Boss Hung Dữ Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Mục Lục

Chương 1-50

Chương 51-100

Chương 101-150

Chương 151-200

Chương 201-250

Chương 251-300

Chương 301-350

Chương 351-400

Chương 401-450

Chương 451-500

Chương 501-550

Chương 551-600

Chương 601-650

Chương 651-700

Chương 701-750

Chương 751-800

Chương 801-850

Chương 851-900

Chương 901-950

Chương 951-1000

Chương 1001-1050

Chương 1051-1100

Chương 1101-1150

Chương 1151-1200

Chương 1201-1250

Chương 1251-1300

Chương 1301-1350

Chương 1351-1400

Chương 1401-1450

Chương 1451-1500

Chương 1501-1550

Chương 1551-1600

Chương 1601-1650

Chương 1651-1700

Chương 1701-1750

Chương 1751-1800

Chương 1801-1850

Chương 1851-1900

Chương 1901-1950

Chương 1951-2000

Giới Thiệu Tác Phẩm

Sau một đêm kích tình, cô đã thành công khi trèo lên giường của Nhạc Thính Phong, kim cương lão ngũ nổi tiếng toàn quốc.

Cô đã trả được thù còn anh sau một đêm lại luôn nhớ đến cô.

Ba năm sau, khi gặp cô trong thang máy, anh đã nói:" Nếu ngủ với tôi một đêm, vai diễn xxx sẽ thuộc về cô"

"Ngủ với tôi 2 đêm tôi sẽ giúp cô giải quyết được đám cặn bã kia "..." Ngủ với tôi "..." Nhạc Thính Phong "Anh hết trò rồi hả?"

--- O ---

Chương 1: Cô Dám Chơi Tôi, Tôi Liền Lên Giường Với Người Đàn Ông Của Cô (1)

Khi cảnh sát đến trước cửa phòng của khách sạn, lúc đấy Yến Thanh Ti cũng vừa mới từ trên giường của Nhạc Thính Phong bước xuống

Bầu không khí trong phòng vẫn còn vương đầy mùi tình dục, quần áo vứt lung tung trên mặt đất, có thể thấy "trận chiến" đêm qua kịch liệt đến thế nào.

"Đoang, Đoang" hàng chục tiếng đập cửa gấp gáp vang lên mà Yến Thanh Ti vẫn từ tốn tắm rửa, mặc quần áo, trang điểm giống như là đây là phòng của mình vậy.

Cô là ai a, là Yến Thanh Ti lòng dạ độc ác, là cực phẩm hồ ly tinh, thế nên lúc nào cũng phải xinh đẹp, hoàn mỹ, luôn tỏa ánh hào quang thu hút mọi ánh nhìn.

Lúc này Nhạc Thính Phong mới tỉnh dậy, trên cơ thể trần trụi vẫn còn hiện rõ một vài dấu hôn đỏ, có chút quá trớn do Yến Thanh Ti tạo ra, anh châm một điếu thuốc rồi nói: "Chỉ cần cô xin tôi, tôi sẽ giảm hai năm ngồi tù cho cô."

Yến Thanh Ti bước tới lấy điếu thuốc từ miệng anh, hít một hơi, khói thuốc lan tỏa khắp phòng, sau đó cô lại đưa trả điếu thuốc về vị trí ban đầu.

Bàn tay nõn nà của Yến Thanh Ti vỗ nhẹ lên khuôn mặt anh, cô dùng giọng điệu như khách làng chơi: "Chú Nhạc à, lần sau tìm đàn bà á, nhớ là phải cẩn thận hơn nhé, đừng tưởng nhà anh nhiều tiền là tôi không chơi nổi".

Không sai, người đàn ông mà cô vừa ngủ này là chồng sắp cưới của cô ruột cô, là người tình trong mộng của tất cả con gái Lạc Thành, người thừa kế duy nhất của gia tộc họ Nhạc - Nhạc Thính Phong.

Nhạc Thính Phong xuất sắc như thế nào, chỉ có những người từng gặp qua anh ta mới biết được.

Anh ta có bao nhiêu tiền, có lẽ chính anh ta cũng không nắm rõ.

Nhưng mà, Yến Thanh Ti cô cũng chẳng tự dưng mà lên giường với anh ta.

“Trận chiến” tối ngày hôm qua, chính Yến Thanh Ti cũng thấy bản thân có chút thô bạo thật, mà nói chung là không phải ai cũng có bản lĩnh này.

Chất lượng của anh ta đúng là hàng loại một... Xét bất kỳ phương diện nào thì Nhạc Thính Phong đều có sự kiêu ngạo của riêng mình.

Bên ngoài cảnh sát đã hét lớn: “Nếu không mở chúng tôi buộc phải phá cửa xông vào đấy.”

Yến Thanh Ti thấy bản thân không có chỗ nào không thỏa đáng, liền quay người ra mở cửa, Nhạc Thính Phong đột nhiên túm lấy cổ tay cô: “Yến Thanh Ti, đây là cơ hội cuối cùng, cô thật không muốn?

Nhạc Thính Phong nheo đôi mắt hẹp dài của mình, một đôi mắt phượng đúng tiêu chuẩn chưa kể còn kết hợp với một chiếc mũi cao thẳng và đôi môi mỏng, đẹp nhưng cũng thật bạc tình. Trên khuôn mặt luôn mang theo vẻ ngả ngớn, bất kể là nhìn ai, quan sát vấn đề gì đều mang theo vẻ lạnh lùng không chút cảm xúc.

Yến Thanh Ti nhướn mày nói: “Sao, mới ngủ có một đêm liền yêu tôi rồi à? Đừng có nói với tôi là anh định bỏ vợ chưa cưới của anh nhé, để ở cùng tôi, Nhạc tiên sinh à, từ lúc nào mà chúng ta lại có tình cảm sâu đậm như vậy?”

Nhạc Thính Phong càng túm chặt cổ tay Yến Thanh Ti hơn, chặt đến mức cánh tay cô như muốn đứt ra.

“Cô bò lên giường của tôi chỉ là muốn trả thù nhà họ Yến?”

Yến Thanh Ti khẽ nhướng mày, tiến sát lại nói: “Tôi lên giường với anh chỉ vì anh là người đàn ông của Yến Như Kha, điều nay chẳng phải anh đã sớm biết sao? Còn trưng cái vẻ vô tội ấy làm gì?”.

Từ lần đầu tiên găp Nhạc Thính Phong cô đã biết gã là một người lãnh tính, không chỉ tâm mà máu cũng lạnh, không một ai có thể khiến gã để tâm, ngay cả bà cô của cô.

Nghe xong lời cô nói, Nhạc Thính Phong đen mặt, nghiến răng nói: “Cô đúng là đồ đê tiện”

Yến Thanh Ti khẽ nhếch môi: “Đúng vậy, không đê tiện thì làm sao anh có thể bò lên được người tôi được?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 2: Cô Dám Chơi Tôi, Tôi Liền Lên Giường Với Người Đàn Ông Của Cô (2)

"Rầm" một tiếng, cửa phòng đã bị cảnh sát phá, một đám cảnh sát, phóng viên và toàn bộ người nhà của nhà họ Yến cũng lũ lượt xông vào.

Yến Như Kha - cô củaYến Thanh Ti liền nhanh chóng xông tới cho cô một cái tát vang dội: "Yến Thanh Ti, đồ đê tiện, mày có biết đây là chồng chưa cưới của tao không hả, là chú của mày đấy, thế mà mày cũng quyến rũ được, mày có biết xấu hổ không đấy hả?"

Yến Như Kha cả mặt đều là nước mắt, khóc đến nghẹn ngào, làm cho ai nấy đều thấy thương tiếc.

Yến Thanh Ti khẽ liếm đôi mỏi đỏ của mình, cảm nhận vị máu ngòn ngọt trong miệng, liếc mắt sang thấy đám phóng viên đang phấn khích, liền cười mỉa, bỗng quay sang hôn lên chiếc cổ cao ngạo của Nhạc Thính Phong, làm cho xung quang bỗng chốc bùng nổ, tiếng "tách, tách" của máy ảnh không ngừng vang lên.

Nhạc Thính Phong sững người một lúc mới nhận ra ý đồ củaYến Thanh Ti. Đáng lẽ lúc đấy anh phải đẩy con đàn bà đê tiện này ra, cho cô ta một cái tát đáng nhớ mới phải. Nhưng không, lúc đó anh như bị ma quỷ chi phối... lại còn phối hợp ôm eo cô ta nữa.

Eo của cô ta thật nhỏ cứ như không có xương, đầu óc và cơ thể anh đều nhớ như in dáng vẻ mị hoặc như yêu tinh muốn đoạt hồn người khác của cô ta lúc lên đỉnh.

Sau một cái hôn nóng bỏng, Yến Thanh Ti buông Nhạc Thính Phong ra, quay đầu lại khiêu khích nhìn Yến Như Kha: "Không sai, tôi chính là không biết xấu hổ đấy, tôi chính là cố ý lên giường với chồng chưa cưới của cô ruột mình đấy, cô làm gì được tôi?"

Mọi người ở đấy đều thấy toát hết cả mồ hôi. Má ơi! bị bắt gian tại giường không phải là nên bỏ chạy, không có mặt mũi gặp người hay sao? Cái cô này thế mà cũng kiêu ngạo quá đi, trước mặt cô ruột mà dám hôn chồng chưa cưới của bả. Đúng là chưa thấy ai ti tiện đến như vậy!

Yến Như Kha quên cả khóc, tay chỉ thẳng vào mặt Yến Thanh Ti, run rẩy

không ngừng.

Cuối cùng vẫn là cảnh sát thấy Yến Như Kha thật đáng thương liền bước lên nói: “Yến Thanh Ti, cô bị nghi ngờ là biển thủ công quỹ, hành hung người khác, chúng tôi có lệnh bắt giam cô, mong cô hợp tác.”

Yến Thanh Ti rất phối hợp mà đưa tay ra, chiếc còng tay lạnh lẽo còng vào cổ tay nhỏ nhắn của cô, không ngờ lại toát lên vẻ đẹp mị hoặc đến lạ.

Yến Thanh Ti bị cảnh sát dẫn đi, lúc đi đến trước mặt của Yến Như Kha, cô dừng lại một lát, nói nhỏ vào tai Yến Như Kha: “Cô dám chơi tôi, tôi liền ngủ với người đàn ông của cô, tôi muốn xem, ai chơi chết ai trước”.

Sắc mặt của Yến Như Kha trắng bệch ra. Tối qua là cô gài bẫy Yến Thanh Ti, cho cô ta uống thuốc kích dục, chỉ chờ cô ta không chịu được liền cho mấy tên du côn đến cưỡng hiếp, sau đó thông báo cho phóng viên tới chụp hình, chỉ cần thành công thì đời này Yến Thanh Ti coi như xong.

Thế nhưng, chỉ có trời mới biết tại sao Yến Thanh Ti đã không những thoát được mà còn bò lên giường chồng chưa cưới của cô.

Cô tính kế Yến Thanh Ti, Yến Thanh Ti liền trả lại cho cô gấp đôi, Yến Như Kha hận đến mức răng đều muốn ê rồi.

Ra đến cửa phòng, Yến Thanh Ti liền nhìn thấy bố cô - Yến Tùng Nam cùng bà mẹ kế và cậu em trai cùng cha khác mẹ của mình. Bọn họ đều im lặng nhìn cô bị bắt, trên mặt mỗi người đều không dấu nổi sự vui vẻ, hả hê khi cô gặp chuyện, đúng là người một nhà a, Yến Thanh Ti ngầm châm chọc.

Biển thủ công quỹ, hành hung người khác, hai tội này đều là người nhà của cô “giúp đỡ” mà có.

Ánh mắt của Yến Thanh Ti chớp cái đã trở lên ác độc, cô nói với Yến Tùng Nam: “Ba, đừng quên đến thăm con nhé, ở chỗ con có thứ mà ba muốn đấy, nếu ba không đến, con liền tùy tiện vứt đi, đến lúc đó có ai nhặt được thì con cũng không chịu trách nhiệm đâu.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 3: Cô Dám Chơi Tôi, Tôi Liền Lên Giường Với Người Đàn Ông Của Cô (3)

Yến Tùng Nam lộ ra vẻ độc ác: "Mày làm tao quá thất vọng rồi, không nghĩ đến mày sẽ đi đến con đường này, cứ nghĩ tốt nghiệp xong liền cho mày đến công ty rèn luyện, thế mà lại tham lam thành tính, cư nhiên dám biển thủ công quỹ, ai dậy mày như thế hả? Việc đã đến nước này, mày lại còn không biết hối cải, nhà họ Yến sao lại có loại con cháu như mày chứ?"

Yến Thanh Ti cười khẩy: "Thất vọng có là gì, tôi còn chưa cho ông thấy tuyệt vọng kia kìa."

Cảnh sát ở đằng sau cô đẩy một cái: "Đừng lề mề, đi nhanh lên..."

Cuối cùng Yến Thanh Ti lại nói một câu đầy hàm ý: "Ba, nhớ lấy lời của con, thời gian, không nhiều đâu a...".

Nhạc Thính Phong lạnh lùng nhìn cảnh sát dẫn Yến Thanh Ti đi, bị bức đến tình cảnh như thế, mà cô ta không hề tỏ ra sợ hãi, còn có xu thế bất chấp tất cả.

Cô ta đúng là một con ác quỷ.

Yến Thanh Ti bị bắt! Yến Thanh Ti bị bắt gian tại giường! Yến Thanh Ti sắp ngồi tù!

Tiểu thư của gia tộc họ Yến - Yến Thanh Ti, cuối cùng cũng "chơi" tới bến luôn rồi!

Những phóng viên mà Yến Như Kha gọi đến ngày hôm qua đều hứng phấn đến điên rồi!

Con gái thứ hai nhà họ Yến bị bắt gian tại giường cùng với chồng chưa cưới của cô ruột. Quan trọng nhất là tên "gian phu" lại là Nhạc Thính Phong.

Nhạc Thính Phong là ai, không một gã đàn ông nào của cái đất Lạc Thành này có thể so với anh ta về độ đẹp trai và giàu có.

Tin tức của hôm nay mà phát ra ngoài, 0,01 giây sau chắc chắn sẽ lên trang đầu của tất cả các báo, ân oán hào môn - đề tài nóng hổi luôn được đông đảo

độc giả quan tâm.

Thế nhưng họ cũng chẳng vui vẻ được bao lâu đã bị vệ sĩ của Nhạc Thính Phong mời vào trong giải quyết. Cứ như thế cái tin tức nóng hổi này liền bị ỉm xuống, Toàn bộ máy quay, bút ghi âm, máy ảnh đều bị các vệ sĩ đập nát, mặt đám phóng viên không khác gì đưa đám.

Ở Lạc Thành mà muốn đưa tin về scandal của Thái tử gia nhà họ Nhạc á, trừ khi họ không muốn sống nữa.

Nhạc Thính Phong mặc quần áo mà trợ lý vừa mới đem đến, Yến Như Kha đang không ngừng khóc lóc trước mặt anh: “Thính Phong, em biết, nhất định Yến Thanh Ti câu dẫn anh, đúng là mẹ nào con đấy, mẹ nó là kẻ thứ ba, nó cũng là kẻ thứ ba, không khác gì bà mẹ đê tiện của nó, trời sinh đã là đồ đê tiện! Chuyên môn đi dụ dỗ đàn ông của người khác, anh trai em đáng lẽ lúc đấy không nên mang nó về, để cho nó chết ở bên ngoài luôn.”

“Em đối với với nó tốt như vậy, mà nó... mà nó lại báo đáp em như thế này, em đúng là bị mù mà, không nghĩ nó lại có thể hèn hạ bỉ ổi đến như vậy...”

Yến Như Kha lớn hơn Yến Thanh Ti 5 tuổi, hai người lớn lên cũng có mấy phần giống nhau.

Nhạc Thính Phong nhìn người phụ nữ đang nghiến răng nghiến lợi mắng nhiếc, chửi rủa Yến Thanh Ti, anh chỉ cảm thấy đau đầu, cô ả thật đáng ghét.

Lúc trước còn cảm thấy cô ta có chút năng lực, lại nghe lời, thế nên lúc cô ta tung tin đồn anh là chồng chưa cưới của cô ta, anh cũng chẳng thèm để ý. Không ngờ chuyện này lại mang đến không ít rắc rối.

Bây giờ xem lại, đúng là ngu như lợn mà còn làm ra vẻ mình là người thông minh, càng nhìn càng thấy bẩn mắt.

Nhạc Thính Phong nắm lấy cằm Yến Như Kha nói: “Tôi không có thói quen đánh phụ nữ, bớt tỏ vẻ khôn lỏi trước mặt tôi đi, cô so với cháu cô vẫn còn kém lắm!”.

Yến Như Kha sửng sốt: “Thính Phong, em...”

“Cút.”

Yến Như Kha thật không cam tâm, nhưng cũng không dám làm trái lời Nhạc

Thính Phong. Cô tốn bao nhiêu công sức như vậy, thật không dễ dàng gì mới có thể làm “vợ chưa cưới” của Nhạc Thính Phong, khó khăn lắm mới đi được đến bước này, cô không thể để Yến Thanh Ti phá hỏng tất cả được.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 4: Cô Dám Chơi Tôi, Tôi Liền Lên Giường Với Người Đàn Ông Của Cô (4)

Yến Như Kha gật đầu: “Vâng... vậy anh nghỉ đi, ngày mai em lại đến tìm anh.”

Ra khỏi cửa, trong mắt Yến Như Kha lóe lên sự hận thù, bàn tay nắm chặt lại, các ngón tay đâm sâu vào trong da thịt.

“Yến Thanh Ti... tao sẽ không để cho mày có cơ hội lẳng lơ quyến rũ đàn ông nữa”

Trợ lý Giang Lai của Nhạc Thính Phong vừa đi đến, Yến Như Kha ngay lập tức liền đổi sắc mặt, mỉm cười chào: “Trợ lý Giang...”

Giang Lai trực tiếp lướt qua cô, gõ cửa, đi vào phòng luôn. Yến Như Kha mặt đen như mực.

...

Giang Lai sau khi vào phòng thấp giọng hỏi: “Thiếu gia, chuyện của Yến Thanh Ti có cần quản không ạ?”

Nhạc Thính Phong cười khẩy: “Quản? Cô ta cầu xin anh à?”

“Cái này... không có...”

“Cô ta có cốt khí như vậy, tôi mà xen tay vào, không chừng cô ta lại nghĩ tôi mê mệt cô ta đến chết.”

Giang Lai càng cúi thấp đầu đoán, thiếu gia muốn đích thân Yến Thanh Ti chủ động đến cầu xin đây mà, nhưng mà với tính cách điên rồ của Yến Thanh Ti cô ấy sẽ chủ động đến cầu xin sao?

Nhạc Thính Phong liếc mắt nhìn đống hỗn loạn trên giường, trên mặt ga trắng tinh lại có một vệt máu đỏ. Màu sắc đối lập đập vào mắt người quan sát.

...

Yến Thanh Ti bị bắt, tất cả thân thích họ hàng làng xóm láng giềng và bạn bè, đều thở phào một hơi nhẹ nhõm. Bởi trong mắt họ Yến Thanh Ti là một người phụ nữ xấu xa, xấu xa đến mức trời đất phẫn nộ, người người đều muốn chém giết. Ai bảo cô ta lớn lên lại mang vẻ mặt của một con hồ ly tinh lẳng lơ, lại suốt ngày trang điểm chải chuốt trưng ra bộ dạng đẹp đẽ của mình, nhìn cái đã biết là không phải hạng tốt đẹp gì.

Mẹ cô ta là kẻ thứ ba, cô ta cũng là kẻ thứ ba, lại còn điêu luyện hơn, cướp bạn trai của chị gái, lên giường với chồng chưa cưới của cô mình, lại còn đoạt cả bạn trai của bạn thân, đúnglà làm tình nhân đến nghiện rồi. Vì vậy, sau khi nghe tin Yến Thanh Ti bị công an tóm đều ác độc mà hừ một câu: "Đáng đời"

Một đám người đang bàn tán về chuyện này, sớm đoán được cái con hồ ly tinh Yến Thanh Ti sẽ có ngày hôm nay mà. Quả nhiên ông trời có mắt đã thu phục con yêu tinh này, làm cho người người vui vẻ, nhà nhà vui mừng.

Yến Thanh Ti ở trại tạm giam đến ngày thứ tư, cuối cùng cũng đợi được người cần đến - bố cô, Yến Tùng Nam. Rõ ràng là hai cha con cùng chung một dòng máu, thế mà lúc này lại giống như kẻ thù không đội trời chung.

Yến Tùng Nam hạ thấp giọng nói, rít lên: "Yến Thanh Ti, rốt cuộc mày muốn gì?"

Yến Thanh Ti nhún vai: "Muốn gì à? Với bộ dạng hiện giờ của tôi, ông nói xem tôi còn muốn gì nào?"

Trên người cô đang mặc đồng phục phạm nhân của trại tạm giam, tóc thì tùy tiện dùng dây chun cột lại sau gáy, trên mặt không tí son phấn, bờ môi cũng trở nên nhợt nhạt khô khốc, ấy thế mà trông bộ dạng lúc này của cô lại vẫn có thể đẹp đến nao lòng người.

Trên đời này có một loại phụ nữ, bất kể cô ta mặc trên người là y phục hoa lệ, hay chỉ tùy tiện khoác một tấm giẻ lau nhà, thì vẫn cứ toát ra vẻ đẹp mê hoặc lòng người.

Có thể cô ta không phải là đẹp nhất, nhưng không ai có hương vị có thể gây nghiện như cô. Loại phụ nữ như này không đụng vào còn đỡ, mà một khi đã dấn thân vào là tuyệt đối không còn lối thoát.

Yến Tùng Nam nhìn chằm chằm vào mắt Yến Thanh Ti, cô đang cười nhưng trong mắt lại là lạnh lẽo đến tận xương tủy, Yến Tùng Nam nhìn một lúc mà

chột hết cả dạ, đành nhìn ra chỗ khác: “Tội của mày không nhẹ đâu, có chứng cớ rõ ràng không thể thoát được”.

Yến Thanh Ti cười khẩy: “Chứng cứ rõ ràng? Đầu ông cho chó gặm rồi hả? Không nhiều lời, hai ngày, nếu như sau hai ngày tôi vẫn ở trong này thì đành để ông vào đây chơi với tôi vậy”.

Chứng cứ rõ ràng? Chứng cứ phạm tội của cô không phải do nhà họ Yến tạo ra sao, dám âm thầm “chơi” cô.

Lạm dụng công quỹ, chẳng phải là bút tích mà ông bố quý hóa sắp đặt cho cô sao?

Hành hung người khác, không phải là thủ đoạn của bà chị ruột cùng cha khác mẹ với cô bày ra sao?

Nhưng mà, không sao hết, cô đã nắm được thóp của Yến Tùng Nam, có nó thì sợ gì không ra khỏi đây được.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 5: Cô Dám Chơi Tôi, Tôi Liền Lên Giường Với Người Đàn Ông Của Cô (5)

Yến Tùng Nam tức đến mức gân xanh trên mặt đều giật giật: "Yến Thanh Ti, mày thật là cái đồ đê tiện"

Yến Thanh Ti giễu cợt: "Đúng a, cái đồ đê tiện này cũng là do ông sinh ra, lúc đấy ông nếu bóp chết tôi từ lúc mới sinh ra thì bây giờ đã không phải to đầu thế này."

Yến Tùng Nam tức đau cả ngực: "Tao lúc đó nếu biết mày thế này thì sớm đã bóp chết mày rồi."

Yến Thanh Ti dựa lưng vào ghế cười nói: "Không sai, năm đấy ông nên bóp chết tôi giống như cái cách mà ông bức chết mẹ tôi vậy."

Mọi người ai ai cũng nói mẹ Yến Thanh Ti là kẻ thứ ba, nhưng có ai biết cô so cái người được gọi là "chị" kia còn lớn hơn một tuổi.

Yến Tùng Nam kết hôn với mẹ cô, lúc bà mới có bầu, ông ta liền quay đầu bám "cành cao", từng bước từng bước dồn mẹ cô vào chỗ chết. Vì muốn che giấu chuyện xấu xa năm đó mà ông ta thông đồng cùng với Từ Linh Chi - Yến phu nhân bây giờ, làm giả giấy tờ khiến Yến Thanh Ti nhỏ đi một tuổi, rồi tuyên bố với bên ngoài là trong lúc bà ta mang bầu, mẹ của Yến Thanh Ti đã dụ dỗ Yến Tùng Nam rồi sinh ra cô. Còn nói là mẹ cô sau khi sinh cô thì chết ngoài ý muốn, Yến phu nhân thấy Yến Thanh Ti vẫn còn là một đứa con nít, không đành lòng liền chấp nhận cho cô vào nhà họ Yến.

Thế là cả Lạc thành ai ai mà không biết Yến phu nhân lòng dạ từ bi, bỏ qua chuyện cũ, chấp nhận nuôi nấng con riêng của chồng mình. Mà mẹ của Yến Thanh Ti lại bị coi là tiện nhân xấu xa bỉ ổi, chuyên đi phá hoại hạnh phúc gia đình người khác, đến nỗi ông trời cũng không thể chấp nhận cho ả sống tiếp nữa.

Nhưng ai biết, người của Yến gia chưa từng coi cô là người một nhà, có thể sống đến bây giờ có thể nói ngoài may mắn ra còn là vì người của Yến gia luôn coi cô là không khác gì một con súc sinh, cao hứng hay mất hứng chỉ cần hành hạ cô liền vui vẻ trở lại...

Yến Thanh Ti sống tại Yến gia nhiều năm như vậy, chỉ là vật chút giận cho

toàn gia đình đấy.

Trong đầu Yến Thanh Ti vĩnh viễn không quên hình ảnh lúc mẹ cô nhảy lầu tự tử.

Đã nhiều năm như vậy, nhưng ngọn lửa thù hận trong lòng cô không hề nguôi ngoai mà ngày càng mạnh mẽ, thiêu đốt dày vò cô từng ngày.

8 tuổi, từ khi bước chân vào Yến gia tất cả niềm vui, hạnh phúc của cô hoàn toàn chấm dứt.

Nhìn ánh mắt chỉ có hận thù của Yến Thanh Ti, Yến Tùng Nam bỗng thấy sống lưng lạnh toát, ông ta bỗng phát hiện đứa con gái mà ông ta chẳng coi ra gì không biết từ lúc nào đã biến thành một con ác quỷ.

Con ác quỷ này đã học cách ẩn sâu trong bóng tối há cái miệng thật to, chỉ chực chờ cơ hội, liền một ngụm cắn chết toàn bộ Yến gia bọn họ. Thậm chí nó không tiếc hy sinh cả bản thân mình...

Yến Tùng Nam run rẩy nói: “Mày... mày... là muốn báo thù cho mẹ mày?”

Yến Tùng Nam bây giờ mới hiểu được Yến Thanh Ti muốn làm cái gì.

Mà Yến Thanh Ti lúc này giống như lệ quỷ vừa thoát khỏi địa ngục, đôi con ngươi đỏ ngầu, nhìn chằm chằm Yến Tùng Nam: “Từ cái ngày ông mang tôi về Yến gia, ông nên biết, sự xuất hiện của tôi chính là điềm báo trước cho sự diệt vong của Yến gia.”

Yến Tùng Nam chột dạ đập tay xuống bàn, hét lên: “Tao là cha mày đấy, bao năm nay không có tao mày đã chết ở cái xó xỉnh nào rồi, còn mẹ mày chết thì có liên quan gì đến tao, là bà ta tự làm tự chịu”.

Yến Tùng Nam là một con người ích kỷ chỉ biết nghĩ đến bản thân, ai dám cản trở con đường vinh hoa phú quý của ông ta, ông ta sẽ không do dự mà hủy hoại người đó, mà còn không hề cảm thấy tội lỗi một chút nào.

Yến Thanh Ti cười như điên như dại, lạnh lùng nhìn vào Yến Tùng Nam, nhìn ông ta run lên.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 6: Cô Dám Chơi Tôi, Tôi Liền Lên Giường Với Người Đàn Ông Của Cô (6)

Yến Thanh Ti chậm rãi nói: “Đã nhiều năm như vậy, có phải tôi chưa từng nói với ông, cái bộ mặt vô liêm sỉ của ông thật làm tôi buồn nôn, ông lấy tự tin ở đâu mà cho rằng sau khi các người hại chết mẹ tôi, hủy hoại đi hạnh phúc của tôi, mà vẫn có thể bình an mà sống hả? Yến Tùng Nam, tôi nói cho ông biết, tôi sống không tốt thì Yến gia các người ai cũng đừng mong sống được.”

Yến Tùng Nam trong lòng sợ hãi, nhưng rốt cuộc vẫn là người từng trải, rất nhanh liền bình tĩnh lại, giở giọng dọa nạt: “Mày đừng có mà làm càn, Minh Châu đã bị mày hại phải nhập viện rồi, đừng nghĩ cái thứ trong tay mày có thể ép được tao, muốn đấu với tao à, mày còn non lắm. Thôi dù gì thì mày cũng là con tao, tao liền giúp mày liên hệ chạy án, để giảm cho mày hai năm tù.”

Yến Thanh Ti cười phá lên: “Hai năm? Ông bố thí cho ăn mày đấy à? Tôi mà cần cái đấy ư? Yến Tùng Nam ông lấy mẹ tôi, rồi vứt bỏ bà ấy, còn bức bà ấy phải chết, lúc đấy ông nên biết, lưu lại cái nghiệp chướng là tôi đây, chính là cục nợ cả đời ông, tôi còn sống thì Yến gia mấy người đừng hòng mong được yên ổn... i...”

Yến Thanh Ti cao giọng hét lên: “Bây giờ tôi không muốn làm giao dịch với ông nữa, cảnh sát tôi muốn báo án...”

Yến Tùng Nam vừa nghe thế tim liền đập bình bịch hét lên: "Mày câm miệng, mày đừng tưởng tao thật sự sợ mày.

Yến Thanh Ti đột nhiên túm lấy cổ áo ông ta, ác độc nói: "Bao năm nay, tôi ở nhà các người nhẫn nhịn lâu như vậy, ông nghĩ trong tay tôi có những cái gì? Không tin, ông có thể thử coi, ví dụ như chuyện cô thư ký mất tích 5 năm trước hay cái “hộp bánh trung thu” ma ông tặng Vương Thị trưởng năm nay, tôi biết thật nhiều à... tôi nói cho ông biết, tôi không tiếc cùng các người đồng quy vu tận đâu, muốn chết, tất cả chúng ta đều chết, đừng có khinh thường tôi. "

Yến Tùng Nam không dám mạo hiểm, Yến Thanh Ti lúc này đã hoàn toàn dám đánh đổi tất cả để báo thù rồi. Yến Tùng Nam tính toán thiệt hơn rồi

nói: “Được, tao đồng ý giúp mày ra khỏi tù, nhưng mày đồng ý với tao một điều kiện, sau khi ra khỏi đây lập tức xuất ngoại, vĩnh viễn không thể quay về đây nữa.”

Yến Thanh Ti đảo mắt liếc ông ta một cái, hét lên: “Cảnh sát đâu, sao không có ai qua đây vậy?”

“Ít nhất là 10 năm không được quay lại đây, đây là nhượng bộ lớn nhất của tao, Yến Thanh Ti mày đừng có mà quá đáng quá.”

Yến Thanh Ti: “Cảnh sát, tôi có việc quan trọng muốn báo”.

Cảnh sát đi đến, không nhẫn nại hỏi: “Có việc gì?”

Yến Tùng Nam giữ chặt lấy Yến Thanh Ti: “Mày rốt cuộc muốn bao lâu?”

“Nhiều nhất là 3 năm...”

“Không được, quá ngắn.”

Yến Thanh Ti nhún vai: “Thế thì tùy ông, tôi không quan tâm, với cả tôi cũng chẳng sợ.”

Yến Tùng Nam nghiến răng: “Được rồi, cho tao 5 ngày”

Yến Thanh Ti đứng dậy nói: “Nhiều nhất là 2 ngày, quá hạn thì coi như thôi.”

Cô nói với cảnh sát: “Có thể đưa tôi quay lại rồi.”

...

Đêm đó, không khí trong phòng khách nhà họ Yến vô cùng ngưng trọng, cả 5 người ai cũng hận không thể lóc da xẻ thịt Yến Thanh Ti ra.

Yến Thanh Ti đã chó cùng dứt giậu không còn gì để mất nhưng Yến gia bọn họ thì còn có danh vọng và địa vị, không thể liều mạng như con nhỏ đó được.

Yến Thanh Ti lúc này giống như một tên lưu manh đầu đường xó chợ không sợ chết, dù nhà họ có dùng bất cứ thủ đoạn gì cũng chẳng sợ, làm không cẩn thận lại kéo luôn cả mình xuống nước.

Từ Linh Chi nghiến răng: "3 năm thì 3 năm, trong 3 năm này liền giải quyết nó luôn, không cho nó cơ hội gây thêm sóng gió gì nữa.

Yến Minh Châu tức giận bóp chặt cái cốc ở trong tay: “Mẹ, dứt khoát giải quyết nó luôn ở trong phòng tạm giam đi, để cho nó chết luôn ở trong đấy đi, nếu nó đi ra ngoài lại tìm chúng ta gây chuyện thì sao.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 7: Cô Dám Chơi Tôi, Tôi Liền Lên Giường Với Người Đàn Ông Của Cô (7)

Từ Linh Chi chọc chọc vào trán con gái mà nói: “Con thì hiểu cái gì, ra tay trong phòng tạm giam, người chết không phải nó mà là chúng ta đây này, đợi con nhỏ ra nước ngoài liền dùng chút thủ đoạn để xử lý nó.”

Yến Tùng Nam gật đầu “Mẹ con nói đúng đấy, tạm thời giúp nó xuất ngoại trước, ở đất khách quê người ai quan tân đến sống chết của nó, khi đó chúng ta có hàng trăm cách khiến nó chết mà thần không biết quỷ không hay.

Yến Minh Châu đảo mắt một vòng nhìn Yến Như Kha: “Cô với Nhạc Thính Phong bây giờ thế nào rồi?”

Yến Như Kha vừa mới thất thần, tùy tiện nói: “Vẫn tốt.”

Yến Minh Châu bĩu bĩu môi nói: “Tính ra thì, cả nhà chúng ta vẫn là cô có tính tình tốt nhất, nếu anh Cẩm Xuyên của cháu mà bị quyến rũ như cô thì cháu chắc khóc chết mất, còn nó thì cũng đừng mong sống.”

Yến Tùng Nam quát: “Minh Châu, im miệng”

Yến Minh Châu “hừ” một tiếng cũng không nói tiếp nữa.

Yến Minh Tu không nói câu nào chờ mọi người nói xong bĩu bĩu môi nói: “Mọi người nói chuyện xong chưa? Xong rồi thì con về phòng.”

Từ Linh Chi yêu chiều xoa đầu con trai: “Đi đi, đừng để mai đi học muộn”.

Yến Minh Tu không dấu vết tránh đi bàn tay của Từ Linh Chi, quay lưng lên phòng.

...

Yến Như Kha sau khi về phòng liền đứng ngồi không yên. Con tiện nhân Yến Thanh Ti cư nhiên lại nắm được nhược điểm của anh trai. Yến Thanh Ti không khác gì một cục xương mắc ngang cổ cô, nuốt không được nhả cũng không xong. Cứ nghĩ đến việc con nhỏ lại sắp ra ngoài bay nhảy, hận ý trong lòng Yến Như Kha lại dâng lên, nếu không làm chút gì đó thì cô không cam lòng.

Yến Như Kha xem đồng hồ, vẫn chưa đến 11h.

Yến Như Kha ra khỏi nhà, không ngăn được anh trai thả Yến Thanh Ti ra ngoài thì cũng phải làm gì đó để Nhạc Thính Phong ghét con nhỏ.

Yến Như Kha đi tới Bích Lan Đình, nơi mà Nhạc Thính Phong hay đến. Đây là hội quán mà Nhạc Thính Phong bỏ tiền xây dựng theo ý muốn của mình, không phải dùng để kiếm tiền, chỉ là để nghỉ ngơi thư giãn.

Yến Như Kha đã từng đến chỗ này rồi, đây là tụ tập các quý công tử có danh tiếng nhất ở cái đất Lạc Thành này, nhưng dù thế nào đi chăng nữa chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể nhận ra Nhạc Thính Phong giữa cái đám thiên chi kiều tử, anh thực sự rất nổi bật.

Anh ta luôn thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người, không ai có đủ tư cách để so sánh với anh ta.

Đám công tử, trong tay ai cũng có một em tiếp viên xinh đẹp ngồi bên cạnh giúp vui, mà chỗ Nhạc Thính Phong lại thật yên tĩnh, chỉ có hai em xinh đẹp đang đấm bóp chân cho anh ta, ai cũng không dám nói nhiều thêm một câu.

Yến Như Kha mê muội nhìn Nhạc Thính Phong, người đàn ông ưu tú như vậy, làm thế nào cũng phải giữa chặt lấy anh ta, không thể vì chuyện của con nhỏ Yến Thanh Ti mà phá vỡ hết thảy.

Yến Như Kha đi đến ngồi cạnh anh, có vẻ Nhạc Thính Phong không thấy cô. Yến Như Kha đang nghĩ xem nên nói như thế nào, hỏi linh tinh vài câu, liền ủy khuất mà nói: "Thính Phong, anh không tin được đâu, con nhỏ Yến Thanh Ti cư nhiên dám uy hiếp anh trai em, rõ ràng là con bé đó phạm tội mà còn muốn kéo cả nhà em chết theo,..., đến cả cha ruột của mình con bé đó còn hại được. Một người phụ nữ như vậy,..., em chưa từng gặp ai độc ác như con bé đó. Không khác gì một con ác quỷ, lúc cần người khác thì sẽ nịnh nọt, một khi không cần nữa liền quay ra cắn cho một phát. Thính Phong, anh nhất định phải cẩn thận, con bé..."

Những giọt rượu trong cái ly mà Nhạc Thính Phong đang cầm bỗng văng vài giọt lên một người cô tiếp viên đang ngồi dưới chân anh.

"Cút sang một bên."

Hai cô gái trẻ lập tức rời đi, Nhạc Thính Phong cũng đứng lên đi mất. Bỏ lại Yến Như Kha, trông cô ta như một con ngốc xấu xí, Nhạc Thính Phong còn

chả thèm liếc nhìn cô ta lấy một cái. Mặt Yến Như Kha nóng bừng bừng, ánh mắt của mọi người khiến cô ả xấu hổ, không biết dấu mặt vào đâu.

--- O ---

Chương 8: Người Đàn Ông Của Cô, Tôi Đang Sử Dụng (1)

Yến Như Kha cắn chặt răng, đứng thẳng người rời khỏi bàn, cứng ngắc quay lại nói với mọi người: "Thính Phong, anh ấy đang không vui, mọi người đừng để bụng, tôi đi xem anh ấy chút."

Ra đến cửa phòng, Yến Như Kha nghe thấy có người nói: "Hừ, Nhạc thiếu căn bản không coi cô ta ra gì, thế mà cô ta cứ tự cho mình là đúng..."

Yến Như Kha nghiến răng đến phát đau nhưng vẫn phải giả bộ như không nghe thấy gì, cô vốn dĩ là muốn nói xấu Yến Thanh Ti trước mặt Nhạc Thính Phong, để cho anh ghét con nhỏ đấy, thế mà bây giờ lại bị phản tác dụng.

...

Buổi sáng hôm sau.

Giang Lai đến công ty thấy tâm tình Nhạc Thính Phong cực kỳ xấu, nên không dám nói linh tinh, anh thử thăm dò một câu: "Thiếu gia, cô Yến Thanh Ti bị bắt 4,5 hôm nay rồi, thật sự... thực sự không cần hỏi thăm gì sao ạ?"

Nhạc Thính Phong cười lạnh: "Hỏi cái gì mà hỏi, người ta có bản lĩnh như vậy, cần gì cậu phải bò tới giúp vui."

Giang Lai lập tức cúi thấp đầu.

Mấy hôm nay tâm tình của thiếu gia cứ thấp thỏm không yên, rõ ràng là đang đợi Yến Thanh Ti chủ động đến cầu xin mình mà.

Xem ra, thiếu gia không đợi được rồi.

...

Một tuần sau, sân bay quốc tế Lạc Thành.

Cả nhà họ Yến đều có mặt tại đây, bởi vì hôm nay là ngày đưa tiễn Yến Thanh Ti ra nước ngoài, vị ôn thần này phải đi rồi, đương nhiên cả Yến ra phải "vui vẻ mà tiễn biệt" chứ, mà cái quan trọng nhất là có nhiều người, có

thể trông chừng, tránh cho cô ta lại sinh sự.

Nhạc Thính Phong cũng tới, đến cả Yến Minh Châu cũng đem cả bạn trai là Lạc Cẩm Xuyên đến.

Người Yến Gia hận không thể để tất cả mọi người đều biết Yến Thanh Ti là con đàn bà đê tiện, bỉ ổi, vô liêm sỉ...

Yến Tùng Nam cứng nhắc nói: “Cũng sắp đến giờ rồi, đi qua cửa kiểm tra đi, ra nước ngoài rồi thì cố gắng học tập, thay đổi bản thân...”

Yến Tùng Nam ước gì Yến Thanh Ti nhanh nhanh lên máy bay, nhìn nhiều thêm một cái, ông sợ không kìm được mà bóp chết nó.

Lần này vì để Yến Thanh Ti có thể bình an ra khỏi tù mà ông mất không biết bao nhiêu là tiền để lo lót, cứ mỗi lần nghĩ đến số tiền đó, ông liền đau từng khúc ruột, càng hối hận sao năm đó lại để lại cái tai họa này chứ.

Yến Minh Châu cũng thúc giục: “Em gái, đến giờ lên máy bay rồi.”

Yến Thanh Ti hôm nay trang điểm thật lôi cuốn, đôi mắt mèo quyến rũ, trông đẹp khác thường, như đang chuẩn bị câu dẫn đàn ông.

Trông cô ta như vậy, trong lòng Yến Minh Châu không ngừng đố kỵ. Từ bé đến lớn, bất kể dày vò Yến Thanh Ti như thế nào đi nữa, nó vẫn mạnh mẽ giống như cây xương rồng giữa xa mạc, vĩnh viễn không chết. Trưởng thành, chỉ cần cô và Yến Thanh Ti đứng cùng nhau thì cô sẽ bị ánh hào quang của nó che mất, trước mặt người khác, sự chú ý của mọi người luôn luôn là Yến Thanh Ti.

Trong khi Minh Châu mới là tên của cô, Minh Châu, cái tên này thật là mỉa mai.

Bên chân Yến Thanh Ti chỉ có một cái vali nhỏ, cô lười biếng liếc Yến Minh Châu một cái: “Chị vội cái gì, hay là lo lắng không trông trừng được anh Cẩm Xuyên của mình hả?”

Yến Minh Châu nghiến răng lại, cười nói: “Thanh Ti, không phải chị đã nói với em, con gái nên dè dặt một chút, cứ như em thì có ai thèm rước, con gái thì phải biết yêu lấy mình chứ.”

Từ lúc Yến Thanh Ti chuyển tới Yến gia, Yến Minh Châu chưa từng thích

cô, kìm nén nhiều năm như vậy, cô ta hận không thể chà đạp Yến Thanh Ti đến chết.

Yến Thanh Ti nhướn mày: “Phải không?”

Đột nhiên Yến Thanh Ti đưa tay hướng về phía lồng ngực Lạc Cẩm Xuyên, tất cả mọi người ở đấy đều bị dọa một trận, Yén Thanh Ti chuyển bàn tay sờ vào bộ comple của anh ta.

Yến Minh Châu lập tức nổi giận: “Yến Thanh Ti mày làm cái gì đấy, câu dẫn Nhạc thiếu còn chưa đủ, bây giờ lại muốn quyến rũ cả anh rể?”

Yến Thanh Ti lười để ý cô ta, cô móc lấy một cái ví da từ bộ comple của Lạc Cẩm Xuyên.

--- O ---

Chương 9: Người Đàn Ông Của Cô, Tôi Đang Sử Dụng (2)

Yến Thanh Ti trực tiếp lấy tiền ở trong cái ví ra, sau đó ném lại Lạc Cẩm Xuyên: "Lạc Cẩm Xuyên, chỗ tiền này là anh thay bạn gái anh bồi tội cho tôi."

Trên khuôn mặt tuấn lãng của Lạc Cẩm Phong lộ ra vẻ sửng sốt, nhưng rất nhanh lại khôi phục vẻ ưu nhã, đôi mắt bình tĩnh sau gọng kính vàng một khắc đó hiện lên vẻ hưng phấn, anh ta hơi nhếch khóe miệng lên một cái, lạnh nhạt nói: "Thượng lộ bình an."

Cả khuôn mặt Yến Minh Châu bỗng chốc trở lên vặn vẹo: "Yến Thanh Ti, cái đồ không biết xấu hổ, chúng tao vẫn ở đây mà mày còn dám bày ra cái dạng này hả."

Yến Thanh Ti làm như không nghe thấy những lời chỉ trích của Yến Minh Châu, tùy tiện nhét tiền vào túi: "Chị gái yêu dấu à, đấu với tôi nhiều năm như vậy, chị cũng chẳng học khôn ra được, nói với chị bao nhiêu lần là đừng có mà giỡn mặt với tôi, không thì chính tôi cũng không biết mình sẽ làm ra chuyện gì đâu."

Yến Tùng Nam nghiến răng nói: "Thanh Ti, mày nghĩ gì mà có thể làm như vậy chứ, có phải trong nhà không cho mày tiền đâu?"

Yến Thanh Ti châm chọc: "Cho tôi tiền? Sao tôi lại không biết vậy?"

Yến gia sao lại nỡ cho cô tiền chứ, ngoài một cái vali nhỏ, một tấm vé máy bay, thì, trên người Yến Thanh Ti không còn gì khác.

Bọn họ đây không phải là tiễn cô ra nước ngoài, mà là đem cô bỏ ở bên ngoài, ước gì cô chết luôn ở nơi đất khác quê người.

Lúc này biểu cảm của toàn bộ người Yến gia giống như ăn phải phân. Yến Tùng Nam nghiến răng nhả ra từng chữ: "Không đi là không kịp lên máy bay đâu."

Yến Thanh Ti vẫn đứng bất động: "Nếu mà muộn thì không đi nữa, tôi cũng chẳng gấp gì."

Yến Tùng Nam hận không thể đập chết nó, thế nhưng ông vẫn cố nén cơn tức này lại, rút ví ra, đem toàn bộ tiền mặt trong ví đưa cho Yến Thanh Ti: "Mày từ trước tới giờ cứ tiêu tiền như nước, giờ ra nước ngoài thì tiết kiệm một chút, tiền sinh hoạt sẽ định kỳ gửi sang."

Yến Thanh Ti cười lạnh, tiêu tiền như nước, còn có mặt mũi để nói câu này đấy? Cầm lấy đống tiền liếc qua cũng biết không đến 3, 4 nghìn tệ,

Cô lại nhìn đến đống thẻ ngân hàng, nếu không phải ở nước ngoài không tiêu được, không thì cô còn muốn cướp hết chỗ đó.

Yến Thanh Ti đút hết tiền vào túi nói: "Sớm lấy ra không phải là tốt sao, keo kiệt như vậy làm gì, sớm muộn gì cũng có ngày phá sản."

Người của Yến gia tức đến muốn phun máu rồi.

Nhạc Thính Phong đứng đó, từ đầu đến cuối cũng chưa mở miệng, hắn vẫn nheo mắt nhìn bóng lưng uyển chuyển của Yến Thanh Ti, trong lòng như có một cơn tức bùng lên. Người phụ nữ này, từ đầu tới cuối cũng không thèm nhìn anh lấy một cái.

Yến Như Kha thấy Nhạc Thính Phong vẫn nhìn theo Yến Thanh Ti, viền mắt cũng đỏ lên, nhẹ nhàng nói: "Thanh Ti, chuyện ngày hôm đó cô không tính toán với cháu nữa, xem như cháu cũng đã gọi cô một tiếng cô, cô khuyên cháu một câu ở bên ngoài đừng bao giờ như thế này nữa, không phải mỗi người phụ nữ đều dễ nói chuyện như cô đâu."

Cô ta lại trưng ra cái vẻ tôi hiền lành rộng lượng không thèm tính toán với Yến Thanh Ti nữa, nhưng từng câu từng chữ lại như như chỉ trích Yến Thanh Ti: "Mày đừng có mà phóng túng như vậy, cứ thấy đàn ông là muốn leo lên giường người ta."

Yến Như Kha muốn làm cái gì, Yến Thanh Ti cô lại không biết sao.

Nhưng mà muốn trước mặt Nhạc Thính Phong bày ra cái vẻ hiểu chuyện lại nghe lời để so sánh với một người không biết xấu hổ như cô, còn xem cô có cho phép hay không đã.

Yến Thanh Ti cười nói: "Cô út à, cô rộng lượng thật đấy, nhưng mà cô đã nói như vậy, tôi đây liền không khách khí nữa vậy."

Yến Như Kha sững người, một dự cảm không tốt liền dấy lên.

Chỉ thấy Yến Thanh Ti vặn eo một cái nhìn về hướng Nhạc Thính Phong, đưa tay túm lấy cổ áo anh ta hỏi: “Chú Nhạc à, tôi hôm nay dùng son môi này đẹp không?”

Nhạc Thính Phong: “Không tệ.”

Ngón tay Yến Thanh Ti khẽ lướt qua đôi môi của Nhạc Thính Phong: “Có muốn thử không?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 10: Người Đàn Ông Của Cô, Tôi Đang Sử Dụng (3)

Ngón tay Yến Thanh Ti khẽ lướt nhẹ qua môi của Nhạc Thính Phong: "Muốn nếm thử một chút không?"

Nhạc Thính Phong nhíu mày: "Cô dám sao?"

Hôm qua Yến Như Kha cố ý nói với Nhạc Thính Phong, hôm nay Yến Thanh Ti sẽ lên đường, cô ta muốn cùng Nhạc Thính Phong xuất hiện ở trước mặt Yến Thanh Ti, chứng minh cho con nhỏ đó biết, cho dù nó có giở bao nhiêu trò ra nữa thì người đàn ông này cũng là của cô.

Nhưng mà, hết lần này tới lần khác cô ta đều quên một điều, Yến Thanh Ti chưa bao giờ làm theo lẽ thường.

Yến Thanh Ti liếc mắt nhìn Yến Như Kha: "Cô út à, tôi còn chưa nói với cô, từ xưa tới nay tôi đều sắc đảm bao thiên*."

(*) háo sắc đến liều mạng.

Yến Thanh Ti nhón chân lên hôn môi Nhạc Thính Phong, hai người cũng rất thuần thục thực hiện một nụ hôn nóng bỏng, triền miên ướt át, người xung quanh phải đỏ hết cả mặt.

Yến Minh Châu "xì" một tiếng khinh miệt, kéo tay Lạc Cẩm Xuyên: "Anh Cẩm xuyên, để cho anh phải chê cười rồi, con nhỏ Yến Thanh Ti này, đúng là vừa vô sỉ lại hạ tiện."

Lạc Cẩm Xuyên nhếch khóe môi lên, mắt kính lóe lên một tia sáng, con ngươi màu nâu dần biến sắc.

Yến Thanh Ti buông Nhạc Thính Phong ra, "Chú Nhạc à, sau này đến nước M nhớ đến tìm tôi."

Nhạc Thính Phong nheo mắt lại, quét qua cánh môi ướt át sưng đỏ của cô: "Xem tâm trạng."

"Có tôi, tâm trạng còn kém sao?"

"Khó mà nói, có thể kém hơn."

Trong lòng Yến Thanh Ti không ngừng phỉ nhổ Nhạc Thính Phong, lại nhón chân hôn một cái: "Bây giờ sao?"

"Miễn cưỡng."

Yến Thanh Ti nghiêng đầu liếc mắt nhìn sắc mặt đang trắng bệch - Yến Như Kha, hất cằm khiêu khích "có bản lĩnh, tới cắn?"

Tâm trạng của Yến Thanh Ti lúc này cực kỳ tốt, cô đã dùng hành động để nói cho Yến Như Kha: Là đàn ông của cô thì thế nào? Người sử dụng anh ta, là tôi.

Yến Thanh Ti kéo hành lý, quét qua mọi người nhà họ Yến, khẽ nhếch môi: "Tôi, sẽ còn trở lại."

Người nhà họ Yến còn sống tốt thì làm sao cô có thể an tâm mà ở lại nước ngoài chứ. Hiện tại cô còn trẻ, lực lượng còn yếu kém, cô có thể thua.

Nhưng mà, một ngày nào đó, cô sẽ trở lại, đòi lại những gì mà mấy người nhà họ Yến thiếu hai mẹ con cô.

Yến Thanh Ti kéo hành lý đi thẳng, bóng dáng đơn bạc, rất nhanh biến mất ở cửa kiểm soát.

Ôn thần cuối cùng đã đi, người nhà họ Yến cùng nhau thở phào nhẹ nhõm.

Trong mắt Từ Linh Chi lóe lên một tia ác độc, bà ta tuyệt đối sẽ không để cho Yến Thanh Ti có cơ hội trở lại cái đất Lạc Thành một lần nữa.

...

Trên đường về, Yến Như Kha chạy theo Nhạc Thính Phong.

Chồng chưa cưới và cháu gái hôn nhau trước mặt, chả khác gì đang tát mặt cô ta, nhưng trước mặt của Nhạc Thính Phong, cô ta cái gì cũng không dám nói.

"Thính Phong chờ em một chút..."

Nhạc Thính Phong vừa ngồi lên xe, Yến Như Kha đã thở hỗn hển chạy tới,

mở cửa xe ngồi xuống ghế phụ.

Nhạc Thính Phong chán ghét liếc qua cô ta: “Đi xuống!”

Yến Như Kha ủy khuất: “Thính Phong...”

Nhạc Thính Phong mất kiên nhẫn: “Đừng để tôi phải đá cô xuống.”

Yến Như Kha rùng mình một cái, Nhạc Thính Phong không là một người không dám đánh phụ nữ bao giờ, chọc anh ta mất hứng, nam hay nữ đều bị ăn đòn.

Yến Như Kha cắn môi nói: “Anh lái xe... cẩn thận một chút.” Rồi cô ta mở cửa xe đi xuống.

Xe của Lạc Cẩm Xuyên đi tới dừng ở bên cạnh Yến Như Kha, Yến Minh Châu thò đầu ra: “Cô út, cô đáng thương thật đấy, cô có muốn đi nhờ một đoạn đường hay không?”

Yến Như Kha xoay người nhìn thấy vẻ mặt hả hê của Yến Minh Châu, lạnh lùng cười một tiếng: “Có thời gian cười nhạo cô, không bằng dành thời gian trông coi ngươi đàn ông của mình cho kỹ, đừng đợi đến khi cô ta leo lên giường với Lạc Cẩm Xuyên, đến lúc đó thì cháu không có chỗ mà khóc đâu.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 11: Người Đàn Ông Của Cô, Tôi Đang Sử Dụng (4)

Yến Minh Châu mặt tái mét, vô thức quay sang nhìn Lạc Cẩm Xuyên, thấy anh ta vẫn như bình thường mới yên tâm, Yến Minh Châu quay ra hét lên với Yến Như Kha: “Cô đừng có nói linh tinh, anh Cẩm Xuyên của cháu kinh tởm cái loại con gái như thế.”

Yến Như Kha cười nhạo.

Loại con gái như thế? Thứ phụ nữ hết lần này đến lần khác có thể dễ dàng giành được hảo cảm từ lũ đàn ông, sợ rằng, bọn họ chỉ nghĩ đến chuyện lên giường với cô ta.

...

Ở cửa ra máy bay, Giang Lai đưa cho Yến Thanh Ti một cái phong bì thật dày: “Tiểu thư Thanh Ti, đây là của Thiếu gia đưa cho cô, coi như đó là thù lao cho tối qua.”

Yến Thanh Ti mở ra nhìn qua, trong đó toàn bộ là ngoại tệ màu xanh.

Yến Thanh Ti tự cười nhạo mình, “Coi như lương tâm của hắn vẫn chưa bị chó ăn mất.”

“Vậy tôi đi trước, chúc cô thuận buồm xuôi gió.”

“Đợi chút đã.”

Yến Thanh Ti lấy thỏi son môi ra dặm lại cho đậm sau đó rút một tờ tiền mới tinh từ trong phong bì ra, in một cái dấu son môi đỏ bừng lên đó: “Cầm lấy đưa cho thiếu gia nhà anh, đây là phí phục vụ của anh ta, nhân tiện nói luôn cho anh ta biết, tôi cực kỳ không hài lòng với biểu hiện của anh ta tối hôm đó.”

Trong nháy mắt Giang Lai có cảm giác, tờ tiền có dấu son môi ấy là một quả bom, cầm cũng không được, mà không cầm cũng không được.

Cuối cùng vẫn là Yến Thanh Ti nhét tờ tiền đó vào túi của cậu ta.

Máy bay cất cánh, Yến Thanh Ti nhìn lại thành phố quen thuộc này một lần cuối cùng.

Cô phải nhớ cho thật kỹ hình dáng của thành phố này, nhớ cho kỹ gương mặt của những con người đó, lúc nào cũng phải nhắc nhở bản thân, mối thù của cô còn chưa báo được.

Máy bay đã bay vào tầng mây trên cao, Yến Thanh Ti thôi không nhìn nữa, cô vô ý liếc thấy một góc phong thư lộ ra ngoài, cô không khỏi cười lạnh, tất cả mọi người đều cho rằng cô là kẻ thứ ba, dường như cướp hết đàn ông của từng người bọn họ, nhưng nói cho cùng, người đàn ông duy nhất mà cô lên giường thực sự chỉ có một Nhạc Thính Phong mà thôi...

Mà người đàn ông đó, là do cô trăm phương ngàn kế sắp đặt để có được anh ta.

Yến Thanh Ti nở một nụ cười xinh đẹp nhưng lạnh lẽo tận xương, không sao, nếu như chọc cô điên, sớm muộn gì cũng có ngày cô sẽ quyến rũ cho bằng sạch đám đàn ông của bọn họ.

...

Hai tiếng sau, Giang Lai hai tay đưa tờ một trăm đô đó lại cho Nhạc Thính Phong: "Thiếu gia, đây là... Thứ mà cô Thanh Ti nhờ tôi đưa lại cho ngài."

Do dự một lát, Giang Lai mới thuật lại nguyên văn những gì Yến Thanh Ti nói cho Nhạc Chính Phong.

Nhạc Thính Phong...

Chính giữa tờ tiền màu xanh in một dấu son môi đỏ thẫm, đôi môi đó, mới không bao lâu, anh còn hôn lên đó, rất mềm, rất thơm, rất ngọt, đôi môi đó có thể khơi lên tất cả khát khao của một người đàn ông.

Nhưng bây giờ, Nhạc Chính Phong thề, nếu như người phụ nữ đó giờ còn ở trước mặt anh, anh nhất định sẽ hung hăng nghiền nát đôi môi của cô ra.

... Bạn là đường phân cách thời gian nha...

Ba Năm sau

Sân bay của Lạc Thành, ở cổng T2 người người ào ào đổ ra, chuyến bay từ

nước M đến Lạc Thành của hãng hàng không quốc tế vừa đáp xuống sân bay.

Tóc đen xõa tung, nhịp nhàng dao động theo từng bước đi của cô, kính râm to bản che đi phân nửa gương mặt trắng ngần, dưới cái kính râm to bản đôi môi đỏ mọng càng thêm hấp dẫn, đôi giày cao gót tinh tế, gõ từng bước trên nền gạch nghe như tiếng trống dội vào lòng, chiếc áo khoác trong bộ sưu tập thời trang mùa xuân mới được giới thiệu trong tuần lễ thời trang được cô mặc trên người so với người mẫu còn đẹp hơn, trong nét quyến rũ lại có vẻ tuấn tú của nam giới, quả thật 'phong tình vạn chủng'.

Giữa hàng ngàn hàng vạn người, trông cô chói mắt như thể một viên đá quý giữa cát sỏi, tỏa ánh sáng rực rỡ, khiến mọi người xung quanh phải ngước nhìn.

Có người đi ngang qua, không nhịn nổi lôi điện thoại ra chụp trộm

Có một vài cô gái nhỏ tiếng bàn tán.

"Đó có phải là ngôi sao không? Nhìn qua thật giống kiểu của các ngôi sao lớn nha."

"Hình như giống giống, chắc mới từ nước ngoài về hay sao á?"

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 12: Tôi - Yến Thanh Ti, Đã Trở Lại (1)

"Không biết á, nhưng mà cô ấy đẹp thật... 'khí tràng' cũng thật mạnh mẽ."

Yến Minh Châu lay lay cánh tay Lạc Cẩm Xuyên, làm nũng nói: "Anh Cẩm Xuyên, anh nhìn gì thế? Anh vừa đi công tác về, chắc là mệt lắm rồi, anh nhìn đi, mắt anh có quầng thâm rồi đây này, chúng ta mau về nhà nghỉ ngơi thôi!"

Lạc Cẩm Xuyên chau mày: "Không có gì đâu? Đi thôi."

Yến Minh Châu truy hỏi: "Tại sao đột ngột tâm trạng anh lại tốt thế?"

Lạc Cẩm Xuyên liếc mắt về phía cửa ra trả lời: "Tự nhiên cảm thấy hôm nay thời tiết rất đẹp."

Trên gương mặt tuấn tú nho nhã của Lạc Cẩm Xuyên hiện lên nét tà tứ.

Đột nhiên cảm thấy, những ngày tháng ảm đạm như cái ao tù này, dường như sắp trở nên thú vị rồi, ha, anh đang rất mong chờ nó đấy.

...

Trong xe chuyên dụng cho các ngôi sao, chị Mạch hỏi Yến Thanh Ti: "Về nước rồi cảm thấy thế nào?"

Yến Thanh Ti mở cửa sổ xe, vươn tay ra ngoài cửa, vờ làm ra dáng vẻ say mê: "Cố hương thân quen, bầu không khí thân thuộc, máu trong người đang sôi sục."

Gió lướt qua từng kẽ ngón tay, cảm giác đó tựa như có thể nắm được, có thể tóm chặt làn gió trong tay.

3 năm trước, cái ngày mà cô phải rời khỏi đây, cô đã từng nói với thành phố này rằng, cô... sớm muộn gì cũng có một ngày trở về.

Chị Mạch có phần đẫy đà, trong đôi mắt nhỏ hiện lên sự hưng phấn: "Có phải là em đang có suy nghĩ muốn làm một vụ thật lớn không?"

Yến Thanh Ti mở mắt, đôi mắt quyến rũ mê người của hồ ly, đẹp không gì

sánh nổi: "Đúng thế, em muốn làm một vụ thật lớn."

Trong ba năm lưu lạc nơi đất khách quê người, cô đã trốn thoát không biết bao nhiêu cuộc đuổi giết do nhà họ Yến đứng đằng sau, giờ đây cô đã trở lại, không quấy long trời lở đất cái Lạc Thành này lên sao xứng với những kẻ luôn nhớ thương cô hơn một nghìn ngày đêm đây?

Chị Mạch khẽ nuốt ngụm nước miếng, chị nghĩ nếu trên đời này mà có hồ ly tinh thì chắc bộ dạng cũng chỉ đến thế là cùng.

Chị Mạch vỗ vỗ bàn tay của Yến Thanh Ti: "Chúng ta không phải vội, giờ em là vũ khí lợi hại duy nhất của chị, nghỉ ngơi cho thật tốt, chị sẽ dẫn em đi chinh phạt tứ phương."

Yến Thanh Ti cười cười: "Được, chị cứ sắp xếp đi."

Chị Mạch là người quản lý của cô, hơn bốn mươi tuổi, đừng nhìn chị đẫy đà, mặt mũi hiền hòa, trên thực tế chị là người khá nguy hiểm, miệng thơn thớt, dạ ớt ngâm*, chị Mạch làm cái nghề quản lý ngôn sao này cũng có thâm niên khá lâu rồi, quan hệ rộng, hơn nữa chị khá là có thủ đoạn.

*Miệng thơn thớt, dạ ớt ngâm: chỉ những người bề ngoài thì ngọt ngào tử tế, bên trong thì xấu xa độc ác.

Chậc, chỉ tiếc một điều là hiện tại chị đã rời khỏi công ty cũ mà ra làm riêng.

Chị Mạch nói với Yến Thanh Ti: "Trước khi em quay về, chị đã giúp em chọn hai bộ phim, một bộ là phim truyền hình, một bộ là phim điện ảnh. Trước tiên đến thử vai phim mới của đạo Diễn Phùng Quân đã, giờ thể loại nội đấu cung đình đang 'hot', chị đã xem trước rồi, nhân vật nữ phụ thứ ba đúng là đo ni đóng giày cho em, chỉ cần em cầm chắc vai diễn trong tay, tuyên truyền, marketing tốt, chị đảm bảo danh tiếng của em sẽ nhanh chóng được biết đến trong nước. Chị cũng đã đưa ảnh của em cho đạo diễn xem, đạo diễn Phùng nói nếu như mặt của em không phải là sửa thì vai diễn này cực kỳ thức hợp với em."

" Còn một bộ khác nữa, nhưng vai diễn này không quan trọng cho lắm, mấu chốt là đạo diễn phim này là Quách Trạch Khải, chính là cái vị nổi tiếng là thiên tài trong giới điện ảnh đó, những người hợp tác với ông ấy toàn bộ đều là những nhân vật lớn, có danh tiếng cả, doanh thu phòng bán vé cũng cực kỳ trâu bò, cho dù là một vai phụ của phụ thôi chúng ta cũng phải cướp.

Yến Thanh Ti gật đầu, cô đã quyết định quay trở lại, thì đương nhiên biết con đường này không hề bằng phẳng.

Chiến trường cô đã chuẩn bị xong xuôi, giờ chỉ còn là phải chiến đấu thế nào thôi.

Không chỉ là sự nghiệp mà còn là ngọn lửa hận thù chưa bao giờ tắt trong lòng cô.

Con đường phía trước có khó khăn hay không không quan trọng, cho dù máu chảy đầu rơi cô cũng sẽ không quay lại.

Yến Thanh Ti nhìn nhà cửa san sát bên ngoài khung cửa sổ, cong khóe môi cười cười.

Tôi - Yến Thanh Ti, đã trở lại.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 13: Tôi - Yến Thanh Ti, Đã Trở Lại (2)

Chị Mạch sắp xếp chỗ ở cho Yến Thanh Ti ở một khu trong trung tâm thành phố, cũng không phải là khu vực của những người phú quý trong thành phố này, nhưng những người sống ở đây đại đa số là thành phần tri thức cao cấp, rất an toàn.

Căn hộ cũng không rộng lắm, một phòng ngủ, phong cách trang trí cũng đơn giản, thanh nhã.

Chị Mạch nói với Yến Thanh Ti: "Đợi đến khi em nổi tiếng, chị sẽ đổi cho em căn hộ tốt hơn."

Yến Thanh Ti nói: "ok."

Cô cũng không kén chọn gì phòng ở hết, có những khi ở Mĩ hết sạch tiền, cả ngày không có nổi một miếng bánh mì nào vào bụng cô còn chịu được nữa là.

Hơn nữa cô cũng biết hiện tại cuộc sống của chị Mạch thực ra cũng không được tốt lắm, chị ấy vừa cắt đứt với công ty cũ, tự mình lập nên một văn phòng làm việc khác, mọi thứ trước mắt chỉ mới bắt đầu mà thôi, bên công ty cũ còn đang âm thầm gây áp lực, đây đúng là thời điểm khó khăn nhất.

Có thể bỏ ra một tháng hơn một vạn NDT để thuê căn phòng này cho cô đã tương đối là tốt rồi.

Sau hai ngày nghỉ ngơi, chị Mạch vội vàng đến nhà cô, còn mang theo một cậu con trai đeo kính đen, gương mặt vẫn chưa hết nét ngây ngô, "Đây là trợ lý kiêm chuyên viên trang điểm của em."

Cậu trai trẻ vôi vàng bước lên: "Em chào chị, chị Thanh Ti, em là Từ Minh Minh, chị gọi em là tiểu Từ là được."

Yến Thanh Ti thật có hơi ngạc nhiên, không ngờ chị Mạch lại tìm một chàng trai đến làm chuyên viên trang điểm cho cô, đã vậy còn kiêm luôn trợ lý, thật là bóc lột sức lao động của nhau quá. Cô hỏi: "Cậu vừa tốt nghiệp à?"

Tiểu Từ gật đầu: "Vâng ạ... tháng sau em mới nhận được bằng."

Chị Mạch nhìn đồng hồ: “Mau, tiểu Từ mau trang điểm cho Thanh Ti, hai tiếng sau, chúng ta sẽ đi thử vai.”

“Vâng ạ”

Yến Thanh Ti gật đầu, trong lòng cô hiểu hơn ai hết việc này quan trọng đến mức nào.

Vai diễn này, cho dù thế nào, không cần biết phải dùng đến thủ đoạn gì, cô phải có nó bằng được.

...

Thử vai lần 1 coi như khá là thuận lợi, phó đạo diễn đưa cho Thanh Ti một đoạn trong kịch bản, để cho cô diễn ngay tại chỗ.

Đợi đến lúc cô diễn xong, phó đạo diễn bảo cô ngày mai lại đến, ngày mai hóa trang rồi thử vai lần nữa.

Mọi người ai ai cũng biết đạo diễn Phùng Quân là một người cực kỳ nghiêm khắc, nếu như không phải là ông ta cảm thấy được thì căn bản sẽ không để cho người ta đến lần thứ hai.

Điều đó có nghĩa là ít nhất hình tượng của Yến Thanh Ti rất phù hợp với nhân vật này, nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, vai diễn này chắc chắn là của cô.

Ngày hôm sau, Yến Thanh Ti nghỉ ngơi đầy đủ, tinh thần phấn chấn, đi cùng trợ lý đến nơi thử vai.

Mất hai tiếng đồng hồ hóa trang, mặc trang phục vào, Yến Thanh Ti vừa bước ra, tất cả mọi người đều không thốt lên lời.

Trong đầu mỗi người ở chỗ này đều hiện lên hai câu--- “Tập Hồng Thường, Tuyệt Đại Phong Hoa”

Người xưa thường hay nói Khuynh Quốc Khuynh Thành, Mỹ Nhân Họa Quốc, chắc cũng chỉ đến thế này mà thôi.

Phùng Quân kích động đứng bật dậy nói: “Đúng rồi, chính là dáng vẻ này, đúng là như thế này, hoàn mĩ... đây chính là hình tượng nhân vật mà tôi muốn, đây chính là dáng vẻ của Chiêu Quý Phi... Đúng thế... Đúng thế...

Chính là cô..."

Yến Thanh Ti đứng ở đó, như thể là Chiêu Quý Phi đi ra từ trong tưởng tượng của ông vậy, xinh đẹp không gì sánh được, đẹp nhưng không tục, đôi mắt quyến rũ chớp chớp nhìn lơ đãng cũng đủ để khiến đám đàn ông rung động, thậm chí cô không cần nói một lời nào, không cần làm bất cứ một việc gì, chỉ cần đứng đó, là đã thu hút toàn bộ ánh mắt của mọi người xung quanh.

Phó đạo diễn hỏi lại: "Đạo diễn, không cần cô ấy diễn thử một đoạn à?"

Phùng Quân nhìn chằm chằm vào Yến Thanh Ti, ánh mắt không giấy được sự nhiệt tình, ông nói: "Hôm qua cô ấy diễn tôi đã xem rồi, rất tốt, rất tốt, còn những người khác đang đợi đằng sau cậu có thể cho họ về được rồi."

Yến Thanh Ti cong đôi môi màu hồng, cười khẽ: "Cảm ơn đạo diễn, sau này tôi sẽ cố gắng hết sức."

Nụ cười vừa rồi của cô, Phùng Quân nhìn thấy sắp dại ra đến nơi, "Thật là... quá..."

Ông không tìm được từ nào để hình dung cái cảm giác đó, cái cảm giác bản thân đã đi tìm rất nhiều năm, cuối cùng cũng tìm được một món bảo bối khiến bản thân vừa lòng đẹp ý nhất.

--- O ---

Chương 15: Sao? Muốn 'Tán Tỉnh' Tôi À? (2)

Lạc Cẩm Xuyên nheo mắt đánh giá Yến Thanh Ti, đẹp, thực rất đẹp.

Bên cạnh hắn ta trước giờ không thiếu người đẹp, người đẹp hơn Yến Thanh Ti không phải là không có, nhưng không có một ai giống cô ta, vẻ đẹp của cô ta đã đánh thức con quỷ xấu xa trong lòng bạn và câu dẫn nó phạm tội.

Yến Thanh Ti so với ba năm trước còn quyến rũ hơn, cái vẻ ngây ngô non nớt đã biến mất, hiện tại trông cô giống như một đóa anh túc nở rộ xinh đẹp đầy mê hoặc. Bản thân bạn biết rõ rành rành rằng đóa hoa đó là có độc, biết rằng cô ta sinh ra đã gian ác nhưng không thể nào kiềm chế được cái khát vọng điên cuồng đang dậy lên ở trong lòng.

Nếu không thì Lạc Cẩm Xuyên đã không sai người theo dõi Yến Thanh Ti, rồi tự mình chạy đến đây một chuyến để tóm lấy cô ta.

Từ trước đến giờ Lạc Cẩm Xuyên chưa bao giờ có cảm giác bức bách nôn nóng muốn chiếm lấy một người đàn bà như thế.

Hắn ta thực sự muốn lột sạch y phục của cô ra, muốn đè cô ra mà chiếm lấy cô ngay tại đây.

Yến Thanh Ti "xì" một tiếng đầy giễu cợt, nhìn đi, đây mới là mới là bộ mặt thật sự của Lạc Cẩm Xuyên đằng sau cái mặt nạ kia, giả dối đến buồn nôn.

Yến Thanh Ti nhìn Lạc Cẩm Xuyên, trên mặt tràn ngập khinh thường và chán ghét, đôi môi đỏ mọng cong lên cười lạnh khinh bỉ: "Lạc Cẩm Xuyên, anh thực sự cho rằng vào cái tối ba năm trước, lúc Yến Như Kha bỏ thuốc tôi, tôi không nhìn thấy anh hay sao? Lúc đó anh nhìn thấy rõ rành rành, vậy mà không cản lại, cũng không nhắc nhở tôi, anh muốn đợi đến lúc dược hiệu của thuốc phát tác rồi, anh mới thuận gió đẩy thuyền, ra tay cứu tôi sẵn tiện chơi tôi luôn chứ gì, xong việc rồi thì tôi phải mang ơn mang đức của anh để anh muốn chơi kiểu gì thì chơi đó phỏng? Mẹ nó chứ, đừng nghĩ ai cũng ngu như anh?"

Yến Minh Châu suốt ngày nghi thần nghi quỷ, nghi ngờ Yến Thanh Ti dụ dỗ Lạc Cẩm Xuyên, nào đâu có biết, từ trước đến giờ chỉ có một mình Lạc Cẩm Xuyên ủ mưu chiếm đoạt Yến Thanh Ti mà thôi.

Từ cái ngày đầu tiên gặp Lạc Cẩm Xuyên Yến Thanh Ti đã biết thừa, gã đàn ông chẳng phải thứ tốt lành gì.

Lạc Cẩm xuyên lộ ra vẻ kinh ngạc, nhưng nhanh chóng biến mất, hắn ta đưa tay nhấc cằm của Yến Thanh Ti lên: "Quả nhiên cô thú vị hơn Yến Minh Châu rất nhiều, cặp với tôi thì sao, cặp với tôi, tôi cho cô làm nữ chính tất cả các phim cô đang đóng."

Khóe môi Yến Thanh Ti treo một nụ cười chế nhạo: "Lạc Cẩm Xuyên à Lạc Cẩm Xuyên, cặp với một thằng đàn ông như anh sao? "Yến Thanh Ti túm chặt cà vạt trên cổ Lạc Cẩm Xuyên, thít thật chặt, đẩy hắn một cái thật mạnh về đằng sau, lưng Lạc Cẩm Xuyên va cái bộp vào bức tường đằng sau.

Yến Thanh Ti chầm chậm nhấn từng chữ: "Đúng là... khiến người khác chán ghét mà..."

Cô vênh cằm đầy kiêu hãnh: "Mặc dù tôi đây tuy có 'tiện'... nhưng cũng không đến nỗi đói bụng ăn quàng, anh, tôi còn chưa để vào mắt."

Lạc Cẩm Xuyên lười biếng dựa vào tường đứng dậy, cũng chẳng phản kháng lại, nhếch mép nói: "Tôi thì không được, nhưng Nhạc Chính Phong thì được đúng không?"

Yến Thanh Ti nhướn mày: "Đúng thế, anh ta thì được."

Trong con ngươi tối đen của Lạc Cẩm Xuyên lướt qua sự lạnh lẽo, hắn ta nói: "Vậy thì cô cứ chờ xem, sớm muộn gì, tôi cũng sẽ đè cô xuống giường thôi."

Yến Thanh Ti: "Được, Tôi đợi đấy... xem anh có số để đến 'chơi' tôi không nào."

...

Tối đến, Lạc Cẩm Xuyên đến quán bar, nơi tụ tập của đám công tử ca ở cái đất Lạc Thành, đám con gái ở đó chỉ có đẹp hơn chứ không có đẹp nhất, váy đứa nào đứa nấy chỉ có ngắn hơn chứ không có ngắn nhất.

Lạc Cẩm Xuyên liếc mắt một vòng, người đàn ông ngồi ở chủ vị, mặt mũi tinh xảo, mắt phượng khép hờ, môi mỏng lạnh lùng, da trắng, tướng mạo đẹp (nghe như tả gái), rõ rành rành là kiểu nam sinh nữ tướng, nhưng anh ta không có một chút âm nhu nào, cả người đều toát ra vẻ cao quý, kinh tài

tuyệt diễm, người đàn ông như thế, chỉ cần gặp qua một lần thì sẽ không bao giờ quên được.

Đám con gái bên cạnh anh ta, một người đấm chân, một người bóp vai, một người khác thì rót rượu, như thể đang hầu hạ lão phật gia nào đó, ngoan ngoãn theo quy củ, không ai dám làm loạn.

Thực ra thì không có một người nào dám làm loạn với anh ta mới đúng.

Cho dù ngồi giữa một đám đầy tục khí anh ta vẫn như một bông hoa sen không hôi tanh mùi bùn, chỉ cần có anh ta ở đó, tất cả những kẻ khác đều biến thành làm nền.

--- O ---

Chương 16: Làm Sao? Muốn 'Tán Tỉnh' Tôi Hả? (3)

Tôi không được, vậy Nhạc Chính Phong thì được sao?

Đúng thế, là anh ta thì được

Câu nói đó của Yến Thanh Ti không ngừng vang lên bên tai của Lạc Cẩm Xuyên, khiến hắn ta cảm thấy phiền loạn hết sức, trong lòng bùng lên một ngọn lửa không tên, hắn ta thua kém gì Nhạc Chính Phong chứ?

Có người đột ngột hỏi: "Hôm nay Cẩm thiếu làm sao thế? Tâm trạng không tốt à? Cô em bên cạnh 'ngon' thế mà cậu không ôm sao? Hay là lại sợ cái vị kia nhà cậu lên cơn ghen?"

Ý nghĩ trong đầu Lạc Cẩm Xuyên xoay chuyển nhanh chóng, cười nói: "Không có gì, hôm nay gặp được một người đã lâu không gặp mà thôi, trong lòng có chút cảm xúc."

Người đó cũng thuận miệng hỏi tiếp: "Ai thế?"

"Cô em vợ tương lai của tôi."

"Em vợ của cậu à?"

"Em gái của Yến Minh Châu"

Hắn ta vừa mới nói xong, người nọ đã à lên: "À À, tôi nhớ ra rồi, là cô nàng Yến Thanh Ti đó đúng không?"

Lạc Cẩm Xuyên tò mò: "Sao, anh vẫn còn nhớ à?"

"Nhớ chứ, sao không nhớ cho được? Cô nàng đó á thực là... Tôi nghe nói, cô nàng đó phóng đãng lẳng lơ lắm, thích nhất là đi cướp bạn trai của người khác, lúc ấy tôi còn đang nghĩ, sao cô nàng không đến quyến rũ tôi đi này."

Người ngồi bên cạnh cười đùa ha hả: "Sao anh lại muốn bị cô ta dụ dỗ thế?"

"Đương nhiên là muốn rồi, loại đàn bà đó ấy à, không phải là loại phụ nữ bình thường đâu, nên gọi cô ta một câu "vưu vật" thì đúng hơn, khó mà gặp được một bảo bối thế này, nhìn thấy cô ta là tôi cứng hết cả lên rồi, thật đấy, nếu không thì tôi đã chẳng nhớ đến nhiều năm như vậy, đáng tiếc là tôi còn

chưa kịp ra tay thì cô ta đã bị tống ra nước ngoài rồi."

"Giờ thì quay về rồi đấy, anh có cơ hội rồi đấy thôi."

"Nói thế cũng đúng".

Bàn tay cầm ly rượu của Lạc Cẩm Xuyên siết chặt hiện lên những khớp xương trắng bệch, thì ra kẻ nhớ thương đến người đàn bà đó không phải chỉ duy nhất mình hắn.

Có người hỏi: "À, Nhạc thái tử, vị hôn thê của ngài chẳng phải là cô của Yến Thanh Ti sao? Ngài có biết cô ta không?"

Nhạc Thính Phong biếng nhác dựa vào ghế salon, lắc lắc ly rượu trong tay, lười biếng trả lời: "Yến Thanh Ti là ai, không biết."

Cẩm Xuyên nhìn về phía đó, Nhạc Thính Phong nửa cười nửa không, cái tên Yến Thanh Ti đối với anh ta mà nói dường như chẳng hề gợi lên chút tác dụng gì.

Chuyện đêm đó tựa hồ như chưa bao giờ xảy ra.

...

Vai diễn trong bộ phim truyền hình 'Tiêu Phòng Điện" đã được chốt hạ, chỉ còn bước cuối cùng - ký hợp đồng là xong, cả đợi thông báo thời gian bắt đầu vào tổ quay phim nữa.

Chỉ là vai diễn trong bộ phim điện ảnh "Lãnh Hương" vẫn chưa có tin tức gì, đợi hơn một tuần trời, 10 giờ tối cuối tuần, khi Yến Thanh Ti sắp lên giường đi ngủ thì chị Mạch đến một cách bất thình lình.

"Thanh Ti à, nhanh, mau dậy đi, đạo diễn Quách, nhà chế tác, và cả mấy bên đầu tư nữa muốn gặp em."

Yến Thanh Ti cau mày: "Muộn thế này sao? Gặp ở đâu vậy?"

"Tối nay đó, vai nam nữ chính trong bộ phim đó đã quyết định xong xuôi rồi, bên chế tác, nhà đầu tư và cả đạo diễn nữa cùng nhau tụ tập liên hoan một bữa, Thanh Ti, chú ý một chút, có thành hay không, đêm nay cực kỳ... quan trọng."

Chị Mạch không nói rõ ra nhưng cô nghe cái giọng điệu đó, Yến Thanh Ti liền biết thế có nghĩa là gì.

Hừ, muộn thế này rồi mà còn liên hoan, ha ha... (cho bạn dịch nói một câu, gặp cái rắm nhà chúng nó)

Yến Thanh Ti gật đầu: “Em hiểu rồi.”

Chị Mạch thấy Yến Thanh Ti đồng ý nhanh chóng sảng khoái đến thế ngược lại lại có chút áy náy, chị nói: “Thanh Ti em là người mới, nhưng tuổi của em cũng không nhỏ, cơ hội lần này, nếu không nắm thật chắc, thì rất có thể sẽ không có lần sau nữa đâu.”

Yến Thanh Ti vừa chọn quần áo vừa nói: “Ừm... Chị không cần nói, em cũng biết em muốn gì.”

Yến Thanh Ti biết rõ hơn ai hết cái bản thân cô muốn là gì, cô muốn trở nên mạnh mẽ, cô muốn báo thù, cô đã chờ đợi ba năm nay rồi, cô không ngại đợi thêm một khoản thời gian nữa, điều mà cô phải làm bây giờ, chính là nhanh chóng trở nên nổi tiếng trong giới giải trí.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 17: Đi Khách Sạn Đi, Tôi Mời! (2)

Chị Mạch: “Em... em biết rồi thì tốt, thực ra, kết quả như thế nào hoàn toàn dựa vào sự nỗ lực của bản thân em, chưa chắc sự thật đã là kết quả xấu nhất.”

Yến Thanh Ti: “Ừ...”

...

Yến Thanh Ti đã đến nơi mà chị Mạch bảo với cô, đây chính là Hội quán xa hoa cao cấp nhất Lạc Thành... Bích Lan Đình.

Cái tên lấy rất phong nhã, nhưng bên trong thì thanh, sắc, khuyển mã đủ cả.

Đặt chân đến nơi này trong đầu Yến Thanh Ti chỉ hiện lên hai chữ... đốt tiền.

Những người đến đây đều là những kẻ nhiều tiền quá không biết tiêu gì nên mới đến đây để đốt tiền.

Một nhân viên phục vụ xinh xắn dẫn Yến Thanh Ti đến một căn phòng riêng, vừa mở cửa Yến Thanh Ti liền nghe thấy câu --- “Em là đám mây đẹp nhất nơi chân trời, khiến cho anh phải dùng mọi cách để giữ em lại...”

Khóe miệng cô giật giật.

Người chế tác nhìn thấy cô liền gọi: “Cuối cùng thì Yến tiểu thư cũng đến rồi, hôm nay cô đến muộn, phải phạt mới được...”

Yến Thanh Ti cười ha hả, uống rượu là chuyện không thể tránh khỏi, thay vì cứ kỳ kèo từ chối chi bằng sảng khoái uống cho rồi.

Một hơi uống hết sạch ba chén rượu trắng, Yến Thanh Ti mới lần lượt chào hỏi đạo diễn và diễn viên chính.

Cô nhìn thấy nữ diễn viên đóng vai chính của phim này -- Hồ Mẫn đang ngả vào lòng của gã đàn ông, gã đó là một trong những bên tham gia đầu tư cho bộ phim, bàn tay của hắn ta đã sờ soạng vào trong váy của Hồ Mẫn, trông cô ấy rõ ràng đang rất căm tức nhưng vẫn phải kiên nhẫn chịu đựng, vẫn cứ phải cười, vẫn cứ phải mềm mại đối đáp với những kẻ đó.

Đạo diễn đang nói chuyện với diễn viên đóng vai nam chính - Tống Thanh Ngạn, cho dù có nhìn thấy đi chăng nữa vẫn cứ coi như là không thấy.

Yến Thanh Ti nhìn cảnh này mà gai mặt, Hồ Mẫn đã như vậy, chẳng lẽ sau này cô cũng sẽ như thế này, cô không muốn.

Con mắt tí hin của một gã đầu tư khác - Hà tổng cũng đang nhìn Yến Thanh Ti từ trên xuống dưới, "Ồ, Yến tiểu thư chân chính đây rồi, cô còn xinh hơn trong ảnh gấp trăm lần, đã mấy năm rồi tôi mới gặp một mỹ nữ có "hương vị" giống như Yến tiểu thư đây."

Yến Thanh Ti mỉm cười: "Hà tổng quá khen rồi, cứ gọi tôi Thanh Ti là được."

Thái độ "hiểu chuyện" của Yến Thanh Ti khiến Hà tổng rất vui vẻ.

Hơn nửa tiếng sau, bị ép uống một bụng toàn rượu và để cho gã đầu tư đó sờ soạng hết mông đến đùi, Yến Thanh Ti trong lúc ngà ngà say 'không cẩn thận' đổ rượu ướt hết cả váy, sau đó mượn cớ vào phòng vệ sinh một chuyến.

Ý tứ của gã đó rất rõ ràng, Yến Thanh Ti, tối nay mày chỉ cần ngủ với lão ta một giấc, vai diễn đó sẽ là của mày. Không biết có phải hôm nay Yến Thanh Ti uống quá nhiều rượu hay sao mà đột nhiên cô cảm thấy bản thân mình trở nên quái dị.

M* nó chứ, cô không muốn ngủ với cái gã Hà tổng vừa già vừa xấu đó, cô không muốn bán rẻ bản thân mình như thế này. Bởi cô biết, những kiểu giao dịch như vậy, có lần thứ nhất thì có lần thứ 2, lần thứ 3.

Yến Thanh Ti cũng đâu thèm để ý đến bản thân bẩn hay sạch, nhưng cái mà cô quan tâm đó chính là cơ thể này là của mẹ cô cho cô.

Cô nghĩ đến những gì mẹ đã nói lúc lâm chung, "Thanh Ti, con phải sống cho thật tốt, phải sống thật hạnh phúc đấy, biết chưa...?"

Lẽ nào cô cứ phải sống như thế này ư? Vì một hai vai diễn nho nhỏ mà phải bò lên giường mấy gã đàn ông xấu xí này?

Yến Thanh Ti mở túi xách ra, cầm lấy thỏi son, mở nắp, bên trong có cất giấu gói bột nhỏ màu trắng đục.

Trong nháy mắt Yến Thanh Ti hiện lên vẻ tàn nhẫn âm trầm, nếu như không được thật, cùng lắm thì cô học 'Tiên nhân khiêu'*, trước lúc về nước cô đã nghĩ đến sẽ có chuyện này, nhưng Yến Thanh Ti cô không phải ai... cũng có thể ngủ được.

* ám chỉ hành vi lừa đảo

Điện thoại rung lên, chị Mạch gọi điện đến, Yến Thanh Ti nhấc máy, nói qua với chị Mạch tình huống hiện tại

Một lúc lâu sau, chị Mạch mới nói: "Ở trong nước thì sẽ bị như thế này, không có ai chống lưng, muốn có được vai diễn, thì phải cho người ta thấy "thành ý". Bị người khác sờ soạng quấy rối là chuyện không thể tránh khỏi, Thanh Ti... em là người phụ nữ quyết đoán nhất mà chị đã gặp, chị biết em sẽ lựa chọn như thế nào mà.

Yến Thanh Ti cười lạnh: "Vâng, em biết rồi."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 18: Đi Khách Sạn Đi, Tôi Mời (2)

Chị Mạch nghe thấy trong giọng nói của Yến Thanh Ti có gì đó không đúng, vội nói: “Thanh Ti, em định buông xuôi đấy à?”

“Buông xuôi, chị đang đùa gì thế?”

Cô đã đi đến bước này, thì đã chẳng có đường lui nữa rồi, không cần biết phải dùng đến bất cứ thủ đoạn nào, cô nhất định phải lấy bằng được thứ mà cô muốn.

Đầu rơi máu chảy, mình đầy thương tích, hay dù có phải chết, tất cả cô đều không sợ, những gì đám khốn nạn đó nợ mẹ con cô, thì cô sẽ bắt chúng trả cho bằng sạch.

Chị Mạch chợt cảm thấy không nhẫn tâm để cô làm vậy, “Thanh Ti... thôi vậy, thôi bỏ đi em, em về đi, hoặc giờ chị đến đó đón em, vai diễn này không có cũng được, chị có thể giúp em tìm một vai khác được mà.”

Yến Thanh Ti nhìn ảnh phản chiếu bản thân mình trong gương, rất xinh đẹp, một người phụ nữ hai lăm tuổi, thời điểm xinh đẹp kiều diễm nhất.

Thanh Ti đưa tay vuốt ve khuôn mặt mình trong gương, “Những cái khác thì sao hả chị, không có Hà tổng này thì vẫn còn Lý Tổng, Vương tổng, Triệu Tổng, chị Mạch... vô ích thôi.”

“Thanh Ti...”

“Chị yên tâm đi, em sẽ không để bản thân mình chịu thiệt thòi đâu.”

Cúp điện thoại, Yến Thanh Ti lại cảm thấy chếnh choáng, cô lấy một bao thuốc lá từ trong túi xách ra, rút một điếu ngậm trên miệng, sờ sờ tìm một hồi mà không thấy cái bật lửa đâu.

Yến Thanh Ti mồm ngậm điếu thuốc lắc lư đi ra ngoài, nhìn thấy một người đàn ông đứng trước cửa phòng vệ sinh nam, thân hình cao lớn vững chãi, ánh đèn mờ ảo khiến cô nhìn không rõ mặt mũi người đó, nhưng Yến Thanh Ti lại thấy rất rõ đôi môi người đó đang mấp máy như thể đang nói chuyện điện thoại.

Yến Thanh Ti híp mắt, ô, đôi môi của người này thật đẹp nha.

Nhìn thôi... là khiến cho người ta muốn hôn lên đôi môi ấy, còn nữa nha... người này sao mà quen quen.

Yến Thanh Ti đi đến bên cạnh người đó: "Người anh em, có lửa không?"

Người đó nhìn cô, Yến Thanh Ti ngẩng đầu lên, men rượu làm cho đầu cô choáng váng, ánh mắt mông lung, cô càng muốn nhìn cho rõ tướng mạo của người này thì càng không tài nào mà nhìn rõ được.

Từ một phòng riêng cách đó không xa vọng đến tiếng chửi rủa của một gã đàn ông, gã hùng hùng hổ hổ gào lên: "Mẹ nhà mày, ông đây bỏ ra bao nhiêu tiền thế, mà mày để ông chơi túi nước muối à, cái thứ quái quỷ gì thế này, mẹ nó... tin ông gọi tổng đài 3.15 chửi chúng mày một trận không?"

Những âm thanh ầm ĩ đó càng khiến cho đầu óc Yến Thanh Ti hỗn độn, cô nghe rồi cười ha hả, ưỡn bộ ngực đầy đặn cỡ C của mình ra: "Này, anh đoán thử xem, cái này của tôi có phải túi nước muối hay không."

Tách một tiếng, một ngọn lửa nhỏ sáng lên, ở ngay trước mặt Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti cúi người châm điếu thuốc: "Cám ơn."

"Có muốn hút một điếu không?"

"Không cần"

Chớp mắt môt cái ngọn lửa đã tắt, Yến Thanh Ti nhìn thật rõ ràng hình dáng đôi môi đó, môi mỏng mà lạnh lẽo, màu hồng cực kỳ xinh đẹp, loang lên từng vệt sáng lạnh lẽo, lại có cảm giác quen thuộc đến không ngờ, hình như cô đã gặp ở đâu đó rồi.

Men rượu trong người tích tắc đã hóa thành thuốc kích thích, cả người cô bắt đầu nóng lên, bắt đầu... không khống chế nổi bản thân.

Cổ họng Yến Thanh Ti trở nên khô khốc, cô chợt cảm thấy thật khát, cô nhìn chằm chằm vào đôi môi của người nọ.

Bất thình lình cô đẩy anh ta vào tường, kiễng chân hôn lên đôi môi mỏng xinh đẹp ấy.

Trước cửa phòng vệ sinh ánh sáng u ám, sau lưng là những tiếng kêu gào mắng chửi, Yến Thanh Ti đang ôm hôn người đàn ông đến mặt còn không nhìn rõ, cô cảm thấy bản thân thật điên cuồng.

Nhưng mà... cô vốn dĩ là một kẻ điên, thế này thì đã là cái gì?

So với việc bị "con lợn" Hà Tổng đó sờ soạng quấy rồi, cô càng thích 'ăn đậu hũ' của trai đẹp hơn, cái loại tâm lý báo thù này, khiến cho Yến Thanh Ti hôn càng sâu, mà cái cảm giác này... thật quen thuộc nha, hình như cô đã từng hôn người này.

Mùi rượu thơm thoảng quyến luyến vương vấn giữa làn môi hai người, mùi hương phụ nữ so với mùi hương của rượu càng khiến người ta say mê.

Giữa nụ hôn mê đắm mơ màng, Yến Thanh Ti buông người đó ra.

"Đây là tạ lễ, mùi vị cũng không tồi..."

Review chương sau nghen!!!

Yến Thanh Ti: "Hôn anh cảm giác cũng thật quen thuộc nha..."

"Chết tiệt... rốt cuộc mấy năm nay cô đã hôn bao nhiêu người?"

Yến Thanh Ti: "Không biết nha..."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 19: Đi Khách Sạn Đi, Tôi Mời (3)

Giữa nụ hôn mê đắm mơ màng, Yến Thanh Ti buông người đó ra

“Đây là tạ lễ, mùi vị cũng không tồi...”

Một tay Yến Thanh Ti cầm thuốc lá, một tay vỗ vỗ gương mặt của người nọ, cười đến xinh đẹp tuyệt diễm, nhưng trong giọng nói lại để lộ mấy phần tự sỉ nhục bản thân: “Nếu như là mấy năm về trước, nói không chừng chỉ vì một điếu thuốc mà tôi có thể theo anh về nhà, lên giường với anh cho mà xem.”

Yến Thanh Ti loạng choạng quay đi, đột nhiên cổ tay bị tóm chặt, cô bị người đó kéo ngược trở lại, cả người xoay liền mấy vòng, lúc dừng lại thì lưng cô áp sát cánh cửa phòng vệ sinh nữ.

Con ngươi xoay vòng vòng, đầu óc mơ màng choáng váng, sắp đứng không nổi nữa.

Người đàn ông bị cô hôn vừa nãy nói: “Ngủ với tôi một đêm, tôi sẽ cho cô diễn vai nữ chính của phim ‘Lãnh Hương’.”

Giọng nói của anh ta như đang đè nén cái gì đó, khàn khàn trầm thấp, nghe rất thích, nhưng hình như trong đó lại có mấy phần tức giận đến mức nghiến răng nghiến lợi.

Yến Thanh Ti chớp chớp đôi mắt: “Quy tắc ngầm hả?”

“Cứ xem là thế.”

Không biết Yến Thanh Ti lấy đâu ra sức lực đẩy anh ta một cái, hất tay xoay người đi luôn.

Loạng choạng đi được mấy bước cô bỗng quay người nhìn lại, thấy người nào đó bị cô cưỡng hôn vẫn đứng nguyên ở chỗ cũ: “Sao không đi?”

“Đi đâu?”

“Quy tắc ngầm chứ đi đâu, đi khách sạn, đi, tôi mời!”

...

Yến Thanh Ti chẳng còn biết bản thân mình đang làm trò gì nữa, cô chỉ nghe thấy người đó nói, để cô diễn vai nữ chính trong "Lãnh Hương" thế là cô đi với anh ta thôi.

Còn về cái gã giám đốc Hà gì gì đó ấy à, ha ha, ai còn cần biết gã là ai cơ chứ.

Một tên đàn ông giống như một con lợn, chỉ nhìn thôi cô đã buồn nôn rồi.

Giống như thuận theo những gì mà mình muốn, cô tự đẩy mình đi, cô thà bị men rượu điều khiển, đi cùng với gã đàn ông lạ mặt chứ không muốn phải lên giường với con lợn đó chỉ vì để đổi lấy một vai diễn cỏn con.

Nhận thức của Yến Thanh Ti dần dần mơ hồ, cô thật sự đã say rồi, lúc ngồi lên xe không biết gì hết mà bắt đầu lăn ra ngủ.

Cho đến lúc cô lơ la lơ mơ tỉnh lại thì đã nằm trên giường trong phòng của khách sạn, người nọ cưỡi trên bụng cô, đè ép cô đến nỗi khó chịu, từ trên cao nhìn xuống, bóp chặt lấy cằm cô chất vấn: "Cô thế mà vẫn có thể ngủ được ư?"

Yến Thanh Ti say xỉn, nghiêng đầu cười ha ha: "Anh trông rất giống một người mà tôi quen, thật đấy..."

"Người quen, người quen như thế nào?"

Yến Thanh Ti gặm gặm đầu ngón tay, nghĩ một hồi: "Không nhớ được, thật mà."

Người đó cúi đầy cắn lấy cánh môi cô, đầu lưỡi vẽ theo hình đôi môi xinh đẹp của cô, "Không nhớ được tướng mạo, vậy em còn nhớ tên hay không?"

Yến Thanh Ti 'ưm' một cái, nụ hôn của anh ta thật dễ chịu, cô nói: "Cũng không nhớ nữa..."

"F*..."

Anh ta nghiến răng: "Không nhớ được một cái gì, thế mà còn nói là người quen?"

Yến Thanh Ti: "Hôn anh cảm giác cũng thật quen thuộc nha..."

"Chết tiệt... rốt cuộc mấy năm nay cô đã hôn bao nhiêu người?"

Yến Thanh Ti: "Không biết nha..."

...

Sau đó, Yến Thanh Ti chỉ biết rằng quần áo của mình bị xé nát bét, rồi thì... thì chẳng có gì hết, một đứa say xỉn thì còn mong nó nhớ được cái gì, bị một người lạ mang đi, sáng ra phát hiện mình vẫn còn sống là may mắn lắm rồi đấy.

Đợi đến lúc cô tỉnh dậy, trên người toàn là dấu hôn xanh xanh tím tím, đầu đau sắp nứt ra, cả người bủn rủn chẳng còn chút sức lực nào

Nhìn sang bên cạnh, trên gối vẫn còn vệt lõm vào, trong không khí vẫn còn vương lại chút hơi thở của người nọ, nhưng cái tên đó đã sớm cút rồi.

Yến Thanh Ti xuống giường phát hiện quần áo của mình bị xé thành vải vụn, kể cả nội y, cô chửi một câu má nó, cái tên khốn nạn, xé quần áo cô nát bét thế này là muốn khiến cho cô không thể ra ngoài được đây mà.

Yến Thanh Ti tức muốn nổ phổi.

Tối hôm qua cô dự định chơi 'tiên nhân khiêu' với con lợn Hà tổng, cho gã uống thuốc mê rồi nằm cạnh gã chờ tới sáng... không ngờ lại bị người khác chơi cho một vố trắng trợn.

Mẹ nó chứ, đúng là nam sắc lầm người.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 20: Ngủ Lỗ Vốn Rồi! (1)

Yến Thanh Ti chạy vào trong nhà vệ sinh tìm áo tắm, không để ý liền thấy cơ thể mình trong gương, mắt dại ra, không nhịn được mắng một câu: “Tao XXX ông nội nó chứ...”

Bởi vì toàn thân cô phủ kín là vết hôn, hồng hồng trông như một bức tranh điểm xuyết nhiều cánh hoa đào vậy, sau lưng, mông, đùi non đều có, da của Yến Thanh Ti trắng lại mẫn cảm, bình thường không cẩn thận va nhẹ một cái cũng có thể lưu lại vết bầm, rất lâu sau mới tan, vậy mà bây giờ cả người toàn vết thế này thì đến lúc nào mới biến mất hết đây.

Nhưng mà... cô cảm thấy thân thể không có bị xâm hại, chỗ kín cũng không thấy khó chịu, thế nhưng trên người vẫn đau, mẹ nó chứ, đều là bị cắn thành như vậy.

Cũng có thể nói, người đàn ông kia chỉ đem cô lật đi lật lại mà cắn loạn một phen, chứ chưa thực sự ăn hết cô.

Yến Thanh Ti nghiến răng, đồ biết thái chết tiệt.

Cái tên đấy tâm lý phải vặn vẹo đến thế nào mới có thể làm ra việc kinh tởm như thế này.

Răng của Yến Thanh Ti nghiến đến là ngứa hết cả người, cô đi tìm điện thoại mới phát hiện là đã bị tên biến thái kia cầm đi mất, đá một phát vào cái bàn đặt trong phòng, ông nội nó chứ, dám lấy mất điện thoại của mình.

Yến Thanh Ti gọi điện thoại cho lễ tân, nhờ họ gọi điện cho chị Mạch mang quần áo đến. Yến Thanh Ti ngồi đợi hơn nửa tiếng, cuối cùng chị Mạch cũng xuất hiện. Chị Mạch vừa vào đến cửa liền bắn như liên thanh: “Chị nói chứ, Yến Thanh Ti em rốt cuộc có chuyện gì vậy, chị gọi mười mấy cuộc điện thoại, một cuộc em cũng không nghe là sao.”

Yến Thanh Ti vẫn đang mặc trên người áo tắm của khách sạn, cầm lấy quần áo chị Mạch mang đến nói: “Điện thoại của em bị người ta lấy mất rồi”

Chị Mạch nhìn thấy trên cổ Yến Thanh Ti toàn vết hôn, mặt đều biến thành xanh mét: “Giờ không phải lúc nói đến chuyện mất điện thoại, em tối qua bị làm sao vậy, em không muốn cùng với Hà tổng kia thì nói với chị một câu a,

cũng không ai ép em ngủ với ông ta, giúp em sắp xếp tốt rồi, nửa đường em lại bỏ bom Hà tổng thế, bây giờ thì đừng trông mong gì vào bộ phim đó nữa.”

Sáng sớm nay, một nhà chế tác phim “Lãnh Hương” gọi điện cho chị Mạch nói: "Nghệ sĩ công ty các cô, Yến Thanh Ti nửa đường không nói không rằng liền chạy mất, làm cho Hà tổng rất không vui, như thế cũng nghĩa là vai quần chúng Yến Thanh Ti còn chẳng có tư cách diễn nữa là vai nữ thứ chính...

Chị Mạch bây giờ rất tức giận với hành động hôm qua của Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti lôi quần áo từ trong túi ra: "Hôm qua lúc em trong nhà vệ sinh đi ra, có gặp một người đàn ông, anh ta nói đi cùng anh ta, liền cho em diễn vai nữ chính của “Lãnh Hương”, sau đó em liền đi cùng anh ta. "

Cô cởi áo tắm xuống ngay trước mặt chị Mạch. Chị Mạch nhìn cô từ đầu đếm chân, thở dài một câu: “Tổ tông của tôi ơi, thế mà em cũng tin được, lần này thì tốt rồi, lỗ cmn vốn, rõ ràng là bị... người ta lừa mà, mẹ nó chứ, em gặp phải biến thái hả?”

Yến Thanh Ti có vẻ không nghe thấy những lời chị Mạch nói, mặc xong quần áo, vỗ vỗ mặt mấy phát rồi nói: “Em biết anh ta là ai?”

Chị Mạch đứng phắt dậy: “Ai?”

Bộ dạng hùng hổ, em cứ nói đi đó là thằng khốn nào, chị đây sẽ đến băm nó ra thành cám.

Yến Thanh Ti cười cười, trong lòng có chút ấm áp, mặc dù cô và chị Mạch chỉ là lợi dụng lẫn nhau, nhưng sự lợi dụng này lại có lúc xen lẫn chút chân tình.

“Không sao cả, là người quen cũ”

Chị Mạch kinh ngạc: “Không phải em nói là say rượu sao, làm sao mà nhận ra được?”

Yến Thanh Ti ngẩng đầu liếc chị Mạch một cái: “Cái mùi vị đấy, em vẫn nhớ được.”

Cô nhớ lại cái mùi vị của nụ hôn tối qua lúc ở ngoài cửa nhà vệ sinh. Kỳ

thực, từ lúc ra khỏi nhà vệ sinh, khi nhìn thấy anh ta đứng ở đó, Yến Thanh Ti cũng đã nhận ra anh ta là ai rồi, chẳng qua là cô không dám thừa nhận mà thôi, thật không ngờ cô còn có thể nhớ rõ một gã đàn ông mà ba năm nay chưa hề gặp nhau lấy một lần, thậm chí chẳng cần phải nhìn tới mặt, cô vẫn có thể nhận ra đó là anh ta.

Chị Mạch: “Đờ... Thế cũng được hả!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 22: Ngủ Lỗ Vốn Rồi (3)

Yến Thanh Ti tự giác lùi về phía sau một bước nói: “Anh ta nợ tôi, có thể nói cho anh được sao? Kể cả nói ra anh có trả hộ anh ta được không?”

Vũ Phóng cảm thấy rất thú vị hỏi: “Cái này... còn phải xem là vấn đề gì nữa. Cô nói xem xem, ví dụ như...”

Yến Thanh Ti cười nói: “Ví dụ, lên giường với người khác, trời sáng không nói câu nào liền kéo quần đi mất, đại lão gia như các vị thuê phòng không trả tiền thì cũng thôi, thế mà trước khi đi còn tiện tay lấy mất điện thoại của người khác, món nợ này anh xem có quản được hay không?”

Câu này... thông tin quá khủng rồi, Vũ Phóng bỗng nhiên thấy hình như mình rảnh rỗi quá thì phải, việc này a... thật sự là quản không nổi.

Anh ta sờ sờ mũi mũi nói: “Người cô nói có thật sự là Nhạc tổng của chúng tôi không?”

Yến Thanh Ti cười nói: “Cái loại đàn ông cặn bã này, không phải anh ta, chẳng lẽ là anh sao?”

Vũ Phóng lại đánh giá một lượt Yến Thanh Ti, em gái này thật “mãnh” a, thế nhưng anh thật hiếu kỳ với những lời nói của cô ta nha, Nhạc Thính Phong mà thiếu tiền sao? "

Ngủ với người ta đã không trả tiền thì thôi lại còn tiện tay lấy mất điện thoại của người ta. Anh ta lầm bầm một câu: “Tôi không có cặn bã như vậy...”

Vũ Phóng cậu đi khác sạn với gái, có bao giờ không trả hết tiền phòng đâu, nếu không trả hết thì cũng chia đôi 5: 5.

Anh liếc nhìn thấy một người liền cao giọng hét: “Trợ lý Giang,..., cô gái này muốn gặp Nhạc tổng”

Giang Lai vốn là vừa bước ra khỏi thang máy, nhìn thấy bóng lưng của Yến Thanh Ti liền xoay người muốn trốn, kết quả lại bị “đồng đội” đâm cho một nhát sau lưng.

Giang Lai không thể không dừng bước, từ từ quay người lại trực tiếp đối

diện với anh mắt đen láy sâu thẳm của Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti dơ tay lên ngoắc ngoắc Giang Lai đi lại, những ngón tay hết sức mảnh mai lại sơn màu đỏ tươi như thể đi quyến rũ cả ma quỷ vậy.

Giang Lai than một câu đành đi qua: “Cô Thanh Ti, lâu lắm không gặp”

Giang Lai đứng đối diện với Yến Thanh Ti liền thấy da đầu ngứa ngáy hết cả lên, không phải anh ghét gì Yến Thanh Ti, nhưng mà trong lòng lại có chút sợ cô ta.

Yến Thanh Ti cười cười nói: “Không sai a, 3 năm rồi không gặp mà anh vẫn nhớ tôi, xem ra trong lòng anh... tôi cũng có chút địa vị a, đưa tôi đi gặp Nhạc Thính Phong.”

Mặt Giang Lai nhăn lại như quả táo tàu: “Nhạc tổng đang họp, hay là đổi hôm khác...”

Yến Thanh Ti nào có dễ dàng để anh ta đổi ngày được: “Anh ta đang họp, thì liên quan gì đến tôi, tôi muốn gặp anh ta.”

Giang Lai muốn thẳng thừng từ chối, nhưng nhìn vẻ mặt Yến Thanh Ti lại không nói được đành: “Cô... đừng làm khó tôi được không...”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Được, tôi không làm khó anh nữa, vậy anh chuyển lời giúp tôi, bà đây không phải hạng người anh ta muốn trèo lên lúc nào thì trèo lên ấy, mẹ nó còn lấy trộm điện thoại của tôi, có phải thèm tiền đến điên rồi hay không.”

Giang Lai bị Yến Thanh Ti nói đến mức hai tai đều đỏ hết lên, ở chính công ty mình lại bị người khác mắng đến thối đầu, mặc dù không phải mắng mình nhưng Giang Lai vẫn cảm thấy mất mặt, thật mất mặt.

“Cái đó... tôi gọi điện hỏi chút”

Giang Lai lấy điện thoại ra, lướt tìm một dãy số: “Alo, Nhạc tổng...”

Anh ta vừa mới nói được ba chữ, trong tay liền trống không, điện thoại đã bị Yến Thanh Ti cướp lấy.

Yến Thanh Ti đưa điện thoại lên nghe, mỉa mai nói: "Chú Nhạc, tối qua ngủ ngon chứ? Trời mới sáng đã đi rồi, lo tôi tìm chú đòi tiền thuê phòng đến thế

cơ à? Sao, 3 năm không gặp, có phải hay không cảm thấy thân thể tôi vẫn “ngon” như ngày xưa? Gặm cắn cả một đêm, miệng có tê không, có cần tôi cho chú một nụ hôn không a? "

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 23: Ngủ Lỗ Vốn Rồi! (4)

Giang Lai, Vũ Phóng, em gái lễ tân, lúc này trên mặt của mỗi người đều đỏ như mông khỉ.

Cái tên cặn bã nam trong miệng cô Yến, thật là tổng tài đại nhân cao quý ưu nhã của bọn họ sao?

Vài giây sau, không biết đầu dây bên kia nói những gì, Yến Thanh Ti liền ném điện thoại trả Giang Lai nói: “Đi thôi.”

Giang Lai vội vàng cất điện thoại vào trong túi, không dám nói thêm cái gì khác: “Mời cô!”

Đến đến tầng 36, Yến Thanh Ti thấy Nhạc Thính Phong đúng là đang họp, trong phòng họp lắp kính trong suốt, hiệu quả cách âm cũng thật tốt, đứng bên ngoài có thể thấy rõ ràng mặt mũi của Nhạc Thính Phong.

Nhạc Thính Phong ngồi ở ghế chuyên dụng của tổng tài, hai bên trái phải dưới tay anh ta lần lượt là giám đốc các bộ phận, nhìn ra không có bất kỳ người đàn ông nào có thể làm cho ánh mắt của Yến Thanh Ti trở lên kinh diễm như Nhạc Thính Phong.

Cô thừa nhận mình là một người “nhan khống”, sau ba năm mà cô vẫn nhớ rõ Nhạc Thính Phong, không vì lý do gì khác, chỉ vì anh ta đẹp trai.

*Nhan khống: ám chỉ những người yêu cái đẹp, thích vẻ bề ngoài đẹp đẽ.

Đẹp đến nỗi có thể đả động đến tâm hồn.

Giang Lai nói: “Cô xem, Nhạc tổng thật sự đang họp, cô có thể đợi một chút không?”

Yến Thanh Ti nheo nheo mắt nhìn về phía Nhạc Thính Phong: “Bao lâu mới xong?”

Giang Lai chần chừ một lát: “Khoảng... tôi cũng không dám chắc là lúc nào nữa.”

Yến Thanh Ti không muốn đợi, cô nhìn cái điệu bộ an nhàn, khí thế cao

ngút, dáng vẻ ung dung tự tại của Nhạc Thính Phong mà tức anh ách.

Dựa vào cái gì mà hắn ta sau khi làm việc kia xong vẫn có thể bình tĩnh như không hề có chuyện gì vậy?

Cứ nghĩ đến "việc tốt" mà Nhạc Thính Phong làm hôm qua là cô liền muốn bóp chết tên vô sỉ ấy.

Yến Thanh Ti đưa tay đẩy cửa, Giang Lai vội vàng ngăn cản cô: "Cô Thanh Ti, cô không thể đi vào."

Yến Thanh Ti đẩy Giang Lai về đằng sau nói: "Tôi thì lại không thể không vào."

Giang Lai không dám đưa tay túm lấy Yến Thanh Ti, chỉ đành trợn tròn mắt nhìn cô đẩy cửa, trắng trợn đi vào phòng họp.

Yến Thanh Ti vừa tiến vào phòng thì ngay cả phòng họp lập tức im ắng lại không ai phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Nhạc Thính Phong ngồi đó không thèm nhìn Yến Thanh Ti đến một cái: "Tiếp tục..."

Vừa nãy vị giám đốc đang báo cáo dở liền vội vàng nói tiếp: "Chúng ta vừa mới tiến hành một cuộc điều tra nghiên cứu thị trường với quy mô lớn, là một bộ phận những người trong độ tuổi từ 16-40 tuổi, có tiềm lực rất lớn, chúng ta có thể dựa vào nhóm người ở độ tuổi này đánh giá, đưa ra ý kiến để tiến hành cải tiến chất lượng sản phẩm tốt hơn..."

Yến Thanh Ti từng bước tiến đến trước mặt Nhạc Thính Phong, anh ta vẫn giữ nguyên sắc mặt, bờ môi mỏng lạnh nhạt nói: "Bản báo cáo này chưa kỹ càng, quay về làm một bản khác tỉ mỉ hơn rồi đưa đến phòng làm việc của tôi..."

Yến Thanh Ti nhìn anh ta một lúc, anh ta cư nhiên lại không hề có bất kỳ phản ứng gì, hoàn toàn là cái bộ dạng trong khi làm việc xin đừng làm phiền.

Yến Thanh Ti thấy vậy liền cười lên, cô cong lưng xuống, tay tì lên bàn, cả người tựa hẳn lên người Nhạc Thính Phong trào phúng nói: "Nhạc tiên sinh, như thế này có nhìn thấy rõ hơn không?"

Nhạc Thính Phong vẫn không đếm xỉa đến Yến Thanh Ti, gõ gõ lên bàn thúc

giục các giám đốc đang đơ mặt ngượng ngùng kia: “Tiếp tục”

Yến Thanh Ti liền đưa tay giữ lấy cằm của Nhạc Thính Phong nói: “Lên giường thì cũng lên rồi, con mẹ nó còn giả vờ cái gì?”

Nhạc Thính Phong liếc một cái vào cái cổ áo chữ V của cô, cô lại cúi thấp người, dưới góc nhìn của anh ta thì hoàn toàn nhìn rõ rãnh ngực mê người bên trong, toàn bộ da thịt trắng nõn điểm lên vài dấu hôn, tuyệt đối mê chết người.

Ánh mắt của Nhạc Thính Phong liền trở lên lạnh lẽo, giơ tay từng chút một tách bàn tay của Yến Thanh Ti xuống.

“Tiếp tục, đến lượt ai, công việc trọng điểm của kỳ này chưa xác định thì ai cũng đừng mơ tan họp.”

Yến Thanh Ti cười lạnh, cô gật gật đầu: “Nhạc Thính Phong anh được đấy, đừng ép tôi phải ra tay tàn nhẫn...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 24: Ngủ Lỗ Vốn Rồi! (5)

Nhạc Thính Phong từ đầu đến cuối vẫn là thờ ơ. Yến Thanh Ti vứt túi xách xuống, cởi áo khoác ra ném thẳng lên người Nhạc Thính Phong, hành động này của cô khiến tất cả người trong phòng họp chết đứng. Vẫn đứng ở ngoài cửa - Giang Lai lập tức quay người cúi mặt làm ra vẻ không nhìn thấy gì cả, còn Vũ Phóng thì thò cổ vào xem.

Giang Lai kéo kéo người anh ta: “Giám đốc Vũ, tôi khuyên là anh nên quay người đi là tốt nhất.”

Vũ Phóng hỏi: “Tại sao lại không được nhìn, cái cô kia làm ầm ĩ như thế mà không gọi bảo vệ sao?”

Giang Lai nói: "Anh hẳn là hiểu rõ Nhạc tổng đi, nếu như không phải là anh ấy nguyện ý thì cái cô Yến Thanh Ti đó đã bị Nhạc tổng sai người lôi ra rồi, còn lâu mới đặt chân vào phòng họp được.

Đội nhiên Vũ Phóng kia trừng to đôi mắt: “Mẹ kiếp... thật mãnh a!!!”

Chỉ thấy tay trái Yến Thanh Ti túm lấy cằm của Nhạc Thính Phong, bắt buộc anh ta phải nhìn cô, còn tay kia đưa về đằng sau kéo khóa váy của mình xuống.

Nhạc Thính Phong ném chiếc bút trong tay lên bàn, lạnh giọng quát: “Tan họp... tất cả đều cút hết cho tôi.”

Không đến 5 giây trong phòng họp chỉ còn lại hai người họ.

Yến Thanh Ti: “Có giỏi thì giả vờ tiếp đi...”

“Cô đừng có vô sỉ như thế được không?”

“Không thể”

Nhạc Thính Phong kéo tay của Yến Thanh Ti xuống: “Cô đến đây làm gì?”

Yến Thanh Ti lùi lại hai bước: “Tối qua anh đã đáp ứng tôi, vai nữ chính của Lãnh Hương, anh đừng nghĩ chơi xấu.”

Nhạc Thính Phong lười biếng ngả người ra ghế, ngón tay vê vê môi, híp mắt

nói: “Nữ chính gì cơ, tối qua gì cơ, sao tôi lại không nhớ gì vậy?”

Nghe Nhạc Thính Phong nói câu đó, làm cho Yến Thanh Ti có cảm giác tối qua giống như bị chó cắn vậy.

Yến Thanh Ti cười bật lên nói: “Nhạc Thính Phong, sao trước đây tôi lại không phát hiện ra anh lại bỉ ổi đến vậy nhỉ?”

“Tối hôm qua Nhạc Thính Phong anh lên giường với bà đây, trời sáng, một tiếng cũng không nói liền xách quần đi mất, trước khi đi còn tiện tay lấy luôn cả điện thoại của tôi, Nhạc Thính Phong anh có phải đàn ông không vậy? Xem ra anh nghèo đến điên rồi đi?”

Anh ta liếc nhìn qua chút vết tích trên cổ Yến Thanh Ti, giọng nói âm u cất lên: “Thật không? Cô xác định người đàn ông lên giường với cô tối qua là tôi?”

Trong lòng Yến Thanh Ti bỗng nhói lên một cái, trong lòng bỗng chua sót.

Đúng, mọi người đều nói cô là lẳng lơ, dâm loạn lêu lổng.

Chỉ cần là đàn ông liền có thể bò lên giường của cô.

Người khác nói những gì cô đều thấy vô vị, không thèm để ý, thế nhưng, khi cô Nhạc Thính Phong nói ra những lời như vậy, như có hàng ngàn vết dao cứa vào lòng của cô.

Ánh mắt của Yến Thanh Ti dần dần lạnh đi. Cô bỗng nhiên muốn trước mặt gã đàn ông này lấy lại chút tôn nghiêm cho chính mình.

Yến Thanh Ti cúi người lấy túi xách, từ trong ví tiền lấy ra một xấp đồng xu 1 tệ, nắm chặt trong tay dùng sức ném thẳng lên mặt Nhạc Thính Phong.

Yến Thanh Ti hất cằm lên, bề ngoài cứng cỏi tạo thành tầng tầng vỏ bọc, trông có vẻ mạnh mẽ kiên cường.

Yến Thanh Ti gật đầu cười nói: “Không sai, anh nói đúng, tôi có nhiều đàn ông như vậy, nhất thời nhận nhầm cũng không có gì là khó hiểu, thật xin lỗi Nhạc tiên sinh, tôi nhận nhầm anh là tên khốn đã bò lên giường với tôi tối quá, đã làm phiền rồi. Tôi biết thời gian của anh rất quý giá, chỗ tiền này bồi thường cho anh.”

Yến Thanh Ti túm lấy túi xách, áo cũng không cần, liền quay người bỏ đi.

Cô bước nhanh ra khỏi đó, lấy kính trong túi đeo lên, che giấu sự nhếch nhác cùng thù hận trong mắt cô, vẫn là bộ dạng tuyệt đại giai nhân.

Giang Lai nhanh chân mở cửa phòng họp ra, Yến Thanh Ti bước đi đầu cũng không thèm nhìn lại.

Vũ Phóng đứng sau cô hét lên: "Người đẹp, có rảnh đi uống rượu nhé!"

Yến Thanh Ti dừng bước, quay người cười đến là yêu mị nói: "Tôi chỉ hẹn lên giường với đàn ông thôi."

Spoil:

Lúc chị Mạnh đưa tay kéo cửa ra, lại nghe thấy giọng nói yếu ớt của Yến Thanh Ti vang lên sau lưng: "Chị Mạch, cái cảm giác lòng tự trọng bị người khác giẫm đạp dưới lòng bàn chân... thật không dễ chịu gì..."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 25: Trong Lòng Hắn Tôi Chỉ Là Con Đĩ Mà Thôi (1)

Yến Thanh Ti dừng bước, quay người cười đến là yêu mị nói: "Tôi chỉ hẹn lên giường với đàn ông thôi."

Vũ Phóng...

"Xoảng" một tiếng cực lớn, Giang Lai với Vũ Phóng quay phắt đầu lại. Chiếc laptop ở trên bàn đã bị ném xuống đất, vỡ thành hai phần, màn hình vỡ vụn, để lại một mớ hỗn độn.

Nhạc Thính Phong vẫn ngồi đó điềm nhiêm như không có gì xảy ra, trên người vẫn hoàn hảo, nét mặt thản nhiên, tuấn tú ưu nhã, lạnh lùng xa cách, làm cho người khác hoàn toàn không nghĩ đến cái laptop vừa bị đập nát bét kia là tác phẩm của anh ta.

Nhạc Thính Phong liếc mắt, nói: "Vũ Phóng, qua đây"

Giọng của anh ta rất bình thường, nhưng Giang Lai lại cảm thấy lạnh hết cả sống lưng.

Nhạc thiếu lúc này rất đáng sợ, anh ta càng bình tĩnh lạnh nhạt bao nhiêu thì lại càng dọa người bấy nhiêu.

Yến Thanh Ti đã đi xa rồi, Vũ Phóng vẫn giữ chặt cửa, không muốn vào, Giang Lai đã nhìn ra chuyện này có "cứt mèo", lẽ nào anh ta lại không nhận ra.

Nhạc Thính Phong nhìn hắn, chỉ nói một chữ: "Vào"

Giang Lai biết, đây là giới hạn cuối cùng rồi, trăm ngàn lần đừng để anh nói lần thứ ba, nếu không đến mình cũng chết chắc.

Giang Lai thúc giục: "Giám đốc Vũ, vào thôi"

Vũ Phóng sợ hãi: "Không phải... tôi..."

Giang Lai không phúc hậu liền mở cửa, đẩy giám đốc Vũ vào trong phòng họp.

Theo quán tính giám đốc Vũ liền tiến vào trong.

Vũ Phóng ngay lập tức liền phanh chân lại: “Anh họ..., có chuyện gì vậy”

Anh là bạn học từ thời đại học với Nhạc Thính Phong, trong nhà có chút quan hệ ngoằn nghèo với nhà họ Nhạc, theo bối phận anh phải gọi Nhạc Thính Phong một tiếng anh họ.

Ngón giữa và ngón trỏ của Nhạc Thính Phong không biết từ lúc nào kẹp một đồng tiền xu, đồng xu đó không ngừng chuyển động linh hoạt trong ngón tay của anh ta.

Nhạc Thính Phong: “Ngồi”

Vũ Phóng một thân đàn ông cao 1.87m thế mà trên trán lại toàn mồ hôi lạnh. Anh dè dặt ngồi xuống. Ngoài ý muốn là Nhạc Thính Phong toàn hỏi những câu liên quan đến công việc dạo này của công ty, với cả đại loại hỏi ý kiến của anh về tình hình kinh doanh của công ty năm nay, hoàn toàn bình thường, hoàn toàn không có bất kỳ vấn đề gì.

Vũ Phóng nói một lúc liền buông lỏng cảnh giác, trong lòng nghĩ có thể là Nhạc tổng đã chán ngấy cô gái kia rồi, cho nên không để tâm nữa, chẳng qua chỉ là một đứa đàn bà thôi mà, lẽ nào có thể làm cho Nhạc Thính Phong phí nhiều tâm tư vậy.

Nói xong chuyện công việc, Vũ Phóng cũng to gan hơn rồi, hỏi: “Anh họ, anh lúc nào lại động đến loại phụ nữ mãnh như vậy a? Thật kinh khủng, khí thế cũng thật dã man, dáng người cũng thật bốc lửa, trước lồi sau lõm, em thấy ngực cô ta ít nhất cũng phải cúp C...”

Nhạc Thính Phong hạ mi quét qua cái áo mà Yến Thanh Ti vừa vứt lại: “Còn gì nữa”

Vũ Phóng xoay chuyển tròng mắt: “Tối qua anh thực sự cùng cô ta làm cái đó, cái đó à? Cô ta còn nói anh trộm điện thoại của cô ta, anh họ, anh cầm thật à?”

Nhạc Thính Phong đột nhiên dừng tay, đồng tiền xu liền lọt thỏm vào lòng bàn tay, anh ngẩng đầu nói: “Vũ Phóng, tôi rất hài lòng đối với thái độ và thành tích trong công việc của cậu dạo gần đây.”

Vũ Phóng đơ ra một lúc, sao lại đột nhiên nói đến công việc rồi.

Thế nhưng, anh vẫn vội vàng nói: “Cảm ơn lời khen của Nhạc tổng, về sau tôi sẽ tiếp tục cố gắng hơn nữa”

Tiếp theo Nhạc Thính Phong lại nói: “Gần đây công ty quyết định xây dựng từ thiện 50 trường tiểu học trên cao nguyên, tôi thấy cậu làm người phụ trách dự án này là hợp lý nhất.”

Ánh mắt Vũ Phóng ngay lúc đó liền dại ra, “Anh họ, không,..., Nhạc tổng...”

“Có ý kiến sao?” Nhạc Thính Phong liếc Vũ Phóng một cái.

Ánh mắt đó làm Vũ Phóng cả người phát lạnh, liên tục lắc đầu: “Không... hoàn toàn không... tôi làm sao lại có ý kiến được.”

“Chiều nay 1h cậu theo đoàn xuất phát đi.”

“Cái gì? Chiều nay?” Vũ Phóng vốn cho rằng ít nhất còn mấy hôm nữa mới đi, anh liền đi tìm cứu trợ, hoặc là chờ cho vị tổ tông này nguôi giận lại nói, kết quả là..., anh ta ngay cả chút thời gian cũng không cho.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 26: Trong Lòng Hắn Tôi Chỉ Là Con Đĩ Mà Thôi! (2)

Hận chết mất! Bây giờ đã 11h rồi, chỉ còn chưa đến 3 tiếng nữa thôi.

Nhạc Thính Phong nhìn vẻ mặt lo lắng của Vũ Phóng: "Vì thể hiện lý tưởng từ thiện của công ty chúng ta, trong quá trình xây dựng 50 trường tiểu học lần này, tôi hy vọng cậu tích cực tham gia trong toàn bộ quá trình xây dựng, bao giờ hoàn thiện, lúc bấy giờ trở lại."

Nhạc Thính Phong đứng lên vỗ vỗ vai Vũ Phóng: "Em họ, anh rất tin tưởng cậu."

Vũ Phóng, ĐỜ!!!,... đây chính là muốn hại chết anh mà.

50 trường tiểu học trên cao nguyên, mình sẽ chết mất a?

A a a a a a a???

Giang Lai vội vàng theo sau Nhạc Thính Phong, tiến vào phòng làm việc của tổng tài, Nhạc Thính Phong đưa ta ra, Giang Lai ngây người một cái, liền vội vàng lấy ra trong túi quần một chiếc smartphone màu trắng.

Nhạc Thính Phong cầm lấy, chiếc điện thoại này đã bị mở khóa, anh ấn thẳng vào album ảnh. Trong này ảnh cũng không phải ít, đa số là phong cảnh, chỉ có vài bức là có hình người. Trong đó có một bức là một nam một nữ chụp chung.

Một người đàn ông ngoại quốc đẹp trai vòng tay qua cổ Yến Thanh Ti, đầu hai người chạm vào nhau, trông rất thân mật, nhìn vào camera cười đến là vui vẻ.

Giang Lai nhìn chiếc điện thoại đó, rồi lại lặng lẽ cúi đầu xuống, một lát nữa sẽ không bị đập vỡ chứ?

Đột nhiên Nhạc Thính Phong ném ra một vật, Giang Lai tự giác giơ tay tiếp lấy nó.

"Đập nó cho tôi"

Giang Lai lập tức gật đầu: “Vâng.”

Giang Lai cầm lấy điện thoại đi ra ngoài, vừa ra khỏi cửa liền thở phào một cái.

Thư ký Tôn cầm một văn kiện đến hỏi Giang Lai: “Có thể vào không?”

Giang Lai xua xua tay, tay đặt trên cổ làm một động tác cắt cổ.

Đừng có mà vào bây giờ, chết đấy.

...

Yến Thanh Ti quay lại phòng thuê, chị Mạch đã đợi sẵn ở đây.

Chi Mạch gấp gáp hỏi: “Thế nào?”

Yến Thanh Ti đổ người xuống sofa: “Thất bại rồi...”

Cô mở to mắt, nhìn lên trần nhà, trong mắt trống rỗng, không biết đang nghĩ gì.

Chị Mạch muốn trách móc Yến Thanh Ti mấy câu, nhưng mà nhìn thấy dáng vẻ đấy của cô, lại mềm lòng, mắng nói: “Đàn ông mà, chẳng có thằng nào tốt cả, về sau chỉ có thể tự dựa vào bản thân mình, đừng có trông mong hay ảo tưởng vào mấy lời mật ngọt của bọn chúng.”

Yến Thanh Ti: “Chị nói đúng.”

Không thể trông mong vào bất kỳ ai, ngoài bản thân mình ra, cô cũng không tin nổi ai nữa, chỉ có thể dựa vào chính mình mà thôi.

Yến Thanh Ti nghĩ nghĩ cũng thấy mình thật buồn cười, Nhạc Thính Phong là loại người nào, cô dựa vào đâu mà cho rằng, 3 năm không gặp anh ta sẽ giúp cô?

Anh ta dựa vào đâu mà phải giúp cô? Chẳng lẽ lại dựa vào việc 3 năm trước cô lên giường với anh ta một đêm?

Haha, người đàn ông như Nhạc Thính Phong lại thiếu đàn bà chắc?

Cô thì tính là cái gì?

Trong lòng anh ta, Yến Thanh Ti cô chẳng qua chỉ là một con đĩ, đúng, chính là một con đĩ, không hơn.

Đến ngay cả người đàn ông của cô mình mà còn câu dẫn được, thì có là hạng tốt đẹp gì?

Kể cả tính đêm hôm qua ngủ cùng anh ta, cũng chính là cô tự mình dâng lên, không lên giường cũng phí.

Chị Mạch rốt cuộc vẫn là người từng trải, chị ta có thể một mình toàn thây thoát khỏi sự chi phối của công ty cũ, tự lập ra văn phòng mới, liền có thể thấy chị ta không phải người phụ nữ bình thường, chị nhanh chóng sốc lại tinh thần.

Chị Mạch nói: “Chị đã tìm một người bạn cũ nhiều năm, cô ấy gần đây cũng có một bộ phim cần quay, chỉ là chi phí sản xuất không nhiều, lại chỉ chiếu trên mạng, không phải là phương tiện truyền thông đại chúng, để chị mang em đến gặp cô ấy.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Vâng.”

Chị Mạch vẫn còn muốn nói gì nữa, nhưng nhìn vẻ mệt mỏi trên mặt của Yến Thanh Ti, liền vỗ vỗ vai cô nói: “Cố gắng nghỉ ngơi đi... chị đi trước đây.”

Lúc chị Mạnh đưa tay kéo cửa ra, lại nghe thấy giọng nói yếu ớt của Yến Thanh Ti vang lên sau lưng: “Chị Mạch, cái cảm giác lòng tự trọng bị người khác giẫm đạp dưới lòng bàn chân... thật không dễ chịu gì...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 27: Tôi Muốn Cắn Chết Cái Gã Nhạc Thính Phong Đó! (1)

Nghe Yến Thanh Ti nói ra câu đó, cánh tay vừa đặt lên cửa của chị Mạch cũng ngưng lại, một cảm giác khó chịu dần xâm chiếm lấy chị: "Không sai, đúng là chẳng dễ chịu gì hết, chính vì thế mà chúng ta phải càng cố gắng gấp bội, đợi đến khi em nổi tiếng rồi, xem ai còn dám coi thường em, dám giẫm đạp em."

Yến Thanh Ti cười: "Đúng, chờ em nổi tiếng rồi, mẹ nó, nhất định em sẽ chơi chết tất cả bọn chúng..."

...

Đừng nhìn chị Mạch béo như vậy như vậy mà coi thường, tốc độ giải quyết công việc của chị nhận thứ hai thì không ai dám nhận thứ nhất.

Buổi tối ngày thứ hai, chị đã dẫn Yến Thanh Ti đến một quán lẩu do một ngôi sao trong giới mở để gặp người bạn cũ của chị.

Chị Mạch nói với Yến Thanh Ti: "Bạn chị vừa nói cho chị một tin tốt, một tập đoàn lớn bỗng dưng muốn tham gia đầu tư thế nên vấn đề kinh phí bây giờ được giải quyết, chế tác hậu kỳ và họp báo tuyên truyền cũng đã sắp xếp ổn thỏa, chúng ta chẳng cần phải bận tâm tới mấy chuyện đó nữa, lo diễn tốt là được rồi."

Yến Thanh Ti gật đầu.

Người bạn cũ mà chị Mạch nói là một nữ đạo diễn 40 tuổi, tên là Thái Lam Uyên, chị ấy rất gầy, có mái tóc cắt ngắn gọn gàng và đeo kính cận, nhìn qua cũng có thể thấy đây là một người theo trường phái nghệ thuật.

Lúc nhìn thấy Yến Thanh Ti, Thái Lam Uyên rất kinh ngạc: "Mạch à, không ngờ trong tay cô lại có một "vũ khí" hạng khủng thế này, hèn chi cô dám dời bỏ Đông Ảnh."

Chị Mạch đáp: "Bây giờ trong tay cũng chỉ có mình cô ấy thôi, đành phải dựa cả vào cậu vậy."

Hôm nay Yến Thanh Ti trang điểm rất nghiêm túc, thiếu đi mấy phần ma mị,

cô nói rất lễ phép: “Đạo diễn Thái, chào chị, em là Yến Thanh Ti, sau này, phải nhờ chị quan tâm chỉ bảo nhiều hơn rồi.”

“Ngoan ngoãn, lễ phép, người mà Mạch xem trọng đúng là có khác.”

Chị Mạch và đạo diễn Thái là bạn bè nhiều năm với nhau, hiện tại cũng không có người ngoài, nên nói chuyện cũng thoải mái cởi mở hơn.

Đạo diễn Thái khẳng định là sẽ giúp chị Mạch nhận mối này, chị Thái nói với Yến Thanh Ti: “Một lát nữa người chế tác và biên kịch cũng đến, em cố gắng làm quen với họ.”

Yến Thanh Ti: “Vâng ạ, cám ơn chị.”

Không phải đợi lâu, người chế tác và biên kịch lát sau đều đến đông đủ cả, Yến Thanh Ti đứng dậy cười cười chuẩn bị đón tiếp, thế nhưng nhìn đến người đi thứ ba tiến vào, cô liền cười không nổi nữa.

Đạo diễn Thái vội vàng đứng dậy: “Nhạc tổng, ngài cũng đến đây dùng cơm ạ?”

Nhạc Thính Phong cười nhạt nói: “Vừa nãy chạm mặt anh Vương, nghe nói chị cũng đang ăn cơm ở đây, nên qua đây chào hỏi chút.”

Đạo diễn Thái vội vàng giới thiệu với chị Mạch và Yến Thanh Ti: “Đến đến, giới thiệu một chút, vị này là Nhạc Thính Phong, là người đầu tư chính của bộ phim lần này.”

Cả đời này đạo diễn Thái chưa từng nghĩ đến một ngày cái đoàn làm phim bé như con kiến của họ lại được Nhạc thị rót vốn đầu tư, vị thái tử gia của nhà họ Nhạc còn đích thân đến thăm hỏi họ nữa, đúng là đang nằm mộng mà.

Lúc này Yến Thanh Ti dường như đang phải dùng tất cả lý trí của cả đời mới kìm lại ý muốn xông lên xé nát cái bộ mặt đáng ghét của Nhạc Thính Phong.

Hahaha, Nhạc Thính Phong, thái tử gia nhà họ Nhạc lại đến cái chỗ như này dùng cơm? Lừa chó à!

Chẳng trách chị Mạch nói đạo diễn Thái nói hôm nay lôi kéo được một nhà tài trợ lớn a, thì ra là Nhạc Thính Phong.

Yến Thanh Ti “vắt trán” suy nghĩ, anh ta lại định giở trò gì ra đây?

Sau khi chào hỏi Nhạc Thính Phong, chị Mạch cảm thấy Yến Thanh Ti có hơi là lạ, lặng lẽ kéo kéo áo cô thấp giọng nói: “Thanh Ti.”

Yến Thanh Ti lập tức trưng ra nụ cười tiêu chuẩn, cười đến là tươi sáng - nụ cười khi lần đầu gặp mặt người lạ.

Thanh Ti nhẹ nhàng nói: “Nhạc tiên sinh, xin chào, tôi là... Yến Thanh Ti.”

Nhạc Thính Phong khẽ nhếch môi cười: “Xin chào, Yến tiểu thư.”

Anh giơ tay ra, ý bảo cô bắt bay.

Yến Thanh Ti nghiến đến đau hết cả răng, giờ thì cô đã hiểu cái cảm giác của nhà họ Yến khi thấy trông thấy cô là như thế nào rồi.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 28: Tôi Muốn Cắn Chết Cái Gã Nhạc Thính Phong Đó! (2)

Yến Thanh Ti hít sâu một hơi, chậm chạp đưa tay ra bắt tay với Nhạc Thính Phong.

Lúc này, đang ở trước mặt đạo diễn, không thể náo loạn với Nhạc Thính Phong được, đó là cơ hội của cô, không thể để vuột mất được.

Hơn nữa, cũng không thể để chị Mạch phải khó xử. Nếu Nhạc Thính Phong đã giả vờ là không quen biết thì cô cũng không cần phải vạch áo cho người xem lưng làm gì.

Hôm nay bà cô đây tốt tính tạm thời bỏ qua cho anh.

Yến Thanh Ti nghĩ chỉ cần chạm tay cái là bỏ ra luôn. Nhưng mà cô không ngờ rằng, khi tay cô vừa chạm đến tay Nhạc Thính Phong thì bị anh ta thuận thế nắm lấy, hơn nữa còn nắm rất chặt, cô muốn rút tay ra mà không được. Yến Thanh Ti đang chuẩn bị điên lên thì Nhạc Thính Phong nhẹ nhàng buông tay ra. Lúc buông tay, ngón tay Nhạc Thính Phong cố ý cào nhẹ vào lòng bàn tay Yến Thanh Ti. Yến Thanh Ti lập tức thấy rùng hết cả mình.

Những người xung quanh, chẳng có ai là ngu đến nỗi mà không nhìn ra sự ám muội giữa hai người, chẳng qua là đều giả vờ không nhìn thấy mà thôi hahaha...

Người chế tác là một người đàn ông trung niên hơi béo, hói đầu, nhìn có vẻ hơi thô tục, ông ta nói: “Nhạc tiên sinh, ngài dùng cơm chưa? Nếu chưa dùng thì mời ngài ngồi xuống ăn cùng chúng tôi một bữa...”

Nhạc Thính Phong: “Được a...”

Yến Thanh Ti nghiến răng ken két, cơn tức này cô không thể nào nuốt trôi được, phải tìm cơ hội báo thù.

Không biết là cố ý hay vô tình mà Nhạc Thính Phong lại ngồi xuống bên cạnh Yến Thanh Ti, phía bên tay phải cô, hai người ngồi sát nhau. Sau khi ngồi xuống, Yến Thanh Ti liền lấy ra túi khăn ướt trong túi xách ra, chậm chạp mà tỉ mỉ lau từng ngón tay một, miệt mài lau đến mức da tay đều đỏ hết lên.

Ánh mắt Nhạc Thính Phong như có như không mà liếc qua.

Mấy người sau khi ngồi xuống liền không ngừng thảo luận về bộ phim sắp tới, cảnh này thì nên quay ở đâu..., sau nửa tiếng, mọi người đều ăn lẩu đến mức toát cả mồ hôi, nhưng chỉ có mình Nhạc Thính Phong là không hề động đũa chỉ uống hai ngụm nước.

Yến Thanh Ti nhìn thấy thế thầm cười lạnh, người thừa kế Nhạc gia từ trước tới nay có bao giờ hạ mình mà ăn cùng nồi lẩu với người khác đâu, bởi vì anh ta mắc bệnh sạch sẽ đến phát ói. Sẽ chẳng bao giờ thèm ăn mấy món ăn kèm lẩu được mọi người ưa chuộng như gan, sách bò, tiết lợn, óc dê... Đồ Nhạc Thính Phong ăn đều phải là những thứ tốt nhất, thịt bò nhất định phải là bò Kobe, gan ngỗng nhất định phải là CLSACE ở vùng Kansas (Mỹ) *, trứng cá hồi đen, nấm đông cô trắng... tất cả đều phải là thượng phẩm.

*Cái này chắc tác giả bịa vì không có thông tin xác thực liên quan, xứ sở của gan ngỗng phải là ở Pháp.

Khi lần đầu tiên Yến Thanh Ti gặp Nhạc Thính Phong thì liền biết anh ta là một kẻ rất kén ăn. Theo như lời của Yến Thanh Ti thì trần đời này cô chưa từng gặp qua người đàn ông nào quý giá đến như thế. Cũng chỉ có Nhạc gia mới nuôi nổi anh ta.

Nhìn điệu bộ của Nhạc Thính Phong Yến Thanh Ti liền cảm thấy thật mỉa mai, cô cầm chén rượu ở trước mặt lên uống một ngụm, vị cay xè của rượu chảy xuống như muốn thiêu cháy cả cổ họng.

Trong lòng Yến Thanh Ti khẽ dao động, thịt ở trên thớt mà, không làm tí gì thì trong lòng cô, mẹ nó chứ khó chịu muốn chết.

Yến Thanh Ti bỏ chén rượu xuống, tươi cười quay người về phía Nhạc Thính Phong: “Nhạc tiên sinh sao lại không ăn vậy? Tôi thấy ngài từ nãy giờ vẫn không hề động đũa.”

Nhạc Thính Phong quét mắt nhìn cô: “Tôi không đói.”

Yến Thanh Ti dịu dàng nói: “Ôi ngài đùa tôi à, kể cả ngài không đói đi nữa thì ít nhất cũng phải nếm thử một hai miếng, mọi người đến đây chẳng phải là để ăn cơm sao? Ngài không động đũa tí nào, không tốt lắm đâu, cái miếng sách bò này ngon lắm đó, ngài nếm thử đi.”

Yến Thanh Ti ân cần đưa đũa cho Nhạc Thính Phong, trên miếng sách bò

còn dính đầy ớt chưng, xem ra là rất cay đây, nhưng mà thái tử gia nhà chúng ta lại không ăn được cay...

Nhạc Thính Phong nhìn thấy miếng sách bò đỏ loét kia thì thái dương giật giật, các khớp tay anh khẽ khép chặt, nhăn mày nhìn Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti nhìn thẳng vào mắt Nhạc Thính Phong, một nụ cười lạnh đọng lại ở khóe môi, trong mắt tràn đầy sự khiêu khích...

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 29: Yến Thanh Ti, Cô Đây Gấp Gáp Muốn Cho Tôi Kiểm Hàng Sao? (1)

Chỉ thiếu điều không nói toẹt luôn là -- đúng a, là tôi cố ý đấy, anh có thể làm gì được tôi?

Thấy Nhạc Thính Phong vẫn không động đến đôi đũa, Yến Thanh Ti lại nói: "Có phải ngài không thích ăn cái này không? Vậy... miếng thịt bò ba chỉ này thì thế nào?"

Yến Thanh Ti lại gắp cho Nhạc Thính Phong mấy miếng thịt ba chỉ, Nhạc Thính Phong nhìn thấy mấy miếng thịt cảm thấy lợm hết cả cổ họng nhưng trên mặt vẫn tỏ ra rất thản nhiên.

Yến Thanh Ti lần này quyết tâm không bỏ qua cho Nhạc Thính Phong, nếu anh ta không động đũa, thì cô lại gắp tiếp. Dưng bị ngủ lỗ vốn một đêm, bị gặm cắn cả người thì thôi, lại còn bị anh ta nhục nhã cho một trận. Những oán hận chất chứa trong lòng Yến Thanh Ti lại bùng lên, cô nhất định phải trả lại hết cho Nhạc Thính Phong.

Chị Mạch ngồi bên cạnh nhíu mày nhìn, tuy chị vẫn chưa nắm rõ tính cách Yến Thanh Ti, nhưng chị biết cô không phải là hạng người liều lĩnh lỗ mãng. Hành động này của Yến Thanh Ti không quá giống như là đang nịnh nọt Nhạc Thính Phong, mà giống như ghê tởm hắn, cô ta đang làm cái quái gì vậy?

Vị thái tử gia này mà dễ trêu chọc đến thế chắc? Chị Mạch muốn nhắc nhở Yến Thanh Ti, lại sợ lộ liễu quá nên đành ngồi một bên âm thầm lo lắng quan sát.

Nhạc Thính Phong nhìn vẻ mặt nịnh nọt của Yến Thanh Ti nói: "Muốn tôi ăn đến thế cơ à? Hửm?"

Âm "Hửm" được kéo dài, không mặn không nhạt làm nhộn nhạo tất cả con tim của mọi người, hai người này chắc chắn là có "cứt mèo".

Yến Thanh ti cười đáp: "Đúng a, xem ra... Nhạc tiên sinh đây là không nể mặt tôi rồi?"

Yến Thanh Ti nghĩ Nhạc Thính Phong tuyệt đối sẽ không động đũa tí nào,

thế mà anh ta cư nhiên lại cầm đũa lên, đôi đũa ấy lại là đũa Yến Thanh Ti cô nữa chứ. Ngón tay Nhạc Thính Phong thon dài, trắng trẻo, mặc dù chỉ cầm một đôi đũa thôi cũng làm cho người khác thấy thích mắt. Chỉ thấy Nhạc Thính Phong giơ tay gắp một miếng thịt bò đầy ớt đưa vào trong miệng, đây là lần đầy tiên anh ăn loại thức ăn như vậy, đến nhai cũng không cần, trực tiếp nuốt xuống.

Yến Thanh Ti mắt tròn mắt dẹt nhìn Nhạc Thính Phong "nuốt" xong miếng thịt bò, sau đó không kiềm chế được ho khan liên tục. Nhạc Thính Phong bị sặc ớt ho không ngừng, một lúc sau mặt liền đỏ bừng lên, Yến Thanh Ti nhìn thấy thế liền tỏ vẻ vô tội nói: "Ồ thì ra là ngài không ăn được cay, sao lại không nói chứ, thật xin lỗi, thật ngại quá ạ."

Nhạc Thính Phong nhấc cốc nước lên uống hết, xong rút khăn tay ra lau sạch vết nước còn sót trên môi. Những người khác mà làm động tác này sẽ trông không ra làm sao cả, thế nhưng đổi lại là Nhạc Thính Phong làm thì... thật là đẹp.

Trong lòng Yến Thanh Ti vẫn chưa nguôi hận, vội vàng bổ thêm một câu: "Thật ngại quá, không nghĩ đến là anh không ăn được cay, sao anh lại không nói ra cho mọi người biết chứ?"

Đạo diễn Thái không dám đắc tội với vị thần tài này, liên tục đỡ lời: "Nếu biết Nhạc tiên sinh không ăn được cay thì chúng tôi đã gọi nồi lẩu không cay rồi, thật xin lỗi."

Nhạc Thính Phong nhìn bộ dạng như không có tội tình gì của Yến Thanh Ti, trong lòng liền bực bội khó chịu.

Anh cố ý nói: "Không sao, là người đẹp tự tay gắp cho sao có thể không ăn chứ."

Những người ngồi trong phòng lúc này đều đưa ánh mắt phức tạp mà nhìn Yến Thanh Ti, Yến Thanh Ti tức đến nghiến nát cả răng: "Xem ngài nói này, chẳng lẽ chỉ cần là người đẹp, thì có đưa thuốc độc, ngài cũng uống sao?"

Nhạc Thính Phong cười như không cười nhìn cô: "Cái này còn phải xem là ai nữa."

Yến Thanh Ti lần này thì cười không nổi nữa, bởi vì Nhạc Thính Phong đang vén váy cô. Cô nhấc chén rượu ở bên cạnh lên nhấm một ngụm, thế nhưng cơn tức trong lòng thì không thể áp xuống được rồi.

Thế là...

Dưới gầm bàn, Yến Thanh Ti tìm vị trí chân của Nhạc Thính Phong, sau đó dùng hết sức lực giẫm lên. Yến Thanh Ti hôm nay đi giày cao gót 5 phân, gót giày vô cùng nhọn, cô cố gắng nghiền hết sức có thể, còn di đi di lại mấy lần.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 30: Chươn 30: Yến Thanh Ti, Cô Đây Gấp Gáp Muốn Cho Tôi Kiểm Hàng Sao? (2)

Chươn 30: Yến Thanh Ti, cô đây gấp gáp muốn cho tôi kiểm hàng sao? (2)

Mặc dù là như vậy nhưng vẻ mặt Nhạc Thính Phong vẫn không lộ ra chút khác lạ nào cả.

Yến Thanh Ti khinh bỉ nhếch môi, thật là có thể nhịn, cô chuẩn bị thu chân về thì vừa nhấc chân lên liền không rút về được. Hai chân của Nhạc Thính Phong giống như gọng kìm vậy, kẹp chặt lấy chân của cô, làm thế nào cũng không rút ra được. Không những thế, bàn tay anh ta còn đặt lên đùi của cô, quang minh chính đại mà "ăn đậu hũ" *!!!

*Ăn đậu hũ: từ lóng, nghĩa là sàm sỡ.

Cả cơ thể Yến Thanh Ti run lên, thế này có nghĩa là gì?

Nghĩ là trong suy nghĩ của Nhạc Thính Phong, Yến Thanh Ti cô chỉ là một con điếm mạt hạng muốn chơi thế nào thì chơi. Yến Thanh Ti đưa tay ra dùng hết sức nhéo lấy mu bàn tay của Nhạc Thính Phong, tay của Nhạc Thính Phong không những không buông ra ngược lại còn được đà trực tiếp tiến vào trong váy của cô.

Làm ra cái hành động hèn hạ như vậy trước mắt người khác, ấy thế mà Nhạc Thính Phong vẫn bày ra cái vẻ cao quý ưu nhã. Cô mạnh mẽ ngẩng đầu lên, mặt lạnh tanh, ánh mắt tràn đầy hận ý.

Đột nhiên, cô cười lên, anh ta thật sự cho là cô vô sỉ, đê tiện đến thế sao? Được, anh muốn sờ thì cứ sờ, bà đây không thèm để ý tới anh nữa.

Yến Thanh Ti quay sang nói chuyện với đạo diễn và nhà sản xuất phim.

Đối với Nhạc Thính Phong mà nói, bạn càng khiêu khích anh ta, càng đối chọi quyết liệt với anh ta, anh ta lại càng hưng phấn, tốt nhất là không thèm đếm xỉa gì đến anh ta.

Khi nói chuyện với người khác, Yến Thanh Ti chưa bao giờ keo kiệt nở nụ cười, khi cô mà không cố ý cười để quyến rũ người khác thì nụ cười của cô rất dễ khiến người khác có thiện cảm, rất đẹp, làm cho người đối diện không

thể nào rời mắt khỏi cô.

Ánh mắt của Nhạc Thính Phong từng chút một tối lại.

Từ lúc gặp mặt, nhà sản xuất phim khá là hài lòng với Yến Thanh Ti, ông ta uống có chút quá chén nên không kiềm chế đươchlời nói, ông ta nói với Yến Thanh Ti: “Cô Yến, ánh mắt cô thật đẹp, rất có thần, trong giới showbiz này có rất ít nữ diễn viên có được đôi mắt như thế này...”

Nhạc Thính Phong: “Cắt mí mắt.”

Nhà sản xuất xấu hổ nói: “Mũi cũng rất cao.”

Nhạc Thính Phong: “Nâng mũi.”

Nhà sản xuất: “Ngực cũng rất nóng bỏng.”

Nhạc Thính Phong: “Độn.”

Yến Thanh Ti run rẩy bóp chặt ly rượu trong tay, dùng hết sức lực kiềm chế ý muốn xông lên bóp chết Nhạc Thính Phong và hét vào cái mặt anh ta mà nói: cả người bà đây có chỗ nào anh chưa từng hôn qua hả, anh cứ đợi đấy cho tôi.

Chị Mạch nghe không nổi nữa dù gì thì Yến Thanh Ti cũng là người của chị liền cười tươi đỡ lời nói: “Haha, cái này. Nhạc tổng thật biết nói đùa.”

Nhạc Thính Phong lạnh lùng: “Tôi dường như chưa từng đùa.”

“Cạch”, Yến Thanh Ti đặt chén rượu lên bàn, trên mặt mang theo nụ cười nhẹ nhàng, trông thật xán lạn, xinh đẹp, trước mặt bao nhiêu người cô nói: “Có phải là độn hay không, tối nay Nhạc tổng thử là biết ngay.”

Nhạc Thính Phong ngả người ra sau cười nói: “Được a.”

Nồi nấu để giữa bàn đã sôi sùng sục, thịt bên trong cũng chín rồi, rau xanh cũng được thả vào rồi, thế nhưng không có người nói chuyện, không có ai dám phát ra bất kỳ âm thanh gì, không khí đông cứng, chỉ có duy nhất nồi lẩu là còn có hơi nóng, không khí lạ thường đến kinh người.

Chị Mạch thực sự không chịu nổi nữa, tìm đại một lý do mang Yến Thanh Ti rời khỏi đây.

“Ngại quá, Thanh Ti đi rửa tay với chị đi.”

“Vâng...”

Yến Thanh Ti đứng lên, nhưng một bên chân của cô vẫn bị Nhạc Thính Phong kẹp lấy, mà anh ta không có ý định thả chân ra, thế là Yến Thanh Ti theo quán tính mà ngã nhào lên người Nhạc Thính Phong.

Nhạc Thính Phong cũng không giơ tay ra đỡ cô, mà thuận thế ôm lấy eo Yến Thanh Ti, cách một lớp áo, nhẹ nhành vuốt ve: “Yến tiểu thư đây là đợi không kịp muốn cho tôi kiểm hàng luôn hả?”

--- O ---

Chương 31: Bởi Vì Người Ta Vẫn Còn Luyến Tiếc Nhạc Thiếu Mà! (1)

Yến Thanh Ti tức đến mức không duy trì nổi nụ cười, nhưng cô vẫn cố gắng giữ nụ cười trên môi, tay đặt lên ngực Nhạc Chính Phong: “Đúng thế đấy, đang gấp chết đi được ấy, người ta thật muốn thử xem Nhạc tiên sinh đây... rốt cuộc là đàn ông đến đâu.”

Nhạc Thính Phong: “Đảm bảo sẽ khiến cô vừa lòng.”

Cái tiết mục táo bạo trắng trợn này khiến cho mấy người kinh nhiệm lão làng xung quanh cũng phải đỏ hết cả mặt.

Ánh mắt của Nhạc Thính Phong dần tối lại, bàn tay ôm eo Yến Thanh Ti càng lúc càng siết chặt.

Chị Mạch có ngốc mấy đi chăng nữa cũng không thể không nhận ra không khí giữa hai người này tuyệt đối là có vấn đề, chị phải mau chóng làm cho ra nhẽ.

Chị Mạch nói: “Thành thật xin lỗi, Nhạc tiên sinh, Thanh Ti là người mới vẫn chưa hiểu chuyện cho lắm, sau này nhất định tôi sẽ dạy bảo cô ấy thật tốt.”

“Thanh Ti, em xem dáng vẻ bây giờ của em còn ra cái thể thống gì không, còn không mau đứng dậy.”

Nhạc Thính Phong cau mày liếc mắt nhìn chị Mạch một cái, cái nhìn khiến cho chị Mạch lạnh hết cả tóc gáy.

Chị lăn lộn trong cái giới giải trí này đã ngần ấy năm, có dạng người gì mà chị chưa từng gặp, ngay cả những diễn viên cốt cán lâu năm chuyên diễn những vai hoàng đế cũng không có ánh mắt đáng sợ như thế.

Nhạc Thính Phong vẫn không buông tay ra, Yến Thanh Ti cong cong khóe môi, đặt tay lên cổ tay của Nhạc Thính Phong, chầm chậm lướt đến những ngón tay của anh ta, rồi tách từng ngón tay ra một.

Yến Thanh Ti đứng dậy, quay sang mỉm cười nói với đám người đang ngồi ngây ra như phỗng ở đó: “Thật xin lỗi, không tiếp chuyện với mọi người

được nữa rồi.”

Chị Mạch vội vội vàng vàng đưa Yến Thanh Ti đi ra ngoài.

Chị Mạch dẫn Yến Thanh Ti ra một hành lang không có bóng người hỏi: “Em và Nhạc Thính Phong có ân oán gì với nhau đúng không? Người quen à?”

Chị Mạch lục một bao thuốc lá ra đưa cho Yến Thanh Ti một điếu.

Chị Mạch đến giờ vẫn chưa biết Nhạc Thính Phong chính là cái tên khốn đã bò lên giường cô rồi xách quần đi thẳng.

Châm điếu thuốc, Yến Thanh Ti hít vào một hơi, nhả ra một vòng khói trả lời: “Cũng gọi là có chút.”

Chị Mạch nhìn ánh mắt uất hận lại chất chứa phức tạp của Yến Thanh Ti liền biết cái gọi là có chút không hề nhẹ nhàng như những gì cô nói.

“Vướng mắc tình cảm hả?”

Yến Thanh Ti cười lớn, ngay cả những ngón tay đang kẹp lấy điếu thuốc cũng run lên, tàn thuốc rơi lả tả, “Haha... tình cảm ư? Chị Mạch, chị coi trọng em quá rồi, nếu như em và thái tử gia nhà họ Nhạc mà có cái gọi là tình cảm, em còn phải lăn lộn đến nước này hay sao?”

Kỳ thực trong lòng Yến Thanh Ti bây giờ cũng đang rất là lo lắng, hai năm trước khi vẫn còn đang ở nước ngoài cô gặp chị Mạch đang đi du lịch, chị Mạch nói cô cực kỳ thích hợp với giới giải trí.

Thế nên lần này quay về, theo kế hoạch vốn dĩ là đợi đến khi nào sự nghiệp của cô có chút thành tựu, đến lúc đó sẽ quay lại tính sổ với nhà họ Yến.

Nhưng bây giờ thì sao? Vừa mới về nước đã gặp phải đủ thứ chuyện, có nổi tiếng hay không còn khó nói nữa là báo thù? Sao giờ?

Yến Thanh Ti cô sắp mất hết kiên nhẫn rồi.

Chị Mạch nghe thế thấy cũng đúng, nếu như Yến Thanh Ti có quan hệ với Nhạc Thính Phong thật thì đã sớm bay lên tận mây xanh, muốn vai diễn nào mà chẳng được chứ không phải rơi vào bước đường cùng như ngày hôm nay.

Chị Mạch nhớ lại những gì Nhạc Thính Phong nói và làm với Yến Thanh Ti lúc nãy, mới thấy Nhạc Thính Phong thật đáng ghét, chắc chắn vì muốn làm khó dễ với Yến Thanh Ti nên động chân động tay như thế.

Một thằng đàn ông đã trưởng thành, hơn nữa lại là loại người có tiền có quyền, thế mà đi bắt nạt một cô gái yếu đuối?

Mặc dù chị chẳng dám đắc tội với Nhạc Thính Phong nhưng trong lòng chị đã âm thầm xếp anh ta vào loại đàn ông cặn bã.

Chị rít một hơi thuốc: “Em nói xem sao em lại đen đủi đến thế chứ, vừa mới về nước, khó khăn lắm mới giành được hai vai diễn, vai truyền hình thì bị Lạc Thị cướp mất, vai điện ảnh thì loại từ vòng gửi xe, mẹ nó chứ, lại còn bị ‘một tên khốn nạn’ ngủ không trả tiền, hôm nay thì đối đầu với Nhạc Thính Phong, hình như hắn ta không muốn bỏ qua cho em đâu.”

Yến Thanh Ti rít một hơi thuốc, nhả ra một vòng khói, híp mắt nhìn người đàn ông vừa mới ra khỏi phòng cười một cách lạnh lùng: “Chị nói đúng, hắn ta đúng là ‘một tên khốn nạn’.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 32: Bởi Người Ta Vẫn Còn Luyến Tiếc Nhạc Thiếu Mà (2)

Chị Mạch nói: "Thôi, em về trước đi, chị thấy vai diễn lần này cũng toi rồi, giờ em vào thế nào cũng lại bị vị thái tử kia gây khó dễ."

Trong lòng Yến Thanh Ti bỗng cảm thấy ấm áp: "Cũng được, chị Mạch cảm ơn chị..."

Chị Mạch: "Thôi chị vào trong trước đây."

"Vâng"

Yến Thanh Ti đưa mắt nhìn người đàn ông đang nghe điện thoại đứng quay lưng về phía họ cách đó không xa, cô nở một nụ cười âm hiểm.

...

Nhạc Thính Phong nghe điện thoai xong quay về thấy mỗi chị Mạch đang ngồi đó, còn Yến Thanh Ti thì không thấy bóng dáng đâu, bèn hỏi một câu, chị Mạch lấy cớ Yến Thanh Ti không khỏe nên về trước rồi.

Nhạc Thính Phong mặt mũi sa sầm quay lưng đi thẳng, không có Yến Thanh Ti thì anh ở đây làm cái quái gì.

Ra khỏi quán lẩu, Nhạc Thính Phong ghét bỏ cởi ngay cái áo khoác đang mặc ra, trên người dường như vẫn còn ám mùi khói khiến cho anh ta ghét cay ghét đắng.

Nhạc Thính Phong đi ra chỗ đỗ xe ở ngay mặt tiền quán tìm xe của mình, trong xe lái xe vẫn còn đang ngồi đợi thấy anh ta liền vội vàng đi xuống mở cửa ghế đằng sau, mời Nhạc Thính Phong lên xe.

Sau khi anh ta lên xe, lái xe chuẩn bị đóng cửa lại nhưng chưa kịp đóng thì đã bị một người đẩy ra, "Này, cô làm gì thế?"

Lái xe vội đưa tay ra cản lại, nhưng người đó đã chui vào trong xe mất rồi.

Dưới ánh sáng ảm đạm của đèn đường, Nhạc Thính Phong vẫn nhìn thấy rất rõ người vừa chui vào xe là ai.

Nhạc Thính Phong sững sờ mất mấy giây sau đó liền cười lên: "Không phải là cô đã về rồi à?'

Yến Thanh Ti vuốt lại đầu tóc, quay đầu lại cười đến phong tình vạn chủng: "Nghe anh nói kìa, anh vẫn còn ở, thì em nỡ lòng nào mà đi được? Không phải đã nói rồi sao, phải để Nhạc tiên sinh tối nay thử xem xem, là thật hay là giả?"

Yến Thanh Ti từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ là người ngậm đắng nuốt cay mà ăn thiệt thòi, bị Nhạc Thính Phong trêu đùa như thế, lặng lẽ cúi đầu ra về mà không chơi lại Nhạc Thính Phong một vố thì đó không phải là phong cách của cô.

Không "chơi" chết được thì cũng phải làm một trận nhớ đời.

Trên tất cả các phương diện, Nhạc Thính Phong là một người cực kỳ soi mói, thế nên chỉ cần tìm cái xe đẹp nhất, tốt nhất ở trong bãi đỗ thì chắc chắn đó là xe của anh ta.

Yến Thanh Ti liếc mắt một cái là đã tìm được xe của anh ta, tìm một chỗ cách đó không xa để đợi "con thỏ" xuất hiện.

Bao nhiêu bực tức chán ghét trong lòng Nhạc Thính Phong bỗng tan biến, anh đưa tay nâng cằm Yến Thanh Ti lên, nhìn gương mặt xinh đẹp của cô, khóe môi cong lên.

Lái xe thấy tình huống như vậy không biết nên làm thế nào: "Nhạc tiên sinh?"

Nhạc Thính Phong rướn người choàng tay kéo Yến Thanh Ti ôm vào ngực.

"Lái xe đi"

Lái xe không dám nhìn nữa vội vàng mở cửa ngồi vào buồng lái.

Nhạc Thính Phong ôm Yến Thanh Ti, người cô như thể không xương dựa sát vào lòng anh, không gian trong xe vốn hẹp, mùi hương trên người Yến Thanh Ti lan tỏa khắp nơi.

Đó là một mùi hương đặc biệt độc đáo, chỉ ngửi qua thôi cũng đủ khiến người ta lên cơn nghiện

Ba năm này rất ít khi anh nhớ đến Yến Thanh Ti nhưng mỗi khi nửa đêm thức giấc, mùi hương này vẫn luôn quanh quẩn quấn quít tra tấn anh.

Nhạc Thính Phong cuối cùng vẫn không nhịn được cúi đầu hôn lên môi Yến Thanh Ti, nhưng cô đột nhiên né tránh khiến nụ hôn rơi lên vành tai nhỏ xinh.

Nhạc Thính Phong nhẹ nhàng ngậm lấy vành tai mềm mại trắng mịn, âu yếm mút vào dái tai mềm mại, tiếng nói trầm khàn vang lên bên tai Yến Thanh Ti.

“Đi khách sạn nhé?”

Yến Thanh Ti thình lình đẩy mạnh Nhạc Chính Phong một cái, anh ta không hề đề phòng liền bị đẩy ngã ngửa về phía sau.

Yến Thanh Ti xoay người, hào phóng ngồi dạng chân trên đùi Nhạc Thính Phong, cười đầy chế giễu: “Đi khách sạn làm cái gì, chơi ‘xe chấn’ luôn đi, nếu lại gặp phải tên cặn bã nào đấy thèm tiền đến phát điên, ngay cả tiền phòng cũng không thèm trả, thì tôi lỗ chết?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 33: Khẩu Vị Của Nhạc Tiên Sinh Thật Nặng

Yến Thanh Ti cười đến yêu mị: “Hơn nữa nha, người ta còn chưa chơi ‘xe chấn’ bằng MayBach* bao giờ đâu.”

*Một dòng xe xa xỉ của Mercedes

Giọng nói nói ngả ngớn có đôi chút phóng đãng của Yến Thanh Ti rất dễ khiễn người ta lầm tưởng rằng, cô đã từng chơi cái trò ‘xe chấn’ này với rất nhiều đàn ông.

Trong bóng tối, cả người Nhạc Thính Phong tỏa ra một làn khí lạnh lẽo.

Yến Thanh Ti không để ý đến cơn tức của Nhạc Thính Phong, giơ tay cởi áo sơ mi của anh ta.

Mục đích của cô chính là khiến anh ta càng tức càng tốt, như thế mới gọi là “chơi” chứ, không lẽ lại dỗ anh ta vui vẻ?

Anh ta không vui, anh ta khó chịu, thì cô mới vui cô mới thấy thoải mái.

Áo sơ mi của Nhạc Thính Phong là hàng may thủ công, đặt làm riêng ở nước ngoài, ngay cả cáikhuy cổ tay cũng là bảo thạch được lựa chọn kỹ càng cẩn thận.

Yến Thanh Ti vừa cởi từng cái cúc áo vừa nói: “Không phải anh bảo tôi ngực đi độn, eo thì rút xương, mũi cũng đi nâng, cằm cũng đi sửa à... Thế mà anh còn muốn đi khách sạn với tôi cơ đấy, khẩu vị của anh cũng nặng thật.”

Nhạc Thính Phong cũng không động đậy, lười biếng dựa vào thành ghế, tùy ý để Yến Thanh Ti cởi đồ của hắn, nhướng mày hỏi: “Tức rồi à?

Yến Thanh Ti cười ha hả vài tiếng: “À, hóa ra mắt của Nhạc thiếu không hề mù, tôi còn tưởng mắt của anh có vấn đề cơ đấy.”

Cởi đến cái cúc áo sơ mi cuối cùng của Nhạc Thính Phong, cả cơ thể của anh ta nằm gọn trong mắt Yến Thanh Ti, thon gầy mà mạnh mẽ, không có cơ bắp cuồn cuộn đầy phô trương nhưng dưới mỗi tấc da thịt đều ẩn chứa sức mạnh, vòng eo rất bé, còn bé hơn cả eo phụ nữ. (=. =)!!!

Yến Thanh Ti từ ba năm trước đã biết thân hình của Nhạc Chính Phong rất đẹp.

Những ngón tay nấn ná trên từng tấc da thịt trượt xuống bụng liền bị Nhạc Thính Phong tóm lấy: “Vội vàng đến thế sao?”

Yến Thanh Ti nhếch môi, xốc vạt váy của mình lên, kéo cổ áo thấp xuống để lộ một vùng da thịt trắng muốt vàbờ vai cong cong mượt mà, chiếc bra màu đen quyến rũ ôm trọn lấy bầu ngực tròn đầy, ẩn hiện trong bóng đêm càng làm con người ta muốn phạm tội.

Yến Thanh Ti cầm tay của anh ta đặt lên ngực của mình, “Đúng, người ta thật sự vội lắm rồi, vội đến mức không chờ được để anh kiểm tra xem, đây là hàng thật giá thật hay là túi nước muối sinh lý...”

Bên trong xe, đột ngột vang lên tiếng quát của Nhạc Thính Phong: “Dừng xe...”

Lái xe run tay một cái, chiếc xe đánh võng theo hình chữ S, phanh gấp một cái, tấp vội vào lề đường

Nhạc Thính Phong quát lớn một tiếng: “Cút xuống.”

Tài xế do dự một chút, không rõ là bảo mình hay bảo cái cô mỹ nữ nóng bỏng đó nhỉ.

Nhạc Thính Phong lại lạnh lùng quát tiếp: “Cút.”

Tài xế không dám chần chờ thêm một giây nào nữa, ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài, chạy một mạch hơn hai mươi mét lận.

Trong xe chỉ còn Nhạc Thính Phong và Yến Thanh Ti, cô nằm sấp trong ngực Nhạc Thính Phong cắn cổ anh, cười khanh khách: “Ai cha, sợ bị người khác nhìn thấy à?”

Nhạc Thính Phong siết chặt vòng eo thanh mảnh của Yến Thanh Ti, hôn lên bả vai trắng ngần đang để lộ đầy hờ hững: “Cô của em nói rât đúng, em đúng là không biết xấu hổ là gì.” Trong đôi mắt Yến Thanh Ti lóe lên sát khí, Yến Như Kha... sớm muộn gì cũng có ngày tôi “chơi” chết cô.

Yến Thanh Ti ngồi trên đùi anh đè mạnh một cái, cô hỏi: “Vậy còn anh thì sao? Anh thì biết sao? Hình như anh vẫn chưa chia tay với cô của tôi đâu

nhỉ? Chưa chia tay đâu đấy... vậy mà anh lại đối xử với cháu gái của cô ấy như thế này đây? Ừm? Tôi nên nói là Nhạc tiên sinh thật vô sỉ hay nên nói Nhạc tiên sinh không biết xấu hổ đây?”

Nhạc Thính Phong rên lên một tiếng, Yến Thanh Ti đúng là một yêu tinh, Nhạc Thính Phong càng muốn xem xem, cô ta còn có thể ‘yêu tinh’ đến mức độ nào.

Nhạc Thính Phong cảm thấy mình sắp điên mất rồi, nhịp thở của anh ta càng lúc càng nặng nề, anh với tay đi tìm khóa kéo của cái váy Yến Thanh Ti đang mặc.

Tay vừa mò đến cái khóa dấu dưới lớp vải, bỗng Nhạc Thính Phong kêu lên một tiếng đau đớn.

_____

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 34: Chơi Phụ Nữ, Tốt Nhất Nên Tìm Chút Kích Thích

Tay vừa mò đến cái khóa dấu dưới lớp vải, bỗng Nhạc Thính Phong kêu lên một tiếng đau đớn.

Trong xe, bóng người chuyển động không ngừng.

Ngay sau đó liền thấy Yến Thanh Ti đá văng cửa xe, một tay túm lấy áo sơ mi của Nhạc Thính Phong, để chân trần lao ra khỏi xe như một tia chớp. Nhạc Thính Phong thì một tay ôm cổ, tức đến nỗi mặt mũi méo xệch, gào thét: "Yến Thanh Ti cmn, cô quay lại đây ngay cho tôi."

Yến Thanh Ti đã chạy sang hẳn bên kia đường, đứng dưới đèn đường, quay mặt lại nhìn thẳng vào Nhạc Thính Phong, hất cằm khiêu khích, thè lưỡi liếm vết máu vương ở khóe miệng, giống như một ma cà rồng vừa mới thưởng thức xong bữa ăn, gương mặt nhỏ nhắn tràn đầy sự đắc ý.

Quả nhiên lúc tinh trùng xông lên não là giai đoạn phòng ngự yếu ớt nhất của lũ đàn ông, nếu không thế thì làm sao cô có thể khiến anh ta bị thương được cơ chứ hahaha...

Cô không chỉ cắn cổ mà còn đạp một phát vào 'bản mạng' của anh ta nữa kìa.

Yến Thanh Ti vung tay vứt thẳng cái áo sơ mi của Nhạc Thính Phong vào thùng rác, sau đó cô nàng giơ ngón giữa lên với Nhạc Thính Phong, vênh mặt hất cằm khêu khích, chỉnh trang lại quần áo của mình, giơ tay gọi chiếc taxi vừa đúng lúc đi đến, tiêu sái lên xe đi mất.

Tất cả chỉ diễn ra trong vòng chưa đến một phút.

Ngồi trên xe taxi, Yến Thanh Ti nhớ đến khuôn mặt tức giận đến đen xì của Nhạc Thính Phong mà cười ha hả.

Nhạc Thính Phong bị lột trần chắc chắn không có mặt mũi mà xuống xe đâu, còn nữa... haha...

Yến Thanh Ti cũng muốn lột luôn cả quần của anh ta xuống nhưng cô sợ lột quần của anh ta nữa thì chạy không có kịp.

Cô chịu đựng đủ cái bộ dạng cao cao tại thượng đó của anh ta rồi!! Cả cái ánh mắt của anh ta mỗi khi nhìn cô nữa, buồn nôn muốn chết.

Dựa vào cái gì mà mỗi khi anh ta muốn lên giường với cô thì cô phải ngoan ngoãn nằm xuống mặc anh ta muốn làm gì thì làm?

Cô phải để Nhạc Thính Phong nếm thử mùi vị khi dục vọng bị khơi lên bừng bừng mà không thể dập tắt là như thế nào, muốn lên giường với cô à đâu có dễ đến vậy.

Nếu như không phải lo lắng sau này bị trả thù, thì Yến Thanh Ti nhất định phải đạp cho anh ta đoạn tử tuyệt tôn luôn.

Người đàn ông của Yến Như Kha ấy à!

Ha...

Cũng chỉ đến thế mà thôi.

...

Nhạc Thính Phong nửa người để trần, một tay ôm cổ che vết thương, trong lòng tức tối như thể nuốt phải trăm cân thuốc nổ.

Đàn bà muốn quyến rũ anh nhiều vô số kể, thế nhưng anh lại thua trong tay Yến Thanh Ti, anh lại bị cô ta mê hoặc, có lẽ vừa rồi chính là khoảng khắc đáng xấu hổ nhất đời anh.

Nhạc Chính Phong lại cứ nghĩ rằng Yến Thanh Ti muốn chơi 'xe chấn' với anh thật cơ đấy.

Nhạc Thính Phong chưa bao giờ thấy mình 'ngây thơ' như vừa rồi. Cmn đúng là ngây thơ quá rồi, nhất là khi đối thủ lại là Yến Thanh Ti.

Lái xe đứng từ xa nhìn thấy Yến Thanh Ti xuống xe, hình như có cái gì đó sai sai thì phải, vội vàng chạy về: "Thiếu... thiếu gia..."

Anh ta nhìn thấy, nửa thân trên trần trụi và vết thương vẫn còn đang chảy máu trên cổ của Nhạc Thính Phong dấu răng vẫn còn rõ rành rành, ôi, cắn ác thật đấy, thế này thì mấy ngày nữa mới bay hết đây.

Lái xe chỉ liếc qua một cái, liền cúi gằm xuống.

Nhạc Thính Phong: “Về nhà.”

“Vâng...”

Lái xe vội vàng lên xe.

Anh ta cứ tưởng thiếu gia chắc phải tức phát điên lên ấy chứ nhưng không ngờ rằng hơn mười phút trôi qua Nhạc Thính Phong vẫn cứ cười, nụ cười trên khóe miệng khiến cho người khác sợ hãi run rẩy.

Tài xế sợ đến mức lông tơ trên người dựng đứng hết cả lên, ôi, kiểu này thì không hiểu cơn thịnh nộ của thiếu gia lớn đến mức nào đây.

Đầu ngón tay lướt qua vết cắn, Nhạc Thính Phong cười trầm thấp: “Yến Thanh Ti, cô chờ đó cho tôi.”

Chơi phụ nữ, tốt nhất nên tìm chút kích thích.

Yến Thanh Ti, cô gan lắm.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 35: Vừa Đi Lêu Lổng Với Gái Về

Lúc Nhạc Thính Phong về đến nhà đã thay một bộ quần áo khác, tay xách một cái túi đi vào phòng khách.

Hơn mười một giờ đêm, phòng khách nhà họ Nhạc vẫn có người đang nói chuyện.

“Thính Phong con về rồi đấy à?”

Nhạc Thính Phong lười biếng trả lời: “Mẹ, mẹ vẫn chưa ngủ à?”

Mẹ của Nhạc Thính Phong đứng dậy nói: “Còn không phải là...”

Nhạc phu nhân còn chưa nói hết, người đứng bên cạnh bà đã dịu dàng lên tiếng: “Thính Phong, anh về rồi, hôm nay em không có việc gì nên đến thăm bác gái xem thế nào, thế là mải nói chuyện quên hết cả thời gian.”

Nhạc Thính Phong nhìn lướt qua Yến Như Kha, coi cô như một kẻ vô hình, “Mẹ, mẹ lớn tuổi thế rồi mà còn thức khuya, mẹ thấy nếp nhăn trên mặt chưa đủ à?”

Nhạc phu nhân hơn đã hơn năm mươi tuổi rồi nhưng vẫn rất chú trong việc chăm sóc dung nhan, nên khi nhìn bà cùng lắm cũng chỉ hơn bốn mươi mà thôi, nghe Nhạc Thính Phong nói thế, bà vội vàng vuốt ve khuôn mặt của mình: “Ôi ôi, thật thế à con?”

Nhạc Thính Phong mất kiên nhẫn: “Con mệt rồi, con lên gác ngủ đây.”

Nhạc phu nhân kéo Nhạc Thính Phong đứng lại: “Này, con đợi tí đã, Như Kha đến nhà mình đợi con lâu lắm rồi đấy”

“Tự cô ta muốn đến, liên quan gì đến con?”

Từ trước đến giờ Nhạc Thính Phong chưa từng để ý đến cô ta, chẳng qua mấy năm trước cô ta từng giúp đỡ Nhạc phu nhân một lần, nên mới giành được hảo cảm của bà, sau này là cũng tự cô ta tung tin đồn cô ta là vị hôn thê của anh.

Nhạc Chính Phong cũng lười chẳng thèm đính chính lại, nhưng ả Yến Như

Kha này lại kiên nhẫn đến đáng sợ, dù cho ba năm này Nhạc Thính Phong coi cô ta như không khí.

Nhưng cô ta vẫn cứ bày ra cái vẻ giống như tình cảm giữa cô ta và anh rất ổn định để cho người ngoài lầm tưởng mối quan hệ của họ rất tốt đẹp.

Loại đàn bà có dã tâm như thế, Nhạc Thính Phong chưa bao giờ để vào mắt, nếu không phải cô ta có thể dỗ mẹ anh vui vẻ thì anh đã cho người dọn dẹp cô ta từ lâu rồi.

Nhạc phu nhân đang định để Yến Như Kha và Nhạc Thính Phong nói chuyện với nhau, thì nhìn thấy vết cắn trên cổ của anh ta: "Ôi trời ơi, cổ con làm sao thế này? Ai cắn đây? Còn cả cái..."

Xung quanh miệng vết thương vẫn còn in dấu son môi đỏ chói, thế này rõ rành rành là vừa đi cặp kè lêu lổng với gái về mà? Ăn xong còn chưa chùi mép đã về nhà rồi! Nhạc phu nhân thấy bực tức, mấy đứa yêu tinh bên ngoài cũng thật càn rỡ quá đi.

Sắc mặt của Nhạc phu nhân không hề dễ nhìn một chút nào, mày nhăn tít lại quay sang nhìn Yến Như Kha, thấy mặt mũi cô ta trắng bệch, cả thân hình mảnh mai run lẩy bẩy, nhìn là đủ biết chịu đả kích lớn đến nhường nào.

Nhạc phu nhân giơ tay đánh vào cánh tay Nhạc Thính Phong một cái: "Con xem con đấy, càng lớn càng chẳng ra làm sao, đã bao nhiêu tuổi rồi hả, có bạn gái rồi thì phải biết điều một chút chứ!"

Nhạc Thính Phong chịu hết nổi quay người lên lầu: "Con lên gác đây, sau này mẹ đừng để những người không liên quan vào nhà nữa."

Nhạc phu nhân kêu lên: "Này, con... Thính Phong, con ăn nói kiểu gì thế hả..."

Nhạc phu nhân rất muốn quản lý con trai mình, nhưng căn bản là không quản nổi, bà chỉ có độc một đứa con trai này, từ bé nó đã là đứa có chủ kiến rồi, ai nói gì cũng không nghe mà ngược lại ai cũng phải nghe lời nó, tính nó ngang ngược kiêu ngạo quen rồi, đúng là bá đạo quá mà.

Chắc hôm nay tâm trạng nó không tệ mới có thể lải nhải vài câu với bà, nếu nó mà không vui thì đến nhìn bà nó còn chẳng thèm nữa là...

Nhạc phu nhân ngại ngùng nói với Yến Như Kha: "Vậy thôi Như Kha à, hay

là con về trước đi vậy..."

Yến Như Kha chớp đôi mắt đỏ rực nói: "Bác ơi, con... con muốn nói mấy câu với anh Thính Phong, con không trách anh ấy, nhưng mà... Anh ấy ra ngoài tìm phụ nữ khác, thì cũng không thể vơ đại được, bị cắn thành như thế, anh ấy không thấy đau, nhưng con... con đau lòng lắm bác ạ..."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 36: Tại Sao Tôi Lại Chướng Mắt Cô À?

Yến Như Kha tha thiết chân thành bày tỏ tấm chân tình của mình giành cho Nhạc Thính Phong.

Nhạc phu nhân nghe vậy liền cảm thấy thật có lỗi với Yến Như Kha: “Con đúng là một đứa trẻ hiền lành lương thiện, mấy con yêu tinh ngoài kia sao có thể so bì được với con, sao nó lại... ôi, thôi con đi lên gác đi, nhưng mà... còn đừng chọc giận nó, nó không đồng ý thì con đừng vào phòng nó, nếu không người gặp xui xẻo là con đấy.”

Nhạc phu nhân vừa nãy định nói là ‘sao nó lại chẳng thèm để mắt đến con thế nhỉ?’

Nhưng bà sợ nói ra Yến Như Kha lại càng thêm đau lòng, nên mới không nói nữa.

Yến Như Kha gật đầu: “Vâng, bác yên tâm.”

...

Nhạc Thính Phong quẳng cái túi giấy trong tay xuống đất, để lộ một đôi giày cao gót nữ màu đen, thiết kế tinh xảo khéo léo, đây chẳng phải là đôi giày mà Yến Thanh Ti đã “bỏ quên” trên xe hay sao.

Không hiểu thần xui quỷ khiến thế nào mà Nhạc Thính Phong lại mang nó về.

Trong đầu anh lại hiện lên cái cảnh cô vứt áo sơ mi của anh vào trong thùng rác, cười nhạo chính mình: “Đáng lẽ phải vứt vào sọt rác mới đúng.”

Có tiếng gõ cửa cốc cốc vang lên.

“Ai?”

Giọng nói của Yến Như Kha vang lên: “Thính Phong, là em, cổ anh bị thương rồi... anh có đau không? Em vào bôi thuốc cho anh nhé.”

“Ai cho phép cô lên đây, cút.”

Yến Như Kha cắn môi: “Thính Phong, em không vào đâu, em chỉ đứng

ngoài cửa nói mấy câu với anh thôi, có được không?”

Năm nay cô đã 29 tuổi rồi, sắp 30 đến nơi rồi, chưa kể còn lớn hơn Nhạc Thính Phong một tuổi, cô thật sự không đợi nổi nữa, cô rất sợ hãi mỗi nhìn vào gương, cho dù đã rất tốn công sức bảo dưỡng nhưng khóe mắt cô đã bắt đầu có vết nhăn.

Bằng mọi giá phải gả vào nhà họ Nhạc, nếu tiếp tục đợi nữa, cơ hội của cô sẽ ngày càng xa xôi.

Cô khổ sở tìm đủ mọi cách để giành lấy hảo cảm của Nhạc Thính Phong nhưng không có tác dụng, anh ta vẫn không thèm để mắt tới.

Nhất là từ sau cái đêm anh ta ngủ với Yến Thanh Ti, Nhạc Thính Phong càng ngày càng ghét cô hơn, có khi mấy tháng mới gặp anh được một lần.

Nhạc Thính Phong cười khinh bỉ, chậm chạp cởi từng cúc áo sơ mi, trong đầu anh lại nhớ tới cảm giác khi bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của Yến Thanh Ti lướt trên cơ bụng, mềm mại... ngứa ngáy, lần sau... nhất định sẽ không để cô nàng chạy thoát.

Nhạc Thính Phong trong đầu nghĩ đến Yến Thanh Ti, nhưng miệng lưỡi lại ác độc châm chọc Yến Như Kha: “Yến Như Kha, tôi khuyên cô nên bỏ cái tư tưởng có chết cũng gả vào nhà họ Nhạc đó đi, cô mà cũng xứng?”

Câu nói này của Nhạc Thính Phong trực tiếp đả kích Yến Như Kha, giấc mơ lớn nhất của cả đời cô chính là được gả vào nhà họ Nhạc, để cho bất cứ ai sống trên cái đất Lạc Thành này nhìn thấy cô ta đều phải cung kính ngoan ngoãn gọi cô một tiếng Nhạc phu nhân, muốn cho tất cả phụ nữ phải hâm mộ đố kỵ với cô.

Ba năm này, Nhạc Thính Phong luôn coi thường cô ta, nhưng chưa bao giờ nói thẳng thừng như thế này, rằng cô không thể bước vào nhà họ Nhạc.

Trái tim Yến Như Kha như bị vỡ thành từng mảnh, cô ta đẩy cửa bước vào phòng của Nhạc Thính Phong: “Thính Phong, tại sao anh lại không thể chấp nhận em, em có chỗ nào không tốt, anh nói đi, em sẽ sửa, sửa đến khi nào anh hài lòng mới thôi...”

Nhạc Thính Phong quay phắt lại, dùng ánh mắt sắc bén nhìn Yến Như Kha: “Ai cho phép cô mở cửa phòng tôi.”

Yến Như Kha bị dọa sợ đến mức run rẩy, “Thính Phong... em... Thính Phong... em... không cố ý đâu mà...”

Nói rồi cúi gằm mặt xuống thì nhìn thấy túi giấy dưới chân của Nhạc Thính Phong.

Cô ta khiếp sợ nhìn cái túi đó, cô ta là phụ nữ, đương nhiên không thể nào nhận nhầm được... đó là một đôi giày của phụ nữ!!!

--- O ---

Chương 37: Con Hồ Ly Tinh Dụ Dỗ Anh Là Ai?

Yến Như Kha biết, phòng của Nhạc Thính Phong chưa bao giờ cho phép mang đồ đạc của bất cứ ai khác vào, cho dù đó là đồ của cha mẹ anh ta, hay kể cả là quà cáp người khác biếu tặng, sẽ có một phòng riêng để cất những thứ đó.

Ý thức lãnh địa của anh ta cực kỳ mãnh mẽ, những thứ không phải của anh ta, tuyệt đối không được phép mang vào.

Trong nhà ngoại trừ cô giúp việc vào quét dọn theo giờ đã quy định ra thì ngay cả cha mẹ anh ta cũng khó mà bước vào phòng của anh ta.

Nhưng mà... hôm nay Nhạc Thính Phong lại mang một đôi giày nữ vào đây, một đôi giày nữ, là giày của nữ...

Nhạc Thính Phong nhất định là rất coi trọng cô ta, bằng không anh đã không mang đôi giày của cô ta vào trong phòng được.

Gương mặt của Yến Như Kha trở nên méo mó, dữ tợn, gào thét lên như phát điên: “Anh, anh có con khác rồi phải không? Con hồ ly tinh đó là ai?”

Nhạc Thính Phong cau chặt mày, cô ta muốn chết hay sao mà dám gào lên với anh?

Nhạc Thính Phong tiến lên hai bước, giơ chân đá một phát vào chân của Yến Như Kha, đá bay cô ta ra ngoài.

Anh đã nói từ sớm là anh không có cái nguyên tắc không đánh phụ nữ.

Đặc biệt là với Yến Như Kha, chưa từng thấy ai lại có thể khiến người khác ghê tởm đến vậy.

“Cút, sau này cô còn dám bén mảng đến nữa, tôi sẽ cho người chặt đứt một cánh tay của người nhà họ Yến.”

Nhạc phu nhân nghe thấy tiếng tranh cãi liền lên xem thế nào, lên đến nơi thì thấy Yến Như Kha nằm gục trên mặt đất, đau đớn rên rỉ, mặt con trai thì đen xì: “Sao thế, sao thế này?”

Yến Như Kha không kìm được: “Bác ơi, anh Thính Phong, anh ấy có người phụ nữ khác rồi, anh ấy có người khác rồi.”

Nhạc phu nhân cau mày: “Thế thì sao... lạ lắm à?”

Bà biết con trai mình vẫn không đụng đến Yến Như Kha, nhưng con trai bà đến tuổi này rồi, có phụ nữ thì là chuyện bình thường mà?

Yến Như Kha sống chết tóm chặt lấy tay của Nhạc phu nhân, gào lên: “Không phải đâu, không đâu bác ơi... lần này khác, bác không hiểu đâu...”

Nhạc phu nhân bị Yến Như Kha bóp đau cả tay, giằng mạnh tay Yến Như Kha ra, có chút bực mình: “Ôi trời, được rồi, được rồi, bác không hiểu, giờ muộn lắm rồi, con mau về nhà đi, bác buồn ngủ sắp chết rồi đây này...”

Yến Như Kha bị người giúp việc túm lấy, lôi ra ngoài.

Nhạc phu nhân xoa xoa cánh tay bị bóp hồng cả lên, buồn bực hỏi: “Con bé Như Kha làm sao thế, trúng tà à?”

Nhạc Thính Phong khoanh tay, dựa lưng vào cửa: “Mẹ...”

“Có chuyện gì?”

“Sau này con không muốn thấy mặt cô ta xuất hiện trong nhà họ Nhạc nữa.”

Bà Nhạc nhíu mày: “Nhưng, cô ta không phải là bạn gái con à?”

Thực ra thì bà rất có hảo cảm với Yến Như Kha.

Nhạc Thính Phong: “Con chính mồm thừa nhận bao giờ chưa?”

“Nhưng, mọi người đều...”

Nhạc Thính Phong ngắt lời bà: “Người phụ nữ của con mà cần đến người ngoài xác định à?”

Nhạc phu nhân: “Nhưng... con...”

“Sau này con sẽ kết hôn, nhưng vợ của con tuyệt đối không phải cô ta, phẩm vị của con còn chưa kém đến mức đó.”

Nhạc Thính Phong từ trước đến giờ chưa hề để mắt tới Yến Như Kha, nhưng

trong lòng cô ta nghĩ cái gì, anh chỉ cần liếc một cái là biết, còn suốt ngày giả vờ giả vịt nghĩ rằng bản thân mình che giấu rất tốt.

Trong mắt Nhạc Thính Phong, cô ta trông chẳng khác gì thằng hề đang nhảy nhót cả.

Nhạc Thính Phong nói: "Nếu như cô ta mà đến nữa, thì mẹ sống một mình với cô ta nhé, con lập tức dọn ra ngoài ngay."

Nhạc phu nhân nghe vậy vội vàng xua tay: "Được rồi, được rồi, mẹ nghe con, nghe con là được chứ gì... nhà đã neo người thế này, con mà còn dọn ra ngoài, mẹ sợ lắm đấy..."

Nhạc Thính Phong gật đầu: "Được rồi, đi ngủ đi."

Anh ta quay người vào trong, đóng cửa phòng lại.

Nhạc phu nhân thở dài, bà thực sự cảm thấy Yến Như Kha cũng không đến nỗi nào mà.

"Như Kha làm thế nào mà chọc cái ông tổ này tức đến vậy chứ? Đợi nó hết giận rồi mình khuyên bảo nó sau vậy, haizz"

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 38: Lần Đầu Tiên Có Một Người Phụ Nữ Dám Để Lại Dấu Vết Trên Người Anh

Nhạc Thính Phong cúi người nhặt đôi giày của Yến Thanh Ti lên, đi vào trong phòng để quần áo, mở cánh tủ kính để giày ra, cả một mặt tường đều là giày của Nhạc Thính Phong, tiện tay ném đôi giày của Yến Thanh Ti vào tủ để giày của anh.

“Để mai rồi vứt vậy...”

Nhạc Thính Phong đi tắm, tắm xong đứng trước gương cầm khăn lau đầu, nhìn vết răng trên cổ sưng phù, đỏ tấy hết lên, trên đó vẫn còn dấu hai hàm răng đều đặn, nhìn cái là biết cô nàng đã hung ác đến mức nào.

Nhạc Thính Phong sờ sờ vết thương: “Cắn ác thật đấy...”

Bao nhiêu năm sống ngang ngược như Bá Vương, lần đầu tiên anh bị một người phụ nữ làm “trọng thương” đến như vậy.

Nhưng, trong lòng anh lại có một sự hưng phấn khó thể giải thích.

Nhạc Thính Phong không bôi thuốc, lau xong đầu liền nằm xuống giường, dựa đầu vào thành giường nghịch điện thoại.

Anh tự dưng muốn gọi điện cho Yến Thanh Ti, nhưng mở danh bạ tìm một hồi mà không thấy mới nhớ ra là điện thoại của Yến Thanh Ti bị anh đập mất rồi còn đâu.

Nhạc Thính Phong ôm trán.

...

Trong đêm tối, xe của Yến Như Kha vẫn dừng trước nhà họ Nhạc, cô ta ngồi trong xe ngẩng đầu nhìn căn biệt thự to lớn xa hoa nhà họ Nhạc, trong con mắt chứa đầy điên cuồng. Có nằm mơ cô ta cũng muốn trở thành nữ chủ nhân nhà họ Nhạc, có thích Nhạc Thính Phong hay không, hay Nhạc Thính Phong có thích cô ta hay không không quan trọng, cái mà cô ta yêu đó chính là quyền lực và tiền bạc của nhà họ Nhạc.

Yến Như Kha siết chặt vô-lăng, điên cuồng nói: “Nhất định phải tìm ra con

đ* kia là ai, nhất định phải điều tra cho rõ ràn... tao sẽ không bỏ cuộc dễ dàng đến thế đâu...”

...

Ngày hôm sau, Nhạc Thính Phong thức dậy, vẻ mặt rất khó ở.

Bữa sáng cũng chẳng ăn liền đi ra khỏi nhà luôn, khiến cho Nhạc phu nhân sợ hết hồn không hiểu mình đã làm sai chuyện gì.

Giang Lai cầm tài liệu mang vào văn phòng, gặp cái bản mặt khó ở của Nhạc Thính Phong sợ đến mức không dám thở một tiếng.

Đột nhiên, Nhạc Thính Phong nói: “Điện thoại.”

Giang Lai: “Gì ạ?”

“Độp” một cái, Nhạc Thính Phong đập cái bút máy xuống mặt bàn: “Điện thoại đâu...”

À... giờ Giang Lai mới hiểu, sếp đang hỏi đến cái điện thoại của Yến Thanh Ti.

“Đập rồi ạ...”

“Đập rồi à?...”

Giang Lai bị lườm cho sởn hết da gà lên: “Không phải sếp bảo...”

Ánh mắt của Nhạc Thính Phong u ám: “Tôi bảo cái gì?”

Giang Lai đành nuốt những gì định nói vào bụng: “Sếp... chờ một chút ạ.”

Cậu chàng vội vã chạy mất.

Giang Lai đi ra ngoài, Nhạc Thính Phong lại tiếp tục phê duyệt công văn, nhưng... chưa viết được hai chữ, anh ta đã điên lên đạp đổ cái thùng rác bên cạnh, trông cứ như một hung thần.

Nhạc Thính Phong nghĩ lại cái cảnh sáng sớm nay là lại cảm thấy mất mặt.

‘Mộng Xuân’... haha... Mẹ nó chứ!

Mộng xuân ở cái tuổi 28 này cơ đấy, hơn nữa trong mơ còn...

Điều khiến Nhạc Thính Phong tức tối hơn đó chính là... gương mặt của người phụ nữ trong trong giấc mơ, là ai cũng được nhưng tại sao lại là Yến Thanh Ti.

Ba năm trước, anh có ngủ một đêm với Yến Thanh Ti, chẳng qua cũng chỉ là một đêm mà thôi.

Trong ba năm này, anh thề anh chưa bao giờ nhớ đến Yến Thanh Ti, thật sự không hề nhớ đến, thậm chí còn quên mất dáng vẻ của Yến Thanh Ti là như thế nào, dù sao cũng chỉ là một con đàn bà thôi mà.

Nhưng-----Giờ gặp lại, cả người anh đều cảm thấy khó chịu!

Luôn có cảm giác cần phải làm cái gì đó, nhưng không làm thì lại không nghĩ ra được mình nên làm cái gì, cả người cứ bứt rứt?

...

Giang Lai gõ cửa đi vào, tay cầm một cái smart phone màu trắng: "Sếp ơi, điện thoại đây ạ."

Nhạc Thính Phong lạnh lùng nhìn cậu ta: "Sao bảo đập rồi mà?"

"Em..." Giang Lai không biết phải nói gì, là sếp bảo em đập, đập rồi sếp lại bảo sếp cần, mang đến cho sếp, sếp lại hỏi sao chưa đập, rốt cuộc là sếp muốn gì???

Nhạc Chính Phong giơ tay giật cái điện thoại, mở ngăn kéo ra cất vào.

"Đi mua cho tôi một cái mới về đây."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 39: Đôi Cẩu Nam Nữ Trên Ban Công

Giang Lai: “Sếp dùng ạ?”

Nhạc Thính Phong nhìn cậu ta một cái, cái nhìn khiến cậu ta hối hận vì thốt ra câu hỏi ngu si đó, vội vàng nói: “Em biết rồi... em đi mua ngay.”

“Đi điều tra xem thằng đàn ông đó là ai.”

Giang Lai muốn ói máu, thằng đàn ông đó là thằng nào, ít nhất cũng phải cho người ta cái gợi ý chứ.

May cái đầu óc của Giang Lai cũng không đến nỗi ngu dốt, nhanh chóng nghĩ ra người đó là ai, có lẽ là người đàn ông đã chụp ảnh chung với Yến Thanh Ti.

“Vâng ạ”

“Tôi muốn biết, tất cả những gì về cô ta trong ba năm vừa qua.”

Giang Lai gật đầu: “Vâng ạ”

Ra ngoài rồi, Giang Lai mới thấy nhức đầu, mua đồ cho sếp vốn là nhiệm vụ của thư ký Tôn mà.

Cậu ta lắc lắc đầu, điều tra tất cả mọi việc trong ba năm, trước thì không hỏi, giờ mới nhớ ra hả. Đàn ông đúng là thật dễ thay đổi.

Đột nhiên điện thoại của cậu rung lên, lấy ra xem, thì kinh ngạc nhìn dãy số hiển thị trên màn hình: “Yến Như Kha?”

Giang Lai cau mày, cậu không thích Yến Như Kha nên cứ thế mà cúp điện thoại thôi.

Tự nhiên gọi điện đến tìm cậu, chắc chắn chẳng phải chuyện hay ho gì.

...

Yến Thanh Ti cứ nghĩ chỉnh được Nhạc Thanh Phong tâm trạng của cô sẽ tốt hơn một chút.

Nhưng mà, sự vui vẻ ấy cực kỳ ngắn ngủi, về đến nhà, Yến Thanh Ti nằm lăn ra giường, tâm trạng chẳng còn hào hứng như lúc nãy nữa mà trở nên cực kỳ nặng nề.

Ở nhà đợi hai ngày liền mà không có chút tin tức gì từ phía đoàn phim, Yến Thanh Ti mất cả ngủ.

Nằm dài trên giường, trời sắp sáng đến nơi mà vẫn không ngủ nổi.

Yến Thanh Ti không bật đèn, mặc áo ngủ, ra đứng ngoài ban công, châm một điếu thuốc.

Cô tự cười giễu chính bản thân mình, có gì mà vui chứ, chỉnh được Nhạc Thính Phong một lần có đáng để vui vẻ?

Cô làm thế chỉ vui vẻ được nhất thời, nếu như chọc giận Nhạc Thính Phong thật thì kẻ đen đủi chính là cô chứ ai?

Cục diện bây giờ đã khó khăn như thế rồi, cô còn chạy đến chọc ghẹo Nhạc Chính Phong thật đúng là muốn tìm chết mà.

Nhưng, cục tức đó cô nuốt không có nổi.

Yến Thanh Ti thực sự rất chán ghét cái cảnh đi bước nào khó bước đấy như hiện tại, cô còn nhiều việc phải làm lắm, nhất định phải tìm được cách khá vỡ cái cục diện đang vây khốn cô.

Yến Thanh Ti đang nghĩ đến mức xuất thần, đột nhiên ban công nhà hàng xóm bỗng vang lên tiếng động không nhỏ.

Yến Thanh Ti nhìn sang, hóa ra có một đôi nam nữ nửa đêm chạy ra ban công tìm kích thích.

Nữ thì một tay bám lấy thành lan can, khom lưng, miệng thì kêu to: “Không được... có người mà...”

Nam thì miệng ngậm điếu thuốc, quần áo vẫn khá chỉnh tề, không hề hoảng loạn: “Có người thì sao phải sợ, chẳng phải em bảo muốn kích thích sao, lẳng lơ như thế mà cũng sợ bị người khác nhìn thấy à?”

Nghe thế, Yến Thanh Ti cũng ngẩn ra, khu chung cư này thiết kế ban công theo kiểu mở, ban công hai nhà cách nhau chỉ độ khoảng hai mét, nếu trời

mà không tối, thì có khi là cô nhìn thấy hết thật.

Yến Thanh Ti cười cười, đây là lần đầu tiên cô gặp hàng xóm đấy, có cần chào hỏi một tiếng không nhỉ?

Muốn chụp lại vài kiểu làm kỷ niệm nhưng đột nhiên nhớ ra điện thoại của cô bị tên khốn kiếp nào đó trộm mất rồi, đành tiếc nuối lắc đầu.

Lại đốt thêm điếu thuốc nữa, tiếp tục đứng xem, nửa đêm nửa hôm không ngủ được, có người diễn miễn phí cho xem, không xem thì đúng là phí của trời.

Còn chưa hút xong điếu thuốc, cô gái kia lơ đãng nhìn thấy ban công nhà bên cạnh có ánh lửa lập lòe, bị dọa đến mức sợ hãi kêu thét lên một tiếng, lập tức che mặt, đẩy người đàn ông đó đó ra chạy vội vào trong nhà, quần lót rơi trên ban công cũng không nhặt.

Yến Thanh Ti đang lười nhác dựa vào lan can xem "phim", thấy diễn viễn cũng chạy mất rồi nên định đi vào nhà.

Kết quả là cái gã "diễn viên" kia chậm rãi sửa sang quần áo xong quay ra hỏi cô "Hứng thú phết nhỉ?"

Trong đêm khuya thanh vắng có chút se lạnh, giọng nói của người đàn ông khàn khàn, âm sắc đó không hiểu sao nghe rất hay, bị người ta nhìn từ đầu đến cuối mà không hề cảm thấy xấu hổ.

Yến Thanh Ti ngây ra một lát, Ơ, cái anh chàng này cũng thú vị thật, chắc đã sớm biết cô đứng ở đây từ lâu, đây mới thật là... không biết xấu hổ là gì này...

...

P/s: Nam phụ lên "sàng", tạm biệt sếp Phong e lên thuyền nam phụ đây!!!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 40: Đàn Ông Ấy À, Trước Giờ Tôi Chỉ Chơi ‘Hàng Mới’ Thôi!

Yến Thanh Ti bắn tàn thuốc ra xa, “Cũng tạm thôi, không bằng anh được...”

“Ầy, mỗi thế thôi, không có gì khác à?”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Ờ, thắt lưng rất có lực.”

Hiển nhiên là bị cô chặn họng, anh ta lười biếng châm thuốc nói: “Cô dọa cô gái tối nay của tôi chạy mất rồi.”

Yến Thanh Ti cười nhạo: “Còn hai người thì dọa cơn buồn ngủ của tôi chạy mất.”

“Đã không ngủ được thì có muốn “chơi” một phát không?”

Yến Thanh Ti rít một hơi thuốc xong dụi đầu thuốc vào ban công: “Đàn ông ấy à, tôi chỉ chơi hàng mới thôi, ‘Secondhand’ thì không có hứng thú.”

Yến Thanh Ti vẫy vẫy tay chào rồi về phòng ngủ tiếp.

Lúc cô đẩy cửa vào phòng thì nghe thấy tiếng người đàn ông hàng xóm chửi đổng: “F*...”

Yến Thanh Ti đột nhiên cảm thấy tâm trạng của mình tốt hơn hẳn, dục vọng người nào đấy vẫn chưa được thỏa mãn chắc chắn là không ngủ được rồi.

...

Mới sáu giờ sáng, chị Mạch đã đến rồi. Yến Thanh Ti ngủ còn chưa đầy hai tiếng, ngáp một cái rõ to, đầu tóc rối bù đi ra mở cửa. Mắt nhắm mắt mở lười biếng dựa vào khung cửa hỏi:” Chị Mạch, sao chị đến sớm thế?”

Kết quả lại nghe thấy tiếng chị Mạch đang trò chuyện cực kỳ vui vẻ với người khác: “Cận Thiên Vương, thì ra cậu cũng ở khu này à, thật trùng hợp quá.”

Yến Thanh Ti mơ mơ màng màng mở mắt nhìn, ớ, cái thân hình này, sao mà

giống cái tên tối qua ra ban công tìm kích thích thế nhở.

Gã không trả lời chị Mạch mà nhìn Yến Thanh Ti: “Chị Mạch, người của chị đấy à?”

Chị Mạch cười nói: “Đúng thế, còn chưa ra mắt đâu, sau này nếu có cơ hội, nhờ anh chiếu cố chút.”

Cận Thiên Vương: “Nói thì...”

Yến Thanh Ti lúc này đang mặc áo ngủ màu đen, không phải kiểu bảo thủ nhưng cũng chẳng gọi là sexy, nhưng màu đen lại làm nổi bật làn da trắng như tuyết của cô. Cả người lười biếng dựa vào khung cửa, buồn ngủ díp hết cả mắt lại, đôi môi đỏ mọng hơi hé, mái tóc rối bời, cái dáng vẻ lôi thôi lếch thếch của cô lại mang một nét quyến rũ khó có thể tả.

Anh ta đột nhiên đổi giọng: “Vừa hay, em đang chuẩn bị quay MV bài hát mới, còn chưa tìm được nữ chính em thấy nghệ sĩ mới này của chị cũng không tồi, không biết có mời “nổi” không?”

Chị Mạch tức khắc vui mừng phát điên: “Thật thế à? Có thể quay MV cho Đông Thiên Vương cậu, đúng là có cầu mà không được đấy.”

Chị Mạch vốn chỉ thuận mồm nói thôi, cũng chẳng mong nhờ vả gì được dù sao thì chị vẫn muốn để cho Thanh Ti đi theo nghiệp diễn chứ cũng không muốn để Thanh Ti phát triển con đường ca hát. Cận Thiên Vương dù gì cũng là nhân vật cấp truyền thuyết của giới âm nhạc, chị đâu thể mong mỏi người ta giúp gì được đâu. Thế mà không ngờ, lại có cả miếng bánh ngon như thế rơi vào đầu.

Chị Mạch cảm thấy như thể đúng là buồn ngủ gặp phải chiếu manh. Yến Thanh Ti đang lơ ma lơ mơ thì nghe thấy bên tai vang lên tiếng nói.

” Cận Tuyết Sơ”

Yến Thanh Ti cố mở to đôi mắt đang díp tịt vì buồn ngủ lại, đúng lúc đối mặt với người nọ, cho dù anh ta có đang đeo kính đi chăng nữa, Yến Thanh Ti vẫn có thể nhìn thấy con ngươi của anh ta sau cặp kính, bốn mắt hai người nhìn nhau, trong đầu cùng nảy lên suy nghĩ “cũng chẳng phải hạng vừa đâu.”

Một giây sau hai người nhìn nhau cười, không cần nói cũng ngầm hiểu, chuyện tối hôm qua, ha ha...

Yến Thanh Ti nhìn bàn tay chìa ra trước mặt mình, chậm chạp đưa tay ra bắt lấy: “Yến Thanh Ti...”

Người đàn ông trước mắt cô đeo một cái kính râm to bản, đầu đội mũ lưỡi trai, chỉ để lộ chiếc cằm với hoàn mỹ và đôi môi xinh đẹp, gu ăn mặc cũng rất thời thượng.

Anh ta làm như vô tình cố ý siết tay Yến Thanh Ti một cái thật mạnh, lúc buông ra còn cố tình miết thêm một cái.

Yến Thanh Ti cười haha, má nó, cái gã này lại muốn “chơi” cô đây mà.

____

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 41: Sao Em Cứ Cảm Thấy Cái Gã Này Muốn ‘Chơi’ Em Nhỉ

Chỉ có những gã đàn ông muốn lên giường với phụ nữ thì mới chơi cái chiêu đó thôi.

Cận Tuyết Sơ nói: “Em sẽ bảo người quản lý liên lạc với chị, nếu như có thể, hy vọng là có thể quay sớm.”

Chị Mạch vui mừng gật đầu: “Được, được, chúng tôi lúc nào cũng được, lúc nào cũng có thời gian rảnh.”

Cận Tuyết Sơ nói: “Tạm biệt, em còn có việc, đi trước đây.”

Yến Thanh Ti vẫn còn đang ngáp lên ngáp xuống thì bị chị Mạch lôi xềnh xệch vào trong nhà, “Tốt quá rồi, tốt quá rồi, thực sự là quá tốt rồi, cái cậu Cận Thiên Vương này cũng tốt tính thật đấy, trước đây chị còn tưởng cuồng vọng kiêu ngạo lắm cơ, không ngờ lại dễ nói chuyện đến thế.”

Yến Thanh Ti ngáp một cái rõ to: “Sao mà em cứ cảm thấy cái gã đó đang ‘muốn’ chơi em nhỉ.”

Chị Mạch dí dí cái trán của cô: “Chậc... kể cả anh ta có muốn ‘chơi” em đi chăng nữa, em cũng phải lăn đến đó quay MV cho chị, người ta là Cận Tuyết Sơ đấy, Cận Tuyết Sơ đấy, biết chưa hả?”

Yến Thanh Ti giật mình đứng bất dậy, cơn buồn ngủ cũng chạy mất tiêu, kinh ngạc thốt lên: “Á... chị nói anh ta là Cận Tuyết Sơ?”

“Tỉnh ngủ chưa?”

Yến Thanh Ti lẩm bẩm: “Rồi, rồi, tỉnh rồi, Tuyết Thần à...”

Cận Tuyết Sơ là người duy nhất được xưng là Thần trong giới ca hát, debut từ năm 16 tuổi, ra bài hát đầu tiên liền nổi luôn, trong mười năm sau đó, cái thời đại người ta chẳng còn ưa chuộng đĩa nhạc nữa, đại đa số các ca sĩ nhạc sĩ đều ca thán vì thất nghiệp, cuộc sống khó khăn. Thì mỗi lần anh ta ra album mới, số lượng tiêu thụ đều đạt đến cả hàng triệu đĩa, chưa kể còn có một đống fan. Concert nào tổ chức cũng chật kín người, tạo thành một “biển” fan đông nghịt.

Hàng triệu đĩa giờ là khái niệm gì chứ? Cái tên Cận Tuyết Thần cơ hồ đã thống trị tất cả các bảng xếp hạng.

Ngoại trừ việc mỗi một ca khúc của anh ta đều thuộc hàng kinh điển ra thì còn một nguyên nhân nữa... Đó chính là anh ta rất đẹp trai, lại dẫn đầu tất cả các trào lưu mới, nếu không thế thì sao có thể khiến một đám thiếu nữ phát cuồng, người ngoài giới cũng phải gọi anh ta một tiếng Tuyết Thần...

Khi Yến Thanh Ti còn trẻ trung hồn nhiên cũng từng mê Cận Tuyết Sơ.

Chị Mạch véo tay của Yến Thanh Ti một cái: "Đúng thế đấy, là Tuyết Thần đấy, đúng là 'liễu ám hoa minh' mà, nếu em debut bằng vai nữ chính trong MV của Cận Tuyết Sơ thì đó là một xuất phát điểm cực tốt."

*Thành ngữ 'liễu ám hoa minh' là dùng để chỉ những tình huống không còn đường tiến nữa, thì đột nhiên xuất hiện chuyển biến và hy vọng.

Yến Thanh Ti gật đầu, đúng là tốt, là tương đối tốt.

Ý chí chiến đấu trong lòng cô lại bùng lên, ông trời quả nhiên không tuyệt đường của cô mà.

Cận Tuyết Sơ trong ký ức của cô là một người đẹp trai, cá tính... là kỳ tài của giới âm nhạc, tính cách phóng khoáng, liều lĩnh, điên cuồng.

Nhưng cái gã tối qua dẫn gái ra ngoài ban công "kịch chiến", còn đòi lên giường với cô thì... hahahaha

Yến Thanh Ti cười lớn, không kìm được mà lắc lắc đầu.

Quả nhiên nam thần ấy à, chỉ có thể nhìn qua màn ảnh mà thôi.

Lúc chị Mạch gần đi đưa cho Yến Thanh Ti một cái điện thoại cũ, "Em cầm cái này dùng tạm, khi nào em kiếm được tiền thì mua cái mới, số điện thoại này cũng mới đăng ký, hôm nay em nghỉ ngơi cho khỏe đi đã, trưa mai chị đến đón em."

Yến Thanh Ti nhún vai: "Ok"

...

Cho dù như thế nào, được đóng vai nữ chính trong MV mới của Cận Tuyết

Sơ, cũng là điều đáng để mong chờ.

Danh tiếng của Cận Tuyết Sơ chính là một bệ phóng hoàn hảo, có thể cho cô thêm rất nhiều trợ lực.

Chẳng cần biết Cận Tuyết Sơ có muốn lên giường với cô thật hay không, nếu có thể lợi dụng ngu gì lại bỏ qua. Mục tiêu của cô từ trước đến giờ chưa bao giờ thay đổi, chỉ cần thành công bất luận là phải dùng tới thủ đoạn gì cô cũng sẽ phải thực hiện.

Ngay tối hôm đó cô nhận được một mail được gửi từ nước M.

Xem xong, Yến Thanh Ti nhếch môi, cả gương mặt xinh đẹp lộ rõ vẻ nang ác, tràn đầy thù hận, thấu xương thấu cốt. Yến Thanh Ti nhấc điện thoại lên nhấn gọi đến dãy số di động trong mail.

Vài giây sau đầu bên kia đã nhấc máy.

Yến Thanh Ti: "Thang Ngọc Dao?"

Đầu dây bên kia ngập ngừng một lát mới trả lời: "Vâng, là tôi, xin hỏi ai đấy ạ?"

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 42: Cách Tốt Nhất Để Quyến Rũ Đàn Ông

Yến Thanh Ti: "Cô có cô chị mất tích được 8 năm rồi đúng không?"

'Choang' hình như có tiếng thủy tinh vỡ vụn vang lên từ đầu dây bên kia, ngữ điệu chủ nhân cũng thay đổi: "Cô là ai?"

Yến Thanh Ti chậm rãi nâng cằm lên: "Tôi là người có thể giúp cô, muốn biết tung tích của chị cô, giờ hãy đến quảng trường trung tâm thành phố đi."

Yến Thanh Ti cúp điện thoại, tắt máy tính, thay một bộ quần áo thể thao màu đen rộng rãi, đeo khẩu trang, đội mũ, nhân lúc tối trời khóa cửa ra khỏi nhà.

...

Hơn mười giờ tối, quảng trường trung tâm thành phố vẫn còn rất náo nhiệt, các bác gái tập khiêu vũ ở quảng trường đã về hết, nhưng đám thanh thiếu niên vẫn còn đang chơi ván trượt, những đôi tình nhân vẫn còn đang âu yếm nhau, những vũ công hip hop thì vẫn đang cuồng nhiệt trong các cuộc đối đầu, buổi tối ở thành phố này cũng náo nhiệt đầy sức sống như ban ngày.

Yến Thanh Ti đứng quan sát một bóng dáng gầy gò ngồi bên cạnh bồn hoa, một lúc lâu sau mới sải bước qua đó, ngồi phía sau cô ta.

Cô cười: "Không tồi, đến đúng giờ lắm, đừng quay lại, nếu cô quay lại, thì đừng mong biết được cái gì hết."

Thang Ngọc Dao giật mình, mới xoay được nửa người đành phải yên lặng quay lại: "Cô là ai? Cô biết những gì? Chị tôi bây giờ đang ở đâu?"

Yến Thanh Ti nghe ra sự gấp gáp, run rẩy trong giọng nói của cô ta, cô ngẩng đầu ngước nhìn bầu trời: "Đừng tìm nữa, chị cô đã chết rồi."

Thang Ngọc Dao sụp đổ: "Không... Tôi không tin, chị của tôi... nhất định vẫn còn sống."

"Tin hay không tùy cô, ba năm trước, tôi dùng bí mật này để uy hiếp Yến Tùng Nam, mới tránh thoát một hồi tai họa."

"Tôi không tin, tôi... tôi..."

Yến Thanh Ti ngắt lời: “Tám năm trước, chị của cô -Thang Ngọc Yến làm thư ký của Yến Tùng Nam, bị hắn ta ngắm trúng, bỏ thuốc cưỡng hiếp, rồi chụp lại cảnh đó đe dọa cô ấy, ép chị cô phải nghe theo hắn, chị cô không còn cách nào khác đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt. Sau này cô ấy có thai, bị vợ của Yến Tùng Nam là Diệp Linh Chi biết được tìm đến tận nhà, đạp vào bụng. Lúc đó chị cô đang mang thai bốn tháng liền sảy thai ngay tại chỗ, một thi hai mệnh. Hai vợ chồng họ thấy chị cô chết, liền hợp sức hủy thi diệt tích, dọn dẹp sạch dấu vết, ngụy tạo bằng chứng cho thấy chị cô đã ra nước ngoài.

Yến Thanh Ti đưa cho Thang Ngọc Dao một phong thư.

Thang Ngọc Dao mở ra nhìn, trong đó có vài bức ảnh đã ố vàng, có một bức ảnh chị cô đang ôm bụng bầu khá lớn, tay cô run rẩy không cầm nổi bức ảnh, tay kia thì bụm lại miệng, từ trong cổ họng thoát ra những tiếng khóc nghẹn ngào.

Yến Thanh nhắm mắt, năm đó khi mẹ cô qua đời, cô cũng đã khóc như vậy.

Nhưng năm tháng qua đi, cô đã quên mất khóc là như thế nào.

“Khóc thì làm được gì? Khóc thì chị cô có thể sống lại được không? Có báo thù được cho chị cô không?”

Thang Ngọc Dao đưa tay quệt nước mắt, nghiến chặt răng: “Tôi muốn báo thù, tôi phải báo thù cho chị tôi.”

“Vậy thì chia rẽ gia đình của hắn, làm cho hắn táng gia bại sản, thân bại danh liệt... giết người thì phải đền mạng, đây mới là cách báo thù hoàn hảo nhất.”

“Tại sao cô phải giúp tôi?”

Yến Thanh Ti nhếch mép: “Tại sao à? Kẻ thù của kẻ thù chính là đồng minh của tôi.”

Thang Ngọc Dao siết chặt bức ảnh trong tay: “Được, tôi sẽ hợp tác với cô, nhưng, tôi cần phải làm những gì?”

Giọng nói của Yến Thanh Ti trở nên lạnh lẽo: “Sự trẻ trung xinh đẹp của cô chính là vũ khí sắc bén nhất, đàn ông ấy à, cách tiếp cận họ tốt nhất đương nhiên là ở trên giường, khiến cho hắn ta một lòng một dạ với cô, khiến cho

hắn ta cam tâm tình nguyện giết vợ vì cô, để cho hắn đem hết gia sản của Yến gia để lại cho cô, cuối cùng...”

Khóe môi Yến Thanh Ti hiện lên một nụ cười lạnh, đôi mắt tràn ngập sự thù hận, cô cắn từng chữ một: “Cuối cùng, GIẾT NGƯỜI THÌ PHẢI ĐỀN MẠNG!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 43: Dụ Dỗ Đàn Ông Cũng Cần Có Kỹ Năng

Nội tâm của Thang Ngọc Dao đang đấu tranh kịch liệt, cô nhìn những bức ảnh, nhớ lại những năm tháng hai chị em cô nương tựa vào nhau mà sống, chị cô phải bỏ học đại học để kiếm tiền cho cô được tiếp tục đi học.

Thang Ngọc Dao nghiến răng hạ quyết tâm: “Tôi... tôi... tôi biết rồi.”

Yến Thanh Ti lại đưa cho Thang Ngọc Dao một phong thư khác: “Đây là tư liệu về Yến Tùng Nam, xem cho kỹ, muốn dụ dỗ đàn ông, cũng cần có kỹ năng, tự xem giáo trình mà học cho tốt.”

“Sau này tôi phải làm thế nào để liên lạc với cô?”

“Không cần chủ động liên hệ với tôi, nếu cần tôi sẽ tìm cô.”

“Được”

...

Thang Ngọc Dao đi rồi, Yến Thanh Ti vẫn ngồi bất động ở quảng trường một lúc lâu.

Cô thấy mình thật xấu xa, một cô gái trong sáng như Thang Ngọc Dao lại bị cô kéo vào cuộc trả thù điên cuồng này.

Nhưng, một khi đã bắt đầu cô sẽ không hối hận.

Đồng tình, cái thứ này không cần thiết phải hiện hữu trong cô.

Yến Thanh Ti đứng dậy chuẩn bị quay về, lúc cô đi ngang qua đám thiếu niên đang chơi ván trượt, có người huýt sáo trêu ghẹo cô.

Yến Thanh Ti không để ý lắm liếc thoáng qua, cái liếc này khiến cô nở nụ cười, thượng đế đúng là đang giúp cô.

Yến Thanh Ti híp mắt nhìn cậu thanh niên dáng vẻ tuấn tú đang giẫm ván trượt ở đằng xa, cô cắn từng chữ một: “Yến--- Minh--- Tu!!!”

Thật trùng hợp đó chính là cậu em trai cùng cha khác mẹ của của cô, cậu con trai quý giá nhất của nhà họ Yến - Yến Minh Tu. Yến Thanh Ti không thể

không cười, đây đúng là niềm vui bất ngờ mà.

Sau đó Yến Thanh Ti lôi một con dao cạo lông mày, ra khỏi cửa mang theo “dao” đúng là sáng suốt.

Cô xoay người lại đi đến một con đường cạnh quảng trường chuyên dùng để làm bãi để xe.

Yến Minh Tu từ bé đã thích xe cộ, Diệp Linh Chi cũng rất chiều chuộng con trai, đã mua cho cậu thứ gì đều phải là tốt nhất.

Trong một loạt xe điện, xe địa hình dựng ở hàng đầu có dựng một chiếc mô tô Harley cực kỳ bắt mắt.

Yến Thanh Ti liếc nhìn xung quanh xác định không có ai, mới bước nhanh qua đó.

Nhanh chóng làm xong xuôi tất cả, Yến Thanh Ti quay người chuẩn bị rời khỏi nơi này, thì một con xe xịn đang chạy qua, cách chỗ cô đứng có 2 mét...

Nhạc Thính Phong ngồi trong xe đúng lúc nhìn thoáng qua bắt gặp ánh nhìn âm độc, nanh nọc của Yến Thanh Ti dường như ánh mắt đó hội tụ tất cả những gì độc ác đen tối nhất trên thế gian này.

Nhạc Thính Phong chẳng phải là người tốt lành gì nhưng khi bắt gặp ánh mắt đó cũng cảm thấy rợn tóc gáy.

Ngay lập tức ra lệnh: “Dừng xe”

Lúc Nhạc Thính Phong chạy xuống xe đã không thấy bóng dáng của Yến Thanh Ti đâu. Tuy rằng cô nàng đeo khẩu trang còn đội mũ nữa, nhưng Nhạc Thính Phong chỉ cần liếc mắt một cái là nhận ra cô.

Nhưng nửa đêm nửa hôm cô ta ăn mặc như thế chạy ra đây làm gì?

Nhạc Thính Phong ngồi vào xe mà trong lòng vẫn tràn đầy nghi ngờ, xe vẫn chưa chạy, anh bỗng liếc thấy Yến Minh Tu, cậu ta đi đến bãi đỗ xe dắt cái xe máy của mình ra.

Nhạc Thính Phong nheo mắt, vừa nãy... Yến Thanh Ti dừng lại trước cái xe này một lúc thì phải, cô ta đã làm cái gì à?

Nhạc Thính Phong nói với lái xe: "Bám theo cậu ta."

Lái xe cũng không dám hỏi nhiều: "Vâng, thiếu gia."

Bám theo sau cậu ta khoảng hơn mười mấy phút, Nhạc Thính Phong thấy hình như xe của Yến Minh Tu bị mất khống chế, đến một đoạn ngã tư, đang đèn đỏ, cậu ta không dừng xe lại được, sau đó đâm thẳng vào một chiếc SUV.

Cả người Yến Minh Tu bị hất thẳng lên trời rồi rơi mạnh xuống đất, bất tỉnh nhân sự, máu me lênh láng.

Nhạc Thính Phong khóe môi cong cong, thế này có gì mà còn không hiểu. Trong đêm tối, đôi mắt phượng xinh đẹp lóe lóe sáng.

Chương 44: Yến Thanh Ti, Cô Thú Vị Thật Đấy!

Trong đêm tối, đôi mắt phượng xinh đẹp lóe lóe sáng.

Yến Thanh Ti, thật thú vị!!!

Lái xe sợ hãi vội vàng hỏi: “Thiếu gia, đó là tiểu thiếu gia của nhà họ Yến... mau, mau ấn 120 gọi xe cấp cứu.”

Nhạc Thính Phong lạnh lẽo liếc nhìn, ánh mắt giống như một con dao sắc bén kề sát động mạch cổ, âm trầm, lạnh lẽo, sát khí đằng đằng.

Nhạc Thính Phong lãnh đạm nói: “Cái gì mà tiểu thiếu gia nhà họ Yến, sao tôi không nhìn thấy?”

Lái xe: “Đó không phải là...”

Nhạc Thính Phong cười khẽ: “Cậu ta sống hay chết thì liên quan gì đến anh?”

“Không, không...”

“Quay xe, về nhà”

“Vâng!”

...

Về đến nhà, Nhạc phu nhân phát hiện tâm trạng của Nhạc Thính Phong khá tốt.

Bà đang nghĩ xem có nên nói với anh ta về Yến Như Kha không, vừa mới mở miệng, Nhạc Thính Phong đã chặn họng: “Mẹ, hôm nay tâm trạng của con rất tốt, mẹ đừng đề cập tới những chuyện khiến con không vui.”

Nhạc phu nhân câm nín: “Ha ha, được... được rồi... không nói nữa.”

Nhạc Thính Phong vào phòng rồi liền nhấc điện thoại lên.

“A lô, Tần Nhị, nghe nói dạo này cậu chuyển sang bên giao thông rồi hả, giúp tôi chút việc.”

...

Sáng sớm hôm sau, chị Mạch nói với Yến Thanh Ti: “Mau đi chuẩn bị đi, phải đi chụp ảnh tạo hình cho phim rồi.”

Yến Thanh Ti đang cầm điện thoại xem tin tức, thuận miệng hỏi một câu: “Sao thế? Cái vai trong phim đó không phải là đã toi rồi à?”

Yến Thanh Ti cho rằng cô chỉnh cho Nhạc Chính Phong một trận như thế thì làm sao cái tên đó có thể dễ dàng mà bỏ qua cho cô được, thế mà lại cho cô diễn tiếp á?

Chị Mạch dí dí đầu Yến Thanh Ti: “Em không nói cái gì hay ho hơn được à?”

Yến Thanh Ti cười hì hì: “Em sai rồi.”

“Ồ, hôm nay tâm tình không tệ nha.”

“Ưm, rất vui...”

Chị Mạch liếc nhìn tin tức trong điện thoại Yến Thanh Ti, còn tưởng là tin giải trí gì đó, hóa ra lại là tin tức xã hội: [Thanh niên bây giờ, đã phóng xe thì không biết sống chết là gì.]

Đầu ngón tay của Yến Thanh Ti chạm vào tin đó: “Còn không phải sao, có tiền thì muốn gì chẳng được.”

Nội dung tin tức: “Vào khoảng 23 giờ đêm qua, một nam thanh niên điều khiển một chiếc xe máy phân khối lớn phóng nhanh vượt đèn đỏ, không may đâm phải một chiếc xe SUV đang lưu thông trên đường, nạn nhân bị thương nặng, gãy xương nhiều bộ phận và hiện vẫn đang hôn mê sâu, chưa qua thời kỳ nguy hiểm. Xin được cảnh báo toàn thể nhân dân, chú ý an toàn, tuân thủ luật giao thông, không được phép điều khiển phương tiện giao thông vượt quá tốc độ cho phép.

Yến Thanh Ti tắt điện thoại, đúng tám giờ, tiểu Từ đến đưa cô đến studio chụp hình.

Bộ phim này thuộc thể loại Huyền huyễn hiện đại, đề tài này không được hot cho lắm, sau khi đạo diễn Thái và chị Mạch bàn bạc xong, quyết định để Yến Thanh Ti diễn vai chính.

Theo lời của đạo diễn Thái, dung mạo của Yến Thanh Ti quá xuất sắc, tính công kích quá mạnh, có đóng vai nữ phụ đi nữa, chỉ cần dựa vào gương mặt thôi thì kiểu gì nữ chính cũng bị cô đè bẹp, nên dứt khoát để cô đóng vai chính luôn.

Hình tượng xây dựng cho nhân vật này là gợi cảm, kiêu ngạo, giống hệt tính cách và ngoại hình của Yến Thanh Ti.

Thay trang phục của đoàn làm phim và tạo hình xong, thợ chụp ảnh bảo cô ra tạo dáng để chụp.

Chụp ảnh tạo hình đơn xong rồi còn phải chụp chung với nam chính của bộ phim.

Cậu ta cũng là một người mới, tên là Lãnh Nhiên, là 'tiểu thịt tươi', khá non nên có chút căng thẳng.

Lúc cậu chàng ôm eo Yến Thanh Ti, tạo dáng thân mật, Yến Thanh Ti còn cảm nhận được sự căng cứng từ da thịt của cậu ta, cuối cùng là bị thợ chụp quát ngừng mấy lần liền. Đạo diễn thấy thế mới trêu: "Này tiểu Lãnh, có phải cậu thấy Thanh Ti xinh quá nên muốn ôm lâu thêm đúng không?"

"Không phải đâu, không phải đâu ạ, em không có ý đấy đâu."

"Vẫn chưa chụp xong à?" giọng nói lạnh lẽo của một người đàn ông đột ngột vang lên.

Đạo diễn quay sang, vội vàng nói: "Nhạc Tổng, ngài đến rồi à?"

_____

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 45: Ánh Mắt Của Nhạc Thính Phong Đúng Là Dọa Người

Yến Thanh Ti nghe thấy hai chữ Nhạc Tổng là sởn hết cả gai ốc, quay sang nhìn, không phải là cái tên Nhạc Thính Phongkhốn khiếp thì còn ai vào đây. Vẫn cái dáng vẻ cao cao tại thượng, không thèm để ai vào mắt, Yến Thanh Ti cười lạnh.

Biết ngay mà, muốn thuận lợi quay bộ phim của anh ta đâu có dễ dàng đến thế.

Nhạc Thính Phong gật nhẹ, trên gương mặt không hề có lấy một nét cười.

Giang Lai vội lên tiếng: "Vừa hay Nhạc Tổng đến đây xử lý công chuyện thì nghe nói mọi người đang ở đây chụp poster nên qua đây xem thế nào!"

Bộ phim này của đạo diễn Thái là do tập đoàn Nhạc Thị đầu tư, nên địa điểm chụp ảnh này cũng thuộc công ty điện ảnh của Nhạc Thị, đạo diễn Thái cũng chẳng nghĩ nhiều.

Yến Thanh Ti bĩu môi, trùng con mẹ nó ấy mà trùng...

Đạo diễn Thái: "À, cũng sắp xong rồi, chỉ còn phải chụp ảnh cặp đôi nam nữ chính nữa thôi, khoảng một tiếng đồng hồ nữa là xong."

Ánh mắt của Nhạc Thính Phong lướt qua đạo diễn Thái nhìn Yến Thanh Ti đang đứng đằng sau, nheo mắt: "Vậy cứ tiếp tục đi."

Yến Thanh Ti đang mặc một cái váy hở vai màu tím thẫm, trang điểm tinh tế xinh đẹp, đôi môi đang nở nụ cười lạnh, lạnh lùng mà vẫn cực kỳ gợi cảm.

Trợ lý Giang đứng bên cạnh, ngay lập tức liền cảm giác được tâm trạng sếp có gì đó không đúng, cậu nhìn bộ váy Yến Thanh Ti đang mặc liền hiểu, hahaha...

Đạo diễn Thái nói với Lãnh Nhiên: "Được rồi, được rồi, nào, tiếp tục nào... Tiểu Lãnh, lần này cố để trạng thái tốt hơn chút nhé."

Thợ chụp bảo hai người chỉnh lại tư thế, nghiêng người tựa sát vào nhau, tiểu thịt tươi đứng sau lưng Yến Thanh Ti, lưng cô dựa sát vào ngực cậu ta, tay

cậu ta thì vòng qua ôm lấy eo của Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti thấy cơ thể của cậu ta cứ căng cứng, liền hỏi: “Căng thẳng à?”

“Dạ... cũng bình thường ạ...”

“Không sao đâu, thả lỏng nào, quen rồi là ổn, lúc cậu ôm tôi thì cứ coi như đang ôm gối ôm là được...”

“Cảm ơn chị, em sẽ cố gắng.”

Có một luồng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống đang nhìn chòng chọc vào Yến Thanh Ti, chẳng cần quay đầu cô cũng biết đó là ai.

Lúc này cô đang suy tính xem làm thế nào để đối phó với Nhạc Thính Phong.

Nhạc Thính Phong mắt trợn trừng, nhìn chằm chằm vào cái tay đang đặt trên eo Yến Thanh Ti, hơi thở tàn bạo ngày càng nồng nặc, anh lừ mắt nhìn Giang Lai.

Giang Lai run rẩy, cắn răng đi đến chỗ của đạo diễn Thái, “Đạo diễn Thái, chúng ta “hàn huyên” một lát...”

Đạo diễn Thái sững sờ: “Ừ, được...”

Hai người đi ra một góc nói chuyện khoảng hơn nửa phút, lúc quay lại Đạo diễn Thái không dám nhìn Nhạc Thính Phong nữa, mà ánh mắt nhìn Yến Thanh Ti thì càng trở nên phức tạp.

Đạo diễn Thái bảo thợ chụp tạm dừng: “Thế này đi, Lãnh Nhiên vẫn cứ căng thẳng thế này, lên hình cũng không được tốt...”

Thợ chụp ảnh nói: “Đạo diễn, Lãnh Nhiên đã thể hiện tốt hơn rồi...”

Anh ta còn chưa nói xong, đạo diễn Thái đã ngắt lời: “Tôi thấy, không cần thiết phải chụp những cảnh thân mật như thế này đâu, làm thế này vậy, mang một cái ghế ra đây, chúng ta dùng đạo cụ để chụp vậy.”

Thợ chụp ảnh: “Đạo diễn...”

“Nghe lời tôi...”

Mấy phút sau cái ghế được chuyển đến rồi chụp thêm một chùm ảnh bình thường, không có cảnh nào thân mật hết, thậm chí ngay cả ngồi thôi cũng cách nhau cả cánh tay.

Công việc chụp ảnh tiến hành thuận lợi xong xuôi, Nhạc Thính Phong vẫn chưa đi, Yến Thanh Ti coi như không nhìn thấy anh ta, nói với tất cả mọi người ở đó: “Cảm ơn mọi người, mọi người đã vất vả rồi.”

Tiểu Từ vội mang áo khoác đến khoác cho Yến Thanh Ti, cô nói với đạo diễn: “Đạo diễn, tôi đi thay quần áo trước đây ạ.”

Đạo diễn Thái há hốc mồm, không kịp nói gì, Yến Thanh Ti đã đi mất rồi.

Đạo diễn Thái khó xử nhìn Nhạc Thính Phong: “Nhạc Tổng...”

Nhạc Thính Phong mặt đen như đít nồi đi khỏi, Giang Lai vội vàng nói: “Đạo diễn Thái, vất vả rồi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 46: Đàn Ông Của Tôi Nhiều Lắm, Có Thiếu Anh Cũng Chả Sao

Yến Thanh Ti đẩy cửa phòng hóa trang đi vào ngồi xuống, cô ngắm khuôn mặt xinh đẹp của mình trong gương, lại nhìn vào đôi mắt của mình, một đôi mắt hung ác, tràn đầy dã tâm.

Nhạc Thính Phong đã đến rồi, giờ nên làm gì nhỉ?

Việc Nhạc Thính Phong cố ý đến đây một chuyến và cộng thêm cả ánh mắt của anh ta khi nhìn cô, cô có thể chắc chắn rằng, anh ta cũng có chút ít rung động với cô, nếu không thì đã sớm tính toán với cô rồi?

Nếu đã có chút rung động thì cô sẽ khiến cho cái "chút" ấy thành "nhiều chút" hơn.

Cô cũng muốn làm một người thanh cao, nhưng ở trong cái giới giải trí này thì không cho phép người ta được thanh cao, những 'tân binh' không có ô dù che chở mà muốn thành công thì đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

Cho dù như thế nào đi chăng nữa, ở cái đất Lạc Thành rộng lớn này ngoài Nhạc Thính Phong ra cô không tìm được chỗ dựa nào vững chắc hơn.

Huống hồ, cô có tư cách gì để đối đầu với Nhạc Thính Phong chứ, cô không thể đối chọi nổi với một người như thế, thế nên thay vì chống đối rồi bị anh ta giẫm chết như một con kiến, cách tốt nhất là lợi dụng anh ta.

Nhưng, cứ nghĩ đến việc, lòng tự tôn của cô lại tiếp tục bị Nhạc Thính Phong giẫm đạp, trong lòng Yến Thanh Ti lại khổ sở khôn nguôi, cô cúi đầu nhìn bàn tay của mình, đến lúc nào, đôi bàn tay này mới có thể tát cho Nhạc Chính Phong một phát chết luôn được nhỉ?

Từ trước đến nay Yến Thanh Ti luôn là một người quyết đoán, những việc mà cô làm không bao giờ dây dưa lằng nhằng.

Nghe ngoài cửa có tiếng bước chân, cô liền bước đến đứng cạnh cái giá treo áo. Cửa phòng thay quần áo bị đẩy ra, Yến Thanh Ti đứng quay lưng về phía cửa, với tay túm lấy cái khóa váy đằng sau.

"Tiểu Từ, cái khóa váy của tôi bị kẹt rồi, cậu gỡ nó ra hộ tôi."

Mãi một lúc sau mới có người đi đến sau lưng cô, giơ tay kéo cái cái khóa váy xuống.

Người đó đứng sát gần cô, hơi thở phả lên gáy, nóng ấm, ngưa ngứa.

Yến Thanh Ti nói: “Được rồi, cậu đi ra ngoài trước đi, tôi cần thay quần áo.”

Người đứng đằng sau cô vẫn bất động, Yến Thanh Ti quay lại: “Sao thế, có việc gì à mà còn không đi...?”

Lúc này, Yến Thanh Ti mới ngẩn ra, lùi lại mấy bước, giọng nói cao vút: “Ơ... là Nhạc tiên sinh à? Lúc bé cô giáo không dạy anh là muốn vào phòng người khác thì phải gõ cửa à?”

Lúc Nhạc Thính Phong đẩy cửa vào, Yến Thanh Ti đã biết thừa rồi.

Tiếng bước chân của mỗi một người đều khác nhau, cô đương nhiên phân biệt được đâu là bước chân của Nhạc Thính Phong và đâu là của tiểu Từ.

Cô cố ý đấy thì làm sao, quyến rũ đàn ông cũng cần phải có kỹ năng.

Yến Thanh Ti lùi về sau đã tỏ rõ thái độ, cặp mắt phượng của Nhạc Thính Phong khóa chặt lấy đôi mắt của cô, anh bước lên trước hai bước, ép Yến Thanh Ti phải lùi lại dựa sát vào tường, anh giam cô trong vòng tay của mình: “Tất cả những gì ở đây đều thuộc về tôi, chỉ cần tôi muốn, em cũng là của tôi, vậy thì tại sao tôi phải gõ cửa.”

Yến Thanh Ti cảm nhận được sự tức giận của anh ta, cô muốn dụ dỗ anh ta thật nhưng không có nghĩa là cô muốn chơi trò mập mờ với anh ta, “Được thôi, tôi đi là được chứ gì.”

Yến Thanh Ti khom lưng định chui ra từ dưới cánh tay anh thì đã bị Nhạc Thính Phong đẩy trở lại, ấn cô dựa sát vào tường: “Tôi đã cho phép em đi hay chưa?”

Yến Thanh Ti đột nhiên trở nên đứng đắn, khiến cho Nhạc Thính Phong không vui.

Yến Thanh Ti nghiến răng ken két: “Vậy thì xin hỏi Nhạc Tổng, ngài muốn gì?”

Đôi môi mỏng của Nhạc Thính Phong cười lạnh: “Lần trước em xuống tay

ác lắm, không có tôi thì ai cho em 'sướng' đây?"

Vết thương trên cổ Nhạc Thính Phong vẫn còn hơi đau đau. Còn cái đạp đó tuy không nặng nhưng dẫu sao đó cũng lần đầu tiên trong đời.

Cái cảm giác đó, Nhạc Thính Phong nghĩ cả đời này chắc cũng chỉ có một lần duy nhất mà thôi. Yến Thanh Ti chỉ cần dựa vào việc đó là có thể để lại ấn tượng mãi mãi không bao giờ phai trong lòng anh rồi.

Yến Thanh Ti ngẩng đầu, cười giả tạo: "Haha, buồn cười quá cơ, đàn ông khiến tôi 'sướng' còn nhiều lắm, có thiếu anh cũng chẳng sao."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 47: Xin Lỗi, Nhạc Tiên Sinh, Tôi Không Muốn Lên Giường Với Anh

Yến Thanh Ti khinh thường liếc Nhạc Thính Phong: “Nể anh là người có quyền, có tiền, nếu không thì tôi đã đạp cho anh tuyệt tử tuyệt tôn luôn rồi.”

Câu này, là lời từ đáy lòng của Yến Thanh Ti. Cô thật sự rất muốn đạp cho Nhạc Thính Phong một cái chết tươi luôn.

Khóa váy đằng của Yến Thanh Ti đã được kéo xuống, cái váy lỏng lẻo khoác trên người sắp tuột xuống đến nơi, nửa người trên gần như lộ hoàn toàn trước mặt Nhạc Thính Phong.

Đồi núi trập trùng, da thịt trắng mịn, không một người nào có thể chống cự được sự mê hoặc của sắc đẹp cả.

Anh ta nhớ đến vừa rồi là Yến Thanh Ti gọi trợ lý nhờ kéo hộ khóa váy, giờ nghe cô nói như vậy cơn giận dữ của anh lại bị thổi bùng lên, Nhạc Thính Phong cúi đầu cắn một cái thật mạnh vào ngực của Yến Thanh Ti, “Đoạn tử tuyệt tôn? Ác thật đấy! Em cứ thử nhắc đến chuyện em có bao nhiêu đàn ông lần nữa xem? Có tin là tôi sẽ khiến em về sau sẽ không thể gặp được bất thằng đàn ông nào nữa không?”

Yến Thanh Ti đau tới mức hít một hơi, “Hứ, nói cứ như anh không phải là đàn ông ấy.”

Nhạc Thính Phong tức anh ách: “Yến Thanh Ti, em cũng phóng khoáng thật đấy, hử? Dám để một thằng đàn ông cởi áo hộ em?”

Yến Thanh Ti cười: “Đàn ông thì làm sao, cứ như anh chưa bao giờ cởi quần áo của tôi ra ấy, tôi khuyên anh một câu, Nhạc tổng, anh cắn nhẹ thôi, cắn mạnh thế túi nước muối trong ngực tôi vỡ ra thì làm sao bây giờ?”

Yến Thanh Ti đã sớm biết, người vào phòng là Nhạc Thính Phong, nên mới cố tình giả vờ không biết, cô biết cô phải làm thế nào để khơi dậy hứng thú của Nhạc Thính Phong, cứ dụ dỗ anh ta, đưa đến tận miệng, nhưng lại không cho anh ta ‘ăn’ tiếp.

Nhạc Thính Phong nhả thứ mềm mại trong miệng ra, anh không chơi ác như Yến Thanh Ti, nhưng sưng hai ba ngày thì cũng không tránh được.

Nhạc Thính Phong nhấc cằm Yến Thanh Ti lên, mắt dán vào đôi môi đỏ mọng: “Thù dai đấy nhỉ?”

Yến Thanh Ti làm ra cái vẻ lười không muốn lắm lời với anh nữa: “Còn chuyện gì nữa không?”

“Còn.”

“Còn thì nói nhanh, nói xong thì đi đi cho tôi nhờ.”

Nhạc Thính Phong nhìn chằm chằm vào đôi mắt của cô gằn giọng nói “Làm tình với em”

Yến Thanh Ti cười to, giơ tay ôm cổ Nhạc Thính Phong, đôi môi hồng kề sát tai anh ta, chậm rãi nói: “Xin lỗi, tôi thì không muốn làm tình với anh.”

Cả người Nhạc Thính Phong đè nặng lên người Yến Thanh Ti: “Em tưởng nói thế là được à?”

Lưng của Yến Thanh Ti áp sát vào bức tường lạnh lẽo, cảm giác không thoải mái chút nào.

Cô không nhìn Nhạc Thính Phong nữa mà ngẩng đầu lên nhìn trần nhà, ánh đèn neon lóa mắt, cô lạnh nhạt nói: “Đúng, tôi nói thì làm sao mà được, Nhạc gia thái tử muốn ngủ với ai mà không được? Nhưng tôi đây là không phải mũi silicon, thì cũng gọt mặt, độn cằm, đến ngực cũng là giả, sờ vào làm gì có chút cảm xúc nào, loại hàng như thế này anh cũng thích được cơ à?”

Ngón tay của Nhạc Thính Phong đẩy quai váy trên cánh tay của Yến Thanh Ti xuống: “Nhưng hôm nay tôi lại muốn chơi ngực nước muối, mặt phẫu thuật như em đấy, thì sao nào?”

Yến Thanh Ti bỗng thấy mệt mỏi, không muốn chơi trò yêu đương mập mờ với anh ta nữa.

Cô căm hận nhìn chằm chằm vào Nhạc Thính Phong, nghiến răng nghiến lợi mắng: “Nhạc Thính Phong, mẹ cha nhà anh chứ, anh có bệnh hả? Tôi bảo là tôi không muốn chơi với anh, anh đừng có trêu chọc tôi!”

Ánh mắt của Nhạc Thính Phong dần dần trở nên hung hãn: “A... Trêu chọc em ư?”

Rõ ràng là cô chạy đến chọc anh trước, sao giờ lại biến thành anh rồi?

Gương mặt Nhạc Thính Phong trở nên dữ tợn, anh siết chặt lấy eo cô, tốc váy cô lên.

Yến Thanh Ti hơi sợ hãi, đẩy anh ta ra: “Anh đừng có làm bừa.”

Nhạc Thính Phong không hơi đâu để ý đến cô, roạt một tiếng, cái váy bị xé thủng một lỗ.

Nhạc Thính Phong thực sự muốn ‘xử’ cô ngay tại đây.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 48: Muốn Tôi Hôn Anh Thì Cứ Nói Thẳng

Nhạc Thính Phong thực sự muốn ‘xử’ cô ngay tai đây.

Không thì anh không thể thể xả được cơn tức nghẹn trong lòng mấy hôm nay.

Nhưng...

Lại cứ có người cố ý chống đối anh mà.

Tiếng gõ cửa bỗng dồn dập vang lên, ngay sau đó cánh cửa bị đẩy ra.

Nhạc Thính Phong dùng dáng vẻ cao lớn của mình che kín Yến Thanh Ti, phẫn nộ quát lên: “Cút ra ngoài...”

Tiểu Từ bị quát sợ đến nỗi hồn vía bay lên mây vội đóng cửa đi ra ngoài, cậu ta đứng ngoài cửa nói rõ to: “Chị Thanh Ti chúng ta sắp phải đi rồi, em... em đi ra xe đợi chị nhé, chị... chị nhanh lên nhá...”

Yến Thanh Ti thở phào một hơi, cô đẩy Nhạc Thính Phong ra: “Buông ra...”

Nhạc Thính Phong bất động. Anh có bị điên mới buông cô ra.

Yến Thanh Ti lặp lại lần nữa: “Buông ra.”

Nhạc Thính Phong nghiêm mặt, từ từ nới lỏng cà vạt trên cổ, “Tôi đã muốn thì không một người nào có thể cản được.”

Yến Thanh Ti căng thẳng, đúng vậy, nếu anh ta muốn thì cô cũng chẳng thể cản nổi.

Càng cứng đầu cứng cổ với anh ta, thì người chịu thiệt là cô.

Cô cắn môi, trong lòng đầy căm tức, nhưng thái độ vẫn phải mềm mỏng: “Giờ thì không được, tôi còn có việc.”

Nhạc Thính Phong: “Nhưng tôi lại không có việc gì.”

Cái tên này mà đã giở trò vô lại thì đúng là không có giới hạn mà.

Yến Thanh Ti tức không biết để đâu cho hết, cô cực kỳ ghét khi thấy anh ta cứ tỏ ra vẻ cao cao tại thượng như vậy, chẳng cần biết đến cảm nhận của người khác, chỉ quan tâm đến bản thân muốn gì mà thôi.

Yến Thanh Ti cố gắng nở nụ cười: “Chú à, người ta có việc thật mà, lần sau người ta chơi với chú nha.”

Nhạc Thính Phong: “Tối nay.”

Nội tâm của Yến Thanh Ti giằng co một hồi, mới cười nói: “Được”

Ánh mắt Nhạc Thính Phong vẫn khóa chặt lấy Yến Thanh Ti, xác định xem cô rốt cuộc đang nói dối hay nói thật, thấy nụ cười của cô có vẻ chân thành mới từ từ buông cô ra: “Tối nay tôi cho người đi đón em.”

Yến Thanh Ti không để tâm đến câu nói đó: “Tôi muốn thay quần áo, anh có thể ra ngoài một lát được không?”

Nhạc Thính Phong kéo kéo cái váy sắp rơi xuống đến nơi của Yến Thanh Ti: “Cũng không phải lần đầu tiên không mặc gì trước mặt tôi, em sợ cái gì?”

Câu nói này khiến Yến Thanh Ti câm nín, chẳng thèm tranh cãi nữa gật gật đầu: “Nói cũng đúng, tôi cởi đồ còn thuận tay hơn là mặc vào, đặc biệt là... trước mặt đàn ông.”

Nhạc Thính Phong...

Yến Thanh Ti nghiến răng đá phăng đôi giày đi, cởi luôn cái váy đã tuột mất một nửa kia ra, mặc quần áo của mình vào.

Trong lòng cô hận Nhạc Thính Phong đến mức muốn băm nát anh ta ra rồi quẳng cho chó ăn.

Yến Thanh Ti vừa mặc quần áo vừa hỏi: “Chú à, chú cảm thấy ngủ với cháu gái của mình thú vị lắm hả?”

Ánh mắt của Nhạc Thính Phong dính chặt lên người Yến Thanh Ti, anh thấy vừa rồi đồng ý thả cô đi đúng là sai lầm, sao lại có thể mềm lòng đến thế chứ?’

Nhạc Thính Phong nheo mắt, “Đúng thế, rất thú vị.”

Yến Thanh Ti cười lạnh: "Nếu Bị cô tôi bắt gian tại trận thì càng thú vị hơn đúng không?"

Nhạc Thính Phong đưa tay ôm eo của Yến Thanh Ti: "Sao, em lại muốn lần nữa à?"

Yến Thanh Ti nhìn anh ta: "Nằm mơ... cũng muốn ấy chứ."

Nói rồi Yến Thanh Ti đẩy anh ta ra, "Xong rồi, tôi đi trước đây, tạm biệt Nhạc tiên sinh."

Nhạc Thính Phong vẫn cứ ôm khư khư không chịu buông, điệu bộ kiêu ngạo lạnh lùng, nói chuyện thì đầy lưu manh: "Không cho chút 'lợi lộc' gì mà đã muốn đi rồi à?"

Anh ta vừa dứt lời miệng thì đã bị Yến Thanh Ti chặn lại rồi.

Nụ hôn này của hai người như thể đổ thêm dầu vào lửa, ngọn lửa nho nhỏ lại bùng lên cháy phừng phừng.

Yến Thanh Ti thở hổn hển buông Nhạc Thính Phong ra, đưa ngón cái quệt đi dấu vết còn vương trên môi, ngữ điệu ngả ngớn: "Muốn tôi hôn anh thì nói thẳng, sao phải quanh co lòng vòng lắm thế..."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 49: Tối Nay Hầu Hạ Tôi Cho Tốt

Nhạc Thính Phong nghe xong mặt đen như đít nồi.

Yến Thanh Ti vuốt má Nhạc Thính Phong, liếm một chút khóe miệng, cười đến lưu manh: “Trong trí nhớ của tôi Nhạc tiên sinh đâu có dè dặt như này nhỉ. Lúc xé quần áo của tôi cũng thuần thục lắm cơ mà! Năm đó trước mặt bao nhiêu phóng viên, anh không mặc gì vẫn có thể hôn tôi thắm thiết lắm mà? Giờ sao lại ngại ngùng thế? Đúng là không quen chút nào.”

Nhạc Thính Phong...

Sao anh lại có cảm giác dường như hai người bọn họ đã đổi vai cho nhau thế nhỉ?

Sao cô lại cướp hết những gì mà anh muốn làm thế nhỉ?

Lần đầu tiên trong đời Nhạc Thính Phong được niếm trải cái cảm giác tức tối nhưng không nói được câu phản bác nào.

Yến Thanh Ti quay người cầm túi xách lên: “Được rồi, lợi lộc cũng đã cấp, tôi cần phải đi, anh ở lại chơi một mình ngoan nhé, đừng có nghịch.”

Không khác gì lời người lớn dỗ trẻ con quậy phá ầm ĩ trong nhà bằng mấy cái kẹo.

Nhạc Thính Phong lau vết son ở khóe miệng, bỗng cười phá lên.

Anh đưa tay kéo Yến Thanh Ti lại, nhét vào tay cô một thứ.

Đó là một chiếc điện thoại mới, nó có màu đỏ rực rỡ như màu son mà Yến Thanh Ti hay dùng. Yến Thanh Ti ngẩng đầu nhìn Nhạc Thính Phong, anh nghiêm mặt nói với cô: “Trong này đã lưu sẵn số của tôi rồi, không có việc gì thì đừng có gọi lung tung.”

Miệng thì nói thế, nhưng ẩn ý của câu này lại là... Sau này, có việc, nhất định em phải gọi cho tôi.

Yến Thanh Ti nhìn điện thoại, nhớ lại chiếc điện thoại cũ của mình, cho đến tận bây giờ cái tên Nhạc Thính Phong này vẫn không chịu thừa nhận rằng

đêm đó chính anh là kẻ đã trộm điện thoại của cô.

Yến Thanh Ti cười nhạo: “Ô, thế này thì khác gì tôi đổi cũ lấy mới đâu, Nhạc thái tử của chúng ta từ bao giờ lại keo kiệt thế này? Muốn chơi gái mà chỉ cho mỗi cái điện thoại thôi à? Không tốt lắm đâu!”

Nhạc Thính Phong vừa liếc nhìn bộ ngực của Yến Thanh Ti vừa nói: “Sau này hầu hạ tôi cho tốt, em muốn cái gì thì dùng sự cố gắng của em mà đổi lại.”

Yến Thanh Ti nhét di động vào trong túi, giơ tay nhấc cằm Nhạc Thính Phong lên.

“Được thôi, anh cứ chờ mà xem, đảm bảo sẽ khiến cho anh cam tâm tình nguyện ngoan ngoãn bỏ tiền ra cho tôi!!!”

Ba năm trước, cái lúc bị hai người bị “bắt gian”, Yến Thanh Ti từng nói có lừa anh cũng chẳng kiếm chác được bao nhiêu...

Đó Không phải chỉ là mạnh miệng, quả thật, chỉ cần cô ta” nhìn trúng” ai, thì kẻ đó chỉ có nước ngoan ngoãn móc hầu bao ra cho cô.

“Được rồi, tôi còn có việc phải đi trước, không phải ai cũng giống như Nhạc Tổng, chẳng bao giờ phải lo lắng về chuyện tiền nong.”

Nhạc Thính Phong lười biếng nói: “Cứ đến đây hầu hạ tôi xem nào, đảm bảo em nghèo đến mức chỉ có mỗi tiền mà thôi.”

Yến Thanh Ti nghe thế chỉ muốn tát cho Nhạc Thính Phong một phát.

Cô nghiến răng, nhướng mày nói: “Đó là chuyện của buổi tối, không phải là bây giờ.”

Vẫy vẫy tay xong, Yến Thanh Ti quay người đi thẳng, Nhạc Thính Phong thấy cô nói đi là đi luôn, chẳng có tí luyến tiếc nào, anh không thể cứ để cô đi nhẹ nhàng như thế được.

Không thì phí công chạy tới đây mà chẳng thu được ích lợi gì.

Thính Phong nhếch môi, từ tốn chậm rãi nói với cô: “Em nói xem, giờ, liệu Yến Minh Tu đã qua cơn nguy hiểm chưa nhỉ?”

Nét cười trên môi Yến Thanh Ti biến mất, cô dừng bước nhưng không quay lại, thuận miệng hỏi một câu: “Cái gì?”

Nhạc Thính Phong nhìn bóng lưng của cô: “Đêm qua Yến Minh Tu bị tai nạn giao thông, em không biết hay sao?”

Yến Thanh Ti cười lên vui sướng: “Ô, thế à? Tôi chả biết gì đấy, cám ơn anh đã nói cho tôi biết một tin vui như thế, hôm nào đấy mời anh đi ăn cơm nhé.”

Nhạc Thính Phong khoanh tay, quan sát bóng lưng của Yến Thanh Ti, thản nhiên đến thế cơ à?

Anh ta lại nói: “Tối hôm qua khoảng hơn mười một giờ, tôi có đi ngang qua quảng trường trung tâm, em đoán xem tôi nhìn thấy ai nào?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 50: Cách Tốt Nhất Là Khiến Cho Anh Ta Chết Mê Chết Mệt Cô

Anh ta lại nói: “Tối hôm qua khoảng hơn mười một giờ, tôi có đi ngang qua quảng trường trung tâm, em đoán xem tôi nhìn thấy ai nào?”

Yến Thanh Ti lau vệt son lem ở khóe môi, từ từ nói: “Nhạc tiên sinh hô mưa gọi gió ở cái đất Lạc Thành này lâu như vậy, đi đâu mà chẳng có người quen? Nói chuyện này với tôi thì có ích gì? Tôi lại không phải là vợ anh, không quan tâm được nhiều đến thế đâu, muốn tôi quản thì lấy tôi về đi đã.”

Nhạc Thính Phong thấy cô có chết cũng không chịu thừa nhận, trong lòng có chút ngứa ngáy, nói đến nước này rồi mà vẫn thản nhiên như không, quả thật rất thú vị, anh bỗng dưng có chút mong chờ những ngày tháng sau này.

Nhạc Thính Phong cười: “Không muốn biết thì thôi, xe của Yến Minh Tu tôi đã cho người xử lý rồi, sẽ không có ai điều tra ra được phanh xe đã từng bị người khác động đến, sau này... làm việc gì thì làm sạch sẽ một chút, em nói xem, đâu phải lần nào cũng có thể trùng hợp để tôi bắt gặp, mà cũng chẳng có người nào ‘lương thiện’ đến nỗi dọp dẹp hậu quả cho em như tôi đâu.”

Đáy mắt Yến Thanh Ti lóe lên sự tàn nhẫn, lạnh lẽo thấu xương, bàn tay cầm túi xách dần dần siết chặt.

Yến Thanh Ti đột ngột quay lại, sải chân bước nhanh đến chỗ Nhạc Thính Phong, cô tóm lấy cà vạt của anh ta kéo mạnh, dữ dằn nói: “Làm sao? Uy hiếp tôi?”

Nhạc Thính Phong lười nhác nhìn cô, đôi mắt tràn đầy hứng thú: “Cũng có thể hiểu như thế, thế là thừa nhận rồi đúng không?”

Nhạc Thính Phong không ngờ có một ngày anh nhìn thấy một đứa con gái có lòng dạ ác độc như này mà lại không cảm thấy ghê tởm chút nào, trái lại, lại cảm thấy rất thú vị nữa là đằng khác.

Tay Yến Thanh Ti dần dần di chuyển đến cổ của Nhạc Thính Phong, từ từ nhẹ nhàng mơn trớn yết hầu của anh ta, gương mặt giả vờ ngây thơ vô tội, cô gắt gỏng hệt như thể đang làm nũng với người yêu: “Đúng là tôi làm đó, sao lại không thừa nhận cơ chứ? Tôi chính là hung thủ giết người đấy, anh báo công an đi, dù sao... thì cũng chẳng phải lần đầu tiên tôi ngồi tù.”

Yến Thanh Ti tươi cười quyến rũ, ngón tay từ cổ mơn man dần đến môi anh, ấn nhẹ, mập mờ nói: "Anh cũng có thể nói cho Yến Như Kha nữa nha, nói cho cô ta biết, Yến Thanh Ti - người mà ba năm trước lên giường với anh đã trở về rồi, hơn nữa, cô ta còn định tiếp tục "sử dụng" Nhạc Thính Phong anh nữa kìa, bảo cô ta đến tìm tôi này."

Hơi thở của Nhạc Thính Phong dần dần trở nên nặng nề, anh tóm chặt lấy bàn tay đang 'đốt lửa' của Yến Thanh Ti: "Hừm, tôi chưa từng gặp một người phụ nữ nào to gan như em đấy."

Nhưng cái tính cách ác độc chua ngoa này của cô nàng lại khơi lên hứng thú trong anh, khiến cho anh ngứa ngáy khôn cùng.

Giống như một con ngựa hoang khó thuần, hung hăng, cuồng ngạo, bướng bỉnh, nếu không thuần phục được cô, điều đó sẽ trở thành chuyện đáng tiếc cả đời.

Yến Thanh Ti ôm cổ anh, kéo xuống, cắn lấy cằm anh: "Tất nhiên rồi, gan mà không lớn sao dám lên giường với người đàn ông của cô mình? Chú nói xem có đúng thế không?"

Nhạc Thính Phong ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Yến Thanh Ti: "Nói cũng đúng, để tối nay tôi xem xem lá gan của em to đến cỡ nào..."

Yến Thanh Ti dùng đầu ngón tay chọc chọc vào ngực của Nhạc Thính Phong: "Cam đoan để cho anh hài lòng."

Yến Thanh Ti đẩy Nhạc Thính Phong ra, nở một nụ cười quỷ mị với anh rồi quay người đi thẳng.

Ra khỏi cửa, nét mặt của Yến Thanh Ti trở nên lạnh lẽo tột độ.

Mẹ nhà nó, thế mà lại bị Nhạc Thính Phong túm được nhược điểm.

Cũng khéo quá cơ, lúc nào gặp mà chẳng được, sao lại để anh ta bắt gặp đúng lúc thế?

Giờ, phải làm gì để xử lý đây? Giết người diệt khẩu?

Không được, quá mạo hiểm, cách tốt nhất chính là---khiến anh ta chết mê chết mệt cô.

Chuyện bên lề 1:

Nhạc Thính Phong nằm xuống sẵn sàng: “Hoan nghênh em đến quyến rũ anh!!! Nhanh nhanh, anh không đợi được nữa rồi!!

Yến Thanh Ti: Lần sau nhớ mài đao trước cho tôi, để tôi làm thịt anh.

--- O ---

Chương 51: Cô Ta Là Người Phụ Nữ Không Biết Xấu Hổ, Cũng Không Có Trái Tim

Giang Lai đi đến, nhìn thấy Yến Thanh Ti vừa định mở miệng ra chào hỏi đã thấy vẻ mặt muốn giết người kia của cô, đành nuốt câu chào vào bụng.

Dường như Yến Thanh Ti không hề nhìn thấy Giang Lai, cứ thế đi lướt qua cậu.

Sát khí trên người cô, có thể san bằng mọi thứ xung quanh.

Giang Lai toát mồ hôi hột, kiểu này, chẳng lẽ lại vừa 'cắn xé' với sếp một trận? Vị bên trong chắc còn khủng khiếp hơn?

...

Yến Thanh Ti đi rồi, Nhạc Thính Phong ở trong phòng hóa trang chậm rãi chỉnh trang lại y phục của mình.

Anh ta cực kỳ mong chờ tối nay, sống vô vị bao nhiêu năm, phải đợi đến khi Yến Thanh Ti trở lại, anh mới thấy cuộc sống này cuối cùng cũng có chút thú vị.

Giang Lai gõ cửa đi vào, vừa ngẩng đầu đã thấy vệt son đỏ trên mép Nhạc Thính Phong, nhớ đến hình ảnh Yến Thanh Ti lúc vừa đi ra, vội vàng cúi đầu: "Nhạc Tổng."

Nhạc Thính Phong chỉnh lại cà vạt, nhìn bản thân trong gương.

Trên cằm có một vết cắn mờ, khóe môi thì còn dính vệt son môi của Yến Thanh Ti, cà vạt lệch lạc, quần áo thì có chút nhăn, nhìn kiểu gì cũng giống như vừa 'vui vẻ' với phụ nữ xong.

Thực tế thì sao? Có cái rắm.

Nhạc Thính Phong rút khăn tay ra, lau sạch vết son môi của Yến Thanh Ti để lại, trên môi là nụ cười bí ẩn, đầy quỷ dị, ánh mắt lười biếng, lạnh lùng hỏi Giang Lai: "Bàn bạc xong với Thái Lam Uyên rồi à?"

Giang Lai gật đầu: "Vâng, đã xong rồi ạ, bà ấy sẽ nói với với biên kịch sửa

kịch bản, cam đoan sẽ không có bất kỳ một cảnh thân mật nào đâu ạ.”

Nhạc Thính Phong liếc cậu một cái: “Thân mật?”

Giang Lai sởn hết cả da gà, vội vàng đáp: “Cảnh tiếp xúc đụng chạm tay chân thôi cũng không có, đạo diễn Thái cũng cam đoan việc chỉnh sửa lần này chắc chắn sẽ không để cho cô Thanh Ti biết.”

Về vấn đề này thì Giang Lai rất hiểu Nhạc Thính Phong. Ý thức lãnh địa cực kỳ mạnh mẽ, chỉ cần anh ta khoanh vùng sở hữu, bất cứ thứ gì nằm trong phạm vi, ngoài trừ anh ta ra, không một ai được phép chạm vào.

Nhạc Thính Phong chỉnh trang lại xong, thấy đôi khuyên tai của Yến Thanh Ti vẫn nằm ở trên bàn tiện tay nhét luôn vào túi.

Giang Lai thấy thế khóe miệng giật giật.

Anh nhớ là trong văn phòng còn có một bộ quần áo của cô Thanh Ti thì phải.

Sở thích này của sếp thật ba chấm...

Trước đây sếp làm gì có cái trò này đâu nhỉ?

Lúc nãy Yến Thanh Ti mặt mũi hầm hầm đi ra, nhưng tâm trạng của Nhạc Tổng lại khá tốt, giữa hai người này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Trên đường về công ty, Giang Lai không kìm được hiếu kỳ hỏi: “Sếp, nếu sếp đã có lòng giúp đỡ cô Thanh Ti... vậy tại sao không chọn cho cô ấy mấy vai diễn trong mấy bộ phim được đầu tư nhiều, chế tác kỹ càng?”

Kết quả, Nhạc Thính Phong lại hỏi ngược cậu lại một câu: “Tại sao tôi phải làm thế với cô ta?”

Ơ???

Giang Lai đột nhiên cảm thấy không hiểu nổi sếp mình, người khác theo đuổi bạn gái, không phải là cô ấy muốn gì thì cho cô ấy thứ đó hay sao?

Sao đến lượt cô Thanh Ti lại thành ra ngược đời thế?

Giang Lai muốn hỏi nhưng không dám, đành im lặng không nói gì nữa.

Nhạc Thính Phong cầm đôi khuyên tai của Yến Thanh Ti trong tay, khóe môi cong cong, đôi môi bị Yến Thanh Ti hôn đỏ hơn bình thường.

Trong lòng anh lại rất rõ ràng, Yến Thanh Ti chính là một con cáo già chính hiệu.

Nếu như cho cô ta quá nhiều 'tài nguyên', cô ta sẽ nuốt trọn, ăn tới no căng, rồi nhanh chóng trở nên nổi tiếng, đến lúc đó cô ta chắc chắn sẽ trở mặt với anh, không bao giờ thừa nhận món nợ giữa anh và cô ta.

Cô ta không chỉ mặt dầy mà còn không có trái tim.

Anh còn chưa 'câu' được cô đâu, còn chưa nếm đủ mùi vị của cô, sao có thể để cô mãn nguyện.

Yến Thanh Ti là con mồi của anh, không giống những con mồi bình thường khác, cô đáng để anh kiên nhẫn, hao công tốn sức.

--- O ---

Chương 52: Nhạc Thính Phong, Tôi Với Anh, Ai Chơi Ai Còn Chưa Chắc Đâu

Nhạc Thính Phong nói: “Tối nay cậu đi đón Yến Thanh Ti, bảo người bên Bích Lan Đình thu dọn phòng tôi cho sạch sẽ.”

Giang Lai gật đầu: “Vâng...”

Nhạc Thính Phong nheo mắt, bàn tay khẽ lướt qua vết cắn trên cổ, lúc này trông anh giống như một con mãnh thú đang nghỉ ngơi dưỡng sức chờ giây phút con mồi xuất hiện.

...

Ở một nơi khác, tâm trạng Yến Thanh Ti giờ phút này đang cực kỳ khó chịu, đi ra khỏi studio, lên xe thì thấy chị Mạch đã ở trong xe rồi, cô ngay lập tức điều chỉnh lại tâm trạng: “Chị Mạch, chị đến từ lúc nào thế, chẳng phải chị bảo có việc không đến được à?”

Nhạc Thính Phong biết việc tối qua rồi thì thôi, cũng chẳng sao, nhưng chuyện này tuyệt đối không thể để người khác biết nữa.

Giết người?

Ha... Yến Thanh Ti còn hối hận lúc đó không đủ thời gian bằng không cô sẽ chọc thủng bình xăng của xe Yến Minh Tu, đảm bảo không chỉ bị mỗi va chạm thôi đâu mà còn nổ luôn cả xe.

Mẹ nó cơ hội tốt như thế.

Yến Thanh Ti híp mắt, trong đầu nhanh chóng tính toán.

Nhạc Thính Phong... dù gì thì cũng là đàn ông, chỉ cần nghĩ ra cách dụ dỗ được anh ta, khiến cho anh ta không thể rời khỏi cô, một lòng một dạ yêu cô, thì bí mật này tạm thời không cần lo lắng.

Huống chi... kể cả Nhạc Thính Phong có nhìn thấy thì làm được gì?

Chứng cớ đâu? Trừ anh ta ra thì đâu còn ai nhìn thấy?

Bãi đỗ xe đó lấy đâu ra camera theo dõi, Yến Thanh Ti cũng yên tâm phần nào.

Đến lúc đó, dù cho Nhạc Thính Phong có muốn tính sổ với cô, báo cảnh sát đi nữa cô còn có thể kiện ngược lại anh ta tội phỉ báng ấy chứ.

Chị Mạch kinh ngạc nhìn Yến Thanh Ti, "Đệch, cái vẻ như vừa đi" ăn vụng" ở đâu về của em là sao đây?

Yến Thanh Ti lôi cái gương trong túi ra soi, son môi lem hết cả ra, gương mặt thì ửng hồng, ánh mắt thì mơ màng như vừa động tình, trông thật giống như vừa làm tình xong.

Yến Thanh Ti bật cười: "Chị đoán chuẩn thế, đúng là có thật, nhưng không phải là 'ăn vụng'."

"Thế thì là cái gì? Bị ép hả?" Chị Mạch giơ tay ra tóm lấy quần áo của Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti vội giữ tay chị lại: "Không phải bị ép, anh ta đến chọc em, em liền dùng lạt mềm buộc chặt dụ dỗ anh ta... Chị yên tâm đi, em mà là kiểu người cam tâm chịu thiệt à?"

Vẻ mặt của chị Mạch rất khó coi: "Ai? Em còn chưa debut đâu đấy, quan hệ nam nữ cá nhân không thể loạn xì ngậu như thế được."

Yến Thanh Ti: "Nhạc Thính Phong."

Chị Mạch lập tức đổi sắc mặt luôn: "Thế đã "tóm" được anh ta chưa?"

Yến Thanh Ti đá lông nheo với chị: "Chị nói xem? Gã đàn ông nào mà đã rơi vào tầm ngắm của em, chỉ cần em muốn thì anh ta có thể chạy thoát sao?"

Chị Mạch cười lớn: "Em được lắm, Tiểu Từ, lái xe đi."

Yến Thanh Ti lấy điện thoại ra, mở danh bạ ra quả nhiên thấy số điện thoại của Nhạc Thính Phong, "Tối nay anh ta muốn lên giường với em, nhưng mà em không có ý định đi."

Chị Mạch: "Tại sao? Cơ hội tốt như thế, em lại nỡ để nó vuột mất sao?"

Yến Thanh Ti dứt khoát ấn tắt di động, trào phúng nói: “Em phải thả con săn sắt, bắt con cá rô chứ, đàn ông thằng nào chả cả thèm chóng chán, dễ dàng chiếm được thì còn gì là thú vị? Phải như đám doanh nghiệp ấy tạo ra tình trạng khan hiếm giả* trên thị trường để kích thích nhu cầu tiêu dùng, cứ để hắn chết đói* rồi hẵng tính.”

*Tình trạng khan hiếm giả trong tiếng trung dùng chữ “đói ăn” để diễn đạt, chính vì thế mà câu sau của Yến Thanh Ti mới bảo cho Nhạc Thính Phong “chết đói” trước.

*Tình trạng khan hiếm giả là một chiêu marketing dùng để kích cầu, doanh nghiệp sẽ tạo ra một thông tin ảo là lượng hàng sản xuất chỉ có hạn, nên người tiêu dùng phải đổ xô đi tìm mua sản phẩm đó. Thực tế số lượng sản xuất lại nhiều hơn.

Chị Mạch vỗ cái bộp lên vai Yến Thanh Ti: “Oh Shit! May mà bà đây đang độc thân, bằng không có một con hồ ly tinh như em ở bên cạnh, sớm hay muộn cũng bị em dụ dỗ mất.”

Yến Thanh Ti xoa xoa bả vai, bĩu môi nói: “Nói thật chứ, nếu như là người của chị, chưa chắc đã hợp khẩu vị của em.”

“Cút...”

“Em chợp mắt một lúc đây.”

Yến Thanh Ti nhắm mắt, trong lòng lại cười lạnh.

Nhạc Thính Phong, đừng có vội mừng, ngày tháng sau này còn dài lắm.

Ai chơi ai, còn chưa chắc đâu!

--- O ---

Chương 53: Yến Thanh Ti Nhất Định Phải Chết

Cùng lúc đó, bên ngoài phòng hồi sức cấp cứu của bệnh viện, cả nhà họ Yến đều có mặt, Diệp Linh Chi khóc ngất lên ngất xuống mấy lần liền, Yến Tùng Nam trong thoáng chốc cũng như già thêm chục tuổi, người nằm trong căn phòng đó chính là đứa con trai duy nhất của bọn họ.

Diệp Linh Chi khóc sắp mù mắt đến nơi, vẻ mặt bà ta điên cuồng, chỉ vào người cảnh sát giao thông đến lấy thông tin mà gào thét ầm ĩ: "Hung thủ gây tai nạn đâu, nó phải đền mạng cho con tôi, con tôi bị thương nặng như thế, nó dựa vào cái gì mà vẫn còn sống yên ổn như thế, hả?"

Yến Minh Tu bị thương cực kỳ nặng, chấn thương sọ não, xương cẳng chân trái nát vụn, lá gan cũng bị vỡ, xuất huyết ổ bụng, còn gãy một đoạn xương sống, bác sĩ nói, có tỉnh lại được hay không còn khó nói.

Mà kể cả có tỉnh lại được thì cũng không thể đứng lên được nữa.

Tóm lại, đứa con trai duy nhất của nhà họ Yến, trên cơ bản thì coi như là 'xong' rồi.

Những lời này không khác gì ngũ lôi oanh đỉnh, trực tiếp đánh vào đầu Diệp Linh Chi.

Viên cảnh sát kia thì buồn bực không biết nên làm thế nào, đành phải nhắc lại lần nữa: "Yến phu nhân, nguyên nhân của vụ tai nạn lần này là do con bà không tuân thủ luật giao thông, điều khiển phương tiện vượt quá tốc độ cho phép lại còn vượt đèn đỏ nữa, thế nên mới đâm phải xe người ta, mà họ lại đi đúng luật, thế nên con bà mới là người phải chịu phần lớn trách nhiệm trong chuyện này."

Nhưng thực tế trong suy nghĩ của anh ra, người đen đủi phải là chủ nhân của cái xe SUV mới đúng?

Yến Tùng Nam túm chặt lấy Diệp Linh Chi đang gào thét, nói: "Con trai tôi thích xe cộ từ bé đến giờ, bao nhiêu năm không có chuyện gì, lại chưa bao giờ phạm luật, tôi thấy trong chuyện này nhất định là có vấn đề."

Viên cảnh sát cau mày: "Yến tiên sinh, nếu như ông không tin tưởng chúng tôi, ông có thể tự mình xem đoạn băng mà camera giám sát ghi lại, chúng tôi

đưa ra kết luận cuối cùng dựa trên camera giám sát và thông tin phân tích từ hiện trường vụ tai nạn, nếu ông vẫn còn nghi ngờ thế, chúng tôi cũng không còn cách nào khác cả.”

Viên cảnh sát thông báo xong tình hình rồi đi luôn.

Sắc mặt của người nhà họ Yến ai nấy đều cực kỳ nặng nề.

Yến Tùng Nam bảo Yến Minh Châu đỡ Diệp Linh Chi đi nghỉ ngơi trước.

Yến Như Kha từ nãy giờ vẫn chưa mở miệng nói câu nào, đợi đến khi hai mẹ con Diệp Linh Chi đi khỏi, cô ta mới hỏi: “Anh hai, dạo này... anh có tin tức gì của Yến Thanh Ti không?”

Yến Tùng Nam nghe thấy ba chữ ‘Yến Thanh Ti’ là lông mày cau tít lại: “Đang yên đang lành hỏi đến nó làm gì?”

Yến Như Kha lắc đầu: “Không biết, em chỉ là... cảm thấy gần đây cứ sao sao ấy... có cái gì đó không đúng, mọi thứ dường như đều có vấn đề.”

Con trai gặp tai nạn khiến cho tâm trạng của Yến Tùng Nam cực kỳ bực bội.

“Đừng có nhắc đến cái con” sao chổi” ấy trước mặt anh nữa, anh sớm muộn gì cũng sẽ” xử lí” sạch sẽ con nhỏ đó, chuyện Minh Tu gặp tai nạn có cái gì đó rất kỳ quái, anh sẽ cho người đi điều tra xem, còn nữa, bên Nhạc Thiếu thế nào rồi, cho dù thế nào... cũng không thể cắt đứt, ít nhất đừng có để người khác biết chuyện, em hiểu chưa?”

Yến Như Kha cắn răng: “Em biết rồi, em không buông tay dễ dàng đến thế đâu.”

Ba năm nay, cô ta biết Yến Tùng Nam đã thuê rất nhiều sát thủ, nhưng mà... vẫn không có lần nào thành công.

Sự bất an trong lòng Yến Như Kha càng lúc càng nặng nề.

Trong lòng cô ta, Yến Thanh Ti giống như một quả bom hẹn giờ, một khi nó phát nổ sẽ phá hủy luôn cả cô ta, Yến Thanh Ti phải chết thì cô ta mới có thể yên lòng.

——

Buổi chiều, Yến Thanh Ti đi chụp ảnh bìa cho một tạp chí, rồi cùng chị Mạch và Tiểu Từ ăn tạm mấy miếng cho xong bữa tối.

Trời đã tối hẳn chị Mạch bảo Tiểu Từ đưa cô về nhà.

Lúc sắp đi, chị Mạch kéo tay Yến Thanh Ti lại: "Em xác định hôm nay không đi gặp Nhạc thái tử thật đấy à?"

"Đương nhiên là xác định rồi, đối với mấy chuyện làm sao để khơi dậy hứng thú của đàn ông ấy à, em cảm thấy mình lợi hại phết đấy."

Chị Mạch dí vào trán Yến Thanh Ti một cái: "Đi về đi, à, đúng rồi, em đã là hàng xóm với Cận thiên vương, thì cố mà tạo quan hệ tốt với người ta."

Yến Thanh Ti trêu chị: "Chị không sợ quan hệ tốt tới mức lên giường với anh ta luôn hả?"

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 54: Trò Chơi Chinh Phục Chỉ Vừa Mới Bắt Đầu Mà Thôi

Chị Mạch nhìn cô một cách khinh bỉ: "Thôi đi cô, chị còn không hiểu em nữa chắc, mạnh mồm vậy thôi, chứ so với cái đám nữ diễn viên im ỉm không nói một câu mà lên giường với toàn bộ đám đàn ông trong đoàn làm phim thì em còn kém xa lắm, nếu Cận thiên vương muốn 'chơi' em thật thì em cũng phải chơi trò mập mờ với anh ta, chờ quay xong MV rồi đá cũng được.

Yến Thanh Ti cảm thấy ấm lòng: "Được rồi, em biết rồi mà."

Về đến phòng trọ, Yến Thanh Ti mệt đến nỗi đèn cũng lười bật.

Cô đá văng giày ra, nằm lì trên sô pha, lấy di động từ trong túi xách quẳng lên bàn trà.

Nhạc Thính Phong càng vội muốn lên giường với cô bao nhiêu, cô càng không thể để cho anh ta dễ dàng đạt được như mong muốn, chỉ đầu tư một bộ phim nho nhỏ phát hành trên mạng như thế là xong à? Cô còn chưa mò được thứ gì tốt hơn đâu.

Muốn ngủ với Yến Thanh Ti cô không có dễ thế đâu.

Yến Thanh Ti mệt chết đi được, đầu óc nặng nề nghĩ rất nhiều chuyện, gương mặt của từng người nhà họ Yến, hình ảnh cuối cùng của mẹ cô, còn cả vai diễn bị Lạc Cẩm Xuyên cướp mất.

Cô còn nhiều việc phải làm lắm.

...

Giang Lai đứng tần ngần ngoài cửa hồi lâu mà không dám vào, cửa phòng cũng không đóng chặt, ánh đèn trong phòng hắt qua khe cửa.

Quản lý của Bích Lan Đình đẩy anh: "Trợ lý Giang, vào đi thôi, anh cứ đứng đây cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì."

Giang Lai dựa người vào tường: "Anh không hiểu đâu."

Boss bảo cậu đi đón người, kết quả... không đón được, đến cả cái bóng cũng

chẳng thấy ấy chứ, cậu biết ăn nói với boss thế nào đây?

Quản lý vỗ vai Giang Lai: “Kiểu gì cũng phải chết thôi, đi đi.”

Giang Lai ôm trán, thế nên mới muốn chết muộn một tí mà.

“Còn đứng ngoài đấy nữa thì cậu cút ngay đến chỗ Vũ Phóng cho tôi.”

Tiếng của Nhạc Thính Phong từ trong phòng truyền ra, một giây sau Giang Lai đã đẩy cửa đi vào, tốc độ khiến cho người ta trố mắt ngạc nhiên.

Giang Lai nhìn Nhạc Thính Phong cầm chén rượu đứng ở đó, khẽ nuốt nuốt nước miếng, cúi đầu không dám nhìn thẳng: “Sếp, em không đưa được cô Thanh Ti đến đây, em xin lỗi.”

Không ai có thể giống Nhạc Thính Phong, dù đứng ở bất cứ đâu cũng trở thành trung tâm của mọi ánh nhìn, dù anh ta không nói câu nào chỉ cần yên tĩnh đứng đó thôi cũng thành một bức họa hoàn mĩ, khiến người ta kinh diễm*.

*Đẹp đến nỗi khiến người ta kinh ngạc.

Nhưng Giang Lai biết, người đàn ông này càng kinh diễm bao nhiêu thì càng nguy hiểm bấy nhiêu.

Chỉ vài giây ngắn ngủi mà thôi, trên trán Giang Lai đã đầy mồ hôi hột.

Nhạc Thính Phong không nói câu nào, nét mặt cũng chẳng có gì thay đổi, bàn tay cầm ly rượu lắc nhẹ, anh ta đang phẩm rượu, màu của loại rượu vang đỏ này cứ như màu của một viên ngọc quý, làm nổi bật bàn tay thon dài như ngọc của anh.

Trong phòng trang trí cực kỳ tỉ mỉ tinh tế, xa hoa, lãng mạn lại ái muội, cực kỳ thích hợp để tình nhân hẹn hò.

Thần sắc Nhạc Thính Phong lười biếng, nhìn thì chẳng có vẻ gì là nguy hiểm, “A... Đúng là không nằm ngoài dự đoán.”

Giang Lai nghe thấy thế liền cẩn thận hỏi: “Sếp... sếp biết là em sẽ không đón được ạ?”

Nhạc Thính Phong nhấp một ngụm rượu, “Chẳng qua cô ta muốn ‘câu’ tôi

mà thôi, cô ta muốn chơi, tôi sẽ chiều.”

Nếu ngoan ngoãn nghe lời mà đến đây thì đó không phải là Yến Thanh Ti.

Giang Lai thở phào một cái: “Nhạc Tổng, Yến Tùng Nam đang ngầm điều tra chuyện Yến Minh Tu bị tai nạn.”

“Dạo này hắn ta cũng nhàn quá nhỉ, để công ty của hắn ta gặp chút phiền phức.”

“Vâng.”

Nhạc Thính Phong đặt ly rượu xuống, cầm áo khoác đi ra ngoài.

“Phòng này cứ để nguyên thế, dặn bọn họ quét dọn mỗi ngày.

Bởi sớm muộn gì cũng có ngày dùng đến.

Trong mắt Nhạc Thính Phong hiện lên nét tà mị, anh nhất định phải ngủ với cô ta ở đây bằng không thật xin lỗi với mấy chiêu trò của cô ta đã dùng.

Yến Thanh Ti thành công rồi đấy, cô ta đã thành công khơi lên dục vọng chinh phục trong anh rồi.

Trò chơi này chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 55: Cận Thiên Vương, Hình Như Chúng Ta Không Có Hẹn

Đang ngủ say thì Yến Thanh Ti rùng mình một phát rồi tỉnh dậy.

Không biết cô đã ngủ quên từ lúc nào, cũng không biết ngủ được bao lâu thì bị tiếng động ngoài ban công đánh thức, có người đang ném một lon bia vào ban công nhà cô, nghe bang bang bang...

Yến Thanh Ti dụi mắt đứng lên, đi ra ngoài ban công thì thấy một người ở ban công cách vách: "Ồ, ở nhà cơ à?"

Giờ là đầu mùa xuân nên buổi tối vẫn còn gió lạnh, cô bị thổi lạnh đến rùng cả mình, cũng tỉnh được bảy tám phần: "Sao? Hôm nay không chơi trò" kích thích "cho tôi xem nữa à, ít nhất tôi còn có cái mà bình phẩm chứ?"

Cận Tuyết Sơ bĩu môi: "Hừm, đúng là miệng chó không mọc được ngà voi."

Yến Thanh Ti vặn eo: "Nói cứ như anh mọc nổi ý."

"Ngày mai có bận gì không?"

Yến Thanh Ti lạnh nhạt đáp lại: "Chỉ là một diễn viên quèn còn chưa debut, anh nói xem tôi có bận hay không?"

"Thế thì mai đi Studio quay MV với tôi."

"Được thôi, nhưng anh đã thỏa thuận giá cả với chị Mạch chưa?"

Cận Tuyết Sơ cười: "Nể tình cô khen lực thắt lưng tôi không tồi, tôi sẽ không ăn bớt tiền của cô."

Yến Thanh Ti cười cười, trong lòng cũng thoải mái hơn chút ít.

Cô quay đầu nhìn Cận Tuyết Sơ, trong bóng tối không thể nhìn rõ biểu cảm trên khuôn mặt anh ta. Cô nghĩ chắc cô đang nằm mơ, cô chỉ cách Tuyết Thần - người luôn tỏa ánh hào quang trên sân khấu có hai thước, lại còn nói đủ thứ chuyện từ trên trời xuống dưới đất, lúc này anh ta hoàn toàn khác xa hình ảnh khi đứng trên sân khấu.

Yến Thanh Ti hỏi: “Anh có tiền như vậy mà còn ở cái nơi tồn tàn như thế này à?”

Cận Tuyết Sơ: “Ảnh hướng tới cô à?”

“Trái lại thì không...”

“Đêm dài như vậy, nếu đã không ngủ được thì mời tôi vào nhà ngồi một lát nào?”

Yến Thanh Ti đổi tư thế, dựa tay vào lan can, chống cằm nhìn Cận Tuyết Sơ: “Đây là đang hẹn” cái kia" với tôi sao?

Lúc này, cả khuôn mặt của Yến Thanh Ti như bừng sáng, nhất là đôi mắt, không khác gì một con hồ ly tinh chuyên đi quyến rũ người khác, điều này khiến Cận Tuyết Sơ ngứa ngáy hết cả người.

Anh ta nói: “Sao, thế nào?”

Yến Thanh Ti đáp: “So với việc tàn sát đồng loại, tôi càng thích đi gieo giắc tai họa cho người khác hơn.”

Cận Tuyết Sơ sửng sốt một hồi, bỗng cười phá lên.

“Tôi thích cô rồi đấy, mới gặp mặt mà đã biết là đồng loại, không hẹn được” cái kia “thì hẹn uống rượu vậy, ok chứ?”

“Đương nhiên là được rồi.”

Cận Tuyết Sơ quay vào phòng cầm ra hai lon bia, đưa cho Yến Thanh Ti một lon.

Cận Tuyết Sơ lại bắt đầu trêu đùa: “Thực ra thì, cô không cần vất vả vậy đâu, tạo scandal với tôi, không phải càng dễ nổi hơn à.”

Yến Thanh Ti cũng gật đầu: “Nói cũng đúng, chỉ cần ôm lấy đùi anh, đúng là sẽ nhanh chóng nổi tiếng... nhưng, anh sẽ giúp không tôi sao?”

Anh ta chỉ mới gặp cô có một lần. Chẳng có lý do gì để giúp đỡ cô cả?

Chẳng có vị đại minh tinh nào lại muốn có scandal tình ái về mình cả, đặc biệt là những người như Cận Tuyết Sơ.

Trên đời này, chẳng ai cho không ai cái gì.

Cận Tuyết Sơ uống một ngụm bia, cười nói: “Đương nhiên là để lên giường với cô rồi...”

Yến Thanh Ti im lặng nhìn anh ta.

Cận Tuyết Sơ lại cười phá lên: “Nói giỡn thôi mà, cô còn tưởng thật, muốn lên giường của tôi cũng phải là mấy ngôi sao hạng nhất. Cô nhìn cô xem, hạng bét còn chưa bò lên nổi nữa là?”

Yến Thanh Ti cười cười, cũng chẳng để trong lòng, hôm nay cô thực sự rất mệt, lại ngồi tán gẫu với Cận Tuyết Sơ hai ba tiếng, buồn ngủ tới nỗi ngáp lên ngáp xuống, sau đó, cô bỏ mặc anh ta đi về ngủ tiếp.

Cận Tuyết Sơ vẫn đứng ở ban công, hút liền ba điếu thuốc, sau đó lại cười chế giễu chính mình, không ngờ đến giờ anh mới gặp được một người phụ nữ khi nhìn anh lại không phải như mèo trông thấy mỡ.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 56: Đàn Ông, Gã Nào Mà Chẳng Đê Tiện Như Nhau

Người ta còn chẳng buồn chơi trò lạt mềm buộc chặt với anh nữa cơ.

Cận Tuyết Sơ quay người về phòng, căn phòng này, phải đã rất lâu rồi anh mới quay trở lại, không nghĩ rằng lần này ngẫu nhiên quay về lại gặp một người thú vị đến như thế.

...

Sáng sớm hôm sau, Yến Thanh Ti bị tiếng chuông di động oanh tạc cho tỉnh.

Mới sáng sớm, cô cực kỳ mệt, tiếng chuông còn kêu liên tục không ngừng, đau hết cả đầu.

Yến Thanh Ti khó hiểu, rút cuộc là điện thoại của ai đang kêu vậy, cô bò ra khỏi giường, mò quanh một hồi mới tìm ra thủ phạm, không phải chiếc di động mà Nhạc Thính Phong đưa cho cô thì còn ai vào đây.

Yến Thanh Ti vò đầu mình mấy phát: "Mẹ nó, không phải hôm qua đã tắt rồi sao? Chẳng lẽ lại tự khởi động lại?

Chắc chắn tám phần mười là chế độ tự khởi động lại vào sáng sớm.

Cô bực mình cầm lấy di động, không cần nhìn cũng biết người gọi tới là Nhạc Thính Phong. Phản ứng đầu tiên của Yến Thanh Ti là dập máy đi, dập máy đi, dập máy đi.

Nhưng vừa mới nhấn nút tắt chưa đến một phút, lại có thêm một cuộc khác gọi tới.

Yến Thanh Ti nghiến răng ken két, nếu không tiếp cái tên Nhạc Thính Phong chết tiệt kia nhất định sẽ không bỏ qua cho cô.

Hít sâu một hơi, cô nhấn nhận cuộc gọi.

“A lô...”

“Không tồi, còn dám nghe điện thoại cơ đấy.”

Yến Thanh Ti nghe cái giọng cao cao tại thượng của Nhạc Thính Phong, trong lòng thầm cười lạnh, vừa ngáp vừa chậm rì rì trả lời: "Ồ, tại sao lại không dám nghe nhỉ, nói cứ như Yến Thanh Ti tôi làm ra cái gì đuối lý ấy, tôi cũng chẳng có trộm mất điện thoại của người khác nha."

Hay cô không muốn tiếp điện thoại của Nhạc Thính Phong thì cũng chẳng có gì sai cả.

Dựa vào cái gì mà anh ta muốn cái gì thì cô phải làm cái đó.

Muốn lên giường với cô mà không chịu bỏ ra thứ gì xứng đáng, đừng có nằm mơ giữa ban ngày.

Đàn ông, gã nào cũng đê tiện hạ lưu như nhau, nếu dễ dàng cho anh ta nếm được ngon ngọt, thì đừng có nghĩ tới việc có thể khiến anh ta chết mê chết mệt bạn.

Nhạc Thính Phong một tay cầm điện thoại, một tay mở tủ lấy quần áo, cực kỳ điềm tĩnh, cực kỳ thản nhiên, nhưng, cánh tay siết chặt điện thoại đã làm bại lộ ngọn lửa giận dữ trong lòng anh.

Tuy anh biết lá gan của Yến Thanh Ti rất lớn, cô dám bỏ bom anh đã là chuyện trong dự liệu.

Nhưng khi nghe cái giọng thản nhiên như không của cô nàng, cứ như thể đổ thêm dầu vào ngọn lửa tức tối bực dọc trong anh.

Từ lúc sinh ra tới giờ, một khi anh đã nói 2 thì không có một người nào dám đứng trước mặt anh xưng 1.

Yến Thanh Ti có gan cho anh đợi cả đêm, chuyện này không thể cứ thế mà xong.

Cô nàng này bỏ bom anh đã không biết quỳ xuống cầu xin tha thứ, còn tự cho rằng cô ta không đến là điều đương nhiên. Ngay từ đầu người ta đã đùa giỡn trêu chọc anh, gì mà buổi tối sẽ qua hầu hạ anh chứ?

Nhạc Thính Phong nở nụ cười, đây là biểu hiện khi cơn tức đã đến cực điểm: "Yến Thanh Ti, cô giỏi lắm, đừng tưởng rằng dùng mấy cái chiêu không lên được mặt bàn* mà câu dẫn được Nhạc Thính Phong tôi."

*Không lên được mặt bàn: giống như xã hội cũ ở Việt Nam, mẹ và các con

phải ăn dưới bếp, chỉ có bố với con trai được ăn mâm trên, dùng để ám chỉ sự hạ lưu thấp kém.

Yến Thanh Ti mở tủ lạnh lấy một chai nước: "Nhạc tiên sinh quá khen rồi, nói tới thì, không phải anh cũng đang mồi chài tôi à?

“Rầm”, Nhạc Thính Phong đóng cánh cửa tủ lại: “Ngay từ đầu, cô đã không muốn tới?”

“Tối hôm qua tôi nên làm cái gì sao? Sao tôi không nhớ gì nhỉ?”

“Lại còn giả vờ giả vịt, có tin tôi cho sếp của cô về quê chăn lợn không?”

Yến Thanh Ti nắm chặt chai nước khoáng, về quê chăn lợn, haizzz, Nhạc gia thái tử lợi hại như thế, chỉ cần anh ta muốn có ai mà anh ta không xử lý được.

Yến Thanh Ti làm như không nghe thấy câu vừa rồi: “Ồ, chuyện tối qua sao, điện thoại người ta hết pin nha...”

Nhạc Thính Phong cười lạnh: “Mẹ kiếp, bớt ăn nói hàm hồ đi, phần trăm pin của chiếc điện thoại đó là bao nhiêu, cô nghĩ tôi không biết sao?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 57: Có Giỏi Thì Đến Làm Chết Tôi Đi!

Yến Thanh Ti lỡ đãng đáp lại: “Ồ! Có thể là không cẩn thận tắt mất nha.”

Nhạc Thính Phong quát lên: “Yến Thanh Ti...”

Chai nước trong tay bỗng bị cô ném mạnh xuống đất, giọng cô trở nên đầy giận dữ: “Là tôi cố ý tắt đấy thì sao nào, Yến Thanh Ti tôi chính là không muốn lên giường với anh đấy thì làm sao? Có bản lĩnh thì tới mà cưỡng tôi.”

Nhạc Thính Phong chậm rì rì đáp lại: “Đây mới là những lời thật lòng của em?”

Nhạc Thính Phong đã sớm biết Yến Thanh Ti không muốn tới, cũng biết cô có ý lạt mềm buộc chặt.

Nhưng mà...

Tới bây giờ, anh mới biết trong lòng cô căn bản không muốn hầu hạ anh. Cô nàng này, chướng mắt anh!

Nhạc Thính Phong anh là loại người nào, xưa nay chỉ có anh chướng mắt người khác chứ chưa bao giờ có người dám quăng sắc mặt với anh!

Yến Thanh Ti mở miệng, còn chưa nói thì đã nghe Cận Tuyết Sơ gọi.

“Yến Thanh Ti, đừng có ngủ nữa, dậy đi quay MV.”

Yến Thanh Ti bước ra ban công: “Ok, sửa soạn ngay đây.”

Yến Thanh Ti nói với người ở đầu dây bên kia: “Tôi còn phải đi làm, Nhạc tiên sinh... cứ thế trước đi.”

Nhạc Thính Phong nghe thấy giọng của đàn ông, trong lòng đã nôn nóng như lửa đốt: “Yến Thanh Ti, cô mà dám dập điện thoại thì tự mình lãnh lấy hậu quả.”

“Có bản lĩnh thì tới làm chết tôi nha!”

Yến Thanh Ti châm chọc lại rồi nhấn tắt cuộc gọi luôn, hiện tại cô cũng không muốn vì một chuyện cỏn con mà làm ầm ĩ với Nhạc Thính Phong.

Cô chán ghét cái cảm giác vĩnh viễn phải thấp hơn Nhạc Thính Phong một cái đầu, làm chuyện gì cũng phải quan sát sắc mặt của anh ta, quan trọng hơn cả là cái thái độ kia, trong mắt anh ta cô chỉ một món đồ chơi.

Chuyện tình nam nữ, đôi lúc cạnh khóe nhau chưa chắc đã là chuyện xấu.

Cô biết mình nên làm thế nào để khơi dậy sự hứng thú của Nhạc Thính Phong.

Hiện tại, anh ta vẫn còn cảm thấy mới mẻ hứng thú, cô cần lợi dụng điều đó. Rồi sẽ có ngày, anh ta sẽ không cách nào thoát khỏi tay cô, cô có cách chơi đàn ông của riêng mình.

...

Nhạc Thính Phong nhìn hàng chữ "kết thúc cuộc gọi" trên màn hình.

Đột nhiên nở nụ cười, anh ta khẽ liếm khóe miệng mình: "Dám dập thật cơ đấy? Cũng cứng phết nhỉ."

Nhạc Thính Phong nhấn gọi một số khác: "Đi điều tra xem Yến Thanh Ti hôm nay quay MV ở đâu, quay cùng ai."

Không biết người kia nói gì mà hai mắt Nhạc Thính Phong nheo cả lại, cả người toát ra khí thế lạnh lẽo.

Chỉ nghe thấy anh ta không mặn không nhạt nói một câu: "Thì thế nào? Cậu nói xem?"

...

Yến Thanh Ti rửa mặt và chỉnh trang xong cửa phòng đã có người nhấn chuông, mở cửa ra, là Cận Tuyết Sơ, anh ta vẫn đội mũ lưỡi trai, đeo kính râm, bịt khẩu trang che kín mặt, võ trang thường thấy của các ngôi sao lớn.

Yến Thanh Ti hỏi: "Đã đi chưa?"

Cận Tuyết Sơ đánh giá cô một hồi: "Thu thập xong chưa?"

"Ukm, ok?"

"Không trang điểm à?"

Yến Thanh Ti hất tóc: “Chị đây, mà cũng cần trang điểm à.”

Cô khá là tự tin với khuôn mặt yêu mị của chính mình.

Cận Tuyết Sơ nhướng mày: “Đúng là không cần.”

Yến Thanh Ti: "Vậy thì đi thôi, để tôi gọi điện cho chị Mạch, bảo chị ấy đến Studio luôn.

Cận Tuyết Sơ dựa người vào cửa: “Có vẻ, đôi lúc em cũng không hiểu phong tình lắm nhỉ, ví dụ như lúc này, sao không mời tôi vào nhà uống ngụm nước sôi?”

Yến Thanh Ti cầm lấy túi sách, đóng cửa lại: “Nước sôi? Anh cũng nghĩ ra được, chỗ tôi nước ấm còn xa xỉ nữa là nước sôi.”

Từ lúc dọn đến đây, cô còn chưa bật bếp lên bao giờ đâu.

Cận Tuyết Sơ lắc lắc đầu, giơ tay nâng cằm Yến Thanh Ti lên: “Con gái con đứa liều mạng như thế làm gì, tìm lấy một người đàn ông để anh ta chăm sóc cho em không phải tốt hơn sao?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 58: Tôi Dám Lấy Liệu Em Có Dám Gả Không?

Yến Thanh Ti rướn người lên phía trước, tiến gần tới trước mắt Cận Tuyết Sơ, giơ tay kéo chiếc kính râm của Cận Tuyết Sơ xuống trước mũi: "Gả? Ai dám rước một người đàn bà như tôi về nhà đây? Anh sao?"

Mắt của Cận Tuyết Sơ là một đôi mắt hạnh to tròn, nhìn thế nào cũng giống mắt con gái, nhưng lại rất có thần, cực kỳ xinh đẹp. Trong đáy mắt xinh đẹp đó phản chiếu hình ảnh của Yến Thanh Ti, ngón tay anh siết chặt cằm của Yến Thanh Ti: "Đúng vậy? Tôi dám rước liệu em có dám gả không?"

Chị Mạch vừa bước từ thang máy ra thì thấy một màn kia, nhất thời cảm thấy cực kỳ xấu hổ, ho khan hai tiếng: "Khụ, khụ... cái kia...?"

Sự xuất hiện của chị Mạch kịp thời cứu Yến Thanh Ti thoát khỏi cái cảnh đáng xấu hổ vừa rồi, Cận Tuyết Sơ buôn cằm Yến Thanh Ti ra, cô cũng điều chỉnh lại tư thế đứng.

Yến Thanh Ti hỏi: "Chị Mạch sao chị lại đến đây? Em đang định gọi cho chị."

Chị Mạch lúng túng: "Chị... không phải sợ em ngủ nướng sao? Nên. mới cố ý đến đón em?"

Thực tế thì trong lòng chị đang thầm ói mửa, đạo hạnh con bé hồ ly Yến Thanh Ti này đúng là quá cao mà, mặt chị thì đỏ bừng hết lên mà nó, một chút biến sắc cũng không có.

Ba người cùng bước vào thang máy, Cận Tuyết Sơ hỏi Yến Thanh Ti: "Đi chung xe chứ?"

Chị Mạch nhanh mồm đáp: "Cái đó thì... cứ để Thanh Ti đi chung với tôi đi, đám phóng viên theo dõi cậu sát sao như thế, lỡ bị chụp lại, sẽ ảnh hưởng danh tiếng của cậu."

Cận Tuyết Sơ bĩu bĩu môi: "Tùy chị thôi."

...

Lần này lái xe vẫn là tiểu Từ. Văn phòng của chị Mạch vẫn còn khá nhỏ, không có nhiều người thế nên để tiểu Từ kiêm mấy việc liền một lúc.

Cậu đưa bữa sáng cho Yến Thanh Ti, một chiếc bánh trái cây và một cốc sữa đậu nành, những món ăn bán ở ven đường.

"Chị Thanh Ti, em có mua bữa sáng cho chị... cũng không phải đồ đắt tiền gì... chị chịu khó ăn tạm vài miếng vậy?"

Trong lòng cô dâng lên một sự ấm áp, lâu lắm rồi, từ khi mẹ cô mất, không còn ai mua bữa sáng cho cô nữa.

Yến Thanh Ti cười với tiểu Từ: "Đúng lúc chị đang đói, cảm ơn cậu nhé."

Tiểu Từ cao hứng, gật đầu lia lịa: "Dạ... không có gì đâu chị..."

Chị Mạch không nói gì, đợi Yến Thanh Ti ăn xong mới nói: "Hình như vừa Cận thiên vương nói muốn rước em về nhà?"

Yến Thanh Ti nở nụ cười lấy ra hai viên kẹo cao su nhai cho đỡ lưu lại mùi.

"Lời một gã mới quen biết chưa được mấy ngày đã muốn bò lên giường chị, chị nói xem có đáng tin không?"

Chị Mạch ngẫm nghĩ lại: "Nói cũng đúng, lời của mấy gã đó mà tin được thì heo mẹ cũng biết leo cây."

Nói xong liền giơ tay chọc ót Yến Thanh Ti: "Nói tới thì, con nhỏ này, ai em cũng chơi trò mập mờ được là sao, hết Nhạc gia thái tử giờ lại đến Cận thiên vương, em định bắt cá hai tay đấy à."

Yến Thanh Ti dựa cả người vào người chị Mạch: "Còn chưa dụ dỗ xong đâu, bắt cái lông? Trong tay họ có thứ em cần, sao em lại không thể chơi trò mập mờ với họ được? Với lại có phải em chủ động đi mời chào đâu, là do họ tự động dâng lên miệng em mà, không dùng thì hơi phí?"

Cô muốn có sự nghiệp của riêng mình, không thể cứ sống trong cảnh nơm nớp lo sợ ngày này qua ngày khác, hay vì một câu nói của bất cứ ai mà bị "lưu đày" ra nước ngoài, ngày nào cũng trốn chui trốn lủi như một con chó ----- Cô còn phải báo thù nữa!!!

Không phải ai cũng nói, Yến Thanh Ti cô sinh ra là để làm người thứ ba, là

hồ ly tinh, là phò, là phạch sao? Không có ai có thể so sánh với cô về độ hư hỏng và vô sỉ sao?

Nếu đã nhận định cô là người như vậy thì cô đành làm cho bọn họ “hài lòng” thôi!

Trốn chui trốn lủi ở nước ngoài ba năm, trừ bỏ thân thể của mẹ cô cho là còn sạch sẽ thì tâm cô, đã bị sớm bị vấy bẩn, không cách nào làm tẩy trắng được.

Mập mờ thế này đã là gì, những trò độc ác, ghê tởm hơn cô cũng đã từng chứng kiến qua, có gì là đáng sợ đâu?

Yến Thanh Ti cười một cách châm chọc, dù sao cũng chỉ là trêu chọc đàn ông thôi mà!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 59: Không Có Ai Đau Lòng Chị Thì Chị Khóc Cho Ai Xem?

Với lại, cô làm sai gì nào? Nếu không phải do bọn họ tự động bò tới thì cô có chọc đến thế nào đi chăng nữa cũng chưa chắc lay chuyển được họ.

Chẳng có lý do gì mà đám đàn ông có quyền được chơi gái mà phụ nữ lại không có quyền chơi trai cả!

Chị Mạch thở dài: "Thanh Ti, là một người từng trải chị khuyên em một câu, em cứ chơi trò mập mờ như vậy mà không cho người ta chút lợi lộc gì, coi chừng có ngày bọn họ trở mặt."

Yến Thanh Ti nhún nhún vai: "Em biết mà, nhưng mà... bây giờ em đã thu được lợi lộc gì đâu? Cứ tạm thế đi đã."

Chị Mạch lắc đầu, con bé này, mặt ngoài thì chẳng có điểm nào giống đám người hiện đại, suốt ngày tranh đấu đến ngươi chết ta sống, nhưng so với bất cứ ai thì nó lại càng độc ác, càng tâm cơ.

Nhưng là chính chị lại không thể chán ghét, ghê tởm nó được.

Chị và Yến Thanh Ti quen nhau cũng được hai năm, tới giờ chị vẫn nhớ như in hình ảnh đầu tiên khi chị nhìn thấy Yến Thanh Ti ở nước M, lúc đó cô giống như một con dã thú rơi vào bước đường cùng, chân cô bị người ta bẻ gãy nhưng vẫn không ngừng giãy giụa lê lết ở trên đường, nhưng, trái ngược với cơ thể tàn tạ, ánh mắt cô lại rất sáng, rất mạnh mẽ. Dường như trong cô chỉ có một nguyện vọng nhỏ nho là sống sót, sống sót trong cái thế giới đầy rẫy gian trá, xảo quyệt và đen tối này.

Cô chỉ mới có hai mươi lăm tuổi đầu nhưng dường như cô chưa từng được sống an ổn lấy một ngày, nếu không phải bị bức ép thì cũng chẳng có ai muốn rơi vào hoàn cảnh như thế.

Có ai là không mong muốn sống an nhàn hạnh phúc đâu.

Hồi trước, có lần chị từng hỏi cô, "Có lúc nào em không chịu đựng nổi mà khóc không?"

Yến Thanh Ti chỉ nói lại đúng một câu --- "Không có ai đau lòng chị, chị

khóc cho ai xem?”

Yến Thanh Ti cô là một đứa nhỏ không ai quan tâm, không ai yêu thương, bất cứ chuyện gì cũng chỉ có thể dựa vào chính mính.

Chị Mạch thở dài một hơi: “Em chú ý một chút.”

“Em biết mà, chị yên tâm, em sẽ không gây phiền phức cho chị đâu.”

Chị Mạch lại hỏi đến chuyện khác: “Thế người nhà em thì...”

“Tạm thời giấu đã, em không thể để cho bọn họ biết em đã trở lại, chưa tìm được chỗ đứng cho riêng mình, em không thể để cho Yến gia biết được tung tích của em.”

Cô không thể để họ biết cô đã trở lại, bằng không sẽ bị rơi vào tầm ngắm điên rồ của mấy người nhà họ Yến.

Ít nhất cũng phải chờ tới lúc cô trở nên nổi tiếng, có chỗ đứng trong làng giải trí, Yến gia không cách nào giải quyết cô như một con chó thì cô mới xuất hiện.

...

Tại Studio, cảnh quay đã được bố trí xong, đạo diễn quăng cho Yến Thanh Ti một kịch bản, bảo cô xem.

Lúc trang điểm, người đại diện của Cận Tuyết Sơ cầm di động khoe với anh: "Nam chính đó, có phải là rất man không?

Người đại diện của Cận Tuyết Sơ đúng là một chàng gay chính hiệu, lại còn là bóng lộ nữa, thích nhất là mấy anh chàng nam tính.

Cận Tuyết Sơ chẳng thèm nhìn lấy một cái, đẩy cậu ta ra: “Đuổi đi.”

“Làm sao thế, tìm mãi mới được đấy, giờ cậu lại muốn đổi, làm sao mà tìm người thay thế kịp.”

Cận Tuyết Sơ vuốt tóc: “Lần này, đích thân tôi sẽ lên sàn.”

Người đại diện hét lên: “Cái gì cơ?”

Cận Tuyết Sơ chỉnh chỉnh tóc nói: “Đi nói với đạo diễn thêm mấy động tác

tiếp xúc thân mật.”

Người đại diện chỉ tay vào anh ta lắp bắp nói: “Cậu... cậu...”

“Tôi nói không rõ ràng sao?”

“Rõ...”

Cận Tuyết Sơ: “Rõ thì đi nói với đạo diễn đi.”

Người đại diện đột nhiên giơ tay ra sờ trán anh: “Cậu không sốt đấy chứ? Tôi có nghe lầm không đây? Cậu mà là Cận Tuyết Sơ à?”

Cận Tuyết Sơ lập tức đẩy anh chàng ra: “Hừ, đừng có đụng vào tôi.”

Người đại diện dùng Lan hoa chỉ vào anh: “Cậu... debut hơn mười năm chưa từng diễn chung MV với bất cứ cô nào, hôm nay lại nổi điên, không phải có bệnh thì là gì?”

Cận Tuyết Sơ miễn cưỡng nói: “Hiện tại thị trường album buôn bán khó khăn như vậy cũng phải có chiến lược kích cầu chứ?”

Người đại diện tức giận giậm chân: “Thúi lắm, cậu đừng có lừa anh, album của người khác không bán được thì còn nói được chứ Cận thiên vương cậu mà đã tung chưởng thì còn thiếu người mua à, nói thật đi, có phải nhìn trúng con nhà người ta rồi không?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 60: Sớm Muộn Tôi Cũng Sẽ Đòi Lại Những Gì Thuộc Về Tôi

Cận Tuyết Sơ lườm anh ta một cái: “Biết là được, không cần phải nói ra.”

“Người như cô ta, chẳng khác gì một con hồ ly tinh, vừa nhìn là biết đã qua tay vô số người, cậu chơi thôi chứ đừng có động lòng.”

Bỗng, phía sau vang lên tiếng của Yến Thanh Ti: “Cái gì gọi là qua tay vô số người.”

Người đại diện chết sững: “Cô... cô nghe lén người khác nói chuyện.”

“Mấy người không đóng cửa, còn trách người khác nghe lén.”

Yến Thanh Ti tiến lên trước mặt anh ta, lạnh lùng quan sát: “Đàn ông quay tay tôi có vô số người nhưng hình như còn chưa có loại người nào như anh.”

Người đại diện sợ hãi, ôm ngực lùi về phía sau: “Cô đừng có làm bậy, tôi không phải là người tùy tiện...”

Yến Thanh Ti khinh bỉ: “Không sao, tôi tùy tiện là được rồi.”

Cận Tuyết Sơ cười phá lên giải vây cho người đại diện của mình: “Thôi, bắt đầu quay được chưa.”

Đôi mắt như hồ ly của Yến Thanh Ti khiến người đại diện sợ tới phát run, cô trả lời Cận Tuyết Sơ: “Ừ, được rồi, bắt đầu quay thôi.”

Yến Thanh Ti quay người đi trước.

Người đại diện ôm ngực nói: “Ôi mẹ ơi, sợ chết tôi, người phụ nữ này thật đáng sợ.”

Cận Tuyết Sơ đứng lên, thản nhiên nói: “Về sau, không biết thì đừng có nói linh tinh, cũng đừng trông mặt mà bắt hình dong.”

“Cậu thích cô ta thật à?”

“Còn chưa đâu.”

...

Quay MV khá là đơn giản, chẳng cần lời thoại, chỉ cần dựa vào ý tứ bài hát, sau đó biên ra, dù sao cũng chỉ là tình yêu nam nữ, hợp rồi lại tan.

Quá trình quay khá là thuận lợi, nhưng đến khúc giữa, tới đoạn Cận Tuyết Sơ sắp cúi xuống hôn lên môi Yến Thanh Ti, đúng lúc đó... mất điện.

Cảnh quay cũng đi tong.

Cứ nghĩ chỉ là trục trặc về hệ thống cấp điện, lát là có thể khôi phục nhưng sau khi người đại diện của Cận Tuyết Sơ chạy một vòng quay về, sắc mặt anh không được tốt lắm thì thầm với Cận Tuyết Sơ vài câu.

Cận Tuyết Sơ cũng biến sắc, quay đầu nói với Yến Thanh Ti: “Sự cố có chút nghiêm trọng, không thể khắc phục trong chốc lát, cô về trước đi, khi nào xong, tôi sẽ liên lạc lại.”

Yến Thanh Ti có chút nghi ngờ, nhưng cũng không tiện hỏi nhiều: “Được rồi.”

Đi ra khỏi Studio, Yến Thanh Ti nhìn thấy Tiết Tranh, cô ta đang ở chụp ảnh ở Studio bên cạnh.

Chính cô ta là người đã đá Yến Thanh Ti khỏi bộ cung đấu đợt trước, lúc này cô ta đang mặc một bộ đồ cổ trang hoa lệ, tóc vẫn cao, cực kỳ xinh đẹp. Yến Thanh Ti đanh mặt lại, lạnh lùng nhìn cô ta.

Chị Mạch cũng thấy, cắn răng: “Mẹ nó, miếng thịt này lại rơi vào tay cô ta.”

Yến Thanh Ti xoay người rời đi, thản nhiên đáp lại: “Vẫn còn sớm, gấp cái gì.”

Chị Mạch sửng sốt, chạy theo: “Ý em là gì?”

Yến Thanh Ti nheo mắt: “Thịt trong mâm em, cho dù có cướp đến tận miệng, em cũng bắt cô ta phải nhổ ra.”

Chị Mạch kinh ngạc, con bé lại muốn làm gì?

Lên xe, Yến Thanh Ti nói với tiểu Từ: “Tiểu Từ, tối nay đi làm chút chuyện với chị.”

Hôm nay rảnh rỗi, cô cũng cần giải quyết một số chuyện.

Chị Mạch gấp gáp hỏi cô: “Thanh Ti, em muốn làm gì, đừng có gây chuyện nữa.”

Yến Thanh Ti cong môi cười một cách lạnh lùng: “Chị yên tâm, em không gây chuyện đâu.”

Cô hỏi chị Mạch: “Chị, chị lăn lội trong giới giải trí lâu như vậy, có quen tên ‘chó săn’ nào không.”

*Chó săn: chỉ những người phóng viên chuyên môn theo dõi ngôi sao.

Chị Mạch gật đầu: “Có, em muốn làm gì.”

“Em muốn có hành tung của một người, chị mua giúp em.”

Đám chó săn này không khác gì trinh sát, muốn biết hành tung ai cứ đi tìm chó săn là có.

Chị Mạch hỏi lại: “Ai.”

“Lạc Cẩm Xuyên.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 61: Không Nỡ Xử Lý Cô

Ở một nơi khác, Giang Lai cẩn thận gõ cửa rồi mới đi vào: “Nhạc tổng, đã xử lý xong hết rồi ạ, MV của Cận Tuyết Sơ mới quay được đoạn đã phải dừng lại.”

Nhạc Thích Phong nở một nụ cười ác độc trong tay vẫn vân vê một đồng tiền xu.

Làn môi Nhạc Thích Phong vừa hồng lại vừa mỏng, lạnh lùng nhưng vẫn mê người: "Không trách được lại dám bỏ bom tôi, cứ tưởng cô nàng tự dưng lại có cốt khí hóa ra là đã tìm được “đông gia” khác, không ngờ cô ta lại có khả năng đến vậy, mới về nước được mấy ngày đã có thể bò lên người Cận Tuyết Sơ. "

*Đông gia: Ông chủ.

Giang Lai không dám nói câu nào, những lúc như thế này tốt nhất là im miệng.

Chờ Nhạc Thích Phong nói xong, Giang Lai mới cắn răng mở miệng: “Nhạc tổng, nếu không quay được trong Studio, có khả năng Cận Tuyết Sơ sẽ chuyển sang quay ngoại cảnh.”

Nhạc Thích Phong đảo mắt liếc cậu một cái, Giang Lai run rẩy.

“Tôi có hỏi cậu cái này sao?”

Giang Lai vội vàng lắc đầu.

“Cạch” - Nhạc Thích Phong đập đồng xu lên bàn, “Cái tôi muốn là anh ta vĩnh viễn không bao giờ quay được.”

Giang Lai khẩn trương: “Nhạc tổng, sau lưng Cận Tuyết Sơ có hai công ty lớn là Kim Vũ và Hoàn Nhạc, bản thân anh ta cũng là cổ đông của hai công ty, như vậy... không tốt lắm đâu.”

Nhạc Thích Phong nghiêm túc gật đầu, “Đúng là không tốt lắm!”

Giang Lai còn chưa thở xong một hơi thì nghe Nhạc tổng nói tiếp: “Nói cho

Khúc Kính, có thể liệt Kim Vũ và Hoàn Nhạc vào kế hoạch thu mua năm nay."

Giang Lai, ngã cái rầm!

Sếp, anh có thể đừng tùy hứng như vậy không?

"Vâng, tôi sẽ đi thông báo với Khúc tổng ngay bây giờ."

Nói cho cùng thì Giang Lai cũng có không có cam đảm để khuyên bảo ông sếp "đáng kính" của mình mà nhanh chóng chạy ra ngoài làm việc, một giây thôi cậu cũng không muốn ở lại.

Mười phút sau, chiếc điện thoại trên bàn làm việc của Nhạc Thính Phong vang lên, anh cầm lấy: "A lô."

Trong điện thoại lập tức vang lên giọng nam: "Đại ca, anh làm sao vậy, không phải đã nói năm nay không có kế hoạch cho việc phát triển ngành giải trí sao?"

Tay phải Nhạc Thích Phong chậm rãi xoay bút: "Bây giờ tôi lại muốn rồi."

"..."

Nhạc Thích Phong: "Còn vấn đề gì à?"

"Không... không có vấn đề gì, vô cùng OK, cái đó... Em sẽ mau chóng cho người lên kế hoạch thu mua."

Kết thúc cuộc gọi, Khúc Kính lập tức quay ra nhìn Giang Lai - người đang ngồi đối diện bàn làm việc mình.

"Rốt cuộc thì xảy ra chuyện gì, lại có người nào chọc vào vị tổ tông này hả? Đã lâu lắm rồi không thấy anh ta tức như vậy."

Giang Lai thở dài: "Bị người ta bỏ bom."

Khúc Kính trợn tròn mắt, "Ôi đệt, vị cao nhân nào to gan vậy? Muốn tìm chết à."

Khúc Kính là con lai, anh có một phần tư dòng máu nước M, khuôn mặt ưa nhìn lại cộng thêm hốc mắt sâu hun hút nên trông khá là lãng tử, khi hai mắt

anh ta trợn to như vậy, có chút giống như con mèo đang hoảng sợ quá độ.

Giang Lai buồn bã nói: “Một cô gái.”

Khúc Kính bĩu môi: “Có phải đã bị ném xuống sông làm mồi cho cá rồi hay không?”

Giang Lai lắc đầu: “Cũng không có, người ta vẫn còn tốt lắm, tốt hơn tôi và anh nhiều.”

Khúc Kính vỗ bàn: “Tại sao? Không thể nào, tôi biết anh ấy nhiều năm như vậy, chưa thấy ai chọc vào anh ấy mà có kết quả tốt cả, cậu cứ nhìn tôi mà xem, chẳng có ai là ngoại lệ cả.”

Giang Lai: “Cái này thì có một nha.”

“Dựa vào cái gì? Cô ta là ai, đúng là tò mò muốn chết, ai mà lại có bản lĩnh thông thiên vậy, chọc Nhạc Thích Phong nổi điên còn có thể toàn thân trở ra.”

“Đại khái... là không nỡ chứ sao?”

Khúc Kính —— có ý gì?

Giang Lai đứng dậy, “Tôi đi làm việc đây, mấy ngày nay ăn nói nên cẩn thận một chút.”

Giang Lai đi một lúc lâu, Khúc Kính mới hơi hiểu ra.

Giang Lai nói không nỡ, hẳn là... Nhạc Thích Phong không nỡ xử lý cô gái đó, nên chỉ có thể đi trừng trị người khác.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 62: Muốn Em Đến Không Ngủ Được

2 giờ sáng, Yến Thanh Ti cùng Tiểu Từ vẫn ngồi chờ ở dưới bãi đỗ xe tận 4 tiếng đồng hồ.

Tiểu Từ buồn ngủ nên ngáp lên ngáp xuống, trong mắt đều là tia máu: "Chị Thanh Ti, hay là tin tức không chính xác, nhỡ đâu tối nay Lạc Cẩm Xuyên lại không trở về thì sao?"

Yến Thanh Ti thì lại không lộ ra chút mệt mỏi nào, cô nhìn thời gian: "Đợi thêm một tiếng, nếu như anh ta vẫn không trở lại, chúng ta sẽ trở về."

Chị Mạnh giúp Yến Thanh Ti mua được hành tung gần đây của Lạc Cẩm Xuyên từ một người bạn phóng viên cũ. Cứ cuối tuần, anh ta sẽ ở chỗ của Tiết Tranh đến tận rạng sáng, sau đó sẽ quay về căn hộ của mình, hôm nay vừa đúng cuối tuần.

Hiện tại, Yến Thanh Ti đang ở dưới hầm - đây là bãi đỗ xe của khu nhà nơi Lạc Cẩm Xuyên đang sinh sống, chỉ cần anh ta trở về, tất nhiên sẽ phải đi qua chỗ này.

Lại đợi thêm nửa tiếng, bỗng từ cổng hầm có một chiếc xe đang đi tới, Yến Thanh Ti đánh thức tiểu Từ: "Chuẩn bị xong chưa."

Tiểu Từ giật cả mình, sau đó nhanh chóng tỉnh táo lại.

Yến Thanh Ti nói: "Nhớ cho kỹ, phải chụp sao cho rõ ràng nhưng không thể chụp mặt tôi."

"Hiểu rồi, chị yên tâm đi, hồi đi học em cũng tham gia hội nhiếp ảnh ở trường đấy."

Yến Thanh Ti nhanh chóng đeo kính và đội mũ vào, đẩy cửa xe, bước xuống.

Lạc Cẩm Xuyên tắt máy chuẩn bị xuống xe, hai chân vừa chạm đất, cửa xe còn chưa đóng, thì nghe thấy sau lưng có người nói: "Đi đâu vui vẻ mà về trễ vậy?"

Lạc Cẩm Xuyên quay phắt người lại, thì nhìn thấy Yến Thanh Ti đang dựa

cả người vào chiếc xe bên cạnh, mái tóc có vẻ như vừa mới được cắt ngắn, hôm nay cô mặc một chiếc váy liền chữ A màu trắng, bên ngoài khoác một chiếc áo da màu đen, trên vai áo còn gắn vài cái đinh nhọn, lộ ra đôi chân dài đang bắt chéo, vừa trong sáng ngây thơ nhưng cũng vừa gợi cảm, còn có thêm chút cá tính.

Thấy Yến Thanh Ti, khuôn mặt Lạc Cẩm Xuyên vốn đang không có bất cứ biểu cảm gì bỗng lộ ra một nụ cười gian xảo, phối hợp với cặp kính của người tri thức, trông vừa nho nhã lại vừa kiếm nhã.

Lạc Cẩm Xuyên nới lỏng cà vạt, bước từng bước tới gần Yến Thanh Ti: "Thế nào, cuối cùng chịu tới tìm tôi rồi à?"

Lạc Cẩm Xuyên mấy ngày nay cố ý gây áp lực cho đạo diễn Phùng, lại cho Tiết Tranh tới đoạt vai của Yến Thanh Ti, chính là muốn ép cô phải đến tìm mình, nhưng mãi chẳng thấy tin tức gì...

Thế nên tâm tình Lạc Cẩm Xuyên mấy ngày gần đây không tốt một chút nào, anh ta còn tưởng mình đã đánh giá sai về con người Yến Thanh Ti, nhưng... Hình như cũng không phải vậy, không phải giờ đã vác mặt tới rồi sao...

Yến Thanh Ti khoanh tay, quan sát Lạc Cẩm Xuyên từ đầu đến chân: "Tới xem xem con hồ ly nào đã câu mất anh rể tôi thôi."

Lạc Cẩm Xuyên cởi hai nút áo trên cùng của áo sơ mi, nhìn thấy Yến Thanh Ti, chỉ thấy ham muốn trong lòng lại rục rịch bùng cháy.

Anh ta từ từ tiến tới trước mặt Yến Thanh Ti: "Chỉ cần em muốn, không ai có thể thay thế em."

Yến Thanh Ti khinh bỉ: "Vậy sao? Không phải là không thể thay thế sao, vậy thì vai diễn của tôi là sao vậy?"

Yến Thanh Ti chống hông, hất cằm, ưỡn ngực nói: "Thật khó hiểu, anh rể à, mắt anh bị mù sao? Cô ta có khuôn mặt xinh đẹp hay có vóc dáng bốc lửa như tôi không? Hay là cô ta... công phu ở trên giường tốt?"

Lạc Cẩm Xuyên đưa tay ôm lấy eo của Yến Thanh Ti, kéo giật cô vào trong ngực, "Có tốt hay không? Chỉ cần em bằng lòng, cô ta chẳng là gì cả."

Yến Thanh Ti cố nén sự ghê tởm đang trỗi dậy, khống chế bản thân không giơ chân đạp vào gốc rễ của Lạc Cẩm Xuyên mấy phát.

Cô nghiêng nghiên đầu ghé vào tai Lạc Cẩm Xuyên, khoác tay lên bả vai anh: “Anh rể, anh thật sự muốn lên giường với cô em vợ của mình sao?”

Lạc Cẩm Xuyên nhắm mắt hít hà mùi hương trên cơ thể Yến Thanh Ti: “Đúng vậy, muốn đến nỗi không ngủ được.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 63: Yến Thanh Ti - Rất Xinh Đẹp Nhưng Cũng Lại Rất Độc

Lạc Cẩm Xuyên nhìn đôi môi đỏ quyến rũ đến chết người của Yến Thanh Ti, khẽ nuốt nước miếng, nheo nheo mắt, cúi đầu xuống, anh muôn hôn lên đôi môi đó!

Yến Thanh Ti vươn ngón trỏ để trên môi Lạc Cẩm Xuyên, ngăn lại nụ hôn của anh ta, cô nói: "Nghĩ cũng hay nhỉ, tôi là người dễ dãi đến vậy sao, người ta... cũng không phải là người có thể tùy tiện động tay động chân, bằng không, đến bây giờ anh cũng chưa chiếm được tôi?"

Lạc Cẩm Xuyên cười ra tiếng, anh lại thích một Yến Thanh Ti gian xảo như vậy.

Biết rõ trong lòng cô không có mình, lòng dạ lại gian xảo độc ác, lật mặt còn nhanh hơn lật sách, nhưng anh vẫn không nhịn được ham muốn chinh phục, chiếm hữu cô.

Cô giống như là một con mồi đang nằm sẵn ở trước mặt mình, nhưng làm thế nào cũng không thể nhấm nháp được.

Cô như một đóa hoa anh túc, xinh đẹp, kiềm diễm nhưng lại tràn đầy độc tố.

Là một sự hấp dẫn chí mạng đối với bất cứ gã đàn ông nào.

Bởi vì, nhưng người như cô chỉ có thể gặp được một lần trong đời, cũng chỉ có đám đàn ông mới hiểu được sự tiếc nuối khi để vuột mất cô.

Mà lúc này, cô ta đang ở trước mặt anh, đang nằm ở trong vòng tay anh ta, cơ hội trời cho này, Lạc Cẩm Xuyên nhất định sẽ không bỏ qua.

Lạc Cẩm Xuyên nhấc cằm Yến Thanh Ti: "Vai diễn đó, chỉ cần em muốn, vĩnh viễn đều là của em."

Yến Thanh Ti bĩu môi, hừ lạnh nói: "Nói thì dễ nghe, thế còn hồ ly tinh Tiết Tranh kia thì sao?"

Mỹ nhân đang nằm ở trong ngực, Lạc Cẩm Xuyên không thể chờ đợi thêm nữa, anh ta muốn ăn cô ngay lập tức: "Sao cô ta có thể so bì được với em cơ

chứ? Dĩ nhiên không thể nào quan trọng như em rồi, chỉ cần em đồng ý, ngày mai em có thể đến đoàn làm phim rồi.”

Tiết Tranh thì tính cái gì? Có mười Tiết Tranh cũng không so được một Yến Thanh Ti!

Chỉ có điều, muốn có được cô ta còn khó hơn lên trời.

Yến Thanh Ti liếc mắt xem thường, “Ha ha... Làm như tôi ngốc lắm đấy, lúc còn ở nước ngoài, có một cô bạn cùng phòng từng nói với tôi, lời của những gã đàn ông mà một lòng một dạ chỉ nghĩ đến chuyện lên người với mình thì đừng bao giờ tin, lời của bọn họ, còn không đáng tiền bằng một tiếng chó sủa.”

Đàn ông sao? Ha ha... là thứ không đáng tin nhất trên thế giới này.

Bị người ta nói kháy như vậy, Lạc Cẩm Xuyên không những không tức giận, ngược lại còn cười: “Vậy em nói xem, em muốn gì?”

Yến Thanh Ti bắt lấy cà vạt của Lạc Cẩm Xuyên, quấn từng vòng ở trên tay mình: “Tôi cũng chẳng phải là đứa trẻ ba tuổi thế nên chờ đến lúc tôi thấy, đoàn làm phim đá Tiết Tranh đi, sau đó gọi tôi về đã, nếu không, giữa hai chúng ta chẳng có chuyện gì để nói cả.”

Lạc Cẩm Xuyên vuốt thắt lưng của Yến Thanh Ti: “Em... nhưng anh lại không tin em, cầm được vai diễn em lại chạy mất thì sao?”

Lạc Cẩm Xuyên dám đảm bảo, một khi Yến Thanh Ti lấy được vai diễn, cô ta sẽ đá bay anh ra như một con chó.

Cô ta không quan tâm tới bất cứ ai chỉ quan tâm tới lợi ích, lợi ích thực tế...

Dĩ nhiên, cô ta không quan tâm tới bất cứ ai, đây cũng là một chuyện tốt.

Như vậy ít nhất cũng có thể biết một điều, không có ai là đặc biệt với cô, anh ta hay bất cứ ai đều giống nhau, đều đứng ở cùng một vạch xuất phát, để rồi xem, đóa anh túc này sẽ rơi vào tay ai.

Yến Thanh Ti cười ha ha: “Nói cứ như hiểu tôi lắm ý, đến lúc đó có tôi muốn gặp anh hay không, vậy thì xem anh... có đủ mị lực để khiến tôi quỳ gối tự cởi quần áo của mình, nằm ở trên giường chờ anh hay không, lẽ nào anh không có tự tin vào bản thân đến thế à?”

“Không phải là tôi không có tự tin đối với mình, là em... không đáng để cho tôi tin.”

Yến Thanh Ti nhếch môi đỏ mọng: “Anh rể... muốn có được tôi, thì cũng phải cho tôi thấy được thành ý của anh! Chỉ nói mồm thế đã muốn lừa tôi lên giường, đâu có dễ như vậy?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 64: Anh Rể, Để Tôi Nhìn Sự Lợi Hại Của Anh

Trên mặt của Lạc Cẩm Xuyên lúc này đã không còn ý cười, hai mắt khóa chặt ánh mắt của Yến Thanh Ti: "Nếu tôi muốn ngay bây giờ thì làm sao?"

Lạc Cẩm Xuyên biết Yến Thanh Ti định tính toán gì?

Đương nhiên anh ta cũng biết, hiện tại trong tay anh đang nắm thứ cô ta muốn.

Nếu dễ dàng cho cô ta được thỏa mãn, một giây sau cô ta sẽ trở mặt với mình,

Yến Thanh Ti bỗng kéo lấy áo sơ mi Lạc Cẩm Xuyên, trên mặt vẫn cười nhưng trong mắt đã lóe lên sự tàn nhẫn: "Vậy anh có thể thưởng thức... vừa hay, tôi cũng muốn nhìn xem, ông anh rể đáng kính của tôi, rốt cuộc, có bao nhiêu năng lực."

Hình bóng hai người phản chiếu trong mắt nhau, giống như nhìn thấu suy nghĩ của nhau, nhưng lại giống như không hiểu.

Ánh mắt Lạc Cẩm Xuyên trở nên u ám hơn, nguy hiểm hơn.

Giống như là đã tích trữ đủ năng lượng, chỉ chờ một giây kế tiếp là có thể nhào lên tấn công, Yến Thanh Ti chính là con mồi anh ta thèm thuồng đã lâu.

Lạc Cẩm Xuyên chậm rãi nói: "Vậy em cần phải mở to mắt mà nhìn cho rõ rồi..."

Chỉ có điều, Lạc Cẩm Xuyên vừa mới hạ quyết tâm, tối nay sẽ không bỏ qua cho Yến Thanh Ti, thì di động của anh ta đột nhiên vang lên.

Lạc Cẩm Xuyên vốn không có ý định nhận, nhưng tiếng chuông vẫn kiên trì vang lên, trong tầng hầm đỗ xe yên tĩnh trống trải, nghe vô cùng chói tai.

Lạc Cẩm Xuyên tức tối lôi di động ra trên màn hình hiện 3 chữ—— Yến Minh Châu.

Yến Thanh Ti liếc qua, trong lòng thầm cười lạnh, nếu như là một đôi tình

nhân thật sự, tên đặt trong danh bạ điện thoại cũng phải tên thân mật chứ ai lại chơi cả tên cả họ thế này.

Nhìn cái tên trên màn hình, là biết Yến Minh Châu ở trong lòng Lạc Cẩm Xuyên cũng chẳng có vị trí gì đặc biệt.

Yến Thanh Ti buông cà vạt Lạc Cẩm Xuyên ra: "Ồ, bà chị gái quý hóa của tôi này, quản lý chặt nhỉ, anh rể, không muốn nghe sao?"

Hai mắt Lạc Cẩm Xuyên lạnh như băng, anh ta buông Yến Thanh Ti ra, nhấn tiếp cuộc gọi.

"A lô, Minh Châu à."

"Anh Cẩm xuyên em không ngủ được, anh ở chỗ nào vậy?"

Yến Thanh Ti đứng khá gần Lạc Cẩm Xuyên, nên có thể nghe thấy rõ giọng nói hờn dỗi của Yến Minh Châu trong điện thoại.

Vẻ mặt của Lạc Cẩm Xuyên đã bắt đầu thiếu kiên nhẫn, nhưng giọng vẫn ôn hòa như cũ: "Anh đang ngủ, tại sao trễ vậy em còn gọi điện thoại."

"Em không ngủ được, nên muốn gọi điện thoại để xem anh đã ngủ chưa? Anh Cẩm Xuyên, đã mấy ngày rồi anh không tới tìm em, người ta rất nhớ anh."

"Công ty đang có chút bận, hai ngày nữa sẽ tìm em."

Yến Thanh Ti cười ha ha một tiếng, nếu như bạn trai nhiều ngày không có liên lạc với mình, liên lạc tới thì nghe mấy câu đại loại như, anh đang bận, anh không có thời gian... ha ha, không cần đoán nữa, nhất định là đã có người thứ ba.

Yến Minh Châu lầu bầu: "Hai ngày nữa hai ngày nữa, mỗi lần anh đều nói như vậy, em mặc kệ, ngày mai nhất định anh phải tới thăm em."

Yến Thanh Ti liếm liếm khóe môi, cơ hội tốt như vậy, hình như cô nên làm cái gì đó.

Nếu không, thật xin lỗi Yến Minh Châu.

Yến Thanh Ti khẽ vặn cổ, điều chỉnh giọng, nũng nịu nói: "Anh yêu... Tại

sao anh còn chưa vào? Nước sắp lạnh tới nơi rồi, không phải anh nói muốn tắm uyên ương với người ta sao?”

Lạc Cẩm Xuyên quay phắt người lại, lạnh lùng nhìn Yến Thanh Ti.

Yến Thanh ti nhướng mày.

Để tôi xem giờ thì anh có bản lĩnh gì?

Ở đầu dây bên kia, Yến Minh Châu đã hét ầm lên: “Anh Cẩm Xuyên, con tiện nhân kia là ai? Anh đang ở chung với người phụ nữ khác sao? Hai người đang ở đâu, ở đâu, em phải tới xé nát mặt con tiện nhân ấy ra... Anh mau nói cho em biết...”

Lạc Cẩm Xuyên nhấc chân tiến về phía Yến Thanh Ti, lạnh lùng trả lời: “Không có, em nghe lầm rồi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 65: Có Yến Thanh Ti, Ai Còn Để Ý Tới Yến Minh Châu

Yến Thanh Ti nhếch môi: "Cẩm Xuyên, anh nói chuyện với ai vậy? Lại là cô bạn gái đáng ghét của anh à, không phải anh nói, cô ta còn không bằng một sợi tóc của em, có em rồi, sẽ đá cô ta sao? Còn để tâm tới cô ta làm gì, mau tới vui vẻ với em nào!

Nói xong, Yến Thanh Ti liền ba chân bốn cẳng chạy mất, trước khi Lạc Cẩm Xuyên kịp đuổi theo cô đã mở cửa lên xe.

Tiểu Từ nhanh chóng khởi động xe, nhấn chân ga lao đi như một cơn gió.

Yến Thanh Ti hạ cửa sổ xe xuống, vẫy vẫy tay ra hiệu với Lạc Cẩm Xuyên, sau đó ra dấu ngón giữa, không thèm che giấu sự khinh bỉ trong mắt!

Làm cho to chuyện lên đi, càng to càng tốt.

Một khi Yến Minh Châu đã làm ầm lên, Lạc Cẩm Xuyên đừng mong được yên ổn.

Không ngờ cuộc điện của Yến Minh Châu lại giúp cô trốn thoát một cách thuận lợi, nếu không cô còn phải tự mình đích thân ra tay tìm lối thoát, chuyện ngày hôm nay thuận lợi một cách ngoài ý muốn.

Lạc Cẩm Xuyên nheo mắt, Yến Thanh Ti ngồi xe rời đi giờ có đuổi theo cũng không kịp, anh ta lại một lần nữa bỏ lỡ cơ hội có được Yến Thanh Ti.

Yến Minh Châu vẫn còn đang khóc và là ầm ĩ ở trong điện thoại, Lạc Cẩm Xuyên nghe thấy tiếng của cô ta là đau hết cả đầu.

Anh ta lạnh lùng nói: “Khuya lắm rồi, anh cần nghỉ ngơi.”

“Lạc Cẩm Xuyên, anh đã lên giường với con tiện nhân đó đúng không? Làm sao anh lại như vậy với em, anh không được phép chạm vào người đàn bà khác, nếu như anh làm thế thật, em sẽ khiến anh hối hận...”

Yến Minh Châu hét ầm lên.

Trên mặt của Lạc Cẩm Xuyên lúc này chỉ còn lại phiền chán và mất kiên

nhẫn: “Tôi đã chạm rồi đấy, Yến Minh Châu, chia tay thôi, tôi thấy phiền...”

Đúng vậy anh ta thấy rất phiền!

Không có Yến Thanh Ti, anh ta còn có thể có lệ đôi câu với Yến Minh Châu.

Nhưng mà, Yến Thanh Ti trở lại, có người phụ nữ xuất sắc như vậy, hơi đâu mà để ý tới Yến Minh Châu chứ.

Giọng Yến Minh Châu run lên: “Anh Cẩm Xuyên... Anh nói gì?”

Lạc Cẩm Xuyên: “Chia tay đi! Không cách nào duy trì mối quan hệ này được nữa đâu...”

Nói rồi dứt khoát tắt luôn điện thoại.

Anh ta nhìn lối ra của bãi đỗ xe, trong lòng đầy nghi ngờ, Yến Thanh Ti vì vai diễn mà mò tới, còn không lấy được đáp án đã bỏ chạy???

Cô ta... cũng không phải người dễ dàng chấp nhận thua cuộc như vậy, trừ phi... còn có những tính toán khác?

Người phụ nữ này có những lúc máu lạnh đến đáng sợ, nhưng có biết rõ điều đó, anh cũng cách nào bứt ra khỏi sự cám dỗ của cô ta.

Ngược lại còn muốn nhìn xem, cô ta còn có chiêu trò gì!

...

Tiểu Từ lái xe chạy như bay ra khỏi bãi đỗ xe dưới tầng hầm, đi lên mặt đất, Yến Thanh Ti hỏi: “Chụp rõ ràng chứ?”

Tiểu Từ dùng 1 tay đưa máy ảnh cho Yến Thanh Ti: “Chị yên tâm đi, này, của chị đây.”

Yến Thanh Ti cầm lấy bắt đầu xem xét từng tấm ảnh, tấm nào cũng chỉ chụp lấy bóng lưng của Yến Thanh Ti cho dù có chụp nghiêng khuôn mặt cũng bị tóc che kín, không thấy rõ bộ dáng, nhưng Lạc Cẩm Xuyên thì lại không như thế, tấm nào cũng lộ rõ mặt.

Tất cả đều là hình ảnh của cô và Lạc Cẩm Xuyên mập mờ ôm nhau, có mấy tấm bởi vì góc độ chụp, còn giống như vừa ôm hôn, tóm lại, rất có tác dụng.

Yến Thanh Ti khá là hài lòng, "Đợi đến khi nào chị có tiền, chị sẽ trọng thưởng cho cậu."

Mục đích Yến Thanh Ti tới tìm Lạc Cẩm Xuyên, chính là để diễn một vở kịch cho Yến Minh Châu xem. Chứ cô cũng chẳng trông cậy vào việc anh ta sẽ bị cô mê hoặc mà đáp ứng trả vai diễn lại cho cô.

Tiểu Từ cười hì hì: "Cảm ơn chị Thanh Ti."

"Nhớ kỹ, không được tiết lộ cho bất cứ ai."

Tiểu Từ vỗ ngực: "Chị yên tâm, nhất định em giữ bí mật."

Tiểu Từ đưa Yến Thanh Ti về nhà trọ, nhìn cô vào cửa, cậu ta mới lái xe rời đi...

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 66: Yến Thanh Ti, Chúng Ta Thật Có Duyên!

Yến Thanh Ti đứng ở trước cửa sổ, nhìn tiểu Từ lái xe rời đi.

Cách trời sáng vẫn còn mấy tiếng, thừa dịp Yến gia đang loạn, cô phải làm thêm gì đó nữa mới được.

Sau đó, cô lôi điện thoại gọi.

“Là tôi, gặp nhau chút, chỗ cũ.”

Cúp điện thoại, Yến Thanh Ti thay một bộ quần áo thể thao màu đen như lần trước, đội mũ lưỡi trai và bịt khẩu trang, sau đó lại lôi ra một gói bột nhỏ nhét vào túi.

Xuống dưới lầu, Yến Thanh Ti đi tới chỗ gửi xe của khu dân cư, xe gửi ở đây đều là xe điện và xe máy, cô lấy một chiếc kẹp tăm từ trên đầu xuống cạy mở khóa của một chiếc xe điện.

Dắt xe ra, cô mới nhớ tới một chuyện, mẹ kiếp, xe chạy bằng điện, không có chìa khóa khởi động thì không nhúc nhích được.

Yến Thanh Ti cắn răng, không có xe đúng là đau đầu mà.

May chỗ này là cũng gần chợ, nửa đêm nửa hôm, nếu may mắn, có lẽ còn có thể gặp được taxi chạy ngang qua.

Nhưng đi hơn mười phút, đến bóng còn chả nhìn thấy nữa là gặp.

Ngay lúc Yến Thanh Ti đang sốt ruột, thì di động bỗng vang lên, cô móc ra nhìn —— Nhạc Thích Phong.

Yến Thanh Ti cười lạnh, cô quá hiểu tính tình của Nhạc Thính Phong, anh ta mà đã gọi điện tới, nếu không nhận thì tối nay đừng có nghĩ yên ổn, Yến Thanh Ti đưa di động lên tai: “Bà đây ngủ mất rồi, không rảnh để đùa với anh.”

“Ngủ rồi sao? Xem ra là bị mộng du, nửa đêm canh ba lại còn ngủ ở vỉa hè...”

Giọng của Nhạc Thính Phong có vẻ biếng nhác lại hơi khàn khàn, trong đêm

tối, nghe cực kỳ gợi tình.

Yến Thanh Ti thầm giật mình: “Làm sao anh...”

Còn chưa dứt lời, sau lưng đã có một luồng ánh sáng chiếu tới, cô liền hiểu, quay người lại thì thấy một chiếc xe đang chầm chậm đi tới, châm chọc nói: “Nửa đêm canh ba đi ở vỉa hè cũng có thể gặp được Nhạc tiên sinh, duyên phận này, tôi nên vui mừng? Hay là nên... chửi mẹ nhà anh đây?”

Mẹ nó chứ đen tới phát ớn, mỗi lần muốn làm chuyện gì xấu, đều đụng phải cái tên khốn kiếp này.

Nhạc Thính Phong ngồi ở trong xe cười với cô: “Xem ra tâm tình không tệ.”

Nhạc Thính Phong ngồi ngây người ở Bích Lan Đình đến nửa đêm, tâm tình cũng chẳng tốt lên tí nào, đang định lái xe về nhà, kết quả ở trên đường... Lại để cho anh phát hiện một trò chơi mới!

Yến Thanh Ti —— đúng là thật có duyên!

Yến Thanh Ti cắn răng, tâm tình không tệ cái đầu.

“Cực kỳ tốt, tốt đến độ nếu như bây giờ tôi mà lái xe, nhất định sẽ đâm chết anh.”

“Ồ, vậy thì em phải lái nhanh một chút, nếu không, đừng nói đâm tôi, đuổi theo cũng cũng còn chả kịp nữa là?”

Yến Thanh Ti cắn răng, khẽ nheo mắt, cười một cách quỷ dị: “Thế cơ à? Có đuổi theo anh đến giường, cũng không đuổi kịp sao?”

“Chờ... Tôi đưa giường tới trước mặt em!”

Đô——Đô——Đô

Điện thoại đã bị cúp, xe cũng chậm rãi dừng ở trước mặt cô.

Yến Thanh Ti cau mày, cái gã khốn kiếp này, mẹ nó, sao suốt ngày đụng độ nhau vậy!

Cửa sổ xe hạ xuống, lộ ra khuôn mặt tươi cười của Nhạc Thính Phong: “Giường đã tới, thế nào, nửa đêm canh ba chính là thời điểm vụng trộm tốt

nhất, cũng bù cho bữa tối hôm trước luôn?"

Cánh tay Nhạc Thính Phong gác lên cửa sổ xe, ngón trỏ thì chậm rãi vuốt môi dưới, ánh mắt thâm thúy nhìn Yến Thanh Ti, nguy hiểm mà quyến rũ!

Yến Thanh Ti cười lạnh: "Thật ngại quá, mới vừa đi ăn vụng với người khác về, no lắm rồi, bây giờ không có khẩu vị!"

Nhạc Thính Phong nhìn bộ quần áo trên người Yến Thanh Ti, "Không có khẩu vị vụng trộm, thì có khẩu vị giết người sao?"

Màn đêm yên tĩnh, không khí bỗng trở nên nguy hiểm.

Yến Thanh Ti từ từ cúi người xuống, một tay chống lên mui xe, dán đôi môi đỏ mọng vào bên tai Nhạc Thính Phong, đè nhỏ giọng, như đang thì thầm giữa tình nhân mềm mại nói: "Giết anh! Có cho không?"

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 67: Chết Dưới Hoa Mẫu Đơn Làm Quỷ Cũng Phong Lưu

Giọng nói của Yến Thanh Ti có chút mềm mại du dương, đầy quyến rũ và mê hoặc khiến cho bất cứ gã đàn ông nào nghe qua đều không thể quên.

Cho dù lỗ tai của anh trở nên tê dại, nhưng trong lòng anh lại vô cùng rõ ràng, ý đồ của Yến Thanh Ti không hề dễ nghe như giọng nói của cô.

Yến Thanh Ti, cô ta thật sự muốn giết chết anh.

Vì anh ta đã nhìn thấy cô động thủ với Yến Minh Tu...

Có nhiều lúc anh nghĩ hình như trái tim của người phụ nữ chỉ có một màu đen, đen tới mức không thể nào cứu vãn, không có cách nào làm nó hồi phục lại được màu đỏ ban đầu.

Nhưng hết lần này tới lần khác, Nhạc Thính Phong lại muốn nắm chặt người phụ nữ này, giấu cô ở một nơi chỉ mình anh biết.

Nhạc Thính Phong cười nhẹ, “Vậy phải xem, em giết như thế nào? Nếu như là ở trên giường... thì sẵn lòng thôi.”

Yến Thanh Ti từ từ đưa tay khoác lên cổ Nhạc Thính Phong, “Bảo đảm anh chết dưới chân mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu.”

Khi nói những lời này ngoài mặt vẫn tươi cười, nhưng trong đó ẩn chứa bao nhiêu sát khí, ai cũng không rõ ràng bằng cô.

Yến Thanh Ti thật sự, thật sự, muốn giết người diệt khẩu ngay tại chỗ này.

Anh ta có chết thì sự uy hiếp của cô mới được loại bỏ.

Nhưng mà, trên thực tế, cô không có năng lực đó.

Một người đàn ông khỏe mạnh và một cô gái yếu đuối, nhìn bằng mắt thường cũng thể thấy sự cách biệt to lớn về hình thể.

Nhạc Thính Phong đưa tay ôm lấy eo Yến Thanh Ti, “Tôi trao cơ thể tôi cho em, em có muốn thử không?”

Yến Thanh Ti nhướng mày: "Được thôi!"

Nhưng giây kế tiếp, cô lại nói: "Chẳng qua... Tối nay không được."

Nhạc Thính Phong siết chặt vòng eo nhỏ nhắn của Yến Thanh Ti: "Sao? Lại muốn đi làm chuyện xấu à?"

Yến Thanh Ti nhướng mày: "Chuyện riêng? Tốt nhất anh đừng có quản, coi như có biết thì cũng làm bộ như không biết cho tôi, nếu không... biết quá nhiều, tôi không biết sau này tôi làm ra chuyện gì với anh đâu?"

Nếu như Nhạc Thính Phong biết quá nhiều chuyện của cô, sớm hay muộn cô cũng có một kế hoạch hoàn mỹ để dồn anh ta vào chỗ chết.

Cô sẽ không bao giờ để lộ quá nhiều nhược điểm trước mặt một người không đáng tin cậy, Nhạc Thính Phong, người đàn ông này, cô không tin cũng không có ý định tin tưởng.

Đàn ông, là đồ vật sao?

Nhạc Thính Phong nhìn vào đôi mắt của Yến Thanh Ti, cô có đôi mắt của loài hồ ly, chuyên dùng để quyến rũ người khác, nhưng trong ánh mắt đó lúc này lại không hề che giấu sự độc ác và tàn nhẫn.

Cô... chính là một người phụ nữ không từ bất cứ thủ đoạn nào để đạt được mục đích không những thế cô... còn tràn đầy tính khiêu chiến, làm trỗi dậy ý muốn chinh phục của anh.

Giết người phóng hỏa?

Bản thân anh cũng chẳng phải hạng tốt lành gì, không lẽ lại đi bắt người khác tuân thủ luân lý đạo đức?

Nhạc Thính Phong nắm lấy cằm Yến Thanh Ti, bắt cô nhìn thẳng vào mắt anh: "Ồ... tuyệt tình thật đấy, hai chúng ta, dầu gì cũng là người có cùng chung một bí mật?"

Yến Thanh Ti cười lạnh, cùng chung một bí mật? À... bí mật đã uy hiếp cô!

Nhạc Thính Phong nói: "Lên xe, đi chỗ nào, tôi đưa em đi, đã hơn nửa đêm rồi, em định căng hải tới sáng hả? Chưa kể dạo này hay xảy ra mấy vụ mất tích của mấy em gái trẻ hay ra đường lúc nửa đêm, mấy hôm sau mới tìm

thấy thi thể bị vứt lăn lóc ở đâu đó, em không sợ sẽ giống họ sao?”

Yến Thanh Ti: “Không, tôi sợ nếu tôi lên xe anh, mấy ngày nữa, ở một chỗ nào đó sẽ phát hiện ra một thi thể của nam giới đang nằm lăn lóc ở đó.”

Cô sợ cô không thể không chế được mình, mà ra tay xử Nhạc Thính Phong.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 68: Tôi Chính Là Hồ Ly Tinh, Chuyên Môn Ăn Thịt Đàn Ông

Nhạc Thính Phong khẽ nhướn đuôi mày, ngả ngớn nói: “Nói cứ như em là yêu tinh thực thụ ấy, em có thể ăn được tôi sao?”

Yến Thanh Ti nhếch khóe môi, chậm rãi nói: “Đúng thế, tôi chính là hồ ly tinh, chuyên môn đi... ăn thịt đàn ông, nhất là... loại người như anh.”

“Như thế thì càng phải lên xe, tôi thích bị hồ ly tinh ăn thịt.”

Yến Thanh Ti vừa nghe là biết Nhạc Thính Phong tính dây dưa đến cùng với cô, cô gật đầu, bóp chặt cổ Nhạc Thính Phong, cười nói: “Muốn chết lắm đúng không?”

Vẻ mặt Nhạc Thính Phong vẫn rất thong dong không chút sợ hãi: “Em dám không?”

Giây tiếp theo đã thấy Yến Thanh Ti leo lên xe.

“Anh đã cam tâm tình nguyện, vậy tôi sẽ thành toàn cho anh.”

Nhạc Thính Phong thấy Yến Thanh Ti không có thắt dây an toàn, cũng không nhắc nhở, “Đi chỗ nào?”

Bây giờ đã là nửa đêm, nhưng tinh thần Nhạc Thính Phong vẫn khá là tỉnh táo.

Yến Thanh Ti liếc anh một cái: “Nếu là đi giết người, đương nhiên là chỗ cũ.”

Nhạc Thính Phong khởi động xe, mười mấy phút đồng hồ sau, xe đã dừng ở giữa quảng trường trung tâm.

Yến Thanh Ti từ xa đã nhìn thấy một bóng người màu đen đang ngồi chờ ở đó, đã hơn nửa đêm nên chỗ này chẳng còn bóng ai qua lại.

Yến Thanh Ti nhảy xuống xe: “Ở đây chờ tôi.”

Nhạc Thính Phong kéo tay của cô, siết chặt lòng bàn tay cô: “Anh là người

từng chứng kiến em giết người, sao giờ lại không thể nhìn?”

Yến Thanh Ti trở tay bắt lấy cổ tay Nhạc Thính Phong, quay ra cười quyến rũ với anh: “Đúng vậy, đã là chuyện xấu, không thể cho người khác biết, Nhạc tiên sinh anh nên cánh xa tôi một chút, nếu không... Biết quá nhiều, nói không chừng, tối nay sẽ giết anh diệt khẩu.”

Yến Thanh Ti nửa thật nửa giả nói.

Nhạc Thính Phong: “Tôi nhất định phải đi cùng?”

Yến Thanh Ti đưa tay khoác lên bả vai anh: “Vậy anh cứ thử xem...”

Trong buồng lái tối đen ánh mắt của hai người va chạm nhau.

Yến Thanh Ti rút ra tay mình ra, đẩy cửa xe đi xuống, Nhạc Thính Phong ngồi trong xe, nhìn theo bóng lưng của Yến Thanh Ti.

Anh nheo mắt lại, người phụ nữ này... mẹ nó, yêu nghiệt đến đáng sợ.

Nhạc Thính Phong không đi cùng, anh không thể ép Yến Thanh Ti quá, nếu không, sẽ mất cả chì lẫn chài.

Anh phải từ từ, mới có thể chộp cô vào trong tay.

Yến Thanh Ti đội mũ và bịt khẩu trang lại rồi đi tới trước mặt Thang Ngọc Dao.

Thang Ngọc Dao nhìn thấy Yến Thanh Ti: “Cô đến rồi à.”

Yến Thanh Ti gật đầu, lấy gói đồ từ trong túi ra, đưa cho Thang Ngọc Dao.

Thang Ngọc Dao nhận lấy: “Đây là cái gì?”

Yến Thanh Ti: “Thuốc, thuốc làm cho người ta chết.”

Trong đêm tối, câu nói của Yến Thanh Ti nghe vô cùng đáng sợ, đánh mạnh vào thần kinh người ngồi đối diện.

Tay Thang Ngọc Dao khẽ run lên: “Cái này...”

Yến Thanh Ti lạnh lùng: “Gần đây, Yến Tùng Nam gặp khá là nhiều phiền phức, đây chính là cơ hội hiếm có để cô thu thập ông ta, cố gắng tận dụng

nó, loại thuốc này không màu không mùi, là độc dược mãn tính*... mỗi ngày dùng một ít, ngay cả bác sĩ cũng không kiểm tra ra được, dùng hay không, tùy cô."

*Độc dược mãn tính: dùng lâu mới có thể trúng độc, khi trúng độc rất khó chữa khỏi.

Thang Ngọc Dao đấu tranh nội tâm một lúc mới nắm chặt lấy bao đồ đó.

"Ok, tôi biết rồi."

Yến Thanh Ti: "Chúc cô thuận lợi."

Thang Ngọc Dao: "Cô... Cũng vậy!"

...

Thang Ngọc Dao rời đi, Yến Thanh Ti cũng xoay người đi, mỗi người một hướng.

Yến Thanh Ti trở lại xe: "Đi thôi."

Nhạc Thính Phong hỏi: "Đi chỗ nào?"

Yến Thanh Ti thổi móng tay, cười tà ác: "Em trai yêu quý của tôi nằm viện cũng mấy ngày rồi, đến bây giờ, tôi còn chưa có đi xem nó lần nào, là một người chị gái, tôi cảm thấy... có chút thất trách!"

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 69: Tôi Cởi Quần Áo Còn Quen Tay Hơn Là Mặc Vào

Yến Thanh Ti liếc Nhạc Thính Phong một cái: "Nếu hôm nay, Nhạc tiên sinh đã có hứng thú như vậy, tôi sẽ để cho anh có thêm mấy bí mật chung nữa!"

Không giết được Nhạc Thính Phong thì thôi nhưng không thể cứ để anh ta uy hiếp mãi thế được.

Nếu anh đã biết một bí mật, vậy cho anh biết thêm cái nữa, để cho anh từ người chứng kiến, biến thành —— đồng lõa.

Yến Thanh Ti từ trước tới nay đều như vậy, tôi không sống tốt, vậy anh... cũng đừng nghĩ tới việc trốn tránh trách nhiệm.

Nhạc Thính Phong đã hứng thú như vậy, vậy thì cùng kéo nhau xuống nước là được rồi.

Nhạc Thính Phong nhướng mày: "Được!"

Ấy thế mà trong lòng anh lại có chút kích động, giống hệt cái cảm giác kích thích khi gây ra mấy chuyện nghịch ngợm hư hỏng lúc còn đi học.

Nhạc Thính Phong lái xe đến bên ngoài bệnh viện.

Bênh viện vào lúc nửa đêm, rất ít người, yên tĩnh đến đáng sợ, lại có chút u ám, còn chưa tiến vào đã ngửi thấy mùi thuốc sát trùng trong không khí.

Yến Thanh Ti nhảy xuống xe, trực tiếp đi vào trong bệnh viện.

Nhạc Thính Phong lại kéo cô: "Cô tính cứ như vậy đi vào hay sao?"

Yến Thanh Ti trợn trắng mắt: "Trong mắt anh, tôi là người ngu xuẩn như vậy sao?"

Tránh thoát camera giám sát của bệnh viện, hai người tới phòng trực, y tá trực đang ngủ gật, Nhạc Thính Phong mắt tròn mắt dẹt nhìn Yến Thanh Ti mở khóa tủ để đồ một cách thuần thục, cô lấy ra một chiếc blouse trắng, một bộ đồng phục y tá.

Đi tới phòng vệ sinh nữ, Yến Thanh Ti: “Thay đi.”

Nhạc Thính Phong không nhúc nhích, “Tôi chưa bao giờ mặc quần áo của người khác.”

Quỷ mới biết, cái áo này là của ai, đã bao nhiêu người từng mặc qua, Nhạc Thính Phong anh chưa bao giờ dùng đồ người khác đã từng dùng.

Yến Thanh Ti cười lạnh: “Vậy sao?”

Giây tiếp theo đã thấy Yến Thanh Ti xoay người, mở vòi nước, cầm cái cốc không biết đã ở đấy bao lâu, hứng đầy nước, hất thẳng lên người của Nhạc Thính Phong.

Nhạc Thính Phong: “Cô...”

Yến Thanh Ti đặt chiếc cốc xuống, giơ áo blouse lên: “Nếu hôm nay, anh đã tới nơi này, bắt buộc phải thay nó, không muốn... cũng phải mặc.”

Đã đến nước này rồi cô bắt buộc phải dụ dỗ được Nhạc Thính Phong.

Anh đừng có nghĩ sẽ đứng ngoài chuyện này.

Nhạc Thính Phong nhìn cái áo nhỏ nước tỏng tỏng, rồi lại liếc mắt nhìn Yến Thanh Ti, đột nhiên nghĩ tới, có phải anh lại bị Yến Thanh Ti kéo vào tròng rồi không.

Nhạc Thính Phong nhíu mày, “Em mặc cho tôi sao?”

Dưới ánh đèn, nụ cười trên mặt anh vừa quyến rũ vừa đứng đắn, mặc dù bị ướt nhưng không thấy chật vật chút nào, trên đời này luôn có một loại người như vậy, bất cứ lúc nào cũng cao quý hơn so người khác.

Nhìn bản mặt đang tươi cười trước mặt, Yến Thanh Ti có chút ngứa ngáy: “So với mặc quần áo, tôi có thói quen cởi quần áo hơn.”

Nhạc Thính Phong tiến mặt tới gần: “Đương nhiên là cởi quần áo tốt hơn rồi, nơi này cũng không có ai!”

Sự mập mờ rất rõ ràng, chỉ thiếu nước nói thẳng, chúng ta làm luôn ở chỗ này đi.

Yến Thanh Ti hất tay của Nhạc Thính Phong ra: “Được thôi, tôi mặc cho anh...”

Nhạc Thính Phong giơ cánh tay lên, Yến Thanh Ti khoác chiếc áo vào cho anh: “Nhạc tổng, đi thôi!”

Mang theo khẩu trang y tế, Yến Thanh Ti cùng Nhạc Thính Phong đi ra ngoài.

Nhạc Thính Phong đi ở phía trước, lúc đi qua camera giám sát cũng khoong trốn tránh, trong bệnh viện yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng bước chân của hai người.

Hai người thuận lợi đi tới bên ngoài phòng ICU, dù đeo khẩu trang nhưng vẫn có thể nhìn rõ ý cười ở trên mặt Yến Thanh Ti, tà ác tới cực điểm.

Yến Thanh Ti kéo Nhạc Thính Phong đi vào.

Trên giường bệnh, hai mắt Yến Minh Tu nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt, đang cắm ống thở.

Yến Thanh Ti nhẹ nhàng vuốt mặt Yến Minh Tu, dịu dàng nói: “Em trai yêu quý, chị gái tới thăm em đây.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 70: Hầu Hạ Anh Một Đêm!

Ba...

Một tiếng giòn tan vang lên, Nhạc Thính Phong vỗ lên tay Yến Thanh Ti.

“Sờ cái gì mà sờ? Không sợ có vi khuẩn à?”

Yến Thanh Ti đảo mắt khinh thường, móc từ trong túi ra một ống tiêm, kín đáo đưa cho Nhạc Thính Phong: “Làm đi.”

Nhạc Thính Phong sửng sốt, “Thuốc gì đây?”

Dĩ nhiên Nhạc Thính Phong thuốc này là cho Yến Minh Tu, chẳng qua... thứ bên trong tuyệt đối không phải thứ tốt lành gì.

Yến Thanh Ti liếc anh một cái: “Cái này anh không cần phải để ý đến, cũng không phải là giết người, chẳng qua... chỉ khiến nó không bao giờ tỉnh lại thôi.”

Đối với Yến gia mà nói, Yến Minh Tu xảy ra chuyện gì cũng là đả kích trí mạng.

Yến Minh Tu là bước đầu tiên trong kế hoạch trả thù của cô, một khi đã bắt đầu thì không thể quay đầu lại.

Nhạc Thính Phong nhìn vào ánh mắt lạnh lùng không chút độ ấm của Yến Thanh Ti.

Anh kéo cô vào trong ngực: “Muốn kéo tôi xuống nước?”

Hai người đều mang khẩu trang, chỉ lộ ra ánh mắt, trong mắt họ phản chiếu hình bóng của nhau, đột nhiên Yến Thanh Ti cười, giơ tay ôm lấy cổ của Nhạc Thính Phong: “Nếu không anh cho là gì? Có làm hay không?”

Ngón tay thon dài Nhạc Thính Phong đùa nghịch ống tiêm, “Làm thì tối nay có lợi lộc gì?”

Yến Thanh Ti nhíu mày: “Hầu hạ anh một đêm?”

Đột nhiên, Nhạc Thính Phong cúi đầu, hôn lên đôi môi của Yến Thanh Ti,

mặc dù cách một lớp khẩu trang nhưng dường như vẫn có thể cảm giác được nhiệt độ nóng bỏng.

Nhạc Thính Phong buông Yến Thanh Ti ra: “Được...”

Yến Thanh Ti nhìn Nhạc Thính Phong tiêm thuốc trong ống vào bắp tay của Yến Minh Tu, sự vui vẻ trong mắt cô càng nồng đậm.

Nhạc Thính Phong rút kim tiêm ra: “Được rồi, bây giờ, tôi cũng coi như... đồng lõa giết người, em yên tâm rồi chứ.”

Yến Thanh Ti cúi người, nói với Yến Minh Tu: “Em trai yêu quý, hẹn gặp lại! Chúc em, vĩnh viễn, không bao giờ tỉnh lại.”

Nhạc Thính Phong cau mày, nắm lấy cánh tay Yến Thanh Ti, lôi ra ngoài.

“Chuyện xấu đã làm, còn không chạy, bản lĩnh yếu nhớt còn muốn gieo giắc tai họa nếu không có tôi đi theo, sớm muộn gì cũng bị người ta tống vào nhà giam?”

Yến Thanh Ti cười nhạo.

Chắc cô từng đào mả nhà anh lên quá, nên giờ cứ làm chuyện gì là bị tóm nhược điểm.

Ra khỏi cửa, khúc rẽ trước mặt, chính là lối ra, bỗng nghe được tiếng bước chân của y tá đi kiểm tra phòng, Nhạc Thính Phong nhanh chóng lôi Yến Thanh Ti trốn ở một gian phòng bệnh khác ở bên cạnh.

Chờ y tá đi khỏi, lại lôi cô ra ngoài.

Nhạc Thính Phong vừa đi vừa lôi kéo Yến Thanh Ti né tránh người đi tuần quay trở lại phòng trực, đúng lúc y tá trực không có ở đây, hai người cởi quần áo ra, để lại chỗ cũ.

Ra khỏi bệnh viện, ngồi trên xe, Yến Thanh Ti liếc Nhạc Thính Phong một cái: “Xem ra thuần thục như vậy chắc từng làm không ít chuyện xấu!”

Nhạc Thính Phong một tay lái xe, một tay nắm lấy tay Yến Thanh Ti: “Đúng, tôi còn có thể làm chuyện xấu xa hơn nữa kìa, có muốn thử một chút hay không?”

“Anh muốn chết như vậy, đương nhiên tôi sẽ không ngăn cản.”

Nhạc Thính Phong giờ chẳng còn là sự uy hiếp đối với nữa... anh ta đã thành đồng lõa của cô rồi, hahaha.

Quay về nhà riêng của Nhạc Thính Phong trời đã tờ mờ sáng.

Vừa vào cửa, Nhạc Thính Phong liền áp Yến Thanh Ti lên cánh cửa, trải qua một đêm điên rồ khiến cho anh không thể chờ đợi nữa mà muốn nuốt luôn con yêu tinh Yến Thanh Ti này vào bụng.

Anh nghĩ chắc anh bị điên rồi mới giúp cô ta làm ra chuyện đó!

Yến Thanh Ti giơ tay ngăn cản nụ hôn của Nhạc Thính Phong, cười một cách rạng rỡ: “Tôi là nói hầu hạ anh một đêm, nhưng giờ trời đã sáng? Hầu hạ cái rắm?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 71: Yến Thanh Ti, Cô Ta Thì Có Gì Tốt?

Nhạc Thính Phong: "..."

Yến Thanh Ti ngáp một cái, đẩy Nhạc Thính Phong ra rồi vỗ nhẹ vào gương mặt đang đen như đít nồi của anh ta. "Tôi mệt rồi, ngủ trước đây, đừng làm phiền."

Cô tìm phòng ngủ rồi mở cửa đi vào, đá đôi giầy ở chân ra, quần áo cũng chẳng thay nằm bệt ra giường luôn.

Mệt mỏi cả một đêm, Yến Thanh Ti cơ hồ đặt lưng xuống phát là ngủ luôn.

Nhạc Thính Phong vẫn đang ở trong phòng khách, ngây người khoảng mười phút.

Lúc này, anh ta bị tức đến phì cười, cô nàng này, gan cũng thật to, đã nằm trong tay anh còn dám nói như vậy?

Qua gian đoạn nguy hiểm rồi, thì không thèm lấy lòng anh nữa.

Hóa ra, những lời đó của cô ta cũng chẳng khác gì những lời hôm chụp ảnh ở Studio, chỉ để "dỗ" anh mà thôi?

Nhạc Thính Phong chậm rãi cởi cúc áo sơ mi, trong mắt thấp thoáng lộ ra sự tà ác, nguy hiểm.

Gan của Yến Thanh Ti rất lớn, nhưng cô lại quên mất một điều, muốn trêu vào Nhạc Thính Phong đâu có dễ.

Anh ta muốn chơi đùa với cô mới để cho cô trắng trợn đến như thế, chọc anh ta mất hứng, đương nhiên anh ta sẽ phải "chỉnh đốn" lại rồi.

Khi đi đến phòng ngủ, quần áo trên người Nhạc Thính Phong đã được cởi ra.

Vóc người cao to, làn da trắng ngà, hai mắt đen như mực, khuôn mặt đẹp trai lạnh lùng nghiêm nghị cứ như một bức tượng hoàn mỹ do một bậc thầy điêu khắc sáng tạo nên, khiến bất cứ người phụ nữ nào nhìn thấy cũng phải mê muội.

Nhưng... lúc này, lại không có ai chiêm ngưỡng.

Yến Thanh Ti vẫn nằm ngủ như chết ở trên giường, đàn ông có đẹp đến đâu cũng chẳng thắng nổi cơn buồn ngủ của cô.

Nhạc Thính Phong thấy mình như một thằng hề đang diễn trò, trong khi anh đang tức đến nổ cả đầu thì người ta vẫn ngủ say như chết.

Nhạc Thính Phong nắm lấy vai Yến Thanh Ti lật người cô lại, đưa tay cởi quần áo.

Anh lỗ mãng lột bộ quần áo thể thao ra, trên người cô lúc này chỉ còn lại đồ lót.

Làn da trắng như tuyết, nằm trên ga giường màu xám, ánh nắng buổi sớm chiếu vào da thịt, cả cơ thể tỏa sáng cứ như ánh sáng của trân châu, cực kỳ quyến rũ.

Nhạc Thính Phong híp mắt, đè người lên...

Còn chưa đụng tới người Yến Thanh Ti, thì cô đã chậm rãi mở miệng, giọng vẫn mang theo chút ngái ngủ: "Nhạc tiên sinh, nếu anh hứng thú với việc cưỡng hiếp người khác đến vậy, thế thì tùy anh đi."

Động tác của Nhạc Thích Phong chợt dừng lại, anh thừa nhận anh không phải một chính nhân quân tử có tiêu chuẩn đạo đức đàng hoàng, nhưng... cưỡng hiếp, hahaha, anh ta đương nhiên sẽ chẳng cần để ý tới Yến Thanh Ti có muốn hay không.

Nhưng, Nhạc Thính Phong anh muốn loại đàn như thế nào giơ tay ra là vơ được cả nắm, cần phải bức bách người khác sao?

Lời của Yến Thanh Ti chẳng khác gì đang vũ nhục tự tôn và lòng kiêu ngạo của anh.

Trong nháy mắt, dục vọng đang sôi trào bỗng chốc bị dập tắt, thật ra thì, so với bất cứ ai sự kiềm chế của Nhạc Thính Phong rất là đáng nể, chỉ có điều, khi đối mặt với Yến Thanh Ti hình như không có tác dụng mấy.

Nhạc Thính Phong u ám nói: "Được thôi, hôm nay sẽ buông tha cho em, em lại nợ tôi thêm một đêm."

Yến Thanh Ti nhắm mắt, khẽ nhếch môi tỏ vẻ khinh thường, quay người về phía khác, hoàn toàn không để ý tới việc trên người có còn quần áo hay

không, nhanh chóng chìm vào mộng đẹp.

Ánh mắt của Nhạc Thính Phong lạnh như băng, thật không hiểu tại sao anh lại có thể nhẫn nại với cô đến thế được.

Cô ta thì có gì tốt?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 72: Có Phải Chưa Từng Ngủ Với Nhau Đâu, Chung Giường Có Làm Sao?

Xinh đẹp?

Người đẹp hơn cô ta, anh chưa từng thấy qua sao?

Tính tình tốt?

Hahaha, anh chưa thấy người phụ nữ nào xấu tính đến cực phẩm như cô.

Hiền lành, lương thiện?

Thôi cho xin, chưa có ai dám vượt qua cô ta về độ độc ác, âm hiểm.

Nhưng, dựa vào cái gì mà anh lại vì cô mà làm bao nhiêu chuyện không hợp lẽ thường đến như vậy, anh thế mà giúp cô... giết người!

Nhạc Thính Phong nhìn chằm chằm vào người đang ngủ trên giường, người khác khi ngủ sẽ thả lỏng phòng bị, như thế có khi sẽ làm cho người ta không thấy đáng ghét nữa.

Nhưng, Yến Thanh Ti lại không như vậy, cho dù có ngủ say, cô vẫn siết chặt hai bàn tay, cặp mày vẫn cứ nhíu lại, môi mím chặt, cả khuôn mặt nhỏ nhắn luôn tỏ ra phòng bị, phòng bị tất cả mọi thứ.

Chỉ cần bất cứ ai tiến đến gần, chỉ cần một giây thôi cô cũng sẽ phải cắn đối phương một phát.

Nhạc Thính Phong cứ đứng ngây người nhìn chòng chọc vào cô hơn nửa tiếng, khuôn mặt bình tĩnh ngày càng phiền muộn, xoay người đi ra ngoài gọi điện.

Anh gọi tới một số trong danh bạ: “Alo, là tôi, đi xóa toàn bộ nhật ký camera giám sát ở bệnh viện trong ngày hôm nay.”

Đầy dây bên kia hỏi lại một câu vì sao!

Nhạc Thính Phong cười lạnh: "Vì sao ấy à? Bệnh viện nhà tôi, tôi muốn xóa, cậu có ý kiến à?

Tắt máy, Nhạc Thính Phong không đè nén được cơn tức trong lòng, vứt di động lại, xoay người trở về phòng ngủ.

Anh tóm lấy mắt cá chân mảnh khảnh của Yến Thanh Ti: “Cút ra ngoài, đây là phòng của tôi.”

Lại bị đánh thức, Yến Thanh Ti biếng nhác nói: “Đừng làm phiền...”

Nhạc Thính Phong nghiến răng: “Đây là giường của tôi.”

Yến Thanh Ti hất hất chân: "Tôi có phải chưa từng ngủ với anh đâu, một cái giường tính cái gì?

Nhạc Thính Phong...

Giây kế tiếp, anh đã nằm xuống chiếm lấy nửa cái giường cũng kéo toàn bộ chăn qua.

Cứ tưởng, Yến Thanh Ti bị lạnh sẽ bỏ đi, kết quả là cô vẫn nằm co mình ở mép giường, như sắp rơi xuống đến nơi, tiếp tục ngủ, dường như... chẳng có gì ảnh hưởng.

Người khác rơi vào hoàn cảnh này, sẽ vô thức tới gần chỗ ấm áp hơn, nhưng cô thì không, vẫn nằm yên không nhúc nhích.

Nhạc Thính Phong thở dài một hơi, đúng thật là... lăn qua lăn lại, cuối cùng người phải kinh ngạc vẫn là anh.

Nhạc Thính Phong nhấc chân, chỉ cần đạp nhẹ một cái là có thể đá cô lăn xuống đất.

Thế nhưng, sau khi giơ chân chưa tới mấy giây liền thu hồi lại, xoay lưng lại phía cô, không thèm để ý tới cô nữa.

Nhạc Thính Phong cứ tưởng mình tức đến mức không ngủ được nhưng không nghĩ rằng lại nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

...

Yến Thanh Ti bị đông cứng tỉnh lại, ngồi dậy thấy Nhạc Thính Phong giành hết chăn, nằm ở phía bên kia giường, hai người nằm cách nhau khoảng một thước, cứ như một Hồng Câu* không thể nào vượt qua.

*Hồng câu: dùng để chỉ khoảng cách (là sông đào thời xưa, nay thuộc tỉnh Hà nam, ranh giới Hán - Sở ở Trung Quốc, dùng để ám chỉ ranh giới rõ ràng)

Trên mặt Yến Thanh Ti chẳng có bất cứ phản ứng gì, đi xuống giường, nhặt lấy quần áo của mình, đá giày sang một bên, đi chân đất ra ngoài.

Kết quả...

Vừa đi ra khỏi phòng ngủ, cửa phòng khách cũng được mở ra từ bên ngoài.

Sau đó... một bác gái tiến vào.

Hai người nhìn nhau, sững người một lát.

Bác gái nhanh chóng phản ứng lại, biểu tình trên mặt còn có cực kỳ khoa trương, chỉ vào Yến Thanh Ti: "Cô là ai? Tại sao lại ở trong nhà con trai tôi?

Yến Thanh Ti nghe thế liền biết, chưa kể tới chuyện bác gái này ăn mặc cũng rất phú quý, vừa nhìn là biết một quý phu nhân an nhàn, cô chậm chạp mặc quần áo, thản nhiên nói: "Đương nhiên là để ngủ cùng con trai yên quý của bác? Không thì còn có thể làm được cái gì nữa?"

--- O ---

Chương 73: Vừa Vào Cửa Đã Thấy Tiểu Yêu Tinh

Yến Thanh Ti đứng trước mặt Nhạc phu nhân không nhanh không chậm mặc lại quần áo, không có chút xấu hổ nào.

Đừng nói giờ chỉ có mình bà, kể cả con trai bà cũng có ở đây, cô cũng chẳng có gì phải xấu hổ cả.

Ngược lại thì, Nhạc phu nhân không giữ được bình tĩnh: "Nói bậy, con trai tôi chưa bao giờ cho người khác tiến vào nhà của nó."

Nhạc Thính Phong luôn thích ở một mình, phòng của anh ta ở Nhạc trạch* cũng không cho phép ai được tự do tiến vào.

*Nhạc trạch: nhà lớn của dòng họ Nhạc.

Nhà riêng của anh ta cũng thế, cùng lắm chỉ cho bà thi thoảng ghé qua vài lần, bạn bè bằng hữu còn chưa có tư cách này.

"Lãnh địa" của anh ta không được phép vương lại mùi của bất cứ kẻ nào.

Hôm qua, Nhạc Thính Phong đi cả đêm không về, đến trưa bà gọi điện cũng không nghe máy.

Nhạc phu nhân lo lắng quá mới tới xem một chút, xem nó có ở đây hay không.

Kết quả, vừa vào nhà đã thấy một con yêu tinh trần truồng.

Thế là Nhạc phu nhân tức giận...

Yến Thanh Ti mặc quần vào: "Bác gái, bác là mẹ của Nhạc Thính Phong đúng không? Là người đã từng sinh đẻ, lại từng trải, không lẽ lại cho rằng tôi đến đây chỉ là để xin cốc nước?"

Nếp nhăn trên mặt Nhạc phu nhân sắp nứt ra đến nơi: "Nhìn cũng biết là một tiểu yêu tinh không biết xấu hổ, con trai tôi sao lại có thể coi trọng cô?"

Đúng là không biết xấu hổ là gì, dám đứng trước mặt bà nói ra những lời như thế.

Nhạc phu nhân tức giận đến thở gấp, bà đến tuổi này rồi, còn chưa từng gặp qua đứa con gái nào da mặt dày như thế này.

Yến Thanh Ti kéo khóa áo lên: "Ồ, đúng là phải xin lỗi bác rồi, con trai bác... hết lần này đến lần khác nhìn trúng tôi, lại còn động lòng nữa... nếu không, bác nói xem, sao tôi lại ở đây."

Nhạc phu nhân chỉ vào Yến Thanh Ti: "Cô cô... cô chờ đấy, con trai tôi đâu, cô làm gì con tôi rồi? Tôi sẽ bảo nó thu thập cô."

Yến Thanh Ti: "Ha ha ha, bác đáng yêu thật đấy, yêu tinh tôi đã vào tới phòng người ta đương nhiên là phải" ăn thịt "chứ?"

Nhạc phu nhân hất tay, chạy về phía phòng ngủ của con trai, nơi bình thường mà bà cũng chẳng dám tùy tiện tiến vào, ấy thế mà con yêu tinh này lại làm được.

Đẩy cửa phòng ngủ ra, bà nhìn thấy con bà vẫn đang nằm ngủ. Chăn chỉ đắp tới eo, phía dưới thì không biết thế nào nhưng phía trên... cánh tay để trần, cực kỳ ám muội.

Nhạc phu nhân vừa nhìn, trong đầu lập tức xuất hiện một loạt hình ảnh, quả nhiên con trai bà và tiểu yêu tinh kia có phát sinh quan hệ.

Trong đầu bà chỉ còn một ý nghĩ - Con trai bà bị lừa rồi!

Yến Thanh Ti mở cửa chuẩn bị đi thì bị Nhạc phu nhân tóm lại: "Đợi đã, không cho phép cô đi, cô nói rõ ràng, cô là ai? Làm thế nào lại dụ dỗ được nó?"

Nhạc phu nhân nhìn gương mặt hồ ly tinh của Yên Thanh Ti lại bực mình, chẳng hiểu có gì đẹp lại có thể quyến rũ được thằng con trai của bà.

Yến Thanh Ti biếng nhác đứng dựa vào cửa, châm chọc nói: "Bác gái... đúng là con trai bác bị tôi ngủ, giờ bác muốn thế nào? Để tôi chịu trách nhiệm với anh ta, hay là nên để anh ta chịu trách nhiệm với tôi?"

Nhạc phu nhân: "Cô... cô..."

Yến Thanh Ti vỗ vỗ vai Nhạc phu nhân: "Không muốn tôi hủy hoại con trai bác, thì nên ngoan ngoãn tránh ra để tôi đi, với lại quản thúc anh ta cho chặt, đừng để anh ta tìm thấy tôi."

Nhạc phu nhân: “Con trai tôi còn lâu mới nhìn trúng cô.”

“Nhưng sự thật là tôi đã ngủ cùng anh ta.” Yên Thanh Ti đột nhiên muốn chơi xấu, đưa tay xoa bụng: “Nói không chừng, tôi mà không vui... biết đâu mười tháng sau, lại sinh cho bác một đứa cháu trai.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 74: Không Ngờ Cũng Có Ngày Con Bị Yêu Tinh Ăn Đến Xương Cốt Cũng Chẳng Còn

Nhạc phu nhân mở to hai mắt, nhìn chằm chằm vào bụng Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti cực kỳ ghét cái ánh mắt khinh thường mà Nhạc phu nhân dành cho cô, cho nên mới cố ý nói bậy, cứ tưởng Nhạc phu nhân sẽ không thèm nhìn tới cô nữa.

Ấy thế mà, bác gái này, nhìn bụng cô như thể muốn nhìn xuyên qua nó để biết bên trong có gì vậy.

Yến Thanh Ti: “Bác gái, tránh ra đi, nếu không tôi sẽ ở lại đây luôn đấy.”

Nhạc phu nhân nhìn cô bằng một con mắt phức tạp: “Cô, cô...”

Yến Thanh Ti lắc đầu, mẹ của Nhạc Thính Phong đúng là khác xa những gì tưởng tượng.

Nhạc phu nhân vẻ mặt xoắn xuýt nhìn bóng lưng của Yến Thanh Ti: “Lỡ, cô ta mang bầu thật thì làm sao?”

Yến Thanh Ti đi ra khỏi nhà của Nhạc Thính Phong, liếc nhìn thời gian, đã là một giờ chiều, không ngờ cô lại ngủ lâu đến như vậy.

Lúc này, ánh sáng mặt trời rất chói chang, cô phải nheo nheo mắt một lúc mới hết nhức nhối.

Có người gọi điện tới, là chị Mạch.

Yến Thanh Ti đưa điện thoại lên, nói: “Em về ngay đây...”

...

Yến Thanh Ti đi không bao lâu, Nhạc Thính Phong cũng tỉnh lại.

Mở mắt ra nhìn sang bên cạnh, đã không còn ai, anh lập tức ngồi dậy.

Lại chạy?

Nhạc Thính Phong còn chưa tức đến nỗi phải chạy đi bắt cô ta lại, bỗng anh nghe thấy bên ngoài có tiếng động, môi mỏng khẽ nhếch, ồ, còn tưởng đã chạy rồi cơ đấy, hóa ra vẫn ở đây à.

Kết quả, vừa kiêu ngạo mở cửa ra thì đập vào mắt hình ảnh một bác gái đang bận rộn.

Nhạc Thính Phong đen cả mặt: “Mẹ, sao mẹ lại tới đây?”

Anh ta liếc toàn bộ căn phòng, không tìm thấy bóng dáng của Yến Thanh Ti đâu cả.

Nhạc phu nhân “Hừ” một tiếng: “Hừ, mẹ không tới thì con sẽ bị con yêu tinh kia ăn tới xương cốt cũng chẳng còn.”

Hai người này đụng độ nhau, Nhạc Thính Phong khẽ nhíu mày.

Nhìn bộ dạng của mẹ anh thì người chịu thiệt chắc chắc không phải là Yến Thanh Ti.

Nhạc Thính Phong hỏi lại: “Thế tiểu yêu tinh kia đâu rồi?”

Nhạc phu nhân hất cằm: “Đương nhiên là bị mẹ đánh đuổi đi rồi.”

Nhạc Thính Phong “Xùy” một tiếng, tính cách của hai người anh còn không rõ sao?

Năng lực của mẹ anh mà muốn PK với Yến Thanh Ti thì chả khác gì châu chấu đá xe.

Nhạc phu nhân đi tới trước mặt Nhạc Thính Phong: "Con trai à, mẹ không phải không cho phép con đi chơi gái, nếu con không thích Yến Như Kha, mẹ cũng không miễn cưỡng, nhưng con cũng phải tìm những đứa con nhà đàng hoàng, đứng đắn chứ?

Nhạc Thính Phong bước vào phòng bếp, mở tủ lạnh, lấy ra một lon bia: “Mấy đứa con gái đứng đắn, chơi không có thích, con thích... những người hư hỏng.”

“Con... con...”

Nhạc phu nhân giơ tay đấm ngực cho đỡ tức, lại nhớ tới những lời Yến

Thanh Ti nói lúc này: “Con muốn chơi thế nào thì chơi, nhưng lỡ chơi ra thành phẩmthì làm sao? Mẹ muốn có cháu thật đấy, nhưng... mẹ của cháu trai mẹ, phải do mẹ chọn.”

Nhạc Thính Phong uống một ngụm bia: “Thành phẩm gì?”

Nhạc phu nhân: “Tiểu yêu tinh kia nói với mẹ, nếu làm cô ta không vui, không chừng mười tháng sau cô ta sẽ sinh một đứa chơi.”

“Phụt!!!”

Nhạc Thính Phong phun hết cả ngụm bia vừa mới cho lên miệng.

Nhạc phu nhân thấy vậy, càng cho những lời Yến Thanh Ti nói là thật: “Con à... làm... cái đó con nhớ làm thêm mấy biện pháp phòng tránh, mà cái kia... nếu có thật, thì con cháu của Nhạc gia không được phép lưu lạc bên ngoài.”

Tâm tình bà hiện tại rất phức tạp, con yêu tinh kia rất đáng ghét, nhưng cháu thì ghét không có nổi à! Làm sao bây giờ?

Nhạc Thính Phong dùng ngon tay thon dài khẽ lau những giọt bia dưới môi, không hiểu đang suy nghĩ cái gì mà trên mặt lộ ra một nụ cười quỷ dị: “Hahahaha... được rồi, nếu có cháu thật, nhất định sẽ bế về cho mẹ!”

--- O ---

Chương 75: Tao Nhất Định Sẽ Lột Da Con Hồ Ly Tinh Đó Ra

Một buổi tối, Yến Thanh Ti trôi qua thật muôn màu muôn vẻ mà Yến gia thì trôi qua cũng thật sinh động.

Yến gia đèn đuốc trưng cả đêm, đến khi mặt trời mọc cũng chưa tắt.

Yến Minh Châu khóc từ nửa đêm cho tới sáng, làm ầm ĩ cả đêm không cho ai được nghỉ ngơi yên ổn.

Cô ta không chỉ khóc cho tê tâm liệt phế mà còn đập nát đồ đạc ở trong phòng, điện thoại cũng bị đập nát màn hình, lúc này cô ta đang ngồi bệt dưới đất khóc: “Anh ấy... vì một con hồ li tinh mà đòi chia tay với con, vừa rồi con hồ ly tinh kia còn đòi tắm uyên ương với anh ấy, đúng là không biết xấu hổ, đê tiện không khác gì con nhỏ Yến Thanh Ti, một lũ đê tiện...”

Yến Minh Châu đột nhiên đứng lên: “Con hồ ly tinh kia, tao nhất định phải lột da của mày ra... rạch nát cái mặt của mày ra...”

Lạc Cẩm Xuyên từ xưa đến nay đều là bảo vật của Yến Minh Châu, chuyện xảy ra ngày hôm qua là một đả kích cực lớn đối với cô ta.

Diệp Linh Chi vội vàng cản lại: “Đã muộn thế này, con biết chúng nó ở đâu không mà tìm, muốn tìm thì cũng phải đợi sáng mai.”

Yến Minh Châu nhào vào lòng mẹ gào khóc: “Mẹ, anh ấy, sao có thể đối xử với con như vậy, mẹ nói cho con biết? Là con xấu xí, là gia thế không tốt hay là không đủ yêu anh ta? Rốt cuộc con có chỗ nào không tốt, hả mẹ?”

Yến Như Kha lãnh đạm nhìn hai mẹ con, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy thư thái hơn.

Kể từ khi biết Nhạc Thính Phong có người phụ nữ khác, trong lòng cô ta cứ như có một ngọn lửa âm thầm thiêu đốt mọi sự vui vẻ, cô ta đã từng đi tìm Giang Lai với thư ký Tôn nhiều lần nhưng chẳng nghe ngóng được bất cứ tin tức gì về con tiện nhân đó, miệng ai cũng kín như bưng.

Yến Như Kha không dám cho người trong nhà biết Nhạc Thính Phong muốn bỏ cô, cứ âm thầm gặm nhấm một mình, hôm nay thấy Yên Minh Châu như

vậy, bỗng dưng thấy dễ chịu nhiều lắm.

Cô trôi qua không tốt, thì Yến Minh cũng chẳng tốt đẹp mấy, hahaha...

Diệp Linh Chi đau lòng con gái, mở miệng mắng Lạc Cẩm Xuyên thậm tệ: “Thằng nào thằng nấy đều cặn bã như nhau.”

Nói xong hung hăng trừng Yến Tùng Nam một phát.

Yến Tùng Nam lạnh mặt: “Náo cả đêm rồi, Minh Châu con cũng nên sửa cái tính khí đại tiểu thư ấy của con đi.”

Mặc dù là cha ruột nhưng Yến Tùng Nam thấy việc Lạc Cẩm Xuyên có phụ nữ bên ngoài là chuyện bình thường, ông ta cũng quá hiểu rõ con gái mình, chẳng thằng nào có thể chịu được cái tính khí tiểu thư của con bé, đàn ông mà thằng nào chả thích ngoan ngoãn nhẹ nhàng.

Huống hồ, Lạc Cẩm Xuyên lại là công tử con nhà quyền quý, không có phụ nữ bên ngoài mới là lạ ấy.

"Ba, ba mà là ba ruột con sao? Lạc Cẩm Xuyên có phụ nữ bên ngoài, ba còn nói con? Con sai chỗ nào, sai chỗ nào.?

Yến Minh Châu hét ầm lên, cô nàng chưa bao giờ nghĩ mình từng làm sai cái gì.

Diệp Linh Chi vội vàng nói: “Không phải do con, không phải do con, có trách thì trách cái đồ đê tiện kia, mấy năm nay tình cảm con với Lạc Cẩm Xuyên vẫn rất tốt đẹp, nhất định là bị con hồ ly tinh kia câu dẫn nên mới thế.”

“Đúng, nhất định là như thế, nhất định là do con hồ ly tinh kia câu dẫn anh ấy, con phải đi xé nát mặt nó ra...”

Trong mắt Yến Như Kha lóe lên sự châm chọc.

Tình cảm tốt đẹp? Hừm, nếu như tốt đẹp thật thì đã sớm kết hôn rồi, đi lại với nhau tận 3 năm rồi mà đính hôn còn chả có nữa là kết hôn.

Yến Tùng Nam bị làm ồn đau hết cả đầu: “Đừng làm loạn nữa, mai ba tìm Lạc Cẩm Xuyên hỏi xem, dù sao nó cũng là đàn ông, con cũng phải nể mặt nó chút...”

Ông ta vốn muốn nói thêm, “mày cũng phải biết điều một chút, đừng có động cái gì là náo là làm loạn hết lên”, nhưng nhìn thấy Minh Châu lại sắp hét lên nên đành phải ngậm miệng lại.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 76: Đồ Của Yến Thanh Ti Tôi, Ai Cũng Đừng Có Nghĩ Động Vào

Con trai thì tai nạn, con gái thì thành cái dạng này, công ty thì xảy ra một đống chuyện, Yến Tùng Nam chưa bao giờ thấy mệt mỏi như lúc này.

Ông ta bực bội lắc lắc đầu, cầm lấy áo khoác rồi đi ra khỏi nhà.

Yến Tùng Nam lái xe tới một khu dân cư bình thường, nhấn chuông cửa hai lần, cửa phòng mở ra, ông ta đi vào ôm lấy một cô gái trẻ: "Giờ chỉ có chỗ này của em là yên tĩnh thôi."

Cô gái ôn nhu nói: "Anh ngồi xuống trước đi, em lấy nước cho anh."

Yến Tùng Nam dựa lưng vào ghế sa - lon, cô gái trẻ xoay người rót nước. Cô lấy một ít bột phấn trắng từ cái bình đổ vào cốc nước, chất bột trắng nhanh chóng hòa quyện vào nước, không phát hiện ra điều gì khác thường.

Cô nở nụ cười yếu ớt rồi bưng cốc nước qua, quả thật là rất ôn nhu mềm mại.

...

Yến Thanh Ti về đến nhà, chị Mạch đã ở.

Cô đưa cho chị Mạch xem mấy tấm ảnh: "Thế nào, có nhìn ra đây là em không?"

Chị Mạch kinh ngạc: "Đây là em?"

Trong bức hình là một người cắt tóc tém, đầu đội mũ lưỡi trai, phong cách ăn mặc cũng không giống Yến Thanh Ti cho lắm, nhưng thân hình thì lại có chút giống, nên chị Mạch không dám đoán lung tung.

Yến Thanh Ti: "Thế tức là nhìn không ra chứ gì, chị nói xem nếu em đưa tấm ảnh này cho Yến Minh Châu thì như thế nào nhỉ?"

Chị Mạch cũng biết một chút về thân thế cua Yến Thanh Ti, chị hỏi lại: "Em không sợ cô ta tìm đến em à?"

Yến Thanh Ti đùa nghịch ngọn tóc của mình: “Tìm? Sao có thể, có tìm thì cũng là tìm Tiết Tranh? Tìm em làm cái quái gì?”

Yến Thanh Ti đêm qua cố ý ăn mặc trang điểm thành như vậy đi tìm Lạc Cẩm Xuyên, tất cả đều mô phỏng theo Tiết Tranh hết.

Chị Mạch có chút đồng tình cho Tiết Tranh: “Cái cô Tiết Tranh đúng là đáng thương, chả làm gì cũng trúng đạn?”

Yến Thanh Ti: “Đương là không rồi, ai bảo cô ta dám dành vai của em, em chỉ muốn lấy lại thứ thuộc về em mà thôi, với lại em đâu có oan uổng cô ta, cô ta với Lạc Cẩm Xuyên đúng là có chân chó chân mèo với nhau mà.”

Cô đã sớm nói rồi, đồ của cô, ai cũng đừng có nghĩ cướp.

Cho dù có bị đoạt đi, sớm hay muộn cô cũng phải cướp về... là của cô thì ai cũng đừng có nghĩ tới.

Chị Mạch: “Em gửi ảnh đi rồi thì vai diễn này có thể rơi vào tay em sao? Lạc Cẩm Xuyên sẽ giúp em sao?”

Ngón tay Yến Thanh Ti lướt trên màn hình điện thoại, cười tươi như hoa nhìn những tấm hình: “Anh ta có giúp hay không, không quan trọng, quan trọng là vai diễn này sẽ không còn là của Tiết Tranh nữa.”

“Sao lại thế?”

Yến Thanh Ti: “Chị không biết tình tình bà chị quý hóa của em đâu, chỉ cần cô ta cho rằng người trong ảnh là Tiết Tranh thì nhất định sẽ đánh đến tận hang ổ, cho dù Lạc Cẩm Xuyên không chịu nể mặt Yến gia, Yến gia cũng có cách khiến cho một diễn viên nho nhỏ mất vai.”

Chị Mạch trong nháy mắt liền hiểu, Yến Thanh Ti là mượn đao giết người, một hòn đá ném “chết” ba con chim, vừa báo thù được Yến Minh Châu vừa lấy lại được vai diễn chưa kể còn khiến Lạc Cẩm Xuyên ngậm bồ hòn làm ngọt.

“Vãi... em... em... em chất thật đấy...”

Yến Thanh Ti lấy chiếc sim mà cô bảo tiểu Từ mua ở ven đường lắp vào điện thoại, sau đó lựa 10 bức ảnh gửi tới số của Yến Minh Châu. Sau đó lại lôi chiếc sim ra rồi bẻ thành hai nửa, ném vào thùng rác.

Cô cười lạnh: “Chị chờ xem, không quá hai ngày nữa, đạo diễn Phùng nhất định sẽ liên lạc lại với chị.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 77: Người Đắc Tội Anh Ta Chưa Bao Giờ Có Kết Quả Tốt

Chị Mạch cảm thấy lạnh hết cả tóc gáy: “Em dám đảm bảo không có Tiết Tranh thì đạo diễn Phùng sẽ tới tìm em sao?”

Yến Thanh Ti nâng cằm, tự tin nói: “Dám... em đảm bảo một điều em chính là Chiêu quý phi ở trong lòng ông ta.”

Tuy bộ dạng cô lúc này khá lôi thôi lếch thếch nhưng khi tỏ ra tự tin cả khuôn mặt cô sáng bừng cứ như một viên kim cương đang tỏa sáng lấp lánh, cực kỳ xinh đẹp.

Chị Mạch thật tình nói: “Rồi em sẽ nhanh chóng nổi tiếng, cực kỳ nổi.”

Yến Thanh Ti cong môi: “Đây là điều tất nhiên, Yến Thanh Ti em mà không nổi thì đúng là trái ý trời mà.”

"Xời, em thì giỏi rồi, tối bữa trước em bỏ bom Nhạc thái tử mà hai ngày nay không có động tĩnh gì sao?

Yến Thanh Ti nhớ lại chuyện tối qua, cười cười: “Không có...”

Chuyện tối qua chỉ có trời biết đất biết, cô biết, Nhạc Thính Phong biết!

Chỉ có điều Nhạc Thính Phong về sau muốn thế nào, cô không cách nào biết được.

Chị Mạch hỏi: “Em có tính toán gì không? Chị nghe nói, Nhạc Thính Phong này không dễ trêu vào đâu, người nào đắc tội anh ta đều không có kết cục tốt.”

Yến Thanh Ti đả khởi lại tinh thần, nói: “Em cũng không có dễ chọc nha.”

Chị Mạch: “Em ý à, cút sang một bên đê...”

...

Yến Thanh Ti gửi ảnh đi chưa đầy một tiếng, Yến Minh Châu đã biết con hồ ly tinh đê tiện đó là ai. Cũng một phần là do Yến Thanh Ti nhờ chị Mạch tìm

người tung tin Tiết Tranh có Lạc Cẩm Xuyên chống đỡ.

Yến Minh Châu biết tin liền đập vỡ một bình hoa cổ quý giá rồi dẫn Diệp Linh Chi đi tìm Tiết Tranh tính sổ.

Cô đã gọi rất nhiều cuộc cho Lạc Cẩm Xuyên nhưng anh ta không nghe máy, đi tìm cũng tìm không thấy người. Anh ta đang dùng hành động để nói cho cô, bọn họ đã kết thúc thật rồi.

Chính vì thế mà Yến Minh Châu đem tất cả oán hận trong lòng trút lên đầu Tiết Tranh.

Yến Minh Châu yêu Lạc Cẩm Xuyên đến chết đi sống lại, cho dù anh ta thật sự có quan hệ với ả diễn viên này thì cô ta vẫn thay Lạc Cẩm Xuyên biện bạch, nhất định là Tiết Tranh chủ động quyến rũ Lạc Cẩm Xuyên, bằng không thì, anh ta yêu cô ta như vậy sao có thể làm ra chuyện có lỗi với cô.

Yến Minh Châu náo loạn như nào, Yến Thanh ti chẳng quan tâm nhưng chị Mạch thì có, nắm được tin tức liền báo lại với cô - Tiết Tranh đã nhập viện.

Không sai, Tiết Tranh đúng là bị Yến Minh Châu đánh cho vào viện luôn.

Yến Thanh Ti cười lạnh, tuy cô và Tiết Tranh chưa từng gặp mặt nhưng cô tính toán con nhà người ta như vậy đúng là quá ác, nói vậy chứ cô chẳng đồng tính với Tiết Tranh tý nào đâu.

Ai bảo cô ta dám giành vai diễn với cô.

Giới giải trí chính là như vậy, nếu anh không lợi hại thì sẽ bị người khác đoạt mất cơ hội.

Một ngày sau, chị Mạch nhận được điện thoại của đạo diễn Phùng.

Lúc nghe điện thoại chị Mạch cực kỳ điềm tĩnh, không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, chẳng vui cũng cũng chẳng buồn: “Vâng, tôi sẽ báo cho Thanh Ti, hỏi ý kiến cô ấy xong tôi sẽ nhanh chóng báo lại, vâng chào anh.”

Cúp điện thoại, chị Mạch hét lên một tiếng rồi nhào cả thân hình 75 cân lên người Yến Thanh Ti.

“Là đạo diễn Phùng, Chiêu quý phi về tay em rồi đấy, vẫn là của em! Thanh Ti, em đúng là...”

Yến Thanh Ti sắp bị đè bẹp: “Chị... đè chết em rồi...”

Chị Mạch kích động mặt đỏ hết lên: “Đợi hai mươi phút nữa, chị gọi lại cho đạo diễn Phùng, thông báo cho ông ta em đồng ý, Thanh Ti, chị vui lắm.”

Lúc nãy chị không có đáp ứng lại luôn, là vì không muốn để người ta nghĩ họ là cái hạng muốn đuổi thì đuổi muốn gọi thì gọi, tốt xấu cũng phải làm giá một chút, để đạo diễn Phùng nghĩ bọn họ phải cầu xin ông ta mới có được vai này.

Tuy rằng không có năng lực từ chối nhưng cái giá thì vẫn phải có.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 78: Người Đàn Ông Kia, Tôi Không Có Hứng Thú

Chị Mạch kích động: “Nhưng nhắc tới mới nhớ, nghe nói Tiết Tranh thê thảm lắm, hình như bị chấn động não, chưa kể còn bị cào cho nát mặt, chuyến này coi như xong.”

Yến Thanh Ti khinh thường: “Cô ta ôm bắp đùi người đàn ông của Yến Minh Châu, Yến Minh Châu không đánh chết cô ta thì vẫn nhẹ nhàng chán, chị không biết... Yến Minh Châu, cô ta quỵ lụy Lạc Cẩm Xuyên đến thế nào đâu.”

Chị Mạch: “Thế mà em còn...”

Yến Thanh Ti nhún nhún vai: “Đúng thế, là em tự mình chạy đi trêu chọc Lạc Cẩm Xuyên, nhưng chị yên tâm em không đói bụng đến nỗi ăn quàng, trong mắt em, những gì mà Yến Minh Châu coi trọng đều là rác rưởi.”

Yến Thanh Ti chướng mắt Lạc Cẩm Xuyên, nhưng ai bảo gã lại là người mà Yến Minh Châu thích nhất đây, cô muốn trả thù Yến gia, ra tay với Lạc Cẩm Xuyên chính là biện pháp nhanh và tiện nhất.

Nói tóm lại thì, bà đây muốn quyến rũ người đàn ông của mày thì mày làm gì được nào?

Chị Mạch: “Em không sợ Lạc Cẩm Xuyên nói với Yến gia là em đã trở về à?”

“Có gì phải sợ? Lạc Cẩm Xuyên chắc không cần mặt mũi nữa mới dám nói ra, nói với Yến gia thì chẳng khác gì nói anh ta nhìn trúng cô em vợ.”

“Em đúng thật là...”

Chị Mạch thầm nghĩ, đắc tội ai cũng được nhưng đừng có mà dại dột đắc tội với Yến Thanh Ti. Nếu không chắc chắn là rất thảm khốc, chị cũng không dám nghĩ nữa luôn.

“Em đã chướng mắt Lạc Cẩm Xuyên... thế Nhạc Thính Phong thì sao?”

“Anh ta...” Yến Thanh Ti ngập ngừng một lúc: “Cũng chẳng khá hơn Lạc

Cẩm Xuyên được bao nhiêu."

...

Yến Thanh Ti bên này vừa ký kết hợp đồng, đồng ý nhận vai diễn trong phim Tiêu Phòng Điện.

Cận Tuyết Sơ bên kia thì gặp khá nhiều phiền toái, tạm thời không quay MV được, thế nên Yến Thanh Ti liền khăn gói tới phim trường Cảnh Thành tập trung với đoàn làm phim chuẩn bị quay phim.

Vào cái hôm sắp đi, Cận Tuyết Sơ vừa về tới thì gặp Yến Thanh Ti đang chuẩn bị đi.

Yến Thanh Ti nói với Cận Tuyết Sơ: "Tôi phải tới Cảnh Thành quay phim, MV của anh bao giờ quay thì ới tôi một tiếng, sẽ thu xếpchạy qua luôn."

Trên mặt Cận Tuyết Sơ lộ ra chút mệt mỏi nhưng vẫn tươi cười gật đầu với cô: "Được, chỉ sợ đến lúc đó không có tiền mời nổi em thôi."

Yến Thanh Ti khẽ cong môi: "Được quay MV với Tuyết Thần thì có không trả tiền tôi cũng muốn đóng."

Chị Mạch đứng đằng sau thì khoa chân múa tay, giục cô nhanh nhanh lên, còn phải lên máy báy nữa.

Cận Tuyết Sơ nhìn thấy thế liền nói với Yến Thanh Ti: "Chú ý giữ gìn sức khỏe, quay phim thuận lợi nhé."

Yến Thanh Ti gật đầu: "Ukm, cảm ơn."

Khi thấy Yến Thanh Ti và chị Mạch đi vào trong thang máy, anh mới đưa tay bóp bóp trán. Bỗng có tiếng di động vang lên, là người đại diện gọi tới, nhấn nút nhận cuộc gọi.

Người bên kia đầu dây gấp muốn chết: "Tuyết Thần, cậu làm gì mà lại đắc tội với Nhạc thị thế."

Cận Tuyết Sơ nhíu mày: "Người gây khó dễ là Nhạc thị?"

"Lại còn không à? Giám đốc Khúc Kính của Nhạc thị đã chạy tới thu mua Kim Vũ rồi kìa:"

"Tôi qua liền đây."

...

Khúc Kính vừa từ Kim Vũ quay trở lại công ty liền lên ngay phòng làm việc của Nhạc Thính Phong.

Vừa ngồi xuống đã mở miệng: "Đại ca, tại sao nhất định phải thu mua Kim Vũ và Hoàn Nhạc? Hôm nay em vừa qua đó đã bị hét giá cao hơn thị trường tới 30%, 30% đó anh à!"

Hiển nhiên là không có thu mua được rồi. Lúc này Nhạc Thính Phong mới dời mắt khỏi màn hình máy tính: "Tôi thiếu tiền sao?"

Khúc Kính sửng sốt một lúc, lắc đầu: "Đương nhiên là không thiếu rồi, nhưng mà, 30% cũng không phải là một con số nhỏ đâu, có tiền cũng không thể vung như rác thế được."

Nhạc Thính Phong ngả người ra phía sau, dựa vào ghế: "Thế cậu không ám chỉ gì à nếu anh ta không chấp nhận mức giá này... thì trực tiếp cướp về là được."

Tuyến Thần: "Không làm gì cũng bị trúng đạn, oan uổng quá hức hức..."

Nhạc thổ hào: "Là một thổ hào, lúc nào cũng có thể vung tiền như nước."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 79: Không Có Được Yến Thanh Ti, Anh Sẽ Tiếc Nuối Cả Đời

Khúc Kính trợn tròn mắt ngạc nhiên, sau đó liền cười hì hì: “Anh, chúng ta... chúng ta là người văn minh, không thể ăn cướp trắng trợn thế được, bao nhiêu năm rồi chúng ta có làm mấy việc như thế này nữa đâu, đúng không?”

Nhạc Thính Phong: “Tôi có bảo cậu ăn cướp trắng trợn đâu?”

Khúc Kính cười ha hả: “Em hiểu rồi, em sẽ âm thầm ra tay, anh yên tâm, nhất định sẽ không để họ lọt lưới.”

Nhạc Thính Phong khoát tay bảo cậu ta đi ra ngoài, Khúc Kính bĩu môi đứng dậy.

Ra tới cửa, không đi ra luôn mà đứng đó hỏi: “Anh, nghe nói anh bị một đứa con gái chọc điên, ai vậy, nói đi em giúp anh xử lý cô ta.”

Trong mắt Nhạc Thính Phong lóe lên sự lạnh lẽo: “Còn chưa tới lượt cậu?”

Muốn xử lý thì cũng phải là tự anh xử lý.

“Em lắm mồm.” Khúc Kính nhanh chóng đánh bài chuồn.

Vừa đi ra ngoài liền thấy Giang Lai cầm một tập công văn đi đến, anh ta có lòng tốt nhắc nhở một câu: “Bên trong đang có bão.”

Giang Lai liếc anh ta một cái: “Mấy ngày hôm nay, có khi nào mà anh thấy trời yên bể lặng không?

Khúc Kính nghĩ thấy cũng đúng: “Ờ... không có.”

Giang Lai hít một hơi thật sâu rồi gõ cửa bước vào.

“Nhạc Tổng.”

Anh ta chào một tiếng rồi đặt tập tài liệu xuống.

Nhạc Thính Phong mở ra xem một cách từ từ: “Mấy hôm nay cô ấy làm gì?”

Từ sau tối hôm đó, Yến Thanh Ti vẫn chưa thèm liên lạc lại với Nhạc Thính Phong.

Giang Lai biết Nhạc Thính Phong đang hỏi ai, nhưng giờ cậu ta vẫn chưa biết Yến Thanh Ti đã chạy tới phim trường, "Không làm gì cả, vẫn cứ ở trong nhà thôi."

Nhạc Thính Phong cười lạnh: "Cũng kiên nhẫn phết đấy nhỉ, đi nói với Thái Lam Uyên, tạm thời trì hoãn đầu tư, đợi đến khi cô ta không còn gì để diễn nữa, xem cô ta còn im lặng được đến bao giờ."

Nhạc Thính Phong vốn cứ nghĩ, dù gì thì bọn họ cũng đã cùng nhau giết người, trở thành đồng bọn với nhau rồi. Cô ta cũng nên chủ động liên lạc với anh mới phải, kết quả người ta quá ư cứng đầu.

Giang Lai do dự một lát nói: "Nhạc Tổng, dạo này... hình như ngài tốn hơi nhiều thời gian với cô Thanh Ti thì phải?"

Nhạc Thính Phong cầm bút máy ký tên mình lên công văn: "Nói nhiều thế chắc công việc dạo này nhàn nhỉ."

Nét chữ của Nhạc Thính Phong vô cùng khí phách, giống y như con người anh ta.

Nhưng lần này Giang Lai lại thấy những chữ đó như chứa đầy sát khí, từng nét từng nét sắc như đao vạch lên trang giấy.

Giang Lai vội vàng nói: "Xin lỗi sếp, em... lắm mồm quá."

Nhạc Thính Phong quẳng cái bút sang bên cạnh, anh biết bản thân mình đã tốn rất nhiều thời gian cho Yến Thanh Ti.

Nhưng cái cảm giác đó không ai có thể hiểu được, ngay cả anh cũng không hiểu.

Chỉ là cảm thấy, gặp được người phụ nữ này thì nhất định phải chiếm được cô ta, nếu không thì, đó sẽ trở thành sự nuối tiếc của cả đời anh.

Yến Thanh Ti, Yến Thanh Ti, cái tên này, người phụ nữ này, sắp trở thành một bóng ma trong đầu anh, anh phải tóm chặt con ma này lại trong tay mới có thể thoát khỏi khống chế của cô ta.

Nhạc Thính Phong nói: "Tạm thời không cần quan tâm cô ta, cùng đường rồi thì kiểu gì cô ta cũng sẽ mò đến đây cầu xin thôi, chuẩn bị đi, nói với thư ký Tôn, ngày mai đi công tác."

"Vâng thưa sếp."

...

Một tuần sau, Nhạc Thính Phong đi công tác về.

Về nhà nghỉ ngơi một đêm, sáng hôm sau mới đến công ty.

Giang Lai nơm nớp lo sợ đứng trước mặt Nhạc Thính Phong không dám động đậy.

Nhạc Thính Phong đứng trước cửa sổ, ánh nắng buổi sáng xuyên qua tấm kính phủ lên người anh, gương mặt đẹp đến mức khiến cho người khác kinh diễm kia lại lạnh lẽo đến đáng sợ.

Nhạc Thính Phong nheo mắt, sự lạnh lùng trên khóe môi dường như có thể đông lạnh cả thành phố này, anh chậm rãi nói: "Ý của cậu là một tuần nay cô ta vẫn không có bất cứ động tĩnh gì?"

Giang Lai vội vàng nói: "Một tuần trước, cô Yến đã đi quay phim rồi ạ, hiện giờ cô ấy... đang ở Cảnh Thành."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 80: Yến Thanh Ti, Anh Nhất Định Phải Có Được Cô

Nhạc Thính Phong từ từ quay lại, đôi mắt phượng cong cong: "Quay phim à?"

Giang Lai lắp bắp nói: "Thì là... cái bộ phim mà cô ấy bị cướp mất vai diễn ấy ạ, cô Thanh Ti đã lấy lại được vai đó rồi ạ."

Nguyên nhân cụ thể là gì thì Giang Lai cũng biết, nhìn qua thì có vẻ như là "trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi", nhưng... anh vẫn cứ cảm thấy thế nào ấy, không thể đơn giản như thế được, anh đã cho người đi điều tra, những mãi mà không tra ra.

Nét mặt của Nhạc Thính Phong hiện giờ rất bình tĩnh, nhưng trong nội tâm anh ta cực kỳ bực bội, chỉ cần là chuyện liên quan đến Yến Thanh Ti, anh ta chưa bao giờ cảm thấy dễ chịu.

Nhạc Thính Phong nhếch mép: "Ồ... đúng là rất có bản lĩnh, tôi đã đánh giá thấp cô ta rồi."

Anh vốn cho rằng có thể khống chế được Yến Thanh Ti, cô muốn nổi tiếng, nhưng không có cơ hội, đương nhiên sẽ đến cầu xin anh, không ngờ rằng, tự bản thân cô ta cũng có thủ đoạn.

Hừ, cũng phải, một đứa con gái dám giết người, phóng hỏa, không chuyện ác nào không dám làm, thì còn gì mà cô ta không làm được.

Ba năm trước, lúc Yến Thanh Ti bị bắt, anh đợi cô đến cầu xin anh, kết quả là người ta tự mình thoát được.

Ba năm sau, anh cho rằng cô ta sẽ không còn có thể quyến rũ được anh, kết quả thì sao, người ta càng lúc càng trở nên yêu nghiệt.

Chuyện này lại lặp lại một lần nữa, anh thì vẫn ngồi đợi người ta đến cầu xin mình, nhưng người ta lại chẳng cần đến anh cũng có thể tự mình thoát thân.

Trong lòng Nhạc Thính Phong cứ như lửa đốt đứng ngồi không yên, cảm giác nóng nảy bồn chồn khó tả.

Cái cảm giác bị người khác làm cho tức đến phát điên nhưng lại không thể xả ra được, cô ta ở trước mặt anh rõ ràng là rất mong manh yếu ớt, chỉ cần động một đầu ngón tay là có thể giết chết cô ta, nhưng làm thế nào cũng không bắt được cô ta, khiến Nhạc Thính Phong thấy mình cứ như một gã thợ săn đang chạy theo con mồi của chính mình.

Mà Yến Thanh Ti chính là con mồi đó, anh nhất định phải bắt được cô ta.

Đôi mắt sâu thẳm của Nhạc Thính Phong lóe lên vẻ tàn nhẫn: “Cô ta làm thế nào mà giành lại được vai diễn đó?”

Giang Lai thật thà: “Là thế này ạ, Yến Minh Châu biết Tiết Tranh là bồ nhí của Lạc Cẩm Xuyên, cô ta liền đánh cho Tiết Tranh phải nhập viện luôn, sau đó Yến gia tạo áp lực khiến cho Tiết Tranh mất vai diễn này, thế là... đạo diễn nhớ đến cô Thanh Ti.”

Nghe xong, Nhạc Thính Phong “xì” một tiếng đầy khinh thường: “Cậu có tin cô ta không nhúng tay tí gì vào chuyện này?”

Giang Lai: “Nói thật... em không tin.”

Nhạc Thính Phong nới cà vạt trên cổ ra: “Theo sát động tĩnh của Yến Thanh Ti cho tôi, đặt vé máy bay ngày mai đến Cảnh Thành cho tôi.”

Giang Lai ngạc nhiên, thế này là muốn đuổi theo đến tận Cảnh Thành đấy hả?

Anh ta muốn mở miệng khuyên nhưng thấy ánh mắt kiên định của sếp, lại ngoan ngoãn im lặng.

“Vâng”

...

Tối hôm đó tâm trạng của Nhạc Thính Phong không tốt một chút nào, nhưng cậu bạn thân chơi từ nhỏ của anh - Hạ Lan Phương Niên, cậu ta vốn nước ngoài mấy năm nay lại đột nhiên gọi điện đến bảo là đã về nước rồi.

Nhạc Thính Phong: “Cậu bảo định cư luôn ở Mĩ cơ mà?”

“Tôi về nước tìm người, nếu tìm được, tôi lại quay về.” Giọng của anh ta có chút tiếc nuối.

“Ai?”

“Cái này đợi tìm thấy rồi nói đi.”

“Được rồi, tôi không hỏi nữa, cậu đã về rồi thì đến Bích Lan Đình đi, tôi mở tiệc tẩy trần cho câu.”

...

Nửa đêm, tại Bích Lan Đình, vẫn là một đám cậu ấm con cưng của đất Lạc Thành vây quanh nhưng mặt mũi Nhạc thái tử vẫn cứ sầm sì.

Hạ Lan Phương Niên không nhịn được hỏi: “Khó khăn lắm tôi mới về nước một chuyến, cậu không cười một cái cho tôi xem được à?”

Từ lúc ngồi xuống đến giờ Nhạc Thính Phong chưa cười lấy một cái, cả người lạnh lẽo, mấy cô gái hay đấm chân cho anh cũng bị anh dọa cho sợ chạy mất dép.

Khúc Kính lắc đầu: “Nhạc tổng của chúng ta cứ mãi như thế này, chắc tôi sẽ bị ngược chết.”

--- O ---

Chương 81: Đàn Ông Ấy À, Cởi Quần Ra Thì Giống Nhau Hết Thôi

Khúc Kính lắc đầu: "Nhạc tổng của chúng ta cứ mãi như thế này, chắc tôi sẽ bị ngược chết."

Nhạc Thính Phong lắc lắc ly rượu trong tay, lười biếng nói: "Không muốn bị tôi ngược chết, cậu có thể đi tìm Vũ Phóng."

Khúc Kính vừa nghe liền xua tay liên tục: "Không, không... em tốt lắm, tốt cực kỳ luôn, tăng ca suốt đêm không thành vấn đề."

Anh ta còn lâu mới muốn lên cái chốn cao nguyên khỉ ho cò gáy đó với Vũ Phóng, mấy hôm trước thấy ảnh cậu ta, cứ như biến thành một khác, giống hệt dân vô gia cư, dọa anh hết cả hồn.

Hạ Lan Phương Niên cười thành tiếng, khóe mắt mang theo một nét quyến rũ xấu xa, một công tử như hoa như ngọc nháy mắt biến thành một người khiến tất cả mọi người phải đỏ mặt khi trông thấy nụ cười của anh.

Các cô gái trong phòng không kìm nổi mà quay sang nhìn anh ta.

Đám công tử còn lại thì chẳng vui tí nào, mẹ nó chứ đàn ông thôi mà có cần đẹp đến thế không?

Cho nên, có người vì muốn kéo sự chú ý liền to mồm nói: "Ài, có chuyện này tôi nghĩ mãi mà không hiểu, Lạc Cẩm Xuyên thích Yến Minh Châu ở điểm nào, cô ta cứ như một con mụ dạ xoa. Mấy hôm trước còn đánh một tiểu minh tinh nhập viện, còn hủy dung nữa, ôi trời... đúng thật là... nếu là tôi, tôi đã đá cô ta từ lâu rồi, Yến gia thì tính cái gì? Cũng dám làm loạn?

Anh ta vừa mới nói xong, những người xung quanh lập tức nhìn về phía anh ta.

Có cô nói: "Biết đâu Cẩm thiếu gia thực sự yêu vị Yến tiểu thư đó thì sao? Có lẽ anh ta lại thích Yến tiểu thư vì cái tính đó?"

"Hừ, đừng có mà mơ hão, yêu đương thật lòng mà còn cặp kè với ngôi sao à? Mấy bức ảnh đó mọi người nhìn thấy chưa? Trong điện thoại tôi vẫn còn lưu mấy bức đây này, anh ta với cái cô minh tinh gì gì đó đứng ôm ấp ở bãi

đỗ xe, tôi thấy thì cái tên Lạc Cẩm Xuyên này gấp đến độ muốn làm luôn ở đấy rồi ấy chứ, đàn ông ấy à, như nhau cả thôi. Bề ngoài thì rõ đạo mạo đứng đắn, nhưng cởi quần ra rồi thì cũng thế mà thôi.

Khúc Kính tò mò nói: “Ảnh gì? Đâu? Tôi xem nào?”

Người nọ vội lấy điện thoại ra tìm ảnh đưa cho Khúc Kính.

Khúc Kính cầm lấy xem rồi nói: “Chậc, đúng thật là nhìn mặt Lạc Cẩm Xuyên này, đúng là đang hưng phấn lắm đây, bình thường thích giả vờ đứng đắn lắm cơ mà? Ô, hết rồi, không có mấy cảnh đằng sau à? Cứ theo cái kiểu này thế nào cũng làm luôn ở bãi đỗ xe ấy nhỉ... Ài”

Khúc Kính vừa dứt lời, chiếc điện thoại trên tay đột nhiên bị cướp mất, anh ta quay sang nhìn lại thì thấy Nhạc Thính Phong đang cầm nó, vẻ mặt rất kỳ lạ.

Khúc Kính cười ha hả: “Anh, cái gã Lạc Cẩm Xuyên đúng là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong được.”

“Cô gái này là Tiết Tranh?”

Giọng nói của Nhạc Thính Phong quá bình tĩnh, khiến Hạ Lan Phương Niên phải liếc anh một cái.

Anh ta chơi với Nhạc Thính Phong cũng lâu năm rồi, lại còn là một luật sư hàng đầu, trực giác của anh cực kỳ nhạy cảm, liếc một cái là phát hiện giọng nói của Nhạc Thính Phong có gì đó bất thường.

Chủ nhân của chiếc di đông gật đầu: “Đúng thế, Nhạc thiếu, đây chính là Tiết Tranh, Yến Minh Châu thấy mấy bức ảnh này liền lao đến đập cho cô ta một trận, đánh cho cô ta ngất xỉu ngay tại chỗ, phải gọi xe cấp cứu đến đưa vào bệnh, quả này chắc phải nằm viện hơn tháng.”

Nhạc Thính Phong nhìn mấy bức ảnh đó một lúc lâu, bỗng anh cười phá lên.

Nhạc Thính Phong đẹp trai mọi người ở đây ai cũng biết, khi anh ta cười lên thì lại càng quyến rũ, những người nhìn thấy anh ta cười mới biết nó là như thế nào, họ đều phải thốt lên rằng, nếu như cuộc đời này của bạn chưa nhìn thấy Nhạc Thính Phong cười thì coi như bạn chưa bao giờ nhìn thấy mặt trời mọc.

Toàn bộ những người trong phòng đều ngẩn ra, không ai dám nói tiếp.

Chỉ có một người - bạn thân từ bé của Nhạc Thính Phong mới nhìn ra, nụ cười này của anh ta phải dùng hai từ dữ dằn để hình dung, anh ta đang cực kỳ tức giận.

Hạ Lan Phương Niên len lén liếc nhìn bức ảnh, đôi nam nữ trong ảnh hình như đang hôn nhau, không nhìn thấy gương mặt của người con gái nọ, chỉ có thể thấy được dáng người của cô gái đó không tệ.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 82: Nhạc Thính Phong Nghĩ Anh Đã Bị Người Ta Chơi Cho Một Vố Thật Đau

Không hiểu những tấm ảnh này ẩn chứa bí mật gì mà lại khiến Nhạc Thính Phong... tức giận đến thế.

Hạ Lan Phương Niên nhìn chằm chằm vào cô gái trong bức ảnh, thấy nó có gì đó không ổn.

Hạ Lan Phương Niên nhìn thấy ngón tay của Nhạc Thính Phong lướt lướt vài cái, share mấy bức ảnh đó về di động của mình sau đó xóa sạch ảnh trên cái máy kia.

Hạ Lan Phương Niên...

Nhạc Thính Phong quẳng chiếc di động lại cho Khúc Kính, đứng dậy rời đi luôn, thậm chí còn chẳng buồn chào Hạ Lan Phương Niên lấy một câu.

Tất cả mọi người trong phòng đều sửng sốt, Nhạc thái tử hôm nay bị làm sao thế?

Hạ Lan Phương Niên có chút nghi ngờ liền đứng dậy đuổi theo hỏi: "Thính Phong, cậu không sao đấy chứ? Mấy tấm ảnh đó làm sao thế? Hay là cái cô Tiết Tranh mà bọn họ nói đến có quan hệ gì với cậu?"

Nhạc Thính Phong dừng lại cười nói: "Tiết tranh... được lắm, Tiết Tranh... tôi thực sự không ngờ được, cô ta lại có tiền đồ thế cơ đấy."

Yến Minh Châu và tất cả mọi người đều cho rằng đó là Tiết Tranh.

Nhưng Nhạc Thính Phong không mù, cho dù không nhìn thấy mặt, dù cô ta có mặc một bộ quần áo khác, anh chỉ cần liếc một cái là có thể nhận ra, đó chính là... Yến Thanh Ti -----Yến Thanh Ti!

Yến Thanh Ti, mẹ nhà nó, cô ta cũng thật thủ đoạn, một mặt thì quyến rũ anh, lật mặt phát thì bò lên Lạc Cẩm Xuyên.

Thảo nào cô ta có thể cướp lại cái vai diễn đó một lần nữa, hóa ra là dùng cách đó để đoạt về.

Giỏi lắm, cô giỏi lắm!

Đây là lần đầu tiên Nhạc Thính Phong anh bị người ta chơi cho một vố đau như vậy.

Thế mà anh vẫn còn ngu ngốc ngồi ở đây đợi Yến Thanh Ti chạy đến cầu xin, người ta căn bản là không cần.

Hạ Lan Phương Niên thấy rất bất an: "Cậu, rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Tôi chưa bao giờ thấy cậu như thế này cả."

"Tôi còn có việc, sau này kể cho cậu nghe sau."

Nói xong đi thẳng ra cửa, Nhạc Thính Phong gọi điện cho Giang Lai.

"Đặt vé máy bay đến Cảnh Thành cho tôi, ngay lập tức."

Nửa đêm nửa hôm, Giang Lai vừa nghe thấy giọng của Nhạc Thính Phong liền biết là lại có chuyện rồi, vội vàng nói: "Nhạc Tổng, đã... đặt vé của ngày mai rồi..."

Giang Lai còn chưa nói xong, Nhạc Thính Phong đã quát lên cắt đứt lời anh: "Tôi muốn bây giờ, ngay lập tức."

Giang Lai cầm điện thoại mà tay run run, chuyện gì xảy ra thế này hả giời!

Qua điện thoại thôi Giang Lai cũng cảm giác được cơn thịnh nộ của Nhạc Thính Phong.

Cậu biết tính tình của Nhạc Thính Phong không được tốt cho lắm, nhưng mấy năm nay tuổi càng lớn thì tính tình cũng ôn hòa hơn, tuy dạo gần đây có hơi thất thường nhưng chưa bao giờ như thế này cả, giống hệt như một quả bom đã được châm ngòi, một giây sau là có thể phát nổ.

Giang Lai thấy thật may mắn là bây giờ cậu ta không ở bên cạnh vị hung thần này.

Anh ta thật cẩn thận trả lời lại: "Vâng, em kiểm tra ngay bây giờ đây ạ."

Giang Lai bò dậy mở máy tính tay run run lên mạng tra lịch trình của các chuyến bay đêm nay, thật đáng tiếc, không có chuyến nào đến Cảnh Thành cả.

Giang Lai lý nhí: “Nhạc Tổng, đêm nay không có chuyến nào bay đến Cảnh Thành cả, em đổi thành chuyến bay sớm nhất của sáng ngày mai được không sếp?”

Nhạc Thính Phong chưa nghe xong đã cúp điện thoại.

“A lô, sếp, sếp, Nhạc Tổng... ôi...”

Giang Lai cầm điện thoại mà buồn bực, rốt cuộc là tên khốn nào nửa đêm nửa hôm còn đi chọc vào vị tổ tông này thế, có để cho người ta sống yên ổn không thì bảo?

Nhạc Thính Phong phóng xe như bay về nhà, không vào phòng khách mà đi thẳng vào gara để xe, thay sang một chiếc xe đua khác đi ra.

Nhạc phu nhân vừa bước ra thì bị dọa cho sợ mất mật: “Thính Phong, con làm sao thế?”

“Con đi ra ngoài một chuyến” giọng nói của Nhạc Thính Phong vẫn rất bình thường, hoàn toàn không thể phát hiện sự phẫn nộ đang phun trào.

--

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 83: Chỉ Vì Một Phụ Nữ Mà Anh Lại Mất Bình Tĩnh Đến Vậy

Nhạc phu nhân nhìn thấy cái xe mà phát hoảng: "Nhưng con lôi cái Pagini này ra làm gì? Chẳng phải con đã bảo là không chơi đua xe nữa mà?"

Đàn ông có ai không thích xe cộ đâu, Nhạc Thính Phong cũng thế, anh thích, anh có tiền, thế là anh chơi thôi, trong gara của anh cất giấu những chiếc siêu xe xa hoa, đẳng cấp nhất thế giới, tổng giá trị phải lên đến hàng tỉ, anh cũng có một thời niên thiếu lông bông như những chàng trai khác, cá độ, đua xe, có gì mà anh chưa từng chơi.

Chiếc Pagini này trị giá 35 tỷ, trong bộ sưu tập xe đua của Nhạc Thính Phong cũng chẳng phải là chiếc tốt nhất.

Nhạc Thính Phong mở cửa xe ngồi vào tay lái: "Con đi có việc."

Nhạc phu nhân nghe xong càng hoảng: "Việc gì? Ở đâu? Con... Con lại đi đua xe với người ta hả? Con trai, con đừng có đi đấy nhé."

Nhạc Thính Phong căn bản không để ý đến bà, đóng cửa xe lại, khởi động xe phóng thẳng ra ngoài. Nhạc phu nhân tức đến mức đau cả tim: "Đang yên đang lành, rốt cuộc là làm sao thế không biết?"

Hạ Lan Phương Niên cứ luôn cảm thấy Nhạc Thính Phong có cái gì đó không ổn, liên tục gọi cho anh, cuối cùng Nhạc Thính Phong cũng nhấc máy, Hạ Lan Phương niên vội hỏi: "Nhạc Thính Phong, cậu đang ở đâu đấy?"

Nhạc Thính Phong một tay nắm vô lăng, ánh đèn của những tòa nhà cao tầng lướt qua cửa sổ xe, tốc độ nhanh đến mức người bình thường không nhìn rõ được cảnh vật hai bên đường nữa rồi.

Nhạc Thính Phong thản nhiên đáp: "Đang trên đường."

"Trên đường? Đường nào? Cậu đi đâu đấy?"

"Cảnh Thành"

Cái giây phút đó Hạ Lan Phương Niên cảm thấy cái thằng này điên rồi, "Khuya khoắt thế này cậu chạy đến đó làm cái gì? Oh, shit, cậu còn định lái

xe đi đến đó, cậu điên rồi đấy à?... xa như thế, ngồi máy bay cũng phải hơn hai tiếng mới đến nơi.”

Nhạc Thính Phong cúp điện thoại luôn.

Chính vì muộn như thế này nên anh mới phải tìm thứ gì đó để làm, đêm nay làm sao anh có thể ngủ được?

Yến Thanh Ti... cô đúng là... ha ha...

...

Từ lúc bị Nhạc Thính Phong cúp điện thoại, Hạ Lan Phương Niên cũng có gọi thêm mấy cuộc nữa nhưng anh ta không tiếp.

Lạc Thành cách Cảnh Thành khoảng hơn 1300km, đây là tính theo đường chim bay, giả dụ Nhạc Thính Phong phóng hết tốc độ, mỗi giờ đi được 400km, như thế cũng phải mất hơn ba tiếng đồng hồ mới đến nơi.

Quan trọng là nếu anh ta phóng 400 cây một giờ thật, thì có mà bị cảnh sát giao thông tuýt gãy còi, bất kể thế nào đi chăng nữa, ít nhất phải 6 tiếng đồng hồ mới đến được Cảnh Thành.

Hạ Lan Phương Niên ngồi trên xe mà lòng phiền muốn chết, chắc tối nay anh không ngủ được mất.

Không biết mấy tấm ảnh đó làm sao vậy.

Anh chưa bao giờ thấy Nhạc Thính Phong mất bình tĩnh đến thế, mà lại trong thời gian cực ngắn nữa, hồi trước trẻ ngươi non dạ thì không tính, mấy năm nay rõ ràng đã trở nên thành thục chững chạc lắm rồi cơ mà.

Mấy tấm ảnh này chắc chắn có vấn đề.

Hạ Lan Phương Niên lắc đầu, lúc còn sống mà có thể nhìn thấy Nhạc Thính Phong vì một người phụ nữ mà mất bình tĩnh, đúng là kỳ tích.

...

6h 43 phút sáng, Nhạc Thính Phong đã lái xe hơn năm tiếng đồng hồ mới đến được Cảnh Thành, trời đã tờ mờ sáng.

Trên đường đến đây, anh bị một đám xe cảnh sát đuổi theo vây lại, buộc phải dừng xe, Nhạc Thính Phong chỉ gọi một cú điện thoại, chẳng mấy chốc lại được cho đi tiếp.

Phóng như điên trên đường lại thêm một đêm không ngủ, lửa giận trong Nhạc Thính Phong cũng vơi đi chút ít, anh cũng dần dần lấy lại được sự bình tĩnh.

Chỉ vì một người phụ nữ mà khiến anh mất bình tĩnh đến như thế, nói ra chính bản thân anh còn thấy buồn cười.

Trên gương mặt điển trai của Nhạc Thính Phong lộ ra vẻ châm chọc, bao nhiêu năm rồi anh chưa từng mất kiểm soát như thế, Yến Thanh Ti, cô ta quả là có bản lĩnh. Cuộc sống của anh, bởi sự xuất hiện của Yến Thanh Ti mà chia làm hai thái cực.

Đối mặt với người khác, Nhạc Thính Phong cao ngạo lạnh lùng, trầm ổn chững chạc.

Đối mặt với Yến Thanh Ti, trong thoáng chốc tất cả lý trí của anh đều biến mất, biến thành một con người mà ngay chính anh cũng không nhận ra.

--- O ---

Chương 84: Mài Dao Xử Lý Yến Thanh Ti

Sắp đến nơi cần đến, rồi sẽ nhanh chóng nhìn thấy người phụ nữ đó, trái ngược với lúc trước hiện tại Nhạc Thính Phong khá là bình tĩnh.

Anh phải nghĩ thật kỹ xem nên xử lý Yến Thanh Ti thế nào.

Bằng không thì, sao anh có thể nuốt trôi cơn giận này chứ.

Lại lái xe thêm nửa tiếng nữa thì đến địa điểm quay phim, lúc này điện thoại của Nhạc Thính Phong vang lên.

Anh vốn không định nhấc máy, nhưng liếc thấy đó là Giang Lai gọi đến nên thuận tay nhấc máy luôn: “A lô?”

Giang lai lắp ba lắp bắp: “Nhạc Tổng... cô... Thanh Ti, sáng nay... đã lên chuyến bay lúc 6h 10 phút... trở về. về Lạc Thành rồi ạ.”

Nhạc Thính Phong...

...

Hơn bốn tiếng đồng hồ sau, Giang Lai đến sân bay của Lạc Thành đón Nhạc Thính Phong.

Thức trắng đêm, lại lái xe năm giờ liền, ngoại trừ đôi mắt đỏ lên, vằn cả tia máu thì tinh thần của Nhạc Thính Phong vẫn rất tốt.

Anh rất bình tĩnh, vẫn lạnh lùng cao ngạo.

Giang Lai đến đón anh, vội vàng nói: “Thiếu gia. ngài. cả đêm không ngủ rồi, về nhà nghỉ ngơi trước đã, xe của ngài tôi đã yêu cầu công ti con ở bên đó vận chuyển về đây cho ngài rồi.”

Trời vừa sáng thì nhận được tin Yến Thanh Ti đã lên máy bay quay về Lạc Thành, cậu ta nghĩ cậu sắp phát điên mất, đúng là đày đọa con người ta mà.

Lúc Giang Lai gọi điện thoại cho Nhạc Thính Phong, cậu ta như sắp chết đến nơi, vội vàng đặt vé cho chuyến bay sớm nhất về Lạc Thành cho thiếu gia, sau đó, chờ thiếu gia quay về.

Hành hạ nhau cả đêm thế này, rốt cuộc là vì cái gì Giang Lai cũng chẳng rõ nữa.

Kể từ khi Nhạc Thính Phong tiếp quản vị trí tổng giám đốc, cậu rất ít khi gọi anh ấy là thiếu gia, nhưng vừa nãy khi nhìn thấy bộ dạng của Nhạc Thính Phong, cậu bỗng buột miệng gọi là 'thiếu gia'.

Thính Phong ngồi lên xe liền nhắm mắt lại, lạnh nhạt nói: "Đến thẳng khu Cẩm Nhạc Viên."

Giang lai không dám nói nhiều, vâng một tiếng.

Cẩm Nhạc viên chẳng phải là chỗ của cái cô rất biết cách hành hạ người khác --- Yến Thanh Ti sao?

Đến cửa khu, bảo vệ chặn lại không cho vào, Giang Lai nói: "Chúng tôi là bạn của cô Yến nhà ở tòa nhà số 9, tầng 17, phòng số 2, chúng tôi đến đón cô ấy đi ăn cơm."

Nghe Giang Lai nói rành mạch như thế bảo vệ liền cho anh vào: "Thế à, vậy các anh vào đi."

Xe dừng lại trước tòa nhà nơi Yến Thanh Ti ở, Nhạc Thính Phong đột nhiên mở mắt.

"Đưa điện thoại đây, cậu ở dưới này đợi tôi."

Giang Lai không biết tại sao Nhạc Thính Phong lại cầm điện thoại của anh nhưng vẫn ngoan ngoãn đưa cho Nhạc Thính Phong.

Nhạc Thính Phong xuống xe, cầm điện thoại của Giang Lai đi vào trong tòa nhà.

Trong lòng Giang Lai tràn đầy lo lắng, thiếu gia lại làm sao thế không biết, hy vọng đừng làm ra chuyện gì lớn, anh không có điện thoại không gọi được cho 120, 119 hay là 110 đâu, lo lắm à nha.

Nhạc Thính Phong bước vào trong thang máy thuận tay bấm một dãy số điện thoại.

Yến Thanh Ti đi quay phim một tuần trời, miễn cưỡng cũng coi như thuận lợi, tuy cũng có xung đột với các diễn viên khác trong đoàn làm phim, cũng

bị phó đạo diễn mấy lần ra ám hiệu muốn chơi quy tắc ngầm với cô, nhưng dù thế nào đi chăng nữa thì cũng đã qua rồi.

Mấy ngày hôm nay tạm thời không có phần diễn giành cho vai của cô, đoàn làm phim của đạo diễn Thái cũng sắp khai máy, thế nên Yến Thanh Ti quay về một chuyến.

Đang thu thập đồ đạc, điện thoại đột nhiên vang lên.

Nhìn thấy số lạ, Yến Thanh Ti do dự một chút rồi mới nhấc máy: “A lô... ai đấy ạ...?”

“Đang ở đâu?”

Yến Thanh Ti nghe được giọng nói đó thì ngẩn người, Nhạc Thính Phong?

Cô vội nhìn lại cái số lạ một lần nữa, âm thầm nghiến răng đưa điện thoại lên nghe tiếp, cố gắng lấy giọng bình tĩnh nhất để nói chuyện: “Đang quay phim ở bên ngoài.”

Nhạc Thính Phong thong dong: “Thật không? Nhưng giờ tôi muốn làm cái việc trong hai đêm mà em nợ tôi.”

Yến Thanh Ti không nghe ra sự kỳ quái trong giọng anh, nhướng mày: “Sao? Muốn làm với tôi bằng điện thoại à?”

Nhạc Thính Phong bước ra khỏi thang máy: “Được, em rên hai tiếng cho tôi nghe xem sao.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 85: Nhạc Tiên Sinh, Anh Đang Ghen Đấy À?

Nhạc Thính Phong bước ra từ thang máy: “Được, em rên hai tiếng cho tôi nghe xem sao.”

Yến Thanh Ti nghiến răng ken két, hít sâu một hơi, nói: “Tôi thì không sao, nhưng Nhạc tiên sinh xác định chỉ có thế thôi à?”

“Đương nhiên là không rồi, tôi thích súng thật đạn thật hơn... mở cửa ra.”

Yến Thanh Ti giật mình, nói: “Tôi đang ở ngoài quay phim thật mà.”

Nhạc Thính Phong cười lạnh: “Đừng có ở trong đó giả chết với tôi, tôi biết em đang ở đây, em không muốn tôi gọi người phá cửa nhà em thì ngoan ngoãn mở cửa ra cho tôi.”

Yến Thanh Ti giật bắn suýt thì rơi điện thoại, cô vội chạy đến cửa ra vào, kiễng chân nhìn qua mắt mèo xem người đứng ngoài cửa là ai, vừa nhìn thấy đôi mắt đỏ lừ hằn đầy tia máu của Nhạc Thính Phong, cô sợ đến nỗi chân mềm nhũn.

Rõ ràng biết là anh ta không nhìn thấy mình nhưng Yến Thanh Ti vẫn có chút khiếp sợ.

Người đàn ông đứng ngoài cửa đang mỉm cười, nhưng bao nhiêu năm lăn lộn trong nguy hiểm, trực giác của cô cực kỳ nhạy bén với những mối nguy hiểm, Nhạc Thính Phong nhất định có vấn đề.

Yến Thanh Ti biết, chuyện lần trước vẫn chưa xong, Nhạc Thính Phong sớm muộn gì cũng tìm cô để tính sổ.

Nhạc Thính Phong vẫn rất kiên nhẫn, anh đứng ngoài cửa từ từ cởi chiếc cúc áo trên cùng ra. Chậm rãi nói: “Đừng để tôi nói đến lần thứ hai.”

Yến Thanh Ti siết chặt điện thoại, tức tối mở cửa ra: “Sao anh biết chỗ này?”

Nhạc Thính Phong không để ý đến cô, tắt điện thoại, đẩy cô ra rồi đi thẳng vào trong phòng.

Nhạc Thính Phong ghét bỏ nhìn mọi thứ xung quanh phòng nói: “Có đàn

ông từng vào đây rồi.”

Yến Thanh Ti cắn răng: “Nói nhảm vừa thôi, trợ lý của tôi ngày nào chẳng tới.”

“Đó cũng là đàn ông.”

Yến Thanh Ti đề phòng nhìn anh ta: “Anh đến đây làm cái gì?”

Nhạc Thính Phong cười rộ lên, vứt điện thoại sang một bên, cởi áo khoác ra, khẽ nhếch đôi môi mỏng đỏ tươi và nhìn Yến Thanh Ti bằng một ánh mắt khát máu: “Làm --- em! Nào, rên thử tôi nghe xem?”

Yến Thanh Ti tức giận: “Anh cút về nhà mà nghe mẹ anh rên ấy.”

Lúc này, nét mặt của Yến Thanh Ti cực kỳ không tốt, có hơi trắng bệch, phẫn nộ nhìn chằm chằm Nhạc Thính Phong.

Nhạc Thính Phong tiến lại gần Yến Thanh Ti, dùng hai ngón tay nâng cằm cô lên, làm ra vẻ lỗ mãng: “Tôi thích nghe cháu gái tôi rên hơn.”

Yến Thanh Ti gạt phắt tay của Nhạc Thính Phong ra: “Cút...”

Nhạc Thính Phong đột ngột bế thốc cô lên quẳng lên giường.

“Được lắm, tôi cũng muốn ‘cút’ lên giường với em, không ngờ suy nghĩ của hai chúng ta lại không trùng mà hợp.”

Yến Thanh Ti trong lòng giật thót, ngay lập tức bò dậy, nhưng vừa mới động đậy đã bị Nhạc Thính Phong đè lại.

Nhạc Thính Phong cởi cà vạt ra tiện tay trói chặt cổ tay Yến Thanh Ti lại, sau đó buộc đầu còn lại vào thành giường.

Yến Thanh Ti khẩn trương đến đỏ cả mặt, “Mẹ nhà anh chứ, Nhạc Thính Phong anh biến thái vừa vừa thôi, cởi ra.”

Lúc này, tâm trạng của Nhạc Thính Phong hình như không tệ, đứng dậy đi một vòng trong phòng Yến Thanh Ti, tìm được một cái kéo: “Giả vờ làm trinh tiết liệt nữ làm cái gì? Tôi nhớ em đâu có phải là một người phụ nữ dè dặt gì? Đã bò lên giường với Lạc Cẩm Xuyên rồi mà còn vờ như không có kinh nhiệm?”

Sắc mặt Yến Thanh Ti trắng bệch, ngay lập tức hiểu ra.

Nhạc Thính Phong đã biết chuyện cô tìm tới Lạc Cẩm Xuyên.

Yến Thanh Ti không biết Nhạc Thính Phong biết được bao nhiêu, cố ý nói: "Lạc Cẩm Xuyên cái gì? Nói cho rõ ràng ra xem nào? Tại sao tôi lại không biết gì?"

Nhạc Thính Phong nghiến ê hết cả răng: "Còn cứng miệng? Mấy bức ảnh chụp thân mật lắm cơ mà, cảm giác dã chiến ở bãi đỗ xe là như thế nào? Thích lắm nhỉ?"

Yến Thanh Ti bỗng tỉnh táo lại, chắc anh ta nhìn thấy mấy tấm ảnh đó nên nhận ra cô, cô lạnh lùng nhìn Nhạc Thính Phong: "Vậy Nhạc tiên sinh anh đang làm cái gì thế? Ghen à?"

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 86: Yến Thanh Ti, Cô Còn Có Thể Hèn Hạ Đến Mức Độ Nào Nữa?

Nhạc Thính Phong nhướng mày không nói câu nào, dùng cái kéo trong tay cắt nát quần áo trên người Yến Thanh Ti.

Anh ta chẳng có vẻ gì là đang giận dữ, nhưng những gì mà anh ta nói ra lại chọc đúng vào nỗi đau trong lòng Yến Thanh Ti.

Nhạc Thính Phong lạnh lẽo nói: "Bị Lạc Cẩm Xuyên chơi qua rồi, tôi cũng chẳng thèm động đến nữa đâu."

"Nào, nói tôi nghe thử xem, cảm thấy không quyến rũ nổi tôi nên quay sang dụ dỗ Lạc Cẩm Xuyên đấy hả?"

Vốn dĩ hôm nay Yến Thanh Ti đã cảm thấy không được khỏe cho lắm, cô còn chưa ăn sáng, ba năm ở nước ngoài, có lúc không có một đồng nào để ăn cơm đành chịu đói, ngay cả một ngụm nước ấm cũng không được uống, cứ thế kéo dài thành bệnh đau dạ dày. Yến Thanh Ti cũng không biết giờ cô đang đau dạ dày hay bị những lời nói của Nhạc Thính Phong chọc cho đau đớn.

Trên thế giới này, không một ai tin cô, không một ai...

Tất cả đều nghĩ, Yến Thanh Ti cô là một con hồ ly tinh, không làm kẻ thứ ba thì không chịu được, chỉ cần là đàn ông thì cô sẽ lên giường với họ, không biết liêm sỉ, không biết xấu hổ... ai ai cũng đều cho rằng cô là người như thế.

Kể cả Nhạc Thính Phong, anh ta cũng nghĩ như thế.

Yến Thanh Ti cứ tưởng bản thân đã quá quen với điều này rồi, sẽ chẳng lãng phí sức lực cho những chuyện như vậy nữa, nhưng đến giờ cô mới phát hiện ra rằng, mình vẫn để ý đến những gì người ta bàn tán, vẫn thấy đau đớn vì những lời nói đó, thì ra cô không mạnh mẽ như cô tưởng tượng.

Yến Thanh Ti cô từ lúc sinh ra đã phải chịu quá nhiều đau khổ, trong hoàn cảnh ác liệt đó cô học được cách làm cho mình mạnh mẽ hơn, kiên cường hơn. Hoàn cảnh càng tồi tệ, cô càng phải khiến bản thân mình trở nên mạnh mẽ hơn nữa. Cô cười lạnh, quay đầu đi mặc kệ anh ta, giờ có nói gì với anh ta cũng vô dụng cả thôi, anh ta là một thằng điên.

Nhạc Thính Phong siết cằm Yến Thanh Ti, bắt cô quay mặt lại nhìn anh.

Đôi mắt phượng của Nhạc Thính Phong lạnh lùng nhìn cô: "Nói chuyện."

Yến Thanh Ti cười, gương mặt không chút son phấn vẫn rất kiều diễm quyến rũ đến chết người, có lẽ là cô mà muốn quyến rũ ai thì sẽ không bao giờ thất bại:

"Vậy, Nhạc tiên sinh, anh muốn nghe tôi nói gì?"

"Trả lời câu hỏi vừa nãy của tôi?"

Quần áo trên người Yến Thanh Ti đã bị cắt nát, để lộ nội y màu tím sậm, làn da mịn màng như ẩn như hiện, cực kỳ mê hoặc.

Yến Thanh Ti nhìn chằm chằm vào Nhạc Thính Phong, cho dù trên người không có cái gì che đậy cũng chẳng khiến cô phải xấu hổ, cô nói: "Anh là người đàn ông của Yến Như Kha, Lạc Cẩm Xuyên là người yêu của Yến Minh Châu, ngủ với anh hay anh ta thì có gì khác nhau? Dù sao từ trước đến nay tôi vốn đã phóng đãng, lại chuyên đi làm kẻ thứ ba, chuyên ngủ với đàn ông của người khác, điều nay không phải anh đã biết từ lâu rồi sao? Năm đó, ngay từ lúc bị bắt gian, anh phải hiểu rõ hơn bất cứ ai chứ?"

Từng câu từng chữ mà Yến Thanh Ti nói ra đều tràn ngập châm chọc và khiêu khích.

Những lời này của Yến Thanh Ti khiến cho Nhạc Thính Phong cảm thấy chói tai vô cùng, chỉ muốn bịt ngay mồm cô lại, người phụ nữ này, chưa bao giờ nói được câu nào dễ nghe.

Nhạc Thính Phong bóp chặt cằm của Yến Thanh Ti: "Yến Thanh Ti cô còn muốn chống đối tôi nữa à? Có tin tôi đánh chết cô không?"

Yến Thanh Ti hất cằm đưa mặt sát về phía anh ta, "Đánh đi, anh mà không đánh thì phải gọi tôi là mẹ."

Nhạc Thính Phong không kiềm chế được nữa, cúi đầu cắn thật mạnh lên môi Yến Thanh Ti, "Yến Thanh Ti, có lúc tôi thật rất muốn biết, cô có thể hèn hạ đến mức nào.

Nhạc Thính Phong dùng lực cắn đến nỗi bật cả máu, rất đau, đúng là rất đau nhưng đối với những nỗi đau mà Yến Thanh Ti từng trải qua không đáng để

nhắc đến.

Yến Thanh Ti vươn lưỡi liếm vết máu, cười đến yêu nghiệt, nhưng ngữ điệu lại khiến người ta tức chết: “Đến mức nào ấy à? Cái này tôi cũng không nói rõ được, những anh có thể thể thử bằng cách đưa cha anh đến trước mặt tôi, nói không chừng tôi lại thành mẹ kế của anh, còn có thể sinh thêm cho anh một đứa em trai.”

--- O ---

Chương 87: Nhạc Thính Phong, Anh Dựa Vào Cái Gì Mà Quản Lý Tôi?

Yến Thanh Ti biết thực ra ở trước mặt Nhạc Thính Phong cô cũng chỉ bé nhỏ như một con kiến, cô làm thế chỉ để phô trương thanh thế mà thôi. Ít nhất cũng phải khiến cho anh ta không dễ chịu gì.

Anh ta dựa vào cái gì mà dám sỉ nhục cô.

"Roẹt" một tiếng, váy cô bị xé thành hai nửa.

Nhạc Thính Phong lạnh băng nhìn cô: "Xin lỗi, trượt tay."

Lúc này trên người Yến Thanh Ti chỉ còn lại bộ đồ lót, ngoài ra thì chẳng còn gì khác, nằm trên giường như một con dê đang đợi người ta làm thịt.

Yến Thanh Ti cũng lạnh lùng đáp trả: "Không sao, dù sao Nhạc tiên sinh có rất nhiều tiền, bồi thường ngang giá là được, còn cả áo nữa, Nhạc tiên sinh đừng có hòng quỵt nợ."

Nhạc Thính Phong không để ý đến cô, anh đang thưởng thức, anh không thể không thừa nhận dáng người của Yến Thanh Ti rất đẹp, không quá gầy hay quá béo, đúng kiểu thêm một phần thì béo mà bớt một phần thì gầy, vòng eo thanh mảnh nhỏ nhắn.

Nói ra thì, Nhạc Thính Phong cũng chỉ ngủ với Yến Thanh Ti có một lần, dù sai đó cũng đã là chuyện của ba năm trước.

Giờ nghĩ lại, Nhạc Thính Phong cảm thấy, đêm hôm đó, quả thật là rất khoan khoái, cả tâm hồn và thể xác đều vui sướng.

Người phụ nữ này cũng chỉ có thân thể là khiến người ta yêu thích.

Bàn tay Nhạc Thính Phong lướt qua vùng bụng dưới của Yến Thanh Ti: "Làm mẹ kế của tôi ấy à, kế hoạch không tồi, nhưng sinh cho tôi một đứa em ư? Tôi sợ cô không sinh được."

Bởi vì cha anh giờ không còn khả năng trồng người nữa rồi.

Yến Thanh Ti nhăn mày, lạnh lẽo nhìn anh ta.

Nhạc Thính Phong cong môi: “Muốn làm mẹ kế của tôi cũng được thôi, nhưng muốn sinh thì cũng phải mượn giống từ tôi.”

Nghe thế Yến Thanh Ti liều hiểu, cha của Nhạc Thính Phong chắc là không sinh đẻ được nữa rồi, chẳng trách anh ta không tức tối như lúc nãy.

Yến Thanh Ti nhìn Nhạc Thính Phong: “Rốt cuộc thì anh muốn làm gì? Chạy đến đây hỏi tội tôi chỉ vì tôi dụ dỗ Lạc Cẩm Xuyên? Nhạc Thính Phong, anh dựa vào cái gì mà quản lý tôi, chúng ta chẳng có quan hệ gì hết? Cùng lắm tôi chỉ là một đứa con gái từng ngủ với anh một đêm, không, nên nói thế này mới phải, anh chỉ là một trong số những người đàn ông mà tôi đã ngủ cùng mà thôi, tôi ngủ với biết bao nhiêu là đàn ông, người nào cũng như anh thì tôi đã sớm phiền chết rồi.”

Cô gần như lõa thể nằm ở đó trong một tư thế vô cùng nhục nhã, Yến Thanh Ti mở to mắt nhìn chằm chằm vào Nhạc Thính Phong, không để lộ ra bất cứ sự chật vật nào.

Nhạc Thính Phong bật cười, đó là nụ cười đẹp nhất Yến Thanh Ti từng thấy, nhưng nụ cười đó, chỉ khiến cô cảm thấy lạnh hết cả sống lưng.

Nhạc Thính Phong nghiêng người nằm cạnh Yến Thanh Ti: “Những thứ mà tôi đã dùng qua, kể cả tôi có không cần nữa, nhưng đó phải là của tôi. Rất nhiều năm trước đây tôi có nuôi một con mèo, nuôi được một tuần thì nó bỏ đi mất, tôi huy động rất nhiều người đi tìm nó về, em đoán xem hiện giờ nó đang ở đâu?”

Yến Thanh Ti không trả lời, Nhạc Thính Phong lại tiếp tục: “Ngay cái hôm mà tôi tìm được nó, tôi cho nó ăn một bữa no nê, hiện giờ, trong sân nhà tôi có một cây đào cứ đến mùa xuân là nở đỏ rực, nhìn trông rất đẹp.”

Yến Thanh Ti run rẩy, người đàn ông này, mẹ nó chứ, anh ta là một thằng điên.

Trong thế giới của Nhạc Thính Phong, chỉ có một nguyên tắc duy nhất, đồ thuộc về anh ta, đã in lên dấu ấn của anh ta, thì đó là của anh ta, không một ai có thể chạm vào, kể cả khi anh ta không cần, cũng thế.

Ngang ngược, cố chấp, dục vọng chiếm hữu rất mạnh, ý thức lãnh địa điên cuồng.

Yến Thanh Ti thật hối hận, trước kia hiểu biết về Nhạc Thính Phong quá ít,

không ngờ được anh ta lại có cái tật xấu này.

Yến Thanh Ti tuyệt đối không muốn tiếp tục một mình chung đụng với Nhạc Thính Phong nữa, cô thật hối hận đã để tiểu Từ về trước, có quỷ mới biết tên khốn này sẽ làm ra chuyện gì nữa?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 88: Nhạc Thính Phong, Sao Tôi Phải Quan Tâm Anh?

Yến Thanh Ti chỉ muốn Nhạc Thính Phong mau chóng cút mẹ anh ta đi, cô không có thời gian để phí lời với anh ta.

Không phải ai trên đời này cũng như anh ta, sinh ra đã có được tất cả, nắm trong tay mọi thứ, không phải sợ bất cứ cái gì, những gì mà anh ta có là những thứ Yến Thanh Ti chưa bao giờ có, sức lực của cô quá yếu ớt, thậm chí không lâu trước kia có thể sống tiếp thôi cũng đã là một khát vọng khó khăn đối với cô.

Yến Thanh Ti hất cằm, cười khẩy: "Muốn làm thì làm, muốn giết thì giết, nếu không muốn làm cái gì thì cút, anh đ* có việc gì làm, nhưng bà đây còn rất nhiều, không rảnh để chơi với anh."

Nhạc Thính Phong híp mắt: "Được lắm, em đã vội vã đến thế thì, vậy bắt đầu thôi."

Nhạc Thính Phong mở tủ lạnh, lấy một cục đá ra.

(Chỗ này tỉnh lược một ngàn chữ... xin độc giả tự phát huy trí tưởng tượng =)))

Một tiếng sau, cả người Yến Thanh Ti ướt sũng mồ hôi, sức lực cạn sạch, mệt ngất ngư.

Từ đầu đến cuối, cô không rơi một giọt nước mắt nào.

Nhạc Thính Phong bực bội, cô ta không biết khóc à?

Nếu như là người khác, chỉ sợ sớm khóc lên khóc xuống không biết bao nhiêu lần.

Cô ta lại không cầu xin, không khóc lóc, không gì cả.

Trong đầu Yến Thanh Ti vĩnh viễn ghi nhớ một câu: "Nước mắt của phụ nữ chỉ có hiệu quả khi rơi ở trước mặt người biết yêu thương bạn."

Nói cách khác, thì khóc lóc chẳng có giá trị gì cả.

Đã thế thì cô dựa vào cái gì mà rơi nước mắt trước mặt tên khốn kiếp này, anh ta có tư cách gì để nhìn thấy sự yếu đuối của cô.

Nhạc Thính Phong không đánh Yến Thanh Ti, nhưng sự nhục nhã mà anh ta mang đến cho cô còn hơn việc anh ta cưỡng ép cô.

Anh ta không cần cô, Nhạc Thính Phong chê cô bẩn, dù có phải chịu đựng dục vọng đến mức sắp nổ tung, anh ta cũng không chạm vào cô.

Yến Thanh Ti cười, mẹ nó, đã chê bà đây bẩn còn cứ bám dính lấy bà thế?

Rốt cuộc thì cô đê tiện hay là anh ta mới là đồ đê tiện.

Nhìn Yến Thanh Ti kiệt sức nằm đó, lửa giận trong lòng Nhạc Thính Phong mới nguôi đi chút ít, nhìn cô yếu đuối nằm đó, trong lòng Nhạc Thính Phong bỗng dậy lên một cảm xúc khác thường.

Anh ta rút khăn ra lau nước vương trên tay rồi giơ tay lên vuốt mặt Yến Thanh Ti: “Sau này ngoan ngoãn một chút, chọc giận tôi nữa kẻ xui xẻo là em đấy.”

Yến Thanh Ti mở mắt, trong mắt cô vẫn không có bất kỳ sự khuất phục hay thỏa hiệp nào, cô cứ nhìn Nhạc Thính Phong như thế, giọng nói khàn khàn: “Vai diễn đó vốn dĩ thuộc về tôi, chẳng qua tôi chỉ cướp lại thứ vốn thuộc về tôi mà thôi, tôi có gì sai? Anh vui hay buồn thì liên quan gì đến tôi? Tôi dựa vào cái gì để quan tâm anh? Anh có gì đáng để tôi quan tâm không?”

Anh ta không vui thì đó là trời sập, nhưng có ai quan tâm đến cô vui hay buồn, có hạnh phúc hay không?

Nhạc Thính Phong nhăn mày: “Chẳng qua chỉ là một vai nữ phụ, đáng để em hoang phí nhiều tâm tư đến thế ư? Nếu em muốn sao không đến tìm tôi?”

Yến Thanh Ti trào phúng nhìn anh ta: “Tìm anh? Anh sẽ giúp tôi chắc? Anh lại dựa vào cái gì để giúp tôi? Ngủ với anh một đêm, sau đó anh cướp nó về cho tôi? Thế thì so với việc tôi ngủ với Lạc Cẩm Xuyên thì khác gì khác nhau?”

Huống hồ, cô chẳng cần ngủ với Lạc Cẩm Xuyên cũng cướp về được.

So sánh hai cái với nhau, có điên cô mới đi chọn Nhạc Thính Phong.

Cô vừa mới về nước, còn chưa đứng vững gót chân, giờ cũng chưa có thực lực gì, cô thua chính là quyền thế trong tay bọn họ.

Nhưng cô dựa vào chính bản thân mình cũng có thể đoạt lại thứ thuộc về mình.

Nhưng những thứ này Yến Thanh Ti sẽ không nói cho Nhạc Thính Phong biết, vì anh ta sẽ không tin, lời nói của cô sẽ chẳng có ai tin cả, không có ai hết.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 89: Nhạc Thính Phong, Tốt Nhất Anh Đừng Có Yêu Tôi

Nhạc Thính Phong tức tới nỗi bật cười: “Yến Thanh Ti, em đúng là người phụ nữ có tiền đồ nhất mà tôi từng gặp.”

Có biết bao nhiêu phụ nữ muốn bám lấy nịnh nọt anh, nhưng vô dụng, đằng này anh đã đưa tay ra, đợi cô nắm lấy, nhưng cô lại khăng khăng không chịu.

Ánh mắt Yến Thanh Ti trở nên lạnh buốt: “Quá khen rồi, anh cũng là thằng đàn ông khiến tôi chán ghét nhất trong đám đàn ông mà tôi từng gặp đấy.”

Nhạc Thính Phong nghe xong, cơn giận đang nguôi xuống lại bùng lên, đang định mở miệng thì lại bị tiếng điện thoại vang lên ngắt lời, anh nhíu mày móc ra xem, là Hạ Lan Phương Niên gọi tới.

Anh bắt máy với giọng điệu khó chịu: “Alo.”

Hạ Lan Phương Niên hỏi luôn: “Có phải cậu đã về rồi không?”

Nhạc Thính Phong nhìn Yến Thanh Ti vẫn đang nằm trên bất động trên giường: “Ừm, về rồi.”

“Giải quyết xong chưa?”

“Cũng sắp đâu vào đấy rồi.”

Nhạc Thính Phong nghĩ qua trận dạy dỗ ngày hôm nay, Yến Thanh Ti nhất định sẽ ngoan ngoãn một thời gian.

Hạ Lan Phương Niên nói tiếp: “Vậy giờ cậu có thời gian không? Tôi có chuyện gấp muốn tìm cậu.”

Nhạc Thính Phong: “Cậu đang ở đâu?”

Kết thúc cuộc gọi, Nhạc Thính Phong có chút không muốn đi, nhưng có vẻ như Hạ Lan Phương Niên thật sự có việc gấp nên anh phải đi.

Anh nhìn bộ dạng chật vật của Yến Thanh Ti, trong lòng bỗng cảm thấy thoải mái hơn, nhặt áo khoác lên, trước khi chuẩn bị đi, anh còn có “lòng tốt”

cởi chiếc cà vạt trên tay Yến Thanh Ti ra.

Bộ dạng hiện tại của Yến Thanh Ti rất lôi thôi chật vật, tóc tai thì dính bết lên mặt, môi bị Nhạc Thính Phong cắn tới nỗi chảy máu, sưng vù, so với dáng vẻ xinh đẹp yêu kiều thường ngày của cô, hiện tại cô trở nên thê diễm*, khiến người khác say đắm điên cuồng.

*Thê diễm: Thê thảm nhưng vẫn xinh đẹp.

Nhạc Thính Phong không nhịn được cúi xuống hôn cô, lần hôn hít này cảm giác không tốt lắm, máu trên môi cô chảy len lỏi vào miệng anh, nhưng Nhạc Thính Phong dường như lại trở nên mê dại.

Lần này, từ đầu tới cuối Yến Thanh Ti không hề đáp trả lại anh, cô cứ đờ ra không một tảng đá.

Nhạc Thính Phong buông Yến Thanh Ti ra, nắm lấy cằm bắt cô nhìn thẳng vào anh: “Tôi sẽ nói cho em biết là tôi muốn làm gì, hiện tại tôi muốn chơi đùa với em, em phải ngoan ngoãn mà nghe lời tôi, muốn đi lêu lổng, được thôi, đợi ông đây chơi đủ rồi hẵng nói, bằng không... Nếu còn có lần sau, cô về nước thế nào, tôi sẽ khiến cô biến đi y như thế.”

Yến Thanh Ti lạnh lùng nhìn anh, cặp mắt hồ ly mê người kia lạnh buốt như cơn rét đêm đông, nhìn vào càng khiến con người ta phát lạnh.

Nhạc Thính Phong nhíu mày: “Ngoan ngoãn chút, đừng có lại dở trò quỷ gì với tôi.”

Anh đứng dậy rời đi, ra tới cửa, anh nghe thấy âm thanh đã khản đặc của Yến Thanh Ti: “Nhạc Thính Phong... Tốt nhất anh nên cầu xin thượng đế, cầu ngài, đừng để anh yêu phải tôi, nếu không sẽ có một ngày...”

Con mẹ nó, tôi hành chết anh.

Nửa vế sau cô vẫn chưa nói ra, nhưng Nhạc Thính Phong lại có thể nghe thấy được sự tàn nhẫn trong đó.

Nhạc Thính Phong không ngoảnh đầu lại, cũng không nói gì thêm nữa.

Anh sẽ hèn mọn để yêu cô sao? Một con khốn như cô?

Nực cười...

...

Dưới lầu, Nhạc Thính Phong mở cửa xe, thấy Giang Lai đang tóm một thằng nhóc, đè nó trên ghế, tay còn bịt miệng người đó, cảm giác như đang chơi trò tấn công vậy.

Nhạc Thính Phong nhìn liền nhíu mày lại.

“Giang Lai, cậu đang làm cái gì vậy?”

Giang Lai vội vàng nói: “Nhạc tổng, đây là trợ lý của cô Thanh Ti, cậu ta muốn lên đó, tôi chỉ ngăn lại thôi.”

Giang Lai đợi trong xe vốn đã sốt ruột muốn chết, thấy Từ Minh Minh - Trợ lý của Yến Thanh Ti sắp chạy lên lầu, tất nhiên cậu không thể để cậu ta lên đó rồi, lỡ mà ông chủ đang giết người phóng hỏa ở trên đấy thì cậu cũng phải canh gác tử tế ở dưới này chứ, thế là cậu tóm luôn Từ Minh Minh vào trong xe, tiện ép hỏi luôn một số chuyện.

“Nhạc Tổng, em vừa hỏi được chút chuyện, những tấm ảnh trong tay Yến Minh Châu là do tên nhóc này chụp.”

Nhạc Thanh Phong sửng sốt, do thằng nhóc này chụp... cậu ta?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 90: Anh Nghi Oan Cho Yến Thanh Ti Rồi

Nhạc Thính Phong sững sờ mất một lúc, do thằng nhóc này chụp... cậu ta?

Nhạc Thính Phong lúc đầu cũng nghĩ trong chuyện này còn có uẩn khúc, vốn dĩ anh muốn đạp Từ Minh Minh ra khỏi xe, nhưng lại đổi ý, anh hỏi cậu: “Những tấm ảnh đó là do cậu chụp?”

Lần đầu tiên thấy mấy tấm hình ấy, anh còn tưởng là do lũ chó săn chụp.

Nhưng nếu như là Yến Thanh Ti tự mình làm chuyện này, vậy chắc chắn có điều gì đó không thích hợp.

Cánh tay của tiểu Từ bị Giang Lai bẻ sắp gãy tới nơi, cậu không muốn nói, nhưng cậu biết Giang Lai, biết Nhạc Thính Phong đang muốn giở trò với Yến Thanh Ti, mà cậu lại trung thành với chị Thanh Ti của mình.

Nhưng Giang Lai ra tay quá độc ác, nếu cậu không nói, Giang Lai sẽ bẻ gãy cánh tay của cậu mất, cậu lại đánh không lại hắn, đành phải nói ra.

Nói xong Tiểu Từ thật sự cảm thấy rất hối hận, sao cậu lại có thể phản bội lại chị Thanh Ti như vậy chứ?

Nhạc Thính Phong hỏi, Tiểu Từ không đáp, Giang Lai dùng lực, Từ Minh Minh lập tức kêu thảm một tiếng, cậu nghe thấy cả tiếng khớp xương của mình bị bẻ gãy.

“Nói, có phải do mày chụp không?”

Tử Từ đổ mồ hôi đầy đầu: “Phải... Là tôi chụp... Nếu như không phải là tôi chụp thì những tấm ảnh đó sao có thể không có tấm nào chụp chính diện chị Thanh Ti được chứ?”

Nhạc Thính Phong nheo mắt lại, che đi sự tàn độc trong ánh mắt: “Sau khi chụp xong thì sao?”

Tiểu Từ không khỏi run lên: “Sau đó, tất nhiên là tôi đưa chị Thanh Ti bỏ chạy rồi, chẳng lẽ còn ở lại nữa chắc? Chị Thanh Ti sớm đã lên kế hoạch đâu vào ra đấy cả, chúng tôi cũng đâu có ngốc, những tấm ảnh do tôi chụp đều lợi dụng góc chụp, chị Thanh Ti và người đàn ông đó, căn bản không hề hôn

nhau, chị Thanh Ti của tôi đâu phải hạng phụ nữ tùy tiện như vậy chứ.”

Tiểu Từ cũng là đàn ông, cậu có thể đoán ra được Nhạc Thính Phong đang muốn biết điều gì, dại khái cũng chỉ là muốn biết xem liệu Yến Thanh Ti có gì với Lạc Cẩm Xuyên hay không mà thôi.

Đàn ông mà, chẳng phải đều để tâm tới chuyện này sao.

Liếc nhìn dáng vẻ của Nhạc tổng đây, có vẻ như còn rất quan tâm nữa là đằng khác.

Nhạc Thính Phong...

Trong đầu anh bỗng hiện lên câu nói cuối cùng của Yến Thanh Ti! Trong lòng bỗng dưng có cảm giác nhoi nhói khó chịu.

Yêu! Hừ...

Nhạc Thính Phong bỗng cảm thấy khó chịu trong lòng, anh cố áp chế cảm giác lạ thường này, nói: “Cút.”

Tiểu Từ nghe xong lập tức lộn nhào bò ra khỏi xe, chạy như bay vào hành lang.

Giang Lai nhìn sắc mặt của Nhạc Thính Phong có vẻ khác thường, nhỏ tiếng hỏi: “Nhạc tổng...”

Nhạc Thính Phong nhắm mắt, không nói gì, Giang lai cũng không dám lộn xộn.

Một lúc lâu sau, Nhạc Thính Phong nói: “Đi thôi, đi gặp Hạ Lan.”

Nhạc Thính Phong tự cảnh tỉnh bản thân mình, tuy Yến Thanh Ti thật sự không có gì với Lạc Cẩm Xuyên, nhưng chuyện cô cố tình quyến rũ Lạc Cẩm Xuyên cũng không phải là giả, cô vừa quyến rũ anh, vừa muốn mồi chài cả Lạc Cẩm Xuyên, điểm này thì sai rồi.

Tuy đã nghi oan cho Yến Thanh Ti, nhưng đây cũng là do cô tự chuốc lấy.

Hôm nay dạy bảo cô một trận, rồi lại thờ ơ với cô, vài ngày tới lại dỗ dành cô là được, cô muốn nổi tiếng, muốn quay phim, anh đầu tư cho cô hai bộ phim chẳng phải là được rồi sao.

Đàn bà mà, ai chẳng vậy!

Không thể chiều được, càng chiều, càng được đà lấn tới.

Nếu giờ lên đó, tất cả những gì anh làm hôm nay sẽ thành công cốc cả, người phụ nữ như Yến Thanh Ti, lúc nào cũng thích lên mặt với anh.

Nhạc Thính Phong tự nhủ, anh không làm gì sai cả, mọi thứ anh làm đều đúng!

Nhạc Thính Phong bỗng nói: "Có phải gần đây Lạc Cẩm Xuyên sống nhàn nhã quá rồi không?"

Tay hơn run lên, cậu biết lời này là có ý gì, gật đầu: "Hình... Hình như là vậy..."

Nhạc Thính Phong cười lạnh, ánh mắt hiện lên một tia giết chóc!

Yến Thanh Ti: Con đường bị coi thường... Chỉ vừa mới bắt đầu thôi... Hừ... Hừ, hừ...

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 91: Nhạc Thính Phong, Cmn Sớm Muộn Gì Tôi Cũng Sẽ Đì Chết Anh!

Tiểu Từ đứng trước cửa, ấn chuông cửa một hồi cũng không thấy ai ra mở cửa, cậu thấy hơi sốt ruột, tính rút điện thoại ra gọi cho cảnh sát, lúc này cửa mới mở ra.

Ngay sau đó, Tiểu Từ thấy Yến Thanh Ti mặt mũi trắng bệch như ma đang đứng trước cửa, có vẻ như cô vừa mới tắm xong, trên tóc vẫn còn có nước đọng lại, thoạt nhìn có vẻ suy yếu cực độ, cả cơ thể đều lảo đảo, run rẩy.

Tiểu Từ mau chóng đỡ lấy tay Yến Thanh Ti, dìu cô vào phòng: "Chị, chị sao thế? Có phải lại bị đau dạ dày rồi không."

Yến Thanh Ti không đáp lại cậu: "Có thuốc lá không? Cho chị một điếu."

"Loại của nam có được không?"

"Được..."

Tiểu Từ luống cuống tay chân móc ra một điếu thuốc, cẩn thận đưa cho Yến Thanh Ti, sau đó lại lấy bật lửa ra châm thuốc giúp cô.

Hồi ở nước ngoài, mỗi khi đau dạ dày tới nỗi không thể chịu nổi, Yến Thanh Ti đều sẽ hút thuốc, không phải cô nghiện thuốc, đây chỉ là thói quen thôi.

Tiểu Từ thấy bộ dạng của Yến Thanh Ti, sợ hãi nói: "Chị Thanh Ti, sắc mặt của chị kém lắm, chị thấy thế nào rồi?"

Yến Thanh Ti nhả ra một hơi thuốc, nói: "Đi mua cho chị ít thuốc dạ dày đi."

Hiện tại, dạ dày của cô quả thật rất đau, mùi thuốc lá của nam giới rất hợp, nhưng vẫn không thể làm dịu được cơn đau của cô lúc này.

Tiểu Từ không đồng ý: "Không được, chị, mỗi lần chị bị đau dạ dày là đau tới ghê người, để em đưa chị tới bệnh viện kiểm tra, em có người họ hàng đang làm việc ở bệnh viện, em sẽ nhờ anh ấy giúp, không để chị phải xin số xếp hàng chờ đâu, tới viện để anh ấy khám cho chị đi."

Yến Thanh Ti nhìn Tiểu Từ, sau khi cô bị Nhạc Thính Phong hành hạ, một

chút ấm áp như thế này khiến cô không thể cưỡng lại được.

Cô nói: “Vậy được.”

Tiểu Từ: “Vậy, giờ mình đi nhé?”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Ừ.”

Sau khi Yến Thanh Ti vào nhà vệ sinh thay đồ rồi ra ngoài.

Tiểu Từ thấy vết tích lộ ra trên cổ cô, cậu cúi đầu không dám nhìn nữa.

Cậu cảm thấy tức giận, sao tên Nhạc Thính Phong kia lại không ra dáng đàn ông như vậy chứ, chắc chị Thanh Ti chịu phải tội rồi.

Trên đường tới viện, Yến Thanh Ti nhắm mắt nghỉ ngơi, Tiểu Từ biết cô đang rất đau, đau tới không ngủ được, chỉ là hình như từ trước tới giờ dù cô có đau tới mấy cũng sẽ không kêu gào lên và cũng chẳng nói ra.

Tiểu Từ nghĩ một hồi, nói: “Chị Thanh Ti, em... lúc ở dưới lầu em gặp vị Nhạc Tổng kia rồi.”

Yến Thanh Ti: “Ừm...”

“Anh ta... anh ta... Em xin lỗi, em nói hết cho anh ta vụ mình thông đồng với nhau chụp ảnh Lạc Cẩm Xuyên mất rồi.”

Yến Thanh Ti cười lạnh, vậy Nhạc Thính Phong hiện tại đã biết là cô bị oan rồi nhỉ, không, anh ta sẽ không nghĩ rằng cô oan ức gì đâu, loại đàn ông như anh ta sẽ luôn nghĩ bản thân mình là đúng, ai bảo cô đi quyến rũ Lạc Cẩm Xuyên, là cô đáng đời, cô tự làm tự chịu.

Yến Thanh Ti chầm chậm đáp: “Là chị ngốc thôi, chị vốn tưởng là đàn ông thì chị đều có thể chơi đùa trong lòng bàn tay, nhưng lại quên mất rằng tên đàn ông đó trước giờ đều không phải là người mà chị có thể dây vào được.”

Nhạc Thính Phong không phải là kẻ mà cô có thể chọc vào, nhưng cục tức này, cô nuốt không trôi.

Yến Thanh Ti cắn răng, sẽ không có chuyện kết thúc như vậy đâu, chắc chắn cô sẽ khiến Nhạc Thính Phong yêu cô, yêu cô đến chết, yêu tới nỗi không thể không có cô...

Yến Thanh Ti cười lạnh, cô tin mình có thể làm được.

Nhạc Thính Phong, con mẹ nó sớm muộn gì tôi cũng sẽ đì chết anh.

Chúng ta cứ chờ đấy mà xem.

...

Tới viện, Tiểu Từ chạy đi tìm người họ hàng của mình, cậu nhanh chóng lấy số chen ngang cho Yến Thanh Ti.

Sau khi bác sĩ khám xong liền nói với Yến Thanh Ti: "Bệnh dạ dày của cô không thể xem nhẹ được đâu, nếu cứ để chuyển biến xấu, sớm muộn gì cũng sẽ bục dạ dày, nhớ ăn uống đúng giờ, đừng ăn những món cay nóng, cũng đừng có uống rượu."

Yến Thanh Ti gật đầu: "Vâng, cảm ơn bác sĩ."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 92: Yến Thanh Ti, Cô Đúng Là Đồ Vô Liêm Sỉ

Yến Thanh Ti gật đầu: "Vâng, cảm ơn bác sĩ."

Bác sĩ lắc đầu, trông là biết người này căn bản không nghe lời anh nói vào tai rồi.

Bác sĩ truyền nước cho Yến Thanh Ti, sau đó viết đơn thuốc, bảo y tá tiêm thuốc cho cô, Tiểu Từ cầm bình nước truyền, đỡ Yến Thanh Ti ra ngoài hành lang ngồi.

Nước truyền chảy chậm, sau khi truyền hết nước trong bình thì cũng đã hơn một tiếng sau, Yến Thanh Ti cuối cùng cũng cảm thấy dạ dày của cô đỡ hơn nhiều.

Trong một tiếng đồng hồ này, tâm trí cô chỉ hiện lên gương mặt của Nhạc Thính Phong.

Cô tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha cho anh ta như vậy.

Dù cho Nhạc Thính Phong là người mà cô không thể chọc vào, cô cũng sẽ xông lên, dù sao cô cũng chẳng còn gì để mất thì sao phải sợ chứ.

Điều mà Yến Thanh Ti biết rõ nhất chính là cô sẽ cô đơn cả đời này.

Tiểu Từ thấy nước trong bình truyền sắp hết, vội nói: "Sắp truyền xong rồi, để em đi gọi y tá tới rút..."

Cậu còn chưa nói xong, đã thấy Yến Thanh Ti tự rút đầu kim đang được cắm cố định trên mu bàn tay của cô ra, tự... nhổ ra nên vết kim đâm trên mu bàn tay cô vẫn có chút máu chảy ra ngoài.

Tiểu Từ hét lên: "CHỊ!"

Yến Thanh Ti đứng dậy: "Đi thôi."

Tiểu Từ nuốt nước bọt: "Vâng... vâng..."

Tiểu Từ nhanh chóng rút ra hai chiếc khăn giấy đưa cho Yến Thanh Ti: "Chị, lau vết máu đi kìa."

Yến Thanh Ti ấn bừa lên vết truyền, tờ giấy lập tức ướt sũng, Tiểu Từ nhìn thôi cũng thấy đau, nhưng trên mặt Yến Thanh Ti lại chẳng có biểu hiện gì cả.

Yến Thanh Ti ném giấy vào thùng rác, lấy khẩu trang ra đeo, chưa đi được mấy bước...

"Yến Thanh Ti..."

Yến Thanh Ti nghe thấy có tiếng người gọi phía sau, cô quay lại thì thấy người phía sau đang cười.

"Trùng hợp quá, không ngờ ở đây mà cũng có thể gặp được anh rể... Ờ, tôi nhớ ra rồi, anh tới thăm Tiết Tranh hả, vị tiểu tình nhân kia của anh thế nào rồi, mặt vẫn ổn chứ."

Xem ra, Lạc Cẩm Xuyên có vẻ vẫn ổn, không ốm đau gì, tuần trước Tiết Tranh bị Yến Minh Châu đánh cho nhập viện, dù gì Lạc Cẩm Xuyên cũng phải tới thăm là đúng rồi?

Lạc Cẩm Xuyên bước chậm tới trước mặt Yến Thanh Ti: "Tấm ảnh lần đó là do cô cố tình bảo người khác chụp, sau đó đưa cho Minh Châu muốn để cô ta hiểu lầm người trong bức ảnh là Tiết Tranh đúng không? Đây đều là kế sách tỉ mỉ của cô cả, phải không Yến Thanh Ti?

Lạc Cẩm Xuyên rất bình tĩnh, Yến Thanh Ti đánh giá anh ta một hồi, mấy ngày này, Tiết Tranh nhập viện, Yến Minh Châu chắc cũng phải làm ầm lên với anh ta mới đúng, thật không ngờ, có vẻ như anh ta lại chẳng sao cả, quả nhiên là anh ta chẳng có tình cảm gì với Yến Minh Châu hết.

Người đàn ông này, cũng chẳng ra gì.

Có điều, cũng đáng đời Yến Minh Châu thôi, ai bảo cô ta có mắt như mù chứ.

Yến Thanh Ti cũng không định giấu giếm, nhận luôn: "Phải, là tôi, là tôi chụp đấy, thì sao nào, có phải tôi chụp anh rể đẹp trai tới mê người rồi không?"

Lạc Cẩm Xuyên nghe xong cũng không tức giận, ngược lại càng thấy húng thú hơn, "Cô không sợ tôi nói với nhà họ Yến rằng cô đã trở về rồi sao?"

Yến Thanh Ti chìa tay làm động tác mời: “Tùy anh thôi, anh cứ bảo với họ người trên tấm hình là tôi, để họ biết thằng con rể tương lai nhà họ vừa ngủ bên cạnh con gái họ, vừa quyến rũ cô em vợ, nếu anh không thấy mất mặt, tôi cũng không ngăn cản anh đâu.”

Lạc Cẩm Xuyên tuy không thích Yến Minh Châu, nhưng người như hắn, mặt mũi rất quan trọng.

Nếu không phải nắm được điểm yếu này, Yến Thanh Ti chắc cũng không dám to gan trước mặt Lạc Cẩm Xuyên như vậy.

Lạc Cẩm Xuyên thấy dáng vẻ lưu manh của Yến Thanh Ti, bỗng nhớ lại hình bóng cô ba năm trước, khi hắn tiễn cô ra sân bay.

Lạc Cẩm Xuyên cười, khóe mắt mang theo một tia ác độc: “Cô vẫn vô liêm sỉ y hệt như ba năm trước.”

--- O ---

Chương 93: Khiến Anh Không Thể Quên Được Tôi

Yến Thanh Ti trợn mắt: "Tất nhiên là khác rồi, so với ba năm trước... Giờ tôi đẹp hơn, mê người hơn, nếu không vậy thì sao có thể khiến anh rể không thể quên được tôi như vậy chứ."

Điểm này Lạc Cẩm Xuyên thừa nhận: "Nói cũng phải."

Thật sự là... Không thể quên được.

Nhớ nhung cô tới nỗi, rõ ràng biết cô cố ý dở trò, nhưng vẫn thay cô che giấu tin cô đã trở về.

Mấy ngày nay, vì chuyện của Tiết Tranh mà Lạc Cẩm Xuyên cũng bị hành hạ mãi không thôi, đầu cũng sắp nổ tung rồi, nhưng hắn cũng không nghĩ tới việc sẽ nói chuyện của Yến Thanh Ti ra.

Một trong những nguyên nhân trong đó đúng như Yến Thanh Ti nói, hắn cần thể diện, nhưng nguyên do khác chính là hắn vẫn muốn xem xem cô còn có thể chơi tới bước đường nào nữa.

Lạc Cẩm Xuyên nói: "Nếu cô đã đóng nữ thứ trong" Tiêu Phòng Điện "thì diễn cho tử tế, ít nhất cũng đừng để phụ lòng Tiết Tranh đang nằm đó."

Nói cho cùng, Lạc Cẩm Xuyên vẫn cảm thấy lần vu oan hãm hại này của Yến Thanh Ti cũng hơi bất công với Tiết Tranh.

Yến Thanh Ti coi thường cười khẩy: "Xì, nói như thể là anh thưởng cho tôi vậy, vai diễn đó vốn dĩ là của tôi, tôi lấy lại những gì thuộc về tôi, dựa vào cái gì phải cảm ơn anh? Tiết Tranh nằm đó thì có tính là gì, làm như anh và cô ta trong sạch lắm vậy, anh chưa từng chơi đùa với cô ta chắc."

Lạc Cẩm Xuyên trừng mắt: "Cô..."

Yến Thanh Ti nói: "Tôi còn có việc, đi trước đây, à, phải rồi... Tôi khuyên anh rể một câu, tốt nhất đừng có lôi đâu ra thêm một Lý Tranh, hay Vương Tranh gì tới nữa, thứ gì của tôi, chính là của tôi, ai cũng đừng hòng cướp, nếu không tôi sẽ cắn chết người đó."

Lạc Cẩm Xuyên nheo mắt, một Yến Thanh Ti hoang dã như vậy, thật khiến

người ta điên cuồng muốn chiếm hữu cô, hoàn toàn không thể chống cự lại được.

Nếu không phải vì đang đứng ở nơi đông người, hắn thật muốn cưỡng đoạt cô ngay tại đây.

Lạc Cẩm Xuyên nhìn bóng lưng Yến Thanh Ti, chậm nói: "Ồ, quên chưa nói với cô, tôi tới đây không phải là để thăm Tiết Tranh, mà là thăm chị cô... Cô ấy, cắt gân tay."

Tiết Tranh bị đánh tới thảm hại, Lạc Cẩm Xuyên thật sự cảm thấy chán ghét Yến Minh Châu, quyết tâm đòi chia tay bằng được. Kết quả, Yến Minh Châu sống chết cũng không chịu, hôm qua còn cắt tay tự sát, tuy không hẳn là muốn chết, nhưng vì để dọa hắn, vết thương trên tay vẫn là thật.

Yến Thanh Ti nghe xong thấy rất vui vẻ.

Thật không ngờ, cái phản ứng dây chuyền thế này còn có thể khiến Yến Minh Châu tự sát?

"Thảo nào, bảo sao hôm nay tôi thấy tâm trạng tốt thế, thế đã chết chưa?"

"Chưa chết."

Yến Thanh Ti: "Tiếc ghê."

Lời này của cô là thật, nếu như Yến Minh Châu có thể chết thì cô đỡ phải ra tay rồi.

"Cô ta đang ở phòng 501." Lạc Cẩm Xuyên nói xong liền rời đi.

...

Tiểu Từ hỏi: "Chị, mình đi thôi."

Yến Thanh Ti bất động: "Làm xong chuyện này đã rồi đi."

"Chuyện gì thế?"

"Đi, tìm người họ hàng kia của em kê cho chị mấy viên thuốc ngủ."

"A..."

...

Phòng 501 chẳng có ai trong nom, bệnh nhân dường như đã ngủ.

Yến Thanh Ti muốn vào, Tiểu Từ sợ tới nỗi mặt mũi trắng bệnh giữ chặt nắm cửa: “Chị, như vậy... như vậy không tốt đâu?”

Yến Thanh Ti dừng lại: “Ừ không tốt, đi, cho một chút vào thôi.”

Tiểu Từ nghe xong lập tức nói: “Đó... Đó là... Thuốc ngủ đấy.”

Yến Thanh Ti đẩy cửa vào, sắc mặt Yến Minh Châu quả thật rất kém, đang truyền nước, trên cổ tay còn quấn một đống băng dày cộp.

Yến Thanh Ti lấy ống tiêm ra, bên trong có thứ chất lỏng đục đục.

Cô nghiền nát thuốc ngủ rồi pha với đường Gluco, tiêm vào ống truyền.

Mũi kim đâm vào, Yến Thanh Ti tiêm thuốc ngủ vào trong.

Chương 94: Tôi Có Thai Rồi, Là Con Của Con Trai Bà

Mũi kim đâm vào, Yến Thanh Ti tiêm thuốc ngủ vào trong.

Yến Thanh Ti cười lạnh: “Chị thân yêu à, chị ngủ nhiều hơn một chút nhé.”

Ra khỏi cửa, Tiểu Từ hỏi Yến Thanh Ti: “Chị, lỡ xảy ra chuyện gì thì sao? Lỡ như có ai biết được thì sao đây?”

Yến Thanh Ti mặc kệ: “Biết, thì cứ để cho biết thôi...”

Tuy Yến Thanh Ti hận không thể giết chết cả nhà họ Yến, nhưng ban ngày ban mặt thế này, cô cũng không thể ra tay thật được, cô chỉ tiêm cho Yến Minh Châu lượng thuốc đủ để cô ta ngủ vài ngày, cũng chưa đến nỗi chết người.

Hơn nữa, truyền thuốc ngủ vào người Yến Minh Châu, căn bản cũng chẳng thể tra ra được cái gì.

Trước cửa phòng bệnh không lắp camera giám sát nên sẽ chẳng sao đâu.

Lần này, cô chỉ muốn dạy bảo Yến Minh Châu một chút thôi.

Không truyền mấy căn bệnh như HIV, hay bệnh truyền nhiễm cho cô ta đã là phúc đức cho cô ta lắm rồi.

...

Tiểu Từ đỡ Yến Thanh Ti ra tới nơi đỗ xe của bệnh viện, kết quả, trùng hợp thế nào lại gặp người quen.

Yến Thanh Ti và người đó nhìn nhau, cùng sửng sốt mất một lúc, giữa hai người không thấy gì là vui mừng cả.

Yến Thanh Ti nghĩ nghĩ, cười nói: “Thật trùng hợp quá, thật không ngờ tới đây mà cũng gặp Nhạc phu nhân.”

Nhạc phu nhân xách túi, xụ mặt hừ lạnh một tiếng: “Sao cô lại ở đây?”

Nhìn thấy con tiểu yêu tinh này là trong lòng bà Nhạc đã thấy khó chịu rồi.

Yến Thanh Ti thở dài, cúi đầu sờ lên bụng mình, buồn bã nói: “Cái này phải hỏi con trai bà, tôi mang thai rồi, là con của con bà đấy, anh ta không muốn tôi giữ lại đứa bé, nên chỉ có thể bỏ nó thôi!”

Tiểu Từ trợn tròn mắt?

Chị, kêu là đau dạ dày cơ mà, sao giờ lại thành phá thai thế này?

Nhạc phu nhân lúc đầu còn giữ dáng vẻ kiêu căng, lạnh lùng, nhưng lập tức liền bị sụp đổ, bà trợn tròn mắt, nhìn Yến Thanh Ti, hận không thể nhìn tận sâu vào trong từng sợi tóc của cô.

Mặt mũi Yến Thanh Ti tái nhợt, cơ thể đang run rẩy, môi cũng trắng bệch, xem ra thật sự rất suy yếu.

Bộ dạng đó, thật sự rất giống với lúc vừa phá thai xong.

Nhạc phu nhân càng nhìn càng thấy giống, bà chỉ vào Yến Thanh Ti: “Cô, cô, cô...”

Nhạc phu nhân cảm thấy sức chịu đựng của bà lúc này đã đạt đến cực hạn, mấy ngày trước lúc gặp người phụ nữ này, khi đó cô ta còn bảo nói không chừng sau mười tháng nữa sẽ có thể sinh cho bà một đứa cháu nội, giờ còn chưa tới một tháng, cô ta... cô ta... thật sự...

Nhạc phu nhân váng vất hết cả đầu, vội chống tay lên xe, hít thở sâu: “Cô đừng có nói bậy, sao tôi biết được đứa con cô mang thai có thật là con của con trai tôi hay không.”

Yến Thanh Ti cười khổ, vờ như thật thảm thương nói: “Giờ nói những lời này đâu còn tác dụng gì nữa? Dù sao thì đứa trẻ cũng không còn, nhà họ Nhạc các người thật đúng là chẳng phải thứ tốt đẹp gì, Nhạc Thính Phong ngay đến cả con đẻ của mình còn nỡ giết chết, để tôi xem số phận anh ta sau này có thể tốt tới đâu.”

Nhạc phu nhân thấy đau đớn hết cả tâm can, vốn bà cũng đã tin tới bảy tám phần, nhưng tốt xấu gì cũng là con trai mình, dù gì cũng phải đỡ vài câu: “Cô không được nói linh tinh, con trai tôi không phải hạng người đó.”

Yến Thanh Ti bĩu môi, mặt khinh bỉ: “Bà Nhạc, con trai bà là người thế nào, có thật là cần tôi phải nói ra không? Dù sao thì anh ta cũng không có con trai, bà cũng khỏi có cháu nội nốt, tôi về nghỉ ngơi cho tốt, nên gả cho ai thì

sẽ gả cho người đó, tôi cũng không có tổn hại gì."

Ngay giây sau đó, Yến Thanh Ti lại thở dài: "Aiz, chỉ là tôi thấy thật đáng thương cho đứa bé này, bị chính tay ba nó giết chết, trên tay Nhạc gia các người lại có thêm một mạng người rồi đấy."

Chương 95: Con Trai Bà Quả Thật Là Thứ Chẳng Ra Gì

Nhạc phu nhân trong lòng tràn đầy đau đớn: “Cô, cô... Không được nói lung tung.”

“Có nói lung tung hay không, bà tự về hỏi con bà ấy.”

Nhạc phu nhân hất cằm: “Tôi tự biết hỏi, hừ, con trai tôi sẽ không để ý đến loại yêu tinh như cô đâu, cô muốn uy hiếp tôi sao, đừng hòng tôi sẽ thỏa hiệp.”

Yến Thanh Ti cười lạnh: “Nhưng loại yêu tinh như tôi lại mang thai cả cháu nội bà rồi đấy, tiếc là không có sinh ra.”

Nhạc phu nhân lại quặn hết cả ruột gan, bà quả thật không thể chống đỡ nổi trước mặt Yến Thanh Ti nữa, bà cầm túi ngẩng đầu ưỡn ngực, hừ lạnh đi thẳng qua mặt Yến Thanh Ti.

Tiểu Từ nhỏ giọng hỏi: “Chị, tại sao phải lừa bà ta?”

Yến Thanh Ti: “Bà ta cũng dễ lừa thật.”

So với Nhạc Thính Phong, mẹ anh ta có vẻ dễ đối phó hơn nhiều.

Sao Yến Thanh Ti không nhìn ra được Nhạc phu nhân muốn có cháu nội tới nhường nào chứ, hôm nay cô chỉ tiện mồm nói phét vài câu thôi, nhưng đảm bảo cũng đủ khiến cho nhà họ Nhạc náo loạn vài hôm.

Nhạc Thính Phong, anh không để tôi sống yên, thì cũng đừng hòng mong tôi để anh được yên ổn.

...

Nhạc phu nhân tức tốc chạy tới khoa sản tìm bác sĩ.

Đúng lúc có một cô y tá XX chạy ra hô: “Người tiếp theo, vào đi!”

Nhạc phu nhân vội vàng chạy qua hỏi: “Chị y tá này, vừa nãy có cô gái xinh đẹp nào tới kiểm tra thai không? Người mà trông vô cùng xinh đẹp ấy?”

XX gật đầu: “Có.”

Ngày nào mà chẳng có bao nhiêu cô gái trẻ đẹp tới đây chứ.

Nhạc phu nhân lại hỏi: “Vậy sao đó thì sao?”

XX tức giận: “Haiz, tên bạn trai của cô ấy thật chẳng ra sao, cứ ép cô ấy phải phá thai, đàn ông bây giờ thật đúng là chẳng phải thứ tốt đẹp gì.”

XX hết lần này tới lần khác mắng tên đàn ông đó không ra gì, Nhạc phu nhân bỗng thấy lòng lạnh buốt.

Vì trong lòng bà hiểu rõ, con trai bà đúng là không ra gì thật.

Nhạc phu nhân ôm ngực, hết rồi... Bà mất cháu nội mất rồi.

XX thấy Nhạc phu nhân hồn bay phách lạc thất thểu đi ra, lắc lắc đầu, tự lẩm bẩm: “Đàn ông bây giờ, thằng nào cũng chỉ muốn sướng mình, có thằng nào quan tâm tới sống chết của phụ nữ đâu, những chuyện thế này, hôm nay tôi cũng đã gặp tới bốn lần rồi.”

...

Tài xế ở phía sau hỏi: “Bà chủ, chúng ta có đi tìm viện trưởng Lý nữa không?”

Nhạc phu nhân tức giận cắn răng: “Tìm viện trưởng Lý làm cái gì, về, về nhà!”

Hôm nay bà tới đây vốn muốn để viện trưởng Lý kiểm tra tim cho bà, nhưng hiện tại làm gì còn tâm trạng mà khám với chả xét nữa.

Lên xe, Nhạc phu nhân càng nghĩ càng tức, càng nghĩ càng đau lòng.

Con tiểu yêu tinh đó, bà nhìn cũng thấy phiền, nhưng bà đâu có thấy đứa nhỏ phiền đâu.

Về tới nhà, Nhạc phu nhân đã tức đến buốt hết cả óc, bà bưng đầu, nói với thím Ngũ giúp việc: “Mau gọi điện cho thằng ranh kia về gặp tôi ngay, tức chết tôi rồi, tức chết tôi rồi...”

Thường ngày, Nhạc phu nhân cũng không phải là người hay tức giận, nhưng

hôm nay lại giận tới nỗi nhăn nhó, già hết cả người, đây là lần đầu tiên thím Ngũ thấy bà tức như vậy. “Bà chủ đừng giận nữa, để tôi gọi thiếu gia về, tôi đi gọi luôn đây.”

Khi thím Ngũ gọi điện cho Nhạc Thính Phong, anh đang ở cùng với Hạ Lan Phương Niên.

Thím Ngũ hỏi: “Thiếu gia, có phải cậu làm chuyện gì chọc giận bà chủ rồi không, giờ bà ấy đang giận lắm, cậu mau về đi.”

Vốn dĩ Nhạc Thính Phong đã thấy loạn lắm rồi, giờ thím Ngũ còn hỏi như vậy, anh lạnh lùng nói: “Nói với mẹ tôi, giờ tôi đang bận.”

Vừa nói dứt lời, giọng thím Ngũ từ đầu dây bên kia liền đổi thành giọng của Nhạc phu nhân: “Mày về ngay cho tao, về ngay lập tức, lăn ngay về đây, nếu mày dám không về thì cứ đợi đấy mà dọn xác mẹ mày.”

Chương 96: Yến Thanh Ti Mang Thai Rồi? Đứa Bé Là Con Của Con?

Nói xong Nhạc phu nhân liền dập máy, Nhạc Thính Phong ngây cả ra, đây là lần đầu tiên mẹ anh cáu với anh tới vậy, thường ngày bà sợ anh lắm mà.

Nhạc Thính Phong dự là có biến, anh nói: “Tôi về nhà một chuyến, mẹ tôi có việc tìm.”

Hạ Lan Phương Niên gật đầu: “Được, anh về trước đi, chuyện tìm người cũng không phải là chuyện chốc lát, trong nước cậu quen biết nhiều người, giúp mình chú ý một chút.”

“Yên tâm đi.”

Nhạc Thính Phong rời đi.

Về tới nhà, vừa vào tới phòng khách, thím Ngũ đã lén ra hiệu cho anh.

Nhạc Thính Phong thấy mẹ dựa trên sofa, trên trán còn đắp túi chườm lạnh, sắc mặt thật sự rất kém.

“Gọi con về làm gì?”

Tức khắc, Nhạc phu nhân nhích người ngồi dậy, bà cầm túi chườm đá ném lên người Nhạc Thính Phong, “Làm gì à? Mày xem mày đã làm ra cái chuyện tốt đẹp gì rồi?”

Nhạc Thính Phong nhíu mày: “Mẹ, mẹ ăn phải cái gì à?”

Nhạc phu nhân tức tới độ đau hết cả ngực: “Giờ tao muốn ăn đất luôn rồi đây, mày giải thích rõ cho tao xem hôm nay mày đã làm gì.”

Nhạc Thính Phong lạnh mặt: “Chuyện của con, mẹ không cần quan tâm.”

“Không quan tâm? Có phải hôm nay mày đã đi gặp con tiểu yêu tinh kia rồi không?”

“Ai?”

Nhạc phu nhân đập bàn: “Chính là con tiểu yêu tinh lần trước gặp ở chỗ mày ấy.”

Nhạc Thính Phong nghĩ tới nụ cười trên gương mặt Yến Thanh Ti, anh càng lạnh lùng hơn: “Ờ... Mẹ gặp ở đâu?”

Nhạc phu nhân thấy dáng vẻ khinh khỉnh của Nhạc Thính Phong, bà phát cáu: “Ờ, mày ờ nữa xem, tất nhiên là gặp nó trong bệnh viện rồi.”

Nhạc Thính Phong ngẩn đầu lên: “Bệnh viện?”

“Không phải bệnh viện thì gì, thằng ranh này, mày trả lại cháu nội cho tao.” Nhạc phu nhân cứ tóm được cái gì liền nện lên người Nhạc Thính Phong cái đó.

Nhạc Thính Phong tránh đi, anh thật sự chưa từng thấy mẹ mình phát điên thế này bao giờ.

Anh quát lên: “Mẹ, mẹ nói linh tinh gì vậy? Cháu nội nào?”

Nhạc phu nhân chỉ vào anh, tức tới mặt mũi trắng bệch: “Mày còn không chịu thừa nhận à, con tiểu yêu tinh đó mang thai con của mày, mày còn bắt nó đi phá thai nữa có đúng không? Mày ngay đến cả con mình cũng không cần, mày có còn là người nữa không thế hả?”

Từ trước tới giờ, đây có lẽ là lần Nhạc phu nhân tức giận với Nhạc Thính Phong nhất.

Nhạc Thính Phong cảm thấy thật đau đầu, anh sắp xếp lại một lượt: “Cô ta... nói với mẹ là cô ta mang thai rồi sao?”

“Không thì sao?”

Lúc này, Nhạc Thính Phong cảm thấy đầu anh có chút rối bời, anh nói: “Cô ta nói... Đứa bé là của con?”

Nhạc phu nhân đánh mấy cái lên người Nhạc Thính Phong. “Mày dám làm mà không dám nhận? Mày dám nói mày chưa từng ngủ với nó?”

Tâm trạng của Nhạc Thính Phong lúc này quả thật không biết nên dùng từ gì để diễn tả: “Mẹ, chẳng phải mẹ ghét cô ta sao?”

Nhạc phu nhân đỏ hết cả vành mắt, bà nói: “Tao có ghét con tiểu yêu tinh đấy, tao không thích hạng phụ nữ quỷ quyệt như nó, nhưng trong bụng nó có cốt nhục của Nhạc gia, mày bảo phá là phá sao, mày... mày, tao không thiết sống nữa.”

Nhạc Thính Phong: “Hừ...”

Nhạc phu nhân trừng mắt: “Mày còn hừ nữa à?”

Nhạc Thính Phong cắn răng, người phụ nữ này lại dở trò gì nữa đây.

Anh chưa vội vạch trần Yến Thanh Ti, đại khái anh có thể đoán ra được cô muốn dở trò gì, chắc muốn anh sống không yên thôi.

Nhạc Thính Phong nói: “Mẹ gấp cái gì, chẳng phải chỉ là cháu nội thôi sao? Con đảm bảo với mẹ sau này mẹ còn có thể có rất nhiều cháu nội nữa.”

“Thế mày sinh luôn một đứa ra đây cho tao!”

Nhạc Thính Phong: “Chuyện sớm muộn thôi mà...”

Yến Thanh Ti, người phụ nữ này thật bản lĩnh.

Con, con sao...

Con mẹ nó, từ hồi cô về nước tới giờ, anh còn chưa thật sự ngủ với cô lần nào, lấy đâu ra mà con với chả cái?

Nhạc thổ hào: Tâm trạng của ông đây lúc này mơ hồ lắm!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 97: Yến Thanh Ti Thật Đúng Là Một Con Yêu Quái!

Nhạc Thính Phong hỏi: “Mẹ ghét con yêu tinh đó như vậy, đứa bé không còn nữa, cô ta sẽ không thể còn gì uy hiếp để gả và nhà chúng ta, như vậy chẳng phải rất tốt sao? Người như cô ta, lỡ mà có vào gia đình mình thật, mẹ còn sống yên được không?”

Nhạc phu nhân hầm hừ nói: “Có sống được hay không là chuyện của tao, mày đừng có nói mò, cũng đừng hòng lấp liếm cho qua, mày đã hơn ba mươi tuổi rồi, tưởng con muốn có lúc nào cũng được chắc? Mày giết chết con đẻ của mình thì cẩn thận tương lai mày... mày... Hừ...”

Nhạc Thính Phong vân vê trán, Nhạc phu nhân cứ nhắc đi nhắc lại mãi khiến anh cũng thấy đau cả đầu.

Yến Thanh Ti thật đúng là một con yêu quái, anh bật dậy: “Mẹ, con có việc, đi trước đây.”

Nhạc phu nhân ở phía sau quát lớn: “Nhạc Thính Phong, tao nói cho mày hay, mày đừng tưởng tao sẽ dễ dàng bỏ qua chuyện này.”

Nhạc Thính Phong đi được vài bước lại đứng lại: “Mẹ, sau này mẹ cũng nên để ý mắt nhìn người của mình đi.”

Nhạc phu nhân...

“Mày nói ai không có mắt nhìn người hả? Mày đứng lại cho tao.”

...

Nhạc Thính Phong gọi điện cho Giang Lai: “Giang Lai, cậu điều tra cho tôi xem hôm nay Yến Thanh Ti tới bệnh viện làm gì?”

Nhạc Thính Phong nghĩ một đằng làm một nẻo, tuy nhiên, trong lòng anh vẫn thiên về phía Yến Thanh Ti không muốn để anh sống yên thân hơn.

Nhưng, lỡ như thật thì sao?

Nhạc Thính Phong hận không thể xông ngay tới trước mặt Yến Thanh Ti hỏi

cho rõ ràng.

Cuối cùng, đợi tới sáng hôm sau, trong văn phòng của Nhạc Thính Phong.

Giang Lai hai tay đưa cho Nhạc Thính Phong một tập tài liệu: “Nhạc tổng, hôm qua cô Thanh Ti tới viện để khám bệnh, cô ấy bị đau dạ dày, hôm qua còn ở viện truyền nước, còn nữa, đây là tài liệu lần trước anh bảo tôi điều tra cô Thanh Ti ba năm nay ở nước ngoài, vì... Cô ấy di chuyển rất nhiều nơi, nên điều tra hơi tốn thời gian, với cả... tư liệu cũng không được đầy đủ lắm.”

Nhạc Thính Phong nghe thấy Yến Thanh Ti bị đau dạ dày, khó chịu trong lòng liền dịu xuống, đừng có đi phá thai thật là được.

Nhưng, nhìn xong, giật cả mình, nhiều như vậy mà còn kêu chưa đầy đủ ấy hả?

Nhạc Thính Phong nói: “Cậu ra ngoài đi.”

Tập tài liệu rất dày, cảm giác như có thể đóng thành sách luôn được, Nhạc Thính Phong ban đầu chỉ tính xem qua, nhưng càng xem sắc mặt càng khó coi, xem đến cuối cùng, tay Nhạc Thính Phong cũng run lên không ngừng.

Khoảng thời gian ba năm, cuộc sống của Yến Thanh Ti thật ra có thể cô đọng thành bốn chữ: Làm công, trốn chết!!!

Ba năm qua, người nhà họ Yến chưa từng bỏ qua cơ hội hãm hại cô.

Bị hãm hại, bị tính kế, bị đánh, bị đuổi giết.

Lang thang đầu đường xó chợ, ăn không đủ no, mặc không đủ ấm.

Lúc ốm sắp chết, cũng không ai cho cô chút ấm áp, không ai chịu đưa tay ra với cô, không ai che mưa hứng gió cho cô.

Người như cô, một thân một mình ở nơi đất khách quê người, khi bị những người thân nhất liên tục hãm hại, khi hấp hối giãy giụa, giống một con thú bị dồn tới chân tường, liều mạng tới đầu rơi máu chảy, vùng vẫy muốn sống dậy.

Phụ nữ, có khi đẹp cũng là một cái “tội”.

Phụ nữ càng đẹp, sống trong thời đại này có khi lại càng khó khăn.

Không ai biết được cuộc sống của Yến Thanh Ti chật vật đến chừng nào, cũng không ai biết rốt cuộc cô đã khổ sở ra sao.

Nhạc Thính Phong không rõ, rốt cuộc phải thâm cừu đại hận đến mức nào mới khiến người nhà họ Yến truy sát Yến Thanh Ti tới độ cô không chết thì họ không chịu ngừng như vậy?

Trước đây, Nhạc Thính Phong chưa từng hiểu kỹ về mối quan hệ giữa cô và nhà họ Yến, anh chỉ biết rằng, Yến Thanh Ti ôm hận với từng người trong gia đình, chắc là vì chuyện của mẹ đẻ cô.

Lần đó, tình cờ cứu được Yến Thanh Ti khi bị Yến Như Kha hãm hại, về sau anh cũng lười quan tâm tới những chuyện này.

Chương 98: Nhạc Thính Phong Phát Hiện, Không Ngờ Anh Lại Đang Sợ Hãi!

Vì anh nghĩ chuyện đó chẳng liên quan gì tới mình, người anh không quan tâm thì sao anh phải để ý tới chứ, phí thời gian.

Sau đó, Yến Thanh Ti đi mất.

Nhạc Thính Phong tuy có nhớ nhung cô vài ngày, nhưng vẫn cảm thấy đó chỉ là một người phụ nữ thú vị từng lên giường với anh mà thôi, không việc gì phải quan tâm quá cả, ba năm trước, năm nào anh cũng ra nước ngoài đi nghỉ hoặc công tác, nhưng lại chưa từng nghĩ tới việc sẽ tới thăm Yến Thanh Ti.

Khi anh ở trong khách sạn năm sao, hưởng thụ những sang trọng nhất.

Yến Thanh Ti ở ngoài lại phải chịu đói khát vì không có nổi miếng bánh mà ăn.

Tay Nhạc Thính Phong miết chặt lấy đống tài liệu, trên đó còn có tấm hình của Yến Thanh Ti, ngoài đường tuyết rơi, cô vẫn cô đơn lạnh giá giữa đường, quần áo đơn bạc, vết thương còn hiện rõ trên mặt.

Ánh mắt cô còn lạnh lẽo hơn tuyết đã phủ trên người.

Bỗng Nhạc Thính Phong không biết nên gặp lại cô với thái độ gì.

Lần đầu tiên trong đời anh ý thức được việc, bản thân mình... Hình như đã làm sai một chuyện.

Nhạc Thính Phong, anh nên cầu nguyện đi, tốt nhất anh đừng có yêu tôi, nếu không...

Bên tai Nhạc Thính Phong vọng lại câu nói của Yến Thanh Ti.

Âm thanh của cô bình tĩnh nhưng yếu ớt, sự thù hận đó... bỗng khiến anh thấy sợ hãi.

Nhạc Thính Phong che mắt lại, đống tài liệu rơi trên mặt đất, chôn vùi chân anh.

Nhạc Thính Phong trước giờ chưa từng đồng cảm với ai, thật ra anh cũng chưa từng gặp ai thảm hơn Yến Thanh Ti cả.

Nhưng... Nghĩ tới cảnh ngộ của Yến Thanh Ti, Nhạc Thính Phong lại cảm thấy trong lòng nghẹn lại, có chút hoảng sợ.

Anh cũng chưa từng có cảm giác ấy.

...

Xe Nhạc Thính Phong đã đỗ dưới nhà Yến Thanh Ti ba bốn tiếng đồng hồ, rốt cuộc anh vẫn lên lầu, nhưng đứng ngoài cửa nhà cô cả tiếng đồng hồ cũng vẫn chưa chịu ấn chuông.

Nhạc Thính Phong phát hiện, thật không ngờ anh lại đang sợ hãi.

Anh không biết, rốt cuộc nên đối diện với Yến Thanh Ti thế nào.

Nhạc Thính Phong thấy thật nực cười, cuộc đời này, anh vậy mà cũng biết đến cái gì gọi là "sợ"! "

...

Mười giờ tối, Nhạc Thính Phong trở về nhà.

Nhạc phu nhân đang đắp mặt nạ xem phim truyền hình, đó là bộ phim cung đấu mà bà thích nhất, ngày nào bà cũng xem, bà xem đến nỗi ngay đến cả thức đêm sẽ bị chóng già cũng không màng.

Nhạc phu nhân thấy con trai về, chỉ liếc mắt một cái rồi cũng chẳng để ý đến anh nữa, nếu như bình thường thì chắc chắn bà sẽ hỏi: Thính Phong, con về rồi à, ăn cơm chưa? Để mẹ làm cho con ít đồ ăn khuya nhé?

Nhưng hiện tại, bà vẫn chưa nguôi cơn giận trong lòng.

Nhạc Thính Phong chẳng muốn nói gì, anh đi thẳng lên lầu.

Nhưng, nhớ tới chuyện gì đó, anh dừng lại nói: "Mẹ, nếu mẹ làm chuyện gì đó không phải với một người, mẹ... thường thì mẹ sẽ xin... lỗi thế nào?"

Nhạc phu nhân giật mình tới nỗi ngay đến miếng mặt nạ đang dán trên mặt bà cũng có thể cảm nhận được lúc này bà đang kinh ngạc đến mức nào.

Nhạc phu nhân sống từng này tuổi rồi, đây là lần đầu tiên bà nghe thấy lời này từ chính miệng con trai mình.

Nhạc phu nhân sợ tới nỗi phim cũng chẳng buồn xem nữa, một lúc lâu sau bà mới nói: “Xin lỗi? Con trai à, con... sao thế? Trong người con... vẫn khỏe chứ? Có bị sốt không? Ờ ờ, mẹ biết rồi, có phải cuối cùng lương tâm con cũng nhận ra việc bỏ đi đứa trẻ là sai rồi không, con đang tự trách lương tâm à.”

Nhạc Thính Phong đen mặt: “Con đi ngủ đây.”

Nhạc Thính Phong lên lầu, còn Nhạc phu nhân thì vẫn ngẩn ra ở đó một lúc lâu.

Thính Phong nghĩ mình sai rồi? Chẳng lẽ, cuối cùng nó cũng cảm thấy bản thân không nên khốn nạn như vậy rồi sao?

Nhạc phu nhân càng nghĩ càng thấy đúng, nói không chừng, có thể bà sẽ lại nhanh chóng có một đứa cháu nội thôi.

...

Lúc này, Nhạc Thính Phong mất ngủ.

Nhạc thổ hào: Nội tâm tan vỡ, phải làm thế nào bây giờ? Cầu chỉ giáo! Cầu không ngược!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 99: Cô Muốn Có Được Nhạc Thính Phong

Gần đây, cuộc sống của Yến Thanh Ti rất yên ổn, rất phong phú.

Bên nhà họ Yến, vì Yến Minh Châu vẫn liên tiếp bất tỉnh nhiều ngày, Yến Minh Tu gần như cũng chẳng còn hy vọng gì, cả nhà trên dưới gà bay chó sủa hỗn loạn hết cả lên.

Lạc Cẩm Xuyên gần đây cũng rất yên ắng, không tới gây sự với Yến Thanh Ti nữa.

Bên phía Nhạc Thính Phong cũng yên tĩnh, sau ngày hôm đó cũng không xuất hiện nữa.

Những điều này khiến Yến Thanh Ti cảm thấy, tháng này cuối cùng cũng yên ổn được vài ngày.

Yến Thanh Ti muốn trả thù Nhạc Thính Phong, nhưng cô biết, chuyện này không thể vội vàng được, cô phải lên kế hoạch cẩn thận mọi thứ, Nhạc Thính Phong, người đàn ông này cô không động tới thì thôi, nhưng một khi đã hạ quyết tâm thì cô phải có bằng được.

Thủ đoạn tốt nhất để trả thù người đàn ông này đơn giản chỉ là khiến anh ta yêu bạn đến chết, sau đó, bạn có thể làm mưa làm gió gì cũng được hết!

Yến Thanh Ti không chủ động tới tìm Nhạc Thính Phong, cô đợi, đợi anh sẽ tự dẫn xác tới cửa, điều kiện tiên quyết để câu đàn ông chính là tuyệt đối không thể để hắn tưởng rằng bạn thật sự có ý với hắn.

Yến Thanh Ti bắt tay vào quay "Trần Hồn Khúc" cũng quay tử tế được vài ngày, đạo diễn Thái và mấy người trong đoàn đều tưởng cô có quan hệ thân thiết với Nhạc Thính Phong nên cũng quan tâm đặc biệt tới cô hơn, không ai làm khó cô cả.

Quay liền tù tì năm ngày, bên đoàn làm phim "Tiêu Phòng Điện" gọi tới bảo cô qua đó, quay tới cảnh của cô rồi, Yến Thanh Ti định thu dọn đồ tới Cảnh Thành.

Đang thu dọn đồ ở nhà, chị Mạch cùng lúc nhận được hai cuộc điện thoại, đều là nhà sản xuất có tiếng trong giới, họ chỉ đích danh với chị rằng muốn

mời Yến Thanh Ti làm nữ chính trong phim của họ.

Kể cả thời gian không khớp cũng không sao, họ tình nguyện đợi Yến Thanh Ti, đợi bao lâu cũng không thành vấn đề.

Kiểu đãi ngộ này, ngay cả những sao hạng A cũng không có cửa đâu.

Nhưng chị Mạch cũng không tỏ ra quá vui mừng, dập điện thoại, chị hỏi Yến Thanh Ti: “Tự dưng ở đâu rơi xuống hai bộ phim lớn, nhà đầu tư đều là Nhạc Thị, chắc là vì Nhạc Thính Phong?”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Chắc là vậy.”

Chị Mạch hỏi: “Có muốn đi không?”

Yến Thanh Ti cười nhạo, hít sâu một hơi: “Đi... Sao lại không đi chứ, trong mắt hắn em chỉ là một con khốn, ngại gì nữa đâu, nắm được lợi ích trong tay mới là quan trọng, huống hồ, là hắn nợ em.”

Trước mặt Nhạc Thính Phong, Yến Thanh Ti sớm đã không còn cái gọi là tôn nghiêm nữa, trong tình huống hiện tại vờ kênh kiệu cũng đâu có tác dụng gì chứ?

Nắm được vai diễn trong tay mới là quan trọng nhất.

Yến Thanh Ti hiểu rõ đạo lý này hơn bất cứ ai, chỉ khi thức ăn vào tới tận miệng thì bụng mới không lo bị đói.

Chị Mạch vỗ vai Yến Thanh Ti: “Sớm muộn cũng có ngày em sẽ đứng trên sân khấu cao nhất, lấy được chiếc vòng nguyệt quế của ảnh hậu.”

Yến Thanh Ti cười: “Chị nói đúng lắm.”

Rồi sẽ có một ngày, cô nhất định sẽ có thể tỏa sáng khắp nơi.

Cái cô cần không chỉ là báo thù, mà còn cả... thành công nữa.

Chị Mạch nói: “Chị quyết định sẽ ký hợp đồng với Lãnh Nhiên, tên nhóc đó không tồi, sau này em để ý tới nó nhiều hơn chút nhé.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Vâng.”

Lãnh Nhiên là “tiểu thịt tươi” đang đóng cặp với Yến Thanh Ti, rất lễ phép, lại nho nhã, hay ngại ngùng, cứ gặp cô là mặt mũi lại đỏ hết cả lên, Yến Thanh Ti không cảm thấy ghét chàng trai này.

Chị Mạch nhớ ra một chuyện: “Phải rồi, MVbên phía Cận Thiên Vương chắc không quay được nữa.”

Yến Thanh Ti nhíu mày: “Sao vậy?”

Chị Mạch do dự một hồi rồi nói với cô: “Hai công ty sau lưng anh ta đều bị Nhạc Thị thu mua cả rồi.”

Yến Thanh Ti...

Một lúc sau, cô lại tiếp tục thu dọn đồ đạc.

“Em biết rồi...”

Chẳng trách hôm đó MV chưa quay xong thì đột nhiên không quay được nữa, chẳng trách, mấy ngày sau đó cũng chẳng có động tĩnh gì.

Yến Thanh Ti cười.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 100: Sao Vậy, Nhớ Tôi À?

Yến Thanh Ti cười.

Cô không ngờ, Nhạc Thính Phong mà cũng có thể làm ra loại chuyện này.

Mặt mũi của cô cũng thật sự rất lớn nha! Có thể khiến Nhạc thái tử đứng ra chống lưng cho cô.

Yến Thanh Ti nhếch khóe miệng, xem ra, cơ hội nắm bắt Nhạc Thính Phong ngày càng lớn.

...

Yến Thanh Ti cầm di động nhìn chằm chằm vào số điện thoại của Nhạc Thính Phong.

Có nên gọi không? Chỉ vì một Cận Tuyết Sơ, có đáng để cô đi tìm Nhạc Thính Phong Không?

Thực ra có nói gì cũng không quan trọng, trọng điểm là cô gọi điện thoại cho anh ta, tức là thừa nhận cô đã thua và phải cúi đầu trước.

Mười phút sau, Yến Thanh Ti quyết định mai mới đi Cảnh Thành, cô gọi điện cho Cận Tuyết Sơ.

“Tuyết Thần, hôm nay rảnh không?”

“Sao thế, muốn hẹn anh à?” Cận Tuyết Sơ cứ mở miệng là nói mấy câu bỉ ổi.

Giọng nói cực kỳ bình thản ung dung, hoàn toàn nghe không giống giọng của một người đang gặp khó khăn.

Yến Thanh Ti nhíu mày: “Đúng vậy, có được không.”

Cận Tuyết Sơ hào hứng, cười hỏi: “Thế anh phải hỏi lại em chút, trước giờ anh chỉ hẹn lên giường với người đẹp thôi, còn lại thì khó nói lắm, em định hẹn anh thế nào đây?”. Giọng nói tưng tửng.

Yến Thanh Ti cười rộ lên: “Thế thì khiến anh phải thất vọng rồi, tôi định hẹn anh đi quay MV.”

Cận Tuyết Sơ sửng sốt, một lúc sau mới nói: "Chuyện này, album của anh có thể sẽ phải lùi lại, MV tạm thời..."

Cận Tuyết Sơ chưa kịp nói hết câu, Yên Thanh Ti đã ngắt lời: "Đừng có nói với tôi cái gì mà có thể hay không thể, nói cho anh biết thịt đã vào đến miệng của tôi, không bao giờ có chuyện là không nuốt được, cho dù có bị người ta cướp mất, tôi cũng sẽ cướp trở lại, đã là đàn ông thì dứt khoát một chút."

Những lời của Yến Thanh Ti khiến Cận Tuyết Sơ chấn động, chưa từng có ai nói thế với anh ta. Nhưng thần kỳ thay, nó lại làm khơi dậy cảm xúc mãnh liệt đã ngủ say từ lâu của anh.

Anh ta do dự một chút: "Có muốn quay thì cũng phải có Studio, hiện tại không có?"

"Ai nói phải cần Studio, bảo trợ lý của anh mang máy quay đến đây."

"Được..."

Cận Tuyết Sơ cũng không hỏi Yến Thanh Ti rút cuộc muốn làm gì, công ty của anh đã bị Nhạc thị đeo bám thì chuyện bị mua lại là điều tất nhiên, album của anh giờ hoàn toàn bị xếp xó.

Chuyện đã đến nước này, có lo lắng cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì.

Đến nơi Yến Thanh Ti hẹn, Cận Tuyết Sơ ngây người quan sát đống ô tô cũ nát xếp chồng chất thành núi, nằm la liệt khắp nơi ở trước mặt, bầu không khí sa sút chán chường tràn ngập khắp nơi khiến con người ta cảm thấy... thật bất lực.

Người quản lý của Cận Tuyết Sơ - Tony, bịt mũi, kêu oai oái: "Đến cái nơi quỉ quái này làm gì? Bẩn chết mất!"

Tony dùng Lan hoa chỉ chỉ thẳng vào mặt Yến Thanh Tư gào lên: "Cái nơi quỉ quái thế này có thể quay được cái gì? Lại chỉ có mỗi mấy người chúng ta?"

Yến Thanh Ti không thèm trả lời, quay sang nói với Cận Tuyết Sơ: "Bắt đầu thôi..."

Hồi ở nước ngoài, Yến Thanh Ti từng chạy việc ở đoàn làm phim, ít nhiều cũng có chút kỹ năng quay phim.

Cô chưa bao giờ mà người dễ dàng chịu đầu hàng, không có Studio, tự cô tìm chỗ để quay, không có thợ quay phim, cô sẽ tự mình quay, một cái MV thôi mà, cô không tin mình không quay được.

Cận Tuyết Sơ là một người có tài năng thật sự, khi anh ta nhìn thấy nơi này, cả trái tim anh ta phải rung lên, cứ như nháy mắt đã nắm bắt được linh hồn của ca khúc chủ đạo.

Cận Tuyết Sơ ôm lấy cổ Yến Thanh Ti: “Cảm ơn, em chính là một thiên tài, nếu không phải là đồng loại, anh thật lòng muốn lên giường với em.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 101: Tôi Thích Là Được!

Nơi này, chính là một địa điểm quay phim vô cùng lý tưởng, lúc đặt chân tới đây, Cận Tuyết Sơ nghĩ anh như vừa được sinh ra lần thứ hai.

Yến Thanh Ti làm như không nghe thấy câu cuối cùng của anh ta, cô không muốn mập mờ với người đàn ông nào thì sẽ không để ý những gì anh ta nói.

Yến Thanh Ti cười: “Đợi bài hát mới của anh phát hành rồi, nhớ tuyên truyền tôi cho tốt.”

Cận Tuyết Sơ: “Nhất định...”

Tiểu Từ giúp Yến Thanh Ti trang điểm, đồ diễn thì là đồ của cô.

Gió thổi tung làn váy đỏ rực như máu để lộ ra chân dài, phía sau là bãi phế liệu... hoàn toàn khắc họa được hình ảnh vừa mĩ lệ lại chán chường, vừa u ám lại rực rỡ, dường như cô là điểm tiếp xúc khi hai thế giới va chạm nhau.

Không sợ ít người, chỉ sợ người quay không chuyên nghiệp.

Chỉ là sự đan xen ống kính xa gần đơn giản, thêm chút ống kính lay động, chuyển cảnh... nhưng mà cái MV này, được quay vô cùng đẹp.

Phần còn lại chính là hậu kỳ và phối nhạc, nhưng điều này, văn phòng của Cận Tuyết Sơ có người làm được.

Quay xong, Yến Thanh Ti liền rời đi, cô cần phải bắt kịp thời gian bay đến Cảnh Thảnh.

Lên xe, Cận Tuyết Sơ cứ ngồi ngắm lại những bức ảnh chụp trong máy.

Hình ảnh Yến Thanh Ti đứng bên cạnh cái ô tô cũ nát loang lổ, mỏng manh nhưng không hề yếu đuối, cứ như ẩn giấu dưới cơ thể bé nhỏ của cô là một loại sức mạnh khổng lồ, vệt bóng in ở dưới mặt đất, lại phảng phất như một con yêu quái, mang theo sức sống mạnh mẽ mãnh liệt, dường như không ai có thể chống cự lại cô ấy.

Cận Tuyết Sơ nói với Tony: “Đẹp thật, đúng không?”

Tony vô thức gật đầu, nhưng miệng thì lại nói: “Có đẹp đến mấy, cũng

không bẻ thẳng tôi được.”

Cận Tuyết Sơ vẫn không thể rời mắt khỏiYến Thanh Ti: “Cậu trời sinh đã cong rồi, tôi thích là được.”

Tony kinh ngạc: “Cậu thích cô ta thật đấy à?”

“Đúng, tôi thích!”

...

“Nhạc Tổng, cô Thanh Ti lại bay tới Cảnh Thành rồi.” Giang Lai cẩn thận báo cáo như thường lệ, chỉ sợ có sai sót.

Đã hơn một tuần từ sau khi xem tư liệu về Yến Thanh Ti, Nhạc Thính Phong dường như vẫn chưa thể bứt ra khỏi nỗi ám ảnh đó.

Mấy ngày này cứ rảnh ra trong đầu Nhạc Thính Phong lại cũng hiện lên gương mặt của Yến Thanh Ti, lạnh lùng, cứng rắn, độc ác, cứ như một lưỡi dao sắc bén được tôi luyện qua hàng ngàn chông gai và thử thách.

Bên tai anh luôn văng vẳng lời nói của Yến Thanh Ti - Đừng có mà yêu tôi!

Nhạc Thính Phong nghĩ anh ta sắp bị tinh thần phân liệt đến nơi rồi.

Mặc dù đã bình tĩnh lại, nhưng anh ra vẫn có dũng khí đi tìm Yến Thanh Ti, trong lòng cứ có một nút thắt mãi không thể cởi bỏ.

Mặc dù mấy ngày hôm nay hôm nào anh cũng chạy đến đứng ở dưới khu nhà của Yến Thanh Ti.

Nhưng mà, không dám đi lên, đi lên rồi không biết sẽ phải lảm gì?

Xin lỗi?

Anh có thể nói ra những lời này sao?

Không xin lỗi, vậy thì làm cái gì?

Gặp mặt rồi, anh nên nói gì với cô?

Nhạc Thính Phong ngày nào cũng rối rắm, anh muốn tìm ai đó để hỏi, nhưng lại không biết nên hỏi gì, càng không có mặt mũi để nói ra.

Giang Lai Thấy Nhạc Thính Phong thất thần, liền gọi hai tiếng: "Nhạc tổng, nhạc tổng..."

Nhạc Thính Phong hoàn hồn: "Được, tôi biết rồi."

Đi Cảnh Thành, Nhạc Thính Phong nhíu mày.

Giang Lai thấy Nhạc Thính Phong hồn vía lại trên mây, mở miệng nói tiếp: "Nhạc Tổng, còn có một chuyện, cô Yến Như Kha cứ tìm tôi đòi gặp ngài."

Gương mặt Nhạc Thính Phong trầm xuống, lạnh lùng nói: "Đuổi đi, không cho phép cô ta được xuất hiện trước mặt tôi."

Nghe thấy cái tên Yến Như Kha này, Nhạc Thính Phong lại tức giận, nhớ tới chuyện mà mấy người nhà họ Yến đã làm với Yến Thanh Ti, lại càng muốn giết chết hết bọn họ.

Giang Lai cẩn thận: "Đã đuổi đi rồi, nhưng mà..."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 102: Vừa Gặp Đã Yêu

"Đã đuổi đi rồi, nhưng mà..."

Yến Như Kha thực sự... có nói bao nhiêu điều khó nghe đi chăng nữa ngày nào cô ta cũng mò tới.

Mà cô ta lại không hề đơn giản một chút nào, rất khó chơi! Cứ như là một ninja rùa!

Nhạc Thính phong lạnh lùng cười nhạo, anh biết Yến Như Kha tìm anh để làm gì!

Nhạc Thính Phong cầm lấy di động mở danh bạ ra, lướt lên lướt xuống đều dừng lại ở số điện thoại của Yến Thanh Ti: "Chuyện lần trước bảo cậu làm, như thế nào rồi?"

Giang Lai gật đầu: "Đã xong rồi ạ, những công ty hợp tác với Yến gia không rút vốn đầu tư thì ngưng hợp tác luôn, giá cổ phiếu của Yến gia gần đây đang rớt giá không phanh."

Yến Tùng Nam gần đây phải lo xoay tiền đến bạc cả tóc

Nhạc Thính Phong: "Vẫn còn nhẹ quá."

"Vâng, em sẽ cho báo bên dưới mạnh tay hơn ạ."

Trong lòng Giang Lai lặng lẽ thắp nến chúc phúc cho cả nhà họ Yến.

...

Buổi tối, Nhạc Thính Phhong cùng Hạ Lan Phương Niên uống rượu.

Hai người vốn dĩ cũng chẳng nói được mấy câu, Nhạc Thính Phong mặt mày cứ ủ rũ cầm điện thoại không ngừng lướt lên lướt xuống.

Hạ Lan Phương Niên không nhịn được liền hỏi: "Sao cứ nhìn điện thoại mãi thế, đang đợi điện thoại của ai mà mất hồn mất vía vậy?"

Nhạc Thính Phong hắng giọng: "Có sao?"

Anh có chút chột dại, có cảm giác như bị người ta vạch trần bí mật.

Hạ Lan Phương Niên nhìn Nhạc Thính Phong: “Đương nhiên là có, cậu... lại làm cái gì đuối lý hả?”

Nhạc Thính Phong buông điện thoại xuống, do dự một chút, hỏi: “Hạ Lan, cậu có từng trải qua... có một người phụ nữ làm cậu vừa ghét vừa hận không, khiến cậu hận không thể bóp chết cô ta, nhưng, không thể nào buông tay được, biết rõ là hiểu lầm cô ấy, nhưng mà lại...”

Hạ Lan Phương Niên đặt ly rượu xuống, sửng sốt nhìn Nhạc Thính Phong: “Thính Phong, cậu... không phải chứ, yêu rồi à?”

Nhạc Thính Phong trong lòng khẽ giật mình nhưng ngoài mặt thì lại tỏ ra khinh thường: “Yêu? Cậu đùa cái gì vậy?”

Yêu?

Ha ha, loại chuyện như này, cũng có thể xảy ra với anh sao?

Hạ Lan Phương Niên ngẫm nghĩ lại thấy cũng đúng: “Cũng có thể, cậu... căn bản là không biết yêu.”

Nhạc Thính Phong, nói sao nhỉ, là một người rất phức tạp, có những lúc, nhìn tưởng như rất dễ đoán, nhưng, khi bạn muốn làm rõ ràng, lại phát hiện anh ta thực sự rất khó dò.

Nhưng mà có thể khẳng định được một điều, trái tim của Nhạc Thính Phong rất hời hợt, hay nói cách khác, thế giới này những thứ hay người mà có thể khiến anh ta coi trọng là vô cùng ít, chưa kể lại hay kén cá chọn canh, nhất là với phụ nữ.

Nhạc Thính Phong cảm thấy vấn đề này hình như hơi “nguy hiểm” rồi, vì thế chuyển chủ đề: " Người phụ nữ cậu muốn tìm thế nào rồi? Có tin tức gì chưa?

Gương mặt thanh tú của Hạ Lan Phương Niên lộ ra một chút mất mát: “Vẫn chưa, mình nghĩ rất khó để tìm được cô ấy. Ngay cả tên thật của cô ấy, mình cũng không biết, cũng không biết cô ấy là người ở đâu, thậm chí ngay cả ảnh của cô ấy cũng không có, chỉ có bóng dáng trong đầu thôi.”

Nhạc Thính Phong cảm thấy buồn cười: “Cái gì cậu cũng không biết, còn đòi

tìm?"

"Nhưng... mình biết, mình thích cô ấy."

Hạ Lan Phương Niên ngẩng đầu nhìn Nhạc Thính Phong, vô cùng long trọng nói: "Vừa gặp đã yêu."

Nhạc Thính Phong cười nhạo: "Ha, vừa gặp đã yêu... Được, vì câu vừa gặp đã yêu này của cậu, tôi quyết định giúp cậu tìm bằng được người phụ nữ này, tôi muốn xem xem, là yêu tinh phương nào mà có thể khiến Hạ Lan Phương Niên- vừa gặp đã yêu."

"Đúng, là một yêu tinh, nếu như cậu gặp được, cậu cũng không cách nào khống chế bản thân mình."

"Vậy tôi cũng thật sự muốn nhanh chóng gặp cô ta..."

--- O ---

Chương 103: Người Phụ Nữ Này, Đáng Để Anh Coi Trọng Sao?

Hạ Lan Phương Niên: “Nếu như không phải bởi vì nhờ cậu tìm người, mình thật sự không muốn cậu gặp cô ấy.”

“Vì sao?”

“Mình sợ cậu sẽ cướp mất cô ấy!”

“Phắn đi, một người phụ nữ thôi mà, đáng để cậu coi là bảo bối sao?”

...

Mấy ngày này Nhạc Thính Phong không có tâm trạng làm việc, thư ký Tôn báo cáo tiến độ công việc cũng không có phản ứng.

Thư ký Tôn muốn nhắc nhở nhưng mà không dám, ai mà không biết, ông chủ dạo này hay nóng nảy.

Còn một hạng mục cuối cùng, định nhanh chóng báo cáo xong rồi đi ra, liền đằng hắng lại cổ họng: “Nhạc tổng, Giám đốc Khúc nói muốn chuẩn bị hợp nhất hai công ty vừa mới thu mua lại thành công ty truyền thông, sắp tới sẽ đi Cảnh Thành khảo sát, muốn xin phép ngài nghỉ hai hôm.”

Bất ngờ, ông chủ lại có: “Đợi chút... cô nói Khúc Kính muốn làm gì?”

Thư ký Tôn vội vàng đáp: “Giám đốc Khúc muốn nghỉ ngơi hai hôm để đi Cảnh Thành khảo sát.”

Nhạc Thính Phong: “Nói với cậu ta, không duyệt nên cậu ta không cần đi.”

“Cái này, lý do là gì ạ?”

“Bởi vì, tôi sẽ đi.”

Yến Thanh Ti cùng Cận Tuyết Sơ quay MV nên đến địa điểm quay phim ở Cảnh Thành muộn mất một ngày, sau khi đến nơi, ngay cả thời gian uống

nước cũng chẳng có, liền vội vội vàng vàng thay quần áo hóa trang, chuẩn bị quay phim.

Trong lúc hóa trang, Yến Thanh Ti tranh thủ học thuộc lời thoại.

Phân cảnh này là Chiêu quí phi thiết kế làm cho nữ chính sảy thai.

Yến Thanh Ti diễn Chiêu quý phi không khác gì đang tự diễn chính mình, chỉ cần diễn sao cho tột tả được sự nhan hiểm độc ác của người phụ nữ này, còn có khát vọng quyền lực... cô dễ dàng hoàn thành cảnh quay một cách hoàn mỹ.

Cho dù đạo diễn Phùng Quân không hài lòng với việc Yến Thanh Ti làm chậm chễ thời gian của mọi người, nhưng cũng không thể không thừa nhận, Yến Thanh Ti diễn hết sức hoàn hảo, đúng là Chiêu quí phi trong lòng ông, xem cô ta diễn, bạn sẽ cảm nhận được cả hai loại cảm giác là đã mắt vì sự xinh đẹp của cô ta và sởn hết gai ốc vì sự nham hiểm, độc ác.

Cho nên, Yến Thanh Ti chưa từng bị NG, ngược lại, nữ chính Hứa Thiến Hi lại bị NG dừng lại không biết bao nhiêu lần.

Đạo diễn Phùng quân bực mình: “Hứa Thiến Hi cô làm sao vậy, có biết diễn hay không thế, chẳng có cảm xúc gì cả, cô nếu không diễn được, thừa lúc còn sớm đổi người, cô xem xem Chiêu quí phi mà học tập?”

Thời gian nghỉ ngơi, trong khi mọi người ngồi đợi ở phòng hóa trang, Hứa Thiến Hi cố ý nói to, giọng điệu trào phúng: “Có một số người còn chưa ra mắt, liền cho rằng mình là ngôi sao lớn, còn chưa có tiếng tăm mà đã tỏ vẻ ngôi sao, loại người này, cả đời cũng chẳng nổi tiếng được, vĩnh viễn chỉ là diễn viên thấp kém dựa vào việc bán thân để đổi lấy vai diễn mà thôi.”

Yến Thanh Ti chậm rãi uống nước do tiểu Từ mang đến, cười lạnh.

Hứa Thiến Hi bộ dạng xinh đẹp ngọt ngào, ra mắt mấy năm, mặc dù không phải ngôi sao hot, nhưng người trong giới đều biết, cô ta có người chống đỡ sau lưng, vai nữ chính lần này là do cô ta dẫn vốn đầu tư mà đổi lấy.

Những nữ diễn viên khác đều là diễn viên hạng ba, bọn họ vây quanh Hứa Thiến Hi, có một cô gái nịnh bợ: “Chị Thiến Hi cũng thật là tức giận với loại người thối nát ấy làm gì, em nghe nói cô ta trên thì ngủ với chế tác, dưới ngủ với quản lý, ngủ hết cả đoàn làm phim, mới đổi được vai diễn này đấy.”

Phụ nữ chính là loài sinh vật quái đản, chuyên môn đi đố kỵ với những người xinh đẹp hơn mình và tập hợp người khác lại cô lập cô ta.

Yến Thanh Ti chính là cô gái bị cô lập.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 104: Ta Phải Đánh Chết Con Nha Đầu Này!

Tiểu Từ tức đến đỏ cả mắt, định mở miệng cãi lại thì bị Yến Thanh Ti ngăn lại.

Hứa Thiến Hi "hừ" một tiếng: "Người như thế có tư cách gì để khiến chị tức giận chứ."

Nhân viên công tác thông báo bắt đầu quay, Yến Thanh Ti đứng dậy, quay người va vào Từ Xuyến Hy, cười một cách thản nhiên rồi lướt qua cô ta.

Gương mặt Hứa Thiến Hi lập tức trở nên vặn vẹo.

Tiểu Từ thấy Yến Thanh Ti vừa đi vừa phủi tay, tò mò hỏi: "Chị Thanh Ti, chị đang làm gì vậy?"

"Chiều hôm nay sẽ quay cảnh đánh nhau."

"Hả?"

Tiểu Từ vò đầu, cảnh đánh nhau? Sao cậu không biết nhỉ?

Đến lúc quay phim Tiểu Từ mới hiểu, Yến Thanh Ti nói cảnh đánh nhau là có ý gì --- "đánh chết con nha đầu này".

Phân cảnh chiều nay là nhân vật Chiêu quí phi vẫn đang được sủng ái mà vài nữ chính Hứa Thiến Hi đang diễn chỉ là một tiểu tài nhân mới vào cung chưa được bao lâu, ngẫu nhiên được hoàng thượng sủng ái, bị Chiêu quí Phi biết được, sau đó kiếm chuyện trách phạt.

Yến Thanh Ti vung một cái tát vào mặt Hứa Thiến Hi, cả vú lấp miệng em mắng xối xả: "Ngươi là cái thá gì, cũng dám già mồm với bản cung."

Đều biết rõ chỉ quay cảnh đấu võ miệng này là giả thôi, thế nhưng cái bạt tai của Yến Thanh Ti vừa giáng xuống lại là thật.

Yến Thanh Ti rất dứt khoát đẹp đẽ, ánh mắt cay độc, nụ cười lạnh lùng chân mày khẽ nhướng lên, diễn y như thật, đạo diễn ngồi trước máy quay cũng phải hô to một tiếng hay.

Đạo diễn cảm thấy tốt, nhưng có người lại không - Hứa Thiến Hi bị đánh

đến sợ ngây cả người, mãi mới hoàn hồn, ôm lấy mặt mở miệng mắng: "Yến Thanh Ti, mẹ mày, mày dám đánh tao?"

Yến Thanh Ti nhíu mày, thản nhiên nói: "Xin lỗi, lần đầu quay phim, chưa khống chế được cảm xúc."

Đạo diễn thấy thế, lập tức tức giận, Yến Thanh Ti ngay từ đầu diễn rất tốt, Hứa Thiến Hi lại không phối hợp diễn tiếp, ông ném tai nghe ra, đứng dậy quát: "Hứa Thiến Hi, cô làm cái gì đấy, không muốn quay thì cút."

Hứa Thiến Hi uất ức tới đỏ cả mắt, cô ta nói: "Đạo diễn cô ta đánh tôi?"

Đạo diễn Phùng tức tới mũi cũng vẹo cả đi: "Cô ấy đánh cô là điều đương nhiên, tôi chưa từng gặp qua diễn viên nào không chuyên nghiệp như cô, kỹ năng diễn xuất kém thì thôi đi, chút đạo đức nghề nghiệp cũng không có, tôi thật sự hối hận đã ký hợp đồng với cô."

Hứa Thiến Hi tức phát run: "Cô ta đánh thật..."

Hứa Thiến Hi chưa nói xong, đạo diễn lại chỉ cô ta mắng: "Cút, lập tức cút..."

Ai cũng biết tính khí đạo diễn Phùng trên phim trường vô cùng tệ, nhưng cho dù là tệ đến mức nào cũng chưa từng nói muốn người nào phải cút đi, xem ra là lần này bị chọc tức không nhẹ.

Người quản lý của Hứa Thiến Hi mau chóng chạy đến, xin lỗi đạo diễn, lại dỗ dành Hứa Thiến Hi.

Nửa tiếng sau, lại tiếp tục quay.

Nửa bên mặt của Hứa Thiến Hi có hơi sưng đỏ, phải trát rất nhiều phấn, mới miễn cưỡng không nhìn ra, cô ta nhìn chòng chọc vào Yến Thanh Ti, nghiến răng nghiến lợi nói: "Tao sẽ không bỏ qua cho mày đâu."

Yến Thanh Ti nhún nhún vai: "Yên tâm, tôi sẽ càng cố gắng -- Đánh cô."

Sau khi nghe tiếng hô "Bắt đầu", Yến Thanh Ti lại dùng hết sức giáng một cái bạt tai thật mạnh.

Lần này Hứa Thiến Hi nhẫn nhịn không nổi nóng, nhưng vẫn bị hô "Cut".

Đạo diễn nói: “Cô phải uất ức, phải nhẫn nhịn, phải thương tâm, chứ không phải căm hận cô hiểu không? Lại một lần nữa.”

Hứa Thiến Hi tức giận đến muốn ngất, cô ta biết Yến Thanh Ti đang đáp trả, nếu cứ tiếp tục quay, cô ta lại tiếp tục đánh, nhưng ngoài việc nhẫn nhịn ra cô không còn con đường nào khác.

Hứa Thiến Hi hít sau một hơi, cảnh tát này phải quay đến sáu lần mới xong.

Yến Thanh Ti nhếch nhếch khóe miệng: “Sao nào? Thoải mái không?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 105: Chú À, Tôi Không Hại Chú

Hứa Thiến Hi bị tát đến sưng phù cả mặt, khóe miệng bị rách, trong miệng đều là máu, răng đều ê ẩm.

Sau khi quay xong, cô ta căm hận trừng mắt Yến Thanh Ti: “Mày chờ đấy...”

Hứa Thiến Hi muốn nói mấy câu đe dọa, nhưng mới nói được vài từ đã đau chảy nước mắt.

Hứa Thiến Hi vội vàng theo người quản lý đi bệnh viện, sợ bị hủy dung.

Đạo diễn Phùng có ấn tượng không tốt đối với Hứa Thiến Hi, thế nên biết rõ Yến Thanh Ti cố ý đánh Hứa Thiến Hi, ông ta cũng làm như không biết vẫn tiếp tục quay, giới giải trí xưa nay vốn là như thế.

Tiểu Từ đưa nước ấm cho Yến Thanh Ti: “Chị Thanh Ti, chị vẫn ổn chứ?”

Yến Thanh Ti xua xua tay: “Vẫn ổn, chỉ là tê tay thôi.”

Tiểu Từ nuốt nuốt nước bọt: “Chị chất lắm.”

Yến Thanh Ti xoa xoa tay trái.

Chuyện này vẫn chưa xong đâu, mọi sự mới chỉ là bắt đầu thôi.

Đoàn phim, chính là một chiến trường thu nhỏ, muốn là người chiến thắng đâu có dễ dàng đến vậy.

Hứa Thiến Hi... thì tính cái gì!

...

Phân cảnh buổi tối của Yến Thanh Ti là diễn cùng nhân vật đóng hoàng đế - minh tinh điện ảnh Tần Cảnh Chi, anh ta năm nay ba mươi sáu tuổi, trước đây chỉ hoạt động trên màn ảnh lớn, mấy năm nay mới quay lại màn ảnh nhỏ.

Tuấn Cảnh Chi là một người đàn ông vô cùng anh tuấn nho nhã, từng đạt được nhiều giải thưởng quốc tế về diễn xuất, được xưng là Tần ảnh đế.

Nghe nói người này có bối cảnh vô cùng lớn, gia nhập làng giải trí hơn mười năm, đám chó săn ra sức bới móc hậu đài của anh ta, nhưng đều không có kết quả.

Fan của anh ta có lưu truyền một câu: "Mười dặm gió xuân đường Dương Châu*, không bằng được ngủ với Tần Cảnh Chi!

*Trích từ bài thơ Tặng Biệt của Đỗ Mục, nguyên văn “Xuân phong thập lý Dương Châu lộ, Quyển thượng châu liêm tổng bất như” - mười dặm Dương Châu phồn hoa cũng bằng khuôn mặt để lộ sau tấm rèm châu của nàng.

Tần Cảnh Chi đối với ai cũng rất lịch sự, nói chuyện thì nhã nhặn, bất cứ ai khi nhắc đến vị Tần Cảnh Chi này đều nói: Thầy Tần* là ngôi sao nhã nhặn nhất mà tôi từng gặp qua, là người vô cùng tốt.

*Trong xã hội hiện đại Trung Quốc, khi một người có kinh nhiệm lâu năm hay thành tựu xuất sắc sẽ được mọi người tôn kính gọi là thầy. Đặc biệt là trong làng giải trí, ví dụ MC Hà Cảnh, được mọi người gọi thân mật là thầy Hà.

Nhưng Yến Thanh Ti biết, những đàn ông như vậy, trong lòng lại rất lạnh lùng, nhìn thì cảm thấy anh ta đối với ai cũng tốt, nhưng thực tế, đối xử với ai cũng rất hời hợt.

Nếu không phải như vậy thì đoàn làm phim thành lập lâu như vậy rồi mà chẳng có ai thành công cùng anh ta nói chuyện quá năm phút.

Cảnh quay này là cảnh XXX, thực ra cũng chỉ là nói vài câu đường mật ngọt ngào, sau đó buông rèm, nằm xuống.

Hai người nằm ở trên giường, Tần Cảnh Chi bỗng dưng hỏi: “Cố ý?”

Giọng nói của Tần Cảnh Chi êm tau, anh ta đóng phim trước nay đều dùng âm thanh của chính mình, khi nói chuyện cũng giống như khi đọc lời thoại, êm tai đến nỗi khiến người ta chìm đắm vào trong đó.

Yến Thanh Ti biết anh ta đang hỏi chuyện gì, nhướng mày: “Đúng là cố ý, anh có ý kiến gì sao? Có ý kiến gì thì cứ nói.”

Yến Thanh Ti không muốn ôm bắp đùi của Tần Cảnh Chi, bởi vì những người trông càng hòa nhã thì nội tâm lại càng lạnh nhạt, càng hời hợt.

Cho nên, Yến Thanh Ti cũng chẳng nghĩ tới việc gây ấn tượng tốt với anh ta làm gì.

Tần Cảnh Chi cười, anh thật không ngờ Yến Thanh Ti lại nói như vậy, cô ta cùng với những nữ diễn viên khác đúng là không giống nhau, kể cả những cô gái mà anh từng gặp qua nữa, hoàn toàn khác biệt.

Tần Cảnh Chi nói: “Cô gái, cứ như vậy không tốt lắm đâu, đàn ông thích những người phụ nữ mềm yếu.”

Yến Thanh Ti ghét nhất là những người lớn tuổi cậy già lên mặt mà giở giọng khuyện bảo, họ sẽ khiến cô nhớ đến Yến Tùng Nam, Yến Thanh Ti xoay đầu lại, nhìn Tần Cảnh Chi: “Chú à, tôi tốt hay không tốt, chẳng liên quan gì đến chú, dù sao... cũng không hại gì đến chú, chú đừng có ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng.”

Tần Cảnh Chi...

Hừm, cái tiếng “chú” này nghe không thoải mái chút nào?

“Em với ai cũng hay xù lông như vậy à?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 106: Nhạc Tiên Sinh Làm Sao Lại Bò Lên Giường Của Tôi Rồi

Nhân viên công tác bên ngoài hét lên rằng cảnh này đã quay xong, Yến Thanh Ti ngồi dậy, nhìn gương mặt dịu dàng của Tần Cảnh Chi, "Không lẽ lại giống anh mặt ngoài thì đối với ai cũng tốt nhưng... thực tế thì, cái này chắc anh tự mình biết rõ nhất."

Sắc mặt Tần Cảnh Chi trầm xuống: "Cô gái nhỏ, có một số chuyện cho dù có biết nhưng vẫn phải nói là không biết, nếu không sẽ chẳng tốt đẹp gì đâu."

Yến Thanh Ti cười nhạo: "Tôi không nói thì cũng chẳng ảnh hưởng gì tới tôi, chú à, phiền chú nhường chút, tôi muốn xuống giường."

"Xuống giường? Nhưng tôi lại nghe nói, Yến Thanh Ti em trước nay chỉ biết lên giường..."

Những lời hạ lưu nói ra từ miệng của Tần Cảnh Chi không hề khiến người ta cảm thấy xấu hổ.

Ý cười trên môi của Yến Thanh Ti ngày càng đậm, xem ra chuyện Hứa Thiến Hi nói ai cũng có thể lên giường với cô đã truyền khắp đoàn làm phim rồi.

Yến Thanh Ti tiến người lên phía trước, cả người gần như đè lên người Tần Cảnh Chi, cô nhìn vào mắt anh ta: "Cho nên, tôi khuyên Tần ảnh đế tốt nhất tránh xa tôi ra, bọn họ không phải đã nói tất cả đàn ông ở trong đoàn đều từng ngủ với tôi sao."

Tần Cảnh Chi sau khi hết kinh ngạc mới nói: "Nếu đã ngủ hết, tôi đây thì sao? Lẽ nào tôi không phải là đàn ông, tôi thấy... ít ra so với những người đàn ông khác, giá trị của tôi cao hơn một chút? Nếu như em thực sự chỉ vì cái lợi trước mắt, sẽ không bỏ qua ảnh đế như tôi đây mới đúng chứ?"

Cái cảm giác ban nãy thật tuyệt vời, anh ta nghĩ, Yến Thanh Ti thực sự rất ngầu, cứ như giới tính của hai người đã đảo lộn cho nhau.

Yến Thanh Ti cong cong khóe miệng, dơ tay nắm lấy cằm Tần Cảnh chi: "Đã nghe qua câu lạt mềm buộc chặt chưa?"

Tần Cảnh Chi: “Đừng để bản thân mình phải nói những lời xấu xa như thế.”

Yến Thanh Ti đột nhiên không muốn nói gì với người đàn ông này nữa, cô buông lỏng tay, mặt lạnh xuống, vén rèm bước ra: “Anh sai rồi, tôi thực sự hư hỏng như vậy đó, so với tưởng tưởng của anh còn xấu xa hơn.”

Cô đúng là rất xấu xa, nếu như ai dám chặn đường của cô, cô không biết bản thân mình sẽ làm những chuyện gì.

Cũng đã muộn lắm rồi, Yến Thanh Ti cởi quần áo diễn ra, tẩy trang, mặc quần áo của chính mình rồi quay về khách sạn.

Quay phim cả buổi tối, phải đến năm giờ sáng Yến Thanh Ti mới trở về khách sạn.

Điều kiện của khách sạn khá là bình thường, nhưng mà Yến Thanh Ti đối với việc này không hề kén chọn.

Cô mệt tới mức mí mắt muốn đánh nhau, quay về khách sạn, đẩy cửa phòng ra, Yến Thanh Ti lười chẳng muốn bật đèn, mò mẫm trong bóng đêm, cảm giác đến bên cạnh giường, liền nằm xuống luôn, ngay cả quần áo cũng chẳng buồn cởi, muốn ngủ ngay lập tức.

Nhưng chỉ mấy giây sau Yến Thanh Ti từ giường bật dậy.

Tách, đèn phòng được bật sáng.

Yến Thanh Ti nhìn người đàn ông đang nằm trên giường của cô.

Sau khi thấy người đàn ông đó, sự kinh hoảng bất an trong mắt Yến Thanh Ti đều giấu đi.

Cô cười, cả gương mặt đầy sự châm biếm: “Ôi, tôi còn tưởng ai, kìm lòng không được, nửa đêm bò lên giường của tôi, đây mà là Nhạc tiên sinh sao?”

Nửa đêm nửa hôm, Yến Thanh Ti không dám tin, Nhạc Thính Phong sẽ xuất hiện trên giường của cô, đây là Cảnh Thành mà. "

Nhạc Thành cách Lạc Thành hàng ngàn cây số, nơi này chẳng có khách sạn năm sao sa hoa, cũng chẳng có hệ thống phục vụ chuyên nghiệp, quan trọng hơn chỗ này cũng chẳng có đứa con gái nào sạch sẽ.

Trên người Nhạc Thính Phong mặc áo sơ mi, hai cúc phía trên đã mở ra, lộ ra xương quai xanh gợi cảm trắng nõn, sắc mặt mệt mỏi, nhưng đôi mắt lại sáng rực một cách khác thường, anh dựa sát vào thành giường, lặng lẽ ngắm Yến Thanh Ti.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 107: Ông Đây Hôm Nay Muốn Gặp Em

Nhạc Thính Phong đang nằm đè lên khăn tắm của Yến Thanh Ti, phỏng chừng là ghét bỏ điều kiện của cái nơi tồi tàn này, ghét bỏ chiếc giường đơn của khách sạn này.

Nhạc Thính Phong làm như không nhìn thấy thái độ xem thường lạnh nhạt của Yến Thanh Ti, cũng chẳng động đậy, nhíu mày hỏi: “Sao lại về muộn như vậy?”

Trong giọng nói không chỉ chứa oán giận, trách móc, mà còn rất tự nhiên không có chút ngại ngùng nào, cứ như anh ta mới là chủ nhân của nơi này.

Người ta hay nói ngắm mĩ nhân dưới ánh đèn, càng ngắm càng điên đảo thần hồn.

Yến Thanh Ti không thể không thừa nhận, Nhạc Thính Phong rất đẹp trai, càng nhìn càng thấy đẹp, càng nhìn... cô càng muốn tạt axit vào cái gương mặt đó của anh ta.

Yến Thanh Ti dựa cái cơ thể mệt mỏi vào bức tường phía sau, để nó chống đỡ cô.

Cô sẽ không bao giờ để anh ta thấy cô mệt mỏi, yếu đuối đến như vậy.

Có chút nhục nhã, thử một lần đã là quá đủ rồi.

Yến Thanh Ti dùng hai tay ôm ôm ngực, trong mắt toàn là tơ máu đỏ, thản nhiên nói: “Hừm, nghe cái giọng này của ngài, làm sao lại giống như mấy mụ oán phụ thế nhỉ? Nếu dục vọng không được thỏa mãn, ra cửa rẽ phải, nữ diễn viên trong đoàn phim này, tùy ngài lựa chọn, muốn lên giường ai thì lên giường người đó.”

Nhạc Thính Phong nghiến đau cả răng.

Mấy ngày này anh ta luôn muốn đi tìm Yến Thanh Ti, nhưng không có lý do hay cái cớ nào thích hợp mà lại không làm mất mặt, nói chung anh ta vẫn có chút ít chột dạ.

Cuối cùng thì hai ngày trước Khúc Kính cũng thu mua xong Kim Vũ và

Hoàn Nhạc, dự định là hợp nhất hai công ty này lại thành công ty truyền thông giải trí, nên Khúc Kính muốn đến bên này khảo sát, tìm hiểu nền tảng Cảnh Thành.

Kết quả là Nhạc Thính Phong tự mình đến đây.

Nhưng khi anh ta nghe thấy mấy lời này của Yến Thanh Ti, lại càng khó chịu, quả nhiên, người phụ nữ này chẳng bao giờ có thể nói được mấy lời dễ nghe.

Không gặp thì anh vẫn còn nghĩ, dạo này cô trải qua không dễ dàng, thế nên anh có thể hợp tình hợp lý đối xử tốt với cô, nhưng khi gặp rồi, cô lại chẳng nỡ nói những lời dễ nghe, khiến sự xấu hổ của anh nháy mắt liền biến thành sự tức giận.

Nhạc Thính Phong vốn dĩ muốn dỗ dành cô, nhưng nghe thấy mấy lời này, liền nói thẳng: "Tôi chẳng phải người tùy tiện, hôm nay chỉ muốn ngủ với em."

Yến Thanh Ti cong cong khóe miệng, "Muốn chơi với tôi, sao không nói sớm, còn ngại ngùng cái gì chứ? Ngài không phải người tùy tiện, nhưng tôi lại có."

Yến Thanh Ti đột nhiên tiến lên hai bước, đẩy Nhạc Thính Phong nằm xuống giường. Nhấc chân, ngồi lên eo hắn, hai tay xoa ngực hắn, lè lưỡi liếm khóe miệng: "Nhạc tổng, muốn chơi như thế nào, tôi sẽ hết sức phối hợp, đảm bảo nhiệt tình chu đáo, khiến ngài hài lòng."

Hơi thở của Nhạc Thính Phong dần dần trở nên nặng nề, giơ tay nắm chặt lấy eo của Yến Thanh Ti.

Anh ta nhìn thấy quầng thâm dưới mắt Yến Thanh Ti cả những sợi tơ máu trong mắt cô, nhíu mày, vừa muốn mở miệng nói, Yến Thanh Ti lại đột nhiên lật người nằm xuống bên cạnh Nhạc Thính Phong.

Yến Thanh Ti cười nói: "Aiya, tôi quên mất, tôi bẩn lắm, ngài biết đoàn phim của tôi đang truyền nhau lời gì không? Cứ là đàn ông trong đoàn đều có thể lên giường với Yến Thanh Ti tôi, loại người tôi, thực sự không xứng với Nhạc Tổng, nơi này cái đạo cụ gì cũng không có, hay là chúng ta, đổi sang một khách sạn tình thú khác?"

Nhạc Thính Phong càng nghe càng khó chịu, chuyện ngày hôm đó anh ta

làm hơi quá nhưng cũng chỉ vì quá tức giận mà thôi.

Lửa giận trong lòng Nhạc Thính Phong chậm rãi biến mất, cau mày nói: “Đã muộn rồi, ngủ trước đi.”

Yến Thanh Ti châm trọc: “Vậy còn phải xem ngủ như thế nào.”

Nhạc Thính Phong lạnh giọng: “Nghỉ ngơi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 108: Đàn Ông, Một Thứ Đồ Chơi Rẻ Tiền

Nhạc Thính Phong lạnh giọng: "Nghỉ ngơi."

Yến Thanh Ti dùng lực đẩy Nhạc Thính Phong: "Ngài đây từ xa đến, chẳng lẽ là vì đắp chăn nói chuyện trong sáng? Tôi không có thú vui tao nhã vậy đâu, một là làm, hai là cút."

Lông mày Nhạc Thính Phong xoắn hết cả lại, trước giờ chỉ có anh bảo người ta cút đi, nhưng trước mặt cô, người bị đuổi đi lại là anh ta.

Nhưng mà... anh ta lại không muốn cút.

Nhạc Thính Phong vốn không biết dỗ phụ nữ, xin lỗi, lại càng không thể, nên không biết phải mở miệng thế nào.

Cho dù anh có làm chuyện đáng phải xin lỗi Yến Thanh Ti nhưng anh lại không nghĩ anh cần phải nói lời xin lỗi với cô.

Người phụ nữ như Yến Thanh Ti, đúng là đáng ghét, nhưng anh lại không buông tay được.

Thích sao?

Nhạc Thích Phong cảm thấy không phải, bởi vì trong quan niệm của đàn ông, cho dù có thích cũng chẳng thể nào thích người như Yến Thanh Ti.

Không thích nhưng lại không cách nào dứt ra được, cái cảm giác xa lạ này, thật khiến người ta phiền não.

Sắc mặt Nhạc Thính Phong trầm xuống, dơ tay nắm lấy cằm của Yến Thanh Ti.

"Chuyện của Lạc Cầm Xuyên, tôi đã biết rồi..."

Yến Thanh Ti ngây người một chút rồi lại bắt đầu châm chọc: "Vậy anh chạy đến đây làm cái gì? Áy náy? Đồng tình? Thương hại?"

"Về sau, những chuyện như này, có thể đến tìm tôi, còn có Yến gia, tôi sẽ đảm bảo không còn truy sát nữa."

Yến Thanh Ti hất tay Nhạc Thính Phong ra, giờ thì cô biết tại sao anh ta lại đột nhiên chạy đến nơi này, xem ra anh ta đã cho người điều tra cô

Yến Thanh Ti cười lạnh: "Nếu anh xuất hiện trong lúc tôi đang cần sự giúp đỡ nhất, không biết chừng tôi sẽ mềm lòng mà yêu anh, có thể vì anh mà làm bất kỳ việc gì; nhưng giờ thì, Nhạc Thính Phong, mẹ nó, anh đừng có nằm mơ giữa ban ngày."

Lần đầu tiên Nhạc Thính Phong ăn nói mềm mỏng với một người phụ nữ, nhưng cô ta lại không thèm.

Nhạc Thính Phong nghiến răng: "Tôi cho em mặt mũi, em nhận lấy không được à?"

Yến Thanh Ti cười rộ lên: "Hình như anh quên rồi, người như tôi đây, trời sinh hạ tiện, cần mặt mũi để làm gì?"

Nhạc Thính Phong thực sự không có cách nào nói chuyện tiếp với Yến Thanh Ti, cô ta vừa mở miệng là châm chọc, cả người xù lông như một con nhím.

Nhạc Thính Phong kéo cô ta vào trong ngực: "Ngủ."

Yến Thanh Ti: "Buông tay."

Nhạc Thính Phong không động đậy, đột nhiên mặt anh ta dán lên bộ ngực của cô ngửi một chút, "Em vừa ở cùng ai?"

Yến Thanh Ti ngây người một chút liền đáp: "Đàn ông, về muộn thế này, chắc chắn là ở cùng đàn ông rồi."

Nhạc Thính Phong nắm khớp hàm cô: "Đừng có suốt ngày mở miệng ra là nói những cái này, cố ý muốn chọc tôi tức giận?"

"Ồ, lời này có chút mới mẻ này, anh là gì của tôi, lời của tôi có gì đáng để anh tức giận, cho dù là đội nón xanh, đó cũng là chông tôi, không phải anh, anh quan tâm cái gì."

Nhạc Thính Phong bỗng dưng cười: "Tôi vẫn muốn quan tâm thì sao."

Yến Thanh Ti trợn trắng mắt...

Lời nói này, thật là có ý tứ.

Yến Thanh Ti: “Anh không định đi.”

“Ngủ đi.”

Đã đến rồi sẽ không định đi.

...

Yến Thanh Ti rất mệt, nhưng cô không tài nào ngủ được, quần áo không có cởi lại thêm người đàn ông bên cạnh, ôm cô chặt quá, chân còn gác lên người cô. Trong đêm tối, Yến Thanh Ti cười một cách lạnh lùng.

Cô luôn có cách, khiến cho Nhạc Thính Phong yêu cô.

Trước mắt, không phải là một khởi đầu rất tốt sao?

Đàn ông, ha... một thứ đồ chơi rẻ tiền.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 109: Trong Phòng Chị Thanh Ti Có Đàn Ông

Trời gần sáng, Yến Thanh Ti cuối cùng cũng ngủ.

Cảnh quay hôm nay là vào buổi chiều, buổi sáng cô có thể nghỉ ngơi thoải mái.

8h30 sáng, Tiểu Từ mua đồ ăn về cho Yến Thanh Ti, cậu ta vẫn nhớ lời dặn của bác sĩ, ngày ba bữa, đặc biệt là bữa sáng.

Trời vừa sáng cậu liền chạy đi mua cháo trắng, bởi vì gạo tốt cho dạ dày, lại mua vài cái bánh bao chay, vội vàng đưa đến cho Yến Thanh Ti.

Nhưng mà, ai giải thích cho cậu ta biết, tại sao mở cửa lại là một người đàn ông, hơn nữa... lại là... người cậu ta ghét nhất... đồng thời cũng là người cậu ta sợ nhất.

Tiểu Từ ngây người nhìn số phòng: “Xin lỗi, tôi... có thể là... tìm nhầm phòng.”

Tiểu Từ ngơ ngơ xoay người đi.

“Quay lại...” "

Nghe thấy cái giọng Tiểu Từ bị dọa cho phát run, chậm chạp quay lại.

Trên người Nhạc Thính Phong mặc cái áo phông rộng của Yến Thanh Ti, dưới chân thì đi dép của Yến Thanh Ti, bởi vì dép quá nhỏ, gót chân anh ta bị lộ hết ra ngoài, anh ta lười nhác dựa vào cửa: “Trong tay là cái gì vậy?”

Cho dù là khoác bất cứ thứ gì lên người cũng không hề làm giảm đi sự tôn quý của anh ta.

Tiểu Từ khẽ nuốt nước bọt, cậu nắm chặt cái túi trong tay, vụng trộm liếc nhìn cái áo phông trên người Nhạc Thính Phong, đây rõ ràng lá áo của chị Thanh Ti mà.

Khí thế của Nhạc Thính Phong áp bức Tiểu Từ, khiến cậu nói chuyện có chút lắp bắp: “Trong túi có... cháo trắng, chị Thanh Ti bị đau dạ dày, bác sĩ đã dặn phải luôn ăn sáng.”

Nhạc Thính Phong: “Đưa đây.”

Tiểu Từ lo cho Yến Thanh Ti, cắn răng hỏi: “Nhạc tổng, anh... anh, tại sao anh lại ở trong... phòng của chị Thanh Ti.”

Tiểu Từ bất an, vị sát thần này rốt cục là đến lúc nào vậy?

Chị Thanh Ti, em nên làm gì để cứu chị đây.

Nhạc thính Phong cười lạnh: “Không phải tôi chẳng lẽ lại là cậu?”

Tiểu Từ ngớ người, đợi khi cậu phản ứng kịp, thì đồ trong tay đã bị cướp mất rồi.

Tiểu Từ vội vàng nói: “Anh... anh, nhớ để chị Thanh Ti ăn... ít nhất cũng phải húp hết bát cháo táo đỏ này, nó tốt cho dạ dày, chị ấy bị loét dạ dày, chính lần trước... sau khi anh đi, tôi lên lầu, liền đưa chị ấy đến bệnh viện, bác sĩ nói nếu như không để ý, sớm muộn sẽ thủng...”

Bàn tay Nhạc Thính Phong khẽ run lên.

Lần trước... anh. biết, Yến Thanh Ti đi bệnh viện, biết dạ dày cô ấy không tốt, nhưng vì Nhạc phu nhân nói là Yến Thanh Ti có thai, anh mới không để ý tới việc cô bị dạ dày, không nghĩ nó lại nghiêm trọng đến vậy.

Anh hình như, hình như... cuối cùng vẫn bỏ qua rất nhiều chuyện.

Tâm trạng Nhạc Thính Phong có chút nặng nề, nhưng mặt ngoài vẫn khá bình tĩnh: “Vậy à?”

Tiểu Từ thấy Nhạc Thính Phong hoàn toàn không để ý, gấp gáp nói: “Ngài... đừng thờ ơ, bác sĩ nói, phải chăm sóc cẩn thận, đau dạ dày mà không chú ý, sẽ dẫn đến biến chứng, để lại hậu quả rất nặng nề.”

Ầm!!! Nhạc Thính Phong đóng sập cửa.

Anh nhìn bánh bao phía trong cái túi, còn có cả cháo, cả người bị nghẹn cứ như vừa nuốt một cái bánh bao, nghẹn ứ ở trong lòng, đè nặng như tảng đá.

Nhạc Thính Phong nhìn về phía giường, Yến Thanh Ti vẫn đang ngủ say, khuôn mặt bình thàn, dịu dàng đôi môi hồng hơi khẽ mở, hoàn toàn khác xa hình ảnh lúc nào cũng châm chọc kích thích anh.

Nhạc Thính Phong bỗng dưng nhớ lại, bộ dáng lần đầu tiên khi anh gặp Yến thanh Ti, lúc đó, trên gương mặt vẫn còn chút ngây thơ trẻ con, nhưng hiện tại, hoàn toàn biến mất rồi, cằm thon gọn hơn, gò má cũng chẳng có mấy thịt, trên người... so với ngày trước lại càng gầy.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 110: Yến Thanh Ti, Cô Thì Có Cái Gì Tốt?

Bên tai Nhạc Thính Phong văng vẳng những lời nói của Tiểu Từ, đau dạ dày, nghiêm trọng!

Chả trách, lần trước cô ấy suy nhược như thế, nhưng anh lại...

Nhạc Thính Phong khẽ nhíu mày.

Có một số việc không cần phải biết quá nhiều, càng biết rõ lòng lại càng không yên.

Nhạc Thính Phong không phải chưa từng ra tay độc ác với ai, đối với Yến Thanh Ti vẫn còn nhẹ nhàng chán? Hoàn toàn không đáng nhắc đến.

Nhưng mà, anh lại cảm thấy, không thoải mái.

Không thể hiểu nổi, người phụ nữ này, có điều gì đáng để anh biến thành bộ dạng như này chứ?

Nhạc Thính Phong nhìn cái túi bánh bao trong tay mình, lúc đầu, anh định ném những thứ đi, nhưng mà bây giờ...

Nhạc Thính phong bĩu môi đặt nó lên trên bàn, cầm lấy điện thoại đi vào nhà vệ sinh.

Vốn là cuối tuần, Giang Lai cuối cùng có thể ngủ một giấc yên ổn.

Nhưng mà vừa mới sáng sớm liền nghe thấy tiếng điện thoại, chẳng xem là ai gọi đến đã trực tiếp bỏ lên tai nghe: “Alo...”

Nhạc Thính Phong nghe, liền biết Giang Lai lúc này vẫn đang nằm trên giường, có khi còn chưa buồn mở mắt đâu: “Thật sự là nhàn rỗi không có chuyện gì làm đúng không...”

Giây tiếp theo, Giang Lai từ trên giường bật dậy: “Nhạc Tổng.”

“Nhanh chóng làm cho tôi hai việc.”

“Ngài cứ nói...”

...

Nhạc Thính Phong bước ra ngoài, ngồi bên cạnh giường, lẳng lặng ngắm gương mặt của Yến Thanh Ti.

Không hóa trang, gương mặt thật sạch sẽ.

Nhạc Thính Phong chọc má Yến Thanh Ti: “Thật sự, cũng chẳng xinh đẹp lắm.”

Phụ nữ xinh đẹp hơn, anh chưa gặp qua sao, thế nhưng hết lần này đến lần khác lại bị cô dắt mũi kéo đi.

Nhạc Thính Phong luôn cảm thấy, đây vốn chẳng phải tác phong của anh, thật sự không phải.

Từ nhỏ đến lớn, từ trong nhà đến nhà trường, từ nhà trường đến xã hội, ai mà không biết vị thiếu gia nhà họ Nhạc này, không phải là người dễ trêu chọc, ai làm anh ta không vui một ngày, anh ta sẽ khiến người đó buồn bực cả năm, hoặc là trực tiếp là khốn khổ cả đời.

Đám công tử tiểu thư suốt ngày bám theo nịnh hót Nhạc Thính Phong, nhưng sau lưng lại âm thầm nói anh là một người xấu xa hư hỏng từ trong bụng mẹ.

Một người đàn ông như vậy, ấy thế mà cảm thấy hổ thẹn với Yến Thanh Ti.

Nhạc Thính Phong nhịn không được lại chọc chọc gương mặt cô.

“Không xinh đẹp, mẹ nó, anh còn dính lấy bà đây cả một đêm.”

Yến Thanh Ti vẫn nhắm mắt, giọng nói khàn khàn, lạnh lùng tuôn ra một câu như thế.

Đêm qua Nhạc Thính Phong ôm Yến Thanh Ti ngủ cả đêm, bám chặt lấy cô như một con gấu koala, Yến Thanh Ti chưa từng gặp người đàn ông nào có cái nết ngủ như thế.

Tay Nhạc Thính Phong còn không kịp thu lại, thấy thế liền véo má cô.

Yến Thanh Ti vẫn không nhúc nhích, cô vẫn còn rất buồn ngủ, xoay người ngủ tiếp.

“Đừng làm phiền.”

Yến Thanh Ti mệt mỏi không muốn mở mắt nhìn Nhạc Thính Phong.

Nhạc Thính Phong tiếp tục véo má cô: “Dậy đi, ăn cháo nào.”

Yến Thanh Ti: “Cút* sang một bên.”

Nhạc Thính Phong đứng dậy: “Được rồi, mới sáng sớm mà em đã có hứng thú thế, anh sẵn lòng phối hợp.”

*Cút = lăn; ý là lăn lộn trên giường.

Lúc này Yến Thanh Ti mới mở mắt ra, lại thấy Nhạc Thính Phong đã cởi cái áo phông ra một nửa, lộ ra cơ bụng rắn chắc hoàn mĩ.

Khi đó Yến Thanh Ti trong lòng chỉ có hai chữ --- Mẹ nó!!!

Cô lật người bò dậy, đi chân đất bước vào nhà vệ sinh.

Yến Thanh Ti vừa ngồi xuống bồn vệ sinh, Nhạc Thính Phong lắc lư bước vào, dựa người vào cánh cửa nhìn cô.

Yến Thanh Ti trong lòng đã chửi chết Nhạc Thính Phong, cái tên khốn nạn này.

Nhạc thổ hào: Những ngày mặt dày mày dạn thật là tuyệt vời!

Mãnh Ti nhi: Thật sự muốn cho ăn uống thuốc chuột > <

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 111: Người Ôm Em Cả Đêm Là Tôi

Yến Thanh Ti cũng chẳng cảm thấy ngại, dùng tay chống mặt, châm chọc: “Ha... Khẩu vị nặng như vậy, ngay cả việc tôi đi tiểu cũng muốn nhìn?”

Nhạc Thính Phong: “...”

Yến Thanh Ti vốn cho là cô sẽ không để ý, nhưng mà, mẹ nó chứ, cô tiểu không được.

Yến Thanh Ti trợn trừng mắt lườm Nhạc Thính Phong, kéo quần lên, lúc đi qua Nhạc Thính Phong, còn đá một phát vào chân anh ta.

Nhạc Thính Phong đau đến mức nhín mày một cái.

Đánh răng rửa mặt thu dọn sạch sẽ xong xuôi, Yến Thanh Ti ra ngoài ăn cháo.

Nhạc Thính Phong từ nhà vệ sinh bước ra, thấy Yến Thanh Ti lấy bánh bao từ trong túi ra, liền nói: “Em ăn cháo là được rồi, bánh bao thì thôi, diễn viên phải biết chú ý đến cơ thể, ăn nhiều coi chừng thành eo bánh mỳ.”

Nếu như không phải vì cô bị đau dạ dày thì ngay cả cháo anh cũng không cho cô ăn.

Cái loại đồ ăn vỉa hè này, lại còn là do người đàn ông khác mua,...

Yến Thanh Ti cười phá lên: “Tôi không ăn, anh ăn sao? Tôi có ăn thành eo bánh mì thì cũng chẳng liên quan gì tới anh?”

Nhạc Thính Phong kén cá chọn canh thế nào Yến Thanh Ti còn không biết? Anh ta căn bản là chướng mắt loại thức ăn vỉa hè này.

“Đương nhiên có liên quan, người tối qua ôm em ngủ là...”

Chữ “tôi” còn chưa nói xong, Yến Thanh Ti đã cầm bánh bao lên ăn.

Nhạc Thính Phong: “...”

Yến Thanh Ti ăn rất ngon miệng, người từng bị bỏ đói qua, đều biết thức ăn quí giá như thế nào, cho nên, cô chưa bao giờ lãng phí đồ ăn.

Nhạc Thính Phong nhíu mày nhìn Yến Thanh Ti vừa húp cháo vừa ăn bánh bao

Anh từng gặp rất nhiều người phụ nữ, bởi vì duy trì vóc dáng, đều ăn rất ít, chỉ sợ mập lên, chỉ có mình Yến Thanh Ti là không như thế.

Nhìn cô ăn uống, Nhạc Thính Phong bỗng nhiên cảm thấy đói, cái bánh bao đó, thực sự ngon đến như vậy sao?

Nhạc Thính Phong: "Dù gì thì cũng là phụ nữ, ăn uống cái kiểu gì thế."

Yến Thanh Ti hất mặt: "Cửa phía bên đó, anh tự cút đi đi."

Nhạc Thính Phong là loại người gì?

Càng thuận theo anh ta, anh ta lại thấy chán ghét, chống đối lại anh ta, tuy có lúc sẽ khiến anh tức điên.

Nhưng mà, nếu như nắm chắc điểm này, có thể khiến anh ta không bao giờ hết hứng thú với cô.

Yến Thanh Ti mồi chài Nhạc Thính Phong bằng cách đó, cô muốn anh ta yêu mình, cô muốn để cho anh nếm thử cái cảm giác bị người ta coi thường là như thế nào?

Nhạc Thính Phong bước tới ngồi cạnh Yến Thanh Ti, cứ thế mà dựa sát vào cô.

"Ăn nhiều như vậy mà không sợ béo? Đưa cho anh một cái."

Tay Nhạc Thính Phong khoác lên vai Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti không nhúc nhích, cười nhạo nói: "Muốn ăn thì tự mình đi mua, cho anh qua đêm ở đây đã tận tình tận nghĩa lắm rồi, còn muốn tôi nuôi anh, nhà anh phá sản rồi sao?"

Nhạc Thính Phong nhếch khóe môi, liếc thấy quả táo đỏ trong hộp cháo: "Cho anh quả táo."

Yến Thanh Ti vung tay hất Nhạc Thính Phong ra, táo cái đầu.

"Còn không cút."

“Cút cái gì? Còn chưa cùng em cút xong đâu?”

Yến Thanh Ti nhịn không phát hỏa lên: “Nhạc thái tử, anh nghèo đến mức không thuê nổi phòng mà phải chạy đến cái chỗ tồi tàn này của tôi sao? Lại còn mặc cái áo phông giá ba mươi tệ của tôi, ai cho anh mặc, mặc vừa sao?”

Yến Thanh Ti trừng mắt với Nhạc Thính Phong, mặc áo của cô mà còn chẳng biết xấu hổ nữa.

Yến Thanh Ti cười cười, thật không ngờ cũng có ngày Nhạc Thính Phong mặc một chiếc áo chỉ có giá ba mươi tệ.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 112: Con Mẹ Nó, Anh Ta Lại Ngủ Không Trả Tiền

Mấu chốt, đây là áo của phụ nữ, lại còn là cái mà cô đã mặc qua.

Nhạc Thính Phong ăn phải cái gì hay phát điên sao, mặc lại cái áo cô đã mặc qua.

Nhạc Thính Phong ngả người về phía sau: “Mấy chuyện thuê phòng không phải em rất có kinh nhiệm sao? Cả cái phòng tối hôm đó nữa, khá ổn, anh rất hài lòng.”

Yến Thanh Ti cười ha ha, vén tay áo lên: “Ồ, cuối cùng cũng chịu thừa nhận, tôi còn tưởng anh định làm rùa rụt đầu cả đời, nếu anh đã nhắc tới thì chúng ta cũng phải nói chuyện lại cho đàng hoàng.”

Yến Thanh Ti nghiến răng nghiến lợi, nhấn mạnh hai chữ “đàng hoàng”.

Nhạc Thính Phong nheo mắt, huýt sáo nói: “Anh có phủ nhận đâu?”

Anh ta tuy không thừa nhận, nhưng cũng đâu có phủ nhận?

Yến Thanh Ti không nhịn được, giơ chân đá Nhạc Thính Phong: “Ha ha... nếu như anh thừa nhận rồi, được rồi, tiền phòng cưa đôi, tôi cũng không chiếm của anh được đồng nào, 2630 tệ cho anh 30 tệ đi mua áo mặc, còn 2600 tệ.”

Nhạc Thính Phong chưa kịp mở miệng, Yến Thanh Ti lại nói tiếp: “F**ck, mấy năm không gặp lại keo kiệt đến mức độ này, ngay cả tiền thuê phòng cũng không muốn trả.”

Nhạc Thính Phong nhìn bàn tay trắng nõn của Yến Thanh Ti, đưa tay kéo lấy tay của cô, vuốt vuốt mặt mình: “Ừm, nhưng anh nhớ là có người nào đó đã nói, đi thuê phòng là do cô ấy mời anh.”

Yến Thanh Ti tức giận rút tay ra, cô đứng bật dậy, gương mặt nhỏ nhắn lạnh xuống.

“Đúng vậy, là mời, nhưng anh đã nói sẽ cho tôi diễn vai nữ chính của Lãnh Hương, bây giờ thì sao? Mẹ nó, anh ngủ với bà đây một đêm, tôi chưa tính

sổ với anh, chỉ muốn anh trả một nửa tiền thuê phòng, anh còn không đồng ý?"

Nhạc Thính Phong buông tay Yến Thanh Ti ra, hai tay gối lên đầu, tựa hẳn ra phía sau: "Không có tiền."

Yến Thanh Ti: "Ha ha... Cút!!!"

Cười gượng hai tiếng, mặt Yến Thanh Ti lạnh lùng, chỉ về phía cửa, còn làm bộ làm tịch, anh không cút tôi thả chó.

Nhạc Thính Phong ôm lấy eo Yến Thanh Ti, đè cô lên giường, ôm lấy cô lăn một vòng: "Muốn anh cút như vậy sao."

Yến Thanh Ti tức đến nghiến răng nghiến lợi, sao ba năm trước cô không phát hiện, Nhạc Thính phong lại mặt dày đến như thế. Trước mặt người khác thì lạnh lùng cao cao tại thượng, không bao giờ xem trong bất cứ ai, nhìn ai hay làm gi cũng như kiểu đang bố thí.

Nhưng hết lần này đến lần khác, Yến Thanh Ti cảm thấy anh ta có bệnh, hơn nữa bệnh còn không nhẹ.

Yến Thanh Ti nghiến răng nghiến lợi.

"Nhạc Thính Phong, anh đừng có mà mất mặt như thế?"

Nhạc Thính Phong dùng miệng cởi từng chiếc cúc trên áo ngủ của Yến Thanh Ti: "Mặt? Là thứ gì vậy?"

Yến Thanh Ti bị Nhạc Thính Phong ép chặt, không thể cử động.

Chiếc áo sắp bị tuột ra, "Nhạc Thính Phong, anh mà dám làm thêm một bước, mẹ nó, tôi sẽ phế anh."

Nhạc Thính Phong hôn lên xương quai xanh của Yến Thanh Ti: "Gấp cái gì, nữ chính trong Lãnh Hương, vẫn luôn là của em đó thôi?"

Yến Thanh Ti cười lạnh: "Yến Thanh Ti tôi năm nay đã 25 tuổi, chứ không phải là một đứa trẻ ba tuổi, mấy lời của anh ngay cả mấy con tinh trùng còn chẳng tin được nữa là anh còn định lừa tôi?"

Nhạc Thính phong cười rộ lên, mấy con tinh trùng, câu này chắc chỉ có Yến

Thanh Ti mới nói ra được.

“Không tin em gọi cho Mạch Văn Hạo hỏi xem.”

“Bỏ cái móng vuốt của anh ra.”

“Không bỏ.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 113: Gã Trao Bao Ấy, Chính Là Nhạc Thính Phong

Nhạc Thính Phong thấy Yến Thanh Ti tức giận, tạm thời buông cô ra.

Yến Thanh Ti lật người, cầm lấy điện thoại, gọi cho chị Mạch.

"Chị Mạch, cái phim Lãnh Hương..."

"Aiya, chị đang muốn nói với em, cái phim Lãnh Hương phân vai xong rồi, nữ chính thuộc về em, ôi trời ơi, hồi trước người chế tác phim đó vênh mặt hất hàm với chị nói em có đóng vai phụ cũng chẳng có tư cách, giờ thì tự mình đến tìm chị, cầu xin em đóng vai đó..."

Yến Thanh Ti nghe xong liền cười lạnh, quyền lực, tiền bạc, đúng là đồ tốt.

"Ok, em biết rồi."

Cô lạnh lùng nhìn Nhạc Thính Phong, trước ngực phanh rộng, tiết lộ cảnh xuân, nhưng trên mặt thì tràn đầy chế giễu châm chọc và gợi cảm, khiến cho Nhạc Thính Phong ngứa ngáy hết cả người.

Loại cảm giác này, ngoài Yến Thanh Ti ra không ai có thể mang lại cho anh.

Người phụ nữ này, thích hay không thích đều không quan trọng, quan trọng là... anh phải có được cô.

Chị Mạch hỏi cô: "Ầy, Thanh Ti, bên đó quay đến đâu rồi, liệu tới tuần sau có xong không?"

Yến Thanh Ti quấn lấy một lọng tóc, giơ tay ngoắc ngoắc Nhạc Thính Phong, "Ừm, có thể..."

Nhạc Thính Phong nắm lấy gót chân mảnh khảnh của Yến Thanh Ti, mạnh mẽ kéo cô lại, nằm đè lên người cô: "Nói xong rồi thì đặt xuống."

Tới giờ giải quyết công việc rồi.

Chị Mạch ngây ra một chút, lập tức hỏi: "Thanh Ti, sao chị lại nghe thấy có giọng đàn ông nhỉ, f**ck, không phải là đang ở cùng đàn ông đấy chứ?"

Yến Thanh Ti miễn cưỡng nói: “Nửa đêm hôm qua có một gã dê xồm chạy vào phòng em, em thấy hắn cũng đẹp trai, không chơi thì hơi phí.”

Nhạc Thính Phong...

Chị Mạch khóc thét: “Thanh Ti à, nhưng mà... em không được như thế này được. còn đang ở tổ phim mà, em vừa mới bắt đầu, danh tiếng vẫn quan trọng hơn.”

Chị Mạch lải nhải một đống.

Cuối cùng, Yên Thanh Ti chỉ nói một câu: “Ồ, em quên mất nói với chị, cái gã đó là Nhạc Thính Phong.”

Chị Mạch: “...”

...

Yến Thanh Ti nhón tay tóm lấy cằm của Nhạc Thính Phong, “Ừm, dê xồm”

Nhạc Thính Phong ngứa răng đến muốn điên, lột quần áo trên người Yến Thanh Ti xuống.

“Không cảm ơn gã dê xồm của em sao?”

Bàn tay của Yến Thanh Ti giống như đang trêu đùa, lướt từ xương quai xanh Nhạc Thính Phong rồi trượt xuống, ngón tay lạnh lẽo, có chút nhồn nhột, sờ đến đâu, chỗ đó dấy lên từng trận run rẩy.

Chỉ nghe thấy, âm thanh của Yến Thanh Ti, lạnh lùng đến lạ thường: “Nữ chính của Lãnh Hương vốn là của tôi, tôi lấy đồ của tôi, dựa vào cái gì mà phải cảm ơn anh?”

Nhạc Thính Phong bá đạo, Yến Thanh Ti cũng chẳng kém cạnh, hai người họ ngang sức ngang tài.

Nhạc Thính Phong thích khống chế tất cả mọi thứ.

Yến Thanh Ti cũng vậy, thứ đã nằm trong tay cô hay thứ cô nhìn trúng, ai cũng đừng nghĩ tới chuyện tranh đoạt với cô.

Nhạc Thính Phong nắm chặt tay Yến Thanh Ti, “Ừ, biết là em sẽ lật mặt

luôn được mà.”

Anh đã sớm biết, cô không chỉ ương bướng ngương ngạnh mà còn tính toán rõ ràng, một khi lấy được thứ cô muốn nhất định sẽ qua sông đoạn cầu...

Cô chẳng bao giờ che giấu điều đó nhưng Nhạc Thính Phong anh lại cứ thích điều đó mới chết.

Yến Thanh Ti lười biếng nói: “Đúng thế, là tôi lật kèo đấy thì làm sao, cũng giống như tất cả những gì anh làm cho tôi chỉ vì một mục đích là lên giường với tôi.”

Đàn ông, hừ, gã nào cũng giống nhau, tiếp cận cô chỉ vi một mục đích -- giường của cô.

Nhạc Thính Phong cười rộ lên: “Em nói rất đúng, anh chính là muốn thử xem, vài năm không gặp, công phu của em có tiến bộ chút nào không?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 114: Đàn Ông Của Tôi Nhiều Lắm, Còn Chưa Đến Lượt Anh Đâu

Yến Thanh Ti nheo mắt, "Ngủ với nhiều đàn ông như vậy đương nhiên là công phu phải cao rồi, thử thì biết ngay thôi mà."

Nhạc Thính Phong phát hiện, Yến Thanh Ti luôn luôn nói những lời châm chọc kích thích anh, phụ nữ khác thì chỉ hận không thể biến chính mình thành nước tinh khiết, chỉ có cô lúc nào cũng thích biến mình thành hồ ly tinh.

Mới bắt đầu Nhạc Thính Phong còn giận giữ, nhưng mà nghe nhiều rồi, bỗng dưng phát hiện, người phụ nữ này, chấp nhặt với cô chẳng khác nào đang tự mình vả miệng mình, quá mệt mỏi.

Nhưng mà, nghe Yến Thanh Ti tự nói mình thành như vậy, Nhạc Thính Phong có chút khó chịu.

Nhưng mà sự khó chịu này, không giống với sự khó chịu khi hiểu nhầm cô thành loại phụ nữ đó, chỉ là cảm thấy, cô ấy không cần phải làm như thế.

Nhạc Thính Phong lần này lại nói: "Được rồi, vậy để anh thử xem, kỹ thuật của em rốt cuộc là tốt đến đâu, đừng có chỉ mạnh miệng."

Yên Thanh Ti sửng sốt, đẩy mạnh Nhạc Thính Phong ra: "Hừ, hôm nay không có tâm trạng để hầu hạ anh."

Nhạc Thính Phong lại kéo cô lại: "Này cũng không phải do em quyết định."

Yến Thanh Ti cười lạnh: "Cũng đúng, tôi có đồng ý hay không, cũng chẳng có gì khác biệt, giống như cho dù tôi không đồng ý cho anh vào phòng, anh vẫn mò vào đấy thôi?"

Yến Thanh Ti dơ tay lột cái áo trên người Nhạc Thính Phong: "Lại còn mặc đồ của tôi nữa, Nhạc Tổng mặc quần áo của phụ nữ, không sợ bị người ta nhìn thấy sao?"

"Sợ cái gì? Không phải là em nhìn sao?"

Tay Nhạc Thính Phong, cởi áo ngủ của Yến Thanh Ti, đã nhịn cả đêm rồi,

cũng nên ăn thôi.

Yến Thanh Ti không dãy dụa, lạnh nhạt nói: “Hôm nay họ hàng đến thăm, nếu như anh thích tắm trong máu, thì xin mời.”

Nhạc Thính Phong:... F**ck

Hắn nghiến răng: “Khẩu vị của tôi rất nặng, em không biết sao?”

Nhạc Thính Phong lột áo ngủ của Yến Thanh Ti xuống, anh muốn xem xem, là thật hay là giả.

Kết quả...

“Chị Thanh Ti, đạo diễn gọi chị qua bàn bạc cảnh quay.”

Bên ngoài, Tiểu Từ banh họng gào lên, giống như sợ Yến Thanh Ti ở bên trong không nghe rõ, nhưng cũng khiến cho những người trọ ở đấy đều nghe thấy.

Gương mặt của Nhạc Thính Phong đen xì.

Đây là lần thứ hai, lần thứ hai, chuyện tốt của anh bị cái tên nhóc khốn kiếp đang đứng ở ngoài cửa phá hỏng.

Yến Thanh Ti cười rộ lên, nhìn thấy gương mặt bất mãn của Nhạc Thính Phong, tâm trạng của cô bỗng tốt hẳn lên.

Yến Thanh Ti đẩy Nhạch Thính Phong ra: “Xem ra, khẩu vị nặng như thế không dễ ăn.”

Yến Thanh Ti lấy quần áo từ trong vali ra, cũng không tránh đi mà thay ngay trước mặt Nhạc Thính Phong.

Dường như cố ý lên mặt với anh ta, có thể bản lĩnh thì anh làm đi, làm đi! "

Nhạc Thính Phong nghiến răng: “Bàn bạc cảnh quay? Còn cần đến phòng của đạo diễn?”

Yến Thanh Ti cởi quần áo ngủ ra, chậm chạp mặc cái váy vào: “Đúng vậy, nếu không, anh có thể đi theo? Tôi thì không sao còn khiến cho mọi người biết tôi bò lên Nhạc thái tử, mà khách khí với tôi hơn.”

Nhạc Thính Phong nhíu mày, đứng dậy: “Được rồi, đi thôi.”

...

Cuối cùng, Nhạc Thính Phong đương nhiên là không đi cùng rồi!

Anh ta nhận một cuộc điện thoại, sau khi cúp máy thì ấn cô vào tường mà hôn ngấu nghiến lấy cô.

Nụ hôn bá đạo của Nhạc Thính Phong khiến cho Yến Thanh Ti không chống cự lại được, tay của anh, nắm chặt cơ thể cô, khiến cô không thể động đậy.

Sau khi hôn xong, nói: “Tôi có việc, phải đi, buổi tối sẽ quay lại!”

Yến Thanh Ti chà xát môi: “Mặt mũi của anh lớn đến thế nào mà bắt tôi phải đợi anh? Đoàn phim nhiều đàn ông như vậy, còn chưa đến lượt anh đâu.”

--- O ---

Chương 115: Cướp Người Đàn Ông Của Bổn Cung, Đi Chết Đi!

Nhạc Thính Phong "xì: "một tiếng:" Không nói mấy lời khiến anh tức giận, em sẽ chết sao? "

"Không chết, nhưng trong lòng sẽ không thoải mái."

"Được, em cứ thoải mái trước đi, đợi tôi quay lại sẽ xử lý em."

Yến Thanh Ti cười lạnh: "Được thôi, không đến anh chính là cháu tôi."

Nhạc Thính Phong cắn Yến Thanh Ti: "Không tới, anh gọi em là bà nội."

Nói xong, liền đi mất.

Yến Thanh Ti nhìn Nhạc Thính Phong cầm điện thoại vội vội vàng vàng rời đi, cười lạnh lùng.

Cô là nghệ sĩ mới ra mắt, nếu lộ ra tin cô bò lên thái tử Lạc Thành - Nhạc Thính Phong, còn không nổi tiếng được à, nhưng mà Nhạc Thính Phong... làm sao có thể khiến tin tức bất lợi cho anh ta lộ ra ngoài được, điều này sẽ làm ảnh hưởng tới danh dự của Nhạc thị.

Đàn ông, xưa nay đều trước mặt thì một kiểu, quay lưng đi thì lại là một kiểu khác.

Thế nên vĩnh viễn không được tin vào miệng lưỡi đàn ông.

...

Yến Thanh Ti điều chỉnh lại tâm trạng đi gặp đạo diễn Phùng.

Ông ta giảng kịch bản phim cho cô, ý tứ là muốn thêm cho cô vài cảnh quay, bởi vì ông ta không hài lòng với diễn xuất của Hứa Thiến Hi, nhưng lại coi trọng sự chuyên nghiệp cũng như kỹ năng diễn xuất của Yến Thanh Ti, dù tính khí cô diễn viên này không tốt nhưng cũng còn xem như thẳng thắn, là một mầm non tốt, có ý muốn nâng đỡ cô.

Đạo diễn người ta đã nói như vậy, Yến Thanh Ti đương nhiên là thuận nước

đẩy thuyền rồi, thế nên cô có nhiều đất diễn hơn.

Phân cảnh buổi chiều, là cảnh nhân vật của Hứa Thiến Hi biết nhân vật của Yến Thanh Ti làm hại cô ta bị xảy thai mà tìm đến làm ầm lên, tình tiết vô cùng đơn giản.

Hứa Thiến Hi nhanh chóng nhập vai vào nhân vật, người mẹ bị mất đứa con mà điên cuồng oán hận kẻ thù, cô ta biểu hiện rất tốt, bởi vì trong lòng cô ta vốn căm hận Yến Thanh Ti đến tận xương tủy.

Cung nữ xông ra ngăn Hứa Thiến Hi lại, vặn hai cánh tay của cô ta ép ra sau lưng, Yến Thanh Ti mặc một bộ cổ trang đỏ thắm, khóe môi như cười như không, bước đi ưu nhã, châm cài trên tóc rung rinh theo bước chân, tiến đến trước mặt Hứa Thiến Hi.

Yến Thanh Ti nhướn người dơ tay giáng một bạt tai xuống mặt Hứa Thiến Hi, cười đến đắc ý, xấu xa khiến người ta nghiến răng, nói: “Là bổn cung đã hạ thủ đấy, ngươi có thể làm gì? Hoàng thượng là của bổn cung, muốn cướp nam nhân của bổn cung, đi chết đi!”

Hứa Thiến Hi vùng vẫy!

Âm thanh giòn tan vang lên, Yến Thanh Ti lại giánh xuống một bạt tai nữa.

Sau đó đạo diễn hô: “Tốt... Cảnh này hay, sau này cứ diễn như trạng thái này, qua, đội diễn viên cảnh tiếp theo chuẩn bị.”

Nhân viên công tác vội vàng chuẩn bị đạo cụ cho cảnh quay tiếp theo, không có ai để ý Yến Thanh Ti và Hứa Thiến Hi.

Hứa Thiến Hi ôm mặt, oán hận nhìn Yến Thanh Ti, Trên mặt toàn bộ là hận ý: “Yến Thanh Ti, lần sau mày lại dám đánh tao nữa xem? Sớm muộn gì tao cũng sẽ khiến mày phải hối hận.”

Yến Thanh Ti nhướng mày: “Hóa ra cô thích bị người ta tát vào mặt à, sao không nói sớm? Tôi rất sẵn lòng phục vụ!”

“Mày... Được, được lắm, Yến Thanh Ti mày giỏi lắm, đợi đấy, ngày hôm nay mày đánh tao bao nhiêu cái, ngày sau tao sẽ trả lại gấp đôi!”

Yến Thanh Ti chậm rì rì nói: “Gấp đôi à, nếu đã như vậy, tôi sẽ khiến cô hài lòng hơn.”

Hứa Thiến Hi ngừng lại, cảm thấy có cái gì đó không ổn: “Mày muốn làm cái gì?”

Yến Thanh Ti tóm chặt lấy Hứa Thiến Hi, dùng sức kéo cô ta về phía trước.

“Mày muốn làm cái gì?”

Yến Thanh Ti: “Tâm sự, bồi dưỡng tình cảm, thảo luận cảnh quay tiếp theo.”

Hứa Thiến Hi vùng vẫy, nhưng sức lực của Yến Thanh Ti quá lớn, người quản lý và trợ lý của cô ta đều đang nói chuyện với đạo diễn, cách cô ta rất xa, không trông thấy cô ta.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 116: Tin Hay Không, Bây Giờ Tôi Liền Giết Cô!

Yến Thanh Ti kéo Hứa Thiến Hi vào một phòng cất đạo cụ ở gần đó, ấn cô ta ngồi xuống ghế.

Hứa Thiến Hi sợ tới mức chân mềm cả ra: "Mày muốn làm cái gì?"

Yến Thanh Ti sờ sờ cổ: "Làm gì? Tôi lại không phải là đàn ông, đương nhiên không làm được cô được."

Gương mặt Hứa Thiến Hi bỗng nhiên đỏ lên: "Mày... mày... không biết xấu hổ."

Cả đời này đây là lần đầu tiên có người phụ nữ dám nói với cô ta những lời này, Hứa Thiến Hi thấy đôi mắt Yến Thanh Ti thật đáng sợ.

Yến Thanh Ti nắm lấy cằm Hứa Thiến Hi: "Hừm, không phải cô nói tất cả đàn ông đoàn phim đều đã ngủ với tôi sao, người phụ nữ như tôi, còn cần phải biết xấu hổ à?"

Hứa Thiến Hi run rẩy: "Mày đừng có làm bừa, tao... tao có người chống lưng đó..."

Yến Thanh Ti một tay vặn chặt tay Hứa Thiến Hi, tay còn lại thì nắm tóc cô ta giật mạnh, khiến cô ta đau đến phát khóc.

Yến Thanh Ti chậm rì rì nói: "Yên tâm, cô sẽ không đợi được chỗ dựa của cô tới đâu... có muốn thử mùi vị bị phụ nữ cưỡng hiếp không? Hôm nay tôi sẽ cho cô nếm thử?"

"Yến Thanh Ti... mày là cái thá gì, con chó cái này, mày cứ chờ đấy, mày mà dám làm gì tao, tao sẽ cho mày chết như thế nào cũng không biết..." Hứa Thiến Hi sợ tới mức hoa dung thất sắc, thanh âm chói tai.

Phách...

Một cái bạt tai của Yến Thanh Ti lại giáng xuống, cô ta bị đánh cho sưng cả má, khóe miệng bị rách, trong miệng toàn là mùi máu.

Hứa Thiến Hi sợ tới mức khóc thút thít.

Gương mặt Yến Thanh Ti triệt để trầm xuống: “Hứa Thiến Hi, mẹ mày, đừng có chơi với tao, cũng đừng nghĩ tới chuyện uy hiếp tao, bao nhiêu năm qua Yến Thanh Ti tao chưa từng sợ ai, muốn đấu với tao, mày có tin tao giết mày luôn tại đây không.”

Yến Thanh Ti nhìn Hứa Thiến Hi một cách khinh bỉ: “Con chó cái như mày, bà động vào còn sợ bẩn tay, mày thực sự nghĩ tao không biết, tối nào mày cũng chạy vào phòng phó đạo diễn làm cái gì sao? Bị người ta chơi chán rồi còn dám đứng trước mặt tao giả bộ thuần khiết?”

Yến Thanh Ti chưa bao giờ được dạy dỗ đàng hoàng, những thứ cô tiếp xúc, những thứ cô học được đều là những thứ ở dưới đáy xã hội, tối tăm nhất, xấu xa nhất, khốc liệt nhất, tàn bạo nhất.

Hứa Thiến Hi là loại hàng gì, cô vừa nhìn là nhận ra ngay.

Hứa Thiến Hi sợ tới mức lắp bắp: “Cô... cô... cô làm sao mà biết?”

Yến Thanh Ti cười lạnh: "Bà đây còn biết còn nhiều hơn cô tưởng tượng, sau này, thật thà một chút cho tôi, bớt ra vẻ trước mắt tôi đi, nếu không tôi gặp cô một lần sẽ đánh một lần, có tin là tôi đánh nát cái miệng cô ra không...

Hứa Thiến Hiôm đầu khóc lóc: “Tôi không dám, không bao giờ dám nữa.”

Yến Thanh Ti buông cô ta ra: “Đừng có nghĩ giở trò với tôi, người chống đối tôi một là chết mất xác hai là chết ở ven đường.”

Hứa Thiến Hi trong lòng chỉ hận không thể băm Yến Thanh Ti thành trăm mảnh, nhưng mà xuất thân là một diễn viên nên trên mặt khóc lóc nức nở, bộ dạng vừa sợ sệt vừa đau khổ: “Tôi biết rồi, tôi thật sự không dám nữa, chị Thanh Ti, tha cho tôi đi, sau này, chúng ta nước sông không phạm nước giếng.”

Yến Thanh Ti bĩu môi, đừng tưởng cô không biết cô ta đang tính toán gì, đúng là tự tìm đường chết.

“Nhớ lấy lời cô nói, cút.”

Hứa Thiến Hi ôm mặt, vừa bò vừa lăn ra ngoài.

Yến Thanh Ti chỉnh lại ống áo, chuẩn bị rời đi.

Kết quả là người đang dựa lưng vào tường ở phía sau dãy quần áo đạo cụ liền bước ra.

Yến Thanh Ti nhìn thấy, khóe miệng nhếch lên: “Ồ, Tần ảnh đế tại sao lại chạy đến cái nơi yên tĩnh này chơi trốn tìm?”

Nhạc Thính Phong: Lén gặp đàn ông sau lưng tôi? Đợi đấy, ông đây mài đao rồi đến!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 117: Đây Là Người Phụ Nữ Của Tôi, Anh Đừng Có Mơ

Yến Thanh Ti thở “phù” một hơi, thổi bay mái tóc mai, cô phát hiện, dường như mỗi lần làm chuyện xấu, luôn bị người khác bắt gặp, mẹ nói, đạo lý gì vậy? Còn không để cô làm người xấu một cách đàng hoàng à?

Tần Cảnh Chi nhìn tay Yến Thanh Ti, rất đẹp, gương mặt, cũng đẹp, nhưng mà tâm thì... thực sự quá độc ác.

Phụ nữ cưỡng hiếp phụ nữ? Những lời này đúng là chỉ có cô ta mới nói ra được.

“Chỗ dựa của Hứa Thiến Hi em không chọc được vào đâu, nếu cô ta mà trả thù, em không đối phó được.”

Yến Thanh Ti nhìn tay của mình, bởi vì vừa rồi cô dùng lực quá mạnh, lòng bàn tay đều đỏ lên, lạnh lùng nói: “Nếu như tôi thực sự sợ chỗ dựa của cô ta, ngay từ đầu đã chẳng ra tay, nếu như đã động tay rồi, tôi sẽ chẳng sợ gì cả.”

Tần Cảnh Chi cười: “Là con gái vẫn nên tìm lấy người có thể bảo vệ mình.”

Yến Thanh Ti liếc anh ta: “Anh đang tự tiến cử đấy à?”

Gương mặt anh tuấn nho nhã của Tần Cảnh Chi lộ ra một nụ cười quỷ dị: “Không được sao?”

Yến Thanh Ti nhướng mi, thật là thú vị, cô chẳng mồi chài người đàn ông này, nhưng anh ta lại tự dâng mình tới cửa?

Yến Thanh Ti vuốt cằm: “Cũng không phải không được, chỉ là tôi đối với...”

Lời còn chưa nói hết, cánh cửa phòng đã bị đẩy ra, Nhạc Thính Phong đứng ở ngoài cửa, lạnh lùng nói: “Yến Thanh Ti, em cứ thử nói” được “xem.”

Yến Thanh Ti quay người, liếc nhìn Nhạc Thính Phong đang tiến tới gần, trong khoảnh khắc đó cô cảm thấy cứ như có cả ngọn núi đổ ập xuống người cô, cơn thịnh nộ đáng sợ khiến tim cô đập cái “thịch”.

Cô chưa từng thấy Nhạc Thính Phong như thế này bao giờ.

Nhưng mà, cái gã này sao lại quay về sớm như vậy? Cô cứ tưởng, mấy ngày nữa cũng chưa chắc quay lại.

Nhạc Thính Phong đi đến trước mặt Yến Thanh Ti cũng chẳng cho cô bất cứ cơ hội nào để nói, liền kéo cô vào trong lồng ngực, bàn tay nắm chặt cằm cô, nâng mặt cô lên, cúi đầu chặn môi cô.

Nụ hôn này của Nhạc Thính Phong, giống như một một trần cuồng phong, hung ác và tàn bạo.

Trong lòng Yến Thanh Ti: F**ck...

Nhạc Thính Phong buông Yến Thanh Ti ra, liếc mắt nhìn Tần Cảnh Chi nói: "Cô ta là của tôi, anh đừng có mơ."

Tần Cảnh Chi hơi sửng sốt, nhìn bộ dạng lau miệng ghét bỏ của Yến Thanh Ti: "Chả trách em lại không sợ Hứa Thiến Hi."

Yến Thanh Ti ngây ra một lúc, câu này ý là cô dựa vào Nhạc Thính Phong, cho nên mới không sợ, coi thường cô quá!

Tần Cảnh Chi nói với Nhạc Thính Phong: "Đã lâu không gặp, Thính Phong, cậu đến Cảnh Thành lúc nào vậy, tối nay tôi mời cậu uống rượu."

Yến Thanh Ti ngạc nhiên: "Hai người quen nhau?"

Tần Cảnh Chi liếc nhìn Yến Thanh Ti: "Dựa theo bối phận, Nhạc Thính Phong phải gọi tôi là chú."

Yến Thanh Ti khẽ nheo mắt, Nhạc Thính Phong phải gọi Tần Cảnh Chi một tiếng -- Chú.

Ha...

Chú!

Nhạc Thính Phong không biết đang nghĩ cái gì, trong mắt âm u, giọng điệu nhàn nhạt xa cách: "Tôi và anh chẳng thân quen thế, chẳng có gì mà là chú cả."

Nhạc Thính Phong kéo Yến Thanh Ti ra ngoài: "Em đi theo tôi."

Nhạc Thính Phong hung dữ nắm chặt lấy Yến Thanh Ti: "Xóa sạch mấy cái ý tưởng điên rồi ấy của em đi, nếu tôi phát hiện em dám quyến rũ Tần Cảnh Chi, Tôi sẽ khiến cho em cả đời này không bò dậy khỏi giường được, còn có tên gian phu đó nữa, tôi sẽ phế hắn."

Yến Thanh Ti nhướng mi, anh ta đang lo lắng cô sẽ quyến rũ Tần Cảnh Chi sao: "Ồ, tức giận thật cơ à, được rồi, để thử xem, rốt cục là ai không bò dậy khỏi giường được."

Nhạc Thính Phong: "Đêm nay sẽ cho em nếm thử."

Tần Cảnh Chi nhìn bóng lưng hai người rời đi, cười nhẹ một tiếng.

Thật sự... ngoài ý muốn!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 118: Tô Lo Em Nhớ Tôi Mà!

Trong phòng hóa trang không có người khác, Yến Thanh Ti bèn tẩy trang thay quần áo, không thèm để ý đến Nhạc Thính phong.

Nhạc Thính Phong nghịch điện thoại Yến Thanh Ti, hỏi cô: "Nghĩ cái gì vậy?"

Yến Thanh Ti nhàn nhạt đáp: "Không có gì, chỉ là hơi không quen."

"Không quen cái gì?"

Yến Thanh Ti đảo mắt nhìn môi của Nhạc Thính Phong: "Mọi khi đều là tôi chủ động hôn anh, anh hôm nay bỗng dưng chủ động hôn tôi, đương nhiên là không quen rồi..."

"Sao, lại muốn hôn trả hả?"

Yến Thanh Ti bỗng nhiên nói: "Cúi xuống."

Nhạc Thính Phong nhướng mày: "Làm cái gì?"

Yến Thanh Ti vịn lấy cổ hắn, cắn nhẹ vào khóe môi hắn: "Thế này mới đúng?"

"EM..."

Nhạc Thính Phong cười, "Như vậy, quả đúng là không tồi."

Yến Thanh Ti trong lòng cười lạnh, cô muốn từng chút một từng chút một nắm Nhạc Thính Phong trong lòng bàn tay.

"Không phải nói, buổi tối anh mới quay lại sao?"

Nhạc Thính Phong quan sát Yến Thanh Ti trang điểm, dơ tay vuốt ve mái tóc đen của cô: "Sao, tôi trở về sớm hơn, em không vui à?"

Yến Thanh Ti gật đầu: "Vỡ kế hoạch sao mà vui cho nổi, tôi không quyến rũ được Tần ảnh đế, anh xem, tôi có nên vui hay không?"

Nhạc Thính Phong giật tóc cô, "Hừ, trước mặt tôi đừng có nhắc tới anh ta."

Yến Thanh Ti đem tóc mình kéo ra: “Nhắc mới nhớ, anh quay về sớm như vậy, sợ phải gọi tôi là bà nội sao?”

Nhạc Thính Phong dơ tay nắm cằm Yến Thanh Ti: “Cái này thì có gì mà phải sợ, còn không phải... sợ em nhớ tôi sao.”

Yến Thanh Ti cười ha ha.

“Được rồi, nếu anh đã không sợ, vậy gọi tôi là bà nội đi.”

Nhạc Thính Phong đen mặt.

Yến Thanh Ti tinh nghịch nhìn qua, giơ tay vịn cổ Nhạc Thính Phong, đè hắn lên bàn trang điểm, khóe miệng nhếch lên nụ cười xấu xa: “Không gọi cũng được, cùng lắm tôi sẽ cho anh gọi tôi là cô!”

Nhạc Thính Phong nghiến răng, "Ông sớm biết, trong lòng cô chẳng chứa được cái gì tốt đẹp!

Người phụ nữ xấu xa này, chỉ thích quyến rũ người bên cạnh.

Hết chồng của chị, chồng của cô, bây giờ lại đến người chú kia, cô ta cũng không nỡ buông tay sao?

Anh nghiến răng nghiến lợi nói: “Yến Thanh Ti, xóa sạch cái ý nghĩ điên rồi đó của em đi, bằng không, cho dù em có trở thành cô của tôi, ông đây cũng xé xác hai người ra.”

Yến Thanh Ti trợn mắt: “Hứ... tôi không xóa, anh làm gì được tôi?”

Nhạc Thính Phong bóp mặt Yến Thanh Ti: “Được, em có bản lĩnh thì cứ thử xem.”

Ngày thứ hai, Yến Thanh Ti được đạo diễn cho biết, tất cả những cảnh thân mật của Chiêu quý phi với hoàng đế đều bị cắt hết.

Yến Thanh Ti: Nhạc Thính Phong f**ck!

Quay xong, Yến Thanh Ti trực tiếp quay về khách sạn: “Nhạc Thính Phong, anh giở trò sau lưng tôi đúng không? Anh dựa vào cái gì mà cắt cảnh quay của tôi?”

Nhạc Thính Phong đang cầm điện thoại chơi game, lười nhác đáp: “Liên quan gì đến tôi? Tôi cái gì cũng không biết.”

Nhạc Thính Phong đang chơi ở cửa cuối cùng, chỉ còn chút xíu nữa là giết được boss cuối.

Đột nhiên, trong tay trống không, điện thoại bị cướp mất, trò chơi kết thúc vì anh bị boss đập chết.

Nhạc Thính Phong...

Yến Thanh Ti ném điện thoại qua một bên: “Anh dám làm mà không dám nhận sao?”

Nhạc Thính Phong dựa người về phía sau, hai tay gác ra phía sau đầu, gương mặt vô tội: “Đương nhiên không thừa nhận rồi, có phải anh làm đâu, nhưng mà cũng phải cảm ơn đạo diễn của bọn em, ày, tại sao lại hiểu anh như vậy? Em nói có phải không nào?”

Yến Thanh Ti sưng xỉ chỉ tay ra cửa: “Cút, cút đi cho tôi, cút được bao xa thì mau cút, mẹ nó đừng để tôi nhìn thấy anh nữa.”

--- O ---

Chương 119: Nhạc Thính Phong, Anh Yêu Tôi Rồi Đúng Không?

Nhạc Thính Phong lại trực tiếp nằm xuống: “Ngày ngày nhìn thịt mà không thể ăn, chân tay bủn rủn hết rồi, không có sức để cút.”

Nhạc Thính Phong muốn ngủ với Yến Thanh Ti, thật sự là rất muốn.

Nhưng mỗi lần cởi quần áo ra, chỉ kém có một bước nữa là Yến Thanh Ti lại luôn dùng lời nói tạt cho Nhạc Thính Phong mấy gáo nước lạnh.

Dục vọng bị khơi lên nhưng lại không thể nào phát tiết, chỉ có thể chậm rãi nguội lạnh như ấm trà.

Thế nên Nhạc Thính Phong cứ như vậy chịu đói đói khát.

Yến Thanh Ti tức đến đau cả ngực: “Anh có còn tự trọng hay không?”

Nhạc Thính Phong liếc cô một cái: “Ở bên cạnh em, cần gì tự trọng chứ?”

Nhạc Thính Phong trước đây không giống như thế này, khi còn đi học, ai nhắc đến anh đều nói anh là một vương tử lạnh lùng cao ngạo, nhưng trước mặt Yến Thanh Ti, anh ta đúng là một tên lưu manh không có giới hạn.

Có đôi lúc Nhạc Thính Phong nghĩ, có lẽ là... đây mới chính là con người thực sự của anh, trước mặt người ngoài, đều là diễn kịch, đều mang mặt nạ, đều cùng những người đó tính toán nhau.

Nhưng, Yến Thanh Ti thì sao?

Yến Thanh Ti đột nhiên cúi xuống, gương mặt kề sát gương mặt Nhạc Thính Phong: “Nhạc Thính Phong, anh yêu tôi rồi đúng không?”

Nhạc Thính Phong ngây người một lúc, con ngươi căng ra, nhưng lại nhanh chóng hồi phục bình tĩnh: “Em nói xem?”

Yến Thanh Ti dơ tay vuốt ve gương mặt Nhạc Thính Phong, âm thanh mềm mại:: “Còn nhớ lời tôi đã nói hôm đó không?”

Nhạc Thính Phong bị sờ có chút mềm nhũn: “Hôm nào?”

Yến Thanh Ti véo mạnh một cái: “Đừng giả bộ.”

Nhạc Thính Phong bị véo đến đau miệng, giơ tay xoa xoa gương mặt, như cười như không: “Nếu như anh yêu em thật, em định làm gì?”

Yến Thanh Ti vỗ vỗ gương mặt Nhạc Thính Phong: “Tương lai anh sẽ biết thôi.”

Nhạc Thính Phong... tương lai? Dám khẳng định như vậy?

Nhạc Thính Phong mấy ngày nay đều ở chung với Yến Thanh Ti, hai người chung sống yên bình.

Yến Thanh Ti có ý muốn quyến rũ anh, nhưng mà cô nhìn ra Nhạc Thính Phong đang cảm thấy áy náy với cô nên càng cố ý tận dụng cơ hội.

Buổi tối, hai người ôm nhau ngủ trên một chiếc giường, điều khiến Yến Thanh Ti hiếu kỳ chính là Nhạc Thính Phong chịu đựng rất giỏi, nhiều lắm chỉ hôn và vuốt ve cô vài cái.

Mặc dù nhiều lần không khống chế được, cô lại mở miệng châm chọc thế là Nhạc Thính Phong lại chẳng có động tĩnh gì, chuyện này thật sự vô cùng thần kỳ, Yến Thanh Ti có chút không thể tin nổi.

Yến Thanh Ti trong lòng cười lạnh, loại chuyện thế này, cô sẽ không tin đây là do Nhạc Thính Phong đã yêu thương cô, có lẽ là... ghét bỏ cô bẩn.

Ở lại hai ngày, Lạc Thành lại có chuyện, Nhạc Thính Phong không thể không quay về. Trước khi đi còn nói với Yến Thanh Ti đợi anh ta xong việc sẽ quay lại.

Giống như lần trước, Yến Thanh Ti lại cười nhạo: " Anh quay lại làm cái gì? Về đắp chăn bông nói chuyện à? Muốn anh, còn không bằng quay thêm vài tập phim.

Nhạc Thính Phong nghe xong mặt đen như đít nồi, đây là lần đầu tiên trong đời anh quan tâm một cô gái, thương cô quay phim vất vả vậy mà... cô lại chẳng biết điều.

Nhạc Thính Phong kéo Yến Thanh Ti vào trong ngực, cúi đầu khóa chặt môi

cô, cắn một cái: “Được, được, em cứ đợi đấy cho tôi, đợi tôi quay lại, sẽ cho em thấy, ông đây rốt cuộc có được hay không.”

Yến Thanh Ti hừ một tiếng, giơ tay nắm lấycằm Nhạc Thính Phong: “Không đi đi còn lưu luyến cái gì.”

Nhạc Thính Phong!!!

Có muốn hay không thì Nhạc Thính Phong vẫn phải đi về trước.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 120: Con Mẹ Nó, Mày Thử Đánh Bà Một Cái Xem

Anh thấy thật buồn bực, công ty nhiều người như vậy, chẳng lẽ đều là một lũ ăn không ngồi rồi cả sao? Chẳng làm gì mà bảo anh về, anh muốn nghỉ ngơi cũng không yên, lặn mất tăm cũng không an tâm.

Sau khi Nhạc Thính Phong đi, Yến Thanh Ti cười lạnh, cách mạng mới chỉ ở bước đầu, muốn hạ được cường hào ác bá vẫn còn phải cố gắng hơn nữa.

Mối quan hệ giữa cô và Nhạc Thính Phong lúc này đang ở thời điểm tốt nhất, cô phải nắm chắc lấy cơ hội này.

...

Sau khi Nhạc Thính Phong đi, Yến Thanh Ti vẫn quay phim như thường lệ.

Phần diễn của cô đã tiến vào nửa giai đoạn sau, vai của Từ Thiến Hi bắt đầu như mặt trời ban trưa, còn Chiêu quý phi lại như mặt trời sắp lặn, không thể sánh bằng người ta được.

Hiện tại, Yến Thanh Ti đã đảo ngược thân phận với Hứa Thiến Hi.

Cảnh Chiêu quý phi bị tước mất thân phận quý phi, khi Hứa Thiến Hi nhìn Yến Thanh Ti, trong ánh mắt còn mang theo tia đắc ý, như muốn nói: Cô cũng có ngày hôm nay cơ đấy.

Cảnh này, theo như kịch bản, Hứa Thiến Hi sẽ phải cho Yến Thanh Ti một cái tát.

Vốn Hứa Thiến Hi cũng muốn đánh thật mạnh, nhưng tay cô vừa vung lên, lại bắt gặp ánh mắt âm ngoan độc ác như dã thú của Yến Thanh Ti, chân cô ta lại nhũn cả ra.

Đoạn này Yến Thanh Ti không có thoại, nhưng ánh mắt lại thể hiện tất cả những gì mà cô muốn nói: Con mẹ nó, mày thử đánh bà một cái xem.

Đạo diễn thấy Hứa Thiến Hi không có động tĩnh gì, kéo tai nghe xuống quát: “Cắt, Hứa Thiến Hi, cô làm cái gì vậy? Chỉnh đốn lại tâm trạng ngay, quay lại.”

Cơ mặt Hứa Thiến Hi co rúm hết cả lại, cô nói với Yến Thanh Ti: "Chị Thanh Ti, trên kịch bản viết như vậy, chị cũng đừng trách em."

Yến Thanh Ti nhún vai: "Tôi cũng đâu có nói không để cô đánh, cô cứ thoải mái đi."

Hứa Thiến Hi cười giả tạo: "Vậy em xin lỗi..."

Cô còn chưa nói hết đã bị Yến Thanh Ti ngắt lời: "Chỉ cầu sau đó, cô vẫn muốn giữ lại tay cô là được."

Nụ cười trên gương mặt Hứa Thiến Hi lập tức cứng đờ, Yến Thanh Ti tóm lấy tay cô, cười nói: "Chậc, bàn tay đẹp thế này, chặt đi thì tiếc lắm."

Đạo diễn hô chuẩn bị bắt đầu, Yến Thanh Ti liền hất tay Hứa Thiến Hi ra.

"Đánh đi, nhớ đánh đau một chút, cố nhớ kỹ lấy cảm giác được đánh vào người khác của bàn tay này, nhớ cho kỹ vào vì sau này sẽ không còn cảm nhận được nữa đâu."

Hứa Thiến Hi lạnh hết cả sống sưng, cô cảm thấy Yến Thanh Ti tuyệt đối không phải đang nói bừa, cô ta, con mẹ nó thật sự quá độc ác.

Hứa Thiến Hi nhìn vào tay mình, nó đang run lên.

Hứa Thiến Hi cắn răng, đã bấm máy rồi, cô phải cố để bản thân trấn tĩnh lại.

Nói hết lời thoại là tới đoạn cô đánh Yến Thanh Ti, cô cắn răng, một cái tát bổ xuống, đánh rất mạnh, nhưng nắm vị trí rất tốt, căn bản không hề chạm tới mặt, Yến Thanh Ti cũng rất phối hợp, lật mặt sang một bên, như thể nhận lấy một cái tát trời đánh vậy.

Đạo diễn coi như thông qua cảnh này, Yến Thanh Ti đứng dậy, khóe miệng mang theo một nụ cười xấu xa: "Cũng biết điều đấy."

Hứa Thiến Hi căm giận trừng mắt nhìn cô, vung tay xoay người rời đi.

Yến Thanh Ti nhướng mày, cười lạnh.

Cô bước nhanh hơn, tới bên Hứa Thiến Hi, giơ chân ra ngáng, Hứa Thiến Hi liền ngã sấp xuống đất.

Hứa Thiến Hi ngã sưng hết cả đầu gối và khuỷu tay, cô ta tức giận gào lên: “Cô, cố tình ngáng tôi.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Phải, tôi cố tình đấy, cô tới mà đánh tôi này.”

Trong lòng Hứa Thiến Hi vừa hận lại vừa sợ Yến Thanh Ti, cô gọi quản lý tới, mau chóng đỡ mình rời khỏi đây.

Hứa Thiến Hi chạy mất, Yến Thanh Ti cũng vui vẻ hơn, cô xoay người, thấy Tần Cảnh Chi đang đứng sau lưng mình.

Nhạc thổ hào: Lần nào cũng có đứa nhân lúc ông đây không ở lại câu gái của ông, đao không đủ cứng lại còn cùn.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 121: Chú, Chú Phải Cẩn Thận Đấy

Yến Thanh Ti đen mặt!

Đây rõ ràng là ông trời không muốn cô làm người xấu mà?

Tần Cảnh Chi đánh giá cô từ trên xuống, một cô gái nhỏ nhắn, xinh đẹp, không cao, thân hình thon gầy, cũng không biết lấy đâu ra nhiều thù hận tới vậy: “Sao lần nào gặp cô, cô cũng đang làm chuyện xấu vậy.”

Yến Thanh Ti vờ ngây thơ: “Vì tôi là người xấu mà, chú, chú phải cẩn thận đấy.”

Tần Cảnh Chi...

Chú!

Nghe sao cũng thấy thật kỳ quặc!

Sau đấy là cảnh đóng cặp giữa Yến Thanh Ti và Tần Cảnh Chi, chỉ có ân ái thân mật mấy cảnh đầu, đại đa số các cảnh phía sau đều bị cắt hết.

Chiêu quý phi thất sủng, bị hoàng đế chán ghét, quay qua sủng hạnh nữ chính, mọi tiền đồ của Chiêu quý phi đến đây đều tan biến.

Cảnh đóng cặp cuối cùng của hai người là cảnh trong lãnh cung.

Yến Thanh Ti rời khỏi cung điện hoa lệ, mặc vải bố, không trang điểm lộ ra gương mặt tiều tụy, nàng hỏi hoàng đế: “Bệ hạ, bao nhiêu năm qua, trong lòng người có từng yêu thiếp một chút nào không?”

Tần Cảnh Chi diễn vai hoàng đế, đứng ngoài cửa, nhìn ánh mắt phức tạp của Yến Thanh Ti, nói: “Yên ổn mà sống tại đây cho tới già, đừng khiến trẫm thất vọng thêm nữa, trẫm sẽ giữ lại mạng cho nàng.”

Vành mắt Yến Thanh Ti đỏ lên, nhưng lại không hề rơi nước mắt, nàng cười một cách thê lương, mỉa mai nói: “Mạng? Thiếp còn có mạng mà sống sao?”

Cung phi bị thất sủng, kết cục sớm hay muộn cũng đều phải chết.

Hoàng đế lạnh lùng nói: “Nàng chỉ cần tin lời trẫm là được.”

Yến Thanh Ti ngẩng nhìn Tần Cảnh Chi, âm thanh mang theo mọi ấm ức cùng căm hận, kèm theo đó còn có cả tình yêu không thể nói thành lời: "Thiếp đã tin người mười năm, còn người thì sao? Đây là kết cục mà người đã ban cho thiếp?"

"Đó cũng là do nàng gieo gió gặp bão."

Hoàng đế phất tay áo bỏ đi, cửa cung đóng lại, thân ảnh Yến Thanh Ti biến mất.

Cảnh diễn chung này của hai người diễn xuất rất tốt, lại là cảnh nội tâm, tình cảm vô cùng phức tạp, nhưng hai người lại nắm rất chắc vai diễn, đóng một lần là qua.

Đạo diễn hô: "Cắt! Rất tốt, tốt lắm, chuẩn bị cảnh sau, các diễn viên khác vào vị trí."

Yến Thanh Ti mặc trang phục diễn đi ra, Tần Cảnh Chi đang ở bên ngoài đợi cô.

"Thính Phong đâu? Còn ở đây không?"

"Anh ấy là cháu trai chú chứ có phải cháu trai tôi đâu, sao mà tôi biết được."

Tần Cảnh Chi chậm rãi nói: "Tôi khuyên cô nên sớm dứt nó ra thì hơn."

Yến Thanh Ti dừng lại, cười như không cười: "Chú à, hình như chú quan tâm hơi nhiều rồi đấy."

Tần Cảnh Chi: "Muốn tốt cho cô thôi."

Yến Thanh Ti: "Không, cần, đâu."

...

Yến Thanh Ti không còn nhiều cảnh diễn nữa, đạo diễn tập trung mọi người lại, muốn mau quay hết các cảnh quay của cô.

Phân cảnh buổi tối hôm ấy, hình như quay mất cả một đêm.

Lúc nghỉ, đoàn làm phim có chuẩn bị thức ăn đêm, có thịt nướng các thứ.

Yến Thanh Ti đang chuẩn bị ăn, Tiểu Từ lại chạy tới: “Chị, đồ ăn khuya của chị này.”

Yến Thanh Ti hơi bất ngờ, mở ra xem thì bên trong có canh gà nóng. hương thơm bốc lên tứ phía, mùi thuốc bắc ngào ngạt, nhìn thôi cũng thấy thèm, “Tiểu Từ, em làm à?”

Tiểu Từ: “Chị, chị đùa gì vậy, em làm gì có tiền mà mua cái này, em cũng không biết nấu luôn.”

“Chị Mạch?”

“Chị Mạch ki bo lắm, chị ấy mà chịu bỏ tiền ra mua mấy thứ này sao?”

“Cũng phải, vậy cái này ai làm...”

“Chị cứ ăn trước đi đã, ăn xong rồi mới có sức mà diễn, chị còn phải quay tới nửa đêm kia kìa.”

Đạo diễn đang giục phía bên kia, Yến Thanh Ti vội ăn bát canh nóng rồi nhanh chóng chạy cho kịp các cảnh quay.

Quay liên tục nhiều ngày, ngày nào Yến Thanh Ti cũng mệt tới nỗi về tới nhà đặt người xuống là ngủ luôn.

Nhạc Thính Phong về Lạc Thành có hai ngày rồi lại quay lại, vẫn ở lỳ trong phòng Yến Thanh Ti không chịu đi, đúng kiểu ông đây muốn cắm rễ ở đây luôn đấy, Yến Thanh Ti dù có trông thấy anh, cũng chả buồn để ý tới.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 122: Phải, Tôi Đang Bao Trai Đấy!

Mấy ngày này Nhạc Thính Phong lại vô cùng biết điều, không hề quấy rầy cô.

Nhưng, ánh mắt anh nhìn Yến Thanh Ti không còn giống với trước đây nữa, khiến cô không thể không nghi ngờ liệu có phải anh ta lại đang che giấu ý đồ xấu xa gì không.

Dù sao thì trước đây Yến Thanh Ti cũng có bảo ở với anh ta còn không bằng đi quay phim.

Những ngày này, hai người đều sống dưới tình trạng nước sông không chạm nước giếng.

Ngủ chung giường nhưng lại chẳng nói với nhau lời nào.

Buổi tối, Yến Thanh Ti quấn chăn ngủ, lúc mới ngủ hai người nằm cách nhau cả thước, nhưng lần nào mở mắt ra thì cánh tay hay chân Nhạc Thính Phong đều gác hết lên người cô.

Ngày nào Yến Thanh Ti cũng bị gác tới tỉnh cả ngủ.

Mỗi lần tỉnh dậy cũng đều có cái chân nặng trịch đè cô, cô chỉ muốn đá bay nó ngay lập tức.

Nhạc Thính Phong bị đá tỉnh, mở mắt, mơ màng nhìn Yến Thanh Ti, rồi lại ôm cô vào lòng: “Ngủ đi!”

...

Chín giờ tối nay là kết thúc công việc, sớm hơn hai ngày trước một chút, Yến Thanh Ti muốn nhanh được về nhà ngủ nên cô tẩy trang cũng rất nhanh.

Mấy nữ diễn viên khác trong phòng trang điểm đang túm tụm lại với nhau không biết nói chuyện gì, vừa nói vừa nhìn về phía Yến Thanh Ti.

Thấy cô sắp đi, rốt cuộc cũng có người chịu mở miệng hỏi: “Thanh Ti, sao tôi nghe nói mấy ngày nay tối nào cũng có người thấy một người đàn ông vào phòng của cô vậy? Chắc không phải cô đang... lén nuôi zai đấy chứ?”

“Phải đó, cứ nói đi, đều là chị em với nhau cả.”

Yến Thanh Ti dừng tay lại, khinh khỉnh nói: “Phải, tôi bao zai đấy, không được à? Cũng có phải là ngủ với đàn ông của các người đâu, các người quản nhiều thế làm gì?”

Mấy cô diễn viên kia bị nói nghẹn cả họng, không biết nên nói gì cho phải.

“Vậy... đưa tới đây gặp đi, để bọn này quan sát giúp cô xem, đừng có dây vào mấy thằng khốn nạn.”

Yến Thanh Ti chầm chậm nói: “Để anh ấy gặp mấy người cũng không phải chuyện gì to tát, có giỏi thì mấy người đưa đàn ông của mấy người tới trước mặt tôi đi, đấy mới thật sự là giỏi?”

Câu này khiến bọn họ nhất thời không thể cãi lại, nói thật, họ thật sự không dám.

Từ góc độ phụ nữ mà nói, Yến Thanh Ti là gì chứ, là một con hồ ly tinh sống, cứ nhìn lũ đàn ông trong đoàn làm phim mà xem, ai ai cũng khoan dung độ lượng với cô.

Cuối cùng có người không nhịn nổi nữa, nói: “Cô cũng tự tin thật đấy, làm như cả thế giới này chỉ có mình cô là hấp dẫn không bằng, cô có dám chắc sau khi cô đem người đàn ông kia tới đây thì anh ta còn là của cô không.”

Yến Thanh Ti nhướng mày: “Người đàn ông trong phòng tôi là một người rất kén chọn, lại chỉ thích loại người như tôi, người như mấy cô không lọt nổi vào mắt anh ta đâu.”

Cốc cốc, có người gõ cửa, cắt ngang mùi súng đạn đang dần xộc lên trong phòng trang điểm.

Mọi người đều ngoảnh lại nhìn, thấy một người đàn ông đang đứng trước cửa, trang phục thoải mái, đeo kính râm, tuy không thể nhìn thấy cả gương mặt, nhưng phần mũi, môi, cằm lộ ra đều đẹp không tưởng, anh đứng đó, cả bầu trời đêm cũng không thể che lấp được ánh sáng toát ra từ trên người anh.

Anh nhìn Yến Thanh Ti: “Đi được chưa?”

Cả phòng trang điểm tức khắc rơi vào một mảng tĩnh lặng, ai ai cũng đều đang nhìn anh.

Yến Thanh Ti đứng dậy: "Còn chưa quay xong, anh về trước đi."

Nhạc Thính Phong nói: "Tôi ở đây đợi em."

Yến Thanh Ti liếc mắt nhìn anh: "Những lời vừa rồi anh đều nghe thấy cả rồi chứ?"

Nhạc Thính Phong nở một nụ cười sâu xa: "Nghe thấy rồi, chỉ là..."

Yến Thanh Ti nhíu mày: "Sao, anh không thích à?"

Khóe miệng Nhạc Thính Phong nhếch lên: "Ai bảo không, anh kén chọn như vậy, chỉ có em là hợp với khẩu vị của anh thôi."

Nhạc thổ hào: Ôi zời ơi, thế là bị mọi người nhận ra thân phận rồi à? Kiểu tóc hôm nay không bị lung tung chứ?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 123: Người Đàn Ông Của Tôi Không Để Ý Tới Các Cô Đâu

Khóe miệng Nhạc Thính Phong nhếch lên: “Ai bảo không, anh kén chọn như vậy, chỉ có em là hợp với khẩu vị của anh thôi.”

Yến Thanh Ti quay người lại: “Nghe thấy chưa, người đàn ông của tôi không để ý tới các cô đâu.”

Mặt mũi mấy cô diễn viên kia tức thì tái mét.

Nụ cười của Nhạc Thính Phong càng sâu hơn.

Yến Thanh Ti vốn đã lạnh lùng, nhưng nụ cười trên gương mặt cô càng xán lạn thì trong tim lại càng lạnh giá.

...

Thấy vai diễn của mình cũng tới hồi kết, ngày quay cuối cùng cũng kết thúc.

Vai Chiêu quý phi của Yến Thanh Ti bị ban cho cái chết, hoàng đế đưa rượu độc tới, trong đôi mắt đẹp cả Chiêu quý phi hiện lên một tia không cam lòng, thù hận tới khắc cốt ghi tâm, nàng ném chén rượu xuống đất, dùng khoảng thời gian cuối cùng trước khi rượu độc phát tác để nguyền rủa: “Nếu có kiếp sau, ta sẽ khiến gia tộc của ngươi nước mất nhà tan.”

Lãnh cung đóng cổng lại, Chiêu quý phi quay người, phút chốc cả lãnh cung phát hỏa, ánh lửa đỏ rực cả phía chân trời, Chiêu quý phi chết.

Yến Thanh Ti - Đóng máy.

Vì nhiệm vụ quay phim của cả đoàn đều rất nặng nhọc nên đạo diễn cũng chỉ tổ chức buổi lễ đóng máy đơn giản cho Yến Thanh Ti.

Phùng Quân rất khen diễn xuất của Yến Thanh Ti, ông ta tự tay đưa cho cô một cốc bia, nói với cô: “Luyện tập diễn xuất nhiều vào, sau này có cơ hội, hy vọng lại có thể cùng hợp tác.”

Yến Thanh Ti nhận lấy rồi chạm cốc với đạo diễn: “Cảm ơn đạo diễn, em sẽ cố gắng.”

Yến Thanh Ti uống một hớp bia, các diễn viên và các quản lý trong đoàn dồn dập tới tạm biệt cô, Yến Thanh Ti cũng cảm ơn họ.

Đối với những người chưa từng làm hại cô, Yến Thanh Ti sẽ không keo kiệt nụ cười của mình với họ.

Thời gian nghỉ của nhân viên trong đoàn không nhiều, một bữa tiệc đóng máy nhỏ thời gian cũng rất ngắn, uống bia, ăn chút đồ rồi ai nấy cũng lại phải trở về quay phim tiếp.

Tần Cảnh Chi chờ tới khi xung quanh Yến Thanh Ti vãn người rồi mới đi tới.

Hắn vẫn mặc đồ diễn, đội mũ vua, mặt mũi sáng sủa, tôn quý bất phàm, hoàn toàn xứng đáng với ngôi vị ảnh đế.

Tần Cảnh Chi không cầm gì trong tay, nói với Yến Thanh Ti: “Về nhà nghỉ ngơi cho tốt, sau này có cơ hội hy vọng có thể tiếp tục hợp tác với cô.”

Lời này không khác với đạo diễn là mấy, rất lấy lệ.

Yến Thanh Ti gật đầu: “Được thôi.”

Hai người dường như quên đi sự ngượng ngập ngày hôm đó.

Tần Cảnh Chi nhìn gương mặt xinh đẹp của Yến Thanh Ti, do dự một hồi mới nói: “Nhạc Thính Phong và cô, thôi vậy, chuyện của hai người, tôi cũng không hỏi nữa, nhưng... Cô và nó, sẽ không có kết cục gì đâu.”

Yến Thanh Ti cố tình hỏi: “Kết cục gì cơ?”

Tần Cảnh Chi cười, lộ ra vẻ bí hiểm khôn lường: “Cô tự hiểu đấy.”

Yến Thanh Ti khoanh tay trước ngực: “Tôi với anh ấy có kết cục gì hay không thì có liên quan gì tới chú, nói như thể tôi với chú thì sẽ có kết cục gì tử tế vậy.”

Tần Cảnh Chi: “Được đấy!”

Yến Thanh Ti: “...”

Hắn nói vậy khiến cô cũng rất khó trả lời lại, Tần Cảnh Chi rõ ràng là đang

trêu ghẹo cô.

Bên ngoài có người gọi Tần Cảnh Chi, bảo hắn tới quay phim.

Tần Cảnh Chi vẫn không nhúc nhích, hắn móc từ trong ống tay áo rộng của hoàng bào ra một tấm danh thiếp nhét vào tay Yến Thanh Ti: “Có chuyện gì thì có thể gọi điện cho tôi.”

Yến Thanh Ti dùng hai ngón tay kẹp lấy tấm danh thiếp.

Danh thiếp đơn giản, sạch sẽ, chỉ in tên Tần Cảnh Chi, phía dưới là một dãy số.

Yến Thanh Ti bĩu môi, muốn ném đi, nhưng thấy một ký hiệu ở phía dưới, đây có vẻ như là số điện thoại riêng của Tần Cảnh Chi, có lẽ sau này thật sự sẽ có lúc cần dùng.

Yến Thanh Thi nhếch mày: “Chỉ gọi điện thoại?”

Tần Cảnh chi mỉm cười, nụ cười đó, quả thật như mười dặm gió xuân ở Dương Châu, khiến con người ta sáng mắt, đẹp như cảnh sắc ngày xuân: “Cô đâu phải là người như vậy.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 124: Em Là Đàn Ông, Em Sẽ Bảo Vệ Chị

Tần Cảnh Chi buông một câu rồi đi mất.

Yến Thanh Ti nhìn tấm danh thiếp, nhếch miệng, sao cô lại không phải hạng người đó chứ, cô chính là hạng người như thế đấy!

Yến Thanh Ti tính xoay người rời đi, lại thấy Hứa Thiến Hi đang đứng trong góc, âm thầm quan sát cô.

Yến Thanh Ti thấy trong lòng lạnh xuống, cô nheo mắt, Hứa Thiến Hi rõ ràng là đang tính kế chuẩn bị trả thù cô.

Tiểu Từ xách đồ cho Yến Thanh Ti, nói: "Chị, mình về thôi."

Yến Thanh Ti gật đầu: "Đi thôi."

Ngày mai cô rời khỏi Cảnh thành rồi sẽ tới Lạc thành quay Trấn Hồn Khúc, cứ cẩn thận, tránh được đêm nay, chắc sẽ không có chuyện gì đâu.

Nơi quay phim cách chỗ cô ở cũng không tính là xa, lái xe cũng chỉ mất tầm nửa tiếng là tới.

Chỉ là không ngờ giữa đường xe tự nhiên lại bị chết máy.

Yến Thanh Ti ngồi ở ghế phụ, đầu óc mệt mỏi, thiếp đi.

Tiểu Từ xuống xe kiểm tra một vòng, cũng không biết rốt cuộc bị hỏng ở đâu, nơi này cách chỗ họ ở không xa, lái xe cũng chỉ tầm mười mấy phút, cậu ngẩng lên nhìn xung quanh, lại chẳng có ai cả.

Tiểu Từ luống cuống, nói với Yến Thanh Ti còn đang ở trong xe: "Chị, chị ơi... Xe bị chết máy rồi, em không biết sửa..."

Yến Thanh Ti mở mắt, mọi thứ trước mắt đều quay cuồng, mới đầu cô còn tưởng là do quá mệt, nhưng hiện tại, với kinh nghiệm bao năm sống trong nguy hiểm, Yến Thanh Ti đang mê man cũng cảm thấy có gì đó bất thường ở đây.

Cô nói: "Mẹ nó, bị hại rồi."

Yến Thanh Ti cố gắng ấn vào lòng bàn tay.

Tiểu Từ sửng sốt: “Chị... Chị bị sao thế?”

Yến Thanh Ti ôm lấy cái đầu đang không tỉnh táo của mình, nói: “Có người bỏ thuốc vào bia, sẽ có người đuổi tới đây nhanh thôi, Tiểu Từ, đổi quần áo cho chị...”

Yến Thanh Ti có thể đoán ra được người đang muốn đối phó với cô là ai, là Hứa Thiến Hi chứ còn ai vào đây nữa, chỉ là Yến Thanh Ti không ngờ cô ta sẽ ra tay nhanh như vậy.

Từ đầu tới cuối, cô chỉ uống đúng cốc bia mà đạo diễn đưa cho cô, chắc chắn cốc bia đó có vấn đề.

Tiểu Từ hoảng loạn, cậu chưa từng gặp chuyện thế này bao giờ, nhưng từ trước tới nay Yến Thanh Ti bảo gì thì cậu sẽ nghe thế, cậu vội vàng cởi quần áo của mình ra đưa cho cô.

Yến Thanh Ti cắn đầu lưỡi, cơn đau buốt cùng máu tươi kích thích trí não cô trở nên tỉnh táo hơn.

Dưới sự giúp đỡ của Tiểu Từ, Yến Thanh Ti cũng thay xong quần áo.

Vừa mặc đồ lên: “Chị, phía trước có xe tới.”

Xe sắp đi tới, Yến Thanh Ti biết người của Hứa Thiến Hi đến rồi, cô tóm lấy tay Tiểu Từ: “Người họ tìm là chị, Tiểu Từ, em mặc quần áo của chị rồi đi trước, đánh lạc hướng họ, kể cả họ có tóm được em, thấy em không phải là chị cũng sẽ thả em thôi, xin lỗi...”

Tim Tiểu Từ đập thình thích: “Chị, chị yên tâm, em biết, chỉ cần chị không sao là được, em là đàn ông, em sẽ bảo vệ chị...”

Tiểu Từ nói xong, nhảy xuống khỏi xe rồi chạy về phía sau.

Người trên chiếc xe đó nhìn thấy, lập tức đuổi theo, không có ai xuống xe cả.

Yến Thanh Ti mở cửa xe ra, đi xuống, lảo đảo chạy về phía trước, cô đi chân đất, lúc chạy mà đi guốc thì phiền phức lắm, những người đó bắt được Tiểu Từ rồi phát hiện ra không phải là cô nhất định sẽ quay ngược lại, cô không thể ở trên xe mãi được.

Thế nhưng, mấy người đó lái xe nên rất nhanh đã tóm được Tiểu Từ, phát hiện ra không phải Yến Thanh Ti, chúng đạp Tiểu Từ mấy cái rồi quay ngược đầu lại đuổi theo cô.

Tiểu Từ đau đớn nằm vật xuống đất, cậu móc điện thoại ra, run rẩy ấn 110.

“Alo, tôi... muốn báo cảnh sát, chỗ tôi có người bị bắt cóc... các anh mau, phải mau lên đi...”

Nhạc thổ hào: Lần này thì dao cũng không đủ đô nữa rồi, dám động vào người phụ nữ của ông à

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 125: Thái Tử Nhạc Gia Là Người Đàn Ông Của Tôi

Đi ở giữa đường, rất dễ bị phát hiện, Yến Thanh Ti quẹo vào một cái ngõ, tiếng bước chân phía sau càng lúc càng gần, cô không dám ngoảnh lại, sợ chỉ cần quay lại thôi sẽ thấy những nguy hiểm đó sắp nuốt lấy cô.

Yến Thanh Ti đã đến cực hạn, cô dựa hoàn toàn vào bản năng sinh tồn của con người để chạy trốn, đôi chân trần bị xước vì chạy trên nền đất nhấp nhô, cơn đau liên tiếp thúc giục Yến Thanh Ti, khiến cô miễn cưỡng có thể giữ lại được một chút ý thức.

Bỗng tóc bị ai đó nắm mạnh, cơ thể đang lao về phía trước bỗng chốc dừng lại, tóc bị giật mạnh, da đầu cũng trở nên tê buốt, cả người cô bị quăng về phía sau.

Trong lòng Yến Thanh Ti vang lên một tiếng - Nguy rồi!

Một giây sau đó, ba... âm thanh giòn tan vang lên.

Một cái tát giáng xuống, Yến Thanh Ti lập tức nếm được vị máu tanh, đầu cô càng váng vất, trời đất quay cuồng, cô không nhìn rõ được người trước mặt nữa.

Yến Thanh Ti nổ đom đóm mắt, cô chỉ nhìn thấy một bóng người mờ ảo, nghe thấy người đó túm lấy cô, quát: “Con đàn bà thối tha, uống phải thuốc rồi mà còn chạy được, mày thử chạy nữa xem?”

Cơ thể của Yến Thanh Ti lung lay như sắp đổ, tóc bị hắn kéo, cảm giác như da đầu bị lột ra đến nơi.

Mắt Yến Thanh Ti đã không thể nhìn rõ bất cứ thứ gì nữa, nhưng những lời cô nói ra vẫn rất trôi chảy, giọng cô lạnh như băng: “Hứa Thiến Hi sai mày tới đúng không? Hôm nay một là bọn mày giết tao, hai là đừng có động vào tao, nếu không, chỉ cần tao sống được tới ngày mai, tao đảm bảo sẽ khiến bọn mày sống không bằng chết, tao sẽ khiến cả nhà chúng mày đều không được yên thân...”

Quá nhiều lần gặp nguy hiểm khiến Yến Thanh Ti bất cứ lúc nào cũng đều có thể giữ được bình tĩnh, chỉ sợ rằng, lần này có thể cô sẽ không thể thoát

được.

Nhưng, chỉ cần có cơ hội thì vẫn phải thử.

Yến Thanh Ti nói xong, cả hai tên kia đều sững người.

Một trong số đó nói: “Con đĩ này, mồm miệng cũng ghê gớm phiết đấy, đừng nghe lời nó, nó chỉ là một diễn viên nhỏ không có chỗ dựa, có thể làm gì được chúng ta chứ? Hôm nay cứ chơi nó cho sướng đi, chụp vài tấm hình khỏa thân, quay thêm vài cái video, có những thứ này, chẳng phải muốn nó làm gì thì nó cũng phải làm theo sao?”

Yến Thanh Ti cười lạnh, đây chính là thủ đoạn của Hứa Thiến Hi à, tuy có hơi cổ lỗ sĩ, nhưng cũng đủ ngoan độc đấy, cô ta muốn cô không thể vùng dậy chứ gì.

Yến Thanh Ti lạnh lùng nói: “Đã nghe thấy Nhạc Thị bao giờ chưa?”

“Nghe rồi thì sao?”

“Thái tử gia Nhạc Thị, Nhạc Thính Phong là người đàn ông của tao.”

Yến Thanh Ti nói xong, tên kia tóm mạnh lấy tóc cô: “Sao mày không nói luôn tổng thống là tình nhân của mày luôn ấy?”

Đầu óc Yến Thanh Ti trở nên mê man, cả người cô không còn chút sức lực nào nữa, cô thấy bóng của ai đó, cô cười, khóe miệng bị rách còn đọng lại vết máu, nụ cười của cô trong bóng tối không gì có thể dữ tợn hơn: “Nếu không tin, vậy, chúng mày... có thể đi chết được rồi...”

Bịch bịch hai tiếng, có người ở phía sau cầm gậy đập thẳng lên đầu chúng, chúng còn chưa kịp ngoảnh lại nhìn, đã ngã vật xuống đất.

Bóng dáng cao lớn của Nhạc Thính Phong xuất hiện trước mặt Yến Thanh Ti.

Tay anh cầm một chiếc gậy bóng chày, anh chạy nhanh tới, ôm lấy Yến Thanh Ti, thấy má cô sưng lên, khóe miệng bị rách, đầu váng vất: “Chẳng phải tôi chỉ tới đón em muộn có chút thôi sao, sao em lại để mình biến thành cái bộ dạng ma không ra ma, quỷ không ra quỷ thế này?”

Trái tim đang căng lên từng hồi của Yến Thanh Ti rơi vào lòng Nhạc Thính

Phong cuối cùng cũng chịu thả lỏng một chút, ý thức của cô giờ đã trở nên mơ hồ, cô lẩm bẩm nói: “Con mẹ nó, anh đã đến mà còn lề mề... tới tận... bây giờ à?”

Nhạc Thính Phong cạn lời: “Giờ tôi cũng đã cứu được em rồi, chẳng phải em nên nói một tiếng” Cảm ơn “với tôi sao?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 126: Chúng Mày Không Nên Động Vào Người Phụ Nữ Của Tao

Yến Thanh Ti hừ lạnh một tiếng, cuối cùng cũng yên tâm ngất đi.

Nhạc Thính Phong day cô: “Này, Yến Thanh Ti, tỉnh lại đi...”

Yến Thanh Ti không động đậy gì nữa.

Nhạc Thính Phong nhếch miệng, miết cằm cô, thấy má đã sưng đỏ, ánh mắt hiện lên tia tàn nhẫn, anh buông cô ra, nói: “Sau này, để xem em có chịu ngoan ngoãn không.”

Nhạc Thính Phong lạnh lùng quét mắt nhìn hai tên đang nằm dưới đất, một trong hai tên có vẻ như đang muốn bò dậy, anh cười nhạt đạp hắn xuống, tên đó khẽ rên, nhắm chặt mắt lại.

Đầu hẻm có ánh sáng truyền đến, tiếng bước chân dồn dập cùng âm thanh ầm ỹ vang lên: “Bên đó, mau đuổi theo...”

Có tầm chục tên đang đuổi tới, Nhạc Thính Phong vác Yến Thanh Ti lên chạy.

Chạy được vài bước, anh lại quay lại, nhấc chân đạp thẳng lên hai tên còn đang nằm lăn lóc trên mặt đất: “Người phụ nữ của tao mà chúng mày cũng dám động!”

Nhạc Thính Phong từ sáng sớm đã ra ngoài đi khảo sát, từ sáng tới tối anh đều ở Cảnh Thành, cũng không có phải không có chuyện gì để làm, mãi tới tối anh mới trở về.

Anh biết tối nay Yến Thanh Ti sẽ đóng máy, đợi tới hơn mười giờ vẫn chưa thấy người đâu, anh đành ra ngoài, kết quả đi được nửa đường thì gặp Tiểu Từ.

Nhạc Thính Phong chưa kịp nghe hết đã chạy thẳng tới đây.

Một tay anh ấn điện thoại, một tay vác Yến Thanh Ti chạy trong con hẻm tối.

Dường như anh đã tìm lại được cảm giác thôi thúc và kích động thời niên thiếu, nhiều năm qua, cuộc sống của anh trở nên thật nhạt nhẽo, những ngày tháng không có Yến Thanh Ti bên cạnh, anh cảm thấy nhàm chán tới mức không còn cảm nhận được nhịp tim của mình nữa.

Quả nhiên, có người phụ nữ này bên cạnh mới đủ kích thích.

Một đám lang sói đang đuổi sát tới, anh khiêng người phụ nữ của mình chạy băng băng trong màn đêm đen.

Nhạc Thính Phong muốn bỏ Yến Thanh Ti xuống, rồi đánh cho lũ kia một trận, nhưng anh nghĩ, thôi đi, lỡ không cẩn thận cô gái này của anh bị bắt mất rồi bị chụp ảnh khỏa thân thì làm thế nào?

Đây là người phụ nữ của anh, tới lúc đó, kẻ đội mũ xanh chẳng phải là anh sao.

Điên cuồng chạy tầm mười phút, cuối cùng người của Nhạc Thính Phong cũng tới, một dòng người đông nghịt, bao vây kín đám người kia.

Mấy tên đó bị đánh cho không còn sức mà phản kháng, ôm đầu lăn lộn dưới đất kêu cứu ầm ỹ.

Cả người Nhạc Thính Phong toàn là mồ hôi, anh thở dốc khiên Yến Thanh Ti đi tới.

Nhạc Thính Phong hỏi: “Là ai sai chúng mày?”

“Chúng tôi... không biết, có người nói với đại ca của chúng tôi, bảo chúng tôi bắt cô gái này, sau đó chụp ảnh khỏa thân của cô ấy, cưỡng hiếp rồi quay phim lại thì sẽ cho chúng tôi một khoản tiền lớn.”

Nhạc Thính Phong lau mồ hôi trên trán, gật đầu: “Được...”

Anh tựa hồ như nói với người qua đường, trên người cũng không toát ra bất cứ ý giết chóc hay phẫn nộ nào, anh liếc mắt nhìn Yến Thanh Ti, thấy cô nhắm mắt, sắc mặt kém vô cùng.

Nhạc Thính Phong véo mặt Yến Thanh Ti: “Tao có thể tha cho bọn mày một mạng, nhưng đáng ra chúng mày không nên động vào người phụ nữ của tao.”

Nhạc Thính Phong liếc mắt nói với người bên cạnh: "Cắt ngón tay của nó đi."

Lời nói nhẹ như bông, giống như chỉ nói bừa vài chữ, người kia gật đầu, lấy dao ra: "Dao có hơi cùn, chắc phải cưa mấy nhát, cố chịu một chút nhé."

Dao còn chưa chặt xuống, tên kia đã kêu khóc ầm ỹ: "Tôi nói, tôi nói... là là... cô Từ... Hứa Thiến Hi, chính cô ta đã sai bảo chúng tôi."

Nhạc Thính Phong gật đầu, tỏ vẻ hài lòng với câu trả lời này.

Nhưng giây sau lại nói với người của mình: "Đánh gãy chân, quăng cho cảnh sát."

Nhạc thổ hào: Thời khắc quan trọng vẫn phải dựa vào anh, hôm nay anh đẹp trai lắm luôn! Đại Vương yếu hơn tôi rồi!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 127: Nhạc Thính Phong, Dễ Chịu Không?

Nhạc Thính Phong vác Yến Thanh Ti lên xe rời đi, gặp hai xe cảnh sát giờ mới tới, Nhạc Thính Phong bĩu môi.

Nhạc Thính Phong lại sờ lên mặt Yến Thanh Ti: "Nhìn thấy chưa, tôi còn nhanh hơn cả đày tớ của nhân dân đấy nhé, em nghĩ xem nên cảm ơn tôi thế nào đây."

Yến Thanh Ti vẫn mê man, không nhúc nhích, rất ngoan ngoãn, Nhạc Thính Phong thấy thú vị, người phụ nữ này đã từng biết điều như thế này bao giờ chưa nhỉ? Không sờ thì uổng quá.

Thế là anh lại vuốt ve cô thêm vài cái.

...

Yến Thanh Ti mở mắt, đầu đau như búa bổ, trước mắt là một mảng tối đen, cô ôm đầu, đau đớn rên lên.

Nhưng ngay sau đó, Yến Thanh Ti liền chạm phải một cơ thể ấm áp, cô giật mình, cô nhớ lại mọi chuyện xảy ra trước khi hôn mê bất tỉnh.

Bị bỏ thuốc, suýt nữa bị bắt cóc! Cuối cùng Nhạc Thính Phong tới.

Yến Thanh Từ từ từ ngồi dậy, nhưng ngay sau đó lại bị người ta kéo về.

Cơ thể ấm áp ập xuống: "Đừng động đậy, em muốn bị cả đám người đó luân phiên nhau tới hay muốn để mình tôi lên?"

Âm thanh trầm khàn, có chút ngái ngủ, còn có chút uy hiếp.

Yến Thanh Ti nghe thấy giọng nói này, thở phào một hơi, xem ra vận của cô còn tốt lắm.

Yến Thanh Ti cười khanh khách, đầu đau nhưng trong bóng tối, ánh mắt cô vẫn trong sáng, cô cười nói: "Đều là chó cả, cùng lắm thì một con chó cắn không thảm tới vậy thôi?"

Nhạc Thính Phong cũng tỉnh ngủ, anh quàng tay lên vòng eo thon của Yến Thanh Ti, vuốt ve cô, bị chửi là chó, anh không những không tức giận,

ngược lại còn bật cười. Nhạc Thính Phong phát hiện, hóa ra anh cũng chẳng màng tới cái gọi là thể diện như anh tưởng, nếu là trước đây, chắc chắn anh sẽ đạp cô một cái.

Anh cúi đầu hít ngửi gương mặt Yến Thanh Ti: "Chậc, ý của em là sẽ chọn bị một con chó như tôi cắn thôi có phải không?"

Thật ra, Nhạc Thính Phong vốn muốn nhân lúc cô bị chuốc thuốc mê, sẽ "ăn" cô trước rồi tính.

Nhưng thấy vết thương trên chân, trên người cô, tuy anh đã lột hết quần áo trên người nhưng cuối cùng vẫn dừng lại.

Nhạc Thính Phong cảm thấy anh tốt quá rồi, sao anh lại có thể lương thiện tới vậy được nhỉ.

Anh còn đang tiếc tại sao Hứa Thiến Hi lại chỉ hạ thuốc ngủ loại bình thường cho Yến Thanh Ti? Cho thêm chút thuốc kích thích, như vậy chẳng phải anh có thể thuận thế mà lên rồi không?

Đầu Yến Thanh Ti đau vô cùng, cô đẩy mặt anh ra: "Nhạc Thính Phong, từ nhỏ anh đã không biết xấu hổ như vậy rồi hả."

"Em quan tâm tới việc hồi nhỏ tôi có biết xấu hổ hay không làm gì? Em chỉ cần quan tâm xem tôi có đủ" lớn "hay không, có thể khiến em thoải mái không là được rồi mà."

Yến Thanh Ti liếc mắt: "Anh bị chó cắn, còn nói bị chó cắn thật thích hả?"

"Nói vậy thì không phải rồi, cái này phải xem con chó đó là ai nữa, nếu là em... chắc tôi sẽ nói thoải mái thật đấy."

Yến Thanh Ti, hơ hơ...

Cô cúi đầu cắn mạnh vào cổ Nhạc Thính Phong.

Nhạc Thính Phong, đệch mẹ!

Trong phút chốc, Yến Thanh Ti ngẩng đầu lên, trên răng còn vương chút máu, cô liếm vết máu trên khóe miệng: "Dễ chịu không?"

Nhạc Thính Phong đau nhưng vẫn nói: "Dễ chịu."

Yến Thanh Ti, con mẹ nó!

Cô không muốn lằng nhằng vấn đề này với Nhạc Thính Phong nữa, liền hỏi: “Mấy tên đó đâu?”

Nhạc Thính Phong đau đớn hít sâu một hơi, sờ lên vết thương trên cổ, máu dính nhơm nhớp, còn có cả nước bọt của Yến Thanh Ti nữa.

Nhạc Thính Phong buồn bực trong lòng, anh đang lên cơn thần kinh gì thế này, tự dưng chạy tới gánh cơn giận của cô, nói thế nào cũng là anh cứu cô cơ mà?

“Tất nhiên là bị cảnh sát bắt đi rồi, trời sáng, em còn phải tới lấy lời khai đấy!”

Nhạc Thính Phong thật sự thấy bản thân ấm ức quá, “Yến Thanh Ti, dù sao cũng là tôi cứu em, có phải em nên nói với tôi một tiếng” Cảm ơn “không?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 128: Có “Ăn” Không Đây?

Yến Thanh Ti khinh bỉ, thuận miêng nói: “Ờ, cảm ơn.”

“Chỉ vậy thôi?”

Bộp, Yến Thanh Ti bật đèn trên đầu giường lên.

Ánh đèn mờ ảo ấm áp, nhưng ánh mắt Yến Thanh Ti lại chói dị thường, cô nói: “Vậy anh muốn thế nào? Lên giường?”

Đầu lưỡi Yến Thanh Ti đều bị cắn rách hết cả, lúc mới tỉnh dậy, cô chỉ cảm thấy đau mỗi đầu.

Giờ đầu óc thanh tỉnh rồi, vết thương ở đầu lưỡi lại bắt đầu ẩn ẩn đau, đặc biệt là lúc nói chuyện, răng sẽ cạ vào vết thương, càng khiến cô đau tợn.

Nhạc Thính Phong tức không nói nổi: “Em... Yến Thanh Ti, em có biết cái gì gọi là biết ơn không thế hả?”

Anh là một người đàn ông bình thường, anh quả thật cũng muốn ngủ với Yến Thanh Ti, nhưng khi những lời này nói ra từ miệng cô dễ dàng như vậy, anh lại không thể nào nói nổi, anh chỉ cảm thấy, đây là sỉ nhục lớn nhất đối với một người đàn ông.

Yến Thanh Ti châm chọc: “Ồ, Nhạc thái tử của chúng ta còn muốn chơi trò tình yêu thuần khiết với tôi à, muốn chơi trò này thì đừng có tới tìm tôi, tôi chẳng phải làm người trong sáng gì đâu, hơn nữa, tôi vốn là đứa vong ơn bội nghĩa nhất đấy, cũng chẳng biết cái gì gọi là biết ơn cả.”

Dĩ nhiên là cô biết ơn cứu mạng của Nhạc Thính Phong, nhưng không có nghĩa là cô phải tha thứ cho tất cả những gì anh đã làm trước đây.

Nhạc Thính Phong đầy một bụng tức, anh muốn bùng nổ, nhưng nhìn thấy gương mặt mệt mỏi của Yến Thanh Ti, mắt còn đọng tơ máu, khóe miệng nhếch lên một tia trào phúng, tất cả cơn tức giận đều nghẹn lại, không thể lên cơn điên được nữa.

Nhạc Thính Phong gật đầu: “Được được, em không trong sáng, nhưng con mẹ nó, tôi trong sáng được chưa? Đi ngủ.”

Anh xoay người nằm xuống kéo chăn lên, quay lưng lại với cô, tỏ ra không thèm để ý tới cô nữa.

Yến Thanh Ti liếc mắt nhìn đồng hồ, mới hơn bốn giờ sáng.

Yến Thanh Ti nằm xuống, cô không ngủ được, trong đầu chỉ hiện lại hình ảnh nguy hiểm nhất ngày hôm này.

Phải, theo lý mà nói, cô nên cảm ơn Nhạc Thính Phong.

Nhưng cô không thể nói ra miệng được, không phải cô già mồm, chỉ là trong lòng cô vẫn hận người đàn ông này, những khuất nhục ngày hôm đó, cô không thể quên được.

Yến Thanh Ti và Nhạc Thính Phong quay lưng lại với nhau, giống như ngày hôm đó ở nhà Nhạc Thính Phong, người ở đầu này, người ở bên kia, phía giữa còn cả một khoảng cách rộng.

Yến Thanh Ti nhắm mắt, cô nghĩ tới Hứa Thiến Hi, nên trả thù cô ta thế nào thì được đây?

Không chỉnh cô ta, chẳng phải uống phí mất công sức của cô rồi sao.

Yến Thanh Ti tính toán trong đầu, nghĩ mọi cách, món thù này nếu cô không trả, thật đúng là có lỗi với biệt danh của cô.

Bỗng bên hông nặng trịch, cánh tay dài của Nhạc Thính Phong lại đè lên cô rồi.

Yến Thanh Ti, mẹ nó!

“Chẳng phải anh trong sáng lắm sao, có giỏi thì đừng có dính vào tôi.”

Nhạc Thính Phong hầm hừ: “Còn trong sáng hơn cả chùm chăn nói chuyện đấy? Ngủ đi.”

Yến Thanh Ti cười lạnh, cô bỗng xoay người, thọc thẳng tay xuống phía dưới của Nhạc Thính Phong.

Nhạc Thính Phong hít một hơi lạnh, trong màn đêm, hơi thở của anh dần trở nên nặng nề.

Yến Thanh Ti chậm rãi nói: “Có giỏi thì anh tiếp tục trong sáng nữa đi.”

Nhạc Thính Phong nghiến răng, gân xanh nổi đầy trán: “Ông đây...”

Người phụ nữ trong lòng anh là một con hồ li tinh, vóc dáng đẹp, quan trọng là anh đã nhớ nhung cô không biết bao nhiêu ngày rồi.

Nhưng hiện tại, anh như một người quyết tâm giảm béo, đã ăn theo chế độ nhiều ngày, bỗng có người cầm thịt kho tàu thơm phức tới đặt trước mặt, vậy anh ăn hay không ăn đây?

Ăn thì bao công lao đổ sông đổ biển, sẽ bị người ta coi thường, nhưng nếu không ăn... Lại quá có lỗi với bản thân.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 129: Ông Đây Lăn Vào Rồi Đấy

Lúc này, Nhạc Thính Phong đang quẫn quại cực độ, "ăn", hay không "ăn" đây?

Nhạc Thính Phong nhịn hết sức cực khổ, anh bỗng cảm thấy, sao mình phải khổ thế chứ? Anh cứu Yến Thanh Ti, chuyện lần trước coi như huề nhau, nếu như cô đã khiêu khích tới vậy, mà anh còn không phát uy thì có còn là đàn ông nữa không?

Huống hồ, anh là ai chư? Dựa vào cái gì mà phải chịu ấm ức vì người phụ nữ này?

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Nhạc Thính Phong bất thình lình nghiêng người đè Yến Thanh Ti dưới thân, xé toạc áo cô ra.

Yến Thanh Ti bật cười, cô buông tay, trong âm thanh đó có có chút xem thường, trào phúng, tựa như đang nói: Tôi biết anh chẳng phải hạng tử tế gì mà.

Tiếng cười này khiến mọi dục vọng trong Nhạc Thính Phong tiêu tan trong phút chốc, anh buông Yến Thanh Ti ra, xoay người, lấy quần áo rồi đi giày vào, không thèm ngoảnh lại đi thẳng ra khỏi phòng.

Ruỳnh một tiếng, cửa phòng đóng lại, trong phòng lại chìm vào một mảng tĩnh mịch, Yến Thanh Ti thậm chí ngay đến hơi thở của mình cũng sắp không nghe thấy nữa.

Yến Thanh Ti thả lỏng cơ thể, xụi lơ trên giường, Nhạc Thính Phong ra ngoài, tâm trạng của cô lại trở nên phức tạp, cô biết Nhạc Thính Phong đang nhịn cô, nhưng cô lại khiêu khích anh hết lần này tới lần khác, nguyên nhân chỉ có một, cô muốn xem xem rốt cuộc anh có thể nhịn cô đến mức nào.

Muốn nắm được người đàn ông này trong tay, cô phải phá được giới hạn cuối cùng của anh.

Một lúc lâu sau, Yến Thanh Ti bật cười, trong nụ cười có cô có chút vui mừng thật sự, như thể cô đã đoán ra được điều gì đó.

Nhạc Thính Phong sớm muộn cũng sẽ rơi vào tay cô.

Có lẽ, chỉ còn là vấn đề thời gian nữa thôi!

Nhưng, càng trong thời điểm hiện tại, cô càng không được lơi lỏng cảnh giác được. Cô lúc nào cũng phải để Nhạc Thính Phong biết, cô luôn xem thường anh, khiến anh không cam tâm vì không thể có được cô.

"Không cam tâm" sẽ thành cố chấp, cố chấp một chuyện quá lâu ắt sẽ trở thành một loại tình cảm khác.

Yến Thanh Ti đau cả nửa mặt, đầu lưỡi đau, lòng bàn tay đau, ngay cả chân cô cũng đau nữa, cô không ngủ được, đành dậy đi tắm.

Khi tắm, Yến Thanh Ti phát hiện, thật ra rất nhiều vết trầy xước trên người đều đã được Nhạc Thính Phong bôi thuốc, cô dừng lại, rồi lại mở van nước, nước nóng chảy xuống người cô, đau rát.

Yến Thanh Ti vẫn thản nhiên như không, những vết thương này đối với cô mà nói, quá là bình thường.

...

Trời sáng, Yến Thanh Ti thay quần áo, sắc mặt vẫn kém như cũ, như vậy là được rồi, nên tới đồn cảnh sát thôi.

Vừa mở cửa ra, cô liền sửng sốt: "Anh..."

Nhạc Thính Phong dựa vào bức tường đối diện cửa, dưới chân là một đống tàn thuốc, anh ngẩng lên nhìn Yến Thanh Ti, mặt không chút biểu cảm, mắt đã đọng đày tia máu, nhưng rõ như đang nói: Con mẹ nó, cô thật quá nhẫn tâm.

Yến Thanh Ti... Cô cứ tưởng rằng trong tình huống như vậy, Nhạc Thính Phong đã giận tới mức đó, nhất định sẽ đi ngay trong đêm, nhưng không ngờ, anh lại ở ngoài cửa cả đêm, lòng Yến Thanh Ti bỗng hơi thắt lại.

Nhạc Thính Phong đứng thẳng, đen mặt xông tới, Yến Thanh Ti tưởng anh sẽ đánh cô, đang chuẩn bị nghĩ xem nên trả đòn thế nào, vị Nhạc thái tử kia lại hừ lạnh một tiếng: "Tránh ra."

Yến Thanh Ti ngẩn ra, bảo cô tranh ra để anh vào sao?

Yến Thanh Ti vươn tay ra chặn lại: "Nhà của tôi, dựa vào cái gì mà cho anh

vào.”

Nhạc Thính Phong: “Đến cả người cô tôi còn vào rồi, vào nhà thì làm sao?”

Yến Thanh Ti cắn răng, cái gã này, có thể đừng tỏ ra thiếu đòn đến như thế được không?

“Mới sáng sớm ra anh muốn làm gì hả? Muốn ăn đòn phải không?”

“Làm cô đấy.”

“Đồ lưu manh, cút đi.”

Nhạc Thính Phong gạt tay Yến Thanh Ti ra, lách vào cửa, nhếch mày, mặt đầy khiêu khích: “Ông đây lăn vào rồi đấy.”

--- O ---

Chương 130: Tôi Đê Tiện Như Thế Đương Nhiên Là Phải Ở Bên Cạnh Em Rồi

Yến Thanh Ti cười ha hả: "Nhạc Thính Phong, sao trước đây tôi không phát hiện ra anh lại đê tiện đến thế nhỉ?"

Nhạc Thính Phong thay quần áo: "Đúng thế đấy, trước đây tôi có như thế này đâu, nhắc đến vấn đề này thì phải trách em."

Nhạc Thính Phong thay quần áo cũng không tránh Yến Thanh Ti nên cô thản nhiên đứng nhìn: "Anh đê tiện là do bản thân anh, trách gì tôi?"

Nhạc Thính Phong mặc áo sơ mi, từ từ cài cúc áo: "Bởi vì em cũng rất đê tiện, tôi bị lây bệnh của em rồi, thế nên... em phải chịu trách nhiệm với tôi."

"Chịu cái đầu nhà anh ấy."

Nhạc Thính Phong cầm cái áo vest lên: "Đi nào, đại gia đưa em đến đồn công an."

"Không cần anh đi với rôi, tôi tự đi cũng được."

"Em cũng nói rồi còn gì, tôi đê tiện như thế, em càng không cho tôi đi, tôi càng phải bám lấy em."

Yến Thanh Ti bóp trán, cách làm việc của cái gã này bây giờ so với cái người mà cô đã từng biết đúng là một trời một vực, sao càng lúc càng lệch lạc thế này.

Yến Thanh Ti nghĩ đến mục đích của mình, cô muốn Nhạc Thính Phong yêu cô say đắm mà, cô gật đầu: "Được, nếu Nhạc thái tử đã có nhã hứng như vậy, xin mời."

Nhạc Thính Phong lấy một cái kính râm ra đeo lên, ôm chặt eo Yến Thanh Ti đi về phía trước.

Đêm qua lúc Nhạc Thính Phong vừa mới bước ra khỏi cửa anh đã thấy hối hận rồi, người sai không phải là anh, sao anh phải đi cơ chứ? Buồn cười thật! Anh cứ không đi đấy!

Nhạc Thính Phong định gõ cửa mấy lần liền, nhưng anh lại nghĩ, anh đã chạy ra ngoài rồi mà còn quay lại gõ cửa, thế thì mất mặt quá đi mất, thôi, dù sao... trời cũng sắp sáng rồi mà.

Anh không tin cô không mở cửa, có bản lĩnh thì cô đừng có mở cửa nữa.

Quả nhiên, Yến Thanh Ti không chịu nổi mới sáng sớm liền mở cửa ra.

...

Cơ bản thì đoàn làm phim đã bao cả cái khách sạn này thế nên Yến Thanh Ti và Nhạc Thính Phong rêu rao khắp nơi như thế, rất nhiều người đều nhìn thấy, điều này trực tiếp xác minh lời đồn đại trước đó, trong phòng của Yến Thanh Ti luôn có đàn ông.

Người đàn ông bí ẩn đó chính thức được công khai rồi.

Nhạc Thính Phong mở cửa xe ấn Yến Thanh Ti ngồi vào trong, anh vòng lại ngồi vào ghế lái.

Vừa đến được sở cảnh sát, Yến Thanh Ti đã nhìn thấy Hứa Thiến Hi khóc sưng húp hai mắt, cô ta khóc lóc rất thật, như thể oan ức lắm, làm cho viên cảnh sát ngồi trước mặt cô ta thật không biết nên làm thế nào.

"Tuy tôi và chị Thanh Ti có mâu thuẫn với nhau, nhưng tôi có vô lương tâm đến mấy đi chăng nữa cũng sẽ không bao giờ làm những chuyện như vậy, tôi chỉ là một diễn viên nho nhỏ mà thôi, chị Thanh Ti vừa mới vào nghề, hai chúng tôi sao có thể có thù sâu oán nặng gì chứ? Dù tôi có muốn báo thù thì tôi cũng không thể xuống tay độc ác như thế được."

Cảnh sát nói: "Đám người bị bắt tối qua đều khai là cô cả."

Hứa Thiến Hi khóc nước mắt nước mũi rơi như mưa: "Bọn họ vu khống tôi, từ trước đến giờ tôi chưa từng gặp họ, đồng chí cảnh sát, anh đừng bị bọn họ lừa, bọn họ nói là tôi chủ mưu thì bảo bọn họ đưa chứng cớ ra đây, chỉ nói mồm vô căn cứ, nếu nói bừa mà cũng thành lời khai được thì... thì những vụ án oan trong nước nhiều không kể xiết mất."

Cảnh sát vỗ bàn nghe bốp một cái: "Đừng có mà đánh trống lảng, giờ cô đang là kẻ bị tình nghi đấy."

Hứa Thiến Hi càng khóc lóc thảm thiết hơn: "Hức hức, nhưng tôi bị oan thật

mà, tất cả mọi người trong đoàn làm phim đều có thể làm chứng cho tôi, tôi quay phim cả một đêm, tôi thực không làm những việc đó mà."

Yến Thanh Ti nhếch mép, không hổ là diễn viên, kỹ năng diễn xuất của Hứa Thiến Hi bộc phát đúng vào giờ phút này.

Nhưng Hứa Thiến Hi ung dung như thế xem ra cô ta dám chắc chắn rằng cảnh sát sẽ không điều tra ra được cô ta. Đã thế thì cô đành phải ra tay thôi.

Một kế hoạch đã thành hình trong đầu của Yến Thanh Ti, "Đồng chí cảnh sát, tôi cũng tin rằng cô Hứa đây vô tội, với chỉ số thông minh của cô ta ước chừng còn chẳng nghĩ ra biện pháp trả thù như thế này ấy chứ."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 131: Em Xem, Số Mệnh Đã Định Sẵn Em Là Của Tôi!

Nhạc Thính Phong kinh ngạc: Đệch, Yến Thanh Ti bị đánh tráo mất rồi à? Cô ta mà nhân từ thế này à? Đáng nhẽ cô ấy nên nghĩ cách chỉnh chết con nhỏ Hứa Thiến Hi đó chứ.

Hứa Thiến Hi đang khóc hăng say, nghe thấy giọng nói của Yến Thanh Ti, cả người vô thức run bắn, sự khủng bố mà Yến Thanh Ti mang lại cho cô ta thực sự khiến cô ta sợ hãi.

Cô ta chẳng thèm để ý đến Yến Thanh Ti nói cô ta không có não, quay ra gào khóc to hơn nữa với Yến Thanh Ti: "Chị Thanh Ti, chị nhất định phải tin em."

Yến Thanh Ti bước đến gần, cười nói: "Tất nhiên rồi, chị tin em, em đương nhiên không phải là đứa không bằng súc vật rồi, em nói xem đúng thế không nào?"

Khóe miệng Hứa Thiến Hi cứng đờ giật giật: "Đúng... là em, đương nhiên em không phải..."

Hứa Thiến Hi nghĩ thầm, Yến Thanh Ti tuyệt đối không tốt bụng đến thế đâu, giúp đỡ cô ta, rốt cuộc Yến Thanh Ti đang có tính toán gì trong đầu thế?

Ở đồn công an, Yến Thanh Ti thuật lại sự việc để phía công an ghi lại lời khai, cảnh sát không tìm được chứng cớ Hứa Thiến Hi mua người bắt cóc Yến Thanh Ti nên đành thả cô ta ra, hai người rời khỏi đồn công an cùng một lúc.

Ra khỏi cửa, Hứa Thiến Hi lật mặt còn nhanh hơn lật sách, cô ta dương dương đắc ý nhìn về phía Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti cười cười: "Đừng vội đắc ý làm gì, sẽ cho cô chết trong sảng khoái."

Phía cảnh sát không có chứng cớ trực tiếp chứng minh cô ta là hung thủ, kể cả sau này có điều tra ra đi chăng nữa cũng không biết phải mất bao lâu, mà cô thì không có nhiều thời gian mà chờ đợi thế đâu.

Hứa Thiến Hi, cô đi chết được rồi đấy!

Hứa Thiến Hi run rẩy, cô ta biết thủ đoạn của Yến Thanh Ti rất độc ác, nhưng cô ta cũng có ô dù đấy nhé, cô ta không sợ.

Hứa Thiến Hi ưỡn ngực, như một con công kiêu ngạo, lên xe.

Yến Thanh Ti nhìn theo bóng dáng của Hứa Thiến Hi, lắc đầu: "Bao nhiêu năm rồi, chơi đi chơi lại mãi một trò, chẳng biết chơi trò gì mới mẻ tí à?"

Ba năm trước, Yến Như Kha cũng bỏ thuốc cho cô rồi gọi bọn lưu manh đến.

Hôm nay Hứa Thiến Hi cũng lại dùng chiêu này, chẳng qua Hứa Thiến Hi không gọi cho đám phóng viên mà thôi, thủ đoạn của cô ta không độc ác bằng Yến Như Kha.

Nhạc Thính Phong ôm eo Yến Thanh Ti, cả nửa người dựa lên người Yến Thanh Ti: "Nói đúng lắm, năm đó tôi cứu em, giờ cũng vẫn là tôi, em xem, số mệnh đã định sẵn em là của tôi rồi."

Từ lúc bước chân vào cục cảnh sát đến giờ, Nhạc Thính Phong không nói một câu nào, anh ta muốn xem thử, rốt cuộc là Yến Thanh Ti muốn làm cái gì?

Yến Thanh Ti cười phá lên

"Anh nói đúng lắm, năm đó tôi bị chó cắn một phát, giờ lại vẫn bị con chó đó cắn thêm phát nữa."

Nhạc Thính Phong nhướng mày: "Đấy mới gọi là duyên phận."

Bị chửi là chó, Nhạc Thính Phong nghe nhiều quen rồi, anh hỏi: "Với tính cách của em sẽ không bỏ qua chuyện này đúng không, em định làm thế nào?"

"Muốn biết à?"

Nhạc Thính Phong gật đầu.

Yến Thanh Ti đưa tay vỗ mặt Nhạc Thính Phong, "Năm xưa Yến Như Kha tính kế tôi, tôi liền ngủ với anh, hôm nay đổi thành Hứa Thiến Hi, vậy thì đi

tìm...”

Yến Thanh Ti còn chưa nói hết câu, miệng đã bị anh chặn rồi.

Ngay cửa đồn công an, Nhạc Thính Phong ép đè cô lên xe, cảnh sát và người dân ra vào đồn công an làm việc, nhìn thấy thế đều cảm thấy có chút ngại ngùng.

Buông Yến Thanh Ti ra, Nhạc Thính Phong khinh bỉ cô: “Người đàn ông của cô ta là một lão già 70 tuổi, em có dám ra tay không?”

Yến Thanh Ti cười lạnh: “Hai hôm nữa anh sẽ biết.”

...

Hai hôm sau, Yến Thanh Ti đã chuẩn bị đâu vào đấy.

Giờ Nhạc Thính Phong mới ý thức được thủ đoạn của Yến Thanh Ti thực có chút tàn nhẫn.

Vai diễn của Yến Thanh Ti đã kết thúc rồi, nhưng cô không đi ngay mà sau khi trả phòng ở khách sạn này liền chuyển sang ở một khách sạn khác, cô sai Tiểu Từ đi về Lạc Thành lấy một thứ mang đến cho cô.

Đêm khuya, trăng mờ sao lặn, Yến Thanh Ti cầm theo thứ đó, đội tóc giả, cải trang thành đàn ông, đi vào khách sạn đoàn làm phim đang ở.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 132: Chỉnh Chết Cô Ta 1

Đương nhiên là Nhạc Thính Phong cũng có mặt, anh muốn xem cô ra tay như thế nào.

Yến Thanh Ti ở trong khách sạn này lâu như thế, cô đương nhiên biết cách tránh đi các camera theo dõi.

Đến trước cửa phòng Hứa Thiến Hi, Yến Thanh Ti rút ra một cái thẻ, quẹt một cái mở cửa.

Nhạc Thính Phong kinh ngạc: "Em lấy được cái thẻ đó từ lúc nào thế?"

Yến Thanh Ti khinh bỉ liếc Nhạc Thính Phong một cái, vấn đề ngu xuẩn như thế, cô không muốn trả lời.

Hứa Thiến Hi đêm nay phải quay phim, không về sớm được, trong phòng không có người.

Yến Thanh Ti vội móc một cái bình thuốc trong túi áo ra, Nhạc Thính Phong hỏi cô: "Đấy là cái gì vậy?"

Yến Thanh Ti vào trong phòng tắm tìm bàn chải của Hứa Thiến Hi, nhỏ hai giọt từ trong cái chai thuốc bé bằng chai thuốc nhỏ mắt ấy lên bàn chải, cô nhếch môi, cười rõ kinh dị: "Là thứ thuốc có thể khiến thái giám thành mãnh nam, khiến thạch nữ* thành dâm phụ, anh có muốn một ít không?"

*Tên một chứng bệnh của phụ nữ, độc giả search google để biết thêm chi tiết

Nhỏ thuốc vào nước, Hứa Thiến Hi chưa chắc đã uống, nhưng nhỏ lên bàn chải thì khác, cô ta có thể không uống thuốc, nhưng không thể không đánh răng.

Nhạc Thính Phong cau mày, Yến Thanh Ti lấy đâu ra mấy thứ đáng sợ thế này.

Anh ôm eo Yến Thanh Ti: "Có chứ, hai chúng ta mỗi người một ít."

Yến Thanh Ti đẩy anh ra: "Anh muốn làm một trận ở trong phòng Hứa Thiến Hi, nhưng chị đây thì không nhé."

Yến Thanh Ti mở he hé cánh cửa, liếc không thấy có ai, vội vã lẻn ra ngoài.

Đi ra khỏi khách sạn, Yến Thanh Ti nói với Nhạc Thính Phong: "Giúp tôi một tay đi."

Nhạc Thính Phong nhướng mày: "Ô, hôm nay còn nhờ tôi giúp em cơ à? Nói đi, chuyện gì?"

Hai ngày hôm nay anh đều ở bên cạnh Yến Thanh Ti, vẫn cứ đợi cô mở miệng nhờ anh xử lý Hứa Thiến Hi, chuyện này đối với anh mà nói chỉ là việc cỏn con.

Nhưng mãi mà cô chẳng chịu nhờ vả gì cả.

Yến Thanh Ti rút một tập giấy con con ra, có khoảng độ hơn hai mươi tấm, trên đó in hình phụ nữ ăn mặc hở hang còn có cả một dòng '**** điện thoại XXXX"

Yến Thanh Ti nói: "Đi đi, tìm chỗ nào đàn ông tụ tập ấy, phát cho họ."

Vẻ mặt của Nhạc Thính Phong cực kỳ phức tạp

Phát tờ rơi! Đùa giỡn nửa ngày rồi bảo anh đi phát tờ rơi, hơn nữa còn là cái loại tờ rơi***, ha, ha ha!" Yến Thanh Ti nhìn thấy mỗi thớ cơ trên mặt Nhạc Thính Phong như đang co giật, cô bĩu môi: "Không đi à? Thôi, tôi biết mà, nhờ anh cũng vô dụng, để tôi tự làm vậy."

Cô vừa dứt lời, Nhạc Thính Phong đã giằng lấy.

Anh nghiến răng nghiến lợi: "Đi chứ, sao lại không đi..."

A

nh là ai? Là Tổng giám đốc của tập đoàn Nhạc thị, nghỉ phép thì không đi nghỉ ngơi cho đàng hoàng, chạy đến đây để bị ăn hành. Đây là lần đầu tiên có phụ nữ nói anh là vô dụng? Ha ha!

Không ở nhà tận hưởng nhàn nhã, chạy đến đây chen chúc với cô trong cái khách sạn tồi tàn, làm chuyện xấu, còn... đi phát tờ rơi nữa, anh điên rồi!

Không biết kiếp trước anh nợ cô bao nhiêu tiền nữa.

Tâm trạng Nhạc Thính Phong như phát cuồng, anh đội mũ đeo khẩu trang, nghiến răng đi phát tờ rơi.

Ở bên cạnh Yến Thanh Ti, anh quả thực đã làm hết những việc cả đời này chưa từng làm.

Phát tờ rơi, lại còn là tờ rơi***, anh... Nhạc Thính Phong, tổng giám đốc của Nhạc Thị đấy.

Để người khác mà biết được liệu anh có còn chút mặt mũi nào không?

Tổ tông nhà họ Nhạc mà biết chắc đội mồ sống dậy đập cho anh một trận mất.

Trong lòng thì nghĩ thế đấy, nhưng Nhạc Thính Phong vẫn chạy thẳng đến một quán nhậu bán đồ nướng đang tụ tập rất nhiều diễn viên quần chúng, trong đó đàn ông chiếm đa số.

Nhạc Thính Phong cố lấy dũng khí, tự động viên tinh thần mình nhiều lần, dũng cảm chạy sang đến đó.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 133: Chỉnh Chết Cô Ta 2

Nhạc Thính Phong kiên trì đi đến nơi đó, anh tự nói với bản thân mình, không cần coi bọn họ là người, xem bọn họ như một đám xiên nướng là được, đừng nhìn bọn họ.

Nhạc Thính Phong đi một lèo không nhìn ai, nhanh chóng ném cho mỗi bàn một tờ.

Nhạc Thính Phong cảm giác anh thứ đang ném không phải là tờ rơi mà là mặt mũi của cả đời anh.

Ném xong rồi, cũng không thèm để ý có người đuổi theo hay không, Nhạc Thính Phong chạy như bay thoáng cái đã chẳng thấy bóng dáng đâu nữa rồi.

...

Yến Thanh Ti quay về khách sạn, chuẩn bị lúc nào cũng phải vẹn toàn. Chỉ phát tờ rơi thôi sợ chưa đạt được hiệu quả.

Cô rút điện thoại ra, mở Wechat lên, đăng ký một tài khoản mới, đăng mấy bức ảnh hở hang trên internet lên, sau đó tìm một cái tên đủ tiêu chuẩn của 'gái' "Thiến Thiến tiểu yêu tinh', sửa lại thành cái tên hay ho đó sau đó bắt đầu... lắc nào*!

*Wechat: có một ứng dụng tìm bạn, phải lắc máy mới dùng được.

Quả nhiên, chưa được một lúc, đã có mấy người add friend hỏi giá cả.

Yến Thanh Ti đều trả lời lại từng người một, giá cả thương lượng, có thể kiểm tra hàng trước, địa điểm là phòng 619 khách sạn Tứ Quý, sau 10h đêm.

Sắp xếp đâu vào đấy, Yến Thanh Ti thoát ra, xóa tài khoản, xóa lịch sử trong điện thoại, xóa sạch những dấu vết còn lại của cái tài khoản wechat vừa nãy.

Nhạc Thính Phong về đã thấy Yến Thanh Ti mặc đồ ngủ nằm lì trên giường gọi điện thoại.

"A lô, chị Mạch à, chị nhờ người thông báo cho đám paparazi ở Cảnh thành, bảo với bọn họ là Hứa Thiến Hi bán dâm bị bắt quả tang, địa điểm là phòng

619 khách sạn Tứ Quý"

Đầu bên dây bên kia chị Mạch vừa nghe thấy đã hét ầm lên: "Tổ tông của tôi ơi, em lại chơi trò gì thế?"

Yến Thanh Ti ngẩng đầu nhìn Nhạc Thính Phong, mặt anh đen như đít nồi, tháo khẩu trang ra, anh đi về phía cô.

Yến Thanh Ti ngồi dậy: "Chơi trò gì á? Đương nhiên là trả thù rồi, chị hiểu em mà, em không phải cái loại bị người ta bôi nhọ còn im lặng chịu đựng, em là đứa có thù tất báo."

Chị Mạch sốt hết cả ruột nhưng chị biết, căn bản là không quản nổi Yến Thanh Ti: "Em đừng có để người ta điều tra ra đấy nhé."

Nhạc Thính Phong ngồi xuống, ôm eo Yến Thanh Ti, há mồm cắn tai cô.

Một tay Yến Thanh Ti bóp mặt Nhạc Thính Phong, cô nói: "Yên tâm, chỉ cần chị ở bên ấy không để cho ai biết chị tiết lộ tin tức là được."

"Em không phải lo, bao nhiêu năm lăn lộn trong cái giới này mà chị không có chút thủ đoạn thì bị chỉnh chết từ lâu rôi."

Chị Mạch đột nhiên nghe thấy những tiếng động kỳ quái từ đầu dây bên kia, nghe như tiếng đang ăn uống cái gì đó, giống kiểu đang nếm thức ăn vậy.

Chị Mạch cảm thấy kỳ lạ lập tức hỏi ngay: "Tiếng gì đấy?"

Yến Thanh Ti đẩy đầu Nhạc Thính Phong ra: "À, em đang nuôi gian phu."

Nhạc Thính Phong giờ đối với cái này có thể coi như là gió thoảng bên tai, gian phu thì gian phu, dù sao cũng chỉ có một mình anh...

Vẻ mặt của chị Mạch ở đầu bên kia không biết miêu tả thế nào nữa.

Chị ngây ra một hồi mới hỏi: "Vẫn là..."

Yến Thanh Ti liếc nhìn Nhạc Thính Phong: "Đúng rồi đấy, bám chặt lấy em, đuổi không chịu đi, em cũng bó tay."

Chị Mạch cũng cảm thấy không cuộc nói chuyện này không thể nào tiếp tục được nữa: "Ha ha, vậy thì, làm xong việc rồi thì về sớm nhé, bên này vẫn

còn nhiều việc lắm đấy."

Yến Thanh Ti: "Em biết rồi."

Vừa cúp điện thoại, Nhạc Thính Phong đã đè Yến Thanh Ti ra rồi.

"Tôi bám em, đuổi cũng không đi? Hử?"

Yến Thanh Ti không động đậy, trợn mắt: "Thế tôi nói sai à?"

Nhạc Thính Phong nhìn cô một lúc, mặt lạnh như tiền, thoáng cái đã cười lên: "Mẹ nó, cũng đúng lắm."

Nhạc Thính Phong cắn lên môi Yến Thanh Ti một cái: "Đời trước không biết tôi đã tạo cái nghiệt gì mà bây giờ tôi gặp phải em?'

Yến Thanh Ti: "Ha ha..."

Nhạc Thính Phong muốn làm tới nữa nhưng Yến Thanh Ti đã đạp cho anh một phát.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 134: Chị Đây Đã Ra Tay Tức Là Muốn Lấy Mạng Cô Ta

Thính Phong muốn làm tới nữa nhưng Yến Thanh Ti đã đạp cho anh một phát.

"Tối nay bà đây còn có việc nghiêm túc phải làm, anh đừng có quấy rầy."

Nhạc Thính Phong nằm kềnh ra giường, tay chân giang ra, lòng đầy xót xa:

"Việc nghiêm túc cái gì, chỉ là xử lý Hứa Thiến Hi thôi chứ gì? Em không thấy việc quyến rũ tôi, sinh cho tôi một đứa con, không chừng có khi còn vào được nhà họ Nhạc ấy, đó không phải là chuyện nghiêm túc à?"

Yến Thanh Ti khinh bỉ nhìn anh: "Đừng có quên tôi còn lập chí làm mẹ kế của anh đấy."

Nhạc Thính Phong: "..."

Yến Thanh Ti thấy thời gian cũng tương đối rồi, liền thay một cái sim rác vừa mua bên đường gọi cho 110.

Yến Thanh Ti bóp mũi, dùng giọng điệu người phương bắc nói: "A lô, 110 đó phải không, tôi muốn báo cảnh sát một trường hợp, tôi phát hiện đằng này đang có người vi phạm pháp luật... vâng, đúng, chính là phòng 619 của khách sạn Tứ Quý! Thường có rất nhiều người đàn ông lạ mặt ra vào."

Tắt máy, Yến Thanh Ti đá đá Nhạc Thính Phong, "Dậy đi, anh lái xe chở tôi đến cửa khách sạn Tứ Quý."

"Để làm gì?"

"Xem trò hay chứ làm gì."

Nhạc Thính Phong thở dài, anh không phải tổng giám đốc gì cả, mà căn bản là cu li của cô mới đúng.

Hai khách sạn rất gần nhau, đi mấy phút là đến, xe dừng trên con đường đối diện khách sạn Tứ Quý, đèn trong xe đã tắt, từ ngoài nhìn vào người ta sẽ tưởng rằng trong xe không có ai.

Chưa đến một lúc sau, có mấy chiếc xe khác lao đến dừng trước cửa khách sạn, có người xuống, có người không, tất cả bọn họ đều là phóng viên.

Mấy phút sau, xe cảnh sát cũng đến, có vài cảnh sát xuống xe đi thẳng lên trên.

Cảnh sát hỏi mượn thẻ mở phòng của quầy lễ tân, quẹt thẻ mở cửa, tất cả đều ập vào một lúc, phóng viên đi ngay đằng sau.

Cảnh tượng bên trong thật đúng là bẩn thỉu! Cái cô Hứa Thiến Hi này khẩu vị nặng thật.

Ngay đến cả cảnh sát thường xuyên đi bắt những vụ thế này còn không dám nhìn thẳng, thật quá dơ bẩn. Đám phóng viên hăng máu như gà chọi xông vào phòng, máy ảnh chớp liên tục, nhắm thẳng Hứa Thiến Hi trần như nhộng đang nằm trên giường, chụp thẳng, chụp nghiêng, chụp các góc độ.

Đây đúng là tin tức có thể gây chấn động giới giải trí đấy.

Bởi vì cả cảnh sát cả phóng viên đều đến đây nên gây ra động tĩnh rất lớn, tất cả các khách ở trong khách sạn này, có cả người của các đoàn làm phim khác, đều chạy đến xem, đám đông vây chật như nêm cối.

Cảnh sát bảo cô ta tự mặc quần áo vào, kết quả cô ta nằm lì trên giường không chịu đứng dậy, ý thức có chút mơ hồ, ôm chặt lấy một người đàn ông không chịu buông ra, cười khanh khách, tình cảnh này không thể chịu đựng nổi.

Viên cảnh sát cũng mất hết kiên nhẫn, đành gọi một nhân viên nữ của khách sạn đến mặc quần áo cho cô ta, sau đó còng tay cô ta lại mang đi.

Rất nhiều người đều nhìn thấy cảnh Hứa Thiến Hi bị bắt, ào ào rút điện thoại ra quay phim chụp ảnh, sau đó post lên Weibo.

Yến Thanh Ti và Nhạc Thính Phong đều thay một bộ quần áo khác, đội mũ đứng trong đám đông, tất cả mọi sự chú ý đều đổ dồn lên Hứa Thiến Hi, không có ai để ý đến bọn họ.

Thấy Hứa Thiến Hi bị áp lên xe cảnh sát đi mất, Yến Thanh Ti cười cười, nụ cười hài lòng lại ác độc.

Cho dù phía cảnh sát có điều tra ra được Hứa Thiến Hi là bị hãm hại đi nữa,

sự nghiệp diễn xuất của cô ta cũng kết thúc ở đây.

Bao nhiêu phóng viên chụp được những tấm ảnh bất nhã của cô ta, bao nhiêu người vây xem toàn bộ quá trình cô ta bị bắt, cô ta sao có thể có cơ hội xoay mình một lần nữa?

Ngồi vào trong xe rồi, Nhạc Thính Phong không khởi động xe ngay mà nhìn Yến Thanh Ti bằng ánh mắt phức tạp: “Thỏa mãn chưa?”

Yến Thanh Ti nhìn qua cửa sổ, xe cảnh sát đã đi xa rồi, cô cười rất vui vẻ: “Đương nhiên rồi.”

——

Nhạc thổ hào: Từ tổng tài thành người hầu, đau lòng nha... mọi người, cầu an ủi.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 135: Người Phụ Nữ Này Độc Đến Đáng Sợ!

Yến Thanh Ti liếc Nhạc Thính Phong một cái: "Sao thế? Có phải anh cảm thấy tôi quá độc ác đúng không? Anh thấy, dù sao thì đêm hôm đó, tôi cũng chẳng chịu thương tổn nào mang tính thực chất, cớ sao phải xuống tay độc ác thế, không để lại một con đường sống cho người khác?"

"Không phải."

Nhạc Thính Phong đáp lại cô rất dứt khoát chẳng chút do dự.

Bản thân anh ta cũng chẳng phải thánh mẫu, anh rất rõ ràng, giới giải trí này là một cái chảo nhuộm lớn, nếu đã bị người khác tính kế bẫy bạn, bạn muốn báo thù, hoặc là bạn không làm hoặc là đã làm thì phải làm cho cô ta không còn cơ hội Đông Sơn tái khởi nữa."

Nhạc Thính Phong rất thưởng thức cái cách mà Yến Thanh Ti đã làm, ra tay gọn gàng dứt khoát, không hề do dự.

Nếu như đổi lại là anh, anh cũng sẽ làm như vậy.

Những gì mà Yến Thanh Ti làm, chỉ là trả lại cho Hứa Thiến Hi những gì cô ta muốn làm với cô mà thôi. Trên đời này phần lớn con người ta đều ăn miếng trả miếng, chẳng ai nói gì ai được.

Yến Thanh Ti không chỉ có thủ đoạn mà mưu kế cũng rất tàn nhẫn, cả người cô từ trên xuống dưới đều là gai nhọn, nhưng mỗi cái gai đều khiến người ta mê đắm.

Bị người ta tính kế, bị ức hiếp, cô chưa bao giờ tìm người khác giúp đỡ, dù rằng anh ở ngay bên cạnh cô, cô cũng chẳng cần dựa vào anh, toàn bộ quá trình báo thù, cô đều sắp đặt kỹ lưỡng không chút sơ hở.

Thấy cô độc lập, trong lòng anh lại âm ỉ đau xót.

Nhưng anh lại cực kỳ thưởng thức Yến Thanh Ti, nhỏ thuốc lên bàn chải, người bình thường có mấy ai nghĩ đến?

Kể cả phía cảnh sát có muốn tìm chứng cớ, nghi ngờ đến bàn chải đánh răng đi chăng nữa, đánh răng xong bàn chải cũng được rửa sạch, còn để lại dấu

vết gì chứ?

Nhạc Thính Phong yên lặng nhìn Yến Thanh Ti, người phụ nữ này độc ác đến mức đáng sợ. Nhưng lại khiến người ta muốn ngừng mà không được.

Ánh mắt của Nhạc Thính Phong rất kỳ lạ, Yến Thanh Ti bị anh nhìn thế có hơi tức: "Không phải? Thế thì là cái gì?"

Nhạc Thính Phong vuốt vuốt sống mũi: "Tôi đang nghĩ, chậc, có lẽ sau này tôi không nên đắc tội em, tránh cho một ngày nào đó em nhỏ mấy giọt thuốc độc lên bàn chải của tôi."

Yến Thanh Ti cong môi: "Nhưng mà, anh đã đắc tội với tôi rồi."

Nhạc Thính Phong: "Xin hạ thủ lưu tình."

Yến Thanh Ti cười đầy sâu xa: "Anh cảm thấy tôi sẽ làm thế sao?"

Nhạc Thính Phong giơ cờ trắng đầu hàng trước: "Hành hạ suốt nửa từ nửa đêm đến giờ, quay về ngủ một giấc nhé."

Nhưng lúc Nhạc Thính Phong không ngờ đến lúc quay về khách sạn, Yến Thanh Ti xách hành lý định đi.

Tất cả đồ đạc của cô đã sớm thu dọn xong xuôi, chỉ đợi làm xong thủ tục là đi thôi, giờ mọi chuyện đã ổn thỏa rồi, ở lại nhỡ đâu có người phát hiện ra thì sao, nói không chừng lại còn bị người khác nghi ngờ.

Nhạc Thính Phong vừa nghe thấy cô bảo muốn đi: "Mẹ nó chứ, nửa đêm canh ba, em muốn đi đâu."

Đi? Giờ là 11 giờ đêm rồi, cô ta còn muốn đi.

Bắt anh ở đây đợi hai ngày liền, còn bắt anh đi phát tờ rơi khiêu dâm, giờ cô lại dám đá anh đi?

Người phụ nữ này trở mặt còn nhanh hơn lật sách, qua sông đoạn cầu, tá ma giết lừa còn không nhanh bằng cô ta, thật là quá độc ác.

Cô liếc nhìn xem trong phòng còn sót cái gì không: "Về Lạc Thành chứ đi đâu."

Nhạc Thính Phong nghiến răng trèo trẹo: “Muộn thế này rồi bói đâu ra vé máy bay? Một mình em ngồi xe lửa về chắc? Yến Thanh Ti em coi tôi như khỉ mà đùa đấy à?”

Yến Thanh Ti buồn cười nhìn anh: “Làm thế nào để về á? Đương nhiên là anh lái xe rồi, sao, không đồng ý à? Không đồng ý thì thôi vậy.”

Yến Thanh Ti còn chưa nói hết, Nhạc Thính Phong đã kéo hành lý của cô sải bước về phía trước: “Đi thôi.”

Khóe miệng Yến Thanh Ti giật giật, cái gã này thay đổi nhanh thật.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 136: Tôi Bị Oan Mà, Các Người Đã Nhầm Rồi

Mười hai giờ đêm khuya, Hứa Thiến Hi ngồi trong đồn cảnh sát của Cảnh Thành cuối cùng cũng tỉnh táo lại.

Bởi sự việc lần này kể ra thì cũng có hơi nghiêm trọng, Hứa Thiến Hi là một nghệ sĩ nổi tiếng, sự việc lần này phát sinh gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến hình ảnh thành phố điện ảnh của Cảnh Thành, nên cảnh sát quyết định thẩm vấn suốt đêm.

Gương mặt của Hứa Thiến Hi vẫn còn đỏ ửng, cô ta vẫn đang đờ đẫn, vẫn chưa rõ ràng rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, ngây người ngơ ngác nhìn hai vị cảnh sát một nam một nữ đang ngồi trước mặt mình.

Bọn họn rất nghiêm túc, sau cùng thì vị nữ cảnh sát mở miệng hỏi: "Tên tuổi?"

Hứa Tiến Hi ngây ngô hỏi: "Sao... sao tôi lại ở đây?"

Trong đầu cô ta bây giờ là một mớ bòng bong, cô ta chỉ cảm thấy cả người không thoải mái, đặc biệt là ở phía dưới, cực kỳ khó chịu.

Cô ta không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại có hai cảnh sát đang ngồi trước mặt cô ta, tại sao cô ta. lại bị còng tay?

Hứa Thiến Hi cố gắng hồi tưởng lại, những hình ảnh trước đó cứ mơ hồ mờ ảo.

Hứa Thiến Hi không phải là một đứa con gái đơn thuần, cả thân thể cô ta cũng thế, cô ta cũng đoán được đại khái là đã xảy ra chuyện gì, nhưng tại sao lại thế thì cô ta không nhớ nổi?

Cô ta bị xâm hại tại sao cô ta không nhớ gì cả?

Nữ cảnh sát vỗ bàn một cái: "Tên tuổi?"

Hứa Thiến Hi run rẩy: "Hứa Thiến Hi..."

Vị cảnh sát còn lại lấy một cái chứng minh thư ra đối chiếu với gương mặt của Hứa Thiến Hi: "Đây có phải là cô không?"

Hứa Thiến Hi gật đầu: "Đúng... là tôi!"

Vị cảnh sát đó nói với nữ cảnh sát bên cạnh: "Ghi lại, tên thật là Hứa Mỹ Phượng."

Hứa Thiến Hi thoáng chốc mặt mũi đã đỏ hồng, tên thật của cô ta vốn là Hứa Mỹ Phượng, nhưng đã bước vào làng giải trí ai lại dùng cái tên quê mùa như thế.

Quản lý của cô ta lấy cho cô ta một cái tên khác làm nghệ danh, nhưng công việc quá bận rộn, mà quê của Hứa Thiến Hi lại ở rất xa, cho nên không kịp đổi lại tên trên chứng minh thư và sổ hộ khẩu.

Viên nữ cảnh sát hỏi một câu: "Đã tên là Hứa Mỹ Phượng sao còn nói tên khác làm gì? Chúng tôi là cảnh sát chứ không phải là truyền thông."

Cô ấy lại hỏi tiếp: "Bao nhiêu tuổi?"

Hứa Thiến Hi hốt hoảng: "24 tuổi, đồng chí cảnh sát, tôi... có thể hỏi... rốt cuộc tôi... đã phạm tội gì hay không?"

Viên cảnh sát nữ châm chọc: "Cô không biết à?"

Hứa Thiến Hi lắc đầu, cô ta thực sự chẳng biết gì cả.

Cô cảnh sát đọc một số điện thoại: "137xxxxxx, đây có phải là số điện thoại của cô không?"

Hứa Thiến Hi gật đầu: "Đúng... đó là số điện thoại của tôi."

Cô cảnh sát ấy lại cầm một tờ rơi khiêu dâm đưa ra cho cô ta xem, số điện thoại in trên đó là của Hứa Thiến Hi.

"Vậy thì không sai, cô bị tình nghi tổ chức mua bán dâm, bị chúng tôi bắt quả tang tại trận."

Trong nháy mắt mặt mũi Hứa Thiến Hi đã trắng bệch, cô ta hét lên thất thanh: "Bán... bán... tôi không có, tôi là một diễn viên, là một nghệ sĩ, tôi sao có thể làm ra những chuyện như thế này? Tôi đang nổi tiếng như thế, tôi đâu có bị điên?"

Nữ cảnh sát cười cười không nói, giới giải trí hỗn loạn như thế nào bọn họ

không biết, nhưng từ trước đến nay Cảnh Thành này đã bắt không ít những nghệ sĩ mại dâm, hút chích ma túy, đánh bạc rồi đấy.

Viên cảnh sát nữ nói: “Sa ngã không đáng sợ, cái đáng sợ chính là không biết hối cải, cô hãy mau chóng thành thật khai báo sự việc ngày hôm nay, để được hưởng sự khoan hồng của pháp luật.”

Hứa Thiến Hi kích động đến nỗi muốn đứng bật dậy, bởi còng tay bị khóa trên bàn nên cô ta không nhúc nhích được, cô ta gào thét như một con điên: “Tôi không làm gì, các người muốn tôi khai cái gì? Tôi chẳng biết gì hết, trong chuyện này nhất định có vấn đề, các người đã nhầm rồi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 137: Tôi Nhất Định Phải Giết Chết Yến Thanh Ti

Hai chữ ‘mại dâm’ đối với bất kỳ một người con gái nào đều là vết nhơ cả đời đều rửa không sạch, tất cả mọi người đều nhìn cô với ánh mắt háo sắc.

Sự nghiệp diễn xuất cũng kết thúc ở đây, sau này kết hôn cũng chẳng có ai muốn lấy.

Suy cho cùng chẳng ai muốn lấy đĩ về nhà.

Hứa Thiến Hi hoảng sợ đến tột độ, cục diện bây giờ khiến cô ta lúng túng không biết phải làm thế nào.

Rõ ràng trước mười giờ tối nay cô ta vẫn còn đang quay phim, sau khi Yến Thanh Ti hoàn thành vai diễn của mình, ngày ngày cô ta đều sống trong vui vẻ, cuối cùng thì cũng không cần nhìn thấy cái mặt Yến Thanh Ti, tại sao ngoắt một cái cô đã ở trong đồn cảnh sát thế này?

Cô cảnh sát ấy tức giận nói: “Cô có thể nghi ngờ chúng tôi, nhưng thiết bị ghi chép giám sát đã quay lại rất rõ ràng, cô đang trong quá trình giao dịch với bọn họ bị chúng tôi bắt quả tang tại trận, chứng cớ đều đây cả, cô còn muốn chối cãi nữa sao?”

“Tôi không tin, các người nói gì tôi không tin, không thể thế được...”

Hứa Thiến Hi phát điên, cô ta sống chết gì cũng không chịu tin, cô ta đang là diễn viên sáng giá, có một cuộc sống tươi đẹp, nếu như sự kiện mại dâm này biến thành thật thì sao?

Vậy... thì... cô ta xong rồi, cả cuộc đời này của cô kết thúc rồi!

Nữ cảnh sát không đôi co với Hứa Thiến Hi nữa mà trực tiếp để cô ta xem toàn bộ quá trình bọn họ hành động.

Thiết bị giám sát ghi lại rõ ràng toàn bộ quá trình bắt giữ Hứa Thiến Hi, bao gồm cảnh tượng dơ bẩn trong phòng khách sạn.

Hứa Thiến Hi xem xong gào lên một tiếng, trong chớp mắt cô ta đã sụp đổ hoàn toàn.

Những hình ảnh dâm ô đó đập vào mắt, Hứa Thiến Hi như phát rồ, ký ức của cô ta dừng lại ở đoạn sau khi về phòng, uống một ngụm nước, rửa mặt, đắp mặt nạ... sau đó cả người cô ta bắt đầu nóng bừng bừng, có người gõ cửa...

Hứa Thiến Hi suy sụp khóc lớn: "Tôi bị oan mà, chắc chắn tôi đã bị người ta bỏ thuốc... nước, nước của khách sạn có vấn đề, lúc đó tôi uống nước đã cảm thấy có gì đó lạ lạ... còn cả... Yến Thanh Ti, là Yến Thanh Ti, là cô ta hãm hại tôi, chính là cô ta hãm hại tôi..."

Hứa Thiến Hi lăn lộn mấy năm trong showbiz đâu có ngu đến thế, dù cho có suy sụp sắp chết, cô ta ngay tức khắc cũng đoán ra được có người đang hãm hại cô ta.

Mà kẻ có thủ đoạn như thế này, độc ác như thế này, cô ta không nghĩ ra ai khác chỉ có Yến Thanh Ti mà thôi.

Hôm trước Hứa Thiến Hi trả thù Yến Thanh Ti không ngờ cô ta lại thoát được. Với tính cách của cô ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Hứa Thiến Hi. Nhất định là cô ta.

Hứa Thiến Hi cô quá sơ ý trúng kế của Yến Thanh Ti mất rồi.

Vị cảnh sát nọ mặt lạnh lùng nói: "Có phải có người hại cô hay không, chúng tôi sẽ điều tra rõ ràng, nhưng Yến Thanh Ti mà cô nhắc đến hai hôm trước đã rời khỏi Cảnh Thành rồi, vụ án bắt cóc ban đầu của cô ấy, tất cả mọi hiềm nghi đều chỉ thẳng vào cô, người ta không nói gì thì thôi, tôi khuyên cô một câu, trước khi nói nhớ uốn lưỡi bảy lần, nếu không cẩn thận người ta kiện lại cô tội phỉ báng.

Vụ án Yến Thanh Ti bị bắt cóc hai hôm trước, cũng là do đồn cảnh sát của bọn họ thụ lý, cho nên bọn họ biết khá rõ.

Theo tâm lý của người bình thường, đã nhận định Hứa Thiến Hi là tội phạm sa ngã, những gì mà cô ta nói có độ tin cậy rất thấp.

Mà Yến Thanh Ti lúc đó còn đến đồn cảnh sát nói đỡ cho Hứa Thiến Hi, có thể thấy, con người của cô ấy cũng được lắm.

Hứa Thiến Hi đã rơi vào trạng thái điên cuồng, cô ta phát điên lên gào thét: "Chính là cô ta, nhất định là cô ta, đưa điện thoại cho tôi, tôi muốn gọi điện thoại... tôi có người bảo trợ, tôi có người che chở, tôi không muốn ở nơi này nữa, Yến Thanh Ti, tôi nhất định phải giết chết cô ta."

Hai viên cảnh sát đều lắc đầu, Hứa Thiến Hi đã thành ra thế này rồi thì làm sao mà hỏi được nữa?

“Cứ thế này đi đã, dù sao cô ta phạm pháp sự thật đã rất rõ ràng, kể cả cô ta có không khai nữa, thì đã có chứng cứ xác thực.”

...

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 138: Dám Tính Kế Tôi À, Tôi Đập Chết Cô

Viên cảnh sát nữ cũng gật đầu: “Được rồi, cứ thế này đã.”

Thế nên dù cho Hứa Thiến Hi có gào thét thế nào cũng bị đưa đi.

Bởi vì Hứa Thiến Hi nói rằng cô ta bị bỏ thuốc, cảnh sát làm việc cũng khá là cẩn thận, liền đem những dụng cụ đựng nước uống mà cô ta đã từng tiếp xúc trong khách sạn về làm xét nghiệm.

Nhưng kết quả là: “Không có bất kỳ dấu vết của một loại thuốc nào để lại, rất bình thường, Hứa Thiến Hi nói rằng cô ta bị bỏ thuốc chỉ là viện cớ nhằm miễn giảm tội danh.

“Đã là như thế, vậy thì không cần tra xét thêm nữa.”

...

Ở một nơi khác, một chiếc xe đi ra khỏi địa phận Cảnh Thành, đi được nửa đường dừng lại ở trạm xăng dầu mua thêm xăng.

Yến Thanh Ti cuộn tròn cuốn chăn ngủ trên ghế phụ.

Nhạc Thính Phong hỏi: “Sao em lại muốn ngồi xe tôi về thế, có phải là cảm thấy tôi đáng để tin tưởng đúng không?”

Yến Thanh Ti nhắm mắt, gương mặt tràn đầy mệt mỏi, cô chậm chạp nói: “Vừa có thể tiết kiệm, lại vừa có lái xe miễn phí, sao tôi lại không cần chứ?”

Nhạc Thính Phong...

“Được, tôi sống cũng đáng.”

Thanh Ti đột ngột nhớ ra một việc, ngồi bật dậy, vội vã móc điện thoại ra lướt Weibo.

Cô suýt nữa thì quên, xem Hứa Thiến Hi bị bắt vì tội bán dâm gây ra bao nhiêu động tĩnh ở trên mạng

Trong cái thời đại công nghệ thông tin này, việc lan truyền tin tức đặc biệt là lan truyền các loại scandal có tốc độ nhanh không thể tả, có thể nói là kinh

người luôn, người đầu tiên post bài đó chính là những bức ảnh mà những người vây xem chụp được, sau đó hashtag #Hứa Thiến Hi bị bắt# nhanh chóng nhảy lên vị trí đầu tiên của top search.

Công ty quản lý của Hứa Thiến Hi ngay lập tức có động thái phản hồi, trả lời rằng không hề có chuyện này, tất cả đều là những tin tức bôi xấu phỉ báng nghệ sĩ, Hứa Thiến Hi lúc đó đang quay phim. Đối với những tin đồn này, bọn họ tuyệt đối không bỏ qua, mà sẽ nhờ đến pháp luật xử lý, để trả lại công bằng cho nghệ sĩ công ty họ.

Hơn nữa Hứa Thiến Hi cũng tích lũy được một lượng fan khá lớn, ngay lập tức họ tụ tập nhau lại, đi đến các bài post công kích, bọn họ tin chắc rằng những bức ảnh này là photoshop, nhất định là đang bôi nhọ, giội nước bẩn lên công chúa Hi Hi của bọn họ, yêu cầu các chủ tài khoản xóa ảnh và xin lỗi ngay. Nhưng vì có quá nhiều người post, hơn nữa, mỗi người đều đảm bảo, chắc chắn đó là Hứa Thiến Hi không thể sai được, kệ các người muốn oanh tạc kiểu gì cũng được, tôi không xóa đấy.

Tuy Hashtag #Hứa Thiến Hi bị bắt# đã lên top search, nhưng đại đa số mọi người vẫn nửa tin nửa ngờ.

Mãi cho đến nửa tiếng đồng hồ sau, weibo chính thức của một hãng truyền thông giải trí lớn lên tiếng: Ngôi sao nổi tiếng ‘Ngọc nữ Hứa Thiến Hi’ vào lúc 22h 45p tối ngày mùng 10 tháng tư đã thực hiện hành vi bán dâm tại khách sạn XXX, bị cảnh sát của Cảnh Thành bắt quả tang tại trận. Đồng thời còn có bốn người đàn ông bị bắt cùng, cảnh tượng lúc cảnh sát ập đến đúng là dâm uế hỗn loạn, cái gọi là ngọc nữ, thực ra là dục nữ*.

*Chơi chữ, ngọc và dục là đồng âm trong tiếng trung.

Rất nhiều tài khoản Vip đều nhất tề lên tiếng, vậy khẳng định không phải tin tức lá cải vớ cẩn, cho nên đề tài Hứa Thiến Hi bán dâm bị bắt lại nhảy lên bảng hot search của Weibo.

Các fan của Hứa Thiến Hi phát hoảng, bởi các tài khoản Vip đều post hình lên, sự thật rõ ràng, khuôn mặt Hứa Thiến Hi rành rành trong bức ảnh trần truồng đã bị làm mờ.

Nhưng Hứa Thiến Hi có một bộ phận fan trung thành vẫn một mực không chịu thừa nhận, bảo đó không phải là công chúa Hi Hi nhà bọn họ.

Nhưng không bao lâu sau đó, đợt sóng triều lần thứ ba đến, lần này không

phải bất kỳ một hãng truyền thông nào hết mà là Weibo chính thức của cục cảnh sát Cảnh Thành, đăng tải một mẩu tin tức ngắn gọn: Hứa XX, nữ, nghề nghiệp diễn viên, vào lúc 22h tối ngày 10 tháng 4, bị bắt vì tội mua bán dâm.

Yến Thanh Ti nhìn thấy bài post này, cười quyến rũ vô cùng.

Nhìn đi, kết quả của việc dám tính kế Yến Thanh Ti cô là như thế này đây.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 139: Niềm Vui Của Tôi Được Sinh Ra Trên Nỗi Đau Khổ Của Cô Ta

Trong vòng một tiếng ngắn ngủi, tất cả những tin đồn đều biến thành sự thật, công ty quản lý của Hứa Thiến Hi và đám fan của cô ta bị ăn một cái tát vào mặt.

Khi mọi truyền thông đến phỏng vấn người quản lý và công ty quản lý của Hứa Thiến Hi, đều có được một câu trả lời thế này ---- chúng tôi không thể nói gì cả.

Đương nhiên là không thể nói gì rồi, chuyện đã thành ra thế này rồi, quan hệ công chúng còn có tác dụng gì nữa.

Còn về cái ô dù của Hứa Thiến Hi, quản lý của cô ta gọi điện đến xin giúp đỡ.

Người ta chỉ đáp lại một câu thế này: "Tôi vốn bỏ tiền ra để chơi một bông hoa lan, không ngờ đó lại là một bông cứt lợn, tôi giết chết cô ta còn chưa đủ, bảo tôi giúp cô ta?"

Những thứ này Yến Thanh Ti đều đã tính toán hết cả, kẻ có tiền chơi ngôi sao, chính là vì muốn dùng đồ tươi, hàng ngon, hơn nữa khoe ra còn rất có mặt mũi.

Nhưng đến lúc cái hào quang của ngôi sao đã tắt rồi, còn bị gièm pha quấn thân, đặc biệt là cái loại scandal này, ai muốn dính vào?

Yến Thanh Ti lướt một loạt, năm vị trí đầu trong top hot search của weibo đều bị Hứa Thiến Hi chiếm hết, cả cái mạng xã hôi, toàn là ảnh bất nhã đã được làm mờ của cô ta.

Mà những ngôi sao bình thường có quan hệ khá tốt với Hứa Thiến Hi, đều cùng lúc lên tiếng thanh minh rằng thực ra bọn họ không thân thiết gì với Hứa Thiến Hi cả, còn cái gì mà không rõ nữa, bọn họ sợ bị liên lụy đến mà.

Những tin tức mang có sức công phá cao thế này căn bản chẳng cần ai ở đằng sau thúc đẩy, nó tự động lan truyền đi khắp nơi.

Thấy 'nó' hot như thế này, Yến Thanh Ti cũng yên tâm.

Sự cố gắng của tối qua đã thành công.

Đổ đầy xăng, Nhạc Thính Phong tiếp tục lái xe, "Hãm hại người ta có thể khiến tâm tình của em vui đến thế à?"

Yến Thanh Ti nhướng mày: "Đương nhiên, tôi đạt được mục đích đương nhiên phải vui chứ, niềm vui của tôi sinh ra trên nỗi đau của người khác mà."

Nhạc Thính Phong nhếch môi, không nói gì.

Mạng xã hội đã nổ tung rồi, nửa cái giới giải trí cũng chấn động, còn Yến Thanh Ti thì ngủ ngon lành trên xe của Nhạc Thính Phong.

...

Trời sáng, Nhạc Thính Phong lái xe cả đêm cuối cùng cũng tiến vào địa phận của Lạc Thành.

Bước sang tháng tư, ánh nắng buổi sớm của Lạc Thành rất đẹp, Yến Thanh Ti mở mắt, nhìn thấy dòng xe cộ tấp nập ở bên ngoài.

So với ba năm trước thành phố này càng phồn vinh hơn, xe cộ càng đông đúc hơn, các tòa nhà càng cao hơn, nhưng đối với Yến Thanh Ti mà nói nơi này lại càng trống trải hoang vu hơn.

Trong lòng Yến Thanh Ti lạnh lẽo, cố gắng cảm nhận một lần nữa nhưng vẫn không tìm thấy sự ấm áp ở cái thành phố này.

Nhạc Thính Phong đột ngột dừng xe lại bên đường: "Tôi đói rồi, đi mua cái gì ăn đã."

Yến Thanh Ti không nhìn anh thuận miệng "ừ" một tiếng.

Nhạc Thính Phong bĩu môi xuống xe, cách đó không xa có một tiệm bán đồ ăn sáng, có khá nhiều người đang xếp hàng, từ xa đã ngửi thấy mùi thơm của đồ ăn.

Nhạc Thính Phong đi đến đó cau mày nhìn đoàn người xếp hàng dài, có hơn chục người đang đứng, đời này anh chưa bao giờ đi xếp hàng cả.

Thân là một người có tiền, Nhạc Thính Phong nói với người đứng đằng trước anh: "Nói với những người đang xếp hàng đằng trước, ai nhường chỗ

cho tôi, tôi cho người đó 100 tệ”

Một giây sau đám người đằng trước tự động nhường chỗ cho anh.

Nhạc Thính Phong hỏi nhân viên của cửa hàng bán đồ ăn sáng: “Có cháo gì tốt cho dạ dày không?”

Nhân viên lập tức nói: “Có chứ, cháo của chúng tôi đa phần đều tốt cho dạ dày, cẩu kỷ sơn tra, bí đỏ củ từ, đều là những món dưỡng vị kiện tì cả.”

Nhạc Thính Phong: “Cho tôi hai suất.”

Người nhân viên đó lại hỏi: “Ở đây còn có tiểu long bao và bánh bao thịt nữa, anh có muốn mua thêm không?”

Nhạc Thính Phong lấy thêm một ít bánh bao nữa, mua xong bữa sáng, anh thuận tay rút một tập tiền ra, chẳng cần biết là bao nhiêu, đưa thẳng cho người đứng đầu tiên: “Mọi người tự chia cho nhau nhé.”

Nói rồi, xách đồ anh đi luôn.

Trong những người đang xếp hàng có người rút điện thoại ra chụp một bức ảnh đăng lên weibo, kèm theo một dòng caption: Sáng sớm ra đường gặp thổ hào*, thổ hào thật đẹp trai.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 140: Cô Ấy Cũng Chẳng Phải Là Bà Xã Tương Lai Của Tôi

Băng qua đường cái, còn khoảng ba mét nữa là tới xe, Nhạc Thính Phong liền nghe thấy tiếng có người gọi anh: "Thính Phong."

Nhạc Thính Phong ngoảnh lại, là Hạ Lan Phương Niên.

Hôm nay, Hạ Lan Phương Niên ăn mặc rất chỉnh tề, vest đen, cà vạt vằn vân, đứng giữa đường, nụ cười vui mừng hiện lên trên gương mặt anh tuấn.

Nhạc Thính Phong xách bánh bao và cháo, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, cổ tay xắn lên, lộ ra cánh tay chắc khỏe, tóc tai hơi lộn xộn, trông anh hơi mệt mỏi, u uất và suy sụp, nhưng khí chất vẫn mê người.

Hai người đứng đó tạo thành một phong cảnh tuyệt đẹp, trên đầu ánh nắng tươi sáng, nhưng hai người họ còn chói mắt hơn cả ánh mặt trời, khiến người qua đường không thể không ngoái lại nhìn.

Nhạc Thính Phong kinh ngạc, không ngờ vừa tới Lạc Thành, mới sáng sớm ra đã gặp Hạ Lan Phương Niên giữa đường thế này.

Nhạc Thính Phong theo phản xạ ngoảnh lại nhìn vào xe, bỗng thấy hơi căng thẳng, dù anh không biết sao lại vậy.

Yến Thanh Ti vẫn đang ngồi ở ghế phụ trong xe, có điều, cô lấy thảm quấn lấy cả người, nhìn không rõ mặt, chỉ có thể nhìn thấy mái tóc đang buông xuống.

Nhạc Thính Phong không hiểu sao lại cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng, anh quay lại cười nói: "Sao cậu lại ở đây?"

Hạ Lan Phương Niên đi tới trước mặt Nhạc Thính Phong, nhếch miệng: "Câu này nên là mình nên hỏi cậu mới đúng, dạo này chẳng thấy tăm hơi đâu cả, chắc không phải là cậu... chưa ngủ à, làm gì vậy, hay lại làm chuyện xấu xa gì rồi?"

Nhạc Thính Phong nhíu mày: "Rõ thế cơ à?"

Anh làm chuyện xấu mà người khác cũng nhìn ra sao?

“Cậu có biết hai mắt cậu giờ trông thế nào không? Cứ như là bị đau mắt đỏ ấy.”

Nhạc Thính Phong không muốn để Hạ Lan Phương Niên biết tối qua anh đã làm gì, anh lấp liếm: “Khụ, không nghỉ ngơi đủ thôi, ài, cậu đi xem mắt à mà ăn mặc thế kia.”

Hạ Lan Phương Niên không muốn vạch mặt Nhạc Thính Phong, cậu nói: “Không phải, mình muốn mua đất để mở công ty, hôm nay tới để đàm phán giá cả thôi.”

Nhạc Thính Phong đánh giá Hạ Lan Phương Niên một lượt: “Chậc, ở nước ngoài cậu có cả công ty luật lớn thế còn bỏ không làm, về nước lại mở công ty mới, cậu định không quay lại đó thật à?”

Hạ Lan Phương Niên nhìn xe Nhạc Thính Phong, nói: “Mình muốn tìm người, sợ trong khoảng thời gian ngắn thì không tìm được, nên cũng không thể về đó ngay được, không bằng cứ mở một công ty ở đây, tìm mấy luật sư về, luật sư có nhiều cách để tìm được tin tức của người khác, coi như có muốn tìm người cũng dễ hơn.”

Nhạc Thính Phong gật đầu: “Chỗ này được đấy, giá cũng ổn, đừng để người ta lừa cậu.”

Hạ Lan Phương Niên cười: “Mình làm nghề gì chứ, luật sư mà để bị người ta lừa chắc? Còn cậu đấy... không ngờ lại đi xếp hàng ở quán ven đường để mua bữa sáng, đây có còn là Nhạc Thính Phong mà mình biết nữa không đây?”

Hạ Lan Phương Niên chỉ chỉ ra xe Nhạc Thính Phong: “Mua cho người đang ở trong xe hả? Mới mấy ngày không gặp, cậu cũng học được cách thương hoa tiếc ngọc rồi cơ à, thật sự không thể tin nổi, không định giới thiệu à?”

Nhạc Thính Phong khinh bỉ: “Sáng tôi đói nên mua thôi, chỉ là phụ nữ thôi mà, tuổi gì mà đòi ăn đồ tôi mua, cũng chẳng cần phải gặp đâu, dù sao cũng không phải là bà xã tương lai của tôi, nên không cần thiết đâu.”

Nhạc Thính Phong không muốn để Yến Thanh Ti gặp Hạ Lan Phương Niên.

Hạ Lan Phương Niên nhếch mày: “Được thôi, mình tạm tin cậu vậy.”

Nhạc Thính Phong cảm thấy nếu không mau quay lại thì cháo sẽ nguội mất,

anh nói: “Tôi còn có việc, về trước đây, gặp sau.”

Hạ Lan Phương Niên gật đầu: “Tối rảnh thì đi uống rượu.”

“Để tối xem thế nào.” Nhạc Thính Phong vẫy tay, lên xe.

Nhạc thổ hào: Hôm nay nói sai mất rồi, làm thế nào bây giờ? Đừng ai tố giác đấy nhé!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 141: Nhạc Thính Phong, Anh Không Biết Ngượng Là Gì Hả?

Hạ Lan Phương Niên thấy Nhạc Thính Phong tiện tay ném cho người phụ nữ bên cạnh chiếc bánh bao trong tay anh ta, nhưng cô gái kia vẫn không nhúc nhích gì, vốn muốn nhìn xem trông cô thế nào, nhưng bỗng cảm thấy mình như vậy thì buồn cười quá nên cũng thôi.

Tại sao cậu lại tò mò về người phụ nữ trên xe Nhạc Thính Phong như vậy? Nhạc Thính Phong cũng nói rồi, chỉ là một người phụ nữ bình thường, cũng chẳng phải vợ tương lai của anh.

Có điều, người phụ nữ này chắc hẳn cũng rất đặc biệt đối với Nhạc Thính Phong?

Cô gái có thể khiến Nhạc Thính Phong tới quán ăn ven đường mua bữa sáng, cậu có tò mò cũng là chuyện bình thường thôi.

Hạ Lan Phương Niên lắc đầu, mỉm cười xoay người rời đi.

Xe khởi động, Yến Thanh Ti mới kéo tấm thảm trên người xuống: “Mua đồ ăn sáng thôi mà cũng lâu vậy hả?”

Nhạc Thính Phong thuận miệng đáp: “Gặp bạn. Nói chuyện vài câu.”

Anh cứ tưởng Yến Thanh Ti ngủ rồi, nhưng xem ra cô hoàn toàn tỉnh táo, vậy mà ban nãy còn ngủ là cái kiểu quái gì? Sao không biết đường nhìn bóng dáng anh lúc mua đồ ăn sáng đi?

Yến Thanh Ti: “Bạn nào.”

“Sao, muốn gặp bạn tôi?”

Nhạc Thính Phong cười bỉ ổi, thông thường một phụ nữ khi muốn gặp bạn của một người đàn ông nào đó, có nghĩa là cô ta muốn hòa nhập vào cuộc sống của anh ta, muốn làm bạn gái của anh ta.

Yến Thanh Ti liếc mắt nhìn anh rồi cầm bánh bao lên cắn một miếng, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy một bóng người lướt qua, cô chựng lại.

Hạ Lan Phương Niên quay lại, thấy Nhạc Thính Phong lái xe lướt qua cậu.

Cậu nhíu mày, nhìn về hướng xe đi một hồi lâu.

Nhưng cậu vẫn cứ cảm thấy có chỗ nào đó kỳ lạ.

...

Yến Thanh Ti húp cháo, hỏi Nhạc Thính Phong: “Bữa sáng là anh đặc biệt mua cho tôi hả?”

Nhạc Thính Phong miết chặt tay vào vô lăng, cười: “Em oách tới thế cơ à? Tôi đích thân mua cho em? Ngồi đó mà mơ đi, chẳng qua là tôi đói thôi.”

“Xì...” Yến Thanh Ti khinh bỉ lườm anh.

“Loại cháo cẩu kỷ sơn tra này tốt cho dạ dày, dạ dày anh có vấn đề hả?”

Nhạc Thính Phong nghiến răng nói: “Em mới có vấn đề, tôi tập dưỡng sinh đấy hiểu không?”

Yến Thanh Ti bĩu môi, ngoạm một miếng hết nửa cái bánh bao.

Khóe miệng Nhạc Thính Phong hơi nhếch lên, ngoặt xe, anh giảm tốc độ lại, muốn ăn bánh bao nhưng xem ra Yến Thanh Ti lại sắp ăn hết rồi, “Em để lại cho tôi một ít, phụ nữ ăn nhiều thế làm gì? Tốt xấu gì cũng là tôi mua cơ mà.”

“Tôi thích ăn mảnh đấy, chịu thôi, có giỏi thì anh móc từ miệng tôi ra này.”

Nói rồi, Yến Thanh Ti nhét thẳng đống bánh bao còn lại vào miệng, nhưng cô không ngờ được rằng Nhạc Thính Phong vốn không hề biết xấu hổ, đang lái xe, nhưng anh vẫn cúi đầu xuống hôn lên môi cô, tiện cắn luôn miếng bánh bao cô vừa nhét vào mồm.

Yến Thanh Ti... Đệch mẹ!

“Nhạc Thính Phong, anh không biết ngượng là gì à?”

Nhạc Thính Phong lái thẳng xe, nuốt nốt bánh bao rồi nói: “Được rồi, với hai chúng ta, đừng nói đến mấy chuyện xấu hổ đó làm gì nữa, làm gì có đứa nào có đâu, nhắc chi cho thừa.”

Anh liếc mắt nhìn Yến Thanh Ti: “Lại nói, chẳng phải em bảo tôi cướp lại từ miệng em sao, tôi chỉ nghe lời em thôi.”

Yến Thanh Ti hừ hừ hai tiếng!

Đúng là trong hai người, chẳng ai có cái gọi là sĩ diện hay xấu hổ cả.

Lần đầu tiên Yến Thanh Ti cảm thấy: Anh nói có lý lắm, tôi không thể phản bác lại được.

Nhạc Thính Phong hỏi cô: “Định đi đâu?”

Yến Thanh Ti: “Về nhà.”

Nhạc Thính Phong cười gian tà: “Em đang mời tôi lên nhà em đấy hả?”

Yến Thanh Ti lấy gương ra nhìn mặt mình, ngoài việc mặt cô có hơi sưng phù trông không ổn lắm ra thì mọi thứ vẫn ổn, cô nhàn nhạt đáp: "Tôi cứ tưởng trong lòng anh chỉ muốn bỏ chữ “nhà” đi luôn cơ đấy. "

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 142: Yến Thanh Ti, Tổ Sư Cả Nhà Cô!

Nhạc Thính Phong... Nếu bỏ chữ "Nhà" đi, vậy có nghĩa là...

*Lên nhà tôi = 上我家； Bỏ từ nhà đi = 上我= make love.

Nhạc Thính Phong bật cười thành tiếng: "Em hiểu tôi thật đấy."

Vốn anh không nghĩ tới chuyện đó, nhưng nhiều lần cô bày cơ hội ra trước mặt, anh đều từ chối, đôi khi, có thể không màng tới thể diện, nhưng niềm kiêu hãnh của đàn ông lại không thể bảo cần là không cần được.

Nhạc Thính Phong muốn Yến Thanh Ti cam tâm tình nguyện đến với anh chứ không phải do bị ép buộc, thứ anh muốn là có thể chinh phục được cả thể xác và tâm hồn cô.

Chỉ là có vẻ như chuyện này khá khó khăn.

Yến Thanh Ti cười mỉa mai: "Có ai bảo không phải đâu."

Trên phương diện nào đó, cô quả thật rất hiểu Nhạc Thính Phong... Cũng như Nhạc Thính Phong hiểu cô vậy.

Tới Cẩm Tú Viên, Nhạc Thính Phong đi theo Yến Thanh Ti lên lầu.

Nhạc Thính Phong lái xe cả dọc đường không nghỉ chút nào, tuy trong mắt anh còn đọng vài tia máu, nhưng xem ra vẫn rất ổn.

Anh có hơi kích động trong lòng, Yến Thanh Ti mời anh tới nhà như vậy, nói không chừng, nói không chừng, anh có thể hiên ngang bước thẳng vào phòng cô rồi.

Đúng là không bõ công sức mấy ngày nay ở Cảnh Thành, cả đám tờ rơi khiêu dâm đó nữa.

Thuần phục được Yến Thanh Ti, chỉ còn là chuyện ngày một ngày hai thôi.

Nhưng...

Cửa vừa mở, Yến Thanh Ti đã giật lại hành lý từ tay Nhạc Thính Phong, ném vào trong, nói: "Giờ tôi mệt lắm, muốn ngủ, ngủ dậy còn có việc nữa,

rất bận, nếu anh không nhịn nổi nữa thì tự mình giải quyết đi, dù sao anh cũng còn tay mà, tự lực cánh sinh đi vậy nhé.”

Nhạc Thính Phong ngẩn ra, tức thì phản ứng lại kịp, anh cắn răng: “Yến Thanh Ti...”

Yến Thanh Ti: “Cảm ơn anh đã xách hành lý lên đây cho tôi, bye bye.”

“Ruỳnh”, Yến Thanh Ti đóng cửa lại.

Nhạc Thính Phong đứng ngoài cửa như một thằng ngốc, vậy là từ đó tới giờ anh chỉ là thằng cu li của cô thôi hả?

Một lát sau, Nhạc Thính Phong cáu điên lên: “Yến Thanh Ti, tổ sư cả nhà cô.”

Chửi xong, cửa phòng lại mở ra, Nhạc Thính Phong tưởng Yến Thanh Ti cuối cùng cũng ý thức được việc cô làm ác ôn đến thế nào, thấy áy náy nên mời anh vào nhà.

Chẳng ngờ, Yến Thanh Ti móc móc một hồi, cuối cùng móc ra được mấy đồng xu trong túi áo, nhét cho Nhạc Thính Phong: “Cho anh hết đấy, tiền típ, đi mua bánh bao đi.”

Sau đó, “ruỳnh” một tiếng, cửa phòng lại khép lại.

Yến Thanh Ti cởi giày, đổ ập xuống giường, tâm trạng tốt vô cùng, không còn áp lực gì, chưa tới ba giây sau cô đã ngủ mất!

Nhạc Thính Phong một mình đứng ngẩn ra ở cửa tới mười phút đồng hồ, cửa phòng vẫn khép chặt, không có chút động tĩnh gì, Nhạc Thính Phong lúc này mới không thể không thừa nhận một chuyện: “Cô vẫn không mở cửa thật hả?”

Anh lấy ra một điếu thuốc ra, cắn trong miệng.

Này nghĩa là gì?

Cuối cùng thì anh cũng hiểu, Yếu Thanh Ti thật sự chỉ coi anh là một tên tài xế, một tên tài xế không hơn không kém, con mẹ nó nữa.

Vốn anh còn tưởng Yến Thanh Ti đã cảm thấy anh là một người đáng tin

cậy, đáng dựa vựa, nhưng giờ anh mới nghĩ ra, vé bay hay tàu hỏa đều cần có chứng minh thư mới mua được, Yến Thanh Ti làm ra cái chuyện xấu xa đó nên trước tiên cô phải giấu hành tung của mình, nếu như cảnh sát có tra ra hôm Hứa Thiến Hi xảy ra chuyện cô mới rời khỏi Cảnh Thành thì cô sẽ là nghi can lớn nhất.

Nhưng nếu anh lái xe về đây thì sẽ không có chuyện đó nữa, giữa đường giữa chợ ai mà đi kiểm tra chứng minh thư của cô ta chứ.

Người phụ nữ này, con mẹ nó thật quá là nham hiểm.

Nhạc Thính Phong cảm thấy anh thật ngốc, chuyện rõ như ban ngày thế mà giờ anh mới hiểu ra.

Nhạc Thính Phong miết mấy đồng bạc trong tay, răng cũng nghiến sắp vỡ đến nơi rồi.

"Ông đây lái xe cả buổi thế mà con mẹ nó cô chỉ cho tôi có mấy đồng bạc thế này?"

===========

Nhạc thổ hào: Xin tạm biệt cái thế giới xấu xa này! Các người buông tay ra đi, đừng có níu kéo tôi nữa!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 143: Con Trai, Ít Nhất Con Còn Không Bị Thất Thân!

"Ông đây mua bánh bao cho cô cũng không chỉ bằng mấy đồng bạc này? Yến Thanh Ti, cô còn có thể keo kiệt được hơn nữa không hả?"

Nhạc Thính Phong miết hai đồng bạc, hận không thể bóp vụn nó ra.

Cửa vẫn không có động tĩnh gì, Yến Thanh Ti rõ ràng sẽ không mở cửa cho anh.

"Cô có giỏi thì cứ đợi đấy cho tôi, bánh bao tôi mua rất đắt, lần sau bắt cô trả tiền."

Nhạc Thính Phong tức giận buông lại một câu, hùng hổ xoay người rời đi.

Lúc đi qua thùng rác, Nhạc Thính Phong theo phản xạ ném luôn mấy đồng bạc trong tay vào đó, típ mẹ mày chứ, ông đây là người thiếu tiền chắc?

Nhưng anh ném mạnh quá, đồng xu không rơi vào trong mà bị bắn ra ngoài, rơi xuống đất kêu lên mấy tiếng trong trẻo rồi lăn xa ra mấy mét.

Nhạc Thính Phong bĩu môi cười, con mẹ nó, ai cần mày chứ.

Anh bước vào thang máy, cửa thang máy vừa khép lại, còn mấy centimet nữa là đóng lại hoàn toàn, anh lại thò tay ra.

Cửa thang máy lại tự động mở ra, Nhạc Thính Phong đen mặt bước tới.

Mặt anh hầm hầm sát khí, anh bước tới nhặt mấy đồng xu dưới đất lên nhét vào túi.

Thân là một công dân chuẩn mực, anh không thể tùy ý làm tổn hại đến tiền tệ nước nhà được, đây là hành vi kém văn hóa.

Nhạc Thính Phong thật sự rất buồn bực, rốt cuộc anh bị cái gì nhập vậy chứ, mới có mấy ngày mà cứ như trúng tà, như bị con tiểu yêu tinh Yến Thanh Ti kia yểm bùa vậy.

...

Ôm nguyên cục tức về nhà, vừa hay lại gặp Nhạc phu nhân mới đi mua sắm về.

Nhạc phu nhân nhìn thấy con trai, bất ngờ gọi lớn: "Con trai, sao trông con phờ phạc như ma vậy, con không ngủ bao lâu rồi, sao lại thành thế này."

Hiện tại, Nhạc Thính Phong đang trong trạng thái gắt gỏng cực độ, phát điên hết cả người, anh lạnh lùng đáp: "Bị người ta lợi dụng xong rồi đá."

Nhạc phu nhân khiếp sợ: "Con... Con mà cũng bị người ta lợi dụng á? Còn... bị người ta đá? Ôi trời ơi!"

Nhạc phu nhân cảm thấy quá shock với tin này, con trai bà, bà hiểu rõ lắm chứ, xấu xa bại hoại từ trong ra ngoài, trước giờ chưa thấy nó bị thua thiệt bao giờ, thế mà hôm nay... Không ngờ lại chịu thiệt, kỳ diệu ghê.

Nhạc Thính Phong: "Sao, mẹ vui thế cơ à?"

Nhạc phu nhân ho khan hai tiếng: "Khụ khụ, tất nhiên là không... không có rồi, Thính Phong à, con không sao chứ."

"Không sao, chỉ bị coi là thằng ngốc thôi."

Nhạc Thính Phong cảm thấy giờ anh chẳng phải là một tên ngốc thì gì?

Rõ ràng biết Yến Thanh Ti chán ghét anh vô cùng, chán từ trong tâm khảm chán ra, thế mà anh còn tự tin xông tới, làm như hay lắm, giờ thì hay chưa.

Nhạc phu nhân nhỏ giọng nói: "Con trai à, không sao, ít ra con còn chưa thất thân mà..."

Nhạc Thính Phong: "MẸ..."

Anh còn đang muốn thất thân đây, mà người ta có cho anh cơ hội đó đâu.

Cơn giận chuốc đầy một bụng, một nửa lại là dục hỏa, anh làm gì còn mặt mũi nào mà nói ra, con mẹ nó thật đúng là mất mặt.

Nhạc phu nhân vội khua tay: "Được được, mẹ không nói nữa, con lên nhà ngủ đi."

Nhạc Thính Phong lên lầu, đi được vài bước lại đi xuống, nhìn cổ Nhạc phu

nhân: “Mẹ vẫn còn qua lại với Yến Như Kha đấy à.”

Vành mắt Nhạc Thính Phong đỏ hoe, lúc này cả người anh đều đang bốc hỏa, hừng hực sát khí, anh nhìn Nhạc phu nhân, chỉ khiến bà run lên, bà vội che chiếc vòng trân châu trên cổ: “Không có, không có thật, từ lần con nói xong mẹ không để ý tới cô ta nữa, chỉ là hôm nọ đang đi shopping thì mẹ lại gặp cô ta, cô ta nói chiếc vòng này hợp với mẹ nên cứ khăng khăng đòi mua cho mẹ, khi đó có nhiều người như vậy, đùn đẩy nhau không tốt lắm nên mẹ mới nhận, hơn nữa cái này cũng không đáng bao nhiêu tiền.”

Nhạc Thính Phong lạnh giọng quát: “Tháo xuống ngay.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 144: Dùng Tiền Đập Chết Nó Cho Tôi

Anh biết Nhạc phu nhân rất ít khi mua vòng trân châu, bà thường thích đá quý phỉ thúy các kiểu hơn, giờ trân châu toàn là trân châu nhân tạo nên Nhạc phu nhân rất ít khi đeo, thế nên chiếc vòng này chắc chắn không phải do bà mua.

Tất cả những người Nhạc phu nhân quen khi tặng bà đồ trang sức bà sẽ rất ít khi nhận, kể cả có nhận cũng phải là mấy đá quý hợp với ý bà.

Loại dây chuyền trân châu kiểu này, chỉ có Yến Như Kha mới tặng, vì người phụ nữ này thích những thứ mới mẻ.

Quan trọng không phải có đáng tiền hay không, mà "món quà nhỏ" này sẽ khiến Nhạc phu nhân khó mà từ chối.

Nhạc phu nhân nhỏ giọng nói: "Mẹ... Mẹ thích chiếc vòng này... Nó được gia công rất tinh xảo... Mẹ chỉ đeo chơi thôi mà."

Nhạc Thính Phong nheo mắt lại: "Mấy cái dây vớ vẩn này con mua cho mẹ còn ít hả? Tháo ngay, mẹ tự vứt ngay cho con, đừng có lôi thôi."

Nhạc Thính Phong mà điên lên thì không có nhận họ hàng thân thích gì hết, bà có là mẹ anh hay không anh cũng chẳng màng.

Nhạc phu nhân căn bản không dám chống lại, bà nghiến răng: "Vứt thì vứt... hứ."

Nhạc phu nhân giận dỗi tháo xuống, tiện tay vứt luôn xuống đất: "Ngũ tẩu, cầm đi, cầm ra chỗ khác đi, đừng để chướng mặt đại thiếu gia."

Ngũ tẩu vội chạy tới, nhặt sợi dây chuyền lên rồi chạy ra ngoài.

Nhạc phu nhân quát: "Vứt xa ra."

"Aiz, bà chủ, tôi biết rồi."

Nhạc Thính Phong lạnh lùng nói: "Mẹ, mẹ nhớ cho kỹ những lời con nói đây, tránh xa cô ta ra, mẹ mà cứ dính lấy cô ta là kiểu gì cũng bị lợi dụng đấy."

Nhạc phu nhân hừ một tiếng ngồi xuống: "Mẹ... mẹ... chỉ là mẹ thấy chán thôi, cả ngày con chẳng ở nhà lúc nào, mẹ chẳng có ai để nói chuyện cả."

"Vậy mẹ ra nước ngoài sống với ba con đi."

Mặt Nhạc phu nhân chợt lạnh xuống: "Ông ta chưa chết thì con đừng có nhắc ông ta trước mặt mẹ, những chuyện liên quan tới ông ta, ngoài việc báo tang ra, các chuyện khác đừng có mà nói với mẹ."

Nhạc Thính Phong gật đầu: "Được."

Chuyện của cha mẹ, anh chẳng quan tâm, dù sao thì từ nhỏ cũng đã như vậy, cũng không thay đổi được gì.

Nhạc phu nhân nói: "Phải rồi, hôm qua lúc đang chơi bài, bà Hạ Lan có hỏi mẹ, con gái nhà họ sắp 18 tuổi, chuẩn bị làm lễ trưởng thành rồi, muốn mời con tham gia đấy."

Nhạc Thính Phong day day trán: "Để sau hãng nói."

Nhạc phu nhân lại gọi giật anh lại: "Đợi đã, vứt sợi dây chuyền đó đi rồi, con mua cho mẹ sợi khác đi, mẹ mặc kệ, mẹ muốn sợi đẹp nhất, tốt nhất."

Nhạc Thính Phong bực bội thở dài, anh móc hai đồng xu của Yến Thanh Ti ra đưa cho Nhạc phu nhân: "Mẹ đi mua đi."

Nhạc phu nhân thật sự rất muốn tống anh lại vào bụng.

Mẹ mày muốn trang sức châu báu, mày lại đưa mẹ mày tiền xu?

Nhìn bóng lưng Nhạc Thính Phong lên lầu, bà tức giận đập bàn đứng bật dậy: "Mày quay lại đây cho tao."

Không ngờ, Nhạc Thính Phong quay lại thật, nếu như bình thường anh sẽ không nghe lời vậy đâu.

Nhạc Thính Phong quay lại bước nhanh tới trước mặt Nhạc phu nhân, giật lại hai đồng xu trong tay bà: "Không cần thì thôi, trả con."

Nhạc phu nhân: "Mày... mày..."

Rốt cuộc bà đã gây nên tội nghiệt gì thế này? Nuôi một thằng con trai lớn tới

từng này đã không chịu nghe lời thì thôi, cho bà hai đồng mà cũng đòi giật lại.

Có điều, con trai bà trước giờ không hề cầm tiền xu theo người.

Nhạc phu nhân đuổi theo sau hỏi: “Con trai, con trai... Đây chắc không phải là tiền người ta đưa để đuổi con đi đấy chứ.”

Nhạc Thính Phong quay phắt lại: “Mẹ, con thấy chắc bộ trang sức phỉ thúy kia mẹ không cần nữa đâu.”

“Khụ khụ... cái đó... mẹ vừa nhớ ra, bà Vương hẹn mẹ đi đánh bài, mẹ ra ngoài trước đây.”

Nhạc Phu Nhân quay người chạy mất dép.

Nhạc Thính Phong lên tầng gọi điện thoại: “Giang Lai, mua cho tôi một căn nhà ở Cẩm Tú Viên, không cần biết bao tiền, lấy tiền đập chết nó cho tôi.”

Nhạc thổ hào: Đều tại các người cứ níu kéo tôi đấy, giờ lại phải tiếp tục đối mặt với thế giới xấu xa này rồi.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 145: Sao Chị Lại Yêu Em Thế Chứ

Yến Thanh Ti bị cơn đói làm tỉnh giấc, cô mở mắt nhìn đồng hồ, cũng sắp tới một giờ chiều rồi.

Cầm điện thoại lên xem, có hai cuộc gọi nhỡ, đều là của chị Mạch gọi tới.

Yến Thanh Ti gọi lại.

Chị Mạch rất nhanh liền bắt máy, Yến Thanh Ti nói: "Chị Mạch, có chuyện gì vậy, em mới ngủ dậy xong."

Âm thanh của chị Mạch hơi kích động: "Tổ tông của tôi ơi, chuyện của Hứa Thiến Hi đang rùm beng cả lên rồi mà em còn có tâm trạng ngủ được hả."

Yến Thanh Ti vò tóc: "Rùm beng lên em mơi có tâm trạng mà ngủ chứ, chuyện mà không ầm lên em mới lo ấy."

Chị Mạch đè thấp giọng xuống: "Chị có được tin nội bộ, Hứa Thiến Hi nói cô ta bị bỏ thuốc, cô ta nói cô ta bị oan, cảnh sát giờ cũng đang điều tra, nhưng không tra ra được gì cả, trước mắt vẫn xử lý như những vụ án thông thường."

Yến Thanh Ti bĩu môi: "Cứ để họ thích tra gì thì tra đi."

Xảy ra chuyện này, chống lưng của Hứa Thiến Hi chắc chắn sẽ không thèm một kẻ đã bị chơi đùa như cô ta nữa, cô cũng chỉ là một diễn viên nhỏ bình thường, manh mối bên phía cảnh sát cũng có hạn, không tìm ra được gì chỉ có thể thụ án như những vụ bình thường khác.

Thật ra bên phía chị Mạch cũng rất hưng phấn, Hứa Thiến Hi ấy à, huênh hoang trong giới giải trí này bao năm rồi, không ngờ lại bị hạ dưới tay Yến Thanh Ti, chị Mạch cảm thấy người trong tay mình đúng là con át chủ bài mà.

Cô nói: "Em xem em đấy, haiz, Hứa Thiến Hi bị bắt, phần của cô ta quay xong được không? Không theo kịp tiến độ của đoàn làm phim thì phải làm thế nào?"

"Chị yên tâm đi, đạo diễn Phùng Quân vốn cũng rất khó chịu với Hứa Thiến

Hi, cô ta xảy ra chuyện như vậy không thể quay tiếp được, nói không chừng ông ta còn đang vui mừng ấy chứ, chắc giờ đang tính cách xem nên cứu cánh thế nào, đầu tư nhiều như thế, bên nhà sản xuất tuyệt đối cũng không để yên đâu, huống hồ, đất diễn của Hứa Thiến Hi cũng ít, chẳng phải em sẽ nhiều lên sao."

"Chậc, em... Aiya, sao chị lại yêu em thế chứ."

Yến Thanh Hi đứng dậy: "Em không có hứng thú với phụ nữ già đâu."

"Cút, 4h chiều chị bảo Tiểu Từ đưa em tới trường quay, đạo diễn Thái đợi em mấy ngày rồi đấy."

"Vâng."

...

Yến Thanh Ti mở weibo ra đọc tin, đủ các thể loại, các phốt của Hứa Thiến Hi cũng bị móc ra, nào là đi học thế nào, rồi ăn cắp ra sao, ức hiếp các diễn viên cùng đoàn, cướp đất diễn các kiểu.

Yến Thanh Ti dạo quanh một vòng, tâm trạng rất tốt, cô quét mắt nhìn lên mục tìm kiếm hot, vốn tưởng sẽ toàn là tin liên quan tới Hứa Thiến Hi, kết quả trong top 10 cô lại nhìn thấy một cái tên quen thuộc #Cận Tuyết Sơ#.

Yến Thanh Ti kick vào weibo cá nhân của Cận Tuyết Sơ, nhưng lại chỉ thấy 10h sáng anh ta up một tấm ảnh tuyên bố trên weibo, không kèm theo bất cứ lời nào, chỉ có một tấm hình.

Một người mặc váy đỏ chân trần giẫm trên chiếc xe cũ nát, ngẩng đầu, quay lưng, gió thổi tốc làn váy, chiếc bóng kéo dài, trông như vỗ cánh bay lên, ánh sáng trên đỉnh đầu người đó giao thoa với nhau, màu sắc đậm nhạt rõ ràng, rất có sức thu hút.

Tấm ảnh này rất quen mắt, không phải là Yến Thanh Ti thì là ai.

Yến Thanh Ti cười, đây chẳng phải là Cận Tuyết Sơ đang chuẩn bị tuyên truyền cho MV hay sao.

Chỉ trong vòng hơn hai tiếng ngắn ngủi, lượng bình luận trên status này đã vượt qua bốn bốn mươi nghìn, lượng like cũng sắp vượt 100 nghìn rồi.

Khi các tin tức xấu về Hứa Thiến Hi đang trong top tìm kiếm, Cận Tuyết Sơ vẫn có thể lọt vào như vậy, cũng đủ để thấy lực lượng fan hâm mộ của anh ta kinh khủng đến thế nào.

Yến Thanh Ti mở comt phía dưới ra xem, đủ loại đoán mò.

Hầu hết mọi người đều hỏi, có phải anh đang định tuyên bố yêu đương?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 146: Người Của Anh, Không Ai Có Thể Ức Hiếp Được Hết

Mấy ngày không gặp Yến Thanh Ti, cũng chẳng thèm đoái hoài tới cô, không nghe thấy bất cứ tin tức gì về cô, Nhạc Thính Phong cảm thấy cuối cùng anh cũng có thể bình tĩnh lại được một chút.

Trở lại như bình thường, anh cảm thấy mình mấy ngày trước đúng là trúng tà, nói không chừng đúng là bị Yến Thanh Ti ếm bùa thật.

Chỉ là an tĩnh lại, anh lại luôn cảm thấy thiếu thốn điều gì đó.

Giang Lai ở ngoài do dự một hồi mới gõ cửa vào.

Vào tới nơi, cậu nói: "Nhạc tổng, có chuyện này cũng không biết có nên nói với anh không?"

Nhạc Thính Phong: "Không nên nói thì ra ngoài đi."

Giang Lai run rẩy, vội nói: "Chuyện là thế này, buổi họp báo bấm máy bộ phim" Lãnh Hương "đang được chuẩn bị, đã định vào thứ sáu tuần này."

Nhạc Thính Phong nhíu mày: "Ra ngoài đi."

Hiện tại, anh không muốn nghe thấy bất cứ chuyện gì liên quan tới Yến Thanh Ti hết.

Giang Lai lại run lên một cái, vội nói nốt nửa câu còn lại: "Nhưng, bên đoàn làm phim có vẻ như không định mời cô Thanh Ti, tôi nghĩ... Công ty chúng ta đầu tư không ít tiền để cô Thanh Ti diễn vai chính, nếu buổi họp báo bấm máy không mời cô ấy, vậy có phải họ quá coi thường Nhạc Thị chúng ta rồi không."

Nhạc Thính Phong đã chuẩn bị cầm đống tài liệu trên bàn lên đập người rồi, nhưng Giang Lai nói xong, anh lại hạ xuống: "Buổi tối gọi nhà sản xuất với đạo diễn tới Bích Lan Đình uống rượu đi."

Giang Lai vội đáp: "Vâng!"

Nhạc tổng sắp xử lý người ta rồi.

Chán sống rồi hay sao mà không mời cô Thanh Ti chứ!

Nhạc tổng của họ vốn là người thích bênh người của mình nhất, anh có thể tùy tiện ức hiếp giẫm đạp nhưng người khác thì đừng hòng.

...

Buổi tối, tại Bích Lan Đình.

Nhà sản xuất và đạo diễn của “Lãnh Hương” còn cả nhân vật chính Tống Thanh Ngạn đều đến đủ cả, Khúc Kính ngồi tiếp, nhưng lại chẳng thấy bóng dáng Nhạc Thính Phong đâu.

Từ 9 giờ tới 12 giờ đêm, rượu đã nốc đầy một bụng mà Nhạc Thính Phong vẫn không thấy xuất hiện.

Tống Thanh Ngạn nói với Khúc Kính: “Anh Khúc, trời cũng không còn sớm nữa, ngày mai chúng tôi còn có việc...”

Khúc Kính ngắt lời hắn: “Đừng vội, Nhạc tổng của chúng tôi sẽ tới ngay thôi.”

Mấy người bất lực, đành phải ngồi đợi tiếp, ai bảo Đại Boss còn chưa tới chứ.

Vài tiếng sau, cuối cùng Nhạc Thính Phong cũng lững thững đi tới.

Nhạc Thính Phong vào, mấy người kia lập tức đứng dậy: “Chào anh Nhạc.”

Nhạc Thính Phong nhẹ quét mắt nhìn bọn họ: “Mọi người đều tới sớm hơn tôi à, ngồi đi, hôm nay tôi làm chủ, mọi người cứ uống thỏa thích, không say không về nhé.”

Mấy người kia nghe xong kêu khổ, còn phải uống nữa sao!

Nếu là bình thường, ai tới muốn buộc phải phạt uống trước ba ly, nhưng đây là Nhạc Thính Phong, sao họ dám chứ.

Nhạc Thính Phong ngồi xuống, tiện để mấy cô gái trong phòng rót đầy rượu cho họ, rượu trắng Whiskey, rồi rượu vang, trộn lẫn hết vào nhau, anh nói: “Hôm nay tôi lái xe nên không thể uống được, các vị uống hộ tôi mấy ly nhé.”

Anh vừa dứt lời, mọi người đều càng thấy có gì đó không đúng, đây rõ ràng là đang muốn gây sự, rốt cuộc họ đắc tội gì với vị thần tài này đây?

Lòng nghĩ vậy nhưng nào có ai dám nói ra, chỉ có thể cố mà uống tiếp, vừa uống vào tới miệng đã thấy rượu bốc lên tận đỉnh đầu, thiêu đốt từ cổ họng xuống tới dạ dày.

Đạo diễn Quách Trạch Khải muốn làm dịu bầu không khí xuống, cười nói: "Nói không phải mạo phạm chứ tôi thật muốn mời anh Nhạc đây làm diễn viên chính, riêng điều kiện của anh thôi cũng quá xuất sắc rồi."

Lời này cũng không hoàn toàn là xu nịnh, lần nào Quách Trạch Khải thấy Nhạc Thính Phong cũng cảm thấy tiếc, với tướng mạo và khí nhất như vậy, không làm diễn viên quả thật là sự đáng tiếc nhất của làng giải trí.

Nhạc Thính Phong nhếch mày: "So với làm đạo diễn, tôi càng thích đập tiền cho người khác đóng cho tôi xem hơn."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 147: Coi Tôi Là Không Khí Hay Sao Mà Dám Ức Hiếp Người Của Tôi?

Nhạc Thính Phong nhếch mày: “So với làm đạo diễn, tôi càng thích đập tiền cho người khác đóng cho tôi xem hơn.”

Tất cả đều nghẹn lại, không biết nên tiếp tục thế nào, đây hoàn toàn không phải là chủ đề có thể vui vẻ nói được, người ta có tiền nên người ta tùy hứng đấy!

Khúc Kính mở miệng hỏi: “Phải rồi, nữ chính của” Lãnh Hương “bị đổi rồi hả?”

Nhà sản xuất lập tức nói: “Tất nhiên là không rồi, vẫn là cô Yến Thanh Ti đóng.”

Nhạc Thính Phong lười biếng đáp: “Hóa ra vẫn là Yến Thanh Ti à, tôi còn tưởng đổi người rồi cơ đấy?”

Bên chế tác vội đáp: “Sao có thể như vậy được chứ, anh Nhạc đã chỉ đích danh cô Yến, sao chúng tôi lại dám đổi người được.”

Nhạc Thính Phong cười mỉa mai: “Vậy hả? Hóa ra là không dám, nếu đã không dám vậy sao buổi họp báo bấm máy lại không có tên Yến Thanh Ti.”

Mấy người trong đoàn làm phim lập tức hiểu ra vấn đề, chẳng trách thái tử gia Nhạc Thị tự nhiên lại mời họ đi uống, hóa ra là để hỏi tội, chẳng trách bắt họ đợi lâu vậy, hóa ra là muốn gây sự.

Bực bội ghê, sao vị thần tài này lại biết tin nhanh vậy chứ.

Bên phía sản xuất phát hoảng, dù gì cũng là người đã lăn lộn trong ngành bao năm, năng lực tùy cơ ứng biến cũng nhạy, hắn vội nói: “Phải, chuyện là thế này, vì cô Yến là người mới, nếu công bố ra quá sớm sợ rằng mọi người sẽ không chấp nhận... Thế nên chúng tôi đợi sau khi bộ phim được quay xong, khi bộ phim đi vào tuyên truyền chính thức mới để cô Yến xuất hiện, như vậy cũng có thể giữ được chút cảm giác bí biểm.”

Nhạc Thính Phong cười lạnh, anh là dân buôn bán, trên thương trường có thủ đoạn nào là chưa từng thấy qua, mấy tên này rõ ràng là đang muốn moi thêm

tiền đầu tư, lại không muốn để bên ngoài thấy họ thỏa hiệp vì tiền, sợ bên truyền thông sẽ cho rằng họ dùng người mới đi cửa sau vào, có giao dịch gì nhúng vào sẽ ảnh hưởng tới danh tiếng của bộ phim.

Hứ, nói trắng ra là làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ trinh tiết, đâu có dễ xơi vậy.

Nhạc Thính Phong nói thẳng: "Đừng có dở trò với tôi, tôi đầu tư tiền vào là để đẩy Yến Thanh Ti lên, các người chơi tôi thế này là coi tôi thành không khí hay coi tôi là người chết đây hả?"

Sắc mặt của nhà sản xuất và đạo diễn đều trùng xuống, Tống Thanh Ngạn cũng im thin thít, chỉ lẳng lặng uống rượu.

Nhà sản xuất giải thích: "Chắc Nhạc tổng hiểu lầm ý của chúng tôi rồi, chúng tôi làm như vậy là muốn bảo vệ danh tiếng và phòng vé của bộ phim, hơn nữa cũng là để sau này lượng tiêu thụ được tốt hơn."

Làn môi mỏng của Nhạc Thính Phong nhếch lên khinh bỉ, Khúc Kính cười ha hả, nói: "Tôi nghĩ là anh cũng hiểu ý của chúng tôi rồi đấy, Nhạc Thị đầu tư khoản tiền này là để cô Yến chơi thôi, vé phòng gì đó không quan trọng, quan trọng là nhạc Thị chúng tôi không muốn thấy các người coi thường người của chúng tôi, nếu như các người đã có thái độ như vậy, vậy chúng tôi cũng không cần tiếp tục hao phí thêm vào bộ phim này của các người nữa."

Lời trình bày của Khúc Kính chính là ý của Nhạc Thính Phong.

Nói thẳng ra là: Ông đây không thiếu tiền, quay phim cũng không chỉ có mỗi các người, nếu không đẩy Thanh Ti của bọn này lên, ông đây lúc nào cũng có thể cắt vốn, dù sao thì ông có tiền, ông tùy hứng, thích đầu tư vào đâu thì đầu tư đấy.

Lời này khiến nhà sản xuất phút chốc căng hết cả lên, trước đây bọn họ quả thật không xem trọng Yến Thanh Ti, dù là hiện tại thì cũng không xem trọng cô, chỉ cảm thấy cô là một diễn viên nhỏ dựa vào đàn ông để kiếm chỗ đứng thôi.

Nhưng dù trong lòng có nghĩ thế nào đi chăng nữa, họ cũng không thể để Nhạc Thị cắt nguồn tài trợ này được, dẫu sao bộ phim cũng sắp bấm máy rồi.

Nhà sản xuất vội nói: "Chuyện này là do sơ sót của chúng tôi, là chúng tôi suy nghĩ không chu đáo, hai vị yên tâm, chúng tôi sẽ khiến cô Yến xinh đẹp,

nổi bật nhất trong buổi họp báo sắp tới.”

--- O ---

Chương 148: Yến Thanh Ti Là Người Của Tôi, Các Người Đừng Hòng Động Vào

Nhạc Thính Phong cười lạnh trong lòng, làm ăn tử tế ngay từ đầu có phải là được rồi không, cứ phải để anh giục mới yên.

Nhạc Thính Phong giơ tay lên, lập tức nhân viên phục vụ chạy tới rót đầy rượu cho mấy người kia.

“Tốt lắm, ly rượu này là để chúc các vị bấm máy thuận lợi.”

Nhà sản xuất với đạo diễn khổ tâm trong lòng, đã đồng ý rồi còn bắt người ta uống là sao.

Nhưng họ vẫn phải bưng ly lên: “Cảm ơn Nhạc tổng.”

Họ nốc cạn một hơi, Nhạc Thính Phong vẫn không động tới một ly, ý rõ ràng là các người chọc giận tôi, hôm nay tôi tới xử lý các người.

Đạo diễn Quách rượu bốc lên đỏ hết cả mặt, nói: “Nói tới bộ phim, giờ chúng tôi cũng gặp phải vấn đề nan giả, chính là mảng chế tác hậu kỳ, chúng tôi muốn mời đoàn chế tác từ nước ngoài về, nhưng vẫn chưa đâu vào đâu cả, mong Nhạc tổng sẽ giúp đỡ.”

Đạo diễn Quách thấp thỏm trong lòng, tuy hắn không nói rõ, nhưng mọi người đều có thể hiểu chưa giải quyết được chẳng phải là vì vấn đề tài chính sao.

Nhạc Thính Phong biếng nhác đáp: “Đây mà cũng là” chuyện" à? Theo như tôi thấy, chỉ cần những chuyện có thể giải quyết bằng tiền thì không còn gọi là “chuyện” nữa. "

Câu này thật sự khiến người ta muốn đấm cho anh một phát thật mạnh.

Anh có tiền thì anh được cái quyền khinh khỉnh vậy đấy hả.

Phải, không sai, người ta có tiền nên người ta tùy hứng thế đấy.

Đạo diễn Quách vui mừng nói: “Cảm...”

Nhạc Thính Phong ngắt lời hắn: "Đừng vội cảm ơn, tuy tiền không thành vấn đề, nhưng tôi vẫn muốn dùng tiền vào mục đích chính đáng, đừng có chơi tôi, người của tôi, các người đừng hòng động vào."

Nhạc Thính Phong đang cảnh cáo bọn họ, đừng có đồng ý với anh rồi, sau đó lại dở trò với Yến Thanh Ti.

Nói rồi Nhạc Thính Phong cảm thấy anh muốn lên mặt một chút, mà anh lên mặt làm quái gì chứ.

Anh bỏ ra bao nhiêu tiền như vậy, cuối cùng chỉ đổi lại được có hai đồng bọ, làm ăn không thể như vậy được, cứ tiếp tục như vậy thì bao nhiêu của cải nhà họ Nhạc cũng bị anh bán sạch mất.

Thế nhưng anh vẫn không thể ngăn được cảm giác muốn táng gia bại sản vì Yến Thanh Ti.

Nhà sản xuất vội vàng nói: "Yên tâm, nhất định sẽ không đâu."

Mấy người bên đoàn làm phim "Lãnh Hương" uống xong mấy ly rượu, sau lưng ướt đẫm mồ hôi lạnh, họ chỉ nghĩ rằng Yến Thanh Ti là một ngôi sao nhỏ được bao dưỡng, nhưng hoàn toàn không ngờ được thái tử Nhạc Thị lại xem trọng cô tới vậy.

Vốn dĩ còn muốn để Yến Thanh Ti chịu chút khổ sở lúc quay phim, nhưng giờ ý nghĩ này đều tiêu tán cả rồi.

Hết cách, ai bảo ngươi đi cầu xin người ta, ai bảo ngươi không có tiền, vậy ngươi phải làm cháu người ta thôi.

Thái độ của Nhạc Thính Phong từ đầu tới cuối chính là: Nhà ông giàu, có giỏi thì mày giàu giống ông đi, ông có thể dùng tiền để đập chết mày, mày làm được không? Nếu không thể thì đừng có dở trò với ông!

Họ không so được với Nhạc Thính Phong, làng giải trí đôi khi nhìn có vẻ tươi sáng lắm.

Nhưng trên thực tế, chỉ có họ mới biết có bao nhiêu đau khổ, không có khoản đầu tư lớn thì sẽ chẳng có gì hết.

Nhạc Thính Phong có được đáp án hài lòng, chuốc mấy người đó say ngất ngưởng mới để người tiễn họ đi.

Xong chuyện, Nhạc Thính Phong thấy tâm trạng anh thật tốt.

Phòng bao trọn yên tĩnh trở lại, Khúc Kính ngáp một cái.

“Sếp à, tan làm được chưa đây?”

Nhạc Thính Phong kéo nhẹ cà vạt: “Biến đi.”

Khúc Kính ra tới của, ngoảnh lại hỏi: “Sếp, mấy đồng trên bàn sếp nghe nói là tiền típ cô Yến thưởng cho? Sếp à, chúng ta đền lại có phải hơi nhiều rồi không?”

Nhạc Thính Phong tóm ly rượu trống trên bàn ném qua.

Khúc Kính đã sớm chuẩn bị nên lặn mất rồi.

Bên ngoài, Khúc Kính lớn tiếng: “Anh, anh nói xem anh vừa đền tiền, lại đền người, có thiệt không cơ chứ?”

Nhạc thổ hào: Mình bại gia, mình thấy kiêu ngạo chưa? Mình ngu, mình thấy tự hào chưa?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 149: Nhạc Thính Phong: Tao Thiệt Tao Vui Đấy

Nhạc Thính Phong: "Tao thiệt mà tao lại vui đấy, mày lăn về đây cho tao!"

Khúc Nhạc ở bên ngoài gào vào: "Mấy chuyện này đều là Giang Lai nói với em hết, cậu ta lắm mồm nhất, anh muốn thì đi mà tìm cậu ta."

Giang Lai ở nhà hắt xì một cái.

Sau khi Khúc Kính lặn mất, Nhạc Thính Phong còn ngồi lại trong phòng một lúc lâu, giờ anh rất hay thẫn thờ, cảm thấy cuộc đời thật nhàm chán.

Trước đây anh không hề cảm thấy cuộc sống lại khô khan tới vậy, giờ anh mới phát hiện, đặt biệt là buổi tối, lúc không ngủ được, anh cảm thấy rất chán, rất cô đơn.

Tay Nhạc Thính Phong bất giác sờ lên đồng xu trong túi.

Con người khi có tiền mới có thể nói câu "Tao dùng tiền đập chết mày". nhưng Yến Thanh Ti rõ ràng chẳng có tiền, một kẻ nghèo xác xơ như cô lại cứ thích dùng tiền để "đập" anh.

Bạn nói xem, cô ta có ngang không, mà cô có gì để ngang ngược với anh đây?

Tính ra, cô cũng đập anh tới hai lần rồi, lần đầu thì một đồng, lần thứ hai thì ba đồng, có keo kiệt không cơ chứ.

Nhạc Thính Phong để hết đống tiền đó trên bàn, ma xui quỷ khiến thế nào anh lại mang theo bên mình một đồng.

Bốn đồng này là anh phải đổ ra hơn trăm triệu tệ mới có thể kiếm về được, con mẹ nó.

Nhạc Thính Phong cảm thấy Khúc Kính nói một câu đúng lắm: Đền tiền, còn đền cả người, có thiệt không?

Thiệt, Nhạc Thính Phong cảm thấy thật sự quá thiệt.

Một thương nhân như anh lại làm một vụ buôn bán thua thiệt thế này, não anh đúng là bị úng rồi?

Nhạc Thính Phong suy xét hơn tiếng đồng hồ, rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể cữu vãn lại được tình thế đây?

Làm thế nào mới có thể chỉ cần một lần là hồi vốn?

Bỗng mắt Nhạc Thính Phong sáng lên, anh nghĩ tới một ý khá được.

Có vẻ như, như vậy thì anh có thể hồi vốn được rồi.

...

Trên weibo giờ đang hot nhất hai chuyện, chuyện thứ nhất là những tin tức xấu về Hứa Thiến Hi, chuyện thứ hai chính là chuyện tình bí mật của Cận Tuyết Sơ.

Quản lý công ty Hứa Thiến Hi tuy đã bỏ ra cả một mớ tiền thuê người lên khắp các mạng xã hội nói Hứa Thiến Hi bị người ta vu oan, cô bị bỏ thuốc, hơn nữa còn chỉ thẳng ra là bị diễn viên nữ trong đoàn hãm hại.

Tuy không chỉ thẳng tên, nhưng từ cách miêu tả thì chỉ cần là những người quen biết với Yến Thanh Ti đều biết, đây rõ ràng là đang bôi nhọ cô.

Nhưng chuyện bôi nhọ này cũng không thu hút nhiều tranh cãi, vì đám fan cuồng HứaThiến Hi đã tới oanh tạc ầm ỹ trên weibo của cục cảnh sát Cảnh Thành, cảnh sát đã đứng ra bác bỏ tin đồn, không có ai bỏ thuốc Hứa Thiến Hi hết, sau khi kiểm tra hết các dụng cụ và máu của cô, không có bất cứ dấu vết nào của thuốc được lưu lại, tất cả mọi chuyện chỉ là do cô tự mình bịa ra.

Thế là Hứa Thiến Hi và quản lý của cô ta, lại một lần nữa bị vả lên mặt.

Sau khi Cận Tuyết Sơ tung ra tấm hình kia, hai ngày sau đó cùng thời điểm sẽ tung ra một tấm hình, trên mỗi bức hình đều là bóng lưng của một cô gái, tuy không chụp chính diện, nhưng vẫn có thể nhìn ra là người đó là ai.

Vậy nên, dường như tất cả mọi người đều bắt đầu truyền nhau rằng Cận Tuyết Sơ rõ ràng là muốn công khai chuyện tình cảm!

Yến Thanh Ti ở trường quay quay xong một cảnh, giờ nghỉ lại lướt weibo, thấy trên weibo có đủ các loại bình luận.

Nhịn không được cô bĩu môi, đây... là một tấm hình chụp trong MV mà, chẳng cần nói gì vội, ảnh có mỗi một người, liên quan gì tới yêu đương chứ.

Cô lướt weibo của Cận Tuyết Sơ một lúc, anh ta rất ít khi đăng hình, thỉnh thoảng có up một cái thì cũng là ảnh phong cảnh hoặc ảnh con cún anh ta nuôi, trước giờ chưa từng có ảnh phụ nữ. Tự dưng anh ta up ảnh phụ nữ lên thế này, quả thật đúng là hơi kỳ lạ.

Yến Thanh Ti nheo mắt lại, Cận Tuyết Sơ... Đây là muốn gây tiếng xấu cho cô, sau đó tạo tin hot cho cô sao?

Cô chẳng xin mà anh ta đã tự làm rồi.

Vậy là cô phải cảm ơn vị Cận Thiên Vương này rồi?

Có điều, Cận Tuyết Sơ sắp làm tuyên truyền, vậy có nghĩa là mặt cô hay tên cô cũng sắp chính thứ

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 150: Trong Suy Nghĩ Anh Đều Tràn Ngập Hình Bóng Yến Thanh Ti

Yến Thanh Ti không thay đổi tên, cũng chẳng phẫu thuật thẩm mĩ, chuyện của năm đó, không phải không có người biết, nhưng mà một khi cô xuất hiện trước mắt công chúng, những chuyện đó, sớm muộn cũng sẽ có người đào móc ra, tống tiền... Yến Thanh Ti cần chuẩn bị trước.

Tiêu Phòng Điện quay cũng được tương đối rồi, cũng sắp vào đến giai đoạn tuyên truyền, cô muốn dấu cũng chẳng dấu được.

Hơn nữa, hiện tại cô cũng nên để Yến gia biết Yến Thanh Ti cô đã quay trở lại.

Lãnh Nhiên đi ngang qua, vô tình nhìn thấy Yến Thanh Ti đang vào weibo của Cận Tuyết Sơ.

"Chị Thanh Ti, chị cũng thích Cận thiên vương sao?"

Yến Thanh Ti gật đầu: "Đúng vậy, rất thích nghe anh ta hát."

"Em cũng vậy đó, hai ngày nay trên mạng đều nói Cận thiên vương đã có bạn gái rồi."

"Ừm, tôi thấy rồi..."

"Ồ, bức ảnh này, em xem với ạ, hình như, có chút quen mặt thì phải?"

Đạo diễn Thái ở phía xa hét lên: "Thanh Ti, Lãnh Nhiên, chuẩn bị quay cảnh tiếp theo."

Hai người vẫn chưa nói hết, vội vội vàng vàng đứng dậy.

...

Yến Thanh Ti muốn tìm một cơ hội, nói với Yến gia, nói với tất cả mọi người, cô đã quay về, mà cơ hội này chỉ còn hai ngày nữa, sẽ nằm trong tầm tay cô, buổi họp báo ra mắt bộ phim điện ảnh Lãnh Hương chính thức phát động, chiếu trực tiếp trên mạng, thu hút nhiều người quan tâm, đạo diễn, chế tác, diễn viên chính toàn bộ đều tham gia.

Nữ chính vốn được chỉ định là Hồ Mẫn Hề, nhưng sau đó Nhạc Thính Phong ra tay, cho nên, hiện tại cô là nữ chính, đạo diễn thông báo với chị Mạch, để Yến Thanh Ti chuẩn bị thật tốt.

Yến Thanh Ti xem như cướp mất vai diễn của Hồ Mẫn Hề, nhưng mà cô không cảm thấy có lỗi với cô ta, giới giải trí này vốn chính là như thế, cô có bản lĩnh, cô thì cô cướp về thôi.

Quan trọng là Lãnh Hương là bộ phim cổ đại, có nội dung về thời đại loạn thế, kể về hành trình phục thù cho quốc gia của một người đàn ông, là bộ phim điện ảnh có chiều hướng tích cực, nhân vật nữ rất ít, Yến Thanh Ti đóng vai nữ chính, cảnh phim không nhiều, nhưng mà vì là vai nữ chính nên cũng có chút danh tiếng, trong buổi họp báo, cô chính là tâm điểm.

Huống hồ buổi họp báo tạo ra thanh danh lớn như vậy, những diễn viên tham gia bộ phim đều là nhân vật được yêu thích trong giới giải trí hiện nay.

Người đảm nhận trách nhiệm phòng vé, người đảm nhiệm kỹ năng diễn xuất, người đảm nhận gương mặt đại diện..., mỗi một người đều có lượng người hâm mộ vô cùng lớn, những người hâm mộ này mà gộp lại thì quấn hai vòng trái đất cũng không có gì không thể.

Yến Thanh Ti và chị Mạch đều cảm thấy, đây đúng là cơ hội tuyệt vời để Yến Thanh Ti chính thức xuất hiện trước mắt mọi người.

Nhạc Thính Phong phía bên kia mấy ngày này xem chừng thật sự tức giận, chẳng tìm đến Yến Thanh Ti, Yến Thanh Ti cũng chẳng có thời gian để ý đến anh ta, cô bận quay phim, bận chuẩn bị buổi họp báo, bận tới mức không thể phân thân ra được.

Cuộc sống của Nhạc Thính Phong gần đây cực kỳ bình thường, sáng đi làm, tối không về nhà thì đến Bích Lan Đình uống rượu, tẻ nhạt, vô vị.

Không ai biết anh ta đang xoắn xuýt chuyện gì, Giang Lai cảm thấy sếp của mình dạo này rất thần bí, chỉ là không biết anh ta đang bận làm cái gì

Nhạc Thính Phong nghe Giang Lai nói mà trong đầu không biết đang nghĩ tới gì, cái gì cũng có, thất loạn bát tao nhưng tổng kết lại, chỉ có tên một người Yến Thanh Ti.

Nhạc Thính Phong bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, dọa Giang Lai sợ run cầm cập không dám nói tiếp nữa.

Nhạc Thính Phong vừa cười vừa lẩm bẩm: “Ông đây cho em được nghỉ ngơi thêm vài nữa.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 151: Chúng Ta Đã Sớm Đồng Giường Cộng Chẩm Rồi

Nhạc Thính Phong cười tà, lẩm bẩm: "Ông đây cho em được nghỉ ngơi thêm vài ngày."

Giang Lai nghe mà muốn khóc, cậu biết Nhạc Thính Phong gần đây tâm trạng không được tốt, nói đúng hơn kể từ khi cô Yến Thanh Ti từ nước ngoài trở về, tâm tình anh ta chưa từng được thoải mái.

Nhưng mà boss nói để cậu* nghỉ ngơi thêm mấy ngày nữa là có ý gì? Lẽ nào là sắp xử cậu như giám đốc Vũ Phóng sao?

*Trong tiếng trung không phân chia từ xưng hô, nên ở đây Giang Lai hiểu nhầm Nhạc Thính Phong đang nói với cậu ta.

Đừng mà, cậu có gây nên tội tình gì đâu T, T.

Chỉ là lén lút nói vài câu với Khúc Kính thôi mà, đâu có được tính là nói bậy.

Giang Lai vội vàng đáp: "Nhạc Tổng, xin lỗi, em sai rồi, sau này em không dám nói xấu ngài nữa, thực ra thì... đều là do giám đốc Khúc, là do anh ta ép em nói ra chứ không phải em tự đưa chuyện, anh ta... tò mò về cô Thanh Ti lắm."

Nhạc Thính Phong lúc này mới hoàn hồn lại, lạnh lùng nhìn Giang Lai: "Nhắc tới thì, tôi còn chưa tính sổ với cậu."

Giang Lai ngớ người, đây là có ý gì? Lẽ nào những lời ban nãy không phải là nói với cậu?

Giang Lai chột dạ không dám nói thêm câu nào nữa, sợ càng nói càng xui xẻo.

Nhạc Thính Phong chỉ chỉ Giang Lai, tuy không nói gì nhưng cũng đủ biểu đạt -- Cậu cứ đợi đó cho tôi.

Nhạc Thính Phong đột nhiên hỏi chuyện khác: "Hôm nay là họp báo ra mắt của Lãnh Hương à?"

Giang Lai gật đầu như mổ thóc, vội vàng nói: “Vâng ạ, chính là hôm nay, 2h chiều nay sẽ bắt đầu, chiếu trực tiếp ở trên mạng luôn.”

Giang Lai cực kỳ quan tâm tới sự kiện này, vì đậy chính là buổi họp báo mà vị tổ tông này không thể nào bỏ qua được. "

Rõ ràng muốn gặp, lại còn giả bộ không quan tâm, mịe...

Nhạc Thính Phong xem đồng hồ, đã là hai giờ mười rồi.

Anh mở chiếc lap ở trên bàn làm việc ra, ngón tay lướt trên bàn phím gõ vài chữ, tìm web truyền hình, mở ra, lập tức phóng to màn hình.

Trên màn hình ngoài mấy vị nam diễn viên chính và đạo diễn đang nói chuyện về nữ chính, còn gọi cô là nữ chính thần bí.

Nhạc Thính Phong nhếch khóe miệng, nữ chính thần bí? Ha Ha!

“Tiếp tục nói.”

Nhạc Thính Phong ngoài mặt thì khinh thường Yến Thanh Ti, nhưng trong lòng thì nghĩ, xem xem hôm nay em biểu hiện như thế nào nào.

Mới bắt đầu thôi mà số người xem online đã tăng một cách chóng mặt.

Hiện trường buổi họp báo, bố trí không tệ, vừa nhìn liền biết tốn không ít tiền, phía dưới là đám phóng viên nhà báo đang chen chúc, tiếng máy ảnh tanh tách không ngừng nghỉ.

Những diễn viên nam đến tham gia buổi họp báo và chế tác đều đã xuất hiện, MC cũng đã bắt đầu dẫn chương trình.

Nhạc Thính Phong nhíu mày, Yến Thanh Ti tại sao vẫn chưa xuất hiện?

Anh ta vẫn đang thắc mắc thì nghe người dẫn chương trình nói: “Chúng ta đều biết đạo diễn Quách là người tuyển chọn diễn viên cực kỳ nghiêm khắc, mỗi lần có phim mới đều khiến cho rất nhiều người tò mò lần này sẽ là ai, đến hôm nay, những nhân vật nam chính trong bộ phim này đều đã công bố rồi, chỉ còn lại vị trí nữ chính nữa thôi, các bạn có đang mong chờ cô ấy xuất hiện như tôi không?”

Đám phóng viên ở dưới sân khấu đều rất phối hợp, bọn họ cũng rất muốn

biết được, rốt cuộc vai nữ chính về tay ai.

Đoàn phim Lãnh Hương lần này làm việc rất bí mật, trước đây có tin đồn là Hồ Mẫn Hề, nhưng nếu như là cô ta thì đâu cần bí mật như thế.

Nam chính Tống Thanh Ngạn mỉm cười nói tiếp: “Đừng nói là anh, ngay cả tôi cũng rất tò mò, đến chúng tôi còn chưa biết nữ chính là ai.”

Người dẫn chương trình lập tức lộ tỏ vẻ ngạc nhiên: “Thật vậy sao? Thần bí như vậy nhất định sẽ khiến chúng ta mong đợi.”

Nhạc Thính Phong khinh bỉ, mong đợi cái gì chứ, không phải là người phụ nữ đồng giường cộng chẩm *với anh sao.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 152: Xin Chào, Tôi Là Yến Thanh Ti!

Dưới sân khấu, chị Mạch không ngừng cổ vũ Yến Thanh Ti: “Đừng căng thẳng, lên sân khấu chỉ cần cười là được, em cần phải tự tin với gương mặt mình... em đẹp lắm... những câu đám phóng viên có thể hỏi tới chị đều đã nói qua với em rồi, em chỉ cần dựa theo những gì chị dặn là được...”

Yến Thanh Ti nhìn hình bóng mình phản chiếu trong gương, cong môi nói: “Em có gì mà căng thẳng chứ, đợi lâu như vậy rồi, cuối cùng cũng đến ngày này, em sẽ không làm hỏng cơ hội lần này đâu, ngược lại thì... chị, trên trán chị toàn là mồ hôi nè.”

Chị Mạch đưa tay lên lau, “Chị căng thẳng hộ em thôi mà, em chưa bao giờ tiếp xúc trực tiếp với truyền thông, lần đầu tiên đã khoa trương như vậy... chị lại không thể cùng lên.”

Yến Thanh Ti nhìn thẳng vào mắt chị: “Chị quen em lâu như vậy rồi đã thấy em sợ cái gì chưa?”

Chị Mạch lắc lắc đầu, chị quen Yến Thanh Ti hai năm, trên người cô lúc nào cũng luôn tỏa ra sức sống mãnh liệt, dường như chẳng có gì có thể hạ gục được cô, cho dù là bị chôn vùi, cô cũng có thể từ trong đất vươn lên.

Nhân viên công tác gõ cửa nói với vào: “Chị Yến, đến lượt chị lên sân khấu rồi.”

Yến Thanh Ti đứng dậy, nói với chị Mạch: “Cố lên.”

Chị Mạch nuốt nước bọt: “Lời này nên là chị nói với em, cố lên.”

Tiểu Từ vội vàng nói chen vào: “Chị, cố lên, chị là người giỏi nhất.”

Yến Thanh Ti cười cười, nhấc làn váy bước ra ngoài. "

Yến Thanh Ti ưỡng ngực, ngẩng cao đầu, hành trình của cô, trận chiến của cô giây phút này mới thực sự bắt đầu. "

Trên sân khấu, người chủ trì đang làm rất tốt, đối mặt với đám phóng viên

truyền thông lão làng, mà vẫn có thể khuấy động bầu không khí trở nên náo nhiệt như một buổi fan meeting.

“Nữ chính của chúng ta rốt cuộc là thần thánh phương nào? Mọi người sẽ biết ngay bây giờ...”

Tất cả mọi người ở dưới sân khấu đều ngóng đợi giây phút nữ chính xuất hiện, cả sân khấu bỗng tối lại, ánh đèn trở nên mờ ảo thần bí, Yến Thanh Ti ngồi trên chiếc ghế xa hoa sang trọng, giống như bảo tọa của hoàng đế, bốn chân được cố định vững chắc chậm rãi hạ xuống từ không trung.

Yến Thanh Ti từ đầu đến cuối đều quay lưng lại với khán giả, sau khi chiếc ghế được hạ xuống, trong những tiếng kinh hô, đạo diễn Quách Trạch Khải và nam chính Tống Thanh Ngạn, dường như đã thống nhất từ trước, đứng dậy đi đến bên cạnh cô giơ tay ra giống như một kỵ sĩ.

Hai bàn tay Yến Thanh Ti nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay hai người, chậm rãi đứng lên.

Giây phút quay lưng lại, tất cả ánh đèn, tất cả ống kính đều chiếu thẳng vào người cô.

Giống như giây phút viên minh châu được mở ra từ trong một chiếc hộp kín, trong nháy mắt tỏa ra ánh sáng chói lóa.

Đám phóng viên dưới sân khấu không chỉ phát ra tiếng kinh ngạc mà còn có người mải nhìn Yến Thanh Ti quên mất phải chụp ảnh.

Trên mặt Yến Thanh Ti là nụ cười hoàn mỹ, trên người là một chiếc váy dài màu đen, lộ ra bờ vai mềm mại, trắng không tì vết, tóc dài tựa như làn sóng, cực kỳ mĩ miều, gương mặt xinh đẹp cười rộ lên như trộm đi trái tim của người đối diện.

Giống như đạo diễn Thái đã nói, vẻ đẹp của Yến Thanh Ti rất rực rỡ và có tính xâm lược như một ngọn lửa, nó đốt cháy mọi ánh mắt của người đối diện.

Chị Mạch chọn cho Yến Thanh Ti vài bộ y phục lộng lẫy nhưng Yến Thanh Ti lại chọn bộ đơn giản nhất, không lộ ngực cũng không lộ lưng.

Trang phục quá rườm rà, chỉ khiến người ta giảm bớt sự chú ý.

Yến Thanh Ti vốn rất xinh đẹp, y phục càng đơn giản, càng làm tăng vẻ đẹp của cô.

Dưới sân khấu, ánh đèn flash không ngừng chớp nháy, đạo diễn lúc này mới mở miệng giới thiệu: “Vị này chính là nữ chính của đoàn phim chúng tôi - Yến Thanh Ti.”

Yến Thanh Ti nở nụ cười với tất cả mọi người: “Xin chào, tôi là Yến Thanh Ti.”

Mãnh Ti nhi: cuối cùng cũng nên bộc lộ bản thân rồi, Yến gia, giờ chúng ta nên chơi trò gì nhỉ? Không thể chờ đợi thêm được nữa!

Nhạc thổ hào: Đào hố xong rồi, chôn mấy người?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 153: Người Phụ Nữ Này Ăn Mặc Lên Cũng Có Vẻ Giống Người

Trên màn hình sân khấu đang chạy ảnh của Yến Thanh Ti, 360 độ không góc chết, không cần dùng photoshop cũng đẹp.

Biểu cảm của Yến Thanh Ti trên sân khấu rất bình tĩnh không hề cẳng thẳng hay luống cuống, hoàn toàn không giống một diễn viên nhỏ lần đầu ra mắt công chúng

Gương mặt cô thong dong bình thản, tốc độ nói chuyện đều đặn, cả người cô lắng đọng một loại cảm giác xa xưa thần bí, sự xuất hiện của cô nháy mắt đã biến tất cả diễn viên nam trên sân khấu trở thành nền.

Đám phóng viên phía dưới sân khấu đều là lão làng trong giới, bọn họ chắc chắc chưa từng nghe thấy người nào tên là Yến Thanh Ti trước đây.

Không nói không rằng bỗng dưng xuất hiện còn khiến cho Quách đạo diễn và Tống ảnh đế đích thân đỡ cô ta, xuất hiện long trọng như vậy cứ như buổi họp báo này được tổ chức là để tạo thanh thế cho cô ta.

Những người ở đây, có ai mà chẳng phải người thành tinh. Trong lòng bọn họ đều đang đoán rốt cuộc là “tên lính nhảy dù” này có chỗ dựa thế nào.

Nhạc Thính Phong nhìn thấy Yến Thanh Ti cũng phải sửng sốt một hồi.

Lần đầu tiên anh thấy cô ăn mặc trang trọng như vậy, trước đây chỉ biết gương mặt của cô vốn hấp dẫn người khác, nhưng khi thấy cô trang điểm, mới biết trước đây cô cẩu thả đến mức nào.

Lấy lại tinh thần, Nhạc Thính Phong văng bậy một tiếng, người phụ nữ này ăn mặc lên cũng có chút giống người.

Nhạc Thính Phong nhìn bờ vai trần đang lộ ra ngoài của cô, ánh mắt lại càng tỏ ra vẻ chán ghét.

Người dẫn chương trình tổ chức hai trò chơi, làm cho đoàn diễn viên nam tỏ ra ân cần với Yến Thanh Ti, không khí trường quay lại nhanh chóng trở nên náo nhiệt.

Sau trò chơi, là tới giây phút phóng viên được đặt câu hỏi.

Vài câu đầu đều là hỏi nam chính và những nam phụ khác, nhưng sau đó, có một phóng viên nam đột nhiên đứng lên hỏi: "Xin hỏi cô Yến, lúc đầu có tin rumor* nữ chính của bộ phim là Hồ Mẫn Hề, mà cô Hồ cũng nói, cô ấy sẽ xuất hiện trong bộ phim điện ảnh này, hiện tại đổi thành cô Yến đây, trong chuyện này rốt cuộc là có vấn đề gì? Liệu có phải là cướp vai diễn không?

*Tin rumor: tin đồn do cư dân mạng tuyên truyền.

Trong giới giải trí, chuyện cướp vai diễn của nhau là chuyện hết sức bình thường, nhưng ở trước mặt quần chúng mà nhắc tới chuyện này lại là một vấn đề hết sức mẫn cảm.

Yến Thanh Ti sớm biết sẽ có người nhắc đến chuyện này, biểu hiện của cô so với người dẫn chương trình còn bình tĩnh hơn nhiều.

Yến Thanh Ti ung dung nho nhã cười, cô trả lời: "Nữ chính là ai diễn, vấn đề này cần hỏi đạo diễn và biên kịch, bọn họ mới là người quyết định ai là người thích hợp nhất... tôi cũng chỉ là một diễn viên vừa mới ra mắt, chỉ biết là đạo diễn Quách đích thân gọi điện thoại đến mời tôi diễn vai này, tôi tin vào ánh mắt của đạo diễn Quách."

Câu trả lời của Yến Thanh Ti cực kỳ khôn khéo, không hề nhắc đến Hồ Mẫn Hề, chỉ nói vai diễn này là do đạo diễn chọn, trước đây mời ai, chẳng có liên quan gì đến cô, cô không biết thì trả lời cũng bằng không.

Đạo diễn Quách vội vàng gật đầu: "Trước đây trên mạng lan truyền rất nhiều tin đồn, nhưng nữ chính ngay từ lúc bắt đầu đã quyết định giao cho Thanh Ti, chỉ là chúng tôi luôn giữ bí mật chưa từng công bố tin tức với bên ngoài, cho nên, đội hình diễn viên xuất hiện trước mặt mọi người ngày hôm nay, mới đúng là đội hình chính thức của chúng tôi."

Câu nói này tuy đơn giản nhưng đã trả lời hết mọi vấn đề có liên quan. Tin đồn nữ chính là Hồ Mẫn Hề, xin lỗi, chúng tôi chưa từng chính thức công bố, thế nên đó chỉ là tin rumor, chúng tôi không công bố bởi vì muốn giữ bí mật. "

Thái độ của đạo diễn đã rất rõ ràng, ông ta muốn bảo vệ Yến Thanh Ti.

Điều này cũng thực sự khiến Yến Thanh Ti kinh ngạc, bảo vệ một cách lộ liễu như thế, liệu có phải là do Nhạc Thính Phong giao phó không nhỉ?

Yến Thanh Ti biểu hiện vẫn rất ưu nhã, từng cái nhấc tay nhấc chân đều rất thành thục.

Mà người đang ngồi trước màn hình máy tính lại đang cười lạnh.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 154: Con Tiện Nhân Yến Thanh Ti Đã Quay Trở Lại Rồi

Gã phóng viên kia rõ ràng là được an bài cố ý làm khó Yến Thanh Ti.

Anh lại đang muốn biết thằng ngu nào nảy ra cái suy nghĩ đó.

Đột nhiên, trên đầu vang vên tiếng của Hạ Lan Phương Niên: “Thính Phong, xem cái gì mà ngẩn người ra thế?”

“Bộp”, Nhạc Thính Phong nhanh tay gập máy tính lại, ngẩng đầu nhìn Hạ Lan Phương Niên, không biết cậu ta đến từ bao giờ.

Nhạc Thính Phong đằng hắng cổ họng: “Cậu đến sao không báo trước một tiếng?”

Nhạc Thính Phong ảo não, mải xem đến nỗi ngay cả Hạ Lan Phương Niên đến lúc nào còn không biết.

Hạ Lan Phương Niên cười cười: “Với quan hệ của hai chúng ta... cậu đang vụng trộm với ai ở đây à? Mà cậu vừa xem cái gì thế?”

Nhạc Thính Phong đá sang chuyện khác: “Không có gì, cậu đến tìm mình có chuyện gì à?”

Hạ Lan Phương Niên ngồi xuống bàn tiếp khách: “Cậu đến tham dự lễ thành niên* của em gái mình đi, dù sao thì chúng ta cũng nhìn nó lớn lên, cả đời chỉ có một lần”

*Lễ thành niên: sinh nhật tuổi 18.

Nhạc Thính Phong không để ý nói: “Được rồi, nếu không bận thì sẽ đến.”

Hạ Lan Phương Niên hỏi: “Cậu có tâm sự?”

“Không có, cậu đến là vì mỗi chuyện này?”

“Đúng vậy, có thế thôi.”

“...”

Nhạc Thính Phong trong lòng đang sốt ruột hết cả lên mà Hạ Lan Phương Niên cứ nói hết chuyện này đến chuyện khác.

Cuối cùng, thư ký Tôn gõ cửa tiến vào, nhắc nhở còn 10 phút nữa là diễn ra cuộc họp, Hạ Lan Phương Niên mới rời đi.

Tiễn Hạ Lan Phương Niên đi, Nhạc Thính Phong lập tức mở máy tính lên.

Buổi họp báo sắp đi đến hồi kết, người dẫn chương trình mới hỏi một câu cuối cùng, hoàn toàn không liên quan tới bộ phim.

Anh ta hỏi: "Nghe nói, cô Yến sinh ra và lớn lên Lạc Thành, lần đầu tiên đóng bộ phim lớn như thế này tại quê nhà, không biết giây phút này cô cảm thấy thế nào, có lời gì đặc biệt muốn nói hay không?"

Yến Thanh Ti mỉm cười: "Thực ra thì... lúc này tôi rất muốn gửi gắm cho người nhà tôi vài câu, tôi và bọn họ đã ba năm không gặp nhau rồi, tôi... thực sự... rất nhớ họ."

"Nhân cơ hội được đứng trên sân khấu này, tôi cũng muốn thông báo cho họ biết --- Tôi, đã quay về rồi."

Yến gia, tôi đã quay lại rồi.

Tôi đã nói từ ba năm trước rồi, những gì các người nợ tôi, tôi sẽ đòi lại hết.

Tôi đã chuẩn bị xong rồi, còn mấy người thì sao!

Yến Thanh Ti nhấc cao cằm, trực tiếp nhìn vào ống kính, đôi mắt sáng rực, nụ cười rực rỡ, khiến anh chàng quay phim mặc dù biết cô không có nhìn thấy mình nhưng vẫn phải đỏ mặt, tim đập.

Cái máy quay nho nhỏ này, không cách nào ghi hết được vẻ đẹp của cô.

Yến gia, Yến Minh Châu đột nhiên hét lên một tiếng chói tai.

Diệp Linh Chi bị dọa sợ: "Minh Châu, con kêu cái gì vậy?"

Yến Minh Châu một tay cầm điện thoại run rẩy, gương mặt trắng bệch, la lên: "Mẹ... mẹ, mẹ mau lại đây mà xem, mẹ mau đến đây, đến đây..."

Diệp Linh Chi nhíu mày đi đến: “Chuyện gì thế?”

Yến Minh Châu cầm điện thoại của mình đưa cho bà ta: “Yến Thanh Ti, mẹ, con tiện nhân Yến Thanh Ti...”

Diệp Linh Chi vừa nghe thấy tên Yến Thanh Ti, cả gương mặt liền đổi sắc, giật lấy chiếc điện thoại đang phát câu cuối cùng của Yến Thanh Ti: “Tôi muốn nói với người nhà của tôi --- Tôi, đã quay về rồi!”

Tay Diệp Linh Chi run rẩy, lúc bà ta nhìn thấy một Yến Thanh Ti xinh đẹp mĩ miều trên màn hình, ngoại trừ kinh ngạc ra thì trong đôi mắt cay nghiệt toàn bộ đều là sát ý.

Yến Minh Châu vò đầu, gào thét điên cuồng: “Con tiện nhân này, nó làm sao lại có mặt trên truyền hình, nó làm sao lại đi làm ngôi sao? Mẹ... chúng ta phải làm gì bây giờ?”

Mãnh Ti nhi: Bà đây quay lại rồi, lũ cặn bã chịu chết đi!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 155: Yến Thanh Ti Là Một Bình Hoa

Yến Thanh Ti từ bé đến lớn luôn là cái gai trong lòng Yến Minh Châu, ba năm Yến Thanh Ti không ở trong nước chính là quãng thời gian tuyệt vời nhất của cô ta.

Cô ta vốn cho rằng sự tuyệt vời này cứ thế mà kéo dài cho đến hết đời, nhưng Yến Thanh Ti không hề có dấu hiệu báo trước, đột nhiên xuất hiện, lại còn dùng một phương thức cao cấp như thế, xinh đẹp lộng lẫy đứng trên sân khấu, giống như chẳng ai có thể ngăn cản được ánh hào quang của nó.

Điều này không khác gì đang tát thẳng vào mặt Yến Minh Châu, trong đầu cô ta giờ chỉ có những gì liên quan tới Yến Thanh Ti, chuyện này còn kinh khủng hơn chuyện Lạc Cẩm Xuyên đá cô.

Diệp Linh Chi mặc dù cũng rất khiếp sợ nhưng rất nhanh chóng bình tĩnh trở lại: “Không cần vội... Không cần vội... Mẹ gọi điện cho cha con, gọi ông ấy mau chóng quay về, con tiện nhân kia, quay về tìm chết, mẹ còn đang lo không tìm được nó.”

Diệp Linh Chi hận Yến Thanh Ti không hề thua kém Yến Minh Châu.

Chuyện bà ta hối hận nhất chính là trước đây, tại sao không giết Yến Thanh Ti cùng với con mẹ của nó luôn.

Lại để cho con tiện nhân đó sống đến bây giờ, làm cho cả nhà đều không yên ổn.

Yến gia đang loạn hết lên nhưng Diệp Linh Chi lại không cách nào liên lạc được với Yến Tùng Nam.

Lúc này Yến Tùng Nam đang bận đưa Thang Ngọc Dao đi mua phòng.

Lúc giao tiền hợp đồng, điện thoại của Yến Tùng Nam có đổ chuông, thấy là Diệp Linh Chi gọi đến ông ta liền chuyển sang chế độ máy bay.

Ký xong hợp đồng, Yến Tùng Nam ôm Thang Ngọc Dao nói: “Em hãy dưỡng thai cho tốt, đừng nghĩ tới bất cứ chuyện gì khác.”

Thang Ngọc Dao gật đầu: “Ừm, em biết rồi.”

Cô ta có thai rồi, mới vừa tròn một tháng.

Nếu như trước đây, Yến Tùng Nam nhất định sẽ bắt cô ta phá đi, nhưng là hiện tại, Yến Tùng Nam đang cực kỳ cần một đứa con trai, bác sĩ đã khẳng định Yến Minh Tu không thể tỉnh lại, Diệp Linh Chi lại không có khả năng sinh đẻ.

Lúc này Thang Ngọc Dao lại có bầu, đối với Yến Tùng Nam đây đúng là tìm được đường sống trong chỗ chết.

Hơn nữa, so với một Diệp Linh Chi đanh đá chua ngoa, ông ta thực sự rất thích sự ấm áp thấu hiểu của Thang Ngọc Dao, căn nhà mua ngày hôm nay chính là đứng tên Thang Ngọc Dao.

Yến Tùng Nam nói: “Sinh cho anh một thằng nhóc mập mạp.”

Thang Ngọc Dao xấu hổ, cúi đầu nói: “Cái này cũng không phải em quyết định.”

“Sẽ như vậy, anh có linh cảm, lần này nhất định là con trai.”

“Hy vọng là như thế, chuyện công ty như thế nào rồi, em thấy tâm trạng anh gần đây không được tốt.”

“Không sao, anh có thể tự mình giải quyết.”

Thang Ngọc Dao cúi đầu vuốt cái bụng vẫn đang bằng phẳng của mình như một bà mẹ dịu dàng, chỉ có bản thân cô ta biết trong lòng cô ta có bao nhiêu thù hận.

Buổi họp báo kết thúc, cái tên Yến Thanh Ti liền đứng đầu các trang tìm kiếm, những tấm ảnh chụp cô trong buổi họp báo cũng nhanh chóng được truyền đi, trong cái xã hội chỉ cần mày đẹp thì muốn gì cũng được, gương mặt hoàn mỹ của Yến Thanh Ti nhanh chóng ghi điểm.

Không ít người đăng stt:

#Đẹp phát khóc, đạo diễn tìm được ở đâu vậy#

#Nhìn thấy gương mặt này, tôi có thể ăn được ba bát cơm#

#Nhìn cô tôi mới biết thế nào là nữ thần#

Đương nhiên ngoại trừ những người yêu thích vẻ đẹp của Yến Thanh Ti, vẫn có không ít người cho rằng bối cảnh sau lưng “lính nhảy dù” chắc chắn là rất lớn chỉ hy vọng không phải bình hoa.

Từ khóa trên mạng của Yến Thanh Ti gói gọn trong hai chữ nữ thần và bình hoa.

Yến Thanh Ti chậm rãi lướt weibo, tạm thời vẫn chưa có người đứng ra nói xấu cô, bởi vì hiện tại còn chưa kịp trở tay, nếu không có gì bất ngờ thì tối nay hoặc ngày mai, sẽ xuất hiện.

Yến Thanh Ti cười lạnh: Yến gia, mấy người đừng để tôi thất vọng.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 156: Thiên Vương Đang Yêu

Nhất định đừng làm cô thất vọng, nếu đã muốn xé rách, thì càng ác liệt thì càng tốt.

Quá nhẹ nhàng, cô sẽ chẳng muốn tiếp chiêu.

Yến Thanh Ti dạo một vòng Weibo, thấy Cận Tuyết Sơ lại lên top, mở weibo của anh ta ra mới phát hiện anh ta lại đăng một bức ảnh mới - ảnh hai người đang ôm nhau.

Tấm ảnh ngày chụp ngược sáng, chỉ nhìn thấy bóng dáng hai người, màu sắc tương phản, đập vào mắt người xem.

Phần bình luận lại càng hot hơn.

Toàn bộ đều đang khóc: Chồng tôi thật sự công khai rồi, tôi nên khóc hay đi tự tử nhỉ?

Nhưng fan của Cận Tuyết Sơ không phải là loại fan não tàn, họ rất tôn trọng thần tượng nhà mình.

Sau một hồi gào thét, họ lại bắt đầu tập trung phía dưới bài viết mà bình luận. Nhất tề trả lời: "Tôi khóc chết đây, một thời đu bám của tôi cuối cùng tôi vẫn phải dừng lại, Tuyết Thần anh phải hạnh phúc.

Yến Thanh Ti nhìn thấy mà cười đau hết cả bụng, Cận Tuyết Sơ lần này lại tỏ ra thần bí như thế, không giải đáp cũng không trả lời, cứ để scandal lan tràn.

Lên weibo dạo một vòng xong, Yến Thanh Ti lại tiếp tục quay Trấn Hồn Khúc.

Đợi bên này quay cũng tương đối thì Lãnh Hương bên kia cũng bắt đầu ghép tổ.

Yến Thanh Ti nghĩ hôm nay cô ngạo nghễ trở về như thế, Yến gia nhất định sẽ không yên tĩnh, không biết Yến Tùng Nam bên đó như thế nào.

Cô thay một cái sim điện thoại khác, gọi cho Thang Ngọc Dao.

Vừa mời gọi thông, Yến Thanh Ti còn chưa mở miệng, Thang Ngọc Dao đã nói: "Thật may, tôi đang muốn liên lạc với cô mà không biết làm thế nào, tôi có chuyện muốn nói với cô."

Yến Thanh Ti nghe ra Thang Ngọc Dao đang rất gấp gáp: "Có gì thì nói đi."

"Tôi có thai rồi... Yến Tùng Nam vui lắm, hôm nay liền mua cho tôi một căn nhà đứng tên tôi, ông ta muốn tôi dưỡng thai cho tốt."

Yến Thanh Ti kinh ngạc: "Vậy cô thì sao? Cô định thế nào?"

Thang Ngọc Dao rất đau khổ: "Tôi cũng không muốn có đứa bé này, một chút cũng không muốn... giờ... tôi nên làm thế nào?"

Yến Thanh Ti nhìn trần nhà, "Việc này cô nên hỏi chính bản thân cô, nếu như việc giữ nó lại khiến cô cảm thấy đau khổ, không cách nào chịu đựng nổi, vậy nhân lúc tình cảm còn chưa sâu đậm, mau chóng bỏ nó đi... Nếu như cô không nỡ, vậy thì giữ lại, đợi đến khi mọi chuyện kết thúc, cô mang con rời khỏi nơi này tìm một nơi không ai nhận ra cô để sống nốt quãng đời còn lại."

Đứa bé này, đúng là chuyện ngoài ý muốn.

Thang Ngọc Dao trầm mặc rất lâu, "Nếu như là cô, cô sẽ làm thế nào? Cô sẽ bỏ nó sao?"

Yến Thanh Ti nghĩ một hồi, "Tôi... nếu như là tôi, tôi sẽ giữ đứa bé lại."

"Tại sao?"

Yến Thanh Ti: "Tôi muốn con tôi được nếm trải những hạnh phúc mà tôi chưa từng được trải qua."

Sự ấm áp duy nhất mà Yến Thanh Ti từng được hưởng đó chính là tình yêu của mẹ của cô.

Trong trái tim của cô, mẹ... vĩnh viễn là một từ thần thánh.

Có lẽ chắc chẳng ai có thể tin được câu "muốn được làm mẹ" được phát ra từ chính miệng của Yến Thanh Ti.

Trong điện thoại truyền đến tiếng khóc của Thang Ngọc Dao: "Tôi cũng

muốn... nhưng tôi không thể sinh nó ra... vì tôi sẽ giết cha nó... tôi không thể để đứa bé sau này lớn lên biết... mẹ của nó là hung thủ giết chết cha nó... cha nó thì giết chị ruột của mẹ nó... đứa bé này không nên được sinh ra, thế giới này quá tàn khốc đối với nó.”

Thang Ngọc Dao không nỡ, nhưng những gì cô ta nói là sự thật.

Đứa bé này, không nên ra đời.

Yến Thanh Ti cũng không an ủi Thang Ngọc Dao nữa: "Được rồi, nhưng muốn không cần đứa bé này thì cũng phải có cách của nó, nếu như cô đã quyết định rồi, vậy phải lợi dụng nó cho tốt, lần này tất cả đều phải nghe tôi, tôi sẽ khiến cho cả Yến gia gà bay chó sủa.

Nhạc Thổ hào: Thập Nguyệt mau để tôi xuất hiện đi, cả nhà mau xem tôi nghịch tập! Không thì tôi sẽ dùng tiền dập chết cô!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 157: Người Ngủ Với Người Đàn Ông Của Cô Là Yến Thanh Ti

Thang Ngọc Dao: “Được, tôi nghe theo cô.”

“Cô đừng manh động, đợi tôi lên kế hoạch xong sẽ thông báo lại cho cô, cô dựa theo đó mà làm.”

“Vâng.”

Kết thúc cuộc gọi, tâm trạng của Yến Thanh Ti bỗng trở nên khó chịu.

Đứa bé - Một sinh mạng vô tội...

Buổi tối, Yến Tùng Nam, Yến Như Kha quay về nhà.

Yến Như Kha vừa nghe Yến Thanh Ti quay về liền đứng bật dậy: “Cái gì? Yến Thanh Ti trở về rồi?”

Yến Như Kha khiếp sợ, lúc đứng dậy, đầu gối va vào bàn trà kêu “bộp” một tiếng nhưng cô ta không cảm thấy đau. Hiện giờ trong đầu chỉ có một chuyện -- Yến Thanh Ti đã quay về!

Yến Minh Châu tức giận mức đập nát cái cốc: “Đúng vậy, không những quay về mà còn phong phong quang quang mà quay về, Yến Thanh Ti bây giờ đã trở nên nổi tiếng, làm ngôi sao lớn, còn đóng phim điện ảnh, trở thành tiêu điểm trong mắt mọi người, còn khiêu khích chúng ta, nó muốn trả thù.”

Yến Minh Châu thật sự muốn xe nát cái mặt Yến Thanh Ti ra, ba năm qua cô ta vẫn cứ Yến Thanh Ti hiện tại đang sống ở tầng lớp hạ lưu hoặc là đi làm điếm kiếm sống.

Chưa từng nghĩ đến, Yến Thanh Ti đột nhiên quay về lại có cuộc sống hoàn mỹ, tương lai sán lạn đến như thế.

Vừa ra mắt liền được đóng tác phẩm kinh điển, lại còn là nữ chính, nó dựa vào cái gì mà lại may mắn như thế.

Nghĩ đến việc sau này con nhỏ đó sẽ đạp lên đầu bọn họ, Yến Minh Châu liền tức tối, hận không thể một dao giết chết Yến Thanh Ti.

Gương mặt Yến Như Kha trắng bệch, nhìn một Yến Thanh Ti diễm lệ động lòng người trên màn hình.

Ba năm không gặp, con nhỏ chết tiệt này càng đẹp, càng quyến rũ, càng mê hoặc lòng người, khi nó đứng trên sân khấu tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn vào nó.

Chẳng khác gì một con hồ ly tinh, lúc nào cũng muốn quyến rũ đàn ông.

Ngón tay Yến Như Kha siết chặt lấy điện thoại, cô ta và Yến Minh Châu chưa từng nghĩ đến, Yến Thanh Ti sẽ dùng phương thức này xuất hiện trước mắt bọn họ, nó đã thành công đảo loạn cuộc sống của họ.

So với Yến Minh Châu, Yến Như Kha lại càng hận Yến Thanh Ti, hận đến mức chỉ muốn lột da uống máu nó, bởi vì con nhỏ này đã ngủ với người đàn ông của cô.

Đôi mắt Yến Như Kha lúc ngày giống như con rắn độc nhìn chằm chằm về Yến Thanh Ti.

“Nó đã quay trở về... đã trở về.”

Yến Minh Châu không ngừng đá chân bàn trà, liên tục mắng: “Yến Thanh Ti, con nhỏ chết tiệt, nó phải sống cuộc sống như một con chuột chen chúc trong rãnh nước hôi hám, bị vạn người cười mới đúng, dựa vào cái gì mà có cuộc sống tốt đẹp như thế, cha mẹ, mau nghĩ cách đi, con không muốn nhìn thấy nó, con muốn nó chết.”

Diệp Linh Chi tức giận tới mức đau cả bụng, bà ta mở miệng nói với Yến Tùng Nam: “Ông Yến, ông mau nghĩ cách đi, con nhỏ đê tiện kia trở về một cách vinh quang như vậy, lại còn dám khiêu khích chúng ta, ông đừng có quên, ba năm trước nó uy hiếp ông như thế nào, nó không chết thì cả nhà chúng ta cũng đừng mong sống yên ổn.”

Yến Tùng Nam nghe bọn họ ầm ĩ mà đau hết cả đầu, ở công ty thì xảy ra một đống chuyện, về đến nhà thì ầm ĩ hết ngày này qua ngày khác, ông ta cảm thấy rất mệt mỏi.

Yến Thanh Ti đột nhiên quay về cũng khiến ông ta phải giật mình, nhưng

bây giờ tất cả tâm tư của ông ta đều đặt vào công ty và đứa bé trong bụng Thang Ngọc Dao, không còn hơi sức đâu mà đối phó với Yến Thanh Ti.

Ông ta nói: “Hiện tại lo lắng thì có tác dụng gì? Đầu tiên phải điều tra ra người chống lưng cho nó là ai?”

Yến Tùng Nam muốn trừ bỏ Yến Thanh Ti, nhưng không thể kích động như thế, Yến Thanh Ti về nước liền có tài nguyên tốt như vậy, người chống lưng cho nó nhất định không phải hạng dễ chọc, không thể nói động là động được.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 158: Liếc Mắt Thôi Cũng Nhận Ra Con Yêu Tinh - Yến Thanh Ti

Diệp Linh Chi quát Yến Tùng Nam: "Đều là việc tốt ông làm đó, tôi đã sớm nói là giải quyết cả hai mẹ con nó, thế mà ông không chịu nghe, giờ mới lắm truyện như thế đấy."

Diệp Linh Chi gần đây như bị sao quả tạ chiếu, con trai thì nằm viện mãi không tỉnh, bà ta không nỡ nặng lời với con gái, nên suốt ngày gây chuyện với Yến Tùng Nam.

Gương mặt Yến Như Kha u ám: "Anh, chị dâu, em lên lầu trước đây."

Cô ta xoay người lên lầu, gọi một cuộc điện thoại.

"Anh Triệu, nhờ anh chút chuyện, giúp em tra một con nhỏ có tên là Yến Thanh Ti, mới về nước, anh tra giúp em tra xem nó về nước lúc nào, sau khi về nước tiếp xúc với ai, nó có quan hệ gì với Nhạc Thính Phong... chỉ cần tra ra, anh muốn bao tiền cũng được..."

Buông điện thoại xuống, tay của Yến Như Kha không ngừng run lên.

Có những lúc cảm giác của phụ nữ là vô cùng chuẩn xác, khi cô ta nghe tin Yến Thanh Ti đã về nước, cô ta nghĩ ngay đến Nhạc Thính Phong.

Nhạc Thính Phong trước đây tuy coi cô ta như không khí nhưng một tháng gần đây thái độ anh ta đột nhiên trở nên ác liệt hơn.

Cô ta bất giác liên hệ hai chuyện này lại với nhau.

Nếu như Yến Thanh Ti thật sự quyến rũ được Nhạc Thính Phong, vậy cô ta phải làm thế nào? Như thế thì làm sao cô ta tiến vào nhà họ Nhạc được?

Yến Như Kha bắt đầu hoảng loạn, sợ, hận, cô ta cần phải làm gì đó... phải hủy hoại Yến Thanh Ti.

Yến Như Kha lập vài cái weibo ảo, bình luận khắp nơi.

Nội dung chủ yếu là bôi đen Yến Thanh Ti: Tôi quen cô Yến Thanh Ti này, tôi là bạn học của cô ta, cô ta là con riêng của Yến gia, từ nhỏ đã lẳng lơ,

chuyên đi quyến rũ đàn ông, giống hệt như mẹ cô ta, chuyên đi làm người thứ ba hủy hoại gia đình người khác... bạn trai của bạn thân, chồng chưa cưới của em gái, nghe nói ngay cả bạn trai của cô cũng cướp, loại phụ nữ đê tiện như vậy, không biết đã ngủ với bao nhiêu đàn ông, mới đổi được vai diễn đó.

Sau khi up bài viết lên, Yến Như Kha cảm thấy không ổn, chỉ có mình cô ta thì chẳng khác gì tát nước biển đông, cần phải thuê người dìm con nhỏ đó xuống.

Cô ta nhất định phải bôi đen Yến Thanh Ti, khiến con bé đó không cách nào ở lại cái đất nước này.

Buổi họp báo của Lãnh Hương diễn ra tốt đẹp, Nhạc Thính Phong cũng quen với việc lướt tin tức trên weibo. Bởi vì Yến Thanh Ti lập weibo, lượng fan theo dõi cũng mới chỉ có hơn trăm nghìn người, không nhiều nhưng cũng chẳng ít.

Stt đầu tiên Yến Thanh Ti phát trên weibo chính là một tấm ảnh tự sướng trong khi đang quay Trần Hồn Khúc, bình luận ở phía dưới toàn bộ đều là biểu tượng liếm màn hình.

Nhạc Thính Phong bĩu môi, nữ thần cái gì, rõ ràng là hồ ly tinh.

Nhạc Thính Phong "hừ" một tiếng, nhấn lưu tấm hình lại rồi lại lướt xem bình luận, nhìn thấy có người công kích Yến Thanh Ti, nói cô ấy chuyên đi làm người thứ ba phá hoại gia đình người khác, lăng loàn lẳng lơ, chỉ cần là đàn ông đều có thể lên giường của cô ta.

Nhạc Thính Phong híp mắt, bật cười, mới thế thôi đã có người dám bôi nhọ cô ấy rồi.

Nhưng mà, Nhạc Thính Phong phát hiện có vẻ như Yến Thanh Ti dường như chẳng để ý tới, vẫn phát weibo như cũ, xem ra tâm trạng cô khá tốt.

Chuyển qua xem bảng xếp hạng hot, Nhạc Thính Phong lại thấy cái tag chủ đề #Cận Tuyết Sơ có người yêu, cái chủ đề này đã ở trên top hot weibo nhiều ngày rồi, thế là Nhạc Thính Phong tiện tay nhấn vào.

Vừa mở ra xem, anh không còn giữ được bình tĩnh, nhanh chóng lướt hết

weibo của Cận Tuyết Sơ, càng xem càng tức giận.

Mẹ nó đừng nghĩ ông đây không có mắt mà không nhận ra con hồ ly tinh - Yến Thanh Ti kia.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 159: Dày Vò Chết Con Hồ Ly Tinh Kia

Nhạc Thính Phong nhấc điện thoại trên bàn, "Cút vào đây."

Giang Lai bị dọa sợ run cầm cập, mau chóng tiến vào, vừa mới bước vào thì thấy thi thể chiếc di động đáng thương đang nằm trên mặt đất.

Nhạc Thính Phong quay lưng lại với Giang Lai, đứng trước cửa sổ, cà vạt vứt trên đất, nói: "Đi mua cho tôi cái khác."

Giang Lai lạnh hết cả sống lưng, vị tổ tông này lại tức giận rồi.

Cậu ta vội vàng đáp: "Dạ, vâng ạ..."

"Tôi bảo cậu mua nhà ở Cẩm Tú Viên đã mua được chưa?"

Giang Lai gật đầu: "Được rồi."

Nhạc Thính Phong: "Chìa khóa."

"Ngày mai sẽ đưa cho ngài."

Nhạc Thính Phong chậm rãi quay người lại: "Tôi muốn ngay bây giờ."

Giang Lai nhìn đôi mắt lạnh lẽo của Nhạc Thính Phong mà chân mềm nhũn.

Giang Lai vội vàng đáp: "Vâng, sẽ đưa ngay... lập tức."

Ra ngoài, Giang Lai mới thở phào một hơi, Boss dạo này cứ như người phụ nữ đến tháng, mỗi lần đến đều dày vò bao nhiêu ngày.

Nửa giờ trôi qua, Giang Lai mồ hôi như tắm quay trở lại đưa chìa khóa cho Nhạc Thính Phong.

Nhạc Thính Phong cầm chìa khóa nói với Giang Lai: "Gọi người sửa chữa, tôi cần dùng lập tức."

Giang Lai không ngừng gập đầu: "Vâng... Vâng."

Cậu không biết Nhạc Thính Phong muốn làm gì, nhưng. thôi, cứ làm theo phân phó là được.

Hôm nay Yến Thanh Ti không có cảnh quay nào, mấy ngày trước thì quay mấy cảnh liền một lúc khiến cô mệt muốn chết, nhân tiện được nghỉ thì về nhà nghỉ ngơi.

Xe vừa dừng, Yến Thanh Ti cho tiểu Từ về trước, tự mình xách hành lý lên nhà.

Kết quả là vừa mới bước ra khỏi thang máy liền nghe thấy tiếng máy khoan đinh tai nhức óc, Yến Thanh Ti nghe thấy âm thanh này mà đầu đau như búa bổ.

Yến Thanh Ti lúc đầu cứ tưởng là âm thanh truyền ra từ căn hộ của Cận Tuyết Sơ, nhưng tiến thêm hai bước nữa thì mới phát hiện có cái gì đó không đúng.

Yến Thanh Ti vội vàng đi về căn phòng của cô, phát hiện, cửa không khóa lại có tiếng máy khoan truyền ra từ trong đó...

Yến Thanh Ti: “Đệch, có trộm à!”

Cô vội vàng quẳng hành lý xuống, nhấc chân đá cửa, xông vào.

Ầm một tiếng, cửa phòng mở ra, người trong phòng toàn bộ đều dừng lại, nhìn ra phía cửa.

Yến thanh Ti đảo mắt khắp căn phòng, trong phòng có sáu bảy người, là công nhân sửa nhà, không phải là trộm.

Yến Thanh Ti nghiến răng: “Đây là nhà tôi, ai cho phép các người vào đây, đi ra!”

Những người công nhân nghệt mặt nhìn nhau.

“Cô à, chúng tôi cũng chỉ làm công kiếm miếng cơm thôi, có người thuê bọn tôi đến sửa phòng... sửa phòng của anh ta, người ta là chủ nhà, có chìa khóa mà.”

Yến Thanh Ti nhướng mày, chị Mạch giúp cô ký hợp đồng thuê nhà thời hạn một năm, bây giờ mới một tháng, cho dù muốn phá hợp đồng thì cũng không thể không nói câu nào được, chuyện này chắc chắn là có vấn đề.

Cô lạnh giọng: “Chủ nhà? Ai... bảo anh ta cút ra đây cho tôi.”

Ngay lập tức một âm thanh vang lên từ phía sau cô: “Là ông đây.”

Yến Thanh Ti hùng hổ xoay người lại, thì thấy gương mặt như đang đòi nợ của Nhạc Thính Phong, mẹ nó lại là người quen!!!

Đám công nhân phía sau nói: “Cô à, đây là chủ nhà, chúng tôi chỉ nhận tiền của anh ta mà làm việc thôi.”

Yến Thanh Ti lạnh mặt nhìn Nhạc Thính Phong: “Cút khỏi đây, không tôi báo cảnh sát.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 160: Đồ Đạc Là Của Tôi, Em Cũng Là Của Tôi

Nhạc Thính Phong mặt lạnh như băng, khóe mắt khẽ liếc nhìn cô một cái, bước qua cô đi vào trong phòng, nói với những người công nhân: "Làm tiếp đi, trước trưa mai mà chưa xong, tôi sẽ trừ một nửa tiền lương."

Đám công nhân vừa nghe thấy thế, không dám dây dưa nữa vội vội vàng vàng làm tiếp công việc đang dang dở.

Yến Thanh Ti tức đến nỗi mặt mũi sắp méo xệch, nghiến răng nghiến lợi nói:

"Nhạc Thính Phong, anh lập tức mang người của anh cút đi cho tôi."

Nhạc Thính Phong cười giễu một tiếng, anh cao hơn Yến Thanh Ti, lạnh lùng nhìn xuống cô với ánh mắt miệt thị, dường như đang muốn nói: "Tôi không cút đấy, xem em có thể làm gì được tôi nào."

Bề ngoài thì đường đường chính chính, lạnh lùng cao ngạo. Nhưng Yến Thanh Ti biết thừa, trong bụng anh ta chẳng có cái thứ gì tốt đẹp.

Yến Thanh Ti lập tức móc điện thoại ra gọi cho ban quản lý khu chung cư: "A lô, ban quản lý đúng đúng không ạ, căn hộ của tôi có trộm, các anh mau lên đây."

Người của ban quản lý và bảo vệ của khu chung cư lập tức có mặt, nhưng vừa nhìn thấy Nhạc Thính Phong, tất cả đều cúi đầu chào.

"Bọn họ tự tiện xông vào nhà tôi, các anh lập tức đuổi bọn họ đi và bồi thường tất cả tổn thất cho tôi."

Ban quản lý cực kỳ khó xử: "Cô Yến, vị này chính là chủ sở hữu, căn hộ này hiện tại đã... thuộc về Nhạc tiên sinh."

Chủ sở hữu?

Yến Thanh Ti quay phắt lại nhìn Nhạc Thính Phong.

Nhạc Thính Phong nhếch môi, khuôn mặt đẹp trai cùng với nụ cười rất muốn ăn đòn: "Giờ tôi nhắc em một câu, em nên gọi tôi một tiếng --- chủ nhà!"

Nói rồi quay sang bảo với đám công nhân: "Hoàn thành trước thời hạn, tiền lương tăng gấp đôi."

Anh đang dùng hành động nói cho Yến Thanh Ti biết: Nhà này là nhà của tôi, tôi muốn sửa kiểu gì thì sửa chứ, liên quan gì đến em.

Giờ thì Yến Thanh Ti đã hiểu, tên khốn Nhạc Thính Phong này qua mặt cô và chị Mạch, trực tiếp giao dịch với chủ nhà cũ, mà chủ cũ của căn hộ này thì không hề thông báo với bọn họ một câu, cứ thế mà bán đứt căn nhà, trong chuyện này nếu Nhạc Thính Phong không giở bất cứ trò quỷ gì ra thì Yến Thanh Ti cô có thể nhảy thẳng từ trên tầng 16 này xuống luôn.

Cô biết ngay mà, tự dưng im ắng mấy hôm liền nhất định là đang tìm cách chơi xấu cô.

Yến Thanh Ti gật đầu: "Được, anh có tiền, có bản lĩnh, đồ đạc của tôi đâu."

Cô quay phim liên tục mấy ngày liền, mệt dừ cả người, giờ chỉ muốn tìm một chỗ nào đấy nghỉ ngơi, uống miếng nước rồi ngủ một giấc.

Nhạc Thính Phong hất cằm: "Căn phòng này giờ đã là của tôi, nên đồ đạc trong này đương nhiên cũng là của tôi"

Yến Thanh Ti lại một lần nữa thấy được chứng kiến bản lĩnh xỏ lá của Nhạc Thính Phong, lúc này cô chỉ muốn cởi luôn giày ra mà đập mấy phát vào mặt anh ta.

Yến Thanh Ti cười rộ lên, để lộ hàm răng trắng bóng: "Được, của anh, đều là của anh tất, mẹ nhà anh chứ, sao anh không bảo tôi cũng là của anh luôn đi!"

Câu cuối cùng Yến Thanh Ti như đang hét vào mặt Nhạc Thính Phong.

Nào ngờ Nhạc Thính Phong lại rất đường hoàng thừa nhận: "Đúng thế, em đương nhiên cũng là của tôi."

Ban quản lý và bảo vệ đều cảm thấy bầu không khí có chút khác lạ, len lén liếc mắt nhìn nhau rồi dắt tay nhau rời đi, cái phòng này muốn phá muốn đập cũng không phải là chuyện của họ.

Yến Thanh Ti tức đến mức quặn hết cả dạ dày: "Ha ha, độ bỉ ổi của anh đúng là chẳng có ai theo kịp?"

Nhạc Thính Phong nhướng mày: “Đâu có, là do em dạy dỗ tốt đấy chứ.”

“Nhạc Thính Phong, cmn anh cứ đợi đấy cho tôi.”

Yến Thanh Ti khinh thường cười một tiếng, xách hành lý lên nhấc chân rời đi.

Hôm nay, cô thật sự không còn hơi sức đâu mà đôi co với Nhạc Thính Phong, cô rất mệt. Đợi đến lúc cô hồi phục lại, xem cô làm thế nào để chỉnh chết cái gã này, cũng giỏi thật dám chạy đến chiếm ổ của cô mới sợ chứ.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 161: Mẹ Nó Ai Là Người Phụ Nữ Của Anh?

Còn chưa đi thang máy, Cận Tuyết Sơ bịt kín từ đầu đến chân bước ra từ thang máy, thấy Yến Thanh Ti liền mở miệng: “Khéo thế, đúng đang muốn tìm cô bàn về việc quảng bá...”

Yến Thanh Ti ngắt lời anh ta: “Giờ tôi mệt lắm rồi, không muốn nói chuyện gì hết, anh mau mau mở cửa đi, tôi mượn nhà anh ngủ một lát.”

Yến Thanh Ti mệt đến nỗi chẳng muốn nhấc chân đi đâu hết, tiếng máy khoan ầm ầm, khiến cho đầu cô đang ong ong như búa bổ. Cô sợ nhìn mặt Nhạc Thính Phong thêm một giây nữa thôi là cô cầm cả cái va li đập thẳng vào mặt anh ta luôn. Cái gã khốn nạn này, không chỉnh chết anh ta, ông trời cũng không đồng ý.

Cận Tuyết Sơ ngây ra, trong lòng trào dâng một niềm vui sướng, Yến Thanh Ti vậy là muốn cùng anh...

Vừa vui mừng được một giây, đột nhiên có một giọng nói lạnh buốt kéo Cận Tuyết Sơ ra khỏi cái mớ suy nghĩ đen tối của anh ta: “CMN, tôi còn ở đây mà em dám chui vào nhà của gã đàn ông khác, em có coi tôi thành người chết à?”

Cận Tuyết Sơ khiếp sợ nhìn Nhạc Thính Phong từ đằng sau bước tới, nếu dùng từ ngữ trong tiểu thuyết võ hiệp để miêu tả thì Nhạc Thính Phong bây giờ toàn thân đầy sát khí, trông rất đáng sợ.

Lúc công ty bị thu mua, Cận Tuyết Sơ đã từng gặp Nhạc Thính Phong, nhưng với thân phận của anh ta mà xuất hiện tại một nơi như này, đúng là dọa anh hết hồn

Nhưng, cái khiến anh ta khiếp sợ nhất lại là Nhạc Chính Phong và Yến Thanh Ti hai người họ... quen nhau!

Yến Thanh Ti nghiêng người nhìn Nhạc Thính Phong châm chọc: “Anh mà là người à?’

Nhạc Thính Phong cười: “Không phải, tôi là con chó đã cắn em.”

Yến Thanh Ti còn chưa kịp mở miệng mắng anh ta, Nhạc Thính Phong đã

nói tiếp: “Đã không phải là người, thì sao có thể có lý trí giống như con người được.”

Nói rồi, kéo Yến Thanh Ti ôm vào lòng, khuỷu tay kẹp chặt lấy Yến Thanh Ti lôi cô ra nhấn thang máy.

Mắng thì cũng mắng rồi, không làm tí gì gọi là mất lý trí thì sao xứng được với cái bản mặt vô lại này của anh chứ.

Yến Thanh Ti vừa nghe đã tức đến nỗi sắp nổ phổi, quát lên: “Anh bỏ tôi ra, có bản lĩnh thì bỏ tôi ra, tôi cho anh một giọt thuốc độc, độc chết mẹ anh bây giờ.”

Thang máy đang đi lên, Nhạc Thính Phong ôm chặt lấy Yến Thanh Ti không cho cô nhúc nhích, siết cằm cô: “Tin chứ, tôi còn tin sau khi tôi chết em còn lột da tôi nữa kìa.”

Cận Tuyết Sơ lúc này mới phục hồi tinh thần, tháo khẩu trang ra, tiến tới gần bọn họ: “Nhạc Tổng, ép buộc người khác như thế hình như không được hay lắm đâu.”

Nhạc Thính Phong liếc Cận Tuyết Sơ một cái, nhìn bằng một con mắt khinh thường, như đập nát cái vẻ cao ngạo tự phụ mà anh ta vẫn hay thể hiện trước mặt người khác.

Nhạc Thính Phong nói: “Chuyện giữa tôi và người phụ nữ của tôi, anh đừng có xen vào.”

Yến Thanh Ti suýt nữa thì ngất, cô hét lên: “Cmn, ai là người phụ nữ của anh?”

“Bốp”, Nhạc Thính Phong đánh một phát vào mông Yến Thanh Ti, lạnh giọng: “Em im miệng cho tôi, sảy thai rồi mà còn nói là không phải?”

Yến Thanh Ti suýt thì phum ra một búng máu, sảy sảy cái thằng cha nhà anh ấy mà sảy.

Lần này thì cô đã biết thế nào là tự vác đá đập vào chân mình, lúc đầu chỉ muốn khiến cho Nhạc Thính Phong phải ghê tởm, giờ lại thành ra cô bị chính mình làm cho buồn nôn. Nhưng mà cô càng không ngờ được Nhạc Thính Phong lại nói chuyện này ra, thể diện của anh ta đâu rồi, đâu mất rồi?

Cận Tuyết Sơ kinh ngạc nhìn Yến Thanh Ti, thấy cô hổn hển tức giận, nghĩ cô đang thẹn quá hóa giận.

Một người như Nhạc Thính Phong tuyệt đối sẽ không nói những chuyện riêng tư này ra, anh ta mà đã nói, vậy thì chắc... là thật.

Quan hệ giữa Yến Thanh Ti và Nhạc Thính Phong là... loại quan hệ đó sao?

Trong lòng Cận Tuyết Sơ đột nhiên có một cảm giác... không biết nên diễn đạt thế nào.

--- O ---

Chương 162: 'Ngủ' Với Em Cho Đến Khi Nào Chán Thì Dậy

Dường như... có cái gì đó chưa kịp bắt đầu đã kết thúc rồi.

Yến Thanh Ti nghiến răng kèn kẹt: "Nhạc Thính Phong anh đã là đàn ông thì đừng có đàn bà như thế?"

Nhạc Thính Phong lườm cô một cái, mặt mũi âm trầm: "Nói đúng lắm, tôi đưa em về để làm việc của đàn ông đây."

Yến Thanh Ti: "Cút..."

Cửa thang máy mở ra, Nhạc Thính Phong kéo cô vào trong: "Tôi đưa em đi cút* với tôi đây..."

*Cút = lăn giường.

Cận Tuyết Sơ gọi với theo: "Thanh Ti..."

Yến Thanh Ti nói với anh ta: "Đợi khi nào tôi về rồi nói."

Nhạc Thính Phong đứng trong thang máy lạnh mặt nhìn Cận Tuyết Sơ: "Đây là lần đầu tiên, đừng để có lần thứ hai, vụ scandal này cũng dẹp luôn cho tôi."

Cửa thang máy khép lại, hai người biến mất trước mắt Cận Tuyết Sơ.

Cận Tuyết Sơ đột nhiên hiểu ra tại sao MV của anh không thể quay tiếp cũng như tại sao công ty lại bị Nhạc thị thu mua.

Trước đây thì anh có nghĩ thế nào cũng không ra, hóa ra tất cả là vì... Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti là người phụ nữ của Nhạc Thính Phong.

Cận Tuyết Sơ tự cười nhạo bản thân, trách không được lúc đó tổng giám đốc của Kim Vũ nhìn anh muốn nói lại thôi, Yến Thanh Ti đúng là không hề đơn giản.

Anh cứ nghĩ cô ta chỉ là một diễn viên nhỏ, không ngờ hậu đài* của người ta lại cứng đến thế.

*Hậu đài: có người chống đỡ.

Cận Tuyết Sơ nhớ lại thái độ của Yến Thanh Ti đối với Nhạc Thính Phong lúc nãy, đột nhiên cười lên: "Anh thích, tôi cũng thích, mà tôi cũng chẳng phải là kẻ dễ dàng chịu thua, để xem ai trong chúng ta có được cô ấy."

Chuyện công ty bị thu mua, Cận Tuyết Sơ có hận Nhạc Thính Phong không?

Cũng không đến nỗi hận, nhưng ghét là điều đương nhiên, cái album anh ta tỉ mỉ chuẩn bị hai năm trời, chỉ vì một câu nói của Nhạc Thính Phong mà bị hoãn đến tận bây giờ.

Nếu cô gái mà Nhạc Thính Phong trở thành người của anh, thì như thế có được coi là đã báo được thù không?

Huống hồ, anh cũng đã rung động với Yến Thanh Ti, dù không có Nhạc Thính Phong, anh vẫn sẽ theo đuổi cô, nhưng sự xuất hiện của Nhạc Thính Phong càng khiến chuyện này thêm chắc chắn.

Cận Tuyết Sơ đi về phía căn hộ của mình, lúc đi ngang qua cửa nhà Yến Thanh Ti thấy công nhân bên trong đang làm việc.

"Xin lỗi, các anh nhỏ tiếng một chút?"

"Cái này, thôi được, chúng tôi sẽ cố gắng."

...

Bị lôi lên xe, Yến Thanh Ti mới thôi không vùng vẫy nữa, lạnh lùng nhìn anh: "Nhạc Thính Phong, anh lên cơn đấy à?"

Nhạc Thính Phong không đổi sắc mặt: "Tốt nhất em nên câm miệng lại, hiện tại tôi không muốn nói chuyện với em."

Yến Thanh Ti cười gằn: "Không muốn nói chuyện với tôi, thế cái gã nào chui vào nhà tôi khoan khoan đục đục hả?"

"Nhà em?"

Yến Thanh Ti nghiến răng, đúng, hiện giờ đó là nhà của Nhạc Thính Phong, ai bảo anh ta là thổ hào chứ, người ta có tiền, chỉ cần thích là có thể dùng tiền đập chết người.

Nhạc Thính Phong liếc Yến Thanh Ti một cái: "Nhưng nếu em nói đó là nhà của chúng ta thì tôi cũng không phản đối."

Yến Thanh Ti cắn răng kèn kẹt: "Tôi phải cám ơn anh đấy."

"Anh tốn công tốn sức thế sao không đi mua biệt thự đi, chạy đến đây mua một căn chung cư tồi tàn một phòng ngủ một phòng khách làm gì, rốt cuộc đang âm mưu cái gì? Nhiều tiền quá không có chỗ tiêu à?"

Nhạc Thính Phong cười mà như không: "Làm gì à? Cái này đơn giản lắm, em không biết thật à?"

Yến Thanh Ti cười lạnh: "Đừng khiến tôi nghĩ anh thành kẻ hèn hạ."

Nhạc Thính Phong rẽ ở ngã rẽ trước mặt: "Cũng đâu có hèn hạ gì, mục tiêu chỉ hơi vĩ đại tí thôi!"

Yến Thanh Ti hiếu kỳ: "Mục tiêu gì?"

Nhạc Thính Phong dừng xe nhìn cô đầy nghiêm túc: "Mỗi ngày 'ngủ' với em, ngủ đến khi nào chán thì dậy!"

--

Nhạc thổ hào: Bản thân là một gã thổ hào có mục tiêu theo đuổi, mục tiêu vĩ đại như thế đấy!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 163: Hai Vợ Chồng Tôi Đang Ân Ái Ngọt Ngào Với Nhau!

Một phút sau, trong xe vang lên tiếng rên đau đớn, một chiếc giày của Yến Thanh Ti phi thẳng từ cửa sổ xe ra ngoài.

Tâm trạng của Yến Thanh Ti: mẹ nó sao cô lại ngứa mồm đi hỏi anh ta cơ chứ? Cái tên này có bao giờ phun được ngà voi đâu cơ chứ.

Ngủ với cô, ngủ đến khi nào chán thì dậy?

Ha ha... cô lại muốn mỗi ngày đánh anh ta đánh đến khi nào anh tự tỉnh dậy ấy chứ.

Nhạc Thính Phong vuốt vuốt lại đầu tóc, mới nãy chiếc giày đó sượt qua đầu anh bay ra ngoài, Nhạc Thính Phong soi gương chiếu hậu, chỉnh trang lại kiểu tóc của bản thân, ghét bỏ nhìn Yến Thanh Ti: "Em mấy ngày không rửa chân rồi mà thối thế hả."

Yến Thanh Ti gác một chân không lên tay lái, căm ghét nói: "Tôi mà biết hôm nay phải cởi giày đập anh thì bà đây đã không rửa chân một tuần rồi."

Nhạc Thính Phong nhìn nhìn chân của Yến Thanh Ti lại liếc sang chiếc giày đang nằm ngoài cửa sổ.

"Tôi cũng muốn khiêm tốn, che giấu mục tiêu vĩ đại của tôi, nhưng là do em hỏi tôi mà, tôi cũng chỉ nói thật mà thôi, trách tôi? Tuy rằng cái mục tiêu này không dễ gì thực hiện, nhưng mơ mộng thì lúc nào cũng phải có, em không cấm được tôi đâu!"

Yến Thanh Ti trợn trắng mắt: "Được, anh bỉ ổi, anh có lý, nhặt trả tôi chiếc giày."

Trước đây Yến Thanh Ti còn cảm thấy cô còn có thể nói ra những câu khiến Nhạc Thính Phong đỏ mặt tía tai, giờ thì đúng là khó hơn lên trời.

Không phải là công lực của cô yếu đi mà là da mặt của cái gã Nhạc Thính Phong này ngày càng dày.

Nhạc Thính Phong cầm lấy cổ chân của Yến Thanh Ti bỏ xuống: "Em coi tôi

là thằng ngu à, nhặt giày cho em để em cầm lấy đánh tôi tiếp à?'

Yến Thanh Ti đá cho anh ta một phát: "Anh tưởng không có giày là tôi không đánh được anh chắc."

Nhạc Thính Phong tóm lấy chân của Yến Thanh Ti, tiện tay vuốt ve mấy cái: "Nóng nảy thế, giữ lại chút sức lực tí nữa về nhà còn dùng đến, em chẳng bảo tôi nên làm chuyện của đàn ông còn gi? Tôi đã chuẩn bị xong rồi."

Yến Thanh Ti muốn chửi cả nhà anh ta lên: "Anh..."

Bỗng đằng sau vang lên những tiếng còi xe thúc giục, xe của Nhạc Thính Phong lúc này đang dừng lại giữa đường.

Chủ nhân của chiếc xe đằng sau thò đầu ra ngoài cửa xe: "Này, mấy người có đi hay không đây? Hai vợ chồng muốn đánh muốn cãi gì thì về nhà, đừng có chặn đường của người khác chứ."

Mặt Yến Thanh Ti lập tức đen như đít nồi, ai là vợ chồng với cái gã chết tiệt này.

Nhạc Thính Phong cũng thò ra ngoài cửa xe, hét lên với người đằng sau: "Ai bảo hai vợ chồng chúng tôi đang gây gổ, chúng tôi đang ân ái ngọt ngào với nhau, anh có hiểu không?"

Yến Thanh Ti đạp cho Nhạc Thính Phong phát nữa.

Nhạc Thính Phong vui vẻ khởi động xe, "Tôi đang lái xe đấy, em mà động chân động tay gì với tôi, nhỡ đâu tôi nhất thời không bình tĩnh được, lái xe đâm vào xe đằng trước thì làm sao bây giờ?"

Yến Thanh Ti thu chân về: "Làm sao ấy hả? Kéo anh đi chết cùng chứ làm sao."

Giờ phút này Yến Thanh Ti chỉ muốn kéo Nhạc Thính Phong đi chết cùng, cô sắp bị anh ta làm cho tức chết rồi.

Cô giờ đang rất ảo não, người đàn ông lạnh lùng cao ngạo lúc trước đã đi đâu mất rồi hay hồi trước cô bị mù mới coi trọng anh ta.

Nhạc Thính Phong đột nhiên giơ tay ra vuốt ve gương mặt của cô, cười một cách vô lại: "Ô, tôi không ngờ em lại yêu tôi sâu đậm đến thế cơ đấy, chết

cũng muốn dắt tay nhau xuống Hoàng Tuyền.”

Yến Thanh Ti: “...”

Cô muốn bóp chết anh ta!

Yến Thanh Ti nhắm mắt, giờ mà nói thêm câu nào với anh ta chắc cô tức chết quá.

Nhạc Thính Phong liếc Yến Thanh Ti, thấy cô tức đến mức không muốn mở mồm nói chuyện nữa, khóe môi cong cong lên.

Ban đầu là anh quá ngây thơ mới để cô bắt nạt, giờ thì, hừ...

Yến Thanh Ti, ông đây còn rất nhiều thời gian để lãng phí với em.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 164: Con Trai Của Bác Lôi Tôi Vào Trong Xe Làm Chuyện Đồi Bại

Nhạc Thính Phong đưa Yến Thanh Ti đến căn nhà riêng của anh, căn mà lần trước cô đã từng đến, Yến Thanh Ti cương quyết không để Nhạc Thính Phong bế vào, chân thấp chân cao bước vào thang máy trong tiếng cười nhạo của anh ta.

Yến Thanh Ti không lo Nhạc Thính Phong sẽ làm gì với cô, bởi vì, cô có hàng ngìn cách để khiến anh ta không đạt được mục đích.

Ra khỏi thang máy, Nhạc Thính Phong nhập mật mã, mở cửa.

Vừa bước vào nhà Yến Thanh Ti đã ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt, cô đói đến mức bụng sôi sùng sục, vừa ngửi thấy mùi này cô đã chảy nước miếng ra rồi.

Nhạc Thính Phong cũng ngửi thấy, anh cau mày bước vào trong hét một tiếng: “Mẹ!”

Căn nhà này ngoại trừ anh ra thì chỉ còn có mẹ anh là hay đến.

Nhưng mà... tại sao mỗi lần anh đưa Yến Thanh Ti đến đây là mẹ anh cũng sẽ đến, có nhất thiết phải trùng hợp đến vậy không?

Nhạc Thính Phong ỉu xìu, mẹ anh ở đây, anh có muốn là chuyện ấy thì cũng chẳng làm được?

Quả nhiên, Nhạc phu nhân mặc tạp dề từ trong bếp đi ra: “Con trai, con về rồi đấy à, mấy ngày liền con không về nhà, mẹ đến... đến...”

Nhạc phu nhân vẫn chưa nói hết thì nhìn thấy Yến Thanh Ti đứng đằng sau lưng Nhạc Thính Phong, bà giật bắn, có chút hoảng hốt.

Yến Thanh Ti nhìn thấy Nhạc phu nhân cũng ngẩn ra, hai người từng gặp nhau hai lần, đây là lần thứ ba, lần nào gặp cũng chẳng vui vẻ gì.

Đặc biệt là lần trước, người ta vừa mới ‘Phá thai’ xong!

Dẫn đến Lần này gặp lại Yến Thanh Ti, Nhạc phu nhân luôn có cảm giác áy

náy, dẫu sao thì con trai bà cũng sai trước.

Yến Thanh Ti giơ tay chào Nhạc phu nhân: "Thật trùng hợp nha bác gái, lại gặp nhau rồi."

Nhìn thấy Nhạc phu nhân, trong cái đầu nhỏ của Yến Thanh Ti lại nẩy ra vài ý tưởng xấu xa.

Nhạc phu nhân hắng giọng: "Khụ... Ừm, mẹ cũng sắp nấu xong rồi..."

Nói xong lại quay vào trong bếp.

Yến Thanh Ti cong môi: "Chậc, anh nói xem có phải tôi với mẹ anh rất có duyên không? Nói không chừng, mục tiêu trở thành mẹ kế của anh cũng không khó nhỉ."

Nhạc Thính Phong liếc nhìn cái bụng của Yến Thanh Ti: "Ha ha, phải, có duyên lắm."

...

Một lúc sau, Nhạc phu nhân lại đi ra, cũng điều chỉnh lại tâm tình, trở về làm một quý phu nhân, tuy rằng bà có hơi chột dạ, nhưng tuyệt đối không được để tiểu yêu tinh nhìn thấy, nếu không cô ta lại càng ra sức vắt óc tìm cách bước chân vào nhà bà. Nhạc phu nhân nhìn thấy Yến Thanh Ti một chân đi giày một chân không liền hỏi: "Giày của cô đâu?"

Yến Thanh Ti hất cằm: "Hỏi con trai bác ấy."

Nhạc phu nhân quay sang hỏi Nhạc Thính Phong: "Lại làm cái trò gì thế?"

Nhạc Thính Phong buồn bực ngồi uống nước, chẳng ừ chẳng hứ gì cả, Yến Thanh Ti thở dài một hơi, ai oán nói: "Haizz... Con trai bác bốc hỏa, khăng khăng đòi chơi xe chấn với tôi, cản cũng không cản được, thế nên mới... đánh rơi mất giày."

"Khục..." Nhạc Thính Phong vừa uống được ngụm nước đã phun hết ra ngoài.

Anh sặc nước ho không ngừng, khiếp sợ quay sang nhìn Yến Thanh Ti.

Giờ thì anh cũng biết tâm trạng của mẹ anh mỗi lần đối mặt với Yến Thanh

Ti là như thế nào, người phụ nữ này, cô ta đã mở miệng câu nào câu nấy đều khiến cho người ta shock nặng.

Nhạc phu nhân khó khăn lắm mới trở về trạng thái của một quý phu nhân chớp mắt một cái lại sụp đổ, miệng há hốc, không dám tin nhìn Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti một chân đi đất, quần áo xộc xệch, đầu óc lộn xộn, không giống cảnh vừa làm loạn xong thì là gì, nháy mắt mặt bà đã đỏ bừng.

Bà cắn chặt răng, quay sang quát cho Nhạc Thính Phong một trận: “Mày lại làm cái trò gì đấy hả? Cô... cô ta vừa mới phá thai đó, mới có một tháng thôi mà?”

Nhạc Thính Phong bị oan: “Mẹ, con...”

--

Nhạc thổ hào: ba mươi năm chuyên làm đầu sỏ, giờ lại bị ăn quả đắng! Nhìn lại thế giới một lần nữa, cái thế giới này tràn ngập ác ý.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 165: Con Trai, Con Không Thể Cầm Thú Như Thế Được

Nhạc phu nhân liếc Yến Thanh Ti thêm cái nữa lại quay sang quát Nhạc Thính Phong: “Con cái gì mà con, im mồm ngay cho mẹ, đi vào đây với mẹ.”

Nhạc phu nhân lôi xềnh xệch cậu con trai vào trong phòng ngủ, đóng rầm một cái.

Yến Thanh Ti nhướng mày, để hai mẹ con bọn họ tự tâm sự với nhau vậy.

Trong phòng ngủ, Nhạc phu nhân hận sắt không thể thành thép nhìn Nhạc Thính Phong: “Mẹ từ trước đến nay vẫn biết mày không phải đứa tử tế gì, nhưng mày dù sao cũng là con trai mẹ, bình thường mẹ không nói gì, nhưng mày không thể cầm thú như thế được.”

Nhạc Thính Phong bóp trán, cầm thú?

Ở trong lòng mẹ, anh đã nâng cấp thành cầm thú rồi cơ đấy. Yến Thanh Ti đã từng chút từng chút một phá hủy hình tượng của anh.

Nhạc Thính Phong thanh minh: “Mẹ, con... nếu như con nói, con không làm chuyện đó, mẹ có tin không?’

Nhạc phu nhân đánh giá anh từ trên xuống dưới: “Mẹ tin... tin được mới là lạ.”

Nhạc Thính Phong cạn lời.

Anh cực kỳ buồn bực, tại sao Yến Thanh Ti nói thì mẹ tin còn anh nói thì lại không?

Rốt cuộc bình thường hình ảnh của anh trong mắt mẹ anh kém cỏi đến mức nào?

Nhạc phu nhân chỉ ra ngoài cửa nói: “Mẹ nói cho con nghe, ngoài đó là một tiểu yêu tinh, mẹ không thích, mẹ nhìn thấy là ghét, nhưng dù sao người ta cũng là con gái, con không thể tùy tiện giày xéo người ta như thế được.”

Nhạc Thính Phong cắn răng: “Mẹ...”

Nhạc phu nhân giơ tay đập cho anh một cái: “Nhanh chóng cắt đứt với cô ta đi, cô ta không được, hai đứa đều không phải thứ tốt lành gì, đứa nào cũng suốt ngày gây họa, tìm đứa con gái nào hiền lành tử tế cho mẹ.”

Nhạc Thính Phong dứt khoát không thanh minh thanh nga gì nữa, giờ có nói gì cũng vô dụng, thản nhiên nói lại: “Nếu như cô ta cứ bám lấy con, không chịu cắt đứt với con thì làm thế nào?”

Nhạc phu nhân: “Cho nhiều tiền vào, cái loại tiểu yêu tinh này cứ đưa thật nhiều tiền là đuổi được.”

Nhạc Thính Phong cười cười: “Mẹ... mẹ chẳng phải nói con không phải thứ tốt lành gì sao, con còn đi tai hại gái nhà lành làm gì, không bằng cùng với ‘bên ngoài kia’ hợp thành một đôi, dù sao bọn con cũng chẳng tốt lành gì, tự gây họa cho nhau không phải tốt hơn à?”

Nếu Yến Thanh Ti là cái loại con gái chỉ cần tiền là đuổi đi được, anh đã sớm có được cô rồi, còn phải hao tâm tốn sức chờ đợi cho đến bây giờ?

Vẻ mặt của Nhạc phu nhân thay đổi: “Mày định thế thật đấy à?”

Nhạc Thính Phong cười cợt: “Cái gì thật cơ?”

Nhạc phu nhân lại quan sát anh: “Không có gì, dù sao mẹ cũng nói rõ ràng với con rồi, dù sao mẹ cũng không thích nổi cô ta, nhưng con cũng không thể không coi người ta ra cái gì như vậy, chuyện ngày hôm nay đừng tái diễn lần thứ hai, nếu không mẹ...”

“Mẹ làm sao?”

“Tao đánh mày đấy!”

...

Hai người vừa bước ra ngoài đã nhìn thấy Yến Thanh Ti không chút khách sáo nào bê bát canh gà húp xì xụp rồi, nhìn thấy bọn họ, cô nói: “Ngại quá đi mất, tôi đói quá rồi, không nhịn được nữa.”

Nhạc phu nhân vốn dĩ định trách móc vài câu, nhưng vừa nhìn thấy Yến Thanh Ti liền chột dạ không nói được câu nào.

Hơn nữa Yến Thanh Ti húp bát canh gà ngon lành như thế, khiến cho Nhạc phu nhân đột nhiên cảm thấy, cái miệng của tiểu yêu tinh cũng biết thưởng thức đấy chứ, ít nhất biết canh gà bà làm rất ngon.

Yến Thanh Ti húp một thêm một ngụm canh, nói: “Bác gái, điện thoại của bác lúc nãy cứ kêu mãi.”

Nhạc phu nhân vội vã cầm điện thoại trên bàn lên xem cuộc gọi nhỡ, thì ra là Yến Như Kha.

Phản ứng đầu tiên của Nhạc phu nhân là không thể để con trai nhìn thấy được, không nó lại nói bà.

Nhưng lúc bà chuẩn bị nhét điện thoại vào túi thì điện thoại lại reo lên lần nữa.

Yến Thanh Ti nhếch môi, gắp một miếng thịt gà cho vào miệng: “Bác gái, bác nghe điện thoại đi, tôi thấy Yến Như Kha gọi mấy cuộc rồi, không chừng... là có chuyện gấp, bác nói xem có đúng không?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 166: Tôi Nhìn Trúng Người Đàn Ông Của Cô!

Nhạc Thính Phong vừa nghe thấy cái tên Yến Như Kha liền quay phắt sang nhìn Nhạc phu nhân, ánh mắt u ám âm trầm khiến Nhạc phu nhân nổi hết cả da gà lên.

Nhạc phu nhân ngượng ngùng, lườm Yến Thanh Ti một cái, vội vã giải thích với Nhạc Thính Phong: “Cái này, mẹ cũng có biết gì đâu, mẹ có nghe đâu, ai mà biết cô ta cứ gọi cho mẹ suốt thế, để mẹ cho cô ta vào sổ đen.”

Vài phút trước Nhạc phu nhân vẫn còn đang dạy dỗ con trai, nháy mắt đã sợ không dám nghe điện thoại.

Di động vẫn đang kêu, Yến Thanh Ti nhanh tay ngăn Nhạc phu nhân lại: “Ôi, đừng cho vào sổ đen mà, người ta gọi mấy chục cuộc liền, chắc đang có việc gấp mà, cứ nghe trước rồi nói sau.”

Yến Thanh Ti cười như không cười quay sang nhìn Nhạc Thính Phong: “Anh nói xem có đúng không, anh yêu!”

Một câu “anh yêu” nghe mềm nhũn, Nhạc phu nhân rùng mình một cái, hung ác lườm Yến Thanh Ti: tiểu yêu tinh.

Nhạc Thính Phong tự dưng muốn dung túng Yến Thanh Ti, dù biết tỏng cô nàng chẳng có ý gì tốt, anh vẫn cứ nói: “Mẹ, mẹ cứ nghe xem nào, hỏi xem cô ta muốn làm cái gì? Còn nữa, đừng có để con biết mẹ vẫn lén liên lạc với cô ta.”

Nhạc phu nhân không chịu được áp lực từ con trai, trong lòng thầm hận Yến Như Kha, trách cô ta làm cái gì mà gọi điện vào cái giờ này.

Nhạc phu nhân nghe máy: “A lô, Như Kha à, có chuyện gì thế?”

Giọng nói của Yến Như Kha trong điện thoại buồn bã: “Bác ơi, cháu xin lỗi, cháu không nên gọi điện quấy rầy bác mới phải, nhưng cháu có một việc rất gấp muốn hỏi bác, chính là về anh Thính Phong, anh ấy...”

Nhạc phu nhân vừa mới nghe đến tên của Nhạc Thính Phong liền vội vã cắt ngang: “Được rồi, cháu đừng có gọi điện cho bác nữa, bác đang ở chỗ của Thính Phong đây này, nó không thích đâu, bác cúp điện thoại đây...”

Nhạc phu nhân đang định tắt điện thoại đi, Yến Thanh Ti vẫn đứng bên cạnh nhìn chằm chằm bỗng đưa tay ra giật lấy cái điện thoại.

Nhạc phu nhân kinh ngạc: "Cô..."

Bà định giằng cái điện thoại nhưng Nhạc Thính Phong lại ngăn bà lại.

Nhạc Thính Phong muốn xem xem, Yến Thanh Ti muốn nói gì với Yến như kha.

Yến Thanh Ti mở loa ngoài của điện thoại lên, vẻ mặt đầy tính toán, nụ cười nơi khóe miệng ẩn chứa sự độc ác: "Cô thân yêu, cô vẫn khỏe đấy chứ?"

Đầu bên kia điện thoại truyền đến những tạp âm, một lát sau, giọng nói run rẩy của Yến Như Kha vang lên: "Cô là ai?"

Yến Thanh Ti vuốt vuốt mái tóc của mình: "Không phải chứ, mới có ba năm không gặp mà cô đã không nhận ra giọng của tôi rồi, xem ra tôi còn chưa khiến cô hận đến chết nhỉ?"

"Yến... Thanh... Ti..." Cho dù là qua điện thoại cũng có thể nhận ra lúc Yến Như Kha nói ra cái tên này cô ta đang cực kỳ giận dữ.

Yến Thanh Ti nhìn Nhạc phu nhân đang tức đỏ cả mặt lên cười nói: "Đúng rồi nha, không phải tôi thì còn ai vào đây nữa."

"Bác Nhạc đâu rồi?" Yến Như Kha ở đầu dây bên kia đang dùng toàn bộ sức lực để kiềm chế bản thân không quát tháo chửi mắng, bởi cô ta biết, Nhạc phu nhân và Nhạc Thính Phong đều có mặt ở đó, cô ta không thể để hình tượng tốt đẹp mà cô ta đã mất bao công sức xây dựng nên sụp đổ dễ dàng đến thế này.

Yến Thanh Ti cầm điện thoại của Nhạc phu nhân điều này khiến Yến Như Kha gần như phát điên.

Yến Thanh Ti cười xấu xa, "Vẫn gọi là Bác Nhạc à? Tôi cứ tưởng sau ba năm không gặp cô nên đổi thành gọi mẹ mới phải, kết quả là vẫn giậm chân tại chỗ à, chậc chậc, gái già 30 tuổi, đừng có mà mơ mộng hão huyền nữa."

Yến Như Kha cao giọng the thé nói: "Yến Thanh Ti mày đừng có mà quá đáng, chuyện của ba năm trước tao không so đo với mày coi như đã hết tình hết nghĩa, rốt cuộc mày muốn làm gì?"

Yến Thanh Ti nhìn về hướng Nhạc Thính Phong, “Tôi muốn nói với cô là---cô ruột thân mến của tôi, người đàn ông của cô, đã bị tôi ngắm trúng rồi!”

--

Nhạc thổ hào: Ai nha, được người ta tỏ tình! Ai bảo bạn lớn lên đẹp trai lại còn nhiều tiền, bạn cũng hết cách rồi nha!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 167: Người Đàn Ông Của Cô Ngày Nào Cũng Ngủ Cùng Tôi Đấy

Người đàn ông của cô, đã bị tôi ngắm trúng rồi!

Câu này của Yến Thanh Ti vừa kiêu ngạo lại lưu manh.

Nhạc Thính Phong và Nhạc phu nhân ngây người, nhìn trừng trừng vào Yến Thanh Ti.

Tiếng thở của Yến Như Kha dồn dập, nặng nề vang lên từ đầu dây bên kia, nghe tiếng thở đó là cũng biết cô ta tức đến mức nào.

"Yến Thanh Ti, mày có biết thẹn là gì không? Tao là cô mày, Nhạc Thính Phong là bạn trai của tao, nếu mà mày còn biết xấu hổ thì đừng có làm những chuyện đê tiện như thế, mày muốn học theo mẹ mày à? Cướp bạn trai của người khác thì khiến mày có cảm giác thành công đến thế sao?"

Không thể không nói, năng lực kiềm chế của Yến Như Kha không tồi, nếu như đổi thành Yến Minh Châu, bị nhục nhã đến như thế, đã sớm mất đi lý trí mà điên cuồng chửi rủa rồi.

Nhưng Yến Như Kha lại không như thế, cô ta dùng giọng nói đầy bi phẫn nhắn nhủ cho Nhạc phu nhân một tin tức, Yến Thanh Ti là một đứa con gái đê tiện chuyên đi dụ dỗ đàn ông của người khác, giống y hệt con mẹ của nó.

Đã đến nước này rồi Yến Như Kha cũng không muốn bỏ qua cho Yến Thanh Ti nữa.

Quả nhiên sắc mặt của Nhạc phu nhân lập tức thay đổi, càng nhìn Yến Thanh Ti càng thấy đáng ghét.

Nụ cười của Yến Thanh Ti vẫn chẳng thay đổi, vẫn xinh đẹp động lòng người, cô hất cằm lên nhìn Nhạc Thính Phong: "Cô nói đúng lắm, cướp người đàn ông của cô, thì tôi đặc biệt cảm thấy có thành tựu, nhất là khi nghĩ đến người đàn ông của cô mỗi ngày đều ngủ chung với tôi, trong lòng tôi đặc biệt vui vẻ, có bản lĩnh cô đến cướp về."

Yến Như Kha gào lên: "Yến Thanh Ti... mày một vừa hai phải thôi, mày không sợ sau này sẽ gặp báo ứng?"

Yến Thanh Ti cười ha ha: “Tôi không sợ báo ứng mà chỉ sợ báo ứng đến không đủ.”

Yến Thanh Ti nhìn thẳng vào mắt Nhạc Thính Phong, “Yến Như Kha, cô luôn mồm luôn miệng bảo Nhạc Thính Phong là bạn trai cô, cô gọi anh ta, xem anh ta có trả lời không? Chính anh ta đã tự mình nói với tôi, cô vừa già vừa xấu, gái già còn thích đỏm dáng, anh ta nhìn thấy cô là thất buồn nôn.”

Yến Thanh Ti đột ngột chuyển tông, nũng nịu nói: “Em nói có đúng không hả, anh yêu?”

Nhạc Thính Phong cố nén cười, cái mồm của Yến Thanh Ti đúng là lợi hại, chẳng cần phải soạn lời trước.

Nhưng, đúng là anh nhìn thấy Yến Như Kha là thấy buồn nôn.

Anh hắng giọng, phối hợp với Yến Thanh Ti: “Đúng thế.”

Yến Thanh Ti nhìn anh với ánh mắt như đang nói coi như anh biết điều.

“Cô à, nghe thấy chưa? Tôi khuyên cô đừng cố chấp nữa, cứ để tôi và Nhạc Thính Phong đến với nhau đi, cô chuẩn tiền mừng là được, từ chồng biến thành cháu rể, dù gì vẫn là người một nhà mà.

Yến Như Kha nghiến răng nghiến lợi: “Tao không tin, Yến Thanh Ti mày đủ rồi đấy.”

Yến Thanh Ti nhún nhún vai: “Tin hay không thì tùy, dù sao người đàn ông của cô đã không còn là của cô nữa rồi, cũng hết cách, ai bảo tôi gặp người người thích cơ, bằng không làm sao tôi có thể vào cái nhà này được, ngay cả bác gái cũng thích tôi lắm đấy nhé, vừa nãy còn nấu canh cho tôi uống nữa kìa, tôi bảo cô này, cô đã đến cái tuổi này rồi thì tỉnh táo lại đi, cô lấy cái gì để tranh với tôi đây?”

Nhạc phu nhân vừa định mở mồm ra nói chuyện đã bị Nhạc Thính Phong cản lại: “Mẹ, ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đã.”

Nhạc phu nhân tức đến đau ngực, con yêu tinh thật đúng là không biết xấu hổ, lại quay sang nhìn con trai mình, vui vẻ đến thế cơ à?

Nhạc phu nhân chỉ vào anh mà mắng: “Con với cô ta, hai đứa... cấu kết với nhau làm chuyện xấu!”

Yến Như Kha: “Yến Thanh Ti, tao cảnh cáo mày, mày đừng có mà quá đáng quá, nếu không tao sẽ không tha cho mày đâu.”

Yến Thanh Ti nhướng mày: “Câu này tôi xin tặng lại cho cô, tôi đã quay về rồi, người đàn ông của cô không còn là của cô nữa đâu.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 168: Tôi Không Những Xinh Đẹp Lại Còn Biết Dụ Dỗ Đàn Ông

Nét cười trên mặt Yến Thanh Ti từ từ tan biến: "Cô à, ráng mà sống cho tốt những ngày tháng tốt đẹp, nó không còn nhiều đâu, món nợ của chúng ta, cũng nên đến lúc thanh toán cho sạch sẽ."

Yến Thanh Ti quay về, những ngày tháng tốt lành của nhà họ Yến cũng đến hồi kết thúc.

Nhà họ Yến nợ mẹ con cô bao nhiêu năm thế cũng đã đến lúc phải trả lại rồi.

Không đợi Yến Như Kha nói tiếp, Yến Thanh Ti dập máy, tiện đó cũng cho luôn Yến Như Kha vào danh sách đen, rồi mới trả lại điện thoại cho Nhạc phu nhân: "Bác gái cầm chắc nhé!"

Nhạc phu nhân hất tay Yến Thanh Ti ra, nổi giận đùng đùng lườm cô: "Hóa ra cô chính là Yến Thanh Ti mà Như Kha đã nói."

Yến Thanh Ti vừa nghe là biết Yến Như Kha đã sớm nói xấu cô với Nhạc phu nhân, một đứa con gái xấu xa tồi tệ nhưng cũng không sao, cô cũng chẳng muốn làm dâu nhà họ Nhạc.

Yến Thanh Ti gật đầu: "Đúng đấy, tôi chính là đứa con gái của bồ nhí mà cô ta đã nói đấy, là cái đứa từ nhỏ đã phóng đãng thành tính, chuyên môn đi dụ dỗ đàn ông, sao nào? Giờ được gặp mặt bác thấy có đúng không?"

Nhạc phu nhân kinh ngạc nhìn Yến Thanh Ti, không ngờ đến con bé này ngay cả mắng mình cũng không hề nương tay.

Nhạc phu nhân chỉ vào Yến Thanh Ti: "Cô, cô... đúng là không biết xấu hổ."

Yến Thanh Ti lắc đầu: "Chậc chậc... ai cũng bảo tôi không biết xấu hổ, bác không phải là người đầu tiên cũng chẳng phải là người cuối cùng."

Nhạc phu nhân hừ một tiếng: "Con trai tôi sẽ không thích cô đâu, tốt nhất cô nên ngoan ngoãn rời đi, đừng có mà quấn lấy con trai tôi nữa."

Yến Thanh Ti nhìn Nhạc Thính Phong một cái: "Ha Ha, bác cho rằng con trai của bác ai gặp cũng yêu thật đấy à? Nếu không phải con trai bác vừa

khóc vừa gào, suốt ngày bám dính lấy tôi, tôi còn lâu mới thèm dây dưa với con của bà?"

Nhạc Thính Phong vuốt vuốt mũi, hắng giọng.

Không biết tại làm sao, anh ta luôn cảm thấy khi mẹ anh nói chuyện với Yến Thanh Ti, anh không cách nào chen vào được.

Nhạc phu nhân đập bàn một cái: "Cô... con trai tôi có chỗ nào mà không tốt, vừa giàu vừa đẹp trai."

Tốt hay xấu gì thì nó là con mình, Nhạc phu nhân có ghét bỏ đến mấy cũng không thể để người khác nói xấu con mình được.

Yến Thanh Ti khinh thường bĩu môi: "Bên cạnh tôi đàn ông vừa giàu có vừa đẹp trai nhiều lắm, cũng không phải chỉ có một mình anh ta, bà đây không những xinh đẹp, thủ đoạn dụ dỗ đàn ông lại là số một, lên giường với ai mà chả được?"

Nhạc Thính Phong cười lạnh: "Yến Thanh Ti, em nói lại một lần nữa thử xem nào?"

Yến Thanh Ti liếc anh: "Chẳng lẽ tôi nói sai à?"

Nói xong liền ngáp lên ngáp xuống: 'Tôi muốn đi ngủ, đừng làm phiền tôi."

Yến Thanh Ti đi thẳng vào phòng ngủ của Nhạc Thính Phong, Nhạc phu nhân đứng đằng sau cô nói: "Chỉ cần tôi còn sống một ngày, tuyệt đối sẽ không để cô bước chân vào nhà họ Nhạc."

Yến Thanh Ti lắc đầu, quay người lại nói với Nhạc phu nhân: "Chậc chậc, nói bác già rồi chẳng oan tí nào, vào nhà họ Nhạc thì có tác dụng gì, bác cũng biết, tôi thích dụ dỗ đàn ông, chỉ cần con trai bác vẫn nằm trong bàn tay tôi, nhà cửa, xe cộ, tiền tài tôi muốn gì mà chẳng được? Danh phận ấy à, có hay không có thì quan trọng gì?"

Yến Thanh Ti chớp mắt đá lông nheo với Nhạc Thính Phong ngay trước mặt Nhạc phu nhân rồi sập cửa cái rầm.

Nhạc phu nhân tức muốn nổ phổi: "Con nghe đi, nghe xem, cái loại hồ li tinh như cô ta... con còn không mau cắt đứt đi, dù gì cô ta cũng là cháu gái của Như Kha, con... con... con bảo mẹ phải nói gì với con nữa bây giờ?"

Nhạc Thính Phong bóp trán: “Mẹ, con có chút việc, mẹ đừng hỏi nữa.”

“Con nói mẹ nghe, con có cắt đứt với cô ta không thì bảo?’

“Không đời nào.” Nhạc Thính Phong đáp lại rất dứt khoát, không có một giây do dự.

--

Nhạc thổ hào: Được tỏ tình xong tâm trạng thật tốt đẹp, thế giới thật tốt đẹp, quả nhiên chỉ có đàn ông đẹp trai mới có thể dụ dỗ được tiểu yêu tinh.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 169: Tiểu Yêu Tinh Đó Chính Là Người Phụ Nữ Của Con Trai Mẹ Đấy

Sắc mặt Nhạc phu nhân tái mét, ôm ngực rên lên: "Ôi trời ơi, tôi... ngực tôi đau quá, không thở nổi nữa rồi..."

Nhạc Thính Phong thờ ơ: "Mẹ, trước mặt con thì đừng có giả vờ nữa."

Nhạc phu nhân: "Cái thằng nhóc chết tiệt này, có ai nói mẹ mình như con không?"

Nhạc Thính Phong liếc nhìn cánh cửa phòng ngủ nói: "Mẹ, mẹ mau về đi, tiểu yêu tinh trong kia mẹ không chơi lại được đâu."

Yến Thanh Ti là đẳng cấp gì mà mẹ anh là đẳng cấp gì? Chưa kịp sờ tới lông chân người ta đã bị đạp bẹp rồi.

Mà, Nhạc Thính Phong còn cảm thấy Yến Thanh Ti đã nương tay lắm rồi, chắc là thấy mẹ anh dễ bắt nạn nên không dùng toàn lực.

Nhạc phu nhân tận tình khuyên bảo: "Rồi rồi, mẹ không đấu lại được với cô ta, con thì được, kiểu gì thì Như Kha cũng tốt hơn con nhỏ yêu tinh này, con đã không thích Như Kha thì thôi, tại sao lại có thể ở cùng con nhỏ đó được?"

Nghe đến tên của Yến Như Kha là Nhạc Thính Phong thấy ngán ngẩm: "Yến Như Kha là cái thá gì cơ chứ, chơi cô ta khác gì con tự hạ giá chính mình, con nói lại lần nữa, mẹ đừng có qua lại với cô ta nữa, nếu không cô ta sẽ bán mẹ đi luôn đấy..."

Nhạc phu nhân "hứ" một tiếng: "Vậy con chơi cháu gái của nó thì không hạ giá à?"

Vẻ mặt Nhạc Thính Phong rất nghiêm túc: "Đúng thế đấy, con thích đứa cháu gái này..."

"Con... sao con lại không biết xấu hổ như con bé yêu tinh kia thế."

Nhạc phu nhân tức đến nghiến răng: "Mẹ không quản nổi con nữa rồi."

Nhạc Thính Phong đẩy nhạc phu nhân ra ngoài: "Mẹ, con không can thiệp

đến chuyện của mẹ thì mẹ cũng đừng quan tâm đến chuyện của con, đợi đến lúc con chơi chán rồi, sẽ kết hôn, sẽ sinh con... không cần mẹ nhắc con cũng làm. Mẹ bảo mẹ không quản nổi con, con có bao giờ nghe lời mẹ nói đâu mà, mẹ đừng kiếm chuyện nữa."

"Ôi... con đừng có đẩy mẹ, con nói câu này thì con nhớ giữ lời đấy."

"Đương nhiên rồi."

Nhạc phu nhân không cam lòng quay đi: "Vậy tiểu yêu tinh thì... con cứ để cho cô ta làm loạn ở chỗ của con thế này à?"

Nhạc Thính Phong cười rộ lên, nói: "Tiểu yêu tinh đó là người phụ nữ của con trai mẹ đấy, cô ta có càn quấy đó cũng là do con cho phép, nhưng đến giờ mẹ còn không hiểu con hay sao, có ai có thể càn quấy bằng con trai mẹ đây? Thôi được rồi, mẹ về đi."

Cái này thì Nhạc phu nhân tin, con trai bà là Hỗn Thế Ma Vương, nhưng... cũng nên có người cản lại nó chứ.

Nhạc phu nhân do dự một chút rồi dặn dò: "Con đúng thật là... con nhớ cẩn thận một chút đấy, đừng có chơi ra mạng người, vừa mới phá thai xong, con chú ý một chút."

Nhạc Thính Phong chịu không nổi mà trợn trắng mắt: "Con cũng muốn lắm đấy..."

"Con nói cái gì đấy?"

"Không có gì đâu, mẹ mau về đi."

Nhạc phu nhân cuối cùng cũng bị đẩy ra ngoài cửa, không cam tâm nhưng vẫn phải đi về. Nhạc Thính Phong đóng cửa, thở phào một hơi, nghe hai người phụ nữ này cãi nhau đúng là đau hết cả đầu.

...

Nhạc Thính Phong đẩy cửa phòng ngủ ra, liền nhìn thấy Yến Thanh Ti đang nằm trên giường ngủ ngon lành, chiếc giày còn lại trên chân kia cũng chưa cởi, hoàn toàn không có ý thức đây là nhà của người khác.

Nhạc Thính Phong bỗng dưng nghĩ hình như anh vào nhầm nhà mất rồi, đây

là nhà của Yến Thanh Ti mới đúng.

Cái đứa con gái ruột để ngoài da này, dám mang anh ra làm tay sai, tuyên chiến với Yến Như Kha, ngay trước mặt anh mà làm mẹ anh tức đến suýt hộc máu, gan cô cũng to lắm, chẳng sợ anh sẽ đứng về phía mẹ mình.

Không, cô đúng là không sợ, cô chẳng sợ cái gì cả?

Quan trọng nhất là anh mặc dù đã biết rõ câu "người đàn ông của cô, đã bị tôi ngắm trúng." là cố ý khích bác Yến Như Kha, nhưng khi nghe được câu nói đó trái tim anh... vẫn cứ không nhịn được mà đập nhanh lên một chút.

Ngay cả khi nhớ đến vụ scandal của Cận Tuyết Sơ, cũng không còn tức tối như ban đầu nữa.

--- O ---

Chương 170: Nhạc Thính Phong Là Của Tôi, Cô Đừng Hòng Cướp Mất

Nhạc Thính Phong khép cửa phòng ngủ lại, lấy điện thoại ra gọi cho Giang Lai: “Làm chút chuyện cảnh cáo Yến Như Kha cho tôi, để cô ta biết điều một chút, đừng có làm chướng mắt tôi, nếu cô ta vẫn còn dám động tới Yến Thanh Ti thì tôi không muốn thấy cô ta còn sống ở trên cái đất Lạc Thành này nữa.”

Dập điện thoại, Nhạc Thính Phong tắt máy, cởi quần áo vào phòng ngủ, xốc chăn, chán ghét cởi nốt một bên giày cho Yến Thanh Ti, rồi nằm xuống ôm chặt lấy cô... ngủ.

Anh nói ngày nào cũng ngủ với cô, ngủ đến khi nào chán thì tỉnh, đâu chỉ là nói xuông.

...

Giờ, Yến Thanh Ti càng ngủ ngon bao nhiêu, Yến Như Kha càng điên cuồng bấy nhiêu.

Yến Như Kha gần như trở nên điên dại, vành mắt đỏ ngầu, cô ta đập vỡ mọi thứ trong phòng, nào là máy tính, điện thoại, ly cốc, tất cả đều biến thành một đống hỗn độn.

Yến Như Kha cầm một con dao rạch con gấu bông được cấp dưới tặng, rạch cho te tua không còn chỗ nào lành lặn, bông cũng lòi hết cả ra ngoài.

Yến Như Kha liên mồm lẩm bẩm: “Tao biết ngay mà, Yến Thanh Ti, tao biết mày sẽ không buông tha cho tao, tao biết mà...”

“Con khốn, con khốn, con khốn... Tại sao mày lại giật mất người đàn ông của tao, tại sao mày lại cướp mất anh ấy? Tại sao mày không chết đi, sao mày vẫn còn sống trên đời này làm gì... Sao khi đó mày không chết luôn cùng với con mẹ mày đi...”

“Yến Thanh Ti, tao sẽ không tha cho mày đâu, những gì là của tao đừng hòng ai cướp mất, những ngày tháng phú quý của tao mày cũng đừng hòng phá hoại... Nhạc Thính Phong là của tao!”

Yến Như Kha run rẩy nhặt điện thoại lên, điện thoại đã bị vỡ nát không dùng được nữa.

Cô ta nhấc điện thoại bàn, nhấn vào một dãy số.

"Alo, anh Triệu, tra giúp tôi hành tung gần đây của Yến Thanh Ti, phải, tôi cần chính xác thời gian, giá cả tùy anh."

Buông ống nghe xuống, gương mặt của Yến Như Kha trở nên méo mó, hung tợn.

Yến Thanh Ti, ngày nào mày còn chưa chết thì tao vĩnh viễn không thể yên lòng.

Yến Thanh Ti, mày quay lại tìm chết thì đừng trách tao độc ác.

...

Yến Thanh Ti thật sự rất mệt, cô ngủ thẳng tới hơn ba giờ chiều mới tỉnh dậy, hơn nữa lại là bị cơn đói làm cho tỉnh.

Yến Thanh Ti ôm bụng bò dậy, không cần biết Nhạc Thính Phong có ở bên cạnh hay không, lảo đảo đi thẳng vào bếp.

Trong bếp vẫn còn canh và thức ăn Nhạc phu nhân nấu lúc trước, chỉ cần hâm ấm lại là được.

Yến Thanh Ti dựa vào bệ bếp, mắt chăm chăm nhìn vào nồi, hận không thể khiến lửa to hơn nữa để canh gà trong đó sôi lên tức thì.

Cuối cùng, khói trong nồi cũng bốc lên, canh gà tỏa hương thơm ngào ngạt, Yến Thanh Ti vội vàng múc lấy một bát to tướng.

Tắt bếp, cô ôm bát quay lại liền thấy Nhạc Thính Phong đang tựa vào khung cửa, nhìn cô bằng một đôi mắt sâu thẳm.

Yến Thanh Ti vội ôm chặt lấy bát: "Muốn ăn thì tự đi mà múc."

Nhạc Thính Phong đi theo sau cô: "Em múc cho tôi đi."

"Sao anh không bảo tôi đút cho anh luôn đi."

Nhạc Thính Phong gật đầu: “Tôi cũng đang định nói thế, hay là em đút cho tôi vậy?”

“Hơ hơ... Mặt anh trơ quá rồi đấy, biến qua một bên, đừng có làm làm phiền nhã hứng ăn uống của tôi.”

Nhạc Thính Phong áp tới: “Vậy để anh đút cho em nhé.”

Yến Thanh Ti cảm thấy canh gà vì câu nói này mà mất hết cả mùi vị, cô ngẩng đầu: “Mẹ anh có biết anh ti tiện bỉ ổi tới mức này không?”

Nhạc Thính Phong chen chúc với Yến Thanh Ti trên chiếc sofa đơn: “Nói thừa, tất nhiên là biết rồi, dù gì cũng là mẹ tôi nấu cho tôi, em để tôi ăn một chút đi.”

Yến Thanh Ti bỗng vươn tay đặt lên bụng Nhạc Thính Phong: “Không đúng, cái này không phải nấu cho anh, là nấu cho đứa con bị chính tay anh nhẫn tâm giết chết!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 171: Lỡ Mẹ Anh Bắt Tôi Gả Cho Anh Thì Làm Thế Nào?

Nhạc Thính Phong cảm giác như giẫm phải hố.

Yến Thanh Ti chỉ bịa một câu trước mặt mẹ anh, thế mà khiến mẹ anh tin sái cổ.

Nhạc Thính Phong hiểu mẹ mình, hôm nay khi lại gặp Yến Thanh Ti, vị phu nhân cao quý nhà anh rõ ràng là rất chột dạ, vì bà cảm thấy thằng con mình đúng là "chẳng ra gì" cả!

Nhưng anh bị oan thật mà.

Anh cũng muốn nháo tới độ có người được sinh ra, nhưng Yến Thanh Ti, con hồ ly tinh này làm gì cho anh cơ hội ấy?

Nhạc Thính Phong cắn răng nói: "Em còn mặt mũi mà nói ra hả, cũng chỉ có mẹ tôi mới tin em."

Yến Thanh Ti cắn một miếng thịt gà, không thể không nói, tay nghề nấu ăn của Nhạc phu nhân quả thật rất được.

Yến Thanh Ti nhổ xương gà ra, "Chậc, đừng trách mẹ anh IQ thấp, có trách cũng phải trách nhân phẩm anh kém, đều do anh mà ra cả thôi, anh nói xem anh phải thối tha đến mức nào mà ngay cả mẹ đẻ mình cũng không tin mình vậy chứ."

Nhạc Thính Phong câm nín.

Quả thực, anh cũng đang nghĩ tới vấn đề này, anh phải xấu xa đến thế nào mới khiến mẹ anh nguyện tin một con tiểu yêu tinh chứ không tin con trai ruột của bà nhỉ.

Nhạc Thính Phong ngả người ra phía sau, vòng tay qua ôm eo Yến Thanh Ti: "Hôm nay, mẹ tôi nói dù sao hai cả hai đứa mình cũng đều không ra gì, ai cũng đừng làm hại được ai, tôi nói cho em hay, nếu như đã như vậy thì sao phải đi hại người khác nữa, hai đứa xấu xa bỉ ổi như nhau, chắp vá lại là đúng rồi, em thấy thế nào?"

Trái tim Yến Thanh Ti bỗng thắt lại, những lời này của Nhạc Thính Phong rõ ràng là muốn nói chuyện lâu dài với cô.

Yến Thanh Ti húp nước canh: "Ha ha, chẳng ra làm sao cả? Anh từ bi đại phát không muốn hại người khác, nhưng chị đây không có lương thiện tới vậy, tôi muốn tìm con trai nhà lành, để hại người ta cả đời."

Vẻ mặt vốn đang ung dung của Nhạc Thính Phong bỗng trở nên u ám, anh lạnh lùng nhìn Yến Thanh Ti: "Giống như Cận Tuyết Sơ?"

Yến Thanh Ti nhìn thẳng vào mắt Nhạc Thính Phong, cố tình nói: "Cũng khó nói lắm, nói không chừng lại là giống như Tần Cảnh Chi ấy? Tôi cũng khá mong chờ vào ngày anh gọi tôi một tiếng mợ."

Nhạc Thính Phong bỗng lật Yến Thanh Ti xuống, đè dưới thân anh, trực tiếp chặn miệng cô lại.

Yến Thanh Ti vừa ăn canh gà nên trong miệng sặc mùi canh gà.

Một lúc sau Nhạc Thính Phong liền buông cô ra, đen mặt, nói: "Em nói xem, em đánh không lại tôi, những lời ngứa đòn như vậy em bớt nói một câu thì chết được à?"

Sao anh lại cảm thấy chán ghét khi nghe tên người đàn ông khác được thốt ra từ miệng Yến Thanh Ti như vậy chứ.

Yến Thanh Ti: "Không thể!"

Cô vươn tay ra rút hai tờ giấy ăn, lau miệng rồi lại ăn canh gà tiếp.

Dù là trong tư thế vừa rồi, Yến Thanh Ti vẫn cầm chắc bát trong tay, canh trong bát không sánh ra ngoài một giọt nào.

Nhạc Thính Phong khẽ méo miệng, trong mắt Yến Thanh Ti nụ hôn của anh còn không bằng húp một hụm canh gà.

Địa vị của anh trong lòng Yến Thanh Ti rốt cuộc thấp đến mức nào chứ?

Nhạc Thính Phong hừ một tiếng: "Mẹ tôi mà biết em thích canh bà ấy nấu như vậy, chắc sẽ vui lắm đấy."

"Vậy hả? Vậy anh tuyệt đối đừng nói cho mẹ anh biết."

“Tại sao?”

Yến Thanh Ti húp cạn bát canh, đặt bát xuống, quay lại liếc đôi mắt quyến rũ nhìn anh: “Chậc, lỡ như mẹ anh thích tôi, cứ bắt tôi gả cho anh thì làm thế nào?”

Tim Nhạc Thính Phong lại đập nhanh vài nhịp, không đợi anh kịp mở miệng, Yến Thanh Ti đã đứng dậy: “Tôi phải đi rồi, đồ của tôi đâu.”

Nhạc Thính Phong nằm phịch xuống sofa, lười nhác: “Đồ gì?”

Yến Thanh Ti đạp cho anh một phát: “Đừng có giả bộ với bà, quần áo của tôi, hành lý của tôi, đồ của tôi đâu, anh dám vứt đồ của tôi, tôi phá chết anh!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 172: Hôn Tôi Đi, Tôi Sẽ Nói Cho Em Biết!

Nhạc Thính Phong gác chân lên bàn, nói một cách như đang muốn ăn đòn: "Hôn tôi đi, hôn tôi rồi tôi sẽ nói cho em biết."

Ngay sau đó, trước mắt anh tối sầm lại, Yến Thanh Ti đã đè lên người anh.

Nhạc Thính Phong bị Yến Thanh Ti đè xuống, anh vươn tay muốn ôm lấy cô, nhưng lại bị cô cắn mạnh một phát môi, Nhạc Thính Phong...

Yến Thanh Ti tranh thủ cảnh cáo: "Biết điều một chút!"

Nhạc Thính Phong, tôi...

Một lúc sau, Yến Thanh Ti đẩy anh ra, đứng dậy, "Nói!"

Nhạc Thính Phong sờ lên bờ môi đã bị cắn sưng vù của mình, buồn bực cực độ: "Sao tôi lại cảm thấy chúng ta nên đổi vai cho nhau thì hơn nhỉ."

Anh đã hạ quyết tâm nhất định phải thuần phục được Yến Thanh Ti, bước tới đỉnh cao của đời người.

Nhưng, tại sao anh cứ cảm thấy, con đường này... bị lệch mất rồi.

Yếu Thanh Ti vươn tay nâng cằm Nhạc Thính Phong lên, nhếch mép, cười một cách xấu xa.

Cô cũng chẳng nói gì, buông tay ra: "Tôi đi đây."

"Em như vậy, đi kiểu gì?"

"Đi kiểu gì là việc của tôi, không liên quan tới anh." Yến Thanh Ti cầm lấy túi xách của mình, chân trần định bước ra ngoài.

Nhạc Thính Phong cắn răng: "Nể tình em là người của tôi, tôi sẽ tiễn em một lần."

Nhạc Thính Phong nghĩ, theo như lời của mẹ anh nói, nếu như có thể "nháo" tới độ sinh được mạng người không biết sẽ là chuyện của bao lâu sau nữa, lúc bắt đầu anh chỉ có hứng thú chuyện xác thịt với Yến Thanh Ti, nhưng tới giờ... anh không thể nói rõ ra được rốt cuộc đây là tình cảm gì nữa rồi?

Ít nhất, mỗi lần gặp lại Yến Thanh Ti, trong lòng anh không còn nghĩ tới việc đè cô xuống, hay ngủ với cô nữa.

Mục tiêu lâu dài của anh là ngủ với cô, ngủ tới lúc nào chán thì tỉnh! Cái này phải lên một kế hoạch đàng hoàng.

Anh nhìn chân cô: “Chiếc giầy kia em không đi nữa à?”

Yến Thanh Ti khua tay: “Không đi nữa, coi như cảm ơn bát canh gà của mẹ anh, thưởng cho anh đấy.”

Nhạc Thính Phong, ĐỆCH... MẸ!

“Yến Thanh Ti, con mẹ nó em có thể hào phóng một lần được không, đừng có keo kiệt như thế nữa được không hả? Lần này ngay tới cả tiền xu cũng không cho, chỉ bố thí cho tôi một chiếc giày?”

Mẹ nó, một chiếc giày thì làm được cái quái gì hả?

Yến Thanh Ti bĩu môi: “Anh đừng đòi hỏi, anh làm ra cái chuyện xấu xa đó, bà đây chưa đạp chết anh là nể mặt anh lắm rồi.”

Cướp nhà của cô, cướp đồ của cô, còn mong cô cảm ơn á, hừ hừ...

Yếu Thanh Ti mở cửa, đi chân đất ra ngoài, Nhạc Thính Phong nghiến răng, cầm theo chìa khóa xe và ví tiền đuổi theo.

Hành lang được lát đá hoa trơn bóng, rất lạnh lẽo nhưng Yến Thanh Ti vẫn bước đi vững vàng cứ như không có bất cứ cảm giác gì.

Nhạc Thính Phong lại nghĩ tới tấm ảnh Yến Thanh Ti mặc mỗi chiếc áo sơ mi mỏng cô đơn bước đi giữa đường trong đêm.

Anh chửi thầm trong lòng một tiếng, coi như tôi nợ em.

Nhạc Thính Phong đi tới, vác Yến Thanh Ti lên.

Mặc kệ Yến Thanh Ti có phản kháng thế nào, anh cứ vác cô như vậy xuống tận hầm rồi nhét cô vào trong xe.

Ra khỏi tòa chung cư, trời cũng đã chập tối, lúc đi ngang qua một cửa hàng bán giày, Nhạc Thính Phong dừng xe lại.

"Đợi đó."

Bỏ lại hai chữ, Nhạc Thính Phong xuống xe.

Yến Thanh Ti nhìn theo bóng lưng anh đi thẳng vào tiệm giày.

Nhạc Thính Phong nhanh chóng xách ra một hộp giày, anh mở cửa xe tiện tay ném hộp giày cho Yến Thanh Ti: "Đi vào."

Yến Thanh Ti thoáng sửng sốt, vừa mở ra xem, cô liền bĩu môi.

Một đôi giày đen đế thấp mũi tròn, trên mũi giày còn có một bông hoa màu đen to tướng, rõ ràng là kiểu dành cho các mẹ U50 thường đi mà.

"Anh có biết là đôi này xấu lắm không hả, mua cho mẹ anh đi chắc?"

Nhạc Thính Phong đứng ngoài xe, vẻ mặt lạnh lùng: "Biết chứ, tôi còn đặc biệt hỏi chủ tiệm, nếu không phải loại dành cho các bà cô đi thì ông đây không mua, em đã yêu nghiệt như thế rồi, còn đi thêm giày cao gót để" trêu hoa ghẹo nguyệt "khắp nơi nữa à."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 173: Hôn Anh Giữa Đường, Da Mặt Cũng Thật Dày

Nhạc Thính Phong đúng là có hỏi riêng nhân viên trong tiệm loại giày nào vừa xấu mà đi lại thoải mái, người nhân viên đó giới thiệu luôn cho anh đôi này, đúng là xấu phát tởm.

Yến Thanh Ti bị tức tới nghẹn lời: "Anh..."

Nhạc Thính Phong lạnh mặt: "Thích thì đi, không thích thì thôi."

Yến Thanh Ti lườm anh một cái, đi vào, đi thì đi, ai bảo giờ cô đang đi chân đất chứ.

Yến Thanh Ti cau có xỏ một chân vào chiếc giày xấu không tả nổi kia.

Nhưng trong lòng Yến Thanh Ti cũng thấy có chút là lạ, vì dù thế nào đi chăng nữa, Nhạc Thính Phong cũng là người đàn ông đầu tiên mua giày cho cô.

Đàn ông mua hoa tặng cô không lạ, cũng không thiếu, nhưng mua giày... Hình như chỉ có mỗi anh ta!

Nhạc Thính Phong đắc ý nhếch mày: "Chậc, thế chẳng phải là tốt rồi sao?"

Chân Yến Thanh Ti đi giày size 37, không bé, cũng không rộng, Nhạc Thính Phong mua vừa khít luôn.

Yến Thanh Ti buồn bực, sao Nhạc Thính Phong lại biết cô đi giày cỡ bao nhiêu nhỉ.

Yến Thanh Ti cắn răng: "Đẹp, sao anh không mua cho mình một đôi mà đi."

Nhạc Thính Phong hất cằm: "Tất nhiên là không được rồi, tôi đẹp trai như vậy, sao có thể đi đôi giày xấu xí thế được chứ."

Nực cười, anh đâu phải là kẻ đi trêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi như Yến Thanh Ti, một Yến Thanh Ti thôi anh giờ còn chưa thu phục được, nếu như anh còn ăn mặc xấu xí thêm nữa, không, càng không có cửa.

Yến Thanh Ti ha ha cười một tiếng, thật muốn đạp cho anh một phát, làm sao giờ?

Bỗng cô thấy phía sau có một chiếc xe, có ai đó đang lén lút ngó đầu ra khỏi cửa sổ, Yến Thanh Ti hơi sửng sốt, cô nheo mắt lại, lẩm bẩm: "Trùng hợp ghê?"

Nhạc Thính Phong hỏi: "Gì thế?"

Yến Thanh Ti ngẩng đầu mê hoặc cười với Nhạc Thính Phong, không đợi anh kịp phản ứng lại, cô đã chui ra khỏi xe, ôm chặt lấy cổ Nhạc Thính Phong rồi hôn lên.

Cảnh tượng chuyển biến quá nhanh, Nhạc Thính Phong ngẩn ra tại chỗ, nhưng tay của anh nhanh hơn não, cũng đã ôm cô vào lòng.

Nhạc Thính Phong vừa hôn vừa đắc ý nghĩ: Haiz, lòng dạ phụ nữ thật như mò kim đáy bể, giây trước vừa chê giày xấu, giây sau đã hôn anh giữa đường để cảm ơn rồi, nơi người tới người đi nườm nượp thế này mà cũng không sợ bị nhìn, da mặt đúng là dày thật.

Trong lòng Nhạc Thính Phong đắc ý bao nhiêu thì tay anh càng ôm chặt bấy nhiêu.

Một lúc lâu sau, má Yến Thanh Ti phiếm hồng, môi hơi sưng, mắt đọng nước, nhìn trông như một con yêu tinh, cô buông cổ Nhạc Thính Phong ra, làm nũng nói: "Cưng à, đi thôi."

Nhạc Thính Phong cảm thấy xương cốt đều mềm nhũn, đây là lần đầu tiên Yến Thanh Ti ngoan như vậy, còn làm nũng với anh, đúng là chuyện lạ xưa nay chưa từng thấy.

Nhưng, anh bị ngược quen rồi, tự dưng được ưu ái như thế anh có chút không thích ứng được.

Yến Thanh Ti mà lại biết điều vậy sao? Anh không tin.

Nhạc Thính Phong hắng giọng, ôm eo Yến Thanh Ti hỏi: "Nói đi, em muốn làm gì?"

Yến Thanh Ti lườm anh, vươn ngón tay chỉ lên môi anh: "Không có gì, chỉ là... cảm ơn anh thôi, sao thế, không muốn à, hay muốn tôi đạp anh mấy phát

hơn?”

Nhạc Thính Phong áp sát vào cô, dán lên tai cô nói: “Muốn chứ, sao lại không muốn được, nhưng tôi thấy chưa đủ, hay là đêm nay đi thuê phòng đi?”

Yến Thanh Ti vươn tay véo lên eo Nhạc Thính Phong: “Hứ... Một đôi giày bà già mà muốn tôi ngủ với anh, nằm mơ đi, nhân viên của anh có biết anh bẩn tính đến thế này không?”

Yến Thanh Ti véo rõ đau, làm Nhạc Thính Phong phải hít một hơi lạnh.

Yến Thanh Ti liếc mắt nhìn chiếc xe phía sau, cười lạnh một cái, cũng giỏi nhẫn nhịn ghê.

Cô vươn tay khều cằm Nhạc Thính Phong, nói: “Tổng tài keo kiệt, đi thôi, tôi còn phải kiếm tiền nuôi cả nhà, nếu không lần sau ngay cả hai đồng tiền xu típ cho anh cũng không có đâu.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 174: Người Đàn Ông Của Cô Cứ Khăng Khăng Thích Một Con Khốn Như Tôi Đấy!

Nhạc Thính Phong nghiến răng, nghe câu này như thể cô đang kiếm tiền để nuôi anh vậy.

Anh đường đường là Thái tử gia của nhà họ Nhạc, giờ lại thành kẻ ăn bám cô rồi.

Nhạc Thính Phong hung hăng nói: “Này, Yến Thanh Ti, em không thể như vậy được?”

Yến Thanh Ti nghiêng đầu mỉm cười, dán lên người anh, cười tủm tỉm: “Không muốn tiền típ chứ gì, thế thì thôi, cái gì cũng không có.”

Nhạc Thính Phong: “Em...”

Sau một hồi lâu, Nhạc Thính Phong liền buông ra hai chữ: “Lên xe.”

Anh nhét Yến Thanh Ti vào xe, đóng cửa lại, khởi động xe, đang chuẩn bị lái thì bị Yến Thanh Ti đè lại: “Quay lại nhìn phía sau một chút.”

Nhạc Thính Phong ngẩn ra, nghi hoặc nhìn Yến Thanh Ti, anh quay ngoắt lại, nhìn thấy có một chiếc xe đang đỗ phía sau.

Mắt Nhạc Thính Phong dần lạnh xuống, anh cảm thấy mỗi khi ở bên Yến Thanh Ti, IQ của anh cứ như đang chạy loạn bên ngoài, vì mọi sự chú ý của anh vĩnh viễn đều đặt hết lên người cô rồi.

Còn cô, sự chú ý của cô lại vĩnh viễn không dành riêng cho một mình anh.

Nhạc Thính Phong lạnh lùng nhìn Yến Thanh Ti: “Hừm... dám lợi dụng tôi.”

Yến Thanh Ti vuốt tóc, nhìn vào mắt anh: “Dù sao cũng chẳng phải là lần đầu tiên, quen dần đi là vừa, anh không muốn cũng được, đi nói với cô ta, nói rằng tôi chỉ lấy anh ra diễn trò để trêu tức cô ta thôi.”

Yến Thanh Ti còn chưa nói dứt lời, Nhạc Thính Phong bỗng quay ngược xe lại.

Kỹ thuật lái xe của người này tốt thật, nhìn cách anh ta quay xe là biết, tuy Nhạc Thính Phong đã sớm không còn chơi đua xe nữa, nhưng kỹ thuật của anh vẫn chưa bị thu chột đi chút nào.

Yến Thanh Ti vẫn chưa thắt dây an toàn, cô bị lắc mạnh một cái, đầu suýt đập vào cửa xe.

Trong chớp mắt, xe của Nhạc Thính Phong đã đỗ song song với chiếc xe phía sau, anh hạ kính xe xuống.

Nhạc Thính Phong lạnh lùng nhìn Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti cười cười, móc trong túi ra một hộp phấn, vươn tay ném mạnh vào cửa sổ xe bên cạnh.

"Bộp" một tiếng, xe bên cạnh không có phản ứng gì.

Yến Thanh Ti cười lạnh, vẫn còn nhịn được cơ à.

Cô tiện tay cầm con tì hưu trang trí trong xe lên, đang định ném qua thì cửa sổ xe bên kia từ từ hạ xuống, lộ ra gương mặc trắng bệch như giấy của Yến Như Kha.

Yến Thanh Ti bỏ con tì hưu xuống, cười ngọt ngào với Yến Như Kha: "Cô à, trùng hợp ghê, sáng nay vừa mới gọi điện xong mà chiều lại gặp được cô, chúng ta có duyên thật đấy, anh nói có phải không, anh yêu?"

Yếu Như Kha mắt đỏ ngầu, cô ta hận không thể xé xác Yến Thanh Ti ra, trên thế gian này sao lại có thể tồn tại một con khốn nạn bỉ ổi như nó được chứ.

Yến Như Kha hận tới nỗi giọng nói cũng run theo: "Yến Thanh Ti... Con khốn, mày sẽ không có kết cục đẹp đâu..."

Yến Thanh Ti nhướng mày: "Nhưng... người đàn ông của cô cứ khăng khăng thích một con khốn như tôi đấy."

Cô quay lại nhìn Nhạc Thính Phong mặt đang như tảng băng: "Chú à, chú nói xem có phải không."

Giọng nói của Yến Thanh Ti uyển chuyển động lòng người.

Sắc mặt Nhạc Thính Phong càng khó coi hơn, con ngươi anh tối sầm lại,

nhìn sâu trong đó còn có cái lạnh thấu xương.

Khi Yến Thanh Ti tưởng rằng Nhạc Thính Phong sẽ không cho cô lấy anh làm trò nữa, thì anh đột nhiên ôm cô vào lòng, hôn cô mãnh liệt.

Nhạc Thính Phong như đang phát tiết, anh hôn một cách hung bạo, không hề có chút nhẹ nhàng ấm áp nào hết.

Yến Thanh Ti có thể cảm nhận được cơn tức giận của anh, anh ta đang hận không thể nuốt chửng cô, xé nát cô, khiến cô không thể gây chuyện được nữa.

Môi Yến Thanh Ti đau rát, nhưng cô vẫn diễn rất nhập tâm.

Một lúc lâu sau, Nhạc Thính Phong mới buông cô ra, anh miết cằm cô: "Tiểu yêu tinh, như vậy em hài lòng rồi chứ?"

Yến Thanh Ti gật đầu: "Hài lòng, quả thật là... Hài lòng muốn chết..."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 175: Người Đàn Ông Này Dùng Tốt Quá, Tôi Xin Nhận Nhé

Bất luận có thế nào, Nhạc Thính Phong cũng đều phối hợp với cô, trái tim Yến Thanh Ti lại bình ổn như lúc ban đầu.

Cô dám làm càn cũng chỉ vì cảm thấy như vậy sẽ càng làm cho Nhạc Thính Phong có hứng thú với cô hơn và càng ghét Yến Như Kha hơn.

Yến Thanh Ti biết tâm trạng của Nhạc Thính Phong hiện tại rất kém, nếu cô còn làm quá, khó tránh khỏi việc anh sẽ lật mặt.

Yến Thanh Ti quay lại nói với Yến Như Kha: "Aiya, tiếc thật, tối nay cháu còn có cảnh phải quay, không thể nói chuyện với cô nhiều được, dù sao sau này chúng ta cũng vẫn còn thời gian để ôn lại chuyện cũ, sau này, chúng ta lại" từ từ nói chuyện "nhé."

Yến Thanh Ti khoác lấy cánh tay Nhạc Thính Phong: "Cưng à, bọn mình đi thôi."

Ánh mắt Nhạc Thính Phong lạnh xuống, khởi động xe.

Yến Như Kha không cam tâm, từ đầu tới cuối, Nhạc Thính Phong chỉ nhìn chằm chằm vào Yến Thanh Ti, không thể liếc cô tới một cái, cô bị Yến Thanh Ti ức hiếp như vậy, anh ta cũng không thèm để ý tới cô.

Yến Như Kha hận.

Cô ta bỗng gào lên: "Thính Phong, anh biết rõ là Yến Thanh Ti đang lợi dụng anh, cô ta chỉ muốn dùng anh để trả thù em thôi, cô ta căn bản không hề thích anh, cô ta lấy anh ra làm công cụ, anh đừng để cô ta dắt mũi nữa, em mới là người yêu anh thật lòng mà!"

Xe đã nổ máy, Yến Thanh Ti thò đầu ra, nói với Yến Như Kha: "Cô à, ngại thật, người đàn ông này của cô dùng tốt quá, cháu xin nhận nhé."

Ngay sau đó, Yến Thanh Ti bị kéo mạnh vào trong, cửa sổ xe dần kéo lên, rồi đóng chặt lại.

...

Yến Như Kha nắm chặt lấy vô lăng, ánh mắt của cô ta trông như một con rắn độc đang nhìn chằm chằm vào chiếc xe đã đi xa.

Yến Như Kha lặp đi lặp lại hết lần này tới lần khác: "Yến Thanh Ti, Yến Thanh Ti, Yến Thanh Ti..."

Con khốn nạn, con hồ ly tinh!

Nó mà cũng dám làm như vậy trước mặt mình, so với ba năm trước thì lại càng đáng chết.

Nếu như vừa xong Nhạc Thính Phong không ở trong xe, ả đã nhấn ga mức cao nhất để đâm nát cô rồi, Yến Thanh Ti còn sống thêm ngày nào thì ngày đó ả bị giày vò, hành hạ.

Yến Như Kha sắp không chịu nổi nữa rồi.

Ba năm trời, ả tính toán bao nhiêu thứ, bỏ ra bao nhiêu công sức thu mua Nhạc phu nhân mới khiến bà ấy coi trọng ả, ả còn tưởng rằng dù cho Nhạc Thính Phong không thích ả nhưng ít nhất cũng nể tình Nhạc phu nhân mà lấy ả.

Ả tự thấy bản thân mình xinh đẹp, có học thức, lại đoan trang nhã nhặn hiền lành... chẳng có ai thích hợp làm thiếu phu nhân nhà họ Nhạc hơn ả.

Nhưng Yến Thanh Ti lại quay trở lại, ba năm trước cô ta quyến rũ Nhạc Thính Phong, không ngờ ba năm sau, cô ta vẫn dễ dàng ở bên anh như vậy.

Yến Thanh Ti làm thế để trả thù ả, khiến ả không ngày nào được sống yên thân.

Yến Như Kha khép mắt lại, nghiến răng ken két.

Yến Thanh Ti, sớm muộn gì tao cũng khiến mày hối hận, tao sẽ khiến mày không thể sống mà tranh giành với tao được nữa.

...

Bầu không khí trong xe quá yên tĩnh, yên tĩnh tới mức gượng gạo.

Yến Thanh Ti nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã dần tối, đèn hai bên đường cũng đã được bật lên.

Khi đèn trên đường bật lên, Nhạc Thính Phong hỏi: “Dùng có tiện không?”

Âm thanh hơi lạnh, không thể thấy rõ được là anh tức giận tới mức nào, nhưng vẫn thấy rất lạnh.

Yến Thanh Ti quay lại: “Có, dùng tiện tay lắm luôn.”

Cách tốt nhất để trả thù Yến Như Kha chính là Nhạc Thính Phong, chỉ cần cô hôn hít thân mật với anh trước mặt Yến Như Kha, thì cũng có thể khiến cho cô ta tức tới hộc máu rồi.

Nhạc Thính Phong mỉa mai: “Em tự tin rằng tôi sẽ phối hợp với em đến thế sao?”

Yến Thanh Ti lắc đầu: “Không tin, thế nên tôi mới đánh cược, cược rằng nếu anh còn muốn ngủ với tôi thì anh sẽ phối hợp với tôi.”

Nhạc Thính Phong cười mỉa: “Phải, em thắng rồi đấy.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 176: Là Thích Hay Chỉ Là Muốn Cặp Kè Với Cô

Nhạc Thính Phong cười mỉa: "Phải, em thắng rồi đấy."

Yến Thanh Ti: "Chuyện tất nhiên."

Cả hai người lại rơi vào trầm mặc.

Yến Thanh Ti liếc nhìn Nhạc Thính Phong, mỗi khi anh im lặng thật sự lại rất lạnh lùng, rất kiêu ngạo, khó tiếp cận vô cùng.

Nhạc Thính Phong có rất nhiều mặt, mỗi mặt tựa hồ đều chân thực nhưng cũng rất giả dối.

Anh có thể nhẫn nhịn cô như vậy, nhưng đến cuối cùng là vì thích cô hay chỉ là muốn lên giường với cô, hiện tại Yến Thanh Ti cũng không thể xác định chính xác được.

Với một người từng trải qua quá nhiều lần bị hãm hại khi xảy ra bất cứ chuyện gì người đó cũng sẽ nghĩ theo chiều hướng tiêu cực nhất.

Chuyện này kể ra cũng thật đáng buồn.

Yến Thanh Ti hỏi Nhạc Thính Phong: "Anh có tin sự xuất hiện của cô ta chỉ là trùng hợp?"

Nhạc Thính Phong: "Hừ..."

Con mẹ nó, trùng hợp mới lạ.

Khi ở bên Yến Thanh Ti, mọi sự chú ý của anh đều dồn hết lên cô, không hề chú ý tới mọi thứ xung quanh.

Loại phụ nữ nham hiểm khôn lường như Yến Như Kha, Nhạc Thính Phong lại càng dễ đoán, chắc chắn là sau cuộc điện thoại sáng nay với Yến Thanh Ti, cô ta đã sai người đi tra xét rồi.

Biết được việc Yến Thanh Ti đang ở căn hộ riêng của anh liền đuổi tới đó.

Tiếc là cuối cùng vẫn bị Yến Thanh Ti xử gọn.

Luận về mưu mô, hai cô cháu nhà này cũng ngang tay nhau, nhưng luận về độ bỉ ổi, Yến Như Kha quả thật không thể so với Yến Thanh Ti.

...

Cả đoạn đường hai người chẳng nói năng gì, Nhạc Thính Phong đưa Yến Thanh Ti về Cẩm Tú Viên, xe Tiểu Từ đã đợi sẵn dưới nhà, thấy Yến Thanh Ti, cậu liền cuống cả lên.

“Chị, nhà chị bị sao làm sao vậy? Đang yên đang lành sao tự dưng lại sửa.”

Yến Thanh Ti xuống xe, chỉ Nhạc Thính Phong: “Hỏi chủ nhà.”

Thấy Nhạc Thính Phong, Tiểu Từ hơi run lên.

Yến Thanh Ti hỏi anh: “Đồ của tôi đâu?”

Nhạc Thính Phong lạnh lùng liếc cô một cái rồi đi thẳng vào tòa nhà.

Yến Thanh Ti nói với Tiểu Từ: “Đợi chị ở đây.”

Yến Thanh Ti đi lên theo.

Nhạc Thính Phong đang khó chịu, dọc đường không hề đoái hoài tới Yến Thanh Ti, thang máy dừng ở tầng 15, Nhạc Thính Phong bước ra, Yến Thanh Ti nhíu mày đi theo.

Yến Thanh Ti thấy Nhạc Thính Phong mở cửa phòng 1501 lập tức muốn mở miệng mắng chửi.

“Đúng là đại gia, chung cư thế này mà nói mua là mua những hai căn.”

Nhạc Thính Phong nói mát: “Em nói đúng rồi đấy, tôi còn đang định mua thêm căn nữa đây.”

Yến Thanh Ti tưởng anh nói đùa, cũng kệ, vừa vào cửa đã thấy đống hành lý trong căn phòng trống hoác.

Yến Thanh Ti mở vali ra, lại rạch thùng giấy, cũng chẳng kiêng kỵ gì Nhạc Thính Phong, cô lấy đồ lót và đồ ngủ trong đó ra.

Nhạc Thính Phong đi tới bên cạnh cô, đá chân vào thùng giấy: “Lần này tôi không tính toán với em chuyện em quay MV với Cận Tuyết Sơ, nhưng... không được có lần sau, nếu không, tôi không dám bảo đảm rằng tôi sẽ làm ra chuyện gì nữa đâu.”

Yến Thanh Ty quay lại, hai tay gác lên vai Nhạc Thính Phong, cười xấu xa: “Làm ra chuyện gì? Chuyện gì mà anh chẳng làm rồi, cướp nhà của tôi, còn lập cả đống mục tiêu vĩ đại, nào là ngủ với bà đây ngủ đến khi nào chán thì dậy, chậc, bản lĩnh thật đấy.”

Nhạc Thính Phong không nhúc nhích: “Thế nhưng tới giờ tôi cũng đã đạt được mục đích đâu? Hay em cho tôi một cơ hội đi?”

Yến Thanh Ti cười: “Tôi có thể cho anh cơ hội ngủ với tôi ngủ đến khi nào chán thì dậy, nhưng lỡ tòi ra một mạng người, tôi thật sự phải gả cho anh thật thì sao, nếu như anh còn muốn nhà họ Nhạc các anh sống yên ổn, thì tốt nhất... tránh xa tôi ra, mẹ anh không mong sẽ nhìn thấy tôi đâu.”

--- O ---

Chương 177: Em Muốn Gì Tôi Sẽ Cho Em Cái Đó

Nhạc Thính Phong lạnh lùng nhìn Yến Thanh Ti: "Nhưng em lại mồi chài tôi."

Yến Thanh Ti không cãi lại, giờ có nói ai mồi chài ai cũng vô dụng, dù sao thì cũng quấn vào nhau rồi.

Yến Thanh Ti cười như không cười: "Giờ thu tay lại còn kịp nữa không?"

Ánh mắt Nhạc Thính Phong hiện lên một tia dữ tợn: "Không kịp nữa rồi."

Thu tay? Nực cười, giờ có nói gì cũng vô ích thôi.

Đến lúc này, anh không thể buông Yến Thanh Ti ra để cô ung dung tự tại được.

Yến Thanh Ti nhún vai, không nói thêm gì, đẩy anh ra: "Tôi đi đây."

Nhạc Thính Phong tóm lấy tay cô: "Em đừng có liều mà dây vào đám người nhà họ Yến, nếu không, sớm muộn gì em cũng sẽ bị bọn họ kéo xuống nước, em muốn làm gì, tôi có thể giúp em."

Yến Thanh Ti từng ra tay với nhà họ Yến hai lần, Nhạc Thính Phong đều biết, khi ấy anh thấy thú vị mới "chơi" cùng cô.

Nhưng giờ, anh không muốn để cô làm vậy tiếp nữa.

Trên thế gian này không có bức tường nào là không lọt gió, cũng không có ai sẽ luôn gặp may mắn, không bao giờ bị sẩy tay.

Huống hồ khi ấy, Yến Thanh Ti đang ở trong bóng tối, người nhà họ Yến không biết chuyện cô đã trở về, nên cũng chẳng phòng bị gì.

Giờ mọi chuyện đã vỡ lở, liệu Yến Thanh Ti có thể lặng lẽ xuống tay được không? Chưa kể, giờ Yến gia cũng đang nghĩ cách để xử lý cô.

Yến Thanh Ti rút dần tay ra: "Chuyện giữa tôi với nhà họ Yến, không cần anh phải quan tâm, anh cũng quan tâm không nổi."

Nhạc Thính Phong lại tóm cô lại: "Nếu em còn tiếp tục như vậy, sẽ rất nguy

hiểm, em có biết không?”

Yến Thanh Ti ngẩng đầu nhìn vào mắt anh: “Nguy hiểm? Vậy anh nói cho tôi biết cái gì thì an toàn? Cả đời tôi từ lúc sinh ra tới giờ chưa từng biết đến cái gì gọi là an toàn hết.”

Nhạc Thính Phong nói: “Tôi cho em.”

“Anh có thể cho tôi cái gì?”

“An toàn...”

Ha ha, Yến Thanh Ti cười cười: “Nhưng tôi không cần.”

Hai người lúc ở cạnh nhau, không cãi nhau thì cũng nói xỉa xói nhau, rất ít khi nghiêm túc nói về một chuyện gì đó.

Nhạc Thính Phong thật sự rất tán thưởng sự quyết đoán và tàn nhẫn, có thù thì phải báo của Yến Thanh Ti.

Nhưng, anh không muốn cô chỉ vì muốn báo thù mà làm hại tới chính mình.

Yến Thanh Ti vươn tay xoa lên mặt Nhạc Thính Phong, nói: “Muốn ngủ với tôi thì cứ dùng tiền là được, tặng xe tặng nhà tặng châu báu gì đó, sớm muộn gì cũng có thể lên giường với tôi, nhưng chuyện của tôi, không cần anh phải hỏi nhiều.”

Nhạc Thính Phong mặt đen như mực, Yến Thanh Ti đang nói thẳng với anh: Anh có thể ngủ với tôi, nhưng muốn quản tôi thì đừng có nằm mơ.

Yến Thanh Ti lên xe, tới phim trường cùng Tiểu Từ, Nhạc Thính Phong ở trên lầu, nhìn đống hành lý của cô, mày nhíu lại tới nỗi có thể kẹp chết một con ruồi.

Anh và cô giờ như tiến vào một cái vòng tuần hoàn chết.

Hiện tại, rất khó có thể bước ra khỏi chiếc vòng đó.

Nhạc Thính Phong đứng bật dậy, dựa vào cái gì anh không quản nổi cô, anh cứ quản đấy.

Anh cầm chìa khóa lên, đứng dậy rời khỏi nhà.

...

Yến Thanh Ti về phim trường quay phim tiếp, nhưng ngày hôm sau trên weibo đã có người tung tin phong phanh rằng nữ minh tinh Yến Thanh Ti ôm hôn nồng nhiệt người đàn ông thần bí giữa phố, hơn nữa chuyện này còn lên top trend.

Người đó còn up lên tấm ảnh mà Yến Thanh Ti ôm hôn Nhạc Thính Phong ngày hôm qua, vì dùng điện thoại chụp nên độ nét không được cao, hơn nữa cũng không chụp được mặt của hai người, có điều nhìn nghiêng thì vẫn có chút giống Yến Thanh Ti.

Xe của Nhạc Thính Phong đã được che biển, nhưng ký hiệu xe vẫn lộ ra ngoài, là một chiếc Land Rover.

Vậy nên rất nhiều cư dân mạng đều nói, chẳng trách cô vừa debut đã được chọn làm nữ chính phim của đạo diễn Quách, hóa ra là có người chống lưng.

Nhìn là biết loại phụ nữ chuyên được bao nuôi, mặt mũi lúc nào cũng câng câng lên, chỉ thích đi làm bồ nhí phá hoại gia đình người khác.

--- O ---

Chương 178: “Quy Tắc Ngầm” Của Yến Thanh Ti

Chính lúc này, Hồ Mẫn Hề lại đứng ra ám chỉ Yến Thanh Ti cướp vai của cô ta, quản lý của cô ta thậm chí còn nói thẳng ra trong đó nhất định là có giao dịch, nếu không, đạo diễn sao có thể chọn một diễn viên nhỏ vừa mới debut được chứ, Hồ Mẫn Hề của họ mới là diễn viên được đo ni đóng cọc cho vai diễn đó.

Ngay sau đó, trên weibo bắt đầu có rât nhiều nhân sĩ tự xưng là biết nội tình, tiết lộ tin một nghệ sĩ nhỏ họ Y dựa vào “quy tắc ngầm” để giật vai chính trong bộ phim nào đó với một nữ minh tinh, diễn viên tên Y này có chống lưng rất vững chắc.

Tuy không nói thẳng là Yến Thanh Ti, nhưng kết hợp với lời của Hồ Mẫn Hề, trên cơ bản ai cũng có thể đoán ra được Yến Thanh Ti chính là con ả đê tiện đó.

Đồng thời, không biết ở đâu ùn ùn kéo tới một lũ nói mình là bạn học của Yến Thanh Ti, thời học cấp hai đã tận mắt chứng kiến Yến Thanh Ti quyến rũ bạn trai của bạn mình, rồi thì phá thai, lên tới cấp ba còn phá thai tới mấy lần, đúng là một đứa chẳng ra gì.

Ba năm trước, vì quyến rũ bạn trai của cô ruột mà cô ta đã bị ông Yến tống ra nước ngoài, để cô ta cảnh tỉnh lại bản thân, không ngờ con khốn này lại tác oai tác quái hơn, giờ đã thành ngôi sao trong làng giải trí rồi.

Đủ các phốt ùn ùn kéo tới, như thể trong số họ ai ai cũng thật sự tận mắt chứng kiến Yến Thanh Ti ngủ với đàn ông, mỗi ngày nạo thai một lần vậy.

Chị Mạch tức phát điên, cô cầm điện thoại nói với Yến Thanh Ti: “Đã bắt đầu tính toán bôi nhọ em rồi đấy, em cứ chờ đấy mà xem, đợi khi tình hình căng lên, nữ minh tinh họ Y này sẽ thành tên của em, con mẹ nó không biết đứa nào ngấm ngầm tác quái thế này, bà đây phải xé xác nó ra, chị cho người đi dàn xếp ngay đây.”

Yến Thanh Ti thờ ơ, cười lạnh một tiếng: “Có nhiều người muốn em sống không yên lắm, nào tới giúp em chụp kiểu ảnh, em up weibo chơi.”

Chị Mạch: “Em còn có tâm trạng mà chụp ảnh à, bị bôi nhọ như chó rồi kia kìa.”

Yến Thanh Ti đứng dậy: “Phải, đã vậy rồi thì có tức cũng làm gì được đâu, đây cũng chẳng phải là lần đầu em bị chửi, qua đây chụp cho em một tấm coi thường chúng sinh phát nào.”

Chị Mạch ngồi thụp xuống, chụp cho Yến Thanh Ti một tấm từ dưới lên.

Ánh mắt Yến Thanh Ti lạnh lùng, khinh khỉnh, khóe miệng mang theo nụ cười khinh thường.

Chụp xong, Yến Thanh Ti up thẳng lên weibo, chẳng nói gì, chỉ up mỗi tấm hình.

Điều khiến Yến Thanh Ti ngạc nhiên là tuy chuyện xấu bị bung ra, nhưng lại không khiến cô giảm follow, ngược lại lượng fan còn không ngừng tăng lên.

Càng khiến Yến Thanh Ti ngạc nhiên hơn chính là sau khi cô up tấm hình lên, Cận Tuyết Sơ đã nhanh chóng ấn like và follow cô.

Yến Thanh Ti nghĩ, MV của Cận Tuyết Sơ sắp được tuyên truyền rồi, vậy nên cô cũng ấn follow lại.

Động tác nhỏ của hai người nhất thời kích lên một làn sóng, Cận Tuyết Sơ vốn rất hiếm khi follow người khác, Yến Thanh Ti rốt cuộc tài cán cỡ nào mà có thể khiến anh chủ động follow cô chứ?

Thế là lại lên top trend, mọi tin bôi nhọ Yến Thanh Ti lại bị đẩy xuống.

...

Nhạc Thính Phong nhíu mày xem các phốt của Yến Thanh Ti trên mạng, càng xem sắc mặt của anh càng kém, điện thoại bỗng vang lên, là Hạ Lan Phương Niên gọi tới.

Vừa ấn nghe, đã nghe thấy âm thanh cấp bách của Hạ Lan Phương Niên: “Thính Phong, mình vừa xem weibo, Yến Thanh Ti, người phụ nữ mình muốn tìm chính là Yến Thanh Ti, chẳng phải dưới trướng cậu còn có một công ty giải trí sao, cậu có quen với cô ấy không, giúp mình điều tra chút xem, xin cậu đấy, nhanh lên.”

Giọng nói không chỉ cấp bách mà còn có cả hồi hộp và mang theo chút vui sướng không kìm nén, tất cả đều được truyền hết qua điện thoại.

Nhạc Thính Phong siết chặt tay, bình tĩnh nói: “Không quen, để về tôi sai người tra giúp cậu xem.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 179: Cả Đời Này, Có Lẽ Tôi Chỉ Yêu Mình Người Phụ Nữ Này

Giọng Nhạc Thính Phong bình tĩnh đến lạ thường, không hề có bất cứ thấp thỏm nào, điềm nhiên như không, ngay đến vẻ mặt anh cũng điềm tĩnh đến lạ, chỉ có gân xanh lộ ra trên bàn tay anh lúc này mới có thể khiến người khác thấy được tâm trạng thật sự của anh lúc này ra sao.

Yến Thanh Ti!

Hạ Lan Phương Niên!

Hai cái tên này cứ liên tục vang lên trong đầu Nhạc Thính Phong, đánh mạnh vào dây thần kinh của anh hết lần này tới lần khác.

Sau đó Hạ Lan Phương Niên có nói gì nữa nhưng anh căn bản cũng không còn tâm trạng mà nghe.

Sau khi Nhạc Thính Phong định thần lại, anh thản nhiên nói: “Gì cơ? Vừa rồi tín hiệu không được tốt, tôi nghe không rõ.”

Hạ Lan Phương Niên lại hỏi một lần nữa: “Thính Phong, cậu thật sự không quen cô ấy sao?”

Hạ Lan Phương Niên đang nghi ngờ, Nhạc Thính Phong cười nói: “Tất nhiên là không quen rồi, sao tôi lại đi quan tâm tới một ngôi sao nhỏ vậy chứ, tôi mà đã quen thì phải là các minh tinh hot nhất, cô ta có tính là gì?”

Nhạc Thính Phong nói như thể anh thật sự không quen với cô, cách qua điện thoại, một người có sở trường nắm bắt được lòng người như Hạ Lan Phương Niên, một luật sư có thể quan sát tâm trạng biến đổi của người đối diện như anh cũng không phát hiện được ra Nhạc Thính Phong đang nói dối.

Hạ Lan Phương Niên sốt sắng nói: “Vậy cậu tra hộ mình xem công ty quản lý của cô ấy, còn cả... nơi ở hiện tại nữa, xin cậu đấy.”

Tay cầm điện thoại của Nhạc Thính Phong như muốn bóp nát nó ra tới nơi, nhưng anh vẫn trả lời rất nhẹ nhàng: “Được, không thành vấn đề...”

Sau đó, Nhạc Thính Phong lại làm như tiện mồm hỏi một câu: “Yến Thanh

Ti... Là người phụ nữ cậu yêu từ cái nhìn đầu tiên à?"

Nhạc Thính Phong nghe thấy một tiếng thở dài của Hạ Lan Phương Niên: "Đúng, là cô ấy."

Cho dù cách qua điện thoại nhưng chỉ qua mấy chữ ngắn ngủi này Nhạc Thính Phong cũng có thể nghe ra được có bao cảm khái, bao nhớ nhung, bao vui sướng và say mê...

Nhạc Thính Phong nheo mắt lại: "Nhưng tôi thấy tấm hình đó... cũng chẳng ra sao mà? Chẳng qua cũng chỉ là một phụ nữ bình thường có chút xinh đẹp mà thôi."

Hạ Lan Phương Niên nói: "Không, cậu không hiểu cô ấy... nếu như cậu... thôi bỏ đi, Thính Phong, chuyện này cậu nhất định phải giúp mình, coi như mình nợ cậu một ân tình, giúp được chuyện này, sau này cậu cần mình giúp bất cứ chuyện gì cũng được."

Nhạc Thính Phong bóp điện thoại kêu ken két, anh nói: "Được rồi, cứ để đấy cho tôi."

Hạ Lan Phương Niên hỏi: "Sao điện thoại của cậu cứ có tạp âm vậy?"

Nhạc Thính Phong đáp: "Ờ, tín hiệu không tốt... Phải rồi, tôi vừa mới xem trên mạng nói cô ta dùng" quy tắc ngầm ", rồi phá thai, làm bồ nhí này nọ, danh tiếng... hình như không tốt lắm, loại phụ nữ này đáng để cậu nhớ nhung vậy sao?"

Nào ngờ Hạ Lan Phương Niên lại trả lời không chút do dự: "Không phải đâu, mình tin cô ấy, mấy thứ trên mạng nhìn là biết dùng thủ đoạn để bôi nhọ cô ấy, mình biết cô ấy, cô ấy không thể làm ra loại chuyện như vậy đâu, mà kể cả cô ấy có làm thế thật, mình cũng tin là cô ấy bị ép buộc, không còn cách nào khác... cậu không hiểu cô ấy đâu..."

Nhạc Thính Phong sắc mặt phức tạp, trong ánh mắt anh có thể thấy một cơn giận không tên, anh cười lạnh trong lòng: Hừ, tôi không hiểu cô ấy? Yến Thanh Ti... Chẳng lẽ anh còn không không hiểu cô bằng Hạ Lan Phương Niên sao?

"Cậu... si tình thật đấy." Âm thanh của Nhạc Thính Phong có chút không đều.

Nếu Hạ Lan Phương Niên ở đây, thấy được vẻ mặt của anh lúc này, chắc chắn sẽ biết hiện tại chính là lúc Nhạc Thính Phong nguy hiểm nhất.

Hạ Lan Phương Niên ủ dột đáp lại: “Cả đời này chắc mình chỉ yêu người con gái ấy thôi, Thính Phong... cậu có lẽ sẽ không thể hiểu được cái tình cảm ấy đâu.”

Nhạc Thính Phong im lặng vài giây.

“Được rồi, tôi không hiểu... chuyện kia, cứ vậy đi, sau này rồi nói.”

“Được, vậy làm phiền cậu, nhất định phải giúp mình tìm được cô ấy đấy.”

“Ừm.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 180: Hương 180: Người Anh Em Của Anh Muốn Tranh Giành Phụ Nữ Với Anh

hương 180: Người anh em của anh muốn tranh giành phụ nữ với anh.

Nhạc Thính Phong cúp điện thoại, ngồi thừ người ở đó, nhìn có vẻ cực kỳ bình tĩnh.

Lúc nhận điện thoại Nhạc Thính Phong cứ cho rằng đợi đến lúc cúp máy nhất định anh sẽ đập nát cái điện thoại này ra, sẽ nổi điên để giải tỏa cơn tức, nhưng câu nói cuối cùng của Hạ Lan Phương Niên đã đạo lộn hoàn toàn mọi kế hoạch của anh.

Thế nên, giờ anh chẳng làm gì cả.

Rõ ràng trong lòng đang có một ngọn lửa đang bốc cháy rừng rực nhưng Nhạc Thính Phong lại bình tĩnh đến kỳ lạ.

Người mà Hạ Lan Phương Niên yêu đó chính là Yến Thanh Ti, hai người đã quen nhau từ lúc còn ở bên Mĩ.

Nhạc Thính Phong đã nói dối chính người bạn tốt nhất của mình, nói rằng anh không biết Yến Thanh Ti.

Anh biết, như thế là không đúng.

Nhưng mà, tại sao anh lại phải nói điều đó với Hạ Lan Phương Niên chứ?

Nói ra rồi để cậu ta đến cướp Yến Thanh Ti đi à?

Buồn cười thật... anh sẽ không bao giờ làm cái loại chuyện ngu xuẩn như thế này.

Nhạc Thính Phong cực kỳ tự phụ, lại bá đạo, không những thế còn là một người bất kể thủ đoạn, nhưng ở trước mặt Yến Thanh Ti anh lại là một tên vô lại, anh chỉ như vậy đối với một mình cô mà thôi.

Nhưng đối với những người khác, cho dù có là bạn bè đi chăng nữa, lúc cần phải tính kế nhau, thì không thiếu một thủ đoạn nào cả.

Nhạc Thính Phong đã coi trọng cái gì thì anh nhất định phải nắm thật chặt trong tay mình, người khác muốn cướp cũng đừng hòng cướp được.

Về điểm này anh và Yến Thanh Ti rất giống nhau ---- đồ của tôi, anh đừng có giành với tôi.

Nguyên tắc của anh là: tôi biết lừa cậu là không đúng, nhưng tôi chẳng cảm thấy áy náy gì hết, nhượng bộ đồng nghĩa với việc chắp hai tay nhường cô ấy cho đối phương.

Yến Thanh Ti chỉ có một, cậu thích cô ấy, nhưng tôi cũng thích cô ấy. Tôi chẳng có lý do gì để nhường cô ấy cho cậu cả, dù cậu có là bạn tôi.

Nhưng, giờ anh đang phải đối mặt với một sự thật là người bạn tốt nhất của anh, hiện đang... muốn tranh giành phụ nữ với anh.

Ánh mắt của Nhạc Thính Phong trở nên sắc bén: "Yến Thanh Ti, rốt cuộc sức hấp dẫn của cô lớn đến mức nào mà ngay cả Hạ Lan Phương Niên cũng bị cô mê hoặc?'

Thính Phong nhấc điện thoại nội bộ ở trên bàn lên: "Vào đây."

Giang Lai nhanh chóng gõ cửa bước vào, vừa vào phòng cậu đã cảm thấy bầu không khí trong phòng có gì đó là lạ.

Tuy nhìn Nhạc Thính Phong có vẻ rất bình thường nhưng không khí xung quanh anh lại rất bất ổn, vừa bước vào Giang Lai đã cảm giác dường như tóc gáy đang dựng đứng hết cả lên, tín hiệu của sự nguy hiểm.

Giang Lai ngoan ngoãn: "Nhạc tổng."

Nhạc Thính Phong từ từ cầm một tập tài liệu rất dày lên, đột nhiên ném thẳng vào người Giang Lai: "Tôi bảo cậu điều tra tư liệu trong ba năm ở Mĩ của Yến Thanh Ti, tại sao lại không tra ra Hạ Lan Phương Niên và cô ta quen biết nhau?"

Giang Lai run rẩy, chân mềm oặt tí thì quỳ xuống.

Giờ tâm trạng của sếp đang cực kỳ xấu, tốt nhất đừng có thanh minh thanh nga gì cả, lập tức nhận tội: "Đây... đây... Nhạc tổng thành thật xin lôi, đây là sai sót của tôi, là do chúng tôi chưa làm hết sức, cô Thanh Ti có lúc chuyển chỗ ở liên tục, hành tung rất khó xác định, ẩn náu rất kỹ càng, chúng tôi. vẫn

chưa điều tra ra, cho nên... thành thật xin lỗi ngài."

Giang Lai cũng biết Hạ Lan Phương Niên đang tìm người, lúc trước Nhạc Thính Phong cũng đã giao chuyện này cho cậu làm.

Nhưng không ngờ được, người mà Hạ Lan Phương Niên muốn tìm với người mà Boss đang tìm lại là cùng một người.

Nhạc Thính Phong nhìn chằm chằm vào cậu ta, nhìn đến mức mà cậu ta toát hết cả mồ hôi lạnh.

Nhạc Thính Phong mở miệng: "Giang Lai..."

Giang Lai nuốt nuốt nước miếng: "Dạ, ngài, có gì dặn dò ạ?"

Nhạc Thính Phong nhìn thẳng vào mặt anh ta: "Nếu như cậu không tra rõ ràng chuyện này cho tôi, cậu có thể đi tìm Vũ Phóng về thay cậu được rồi đấy."

--- O ---

Chương 181: Người Tình Bí Mật Của Thiên Vương

Giang Lai lập tức nói không hề nghĩ ngợi: “Vâng, vâng... nhất định sẽ tra rõ ràng ạ, em nhất định sẽ điều tra thật kỹ càng quá trình cô Thanh Ti và Hạ Lan tiên sinh quen nhau, cùng nhau trải qua những gì.”

Cậu tuyệt đối tuyệt đối không muốn lên cao nguyên thay giám đốc Vũ, thà bị đại boss giày vò mỗi ngày còn hơn.

Nhạc Thính Phong liếc nhìn điện thoại, nói: “Gọi điện thoại hẹn Mạch Khiết, tôi có chuyện muốn bàn với chị ta.”

Giang Lai vội vàng gật đầu: “Vâng ạ, lập tức sẽ hẹn ngay ạ, vậy... có nên tránh không cho cô Thanh Ti biết không ạ.”

Nhạc Thính Phong ngẩng đầu: “Cậu nói thử xem.”

Cái nhìn của anh khiến cho Giang Lai chỉ hận không thể ôm đầu chạy ra ngoài ngay lập tức.

“Hiểu... hiểu rồi ạ...” Giang Lai run lẩy bẩy chạy ra ngoài, ra khỏi cửa, cảm giác xúc động đến phát khóc.

Thư ký Tôn cầm một tập văn kiện đi đến định gõ cửa, nhìn thấy Giang Lai mặt mũi trắng bệch, hỏi: “Sao thế?”

Giang Lai lau mồ hôi trên trán, nhìn tập văn kiện trong tay chị Tôn, có lòng tốt nhắc nhở: “Chị Tôn, thôi đừng vào tìm chết nữa.”

Thư ký Tôn cười lên: “Không sao đâu, tâm trạng của sếp có bao giờ tốt đâu, giống y như mẹ tôi đến kỳ mãn kinh ấy.”

Giang Lai lắc đầu: “Chị Tôn, lần này không giống những lần trước đâu, chị không chịu đựng nổi đâu, em chỉ nói thế thôi, chị đã muốn vào em cũng không cản chị, em sẽ giúp chị ‘nhặt xác’ vậy.”

Giang Lai nói rồi lắc đầu quầy quậy đi mất, bước chân thì lảo đảo không vững.

Thư ký Tôn nhìn tập văn kiện trong tay, lại nhìn nhìn về phía Giang Lai,

quay ra nhìn cánh cửa văn phòng tổng giám đốc, quyết định chạy.

...

Chị Mạch trong lòng rất buồn phiền, Nhạc thái tử đang yên đang lành tại sao đột nhiên muốn gặp chị để làm gì, lại còn không thể để Thanh Ti biết nữa chứ.

Chị Mạch sai Tiểu Từ đưa Yến Thanh Ti đi quay phim, cô ấy mà có động tĩnh gì phải báo cho chị ngay lập tức, không thể để xảy ra bất kỳ chuyện gì được nữa.

Bức ảnh Yến Thanh Ti cùng người đàn ông thần bí đang hôn nhau nồng nhiệt ở trên mạng, chị Mạch đã cho người đứng ra bác bỏ tin đồn, hôm qua Yến Thanh Ti ở đoàn làm phim quay phim cả ngày trời, tất cả mọi người trong đoàn làm phim đều có thể làm chứng, cô ấy làm sao mà phân thân để chạy ra giữa đường hôn nhau được.

Còn về những tin đồn thất thiệt kia, bọn họ đã thu thập chứng cứ, hơn nữa đã báo cảnh sát, đối với các hành vi vu khống phỉ báng nhất định sẽ truy cứu đến cùng.

Hơn nữa dưới sự “giúp đỡ” của Cận Tuyết Sơ, vấn đề Yến Thanh Ti và Cận Tuyết Sơ có quan hệ với nhau đã bắt đầu nóng lên, vượt qua cả những tin đồn thất thiệt. Rất nhiều người đang buồn bực không hiểu Cận Tuyết Sơ có ý gì khi đúng hôm Yến Thanh Ti bị tung tin đồn lại follow cô trên Weibo, vì thanh minh cho cô, hay là hai người. có quan hệ gì đặc biệt.

Cho nên có người bắt đầu đào bới weibo của Cận Tuyết Sơ, so sánh một hồi, có một cư dân mạng đã mò ra bóng lưng của cô gái trong mấy bức ảnh mà Cận Tuyết Sơ post liên tục trên weibo hồi trước rất giống Yến Thanh Ti.

Và đề tài hot trên mạng hiện giờ chính là--- người tình bí mật của Tuyết Thần đã lộ mặt, có khả năng là Yến Thanh Ti.

Fan của Cận Tuyết Sơ bùng nổ, người qua đường cũng chạy đến giúp vui, tất cả đều chạy đến Weibo của anh ta và Yến Thanh Ti, thoáng chốc đã đè lấp những tin đồn lá cải kia.

Đến giờ chị Mạch mới thở ra một hơi nhẹ nhõm, so với đám tin đồn vớ vẩn ấy, scandal với Cận Tuyết Sơ vẫn còn đáng yêu chán, đúng là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, giúp đỡ Yến Thanh Ti vượt qua một cửa ải khó

khăn.

Nếu không là như vậy, chị Mạch cũng không dám yên tâm đi gặp Nhạc Thính Phong.

Chị Mạch đi gặp Nhạc Thính Phong với tâm trạng thấp thỏm bất an, chị âm thầm cảm khái, loại đàn ông cực phẩm này, cũng chỉ có tiểu yêu tinh Thanh Ti kia mới ăn được.

Đấy cứ nhìn cặp chân dài đó, nhìn cả khuôn mặt kia, xem cái thần thái cao ngạo, lạnh lùng, cái khí chất cự nhân ngàn dặm* đó nữa, trừ Thanh Ti ra thì còn ai dám đến gần.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 182: Yến Thanh Ti Chỉ Có Một, Ai Cướp Được Thì Là Của Người Đó

Chị Mạch hít sâu một hơi, nói: “Nhạc tổng, chào ngài.”

Nhạc Thính Phong chỉ chỉ cái ghế trước mặt ý bảo chị ngồi xuống.

Chị Mạch ngồi xuống rồi hỏi: “Không biết hôm nay ngài tìm tôi tới đây là có gì muốn dặn dò?”

Nhạc Thính Phong liếc nhìn Giang Lai một cái, anh ta vội vàng tiến lên phía trước, đặt trước mặt chị một tấm chi phiếu.

Nhạc Thính Phong: “Muốn bao nhiêu thì điền vào.”

Chị Nhạc ngẩn ra: “Nhạc tổng nói thế là có ý gì?”

Nhạc Thính Phong thản nhiên nói: “Tôi muốn mua lại văn phòng đại diện của cô.”

Giọng nói của anh ta không to, lạnh lùng thản nhiên như thể đang thông báo một tin tức với cấp dưới của mình, không thể hoài nghi cũng chẳng thể cự tuyệt.

Gương mặt mập mạp của chị Mạch hiện lên vẻ chấn kinh.

Một lúc lâu sau chị Mạch cuối cùng cũng tỉnh táo lại: “Không, Nhạc tổng, tôi biết ngài không thiếu tiền, nhưng văn phòng đại diện của chúng tôi chỉ là một công ty rất nhỏ mà thôi, không đáng để ngài phí tâm phí sức thế này, hơn nữa, mục đích khi tôi rời khỏi công ty cũ cũng chính là...”

Nhạc Thính Phong ngắt lời chị Mạch: “Không phải là tôi đang thương lượng với cô.”

Câu này của anh ta làm cho chị Mạch nuốt sạch những gì đang định nói vào bụng, người ta có tiền, người ta kiêu ngạo, vậy thôi.

Ý đồ của Nhạc Thính Phong rất rõ ràng, không phải tôi đang thương lượng với cô, tôi đang nói nói với cô rằng, tôi đã ngắm trúng đồ của cô rồi, tôi cho cô tiền thì cầm đi, cô mà không cầm, đừng trách tôi cướp của cô.

Trong lòng chị Mạch lúc đó đang thầm mắng --- Quân ăn cướp!

Thế này thì có khác gì ăn cướp? Ỷ vào mấy cái đồng tiền dơ bẩn mà tùy tiện bắt nạt người khác à?

Nhưng lại có một giọng nói khác vang lên trong đầu chị Mạch: "Không sai, người ta có tiền, người ta có thể bắt nạt mình được!"

Giang Lai mỉm cười với chị Mạch, nói: "Chị Mạch, tôi hiểu chị đang băn khoăn điều gì, chị đang lo rằng sẽ bị Nhạc thị khống chế đúng không? Nghệ sĩ lúc nhận vai, nhận kịch bản cũng thể tự chủ động chọn lựa, về vấn đề này chúng tôi sẽ cho chị được tự do tuyệt đối, tập đoàn Nhạc Thị muốn... chỉ là văn phòng làm việc của chị, nhất định nó phải nằm trong lòng bàn tay của chúng tôi, còn điều kiện chị cứ tùy ý đưa ra, dù có thế nào thì kết quả cũng chỉ có một mà thôi, đương nhiên, chị cũng có thể cự tuyệt chúng tôi."

Lời nhắc nhở của Giang Lai rất hàm súc, nhưng tổng kết lại vẫn chỉ là chị bán thì tốt, không bán cũng phải bán. Chị bán thì còn có tiền để cầm, đợi đến lúc Nhạc tổng của chúng tôi cướp về, thì tiền chị cũng chẳng có, trước sau gì thì kết quả vẫn thế, chị xem đi, muốn uống rượu mời hay rượu phạt đây.

Chị Mạch dần dần bình tĩnh lại, chị thật hối hận đã không để Yến Thanh Ti biết, đây căn bản là Hồng Môn Yến* mà.

*Hồng Môn Yến: chỉ một cái bẫy hay một tình huống vui vẻ nhưng trong thực tế lại nguy hiểm.

Chẳng trách Giang Lai đã dặn dò từ trước là không được để Thanh Ti biết.

Bọn họ mua phòng làm việc của chị mục đích căn bản là để tóm chặt Yến Thanh Ti mà thôi.

Chị Mạch gật đầu: "Ý tứ của ngài đại khái tôi đã rõ ràng rồi, chính là tôi có ký văn kiện này hay không cũng không có gì khác nhau đúng không?"

Giang Lai gật đầu: "Ý tứ đại khái là như vậy đấy, chúng tôi cũng chỉ muốn hỏi qua ý kiến của chị, tất cả đều căn cứ trên nguyên tắc tự nguyện tự chủ của chị, chị cứ từ từ mà nghĩ, giờ vẫn còn sớm, thời gian vẫn còn nhiều lắm."

Ý của câu này là: Chị không ký thì đừng hòng bước ra khỏi cửa.

Chị Mạch bưng cốc cà phê trước mặt lên uống sạch, chị sợ nếu không uống hết, chị không nhịn được mà cầm cả cốc cà phê hắt vào mặt người ta mất.

Cuối cùng cũng hiểu tại sao có lúc Yến Thanh Ti nhắc đến tên của Nhạc Thính Phong là nghiến răng nghiến lợi.

Nhìn bề ngoài thì cao ngạo lạnh lùng, nhưng bản chất sao lại vô sỉ đến thế cơ chứ? Hơn nữa người ta vô sỉ mà còn kiêu ngạo cực kỳ, hoàn toàn không biết xấu hổ là gì.

Đè nén cơn giận xuống, chị Mạch ngẩng đầu lên hỏi: “Mục đích của Nhạc tổng là Thanh Ti đúng không?”

Nhạc Thính Phong: “Không sai.”

--

Nhạc thổ hào: Tôi vô sỉ đấy, các người quản được tôi chắc? Người chỉ có một thôi, ai cướp được thì là của người ấy!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 183: Tôi Có Mưu Đồ Bất Chính Với Cô Ấy

Nhạc Thính Phong: “Không sai.”

Anh ta không hề né tránh nhìn thẳng vào mắt chị Mạch, áp lực từ anh ta khiến cho chị Mạch không thể ngẩng đầu lên, phát huy tối đa trình độ vô sỉ của mình.

Nhạc Thính Phong đường đường chính chính nói với chị Mạch, đúng thế đấy, tôi có mưu đồ bất chính với nghệ sĩ của chị đấy, chị làm gì được tôi nào.

Chị Mạch tức đến đau cả tim: “Nhạc tổng, ngài không sợ, Thanh Ti mà biết chuyện này sẽ nổi giận với ngài sao?”

Câu trả lời của Nhạc Thính Phong suýt nữa thì làm chị Mạch tức ói máu: “Cô ấy tức là việc của cô ấy, liên quan gì đến tôi?”

Đến lúc đó anh đã là ông chủ của cô rồi, cô còn cứng đầu cái kiểu gì?

Thủ đoạn của Nhạc Thính Phong rất đơn giản nhưng thô bạo, nhân lúc Hạ Lan Phương Niên vẫn chưa biết gì, phải nắm được ‘văn tự bán mình’ của Yến Thanh Ti trong tay, nắm chặt lấy quyền chủ động trong tay, về sau muốn làm gì cũng dễ dàng hơn.

Nhạc Thính Phong lăn lộn trên thương trường bao nhiêu năm đương nhiên biết phải làm thế nào để có hiệu quả và tiện lợi nhất.

Thừa dịp mọi người vẫn chưa kịp phản ứng, ngay lập tức dùng chiêu rút củi dưới đáy nồi, đến lúc có chuyện xảy ra, thì tất cả đã ngã ngũ, Yến Thanh Ti có muốn làm loạn nhiều nhất cũng chỉ là lên cơn tức một hồi mà thôi, nói cho cùng, cô đã nằm trong lòng bàn tay anh rồi.

Chị Mạch cắn răng: “Nhạc tổng đúng là rất có thủ đoạn.”

Giang Lai cầm một bản hợp đồng đặt trước mặt chị Mạch: “Chị Mạch, chị đọc qua những điều khoản trong hợp đồng một chút, nếu như không có ý kiến gì thì chị hãy ký vào đây.”

Chị Mạch nhanh chóng xem qua bản hợp đồng, những điều khoản này đều rất rõ ràng rành mạch, hơn nữa rất có lợi cho chị, cái mà Nhạc Thính Phong

cần là quyền sở hữu, còn về vấn đề vận hành cụ thể như thế nào thì anh ta không tham gia. Phân phối lợi ích, anh ta cũng chỉ lấy 3 phần tượng trưng, hơn nữa về vấn đề nguồn vốn kinh doanh, phía anh ta sẽ duy trì, còn không giới hạn nữa.

Chỉ xét riêng về mặt lợi ích, Nhạc Thính Phong như thể đang đặt trước mặt chị một bát thịt kho tàu hấp dẫn vô cùng, khiến cho người ta thèm nhỏ dãi.

Bản hợp đồng này chị Mạch có ký hay không cũng chẳng phải do chị quyết định, bởi vì Nhạc Thính Phong luôn có biện pháp để có được thứ mình muốn.

Tâm trạng của chị Mạch cực kỳ nặng nề: “Giữa tôi và Thanh Ti không chỉ là quan hệ giữa nghệ sĩ và quản lý, mà chúng tôi còn là bạn bè, ký bản hợp đồng này đồng nghĩa với việc bán Thanh Ti cho anh, đúng không?”

Giang Lai lập tức đáp: “Đương nhiên là không phải, có Nhạc thị đứng ở phía sau làm hậu thuẫn, chị có thể lên một kế hoạch hoàn hảo cho cô Thanh Ti, có phiền toái chúng tôi sẽ đứng ra giải quyết, chị chỉ cần cứ tiến hành theo kế hoạch chị định ra, đưa cô Thanh Ti lên cao hơn là được rồi, còn những việc khác đã có chúng tôi lo.”

Giang Lai bây giờ đang cố gắng biểu hiện thật tốt trước mặt Nhạc Thính Phong, chỉ mong sếp không không đày cậu ta lên cao nguyên mà thôi.

Những gì Giang Lai nói kỳ thật rất đúng, tạm bỏ qua những mục định riêng của Nhạc Thính Phong, cả Lạc Thành này không có một hậu thuẫn nào tốt hơn tập đoàn Nhạc Thị.

Chị Mạch đặt kỳ vọng rất cao vào Yến Thanh Ti, chị cũng biết Yến Thanh Ti có dã tâm, nhưng chỉ dã tâm thôi chưa đủ, chị biết rõ hơn ai hết cái giới giải trí phức tạp như thế nào.

Giờ Yến Thanh Ti mới chỉ bắt đầu bước những bước đầu tiên thôi đã bị người khác ‘bôi đen’ một cách có tính toán có quy mô, đã thế sau lưng có không biết bao nhiêu kẻ chuẩn bị tát nước theo mưa, sau này còn không biết sẽ gặp phải những chuyện gì nữa.

Không một hậu thuẫn mạnh mẽ mà muốn tự mình leo lên đỉnh vinh quang, rất khó, càng về sau càng khó.

Chị Mạch là một quản lý có nhiều năm kinh nghiệm, chị biết làm thế nào để

đào tạo Yến Thanh Ti, nhưng mà, cái duy nhất chị thiếu chính là một hậu thuẫn mạnh mẽ, vững chắc.

Đúng lúc này, Nhạc Thính Phong chìa tay ra với bọn họ, chẳng khác nào nắng hạn gặp mưa rào mà!

Chị Mạch nhìn tập văn kiện, trong lòng chị đang giằng co mãnh liệt.

Chị Mạch nghiến răng, ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt sâu thẳm khó dò của Nhạc Thính Phong: "Nếu như tôi ký bản hợp đồng này, tôi hy vọng... ngài sẽ không cưỡng ép cô ấy."

Nhạc Thính Phong thản nhiên đáp: "Tôi đương nhiên sẽ không cưỡng ép cô ấy rồi."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 184: Ký 'Văn Tự Bán Mình' Của Yến Thanh Ti

Dù sao thì sớm muộn gì cũng là người của anh, muốn cưỡng ép thật thì anh đã sớm làm rồi.

Chị Mạch nhìn bản hợp đồng mà trong lòng giằng co lần cuối cùng, Giang Lai tiến lên trước một bước, hai tay cầm lấy bút đưa đến trước mặt chị Mạch: "Chị Mạch, mời... chị ký bản hợp đồng này rồi là có thể giành được càng nhiều tài nguyên cho cô Thanh Ti, sau này... cũng không có ai dám cướp mất vai diễn của cô ấy nữa, cô ấy có thể mặc sức hoành hành trong làng giải trí.

Câu cuối cùng của Giang Lai đã gãi đúng chỗ ngứa trong lòng chị Mạch, không có ai có thể cướp đi vai diễn của Yến Thanh Ti nữa.

Mới về nước có hai tháng, nhưng hai tháng này không hề bình yên một chút nào, dường như mỗi một vai diễn đều phải trải qua một hành trình gian nan mới có được.

Yến Thanh Ti đã tốn quá nhiều công sức vào những chuyện này, không ngừng bàn mưu tính kế mới dành được những vai diễn ấy.

Chị Mạch chợt nhớ đến một câu mà Yến Thanh Ti đã từng nói, cô muốn đứng ở nơi cao nhất, hung hăng giẫm đạp những kẻ đã từng coi thường, những kẻ đã nhục nhã bọn họ.

Đây chính là giấc mộng chung của cả hai người, bàn tay đang siết chặt của chị từ từ buông ra.

Giang Lai nhìn thấy chị Mạch cầm bút lên ký tên mình lên bản hợp đồng anh mới có thể nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Rồi, xong rồi, cuối cùng cũng đã ký.

Nếu không cậu lại bị sai đi làm những chuyện thiếu đạo đức, là một thanh niên có đạo đức lối sống tốt, cậu vẫn rất khinh bỉ Nhạc Thính Phong vì những gì chuyện anh đã làm.

Chị Mạch ký xong, Giang Lai lập tức cầm lại bản hợp đồng, sau đó đẩy tấm chi phiếu trắng đến trước mặt chị: "Ý của Nhạc tổng chúng tôi là chị muốn

bao nhiêu cứ việc điền.”

Chị Mạch lòng đầy phức tạp, trải qua một lúc lâu lưỡng lự, cuối cùng chị cầm bút lên nhanh chóng điền một con số rồi sau đó đưa cho Nhạc Chính Phong.

Chị Mạch rất nghiêm túc nói: “Nhạc tổng, tôi hy vọng ngài nói được thì làm được, tôi ký bản hợp đồng này một là vì bất đắc dĩ, hai là tôi muốn dành cho Thanh Ti một điều kiện tốt hơn, nhưng dù nói thế nào đi chăng nữa, lừa gạt cô ấy mà ký bản hợp đồng này là tôi có lỗi với cô ấy, tiền của ngài, tôi không nhận nổi.”

Nhạc Thính Phong liếc nhìn tờ chi phiếu, trên đó chỉ có mỗi một mình con số 1 rất to.

Chị Mạch chỉ điền một con số 1 vào tờ chi phiếu, người ta... chỉ cần 1 đồng tiền...

Chị Mạch đứng dậy, cúi người chào Nhạc Thính Phong.

Chị nói: “Thanh Ti không phải là người phụ nữ có thể tùy tiện chơi đùa, nếu như Nhạc tổng thật sự có lòng với cô ấy, tôi hy vọng ngài đừng tổn thương cô ấy, không cần biết là như thế nào, cuối cùng tôi mong hai người hảo tụ hảo tán*, tạm biệt.”

*Hảo tụ hảo tán: đến với nhau vui vẻ, chia tay cũng vui vẻ.

Nhạc Thính Phong sắc mặt thoáng chốc lạnh như băng, hảo tụ hảo tán?

Con mẹ nó chứ, đã được ở bên nhau đ* đâu mà chị ta còn nói với anh chuyện chia tay?

Nghe cái giọng này, chị ta không nghĩ là chuyện của bọn sẽ thành, còn chắc chắn sẽ không ở bên nhau được.

Nhưng một giây sau, Nhạc Thính Phong đột nhiên cười rộ lên, ngay bản thân anh dường như còn chẳng nghĩ đến kết quả nữa là người khác.

Ra khỏi cửa, ngồi lên xe, chị Mạch hét lên một tiếng, gục đầu lên vô lăng, vỗ hai cái thật mạnh lên ngực: “Bà đây cả đời này chưa bao giờ có khí khái như thế này đâu, Yến Thanh Ti ơi là Yến Thanh Ti, sau này em nhất định phải tóm cái tên thổ phỉ Nhạc Thính Phong này lại, ngược chết hắn cho chị,

không thì quả này lỗ to.”

...

Nhạc Thính Phong nhìn tấm chi phiếu ghi 1 đồng nọ, “Quả nhiên là ở lâu với Yến Thanh Ti mà... cầm lại đi.”

Giang Lai cầm tấm chi phiếu lên: “Vậy 1 đồng tiền này thì sao ạ?”

Nhạc Thính Phong đứng dậy: “Cho chị ta.”

“Tôi muốn dùng số tiền lớn mua Yến Thanh Ti nhưng người quản lý của cô ấy lại tiết kiệm tiền cho tôi.”

Nhạc Thính Phong chẳng thèm quan tâm chị Mạch điền nhiều hay ít, dù sao thì anh cũng đã đạt được mục đích, Yến Thanh Ti giờ đã là nghệ sĩ của Nhạc thị.

Nói cho đúng thì cô ấy chính là của anh.

--

Nhạc thổ hào: ông đây giơ chân mỏi quá rồi mà em lại không thèm ôm à!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 185: Vì Cô Ấy Có Thể Đào Hố Bẫy Bạn Thân Một Lần

Giang Lai bĩu môi, còn có thể vô sỉ hơn nữa được không?

Một đồng tiền, sao Yến Thanh Ti và những người bên cạnh cô ấy thích dùng một đồng tiền để đuổi người khác đi thế nhỉ.

Nhạc Thính Phong vừa đi vừa nói: “Theo dõi Yến Như Kha thật sát cho tôi.”

Yến Như Kha, Nhạc Thính Phong không thèm đếm xỉa, ai mà chả biết cô ta là loại hàng gì, nhưng vẫn cứ cố tình giả vờ ta đây thanh khiết, trong trắng, ôn nhu hiền thục lắm. Không chừng giờ đang tính toán xem báo thù Yến Thanh Ti như thế nào.

Giang Lai: “Vâng.”

Giang Lai do dự một lát rồi hỏi: “Nhạc tổng, vậy trả lời Hạ Lan tiên sinh thế nào ạ?”

Bước chân Nhạc Thính Phong khựng lại: “Cứ để đấy.”

Giang Lai nhịn không được lại nói: “Nhạc tổng, nhưng sớm... sớm muộn gì cũng sẽ phát hiện ra thôi ạ.”

Nhạc Thính Phong không thèm để ý: “Phát hiện ra thì thôi.”

Vào một lúc nhất định nào đấy, trong một tình huống nhất định nào đấy, anh em tốt cũng có thể chơi xấu sau lưng nhau được.

Cái khác Nhạc Thính Phong không cần biết, dù sao thì Yến Thanh Ti đã nằm trong tay anh rồi, cái mà anh và Hạ Lan Phương Niên tranh đó chính là thời gian.

Giang Lai...

Đang đi, Nhạc Thính Phong đột nhiên dừng lại.

“Nhạc tổng? Sao vậy ạ?”

Nhạc Thính Phong lạnh mặt hỏi: "Trong hợp đồng không viết cấm Yến Thanh Ti dùng scandal để nổi tiếng đúng không?"

Giang Lai lắc đầu: "Hình như... không đề cập đến chuyện đó ạ."

"Thêm vào cho tôi, scandal giữa cô ấy và Cận Tuyết Sơ, đừng để tôi nhìn thấy đến lần thứ hai."

Giang Lai buồn bực: "Nhưng mà, hợp đồng đã ký mất rồi ạ, cái này... không được hay cho lắm, đơn phương thay đổi điều khoản..."

Nhạc Thính Phong lạnh lùng lườm Giang Lai: "Nếu như tôi nhất định phải sửa thì sao?"

Giang Lai đành khuất phục trước áp lực: "Vâng... để em nghĩ cách."

...

"Sao anh lại đến đây?" Yến Thanh Ti kinh ngạc nhìn người trước mặt, cô vừa quay xong một cảnh, đang định nghỉ ngơi một chút, kết quả nhìn thấy trên ghế nghỉ của cô đã có người ngồi, tự nhiên như không mà ăn hoa quả mà Tiểu Từ chuẩn bị cho cô.

Cận Tuyết Sơ tháo kính râm ra: "Để scandal giữa hai chúng ta càng nóng hơn."

Yến Thanh Ti nhướng mày: "Nói ra thì lần này phải cảm ơn anh giúp đỡ tôi, nếu không thì... đám tin đồn đó có thể dìm tôi chết đuối."

Cận Tuyết Sơ đánh giá Yến Thanh Ti một lượt: "Đừng đùa nữa, dìm ai chứ sao dìm chết được em, bức ảnh đó của em bị photoshop thành biểu tượng cảm xúc rồi kìa, giờ tôi cũng muốn quỳ xuống gọi em một tiếng nữ vương đại nhân đấy."

Tiểu Từ mang một cái ghế khác cho Yến Thanh Ti.

Bức ảnh miệt thị mà cô đăng lên tối qua giờ đã bị cư dân mạng sửa thành biểu tượng cảm xúc rồi, bên cạnh còn thêm mấy dòng chữ thú vị kiểu 'miệt thị', 'lạnh lùng', 'bà đây không thèm chơi với ngươi', lại thêm vụ scandal tình ái giữa cô và Cận Tuyết Sơ, cứ thế mà đè đám tin tức bôi nhọ xuống. Giờ Weibo của Yến Thanh Ti toàn là bình luận xin ảnh.

Không thể làm xấu đi hình ảnh của cô, điều đó đồng nghĩa với việc những người mưu đồ bêu rếu bôi nhọ cô đã thất bại,.

Yến Thanh Ti uống một ngụm nước: “Album mới đang chuẩn bị chiến dịch quảng bá đúng không?

“Đúng thế, tháng sau sẽ chính thức phát hành, nói ra tôi cũng mượn sự kiện lần này của em mà hot trở lại.”

“Đừng đùa, Tuyết Thần mà còn phải mượn thế của tôi để lấy lại danh tiếng à? Ai mà chẳng biết, anh debut bao nhiêu năm rồi, chưa bao giờ chủ động dùng thanh thế của các sao nữ khác để nổi cả.”

Cận Tuyết Sơ là một người đàn ông cực kỳ kiêu ngạo, anh ta có thể thành công như bây giờ hoàn toàn dựa vào tài hoa và mị lực của anh ta

Anh ta chưa bao giờ dùng một thủ đoạn bất chính nào để lăng xê tên tuổi của mình, lần này phỏng chừng là vì giúp cô mà thôi.

Yến Thanh Ti nói với Cận Tuyết Sơ: “Cám ơn.”

Cận Tuyết Sơ đột nhiên cầm nĩa ghim một miếng thanh long đưa lên miệng Yến Thanh Ti: “Muốn cảm ơn tôi thì em hãy vui lòng ăn miếng hoa quả này nhé?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 186: Tôi Thiếu Một Người Bạn Gái, Em Có Hứng Thú Không?

Yến Thanh Ti nhìn miếng hoa quả trước mặt, hỏi: “Anh muốn khiến cho scandal càng to lên đấy à?”

Cho nhau ăn, đây là việc mà chỉ những người thân mật với nhau mới làm, hiển nhiên là Yến Thanh Ti không thấy cô thân quen với Cận Tuyết Sơ được bao nhiêu, miễn cưỡng mới coi là bạn bè, nhưng không phải là loại bạn bè thân thiết nhất.

Cận Tuyết Sơ cứ giữ nguyên tư thế không động đậy, anh nhìn thẳng vào mắt Yến Thanh Ti, “Không, sao em không nghĩ là tôi đang hy vọng giả biến thành thật nhỉ?”

Yến Thanh Ti bĩu môi: “Trên mạng nói tôi bị bao nuôi, làm bồ nhí, cấp hai còn sảy thai nữa kìa... anh xác định muốn giả biến thành thật với tôi?”

Cận Tuyết Sơ cười: “Trên mạng còn nói tôi là đồng tính nữa kìa, đi làm trai bao, là bảo bối của những nữ phú hào kìa, cô nói thử xem, như thế chúng ta không phải càng xứng hơn à?”

Cận Tuyết Sơ dùng kinh nghiệm của bản thân nói với Yến Thanh Ti rằng bất cứ một nghệ sĩ nổi tiếng nào, cũng có những năm tháng bị bôi đen, nói xấu.

Yến Thanh Ti đột nhiên cười rộ lên: “Chỉ nghe thế thì hình như... cũng hợp phết, nhưng...”

Cận Tuyết Sơ vẫn nhìn thẳng vào mắt Yến Thanh Ti: “Nhưng cái gì, tôi giơ mỏi tay lắm rồi đây này, mọi người xung quanh đều đang nhìn đấy, em tốt xấu gì cũng cho tôi chút thể diện chứ.”

Yến Thanh Ti không đón miếng thanh long của anh ta, cô vươn tay cầm lấy cái dĩa, cô nói: “Nhưng mà... tôi vẫn coi anh là bạn bè, không ngờ từ trước giờ anh vẫn chỉ nghĩ tới chuyện lên giường với tôi.”

Cận Tuyết Sơ cười ha ha: “Em nói sai rồi, bên cạnh tôi có nhiều bạn bè lắm, tôi bây giờ không thiếu bạn bè, chỉ thiếu... người yêu, em có hứng thú không?”

Cận thiên vương? Sao cậu lại đến đây?" giọng nói của chị Mạch đột nhiên vang lên, trong tức khắc đã hóa giải tình cảnh lúng túng của Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti âm thầm thở phào một hơi, ngẩng đầu nhìn chị Mạch lạch bạch chạy đến, hỏi: "Chị Mạch, chị chạy đi đâu đấy?"

"Đi làm chút việc, lát nữa nói cho em sau." Chị Mạch quay ra cười với Cận Tuyết Sơ: "Cận thiên vương, Thanh Ti lần này bị bôi nhọ có thể bình yên thoát thân cũng là nhờ cậu cả, chân thành cảm ơn cậu."

Cận Tuyết Sơ cảm thấy cực kỳ tiếc nuối, không dễ dàng gì mới có dũng khí để hỏi câu này, kết quả...

Anh ta đứng dậy, rất khách khí nói: "Không cần cảm ơn đâu, tôi... cũng có mưu đồ khác thôi."

Cận Tuyết Sơ nhìn Yến Thanh Ti đầy ám chỉ, lại nói: "Tôi đến ngồi một lát thôi, còn có việc khác, tôi đi trước đây, có thời gian lại đến gặp em sau."

"Này, Cận thiên vương, có thời gian cùng nhau ăn bữa cơm đi..."

"Được chứ, lúc khác liên lạc lại nhé, tạm biệt."" Đợi đến lúc Cận Tuyết Sơ đi xa rồi, chị Mạch mới hỏi: "Nói gì với em thế?"

Yến Thanh Ti cầm cái nĩa cất vào trong hộp đựng hoa quả: "Bảo là anh ta đang thiếu bạn gái, hỏi em có hứng thú không, chị nói xem em có nên đồng ý hay không?"

Chị Mạch ngay lập tức nói: "Đương nhiên là không được... em bây giờ."

"Em làm sao cơ?"

"Ôi... thôi chẳng có gì đâu!"

Chị Mạch không dám nói: Chị bán em mất rồi, giờ em là người của Nhạc Thính Phong, không thể làm bạn gái của người khác được.

Tối hôm đó, trên weibo lan truyền một bức ảnh, trong ảnh Cận Tuyết Sơ cầm cái nĩa đưa đến trước mặt Yến Thanh Ti, ánh mắt anh ta dịu dàng mà chăm chú.

Bức ảnh này trong nháy mắt đã xác thực tin đồn giữa Yến Thanh Ti và Cận

Tuyết Sơ.

Người đăng bức ảnh này viết: Tuyết Thần bận rộn vẫn dành thời gian đến thăm, ôn nhu săn sóc bạn gái, ngược chết đám cẩu FA*.

*Ngôn ngữ mạng TQ: dùng từ cẩu để chỉ những người FA.

Lúc này Yến Thanh Ti đang bận quay phim căn bản chẳng hơi đâu quan tâm mấy thứ này.

Còn Nhạc Thính Phong lúc nhìn thấy cái tin này là trong cuộc họp ngày hôm sau, anh nhàm chán mở di động lên, nhìn thấy bức ảnh, thoáng cái mặt đã đen sì, lạnh lùng nói: "Tạm dừng hội nghị."

Giang Lai vội vã hỏi: Nhạc tổng, ngài muốn đi đâu vậy ạ?"

Nhạc Thính Phong sải những bước dài đi ra ngoài: "Đi gặp nhân viên mới của tôi."

--- O ---

Chương 187: Bình Giấm Chua Của Nhạc Tổng Đổ Rồi

Giang Lai ngẩn người.

Nhân... viên... mới!

Quản lý bên bộ phận nhân sự vội vàng kéo Giang Lai lại hỏi: "Trợ lý Giang, sao Nhạc tổng đột nhiên lại nhớ đến nhân viên mới của công ty chúng ta thế, đợt này vừa mới tuyển được vài người, giờ có cần bảo bọn họ nhanh chóng tập hợp lại không?"

Giang Lai cười ha ha: "Không cần đâu."

Sếp của chúng ta làm gì biết quan tâm đến thế, gặp mặt nhân viên mới ấy à, nghe giọng của sếp là biết tỏng bình giấm nhà ngài lại đổ rồi.

Giang Lai vội vã nói: "Cuộc họp này tạm dừng lại đã, nhân cơ hội này mọi người quay lại hoàn thành hết những việc còn đang dở dang, thiếu sót của mình đi, nếu không, đại boss mà nổi giận, không ai gánh chịu được đâu."

"Được, được, được rồi, vậy chúng tôi quay về đây."

Cuộc họp nhanh chóng kết thúc, Giang Lai vội vã đuổi theo sếp.

Khúc Kính đi đằng sau kéo Giang Lai lại: "Này đi đâu thế?"

Giang Lai lắc đầu quầy quậy, nói: "Sếp muốn tác quái, không ai cản nổi, chỉ có thể đi cùng tìm đường chết mà thôi."

Giang Lai không dám tin, nếu Yến Thanh Ti mà biết cô đã bị bán rồi, sẽ có phản ứng gì nữa, chắc là sẽ làm thịt sếp luôn ấy chứ.

Khúc Kính mắt lóe sáng: "Tôi cũng đi."

Giang Lai vội vàng lắc đầu: "Không được đâu, anh đừng có mà tự đi tìm chết."

Giang Lai mặc kệ Khúc Kính vội vàng đuổi theo.

...

Quay xong một cảnh phim dưới mưa, Tiểu Từ vội vã đưa cho Yến Thanh Ti một cái khăn lông: “Chị, mau đi thay quần áo đi.”

Yến Thanh Ti hỏi đạo diễn Thái: “Đạo diễn, cảnh này đã được chưa?”

Đạo diễn Thái gật đầu: “Ok, được rồi, em đi đổi bộ quần áo khác, rồi nghỉ một lát, nghỉ trong phòng hóa trang ấy, một tiếng sau chuẩn bị diễn cảnh tiếp theo.”

Tiểu Từ nhanh chân đi cùng Yến Thanh Ti vào phòng hóa trang.

Thay xong quần áo đi ra, Tiểu Từ sấy tóc hộ Yến Thanh Ti, cô cầm điện thoại lướt Weibo.

Vụ scandal tình ái giữa cô và Cận Tuyết Sơ đã ầm ĩ cả thành phố rồi, số lượng bình luận trên weibo cô đã vượt qua con số 10.000 có hơn một nửa là fan của Cận Tuyết Sơ, còn lại một nửa, thì hai phần ba là người qua đường, còn lại một bộ phận nho nhỏ là fan của cô.

Những bình luận mắng mỏ chiếm số đông, nhưng rất nhiều người vừa mắng vừa nói, không thể không thừa nhận chỉ nhìn nhan sắc thôi, cô và Cận Tuyết Sơ đích thực rất đẹp đôi, có thể nói đây là cặp đôi trai tài gái sắc nhất hiện nay.

Yến Thanh Ti lại mò vào Weibo của Cận Tuyết Sơ, anh ta thế mà lại bấm like cho hai bình luận khen anh ta và cô rất xứng đôi.

Nếu like một lần thì còn bảo là lỡ tay được, nhưng hai lần liền thì lại có ý khác. Rõ ràng là đang muốn nói với đám fan Tuyết Hoa* nhà anh ta: chủ nhân của mấy người đang yêu đấy.

*Tuyết Hoa: tên gọi thân mật của fan nhà Cận Tuyết Sơ

Thế nên đám fan của anh ta kêu gào khóc lóc thảm thiết, top search của Weibo bị vụ scandal của bọn họ công phá.

Sự kiện lần này, người có lợi nhất chính là Yến Thanh Ti, chưa có tác phẩm nào nổi tiếng, đã nổi vì scandal trước, không cần biết thế nào, chung quy là đã nổi tiếng rồi, lượng fan của cô trong vòng một ngày tăng đến hàng nghìn người, bây giờ vẫn còn đang tiếp tục tăng lên nhanh chóng.

Đối với một người mới vô danh vừa bước chân vào giới giải trí mà nói, đây

đúng là cơ hội từ trên trời rơi xuống.

Yến Thanh Ti không thể nói rõ mình vui hay không vui.

Vụ tai tiếng này dù rằng tạm thời khiến cô nổi tiếng, nhưng sau này... có thể vĩnh viễn bị người khác nói rằng cô mượn hơi Cận Tuyết Sơ để nổi tiếng.

Hơn nữa, Cận Tuyết Sơ dường như cũng muốn chơi giả thành thật với cô, điều này khiến cho Yến Thanh Ti cảm thấy khá phiền phức.

Tiểu Từ cau có nói: “Chị, bức ảnh này chắc chắc là do người trong đoàn làm phim chụp lén, đúng thật là nếu để em biết là ai, nhất định em phải tính sổ với người đó.

Yến Thanh Ti cười cười: “Kệ đi thôi, làm cái nghề này, nhất định phải chuẩn bị sẵn tâm lý, em xem, chị cũng được rất nhiều lợi lộc trong này còn gì.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 188: Tôi Thành Người Phụ Nữ Của Anh Từ Lúc Nào Thế?

Tiểu Từ nói: "Nhưng mà nói thật thì em cảm thấy... so với Nhạc tổng, Tuyết Thần hình như tốt hơn một chút?"

"Thế à?"

Bỗng Tiểu Từ im bặt, tay cầm máy sấy cũng không động đậy luôn, vẫn cứ sấy mãi chỗ đằng sau gáy của cô, Yến Thanh Ti hỏi: "Sao tự nhiên không nói gì thế?"

Giọng nói của Tiểu Từ run lên: "Em... em."

Yến Thanh Ti hoài nghi, ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Từ, chỉ thấy cậu mặt mũi tái mét, vẻ mặt như sắp chết, ánh mắt ngây ra nhìn chằm chằm về phía cửa, tay cầm máy sấy không ngừng run rẩy.

Yến Thanh Ti quay đầu lại nhìn, thấy người đang đứng ngoài cửa, nháy mắt đã hiểu ra vấn đề.

Yến Thanh Ti thở dài, chỉ có thể âm thầm mặc niệm cho cậu chàng, cô giơ tay đón lấy máy sấy trên tay Tiểu Từ: "Em ra ngoài trước đi đã."

Tiểu Từ theo bản năng đang muốn chạy, nhưng vừa đến cửa đã bị người nào đó chặn lại: "Vội cái gì!"

Anh ta chậm rãi đi vào: "Ông đây không bằng Cận Tuyết Sơ? Nói thử xem, tôi không bằng hắn ở chỗ nào, nói tôi nghe thử."

Yến Thanh Ti cầm lược lên: "Anh đến đây làm gì?"

Thính Phong rút cái lược trong tay Yến Thanh Ti ra, "Đừng có đánh trống lảng, nói cho rõ chuyện lúc nãy đi đã."

Tiểu Từ như sắp khóc đến nơi: "Em... tôi nói bừa thôi mà, Nhạc tổng... ngài đừng chấp nhặt với tôi mà..."

Yến Thanh Ti liếc Nhạc Thính Phong một cái: "Cậu ấy cũng có nói sai cái gì đâu?"

Mặt của Nhạc Thính Phong đen sì: “Có bản lĩnh, em lặp lại lần nữa tôi nghe.”

Yến Thanh Ti cười nói: “Anh nói xem anh biết hát không? Biết nhảy không? Biết soạn nhạc, sáng tác không? Anh cái gì cũng không biết, đương nhiên ngoại trừ việc có nhiều tiền ra.”

Nhạc Thính Phong: “Không, em còn nói thiếu một cái nữa.”

“Cái gì?”

Nhạc Thính Phong vênh cằm lên: “Tôi đẹp trai hơn hắn, còn nữa --- ông đây có tiền, ông có thể đập anh ta cho đến khi không thể hát không thể nhảy nữa, để xem anh ta có so được với tôi không?”

Nhạc Thính Phong nhìn Yến Thanh Ti không chớp mắt, gương mặt điển trai không hề giấu giếm vẻ tàn nhẫn.

Yến Thanh Ti phất tay bảo Tiểu Từ đang run rẩy bên cạnh đi ra ngoài.

Cô nói: “Mắng anh là đồ lưu manh, anh còn đắc ý đến thế cơ đấy.”

“Đúng thế đấy, tôi kiêu ngạo thế đấy... ai bảo anh ta dám tán tỉnh người phụ nữ của tôi, em nói xem tôi phải làm gì với anh ta đây? Anh ta coi tôi chết rồi chắc?”

Yến Thanh Ti vừa nghe là biết, cái gã này lại đang lên cơn vì tin đồn tình cảm của cô và Cận Tuyết Sơ đây mà.

Trong đầu Yến Thanh Ti lại bắt đầu tính toán, cái bộ dáng này của Nhạc Thính Phong rõ ràng là đang lên cơn ghen mà.

Anh ta... không lẽ đã yêu cô thật rồi?

Yến Thanh Ti nhướng mắt, nhìn Nhạc Thính Phong một cách ngạo nghễ: “Tôi thành người phụ nữ của anh từ lúc nào thế?”

Ánh mắt đó mang theo chút hờn dỗi, chút tùy hứng, khiến cho Nhạc Thính Phong ngứa ngáy hết cả người.

Nhạc Thính Phong đột ngột vươn tay ôm Yến Thanh Ti vào lòng, nhấc cằm cô lên: “Em đương nhiên là của tôi rồi, hơn nữa còn là... hợp pháp hẳn hoi.”

Yến Thanh Ti chống tay trên ngực Nhạc Thính Phong, đôi môi đỏ mọng cong lên: “Hợp pháp hả? Là cái loại quan hệ sống chung hợp pháp, hơn nữa có thể nằm chung trên giường, có thể phát sinh quan hệ nam nữ, sinh con hợp pháp chứ không phải là con ngoài giá thú ấy hả?”

“Nếu như không phải thì đừng có nói mò, bà đây không có thời gian rảnh để lãng phí cho anh đâu.”

Mùi hương nhàn nhạt trên người Yến Thanh Ti chậm rãi bay vào mũi Nhạc Thính Phong, khiến anh không nhịn được mà cắn tai cô, thì thầm bên tai cô: “Em muốn làm ra mạng người, bây giờ chúng ta có thể bắt đầu cố gắng, vừa nãy tôi kể thiếu một thứ, tôi còn có hàng ngon, công năng tốt, nhưng mãi mà chưa có cơ hội phát huy, cho tôi cơ hội nhé?”

--

Nhạc thổ hào: năng lượng hồng hoang trong cơ thể không thể kiềm chế được nữa rồi, tác giả, mau cho tôi cơ hội bộc phát.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 189: Để Tôi Cho Em Hay Ai Mới Là Người Đàn Ông Của Em

Yến Thanh Ti mỉm cười, đôi mắt sáng ngời, lành lạnh nói: “Muốn có cơ hội à, được thôi.”

Ngay sau đó bàn tay của Nhạc Thính Phong liền nhanh chóng chui vào dưới áo của Yến Thanh Ti, bàn tay chiếm lấy eo cô.

Nhạc Thính Phong đang định nói chuyện, Yến Thanh Ti đã vươn một ngón tay chặn ngang miệng của anh, cô cười cười nhìn anh, giọng nói khàn khàn quyến rũ: “Cho anh mười phút, đánh nhanh thắng nhanh, đừng ảnh hưởng đến công việc quay phim của tôi.”

Nhạc Thính Phong đang hào hứng thoáng cái mặt đã đen như đáy nồi, anh cắn răng: “Mười phút, mười phút thì làm được gì.”

Ngón tay của Yến Thanh Ti chậm rãi lướt theo viền môi của Nhạc Thính Phong, cô nói: “Dù gì ba năm rồi chưa thử, giờ tuổi của anh cũng đã cao, nói không chừng... có khi đã bước vào hàng ngũ ‘một giây’ rồi cũng nên? Cho anh mười phút đã là nhiều lắm rồi, đương nhiên anh có muốn hay không mà thôi.”

Nhạc Thính Phong lạnh lẽo nhìn cô, trong ánh mắt không giấu được nguy hiểm: “Em đùa bỡn tôi?”

Yến Thanh Ti vòng tay ôm lấy cổ anh, nghiêng đầu, rất vô tội nói: “Không phải, tôi rất nghiêm túc trao đổi với anh, nếu không được thì đừng có miễn cưỡng, tôi sẽ không cười nhạo anh đâu, nhưng mà... đừng có để trễ nải công việc của tôi.”

Bàn tay của Nhạc Thính Phong siết chặt lấy eo của Yến Thanh Ti, cúi xuống cắn thật mạnh lên môi cô, anh cắn rất mạnh, khiến cho môi Yến Thanh Ti bật cả máu, cánh môi căng mọng thoáng cái đã trở nên diễm lệ, để lộ vẻ yêu mị, quyến rũ động lòng người.

Nhạc Thính Phong vươn đầu lưỡi liếm miệng vết cắn, lạnh lẽo nói: “Khiến em chậm trễ công việc thì thế nào? Người đầu tư bộ phim này là tôi, em cũng là người của tôi, tôi ở đây muốn em thì sao, xem xem có kẻ nào dám lên tiếng? Để tôi cho em biết tôi có bao nhiêu cái ‘một giây’.

Yến Thanh Ti hoàn toàn không cảm thấy đau đớn, giọt máu đọng trên môi như sương sớm đọng trên cánh hoa hồng, xinh đẹp không gì sánh được.

Cô ngửa người ra sau: "Được thôi, anh đã nói thế thì làm đi, còn đợi gì nữa, dù sao ở trước mặt anh tôi vẫn chẳng có nhân quyền hay địa vị gì, Nhạc thái tử ngài muốn chơi lúc nào thì chơi mà."

Từ trong cốt tủy Nhạc Thính Phong là một con người ngang ngược cao ngạo không ai bì nổi, sinh ra đã đứng cao hơn so với người khác, anh ta chịu chơi đùa với cô lâu như thế đã là kỳ tích rồi.

Khi nghe những lời đó của Nhạc Thính Phong, Yến Thanh Ti vẫn cứ cười lạnh, cô rất mong đợi vào cái ngày mà Nhạc Thính Phong đã yêu cô khắc cốt ghi tâm, đợi đến ngày có thể giẫm nát anh ta ở dưới đất.

Lần này Nhạc Thính Phong cũng chẳng thèm cau mày: "Cái kế khích bác này em dùng nhiều quá rồi, lần này... không có tác dụng đâu, Yến Thanh Ti, tôi nói cho em biết, nếu em còn có bất kỳ scandal tình cảm nào với Cận Tuyết Sơ nữa, lúc đó tôi sẽ cho em hay, ai mới là người đàn ông của em."

Yến Thanh Ti cười nhạo: "Anh cũng biết chọn chỗ thật đấy, phòng hóa trang của đoàn làm phim, không cần đi khách sạn thuê phòng, càng không cần trả tiền phòng, tiết kiệm thật đấy..."

Nhạc Thính Phong mặt dày vô sỉ nói: "Tôi nghèo mà, em cho tôi hai đồng cắc đó còn mua bánh bao còn chả đủ nữa là đòi đi thuê phòng."

Nhạc Thính Phong đã hạ quyết tâm rồi, hôm nay nhất định phải tóm được Yến Thanh Ti, anh nghe quen những câu châm chọc với ngữ khí đầy kỳ quái của cô, giờ thành ra miễn dịch rồi, không cần biết cô nói gì, không thèm để ý đến cái gì gọi là tự tôn của đàn ông hết, ăn vào bụng đã rồi nói sau, những cái khác nói nhiều cũng chỉ là lãng phí.

Nhạc Thính Phong thật hối hận, lãng phí nhiều thời gian đùa với Yến Thanh Ti thế để làm gì.

Nhạc Thính Phong cúi đầu hôn lên xương quai xanh để lộ của Yến Thanh Ti, để lại một chuỗi dấu hôn thật dài.

--- O ---

Chương 190: Bảo Bọn Họ Cút Ra Ngoài, Chúng Ta Tiếp Tục

Yến Thanh Ti không thể phủ nhận rằng Nhạc Thính Phong đẹp trai, trong những người đàn ông cô quen, không có ai có thể bì được với anh, cô cũng không ghét bỏ nụ hôn của anh.

Thậm chí khi Nhạc Thính Phong hôn cô, Yến Thanh Tinh cũng có thể cảm thấy cơ thể của mình cũng hơi run lên.

Nhưng, đây cũng chỉ là hormone kích thích giữa hai người khác giới trưởng thành mà thôi, Yến Thanh Ti biết tâm lý của cô lý trí hơn bất cứ ai.

Cứ để Nhạc Thính Phong chiếm hữu cơ thể cô như vậy, sau này anh sẽ không biết chân trọng nữa, Yến Thanh Ti chưa từng nghĩ tới việc có thể thoát khỏi Nhạc Thính Phong, nhưng ít nhất cũng không phải kiểu vội vàng, hấp tấp như vậy.

Yến Thanh Ti cũng đã sớm có dự liệu từ trước, dù cho cô có phải trao thân cho anh, cô cũng phải là người ở thế chủ động.

Cô cũng phải để Nhạc Thính Phong mãi mãi nhớ tới cô, ngoài cô ra, anh sẽ không thể nghĩ tới bất cứ người phụ nữ nào khác, cũng không phải kiểu qua loa có lệ như vậy.

Nhạc Thính Phong kéo áo của Yến Thanh Ti lên, cô cũng không giãy giụa hay phản kháng, chỉ lạnh lùng nhìn anh, trong lòng cô đang nghĩ xem làm thế nào mới có thể vượt qua chuyện này, nhưng tựa hồ lại không thể tránh né được.

Tay Nhạc Thính Phong vòng qua sau lưng Yến Thanh Ti, anh muốn cởi áo lót của cô ra, khi Yến Thanh Ti đang không biết làm thế nào mới ổn thì chính lúc này cửa phòng lại bị đẩy ra.

“Thanh Ti à, nghe nói Nhạc tổng tới... tới...”

Cả cơ thể to đùng của chị Mạch đứng chắn ở cửa, lời còn chưa nói hết, đã bị nghẹn lại ở họng, như nuốt phải một cái xương cá, thấy cảnh trước mặt, chị vừa thấy kinh sợ lại có chút đau đầu, chỉ hận sao giờ không có ai tới đánh chết chị đi.

Giang Lai đứng sau lưng chị Mạch, tay vẫn còn ở tư thế muốn kéo người, nhưng tiếc là kéo không được, chị Mạch còn chẳng chịu gõ cửa đã xông vào rồi.

Ngay sau đó, Giang Lai lập tức quay lưng lại: “Cái đó... Nhạc tổng, thật xin lỗi, tôi không ngăn được chị ấy.”

Cậu chỉ hận không thể biến mất ngay lập tức.

Chị Mạch muốn khóc lắm rồi, ai mà ngờ được giữa thanh thiên bạch nhật hai người lại dám làm vậy trong phòng trang điểm chứ.

Chị Mạch nhớ ra giờ Nhạc Thính Phong là Boss của chị, chị phá hỏng chuyện tốt của Boss, chị sẽ bị làm thịt mất.

Chị Mạch muốn bỏ chạy lấy người, nhưng thấy ánh mắt Yến Thanh Ti, chị lại không thể đi được.

Dù có thế nào, Yến Thanh Ti cũng là người của chị.

Chị Mạch hắng giọng, cố lấy dũng khí, run lẩy bẩy nói: “Xin lỗi, tôi... tôi chỉ là... nghe nói Nhạc tổng tới, cho nên, mới tới đây,... tới, để gặp anh một chút, tôi cũng không ngờ...”

So với ánh mắt muốn giết người của Nhạc Thính Phong, Yến Thanh Ti giờ thật muốn huýt sáo một cái, chị Mạch đúng là thiên thần mập mạp của cô mà.

Yến Thanh Ti từ từ kéo áo xuống: “Chậc, thật tiếc quá, không thể mở mang được nhiều cái một giây của anh rồi.”

Nhạc Thính Phong ôm lấy Yến Thanh Ti không để cô ngồi dậy: “Không tiếc, bảo họ cút ra ngoài, chúng ta tiếp tục.”

Yến Thanh Ti nhìn đồng hồ: “Đã tới mười phút rồi, nếu tôi không cố gắng làm việc, lần sau ai cho anh tiền típ được nữa, ngoan, đừng làm chậm trễ việc kiếm tiền của tôi.”

Nhạc Thính Phong nhìn cô, đôi môi bị cắn rách của Yến Thanh Ti còn đọng vết máu, lúc cười, trông như một con yêu tinh vừa mới ăn thịt người.

Hai người chẳng ai nói gì, trong lúc im lặng, ánh mắt giao nhau tóe lửa.

Giống như đạt được hiệp định nào đó, Nhạc Thính Phong buông Yến Thanh Ti ra.

Anh nhìn cô đứng dậy, chỉnh sửa lại quần áo tóc tai.

Nhạc Thính Phong đứng dậy, đứng phía sau Yến Thanh Ti, anh nhìn người con gái trong gương, khóe môi nhếch lên một nụ cười lạnh nguy hiểm: "Yến Thanh Ti, thời gian tôi cho em... đã quá dài rồi."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 191: Nhạc Thính Phong, Tới Đây Hầu Hạ Tôi Thay Đồ Đi!

Nhạc Thính Phong có thể dung túng Yến Thanh Ti hết lần này tới lần khác, ngủ chung giường với cô bao nhiêu ngày rồi, anh cũng chưa từng cưỡng ép cô lần nào, đây là chuyện chưa từng có trong cuộc đời Nhạc Thính Phong.

Anh phá lệ cho Yến Thanh Ti quá nhiều lần, cái anh đợi chỉ là cô tự nguyện nằm xuống.

Nhưng giờ, Nhạc Thính Phong không muốn đợi thêm nữa.

Cận Tuyết Sơ, Hạ Lan Phương Niên... trước sau đều có địch, nếu không nắm chắc được Yến Thanh Ti, sau này sẽ càng khó khăn hơn.

Nhạc Thính Phong đã bắt đầu cảm thấy nguy hiểm cận kề rồi.

Anh hiểu hơn ai hết Yến Thanh Ti là người giỏi quyến rũ người khác như thế nào, tuy mọi người đều nói lấy vợ nhất định phải lấy vợ hiền, nhưng người có thể quyến rũ được lòng dạ đàn ông chẳng phải lại là những yêu tinh như Yến Thanh Ti sao.

Hạ Lan Phương Niên nặng tình với Yến Thanh Ti như vậy, mặc kệ gia đình phản đối, cậu ta cũng có thể bỏ cả "giang sơn vĩ đại" ở nước M, chạy về đây chỉ vì muốn tìm cô, cậu ta phải đánh đổi quá nhiều.

Cận Tuyết Sơ, một người đã debut được mười năm, từ một thiên vương trong làng âm nhạc chưa từng có scandal, lại chủ động gây tai tiếng với Yến Thanh Ti, người này cũng quá là đặc biệt rồi!

Nhạc Thính Phong cảm thấy không còn thời gian cho anh nhởn nhơ nữa rồi, may mà anh xuống tay đủ nhanh, nếu không con hồ ly tinh Yến Thanh Ti này sớm muộn cũng sẽ bị tên đàn ông khác bắt đi mất.

Yến Thanh Ti hiểu ý của Nhạc Thính Phong, anh ta đã dùng hết sự nhẫn nại của mình rồi.

Chị Mạch đã từng nói với Thanh Ti, chỉ treo đó không ăn, sớm muộn cũng có ngày xảy ra chuyện.

Yến Thanh Ti cũng hiểu, căn bản không còn "treo" lâu được nữa.

Cô cầm chiếc lược trên bàn lên, từ từ chải tóc, nói: "Dù sao cũng đã lâu như vậy rồi, cần gì phải gấp gáp nhất thời chứ, Nhạc thái tử đừng tỏ ra không có chút tự tin nào vào bản thân mình như vậy?"

"Không phải tôi không tự tin, mà tôi không có niềm tin với em."

Giờ Nhạc Thính Phong không phục tùng Yến Thanh Ti nữa, anh hiểu hơn ai hết lòng dạ người phụ nữ này độc ác đến thế nào, lạnh lẽo ra sao, chỉ cần quay đi là đã có thể quên bạn ở nơi phương trời xa xôi luôn rồi, muốn kéo lại còn khó hơn lên trời.

Yến Thanh Ti nhếch mày: "Không có niềm tin với tôi? Thật không ngờ, trong lòng anh tôi lại giỏi đến vậy đấy."

Nhạc Thính Phong vuốt một sợt tóc của Yến Thanh Ti: "Yến Thanh Ti, giờ em không để tôi ăn em, nếu để tôi nhịn quá lâu, sau này em sẽ phải hối hận."

Yến Thanh Ti cười nhạt, kêu lên: "Giang Lai, Boss của cậu hỏi cậu, cậu theo anh ấy có thấy hối hận không kìa?"

Giang Lai ở ngoài cửa, bất thình lình bị điểm tên, theo phản xạ đáp: "Tôi... không... không hối hận mà!"

Nhạc Thính Phong đen mặt, Yến Thanh Ti quay lại: "Tôi phải thay đồ để quay cảnh sau, anh ra ngoài hay muốn nhìn tôi thay đây."

Nhạc Thính Phong tiến tới, áp Yến Thanh Ti lên bàn trang điểm: "Đương nhìn là nhìn em thay rồi, tôi còn có thể giúp em thay đồ luôn nữa cơ."

Anh còn tưởng Yến Thanh Ti sẽ chửi anh một trận, nhưng không ngờ cô lại nói: "Được, vậy tới đây hầu tôi thay đồ đi."

Chị Mạch cùng Giang Lai đứng ngoài cửa, nhìn nhau, cao thủ so chiêu, họ chỉ là loăng quăng, chỉ là giờ, nên đi hay ở lại đây?

Chị Mạch liếc thấy Yến Thanh Ti thật quá to gan, thấy anh ta nói sẽ thay đồ cho cô, quăng luôn quần áo cho anh thật.

Dù cho là một người phụ nữ, chị Mạch cũng thật sự cảm thấy không thể chịu nổi.

“Thanh Ti, chị khép cửa lại trước, em mau lên, đạo diễn đang giục đấy.”

Nói rồi, chị Mạch vội vàng đóng cửa lại.

Bên ngoài, Giang Lai cười gượng với chị Mạch: “Vất vả cho chị rồi.”

Chị Mạch: “Cậu cũng vất vả rồi.”

...

Bộ quần áo này của Yến Thanh Ti thay đúng mười lăm phút đồng hồ, lúc ra, hai má cô đỏ ửng, đôi môi sưng vù, vết thương bị cắn ở môi dưới rất nhức mắt, người sáng suốt nhìn cái là có thể biết được chuyện gì vừa xảy ra, chắc chắn hai người lại vừa làm chuyện xằng bậy đó rồi.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 192: Thanh Ti, Chị Bán Em Mất Rồi!

Nhạc Thính Phong mặt đen sì, đi sau lưng Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti đi quay phim, anh ngồi chỗ nghỉ của cô xem cô đóng.

Thấy Tiểu Từ đang chuẩn bị hoa quả cho Yến Thanh Ti, anh lập tức nhớ tới bức hình kia, trên tấm hình đó Cận Tuyết Sơ đang đút hoa quả cho cô.

Quay xong một cảnh, Yến Thanh Ti quay về nghỉ, cô thấy Nhạc Thính Phong đang nhai hoa quả của cô rôm rốp, ánh mắt anh nhìn cô như thể đang cắn xé thịt cô vậy, nhìn đến nỗi tóc mai của cô cũng dựng hết cả lên.

Người trong đoàn đều biết bầu không khí bên này không ổn lắm nên chẳng một ai dám đi qua, Tiểu Từ vội mang một chiếc ghế dựa khác tới cho Yến Thanh Ti, cô ngồi xuống hỏi: “Sao còn chưa đi, anh tới xem tôi quay đấy à?”

Nhạc Thính Phong cắn một miếng táo nghe thấy rộp một tiếng: "Phải, tới giám sát công việc, tiện thể xem luôn diễn xuất của nhân viên mới của tôi xem thế nào? Sao hôm nay không có thanh long vậy?

Yến Thanh Ti bĩu môi, bỏ qua câu cuối cùng của anh: “Nhân viên mới, ai là nhân viên mới của anh?”

Chị Mạch đứng bên cạnh sắc mặt trắng bệch, nếu nói toạc ra liệu Thanh Ti có giết chị không nhỉ?

Nhạc Thính Phong cười nham hiểm: “Em đấy!”

Yến Thanh Ti lườm anh: “Anh nói linh tinh cái quái gì vậy? Từ người phụ nữ của anh giờ đã thanh nhân viên của anh, sao mà nhanh thế?”

Chị Mạch đứng cạnh cô thì thầm một câu: “Chuyện là Thanh Ti à, là... là... Nhạc tổng... anh ấy mua lại... cả công ty chúng ta rồi.”

Câu cuối chị Mạch nói nhỏ đến mức tựa hồ nghe không thấy.

Yến Thanh Ti sửng sốt, cô quay phắt lại: “Chị bán rồi?”

Ngón tay thon dài của Nhạc Thính Phong xoay xoay cái dĩa, trông ngứa đòn không chịu nổi: “Giờ em không những phải gọi tôi là chủ nhà, mà còn phải

gọi tôi một tiếng... ông chủ nữa đấy."

Anh vừa nói dứt lời, Yến Thanh Ti đã quát ầm lên: "Anh câm ngay..."

Cô nhìn chằm chằm chị Mạch: "Chị Mạch, chị nói em nghe."

Yến Thanh Ti mặt không chút cảm xúc, mắt tối đen lại, lạnh lẽo, cô nhìn chị Mạch tới nỗi khiến chị Mạch rợn hết cả tóc gáy lên, chị Mạch khổ sở nói: "Ừm, chị... cũng không còn cách nào khác, người ta bày Hồng Môn Yến mời chị tới, chị không ký thì cũng không còn mạng để về gặp em nữa đâu."

Giọng Yến Thanh Ti lạnh tới nỗi có thể vỡ vụn ra được: "Bán bao nhiêu tiền!"

Chị Mạch dựng một ngón tay lên.

"Một nghìn vạn?"

Chị Mạch lắc đầu.

Yến Thanh Ti chửi: "Đệch, chắc không phải một trăm vạn chị đã bán rồi chứ?"

Chị Mạch vẫn lắc đầu.

Yến Thanh Ti gào ầm lên: "Đầu óc chị có vấn đề rồi, mười vạn mà cũng bán?"

Chị Mạch tiếp tục lắc đầu nguầy nguậy.

Yến Thanh Ti tức đến nỗi siết chặt tay lại: "Chị nói cho em biết xem là bao nhiêu tiền, tốt nhất đừng có nói ra một con số có thể khiến em đập chị."

Chị Mạch lập tức chạy thật xa rồi mới nói: "Một đồng."

Yến Thanh Ti cười, cô ngoắc ngoắc tay với chị: "Qua đây, qua đây, em nghe không rõ, chị đứng gần vào đây nói cho em nghe xem."

"Một đồng... chị... chị chỉ là muốn thể hiện một chút khí phách thôi mà, không phải chị muốn bán em đâu... chị nhớ ra chị còn có việc, chị đi trước đây, em... em với Nhạc tổng cứ từ từ nói chuyện, giờ, anh ấy chính là ông chủ của chúng ta."

Chị Mạch thật sự rất sợ Yến Thanh Ti, còn chưa kịp nói xong đã chạy mất dép.

Yến Thanh Ti từ từ quay lại, Nhạc Thính Phong hắng giọng: “Em có điều gì muốn nói với ông chủ mới của mình không?”

Yến Thanh Ti: “Có chứ, nhiều là đằng khác.”

Sau đó Yến Thanh Ti bất thình lình nhào tới, sờ lên người Nhạc Thính Phong.

Nhạc Thính Phong giật mình, rồi lập tức giở giọng lưu manh: “Em làm gì đấy, ban ngày ban mặt, tôi cũng không phải hạng người tùy tiện vậy đâu.”

Yến Thanh Ti quát lớn: “Chi phiếu đâu... lấy ra đây, nhanh lên, con mẹ nó đừng có ép tôi ra tay với anh.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 193: Một Đồng Mà Cũng Muốn Mua Được Tôi Sao

Nhạc Thính Phong cùng Giang Lai đều ngẩn cả ra, mọi người xung quanh lập tức vây tới, Tiểu Từ cũng vội chạy đến ngăn lại: "Chị, bình tĩnh, chị bình tĩnh lại đi... Chị là nữ minh tinh đấy, mọi người trong đoàn đều đang nhìn chị kìa, lỡ bị ai chụp được rồi up lên mạng thì không hay đâu!"

Yến Thanh Ti hất Tiểu Từ ra: "Giờ chị cũng không quan tâm được nhiều tới vậy."

Mắt Yến Thanh Ti như hai ngọn lửa, dường như có thể thiêu chết được Nhạc Thính Phong: "Chi phiếu, mau lấy ra đây."

Nhạc Thính Phong cố nhịn cười, anh liếc qua nhìn Giang Lai, cậu lập tức lấy một tập chi phiếu ra, hai tay còn hơi run rẩy.

Yến Thanh Ti giật lấy: "Bút."

Giang Lai lấy bút ra, cẩn thận mở nắp bút, lại đưa cô.

Yến Thanh Ti viết xoèn xoẹt lên đó một dãy số không, rốt cuộc là bao nhiêu số cô cũng lười nhìn, lười đếm luôn, cô xé tờ chi phiếu xuống, nhét vào tay Tiểu Từ: "Cầm cho chị."

Tiểu Từ nhìn đống số không trên đó, mắt như sắp lòi ra, thế này cũng quá...

Yến Thanh Ti vứt trả Nhạc Thính Phong tập chi phiếu trống: "Anh coi tôi là cọng hành đấy hả mà nghĩ một đồng là có thể mua được tôi, sao anh không tới mà cướp luôn đi, giờ một đồng cũng không cần tốn nữa."

Nhạc Thính Phong vờ vô tội: "Chẳng phải em cũng dùng hai đồng để đuổi tôi đi sao."

Yến Thanh Ti cả giận cười lớn: "Anh có thể so được với tôi sao? Tôi cho anh hai đồng, vậy là nhiều gấp đôi anh rồi đấy, đồ keo kiệt."

Nhạc Thính Phong...

Hai đồng khác quái gì một đồng? Hẳn là gấp đôi!

Giang Lai vội giải thích: "Cô Thanh Ti, chuyện này không thể trách Nhạc tổng được, hôm qua Nhạc tổng có đưa tấm chi phiếu cho cô Mạch, bảo cô ấy điền giá lên, nhưng cô Mạch lại chỉ điền có một đồng lên đó thôi."

Răng Yến Thanh Ti sắp nghiến vỡ tới nơi rồi: "Chuyện còn chưa rõ đâu vào đâu, mà cần khí phách làm chó gì, công ty của chị ấy không đáng tiền, nhưng tôi đáng tiền, Yến Thanh Ti tôi muốn xinh đẹp có xinh đẹp, muốn vóc dáng có vóc dáng, muốn diễn xuất có diễn xuất, vậy mà chị ấy bán tôi với giá một đồng, truyền ra ngoài tôi còn mặt mũi nào mà nhìn người khác được nữa?"

Nhạc Thính Phong quăng đống chi phiếu trống cho Giang Lai, chỉnh lại quần áo đã bị Yến Thanh Ti làm xộc xệch: "Đây là cách em tự trả giá cho mình à, không giống nhân viên mới gì cả, giống bà chủ hơn!"

Yến Thanh Ti lườm anh: "Làm bà chủ thì thiệt cho anh quá, có một nhân viên như tôi, buổi tối anh có đi ngủ cũng vui muốn chết ấy."

Tâm tư Yến Thanh Ti khẽ động, cô nhìn Nhạc Thính Phong một lượt từ trên xuống: "Có điều... bà chủ, chức vụ này, có vẻ như tôi... cũng có chút hứng thú đấy."

Nhạc Thính Phong nhếch cằm Yến Thanh Ti lên: "Vậy thì cố gắng lên! Từ nhân viên lên tới chức bà chủ cũng không phải là chuyện không thể."

Yến Thanh Ti gạt phắt tay anh ra: "Tôi có chuyện muốn nói với anh, anh theo tôi qua đây."

Hai người tìm lấy một nơi yên tĩnh, giờ Yến Thanh Ti lại trở nên nghiêm túc: "Nếu như đã là ông chủ của tôi, vậy không tận dụng thì phí của trời, giúp tôi tra một người."

"Ai?"

"Cụ thể là ai thì để quay phim xong tôi sẽ nhắn tin cho anh."

"Bí mật thế cơ à?"

Yến Thanh Ti tiến tới một bước, tựa hồ có thể dán lên người Nhạc Thính Phong: "Đừng hỏi tại sao, cũng đừng hỏi tôi muốn làm gì, anh chỉ cần giúp tôi tra ra xem giờ anh ấy đang ở đâu là được rồi, những chuyện khác anh đều không cần phải quan tâm, tôi cũng sẽ không nói cho anh biết đâu."

Nhạc Thính Phong nghiêng tới phía trước, hoàn toàn bao lấy Yến Thanh Ti: "Em không nói chẳng lẽ tôi không thể tra ra sao?"

Yến Thanh Ti cười khinh: "Anh thích tra là việc của anh, tôi nhắc nhở anh một câu này, quá tò mò sẽ không phải chuyện hay ho."

Nhạc Thính Phong nhìn vào mắt cô, cuối cùng dừng lại trên đôi môi còn vết thương của cô, tâm tình bỗng tốt hẳn: "Tôi đồng ý với em, coi như là quà gặp mặt nhân viên mới đi vậy."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 194: Thanh Ti, Em Nhất Định Phải Hạ Được Nhạc Thính Phong

Yến Thanh Ti vỗ vỗ ngực Nhạc Thính Phong: "Đợi tra ra giúp tôi xong, tôi sẽ lại cảm ơn ông chủ đây nhé."

"Quà cảm ơn nhớ phải đặc biệt một chút đấy."

Ánh mắt Yến Thanh Ti u tối, nhưng nụ cười của cô lại rất ái muội: "Không thành vấn đề, anh khiến tôi hài lòng tôi cũng sẽ để anh mãn nguyện."

Nhạc Thính Phong ngứa ngáy trong lòng: "Được, có điều... Em buộc phải đảm bảo với tôi, không bao giờ được dính líu tới scandal với bất cứ nghệ sĩ nam nào nữa."

"Chuyện này, chúng tôi cũng đâu khống chế được, tôi chỉ có thể bảo đảm, tôi sẽ không gây chuyện, nhưng giới truyền thông hay những người khác lấy tôi ra gây chuyện thì tôi không thể nắm chắc được nhé."

Nhạc Thính Phong ôm lấy eo Yến Thanh Ti: "Chuyện này thì em khỏi phải lo, ai dám lấy em ra gây chuyện, tôi sẽ khiến nó" đóng cửa "luôn."

Yến Thanh Ti lườm anh: "Anh có tiền, anh giỏi."

"Hôm qua Cận Tuyết Sơ đút hoa quả cho em ăn."

"Sao, anh cũng muốn đút cho tôi à?"

"Phải, tôi đã sai người mua một xe thanh long rồi, đang đỗ ở ngoài kia kìa."

Yến Thanh Ti...

...

Nhạc Thính Phong đi phía sau, Yến Thanh Ti gọi điện chửi cho chị Mạch một trận mất mặt, nhưng khi cô đang bực tức cũng lại cảm thấy một tia ấm áp.

Chị Mạch điền một đồng lên đó, ít nhất là vì chị ấy không muốn phải bội lại tình cảm của cô, đây là việc duy nhất chị ấy có thể nghĩ ra lúc đó, và cũng là

cách duy nhất chị ấy có thể làm được.

Chị Mạch có thể vì Yến Thanh Ti mà làm tới bước đường này cũng đã là đáng quý lắm rồi.

Buổi tối, khi hai người gặp mặt, Yến Thanh Ti đưa tấm chi phiếu cho chị Mạch.

Chị Mạch ôm lấy tờ giấy cười hềnh hệch cả buổi, nước miếng cũng chảy hết cả ra, nhưng vẫn đặt tấm chi phiếu xuống, "Thanh Ti, khoản tiền này chúng ta không cầm được, em đừng vội, nghe chị nói trước đã, khoản tiền chị cần tối qua đã điền rồi, nhưng chị một khi đã điền vào đó, cũng có nghĩa là đã phản bội lại em, kiểu phản bội này, có một lần rồi sẽ có lần hai, nếu lần sau có người trả giá cao hơn Nhạc Thính Phong, lại lớn mạnh hơn anh ta, em nói xem, chị chẳng phải sẽ lại phạm sai lầm sao."

Yến Thanh Ti chua chát trong lòng: "Nhưng đây là em lấy về cho chị."

"Chị biết, nhưng chị vẫn không nên cầm thì hơn, chị là một quản lý, chị cần phải có sự trung thực, chị cần một đồng, đấy là cái giá của chị, còn đây là của em, không phải của chị, thật ra tuy chị chỉ có một đồng nhưng chị cũng không bị thiệt mà, có Nhạc Thị chống lưng, chúng ta có thể tung hoành trong cái giới giải trí này, nguồn tài nguyên sau này cũng sẽ nườm nượp kéo tới, đây đúng là một con gà mái đẻ trứng vàng đấy em ơi."

"Chị Mạch, cảm ơn chị." Bán công ty lại cho Nhạc thị, thật ra Yến Thanh Ti cũng chẳng tức giận gì mấy, vì họ đều biết, muốn đi xa được trong giới giải trí này thì buộc phải có một cây đại thụ chống lưng, và Nhạc thị chắc chắn sẽ là sự lựa chọn tốt nhất.

Nhưng Yến Thanh Ti thật sự cũng chưa từng dám nghĩ tới chị Mạch có thể làm tới bước đường này.

Trong cái xã hội quái đản và vụ lợi là trên hết này, có thể không phản bội người khác, thật đúng là... như một câu chuyện cổ tích vậy.

Chị Mạch thở dài một hơi: "Haiz, chị cũng đau đớn lắm, bỏ cả khoản tiền lớn như thế cơ mà, thế nên Thanh Ti à, em nhất định phải hạ được tên thổ phỉ Nhạc Thính Phong kia đấy, em phải khiến hắn một lòng một dạ với em, nhất định phải trả giúp chị món hận này."

"Chị vẫn còn lo cho em à? Hạ anh ta cũng chỉ là chuyện sớm muộn thôi."

"Chị tin em, cố lên yêu tinh của chị!"

Tiễn chị Mạch về xong, Yến Thanh Ti lập tức thay đồ ra ngoài.

Bận quay phim mấy ngày liền, chuyện của Thang Ngọc Dao cũng bị đẩy lùi lại mấy ngày rồi, cô cũng đã tính toán đâu vào đấy cả, không thể đẩy lùi thêm nữa.

Cô muốn lợi dụng đứa bé còn trong bụng Thang Ngọc Dao, để dấy lên một trận máu tanh trong nhà họ Yến.

Người nhà họ Yến sống vui vẻ cũng quá lâu rồi.

Nhạc thổ hào: Hừ, tôi sẽ khiến em sau này hễ nhìn thấy Thanh Long là sẽ buồn nôn, ăn đến nỗi em bị ám ảnh luôn!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 195: Con Vừa Lăn Lộn Với Yến Thanh Ti Xong Đây

Đêm đó Nhạc Thính Phong về đến nhà.

Nhạc phu nhân vừa nhìn thấy anh đã xáp lại hỏi: “Con trai, gần đây con bận lắm à?”

Nhạc Thính Phong cởi áo khoác ra đưa cho Ngũ tẩu: “Cũng bình thường, sao vậy?”

Nhạc phu nhân liền kéo anh ngồi xuống sofa, “Con tiểu yêu tinh Yến Thanh Ti kia chạy đi làm ngôi sao luôn rồi, con biết không?”

Nhạc Thính Phong kéo cà vạt, thuận miệng hỏi: “Sao vậy?”

“Con biết không, cô ta cặp với một ca sĩ khác rồi, con nói xem mắt cô ta kiểu gì vậy chứ, một tên ca sĩ thì sao tốt được bằng con trai mẹ nhỉ? Ờ, còn nữa, giờ khắp nơi trên mạng đều toàn là scandal của cô ta, nào là phá thai rồi làm bồ nhí được bao nuôi này nọ, mấy cái tin này cũng ác thật.”

Nhạc Thính Phong đen mặt: “Những chuyện đó chỉ là giả thôi, mẹ đừng có nghe linh tinh, làm diễn viên có ai mà không bị bôi nhọ đâu, mẹ cũng là người từng học tới đại học, sao có thể như người ta vậy chứ?”

“Sao lại giả được, mẹ thấy người ta bảo có chứng cứ mà, con nói giúp cô ta như vậy, chắc không phải cũng từng ăn ngủ với cô ta rồi đấy chứ?”

Nhạc Thính Phong đứng dậy: “Vâng, con vừa mới lăn lộn với cô ấy về đây.”

Nhạc phu nhân nghe thấy xong vội nói: “Con trai à, con mau cắt đứt với con tiểu yêu tinh đó đi, không cần nói về con người cô ta, chỉ cần thấy đống lu bù của cô ta với nhà họ Yến thôi đã đủ rồi, Yến Như Kha chúng ta không cần, cô ta chúng ta càng không thể chấp nhận được.”

Nhạc Thính Phong lắc đầu: “Mẹ, con đã nói với mẹ rồi, chuyện của con mẹ đừng có hỏi, quản cũng không quản được đâu, hà tất phải tự chuốc lấy phiền phức thế làm gì?”

“Con... Con, có ai nói chuyện với mẹ như con không hả?”

Nhạc Thính Phong cởi cúc tay áo ra: “Chẳng phải con toàn nói chuyện với mẹ như thế à, đáng ra mẹ phải sớm quen với việc đó rồi chứ, chuyện giữa con và Yến Thanh Ti như nào trong lòng con tự hiểu rõ, nếu mấy tin đồn trên mạng là thật, không cần mẹ phải nói con cũng sớm đá cô ta rồi, trên thế gian này, làm gì có ai có thể khiến con trai mẹ chịu thiệt được.”

“Con mệt rồi, lên lầu trước đây.”

Nhạc Thính Phong vẫy tay rồi lên lầu, Nhạc phu nhân cũng chẳng biết phải làm sao.

Đóng cửa lại, Nhạc Thính Phong lấy điện thoại ra gọi cho Yến Thanh Ti, điện thoại thông nhưng chỉ một lát sau đầu dây bên kia liền dập máy.

Nhạc Thính Phong nhìn chằm chằm vào điện thoại, hận không thể nhìn tới nỗi số điện thoại của Yến Thanh Ti nở hoa luôn.

Dám dập máy của ông chủ, cô không muốn sống nữa à.

Nhạc Thính Phong gọi cho Giang Lai, bảo anh tra xem tối nay Yến Thanh Ti có việc gì không.

Giang Lai rất nhanh liền tra rõ, “Nhạc tổng, tôi vừa mới hỏi đạo diễn Thái xong, tối nay cô Thanh Ti không có cảnh quay.”

“Biết rồi.”

Nhạc Thính Phong khó chịu, nếu đã không có cảnh của Yến Thanh Ti, vậy tại sao cô lại không bắt máy?

Nửa đêm nửa hôm, cô lại đi làm cái chuyện “tốt đẹp” gì rồi?

Gặp đàn ông? Hay là...

...

Đêm hôm khuya khoắt, Yến Thanh Ti ngang nhiên dập điện thoại của Nhạc Thính Phong, cô hỏi Thang Ngọc Dao: “Tôi hỏi cô một câu cuối cùng, cô chắc chắn không cần đứa trẻ này chứ?”

Thang Ngọc Dao lắc đầu, trả lời rất kiên định: “Không cần.”

“Được, vậy chuyện này cứ theo kế hoạch của chúng ta, ngày mốt tùy cơ ứng biến, ngàn vạn lần không được xảy ra sai sót.”

“Được, yên tâm, nhất định sẽ không xảy ra sai sót gì đâu, tôi nhất định sẽ nắm chắc lấy cơ hội này, cảm ơn cô.”

“Mục tiêu của chúng ta đều như nhau cả thôi, không ai phải cảm ơn ai hết.”

Sau khi Yến Thanh Ti tạm biệt Thang Ngọc Dao, cô lấy điện thoại ra xem, đã có bốn cuộc gọi nhỡ của Nhạc Thính Phong.

Khóe miệng dưới lớp khẩu trang của Yến Thanh Ti nhếch lên, Nhạc Thính Phong à Nhạc Thính Phong, để tôi xem anh còn có thể tiếp nổi mấy chiêu của tôi đây.

Giờ Yến Thanh Ti đã có thể chắc chắn một việc chính là Nhạc Thính Phong không chỉ còn đơn giản là cảm giác hiếu kỳ đối với cô, là một người đàn ông, khi bắt đầu biết ghen, vậy khoảng cách tới yêu còn xa nữa sao?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 196: Em Muốn Gì, Tôi Đều Có Thể Cho Em

Yến Thanh Ti dám chắc chắn rằng, cho dù cô không gọi lại, chỉ một lát nữa thôi Nhạc Thính Phong cũng sẽ lại gọi tới.

Quả nhiên, chỉ một lát sau, điện thoại của Nhạc Thính Phong lại gọi tới thật.

Yến Thanh Ti đợi khoảng chục giây mới bắt máy, cô hỏi: "Chuyện gì thế?"

"Em lại làm gì rồi?"

Giữa tháng sáu, nhiệt độ ban đêm ở Lạc Thành cũng không thấp nữa, nhưng dù có cách qua một chiếc điện thoại Yến Thanh Ti vẫn có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo trong lời Nhạc Thính Phong.

Yến Thanh Ti nhếch khóe môi: "Muộn thế rồi, tất nhiên là... đi phóng hỏa giết người."

Yến Thanh Ti nói vậy, Nhạc Thính Phong cũng có thể xác định được cô không phải có hẹn với đàn ông, chắc cô lại đi chuẩn bị kế hoạch trả thù của mình rồi.

Nhạc Thính Phong có cảm giác muốn kéo cô lại, đôi khi, anh thật sự cảm thấy kinh hãi với sự bất chấp điên cuồng trả thù của cô, lại có một cảm giác gì đó khó nói thành lời.

Ban đầu, khi anh thấy cô ra tay tàn nhẫn, anh còn cảm thấy thú vị.

Nhưng giờ càng ngày anh càng không muốn cô ra tay nữa.

Nhạc Thính Phong nói: "Dừng tay đi, không cần cứ phải cố chấp như vậy, công ty của nhà họ Yến tôi đã đánh sập giúp em rồi, em không cần phải làm gì nữa."

Bước chân của Yến Thanh Ti chững lại, cô bỗng cảm thấy thật nực cười, có một người đàn ông nói trả thù giúp cô!

Yến Thanh Ti ngẩng đầu lên, cười lạnh lẽo: "Nhưng tôi không quay đầu lại được nữa rồi, tay tôi sớm đã không còn sạch sẽ nữa."

Nhạc Thính Phong cảm thấy lo lắng, anh luôn có một cảm giác không thể

kéo Yến Thanh Ti về được, bất cứ lúc nào cô cũng có thể bị vùi lấp.

Nhạc Thính Phong lạnh lùng nói: "Yến Thanh Ti, tôi từng nói, em muốn gì tôi đều có thể cho em hết."

Yến Thanh Ti đứng trên đường đón lấy cơn gió đêm: "Những thứ tôi cần, tôi tự biết lấy về."

Mối thù của cô, mối thù của mẹ cô, sao có thể để người khác trả được chứ?

Có những chuyện buộc phải tự mình ra tay, cô mặc kệ sau này có thế nào, mặc kệ nó có kéo cô vào hay không, cô chỉ muốn người nhà họ Yến... chết.

Nhạc Thính Phong bực bội: "Em đang ở đâu."

Yến Thanh Ti dập điện thoại, rồi tắt hẳn máy luôn.

Cô đã quen với việc vùng vẫy trong cơn tuyệt vọng, quen với sự lạnh nhạt của người đời, quen với những ác ý của họ, cô có thể dễ dàng phán đoán được ai nguy hiểm với cô, nhưng lại không thể nào đoán ra được ấm áp mà người khác trao cho cô, vì, cô không biết nên tiếp nhận nó thế nào cả.

...

Ngày hôm sau kết thúc cả một ngày quay phim, chị Mạch gọi Yến Thanh Ti với Lãnh Nhiên cùng tới, nói với họ chuyện sắp xếp công việc sau khi quay xong Trấn Hồn Khúc.

Chờ chị Mạch nói xong, Yến Thanh Ti nói: "Chị Mạch, mai em phải muốn xin nghỉ một ngày."

Chị Mạch nhíu mày: "Chuyện gì vậy?"

Yến Thanh Ti cười nói: "Ngày mai Lạc thị tổ chức tiệc rượu kỷ niệm sinh nhật tròn mấy năm công ty ấy..."

Yến Thanh Ti còn chưa nói nốt nửa lời sau, chị Mạch tức khắc đã hiểu.

"Em..."

Yến Thanh Ti vờ vô tội nói: "Yên tâm đi, em không gây chuyện gì đâu, chỉ là vở kịch ngày mai, nếu thiếu em thì sẽ buồn tẻ lắm"

Lãnh Nhiên đột nhiên hỏi: “Chị Thanh Ti muốn tới tiệc rượu của Lạc thị à?”

“Sao thế, em cũng tới à?”

Lãnh Nhiên cười thẹn thùng, lộ ra chiếc răng nanh dễ thương: “Nhà em nhận được thiếp mời, vốn dĩ em không định đi, nhưng nếu chị đi thì em cũng muốn đi với chị.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Được, may quá chị cũng đang thiếu partner, em đi với chị vậy.”

Tiệc rượu của nhà họ Lạc, nhà họ Yến có thể không tới sao?

Cô thân là một người nhà họ Yến, đúng lúc cũng phải lộ diện rồi.

Đã ba năm không gặp, người thân lâu ngày không gặp giờ cũng nên hâm nóng tình cảm một chút rồi đây.

Nhạc thổ hào: Cô đơn, trống rỗng, lạnh lẽo, tốt xấu gì em cũng nên “hâm nóng” với tôi chứ!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 197: Cô Chính Là Bùa Chú Của Anh Rể

Còn chưa tới tối hôm sau, chị Mạch đã bắt đầu cảm thấy thấp thỏm trong lòng, Yến Thanh Ti muốn làm gì, chị có thể không biết được sao, nghĩ thôi cũng có thể tưởng tượng được ra một trận máu tanh rồi.

Chị Mạch cẩn thận dặn dò Lãnh Nhiên: "Tiểu Lãnh, ngày mai chị giao Thanh Ti cho em, em chăm sóc tốt cho nó, đem nó về an toàn cho chị nhé."

Lãnh Nhiên không hiểu sao chị Mạch lại trở nên căng thẳng như vậy, cậu gật đầu: "Được, chị Mạch, chị yên tâm đi, em nhất định sẽ chăm sóc tốt cho chị Thanh Ti."

"Nhất định phải đem nó bình an trở về."

Chị Mạch nhấn hai chữ "bình an" này nặng vô cùng.

Lãnh Nhiên hơi sửng sốt, cậu gật đầu: "Ừm, em nhất định sẽ bảo vệ chị Thanh Ti thật tốt."

...

8 giờ tối hôm sau, Lãnh Nhiên lái xe tới đón Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti thấy xe của cậu, thầm nghĩ trong lòng: Thằng nhóc này lắm tiền thật!

Thường ngày cô cũng không để tâm tới Lãnh Nhiên lắm, nhưng giờ cẩn thận nghĩ lại, đứa nhóc này tuy hay ngượng ngùng nhưng nói năng hay làm gì cũng rất khiêm tốn, lễ độ, nhìn thôi cũng biết là một đứa trẻ rất có gia giáo, gia cảnh chắc cũng không tồi.

Yến Thanh Ti không có thiệp mời tới tiệc rượu nhà họ Lạc, vốn cô định sẽ trà trộn vào, nhưng giờ có Lãnh Nhiên, cô có thể quanh minh chính đại mà vào rồi.

Đứa trẻ này, giúp cô thật đúng lúc.

Lãnh Nhiên vừa thấy Yến Thanh Ti đã đỏ mặt: "Chị Thanh Ti, chị đẹp thật đấy!"

Yến Thanh Ti mặc một bộ lễ phục ôm ngực màu đen, váy xẻ tà lên tận đùi, lúc bước đi, đôi chân ngọc ẩn hiện dưới lớp váy đen, đẹp như có thể phát sáng.

Yến Thanh Ti vuốt tóc: “Vì chị em từ trước tới giờ đều đẹp vậy đấy.”

Lãnh Nhiên cười ngây ngốc, cậu vội mở cửa xe cho cô.

Trên đường, Yến Thanh Ti bắt chuyện với Lãnh Nhiên: “Điều kiện nhà em tốt như vậy, sao lại chọn làm diễn viên?”

Lãnh Nhiên nghiêm túc nói: “Em thích đóng phim, nhưng người nhà em lại phản đối, sau khi tốt nghiệp đại học, ba em nói với em là nếu em làm diễn viên thì trong nhà sẽ không có ai giúp đỡ em hết, và cũng đừng mơ tới việc cậy vào thế lực của gia đình để làm bất cứ việc gì, em còn trẻ, lại lông bông, em giận dỗi ba, nói với ông ấy dù cho không dựa vào ông ấy, em cũng có thể tự mình chống chọi được.”

Yến Thanh Ti nghe Lãnh Nhiên kể về chuyện của cậu, cô thật sự rất ngưỡng mộ Lãnh Nhiên, tuy bị cha mẹ phản đối, nhưng cũng xuất phát từ sự quan tâm tới cậu, những đứa trẻ từ nhỏ đã sống trong một gia đình hòa thuận, hạnh phúc thường không thể hiểu được sự vất vả, gian khổ trên thế gian này.

“Em sẽ thành công thôi.”

“Cảm ơn chị đã động viên em, em sẽ cố gắng.”

...

Tới khách sạn, Lãnh Nhiên thân thiết mở cửa xe cho Yến Thanh Ti, cậu rất ga lăng dìu cô xuống.

Cô ôm lấy cánh tay Lãnh Nhiên, nói: “Tiểu Lãnh, lát nữa bất kết có xảy ra chuyện gì em cũng đừng quan tâm, cũng không được hỏi nghe chưa.”

Lãnh Nhiên không hiểu: “Chị...”

Cậu nhìn vẻ mặt của cô, trong lòng thắt lại.

Vào hội trường, vừa nhìn đã thấy một đám người ăn mặc lộng lẫy đang ăn uống linh đình, nhưng lại khiến người ta cảm thấy xa hoa phù phiếm vô cùng.

Yến Thanh Ti đảo mắt nhìn mọi người, xác định được mục tiêu, cô nhếch khóe miệng, cười quyến rũ.

"Em tìm chỗ nào đấy nghỉ đi, đợi tiệc rượu kết thúc, mình cùng về."

Lãnh Nhiên: "Chị, chị..."

Cậu chưa nói hết Yến Thanh Ti đã buông cánh tay cậu ra, uyển chuyển đi về phía xa.

Lãnh Nhiên nhìn bóng lưng cô, cảm thấy cô như đang xông vào chiến trường, tràn đầy ý chí chiến đấu.

Lạc Cẩm Xuyên đang hỏi han tổng giám đốc của hai công ty khác, chợt nghe thấy một âm thanh mềm mại xinh đẹp vang lên bên tai: "Anh rể..."

Một tiếng "anh rể" gọi tới động lòng người, phía sau còn ngân dài ra, chỉ nghe thôi cũng cảm thấy tim gan khuấy động cả lên,

Tay cầm ly sâm panh của Lạc Cẩm Xuyên run lên, giọng nói này quả thật đúng là bùa chú của anh ta.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 198: Anh Rể Không Nhớ Tôi, Nhưng Tôi Lại Nhớ Anh Lắm Đấy

Lạc Cẩm Xuyên và hai vị giám đốc kìa cùng quay lại, vừa thấy Yến Thanh Ti tim họ như bị đánh mạnh một cái.

Trong mắt Lạc Cẩm Xuyên chỉ có ba chữ - Tiểu Yêu Tinh!

Mắt hai vị giám đốc kia sáng lên: "Cô đây là?"

Lạc Cẩm Xuyên lập tức kéo lấy cánh tay Yến Thanh Ti, nói với hai vị kia: "Là một người bạn của tôi, thật xin lỗi, không thể tiếp chuyện hai vị được."

Nói rồi Lạc Cẩm Xuyên kéo Yến Thanh Ti vào một góc, nhíu mày hỏi: "Sao cô lại ở đây?"

Yến Thanh Ti ở đâu thì nơi đó không có thái bình, đây là tiệc rượu của Lạc thị, tất nhiên Lạc Cẩm Xuyên không hy vọng cô sẽ gây rối tại đây.

Yến Thanh Ti vươn tay ra ngắt lấy hai cánh hoa hồng đang cài trước ngực Lạc Cẩm Xuyên, cô gắt gỏng: "Sao tôi lại không thể tới? Lâu lắm rồi không gặp, anh rể... chẳng lẽ anh không nhớ tôi sao?"

Lạc Cẩm Xuyên cười mang theo vài phần châm biếm: "Nhớ cô thì có ích gì, nhớ đến cô để cô lại tính kế hãm hại tôi à?"

Yến Thanh Ti tủi thân nói: "Đau lòng ghê, anh rể không nhớ tôi, nhưng tôi lại nhớ anh lắm đấy." Nhớ để tính toán xem làm sao mới giết chết được anh.

"Cô đã câu được Nhạc Thính Phong, nắm được một thiên vương, cô còn thiếu đàn ông sao?"

Thời gian gần đây, Nhạc Thị liên tục ra tay với Lạc Thị, nhà họ Lac đã mất mấy mối làm ăn lớn rồi.

Cha anh chỉ hy vọng dựa vào buổi tiệc rượu lần này để có thêm mấy mối quan hệ với giới thượng lưu ở Lạc Thành, như vậy có thể kéo Lạc Thị ra khỏi tình trạng xuống dốc hiện nay.

Yến Thanh Ti hơi nghiêng đầu, đôi mắt hồ ly như cái móc câu, đôi môi

mọng đỏ chu ra, cô dịu dàng nói: “Tất nhiên là thiếu rồi, tôi thiếu anh rể này...”

Lạc Cẩm Xuyên ngứa ngáy trong lòng, đối diện với một báu vật như thế này, làm gì có tên đàn ông nào không rung động.

Nhưng anh càng hiểu, cả người con tiểu yêu tinh này toàn gai và độc, trong tình huống này, dù trong lòng có muốn cũng phải cố mà kiềm chế lại.

Lạc Cẩm Xuyên cười lạnh: “Yến Thanh Ti, đừng tính kế lôi kéo tôi, buổi tiệc rượu này là do một tay tôi chuẩn bị, nếu như cô dám phá hỏng chỗ này của tôi, tôi sẽ không tha cho cô đâu.”

Yến Thanh Ti ấm ức nói: “Xem anh nói kìa, tôi làm gì có bản lĩnh đấy, tôi cũng chỉ là một diễn viên nhỏ mà thôi, đừng có xem tôi như nước lũ hay thú dữ thế chứ.”

Lạc Cẩm Xuyên cười mỉa: “Cô còn ghê hơn nước lũ hay thú dữ nhiều, hôm nay người nhà họ Yến cũng sẽ tới, tôi khuyên cô, tốt nhất nên rời khỏi đây ngay đi.”

Yến Thanh Ti vươn tay ra vuốt lên cà vạt Lạc Cẩm Xuyên, cười nói: “Vậy sao? Vậy thì tốt quá, cả nhà chúng tôi đã ba năm chưa tụ họp, cuối cùng thì hôm nay cũng có thể gặp mặt rồi.”

Lạc Cẩm Xuyên nhìn bàn tay trước ngực: “Yến Thanh Ti... Cô mau dừng lại đi, nếu cô thật sự phá hỏng chuyện của tôi, tôi sẽ không nương tay với cô đâu.”

“Chậc, anh rể tốt của tôi ơi, đừng có dọa tôi như vậy, tôi sẽ sợ đấy.”

Lạc Cẩm Xuyên tóm lấy tay Yến Thanh Ti: “Đi theo tôi, tôi sẽ cho người tiễn cô về.”

Nếu không, đợi tới khi Yến Thanh Ti thấy người nhà họ Yến, không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Yến Thanh Ti nghiêng người dựa vào ngực hắn: “Tiếc quá... Muộn mất rồi.”

Lạc Cẩm Xuyên cúi xuống thấy nụ cười xấu xa trên gương mặt cô, anh ta nhìn theo tầm mắt cô, đã thấy ba người nhà họ Yến tới cả rồi.

Lạc Cẩm Xuyên cảm thấy không ổn, Yến Thanh Ti tới đây hôm nay chắc chắn không phải chuyện tốt lành gì.

Yến Thanh Ti nũng nịu nói: “Anh rể... Chơi một trò với với tôi được không?”

Lạc Cẩm Xuyên cắn răng: “Không... Tôi biết cô muốn làm gì, nhưng đừng có phá hỏng chuyện của tôi.”

Mắt Yến Thanh Ti chợt lạnh: “Đừng có nhỏ mọn vậy mà, anh ghét Yến Minh Châu như vậy, để tôi giúp anh!”

Ngay sau đó, Yến Thanh Ti đã giơ tay lên gọi: “Chị, ở đây?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 199: Yến Thanh Ti, Tao Phải Giết Mày

Giọng Yến Thanh Ti trong trẻo, dễ nghe, thu hút ánh mắt của tất cả mọi người xung quanh, tất nhiên bao gồm cả người nhà họ Yến.

Yến Minh Châu vừa vào đã tìm Lạc Cẩm Xuyên khắp nơi, tiếng của Yến Thanh Ti khiến cả người cô ta run lên, nhanh chóng quay lại theo phản xạ.

Yến Minh Châu chỉ thấy Yến Thanh Ti như con chim nhỏ đang nép vào người Lạc Cẩm Xuyên, thướt tha sạch sẽ, cô cười tươi như hoa, khoác lấy cánh tay Lạc Cẩm Xuyên, như thể cô mới là bạn gái chính thức của hắn, còn Lạc Cẩm Xuyên lại không - hề - đẩy - ra.

Giây phút thấy Yến Thanh Ti, Yến Minh Châu chỉ cảm giác như âm thanh của cả thế giới này đều biến mất trong khoảnh khắc đó, bên tai trống rỗng, chỉ còn cơn phẫn nộ và căm hận đang không ngừng tăng lên, hận không thể xé rách gương mặt Yến Thanh Ti ngay lập tức, khiến cô vĩnh viễn biến mất khỏi thế gian này.

Yến Minh Châu hận Yến Thanh Ti vô cùng, sớm đã không còn cách nào để tiêu trừ.

Cô ta yêu Lạc Cẩm Xuyên như vậy, vì Lạc Cẩm Xuyên cô ta còn không màng tới tính mạng mà tự sát, trên cổ tay cô ta còn lưu lại một vết sẹo mãi mãi không thể xóa nhòa.

Vậy mà giờ đây Yến Thanh Ti lại công khai ôm lấy người đàn ông cô ta yêu, trong nháy mắt, mọi lý trí của Yến Minh Châu đều trở nên trống rỗng, chỉ còn lại toàn hận thù.

Vành mắt Yến Minh Châu đỏ lên, cô ta lẩm bẩm: Con hồ ly tinh, đồ đê tiện, con khốn, tao phải giết mày, tao phải giết mày...

Giờ trong đầu Yến Minh Châu hoàn toàn trống rỗng, chỉ có một câu nói đang lặp đi lặp lại, Yến Thanh Ti mày chết đi, chết đi, đi chết đi...

Diệp Linh Chi và Yến Tùng Nam đều đã thấy Yến Thanh Ti, sau cơn kinh hoàng, hai người họ đều hiểu, Yến Thanh Ti tới đây chắc chắn không phải chuyện tốt lành gì.

Ba năm trước, cô ta nói cô ta sẽ trở lại, sẽ khiến họ không được yên ổn, hôm nay sợ rằng cô ta đã bắt đầu hành động rồi.

Tuy ai trong số họ cũng hận không thể giết chết Yến Thanh Ti, nhưng họ đều hiểu trong tình huống này, dù có muốn phanh thây Yến Thanh Ti ra cũng vẫn phải tỏ ra là một gia đình thuận hòa, ấm áp trước mặt người khác.

Hai người giữ Yến Minh Châu đang muốn lao tới đó lại.

“Minh Châu, con bình tĩnh lại một chút, đây là tiệc rượu nhà họ Lạc.”

“Mẹ, con không thể bình tĩnh nổi, con không có cách nào để bình tĩnh được cả...”

“Mẹ biết, mẹ biết mà, có mẹ ở đây, mẹ sẽ giết chết con khốn đó giúp con, nhưng giờ không thể làm loạn ở đây được.”

Giờ gia đình họ Yến chỉ còn lại cái vỏ rỗng, công ty giờ cũng chỉ còn lại trên danh nghĩa, chỉ là họ vẫn cố gắng chống đỡ chưa tuyên bố phá sản mà thôi, họ bám lấy nhà họ Lạc không chịu buông, nếu hôm nay chỉ vì Yến Thanh Ti mà phá hủy buổi tiệc rượu này, cũng có nghĩ là đã hoàn toàn đắc tội với Lạc gia rồi.

“Nhưng con không thể nhẫn nhịn được...” Tình yêu của Yến Minh Châu đối với Lạc Cẩm Xuyên, nỗi căm hận của cô ta với Yến Thanh Ti chính là hai chấp niệm lớn trong lòng cô ta, vậy mà hiện tại, người cô ta hận nhất đang ôm lấy người mà cô tay yêu nhất, bảo cô ta làm sao mà chịu được đây?

Yến Minh Châu từ lâu đã chẳng còn cái gọi là hình tượng, gương mặt trang điểm xinh đẹp chỉ toàn thù hận và đố kỵ, vặn vẹo dữ tợn, cô ta lao tới như một con chó đang lên cơn dại: “Yến Thanh Ti, đồ đê tiện, sao mày lại cứ phải giành với tao...”

Người Yến Minh Châu còn chưa lao tới, tay đã giơ lên cao.

Yến Thanh Ti sớm đã có chuẩn bị, cô nhanh tay hất tay Yến Minh Châu ra.

Yến Minh Châu được nuông chiều từ bé, làm sao có thể khỏe được như Yến Thanh Ti đã phải làm thuê khắp nơi suốt ba năm qua, cơn lửa giận và nỗi căm hận của cô ta trước mặt Yến Thanh Ti cũng chỉ như con cọp giấy vô dụng.

Yến Minh Châu gào lên chửi: “Con khốn nạn kia, mày buông tao ra...”

Yến Thanh Ti mỉm cười nói: “Bà chị tốt của em, đừng tức giận tới vậy chứ, chị xem bố mẹ chồng tương lai đang nhìn chị kìa, nếu phá hỏng buổi tiệc rượu này, chị đừng bao giờ nghĩ tới việc bước chân được vào nhà họ Lạc nữa? Đây là em có ý tốt nhắc nhở chị đấy!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 200: Chị Gái, Mượn Người Đàn Ông Của Chị Chơi Một Chút Nha!

Câu nói này của Yến Thanh Ti như thể dội một chậu nước lạnh lên đầu Yến Minh Châu, điều mà Yến Minh Châu mong muốn nhất chẳng qua chỉ là được gả cho Lạc Cẩm Xuyên. Nhưng Lạc Cẩm Xuyên đã sớm chán ngấy cô ta, cô ta dùng cách tự sát cộng thêm sự nỗ lực lấy lòng Lạc phu nhân mấy năm nay mới có thể miễn cưỡng duy trì mối quan hệ giữa cô ta và Lạc Cẩm Xuyên.

Nếu như giờ làm ầm lên ở đây, cô ta sao có thể lấy được Lạc Cẩm Xuyên nữa

Yến Minh Châu nhìn về phía Lạc Cẩm Xuyên, đôi mắt đỏ hồng nói: "Anh Cẩm Xuyên, chúng ta yêu nhau bao nhiêu năm, Yến Thanh Ti là cái dạng người gì mà anh còn không biết sao? Ba năm trước cô ta bò lên giường của Nhạc Thính Phong, anh cũng không phải là không nhìn thấy, nó chính là một đứa đàn bà lẳng lơ chuyên giật chồng người khác, anh đừng để cô ta lợi dụng.

Yến Thanh Ti đột ngột đẩy Yến Minh Châu một cái thật mạnh, cô ta nhất thời sơ suất lui về phía sau hai bước, trọng tâm không vững, trượt chân ngã xuống sàn, cơn đau nhói lên truyền đến từ cổ chân phải.

Yến Thanh Ti cười tươi roi rói: "Chị thật là sao lại không cẩn thận đến thể, ngã chắc đau lắm nhỉ, nào, để em đỡ chị dậy nhé!"

Yến Minh Châu gào lên: "Cút..."

Yến Thanh Ti giơ ngón trỏ đặt lên môi: "Suỵt, bé mồm thôi, mọi người đang nhìn kìa, mẹ chồng tương lai của chị cũng đến rồi đó!"

Yến Minh Châu nhìn xung quanh, tất cả mọi người đều đang nhìn bọn họ thì thầm nhỏ giọng nói với nhau, đặc biệt là sắc mặt của cha Lạc Cẩm Xuyên cực kỳ khó coi.

Yến Minh Châu cắn răng, cô ta nhất định phải nhẫn nại, nhẫn nại!

Yến Minh Châu nghiến răng ken két, oán độc nói: "Yến Thanh Ti, mày đợi đấy cho tao, sớm muộn gì tao cũng khiến cho mày phải hối hận."

Yến Thanh Ti cong môi: “Cứ việc! Nhưng mà trước lúc đó, tôi muốn cùng anh rể quý hóa của tôi nói chuyện tâm tình đã, tôi tin chắc... chị hào phóng như thế, sẽ không để ý đâu nhỉ.”

Yến Thanh Ti hiểu rất rõ, nhược điểm lớn nhất của Yến Minh Châu đó là Lạc Cẩm Xuyên, chỉ cần tóm được cái gã đó là cô có thể hành hạ Yến Minh Châu theo cách tàn nhẫn nhất, không phải hành hạ về thể xác, mà là sự hành hạ trên tinh thần, cô có thể ép Yến Minh Châu phát điên.

Lạc Cẩm Xuyên vẫn đứng một bên thờ ơ quan sát, sự ngu xuẩn của Yến Minh Châu khiến cô ta liên tục bị đánh bại, Yến Thanh Ti giảo hoạt âm tàn, cô ta càng đánh càng thắng.

Hai người phụ nữ này, nếu như hắn ta được chọn ngay từ đầu, anh ta nhất định sẽ chọn Yến Thanh Ti, đáng tiếc người mà anh ta quen biết trước lại là Yến Minh Châu, vuột mất Yến Thanh Ti là sự đáng tiếc nhất của anh ta từ trước đến giờ.

Bọn họ gây gổ cũng không lớn lắm, Lạc Cẩm Xuyên không ngăn cản Yến Thanh Ti, anh ta muốn xem Yến Thanh Ti làm cho Yến Minh Châu phải chịu nhục nhã, dù sao anh ta cũng đã chán ngán Yến Minh Châu rồi.

Nhưng mọi người xung quanh đều nhìn hết về phía này, trên danh nghĩa Yến Minh Châu vẫn còn là bạn gái của anh ta, cô ta ngã mà hắn không đỡ rõ ràng là không được.

Lạc Cẩm Xuyên vươn tay thô lỗ kéo Yến Minh Châu dậy, anh ta gằn giọng quát mắng: “Đủ rồi đấy, chuyện của nhà họ Yến các người tôi không cần biết, nhưng tôi cảnh cáo hai người, đừng có gây chuyện ở bữa tiệc nhà tôi, nếu không, tôi sẽ không khách khí với các người đâu, Yến Minh Châu... đây là lần cuối cùng tôi cho cô cơ hội.”

Yến Minh Châu oan ức đôi mắt đỏ bừng lên, cô ta rất muốn xé nát Yến Thanh Ti ra nhưng cô ta lại chẳng thể làm gì cả.

“Yến Thanh Ti không phải mày muốn trả thù tao sao, có bản lĩnh thì hướng về phía tao ấy, mày chỉ biết đi dụ dỗ đàn ông, chỉ biết dùng cái loại chiêu trò đê tiện này thôi à?”

Yến Thanh Ti liếc mắt khinh bỉ: “Chiêu trò của tôi đê tiện hay không thì liên quan gì đến chị, chỉ cần nó có tác dụng với chị là được.”

Cô đưa tay khoác tay Lạc Cẩm Xuyên: “Mà cũng phải trách chị rất biết chọn đàn ông đấy chứ, anh rể tốt như thế này, tôi thấy cũng rất ngứa tay nha, chẳng qua chỉ muốn mượn dùng một tẹo thôi mà, sao chị lại ki bo thế? Tôi còn chưa ngủ với anh ta mà chị đã giận đến thế rồi, nhỡ đâu tôi lên giường với anh ta thật thì chị phát điên chắc.”

——

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 201: Yến Thanh Ti, Mày Đừng Có Tự ‘Đùa’ Chết Chính Mình

Gã đàn ông của Yến Minh Châu, Yến Thanh Ti không thèm để vào mắt.

Nhưng dùng gã để đối phó với Yến Minh Châu, cô cũng sẽ không chùn tay.

Yến Minh Châu sắp phát điên đến nơi, bất cứ ai mà bị Yến Thanh Ti ác ý khiêu khích liên tục như vậy chắc cũng sẽ không nhẫn nhịn nổi, huống chi Yến Minh Châu là một người bất kỳ lúc nào cũng có thể suy sụp phát điên. Cô ta há miệng muốn quát mắng, nhưng chưa kịp thốt ra tiếng đã bị Yến Tùng Nam cướp lời: “Cẩm Xuyên, để cháu phải chê cười rồi, hai đứa con gái của bác đều quá tùy hứng.”

Yến Tùng Nam vốn dĩ vẫn đứng bên cạnh xem xem rốt cuộc Yến Thanh Ti muốn giở trò gì, kết quả Yến Minh Châu liên tục thua thảm, thấy con gái sắp mất kiểm soát, ông ta vội vàng cùng Diệp Linh Chi đi đến đó.

Lạc Cẩm Xuyên mặt lạnh như băng, chẳng chút khách sáo nói: “Các người biết thế thì tốt, bữa tiệc ngày hôm nay nếu như bị nhà họ Yến các người phá tung thì ngày mai nhà họ Yến cứ chuẩn bị mà cút khỏi Lạc Thành đi.”

Bàn tay của Yến Thanh Ti leo lên cánh tay của Lạc Cẩm Xuyên: “Anh rể, đừng hung ác thế mà? Người ta đến đây còn không phải là vì... nhớ anh à.”

Cánh tay của Lạc Cẩm Xuyên khẽ run lên, rõ ràng biết rằng người phụ nữ này đang giả vờ giả vịt, trong đầu toàn những ý tưởng ác độc, biết rõ rằng những gì cô ta nói cũng là giả dối, mục đích cũng chỉ muốn tính toán bẫy anh, nhưng nghe những gì cô ta nói lại không kìm lòng được mà rung động.

Lạc Cẩm Xuyên nghiến răng: “Đủ rồi, cô im miệng...”

Yến Thanh Ti cong môi: “Đau lòng rồi hả? Được thôi, nếu như anh rể đã cảm thấy chị tôi tốt hơn tôi, thế thì thôi vật, sau này đừng có đến làm phiền tôi là được.”

Lạc Cẩm Xuyên: “Cô...”

Yến Tùng Nam nhìn gương mặt tái xanh của Yến Minh Châu, trong mắt đầy căm hận, giống hệt một con chó điên mất hết lý trí, bất cứ lúc nào cũng có

thể lên cơn điên, ông ta lập tức nói: "Thanh Ti... con vừa vừa phai phải chứ."

Yến Thanh Ti giờ mới ngẩng lên chính thức nhìn Yến Tùng Nam, cô liếc mắt nhìn Diệp Linh Chi vẻ mặt lạnh lùng đang đứng bên cạnh, cô tỏ vẻ vô tội đầy oan ức: "Cha, dì à, thấy con sao mọi người đều không vui vậy, chúng ta đã ba năm không gặp rồi mà, ba năm nay con ngày đêm nhớ mong mọi người, chỉ hận không thể quay về ngay lập tức, làm bạn bên cạnh hai người, chăm sóc cho hai người khi về già, đưa tiễn lúc -lâm- chung, đứa con gái ngoan ngoãn nghe lời hiếu chuyện như con, lẽ nào hai người không nhớ con à?"

Yến Thanh Ti đặc biệt nhấn mạnh cụm từ 'đưa tiễn lúc lâm chung', ba người nhà họ Nhạc nghe thấy mà rùng mình, cả người như bị dìm vào nước đá, lạnh buốt thấu xương.

Yến Thanh Ti như một con quỷ đột lốt mỹ nhân, nụ cười trên mặt cô ta xinh đẹp bao nhiêu thì tâm tư cô ta độc ác bấy nhiêu.

Yến Thanh Ti vẫn cười hì hì như cũ, nhìn vào trông xinh đẹp đáng yêu, khiến cho không ít đàn ông ngoái nhìn.

Diệp Linh Chi mở miệng: "Thanh Ti... những chuyện xấu xa mà mày đã làm ấy chúng ta không tính toán gì nữa hết, nhưng mày cũng phải biết giữ chút thể diện, đã về nước rồi thì phải biết rằng... ở trong nước và ở nước ngoài khác nhau, đừng có tự 'đùa' chết chính mình.

Diệp Linh Chi quả đúng là gừng càng già càng cay, mới nói một câu mà đâu đâu cũng là uy hiếp.

Bà ta cảnh cáo Yến Thanh Ti, trong nước là địa bàn của bọn họ, bọn họ muốn giết chết Yến Thanh Ti dễ như trở bàn tay.

Yến Thanh Ti nở một nụ cười quyến rũ: "Dì cứ yên tâm, con người của tôi ấy mà, trời sinh đã là mệnh đê hèn, đâu có dễ chết đến thế? Huống hồ... tôi còn có anh rể giúp một tay cơ mà? Kể cả không có anh rể, tôi vẫn còn có chú nữa đấy."

Đôi mắt Yến Thanh Ti lấp lánh, dịu dàng nói: "Nhưng mà, kể cả tôi có tự đùa chết chính mình đi chăng nữa, tôi cũng sẽ kéo thêm mấy cái đệm lưng, ba năm trước lúc tôi đi đã từng nói như thế nào nhỉ, sớm muộn gì tôi cũng sẽ quay về, bà xem, tôi đã khỏe mạnh mà quay về rồi đây này, cả nhà chúng ta... cuối cùng cũng đoàn tụ rồi!"

--- O ---

Chương 202: Anh Rể Rõ Ràng Thích Tiểu Yêu Tinh Hơn

Hai vợ chồng Yến Tùng Nam nghe thế lửa giận bốc lên ngùn ngụt, thật quá mất mặt, trên đời này tại sao lại có đứa đê tiện đến thế, chẳng trách nó về nước mà dám công khai xuất hiện, hóa ra đã có Nhạc Thính Phong đứng sau chống lưng nó, giờ cả Lạc Cẩm Xuyên cũng đối xử khác biệt với nó.

Nếu như Yến Thanh Ti thật sự có Nhạc Thính Phong làm chỗ dựa, vậy bọn họ giờ cũng không thể tùy tiện động đến con nhỏ này được nữa.

Diệp Linh Chi tức đến mức những nếp nhăn trên mặt càng lúc càng nhiều: "Cẩm Xuyên là bạn trai của chị mày, Nhạc Tổng là người đàn ông của cô mày, Yến Thanh Ti mày còn biết xấu hổ là gì không? Một đứa con gái đê tiện đến mức như mày, đừng hòng bất kỳ một người đàn ông nào coi trọng mày."

Đám người nhà họ Yến càng tức điên lên, Yến Thanh Ti càng vui vẻ, cô ngả đầu lên vai Lạc Cẩm Xuyên, yêu kiều nép vào ngực hắn ta: "Nhưng tôi đê tiện thế đấy thì sao nào? Hơn nữa tôi càng cảm thấy anh rể thích tôi hơn mà? Chị ta ấy à không xinh đẹp như tôi, dáng người cũng không đẹp bằng tôi, chị ta sao so được với tôi, anh nói xem có đúng thế không anh rể?"

Lạc Cẩm Xuyên nhấc cằm Yến Thanh Ti lên: "Cô tự tin quá nhỉ."

Yến Thanh Ti chớp chớp mắt: "Đó cũng là do anh rể cho mà."

Yến minh châu miệng mắng 'đồ đê tiện', giãy ra khỏi tay Diệp Linh Chi, cô ta sắp điên rồi, thật sự sắp điên rồi.

Diệp Linh Chi và Yến Tùng Nam vội vã kìm chặt lấy cô ta: "Minh Châu, bình tĩnh... bình tĩnh đi con..."

Đúng vào lúc này, giai điệu khiêu vũ vang lên, Yến Thanh Ti ngẩng đầu hỏi: "Anh rể, không mời tôi nhảy một điệu sao?"

Lạc Cẩm Xuyên bình tĩnh nhìn cô không nói gì.

Diệp Linh Chi vội vã nói: "Cẩm Xuyên, cháu hãy nghĩ đến Minh Châu, con bé mới là bạn gái của cháu."

Yến Minh Châu nước mắt rơi như mưa: “Anh Cẩm Xuyên, anh là của em mà, anh là bạn trai của em mà, sao anh có thể vứt bỏ em mà ở cạnh đứa đê tiện như cô ta.”

Không ngờ rằng Lạc Cẩm Xuyên lại không thèm để ý đến cô ta, chìa tay về phía Yến Thanh Ti: “Được!”

Yến Thanh Ti đặt tay vào lòng bàn tay của Lạc Cẩm Xuyên, cùng gã bước về phía sàn nhảy, trong khoảnh khắc xoay đi ấy, cô khiêu khích nhìn về phía ba người nhà họ Yến, ánh mắt chứa đầy sự gian ác.

Cô nghĩ rằng tôi chỉ đấu võ mồm với cô với cô thôi sao? Đừng ngây thơ thế chứ.

Từ nay trở đi tôi sẽ khiến cả nhà các người không được yên bình.

Lạc Cẩm Xuyên ôm eo Yến Thanh Ti bắt đầu khiêu vũ.

“Đem tôi ra làm cái cớ có thuận tay hay không?”

Yến Thanh Ti cười đến ngọt ngào: “Lẽ nào anh rể không muốn hay sao?’

Lạc Cẩm Xuyên cảm giác được lúc này anh ta rất muốn bóp chết cô.

“Tôi thuận tay hơn hay là Nhạc Thính Phong thuận tay hơn?”

Yến Thanh Ti cong cong đôi môi đỏ mọng: “Đương nhiên là...”

Cô cố tình kéo dài câu sau không cho anh ta biết: “Anh đoán xem!”

Hết một điệu nhạc, Yến Thanh Ti nhìn thấy Thanh Ngọc Dao thấp thoáng sau đám người, ánh mắt hai người gặp nhau từ xa liền hiểu ngầm lẫn nhau.

Thanh Ti buông Lạc Cẩm Xuyên ra: “Tôi vào phòng vệ sinh dặm lại phấn đã, anh đừng chạy mất với tiểu yêu tinh khác nhé!”

Lạc Cẩm Xuyên cười khinh bỉ: “Còn có ai yêu tinh hơn cô à?’

“Nói cũng phải nhỉ.”

Yến Thanh Ti nháy mắt với anh ta, quay người đi luôn.

Yến Thanh Ti đi thẳng đến chỗ Diệp Linh Chi đang đứng, thân thiết khoác

tay bà ta: “Dì à, chúng ta cùng đến phòng vệ sinh đi, chúng ta đã rất lâu rồi không gặp nhau nhỉ, con có nhiều điều muốn nói với dì lắm đấy.”

Cô lại quay ra nói với Yến Minh Châu: “Chị à, tôi có lòng tốt cho chị một cơ hội nói chuyện riêng với bạn trai chị đấy.”

Diệp Linh Chi đang muốn dạy dỗ cô, vừa đến phòng vệ sinh, nét mặt liền thay đổi ngay tức khắc: “Yến Thanh Ti mày lập tức cút ngay cho tao, cách xa Lạc Cẩm Xuyên ra, nếu không thì đừng có trách tao độc ác.”

Yến Thanh Ti cười ha hả: “Chỉ cần tôi muốn, bạn trai của con gái bà lập tức sẽ rơi vào tay tôi.”

____

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 203: Không Chỉ Thích Đâu, Mà Còn Rất Yêu Là Đằng Khác

Diệp Linh Chi chỉ ước giờ trong tay có một con dao, ai trong bọn họ cũng nhìn ra âm mưu của Yến Thanh Ti, cô ta đang trả thù Yến Minh Châu, ai cũng biết Lạc Cẩm Xuyên quan trọng với Yến Minh Châu như thế nào, cái con hồ li tinh Yến Thanh Ti này, chuyên môn đâm vào chỗ đau của người khác.

Yến Minh Châu đứng trước mặt cô ta căn bản không có một chút chống cự nào cả, chỉ có nước bị cô ta nghiền nát mà thôi.

Diệp Linh Chi thật hối hận năm đó vì thể diện mà không giết luôn Yến Thanh Ti đi, để bây giờ rơi vào thế bị động, bị con nhỏ đê tiện này đè đầu cưỡi cổ.

Khuôn mặt khắc bạc chanh chua của Diệp Linh Chi hiện lên vẻ hung ác, bà ta uy hiếp nói: "Yến Thanh Ti, tao biết mày muốn làm gì, chẳng qua mày chỉ muốn báo thù cho bà mẹ đã chết sớm của mày, hà... năm đó tao có thể giết chết mẹ mày thì bây giờ tao cũng có thể giết chết mày dễ như trở bàn tay mà thôi, mày trong mắt tao từ trước đến giờ chỉ là con gái của một con đàn bà hèn hạ, tao có thể tùy tiện bóp chết mày dễ dàng giống như bóp chết một con kiến."

Trong mắt Yến Thanh Ti hiện lên vẻ âm tàn, giễu cợt cười một tiếng, cô bước đến bên bồn rửa tay, lấy cái gương ra trang điểm lại.

"Tôi bảo bà là hoa tàn ít bướm còn là nhẹ nhàng với bà chán, làm sao mà ngay đến đầu óc cũng toàn bã đậu thế, năm đó bà có thể dễ dàng giết chết mẹ tôi là bởi vì bà ấy quá lương thiện, nhưng tôi thì khác, sự lương thiện trong tôi đã sớm bị lũ chó đói các người ăn sạch rồi, tôi dám trở lại đập bàn lên giọng với các người đương nhiên là đã có chuẩn bị từ trước rồi, bà cho rằng tôi vẫn còn là Yến Thanh Ti yếu đuối như hồi nhỏ hay sao? Chậc chậc... bà nói thử xem các người ngu ngốc đến mức nào? Ba năm trời vẫn chưa thành công, giờ còn đứng trước mặt tôi giả vờ hung ác làm cái gì? Bây giờ... tôi đã có người che chở, và cứ động đến tôi thử xem."

Lửa giận trong lòng Diệp Linh Chi bốc cháy ngùn ngụt: "Cái loại hồ ly tinh dâm đãng như mày mà Nhạc Thính Phong cũng coi trọng ấy à? Mày đừng có

làm trò cáo mượn oai hùm trước mặt tao."

Yến Thanh Ti gật đầu: "Haizz, bà nói thế là sai rồi, Nhạc Thính Phong thích tôi như thế này đấy, không chỉ thích đâu mà còn rất yêu nữa ấy chứ, nếu như không có anh ta, bà nghĩ rằng tôi có thể hoạt động trong giới giải trí thuận lợi như thế sao?"

Diệp Linh Chi nhìn chằm chằm vào Yến Thanh Ti: "Yến Thanh Ti rốt cuộc mày muốn làm cái gì?"

Yến Thanh Ti quay lại cười với bà ta: "Đương nhiên là báo thù rồi, tôi đã nói lâu rồi mà, chỉ cần tôi còn sống, các người đừng hòng yên ổn."

Yến Thanh Ti cười lên trông rất đẹp, nhưng Diệp Linh Chi chỉ cảm thấy ớn lạnh từ đầu đến chân.

Bắt đầu từ hai tháng nay gia đình bọn họ có gì đó lạ lạ, Diệp Linh Chi luôn cảm thấy trong chuyện này nhất định có bàn tay của Yến Thanh Ti.

Con tiện nhân này so với ba năm trước càng khó xử lý hơn.

Yến Thanh Ti đột ngột hỏi: "Đúng rồi, đứa con trai bảo bối của bà đâu rồi? Làm sao mà lại không xuất hiện thế? Chị em chúng tôi đã lâu lắm không gặp rồi đấy, chắc chắn cậu ta cũng rất nhớ tôi cho mà xem."

Nếu như Lạc Cẩm Xuyên là nhược điểm của Yến Minh Châu thì Yến Minh Tu là nhược điểm lớn nhất của Diệp Linh Chi.

Yến Minh Tu giờ vẫn còn nằm trong bệnh viện chưa tỉnh, chẳng khác người sống thực vật là bao, là vết thương không thể đụng đến trong lòng Diệp Linh Chi, bà ta trợn trừng mắt quát lên: "Đồ đê tiện, mày không xứng nhắc đến tên con trai tao."

"Ôi, sao mà lại kích động thế, sao? Xảy ra việc gì rồi à? Chắc là ông trời có mắt, cậu ta. chết rồi chứ gì?"

"Con tiện nhân, mày câm miệng..." Diệp Linh Chi giương nanh múa vuốt lao về phía Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti nghiêng người, tránh đi Diệp Linh Chi, mà bà ta không thể dừng lại, mất trọng tâm lao về phía trước theo quán tính, đầu đập vào thành bồn rửa tay, 'đốp' một tiếng, nghe rõ đau đớn.

Yến Thanh Ti lắc đầu than thở: “Dì ơi, sao lại bất cẩn thế? Đã từng này tuổi rồi, làm sao mà vẫn manh động đến thế?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 204: Tôi Đang Ở Sau Lưng Anh Dụ Dỗ Gã Đàn Ông Đấy

Yến Thanh Ti lấy một cái bình xịt dạng phun sương dưỡng ẩm ra, nhân lúc Diệp Linh Chi còn đang hoa mắt chóng mặt, cô xịt lên mặt bà ta hai cái: "Nóng nảy như thế, phun cho bà ít nước để bà hạ hỏa."

Diệp Linh Chi ngửi thấy một mùi hương tươi mát, giống như mùi thơm ngọt của hoa cúc họa mi, bà ta muốn mắng cho Yến Thanh Ti một trận nhưng điện thoại đột ngột reo lên.

Yến Thanh Ti nhét chai xịt vào trong túi, cười hì hì nhắc nhở: "Dì ơi, dì có điện thoại kìa, không xem thử xem à?"

Diệp Linh Chi bám vào tường đứng lên, nhìn Yến Thanh Ti chỉ thấy lửa giận trong lòng cháy ngùn ngụt, đầu càng đau đớn, trong lòng càng rối rắm, dường như sắp nổ tung đến nơi.

Bà ta sờ sờ vết sưng đang đau đớn bỏng rát trên đầu, nghiến răng nói: "Yến Thanh Ti, mày đợi đấy cho tao... mày đừng hòng động đến con gái tao, sớm muộn gì tao cũng đưa mày đi gặp bà mẹ đê tiện của mày."

Yến Thanh Ti nhún nhún vai: "Vậy thì cứ thử xem, một bà già như bà có thể có bao nhiêu bản lĩnh."

Điện thoại của Diệp Linh Chi lại reo lên, bà ta nghiến răng lấy điện thoại ra: "Mày cứ đợi đấy..."

Kéo màn hình mở khóa, Diệp Linh Chi thấy là tin nhắn, mở ra xem, năm sáu cái tin nhắn đều là ảnh.

Mở bức ảnh đầu tiên ra xem, tay của Diệp Linh Chi run lên, bà ta thấy càng choáng váng hơn, vẻ mặt thoáng cái đã trở nên xám ngắt, đôi môi run run, bà ta cũng chẳng thèm để ý đến Yến Thanh Ti đang đứng trước mặt, vội vã mở hết những tin nhắn còn lại ra, xem kỹ từng bức ảnh một.

Giọng nói có phần hả hê của Yến Thanh Ti vang lên: "Ồ, hóa ra cha tôi cũng nuôi bồ nhí nha, chậc chậc... cũng bình thường thôi, người cha tốt của tôi nhẫn nhịn bà nhiều năm như vẫn cũng đã là có bản lĩnh lắm rồi, bà xem bà đi, hoa tàn ít bướm, cả người đầy sẹo lồi, thế này ở trên giường làm sao thỏa

mãn được ông ta?”

“Câm mồm, mày cút ngay đi.”

Diệp Linh Chi muốn giết luôn Yến Thanh Ti nhưng bây giờ khi nhìn thấy những bức ảnh đó, bà ta càng muốn giết chết con đ* trong bức ảnh đó hơn, Yến Tùng Nam lại dám ra ngoài cặp bồ, ông ta làm sao dám, nếu như không có bà ta, Yến Tùng Nam sao có được ngày hôm nay.

Yến Thanh Ti bĩu môi: “Chậc, thật đáng thương, phát điên với tôi làm cái gì, có tức thì đi mà tìm cô bồ nhí của Yến Tùng Nam mà trút, nhưng mà, để tôi đoán xem, ba tôi hiện giờ ngay cả chạm vào bà thôi cũng cảm thấy buồn nôn ấy chứ, tìm một cô gái trẻ khác là chuyện bình thường thôi mà, ồ, cô gái này cũng xinh xắn thật đấy, bà nhìn xem cái vòng cổ mà cô ta đang đeo đi, chắc cũng phải mấy trăm vạn ấy nhỉ? Ba tôi cũng thật hào phóng đó nha!”

Đôi mắt của Diệp Linh Chi đỏ ngầu, bà ta đẩy Yến Thanh Ti ra: “Cút đi...”

Bước chân của bà ta lảo đảo, cả người giận dữ lao ra khỏi phòng vệ sinh.

Thanh Ti đứng đằng sau lưng bà ta cười lạnh, chuẩn bị lâu như vậy, tiếp theo mới là vở kịch hay quan trọng nhất.

Yến Thanh Ti lấy cái bình phun sương vừa nãy ra, vặn nắp bình, đổ toàn bộ dung dịch bên trong xuống cống, mở vòi nước xả sạch chất lỏng vừa rồi xuống cống, Yến Thanh Ti hứng nước súc sạch cái bình, sau đó lau sạch rồi cất vào trong túi xách.

Chất lỏng đựng trong bình là một loại thuốc kích thích, có thể khiến cho tinh thần của người ngửi nó nhanh chóng đạt được trạng thái phấn khích, khiến cho người ta không thể khống chế được tình trạng của bản thân, càng trở nên điên cuồng, dễ dàng bộc phát cơn giận.

Cộng thêm việc cô cố tình kích Diệp Linh Chi, không ngừng khiêu khích bà ta khiến bà ta hoàn toàn mất đi lý trí, cuối cùng là có thể làm ra những việc điên cuồng.

Yến Thanh Ti chỉnh trang lại đầu tóc, điện thoại trong túi xách reo vang, cô móc cái điện thoại ra xem là Nhạc Thính Phong, cô kéo sang để nghe: “A lô?”

“Em đang ở đâu?” giọng nói của Nhạc Thính Phong âm trầm.

Yến Thanh Ti hất tóc, nụ cười đầy gian xảo: “Tôi đang... ở sau lưng anh, đi dụ dỗ gã đàn ông.”

_____

Nhạc thổ hào: nội tâm của ông đây giờ đã sụp đổ mất rồi, đời trước tạo cái nghiệt gì không biết mà giờ gặp phải một đứa khó chơi thế này!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 205: Tôi Chuyên Môn Đi Cướp Người Yêu Của Chị

Tâm trạng của Yến Thanh Ti khá là tốt, không nhịn được muốn khích bác Nhạc Thính Phong.

Đầu bên kia thoáng im lặng một lát, nhưng cách một cái điện thoại, Yến Thanh Ti cũng có thể cảm thấy cả người Nhạc Thính Phong đang toát lên cơn giận ngùn ngụt.

"Em đang ở nơi nào?"

Giọng nói Nhạc Thính Phong lạnh lẽo, ở đầu bên kia anh ta sắp bóp nát cái điện thoại ra rồi.

Yến Thanh Ti ngắm nụ cười xinh đẹp của mình trong gương: "Đương nhiên là không thể nói cho anh biết rồi, nếu không tối nay tôi làm sao mà chơi 419 với người đàn ông tôi mới câu được đây!"

Nghĩ đến cái bộ dạng tức giận đến phát điên của Nhạc Thính Phong hiện giờ Yến Thanh Ti lại càng thấy vui vẻ.

Nhạc Thính Phong cười lạnh một tiếng: "Được, em đợi đó cho tôi, em tốt nhất nên cầu cho cái gã mà em vừa tìm được đủ lợi hại để che chở cho em đi."

Yến Thanh Ti nhướng mày: "Đợi anh đến đây ấy hả? Anh đến đây làm cái gì, đến xem tôi cấu kết với người ta làm chuyện đồi bại, kết lại thành đôi à?"

"Ha ha, ông đây không đến đó để xem các người, ông đến đó để giết người, băm vằm đôi cẩu nam nữ các người ra."

"Được thôi, có thể tìm được chỗ tôi thì cứ đến, nhưng mà... giờ hình như cũng đã muộn rồi, tối tăm mịt mùng thế này cực kỳ thích hợp để tìm đàn ông hẹn 419."

Yến Thanh Ti dứt lời liền cúp máy. Cô đứng trước gương nở một nụ cười mỉm đầy mê hoặc, "Đi xem kịch hay nào."

Yến Thanh Ti ngẩng cao đầu, trên khóe miệng là nụ cười xinh đẹp, quay

người đi ra cửa, vở kịch đặc sắc do chính tay cô sắp xếp này cô không thể bỏ lỡ được.

Yến Thanh Ti quay về hội trường, cô liếc mắt nhìn trong đám người, không thấy hai vợ chồng Yến Tùng Nam đâu cả, hai vợ chồng nhà này chắc chắn là đã tìm một nơi yên tĩnh để giải quyết rồi.

Yến Thanh Ti nhìn thấy Thang Ngọc Dao từ đằng xa, cô khẽ gật đầu, nói cho cô ấy biết bên mình đã sắp xếp ổn thỏa cả rồi.

Quay lại Yến Thanh Ti lại thấy Lạc Cẩm Xuyên, gương mặt anh ta lạnh lùng, Yến thì Minh Châu đang đứng cạnh anh ta cười ngượng ngập, bọn họ đang nói chuyện với cha mẹ của Lạc Cẩm Xuyên.

Yến Thanh Ti nở một nụ cười xấu xa, muốn gả vào Lạc gia à, tôi càng không để cho cô được như nguyện.

Tôi xấu xa thế này, sao có thể nhìn cô hạnh phúc mĩ mãn được, muốn được thỏa mãn như nguyện à, bà chị tốt của tôi.

Yến Thanh Ti bước đi mềm mại uyển chuyển, chỉ vài bước ngắn ngủi từ chối khá nhiều đàn ông tiếp cận cô, thành công đi đến bên cạnh Lạc Cẩm Xuyên, ôm lấy cánh tay trái của anh ta.

Lạc Cẩm Xuyên kinh ngạc cúi đầu nhìn Yến Thanh Ti, ngay lúc đó anh ta đã cảm thấy có chuyện không ổn.

Ông bà Lạc nhìn thấy Yến Thanh Ti đều nhíu mày, mặt mày Yến Minh Châu trở nên trắng bệch luôn rồi, tay cô ta đang run rẩy, bởi cô ta biết Yến Thanh Ti sẽ không để cô ta yên.

Yến Minh Châu lập tức nói: “Em ở đây làm cái gì, đây không phải là chỗ em nên ở, đi ngay đi.”

Cô ta hận không thể trực tiếp đẩy Yến Thanh Ti ra, nhưng bởi vì đang đứng trước mặt cha mẹ của Lạc Cẩm Xuyên nên cô ta không dám làm thế.

Yến Thanh Ti cười đến ngọt ngào: “Đi đâu được nha, chị thật là tình cảm giữa chúng ta tốt thế mà, em cũng nên đến gặp cha mẹ chồng tương lai của chị chứ nhỉ, sớm muộn gì. cũng đều là người một nhà mà.”

Cô quay sang đối diện với ông bà Lạc, cô nói: “Hai vị đây chắc là bác trai và

bác gái nhỉ, cháu là Yến Thanh Ti, em gái của chị Minh Châu, cháu tin chắc rằng chị cháu đã từng nhắc đến cháu với hai bác rồi nhỉ."

Gương mặt bà Lạc nghiêm nghị, mái tóc được chải hết lên, không có một sợi loạn nào, trong mắt bà ta hiện lên sự khinh bỉ: "Cô chính là đứa con gái riêng của nhà họ Yến, cái đứa chuyên môn đi cướp bạn trai của người khác."

Bị người khác châm biếm thẳng thừng như thế, Yến Thanh Ti chẳng ngượng ngùng chút nào, nụ cười càng ngọt ngào, cô gật đầu nói: "Còn không phải à, chị cháu kể từ năm lớp tám có 19 người bạn trai đều bị cháu cướp mất."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 206: Tỉ Mỉ Liệt Kê Từng Người Bạn Trai Của Chị Gái

Câu nói này của Yến Thanh Ti như thể dội một trái bom hạng nặng xuống, nổ bùm một tiếng, người nhà họ Lạc thoáng cái sắc mặt đã thay đổi, Lạc Cẩm Xuyên mặt mũi đen sì trực tiếp giật tay ra khỏi cánh tay của Yến Minh Châu.

Mười chín người bạn trai, đây có nghĩa là như thế nào? Người khác nghe được, chắc rằng trong bụng đã cười ha hả thật to, nữ sưu tập tem* à!

* (Chơi chữ, nam phiếu là tiếng lóng để gọi bạn trai, chữ phiếu của từ này có nghĩa là con tem.)

Yến Thanh Ti trong lòng cười lạnh, dám nói tôi cướp bạn trai của chị? Vậy tôi để cho các người nghe thử xem tôi cướp bao nhiêu lần.

Mười chín hay không mười chín cái gì, cô làm sao mà nhớ rõ, chẳng qua chỉ thuận miệng nói ra mà thôi, dù gì cô cũng khiến cho nhà họ Nhạc tin tưởng, con số này tuyệt đối là thật.

Yến Thanh Ti hơi nghiêng đầu dựa lên vai của Lạc Cẩm Xuyên: “Tôi chính là đứa em gái chuyên đi cướp bạn trai của chị trong truyền thuyết đây, các người không nhận nhầm đâu.”

Yến Minh Châu mặt trắng bệch, cô ta hét lên: “Yến Thanh Ti mày câm mồm lại, tao có bạn trai từ năm lớp tám lúc nào, tao có mười chín người bạn trai từ lúc nào, mày đừng có mà ngậm máu phun người, bác trai bác gái, hai người đừng tin nó, nó cố tình bôi nhọ cháu đấy, mọi người không biết lòng dạ của nó thâm hiểm thế nào đâu, từ nhỏ đến lớn nó không ngừng nói xấu, vu oan giá họa cho cháu, mọi người đừng có tin nó mà!”

Con mắt của Yến Minh Châu đỏ bừng, giọng nói khàn khàm, cô ta vội vã chứng minh bản thân mình trong sạch như thế, nhìn vào thì hình như không phải là đang nói dối, điều đó khiến vẻ mặt của ông bà Lạc trở nên dễ nhìn hơn một chút.

Nhưng Yến Thanh Ti lại dội cho một quả bom nữa: “Không có á? Sao em nhớ là có nhỉ, năm lớp tám chị cùng với một nam sinh lớp bên cạnh lớp chị trốn ra ngoài thuê phòng ở cái khách sạn ngoài trường ấy, bị thầy cô biết mà,

còn bị gọi cả phụ huynh lên nữa, chuyện này em còn nhớ rõ rành rành, bởi vì em là đứa mách cho thầy cô biết chuyện mà.”

Yến Thanh Ti nói rồi nháy nháy mắt với Yến Minh Châu.

Chuyện cũ bị nhắc lại, biết được chân tướng sự việc của năm đó, Yến Minh Châu tức đến nỗi cả người run lên: “Hóa ra là do mày...”

Yến Thanh Ti nhún vai: “Nếu không thì chị nghĩ là ai? À, còn nữa, năm chị học lớp 11, chị sống chung hai tháng với một nam sinh chơi bóng rổ trong lớp chị, còn bị cha mẹ của cậu học sinh đó đến tận phòng cho thuê đánh đuổi chị ra khỏi nhà, những cái này em không nói sai chứ, cái này chị phải cảm ơn em đấy, là do em chụp được ảnh hai người đang ở chung gửi đến nhà của cậu nam sinh kia, em cũng vì muốn tốt cho chị mà thôi, cấp ba học hành căng thẳng như thế mà, sao có thể yêu đương được chứ.”

Bao nhiêu chuyện xưa đều do Yến Thanh Ti hạ thủ, Yến Minh Châu bị kích thích, tâm trạng cả buổi tối cứ như thuốc nổ, chỉ cần tùy tiện châm ngòi là nổ tung, không có cha mẹ ở bên cạnh trấn an, cô ta lập tức bùng nổ, gào thét lên: “Yến Thanh Ti, tao giết mày...”

Lạc Cẩm Xuyên cản Yến Minh Châu lại: “Còn gì nữa không?”

Vẻ mặt của Yến Thanh Ti đầy vô tội: “Còn nữa chứ, năm thứ hai đại học chị tôi còn bị sảy thai mất rất nhiều máu nữa cơ, lần đó tôi còn phải đi truyền máu cho chị ấy nữa, chị, cái khác chị có thể không chịu thừa nhận, nhưng cái này không thể chối được đâu?”

...”

Yến Minh Châu hoàn toàn mất đi lý trí, khản cổ gào lên: “Mày nói vớ vẩn, mày toàn ăn nói vớ vẩn...”

Yến Thanh Ti bĩu môi: “Nói vớ vẩn? Em còn có giấy chẩn đoán của bệnh viện năm đó đây này.”

Yến Thanh Ti nói rồi rút ra một tờ giấy chẩn đoán bệnh thật, đây đúng là đã nhiều năm về trước rồi, trên giấy ghi rõ rành rành, người bệnh: Yến Minh Châu, sảy thai ngoài ý muốn dẫn đến mất máu.

Ông bà Lạc cầm lấy tờ giấy chẩn đóa bệnh mà sắc mặt đen sì, khó chịu vô cùng, Yến Thanh Ti đứng bên cạnh ‘tốt bụng’ nói: “Chị, bây giờ người ta

cũng cởi mở rất nhiều rồi, có bao nhiêu người bạn trai thì cũng có sao đâu? Em tin chắc rằng bố mẹ chồng tương lai của chị thích chị như thế, sẽ chẳng so đo chuyện này làm gì đâu.”

——

Nhạc thổ hào: không khống chế được, muốn băm thịt làm há cảo!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 207: Chị Đi Vui Vẻ Nhé, Anh Rể Đã Có Em Lo

Yến Minh Châu khóc lóc nói: "Bác gái, bác ơi, nó vu oan cho cháu, cháu bị oan thật mà, cháu không làm những chuyện đó... cháu thực sự không có mà..."

Yến Minh Châu đã bị đả kích đến mức sụp đổ hoàn toàn, cô ta không biết nên nói cái gì, chỉ có thể một mực kêu mình bị oan, cô ta hiểu rất rõ, những gia đình có tiền không chỉ yêu cầu về gia thế của người con gái mà còn phải có cả phẩm hạnh tốt đẹp nữa, một khi họ tin vào những gì mà Yến Thanh Ti nói, cô ta vĩnh viễn đừng mong bước chân vào nhà họ Lạc.

Mặc kệ Yến Minh Châu giờ có ba hoa chích chòe gì nữa cũng vô dụng, có tờ giấy chẩn đoán đó cộng thêm Yến Thanh Ti nói có sách mách có chứng, cha mẹ Lạc Cẩm Xuyên tuyệt đối sẽ không bao giờ tin cô ta nữa.

Bà Lạc nhìn tờ giấy chẩn đoán cái vẻ đoạn mạo trên mặt bà ta sắp nứt ra đến nơi, vốn dĩ bà ta cũng khá thích Yến Minh Châu, cảm thấy gia thế của con bé này không tồi, rất biết cách lấy lòng bà, lần trước con trai đòi chia tay với con bé này, bà còn ngăn cản nó, không cho phép nó chia tay.

Giờ một tờ giấy chẩn đoán cũ kỹ năm xưa đã trần trụi giáng một cái tát vào bản mặt già nua của bà ta, bà ta tưởng rằng dù cho không phải là một tiểu thư nhà danh giá cũng phải là một thiên kim nhà giàu có, lại không ngờ rằng cô ta lại là một đứa con gái phóng túng, đời tư hỗn loạn, thay bạn trai như thay áo.

Sắc mặt ông Lạc âm tàn, phẫn nộ quát Lạc Cẩm Xuyên: "Con xem con tìm cái thứ gì về đây này, thứ con gái lăng loàn này suýt nữa thì vào nhà họ Lạc, ngay lập tức xử lý đi, đừng để ta nhìn thấy cô ta nữa."

Lạc Cẩm Xuyên cười lạnh: "Tôi muốn chia tay, nhưng các người đâu cho tôi chia tay với cô ta."

Nghe được những chiến tích chói lọi một thời của Yến Minh Châu, ngoài trừ sự ghê tởm ra thì Lạc Cẩm Xuyên chẳng cảm thấy gì nữa cả, ngược lại anh ta còn thấy nhẹ nhõm hơn, cuối cùng anh ta cũng có thể dứt khỏi người phụ nữ này rồi.

Nhưng mà cứ nghĩ đến bản thân yêu đương với Yến Minh Châu hơn ba năm trời, mà anh ta lại là người bạn trai thứ hai mươi của cô ta, hoặc có thể còn nhiều hơn nữa, Lạc Cẩm Xuyên lại cảm thấy buồn nôn, chỉ cần nhìn Yến Minh Châu thôi đã thấy cô ta thật dơ bẩn.

Yến Thanh Ti nhìn thấy biểu cảm như thể ăn phải phân của bọn họ, trong lòng cuối cùng cũng thở phào một hơi.

Cả nhà họ Yến người dễ dàng bị công phá nhất chính là Yến Minh Châu, tách hai vợ chồng nhà họ Yến ra, không có ai giúp đỡ Yến Minh Châu, nhân lúc đó có thể một lần là đập chết Yến Minh Châu.

Đối phó với nhà họ Yến, cô đâu phải là cái loại chỉ biết ào ào xông lên, tách rời đánh lẻ mới là cách chính xác nhất.

Yến Minh Châu kéo tay áo Lạc Cẩm Xuyên đau khổ van vỉ: “Cẩm Xuyên, Cẩm Xuyên đừng mà... đừng mà, trước đây quả thật em đã từng có bạn trai, nhưng căn bản là không nhiều như Yến Thanh Ti đã kể đâu, nó là người như thế nào, chẳng lẽ anh còn không biết sao, nó là một kẻ lừa đảo, nó đang trả thù em đấy thôi... Cẩm Xuyên, em yêu anh, em thật sự rất yêu anh, anh tha thứ cho em đi mà. em van anh...”

Thanh Ti cười đến càng ngọt ngào xinh đẹp, cuộc đời này cô chưa bao giờ thấy Yến Minh Châu thấp kém đến thế này, thật quá đã.

Lạc Cẩm Xuyên chẳng chút thương xót rút tay lại, anh ta gọi bảo vệ đến: “Cô Yến đây bị bệnh rồi, đưa cô ta đến bệnh viện ngay đi.” Thực chất là vội vàng đuổi cô ta đi.

Đối với Yến Minh Châu, anh ta đã sớm chán ghét cô ta đến cực điểm rồi.

Yến Minh Châu khóc nhòe nhoẹt hết cả phấn son, mascara hòa cùng nước mắt chảy xuống thành hàng, mọi người nhìn vào vừa buồn cười vừa đáng thương, cô ta kêu lên: “Cẩm Xuyên... Cẩm Xuyên...”

Hai người bảo vệ lôi cô ta đi ra ngoài, Yến Minh Châu quay lại hét lên: “Yến Thanh Ti, con tiện nhân... tao sẽ không bỏ qua cho mày đâu...”

Yến Thanh Ti vẫy tay với cô ta: “Chị đi vui vẻ nhé, không cần lo lắng cho anh rể đâu, em sẽ giúp chị chăm sóc tốt cho anh ta.”

Yến Minh Châu, cô yêu Lạc Cẩm Xuyên, tôi khiến cho anh ta không yêu cô.

Cô muốn gả vào nhà họ Lạc, tôi càng không thể để cô được mãn nguyện.

Cô hưởng thụ tiền tài của nhà họ Yến, tôi liền khiến nhà họ Yến táng gia bại sản.

Cuộc sống tươi đẹp rực rỡ hơn hai mươi năm qua của cô cũng đã đến lúc hạ màn rồi, bóng tối tàn khốc còn thừa lại cô cứ từ từ mà thưởng thức, còn rất nhiều đấy.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 208: Đã Muốn Lên Giường Với Tôi Còn Giả Vờ Thanh Cao Cái Gì

Tình hình ở chỗ này đã khiến mọi người xung quanh chú ý, hai vợ chồng nhà họ Lạc mặt mũi đen xì âm trầm, bữa tiệc ngày hôm nay đến lúc này coi như là đã bị phá hủy mất một nửa, chỉ hy vọng tiếp theo sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Ông Lạc nhìn Yến Thanh Ti với ánh mắt âm trầm sau đó quay đi chào hỏi khách khứa, còn bà Lạc thì hận không thể xé nát Yến Thanh Ti ra.

Yến Thanh Ti rút tờ giấy chẩn đoán từ trong tay bà Lạc ra: “Bác gái, bác xem xong rồi thì trả lại cho cháu chứ.”

“Bữa tiệc của nhà họ Lạc không chào đón cô, mời cô rời khỏi đây ngay lập tức.”

“Sao bác lại trở mặt không quen nhanh thế? Tôi vì đại nghĩa diệt thân nói với bác những điều vừa rồi, lẽ nào bác không nên cảm ơn tôi một câu hay sao? Nếu không có tôi, nói không chừng con bác còn bị đổ vỏ mà không biết ấy chứ!”

Lạc Cẩm Xuyên cau mày.

Bà Lạc lại bày ra cái vẻ cao cao tại thượng, khinh bỉ nói: “Trong lòng tôi biết rất rõ cô đang tính toán cái gì, loại con gái như cô thì càng đừng nghĩ đến chuyện bước chân vào nhà họ Lạc, tôi sẽ không đồng ý cho cô và Cẩm Xuyên ở bên nhau, nhà họ Lạc chúng tôi không chấp nhận một người như cô.”

Yến Thanh Ti yêu kiều cười: “Ha ha... Thật buồn cười làm sao, nhưng mà bác gái, con trai bác lại thích kiểu phụ nữ như tôi đấy thì làm thế nào? Bác nói xem, tôi có nên cố gắng một chút khiến cho con trai bác yêu tôi, sau đó... làm bác tức chết đây?”

Sắc mặt của bà Lạc thoáng cái đã biến thành màu gan heo, Lạc Cẩm Xuyên lạnh lùng nói: “Đừng nói nữa.”

Yến Thanh Ti cho anh ta một cái liếc đầy khinh bỉ, cô nói: “Trước mặt mẹ anh thì giả vờ thanh cao cái gì, lẽ nào trong đầu anh chưa bao giờ có ý nghĩ

muốn lên giường với tôi? Nếu như anh chưa bao giờ có cái ý nghĩ đó thì cứ coi như tôi chưa nói gì, sau này anh cũng đừng có bám dính lấy tôi nữa.”

Giải quyết xong Yến Minh Châu, thái độ của Yến Thanh Ti với Lạc Cẩm Xuyên thay đổi ngay lập tức.

Yến Thanh Ti buông Lạc Cẩm Xuyên ra, nói với Lạc phu nhân đang đứng thở hổn hển bên cạnh: “Bác gái, bác nên khách sáo với tôi một chút đi, nếu không tôi cho bác nếm thử thủ đoạn của tôi một chút, để bác tận mắt nhìn thấy, tôi dụ dỗ con trai của bác như thế nào.”

Lạc phu nhân: “Cô... cô...”

Đối với cái loại đối thủ đẳng cấp thấp như Lạc phu nhân, Yến Thanh Ti chán chẳng buồn ra tay, Yến Thanh Ti vẫy vẫy, cô bước đi, lẫn vào trong đám người.

Bữa tiệc này của nhà họ Lạc cũng nên đập phá một phen.

Lạc Cẩm Xuyên nhìn theo bóng lưng của Yến Thanh Ti, gã đang muốn đuổi theo thì bà Lạc đã kéo hắn ta lại: “Con cách xa cái loại người như cô ta ra, ‘chơi’ cái dạng này cũng tự hạ thấp bản thân con đấy.”

Lạc Cẩm Xuyên nhẫn nhịn chịu đựng cơn tức: “Mẹ...”

Bà Lạc nói: “Đừng nói nữa, giờ con nghĩ xem làm sao để trấn an ba của con đi đã, nếu không ông ta sẽ đem thằng nhóc tiểu tạp chủng đó vào Lạc gia tranh giành gia sản với con.”

Lạc Cẩm Xuyên nghiến răng, quay người đi tìm ông Lạc.

Yến Thanh Ti đi tìm một vòng thì thấy hai vợ chồng nhà họ Yến đang nấp trong một góc cãi cọ.

“Yến Tùng Nam, không có tôi, không có nhà họ Diệp chúng tôi, liệu ông có ngày hôm nay không? Năm đó ông hại chết Nhiếp Thu Sính, nếu không có ba tôi, ông đã sớm bị cảnh sát tóm ngồi bóc lịch trong tù rồi, thế mà ông lại dám lén lút đi cặp bồ đằng sau lưng tôi, ông còn có lương tâm không?”

“Bà lý trí một chút cho tôi nhờ, đây rõ ràng là có người vu oan hãm hại, tất cả đều là giả hết, bà còn muốn ầm ĩ cái gì? Chúng ta đang ở giữa bữa tiệc của nhà họ Lạc đấy, tôi còn muốn nhờ Lạc tiên sinh rót vốn đầu tư đây này,

bà còn muốn gây lộn cái gì nữa đây?"

"Có chuyện gì, về nhà nói sau."

Cái tên Nhiếp Thu Sính này là nỗi đau không thể chạm vào trong lòng Yến Thanh Ti, cho dù đã bao nhiêu năm trôi qua, cho dù cô tưởng rằng tâm địa của mình đã sớm trở nên sắt đá, nhưng cái tên này vẫn cứ khiến cho cô đau đớn đến mức khó thở.

Vì đó là tên của mẹ cô, người phụ nữ yếu đuối lương thiện đó đã dùng mạng của mình để đổi lấy một con đường sống cho Yến Thanh Ti. Trên gương mặt Yến Thanh Ti hiện lên sát khí lạnh lẽo âm u, cô siết chặt cái xắc tay, mối thù này... cô sao có thể không báo được đây.

--- O ---

Chương 209: Không Một Người Đàn Ông Nào Muốn Chạm Vào Cái Loại Đàn Bà Như Bà Đâu

"Hãm hại? Tay của ông sờ lên đến ngực của cô ta rồi mà còn dám nói là hãm hại à, ông xem tôi là con ngốc sao? Trong nhà đang trong giai đoạn vội vã gấp rút như thế mà ông còn mua một cái vòng cổ mấy trăm vạn cho con đ* đó, Yến Tùng Nam, có phải ông chuyển hết tiền của công ti cho con nhỏ đó rồi chứ gì, ông nói cho tôi biết con tiểu yêu tinh đó là ai? Ở đâu? Ông nói đi, nói đi!"

Rõ ràng Diệp Linh Chi đã không thể khống chế cơn giận của mình nữa, giống một bà điên, điên cuồng đánh Yến Tùng Nam.

"Bà đủ lắm rồi đấy, đồ điên." Yến Tùng Nam cuối cùng cũng chịu hết nổi, đẩy bà ta một cái thật mạnh khiến Diệp Linh Chi ngã sõng xoài trên đất.

"Ông dám đánh tôi, ông lại dám đánh tôi sao... ông thật sự cho rằng, nhà họ Diệp chúng tôi dễ bị ức hiếp lắm đúng không? Vì một con đàn bà đê tiện mà ông dám đẩy tôi."

"Diệp Linh Chi, bà có tí não cho tôi được không? Minh Châu đang ở ngoài kia kìa, bây giờ mà bà gây lộn với tôi, nhỡ đây Yến Thanh Ti ra tay với Minh Châu thì sao, ai sẽ giúp đỡ con gái chúng ta đây?"

Yến Tùng Nam nhắc đến Yến Minh Châu cuối cùng cúng có thể tìm về chút lý trí cho bản thân.

"Vì Minh Châu, tôi tạm thời không tính toán chuyện này với ông, Yến Tùng Nam ông đợi đấy cho tôi, chuyện này ông nhất định phải cho tôi một lời giải thích rõ ràng."

Yến Tùng Nam kiên quyết kéo Diệp Linh Chi đang trong cơn giận ra ngoài, Yến Thanh Ti thoáng cái đã ẩn đi.

Diệp Linh Chi một lần nữa hòa vào đám người, Yến Thanh Ti nháy mắt với Thang Ngọc Dao, sau đó cô bước đến bên cạnh Diệp Linh Chi, kéo tay bà ta lại, thân thiết nói: "Dì à, dì đi đâu thế?"

Diệp Linh Chi tìm xung quanh mãi mà không thấy Yến Minh Châu đây, lo lắng sốt vó lên, bà ta đang kề sát với ranh giới bộc phát cơn giận, nhìn thấy

Yến Thanh Ti hận không thể cào nát cô ra, hơi đâu mà diễn trò cùng cô nữa, "Cút đi..."

Yến Thanh Ti cười ha hả: "Sao lại giận dữ đến thế, chẳng qua chỉ là cặp bồ thôi mà? Đàn ông có mấy ai không ăn vụng đâu, huống hồ..."

Yến Thanh Ti liếc nhìn Diệp Linh Chi một cái: "Huống hồ bà đã thành ra cái dạng này rồi, ba tôi không đi ăn vụng mới là có vấn đề đấy, có người đàn ông nào muốn chạm vào loại đàn bà vừa già vừa xấu như bà không, bà thử sờ chỗ sẹo lồi trên người bà chưa? Ha ha... cha tôi có lên giường với bà đi chăng nữa, chắc cũng chỉ làm qua loa cho xong việc, một giây là giải quyết xong vấn đề ấy chứ."

Câu nói này của Yến Thanh Ti vừa chanh chua vừa sắc bén, từng chữ từng chữ một giống như kim châm, đâm thẳng vào màng nhĩ của Diệp Linh Chi, kích thích thần kinh yếu ớt sắp suy sụp đến nơi của bà ta.

Cuối cùng thì Diệp Linh Chi cũng không nhịn nổi nữa, mạnh mẽ đẩy Yến Thanh Ti ra, phẫn nộ quát mắng: "Con tiện nhân này, mày cút đi cho tao..."

Yến Thanh Ti thuận thế lui về phía sau hai bước rồi sau đó 'không cẩn thận' mà đâm vào người đứng đằng sau lưng, cú va chạm làm rượu trong chén trên tay người đó sóng ra ngoài,

Rượu đổ hết lên sau lưng Yến Thanh Ti, người bị va chạm lảo đảo vài cái rồi mới đứng vững, vội vã nói: "Xin lỗi, làm ướt hết áo cô rồi, thật xin lỗi, để tôi giúp cô lau đi nhé?"

Những người xung quanh bị tiếng hét chói tai vừa nãy của Diệp Linh Chi thu hút, quay lại nhìn sang góc này.

Yến Thanh Ti vuốt vuốt mái tóc, nụ cười rất ưu nhã: "Không sao. là do lỗi của tôi mà."

Yến Thanh Ti ngẩng đầu đối mặt với ánh mắt của Thang Ngọc Dao, thân hình mảnh dẻ của cô ấy có hơi run rẩy.

Yến Thanh Ti chớp mắt với cô ấy, vở kịch này đã đến lúc bắt đầu rồi.

Thang Ngọc Dao mỉm cười với Yến Thanh Ti, dường như chuẩn bị đi khỏi nơi này, Yến Thanh Ti đã giữ cô ấy lại: "Đợi chút đã, tôi trông cô có hơi quen quen nhỉ."

Thang Ngọc Dao mỉm cười: “Nhưng mà tôi đâu có biết cô là ai.”

Yến Thanh Ti bất ngờ giơ tay đến trước ngực Thang Ngọc Dao.

Thang Ngọc Dao ‘kinh hoàng’: “Cô làm cái gì thế?”

Yến Thanh Ti chộp lấy chiếc vòng cổ bằng ngọc sapphire trước ngực Thang Ngọc Dao nói: “Không có gì đâu... chỉ là cảm thấy chiếc vòng cổ này của cô thật là đẹp, chắc cũng phải trị giá mấy chục triệu đấy nhỉ? Là do chồng cô mua tặng à, thật hào phóng.”

--- O ---

Chương 210: Giành Người Đàn Ông Của Tao, Tao Đánh Chết Mày

Thang Ngọc Dao làm ra vẻ khiêm tốn: “Không phải đâu.”

Chiếc vòng trên cổ Thang Ngọc Dao đúng là rất bắt mắt, có người nói: “Ôi, Từ phu nhân này, hồi trước bà cũng có một chiếc vòng bằng ngọc sapphire nhỉ, nhưng hình như không thể so với chiếc vòng của cô gái này rồi.”

“Cái vòng của tôi thì đáng bao nhiêu, mua về đeo chơi mấy bữa thôi, cái vòng của cô ấy đang đeo cũng phải mấy chục triệu.”

Yến Thanh Ti xoay người nhìn thẳng vào mắt Diệp Linh Chi: “Dì à, dì không cảm thấy chiếc vòng này rất quen sao.”

Hai mắt của Diệp Linh Chi dán lấy chiếc vòng trên cổ Thang Ngọc Dao, chiếc vòng đó và chiếc vòng trong những tấm hình vừa rồi đang đan xen trong tâm trí bà ta, cuối cùng nhìn thẳng vào cô gái đang đứng trước mặt bà, Diệp Linh Chi bỗng như một người điên, liên tục mắng chửi: “Con đĩ... chó... chết.”

Giọng nói của bà ta rất to, khuôn mặt cũng vặn vẹo theo, hai mắt đỏ lừ chỉ còn oán hận, ai nhìn và cũng thấy sợ.

Đột nhiên, Diệp Linh Chi xông lên bắt lấy tóc Thang Ngọc Dao rồi điên cuồng đấm đá vào cô.

“Con đĩ, kẻ thứ ba. dám tranh đàn ông với bà, bà đánh chết mày, đánh chết mày...”

Một màn này diễn ra quá nhanh, khiến mọi người đều ngây người khiếp sợ, nhất thời không ai kịp phản ứng lại.

Cứ thế cho đến khi Thang Ngọc Dao bắt đầu phát ra tiếng kêu đau đớn: “Cứu... cứu mạng... đừng đánh tôi, tôi đang mang thai, không thể đánh, xin bà, xin bà đừng đánh tôi...”

Yến Thanh Ti đứng một bên nhìn mà trong lòng đau sót khổ sở, đây, tất cả đều là do cô và Thang Ngọc Dao lên kế hoạch, thế nhưng... nhìn nó diễn ra, trong lòng cô lại rất khó chịu.

Yến Thanh Ti xông lên: “Được rồi, đừng có đánh nữa, bà không nghe cô ấy nói cô ấy đang có thai sao?”

Nhưng không ngờ hai chữ “mang thai” lại kích thích Diệp Linh Chi điên cuồng hơn: “Mang thai? Ngay cả tiểu tạp chủng cũng có, tao phải đánh chết mày, đánh chết con hồ ly đê tiện...”

Sức của một người điên có bao lớn, bao tàn ác, những người bình thường đương nhiên là không thể chống đỡ.

Yến Thanh Ti hét lên với những người xung quanh: “Còn đứng ngây ra đó làm gì, còn không mau ngăn bà ta lại.”

Lúc này mọi người mới kịp phản ứng lại, nhanh tay lôi kéo Diệp Linh Chi.

Yến Tùng Nam đang ra sức nịnh nọt ông Lạc, nhưng thấy bên này động tĩnh quá lớn, hai người liền vội vàng đi qua.

Đền gần, ông ta thấy Diệp Linh Chi đang phát điên rồi điên cuồng đấm đá Thang Ngọc Dao, mà Thang Ngọc Dao đang ôm bụng kêu rên một cách đau đớn.

Yến Tùng Nam hoảng sợ, trong nháy mắt toát hết cả mồ hôi lạnh, con của ông!

Ông ta nhanh chóng xông lên, dùng hết sức ngăn Diệp Linh Chi lại, không đợi bà ta nhìn thấy ông đã giơ tay tát một phát thật mạnh khiến Diệp Linh Chi lật mặt xuống dưới đất.

Diệp Linh Chi té ngã, khóe miệng bị rách ra, răng như sắp rụng tới nơi, ù hết cả tai, bà ta ôm lấy mặt mở miệng chửi: “Yến Tùng Nam, thằng chó, mày vì con hồ ly đê tiện này đánh tao, tao liều mạng với mày...”

Diệp Linh Chi lồm cồm bò dậy, muốn xông lên đánh nhau với Yến Tùng Nam.

Nhưng trong mắt Yến Tùng Nam giờ chỉ có đứa bé trong bụng Thang Ngọc Dao, lại giơ tay đánh bà ta thêm một cái bạt tai: “Con điên, cút... tao chưa tính toàn với mày thì thôi, mày còn đòi tính toán với tao...”

Yến Thanh Ti đứng lẫn trong đám người quan sát hai người họ cắn xe nhau bằng một đôi mắt lạnh, chó cắn chó, cắn mạnh vào!

Cô thầm nói: “Mẹ, mẹ chờ xem, sớm muộn gì con gái cũng sẽ tống bọn họ xuống dưới mà liếm chân cho mẹ.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 211: Cô Ấy Mà Có Chuyện Gì, Tao Sẽ Không Tha Cho Mày Đâu

Hai vợ chồng nhà họ Yến không màng tới hình tượng, danh dự của bản thân mà đánh nhau trước mặt mọi người, để việc xấu trong nhà phơi bày trước mặt bàn dân thiên hạ, nhưng tất cả đều bàng quan không quan tâm, chẳng ai muốn tiến lên ngăn lại, chỉ đứng nhìn, chế giễu hai người họ.

Cho dù có lôi kéo cũng chỉ là làm bộ.

Sắc mặt hai vợ chồng nhà họ Lạc thì đen như mực, bữa tiệc rượu bọn họ tỉ mỉ tổ chức bị mấy con chó điên này phá hủy hoàn toàn.

Lúc đầu thì là do Yến Minh Châu, lúc sau thì là vợ chồng nhà họ Yến, người của Yến gia đúng là có bản lĩnh gây chuyện.

Sắc mặt ông Lạc tái mét, muốn mượn tiền, đừng có nằm mơ, giờ ông không ra tay giết chết mấy người của Yến gia đã là phúc đức lắm rồi.

Đột nhiên không biết là ai hét lên: "Trời ơi, máu... thật nhiều máu..."

Tất cả sự chú ý của mọi người tập trung vào Thang Ngọc Dao, sắc mặt cô trắng bệch, vẻ mặt đau đớn, nước mắt liên tục rơi xuống, yếu ớt rên rỉ: "Mau, mau cứu lấy con của tôi... đau... đau quá, xin mấy người đó... mau cứu lấy con tôi..."

Phía dưới cô đã chảy ra một vũng máu lớn, chiếc váy cách tân sáng màu cũng bị máu nhuộm cho đỏ rực, khiến mọi người xung quanh khiếp sợ, náo loạn hết lên.

Yến Thanh Ti siết chặt nắm đấm, chuyện này đã nằm trong tính toán nhưng tận mắt chứng kiến vẫn khiến cho lòng Yến Thanh Ti trở nên đau đớn.

Yến Tùng Nam một cước đá văng Diệp Linh Chi ra, nhào tới bên người Thang Ngọc Dao: "Em cố gắng gượng... cố... chống... đỡ... đứa bé... đứa bé..."

Yến Tùng Nam phát hoảng, đứa bé trong bụng Thang Ngọc Dao là niềm hy vọng duy nhất hiện giờ của ông ta, khi Yến Minh Tu xảy ra chuyện ông ta chỉ lo là Yến gia bị đoạn hương khói* chứ chẳng quan tâm thương thế của

nó ra sao.

*Đoạn hương khói: không có con cháu=> không ai thắp hương

Thang Ngọc Dao có thai một lần nữa giúp ông ta phấn chấn trở lại, rồi ông ta sẽ lại có con trai nối dõi.

Nhưng giờ, cả người Thang Ngọc Dao đang đau đớn mà không ngừng run lên, máu cứ thế chảy, lênh láng cả một vùng, tất cả đang sụp đổ.

Thang Ngọc Dao dùng một cánh tay đầy máu bám lấy Yến Tùng Nam: "Yến tổng, mau... cứu... cứu... đứa bé..."

Yến Tùng Nam nhất thời hoảng loạn không biết làm thế nào: "Đứa bé... đứa bé... làm sao để cứu."

Yến Thanh Ti lạnh lùng tiến đến: "Tôi đã gọi tới bệnh viện, bọn họ sẽ tới nhanh thôi."

Sau đó, lại nói tiếp: "Đúng rồi... tôi cũng đã đã báo cho cảnh sát rồi, không cần cảm ơn tôi đâu."

Ông Lạc gầm lên: "Cô báo cảnh sát?"

Chuyện này mà kinh động tới cảnh sát, tức là sẽ khiến nhiều người biết tới chuyện này, dù không phải là chuyện xấu của Lạc gia nhưng nó lại xảy ra trong buổi tiệc rượu của Lạc gia tổ chức, chưa kể ai cũng biết quan hệ giữa nhà họ và nhà họ Yến, đừng hòng nghĩ phủi tay.

Yến Thanh Ti châm chọc: "Đánh con nhà người ta thành như vậy, chẳng lẽ lại không nên báo cảnh sát? Nếu đứa bé của cô ta bị đánh hỏng, có muốn giấu cũng chẳng được."

Câu "nếu đứa bé của cô ta bị đánh hỏng" của Yến Thanh Ti nháy mắt đã đâm thẳng vào trái tim của Yến Tùng Nam, ông ta tiến tới trước mặt Diệp Linh Chi, đá mấy phát vào người bà ta: "Con khốn, cô ấy mà xảy ra chuyện gì, tao sẽ không tha cho mày đâu."

Xe cảnh sát và xe cứu thương nhanh chóng chạy tới, Thang Ngọc Dao được đưa vào bệnh viện, Yến Tùng Nam đi cùng.

Yến Thanh Ti muốn đi theo nhưng nhìn thấy Thang Ngọc Dao liên tục

hướng về phía cô lắc đầu, nên thôi...

Cảnh sát sau khi biết rõ tình huống, chụp ảnh hiện trường xong, lấy lời khai từ tất cả nhân chứng có mặt tại hiện trường, trong đó có cả Yến Thanh Ti. Muốn dẫn Diệp Linh Chi đi, lúc này bà ta mới hoảng sợ, gương mặt sưng phù như bánh bao, gào thét như một người điên: “Tôi chỉ đánh con hồ ly tinh quyến rũ chồng tôi, tôi mới là người bị hại... cô ta phá vỡ gia đình tôi...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 212: Tôi Xem Xem, Ai Dám Đụng Đến Yến Thanh Ti

Cảnh sát mặc kệ: "Sự tình còn chưa điều tra rõ ràng, bà không thể kết tội người khác được, cho dù bà có lý nhưng không nên ra tay độc ác như vậy, nhất là khi cô ta nói cô ta đang mang thai, bà vẫn cứ đánh như thế là cố ý đả thương người khác."

Cảnh sát dẫn Diệp Linh Chi đi cũng thuận tiện dẫn những nhân chứng nhiệt tình đi cùng.

Màn kịch khôi hài này cũng đã kết thúc, những người tham gia cũng chưa muốn rời đi, họ đang chờ màn kế tiếp.

Lãnh Nhiên đi tới: "Chị Thanh Ti, chúng ta đi thôi."

Lãnh Nhiên rất nghe lời Yến Thanh Ti, chỉ đứng quan sát, thấy Yến Thanh Ti gặp nguy hiểm cũng không tiến lên.

Xem xong màn kịch vừa rồi, cậu cũng hiểu bảy tám phần, giờ đã kết thúc cậu cần nhanh chóng dẫn người rời đi, ai biết sau sẽ lại xảy ra chuyện gì, chị Mạch gọi điện nãy giờ, cũng phải bảy tám cuộc, không ngừng hỏi tình huống bên này.

Mọi chuyện thành công một cách tốt đẹp, Yến Thanh Ti cũng muốn rời đi.

"Ok, đi thôi."

Hai người chuẩn bị rời đi thì bị ông Lạc ngăn lại.

"Đứng lại."

Yến Thanh Ti xoay người lại, mỉm cười nói: "Không biết ngài Lạc đây có cái gì chỉ giáo?"

Lạc Cẩm Xuyên sắc mặt có chút phức tạp nhìn Yến Thanh Ti, lúc nãy cô vẫn còn gọi cha anh bằng bác, giờ xong việc lại trở mặt gọi là ngài, kéo khoảng cách giữa hai người ra ngàn dặm.

Đối với anh ta cũng như vậy, lúc lợi dụng anh ta thu thập Yến Minh Châu thì

kéo tay thân thiết, xong việc rồi chẳng thèm nhìn anh ta lấy một cái.

Trong lòng Lạc Cẩm Xuyên dâng lên một cơn tức giận, Yến Thanh Ti dựa là cái gì mà cho rằng có thể tùy tiện lợi dụng anh? Hơn nữa mục đích cô đến buổi tiệc của Lạc gia là phá hoại, khiến cho gia đình anh mất mặt, cơn tức trong lòng anh lại càng mãnh liệt.

Biết rõ cha mình muốn tính sổ Yến Thanh Ti, anh cái gì cũng không nói.

Ông Lạc lạnh lùng: "Cô Yến, Lạc gia chúng tôi không thù không oán gì với cô, cô phá tanh bành buổi tiệc nhà chúng tôi rồi cứ thế nhẹ nhàng mà đi sao?"

Ông Lạc dù gì cũng là người làm ăn, ánh mắt sắc bén, gây áp lực cho người khác.

"Ngài Lạc thật biết đùa, chuyện này có liên quan gì tới tôi?"

"Tôi có căn cứ để hoài nghi những việc này là do cô bày ra."

Yến Thanh Ti đảo mắt qua Lạc Cẩm Xuyên: "Ngài Lạc đề cao tôi quá, tôi mà lợi hại như vậy đã sớm chơi lại con trai nhà ngài rồi, còn ở nhà ngài làm mưa làm gió nữa cơ."

Ông Lạc uy hiếp: "Cô Yến cô cũng biết Lạc gia chúng tôi ở Lạc Thành cũng có chút mặt mũi, cô phá hư hình ảnh của Lạc gia như vậy thì phải công khai lên tiếng xin lỗi chúng tôi, thừa nhận mọi chuyện là do cô bày ra, tất cả chuyện này không có quan hệ gì với Lạc gia."

Bữa tiệc đã bị phá tanh bành giờ chỉ còn tìm cách cứu chữa thôi, ông Lạc biết Yến Thanh Ti là nghệ sĩ, mà nghệ sĩ thi lại có sức ảnh hưởng với quần chúng, không chừng còn giúp đề cao hình ảnh của Lạc gia.

Yến Thanh Ti châm chọc: "Xin lỗi, mặt mũi của ông còn chưa lớn đến mức độ ấy đâu, tiểu Lãnh, chúng ta đi."

Ông Lạc quát: "Trước khi công ty đại diện cô đăng lời xin lỗi và giải thích mọi chuyện thi đành để cô Yến ở lại đây vậy, mấy người dẫn cô Yến vào trong nghỉ ngơi."

"Tôi xem xem, ai dám động vào cô ấy."

Một giọng nói đột nhiên vang lên, phảng phất mang theo một áp lực vô hình khiến cho người khác không kìm được mà cúi đầu.

Yến Thanh Ti quay phắt lại nhìn hình bóng người đang đi tới, trong lòng cô thầm than một tiếng: Anh ta, cuối cùng cũng tới!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 213: Người Của Tôi, Ai Dám Đụng

Trong nháy mắt cô bỗng nhớ lại vụ án thông dâm ba năm trước, khi cảnh sát, phóng viên đổ xô đến kỳ thật khi đó là khoảng khắc khó khăn nhất đời cô, cô chỉ có thể dùng sự vô liêm sỉ, đê tiện để làm vũ khí tự vệ cho bản thân mình, cứ thế kiên trì cho đến hiện tại.

Yến Thanh Ti biết ngày đó nếu Nhạc Thính Phong không phối hợp cô, cô không thể nào một mình vượt qua cửa ải khó khăn đó, hóa ra người đàn ông đã dây dưa với cô nhiều năm như vậy.

Yến Thanh Ti nhìn Nhạc Thính Phong bước tới, anh ta không nhìn cô mà nhìn chằm chằm vào ông Lạc, ánh mắt sắc bén nháy mắt đã đè ép dáng vẻ bệ vệ của ông ta xuống. Khi anh ta mà bày ra khí thế của mình thì không ai có thể so được với anh ta, kể cả những người từng trải như ông Lạc,

Sắc mặt hai cha con nhà họ Lạc nhanh chóng biến thành màu gan heo khi nghe thấy giọng của Nhạc Thính Phong, nhất là Lạc Cẩm Xuyên, anh ta nhìn Yến Thanh Ti với một ánh mắt phức tạp.

Trong lúc Yến Thanh Ti vẫn đang ngây người nghĩ về những chuyện trước đây, cô đã bị Nhạc Thính Phong kéo mạnh vào ngực, một bờ ngực ấm áp và vững trãi. Yến Thanh Ti ngẩng đầu nhìn đường cong hoàn mỹ của chiếc cằm và nụ cười mỉm kiêu ngạo lạnh lùng của anh ta.

Lãnh Nhiên bị Nhạc Thính Phong đẩy ra, lung lay hai cái mới đứng vững được, xoa xoa đầu rồi ngoan ngoan đứng bên cạnh quan sát.

Nhìn tình hình, hai cha con nhà họ Lạc nháy mắt liền hiểu, hèn chi Yến Thanh Ti lại có cái gan không coi ai ra gì như vậy, hóa ra là có Nhạc Thính Phong làm chỗ dựa, cô ta là người phụ nữ của Nhạc Thính Phong.

Ông Lạc âm thầm hối hận, Lạc gia bọn họ ở Lạc Thành tuy coi như có chút mặt mũi nhưng muốn so sánh với Nhạc gia thì không đáng để nhắc tới. Nháy mắt đổi thành gương mặt tươi cười: “Không nghĩ cháu cũng tới, đúng là niềm vui ngoài ý muốn.”

Là một người từng trải ông ta biết cách giao tế thế nào để thu được nhiều lợi ích nhất, nhanh chóng đem lý do Nhạc Thính Phong đến đây hôm này chuyển thành đặc cách tới tham gia bữa tiệc mừng của Lạc gia.

Ông ta gọi Nhạc Thính Phong một tiếng "cháu" là muốn nhắc nhở anh ta dù sao ông ta cũng là trưởng bối, anh ta là vãn bối. Lạc gia đã muốn cúi đầu không đề cập tới chuyện này nữa hy vọng Nhạc Thính Phong cũng có thể buông tay không cần lại gây khó dễ cho Lạc gia. Bậc thang* bọn họ cũng chuẩn bị xong rồi, chỉ chờ Nhạc Thính Phong đặt chân xuống thôi.

*Khi xảy ra tranh cãi, nếu không muốn cuộc tranh cãi cứ mãi tiếp tục, một trong hai bên sẽ tìm một cái cớ để hòa hoãn, cái cớ này được ví là bậc thang,

Nếu theo lẽ thường, để tránh ảnh hưởng tới lợi ích kinh doanh, khi có vấn đề người ta hay ngồi lại với nhau để tìm ra phương án giải quyết, nếu đối phương đã đồng ý hạ mình, bên kia sẽ thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện mà thuận theo ý hai cha con nhà họ Lạc. Nhưng Nhạc Thính Phong từ trước tới giờ chưa bao giờ làm việc theo lẽ thường.

Nhạc Thính Phong một cước đạp vỡ bậc thang mà ông ta đã bày sẵn cho anh: "Lạc đổng* vừa rồi oai lắm cơ mà, người của tôi, ông cũng dám đụng?"

*Đổng trong đổng sự trưởng, là thành viên chủ chốt của hội đồng quản trị của một tập đoàn.

Người ta gọi anh là cháu, anh gọi người ta là đổng sự trưởng, chẳng khác gì đang nói thẳng với ông ta, đừng có mà chèo kéo tôi, chúng ta không thân đến thế.

Mọi người trong bữa tiệc lại bắt đầu xầm xì, trán ông Lạc cũng bắt đầu chảy mồ hôi lạnh, nghe đồn Nhạc Thính Phong là một kẻ ngạo mạn, coi trời bằng vung đã lâu nhưng ngày hôm nay mới được tận mắt chứng kiến.

Thấy cha mình bị người khác làm cho khó xử, Lạc Cẩm Xuyên liền mở miệng nói: "Nhạc thiếu, đều là hiểu lầm thôi... cha tôi cũng không muốn gây khó dễ với... cô Yến...?"

Lạc Cẩm Xuyên vốn định nói là Yến Thanh Ti nhưng nhìn vào đôi mắt sâu hun hút của Nhạc Thính Phong bèn nhanh chóng đổi thành cô Yến.

Ông Lạc cũng vội vàng nói đế theo: "Đúng vậy, đúng vậy, chỉ là hiểu lầm, người trẻ tuổi mà... nỏng nảy cạnh khóe nhau một chút thôi... là tôi hiểu lầm cô Yến."

Thắt lưng Yến Thanh Ti bị Nhạc Thính Phong siết chặt cứng như sắp bị chắt đứt đến nơi. Cô hít một hơi, mỉm cười: "Sao lại là hiểu lầm được? Ngài Lạc

đây vừa rồi không phải yêu cầu công ty đại diện của tôi đứng ra công khai xin lỗi và giải thích sao, hay lắm, đúng lúc ông chủ tôi cũng có mặt ở đây, ngài có điều kiện gì thì cứ nói, ông chủ tôi dễ nói chuyện lắm.”

--- O ---

Chương 214: Người Của Nhạc Thính Phong Tôi, Ông Còn Chưa Đủ Tư Cách Đụng Tới

Một câu này khiến tất cả mọi người khiếp sợ, lập tức quay ra nhìn Nhạc Thính Phong.

Lẽ nào ông chủ của cô ta là...

Khi tất cả ý thức được Nhạc Thính Phong đúng là ông chủ của Yến Thanh Ti, ngay lập tức thấy ba chữ "dễ nói chuyện" mà Yến Thanh Ti vừa nói đúng là rất dọa người, đây chắc câu chuyện cười thiếu muối nhất ngày hôm nay.

Cánh tay Nhạc Thính Phong đặt ngang hông Yến Thanh Ti bỗng nhéo một phát, anh nói: "Yến Thanh Ti là nghệ sĩ dưới trướng của Nhạc thị, Lạc đổng muốn bồi thường hay xin lỗi cứ tìm tới tôi chứ đừng có gây khó dễ cho người của tôi, có yêu cầu gì thì cứ việc nói?"

Dù sao, anh cũng chẳng đáp ứng bất cứ thứ gì.

Ý của Nhạc Thính Phong có ai là không hiểu, người ta đang uy hiếp ông đó.

Ông Lạc bị Nhạc Thính Phong quét sạch mặt mũi, trong lòng tức đến hộc cả máu nhưng cũng hiểu hơn ai hết nếu giờ không nhẫn nhịn, Lạc gia nhất định sẽ bị Nhạc Thính Phong thu thập.

Giờ gió chiều nào phải theo chiều ấy, lập tức bày ra vẻ áy náy, buông mình khom lưng trước mặt Yến Thanh Ti: "Thật xin lỗi cô Yến, là tôi đã hiểu lầm cô, tôi xin thay mặt Lạc thị xin lỗi cô, hy vọng cô không cần phải so đo với lão già lẩm cẩm này."

Lời của ông ta mặc dù có chút cậy già lên mặt nhưng lời xin lỗi này nghe vô cùng thành thật, hơn nữa thái độ cũng rất khiêm tốn.

Yến Thanh Ti không ngờ ông ta lại có thể dễ dàng cúi mình xin lỗi cô như vậy, điều này cũng khiến cô phải thay đổi cách nhìn nhận về ông ta.

Nhìn từ ngoài vào, ông ta không thể chống đỡ được khí thế của Nhạc Thính Phong mà lựa chọn khuất phục cũng như làm mất mặt Lạc gia. Nhưng từ đó cũng có thể nhìn ra ông ta không phải là hạng người dễ đối phó, trong một thời gian ngắn ngủi như thế có thể cân nhắc lợi hại mà tìm ra phương pháp

bảo toàn hoàn hảo nhất, cho dù việc này sẽ khiến danh dự của nhà ông bị tổn hại nghiêm trọng nhưng ông ta vẫn lựa chọn làm như thế. Có thể làm được đến trình độ đó đúng là không hề đơn giản chút nào.

Nhạc Thính Phong cười lạnh một tiếng, trong lòng thì chửi thầm một câu, đúng là bỏ được. Hại anh không thể phát huy được uy lực của mình, chỉ có thể tạm thời bỏ qua.

Ông Lạc đã hạ mình đến thế, nếu anh lại tiếp tục kiếm chuyện thì không khác gì đang ra vẻ Nhạc gia nhà họ đang ỷ thế hiếp người.

Nhưng anh cũng không phải là hạng vá áo túi cơm, hôm nay tạm buông tha mấy người, ngày mai ông sẽ cho việc làm ăn của Lạc thị mấy người tổn thất nặng nề.

Nhạc Thính Phong không cười nữa mà châm chọc nói: "Tiểu công tử của Lạc đổng mới có 5 tuổi thôi, bảo đao còn chưa cùn sao gọi là già được, nhắc tới thì cũng phải chúc mừng Lạc đổng, lại có thêm người kế thừa rồi."

Câu nói này nháy mắt đã khiến mẹ con Lạc Cẩm Xuyên biến sắc, xung quanh cũng vang lên tiếng cười nhạo.

Yến Thanh Ti liếc nhìn Lạc Cẩm Xuyên: "Cứ nghĩ Lạc gia chỉ có một người thừa kế hóa ra phía sau vẫn còn giấu thêm một người nữa. Già như vậy rồi mà vẫn còn đẻ được đúng là không dễ dàng gì, sao không mang ra giới thiệu cho mọi người cùng biết."

Kẻ xướng người họa làm cho ông Lạc đỏ mặt tía tai, xấu hổ cắn răng nói: "Nhạc tổng lại đùa rồi, chuyện ngày hôm nay là lỗi của chúng tôi, hôm khác sẽ tới cửa xin lỗi."

Nhạc Thính Phong nhướng mày: "Tới cửa xin lỗi thì không cần đâu, chỉ hy vọng Lạc đổng nhớ kỹ cho, người của Nhạc Thính Phong tôi, ông còn chưa đủ tư cách đụng tới."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 215: Tôi Tới Là Để Bắt Gian

Một người biết cách ẩn nhẫn già đời như ông Lạc khi nghe tới câu nói đó cũng không biết nên nói gì mới có thể cứu vãn được tình hình, trước đây bất cứ ai khi nhìn thấy ông đều phải cung kính gọi một tiếng Lạc đổng, lần này... lần đầu tiên trong đời ông trải qua cái cảm giác bị người ta sỉ nhục đến như thế.

Nửa đời thuận buồm xuôi gió không ngờ lần này đụng phải một tên nhóc kiêu căng ngạo mạn làm việc không theo lẽ thường như Nhạc Thính Phong, vì một con đàn bà mà dám làm xấu mặt ông trước mặt mọi người.

Nhưng, ông ta có tức giận đến mấy cũng không thể xé mặt với Nhạc Thính Phong, có muốn đấu cũng đấu không lại, chỉ có thể nhẫn nhịn.

Nhạc Thính Phong đảo mắt liếc những người có mặt tại bữa tiệc, lạnh lùng nói: "Từ giờ trở về sau bất cứ ai muốn đối phó với Yến Thanh Ti thì tốt nhất hãy tự hỏi mình có cơ đấu lại tôi trước không đã."

Nhân cơ hội này cũng nói cho mọi người biết, Yến Thanh Ti là của anh.

Bất kể là lý do gì muốn tán tỉnh hay hãm hại đều phải suy nghĩ cho thật kỹ xem có bản lĩnh mà so chiêu với anh không.

Trái tim Yến Thanh Ti khẽ run lên, mặc kệ nguyên nhân là gì nhưng Nhạc Thính Phong vì cô mà đối đầu với Lạc gia, tuy sự bảo hộ của anh ta vừa điên cuồng vừa ngạo mạn nhưng đây là đầu tiên có người đối với cô như vậy. Ngoại trừ Nhạc Thính Phong chưa một ai đối đãi với cô như vậy, anh ta luôn duy trì cô, khi cô gặp phiền toái thì đứng ra giải quyết...

Bỗng, thắt lưng lại bị người ta nhéo một phát, giọng của Nhạc Thính Phong có vẻ không vui: "Lại nghĩ vớ vẩn gì đấy, còn không đi."

Yến Thanh Ti ngẩng đầu nhìn ông Lạc cười cười: "Ngài Lạc, tạm biệt."

Còn tạm biệt, tạm cái cmn biệt. Nhạc Thính Phong nhíu mày lôi cô đi.

Nhạc Thính Phong đến cũng mau đi cũng mau, ôm Yến Thanh Ti huênh hoang rời đi, bỏ mấy người nhà họ Lạc ở lại đối diện với những sự cười nhạo của mọi người.

Nhạc Thính Phong rời đi, những người khác cũng nhanh chóng rời đi. Những người có giao tình với Lạc gia trước khi đi còn lên tiếng chào, còn những người khác thì không thèm nói câu nào, trực tiếp rời đi.

Khi tất cả mọi người đã rời đi, ông Lạc mới dồn hết tất cả bực tức nãy giờ lên người Lạc Cẩm Xuyên, chỉ vào mũi anh ta mà mắng: “Đồ vô dụng, đều là chuyện tốt mà mày gây ra đó...”

Bà Lạc lập tức đứng ra che trở Lạc Cẩm Xuyên, bà nhịn đủ rồi: “Liên quan gì tới Cẩm Xuyên, ông đừng có cái gì cũng giận chó đánh mèo mắng Cẩm Xuyên, muốn kiếm cớ để mang cái đứa con ngoài giá thú của ông vào Lạc gia chứ gì. Tôi nói cho ông biết, tôi còn sống một ngày nào thì ông đừng nghĩ tới chuyện mang đôi mẹ con ấy vào cửa. Ông đã không quan tâm tới thể diện của mình thì đừng hy vọng tôi cho ông mặt mũi, công ty là của con trai tôi, ông mà dám làm gì thì đừng trách tôi không nể mặt.”

Lạc Cẩm Xuyên không có phản ứng gì, lạnh lùng nói một câu: “Ba, ba cũng lớn tuổi rồi, cũng nên nghỉ ngơi:”

Ở bên ngoài khách sạn, xe của Lãnh Nhiên và Nhạc Thính Phong đỗ song song nhau, Lãnh Nhiên đang rất khó xử, cậu muốn Yến Thanh Ti lên xe của cậu nhưng lại không dám mở miệng trước mặt Nhạc Thính Phong, cứ thế chần chừ mãi.

Yến Thanh Ti lại chẳng hề thấy khó xử, hỏi Nhạc Thính Phong: “Sao lại tới?”

Nhạc Thính Phong cười lạnh: “Tới bắt gian!”

Lãnh Nhiên nghe thế liền liên tục xua tay: “Nhạc tổng, ngài đừng hiểu lầm, tôi và chị Thanh Ti...”

Còn chưa nói xong, Nhạc Thính Phong đã lừ mắt qua dọa cho cậu ta không dám ho he gì nữa.

Yến Thanh Ti nhay nhay huyệt thái dương, đối phó với Nhạc Thính Phong còn đau đầu hơn cả đối phó với Yến gia. Yến Thanh Ti không muốn làm cho Lãnh Nhiên khó xử bèn nói: “Tiểu Lãnh, cậu về trước đi, nói với chị Mạch chị vẫn ổn.”

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 216: Nguyệt Hắc Phong Cao*, Thời Gian Hẹn Hò Tốt Nhất

*Nguyệt hắc phong cao: ám chỉ thời gian thích hợp để làm chuyện xấu.

Tiểu Lãnh vẫn chứ chần chừ, len lén liếc Nhạc Thính Phong một cái, người này không có dễ chọc, chị Thanh Ti sẽ không bị bắt nạt chứ?

Nhạc Thính Phong thấy cậu ta vẫn chưa đi: “Cậu có ý kiến gì à?”

Âm thanh lạnh lẽo khiến cả người tiểu Lãnh cũng lạnh theo, lắc đầu quầy quậy: “Là... là chị Mạch muốn tôi đem... chị Thanh Ti bình an quay trở về.”

Nhạc Thính Phong: “Chị ấy còn nói tôi đừng có khách khí, cứ mạnh tay thu thập nữa cơ.”

Yến Thanh Ti nghe thế liền hiểu, Nhạc Thính Phong mò ra chỗ này, tám chín phần là chị Mạch lại bán đứng cô.

Mẹ nó, có cốt khí không vậy.

Cô khoát tay bảo Lãnh Nhiên đi về: “Cậu về trước đi, nói với chị ấy mai tôi sẽ tới quay như bình thường.”

Tiểu Lãnh lúc này mới rời đi.

Nhạc Thính Phong mở cửa xe, nhét Yến Thanh Ti vào, động tác cực kỳ thô lỗ.

Anh ta lái xe rất nhanh, nhanh tới mức không nhìn rõ cảnh vật hai bên đường. Yến Thanh Ti cảm thấy hình như Nhạc Thính Phong có cái gì không đúng, chuyện của cô còn chưa có giải quyết xong đâu không thể để xảy ra tai nạn được.

“Này, anh lái chậm một chút có được không?”

Kết quả là Nhạc Thính Phong đập vào mặt cô một câu: “Đừng có nói gì với tôi, nhìn cô là thấy phiền.”

Yến Thanh Ti, mẹ... nó!

Qua một hồi lâu, vẫn không ai lên tiếng, trong xe cực kỳ yên tĩnh, yên tĩnh đến dọa người, Yến Thanh Ti hạ cửa sổ xe xuống, từng cơn gió lạnh phả vào khiến đầu óc cô tỉnh táo trở lại.

Chuyện tối nay cứ lặp đi lặp lại trước mắt cô, một trận đánh xinh đẹp nhưng đó vẫn chưa phải là kết thúc, nó chỉ vừa mới bắt đầu thôi.

Diệp Linh Chi và Yến Tùng Nam cũng không phải là hạng ngu si gì, chuyện ngày hôm nay có thể thành công là do cô đã an bài thỏa đáng cộng thêm việc cô đột nhiên xuất hiện khiến bọn họ trở tay không kịp mà mất đi lý trí.

Nhưng, đợi khi bọn họ tỉnh táo lại, không chừng sẽ đoán ra đây là bút tích của cô mà lên kế hoạch ăn miếng trả miếng, thế nên trước khi hai vợ chồng Yến Tùng Nam buông xuống mâu thuẫn mà liên kết lại đối phó cô, cô phải đánh cho họ không còn cơ hội lật ngược tình thế.

Đang mải mê suy nghĩ, chiếc xe bỗng phanh gấp, cả người Yến Thanh Ti lao về phía trước, may là có dây an toàn giữ cô lại.

“Tôi bảo em không nói, thì em không nói câu nào luôn sao?”

Âm thanh giống như chui qua từng kẽ răng của Nhạc Thính Phong, trong xe tối om, cả gương mặt anh ta chìm vào trogng bóng tối, ngoại trừ, đôi mắt, đôi mắt sáng ngời như có hai ngọn lửa đang thiêu đốt tất cả mọi thứ.

Yến Thanh Ti vuốt vuốt lại đầu tóc, liếc mắt xem thường: “Không phải anh nói trông thấy tôi liền phiền sao?”

Câu nói này đã chặn họng Nhạc Thính Phong, cơn tức trong lòng anh ta lại càng mãnh liệt nhưng nhìn thấy gương mặt của Yến Thanh Ti, anh không biết mình nên phát tiết kiểu gì.

“Em dám giấu tôi kề vai sát cánh với một tên tiểu bạch kiểm* chạy tới tham gia cái loại tiệc tùng ba xu thế này, em không biết ai mới là ông chủ của em sao.”

*Tiểu bạch kiểm: những chàng trai trắng trẻo, xinh trai.

Yến Thanh Ti nâng cằm: “Nói tới thì, anh còn trắng hơn cả tiển Lãnh.”

Nhạc Thính Phong nghe xong rất muốn giơ chân đá Yến Thanh Ti lăn khỏi xe: “Còn gọi tiểu Lãnh, thân thiết phết nhỉ? Tôi đã là ông chủ của em, sao

em không đối xử thân thiết với tôi nhỉ?”

Yến Thanh Ti cười ha ha: "Người ta trẻ trung mơn mởn, anh so được sao? Anh chịu để cho tôi gọi anh là tiểu Nhạc sao?

“Được, em thì giỏi rồi, tôi không hỏi nữa mà ông đây sẽ làm chết cô.”

Nói xong, Nhạc Thính Phong lại nhấn ga lao đi, Yến Thanh Ti khẩn trương hỏi: “Anh muốn dẫn tôi đi đâu?”

Nhạc Thính Phong nghiến răng: “Ai nói với tôi nguyệt hắc phong cao là thời điểm làm chuyện xấu chứ, ông dẫn cô đi làm chuyện xấu!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 217: Thiếu Gia Thế Mà Dẫn Phụ Nữ Về Nhà

Yến Thanh Ti nghe xong muốn hộc máu: "Anh... cmn hôm nay không muốn cấu kết làm chuyện xấu với anh, để tôi xuống."

Nhạc Thính Phong cười lạnh, trong bóng tối lộ ra hàm răng trắng bóng: "Thả em xuống? Ha ha... để em lại chạy đi tìm cái tên tiểu Lãnh sao? Em coi tôi là thằng ngốc sao!"

Yến Thanh Ti chỉ muốn đập vào đầu Nhạc Thính Phong mấy phát, cái gã chết tiệt này nhiều lúc toàn thốt ra những câu thiếu đòn, làm, làm, làm, làm cái đầu nhà anh.

Mặc dù cô đã quyết định sẽ không cấm Nhạc Thính Phong có được lợi lộc.

Nhưng, cơ thể cô, cô có quyền chủ động, nhưng cái trạng thái không ổn định này của anh ta, ha ha... Yến Thanh Ti cô không muốn chơi với anh ta, làm với một tên không khống chế được cảm xúc, nóng nảy táo bạo, cô không có tâm trạng giúp vui.

"Nhạc Thính Phong anh già đầu như vậy rồi đừng có mà suốt ngày ăn dấm?"

Nhạc Thính Phong nghe xong, chân phải lại đạp mạnh vào chân ga, hai mắt như tóe lửa ra tới nơi: "Dấm? Con mắt nào của em thấy tôi ghen tị, hôm nay tâm tình của ông tốt, ông sẽ ăn dấm của em."

Được rồi, anh thừa nhận, trong đầu anh giờ toàn Axit pantothenic, nếu như đây là ăn dấm thì cứ ăn đi. Số lần anh ăn còn ít sao.

Yến Thanh Ti muốn thổ huyết, cô nhìn tốc độ càng lúc càng nhanh, vội vàng nắm chặt lấy chiếc ghế cô đang ngồi: "Nhạc Thính Phong, anh muốn chết thì chết một mình ấy, tôi còn chưa muốn đâu."

Vẻ mặt Nhạc Thính Phong lúc này tràn đầy hung ác nham hiểm: "Ha hah... ông đây giờ vẫn chưa muốn đi xuống Hoàng Tuyền với em đâu, nếu như muốn cũng là chết ở trên giường."

Yến Thanh Ti tức đau hết cả răng: "Thật muốn cho mẹ anh thấy bộ dạng vô sỉ bỉ ổi của anh."

“Được thôi... tôi cho em cơ hội.”

Nhạc Thính Phong vốn là muốn đưa Yến Thanh Ti về nhà riêng nhưng nó hơi xa, anh cũng chẳng muốn hao phí thời gian, từ đầu đã hướng xe về phía Nhạc trạch.

Yến Thanh Ti cứ tưởng Nhạc Thính Phong tức quá mới nói vậy, đợi đến khi dừng xe mới phát hiện nơi này không phải là nơi cô từng đến.

Yến Thanh Ti đề phòng hỏi: “Đây là chỗ nào?”

Nhạc Thính Phong đứng ngoài mở cửa xe cho Yến Thanh Ti, cười lạnh: “Sợ? Em không phải không biết sợ là gì sao? Không cần đoán, đây là” nơi táng thân “của em đấy.”

*Nơi táng thân: chỗ chết

Yến Thanh Ti nhìn gương mặt âm ngoan của Nhạc Thính Phong, trong lòng khẽ run lên, lần này tức thật rồi.

Yến Thanh Ti sợ hãi: “Không xuống, có bản lĩnh thì anh khiến tôi táng thân luôn trong xe ấy.”

Nhạc Thính Phong bĩu môi: “Đã đến địa bàn của ông, táng thân ở đâu chả như nhau, nhưng chuyện này không phải là do em quyết định.”

Nhạc Thính Phong đưa tay chặn Yến Thanh Ti lại, tháo dây an toàn, vắt cô lên lưng mà khiêng đi.

Cả tối nay Yến Thanh Ti chưa ăn cái gì vào bụng, bỗng bị khiêng lên như vậy, choáng váng hết cả mặt mày. Cô bấu mạnh vào lưng Nhạc Thính Phong: “Thả tôi xuống.”

Nhạc Thính Phong vô liêm sỉ nói: “Thả xuống cũng được thôi, nhưng là thả xuống giường.”

Yến Thanh Ti tức muốn ói máu.

Nhạc Thính Phong khiêng Yến Thanh Ti vào phòng khách, trong phòng đèn đuốc sáng trưng, giờ này là giờ xem phim của Nhạc phu nhân, nhưng hôm nay không thấy bà đâu.

Ngũ tẩu nghe thấy tiếng động liền chạy ra xem, thấy thiếu gia nhà họ đang vác một cô gái trên lưng. Nhất thời ngây người tại chỗ.

Thiếu gia nhà họ, thế mà lại dẫn phụ nữ về nhà, Yến Như Kha còn chưa từng có cái vinh hạnh đó.

Đã hơn nửa đêm rồi, có cần kích thích đến vậy không?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 218: Không Ăn Được Em Thì Tôi Sẽ Theo Họ Yến

Trái tim Ngũ tẩu đập bùm bụm: "Thiếu gia... cậu, cậu đã về rồi, cô đây là..."

Nhạc Thính Phong vẫn không dừng bước, đi thẳng lên lầu: "Người của tôi, bà không cần phải quan tâm đến."

Ngũ tẩu đuổi theo: "Phu nhân đã ngủ rồi, có cần tôi..."

"Không cần, đừng để bà ấy làm tới làm phiền tôi."

Nhạc Thính Phong hiện tại không muốn gặp Nhạc phu nhân, có gặp cũng để ngày mai, hôm nay anh muốn ăn thịt.

Ngũ tẩu nhìn Nhạc Thính Phong khiên Yến Thanh Ti lên lầu, khẽ thở dài, trẻ tuổi đúng là tốt thật, muộn như thế muốn làm là làm.

Yến Thanh Ti ong ong hết cả đầu: "Nhạc Thính Phong, anh buông tôi xuống trước, có gì mà hai chúng ta không thể ngồi xuống nói chuyện tử tế với nhau được?"

Nhạc Thính Phong gật đầu, nghiêm túc nói: "Đúng vậy, nói không sai, có gì mà hai chúng ta không thể lên giường mà nói chuyện tử tế được."

Yến Thanh Ti...

Ngũ tẩu còn chưa rời đi, nghe xong những lời này, gương mặt già nua đỏ hết lên.

Thiếu gia thế mà có thể nói ra những lời này, ày, người trẻ tuổi đúng là cởi mở quá mà.

Nhạc Thính Phong đá tung cửa phong, vác Yến Thanh Ti đi vào.

Ngũ tẩu đứng dưới lầu lưỡng lự hơn mười phút, cuối cùng quyết định chạy lên lầu. Bà làm việc ở Nhạc gia lâu như thế, lần đầu tiên thấy thiếu gia mang phụ nữ về, tin sốt dẻo như thế không nói cho phu nhân thì thể nào mai phu nhân cũng trách tội bà cho xem.

Bà chạy thẳng đến phòng phu nhân, gõ vài tiếng, không ai phản ứng, chắc là đang ngủ, vì thế gõ mạnh hơn.

Một lát sau, cửa phòng mở ra, Nhạc phu nhân vẫn đang đắp mặt nạ xuất hiện trước mặt Ngũ tẩu.

Nhạc phu nhân mệt tới nỗi không mở được mắt: "Ngũ tẩu, tôi đã nói hôm nay tôi đi dạo phố cả buổi giờ mệt chết rồi, muốn đi ngủ sớm, trời còn chưa sụp thì đừng đánh thức tôi cơ mà."

Ngũ tẩu cẩn thận nói: "Phu nhân, thiếu gia vừa dẫn một cô gái về còn gấp gáp về phòng làm việc nữa cơ, ngài xem thế này có phải Nhạc gia sắp có thêm chủ nhân mới không?"

"Bà nói cái gì?"

Ngũ tẩu đem những gì bà vừa nói lặp lại một lần.

Ngay sau đó, Nhạc phu nhân lột chiếc mặt nạ trên mặt mình ra: "Nó không phải bị điên rồi chứ, bà có chắc chắn không?"

"Cực kỳ chắc chắn."

"Cô ta là ai?"

Ngũ tẩu lắc đầu: "Không biết, thiếu gia khiêng cô ấy vào, tôi cũng không thấy mặt, cậu ấy không cho tôi nói với ngài, cũng không muốn ngài quấy rầy cậu ấy."

Nhạc phu nhân nhíu mày, nếu con bà giờ này đang ăn thịt, bà đúng là không tiện đi quấy rầy.

Nhưng điểm mấu chốt là bà tò mò, không biết cô gái nào có thể khiến cậu con trai quý hóa của bà mang về? "

Hình bóng Yến Thanh Ti bỗng lướt qua đầu bà khiến bà sợ run lên, nhanh chóng lắc đầu xua đuổi: "Không thể nào, không thể nào, chắc chắn không phải tiểu yêu tinh kia, con trai bà sẽ không, sẽ không... vô liêm sỉ đến vậy"

Nhạc phu càng nói càng thiếu tự tin, con bà vốn dĩ là một đứa vô liêm sỉ mà.

Vốn không định đi quấy rầy nhưng càng lo đó là Yến Thanh Ti, bà đi đi lại

lại trong phòng, cuối cùng vẫn xông ra ngoài.

...

Trên giường, chiếc váy trên người Yến Thanh Ti đã bị xé nát, vứt chỏng chơ trên mặt đất, trên người chỉ còn một chiếc áo ngực không dây và quần lót. Để lộ dáng người xinh đẹp trên tấm ga giường màu xám, tóc xõa tung, miệng thì bị Nhạc Thính Phong chặn lại, ngăn cô những lời nói chanh chua độc ác bằng những nụ hôn dài.

Vừa mới đoạt lại được không khí, Yến Thanh Ti mở miệng: “Cho tôi nói thêm một câu, một câu thôi...”

“Giờ em không cần phải nói bất cứ thứ gì với tôi, hôm nay tôi mà buông tha cho em thì tôi sẽ mang họ Yến.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 219: Tôi Là Người Đàn Ông Đầu Tiên Của Em

Yến Thanh Ti nghe xong liền ngậm miệng cũng không vùng vẫy nữa, Nhạc Thính Phong đã nói như vậy thì có nói gì cũng vô dụng.

Nhưng cứ như vậy mà cho anh ta, cô không thấy thoải mái chút nào hết.

Nhạc Thính Phong thấy Yến Thanh Ti không chống cự nữa, khóe môi khẽ nhếch lên, chậm rãi cởi quần áo: “Không chống cự nữa à? Không muốn nói gì nữa à? Tính làm cá chết.”

Yến Thanh Ti cười haha: “Không thì anh muốn thế nào, chẳng lẽ nói Nhạc thái tử, hoan nghênh ngài lâm hạnh.”

Tư thế cởi quần áo của Nhạc Thính Phong vốn cũng được coi như tao nhã nhưng nghe Yến Thanh Ti nói xong đột nhiên trở nên thô lỗ, dùng sức dật mạnh một cái, từng chiếc cúc bung ra rơi xuống... Nhạc Thính Phong cố gắng áp chế ham muốn xuống, cười tà, có chút mê người, anh giơ tay bắt lấy cằm Yến Thanh Ti: “Lời này tôi thích này, nếu em đã gấp như vậy, tôi đây liền miễn cưỡng đáp ứng em vậy.”

Yến Thanh Ti, mẹ... nó...

Yến Thanh Ti hiện tại cảm thấy trình độ vô sỉ của mình đúng là không thể so được với Nhạc Thính Phong, cái gì gọi là cực phẩm trong cực phẩm cũng chỉ thế mà thôi.

Nhạc Thính Phong cúi người hôn lên xương quai xanh của Yến Thanh Ti, xương quai xanh của cô thực sự rất đẹp, rất gợi cảm, hô hấp của anh dần trở nên nặng nề, dục vọng tích tụ nhiều ngày cuối cùng cũng sắp được bùng nổ.

Nhạc Thính Phong đưa tay sờ chiếc áo ngực không dây của Yến Thanh Ti ra, Yến Thanh Ti đột nhiên nói: “Anh không phải nó tôi như con cá chết sao, thế mà anh vẫn có hứng thú được cơ đấy.”

Giọng của Yến Thanh Ti lạnh băng, nụ hôn nóng bỏng của Nhạc Thính Phong khiến cơ thể cô run lên nhè nhẹ nhưng như thế chưa đủ để khiến cô mất đi lý trí.

Nhạc Thính Phong ngẩng đầu, đôi mắt phượng có chút phiếm hồng, mang theo tia máu của dục vọng, đưa tay giật chiếc áo lót ra: "Hừ, đừng nói là cá chết, có là cá trích biển Balti*, tôi cũng phải ăn."

*là món cá trích Baltic chua lên men và là món ăn truyền thống phía Bắc Thụy Điển. Món này được biết đến là một trong các món có mùi và vị khó ăn nhất trên thế giới.

Yến Thanh Ti cạn lời, cái món đó là món khó ăn nhất thế giới, khẩu vị nhà người ta đã nặng đến như vậy, cô còn có thể nói được gì.

Chỉ có một câu thôi: Anh vô sỉ, anh có lý, anh đê tiện, anh trâu bò.

Nhạc Thính Phong áp xuống người Yến Thanh Ti, hôn một đường chạy dọc từ xương quai xanh xuống, dừng tại trước ngực cô, cơ thể cô run lên: "Anh có từng nghĩ, anh cưỡng ép tôi khi tôi không muốn, sau khi xong việc tôi sẽ trả thù lại anh không, tôi là kẻ có thù tất báo, sẽ không buông tha cho bất cứ ai."

Nhạc Thính Phong khàn khàn giọng: "Cứ việc, tôi không sợ em sẽ trả thù chỉ sợ em không dám thôi."

Nhạc Thính Phong dùng đầu gối tách hai chân Yến Thanh Ti ra, tay trái thì vuốt ve vòng eo nhỏ bé của cô, tay phải thì móc lấy quần lót cô, kéo xuống. Cả người Yến Thanh Ti chợt lạnh.

Nhạc Thính Phong ngẩng đầu, đôi mắt vằn lên những tia máu, nhìn thẳng vào đôi mắt trong trẻo lạnh lùng của cô: "Yến Thanh Ti, ba năm trước tôi là người đàn ông đầu tiên của em, giờ cũng là người cuối cùng."

Yến Thanh Ti không nhịn được cười rộ lên, đây đúng là chuyện đáng buồn cười nhất hôm nay.

"Đừng có vội kết luận, anh là người đầu tiên, nhưng người cuối cùng... ai mà biết được? Anh biết mà loại phụ nữ như tôi có bao giờ thiếu đàn ông đâu."

Người đàn ông cuối cùng? ha ha ha...

Cô và Nhạc Thính Phong có thể ở với nhau được bao lâu, tiến được bao xa, ai mà biết được? Quan hệ của họ là quan hệ gì? Chả có quan hệ gì hết... nói anh ta là người cuối cùng đúng là rất buồn cười.

Nhạc Thính Phong cắn răng. “Tôi nghĩ lúc này tốt nhất em nên ngậm miệng lại thì hơn.”

Nhạc Thính Phong định động dao động súng thật thì phát hiện quần còn chưa có cởi, chửi thầm một câu rồi đưa tay tháo thắt lưng.

--- O ---

Chương 220: Đã Cởi Cả Quần Ra Rồi Mà Vẫn Bị Chơi Cho Một Vố

Mọi thứ phiền toái đã được cởi sạch, Nhạc Thính Phong vội vã đè lên người cô lần nữa.

Yến Thanh Ti nhắm mắt, thôi kệ, chạy trời không khỏi nắng, dù gì sớm muộn rồi cũng sẽ phải xảy ra, anh ta đã muốn thì cho anh ta.

Dù sao thì cũng không phải là chưa làm bao giờ? Ba năm trước cũng đã làm rồi đấy thôi.

Yến Thanh Ti cuối cùng cũng thỏa hiệp, nhưng, đột nhiên có tiếng đập cửa ầm ầm vang lên.

Giọng nói của Nhạc phu nhân vọng tới: "Con trai à, Thính Phong, con mở cửa ra, hôm nay mẹ làm món con thích nhất đây này, cũng đã hâm nóng lại cho con rồi, con mau ra ăn đi."

Nhạc Thính Phong vừa chuẩn bị xong lại bị tiếng gõ cửa đột ngột này cắt ngang.

Biểu cảm của anh lúc bấy giờ, đặc sắc đến nỗi Yến Thanh Ti cũng không biết phải dùng từ gì để miêu tả nữa.

Vẻ mặt Nhạc Thính Phong âm trầm một cách phát sợ, ông đây đến quần cũng đã cởi rồi... thì... bà mẹ yêu quý của mình lên đây làm gì?

Thế này là nhất định chuyên môn chơi khăm con trai mình đấy à?

Vừa nghe thấy giọng nói của Nhạc phu nhân, hai mắt Yến Thanh Ti bỗng trở nên sáng rực, lập tức ngồi bật dậy, nói: "Đến rồi, cơ hội đến rồi đấy, để tôi cho mẹ anh thấy con trai mình không biết xấu hổ đến mức nào."

Nhạc Thính Phong mặt mũi đen sì ấn cô nằm xuống giường: "Ông đã nói rồi, hôm nay mà không 'ăn' được em, cmn nó, tôi sẽ theo họ em luôn, em nằm yên đấy cho tôi."

Yến Thanh Ti cười ha ha: "Nhưng mẹ anh thì sao?"

Nhạc Thính Phong khàn giọng hét lên với người đứng ngoài cửa: "Mẹ, con đang bận."

Nhạc phu nhân đứng ngoài cửa nói: "Con trai, thấy con bận rộn cả ngày trời thế nên hôm nay mẹ mới làm riêng món này cho con đấy, con ra ăn một chút đi, con nói xem đã bao lâu con không được ăn cơm mẹ nấu rồi, gầy xọp ra thế kia, mẹ nhìn mà đau lòng lắm."

Yến Thanh Ti cười đến đau cả bụng, cô giơ tay vuốt ve khuôn mặt của Nhạc Thính Phong, bắt chước giọng điệu của Nhạc phu nhân: "Ngoan nào, đi ăn cơm đi, gầy thế này, mẹ thấy mà đau lòng lắm đó."

Nhạc phu nhân đã quyết tâm phải làm cho được, nhất định phải xem xem người phụ nữ trong đó là ai, nếu như không phải là tiểu yêu tinh kia thì không sao, nhưng mà là cô ta thì tuyệt đối không thể để hai người bọn họ làm chuyện đó được.

"Con trai, con càng lớn càng không nghe lời mẹ, mẹ thật đau lòng nha..."

Nói rồi Nhạc phu nhân còn giả vờ khóc lên hai tiếng nữa.

Yến Thanh Ti lắc đầu than thở: "Chậc, chậc... nghe xem, bác gái thương anh thế kia cơ mà, còn anh thì, bất hiếu quá đó nha khiến bà ấy bị tổn thương rồi kìa."

Trên trán Nhạc Thính Phong toàn vạch đen, hai người phụ nữ này hôm nay đến để gây chuyện với anh đấy à?

Bị Nhạc phu nhân quấy rầy, dục vọng trong Nhạc Thính Phong cũng bị dập tắt gần hết.

Anh nghiến răng nghiến lợi đứng dậy: "Em cứ chờ đấy cho tôi, ăn xong bữa khuya, tôi sẽ 'ăn' em."

Yến Thanh Ti liếc anh một cái đầy quyến rũ: "Được thôi, tôi đợi anh đấy." Đợi anh theo họ Yến.

Nhạc Thính Phong mặc quần áo vào mặt mũi sa sầm ra mở cửa: "Mẹ, mẹ đừng giả vờ nữa, mẹ xem mấy cái bộ phim mì ăn liền đó thì tưởng là mình có thể khóc giống họ được à?"

Nhạc phu nhân ngại ngùng bỏ tay xuống: "Cái đó thì, mẹ không có khóc

nhưng những gì mẹ nói đều là lời thật lòng mà.”

Nhạc phu nhân kiễng chân vươn cổ nhìn vào trong.

Nhạc Thính Phong cản bà lại: “Mẹ nhìn cái gì đấy?”

Yến Thanh Ti đột ngột thò đầu ra từ đằng sau lưng Nhạc Thính Phong, “Đương nhiên là để nhìn tiểu yêu tinh tôi rồi!”

“Chào bác gái, mấy ngày không gặp, bác lại càng đẹp ra rồi này.”

Nhạc phu nhân sờ sờ mặt, hắng giọng nói: “Cô đừng có cố lấy lòng tôi, không cần biết cô làm thế nào mà dụ dỗ được con trai tôi nhưng tôi sẽ không bao giờ cho cô bước chân vào nhà họ Nhạc đâu.”

Yến Thanh Ti chớp chớp mắt với bà: “Nhưng bây giờ không phải là tôi đang ở trong nhà họ Nhạc à? Hơn nữa còn vừa xong việc với con trai bảo bối của bác đấy!”

...

Nhạc thổ hào: có một bà mẹ hơn 30 năm chuyên đi chơi khăm con trai thế này,..., sau này xin hãy gọi tôi là Yến Thính Phong, cám ơn!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 221: Con Trai Bác Mê Mệt Cháu Đến Như Thế Cơ Mà

Nhạc phu nhân đỏ mặt vì tức nhưng cũng có cả ngại ngùng, chạy đến cắt ngang lúc con trai đang 'ăn thịt', đây không phải là việc một bà mẹ nên làm, nhưng bà lo đối phương là Yến Thanh Ti cho nên mới chạy đến xem xem, không ngờ lại là cô ta thật.

Bà lườm Yến Thanh Ti một cái: "Cô nói dối, hai đứa vừa mới về, đâu ra mà nhanh thế được."

Yến Thanh Ti giơ tay đặt lên bả vai Nhạc Thính Phong: "Sao lại không thể chứ, tốc độ của con trai bác vẫn rất nhanh mà."

Gương mặt của Nhạc Thính Phong vốn đang bực bội vừa nghe thấy câu này liền âm trầm đến mức đáng sợ, nói tốc độ của anh nhanh... nhanh cái đầu cô ấy, ông đây còn chưa ăn được miếng nào, lấy đâu ra mà nhanh?

Nhạc Thính Phong vừa quay lưng lại nhìn cô thì mặt anh trở nên đen sì.

Trên người của Yến Thanh Ti đang mặc cái áo phông cỡ lớn của Nhạc Thính Phong, chẳng biết cô mò đâu ra được cái áo mà nhanh thế.

Cô mặc đồ của anh nhìn vào lại càng có vẻ nhỏ nhắn, gầy gò, cả người cô ngả về phía trước, đứng từ góc độ của anh vừa vặn có thể nhìn thấy toàn bộ mọi thứ từ cổ áo của cô, đôi chân thanh mảnh, thẳng tắp trắng mịn, giống như cành liễu non mịn mới mọc đầu xuân.

Một Yến Thanh Ti như thế này, khiến cho ngọn lửa vừa bị mẹ anh làm cho gần tắt lại rục rịch bùng cháy lên lần nữa.

Anh nghiến răng nói: "Em bảo ai nhanh cơ?"

Yến Thanh Ti vuốt tóc: "Anh, chẳng lẽ tôi nói sai à?"

Nhạc phu nhân kinh ngạc nhìn con trai, lẽ nào...

Yến Thanh Ti đi vòng qua Nhạc Thính Phong: "Bác gái, bác chẳng phải bác bảo là có món ngon sao, bọn cháu xuống ăn nhé."

Nhạc phu nhân sực tỉnh, lập tức nói: “Tôi làm cho con trai tôi chứ có cho cô đâu.”

Yến Thanh Ti kéo Nhạc phu nhân xuống nhà: “Ôi giời, cũng giống nhau cả mà.”

Nhạc phu nhân muốn rút cánh tay mình ra khỏi móng vuốt của Yến Thanh Ti: “Cô đừng có kéo tôi, tôi nhìn thấy tiểu yêu tinh cô là đã ghét rồi.”

Yến Thanh Ti cười ha hả: “Thế thì không hay thật rồi, chỉ sợ sau này bác còn thường xuyên nhìn thấy cháu hơn, bác nhìn con trai bác xem, mê mệt cháu đến như thế cơ mà, e là sau này cháu sẽ phải đến đây thường xuyên, có khi bác phải chuẩn bị thuốc trợ tim gì gì nữa đấy.”

Nhạc phu nhân tức đến mức không nói được lời nào.

Lần nào gặp Yến Thanh Ti bà lúc nào cũng bị cô ta chặn họng không nói được câu nào, con trai bà nói đúng, bà thật không phải là đối thủ của tiểu yêu tinh này, mấu chốt là con trai bà còn không giúp bà ấy chứ.

Nhạc Thính Phong xanh mặt nhìn hai người phụ nữ vừa cãi nhau vừa đi xuống nhà.

Anh đá vào cái cửa một phát: “Mẹ nó, đầu bị chập mạch rồi chắc? Đi khách sạn thuê phòng thì không đi, dẫn cô ta về nhà, giờ thì hay rồi?”

Nhạc Thính Phong tức đến mức gân xanh nổi hết lên.

Anh cúi đầu nhìn phía dưới nói: “Tủi thân mày, yên tâm, cách mạng sớm muộn gì cũng thành công thôi.”

Nhạc Thính Phong nghiến răng trèo trẹo, quay người vào phòng tắm.

Yến Thanh Ti ở dưới lầu vừa gặm món sườn kho do Nhạc phu nhân làm vừa đấu khẩu với bà cho vui.

Thực ra thì cô khá là thích thú khi nói chuyện với Nhạc phu nhân, bà vừa đơn thuần lại lương thiện.

Dùng hai từ này để miêu tả một bà mẹ hơn năm mươi tuổi thực ra không thích hợp cho lắm, nhưng Nhạc phu nhân chính là người như vậy.

Bà ghét Yến Thanh Ti vì bà cũng giống như những bà mẹ khác, có ai mà không ghét loại hồ ly tinh như Yến Thanh Ti được, hơn nữa con hồ ly này còn đang thông đồng với con trai mình. Nhưng, bà lại cũng rất lương thiện, không hề có tính cách ngạo mạn coi rẻ người khác như những người có tiền. Cho dù rất ghét cô nhưng bà không hề coi thường, so với Lạc phu nhân và Diệp Linh Chi, bà khác nhiều lắm.

Trong một gia đình danh giá như nhà họ Nhạc, mà có được kiểu người như Nhạc phu nhân đúng là rất khó. Bác gái nhỏ này thật sự rất đáng yêu.

Yến Thanh Ti có chút ngưỡng mộ Nhạc Thính Phong, bởi vì anh ta có một bà mẹ tốt.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 222: Nhạc Thiếu Đừng Có Xấu Hổ Mà

Nhạc phu nhân nhìn Yến Thanh Ti gặm sườn liên tùng tục không hề ngừng nghỉ, chỉ trong chốc lát đã chén sạch nửa đĩa, trước mặt cô ta đã có một núi xương thừa nho nhỏ, nghĩ thầm, tiểu yêu tinh này đã bao lâu chưa ăn cơm rồi.

Đối với mỗi một người thích nấu nướng, không có gì vui hơn so với việc nhìn người khác ăn sạch đồ ăn mình làm và được nghe người ta khen ngợi, điều này khiến cho bà có cảm giác thành tựu.

Nhạc phu nhân âm thầm đắc ý, xem đi đồ ăn ta nấu ngon chưa này, tiểu yêu tinh cũng ăn ngon lành kia kìa.

Nhạc phu nhân tỏ vẻ ghét bỏ nói: "Làm diễn viên các cô không phải lúc nào cũng phải giữ gìn vóc dáng à, suốt ngày ăn kiêng sao, cô ăn nhiều thế không sợ thất nghiệp à."

Yến Thanh Ti chớp chớp mắt với Nhạc phu nhân: "Bác cứ yên tâm, tôi có ăn nhiều đến mấy nữa cũng chẳng béo được... huống hồ có con trai bác mà, tôi sẽ không thất nghiệp được đâu."

Nhạc phu nhân bĩu môi: "Đừng có mà nói khoác, trên đời này làm gì có ai ăn mà không béo."

Yến Thanh Ti phun một cục xương ra: "Có tôi, dạ dày hỏng rồi không hấp thu được chất dinh dưỡng nữa, đương nhiên là không béo được rồi."

Nhạc phu nhân ngẩn ra, không nói gì, một lúc sau bà vẫy tay gọi Ngũ tẩu lại.

Không lâu sau, Ngũ Tẩu bưng ra cho Yến Thanh Ti một bát cháo, cháo táo đỏ hạt sen, còn nóng hôi hổi, mùi hạt sen tỏa ra thơm ngát.

Giờ thì đến lượt Thanh Ti ngẩn ra, món cháo này rất tốt cho dạ dày, cô đột nhiên cảm thấy hốc mắt mình bị nhòe.

Cô cố ý tỏ ra vẻ tùy tiện nói: "Bác gái, bác tốt với cháu thế này là muốn khiến cháu cảm động sau đó buông tha cho con trai bác phải không?"

Nhạc phu nhân hừ một cái: "Đây là của tôi ăn xong còn thừa lại đấy, để đến

ngày mai cũng không ăn được nữa, tôi làm thế để tiết kiệm lương thực, cô thì biết cái gì, thương cô ấy hả, thế thì cô cũng phải để tôi coi trọng cô đã rồi hẵng nói."

Nhạc phu nhân vứt lại một câu như thế rồi lại bưng cái dáng vẻ quý phu nhân của mình lên rồi đi mất, cái vẻ kiêu ngạo ấy giống y hệt Nhạc Thính Phong.

Đúng lúc ấy Nhạc Thính Phong xuống tới nơi, bà vội bước đến, Nhạc Thính Phong vừa mới tắm xong, bà đứng cạnh liền cảm giác được hơi lạnh tỏa ra từ người anh: "Ôi trời, sao người con lạnh thế này, con lại tắm nước lạnh đấy hả?"

Nhạc Thính Phong nhìn bà với ánh mắt lạnh căm căm: "Không thì làm thế nào? Còn không phải là chuyện tốt mà mẹ gây ra hả?"

Nhạc phu nhân ngượng ngùng sờ mũi: "Cái đó thì..., con... con đi ăn chút gì đi."

Dứt lời, Nhạc phu nhân liền chạy đi xem ti vi, bà sợ Nhạc Thính Phong sẽ nổi đóa lên với bà mất.

Nhạc Thính Phong ngồi đối diện với Yến Thanh Ti, thấy cô đang húp cháo, anh ở dưới gầm bàn đá cho cô một cái.

Yến Thanh Ti không thèm ngẩng đầu lên: "Làm gì? Muốn bàn với tôi chuyện khi nào thì đổi họ à?"

Một câu này của cô khiến Nhạc Thính Phong nghẹn họng.

Lời nói đã nói ra chẳng khác gì hắt nước đổ đi, muốn thu lại cũng không thu được, Nhạc Thính Phong thật hối hận, đầu óc thế nào mà lại thốt ra câu đó chứ.

Mỗi khi ở cùng Yến Thanh Ti, lý trí, lý tưởng là cái cmn gì thế.

Nhạc Thính Phong tức quá gắp một miếng sườn lên nhét vào mồm, hung hăng cắn nát thịt, nhìn chằm chằm vào Yến Thanh Ti như thể đang ăn thịt cô vậy.

Yến Thanh Ti vươn tay vuốt vuốt khuôn mặt của Nhạc Thính Phong: "Đừng có xấu hổ mà, ngày đó kiểu gì rồi cũng sẽ đến thôi."

Nhạc Thính Phong cắn nát khúc xương: “Đúng thế, cái ngày ông đây ngủ được với em kiểu gì cũng sẽ đến thôi.”

“Thính Phong, con trai, con trai...” Nhạc phu nhân ở ngoài kia gọi mấy câu liền không thấy ai thưa liền cao giọng gọi to: “Nhạc Thính Phong, con có nghe thấy mẹ nói không đấy?”

Nhạc Thính Phong từ từ quay sang nhìn bà, vẻ mặt như thể cuộc sống không còn gì để yêu thương nữa: “Mẹ, từ hôm nay trở đi, họ của con không còn là họ Nhạc nữa, con theo họ của cô ta, hãy gọi con là Yến Thính Phong.”

--

Nhạc thổ hào: Trước chỉ có một tiểu yêu tinh chơi mình, giờ đến mẹ ruột cũng nhảy vô giúp vui, tạm biệt, cái thế giới không còn gì để yêu thương này!

--- O ---

Chương 223: Có Cần Cháu Sinh Cho Bác Một Đứa Cháu Nội Trước Không

"Phụt..." Yến Thanh Ti không nhịn nổi mà cười sằng sặc, vội vàng đặt cái thìa xuống không lại bị sặc mất.

Nhạc Thính Phong hất cằm vênh mặt khêu khích nhìn Yến Thanh Ti, dường như đang muống nói: "Làm sao, ông đã nói được thì làm được."

Nhạc phu nhân ngẩn ra: "Con nói cái gì thế? Đầu óc hỏng rồi à?"

Nhạc Thính Phong mặt đen sì: "Hỏng rồi, sao lại không hỏng được, bị đốt hỏng mất rồi." Dục hỏa bốc lên tận đỉnh đầu rồi làm gì mà không hỏng.

Yến Thanh Ti nói với Nhạc phu nhân: "Bác à, đầu óc của con trai bác không có vấn đề gì đâu, thận mới có vấn đề, bác mau mua cho anh ta thứ gì đó để tráng dương bổ thận là được rồi."

Vẻ mặt của Nhạc Thính Phong lập tức trở nên lạnh lẽo âm trầm: "Yến Thanh Ti, em nên biết, những gì em nói hôm nay tôi sẽ nhớ thật kỹ."

Yến Thanh Ti húp một ngụm cháo: "Chậc, anh không thể ngăn tôi nói thật được, tôi chỉ căn cứ vào biểu hiện của anh để rút ra kết luận mà thôi."

Nhạc phu nhân nổi giận đùng đùng quát: "Cô ăn nói bậy bạ, con trai tôi hoàn toàn bình thường."

Nói rồi vội vã hỏi Nhạc Thính Phong: "Đúng không hả con?"

Trong mắt bà toàn là vẻ hốt hoảng cả ngữ điệu của giọng nói nữa rõ ràng trong lòng đang chột dạ, đã không dám chắc.

Nhạc Thính Phong cảm thấy mình sắp bị hai người phụ nữ này ép đến mức phát điên rồi, anh chỉ muốn nói: Mẹ, mẹ đừng nói gì cả có được không, con không cần mẹ giúp đâu, đừng có làm vướng chân con khi con đang chạy nước rút về mục tiêu vĩ đại phía trước được không?

Nhạc Thính Phong nghiến răng ken két: "Đương nhiên là không rồi, mấy lời nói lăng nhăng của cô ta mà có thể tin được sao?"

Yến Thanh Ti nâng cằm lên: “Tôi nói thế mà bảo lăng nhăng à, chẳng nhẽ lần trước tôi phải phá thai cũng là giả? Này chàng trai trẻ, có bệnh thì phải chữa đừng có sợ, bây giờ mà không chữa tương lai bệnh càng nặng hơn đó, dù sao thì giờ anh cũng đã có ai để nối nghiệp đâu.”

Nhạc phu nhân sốt ruột, đúng đó nha, còn chưa có đứa con nào mà.

Vẻ mặt bà đầy lo lắng khó xử: “Con trai, con có... cần... đi...” (bệnh viện)

Nhạc Thính Phong ngắt lời Nhạc phu nhân: “Mẹ, con xin mẹ đấy, mỗi ngày mẹ chỉ cần đi dạo phố, đi spa chăm sóc sắc đẹp, đánh bài với mấy bà bạn, đi uống trà chiều là được rồi, những việc khác, mẹ đừng có lo, với trí thông minh của mẹ thật không đủ đâu đừng có quan tâm vớ vẩn làm gì.”

Nhạc Thính Phong bây giờ thực sự cảm thấy rất mệt, rất rất mệt.

Mẹ của anh, mẹ ruột của anh, hết lần này đến lần khác đều bị Yến Thanh Ti dễ dàng dắt mũi thế đấy.

Bảo là mang thai rồi phá thai cũng tin, bảo thận anh có vấn đề cũng tin, ngày thường ruốt cuộc bà ấy đã bị người khác lừa bao nhiêu lần?

Nhạc phu nhân hừ một tiếng nói: “Con bảo mẹ kém thông minh hả, mẹ mà kém thì con lấy đâu ra cái đầu thông minh như thế? Mẹ là mẹ của con, mẹ quan tâm con không được hay sao?”

Nhạc Thính Phong thở dài, mệt mỏi quá, anh nói: “Mẹ, nếu con có vấn đề thật, thì cô ấy làm sao có thai được.”

Yến Thanh Ti giơ tay: “Đó là do cơ thể của tôi tốt, dễ mang thai.”

Nói rồi quay sang trêu chọc Nhạc phu nhân: “Bác à, có cần cháu sinh trước cho nhà bác một đứa cháu nội không? Tránh cho sau này con trai bác, sau này có khi... thật ấy... bác hiểu mà.”

Nhạc phu nhân nghiến răng, khóe môi động đậy mấy lần dường như đang nghĩ xem phải nói như thế nào.

Nhạc Thính Phong đỡ trán, ôi đệt, còn suy nghĩ cân nhắc thật cơ đấy.

Những lời vớ va với vẩn này, rõ ràng là nói bậy thế mà... mẹ anh... mẹ anh...

Nhạc Thính Phong đập bàn cái bốp khiến Yến Thanh Ti và Nhạc phu nhân giật bắn.

Anh nói: “Dẹp, dẹp lại hết cho tôi, ai dám nhắc đến chuyện này nữa, đừng có trách tôi nóng tính.”

“Mẹ, 12h đêm gần sáng rồi đấy, giờ mẹ mà không đi ngủ, mai mẹ có muốn tỉnh dậy được xinh đẹp không?”

Nhạc phu nhân vội vã sờ lên mặt mình, “Muốn chứ...” nhưng mà cháu nội mẹ cũng muốn.

Nhạc Thính Phong chỉ tay lên gác: “Đi ngủ, ngay lập tức.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 224: Bác Sợ Cháu Ăn Con Trai Bác À?

Nhạc phu nhân bình thường rất sợ Nhạc Thính Phong, nghe anh nói vậy trong vô thức bà bước lên lầu, nhưng vừa mới đi được hai bước bà lại đứng lại: “Không được mẹ không thể lên gác được.”

Khó khăn lắm bà mới ngăn được chuyện tốt con trai với tiểu yêu tinh, bà mà đi bây giờ, hai người bọn họ lại lăn lên giường với nhau thì sao.

Yến Thanh Ti biết Nhạc phu nhân đang nghĩ gì, cô tự cười giễu bản thân, trong mắt tất cả mọi người Yến Thanh Ti cô là một con hồ ly tinh không biết xấu hổ, chỉ biết gây tai họa, không có người làm cha làm mẹ nào cho phép con họ có quan hệ với cô.

Yến Thanh Ti tự vực dậy tinh thần của mình, nụ cười lại quay lại trên gương mặt cô: “Bác gái, bác sợ cháu ăn mất con trai bác à?”

Bị người khác đề phòng mình như vậy, tuy trong lòng Yến Thanh Ti cảm thấy khổ sở nhưng nụ cười trên gương mặt lại càng xán lạn.

Nhạc phu nhân bị nói trúng tim đen, ngượng ngùng nói: “Đương nhiên tôi làm sao yên tâm để tiểu yêu tinh cô ở cùng một chỗ với con trai tôi được, tối nay cô phải ngủ cùng với tôi.

Nhạc phu nhân thấy bà phải trông chừng Yến Thanh Ti, để cô ta ngủ một mình ở phòng khách, nhỡ đâu nửa đêm, hai người bọn họ lại lăn lên giường với nhau.

Trong lòng Nhạc Thính Phong giờ đang rối lung tung beng, nếu Nhạc phu nhân không phải là mẹ ruột của anh thì anh đã lao lên đánh cho bà một trận rồi, anh nói thật lòng đấy.

Nhạc Thính Phong cảm thấy thật mệt mỏi, nửa đêm rồi còn bị hai người này hành hạ, dường như cả thế giới này đâu đâu cũng là bẫy rập.

“Mẹ, thế mẹ muốn thế nào đây?”

Nhạc phu nhân hất cằm về phía Yến Thanh Ti: “Cô. ngủ với tôi.”

Nhạc Thính Phong, ôi... đệt!

Vì thế nên, nửa đêm còn lại, Yến Thanh Ti và Nhạc phu nhân cùng nằm trên một chiếc giường.

Lúc mới đầu Nhạc phu nhân nhất quyết bắt Yến Thanh Ti ngủ ở sô pha, nhưng cô đã nằm luôn lên giường, giường của Nhạc phu nhân rất mềm mại cực kỳ thoải mái, chắc ban sáng được mang ra phơi nắng, trên chăn có mùi hương của mặt trời, Yến Thanh Ti nhớ lại lúc nhỏ, cô thích nhất được nằm trên chăn mà mẹ cô đã phơi nắng, cảm giác ấm áp đó cho đến bây giờ cô vẫn không thể quên.

Đè nén những cảm xúc chua chát trong lòng, Yến Thanh Ti lật người lại, đá rơi dép đi trong nhà, cứ thế tự nhiên kéo chăn lên đắp: “Bác không muốn ngủ với cháu cũng không sao, bác có thể ngủ ở sô pha mà.”

Nhạc phu nhân tức tối nói: “Tôi trưởng bối, cô nên tôn trọng tôi mới đúng.”

Yến Thanh Ti vặn người: “Trưởng bối à, được thôi, đợi đến khi nào bác thành mẹ chồng cháu, cháu tôn trọng cũng không muộn.”

“Cô mơ đi, vĩnh viễn sẽ không có ngày đó đâu.”

“Chậc, bác xem đi, sao lại nói tuyệt tình thế, nhỡ đâu cháu mà vì câu nói này của bác mà lập chí nhất định phải gả vào nhà họ Nhạc thì không ai cản được cháu đâu, cháu còn chưa thấy một gã đàn ông nào có thể thoát khỏi được bàn tay của cháu. Cháu khuyên bác đối xử với cháu tốt một chút, đừng bao giờ kích thích ý chí chiến đấu của cháu, nếu không đến khi cháu bước vào nhà này thì người chịu khổ là bác đấy.”

Nhạc phu nhân không dám nói gì nữa, giận dỗi nằm xuống, hai người mỗi người chiếm lấy môt bên giường.

Nhạc phu nhân giận dỗi nhưng tâm trạng của Yến Thanh Ti lại khá tốt.

“Bác gái, cháu có nên tiến hành giao lưu tâm tình sớm giữa mẹ chồng nàng dâu không nhỉ, biết đâu sau này bác là mẹ chồng của cháu cũng nên.”

Yến Thanh Ti rất thích đùa giỡn với Nhạc phu nhân, bởi vì không có áp lực gì cả, bác gái nhỏ này thực ra... rất hiền lành.

Nhạc phu nhân hứ một tiếng: “Da mặt cô dày vừa thôi, tôi còn lâu mời thừa nhận cô, tuyệt đối sẽ không, tôi để cô ngủ cùng tôi là bởi vì...”

Yến Thanh Ti ngắt lời bà: “Cháu biêt, là bởi vì bác sợ cháu quyến rũ con trai của bác, yên tâm đi, cháu sẽ không làm thế đâu.”

Nhạc phu nhân kinh ngạc, sao tốt bụng thế?

Yến Thanh Ti chớp mắt với bà, nói nốt nửa câu sau: “Bởi vì từ trước đến giờ toàn là con trai bác bám dính lấy cháu, tình cảm của anh ta đối với cháu kiểu..., chậc, chẳng biết miêu tả thế nào, thiếu cháu là anh ta không sống được.”

--

Nhạc thổ hào: Tiểu yêu tinh, trò chuyện với mẹ chồng tương lai vui vẻ nhé! Thuận tiện em kéo giùm chỉ số thông minh của mẹ anh lên được hay không?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 225: Cô Ấy Là Người Phụ Nữ Mà Con Muốn Có Được

Nhạc phu nhân trợn mắt lườm Yến Thanh Ti một cái: "Hứ, cô ảo tưởng ít thôi, con trai tôi mà tôi còn không biết nữa à, nó đối với cô cùng lắm là ba bảy hai mươi mốt ngày là chán, đợi đến lúc nó đã hết hứng thú rồi nó chẳng còn nhớ nhung gì đến cô đâu, tôi khuyên cô nhân lúc có thể còn lấy được tiền từ nó, thì lấy nhiều vào rồi mà đi, tránh đến lúc nó chán cô rồi, nó ra tay độc ác với cô... tôi nói cho cô biết nó cũng không phải là thứ tốt lành gì đâu, cô...

Nhạc phu nhân nói một thôi một hồi, lại phát hiện ra Yến Thanh Ti căn bản có nghe gì đâu, cô đã ngủ từ lúc nào rồi.

Nhạc phu nhân bĩu môi, quay lưng đi.

Sau khi Nhạc phu nhân đã ngủ say, Yến Thanh Ti lặng lẽ mở mắt, cách trang trí bày biện trong căn phòng đều rất ấm áp, không phải là phong cách bày trí xa hoa, chủ yếu lấy sự thoải mái để thiết kế. Yến Thanh Ti nằm trên chiếc giường mềm mại như vậy, cô bị mất ngủ.

...

Ngày hôm sau, lúc yến phu nhân mở mắt tỉnh dậy đã không thấy bóng dáng Yến Thanh Ti đâu, bà cho rằng Yến Thanh Ti nhân lúc bà ngủ say, chui vào phòng con trai mình, kết quả là lúc gõ cửa vào phòng Nhạc Thính Phong lại chẳng thấy đâu.

Hai mẹ con lúc này mới nhận ra, tiểu yêu tinh đã chạy mất rồi.

Nhạc Thính Phong xuống nhà với gương mặt sa sầm, gặp Ngũ Tẩu đang nói chuyện với Nhạc phu nhân: "Bà chủ, cô Thanh Ti đó bảo tôi nhắn lại với bà là cô ấy mượn một bộ quần áo của ngài."

Nhạc phu nhân ngẩn ra: "Ai cho cô lén lút lấy quần áo của tôi để mặc, cô ta còn nói gì nữa không?"

Vẻ mặt Ngũ Tẩu đầy khó xử, "Cô ấy... còn, còn nói... cô ấy phá thai vì con ngài, mượn bộ quần áo của ngày mặc tạm, chắc cũng không đến nỗi quá đáng đúng không?"

Chỉ bằng một câu thôi đã khiến Nhạc phu nhân ỉu xìu. Đúng, không quá đáng, chẳng có gì là quá đáng ấy chứ.

Nhạc phu nhân buồn phiền, sao mà tiểu yêu tinh này ra đi vui vẻ như thế nhỉ, thật kỳ quái.

Ngũ tẩu lén lút nhìn Nhạc Thính Phong đang đen mặt ở phía sau: "Cô... cô ấy còn nói... cảm ơn ngài đã để cô ấy... nhặt được một đứa con trai lớn như thế."

Biểu cảm của cả hai mẹ con nháy mắt đã trở cực kỳ đặc sắc.

"Ờ... mẹ đi xem bữa sáng thế nào đã." Nhạc phu nhân nhanh chân chuồn vào bếp.

Nhạc Thính Phong định đi luôn, nhưng điện thoại trong nhà đột ngột reo lên, Ngũ tẩu nhấc máy nghe rồi vội vàng gọi Nhạc Thính Phong: "Cậu chủ, điện thoại của ông chủ."

Sắc mặt vốn đã chẳng dễ nhìn gì của Nhạc Thính Phong giờ lại càng tệ hại hơn, anh bước đến cầm lấy điện thoại: "A lô..."

"A lô, Thính Phong à, con có thời gian thì bay sang Mĩ một chuyến, tiếp nhận công việc bên này đi, ba cũng mệt rồi, muốn nghỉ ngơi một thời gian."

Nhạc Thính Phong khinh thường cười nhạo: "Không cần đâu, không phải ông đang vẫn đang cố gắng để sinh cho tôi một thằng em sao, ông cứ cố gắp tiếp đi rồi để lại cho nó ấy, tôi còn có việc, như thế này nhé ba, về sau có chuyện gì thì cứ gọi thẳng vào điện thoại của tôi ấy, đừng có gọi về nhà làm gì, mẹ tôi sẽ không vui đâu."

Nói xong, cúp luôn điện thoại, anh dặn Ngũ Tẩu: "Điện thoại mà vang lên thì cô nhấc máy trước, nếu như tôi không có ở nhà, thì cứ cúp máy luôn cũng được.

"Vâng thưa cậu chủ."

Nhạc Thính Phong cầm chùm chìa khóa xe trên bàn định đi, đúng lúc Nhạc phu nhân từ trong phòng bếp đi ra: "Con trai, đợi đã, ăn sáng rồi hẵng đi chứ."

"Con không ăn đâu, con đi trước đây."

“Hừ, có chuyện gì chứ, chắc lại vội vàng đi tìm tiểu yêu tinh kia chứ gì, mẹ đã nói với con bao nhiêu lần rồi, mẹ không cho phép con qua lại với cô ta, sao con không nghe mẹ thế.”

Nhạc Thính Phong bóp trán quay lại, vẻ mặt nghiêm túc hiếm thấy, chân thành nói với mẹ anh: “Mẹ, con là một người trưởng thành, con biết con muốn người phụ nữ như thế nào, hơn nữa con rất rõ ràng, con phải có bằng được cô ấy, chuyện này mẹ không cấm được con đâu, cần gì phải tự rước phiền phức vào mình như thế? Còn nữa, cô ấy không tệ như mẹ nghĩ đâu, cô ấy rất tốt, chỉ là mẹ vẫn chưa phát hiện ra thôi.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 226: Có Phải Nhớ Tôi Rồi Hay Không?

Nhạc phu nhân bực bội nói: “Dù gì thì mẹ cũng chẳng thấy cô ta tốt ở chỗ nào cả.”

Nhạc Thính Phong dí dí cái trái của Nhạc phu nhân: “Không sao, sau này vẫn còn nhiều thời gian mà, mẹ sẽ dần dần nhận ra thôi, mẹ nói xem mẹ đã từng này tuổi rồi sao vẫn giống trẻ con thế, nhìn người đừng chỉ nhìn bề ngoài, cái loại người như Yến Như Kha bề ngoài thì đối tốt với mẹ lắm, nhưng sau lưng lại cầm dao đâm mẹ, mẹ có biết được đâu.”

Nhạc phu nhân bị con trai dạy dỗ cực kỳ không vui, đánh một phát vào cái tay của Nhạc Thính Phong: “Được rồi, được rồi, mẹ IQ thấp, dù sao cũng được thôi, thật là... ài, không ăn thì thôi.”

Nhạc Thính Phong thở dài, chỉ số thông minh của mẹ anh cả đời này cũng chỉ có thể như thế mà thôi.

Nhạc phu nhân bực tức nói: “Tí nữa thì bị con làm cho quên mất, lễ trưởng thành của em gái Phương Niên là vào cuối tuần này đấy, con nhớ tới đấy, người ta nói bao nhiêu lần rồi, không đi là thất lễ lắm đấy.

Nhạc Thính Phong suýt nữa thì quên luôn chuyện này, anh nheo mắt, chẳng biết đang nghĩ cái gì trong đầu.

Một lúc sau anh nói: “Được thôi, đi chứ, đương nhiên phải đi rồi.”

Nhạc phu nhân lé mắt nhìn anh: “Con... đang âm mưu cái gì thế hả?”

Dù sao cũng là đứa con mình nuôi lớn, bà rất hiểu Nhạc Thính Phong, cái thằng nhóc này rõ ràng đang âm mưu chuyện gì đó.

Nhạc Thính Phong cười cười: “Không có gì đâu, con đi trước đây.”

...

Yến Thanh Ti sáng sớm liền quay về trường quay, tập trung quay phim, chẳng thèm quan tâm đến tin đồn thất thiệt về cô, mỗi ngày đúng giờ quay phim, đúng giờ post weibo, cả người đều đắm chìm trong công việc.

Diệp Linh Chi giờ đang là nhân vật nổi tiếng trên mạng, có người post clip quay cảnh bà ta đánh người hôm đó lên mạng.

Ban đầu tiêu đề chính là vợ cả đánh bồ nhí, bồ nhí sảy thai, người chồng vì bồ nhí mà tát vợ trước đám đông.

Trên mạng chia thành hai luồng ý kiến, một là ủng hộ Diệp Linh Chi, cảm thấy bồ nhí bị đánh là đúng, là đáng đời, một nửa còn lại cảm thấy Thang Ngọc Dao đáng thương, kẻ đáng hận nhất chính là tên đàn ông cặn bã, tranh luận về chủ đề này càng ngày càng nóng.

Nhưng ngay hôm sau, cục diện thay đổi.

Có một hãng truyền thông uy tín đưa tin, theo điều tra người phụ nữ bị sảy thai kia không phải là bồ nhí, cô và bạn trai đều là nhân viên của công ty nhà họ Yến, một tháng trước bạn trai của cô ấy đã qua đời vì tai nạn ngoài ý muốn, ông Yến là sếp của công ty nên dành sự quan tâm chăm sóc nhiều hơn cho cô, kết quả là bị bà vợ ghen như Hoạn Thư kia biết, không thèm hỏi sự việc đầu đuôi như thế nào đã đánh người ta đến sảy thai, người bạn trai kia là con một trong nhà, cái thai này mất, hy vọng của cả nhà cũng tan biến.

Phiên bản này có thể gọi là cú lộn ngược dòng ngoạn mục, những người mắng Thang Ngọc Dao đều rối rít khóc lóc cầu xin tha thứ, quay ngoắt sang công kích Diệp Linh Chi hành hung người vô tội, còn mắng mười tám đời tổ tiên của nhà họ Diệp lên.

Cư dân mạng đều ào ào tag weibo của sở cảnh sát địa phương vào, yêu cầu nghiêm trị hung thủ, quyết không thể bỏ qua cho bà ta, thậm chí có người trực tiếp chỉ ra tội của bà ta là mưu sát, cố ý giết người, bởi vì trong đoạn video clip Thang Ngọc Dao đã không ngừng nói rằng bản thân mình đang mang thai, cầu xin bà ta đừng đánh, nhưng Diệp Linh Chi lại càng đánh ác hơn, hành vi hung tàn của bà ta đã khiến dư luận phẫn nộ.

Dưới áp lực của quần chúng, cảnh sát địa phương đã cho thấy quyết tâm sẽ điều tra rõ chuyện này.

Yến Thanh Ti có hơi kinh ngạc, chuyển biến này đối với cô là rất có lợi, nhưng, chuyện này do ai làm? Làm thay đổi cả dư luận đâu phải là chuyện dễ dàng.

Người đầu tiên mà Yến Thanh Ti nghĩ đến đó chính là Nhạc Thính Phong, cô cầm điện thoại, do dự một hồi lâu, ấn gọi cho anh.

Đầu bên kia nhanh chóng nhấc máy, cái giọng nói muốn ăn đòn của anh ta lại vang lên: “Sao hôm nay lại chịu gọi điện thoại cho tôi thế này, em nhớ tôi rồi à?”

--

Nhạc thổ hào: Nhanh, mau phát hiện điểm tốt của tôi, đến tôi đè ngã tôi đi, không cần khách sáo đâu.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 227: Tôi Rất Nghiêm Túc Muốn Ngủ Với Em

Yến Thanh Ti nghe được cái giọng đó, chút do dự vừa mới có liền biến mất tăm.

Yến Thanh Ti trợn mắt: “Anh nghiêm túc một tí cho tôi được không, chuyện trên mạng... là do anh làm à?”

“Chuyện gì cơ? Đối với em, có chuyện gì mà tôi không nghiêm túc à?” Rõ ràng anh rất nghiêm túc muốn ngủ với cô, cũng trêu cô một cách rất nghiêm túc, Nhạc Thính Phong cảm thấy khi đối diện với Yến Thanh Ti, bản thân anh không thể nghiêm túc hơn được nữa.

Nhạc Thính Phong bỏ lại tất cả mọi người đang trong phòng họp cầm điện thoại đi ra ngoài, nụ cười trên mặt chỉ có thể dùng một từ để miêu tả ---"mở cờ trong bụng’.

Những cổ đông còn lại ngây người tại chỗ, cái vị này lại chơi trò gì nữa? Vừa nãy khi đối mặt với bọn họ biểu cảm của anh ta còn u ám muốn chết, hận không thể đá một phát cho bọn họ bay từ cửa sổ xuống dưới. Thế mà, không biết ai gọi điện đến liền thay đổi luôn thái độ, cười còn tươi hơn cả hoa, so với kịch “đổi mặt” còn khiến người khác kinh ngạc hơn.

*Một loại kịch ở vùng Tứ Xuyên -Trung Quốc.

Ánh mắt cửa Khúc Kính đầy hiếu kỳ đuổi theo bóng dáng của Nhạc Thính Phong.

Khúc Kính chọc chọc Giang Lai: “Này, người đó đó hả...”

Giang Lai trợn mắt liếc anh ta một cái: “Anh nói thử xem...”

Khúc Kính vuốt vuốt cằm: “Chậc, chậc... cậu nói xem, người đó thì có gì tốt, tôi thấy trên mạng, chẳng có một cái tin tức tốt đẹp nào về cô ta hết, hôm qua còn có tin nói rằng cô ta còn xử lý luôn sư đệ đồng môn của mình ấy chứ, hai người bọn họ còn cùng vào khách sạn kìa.

Giang Lai quay sang chân thành nhìn Khúc Kính: “Giám đốc Khúc, đừng trách tôi không nhắc nhở anh, anh cứ như này, thì cách cái chết cũng không xa đâu.”

“Khụ, khụ... tôi cũng chỉ nói với một mình cậu thôi mà...”

Trên gương mặt Giang Lai hiện lên một nụ cười âm hiểm: “Nhưng tôi sẽ mách lẻo đấy! Còn nữa, tối hôm đó, cô Thanh Ti với sư đệ mình đến tham dự bữa tiệc của nhà họ Lạc, công ty chúng ta cũng đã nhanh chóng làm sáng tỏ chuyện này, người sáng suốt chỉ nhìn quần áo cô ấy mặc là biết hai người đến để tham dự bữa tiệc, còn một chân đạp hai thuyền, tai tiếng tình cảm? Nếu mà đại boss biết được, anh chết sớm là cái chắc.”

Yến Thanh Ti và Lãnh Nhiên cùng nhau tham dự bữa tiệc của nhà họ Lạc, kết quả Yến Thanh Ti bị đám papazari bám theo, bọn họ đứng ngoài cửa khách sạn chụp cảnh hai người họ cùng nhau đi vào khách sạn, sau đó bịa đặt rằng Yến Thanh Ti vụng trộm với Lãnh Nhiên, nhưng ngoại trừ đám anh hùng bàn phím đã bị mua chuộc ra, chẳng mấy ai tin tưởng chuyện này cả.

Bởi vì trong bức ảnh có thể nhìn thấy một cách rõ ràng trang phục họ đang mặc lúc đó là lễ phục, lén lút vụng trộm ấy hả? Ai lại ăn mặc thế này đi vụng trộm bao giờ không, đâu phải não ai cũng có vấn đề.”

Khúc Kính: “Ôi chao, tôi chỉ nói vậy thôi mà, cậu đừng có mà bán đứng tôi đấy.”

...

Nhạc Thính Phong bước thẳng ra ngoài, tâm trạng vui vẻ không tả được, đây là lần đầu tiên Yến Thanh Ti chủ động gọi điện cho anh đấy.

Nhạc Thính Phong nghĩ thầm, có phải là tiểu yêu tinh này đã phát hiện ra điểm tốt của anh rồi đúng không?

Yến Thanh Ti thở dài, cái tên này đúng là chẳng nói được câu tiếng người nào, cô nói: “Anh đừng có giả vờ, chuyện của Thang Ngọc Dao chứ chuyện gì, trong một đêm mà đã được xóa sạch cái tiếng xấu làm bồ nhí, đừng có bảo tôi là anh không làm gì đấy.”

Chuyện này ngoài Nhạc Thính Phong ra Yến Thanh Ti không nghĩ ra ai khác nữa cả, càng nghĩ càng không ra, còn ai đang giúp đỡ mình.

Trong lòng Yến Thanh Ti đột nhiên thấy có chút không biết nói thế nà, cho dù có không muốn nghĩ đến nhưng người đầu tiên cô nghĩ đến lại chính là Nhạc Chính Phong, thực ra, nếu xét trên một phương diện nào đó, thực ra cô cũng có lòng tin với anh.

Nhạc Thính Phong tưởng cô đang không vui, anh nói: “Là tôi làm, em không vui sao? Thang Ngọc Dao được gột sạch tai tiếng, không những thế còn khiến cho Diệp Linh Chi phải chịu sự trừng phạt của pháp luật, cũng khiến cho Thang Ngọc Dao có được càng nhiều sự đồng tình, để cho cô ta sau này không bị người khác coi thường, những điều này là không phải là những điều em sao?”

Yến Thanh Ti không phủ nhận, cô nói thẳng: “Đúng, Nhạc Thính Phong, không, Yến Thính Phong, tôi muốn cảm ơn anh.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 228: Cứ Hưởng Thụ Đi, Chuyện Này Để Chị Làm

Không phải Yến Thanh Ti không muốn bảo vệ Thang Ngọc Dao, nhưng mà năng lực của cô còn chưa đạt đến trình độ đó, nhìn thấy Thang Ngọc Dao chịu khổ sở như thế mà cô không làm được gì, cô đã kéo cô ấy vào trong vũng bùn này lại không có cách nào để khiến cô ấy thoát thân một cách an toàn.

Nhạc Thính Phong ra tay, cuối cùng cũng khiến cho Yến Thanh Ti thở phào nhẹ nhõm, thật tốt, có thể trả lại cho Thang Ngọc Dao một chút công bằng.

Câu cảm ơn này của Yến Thanh Ti là phát ra từ tận đáy lòng cô, không có châm chọc, cũng chẳng phải cười đùa, rất chân thành.

Bỏ qua tất cả, Nhạc Thính Phong là người đầu tiên chìa tay ra giúp đỡ cô, cô nghĩ, cho dù sau này hai người đường ai nấy đi nhưng phần ân tình này cô sẽ nhớ mãi.

Ngược lại Nhạc Thính Phong nghe thấy thì kinh ngạc cực kỳ, anh thấy cô cứ là lạ thế nào, hình như có chuyện gì thế nên tự động bỏ qua ba chữa Yến Thính Phong: "Em, hừm... không cần cảm ơn, coi như là món quà mà ông chủ tôi đây tặng cho em nhân dịp em gia nhập Nhạc thị, ai bảo em là người của tôi, sao có thể khoanh tay đứng nhìn người của mình bị ức hiếp thế được."

Yến Thanh Ti cong môi: "Tôi còn phải quay phim, cúp máy trước nhé."

"Từ từ đã..."

"Có chuyện gì?"

"Đương nhiên là có việc rồi, tối nay có bận không?"

Yến Thanh Ti trả lời lại anh rất thẳng thừng: "Không có thời gian lên giường với anh đâu."

Nhạc Thính Phong nghe được câu này mặt bỗng đen sì, nghiến răng nói: "Em coi ông đây là loại người gì, lẽ nào trong đầu tôi từ sáng đến tối chỉ nghĩ đến việc lên giường với em à?"

Câu nói đó của anh khiến Yến Thanh Ti bật cười, cô hắng giọng nói với Nhạc Thính Phong: “Tối hôm đó mẹ anh nói với tôi rằng, nhân lúc còn có thể bòn rút được của anh thì cứ việc lấy thật nhiều, nếu không đợi đến lúc anh chán tôi rồi, sẽ cho người xử lý tôi, dù sao anh cũng không phải thứ tốt lành gì.”

Nhạc Thính Phong câm nín, anh còn có thể nói gì được nữa đây? Mẹ anh đào cái hố còn bé lắm à.

Anh nghiến răng nói: “Tôi... đêm hôm đó hai người còn tán gẫu những chủ đề sâu sắc như thế nữa à?”

Vốn dĩ Nhạc Thính Phong nghĩ, mẹ anh ngủ cùng một phòng với cô cũng được, để hai người bọn họ trao đổi không vấn đề, kết quả, ầm ĩ nửa ngày hóa ra toàn là hố anh.

Nếu như biết trước, anh nói gì cũng sẽ không để Yến Thanh Ti ngủ cùng mẹ anh, anh chỉ muốn nói một câu: Mẹ, chiêu ngáng chân sau này của mẹ giỏi lắm.

Yến Thanh Ti đang tưởng tượng ra biểu cảm của Nhạc Thính Phong vào giờ phút này: “Đúng thế, sâu sắc lắm.”

Nhạc Thính Phong hung ác nói: “Ông đây không lắm lời với em nữa, em trả lời tôi một câu, có muốn gặp Thang Ngọc Dao hay không?

Yến Thanh Ti ngẩn ra, sau đó lập tức trả lời: “Muốn!”

“Thế tối nay có ra ngoài với tôi không?”

“Có!”

“Thế mới phải chứ, nói câu em nhớ tôi xem nào.”

Tút tút tút, đầu dây bên kia là tiếng máy bận, Nhạc Thính Phong...

Anh nhìn điện thoại: “Ông đây cả ngày từ sáng đến tối chỉ nghĩ đến chuyện lên giường với em đấy, thì sao nào? Có ảnh hưởng đến em à, có quản được ông không?”

...

9h tối, quay phim xong, để Tiểu Từ rời đi, Yến Thanh Ti thay quần áo rồi ra ngoài một mình thì đúng lúc gặp chị Mạch đi đến.

Chị Mạch nhìn cách ăn mặc của cô lập tức hỏi: “Đi đâu đấy?”

Yến Thanh Ti nhìn chị đầy ý tứ: “Đi tìm ông chủ của chị nói chuyện tình cảm.”

“Hì hì, không cần lo lắng thời gian đâu, bên lão Thái chị sẽ xin phép hộ em, tóm lấy Nhạc Thính Phong, em mới có thể đi lên đỉnh cao của cuộc đời.”

Yến Thanh Ti để chị Mạch ở lại, vừa bước ra khỏi studio đã nhìn thấy xe của Nhạc Thính Phong, cô trực tiếp mở cửa vào xe, ngồi còn chưa yên đã bị người bên cạnh lôi qua, ôm lấy đầu cô, hôn thật sâu.

Yến Thanh Ti bị hôn bất ngờ không kịp đề phòng, ngây người mất hai giây, rồi sau đó cô đẩy thật mạnh, đè Nhạc Thính Phong lên cửa xe.

Yến Thanh Ti nâng cằm Nhạc Thính Phong lên: “Cứ vui vẻ hưởng thụ đi, chuyện này để chị làm.”

--

Nhạc thổ hào: còn có đất cho tôi dụng võ không? Giấc mơ còn có thể trở thành hiện thực được nữa không? Mọi người, cho tôi chút hy vọng đi.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 229: Giờ Anh Tên Là Yến Thính Phong, Người Cũng Là Của Tôi Rồi

Trong chuyện này, Yến Thanh Ti thật không quen để nhạc thính phong chủ động, cô không thích bị người khác đè.

Biểu cảm trên mặt Nhạc Thính Phong rất đặc sắc, chỉ là trong xe tối quá, nên Yến Thanh Ti không nhìn rõ.

Yến Thanh Ti nắm chặt lấy cằm của Nhạc Thính Phong, cúi đầu hôn anh.

Nhạc Thính Phong lập tức vòng tay ôm lấy cô, trong lúc hôn anh nghĩ thầm, dù sao chuyện đổi vai này cũng chẳng phải là lần một lần hai nữa, quen rồi thì tốt, chỉ cần kết quả như nhau, chỉ cần hôn được cô là được rồi.

Giờ Nhạc Thính Phong cảm thấy, cũng không cần thiết phải kén cá chọn canh như thế, dù gì thì có còn hơn không.

Bị ngược đãi nhiều thành quen, giờ được chấm mút tí anh cũng thấy đủ.

Nếu để người khác biết chuyện này, đường đường Nhạc Thái Tử, mà phải ủy khuất đến thế, thật là không còn mặt mũi nào để gặp người khác.

Yến Thanh Ti ôm chặt lấy gương mặt của Nhạc Thính Phong, cắn lên môi anh, nhỏ giọng thì thầm một câu: “Cái tay đừng có sờ loạn, nếu không... tôi chặt luôn đi bây giờ.”

“Ông đây đến để giúp em đấy, khách khí với tôi một chút, tôi là ông chủ của em đấy, ông chủ đấy em biết không hả?” Nhạc Thính Phong âm thầm khinh bỉ, nhưng mà cái tay chui vào trong áo của Yến Thanh Ti đâu chịu chui ra, cùng lắm thì không động đậy là được chứ gì.

“Cho nên... đây là món quà cảm ơn của tôi tặng lại cho anh đó?” Yến Thanh Ti cười xinh đẹp, cô cúi đầu, chữ cuối cùng của câu nói biến mất giữa đôi môi của hai người.

Bầu không khí trong xe dần dần nóng lên, qua một lúc lâu, Yến Thanh Ti buông Nhạc Thính Phong ra, ngồi về ghế lái phụ, ngón tay cô quệt qua đôi môi, đôi mắt lấp lánh nước tràn đầy vẻ lưu manh, “Sướng rồi thì đi thôi.”

Khóe miệng Nhạc Thính Phong giần giật, sao anh cứ cảm giác mình như thiếu nữ nhà lành bị ác bá khinh bạc thế nhỉ, cảm giác này nó sai sai thế nào ấy.

Nhạc Thính Phong bất động nhìn đôi môi đỏ mọng hơi sưng của Yến Thanh Ti, sự buồn bực trong lòng vơi bớt vài phần, anh âm trầm nói: “Gan cũng to lắm, không sợ tôi bắt cóc em à?”

Yến Thanh Ti quay sang nhìn anh, một tay nâng cằm Nhạc Thính Phong lên: “Tôi sợ cái gì chứ, anh đã đổi tên thành Yến Thính Phong rồi, người cũng là của tôi rồi, tôi còn sợ cái gì nữa chứ?”

Quá khứ đen tối không ngờ lại bị nhắc đến, thoáng cái mặt Nhạc Thính Phong đã đen xì, bốp một cái, anh đánh vào tay của Yến Thanh Ti, “Ngồi yên, nghịch cái gì mà nghịch, vừa lên xe đã quyến rũ tôi, tôi nói cho em hay, ông đây mỹ nữ có ngồi trong lòng cũng không loạn*, đừng có coi tôi là người tùy tiện, tôi là chính nhân quân tử đấy, biết không?”

(*Điển tích về Liễu Hạ Huệ, thỉnh hỏi google.)

Yến Thanh Ti liếc anh một cái: “Ồ... ngồi trong lòng mà không loạn à, đúng là nhìn không ra.”

Nhạc Thính Phong tức đến mức nghiến răng, tiểu yêu tinh này, thủ đoạn trêu chọc người khác đúng là số một, chỉ cần một ánh mắt thôi cũng có thể khiến người khác chết mê chết mệt, “Giờ em đừng có nói gì cả, đừng có mở mồm, tâm trạng của sếp đây đang không vui, giờ là em đang nhờ cậy tôi, tốt nhất em nên nghĩ cách làm cho tôi vui đi, nếu không, ông đây không đưa em đi nữa.”

Yến Thanh Ti chống cằm, cười quyến rũ: “Có phải tôi chủ động tìm anh đâu mà, nhỉ?”

Nhạc Thính Phong nghiến răng ken két: “Được, là ông đây tự chuốc lấy phiền phức.”

Nói chuyện với Yến Thanh Ti, anh vĩnh viễn không bao giờ chiếm thế thượng phong.

Nhạc Thính Phong khởi động xe, đạp mạnh chân ga, lao xe vọt ra ngoài.

Yến Thanh Ti bỗng cảm thấy tâm tình vui vẻ, nhìn thấy cái vẻ tức sắp chết

của Nhạc Thính Phong, cô lại càng cảm thấy vui vẻ.

Giờ mỗi khi tiếp xúc với Nhạc Thính Phong, vô hình chung đã thay đổi rất nhiều so với ban đầu.

Cô cũng không miêu tả được rõ ràng, cứ quấn quýt với nhau như vậy, giống như loanh quanh mãi trong một cái ngõ cụt, những điều duy nhất cô có thể chắc chắn, sự phản cảm của cô đối với Nhạc Thính Phong hình như đã vơi đi một ít.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 230: Tôi Từng Nói, Tôi Có Thể Cho Em Tất Cả Những Gì Em Muốn

Hai người chẳng ai chịu mở lời, Nhạc Thính Phong phóng xe như muốn đòi mạng, ánh đèn hai bên đường lướt qua mờ ảo.

Sắc mặt Yến Thanh Ti có chút tái nhợt, cô cắn răng nói: “Việc của tôi còn chưa xong, anh dám kéo tôi đi chết thì tôi cũng sẽ dám cho anh hết đường làm đàn ông đấy.”

Nhạc Thính Phong cuối cùng cũng có thể tìm thấy loại “vũ khí” có thể hành hạ được Yến Thanh Ti, anh lại nhấn ga, hừ một tiếng: “Nếu đời này không thể thực hiện được mục tiêu vĩ đại nhất của tôi vậy cũng có khác gì không thể làm đàn ông nữa đâu?”

Yến Thanh Ti nghĩ tới mục tiêu vĩ đại của anh ta, ngay lúc đó thật muốn đạp cho anh ta một phát, nhưng nhớ ra anh đang lái xe, cô lại lặng lẽ thu chân lại.

Yến Thanh Ti tóm chặt lấy dây an toàn, cười lạnh: “Mẹ anh nói đúng lắm, từ nhỏ tới giờ anh đúng là không biết xấu hổ là gì hết?”

Nhạc Thính Phong... Anh cảm thấy sớm muộn gì mình cũng bị mẹ đẻ chôn chết trong cái hố bà đào quá.

Anh cười châm biếm: “Hai người thật sự tìm được tiếng nói chung rồi à.”

“Đúng vậy, chẳng phải thế sao? Mẹ anh, còn nói với tôi...”

Nhạc Thính Phong vội ngắt lời: “Cảm ơn, tôi không muốn biết, em ngậm miệng lại đi.”

“Tôi...”

Nhạc Thính Phong liếc cô, ánh mắt tràn đầy oán giận: “Tôi dám chắc chắn rằng nếu em còn dám nói thêm một câu nữa thôi, tôi sẽ dừng xe ngay tại đây, chúng ta sẽ chơi xa chấn* ngay bên đường đấy.” (XXX trên xe)

Yến Thanh Ti... Được, con mẹ nó, anh giỏi, tôi câm là được chứ gì!

Cả dọc đường miệng kín bưng, cuối cùng hai cũng an toàn tới được bệnh

viện, trước khi xuống xe, Yến Thanh Ti bỗng hỏi Nhạc Thính Phong: “Yến Thính Phong, sao anh lại muốn giúp tôi?”

Nghe thấy ba chữ Yến Thính Phong kia, Nhạc Thính Phong đen mặt nói: “Tôi là đàn ông, tôi nói được làm được, tôi đã nói rồi, em muốn gì tôi cũng đều có thể cho em.”

Cánh tay của Yến Thanh Ti đang vịn vào cửa xe bỗng chững lại.

Trong lòng không hiểu sao lại có một dự cảm mãnh liệt, một tâm trạng phức tạp ập tới khiến cô không kịp phòng bị, trong nháy mắt, lòng cô ngổn ngang như sóng biển.

Nhạc Thính Phong đạp lên cánh cửa xe phụ: “Còn không xuống, muốn tôi lên chơi” xa chấn “với em thật à...”

Yến Thanh Ti bừng tỉnh, cô trừng mắt nhìn Nhạc Thính Phong, tên thần kinh này đúng là không yên được lúc nào, lúc nào cũng muốn bị ăn đòn.

Yến Thanh Ti xuống xe, thấy trên cửa xe đã bị Nhạc Thính Phong đạp lõm một vết, khinh bỉ nói: “Đúng là người đại gia, đạp thế mà cũng không thấy xót.”

“Tôi nhiều tiền, tôi thích thì đạp, em quản được chắc?” Nói rồi, Nhạc Thính Phong lại đạp thêm cái nữa, hất cằm, vênh mặt nhìn Yến Thanh Ti khiêu khích.

Yến Thanh Ti nhìn anh như một kẻ thần kinh.

“Anh đạp đi, cứ đạp thoải mái, dù sao cũng không phải là xe của tôi, anh muốn đốt tiền là chuyện của anh, nhưng IQ của anh thấp thế cũng kỳ, rốt cuộc tôi cũng phát hiện ra anh với mẹ anh cũng có điểm chung rồi.”

Yến Thanh Ti dội bom một câu rồi đi mất.

Nhạc Thính Phong ngẩn ra một lúc rồi mới hiểu, Yến Thanh Ti là đang nói anh với mẹ anh IQ đều thấp như nhau.

Nhạc Thính Phong hung hăng đuổi theo, IQ của anh cao lắm đấy nhé, chỉ là trước mặt Yến Thanh Ti thì nó lặn đâu mất thôi.

Tránh đám y tá và bác sĩ, Nhạc Thính Phong đưa Yến Thanh Ti tới phòng

bệnh của Thang Ngọc Dao, cô chỉ ở phòng bệnh thường, không có người trông coi, chỉ có mình cô, Yến Tùng Nam không biết cũng biến đâu mất.

Yến Thanh Ti thấy Thang Ngọc Dao nằm trên giường bệnh, sắc mặt nhợt nhạt, cơ thể suy yếu, trong lòng thấy xót xa vô cùng, cô nói: “Là tôi có lỗi với cô, chính tôi đã đẩy cô vào vũng bùn này.”

Yến thổ hào: Mẹ, con thấy chúng ta phải có một cuộc nói chuyện nghiêm túc, tuy hôm nay là ngày của mẹ, nhưng mẹ cũng không thể từ sáng tới tối cứ cho con trai mẹ lọt hố thế này chứ?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 231: Yến Thanh Ti, Tới Bao Giờ Em Mới Đối Xử Với Tôi Tốt Hơn Một Chút Đây?

Nhạc Thính Phong kinh ngạc nhìn Yến Thanh Ti, người phụ nữ này cư nhiên biết đối xử tốt với người khác, vậy tới khi nào cô mới đối xử tốt với anh đây!

"Không, là tôi nên cảm ơn cô, nếu không phải nhờ cô, tôi vĩnh viễn cũng không thể trả thù được cho chị tôi, những gì tôi làm không phải do ai ép buộc cả, là tôi cam tâm tình nguyện, huống hồ giờ tôi cũng không xảy ra chuyện gì lớn, bác sĩ nói là đưa tới kịp thời, chỉ cần tĩnh dưỡng sẽ không ảnh hưởng tới đường sinh đẻ sau này." Thang Ngọc Dao thấy Yến Thanh Ti ngoài việc thấy kinh ngạc ra cô còn cảm thấy có chút ấm áp, hai người họ rất ít khi gặp mặt, cũng ít khi nói chuyện, không tính là bạn bè, chỉ là đồng minh có chung kẻ thù mà thôi.

Nhưng trong lòng Thang Ngọc Dao rõ hơn ai hết, nếu không nhờ Yến Thanh Ti, cô sẽ không bao giờ biết được kẻ đã giết chết chị gái mình, cũng càng không có cách nào báo thù thay chị cô, thậm chí cô còn không biết chị cô còn sống hay đã chết, và sẽ sống mơ hồ như vậy tới cuối đời. Thang Ngọc Dao rất cảm kích Yến Thanh Ti đã cho cô biết những chuyện này.

Một câu cảm ơn của Thang Ngọc Dao khiến Yến Thanh Ti cảm thấy hổ thẹn vô cùng, vì lúc mới đầu cô cũng chỉ muốn lôi kéo người giúp đỡ, muốn lấy Thang Ngọc Dao làm công cụ trả thù của cô mà thôi.

"Thật xin lỗi... Tôi..."

Thang Ngọc Dao ngắt lời Yến Thanh Ti: "Cô không cần cảm thấy có lỗi với tôi, tôi vẫn ổn, hơn nữa tôi còn phải cảm ơn cô mà, chuyện trên mạng tôi biết rồi, cảm ơn cô, còn giúp tôi che giấu việc tôi là bồ nhí, không để tôi bị người ta coi thường."

Lúc mới nhập viện, mọi người đều nghĩ cô là bồ nhí, hết y tá tới bệnh nhân đều chỉ trỏ cô, sau khi mọi tin tức trên mạng lật ngược lại, khi bác sĩ với y tá tới khám cho cô đều cảm thấy áy náy, đồng cảm, cũng đối xử với cô rất tốt.

"Chuyện này cô nên..."

Yến Thanh Ti còn chưa nói hết, Nhạc Thính Phong đã chen vào: "Cô ấy hại

cô nhập viện rồi nằm đây, giúp cô cũng là chuyện nên làm thôi, nếu không trong lòng cô ấy sẽ luôn cảm thấy có lỗi với cô."

Yến Thanh Ti kinh ngạc nhìn Nhạc Thính Phong, anh không muốn cô nói ra việc chuyện này là anh làm, anh muốn... muốn Thang Ngọc Dao cảm kích cô sao?

Vành mắt Thang Ngọc Dao đỏ lên, "Cảm ơn cô, tôi vốn tưởng nửa đời sau của mình sẽ sống trong cảnh chửi rủa của người đời cơ, thật sự... rất cảm ơn cô..."

Yến Thanh Ti không biết nên nói gì, đây đều là do Nhạc Thính Phong làm, thật sự thì cô... cũng không giúp được gì.

Nhạc Thính Phong nắm lấy tay Yến Thanh Ti, anh siết chặt tay cô, không để cô nói ra.

Tuy giờ Thang Ngọc Dao với cô là đồng minh, nhưng sau này ai biết được?

Bất kể có thể nào, họ cũng đều phải nắm được bí mật của đối phương, để Thang Ngọc Dao cảm kích Yến Thanh Ti, sau này có gặp phải uy hiếp gì, ít nhất Thang Ngọc Dao cũng sẽ nghĩ đến những gì Yến Thanh Ti đã làm cho cô, ít nhất cũng sẽ không bán đứng cô.

Nhạc Thính Phong lăn lộn trong thương trường bao năm, anh nắm khá rõ tâm tư người khác, tất nhiên, người này không phải là Yến Thanh Ti.

Thang Ngọc Dao nghĩ tới một chuyện, "Phải rồi, tôi có chuyện này phải nói với cô, cô phải chú ý tới em gái của Yến Tùng Nam, người phụ nữ này không đơn giản đâu, cô ta tới tìm tôi thăm dò, muốn từ miệng tôi tìm hiểu một số chuyện, hình như cô ta cũng đã nghi ngờ chúng ta thông đồng với nhau."

"Được, tôi biết rồi, đợi cô khỏe lên thì mau chóng rời khỏi nơi này đi, đi càng xa càng tốt." Yến Như Kha có thể được xem là thông minh nhất và nham hiểm nhất trong đám người nhà họ Yến, giờ Yến gia loạn như một nồi cháo, nhưng chỉ có duy nhất mình cô ta đến giờ vẫn chưa thấy ho he gì.

Yến Như Kha biết cô với Nhạc Thính Phong thông đồng với nhau, cô ta không làm loạn lên cũng không ra tay, vẫn nhẫn nhịn, chịu đựng được tới giờ, giống như một con rắn độc, ẩn núp trong bụi cỏ, chờ đợi tới thời điểm tốt nhất để xông ra cắn cho một phát.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 232: Yến Thính Phong, Tôi Nên Cảm Ơn Anh Thế Nào Đây?

Thang Ngọc Dao hỏi: "Vậy... Yến Tùng Nam..."

"Thuốc tôi đưa cho cô, cô đã dùng hết chưa."

"Hết rồi..."

Yến Thanh Ti nhếch miệng cười độc ác: "Vậy thì không sao, cô cứ yên tâm rời khỏi đây đi."

"Được!"

Ra khỏi bệnh viện, vừa lên xe đã thấy Yến Tùng Nam bước xuống xe từ phía xa.

Nhạc Thính Phong nhíu mày: "Có vẻ như Yến Tùng Nam yêu Thang Ngọc Dao phết, lão âm thầm chuyển không ít vốn của công ty vào tài khoản của Thang Ngọc Dao đâu."

Yến Thanh Ti cười lạnh: "Lão ta chẳng có tình cảm gì với Thang Ngọc Dao đâu, chẳng qua lão muốn đứa trẻ trong bụng cô ấy thôi, có điều, giờ lão chẳng còn đứa con trai nào nữa rồi."

Nhạc Thính Phong liếc mắt nhìn Yến Thanh Ti, nói: "Gần đây Yến Tùng Nam rất hay chạy tới trại tạm giam, có vẻ như không lâu nữa, Diệp Linh Chi sẽ lấy lý do có vấn đề về thần kinh để được bảo lãnh ra."

Yến Thanh Ti chẳng lấy làm lạ: "Xem ra cặp vợ chồng này cũng sắp bắt tay giảng hòa rồi."

Hai vợ chồng nhà lão là một đôi cáo già, khi nhận thức được họ đang bị hãm hại, chắc chắn sẽ hai người đó sẽ lại kết hợp với nhau để đối phó với cô.

Nhạc Thính Phong khởi động xe, hỏi: "Có cần tôi giúp không?"

"Giúp thế nào?"

"Diệp Linh Chi nói bà ta mắc bệnh thần kinh, vậy buộc phải thông qua một

cuộc kiểm tra, tới lúc đó, chỉ cần tra rõ ra kết quả bà ta hoàn toàn bình thường, không hề có bất cứ vấn đề về thần kinh nào, bên phía cảnh sát ắt sẽ không thả bà ta ra thôi."

Yến Thanh Ti gật đầu: "Phải, không những không thả ra, mà còn bị kết tội trốn tránh người thi hành công vụ rồi cả khởi tố nữa, nhưng... Ôi tôi nên cảm ơn anh thế nào mới được đây?"

Nhạc Thính Phong liếc qua, nhìn cô: "Em biết tôi muốn gì mà."

Anh nói rất nghiêm túc, không hề cợt nhả chút nào.

Yến Thanh Ti nhìn thẳng vào mắt anh: "Được."

Nhạc Thính Phong kinh ngạc: "Đồng ý dứt khoát thế? Không giống với phong cách của em một chút nào."

"Phải... Chẳng lẽ anh muốn tôi nói không được."

"Xì, em đồng ý cũng có tác dụng gì đâu, y như một tấm chi phiếu chưa ngậm được tới miệng."

Yến Thanh Ti nhìn nửa mặt Nhạc Thính Phong nói: "Thứ tôi cần thì anh cho tôi, vậy anh cần gì tôi cũng sẽ cho anh." Tôi không thể nợ anh quá nhiều được.

Nửa lời sau, cô không nói ra, cô thấy cũng chẳng nhất thiết phải nói.

Nhạc Thính Phong hơi run lên, khóe môi khẽ động, anh muốn nói gì đó nhưng lại không biết nên mở lời thế nào.

Mãi tới khi tới khách sạn nơi Yến Thanh Ti đang ở, hai người vẫn chẳng nói gì.

Xe đỗ lại, Yến Thanh Ti xuống xe: "Tối nay cảm ơn anh, tôi vào trước đây."

Lúc đó Nhạc Thính Phong lại thấy Lãnh Nhiên đi từ cửa khách sạn ra, anh đột nhiên vươn tay kéo lấy Yến Thanh Ti, ôm cô vào lòng, cúi xuống hôn cô.

Lãnh Nhiên thấy hai người đang hôn nhau, lập tức mặt đỏ tía tai, giờ cậu nên đi hay không đi đây?

Nhạc Thính Phong bỗng mạnh bạo hôn Yến Thanh Ti khiến cô không kịp phòng bị, cô muốn giãy ra, nhưng lần này anh lại dùng sức giữ cô lại, hơn nữa cũng không để cô từ chối nụ hôn của anh, anh hoàn toàn chiếm thế chủ động, kẹp cô chết cứng.

Nhạc Thính Phong vốn là một người rất ngang ngược, chỉ là trước mặt người khác và Yến Thanh Ti, anh hoàn toàn trở thành hai người khác nhau.

Nhạc Thính Phong thấy Lãnh Nhiên chạy ngược về khách sạn, anh buông Yến Thanh Ti ra, "Về đi, dành khoảng thời gian cuối tuần lại cho tôi."

Yến Thanh Ti thở dốc: "Tôi không rảnh, cuối tuần, cả ngày đều có cảnh phải quay."

Nhạc Thính Phong mặt mày ngả ngớn, kiêu căng nói: "Tôi là ông chủ của em, tôi nói em rảnh thì em sẽ rảnh, cho em hai sự lựa chọn, hoặc là ngủ với tôi tối nay, hoặc dành thời gian cuối tuần cho tôi, tự em chọn đi."

Yến thổ hào: Ông chủ đây cũng phải tỏ ra khí phách một lần chứ, sớm muộn gì ông đây cũng thu phục được con tiểu yêu tinh kia, các người cứ chờ đấy mà xem.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 233: Thuê Phòng Rồi, Ông Chủ, Xin Mời

Yến Thanh Ti lạnh lùng nhìn Nhạc Thính Phong một hồi, cô nhấc tay lên xem giờ, lại hất cằm với anh: “Đi thôi, theo tôi lên lầu.”

Nhạc Thính Phong nghi ngờ: “Làm gì?”

Yến Thanh Ti đánh giá anh, cười như không cười: “Vừa hay đoàn làm phim thuê sẵn phòng cho tôi rồi, đỡ bắt anh tốn tiền thuê phòng, tôi mời anh ngủ.”

Nhạc Thính Phong... Tôi, 艹!!!

Anh gật đầu, cười vô lại: “Được thôi, nếu em đã nhiệt tình tới vậy, tôi cũng không có lý do gì để từ chối cả, dù sao tối nay em có ngủ hay không thì cuối tuần em vẫn là của tôi, cuối cùng tôi cũng thấy ánh mặt trời rồi, lời đề nghị này được đấy, dù sao cũng phải để em mở mang kiến thức xem rốt cuộc tốc độ của tôi thế nào?”

Nói rồi Nhạc Thính Phong không nhìn Yến Thanh Ti nữa, anh bỏ lại cô đi thẳng về phía cổng lớn của khách sạn.

Đi được vài bước, anh ngoảnh lại thấy Yến Thanh Ti vẫn đứng yên tại chỗ, anh hất đầu với cô: “Đi thôi.”

Yến Thanh Ti cắn răng, tên khốn này.

Lúc trước ngoài miệng cô vẫn có thể đè nén anh lại, nhưng giờ đừng nói đè nén, cô sắp bị anh đè bẹp dí rồi kia kìa.

Cái tên không biết xấu hổ này.

Yến Thanh Ti nhếch miệng: “Ông chủ, thật ngại quá... Tôi chợt nhớ ra một chuyện, bà dì* của tôi tới thăm.”

*Tiếng lóng: đến tháng.

Nhạc Thính Phong ngoài cười nhưng trong không cười: “Vậy sao? Vậy tôi phải kiểm tra kỹ lời em nói xem thế nào, chứ một chữ tôi cũng không tin.”

Yến Thanh Ti trọn mắt: “Phải đến mức thế sao?”

Nhạc Thính Phong nhét hai tay vào túi quần, hừ mũi một cái: “Vì em từ trước đến giờ luôn tuyệt tình như vậy, tôi cũng chỉ là bị ép buộc thôi, hết cách rồi.”

Muốn nắm tóm được Yến Thanh Ti, anh thật sự... không còn là mình nữa rồi

Để đối phó với người phụ nữ này, một kẻ quân tử không biết giở trò, cao ngạo lạnh lùng gì đó chỉ có thể cút xa ra thôi.

Chỉ có mặt dày, dày đến vô liêm sỉ mới có cơ so chiêu với cô.

Nhạc Thính Phong âm thầm nghĩ tới mấy người nhà họ Yến, anh không mắng được Yến Thanh Ti, nhưng chỉnh chết họ thì là chuyện quá đơn giản.

Yến Thanh Ti thấy Nhạc Thính Phong càng ngày càng khó chơi, trước đây anh bị cô chọc cho giận sôi lên, nhưng giờ trên cơ bản thì không còn tác dụng gì nữa rồi.

Yến Thanh Ti thấy thật buồn bực, cô chậm rãi bước tới trước mặt Nhạc Thính Phong, khoác tay lên vai anh, cười tươi như một đóa hoa: “Anh là ông chủ của tôi, ông chủ nói gì thì là thế ấy, nhớ cuối tuần tới đón tôi nhé.”

Yến Thanh Ti nghiến răng nghiến lợi nhấn mạnh hai chữ cuối cùng, đúng là tên thối thây vô liêm sỉ.

Nhạc Thính Phong vươn tay ra vuốt lên mặt Yến Thanh Ti: “Đồng ý từ sớm có phải tốt hơn không, còn cứ cố chấp với tôi, giờ em là người của tôi rồi, em còn muốn vượt mặt tôi sao?”

Bộp, Yến Thanh Ti đánh bay tay Nhạc Thính Phong ra, cô đen mặt quay đầu bước đi, không thèm nhìn anh ta nữa.

Nhạc Thính Phong đuổi theo huýt sáo phía sau cô.

Đợi đến khi Yến Thanh Ti vào cửa đi hẳn vào trong, Nhạc Thính Phong mới lên xe rời đi.

Nửa đêm trên đường không một bóng xe, cả thành phố nay đã chìm vào giấc ngủ, trở nên yên tĩnh, trí não anh mới có thể thả lỏng được một chút.

Trước mặt người khác, Nhạc Thính Phong luôn lạnh lùng, cao ngạo, người trong giới đều biết, anh không coi trọng bất cứ ai, anh ở tít trên cao, là người

khiến tất cả mọi người phải ngẩng đầu theo dõi.

Nhưng đối mặt với Yến Thanh Ti, anh lại hoàn toàn thay đổi, anh không khống chế được mình, như gặp phải ma, anh không còn là anh nữa.

Thỉnh thoảng khi chỉ có một mình, Nhạc Thính Phong cũng tự hỏi chính mình mục đích của anh là gì? Chẳng lẽ chỉ là muốn lên giường với cô thôi sao?

Phụ nữ đẹp trên đời này thiếu gì, có đầy người tốt hơn Yến Thanh Ti, nhiều vô kể, tại sao anh lại cứ phải đi vào bế tắc với người phụ nữ này?

Nhạc Thính Phong tự giễu, mục đích của anh là... là... là gì đây?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 234: Loại Phụ Nữ Ngoắc Tay Là Tới Có Thể Bì Được Với Em Sao?

Yến Thanh Ti lên lầu, lúc về phòng đúng lúc cô gặp Lãnh Nhiên, cậu chào cô một tiếng rồi chạy biến mất.

Yến Thanh Ti buồn bực, tên nhóc này bình thường nhiệt tình với cô lắm mà, hôm nay làm sao vậy?

Hôm sau, Yến Thanh Ti nói với chị Mạch, cuối tuần cô bận.

Chị Mạch nhỏ giọng hỏi: "Thanh Ti... Em cũng câu lâu lắm rồi? Giờ định nhả mồi rồi sao?

Yến Thanh Ti tự giễu: “Mồi của em, tung ra chẳng qua cũng chỉ là chuyện sớm muộn còn gì.”

...

Khoảng thời gian quay phim là khoảng thời gian yêu thích và yên tĩnh nhất của Yến Thanh Ti, tuy mệt nhưng cô cam tâm tình nguyện, vì có làm việc mới không bị những cảm xúc cá nhân chi phối, đôi khi đó cũng lại là một việc rất hạnh phúc.

Vèo cái tới cuối tuần, 7 giờ tối, Nhạc Thính Phong tới đón Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti vốn tưởng rằng anh đã sẵn sàng ra tay với cô, nào ngờ anh lại đưa cô tới một cửa hàng tạo hình rồi quăng cô cho mấy cô gái ở đó, không đợi cô hỏi anh ta định làm gì thì người ta đã lôi cô đi trang điểm với chọn lễ phục rồi.

Lúc mặc trang phục dạ hội bước ra, Nhạc Thính Phong bĩu môi, anh đã chọn bộ xấu nhất rồi sao cô mặc lên vẫn đẹp như vậy nhỉ?

Anh gật bừa một cái: “Thôi vậy đi, em mặc như thế này là được rồi, đi nào.”

Yến Thanh Ti nhìn chiếc váy trên người, nhíu mày hỏi: “Anh muốn làm gì?”

Nhạc Thính Phong ôm lấy vai cô: “Tới dự lễ trưởng thành của em gái một người bạn, bên đó giục tôi bao lần rồi, em làm partner của tôi đi, giúp tôi

chặn đám bọn họ.”

Yến Thanh Ti đánh giá Nhạc Thính Phong một lượt: “Sao, có người muốn giới thiệu bạn gái cho anh à?”

Nhạc Thính Phong hừ mũi: “Tôi vừa đẹp trai lại có tiền, phụ nữ thích tôi nhiều không đếm xuể, còn phải đi xem mắt sao?”

Yến Thanh Ti lườm anh: “Nếu như đã có nhiều người thích anh tới vậy, anh việc gì cứ phải kéo tôi đi, ngoắc tay một cái chẳng phải có cả đống con gái lao tới rồi sao?”

“Sao giống nhau được? Những người ngoắc tay là tới có thể bì được với em sao?”

Yến Thanh Ti thầm hừ một tiếng trong lòng, phụ nữ ngoắc tay là đến thật ra cũng không khác cô là mấy đi?

Nhạc Thính Phong nói với Yến Thanh Ti: “Tới nơi, em không cần nói gì hết, chỉ cần cười thôi, gặp ai không thuận mắt thì không cần khách khí...”

Yến Thanh Ti cũng đồng ý bừa với anh.

Xuống xe, nhìn tòa khách sạn năm sao, Yến Thanh Ti thầm cảm khái, tổ chức to thật đấy, đúng là người giàu có khác, người bình thường ai mà nghĩ tới việc tổ chức tiệc mừng lễ trưởng thành chứ?

Yến Thanh Ti khoác tay Nhạc Thính Phong đi trên tấm thảm đỏ chạy dọc vào tận cửa khách sạn, Yến Thanh Ti lướt mắt thấy tấm standee bày ngoài cửa là hình của một cô gái xinh đẹp, Yến Thanh Ti nhìn tên cô - Hạ Lan Tú Sắc, một cái tên thật nhã nhặn.

Vào tới cửa, tiếng piano du dương trầm bổng đnag vang lên tại hội trường, dàn trai gái đi tới đi lui đều là đám con cái tinh anh của giới thượng lưu.

Có người sau khi thấy Nhạc Thính Phong lập tức chạy tới chào hỏi anh, nhưng anh cũng chỉ khẽ gật đầu, không nói với bất cứ ai câu nào.

Như vậy có vẻ không được lịch sự lắm nhưng những người khác dường như đều cảm thấy rất bình thường, không tính là gì cả.

Yến Thanh Ti thầm nghĩ, tên này ở ngoài đúng là biết cách vờ vịt lạnh lùng.

Nam nữ trong hội trường đều đang lén đánh giá Yến Thanh Ti, có một số người đã nhận ra cô, cô chính là nữ minh tinh lắm scandal nhất trên mạng hiện nay.

Phía sau vang lên một giọng nam: “Thính Phong, cậu tới rồi à, mình vừa mới hỏi bác gái, còn tưởng cậu không tới cơ?”

Vừa nghe thấy giọng nói này, tay Yến Thanh Ti liền siết chặt lại, Nhạc Thính Phong nhìn cô, ôm chặt lấy cô quay lại.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 235: Không Dám Chạm Tới Ánh Mắt Dịu Dàng Của Anh

Cả người Yến Thanh Ti trở nên căng cứng, giọng nói ấy như bị lật ra từ trong ký ức, không hề báo trước xuất hiện trước mắt cô.

Thời gian như dừng lại trong giây phút này, tiếng đàn, tiếng trò chuyện bên tai nhỏ dần đi, chỉ có người ở trước mặt từ mơ hồ lại trở nên rõ rệt.

Vốn tưởng là người mà cô đã quên đi, nhưng giờ xuất hiện rõ ràng trước mắt thế này, thời gian giao thoa, giây phút nhìn thấy đối phương, cô dường như lại quay về cái nơi chứa toàn sự độc ác trên thế gian này, tối tăm, lạnh lẽo không bao giờ có ánh sáng.

Tay Yến Thanh Ti dần siết chặt lại, cô nắm chặt tới nỗi cánh tay của Nhạc Thính Phong cũng cảm thấy đau, nhưng hai người không tỏ ra có gì khác lạ.

Dạ dày Nhạc Thính Phong không ngừng xộc lên một cảm giác chua xót, anh nhìn Hạ Lan Phương Niên đang ngẩn ra khi thấy Yến Thanh Ti, mắt anh nheo lại cười nói: "Hạ Lan... Sao mà trông như gặp ma thế, partner của tôi trông đáng sợ thế cơ à?"

Hạ Lan Phương Niên như không nghe thấy lời anh, anh ta nhìn chằm chằm vào Yến Thanh Ti, ngẹn ngào gọi: "Monica..."

Hạ Lan Phương Niên không dám tin vào mắt mình, đó là một cảm giác nặng nề phức tạp, còn có một tia ấm áp không dám chạm vào.

Nhạc Thính Phong miết tay Yến Thanh Ti, anh miết mạnh tới nỗi cô có cảm giác tay mình như sắp gãy đến nơi.

Yến Thanh Ti tỉnh táo lại, cô từ từ ngẩng lên, lạnh lùng nhìn Nhạc Thính Phong, tới giờ cô mà còn không biết Nhạc Thính Phong lôi cô tới đây làm gì thì cô đúng là đồ ngu mà.

Mấy ngày trước, cô lợi dụng anh làm bia đỡ khi ở buổi tiệc của nhà họ Lạc, giờ thì nhục mặt rồi, cô không khỏi cười nhạo bản thân một cái.

Nhạc Thính Phong... Anh được lắm.

Nhạc Thính Phong bị ánh mắt sắc bén của Yến Thanh Ti "đâm" cho một nhát, như đâm vào tận sâu trong da thịt, không thể rút ra được.

Yến Thanh Ti lộ ra nụ cười lịch sự nhưng xa cách, cô nói với Hạ Lan Phương Niên: "Anh Hạ Lan đây là gọi tôi sao? Anh biết tôi à?"

"Monica... Là em thật sao, anh biết là em mà, anh sẽ không nhận nhầm người đâu." Hạ Lan Phương Niên kích động nhìn Yến Thanh Ti, bất an lại thấp thỏm, giờ anh đang cảm thấy hoảng loạn, không biết nên làm sao cho phải.

Yến Thanh Ti vẫn nở nụ cười: "Tôi không biết anh đang nói gì cả? Tên tôi không phải là Monica."

Hạ Lan Phương Niên muốn lao tới ôm lấy cô, nhưng lại sợ quá đường đột, anh không ngừng giải thích: "Monica, em không nhận ra anh sao? Anh là..."

Yến Thanh Ti ngắt lời anh: "Dù cho anh có là ai thì tôi cũng không quen anh, tôi nghĩ đây là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau."

"Chào anh, để tôi tự giới thiệu một chút, tôi là Yến Thanh Ti." Yến Thanh Ti đưa tay ra.

Niềm vui sướng cực độ khi Hạ Lan Phương Niên thấy Yến Thanh Ti giây phút này bỗng trở nên nguội lạnh.

Cô nói không quen biết với anh nhưng anh biết rõ, nữ diễn viên tên Yến Thanh Ti đang đứng trước mắt mình đây chính là người con gái tên Monica mà anh quen biết tại nước M.

Hạ Lan Phương Niên từ cơn kích động dần bình tĩnh trở lại, giờ anh mới nhớ tới Nhạc Thính Phong.

Nhìn Nhạc Thính Phong, Hạ Lan Phương Niên bỗng không thể hiểu được cậu ta muốn làm gì, đưa Yến Thanh Ti tới đây... để ra oai sao?

Nhạc Thính Phong đã sớm biết người mà anh luôn kiếm tìm chính là Yến Thanh Ti, nhưng hiện tại cậu ta lại đưa Yến Thanh Ti tới trước mặt anh để ra oai à.

Nhạc Thính Phong, cậu ta... rốt cuộc có phải là bạn của anh không? Anh tin cậu ta như vậy, không dựa vào thế lực của gia đình mà tới nhờ Nhạc Thính

Phong giúp đỡ. Nhưng hiện tại, người phụ nữ anh mong nhớ ngày đêm lại đang khoác tay Nhạc Thính Phong.

Từ niềm vui sướng ban đầu giờ rơi tọt xuống biến thành cơn thất vọng, cộng thêm nỗi căm phẫn, tâm tình lúc này của Hạ Lan Phương Niên như bị bắc trên một cái kiềng bỏng rát.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 236: Đưa Người Phụ Nữ Của Tôi Tới Cho Cậu Gặp Gỡ

Bầu không khí giữa ba người trở nên quỷ dị, mọi người xung quanh cũng đã cảm giác được có gì đó không ổn, đều đang lặng lẽ quan sát về hướng này.

Cho tới cuối cùng Hạ Lan Phương Niên vẫn là một người có lý trí, anh áp chế cơn tức giận và vô vàn câu hỏi lại trong lòng, cổ họng khô khốc khiến anh nói chuyện có chút khó khăn: "Thật xin lỗi, chắc tôi nhận nhầm rồi, xin giới thiệu với cô, tôi là... Hạ Lan Phương Niên."

Anh vươn tay ra muốn bắt tay Yến Thanh Ti nhưng còn chưa chạm được vào cô đã bị Nhạc Thính Phong bất ngờ chặn lại.

Nhạc Thính Phong khoác vai Hạ Lan Phương Niên, kéo anh về phía trước: "Đi thôi, đưa tôi đi gặp Tú Sắc đi, nếu đã đến tham dự lễ trưởng thành của con bé thì cũng phải tặng quà chứ."

Hạ Lan Phương Niên đứng lại, không nhúc nhích, anh lạnh lùng nói: "Quà cáp tặng lúc nào cũng được, mình nghĩ chuyện quan trọng nhất lúc này chính là chúng ta phải nói chuyện với nhau trước đấy."

Nhạc Thính Phong nhìn vào đôi đồng tử lạnh lẽo của Hạ Lan Phương Niên.

Hai ánh mắt giao như như tóe lửa.

"Được thôi." Nhạc Thính Phong nghiêng đầu hôn lên má Yến Thanh Ti: "Bảo bối, em tự tìm chỗ nào ngồi tạm nhé, đừng chạy lung tung."

Nhạc Thính Phong cố ý tỏ ra thân mật với cô khiến Hạ Lan Phương Niên thấy chướng mắt vô cùng, anh siết chặt tay lại.

Yến Thanh Ti từ từ đẩy tay Nhạc Thính Phong ra, cô chẳng thèm nhìn hai tên này nữa, ngoảnh đầu đi thẳng.

Bị lợi dụng, có tức giận không?

Thật ra Yến Thanh Ti cũng không thấy căm phẫn lắm, dù sao số lần cô lợi dụng Nhạc Thính Phong còn nhiều hơn, cô không có tư cách để tức giận về

chuyện này cả.

Chỉ là cô thấy ghét, Nhạc Thính Phong biết tất cả mọi chuyện, nhưng trước mặt cô anh lại vờ như không biết gì cả.

Lừa gạt và lợi dụng là hai chuyện khác nhau.

Nhạc Thính Phong nhìn bóng lưng Yến Thanh Ti, anh cau mày, quay lưng rời đi với Hạ Lan Phương Niên.

Hai người một trước một sau, ra khỏi hội trường, đi tới khúc rẽ nơi cầu thang, nơi này không có ai cả.

Vừa đứng lại, Hạ Lan Phương Niên đã đấm một cái qua, đừng tưởng anh chỉ là một luật sư nho nhã yếu đuối, quyền cước của anh thật ra cũng được học từ một tay đấm bốc có tiếng tại nước M đấy.

Cũng may, Nhạc Thính Phong đã phòng bị từ trước, anh nghiêng người tránh một đòn của Hạ Lan Phương Niên.

Anh dám đưa Yến Thanh Ti tới đấy thì cũng đã biết sẽ phải đối mặt với tình huống gì rồi.

Đánh nhau cũng chỉ là chuyện sớm muộn, không thể tránh khỏi.

Nhạc Thính Phong cởi áo khoác, kéo cà vạt xuống, cởi cúc tay áo: “Tôi muốn đánh cậu lâu rồi, tới đi.”

Hạ Lan Phương Niên lại đấm một quyền, sượt qua tai của Nhạc Thính Phong, nghiến răng nói: “Cậu lừa tôi.”

“Phải, là tôi lừa cậu đấy.” Nhạc Thính Phong nghiễm nhiên trả lời, không hề thấy thẹn.

“Tại sao?”

Nhạc Thính Phong vừa tránh vừa đánh lại: “Chuyện này chẳng phải rõ lắm sao? Sao tôi phải tự tay tạo ra một tình địch cho mình chứ.”

“Chẳng lẽ cậu không nghĩ tới việc, sớm muộn gì tôi cũng sẽ phát hiện ra sao.”

“Phải, sớm muộn gì cậu cũng biết, thế nên tôi muốn tự mình bung ra sự thật, tôi muốn để cậu biết Yến Thanh Ti là người phụ nữ của tôi.”

“Tôi đã biết Yến Thanh Ti từ lâu rồi, cậu cũng đã sớm biết cô ấy là người tôi tìm, nhưng lại vẫn luôn giữ kín, nếu cậu đã giấu cô ấy đi, vậy sao không giấu mãi mãi đi, tại sao vào chính ngày hôm nay lại đưa tới trước mặt tôi.” Cơn phẫn nộ của Hạ Lan Phương Niên sớm đã không còn phân rõ ra được nguồn cơn, rốt cuộc anh đang giận vì người bạn thân nhất giấu mình hay Yến Thanh Ti không thừa nhận có quen biết với anh đây.

Anh tìm cô bao lâu nay, giờ, người anh yêu đã đứng trước mặt nhưng anh lại cảm thấy bản thân mình như một trò cười.

Hai người sức lực tương đương nhau, đánh một hồi vẫn không ai hơn ai, mệt đến nỗi thở hồng hộc.

Sau khi dừng tay, Nhạc Thính Phong dựa vào phía sau, anh hất cằm, khiêu khích nói: “Tôi bấm quẻ, hôm nay đúng ngày hoàng đạo nên đưa người phụ nữ của tôi tới cho cậu gặp đấy.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 237: Tôi Là Người Đàn Ông Đầu Tiên Của Cô Ấy

Nhạc Thính Phong nhìn Hạ Lan Phương Niên đang hừng hực lửa giận, anh vui sướng trong lòng, bồi thêm một câu ngứa đòn: "Dù sao cũng là anh em với nhau, để cậu gặp cũng là chuyện nên làm thôi."

Hạ Lan Phương Niên hận không thể đập chết Nhạc Thính Phong ngay lập tức, "Quân tử không đoạt vật yêu thích của người khác, tôi quen với Monica trước, Nhạc Thính Phong, cậu làm như vậy chẳng phải quá đê tiện sao."

Rõ ràng biết cô là người phụ nữ của anh, nhưng lại đoạt mất, giờ anh thật sự không nghĩ ra từ nào ngoài từ "đê tiện" để hình dung cậu ta được nữa.

Nhạc Thính Phong nhếch mép phải, cười xấu xa: "Tôi không biết Monica là ai hết, tôi chỉ biết Yến Thanh Ti, lại nói, cậu quen trước sao? Chuyện này cũng chưa chắc đâu, Cậu quen Yến Thanh Ti từ ba năm trước, khi đó hai người đang ở M đúng không? Thế cậu có biết trước đây cô ấy từng có người đàn ông khác không? Nhưng tôi biết, người đàn ông ba năm trước của cô ấy chính là tôi, vì cô ấy lên giường với tôi rồi bị bắt gian, nên nhà họ Yến mới tống cô ấy đi, nếu không, cậu nghĩ là cậu có thể gặp được cô ấy chắc?"

Vẻ mặt Nhạc Thính Phong lúc này rõ ràng là đang khoe khoang, khoe anh quen với Yến Thanh Ti trước Hạ Lan Phương Niên, khoe... anh đã sớm lên giường với cô từ ba năm trước.

Ánh mắt đó giống như đang nói: Ông không bảo mày cướp của ông đã là nể mặt mày lắm rồi.

"Nhạc Thính Phong... cậu..."

Nhạc Thính Phong hất cằm: "Nếu nghi tôi nói dối, cậu có thể tự mình đi hỏi cô ấy, hỏi xem tôi có phải là người đàn ông đầu tiên của cô ấy không, cậu nói xem chúng ta ai mới là kẻ... giật người yêu của người khác đây?"

Chỉ cần nghĩ tới việc Hạ Lan Phương Niên quen với Yến Thanh Ti lúc ở nước M thôi trong lòng anh đã khó chịu lắm rồi.

Anh không thoải mái thì cũng sẽ không để Hạ Lan Phương Niên được dễ chịu, hôm nay anh muốn giết cậu ta để cậu ta trở tay cũng không kịp.

"Nhưng cậu không yêu cô ấy..." Có vẻ trước đây Hạ Lan Phương Niên đã từng gào lên câu này rồi, từ trước đến nay anh vẫn luôn là một người đàn ông nội liễm, nhã nhặn, tuy ở tòa án miệng lưỡi của anh có thể sắc như dao, nhưng thường ngày anh là một người rất bình tĩnh, biết kiềm chế, anh rất ít khi thể hiện ra bên ngoài như vậy.

Trong lòng lúc này Hạ Lan Phương Niên tràn đầy khổ sở, người phụ nữ anh vẫn luôn trân quý, tôn thờ anh muốn yêu cô.

Nhưng giữa đường người ấy lại bị một con sói bắt đi mất, nếu con sói này tốt đẹp thì không nói, đằng này Hạ Lan Phương Niên hiểu con sói Nhạc Thính Phong này hơn ai hết, sao hắn lại có thể yêu người khác được chứ?

Anh hiểu Nhạc Thính Phong, cũng như Nhạc Thính Phong hiểu anh vậy.

Hạ Lan Phương Niên biết, Nhạc Thính Phong không yêu Yến Thanh Ti, hoặc cậu ta chỉ đơn thuần là muốn chiếm hữu cô.

Nhạc Thính Phong cười nhạo: "Trên đời này nam nữ ở bên nhau không nhất định cứ phải có tình yêu, tôi chỉ biết tôi muốn cô ấy, tôi không muốn thấy người đàn ông nào khác ở bên cạnh cô ấy, như vậy là đủ rồi."

Từ trước tới giờ, Nhạc Thính Phong chưa từng nghĩ tới việc anh có yêu Yến Thanh Ti hay không, anh để ý tới cô, anh muốn người phụ nữ này, anh có thể tiêu tiền vì cô, có thể dành nhiều tâm tư cho cô, vì cô mà không màng tới thể diện, những điều thôi này cũng đủ trở thành lý do anh muốn có cô rồi.

Lần đầu tiên Hạ Lan Phương Niên cảm thấy, cậu bạn thân từ nhỏ tới lớn của anh không ngờ lại là loại khiến cho tất cả mọi người đều muốn tẩn cho một trận: "Nhạc Thính Phong, từ nhỏ tới lớn cậu đều như vậy, dựa vào cái gì cậu muốn cái gì thì người ta phải cho cậu cái đó, cậu đã từng nghĩ tới việc cô ấy có muốn hay không chưa?"

Nhạc Thính Phong nhớ tới ánh mắt ban nãy của Yến Thanh Ti, anh cười lạnh một tiếng: "Tại sao tôi phải nghĩ tới cảm nhận của cô ấy, mình tôi muốn là đủ rồi."

"Cậu đúng là đồ đê tiện vô liêm sỉ..." Hạ Lan Phương Niên bỗng xông lên, đấm thẳng vào bụng Nhạc Thính Phong.

Nhạc Thính Phong đau tới nỗi ho vài tiếng, anh bẻ cổ tay Hạ Lan Phương Niên lại: "Hạ Lan Phương Niên, nếu cậu muốn để cô ấy mất mặt, muốn cô

ấy ngày mai lại dính scandal lên trang nhất, muốn buổi lễ trưởng thành của em gái cậu nát bét thì cậu cứ tới đi, dù sao tôi cũng không sợ đâu.”

--- O ---

Chương 238: Tôi Sẽ Không Trao Yến Thanh Ti Cho Cậu Như Vậy Đâu

Hạ Lan Phương Niên không thể trắng trợn, không kiêng dè gì như Nhạc Thính Phong được, đây là lễ trưởng thành của em gái anh, cả đời chỉ có một lần, anh không thể phá hỏng nó được.

Hạ Lan Phương Niên đẩy Nhạc Thính Phong ra: "Chuyện này sau này tôi sẽ tìm cậu để tính sổ."

Nhạc Thính Phong từ tốn chỉnh lại quần áo: "Cứ thoải mái, anh em với nhau thì phải tính toán rõ ràng, chuyện phụ nữ càng không thể mập mờ được."

Kể cả Hạ Lan Phương Niên không tìm anh, anh cũng phải tìm cậu, bắt cậu phải giải thích rõ ràng chuyện của hai người khi còn ở M, nếu không, chuyện này đừng hòng kết thúc.

Hạ Lan Phương Niên cắn răng: "Tôi sẽ không để cô ấy cho cậu vậy đâu."

Nói xong anh liền xoay người rời đi.

Nhạc Thính Phong nhặt áo khoác lên, thắt lại cà vạt, nhếch miệng: "Vậy cậu cứ thử xem có thể cướp được không đi đã."

...

Nhạc Thính Phong chỉnh quần áo xong quay trở lại bữa tiệc, nhìn một vòng, không thấy Yến Thanh Ti đâu, nhưng lại thấy mẹ anh, anh đi tới: "Mẹ."

Nhạc phu nhân đang bị mấy quý bà nhà khác vây lại, vừa thấy anh lập tức kéo anh tới bên bà: "Con làm gì thế, sao con lại đưa con tiểu yêu tinh kia tới đây."

"Bạn gái của con, tất nhiên con phải đưa tới rồi, cô ấy đâu."

"Ai mà biết chạy đi đằng nào rồi, không biết lễ độ gì, nó còn chẳng thèm chào hỏi mẹ cơ."

Nhạc Thính Phong vội chuyển chủ đề: "Sao mẹ không đeo bộ trang sức phỉ thúy mới mua?"

“Bà Vương bên tập đoàn Bác Nguyên mượn mất rồi, bà ấy mở miệng hỏi chẳng lẽ mẹ lại không cho mượn.”

Hai người đang nói thì bất chợt.

“Thính Phong, bác gái, lâu rồi không gặp hai người.”

Hai mẹ con ngẩng lên, thấy Yến Như Kha tao nhã, xinh đẹp mặc một chiếc váy xanh nhạt dài đứng trước mặt.

“Như Kha à, cháu cũng...”

Nhạc Thính Phong lạnh lùng ngắt lời: “Mẹ. mẹ đi nói chuyện với bạn đi, lớn tuổi thế này rồi cũng phải cẩn thận, đừng cứ suốt ngày cứ không nhìn rõ người tốt người xấu như vậy.”

Yến Như Kha sắc mặt không đổi, nhiệt tình nói: “Bác gái, con đi với bác nhé, hai chúng ta cũng lâu lắm chưa gặp rồi.”

Nhạc Thính Phong kéo Nhạc phu nhân: “Yến Như Kha, cô không có tai hay vờ nghe không thấy thế, có tai để làm gì hả, hay về tôi bảo người ta cắt đi cho cô nhé.”

Sắc mặt Yến Như Kha trắng bệch: “Thính Phong, em biết anh không muốn gặp em, nếu em biết hôm nay anh cũng tới đây, em nhất định sẽ không để anh nhìn thấy em, nhưng đích thân cô Hạ Lan đưa thư mời, em cũng không thể thất lễ bảo không tới được.”

Nhạc phu nhân nhỏ giọng: “Thính Phong, sao lại nói như thế?”

Bỗng có một người chen vào giữa Nhạc phu nhân và Nhạc Thính Phong, hai tay khoác lấy cánh tay cả hai người: “Yo, sao lại vui vẻ thế này, mọi người đang nói gì thế? Cho em nghe với.”

Yến Như Kha vừa nghe thấy giọng nói ấy, tay liền siết chặt lại, nụ cười trên mặt như thể nứt ra.

Nhạc phu nhân nhìn Yến Thanh Ti, “Cô ở đâu chui ra vậy, làm tôi giật cả mình.”

Yến Thanh Ti nhiệt tình nói: “Bác gái, mới mấy ngày không gặp mà bác đã đẹp lên thế này rồi, cảm ơn bác lần trước cho con mượn quần áo để mặc nhé,

lần sau tới nhà, bác lại làm sườn kho cho con ăn được không? Con thích lắm.”

Nhạc phu nhân bĩu môi: “Ai làm cho cô, đấy là tôi nấu cho con trai tôi ăn.”

“Bác thương con trai bác, con trai bác lại thương con, nên bác cũng thương con mà, chẳng phải như nhau cả sao?” Yến Thanh Ti ngoảnh lại: “Cưng à, anh nói có phải không?”

Nhạc Thính Phong véo véo gương mặt Yến Thanh Ti: “Coi như em nói có lý, vừa chạy đi đâu đấy?”

Yến Thanh Ti buồn bực nhìn anh: “Bị một tên khốn làm tổn thương nên tìm một người đàn ông tốt để trị thương, không được sao?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 239: Muốn Dỗ Tôi, Vậy Hôn Tôi Đi

Nụ cười trên gương mặt Nhạc Thính Phong cứng đờ, mẹ nó, cô đang chửi anh sao.

Anh trơ tráo nói: “Yên tâm đi, tên khốn đó về sẽ xin lỗi em.”

Yến Thanh Ti lườm anh: “Xin lỗi, tôi cũng chẳng ham hố, trừ khi, anh hôn tôi...”

Bà Nhạc nghển tai lên nghe hai người nói chuyện, vừa thấy Yến Thanh Ti nói vậy liền nói: “Này, tiểu yêu tinh kia, đây là lễ trưởng thành con gái nhà người ta, cô đừng có mà vớ vẩn, ở nhà có đùa nghịch thế nào cũng được, ra ngoài đừng có làm loạn.”

Nhạc phu nhân vừa dứt lời, con trai bà đã nâng cằm Yến Thanh Ti lên, cúi xuống hôn cô một cái: “Ngoan, đừng giận nữa.”

Nhạc phu nhân chỉ hai người: “Được lắm, hai đứa chúng mày làm tao tức chết rồi.”

Yến Thanh Ti ôm lấy cánh tay Nhạc phu nhân lắc lắc: “Đâu mà bác gái, bác xem chúng con tình cảm như vậy, đáng ra bác phải vui mới đúng chứ, như vậy thì bác mới nhanh bế cháu được.”

Nhạc phu nhân hừ một tiếng, bà không nhìn cô nhưng cũng không rút tay mình ra.

Cả nhà ba người tỏ ra rất thân thiết, Yến Như Kha đứng đó như một kẻ ngốc cô độc, không ai thèm để tâm tới cô ta, cũng chẳn ai buồn liếc mắt tới cô ta.

Ngọn lửa đố kỵ và căm phẫn trong lòng cô ta lại hừng hực bốc cháy, tất cả những gì Yến Thanh Ti có được bây giờ đáng lẽ đều là của cô ta.

Nhạc Thính Phong là của cô ta, Nhạc phu nhân đáng ra cũng phải đối xử tốt với cô ta, nhưng tất cả những điều này đều bị Yến Thanh Ti cướp mất.

Khi thấy Yến Thanh Ti và Nhạc phu nhân như vậy, Yến Như Kha mới phát hiện, trước đây Nhạc phu nhân có đối tốt với cô ta nhưng cũng vẫn xa cách, nhưng giờ bà ấy có vẻ chán ghét Yến Thanh Ti chứ thực chất trong ánh mắt

bà cũng không hề có chút nào xem thường cô ta cả.

Yến Như Kha nhận thức được một mối nguy hiểm trước nay chưa từng có, khiến cô ta cảm thấy như sắp mất đi tất cả.

Yến Như Kha thề, cô ta nhất định sẽ xoay chuyển lại tình thế.

Yến Như Kha kiềm chế xúc cảm muốn xé xác Yến Thanh Ti lại, miễn cưỡng mỉm cười: “Thanh Ti, con vẫn giận mọi người trong nhà à, về lâu như thế rồi cũng không chịu về nhà, mọi người trong nhà đều nhớ con lắm đấy.”

Lúc này Yến Thanh Ti mới ngoảnh lại, cô cười như không cười, đánh giá Yến Như Kha: “Ôi, cô cũng ở đây ạ, con xin lỗi, mắt con vụng quá không thấy cô, thật ra cũng không thể trách con được, so với ba năm trước giờ trông cô khác quá, nếp nhăn nhiều thế kia, nhìn còn không trẻ bằng bác gái, cô với con đứng với nhau, người nào không biết còn tưởng cô cháu mình là mẹ con ấy chứ.”

Nhạc Thính Phong cười xấu xa chen vào: “Mẹ, khen mẹ trẻ kìa.”

Nhạc phu nhân có ngốc cũng biết cô cháu nhà họ Yến đang bóc mẽ nhau, bà muốn cười cũng phải cố nhịn, trừng mắt với Nhạc Thính Phong: “Mẹ trẻ là điều tất nhiên, cần con phải nói chắc?”

Sắc mặt Yến Như Kha lại càng trắng hơn, Nhạc phu nhân nói vậy rõ ràng là đang đứng về phía Yến Thanh Ti.

Yến Như Kha bình tĩnh lại, cười dịu dàng nói: “Chuyện năm ấy, con cũng đừng trách anh cả, anh ấy... cũng chỉ là muốn nghĩ cho cô thôi, nhưng có thù hận thế nào thì cũng ba năm rồi, con nên bỏ qua đi, chúng ta dù sao cũng là người một nhà, con nói có phải không? Nghe lời cô, mai về nhà đi.”

Yến Như Kha tỏ ra như một trưởng bối thực thụ, hiền lành săn sóc, dịu dàng phòng khoáng, như thể cô ta có thể bao dung tất cả những lỗi lầm của Yến Thanh Ti vậy.

Yến Thanh Ti cười tít mắt nói: “Chuyện năm ấy? Ý cô nói là chuyện con quyến rũ người đàn ông của cô, bị cô bắt gian tại giường ấy ạ?”

Dưới ánh mắt kinh hãi của Nhạc phu nhân, Yến Thanh Ti nhún vai, thoải mái nói: “Nếu là chuyện này, vậy đích xác là con sai rồi, có điều, con cũng không định thay đổi đâu, thế nên con đâm lao rồi phải theo lao thôi, người

đàn ông của cô, ngày nào con cũng dùng đây này, dùng cũng thích lắm.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 240: Anh Ta Chưa Bao Giờ Là Người Đàn Ông Của Cô

Yến Thanh Ti nhìn thẳng vào mắt Yến Như Kha, biết cô ta đang đè né cơn giận dữ không để cho nó bộc phát, cố ý nói: "Nhưng mà... tính ra thì bây giờ anh ta cũng không phải là người đàn ông của cô, hay nói cách khác, từ trước tới giờ, chưa bao giờ thuộc về cô, cô nói xem có đúng không cô thân yêu."

Mặt Yến Như Kha trắng bệch, cơ thể run lên nhè nhẹ, hốc mắc phiếm hồng, cố tỏ ra hình tượng nhẫn nhịn nhưng lại tràn đầy kiên cường, đúng là khiến cho người khác đau lòng.

"Thanh Ti, chúng ta cần thiết phải đi đến mức này sao?"

"Bằng không đâu?"

Yến Như Kha cắn môi: "Chúng ta không thể quay lại như trước đây sao, như hồi nhỏ ấy? Cô tình nguyện nhường Nhạc Thính Phong cho cháu, chỉ cần cháu buông tay không cần cứ mãi u mê như thế, có được không?"

Yến Thanh Ti khẽ nhướng môi, cười một cách gian ác: "Đương nhiên là... không được rồi, con người của tôi, xấu xa đê tiện đến như vậy sao có thể dễ dàng buông tha. Ba năm trước tôi đã nói rồi, chỉ cần tôi còn sống, mấy người các người đừng có mong được an ổn."

"Nhìn cô sống tốt như vậy, trong lòng cháu không cách nào vui vẻ được, cháu đã không vui thì đương nhiên sẽ không để cô được vui vẻ rồi."

Yến Như Kha bóp chặt chiếc túi xách trong tay, cô ta không ngừng nghĩ cách bôi xấu Yến Thanh Ti trước mặt Nhạc phu nhân, nhưng con nhỏ này ngày càng khó chơi, ngày càng khó có thể động vào.

Cô ta tỏ vẻ đau đớn nói: "Thanh Ti, sao cháu lại trở thành như vậy? Nếu mẹ cháu mà biết cháu trở nên như thế này, bà ấy nhất định sẽ rất đau lòng..."

"Cô thân yêu, lại đây ôm cái nào, lâu lắm rồi chúng ta không gặp nhau."

Yến Thanh Ti đột nhiên ôm lấy Yến Như Kha, dùng chiếc gót nhọn của đôi giầy bên phải nghiến mạnh lên chân Yến Như Kha.

Yến Như Kha đau đến mức phát run nhưng vẫn cố cắn môi, kìm nén không hét ầm lên, Yến gia đã không còn gì, cô ta không thể phá hỏng buổi lễ trưởng thành của thiên kim nhà Hạ Lan được.

Gót giầy của Yến Thanh Ti nhọn đến mức có thể đâm chết người khác mà cô lại dùng hết sức nghiến lên Yến Như Kha, như thể đâm sau vào lòng bàn chân cô ta.

Yến Thanh Ti đưa tay ra phía sau Yến Như Kha, túm lấy tóc cô ta giật mạnh khiến cô ta đau chảy cả nước mắt.

Rồi, Yến Thanh Ti kề mặt sát tai Yến Như Kha, lạnh lùng nói: "Đừng có nhắc đến mẹ tôi, cô không xứng... Yến Như Kha, cô bớt giở trò tính kế tôi đi, ba năm trước, tôi có thể ngủ với đàn ông của cô, ba năm sau, có thể biến cô thành hai bàn tay trắng."

Yến Thanh Ti buông Yến Như Kha ra, lùi về phía sau một bước, trong tay vẫn còn nắm một ít tóc. Cô giơ tay thổi nó bay tới chân của Yến Như Kha, nhếch môi nói: "Cô à, thật xin lỗi, cháu kích động quá không cẩn thận làm cô rụng mấy sợi tóc, cô khoan dung độ lượng như thế chắc sẽ không tức giận với cháu đâu nhỉ?"

Yến Như Kha đang đau đến mức run cả người căn bản không thốt ra được lời nào, cả khuôn mặt trở nên dữ tợn một cách khác thường.

Nhạc phu nhân đứng xem ở bên cạnh cũng bị dọa cho ngây người, Nhạc Thính Phong thì âm trầm quan sát Yến Thanh Ti.

Người phụ nữ này, dường như vĩnh viễn không bao giờ học được cách nhờ cậy người khác, một thân một mình chiến đấu cho thương tích đầy mình cũng quyết không chịu cầu xin người khác giúp đỡ.

Trong lòng Nhạc Thính Phong bỗng nghẹn lại, có chút đau...

"Cô không nói gì, thế tức là không trách tội cháu rồi... bữa tiệc tối nay cô chơi vui nhé."

Vừa quay đầu, Yến Thanh Ti liền đổi sắc mặt luôn, lôi kéo Nhạc phu nhân và Nhạc Thính Phong, làm nũng nói: "Anh yêu, bác gái, chúng ta sang bên kia ngồi đi, đứng mãi như thế mỏi chân lắm."

Nói rồi, vừa kéo hai người rời đi vừa quay đầu liếc Yến Như Kha, cười lạnh,

tất cả chỉ vừa mới bắt đầu thôi cô thân yêu à.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 241: Hai Đứa Chúng Mày Chẳng Có Đứa Nào Là Tốt Đẹp Cả

Nhìn bóng lưng của ba người, gương mặt kìm nén nãy giờ của Yến Như Kha bỗng chốc sụp đổ, cả cơ thể lung lay như sắp đổ nhưng vẫn nghiến răng ken két: “Yến Thanh Ti... mày cứ chờ đấy, để rồi xem mày đắc ý được bao lâu.”

Chân trái của cô bị Yến Thanh Ti nghiến cho tróc da, chảy máu, không biết có thương đến gân cốt, cứ cử động là đau muốn chết, tóc cũng bị con nhỏ đó túm loạn hết lên, trông y như một bà điên.

Yến Như Kha chống đỡ những ánh mắt chế nhạo của mọi người xung quanh, nhấp chân tập tễnh đi về phòng vệ sinh, cô cần chỉnh sửa lại bản thân.

...

Sau khi ngồi xuống, Nhạc phu nhân nhìn nhìn Yến Thanh Ti, muốn nói gì đó rồi lại thôi.

Yến Thanh Ti đại khái là biết tâm trạng của Nhạc phu nhân bây giờ, không chừng là đã dọa tới vị phu nhân ngây thơ ngọt ngào này rồi, mở miệng hỏi: “Bác đang sợ cháu sao.?”

“Cái này bác yên tâm đi, bác đáng yêu lại tốt tính như thế, sao cháu nỡ ra tay với bác được?”

Nhạc phu nhân “hừ” một tiếng xoay người đi không để ý tới cô.

Một lát nhau, lại không kìm được, xoay người lại, lưỡng lự một hồi mới hỏi: “Tôi... tôi thấy... Như Kha, nó có nói cái gì đâu, sao cô lại...”

Yến Thanh Ti cắt ngang lời của Nhạc phu nhân: “Bác, cùng là phụ nữ với nhau, nếu có người ngủ với người đàn ông bác yêu, bác sẽ làm thế nào?”

Nhạc phu nhân nghĩ một hồi mới nói: “Tôi... có lẽ... sẽ làm thịt cô ta.”

Yến Thanh Ti cười cười, giơ tay ôm lấy bả vai Nhạc phu nhân: "Đúng vậy đấy, trong lòng thì muốn giết chết cô ta nhưng mặt ngoài thì dịu dàng thân thiết coi như không có gì, bác nói xem... như thế có đáng sợ không?

Nhạc phu nhân ngẫm nghĩ, hình như... cũng có chút đúng!

Yến Thanh Ti nhìn bộ dạng rối rắm của Nhạc phu nhân, cười khổ một tiếng: “Bác à, bác hạnh phúc thật đấy.”

“Cái gì?”

Yến Thanh Ti mỉm cười: “Có thể mãi hồn nhiên ngây thơ như vậy, không phải là rất hạnh phúc thì là gì.”

Cô cũng muốn được sống một cuộc sống hồn nhiên ngây thơ lãng mạn, không cần phải quan tâm tới bất cứ thứ gì, nhưng có người sẽ bảo vệ sự ngây ngô đó của cô sao?

Nhạc phu nhân trừng mắt nhìn Yến Thanh Ti và Nhạc Thính Phong: “Trước kia còn nghĩ chờ con trai tôi chán ngấy cô, cô sớm muộn gì cũng khóc lóc van xin nó, hôm nay mới biết hai đứa chúng mày chẳng có ai là tốt đẹp cả, đúng là lo lắng vớ va vớ vẩn, chẳng biết ai mới là đứa khóc trước?”

Nhạc Thính Phong thở dài một hơi: Mẹ, đừng có nói chúng con như vậy được không?

Yến Thanh Ti cười ha hả: “Bác nói đúng quá rồi, nói không chừng người khóc lại là cậu con trai yêu quý của bác.”

Nhạc phu nhân đẩy tay của Yến Thanh Ti ra: “Cô đừng có bám lấy tôi, tôi trông thấy cô là đau đầu.”

“Anh Thính Phong, bác Nhạc sao hai người lại ngồi đây, con tìm hai người mãi.”

Thanh âm của một cô gái trẻ đột nhiên vang lên, giống như một giọng oanh vàng, hoạt bát sinh động. Khiến Yến Thanh Ti không nhịn được mà nhìn lên.

Cô ấy cười một cách rất ngây thơ hồn nhiên, khoác tay với Hạ Lan Phương Niên, hai người có ba bốn phần giống nhau, phía sau họ còn có một đôi vợ chồng trung niên.

Yến Thanh Ti lập tức đoán ra, đây là cả gia đình nhà Hạ Lan, cô gái trẻ này chắc chắn là chủ nhân bữa tiệc ngày hôm nay.

Nhạc phu nhân tươi cười đứng dậy, kéo lấy cánh tay của cô gái: “Tú Sắc,

hôm nay cháu đẹp thật đấy, mới nháy mắt đã thành thiếu nữ rồi.”

Yến Thanh Ti vừa nhìn bọn họ hàn huyên vừa đánh giá cô gái kia, thiếu nữ 18 tuổi, trẻ trung duyên dáng, ánh mắt trong sáng, tràn đầy hạnh phúc, vui vẻ, ngây ngô... đâu có giống ánh mắt của cô, ánh mắt đã trải qua bao tang thương của đời người.

Không đúng, không phải ai khi 18 tuổi cũng được vô tư lự như vậy, ánh mắt năm 8 tuổi của cô đã phức tạp hơn ánh mắt hiện tại của Hạ Lan Tú Sắc nhiều.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 242: Không Ngủ Được Con Trai Bác Thì Tôi Lỗ À

Cô cũng cảm nhận được ánh mắt phức tạp từ Hạ Lan Phương Niên đang nhìn cô, Yến Thanh Ti làm như không biết, thản nhiên ngồi đó.

Nhạc Thính Phong lạnh lùng liếc Hạ Lan Phương Niên một cái rồi giơ tay ôm lấy eo của Yến Thanh Ti, tư thế chiếm hữu như đang tuyên bố với cô ấy là tôi.

Hạ Lan Tú Sắc tò mò nhìn Yến Thanh Ti: “Anh Thính Phong, đây là... ồ, em nhớ ra rồi, chị ấy hình như là diễn viên, woa, đẹp thật đó, đẹp hơn trong TV nhiều, chị, tí chị ký tên cho em được không?”

Hạ Lan phu nhân nhìn vẻ mặt kích động của con gái, vỗ vỗ nhẹ cô: “Đừng quậy, con gái con đứa, giữ ý một chút.”

Lúc này Hạ Lan Tú Sắc mới nhìn tư thế của Nhạc Thính Phong và Yến Thanh Ti, ngượng ngùng cúi đầu lè lưỡi: “Con... hình như... làm sai rồi.”

“Mấy ngày trước, con đang đi dạo phố thì gặp chị Như Kha, chị ấy nói hôm nay sẽ đến cùng với anh Thính Phong nên... nên con mới đưa thiệp mời cho chị ấy... không nghĩ lại... thật xin lỗi...”

Hạ Lan phu nhân đau lòng ôm lấy con gái nói: “Con yêu, cái này sao trách con được, con hồn nhiên ngây thơ như thế sao mà đấu được với những đứa con gái mưu mô hiểm ác.”

“Nhưng... như thế vẫn rất có lỗi...”

Nhạc phu phân hiền lành cười: “Chuyện này không trách cháu được...”

Hạ Lan phu nhân: “Khiến Nhạc phu nhân chê cười rồi, Tú Sắc nhà chúng tôi quá hiền lành lại dễ tin người, ai nói cái gì nó cũng tin.”

Nhạc phu nhân nghe thế nhìn Tú Sắc lại càng vừa lòng. “Hiền lành tốt mà, tôi thích những người hiền lành.”

Yến Thanh Ti nghiêng đầu, nhưng cô lại chẳng hiền lành gì, nên. Nhạc phu nhân không thích cô là đúng rồi.

Mấy người hàn huyên một hồi rồi nhà Hạ Lan xin phép đi trước.

Lúc đi, Hạ Lan Tú Sắc còn quay đầu nói với Yến Thanh Ti: “Chị, tí em quay lại, chị nhớ ký tên cho em nhé...”

Yến Thanh Ti cười cười, cô bé này đúng là rất đáng yêu.

Nhạc phu nhân lại quay ra dạy dỗ Yến Thanh Ti: “Con gái là như thế, có biết không?”

Yến Thanh Ti đẩy tay Nhạc Thính Phong ra: “Biết, nhưng biết thì làm được gì, cháu mà như cô ấy, chắc chắn không ngủ được với con trai bác đâu, như thế lỗ vốn chết.”

Nếu giống như Hạ Lan Tú Sắc chỉ sợ cô đã đã chết mục xương rồi. Chuyện này làm cho những ký ức đau thương của cô bỗng dâng lên chiếm hết tâm trí cô, giờ cảm xúc của cô đang không được ổn.

“Cháu đi rửa tay, bác muốn đi cùng không?”

Nhạc phu nhân quay đầu: “Không.”

“Thế cháu đi một lát.”

“Thanh Ti...”

Yến Thanh Ti nghe thấy Nhạc Thính Phong gọi cô, dừng lại một chút nhưng không hề quay đầu lại: “Giờ tôi không muốn nói chuyện với anh.”

Yến Thanh Ti đi thẳng tới WC, tâm tình cô đang không tốt cần tìm người để phát tiết.

Yến Như Kha bị cô chỉnh thành cái dạng đó, chắc giờ đang ở WC chỉnh trang lại dung nhan.

Yến Thanh Ti cười lạnh: "Cô thân yêu, đừng đi vội, cháu đến với cô đây.

Tới WC, quả nhiên Yến Như Kha vẫn ở đó, cô không đi vào mà tựa vào cửa cửa WC chờ cô ta đi ra.

Chờ một lúc, Yến Như Kha búi lại tóc, rửa sạch vết thương trên chân mới từ trong đi ra.

Yến Thanh Ti đột nhiên vươn một chân khiến cô ta vấp phải, kêu lên một tiếng rồi ngã lăn ra đất.

Yến Như Kha còn chưa hiểu chuyện gì phía trên đầu đã vang lên giọng nói của Yến Thanh Ti: “Cô à, xin lỗi, sao cô lại không có mắt vậy, giẫm cháu đau cả chân!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 243: Nhìn Trúng Cô, Nên Làm Thịt Cô Thôi

Yến Như Kha quỳ khụy xuống mặt đá cẩm thạch bóng loáng, xương cốt như sắp vỡ nát ra, đau đến phát run.

Nghe thấy giọng nói của Yến Thanh Ti, cả người Yến Như Kha lại run lên, con khốn Yến Thanh Ti này cứ như một bóng ma ám chặt lấy cô, làm thế nào cũng không thể chốn thoát khỏi sự truy đuổi của nó.

Có dồn nó vào chỗ chết bao nhiêu lần, nó cũng có thể tìm được đường sống, còn sống thoải mái hơn bọn họ.

Yến Như Kha biết kết cục của Yến Minh Châu, không những không thể tiến vào Lạc gia lại để tiếng xấu đồn xa, ai ai cũng biết Yến Minh Châu từ năm cấp hai đã đi khách sạn với bạn trai, đại học thì bắt đầu phá thai, còn chung chạ tới tận 19 người, không khác gì một chiếc xe bus công cộng.

Giờ cô ta không dám bước chân ra khỏi nhà, cả ngày chỉ biết rụt cổ chốn trong phòng, không ngồi lẩm ba lẩm bẩm thì gào thét đập phá đồ đạc không khác gì một bà điên. Diệp Linh Chi hiện giờ vẫn bị tạm giam không ở bên khuyên nhủ cô ta được, còn Yến Tùng Nam thì chẳng thèm ngó ngàng tới.

Yến Như Kha cắn răng, Yến Minh Châu chính là tấm gương của cô, cô không thể để mình biến thành như vậy được, phải nhanh chóng tìm cách thoát khỏi Yến Thanh Ti, khiến nó không cách nào trở thành nỗi uy hiếp của cô.

Yến Như Kha cười lạnh, định đứng lên thì Yến Thanh Ti đột nhiên giẫm lên lưng cô ta, đè cô ta nằm bò xuống mặt đất, Yến Như Kha rên lên một tiếng đau đớn. Cô ta cắn chặt răng, giơ tay ra tóm lấy mắt cá chân Yến Thanh Ti định kéo cô ngã sấp xuống.

Đáng tiếc, Yến Thanh Ti đứng khá vững, không những không ngã mà còn giẫm lên cổ tay của cô ta, suýt chút nữa thì giẫm gãy.

Yến Như Kha run rẩy một cách đau đớn, cố gắng giãy giụa, nói: "Yến Thanh Ti, mày đứng có tưởng tao không biết mày với Thang Ngọc Dao cấu kết làm chuyện xấu, Yến Thanh Ti... mày nghĩ mày giỏi lắm sao? Mày nghĩ tay chân mày sạch sẽ đến nỗi không lưu lại bằng chứng gì sao?"

Yến Thanh Ti cười ha hả: “Chứng cứ? Ha ha... buồn cười quá cơ, cháu đã làm gì nhỉ? Cô à cô đừng có dọa cháu, cháu sợ lắm đó! Cô tìm được bằng chứng cứ báo cho cảnh sát nhé, dù sao thì cháu... cũng không có thẹn với lương tâm.”

Yến Thanh Ti cô đương nhiên không thẹn với lương tâm, tất cả những gì cô làm đều không thể so với những gì họ đã làm với mẹ cô.

Yến Như Kha bắt đầu chửi ầm lên: “Con khốn, mày cứ chờ đấy, tao sẽ không để mày đắc ý mãi được đâu, mày đừng có nghĩ mọi chuyện sẽ thuận buồn xuôi gió.”

Yến Thanh Ti đè chân lên chân Yến Như Kha, ngồi xổm xuống nhìn gương mặt dữ tợn của Yến Như Kha: “Chậc, chậc, chậc... cô thân yêu à, cháu đã khiến Yến Minh Châu không bước chân được vào Lạc gia, đương nhiên cũng có biện pháp khiến cô không thể tiến vào Nhạc gia, không, không, không, phải nói là tất cả gia đình giàu có ở cái đất Lạc Thành này, cô yêu quý... tất cả những chuyện hồi nhỏ của cô... cháu đều nhớ rất kỹ đó!”

Trong nháy mắt gương mặt Yến Như Kha trắng bệch, trong mắt lóe lên sự sợ hãi tột độ, nhưng cũng nhanh chóng tìm lại bình tĩnh: “Ha ha... mày lại định nói tao như Yến Minh Châu đi, có tới tận mười mấy người bạn trai, lăng loàn lẳng lơ, phá thai như cơm bữa sao? Hừ, tao nghĩ mày nên đổi sang chiêu số khác đi.”

Yến Thanh Ti cười rộ lên lấy một con dao cạo lông mày sắc bén từ trong túi ra.

“Cô à, da đã nhăn nheo như vậy rồi mà còn suốt ngày học đòi trang điểm như nữ thần, cô nói xem có mệt mỏi hay không? Lại nói, đến cái tuổi này rồi, nữ thần cũng biết thành cơm thừa canh cặn mà thôi, cô nói xem cô như vậy thì có tư cách gì mà tranh giành với tôi? Đọ nếp nhăn ai nhiều hơn sao?”

Yến Như Kha nhìn thấy con dao sắc nhọn thì hoảng sợ: “Mày... mày... muốn làm gì?”

Yến Thanh Ti thổi thổi vào lưỡi sao: “Giết cô, nhìn cô không thuận mắt thì giữ lại làm gì, giữ lại để khiến mình mắc ói à.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 244: Cô Không Mặc Gì Mới Hợp Với Khí Chất Của Cô

"Mày dám... nơi này chỗ nào cũng có người, mày có giết tao thì cũng chốn được..."

Yến Thanh Ti nhún nhún vai: "Cứ thử thì biết thôi, cô biết tính cháu mà, một khi điên lên thì cái gì cũng chẳng sợ."

Yến Như Kha hốt hoảng, cô ta biết Yến Thanh Ti không những là một kẻ điên mà còn là một con quỷ đội lốt người, khi điên lên rồi thì chẳng còn biết lý trí là gì.

Khi Yến Như Kha nghĩ cô ta sắp chết, thì nghe thấy âm thanh vật gì đó bị cắt xé, trước ngực bỗng dưng lạnh toát, vội vàng cúi đầu nhìn xuống đã thấy chiếc váy của mình bị cắt thành một đoạn dài. Cô ta giơ tay tóm lấy tay của Yến Thanh Ti nhưng lại nhanh chóng bị Yến Thanh Ti giẫm lên: "Yến Thanh Ti, mày muốn làm gì?"

Yến Thanh Ti vừa cắt vừa nói: "Cô lớn tuổi như vậy cần gì phải mặc quần áo nữa, như thế này mới hợp với khí chất của cô."

Một lát sau, chiếc váy trên người Yến Như Kha bị cắt thành những mảnh vụn, xong bị Yến Thanh Ti mang đi.

"Cô à hôm nay phải cảm ơn cô đã tới đây, nếu không cháu thật không biết tìm ai để trút giận hết, hy vọng cô có thể mạnh mẽ hơn Yến Minh Châu, sống lâu một chút... nếu không... cháu biết tìm ai chơi cùng đây."

Yến Thanh Ti huýt sáo, tâm trạng cũng nhẹ nhàng thoải mái hơn vừa nãy, đem đống vải rách rưới này vứt vào thùng rác, xoay người rời đi.

Kết quả là mới đi được hai bước thì thấy Hạ Lan Phương Niên đang đứng trước cửa phòng WC nam, tâm tình vừa mới tốt lên lại biến sạch bách, coi như không thấy gì mà rời đi.

"Monica..."

Yến Thanh Ti nghe tiếng gọi đó vang lên từ sau lưng, bước chân lại càng nhanh.

Trên đời này vốn dĩ không có ai là Monica!

...

Vừa mới quay lại hội trường liền bị Nhạc phu nhân tóm lấy: “Cô chết trong WC đấy à, sao lại lâu như vậy.”

Yến Thanh Ti tủm tỉm khoác lấy tay Nhạc phu nhân: “Bác lo cho cháu đấy à?”

Nhạc phu nhân trợn mắt nhìn cô: “Hừ... ai thèm lo cho cô, hôm nay con tôi dẫn cô đến đây, cô mà gây ra chuyện gì thì người mất hết mặt mũi là Nhạc gia chúng tôi đấy, có biết không?”

Yến Thanh Ti mím môi, hai mắt chớp chớp nhìn Nhạc phu nhân.

Nhạc phu nhân theo bản năng lùi về phía sau một bước: “Tôi không phải đàn ông, cô nhìn tôi như vậy làm gì... vô dụng thôi... cô... không lẽ lại...”

Yến Thanh Ti gật gật đầu, tỏ vẻ vô tội nói: “Bác, cháu. hình như lại gây ra chuyện lớn rồi, làm sao giờ?”

Nhạc phu nhân tức đến mức đỏ hết cả mặt: “Cô, cô, tôi đã sớm nói cái đứa yêu tinh như cô chỉ biết gây chuyện thôi mà...”

Còn chưa nói hết đã lôi cô đi tìm Nhạc Thính Phong, thấy anh ta đang nói chuyện với một số đối tác làm ăn bèn kéo sang một bên, nhỏ giọng nói: “Nhanh, nhanh, nhanh, nhân lúc chưa ai phát hiện, chạy mau.”

“Mẹ, có chuyện gì gấp gáp vậy?”

Nhạc phu nhân trừng mắt nhìn Yến Thanh Ti: “Chuyện gì à, còn không phải chuyện tốt mà do con tiểu yêu tinh này gây ra, mau mau rời khỏi chỗ này... nếu để người ta phát hiện ra là không đi được đâu.”

Trong lòng Yến Thanh Ti hiện giờ đột nhiên có một cảm giác không biết nên diễn đạt thế nào, nghèn ngẹn, âm ấm và chua xót.

Nhạc phu nhân vốn có thể mặc kệ cô mà lôi kéo Nhạc Thính Phong chạy như thế có xảy ra chuyện gì cũng chẳng ảnh hưởng tới Nhạc gia bọn họ. Nhưng bà, ngay cả hỏi cũng chẳng hỏi mà đã lôi kéo cô chạy.

“Mẹ, đừng có gấp, trước hỏi xem Yến Thanh Ti gây ra cái gì đã, mà Nhạc gia chúng ta mà phải sợ người khác gây khó dễ à?”

“Nói đi, chuyện tốt cô vừa làm là cái gì?” Nhạc phu nhân giờ mới nhớ ra là quên chưa hỏi Yến Thanh Ti gây ra chuyện gì.

“Tôi...”

Yến Thanh Ti gãi gãi mũi: “Tôi chỉ... lột quần áo của Yến Như Kha ra thôi mà.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 245: Con Tiểu Yêu Tinh Này Đúng Là Biết Cách Câu Dẫn Người Khác

Hai chân của Nhạc phu nhân bỗng mềm nhũn, vịn lấy cánh tay Nhạc Thính Phong: “Con trai, vẫn là mau mang con yêu tinh rời đi thôi, nếu không lại xảy ra chuyện nữa đấy.”

Nhạc Thính Phong cố nín cười, đỡ lấy Nhạc phu nhân: “Mẹ, chuyện này thì có là gì, con còn tưởng cô ta giết người cơ đấy.”

Nhạc phu nhân trợn trắng: “Con còn mong cô ta giết người, mau, mau đừng có ở đây là lèo nhèo, dù thế nào đây cũng là lễ trưởng thành của thiên kim nhà họ Hạ Lan, nếu làm lớn chuyện sẽ ảnh hưởng tới danh dự của hai nhà chúng ta, con và Phương Niên dù gì cũng là bạn bè thân thiết, sao lại không hiểu chuyện như vậy.”

Nói xong lại quay ra chỉ vào Yến Thanh Ti nói: “Tôi nói cho biết... về sau, cô lại dám...”

Yến Thanh Ti bắt lấy tay của Nhạc phu nhân, cười với bà: “Cháu về sau sẽ không gây chuyện khi có mặt bác nữa.”

“Tôi không có mặt, lại càng không được.”

Nhạc Thính Phong khẽ cong môi cười, kỳ thực mẹ anh... cũng đâu có ghét Yến Thanh Ti lắm đâu, đúng là khẩu xà, tâm phật.

Nhạc Thính Phong giơ tay ôm lấy Yến Thanh Ti: “Đi thôi, về nhà nào.”

“Mẹ, không chào bác Hạ Lan mà cứ thế đi sao?”

“Chào cái gì gì mà chào, giờ đi tìm bọn họ lỡ lại làm ầm lên thì sao, lúc đấy chỉ có nước khóc... đợi lát nữa về nhà gọi điện nói mẹ cảm thấy không khỏe nên hai đứa đưa mẹ về...”

“Mẹ đúng là anh minh, chỉ số IQ đột nhiên cao ghê.”

“Cút sang một bên, về sau đừng có mà...”

Yến Thanh Ti không nhịn được mà cong môi lên, cô không sợ phiền toái

cũng không sợ bất cứ cái gì gọi trả thù, nhưng cái cảm giác được người khác che chở đúng là ấm áp, cái cảm giác lâu lắm rồi cô mới có được.

Được rồi, nể mặt Nhạc phu nhân, cô có thể rộng lượng mà tha thứ chuyện Nhạc Thính Phong hôm nay dám lừa gạt cô.

Đi ra khỏi khách sạn, Nhạc Thính Phong vừa mới khởi động xe, còn chưa kịp quay đầu lại, Yến Thanh Ti đã nhìn một bóng người trong gương chiếu hậu, đang đi về phía này.

Gương mặt Yến Thanh Ti lạnh dần, nói với Nhạc Thính Phong: "Dừng xe..."

Nhạc Thính Phong cũng nhìn thấy, gương mặt so với Yến Thanh Ti càng khó xem, anh không định dừng lại, nhưng Yến Thanh Ti đã kéo lấy tay anh.

Yến Thanh Ti mở cửa xe bước xuống, quay lưng lại Nhạc Thính Phong nói: "Anh không cần ra."

Yến Thanh Ti đóng xe lại, đi về phía người kia.

Nhạc Thính Phong âm trầm nhìn theo bóng lưng cô.

Nhạc phu nhân ngồi phía sau bỗng nhỏm dậy: "Con trai, chuyện này là sao?"

Nhạc Thính Phong lạnh lẽo trả lời lại: "Không có chuyện gì..."

Nhạc phu nhân nhìn ra phía ngoài lại nhìn Nhạc Thính Phong: "Ồ, lại có người tới tranh, con tiểu yêu tinh này đúng là biết cách câu dẫn người khác."

"Mẹ, lúc cần động não thì không thấy mẹ dùng, lúc không cần thì lại nhanh trí đến như vậy làm gì?"

Nhạc phu nhân đập "Bộp" một phát vào đầu Nhạc Thính Phong: "Nói cứ như con thông minh lắm ấy, cô ta không cho con đi xuống thì không đi thật à, ngoan ngoãn nghe lời thế sao?"

Nhạc Thính Phong nhìn đồng hồ: "Con cho cô ấy mười phút."

Anh nghĩ Yến Thanh Ti muốn giải quyết rõ ràng với Hạ Lan Phương Niên, nên cũng rộng lượng một chút.

"Ôi giời, tức đến mức bốc cả khói thế kia còn giả vờ rộng lượng..."

“Mẹ...”

...

“Monica...”

Trong đêm tối âm thanh của Hạ Lan Phương Niên có chút mơ hồ.

Yến Thanh Ti lạnh lùng nhìn anh ta: “Tôi không phải là Monica, tôi là Yến Thanh Ti.”

Đối lập sự ấm áp như gió xuân của Hạ Lan Phương Niên, cả người Yến Thanh Ti lạnh băng như đêm đông.

Hạ Lan Phương Niên gật đầu: “Được, anh không gọi em là Monica, Thanh Ti... anh đã tìm em lâu lắm rồi, vì sao em không chịu thừa nhận hai chúng ta có quen biết?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 246: Còn Không Đi Là Bị Người Ta Cướp Mất Đấy

Hạ Lan Phương Niên từng nghĩ chỉ cần anh tìm được Monica, anh nhất định sẽ ôm cô vào lòng, che mưa chắn bão cho cô, sẽ không giờ lại sống trong hoang mang hoảng loạn, không cần trốn chui trốn lủi khắp nơi trốn tránh sự truy sát của người khác.

Nhưng anh chưa từng nghĩ đến khi hai người gặp lai, cô đã không còn là người trong ký ức anh.

Yến Thanh Ti châm chọc cười: "Thừa nhận cái gì? Thừa nhận chúng ta quen nhau, sau đó nói cho tất cả mọi người chúng ta quen nhau trong khu đèn đỏ của nước M? Sau đó làm cho mọi người đều biết tôi là gái làng chơi ở đó sao?"

Hạ Lan Phương Niên tức giận nói: "Lúc ấy tình huống hết sức phức tạp, chúng ta lúc đó cũng chỉ vì tránh nạn mới làm như thế, cũng không phải là chuyện dơ bẩn gì, sao em lại nói mình thành như vậy."

Yến Thanh Ti cười lớn, những giọt nước mắt trong khóe mắt như sắp trào ra tới nơi: "Hạ Lan Phương Niên, sao anh lại khờ dại đến như thế nhỉ? Đi ra từ cái loại địa phương đó, cho dù anh có không làm bất cứ cái gì thì trong mắt người khác, anh sẽ chẳng có cái gì gọi là trong sạch cả, tất cả đều dơ bẩn kinh tởm, không ai chịu nghe anh giải thích, họ chỉ muốn tin vào những gì họ thấy."

Lời của Yến Thanh Ti vừa bén nhọn nhưng cũng đầy đau thương, nó khiến cho ruột gan Hạ Lan Phương Niên quặn lại, cô chỉ là một cô gái hai mấy tuổi, nhưng những đau khổ mà cô từng trải qua đã vượt qua số tuổi của cô.

Hạ Lan Phương Niên gật gật đầu: "Được, anh sẽ không nói lại những chuyện trước kia, không bao giờ nói nữa, chúng ta... làm quen lại một lần nữa được không?"

Yến Thanh Ti không nói gì, Hạ Lan Phương Niên là một người tốt, nhưng, cô... là một người xấu.

Yến Thanh Ti ngẫm nghĩ, thôi quên đi, giờ đã là cảnh còn người mất, có gì đáng nói nữa chứ, quay người rời đi.

Hạ Lan Phương Niên gọi cô: “Thanh Ti, tại sao hồi đó em không cho tôi biết tên thật của em?”

Yến Thanh Ti châm chọc: “Anh cũng không nói cho tôi tên anh là Hạ Lan Phương Niên.”

Hạ Lan Phương Niên vội vàng giải thích: “Lúc đó đang ở nước ngoài, anh nghĩ cái tên đó không có giúp ích được gì.”

Yến Thanh Ti quay người lại: “Như nhau mà thôi, tôi cũng thế, lúc tôi quen anh, cũng không có ý định lâu dài, hôm nay anh cũng thấy rồi đấy, con người của tôi ác độc như vậy đấy.”

“Không phải...”

“Con người tôi chính là như vậy đấy, chúng ta quen nhau bao lâu? Anh cho là anh hiểu rõ tôi lắm sao?”

Hạ Lan Phương Niên nhìn vào mắt Yến Thanh Ti: “Thanh Ti mà tôi quen không phải con người như vậy, cũng không nên biến thành như vậy.”

Yến Thanh Ti lạnh nhạt đáp lại: “Cho anh thất vọng rồi, tôi là như thế đấy, đây mới là con người thực sự của tôi, con người của trước kia... Monica của trước kia, tất cả đều là giả.”

“Nhưng... anh không tin...”

“Hạ Lan Phương Niên đừng có mà ngây thơ như vậy, trên thế gian này nào có bông sen nào mà không hôi tanh mùi bùn đâu.”

Trong xe, Nhạc nhu nhân gấp gáp đẩy cậu con trai mặt đang đen sì sì: “Con trai, không đi ra, là người ta cướp mất đó.”

“Cướp mất? Có cướp được thì cũng phải đánh thắng được con.”

Nhạc Thính Phong đẩy cửa xe bước ra, đi về phía Yến Thanh Ti. Vừa đi vừa cởi áo khoác ra, trùm lên người Yến Thanh Ti: “Yến Thanh Ti, còn lề mề cái gì nữa, vẫn chưa nói xong sao?”

Yến Thanh Ti đột nhiên ôm lấy cổ Nhạc Thính Phong, kiễng chân hôn anh ta ngay trước mặt Hạ Lan Phương Niên.

Nhạc Thính Phong lập tức phối hợp ôm lấy eo cô, một nụ hôn nóng bỏng, sắc mặt Hạ Lan Phương Niên bỗng trở nên trắng bệch. "

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 247: Mượn Con Trai Bác Dùng Một Đêm

Kể từ lúc gặp lại Yến Thanh Ti cho đến bây giờ mới chỉ hơn có một tiếng, nhưng trái tim Hạ Lan Phương Niên đã phải kinh hãi tới mấy lần. Từ đầu đến cuối anh luôn tin rằng mối quan hệ giữa hai người chỉ là do Nhạc Thính Phong ép buộc cô, chứ không phải là cô tự nguyện.

Nhưng bây giờ, Yến Thanh Ti đang dùng hành động để đâm vào trái tim anh.

Nhạc Thính Phong biết Yến Thanh Ti giờ đang lợi dụng anh nhưng với tình huống hiện tại thì anh nguyện ý để cô lợi dụng chính mình, không những thế hành động này có thể đánh lui được một tình địch hùng mạnh cớ gì lại không nguyện ý.

Nụ hôn này cho dù Yến Thanh Ti không làm, anh cũng sẽ làm, nhất định phải làm cho Hạ Lan Phương Niên chết tâm.

Yến Thanh Ti buông Nhạc Thính Phong ra, quay đầu nói với Hạ Lan Phương Niên: “Tôi muốn nổi tiếng, muốn trở thành ngôi sao nổi tiếng nhất trong nước, muốn đứng vị trí cao nhất trong tất cả nghệ sĩ, đây là mong muốn của tôi, anh không cho tôi được nhưng anh ta có thể. Về sau đừng tìm tôi nữa cũng không cần nghe ngóng bất cứ thông tin gì của tôi, chúng ta không thể làm bạn.”

Càng không thể làm người yêu. Trong đầu Yến Thanh Ti thầm nghĩ nhưng không cuối cùng vẫn không nói ra.

Nhạc Thính Phong nắm lấy hông của Yến Thanh Ti nói với Hạ Lan Phương Niên: “Chúng tôi đi trước, tạm biệt, giúp tôi nói với bác trai và bác gái, mẹ tôi có chút không thoải mái nên xin phép về trước.”

Nhạc Thính Phong ôm Yến Thanh Ti xoay người, Hạ Lan Phương Niên lại gọi một tiếng: “Thanh Ti...”

Yến Thanh Ti thản nhiên đáp: “Anh nên quay lại nước M đi.”

Hạ Lan Phương Niên đứng đó nhìn Nhạc Thính Phong và Yến Thanh Ti rời đi, hai người đều mặc trang phục màu đen, nhìn từ phía sau trông giống như là đồ tình nhân, cực kỳ xứng đôi.

Sự đau đớn trong trái tim Hạ Lan Phương Niên ngày càng lớn, anh cứ đứng đó nhìn về bóng lưng đang rời đi của Yến Thanh Ti: “Nhưng anh muốn chờ em.”

Nhạc Thính Phong không cho cô ấy được tình yêu, cũng không cho cô ấy được hạnh phúc nhưng anh thì có thể.

Yến Như Kha không biết từ đâu đi tới, lặng lẽ tới bên cạnh Hạ Lan Phương Niên: “Hạ Lan tiên sinh, hôm nay... rất cảm ơn, tôi nhất định sẽ ghi nhớ ân tình này của anh...”

Hạ Lan Phương Niên nhanh chóng rời đi cứ như không nghe thấy những gì cô ta nói.

Yến Như Kha cắn răng túm chặt lấy bộ đồ đang mặc trên người, bộ đồ của nhân viên quét dọn vệ sinh khách sạn.

...

Trên xe, một bầu không khí quỷ dị đang bao trùm, Nhạc phu nhân hết sức tò mò mà đảo mắt đi đảo mắt lại quan sát hai người.

Nhạc phu nhân nói: “Quyến rũ được con trai tôi còn chưa đủ sao, còn muốn mồi chài thêm thằng nhóc nhà họ Hạ Lan, đúng là thiếu đàn ông thì không sống được.”

Yến Thanh Ti nhếch môi: “Cháu đã nói với bác rồi, cháu lớn lên xin đẹp bốc lửa như vậy đương nhiên thủ đoạn câu dẫn đàn ông phải cao rồi, chỉ cần cháu muốn thì có ai có thể thoát khỏi tay cháu đâu, bác mới nhìn thấy một Hạ Lan Phương Niên thôi, có cơ hội cháu giới thiệu cho bác biết thêm vài người nữa.”

Nhạc phu nhân đỏ hết cả mặt: “Cô... cô đúng là vô liêm sỉ mà.”

Yến Thanh Ti cười khanh khách: “Đây là điều đương nhiên, nếu không sao có thể cấu kết với con trai bác được.”

“Hai đứa... hai đứa, hừ, đúng là ngưu tầm ngưu, mã tầm mã.”

Nhạc phu nhân quay đầu đi không thèm để ý tới hai người họ nữa. Nụ cười trên mặt Yến Thanh Ti cũng dần nhạt đi.

Nhạc Thính Phong hình như chuyên tâm lái xe, không hề để ý tới mọi việc xung quanh, thấy hai người họ cãi nhau cũng không nói câu nào, hoàn toàn không để ý. Chạy thẳng về Nhạc trạch, anh mở cửa cho Nhạc phu nhân xuống trước rồi mới mở cửa xe cho Yến Thanh Ti: “Xuống xe thôi.”

Yến Thanh Ti vừa xuống đã kéo lấy cánh tay của Nhạc Thính Phong, quay ra nói với Nhạc phu nhân: “Bác, tối nay cháu mượn con trai dùng một lát, ngày mai sẽ trả lại cho bác.”

Vẻ mặt Nhạc phu nhân bỗng tràn đầy phòng bị: “Cô... cô muốn làm gì?”

Yến Thanh Ti cười cười: “Bác yên tâm, cháu sẽ không ăn mất anh đâu.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 248: Xuỵt. Có Gì Thì Để Lên Giường Hẵng Nói

Nhạc Thính Phong trợn trắng mắt, đừng có suốt ngày nhắc đi nhắc lại chuyện này, có bản lĩnh thì cô ăn đi, chỉ cần cô dám thì tôi lập tức cởi quần áo nằm chờ cô lâm hạnh.

Nhạc Thính Phong nói với Nhạc phu nhân: “Mẹ, mẹ vào nhà đi, không phải nói không thoải mái sao, đi vào nghỉ ngơi thôi.”

Nhạc phu nhân nhìn nhìn Yến Thanh Ti vẫn cứ không an lòng, bà kéo lấy cánh tay Nhạc Thính Phong: “Không được... nếu không, tối nay cô cũng mượn tôi dùng đi.”

Yến Thanh Ti cảm thấy vị lão phu nhân này thật đáng yêu, chưa thấy ai đến cái độ tuổi này rồi mà vẫn còn hồn nhiên đến như thế, cô cười phá lên rồi lắc lắc đầu: “Bác à, cái này thì không được đâu, có một số chuyện phụ nữ không làm với nhau được.”

Nhạc phu nhân lập tức đỏ mặt: “Cô...”

Nhạc Thính Phong cố nén cười vỗ vỗ bả vai Nhạc phu nhân: “Mẹ, vào nghỉ ngơi thôi, nếu có ăn thật, thì cũng là con ăn cô ấy.”

Nhạc phu nhân vẫn có chút nghi ngờ: “Con... có thể sao?”

Nhạc phu phân thấy Yến Thanh Ti hung bạo như thế có chút lo lắng cho năng lực của con trai mình, nghĩ muốn cho anh ta uống mấy loại canh bổ thận tráng dương gì gì đó.

Nhạc Thính Phong đen cả mặt: “Mẹ... mẹ mau, đi, vào, nghỉ, ngơi, đi!!!”

Nhạc phu nhân giật giật khóe miệng lại nhìn nhìn Yến Thanh Ti rồi lại xem Nhạc Thính Phong.

“Bác yên tâm, đảm bảo con trai bác sẽ bình an trở về.”

Nhạc phu nhân rối rắm: “Cô... đừng có ra tay nặng quá...”

Yến Thanh Ti phất tay một cái: “Bác yên tâm đi.”

Giọng của Nhạc Thính Phong bỗng chuyển lạnh: “Mẹ...”

“Đi vào, lập tức vào đây... hừ...” Nhạc phu nhân giận dỗi bỏ hai người lại.

Yến Thanh Ti xoay người lên xe, Nhạc Thính Phong hỏi: “Đi chỗ nào?”

Yến Thanh Ti khinh bỉ nói: “Anh có tiền để thuê phòng sao?”

Nhạc Thính Phong bật cười: “Tiền gì cũng có nhưng tiền thuê phòng thì không có, anh thích được em mời hơn, thế nào có mời hay không đây?”

Yến Thanh Ti đưa tay đỡ lấy đầu của mình thở dài: “Thế căn phòng kia của tôi sửa xong chưa?”

“Sửa xong rồi, nhưng đó là nhà của tôi, tôi là chủ nhà của em.”

Yến Thanh Ti đưa tay ra sờ mặt Nhạc Thính Phong nói: “Đi thôi, đi tới nhà của anh, tôi mời.”

Lời này dường như còn có ý khác, Nhạc Thính Phong bỗng cảm thấy gương mặt mình có chút nóng lên, ở chung với Yến Thanh Ti lâu như vậy chẳng biết mặt mũi đã quăng tới tận phương trời nào rồi.

Yên tĩnh được một lúc, Nhạc Thính Phong không nhịn được mà chua xót hỏi: “Em nhẫn tâm đối xử với Hạ Lan Phương Niên như thế không đau lòng sao?”

“Tôi đang sống trong nước sôi lửa bỏng thế này, cần gì phải tha anh ta vào chịu khổ cùng.”

“Thế tôi thì sao...”

Yến Thanh Ti quay ra nhìn anh: “Anh nói xem?”

Nhạc Thính Phong nghẹn họng, đúng là tự đưa lưng cho người ta đánh. Anh nhấn mạnh chân ga, phóng đi trong bóng đêm.

Chiếc xe đi vào Cẩm Tú Viên, Yến Thanh Ti có cảm giác cô đã lâu lắm rồi không đặt chân về đây.

Đi vào thang máy, nhấn tầng 16.

Nhạc Thính Phong cố đè nén dục vọng: “Em...”

Yến Thanh Ti đột nhiên đưa tay chặn lại miệng của Nhạc Thính Phong rồi kiễng chân hôn lên đó: “Xuỵt... có gì thì để lên giường hẵng nói.”

Đầu óc Nhạc Thính Phong bỗng chốc cảm thấy mông lung, cái gì... là đùa hay thật đấy, hạnh phúc đến quá đột nhiên khiến anh không thể nào tin nổi: “Em đừng có hối hận, có hối cũng không kịp rồi.”

Ting, cửa thang máy mở ra, Nhạc Thính Phong vừa ôm hôn Yến Thanh Ti vừa di chuyển tới cửa phòng, nhanh chóng nhấn mật mã mở cửa, lúc đi vào Yến Thanh Ti nhìn thấy Cận Tuyết Sơ thấp thoáng phía sau Nhạc Thính Phong.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 249: Đã Nói Rồi, Đêm Nay Tôi Mời

Cận Tuyết Sơ kinh ngạc nhìn Yến Thanh Ti, cửa phòng đã đóng lại anh ta vẫn đứng ngây ra đấy, đột nhiên quên mất mục đích hôm nay về đây làm gì.

Yến Thanh Ti đột nhiên cười lên, đúng thật là đúng là đi đâu cũng gặp người quen.

Trước cô nhìn thấy Cận Tuyết Sơ cùng người khác chiến đấu kịch liệt ở ban công, giờ thì Cận Tuyết Sơ nhìn thấy cô và Nhạc Thính Phong quấn quýt lấy nhau, đây chắc cũng được tính là có nhân quả.

Nhạc Thính Phong cắn Yến Thanh Ti một phát: "Lúc này, em còn cười cái gì?"

Yến Thanh Ti nghịch một chỏm tóc của Nhạc Thính Phong: "Tôi đang nghĩ, đêm thanh gió mát thế này mời một anh đẹp trai ngủ cùng hình như là một phương án không tồi."

Nhạc Thính Phong bế thốc Yến Thanh Ti lên: "Em nên làm như thế lâu rồi, lãng phí biết bao đêm xuân."

Yến Thanh Ti cười: "Nên hôn nay mới mượn anh chứ không phải bác gái."

Một tay Nhạc Thính Phong ôm lấy Yến Thanh Ti, một tay sờ mó bật công tắc đèn, cả căn phòng bừng sáng, tất cả đều được lắp đặt trang hoàng mới toàn bộ, ngoài mùi sơn mới thì không còn mùi gì khác.

Một căn phòng chung cư bé tẹo, trang hoàng như một căn phòng tổng thống xa hoa. Yến Thanh Ti nhìn căn phòng xa lạ này không biết đang nghĩ cái gì, nơi này đã từng là nơi đặt chân duy nhất của cô, giờ... hình như đã mất rồi.

Lúc đang thất thần thì bị Nhạc Thính Phong vứt lên giường rồi nằm đè lên: "Yến Thanh Ti, tôn trọng tôi một chút cứ mãi thất thần như thế là có ý gì."

Yến Thanh Ti vươn tay ôm lấy cổ Nhạc Thính Phong: "Đang nghĩ nên dùng tư thế gì thì tốt."

Nhạc Thính Phong cười ầm lên: "Tôi mà tin được em thì đúng là não tàn."

Nói rồi, giơ tay ven váy Yến Thanh Ti lên, hỏi: “Dù gì tôi cũng đã nhịn lâu như thế rồi, cũng không vội, em nói tôi nghe xem, chuyện em và Hạ Lan Phương Niên là như thế nào?”

Yến Thanh Ti khẽ nhướn mày, Nhạc Thính Phong rút cuộc là vẫn không nhịn được.

Cô nhìn thẳng vào đôi mắt đen của Nhạc Thính Phong: “Một đôi nam nữ trẻ tuổi sống trong cùng một hoàn cảnh tràn ngập nguy hiểm mà thông cảm cho nhau, giúp đỡ, tín nhiệm lẫn nhau rồi sinh ra hảo cảm, điều này không phải là rất bình thường sao?”

Nhưng cái hảo cảm đó chưa kịp biết thành thích thì đã bị hiện thực khốc liệt làm cho vỡ nát.

Nguy hiểm biến mất, anh ta trở lại xã hội thượng lưu của anh ta, cô quay lại đối mặt với trận chiến của cô.

Có gặp lại cũng chẳng bằng xem như chưa từng quen biết.

Nhạc Thính Phong không nhịn được sự chua xót đang lan tỏa trong lòng, nó dâng lên tới tận cổ họng, răng cũng có chút ê ẩm.

Câu nói hời hợt của cô khiến lòng anh vừa nghẹn vừa đau, lúc cô và Hạ Lan Phương Niên cùng dắt tay nhau trải qua những ngày tháng khó khăn thì anh lại đang sống trong xa hoa nhung lụa. Anh muốn tức giận nhưng phát hiện anh chẳng có tư cách gì để làm được điều đó.

Đột nhiên thấy mình thật đáng buồn cười, Nhạc Thính Phong anh cũng có lúc không có tư cách để làm việc gì đó.

Nhưng, thứ Hạ Lan Phương Niên không thể cho cô, anh thì lại có thể, anh nhìn vào mắt cô, nói: “Em muốn nổi tiếng, muốn làm ảnh hậu. gì tôi cũng cho em.”

Yến Thanh Ti ngăn lại những gì Nhạc Thính Phong định nói bằng một nụ hôn: “Lúc này, tốt nhất đừng có nói gì cả...”

Bàn tay của Yến Thanh Ti mò vào áo của Nhạc Thính Phong, linh hoạt vuốt ve da thịt của Nhạc Thính Phong, khiến cả cơ thể anh run lên, hô hấp dần trở nên nặng nề, thô lỗ xé nát chiếc váy trên người cô.

Bỗng, Yến Thanh Ti dùng lực lật người lại đè Nhạc Thính Phong xuống khiến anh nằm bên dưới cô, giơ tay nâng cằm anh nói: “Đã nói là tôi mời mà.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 250: Muốn Đùa Với Tình Cảm, Xin Lỗi, Tôi Không Chơi Nổi

Quần áo vương vãi toán loạn trên mặt đất, dưới ánh đèn mờ ảo lạnh lẽo, nhiệt độ trong phòng có tăng nhanh cũng không thể xua tan đi sự lạnh lẽo đó.

Không có sự xa lạ hay ngượng ngùng, tất cả như nước chảy thành sông, những ký ức tồn tại sâu trong trí nhớ ào ào xông đến như một luồng sóng.

Hình ảnh hai người quấn quýt nhau vào ba năm trước lại hiện ra trước mắt.

Chuyện thân mật nhất giữa nam và nữ chẳng qua cũng chỉ là chuyện giao thoa cơ thể, Yến Thanh Ti ôm lấy lưng của Nhạc Thính Phong, những ngón tay cắt tỉa cẩn thận sơn màu đen bóng, đẹp đến mức kỳ lạ, móng tay bấm lên lưng Nhạc Thính Phong để lại những vết cào màu đỏ, móng tay cô rất sắc, cào anh đến rỉ máu.

Yến Thanh Ti ngẩng đầu nhìn chùm đèn thủy tinh treo trên trần nhà, những căn phòng như thế này thường thì trần nhà không cao, nhưng bây giờ cô lại cảm thấy chùm đèn đó cách cô xa quá, rất xa...

Cơn cuồng nhiệt dần dần đi đến hồi kết, mồ hôi trên trán Nhạc Thính Phong nhỏ giọt, rơi xuống giường, nhẫn nhịn lâu như thế, mùi vị của ‘miếng thịt’ ăn được quả là mĩ vị, nhưng mà, có một điều rất kỳ lạ, anh vốn cho rằng có được cô rồi anh nên thỏa mãn, nhưng tại sao lại... lại cứ cảm thấy, vẫn chưa đủ? Rốt cuộc là còn thiếu cái gì?

Yến Thanh Ti đẩy Nhạc Thính Phong ra nằm trên giường, mở ngăn kéo lấy một bao thuốc lá, rút ra một điếu châm lửa, đầu thuốc lá lóe sáng, khói thuốc lượn lờ, gương mặt đỏ hồng để lộ vẻ quyến rũ sau cuộc tình của Yến Thanh Ti như ẩn như hiện trong làn khói thuốc, tựa như yêu nữ.

Yến Thanh Ti hút hết một điếu thuốc, cô nói với Nhạc Thính Phong: “Tôi nợ ân tình của anh, cũng lợi dụng anh rất nhiều lần, cảm ơn anh vì từ trước đến nay vẫn không tính toán với tôi, từ sau khi về nước đến bây giờ, cũng may là có anh, tôi mới có thể đứng vững trong giới giải trí, cám ơn.”

Giọng nói của Yến Thanh Ti khàn khàn, yên ả đến mức không dậy nổi một gợn sóng trên mặt nước, cực kỳ tàn nhẫn, cũng rất chân thành, nhưng không

hiểu vì sao Nhạc Thính Phong nghe những lời ấy mà trong lòng lại có chút hoang mang.

Anh đè những cảm xúc kỳ lạ đó xuống, cười nói: “Sao thế, giờ bắt đầu có lương tâm nên phát hiện ra hả?”

Yến Thanh Ti cười cười: “Đúng thế, giờ mới có lương tâm để nhận ra.”

Yến Thanh Ti dụi tắt đầu thuốc lá trong gạt tàn, cô đứng dậy vào phòng tắm.

Nhạc Thính Phong cũng muốn vào theo, nhưng anh lại bất động, anh nghĩ anh nên nghiền ngẫm thật kỹ những gì mà Yến Thanh Ti vừa nói, rốt cuộc cô có ý gì? Tại sao anh lại cảm thấy... khang khác?

Nước từ vòi sen phun xuống phủ lên thân thể mỏi mệt, Yến Thanh Ti từng chút từng chút một rửa sạch những vết tích còn lại của cơn hoan ái, thay quần áo, cô để đầu ướt đi ra ngoài.

Yến Thanh Ti đi giày vào, đứng dưới ánh đèn cô nói: “Sau này, hai chúng ta chỉ là ông chủ và nhân viên.”

Vẻ mặt của Nhạc Thính Phong dần dần trở nên nặng nề: “Ý của em là gì, giải thích cho rõ ràng.”

Lòng dạ Nhạc Thính Phong rối bời khó tả, giống như nắm một vốc cát trong tay, dùng hết sức lực để giữ chặt nó nhưng rồi cứ thế trơ mắt nhìn nó trượt khỏi kẽ tay mình.

“Cái mà anh muốn, chính là lên giường với tôi, tôi đã cho anh rồi, chúng ta coi như không ai nợ ai cả.”

Sự tín nhiệm của Yến Thanh Ti dành cho Nhạc Thính Phong giờ khắc này bị đập vỡ tan tành như thủy tinh, đàn ông trên cõi đời này không ai có thể tin tưởng được.

Cô không hề nổi giận với Nhạc Thính Phong, cô cực kỳ bình tĩnh, chỉ là cảm thấy, không cần thiết phải tiếp tục làm phiền nhau mãi thế nữa.

Ánh mắt của Nhạc Thính Phong bỗng trở nên hung ác: “Yến Thanh Ti, em đừng tưởng bở, không ai thiếu nợ ai? Em cảm thấy em dựa vào cái gì mà nói với tôi câu này?”

Yến Thanh Ti mở cửa phòng, quay lại cười nhạt với Nhạc Thính Phong: “Anh muốn chỉ giao lưu thân thể đơn thuần, tôi sẽ chơi cùng với anh, nhưng muốn đùa với tình cảm, xin lỗi tôi không chơi nổi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 251: Yến Thanh Ti, Tôi Thích Kiểu Như Em Làm Thế Nào Đây?

Cửa phòng khép lại, không khí kích tình của cơn hoan ái vẫn còn vương vấn, dường như chỉ trong chớp mắt, căn phòng này đột ngột trở nên lạnh lẽo như thể từ xích đạo nóng bức bay vọt qua mấy lục địa đến nam cực.

Sự việc phát triển thường kịch tính như thế đấy, vượt qua sự dự đoán của bạn, bạn khổ sở mong có được, dùng hết mọi phương pháp, cho rằng bản thân đã có được rồi nhưng chỉ trong chớp mắt đã mất đi.

Không đúng, từ trước đến nay anh vẫn chưa từng có được Yến Thanh Ti, ngay cả cuộc hoan ái này cũng là người ta mời anh.

Vốn dĩ Nhạc Thính Phong cho rằng mình sẽ vô cùng vô cùng tức giận, nhưng... không, anh cười, cười bản thân không hổ là con trai của mẹ mình, hóa ra ngây thơ cũng có thể di truyền.

Anh nói rồi người phụ nữ Yến Thanh Ti này đâu có dễ dàng thỏa hiệp như thế, gặp Hạ Lan Phương Niên rồi mà còn cho anh hậu đãi như thế, giống như đột nhiên có một cái bánh thịt từ trên trời rơi xuống, đập một phát lên đầu là quên bản tính của người phụ nữ đó.

Nhạc Thính Phong nằm một mình trên giường, trong cổ họng có một cái gai đang vướng ở đó, nuốt không xuống, nhổ không ra, cứ kẹt ở đó, đau!

Ông chủ, nhân viên... mẹ nó em đã từng thấy ông chủ nào vì nhân viên mà vắt óc tính kế, đổ một đống tiền, chơi khăm bạn bè, rồi đến hôm nay còn thất thân luôn chưa?

Yến Thanh Ti thật... thật... thật đúng là rất giỏi.

Nhạc Thính Phong cười gật đầu, nụ cười không lan được đến đáy mắt, đôi mắt sâu thẳm lạnh lẽo.

“Muốn giao lưu thân thể, được thôi, rất tốt... em đã như thế rồi, tôi còn khách khí cái mẹ gì nữa.”

Nhạc Thính Phong tự nói với bản thân mình, anh không tức giận, có cái gì mà phải tức, nhưng mà --- mẹ nó chứ, ông đây bị người ta ngủ lỗ vốn mất

một đêm rồi.

...

Yến Thanh Ti rút từ trong túi xách ra một cặp kính đen, đi vào thang máy, ấn tầng một, cửa thang máy nhanh chóng khép lại, thì đột ngột có một bàn tay chặn lại.

Yến Thanh Ti ngẩng đầu, nhìn thấy Cận Tuyết Sơ nửa đêm nửa hôm cũng đeo kính đen làm mặt ngầu.

Yến Thanh Ti nhếch môi: "Chào buổi tối."

Cận Tuyết Sơ bước vào: "Chào buổi tối."

Cửa thang máy cuối cùng cũng khép lại, Cận Tuyết Sơ dựa vào bên cạnh đánh giá Yến Thanh Ti, nhìn thấy những vết hôn trên cổ cô, trong lòng bức bối không nói lên lời, anh ta nói: "Tôi còn tưởng rằng phải đợi đến tận sáng cơ, xem ra anh bạn già này cũng thường thôi nhỉ, muốn thử xem tôi như thế nào không?"

Vẻ mặt của Yến Thanh Ti không có gì thay đổi, khóe môi vẫn là nụ cười mỉm thản nhiên đó: "Cám ơn, không cần, tôi không thích cái kiểu như anh."

Cận Tuyết Sơ đột nhiên ôm chầm lấy Yến Thanh Ti: "Nhưng tôi lại thích kiểu như em, làm sao bây giờ?

Anh ta mím môi nói một cách chân thành.

Yến Thanh Ti nhìn gương mặt đẹp trai của Cận Tuyết Sơ xuyên qua cặp kính đen, lạnh nhạt nói: "Vậy... anh cố mà chịu đi."

"Không thích tôi, chẳng lẽ lại thích kiểu như Nhạc thái tử?"

Yến Thanh Ti lắc lắc đầu, "Cái đó thì khác, anh ấy là thái tử của Nhạc thị, ở bên cạnh anh ta tôi muốn tài nguyên gì mà không có? Đối với anh ấy, có tốt hay không và có ăn hay không, không giống nhau."

Cận Tuyết Sơ giơ tay tháo cặp kính râm trên mặt Yến Thanh Ti ra: "Tôi cũng có thể cho em."

Yến Thanh Ti cũng đưa tay nhấc cặp kính đen của Cận Tuyết Sơ ra, nhìn

hình bóng của mình trong mắt anh ta, chẳng chút e sợ: “Cái mà anh cho, sao có thể so sánh với thứ của Nhạc thái tử cho được.”

Cận Tuyết Sơ cười cười thả Yến Thanh Ti ra: “Tôi vẫn cứ nghĩ rằng em không phải là loại người như thế.”

“Để anh phải thất vọng rồi, tôi chính là loại người đó.”

Cận Tuyết Sơ lại biến mình thành dáng vẻ bất cần đời: “Nếu không thì cá to tôm nhỏ đều ăn tất, em thấy sao?”

Thang máy đã xuống đến tầng một, Yến Thanh Ti bỏ lại một câu: “Được thôi, đợi tôi chán ăn cá to rồi muốn đổi khẩu vị thì sẽ tìm anh vậy.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 252: Em Ngủ Với Nhạc Thính Phong Rồi

Cận Tuyết Sơ cười nhạo thành tiếng, trước nay đều là các nghệ sĩ nữ muốn bám lấy anh ta, giờ thì anh lại bị người ta ghét bỏ mất rồi, tự mình bò lên mà người ta còn không cần, anh giờ kém cỏi đến mức này sao.

Yến Thanh Ti đứng ngoài cổng của tiểu khu, gọi điện thoại cho Tiểu Từ bảo cậu đến đón cô.

Nhưng Tiểu Từ mãi mà không nghe máy, có một chiếc xe từ trong tiểu khu đi ra, thấy Yến Thanh Ti đang đứng bên vệ đường.

Chiếc xe dừng lại bên cạnh Yến Thanh Ti, cửa kính xe hạ xuống, gương mặt của Cận Tuyết Sơ lộ ra: "Đi đâu? Tôi đưa em đi."

"Không cần".

Cận Tuyết Sơ có ý tứ khác với cô, cô cảm thấy không nên tiếp xúc quá nhiều với anh ta.

Cận Tuyết Sơ đột nhiên cảm thấy hình như mình làm người thật thất bại, anh ta nhún vai: "Lên đi, tôi còn không đến mức mặt dày vô sỉ đi cưỡng ép người đã từ chối mình đâu, vừa vặn tôi cũng muốn nói với em chuyện quảng bá album."

Yến Thanh Ti do dự một lát rồi mới mở cửa lên xe.

Lúc đến khách sạn của đoàn làm phim, Yến Thanh Ti xuống xe, nói: "Cám ơn, tạm biệt."

Cận Tuyết Sơ gọi Yến Thanh Ti lại: "Yến Thanh Ti, em thật không suy xét về tôi một chút à?"

Yến Thanh Ti cười cười với anh ta: "Tôi không phải là người phụ nữ tốt, tôi cũng không thể khiến anh dùng tiêu chuẩn của một quý ông để đối xử với tôi, thay vì đi gây tai họa anh, tôi cảm thấy tôi đi tai họa cho Nhạc Thính Phong thì tốt hơn, tạm biệt, cám ơn."

Cận Tuyết Sơ cảm thấy, anh ta thật sự cần tìm một người để hỏi xem, có phải sức quyến rũ của anh ta đã giảm xuống rồi hay không, tại sao cứ ở trước

mặt Yến Thanh Ti là gặp phải trắc trở.

Cận Tuyết Sơ lôi điện thoại ra mở chế độ chụp đêm của camera, điều chỉnh góc độ, selfie một tấm, post lên weibo kèm với status: Dạo này xấu đi thì phải?

Giờ đã là gần sáng, thế mà Cận Tuyết Sơ vừa up hình lên, lượng like lập tức ùn ùn tăng lên.

4h sáng, các fan ào ào com là #nửa đêm không ngủ quả nhiên có ích lợi, Tuyết Thần đẹp trai không thể bắt lỗi nha#

Cận Tuyết Sơ tự cười giễu một tiếng, đẹp trai nữa có tác dụng gì đâu.

...

Yến Thanh Ti vừa về đến phòng, liền nghe điện thoại của chị Mạch, nghe giọng nói chị Mạch đang lải nhải trong điện thoại, Yến Thanh Ti ném cho chị một câu: "Em ngủ với Nhạc Thính Phong rồi."

Chị Mạch hét lên: "Cái gì?'

"Thì lên gường thôi chứ cái gì, em mệt lắm, có gì thì để sáng mai rồi nói." Yến Thanh Ti nói rồi tắt máy, ngủ một giấc, trời có sập xuống cô cũng mặc kệ.

Sáng ngày hôm sau, cửa phòng cô bị đập ầm ầm, Yến Thanh Ti mặt mũi sa sầm đi ra mở cửa, cửa vừa mở đã thấy gương mặt toát hết cả mồ hôi hột đang cầm điện thoại của Tiểu Từ.

"Chị, chị... nhanh, nhanh nhìn này, chị lại lên top rồi."

"Top gì cơ?" Yến Thanh Ti cầm lấy điện thoại, đập vào mắt là cái tiêu đề: #Cận Tuyết Sơ và Yến Thanh Ti đích thực là đang yêu nhau#.

Nội dung: Tuyết Thần đi vào một tiểu khu X hai tiếng đồng hồ sau, đi ra cùng với một cô gái, cô gái này chính là Yến Thanh Ti - người trước đây đã từng có scandal tình cảm với Cận Tuyết Sơ, hai người đi cùng một xe đến khách sạn XXX, nghi vấn hai người ở chung, xác thực tình cảm. Có cả video đi kèm làm bằng chứng.

Có người phát hiện, rạng sáng nay Tuyết Thần có up một bức ảnh tự sướng

với bối cảnh sau lưng là khách sạn nọ, hơn nữa có bóng người loáng thoáng, nhưng có thể xác nhận đó chính là Yến Thanh Ti mà chó săn đã chụp được.

Chính vì thế mà tình yêu của hai người đã được chứng thực.

Yến Thanh Ti... Fuck, ở chung!

Cùng lúc đó, nhà họ Nhạc, Nhạc phu nhân ném bay cái điện thoại: "Viết vớ vẩn gì thế không biết?"

"Sao vậy ạ, bà chủ?"

Nhạc phu nhân thở phì phì vì tức: "Giờ tin tức trong giới giải trí chỉ biết viết nhăng viết cuội thôi, con bé đó tối hôm qua rõ ràng đi với con trai tôi, thứ đã vào đến miệng nó, tôi không tin là còn có thể bị người khác cướp mất, toàn ăn nói vớ vẩn."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 253: Mẹ Không Thích Cô Tại Sao Còn Quan Tâm Làm Gì

Ngũ tẩu cầm cái điện thoại lên: "Nếu không thì bà chủ gọi cho cậu chủ hỏi xem thế nào?"

"Vậy... hỏi thử xem nhé?"

"Vâng... dù gì thì cô Thanh Ti cũng là người của cậu chủ mà."

"Nói cũng phải." Nhạc phu nhân giơ tay ra, Ngũ Tẩu tươi cười đưa cái điện thoại cho bà.

Nhạc phu nhân cầm lấy điện thoại gọi cho Nhạc Thính Phong.

Không có ai nghe máy, Nhạc phu nhân cau mày, gọi lại.

Gọi liên tiếp bốn cuộc điện thoai, đầu dây bên kia mới có người nhấc máy.

"Mẹ, con đang họp..."

Ý cự tuyệt đã rất rõ ràng, anh đang họp, có chuyện gì để họp xong rồi nói, nhưng Nhạc phu nhân dường như không hề nghe ra ý tứ của anh, bà nói: "Ồ, con đang họp à, mẹ hỏi này cái vụ scandal của tiểu yêu tinh với cái thằng nhóc ca sỹ gì gì đó đó ầm ầm khắp nơi là thế nào đấy? Còn bị chụp được ảnh tối hôm qua ở chung nữa, tối qua, cô ta rõ ràng ở với con mà? Thịt đã đến miệng con rồi mà còn để người khác cướp mất à?"

"Được rồi, con biết rồi." Giọng nói của Nhạc Thính Phong vô cùng trấn định bình tĩnh, có hơi lạnh lùng.

Nhạc phu nhân đang cơn hóng hớt, kết quả con trai bà chẳng chịu phối hợp gì cả, phản ứng của nó không phải như thế mới đúng, tính của con trai bà từ nhỏ đến giờ đều thích ăn mảnh, đồ của mình đâu có để người khác đụng vào bao giờ đâu.

Nhạc phu nhân hỏi: "Con trai, con có nghe mẹ nói gì không đấy?"

"Không, con đang họp..."

Nhạc phu nhân tức đến giậm chân: “Con... con, tiểu yêu tinh đó, một buổi tối thôi mà đã bị hai người đàn ông tranh cướp, thế mà con còn có tâm trạng họp hành được, con...”

Nhạc Thính Phong đột nhiên ngắt lời Nhạc phu nhân: “Mẹ, mẹ không thích cô ta mà? Tại sao lại quan tâm thế để làm gì?”

Nhạc phu nhân ngẩn ra, bĩu môi hừ một tiếng: “Cái này thì có liên quan gì đến thích hay không thích, nếu như nói chuyện này ra, con trai mẹ đi tranh giành phụ nữ với người khác, kết quả là không cướp được, mất mặt lắm, mẹ đi đánh bài với người ta, nói không chừng còn bị người ta coi thường ấy, mẹ không muốn bị như thế đâu.”

“Hóa ra là như thế!”

Nhạc phu nhân lại hỏi: “Con trai, con rốt cuộc có được hay không đấy?”

Vẻ mặt Nhạc Thính Phong thoắt cái đã đen sì: “Mẹ, mẹ cúp máy được rồi đấy.”

Tắt điện thoại rồi tiện tay quăng qua một bên, Nhạc Thính Phong nói với tất cả mọi người trong phòng họp: “Tiếp tục.”

Giang Lai câm như hến, liếc nhìn Khúc Kính, anh ta ngồi đó ngẩn ra, tư tưởng không biết ngao du đến phương trời nào rồi.

Nhạc Thính Phong lãnh đạm liếc nhìn tất cả những quản lý cao cấp trước mặt: “Tôi không cần biết các người tăng ca thêm bao lâu, dùng cách gì, nếu như lại một lần nữa mà không đưa ra một phương án thu mua làm tôi vừa lòng, thì cắt toàn bộ tiền thưởng cuối năm.”

Tất cả mọi người đều hít sâu một hơi, trong lòng khóc lóc thảm thiết, thưởng cuối năm đấy, boss đừng ác như vậy mà.

Giang Lai vội vã ra ngoài theo Nhạc Thính Phong. Cậu đương nhiên biết đứng đầu top hot search sáng nay là cái gì, tin tức Yến Thanh Ti và Cận Tuyết Sơ ở chung, cậu muốn hỏi nhưng mà không có cái gan đó.

Giang Lai cẩn thận hỏi: “Nhạc tổng, hay là... tôi sai người đi...”

Thính Phong ngồi xuống: “Nói cho cô ấy biết nếu muốn dẹp cái scandal này, thì bảo cô ta tự đến mà bò lên giường tôi lần nữa.”

Giang Lai run lên bần bật.

...

Lúc này, Yến Thanh Ti đang quay phim, tin đồn này đã khiến mọi người xung quanh thay đổi cái nhìn về cô, dù sao mấy hôm trước còn thấy cô thân mật với tổng tài của Nhạc thị, chớp mắt một cái lại có tin đồn với Cận Tuyết Sơ, tốc độ này... có cần nhanh thế không? Bắt cá hai tay à?

Thừa dịp nghỉ giải lao, chị Mạch vội kéo Yến Thanh Ti đến chỗ vắng người: "Hôm qua rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Em không phải... bảo là ngủ với Nhạc Thính Phong sao? Sao lại lòi đâu ra chuyện thông đồng với Cận thiên vương thế?'

Yến Thanh Ti uống một ngụm nước: "Ngủ với Nhạc Thính Phong xong, ra cửa tình cờ gặp được Cận Tuyết Sơ."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 254: Yến Thanh Ti, Tôi Muốn Theo Đuổi Em

Chị Mạch ngẩn ra một lúc không biết nên nói gì: "Em... này. em. chị nên nói là em may mắn, hay là nên nói rằng em may mắn quá mức rồi đây? Em đã ngủ với Nhạc Thính Phong rồi, thì còn về làm cái gì, sao không ở đó ngủ đến sáng đi."

Dù là Nhạc Thính Phong hay Cận Tuyết Sơ, người khác muốn gặp một lần khó như lên trời. Nhưng Yến Thanh Ti lại khác, vừa ngủ một cái cực phẩm xong, ra ngoài lại tình cờ gặp được một cực phẩm khác, thật muốn vặt trụi đám hoa đào của cô đi.

Yến Thanh Ti nhớ lại tối hôm qua: "Không ngủ đến sáng được đâu, em đá anh ta rồi."

"Em... em đá ai cơ, em có thể nói rõ ràng chút được không?"

Yến Thanh Ti cười nói: "Em lên giường với Nhạc Thính Phong một lần sau đó đá anh ta luôn rồi, em bảo, sau này chỉ là ông chủ và nhân viên thôi."

Chị Mạch giơ tay dí lên trán Yến Thanh Ti: "Em muốn chết đó hả... chị vì em mà bán cả công ty với cái giá một đồng, vì là để em tóm lấy Nhạc Thính Phong đấy, không tranh được bánh bao thì cũng tranh láy cái tiếng, em có biết hay không hả?"

Yến Thanh Ti ôm lấy chị Mạch: "Dựa vào đàn ông chung quy không bằng dựa vào chính mình, em sẽ cố gắng cho chị xem, sau này sẽ mang về cho chị một cái cúp ảnh hậu."

"Em... đúng thật là muốn chị tức chết đây mà."

Tiểu Từ cầm điện thoại của Yến Thanh Ti chạy đến: "Chị, điện thoại của trợ lý Giang."

Yến Thanh Ti do dự một lát rồi cũng bắt máy, Giang Lai uyển chuyển truyền đạt lại ý tứ của Nhạc Thính Phong cho Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti nói luôn không cần nghĩ: "Ồ, cậu nói với anh ta, vụ scandal này khiến cho tôi càng nổi tiếng hơn, tôi rất vui vẻ, không cần phải dẹp làm gì."

Yến Thanh Ti cúp điện thoại quăng cho Tiểu Từ, cô đã hạ quyết tâm, đàn ông gì thì cũng không bằng tự mình trở nên mạnh mẽ kiên cường.

Giang Lai ngơ ngẩn nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại đen ngòm, cậu nên làm thế nào để nói với Nhạc Tổng rằng người ta không muốn ngủ với ngài đâu.

Giang Lai thấp thỏm truyền đạt lại ý tứ của Yến Thanh Ti cho Nhạc Thính Phong.

"Ý tứ của cô Thanh Ti đại khái thế này, cô ấy nói cô ấy rất vui vẻ với tình trạng hiện tại của mình."

Nhạc Thính Phong cũng vui vẻ, cười nói: "Vui à? A... được rồi, để tôi cho cô ấy vui thêm chút nữa."

Đã không còn hiếm lạ anh nữa à, ha ha... muốn ngủ anh rồi cắp váy chạy ấy à, đâu có hời đến thế.

...

Cận Tuyết Sơ thấy vụ tai tiếng này thì càng vui mừng, anh ta không ngờ không ngờ chỉ chụp một bức ảnh tự sướng thôi mà có cả bóng lưng của Yến Thanh Ti ở trong ảnh, anh ta nghĩ đây chính là tấm ảnh đầu tiên hai người chụp chung một cách riêng tư, còn để bức ảnh này làm hình nền.

Người quản lý của Cận Tuyết Sơ cũng chuẩn bị mượn cơ hội này vội vã triển khai kế hoạch quảng bá album mới của Cận Tuyết Sơ, nhưng không ngờ là kế hoạch còn chưa lên xong thì đã có một báo lá cải tung lên mạng ảnh thân mật của Cận Tuyết Sơ với người khác rồi, hơn nữa trình độ thân mật so với Yến Thanh Ti còn lớn hơn nhiều, ôm ấp, hôn môi có tất. Lại giật tít là bạn gái chính thức của Tuyết Thần đã xuất hiện. Tin đồn lúc trước đại khái là chiêu thức quảng bá thôi.

Fan của Cận Tuyết Sơ không ngừng than vãn, còn không bằng thành đôi với Yến Thanh Ti, ít nhất người ta còn xinh đẹp.

Cận Tuyết Sơ đang vui vẻ thì thấy cái tít này ngay lập tức không còn gì để nói luôn, mấy tấm này chắc đã là từ rất lâu về trước rồi, đến giờ mới lộ ra.

Không cần nghĩ anh cũng biết là ai là "Lại bị vị thái tử nhà họ Nhạc đó chọc phá, ông đây chẳng làm cái mẹ gì cũng bị ăn đòn."

Cận Tuyết Sơ gọi điện cho Yến Thanh Ti: “Làm sao giờ? Tôi lại bị thái tử gia nhà em chơi cho một vố rồi, cái vị đó xuống tay cũng thật âm hiểm, em nói xem bồi thường tôi thế nào đây?”

Yến Thanh Ti đang xem tin đồn của Cận Tuyết Sơ, cười nói: “Anh ta bẫy anh thì anh đi mà tìm anh ta chứ!”

“Tìm anh ta thì có tác dụng gì, anh ta là người phân rõ phải trái hả? Sự trả thù lớn nhất với anh ta chính là cướp em đi, hôm nay, tôi chính thức nói cho em biết, Yến Thanh Ti, tôi muốn theo đuổi em.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 255: Đến Bản Thân Cô Cũng Không Yêu Quý, Sao Có Thể Đi Yêu Người Khác Được

Cận Tuyết Sơ nói xong lại bổ sung thêm một câu nữa: "Yến Thanh Ti, tôi rất mong đợi cái ngày mà em trở thành bạn gái tôi."

Cận Tuyết Sơ thích Yến Thanh Ti, người phụ nữ này rất đặc biệt, anh ta cũng không phải là một người truyền thống bảo thủ, lăn lộn trong giới giải trí này bao nhiêu năm như thế, anh ta có thể nhìn ra được Yến Thanh Ti không tệ hại như những gì mà cô nói về mình, ngược lại người như thế, trong lòng còn sạch sẽ hơn ai hết.

Cận Tuyết Sơ bị Nhạc Thính Phong ám hại mấy lần liền, vẫn không từ bỏ quyết tâm theo đuổi Yến Thanh Ti, mấy lần trước đây đều chỉ là đùa vui mà thôi, nhưng lần này là thật, nhờ sự âm hiểm của Nhạc Thính Phong, cuối cùng anh ta cũng đã hạ quyết tâm.

Anh ta muốn theo đuổi Yến Thanh Ti.

Cận Tuyết Sơ là ca thần, giọng của anh ta cực kỳ dễ nghe, trầm thấp đầy từ tính, lại rất chân thành.

Yến Thanh Ti cười nói: "Bạn gái hay là bạn giường đây?"

Cận Tuyết Sơ không nhịn nổi mà nói: "Yến Thanh Ti... sao lúc nào em cũng..."

Yến Thanh Ti giúp anh ta nói nốt nửa câu sau: "Lúc nào cũng ăn nói quá quắt thế sao? Nhưng mà... trên đời này lấy đâu ra mối quan hệ tốt đẹp đến thế?"

Cận Tuyết Sơ chân thành nói: "Tôi thích em, là chân thành đấy, tôi muốn theo đuổi em là thật, tuy rằng... tôi cũng nghĩ mượn việc theo đuổi em để trả thù vị thái tử đó, nhưng đó chỉ là cái cớ mà thôi, để gia tăng dũng khí cho bản thân tôi, em có biết lúc vừa rồi nói ra câu đó tôi đã phải dùng bao nhiêu dũng khí không?"

Yến Thanh Ti không biết Cận Tuyết Sơ thích cô vì cái gì, nhưng người như cô, nói thật, một kẻ xấu xa từ đầu đến chân như cô, cũng xứng được yêu sao?

"Tôi coi anh như một người bạn, đó là tình cảm thuần khiết nhất mà tôi có thể dành cho anh, nhưng tình cảm nam nữ thì tôi không cho anh được.

Tình yêu, cô không cho được bất kỳ một ai, đến bản thân cô còn không yêu quý nổi cô thì làm sao có thể đi yêu ai được đây.

Cận Tuyết Sơ cười: "Cũng được, tôi nói thật với em, em coi tôi như bạn điều đó nói lên rằng chí ít thì em không ghét tôi, em có chấp nhận tôi hay không là chuyện của em, tôi có theo đuổi em hay không là quyền của tôi, cuối cùng em có thể dành tình yêu của em cho tôi được hay không đó cũng là chuyện của em, nếu như tôi đã làm hết những gì tôi muốn làm mà vẫn không thể khiến em rung động, tôi nghĩ đó không phải là vấn đề của em, là tôi không đủ tốt, nên em mới không yêu tôi."

Yến Thanh Ti ngồi bất động ở đó rất lâu, những gì Cận Tuyết Sơ nói khiến cho cô rung động rất nhiều.

Đây không phải là lần đầu tiên cô được người khác tỏ tình, nhưng giống như Cận Tuyết Sơ thì lại là người đầu tiên, tôi theo đuổi em, là vì tôi thích em, em có chấp nhận hay không, không liên quan gì đến tôi, thứ tình cảm nồng nhiệt bất chấp mọi thứ này thực khiến cho người ta ngưỡng mộ.

Yến Thanh Ti chỉ sợ vĩnh viễn cô sẽ không làm được như Cận Tuyết Sơ, dùng một trái tim nóng rực ấm áp để ôm ấp một phần tình cảm mà không phải băn khoăn lo lắng gì.

"Ngồi ngẩn ra đây làm cái gì thế?"

Chị Mạch đẩy nhẹ Yến Thanh Ti, trước giờ chị chưa từng nhìn thấy biểu cảm có chút đần độn này của Yến Thanh Ti.

"Cận Tuyết Sơ vừa gọi cho em bảo với em là anh ta muốn theo đuổi em."

"Ồ, chẳng phải từ trước đến nay anh ta vẫn có ý tứ với em à?"

Yến Thanh Ti ngẩng đầu nhìn chị Mạch: "Trước đây đều là thăm dò đùa giỡn, lần này là thật, chị nói xem anh ta thích em cái gì chứ, anh ta hiểu được em không? Biết em là loại người như thế nào không?"

"Bản thân em còn không biết mình biết quyến rũ đến thế nào à? Lại còn hỏi chị."

Nếu như trước đây thì chị Mạch sẽ cảm thấy chuyện này rất tốt, nhưng giờ Nhạc thái tử đang ở sau lưng nhìn chằm chằm, chị làm sao dám chỉ chỏ lung tung nữa?

“Anh ta không biết trên mạng hiện giờ đều nói vụ tai tiếng của em và anh ta chỉ là chiêu trò quảng bá thôi à, là do Nhạc thái tử làm đấy?”

Yến Thanh Ti thở dài: “Chính vì biết rồi nên càng muốn theo đuổi, là do Nhạc Thính Phong kích thích ý chí chiến đấu của anh ta đấy.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 256: Cậu Không Sợ Chết À Mà Đi Dây Vào Con Hồ Ly Tinh Đó

“Mẹ nó, em gây ra cái họa gì thế không biết, chị nói cho em hay, em không thể phân vân có nên cùng với Tuyết thần thật hay không, em đá Nhạc Thái tử, nhưng em cũng phải xem xem em có đá được hay không đã, đó là ông chủ của chúng ta đấy, giấy bán thân đang nằm trong tay anh ta kia kìa.”

“Em sẽ không ngu ngốc đâu.”

Chuyện giữa cô và Nhạc Thính Phong chỉ nói lên một điều, ngủ thì được nhưng đừng nói đến tình cảm.

Chị Mạch lại dí trán cô: “Em không ngốc, em thực thông minh, cái đêm hôm đó nên ngủ đến sáng, thì sẽ bị ăn sạch sẽ luôn.”

Yến Thanh Ti cười cười hỏi chị: “Chị đến có việc gì thế?”

“Ôi chao, tý thì quên mất việc chính, sau khi Hứa Thiến Hi bị đào thải, Tiêu Phòng Điện đổi nữ chính rồi, đạo diễn Phùng bảo chị nói với em đến quay bổ sung thêm vài cảnh, ông ta bảo với chị là đang định tăng thêm cho vai diễn của em vài tập.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Được thôi, cũng vừa vặn bên này em quay thêm hai ngày nữa là cũng tạm ổn rồi, em có thể đi Cảnh Thành một chuyến, lúc trở về cũng không làm trễ nải thời gian đóng máy Trấn Hồn Khúc.

“Em xác định là Nhạc thái tử bị em ngủ không công một đêm, anh ta sẽ không tìm em tính sổ chứ?”

Yến Thanh Ti lắc đầu: “Không chắc nha.”

chị Mạch rên lên: “Ôi tiền của tôi!”

Yến Thanh Ti vỗ bả vai rắn chắc của chị: “Em không những sẽ kiếm lại tiền cho chị, mà chúng ta sẽ cùng đi đến đỉnh cao danh vọng, đạp chết đám người khốn kiếp kia.”

“Được!”

“Chuyện của Tuyết thần, chị có định nói với Nhạc Thính Phong không?”

Chị Mạch lắc đầu: “Đương nhiên là không rồi, ông chủ bận rộn suốt ngày lấy đâu ra thời gian để ý đến chị chứ.”

Kết quả là ngoắt một cái, chị Mạch đã gọi điện cho Giang Lai rồi.

...

Về phần Cận Tuyết Sơ, anh ta vừa mới cúp điện thoại, người đại diện của anh ta tay đã cong thành lan hoa chỉ, sốt ruột đến mức giậm chân: “Cậu đúng là không sợ chết mà, còn dám trêu vào cái con hồ ly tinh ấy, nhỡ đâu vị thái tử gia đó biết, lại xuống tay với cậu nữa thì làm sao?”

Tâm trạng của Cận Tuyết Sơ rất tốt, “Thì cứ để anh ta làm đi.”

“Cậu có nghe nói vị thái tử gia đó làm việc không thể đoán trước, không từ thủ đoạn hay không?”

Cận Tuyết Sơ tùy tiện tự chụp một kiểu ảnh rồi up lên Weibo

“Ồ... sau này mỗi ngày giúp tôi đặt một bó hoa hồng nhé.”

Người đại diện của anh ta tức đến mức đi vòng quanh anh ta: “Cậu rốt cuộc có nghe tôi nói gì không đó?”

Cận Tuyết Sơ gật đầu: “Có chứ, nhưng tôi cũng đã nói, tôi muốn theo đuổi Yến Thanh Ti, dù thế nào cũng phải có chút hành động thực tế chứ, không cô ấy lại bảo tôi đang đùa.”

“Tuyết thần, người phụ nữ đó không được đâu, cậu xem cô ta vừa mới debut mà lúc nào bị người ta bôi đen, một quân đoàn luôn đấy.”

Cận Tuyết Sơ đứng dậy: “Vừa hay tôi giúp cô ấy thanh minh, đúng rồi album mới cũng sắp xong rồi, kéo dài lâu như vậy rồi, trực tiếp công bố thời gian cho lên thị trường luôn đi.

“Cậu đi đâu đấy hả?”

“Muốn theo đuổi bạn gái, tôi phải đi tút tát vẻ bên ngoài đã.”

Trong đầu Cận Tuyết Sơ tràn ngập ý chí chiến đấu, chuẩn bị mang tất cả

những kinh nghiệm mà bản thân tích lũy được trong mấy năm qua dùng với Yến Thanh Ti, mỗi ngày đều phải có hoa tươi, chocolate, không cần biết có tác dụng hay không phải để cô ấy nhìn thấy quyết tâm của mình trước đã.

Nhưng Cận Tuyết Sơ quá hưng phấn, thế nên đã quên mất cái gã Nhạc Thính Phong đã từng thọc cho anh vài nhát đó đâu phải tay vừa.

Mãi cho đến khi Cận Tuyết Sơ có một lần tận mắt thấy được cái sự vô sỉ của Nhạc Thính Phong, anh ta mới cảm thấy, quản lý của anh ta nói đúng lắm, đây đúng là cái tên khốn kiếp không từ bất cứ thủ đoạn gì.

Hôm đó Cận Tuyết Sơ ra khỏi nhà đi công chuyện, xe anh đỗ ở bên vệ đường, đợi anh ta đi ra đã nhìn thấy con Porsche của anh đã bị người khác đâm cho biến dạng.

Một chiếc Bentley dừng trước mặt anh ta, ngồi trên ghế lái là Nhạc Thính Phong với cái bản mặt thiếu đòn.

Anh ta nói: “Xe của anh không có mắt, chắn đường tôi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 257: Nhạc Thính Phong Thật. Cmn Méo Biết Xấu Hổ Là Gì Hết

Cận Tuyết Sơ lúc đó thật muốn chửi ầm lên, mẹ nhà anh!

Mấy lần giao chiến trước, anh đều không tính toán với Nhạc Thính Phong.

Lần đầu tiên, Cận Tuyết Sơ biết thực lực của mình cách xa so với Nhạc Thính Phong, không cần vì chút chuyện nhỏ mà làm ầm lên.

Lần thứ hai, Cận Tuyết Sơ cảm thấy không cần thiết.

Nhưng lần này, Cận Tuyết Sơ chịu hết nổi rồi, Nhạc Thính Phong rõ ràng là đang bới móc, huống hồ anh ta cũng đã hạ quyết tâm theo đuổi Yến Thanh Ti rồi, không cần thiết phải tránh né Nhạc Thính Phong, tình địch gặp nhau, có bao giờ là không thấy ngứa mắt nhau?

Cận Tuyết Sơ cười cười nói: "Nhạc tổng, mọi người đều đã là người trưởng thành cả rồi, sao phải ấu trĩ như thế?"

Nhạc Thính Phong nhếch mép, cười quái dị: "Đúng thế, người trưởng thành chỉ biết đâm hỏng xe anh thôi."

Nháy mắt, Cận Tuyết Sơ cạn lời, ý của câu này là nếu như không phải là người trưởng thành, thì ông đây đã đâm cả xe lẫn người rồi.

Cận Tuyết Sơ, tôi...

Anh ta cũng không biết nên dùng từ gì để miêu tả tâm trạng bây giờ, lăn lộn trong showbiz mười năm, dạng người gì cũng gặp rồi, nhưng cái loại vô sỉ đến trắng trợn như thế này thì đúng là chưa từng gặp.

Cận Tuyết Sơ không biết nói gì gật đầu, "Nhạc tổng, là một người đàn ông, thì đường đường chính chính so đấu, ngài làm thế này thì tính cái gì?"

Nhạc Thính Phong nhìn Cận Tuyết Sơ như đang nhìn một thằng ngốc: "Chẳng lẽ tôi đây không phải quang minh chính đại đâm vào xe anh à?"

Cận Tuyết Sơ sờ sờ hông mình, mẹ, sao hôm nay ra khỏi nhà lại không mang dao theo nhỉ.

Nhạc Thính Phong nhìn đồng hồ, chắc cảnh sát giao thông cũng sắp đến rồi, anh nói: “Tiền bồi thường tôi sẽ cho người đưa đến phòng làm việc của anh sau, tạm biệt, sau này thời gian so đấu đàng hoàng còn nhiều lắm, lần sau nói chuyện tiếp.”

Nói rồi, Nhạc Thính Phong đạp chân ga phóng đi để lại một vệt khói lại cho Cận Tuyết Sơ.

Cận Tuyết Sơ cảm thấy hôm nay mình ra khỏi nhà mà quên không xem hoàng lịch, anh ta quay sang nhìn cái xe mới của mình, vốn dĩ là để theo đuổi Yến Thanh Ti nên mới đặc biệt mua nó, giờ thì thành cục sắt vụn mất rồi. Cục tức này làm thế nào cũng không xả ra được, cái tên Nhạc Thính Phong này, sao lại vô sỉ đến thế cơ chứ?

Nhưng cái sự vô sỉ của Nhạc Thính Phong anh ta mới chỉ nhìn thấy bấy nhiêu đó thôi, phía sau vẫn còn rất nhiều nữa kìa.

Nhạc Thính Phong móc điện thoại ra gọi một cuộc, cho nên rất nhanh sau đó, Cận Tuyết Sơ còn đang đứng giữa phố chưa nghĩ ra nên làm thế nào, đã bị một đám fan đi ngoài đường bao vây vòng trong vòng ngoài, chật kín, các fan cuồng giở trò, anh ta muốn chạy cũng không được.

Bị vây kín hơn một tiếng đồng hồ, mới bị chú cảnh sát giao thông cứu ra.

...

Nhạc Thính Phong về đến công ty, quẳng chìa khóa xe lên bàn, gọi điện thoại bảo Giang Lai đi vào.

Giang Lai thấp thỏm đi vào, nhìn thấy Nhạc Thính Phong, anh nghĩ hôm nay tâm trạng của sếp khá hơn một chút thì phải.

“Nhạc tổng, có chuyện gì ạ?”

Nhạc Thính Phong cũng không ngẩng đầu, nói: “Tôi không cẩn thận đâm phải xe của Cận Tuyết Sơ, cậu đi trả tiền bồi thường cho anh ta.”

Giang Lai há hốc mồm, mọe, sao đột nhiên sếp lại tốt thế, sao lại trở nên lương thiện thế này? Không đâm chết tình địch luôn à?

Trong lòng Giang Lai tràn đầy nghi ngờ, gật đầu: “Vâng ạ, tôi sẽ đi làm ngay.”

Cậu vừa mới quay đi, liền nghe thấy sếp bổ sung thêm một câu nữa: “Từ từ đã, đổi hết thành tiền xu cho tôi.”

Phụt, Giang Lai tí nữa thì sặc, tiền xu?

Giang Lai lặng lẽ quay lại, cẩn thận hỏi: “Vậy... cái xe của anh ta, trị giá bao nhiêu tiền ạ?”

Nhạc Thính Phong khinh thường nói: “Một chiếc Cayenne bé tí, cùng lắm là một trăm ba mươi vạn chứ gì, cho anh ta hai trăm vạn, tôi không thể để cho người ta nói tôi là ỷ thế ức hiếp người khác được.”

Giang Lai muốn quỳ, sếp ơi, sếp đặc biệt... đến để trêu ngươi người ta à? 200 vạn, sếp còn bảo em đưa tiền xu?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 258: Người Phụ Nữ Này, Tôi Không Thể Để Vuột Mất Cô Ấy

Giang Lai thử xem có thể thay đổi ý định của sếp được hay không: “Nhạc tổng, nhưng đó là...200 vạn đấy, không được hay lắm đâu? Không dễ để đổi đủ 200 vạn tiền xu, cho dù có đến ngân hàng, chắc cũng... rất khó để tập hợp đủ 200 vạn tiền xu, hay là để 1 trăm vạn tiền giấy nhé?”

Dường như Nhạc Thính Phong cũng nghe vào tai những gì mà Giang Lai nói, gật đầu, cân nhắc một lát nói: “Đúng là không được hay cho lắm...”

Giang Lai cũng gật theo: “Đúng thế, đúng thế.”

Từ trước đến giờ Giang Lai chưa thấy sếp dễ tính như thế này, nhưng một giây sau, anh thật muốn tát cho mình một phát.

Nhạc Thính Phong nói: “Vậy thì đổi thành tiền âm phủ đi, một chồng là đủ, cậu đích thân mang qua đó, chuyển lời của tôi cho anh ta, tôi rất thành khẩn xin lỗi.”

Giang Lai cảm thấy như thể mình vừa bị người ta đập một phát vào đầu, ai bảo cậu ngây thơ, Nhạc Thính Phong là người như thế nào, trong đầu toàn những thứ xấu xa, sao có thể có lòng tốt như thế?

Giang Lai thật hối hận, căn bản mình không nên nói lý lẽ với sếp, vẻ mặt thành khẩn, chân thành nói: “Sếp, hay là dùng tiền xu nhé.”

Nhạc Thính Phong nhìn anh ta: “Sẽ không có phiền toái gì chứ? Cậu cũng không cần quá khó xử đâu.”

Giang Lai lắc đầu quầy quậy: “Dạ không ạ, đương nhiên là không rồi, không khó xử một chút nào đâu ạ, cám ơn sếp đã quan tâm.”

Đưa tiền xu đến, nhiều lắm thì bị đánh cho một trận, nhưng đưa tiền âm phủ đến, sẽ bị đánh chết đấy.

Rốt cuộc kiếp trước anh đã gây nên tội tình gì mà kiếp này gặp phải ông sếp kiểu gì thế không biết, bị sai đi chịu đòn, mà còn phải cảm ơn sếp đã không giết.

“Đi đi, nội trong vòng hôm nay phải mang đến cho Cận Tuyết Sơ, đừng để anh ta bảo tôi quỵt nợ.”

Giang Lai hoàn toàn không còn gì để nói nữa rồi, vội vàng gật đầu rồi chạy ra ngoài, lúc ra ngoài cửa thì va vào Khúc Kính, bị anh ta túm lại hỏi: “Đi đâu mà vội vã thế?”

Giang Lai chỉ quẳng cho anh ta hai chữ: “Đi ăn đòn.”

“Ha ha... ăn đòn.”

...

Được giải cứu ra khỏi đám fan cuồng, trên người Cận Tuyết Sơ toàn là những vết thương do đám fan cuồng gây ra, người đại diện của anh ta nhìn những vết thương trên cằm trên cổ mà vừa tức vừa đau lòng.

“Tôi đã nói với cậu rồi, đừng có dây vào con hồ ly tinh ấy, cái vị Nhạc thái tử ấy đâu phải tay vừa, làm gì có chuyện anh ta thờ ơ đứng nhìn để yên cho cậu theo đuổi người của anh ta, Tuyết Thần bỏ cuộc đi, mau mau thu tay lại.

Cận Tuyết Sơ cầm di động tự sướng một kiểu, sau đó ghi kèm mấy chữ, nói cho những fan theo đuổi thần tượng một cách lý trí, tình hình ngày hôm nay suýt chút nữa thì gây ra vụ thảm sát vì giẫm đạp nhau đến chết, anh ta không muốn fan bị thương.

Cận Tuyết Sơ nói: “Không kịp nữa rồi.”

“Cậu thật muốn tìm chết đấy hả?”

Cận Tuyết Sơ vào weibo của Yến Thanh Ti, nhấn like cho bức ảnh hậu trường cô vừa mới đăng.

Anh tải bức ảnh của Yến Thanh Ti về điện thoại, lưu lại, nói: “Đúng đấy... không tìm chết, sao có thể thể hiện được tình yêu chân thành của tôi dành cho Yến Thanh Ti, nếu như Nhạc Thính Phong bới lông tìm vết tôi như thế mà tôi vẫn không dao động, người phụ nữ này tôi càng không thể bỏ lỡ, nếu không sau này tôi sẽ hối hận.”

Người đại diện của anh tức đến phát điên: “Cậu đúng thật là... sớm muộn gì cậu cũng bị con hồ ly đó hại chết thôi.”

Cận Tuyết Sơ đột nhiên hỏi: “Tôi muốn kết hôn với cô ấy, anh nghĩ thế nào?”

Người đại diện nhìn anh ta như nhìn thấy quỷ, mấy giây sau hét ầm lên: “Thế thì tôi đi chết cho mà xem!”

Điện thoại của người đại diện đột nhiên vang lên, nghe xong rồi, anh ta hoảng sợ nói: “Nhạc thái tử cho người đến trả tiền bồi thường cho cậu, đang ở dưới kia.”

Hai người nhìn nhau, Cận Tuyết Sơ đứng dậy đi ra ngoài.

Ngoài cửa đỗ mấy cái xe tải xếp thành hàng dài.

Cận Tuyết Sơ mờ mịt, Nhạc Thính Phong lại giở trò quỷ gì nữa đây?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 259: Anh Ta Chuẩn Bị Dùng Tiền Để Đập Chết Tôi Đấy À?

Giang Lai nhìn thấy Cận Tuyết Sơ, anh liếc nhìn cái mũ bảo hiểm trong xe, giãy giụa một hồi, cuối cùng cũng không đội, cố lấy dũng khí đi đến trước mặt Cận Tuyết Sơ.

Giang Lai nói những gì đã chuẩn bị trước bằng giọng nói đầy cảm tình: “Cận tiên sinh, tôi là trợ lý của Nhạc tổng, Nhạc tổng của chúng tôi không cẩn thận đâm vào xe anh, tôi xin thay mặt cho ngài ấy gửi lời xin lỗi chân thành đến anh, hy vọng anh có thể lượng thứ.”

Giang Lai nói rồi cúi xuống xin lỗi Cận Tuyết Sơ, đừng nói gì cả, cứ giả vờ đáng thương trước đã.

Cận Tuyết Sơ cười cười: “Chuyện xin lỗi để sau rồi nói tiếp, có thể nói cho tôi biết những cái xe này để làm gì trước được không?”

Giang Lai chột dạ vuốt mũi:: “Đây... Khụ, khụ, đều là tiền bồi thường.”

Cận Tuyết Sơ châm chọc: “Tiền bồi thường? Nhạc tiên sinh bảo cậu lấy hết toàn bộ tiền dự trữ của tất cả ngân hàng trong thành phố ra đấy à?”

Giang lai gật đầu, đúng thế, đúng là toàn bộ tiền xu dự trữ của tất cả các ngân hàng trong thành phố dường như đều bị anh đổi hết sạch, đồng thời còn phải đến các chợ, các trung tâm thương mại lớn để đổi tiền xu, thế mới miễn cưỡng gom được đủ 200 vạn tiền xu.

Giang Lai cũng không dám nghĩ đợi đến lúc mở cửa sau của xe ra, Cận Tuyết Sơ nhìn đầy toàn là tiền xu sẽ có phản ứng gì.

Cận Tuyết Sơ cười lạnh, Nhạc Thính Phong làm thế này là muốn khoe sự giàu có của mình trước mặt anh à?

“Được thôi, để tôi xem xem Nhạc tiên sinh khí phách đến mức nào nào.”

Gaing Lai vẫy tay ra hiệu với tài xế, ý bảo là mở cửa ra.

Giang Lai nói với Cận Tuyết Sơ: “Anh... chuẩn bị cho tốt nhé.”

Tuyết Sơ và người quản lý đều rất hiếu kỳ, rốt cuộc là đựng bao nhiêu tiền mà phải chất tới mấy cái xe tải liền?

Đợi đến lúc mở cửa xe ra, dường như thoáng cái đã mở ra cho bọn họ cánh cửa của một thế hoàn toàn mới, ánh sáng chói lòa tí thì mù mắt Cận Tuyết Sơ, cảnh tượng cực kỳ hoành tráng.

Cận Tuyết Sơ che mắt, một lúc lâu sau mới bỏ tay xuống, cái cảnh trước mắt này khiến anh ta không biết nên biểu cảm thế nào nữa, có cảm giác tất cả các biểu cảm con người không có một biểu cảm nào là có thể hiện tâm tình của anh ta lúc này.

Giang Lai hỏi: "200 vạn, chỉ nhiều hơn chứ không ít, anh xem, có cần đếm lại một lần nữa không?"

Cận Tuyết Sơ không để ý đến anh ta, đi đến cầm một đồng xu lên, "Hôm nay cuối cùng tôi mới biết được cái gì gọi là kẻ vô sỉ nhất thiên hạ, không phải Nhạc Thính Phong thì chẳng còn ai nữa, thế này là chuẩn bị lấy tiền đập chết tôi đây mà."

Giang Lai nghe thế thì khá là khó chịu, tuy rằng boss cũng chẳng phải thứ tốt đẹp gì, nhưng cậu ta là nhân viên của Nhạc thị, ở ngoài cũng không thể dễ dàng bỏ qua cho người khác mắng sếp nhà mình được, Giang Lai nói: "Cũng không thể nói thế được, ít nhất Nhạc tổng của chúng tôi dám làm dám chịu, không hề quỵt nợ anh,

Vả lại, không đưa tiền âm phủ cho anh là tốt lắm rồi đấy nhé.

Người đại diện của Cận Tuyết Sơ sực tỉnh, tức giận chỉ vào Giang Lai mà mắng: "Bắt nạt người quá đáng mà, thật quá đáng mà... đây là cái gì chứ? Ha, 200 vạn tiền xu, nào nào, cậu đếm từng đồng một cho tôi xem nào, tôi nói cho các người biết, chuyện ngày hôm nay chúng tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua, báo cảnh sát, bây giờ tôi sẽ lập tức báo cảnh sát ngay."

Giang Lai thở dài nói: "Anh muốn báo cảnh sát thì tùy các anh thôi, nhưng, tôi cảnh báo trước, tuy rằng sếp tôi đâm phải xe anh, nhưng chúng tôi cũng không ăn quỵt. Chúng tôi không chỉ bồi thường mà còn bồi thường nhiều hơn mấy chục vạn so với giá chiếc xe của Cận Tiên sinh đây, đây đã là rất có thành ý rồi, tại sao lại bảo chúng tôi ức hiếp người khác.

Cận Tuyết Sơ đột nhiên cười lên, người đại diện của anh ta đang cãi nhau ầm ĩ với Giang Lai, tâm trạng anh ta lại rất tốt, lấy điện thoại ra, tay trái kẹp một

đồng xu, đằng sau là một xe tải tiền xu, tự chụp một bức, gửi cho Yến Thanh Ti.

Cảnh tượng hoành tráng này, sao có thể không chia sẻ cho cô ấy xem chứ.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 260: Tặng Cô Ấy "Một Đời Một Kiếp" Mỗi Ngày

Yến Thanh Ti đang trang điểm, thì điện thoại vang lên, cô nhấp vào thấy tin nhắn của Cận Tuyết Sơ gửi qua wechat*, chỉ có một tấm hình, cô phóng to bức hình lên, khóe miệng giật giật, Cận Tuyết Sơ điên rồi sao? Lấy đâu ra mà nhiều tiền xu thế này?

*Một ứng dụng chat của TQ.

Cận Tuyết Sơ gửi hình xong nói với Giang Lai: "Phiền cậu về nói với Nhạc tổng, cảm ơn khoản bồi thường của anh ta, tôi rất thích, tôi đang không biết nên tặng gì Yến Thanh Ti cho sáng tạo, giờ thì tôi biết rồi, mỗi ngày tôi sẽ gửi tặng cô ấy 1314 đồng xu, cũng có nghĩa là sẽ tặng cô ấy" một đời một kiếp "này của tôi, cứ bám lấy cô ấy tặng mấy trăm ngày chắc cũng có thể khiến cô ấy rung động, khiến cô ấy có thể tiếp nhận tôi thôi, cảm ơn anh ấy đã giúp tôi nghĩ ra một sáng kiến hay như vậy."

(1314 có phiên âm là /yi san yi si/, đọc gần giống với 一生一世 /yi sheng yi shi/ = một đời một kiếp)

Giang Lai... Anh muốn chết tôi cũng không cản đâu.

Khi trở về, cậu thành thật chuyển lời Cận Tuyết Sơ nói tới ông chủ, cứ tưởng sếp của cậu sẽ nổi trận lôi đình, ai ngờ người ta chỉ cười nham hiểm, hỏi lạimột câu: "Sáng nào hắn ta cũng tặng hoa à?"

"Vâng."

"Tra xem là tiệm hoa nào."

"Tôi biết rồi, giờ cho tiệm hoa đó đóng cửa luôn."

Nhạc Thính Phong lạnh lùng liếc cậu: "Chậc, tôi là loại người đó sao?"

Chỉ là từ sau hôm đó trở đi, sáng nào Yến Thanh Ti cũng nhận được hoa, nhưng toàn là hoa héo, cánh hoa rụng gần hết, còn tỏa ra mùi hương kỳ quặc, khiến Yến Thanh Ti cảm thấy rất ác cảm với những đóa hoa do Cận Tuyết Sơ tặng mỗi buổi sáng, cô nói thẳng với Tiểu Từ, sau này chỉ cần là hoa do Cận Tuyết Sơ tặng thì đừng đưa tới trước mặt cô nữa.

Yến Thanh Ti hoàn toàn không biết gì về cuộc giao chiến giữa hai người đàn ông này, cô cũng chẳng thèm bận tâm, các cảnh quay của Trấn Hồn Khúc bước dần vào giai đoạn kết thúc, cô phải tới Cảnh Thành, trước khi đi, cô tới trung tâm thương mại, lâu rồi cũng không mua sắm quần áo gì, cô cũng nên sắm sửa chút gì đó cho mình rồi.

Mượn câu của chị Mạch, "Em dù gì cũng là người có fan hâm mộ, ra ngoài phải chú ý tới hình tượng".

Yến Thanh Ti là kiểu người có mặc gì lên cũng đẹp, cô có khoác ga giường ra đường thì cũng vẫn giống người mặc hàng hiệu thôi.

Càn quét trong trung tâm thương mại hai tiếng đồng hồ, Yến Thanh Ti mời cu li - Tiểu Từ của cô xuống lầu uống ly cafe nghỉ một lát.

Kết quả, vừa vào tới quán cafe đã nghe thấy một âm thanh quen thuộc.

"Bà Vương, khi tôi cho bà mượn rõ ràng là phỉ thúy thật, nhưng hiện tại, cái thứ đồ giả này là sao hả, bà tưởng tôi không nhận ra chắc?"

"Nhạc phu nhân, ý của bà là tôi lấy đồ giả đánh tráo vòng thật của bà à, mọi người phân xử thử xem, tôi chỉ mượn bà ấy bộ trang sức đeo thôi, giờ bà ấy lại bảo tôi đánh tráo, thế ý là tôi lấy trộm đồ của bà ấy à? Nhà họ Vương chúng tôi tuy không được như nhà họ Nhạc, nhưng cũng là gia đình có máu mặt, Nhạc phu nhân, sao bà lại có thể vu oan cho tôi như vậy được chứ?"

"Phải đó, Nhạc phu nhân, bà không thể dựa vào thế lực của Nhạc gia nhà bà để ức hiếp người khác được, bà Vương cũng nói sợi dây mà bà đưa lúc đó đã là hàng kém chất lượng rồi đấy."

"Các người, các người..."

Yến Thanh Ti tháo kính ra, đứng từ xa nhìn gương mặt tức tới tái nhợt của Nhạc phu nhân, vành mắt bà đỏ lên, dáng vẻ vừa bất lực lại vừa uất ức.

Yến Thanh Ti không nhịn được bật cười, cái chuyện vớ vẩn này... kệ đi vậy.

Yến Thanh Ti quay người muốn đi, nhưng ra tới cửa, cô lại vòng ngược lại.

Nhạc phu nhân không phải là người biết cãi vã, bị mấy người kia chỉ chỉ trỏ trỏ nói bà cố ý, ngoa ngoắt, bà vừa tủi thân vừa buồn, căn bản không cãi lại được đám người đó. Bỗng có một người ngồi xuống, ôm lấy cánh tay bà:

“Náo nhiệt thế, mọi người đang nói gì đấy?”

Nhạc phu nhân ngoảnh lại thấy Yến Thanh Ti, không biết tại sao nhưng bà lại cảm giác như tìm được chỗ dựa, đôi mắt bà đỏ lên nhìn Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti lẳng lặng thở dài, ôm lấy vai Nhạc phu nhân: “Bác gái, đã mấy ngày không gặp rồi, không ngờ con lại gặp bác ở đây, ôi, sao thế này, ai bắt nạt bác, bác nói với con, để con giúp bác xé xác nó ra.”

Yến thổ hào: Thôi rồi, mẹ lại sắp cướp đất diễn rồi.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 261: Có Con Ở Đây, Không Để Bác Chịu Ấm Ức Đâu

Nhạc phu nhân ấm ức đầy một bụng, giây phút thấy Yến Thanh Ti, bà có cảm giác như tìm được đồng chí cách mạng của mình, bà tóm lấy cánh tay Yến Thanh Ti, cô như chỗ dựa duy nhất của bà lúc này, dáng vẻ vô cùng đáng thương: “Bọn họ... Bọn họ...”

Yến Thanh Ti thở dài, đã lớn tuổi thế này rồi mà ra ngoài vẫn còn bị ức hiếp, đám người này rõ ràng thấy bà hiền lành nên hùa lại bắt nạt bà đây mà.

Yến Thanh Ti vỗ vai bà: “Có con ở đây, không có gì phải ấm ức hết, chẳng phải chỉ là một bộ đồ trang sức thôi sao? Cứ để con.”

Bà Vương ngồi đối diện ngờ vực nhìn Yến Thanh Ti: “Cô là ai?”

Yến Thanh Ti nhếch mày: "Tôi... Tôi là ai bà quản được chắc? Trông bà thế kia mà còn phải mượn đồ trang sức của bác gái, chậc, nhìn bộ dạng nghèo hèn của bà xem, liệu có thể đeo được bộ trang sức tốt đến thế sao?

Bà Vương bị chọc tức điên lên, bà ta quay lại chỉ thẳng Nhạc phu nhân nói: “Nhạc phu nhân, bà còn tìm người nói đỡ bà, bà tưởng có người giúp bà thì bọn tôi sợ bà chắc, tôi nói cho bà hay, chuyện bà vu oan tôi ngày hôm nay tôi sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu, cùng lắm thì chúng ta gặp nhau tại đồn cảnh sát.”

Xoảng, Yến Thanh Ti đập ly cafe bên cạnh Nhạc phu nhân xuống bàn, cafe bắn tung tóe ra ngoài, bắn hết cả lên chiếc túi LV của bà Vương, bà ta gào ầm lên: “LV của tôi, aiya... Tôi vừa mới mua xong, cô...”

Yến Thanh Ti xòe tay, cô rút hai tờ giấy ra lau tay: “Tôi có cố ý đâu? Là tôi không cẩn thận, bà là bà Vương đúng không, họ Vương nhà bà cũng là nhà có máu mặt lắm mà, cũng chỉ là cái túi thôi việc gì phải tỏ ra kinh khủng thế, nhà bà chắc không nghèo tới nỗi thiếu cả chút tiền này chứ.”

Yến Thanh Ti nhấc sợi dây phỉ thúy trên bàn lên: “Nào, để tôi xem xem bộ trang sức này rốt cuộc có vấn đề ở đâu, không phải tôi bốc phét đâu, chứ tôi là là chuyên gia về buôn bán mấy loại đá quý này đấy, thật hay giả, tôi nhìn là biết ngay, muốn qua mặt bác Nhạc, không có cửa đâu.”

Nhạc phu nhân đứng ngẩn ra nhìn Yến Thanh Ti, cô buôn bán đá quý từ bao giờ vậy?

Yến Thanh Ti nói vậy khiến đám người bên phía bà Vương bất an, bà ta hừ một tiếng: “Cô xem đi, xem đi, tôi nói cho cô biết, thật thật giả giả cũng chẳng liên quan gì tới tôi hết, dù sao tôi cũng không biết gì cả.”

Yến Thanh Ti nhếch mép, tay sờ sờ sợi dây một hồi, rồi lại cầm lên soi dưới ánh mặt trời, dáng vẻ cực kỳ giống người trong nghề, một lúc sau cô sửng sốt nói: “Aiya, là thật này, là đế vương lục*, hàng cực phẩm đấy, hơn nữa gia công cũng xuất sắc, bác gái, bác nhìn kỹ đường vân này xem, cảm giác như màu xanh này có thể chảy nước ra được vậy, cái này sao có thể là giả được? Chắc ban nãy bác nhìn lầm rồi.”

*Một loại phỉ thúy có chất lượng cực kỳ tốt, đứng đầu trong các loại phỉ thúy.

Nhạc phu nhân vừa nghe xong liền giật mình, cái này rõ ràng là giả mà, bà vội nói: “Nhưng...”

Yến Thanh Ti lén ấn mạnh vào tay Nhạc phu nhân dưới bàn, cam đoan cả bà: “Bác gái, bác nhìn kỹ lại mà xem, con nói bác hay, con biết xem đá từ hồi còn trong bụng mẹ cơ, cái này là thật, tuyệt đối không sai đâu.”

Nhạc phu nhân chớp mắt mấy cái, đôi mắt đỏ lên trông vừa mờ mịt lại vừa ngây ngô, bà không biết Yến Thanh Ti định làm gì, nhưng bà vẫn phối hợp theo cô, gật đầu: “Ừ... Là tôi nhìn nhầm, cái này hình như là thật...”

Đám người phía bà Vương đồng loạt nhìn nhau, đặc biệt là bà Vương, mắt liền sáng lên.

Bà Vương bày ra vẻ mặt lạnh tanh: “Hóa ra là thật, là Nhạc phu nhân nhìn lầm, lại còn đổ oan cho tôi, còn ỷ vào gia thế của nhà họ Nhạc, ngay đến câu” xin lỗi “bà cũng không biết nói hả?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 262: Ngay Tới Bà Ấy Mà Cũng Dám Ức Hiếp, Các Người Chán Sống Rồi À?

Bộp, Yến Thanh Ti đập lên bàn, cô lạnh lùng đảo mắt nhìn bà Vương: "Nhìn lầm thì sao, nói các người đấy thì sao? Dựa vào thế lực ức hiếp người khác đấy thì sao? Bác gái của tôi là thái hậu nương nương của Nhạc thị, các người là cái quái gì, cho bà mượn trang sức, đó là coi trọng bà, con mẹ nó, đừng có không biết xấu hổ như vậy."

Nhạc phu nhân đứng cạnh trợn tròn mắt nhìn Yến Thanh Ti, dần dần dựa gần vào cô.

Bà Vương cả giận mặt đỏ tía tai: "Cô cô cô..."

Yến Thanh Ti vênh váo: "Tôi làm sao, đừng có mà ở đây làm bẩn mắt tôi nữa, cút mau đi... Không cút thì mai tôi sẽ khiến nhà họ Vương các người táng gia bại sản đấy có tin không?"

"Tôi vốn tưởng Nhạc phu nhân bà là người thấu tình đạt lý, hóa ra tôi nhìn lầm rồi, chúng ta đi."

Bà Vương kéo theo đồng bọn của bà ta giận đùng đùng rời khỏi đó.

Nhạc phu nhân ngẩn người nhìn Yến Thanh Ti: "Chúng ta..."

Yến Thanh Ti đứng dậy, đeo kính lên: "Bác gái, bác ở đây đợi, trông đồ giúp con, con đi một lát rồi quay lại ngay."

Nhạc phu nhân tưởng cô muốn đi, bà hỏi: "Cô đi đâu thế?"

Yến Thanh Ti cười: "Lấy vòng thật của bác về, bác tưởng con sẽ thật sự để bác chịu thiệt như vậy chắc."

Yến Thanh Ti đi rất nhanh, Nhạc phu nhân muốn gọi cô lại cũng không gọi được, nhìn theo bóng lưng cô, nói: "Tôi... thật ra tôi không lấy lại được cũng không sao mà."

Dưới hầm để xe của trung tâm thương mại, bà Vương nghi hoặc nói: "Chắc không cầm nhầm chứ, hai bộ trang sức đó bên ngoài nhìn vào cũng khá giống nhau, chắc không cầm cái thật đưa cho bà ta chứ."

“Chắc không thể thế đâu...”

“Nhưng tôi thấy con tiểu tiện nhân đấy nói giống thật lắm, nếu là giả, Nhạc phu nhân có chịu thiệt được không?”

Mấy người đó đang túm tụm lại nói xem không biết là đã đưa cái thật hay cái giả cho Nhạc phu nhân thì nghe thấy một âm thanh vang lên: “Chậc chậc chậc, xem tôi nghe thấy cái gì này?”

Mấy người đó ngoảnh lại thấy Yến Thanh Ti như thấy quỷ: “Cô...”

Yến Thanh Ti nhét điện thoại vào túi, đi tới: “Ngay đến mẹ của c Thính Phong các bà cũng dám ức hiếp, các bà chán sống rồi hả?”

Lúc này bà Vương mới hiểu ra: “Con khốn này, ban nãy mày lừa tao?”

Yến Thanh Ti nhếch mày: “Không thì sao nghe được lời nói thật của bà?”

Trong tình huống ban nãy, nếu có ép hỏi cũng không lấy lại bộ trang sức được, nên cô đành phải dùng chút thủ đoạn này thôi.

Bà Vương thẹn quá hóa giận, liếc mắt ra lệnh cho mấy người kia: “Cho nó nếm mùi đi.”

Trước khi mấy bà già kia kịp lao tới, Yến Thanh Ti bất thình lình đã tóm được tóc bà Vương, đạp một phát vào chân của bà ta, nháy mắt đã ấn bà ta xuống đất: “Con mẹ nó, các người dừng lại hết cho tôi.”

Yến Thanh Ti cưỡi lên người bà Vương, cô cười ngọt ngào: “Vội gì chứ? Tôi còn chưa nói hết mà.”

Yến Thanh Ti lấy từ trong túi ra một cái bình gì đó, lắc lắc trước mặt bà Vương: “Bà có biết tôi đang cầm cái gì đây không?”

Vương phu nhân bị nắm tóc, da đầu đau rát: “Con khốn này, buông tao ra.”

Yến Thanh Ti chầm rãi nói: “Axit đấy.”

Chỉ hai từ thôi cũng khiến bà Vương im bặt, những người khác cũng không dám ho he gì nữa.

“Mày muốn làm gì, mày đừng có làm bậy...”

Yến Thanh Ti từ từ mở nắp: “Bà nói xem, bộ mặt già nua như con lừa đá này của bà, nếu bị tôi tạt axit lên cũng coi như tôi phẫu thuật thẩm mỹ giúp bà luôn đấy nhỉ, khỏi cần cảm ơn tôi, tôi chỉ thích làm việc tốt thôi.”

Vương phu nhân sợ tới nỗi mặt mũi trắng bệch: “Không, đừng, đừng mà...”

Yến Thanh Ti chầm chậm nói: “Tôi đếm đến ba, nếu không lấy bộ trang sức thật ra đây, tôi sẽ tạt cái này lên mặt bà, để tôi xem bà muốn bộ nữ trang đó hay khuôn mặt này đây?”

Yến thổ hào: Bị bồ với mẹ đẻ liên thủ cướp đất diễn, một người đẹp trai như tôi nên làm thế nào để xông ra đây?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 263: Dám Dở Trò Trước Mặt Tôi, Tôi Chỉnh Chết Bà

Bà Vương bị sợ tới nỗi cả người run lên bần bật: “Cô... Cô làm thế là phạm pháp, nhà tôi... người nhà tôi sẽ không tha cho cô đâu...”

Yên Thanh Ti cười ha ha: “Nhà bà thì tính cái gì? Sau lưng tôi còn có Nhạc gia, chắc bà không biết đâu nhỉ, tôi là con dâu cưng trong lòng Nhạc phu nhân đấy, bà nói xem... Nhạc Thính Phong liệu có để tôi xảy ra chuyện gì không? Tôi cũng chẳng muốn phí lời với bà nữa, 1...2... Ôi, được đấy, không ngờ bà cũng cứng phết, nếu đã vậy cũng chẳng cần đếm tới 3 nữa, cứ tạt đi vậy, dù sao tạt xong cũng chẳng bõ công.”

Yến Thanh Ti nói xong cổ tay chuyển xuống dưới, thấy thứ chất lỏng trong đó sắp bị đổ ra, bà Vương sợ tới nỗi không chịu nổi nữa, liên mồm nói: “Đừng tạt, đừng, đừng, tôi nói, tôi nói... Sợi dây thật, ở... ở trong túi của tôi...”

Bà Vương biết Nhạc phu nhân là người hiền lành tốt tính, lại hơi ngốc, mà bà ta quả thật rất thích bộ phỉ thúy này, nhưng chồng bà ta tuyệt đối sẽ không bao giờ bỏ ra số tiền lên đến bảy chữ số để mua cho bà ta bộ trang sức đó, thế nên bà ta bèn nghĩ kế lừa Nhạc phu nhân. Bà ta cũng nghĩ dù sao Nhạc phu nhân cũng chẳng thiếu chút tiền bọ này, huống hồ người khác cũng không biết bộ nữ trang khi ấy bà cho bà ta mượn là thật hay giả, chỉ cần bà ta khăng khăng không nhận thì cảnh sát cũng chẳng tra ra được.

Bà Vương vốn tưởng nếu cứ làm vậy thì có thể qua mặt được Nhạc phu nhân, cùng lắm không được thì nói là cầm nhầm thôi.

Ai ngờ đang tiến triển thuận lợi, giữa đường lại lòi ra một Yến Thanh Ti, vừa tới đã tính kế đánh lừa cảnh giác của bà ta, sau đó còn mang cả axit tới đây nữa chứ.

Yến Thanh Ti liếc đám người đang đứng một bên không dám lại gần, cô nói với một người trong số đó: “Bà, lấy ra đây cho tôi.”

Người đó run rẩy cầm chiếc túi của bà Vương lên, lấy ra một chiếc túi nhung đen, nặng trịch, trong đó là bộ đồ trang sức bằng phỉ thúy của Nhạc phu nhân.

Yến Thanh Ti bảo họ lấy ra đưa cho cô, cô cầm lên xem chắc chắn là thật mới nhét vào lại.

Yến Thanh Ti vỗ lên mặt bà Vương: "Sớm lấy ra không phải là được rồi sao, bà dám dở trò trước mặt tôi, tôi sẽ chỉnh chết bà."

Hôm nay bà Vương gặp phải họa rồi, bà ta thầm ghi hận trong lòng, nhưng lọ axit kia còn treo trên đầu kia kìa, bà ta không dám: "Tôi đã đưa bộ trang sức thật cho cô rồi, cô,... cô... thả tôi ra đi..."

Yến Thanh Ti gật đầu: "Đi, đúng rồi, không thể cứ ở đây mãi được."

Bà Vương mừng thầm: "Cô buông... buông tôi ra đi."

Yến Thanh tóm bà Vương dậy: "Chậc, sao bà lại có thể ngây thơ như mẹ của Nhạc Thính Phong như vậy nhỉ? Ờ, bà để bà chủ nhỏ nhà người ta chịu ấm ức lớn như vậy mà nghĩ trả lại đồ thật là xong rồi sao? Bà mơ cũng đẹp quá đấy."

Bà Vương nghe xong liền cuống cả lên: "Cô muốn làm gì?"

Yến Thanh Ti đẩy bà ta ra ngoài: "Làm gì? Phải xin lỗi chứ."

Yến Thanh Ti nói với mấy người xung quanh: "Mấy bà, đi phía trước thì ngoan ngoãn cho tôi, đừng có dở trò trước mặt tôi, tôi mà trượt tay tạt một cái thì lúc đấy kẻ đen đủi chẳng phải tôi đâu."

Ai dám lấy mặt mình ra mà đùa được chứ, mấy người đó đành ngoan ngoãn đi phía trước, không ai dám làm bậy cả.

Nhạc phu nhân đợi ở trong quán cafe cũng sốt cả ruột, bà đã muốn chạy ra mấy lần, nhưng đều bị Tiểu Từ ngăn lại.

"Bác yên tâm đi, chị cháu giỏi lắm."

"Nhưng bên họ đông người lắm..."

Tiểu Từ toát ra vẻ mặt sùng bái nói: "Không sao, có nhiều nữa thì trước mặt chị cháu cũng chỉ là cặn bã mà thôi."

Đang nói dở, Tiểu Từ thấy Yến Thanh Ti đang đẩy cả đám Vương phu nhân thành một hàng tiến vào, cậu vui vẻ nói: "Bác nhìn kìa, cháu nói mà, không

sao đâu.”

--- O ---

Chương 264: Sao Lại Giúp Tôi, Tôi Có Đối Tốt Với Cô Đâu

Nhạc phu nhân đứng phắt dậy, thấy Yến Thanh Ti vô sự bà mới thở phào một hơi.

Yến Thanh Ti thúc bà Vương tới trước mặt Nhạc phu nhân, đưa chiếc túi nhung cho bà: "Bác xem xem đây có phải bộ trang sức của bác không."

Nhạc phu nhân nhận lấy rồi nhìn một cái, cả bộ trang sức đều ở đây, là hàng thật. Bà cứ tưởng không thể lấy được, không ngờ chuyện khó khăn như vậy Yến Thanh Ti lại có thể xử lý một cách dễ dàng.

Yến Thanh Ti trong mắt Nhạc phu nhân lúc này chính là ba chữ - Quá lợi hại.

Yến Thanh Ti đảo mắt nhìn đám người thông đồng với bà Vương: "Sao không ho he gì thế, câm hết rồi à." Cô đặt chiếc lọ lên bàn, phát ra âm thanh khiến mấy người đó đều run lên cầm cập.

Bà Vương run rẩy, vội nói: "Nhạc phu nhân, thật xin lỗi, bà là người độ lượng, tôi... tôi chỉ nhất thời nổi lòng tham, cả đời tôi chắc sẽ chẳng thể nào có được một bộ trang sức nào quý giá như vậy, nên bị mờ mắt, tôi có lỗi với bà, tôi biết bà hiền lành lương thiện, chắc chắn sẽ tha thứ cho tôi đúng không?"

Nhạc phu nhân quả thật rất ghét bà Vương, nghe bà ta xin lỗi bà cũng chẳng thấy dễ chịu gì, kể cả đầu óc bà có hạn hẹp thì cũng có thể nghe ra rõ ràng bà ta đang bẫy bà, nếu bà không tha thứ thì có nghĩa là tâm địa bà xấu xa, bà nhìn Yến Thanh Ti, đứng bên cạnh cô.

Yến Thanh Ti thở dài, thật không biết bà chủ nhà cô trước đây đã bị đám người này lừa bao nhiêu lần rồi nữa, hôm nay nếu cô không đụng mặt tại đây chắc chắn bà lại phải chịu thiệt rồi.

Yến Thanh Ti cười lạnh: "Vậy ý của bà là bà lấy trộm đồ của người khác, bị người ta tóm được, nếu người ta không tha thứ cho bà thì có nghĩa là lòng dạ người ta xấu xa đúng không, bác gái nhà tôi tốt tính thật, nhưng tôi thì không có tử tế như vậy, ai dám động tới người của tôi thì tôi sẽ đi chết người đó, lúc trước chẳng phải bà cứ to mồm kêu vu oan cho bà, thích thì tới đồn cảnh

sát sao? Được thôi, vậy thì báo cảnh sát đi."

Yến Thanh Ti lấy điện thoại ra bật một đoạn thu âm, ghi lại những lời ban nãy của bà Vương, thừa nhận trộm bộ đồ trang sức dưới sức ép của cô.

Trải qua nhiều chuyện, nên làm việc gì Yến Thanh Ti cũng thích giữ một đường lui cho mình, lúc cô cho điện thoại vào túi thì cũng đã bật chế độ thu âm luôn rồi.

"Bộ nữ trang này là đồ đắt tiền, bà nói xem tội ăn cắp sẽ bị phạt bao nhiêu năm tù?"

Bà Vương sợ quá vội nói: "Tôi xin lỗi, xin lỗi Nhạc phu nhân, là tôi khốn kiếp không ra gì, là tôi ỷ lại bà hiền lành nên ức hiếp bà, tôi sai rồi, xin bà tha cho tôi lần này, sau này... Đảm bảo tôi sẽ không dám làm chuyện như vậy nữa, chỉ cần thấy bà tôi sẽ đi đường vòng tránh bà."

Yến Thanh Ti nói: "Thả bà ta hay giao chứng cứ cho cảnh sát, tùy vào bác đấy."

Nhạc phu nhân khẽ đáp: "Chuyện trước đây tôi không muốn nghĩ tới nữa, sau này chúng ta cũng không còn là bạn bè, tôi cũng sẽ không nể mặt bà nữa, bà nói tôi ỷ vào quyền thế ức hiếp người khác, vậy tôi sẽ ức hiếp bà một lần, sau này tôi ở chỗ nào thì không muốn thấy bà chỗ đó."

Bà Vương liên tục nói cảm ơn rồi chạy trối chết.

Nhạc phu nhân có làm vậy Yến Thanh Ti cũng chẳng thấy lạ, người này tâm can còn mềm yếu hơn cả đậu phụ, đã thế còn đơn giản lương thiện, bà làm vậy mới là bình thường.

Nhạc phu nhân không ngờ Yến Thanh Ti lại giúp bà, dù sao thì trước đây bà cũng chẳng nghĩ tốt gì về cô, nghĩ tới đây bà lại thấy chột dạ, Nhạc phu nhân nhỏ giọng nói: "Cảm... Cảm ơn cô, cô... tại sao cô lại giúp tôi? Tôi có đối tốt với cô đâu mà."

Yến Thanh Ti cười: "Xấu sao? Nhưng bác cũng có muốn lấy mạng của con đâu, trên đời này có quá nhiều người thông minh nhưng ngốc nghếch ngây thơ như bác đúng là hiếm thấy, nếu bác bị bắt nạt nhiều xong trở nên thông minh thì con biết làm sao đây? Sau này, lúc con với bác có cãi nhau, chẳng phải con sẽ không cãi thắng được bác sao?"

Yến thổ hào: Bồ với mẹ tôi lén rút ngắn quan hệ sau lưng tôi kìa, lo ghê, liệu mẹ có lại đào hố lấp tôi không nhỉ?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 265: Bác Không Cần Phải Thích Con, Con Là Một Đứa Rất Xấu Xa

Nhạc phu nhân chẹp miệng: "Sao lời hay ý đẹp nói ra từ miệng cô nó cứ bị vặn vẹo đi thế nhỉ..."

Yến Thanh Ti mỉm cười, nói: "Nhạc Thính Phong làm gì thế không biết, anh ấy có biết bác bị người ta ức hiếp thế này không, ngay đến mẹ mình còn không bảo vệ được, thằng con này đúng chẳng ra sao cả."

Nhạc phu nhân vội nói: "Là tại tôi không nói với nó, thường ngày nó làm gì cũng ra tay rất độc ác, chẳng kiêng dè ai, nếu như tôi làm gì quá lên, người ngoài sẽ nhà họ Nhạc dựa quyền dựa thế mà kiêu căng, hống hách mất."

Yến Thanh Ti thấy hơi nực cười, cô nói: "Bác gái, kiêu căng hống hách là không đúng, nhưng cũng phải ứng với tùy loại người, có người sẽ xem sự nhường nhịn của bác thành hèn nhát, sau này không được như vậy nữa, trên đời này không phải tất cả mọi người đều đáng nhận được sự nhẹ nhàng, tử tế của bác đâu."

Yến Thanh Ti bỗng phát hiện, không ngờ cũng có ngày cô lại đi dạy bảo một người đáng tuổi làm mẹ mình thế này.

Nhạc phu nhân ngồi ngay ngắn, cúi đầu, như một đứa trẻ đang bị dạy dỗ, bà gật đầu: "Tôi biết rồi, kiểu người giống bà Vương vậy."

Yến Thanh Ti mỉm cười: "Phải, cả loại người như con nữa..."

Nhạc phu nhân ngẩng lên nhìn thẳng vào nụ cười trên gương mặt Yến Thanh Ti, bà thấy không được thoải mái: "Cô... cô... rất tốt... Trước đây tôi... có thể là có chút thành kiến với cô..."

Yến Thanh Ti nhún vai cười: "Bác xem, bác khờ thật đấy, con mới chỉ giúp bác một chuyện nhỏ xíu thôi mà bác đã nghĩ con là người tốt rồi, thật ra, con người con xấu xa lắm, nói không chừng con giúp bác là vì muốn bác có hảo cảm với con, để con có thể chui được vào nhà họ Nhạc thì sao?"

"Cô... không phải... thật ra, cô... từ trước tới giờ chưa từng nghĩ tới việc... sẽ gả cho Thính Phong đúng không." Tới giờ Nhạc phu nhân mới cảm thấy giữa Yến Thanh Ti và con trai bà, có lẽ con trai bà mới là người luôn quấn

lấy người ta không rời mới đúng.

Yến Thanh Ti nhếch mày: “Sao thế được chứ, gả vào nhà họ Nhạc là việc mà biết bao cô gái muốn đánh nhau vỡ cả đầu để chen được vào đấy.”

Nhạc phu nhân nhíu nhíu mày: “Tôi biết... cô không như thế...”

Tiểu Từ đứng bên cạnh chỉ chỉ đồng hồ ra ám hiệu cho Yến Thanh Ti, nhắc cô cũng đã muộn rồi, tới giờ ra sân bay rồi.

Yến Thanh Ti đứng dậy, nói: “Bác gái, bác có cách nhìn phiến diện với con không hề sai, con chính là hạng người như bác nghĩ, bác không cần phải thích con đâu, con cũng không hy vọng bác thích con, con giúp bác lần này là để trả lại đĩa sườn kho lần trước con ăn ở nhà bác thôi, chào bác.”

Nhạc phu nhân gọi giật Yến Thanh Ti lại: “Này, cô...”

Yến Thanh Ti đứng lại, ngoảnh lại nói: “Bác gái, bác hãy cứ khờ khạo hạnh phúc như vậy đi nhé, bác như vậy thật sự rất tốt.”

Nhạc phu nhân kinh ngạc nhìn Yến Thanh Ti rời đi, bà bỗng nhận ra từ trước tới giờ bà không hề hiểu gì về cô gái này.

...

Yến Thanh Ti còn chưa ra khỏi trung tâm thương mại đã lại bị gọi.

“Thanh Ti...”

Nghe thấy giọng nói ấy, Yến Thanh Ti bỗng sững lại, rồi cô lại bước tiếp như bình thường, nhưng ngay sau đó đã có người đứng chắn trước mặt cô.

Yến Thanh Ti cố nói: "Anh Hạ Lan, cô Hạ Lan, có chuyện gì sao?

Hạ Lan Tú Sắc vui mừng lắc cánh tay anh trai mình: “Aiz, là chị ấy thật, đúng là chị thật rồi, haiz, lúc này em còn nói với anh em là có người trông rất giống chị.”

Yến Thanh Ti lạnh mặt: “Xin lỗi, giờ tôi phải tới sân bay gấp.”

Hạ Lan Phương Niên mở miệng: “Đợi một chút... Tôi có chuyện muốn nói với em.”

Anh nói với Hạ Lan Tú Sắc: “Tú Tú, em qua bên kia đợi anh.”

Hạ Lan Tú Sắc kinh ngạc trợn tròn mắt: “A... Ơ... Vâng, được...”

Cô dịch sang một bên, hiếu kỳ nhìn hai người.

Hạ Lan Phương Niên hình như có gì đó là lạ, trông anh có vẻ sa sút, anh cười khổ một tiếng: “Tôi sẽ không làm trễ thời gian của em nhiều đâu, tôi chỉ muốn nó nói với em một câu thôi.”

--- O ---

Chương 266: Người Phụ Nữ Của Con Sắp Bị Cướp Mất Rồi

"Tôi không ngờ hôm nay có thể gặp được em ở đây, trước đây tôi tốn biết bao công sức để tìm em nhưng có tìm thế nào cũng không tìm được, không ngờ, giờ ra khỏi nhà là đã gặp được rồi..."

Yến Thanh Ti không nói gì, cô không biết nên nói gì với anh cả.

Hạ Lan Phương Niên lấy một thanh socola từ trong túi ra: "Tôi nhớ cái lần tuyết rơi hồi ấy, em nói em thích nhất là ăn socola của hãng này, hôm nay vừa hay nhìn thấy nên tôi mua luôn."

Yến Thanh Ti bỗng dâng lên một cảm giác khổ sở không biết nên giải thích thế nào, cô nói: "Không cần đâu, tôi không còn cần thứ này nữa rồi."

Yến Thanh Ti không chú ý bên cạnh bỗng có người tóm lấy cánh tay cô: "Thanh Ti à, chẳng phải con nói không kịp nữa sao? Sao còn chưa đi thế này, Thính Phong nó cứ đang giục kia kìa..."

Yến Thanh Ti giật cả mình, cô ngẩng dầu thấy Nhạc phu nhân đang tóm tay cô muốn lôi cô đi.

Hạ Lan Phương Niên lặng lẽ thu tay lại, gọi một tiếng: "Bác gái."

Nhạc phu nhân dừng lại, ngẩng đầu, ngạc nhiên: "Ồ, Phương Niên, con cũng ở đây à, bác vừa rồi vội quá không nhìn thấy con, Thính Phong đang đợi bọn bác ăn cơm trưa, con có muốn đi cùng không?"

Hạ Lan Phương Niên nhìn Yến Thanh Ti, trong lòng bỗng có chút hiu quạnh: "Không cần đâu ạ, con phải đi mua đồ với Tú Sắc."

"Ừ, vậy con mau đi đi, bọn bác đi trước đây, con cho bác gửi lời hỏi thăm tới bố mẹ nhé, chào con." Nhạc phu nhân khua khua tay với Hạ Lan Phương Niên.

Hạ Lan Phương Niên mở miệng cũng thấy chua xót: "Vâng, bác... đi thong thả."

Hạ Lan Tú Sắc vội chạy tới, ôm lấy cánh tay Hạ Lan Phương Niên: "Anh,

anh biết Yến Thanh Ti à?"

"Quen trong buổi lễ trưởng thành của em."

"Nhưng anh đưa socola cho chị ấy mà, anh vừa nói gì với chị ấy thế?"

"Không có gì, đi thôi."

...

Yến Thanh Ti nói: "Cảm ơn bác gái."

Sự xuất hiện của Nhạc phu nhân quả thật đã giải vây cho cô.

Nhạc phu nhân buông cánh tay Yến Thanh Ti ra, phụng phịu nói: "Cái... nhà Hạ Lan đó rất phức tạp."

"Dạ?"

"Nhà Hạ Lan bên trong âm thầm đấu đá nhau ghê lắm, dù sao cũng không hòa hợp gì... vợ con của chú Phương Niên đều chết không rõ ràng."

"À..." Yến Thanh Ti buồn bực, chuyện này có liên quan gì tới cô chứ.

Tiểu Từ chặn một chiếc taxi lại, Yến Thanh Ti nói: "Bác gái, con đi trước đây, con phải ra sân bay ngay bây giờ, chào bác."

Nhạc phu nhân giận dỗi bĩu môi: "Này, tôi nói cô có nghe vào tai thật không đấy hả... Thật là."

Lên xe, Tiểu Từ mới không nhịn được bật cười, nói: "Chị, chị nói xem chị thông minh như vậy, sao không nghe ra Nhạc phu nhân muốn nói với chị là chị đừng gả cho cái tên Hạ Lan Phương Niên đó, nếu như lấy anh ta thật, sau này cũng sẽ rất phiền phức chứ."

"A?" Yến Thanh Ti ngẩn ra một lúc rồi mới bật cười, bà thật đúng là thú vị, chẳng lẽ không muốn cho cô lấyHạ Lan Phương Niên mà để cô lấy con trai bà sao?

Yến Thanh Ti nghĩ tới Nhạc Thính Phong, từ sau đêm đó tới giờ, hai người họ đã mấy ngày không liên lạc với nhau rồi.

...

Nhạc phu nhân lên xe, nổi giận đùng đùng gọi điện cho Nhạc Thính Phong.

Phải gọi bốn năm cuộc anh mới bắt điện thoại.

“Mẹ, có chuyện gì vậy, con đang bận.”

Nhạc phu nhân hừ một tiếng: “Bận bận bận, bận đến mẹ mày sống chết thế nào cũng kệ đúng không, ai biết được cả ngày mày bên ngoài làm cái trò quỷ gì, tao nói cho mày biết, hôm nay nếu không phải là tao... thì mày đã bị người khác hẫng tay trên rồi, còn ngồi đấy mà bận, xí...”

Nhạc Thính Phong ngay tức khắc liền nghĩ tới Yến Thanh Ti: “Mẹ, ý mẹ... là gì?”

Nhạc phu nhân bĩu môi: “Còn ý gì nữa, người phụ nữ của mày sắp bị cướp mất rồi kia kìa, mày còn ngồi đấy mà bận với chả bịu!”

Yến thổ hào: Mẹ, cảm ơn công phá hoại của mẹ, đây mới là cách tháo gỡ chính xác của mẹ chứ!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 267: Sao Hôm Nay Không Gọi Tiểu Yêu Tinh Nữa Rồi

Nhạc Thính Phong trầm mặt xuống: “Mẹ, có phải Yến Thanh Ti không?”

Nhạc phu nhân hừ một tiếng, gửi thẳng cho Nhạc Thính Phong một tấm ảnh, tấm ảnh đó là bà chụp trộm Hạ Lan Phương Niên đang đứng đối diện với Yến Thanh Ti.

Nhạc Thính Phong thấy bức hình, suýt chút nữa thì đập nát cả điện thoại.

“Yến Thanh Ti, em được lắm, tôi vì em mà đấu đá với Cận Tuyết Sơ sắp chảy sắp chảy cả máu, em thì giỏi rồi, dám quyến rũ Hạ Lan sau lưng tôi, thật là...”

Sểnh ra một cái là tình địch mọc lên khắp nơi.

Nhạc Thính Phong thấy thật buồn bực, người ta theo đuổi một cô gái thì dễ như trở bàn tay, sao anh lại khó khăn thế này nhỉ, tình địch thì cứ như măng mọc sau mưa, mọc khắp nơi khắp chốn.

Bên này còn đang phòng Cận Tuyết Sơ, đằng kia Hạ Lan Phương Niên đã tranh thủ cơ hội rồi.

Nhạc Thính Phong lạnh lùng hỏi: “Mẹ, mẹ gặp cô ấy à.”

“Phải...”

“Mẹ có nói chuyện với cô ấy không?”

Nhạc phu nhân xấu xa nói: “Sao mẹ phải nói với mày, mày chỉ cần biết Hạ Lan Phương Niên đang gây sự chú ý với con bé là được rồi, có trông coi nổi không là việc của mày.”

Nhạc Thính Phong cảm thấy có gì đó là lạ, anh hỏi: “Mẹ, sao hôm nay lại có lòng tốt thế, bình thường chẳng phải mẹ nói cứ nhắc tới cô ấy là thấy phiền sao?”

“Mẹ mày thích đấy... hừ...”

Nhạc phu nhân nói xong liền dập điện thoại.

Nhạc Thính Phong gọi lại, bà tắt máy, hai người đúng thật là mẹ con, gọi điện cho đối phương, nếu không nghe máy là kiểu gì cũng kiên trì gọi mãi mới thôi.

Nhạc phu nhân tắt hẳn máy luôn: “Ai bảo mày cả ngày đều không nghe điện thoại của mẹ, xí... Cho sốt ruột chết luôn.”

...

Kết quả, Nhạc phu nhân vừa về đến nhà được một lúc, Nhạc Thính Phong cũng đã về tới nơi, vừa vào tới cửa anh đã gọi: “Mẹ...”

Nhạc phu nhân trợn tròn mắt: “Hê, linh thật đấy, nếu mẹ không nói tới con tiểu... Yến Thanh Ti, thì mày cũng chẳng thèm về đúng không?”

Nhạc phu nhân quen miệng gọi cô là tiểu yêu tinh rồi, nhưng không biết tại sao nói được một nửa bà lại đổi lại.

Nhạc Thính Phong khoanh tay, nghi ngờ nhìn Nhạc phu nhân: “Thường ngày lúc nào mẹ cũng con tiểu yêu tinh này con tiểu yêu tinh nọ cơ mà, sao hôm nay không gọi nữa?”

Nhạc phu nhân sờ sờ lên mái tóc: “Có sao?”

Nhạc Thính Phong nhìn bà chằm chằm: “Mẹ, mẹ nói thật cho con biết đi, hôm nay mẹ đã nói gì với Yến Thanh Ti?”

Nhạc phu nhân nhìn ngó khắp nơi nhưng không nhìn Nhạc Thính Phong: “Chẳng nói gì hết.”

Nhạc Thính Phong ngồi xuống ôm lấy vai bà: “Mẹ, mẹ không phải là người biết nói dối, nói nhanh, nói cho con biết đi, chẳng lẽ ngay đến cả con trai mẹ mà mẹ còn giấu, có ai như mẹ không hả?”

Nhạc phu nhân gạt tay Nhạc Thính Phong ra: “Đã bảo không có gì rồi mà, chuyện phụ nữ mày thăm dò làm gì, dù sao... lúc Phương Niên tìm con bé nói chuyện thì mẹ đã kéo nó đi rồi, mẹ nói mày đang đợi bọn mẹ ăn cơm, mẹ thấy sắc mặt Phương Niên không được tốt lắm, mẹ đã lớn thế này rồi, vì mày mà mẹ còn phải đi lừa một đứa con nít đấy.”

Nhạc Thính Phong cười: “Mẹ, mẹ làm được chuyện tốt rồi, cuối cùng thì mẹ cũng không bẫy con nữa.”

“Mẹ bẫy mày hồi nào.”

“Thế ai nói với Yến Thanh Ti con là đứa không ra gì.”

“Mẹ... Mẹ... cũng có nói sai đâu, đúng là từ nhỏ tới lớn mày đều hư đốn còn gì.”

Nhạc Thính Phong thở dài: “Mẹ, mẹ... Con là con trai mẹ đấy, kể cả con có không tốt đẹp gì đi chăng nữa, mẹ cũng phải nói tốt cho con, đặc biệt là trước mặt cô gái mà con mẹ đang theo đuổi chứ.”

Nhạc phu nhân trợn mắt nhìn Nhạc Phính Phong: “Vậy mày nói xem, mày ngoài việc có tiền với trông cũng ra cái hồn người, thì có gì đáng để tao khen không hả.”

Nhạc Thính Phong nằm ngả ra sau, chủ đề này không thể tiếp tục được nữa rồi.

Mấy ngày nay anh đều buồn bực, từ sau hôm bị Yến Thanh Ti ngủ không trả tiền, Nhạc Thính Phong cũng mấy ngày không về nhà rồi, buổi tối không ngủ được anh toàn tới Bích Lan Đình uống rượu, cứ khăng khăng là tửu lượng tốt lắm, cuối cùng say cả đám rồi cũng chỉ còn mình anh tỉnh táo ngồi ngẩn đó.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 268: Hình Như Con Bị Người Ta Lừa Ngủ Rồi

Thế là Nhạc Thính Phong cứ mất ngủ trằn trọc mãi, ban đầu anh cũng nghĩ không có chuyện gì to tát, trong lòng anh cũng chẳng thấy ngứa ngáy gì, chỉ cảm thấy hơi hoảng loạn, như có thứ gì đó đang bị nghẹn lại, không lên cũng không xuống được, không tìm được lối để tiết ra, vậy nên anh cứ lao vào công việc, Cận Tuyết Sơ tự dẫn xác tới thì lấy anh ta ra để trút giận.

Mấy ngày nay Nhạc Thính Phong đều không đi tìm Yến Thanh Ti, anh cũng chẳng nhớ nhung gì cô, anh nghĩ dựa vào cái gì mà anh phải cúi đầu đi tìm cô chứ, lần này anh không cần.

Thỉnh thoảng anh lại nhớ tới câu nói của Yến Thanh Ti - Giao lưu thân thể, tôi có thể chơi cùng anh, nhưng đụng đến tình cảm thì tôi chơi không nổi!

Nhạc Thính Phong nghĩ tôi đây cũng méo cần tình yêu gì sất, em chỉ cần trao tôi thể xác của em thôi là được.

Nhưng... Nói thì nói vậy, lòng anh vẫn bài xích lắm.

Cả một ngày qua đi, Nhạc Thính Phong thậm chí còn không thể phân rõ được rốt cuộc anh muốn cái gì.

Nhạc phu nhân thấy sắc mặt Nhạc Thính Phong rất kém, ánh mắt vừa hung ác vừa sầu muộn, bà day day vai anh: “Con... Có phải gần đây con với con bé chia tay nhau rồi không.”

Nhạc Thính Phong chẳng nhúc nhích, cũng lười mở miệng, chia cái gì mà chia, căn bản có ở bên nhau đâu mà được tính là chia với chả tay.

Một lúc lâu sau, Nhạc Thính Phong buồn bã nói: “Mẹ, tâm trạng con không tốt.”

“Nhìn ra mà.”

“Hình như con bị người ta lừa ngủ rồi.”

“Cái gì? Ai?” Nhạc phu nhân sửng sốt kêu lên.

Nhạc Thính Phong nhìn chằm chằm lên trần nhà, khẽ nói: “Là cái con tiểu

yêu tinh Yến Thanh Ti kia đấy..."

Vẻ mặt hiếu kỳ của Nhạc phu nhân dịu lại: "Ờ... cái đó thì... cũng bình thường mà..."

"Mẹ nói gì cơ?"

"Không có gì... À..." Nhạc phu nhân hắng giọng chuyển đề tài: "Con... với con bé... cãi nhau à?"

"Không phải cãi nhau, con thấy con đối xử rất tốt với cô ấy, nhưng... cô ấy lúc nào cũng tránh né, con muốn đến gần cô ấy, cô ấy lại cứ cự tuyệt ở gần con."

Ngược lại, Nhạc Thính Phong còn hy vọng có thể cãi nhau được với cô, cãi nhau xong lại có thể quấn lấy nhau như bình thường, nhưng người ta làm xong rồi liền lôi thuốc ra hút một điếu ra hút, tắm rửa xong liền cười nói với anh một câu rồi ra đi thẳng,

Từ đầu tới cuối, Yến Thanh Ti lại quá hào phóng, chẳng giống phụ nữ chút nào, người ta đi dứt khoát như vậy nhưng anh cũng chỉ có thể đứng đó canh cánh trong lòng.

Nhạc phu nhân thở dài: "Con nghĩ thế là tốt à, con đã từng hỏi tới cảm nhận của con bé chưa?"

Đứa con trai này của bà vẫn chưa học được cách nghĩ cho người khác, cũng không biết tới lúc nào mới có thể thật sự học được nữa.

Nhạc Thính Phong nhíu mày: "Nhưng con tốt như vậy, cô ấy chẳng có lý do gì để từ chối con cả."

Nhạc phu nhân sờ đầu Nhạc Thính Phong: "Con trai, con bị ngớ ngẩn hả? Sao con lại có cái tự tin đó chứ?"

Nhạc Thính Phong đen mặt: "Mẹ..."

"Vậy con nói xem con có chỗ nào tốt nào?"

Nhạc Thính Phong không nói gì, cứ sưng sỉ nhìn Nhạc phu nhân.

Nhạc phu nhân bị Nhạc Thính Phong nhìn từ đằng sau tới nỗi sởn cả tóc gáy:

"Được rồi, con là tốt nhất, chuyện này ngay đến con còn không biết thì sao mẹ biết được đây."

Bà không muốn để ý tới thằng con này nữa, bà nhét bộ trang sức vào túi rồi đưa cho Ngũ tẩu: "Ngũ tẩu, bà cất bộ nữ trang này đi cho tôi."

Nhạc Thính Phong biết đây là bộ nữ trang lần trước bà cho bà Vương mượn, anh thuận miệng nói: "Ồ, không ngờ lần này lại lấy về được nha."

"Có người... lấy về hộ..."

Nhạc Thính Phong sửng sốt, người đó... Là Yến Thanh Ti?

Cặp lông mày lâu ngày chưa được giãn ra của anh cuối cùng cũng có thể trở về trạng thái ban đầu, anh đột nhiên ôm lấy Nhạc phu nhân: "Mẹ, mẹ đúng là mẹ ruột của con mà, sau này con sẽ không nói mẹ bẫy con nữa."

Nhạc phu nhân chán ghét đẩy anh ra: "Con muốn làm gì?"

"Người ta giúp mẹ chuyện lớn như thế, thân là con trai tất nhiên con phải đi cảm ơn người ta rồi?"

Nhạc Thính Phong thở phào một hơi, mẹ nó chứ, cuối cùng anh cũng mượn được cơ để gặp mặt cô rồi.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 269: Mẹ Nợ Ân Tình Người Ta, Con Trả Thay Mẹ

Nhạc phu nhân đưa tay cho Nhạc Thính Phong: “Dù cho có cảm ơn thì cũng là mẹ đi, con góp vui gì vào đây!”

Nhạc Thính Phong đứng dậy, chỉnh đốn lại quần áo: “Chẳng phải người xưa có câu, mẹ nợ con trải sao, mẹ nợ ân tình của người ta thì làm con như con tất nhiên phải trả giúp mẹ rồi, hai mẹ con mình mẹ không cần phải khách khí với con, con đi đây.”

Nhạc phu nhân...

Bà nhìn Nhạc Thính Phong vác vẻ mặt chán nản về nhà, giờ thì lại hừng hực sức sống lao ra ngoài.

Nhạc phu nhân không nhịn được mỉm cười, lắc đầu: “Thằng ranh này...”

Ngũ tẩu đứng cạnh nghe thấy bà thân thiết nói vậy, không nhịn được hỏi: “Bà chủ, chẳng phải bà vẫn luôn không thích cô Yến sao? Sao giờ?”

Nhạc phu nhân nhíu mày, bà cầm lấy bộ trang sức Ngũ tẩu chưa kịp cất đi, hất hàm quăng lại một câu: “Giờ tôi cũng có thích đâu.”

...

Nhạc Thính Phong cảm thấy tất cả những cơn đè nén, khó chịu của anh trong mấy ngày qua cuối cùng cũng được giải tỏa.

Anh muốn gặp Yến Thanh Ti, nhưng lời cô nói lúc rời đi ngày hôm ấy luôn đè nặng đầu anh, khiến anh không được thoải mái, như thể chỉ cần đi tìm cô thì cũng chỉ là muốn tới trao đổi thể xác với cô vậy.

Nhưng Nhạc Thính Phong không muốn như vậy, phải, anh không hề muốn.

Anh từng rất hy vọng có thể ngủ với Yến Thanh Ti, ngủ đến bao giờ chán thì tỉnh, nhưng giờ có cơ hội rồi anh lại không muốn dùng nữa.

Nhạc Thính Phong cũng không biết tại sao, nghĩ mãi nghĩ không thông anh không muốn nghĩ nữa, anh sợ khi anh hiểu ra rồi thì đó sẽ là một chuyện

càng khiến anh đau khổ hơn.

Nhưng giờ không thấy người, anh lại thấy khó chịu, anh mất ngủ, anh nhớ cô.

Cũng may lần này có mẹ làm động lực, giúp anh giải quyết được vấn đề lớn này.

Nhạc Thính Phong nghĩ trong lòng, mẹ anh thật sự là đem hết những gì đã hãm hại anh trước kia để tạo ra một cú kích hoàn hảo thế này.

Nhạc Thính Phong gọi điện cho Giang Lai: "Mua cho tôi một món quà."

"Sếp muốn mua quà thế nào?"

"Quà thì cứ là quà thôi! Sao cậu lắm lời thế làm gì."

Giang Lai thấy khổ không chịu được: "Nhưng sếp muốn tặng cho người nào, đối phương thích gì mới được chứ?"

"Thôi bỏ đi, tôi tự mua, có cái chuyện nhỏ xíu thế cũng không làm được, cậu đi tìm Vũ Phóng đi." Nhạc Thính Phong dập điện thoại, Giang Lai thì ngẩn ra cầm cái điện thoại.

Nhạc Thính Phong càn quét trong trung tâm thương mại tới nửa ngày mua xong rồi mới đi, anh chạy tới phim trường của Trần Hồn Khúc mới phát hiện... người ta đã tới Cảnh Thành quay phim mất rồi.

Lãnh Nhiên thấy Nhạc Thính Phong đen mặt: "Ngài Nhạc, anh không biết sao? Chẳng lẽ... chị Thanh Ti không nói với anh à?"

Nhạc Thính Phong cắn răng, thằng oắt trước mặt anh đúng là ngứa đòn, cứ phải nói ra để gây sự mới được hả?

Nhạc Thính Phong lạnh lùng đáp: "Tất nhiên là nói rồi, mà tôi là nhà đầu tư cho bộ phim này, tôi tới kiểm tra tiến độ không được hả?"

"Tất nhiên là được rồi." Lãnh Nhiên vội nói.

Yến Thanh Ti không ở đây, Nhạc Thính Phong ắt cũng chẳng ở lại quá một giây, mọi tâm trạng tốt đẹp khi ra khỏi nhà chạy tới đây, giờ đều tan biến hết cả.

Nhạc Thính Phong xoay người rời đi, Lãnh Nhiên nói ở đằng sau: “Anh... đi thong thả.”

Nhạc Thính Phong ở trên xe cau mày nhìn đống quà đắt tiền đã được bọc gói cẩn thận, anh xì một tiếng, tiện tay ném hết ra đằng sau.

Anh lấy điện thoại ra gọi cho Giang Lai, vừa mở miệng đã nói: “Tôi muốn tới Cảnh Thành công tác.”

Giang Lai lật thời gian biểu ra xem, buồn bực nói: “Ông chủ, nhưng gần đây anh có lịch ở nước M, còn phải tới thành phố Thiên Hải nữa, không có lịch trình tới Cảnh Thành đâu? Với cả một khoảng thời gian sắp tới đây đều không có.”

Nhạc Thính Phong nghiến răng, anh muốn đập cho cậu một phát, tên đầu gỗ này.

“Không có thì cậu không biết đường thêm vào cho tôi à?”

“Nhưng... không... có mà.”

“Tôi mặc kệ, cậu thêm ngay vào cho tôi...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 270: Nói Một Câu ‘Anh Muốn Gặp Em’ Thì Sẽ Chết Sao?

Giang Lai không nhịn được mà âm thầm hỏi thăm tổ tông nhà Nhạc Thính Phong một lượt, sếp lại phát điên cái gì chứ.

Nhưng dưới dâm uy* của Nhạc Thính Phong, Giang Lai đành phải cố gắng sắp xếp một chuyến hành trình tới Cảnh Thành.

*Tiếng lóng chỉ uy quyền hoặc sự ép buộc của một ai đó

Giang Lai buồn bực, chạy đi tìm Khúc Kính hỏi lý do.

Khúc Kính vừa nghe liền bật cười: “Cậu bị ngu à, đương nhiên là Yến Thanh Ti đang quay phim ở Cảnh Thành rồi.”

“Nhưng... sếp muốn đi thì cứ đi sao còn bắt tôi lấy danh nghĩa của công ty để sắp đặt hành trình nữa.”

Khúc Kính lắc lắc đầu: “Cậu không cách nào hiểu nổi tâm lý của một người mắc bệnh kiêu ngạo giai đoạn cuối đâu.”

Anh ta lại gõ gõ bàn nói tiếp: “Đơn thương độc mã chạy qua chẳng khác nào tự thừa nhận” anh muốn gặp em “, dùng danh nghĩa của công ty thì có thể lấy cớ” Tôi không muốn gặp cô đâu nhưng mà có việc qua đây nên mới thuận tiện qua xem cô “, hiểu chưa?”

Miệng Giang Lai méo xệch: “Đờ mờ... nói một câu” anh muốn gặp em “thì chết sao?”

“Không chết, nhưng sẽ mất mặt chết.”

...

Nói tới Yến Thanh Ti thì cô vừa ngồi máy bay tận hai tiếng, bay tới Cảnh Thành còn chưa kịp thu thập sắp xếp lại hành lý đã bị đạo diễn gọi tới phim trường.

Quá trình quay bộ phim này có thể nói là khá thăng trầm, chuyện của Hứa Thiến Hi khiến cho Phùng đạo diễn như ăn phải thuốc nổ lúc nào cũng có thể

chửi mắng người khác, bồi thường là chuyện nhỏ nhưng nếu lỡ như không đuổi kịp thời gian lên sóng thì sẽ gây ra án mạng thật đó!

Thế nên những cảnh quay bổ sung lần này diễn ra rất gấp gáp, Phùng đạo diễn cũng đã lên tiếng, không còn thời gian cho bọn họ NG nữa, mỗi lần quay mà NG quá ba lần liền cầm lấy quần áo mà cút xéo đi.

Yến Thanh Ti nghe xong thầm nghĩ: Nếu ông ta mà biết vụ Hứa Thiến Hi là do cô gây ra liệu có giết chết cô không nhỉ?

Nghĩ đến đây, Yến Thanh Ti không nhịn mà bật cười.

Bỗng có người ghé vào tai cô hỏi: "Đang cười cái gì vậy?"

Một âm thanh tràn ngập từ tính, trong những người đàn ông mà cô quen biết chỉ có một người có âm thanh như vậy, không cần nhìn cô cũng đoán được ai, Yến Thanh Ti khẽ nhếch khóe môi: "Chú... Tần..."

Nụ cười trên mặt Tần Cảnh Chi lại càng lúc càng tươi: "Chú thì chú, lâu lắm rồi không gặp, dạo này thế nào?"

Yến Thanh Ti chỉnh lại tư thế: "Chú không xem weibo sao? Hiện giờ tôi là nữ minh tinh lắm tai tiếng nhất hiện nay đó."

Tần Cảnh Chi cười: "Nhưng tôi thấy cô vẫn còn tốt lắm?"

"Chẳng lẽ lại chau mày ủ dột mới tốt sao?"

"Sắp tới Studio của tôi định quay một phim, trong đó có một vai tôi nghĩ khá hợp với cô, có muốn thử không?"

Yến Thanh Ti nhướng mày: "Đây là báo đáp vì tôi gọi anh một tiếng" chú "sao."

Cuối cùng thì đạo diễn Phùng cũng phổ biến xong, Tần Cảnh Chi đáp: "Coi như vậy đi, quay xong sẽ bàn bạc chi tiết hơn."

...

Quay cảnh quay đầu tiên, cuối cùng thì Yến Thanh Ti cũng gặp được nữ chính - Tằng Khả Nhân, cô ấy không xinh đẹp như Hứa Thiến Hi nhưng hơn ở khí chất, rất lễ phép còn chào hỏi Yến Thanh Ti nữa, không quá thân thiết

nhưng cũng không quá kiêu ngạo, nghe nói bối cảnh gia đình rất lớn, không ai dám chơi quy tắc ngầm với cô ấy.

Quay xong, Tằng Khả Nhân ngồi xuống bên cạnh Yến Thanh Ti: “Chị Yến và thầy Tần có quen biết sao?”

“Không quen.”

“Nhưng em thấy cả đoàn làm phim, thầy Tần hình như... hay nói chuyện với chị nhất.”

Yến Thanh Ti cười như không cười: “Đàn ông là phải giật về mới có thể là của mình chứ không phải là hỏi han mà giành được, tôi mà thích anh ta thật còn cần cô đến hỏi sao?”

--- O ---

Chương 271: Thích Người Đó Từ Rất Lâu Rồi, Lâu Đến Nỗi Quên Luôn Cả Thời Gian

Yến Thanh Ti tuổi không lớn nhưng trải qua quá nhiều chuyện, cô nhìn ra cô gái trẻ trung trước đang ngồi trước mặt mình tuy có vẻ trầm ổm nhưng ánh mắt lại không che giấu được mọi chuyện. Khi cô ấy hỏi cô, trong mắt không che giấu được sự ghen tị và hoài nghi, tất nhiên còn có cả sự ái mộ đối với Tần Cảnh Chi.

Yến Thanh Ti không biết mình yêu một ai đó sẽ như thế nào nhưng cô có thể nhìn ra người khác sẽ ra sao.

Tằng Khả Nhân bị Yến Thanh Ti vạch trần bí mật, mặt lập tức đỏ bừng lên: "Cô... cô nói bậy."

Yến Thanh Ti cười "Xì" một tiếng: "Có nói bậy hay không trong lòng cô tự hiểu, đừng có mà thử tôi cũng đừng nghĩ giở trò với tôi, trên đời này chẳng có thứ gì có thể giành được bằng sự nghi ngờ, nghi kỵ lẫn nhau."

Yến Thanh Ti ghét nhất là bị người khác dò xét, cho dù cô có xuất hiện ở bất cứ đâu cũng sẽ bị mấy người phụ nữ coi là tình địch, nhưng thực tế thì sao... cô có quyến rũ đàn ông của họ sao? Từ trước tới giờ cô chỉ lên giường với duy nhất một người thôi, đó chính là Nhạc Thính Phong.

Nhưng hết lần này đến lần khác, ai ai cũng nghĩ cô có vô số đàn ông, phóng đãng lẳng lơ thành tính, hồi trước cô còn nghĩ lên tiếng giải thích nhưng có ai nghe cô chứ? Họ lại nghĩ cô đang tự dát vàng lên mặt mình, cứ thế cô cũng chả buồn mở miệng để biện hộ cho mình nữa.

Tằng Khả Nhân không nói gì nữa, mãi sau mới mở miệng lải nhải: "Đúng, chị nói đúng, em thích thầy Tần, thích lâu lắm rồi, lâu đến nỗi chẳng nhớ mình đã thích tự lúc nào, em gia nhập giới giải trí cũng vì thầy ấy, được đóng chung với thầy ấy, em kích động đến nỗi không ngủ được, em muốn thầy ấy nhớ kỹ em nhưng lại sợ thầy ấy ghét bỏ em diễn không hay, thế nên ngày nào cũng đứng trước gương diễn đi diễn lại vai diễn của chính mình..."

Yến Thanh Ti nghe cô nói mà chẳng biết tâm trí đã bay tới phương nào.

Cô cũng đã từng, đã từng có cơ hội để yêu một người nhưng có vẻ như ông trời đã không nhân từ với cô đến vậy.

Có đôi khi thích một người mà không vì bất cứ lý do gì cũng là một loại hạnh phúc xa xỉ. Nhưng mà loại hạnh phúc này lại không có bất cứ quan hệ gì với cô hết.

Yến Thanh Ti buông kịch bản trên tay xuống, đứng dậy chuẩn bị cảnh quay tiếp theo với Tần Cảnh Chi.

Tằng Khả Nhân gọi giật Yến Thanh Ti lại: "Chị Yến, chờ một chút..."

"Tôi phải làm việc, không có thời giờ tán gẫu với cô."

Tằng Khả Nhân vội vàng đứng dậy, ngưng trọng nói: "Chị Yến, tôi thấy thầy Tần hình như có ý với chị, nếu chị đã không thích thầy ấy thì làm ơn cách thầy ấy xa một chút? Tôi biết yêu cầu này hơi quá đáng nhưng tôi không hy vọng..."

Yến Thanh Ti quay phắt người lại: "Cô không hy vọng cái gì? Không hy vọng Tần Cảnh Chi yêu tôi hay là tôi lỡ thích Tần Cảnh Chi? Cô dựa vào đâu mà dám yêu cầu như vậy? Biết rõ là quá đáng còn muốn tôi làm, cô có tư cách gì mà đòi thao túng tình cảm của người khác? Chẳng lẽ chỉ vì cô thích nên tôi không được phép qua lại với anh ta sao, cô là gì của anh ta?"

Tằng Khả Nhân bị Yến Thanh Ti nói cho đỏ cả mặt: "Tôi... tôi..."

Yến Thanh Ti ngắt lời cô: "Đã không có gan theo đuổi người ta, còn hồn nhiên cho rằng không cho phép bất cứ người phụ nữ nào tới gần anh ta thì anh ta sẽ là của cô sao? Tôi từng gặp nhiều người ích kỷ nhưng cái loại như cô thì đúng là hiếm."

Nói xong không thèm để ý Tằng Khả Nhân, nhấc váy rời đi.

Yến Thanh Ti có chút buồn bực, cô ta dựa vào đâu mà nghĩ rằng cô không tới gần Tần Cảnh Chi thì cô ta sẽ có hy vọng? Con người Tằng Khả Nhân không xấu nhưng cô không thích loại người như vậy.

Cô ghét nhất là bị người khác áp đặt, thầm nghĩ: Tốt nhất đừng có chọc vào tôi, nếu không tôi đi quyến rũ Tần Cảnh Chi thật thì cô chỉ có nước khóc chết thôi.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 272: Nỗi Phiền Muộn Của Tần Ảnh Đế

Vị trí đã được sắp xếp xong, Yến Thanh Ti đứng trước máy quay, chuyên viên trang điểm đang giúp cô trang điểm lại. Cô liếc mắt nhìn Tần Cảnh Chi đang đứng cách cô vài bước, năm tháng đã lưu lại trên người người đàn ông này một loại khí chất trầm ổn, bình thản có cảm giác rất xa xôi không thể nào với tới.

Yến Thanh Ti mỉm cười, trên đời này có rất nhiều loại đàn ông nhưng có thể giống như Tần Cảnh Chi lại không có mấy người? Chẳng trách lại có thể khiến một cô gái trẻ như Tằng Khả Nhân mê như điếu đổ.

Đạo diễn Phùng chê dàn cảnh bố trí không thích hợp, yêu cầu trợ lý trường quay mau chóng bố trí lại. Tần Cảnh Chi mặc bộ long bào đi tới gần cô: "Cô vừa nhìn trộm tôi?"

Chuyên viên trang điểm xong liền lập tức rời đi, Yến Thanh Ti sờ sờ chiếc trâm cài trên đầu, miễn cưỡng nói: "Chú đừng có mà nghĩ nhiều, tôi không có nhìn trộm mà đang nghiên cứu chú."

Tần Cảnh Chi cảm thấy thú vị: "Thế nguyên cứu ra được cái gì rồi?"

Yến Thanh Ti bỗng nhớ tới Tằng Khả Nhân, ngẩng đầu nhìn gương mặt ấm áp dịu dàng của Tần Cảnh Chi: "Nghiên cứu ra... bảo đao của chú còn chưa có cùn đâu ha."

Tần Cảnh Chi sửng sốt: "Có ý gì?"

Yến Thanh Ti nháy mắt với anh ta: "Ý ở mặt chữ chú à!"

Đúng lúc này, dàn cảnh đã bố trí xong, đạo diễn hô bắt đầu. Phân cảnh này là phân cảnh mới được cho thêm, hai người đã từng diễn chung với nhau mấy lần nên nhập vai khá nhanh chóng, nếu không có vấn đề gì thì chỉ cần quay một lần là xong. Mọi người trong đoàn đều thích cảnh quay của hai người, bởi vì không chỉ đẹp mắt mà quan trọng nhất vẫn là... quay nhanh!

Quay xong ánh mắt tràn đầy tình cảm của Tần Cảnh Chi, đạo diễn lớn tiếng hô thông qua.

Yến Thanh Ti nằm trong lòng Tần Cảnh Chi, nói: "Chú, có thể buông tay ra

được rồi đây.”

Tay Tần Cảnh Chi vẫn đặt ngang hông cô, giữ chặt lấy cô, cười cười: “Lúc này, cô nên tiện thể mà quyến rũ tôi chứ?”

Yến Thanh Ti vẫn giữ nguyên tư thế kỳ quái nằm trong lòng Tần Cảnh Chi, khiến không ít người tò mò liếc mắt nhìn trộm, cô trợn mắt nói với anh ta: “Thế này là chú đang muốn tranh với cháu trai của mình sao?”

Tần Cảnh Chi cười phá lên: “Scandal của cô với Cận Tuyết Sơ hot như vậy mà không thấy thằng cháu của tôi làm cái gì, xem ra... hai người cũng đi đến hồi kết rồi nhỉ.”

“Chú à, cháu nghĩ chú không có khiếu kể chuyện cười đâu.”

Phó đạo diễn lúng túng gọi: “Thầy Tần, cảnh tiếp theo là cảnh của ngài đấy.”

Tần Cảnh Chi có chút tiếc nuối buông Yến Thanh Ti ra, trước khi đi còn nhẹ nhàng để lại một câu: “Nói thật, tôi đang rất háo hức với cảnh quay ngày mai.”

Yến Thanh Ti nhíu mày, ngày mai? Mai diễn cảnh gì?

Vừa quay người lại liền thấy Tằng Khả Nhân mặt mũi trắng bệch nhìn cô, Yến Thanh Ti trợn trắng mắt, xem ra lại bị coi là hồ ly tinh rồi.

...

Ngày hôm sau, đạo diễn đưa cho Yến Thanh Ti một tờ kịch bản của phân cảnh mới được thêm vào - cảnh giữa cô, Tần Cảnh Chi và Tằng Khả Nhân, nhìn hết kịch bản cô mới biết được ý câu nói ngày hôm qua của Tần Cảnh Chi là gì, mẹ cái lão già biến thái này.

Đạo diễn hô chuẩn bị, Yến Thanh Ti buông kịch bản đứng dậy.

Nhạc Thính Phong vừa xuống máy bay liên chạy thẳng đến phim trường, nghĩ bụng Yến Thanh Ti mà nhìn thấy anh ta chắc chắn sẽ rất vui vẻ?

Kết quả vừa đặt chân tới phim trường liền đập vào mắt cảnh Yến Thanh Ti liếc mắt đưa tình với Tần Cảnh Chi, tình chàng ý thiếp ôm ấp nhau, không biết hai người họ nói câu gì mà Tần Cảnh Chi đột nhiên cúi đầu xuống hôn cô.

Nhạc Thính Phong, cmn!!!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 273: Đôi Cẩu Nam Nữ Này Dám Cắm Sừng Cho Anh

Trong lòng Yến Thanh Ti đang âm thầm hỏi thăm tổ tông nhà Tần Cảnh Chi, chuyện này đạo diễn không nói cho cô biết nhưng lại cho Tần Cảnh Chi biết.

Những cảnh quay mới được bổ sung đa phần là cảnh tình cảm giữa Chiêu quý phi và Hoàng đế, đạo diễn Phùng đã đem tất cả quá trình diễn biến tình cảm của Chiêu quý phi lên màn ảnh, cách thể hiện như vậy sẽ khiến bộ phim trở nên tươi mới hấp dẫn hơn. Đây vốn là một chuyện tốt, nhưng cứ nghĩ tới bộ dạng cợt nhả ngày hôm qua của Tần Cảnh Chi cô lại muốn đập cho anh ta một trận, anh ta thế mà lại được biết trước.

Lúc này, vai của Tằng Khả Nhân đang núp sau hòn núi giả, sắc mặt trắng bệch nhìn hai người họ, không biết là diễn hay là... biểu cảm thực sự.

Vốn dĩ cảnh quay này không cần phải diễn cảnh hôn thật, chỉ cần lợi dụng góc quay cũng có thể hoàn thành nhưng mà khi cúi đầu xuống, không biết Tần Cảnh Chi nhìn thấy cái gì, anh ta đột nhiên cười lên, Yến Thanh Ti không hiểu anh ta định làm gì đã cúi đầu xuống hôn lên đôi môi cô.

Yến Thanh Ti trợn trắng mắt, cmn...!!!

Đương nhiên, từ góc độ của cô có thể nhìn thấy người đang nấp sau hòn núi giả, sắp mặt trắng bệch, cơ thể đang không ngừng run lên.

Yến Thanh Ti thật sự muốn cắn chết cái gã Tần Cảnh Chi này, cmn lại dám tính kế hại chết bà!

Cái khoảnh khắc Nhạc Thính Phong nhìn thấy hai cánh môi hai người chạm nhau, anh tiến nhanh hơn về phía hai người, muốn giơ chân đá bay cái gã Tần Cảnh Chi ra, giành lại Yến Thanh Ti nhưng... đi được vài bước bỗng đứng lại, nhìn chằm chằm vào đôi cẩu nam nữ kia, tự nói với bản thân: Không được, ông cần phải bình tĩnh!!!

Tần Cảnh Chi nhướng mày: Ồ, thằng nhãi này cũng kiềm chế giỏi nhỉ!

Phân cảnh này chỉ có thoại ở đoạn đầu, phần phía sau không có, đạo diễn hô “cut” xong thấy cũng không tồi liền thông qua.

Đạo diễn vừa dứt lời, Nhạc Thính Phong đã lao lên, không cần biết va phải ai cũng làm như không thấy, đi như bay về phía Yến Thanh Ti, một tay đẩy Tần Cảnh Chi ra còn thuận tiện đá một phát vào đầu gối của anh ta, một tay khác thì vòng qua ôm lấy Yến Thanh Ti vào lòng.

Yến Thanh Ti kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Nhạc Thính Phong: "Sao anh lại tới đây?"

Trách không được vừa nãy cứ lạnh hết cả sống lưng hóa ra là anh ta giở trò quỷ.

Nhạc Thính Phong sắc mặt cứ như người chết: "Tôi không đến thì làm sao có thể chứng kiến cảnh hai ngươi cắm sừng cho tôi sao."

Tần Cảnh Chi chỉnh lại trang phục, cười nói: "Đây chỉ là công việc thôi mà."

Nhạc Thính Phong lừ mắt: "Anh im miệng."

Tần Cảnh Chi cười cười: "Nhưng mà, cậu đúng là biết kiềm chế phết nhỉ, tôi còn cho rằng cậu sẽ xông lên luôn cơ đấy?"

Nhạc Thính Phong cười nhạt nhẽo: "Cmn anh cho tôi là thằng ngu sao, không để hai người hoàn thành cảnh quay chẳng lẽ lại để hai người hôn nhau thêm phát nữa?"

Lúc nãy Nhạc Thính Phong có thể kiềm chế không xông lên là vì nghĩ tới điểm này, nếu cảnh quay bị hỏng đạo diễn nhất định sẽ bắt quay lại, còn không phải hôn thêm lần thứ hai sao?

Yến Thanh Ti bỗng cảm thấy câu nói này có chút buồn cười, không nhịn được mà cười lên.

Nhạc Thính Phong tức đến mặt mũi méo xệch: "Còn có mặt mũi mà cười nữa... ông còn chưa tính toán với cô đâu."

Yến Thanh Ti gỡ tay của Nhạc Thính Phong ra: "Tính toán? Chúng tôi cũng chỉ là dựa theo kịch bản quay phim thôi, thế này đã không chịu nổi thì cảnh giường chiếu phía sau thì làm thế nào? Với lại..." Chúng ta có quan hệ gì đâu? Cũng chẳng phải là người yêu của nhau, quản nhiều thế để làm gì?

Yến Thanh Ti cười cười, câu sau cùng cô không có nói ra, như thế sẽ chỉ làm Nhạc Thính Phong xấu mặt trước mặt Tần Cảnh Chi.

Tần Cảnh Chi gật gật đầu nói: “Đúng thế, nếu không để lần sau tôi nói với đạo diễn thêm thêm vài cảnh giường chiếu nữa.”

Nhạc Thính Phong nghiến răng: “Tần Cảnh Chi, anh đã chán sống thế thì chỉ cần nói với tôi một tiếng là được, tôi thành toàn cho anh.”

--- O ---

Chương 274: Chú À, Đừng Có Mà Tranh Gái Với Cháu

Tần Cảnh Chi nhướng mày: "Chậc, Yến Thanh Ti còn phải gọi tôi một tiếng chú thế mà cậu lại xưng hô với tôi thế à."

Nhạc Thính Phong gật đầu, nụ cười trên mặt anh lúc này có thể đông cứng người khác: "Nói cũng đúng, chú, chú đã lớn tuổi như vậy rồi mấy chuyện trâu già gặm cỏ non này chú không đú đởn được đâu, coi chừng mắt lé nhìn nhầm xương rồng thành cỏ non, đến lúc đấy thì mồm lại đầy máu."

Tần Cảnh Chi nhìn Yến Thanh Ti nói: "Tôi lại thích xương rồng hơn thì làm sao giờ? Với lại... mồm cậu thì không bị chảy sao?"

"Thế thì tôi cũng cho chú biết, tôi có bị hay không?"

Nhạc Thính Phong đột nhiên nắm lấy eo của Yến Thanh Ti, cúi đầu hôn cô, nụ hôn đầy mạnh mẽ và bá đạo chứng tỏ sự chiếm hữu của anh.

Yến Thanh Ti chỉ cảm thấy môi mình hình như sắp bị anh ta cọ nát. Từ trước giờ, đa phần đều là cô chủ động hôn Nhạc Thính Phong, nhưng lần này anh ta đang cực kỳ tức giận, ôm cô chặt cứng khiến cô không thể động đậy được.

Mọi người hiếu kỳ vây lại quan sát, rốt cuộc cái tên từ trên trời rơi xuống này là thần thánh phương nào?

A: Ây, ây, ây, hôn thật kìa!

B: Má, Yến Thanh Ti không phải đang có scandal với Cận Tuyết Sơ sao, người đàn ông này là ai? Không lẽ là bắt cá hai tay, bắt cá hai tay sao?

C: Điện thoại, điện thoại, điện thoại của tôi đâu, mau chụp lại, mau!

Tần Cảnh Chi nhìn nhìn một hồi: "Nếu cậu cứ hôn như thế mãi, ngày mai Yến Thanh Ti nhất định sẽ lên top với tiêu đề --- bắt cá hai tay!"

Lúc này Nhạc Thính Phong mới oán hận buông Yến Thanh Ti ra: "Anh đừng có mà đắc ý như thế, tôi mà bỏ qua cho anh dễ dàng thế thì mấy chục năm lăn lộn của tôi chẳng có ý nghĩa gì hết."

Tần Cảnh Chi nhìn Nhạc Thính Phong như đang nhìn một đứa trẻ đang cáu kỉnh: “Nhiều năm như vậy, cậu vẫn chẳng thay đổi gì cả.”

Tần Cảnh Chi đảo mắt qua đôi môi sưng đỏ của Yến Thanh Ti, ánh mắt ảm đạm dần.

Yến Thanh Ti thì đang oán hận trừng mắt nhìn Nhạc Thính Phong, cánh môi cô giờ như bị chà ớt lên vậy, nóng hừng hực.

Nhạc Thính Phong không để ý đến cô, hất cằm lên khiêu khích Tần Cảnh Chi: “Chú, giờ cháu mời chú đi ôn chuyện với cháu một lát, chú có nể mặt hay không đây?”

Yến Thanh Ti nhíu mày, tên này không lẽ lại muốn giết người.

Tần Cảnh Chi nhẹ nhàng cười: “Không nể mặt thì sẽ như thế nào?”

Nhạc Thính Phong cười ha hả: “Cũng không như thế nào, chỉ khiến cho bộ phim này ngâm nước nóng thôi.”

Yến Thanh Ti nhay nhay trán, được, có thể nghỉ rồi rồi.

Tần Cảnh Chi gật gật đầu: “Nếu đã như thế, thì đi thôi, lâu lắm rồi cậu mới có nhã hứng như vậy.”

Yến Thanh Ti, mẹ, hẳn là nhã hứng? "

Đôi chú cháu nhà này đúng là không biết mèo nào cắn mỉu nào.

“Đánh chết hay đánh vỡ đầu chảy máu, cũng đừng có nói lại với tôi, tôi sợ máu.” Yến Thanh Ti nói rồi, cắp đít đi mất.

Nhạc Thính Phong liếc cô: Ông giải quyết Tần Cảnh Chi trước rồi sẽ tính sổ với cô, cứ tận hưởng đi nốt mấy giây phút yên tĩnh cuối cùng đi.

Đảo mắt nhìn Tần Cảnh Chi: “Chú, xin mời.”

Tần Cảnh Chi nói với đạo diễn Phùng đang đứng ở phía xa: “Đạo diễn, cảnh quay kế tiếp tạm thời lùi lại một chút, tôi có người thân tới thăm.”

Nhạc Thính Phong bĩu môi, người thân cơ đấy.

Hai người một trước một sau tiến vào căn phòng hóa trang riêng của Tần Cảnh Chi, vừa bước vào, Nhạc Thính Phong đã đạp một cú từ phía sau, định đạp Tần Cảnh Chi nằm úp sấp xuống.

Nhưng Tần Cảnh Chi đã sớm có đề phòng, lách sang một bên: "Thính Phong, lớn như vậy rồi sao còn thích chơi mấy trò ấu trĩ như vậy?"

Nhạc Thính Phong cười lạnh: "Chú, chú lớn tuổi như rồi cũng nên kết hôn rồi sinh con chứ, nếu không đợi vài năm nữa lại không cách nào gieo giống được."

Tần Cảnh Chi còn nghiêm túc trả lời lại: "Cháu nói cũng đúng, chú đang nhìn trúng Yến Thanh Ti đấy."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 275: Cô Ấy Là Của Cháu, Chú Đừng Có Sớ Rớ

Nhạc Thính Phong cười lạnh: “Chú à, cướp phụ nữ của cháu mình chú không thấy mất mặt sao?”

Trước kia, Nhạc Thính Phong sẽ không bao giờ kêu Tần Cảnh Chi là chú, chưa từng coi anh ta là trưởng bối nhưng một tiếng “chú” này lại cực kỳ tôn kính.

Nhưng trong lòng Tần Cảnh Chi lại cực kỳ rõ ràng, cái tiếng “chú” này là để chọc anh, chẳng khác gì đang nói anh già rồi, xấu rồi, đừng có mà đú đởn.

Thằng nhãi này từ nhỏ đã một bụng đen tối, vì Yến Thanh Ti thật đúng là chuyện gì cũng có thể làm ra được.

Chỉ có điều, Tần Cảnh Chi lại thấy lần này... có vẻ như rất thú vị.

Tần Cảnh Chi cười nhạt: “Mặt? Cậu nói xem cậu có không mà còn đòi người khác cũng có?”

Nhạc Thính Phong học tập bộ dạng trợn trắng mắt của Yến Thanh Ti, cái lão già này, anh không có mặt mũi thì sao, nếu anh mà cần mặt mũi thì sớm đã bị Yến Thanh Ti làm cho tức chết lâu rồi.

Nhạc Thính Phong cười ha hả: “Chú à, chú đừng có tự đề cao mình quá, trình độ vô liêm sỉ của chú còn kém tôi sao? Chú có hứng thú vì trước đây chú chưa từng gặp người phụ nữ nào như Yến Thanh Ti, chú đối với cô ấy chỉ có tò mò mà thôi, nhân tiện thấy việc tranh giành phụ nữ với cháu trai của mình khá là thú vị nên mới góp vui, đúng không?”

Tần Cảnh Chi cười nhạt nhẽo, tuy anh ta không còn trẻ nhưng sự quyến rũ trên người anh lại có thể khiến người khác không để ý tới tuổi tác thật, chưa kể tới sự chính chắn chững trạc của anh không một người đàn ông trẻ tuổi nào có thể so sánh được. Anh nhìn Nhạc Thính Phong: “Thính Phong, chẳng lẽ cậu cũng không phải thế sao?”

“Tôi...”

Càng nói càng bế tắc, không lẽ lại hùng hồn nói “tôi không phải” sao? Hình

như không được ổn cho lắm.

Trong lòng Nhạc Thính Phong rõ ràng hơn ai hết, tình cảm hiện tại anh giành cho Yến Thanh Ti giống y như một mớ bòng bong, chỉ xác định được duy nhất một điều, anh nhất định phải ôm cô giấu vào trong lòng, không cho bất cứ ai được đụng vào cô.

Tần Cảnh Chi cười một ung dung: "Kỳ thật, đàn ông ai chẳng như nhau, chỉ cần nhìn thấy bất cứ bông hoa hoang dã nào mọc trên vách núi đều muốn giơ tay ra hái, dù sao thì đóa hoa đó không những xinh đẹp mà cũng vô cùng độc đáo, có ai mà không động tâm được cơ chứ?"

Yến Thanh Ti chính là bông hoa độc đáo ấy, cho dù toàn thân đều có gai nhọn và tràn đầy độc tố nhưng vẫn có thể dụ dỗ một đống đàn ông ùn ùn xông lên quỳ dưới chân cô.

Tần Cảnh Chi thừa nhận anh có sự hiếu kỳ với Yến Thanh Ti nhưng cho dù tình yêu có thường bắt đầu từ sự tò mò, hiếu kỳ nhưng ai biết được về sau sẽ đoạn tình cảm đó sẽ đi về đâu. Từ trước tới giờ Tần Cảnh Chi luôn khá hờ hững với cái gọi là tình cảm nam nữ, cái giới giải trí muôn hình muôn vẻ này, mỹ nữ đi đâu mà chả thấy, nhất là những nữ minh tinh giả dối, anh đã sớm chẳng còn hứng thú. Nhưng, Yến Thanh Ti xuất hiện, thật giống như rót một làn nước trong vào cái chảo nhuộm đặc quánh này, anh không nhịn được mà muốn xem xem sau này cô ta sẽ vươn tới tận đâu.

Tần Cảnh Chi nhìn đồng hồ, cũng đã tới giờ quay: "Tôi còn phải làm việc, đi trước đây."

Vừa bước một chân ra khỏi cửa, Tần Cảnh Chi nghe thấy Nhạc Thính Phong nói: "Tần Cảnh Chi, tôi không phải chỉ là hứng thú nhất thời."

Tần Cảnh Chi: "Thế tức là thích hả?"

Nhạc Thính Phong khẽ nhướng môi: "Quan hệ giữa tôi và cô ấy là gì anh không cần quan tâm, tôi chỉ muốn nói cho anh biết, cô ấy là người phụ nữ của tôi, anh cũng biết tính tôi, thứ gì của tôi, ai mà dám đụng vào tôi sẽ không nể mặt đâu."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 276: Không Đắc Tội, Chỉ Là Nhìn Anh Ta Ngứa Mắt Thôi

Tần Cảnh Chi bị xô phải, lảo đảo tí thì ngã sấp xuống, xoa xoa bả vai bị Nhạc Thính Phong đụng phải cho bớt đau: "Đúng là chẳng thay đổi gì cả, vẫn ngang ngược như xưa."

Những người anh quen quen ai cũng thay đổi nhưng chỉ duy nhất mình Nhạc Thính Phong là không thay đổi, không, nói đúng hơn là học được cách ngụy trang che giấu bản thân, nhưng, đứng trước mặt Yến Thanh Ti thì tất cả ngụy trang đều bị xe nát.

Tần Cảnh Chi nhìn về Yến Thanh Ti đang đứng ở đằng xa: "Chậc, chỉ là cháu trai à, sợ là khiến cháu thất vọng rồi."

Yến Thanh Ti, một người người đẹp có gai, đây là những gì Tần Cảnh Chi nhận xét về cô.

...

Yến Thanh Ti thấy Nhạc Thính Phong đi ra, tưởng là anh ta tính toán xong với Tần Cảnh Chi nên tới tình cô tính sổ.

Nhưng kết quả là Nhạc Thính Phong lừ mắt nhìn Yến Thanh Ti không nói câu nào, phất tay rời đi. Như đang nói: em cứ chờ đấy, chuyện này còn chưa xong đâu.

Khóe miệng Yến Thanh Ti khẽ giật giật, đúng là ngạo mạn tới giai đoạn cuối rồi.

Nhưng mà, bỏ qua cho cô nhanh như vậy sao? Anh ta tốt tính như vậy từ khi nào ấy nhỉ? "

Nhìn Tần Cảnh Chi chậm chạp đi đến bên cạnh, Yến Thanh Ti hỏi: "Hai chú cháu nhà anh trò chuyện có vui vẻ không?"

Tần Cảnh Chi gật đầu: "Đương nhiên là vui rồi."

Yến Thanh Ti không nói gì, quan sát anh ta một hồi rồi bĩu môi.

“Cô đang nhìn cái gì vậy? Giống như... đang tiếc cái gì đó?”

Yến Thanh Ti nhún nhún vai: “Mặt chú vẫn không xảy ra chuyện gì, đúng là đáng tiếc, tôi còn đang mong nó xảy ra chuyện.”

Tần Cảnh Chi nhìn theo bóng lưng đang rời đi của Yến Thanh Ti, nhịn không được nở nụ cười, cái con bé này, đúng thật là muốn anh bị Nhạc Thính Phong cho ăn đòn!

Yến Thanh Ti vừa quay xong cảnh bổ sung với Tằng Khả Nhân, đang định rời đi, Tằng Khả Nhân gọi giật cô lại nhưng lại ngập ngừng mãi: “Chị Yến.”

“Tôi biết cô muốn nói cái gì, nhưng tôi không muốn nghe, cô giữ lấy mà nói cho chính mình nghe đi.”

Yến Thanh Ti nhận lấy nước mà Tiểu Từ vừa đưa đến, quay đầu đi thẳng.

Tằng Khả Nhân thấy cô và Nhạc Thính Phong hôn nhau, chắc chắn sẽ nghĩ cô có bạn trai nên định xin lỗi vì đã nói mấy lời lúc trước hoặc là nói toẹt với cô: đã có bạn trai rồi thì đừng có mà ve vãn Tần Cảnh Chi.

Những gì cô ta muốn nói ngoại trừ hai lý do này sẽ chẳng còn có lý do nào khác., nhưng cô không muốn nghe.

Nhạc Thính Phong đi thẳng ra bãi đỗ xe lên xe, sau khi rời khỏi móng vuốt của Yến Thanh Ti, lý trí cũng tìm đường trở về, liền nghĩ ra trò xấu.

Anh gọi điện cho Nhạc phu nhân: “Mẹ, đang làm gì thế?”

“Ở trong bếp.”

“Đừng lừa con, giờ này mẹ không đi đánh bài hay đi dạo phố mà lại đi nấu cơm, cũng có ai ăn đâu mà nấu.”

Nhạc phu nhân tức điên lên mắng một câu: “Cút, giờ này tao ở phòng bếp thì làm sao, mày quản được à?”

Nhạc Thính Phong không nhiều lời, nói thẳng: “Mẹ... mẹ, buổi chiều đi đánh bài đi, muốn thua bao nhiêu cũng được.”

Nhạc phu nhân nghe thấy liền đề phòng: “Con muốn làm gì?”

Nhạc Thính Phong gõ gõ ngón tay vào vô lăng: “Mẹ hẹn lão thái thái của Tần gia rồi nói với bà ấy mấy câu là được.”

Nhạc phu nhân mờ mịt: “Mẹ là bộ vô tình tiết lộ cho bà ấy biết cậu cháu trai bảo bối của bà ấy đã yêu rồi, chỉ có điều đối phương là nam.”

“Tao... tao đánh chết mày giờ, Tần Cảnh Chi đắc tội mày hay sao mà mày chơi nó như vậy.”

Nhạc Thính Phong thản nhiên đáp lại: “Không đắc tội, chỉ là nhìn anh ta ngứa mắt thôi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 277: Cô Sợ Sẽ Bị Tôi Hấp Dẫn Sao?

Nhạc phu nhân mặc kệ cái nồi trên bếp, hét ầm lên: "Không đắc tội mà mày ra tay độc ác thế à, Tần lão thái thái bảo bối cậu cháu trai của bả như nào mày còn không biết, mà còn

... còn... nói xấu giới tính của người ta, rốt cuộc thì mày muốn làm gì? "

Nhạc Thính Phong mặt mũi u ám, có lẽ đem quả tim của anh ta ra cắt chắc bên trong cũng chỉ có một màu đen, đen tuyền, đen tới nỗi có thể phản chiếu lại ánh sáng. Anh cũng không lên tiếng giải thích, nói thẳng với Nhạc phu nhân: “Một câu thôi, là mẹ ruột của con thì phải giúp con?”

“Mẹ...”

Nhạc phu nhân thật muốn nhét Nhạc Thính Phong quay trở lại bụng của mình, cái thằng khốn nạn này.

Bà tức giận nói: “Nhưng không có chứng cứ mẹ giúp kiểu gì, không lẽ nói miệng?”

Nhạc Thính Phong ngẫm nghĩ một chút: “Được rồi, tối nay con sẽ cho mẹ chứng cứ, ngày mai mẹ hẹn Tần lão thái thái đi đánh bài.”

“Con trai, con trai, sao con lại muốn chơi xấu như thế?”

Nhạc Thính Phong bĩu bĩu môi: “Con có chơi xấu gì đâu, mẹ đừng có suốt ngày nghĩ con trai mẹ xấu xa đến như thế, con tốt tính đến thế này cơ mà? Mẹ đừng có lo, chỉ là con thấy chú của con dạo này trôi qua khá là nhạt nhẽo không có gì đặc sắc, nên tìm cho chú ấy chút kích thích thôi mà.”

Nhạc phu nhân tức đến nỗi không thốt nên lời: “Mày... mày...”

“Mẹ yên tâm, cũng không có hại chết người, giúp con thì mẹ mới là mẹ ruột của con.”

“Tao thì đang muốn bóp chết mày đây.”

“Thôi cúp đây, hai ngày nay con có việc không về nhà.”

“Con đang ở đâu đấy?”

“Đi công tác.”

...

Thời gian quay lần này rất gấp gáp, ngoại trừ thời gian ăn cơm và đi vệ sinh, Yến Thanh Ti đều ở trên phim trường, cảnh quay vừa rồi quay tới hơn 10h tối.

Yến Thanh Ti bóp bóp cổ, hôm nay đúng là mệt mỏi.

Vừa thay quần áo xong, đi ra, Tiểu Từ cầm túi cho Thanh Ti nói: “Chị, mình quay về khách sạn ngay bây giờ ấy, chị đừng ngủ trước, em đi mua cho chị ít đồ xiên nướng, cả ngày hôm nay chị chưa ăn gì rồi.”

Yến Thanh Ti lắc lắc đầu: “Không cần đâu, giờ chị mệt lắm, đặt lưng xuống phát là ngủ luôn.”

Vừa dứt lời, thì thấy Tằng Khả Nhân chạy tới trước mặt, không đợi cô kịp mở miệng, đã vội vàng nói: “Em biết chị chắc đang rất ghét em vì những gì em đã nói trong ngày hôm nay, xin lỗi, thành thật xin lỗi.”

Nói xong, Tằng Khả Nhân liền rời đi, cô vốn xuất thân từ một gia đình có gia thế nên từ nhỏ đã phải tập đi đứng ăn nói sao cho giống một quý cô đài các, bóng lưng thẳng tắp, lúc đi không hề lắc lư.

Yến Thanh Ti nhìn thấy thế bỗng nhiên nở nụ cười, một cô gái như vậy đúng là rất tốt, tuy cô không thích nhưng cũng phải thừa nhận cô ấy không phải là người có lòng dạ xấu xa.

Yến Thanh Ti nói với Tiểu Từ: “Đi thôi.”

Còn chưa đi được bao xa thì gặp Tần Cảnh Chi thay đồ xong bước ra: “Có cần tôi đưa cô trở về không?”

Yến Thanh Ti vẫn không dừng bước chân: “Không cần đâu, tôi có xe, cảm ơn chú.”

Tần Cảnh Chi chậm rãi đi bên cạnh Yến Thanh Ti, không xa cũng không gần, khoảng cách tiêu chuẩn của một quý ông, không làm cho người ta thấy phản cảm: “Bài xích tôi đến thế sao, tôi cũng đâu phải là người xấu đâu?”

Nói rồi nghiêng người nhìn Yến Thanh Ti, cô trang điểm kiểu tự nhin, thiếu

mất hai phần sắc sảo nhưng lại thêm vài phần hiền lành.

Yến Thanh Ti mỉm cười: “Nói không chừng chú là người như thế đấy! Mấy người già như chú, kinh nhiệm chinh chiến đầy mình, hiểu nhất là lấy lòng phụ nữ.”

“Cô sợ bị tôi hấp dẫn phải không?”

“Giờ thì tôi đã hiểu tại sao Nhạc Thính Phong và anh lại là chú cháu của nhau.”

Tần Cảnh Chi hiếu kỳ hỏi lại: “Tại sao?”

Đi ra phim trường, Yến Thanh Ti dừng lại, nói với anh ta: “Không biết trời cao đất dày.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 278: Ai Cho Phép Anh Ta Hôn Em?

Vừa mới dứt lời, đột nhiên một chiếc xe thể thao mui trần màu đỏ lao tới đỗ phịch trước mặt hai người, người ngồi trên xe cười một cách âm trầm và có vẻ muốn bị ăn đòn: “Chú, lên xe đi, khó khăn cháu mới tới Cảnh Thành được một chuyến, hai chúng ta thế nào cũng phải đi uống vài li.”

Tần Cảnh Chi và Yến Thanh Ti ngây người một lúc mới phản ứng lại.

Tần Cảnh Chi: “Muộn thế này rồi... hôm nay tôi đã quay cả ngày nên mệt lắm...”

Còn chưa nói xong, Nhạc Thính Phong liền nói để vào: “Đúng là người có tuổi, còn sớm như thế mà đã hết hơi.”

Nhạc Thính Phong đã nói như thế, Tần Cảnh Chi còn có thể nói cái gì nữa?

Tần Cảnh Chi có chút bất đắc dĩ: “Được thôi, nếu cậu đã có thành tâm thành ý mời tôi như vậy mà tôi lại từ chối thì không được hay cho lắm, Thanh Ti cũng đi cùng đi?”

Nhạc Thính Phong vứt cho Yến Thanh Ti một cái nhìn lạnh lùng: “Nhìn cái gì mà nhìn? Tôi không có ý định mời cô đâu:”

Yến Thanh Ti tôi... đánh anh có được không?

Tần Cảnh Chi lên xe, còn chưa kịp thắt đai an toàn, Nhạc Thính Phong đã nhấn chân ga lao đi.

Yến Thanh Ti tức đau cả bụng: “Mẹ nó làm như bà đây muốn được anh mời lắm đấy:”

Tiểu Từ không dám lên tiếng, chạy đi lái chiếc xe cùi của bọn tới.

Yến Thanh Ti quay trở về khách sạn, tắm rửa xong mặt nạ cũng chưa đắp, tin nhắn của Cận Tuyết Sơ gửi tới cũng không xem liền ngả xuống giường ngủ, đang mơ mơ màng màng, cô nghĩ tới, nửa đêm nửa hôm Nhạc Thính Phong lôi bằng được Tần Cảnh Chi đi,

chẳng lẽ chỉ để uống rượu thôi sao?

Không thể nào, cái bụng tên Nhạc Thính Phong có khi nào là sáng sủa đâu, tuyệt đối là đang tính toán gì đó.

Nhưng như thế thì có liên quan gì tới cô đâu, hai chú cháu nhà họ có gây ra án mạng thật cũng chẳng dính dáng gì tới cô.

Xoay người, ngủ.

...

Nửa đêm, rạng sáng, lúc 3 giờ, khi bóng đêm vẫn còn chiếm hữu.

Yến Thanh Ti đang ngủ ngon thì đột nhiên cảm thấy thiếu không khí, cứ như bị bóng đè, cô có vùng vẫy thế nào cũng không thoát khỏi, muốn hét lên nhưng không thể nào hét được, khi không khí trong lồng ngực càng ngày càng ít đi, Yến Thanh Ti mới choàng tỉnh.

Tỉnh lại thì phát hiện có một người đang nằm đè ở trên người cô, đang dùng lưỡi cạy mở

miệng cô mà tiến vào, mạnh mẽ và ngang ngược, không cho cô chốn thoát. Nụ hôn nóng bỏng và bá đạo, tràn ngập mùi rượu.

Yến Thanh Ti ngửi thấy mùi rượu liền biết người đó là ai, giơ tay bấu vào thắt lưng anh ta khiến anh ta rên rỉ kêu lên, nhưng vẫn không rời khỏi người cô, nụ hôn lại càng mạnh mẽ hơn, tay anh tiến vào trong áo ngủ của cô.

Rượu hình như khiến cơ thể anh ta trở nên nóng bỏng hơn, Yến Thanh Ti chỉ cảm thấy cánh tay anh ta đi qua địa phương nào chỗ ấy như bị thiêu đốt, tê dại.

Yến Thanh Ti không thở được, cố gắng giãy giụa nhưng càng giãy giụa lại càng kích thích anh ta gia tăng sức lực, hơi thở cũng dần trở nên nặng nề, lúc này cô đã cảm nhận được biến hóa từ cơ thể anh.

Yến Thanh Ti sắp thở không ra hơi, định cắn cho anh ta một phát thì bị anh ta nắm lấy cằm thế là cô giơ tay đánh loạn lên người anh ta.

Cuối cùng thì, người đó cũng buông tha Yến Thanh Ti, cô cố gắng hít lấy không khí: “Nhạc Thính Phong, anh muốn cho tôi ngạt thở chết phải không?”

“Em im miệng”

Trong bóng đêm, Yến Thanh Ti vẫn có thể cảm nhận được ngọn lửa hừng hực bốc ra từ cơ thể của anh ta.

“Anh say rồi, cút xuống đi, nửa đêm nửa hôm ai cho phép anh bò lên giường của tôi.” Yến Thanh Ti nghiến răng kèn kẹt.

“Tôi thích thì tôi bò thế ai cho phép anh ta hôn em...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 279: Làm Người Phụ Nữ Của Tôi, Tôi Sẽ Bảo Vệ Em

Yến Thanh Ti hừ lạnh một tiếng: "Nói cứ như anh hôn ít lắm ấy."

Phòng của cô lần nào Nhạc Thính Phong muốn vào chả vào bằng được đấy thôi, con ma men say tới trình độ này còn vẫn nhận rõ đường.

Nhạc Thính Phong cúi đầu cắn lên môi Yến Thanh Ti: "Lão ta có thể so được với tôi sao? Lão ta là cái gì, là một lão già, còn hôn em, hừ... tôi chỉnh chết cái lão."

Mùi rượu trên người Nhạc Thính Phong nồng nặc đến nỗi Yến Thanh Ti nghĩ anh ta chắc phải bò ra từ hầm để rượu quá.

Yến Thanh Ti đẩy Nhạc Thính Phong ra: "Sao hai chú cháu nhà anh không uống chết luôn đi còn mò về làm gì, đi xuống."

Nhạc Thính Phong "hừ" một tiếng: "Không... tôi không xuống... tôi muốn lên... (Giường)."

Yến Thanh Ti, đệch, vẫn còn lưu manh tới mức độ này, rốt cuộc là say hay không say?

Yến Thanh Ti nghiến răng: "Thế thì cút sang một bên, đây là phòng của tôi, anh không có tiền ra ngoài đường mà ngủ đừng có mà tranh giường với tôi."

Nhạc Thính Phong cũng không biết là say thật hay là giả, miệng lầm ba lầm bầm: "Tôi không cút, tôi muốn cút (giường) với em..."

Nói rồi, cúi đầu hôn lên đôi môi của cô, cắn nhẹ, nhẹ nhàng nói: "Muốn... xóa hết mùi mà lão ta lưu lại, trên người em chỉ được phép có mùi của tôi... chỉ có thể là của tôi..."

Trong bóng đêm đen tối không nhìn rõ được mặt đối phương, Yến Thanh Ti chỉ có thể cảm nhận được sự nóng bỏng từ cơ thể Nhạc Thính Phong, mùi rượu tỏa ra từ người anh dường như làm cô say theo.

Không biết là bóng đêm quá mê lý hay là bị mùi rượu kích thích, Yến Thanh Ti lại thấy nụ hôn này của Nhạc Thính Phong rất dịu dàng, rất triền miên, bất

giác đặt tay lên bả vai Nhạc Thính Phong.

Yến Thanh Ti nghĩ nếu đơn giản chỉ là trong đêm đen như mực, hai người đàn ông và đàn bà dùng thân thể để sưởi ấm cho nhau, cô... có lẽ không bài xích sự thân cận của Nhạc Thính Phong.

Nhạc Thính Phong nhỏ giọng nói vào tai cô: "Yến Thanh Ti, làm người phụ nữ của tôi, tôi sẽ bảo vệ em."

Lồng ngực Yến Thanh Ti bỗng run lên, sự ấm áp dịu dàng triền miên của nụ hôn vừa nãy cũng dần dần nhạt đi, cô giơ tay vỗ vỗ vào đầu Nhạc Thính Phong: "Ngoan, anh uống say rồi, đi ngủ đi."

Không ngờ lần này Nhạc Thính Phong lại ngoan ngoãn đáp ứng: "Được, đi ngủ..."

Nói xong, nhanh chóng lột sạch quần áo trên người, sau đó thì vén áo ngủ của Yến Thanh Ti lên.

Yến Thanh Ti cắn răng, thế quái nào mà lúc nãy nghĩ đơn giản chỉ là ngủ với Nhạc Thính Phong cũng được, cmn nó cô xin rút lại những gì suy nghĩ vừa nãy.

Cô nhấc chân đá anh ta ra: "Bà không muốn ngủ với anh, anh cút xuống cho tôi."

"Bịch" một tiếng, Nhạc Thính Phong bị đạp thẳng xuống giường.

Yến Thanh Ti cứ tưởng anh ta sẽ nổi trận lôi đình hoặc mãnh liệt xông lên, nhưng... không có động tĩnh.

Thế này đúng là quá không bình thường, cô đưa tay bật chiếc đèn ở đầu giường, tia sáng mờ nhạt sáng lên.

Yến Thanh Ti nhìn về phía dưới chân giường, Nhạc Thính Phong ngã chỏng vó đang nằm vẹo cổ... ngủ, tư thế hết sức buồn cười.

Yến Thanh Ti không nhịn được mà cười ra tiếng, muốn cười mà không cười nổi. Cô khẽ thở dài một hơi, đúng như những gì Nhạc Thính Phong nói, anh ta muốn trên người cô chỉ có mùi của anh ta quả nhiên, giờ trên người cô chỉ có mùi rượu của anh ta, thở ra một hơi đều tràn ngập mùi rượu.

---- Yến Thanh Ti, làm người phụ nữ của tôi, tôi sẽ bảo vệ em.

Cô giơ tay lên che mắt, trên đời này có ai là có thể bảo vệ được người khác đây?

Cô nhớ cũng đã từng có người nói với cô những lời tương tự, anh ta đã nói: “Về sau em không cần phải sợ, anh sẽ bảo vệ em.”

Thế nhưng, sau đó thì sao? Anh ta rời khỏi cô, lúc đó lại là lúc cô đang vùng vẫy trong cơn nguy hiểm.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 280: Bảo Bối, Đừng Ngây Thơ Thế Chứ

Yến Thanh Ti cười cười xoay người lại, đá chăn ra, quẳng lên người Nhạc Thính Phong.

Cô chỉ mặc bộ đồ ngủ mỏng manh, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, cô đã quen với việc phải nhanh chóng ngủ trong những hoàn cảnh ác liệt nhất, chăn ư, có cũng được không có cũng chẳng sao.

Dưới ánh đèn lờ mờ, Yến Thanh Ti cuộn mình lại, giường rất lớn, cô thì rất nhỏ.

...

Trời sáng, Yến Thanh Ti mở mắt ra, đập vào mắt cô là gương mặt của Nhạc Thính Phong, anh dựa thật sát vào cô, đang say sưa trong giấc ngủ, cánh tay vòng qua eo cô, chân thì đè lên đùi cô, dường như ôm cả người cô vào trong ngực anh.

Trên người Nhạc Thính Phong rất ấm, độ ấm từ trên người anh truyền đến khiến Yến Thanh Ti cũng cảm thấy ấm áp theo.

Yến Thanh Ti cau mày, anh ta bò lên từ lúc nào mà cô không biết, đúng là trình độ bò giường càng ngày càng thuần thục.

Hơn bảy giờ sáng, Yến Thanh Ti vốn định rời giường nhưng cái ôm này đúng là rất ấm áp, cô nghĩ, đợi lát nữa rồi dậy cũng được.

Yến Thanh Ti nghiêng người ngắm Nhạc Thính Phong, anh rất đẹp trai, ngũ quan tinh tế, làn da trắng trẻo, người đàn ông đẹp trai như thế này, cho dù là trong giới giải trí cũng không gặp nhiều, lúc anh ngủ nhìn trông rất ngoan, lông mi rất dài, đôi môi mím chặt, trên trán có một vết bầm nhỏ, chắc là bị cô đá phải lúc tối qua.

Trên người anh có sự thành thục của đàn ông, có sự ngây thơ của thiếu niên, một con người đầy sức sống.

Yến Thanh Ti nghĩ, anh không nói gì, đúng là rất dễ nhìn, cũng không xấu xa bại hoại, dáng vẻ yên tĩnh như thế này thực ra... vẫn rất đáng yêu.

Yến Thanh Ti đột nhiên tự cười giễu bản thân, anh tốt thì sao, xấu thì thế nào, cũng... có quan hệ gì với cô đâu?

Nói cho cùng, hai người bọn họ thuộc về hai thế giới khác nhau, hai đường thẳng song song thì sao có thể giao nhau được?

Yến Thanh Ti lắc lắc đầu, lật chăn bò dậy, sự ấm áp này nói cho cùng... cũng không thuộc về cô.

Ai biết, kẻ không từ bất kỳ thủ đoạn gì, tâm tư độc ác như cô sẽ có kết cục như nào.

Yến Thanh Ti cầm quần áo đi vào phòng vệ sinh, rửa mặt xong cô đi ra ngoài, đang cúi đầu cài cúc áo, bỗng bị ai đó đẩy một cái, thoáng chốc đã bị đè trên tường.

Yến Thanh Ti trợn mắt nhìn khuôn mặt chỉ cách mình trong gang tấc, "Anh... ưm..."

Vừa mới nói được một chữ, miệng bị người ta chặn kín, không cho nói.

"Mới sáng sớm ra, anh phát điên cái gì thế, mộng du à?"

Nhạc Thính Phong niết cằm cô: "Sau này chỉ tôi mới có thể hôn em."

Yến Thanh Ti trợn mắt nhìn anh, "Qua một đêm rồi mà anh chưa tỉnh rượu à? Mau tránh ra, tôi còn phải ra ngoài bây giờ đấy."

Nhạc Thính Phong lặp lại lần nữa, cực kỳ chân thành: "Chỉ mình tôi có thể hôn em, em dám hôn người khác, thì tôi sẽ giết chết người đó."

Yến Thanh Ti nói lại kiểu chẳng sao cả: "Tùy anh thôi, anh muốn giết ai thì cũng chẳng liên quan gì đến tôi."

Nhạc Thính Phong cười lạnh: "Chỉ cần có người chạm vào em một chút, tôi sẽ hôn em một trăm lần, một trăm lần không được thì một nghìn lần... em phải nhận, không chịu được cũng phải chịu cho tôi."

Yến Thanh Ti lạnh mặt hỏi lại một câu: "Anh đánh răng chưa? Chưa đánh mà đã hôn à?'

Nhạc Thính Phong đen mặt, vào giờ khắc này, em có thể đừng nói những

câu như thế được không.

Nhạc Thính Phong bực bội nói: “Không đánh răng thì mới càng phải hôn em, hừ...”

Yến Thanh Ti trợn mắt, quả nhiên cái gã này lúc ngủ mới đáng yêu, cô véo má Nhạc Thính Phong: “Bảo bối, đừng có ngây thơ thế chứ, hôm nay chị còn có cảnh giường chiếu đấy! Anh nói xem anh phải làm sao đây?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 281: Cũng Chẳng Phải Lần Đầu Tiên 'Chiếm Lợi Ích' Của Em

Vốn dĩ Yến Thanh Ti cho rằng cô nói ra câu này, Nhạc Thính Phong sẽ tức điên lên, nhưng không ngờ anh lại đứng ngây ra nhìn cô, hơn nữa khuôn mặt trắng trẻo dần dần trở nên đỏ bừng: "Em... em."

Yến Thanh Ti ngẩn ra, sau đó cô hiểu ra cười một tiếng, cô nâng cằm Nhạc Thính Phong lên: "Sao thế? Xấu hổ rồi à? Chỉ vì... tôi gọi anh là bảo bối sao?"

Nhạc Thính Phong đánh một phát vào tay Yến Thanh Ti: "Em... ngậm mồm."

Yến Thanh Ti cười lớn: "Ha ha ha... không ngờ đấy, anh xấu hổ thật à... bảo bối, bảo bối..."

Yến Thanh Ti cố ý muốn nhìn dáng vẻ xấu hổ của anh, liền gọi liên tiếp mấy tiếng bảo bối liền, cuối cùng Nhạc Thính Phong cũng không chịu nổi, đè cô ra chặn miệng cô lại.

Nụ hôn kết thúc, anh buông cô ra, nhặt cái áo ngoài vứt trên đất lên, lấy ra một thứ rồi tiện tay quăng cho cô.

"Đây là quà cảm ơn mẹ anh tặng cho em."

Yến Thanh Ti dựa vào tường bắt lấy cái hộp nhỏ được đóng gói tinh xảo đó, cô cũng không nhìn ra được trong đó là cái gì, ngón tay lướt qua đôi môi, nói: "Anh cố ý đến đây một chuyến chỉ vì đưa quà cho tôi thôi à?"

Trên mặt Nhạc Thính Phong càng nóng hơn, quay lưng đi, làm như không để ý đến cô, "Em đừng có ảo tưởng, ông đây đi công tác, không chịu nổi mẹ tôi nhõng nhẽo năn nỉ mới đồng ý tiện đường mang đến cho em."

Thanh Ti đi đến bên cạnh đặt tay lên vai anh, ngón tay khe khẽ gãi vào cổ anh: "Tiện đường à?"

Nhạc Thính Phong gân cổ lên nói: "Đương nhiên là..."

"Nếu đã là tiện đường, vậy thì phiền anh cút đi cho, đi ngủ nhờ giường

người ta cả đêm, còn muốn ở chùa tiếp hả, anh dù gì cũng là ông chủ của một công ty, đi công tác mà còn chạy đến đây đến chiếm tiện nghi của tôi, anh có thấy ngại không hả?"

Nhạc Thính Phong nằm ngửa ra giường, mặt dày vô sỉ nói: "Tôi đương nhiên là không ngại rồi, cũng đâu phải lần đầu tiên chiếm tiện nghi của em, tôi còn muốn ngủ nữa, đừng làm phiền tôi."

Yến Thanh Ti nghiến răng: "Đợi lúc tôi quay về mà anh vẫn còn nằm đó, hừ..."

Cô cầm túi xách lên định đi. Nhạc Thính Phong nghiêng đầu nhìn cô, chậm rãi nói: "Còn có một chuyện em có muốn nghe hay không?"

"Không muốn, anh có thể nói ra được chuyện gì hay ho chứ."

Nhạc Thính Phong lật người lại, ôm lấy cái gối tối qua Yến Thanh Ti kê: "Vậy thì thôi, người trước đây em nhờ tôi tìm hộ, có tin tức rồi đó, em không muốn nghe thì thôi."

Còn chưa nói xong, Yến Thanh Ti vừa đi đến cửa lại bay về như một cơn gió. Cô đè lên người Nhạc Thính Phong: "May nói cho tôi đi."

Nhạc Thính Phong lười biếng nói: "Em chẳng bảo là về rồi hẵng nói còn gì?"

Yến Thanh Ti hôn một cái thật mạnh lên môi Nhạc Thính Phong: "Bảo bối, ngoan, mau nói đi."

Gương mặt vừa mới trở lại bình thường của Nhạc Thính Phong lại đỏ hồng lên, anh tức tối nói: "Một đứa con gái như em, em... đừng có lúc nào cũng cướp lời của tôi được không?"

Bảo bối cái gì, ngoan cái gì, những câu đó nên là anh nói lúc đang ve vãn cô mới phải, nhưng anh chưa kịp nói thì đã bị Yến Thanh Ti nói hết rồi.

Cảm giác như thể là Yến Thanh Ti đang tán ngược lại anh ấy.

Nhạc Thính Phong nghĩ nghĩ, cũng được, cô ấy tán anh thế nào cũng được, nhưng cũng phải tán anh nhanh lên chứ!

Yến Thanh Ti véo má Nhạc Thính Phong: "Chậc, nhanh nào."

Nhạc Thính Phong lười nhác nói: “Trong túi quần ấy, tự mà lấy.”

Vừa mới dứt lời, tay Yến Thanh Ti đã thò vào trong túi quần anh, lôi ra một tờ giấy, cô đọc địa chỉ và số điện thoại trên đó, nhếch môi lên, nụ cười lạnh lẽo tà ác.

Nhạc Thính Phong nhìn biểu cảm trên mặt Yến Thanh Ti, tóm lấy tay cô, nói: “Anh không quan tâm em muốn làm gì, nhưng nhất định phải cho anh biết, hoặc là... trực tiếp nói với anh, anh sẽ làm hộ em.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 282: Bảo Bối, Cám Ơn Nha!

Yến Thanh Ti căn bản là không nghe thấy những gì Nhạc Thính Phong nói, cầm tờ giấy nhét vào túi xách, ôm lấy mặt anh hôn chụt một cái: “Bảo bối, cảm ơn nha!”

Nói xong rồi đi luôn, để lại một mình Nhạc Thính Phong xoa mặt mình, một lúc sau, anh đạp một phát cái chăn bay xuống giường, lật người úp mặt vào gối đầu của cô, chỉ một cái hôn lên mặt thôi mà sao... lại cảm thấy tim cứ đập thình thịch nhanh như thế nhỉ.

Cô gái này thật là đáng ghét.

Nhạc Thính Phong đột nhiên nhớ ra một chuyện, anh bật dậy cầm điện thoại lên gửi một bức ảnh cho Nhạc phu nhân.

Nhạc phu nhân đã nhanh chóng gọi lại.

“Con trai, con nhất quyết phải làm thế à?”

Nhạc Thính Phong chậm rãi nói: “Mẹ, nhất định phải làm như thế, hôm nay mẹ đi đánh bài, nhớ phải hẹn Tần lão thái thái nhé, cho bà ấy xem bức ảnh này.”

Nhạc phu nhân nhăn nhó, bà chưa bao giờ làm chuyện gì xấu xa, hôm nay lại thành đồng đảng với con trai.

“Tim của bác Tần không được tốt, nhỡ đâu bị kích thích đến mức lên cơn đau tim thì làm sao đây? Mẹ không thể hại người ta đâu nha.”

Nhạc Thính Phong cười ha ha: “Mẹ cứ yên tâm, bệnh tim của bà ấy sẽ không phát tác được đâu, sẽ chỉ vội vàng gọi cậu cháu trai cả của bà ấy về nhà thôi, sau đó ngay lập tức sắp xếp hàng tá cuộc xem mặt cho chú ấy thôi.”

“Con trai, con rốt cuộc đang làm cái gì thế?”

“Mẹ không cần để ý đến con đâu, con đang làm chuyện lớn, mẹ, nhất định phải giúp con làm ổn thỏa chuyện này đấy, con cúp máy đây.”

Nhạc Thính Phong cúp điện thoại, trong lòng tràn đầy đắc ý, tối hôm qua

anh chuốc say Tần Cảnh Chi, rồi bỏ tiền tìm một gã đàn ông đến, bảo anh ta ôm lấy Tần Cảnh Chi sau đó cầm điện thoại chụp một kiểu ảnh.

Anh không tin là sau khi lão thái thái của nhà họ Tần nhìn thấy bức ảnh này rồi mà còn không sốt ruột, đến lúc đó Tần Cảnh Chi sẽ phải vội về nhà đi xem mắt cho mà xem.

Để tôi xem chú còn có thời gian quấn quýt lấy Yến Thanh Ti không, hừ...

Nhạc Thính Phong dậy ra khỏi giường làm vệ sinh cá nhân, lúc đánh răng nhìn bản thân mình trong gương, trên mặt còn chưa hết đỏ, kiêu ngạo hất cằm lên: “Bảo bối, hứ...”

Nhạc Thính Phong đánh răng rửa mặt xong, lục tìm một cái áo phông cỡ lớn của Yến Thanh Ti mặc đi ra ngoài, đúng lúc đó gặp Tần Cảnh Chi sắc mặt rất kém đi qua cùng với trợ lý, ngay lập tức ý chí chiến đấu của anh dâng lên, anh dựa vào khung cửa nói: “Ồ, không tồi nha chú, dậy sớm thế, tôi còn cho rằng người lớn tuổi như chú, say rượu một đêm phải đến tận chiều mới tỉnh lại được chứ, không ngờ bảo đao chú còn chưa lão nhỉ, tối nay tái chiến một trận không?”

Tần Cảnh Chi giờ đầu đau như búa bổ, chẳng qua anh biết giả vờ mà thôi, bây giờ nhìn thấy Nhạc Thính Phong, cũng không có cách nào cười với cậu ta, đặc biệt là giờ cậu ta còn đi ra từ trong phòng của Yến Thanh Ti.

Nhạc Thính Phong nhướng mày: “Chú nhìn gì thế? Nhìn cái áo phông tôi đang mặc à? Là Yến Thanh Ti mua cho tôi đấy, trông có đẹp không?”

Nhìn cái bản mặt khoe khoang đắc ý đó của Nhạc Thính Phong, Tần Cảnh Chi chỉ thấy cả đời này chắc anh không thể gặp người nào có bản mặt thiếu ăn đòn hơn thằng này.

Tần Cảnh Chi không thèm để ý đến anh, mang trợ lý đi luôn.

Nhạc Thính Phong còn lâu mới để anh ta được như ý, đóng cửa lại, chạy theo nói vọng từ phía sau: “Chú, đi trường quay không, đi cùng đi.”

“Chú, tối hôm qua không nghỉ ngơi tốt à, sao hôm nay trên mặt nhiều nếp nhăn thế?”

“Chú, chú bảo chú không thể uống rượu, còn thích thể hiện làm gì, nói với tôi chẳng lẽ tôi lại không nhường chú à?

“Chú...”

Cuối cùng Tần Cảnh Chi cũng chịu hết nổi, “Cậu im miệng đi.”

Nhạc Thính Phong nhún vai: “Chú, lớn tuổi rồi, không nên nóng nảy thế, dễ nhồi máu cơ tim lắm đấy.”

Tần Cảnh Chi...

Nhìn theo bóng Tần Cảnh Chi lên xe đi mất, Nhạc Thính Phong huýt sáo: “Có thế mà đã không chịu được rồi à, rồi có lúc chú phải khóc cho mà xem.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 283: Lén Lút Nói Cái Gì Đằng Sau Lưng Tôi Thế?

Nhạc Thính Phong mua bữa sáng, lái xe đến trường quay, lúc đến nơi, Yến Thanh Ti đã bắt đầu quay phim.

Lúc Yến Thanh Ti làm việc, chăm chỉ lại rất tập trung, Nhạc Thính Phong ngồi trên ghế nghỉ của Yến Thanh Ti quan sát, người khác không biết thân phận địa vị của anh, nhưng sau khi chứng kiến 'vở kịch' hôm qua giữa ba người anh, Tần Cảnh Chi, Yến Thanh Ti đều tò mò mà nhìn lén.

Tiểu Từ ngồi bên cạnh Nhạc Thính Phong, trong lòng ôm bình nước của Yến Thanh Ti, định sau khi đạo diễn nói 'cut' một cái thì nhanh chân đưa cho cô.

Nhạc Thính Phong nâng cằm nhìn Yến Thanh Ti búi tóc cao vút, khoác trên mình một bộ đồ hoa lệ, ung dung hoa quý, diễm áp quần phương, một quý phi sủng quan hậu cung, diễn xuất cực kỳ nhuần nhuyễn.

Lần đầu tiên Nhạc Thính Phong cảm thấy, vẻ đẹp của Yến Thanh Ti không phải cái đẹp theo nghĩa bình thường.

Nhạc Thính Phong hỏi Tiểu Từ: "Cảnh này quay đến bao giờ thì xong."

"Chắc phải đợi thêm một lúc nữa." Tiểu Từ cẩn thận nhìn Nhạc Thính Phong, thấy ánh mắt của anh ta không một giờ phút nào rời khỏi Yến Thanh Ti, cậu hỏi: "Nhạc tổng, có phải anh cảm thấy lúc chị Thanh Ti diễn trông rất đẹp không?"

Nhạc Thính Phong tằng hắng một tiếng: "Cũng thường thôi, tạm được."

Tiểu Từ âm thầm bĩu môi, còn thường thôi hả, nhìn không chớp mắt kìa.

Nhạc Thính Phong còn đang suy nghĩ sao Yến Thanh Ti quay cảnh này lại lâu thế, bữa sáng mua lúc nãy đã nguội mất rồi, đột nhiên trước mặt tối đi, ánh sáng bị một bóng người che lấp. Ngay sau đó liền nghe thấy giọng nói của nữ vang lên: "Ngài là... Nhạc tổng?"

Nhạc Thính Phong không thèm ngẩng đầu, sắc mặt u ám: "Tránh ra." Đừng có khiến anh lỡ mất không ngắm được người ta.

Tiểu Từ ngẩng đầu, là diễn viên diễn vai Quý Tần - Lư Vân Vân, một diễn viên nhỏ, vẻ bề ngoài rất ngọt ngào đáng yêu, cô ta tươi cười nói: “Nhạc tổng, thật xin lỗi, tối qua tôi đã thấy ngài quen quen rồi, một năm trước tôi đã từng gặp ngài trong một bữa tiệc, mãi vẫn không dám xác nhận... vừa nãy mới xác định đúng là ngài, chào ngài, tôi là Lư Vân Vân.”

Tiểu Từ trong lòng không vui, Lư Vân Vân bình thường quan hệ với những người trong đoàn làm phim cũng không tệ, là một người sáng sủa hoạt bát, nhưng cô ta nhân lúc chị Thanh Ti đang bận đóng phim để tiếp cận Nhạc tổng rốt cuộc là có mục đich khác hay là chỉ đơn thuần là chào hỏi?

Lư Vân Vân nhìn thế nào cũng không giống cái loại con gái tâm tư kín đáo, cô ta cười rất tươi tắn, có hai cái răng khểnh, là một cô gái rất dễ khiến người ta không đề phòng.

Nhạc Thính Phong căn bản là không để ý đến cô ta, đối với bàn tay đang chìa ra của cô ta cũng coi như là không thấy.

Lư Vân Vân ngại ngùng rút tay về, cúi đầu, “Nhạc tổng... có phải là tôi đang làm phiền ngài không?”

Nhạc Thính Phong không nhịn nổi nhắc Tiểu Từ một câu: “Ngẩn ra đấy làm gì, vào hè rồi, côn trùng nhiều lắm, còn không mau đuổi chúng đi cho tôi à, vo ve vo ve, nghe đau cả đầu.”

Khóe miệng của Tiểu Từ giật giật, vì cái quái gì nghe câu này buồn cười thế nhỉ?

Tiểu Từ đứng dậy: “Cô Lư, hình như đến phần cô diễn rồi đấy.”

Nét mặt Lư Vân Vân hiện lên chút lo lắng, cô ta không đi nói: “Nhạc Tổng, xin ngài hãy cho tôi vài phút, tôi có một việc... muốn xin ngài giúp đỡ, anh trai của tôi đang làm việc tại công ty ngài, anh ấy...”

“Nói cái gì đằng sau lưng tôi đấy?” Yến Thanh Ti nhấc váy đi đến ngắt lời Lư Vân Vân, khóe môi là một nụ cười nghiền ngẫm, ánh mắt đảo qua Nhạc Thính Phong và Lư Vân Vân.

Nhạc Thính Phong giơ chân kéo cái ghế vừa nãy Tiểu Từ ngồi lại gần, “Ngồi đi.”

Lư Vân Vân nhìn Yến Thanh Ti với ánh mắt sợ sệt pha lẫn ngại ngùng:

“Thật ngại quá chị Thanh Ti, em vừa mới nhận ra Nhạc Tổng, cũng không nghĩ nhiều cho nên qua đây chào hỏi một câu, hơn nữa anh trai em cũng làm ở công ty của Nhạc tổng, cho nên... em muốn... làm quen một chút, chị đừng nghĩ nhiều nha.”

--- O ---

Chương 284: Bản Cung Cho Phép Người Đêm Nay Thị Tẩm

Nhạc Thính Phong vặn mở cái nắp bình giữ ấm, đổ một ly nước ra đưa cho cô.

Yến Thanh Ti cầm lấy uống, cười nói: "Tôi nghĩ cái gì nhiều? Nghĩ rằng cô sang đây để quyến rũ anh ấy? Hay là cảm thấy cô có thể quyến rũ được anh ấy?"

Nhạc Thính Phong không kiên nhẫn: "Sao em lảm nhảm nhiều như thế làm gì, nói nhiều lời thoại thế rồi mà không khát à, không ăn sáng cũng không đói à?"

Lư Vân Vân cắn môi, mắt hơi đỏ lên: "Chị Thanh Ti không phải ai cũng như chị nghĩ đâu, là em đã không suy nghĩ kỹ càng, xin lỗi... sau này em sẽ không thế nữa."

Lư Vân Vân quay đầu chạy mất, Yến Thanh Ti chép miệng nói: "Chạy mất rồi, có đau lòng không?"

Nhạc Thính Phong chống cằm nhìn cô: "Tôi chuốc rượu cho chú của em đến mức nôn ra kìa, em có đau lòng không?"

Yến Thanh Ti nghĩ đến gương mặt trắng bệch của Tần Cảnh Chi, nhịn không được bĩu môi: "Xí..."

Cô mở túi giấy mà Nhạc Thính Phong vừa quăng cho cô, thấy trong đó là bánh bao chiên: "Mua riêng cho tôi đấy à?"

"Em đừng có ảo tưởng, tôi ăn còn thừa lại đấy."

Tiểu Từ trợn mắt, tôi có thấy anh ăn miếng nào đâu?

...

Lư Vân Vân chạy về, bị người khác nhìn thấy đôi mắt ầng ậng nước, có người hỏi: "Vân Vân làm sao mà khóc thế?"

Lư Vân Vân lắc đầu: "Em không sao."

Triệu Văn Kỳ - người có quan hệ tốt nhất với Lư Vân Vân trong đoàn làm phim: "Bị Yến Thanh Ti bắt nạt à, tôi đã nói với cô rồi mà, đừng có qua đó, cô ta có bao giờ để chúng ta vào mắt đâu."

Lư Vân Vân lắc đầu: "Tôi sang đó là bởi vì anh trai tôi, tôi cảm thấy chị Thanh Ti cũng không phải loại người như vậy, chỉ là tính cách của chị ấy khó gần mà thôi, nhưng mà... chị ấy chắc không phải là người xấu đâu, nhưng tôi không ngờ chị ấy không hỏi gì đã mở miệng bảo tôi quyến rũ bạn trai chị ấy..."

Đám phụ nữ còn lại cũng bắt đầu bàn tán xôn xao.

"Làm sao mà không xấu cho được, cô không biết đấy thôi, tôi nghe nói chuyện của Hứa Thiến Hi tám mươi phần trăm là do cô ta làm đấy, cô ta xuống tay ác độc lắm."

"Đúng là thế mà, còn nói cô quyến rũ bạn trai cô ta, có quỷ mới biết cô ta làm thế nào để có được người bạn trai này, tin tức trên mạng, các cô đọc chưa, ngay cả bạn trai của chị gái của cô mình cô ta cũng lên giường rồi đấy, cái thứ lẳng lơ này, cái gì mà chẳng làm được."

"Đã sớm ngứa mắt cô ta rồi, đáng tiếc, người ta có đạo diễn che chở, ngay cả thầy Tần cũng coi trọng cô ta."

Triệu Văn Kỳ ngoắc ngoắc ngón tay bảo đám nữ diễn viên tụ lại: "Cảnh sau là cảnh diễn tập thể, tôi thấy thời tiết giờ càng lúc càng nóng, không bằng chúng ta..."

Lư Vân Vân nghe xong, vẻ mặt đầy khó xử: "Thôi đừng mà, như thế không hay đâu, nhiệt độ buổi trưa bây giờ cao lắm, sẽ bị trúng nắng đấy."

"Cái này thì có gì mà không hay, chỉ là một trừng phạt nho nhỏ dành cho cô ta mà thôi, khiến cho cô ta bớt kiêu căng ngạo mạn đi, cô ta bắt nạt cô như thế cơ mà, nghe lời tôi đi, hơn nữa, không phải là còn có chúng tôi cùng làm với cô sao?"

Tằng Khả Nhân ngồi cách đó không xa cầm kịch bản, cô ta nghe được câu này của bọn họ thì nhăn mày, quay sang nhìn Yến Thanh Ti.

...

Yến Thanh Ti nghỉ ngơi một lúc, đạo diễn bảo cô ra quay cảnh tiếp theo,

Nhạc Thính Phong nói: “Hôm nay nhiệt độ cao thế này, em lại mặc đồ dày như thế, cố quay mau lên mà nghỉ.”

Yến Thanh Ti cười cười: “Biết rồi, quan tâm tôi thế.”

“Hứ, ai quan tâm em.”

Yến Thanh Ti giơ tay chọc chọc mặt Nhạc Thính Phong, cúi đầu thì thầm bên tai anh: “Thấy anh quan tâm đến tôi như thế, tối hôm nay, bản cung... cho phép ngươi thị tẩm.”

Nhìn theo bóng lưng đi xa của Yến Thanh Ti, Nhạc Thính Phong nghiến răng, thị tẩm... thị tẩm, dám để anh...

Lời đã nói ra rồi như nước hắt ra ngoài, tối nay cô cứ thử đổi ý xem?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 285: Trong Lòng Anh Chẳng Thích Bỏ Xừ Ra Ấy Chứ

Tiểu Từ lén lút nhìn Nhạc Thính Phong, Nhạc tổng, trong lòng ngài vui đến mức nhảy cẫng lên ấy chứ.

Nhạc Thính Phong nhìn đồng hồ, hơn 10 giờ, nhiệt độ đang tăng dần lên, anh ngồi trong bóng râm mà còn cảm thấy nóng.

Nhạc Thính Phong nhìn ra phía xa, Yến Thanh Ti đang đứng dưới ánh nắng chói chang, chuyên viên trang điểm đang hóa trang cho cô, tay cô cầm kịch bản, thanh thủ thời gian học thuộc lời thoại.

Đầu đội nắng, quần áo lại còn dày như thế, Yến Thanh Ti dường như không biết nóng là gì, Nhạc Thính Phong thở dài, thật ra cô đâu cần cực khổ như thế, nhưng... hình như cô đúng là mãi mãi không học được cách dựa vào người khác.

Nhạc Thính Phong túm lấy cái túi xách của Yến Thanh Ti, bên trong chỉ có một cái quạt điện mini, anh nói với Tiểu Từ: "Đi mua thêm mấy cái quạt nữa."

Tiểu Từ ngẩn ra, "À, vâng..."

...

Tằng Khả Nhân đi đến trước mặt Yến Thanh Ti: "Chị..."

Yến Thanh Ti nhướng mày: "Có việc?"

Trong mắt Tằng Khả Nhân lướt qua sự giãy giụa: "Không có gì."

Đạo diễn Phùng hô các diễn viên vào vị trí, đây là một cảnh dạo ngự hoa viên, trong cảnh này có khá nhiều diễn viên tham gia, đạo diễn nói thử một lần trước đã, diễn đông người thế này khá là khó, rất khó để quay một lần là qua luôn.

Yến Thanh Ti nhìn Tằng Khả Nhân, lúc nãy cô ta do dự muốn nói lại thôi, rốt cuộc là cô ta đang định nói cái gì?

Sắp quay rồi, Yến Thanh Ti cũng không nghĩ nhều nữa, bỏ quyển kịch bản xuống, tìm một góc quay thích hợp đứng vào vị trí.

Nội dung cảnh quay là thế này, hoàng hậu dẫn các phi tần trong cung đi dạo ngự hoa viên, ba nữ nhân một sân khấu, vậy nên bao nhiêu người phụ nữ tụ lại một chỗ với nhau thế này, lục đục với nhau, âm thầm lén lút sắp đặt, từng câu từng chữ đều là cạm bẫy, nhưng bề ngoài tất cả mọi người phải đều tỏ ra chúng tôi rất thân thiết với nhau, quan hệ rất tốt.

Vừa bắt đầu diễn được vài phút, Triệu Văn Kỳ đã nói sai mất một câu thoại, đạo diễn liền hô cut.

Triệu Văn Kỳ trên mặt đầy vẻ tự trách, liên tục cúi xuống xin lỗi tất cả mọi người: “Xin lỗi, xin lỗi, tôi thành thật xin lỗi mọi người, là do tôi quá căng thẳng, nói sai lời thoại, thành thật xin lỗi.”

Cô ta nói xin lỗi cực kỳ chân thành, nhìn vào thì thấy cũng rất giống tự trách mình, hơn nữa đây là một cảnh quay tập thể, một lần không qua là chuyện bình thường, không có ai nói gì, đạo diễn cũng không nói gì.

Yến Thanh Ti đứng sau lưng hoàng hậu, cầm tay áo quạt hai cái, không biết có phải là do tối hôm qua có một lúc không đắp chăn hay không mà hôm nay Yến Thanh Ti cảm giác đầu mình nằng nặng, cô chỉ mong cảnh quay này nhanh chóng kết thúc.

Đạo diễn Phùng điều chỉnh lại vị trí máy quay một lần nữa, bảo mọi người bắt đầu lại.

Mấy nữ diễn viên đóng vai tần phi đứng đằng sau không biết ai giẫm lên váy ai, mấy người cùng một lúc ngã nhào xuống đất.

Đạo diễn Phùng lập tức hét lên: “Mấy người các cô làm sao thế hả?”

“Xin lỗi, xin lỗi, váy của trang phục diễn dài quá, chúng tôi... tôi không cẩn thận nên giẫm phải, xin lỗi mọi người, xin lỗi đạo diễn, chúng tôi sẽ cẩn thận hơn.”

Chuyện này xảy ra cũng là chuyện bình thường, đạo diễn cũng không nổi giận, tiếp tục làm lại lần thứ ba.

Yến Thanh Ti xoa xoa mồ hôi trên trán, phơi nắng một lúc đầu càng nặng, bước chân cũng có hơi lảo đảo.

Đến lần thứ ba, làn váy của Lư Vân Vân mắc vào nhanh cây bên vệ đường, rách váy, cut.

Lần thứ tư, một nữ diễn viên khác đang đọc lời thoại thì hắt xì, cut.

Một cảnh diễn tập thể này bắt đầu quay từ lúc 10 giờ mà mãi cho đến lúc 12 giờ vẫn chưa xong, ngoại trừ Yến Thanh Ti, Tằng Khả Nhân và diễn viên diễn vai hoàng hâu, tất cả diễn viên khác đều mắc lỗi hoặc có chuyện gì đó.

Đạo diễn tức đến phát điên, trước đây ông đã nói, ai mà NG ba lần một cảnh thì cút ngay đi, nhưng hôm nay mười mấy diễn viên mỗi người nhiều nhất chỉ NG hai lần, không có một ai NG đến lần thứ 3 cả.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 286: Bản Cung Có Bệnh, Đổi Ngày Thị Tẩm

Mỗi người dường như đang chia nhau số lần NG, cô một lần, tôi một lần, nhiều người như thế cộng vào đúng đủ để là kéo dài thời gian.

Đạo diễn tức đến nỗi tí thì đập luôn máy quay, gào lên: “Cảnh này mà không quay xong, đừng hòng ai được nghỉ, tiếp tục!”

Lớp áo trong của Yến Thanh Ti đã ướt đẫm, phơi dưới ánh mặt trời nóng bỏng như một lớp sắt dán lên người cô, Yến Thanh Ti cảm thấy cả người như thể đang trong lồng hấp vậy.

Triệu Văn Kỳ nháy mắt với Lư Vân Vân, Lư Vân Vân không biết nên làm thế nào, lắc đầu với cô ta

Tằng Khả Nhân nhìn thấy bọn họ ra hiệu cho nhau, im lặng cúi đầu xuống làm như không biết.

Nhạc Thính Phong đứng nhìn mà sốt ruột mấy lần định xông qua nhưng bị Tiểu Từ cản lại.

Anh nhìn thấy Yến Thanh Ti bước đi bắt đầu lảo đảo, anh cuống cuồng lo lắng, trời nóng như thế này cô sẽ bị cảm nắng mất.

Tiểu Từ nói: “Đây là lần cuối cùng rồi, nếu như không được thật thì đạo diễn sẽ cho nghỉ thôi, chị Thanh Ti cực kỳ nghiêm túc trong công việc, nếu anh quấy rầy chị ấy làm việc, chị ấy sẽ không vui đâu.

Đôi lông mày của Nhạc Thính Phong nhăn tít lại.

Lại bắt đầu một lần nữa, hoàng hậu dẫn chúng phi tần đi lại một lần, mở đầu không có lời thoại, hoàng hậu chỉ mỉm cười khóe môi dường như bất động, đè giọng xuống thật thấp, nói: “Cô làm sao thế?”

Yến Thanh Ti cảm giác bộ phục trang trên người nặng như núi, lúc bước đi cảnh vật trước mắt đều hoa lên, cô lạnh nhạt nói: “Vẫn tốt.”

“Mấy người đó hôm nay thật là kỳ quái, như thể đã thương lượng với nhau từ trước rồi.”

"Đúng thế..."

Đến trước một vườn hoa, mọi người dừng lại, hoàng hậu nói hai câu trước.

Đến lượt thoại của Yến Thanh Ti cô cảm thấy trước mắt cứ tối lại, há miệng: "Bản cung... hôm nay... hôm..."

Đạo diễn Phùng đang đau hết cả đầu, ông ta thấy một người ít khi xảy ra vấn đề như Yến Thanh Ti giờ cũng không nói nổi lời thoại, tức đến mức quát ầm lên: "Thanh Ti, cô làm sao thế, bình thường cô có vấn đề gì đâu, sao hôm nay đến lời thoại cũng không thuộc thế, cô..."

Đạo diễn Phùng còn chưa mắng xong, trước mắt Yến Thanh Ti đã tối sầm, ngã người về đằng sau, những âm thanh xung quanh dường như hoàn toàn biến mất.

Trước khi Yến Thanh Ti nhắm mắt lại cô nhìn thấy bóng dáng của của Nhạc Thính Phong chạy như bay về phía cô, cô nghĩ: xét thấy anh chạy nhanh như thế, tối nay cho phép anh hầu hạ thật tốt.

Đạo diễn bị dọa cho giật bắn, vội vàng chạy đến hỏi: "Sao thế? Sao thế?"

Người diễn vai hoàng hậu cũng là một diễn viên có kinh nghiệm, cau mày nói: "Chắc bị trúng nắng rồi."

Đạo diễn Phùng nhất thời hối hận, chắc không phải là vì ông ép diễn viên quá ác đấy chứ?

Nhạc Thính Phong lạnh lùng liếc đám người ở đây: "Cút hết ra cho tôi."

Anh bế Yến Thanh Ti lên, hét lên: "Tiểu Từ, mau lái xe đi."

Tiểu Từ ba chân bốn cẳng vội vã đi lái xe.

Lư Vân Vân cắn môi vẻ mặt ảo não nhìn Triệu Văn Kỳ.

Triệu Văn Kỳ cười nói: "Cuối cùng thì cũng có thể nghỉ ngơi được rồi."

...

Yến Thanh Ti chưa mở mắt đã cảm thấy có một làn gió mát mẻ đang hiu hiu thổi, rất thoải mái, cô mở mắt ra liền nhìn thấy Nhạc Thính Phong đang ngồi

bên cạnh, một tay chống cằm hình như đang ngủ, tay phải cầm một cái quạt, chầm chậm quạt cho cô.

Trái tin Yến Thanh Ti khẽ run lên, trước khi cô lên tám, lúc đó trong nhà rất nghèo, mùa hè nóng không ngủ được, mẹ cô luôn quạt cho cô ngủ như thế này, giữa đêm tỉnh lại vài lần, dù mẹ cô đã ngủ rồi, nhưng tay mẹ vẫn quạt không ngừng, đôi mắt Yến Thanh Ti cay cay như sắp khóc.

“Em tỉnh rồi.”

Yến Thanh Ti đột nhiên giơ tay ôm lấy cổ của Nhạc Thính Phong kéo xuống, hôn lên môi anh, cô không muốn để người khác nhìn thấy nước mắt của mình: “Bản cung hôm nay có bệnh, ngươi có muốn đổi ngày thị tẩm không?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 287: Cái Này Không Phải Là Yêu, Thì Cái Gì Mới Coi Là Yêu?

Yến Thanh Ti thở nhẹ ra một hơi, môi của cô có chút nóng, dường như mang theo cả hơi nóng ở bên ngoài, khiến cho Nhạc Thính Phong trong thoáng chốc cảm thấy đầu óc cũng choáng váng như thể bị lây cơn cảm nắng của cô.

Nhạc Thính Phong dán lấy môi Yến Thanh Ti, hỏi: "Đổi ngày khác, tăng gấp bội nhé?"

Yến Thanh Ti nhướng mày, ngón tay cô từ sau lưng anh chuyển lên vai: "Anh có năng lực, thì thêm bao nhiêu lần cũng được."

Nhạc Thính Phong... cứ cảm giác như lại vừa bị cô trêu trọc, nhếch nhếch mép đang định nói câu gì đó, cửa phòng bỗng nhiên bị đẩy ra.

Tiểu Từ đẩy cửa bước vào thì nhìn thấy tư thế của hai người rất mập mờ, hai người ôm nhau, ôm dán môi, khuôn mặt của Tiểu Từ ngay lập tức đỏ bừng lên: "Em... em... chắc không tiện ở đây nhỉ, em... đi trước đây."

Tiểu Từ đặt túi đồ trong tay xuống, vội vã chạy ra ngoài. "Cái này... cái này là thuốc bác sĩ kê, chị, chốc nữa... chị nhớ uống đấy."

Nhạc Thính Phong nhìn thấy số thuốc đó, trong não anh lại vang lên những gì bác sĩ nói, dục vọng bị Yến Thanh Ti khơi lên nhanh chóng nguội đi, anh lạnh nhạt nói: "Anh thì được nhưng anh sợ em không chịu nổi."

"Tôi á?" Yến Thanh Ti nhướng mày, ngữ điệu của Nhạc Thính Phong sao tự nhiên lại thay đổi thế?

Ngón tay của Yến Thanh Ti lướt qua đôi môi của Nhạc Thính Phong: "Năng lực của tôi, anh còn không biết sao?"

Nhạc Thính Phong đẩy tay cô ra: "Năng lực của em, ha ha... em đương nhiên là có năng lực rồi, nửa đêm ngủ không cần chăn, ai bảo em tối qua quăng chăn cho tôi?"

Bác sĩ nói Yến Thanh Ti ngất không đơn thuần chỉ là vì trúng nắng, tối hôm qua cô còn bị lạnh nữa, giờ đang lên cơn sốt.

“Không phải là vì tôi nhìn thấy anh nằm trên đất, sợ anh bị lạnh à.”

Nhạc Thính Phong tức tối, hơi thở nặng nề: “Tôi là đàn ông, ngủ trên đất một hôm thì có làm sao?”

Yến Thanh Ti cau mày: “Tôi quen rồi hơn nữa cũng đâu có làm sao đâu? Tôi có thấy sức khỏe tôi có vấn đề gì đâu?”

Nhạc Thính Phong đột nhiên muốn bóp cổ Yến Thanh Ti, lắc thật mạnh mấy cái xem xem có thể lắc được ra cái gì từ trong não cô không, người phụ nữ này chưa bao giờ biết quý trọng thân thể của mình.

Nhạc thính phong cười lạnh: “Không sao cả? Em có biết rằng em đang sốt không, em có biết là em thiếu hụt dinh dưỡng, mệt mỏi quá sức không, em đang tiêu hao sức khỏe của bản thân mình không, Yến Thanh Ti em thực sự cho rằng bản thân mình là kim cương bất hoại đấy à? Em là một phụ nữ chứ không phải là một cỗ máy.”

Yến Thanh Ti bị anh quát cho một hồi ngồi ngây ra, một lúc sau mới phản ứng lại được, cười nói: “Đương nhiên là biết rồi, nếu không tôi cũng đâu dám quyến rũ anh, tức giận thế làm gì, đang quan tâm tôi đấy à.”

Nhạc Thính Phong đẩy Yến Thanh Ti ra: “Bây giờ tôi không muốn hôn em cũng không muốn chạm vào em, tốt nhất em nên nhắm mắt lại nghỉ ngơi cho tôi.”

Yến Thanh Ti không biết sao Nhạc Thính Phong lại đột nhiên nổi giận, nhưng... anh đang quan tâm đến thân thể của cô đúng không?

Yến Thanh Ti thử thăm dò nói: “Buổi chiều tôi còn có cảnh quay, truyền dịch xong rồi về phim trường.”

Nhạc Thính Phong tóm lấy cổ tay mảnh khảnh của Yến Thanh Ti, “Diễn, diễn, diễn, trong đầu em chỉ biết có diễn thôi à, còn có thể có cái gì khác không? Chiều nay mà em dám đến phim trường thì tôi sẽ khiến em từ nay về sau không nhận được bất kỳ bộ phim nào nữa.”

Yến Thanh Ti chớp chớp mắt: “Ngoài đóng phim ra tôi còn nghĩ đến báo thù nữa nha!”

Nhạc Thính Phong chỉ vào cô: “Em...”

Anh cảm thấy mình thật không thể nói chuyện tiếp với Yến Thanh Ti được nữa, nếu không sẽ không kiềm chế được mà bóp chết cô mất.

Nhạc Thính Phong hất tay cô ra, đạp cửa ra ngoài.

Yến Thanh Ti ngây người nằm trên giường, một lúc sau không kìm được mà cười ra tiếng.

Có ai từng thấy Nhạc Thính Phong quan tâm đến một người như thế này chưa?"

Nếu như đây không phải là yêu thì cái gì mới được coi là yêu?

Cuối cùng thì cô cũng tóm chặt được người đàn ông này trong tay rồi phải không?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 288: Kỳ Thực Thì Nhạc Thái Tử Đối Với Chị Rất Tốt

Trong lòng Yến Thanh Ti ngoài sự đắc ý nhàn nhạt, có một thứ cảm thụ khó nói thành lời, trong cái thời đại thói đời nóng lạnh, lòng người dễ đổi này, có thể có một người quan tâm đến sức khỏe của bạn như thế, thật ra... cũng rất tốt.

Ít nhất có thể cảm giác được trong lòng thật ấm áp.

...

Chưa được một lúc, Tiểu Từ bước vào.

"Chị, vừa nãy đạo diễn Phùng đặc biệt gọi điện đến dặn chị nghỉ ngơi cho tốt, đừng lo chuyện ở phim trường, ông ấy sẽ quay những cảnh của người khác trước, đạo diễn Phùng dặn đi dặn lại rằng chị phải nghỉ ngơi cho thật tốt."

"Dễ tính đến thế à?" Yến Thanh Ti cho rằng đạo diễn Phùng không phải là một đạo diễn biết để ý đến sức khỏe của diễn viên cho lắm, ông ta là một người cuồng công việc."

Tiểu Từ vò đầu: "Nhạc tổng gọi điện cho ông ấy."

Yến Thanh Ti nhớ lại vừa nãy cảnh Nhạc Thính Phong đá cửa đi ra ngoài, cười cười, không biết anh ta lại làm giao dịch gì với đạo diễn Phùng nữa rồi.

Tiểu Từ rót cho Yến Thanh Ti một cốc nước, cận thận nói: "Chị, thực ra, Nhạc tổng hiện giờ đối với chị rất tốt."

Yến Thanh Ti cười cười: "Có ai bảo không đâu."

"Chị nghỉ ngơi cho khỏe nhé, em đến studio thu dọn đồ đạc của chị cái đã, lúc trước vội đến bệnh viện, em không kịp thu dọn."

"Đi đi."

Tiểu Từ vội vàng đến studio, thu dọn xong đồ đạc của Yến Thanh Ti, cậu cầm trang phục diễn của cô định đưa đến tổ phục trang.

Lúc đến phòng đạo cụ, vốn dĩ không nên có ai, nhưng vừa đi đến ngoài cửa đã nghe đến bên trong đang có người nói chuyện, trong đó có hai người hình như là Lư Vân Vân và Triệu Văn Kỳ, những gì bọn họ đang nói khiến cho Tiểu Từ không nhịn được mà dừng bước chân.

Lư Vân Vân: "Có phải chúng ta đã làm hơi quá đáng rồi không? Cô ta ngất rồi kìa?"

Triệu Vân Kỳ hừ một tiếng: "Thế này mà gọi là quá đáng ấy hả? Ai biết sức khỏe của cô ta yếu đuối như thế, hơn nữa chúng ta cũng đứng phơi nắng với cô ta lâu như thế mà, sao chúng ta không bị làm sao? Tôi thấy chắc cô ta dùng hết thể lực để phục vụ đàn ông trên giường rồi, sức khỏe mới yếu ớt thế, cô yên tâm đi chuyện NG trên trường quay là chuyện bình thường, cảnh đó còn là diễn tập thể nữa, kể cả chúng ta không cố ý NG, cũng phải quay đến bảy, tám lần ấy chứ, sẽ không có ai hoài nghi chúng ta cố ý làm vậy đâu."

"Nhưng mà, tôi... tôi... tôi cứ cảm thấy áy náy, hơn nữa chuyện của anh trai tôi vẫn còn chưa giải quyết, thế này tôi càng không có cơ hội nói chuyện với Nhạc tổng."

"Đừng có lo lắng, sớm muộn gì cũng có cơ hội thôi, thật không hiểu Nhạc tổng tại sao lại nhìn trúng cái loại con gái dùng bản thân để leo lên như cô ta, tôi thấy, Vân Vân cô còn tốt hơn cô ta gấp bội."

"Đừng nói như vậy, những chuyện như thế này sau này đừng làm, tuy rằng mọi người không ai nhìn ra, nhưng rốt cuộc thì trong lòng chúng ta vẫn thấy áy náy."

"Được rồi, là cô tốt bụng, nhưng Yến Thanh Ti chẳng có lòng tốt như cô đâu. Chỉ là một sự trừng phạt nho nhỏ cho cô ta mà thôi, so với những chuyện mà cô ta đã làm, chúng ta chẳng thấm vào đâu đâu."

Tiểu Từ nghiến răng, hung ác nhìn chằm chằm vào cái cửa phòng, vốn dĩ cậu định xông vào, nhưng nghĩ lại năng lực chiến đấu của bản thân mình quá tệ, nên quay người rời đi.

Tiểu Từ tức giận nghĩ thầm: Các người đợi đấy cho tôi, sau này chị tôi sẽ xé nát mấy người ra, cái đám đĩ không biết xấu hổi.

Tiểu Từ tức tối quay về bệnh viện, cậu gặp Nhạc Thính Phong đang dựa vào tường cắn một điếu thuốc, điếu thuốc chưa châm lửa, anh ta đứng đó không

biết đang nghĩ gì, trên người vẫn mặc cái áo phông rẻ tiền của Yến Thanh Ti, cả người tràn đầy cao quý và lạnh lùng, khuôn mặt điển trai như một bức tranh.

Tiểu Từ không nhịn được mà cảm thán, lúc Nhạc tổng không nói câu nào đúng thật một chữ nam thần viết hoa in đậm. Cậu cẩn thận hỏi: “Sao anh không vào?”

Nhạc Thính Phong lạnh lùng hừ một tiếng: “Vào để bóp chết cô ấy à?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 289: Người Có Thể Bắt Nạt Yến Thanh Ti Chỉ Có Một Mình Anh Mà Thôi

Tâm trạng của Nhạc Thính Phong giờ vẫn đang tức giận như cũ, anh thực sự rất ghét cái thái độ đối với cái gì cũng chẳng sao cả của Yến Thanh Ti, ngay cả đối với bản thân cũng chẳng sao cả, như thể ngoại trừ đóng phim và báo thù ra chẳng còn gì đáng giá để cô chú ý.

Yến Thanh Ti như thế này thực sự khiến Nhạc Thính Phong rất tức giận, nhưng anh lại không biết nên làm thế nào để thay đổi điều đó, cho nên... chỉ có thể đứng ngoài cửa, anh nghĩ đợi đến lúc anh suy nghĩ thông suốt mọi chuyện, có lẽ như vậy, mới có thể đi vào.

Khóe môi Tiểu Từ cứng đờ: “Vậy... thì anh đừng vào.”

Tiểu Từ chuẩn bị đi vào nhưng vừa bước quay cửa trong đầu bỗng hiện lên một ý nghĩ, cậu lại quay lại.

“Nhạc tổng, anh... có biết không, lần này chị tôi bị ngất là có người cố ý muốn hại chị ấy.”

Nét mặt của Nhạc Thính Phong ngay lập tức sa sầm xuống, lạnh lùng: “Nói rõ ràng ra cho tôi.”

Tiểu Từ vội vã kể cho anh nghe cuộc đối thoại cậu nghe được bên ngoài phòng đạo cụ, thuật lại cho Nhạc Thính Phong nghe không sót một chữ nào.

“Chuyện là như thế, Lư Vân Vân và Triệu Kỳ Văn quả thực rất xấu xa, tôi thật không nghĩ tới nhìn bề ngoài thì hiền lành tốt bụng, nhưng tâm tư lại xấu xa tệ hại đến thế, chị tôi có làm gì ảnh hưởng tới họ đâu, thế mà bọn họ lại hại chị tôi, còn nói những câu bẩn thỉu phỉ báng chị ấy như thế.”

Tiểu Từ tức giận bất bình, nghĩ đến cuộc nói chuyện của Triệu Văn Kỳ và Lư Vân Vân, cậu lại cảm thấy phẫn nộ.

Nhạc Thính Phong nhổ điếu thuốc ra, dùng chân di nát trên đất: “Trông chừng cô ấy, đừng để cô ấy ra ngoài, cũng đừng nói với cô ấy chuyện này.”

Nhạc Thính Phong quay người rời đi, Tiểu Từ khó hiểu vội hỏi: “Anh đi đâu đấy?”

Nhạc Thính Phong không quan tâm đến cậu ta, sải chân bước đi như bay.

Anh không nỡ xuống tay xử lý Yến Thanh Ti, nhưng người khác anh chẳng tốt bụng đến thế đâu.

Người có thể bắt nạt Yến Thanh Ti chỉ có một mình anh mà thôi, mặc dù phần lớn thời gian anh không bắt nạt được cô, nhưng người của anh ai dám động đến, hừ... nếu các người đã muốn chết thế, tôi không giúp đỡ các người thì đúng là làm ô danh ông đây bao nhiêu năm lăn lộn.

Nhạc Thính Phong trực tiếp đến phim trường tìm đạo diễn, anh nói thẳng: "Hôm nay thời tiết rất nóng, không cần quay phim nữa."

Đạo diễn Phùng nhíu mày: "Không được đâu, Nhạc tổng, cái phim trường này chúng tôi thuê một ngày nào là mất tiền ngày đấy, hơn nữa còn phải nhanh chóng đuổi kịp quảng bá và lần đầu tiên phát sóng nữa."

Nhạc Thính Phong lạnh nhạt nói: "Một ngày ông cần bao nhiêu tiền tôi trả ông gấp đôi, hôm nay ông không cần quay nữa."

"Nhạc tổng, đây không phải là chuyện tiền nong... đây..."

Nhạc Thính Phong ngắt lời ông ta: "Ông muốn chỉ hôm nay không quay hay là muốn sau này không bao giờ được quay nữa đây?"

Đạo diễn Phùng nhất thời không dám nói gì nữa, "Thu dọn đồ đạc, nghỉ ngơi thôi."

Nhạc Thính Phong lạnh lùng nói: "Mấy cô diễn viên hôm nay diễn cùng với Yến Thanh Ti trong cảnh quay tập thể, để bọn họ ở lại, còn những người khác về hết đi."

Đạo diễn ngẩn ra, thế này là có ý gì?

Nhạc Thính Phong mỉm cười: "Không hiểu tôi đang nói gì à?"

Đạo diễn Phùng đương nhiên là hiểu, Nhạc Thính Phong muốn trút giận cho Yến Thanh Ti đây mà, ông nói: "Nhạc tổng, tôi biết anh đang định làm gì, nhưng... nếu ảnh hưởng đến tiến độ và thời gian phát sóng, cái này đối với Thanh Ti mà nói cũng là ảnh hưởng rất lớn, đây là bộ phim đầu tiên của cô ấy, nó cực kỳ quan trọng với cô ấy."

Nhạc Thính Phong liếc xéo ông một cái: “Tôi đương nhiên biết không cần ông nói.”

Đạo diễn Phùng thấy thế liền biết có nói gì cũng vô dụng, ai bảo người ta là đại gia cơ, người ta có tiền thì anh có thể làm thế nào, cho nên vẫy tay một cái, tan tầm rồi, về nghỉ đi.

Tất cả mọi người đều tản đi hết chỉ còn thừa lại mấy nữ diễn viên tính kế Yến Thanh Ti trưa nay.

Nhạc Thính Phong liếc mắt nhìn bọn họ, chính là mấy con đĩ khốn nạn này làm cho Yến Thanh Ti bị ngất...

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 290: Ức Hiếp Người Phụ Nữ Của Tôi, Còn Vờ Vô Tội

Lư Vân Vân thấy Nhạc Thính Phong liền kích động trong lòng, Triệu Văn Kỳ khẽ nói: “Nhìn đi, tôi nói mà, cơ hội tới rồi đấy, tôi đã nói rồi Nhạc thái tử mắt mù mới nghĩ cô không bằng Yến Thanh Ti, cô tốt hơn cô ta cả vạn lần, khiến Nhạc thái tử thích cô thì việc của anh trai cô còn không được giải quyết sao, còn ả Yến Thanh Ti kia, hừ, tới lúc đó xem ả còn kênh kiệu được với ai.”

Lư Vân Vân hai má ửng đỏ: “Cô đừng nói nữa, tôi... tôi không làm chuyện đó được đâu... dù sao Nhạc tổng cũng là bạn trai của chị Thanh Ti mà.”

“Cô đừng có ngốc nữa, Yến Thanh Ti là hạng người gì cô còn không biết sao, cô ta ngủ đã với tất cả đám đàn ông trong đoàn làm phim rồi, cô làm vậy chỉ là đang cứu vớt Nhạc thái tử thôi có biết không?”

“Nhưng tôi...”

“Đừng có nhưng nhị gì nữa, đi thôi, tôi thấy Nhạc thái tử từ nãy tới giờ cứ nhìn cô suốt kìa.”

Triệu Văn Kỳ kéo Lư Vân Vân tới trước mặt Nhạc Thính Phong: “Chào anh Nhạc, Vân Vân của chúng tôi có đôi lời muốn nói với anh.”

Lư Vân Vân mặt đỏ tía tai, cố lấy dũng khí nói: “Chào Nhạc tổng, lần trước mạo muội quấy rầy anh, tôi rất xin lỗi, tôi cũng không có ý gì đâu, chỉ là anh trai tôi làm việc tại công ty anh, anh ấy là người rất có năng lực, cũng rất chăm chỉ, nhưng từ sau khi vào công ty tới giờ lại cứ luôn bị cấp trên chèn ép, gần đây sếp của anh ấy làm sai hồ sơ đấu thầu lại đổ oan cho anh ấy, hại anh tôi bị oan, rửa không sạch tội, tôi tin quý công ty là một công ty lớn, nhất định sẽ không để nhân viên của mình chịu bất công như vậy, hy vọng ngài có thể trả lại sự trong sạch cho anh trai tôi.”

“Anh trai cô tên gì?”

Lư Vân Vân tưởng việc sắp thành, kích động nói: “Anh trai tôi là Lư Khánh Triết, cảm ơn Nhạc tổng, cảm ơn anh...”

Nhạc Thính Phong gọi điện thoại: “Giang Lai, cậu tra giúp tôi xem công ty

có ai tên Lư Khánh Triết không."

"Có người này, tôi biết, gã này rất hay giở thủ đoạn trong công việc, lần trước làm sai hồ sơ đấu thầu, suýt nữa thì hại công ty tổn thất mất mấy trăm triệu, giờ đang trong giai đoạn tạm giữ chức vụ để xem xét."

Giang Lai nói hoàn toàn ngược lại với những gì Lư Vân Vân nói, hai người này, tin ai còn phải hỏi sao?

Nhạc Thính Phong chán ghét nói: "Giữ chức vụ xem xét cái gì, trực tiếp đuổi việc cho tôi, công ty ông không cần nuôi lũ phế vật."

Lư Vân Vân lập tức choáng váng mặt mày, sao lại thế được? Chẳng phải đã đồng ý rồi sao?

"Ngài... ngài..."

Nhạc Thính Phong cười lạnh: "Giờ nên nói tới chuyện của tôi rồi." Anh cao giọng: "Nhấc đồ vào đây cho tôi."

Lư Vân Vân và Triệu Văn Kỳ giật mình, chỉ thấy bỗng chốc có mười mấy người, mỗi người bưng một lò than to tướng tiến vào, còn chưa tiến lại gần đã thấy hơi nóng bốc ra rồi.

Lò than xếp thành một vòng tròn, vây Lư Vân Vân và Triệu Văn Kỳ vào giữa.

Nhạc Thính Phong gác chân lên, mặt âm trầm: "Chẳng phải các người khỏe lắm sao, phơi nắng hai tiếng đồng hồ cũng không sao cơ mà? Vậy thì cứ phơi nhiều thêm tí đi."

"Đi với bụt mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy", bọn họ đối xử với Yến Thanh Ti như vậy, anh phải đối phó với họ bằng cách nào đây, phim chưa quay xong, không thể đuổi cổ đi được, cũng không thể dừng quay, nếu không sẽ ảnh hưởng tới Yến Thanh Ti, nhưng, ông phơi chết chúng mày chắc được chứ nhỉ, không chỉ phơi chúng mày hôm nay, mà ngày nào cũng phơi chết luôn.

Lư Vân Vân bị "nướng" đỏ hết cả mặt: "Nhạc tổng, anh có ý gì đây, anh dựa vào cái gì mà đối xử với tôi như thế?"

Nhiệt độ hôm nay vốn cũng cao, lại bị vây giữa một dàn lò như vậy, cô ta

cảm giác như quần áo tóc tai đều cháy sém, nóng tới choáng váng đầu óc.

Nhạc Tính Phong cười, cười tới quái dị: “Dựa vào cái gì à? Ức hiếp người phụ nữ của tôi, con mẹ nó các người còn dám vờ vô tội sao.”

Yến thổ hào: Có tôi ở đây, sau này em cứ để tôi xử lý đám bitch kia giúp em, em cứ nghỉ ngơi, bồi bổ sức khỏe, đợi tôi về thị tẩm đi!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 291: Con Khốn Này, Tao Sẽ Không Để Mày Sống Yên Đâu

Tim Triệu Văn Kỳ và Lư Vân Vân đánh thịch một cái.

Lư Vân Vân đau khổ, ấm ức nói: “Tôi không hiểu anh có ý gì, chúng tôi không có làm gì hết, anh đừng có vu oan cho người tốt.”

Triệu Văn Kỳ đầm đìa mồ hôi, họ mặc đồ diễn dày cộp, vốn dĩ thân nhiệt đã cao không chịu nổi, giờ còn bị vây giữa đám lò, đúng là có thể nướng cháy con nhà người ta luôn, lượng nước trong cơ thể cũng bốc hơi nhanh chóng.

Triệu Văn Kỳ nghiến răng nói: “Phải đấy, phải đấy, chúng tôi có thể làm gì chứ, chúng tôi cũng chỉ là những đứa thấp cổ bé họng trong đoàn làm phim, không bị bắt nạt đã là tốt lắm rồi!”

Chuyện đó, không có bằng chức xác thực, chỉ cần sống chết không chịu thừa nhận, ai cũng không thể đổ được lên đầu họ hết.

Huống hồ, chỉ là một chút mánh khóe, cũng đâu có hại ai đâu.

Nhạc Thính Phong cười lạnh: “Ha ha... vu oan? Kể cả ông đây có vu oan cho các người đấy thì sao nào, tôi còn đang sờ sờ ở đây các người còn dám động vào người của tôi, nếu tôi không ở đây, chẳng phải Yến Thanh Ti sẽ bị các cô ức hiếp chết hả.”

Bỗng Nhạc Thính Phong cảm thấy, Yến Thanh Ti thật ra cũng chẳng phải là người mạnh mẽ hung hãn lắm.

Người phụ nữ này trước giờ chưa từng chủ động công kích bất cứ ai, sự mạnh mẽ của cô đều là để phản kích sau khi bị hại, cô... thật ra, cũng chỉ là một cô ngốc thôi.

Triệu Văn Kỳ gào lên: “Nhạc tổng, có phải Yến Thanh Ti nói gì với anh rồi không? Anh đừng tin cô ta, người phụ nữ đó lòng dạ hiểm ác, cô ta không thích người khác tốt đẹp hơn cô ta, anh không biết đâu, cô ta đã ngủ hết với đám đàn ông trong đoàn làm phim rồi, cô ta có được vai diễn này là cũng chỉ dựa vào việc lên giường với đàn ông, anh...”

Nhạc Thính Phong đứng lên nhìn vào gương mặt của Triệu Văn Kỳ, trong

ánh mắt tràn đầy chán ghét: "Đây đúng là lần đầu tiên tôi nghe nói, vai diễn tôi tặng cho người phụ nữ của tôi giờ thành cô ấy ngủ với người khác để có được đấy."

Anh vừa dứt lời, Triệu Văn Kỳ liền im bặt, Lư Vân Vân cắn môi, thấp thỏm không yên.

Nhạc Thính Phong nhìn đồng hồ, đám phụ nữ này anh thật sự chán chẳng buồn nhìn.

Nhạc Thính Phong khẽ nói: "Đây là bộ phim cuối cùng của các người rồi. Cố gắng mà quý trọng nó đi."

Anh nói với đám người xung quanh: "Nhìn cho rõ, không lột một lớp da, con mẹ nó đừng có đứa nào nghĩ tới việc rời khỏi đây."

Lư Vân Vân nhìn bóng lưng Nhạc Thính Phong, cắn răng, khóc ầm lên: "Nhạc Tổng, Nhạc Tổng... Tôi xin lỗi, là chúng tôi không tốt, đều là lỗi của tôi, xin anh, xin anh tha cho các cô ấy, các cô ấy chỉ muốn giúp tôi trút giận thôi, mọi người đều không có ác ý, chúng tôi không ngờ là... lại để chị Thanh Ti bị trúng nắng như vậy, tôi xin lỗi... xin anh đấy, xin anh hãy tha thứ cho mọi người..."

Lư Vân Vân khóc rất tội nghiệp, tóc dính bết hết lên mặt, trông thật sự có phần đẹp đẽ yếu đuối.

Nhìn thì có vẻ như cô ta đang cầu tình cho tất cả mọi người, đẩy hết trách nhiệm lên bản thân, nhưng thật ra cũng là nói, chuyện này đều là do người khác làm, họ muốn trút giận giúp cô ta thôi, chuyện này không liên quan gì tới cô ta hết.

Nhạc Thính Phong chỉ thấy người phụ nữ này giả tạo đến là buồn nôn, cô ta muốn vờ lương thiện, muốn trở thành trung tâm của vũ trụ, muốn có được cái mình muốn, nhưng lại không muốn tự mình ra tay, dùng mọi thủ đoạn để khiến người khác làm giúp cô ta, nhưng lại không muốn để lộ ra bản chất của mình, loại phụ nữ này đúng là giữ lại chẳng cũng để làm gì.

Triệu Văn Kỳ nghe xong cảm động vô cùng, cô ta nói: "Vân Vân, không trách cô, cô không cần phải nói gì hết, loại phụ nữ như Yến Thanh Ti, có ai trong chúng ta là đối thủ của cô ta đâu chứ?"

Nhạc Thính Phong đi xa, Triệu Vân Kỳ căm hận nghiến răng: "Con khốn

này, tao không được yên ổn thì mày cũng đừng hòng sống yên.”

Rõ ràng là Nhạc Thính Phong đang trừng phạt bọn họ, nhưng bọn họ lại luôn có cái tính xu lợi tị hại, biết đối phó không lại với Nhạc Thính Phong, và cũng không dám đối phó anh nên mọi cơn tức giận đều đổ lên người Yến Thanh Ti.

--- O ---

Chương 292: Bổn Cung Đợi Ngươi Đến Trèo Lên Giường Đây

Lư Vân Vân lắc đầu: “Đừng, Văn Kỳ, chúng ta không phải là đối thủ của cô ta đâu, tôi không muốn lại liên lụy tới mọi người nữa.”

Triệu Văn Kỳ hừ lạnh một tiếng: “Chuyện này không phải làm vì cô, là vì chính tôi thôi, Yến Thanh Ti là cái quái gì chứ, tôi phải để mọi người thấy rõ bộ mặt thật của cô ta.”

...

Nhạc Thính Phong quay lại bệnh viện, đúng lúc lại gặp Tần Cảnh Chi, sắc mặt của anh ta vẫn rất kém, còn chưa phục hồi lại tinh thần sau cơn say tối qua.

Nhạc Thính Phong cản Tần Cảnh Chi lại: “Chú à, người phụ nữ của con giờ đang nghỉ ngơi, có gì chú cứ nói với con cũng được, con với cô ấy không có phân biệt gì hết.”

Gương mặt Tần Cảnh Chi không còn nụ cười ấm áp nữa mà lộ ra vài phần lạnh lùng: “Tôi tới để tìm cậu.”

“Có chuyện gì?”

“Bức ảnh đó là thế nào?”

Nhạc Thính Phong giả ngu: “Ảnh nào?”

Bên ngoài tỏ vẻ vô cùng trấn tĩnh, nhưng thực chất anh đang reo mừng trong lòng, ồ, chú chắc nhận đã nhận được cú gọi đoạt mệnh liên hoàn rồi.

Tần Cảnh Chi cười lạnh, lấy điện thoại ra mở ảnh: “Đừng nói tấm ảnh này không phải được truyền ra từ điện thoại của cậu.”

Lúc này, Nhạc Thính Phong mới vờ như mới nghĩ ra: “À... Có người nhận ra chú là Tần Cảnh Chi, cứ bảo con phải chụp hình chú cho họ, con nghĩ người công chúng như chú bình thường cũng không từ chối chụp hình chung với fan, nên con giúp chú chụp một tấm thôi.”

“Vậy tôi cũng thấy lạ là sao tấm hình này lại có thể chạy tới điện thoại của mẹ cậu được vậy?”

“Đây chẳng phải là vì con gọi điện cho chị chú, bảo với bà là con gặp chú ở Cảnh Thành sao, bà cứ bắt con gửi một tấm ảnh cho bà, chú không biết đâu, chị họ chú cũng là fan của chú đấy, đúng lúc khi đó điện thoại của con có tấm này nên gửi cho bà thôi, sao vậy? Có vấn đề gì à?”

Dựa vào vai vế, Tần Cảnh Chi đúng là phải gọi Nhạc phu nhân một tiếng chị.

Tần Cảnh Chi cười, một nụ cười nhạt, rất rất nhạt, có chút cảm giác đàm đạm, thản nhiên nói: “Thính Phong, cậu có biết đôi khi khi một người càng muốn liều mạng bảo vệ một thứ gì đó, cuối cùng sẽ càng bảo vệ không nổi không.”

Nhạc Thính Phong mỉm cười, anh vốn đẹp trai nên cười lên càng đẹp: “Chú, chú nói đúng lắm, thật đúng là người có tuổi có nhiều kinh nghiệm, ha... Không sao, con có thời gian, con còn trẻ, con có tiền, thứ con muốn bảo vệ hiện tại còn chưa đến mức không bảo vệ được.”

Vẻ mặt nhợt nhạt của Tần Cảnh Chi lộ ra ý cười: “Tôi thật sự muốn xem xem, tới lúc cậu không bảo vệ được Yến Thanh Ti nữa thì sẽ thế nào?”

Nhạc Thính Phong bày ra bộ dạng bất cần: “Chuyện này không cần chú phải bận tâm, dù sao sức khỏe tôi cũng tốt, cơ thể lại cường tráng, tôi sẽ bảo vệ được thôi... Cùng lắm thì, nếu có ai dám cướp cô ấy, tôi giết chết nó là được rồi.”

“Vậy, cứ thử xem.”

Tần Cảnh Chi vỗ một cái lên vai Nhạc Thính Phong, thong thả bước đi.

Nụ cười trên gương mặt Nhạc Thính Phong dần dần trở nên âm trầm.

Người chú này của anh cũng chẳng phải thứ gì tốt đẹp, cứ nói Nhạc Thính Phong anh trái tim đen tối, nhưng Tần Cảnh Chi cũng chẳng khác là mấy.

...

Yến Thanh Ti vờ lơ đãng hỏi: “Nhạc Thính Phong đâu?”

“Không biết, hay là để em tìm anh ấy cho chị nhé.”

“Không cần đâu, em lấy điện thoai của chị ra đây cho chị.”

Tiểu Từ vội đưa điện thoại cho cô, Yến Thanh Ti chụp một tấm ảnh đang truyền nước rồi up lên.

Mãi tới tối, lúc Yến Thanh Ti sắp ngủ rồi mà Nhạc Thính Phong cũng vẫn chưa trở lại.

Nửa đêm nghe thấy tiếng lộp cộp, Yên Thanh Ti cười, người bên cạnh cô dừng lại một chút, buồn phiền hỏi: “Một bệnh nhân như em sao còn chưa ngủ thế?”

Yến Thanh Ti tóm lấy người bên cạnh, kéo anh nằm đè lên cô: “Vì... Bổn cung đang đợi anh bò lên giường đây!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 293: Anh Không Tới, Tôi Không Ngủ Được

Yến Thanh Ti thấy hơi thở bên tai nặng nề hơn, một lát sau, Nhạc Thính Phong nghiến răng: “Em... muốn chết hả, dám để tôi thị tẩm? Tôi thì tôi không phản đối đâu.”

Yến Thanh Ti vươn tay ra ôm lấy cổ Nhạc Thính Phong, cô gác cằm lên vai anh, thở nhẹ bên tai: “Anh không tới, tôi không ngủ được.”

Yến Thanh Ti lúc này giống như đang đùa giỡn, nhưng cô biết, trong lời của cô có cả giả, có cả thật, hình như cô thật sự đã quen với việc Nhạc Thính Phong luôn xuất hiện vào nửa đêm rồi.

Nhạc Thính Phong tim thắt lại, tức giận nói: “Xì... Có quỷ mới tin được em.”

Nhạc Thính Phong ôm Yến Thanh Ti lật lại, để cô nằm sấp lên người anh.

“Nếu không phải vì tôi không có chỗ nào để ngủ thì ai thèm tới tìm em chứ.”

Yến Thanh Ti cười ra tiếng, nhiều khi Nhạc Thính Phong kiêu ngạo mà đáng yêu thật, anh muốn ngủ chỗ nào mà chẳng được, phòng khách sạn anh không có chìa khóa phòng còn vào được, thế mà giờ viện cớ kém thế. "

Trong đêm tối, Yến Thanh Ti vỗ lên mặt Nhạc Thính Phong: “Ngoan, cục cưng đáng thương, không có chỗ nào đi thì để chị giữ em lại vậy!”

Nhạc Thính Phong hừ một tiếng: “Nửa đêm nửa hôm còn không ngủ đi, tôi thấy chắc em không muốn khỏi bệnh nữa rồi đấy...”

Nhạc Thính Phong chán ghét kéo chăn đắp lên cho cả hai người.

Trước đây, anh luôn bắt bẻ mọi thứ, nếu anh phải nhập viện thật, từ từ trong ra ngoài, tất cả mọi thứ trên giường bệnh đều phải là đồ mới hết, nếu có mùi khử trùng dính lên người anh thì anh quả thật không thể chịu nổi.

Nhưng hiện tại... khi ôm Yến Thanh Ti, anh lại nghĩ, thật ra... đây cũng chẳng phải là chuyện gì khó chấp nhận lắm.

Mấu chốt là chỉ cần có người phụ nữ này ở đây là được rồi.

Thời tiết thế này, hai người ôm nhau ngủ thật ra cũng không thoải mái gì,

nhưng Yến Thanh Ti lại cảm thấy an tâm hơn trong màn đêm trống trải này.

Đã rất nhiều năm cô không có được cảm giác này rồi.

Thế nên, vừa nằm lên ngực Nhạc Thính Phong xong là cô bỗng không muốn động đậy gì nữa.

Một lúc sau, Yến Thanh Ti không biết Nhạc Thính Phong đã ngủ chưa, nhưng đầu óc cô lại rất tỉnh táo, cô lẩm bẩm hỏi: “Nhạc Thính Phong, anh làm gì mà cứ phải đối xử tốt với tôi như vậy?”

Qua một lúc, không ai nói gì, Yên Thanh Ti tưởng Nhạc Thính Phong ngủ rồi, không ngờ anh bỗng nói: “Đối xử tốt với em? Vì tôi muốn ngủ với em thôi.”

Yến Thanh Ti cười: “Nhưng anh đã ngủ được rồi mà.”

“Một lần sao mà đủ được chứ, em quên mất lý tưởng tôi từng nói rồi à?”

Yến Thanh Ti không nhịn được bật cười, “Anh với mẹ anh, giống nhau thật đấy...”

Nhạc Thính Phong hừ lạnh một tiếng, đè đầu Yến Thanh Ti xuống: “Ngủ đi, em không muốn ngủ là tôi lôi em đi” thị tẩm “thật đấy.”

Yến Thanh Ti không nói gì nữa, dám mặt vào lồng ngực anh, có thể nghe được tiếng tim anh đang đập rất mạnh trong lồng ngực.

Ngửi thấy mùi hương thoáng mát trên người anh, Yến Thanh Ti nhắm mắt, dần chìm vào giấc ngủ.

Nhạc Thính Phong mở mắt nhìn màn đêm, mãi không ngủ được.

Anh đang nghĩ lại tất cả mọi chuyện xảy ra trong ngày hôm nay, Yến Thanh Ti cũng chỉ là một cô gái yếu đuối, sẽ ốm và sẽ bị người khác ức hiếp.

Anh nghĩ, thấy cô đáng thương như vậy, cùng lắm sau này anh phí thêm chút thời gian nữa dõi theo cô vậy.

Mấy người phụ nữ đầu óc bằng quả nho kia sẽ chẳng biết buông tay là gì đâu, anh phải nghĩ cách cho bọn chúng biết tay mới được.

Còn cả ông chú của anh nữa, haha... đúng là một lão già bụng dạ xấu xa, hồi nhỏ khi anh còn chưa hiểu chuyện, đúng là cũng có mấy lần bị Tần Cảnh Chi bắt nạt.

Tần Cảnh Chi, lão già này mà dám tới cướp, mặc kệ ông có phải chú tôi không tôi cũng vẫn sẽ đì chết ông.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 294: Con Có Người Con Gái Con Thích Rồi

Lão già trong lòng Nhạc Thính Phong, hiện tại đang đau đầu muốn chết.

Sau khi Nhạc Thính Phong đày đọa đám diễn viên nữ kia xong, đạo diễn Phùng thấy vị tổ tông kia đi rồi vội vàng cho quay cảnh đêm.

Tần Cảnh Chi quay xong định ngồi nghỉ, nhưng trợ lý nói với hắn, điện thoại của hắn sắp bị gọi nổi đến nơi rồi.

Tần Cảnh Chi nhìn điện thoại gọi tới, nào là bố, mẹ, bà, gọi như đánh bom, điện thoại cũng nóng giật lên cả rồi.

Tần Cảnh Chi thở dài, tên khốn Nhạc Thính Phong này, xuống tay cũng ác quá, con mẹ nó toàn chiêu độc.

Tần Cảnh Chi ngồi xe Nanny về khách sạn, nghĩ một hồi hắn liền gọi về cho bà nội.

Điện thoại rất nhanh liền có người bắt máy, Tần thái thái vừa mở miệng là như bắn pháo.

Tần Cảnh Chi thở dài: “Bà, muộn thế rồi sao bà còn chưa ngủ.”

“Ngủ cái gì mà ngủ? Cháu nội hôn đàn ông, bà có thể ngủ được sao, bà chưa tức chết đã là tốt lắm rồi đấy.”

“Là Nhạc Thính Phong chuốc say con, đúng lúc có fan nam muốn tới chụp ảnh với con, con mơ màng đồng ý, con thật không biết, từ nhỏ tới giờ con có lừa bà bao giơ đâu, con bình thường, con thích phụ nữ mà.”

“Mày đừng nói gì nữa, về ngay đây cho bà, hồi đó đúng là bà không nên đồng ý để mày vào làng giải trí quỷ quái gì đó, nào là hút chích, rồi bán dâm, đồng tính, những vụ thế này gần đây bị tung ra còn ít sao?”

Tần Cảnh Chi bất lực vân vê trán: “Bà, con không phải đồng tính, hơn nữa, con cũng đang theo đuổi một người, nếu thuận lợi, tết năm nay con đưa về nhà cho bà xem được không.”

“Bà không tin, mày rõ ràng là đang viện cớ.”

“Là thật đấy, là nữ diễn viên đóng chung với con, rất xinh, để con sẽ chụp một tấm hình gửi lại cho bà nhé.”

“Mày có nói như nào bà cũng không tin mày đâu...”

“Bà nội, co... con biết là bà muốn có chắt, vậy con tiền trảm hậu tấu bà có ưng không?”

“Thật à... có thật không?”

“Con đang cố gắng mà.”

“Vậy mày nhanh lên, bà muốn bế chắt lắm rồi, ôi, bà khổ tâm về mày lắm...”

“Được, được, con biết rồi...”

...

Trời sáng, khoảng 8 giờ hơn, Nhạc Tính Phong ngủ không được thoải mái lắm, hình như anh bị sái cổ, mở mắt thấy Yến Thanh Ti đang nằm trên ngực anh, anh động động cái cổ đang mỏi nhừ, khóe miệng nhếch lên.

Khi Yến Thanh Ti ngủ say, cô chỉ là một cô gái đơn thuần, gầy gò nhỏ bé, môi khẽ chu lên, hai phiến môi hồng, nhìn chỉ muốn cắn một miếng.

Không, đây không phải điều quan trọng nhất, Nhạc Thính Phong thấy một mảnh áo dưới miệng Yến Thanh Ti, ướt sũng rồi.

Đệch, không ngờ em còn chảy nước miếng.

Nhạc Thính Phong bĩu môi, nụ cười trên gương mặt đầy vẻ chán ghét, anh vươn tay véo mặt Yến Thanh Ti: “Em thế này mà là nữ thần ấy hả? Ha ha... Nữ thần chảy nước miếng à?”

Nhạc Thính Phong vốn định để cô nằm xuống, nhưng đột nhiên có người tới gõ cửa.

“Thanh Ti... Tôi vào nhé.”

Nhạc Thính Phong lập tức nằm trở lại, ôm lấy Yến Thanh Ti, nghiêng mặt ra cửa, nhìn người ngoài đó lạnh lùng nói: “Cận thiên vương, hồi nhỏ không ai dạy anh không được tùy tiện xông vào phòng người khác à? Lỡ thấy gì

không nên thấy thì làm thế nào? Tôi thì cũng chẳng ngại đâu nhưng vấn đề là sợ sức chịu đựng của anh kém thôi!"

Cận Tuyết Sơ nhìn Nhạc Thính Phong với ánh mắt kinh ngạc, anh bỏ công bỏ việc chạy tới Cảnh Thành, vốn muốn để Yến Thanh Ti bất ngờ, thật không ngờ...

Nhạc Thính Phong nhếch mày: "Anh làm phiền chúng tôi nghỉ ngơi thế này, có phải là nên nói một tiếng xin lỗi không?"

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 295: So Với Anh Ta, Chú Tốt Hơn Nhiều

Yến Thanh Ti ở trong lòng Nhạc Thính Phong, bất an nhích một cái.

Nhạc Thính Phong nhẹ nhàng hôn cô ngay trước mặt Cận Tuyết Sơ: “Ngoan, không sao hết, ngủ tiếp đi, còn sớm.”

Tâm trạng Cận Tuyết Sơ...

Nhạc Thính Phong trợn mắt, “Còn chưa định ra ngoài à? Muốn tiếp tục nhìn chúng tôi ngủ sao?”

Cận Tuyết Sơ thật sự muốn hỏi một câu, con mẹ nó anh có biết xấu hổ là gì không hả?

Trong tình huống này anh còn có thể nói gì được nữa đây?

Cận Tuyết Sơ cắn răng quay đi, phía sau Nhạc Thính Phong lại bồi thêm một câu: “Cảm phiền đóng hộ cái cửa, giờ còn sớm, chúng tôi còn muốn ngủ nữa.”

Cận Tuyết Sơ siết chặt nắm tay, anh sắp không khống chế nổi muốn nhào tới đánh rồi, sao trên đời lại có thằng ngứa đòn đến thế nhỉ?

Nhưng... Cận Tuyết Sơ vẫn đóng cửa lại.

Tối qua, Cận Tuyết Sơ vừa thấy tấm hình truyền nước Yến Thanh Ti up lên liền nghĩ, phụ nữ lúc ốm đau thường là lúc phòng tuyến yếu nhất, không cần biết xuất phát từ phương diện nào, anh đều nên tới đây một chuyến.

Kết quả... bên cạnh người ta không hề thiếu người an ủi.

Anh... Thật đúng là tự mình đa tình.

Không, anh vẫn luôn tự mình đa tình, nhưng hết lần này tới lần khác anh lại là người bị coi thường.

Nhạc Thính Phong càng đấu với anh, thì ý chí chiến đấu của anh càng cao, Yến Thanh Ti đáng để anh trả giá mọi thứ để đoạt lấy.

...

Trong phòng, Nhạc Thính Phong véo mặt Yến Thanh Ti: "Em giả vờ ngủ cũng giống thật đấy."

Bộp, tay anh bị hất ra, trên tay còn hằn lên một vết đỏ.

"Chậc, đánh cũng mạnh tay thật."

Yến Thanh Ti ngồi dậy, xoa xoa cổ, cô đã tỉnh từ sớm, nhưng cô làm sao để đối mặt với Cận Tuyết Sơ trong tình huống ban nãy bây giờ, nếu như cô tỉnh dậy đúng lúc đấy, tất cả mọi người sẽ chỉ càng gượng gạo hơn.

Yến Thanh Ti xuống giường, Nhạc Thính Phong lại kéo cổ tay cô lại, anh nói: "Em làm ướt áo tôi rồi, em đền đi."

Yến Thanh Ti liếc nhìn ngực anh, cười ha hả: "Áo anh, anh là đồ quỷ keo kiệt, anh mặc áo tôi, ngủ trên giường của tôi, giờ anh còn mặt mũi để bắt tôi đền hả."

"Tôi làm gối cho em cả một đêm, vậy mà em đối xử với tôi như vậy đấy hả?"

Yến Thanh Ti gạt tay Nhạc Thính Phong ra: "Cho anh ăn nhờ ở đậu một đêm, không để ngủ đường ngủ chợ đã là may mắn lắm rồi, còn cò kè mặc cả với tôi."

Nhạc Thính Phong vào nhà tắm với Yến Thanh Ti, anh dựa khung cửa, nhìn cô đánh răng rửa mặt, hỏi: "Tên ở ngoài kia em tính thế nào?"

Tâm trạng Nhạc Thính Phong lúc này rất không tốt, anh vừa xử lý được Tần Cảnh Chi xong thì Cận Tuyết Sơ lại tới, mẹ nó, có để yên cho bố ôm bồ không đây hả.

Yến Thanh Ti đánh răng nói: "Làm sao? Chẳng phải có anh rồi sao."

Nhạc Thính Phong bước tới hai bước, ôm lấy Yến Thanh Ti từ phía sau: "Em nỡ để tôi xuống tay với hắn sao?"

Yến Thanh Ti súc miệng, lấy khăn lau miệng: "Tôi không thích ai thì sẽ không cho người đó hy vọng."

Nhạc Thính Phong nửa thật nửa giả nói: "Tôi thì sao? Ý em là em thích tôi phải không."

Yến Thanh Ti ngoảnh lại, ngoắc lấy cằm anh, cười quyến rũ: “Chú à, sao chú lại có thể so sánh với họ được chứ?”

Ngay từ đầu, khi Yến Thanh Ti ngủ với Nhạc Thính Phong là cô đã có mục đích rõ ràng, đây là người đàn ông của Yến Như Kha, cô không ngủ thì quá đáng tiếc, sau này về nước, vẫn là lý do như vậy.

Ánh mắt Nhạc Thính Phong trở nên u ám: “Giờ, tôi không còn là người đàn ông của Yến Như Kha nữa rồi.”

Yến Thanh Ti điểm nhẹ tay lên ngực Nhạc Thính Phong: “Nhưng cô ta thích anh...”

“Lạc Cẩm Xuyên thì sao, gã là người mà Yến Minh Châu thích.”

Yến Thanh Ti khẽ nói: “So với anh ta, tôi thấy chú tốt hơn nhiều, huống hồ... Yến Minh Châu đã bị over rồi, Lạc Cẩm Xuyên không còn giá trị gì với tôi nữa.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 296: Yến Thanh Ti, Tôi Muốn Chiều Chuộng Em

Lòng Nhạc Thính Phong như có lửa đốt, ý của cô thật ra là Lạc Cẩm Xuyên hết giá trị lợi dụng rồi nên cô đá gã đi, còn anh vẫn có thể lợi dụng được nên tạm thời cứ giữ lại.

Tuy trong lòng căm tức lắm, nhưng Nhạc Thính Phong vẫn cười: “Coi như em có mắt nhìn người.”

Nhạc Thính Phong giờ đã rõ vài “môn đạo” của Yến Thanh Ti, anh sẽ không dễ dàng bị cô chọc giận nữa.

*Môn đạo: cách dùng, phương thức, chiêu.

Nhạc Thính Phong nghĩ tới một chuyện: “Thang Ngọc Dao đi rồi, còn mang theo cả đống tiền Yến Tùng Nam chuyển từ tài khoản của công ty cho cô ấy, cô ấy bảo tôi nói với em, cả đời này sẽ không bao giờ bước chân tới Lạc Thành một bước nào nữa.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Làm tốt lắm.”

“Yến Tùng Nam giờ đang lùng sục tìm cô ấy phát điên lên, ông ta vốn tính toán sau khi móc tiền của công ty ra sẽ đưa Thang Ngọc Dao ra nước ngoài, nhưng giờ... Mọi trù tính đều hỏng hết rồi.”

Yến Thanh Ti cười âm hiểm: “Ra ngước ngoài, đợi tới khi lão chỉ còn nắm xương khô cũng chẳng ra nổi.”

“Ông ta tuồn tiền của công ty, chắc chắn đã làm giả sổ sách ở công ty, bộ công thương không có ai tra cứu sao?”

Nhạc Thính Phong khinh khỉnh nói: “Một kẻ già đầu như ông ta, xem như còn chút bản lĩnh.”

Yến Thanh Ti chợt nhớ tới một người: “Tôi biết là ai rồi.”

“Tôi có thể giúp em.”

Yến Thanh Ti vứt khăn lại rồi ra ngoài: “Chuyện này, tôi có thể tự mình giải

quyết được.”

Nhạc Thính Phong cắn răng, lúc nào cũng nói tự cô giải quyết được, rốt cuộc tới khi nào cô mới học được cách dựa vào anh đây.

Có điều, cũng chẳng sao, giờ anh rất có tính nhẫn nại.

Mượn cớ tới không dễ dàng gì, anh cũng không thể dễ dàng tuột mất cơ hội này được.

Yến Thanh Ti mở cửa ra, Cận Tuyết Sơ không còn ở ngoài đó nữa, chắc đi rồi, cô lại thờ phào một hơi, đi rồi thì tốt, nếu không chuyện này thật sự rất khó xử.

Nhạc Thính Phong lấy làm khó hiểu, Cận Tuyết Tơ chẳng bao giờ buông tay một cách dễ dàng đến thế, sao lần này tự dưng biết khó mà lui thế này?

Một lát sau, Tiểu Từ mang bữa sáng tới, Yến Thanh Ti ăn xong, tính tới trường quay.

Nhạc Thính Phong nhíu mày: “Cơ thể em còn chưa khỏe lại, không được đi.”

Hôm qua bác sĩ có nói, Yến Thanh Ti làm việc liên tục trong khoảng thời gian quá dài, thường ngày phải chú ý nghỉ ngơi, nhưng cô ấy trước giờ chưa từng quan tâm tới bản thân, Nhạc Thính Phong cứ nghĩ tới bộ dạng bất cần của cô là lại phát điên lên.

Yến Thanh Ti nhếch miệng: “Phải đi, nếu không mấy con điên kia lại tưởng bà đây dễ xơi thế.”

Tiểu Từ vừa nghe thấy đã sửng sốt nói: “A? Chị... Chị... biết hết rồi à?”

Yến Thanh Ti cười lạnh: “Chút thủ đoạn như vậy, nếu không nhìn ra thì mấy năm nay lăn lộn ngoài xã hội của chị thành công cốc à.”

Mấy năm nay, có thủ đoạn nào là cô chưa từng thấy, chuyện như vậy, cô đã sớm rõ như lòng bàn tay rồi.

Nhạc Thính Phong lạnh lùng ngăn Yến Thanh Ti lại: “Mấy người đó, tôi xử lý giúp em, giờ em buộc phải ở đây tĩnh dưỡng cho tôi.”

Yến Thanh Ti cảm thấy dường như có một tia ấm áp đang len lói trong lòng, những ấm áp mà Nhạc Thính Phong dành cho cô, khiến cô cảm nhận được có vẻ như cô vẫn là một người sống, biết cảm động, biết vui mừng.

Yến Thanh Ti ngẩng đầu nhìn Nhạc Thính Phong, cô bỗng vươn tay ra ôm lấy anh, thì thầm vào tai: "Tôi không phải mấy cô gái được nuông chiều từ bé, tôi cũng chẳng có cái mệnh đấy, tôi đã quen như vậy rồi, nếu anh thật sự khiến tôi ỉ lại quá, ngược lại tôi sẽ thấy không quen, nếu anh thật sự muốn tốt cho tôi, vậy để tôi tự giải quyết chuyện này đi."

Nhạc Thính Phong bỗng cảm thấy vừa buồn vừa đau, anh muốn nói với Yến Thanh Ti: Ai nói em không có cái mệnh đấy, tôi sẽ cho em được làm một cô cái kiêu căng, bốc đồng, tôi sẽ chiều chuộng em mà.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 297: Con Trai, Con Đang Thương Ai Thế Hả?

Yến Thanh Ti buông Nhạc Thính Phong ra quay người rời khỏi phòng, Tiểu Từ nhìn anh một cái rồi vội vàng ôm đồ chạy theo cô.

Cổ họng Nhạc Thính Phong như bị kẹt cả hòn đá, câu nói ấy anh vẫn luôn cố gắng muốn nói ra nhưng lại không thể nói thành lời, chỉ có thể nhìn Yến Thanh Ti rời đi.

Nhạc Thính Phong không đuổi theo mà ngồi trên giường bệnh suy nghĩ, anh cần phải sắp xếp, bình ổn mọi thứ trong đầu lại một chút, trong lòng cứ loạn cào cào, cả người đều cảm thấy rất bất ổn.

Điện thoại vang lên, Nhạc Thính Phong không muốn nhìn cũng không muốn nghe máy.

Nhưng anh không nghe thì điện thoại cứ vang mãi, Nhạc Thính Phong bị ồn tới đau cả đầu, anh lấy điện thoại ra xem thì là mẹ gọi tới.

Anh lười biếng nghe máy: "Alo, mẹ à..."

"Thính Phong, mấy ngày nay con lại chạy đâu mất rồi?"

Nhạc Thính Phong nói dối không chớp mắt: "Bận, tăng ca."

Nhạc phu nhân tức giận nói: "Mày bận cái quái gì, mẹ tới công ty mày, tiểu Giang nói với mẹ, mày đã hai ngày không tới công ty rồi."

Bị vạch mặt, Nhạc Thính Phong vẫn không đổi sắc: "Ờ, con đi công tác."

"Công tác? Mày coi mẹ mày là đồ ngốc chắc, mày xem có tổng giám đốc nào đi công tác mà đi có một mình không hả."

"Con có việc, mẹ kệ con đi."

Vốn Nhạc Thính Phong định dập máy thẳng luôn, nhưng anh nghĩ gì lại hỏi: "Mẹ, tại sao con lại thấy khó chịu khi nhìn thấy một người không màng tới sức khỏe của bản thân, không muốn dựa vào bất cứ ai chuyện gì, tự chống đỡ cho đầu rơi máu chảy cũng không cầu xin giúp đỡ..."

Nhạc phu nhân hỏi: "Ờ, có phải cảm giác trong lòng như đang chèn một cục

đá không cách nào thở nổi và có chút đau đớn đúng không?”

Nhạc Thính Phong kinh ngạc: “Phải, sao mẹ biết? Mẹ, sao mẹ tự nhiên lại thông minh quá vậy?”

Nhạc phu nhân “xì” một tiếng: “Con trai, con đang đau lòng ai vậy?”

Nhạc Thính Phong trợn trắng mắt: “Thương xót cái gì? Chỉ là nhìn cô ấy thấy đáng thương thôi.”

“Thằng con ngốc của mẹ, một đứa xấu xa như con, từ nhỏ tới lớn có biết thương ai không hả, nếu con thấy người ta đáng thương vậy rõ ràng là thương người ta rồi, ai thế? Nói cho mẹ nghe xem nào.”

Nhạc Thính Phong không hiểu sao khi nghe thấy lời này, tim anh lại đập nhanh hơn một nhịp, như thể đang xảy ra chuyện gì cấp thiết lắm, anh nói: “Chẳng ai cả.”

Nhạc phu nhân hỏi: “Liệu có phải là...”

Nhạc Thính Phong mau chóng ngắt lời: “Mẹ đừng có đoán mò, sau này con nghĩ thông rồi con sẽ nói với mẹ? Cứ vậy nhé, con dập máy đây.”

“Này, con trai à... Con trai... Có phải con đang ở Cảnh Thành không?” Nhạc phu nhân chưa nói xong thì đã biến thành tiếng máy bận.

“Thằng mất nết này...” Nhạc phu nhân mắng một tiếng rồi quăng điện thoại, bà gào lên: “Ngũ tẩu, Ngũ tẩu...”

Ngũ tẩu chạy tới: “Bà chủ, có chuyện gì vậy?”

Nhạc phu nhân tinh thần hưng phấn nói: “Đi đi, tìm cho tôi cái tour du lịch ba hay năm ngày gì đó tới Cảnh Thành, tôi đưa bà đi du lịch.”

Ngũ tẩu kinh ngạc: “A?”

Thường ngày, Nhạc phu nhân rất ít khi ra ngoài du lịch, vì bà lười, mà kể cả có đi du lịch thật, thì thường cũng sẽ ra nước ngoài hoặc tới mấy thành phố nổi tiếng.

Nhạc phu khua tay: “Mau đi đi... Tôi phải đi xếp quần áo, aiz, trời nắng nôi thế này mà phải ra ngoài, thật đúng là chịu tội mà.”

Ngũ tẩu không hiểu, nói: “Bà chủ, sao lại phải đi theo tour, chúng ta có thể tự đi được mà.”

“Bà không hiểu, nếu tự đi thì rõ ràng là tôi cố ý đi, còn đi theo tour thì khác, đó đều là do bên tour sắp xếp, không liên quan gì tới tôi hết.”

Ngũ tẩu cảm thấy hình như cũng chẳng khác gì nhau cho lắm.

Thiếu gia và bà chủ, nhiều khi thật sự giống nhau y đúc!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 298: Để Chị Đây Đập Chết Đám Bitch Các Người

Yến Thanh Ti tới phim trường, cô đẩy cửa phòng trang điểm ra, có mấy nữ diễn viên đang cười cười nói nói trong đó, thấy Yến Thanh Ti, tiếng cười lập tức im bặt.

Yến Thanh Ti từ từ bước vào: "Chậc, vui vẻ thế, người nào người nấy tinh thần có vẻ tốt quá nhỉ."

Tiểu Từ đi theo sau cô, hất hàm, coi thường nhìn đám người đó.

Trên đường đi, cậu đã kể hết với Yến Thanh Ti chuyện của Lư Vân Vân và Triệu Văn Kỳ, cậu nghĩ, dù sao chị Thanh Ti cũng có thể tự đoán ra, có giấu cũng chẳng tác dụng gì.

Tiểu Từ kéo ghế cho Yến Thanh Ti, cô ngồi xuống: "Chậc, xem ra hôm qua các người tắm nắng thích lắm đúng không."

Lư Vân Vân mặt mũi tái nhợt, đứng phắt dậy: "Chị Thanh Ti..."

Cô ta nói gì nghe cũng có vẻ rất uất ức, đáng thương, nước mắt trong phút chốc là có thể rơi xuống, Yến Thanh Ti lập tức ngoắt lời: "Đừng, tôi không phải chị của cô, đừng có mà loạn nhận họ hàng, chẳng phải sau lưng tôi các người toàn gọi tôi là con khốn còn gì, con khốn với con đĩ không phải là người cùng một nhà đâu."

Lư Vân Vân sắc mặt trắng bệch, cơ thể lung lay như sắp ngã: "Sao cô có thể... cô..."

Triệu Văn Kỳ kéo cô ta ngồi xuống: "Vân Vân, cô đừng phí lời với cô ta, để tôi xem cô ta có thể ngang ngược được tới lúc nào."

Yến Thanh Ti cười lạnh: "Tôi ngang ngược được tới lúc nào không cần cô phải quan tâm, cô cứ lo cho cái thân cô trước đi, con người tôi trước giờ chưa chịu thua thiệt ai cái gì, dám hại tôi thì đừng để tôi biết, tôi mà biết được rồi..."

Yến Thanh Ti cười lạnh một tiếng, nửa câu sau chưa nói hết, nhưng Tiểu Từ biết, nửa câu sau chính là: Bà đây sẽ đập chết cả lũ các người.

Triệu Vân Kỳ cũng tái mặt, cô ta nghĩ tới Nhạc Thính Phong liền kéo Lư Vân Vân: “Đi thôi, mặc kệ cô ta, tới cảnh của chúng ta rồi.”

Mấy người khác cũng lục đục rời đi, không ai muốn ở lâu hơn với Yến Thanh Ti.

Sau khi mọi người đi rồi, Yến Thanh Ti nói với Tiểu Từ: “Tới phòng đạo cụ lấy cho chị mấy cái kim khâu.”

Tiểu Từ không hiểu, Yến Thanh Ti lại giục: “Bảo em đi thì em cứ đi đi.”

Sau khi Tiểu Từ ra ngoài, Yến Thanh Ti cầm một cái bình nhỏ đi tới trước bàn trang điểm của bọn họ, cô vớ lấy một lọ tẩy trang, vặn nắp đổ vào.

Một lát sau, Tiểu Từ chạy về, cầm theo một nắm kim.

Yến Thanh Ti nhếch miệng: “Em mang hết kim trong đó ra đấy à.”

Tiểu Từ cười hê hê.

“Chị giao cho em một việc này.”

“Chị, chị nói đi...”

...

Yến Thanh Ti mặc trang phục diễn ra ngoài, cảnh này của cô là cảnh sau khi Chiêu quý phi bị tống vào lãnh cung, những phi tần từng bị nàng ức hiếp tranh thủ cơ hội tới bỏ đá xuống giếng, trong đó có hai nhân vật do Triệu Văn Kỳ và Lư Vân Vân thủ vai.

Yến Thanh Ti hưng phấn vẫy vẫy tay, bắt đầu nào.

Đạo diễn hô ACTION! Yến Thanh Ti mặc một bộ đồ trắng mỏng manh, không đeo bất cứ trang sức quý giá nào, lạnh nhạt khinh thường nhìn đám người trước mặt.

“Ngươi vẫn còn tưởng rằng ngươi là quý phi nương nương kim tôn ngọc quý sao, một thứ dân ti tiện như ngươi làm gì có tư cách mà lên mặt với bổn phi.”

Khi Triệu Văn Kỳ nói lời này, trong lòng cô ta sướng muốn chết, cô ta đã bàn với Lư Vân Vân rồi, phải mượn cơ hội “quang minh chính đại” này để

lại giáo huấn cho Yến Thanh Ti một trận.

“Hôm nay, chúng ta đặc biệt đến là để hầu hạ quý phi nương nương.”

Triệu Văn Kỳ nói rồi giơ chân đạp tới, nhưng còn chưa kịp chạm tới Yến Thanh Ti, cô ta đã ngã đùng ra rồi.

Triệu Văn Kỳ nghiến răng, ra hiệu với Lư Vân Vân, mấy người đó cùng nhau đè lên Yến Thanh Ti.

Nhưng chỉ một giây sau thôi, Lư Vân Vân với Triệu Văn Kỳ đã cùng phát ra tiếng kêu thảm thiết, Yến Thanh Ti bị mấy ả đè dưới dất, khóe miệng vẫn nhếch lên nụ cười tà ác, chị đây thích nhất là đánh hội đồng đấy.

--- O ---

Chương 299: Muốn Đánh Chị, Các Cưng Còn Non Lắm

Đạo diễn Phùng đen mặt hô: “Cắt! Sao thế, hai cô làm cái gì vậy?”

Triệu Văn Kỳ ôm chân nói: “Đạo diễn, không phải chúng tôi...”

Đạo diễn Phùng bực mình nói: “Không phải các cô thì còn ai nữa, có một cảnh đơn giản như vậy, các cô kêu cái gì mà kêu? Chuẩn bị mau lên, quay lại.”

Triệu Văn Kỳ còn đang muốn nói gì nữa đã bị Lư Vân Vân kéo lại, cô ta lắc đầu.

Đạo diễn Phùng là một kẻ cuồng công việc, ông ta là người không bao giờ quan tâm tới mâu thuẫn giữa các diễn viên, bạn chỉ cần diễn thật tốt, còn những chuyện khác, ông ta đều không quan tâm.

Triệu Văn Kỳ hung hăng nhìn Yến Thanh Ti: “Yến Thanh Ti, mày... cứ đợi đấy.”

Yến Thanh Ti nhún vai: “Liên quan gì tới tôi, cũng có phải tôi bảo hai người kêu lên đâu, các người hứng lên đặt giường* ở đây còn trách người khác chắc?”

*Ám chỉ: tiếng rên rỉ XXX

Triệu Văn Kỳ chửi: “Con khốn...”

Yến Thanh Ti cười, buông một câu: “Con đĩ...”

Đạo diễn Phùng hô chuẩn bị, các diễn viên về vị trí.

Lư Vân Vân kéo tay áo Triệu Văn Kỳ: “Để quay xong cảnh này đã, những chuyện khác... Để sau hẵng tính.”

Triệu Văn Kỳ không muốn bỏ lỡ cơ hội dạy dỗ Yến Thanh Ti, cô ta liếc mắt ra hiệu với những diễn viên nữ đóng phi tử và nha hoàn khác, bọn họ cùng xông lên, đè Yến Thanh Ti xuống, không tin là cô còn có thể phản kháng lại được.

Yến Thanh Ti có thể thấy rõ được ý đồ của Triệu Văn Kỳ, cô lười nhác nói: "Từng đứa một bổ não ta mà nghĩ thật kỹ cho tao, nếu chê trưa hôm qua bị nướng chưa đủ nóng, tao có thể khiến chúng mày ngày nào cũng bị nướng hai tiếng đồng hồ, tao không tin là không nướng chết được chúng mày, muốn hại hại tao, nghĩ cho kỹ trước đi, chỗ chống lưng của chúng mày còn chưa đủ chắc đâu."

Mấy người đó lập tức cúi gằm hết xuống, Triệu Văn Kỳ hận tới ngứa răng, cô ta lén nắm tay Lư Vân Vân, không sao, kể cả người khác không ra tay, hai người họ cũng có thể đối phó với một mình Yến Thanh Ti, vừa nãy không cẩn thận mới trúng chiêu, lần này không dễ dàng thế đâu.

Đạo diễn hô bắt đầu, ánh mắt Triệu Văn Kỳ hiện tia ác ý, sau khi nói xong hai lời thoại của cô ta, liền đem một đám người lao tới, cào xé Yến Thanh Ti.

Từng từ từng chữ trong câu thoại của Triệu Văn Kỳ đều phát từ nội tâm, trên mặt còn lộ ra sự cay độc, tất cả phản ánh chân thực từ nội tâm của cô ta, đây cũng là tất cả những gì cô ta có sẵn cho vai diễn này, đạo diễn Phùng nhìn máy quay, liên tục gật đầu.

Yến Thanh Ti ngã xuống đất, có lẽ câu nói của cô có tác dụng, bọn họ không dám đánh cô thật chỉ dám xé áo cô, rồi loe ngoe vài cú đấm không mục tiêu.

Ngược lại, Lư Vân Vân bình tương tỏ ra lương thiện ôn hòa, lúc xông tới lại nắm lấy tay Yến Thanh Ti, dùng sức rất là mạnh.

Yến Thanh Ti cười lạnh, con khốn này thật đúng là đáng ghê tởm thật, rõ ràng muốn đánh cô nhưng lại không dám, chỉ giữ tay cô để Triệu Văn Kỳ xuống tay.

Triệu Văn Kỳ đúng là một con ngu, hết lần này tới lần khác bị người ta lợi dụng còn không tự hiểu ra.

Yến Thanh Ti bị Triệu Văn Kỳ nhéo vào hông, cô nhếch miệng, cười quyến rũ với Lư Vân Vân và Triệu Văn Kỳ: Chị đây sẽ chơi cùng các cưng.

Ngón tay linh hoạt của Yến Thanh Ti, mỗi ngón đều kẹp một chiếc kim, cô lật tay lại đâm vào hai người họ, mũi kim dễ dàng xuyên qua áo, đâm sượt qua tay hai người kia, khiến hai ả đau tới hít sâu một hơi.

Nhân lúc tay họ thả lỏng ra, tay Yến Thanh Ti nhanh chóng đâm thêm cho họ mấy phát nữa vào đùi.

Yến Thanh Ti đâm rất mạnh, hai người đó bị đâm vào đùi đau quá liền kêu ầm lên.

Lúc hai người gào lên, Yến Thanh Ti lại đâm thêm cái nữa, cô cười lạnh trong lòng, chị đây nắm quá rõ kỹ năng đánh hội đồng kiểu này rồi, muốn đánh chị, các cưng còn non lắm.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 300: Tôi Khốn Nạn, Tôi Vô Sỉ

Đạo diễn Phùng tức giận ném tai nghe xuống đất, cảnh quay từ đầu đã rất tốt nhưng sắp kết thúc cảnh thì tự dưng hai người này hét lên phá hủy tất cả, phải quay lại lần nữa. Ông ta hét lên: “Mấy người muốn làm cái trò gì, không muốn quay thì cút.”

Yến Thanh Ti đứng dậy, chỉnh trang lại đầu tóc.

Triệu Văn Kỳ và Lư Vân Vân cực kỳ uất ức, căn răng ôm chân. Hai vành mắt của Lư Vân Vân đã ừng ực nước, khóc nói: “Đạo diễn, thực xin lỗi, chúng tôi cũng không muốn như vậy, xin lỗi, thực xin lỗi...”

Lư Vân Vân khóc lên đúng là rất động lòng người, khóc sao cho người khác phải thương tiếc đó cũng là một loại bản lĩnh.

Triệu Văn Kỳ thấy Lư Vân Vân khóc thành như vậy còn không nói chuyện này là do Yến Thanh Ti giở trò, liền nổi giận, nắm lấy Lư Vân Vân: “Đạo diễn, không phải chúng tôi không muốn quay mà là có người không cho chúng ta quay.”

Đạo diễn nhíu mày: “Ai?”

Triệu Văn Kỳ xoay người chỉ vào Yến Thanh Ti: "Chính là cô ta, Yến Thanh Ti, cô ta cố ý lấy kim đâm chúng ta, đúng là một con đàn bà âm hiểm ác độc, đâm hai người chúng tôi mười mất phát liền. Chúng tôi nhịn không được mới hét lên, cô ta thấy Lư Vân Vân hiền lành nên năm lần bảy lượt ức hiếp cô ấy.

Tất cả ánh mắt của mọi người đều tập trung vào Yến Thanh Ti, sắc mặt của đạo diễn rất kém, ông ta biết các diễn viên hay ngầm đấu đá nhau, nhưng chỉ cần không ảnh hưởng tới bộ phim thì ông sẽ mặc kệ. Nhưng nếu vì ân oán cá nhân mà ảnh hưởng tới tiến độ quay, ông tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Đạo diễn Phùng lạnh mặt: “Thanh Ti, cô làm như thế thật sao?”

Ông biết nhân duyên của cô ở đoàn làm phim không được tốt, luôn bị người ta bôi đen nói xấu, nhất là mấy cô diễn viên nữ, tất cả mọi người đều nghĩ cô có ngày hôm nay là do “bồi ngủ” mà có.

Nhưng ông cũng biết rõ, thực ra thì so với đại đa số minh tinh trong giới giải trí bây giờ Yến Thanh Ti còn sạch sẽ chán, chưa bao giờ gõ phòng đạo diễn lúc nửa đêm cũng chưa từng lấy lòng bất cứ ai.

Yến Thanh Ti không trả lời đạo diễn Phùng, nhìn Triệu Văn Kỳ cười nhạt: "Triệu Văn Kỳ, cô có ân oán gì với tôi hả? Đổ oan cho tôi như vậy vui lắm sao?"

Yến Thanh Ti cười lạnh, vị trí cô đâm nằm ở đùi và thắt lưng, trừ khi hai người họ ở trước mặt mọi người cởi sạch làm cho mọi người nhìn thấy vết thương nếu không chẳng ai có thể tin là cô ra tay cả?

Triệu Văn Kỳ tức giận đến mức mũi cũng bốc khói, mở miệng mắng: "Đổ oan? Yến Thanh Ti cô đúng là vô liêm sỉ lại vừa khốn nạn, cô có dám xòe tay ra không? Xòe ra cho mọi người xem trong tay có kim thật hay không?"

Yến Thanh Ti lạnh lùng: "Cô thật là muốn tôi xòe tay ra?"

"Hôm nay cô mà không dám xòe tay ra thì đúng là có tật giật mình, dám làm mà không dám nhận."

Gương mặt Yến Thanh Ti vẫn rất dửng dưng: "Tôi có thể xòe tay ra cho mấy người xem nhưng nếu như trong tay tôi không có kim thì sao? Ai cũng biết tính tình Yến Thanh Ti tôi xưa nay không tốt thật nhưng đã dám làm thì dám nhận, chỉ có điều những chuyện tôi không làm thì đừng hòng nghĩ hắt nước bẩn lên người tôi."

Triệu Văn Kỳ oán độc nói: "Cô đừng có mà lắm lời, nghe mà buồn nôn, trong tay cô nhất định có kim, nếu không có, cô muốn xử lý tôi thế nào cũng được."

Triệu Văn Kỳ cho rằng Yến Thanh Ti nói nhiều như vậy là để kéo dài thời gian, hừ, quãng thời gian ngắn như vậy nhất định sẽ không kịp xử lý, không ở trong tay cũng ở trên người.

Yến Thanh Ti gật đầu: "Được, thế thì tôi cũng chẳng khách khí nữa, nếu trong tay tôi không có kim thì cô phải vừa tự vả miệng mình vừa nói" tôi khốn nạn, tôi vô sỉ ", tôi cũng không quá khắt khe nói một 100 lần là được."

Yến thổ hào: Bồ của tôi uy phong chưa kìa, thật lợi hại... nhưng, em lợi hại

như thế, tôi còn có thể làm gì giờ, đau lòng quá!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 301: Dám Mắng Tôi Một Câu, Tôi Liền Trả Lại Cô Gấp Trăm Lần

Yến Thanh Ti đã âm thầm tính toán kỹ càng, không thể để con đĩ này mắng chửi mình sướng miệng như thế được, dám mắng tôi một câu, tôi liền trả lại cô gấp trăm lần.

Tất cả mọi người, bao gồm cả đạo diễn đều kinh ngạc nhìn Yến Thanh Ti, không ai ngờ được cô lại nói như vậy, này cũng quá ác. Bọn họ khe khẽ liếc nhìn Triệu Văn Kỳ, nếu trong tay Yến Thanh Ti không có cái kim nào, thì..., nói trăm lần cũng chẳng sao nhưng cái tát kia thì làm sao, sẽ nát mặt đó, chưa kể tự mình vả mình trước mặt bao người thì còn gì mặt mũi nữa?

Trên mặt Lư Vân Vân tràn đầy lo lắng: “Văn Kỳ, nếu không... nếu không... thôi chúng ta bỏ đi... coi như là chúng ta đen đủi...”

Lư Vân Vân không nói gì thì còn dễ dàn xếp nhưng cô ta đã mở miệng nói những lời vậy chẳng khác gì đang tự nhận bọn họ đen đủi, như vậy lại càng kích thích ý chí chiến đấu của Triệu Văn Kỳ.

Triệu Văn Kỳ lại nghĩ Yến Thanh Ti nói như vậy là đang chột dạ, là đang cố ý hù dọa bọn họ. Cô ta hất cằm nói: “Được, tôi đồng ý, hôm nay tôi sẽ cho mọi người thấy gương mặt xấu xa, đê tiện của cô, nếu như là trong tay cô có kim thật thì cô cũng phải làm y như những gì cô vừa nói.”

Yến Thanh Ti lướt mắt qua người Lư Vân Vân, hừ, đúng là buồn nôn, con ngu Triệu Văn Kỳ bị người khác chơi thế mà vẫn tự cho mình là đúng, có ý lui rồi không lui mẹ đi còn chờ Lư Vân Vân đến kích thích, hừ...

So với Hứa Thiến Hi, Lư Vân Vân lại càng đáng ghét.

Yến Thanh Ti vẫn vẻ mặt không sao cả: “Đương nhiên là được, cô đã muốn ăn vả của chính mình đến như thế sao tôi có thể ngăn cô được, dù gì, tôi cũng chẳng phải là ngụy thánh mẫu.”

Mặt Lư Vân Vân tràn đầy phấn khích, Yến Thanh Ti cười lạnh một tiếng: “Triệu Văn Kỳ, tâm tình chị hôm nay đang tốt, thấy cô ngu xuẩn không cách nào cứu chữa được, cho cô một lời khuyên: Đừng để khi bị người ta hại chết rồi mà vẫn mang ơn người đó.”

Triệu Văn Kỳ sửng sốt: “Cô... đừng có nói bậy, mau giơ tay ra cho mọi người xem.”

Yến Thanh Ti đảo mắt nhìn tất cả mọi người: “Thế mấy người, từng người một mở to mắt ra mà xem, xem cho rõ.”

Triệu Văn Kỳ, Lư Vân Vân cùng tất cả mọi người xung quanh nhìn chằm chằm vào tay Yến Thanh Ti, thấy hai cái tay áo chậm rãi giơ lên, sau đó đưa hai tay ra.

Ống tay của trang phục cổ trang rất rộng, theo động tác tay của Yến Thanh Ti, nó chảy xuống khủy tay để lộ ra cánh tay mảnh khảnh trắng nõn.

Cổ tay Yến Thanh Ti rất tinh tế, da lại trắng nõn nà như tuyết, ngón tay thon dài như được tỉ mỉ điêu khắc ra. Dưới ánh mặt trời cánh tay cô tỏa sáng cứ như ngọc thạch, cực kỳ xinh đẹp.

Nhưng, có xinh đẹp hay không không phải là điểm mấu chốt, mà là khe hở ngón tay cô không có bất cứ thứ gì, đừng nói kim, ngay cả một sợi tóc cũng không có.

Triệu Văn Kỳ trợn tròn mắt nhìn chằm chằm vào tay Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti nhếch môi nhìn Triệu Văn Kỳ: “Nhìn được chưa, đã thấy rõ ràng chưa, trong tay tôi chẳng có thứ gì.”

Triệu Văn Kỳ không dám tin: “Sao lại như thế được, nhất định là ở trên người cô, nhất định... cô đã giấu nó đi, cô giấu nó đi rồi?”

Cô ta xông lên giằng lấy tay áo của Yến Thanh Ti: “Cô nhất định là đem kim giấu ở tay áo, nhất định là như thế.”

Yến Thanh Ti bĩu môi: “Vậy cô đã sờ thấy nó chưa? Mọi người cũng nhìn thấy rồi đấy, trên người tôi không có bất cứ cái kim nào.”

Triệu Văn Kỳ không tin, lúc nãy Yến Thanh Ti đâm cô không chỉ dùng một cái, số kim này không thể không cánh mà bay.

Yến Thanh Ti mệt mỏi nói với đạo diễn Phùng: “Đạo diễn, Triệu Văn Kỳ lúc nãy nói xấu tôi, giờ lại quấy rối, chẳng lẽ ngài không quản thật sao?”

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 302: Tôi Vô Sỉ, Tôi Khốn Nạn

Nói rồi, Yến Thanh Ti đưa mắt nhìn người đang lục lọi tay áo cô - Triệu Văn Kỳ: “Tôi thì không sao nhưng sẽ làm ảnh hưởng tới mọi người, làm chậm trễ tiến độ quay, như thế hình như không tốt lắm đâu.”

Đạo diễn Phùng vẫn không mở miệng, vụ này ông quan sát rất kỹ nhưng không tài nào làm rõ được mọi chuyện.

Triệu Văn Kỳ thề độc, căn bản không giống như nói dối mà Yến Thanh Ti thấy biến lại không hề sợ hãi, hoàn toàn không có chút chột dạ... Hai người họ giống như cực kỳ trong sạch nhưng nhất định có một người đang nói dối.

Mà người đó, trình độ đã vượt quá khả năng nhận biết của ông.

Thấy không thể tra rõ được là ai đúng ai sai, đạo diễn Phùng tức giận hét lên: “Đủ rồi... Triệu Văn Kỳ, tôi cho cô một cơ hội cuối cùng, nếu cô mà vẫn làm loạn lên như thế liền cút đi cho tôi, từ nay về sau cũng đừng hòng nhận được bất kỳ vai diễn nào nữa.”

Triệu Văn Kỳ vẫn cố chấp không tin: “Đạo diễn, những gì tôi nói đều là sự thật, Yến Thanh Ti nhất định đã giấu kim đi rồi.”

Yến Thanh Ti rút tay áo khỏi tay Triệu Văn Kỳ, đẩy cô ta ra: “Làm ơn, tôi gặp nhiều người ngu lắm rồi nhưng chưa thấy ai ngu bằng cô luôn, trang phục cũng đã xé nát ra rồi, thế kim đâu? Không lẽ bị tôi nuốt mất rồi à.”

Triệu Văn Kỳ tức đỏ hết cả mắt: “Con khốn...”

Lư Vân Vân thấy tình hình không ổn, nhanh tay nhanh chân giữ chặt Triệu Vân Kỳ lại: “Văn Kỳ, thôi quên đi, thôi... đạo diễn đã tức giận rồi kìa, Văn Kỳ, tạm thời bỏ qua đi.”

Yến Thanh Ti lạnh lùng nói: “Chuyện này cũng không thể dễ dàng cho qua như thế được, những lời lúc nãy mọi người cũng nghe rõ rồi đấy, đã nói thì phải làm.”

Đạo diễn Phùng đen cả mặt: “Thanh Ti... đừng có làm chậm trễ tiến độ.”

“Đương nhiên sẽ không ảnh hưởng tới tiến độ rồi, mấy cái vả này? Đợi quay

xong rồi vả cũng không muộn.”

Thấy Yến Thanh Ti nói thế, đạo diễn Phùng cũng không nói gì nữa, chỉ cần quay xong, muốn đánh muốn chết cũng chẳng phải là chuyện của ông.

Yến Thanh Ti đảo mắt qua gương mặt trắng bệch của Triệu Văn Kỳ, khẽ nhướng mày: “Tiếp tục thôi.”

Lư Vân Vân đẩy đẩy Triệu Văn Kỳ, làm cho cô ta tỉnh táo lại: “Quay xong rồi tính, nếu không đạo diễn Phùng sẽ đuổi chúng ta đi đấy, như thế về sau sẽ không còn ai nhận chúng ta quay phim nữa đâu.”

Triệu Văn Kỳ lý nhí: “Cho dù đạo diễn Phùng không đuổi thì Nhạc Thính Phong cũng sẽ không buông tha cho tôi đâu...”

Triệu Văn Kỳ vô tri vô giác quay xong cảnh này.

Sau khi quay xong, tiểu Từ nhanh chóng mang ghế dựa ra cho Yến Thanh Ti rồi giơ tay ngăn Triệu Văn Kỳ lại.

Yến Thanh Ti ngồi xuống: “Bắt đầu đi.”

Triệu Văn Kỳ sắc mặt trắng bệch còn Lư Vân Vân thì hai vành mắt đỏ lựng, ủy khuất nói: “Chị Thanh Ti, xin lỗi, bọn em oan uổng chị là không đúng, xin chị độ lượng tha cho Văn Kỳ, xin chị...”

“Cmn đừng có mà suốt ngày khóc lóc sướt mướt với tôi, làm như ai ức hiếp cô ấy. Người bị ức hiếp tôi đây này, có gan vu oan giá họa cho tôi thì phải có gan chấp nhận sự trừng phạt. Còn cô thì sao, là cô ta đứng ra bênh vực cô, sao cô không thay cô ấy chia sẻ một chút?”

Khuôn mặt ủy khuất của Lư Vân Vân bỗng cứng ngắc: “Tôi... tôi...”

Triệu Văn Kỳ nghiêng đầu nhìn Lư Vân Vân nhưng cô ta ấp úng cúi đầu không dám đối mặt với ánh mắt của Triệu Văn Kỳ, lúc này Triệu Văn Kỳ có ngốc đến mấy cũng nhận ra được cái gì đó, sắc mặt có chút lạnh ngắt: “Dám làm thì dám chịu...”

Ở trước mặt mọi người, Triệu Văn Kỳ giơ tay lên tự vả vào mặt mình: “Tôi vô sỉ, tôi khốn nạn... Tôi vô sỉ, tôi khốn nạn...”

Bốp bốp bốp, từng tiếng vả vang lên, cực kỳ chói tai. Yến Thanh Ti lạnh

lùng nhìn Lư Vân Vân đứng bên cạnh khóc sướt mướt, cực kỳ giống một người phụ nữ độc ác táng tận lương tâm, không có việc xấu xa gì là không làm, ai nhìn thấy cũng muốn thay trời hành đạo tiêu diệt cô.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 303: Ức Hiếp Người Khác Vui Lắm Sao?

Yến Thanh Ti thản nhiên gọi tiểu Từ: “Tiểu Từ, em đếm đi.”

“Oh, dạ...” Tiểu Từ gật đầu.

Con người luôn có thói quen đồng tình với những kẻ đáng thương, người trong đoàn không có ai rời đi, đều vây lại xem. Bọn họ đồng tình nhìn về phía Triệu Văn Kỳ và Lư Vân Vân, nếu đem ra so sánh thì Yến Thanh Ti cũng chẳng bị tổn thương lắm, ngược lại thì ra tay quá tàn nhẫn và độc ác, không ai có thể thích nổi.

Nhưng Yến Thanh Ti lại chẳng để tâm tới những gì họ nghĩ, lạnh lùng nhếch khóe môi, Triệu Văn Kỳ đáng thương sao? Đúng, quả thật rất là đáng thương, ngu ngốc một cách đáng thương, lần nào cũng bị Lư Vân Vân lợi dụng làm kẻ chết thay, hazz. chỉ là một pháo hôi* không hơn không kém.

*Pháo hôi: kẻ chết thay, vật hy sinh.

Nhưng mà tất cả là do cô ta tự nguyện, trách được ai.

Yến Thanh Ti cô không có lý do gì để đi thương tiếc một pháo hôi có ý đồ hại cô được.

Những chiêu trò vặt vãnh của họ không thể nào so sánh được với Yến Như Kha hay Hứa Thiến Hi, nhưng cái loại không biết phân rõ phải trái này loại giống như ruồi bọ bay tới bay lui diễu võ giương oai trước mặt bạn. Bạn có thể không để ý tới nhưng cái âm thanh vo ve kia lại khiến chúng ta đau tai nhức óc.

Yến Thanh Ti không phải thánh mẫu mà đi bố thí sự thương xót của mình cho Triệu Văn Kỳ, nếu như cô ta có chút đầu óc lần này sẽ chỉ là bài học khai sáng cho cô ta. Nếu qua lần này mà cô ta vẫn lựa chọn tin tưởng công chúa Bạch Tuyết ngây thơ hiền lành - Lư Vân Vân, thì chẳng còn ai có thể cứu vớt được cô ta.

Triệu Văn Kỳ cứ như một con rối, vừa giơ tay vả vào miệng mình lại tự mắng, hai má lúc này đã sưng vù, khóe môi cũng bị rách ra.

Tiểu Từ đến tới lần thứ 46, Tằng Khả Nhân nổi giận đùng đùng đi tới: "Yến

Thanh Ti, chị cần gì phải ép buộc người ta như thế, dù sao cũng là cùng chung một đoàn phim, sao lại tuyệt tình đến như vậy? Ức hiếp người khác như vậy vui lắm sao?

Yến Thanh Ti trên mặt tràn đầy khinh thường, nghiêng đầu liếc Tằng Khả Nhân: “Ồ, cuối cùng cũng nhịn không được mà xông lên làm sứ giả chính nghĩa cơ đấy.”

Tằng Khả Nhân mở miệng, còn chưa nói được lời nào đã nghe thấy giọng nói khinh bỉ của Yến Thanh Ti: "Cô nhìn lại mình đi, xem cô có tư cách để nói những điều này không?

Tằng Khả Nhân cả giận: “Tôi...”

Yến Thanh Ti nhìn chằm chằm vào cô: “Tôi thấy cô còn không bằng bọn họ đâu? Chí ít thì bọn họ còn có gan ra tay thu thập tôi, còn cô thì sao? Trong lòng thì hận tôi muốn chết nhưng lại không dám ra tay. Biết họ muốn đối phó tôi, cô định nói cho tôi biết nhưng lại bị chính lòng dạ đen tối của mình đánh bại. Kỳ thật khi nhìn thấy tôi bị ngất xỉu, trong lòng cô rất vui vẻ đi.”

Đôi mắt của Yến Thanh Ti đã quan sát biết bao loại người, chỉ nhìn qua là biết bản chất họ tốt hay xấu. Ngày hôm qua, Tằng Khả Nhân nhiều lần muốn nói lại thôi, lúc ấy cô còn thấy khó hiểu nhưng chuyện về sau, có cái gì mà không hiểu đây?

Người này, đúng là rất đáng buồn cười.

Cô ta còn không so được với Lư Vân Vân với Triệu Văn Kỳ đâu, muốn làm chuyện xấu nhưng lại không có gan thực hiện; muốn làm người tốt lại chẳng đến nơi đến chốn.

Mặt Tằng Khả Nhân lúc đỏ lúc trắng, vốn muốn làm sứ giả chính nghĩa nhưng hiện tại lại cảm thấy xấu hổ vô cùng, cô không ngờ Yến Thanh Ti lại biết, lại đoán ra được.

“Tằng Khả Nhân, cô luôn tự cho mình là công chúa cao quý, là đấng cứu thế nhưng thật ra thì cái gì cũng không phải?”

Yến Thanh Ti chỉ vào Lư Vân Vân: “So với cái loại đĩ được chuyên chơi xấu sau lưng mà trước mặt còn giả vờ trong sáng thánh thiện như cô ta, cô đúng là đáng để đi xách dép cho người ta.”

Yến Thanh Ti vốn chẳng sợ bất cứ người xấu nào, bởi vì chẳng có ai có thể so được với cô về trình độ độc ác, xấu xa.

Nhưng đối với loại người như Tằng Khả Nhân, cô chỉ muốn cô ta tự hiểu lấy mà tránh thật xa ra, tôi không có thời gian đùa giỡn với cô, đừng có mà loe nghoe trước mặt tôi.

--- O ---

Chương 304: Yến Thanh Ti, Thù Này Tao Sẽ Nhớ Kỹ

Yến Thanh Ti đã nói toẹt ra như thế rồi, người có da mặt mỏng như Tằng Khả Nhân sao còn mặt mũi mà đứng đây nữa, lập tức xoay người bỏ chạy, Yến Thanh Ti "hừ" một tiếng, như thế mà còn đòi làm đấng cứu thế.

Yến Thanh Ti chuyển mắt liếc nhìn khuôn mặt đã sưng vù như cái bánh bao của Triệu Văn Kỳ, khẽ thở dài một hơi, thổi bay tóc mái: "Được rồi, đánh đến thế thôi, còn lại cho nợ, đợi đến hôm nào tôi vui vẻ lại đánh tiếp."

Tiểu Từ tiến lên đè lại cánh tay máy móc đang tự vả vào mặt của Triệu Văn Kỳ, hai mắt cô ta đã dại ra, không có chút tiêu cự nào.

Yến Thanh Ti đứng dậy, lạnh lùng liếc về phía Lư Vân Vân dọa cô ta run người bước lùi về phía sau một bước.

Yến Thanh Ti cực kỳ xem thường, cái mặt hàng này đúng là không đáng để cô ra tay.

Cô nói với Triệu Văn Kỳ: "Tâm tình chị hôm nay không được tốt, nhìn cô bị lợi dụng thảm hại như thế, cho cô một lời khuyên, nghe hay không tùy cô."

"Triệu Văn Kỳ, về sau học khôn ra một chút, mẹ cô đẻ cô ra không phải để cho con đĩ khác đùa giỡn, sai bảo. Muốn đấu với một con khốn nạn như tôi, cô còn chưa có trình độ ấy đâu."

Nói rồi giơ tay ngoắc ngoắc tiểu Từ rời đi. Bỗng sau lưng vang lên âm thanh khàn khàn của Triệu Văn Kỳ.

"Yến Thanh Ti, thù này tao nhớ kỹ, tao sẽ không để nó kết thúc như này đâu..."

Yến Thanh Ti không quay đầu lại cũng không dừng bước chân, chỉ nói một câu: "Tùy cô thôi, nhưng lần sau muốn tính kế tôi thì chơi trò nào cho ra trò một chút, chứ mấy trò vặt vãnh này chẳng dậy nổi hứng thú của tôi đâu."

Triệu Văn Kỳ mang thù là chuyện tất nhiên, nếu đổi là Yến Thanh Ti, ai mà dám làm với cô như vậy cô sẽ giết cả nhà bọn họ.

Yến Thanh Ti đi xa, Lư Vân Vân mới dám tiến lại gần Triệu Văn Kỳ, nắm

lấy tay cô ta, khóc tu tu nói: “Văn Kỳ, xin lỗi... cô thế nào, có đau không? Đều là lỗi của tôi, xin lỗi... tôi không phải không muốn giúp cô, nhưng tôi sợ... tôi giúp cô, cô ta lại ra tay nặng hơn thì làm sao bây giờ?”

Lư Vân Vân vừa khóc vừa lôi kéo, cứ như cô ta mới là người chịu tổn thương, hai mắt ầng ậc nước, sưng đỏ, nhìn cực kỳ đáng thương.

Trái ngược, khuôn mặt của Triệu Văn Kỳ hoàn toàn chết lặng, quan sát thật kỹ Lư Vân Vân, quả thật là bộ dạng khóc lóc khiến cho người khác phải đau lòng, phải thương tiếc.

“Đến bây giờ tôi mới nhìn ra, cô khi nào cũng thích bày ra bộ dạng yếu ớt nhu nhược cứ như ai ức hiếp cô vậy, tôi cứ nghĩ, tôi sẽ là người đứng ra bảo vệ cho cô để cô không cần phải khóc nữa, nhưng... giờ, người nên khóc không phải là tôi sao?”

“Văn Kỳ, cô...” Tiếng khóc líu lo của Lư Vân Vân im bặt. Triệu Văn Kỳ hất tay của Lư Vân Vân ra rời đi.

...

Tiểu Từ giúp Yến Thanh Ti tháo dỡ trang phục trên người, cô nói với cậu: “Cẩn thận một chút, coi chừng đâm tay.”

“Oh, vâng?”

Yến Thanh Ti đưa tay cởi mái tóc giả trên đầu xuống, sờ soạng một hồi lôi ra 5,6 cái kim liền.

Chỗ tốt của đồ cổ trang chính là đây, búi tóc vừa cao vừa to cài một đống trang sức cũng chẳng si nhê gì nữa là vài cái kim bé tí, đâm vào là không thấy đâu hết.

“Chị... chị, giỏi quá.” Tiểu Từ ngưỡng mộ, nhanh tay nhanh chân đem giấu mấy cái kim đi.

Lát sau, Lư Vân Vân hai mắt sưng đỏ đi vào cùng với mấy cô diễn viên khác, bọn họ nhìn thấy Yến Thanh Ti liền im thin thít.

Lư Vân Vân khẽ rụt cổ lại, giống như cô vợ nhỏ vừa bị mắng oan xong.

Yến Thanh Ti nhìn Lư Vân Vân ngồi xuống vị trí của mình cầm lấy lọ nước

tẩy trang, khẽ nhếch môi cười, món chính của hôm nay là - Salat thịt cay.

Cô sao có thể buông tha dễ dàng cho con đĩ này được.

———

Yến thổ hào: "Bồ tôi xấu xa cay độc thế đó, nhưng tôi lại thích, sao giờ?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 305: Tôi Ước Gì Có Thể Cay Chết Cô Ta

Tiểu Từ không ngừng đảo mắt về phía Lư Vân Vân, thấy cô ta rút ra một miếng bông tẩy trang rồi đổ dung dịch tẩy trang vào, sau đó dùng miếng bông đó lau mặt.

Không bao lâu, Lư Vân Vân ôm mắt hét lên một tiếng đau đớn.

Yến Thanh Ti cười, chiêu này của cô đúng là trò trẻ con, ban đầu cô định gắn mấy cái kim lên ghế của Lư Vân Vân nhưng sau nghĩ đi nghĩ lại lại thôi.

Chẳng lẽ chỉ vì mấy trò vặt vãnh của họ mà lại ra tay chỉnh chết bọn họ. Nếu như thế thì cô đã bị tóm lâu rồi.

Bỗng, Lư Vân Vân ôm mặt rên rỉ: “Mắt... mắt của tôi...”

Mấy nữ diễn khác vội xông lên vây quanh Lư Vân Vân: “Sao vậy, Vân Vân, cô làm sao thế?”

Lư Vân Vân bị cay đến nỗi không mở mắt được: “Nước tẩy trang... đau quá... cay quá, nước tẩy trang hình như có cái gì đó.”

Một cô diễn viên cầm chai nước tẩy trang lên ngửi: “Bị bỏ tinh chất ớt vào rồi.”

Tất cả mọi người không hẹn mà cũng quay sang nhìn Yến Thanh Ti, ai ai cũng nghĩ ngoài Yến Thanh Ti ra không ai khác có thể làm trò này.

Tiếng kêu rên đau đớn của Lư Vân Vân chợt chững lại một chút rồi gào thét to hơn.

“Mắt của tôi... liệu nó mù hay không... mắt của tôi, mọi người, xin mọi người cứu tôi... xin mọi người...”

Lư Vân Vân khóc lóc thảm thiết, ai nghe cũng thấy đau lòng. Mọi người vây lại an ủi, có người nói: “Mau gọi 120, trước dùng nước lạnh rửa tạm đã...”

Đôi môi đỏ mọng của Yến Thanh Ti khẽ cong lên, cô đưa tay ra, tiểu Từ đỡ cô đứng dậy: "

Tiểu Từ, thu dọn đồ đi hôm nay chị dẫn em đi ăn thịt xiên nướng. "

Tiểu Từ: “Ôi, tuyệt vời.”

Thấy hai người định đi, giọng của Lư Vân Vân lại càng to hơn, thảm thiết hơn: “Nếu mắt tôi không nhìn thấy nữa thì phải làm sao? Huhuhu... tôi còn chưa báo hiếu cho cha mẹ, giấc mơ của tôi còn chưa có hoàn thành... làm sao giờ, huhuhu...?”

Lư Vân Vân khóc đúng là rất thảm thương, cuối cùng cũng có người nhịn không được mà gọi Yến Thanh Ti đứng lại.

“Yến Thanh Ti, cô đợi đã... cô... cô cứ thế mà đi sao?”

Yến Thanh Ti dừng bước, đảo mắt nhìn người vừa nói, cô ta căng thẳng đỏ hết cả mắt, hai tay cũng phát run, rõ ràng là rất sợ Yến Thanh Ti nhưng vẫn muốn đòi công bằng cho Lư Vân Vân.

Yến Thanh Ti gật gật đầu, đứa bé này, cũng được cho là có chút dũng khí. Cô đảo mắt nhìn Lư Vân Vân, một ánh mắt khinh bỉ: “Không cứ thế mà đi chẳng lẽ lại ở lại?”

“Cô không có gì giải thích cho chuyện này sao?”

“Trò vui như vậy, có gì mà cần giải thích.”

“Cô không làm chuyện này thì cũng phải chứng minh sự trong sạch của mình chứ.”

Yến Thanh Ti cười lớn: “Một đống người như vậy, cô lại chỉ chăm chăm vào tôi? Nghi ngờ tôi thì báo cảnh sát đi.”

“Cô... cô...”

Yến Thanh Ti cười một cách xấu xa: “Tôi không làm, sao phải giải thích với mấy người, thanh giả tự thanh... nhưng... nếu là tôi làm thì tôi càng không có lý do gì để giải thích, ngược lại tôi ước gì có thể cay chết cô ta, như vậy trong lòng tôi mới vui vẻ.”

Bỏ lại một câu nói cực kỳ ngạo mạn, Yến Thanh Ti dẫn tiểu Từ rời đi.

Cô cũng chỉ cho Lư Vân Vân một chút trừng phạt nho nhỏ thôi, con đĩ này nếu không phải là kẻ ngu, về sau có lẽ sẽ thành thật hơn.

Đi ra khỏi phim trường, tiểu Từ hai mắt phát sáng nhìn Yến Thanh Ti: “Chị, phố Nam vừa mới mở một quán nướng, đồ ở đấy ngon lắm chị, nhất là hải sản, ngon cực kỳ luôn...”

“Được, đến quán đó...”

Đang nói bỗng một chiếc Ferrari lao tới, dừng lại trước mặt Yến Thanh Ti và tiểu Từ, thiếu chút nữa thì đâm luôn vào hai người.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 306: Chú, Đi Ăn Thịt Xiên Nướng Không?

Tiểu Từ sợ tới mức kêu lên một tiếng, lôi kéo Yến Thanh Ti lùi về phía sau.

Người trong xe còn chưa đi xuống, Yến Thanh Ti đã tức giận đá vào cửa xe: "Mẹ nó, có xe xịn thì giỏi lắm à... tí nữa thì đâm chết người còn không chịu xuống xin lỗi."

Cửa kính xe hạ xuống để lộ ra gương mặt điểm trai của Cận Tuyết Sơ, động tác giơ tay đập cửa của Yến Thanh Ti dừng lại giữa không trung, khiếp sợ nhìn anh ta: "Sao lại là anh?" Không phải là đã đi rồi sao?

Cận Tuyết Sơ xoay người cầm theo một món đồ rồi đẩy cửa bước xuống.

Yến Thanh Ti liếc nhìn vào món đồ trong lồng ngực của anh ta, cả khuôn mặt bỗng cứng ngắc, mẹ nó... đó là một bó hoa hồng cực kỳ lớn.

Anh ta định làm cái trò gì vậy? Cảnh Thành nhiều người như vậy có ai mà không nhận ra anh ta đâu, quang minh chính đại xuất hiện như vậy ai chẳng tò mò, họ mà rút điện thoại ra chụp một tấm quăng lên mạng, thì...

Cận Tuyết Sơ xuống xe nhìn thấy chiếc xe của mình bị Yến Thanh Ti đá cho lõm vào một miếng, miệng khẽ méo một chút.

Nhưng mà, anh đến để theo đuổi người ta nên cho qua mấy cái tiểu tiết này.

Cận Tuyết Sơ cười nói: "Không phải người ta hay nói, con người khi ốm đau là lúc thời điểm phòng tuyến tâm lý yếu ớt nhất còn gì, anh đến thăm em để gia tăng lực tấn công, như vậy có khiến em có thêm hảo cảm đối với anh không?"

Cận Tuyết Sơ lúc đầu đúng là muốn đi thẳng về luôn, nhưng, nghĩ lại đã đến đây rồi lại vì mấy lời của Nhạc Thính Phong mà cắp mông đi về thì không phải là phong cách của anh. Không dễ dàng gì mới gặp được người con gái mình thích, không lẽ lại vì mấy lời ba hoa của Nhạc Thính Phong mà buông tay.

Trán Yến Thanh Ti khẽ giật giật: "Chậc... tôi vẫn cứ nghĩ chúng ta là anh em tốt của nhau cơ..."

Cô còn chưa nói xong, Cận Tuyết Sơ đã mở miệng: “Anh chạy một chuyến xa như vậy chỉ đến tặng hoa cho em, em cũng nên nể mặt mà nhận lấy nó chứ.”

Nói rồi kín đáo đưa bó hoa cho tiểu Từ: “Tiểu Từ, cầm lấy.”

Tiểu Từ còn chưa kịp ý thức được chuyện gì, trong lòng đã ôm một bó hoa hồng. Cận Tuyết Sơ đặt hai tay lên bả vai của Yến Thanh Ti: “Đến giờ ăn cơm tối rồi, anh dẫn em đi ăn, anh biết nữ minh tinh hay ăn kiêng giảm béo nhưng bác sĩ bảo em bị thiếu hụt dinh dưỡng, không cần phải học theo bọn họ làm gì.”

Yến Thanh Ti: “Oh, đợi đã...”

Đang nói thì một chiếc xe đạp điện lao tới dừng ngay phía trước chiếc Ferrari, Yến Thanh Ti nhìn người vừa mới tới suýt thì phì cười, cái tên này lại chạy đến so chiêu đây.

Nhạc Thính Phong đặt đôi chân thon dài khiến người khác phải đố kỵ xuống mặt đất, ánh mắt di chuyển tới cánh tay đang đặt trên vai Yến Thanh Ti: “Muốn ăn cơm sao? Chỗ nào, trên người tôi không có tiền, hai người dẫn tôi đi ăn ké đi, Cận thiên vương giàu có thế chắc sẽ không từ chối đâu nhỉ?”

Cận Tuyết Sơ sửng sốt: “Ngài Nhạc cứ đùa, anh vung tay một cái là có hơn trăm tỷ, mua công ty người khác cứ như đi mua đồ chơi, sao lại thiếu tiền ăn một bữa cơm chứ.”

Nhạc Thính Phong lạnh nhạt nhìn Yến Thanh Ti: “Đương nhiên là thiếu rồi, còn thiếu một bữa cơm ăn cùng tình địch.”

Yến Thanh Ti xoa xoa trán: “Ngậm miệng lại hết đi, bữa này, tôi mời, ai còn lảm nhảm nữa thì biến.”

“Nói chuyện gì mà náo nhiệt thế, tôi tham gia với.”

Giọng của Tần Cảnh Chi bỗng thình lình vang lên, không ai biết anh ta xuất hiện từ lúc nào. Nhạc Thính Phong lạnh mặt nói: “Không được.”

Yến Thanh Ti, hahaha, lần này lại náo nhiệt rồi đây, cô gật gật đầu: “Chú, đi ăn thịt xiên nướng không?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 307: Trời Vừa Tối, Liền Quyến Rũ Tôi

Nhạc Thính Phong lạnh mặt nhìn Tần Cảnh Chi như nhìn kẻ cướp, không đợi anh ta trả lời đã nói: "Chú... già rồi thì đừng có mà thích thể hiện, tối nay lại uống say, mai chưa chắc đã bò dậy nổi đâu, con người mà, ai đến tuổi nay rồi mà chả già chả ốm yếu."

Bất cứ ai khi nghe thấy những lời này nhất định sẽ nổi giận đùng đùng nhưng Tần Cảnh Chi vẫn cười một cách rất thản nhiên, không có một dấu hiệu nào của sự tức giận: "Thanh Ti mời, tôi đương nhiên là phải đi rồi, chưa kể tôi và Cận Tuyết Sơ lâu lắm rồi chưa gặp nhau, nhân cơ hội này ngồi ôn chuyện một chút."

Nhạc Thính Phong hừ lạnh một tiếng: "Ôn chuyện? Hẳn là tình địch ngồi ôn chuyện với nhau, thú vị phết nhỉ."

Yến Thanh Ti lười để ý tới 3 người họ, vung tay nói: "Nhiều người thì càng náo nhiệt, đi thôi, tiểu Từ dẫn đường."

Ngữ khí khiến Nhạc Thính Phong và Cận Tuyết Sơ phải xù lông lên như gà chọi, ba người đấu đá nhau đương nhiên tốt hơn là so với hai người, ít nhất cũng có điểm thăng bằng hay có người đồng cảnh ngộ.

"Lên xe."

"Đi xe của tôi."

Nhạc Thính Phong và Cận Tuyết Sơ đồng thời mở miệng, nói xong, hai mắt tóe lửa nhìn đối phương.

Tần Cảnh Chi cười nhạt, nói: "Không ngại thì có thể đi cùng tôi."

Nhạc Thính Phong nắm lấy tay Yến Thanh Ti: "Chú, nên giữ răng miệng cẩn thận nhé, không tí ăn thịt xiên nướng lại nhai không được."

Nhạc Thính Phong không chỉ nhiều tiền hơn hai người này mà còn một điểm hai người họ không bao giờ so được đó chính là - mặt dầy.

Nhạc Thính Phong không cho Yến Thanh Ti kịp phản ứng lại, lôi cô ngồi lên phía trước, nhấc chân lên, nhấn ga khởi động liền phóng đi, chạy còn nhanh

hơn cả con xe xịn của Cận Tuyết Sơ.

Đôi mắt Cận Tuyết Sơ khẽ tối lại, anh nhìn Tần Cảnh Chi: "Đi cùng nhau đi."

"Được thôi."

...

Yến Thanh Ti ngồi phía trước cảm thấy khó chịu, xoay người cử động, Nhạc Thính Phong một tay lái xe, một tay ôm lấy thắt lưng cô, nói: "Ngồi yên, đừng có động đậy, trời vừa tối liền quyến rũ tôi, muốn làm gì cũng phải đợi ăn xong đã."

Yến Thanh Ti nện cho Nhạc Thính Phong một cái cùi trỏ khiến anh ta ho khan hai tiếng: "Đang lái xe đó, xảy ra tai nạn thì sao, đừng có lộn xộn."

Yến Thanh Ti hỏi Nhạc Thính Phong: "Sao hôm nay lại đi xe đạp điện, xe oto của anh đâu?"

Nhạc Thính Phong "Xì" một tiếng: "Chán rồi, như này tốt hơn, vừa lái xe lại vừa có thể ôm em."

Hôm nay, đang đi trên đường thì thấy một đôi nam nữ đi xe đạp điện, cho dù ngồi phía trước hay phía sau đều có thể ôm người trước mặt, nghĩ nghĩ cũng không tồi liền mua lấy một chiếc.

Quả nhiên, ôm như vậy so với việc đi xe bốn bánh tốt hơn nhiều.

Bàn tay đặt trên eo cô khe khẽ vuốt hai cái: "Lát nữa, em chỉ cần lo việc ăn của em, những việc khác đừng có quản, nếu dám ngăn tôi thu thập..."

Yến Thanh Ti trợn mắt: "Có uống chết cũng chẳng phải việc của tôi."

Nhạc Thính Phong hôn một phát lên mặt Yến Thanh Ti: "Như thế mới ngoan."

Yến Thanh Ti véo một phát vào cánh tay Nhạc Thính Phong: "Anh không sợ Cận Tuyết Sơ và chú của anh liên hợp lại đối phó anh à?"

Nhạc Thính Phong ôm chặt lấy cô, hôn thêm phát nữa: "Không tệ, biết quan tâm tôi rồi kìa, em yên tâm đi, hai người bọn họ... hahaha, tôi nói cho em hay

có thêm mười Tần Cảnh Chi, Cận Tuyết Sơ thì cũng không phải là đối thủ của tôi, em cứ chờ mà xem."

"Ai quan tâm đến anh, chú ý mặt mũi chút."

Nhạc Thính Phong khinh bỉ đáp lại: "Cần mặt mũi làm gì, nếu cần thì em đã ngồi lên xe của ai rồi ấy."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 308: Chú, Không Chơi Được Thì Đừng Có Cố

Phía sau là xe của Cận Tuyết Sơ và Tần Cảnh Chi.

Tần Cảnh Chi thản nhiên nói: “Cậu phải coi chừng đó, thằng nhóc đó uống kinh phết.”

Cận Tuyết Sơ cười cười: “Không sao, chúng ta lâu lắm rồi chưa gặp nhau, không lẽ gặp rồi mà không uống tí gì?”

Tần Cảnh Chi mỉm cười, nói chuyện với người thông minh chính là như vậy, anh ta chỉ mới nhắc nhở một chút là đã hiểu anh ta muốn nói gì. Vốn dĩ hai người cũng chỉ quen sơ sơ, giờ thì đã thành đồng minh, mà đã là đồng minh thì phải... cùng nhau chống giặc chứ.

Quán mà tiểu Từ giới thiệu không phải là một quán ven đường bình thường mà sang trọng hơn một chút, được xây dựng cạnh bờ sông, 2 tầng lộ thiên, nếu dùng bình phong ngăn cách liền biến thành một gian phòng mở, đây là dịch vụ dành cho các minh tinh.

Yến Thanh Ti vừa đến liền đi lên lầu 2, để tiểu Từ ở dưới quầy gọi đồ ăn, Nhạc Thính Phong lên chậm hơn cô một chút.

Đồ ăn còn chưa mang lên, trên bàn đã sắp đầy bia rượu. Tần Cảnh Chi vừa bước vào nhìn thấy đã thấy da đầu tê dại, đến giờ vẫn còn ám ảnh trận bia rượu hôm trước.

Cận Tuyết Sơ trầm mặc nhìn đống bia rượu này, lặng lẽ đưa mắt với Tần Cảnh Chi.

Nhạc Thính Phong cười nói: “Chỉ ăn với uống rượu không có vui, không bằng chúng ta chơi một trò chơi đi.”

Nói rồi móc ra một bộ bài tú lơ khơ, vứt cho tiểu Từ bảo cậu chia bài, mỗi người ba quân, so điểm số ai lớn hơn, thua thì phải uống rượu!

Cách chơi đơn giản nhưng lại cũng đủ thống khoái.

Yến Thanh Ti cầm một chai bia ngồi nhìn bọn họ, mới 10 ván thôi mà Nhạc Thính Phong đã thua tới 6 lần, trước mặt anh ta đã có 3 cái vỏ chai, quy định

là một lần thua uống hết nửa chai.

Tiểu Từ nhìn bọn họ nốc từng chai từng chai, trên bàn ăn sặc mùi thuốc súng.

“Chị, này, uống cũng ghê quá? Chị không quản sao?”

“Quản cái gì, món nấm kim châm này ngon, lấy chị thêm vài xiên nữa.”

“Oh, vâng...”

Yến Thanh Ti nhìn ra Cận Tuyết Sơ và Tần Cảnh Chi liên thủ với nhau, Nhạc Thính Phong cũng nhìn ra nhưng anh ta lại chẳng có phản ứng gì, không biết lại làm cái trò quỷ gì.

Nhạc Thính Phong uống hết 6 chai rượu mà mặt vẫn không đổi sắc, đợi tiểu Từ phát bài xong liền nói: “Đổi cách chơi khách đi, ván lần này, tôi mà thua tôi sẽ uống hết đống này, nếu tôi thắng, hai người... chia đôi chỗ này, thế nào? Dù sao thì hai người cũng được lợi hơn mà, là đàn ông thì chơi, không phải thì còn biết đường nhận diện ra giới tính của bản thân.”

Nhạc Thính Phong đã nói như thế mà Yến Thanh Ti lại đang ngồi bên cạnh quan sát, Cận Tuyết Sơ sĩ diện gật đầu: “Được.”

Ba người lật bài, Nhạc Thính Phong cười nói: “Thật ngại quá, tôi thắng rồi, hai vị, đã đánh cược thì phải biết chấp nhận thua, nào.”

Tần Cảnh Chi mặt đen sì, lại bị thằng nhóc này tính kế, mấy ván trước chắc chắn là cố ý thua để cho bọn họ thả lỏng cảnh giác, sau dùng một chiêu hất ngã bọn họ. Nếu uống hết cái đống này, anh nhất định sẽ nằm bệt tại chỗ này luôn, khẽ sờ sờ mũi nói: “Hôm kia bác sĩ vừa nói hai ngày này tôi không được uống quá nhiều rượu...”

Nhạc Thính Phong vặn đầu một con tôm: “Chú, như này sao được, không chơi được thì đừng có cố, cháu cũng không cố ý làm khó người lớn tuổi, cơ mà chú đã đồng ý, giờ lại nói như vậy, đúng là hơi quá thật, chú như vậy khiến Thanh Ti nhà cháu về sau nhìn chú như thế nào đây.”

Nói xong, bóc tách phần thịt tôm đưa đến bên miệng Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti ngây cả người, Nhạc Thính Phong nói: “Ngoan, há miệng ra, con tôm này có mấy miếng thịt ăn không bõ, hôm khác, anh dẫn em đi ăn

món khác ngon hơn.”

Cận Tuyết Sơ và Tần Cảnh Chi nhìn chằm chằm vào Yến Thanh Ti, còn cô thì đột nhiên cảm thấy mặt có chút nong nóng, trái tim cũng đập nhanh hơn.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 309: Thanh Ti, Người Đàn Ông Như Anh Mới Tốt

Ngón tay đặt trên chai bia của Yến Thanh Ti dần siết chặt lại, đã từ rất lâu rồi không có ai bón cho cô ăn.

Những đoạn ký ức xa xôi đó đều rất ấm áp nhưng cũng là vết sẹo không bao giờ xóa được trong lòng cô, mỗi lần lật lại cô đều cảm thấy đau đớn.

Nhạc Thính Phong nhìn hai má Yến Thanh Ti ngày càng nóng, khóe môi khẽ cười nhẹ.

Yến Thanh Ti muốn từ chối: "Tôi..."

Nhưng vừa mở miệng thì miếng thịt tôm kia liền nhét vào miệng cô. Nhạc Thính Phong lại lột một con tôm khác quăng vào miệng mình, ghét bỏ nói: "Mùi vị cũng tàm tạm, nhưng được cái tươi, có thể thông qua."

Nhạc Thính Phong trước kia sẽ chẳng bao giờ tới mấy nơi như thế này để ăn uống, không phải là khách sạn năm sao cao cấp thì sẽ không đặt chân vào, nhưng hiện tại thì... vỉa hè, quán cóc cái gì cũng có thể ăn.

Nhạc Thính Phong bên này mạnh mẽ diễn ân ái, sắc mặt Tần Cảnh Chi và Cận Tuyết Sơ bên kia cũng dần biến hóa.

Mặc kệ người ta có muốn hay không, đều cưỡng ép bắt người ta nhận lấy, hai người đúng là không làm được tới trình độ vô liêm sỉ như thế.

Nhất là Tần Cảnh Chi, ánh mắt nhìn Nhạc Thính Phong ngày càng phức tạp, anh ta hiểu Nhạc Thính Phong hơn bất cứ người nào khác, thằng nhóc này từ nhỏ đã ngậm thìa vàng mà lớn lên, có khi nào biết coi trọng người khác đâu, lúc nào cũng một bộ cao cao tại thượng, ấy thế mà lại vì Yến Thanh Ti mà khiến bản thân biến thành bộ dạng này.

Cứ tưởng Nhạc Thính Phong chỉ chơi đùa thôi, nhưng chơi kiểu này thì đúng là hạ vốn gốc luôn rồi.

Nhạc Thính Phong lại bóc một con tôm khác nói: "Chú, Cận thiên vương, hai người tính toán đến khi nào mới uống đây, nhiều bia như vậy, tôi cũng không bắt mọi người uống hết một lần, cứ từ từ mà uống. Tôi cũng không

phải người ác độc gì, nhưng đã đánh cược rồi mà quỵt nợ thì không tốt lắm đâu, hai người nói xem giờ có mấy ngụm rượu đều không muốn uống về sau khó mà theo đuổi phụ nữ, phụ nữ ghét nhất mà mấy người nói mà không giữ lấy lời."

Bóc xong lại thuần thục nhét vào miệng Yến Thanh Ti, nói: "Đàn ông mà có chút chuyện thế mà không làm được, ai còn dám theo hai người chứ."

Tần Cảnh Chi và Cận Tuyết Sơ câm nín, cmn, đúng là đồ gian trá, có mấy ngụm rượu mà lôi tới tận trách nhiệm của đàn ông.

Đây rõ ràng là nói cho Yến Thanh Ti nghe, hai người bọn họ là cái loại đàn ông không có trách nhiệm, không có đảm đương, đừng có mà theo chân bọn họ rồi chịu khổ.

Nhạc Thính Phong nghiêng mắt nhìn bọn họ một cái, lại nói: "Không phải người ta hay nói uống rượu để nhìn bản chất con người ta sao, hai người cũng thấy rồi đó, lúc nãy chẳng phải tôi thua đều uống một cách thống khoái sao... nhưng hai người giờ lại lề ma lề mề không dứt khoát, như thế thì làm sao được coi là có nhân phẩm tốt được?

Tần Cảnh Chi và Cận Tuyết Sơ nghe xong câu này, mặt bỗng đen như đít nồi, cái tên Nhạc Thính Phong này cũng quá vô liêm sỉ rồi, giờ lại nâng nó lên một tầm cao mới - nhân phẩm, nói cứ như bọn họ không đáng mặt làm đàn ông.

Nhạc Thính Phong đem mấy món Yến Thanh Ti thích ăn như nấm kim châm, sò... bày trước mặt Yến Thanh Ti, nói với cô: "Em gầy lắm, ăn nhiều một chút, giờ đã nhìn thấy anh hiền lành phúc hậu thế nào chưa đâu có như họ... thôi bỏ đi."

Yến Thanh Ti nhịn không được nở nụ cười, hiền lành phúc hậu? Bốn chữ này có liên quan gì tới một kẻ vô liêm sỉ như anh ta nhỉ?

Chỉ có điều cô không có vạch trần anh ta. Bỗng dưng lại thấy, Nhạc Thính Phong như này đúng là rất đáng yêu.

Cận Tuyết Sơ thản nhiên nói: "Tôi định ăn chút gì đó trước rồi mới uống, ngài Nhạc lại nói mấy lời như thế, cũng quá độc đoán quá đi, nói câu nào liền nói người ta không ra gì, sốt ruột như vậy? Chúng ta cũng mới ngồi xuống thôi mà, đêm nay còn dài lắm."

Nhạc Thính Phong cười ha hả: “Đúng thế, còn dài lắm, từ từ mà uống.”

"Chú, cố lên, cháu tin chú làm được.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 310: Bạn Gái Tôi, Tôi Đưa Về

Yến Thanh Ti chậm rãi cầm chai bia lên uống, nhìn Cận Tuyết Sơ và Tần Cảnh Chi uống đến đỏ mặt tía tai.

Lúc này, khách khứa đến càng lúc càng nhiều, vách bên cạnh vang lên tiếng oẳn tù tì, bất giác Yến Thanh Ti cảm thấy người ngồi trước mặt mình hình như biến thành hai, những âm thanh xung quanh cũng dần dần bay xa.

Nhạc Thính Phong mới sơ ý một chút mà Yến Thanh Ti đã uống sạch hai chai bia, anh vội vàng giằng lấy chai rượu trong tay cô ra: "Dạ dày của em không tốt, uống ít thôi."

Yến Thanh Ti chớp chớp mắt: "Anh nói... nói... c. ái. gì.?"

Nhìn vào đôi mắt mơ màng của Yến Thanh Ti, Nhạc Thính Phong bỗng không biết nói gì: "Được rồi, uống say rồi chứ gì?"

Yến Thanh Ti nghiêng đầu nhìn anh: "Không có mà."

Nhạc Thính Phong ôm lấy vai cô: "Được rồi, không thì không, nào, ăn miếng cá đi, món cá nướng của bọn họ cũng được lắm."

Yến Thanh Ti há mồm ăn, cau mày nói, "Chả ngon gì cả..."

Yến Thanh đã ngà ngà say, cả người lắc la lắc lư không yên, đôi mắt mơ màng đầy nước, không có cái vỏ cứng cỏi bên ngoài trông cô giống như một cô gái nhỏ.

Nhạc Thính Phong ngứa tay, giơ tay véo má cô, cô lập tức lắc lắc đầu muốn hất tay anh ra.

Nhạc Thính Phong không nhịn được cười lên, uống say rồi đáng yêu thật.

Yến Thanh Ti lắc lắc đầu rồi mơ mơ hồ hồ nói: "Chóng mặt..."

Nhạc Thính Phong vội vàng nói: "Chóng mặt à, dựa vào anh nghỉ một lát."

Tiểu Từ ngồi bên cạnh nhìn nhìn với ánh mắt đầy khinh bỉ.

Mãi cho đến lúc trời sắp sáng, Cận Tuyết Sơ và Tần Cảnh Chi đều uống say

gục hết xuống bàn, rượu trên bàn còn chưa uống hết.

Nhạc Thính Phong khinh thường bĩu môi, tửu lượng kém như thế mà còn dám đi cướp bạn gái với anh, muốn ăn hành à.

Nhạc Thính Phong ôm Yến Thanh Ti đứng dậy nói: “Bạn gái của tôi, tôi đưa về, còn về phần mấy người, Tiểu Từ tiễn khách.”

Tiểu Từ gật đầu đỡ Cận Tuyết Sơ đứng dậy trước.

Kết quả là Cận Tuyết Sơ đột ngột túm chặt lấy tay cậu, nói: “Thanh Ti... tôi... thích em, thực sự rất thích em... Nhạc Thính Phong không phải thứ tốt đẹp gì đâu, tôi có thể cho em một cuộc hôn nhân... hạnh phúc... anh ta không thể cho em điều đó...”

Nếu không phải anh đang ôm Yến Thanh Ti trong lòng, Nhạc Thính Phong thật muốn đạp cho tên này mấy cái: “Mẹ nhà mày...”

Uống say như thế rồi mà vẫn không quên chửi bới anh, cái gì mà bảo anh không thể cho Thanh Ti một cuộc hôn nhân hạnh phúc, có gì mà anh không làm được...

Nhạc Thính Phong nhăn mày, hôn nhân à... hình như anh vẫn chưa nghĩ đến chuyện này.

Nhạc Thính Phong mặt mũi đen sì nói: “Cậu quẳng mấy tên này ra vệ đường cho tôi.”

Tiểu Từ...

Nhạc Thính Phong ôm Yến Thanh Ti xuống lầu, thanh toán tiền xong lái chiếc xe điện trở về khách sạn.

Tiểu Từ nhìn hai người đàn ông đang say khướt, để ảnh đế và thiên vương ở vệ đường đâu, cậu còn chưa có cái gan đó đâu.

Về đến khách sạn, Nhạc Thính Phong đặt Yến Thanh Ti lên giường, cởi giày cho cô, quay vào phòng vệ sinh, lúc đi ra cầm một cái khăn mặt nóng.

Anh cúi người lau mặt cho Yến Thanh Ti, không ngờ cô lại đột nhiên mở mắt, đôi mắt sáng lấp lánh, hoàn toàn không giống đang say rượu một chút nào cả.

Nhạc Thính Phong ngẩn ra, bỗng anh bị Yến Thanh Ti kéo về phía trước.

Đợi đến lúc anh ý thức được thì đã nằm trên giường Yến Thanh Ti đang cưỡi trên người anh.

Tim Nhạc Thính Phong đập thình thịch: “Em định làm gì thế?”

Yến Thanh Ti hất tóc: “Uống say rồi... làm loạn nha!

Nhạc Thính Phong tóm chặt lất tay Yến Thanh Ti: “Đệch... em đang say hay là đang tỉnh thế, bánh ở đâu mà rơi xuống đột ngột thế này, em đừng có mà như lần trước, ngủ xong rồi đá tôi luôn, tôi không phải là người tùy tiện như thế đâu...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 311: Sau Này Em Là Của Tôi, Chỉ Có Thể Là Của Tôi Mà Thôi

Yến Thanh Ti cười khúc khích, khuôn mặt đỏ hồng, đầu tóc rối bời, ánh mắt mơ màng, dưới ánh đèn cô như mộ tiểu yêu tinh chuyên dụ dỗ người khác. Cô cúi người, cổ áo lỏng lẻo mở rộng đối diện với Nhạc Thính Phong, nhìn vào chỉ cảm thấy tất cả cảnh đẹp trên thế giới này cũng không bằng một phần ba so với những gì đang ở trước mắt anh.

Móng tay ngắn ngủn của Yến Thanh Ti lướt trên cổ của Nhạc Thính Phong, đem đến cho anh một cảm giác tê dại.

Giọng nói của Yến Thanh Tilúc nàycó hơi khàn khàn: "Không sao cả, chỉ cần tôi tùy tiện là được rồi."

Thông thường trong tình huống này, nếu là một người đàn ông sẽ ngay lập tức hóa thành sói bổ nhào vào người phụ nữ trước mặt, nhưng... Nhạc Thính Phong dù không khống chế nổi phản ứng của bản thân, nhưnganh vẫn ám ảnhsự dạy dỗ đẫm máu lần trước, anh nói: "Sao trong lòng tôi lại bất an thế này?"

Hơi men xông lên não Yến Thanh Ti, trong lòng cô có một sự kích động không thể nói lên lời, cô nắm lấy cằm của Nhạc Thính Phong: "Này, sao anh nói lắm thế... anh có phải đàn ông không đấy..."

Nhạc Thính Phong vươn cổ cãi lại: "Đương nhiên..."

Yến Thanh Ti nghiêng đầu nhìn anh, một lúc sau cô mới nói: "Thế chứng minh cho tôi xem nào!"

Tim của Nhạc Thính Phong như thể vừa bị một viên đạn bắn trúng, "Đây là do em nói đấy nhé, về sau không cho phép em... Ưm..."

Đôi môi của Nhạc Thính Phong bị cô bịt kín, tay của Yến Thanh Ti đè lên hai cổ tay anh, rồi để nó trượt vào lòng bàn tay của anh, ngón tay đan xen siết chặt.

Một nụ hôn khiến nhiệt độ cơ thể tăng cao, men rượu đang ngấm dầm trong cơ thể hai người.

Đầu óc của Yến Thanh Ti bây giờ dường như đã ngấm men rượu đến nỗi không khống chế nổi nữa, đêm nay cô bỗng nhiên muốn phóng túng một lần.

Yến Thanh Ti cắn môi Nhạc Thính Phong, khe khẽ nói thầm: "Vào lúc này, còn nói gì nữa, làm..."

Đã nói đến nước này rồi mà Nhạc Thính Phong còn không làm gì thì anh cảm thấy mình đúng là không phải đàn ông, "Em đừng có mà hối hận đấy, ngày mai không cần biết em nói cái gì, ông đây sẽ không nghe em nữa đâu."

Tay của Yến Thanh Ti chui vào trong áo phông của anh: "Nói lắm thế? Chắc không phải là không được đấy chứ?"

"Fuck..."

Nhạc Thính Phong bỗng nhiên mạnh mẽ lật người một cái đèépYến Thanh Ti dưới thân: "Không để em biết lợi hại thì em vẫn cho là tôi là hổ giấy đấy à, trước đây là không chấp nhặt với em."

Tốc độ cởi quần áo của Nhạc Thính Phong rất nhanh, hai ba cái, quần áo vứt đầy mặt đất.

Trong mắt Nhạc Thính Phong như hai ngọn lửa cháy hừng hực, dường như có thể thiêu đốt Yến Thanh Ti thành tro bụi, đột nhiên cô cảm thấy hơi nóng, cựa quậy một lát.

Nhạc Thính Phong đè chặt cô lại, không cho cô động đậy.

Anh cúi đầu hôn lên đôi môi của Yến Thanh Ti, đẩy hai chân cô ra.

Bóng người trên rèm cửa triền miên quấn quýt, nhiệt độ trong phòng nhanh chóng tăng cao.

Mọi chuyện xảy ra trong tối nay có đôi chút ngoài ý muốn, nhưng hình như nó lại đươngnhiên phảinhư thế.

"Yến Thanh Ti, ông đây không phải là kẻ tùy tiện, lần thứ nhất là ngoài ý muốn, lần thứ hai là là có ý đồ, lần thứ ba... em đừng hòng nói cái mẹ gì mà không có quan hệ gì với tôi nữa, sau này... em chính là của tôi, cũng chỉ có thể là của tôi, em dám đi thông đồng cấu kết lung tung, tôi không tha cho em đâu."

Yến Thanh Ti híp mắt, nhìn người đàn ông trên người mình, mồ hôi trượt theo cằm anh rơi xuống, nhỏ giọt lên trên ngực cô.

Người đàn ông này thật là đẹp trai, đẹp lắm... nhưng mà... anh ta có thể là ai nhỉ?

Yến Thanh Ti nghĩ đến những việc xấu xa mà mình đã làm, nghĩ một hồi, còn bao nhiêu chuyện xấu đang đợi cô đi làm nữa kìa, có quỷ mới biết kết cục của cô sẽ là cái gì?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 312: Con Trai, Con Lại Bị Lỗ Vốn Mất Một Đêm Nữa À

Hừng sáng, ánh sáng mặt trời chiếu vào phòng, trên sàn nhà là một đống hỗn độn, quần áo giày dép chỗ nào cũng có, trên giường lớn hai người ôm lấy nhau, dùng tư thế thân mật nhất tựa sát vào nhau, bả vai trần trụi lộ ra ngoài, không cần nhìn cũng hiểu tối qua đã xảy ra chuyện gì.

Ánh nắng ngày hè vô cùng chói mắt dường như không có giới hạn của sáng sớm và giữa trưa, hôm nay là một ngày nắng to, mặt trời dần dần lên cao, hơn mười giờ sáng ánh nắng đã chói chang, Yến Thanh Ti giơ tay lên chắn ánh sáng mặt trời, xoay người lại.

Yến Thanh Ti vừa cựa quậy, cánh tay ôm eo cô đã siết chặt kéo cô lại.

Yến Thanh Ti nhắm mắt, cô ở trong chăn đá một phát vào người đàn ông nằm bên cạnh: “Dậy đi...”

Nhạc Thính Phong ôm Yến Thanh Ti thật chặt, cọ xát trên người cô: “Mới sáng sớm mà tinh thần vẫn còn tốt như thế? Xem ra tối hôm qua anh vẫncònnương tay với em nhỉ?”

Nhạc Thính Phong thoải mái đến mức không muốn mở mắt, cả người trần trụi trong chăn ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, cảm nhận này quả thực quá tốt đẹp.

So với những đêm trước đây không làm gì chỉ đơn thuần đắp chăn ngủ không thật đúng là một trời một vực.

Trước đây đúng thật đã lãng phí quá nhiều những buổi tối tuyệt diệu.

Yến Thanh Ti mở mắt, lạnh lùng nói: “Đi ra.”

Nhạc Thính Phong ngây ra, giây tiếp theo lập tức trợn trừng mắt, đè lên người Yến Thanh Ti: “Mẹ nhà nó chứ, Yến Thanh Ti em quả nhiên là ngủ xong rồi thì muốn ăn quỵt đây mà, đời nào em lại tốt bụng như thế, “cái bánh nhân thịt” đó sao có thể cho tôi dễ dàng thế được, tôi đã nói không cần mà em vẫn nhất quyết cho, tôi nói cho em biết, lần này em nói gì cũng vô ích, ông đây...”

Yến Thanh Ti đẩy cái mặt của Nhạc Thính Phong ra: “Đừng có ầm ĩ nữa, ra ngoài mua thuốc cho tôi.”

Nhạc Thính Phong lại ngẩn ra: “Thuốc?”

Yến Thanh Ti đá anh một phát: “Thuốc tránh thai chứ gì nữa... nhanh lên!”

Nhạc Thính Phong ngơ ngơ nhìn Yến Thanh Ti, nhất thời não không theo kịp tiết tấu sự việc.

Yến Thanh Ti trợn mắt, “Mới sáng sớm, anh lại lên cơn gì thế?”

Cô giơ tay véo má anh: “Anh muốn để bụng tôi có thêm một quả trứng đã được thụ tinh à, tôi còn không đồng ý đâu đấy, bây giờ đi mua thuốc ngay cho tôi.”

Quần áo còn chưa mặc tử tế đã bị đuổi khỏi phòng bằng một lý do chẳng hiểu ra sao, mở cửa phòng ra, đầu óc Nhạc Thính Phong vẫn còn lơ mơ.

Anh cúi đầu nghĩ nghĩ, tay vẫn đang đặt lên cửa, lúc cửa sắp đóng anh lại đẩy ra nói với vào trong: “Thanh Ti, anh cứ thấy sao sao ấy...”

Một cái gối đầu bay về phía anh: “Cái gì mà sao sao, không mua được thuốc thì anh cũng đừng có về.”

“Anh...”

Nhạc Thính Phong mới nói được có một từ, đằng sau đã vang lên giọng nói của bốn người.

“Con trai...”

“Nhạc tổng!”

“Thiếu gia...”

“AnhThính Phong...”

Nhạc Thính Phong giật mình quay lại, kinh ngạc nhìn bốn gương mặt quen thuộc, Tiểu Từ thì thôi không tính, quan trọng là ba người còn lại tuyệt đối không nên xuất hiện ở đây vào lúc này mới phải.

“Mẹ, Ngũ tẩu, sao hai người lại ở đây?”

Nhạc phu nhân nhấc tay lên: “Từ từ con đừng hỏi vội, con nói mẹ nghe, con làm sao thế hả?”

Nhạc Thính Phong: “Con...”

Nhạc phu nhân đánh giá Nhạc Thính Phong từ trên xuống dưới, quần áo nhăn nheo không chỉnh tề, áo phông còn đang mặc ngược, đầu tóc rối bời, rõ ràng là vừa mới bò dậy ra khỏi giường.

Nhạc Thính Phong vô thức vươn tay đi đóng cửa, Nhạc phu nhân đưa tay chặn lại, bà liếc một cái vào trong phòng lại đánh giá Nhạc Thính Phong một lần nữa, nhìn anh đến mức anh nổi hết da gà lên.

Nhạc phu nhân đầy ghét bỏ: “Con trai, con lại bị người ta ngủ lỗ vốn một đêm nữa đấy à?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 313: Vừa Bị Đá Xuống Khỏi Giường Chứ Gì

Nhạc Thính Phong đỏ mặt: "Mẹ, mẹ nói linh tinh cái gì thế? Con bị lúc nào mà..."

Nhạc Thính Phong tằng hắng: "Mẹ, mẹ hỏi con cái này làm gì, con đã nói trước với mẹ rồi mà, sao mẹ lại đến?"

Hạ Lan Tú Sắc đứng một bên vội vàng nói: "Anh Thính Phong, em cùng với bác đi du lịch, hướng dẫn viên du lịch sắp xếp cho bọn em ở lại khách sạn này, bảo là điều kiện ở đây tốt lắm, nhưng mà em thấy, ở đây... tệ bỏ xừ."

Nhạc Thính Phong liếc Hạ Lan Tú Sắc một cái, không thèm để ý đến cô. Anh nói với Nhạc phu nhân: "Mẹ, mẹ định làm gì thì làm đi, con có việc phải ra ngoài một chuyến đây, mẹ đừng có lộn xộn nhé."

Nhạc Thính Phong nói rồi kéo tay Nhạc phu nhân ra, chuẩn bị đóng cửa.

Nhưng Nhạc phu nhân bĩu môi: "Con trai... con nói xem sao suốt ngày con bị đuổi ra ngoài thế, con có thấy mất mặt không vậy, mẹ thấy phải xấu hổ thay con đấy.

Mặt Nhạc Thính Phong lại càng đỏ hơn, còn có cái gì mất mặt hơn việc mẹ mình đến xem con trai bị phụ nữ đuổi khỏi giường, anh không cần soi gương cũng biết dáng vẻ của mình lôi thôi đến mức nào, mặt không rửa, đầu không chải, quần áo trên người là quần áo của hôm qua.

Nhạc Thính Phong sầm mặt quát: "Mẹ..."

Cửa phòng đột ngột bị mở ra: "Đứng ở bên ngoài ầm ĩ cái gì đấy, còn không nhanh đi mua thuốc đi à?"

Yến Thanh Ti quấn ga giường, đầu tóc hỗn loạn, bả vai trần để lộ ra ngoài, trên cổ toàn là vết hôn của Nhạc Thính Phong để lại, mặt mũi bực tức vì bị đánh thức.

Mọi người ngẩn ra, Yến Thanh Ti nhìn thấy Nhạc phu nhân cũng ngây người.

Cô ngơ ngác một hồi rồi nói: "Bác gái... bác..."

Nhạc Thính Phong ngây ra một lát rồi vội cản Yến Thanh Ti lại, quấn ga giường mà dám chạy ra đây, bị người ta nhìn thấy hết rồi, anh đẩy cô vào trong: “Ai cho em ra ngoài, đi vào, nhanh lên...”

Nhạc phu nhân liền nói ngay: “Thanh Ti à, bác xa xôi lặn lội đến đây, cháu không mời bác vào ngồi một lát à?”

Yến Thanh Ti vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, cô vô thức nói: “Ồ... vậy... bác vào đây trước đã...”

Nhạc Thính Phong tóm chặt lấy Nhạc phu nhân không cho bà đi vào: “Vào cái gì mà vào, mẹ, mẹ đừng gây chuyện nữa, Thanh Ti, em vào phòng ngủ tiếp đi, lát nữa anh về.” Quay lại hung ác nhìn chằm chằm vào tiểu Từ và Hạ Lan Tú Sắc: “Còn mấy người nữa nhìn cái gì mà nhìn?”

Hạ Lan Tú Sắc bị quát cho sợ so vai rụt cổ chạy đến trốn đằng sau lưng Ngũ tẩu.

Nhạc phu nhân bĩu môi: “Con quát tháo cái gì, muốn cho mọi người biết con lại bị người ta ngủ lỗ vốn thêm đêm nữa à?”

Nhạc Thính Phong vẻ mặt đầy chán nản: “Mẹ, mẹ còn nói nữa...”

Nhạc phu nhân: “Vậy con để mẹ vào đi.”

“Không được”

Nhạc Thính Phong nhân lúc Nhạc phu nhân không để ý, một tay kéo bà, “ầm” một cái đóng sập cửa lại.

Yến Thanh Ti đứng ngẩn ra ở cửa, một lúc lâu sau mới ôm chăn quay về giường ngủ tiếp, kệ họ, bà đây muốn ngủ tiếp.

Nhạc Thính Phong cuối cùng cũng thở phào một hơi: “Mẹ, mẹ đi tìm phòng mình thì đi đi, con còn có việc nữa.”

Nói rồi, anh quay người định đi, nhưng mới đi được hai bước, đằng sau đã vang lên tiếng gõ cửa, quay lại nhìn quả nhiên là Nhạc phu nhân đang gõ cửa.

Nhạc Thính Phong nghiến răng, quay lại kéo Nhạc phu nhân: “Mẹ, mẹ định làm gì thế?”

Vẻ mặt của Nhạc phu nhân rất vô tội: “Mẹ vào nói chuyện với tiểu yêu tinh vừa khiến con trai mẹ lỗ vốn thêm một đêm nữa.”

Nhạc Thính Phong nghiến răng ken két: “Không phải là bị lỗ vốn, được chưa?”

Có lúc anh rất nghi ngờ không biết đây có thật là mẹ ruột của mình không nữa? Trước mặt bao nhiêu người thế này, cứ không ngừng đào bẫy chơi khăm con mình? Tại sao không thể đối xử bình thường với anh được chứ?

Nhạc phu nhân nhìn cửa phòng: “Nhưng con bị đuổi ra là thật mà? Lại còn bị đá ra khỏi giường?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 314: Con Chẳng Có Địa Vị Gì Trong Lòng Người Ta Cả

Nhạc Thính Phong bị mẹ mình làm cho tức đến phì khói, anh nhấn từng câu từng chữ một: “Đã nói là không phải rồi, không phải, không phải, là bởi vì con có việc... phải ra ngoài một chuyến, con sẽ về rất nhanh thôi.”

Nhạc phu nhân hoài nghi: “Chuyện gì thế?”

“Mẹ đừng có hỏi nữa, con sẽ nói chuyện này với mẹ sau.”

Nhạc phu nhân rút tay về: “Thế thì con đi đi, con đi rồi mẹ lại gõ cửa.”

Nhạc Thính Phong cảm thấy đầu mình đau đau, mẹ anh đến đây để phá đấy à?

Anh kéo tay Nhạc phu nhân lôi bà đi về phía trước: “Được rồi, mẹ đi với con nào.”

Đi được hai bước anh quay lại nhìn ba người đứng trước cửa phòng nói: “Các người... ai dám gõ cửa... thử xem!”

Tiểu Từ, Hạ Lan Tú Sắc, Ngũ tẩu, cả ba người đồng loạt lắc đầu.

Mười phút sau, Nhạc Thính Phong dừng xe trước một cửa hàng thuốc ở gần đó, anh nói: “Mẹ, mẹ ngồi trên xe đợi con đấy, con đi một lát rồi về.”

Nhạc phu nhân thò đầu ra ngoài nhìn cái bảng quảng cáo nho nhỏ của tiệm thuộc, cười khà khà: “Mua thuốc tránh thai à?”

Mặt Nhạc Thính Phong đỏ bừng: “Mẹ... mẹ nói xem đầu óc của mẹ có dùng được không đấy, lúc không cần thông minh thì lại thông minh thế.”

Nhạc phu nhân “hừ” một tiếng, “Là con tự muốn mua, hay là Yến Thanh Ti đuổi con đi mua hả?”

“Đương nhiên là con... nửa câu sau của Nhạc Thính Phong không nói ra lời, anh không thể nói, anh đúng là bị đuổi đi mua thuốc mà?

Nhạc phu nhân thở dài một tiếng, lắc đầu: “Bị người ta đuổi ra ngoài mua

thật à, chậc chậc... con trai à, con bảo mẹ nên nói con thế nào mới phải bây giờ?"

Nhạc Thính Phong dừng động tác mở cửa xe lại: "Mẹ có cái vẻ mặt gì thế kia?"

Nhạc phu nhân giơ tay dí trán Nhạc Thính Phong: "Con đúng thật quá hèn rồi, người ta đuổi con đi mua thuốc tránh thai chính là vì không muốn mang thai, con trai, tuy rằng con lớn lên cũng ra hình ra dáng, trong tay cũng có mấy cái đồng tiền đấy, nhưng người ta không muốn sinh con cho con, con nói đi con sống lỗi thế nào mà ngay cả chiêu mang thai bức cung người ta còn chẳng thèm dùng thế hả?"

Nhạc Thính Phong ngẩn ra: "Nhưng... nhưng... thế này cũng không sai mà, chẳng lẽ lại... làm cho có con thật?"

Nhạc phu nhân nhịn không được mà trợn trắng mắt nhìn anh khinh bỉ: "Nói thì là như thế, nhưng từ đó có thể suy ra hàm ý sâu xa, con trai, con chẳng có địa vị gì trong lòng người ta hết, con xem con sống thất bại chưa kìa."

"Vậy... con..."

Nhạc phu nhân phất phất tay: "Được rồi, được rồi... dù sao, con chẳng phải cái thứ tốt lành gì, nhỡ có đánh mất trái tim trên người con thì người đen đủi lại là con gái nhà người ta ấy chứ."

Nhạc Thính Phong vô tri vô giác xuống xe, nhiệt độ bên ngoài lên đến gần ba mươi độ, anh bị ánh nắng chói chang chiếu vào có cảm giác hơi mông lung.

Anh đi vào tiệm thuốc, người bán hàng hỏi: "Xin hỏi anh muốn mua gì?"

Nhạc Thính Phong không phản ứng, người bán hàng hỏi thêm vài câu nữa mới nói: "Ồ... vậy... khụ... tôi muốn lấy loại thuốc tránh thai có hiệu quả tốt nhất ở đây."

Ánh mắt nhân viên cửa hàng nhìn anh lập tức thay đổi, cầm một hộp thuốc tránh thai đi ra.

"Thuốc này không thể uống nhiều, uống nhiều không tốt cho sức khỏe đâu."

Nhạc Thính Phong gật đầu lung tung, tính tiền thuốc rồi ra về, đi đến cửa lại

ngừng lại quay vào nói: “Cô lấy cho tôi...”

Nhạc phu nhân nhìn thấy Nhạc Thính Phong cầm túi thuốc đi ra, bĩu môi, cũng là một người phụ nữ, bà cực kỳ khinh bỉ lũ đàn ông xong việc lại để phụ nữ uống thuốc tránh thai. Lúc cởi quần ra chỉ biết sướngthânthôi, xong việc rồi lại để con gái người ta uống thuốc.

“Hứ... thằng nhóc chết tiệt, ở nhà làm mưa làm gióđến thế nàocũng chỉ là cái số suốt ngày bị người ta ngủ lỗ vốn mà thôi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 315: Mẹ, Con Xin Mẹ Đừng Đào Hố Hại Con Nữa

Nhạc Thính Phong vừa lên xe đã nghe thấy Nhạc phu nhân thốt ra câu đó, anh cảm thấy não anh thoáng cái to ra gấp đôi mất.

“Mẹ, con có phải con của mẹ không đấy?”

Nhạc phu nhân gật đầu: “Đúng, đúng, đúng, đương nhiên là con của mẹ rồi, nhưng con thì con, lời thật vẫn phải nói.”

Nhạc Thính Phong thở hắt ra hai cái, nói: “Mẹ, ngừng đã, mẹ nói với con tại sao mẹ đến đây trước đã.”

Hai mắt của Nhạc phu nhân chớp chớp: “Mẹ... đến... du lịch.”

Nhạc Thính Phong cười ha hả: “Mẹ, mẹ đừng có nói vớ vẩn nữa, ngoài dạo phố mua sắm, đánh bài, mẹ còn thích cái gì nữa? Cái thời tiết này mẹ không đi nghỉ mát mà lại đến cái nơi này để du lịch, mẹ coi con là đứa ngốc đấy à?”

“Mẹ đến đây du lịch thật, con không tin thì thôi.”

“Được, mẹ đi du lịch, vậy mẹ nói con nghe, Hạ Lan Tú Sắc ở đây làm gì?” Nhìn thấy Hạ Lan Tú Sắc Nhạc Thính Phong liền nghĩ ngay đến Hạ Lan Phương Niên.

“Con bé đó à, chiều hôm qua mẹ nó hẹn mẹ đi dạo phố, mẹ nhân tiện mua ít đồ đi du lịch luôn thế là mới đi cùng nhau, tiện mồmnóilà địnhđến Cảnh Thành, thế là con bé cũng muốn đến đâymột chuyến, mẹ nó liền giao nó cho mẹ.”

Nhạc Thính Phong khinh thường bĩu môi: “Thế mà cũng yên tâm được.”

“Con nói mẹ nghe, hôm nay mẹ ở đây chơi hết chỗ này, ngày mai chắc không còn gì đâu có thể quay về được rồi đấy.”

Nhạc phu nhân lập tức lắc đầu: “Về cái gì mà về, mẹ vừa mới đến, vất vả thế mà, hơn nữa... con nhìn cái dạng này của con xem, hèn đến thế là cùng, suốt ngày bị người ta đuổi đi, mẹ ở đây tốt xấu gì cũng có thể giúp con một chút đúng không nào?”

Nhạc Thính Phong bóp trán: “Mẹ, con không phải là bị đuổi ra được chưa? Hơn nữa trước đây con cũng chưa từng bị đuổi ra, hôm nay chỉ là vừa vặn bị cô ấy sai đi mua thuốc mà thôi, mẹ chỉ cần không làm gì, không nói gì, không cần đào hố bẫy con đã là giúp đỡ lớn nhất dành cho con rồi.”

“Nếu con lợi hại như thế thật, con cứ thử bắt lấy con bé đó xem nào.”

“Con...”

Nhạc phu nhân vẫy tay: “Được rồi con trai, lâu như thế mẹ cũng nhìn ra rồi, vỏ quýt dày có móng tay nhọn, sức chiến đấu của tiểu yêu tinh đó, mẹ không chống được, con cũng chẳng đối kháng được đâu.”

Nhạc Thính Phong cười: “Nếu con bắt được cô ấy thật thì mẹ có đồng ý không?”

Nhạc phu nhân nghiêm túc nói: “Mẹ đồng ý hay không không quan trọng, con trai, điều mẹ muốn không phải là nhìn thấy con với cô bé ấy ân oán gút mắc gì, mẹ chỉ muốn thấy con thành gia lập thất, sống yên ổn qua ngày.”

Nhạc Thính Phong im lặng không nói gì, lái xe về khách sạn. Nhạc Thính Phong cầm túi thuốc xuống xe, Nhạc phu nhân theo sau.

Trước khi vào, Nhạc phu nhân cản anh lại: “Con trai, con chưa nghĩ kỹ thì đừng quyết định lung tung nếu không hại đời con gái nhà người ta đấy.”

Nhạc Thính Phong ngẩn ra, anh hiểu ý của Nhạc phu nhân, gật đầu: “Con biết rồi.”

Nhạc phu nhân cản anh lại: “Thôi được rồi, con xem cái bộ dạng của con kìa, hay là để mẹ vào đi tránh để con bị đuổi ra lần nữa.”

“Mẹ...”

“Mẹ cũng không có nói sai, con đi mua bữa sáng đi, giờ này rồi chắc con bé cũng chưa ăn gì đúng không?”

Nhạc Thính Phong nghĩ mẹ anh nói cũng đúng, Yến Thanh Ti giờ này vẫn chưa ăn gì, dạ dày của cô rất yếu thế nên mau mua cái gì đó để cô ăn mới phải.

Nhạc Thính Phong do dự một lát, rồi nhét túi thuốc vào tay Nhạc phu nhân.

Nhạc phu nhân ấn hai lần chuông cửa, cửa phòng mở ra.

Nhìn thấy người đứng ngoài cửa, động tác vò đầu của Yến Thanh Ti dừng lại, “Bác, sao bác lại đến đây thế?”

Nhạc phu nhân bĩu môi, vào phòng: “Đến để xem thằng con trai yêu quý của bác bị đá ra khỏi phòng.”

Yến Thanh Ti cười ha ha, đóng cửa phòng lại.

Nhạc phu nhân do dự một lúc rồi đưa thuốc cho Yến Thanh Ti, “Con gái uống ít cái này thôi, hai đứa... gì thì gì, cái đó... trước khi làm nhớ dùng biện pháp phòng tránh là được.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 316: Con Ngủ Với Anh Ấy Một Lần, Coi Như Là Gán Nợ Luôn

Yến Thanh Ti cười cười: “Lần này là chuyện ngoài ý muốn, sau này sẽ không như vậy nữa...”

Chuyện tối qua đối với Yến Thanh Ti mà nói đúng là chuyện ngoài ý muốn, có trách, cũng phải trách cô uống say không làm chủ được bản thân.

Một mình cô đơn lâu như vậy, thật ra cũng muốn tìm một chút an ủi, coi như là... tối qua cô bị Nhạc Thính Phong kích thích vào thứ gì đó không biết tên đi.

Nhạc phu nhân nhìn Yến Thanh Ti bị người ta tóm được tại giường mà vẫn bình tĩnh như vậy, dáng vẻ hoàn toàn bất cần, cũng chẳng màng ngay trước mặt mẹ đẻ của người ta mà nói cái gì đã ân ân ái ái.

Nhạc phu nhân lặng lẽ thở dài, cô gái này căn bản không hề nghĩ tới việc sẽ lấy con trai bà.

Một cô gái như vậy giờ rất khó tìm, nghĩ mà xem, thật ra, một thân một mình lăn lộn kiếm sống bên ngoài thế này đã chẳng dễ dàng gì, thế mà con trai bà còn cứ quấy rầy người ta.

Nhạc phu nhân nghĩ một hồi, dối lòng nói: “Chuyện này... Chuyện này... Côxem, con trai tôi cũng là thanh niên hiền lành tốt tính, cô nói xem, bị cô đè ra như thế thì cũng chẳng ra thể thống gì rồi...”

Yến Thanh Ti rót một cốc nước, cho thuốc vào miệng, uống nước nuốt xuống.

“Bác gái, bác cũng thấy rồi đấy, giờ con đang nuôi con trai nhà bác, đi chỗ nào anh ấy cũng phải bám dính lấy con, cơm ngày ba bữa cũng con lo, ngay đến cả chiếc T-shirt anh ấy mặc cũng là của con, con có đè anh ấy ngủ một lần, cũng chỉ coi như gán nợ thôi.”

Nhạc phu nhân há hốc mồm, nhất thời không biết nên nói gì.

Người ta nói cũng có lý mà phải không, bà thật không thể hiểu nổi, con trai bà bình thường phóng khoáng lắm, sao lần này lại keo kiệt bủn xỉn thế nhỉ?

Hại bà phải xấu hổ trước mặt Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti nhìn đồng hồ, đến lúc cô phải đi rồi, cô nghĩ một hồi lại mỉm cười, thẳng thắn nói với Nhạc phu nhân: "Bác cứ yên tâm, không cần phải thăm dò con, con sẽ không quấn lấy con trai bác đâu, cũng không có ý muốn gả vào nhà họ Nhạc, bác không cần phải phòng bị con, bác cứ thoải mái mà chọn con dâu... Chỉ cần... không phải Yến Như Kha là được, tất nhiên, bác cũng biết sức hút của con từ trước tới giờ rất lớn, nếu con trai bác cứ quấn lấy con không chịu buông thì con cũng hết cách phải không nào, con đi trước đây, hay bác cứ ở đây đợi con trai bác trước vậy nhé."

Nhạc phu nhân kinh ngạc: "Aiz, cô... cô đi đâu đấy?"

Bà muốn nói với cô, ban nãy bà không phải có ý muốn thăm dò cô đâu,

Yến Thanh Ti xách túi, nói: "Con tới phim trường, phải đi quay phim rồi."

Muộn thế này rồi, bây giờ mới ló mặt tới chắc chắn đạo diễn sẽ làm thịt cô cho mà xem.

Nhạc phu nhân vội nói: "Nhưng cô đã ăn uống gì đâu."

"Không ăn, con quen rồi, nếu bác đã tới thì cứ ngồi chơi nhé, nếu muốn tới đoàn làm phim xem quay phim thế nào thì bác tìm Tiểu Từ, con đi trước đây."

Nhạc phu nhân gọi Yến Thanh Ti lại: "Cô đợi chút..."

"Bác còn chuyện gì sao?"

"Gì nhỉ... tôi... chuyện lần trước, khụ... cảm ơn cô. Cái này... là để tặng cô." Nhạc phu nhân hơi ngại ngùng lấy một thứ từ trong túi ra đưa cho Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti ngạc nhiên: "Không cần đâu, Nhạc Thính Phong đã cảm ơn con rồi."

Nhạc phu nhân sờ sờ mũi: "Đó là nó tặng cô, không phải tôi, dù sao thì tôi cũng tặng rồi, cô... cô cần hay không tùy cô... tôi không thể nợ cô nữa."

Yến Thanh Ti gói lại món quà cất vào túi: "Vậy được, cái này con nhận, cảm ơn bác."

Nhạc phu nhân thấy Yến Thanh Ti ra khỏi cửa, nhịn không được lại buông một câu: “Thật ra, con trai tôi cũng không có tồi tệ lắm đâu, tuy có hơi mất nết, hơi xấu xa, nhưng... ít nhất mặt mũi nhìn cũng vẫn chấp nhận được...”

Yến thổ hào: Mẹ, mẹ có chắc là mẹ đang khen con không đấy? Hay mẹ cứ tiết kiệm sức lực đi, để con tự tới.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 317: Chưa Từng Gặp Ai Đáng Yêu Như Bà

Yến Thanh Ti vừa nghe thấy liền bật cười, chắc cô chưa từng gặp ai đáng yêu như Nhạc phu nhân mất.

Cô quay lại, gật đầu: "Vâng, bác nói đúng... đôi khi anh ấy... đúng là cũng không tồi tệ lắm..."

"Aiz, vậy cô..."

Yến Thanh ngắt lời Nhạc phu nhân: "Lời của bác thôi đừng nói ra, con là hạng người gì, mọi người đều biết, con với anh ấy chỉ chơi đùa với nhau thôi là được rồi, nếu tới với nhau thật... Sợ rằng không ai chơi nổi nữa mất, cảm ơn bác... đã không nhìn nhận con như những người khác."

"Cô..."

"Con đi đây."

Nhạc phu nhân nhìn Yến Thanh Ti ra ngoài, khẽ thở dài, thật ra, bà cũng rất mâu thuẫn, cô gái này có trong lòng có chuyện, lại là chuyện trong gia đình, kỳ thực cũng không hợp với con trai bà, nhưng con trai bà lại thích người ta, hơn nữa... bà, cũng không ghét cô.

Có điều, cũng chẳng cần bà phải nhọc lòng, con gái nhà người ta căn bản không có suy nghĩ ấy.

Nhạc phu nhân nhìn nhìn căn phòng của Yến Thanh Ti một lượt, đồ đạc không nhiều, đồ trang điểm thậm chí còn chẳng nhiều bằng bà, còn có cả đồ của con trai bà nữa.

Nhạc phu nhân bĩu môi, con trai bà là người thế nào bà còn không biết sao, một người kén cá chọn canh như nó, nhưng giờ lại vì Yến Thanh Ti mà ở một nơi như thế này, bị đuổi ra khỏi phòng bao nhiêu lần cũng không phát giận, điều này có nghĩa là gì đây, người sáng suốt ai chẳng nhìn ra, cũng chỉ có thằng con ngốc của bà, giờ vẫn còn đang mông lung thôi.

Thật ra nếu con trai bà có thể sống yên ổn, có thể hạnh phúc mỗi ngày thì cũng là chuyện tốt mà.

Cô gái này, nhiều khi cũng rất tốt!

...

Nhạc Thính Phong trở lại chỉ thấy mỗi mẹ anh, “Mẹ, người đâu rồi?”

Nhạc phu nhân đen mặt: “Mẹ không phải là người à?”

“Không phải, con nói cô ấy cơ?”

“Tới phim trường rồi.”

Nhạc Thính Phong đặt đồ anh vừa mua về xuống, “Mẹ, mẹ ăn chút gì trước đi, con tới phim trường một chuyến.”

“Con tới làm gì?”

Nhạc Thính Phong còn chẳng buồn nghĩmà trả lời luôn: “Đưa đồ ăn cho cô ấy, mẹ không biết đâu, mấy ngày trước cô ấy bị ngất, bác sĩ nói cô ấy bị thiếu chất, lao động quá sức, còn bị đau dạ dày nghiêm trọng, cô ấy không ăn sáng là không được, hôm nay nóng như vậy, con sợ cô ấy không chịu nổi.”

Nhạc phu nhân kinh ngạc nhìn Nhạc Thính Phong, những lời quan tâm săn sóc này thốt ra từ miệng con trai bà, bà có một cảm giác xúc động không nói thành lời, con trai bà cuối cùng cũng học được cách không sống “ích kỷ” nữa rồi.

Từ nhỏ đã khuyết thiếu sự chăm sóc của người cha nên tính cách Nhạc Thính Phong lớn lên có chút nghiêng lệch. Sự khuyết thiếu tình thương cộng thêm được việc được tất cả mọi người tung hô bợ đỡ khiến sự lạnh lùng máu lạnh ăn sâu vào con người nó. Đặc biệt là hồi học cấp hai cấp ba, nghịch vô cùng, suốt ngày chỉ biết có đánh nhau. Sau này, lớn hơn một chút mới học được cách kiềm chế, nhưng có nhiều thứ từ tận sâu trong tâm khảm thì vẫn không thay đổi được, không biết quan tâm, cũng không biết thương xót người khác, nhưng giờ cuối cùng bà cũng có thể nhìn thấy ngày này rồi.

Nhạc phu nhân khẽ nói: “Con trai, con có từng nghĩ tại sao con lại quan tâm tới con bé như vậy không, con nghĩ mà xem, thật lòng con muốn gì, nếu cứ mơ hồ mãi như thế, sớm muộn gì cũng sẽ chịu khổ đấy biết không.”

Nhạc Thính Phong ngẩn ra, một lúc sau anh mới gật đầu: “Con biết rồi, con

sẽ suy nghĩ kỹ càng, mẹ về phòng mẹ nghỉ đi, phải rồi, cô ấy... có nói gì với mẹ không?”

Mắt Nhạc phu nhân sáng lên: “Không có gì, mẹ nói với con bé, con trai mẹ rất tốt, không bằng cứ xem xét thử xem, ờ, con bé có bảo lại là đôi lúc cũng thấy con rất được.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 318: Cậu Giành Người Phụ Nữ Của Con Trai Tôi

Nhạc phu nhân không có nói thật, bà nghĩ tốt nhất đừng quá đả kích con trai thì hơn, đâu thể nói với nó: “Con trai con không có cửa đâu, đừng tốn công vô ích nữa”.

Nhạc Thính Phong nghi ngờ: “Thật á? Mẹ chắc là mẹ không lừa con chứ.”

Nhạc phu nhân “hừ” một tiếng: “Biến đi, mày nghĩ mẹ mày là người thế nào vậy.”

“Mẹ đấy, chỉ cần bớt hố con một lần thôi là con đã cảm ơn trời đất lắm rồi.” Nhạc Thính Phong cười cười, xách cơm đi.

Nhạc phu nhân mắng một câu: “Thằng ranh...”

...

Buổi chiều, Yến Thanh Ti đang quay phim, Nhạc phu nhân cùng Hạ Lan Tú Sắc tới phim trường tham quan.

Hạ Lan Tú Sắc thấy hóa trang của Yến Thanh Ti, kinh ngạc nói: “Oa... Chị Thanh Ti chị xinh quá, đẹp quá đi mất!”

Thế là cô liền móc điện thoại ra định chụp nhưng bị Tiểu Từ chặn lại: “Không được, không chụp được đâu, đoàn làm phim chúng tôi có hiệp định bí mật, chưa tới thời gian tuyên truyền không thể tiết lộ bất cứ thứ gì, tôi lấy danh nghĩa người thân đưa mọi người vào đây, nếu bị đạo diễn biết được, chắc chắn sẽ đuổi tôi mất.”

Hạ Lan Tú Sắc buông điện thoại xuống, vội nói: “Không chụp, không chụp đâu, thật đấy, mà tôi chụp xong không up, chỉ xem một mình thôi cũng không được sao.”

Nhạc phu nhân nhíu mày nói: “Tú Sắc, con đừng quấy, đây là quy định của đoàn làm phim...”

Hạ Lan Tú Sắc ngậm miệng gật đầu: “Con xin lỗi, bác gái, con tùy tiện quá.”

Giữa giờ nghỉ, Tần Cảnh Chi đi tới: “Chị, sao chị lại tới đây.”

Nhạc phu nhân thấy Tần Cảnh Chi liền chột dạ, dù chính con trai bà khiến bà làm ra cái chuyện mất mặt ấy, nhưng bà vẫn cười ha hả: “Chị... đi du lịch.”

“Cảnh Thành thì có mấy nơi có thể ngắm nghía được đâu, tối em mời chị ăn cơm nhé.”

Nhạc phu nhân thật ra chẳng muốn nói chuyện với Tần Cảnh Chi chút nào: “Không cần, không cần đâu, chú cứ bận việc của chú đi.”

Tần Cảnh Chi cười nói: “Bà nội ở nhà lúc nào cũng buồn chán, chị lúc nào đi chơi bài thì gọi bà theo với nhé.”

Nhạc phu nhân cắn cả vào lưỡi: “A... Được, được... chứ!”

“Phải rồi, hôm trước em có nói với bà, tết năm này em sẽ đưa cháu dâu về ra mắt, chị, chị thấy cô ấy thế nào?” Tần Cảnh Chi chỉ tay về phía Yến Thanh Ti.

Nhạc phu nhân trợn tròn mắt, ai ya, mẹ nó, cuối cùng bà cũng hiểu tại sao con trai bà lại hại Tần Cảnh Chi rồi, tính chen chân với con trai bà à?

Nhạc phu nhân lập tức không thấy chột dạ nữa, cướp người phụ nữ của con trai bà, bà có hại chút xíu vậy cũng quá nhẹ rồi.

Nếu bà sớm biết thì khi cho bà Tần xem tấm ảnh kia, bà đã đổ thêm dầu vào lửa rồi. Chậc, nhẹ tay quá.

Nhạc phu nhân nghiêm túc đánh giá một lượt, tỏ ra nghiêm túc nói: “Cô gái đó hả, chị thấy cũng chẳng tốt đẹp gì, chú xem, trông diêm dúa lòe loẹt thế kia, nhìn cứ như một con tiểu yêu tinh, nếu chú đưa cô ấy về, bà nội chú tức tới tái phát bệnh tim thì sao, nhà có dòng dõi gia giáo như nhà chú, phải lấy thiên kim môn đăng hộ đối chứ, cô gái này xinh thì có xinh, nhưng chắc chắn chú không qua được cửa bà nội với cha mẹ đâu.”

Tần Cảnh Chi vẫn cười, tao nhã lịch sự, kiên nhẫn nghe hết rồi nói: “Vậy sao? Nhưng... Thính Phong cũng đang theo đuổi cô ấy? Chị có biết chuyện đó không?”

Nhạc phu nhân gật đầu, nói: “Chuyện này tất nhiên là chị biết rồi, chú không biết đâu, sáng nay chị còn tóm được chúng nó tận giường kìa, chị già thế này

rồi đúng là chịu không nổi, thanh niên trẻ bây giờ sống thoáng thật đấy, hai đứa nó nói, mấy tháng nữa không chừng còn có thể để chị lên chức bà nội luôn cơ...”

Yến thổ hào: Mẹ, mẹ thân yêu của con, để con bóp vai cho mẹ nhé, mẹ muốn được phục vụ thế nào thì cứ nói đi.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 319: Đây Là Người Phụ Nữ Của Con Trai Tôi, Cậu Không Có Cửa Đâu

Tần Cảnh Chi bỗng thấy không biết nên nói gì, bà chị họ này của anh, IQ cũng chỉ tầm tầm, tính cách lại khờ khạo.

Nhưng lúc này sao anh ta lại thấy bà thông minh quá vậy? Mới giây trước còn nói nhà họ Tần không thích Yến Thanh Ti, ngay sau đó lại nói bà bắt được Yến Thanh Ti với Nhạc Thính Phong tại giường?

Thiếu điều chỉ muốn nói thẳng ra, đây là người phụ nữ của con trai tôi, cậu không có cửa đâu, an phận đi.

Tần Cảnh Chi muốn cười, nhưng lại thấy có chút khó khăn: "Chị họ, sao chị nói nghe cứ kỳ kỳ thế nào ấy nhỉ, trên cùng hai phương diện, chị nói với em Thanh Ti nhìn diêm dúa lòe loẹt, người nhà em sẽ không thích cô ấy, chẳng lẽ chị thích?"

Nhạc phu nhân xua tay: "Aiz, con lớn không nghe lời mẹ, chú cũng biết đấy, từ nhỏ tôi đã chẳng quản được Thính Phong, nó hỗn xược, ngang ngược như thế, chỉ cần nó thích là được, tôi có thích hay không nó cũng có quan tâm đâu, lại nói... Hai đứa nó đã tiến triển tới mức này rồi, chẳng lẽ tôi còn chia uyên rẽ thúy chúng nó sao, tôi chỉ nghĩ, Thính Phong chỉ cần có thể lập gia đình, sinh một đứa con là tôi đã mãn nguyện lắm rồi, còn con dâu thì chỉ cần nó thích, những chuyện khác đều không quan trọng."

Tần Cảnh Chi bĩu môi, nói như bà thì có vẻ như chuyện giữa Nhạc Thính Phong và Yến Thanh Ti là chuyện ván đã đóng thuyền, nếu anh xen vào thì sẽ thành kẻ thứ ba.

Tần Cảnh Chi bí bách trong lòng, lại hỏi: "Nhà họ Nhạc cũng là gia đình có quyền thế, chị không để ý tới gia thế của cô ấy sao?"

"Nhà chị đâu giống nhà chú, con người chị sống tân tiến lắm, con cháu có phúc của con cháu, cứ để mặc chúng nó đi."

Tần Cảnh Chi cười cười: "Dù sao cũng chưa kết hôn, tới cuối cùng thế nào còn chưa chắc được."

Nhạc phu nhân cười tít mắt: "Haiz, cũng không thể nói như vậy được, ai biết

được mấy tháng nữa, Thanh Ti mang thai thì sao? Gia đình chị sống thoáng lắm, có ăn cơm trước kẻng cũng không sao.”

Tần Cảnh Chi miết miết ngón tay: “Đây chỉ là lỡ thôi, mọi chuyện còn chưa ngã ngũ, mọi người cũng đều chỉ đang ở vạch xuất phát, cạnh tranh công bằng, có điều, em thấy cũng lạ, chị không sợ sau này sẽ rước vào nhà một mầm họa à? Dẫu sao, tính cách của Yên Thanh Ti cũng không phải là tốt đẹp gì, rất nhiều người trong đoàn làm phim đều không ưa cô ấy.”

Nhạc phu nhân vỗ lên người Tần Cảnh Chi: “Không sao, chị yên tâm lắm, trước đây đúng là chị cũng hơi lo ngại, nhưng giờ thì hết rồi, cô gái mà Cảnh Chi cũng để mắt tới, có thể kém sao? Chị không tin mắt nhìn người của con trai chị, nhưng chị vẫn tin vào mắt nhìn người của chú.”

Câu này đúng thật khiến Tần Cảnh Chi muốn hộc máu, thì ra là mắt nhìn người của anh để chọn con dâu cho bà sao?

Anh cảm thấy không thể nói chuyện vui vẻ với Nhạc phu nhân tiếp được nữa, rõ ràng ngốc nghếch, khờ khạo, sao tự dưng lại biến thành đen tối thế này? Từng câu từng chữ đều khiến hắn không thể phản bác lại.

“Chị, em phải đi quay phim đây, tối gặp rồi nói tiếp nhé.”

Nhạc phu nhân khua tay: “Đi đi, đi đi.”

Tần Cảnh Chi hít sâu một hơi, rời đi.

Sự hòa ai dễ gần và nụ cười trên gương mặt Nhạc phu nhân tan đi, bà hừ mũi một tiếng.

Thật không ngờ, tên Tần Cảnh Chi này cũng muốn ganh đua với con bà, Nhạc phu nhân thấy Yến Thanh Ti quả thật là một cô gái không tồi, nếu là người không ra gì thì sao có thể khiến nhiều người thích vậy chứ?

Nói vậy thì mắt nhìn người của con trai bà cũng được lắm.

Chỉ là Nhạc phu nhân thấy dáng vẻ phong độ, hiên ngang của Tần Cảnh Chi xong, lại nghĩ tới thằng con nhà mình, bà đành lắc đầu.

Hạ Lan Phương Niên còn dễ nói, nhưng đây lại là Tần Cảnh Chi, trừ việc hơi lớn tuổi, mặt mũi không đẹp bằng con bà, tiền không nhiều bằng con bà ra, những phương diện khác đều mạnh hơn con bà.

Các cô gái bây giờ đều rất thích kiểu đàn ông chín chắn, có mị lực như vậy, Nhạc phu nhân bỗng cảm thấy thật nguy hiểm.

--- O ---

Chương 320: Tối Nay Có Muốn Ngủ Với Con Không?

Không được, về bà phải nhắc nhở con trai ngay mới được.

Ngẩn ngơ nhìn theo Tần Cảnh Chi, Hạ Lan Tú Sắc một lúc sau mới định thần lại được, kéo tay Nhạc phu nhân, hỏi: “Bác gái... Chị Thanh Ti thật sự ở bên anh Thính Phong sao?”

Nhạc phu nhân nghĩ tới Tần Cảnh Chi, thuận miệng đáp: “Sáng nay chẳng phải con cũng thấy rồi sao? Aiya, con còn nhỏ, đừng quan tâm tới những chuyện này.”

Hạ Lan Tú Sắc cắn môi, tủi thân chun chun mũi.

Buổi tối, Nhạc Thính Phong đưa họ đi ăn, vẫn là quán nướng kia.

Nhạc phu nhân kinh ngạc nhìn con trai bà đang lột vỏ tôm cho Yến Thanh Ti, vốn việc con trai bà chịu ăn ở quán ven đường đủ đủ khiến tròng mắt bà rớt ra rồi, thật bất ngờ...

Nhạc phu nhân xúc động, quả nhiên, vỏ quýt dày có móng tay nhọn!

Thường ngày ở nhà, Hạ Lan Tú Sắc luôn là đối tượng được cả nhà quan tâm chăm sóc, nhưng giờ mọi người chỉ quan tâm tới Yến Thanh Ti, khiến cô có chút lạc lõng.

Hạ Lan Tú Sắc cắn một miếng cánh gà nhỏ, cô mong chờ nhìn Yến Thanh Ti hỏi: “Chị Thanh Ti, em có thể làm việc cho chị được không, em thấy công việc trong đoàn làm phim rất thú vị, em được nghỉ hè hơn một tháng, trường em giao bài thực tập hè, em có thể làm trợ lý cho chị được không, em không cần tiền đâu.”

Yến Thanh Ti chẳng thèm nghĩ ngợi gì từ chối luôn: “Không được.”

Hạ Lan Tú Sắc là tiểu thư được nuông chiều từ nhỏ mà chạy tới làm trợ lý cho cô, đừng đùa nữa, tới lúc đó ai chăm sóc cho ai đây? Lỡ mà lại xảy ra chuyện gì, người nhà Hạ Lan không xé xác cô mới lạ.

Hơn nữa, chỉ riêng việc Hạ Lan Tú Sắc là em gái của Hạ Lan Phương Niên thôi cũng đủ để cô từ chối thẳng thừng rồi.

Nhạc Thính Phong đen mặt lại, lạnh lùng nhìn Hạ Lan Tú Sắc.

Hạ Lan Tú Sắc làm nũng với Yến Thanh Ti: "Chị Thanh Ti, em xin chị đấy, em thật sự chỉ muốn thực tập chút thôi, chị đồng ý với em đi mà, chị tốt như vậy nhất định sẽ đồng ý, đúng không?"

"Tôi không phải là cái nhà trẻ."

"Em thật sự muốn..."

Nhạc Thính Phong ngắt lời Hạ Lan Tú Sắc: "Sáng mai anh sẽ bảo người đưa em về."

"Được rồi, được rồi, em... em không nói nữa là được chứ gì, anh Thính Phong dữ quá, cẩn thận sau này không lấy vợ được đâu đấy." Hạ Lan Tú Sắc hừ một tiếng rồi làm mặt quỷ với Nhạc Thính Phong.

Nhạc phu nhân bỗng thấy hơi hối hận vì đưa Hạ Lan Tú Sắc tới đây, con bé này, sao lại không hiểu ý người khác nói thế nhỉ?

Điện thoại Hạ Lan Tú Sắc vang lên, cô nhìn rồi ấn nút nghe, vui mừng gọi: "Anh..."

Yến Thanh Ti và Nhạc Thính Phong đang ăn đều sững lại.

"Em đang ăn thịt nướng với anh Thính Phong, bác gái, còn có cả chị Thanh Ti nữa, tiếc là anh không tới, nếu không đã có người lột vỏ tôm cho em ăn rồi... Phải rồi, chị Thanh Ti lần trước có tới dự lễ trưởng thành của em ấy, lúc chị ấy quay phim đẹp lắm luôn, em muốn làm trợ lý của chị ấy mà chị ấy không chịu, anh, anh mau an ủi em đi, em tổn thương mất rồi."

Bữa cơm này lại càng trầm mặc hơn, về tới khách sạn, Yến Thanh Ti thuận miệng: "Bác gái, tối nay bác có muốn ngủ chung với con không?"

Chẳng qua cô thấy bầu không khí này nặng nề quá, tiện mồm nói một câu để dịu bớt thôi, ai ngờ Nhạc phu nhân lại gật đầu: "Được đấy!"

"Tối nay, mẹ ngủ với Thanh Ti, con tự ngủ một mình đi nhé, cho con khóa phòng này."

Nhạc Thính Phong kéo tay Nhạc phu nhân không chịu buông: "Mẹ... Không thể như vậy được."

Nhạc phu nhân dứt khoát rút tay, đẩy anh ra: “Được rồi, con đi đi.”

Sau đó, bà kéo Yến Thanh Ti vào cửa, đóng sầm một tiếng, nhốt Nhạc Thính Phong ngoài cửa.

Yến thổ hào: Lại sắp mất ngủ rồi, con tim chua xót của tôi ai hiểu đây? Mẹ, trí thông minh ban ngày dùng hết rồi, tối xuống tay nhẹ thôi!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 321: Cánh Tay Đen Tối Của Nhạc Ma Ma

Nhạc Thính Phong lòng vòng mấy vòng trước cửa, cuối cùng đành cầm thẻ phòng về phòng.

Tắm xong, Yến Thanh Ti nằm thẳng xuống, đang chuẩn bị ngủ.

Nhạc phu nhân chán ghét: “Tốt xấu gì cháu cũng là ngôi sao, haiz, chú ý một chút được không?”

Yến Thanh Ti lăn một vòng trên giường: “Bác gái, chú ý gì ạ?”

“Mặt nạ ấy, phơi nắng cả ngày rồi, cháu không đắp mặt nạ à?”

Yến Thanh Ti nhắm mắt nói: “Con không quen, ngày nào cũng mệt đến nỗi chỉ muốn đi ngủ luôn thôi, làm gì có thời gian mà làm cái này cái nọ nữa, bác có tin, trong ba giây con có thể ngủ luôn được không.”

Nói rồi, dừng đúng khoảng ba giây cô thật sự chìm vào giấc ngủ.

Nhạc phu nhân lắc đầu, bà tắm xong, muốn dưỡng thể một lượt mới nhớ ra đây không phải là phòng bà.

Cũng may Nhạc phu nhân còn mang theo người hai tấm mặt nạ dưỡng da, bà đắp mặt nạ lên xong nhìn Yến Thanh Ti, cười khinh khích.

Yến Thanh ngủ có hơi mơ màng, bỗng trên mặt mát lạnh, cô bị lạnh tới tỉnh ngủ, mở mắt, thấy Nhạc Phi Nhân đang dí sát vào mặt cô, làm cô sợ chết khiếp.

“Aiya, bác gái à...”

Nhạc phu nhân miết mặt nạ trên mặt Yến Thanh Ti phẳng ra: “Được rồi, cháu ngủ đi.”

Yến Thanh Ti sờ tay lên mặt, không nhịn được khóe miệng nhếch lên, thế này thì sao mà ngủ được nữa chứ.

Nửa đêm nửa hôm bỗng thấy ấm áp trong lòng, không ngờ cuộc đời này của cô còn được người khác đắp mặt nạ cho nữa.

Nhạc phu nhân vỗ nhẹ lên mặt rồi nằm xuống, vờ hỏi: “Bác hỏi cháu chuyện này nhé, bình thường lúc cháu quay phim với Cảnh Chi, cháu thấy con người cậu ta thế nào? Bác là chị họ của cậu ấy, không có ý gì đâu, chỉ hỏi han chút thôi.”

Yến Thanh Ti nói: “Cũng tốt ạ, người trong đoàn làm phim đều rất thích anh ấy, khiêm tốn, lịch sự, quan trọng là đẹp trai.”

Nhạc phu nhân vừa nghe thấy liền thấy hỏng rồi, cái thứ quỷ quái như khiêm tốn, lịch sự... bát tự* không hợp với thằng con nhà bà.

*Một loại bói toán: ám chỉ số mệnh.

Nhạc phu nhân hắng giọng: “Vậy hả, haiz, hôm nay bác thấy Cảnh Chi mà cũng thấy phát sầu hộ nó.”

“Sao thế?”

Nhạc phu nhân thở dài nói: “Đã lớn tuổi như vậy rồi còn chưa kết hôn, người trong nhà đều đang lo lắm kìa, trước khi bác tới đây có chơi bài với bà nội cậu ta, bà ấy nói với bác người trong nhà đang nghi không biết cậu ta có phải gay không, nếu không, bao năm lăn lộn trong làng giải trí như vậy, ít nhiều cũng phải có scandal chứ, trong tay bà nội cậu ta còn có một tấm ảnh cậu ta đang ôm ấp một chàng trai nữa, nhìn có vẻ cũng ám muội.”

Yến Thanh Ti trợn tròn mắt, đệch, tin này quá shock luôn, cô tò mò hỏi: “Thật không ạ?”

Nhạc phu nhân gật đầu: “Thật đấy, bà nội cậu ấy còn mấy lần nói với bác, thấy cô gái nào phù hợp thì nhất định phải giới thiệu với Cảnh Chi trước, lần sau bắt cậu ấy về xem mặt.”

Yến Thanh Ti lắc đầu: “Thật không ngờ...”

Cô nhớ trước đây Tần Cảnh Chi còn có vài lần trêu ghẹo cô, giờ tự dưng thấy ác thật, tên này, chắc không phải là đồng tính thật chứ, Nhạc phu nhân là người đơn thuần như vậy, lại là họ hàng với Tần gia, chẳng việc gì phải bôi nhọ anh ta cả mà.

Chậc chậc... Thật là có nghĩ cũng không ngờ tới được.

Nhạc phu nhân gật đầu: “Phải, bác cũng có ngờ đâu, cháu nói xem lỡ cậu ta

thật sự là gay, vậy con gái nhà nào mà gả cho cậu ta chẳng phải đen đủi cả đời sao, lần trước bác còn xem bài báo Đồng Thê*, những cô gái sau khi kết hôn mới phát hiện ra chồng mình là gay, thảm thương lắm...”

*Đồng Thê: những người phụ nữ lấy phải chồng là gay.

“Bác gái nói phải.”

Nhạc phu nhân dựa gần vào Yến Thanh Ti, như hai người bạn thân đang nói chuyện riêng tư, “Thế nên bà Tần cứ bảo bác giúp, mà bác cứ đùn đẩy mãi, đâu thể hại con gái nhà người ta được, tốt nhất chuyện đó không phải là thật, nhưng lỡ như thật thì sao?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 322: Ông Nhảy Từ Tầng 28 Xuống Đi, Tôi Sẽ Tha Thứ Cho Ông

Yến Thanh Ti gật đầu lia lịa: "Bác gái nói quá đúng, con thấy bác vẫn sáng suốt lắm."

Nhạc phu nhân còn ngượng ngùng cười: "Có đâu, làm gì có, tuy bác thấy con trai bác không tốt, nhưng ít nhất khoản này thì nó còn tốt chán, nghĩ mà xem, nó cũng đâu có tệ lắm."

Yến Thanh Ti: "Cũng phải..."

Đêm hôm ấy, Yến Thanh Ti nói chuyện với bác gái tới tận hai ba giờ sáng.

Tình bạn của nữ giới được thiết lập trên việc mua sắm và cùng chung bí mật, tâm sự cả một đêm, mối quan hệ của hai người tăng vút lên.

Trời sáng, Yến Thanh Ti vác đôi mắt gấu trúc rời giường tới phim trường, Nhạc phu nhân gõ cửa phòng Nhạc Thính Phong: "Con trai, mẹ vì con mà làm người xấu luôn rồi, con phải cố mà tranh về đấy!"

Lúc quay phim, Yến Thanh Ti gặp Tần Cảnh Chi, cô nhìn anh ta với ánh mắt kỳ lạ.

Tần Cảnh Chi bị nhìn tới nỗi nổi hết da gà, tới tận ngày cả đoàn làm phim đóng máy, cứ nói chuyện với Yến Thanh Ti là đều bị cô né tránh, khiến Tần Cảnh Chi thấy rất quỷ dị.

Sau khi tham gia tiệc đóng máy và chụp ảnh với mọi người trong đoàn, ngay hôm đó cô liền bay thẳng về Lạc Thành.

Nhạc Thính Phong dù sao cũng là người có công ty, không thể cứ ở Cảnh Thành mãi được, hai ngày trước anh đã đưa Nhạc phu nhân về luôn rồi.

Xuống máy bay đã hơn 11 giờ đêm, Tiểu Từ xách hành lý hỏi: "Chị, chúng ta đi đâu đây?"

Đứng ở cổng ra sân bay Lạc Thành, Yến Thanh Ti bỗng không biết nên đi đâu, Lạc Thành rộng lớn như vậy, cô lại chẳng có nơi nào để dung thân, căn nhà ở Cẩm Tú Viên giờ là của Nhạc Thính Phong rồi, khách sạn là nhà cô

sao?

Yến Thanh Ti nghĩ một hồi rồi nói: “Cứ về Cẩm Tú Viên trước đã... Chị cũng nên mua nhà rồi.”

Tiểu Từ muốn an ủi Yến Thanh Ti nhưng lại không biết nên nói gì.

Taxi đỗ tại cổng Cẩm Tú Viên, Yến Thanh Ti xuống xe.

Bỗng có người gọi cô: “Thanh Ti...”

Âm thanh có phần quen thuộc, Yến Thanh Ti vừa nghe thấy, ánh mắt bỗng lạnh băng, cô từ từ quay lại nhìn người sau lưng mình.

“Thanh Ti... Là ba đây.” Yến Tùng Nam nhìn Yến Thanh Ti, vẻ mặt tràn đầy “tình thương của người cha hiền từ”.

Yến Thanh Ti nhìn chỉ muốn nôn, người cha hiền từ... ha ha...

Tự dưng thay đổi thái độ thế này, xem ra, lại muốn nhờ cậy cô chuyện gì rồi.

Bảo vệ thò đầu ra khỏi cửa, hỏi: “Cô Yến, đây có phải cha cô không, ngày nào ông ấy cũng tới, đợi đã hơn một tuần rồi.”

Yến Thanh Ti mỉm cười với anh: “Cảm ơn anh.”

“Tiểu Từ, em cầm hành lý lên trước đi.” Yến Thanh Ti đưa chìa khóa cho Tiểu Từ.

Yến Thanh Ti đưa Yến Tùng Nam tới một cái chòi trong khu, xung quanh tối đen như mực, chỉ có vài ngọn đèn đường.

“Thanh Ti, gần đây con thế nào? Ba vẫn luôn nhớ con, giới giải trí là nơi tốt xấu lẫn lộn, ba lo con sẽ phải chịu thiệt thòi.” Ánh mắt Yến Tùng Nam chân thành tha thiết, không chút giả tạo nào.

Yến Thanh Ti cười lạnh: “Để tôi xem hôm nay là ngày gì mà lại có ngọn gió thổi ông tới đây thế? Yến Tùng Nam, tôi thật sự cảm thấy ông là một người rất đáng sợ, ông phải ăn bao nhiêu cơm thừa canh cặn mới nói ra được mấy cái câu buồn nôn đấy hả?”

“Thanh Ti, ba biết, trong lòng con vẫn luôn hận ba, nhưng có một số chuyện

ba cũng không còn cách nào khác, con người ta khi còn trẻ rất dễ mê muội, sẽ làm ra những chuyện sai trái, mấy năm nay ba vẫn luôn cảm thấy áy náy, hối hận, ba hy vọng con có thể cho ba một cơ hội sửa sai có được không."

Yến Thanh Ti mỉm cười gật đầu: "Phải, một sai lầm nhỏ xíu của ông cũng khiến mẹ tôi ôm hận mà chết, muốn tôi tha thứ cho ông thì đơn giản thôi, tòa nhà này cao 28 tầng, ông nhảy từ trên đó xuống đi tôi sẽ tha thứ cho ông!"

Yến thổ hào: Mẹ, bỏ cái đầu gối ra, sau này, mẹ giết tình địch, con sẽ yểm trợ phía sau.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 323: Một Kẻ Vô Dụng Như Ông Còn Sống Trên Đời Này Làm Cái Gì

Cơn gió đêm hiu hiu thổi, ánh sáng trong chòi mờ ảo, làn da của Yến Thanh Ti trắng như tuyết, tựa như có thể phát ra ánh sáng yếu ớt, cô cười lên rất đẹp, ngũ quan nhu hòa.

Nhưng rõ ràng cô cười đẹp như vậy, Yến Tùng Nam lại cảm thấy sau lưng như có một luồng khí lạnh, giống như bị một con rắn trườn lên người vậy.

Đứa con gái này còn đáng sợ hơn cả ba năm trước, khi nó cười, dường như che giấu tất cả nỗi căm hận, vẫn điên cuồng như xưa, nhưng hiện tại đã không để bất cứ ai nhìn ra.

Yến Tùng Nam sắc mặt tái nhợt: "Thanh Ti, con... đừng đùa nữa, nhảy từ 28 tầng xuống, sẽ... chết đấy."

Yến Thanh Ti gật đầu: "Tất nhiên rồi, không chết tôi bảo ông nhảy làm gì? Ông phải biết, năm đó mẹ tôi nhảy từ tầng 7 xuống còn chết huống hồ là tầng 28, ông có nhớ khi bà rơi xuống đất không, khi đó bà vẫn còn thở, hai mắt mở to, miệng thì hộc máu, cánh tay, chân đều gãy nát, thảm đến thế nào..."

Đã làm kẻ trộm thì ắt sẽ thấy chột dạ, Yến Thanh Ti từ từ nói, trong đầu Yến Tùng Nam căn bản không khống chế được lại nhớ tới dáng vẻ khi vợ cũ chết, khi đó ông ta cũng ở hiện trường, ông biết vợ cũ chết rất thảm, bao nhiêu năm nay ông ta vẫn luôn cố gắng để quên đi.

Nhưng lúc này nghe Yến Thanh Ti chầm chậm nói ra những cảnh máu me đó khiến Yến Tùng Nam cảm thấy xung quanh như có từng trận gió lạnh thổi tới, đêm mùa hạ, mà ông ta không cảm thấy nóng bức chút nào.

Yến Thanh Ti cười lạnh: "Ông xem, mẹ tôi đang ở đằng sau nhìn ông kìa?"

Yến Tùng Nam sợ tới mức quay phắt lại, cơ thể không khống chế được mà run lên, phía sau lưng ông ta đen như mực, không có gì hết, rõ ràng ông ta biết Yến Thanh Ti đang lừa ông ta, nhưng dường như ông ta vẫn cảm thấy phía sau lưng có một đôi mắt đang nhìn mình thật, khiến ông ta sởn hết cả tóc gáy.

Yến Tùng Nam run run nói: "Thanh Ti, xin lỗi, là ba có lỗi với con, có lỗi với mẹ của con, năm ấy đều là do Diệp Linh Chi và người nhà bà ấy ép ba, ba cũng không còn cách nào khác, khi ấy ba chỉ là một tên nhóc xa quê chân ướt chân ráo bước vào thành phố mà thôi. Nhưng, nhà họ Diệp thì không như vậy, gia đình họ có xã hội đen đứng sau, bọn họ ép ba, ba thật sự bất đắc dĩ bị ép buộc thôi..."

Khóe miệng Yến Thanh Ti nhếch lên một nụ cười nhạt, cô ngồi đó trông như một bức tranh mỹ nhân, cô gật đầu: "Phải, nghe thì thấy ông cũng vô tội lắm, bị ép bỏ rơi vợ con, trơ mắt nhìn vợ mình chết, còn ngủ chung giường với kẻ thù rồi sinh con đẻ cái, ông phải... ngậm bồ hòn làm ngọt, thật đúng là không dễ dàng gì."

Yến Tùng Nam mừng thầm trong lòng, gật đầu lia lịa: "Phải, phải, ba sống thật không dễ dàng gì..."

Yến Thanh Ti cười tít mắt nói: "Thế nên, ông càng nên chết đi, đàn ông mà vô dụng như ông thì còn sống để làm gì nữa?"

Nụ cười của Yến Thanh Ti khiến Yến Tùng Nam sởn hết gai ốc, nụ cười lạnh lẽo đến đáng sợ, ông ta cắn răng nói: "Thanh Ti, ba là ba của con, có thế nào thì ba cũng vẫn là ba ruột của con, con đừng hận ba nữa, mẹ con đã mất nhiều năm như thế rồi, ba cũng đã xin lỗi con, con còn muốn ghi hận ba cho tới khi nào nữa đây?"

"Tùy tiện buông một câu xin lỗi là có thể xóa đi tội danh giết người sao, ba à... Mạng của ông, quý thật đấy."

Từ trước tới giờ Yến Thanh Ti vẫn luôn biết Yến Tùng Nam sống ích kỷ như thế nào, trong mắt người đàn ông này không có người thân, không có cha con, không có vợ chồng, chỉ cần ai có lợi với ông ta, ông ta sẽ trơ mặt nịnh bợ, ai cản đường của ông ta, ông ta sẽ diệt trừ không chút lưu tình.

"Thanh Ti, mẹ con đã chết là sự thật không thể thay đổi, dù cho con có muốn trả thù cũng không nên tìm ba, con phải tìm Diệp Linh Chi và gia đình họ Diệp mới phải, ba là ba đẻ của con, ba là người thân nhất với con trên thế gian này, con không còn mẹ, chẳng lẽ con còn muốn mất cả ba sao?"

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 324: Một Mạng Đổi Lấy Một Mạng, Ông Muốn Sống Thì Bà Ta Phải Chết

Yến Tùng Nam cuống lên, Yến Thanh Ti giờ nhìn thấy mặt mũi ông ta thôi là cảm giác ghê tởm.

"Có một điểm, thật ra tôi cũng rất giống ông, đó là tôi cũng đê tiện vô liêm sỉ, tôi từng nói với ông, từng người trong số các người, tôi sẽ không bỏ qua cho bất cứ ai, ba ruột thì làm sao, đợi tới lúc tôi ra tay đối phó với ông, tôi sẽ khiến ông chết thảm như mẹ của tôi vậy."

Yến Thanh Ti đứng lên: "Mục đích tới đây của ông ngày hôm nay tôi không có hứng nghe, tôi cũng sẽ không giúp ông đâu, mau cút đi, đừng để tôi nhìn thấy ông nữa."

Yến Tùng Nam thấy cô sắp đi, vội nói: "Con thông đồng với Thang Ngọc Dao, con tưởng ba thật sự không có chút chứng cứ nào sao? Con đã để ba rơi vào cảnh không một xu dính túi, con còn muốn thế nào nữa, ba nghĩ con là con gái ba nên mới không giao cho cảnh sát, con đừng có mà quá quắt."

Yến Thanh Ti cười khinh bỉ: "Có chứng cứ thì ông cứ giao cho cảnh sát đi, đây cũng đâu phải lần đầu tiên ông đưa cảnh sát tới bắt tôi."

"Chúng ta làm một cuộc giao dịch, con giúp ba một việc, ba sẽ đưa bằng chứng cho con."

"Không hứng thú..."

"Yến Như Kha muốn đối phó với con, con cũng không có hứng thú muốn biết sao?"

Yến Thanh Ti từ từ quay lại: "Nói nghe xem."

"Con khốn Thang Ngọc Dao cuốn hết tiền của công ty ba đi, cục công thương tới kiểm tra các khoản mục của công ty, ba..."

Yến Thanh Ti ngắt lời ông: "Bao nhiêu tiền?"

"Ba trăm... năm mươi... tỷ"

"Tôi thật không ngờ ông lại có bản lĩnh thế đấy, dám tham nhũng những 350 tỷ, Thang Ngọc Dao nhiều nhất cũng chỉ ôm mất 140 tỷ, Yến Tùng Nam, ông thật sự khiến tôi phải nhìn ông bằng cặp mắt khác đấy."

Yến Tùng Nam cuống quá, không còn cách nào mới tới tìm Yến Thanh Ti, 350 tỷ là một khoản tiền cực lớn, trong khoảng thời gian ngắn như vậy, ngoài Nhạc Thính Phong ra, không có ai có thể móc ra được, ông ta nói: "Ba biết con với thái tử Nhạc Thị có quan hệ thân thiết với nhau, chút tiền này với cậu ta mà nói cũng không tính là gì, ba sẽ nói cho con biết Yến Như Kha muốn đối phó thế nào với con."

Yến Thanh Ti khinh bỉ: "350 tỷ mà ông lấy cái thứ vớ vẩn này ra đổi, chẳng phải ít quá rồi sao? Không đủ lợi thế mà dám tới tìm tôi, tôi thấy ông tới tìm chết thì đúng hơn đấy."

"Con còn muốn gì nữa, muốn gì ba cũng đều có thể đồng ý với con." Yến Tùng Nam đã bị dồn vào đường cùng, giờ Yến Thanh Ti là hy vọng duy nhất của ông ta.

Yến Thanh Ti đảo mắt: "Muốn tôi giúp ông cũng không phải không được, ông đồng ý với tôi mấy điều kiện, tôi sẽ giúp ông."

"Con nói, con nói đi..."

Yến Thanh Ti đập chết một con muỗi: "Nghe nói gần đây tinh thần của Yến Minh Châu thất thường, ở nhà thì đập đồ đạc, gào thét, thân là em gái, tôi cũng rất quan tâm tới cô ta, có bệnh thì phải chữa, nghe nói bệnh viện tâm thần ở Lạc Thành cũng được lắm, đưa cô ta tới đó đi."

"Chuyện này... Thanh Ti, nó... nó tốt xấu gì... cũng là chị em với con..."

"Sao, không nỡ à? Vậy cũng chẳng còn gì để nói nữa." Yến Thanh Ti quay người muốn đi.

Yến Tùng Nam cắn răng: "Được, được, ba đồng ý với con."

Yến Thanh Ti cười lạnh, Yến Tùng Nam chính là loại người như vậy, chỉ cần ông ta sống thì dù có là con gái, lúc nào cũng có thể thành vật hy sinh của ông ta.

Yến Thanh Ti giơ ngón thứ hai lên: "Nghe nói, Diệp Linh Chi... sắp được nộp tiền bảo lãnh rồi."

“Con muốn làm gì?”

Yến Thanh Ti khẽ nói: “Nếu cục công thương tra ra việc ông tham ô khoản tiền lên tới 350 tỷ, hơn nữa ông lại không có khả năng hoàn trả, ông nói xem có phải ông sẽ phải ngồi tù ít nhất là 20 năm không, ông từng này tuổi rồi mà còn ngồi tù, tới lúc ra chẳng phải chỉ còn có nắm xương tàn thôi sao?”

“Con nói đi...”

Yến Thanh Ti thản nhiên cười: “Một mạng đổi một mạng, ông muốn sống thì lấy mạng của Diệp Linh Chi ra mà đổi lấy mạng của ông.”

Nhạc ma ma: Con gái, con có thiếu tay sai không, hay để bác ném thằng con bác qua đó cho con nhé?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 325: Để Các Người Tàn Sát Lẫn Nhau

Yến Tùng Nam bỗng trợn tròn mắt, đầy sợ hãi: “Con... Con muốn ba giết Diệp Linh Chi?”

Yến Thanh Ti cười nhạt: “Tôi có nói gì đâu, là tự ông nói đấy chứ, nếu không làm thì tự ông nghĩ cách đi, tôi cũng không cưỡng ép ông.”

Yến Tùng Nam lập tức lắc đầu: “Không được, không được, ba không thể giết người... Người nhà họ Diệp đáng sợ thế nào con không biết đâu, bọn họ sẽ không tha cho ba đâu, hai ngày nữa Diệp Linh Chi sẽ được bảo lãnh ra ngoài, ba không có cách nào ra tay được cả.”

Yến Thanh Ti nở nụ cười xinh đẹp: “Người ông giết còn ít à? Làm điếm, bán thân một lần với mười lần có khác gì nhau không? Tội danh giết người, giết một người hay giết một trăm người thì tội danh cũng như nhau cả thôi.”

Yến Tùng Nam xanh cả mặt: “Mày... mày... mày là muốn thấy tao và Diệp Linh Chi cắn xé lẫn nhau, đồ bụng dạ hiểm ác khó lường...”

Yến Thanh Ti nhún vai: “Ông không cắn cũng được mà? Tôi cũng đâu có ép ông đâu, làm hay không làm, quyền chủ động đều ở ông hết.”

Yến Thanh Ti muốn thấy Yến Tùng Nam và Diệp Linh Chi cắn xé nhau, năm đó hai người thông đồng để giết mẹ cô, giờ cô có cơ hội thấy họ tàn sát lẫn nhau rồi, tại sao không tận dụng cơ hội tốt như vậy chứ, bỏ lỡ là tiếc lắm.

Yến Tùng Nam đang đấu tranh, Yến Thanh Ti đưa ra yêu cầu này với ông ta mà nói, đương như không thể hoàn thành được, nhưng 350 tỷ, nếu Yến Thanh Ti không chịu tìm Nhạc Thính Phong giúp, vậy kết cục duy nhất của ông ta chỉ có thể là ngồi tù thôi.

Như Yến Thanh Ti nói, ông ta tuổi này rồi mà còn ngồi tù, lúc ra chỉ có thể là một nắm xương tàn.

Yến Thanh Ti lười nhác nói: “Là mạng của ông quan trọng hay mạng của Diệp Linh Chi quan trọng, tự ông cân nhắc kỹ càng đi, tôi không có thời gian để mà nghĩ cho ông đâu, nếu như ông không đồng ý, vậy thì thôi, tối nay, coi như tôi chưa nói gì, tôi cũng không nghe thấy gì hết, chúng ta xem như cũng không gặp mặt.”

Thấy Yến Thanh Ti đi ra khỏi chòi, Yến Tùng Nam nhịn không được gọi giật cô lại.

Yến Tùng Nam run rẩy nói: "Con đợi đã... Ba... Ba... Ba đồng ý với con, nhưng con phải giúp ba qua ải này đã, ba ngày sau cục công thương sẽ tới kiểm tra, trước ngày này, con nhất định phải đưa tiền cho ba.

“Ông đang ra lệnh cho tôi đấy à, ông có tư cách gì mà ra lệnh cho tôi? Ông xem tôi là nít ranh ba tuổi chắc? Tôi mượn tiền giúp ông vượt khó, ông cũng có thể ngoảnh đít không giữ lời hứa, nếu tôi tin lời ông nói thì ba năm lăn lộn ở nước ngoài tôi sống uổng công rồi.”

“Vậy con muốn thế nào?”

Yến Thanh Ti khẽ nói: “Để xem ba ngày nay ông có ra sức không, dư dật thời gian như thế, ông có thể khiến tôi hài lòng, tôi sẽ lập tự đưa tiền cho ông, nếu không, cuộc giao dịch này chỉ có thể hủy đi thôi.”

“Không được, ba ngày quá ngắn.”

“Tôi đã nói đến đây rồi, làm hay không là chuyện của ông.” Yến Thanh Ti nhấc chân đi thẳng.

Yến Tùng Nam cắn răng, bất chấp: “Được, ba ngày thì ba ngày, nhưng ba cũng không thể dễ dàng tin con như vậy được, con chuyển trước cho ba 175 tỷ, ba phải thấy tiền mới ra tay.”

Yến Thanh Ti mặt đầy khinh bỉ: “Chậc, thật đúng là...”

Yến Tùng Nam chính là một kẻ như vậy, trong mắt chỉ có tiền, Diệp Linh Chi tốt xấu gì cũng là người vợ chung sống với ông ta hơn hai mươi năm, sinh con đẻ cái cho ông ta, vậy mà hiện tại, vì tiền, ông ta cũng có thể giết cả vợ mình.

“Vậy tôi chờ tin tốt của ông, tuyệt đối đừng làm tôi thất vọng.”

Đi được vài bước bỗng Yến Thanh Ti lại nghĩ tới một chuyện, cô ngoảnh lại: “À phải rồi, còn Yến Như Kha nữa, sao tôi lại có thể quên mất bà cô này của mình được nhỉ, chẳng phải ông đang cần tiền sao? Tôi có một cách kiếm tiền rất nhanh, đợi cục công thương kiểm tra giấy tờ xong, ông có thể cầm khoản tiền này cao chạy xa bay.”

--- O ---

Chương 326: Tạm Biệt, Tôi Cũng Nhớ Anh

Yến Tùng Nam vừa nghe đến tiền liền vội hỏi: “Cách gì cơ?”

Yến Thanh Ti chậm rãi mở miệng nói.

Yến Tùng Nam nghe xong, lắc đầu liên tục: “Không được, ta không thể làm thế được, ai mà chẳng biết đó là một tên biến thái.”

Yến Thanh Ti bĩu môi khinh bỉ nói: “Vợ con ông đều có thể không cần, em gái lại không nỡ à, sao tôi không phát hiện ra hóa ra ông cũng là một người anh tốt đấy nhỉ?”

Cô nhún vai ra: “Dù sao tôi cũng đã nói ra những cách có thể rồi, số tiền này ông muốn hay không là tùy ông, ông chắc sẽ không ngu mà cho rằng Nhạc Thính Phong bơm 350 tỷ vào công ty ông sau đó số tiền này sẽ là của ông đấy à, đừng có ngây thơ thế chứ, đến lúc đó công ty của ông chỉ có thể là của người ta mà thôi, ông có thể vượt qua cơn nguy hiểm lần này nhưng cũng đồng nghĩa với việc trở nên nghèo khổ khốn quẫn, tôi nói cho cách kiếm tiền nhanh nhất, nửa đời sau của ông muốn trở nên nghèo rớt mùng tơi hay muốn cẩm y ngọc thực sống sung sướng, tự ông chọn lấy.

Yến Thanh Ti nói xong quay đầu bước đi. Yến Tùng Nam đứng sững ở chỗ đó rất lâu.

Tiền ư, ông ta không còn tiền, chẳng lẽ đến cái tuổi này rồi mà ông ta thực sự phải sống nốt nửa đời còn lại như những kẻ lang thang nhặt ve chai ven đường hay sao?

Cả vợ cả con ông ta đều có thể ruồng bỏ, em gái thì có gì quan trọng?

...

Yến Thanh Ti bước vào thang máy, cửa thang máy chưa kịp đóng lại tiểu Từ đã thở hồng hộc chạy vào bên trong.

Tiểu Từ không dám nhìn Yến Thanh Ti: “Chị... em, em...”

“Vừa nãy nghe thấy hết rồi à?”

“Chị, em cũng không biết cái này có hữu ích hay không nữa.” Tiểu Từ lôi một cái bút ghi âm từ trong túi ra, đó là cái bút bình thường Yến Thanh Ti hay để trong túi xách, cậu đã ghi âm lại cuộc đối thoại của Yến Thanh Ti và Yến Tùng Nam.

Yến Thanh Ti nhướng mày, vỗ vai tiểu Từ: “Không tệ nha, nhóc con, thông minh phết.”

Tiểu Từ nuốt nuốt nước miếng: “Chị, chị cứ yên tâm, em sẽ không nói bất cứ cái gì đâu, em chẳng nghe thấy gì hết.”

“Sau này bắt gặp những chuyện kiểu này thì nhớ tránh xa ra nhé.”

“Ơ...”

“Mau về đi, ngày mai cho em nghỉ đấy.”

“Cám ơn chị, vậy em về đây.”

Tiểu Từ đi rồi, Yến Thanh Ti đi lên phòng, căn phòng này đã sửa thành phong cách xa hoa, trên đất trải thảm lông dê đắt tiền, bước đi trên đó không một tiếng động.

Yến Thanh Ti đá văng giày trên chân, ngồi dưới đất, lưng dựa vào thành giường, cô ngẩn ngơ ngồi nhìn bức tranh treo trên tường.

Cô cái gì cũng làm, phạm pháp, vi phạm giới hạn đạo đức, tất cả cô đều đã làm, đừng nhìn từ góc độ của một người bình thường, chắc là cô là một kẻ tội ác tày trời.

Nhưng không làm như vậy, chẳng lẽ cứ trơ mắt ra nhìn bọn họ nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật, nhìn bọn họ tiếp tục sống những ngày tốt lành cả nhà đoàn viên, dựa vào cái gì? Cái chết của mẹ cô, người khác có thể quên nhưng cô làm sao có thể quên cho nổi? Sao có thể quên được chứ?

Đám người Yến Tùng Nam chính là hung thủ giết người, cô biết rõ rành rành nếu như cô không làm bất kỳ điều gì hết thì cô còn tư cách gì làm con gái của mẹ mình nữa?

Trên cõi đời này đâu có ai vừa sinh ra đã là kẻ điên mà đều bị ép buộc thành điên.

Yến Thanh Ti biết, người như cô đến cuối cùng chắc chắn sẽ không có một kết cục tốt lành gì, nhưng những thứ đó cô không phải là thứ cô cần để tâm đến, giống như lời thoại trong một bộ phim mà cô đã xem --- Tha thứ là việc của thượng đế, mà nhiệm vụ của cô chính là đưa bọn họ đến trước mặt thượng đế.

Yến Thanh Ti lôi di động ra, gọi một cuộc điện thoại.

“Giúp tôi điều tra tài khoản của Yến Tùng Nam, bao gồm những tài khoản dùng thân phận giả để mở, xem xem số tiền ông đã nuốt đi đâu mất rồi, có được chứng cớ xác thực thì càng tốt.”

Không biết người ở đầu dây bên kia nói câu gì, Yến Thanh Ti nở một nụ cười nhàn nhạt: “Tôi tốt lắm, tất cả cũng coi như tiến triển thuận lợi, tạm biệt, tôi cũng nhớ anh.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 327: Đừng Lo, Để Anh Trai Đưa Em Lên

hương 327: Đừng lo, để anh trai đưa em lên

Lúc Yến Thanh Ti đặt điện thoại xuống đã là rạng sáng, cô rất mệt, nhưng lại không buồn ngủ chút nào.

Căn phòng này thật xa lại, không phải là căn phòng nhỏ cô ở lúc đầu mới về nước nữa, Yến Thanh Ti không hề có chút thân thuộc gì với nơi này.

Trong đầu cô lại nghĩ đến chuyện của Yến Tùng Nam, ông ta không phải là một kẻ ngu, kể cả ông ta có ra tay với Diệp Linh Chi đi chăng nữa, nhất định ông ta sẽ để lại cho bản thân mình một đường lui.

Nếu đưa trước cho ông ta 175 tỷ cũng đồng nghĩa với việc đưa một nhược điểm của mình cho ông ta, đến lúc đó lại không dễ để giải quyết, nhưng muốn thả con săn sắt bắt con cá rô thì cô phải làm như vậy.

Yến Thanh Ti nhắm mắt lại...

...

Yến Tùng Nam rời khỏi Cẩm Tú Viên quay về nhà mình nhưng ông ta không vào nhà mà ngồi trước cửa nhà cả một đêm.

Yến Thanh Ti đưa ra hai điều kiện, còn một cả một kiến nghị, cái sau càng ác độc hơn so với cái trước, Yến Tùng Nam trước giờ đều biết bản thân mình là một kẻ thủ đoạn tàn nhẫn, nhưng giờ ông ta phát hiện ra, đứa con gái này của ông ta còn ác độc hơn cả ông ta, thậm chí còn hơn rất nhiều là đằng khác, ông ta vẫn nhớ Nhiếp Thu Phinh là một người phụ nữ cực kỳ lương thiện sao lại có thể sinh ra một đứa con gái ác độc như thế này được.

Trong ba đứa con của Yến Tùng Nam nếu thật sự tính ra thì chỉ có Yến Thanh Ti là giống ông ta nhất khốn nạn, độc ác, tàn nhẫn, không từ bất cứ thủ đoạn nào.

Đưa Yến Minh Châu vào bệnh viện tâm thần, người bình thường đi vào nơi đó cũng sẽ trở nên điên rồi huống hồ... Minh Châu giờ kỳ thực cũng không khác tâm thần là bao.

Giết Diệp Linh Chi, quá khó, không phải Yến Tùng Nam không nỡ mà là giết bà ta sẽ mang đến quá nhiều phiền phức.

Còn về phần Như Kha, Yến Tùng Nam rít mạnh một hơi thuốc, nó là em gái ruột của ông, trong cái nhà này, chắc ông ta chỉ đối với đứa em gái duy nhất này cũng hơi hơi có chút gọi là cảm tình.

Mãi cho đến khi trời sáng, xung quanh chân Yến Tùng Nam đã đầy tàn thuốc.

Ông ta đứng dậy, lấy chìa khóa ra đi vào nhà.

...

Trời sáng Yến Thanh Ti tỉnh lại, cô xoa hai cái chân tê rần mỏi nhừ vịn thành giường đứng dậy, hôm qua nghĩ nhiều quá, ngủ từ lúc nào không biết thế nên cô cứ thế mà ngồi ngủ cả đêm trên mặt đất.

Giờ đã là hơn 9 giờ sáng, hôm nay tạm thời không có việc gì, Yến Thanh Ti gọi điện cho tiểu Từ bảo cậu không cần đến.

Rửa mặt thay quần áo xong, cô đi ra ngoài. Cô gọi một chiếc taxi, "Đến tập đoàn Nhạc Thị."

Trên đường tài xế cứ nhìn trộm Yến Thanh Ti mãi, dường như đang nghi ngờ cô có phải là cái cô diễn viên mà bị bị đám cư dân mạng suốt ngày bôi đen nói xấu kia không.

Đến nơi Yến Thanh Ti bước thẳng vào cửa chính của công ti, vẫn giống lần trước bị ngăn lại ở quầy lễ tân.

Nhân viên lễ tân vẫn là cô gái lần trước, Yến Thanh Ti tháo kính ra cười với cô ấy: "Tôi đến gặp Nhạc Tổng của các người không có hẹn trước."

Cô nhân viên lễ tân ngẩn ra đây chẳng phải là cái cô lần trước đến bảo là hẹn Nhạc tổng lên giường với cô ấy còn gì, hình như là... ngôi sao thì phải.

Nhân viên lễ tân sực tỉnh, mặt đỏ hồng, "Không... không hay lắm đâu ạ, hay là để chúng tôi... gọi điện lên hỏi trước đã ạ."

Điện thoại còn chưa kịp gọi, bỗng cô nghe thấy một giọng nói kinh ngạc đầy vui vẻ: "Yến Thanh Ti?"

Yến Thanh Ti quay lại nhìn thấy một người đàn ông lạ mặt, cao lớn đẹp trai, nhìn những đường nét trên gương mặt, dường như có chút huyết thống của người phương Tây, Yến Thanh Ti cau mày: “Anh là ai?”

Nhân viên lễ tân nói: “Giám đốc Khúc... cô Yến đây đến tìm Nhạc tổng, không có hẹn trước...”

Khúc Kính đánh giá Yến Thanh Ti từ trên xuống dưới một lần: “Lần này cũng đến để hẹn lên giường à?”

Yến Thanh Ti giẫm một phát lên giày của anh, dùng mũi bàn chân nghiến xuống thật mạnh, quay đầu bước đi về phía thang máy.

Khúc Kính đau đến mức trợn mắt hít vào một hơi, “Thật đúng là một cô nàng tình tình nóng nảy, đừng lo để anh trai đưa em lên.”

--- O ---

Chương 328: Đợi Anh Cả Đêm Mà Anh Không Đến

Trong thang máy, Khúc Kính liếc nhìn Yến Thanh Ti, cảm khái nói: “Cuối cùng cũng gặp được người thật rồi.”

Yến Thanh Ti đột nhiên bước một bước thật dài dựa sát vào Khúc Kính, khiến anh ta sợ đến mức lùi ra sau một bước: “Cô làm gì thế, tôi không có suy nghĩ không an phận với cô đâu nhé.”

Yến Thanh Ti cười nhạo: “Dựa vào gần một chút để anh ngắm cho kỹ hơn còn gì, nhân tiện móc mắt anh ra luôn.”

Khúc Kính lập tức bịt mắt lại: “Tôi không nhìn nữa.”

Thang máy ‘tinh’ một tiếng, đã đến nơi, anh ta nói: “Tự vào đi, anh trai không đi với cô đâu, tôi không muốn giống như Vũ Phóng bị đày đi đào đất đâu.”

Giang Lai nhìn thấy Yến Thanh Ti vội nói: “Cô Thanh Ti, sao cô lại đến đây?”

“Anh ta giờ có rảnh không?”

“Có, cô đến, thì lúc nào ngài ấy cũng rảnh.”

Yến Thanh Ti cười, bên cạnh Nhạc Thính Phong quả nhiên toàn là những người thú vị.

Giang Lai đưa Yến Thanh Ti đến trước cửa phòng làm việc của Nhạc Thính Phong, gõ hai cái lên cửa, nghe được tiếng của Nhạc Thính Phong mới đẩy cửa mời Yến Thanh Ti bước vào, đợi cô vào rồi liền đóng cửa lại.

Nhạc Thính Phong cho rằng là Giang Lai đến nên cũng không ngẩng đầu: “Có chuyện gì?”

Không ai trả lời anh, đột nhiên có một bàn tay nâng cằm anh lên, “Đến thăm anh nha.”

Nhạc Thính Phong ngẩn ra một lát, bị ép ngẩng đầu lên nhìn Yến Thanh Ti, tư thế của hai người quái dị cực kỳ, anh không nhịn được bật cười: “Thật

đúng là một sự kinh hỷ, sao hôm nay em lại chịu đến tìm tôi thế này?”

Yến Thanh Ti nhún vai: “Hôm qua đợi anh bò lên giường mãi mà cả đêm không thấy, anh không đến thì tôi đành phải đến chứ sao!”

Nhạc Thính Phong cầm lấy bàn tay của Yến Thanh Ti, đặt một nụ hôn lên tay cô: “Tôi thật mong em đến tìm tôi vì lý do này nhưng tôi hiện giờ thì số của tôi không tốt đến thế đâu, vô duyên vô cớ đến tìm tôi, nói đi, có chuyện gì?”

“Cho tôi mượn 175 tỷ trước, xong việc trả lại anh sau.”

“Không vấn đề gì, nhưng, em nói với tôi lý do tại sao đột nhiên lại mượn số tiền này đã.”

“Có chút việc...”

“Để tôi đoán xem...” Nhạc Thính Phong đứng dậy rót một cốc nước cho Yến Thanh Ti đặt trước mặt cô, kéo cô vào lòng cùng ngồi xuống, hôn lên vành tai cô: “Yến Tùng Nam đến tìm em đúng không? Hai ngày nữa cục công thương sẽ đến công ty ông ta kiểm toán, công ty của ông ta hiện giờ đang thiếu hụt một 350 tỷ, nếu không mau chóng lấp đầy cái lỗ thủng đó, cho dù quan hệ của ông ta có cứng đến đâu, cũng không bảo vệ nổi ông ta, em đồng ý giúp ông ta, hơn nữa còn làm giao dịch với ông ta, đúng không?”

Yến Thanh Ti có hơi kinh ngạc, không ngờ Nhạc Thính Phong lại biết tường tận đến thế, chắc anh ta đã sớm đoán được Yến Tùng Nam sẽ đến tìm cô, hơn nữa người cô có thể tìm đến chỉ có anh.

Nhạc Thính Phong vốn là một người nhìn xa trông rộng có gì mà không đoán ra được.

“Tại sao anh không nghĩ rằng bởi vì ông ta khóc lóc cầu xin khổ sở khiến tôi mềm lòng mà ra tay giúp đỡ ông ta, dù gì đó cũng là cha ruột của tôi.”

Vành tai bị Nhạc Thính Phong hôn đến tê dại, Yến Thanh Ti đưa tay đẩy đầu anh ra.

Nhạc Thính Phong dường như trả thù cắn cô một cái, bực tức nói: “Nếu em mà lương thiện như thế thì tôi đã sớm bắt được em rồi, còn phải đợi đến bây giờ lỗ vốn mất mấy đêm liền, ngủ với người ta xong liền đá người ta đi thế à?”

Giờ mẹ anh hơi một tí lại lôi chuyện này ra châm chọc anh, nếu chọc bà chủ nhỏ nhà anh không vui kiểu gì bà cũng sẽ nhẹ nhàng cho anh một câu: Mẹ có low đến mấy cũng không bị người ta suốt ngày ngủ lỗ vốn.

Nhạc Thính Phong nắm lấy cằm của Yến Thanh Ti, ép cô nhìn thẳng vào mắt anh: “Nói thật cho tôi nghe, giao dịch giữa em và ông ta là gì?”

Yến Thanh Ti cười cười: “Tôi chỉ đưa ra cho ông ta một câu hỏi lựa chọn thôi mà, có làm hay không tôi chẳng bắt ép được ông ta.”

Nhìn vào đôi mắt của Yến Thanh Ti, Nhạc Thính Phong biết cô nói thật, anh siết cằm cô: “Yến Thanh Ti, vì mấy kẻ cặn bã đó mà để bản thân nhúng chàm, quả thật không đáng giá một chút nào, em có biết không?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 329: Có Đôi Lúc Thật Muốn Đánh Cho Em Một Trận

Yến Thanh Ti bị Nhạc Thính Phong nhìn như thế có hơi mất tự nhiên, cô vẫn cứ cho rằng việc báo thù là việc của mình, hai lần trước cô kéo Nhạc Thính Phong vào chuyện này cũng là bởi vì bị anh phát hiện, cô vì tự bảo vệ mình nên mới không thể không kéo anh cùng làm với cô.

Nhưng bây giờ sau một thời gian tiếp xúc, thật ra trong lòng Yến Thanh Ti đã có chút thay đổi với Nhạc Thính Phong, cô không biết giữa anh và cô giờ rốt cuộc là mối quan hệ gì, nhưng mà cô đã thành ra thế này rồi không thể quay lại nữa, không cần thiết phải lôi anh vào để hủy diệt cùng với cô.

Yến Thanh Ti cong môi, "Lo lắng cho tôi à, yên tâm, tôi không ngốc đến thế đâu..."

Nhạc Thính Phong cười châm biếm: "Em cho rằng em thông minh lắm à? Trước đây đều là tôi nhường em, nếu không em nghĩ em có thể đỡ được bao nhiêu chiêu dưới tay tôi, nếu muốn chơi âm mưu quỷ kế thật, em căn bản không phải là đối thủ của cái loại cáo già trên thương trường nhiều năm như Yến Tùng Nam, lúc em đồng ý với ông ta thì đã đưa luôn nhược điểm của em cho ông ta rồi, nói cho rôi biết em định làm gì, tôi làm cho em."

Yến Thanh Ti vẫn không muốn nói: "Thật không có gì mà..."

Đột nhiên cằm bị siết mạnh: "Nói."

Trên gương mặt của Nhạc Thính Phong không hề có nụ cười, nghiêm khắc nhìn chằm chằm vào Yến Thanh Ti thật đáng sợ, đây mới đúng là dáng vẻ bình thường của anh, hiển nhiên, khi anh đứng trước mặt Yến Thanh Ti rất nhiều lúc đều không bình thường.

Trái tim của Yến Thanh Ti như bị ai đó bóp chặt lấy, Nhạc Thính Phong mạnh mẽ xông vào thế giới của cô, không cần biết cô có muốn hay không, khăng khăng nhúng tay vào cuộc báo thù của cô, cô không biết nên vui hay là nên bất an nữa.

Vui vì có một người có thể đi cùng cô trên con đường này, cùng cô bước trong bóng tối, bất an là vì người ta dành cho cô nhiều như vậy cô lấy gì để báo đáp?

Yến Thanh Ti liếm liếm khóe môi, nói: “Anh không cần như thế đâu, một mình tôi là có thể mà.”

Nhạc Thính Phong bực tức cắn lên môi cô một cái: “Có những lúc thật muốn đánh cho em một trận, yên tâm, tôi không phải là em, tôi là công dân tốt tuân thủ quy định pháp luật. Đôi khi muốn xử lý ai đó không cần thiết phải làm những chuyện phi pháp, chỉ là em không biết cách chơi mà thôi.”

Yến Thanh Ti trợn mắt nhìn anh: “Anh đang khinh bỉ trí thông minh của tôi đấy à?”

Nhạc Thính Phong cong môi: “Đúng thế thì làm sao nào, đừng có mà đánh trống lảng, nói đi, em mà không nói thì hôm nay em không cần ra khỏi cái văn phòng này đâu.”

Nói thế, bàn tay của anh đã trượt vào trong làn váy của Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti vội chặn tay anh lại: “Tôi... nói với ông ta rằng, muốn có tiền thì cho tôi xem thành ý của ông ta, Diệp Linh Chi sắp ra khỏi trại tạm giam rồi, một mạng đổi một mạng nha!”

Nhạc Thính Phong búng lên trán cô một cái: “Đần... em bảo tôi phải nói em thế nào mới phải đây? Nhà mẹ đẻ của Diệp Linh Chi trước đây là xã hội đen, sau này mới tẩy trắng, nhưng bây giờ ai mà biết có ‘trắng’ thật hay không, nhưng Yến Tùng Nam nhất định biết, ông ta không thể tùy tiện giết chết Diệp Linh Chi được, nếu không nhà họ Diệp tuyệt đối không bỏ qua cho ông ta, hừ... cái lão già này, nói không chừng đang âm mưu chuyện gì đấy.”

Nhạc Thính Phong thả cô ra, đi ra ngoài, cô hỏi: “Anh đi đâu đấy...”

Anh quay lại bịt kín môi cô bằng một cái hôn, rồi buông cô ra: “Thành thật ngồi chờ ở đây, chuyện này không cần em lo, để tôi làm.”

Yến Thanh Ti cau mày: “Nhạc Thính Phong, chuyện này tự tôi...”

“Em tốt nhất ngậm miệng lại cho tôi, tôi không muốn nghe thấy em nói em có thể tự làm được không cần ai giúp, còn nữa ông đây không phải giúp đỡ em.”

Nhạc Thính Phong ấn cô ngồi vào cái ghế ngồi của văn phòng tổng giám đốc.

Anh nhanh chóng bước ra khỏi phòng làm việc, đóng cửa lại, nhân tiện khóa trái luôn từ bên ngoài.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 330: Thanh Ti Đến Rồi, Đừng Để Con Bé Đi Mất

"Giang Lai, cậu đến đây..."

"Nhạc tổng có gì dặn dò ạ?"

"Đi làm cho tôi chút việc."

...

Yến Thanh Ti vặn mãi mà cái cửa vẫn không nhúc nhích, cô thở phì một hơi, không biết Nhạc Thính Phong rốt cuộc muốn làm cái gì nữa.

Yến Thanh Ti bóp trán, có hơi hối hận vì đã tìm đến Nhạc Thính Phong.

Không ra được, Yến Thanh Ti quan sát phòng làm việc của Nhạc Thính Phong, nhìn thấy một bức ảnh anh chụp cùng Nhạc phu nhân, anh ở trong ảnh vẫn còn đôi chút ngây ngô, ôm lấy bả vai Nhạc phu nhân, hai mẹ con cười trông rất đẹp.

Yến Thanh Ti đặt bức ảnh xuống, giờ tâm trạng cô đang rất phức tạp, cô làm sao mà không hiểu, anh không cho cô biết thực ra là vì muốn bảo vệ cô.

Nhưng mà... cô thật không quen được người khác bảo vệ, trong cái xã hội đầy sóng gió quỷ quyệt này, cô đã sớm quen với việc giương những gai nhọn của mình lên, dùng mưu tính kế để đạt được mục đích của mình. Lúc cô đấu đá đến đầu rơi máu chả hay hấp hối thì không có ai chìa tay ra giúp đỡ cô, nhưng khi cô đã học được cách tự bảo vệ mình lại có người che chở cho cô.

Yến Thanh Ti thở dài, Nhạc Thính Phong quả đúng là sự kinh ngạc ngoài ý muốn nhất trong cuộc sống của cô, đột nhiên xuất hiện mà không gặp bất cứ trở ngại gì.

Vốn dĩ chỉ là muốn lợi dụng một chút để báo thù Yến Như Kha, nhưng bây giờ nhìn lại dường như làm thế nào cũng không tách ra được.

Đột nhiên có chuông điện thoại vang lên, không phải điện thoại của Yến Thanh Ti, cô quay đầu lại nhìn, là điện thoại của Nhạc Thính Phong ở trên bàn đang reo.

Cô do dự một lát rồi bước đến, cầm điện thoại lên, là điện thoại của Nhạc phu nhân, Nhạc Thính Phong lưu số của Nhạc phu nhân với cái tên: tiểu lão thái thái!

Yến Thanh Ti không nhịn được cười lên, đôi mẹ con nhà này đúng là hay thật đấy!

Cô vốn không có ý định nghe điện thoại, cầm di động đi gõ cửa định để Nhạc Thính Phong vào nghe.

Nhưng Nhạc Thính Phong không mở cửa mà điện thoại vẫn cứ reo mãi.

Thói quen của Nhạc phu nhân là con trai không nghe điện không sao, gọi đến khi nào nó nghe thì thôi.

Điện thoại vẫn cứ reo mãi, Yến Thanh Ti nghĩ ngợi mãi, đừng có là chuyện gì gấp gáp là được, cô do dự một lúc rồi nhấc máy.

Cô chưa kịp nói gì thì Nhạc phu nhân đã làm cho một tràng: “Con trai, con đang làm gì thế hả, sao lâu thế không nghe điện thoại, lề mà lề mề, thảo nào đến giờ vẫn chưa bắt được con gái nhà người ta, mẹ đã đến tuổi này rồi, suốt ngày phải lo cho con thôi, mấy hôm trước giúp con làm mấy chuyện thiếu đạo đức đến giờ mẹ vẫn chột dạ đêm nằm mơ thấy ác mộng đây này...”

Yến Thanh Ti không hiểu chuyện gì đang xảy ra, không nhịn được nói: “Bác gái... bác...”

Giọng nói ở đầu bên kia đột nhiên im bặt, một lúc sau Nhạc phu nhân mới hỏi: “Khụ khụ, cái đó... cái đó, hai đứa đang ở cùng nhau à? Thính Phong đâu? Có phải bác không nên gọi vào lúc này hay không? Bác cúp máy trước nhé, hai đứa tiếp tục... bận đi nhé.”

Cách một cái điện thoại mà mặt Yến Thanh Ti không kiềm chế được mà đỏ lên, câu ‘tiếp tục bận” của Nhạc phu nhân nghe sao mà đen tối quá, không phải là bà lại cho rằng bọn họ đang lăn lộn trên giường với nhau đấy chứ?

Yến Thanh Ti vội vã giải thích: “Cháu đang ở trong văn phòng của anh ấy, anh ấy đi ra ngoài rồi, cháu thấy điện thoại cứ reo mãi nên cháu mới nghe.”

Giọng của Nhạc phu nhân ở đầu bên kia bỗng cao vút, có phần kinh ngạc: “Ố, cháu đến tìm nó à...”

‘Cạch’ một tiếng, cửa phòng được mở ra, Yến Thanh Ti ngẩng đầu nhìn Nhạc Thính Phong vội vã nói: “Vừa hay anh nghe điện thoại của mẹ anh đi này.”

Nhạc Thính Phong nghe thế vội vã nghe điện thoại: “Mẹ, chuyện gì thế?”

Trong lòng có chút bất an, mẹ đừng nói chuyện giật gân gì nữa đấy nhé.

Nhạc phu nhân nhỏ giọng: “Mẹ vốn còn đang buồn đây, có Thanh Ti ở đó là tốt rồi, đừng để con bé đi, hết giờ làm thì con với con bé đến Đức Nhàn Cư một chuyến...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 331: Xin Anh, Đừng Đối Xử Với Tôi Tốt Như Thế Nữa

Nhạc Thính Phong vừa nghe liền cảm thấy có gì đó lạ lạ, anh hiểu rõ mẹ mình như lòng bàn tay, bà đã cố ý nói nhỏ chắc chắn là không muốn để cho người khác nghe thấy, hiển nhiên là đang đề phòng ai đó, "Mẹ đang làm gì thế? Đang ở cùng với ai?"

Nhạc phu nhân lý nhí: "Yên tâm đi, mẹ không hại con bé đâu, mẹ đang đi dạo phố."

"Mẹ, mẹ nói rõ với con trước đã, mẹ đang đi dạo phố với ai? Buổi trưa mẹ muốn mời con ăn cơm à?"

"Không phải mẹ, là người khác mời."

Nhạc Thính Phong nghe thấy đầu dây bên kia có người đang gọi Nhạc phu nhân.

"Nhạc phu nhân, có gọi được không vậy, Thính Phong có thể đến không?"

"Gọi được rồi, đợi hết giờ làm nó sẽ đến, con trai tôi mà, đương nhiên là nghe lời tôi rồi..."

Nhạc Thính Phong cau mày: "Mẹ, mẹ lại gặp rắc rối gì rồi?"

'Tút, tút, tút... " điện thoại truyền đến những tín hiệu máy bận.

Yến Thanh Ti thấy Nhạc Thính Phong cầm điện thoại cau mày, sắc mặt không tốt, hỏi: "Sao thế?"

"Mẹ tôi bên đó có khả năng đã xảy ra chút chuyện."

"Có cần qua ngay bây giờ không?"

Nhạc Thính Phong giơ tay lên xem đồng hồ: "Còn nửa tiếng nữa hết giờ làm, em đừng vội đi, đợi tôi một lát, tan làm chúng ta đến Đức Nhàn Cư một chuyến."

"Ăn cơm à?"

"Hy vọng chỉ là ăn cơm."

"Chắc chắn không có chuyện gì chứ?"

Nhạc Thính Phong nở một nụ cười kỳ quái: "Chậc, đúng là không ngờ em lại lo lắng cho tiểu lão thái thái nhà tôi đến thế, hai người lén lút kết thành tình nghĩa cách mạng thắm thiết như thế từ lúc nào đấy?"

Yến Thanh Ti trợn mắt nhìn anh: "Đó là mẹ anh đấy, đâu phải là mẹ tôi đâu, nếu ngay cả đứa con trai ruột như anh còn chẳng lo, thì tôi phải lo lắng gì nhỉ."

Nhạc Thính Phong ôm lấy Yến Thanh Ti, "Yên tâm đi, ở Lạc Thành này không có ai dám động đến mẹ tôi đâu, em ngồi đây nghỉ ngơi một lát đã, đúng rồi, tôi bảo người nhận cho em mấy hợp đồng đại diện quảng cáo, vừa vặn ở đây có tư liệu, em xem trước đi."

Nhạc Thính Phong lật một tập văn kiện ở trên bàn ra đưa cho Yến Thanh Ti, cô mở ra xem, là một quảng cáo đại diện thương hiệu cho một nhãn hiệu nước hoa của một hãng quốc tế xa xỉ, hơn nữa còn là đại diện của cả khu vực châu á.

Với độ nổi tiếng và địa vị của cô hiện giờ trong giới giải trí, căn bản là không thể nhận được những hợp đồng đại diện quảng cáo cao cấp thế này, Nhạc Thính Phong không biết đã dùng thủ đoạn gì, trả giá bao nhiêu để lấy được những thứ này.

Với loại quan hệ giữa cô và anh, sao anh phải hết lần này đến lần khác giúp cô?

Trong lòng Yến Thanh Ti bỗng cảm thấy như đang có một tảng đá đang đè lên, nặng trịch, thế nào cũng không thể vui nổi, cô đột ngột kéo tay Nhạc Thính Phong, cúi đầu tránh ánh mắt anh, nói: "Nhạc Thính Phong... xin anh đừng đối xử với tôi tốt như thế được không."

Cằm cô bị anh nâng lên: "Lúc nói chuyện với tôi, chẳng lẽ không nên ngẩng lên nhìn tôi sao?"

Đôi mắt của Yến Thanh Ti rất đẹp, thông qua nó có thể nhìn tâm tư sâu thẳm, toan tính và cả sự lạnh lẽo của cô, hiện giờ cô đang giãy giụa.

Nhạc Thính Phong vốn định trêu cô vài câu, nhưng lúc này trong lòng anh

lại thấy bối rối.

Anh biết tại sao Yến Thanh Ti không chịu nhận ý tốt của anh, nếu đã quen với việc ỷ lại một ai đó, thì có nghĩa là sẽ đánh mất năng lực sinh tồn của bản thân, rồi một ngày người đó đi mất, kết cục chờ đợi cô ở phía trước chỉ có thể là cái chết.

Giống như động vật trong rừng sâu, nếu như muốn sống sót thì phải học được kỹ năng sinh tồn, không học được sẽ bị giẫm đạp ở vị trí cuối cùng trong chuỗi thức ăn, làm thức ăn cho kẻ khác.

Sự xuất hiện của Nhạc Thính Phong, phá vỡ nguyên tắc sinh tồn của bản thân Yến Thanh Ti, đánh đổ sự cân bằng trong thế giới của cô.

Trong ván cờ của hai người, nhìn vào thì có vẻ là Yến Thanh Ti đang chiếm thế thượng phong, nhưng trên thực tế, anh mới là người mạnh mẽ xâm nhập vào thế giới của cô, xâm nhập vào cuộc sống của cô, cưỡng ép cô tiếp nhận anh.

Tuy rằng Yến Thanh Ti vẫn luôn cự tuyệt, nhưng kết quả thì...?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 332: Em Là Người Phụ Nữ Của Tôi, Tôi Vui Khi Đối Tốt Với Em

Kết quả là anh thuận lợi bước vào nhà cô, trèo lên giường cô, để cô trở thành nghệ sĩ của tập đoàn Nhạc thị, có thể nói, thực tế Nhạc Thính Phong đã nắm tất cả mọi thứ của Yến Thanh Ti trong tay, nhưng anh vẫn không thỏa mãn.

Trước đây, Nhạc Thính Phong luôn cảm thấy rằng, anh suốt ngày chịu thiệt trước mặt Yến Thanh Ti, nhưng mãi cho đến khi trở về Lạc Thành, một câu nói của Nhạc phu nhân đã khiến anh hoàn toàn tỉnh ngộ, trong cuộc chiến giữa anh và Yến Thanh Ti, khi anh quay đầu lại đằng sau anh vẫn là một con đường rộng mở phía trước, mà đằng sau lưng Yến Thanh Ti chỉ có một vách núi sừng sững hiểm trở.

Nhạc Thính Phong có tất cả mà cô lại chẳng có gì hết, không có chỗ dựa, không có một điểm tựa nào cả, cô chỉ có một trái tim lạnh lẽo cứng rắn của chính mình, cô trông coi nó chặt chẽ kỹ càng, biến mình thành mình đồng da sắt, cố gắng sinh tồn trong cái xã hội cá lớn nuốt cá bé này, ngăn cản mọi sự lạnh lẽo cắt da cắt thịt của cái thế giới này.

Cô không chịu tiếp nhận có lẽ không phải là vì cô không muốn mà là cô không dám.

Yến Thanh Ti kiên trì giữ vững điểm mấu chốt của mình, một mình bước đi trên con đường báo thù, cô không thể để bất kỳ ai liên lụy vào chuyện này.

Hôm đó Nhạc phu nhân còn nói: Nếu như không thể đi cùng với con gái nhà người ta đến cuối cùng thì đừng có đi trêu chọc con bé nữa.

Trước đây Nhạc Thính Phong cho rằng anh rất hiểu Yến Thanh Ti, nhưng giờ anh mới phát hiện ra anh còn không hiểu cô bằng Nhạc phu nhân - người mới chỉ tiếp xúc với cô trong một thời gian ngắn.

Trong lòng Nhạc Thính Phong rất khó chịu, người con gái này, càng hiểu cô anh lại càng đau lòng cô hơn.

Khóe môi Nhạc Thính Phong vẫn là nụ cười vô lại như cũ, anh nắm lấy cằm Yến Thanh Ti: “Em là người phụ nữ của tôi, tôi muốn đối xử tốt với em, em quản được tôi à? Ngoan, đừng nói những câu khiến tôi không vui, dù sao thì

em có nói gì cũng không thể thay đổi quyết định của tôi được.”

Thanh Ti muốn mở miệng phản bác, nhưng lại không biết nên nói gì. Cô cầm tập tài liệu thất thần, qua một lúc lâu sau cô ngẩng lên nhìn Nhạc Thính Phong.

Lúc anh làm việc thái độ rất nghiêm túc, đôi môi mím chặt, mày kiếm sắc bén, thật ra lúc anh không cười đúng là một người đàn ông lạnh lùng, bạc tình.

Nhạc Thính Phong không ngẩng đầu, cầm bút máy ký tên mình lên vị trí ký tên cuối văn bản: “Nhìn cái gì? Có phải đang cảm thấy tôi rất đẹp trai đúng không?”

Yến Thanh Ti nhướng mày: “Đúng thế!”

Nhạc Thính Phong còn tưởng cô sẽ khinh bỉ anh không ngờ cô lại thẳng thắn như thế, đúng là hiếm thấy.

“Chậc, sao hôm nay lại dễ tính thế?”

“Vừa nãy... anh ra ngoài làm gì vậy?” Trong đầu Yến Thanh Ti vẫn cứ suy nghĩ mãi chuyện này.

Nhạc Thính Phong nháy mắt với Yến Thanh Ti: “Em không cần phải hỏi, tôi sẽ không nói cho em biết đâu, chỉ có thể nói cách này so với cách của em tốt hơn nhiều, em không cần nhúng tay vào đâu.”

Trước khi chuyện này được giải quyết ổn thỏa, anh không định nói cho cô biết.

Yến Thanh Ti nâng cằm lên nhìn anh: “Sao trước đây không phát hiện ra anh lại thông minh đến thế nhỉ?”

Nhạc Thính Phong liếc cô một cái: “Trước đây em có cho tôi cơ hội để biểu hiện không? Xem ra sau này phải tranh thủ thêm vài cơ hội nữa để thể hiện cho em xem.”

Yến Thanh Ti cười cười không nói gì.

Cũng gần đến giờ rồi, Nhạc Thính Phong đứng dậy: “Đi thôi, đến Đức Nhàn Cư nào.”

Ôm Yến Thanh Ti ra cửa, Nhạc Thính Phong thuận tiện hỏi một câu: “Lúc nãy quên không hỏi em, em làm thế nào để lên đây thế, chẳng lẽ giờ em có thể ra vào Nhạc thị như ở chốn không người rồi à?”

“Không phải nha, anh trai tôi đưa tôi lên.”

“Em có anh trai từ lúc nào thế?”

Yến Thanh Ti hất hất cằm: “Vừa nhận xong, đấy, kia kìa.”

Khúc Kính đang đứng phía trước vẫy tay với anh: “Sếp hôm nay em làm việc cực khổ thế, không mời em đi ăn bữa cơm à?”

Nhạc Thính Phong cười ha ha, vỗ vai Khúc Kính: “Nào, anh trai tâm sự với em chuyện cuộc sống nào!”

Yến thổ hào: Mẹ, mai con đưa người về cho mẹ, mẹ yêu thương cô ấy nhiều vào nhé!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 333: Thanh Ti Nhà Tôi Quá Xinh Đẹp

Đến Nhàn Đức Cư, Nhạc Thính Phong ôm eo Yến Thanh Ti đẩy cửa bước vào gian phòng riêng của Nhạc phu nhân.

Phút giây cửa đẩy ra tất cả mọi người trong phòng đều quay lại nhìn.

Nhạc Thính Phong vốn dĩ đang mỉm cười nhìn thấy những người trong phòng sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Nhạc Thính Phong tháo kính ra: "Mẹ, đây là trận thế gì thế này?"

Nhạc phu nhân lập tức tỏ vẻ ngạc nhiên: "Thính Phong con đến rồi à, ô... con đưa cả Thanh Ti đi cùng nữa à, đúng lúc lắm, mẹ đang nhớ con bé, Thanh Ti con đến đây, ngồi bên cạnh bác này."

Nhạc phu nhân thân thiết cười cười vẫy tay với Yến Thanh Ti bảo cô ngồi xuống.

Trong lòng Yến Thanh Ti đầy hoài nghi, lúc trước Nhạc phu nhân cố ý dặn Nhạc Thính Phong nhất định phải đưa cả cô đến, giờ lại giả vờ như không biết, chuyện này là thế nào? Bữa cơm này xem ra không đơn giản chút nào.

Yến Thanh Ti cười cười đi đến ngồi xuống bên cạnh Nhạc phu nhân.

Nhạc phu nhân kéo cánh tay của Yến Thanh Ti, cười nói: "Hôm nay đi dạo phố với bác Hạ Lan, bà ấy khách sáo quá, nhất quyết phải cám ơn chúng ta vì đã chăm sóc cho Tú Sắc khi còn ở Cảnh Thành, cho nên... cùng ăn một bữa cơm thôi."

Nhạc Thính Phong cười, nói đầy ám chỉ: "Hạ Lan phu nhân khách khí như vậy từ lúc nào thế?"

Trong phòng có bốn người, Nhạc phu nhân, mẹ con Hạ Lan Tú Sắc, còn một người lạ mặt nữa.

Hạ Lan phu nhân là người có chút thanh cao, chắc là do gia thế khá hùng mạnh nên làm người rất cao ngạo, bình thường tuy đối xử với người khác rất hiền hòa nhưng bà ta hiếm khi để ai vào mắt.

Hạ Lan phu nhân cười nói: “Nói cám ơn là chuyện nên làm, chuyện này không thể để thất lễ được.”

Hạ Lan phu nhân nở một nụ cười ôn hòa liếc mắt nhìn Yến Thanh Ti, “Nếu cô Yến cũng đến rồi, vừa vặn có thể cám ơn cô luôn, lần này Tú Tú về có nói với tôi mấy ngày đó nó được cô quan tâm rất nhiều.”

Yến Thanh Ti thản nhiên nói: “Bà khách sáo rồi.”

Hạ Lan Tú Sắc vẫy tay với hai người: “Em thật không ngờ cả anh Thính Phong và chị Thanh Ti cùng tới, em giới thiệu với mọi người một chút, đây là chị họ em Chu Ninh, chị ấy giỏi lắm nha, là một đại tài nữ, chị ấy vừa mới giành giải á quân trong cuộc thi thiết kế thời trang quốc tế đấy, giờ chị là nhà thiết kế của hãng DY đó nha.”

Cô gái xinh đẹp bên cạnh Hạ Lan Tú Sắc quả có phần trí thức, đeo kính, ăn mặc thời thượng, nụ cười lễ phép nhã nhặn, nói: “Chào mọi người, tôi là Chu Ninh.”

Hạ Lan phu nhân vỗ hạ Lan Tú Sắc một cái, cười mắng: “Con nhóc này, con thì biết cái gì, chị họ của con làm sao giống cô Yến được.”

Nói cho dễ nghe một chút, một cái kiếm cơm bằng nhan sắc, một cái kiếm cơm bằng tài năng.

Nói khó nghe thì là cô bán nhan sắc, còn người ta là dựa vào tài năng.

Nói tóm lại thế nào đi nữa thì người ta là người đáng để người khác kính trọng mà cô đáng bị khinh thường.

Ngay lập tức sắc mặt của Nhạc Thính Phong và Nhạc phu nhân trở nên không hề dễ nhìn một chút nào, vị Hạ Lan phu nhân này ngoài mặt cười dịu dàng hiền hòa thế, không ngờ được mở mồm ra lại chẳng hề hiền lành tí nào, đúng là loại người “tiếu lý tàng đao”, nhất quyết phải giẫm lên đầu người khác mới thể hiện ra vẻ cao quý của mình à?

Hạ Lan phu nhân hình như nhận ra mình lỡ mồm, vội vàng giải thích: “Xin lỗi nha, xem cái miệng của tôi này, tôi không có ý đó, ý của tôi là hai người bọn họ làm trong hai lĩnh vực khác nhau...”

Yến Thanh Ti đang định mở miệng thì Nhạc phu nhân đã cười hì hì nói: “Ai nói là không phải đâu? Mọi quốc gia trên trái đất này có nước nào mà chả có

những cuộc thi sắc đẹp, điều đó cũng có nghĩa là khuôn mặt rất quan trọng, mấy cái thứ tài hoa á, chỉ cần không phải là đứa ngốc, sau này đều có thể từ từ bồi dưỡng, nhưng mà mặt ấy mà... không phải ai sinh ra cũng có được đâu, xin lỗi nha, không phải tôi bảo cháu gái bà xấu đâu, tôi chỉ nói là Thanh Ti nhà tôi quá đẹp mà thôi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 334: Tình Địch Của Con Đến Rồi, Tự Mình Tranh Đi

Câu này của Nhạc phu nhân chẳng khác gì nói trắng ra là: Không phải bảo cô xấu đâu, chỉ là cô không đẹp bằng Thanh Ti nhà tôi thôi.

Giờ thì đến lượt Hạ Lan phu nhân và Chu Ninh mặt mũi trở nên khó xem, là con gái ai chẳng chú ý đến vẻ bề ngoài, nhưng người ta chỉ thiếu nước chỉ thẳng vào mũi cô ta mà nói: cô thật xấu!.

Cái này vẫn không quan trọng, mấu chốt là Hạ Lan phu nhân đã hiểu, Nhạc phu nhân đã không hề che giấu mà bảo vệ yến Thanh Ti, câu nói "Thanh Ti nhà chúng tôi" của bà, thế là đã coi thành người một nhà rồi đấy! Ánh mắt bà ta nhìn yến Thanh Ti có thêm chút phức tạp.

Yến Thanh Ti chấn kinh nhìn Nhạc phu nhân đến nỗi quên luôn là đang định nói gì, cô hoàn toàn không ngờ đến Nhạc phu nhân sẽ không hề do dự mà che chở cho cô thế này, còn vì cô mà xé rách mặt với người đã quen biết lâu năm, bà... sao bà lại đối với cô tốt thế?

Yến Thanh Ti cũng đồng thời kinh ngạc tốc độ phản ứng nhanh nhẹn của Nhạc phu nhân, năng lực sáng tác nhanh nhẹn thật.

Thoáng cái trong lòng của yến Thanh Ti trào lên sự ấm áp, chậm rãi tỏa ra khắp nơi, cả người đều trở nên ấm áp.

Cô không biết câu vừa rồi của Nhạc phu nhân là thuận miệng hay thật lòng nhưng thật lòng cô muốn nói một câu cảm ơn, rất nhiều năm rồi cô chưa từng nghe có ai đó coi cô như ngươi một nhà.

Nhạc Thính Phong ngồi bên tay trái Yến Thanh Ti, vươn tay ôm lấy bả vai cô, trực tiếp bày ra tư thế chiếm hữu đây là người của tôi, cười nói: "Bác Hạ Lan này, mẹ tôi trước đến giờ không giấu giếm gì trong lòng cả, nghĩ gì thì nói thế, tâm địa lương thiện, không có ý xấu với ai cả, bác đừng để ý."

Thực ra trong lòng nhạc Thính Phong đang nghĩ: Hôm nay mẹ đã cố gắng thế, còn mở bàn tay vàng*, câu trả lời tuyệt lắm, nhất định phải thưởng, tháng này tăng gấp đôi tiền tiêu vặt cho mẹ vậy.

*Bàn tay vàng: một cụm từ trong thể loại truyện tu tiên, ám chỉ việc nhân vật

nhận được quá nhiều ưu đãi từ tác giả, ví dụ như không gian, dị năng đặc biệt. Ở đây ám chỉ hôm nay tác giả mở bàn tay vàng cho Nhạc ma ma khiến bà thông minh đột xuất.

Vẻ mặt của Nhạc phu nhân như thể không hiểu gì: “A... mẹ vừa mới nói sai cái gì à?”

Thính Phong lắc đầu nói: “Mẹ, mẹ nói thật quá mà, lời thật khó tránh khỏi khó nghe một chút, nhưng mà mẹ với bác Hạ Lan là bạn bè lâu năm, mọi người đều hiểu nhau là người như thế nào, sẽ không chấp nhặt với mẹ đâu.”

Hai mẹ con kẻ tung người hứng như thể đang dựng rạp hát ấy, căn bản là không cần Yến Thanh Ti phải xen miệng vào.

Yến Thanh Ti liếm môi, đây là lần đầu tiên cô tham gia vào cái tiết mục cấu xé nhau kiểu này, cảm thấy bản thân mình không có đất dụng võ?

Nhạc Thính Phong không giải thích thì không sao, vừa giải thích cái thì mặt Chu Ninh đã đen sì, ý của Nhạc Thính Phong chính là mẹ anh ta nói đúng - cô rất xấu.

Nụ cười trên mặt Hạ Lan phu nhân sắp không giữ được nữa rồi, may mắn đúng lúc này có người bước vào phá vỡ cục diện bế tắc.

“Phương Niên, con đến rồi à, mau ngồi đi, tôi vốn nghĩ là để một mình Thính Phong ăn cơm với cả một đám phụ nữ chúng ta, sợ cu cậu không được tự nhiên nên gọi cả Phương Niên đến, vừa vặn hai đứa cũng thân nhau.”

Hạ Lan Phương Niên vừa bước vào cửa đã nhìn thấy Yến Thanh Ti, hơn nữa trên vai cô là cánh tay của Nhạc Thính Phong.

Cô ngồi giữa Nhạc Thính Phong và Nhạc phu nhân, khung cảnh này giống như ba người một nhà này như đập thẳng vào mắt anh khiến nó đau rát như bị lửa thiêu.

Nhạc phu nhân nhìn thấy Hạ Lan Phương Niên vẫn đứng bất động ở đó, trêu ghẹo nói: “Phương Niên đứng ngẩn ra đó làm gì thế? Không nhận ra Thính Phong sao, mau ngồi xuống đi, mọi người đã đến đủ rồi, mau gọi bọn họ mang thức ăn lên, chắc mọi người cũng đã đói bụng rồi.”

Yến Thanh Ti nhìn thấy Hạ Lan Phương Niên, biểu cảm trên mặt chẳng chút thay đổi, ngược lại cánh tay của Nhạc Thính Phong đặt trên vai Yến Thanh

Ti khẽ siết cô một cái, Nhạc phu nhân liếc mắt với con trai mình, ánh mắt đó như muốn nói: thằng nhóc thối, tình địch đến rồi đấy tự mà tranh!

—

Yến thổ hào: Mẹ, đáng được khen thưởng, có phải dạo này mẹ uống thuốc bổ não đúng không?

Nhạc ma ma: Con trai thua kém, người làm mẹ đành phải ra trận thôi!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 335: Cô Đã Từng Bị Người Ta Ngủ Chưa?

Tất cả những người ở đây, ai cũng có một tâm tư khác nhau.

Hạ Lan Tú Sắc vui vẻ vẫy tay với Hạ Lan Phương Niên: “Anh hai, nhanh đến đây nào, em giữ chỗ cho anh rồi này, anh ngồi cạnh em nhé, lát nữa anh nhặt xương cá ra cho em nhé.”

“Thật đúng là lớn như thế rồi sao còn giống trẻ con thế, anh con bình thường bận bao nhiêu việc, chốc nữa tự con ăn đi.” Giọng của Hạ Lan phu nhân như thể đang trách móc con gái nhưng ánh mắt lại đầy cưng chiều, hai đứa con này chính là niềm tự hào lớn nhất của bà ta.

Hạ Lan Tú Sắc bĩu môi làm nũng: “Con không cần, con muốn anh hai nhặt xương cá ra hộ con cơ, ai bảo anh hai thương con.”

Hạ Lan Phương Niên khẽ mỉm cười xoa tóc mái của Hạ Lan Tú Sắc rồi ngồi xuống.

Nhạc Thính Phong vẫy tay gọi phục vụ lấy cho Yến Thanh Ti một cốc nước ép dưa hấu, “Em uống cái này.”

Yến Thanh Ti gật đầu từ từ uống, đối với ba người nhà nào đó thì coi như là không thấy.

Tay của Nhạc Thính Phong nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của Yến Thanh Ti, hỏi Hạ Lan Phương Niên: “Gần đây bận cái gì thế? Cả ngày không thấy mặt mũi đâu?”

Hạ Lan Phương Niên ngẩng đầu nhìn anh với thần sắc đầy phức tạp: “Đang nhận một vụ án, phải chạy khắp nơi thu thập chứng cứ.”

Từ sau lễ trưởng thành của Hạ Lan Tú Sắc, hai người không hề liên lạc với nhau, tình bạn bao nhiêu năm giờ lại có một vách ngăn.

Nhạc Thính Phong đối mặt với Hạ Lan Phương Niên vẫn chẳng có chút áy náy nào.

Chu Ninh vì muốn tìm lại tôn nghiêm và cảm giác tồn tại của bản thân, nói: “Một đại luật sư như anh họ, chạy khắp nơi như thế nhất định là đó là một vụ

án lớn, có gì mới lạ không kể ra cho mọi người nghe với, gần đây em đang tìm linh cảm."

Hạ Lan Phương Niên lãnh đạm nói: "Có cái gì mới lạ chứ, toàn là những thứ máu me, không thích hợp để nói trong bữa cơm đâu."

Anh cố khống chế bản thân không nhìn về phía Yến Thanh Ti, nhưng... chỉ cần nghĩ đến cô và Nhạc Thính Phong đang ở bên nhau, cho dù anh có đang giả vờ cũng chẳng thể để cười nổi.

Hạ Lan Tú Sắc cũng gật đầu theo: "Cũng đúng nha, lần trước con không cẩn thận nhìn thấy mấy tấm ảnh trong cặp táp của anh hai mà sợ hết hồn, hay là để chị Thanh Ti kể chuyện quay phim đi, lần trước con đi xem đoàn làm phim của bọn họ, con thấy thú vị lắm."

Tất cả mọi người đều đồng thời quay sang nhìn Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti vẫn từ từ uống cốc nước ép dưa hấu, dường như không nghe thấy bọn họ đang nói gì, Hạ Lan Tú Sắc ngại ngùng mặt đỏ bừng.

Trong trường hợp này, Yến Thanh Ti không phải không biết rõ, người ta đã không thích cô tội gì cứ lao vào, cô đã muốn làm khó tôi thì việc gì tôi phải nể mặt cô.

Nhạc Thính Phong và Nhạc phu nhân dường như không muốn tiếp chuyện, hai người mỗi người đều bưng một ly trà, động tác giống nhau đến kỳ lạ.

Trong mắt Hạ Lan phu nhân lóe lên sự không vui, cười nói: "Cô Yến là ngôi sao, sợ là không quen tiếp xúc với những người bình thường như chúng tôi đúng không?"

Nhạc phu nhân lừ mắt, tưởng bà không hiểu ý bà ta chắc, dám nói Yến Thanh Ti ỷ làm ngôi sao mà kiêu căng tự cao tự đại,.

Yến Thanh Ti uống vài ngụm nước dưa hấu mới đặt cốc xuống, từ từ nói: "Đúng thế, tôi mới ở đoàn làm phim về, không quen tiếp xúc với người khác lắm, cho nên... không theo kịp tiết tấu nói chuyện của mọi người, đóng phim là chuyện rất khô khan, tôi không thấy có gì gọi là chơi vui cả huống hồ đó là công việc của tôi, lúc tôi đóng phim tôi luôn nghiêm túc, mang cả sự tôn trọng vào công việc, cũng giống như cô Chu thôi, lúc cô thiết kế, chắc cũng không cảm thấy là mình đang chơi đúng không?"

Chu Ninh nghẹn mất một lát, cơ hàm hơi bạnh ra, cười cười: “Làm sao mà giống được, tính chất công việc của tôi và cô Yến khác nhau mà, tôi xem trên mạng, giới giải trí mỗi ngày đều rất náo nhiệt, còn nghe nói... có không ít những quy tắc ngầm nha, trong đoàn làm phim của cô có không nhỉ?”

Yến Thanh Ti cười ha ha, cô gái này đúng là có chút ý tứ, sao không dứt khoát hỏi thẳng luôn, cô đã bị người ta ngủ chưa?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 336: Quy Tắc Ngầm Cũng Là Tôi Ngầm Chơi Người Khác

Nhạc Thính Phong và Nhạc phu nhân nghe xong mặt tối sầm lại, Yến Thanh Ti lần này không đợi bọn họ mở miệng đã cười dài nói: "Quy tắc ngầm chỗ nào mà chẳng có? Người trẻ tuổi như cô Chu đây mà đã leo lên vị trí như thế, cũng là một đối tượng đáng để hoài nghi đấy? Đương nhiên, tôi cũng không nói cô chơi quy tắc ngầm đâu, cô đừng có nghĩ nhiều."

Chu Ninh mặt lạnh tanh: "Tôi cũng không phải là diễn viên đương nhiên là không có rồi, diễn viên mấy người..."

Yến Thanh Ti cắt ngang lời cô ta: "Tôi đương nhiên cũng không có, vì tôi có Nhạc thị chống lưng, có ông chủ như anh ấy ai còn dám dùng quy tắc ngầm với tôi? Cho dù có quy tắc ngầm... cũng là tôi ngầm chơi người khác!"

Nói rồi quay lại nhìn Nhạc Thính Phong cười: "Anh nói có đúng không, ông chủ?"

Hai tai Nhạc Thính Phong đỏ bừng lên nhớ lại cái buổi tối hôm đó, đằng hắng lại cổ họng: "Đây là điều đương nhiên, nghệ sỹ của Nhạc thị, ai dám dùng quy tắc ngầm? Em chỉ cần ngầm. ngầm chơi tôi là được rồi."

Hai người không coi ai ra gì thể hiện sự ái muội của họ.

Yến Thanh Ti khẽ đẩy Nhạc Thính Phong một cái, quay người lại: "Tôi còn cho là người như cô Chu đây sẽ chẳng có hứng thú gì với mấy cái tin bát quái của giới giải trí, nếu cô đã muốn biết tôi cũng có thể chia sẻ với cô một ít."

Khóe miệng Chu Ninh khẽ rút một cái, cô ta là người luôn chú trọng thanh danh, nếu tiếp tục cuộc nói chuyện này không khác gì thừa nhận những gì Yến Thanh Ti vừa nói là thật, thừa nhận mình là một người hay đi đưa chuyện thích nghe nói xấu người khác.

"Cảm ơn, không cần."

Bầu không khí đúng là không ổn chút nào, Hạ Lan phu nhân nhanh miệng nói: "Đồ ăn đều được đưa lên rồi, mọi người đừng có khách khí, trừ cô Yến ra tất cả đều là người quen, cô đừng có câu thúc nhé."

Yến Thanh Ti nhìn Hạ Lan phu nhân với một con mắt phức tạp, sao cô cứ thấy bà ta đang nhằm vào cô? Nhất là khi nói cô là người ngoài, dường như đang cố kéo dài khoảng cách xa lánh vô hình!

Nhạc Thính Phong nhếch môi: “Cái này, không cần bác phải lo lắng, cô ấy đã có cháu lo.”

Hạ Lan phu nhân nghe thế liền mỉm cười, một nụ cười dịu dàng hào phóng.

Trên bàn ăn, ngoại trừ tiếng kêu gọi mọi người ăn cơm của Hạ Lan phu nhân thì chỉ có tiếng cười của Hạ Lan Tú Sắc, những người khác không một ai mở miệng.

Nhưng, cái đĩa trước mặt Yến Thanh Ti đã chất đầy thức ăn, hai người ngồi bên cạnh cô, nhìn thấy món nào ngon đều gắp cho cô, không cần cô phải động đũa. Yến Thanh Ti vẫn một mực cúi đầu ăn, bữa cơm này cô không biết mùi vị nó như thế nào nhưng hai hốc mắt cô đã bắt đầu ê ẩm.

Nhạc phu nhân vuốt vuốt cánh tay Yến Thanh Ti: “Ăn nhiều một chút, như thế nào lại gầy thành như vậy?”

Cô gật gật đầu: “Dạ...”

“Anh hai, sao hôm nay anh không nói câu nào thế? Không phải là đang có tâm sự đấy chứ” Hạ Lan Tú Sắc mở miệng hỏi Hạ Lan Phương Niên.

Sắc mặt Hạ Lan Phương Niên có chút mệt mỏi: “Không có gì, chỉ đang nghĩ tới vụ án thôi.”

Hạ Lan Tú Sắc dẩu môi: "Không dễ dàng gì mới ăn chung với nhau một bữa cơm, anh đừng nghĩ tới mấy chuyện đó nữa, nào, đây là

món Cá Sóc anh thích ăn nhất đó, anh nếm thử xem. "

*Cá Sóc: là một món ẳn nổi tiếng của vùng Giang Tô, được chế biến từ cá quế (một loại cá của TQ), cá được thái hạt lựu rồi chiên giòn, khi bưng ra rưới nước sốt lên thì có tiếng kêu xèo xèo như tiếng sóc kêu nên được đặt tên là Cá Sóc.

“Biết tình cảm hai đứa tốt rồi.”

Hạ Lan phu nhân nâng cằm cười nói: “Bữa trước Tú Tú về nói, nó muốn làm

trợ lý cho cô Yến nhưng bị cô cự tuyệt nên không vui, đứa bé này bị tôi chiều hư rồi, mãi không biết quan sát mọi việc xung quanh, tôi đã mắng nó sao lại chạy đi làm phiền cô Yến được chứ, dù sao công việc của mấy người có nhiều việc không thể tiết lộ ra bên ngoài được, cô Yến đừng để bụng."

Nhạc phu nhân cắn mạnh vào cái đũa một cái, trợn mắt này là cố ý bới lông tìm vết đi? Bà buông đũa xuống: "Sao tôi nghe không hiểu gì vậy, cái gì kêu là không thể để cho người khác biết? Con tôi cứ suốt ngày nói tôi ngu đến nỗi quên mang não khỏi nhà, phiền bà giải thích rõ ra hộ tôi."

___

Yến thổ hào: Mẹ, con phục mẹ rồi, mẹ lên đi, giết bà ta!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 337: Con Trai Tôi Với Thanh Ti Đang Yêu Nhau

Trong lòng Nhạc phu nhân tức tối, làm như bà không nghe hiểu được ý đồ của bà ta ấy? Nói cứ như Thanh Ti có rất nhiều chuyện mờ ám không thể để cho người khác biết.

Đương nhiên Lạc phu nhân không biết Yến Thanh Ti đúng là nhiều chuyện không thể cho người khác biết được, ví dụ như giết người phóng hỏa.

Lại tự dưng bị chỉ danh đặt tội, Yến Thanh Ti buồn cười nhìn Hạ Lan phu nhân, vị phu nhân này đúng là cực kỳ am hiểu chơi thủ đoạn mềm dẻo, đáng tiếc, Nhạc phu nhân lại không dựa theo tính toán của bà ta mà thôi.

Nhưng, Yến Thanh Ti lại không hề để tâm tới ác ý của Hạ Lan phu nhân, lúc này tất cả tâm tư của cô đều đặt lên người Nhạc phu nhân.

Được người khác bảo hộ, cô có chút không được tự nhiên, không biết nên làm gì, nên nói gì.

Cô đã quá quen với việc một mình xông lên công kích đối phương, nên khi được người khác bao bọc bảo hộ cô không quen.

Yến Thanh Ti không thể nào hiểu nổi, cô chỉ có giúp Nhạc phu nhân có một lần, hà cớ gì bà phải che chở bảo vệ cô.

So với một Nhạc phu nhân hiền lành tốt bụng cô đúng là...

Cô có chút lo lắng, nếu có một ngày Nhạc phu nhân biết được con người thật của cô, bà sẽ đối xử với cô như thế nào?

Hạ Lan phu nhân không ngờ Nhạc phu nhân lại như thế, hoàn toàn không dựa theo tính toán của bà.

Bà ta cười có chút miễn cưỡng: “Bà hiểu nhầm rồi, tôi không có ý đó.”

Nhạc phu nhân đè tay Yến Thanh Ti lại không cho cô mở miệng, bà nói: "Không có ý đó thì cũng phải giải thích rõ cho tôi biết chứ, tôi và bà không giống nhau, có một số chuyện không nói thẳng cứ thích quanh co lòng vòng, tôi khờ như vậy làm sao mà nghe hiểu được chứ?

Hạ Lan phu nhân nhẫn nại giải thích: "Ý của tôi là mấy chuyện riêng tư cá nhân của mấy ngôi sao rất khó giữ kín, yêu đương hay cái gì gì đều bị phóng đại hết lên, Tú Tú không hợp mấy chuyện phải giữ bí mật."

Trong lòng Nhạc phu nhân khẽ "hừ" một tiếng, cả ngày chỉ thích bới móc, biết ngay mà, bữa cơm này không thể nào ăn ngon miệng được.

Bà gật gật đầu, quay khuôn mặt tươi cười về phía Yến Thanh Ti, vuốt vuốt mặt cô: "Ai nói không phải đâu, làm ngôi sao thì đúng là có nhiều chuyện không thể để người ngoài biết được, đặc biệt là những người mới ra mắt như Thanh Ti, chuyện tình yêu tình báo không thể tiết lộ ra ngoài được, tôi suốt ngày phải lo lắng cho hai đứa chúng nó, lỡ bị bọn chó săn chụp được thì làm sao... Bọn chó săn giờ lợi hại lắm, đúng không, Thanh Ti."

Nhạc phu nhân có nhiều lúc rất sắc bén, những lời này của bà không chỉ nói kháy Hạ Lan phu nhân mà còn nói với Hạ Lan Phương Niên và tất cả mọi người ở đây, Yến Thanh Ti và Nhạc Thính Phong đang tìm hiểu nhau, mấy người đừng có mà sớ rớ không có cửa đâu!

Yến Thanh Ti chấn động, Nhạc phu nhân thế nhưng... thế nhưng nói cô và Nhạc Thính Phong đang yêu nhau, bà ấy... không phải vẫn suốt ngày kêu cô là tiểu yêu tinh này, yêu tinh nọ sao, chẳng lẽ... bà không ghét bỏ cô sao?

Trái tim Yến Thanh Ti vẫn chưa hết chấn động nhưng vẫn cười ngọt ngào với Nhạc phu nhân: "Vâng ạ, người nào cũng như lính trinh sát ấy."

Nhạc phu nhân nhìn Hạ Lan phu nhân nói: "Đứa bé này, suốt ngày phải quay phim, mấy ngày không gặp, tôi lại thấy nó gầy đi đúng là khiến người ta đau lòng, đợi khi nào có thời gian về nhà tôi phải bồi bổ cho nó mới được."

Yến Thanh Ti vô cùng thân thiết khoác cánh tay của Nhạc phu nhân: "Được ạ, giờ cháu vẫn nhớ món sườn kho của bác đấy."

Nhạc phu nhân đã ra mặt giúp cô, cô dù có ngốc cũng phải biết phối hợp với bà, cho dù chỉ là thuận miệng, nhưng bà bênh vực và thiên vị cô như thế, cô đúng là nên nói một tiếng cảm ơn.

Đã nhiều năm như vậy, trừ bỏ hai người họ có ai giúp đỡ cô như vậy?

Nhạc Thính Phong không mở miệng, nghiêng đầu nhìn Nhạc phu nhân và Yến Thanh Ti, chậc, đúng là đáng yêu!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 338: Thanh Ti Nhà Chúng Tôi Là Một Cô Gái Tốt

Hạ Lan phu nhân có chút thâm ý nhìn Nhạc phu nhân, cười một cách có lệ cho qua.

Bỗng nhiên nghe thấy, Hạ Lan Tú Sắc hô lên: “Anh, đũa của anh rơi rồi!”

Sắc mặt Hạ Lan Phương Niên trắng bệch, tinh thần rất kém, “À, ờ... không chú ý, đổi đôi khác là được.”

Hạ Lan phu nhân đau lòng nói: “Áp lực công việc gần đây chắc lớn lắm hả, đứa nhỏ này, suốt ngày bận bịu cũng không biết chăm sóc lấy bản thân.”

Nhạc phu nhân thở dài: “Bác nói này, Phương Niên cũng đến tuổi tìm bạn gái rồi, yêu đương vào chất lượng cuộc sống tự nhiên tốt lên, cứ như Thính Phong nhà bác hồi trước không phải cũng thế sao, giờ thì tốt lắm còn tự cho mình nghỉ phép nữa đó.”

Nhạc Thính Phong trong lòng mát rượi, quyệt nhẹ một phát vào mũi Yến Thanh Ti: “Nghe thấy gì không, khen em đó.”

Trong lòng Hạ Lan Phương Niên rối bời: “Cháu giờ không nghĩ được nhiều đến thế, văn phong luật sư vừa mới mở, thật sự rất bận rộn.”

“Ôi giời, đều nói nó biết bao nhiêu lần, chủ yến vẫn là Phương Niên nhà chúng ta rất kém chọn, chướng mắt mấy đứa con gái tầm thường, hazz nói đến thì nó còn không so được với Thính phong đâu, bà nói xem... con gái chỉ cần ngoan ngoan hiểu chuyện là được rồi, kén chọn nhiều như thế làm gì.”

Trong lòng Nhạc phu nhân hận, người phụ nữ này mấy chục năm rồi vẫn chẳng chữa được cái bệnh bới móc xỉa xói, cứ suốt ngày tâng bốc bản thân mình lên mây xanh cứ như nhà bọn họ so với tất cả mọi người đều cao quý.

“Phương Niên nhà chúng ta kén chọn, chướng mắt mấy đứa con gái tầm thường” không phải đang nói quẹo là Thính Phong không biết chọn người, chọn bừa lấy một đứa như Thanh Ti cũng chấp nhận được.

Chuyện gì cũng có thể nhẫn, nhưng chuyện này thì không thể nào.

Nhạc phu nhân cười ha ha: “Nói cũng phải, chính ra thì Thính Phong nhà tôi cũng may mắn phết, gặp được một gái vừa tốt vừa xinh đẹp như Thanh Ti, liền nhanh chóng cướp về tay, mấy người bình thường sao có thể so với Thanh Ti nhà chúng tôi chứ.”

Yến Thanh Ti được người ta tâng bốc có chút ngại ngùng, người Nhạc phu nhân đang nói và cô là cùng một người sao.

Hạ Lan phu nhân liên tiếp bị người ta đâm vài dao, không chiếm được thượng phong ăn xong liền mang theo con trai con gái và cháu gái rời đi.

Đi ra Đức Nhàn Cư, Nhạc phu nhân cố ý hỏi: “Không phải là đã hẹn chiều này cùng đi spa sao? Sao lại đi về thế này?”

Hạ Lan phu nhân vuốt cằm cười nói: “Giờ tôi mới nhớ ra, trong nhà có chút chuyện cần phải giải quyết gấp, hẹn bà hôm khác vậy.”

Ngồi lên xe, Nhạc phu nhân “hừ” một tiếng: “May mà không nghẹn chết, mẹ biết bà ta mời mẹ ăn cơm là có chuyện rồi, xí... suốt ngày làm bộ thanh cao không dính khói lửa nhân gian, hứ...”

Yến Thanh Ti có chút ngạc nhiên, Nhạc phu nhân bình thường không phải là người thích công kích người khác, hôm nay lại có thể thốt ra những lời này, có thể thấy, giữa hai người cũng có chút ân oán.

Nhưng ngẫm lại con người của Hạ Lan phu nhân, chắc là đắc tội cực kỳ lớn mới có thể khiến Nhạc phu nhân tức giận như vậy.

Nhạc Thính Phong cười nói: “Mẹ đừng có giận nữa, hôm nay mẹ lợi hại lắm, Hạ Lan phu nhân hôm nay về nhà chắc phải uống hết hai ấm trà mới có thể hết giận, nào, để con xem xem, đây có phải là mẹ con không nào? Trình độ IQ và cả miệng lưỡi sắc bén thế này, con đúng là không dám nhận?”

Nhạc phu nhân trừng mắt nhìn Nhạc Thính Phong: “Xí, mẹ mày có phải đồ ngốc đâu? Chỉ là lười so đo với bọn họ thôi! Trước đây mẹ không thèm để ý nhưng hôm nay bà ta chạm vào nghịch lân của mẹ, mẹ có thể buông tha bà ta sao? Lại nói mẹ không so đo với người khác nhưng với bà ta chẳng lẽ lại bỏ qua?”

Yến thổ hào: Từ lúc mẹ ruột lên sàn, không cần phải lo lắng đến chuyện tình

địch nữa.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 339: Cảm Giác Được Người Khác Bảo Hộ Đúng Là Rất Tốt Đẹp

Yến Thanh Ti bị Nhạc phu nhân chọc cười.

Nhạc phu nhân đập cô một phát: "Cười gì mà cười, con mụ đó âm hiểm cực kỳ, về sau cháu có gặp bà ta mà bác không có bên cạnh thì đừng có mà khách khí, bóp chết bà ta cho bác, hừ, nhà họ... bác nói cháu nghe, ai mà gả cho con trai bà ta đúng là đen đủi."

Lời này của Nhạc phu nhân còn có thâm ý khác, bà nắm chắc mọi cơ hội để cung cấp những tin tức không hay ho của nhà Hạ Lan cho Yến Thanh Ti.

Nhạc Thính Phong âm thầm tán thưởng Nhạc phu nhân, tiểu lão thái thái đúng là đã đem toàn bộ chỗ chất xám không dùng mấy chục năm ra dùng hết trong ngày hôm nay rồi.

Yến Thanh Ti gật đầu: "Vâng, cháu sẽ nhớ kỹ."

Đây là lần đầu tiên cô không phải động mồm động mép trong mấy chuyện như thế này, nhưng... cái cảm giác được người ta bảo hộ kín kẽ, đúng là rất tuyệt, một cảm giác dễ khiến con người ta mắc nghiện.

Nhạc Thính Phong hỏi một câu: "Mẹ, bây giờ bà ta còn hay tìm mẹ kiếm chuyện không?"

Nhạc phu nhân bĩu môi: "Còn không phải là chuyện rách nát năm đó sao, đừng có nhắc tới nữa, nghĩ tới là phiền, suốt ngày cứ so đo với mẹ, chuyện gì cũng muốn ngồi lên đầu mẹ, đến từng này tuổi này rồi còn có cái gì mà so đo, đúng là... bà ta còn có thể sống thêm vài năm nữa."

Nhạc phu nhân là người có tính cách ôn hòa, không thích so đo với người khác, lại đơn thuần chẳng tính toán thiệt hơn với ai bao giờ, thế nên mới khiến cho không ít phu nhân trong giới cho là bà không có não!

Nhạc Thính Phong cười: "Mẹ yên tâm, mẹ chắc chắn là sống lâu hơn bà ta."

Nhạc phu nhân nghe thế liền hất cằm: "Cái này còn phải nói sao, bà ta suốt ngày phải tính kế này tính kế nọ nói khó nghe thì là trời sinh mệnh lao lực, chắc chắc là đi trước mẹ rồi, à quên, mấy đứa biết bà ta hôm nay tính làm cái

gì không?”

“Tính cái gì?”

“Bà ta mang theo Chu Ninh đi dạo phố với mẹ, không ngừng khoe cháu bà ta với mẹ, tâng bốc lên tận trời luôn, sau đó còn thì giục mẹ gọi điện bảo con đến, hừ, bà ta tính toán cái gì mẹ còn không biết sao, đương nhiên là muốn giới thiệu cháu gái cho con trai mẹ rồi. Mấy đứa xem, cháu gái bà ta mới chỉ là một nhà thiết kế nho nhỏ đã không không biết trời cao đất dày là gì rồi, làm như mẹ hiếm lạ lắm ấy, đúng lúc gọi hai đứa đến, tức chết bà ta.”

“Mẹ, mẹ đúng là rât anh minh.”

“Còn phải...”

...

Bên kia, sau khi Chu Ninh lái xe rời đi, mặt Hạ Lan phu nhân sầm xuống, ăn một bữa cơm mà rước cả một bụng tức vào người.

Hạ Lan Tú Sắc lắc lắc cánh tay của Hạ Lan phu nhân: “Mẹ, đừng tức giận nữa.”

Hạ Lan phu nhân “hừ” lạnh một tiếng: “Mẹ không có tức giận, đáng để tức giận với bà ta sao? Mẹ có nếp có tẻ, gia đình hạnh phúc, bà ta có cái gì? Chồng thì hơn trăm năm còn chưa mò mặt về lấy một chuyến, có khác gì góa phụ đâu, thế mà còn kiêu ngạo trước mặt mẹ, bà ta có cái gì để lên mặt...”

Hạ Lan Phương Niên nhíu mày, không vui nói: “Mẹ...”

Hạ Lan phu nhân biết anh ta không thích bà nói những lời này: “Không lẽ mẹ nói sai sao?”

“Người phụ nữ này, ất ơ cả nửa đời người, hôm nay lại bỗng thông minh đột xuất, đúng là không ngờ được bà ta lại có thể nói ra những lời bắt chẹt người khác như thế.”

Hạ Lan Phương Niên sắc mặt lại càng khó coi: “Mẹ, trước đây là bác ấy không so đo với mẹ.”

Hạ Lan Tú Sắc thấy Hạ Lan phu nhân biến sắc, lập tức nói: “Mẹ, được rồi, được rồi, đừng tức nữa, đừng tức nữa... Tức nữa sẽ không đẹp đâu.”

Hạ Lan phu nhân thở dài một tiếng, giơ tay sờ mặt Hạ Lan Tú Sắc: “Tú Tú, mẹ nhất định sẽ tìm cho con một gia đình hạnh phúc, mẹ muốn con gái mẹ trở thành người hạnh phúc nhất thế gian này, tiền tài, danh vọng, hạnh phúc... mẹ sẽ cho con tất cả.”

--- O ---

Chương 340: Anh Không Quên Được, Anh Vẫn Yêu Cô

Mặt Hạ Lan Tú Sắc đỏ lên: “Mẹ...”

Hạ Lan Phương Niên có chút bất đắc dĩ, mẹ anh nói những điều này không bằng nói bà muốn cho con gái bà được hưởng những gì mà bà không có được. "

Lúc này, trong đầu anh lại hiện lên dáng vẻ của Yến Thanh Ti, mấy ngày này anh đều cố sức đem hết sự chú ý tập chung vào công việc, bắt buộc bản thân quên Yến Thanh Ti. Anh vốn cứ nghĩ nó có hiệu quả nhưng hôm nay nhìn thấy cô, những cố gắng trong mấy ngày qua của anh bỗng chốc tan biến. Anh không quên được, anh vẫn yêu cô.

Chiếc xe dừng lại trước cổng.

“Mẹ, Tú Tú hai người về trước đi, con về văn phòng làm việc tiếp.”

Hạ Lan Tú Sắc dẩu môi: “Anh hai, anh cũng ham công tiếc việc quá đi, đã mấy ngay rồi em không được gặp anh, dù gì cũng về đến nhà rồi, vào nghỉ ngơi một chút rồi đi cũng không muộn.”

Hạ Lan Phương Niên xoa xoa đầu cô: “Đợi qua vài hôm nữa là hết bận, em vào nhà đi.”

Hạ Lan Phương Niên rời đi, hai mẹ con dắt tay nhau vào nhà.

Vào nhà, Hạ Lan Tú Sắc cắn môi: “Mẹ, sao con thấy, anh hai hôm nay từ lúc vào phòng ăn không phải nhìn anh Thính Phong mà nhìn chị Thanh Ti mới đúng.”

Hạ Lan phu nhân đưa túi xách cho người hầu, vuốt tóc tao nhã nói: “Tú Tú, con là con gái của nhà Hạ Lan, là thiên kim lá ngọc cành vàng, có thân phận và địa vị, có một số người sinh ra đã chỉ làm đồ chơi, con không cần phải xem trọng cô ta.”

Hạ Lan Tú Sắc nháy mắt vài cái, cẩn thận nói: “Mẹ... mẹ... đang nói chị Thanh Ti sao?”

Hạ Lan phu nhân nhẹ nhàng vỗ vỗ cánh tay cô: “Đứa ngốc, đừng có đối với ai cũng không có phòng bị như thế, con có chị họ gần, chị họ xa chứ không có ai là chị cả!”

Hạ Lan Tú Sắc khó xử: “Nhưng chị ấy... tốt lắm, con biết mà, đúng rồi những gì con nói lúc nãy mẹ thấy có đúng không?”

Đến Hạ Lan Tú Sắc còn có thể nhìn ra, huống hồ là người có nhiều năm kinh nhiệm như Hạ Lan phu nhân.

Bà cười một cách nhạt nhẽo: “Xem cô ta thì sao?”

“Mẹ, sao mẹ không hốt hoảng một tí gì vậy, anh hai vì cái gì mà nhìn chị ấy? Ánh mắt lúc ấy của anh hai kỳ lạ lắm?”

“Đứa ngốc, nhớ kỹ những gì mẹ vừa nói, không cần chú ý quá nhiều tới một món đồ chơi, sớm muộn gì cô ta cũng sẽ bị Nhạc Thính Phong đá, như một bộ quần áo mà thôi mặc được hai ngày thì bị vứt bỏ, vứt bỏ là gì? Là những thứ con có nhìn thấy cũng không buồn nhặt lên, may mắn duy nhất của cô ta là có được một khuôn mặt dễ nhìn, làm cho mấy gã đàn ông trẻ tuổi ngứa ngáy, chứ chẳng có tác dụng gì.”

“Nhưng lỡ đâu... lỡ đâu anh hai thích chị ấy thì sao? Chị ấy và anh Thính Phong đang yêu nhau đó?”

“Yêu nhau? Tú Tú con ngây thơ quá rồi, con tin được mấy lời Nhạc phu nhân nói sao? Hừ, cái loại đàn bà như cô ta, Nhạc gia sao có thể tiếp thu được chứ, nếu lấy cô ta về có khác gì tự làm bẩn huyết thống cao quý của nhà họ đâu, chuyện này là không có khả năng.”

“Nhưng bác ấy nói...”

“Lúc đầu ta cũng tưởng thế, nhưng hiện tại nghĩ kỹ lại, bà ta là thế là để chọc tức ta, lấy một con hát ra đọ với chị Ninh của con, hừ, còn như bảo bối, nhiều năm như vậy cái tật có mắt như mù của bà ta đúng là chẳng cứu chữa được.”

Hạ Lan Tú Sắc nhỏ giọng hỏi: “Mẹ, mẹ và Nhạc phu nhân sao cứ như vậy, hai người có phải... có cái gì ân oán hay hiểu lầm à? Trước đây hai nhà vẫn quan hệ rất tốt mà?”

Hạ Lan phu nhân cười nói: “Có ân oán gì chứ, chỉ là bà ta sống không tốt thì

mẹ mới vui được.”

___

Yến thổ hào: Mẹ, con mụ này cũng quá khốn nạn!

Nhạc ma ma: Đợi đấy, sớm muộn gì cũng san phẳng bà ta.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 341: Anh Có Giao Dịch Gì Với Yến Thanh Ti

Hạ Lan Tú Sắc kinh ngạc nhìn Hạ Lan phu nhân.

Nụ cười của bà ta vẫn rất hòa nhã, cứ như những lời vừa nãy không phải là thốt ra từ miệng bà ta.

Hạ Lan phu nhân đưa tay sờ sờ mặt con gái: “Tú Tú, nói cho mẹ, con có thích Nhạc Thính Phong không?”

Nháy mắt, gương mặt của Hạ Lan Tú Sắc đỏ ửng lên: “Mẹ, mẹ nói cái gì đó?”

“Với mẹ thì có cái gì phải giấu giếm chứ, nói cho mẹ biết.”

Hạ Lan Tú Sắc liên tục xua tay: “Mẹ... không có đâu, hơn nữa... anh Thính Phong giờ đã có chị Thanh Ti rồi.”

Hạ Lan phu nhân thở dài một hơi: “Mẹ chỉ muốn con mãi mãi cứ ngây thơ hồn nhiên như thế này, nhưng lại sợ con cứ mãi không chịu trưởng thành.”

“Mẹ...”

“Tú Tú, con chỉ cần nói cho mẹ biết, con thích hay là không thích, những chuyện khác con không cần quan tâm.”

...

Cùng lúc đó, tại nhà họ Yến, Yến Tùng Nam kêu người giúp việc làm một bữa trưa thịnh soạn.

“Ba, bữa cơm này, sao lại thịnh soạn thế?” Yến Minh Châu sắc mặt trắng bệch như quỷ, gầy dơ xương, từ khi xảy ra chuyện cô ta như cứ ru rú ở nhà suốt ngày không dám bước chân ra khỏi nhà nửa bước, cả ngày điên điên khùng khùng, rất ít khi tỉnh táo như lúc này.

Yến Tùng Nam cầm lấy một đôi đũa: “Mẹ con, sắp được thả ra rồi...”

Trên mặt Yến Minh Châu cuối cùng cũng lộ ra một tia vui mừng: “Bữa cơm này là muốn mừng mẹ được ra tù sao? Ba, chúng ta mau đi đón mẹ, con nhớ mẹ lắm.”

Yến Tùng Nam: “Không phải vội, cứ ăn xong đã.”

Yến Minh Châu gật gật đầu: “Ba, ăn xong chúng ta đi tìm mẹ?”

Yến Tùng Nam: “Ừ, ăn xong liền đi.”

Yến MInh Châu cầm đũa lên, bắt đầu vội vã ăn cơm, nhưng chỉ chốc lát sau động tác của cô ta chậm dần lại.

“Lạch cạch” chiếc đũa trong tay cô ta rơi xuống, cả cơ thể lung lay như sắp ngã xuống: “Ba, con... con chóng mặt quá! Ba...”

“Phịch”, Yến Minh Châu nằm bệt xuống bàn.

Lúc này, Yến Tùng Nam đứng đậy khiêng Yến Minh Châu đi ra ngoài. Cô ta vẫn còn sót lại một chút ý thức, lẩm bẩm nói: “Ba, chúng... ta, đi... đâu... vậy?”

Yến Tùng Nam mặt vẫn không đổi sắc nói: “Ba dẫn con đi tìm mẹ.”

“Oh, đi tìm mẹ...” Yến Minh Châu cố gắng mở mắt ra nhưng cuối cùng hai mắt vẫn nhắm nghiền.

Vừa ra đến cửa thì gặp Yến Như Kha đi từ ngoài vào: “Anh hai, đây là muốn làm gì?”

Yến Tùng Nam vẫn tiếp tục lôi Yến Minh Châu ra ngoài: “Có chút chuyện, em vào ăn cơm đi.”

Yến Như Kha cảm thấy có cái gì đó không ổn, chạy theo hỏi: “Anh, anh muốn làm cái gì? Minh Châu, nó làm sao vậy?”

“Em không cần quan tâm.”

“Anh hai...”

Đôi mắt Yến Tùng Nam lúc này đã có chút hung ác: “Tao đưa Minh Châu đến một nơi khác, mày không cần hỏi nhiều.”

Yến Như Kha nhanh chóng động não tìm ra điểm then chốt, cô ta ngăn Yến Tùng Nam lại: “Anh hai, anh rốt cuộc có giao dịch gì với Yến Thanh Ti?”

Yến Tùng Nam mở cửa xe, vứt Yến Minh Châu vào trong.

"Không phải chuyện của mày, mày đừng có quan tâm."

Nói rồi, ông ta lên xe, quay đầu xe lại, Yến Như Kha lùi về sau một bước để tránh chiếc xe của ông ta, hừ, chỉ cần không liên quan tới cô ta thì cô ta cũng chẳng buồn phải quan tâm tới Yến Minh Châu sống hay chết, nó không ở nhà, càng tốt.

Cô ta bỗng nhớ tới kế hoạch của mình, nhếch môi quay người đi vào nhà.

...

Yến Minh Châu tỉnh lại, đầu đau đến nỗi như nứt ra, có mấy người đang vây lại nhìn chòng chọc vào cô ta, khiến cô ta sợ đến mức phát run.

Rồi cô ta cũng rất nhanh chóng nhận ra được điều gì đó không bình thường, những người này đều mặc áo blouse trắng, cô ta đang ở bệnh viện, mà, trên người cô ta lại đang mặc một bộ quần áo liền thân, cực kỳ giống trang phục của bệnh nhân tâm thần.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 342: Cả Ngày Anh Chỉ Suy Nghĩ Làm Thế Nào Để Bò Lên Giường Em

Yến Minh Châu vùng vẫy muốn ngồi dậy: “Đây là đâu, tôi không nên ở chỗ này, ba, ba, ba...”

Một bác sĩ nói: “Bệnh nhân đang trong trạng thái kích động, ngăn cô ta lại, không cho phép tự tổn thương chính mình và người khác, tiêm cho cô ta một mũi an thần.”

Mấy người y tá nghe thấy thế liền đè tay Yến Minh Châu ra tiêm thuốc vào.

Mí mắt Yến Minh Châu ngày càng nặng, cảnh tượng trước mắt cứ lắc lư, lúc sắp mất đi ý thức, cô ta dường như nhìn thấy hình ảnh mơ hồ của Yến Tùng Nam, cố gắng mở miệng nói: “Ba... ba... ba... đây là đâu...”

Trong nháy mắt có một tia không đành lòng lướt qua mắt Yến Tùng Nam.

“Đừng trách ba, cũng đừng hận ba, có hận thì hận Yến Thanh Ti ấy, chính nó đã ép ba làm như vậy, nếu con có thể rời khỏi nơi này thì hãy tìm tới nó mà báo thù.”

...

Trên đường quay về Nhạc trạch, Yến Thanh Ti nhịn không được mở miệng hỏi: “Bác. sao bác tốt với cháu thế?”

Con ngươi Nhạc phu nhân khẽ chuyển động, có chút không được tự nhiên: “Con... ờ thì là bác kêu Thính Phong dẫn con qua, nếu như con bị người khác bắt nạt, người mất mặt không phải là bác à, với lại... Nếu là người khác thì bác còn không để tâm đâu, nhưng mà với Trương Tố Nhã, bác mà để bà ta đụng tới một cọng lông của cháu, chắc thằng con bác sẽ nhắc đi nhắc lại chuyện này mãi mất.”

Nhạc Thính Phong cười cười: “Mẹ, con mà là người như vậy sao?”

“Không phải như thế thì thế nào?”

“Nói vậy trước đây bác đều nhẫn nhịn Hạ Lan phu nhân, hôm nay náo thành như vậy, về sau làm thế nào?”

Nhạc phu nhân nhún vai: “Thì cứ như trước đây thôi, bà ta cũng chẳng dám đắc tội bác, chỉ suốt ngày khoe khoang trước mặt bác bà ta hạnh phúc đến cỡ nào, nào là con gái thì xinh đẹp ngoan ngoãn, nào là con trai thì đẹp trai tài giỏi, nào là vợ chồng thì kiêm điệp tình thâm. Sự thực thì cũng chỉ là sĩ diện hão thôi, chồng bà ta trừ việc có con ngoài giá thú ra thì có gì mà chưa dám làm, nhưng cứ thích trèo lên đầu bác mà ngồi cơ, thích thì bác cho bà ta ngồi, dù sao... có những lúc bà ta nói cũng không sai, nhưng ngàn vạn lần bà ta không nên lấy cháu ra khai đao.”

Nhạc phu nhân là một người như vậy, trước đây bà cứ thích hồ đồ, không muốn tính toán với bất kỳ ai, không muốn có quá nhiều chuyện phiền phức chỉ có điều bà cũng có điểm mấu chốt của mình, bắt nặt bà không sao nhưng đụng đến con của bà là không được.

Yến Thanh Ti dự định đưa Nhạc phu nhân về nhà rồi sẽ quay lại đoàn làm phim một chuyến.

Nhưng, vừa về đến cửa, Nhạc phu nhân đã nói: “Xuống thôi, mẹ làm cho hai đứa bát mỳ, bữa cơm này cũng chẳng ăn ngon lành được bao nhiêu, nhìn cái mặt bà ta là đã không muốn ăn.”

Yến Thanh Ti định đi nhưng nghe thấy câu nói đó lại không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà bước xuống xe.

Nhạc phu nhân kín đáo đưa túi xách cho Ngũ tẩu: “Hai đứa ăn trái cây trước đi, mẹ đi thay đồ rồi xuống nấu mỳ cho hai đứa.”

Nhạc Thính Phong ôm Yến Thanh Ti ngồi xuống: “Hôm nay anh mới thấy được sự lợi hại của mẹ anh, cuối cùng cũng biết chỉ số IQ cao ngất của anh được di truyền từ đâu.”

Yến Thanh Ti cười cười: “Bác ấy có ngốc đâu, chỉ là hồ đồ chút thôi, có nhiều chuyện cũng chẳng buồn tính toán.”

Nhạc Thính Phong ôm chặt lấy Yến Thanh Ti: “Từ lúc nào mà tình cảm giữa hai người tốt thế? Còn tốt hơn cả anh, nói, tối hôm đó hai người nói xấu gì sau lưng anh?”

Yến Thanh Ti nhướng mày: “Nói làm thế nào để lấy lòng được mẹ anh mà gả vào nhà giàu.”

Nhạc Thính Phong nghe tới từ “gả”, trong lòng cứ như bị một con giun cắn

lấy một miếng, giơ tay sờ bụng Yến Thanh Ti: “Em mà có ý nghĩ đó, thì giờ con chúng ta cũng đã thành hình rồi, anh cũng chẳng cần suốt ngày phải vắt óc tìm kế để bò lên giường em.”

___

Yến thổ hào: Mẹ tôi giỏi giang uy phong như vậy, tiểu yêu tinh, mau nhận làm mẹ chồng đi, còn chờ gì nữa?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 343: Tại Sao Lại Ủy Khuất Mình Như Thế

Nhạc phu nhân đi xuống liền nhìn thấy hai người dính sát vào nhau, Nhạc Thính Phong còn đè cả nửa người lên Yến Thanh Ti, khuôn mặt già nua bỗng đỏ lên, hắng giọng: "Khụ, chú ý chút!"

Nhạc Thính Phong nhếch môi cười nhưng không vẫn không buông Yến Thanh Ti ra, còn hôn lên mặt cô một cái: "Mẹ, con muốn ăn mỳ gà."

Nhạc phu nhân "hừ" một tiếng: "Có cái ăn là tốt rồi còn đòi hỏi."

Miệng thì nói thế nhưng mười phút sau, Ngũ tẩu bê ra hai bát mỳ gà còn đang bốc khói nghi ngút. Từng sợi mỳ tinh tế thon dài sắp sếp thành hàng bên trên phủ thịt gà xé phay kết hợp với một ít rau, mùi hương lan tỏa khắp nơi.

Nhạc phu nhân tháo tạp dề đưa cho Ngũ tẩu, nói với hai người: "Mau ăn lúc còn nóng, ăn xong rồi thì đi đâu thì đi."

Vẻ mặt thì ghét bỏ nhưng cũng đang thầm nhắc nhở hai người: Mỳ nóng lắm đấy, cẩn thận.

Lúc nhìn thấy bát mỳ, cả người Yến Thanh Ti ngẩn ra, một dòng ký ức bị đóng bụi từ lâu lắm rồi bị thổi tung lên, khung cảnh xung quanh như thay đổi, cô quay lại làm một bé gái tám tuổi, bên tai vẫn còn văng vẳng những lời nói của mẹ cô.

"Ti Ti, ngoan, con ngồi đây ăn hết bát mỳ này nhé, mẹ ra ngoài một chuyến rồi sẽ quay lại luôn."

"Ti Ti, về sau, nếu mẹ không thể nấu cơm cho con thì con cũng phải cố gắng ăn thật ngon nhé, đừng có kén chọn, biết không?"

"Ti Ti, nếu mẹ không ở bên cạnh con, con cần phải dũng cảm, kiên cường hơn..."

Sau đó, bà ấy không cách nào trở về bên cạnh cô.

"Sao lại không động đũa thế?" Tiếng nói của Nhạc phu nhân kéo Yến Thanh Ti trở về với thực tại, cô không dám ngẩng đầu, chỉ sợ người khác nhìn thấy

đôi mắt phiếm hồng của cô.

“Dạ... cháu... ăn đây...” Yến Thanh Ti cầm lấy đôi đũa, tay cô có chút run rẩy, không cách nào gắp lấy được sợi mỳ.

Nhạc phu nhân thấy Yến Thanh Ti động đũa mấy lần mà không gắp được mỳ lên: “Đứa nhỏ này sao cứ như trẻ con vậy, không biết dùng đũa ăn, này, lấy dĩa ăn vậy.”

Nhạc phu nhân đưa cho cô một chiếc dĩa, Yến Thanh Ti nhanh chóng nhận lấy.

“Hương vị thế nào?”

Yến Thanh Ti vẫn cúi thấp đầu, gật gật hai cái: “Ngon... ngon lắm ạ...”

Nhạc Thính Phong nhíu mày, giọng Yến Thanh Ti có chút gì đó khang khác.

Hương vị này quanh quẩn ở trong khoang miệng, cực kỳ giống với hương vị của mẹ cô đã từng làm, tay của cô càng run rẩy mạnh hơn, nước mắt trong hốc mắt không thể đè nén lại, một giọt nước mắt nhỏ xuống bát mỳ, bát mỳ này cứ như một tảng đá mắc kẹt trong lòng, đâm thẳng vào trái tim yếu ớt của cô, cứng rắn... đau...

Nhạc Thính Phong nâng bát uống một ngụm nước mỳ, ghét bỏ nói: “Mẹ, mỳ hơi nhạt.”

“Có giỏi thì tự đi mà nấu, suốt ngày kén cá chọn canh.” Nhạc phu nhân nhìn Yến Thanh Ti không giống Nhạc Thính Phong mà vẫn cúi đầu ăn một cách ngon lành, cảm thấy thỏa mãn cực kỳ.

Nhạc phu nhân nói với hai người họ: “Trong bếp vẫn còn đó, ăn hết lại lấy thêm bát nữa.”

Nói rồi nhìn cả người Yến Thanh Ti, lắc lắc đầu: “Bác nói với cháu này, là con gái thì đừng có cái ý nghĩ gầy mà đẹp, rồi suốt ngày nhịn ăn nhịn uống làm khổ chính mình, tại sao lại phải vì ánh mắt của người khác mà ủy khuất chính mình?”

Nhạc phu nhân còn lải nhải rất nhiều điều, đa phần đều thể hiện của sự quan tâm của bà đối với cô khiến cho không kìm được, nước mắt trong phút chốc lại trào ra, đột nhiên, cô đặt cái dĩa xuống, vội vã nói một tiếng: “Xin lỗi,

cháu có chút chuyện, xin phép đi trước?”

Túi xách cũng không cầm theo, chạy ra khỏi Nhạc trạch, Nhạc phu nhân còn chưa kịp hiểu ra chuyện gì đang xảy ra đã không thấy người rồi: “Này, sao thế?”

Nhạc Thính Phong thấy có gì đó không ổn: “Con đi xem xem.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 344: Có Lẽ Là Anh Đã Thua, Thua Trong Tay Người Con Gái Này

Nhạc Thính Phong thấy có gì đó không ổn: "Con đi xem xem."

Nhạc Thính Phong nhanh chóng đuổi theo, chạy đến vườn thì đuổi kịp Yến Thanh Ti, đưa tay kéo cô lại: "Thanh Ti, em sao vậy?"

Mái tóc dài của Yến Thanh Ti che kín gần một nửa khuôn mặt, cô cố gắng đẩy tay của Nhạc Thính Phong ra: "Tôi còn... có việc, việc gấp... cần đi trước..."

Cô cố gắng ổn định lại giọng nói của mình nhưng lại không cách nào che giấu được sự run rẩy trong đó.

Nhạc Thính Phong càng nắm chặt lấy cô hơn: "Không phải, em có chuyện gì đúng không, nói với anh, em sao vậy? Em..."

Bỗng, mu bàn tay của Nhạc Thính Phong lành lạnh, anh cúi đầu nhìn xuống thì thấy trên đó có một giọt nước. Anh sững người ra một lát rồi nhanh chóng giơ tay vén tóc Yến Thanh Ti lên, mặc dù cô nghiêng người tránh nhưng một lọn tóc vẫn bị anh hất lên để lộ ra khuôn mặt phía dưới. Bên dưới là một khuôn mặt đẫm nước mắt.

Giọt nước mắt trên mu bàn tay anh bỗng nóng rực lên. Nhạc Thính Phong sửng sốt, bàn tay giơ giữa không trung cũng quên không thu lại.

Yến Thanh Ti cố gắng nghiêng đầu ra chỗ khác không cho Nhạc Thính Phong nhìn thấy cô khóc, cô cần mau chóng rời khỏi chỗ này, âm thanh khàn khàn cất lên: "Tôi... bữa ăn cuối cùng mẹ tôi làm cho tôi, chính là một bát mỳ gà, tôi... chỉ... đột nhiên nhớ tới bà ấy thôi, không sao, xin lỗi, nói xin lỗi với bác gái hộ tôi, bà ấy nấu rất ngon, chỉ là tôi..., tôi cần phải đi!"

Nhạc Thính Phong không ngờ nguyên nhân cô đột ngột rời đi là như vậy, nghe xong chỉ thấy lồng ngực bỗng nặng nề, đau đớn, anh muốn an ủi cô nhưng lại không biết nên nói cái gì, chân tay luống cuống, vụng về nói: "Thế để anh đưa em..."

Yến Thanh Ti lắc đầu, âm thanh không kiềm chế được mà tăng âm lượng: "Không, đừng để ý đến tôi, không cần đi cùng tôi, cứ để tôi ngây người một

mình là được rồi, coi như tôi xin anh đấy..."

Đây có lẽ là giây phút chật vật nhất của cô khi ở trước mặt anh, kể cả vụ án bắt gian ba năm trước, ở trước mặt bao nhiêu người cô cũng chưa từng chật vật như vậy.

Yến Thanh Ti cô là ai cơ chứ, một cái tên khiến mọi người nghĩ ngay đến một con hồ ly tinh lòng dạ rắn rết, là một kẻ thứ ba mặt dầy vô liêm sỉ, làm sao mà cô có thể khóc? Làm sao có thể khóc được?

Nhưng hết lần này đến lần khác, sự ấp áp và đùm bọc của Nhạc phu nhân và Nhạc Thính Phong dành cho cô ngày hôm nay đã đánh thẳng vào trái tim cứng rắn của cô, nhất là khi bát mỳ gà kia được bưng lên, nó đã phá vỡ tuyến phòng ngự cuối cùng của cô.

Yến Thanh Ti không muốn để Nhạc Thính Phong nhìn thấy bộ dạng lúc này của cô, trước mặt anh cô có thể hư hỏng xấu xa nhưng không thể khóc.

Đối mặt với một Yến Thanh Ti như vậy, Nhạc Thính Phong chỉ muốn xông lên ôm cô, hôn cô, cho sự ấm áp; nhìn thấy những giọt nước mắt đang lăn trên gò má cô, anh nghĩ anh có thể làm bất cứ điều gì vì cô chỉ cần cô ngừng khóc.

Có lẽ, anh đã thua, thua trong tay người con gái này.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 345: Không Cho Phép Bất Cứ Ai Trông Thấy Sự Yếu Đuối Của Cô

Yến Thanh Ti đẩy tay của Nhạc Thính Phong ra, xoay người rời đi.

Nhạc Thính Phong gọi cô lại: "Đợi. đợi đã... chỗ này không gọi được xe đâu, anh đưa em chìa khóa xe..."

"Cảm ơn." Yến Thanh Ti cúi đầu nhận lấy.

Nhạc Thính Phong muốn đi cùng cô nhưng anh biết lúc này cô không muốn nhìn thấy anh, cô là một người mạnh mẽ kiên cường, làm sao có thể cho phép bất cứ ai nhìn thấy sự yếu đuối của cô?

Anh chưa bao giờ nhìn thấy cô như vậy, dáng vẻ cô lúc này khiến anh cảm thấy cô cũng chỉ là một cô gái bình thường như bao người con gái khác.

Ngoài trời đang rất nóng bức nhưng anh không cảm nhận được chút hơi nóng nào, rầu rĩ nhìn cô lái xe của anh rời đi.

Quay vào nhà, tâm tình Nhạc Thính Phong có chút sa sút, nhìn bát mỳ gà vẫn còn đang nóng hổi, giơ tay lên bóp bóp trán, không biết tâm tình của Yến Thanh Ti khi ăn bát mỳ này là như thế nào?

Vẻ mặt Nhạc phu nhân tràn đầy nghi hoặc: "Con bé làm sao thế, mẹ nấu dở lắm sao? Mẹ nếm thử rồi, cũng ăn được mà?"

Nhạc Thính Phong lắc đầu: "Mẹ cô ấy qua đời vào năm cô ấy tám tuổi, trước khi đi bà ấy có nấu cho cô ấy một bát mỳ gà... bát mỳ này làm cô ấy nhớ tới mẹ cô ấy, có chút không khống chế được cảm xúc, cô ấy nhờ con nói với mẹ, mẹ nấu ngon lắm, là do cô ấy có chút không ổn, mẹ đừng trách cô ấy."

Nhạc phu nhân há miệng, ngây người một hồi không biết nói gì, hồi phục tinh thần liền trách móc Nhạc Thính Phong: "Tại con cả đấy, con nói xem muốn ăn gì chẳng được lại muốn ăn mỳ gà, ôi... Con bé giờ thế nào rồi?"

"Con đưa chìa khóa cho cô ấy, để cô ấy lái xe đi rồi."

Nhạc phu nhân nghe xong liền đập một phát lên đầu Nhạc Thính Phong: "Mày có bị đần không đấy, con bé đang bất ổn như thế cho nó lái xe? Muốn

cho nó xảy ra chuyện hả, cái thằng này sao không biết quan tâm đến người khác một chút nào vậy?”

Nhạc Thính Phong bị cái đập này của Nhạc phu nhân đập tỉnh, Yến Thanh Ti bây giờ sao có thể lái xe được.

Não của anh bị ăn mất rồi sao? Nhất định là bị mẹ anh ăn mất rồi.

“Con đuổi theo cô ấy.”

Nói rồi chạy ra gara, lái ra một chiếc xe thể thao màu xám bạc đuổi theo

Nhạc phu nhân đứng ở bên cạnh bồn hoa, hét lên: “Con cũng cẩn thận đấy!”

Nói rồi khẽ thở dài một hơi: “Hai cái đứa này, đúng là suốt ngày khiến người khác phải lo lắng.”

Ngũ tẩu chạy ra, do dự một lát rồi nói: “Phu nhân... ông chủ gọi tới.”

Nháy mắt, sự lo lắng trên khuôn mặt của Nhạc phu nhân biến mất: “Dập đi.”

“Nhưng...”

“Chẳng có nhưng nhị gì cả, tôi đã nói rồi ông ta mà gọi đến thì dập máy luôn mà.”

Nói rồi lạnh tanh quay người bước vào nhà.

...

Nhạc Thính Phong không đuổi kịp Yến Thanh Ti nên gọi điện cho cô, mãi không ai nhận mới nhớ ra là túi của Yến Thanh Ti vẫn vứt ở nhà anh.

Nhạc Thính Phong sốt ruột lái xe thẳng đến Cẩm Tú Viên, xác định cô không về đây mới rời đi, lúc sắp đi thì nhìn thấy Yến Tùng Nam. Cái lão già đốn mạt này, trông thấy là buồn nôn.

Vợ, con cái trong mắt lão chẳng là cái gì cả, thế giới của lão chỉ có lão và tiền.

Nhạc Thính Phong từng nghĩ anh cũng từng làm những việc xấu xa độc ác là người xấu, nhưng giờ gặp Yến Tùng Nam mới biết ít nhất anh vẫn còn nhân

tính chán, nói ông ta đốn mạt vẫn là còn cất nhắc ông ta.

Nhạc Thính Phong khinh miệt lướt mắt qua Yến Tùng Nam, nhấc điện thoại gọi cho Giang Lai.

“Sự tình như thế nào rồi?”

“Nhạc tổng, đã xong rồi ạ, sắp có động tĩnh rồi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 346: Chỉ Cần Cô Ấy Không Sao Là Tốt Rồi

Nhạc Thính Phong khinh thường cười một tiếng, Yến Tùng Nam, tranh thủ mà hít thêm chút không khí tự do đi.

Yến Tùng Nam chỉ thấy một chiếc xe sang trọng, không nhìn thấy người trong xe, ông ta đố kỵ nhìn chiếc xe đó, chiếc xe này ít nhất cũng phải mất hơn 35 tỷ mới mua được.

Yến Tùng Nam âm thầm tính toán, ông ta phải làm thế nào mới móc được nhiều tiền hơn từ Yến Thanh Ti, dù sao sau lưng cô cũng có Nhạc Thính Phong, chỉ cần tóm được nhược điểm của Yến Thanh Ti cũng đủ để uy hiếp được nó rồi, sau đó coi nó như một cây atm là được.

Yến Tùng Nam nghĩ tới Yến Như Kha...

...

Nhạc Thính Phong gọi điện cho chị Mạch hỏi xem Yến Thanh Ti có tìm chị không, trong lòng anh đang hoảng hết cả lên, Lạc Thành rộng lớn như vậy, Yến Thanh Ti lại không cầm điện thoại theo, dù cho có nhờ người tìm giúp cũng phải tốn mất một đoạn thời gian?

Nhạc Thính Phong lo trong khoảng thời gian này, Yến Thanh Ti sẽ xảy ra chuyện.

Nhưng chỉ một lát sau, anh nhận được một cuộc điện thoại, người gọi tới là một cảnh sát, người đó nói với anh Yến Thanh Ti lái xe trong tình trạng không có bằng lái nên đang bị giữ lại tra xét, người và xe đều đang bị đưa hết về đồn cảnh sát, cô đang ngồi nghe phê bình, bảo anh tới nộp phạt rồi đón người về.

Nhạc Thính Phong vừa nghe thấy lập tức như bị nhéo một cái, hỏi: “Người đâu? Có xảy ra chuyện gì không? Có xảy ra tai nạn không?”

Đây chính là điều khiến Nhạc Thính Phong lo lắng, anh sợ nhất là lái xe không tập trung, chỉ sểnh một cái thôi cũng rất dễ xảy ra chuyện.

“Này, anh chỉ mong xảy ra chuyện thôi hả? Xe bị đâm vào lan can đường, người thì không sao.”

Nhạc Thính Phong nghe thấy xong liền thở phào: “Vậy thì tốt, cô ấy không xảy ra chuyện gì là tốt rồi, tôi tới ngay đây, các anh đừng làm khó cô ấy.”

Nhạc Thính Phong nhanh chóng tới đồn cảnh sát, vừa tới nơi liền thấy Yến Thanh Ti đang ngồi đó, cô ngồi đối diện với hai viên cảnh sát đen nhẻm vì bị phơi nắng, cô đang ngồi nghe hai người giảng đạo.

Yến Thanh Ti cúi đầu, không biết đang nghĩ gì trong lòng, bóng lưng gầy yếu khiến người ta đau lòng vô cùng.

Nhạc Thính Phong bước tới, cởi áo khoác khoác lên vai cô: “Tôi là chủ xe, có chuyện gì các anh cứ nói với tôi.”

Yến Thanh Ti hơi run lên, nhưng cô vẫn không ngẩng đầu.

“Anh là chủ xe à, lúc anh cho cô ấy mượn xe, anh không biết là cô ấy chưa có bằng lái hả, không có bằng mà anh cũng dám để cô ấy lái xe, anh không muốn cô ấy sống hay không muốn để người khác sống nữa đây?” Anh cảnh sát vừa mở miệng một cái là phun ra một tràng.

“Lại còn là nhân vật của công chúng... biết mà còn cố ý sai phạm? Gương mặt xinh đẹp thế này, lỡ như xảy ra chuyện gì thì chỉ có thiệt cho cô thôi, cũng là tổn hại của những khán giả như chúng tôi nữa, mấy năm ai mà chẳng thích ngắm người đẹp chứ.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Xin lỗi, sau này tôi sẽ không vậy nữa.”

Yến Thanh Ti rất phối hợp nên cảnh sát cũng không biết nói gì nữa, họ nói với Nhạc Thính Phong: “Giữ xe, trừ điểm, phạt tiền, còn phải đền tiền sửa lan can đường bộ nữa, hai người lo mà nộp hết đi.”

Nhạc Thính Phong gật đầu không có ý kiến: “Được.”

Anh nhận hóa đơn phạt rồi nộp tiền.

Cảnh sát lại nói: “Lần này niệm tình lần đầu vi phạm, lần sau không đơn giản vậy nữa đâu, may mà cô đâm vào lan can đường, nếu lỡ mà đâm phải người đi đường, là tai nạn chết người luôn rồi đấy.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Tôi xin lỗi.”

“Chiếc xe này cũng phải mất mấy tỷ ấy nhỉ, giờ cô đâm nát rồi thấy không.”

Nhạc Thính Phong cắn răng, anh không quen thấy người khác ra vẻ dạy dỗ Yến Thanh Ti, anh ôm vai cô, nói: “Nộp tiền rồi, điểm cũng trừ rồi, chúng tôi đi được chưa.”

“Được rồi.”

Nhạc Thính Phong ôm ấy Yến Thanh Ti ra ngoài, đi được vài bước, anh ngoảnh lại nói: “Nhà tôi nhiều xe, tôi để cô ấy đâm xe cho đỡ buồn đấy, mỗi ngày có đâm nát một cái các người cũng không quản được.”

Nhạc mẫu: Tiểu yêu tinh, con trai bác có hơi mặt người dạ thú tí thôi nhưng nó có tiền, giờ còn biết thương người khác nữa, hay con... cứ nhắm mắt gả bừa cho nó đi!!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 347: Tối Nay Ở Bên Tôi Được Không?

Cảnh sát... Vâng anh trâu bò, anh có tiền, đồ thần kinh!

Lên xe, Yến Thanh Ti kéo áo khoác Nhạc Thính Phong xuống, cô tóm tóc nói: “Xin lỗi, đâm nát xe anh mất rồi, về tôi sẽ đền cho anh.”

Nhạc Thính Phong thấy dáng vẻ lãnh đạm của Yến Thanh Ti, hai mắt sưng đỏ, lòng anh như bị đâm mấy cái.

Anh nhếch miệng cười một cách không đàng hoàng: “Được thôi, vậy đêm nay em ở bên tôi đi.”

Anh cũng muốn an ủi cô vài câu, nhưng có lẽ giờ thứ Yến Thanh Ti không cần nhất chính là an ủi.

Yến Thanh Ti ngẩn ra một lúc mới hiểu, chữ “pei” mà anh nói không phải là “bồi” trong đền tiền, mà là “bồi” trong bồi ngủ, cô cười: “Tối nay không được rồi, để hôm khác nhé, đưa tôi về Cẩm Tú Viên đi.”

(赔 / 陪 đều có âm đọc giống nhau là “péi”, Nhạc thái tử nói là 陪, Yến Thanh Ti nghe hiểu thành 赔)

“Không, tôi không đưa em về đó được, Yến Tùng Nam đang cắm chốt ở đó chờ em kìa.” Nhạc Thính Phong nhấn ga, lái xe về nhà mình.

Yến Thanh Ti nhíu mày, giờ cô không muốn thấy Yến Tùng Nam, cô sợ, cô sẽ không kiềm chế được mà giết ông ta mất.

“Thế, đưa tôi tới đoàn làm phim Trấn Hồn Khúc đi vậy.”

Nhạc Thính Phong đưa tay chọc lên mặt Yến Thanh Ti: “Nhìn em thế này mà tôi có thể an tâm để em đi quay phim được sao? Để người phụ nữ của mình cả ngày vất vả bên ngoài, ngay đến thời gian nghỉ ngơi cũng không có, chỉ có thằng đàn ông vô dụng mới làm ra được chuyện đấy.”

Môi Yến Thanh Ti khẽ động, cô muốn nói nhưng lại không biết nên nói gì?

Nhạc Thính Phong chỉnh nhiệt độ trong xe, “Mệt thì ngủ một lát đi.”

Yến Thanh Ti khép mắt lại.

Nhạc Thính Phong lái xe rất ổn, anh biết Yến Thanh Ti đang đeo trên lưng một gánh nặng, cô tận mắt chứng kiến cái chết của mẹ mình, chuyện này đối với một đứa trẻ tám tuổi quả thật là quá kinh hoàng và ám ảnh, ám ảnh cô cả đời này không thể nào quên đi được.

Sau Nhạc Thính Phong tra ra, mẹ cô chết cũng không đơn giản như vậy, tuy nhìn thì giống như tự sát, nhưng kẻ trực tiếp gây ra cái chết của bà lại là Yến Tùng Nam và Diệp Linh Chi, cặp vợ chồng chó chết đó khi ấy căn bản không hề nghĩ tới việc để bà sống.

Con người ta khi trở nên hung ác và tàn nhẫn, đúng là điều đáng sợ nhất thế gian này.

Dừng xe trước cửa nhà, Yến Thanh Ti đã ngủ rồi, cô nhắm mắt, hơi thở đều đặn, hàng lông mày nhíu lại, tóc rơi xuống mặt, làn da trắng sáng như ngọc, bộ dạng cô như vậy thật sự rất giống một cô gái chân yếu tay mềm.

Nhạc Thính Phong bế cô xuống xe, vào tới cửa đã gặp Nhạc phu nhân đang đi ra.

Nhạc Thính Phong nhỏ giọng: "Mẹ..."

Nhạc phu nhân thấy Yến Thanh Ti còn lành lặn không sao cả, bà vỗ lên ngực thở phào: "Ngủ rồi hả, mau bế lên nhà đi."

Nhạc Thính Phong đặt Yến Thanh Ti lên giường anh, đắp chăn cho cô rồi xuống lầu.

Nhạc phu nhân hỏi anh: "Tìm thấy ở đâu vậy?"

Nhạc Thính Phong đón lấy cốc nước Ngũ tẩu đưa cho, uống một ngụm: "Đồn cảnh sát."

Nhạc phu nhân trợn tròn mắt, hoảng sợ nói: "Xảy ra tai nạn thật à?"

"Vâng, đâm vào lan can, bị cảnh sát tóm, cũng tại đầu óc con có vấn đề, quên mất cô ấy mới về nước chưa được bao lâu chắc chắn không có thời gian thi lấy bằng, bên cảnh sát bắt cả người lẫn xe, con đi nộp phạt rồi đưa người về."

Nhạc phu nhân vừa nghe thấy liền bĩu môi: "Xe hỏng thì kệ nó, người không sao là tốt rồi."

Nhạc Thính Phong trêu bà: “Mẹ không tiếc à, cái xe đó 17.5 tỷ đấy.”

Nhạc phu nhân lườm anh: “Nhìn cái bộ dạng keo kiệt bủn xỉn của con kìa, chẳng trách lần nào trèo lên giường rồi cũng bị người ta đạp xuống, không đạp con thì còn đạp ai nữa, bộ trang sức phỉ thúy lần trước của mẹ còn 24.5 tỷ kìa, người ta đâm hỏng cái xe 17.5 của con, con còn nợ người ta 7 tỷ nhân tình đấy.”

Nhạc Thính Phong không nhịn được bật cười: “Mẹ, mẹ biết tính toán thật.”

“Tất nhiên là mẹ biết tính toán rồi, ngày xưa hồi còn đi học, mẹ học giỏi nhất là môn toán đấy.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 348: Con Thương Người Ta, Ghen Tuông Vì Người Ta

“Mẹ... mẹ không để ý thật chứ?”

Nhạc phu nhân tưởng Nhạc Thính Phong hỏi vụ đâm hỏng xe, bà nói: “Có gì mà phải để ý, chẳng phải chỉ là tiền thôi sao, con còn thiếu tiền à?”

Nhạc Thính Phong trầm mặc một lúc, nói: “Hôm nay khi con thấy cô ấy khóc, trong lòng cảm thấy rất khó chịu, khi đó con nghĩ, chỉ cần cô ấy cười một cái thôi, con có thể làm bất cứ điều gì vì cô ấy.”

Nhạc phu nhân đặt di động xuống, nhìn Nhạc Thính Phong với ánh mắt quỷ dị, bà vỗ nhẹ lên đầu anh: “Con trai à, có nhiều khi làm chuyện gì cũng xuất phát từ tâm, chuyện tình cảm thật ra cũng không phức tạp tới vậy, khi trong lòng con nghĩ tới một người mãi không thôi, đau lòng vì người ấy, ghen vì người ấy, thì đó chính là yêu, không cần nghi ngờ gì đâu, cũng đừng cố chấp nữa, giờ con mà còn băn khoăn, đợi sau vài năm nữa, con sẽ hối hận đấy.”

Nhạc Thính Phong sững người, anh... yêu Yến Thanh Ti sao? Thật vậy sao?

Trái tim Nhạc Thính Phong bỗng đập dồn dập, anh muốn nói nhưng không biết nói gì lúc này, đầu óc anh trở nên trống rỗng.

Nhạc phu nhân thấy Nhạc Thính Phong như vậy liền biết cậu con trai ngốc của bà thật ra cũng chưa tự hiểu rõ rồi.

Bà vươn tay đập lên đầu Nhạc Thính Phong một cái: “Thằng ngốc này, cả ngày chỉ biết có bò lên giường, bị ngủ hẵng bao nhiêu lần rồi mà vẫn không hiểu à? Tính khí cục cằn như chó của con, bình thường mà bị người khác đá khỏi giường đã xông cắn chết người ta rồi, đây còn cứ phóng túng như vậy, con nói xem, con không muốn có được trái tim của con bé thì con còn muốn gì đây?”

Mặt Nhạc Thính Phong bỗng đỏ lên, anh đứng dậy, đi lên lầu.

Nhạc phu nhân bật cười thành tiếng.

Nhạc Thính Phong đi được vài bước lại ngoảnh lại hỏi: “Mẹ... Mẹ có hối hận vì đã lấy ba con không?”

Nụ cười trên gương mặt Nhạc phu nhân nhạt dần, bà nói: "Tất nhiên là hối hận rồi, nhưng... hối hận cũng có làm gì được nữa đâu? Con cũng bò ra được mấy chục năm rồi, mẹ cũng đã già, cả đời này cứ sống vậy thôi, như vậy cũng ổn, được vui vẻ làm điều mình thích, cũng chẳng thiếu tiền tiêu, mẹ thấy vậy là đủ mãn nguyện rồi."

Nhạc phu nhân bao năm nay có thể giữ được tính cách như vậy, quan trọng nhất vẫn phải dựa vào tâm tình lạc quan và dễ thỏa mãn của bà. Hôm nay nếu như không phải Hạ Lan phu nhân cứ xuống tay với Yến Thanh Ti, chắc có lẽ Nhạc phu nhân vẫn không quá đặt nặng vấn đề, bà sẽ chỉ cười ha ha rồi giả vờ ngờ nghệch tiếp tục sống cuộc sống của mình.

Bà chỉ là đơn thuần, chứ không phải là ngốc, trước đây có hơi ngốc một chút là vì bà lười chẳng muốn so đo tính toán với người ta thôi.

"Vậy trước đây mẹ có từng nghĩ tới việc ly hôn không?"

Nhạc phu nhân gật đầu: "Tất nhiên là có rồi, mẹ có ngốc thật đâu, năm đó mẹ sống chết đòi ly hôn, nhưng con cứ ôm chân mẹ khóc mãi, nên mẹ đành thôi."

Nhạc Thính Phong nhếch khóe miệng: "Mẹ, sau này con sẽ hạnh phúc, chắc chắn đấy."

Nhạc phu nhân hừ mũi một tiếng: "Xì, con cứ lấy được con dâu về cho mẹ trước đi rồi hãng nói, một đứa tính khí cộc cằn như con thì chó nó cũng chẳng muốn theo."

Nếu đổi lại là người khác vào ngồi vào vị trí của Nhạc phu nhân, chắc người đó khó có thể sống thoải mái, dễ chịu được như bà. Cuộc đời này của bà xem như cũng thuận buồm xuôi gió, khi còn trẻ ở nhà mẹ đẻ được chiều chuộng thương yêu, bà sớm đã hình thành tính cách ngây thơ, chân chất, bất hạnh lớn nhất đời này của bà có lẽ chính là kết hôn với người không thuộc về mình, nhưng bà lại may mắn có được một đứa con trai, con trai bà là người thừa kế duy nhất của Nhạc gia, không ai có thể rung chuyển được địa vị của bà và con trai bà cả.

Bao năm nay, thái độ sống của Nhạc phu nhân vẫn luôn là - Chồng là cái quái gì vậy? Tôi thèm vào quan tâm ông sống chết thế nào, chỉ cần tôi và con trai tôi sống tốt là được.

Nhạc Thính Phong ngồi canh bên giường, nhìn Yến Thanh Ti say đắm.

Thấy hàng lông mi của cô khẽ động rồi dần dần mở mắt, ánh mắt mơ màng, tối đen vô thần, một lúc sau mới dần lấy lại tiêu cự.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 349: Hình Như Con Bị Thất Sủng Rồi

Nhạc Thính Phong khẽ nói: “Tỉnh rồi à...”

Yến Thanh Ti nghe thấy tiếng của anh, lập tức tỉnh hẳn, cô vội vàng ngồi dậy: “Tôi ngủ bao lâu rồi?”

“Còn sớm, giờ mới hơn 4 giờ chiều thôi.”

“Muộn thế rồi á?” Yến Thanh Ti vội xốc chăn xuống giường.

Nhạc Thính Phong ngăn cô lại: “Em muốn đi đâu?”

Yến Thanh Ti vén tóc ra sau tai: “Tôi phải tới phim trường.”

Nhạc Thính Phong ấn Yến Thanh Ti xuống: “Em nhìn sắc mặt như quỷ của em xem, không được đi đâu hết.”

“Không được, tối nay còn có cảnh quay của tôi, cũng không còn nhiều cảnh lắm, trong tuần này là có thể đóng máy rồi, tôi không thể làm chậm trễ tiến độ của mọi người được.”

Nhạc Thính Phong thấy cô ngoan cố như vậy, đành nói: “Giờ cũng đã tối đâu em vội làm gì, ăn xong cơm tối rồi tôi đưa em tới đó.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Được!”

Nhạc Thính Phong hơi nhíu mày: “Em là người phụ nữ của tôi, đừng có bức ép bản thân mình quá như vậy.”

“Tôi không có.”

Nhạc Thính Phong cười lạnh một tiếng.

Anh không nói tới chuyện cô lái xe gây tai nạn, cũng không an ủi cô bất cứ câu nào, vì Yến Thanh Ti là người không cần tới sự an ủi, cô như một con thằn lằn mất đuôi vậy, tuy đau nhưng không nhất thiết phải cầu cứu bất cứ ai, cô cũng có thể tự mình đứng dậy.

Cô là một người như vậy đấy, trông cô gầy yếu nhưng lại không hề yếu đuối, cô kiên cường hơn bất cứ ai, nhưng cũng lại mỏng manh vô cùng.

Nhạc Thính Phong dắt Yến Thanh Ti xuống lầu.

Nhạc phu nhân ngẩng đầu thấy hai người, thuận miệng nói: “Tỉnh rồi à, uống cốc sữa kia đi.”

Yến Thanh Ti ngẩn ra, không ngờ Nhạc phu nhân còn chuẩn bị cho cô một cốc sữa nữa.

Ngũ tẩu bưng sữa lên cho Yến Thanh Ti, cô lẩm bẩm: “Con... nhiều năm rồi con không uống sữa.”

“Uống đi, bác bảo Ngũ tẩu cho đường vào rồi, không có mùi nữa đâu.”

Nhạc Thính Phong nhìn lên bàn, không có ly thứ hai, hỏi: “Mẹ, của con đâu?”

Nhạc phu nhân gãi đầu: “Con? Ngũ tẩu, bà lấy cho nó một chai nước lọc đi.”

“Mẹ, sao con cứ có cảm giác con bị thất sủng thế nhỉ?”

Nhạc phu nhân nghi hoặc: “Con từng được sủng ái à?”

Yến Thanh Ti bật cười: “Khụ khụ, thật ngại quá, con không nhịn được...”

Nhạc Thính Phong thấy Yến Thanh Ti cuối cùng cũng cười rồi, anh quả nhiên rất thích nụ cười của cô, bất kể cô có cười thế nào, dù cho đó có là nụ cười tàn nhẫn, nụ cười khi đang hãm hại người khác cũng được, chỉ cần cô cười là tốt rồi.

“Mẹ, con vừa bảo mẹ hiểu chuyện, thông minh xong, sao giờ mẹ đã lại hố con rồi?”

Nhạc phu nhân nhún vai: “Mẹ cũng có nói dối đâu?”

Nhạc Thính Phong ngắt lời, anh không muốn tiếp tục chủ đề này nữa: “Mẹ, tối nay Thanh Ti phải tới đoàn làm phim.”

Nhạc phu nhân nhìn giờ cũng sắp năm giờ rồi, vội đứng dậy: “Ờ, vậy để giờ mẹ đi nấu cơm, ăn xong rồi hãng đi.”

Trong lòng Yến Thanh Ti cảm thấy ấm áp, cô rất ngưỡng mộ vì Nhạc Thính Phong có được một người mẹ như vậy, cô cũng từng có, chỉ là mất đi rồi,

hơn nữa cũng không bao giờ có thể tìm về nữa.

"Con cũng vào bếp xem." Yến Thanh Ti nhét cốc sữa đã uống hết vào tay Nhạc Thính Phong.

Nhạc Thính Phong vốn không muốn để cô đi, nhưng nghĩ lại để hai người họ tiếp xúc nhiều với nhau cũng tốt, "Được, vậy em... đi đi... đợi chút."

Nhạc Thính Phong nghiêng đầu nhìn Yến Thanh Ti đang sắp phát cáu, bỗng cúi xuống hôn cô, vươn đầu lưỡi ra, liếm hết sữa còn đọng lại trên môi: "Mùi vị cũng được lắm."

Yến Thanh Ti đỏ mặt, Nhạc phu nhân ở phía xa đang vịn vào cửa nhìn lén, thấy ánh mắt của Yến Thanh Ti bà vội vờ như không có chuyện gì xảy ra, quay ngược vào tiếp tục rửa rau.

Yến Thanh Ti giơ tay véo vào cánh tay Nhạc Thính Phong, đẩy anh ra rồi vào bếp.

--- O ---

Chương 350: Không Cần Phải Tiếc Tiền Thay Nó

Mặt Yến Thanh Ti vẫn còn nóng bừng lên, cô hỏi: “Bác, có cần con làm gì không?”

Nhạc phu nhân cũng không khách khí: “Gọt khoai tây đi.”

Bà đối xử với Yến Thanh Ti rất tự nhiên, không một chút khách khí, khiến cô có ảo giác cô đang được coi như người thân của bà.

“Aiya, bác quên mất, nữ diễn viên các con đều phải chú ý chăm sóc tay, con đi găng tay vào đi.”

“Không cần đâu, đi găng tay gọt khoai bất tiện lắm.”

Nhạc phu nhân kinh ngạc nhìn Yến Thanh Ti gọt khoai vừa nhanh vừa đẹp: “Không ngờ con lại gọt thạo thế?”

Yến Thanh Ti cười: “Hồi trước khi còn ở nước ngoài, con có làm thêm ở một quán ăn Trung Quốc.”

Nhạc phu nhân chớp mắt, lại thêm một điều đáng ngạc nhiên nữa, không ngờ Yến Thanh Ti còn đi làm thêm, bà cứ tưởng những cô gái như cô khi ra nước ngoài thì đều là con cái nhà giàu sang đó để... đi học, dạo phố, mua sắm quần áo chứ, nhà họ Yến cũng đâu có nghèo, sao cô còn phải đi làm thêm.

Lúc ăn cơm, Yến Thanh Ti nghĩ kĩrồi nói: “Xin lỗi bác gái, con... đâm hỏng xe mất rồi, bị nát bấy luôn, chuyện đền...”

Cô còn chưa nói xong, Nhạc phu nhân đã dùng đũa gõ vào mu bàn tay Nhạc Thính Phong: “Nó nhiều tiền lắm, trước đây tác oai tác quái, đánh cược với người ta một tiếng thua hai chiếc Pagani làm bác tức tới nỗi bệnh tim tái phát, bác nói con nghe, không cần phải tiếc tiền thay nó đâu.”

Yến Thanh Ti kinh ngạc nhìn Nhạc phu nhân, cô không ngờ bà sẽ nói những lời này, trên đời sao lại có người đáng yêu vậy chứ?

Nhạc Thính Phong nhổ một cục xương ra, anh nghĩ vào những lúc như thế này tốt nhất là không nên nói gì hết.

“Nhưng, chiếc xe đó... rất nhiều tiền...”

Nhạc phu nhân thờ ơ như không: “Không có tiền thì để nó kiếm, nó là đàn ông, không kiếm tiền nuôi gia đình thì còn cần nó làm gì? Nuôi tốn cơm tốn gạo.”

Nhạc Thính Phong ngẩng đầu: “Mẹ, tiền tiêu vặt tháng sau...”

“À...” Nhạc phu nhân gắp cho Nhạc Thính Phong một miếng thịt bò, cười nói: “Con trai, ăn nhiều một chút, dạo này con gầy quá.”

Nhạc Thính Phong...

...

Ăn cơm xong, Yến Thanh Ti phải tới phim trường, Nhạc phu nhân gọi cô lại, lên lầu lấy xuống một túi đồ đưa cho cô.

“Tốt xấu gì con cũng là con gái, mấy đồ dưỡng da thường ngày cũng không có, có nữ minh tinh nào như con không, mấy cái mặt nạ với bộ dưỡng này con cầm về dùng trước đi, hôm nay bác đi mua sắm, không cẩn thận mua hơi quá tay, dùng không hết.”

Nhạc phu nhân tỏ ra kiêu căng, rõ ràng là muốn đối xử tốt với người ta, nhưng lại cứ khăng khăng nói, tôi không phải là cố tình mua cho cô đâu.

Nhạc phu nhân chừng này tuổi rồi, đồ dưỡng da bà dùng nhiều nhất chắc cũng chỉ là mấy thứ xóa nếp nhăn và căng da, nhưng những thứ bà đưa cho Yến Thanh Ti đều là mấy đồ dưỡng trắng, cấp nước chuyên dùng cho các cô gái trẻ, đây rõ ràng là bà cố tình mua cho cô, nhưng lại không chịu nhận, y hệt Nhạc Thính Phong.

Yến Thanh Ti nhận túi đồ nặng trịch, tâm trạng cô cũng nặng nề theo, bao năm nay, loại người đê tiện khốn nạn nào cô chưa gặp qua, nhưng cô chưa từng gặp ai đối xử với cô tốt như bà.

Yến Thanh Ti siết chặt tay, cố gắng mỉm cười, nói: “Bác gái, cảm ơn bác, bác... Chắc không phải thật sự nhìn trúng con rồi chứ? Muốn con làm con dâu bác đấy chứ?”

Nhạc phu nhân hất cằm: “Xì, con đừng ảo tưởng nữa, muốn làm con dâu bác, vậy... vậy... phải làm bác vui mới được, được rồi được rồi, hai đứa mau

đi đi, nhìn thấy hai đứa là thấy phiền, đứa nào cũng khiến bác phải nhọc lòng hết.”

Nhạc Thính Phong cười nói: “Vâng, bọn con đi đây, đi luôn đây, mẹ đừng có nhớ bọn con đấy.”

Nhạc phu nhân quay đầu: “Ai thèm nhớ chúng mày, mẹ ở nhà một mình tự do tự tại không phải sướng hơn sao.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 351: Tôi Ghét Em Như Thế Nhưng Lại Không Kiềm Chế Được Lòng Mình Muốn Gặp Em

"Vậy bọn con đi đây."

"Tạm biệt bác."

Nhạc Thính Phong đưa tay nhận lấy túi mỹ phẩm trong tay Yến Thanh Ti, hai người cùng nhau rời đi.

Nhạc phu nhân nghe thấy tiếng nổ máy bên ngoài, hừ một tiếng: "Hai cái đứa vô lương tâm này."

Ngũ tẩu vừa dọn dẹp bàn ăn vừa nói: "Bà chủ, thực ra bà rất thích cô Yến đúng không?'

"Đâu có... tôi... tôi chỉ cảm thấy, con bé... con bé nó cũng đáng thương, từ nhỏ đã mất mẹ, lớn lên với mẹ kế, nhà họ Diệp là loại người nào bà còn không biết sao, chắc hồi bé nó cũng phải chịu không ít khổ sở, ôi... quan trọng là Thính Phong cũng thích con bé, nó đã thích rồi, người làm mẹ như tôi cũng đâu thể ngăn cản nó được, hơn nữa... con bé đó nó rất... lợi hại, nếu là chuyện này nên cơm nên cháo thật thì sau này có thể quản được thằng nhóc thối tha đó."

Ngũ tẩu tươi cười gật đầu: "Đúng thế, ngài nói rất đúng."

Nhạc phu nhân mệt mỏi vặn eo, hôm nay đi dạo phố mất nửa ngày, lại đại chiến với mẹ con nhà Hạ Lan một trận, hao phí nhiều chất xám như thế, bây giờ bà mệt chết đi được ấy.

"Tôi lên gác nằm một lát nhé, Ngũ tẩu, mai chị nhớ ra chợ mua ít xương sườn, nhớ phải chọn miếng ngon nhé, mua cái loại xương nhỏ ấy."

"Oh, vâng ạ!"

...

Mùa hè, hơn 6 giờ tối rồi, đèn đường cũng đã sáng mà mặt trời vẫn chưa lặn, những tòa nhà cao ốc phía xa san sát nhau, trên đường xe cộ tấp nập qua lại, trong cái thời buổi hiện đại hóa này, khoa học công nghệ càng ngày càng

phát triển thì tình cảm giữa người với người càng ngày càng lạnh nhạt.

Yến Thanh Ti nhìn những chiếc xe lao vun vút ngoài cửa sổ, không biết đang nghĩ gì.

Nhạc Thính Phong tập trung lái xe, khẽ liếc nhìn Yến Thanh Ti nói: "Tôi nghĩ, tôi phải nói với em chuyện này, tôi không phải là một đứa phá gia chi tử*."

*Bại gia chi tử: ám chỉ những đứa con hư hỏng hay phá tiền bạc trong nhà.

Yến Thanh Ti không hiểu quay sang nhìn anh: "Ừ?"

"Trước đây có lần tôi từng thua mất hai chiếc Pagini nhưng chỉ vài hôm sau, tôi lại thắng, thu hồi bốn chiếc, so với năng lực phá hoại của tôi, khả năng kiếm tiền của tôi càng mạnh hơn." Nhạc Thính Phong nói rất chân thành.

Yến Thanh Ti ngẩn ra một lát, giải thích cái này cho cô để làm gì?

Yến Thanh Ti gật đầu: "Ừm, anh đúng là. rất biết cách kiếm tiền."

Vấn đề này đương nhiên là không thể nghi ngờ được, ai mà chẳng biết, thái tử gia của Nhạc Thị, đó là một tên thủ đoạn vừa độc vừa có hiệu quả, năng lực kiếm tiền hàng đầu, làm ăn với anh ta, từ trước đến nay chưa ai chiếm được món hời gì từ tay anh ta.

Nhạc Thính Phong nhếch môi: "Em biết là tốt."

Anh đang muốn nói cho Yến Thanh Ti biết, anh có thể kiếm tiền, anh không phải là kẻ phá gia chi tử, không cần lo lắng sau này anh phá hết nhà cửa, không nuôi nổi cô.

Nhưng hiển nhiên Yến Thanh Ti không hiểu được ý tứ sâu xa của Nhạc thái tử nhà chúng ta, cô có chút lơ đãng.

Đến trường quay, Yến Thanh Ti muốn xuống xe, cửa xe lại bị Nhạc Thính Phong khóa lại.

"Đợi một chút, anh có vài lời muốn nói với em."

Yến Thanh Ti nhìn anh: "Nói cái gì?"

Nhạc Thính Phong nhìn thẳng vào cô, ánh mắt đen nhánh, sâu thẳm mà dịu dàng, dường như có thể ôm trọn lấy cô, Yến Thanh Ti ngẩn ra.

Gương mặt anh tràn đầy sự nghiêm túc, rất chân thành nói: "Hai chúng ta đã quen nhau cũng đã được ba năm rưỡi, lúc mới bắt đầu, đúng là tôi khá là coi thường em, chỉ thấy sao trên đời này lại có loại người kỳ quái như em, em rời đi nơi này ba năm, tôi chưa bao giờ nhớ em, lúc đó tôi nghĩ đó dù sao cũng chỉ là một đứa con gái ngủ với mình một đêm, không có gì quan trọng cả. Tôi không nghĩ sẽ gặp lại em cũng không nghĩ đến sau ba năm gặp lại mọi chuyện lại biến thành như thế này, tất cả mọi thứ liên quan đến em, tôi vẫn nhớ rõ ràng, tôi cứ cho rằng mình đã quên, nhưng... không phải."

"Lúc đó tôi đã nghĩ rằng, sao trong ký ức của tôi lại ghi nhớ một người phụ nữ rõ ràng đến vậy, cô ta thì có gì tốt chứ? Bản thân rõ ràng rất ghét em nhưng tôi lại không thể khống chế nổi mà muốn gặp em."

--- O ---

Chương 352: Tôi Chưa Bao Giờ Ghét Em, Chỉ Là Tôi Không Muốn Thừa Nhận Điều Đó Thôi

Nhạc Thính Phong cười giễu chính mình: "Tôi muốn tìm em, muốn ngủ với em... tôi cho rằng, tôi chỉ có hứng thú với thân thể của em, ngoài ra còn cảm thấy tính cách của em có phần khiêu chiến."

Bàn tay nắm lấy cửa xe của Yến Thanh Ti, càng lúc càng siết chặt, khả năng cách âm của xe rất tốt, ngăn cách mọi âm thanh bên ngoài, cô chỉ có thể nghe thấy tiếng của Nhạc Thính Phong.

Giọng của anh khá dễ nghe, lúc nghiêm túc nói chuyện nghe càng êm tai hơn.

Yến Thanh Ti dường như bị giọng nói của anh đầu độc, lặng im nghe từng câu từng chữ anh nói.

"Sau này quấn quýt với em lâu như vậy, tôi mới phát hiện ra em ghét tôi, thế nên tôi càng muốn dính lấy em, tôi nghĩ rằng, em dựa vào cái gì mà ghét tôi, tôi là một người đàn ông ưu tú vậy cơ mà. Con người quả là một loài động vật phức tạp, em thấy có đúng không, chắc câu 'vật cực tất phản' là chỉ loại người như tôi, nhưng từ khi bắt đầu tới giờ, tôi chưa bao giờ ghét em, chỉ là tôi không muốn thừa nhận, thừa nhận mình bị người như em thu hút."

"Yến Thanh Ti, tôi nghĩ, tôi đối với em..."

Yến Thanh Ti đột nhiên lao đến bịt miệng anh lại, ngăn không cho anh nói tiếp, cô nói: "Tôi đại khái biết anh muốn nói gì, anh đừng nói vội, đừng nói..., anh để cho tôi nghĩ thật kỹ vài ngày đã, đừng đến tìm tôi, bây giờ tôi... đầu óc rất hỗn loạn, xin lỗi..."

Lúc này cô rất hoảng loạn, rất sợ hãi và bất an.

Cô biết mình đang đi trên con đường gì, con đường này chỉ dành riêng cho một mình cô, ở đó không có ánh sáng, chỉ có bóng tối và tội ác, cô không dám nghĩ đến việc yêu bất kỳ một ai, cô không sợ đau khổ, cô đơn hay sự lạnh lẽo.

Mà sợ sự ấm áp mà người khác mang đến cho cô, nhưng cô lại rất mâu thuẫn... kỳ thực cô cũng muốn mở rộng vòng tay đón nhận sự ấm áp đó.

Con người là vậy, càng là những người đi trong bóng tối lại càng khao khát ánh sáng.

Dù cho cô biết ánh sáng đó không thuộc về mình, nhưng cô vẫn khát khao có thể nhìn thấy nó.

Nhạc Thính Phong nhìn vào đôi mắt đang hiện lên vẻ yếu đuối của cô, giờ cô không thể chịu nhiều áp lực hơn được nữa, hôm nay không phải là cơ hội tốt.

Nhạc Thính Phong thở dài một tiếng, anh cầm lấy tay cô: "Được rồi, tôi không nói nữa, em thật là... em... em muốn chặn miệng tôi lại thì chặn sớm một chút chứ, hoặc là dùng miệng em chặn cũng được, em nhất thiết phải để tôi nói tới khi chỉ còn lại một chút mới không cho tôi nói. Tôi đã chuẩn bị xong xuôi hết rồi, những câu muốn nói cũng sắp xếp đâu vào đấy rồi thế mà em lại không cho tôi nói, giờ em có bảo tôi nói tiếp thì tôi cũng quên hết những gì tôi định nói rồi, không biết lúc nào mới có thể nhớ lại được đây."

Yến Thanh Ti bị anh chọc bật cười: "Vậy không nói là được rồi, những gì anh nói lúc nãy tôi coi như chưa từng nghe thấy là được rồi."

Nhạc Thính Phong lập tức phản bác: "Không được, tuyệt đối không được, chuyện ông đây đã làm chưa bao giờ bỏ dở giữa chừng."

"Nhưng anh... lần trước bảo theo họ tôi cơ mà, cái này có được tính là bỏ dở giữa chừng không?"

"Em..."

Yến Thanh Ti xoa cằm Nhạc Thính Phong: "Tôi đi trước đây, sắp quay tới nơi rồi mà tôi còn chưa thuộc kịch bản đâu."

Nhạc Thính Phong mặt mũi sa sầm, tỏ vẻ em đi đi, dù sao tôi cũng không mở cửa đâu.

Yến Thanh Ti thở dài, cái gã này đúng là lại bắt đầu dỗi rồi, phải dỗ.

Cô giơ tay ôm lấy cổ anh, nhướn người đè lên người anh.

Mấy phút sau, Yến Thanh Ti mới buông Nhạc Thính Phong ra, vỗ nhẹ lên khuôn mặt anh: "Ngoan nào, mở cửa ra đi."

Ngón cái của Nhạc Thính Phong quệt lên môi, "Xét thấy em cũng còn gọi là

chân thành, miễn cưỡng cho em xuống đấy.”

Cửa xe mở ra, Yến Thanh Ti xuống xe.

“Mấy ngày nữa...”

Nhạc Thính Phong lạnh lùng hừ một tiếng: “Tôi biết rồi, để em yên tĩnh chứ gì... nhưng chuyện của Yến Tùng Nam cũng không được đến tìm em à?”

Tay Yến Thanh Ti đặt trên cửa xe, cúi người xuống nhìn vào trong xe: “Cái này thì... hoan nghênh anh đến bò lên giường.”

Khóe môi của Nhạc Thính Phong cong cong lên.

--- O ---

Chương 353: Nữ Thần Đưa Chúng Ta Cùng Bay Lên

Cảnh quay hôm nay là một cảnh quay trong nhà, gồm có phần diễn của Lãnh Nhiên và nam thứ, hai người đều là mỹ nam, kỹ thuật diễn xuất tuy không phải là rất tốt nhưng ít nhất cũng không cứng đờ, người ta nhìn vào cũng sướng mắt.

Trong trường quay rất yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng bọn họ đang đọc thoại.

Bước chân của Yến Thanh Ti rất nhẹ nhàng, cô bước đến đứng bên cạnh đạo diễn.

Đạo diễn Thái tập trung nhìn vào màn hình máy quay, mấy phút sau, bà hét lên thông báo cảnh quay đã xong. "Chuẩn bị cho cảnh kế tiếp."

Đạo diễn Thái nhìn thấy Yến Thanh Ti nói: "Thanh Ti đến rồi đấy à, ra học thoại rồi thay quần áo trang điểm trước đi, khoảng hơn một tiếng nữa mới đến phân cảnh của em cơ."

"Vâng, đạo diễn vất vả rồi ạ!"

Đạo diễn vỗ vai Thanh Ti: "Mọi người ai cũng đều vất vả cả, cố gắng nốt tuần cuối cùng này thôi, chúng ta có thể kết thúc công việc rồi, đúng rồi, quên mất không nói chúc mừng với em."

Yến Thanh Ti ngẩn ra, chúc mừng cái gì cơ?

Những diễn viên khác và công nhân viên trong studio cũng chúc mừng Yến Thanh Ti làm cho cô không hiểu ra làm sao.

Lãnh Nhiên nhảy xuống chạy ra chào Yến Thanh Ti, "Chị, chúc mừng chị nhé, chị đẹp thật đó!"

"Cái gì vậy? Sao mọi người cứ chúc mừng chị mãi thế?"

"Chị không biết à? MV của chị với Tuyết Thần hôm nay được lên sóng rồi đấy, đang nổ tung trên weibo kia kìa."

Yến Thanh Ti ngẩn ra, vội vã lấy di động ra xem, trên màn hình hiển thị

thông báo weibo của Cận Tuyết Sơ có bài mới, còn có cả hai cuộc điện thoại gọi nhỡ, toàn bộ đều là lúc buổi chiều khi tâm trạng của cô đang suy sụp, không mang theo bên người.

Yến Thanh Ti mở Weibo ra, quả nhiên phát hiện ra tên mình lại nhảy lên top hot search cùng với Cận Tuyết Sơ.

Mà Weibo của cô thì sắp nổ tung đến nơi, hồi trước đa phần đều là những bình luận mắng cô, lần này ngược lại đại đa số các comment đều gọi cô là nữ thần, chỉ có một vài bình luận lại nói rằng, cuối cùng cũng biết cô và Cận Tuyết Sơ có tình cảm với nhau từ lúc nào, hóa ra là từ lúc hai người quay MV.

Yến Thanh Ti bị mấy cái bình luận chọc cười ha hả.

Đẹp muốn khóc, chỉ vì xem một cái MV thôi thế mà tôi thành fan của một nghệ sĩ tôi đã từng quyết tâm anti#

#Lầu trên, không phải chỉ một mình cậu đâu, đưa tôi bay lên với#

#Mặt chị ấy đẹp, chị ấy có quyền... Nữ thần hãy nhận lấy một cái quỳ của tôi#

Dưới phần bình luận đủ các kiểu bình luận, Yến Thanh Ti bật mv lên xem, mv rất hay, các cảnh quay đã được xử lý như thể được phù phép, cảnh quay mở đầu là một góc quay rộng quay từ trên cao xuống, đoạn này không ghép rõ nhạc, dường như chỉ là những giai điệu ngân nga rất tùy ý đi theo ống kính, không có nhạc điệu, thậm chí còn có những đoạn sai nhịp.

Chắc cảnh quay từ trên cao này là sau này mới bổ sung, ống kính kéo gần lại, vô số những chiếc xe hỏng chất chồng chất chồng lên nhau, có những cái đã không biết để đây từ bao giờ, gió bụi trên những chiếc xe bị gió cuốn thốc lên, chốc lát đã phủ đầy màn hình sự thê lương, đồng thời một mảnh vải đỏ bị gió cuốn lên bay phấp phới lọt vào ống kính máy quay.

Ống kính máy quay hơi loạng choạng từ từ dịch chuyển về phía Yến Thanh Ti, nhạc nền lúc này mới vang lên, giọng hát đặc biệt của Cận Tuyết Sơ, chỉ tùy tiện ngân nga theo nhạc đệm cũng hay đến mức phát khóc.

Cận Tuyết Sơ quả thật là một tài tử, những cảnh quay đó không được tính là chuyện nghiệp, nhưng sau khi trải qua chỉnh sửa xử lý, nó đã trở thành những bức tranh duy mỹ, tùy tiện chọn một cái cũng có thể trở thành hình

tượng chính của bài hát, bài hát này chính là linh hồn của cả MV.

Yến Thanh Ti share lại cái weibo của Cận Tuyết Sơ, mv do cô đóng cô có nghĩa vụ phải quảng bá nó, đằng nào cũng là để tăng độ phủ sóng tên tuổi của cô mà.

Đặt điện thoại xuống, Yến Thanh Ti cầm kịch bản lên học thuộc lời thoại.

Tiểu Từ thở hồn hển chạy đến: "Chị, em đến muộn, em trang điểm ngay cho chị đây."

Yến Thanh Ti chỉ vào cái ghế bên cạnh: "Không việc gì, nghỉ ngơi một lát trước đã, không phải vội trang điểm luônđâu."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 354: Lời Của Con Khốn Đó Có Thể Tin Tưởng Được Sao?

Tiểu Từ lắc đầu: “Để em trang điểm cho chị trước đã, sắp quay đến nơi rồi, không thể để muộn được.”

Kỹ năng trang điểm của Tiểu Từ càng ngày càng thuần thục, đã không phải là anh chàng chập chững mới vào nghề nữa, trang điểm của kiểu phim hiện đại cũng khá dễ, mà mặt của Yến Thanh Ti cũng dễ trang điểm, thoáng cái là xong.

Tiểu Từ cầm hộp phấn dặm lại một chút cho cô, hỏi: “Chị, chị Mạch bảo là sẽ tìm thêm một trợ lý nữ nữa cho chị, chị ấy nói là có những lúc chỉ một mình em bận quá, hơn nữa bình thường có một số chuyện em là đàn ông con trai không được tiện cho lắm.”

“Được thôi, tìm một trợ lý nữ nữa giúp em, như thế em cũng có thể nhẹ nhàng hơn một chút.”

Tiểu Từ vui vẻ nói: “Cảm ơn chị Thanh Ti, đúng rồi chị, nếu em có ai thích hợp với vị trí này thì có thể giới thiệu được không?”

“Có thể chứ, nhưng điều kiện tiên quyết là em phải biết rõ người đó.”

“Chị yên tâm đi, nếu là kém cỏi, em sẽ không đưa đến cho các chị gặp đâu, cám ơn chị nhé.”

Yến Thanh Ti trang điểm xong, nhắm mắt lại, im lặng ôn lại lời thoại trong đầu một lần nữa.

Mãi cho đến khi đạo diễn hô: “Thanh Ti chuẩn bị...”

Yến Thanh Ti mở mắt, đứng dậy.

Cô bận bịu đóng phim, mãi đến lúc gần sáng mới xong, về đến khách sạn của đoàn làm phim, tắm rửa qua loa liền ngã xuống giường.

Cô đang định nằm xuống là ngủ luôn, nhưng lại nhỏm dậy, lấy một cái mặt nạ từ trong đống mặt nạ mà Nhạc phu nhân cho ra, xé ra cứ thế đắp lên mặt, cũng chẳng thèm để ý vị trí mắt mũi đúng chưa, lại nằm ì ra giường.

Trước khi chìm vào giấc ngủ cô còn nghĩ, mỗi ngày đều phải đắp mặt nạ cũng phiền phết đấy!

...

Yến Tùng Nam đứng đợi trước Cẩm Tú Viên một đêm, hút thuốc trắng đêm, trên đất toàn là tàn thuốc.

Ông ta chịu đựng cả một đêm, đôi mắt vằn lên những tia máu, lúc nhìn người khác ánh mắt âm ngoan cực kỳ đáng sợ.

Đến bây giờ Yến Thanh Ti vẫn chưa chuyển tiền cho ông ta, con nhỏ đó có lý do để không tin ông, nhưng cũng có thể nó đang lừa ông.

Đầu óc của Yến Tùng Nam không được nghỉ ngơi cả một đêm, lúc này đang đau như búa bổ.

Nhân viên bảo vệ ở cửa tiểu khu buồn bực, nếu người đàn ông này là cha ruột của cô Yến thật, thì tại sao ngay đến số điện thoại của con gái mình cũng không có.

Yến Tùng Nam hút xong điếu thuốc cuối cùng trong hộp, ông ta đứng dậy nhìn chằm chằm đôi mắt đầy hung tợn vào trong tiểu khu, quay người rời đi.

Yến Tùng Nam về đến nhà, Yến Như Kha cũng vừa mới dậy.

Yến Như Kha vừa nhìn thấy dáng vẻ này của ông ta là đoán được chuyện gì đang diễn ra.

“Anh, anh lại ngồi đợi ở nhà con nhỏ Yến Thanh Ti đó cả đêm đấy à, vẫn chưa gặp được nó sao.”

Yến Tùng Nam không nói gì, lạnh mặt định đi lên lầu.

“Nó đồng ý cho anh tiền rồi bây giờ lại không đưa cho anh nữa đúng không?”

“Anh nghĩ lời của con khốn đó có thể tin tưởng được đấy à? Muốn để nó giúp đỡ anh, hay bất kỳ một ai trong nhà này là tuyệt đối không thể, trừ phi chúng ta nắm được nhược điểm chí mạng của nó.”

Yến Tùng Nam đứng lại, “Như Kha, anh biết em gần đây đang điều tra nó,

có tìm được nhược điểm gì của nó không?”

Yến Tùng Nam hút thuốc cả đêm lại còn thức trắng, giọng nói ồm ồm như chiêng vỡ, nghe chói tai rất khó chịu.

Yến Như Kha cười lên: “Bây giờ thì vẫn chưa, nhưng tin em đi, nhanh thôi...”

Chuông cửa đột nhiên vang lên, hai người liếc mắt nhìn nhau, vào thời điểm này còn có ai đến nhà bọn họ sớm như vậy?

Yến Như Kha ra mở cửa, nhìn thấy bên ngoài có vài người mặc cảnh phục đang đứng đó, nét mặt nghiêm nghị, trông có vẻ hơi đang sợ.

Trong đầu Yến Như Kha đã cảm thấy không ổn: “Xin hỏi, các người muốn tìm ai?”

“Chúng tôi đến tìm người tên là Yến Tùng Nam, ông ta có ở nhà không?’

Yến Như Kha do dự một lát rồi mở cửa cho bọn họ vào.

Những người cảnh sát đó bước vào hỏi: “Ông là Yến Tùng Nam đúng không?”

Yến Tùng Nam nhìn thấy cảnh sát thì run lên, lòng bàn tay không kiềm chế được toát mồ hôi lạnh: “Đúng là tôi, các đồng chí cảnh sát tìm tôi có chuyện gì thế?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 355: Bảo Bối, Đừng Nghịch Nữa

Cảnh sát nói: "Chúng tôi là cảnh sát của cục công an Lạc Thành, công ty của ông có nhân viên tố cáo ông trốn thuế, tham ô công khoản, nhận đút lót, mời ông theo chúng tôi về cục cảnh sát để tiếp nhận điều tra."

Yến Tùng Nam ngay lập tức cảm thấy như sấm sét giữa trời quang.

...

9 giờ sáng, Yến Thanh Ti tỉnh dậy lôi cái điện thoại di động dưới gối ra xem thời gian, trả lời tin nhắn của Cận Tuyết Sơ, cô đang định ngồi dậy, nhưng vừa động đậy mới phát hiện ra, đệch... sao mình lai cởi trần thế này?

Quay đầu nhìn sang, không biết từ lúc nào bên cạnh cô lại có thêm một người đàn ông đang nằm.

Người đàn ông đó đang âm trầm nhìn cô giống như lão Vương nhà hàng xóm bị cắm sừng.

"Làm tôi giật bắn cả mình, anh đến đây từ lúc nào thế, bây giờ giỏi nhỉ bò lên giường người ta mà không có lấy một tiếng động luôn."

Nhạc Thính Phong lành lạnh nói: "Đúng thế đấy, không im hơi lặng tiếng sao biết được việc đầu tiên em làm sau khi ngủ dậy là trả lời tin nhắn của một gã đàn ông khác."

Nhạc Thính Phong đến đây hơn một tiếng trước, dù sao anh lấy được thẻ khóa của phòng Yến Thanh Ti từ quầy lễ tân cũng dễ như trở bàn tay ấy mà, ai bảo người ta vừa đẹp trai vừa lắm tiền cơ.

Yến Thanh Ti bất đắc dĩ nói: "Tôi... nhìn thấy đúng lúc đó thì trả lời người ta thôi mà."

Nói xong cô cau mày, cô đang giải thích với anh?

Trước đây, cô căn bản còn chẳng thèm để ý đến anh nữa.

"Anh đến từ lúc nào thế?"

Nhạc Thính Phong vòng tay ôm chặt lấy eo cô, kéo cô vào lòng mình:

"Trong lúc em ngủ mơ gọi tên tôi, thì tôi đến rồi."

Yến Thanh Ti lườm anh: "Anh nói vớ vẩn gì thế, tôi sao có thể nói mớ được?"

"Có chứ, em gọi tên tôi nghe rất êm tai mà, em gọi lại lần nữa thì biết!"

Nhạc Thính Phong nói như thật, nếu không phải Yến Thanh Ti biết mình không nói mơ bao giờ thì có khi bị anh lừa thật, Yến Thanh Ti giơ tay véo má anh ta: "Bảo bối, đừng quậy nữa."

"Đó em xem, em gọi nghe hay thế mà, ngoan, gọi câu nữa đi."

Yến Thanh Ti... cạn cnm nó lời, lần trước gọi anh ta là bảo bối anh ta còn đỏ mặt một tẹo, giờ đã tiến hóa đến như thế này rồi, xem ra thần công mặt dày vô sỉ của anh ta lại tăng thêm một bậc rồi.

Yến Thanh Ti véo cằm anh, "Đừng có quậy nữa, lúc khác sẽ chơi với anh."

Nhạc Thính Phong ôm eo cô không nỡ buông ra: "Vẫn còn sớm mà, chúng ta làm vận động buổi sáng đã."

Yến Thanh Ti trợn mắt nhìn anh, "Được thôi, trước khi tiểu Từ gõ cửa nếu anh có thể làm xong thì cho anh thử đấy."

Hai mắt Nhạc Thính Phong sáng rực: "Thật à? Tốt thế?"

Yến Thanh Ti nhìn anh đầy ẩn ý: "Tôi nghĩ... với anh mà nói, có lẽ thời gian là đủ đấy."

Nhạc Thính Phong mặt đen sì, lật người đè lên người Yến Thanh Ti, đang định dùng thực tế nói cho cô biết năng lực kéo dài của anh lâu đến lâu.

Nhưng mà...

Cốc, cốc, cốc, tiếng gõ cửa dồn dập vang lên.

"Chị Thanh Ti, mau dậy thôi, mười giờ là phải bắt đầu rồi đấy!"

Trong nháy mắt mặt Nhạc Thính Phong đã đen như đít nồi, Yến Thanh Ti cười hì hì nhéo cằm anh, nói: "Ngoan, bỏ tay ra nào, tôi phải đi rửa mặt đây."

"Chậc, thằng nhóc này phá hỏng chuyện tốt của tôi không chỉ một lần đâu."

Mặt mũi Nhạc Thính Phong sầm sì, chẳng trách Yến Thanh Ti lại tốt bụng nói như thế, trước khi Tiểu Từ đến, anh có thể làm xong thì cho anh làm.

Cái thằng nhóc này đến rõ là sớm, ông đây còn chưa kịp cởi quần đâu.

Yến Thanh Ti rửa mặt xong ra ngoài liền ngửi thấy một mùi hương hấp dẫn, đúng lúc bụng cô đang đói, cô hít hà mấy hơi rồi hỏi: "Mùi gì thế?"

Nhạc Thính Phong dựa vào đầu giường nói: "Bác gái của em mới sáng sớm ra đã làm sườn rán cho em đấy, bắt tôi mang đến cho em, không biết tôi có phải là con ruột của bà không nữa."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 356: Tôi Sẽ Không Để Em Phải Chịu Đựng Một Mình Đâu

Mới sáng sớm Nhạc Thính Phong xuống nhà đã ngửi thấy mùi sườn rán thơm ngào ngạt, lúc anh còn đang không hiểu tại sao mẹ anh mới sáng sớm đã làm sườn rán, kết quả là lúc ăn sáng không cho anh ăn một miếng nào, ăn xong cũng chẳng hỏi anh có đến phim trường hay không, cứ thế sắp sườn vào hộp cơm rồi nhét cho anh, chỉ có ba chữ duy nhất---mang đi đi!

Được người khác chăm sóc chu đáo như thế này Yến Thanh Ti cảm nhận được một niềm hạnh phúc mà lâu lắm rồi cô chưa từng được hưởng, sản phẩm dưỡng da cô dùng lúc nãy cũng là do Nhạc phu nhân đưa cho, ăn cơm cũng của Nhạc phu nhân làm, nhưng bọn họ lại không hề tính toán so đo, Yến Thanh Ti cười cười, mở hộp sườn ra, bên cạnh còn có một hộp giữ ấm, bên trong là hai cái bánh bao chay và một bát cháo hoa.

Yến Thanh Ti hỏi Nhạc Thính Phong: "Anh ăn chưa?"

Nhạc Thính Phong bĩu bĩu môi: "Dù là chưa ăn tôi cũng không dám ăn, mẹ tôi nói, không được phép tranh ăn với em..."

Yến Thanh Ti cười thành tiếng: "Là anh không thể tranh được với tôi mới đúng."

Yến Thanh Ti ăn cơm lúc nào cũng khiến người khác cảm thấy cô ăn rất ngon miệng, nhìn cô ăn thì luôn có cảm giác rất thèm ăn, thực ra cô ăn cơm không giống những tiểu thư con nhà giàu, không có mỹ cảm như bọn họ, nhưng Nhạc Thính Phong lại thấy lúc ăn cơm Yến Thanh Ti trông rất xinh xắn.

Chớp mắt một cái Yến Thanh Ti đã ăn hết hai cái bánh bao chay, gặm hết một phần ba chỗ sườn, uống hết sạch bát cháo.

Cô đứng dậy thoải mái xoa xoa cái bụng, cảm giác ăn no xong thật thích, Yến Thanh Ti cẩn thận đậy lại phần sườn chưa ăn hết.

Yến Thanh Ti rút hai tờ giấy ăn ra lau miệng: "Tôi không còn thời gian nữa đến lúc phải đi quay phim rồi, anh cũng mau đi làm đi."

Nhạc Thính Phong ghét bỏ nói: "Giờ tôi phát hiện ra, em đúng là một kẻ ăn

xong chùi mép là đi luôn."

Câu này có hai nghĩa, Yến Thanh Ti ngẩn ra một lát, nhớ đến anh vẫn hay nói suốt ngày bị cô ngủ lỗ vốn.

Khóe môi cô cong lên: "Bởi vì tôi không trả nổi mà!"

Nhạc Thính Phong nghe hiểu ý của cô, trong lòng anh khẽ thở dài, cô vẫn không dám mở rộng lòng mình, thực ra những gì mà cô đã trải qua còn khổ hơn ai hết, nhưng lại cứ cố giả vờ kiên cường hơn bất cứ ai.

Nhạc Thính Phong nói: "Yến Tùng Nam bị cảnh sát bắt rồi, vừa mới hơn một tiếng trước thôi!"

Yến Thanh Ti kinh ngạc: "Bị bắt, là bởi vì... anh... đúng không?"

Nhạc Thính Phong nhún vai: "Tôi làm sao có thể khống chế được cảnh sát, chỉ là... trưởng phòng tài vụ của công ty ông ta, dùng tên thật tố cáo ông ta trốn thuế, tham ô công khoản, còn có... đút lót!"

Yến Thanh Ti nhếch môi, nụ cười rất xinh đẹp: "Tự gây nghiệt, không thể sống."

"Tôi nghĩ hạng người tiểu nhân như ông ta, nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, vì để tránh thoát tù tội nhất định ông ta sẽ nhảy lên cắn càn, chắc bây giờ ông ta rất hận em, không biết chừng bây giờ ông ta đang nghĩ rằng, việc ông ta bị bắt là do em đứng đằng sau thúc đẩy, có thể sẽ nói ra cái gì đó gây bất lợi với em, ví dụ... em bảo ông ta đi giết Diệp Linh Chi."

Yến Thanh Ti cau mày nghĩ một lúc: "Tôi nghĩ tôi phải đi gặp một người."

Nhạc Thính Phong nói: "Tôi sẽ đi cùng em."

"Tôi tự..."

Nhạc Thính Phong giơ một ngón tay lên đặt lên đôi môi Yến Thanh Ti, không cho cô nói nữa, anh nói: "Em đừng cự tuyệt, có cự tuyệt cũng vô dụng thôi, tôi sẽ không để cho em đi một mình, sau này những loại chuyện như thế này tôi sẽ không để em một mình gánh vác nữa đâu.

Tay Yến Thanh Ti run lên, cô lẩm bẩm: "Nhưng anh không nhất thiết phải..."

“Không có cái gì gọi là nhất thiết cả, chuyện đó em không cần phải suy nghĩ, đó là chuyện của tôi, em không quản được, cứ đóng phim cho thật tốt, đừng tùy tiện quyến rũ gã đàn ông nào khác là được, nếu không tôi sẽ giận đấy, cũng đừng có mượn cớ quay phim mà gần gũi với tên đàn ông nào khác...”

Yến Thanh Ti đập lên tay anh một cái, “Tôi còn chưa tính sổ với anh chuyện anh bảo người sửa hết những cảnh quay thân mật lại đâu đấy.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 357: Kỹ Năng Bò Giường Đúng Là Càng Ngày Càng Thuần Thục

Nhạc Thính Phong tằng hắng cổ họng: "Tôi... đó cũng là vì muốn tốt cho em thôi, tránh để em bị người khác đụng chạm mà em còn không biết à, ông đây bận rộn cả ngày, mà vẫn tranh thủ thời gian đến đưa cơm cho em đấy, em biết điều chút đi..."

Nhạc Thính Phong lo Yến Thanh Ti sẽ tính sổ với anh, cầm áo vest lên: "Một đám người ở công ty vẫn đang đợi tôi kìa, hôm nay không dạy dỗ em nữa, tối nay... tôi lại đến."

Yến Thanh Ti liếc xéo anh một cái, Nhạc Thính Phong mở cửa, đúng lúc gặp chị Mạch đang định gõ cửa.

Chị Mạch ngẩn ra: "Nhạc... tổng..."

Nhạc Thính Phong hếch cằm lên: "Khụ... tôi đến thăm hỏi nhân viên một lát."

Chị Mạch kinh ngạc nhìn Nhạc Thính Phong rời đi, đợi anh ta đi xa rồi, cái thân hình tròn trịa của chị gần như lăn vào trong phòng.

"Thanh Ti, sếp vừa bảo sếp đến thăm hỏi nhân viên ấy hả?"

Yến Thanh Ti gật đầu: "Đúng thế, đến đưa sự ấm áp, thăm hỏi nhân viên."

"Đưa cái gì ấm áp cơ?"

"Đưa bữa sáng."

Chị Mạch nhìn thấy nửa hộp sườn trên bàn, vươn tay ra muốn lấy, liền bị Yến Thanh Ti nhanh tay nhanh mắt cầm đi mất.

Chị Mạch nói: "Cùng là nhân viên, đãi ngộ như thế này... thật đúng là không công bằng, gì thì gì em cũng phải để chị thử một miếng chứ."

Yến Thanh Ti sờ sờ moi ra mấy đồng tiền xu đưa cho chị Mạch: "Trời nóng thế này chị đi mua cái kem ăn cho mát đi, béo thế này rồi không cần thịt nữa đâu."

Chị Mạch bóp hai cái đồng xu, tức điên nói: “Em là diễn viên đấy, sao lại có thể ăn thịt một cách tùy thích như vậy được.”

“Hôm qua có người nói với em rằng, con gái đừng nghĩ cứ gầy là đẹp, sức khỏe của bản thân mới là quan trọng nhất.”

Yến Thanh Ti cầm lấy túi xách kéo chị Mạch đi ra ngoài.

“Ai nói với em thế?”

“Tại sao em lại phải nói với chị điều đó?”

“Chị là người quản lý của em đó.”

...

Yến Thanh Ti nghiêm túc quay phim cả một ngày trời, buổi chiều lúc nghỉ ngơi, Tiểu Từ vội đưa cho cô xem một đoạn video, là video phóng vấn Cận Tuyết Sơ trong một chương trình có sự tham gia của anh ta lúc sáng nay.

Có phóng viên hỏi vụ scandal tình cảm giữa anh ta và Yến Thanh Ti có phải là thật hay không?

Anh ta cười nói: “Chúng tôi bây giờ là bạn bè tốt.”

“Nhưng Yến Thanh Ti đúng là hình mẫu lý tưởng của tôi.”

Chỉ một câu nói thôi thoáng cái đã đưa Yến Thanh Ti nhảy lên top search lần nữa, mà trang chính thức của ‘Tiêu Phòng Điện’ nhân cơ hội này tung ra mấy tấm poster tạo hình chính thức trong phim, chỉ vài phút sau đã nhảy lên đứng top 10 của hot search.

Ảnh tạo hình của Yến Thanh Ti rất đẹp, cô đứng trên bậc thềm cao, sau lưng cô là cung cấm nguy nga, nước màu trong ảnh mờ tối, nhưng bộ trang phục quý phi trên người đỏ rực như lửa dường như có thể cháy lên, trông cực kỳ khí thế, cho nên Yến Thanh Ti lại thu phục thêm một loạt fan ‘nhan khống’ nữa.

Đạo diễn Thái thấy nhiệt độ hừng hực như thế cũng có chút ngứa ngáy, “Không được, chúng ta cũng phải ké một tí chứ, cơ hội tốt thế này mà.”

Trang chính thức của ‘Trấn hồn khúc’ cũng không chịu bị bỏ lại đằng sau,

post vài tấm hình Yến Thanh Ti ở hậu trường với vài tấm đang quay.

Fan của Yến Thanh Ti trên weibo giờ đã vượt qua con số hai triệu người, chị Mạch bảo, tình hình này khá là tốt, đợi đến lúc hai bộ phim chính thức phát sóng, độ nổi tiếng của cô sẽ chỉ tăng thêm chứ không giảm.

Yến Thanh Ti nói với chị Mạch: “Sáng ngày mai em nghỉ một bữa nhé, em đi có việc.”

“Việc gì thế?”

“Không thể nói cho chị biết được.

Chị Mạch nghĩ một lát rồi gật đầu: “Được, chị cũng không hỏi nữa, giờ thời gian của đoàn làm phim đang rất gấp rút, em chỉ có thể nghỉ nửa ngày thôi, chiều nhất định phải về để quay phim đấy.”

“Ok”

...

Ngày hôm sau, Yến Thanh Ti vừa tỉnh lại đã thấy Nhạc Thính Phong lại nằm bên cạnh cô, cô đã quen rồi, hôm nào cũng xuất hiện đột ngột như thế này, cô trêu anh một câu: kỹ năng bò giường đúng là càng ngày càng thuần thục!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 358: Rốt Cuộc Đến Bao Giờ Em Mới Có Thể Học Được Cách Ỷ Lại Vào Tôi

Nhạc Thính Phong quấn quýt lấy cô một hồi trên giường rồi mới dậy đánh răng rửa mặt.

Ăn xong bữa sáng Nhạc Thính Phong mang đến, Yến Thanh Ti nói: "Đi thôi."

Trên đường đi, Nhạc Thính Phong kể cho Yến Thanh Ti nghe về nhà họ Diệp: "Hôm nay Diệp Linh Chi được bảo lãnh thành công, được thả ra khỏi trại tạm giam, nhà họ Diệp nhất định sẽ đến đón bà ta, từ xưa đến nay danh tiếng nhà họ Diệp đều không tốt, những gia tộc đứng đắn có lịch sử lâu đời của Lạc thành này đều không muốn dính dáng gì nhiều đến nhà họ Diệp, hồi trước thì sợ cái thế xã hội đen của bọn họ giờ họ đã tẩy trắng, làm về xuất nhập khẩu, miễn cưỡng có thể tính làm ăn trong sạch.

Khi Nhạc Thính Phong nói về nhà họ Diệp, Yến Thanh Ti rõ ràng nhận thấy sự khinh thường trong giọng nói của anh, xem ra anh đúng là rất coi thường người nhà họ Diệp.

"Người nắm quyền trong nhà họ Diệp bây giờ là anh họ của Diệp Linh Chi, Diệp gia con cháu rất nhiều nhưng lại kém cỏi, cha của Diệp Linh Chi vẫn còn nhưng mẹ thì đã mất, có một người em trai, mấy năm về trước có liên quan đến một vụ án hình sự nên đã trốn ra nước ngoài, đến nay vẫn chưa về, cha của bà ta bị gạt ra khỏi trung tâm quyền lực của nhà họ Diệp, tính ra thì bà ta đã chẳng còn chút thể diện nào trong nhà họ Diệp hết."

"Nhưng... điều đó không có nghĩa là có thể tùy tiện xử lý Diệp Linh Chi được, đánh chó còn phải ngó mặt chủ, hơn nữa, giờ Diệp gia có một..." nửa câu sau Nhạc Thính Phong do dự một hồi vẫn không nói ra.

Yến Thanh Ti tò mò: "Có gì cơ?"

Nhạc Thính Phong xoa đầu cô: "Không có gì, chắc em sẽ không tiếp xúc đến người này đâu."

Yến Thanh Ti ở trong nhà họ Yến bao nhiêu năm nhưng cô chưa một lần đặt chân đến nhà họ Diệp, ngay cả tết nhất, Diệp Linh Chi cũng chỉ đưa hai chị em Yến Minh Châu đi, chưa bao giờ đưa cô đến nhà họ Diệp, Diệp gia cũng

chẳng bao giờ đến nhà họ Yến, cho nên cô cũng không biết rõ nhà họ Diệp cho lắm.

Hôm nay cô đi gặp Diệp Linh Chi, để đề phòng Yến Tùng Nam lôi kéo được Diệp Linh Chi, cô nhất định phải tách bọn họ ra bằng được, không thể để hai người bọn họ hòa hợp, bằng không sẽ rất khó đối phó.

Xe dừng lại trước cửa trại tạm giam, Yến Thanh Ti vừa nhìn đã thấy một chiếc Bentley đen bóng, yên lặng đỗ ở đó, dưới ánh mặt trời, nó ánh lên sự lạnh lẽo của kim loại.

Nhạc Thính Phong nói: “Chắc đây là xe của nhà họ Diệp.”

Cửa trại tạm giam mở rộng, Yến Thanh Ti nhìn thấy Diệp Linh Chi tiều tụy đi ra ngoài, cô mở cửa bước xuống xe, Nhạc Thính Phong nói: “Tôi đi cùng với em.”

Yến Thanh Ti cản anh lại: “Không, anh đợi tôi ở đây, tôi đi một mình, có một vài chuyện tôi muốn một mình nói với bà ta, tôi biết anh muốn giúp tôi, tôi cũng cám ơn anh, nhưng... có những việc, tôi muốn tự mình làm.”

Nhạc Thính Phong cau mày: “Em... rốt cuộc là đến bao giờ em mới có thể học được cách dựa vào tôi?”

“Có lẽ...”

Chắc sẽ có một ngày như thế, nhưng bây giờ vẫn không được, cô vẫn không dám.

Nhạc Thính Phong túm lấy cổ tay Yến Thanh Ti: “Đừng đi xa, chỉ ở trong tầm quan sát của tôi thôi.”

Yến Thanh Ti gật đầu, cô mở cửa xuống xe.

Hôm nay Yến Thanh Ti ăn mặt rất giản dị, một cái váy liền không tay, cánh tay trắng trẻo, đôi chân thẳng tắp thon dài, yêu kiều xinh đẹp, dù cho cô có mặc quần áo tùy tiện đến mấy cũng đẹp như đang mặc quần áo hàng hiệu trên người, cô quả thật có khả năng như thế, lúc cô bước đi khóe môi cong lên còn chói mắt hơn cả ánh mặt trời.

Yến Thanh Ti đi thẳng đến trước mặt Diệp Linh Chi, “Lâu rồi không gặp.”

Tay của Diệp Linh Chi đang chuẩn bị mở cửa chiếc Bentley nhìn thấy Yến Thanh Ti như thể ăn phải thuốc nổ, gào thét lên: “Con đĩ đê tiện, mày vẫn còn dám gặp tao à, xem tao có xé rách cái bản mặt mày ra không...”

Yến Thanh Ti giơ tay lên cản lại cánh tay của Diệp Linh Chi: “Vừa mới ra khỏi trại tạm giam, không muốn quay vào thì tôi khuyên bà nên im mồm đi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 359: Con Khốn Nạn, Loại Người Như Mày Tại Sao Không Đi Chết Đi

Diệp Linh Chi đẩy Yến Thanh Ti ra: "Cút, hôm nay nếu như đang ở một nơi khác, tao sẽ giết mày ngay lập tức."

Yến Thanh Ti tính kế khiến bà ta phải vào tù, hủy hoại cuộc đời con gái bà ta, giờ bà ta đang hận đến mức muốn lột da róc xương Yến Thanh Ti ra.

Yến Thanh Ti tháo cặp kính đen ra, để lộ đôi mắt xinh đẹp: "Hôm nay tôi đến tìm bà là vì muốn nói chuyện về Yến Tùng Nam, nếu bà muốn nghe thì chúng ta nói chuyện một lát, còn không muốn... thì thôi, dù sao người xảy ra chuyện cũng không phải là tôi, bà muốn chết, tôi cũng chẳng cản."

"Đợi đã... mày nói thế là có ý gì?"

"Có hứng thú, thì nói chuyện một lát đi."

Yến Thanh Ti phát hiện Diệp Linh Chi đang do dự, bà ta nhìn cửa sổ xe, trong mắt là sự vùng vẫy, bà ta giường như rất sợ hãi người ngồi trong xe.

Yến Thanh Ti liếc một cái, bên ngoài không thể nhìn vào được bên trong xe, đột nhiên cửa kính xe từ từ hạ xuống, một đôi mắt xuất hiện, đôi mắt đó tối đen, sâu thẳm, giống như một vết mực đen sẫm đậm đặc, trong khoảnh khắc đối mặt đó, Yến Thanh Ti chỉ cảm thấy một cơn lạnh chạy ngược từ dưới bàn chân lên tỏa ra khắp người, dưới ánh nắng chói chang, cô tự nhiên lại không cảm nhận được cái nóng.

"Thiều Quang, tôi... tôi có vài chuyện, đợi thêm khoảng mười phút nữa là được rồi..." Diệp Linh Chi nhìn người trong xe lắp bắp nói, hoàn toàn không có cái vẻ lớn lối như khi đối mặt với người khác nữa, thậm chí là còn có chút khẩn cầu.

Yến Thanh Ti kinh ngạc, gã là ai, thế mà lại khiến cho một người như Diệp Linh Chi sợ sệt đến thế này? Có vẻ địa vị của gã ở nhà họ Diệp cũng không thấp.

Lúc Yến Thanh Ti còn đang nghi ngờ, người trong xe đột nhiên hỏi cô: "Cô là Yến Thanh Ti."

Giọng nói của gã ta lạnh lùng cũng giống hệt đôi mắt của gã, không có chút nhiệt độ nào, bình tĩnh nói ra tên của Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti mấp máy môi cười nhạt, nói: "Đúng, tôi là con gái của Nhiếp Thu Phinh."

Cô biết năm đó cái chết của mẹ cô nhà họ Diệp chắc chắn có nhúng tay vào, cô cố ý nói ra cái tên Nhiếp Thu Phinh cố ý khiến anh ta khó chịu.

"Lên xe nói đi."

"Tôi nghĩ có vài chuyện, người khác không tiện nghe."

Yến Thanh Ti thấy đôi mắt đó hơi híp lại, dường như có một sự uy hiếp xông thẳng về hướng mình, đậm đặc và tối tăm.

Diệp Linh Chi quát lên: "Yến Thanh Ti mày câm mồm cho tao."

"Thiều Quang, xin lỗi... chỉ mười phút thôi là được, tôi ra chỗ mấy cái cây kia nói chuyện một lát."

Hai người đi đến dưới một tán cây, trước tiên Yến Thanh Ti cho Diệp Linh Chi nghe một đoạn ghi âm, chính là đoạn ghi âm mà Tiểu Từ lén thu được hôm cô gặp Yến Tùng Nam, Yến Thanh Ti cũng chẳng chỉnh sửa gì, để Diệp Linh Chi nghe hết từ đầu đến cuối.

Nghe xong, Diệp Linh Chi nhào đến đánh Yến Thanh Ti: "Con đĩ, con khốn này... cái loại người như mày sao không đi chết đi, làm bao nhiêu chuyện xấu xa như thế, cảnh sát tại sao không bắt mày? Mày phải xuống địa ngục mới đúng."

Diệp Linh Chi dường như phát điên đánh lên người Yến Thanh Ti, móng tay bà tay cào lên tay Yến Thanh Ti, để lại một vết cào dài đỏ rực, bà ta cào rất sâu, da Yến Thanh Ti lại mỏng, vết cào đó nhanh chóng rỉ máu.

Yến Thanh Ti cau mày tát cho bà ta một cái, đốp một phát, âm thanh chói tai, đối mặt với Diệp Linh Chi, cô tuyệt đối sẽ không nể mặt chút nào hết.

"Bà muốn điên đến lúc nào nữa, nếu như tôi thật sự muốn bà chết, giờ mà còn đến tìm bà à?"

"Mày... đánh tao... con... đĩ..."

Yến Thanh Ti cười lạnh: “Không dám nhận, đây là tên của bà tôi sao mà dám cướp, nếu bà còn không bình tĩnh lại, chúng ta không cần nói gì nữa hết.”

Diệp Linh Chi nghiến răng nghiến lợi hận không thể ăn tươi nuốt sống Yến Thanh Ti: “Rốt cuộc mày muốn nói gì?

Yến Thanh Ti nhìn vết cào đang rỉ ra máu đỏ sẫm trên cánh tay, màu đỏ yêu diễm trên cánh tay trắng mịn, thoạt nhìn nó có một vẻ đẹp quỷ dị.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 360: So Với Việc Hận Bà, Tôi Còn Hận Ông Ta Hơn

Cô cười lạnh: "Có biết tại sao bà lại rơi vào cái cảnh như ngày hôm nay không, bởi vì bà ngu, so với hận tôi, chẳng lẽ bà không cảm thấy Yến Tùng Nam càng đáng hận hơn à? Tôi chỉ tuận miệng nói một câu, bảo ông ta một mạng đổi một mạng, vậy mà ông ta lại dễ dàng đồng ý như vậy, trong mắt ông ta, mạng của bà, tình cảm vợ chồng hơn hai mươi năm, con gái bà, đều không quan trọng bằng tiền, bà nhìn đi, xem mình và con gái rẻ mạt thế nào, bà nhìn xem năm đó bà không tiếc mưu hại mẹ tôi cướp lấy người đàn ông đó, ông ta là cái loại người gì? Còn không bằng cầm thú."

"Chẳng qua tôi chỉ tùy tiện nói một câu, ông ta liền tưởng là thật, bà cho rằng tôi sẽ ngu như thế à, trực tiếp xui ông ta đi giết bà? Tôi chỉ muốn khiến ông ta khó xử mà thôi, kết quả là ông ta tưởng đó là thật, ông ta vì không muốn vào tù mà mù quáng làm theo, không cần suy nghĩ gì hết."

"Mãi cho đến hôm qua tôi nghe nói, ông ta đã đưa con gái bà vào viện tâm thần mới phát hiện ra hóa ra ông ta tưởng tôi nói thật, tôi không muốn chịu cái tội mưu sát người đâu, cho nên mới có lòng tốt nhắc nhở bà một câu, không ngờ bà lại chẳng biết đúng sai phải trái gì hết, được thôi, nếu bà thực sự cảm thấy ông ta vẫn là một người chồng đáng giá để tin tưởng thì đi tìm ông ta là được rồi."

Yến Thanh Ti đã sớm nhìn thấu Yến Tùng Nam, hổ độc còn không ăn thịt con, ông ta ngay đến đứa con gái ruột là cô đây còn có thể đuổi giết, có một ngày, ông ta không thể xoay người được nữa chắc chắn sẽ đem Yến Minh Châu ra làm đá kê chân.

Trong đôi mắt đục ngầu của Diệp Linh Chi rưng rưng nước mắt, miệng thì thầm nói: "Minh Châu, Minh Châu..."

Nụ cười của Yến Thanh Ti lại càng ác độc, "Diệp Linh Chi, nếu bà còn có não thì cũng sẽ không rơi vào cảnh ngày hôm nay, sổ sách của công ty của Yến Tùng Nam thiếu 350 tỷ, số tiền đó, ông ta mang đi đâu rồi, làm gì rồi? Dù gì thì bà cũng là một cổ đông thế mà chẳng biết cái gì cả sao?"

Diệp Linh Chi đột ngột ngẩng đầu lên, đôi mắt đó dường như có thể thiêu cháy cô.

Giận dữ như thế này Yến Thanh Ti càng vui, bà ta càng phẫn nộ càng tốt, Yến Thanh Ti dang tay nhún vai: “Tôi chỉ thông báo lại với bà thôi, đương nhiên tôi không có lòng tốt để giúp bà đâu, tôi càng thích xem cảnh chó cắn chó, quan trọng nhất là kẻ đầu sỏ đã tạo ra tất cả mọi chuyện ngày hôm nay chính là Yến Tùng Nam, so với hận bà, tôi càng hận ông ta hơn, bà... sau này tôi có thể từ từ xử lý bà, nhưng ông ta... tôi hận không thể khiến ông chết ngay tức khắc.”

“Hừ, chẳng qua mày muốn để chúng tao đối đầu nhau thôi, sợ chúng tao hợp lại đối phó với mày chứ gì.” Diệp Linh Chi cũng không phải là một con ngốc.

“Đúng thế, cho nên, tôi muốn nói cho bà biết trước chân tướng việc này, nếu như bà biết những chuyện này rồi, vẫn có thể đồng giường cộng chẩm với ông ta vậy thì tôi cũng không biết nói gì hơn, dù sao một con người đã khốn nạn lên rồi thì đó cũng là bệnh, tôi chỉ nói thế thôi, nghe hay không là tùy bà.”

Yến Thanh Ti quay người rời đi, cô mới bước được hai bước, mặt trời mùa hạ chói chang, bóng người đổ trên mặt đất, cô nhìn thấy một cái bóng đằng sau bổ nhào lên người cô. Yến Thanh Ti nhẹ nhàng lách người ra, ‘bịch’ một tiếng Diệp Linh Chi ngã nhào lên mặt đất.

Bà ta nghĩ nếu đã gặp rồi không thể để Yến Thanh Ti nhẹ nhàng trở về như thế được, nhất định phải xé nát cái bộ da hồ ly trên người nó ra. Nhưng bà ta không ngờ Yến Thanh Ti lại tránh thoát dễ dàng như thế, mà bà tai lại ngã sõng xoài trên mặt đường nhựa cứng, dù sao thì bà ta cũng đã già rồi, đầu gối và cùi chỏ đau như thể vỡ nát ra đến nơi.

Yến Thanh Ti đi đến bên cạnh, giẫm chân lên mu bàn tay Diệp Linh Chi: “Chậc, sao lại bất cẩn thế? Từng này tuổi rồi mà vẫn còn vồ ếch chơi à? Nhà họ Diệp mấy người thật là... thiếu tiền đến thế hay sao?”

Yến Thanh Ti thích đi giày gót nhọn như cái đinh, cô cực kỳ thích thú khi giẫm chân lên mu bàn tay người khác, nhìn cái vẻ giãy giụa trên mặt đất của người nọ.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 361: Tôi Thích Cô Ấy Ác Độc Thế Đấy!

Diệp Linh Chi đau tới nỗi run rẩy cả người, bà ta muốn bò dậy nhưng đầu gối và cánh tay đều đau đến nỗi không vựng dậy được.

Bà ta gào lên: “Con khốn kia, cút ra...”

Yến Thanh Ti chậc chậc, thở dài: “Tôi với dì khó khăn lắm mới gặp được nhau, cút sớm thế làm gì? Phải nói chuyện với nhau đã chứ, dì nói có phải không?”

“Cô làm rơi kính rồi kìa.” Bỗng có một âm thanh vang lên trên đỉnh đầu, giọng nói lạnh lùng, như thể có ai đó nhét một viên đá lạnh vào người, cô có thể cảm nhận được luồng khí lạnh ập tới trong phút chốc, nhưng không phải cảm giác mát lạnh, mà chỉ có cái lạnh buốt thôi! Cục đá đó như dán trên người cô, lạnh thấu xương.

Yến Thanh Ti thấy một đôi giày da thủ công tinh tế màu đen bước tới, cặp chân dài thẳng tắp, trong đầu Yến Thanh Ti chỉ nghĩ, cao, cao gầy, cuối cùng nhìn ngược ánh sáng, cô thấy được gương mặt người ấy, Yến Thanh Ti bất ngờ vô cùng.

Đây là chủ nhân của đôi mắt trong chiếc xe kia, người này rất trẻ và đẹp! Nhưng luôn khiến người ta cảm thấy một sự u ám sa đọa.

Sắc mặt gã tai tái, nhìn như bị bệnh, ngũ quan âm nhu, môi đỏ, hai má gầy yếu, đeo một chiếc kính không gọng, nhã nhặn, đẹp một cách tà ác, anh ta không cần trang điểm, chỉ cần đội một bộ tóc giả lên cũng có thể khiến người khác hiểu lầm đó là một mỹ nữ tuyệt sắc.

Nhìn thấy người này, Yến Thanh Ti bỗng cảm thấy như có một mối nguy hiểm không tên ập tới, gã như một con thú lớn đang ẩn trốn trong bóng đêm rình rập cô, rất đáng sợ.

Bỗng có người ôm lấy vai Yến Thanh Ti, một giọng vang lên: “Anh Thiều Quang, nhiều năm rồi không gặp!”

Nghe thấy giọng Nhạc Thính Phong, trong phút chốc Yến Thanh Ti bỗng cảm thấy ấm áp đến lạ kỳ, sự nguy hiểm kia cũng dần lui bước.

Yến Thanh Ti nhẹ thở phào một hơi, thật ra... đúng là cô ỷ lại vào Nhạc Thính Phong nhiều hơn cô tưởng thật.

Cánh môi phớt hồng của Diệp Thiều Quang thản nhiên nói: “Đúng là lâu lắm rồi không gặp, không ngờ hôm nay lại có thể gặp được anh Nhạc ở đây.”

Nhạc Thính Phong cười nói: “Đời người có nơi nào là không gặp được nhau đâu, chẳng phải thế sao?”

Diệp Linh Chi đang bị bỏ mặc dưới đất kêu lên thảm thiết: “Thiều Quang, Thiều Quang... Mau lên, bảo con khốn này đứng lên đi... tay tôi... sắp gãy rồi...”

Nhạc Thính Phong vờ như không nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Diệp Linh Chi, anh giẫm một phát lên cổ tay bà ta, thản nhiên đáp: “Mấy năm nay anh Thiều Quang đây không ở Lạc Thành, đúng là bớt được bao chuyện hay ho.”

Ánh mắt Diệp Thiều Quang quét qua Yến Thanh Ti: “Tôi tin là sau này sẽ dần dần có nhiều lên thôi.”

“Nói cũng phải!”

Khóe miệng Diệp Thiều Quang khẽ nhếch lên, tựa như đang cười: “Cảm phiền cô Yến đây có thể dịch chân ra một chút được không?”

Yến Thanh Ti không nhúc nhích, cô cúi đầu nhìn Diệp Chi Linh đang toát hết mồ hôi vì đau đớn, lúc này mới tỏ ra kinh ngạc: “Xin lỗi, giẫm lên tay bà mất rồi, sao nãy tôi lại không thấy nhỉ, dì Diệp cũng chẳng chịu nói gì cả.”

Diệp Linh Chi nghiến răng chửi thề: “Con khốn, sớm muộn gì tao cũng cho mày chết nhục chết nhã...”

“Dì Diệp, đừng dọa tôi như vậy, tôi sợ lắm.”

Sắc mặt Nhạc Thính Phong trầm xuống: “Yến phu nhân, hình như bà có gì đó hiểu lầm người phụ nữ của tôi thì phải, nếu bà thật sự giết cô ấy, tôi sẽ không vui đâu.”

“Nhạc thái tử, loại phụ nữ đê tiện tâm địa hiểm ác này cậu phải nhìn cho rõ, nó... nó kinh khủng lắm đấy...”

Yến Thanh Ti vuốt tóc, cười nói: “Nhưng cũng đâu còn cách nào khác, có người lại thích người có tâm địa độc ác như tôi đấy, bà nói nói xem tôi phải làm sao bây giờ? Nhiều người thích tôi vậy lắm.”

Nhạc Thính Phong gật đầu: “Không sai, tôi thích em như vậy đấy!”

Anh nghiêng đầu hôn nhẹ lên môi cô: “Ngoan, bên ngoài nóng lắm, em phơi nắng đỏ hết cả mặt lên rồi, lên xe đợi tôi, rồi chúng ta cùng về.”

Chương 362: Không Phải Là 'Thú Cưng', Đó Là Người Phụ Nữ Của Tôi!

"Được thôi!"

Yến Thanh Ti quay về phía xe Nhạc Thính Phong.

Diệp Linh Chi cũng vật lộn bò dậy, khập khiễng đi về phía xe nhà họ Diệp.

Dưới ánh nắng chói chang, chỉ còn có Nhạc Thính Phong và Diệp Thiều Quang.

Hai người như sự va chạm giữa ngày và đêm, Nhạc Thính Phong đứng dưới ánh nắng thì chói mắt hơn cả ánh sáng mặt trời, nhưng Diệp Thiều Quang đứng đó lại như một tấm màn đen mà ánh sáng không thể rọi qua!

Diệp Thiều Quang từ tốn nói: "Không ngờ gu nuôi" thú cưng "của anh Nhạc đây cũng đặc biệt vậy đấy."

Nhạc Thính Phong nhếch miệng: "Không, đó không phải" thú cưng ", mà là bạn gái tôi!"

Diệp Thiều Quang ngược lại cảm thấy có phần kinh ngạc: "Bạn - Gái - Sao..."

Nhạc Thính Phong hất cằm: "Phải, bạn gái tôi."

"Sợ là chị gái tôi với bạn gái anh có chút hiểu lầm, nói cho cùng thì họ hàng với nhau cả, hôm khác chúng ta ngồi đâu đó nói chuyện để giải quyết rõ mối hiểu lầm này luôn đi."

Nhạc Thinh Phong cười lạnh trong lòng, hiểu lầm? Hiểu lầm giết cả mẹ nhà người ta, đúng là hiểu lầm lớn thật!

"Tôi nghĩ đây chắc cũng chẳng phải hiểu lầm đâu, cô ấy muốn làm gì tôi cũng không quản được, nên chỉ có thể giúp cô ấy thôi."

Nhạc Thính Phong nói vậy rõ ràng là muốn nói thẳng ra là chuyện của Yến Thanh Ti đều sẽ do anh quản, bất kể bên nhà họ Diệp có thái độ gì, anh cũng sẽ không thay đổi.

Diệp Thiều Quang vẫn rất thản nhiên: “Anh Nhạc đây đúng là thay đổi nhiều rồi, hôm nay tôi còn có việc, ngày khác lại gặp nhé.”

Nhạc Thính Phong: “Được, hôm khác gặp.”

Hai người đi về phía xe mình, Nhạc Thính Phong đi được vài bước lại ngoảnh lại, cúi xuống nhặt kính của Yến Thanh Ti lên.

Nhạc Tính Phong lên xe, đóng cửa.

Yến Thanh Ti nhìn chiếc Bentley đang rời đi, hỏi: “Người đó là ai vậy? Tôi cảm thấy... gã đó rất nguy hiểm.”

Nhạc Thính Phong vốn hơi phiền muộn, nhưng anh vẫn nở nụ cười, vươn tay véo mặt Yến Thanh Ti: “Mắt nhìn người của em cũng hoạt động tốt phết đấy, gã đó là kẻ điên nhất của nhà họ Diệp, là em họ nhỏ nhất của Diệp Linh Chi - Diệp Thiều Quang!”

“Diệp Thiều Quang... Tôi... hình như từng nghe tới cái tên này.”

“Nói thế nào nhỉ, anh ta là một kẻ rất phức tạp, rất u ám, cũng rất bỉ ổi.”

“Anh quen anh ta sao?”

Nhạc Thính Phong khởi động xe, “Khụ... Trước đây, hồi còn trẻ tôi chơi ngông lắm lắm, còn cố tình lái xe đâm vào xe anh ta mấy lần.”

Yến Thanh Ti vê cằm hỏi: “Vậy hai người... tính ra cũng là có thù với nhau nhỉ?”

“Nói có thì có, không có thì không có, cái gã đó từ nhỏ sức khỏe đã không tốt, thuốc bất ly thân, người như anh ta sau trưởng thành rồi sẽ là một người đa sầu đa cảm, hoặc tâm lý vặn vẹo, rất dễ nhận ra, anh ta là loại người thứ hai, sau này gặp anh ta, em phải cẩn thận chút.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Ừm, tôi biết rồi.”

Bản năng phản xạ với nguy hiểm nói với cô, Diệp Thiều Quang thật sự là một kẻ rất đáng sợ.

“Anh nói xem, Diệp Linh Chi liệu có phản bội lại Yến Tùng Nam không?”

“Em không phải lo, kể cả không phản bội thì cũng sẽ không hợp tác, nhà họ Diệp đã hoàn toàn vứt bỏ Yến Tùng Nam rồi, bằng không khi ông ta cần 350 tỷ tại sao lại không tới tìm nhà họ Diệp mà phải tới tìm em? Có vẻ như ngay từ đầu Diệp gia đã không coi trọng ông ta rồi, càng sẽ không ra tay giúp đỡ ông ta.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Anh nói phải, trước đây mỗi dịp lễ tết, Yến Tùng Nam lần nào từ nhà họ Diệp trở về sắc mặt cũng rất kém.”

Nhạc Thính Phong nhếch miệng cười, tâm trạng anh tốt vô cùng, Yến Thanh Ti bất giác đã học được cách bắt đầu thảo luận với anh những chuyện này rồi, cô đã học được cách trưng cầu ý kiến và kiểm tra tính chính xác của những thông tin đó, thật ra có vẻ như cô cũng đã bắt đầu dựa vào anh, tin tưởng anh rồi.

Lái xe tầm 20 phút, Nhạc Thính Phong đỗ xe lại bên đường, “Em đợi tôi một chút.”

“Anh đi đâu vậy?”

Nhạc Thính Phong không trả lời cô, anh xuống xe băng qua đường, tới hiệu thuốc đối diện.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 363: Tôi Không Muốn Thấy Em Bị Thương, Không Muốn Thấy Em Khóc

Vài phút sau anh chạy lại, xách một chiếc túi nilon.

Mở cửa, Nhạc Thính Phong bước lên xe, hơi nóng từ bên ngoài ập vào: “Đưa cánh tay đây.”

Yến Thanh Ti ngẩn ra: “A?”

“Cánh tay...” Nhạc Thính Phong thấy Yến Thanh Ti nhấc tay phải lên, anh cười nói: “Tay trái! Em bị phơi nắng tới ngớ người luôn rồi à?”

Nhạc Thính Phong vặn nắp cồn, đổ vào hai miếng bông, thấm đẫm: “Hơi đau, em cố chịu một chút.”

Cánh tay Yến Thanh Ti bị Diệp Linh Chi cào một vết thương dài, tuy vết thương không sâu, nhưng nhìn rất nhức mắt, vệt máu khô bám vào vết thương, Nhạc Thính Phong cẩn thận lau sạch, anh lấy hai miếng băng ego ra dán cho cô,

“Mụ già đó ở trại tạm giữ lâu như vậy, có quỷ mới biết mụ ta có được tắm rửa tử tế không, không biết móng tay bà ta có bao nhiêu vi khuẩn, cứ xử lý qua thế này đã, về tôi đưa em vào viện tiêm phòng.”

Thật ra Yến Thanh Ti không hề cảm thấy đau, nhưng ngược lại Nhạc Thính Phong lại làm quá sự việc lên.

Yến Thanh Ti coi như không có chuyện gì, cô nói: “Không cần làm quá lên thế đâu, những vết thương nhỏ thế này không cần phải xử lý.”

“Để lại sẹo cũng kệ sao?”

“Làm gì có ai không có sẹo trên người đâu.”

“Nhưng nhìn thấy tôi khó chịu.”

Yến Thanh Ti hơi run lên, cô ngẩng đầu nhìn vào mắt Nhạc Thính Phong, ánh mắt anh đen nhánh, sâu thẳm, khiến cô chợt nghĩ tới Diệp Thiều Quang, nhưng ánh mắt Nhạc Thính Phong khi nhìn cô, quả thật rất ấm áp, thậm chí

cô có thể cảm nhận được... một chút gì đó gọi là yêu chiều.

Nhạc Thính Phong vươn tay ra ôm lấy gáy Yến Thanh Ti, anh đè xuống hôn lên môi cô.

Giữa hè trời nóng hừng hực, người bên đường vội vàng bước đi, môi Nhạc Thính Phong mềm mại, ấm áp, Yến Thanh Ti nghĩ có lẽ cô thật sự không bài xích nụ hôn của anh.

Nhạc Thính Phong buông Yến Thanh Ti ra, ngón cái vuốt ve má cô: “Tôi không muốn thấy em bị thương, cũng không muốn thấy em buồn, càng không muốn thấy em khóc... Tôi muốn khiến em cười, em nói xem... tôi phải làm thế nào đây?”

Yến Thanh Ti muốn cười, nhưng cô động động khóe môi, lại không thể cười nổi: “Tôi... Tôi ổn mà!”

Cô rất ít khi khóc, càng lớn cô càng không cảm nhận được cái gọi là buồn, là tổn thương và hình như cô cũng không biết đau là như thế nào nữa, cô đang đi về hướng sức mạnh vô dịch.

Vốn dĩ Yến Thanh Ti cảm thấy chỉ cần có thể sống, những điều này đối với cô mà nói thì đều chẳng đáng là gì, nhưng bỗng có người nói “tôi không muốn thấy em như vậy” và muốn thấy cô cười.

Vỏ bọc cứng rắn của cô lại bị đả kích thêm một lần nữa.

Bỗng có người gõ cửa, bầu không khí khó xử giữa hai người liền tan biến, Nhạc Thính Phong nhíu mày hạ cửa xuống, thấy có một viên cảnh sát đứng ngoài, đưa cho anh một mẩu giấy: “Đỗ xe trái quy định, cảnh cáo một lần, phạt 200...”

Anh cảnh sát mặt đen nhánh kia ngẩng đầu liền thấy Nhạc Thính Phong, ồ, đây chẳng phải là tên nhà giàu tối qua ở trên đồn kiêu căng nói nhà tôi nhiều xe, tôi để cô ấy mỗi ngày đâm một cái sao?

“Sao lại là các người, hôm qua mới xảy ra chuyện, hôm nay lại trái quy định tiếp, trừ hai điểm.”

Nhạc Thính Phong: “...”

Yến Thanh Ti vươn tay kéo lấy Nhạc Thính Phong đang sắp nổi cáu, anh

cảnh sát không làm sai, theo quy định của pháp luật thì họ mới là người phạm lỗi, nên bị phạt, cô lấy 200 tệ ra nộp cho anh cảnh sát.

Anh cảnh sát nhận tiền: “Có tiền cũng đừng có đốt như vậy, mau lái xe đi đi.”

Yến Thanh Ti tóm lấy tay Nhạc Thính Phong: “Được rồi, đi thôi.”

Nhạc Thính Phong khởi động xe, anh nhấn ga lao đi.

Sắc mặt anh có chút không vui, “Quay xong bộ phim này em nghỉ ngơi một thời gian đi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 364: Cô Là Số Kiếp Mà Anh Không Thể Tránh Khỏi

"Người mới như tôi làm gì có tư cách mà nghỉ ngơi, anh mà nghỉ tức là đã trao cơ hội cho kẻ khác đấy."

"Có tôi, em còn sợ em không có cơ hội sao?"

"Khác chứ, vì tôi thích đóng phim, tôi thích công việc này, tôi muốn trở thành một diễn viên giỏi."

Cô là người như vậy, đời này cô không thể làm được người tốt, nhưng cô nghĩ ít nhất cô vẫn có thể trở thành một diễn viên tốt.

Nhạc Thính Phong tuy hơi giận nhưng anh vẫn cười: "Tôi đúng thật là hết cách với em."

Từ trước tới giờ đều là người khác hùa theo anh, làm theo ý thích của anh, duy chỉ có Yến Thanh Ti là bỏ ngoài tai mọi lời anh nói, hết lần này tới lần khác đều là anh phải thỏa hiệp với cô, làm theo ý muốn của cô.

Yến Thanh Ti thật đúng là kiếp nạn mà anh không thể vượt qua! Anh cũng chẳng muốn vượt qua nó, anh muốn chìm đắm vào trong kiếp nạn ấy.

...

Lên xe, cả cơ thể Diệp Linh Chi không ngừng run rẩy, dù trong xe không bật điều hòa, nhưng bà ta vẫn cảm thấy lạnh buốt, hơi lạnh toát ra từ Diệp Thiều Quang khiến bà ta cảm thấy ngay đến cả lông tơ trên người cũng sắp đóng thành sương.

"Thiều... Thiều Quang, có thể giúp chị tra xem Minh Châu được đưa tới viện tâm thần nào không, chị muốn đi đón con bé về." Hiện tại người Diệp Linh Chi lo lắng nhất chính là Yến Minh Châu.

Diệp Thiều Quang chuyên tâm lái xe: "Nó điên đến thế rồi, đưa tới bệnh viện tâm thần chữa trị thì cũng đúng chứ sao."

Diệp Linh Chi lắc đầu lia lịa: "Không được, dù gì nó cũng là cháu gái em, sao có thể để con bé ở một nơi như thế được chứ."

Gương mặt lạnh như sương của Diệp Thiều Quang càng trầm xuống: "Chị họ, tôi chỉ biết, nó là người nhà họ Yến."

Đã là người nhà họ Yến thì sẽ chẳng có liên quan gì tới họ Diệp hết, nếu đã như vậy thì tại sao gã phải quan tâm chứ?

Diệp Linh Chi khóc lóc nói: "Thiều Quang, coi như chị cầu xin em, tốt... tốt xấu gì em cũng nể tình nó là cháu gái duy nhất của em, Minh Tu xảy ra chuyện rồi, giờ chị chỉ còn mỗi một đứa con này thôi."

Diệp Thiều Quang không nói gì, như thể gã chẳng nghe thấy gì hết.

Diệp Linh Chi khóc ầm lên, bà ta biết Diệp Thiều Quang là kẻ máu lạnh nhất Diệp gia, gã đã nói không giúp thì nhất định sẽ không giúp.

Diệp Linh Chi khóc được một lúc, bà ta căm phẫn cắn răng, nói: "Thiều Quang, chuyện này chị không cầu xin em nữa, nhưng có một chuyện em nhất định phải giúp chị, chị biết em là người giỏi nhất cái nhà này, em giúp chị, em giúp chị giết chết con khốn kia, nó đúng là một con quỷ cái mà."

Diệp Thiều Quang chậm rãi nói: "Mọi chuyện trên thế gian này đều có nhân quả, 17 năm trước chị gieo nhân gì, thì giờ chị nhận quả nấy, nó cũng chỉ là một vòng tuần hoàn mà thôi."

"Em cũng thấy cách nó hống hách, ức hiếp chị như thế nào rồi đấy, nó vốn không coi Diệp gia của chúng ta ra gì hết."

Diệp Thiều Quang vẫn nói bâng quơ: "Trả thù thay cho mẹ đẻ của mình thì cũng chẳng có gì là sai cả, chị đấu không lại cô ta là do chị vô dụng, chuyện này tôi không quan tâm, nhà họ Diệp chỉ bảo vệ tính mạng của chị, những chuyện khác miễn hỏi nhiều."

Diệp Linh Chi bỗng ré lên: "Nhưng chị là chị họ của em, Minh Châu là người nhà họ Yến, còn chị là người nhà của em cơ mà, vậy mà mọi người nhìn người ta ức hiếp chị như vậy sao, con khốn đó ức hiếp chị chính là không coi nhà họ Diệp ra gì hết."

"Người nhà? Diệp gia còn có cái gọi là tình thân nữa hả?"

Chỉ một câu thôi cũng khiến Diệp Linh Chi không thốt nổi từ nào ra nữa.

Nhà họ Diệp có tình thân không? Không hề, trong lòng mỗi người họ Diệp

đều có một linh hồn vặn vẹo trú ngụ.

Diệp Thiều Quang quăng cho Diệp Linh Chi một chiếc túi văn kiện.

“Yến Tùng Nam đã bị bắt rồi, lão tham ô 350 tỷ tiền vốn công ty, lão dùng 140 tỷ để hối lộ, 175 tỷ thua ở sòng bạc, còn 35 tỷ thì mang đi bao gái.”

Diệp Linh Chi mở ra xem, tay bà ra run lên cầm cập, mắt bà ta dường như sắp ứ ra máu đến nơi.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 365: Đứa Ngốc Như Con, Ăn Gì Mà Chẳng Được

"Lão già khốn nạn, lão già đê tiện, khi ấy mắt tôi đúng là mù mà, tôi... thật đúng là mù mắt mất rồi..."

Đống tư liệu kia đã được điều tra rõ ràng, Yến Tùng Nam những năm gần đây đã từng có không ít phụ nữ, Thang Ngọc Dao chỉ là người gần đây nhất, hơn nữa khi Diệp Linh Chi mang thai Yến Minh Châu thì lão đã bắt đầu ngoại tình rồi, bao năm nay, người như lão chưa từng thiếu phụ nữ.

Bao nhiêu lần nói là đi công tác, nhưng thật ra hắn đều đem tình nhân của mình tới Áo Thành - thành phố cờ bạc.

Trong cuộc hôn nhân này, Diệp Linh Chi vẫn luôn tin lời Yến Thanh Ti nói, quả thật bà ta chỉ là một đứa ngu, khi ấy bà ta tốn bao nhiêu công sức để giành về tay mình, nhưng giờ tất cả chỉ là một đống shit!

Cố gắng duy trì cuộc hôn nhân hơn hai mươi năm nay, nhưng tất cả cũng chỉ là một trò cười.

"Yến Tùng Nam muốn gặp chị."

Diệp Linh Chi ngẩng đầu, ánh mắt tràn ngập nỗi căm hận khắc cốt ghi tâm, "Gặp, tất nhiên là phải gặp rồi, nhất định phải gặp chứ."

...

Nhạc Thính Phong uống nước, thấy Nhạc phu nhân đang bận cho cho đồ ăn vào hộp.

"Mẹ, ngày nào mẹ cũng nấu hết món này đến món nọ, hồi con còn nhỏ mẹ cũng có làm vậy đâu? Chắc không phải hồi còn trẻ mẹ hồ đồ, giờ mới cố quấn con với Yến Thanh Ti lại? Chứ thật ra cô ấy mới là bạn thân của mẹ chứ gì?"

Nhạc phu nhân liếc nhìn anh: "Đứa ngốc như con ăn gì mà chẳng được... Nếu có thể nhét con lại vào bụng được thì mẹ cũng đã nhét lâu rồi."

"Được rồi, cầm đi đi, mau đi đi, cháo này ăn nóng mới ngon, ăn nguội mất

hết cả mùi vị.”

Nhạc Thính Phong thở dài, cầm đồ ăn sáng lên, công việc gần đây của anh là sáng nào cũng bị Nhạc phu nhân dựng cổ dậy... đi đưa cơm!

Sáng nào Nhạc phu nhân cũng thay đổi món ăn, ngày nào cũng bảo anh mang bữa sáng cho Yến Thanh Ti.

Nhạc phu nhân ngày nào cũng dạy dỗ Nhạc thính Phong: “Mẹ vì con mà làm bao nhiêu chuyện lớn lao tới vậy, mà con chẳng có chút chí khí nào, con không thấy có lỗi với mẹ hả? Cả ngày chỉ biết giả vờ không vui vẻ, trong khi trong lòng con sớm đã vui như hoa nở rồi đúng không? Cuối cùng không cần ngày nào cũng phải kiếm cớ để gặp nữa, mẹ cho con cái cớ tốt như vậy, con mà còn không nắm chắc thì thật đúng là chẳng có tí tiền đồ nào cả.”

Chút tâm tư đó của anh bị vạch trần, anh vội nói: “Vâng, con xin lỗi, mẹ yên tâm, con nhất định sẽ nhanh chóng tóm được cô ấy.”

Nhạc phu nhân khinh bỉ nhìn anh: “Ha ha... Chỉ cần lần sau để mẹ thấy con được ngủ trên giường thôi là mẹ đã cảm tạ trời đất lắm rồi.”

Nhạc Thính Phong không nói lời nào nữa, hai tai đỏ bừng xách cơm rời khỏi nhà.

Hôm nay là ngày cuối cùng quay Trấn Hồn Khúc, nhiệm vụ quay phim không có gì nặng nhọc, Yến Thanh Ti chỉ có hai cảnh buổi sáng và chiều, đợi chiều quay xong cảnh cuối là có thể đóng máy và bộ phim này cũng xem như là đã kết thúc.

Hôm nay Yến Thanh Ti dậy từ rất sớm, vì gần đây cô ăn ngủ rất tốt nên khí sắc cũng tốt hơn rất nhiều.

Nhạc Thính Phong nhìn cô ăn sáng, hỏi: “Mẹ tôi nói, tối nay em quay xong thì nghỉ ngơi cho tốt, mai mẹ sẽ đưa em đi chăm sóc da toàn thân, chậc, phụ nữ các em ở bên nhau có phải có rất nhiều chủ đề chung để nói không?”

“Phải, dù sao khi phụ nữ nói mấy chuyện như hàng tháng có ‘thân thích’ đến thăm anh cũng không hiểu được.”

Nhạc Thính Phong rút một tờ giấy ăn ra, thành thạo lau đi chút nước canh còn dính lại trên khóe miệng cô.

Lúc chị Mạch vào thấy cảnh này liền cảm thấy Thanh Ti nhà cô thật quá giỏi, có thể khiến tên thổ phỉ này trở nên dịu dàng như vậy, ngoài cô ra chắc chẳng có ai nữa rồi.

Chị Mạch cười ha hả: “Nhạc tổng, anh... lại đến tặng ấm áp đấy à?”

Nhạc Thính Phong hoàn toàn chẳng thấy ngượng ngùng gì,. anh ném giấy vào thùng rác: “Phải, là một ông chủ tốt thì phải như vậy thôi, lúc nào cũng phải quan tâm tới nhân viên của mình chứ.”

Chị Mạch với Tiểu Từ cùng trợn mắt một cái: Vậy anh cho chúng tôi chút ấm áp xem! Đúng là cái xã hội xấu xa chỉ biết coi trọng nhan sắc!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 366: Không Từ Chối Được Sự Ấm Áp Dó

"Tôi tới công ty trước, Giang Lai đã đặt khách sạn rồi, buổi tiệc đóng máy tối này của bên em là do cậu ta sắp xếp, nếu chiều nay ở công ty không có chuyện gì tôi sẽ tới đón em."

"Tôi không đồng ý có được không?"

Nhạc Thính Phong hất cằm: "Tất nhiên là không rồi, tôi nói là được, một nhân viên quèn như em ở trước mặt ông chủ, có chỗ cho em nói sao."

Mấy ngày nay, Nhạc Thính Phong vừa cường thế, ngang ngược, lại vừa tiến công an ủi vỗ về, anh luôn cố tình can dự vào cuộc sống của Yến Thanh Ti.

Sáng nào anh cũng tới, lúc tới trên tay còn mang theo bữa sáng mà Nhạc phu nhân đã chuẩn bị.

Yến Thanh Ti có thể từ chối Nhạc Thính Phong, nhưng lại không thể từ chối sự ấm áp của Nhạc phu nhân.

Cô nghĩ chắc mình nhớ mẹ quá rồi, sự quan tâm mà Nhạc phu nhân dành cho cô khiến cô có một cảm giác, cô vẫn còn là một đứa trẻ, mẹ cô vẫn còn sống trên thế gian này.

Yến Thanh Ti không muốn từ bỏ chút mong ước xa vờ đó, cô vẫn một mình vật lộn, khó khăn sống tiếp, niềm tin duy nhất của cô chính là phải tiếp tục sống, chỉ có sống tiếp cô mới có thể trả thù được.

Nhưng hai mẹ con nhà Nhạc Thính Phong lại đột nhiên xuất hiện trong cuộc đời cô, khiến cô không biết nên cự tuyệt họ thế nào.

Từ bài xích, giờ cô lại ngày càng quen với sự gần gũi của anh, Yến Thanh Ti rất sợ, cô sợ có một ngày nào đó khi cô không thể khống chế nổi bản thân nữa, ngày đó sẽ trở thành ngày tuyên án tử hình của cô.

Nhạc Thính Phong rời đi, chị Mạch liền xáp tới bên cạnh Yến Thanh Ti nói: "Thanh Ti cố lên, em đúng là tuyển thủ chuyên nghiệp duy nhất của công ty chúng ta đấy, hạ gục Nhạc Thính Phong rồi được gả vào gia đình giàu có, bước tới đỉnh cao của cuộc đời, còn đưa bọn chị cùng bay lên nữa chứ."

Yến Thanh Ti cười cười, không nói gì.

Chiều nay là cảnh quay cuối cùng, cảnh này là cảnh tai nạn xe ngay giữa đường, tất cả mọi người trong đoàn làm phim đều rất cẩn thận, nhưng cảnh quay thế này rất dễ xảy ra sự cố, cho nên trước khi quay phim đều phải kiểu tra vô cùng kỹ càng.

Yến Thanh Ti ngồi trong xe, khi sắp bị đâm, cuối cùng vào giây phút ngàn cân treo sợi tóc, nam chính đã cứu được nữ chính ra, xe bị nổ, tình yêu của hai người cuối cùng có một kết thúc viên mãn.

Cái kết mắc ói thế nhưng lại là kết thúc mà khán giả yêu thích nhất, hơn nữa đạo diễn cũng nói nếu như sau khi tung bộ phim này ra mà đạt được hiệu quả tốt thì sẽ quay phần hai, nhưng nếu thật sự như vậy thì phần sau sẽ quay cái gì nhỉ?

Lời thoại của Yến Thanh Ti rất ít, cô đợi tới lúc kiểm tra xong đâu vào đấy, đạo diễn hô “bắt đầu”.

Yến Thanh Ti không hiểu sao cô cứ cảm thấy hôm nay có hơi hốt hoảng trong người không cách nào nhập tâm, tập trung tinh thần được.

Cô nhìn đồng hồ, còn khoảng 30 phút nữa là quay phim rồi.

Tại trung tâm thành phố, có một người tới công ty luật của Hạ Lan Phương Niên, trông vẻ mặt của cô ta khá gấp gáp cùng lo lắng.

“Tôi muốn tìm luật sư Hạ Lan, tôi có chuyện vô cùng quan trọng cần gặp anh ấy.”

Em gái tiếp tân lắc đầu: “Không được chị ơi, luật sự Hạ Lan hiện tại rất bận, không có hẹn trước thì không thể gặp được.”

“Nhưng tôi có chuyện quan trọng thật, liên quan đến mạng người đấy, phiền cô có thể gọi hộ tôi một cuộc điện thoại được không, cô nói với anh ấy là tôi có chuyện quan trọng cần tìm anh ấy, có liên quan tới Yến Thanh Ti, giờ cô ấy đang gặp nguy hiểm.”

“Vậy được, để tôi gọi điện thoại hỏi xem.” Dập máy, em gái tiếp tân nói: “Mời chị đi theo tôi.”

Hạ Lan Phương Niên nhìn người vừa bước vào, nhất thời anh nhíu mày lại,

chán ghét nói: “Sao lại là cô?”

Yến Như Kha bất an cứ xoắn hai tay vào nhau, sắc mặt tái nhợt, mắt đỏ lựng lên, tóc tai lộn xộn, chắc lúc chạy tới đây cũng rất vội, cô ta nói: “Anh Hạ Lan, thật xin lỗi vì tôi thật sự không biết nên tìm ai nên chỉ có thể tới đây tìm anh.”

“Cô nói Thanh Ti đang gặp nguy hiểm, cô ấy làm sao mà nguy hiểm?”

Yến Như Kha cắn môi, hai mắt đỏ lên: “Cô ấy... chiều nay cô ấy phải quay một cảnh tai nạn xe, chiếc xe đó, bị... bị người khác giở trò rồi...”

Nhạc phu nhân: Con trai, cơ hội kìa, mau lên! Mẹ đã lo lắng cho con đến thế rồi, con mà còn không cố lên, sau này cũng không lấy nổi vợ đâu đấy!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 367: Cô Ấy Mà Xảy Ra Chuyện Gì, Tôi Cũng Không Thiết Sống Nữa

Hạ Lan Phương Niên đứng bật đậy, vẻ mặt khiếp sợ: "Cô nói gì?"

Yến Như Kha nức nở nói: "Xin lỗi, thật sự rất xin lỗi, tôi... tôi bị sự đố kỵ làm cho mờ mắt, từ trước tới giờ tôi vẫn luôn ghen ghét vì Thanh Ti đã cướp mất Thính Phong, thế nên... khi có một người phụ nữ tới tìm tôi, nói có thể trả thù cho tôi, cô ta bảo tôi tra rõ thời gian và địa điểm quay phim của Thanh Ti, tôi liền... thế là tôi rất nhiệt tình giúp, tôi nói với cô ta địa điểm quay phim, tôi còn tưởng cô ta sẽ chỉ dạy Thanh Ti một bài học thôi, nhưng không thể ngờ được, cô ta lại ra tay độc ác như thế, xin lỗi... tôi xin lỗi..."

Cả khuôn mặt Yến Như Kha đẫm nước mắt, bộ dạng ảo não tự trách đó ngay đến cả một luật sư như Hạ Lan Phương Niên cũng không nhìn ra có gì khác lạ, dường như cô ta đang rất thành tâm ăn năn hối hận.

Yến Như Kha bưng mặt khóc, khóc nấc không nói lên lời: "Mấy phút trước tôi cũng mới biết, cô ta tính hại chết Thanh Ti, tôi hoảng quá, tôi rất sợ, tuy trước giờ tôi với Thanh Ti không hợp nhau, nhưng dù có thế nào nó cũng là cháu ruột của tôi, chúng lôi là người nhà, dù cho tôi có mất hết tình người đi chăng nữa thì cũng sẽ không muốn nó chết..."

Sắc mặt Hạ Lan Phương Niên trầm xuống, cầm chìa khóa đi ra ngoài.

Yến Như Kha vội đuổi theo: "Anh Hạ Lan không biết chỗ, để tôi đưa anh tới."

Hạ Lan Phương Niên không từ chối, quả thật giờ anh cũng không biết Yến Thanh Ti đang quay phim ở đâu nữa.

Hạ Lan Phương Niên lái xe chạy thẳng tới chỗ cô đang quay, may mà cô không quay phim ở ngoại thành, nếu không anh có chắp cánh cũng không thể bay tới đó được.

Yến Như Kha vẫn cứ khóc mãi, nhưng lại không có bất cứ âm thanh nào, mắt sưng như hai quả đào, cô ta biết cách làm sao để không khiến cho đàn ông cảm thấy phản cảm, hiện tại Hạ Lan Phương Niên tâm trạng đã đủ loạn rồi, một lòng chỉ nghĩ tới Yến Thanh Ti, nếu cô ta cứ ngồi bên cạnh khóc lóc mãi chắc chắn chắn sẽ khiến anh nổi cáu.

Khi còn trẻ, Hạ Lan Phương Niên cũng từng có nhưng năm tháng tuổi trẻ điên cuồng, năm anh với Nhạc Thính Phong còn chưa đầy 16 tuổi vừa mới chân ướt chân ráo lên cấp ba, vậy mà hai đứa đã dám lái xe đâm vào xe nhà người ta.

Sau này lớn rồi, dần cũng chín chắn hơn, Hạ Lan Phương Niên cũng không lái xe vượt ẩu nữa, nhưng giờ anh lại đang lái rất nhanh, vượt hết xe này tới xe khác, không hề giảm tốc độ.

Hạ Lan Phương Niêm nắm lấy vô lăng, gân tay anh nổi lên, sắc mặt nhìn có vẻ còn bình tĩnh nhưng ánh mắt và mu bàn tay đều đang bán đứng sự lo lắng của anh lúc này.

Hạ Lan Phương Niên bỗng nói: "Sao cô không tự mình tìm cô ấy? Nếu cô thật sự cảm thấy áy náy thì phải lập tức nói với cô ấy, chứ không phải tới tìm tôi."

Thật ra Hạ Lan Phương Niên rất căm ghét Yến Như Kha, loại phụ nữ này nhìn thôi cũng biết mưu mô nham hiểm, nhưng ngoài mặt lại thích giả vờ thiện lương.

Nếu không vì chuyện của Yến Thanh Ti, Hạ Lan Phương Niên căn bản sẽ không thèm đoái hoài gì tới cô ta.

Yến Như Kha bưng mặt, áy náy nói: "Tôi không dám đi, tôi sợ, Thanh Ti vẫn luôn ghét tôi, nếu tôi tới đó, tôi sợ con bé sẽ hiểu lầm tôi, hơn nữa tôi cũng không biết số điện thoại của nó mà, nếu lỡ Thanh Ti thật sự xảy ra chuyện gì, tôi... thật đáng chết ngàn vạn lần."

Hạ Lan Phương Niên cười lạnh: "Không sai, nếu cô ấy xảy ra chuyện, cô quả thật..."

Nửa vế sau anh không nói ra, Yến Như Kha run rẩy, cô ta biết như vậy có nghĩa là gì, dù có chết cũng là quá dễ dàng với cô ta!

Tay Yến Như Kha dần siết chặt lại, bờ vai run lên, cô ta cúi đầu, tóc xõa che hết mặt, bộ dạng như thể rất đau lòng và tuyệt vọng vậy.

Yến Như Kha run rẩy nói: "Nếu như thật sự có chuyện gì xảy ra với Thanh Ti... Tôi... Tôi sẽ không thiếtsống nữa..."

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 368: Anh Ta Quan Tâm Tới Thanh Ti Vậy Sao

Hạ Lan Phương Niên liếc mắt nhìn đồng hồ, lần đầu tiên anh cảm thấy hối hận tại sao hồi mua xe anh không chọn mua xe thể thao chứ.

Tốc độ này quá chậm! Quá chậm rồi!

Yến Như Kha hạ tay xuống, lén vuốt mái tóc, lướt qua mái tóc cô ta thấy được vẻ mặt của Hạ Lan Phương Niên, anh ta lo lắng cho Yến Thanh Ti tới vậy sao!

Tất cả mọi người đều vây quanh cô ta!

...

Tại phim trường, Yến Thanh Ti vươn tay vươn chân dãn người, thời tiết hôm nay rất đẹp, để quay phim một cách thuận lợi, đoạn đường này đã bị đóng lại.

Tất cả nhân viên trong đoàn đều tỏ ra rất nhẹ nhàng, quay xong cảnh này là có thể kết thúc được rồi.

Yến Thanh Ti nghĩ thầm, buổi tiệc đóng máy tối nay cũng đâu nhất thiết phải tới khách sạn, qua quán nướng bên đường ăn thịt xiên thôi là đã rồi, ông chủ Nhạc đúng là thích đốt tiền.

Đạo diễn hô lên: “Thanh Ti, 10 phút nữa chuẩn bị đấy nhé!”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Vâng.”

Tiểu Từ chạy tới chỉnh lại tóc cho cô.

“Chị, chị phải cẩn thận đấy nhé, tuy đây là cảnh quay tai nạn, nhưng vẫn phải cẩn thận thì tốt hơn.”

Yến Thanh Ti cười nói: “Không sao, đoàn làm phim đã mua sẵn bảo hiểm rồi.”

“Chị, cái bảo hiểm đó mình thà không cần chứ đừng để xảy ra chuyện gì thì

hơn chứ.”

Hôm nay là cảnh quay đóng máy nên chị Mạch cũng tới, cô nói: "Tiểu Từ nói phải đấy, mọi thứ đều phải chú ý an toàn, để lần sau chị tìm diễn viên đóng thế cho em, dù sao hiện tại chúng ta cũng đang ôm cái chân lớn là Nhạc Thị, chúng ta có tiền, chút tiền bọ đấy có là gì chứ.

Yến Thanh Ti cười nói: “Được thôi, tối nay vị” chân lớn “kia cũng tới đấy, chị nói với người ta xem.”

Chị Mạch xua tay: “Chị... thôi bỏ đi? Chắc đạp bay chị về sao hỏa mất, tối về em cứ thủ thỉ với người ta thì chuyện gì mà chẳng xong.”

Đạo diễn hô: “Được rồi, Thanh Ti, bắt đầu thôi.”

“Xong rồi, tôi tới quay đây!”

Chị Mạch dặn dò: “Cẩn thận nhé.”

“Yên tâm, em không sao.”

Yến Thanh Ti khua tay rồi lên xe.

Chị Mạch nhìn Yến Thanh Ti nói: “Sao chị cứ thấy hoang hoảng ở trong lòng ấy.”

Tiểu Từ gật đầu: “Cảnh quay này thật sự rất nguy hiểm.”

Mở đầu cảnh này Yến Thanh Ti lái xe một mình, lúc cắt ngã tư, bị một chiếc xe khác bất thình lình từ phía bên trái đâm vào cô.

Tất cả công tác chuẩn bị đều đã được làm tốt, đạo diễn hô “bắt đầu”, Yến Thanh Ti khởi động xe, cô nhấn ga, xe từ từ chuyển động.

Yến Thanh Ti lái không nhanh, dù sao thì phần hậu kỳ cũng sẽ được chỉnh sửa cho nhanh hơn, như vậy là được rồi, mọi thứ phải đặt an toàn lên hàng đầu, qua tới ngã tư, một chiếc xe khác được sắp xếp phóng qua, đâm vào cô.

Khoảnh khắc đâm vào nhau là cảnh đặc tả vẻ mặt hoảng sợ và bất an của Yến Thanh Ti, con ngươi cô co lại mãnh liệt.

Ầm một tiếng, hai xe đâm phải nhau, bốn túi khí an toàn đều được bật ra,

Yến Thanh Ti bị lắc mạnh trong xe vài cái, cô lập tức nhấn vào phanh xe, nhưng phanh của cô lúc này lại không ăn?

Yến Thanh Ti kinh hãi, lần này kiểm tra kỹ như vậy rồi tuyệt đối không thể xảy ra sai sót, cô lập tức bẻ mạnh tay lái, xe đâm vào gò đá bên cạnh, xoảng một tiếng rồi dừng lại.

Cơ thể của Yến Thanh Ti bị bắn ra rồi bật lại, cô bị đập vào vô lăng rồi bật lại ghế xe, đầu óc choáng váng, hiện tại cô không kịp nghĩ quá nhiều, đây là cảnh cuối cùng, nhất định phải quay xong.

Đạo diễn theo dõi camera nhìn thấy cũng kinh sợ, vốn dĩ sau khi bị va vào xong sẽ dừng lại ngay, nhưng Yến Thanh Ti lại bị đâm vào bên vệ đá, có điều nếu để vậy thì hiệu quả sẽ càng chân thật hơn.

Đạo diễn cầm bộ đàm hô: “Dừng, mau lên, xem người thế nào rồi, nếu như không sao thì Tiểu Từ trang điểm lại cho Thanh Ti đi.”

Tiểu Từ và chị Mạch sợ hãi đã sớm chạy tới đó.

Yến Thanh Ti vươn tay ra mở cửa xe, cô kinh ngạc phát hiện, cửa xe không mở được, cô bị nhốt lại ở trong xe.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 369: Có Người Muốn Cô Phải Chết

Yến Thanh Ti hoảng sợ cực độ, xe mất phanh, cửa xe lại bị khóa? Chuyện này tuyệt đối không phải trùng hợp, cũng không phải do sai sót, chuỗi tai họa lớn thế này không tra ra, vậy chỉ có thể nói là có người cố ý.

Có người muốn dồn cô vào chỗ chết!

Yến Thanh Ti tháo dây an toàn, nhấc chân đạp cửa xem, xe vẫn đóng kín như bưng, bình xăng phía trước hình như bị hở, có khói xì ra, hơn nữa càng ngày càng nhiều, cứ như vậy xe sẽ phát nổ.

Yến Thanh Ti không căng thẳng, cô rất bình tĩnh, trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ - cô không thể chết được vào lúc này được.

Bao lần gặp nguy hiểm mà cô vẫn tránh được, cô tuyệt đối không thể chết tại đây, con đường trả thù của cô mới đi được một phần ba, những kẻ đáng chết còn chưa chết, cô không thể chết được.

Yến Thanh Ti đạp bùm bụp vào cửa xe, cô phải ra ngoài...

Tiểu Từ chạy tới kéo cửa xe, phát hiện xe không mở được cửa, cậu cuống tới nỗi cả người run lên: "Chị, không mở được cửa, làm sao bây giờ? Mau gọi người tới, gọi người tới nhanh lên..."

Lúc này tất cả những người khác mới thấy bất thường, Lãnh Nhiên là người đầu tiên xông tới, sau đó đạo diễn và các staff khác cũng chạy tới, một đám người càng hoảng càng loạn, khói bốc trên đầu xe càng nhiều, đã nghỉ thấy mùi khét.

Vài người trẻ tuổi dùng gậy sắt để bật cửa xe, nhưng cửa xe bị lõm vào trong nên cũng vô dụng.

Khi ấy ngoài việc quay phim ra, đạo diễn đều nghĩ tới an toàn là trên hết, nên cũng không dám dùng xe chất lượng kém, kết quả, giờ xe tốt quá ngược lại càng phiền phức hơn.

Yến Thanh Ti ở trong xe, nhiệt độ càng ngày càng cao, trán cô đã chảy một tầng mồ hôi, sau lưng ướt sũng, hơn nữa giờ xung quanh cô cũng không có gì cả.

Yến Thanh Ti nhìn những gương mặt đang hoảng loạn bên ngoài, bên tai không một tiếng động, hoặc có lẽ trong tất cả mọi người thì cô lại là người yên lặng nhất.

Yến Thanh Ti bỗng nghĩ, nếu như cô chết rồi, vậy trước khi chết, người mà cô muốn gặp nhất là ai đây?

Tâm trí cô lướt qua gương mặt của mẹ, nhưng rất nhanh gương mặt dịu dàng ấy lại dần trở thành Nhạc Thính Phong.

Yến Thanh Ti cười...

Tiểu Từ nói tới nỗi mặt đỏ bừng: “Làm sao bây giờ? Cửa không mở được... phải làm thế nào đây?”

Bỗng có một người quát lên: “Im hết miệng lại cho tôi, tránh ra...”

Tất cả mọi người quay lại, bị khí thế người đó áp chế không dám ho he nữ, dần dần tản ra.

Tiểu Từ thấy có người tới, bỗng cảm thấy như một vị cứu tinh, cậu nói: “Nhạc tổng... Nhạc tổng, anh mau cứu chị Thanh TI đi, cửa không mở được...”

Nhạc Thính Phong đi tới trước xe, anh kéo cửa rồi nhìn về phía đầu xe, mặt anh sầm xuống, thần sắc tiêu điều, ngưng trọng, anh căn bản không nhìn thấy người ở trong xe.

Sau khi kiểm tra, Nhạc Thính Phong cởi luôn chiếc áo vest thủ công của mình ra, dặn dò: “Lấy bình chữa cháy tới đây, có bao nhiêu lấy hết tới đây, làm giảm nhiệt độ phía đầu xe xuống, mau lên...”

Lãnh Nhiên và Tiểu Từ phản ứng lại đầu tiên, lập tức chạy đi lấy bình chữa cháy, bình thường đoàn làm phim nào cũng mang theo bình chữa cháy, để phòng bất trắc.

Nhạc Thính Phong hỏi một người gần anh nhất: “Trong đoàn có cưa điện không?”

Người đó gật đầu: “Có...”

Ánh mắt anh trầm xuống: “Còn không mau đi lấy đi.”

Người kia run lên rồi chạy đi lấy.

Nhạc Thính Phong tiện tay giật luôn chiếc gậy sắt từ người bên cạnh, anh lạnh lùng nhìn Yến Thanh Ti, chỉ vào ghế sau, Yến Thanh Ti lập tức khom xuống chui ra đằng sau.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 370: Thấy Anh Liền Cảm Thấy Thật An Tâm

Nhạc Thính Phong xoáy chiếc gậy sắt đập vỡ cửa chắn gió, xe đã bị khóa cứng, không rõ nguyên nhân cụ thể, nút trong xe cũng bị mất tác dụng, giờ chỉ còn hai cách, một là dùng cưa để mở khóa cửa, cứu người ra, cách còn lại chính là đập vỡ kính chắn gió.

Chỉ là hai cách này không thể làm nhanh được, Nhạc Thính Phong không thể đặt hết mọi hy vọng vào một cách, anh muốn thực hiện hai cách này cùng một lúc.

Hội Lãnh Nhiên đem tất cả bình chữa cháy tới, phun mạnh lên đầu xe, đặc biệt là những chỗ đang bốc khói.

Nhạc Thính Phong chơi xe bao năm nay, hồi còn trẻ anh đâm hỏng không biết bao nhiêu xe, ngửi mùi thôi anh cũng biết tình huống hiện tại rất nguy hiểm, không bao lâu nữa ngay tới bọt chữa cháy cũng sẽ vô dụng, bình xăng bị hở, động cơ xe vẫn đang bật, xe có thể phát nổ bất cứ lúc nào.

Cửa chắn gió rất cứng, Nhạc Thính Phong đập liên tục mười mấy cái cũng chỉ có một vài vết rạn, ánh mắt anh trở nên dữ tợn, anh không nhìn thấy Yến Thanh Ti, mồ hôi chảy dọc xuống nhưng anh không hề nghỉ tay một giây phút nào.

Yến Thanh Ti nhìn Nhạc Thính Phong, khóe môi cô dần nhếch lên, cô bỗng cảm thấy thật yên tâm.

Vừa xong cô mới nghĩ, trước khi chết còn muốn nhìn thấy ai, không ngờ người đó lại là Nhạc Thính Phong.

Nếu như hôm nay thật sự phải chết tại đây, Yến Thanh Ti nghĩ vậy đó chính là số mạng của cô, nhưng trước khi chết cô biết vẫn có người quan tâm tới cô như vậy, thật ra vậy cũng đã tốt lắm rồi!

Nhạc Thính Phong chỉ huy mọi người dùng cưa điện để cưa cửa xe, tất cả mọi người trong đoàn đều hoảng sợ, nhát gan không ai dám lại gần, có nữ diễn viên nọ còn sợ tới nỗi khóc ầm lên.

Bỗng có lại có thêm một người nữa tới, Nhạc Thính Phong quay lại nhìn, là Hạ Lan Phương Niên, không biết ở đây lấy ra một chiếc gậy bóng chày, anh

không nói gì, cũng cố sức đập mạnh lên kính chắn gió.

Từ trước tới nay, Hạ Lan Phương Niên luôn khiến người khác cảm thấy anh là một người thanh cao nho nhã, những cử chỉ điên cuồng như vậy thật sự rất hiếm khi có thể thấy được.

Hạ Lan Phương Niên không thèm để ý tới Nhạc Thính Phong.

Nhạc Thính Phong cũng mặc kệ anh, hai người hầu như không thèm nhìn đối phương, nhưng lại giống như đang thi đấu với nhau vậy.

Yến Thanh Ti thấy Hạ Lan Phương Niên, cô cảm thấy ngạc nhiên cực độ, sao anh ta lại ở đây?

Lãnh Nhiên sốt ruột gào lên: "Có vẻ như bình cứu hỏa cũng không được rồi, xe ngày càng bốc nhiều khói, tôi đã bắt đầu thấy lửa rồi... phải làm sao đây?"

Nhạc Thính Phong ngửi thấy mùi khét gắt mũi, lập tức nói: "Mọi người mau tản ra, xe sắp nổ rồi."

Tất cả những người khác vừa nghe thấy thế, ai còn tâm trạng mà lo cho Yến Thanh Ti nữa, lập tức bỏ chạy hết.

Lãnh Nhiên và Tiểu Từ vốn cũng muốn chạy, nhưng... Yến Thanh Ti vẫn còn ở trong xe.

Tiểu Từ nghiến răng, chị Thanh Ti thường ngày đối xử với cậu tốt như vậy, cậu không thể ăn ở như vậy được, Tiểu Từ chạy tới bên đường, cầm gạch chạy tới.

Lãnh Nhiên nhìn thấy cũng học theo cậu, hai người tay cầm hai viên gạch, giúp hai người kia, vốn kính cũng sắp vỡ, cuối cùng mấy người cùng đập như vậy kính cũng vỡ, rơi ra một mảng.

Hạ Lan Phương Niên bảo Tiểu Từ và Lãnh Nhiên mau tránh đi, Nhạc Tính Phong đưa tay vào bảo Yến Thanh Ti tới chỗ anh.

Yến Thanh Ti lập tức cong người nhanh chóng lao tới, có thể sống thì làm gì có ai nguyện ý chết chứ.

Yến Thanh Ti không biết bản thân bị nhốt trong xe bao lâu, nhưng cô vẫn không hề thấy hoảng loạn, cũng không sợ hãi, mọi người ở ngoài gào thét,

cô thì từ đầu tới cuối vẫn rất bình tĩnh.

Nhạc Thính Phong và Hạ Lan Phương Niên cùng đưa tay về phía Yến Thanh Ti.

Hạ Lan Phương Niên nói: “Cẩn thận, đừng để thủy tinh đâm vào người.”

Nhạc Thính Phong hừ lạnh một tiếng, anh tóm lấy cánh tay Yến Thanh Ti, kéo cô ra ngoài.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 371: Các Anh Không Đến, Có Lẽ Tôi Đã Chết Thật Rồi

"Lúc này còn già mồm gì nữa, bị thủy tinh đâm không chết nhưng xe phát nổ thì sẽ chết."

Yến Thanh Ti căn bản không quan tâm có bị thủy tinh cứa vào người không, cô nhìn đầu xe đã bắt đầu có ngọn lửa phát ra, vội vàng hô: "Đừng nhiều lời nữa, xe cháy rồi!"

Nhạc Thính Phong và Hạ Lan Phương Niên mỗi người nắm lấy một cánh tay của Yến Thanh Ti, dùng hết sức kéo cô ra ngoài.

Cơ thể Yến Thanh Ti trượt qua đầu xe, hơi nóng bốc ra khiến cô cảm thấy da thịt toàn thân như bị đốt cháy đến nơi. Cô cắn chặt răng chịu đựng, cuối cùng cũng đặt được hai chân lên mặt đất.

"Đi mau." Nhạc Thính Phong lôi cô chạy.

Ba người chạy còn chưa được hai mét thì một tiếng nổ kinh thiên động địa phát ra từ phía sau, một trận sóng nhiệt trào qua, Nhạc Thính Phong và Hạ Lan Phương Niên cùng nhau nằm đè lên Yến Thanh Ti, đem cô giấu xuống phía dưới.

Lãnh Nhiên và tiểu Từ cách họ không xa, cũng cảm nhận được trận sóng nhiệt lan tỏa trong bầu không khí nhưng hai người họ không ai bị thương đến.

Lãnh Nhiên ngây người một lát rồi hét lên: "Mau... mau gọi xe cứu thương..."

Hai người vội vàng chạy đến chỗ ba người kia, định đỡ bọn họ dậy, nhưng còn chưa chạy tới nơi, chiếc xe lại phát nổ lần nữa.

Yến Thanh Ti bị đè ép xuống mặt đường, mặt cô bị cọ vào những viên đá nhỏ nổi gồ gề trên mặt đường nhựa, có chút đau, trên người nặng trịch. Nhưng não bộ của cô hiện tại vẫn khá là tỉnh táo, cô còn có thể nghe thấy tiếng trái tim mình đập thình thịch.

Qua một hồi, xác định không còn phát nổ thêm lần nào nữa, Nhạc Thính

Phong ngẩng đầu dậy, dùng một tay đẩy Hạ Lan Phương Niên đang che chở trên người Yến Thanh Ti ra, đỡ cô đứng dậy rồi dẫn ra một chỗ khác an toàn hơn.

Nhạc Thính Phong không nói gì, lôi kéo tay chân Yến Thanh Ti kiểm tra một lượt, thấy trên chân có vài vết thương do bị thủy tinh sượt qua và trên mặt có mấy chỗ bị cọ rách, hai chân mày liền nhíu chặt lại.

“Tôi không sao, hai anh có sao không?”

Hạ Lan Phương Niên đứng dậy nói: “Em không sao thì tốt rồi.”

Nhạc Thính Phong “hừ” lạnh một tiếng: “Hừm, không chết được:”

Lúc phát nổ hai người đã kịp thời nằm xuống, tuy không bị thương nặng lắm nhưng cũng bị những mảnh thủy tinh bay ra lúc chiếc xe phát nổ cắm vào lưng.

Hai người dù gì cũng là đàn ông nên điểm thương tích này không tính là cái gì, nhưng, chiếc áo sơ mi trắng trên người Nhạc Thính Phong phía sau lưng đã bị máu ứa ra nhiễm đỏ vài chỗ.

Yến Thanh Ti nhíu mày nhìn lưng của Nhạc Thính Phong: “Xe cứu thương sắp đến rồi, đi bệnh viện xử lý một chút.”

Nhạc Thính Phong nhướng mày: “Quan tâm tôi thế cơ à?”

Yến Thanh Ti quay đầu nhìn chiếc xe ô tô đang bốc cháy: “Lúc này rồi, anh đừng có làm loạn nữa.”

Nói rồi, liếc mắt nhìn Phương Niên: “Cảm ơn các anh, nếu các anh không đến, có lẽ tôi đã chết thật rồi.”

Nhạc Thính Phong lạnh lùng đảo mắt qua Hạ Lan Phương Niên.

Lúc này, anh hận không thể một cước đạp bay Hạ Lan Phương Niên, đứng đây làm cái gì không biết, cô ấy là người của cậu sao?

Xe cứu hỏa nhanh chóng có mặt, lính cứu hỏa dùng bình cứu hỏa chuyên dụng nhanh chóng dập tắp đám cháy.

Một lát sau, xe cứu thương cũng chạy đến, ba người trên người đều có vết

thương mặc dù mức độ thương tổn không giống nhau nhưng vẫn cùng lên xe đi đến bệnh viện.

Trước khi lên xe, Yến Thanh Ti dặn dò tiểu Từ.

“Tìm người canh giữ cẩn thận chiếc xe cho chị, nếu cần thì báo cảnh sát...”

Đạo diễn vừa nghe thấy thế, kinh ngạc hét lên: “Tại sao lại phải báo cảnh sát?”

Đoàn làm phim không muốn dính dáng tới phiền toái một chút nào.

Yến Thanh Ti chỉ vào chiếc xe, nói: “Phanh xe và chốt mở của chiếc xe đều đã bị bẻ cong chỉ cần đóng cửa xe lại là không cách nào mở nó ra được, tai họa ngầm lớn như vậy mà không kiểm tra ra sao? Tôi không thể không hoài nghi là có người động tay động chân vào chiếc xe đó.”

--- O ---

Chương 372: Người Phụ Nữ Của Tôi Mà Cũng Dám Động

Người hại cô nhất định là một trong những người phụ trách kiểm tra an toàn đạo cụ của đoàn làm phim, người đó đã cố ý bỏ quên không kiểm tra hai tai họa ngầm này, rồi cứ thế để cho cô lái nó.

Đạo diễn lưỡng lự nhìn Yến Thanh Ti: “Nhưng... Thanh TI, chúng ta sắp đóng máy tới nơi rồi, xảy ra chuyện này tôi cũng rất khiếp đảm và phẫn nộ, nhưng, chúng ta có thể tự ngầm điều tra...”

Yến Thanh Ti không để chị ta nói xong: “Chuyện này là không thể nào, tôi tí nữa thì chết, nếu tôi chết thật, chị nghĩ có thể ngầm giải quyết với nhau không?”

“Này...”

Nhạc Thính Phong lạnh lùng lên tiếng: “Đạo dễn Thái, chị quên mất tại sao bộ phim này được quay rồi sao?”

Lúc này đạo diễn mới sực tỉnh, bộ phim này có thể tiến hành thuận lợi tất cả đều nhờ vào Yến Thanh Ti: “Nhạc tổng, tôi xin lỗi, tôi...”

Nhạc Thính Phong quay sang nói với tiểu Từ: “Giám sát tất cả những người phụ trách đạo cụ, gọi tất cả mọi người trong đoàn làm phim tập trung lại một chỗ, không cho bọ họ đi lung tung, chuyện này tôi nhất định sẽ tra rõ ràng, người phụ nữ của tôi mà cũng dám động, đúng là muốn chết.”

Chị Mạch đứng một bên đột nhiên nói: “Nhạc tổng, ngài yên tâm đi, chuyện này không thể cứ thế mà xong được, tôi đã báo cảnh sát rồi, bọn họ sẽ nhanh chóng đến đây thôi, trước khi bọn họ đến, tôi sẽ canh giữ hiện trường cẩn thận.”

“Vậy thì chỗ này giao cho chị.”

Nói rồi, anh kéo Yến Thanh Ti lên xe cứu thương.

...

Đạo diễn Thái vội vàng kéo tay chị Mạch: “Mạch à, mình đã tốn rất nhiều

công sức vào bộ phim này, mình có linh cảm bộ phim này nhất định sẽ rất hot, dù sao nó cũng sắp đóng máy rồi, nếu như làm to chuyện này ra sẽ ảnh hưởng tới danh tiếng của bộ phim, không bằng xử lý như này, trước chúng ta ngầm điều tra ai là người làm ra chuyện này, sai đó lặng lẽ giao người đó cho cục cảnh sát không để cho bên truyền thông biết, cậu là người quản lý của Yến Thanh Ti, cô ấy nhất định sẽ nghe lời của cậu."

Chị Mạch đợi cho đạo diễn nói xong: "Thanh Ti là nghệ sỹ của mình, cô ấy tí nữa thì chết, chết đó... chuyện lúc nãy cậu cũng thấy rồi đó, chỉ thiếu có mấy giây thôi, chuyện này, đừng nói Thanh Ti có đồng ý cho qua thì mình cũng sẽ không đồng ý. Đây không phải là đánh nhau hay cãi lộn mà liên quan tới mạng người, mình biết cậu rất để ý tới bộ phim này, nhưng mình thì không cần biết bộ phim này có thể lên sóng hay không, chứ mình không thể để nghệ sỹ của mình gặp nguy hiểm được."

Đạo diễn Thái vội la lên: "Mạch à, dù gì chúng ta cũng là bạn bè của nhau mà, nếu bộ phim này hỏng, các cậu không có chuyện gì nhưng mình thì sao?"

Chị Mạch lạnh giọng nói: "Thanh Ti là do tôi mang từ nước M về, lúc đó tôi đã nói với cô ấy, chỉ cần đi cùng tôi, tôi sẽ khiến cô ấy trở thành nữ minh tinh nổi tiếng khắp cả nước, nhưng muốn trở thành nổi tiếng thì phải có điều kiện tiên quyết là còn sống. Nguyên tắc làm người của tôi từ trước tới giờ không bao giờ thay đổi, với lại, cầu xin tôi cũng không giải quyết được gì, tôi cũng chỉ là một con tốt dưới trướng của Nhạc thị mà thôi, cậu nghĩ Nhạc thái tử sẽ bỏ qua một cách dễ dàng đến thế sao, cứ thế mà cho qua?"

"Tôi, cậu và kể cả Thanh Ti, không một ai trong chúng ta có thể thay đổi được ý muốn của Nhạc thái tử."

...

Trên xe cứu thương, y tá giúp Yến Thanh Ti xử lý vết thương ở chân.

Mặt cô có chút tái nhợt, nhưng lúc xử lý vết thương cô không hề kêu rên lấy một tiếng. Ba người không ai mở miệng nói với nhau câu nào.

Yến Thanh Ti hỏi Hạ Lan Phương Niên: "Sao anh lại tới đây?"

Nhạc Thính Phong chạy đến cô không thấy lạ nhưng Hạ Lan Phương Niên tại sao lại có mặt ở đó, đúng là quá kỳ lạ!

Nhạc Thính Phong lặng im liếc Yến Thanh Ti.

Hạ Lan Phương Niên nói: “Nửa tiếng trước Yến Như Kha có đến tìm anh, nói là xe của em bị người ta động chân động tay...”

Nghe thấy ba chữ Yến Như Kha, Yến Thanh Ti lập tức nghĩ ngay đến -- có mùi âm mưu!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 373: Không Có Anh, Tôi Cũng Không Thiếu Đàn Ông Theo

Yến Như Kha tuy không phải là người phụ nữ có thủ đoạn nhất mà Yến Thanh Ti từng gặp, nhưng cô ta lại là kẻ âm hiểm nhất trong số đó.

Yến Thanh Ti khinh thường nói: "Hừ, cô ta là người muốn tôi chết nhất thì có, cô ta biết xe của tôi có người động tay động chân sao không đi tìm người khác mà lại cố ý đi tìm anh nhỉ? Cô ta hiện giờ đang ở đâu?"

Hạ Lan Phương Niên đem những lời của Yến Như Kha nói với anh nói lại cho Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti nheo nheo mắt: "Có người liên hệ với cô ta? Người đó là ai?"

Nhạc Thính Phong niết mặt Yến Thanh Ti: "Lời của cô ta có thể tin được sao?"

Yến Thanh Ti gật đầu: "Nói cũng đúng, lời của cô ta đúng là không đáng một đồng."

Nếu Yến Như Kha mà có lòng tốt như thế, chắc đây chính là câu chuyện đáng cười nhất trên thế giới này.

Hạ Lan Phương Niên nhớ lại khuôn mặt đầy nước mắt của Yến Như Kha và bộ dạng ảo não tự trách của cô ta, cô ta còn nói sẽ tự đi đầu thú.

Hạ Lan Phương Niên cũng rất ghét loại người như Yến Như Kha, nhưng bộ dạng khóc lóc của cô ta đúng là không nhìn ra đang giả bộ?

Người cùng một nhà mà oán hận nhau tới nỗi không muốn cho đối phương được sống tử tế sao?

Sau khi đến bệnh viện làm kiểm tra một lượt và xử lý tất cả những vết thương trên người, ba người họ muốn xuất viện nhưng bác sỹ không cho, bắt phải ở lại bệnh viện một đêm để quan sát. Dù sao vụ nổ cũng không nhỏ, không thể coi thường được, có một số ảnh hưởng tạm thời chưa lập tức thể hiện ra nhưng không có nghĩa là không có khả năng.

Nếu ở lại thì Nhạc Thính Phong nhất định sẽ phải ở phòng VIP, nhưng

phòng VIP thì chỉ có giường đơn mà anh thì muốn ở chung một phòng với Yến Thanh Ti, do dự một hồi lâu giữa sự thoải mái và phụ nữ, anh chọn phụ nữ.

Muốn thoải mái thì sau này vẫn còn nhiều cơ hội nhưng hôm nay là một ngày đặc biệt, nhất định phải ở cùng với Yến Thanh Ti, tốt xấu gì anh cũng là anh hùng cứu mỹ nhân còn gì.

Cuối cùng, lựa chọ một phòng bệnh bình thường có 4 giường trống. Yến Thanh Ti, Nhạc Thính Phong, Hạ Lan Phương Niên cùng ở chung một phòng.

Nhạc Thính Phong cười cười nhìn Hạ Lan Phương Niên: "Hạ Lan, cậu đúng là bản lĩnh thật đấy, từ khi nào mà đã thông đồng được với Yến Như Kha rồi?"

Yến Như Kha là loại người gì, Nhạc Thính Phong so với Hạ Lan Phương Niên càng rõ ràng. Ả đàn bà này làm sao có lòng tốt mà đi nói với Hạ Lan Phương Niên chứ, ả ta muốn làm gì? Tám chín phần là muốn Hạ Lan Phương Niên có cảm tình với ả, cuối cùng thì ả cũng chuyển dời mục tiêu rồi.

Hạ Lan Phương Niên thản nhiên lướt qua Nhạc Thính Phong rồi nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nhạc Thính Phong cười nhạo một tiếng, bị Yến Như Kha bò lên, anh nên đồng tình Hạ Lan Phương Niên hay cao hứng cho chính mình đây?

Nụ cười của Nhạc Thính Phong lúc này cực kỳ gian ác khiến Yến Thanh Ti nhịn không được mà nhìn tới mấy lần. Nhạc Thính Phong bước xuống giường tiến về phía Yến Thanh Ti, giơ tay nâng cằm cô lên: "Khuôn mặt này miễng cưỡng thì cũng có thể nhìn được, nếu lỡ như bị hủy đi thì làm thế nào? Nếu không, tôi hy sinh bản thân mà thu nhận em vậy."

Yến Thanh Ti vốn dĩ đang có lòng biết ơn với Nhạc Thính Phong nháy mắt đã bị câu nói đáng đánh đòn này dập tắt, đưa tay hất tay của Nhạc Thính Phong ra, nghiến răng nói: "Chị có bị hủy dung nhưng công phu trên giường còn chưa có nát, không cần anh phải miễn cưỡng thu nhận, chị đây không có thiếu đàn ông."

Nhạc Thính Phong giờ đã biết mấy lời này của cô cũng chỉ mạnh miệng mà nói thôi, đàn ông gì chứ, không phải là có mỗi mình anh sao, anh gật gù nói:

“Không sai, chuyện này, anh có thể làm chứng cho em, công phu đúng là không hề nát.”

Nói rồi, dùng ngón tay cái vuốt vuốt má Yến Thanh Ti: “Còn đau không?”

“Anh thì sao?”

Nhạc Thính Phong ngồi xuống cạnh cô: “Em không có việc gì là tốt rồi.”

Hạ Lan Phương Niên nhìn Nhạc Thính Phong và Yến Thanh Ti kề cận nhau, cô ấy không hề bài xích sự gần gũi của Nhạc Thính Phong.

Phương thức cô ở chung với Nhạc Thính Phong, hoàn toàn không giống khi ở chung với anh.

--- O ---

Chương 374: Vì Một Thứ Thấp Hèn Như Thế, Đáng Sao

Giờ cô đã thả lỏng hơn rất nhiều, khi nhìn Nhạc Thính Phong cũng có một ít ỷ lại.

Hạ Lan Phương Niên nhắm mắt lại, đầu của anh hiện giờ rất buốt, mắt cũng rất đau.

Trước khi tìm thấy cô, cô chính là toàn bộ cố gắng và hy vọng của cuộc đời anh nhưng khi tìm được cô rồi anh phát hiện bản thân mình hình như đã bị mất phương hướng rồi...

...

Đã nằm viện thì phải thông báo cho người nhà nếu không thì ăn cái gì?

Nhạc phu nhân suýt lên cơn đau tim khi nhận được điện thoại, vội vã xách cặp lồng cơm chạy đến bệnh viện.

Bước vào phòng bệnh, hai mắt đỏ hoe nhìn Yến Thanh Ti và Nhạc Thính Phong: "Hai cái đứa này, sao suốt ngày làm người khác phải lo lắng như thế, mới dứt mắt ra là hai đứa đã dắt tay nhau vào viện nằm rồi, thương thế có nặng lắm không?..."

Còn chưa nói xong thì nhìn thấy Hạ Lan Phương Niên nằm ở một giường bệnh khác, ngẩn ra một chút rồi nói: "Ơ, Hạ Lan đấy à..."

Hạ Lan Phương Niên đứng dậy chào Nhạc phu nhân: "Bác Nhạc."

Nhạc phu nhân bối rối nhìn hộp cơm trong tay mình: "Cháu... bác chỉ mang theo hai phần cơm."

Hạ Lan Phương Niên vội vàng nói: "Không sao đâu ạ, mẹ cháu cũng sắp tới đây rồi."

"Ồ, như vậy à, thế cháu ngồi chờ nhé."

Nói rồi, vỗ vào bả vai Nhạc Thính Phong một phát: "Hai cái đứa này, còn không lo ăn đi còn ôm ôm ấp ấp? Ăn xong lại ôm tiếp."

Nhạc Thính Phong nghe mà thấy buồn cười, ôm ôm ấp ấp, sao giống như là đang cố ý chọc tức ai vậy? Anh ôm chặt lấy Yến Thanh Ti phiêu mắt khiêu khích nhìn Hạ Lan Phương Niên.

Yến Thanh Ti nói: “Bác, chúng cháu không sao hết, chỉ bị thương ngoài da thôi.”

Nhạc phu nhân lo lắng nhìn nhìn mặt của Yến Thanh Ti: “Diễn viên quan trọng nhất là khuôn mặt, nhưng cháu cũng đừng có lo cho dù có để lại sẹo, bác cũng có thần khí xóa đi cho cháu.”

Yến Thanh Ti gật gật đầu: “Ừm, dạ...”

“Ăn cơm thôi.”

Hai người mới ăn được một nửa thì mẹ con Hạ Lan phu nhân vội vã chạy đến.

Hạ Lan phu nhân nhìn thấy Nhạc phu nhân sắc mặt khẽ biến nhưng rất nhanh điều chỉnh lại cười cười chào hỏi Nhạc phu nhân cùng Nhạc Thính Phong, riêng Yến Thanh Ti thì không thèm nhìn lấy một cái.

Hạ Lan Tú Sắc ôm lấy cánh tay của Hạ Lan Phương Niên: “Anh hai, anh có sao không, em với mẹ nghe tin anh bị thương phải vào viện mà sợ hết cả hồn, sao anh lại không cẩn thận như thế?”

“Không sao, chỉ là bị thương ngoài da thôi.”

Hạ Lan phu nhân lạnh lùng trách móc: “Con đừng có hiền lành tốt bụng như thế, muốn ra tay cứu người thì cũng phải nhìn rõ đối phương là hạng người gì, có đáng cứu không, không phải mặt hàng gì cũng muốn cứu là cứu? Một món đồ chơi rách nát, đáng để con đánh đổi chính mình để cứu sao?”

Hạ Lan Phương Niên tức giận quát: “Mẹ, mẹ đừng nói nữa.”

“Rắc”, chiếc đũa trong tay Nhạc Thính Phong bị bẻ gãy, ánh mắt tràn đầy sát khí.

Yến Thanh Ti làm như không nghe thấy gì, chậm rãi uống một ngụm canh gà.

Nhạc phu nhân trừng mắt nhìn Nhạc Thính Phong và Yến Thanh Ti, ý bảo

hai người tiếp tục dùng bữa, không cần thiết phải ra tay, có bà ở đây sao có thể để cho Trương Tố Nhã ức hiếp hai người được.

Nhạc phu nhân cười ha ha đứng dậy: “Hạ Lan phu nhân nói rất đúng, không phải mặt hàng gì cũng muốn cứu là cứu, hồi nhỏ tôi từng làm sai một chuyện khiến tôi ân hận mãi, chính là ra tay cứu một con khốn, kết quả giờ là con khốn đó suốt ngày ở bên tai tôi chít chít méo mó. Nếu sớm biết cô ta chính là một con khốn nạn như vậy, thì hồi đó tôi đã để cô ta chết luôn rồi, đỡ phải để lại một mầm họa cho đời, giờ cứ nhìn thấy con khốn đó, tôi lại thấy buồn nôn.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 375: Tôi Ăn Hiếp Bà Đấy, Sao Nào?

Lần này Nhạc phu nhân rất là tức giận, đời này bà chưa từng nặng lời với ai như thế bao giờ. Nhưng Hạ Lan phu nhân lại đã gẫm phải đuôi của bà, dám nói ra những lời như thế trước mặt bà, coi bà là người chết sao?

Trước đây cạnh khóe vài câu bà đều không để tâm nhưng hôm nay bà ta lại dám nói ra những lời như vậy.

Yến Thanh Ti kinh ngạc nhìn Nhạc phu nhân, cô cứ tưởng lần trước đã là biểu hiện cứng cỏi nhất của Nhạc phu nhân rồi, hóa ra còn có thể lợi hại hơn?

Yến Thanh Ti đứng bật dậy nắm lấy cánh tay của Nhạc phu nhân, giống như cách hồi nhỏ cô hay nắm lấy tay của mẹ.

Hạ Lan phu nhân quay phắt người lại: "Bà... Tô Ngưng Mi, bà lặp lại lần nữa xem."

Nhạc phu nhân hất mặt lên: "Yo, đúng là được đó nha, con nhóc bẩn thỉu nước mắt nước mũi tèm lem chạy theo sau mông tôi giờ đã học được cách ra lệnh cho tôi rồi cơ đấy."

Hạ Lan phu nhân tức đến đỏ cả mặt: "Tô Ngưng Mi, bà đừng có ỷ thế hiếp người."

Nhạc phu nhân cười ha hả: "Nhà mẹ đẻ tôi họ Tô, con trai tôi họ Nhạc, có quyền có thế, tôi muốn dùng quyền thế để ức hiếp bà đấy, sao nào? Có bản lĩnh thì đấu với tôi! Bà không phải suốt ngày muốn so đo với tôi sao? Nào, lại đây so thử xem!"

Nhạc phu nhân len lén thấy Yến Thanh Ti hơi cong cong môi, ngẩng đầu ngưỡng mộ nhìn bà, dường như còn có chút ỷ lại... tức khắc lại khiến Nhạc phu nhân tự ngủ mình cần lợi hại hơn không thể mãi hồ đồ như trước được.

Bà từ nhỏ đã là "thiên chi kiều nữ", cho dù là nhà mẹ đẻ hay nhà chồng, tất cả đều là hào môn vọng tộc, bà chưa cần phải nhìn sắc mặt của bất kỳ ai.

Trước đây bà sợ người khác nói bà ỷ thế hiếp người nên mới thu liễm, chưa bao giờ chủ động nhắc tới gia thế của mình.

Nhưng lúc này, Nhạc phu nhân lại nghĩ ỷ thế hiếp người đúng là sảng khoái thật! Nhất là khi nhìn thấy gương mặt đen như gan heo của Hạ Lan phu nhân.

Hạ Lan phu nhân tức đến phát run: "Bà... bà..."

Hạ Lan Tú Sắc thấy căn phòng sặc mùi thuốc súng, sợ tới phát khóc: "Mẹ... mẹ... anh hai còn đang bị thương, mọi người đừng cãi nhau nữa..."

Tay Hạ Lan phu nhân siết thành quả đấm, nổi giận nói: "Đổi phòng ngay lập tức, cái chỗ này chỉ dành cho bọn hạ đẳng."

Nhạc Thính Phong uể oải nói: "Chậc, Hạ Lan phu nhân nói như vậy, đúng là thấy khó chịu nha? Hạ đẳng? Không biết ai năm đó khóc lóc cầu xin loại người hạ đẳng như tôi cứu giúp Hạ Lan gia qua khỏi cửa ải khó khăn nhỉ, giờ tính trở mặt sao?"

Hai gân xanh trên trán Hạ Lan phu nhân giật giật, bà ta cắn răng nói: "Bác không nói cháu."

Yến Thanh Ti chậm rãi nói tiếp: "Thế thì là nói tôi rồi."

Hạ Lan phu nhân nhịn không được lườm Yến Thanh Ti một phát: "Hừ..."

Yến Thanh Ti cười nói: "Bà không phải là người đầu tiên mắng tôi cũng không phải là người cuối cùng, tôi quen rồi nên giờ bà có nói gì cũng vô dụng thôi, muốn nói gì thì cứ thoải mái mà nói, tôi đang muốn nghe xem xem một phu nhân suốt ngày ăn dấm uống axit như Hạ Lan phu nhân đây rốt cuộc có bao nhiêu cao quý?"

Hạ Lan phu nhân tức đến mức cả khuôn mặt trở nên căng cứng, định mở miệng ra chửi nhưng lại bị Hạ Lan Tú sắc ngăn lại: "Mẹ, đừng nói nữa, mọi người đều là người quen lâu năm, sao lại phải cãi nhau thành như thế này? Mẹ, bớt giận... bớt giận... nhịn một chút là được rồi..."

Hạ Lan Tú Sắc quyệt nước mắt, đứng dậy nói: "Bác Nhạc, anh Thính Phong, chị Thanh Ti! Xin lỗi! Mẹ em không phải cố ý đâu, bà ấy nghe tin anh hai nhập viện hoảng quá mà không biết mình đang nói gì, chị Thanh Ti... dù thế nào đi chăng nữa thì anh em vì cứu chị mà phải nhận viện, xin chị..."

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 376: Nhạc Ma Ma Phát Uy

Nụ cười châm biếm trên mặt Yến Thanh Ti chậm rã tán đi.

Đúng vậy, dù thế nào đi chăng nữa, Hạ Lan Phương Niên cũng đã cứu cô, thôi cho qua...

Nhạc phu nhân bỗng giơ tay niết mặt Nhạc Thính Phong và Yến Thanh Ti, hung ác nói: “Hai đứa này có gì hay ho mà nhìn, ăn cơm mà nhìn mấy thứ bẩn thỉu như thế cũng không sợ mắc ói à, không ăn hết thì mai không cho ăn nữa.”

Cả người Hạ Lan phu nhân run lên, trước đây đấu với Nhạc phu nhân chỉ có bà là chiếm thế thượng phong, không có việc gì cũng thích giẫm chân lên đầu Nhạc phu nhân hai cái.

Khi ức hiếp một người đã thành một thói quen, bỗng có một ngày người bị ức hiếp đột nhiên vùng dậy, người kia chắc chắn sẽ cảm thấy khó mà tiếp nhận.

Yến Thanh Ti lập tức ngẩng đầu lên, cười ngọt nhào trả lời Nhạc phu nhân: “Bác nấu cơm ngon lắm đó.”

Không biết từ lúc nào mà Yến Thanh Ti đã cực kỳ thích cảm giác được gần gũi Nhạc phu nhân, lúc nói chuyện với bà, hai mắt thì tỏa sáng, giọng nói thì mềm nhẹ nũng nịu, không còn vẻ cứng cỏi gai góc như mọi ngày. Giống y như một cô gái nhỏ nhà bên khi ăn cơm, hai má phúng pha phúng phính khiến hai tay của Nhạc phu nhân ngứa ngáy chỉ muốn niết má cô vài cái.

Nhạc phu nhân chà xát ngón tay rồi xoa xoa đầu cô: “Thế thì ăn nhiều một chút, muốn ăn gì thì nói với bác, mai bác làm cho cháu.”

Nếu như trước kia thì Yến Thanh Ti nhất định sẽ nói: Không cần phải phiền phức thế đâu, hay là: Tôi không kén ăn, cái gì cũng được.

Nhưng hôm nay, Yến Thanh Ti lại nói: “Thực ra thì, cháu thích ăn đồ ngọt.”

Nhạc Thính Phong xen mồm vào: “Mẹ, con thích ăn thịt.”

Nhạc phu nhân giơ tay đẩy Nhạc Thính Phong sang một bên.

Nhạc Thính Phong ngồi nhìn hai người trò truyện một cách hăng say mà không cách nào chen chân vào được, có cảm giác... giống như bị vứt bỏ.

Nhưng, khóe môi của anh lại cong cong lên cho thấy tâm tình đang rất tốt.

Ăn cơm xong, Nhạc Thính Phong kêu Nhạc phu nhân về trước, trời cũng đã tối rồi, bọn họ không cần người ở lại chăm sóc.

Nhạc phu nhân không đi, ngồi bên cạnh liếc mắt nhìn Hạ Lan phu nhân, hừ... Lúc này bà mà đi chẳng lẽ lại để con khốn Trương Tố Nhã ở lại đây sao? Bà cũng đâu có ngốc như thế.

Hạ Lan phu nhân muốn đổi phòng bệnh nhưng Hạ Lan Phương Niên không đồng ý.

"Mẹ, mẹ về đi, mẹ cũng thấy rồi đấy, con không sao, chỉ bị thương một chút ngoài da thôi, không đáng lo, mẹ mang Tú Tú về đi."

"Con..."

Hạ Lan Tú Sắc thấy mẹ mình lại sắp bão nổ liền vội vàng nói: "Mẹ, không cần tức, con thấy anh hai cũng không sao hết, để anh ấy ở lại nghỉ ngơi chúng ta đi về thôi, ngày mai lại đến."

Hai mắt Hạ Lan phu nhân đảo qua Yến Thanh Ti, nghiêm mặt, chua ngoa nói: "Phương Niên, con cũng biết, với thân phận của con cho dù con có muốn mẹ cũng không bao giờ để cô ta bước chân vào nhà Hạ Lan nửa bước, hạ đẳng chính là hạ đẳng cho dù có khoác trang phục hoa lệ vào cũng không thể nào che giấu được bản năng thấp hèn của cô ta, dòng máu tôn quý của Hạ Lan gia không thể để cô ta vấy bẩn được."

Yến Thanh Ti nắm lấy tay của Nhạc phu nhân nói: "Bác gái, bác xem có một số người đúng là đáng buồn cười, chẳng biết họ lấy đâu ra tự tin mà cứ mở miệng ra là tự nhận mình là cao quý, cũng không biết nhìn lại xem nhà họ có bao nhiêu hỗn loạn, cắm lông gà lên người liền nghĩ mình đúng là phượng hoàng."

Nhạc phu nhân trợn mắt xem thường: "Còn không phải sao, sống như một kẻ hề còn suốt ngày vênh váo tự đắc, nhưng thật ra thì còn không bằng một con gà mái."

Hai hàm răng của Hạ Lan phu nhân cắn chặt vào nhau như sắp vỡ đến nơi:

“Tô Ngưng Mi bà đừng quá đáng!”

Nhạc phu nhân khẽ nhún vai là ra vẻ vô tội: “Tôi nói bà sao? Chưa chi đã nhận vơ lấy? Mà tôi quá đáng đấy thì làm sao? Mất hứng? Mất hứng thì cũng tự mình chịu lấy!”

Chương 377: Chị Đừng Có Tin Người Một Cách Dễ Dàng Như Vậy

Nhạc phu nhân giờ hễ đối phó với Hạ Lan phu nhân là tự động triển khai hết hỏa lực của bản thân.

Chỉ cần nhìn thấy cái bản mặt giả thanh cao, tự cho là đúng của Trương Tố Nhã là phát ói.

Nhìn Hạ Lan phu nhân đang tức đến run hết cả người, Hạ Lan Tú Sắc đứng bên cạnh thì không ngừng rơi nước mắt càng khiến cho Hạ Lan Phương Niên đau đầu.

Anh lạnh lùng lên tiếng: “Mẹ, được rồi, hai người về đi, con không sao, ngày mai con sẽ về.”

Hạ Lan Tú Sắc gật gật đầu: “Đúng thế, mẹ, chúng ta đi thôi, nếu không đi anh hai sẽ không cách nào nghỉ ngơi được, ba lên máy bay từ lúc chiều, có lẽ giờ đã về đến nhà rồi, chúng ta về đi thôi.”

Hạ Lan Tú Sắc lắc lắc cánh tay của Hạ Lan phu nhân.

Bà ta cắn răng một hồi: “Tôi không thèm tính toán với bà, Tú Tú, chúng ta đi.”

Nói rồi, “hừ” lạnh một tiếng dắt Hạ Lan Tú Sắc rời đi.

Hạ Lan Tú Sắc quay đầu nhìn Nhạc phu nhân, cúi đầu nói: “Bác, bác đi cùng với mẹ con cháu đi... bác với mẹ cháu đã quen biết nhiều năm như thế, tình cảm cũng khá tốt, những lời lúc nãy của mẹ cháu chỉ là... là nóng nảy quá mà không kịp suy xét, cháu hy vọng hai người có thể bình tĩnh nói chuyện với nhau một chút, không cần giữ những sự không vui ở trong lòng.”

Nhạc phu nhân lưỡng lự một hồi, đúng là bà cũng đang có chuyện muốn nói với Hạ Lan phu nhân.

Bà nhìn Nhạc Thính Phong và Yến Thanh Ti: “Mẹ đi rồi, hai đứa ở lại chỗ này có sao không?”

Nhạc Thính Phong ôm lấy bả vai Yến Thanh Ti: "Mẹ yên tâm đi, có con ở

đây thì có chuyện gì được chứ?

Nhạc phu nhân cười lớn: “Cận thận đừng có để bị đá xuống là được!”

Nhạc Thính Phong đen mặt: “Mẹ...”

Nhạc phu nhân vẫy vẫy tay rời đi.

...

Bước ra khỏi phòng bệnh, Hạ Lan phu nhân bước đi rất nhanh, tiếng gót giầy va vào nền gạch kêu cộp cộp cộp... đinh tai nhức óc, Nhạc phu nhân khẽ nhếch môi, làm như chỉ có mình bà đi giầy cao gót.

Hạ Lan Tú Sắc nôn nóng nhỏ giọng nói: “Mẹ, mẹ không thể như thế được, sao gần đây tính tình mẹ lại kém như thế, nói cái gì đó hòa hoãn lại đi mẹ, bác Nhạc tốt tính như thế chỉ cần nói một chút là được rồi. Hai người quen biết lâu như thế, sao lại trở mặt như thế này, mẹ, đừng nghĩ tới chuyện khác nữa, nếu nhà chúng ta đắc tội với Nhạc gia thì sẽ thế nào? Việc làm ăn của ba sẽ bị ảnh hưởng đó, còn anh hai nữa?”

Hạ Lan phu nhân nghe thế liền giảm lại tốc độ, não bộ cũng dần dần bĩnh tĩnh lại, đúng vậy, là bà ta đã để cảm xúc chi phối bản thân, bà ta vốn là một người biết cách che giấu bản chất của mình, nhưng lần này lại bị Nhạc phu nhân chọc giận mà mất khống chế.

Siết chặt nắm đấm, tất cả đều vì Tô Ngưng Mi đột nhiên thông suốt không còn hồ đồ như mọi ngày nữa, không chỉ thông minh lên còn cứ nhè đầu bà ra mà bổ, thế nên bà mới bị mất khống chế.

Hạ Lan phu nhân hít sâu một hơi, dù thế nào cũng phải bình tĩnh lại đã. Bà không tin, bà đè ép Tô Ngưng Mi nhiều năm như vậy còn có thể để bà ta xoay người.

Cho dù bà không coi Nhạc phu nhân ra gì nhưng không thể không thừa nhận nhà Hạ Lan gia đúng là không thể so với Nhạc gia.

Bà ta dừng bước, đợi Nhạc phu nhân đi tới gần mới nói: “Nhạc phu nhân, vừa rồi tôi có hơi nóng nảy, xin lỗi, tôi xin bồi tội với bà, giao tình của hai nhà chúng ta cũng không thể vì một người không có can hệ gì mà phai nhạt được đúng không.”

Hạ Lan Tú Sắc vội vội vàng vàng nói tiếp: “Bác Nhạc, mẹ cháu biết sai rồi, bác đừng giận nữa.”

Nhạc phu nhân tủm tỉm cười: “Lời xin lỗi này của bà, tôi không nhận! Cái gì gọi là người không có can hệ gì? Người không có can hệ này bà đang nói ai vậy?”

Hạ Lan phu nhân cười nói: "Chị Tô, tôi gọi bà một tiếng chị vì tôi không có coi chị là người ngoài, chị cũng đừng tin người một cách dễ dàng như vậy.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 378: Trong Lòng Tôi, Con Bé Còn Tốt Hơn Bà Ngàn Lần

Hạ Lan phu nhân bày ra một bộ “tôi muốn tốt cho bà” nói: “Yến Thanh Ti là người như thế nào, chị không nhìn ra được nhưng tôi nhìn một cái là nhận ra ngay. Thính Phong cũng chỉ là chơi bời với con bé ấy thôi, giờ thanh niên trai tráng thích chơi ngôi sao là chuyện bình thường, nhưng chị đừng có mà tưởng thật, lẽ nào chị để cho một đứa có thân phận thấp hèn như nó tiến vào Nhạc gia sao?”

Nhạc phu nhân hỏi lại: “Nói xong?”

Hạ Lan phu nhân cho là Nhạc phu nhân thấy những điều bà ta nói là đúng: “Chị Tô, tôi biết chị đơn thuần, nhưng... lúc cần thiết thì cần mở mắt to ra mà nhìn, chị xem con bé Yến Thanh Ti kia, nó là cái thứ gì? Nói dễ nghe thì là ngôi sao, nói khó nghe thì là một món đồ chơi, chẳng biết đã từng lưu lạc đến xó xỉnh nào, nếu như lấy một người không sạch sẽ như cô ta về thì Nhạc gia nhà chị sẽ thành trò cười cho cả Lạc Thành, Thính Phong dù sao cũng là con chị, chẳng lẽ chị lại muốn nó bị người ta trạc cột sống sao?”

Nhạc phu nhân thản nhiên nói: “Còn gì nữa không?”

Hạ Lan phu nhân nghĩ lời nói của bà ta có tác dụng, nói tiếp: “Còn... cho dù chị có đồng ý thì cha Thính Phong có đồng ý không? Chẳng lẽ ông ấy sẽ đồng ý cho một con hát có đời sống cá nhân hỗn loạn, suốt ngày câu tam đáp tứ tiến vào Nhạc gia sao?”

Nhạc phu nhân hỏi lại: “Nói đủ chưa?”

Hạ Lan phu nhân vuốt vuốt tóc: “Chị Tô, đây tôi cũng chỉ vì muốn tốt cho chị thôi, lẽ nào chị không nhìn ra giờ Thính Phong và Phương Niên đều đang mê Yến Thanh Ti như điếu đổ sao? Tôi vốn chẳng coi trọng cái hạng người như cô ta đâu nhưng cô ta đúng là có bản lĩnh, có thể khiến hai anh em chúng nó cùng mê cô ta, chị có thấy không? Giờ Thính phong và Phương Niên vì một thứ hạ đẳng như cô ta mà trở mặt thành thù rồi đấy, hồi trước hai đứa thân nhau như vậy!”

Nhạc phu nhân thản nhiên nói: “Trương Tố Nhã, bình thường tôi không có tính toán với bà vì còn nể chút giao tình từ lúc nhỏ, mấy năm nay bà không

chạm tới điểm mấu chốt của tôi thì tôi cũng chả buồn tính toàn với bà, nhưng bà hình như đã quên mất một chuyện?”

Hạ Lan phu nhân nhíu mày: “Chuyện gì?”

Nhạc phu nhân lạnh lùng nhìn bà ta nói từng chữ: “Bà vĩnh viễn vẫn chỉ là con gái của tôi tớ trong nhà họ Tô, đây là chuyện không cách nào xóa bỏ được, trước khi nói người khác thì tự nhìn lại mình xem mình là cái thứ gì.”

Nháy mắt, cả khuôn mặt của Hạ Lan phu nhân đỏ bừng lên, Hạ Lan Tú Sắc kinh ngạc nhìn bà ta, chuyện này... cô ta chưa nghe thấy bao giờ.

Một tia hoảng hốt lướt qua đôi mắt phẫn nộ của Hạ Lan phu nhân: “Bà đừng có... đừng có...”

Nhạc phu nhân chỉ thẳng vào mặt bà ta: “Đừng có cái gì? Ăn nói bậy bạ sao? Hừ... lừa mình dối người bao nhiêu năm thì tự cho rằng mình được có xuất thân cao quý hay sao? Hôm nay tôi không đánh bà, cũng nể mặt bà lần cuối cùng, nhưng... lần sau thì đừng có hòng.”

Gương mặt của Hạ Lan phu nhân cuối cùng cũng không giấu được sự phẫn nộ, bà ta nhìn thấy sự khinh thường và ghét bỏ trong mắt Nhạc phu nhân, cứ như bà ta không phải là một con người.

“Còn nữa, Yến Thanh Ti không phải là người không có can hệ gì, con bé là người con trai tôi thích, cũng là người mà tôi nhìn trúng. Trong mắt tôi con bé còn cao quý hơn bà gấp ngàn lần, còn bà - kẻ suốt ngày tự cho mình là cao quý hơn người, suốt ngày giả thanh cao phô trương thanh thế thực tế thì vĩnh viễn chỉ là một con cá muối không bao giờ lật người được thôi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 379: Tôi Ghét Cái Mùi Thối Ở Trên Người Bà

Nhạc phu nhân là một người yêu ghét rõ ràng, khi tôi ghét anh thì từ đầu đến chân chẳng có cái gì tốt đẹp nhưng một khi đã thay đổi cách nhìn thì anh chỗ nào cũng tốt. Chưa kể tới thói bao che khuyết điểm trầm trọng của bà, khi bà đã coi Yến Thanh Ti là người một nhà liền sẽ không cho phép bất cứ ai ức hiếp cô, càng không thể dễ dàng tha thứ những kẻ hết lần này đến lần khác nhục mạ cô.

Nhạc phu nhân nhấc túi xách lên, hất cằm, nghênh ngang ngạo mạn nhấc chân rời đi trước mặt hai mẹ con nhà Hạ Lan.

Hạ Lan Tú Sắc hoảng hốt, kêu lên: "Bác Nhạc..."

Nhạc phu nhân dừng bước, quay người lại nói: "A quên, còn nữa không cần nói bất cứ cái gì giao tình trước mặt tôi, về sau có quay lại Tô thị cũng đừng có đến nhà tôi, tôi thấy cái mùi tanh tưởi như cá ươn trên người bà là phát ớn."

Nhạc phu nhân đi được một lúc mà sắc mặt của Hạ Lan phu nhân vẫn trắng bệch.

Bao nhiêu năm bà ta luôn cố gắng dung nhập xã hội thượng lưu trở thành một quý phu nhân người người ngưỡng mộ, những nỗ lực của bà giờ đây trong mắt Tô Ngưng Mi còn không đáng một đồng, không khác gì một con kiến nhỏ nhoi bị người ta dày xéo trên mặt đất.

Bà ta luôn cố gắng che giấu xuất thân của mình khiến tất cả mọi người đều nghĩ bà ta xuất thân từ hào môn, nhưng giờ... mặt bà ta đang đau rát.

Những lời của Nhạc phu nhân so với những cái bạt tai còn đau đớn hơn nhiều.

Hạ Lan phu nhân bắt đầu lầm bầm mắng chửi: "Khinh người quá đáng, khinh người quá đáng..."

Hai vành mắt của Hạ Lan Tú Sắc đỏ hết lên: "Mẹ, mẹ đừng tức nữa... nếu đổ bệnh, con phải làm sao giờ?"

Hạ Lan phu nhân nhìn chằm chằm về hướng Nhạc phu nhân rời đi, con

ngươi đỏ như máu vì phẫn nộ giờ tràn ngập hận ý, trông cực kỳ đáng sợ.

“Tú Tú, con an tâm, mẹ nhất định sẽ để con trở thành thiếu phu nhân của Nhạc gia, bất cứ ai cũng không thể ngăn cản con tiến vào Nhạc gia.”

Hạ Lan Tú Sắc lắc đầu: “Mẹ, con không muốn gả vào Nhạc gia, con không cần, chỉ cần mẹ và anh là được rồi, cả nhà chúng ta mãi mãi hạnh phúc...”

Hạ Lan phu nhân siết chặt lấy cổ tay của Hạ Lan Tú Sắc.

Tô Ngưng Mi, Yến Thanh Ti, mấy người cứ chờ đấy!

...

Người đi rồi, cuối cùng căn phòng cũng yên tĩnh trở lại.

Yến Thanh Ti muốn ngủ nhưng không cách nào ngủ được, chuyện buổi chiều cứ lởn vởn trong đầu.

Chuyện này chắc chắn là có liên quan với Yến Như Kha nhưng tại sao cô ta lại chạy đến nói cho Hạ Lan Phương Niên biết? Lẽ chỉ vì nhìn trúng anh ta nên muốn gây hảo cảm?

Hừ? Không thể nào lại đơn giản thế được.

Yến Như Kha không ngu đến nỗi tự bại lộ chính mình, loại thủ đoạn không lên được mặt bàn này chắc chắn cô ta sẽ không bao giờ dùng, rốt cuộc cô ta muốn làm gì?

Yến Thanh Ti trở mình, đột nhiên nhớ tới một chuyện, lẽ nào... hàng lông mày của Yến Thanh Ti nhăn tít lại, không đến nỗi như thế đi!

Đang nghĩ ngợi thì có mấy người cảnh sát tới lấy lời khai của ba người về vụ nổ ban chiều. Yến Thanh Ti tường thuật lại toàn bộ quá trình sự việc xảy ra, nhấn mạnh tới chuyện phanh và cửa xe có vấn đề. Đợi cô nói xong, Nhạc Thính Phong còn bổ sung: “Bình xăng nữa, hẳn là cũng bị động tay động chân, nhưng trải qua hai lần nổ mạnh như thế, chắc không điều tra ra được.”

Cảnh sát gật đầu, ghi chép lại những gì Nhạc Thính Phong nói.

Cuối cùng cảnh sát nói: “Buổi chiều hôm nay còn có một người tên là Yến Như Kha chủ động đến cục trình báo, còn tự kiểm điểm chính mình và cung

cấp một ít tin tức, nói có người muốn dồn cô vào chỗ chết.”

Yến Thanh Ti và Nhạc Thính Phong cùng mở miệng hỏi lại: “Người liên lạc với cô ta là ai?”

Viên cảnh sát đưa ra một tấm ảnh: “Người này, Từ Mỹ Phượng... cô có biết cô ta không?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 380: Ông Đây Năm Đó Cũng Là Một Tiểu Bá Vương

Yến Thanh Ti sửng sốt một hồi, gật gật đầu: “Biết, là cô minh tinh bị bắt hồi trước, tôi từng đóng chung với cô ta.”

“Yến Như Kha nói Từ Mỹ Phượng nghi ngờ vụ bán dâm của cô ta là do cô hãm hại, bị thả ra liền đi tìm cô.”

Yến Thanh Ti nhìn bức ảnh thấy vừa đúng lại vừa có gì đó không đúng.

Hứa Thiến Hi và Yến Như Kha sao lại có thể thông đồng được với nhau?

Nhưng, nếu Hứa Thiến Hi đứng sau chuyện này thì cũng không có gì lạ bởi vì cô ta quả thậ là có động cơ chính đáng. Vụ bán dâm kia cũng đã qua được mấy tháng, cô ta được thả ra là điều tất nhiên nhưng vừa mới được thả ra đã cấu kết với Yến Như Kha tính kế cô? Lại còn thiếu chút nữa là thành công?

Hứa Thiến Hi lợi hại như vậy sao?

Yến Thanh Ti hỏi cảnh sát: “Thế đã bắt được Hứa Thiến Hi chưa?”

Viên cảnh sát lắc đầu: "Vẫn chưa, cô ta chốn thoát rồi, nhân viên đạo cụ Triệu Tự Cường của đoàn phimTrấn Hồn Khúc là đồng bọn của cô ta, chính anh ta cũng đã thừa nhận mình phá phanh và cửa xe, anh ta là fan cuồng của Hứa Thiến Hi, khoảng hơn một tuần trước Hứa Thiến Hi đã đến tìm anh ta.

Viên cảnh sát lấy lời khai và nói rõ tình hình xong liền tỏ ý mình cần rời đi.

“Cảm ơn đồng chí cảnh sát.”

“Không cần khách khí.”

Viên cảnh sát đi rồi, Yến Thanh Ti ngồi trầm mặc ở đó không nói câu gì, hai hàng lông mày nhăn tít lại.

Nhạc Thính Phong ôm lấy thắt lưng của cô: “Đừng nghĩ ngợi nữa, chuyện này cứ để anh.”

Từ lúc Yến Thanh Ti xảy ra chuyện tới giờ, Nhạc Thính Phong luôn tỏ ra rất

trấn định nhưng không ai biết rõ trong lòng anh đã trải qua những gì.

Hôm nay anh tan làm sớm, vội vàng đến trường quay thì nhìn thấy Yến Thanh Ti đang bị nhốt trong một chiếc xe, mà đầu chiếc xe đó lại đang bốc khói nghi ngút... lúc đó anh cực kỳ hoảng sợ.

Lúc đó trong đầu anh chỉ có duy nhất một ý niệm: Tôi không thể để cô ấy chết, không thể để cô ấy chết... Tôi còn chưa nói với cô ấy, tôi yêu cô ấy.

Đúng vậy, chính là yêu, cuối cùng anh cũng có thể xác định được tình cảm của anh dành cho Yến Thanh Ti là gì.

Không phải là tò mò hiếu kỳ, không phải là hứng thú nhất thời, cũng không phải là dục vọng chiếm hữu đơn thuần.

Anh không muốn chỉ có được thân thể cô mà còn muốn có cả trái tim cô.

Cái ngày Yến Thanh Ti không khống chế được cảm xúc hay đúng hơn là cái ngày anh thổ lộ, khi đó anh cứ cho rằng thứ cảm xúc mà anh dành cho cô là thích.

Nhưng trải qua một hồi sinh tử kinh tâm động phách ngày hôm nay, anh mới giật mình phát hiện ra, thứ cảm xúc anh dành cho cô so với thích lại càng sâu đậm hơn.

Đó chính là yêu! Yêu sâu đậm từ lúc nào mà không biết, anh đúng là ngốc mà!

Nhạc Thính Phong sờ sờ đầu Yến Thanh Ti: "Mệt mỏi cả ngày rồi, đi ngủ thôi."

"Không ngủ được." Có những người càng mệt lại càng không ngủ được.

"Chờ anh một chút."

Nói rồi liền chạy ra ngoài, chưa đầy mười phút đã thấy anh quay trở lại trong tay còn cầm một bộ bài tú lơ khơ, hất cằm nói với Hạ Lan Phương Niên: "Chơi bài không?"

Đầu Hạ Lan Phương Niên đang rất đau, nhìn về phía Yến Thanh Ti, anh muốn nói chuyện với cô nhưng thấy khuôn mặt lạnh lùng của cô lại không biết nên nói từ đâu.

Hạ Lan Phương Niên gật đầu: “Ok.”

Ánh mắt Nhạc Thính Phong nhẹ nhàng đảo qua hai người: “Người thắng có thể hỏi bất cứ câu hỏi gì, người thua nhất định phải thành thật trả lời.”

Hạ Lan Phương Niên: “Được.”

Yến Thanh Ti: “Xem tình hình.”

“Được rồi, nể tình em là phụ nữ, cho em quyền không nhất thiết phải trả lời.”

Nhạc Thính Phong trong lòng bắt đầu “hừ hừ” mấy tiếng, nhìn Hạ Lan Phương Niên một cách khiêu khích: Ông từ hồi tiểu học đã biết chơi bài, danh hiệu tiểu bá vương sòng bài cũng không phải tự nhiên mà có nhé, hôm nay nhất định sẽ khiến cậu thua bét nhè.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 381: Tôi Nên Dụ Dỗ Em Xuống Tay Với Tôi Sớm Hơn Mới Đúng

Nhạc Thính Phong còn lâu mới tốt bụng đến độ tạo cơ hội cho Hạ Lan Phương Niên tiếp cận Yến Thanh Ti, nếu như cơ hội đó có thể khiến cho Hạ Lan Phương Niên từ bỏ ý định của mình thì anh còn lâu mới bỏ qua.

Ba người ngồi trên giường, nghiêm túc chơi bài.

Ván thứ nhất chưa bắt đầu được bao lâu, chẳng có gì bất ngờ gì khi Nhạc Thính Phong thắng, người thua thê thảm nhất là Yến Thanh Ti.

Nhạc Thính Phong xoa xoa hai tay, cười ha hả, “Tôi đã thắng rồi, vậy sẽ tôi sẽ không khách khí đâu.”

Yến Thanh Ti lườm anh một cái.

Nhạc Thính Phong hỏi: “Anh vẫn rất muốn hỏi em một câu, năm đó em ngủ với anh xong, trong ba năm tiếp theo em có bao giờ nhớ đến anh không?”

“Không” Yến Thanh Ti trả lời rất dứt khoát.

Nhạc Thính Phong nghiến răng, sao cảm giác như đang tự rước nhục vào thân, “Chẳng lẽ một lần cũng không?”

Yến Thanh Ti nghĩ nghĩ một lát, gật đầu: “Có một lần”

Nhạc Thính Phong lập tức hỏi lại: “Nhớ cái gì?”

Yến Thanh Ti xoa cằm, nói: “Lúc đó nghĩ là nếu sớm biết cuối cùng sẽ lên giường với anh, tôi nên xuống tay sớm một chút mới phải, nói không chừng ba năm trước ngủ với anh thêm được vài lần nữa, chắc có thể chọc cho Yến Như Kha tức chết không chừng.”

Nhạc Thính Phong tức đến nghiến răng, khóe môi của Hạ Lan Phương Niên khẽ giật giật.

Nhạc Thính Phong bình tĩnh lại cười nói: “Đúng, quá đúng ấy chứ... em nên hành động sớm hơn mới phải, em nói xem nếu biết thế anh đã dụ dỗ em xuống tay với anh sớm hơn mới phải, chậc, thật đáng tiếc.”

Khóe môi Yến Thanh Ti cứng đờ, được rồi, công phu mặt dày vô sỉ của Nhạc Thính Phong đã luyện đến mức vô địch không ai bằng.

Hạ Lan Phương Niên không nói một câu nào, anh ta im lặng đến kỳ lạ.

Ván thứ hai, Nhạc Thính Phong lại thắng tiếp, Yến Thanh Ti lại tiếp tục thua trên mặt anh là nụ cười đắc ý, nhắc đến chuyện ăn chơi

đúng không ai qua mặt được anh ta.

Nhạc Thính Phong cười nói: “Ngại quá, tôi lại thắng nữa rồi.”

Yến Thanh Ti bĩu môi quăng bài xuống: “Hỏi đi.”

Nhạc Thính Phong chống cằm hỏi: “Em thấy năng lực của anh thế nào?”

“Trên phương diện nào?”

Nhạc Thính Phong vỗ bồm bộp xuống giường: “Đương nhiên là ở trên giường rồi, em còn nói với mẹ anh em bị sảy mất một đứa con của anh còn gì, chuyện này mà còn để anh nói ra à, ngại quá đi mất!”

Khóe môi Yến Thanh Ti giật giật: “Nhất định phải nói à?”

“Nói chứ, Hạ Lan cũng không phải người ngoài, mọi người cùng đi sâu thảo luận một chút, có chỗ nào còn chưa hài lòng, tôi tranh thủ cải tiến, đảm bảo khiến em càng ngày càng thoải mái.”

Mặt Hạ Lan Phương Niên trắng bệch, Nhạc Thính Phong cố ý hỏi những chuyện riêng tư thân mật, mục đích rất đơn giản, đúng là trò tâm lý trẻ con, tôi biết thừa anh thích bạn gái tôi, cho nên mới cố ý thể hiện sự thân mật giữa tôi và cô ấy trước mặt anh.

Chính là vì để kích thích anh, để kích thích anh đấy, kích thích chết anh thì thôi.

Biện pháp này của anh ta quả thực rất low, nhưng... lại rất có hiệu quả.

Có đôi khi, biện pháp càng đơn giản lại càng hiệu quả, lực sát thương lại càng mạnh.

Hạ Lan Phương Niên nghĩ đến tối cái hôm mà Nhạc Thính Phong nói: Tôi đã

lên giường với cô ấy từ ba năm trước rồi, cậu nói xem, nếu tính như thế, rốt cuộc ai mới là người cướp bạn gái của ai?

Trong lòng Hạ Lan Phương Niên thực sự rất đau đớn, cô gái mà anh trân trọng cất giấu trong lòng bấy lâu nay lại đang bị người ta dần dần cướp mất, cảm giác đau đớn đó, anh không biết phải nói thế nào nữa.

Yến Thanh Ti vẫn rất bình tĩnh nheo mắt đánh giá Nhạc Thính Phong, ngón tay cô nhẹ nhàng gõ lên một lá át bích 2, chậm rãi nói: “Tôi cảm thấy... ừm. anh ấy à, cũng... chấm điểm cho anh vậy...”

Nhạc Thính Phong nghe thấy câu đó, trong lòng liền biết không ổn, lại ngó thấy ngón tay nhỏ nhắn của cô gõ lên số hai, cả người run lên.

Anh vộ gom lại đống bài: “Được rồi, qua... câu này coi như xong, tiếp nào, ván thứ ba.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 382: Là Kiểu Bạn Bình Thường Ngủ Cùng Cho Đến Lúc Tự Tỉnh Ấy Hả?

Hạ Lan Phương Niên đột nhiên cầm tay Nhạc Thính Phong lại: “Vội cái gì, tôi cũng muốn xem xem cậu được chấm bao nhiêu điểm nào.”

Nhạc Thính Phong tức đến nghiến răng: “Sao? Bây giờ không giả câm giả điếc nữa à?”

Hạ Lan Phương Niên cười khẽ: “Đừng có đánh trống lảng, câu trả lời này tôi thật rất muốn biết đấy.”

Yến Thanh Ti nghiến răng kèn kẹt, mẹ nhà anh, coi tôi như là không khí đấy à?

Yến Thanh Ti giơ chân lên đạp cho mỗi người một phát: “Muốn biết nhưng bà đây không thích nói đấy thì sao nào, muốn biết thật à, ra ngoài tìm gái mà tự mình kiểm nghiệm.”

Hai người lập tức ỉu xìu xuống, Nhạc Thính Phong bĩu môi: “Thế làm sao mà được, anh là người giữ mình trong sạch, anh có một mình em là đủ rồi, nhưng Hạ Lan có thể về thử một chút xem sao...”

Hạ Lan Phương Niên: “Ha ha...”

Mấy ván tiếp theo phần lớn là Nhạc Thính Phong thắng, Hạ Lan Phương Niên ngẫu nhiên thắng một hai ván, Yến Thanh Ti thua liên tục.

Yến Thanh Ti thua đến mức hai mắt đỏ bừng, nếu đây là thua tiền thật thì có khi cô đến quần cũng chẳng còn mà mặc nữa rồi.

Hạ Lan Phương Niên ngửa ba lá bài cuối cùng ra, nhìn Yến Thanh Ti. “Tôi cũng không có vấn đề gì muốn hỏi, tôi chỉ có một vài lời muốn nói với em. Hy vọng em có thể nghe hết.”

Nhạc Thính Phong quăng bài xuống: “Nếu như tôi không muốn nghe thì sao?”

“Thế cũng vô dụng!”

Yến Thanh Ti cũng không nói rõ được cảm giác của mình với Hạ Lan Phương Niên, bảo là bạn bè, năm đó ừ thì còn có thể coi là vậy, nhưng bây giờ... có còn được tính là bạn không?

Là bạn trai cũ? Năm đó tình cảm cũng còn đi đến mức đấy.

Yến Thanh Ti đặt bài xuống: "Anh nói đi."

Hạ Lan Phương Niên nghiêm túc nhìn Yến Thanh Ti, "Thời gian vừa rồi tôi vẫn sống trong vô tri vô giác, tôi rất muốn quên em, nhưng tôi phát hiện ra rằng, càng cố quên thì càng khó mà quên được, tôi đã cố gắng dồn toàn bộ sự tập trung vào công việc, chỉ có lúc làm việc, lòng tôi mới có thể yên tĩnh lại, nhưng một khi công việc vừa kết thúc, tôi lại không biết mình nên làm gì tiếp, dường như tôi đã để lạc mất chính bản thân mình."

Nhạc Thính Phong bĩu môi, hừ, để lạc à... tốt nhất cậu mất tích luôn đi cho tôi nhờ!

Hạ Lan Phương Niên nở một nụ cười khổ sở: "Nói những điều này thực ra thì cũng chỉ là ngụy biện, không phải là để em đồng tình với tôi mà chỉ muốn nói với em, tôi không có cách nào để quên em được, đoạn thời gian đó đã ăn sâu vào tâm trí tôi, không cách nào xóa nhòa."

"Năm đó khi tôi quay về tìm em, nhưng em đã đi mất rồi, xin lỗi, tôi đã về muộn, tôi cũng không muốn ép buộc em cái gì, nhưng mà chúng ta... vẫn là bạn của nhau đúng không? Là bạn bè bình thường!"

Nhạc Thính Phong cười ha hả: "Bạn bè bình thường? Đừng có đùa với tôi, giữa trai gái với nhau lấy đâu ra thứ gọi là bạn bè bình thường?"

Anh hỏi Yến Thanh Ti: "Nếu amh nói muốn làm bạn bình thường với em, em có tin không?"

Yến Thanh Ti liếc xéo anh một cái: "Kiểu bạn bình thường mà ngủ cùng cho đến khi nào tự tỉnh ấy hả?"

"Chậc, em thông minh thật đấy." Nhạc Thính Phong nói rồi quay sang hôn cô một cái.

Hôn xong anh nhướng mắt với Hạ Lan Phương Niên: ông dám nói hôn là hôn đấy, cậu dám không?

Yến Thanh Ti đẩy cái đầu của Nhạc Thính Phong ra.

“Cảm ơn anh hôm nay đã cứu tôi, nếu như anh cảm thấy có thể làm một người bạn bình thường... vậy thì cứ thế đi.”

Trong lòng Yến Thanh Ti rất cảm kích Hạ Lan Phương Niên, năm đó, trong quãng thời gian đen tối nhất của cuộc đời, bọn họ có thể dìu đỡ nhau đi qua ngày tháng đó, cũng được coi nhưng là đồng cam cộng khổ, nhưng không thể coi là tình yêu được, nhưng tình bạn cùng chung hoạn nạn thì không thể nào xóa nhòa được.

Nhạc Thính Phong phụng phịu nói: “Hôm nay anh cũng cứu em mà, sao chẳng thấy em nói cám ơn anh gì cả?”

Yến Thanh Ti ôm cổ anhchặn miệng anh lại, một lúc sau mới buông anh ra vỗ vỗ đầu anh: “Ngoan nào.”

Chương 383: Đó Là Hai Chúng Tôi Không Kìm Lòng Nổi

Nhạc Thính Phong thoắt cái đã trở nên ngoan ngoãn thành thật, giống như một con chó được chủ vuốt ve, chỉ thiếu nước không cọ cọ vào người Yến Thanh Ti nữa thôi.

Hạ Lan Phương Niên sắc mặt trắng bệch, nhưng cũng không biết là làm sao, chỉ trong chớp mắt thôi, đột nhiên anh ta hiểu ra mọi thứ, đầu óc thoáng chốc đã cảm thấy nhẹ nhàng thư thái, giống như Phật pháp thường hay nói: Tâm linh sáng tỏ, mọi phiền não khắc tan thành mây khói.

Giống như âm âm thì thành dương, tích lũy quá nhiều đả kích tích lũy lại rồi cũng có một ngày nghĩ thông.

Hạ Lan Phương Niên cười lên: "Thực ra, hai người cũng không cần cố ý làm bộ như thế trước mặt tôi, nếu như tôi dễ dàng từ bỏ ý định như thế thì sớm đã bỏ rồi, nếu tôi muốn cướp cô ấy thật thì tôi cũng đã tiến hành tranh giành từ lâu rồi."

Nhạc Thính Phong lạnh lùng "hừ" một tiếng: "Ha ha, cậu có mặt mũi thế cơ à, cái gì mà cố ý, chẳng lẽ cậu không nhìn ra đó là hai chúng tôi không kìm lòng nổi à?"

Hạ Lan Phương Niên không thèm để ý đến anh, quay ra nói với Yến Thanh Ti: "Tôi không cưỡng ép em phải chọn lựa bất cứ điều gì, tôi tôn trọng em, nhưng mà nếu như... có một ngày, cậu ta phụ lòng em, tôi vĩnh viễn sẽ vẫn đợi em."

Nhạc Thính Phong bĩu môi: "Đóng vai đau khổ vì tình à, cái vai lụy tình này của cậu trong phim truyền hình đã sớm bị ghét bỏ rồi."

Lan Phương Niên vẫn không thèm để ý đến Nhạc Thính Phong, tiếp tục nói: "Những gì tôi nói đều là sự thật, đương nhiên, nếu như sau này có vụ gì cần đến luật sư có thể tìm đến tôi, tôi sẽ dành ưu đãi cho em."

Nhạc Thính Phong mặt mũi đen sì nói: "Chậc, còn cần đến cậu nữa à, đoàn luật sư cố vấn dưới tay tôi chẳng lẽ chỉ biết ăn cơm trắng thôi sao? Còn cần đến cậu à? Cậu còn mặt mũi nói mà nói đến chuyện thu tiền? Cái tên hòa thượng từ nước ngoài về như cậu, có hiểu tình hình trong nước không hả?

Cậu nghĩ Thanh Ti nhà tôi kiếm tiền dễ lắm đấy à? Cho cậu còn không bằng ném ra ngoài cửa sổ.”

Hạ Lan Phương Niên nhếch môi, sắc mặt hơi tái, cuối cùng anh ta cũng trở về phong thái nhp nhã phong độ của ngày trước.

Anh ta nói: “Tôi đảm bảo với em tốt hơn bất kỳ ai trong số họ, tôi có thể giúp em... thắng tất cả các vụ kiện.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Được!”

Nhạc Thính Phong không vui: “Em lại còn đồng ý với cậu ta?”

Yến Thanh Ti đá đá Nhạc Thính Phong mấy cái: “Ngủ đi, ngày mai tôi còn phải đến đoàn làm phim nữa.”

Nhạc Thính Phong dọn dẹp qua loa những quân bài vứt tung tóe, chui lên giường với cô: “Đến đoàn làm phim làm cái gì, hôm qua suýt chút nữa là em bị nổ tung đấy.”

Yến Thanh Ti kéo chăn lên, nhắm mắt lại: “Chính vì suýt nữa đi đời nhà ma nên mới phải đi xem xem thế nào, dù sao thì cũng phải xuất hiện để cho lũ chó săn chụp vài kiểu, chứng minh tôi vẫn còn nguyên vẹn khỏe mạnh mới được, cũng khiến cho cái đám đó biết tôi còn sống sờ sờ ra đấy mà tức chết chứ.”

Tin hot nhất trên mạng hiện giờ đều là Yến Thanh Ti gặp tai nạn xe cộ ở phim trường, tình hình vô cùng nguy hiểm chỉ thoát chết trong gang tấc.

Đống bình luận ở dưới rất buồn cười, còn có không ít người viết thế này: #ông trời cũng thấy con yêu nữ này ngứa mắt, nên quyết định thu nó đi#

Buổi chiều lúc Yến Thanh Ti vừa mới băng bó xong liền chụp một bức ảnh đăng lên với dòng caption: Yêu nữ quá xấu xa, ông trời cũng không dám thu!

Sau đó bọn họ bình luận gì thì Yến Thanh Ti không xem, cũng lười mở ra xem, dù sao cũng chẳng phải những câu tốt lành gì, là một người thường xuyên bị bôi đen, mấy cái lời đồn đại vớ vẩn này chẳng nhằm nhò gì với Yến Thanh Ti cả.

Yến Thanh Ti véo eo Nhạc Thính Phong: “Lên giường anh mà ngủ ấy.”

“Đây là giường anh mà”

Yến Thanh Ti... thôi vậy, tùy anh ta đi.

Đột nhiên, chuông điện thoại của Nhạc Thính Phong vang lên, anh cầm lên xem, là Giang Lai gọi đến, anh nhấc máy.

Không biết ở đầu dây bên kia Giang Lai nói gì mà nụ cười trên gương mặt vốn không đứng đắn của Nhạc Thính Phong dần dần biến mất, vẻ âm trầm lại hiện lên.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 384: Đừng Có Lét Lút Câu Tam Đáp Tứ Sau Lưng Tôi

Nhạc Thính Phong chủ động buông Yến Thanh Ti ra bước xuống giường, định ra ngoài nghe điện thoại

Yến Thanh Ti mở mắt ra, hiếu kỳ nhìn anh, cuộc điện thoại này xem ra cực kỳ quan trọng thì phải.

Nhạc Thính Phong hất cằm: “Thông tin cơ mật về tình hình kinh doanh của công ty, có hiểu không, những chuyện như thế này có thể để cho hai người biết được sao? Em thì còn được, nhưng tên kia là tình địch của tôi đấy, không thể để cậu ta biết được.”

Nhạc Thính Phong kiêu ngạo đi ra ngoài, vừa mới bước ra được một bước lại quay lại: “Trong thời gian tôi đi nghe điện thoại, hai người thành thật một chút cho tôi, đừng để tôi bắt được hai người thông đồng với nhau... nếu không tôi không tha cho cả hai đâu.”

Hạ Lan Phương Niên cười cười lắc đầu.

Nhạc Thính Phong đi ra ngoài, Hạ Lan Phương Niên hỏi Yến Thanh Ti: “Em có thích cậu ta không?”

Yến Thanh Ti lắc đầu: “Tôi không muốn nói.”

Trong mắt Hạ Lan Phương Niên lóe lên sự hiu quạnh, “Tôi biết rồi.”

Nếu như là không, Yến Thanh Ti sẽ nói thẳng là không có nhưng cô lại nói thế, chắc hẳn trong lòng cô đang giãy giụa.

Người bạn tốt nhất của anh, người con gái mà anh yêu nhất, bọn họ ở bên nhau.

Những cuộc gặp gỡ trong đời người thật đúng là không cách nào đoán trước được.

...

Đừng ở đầu bên kia của hành lang, ánh sáng mờ ảo đột nhiên lại sáng rỡ một

cách khác thường, nét mặt anh rất lạnh lùng, ánh mắt tàn nhẫn âm u, dáng vẻ này và dáng vẻ khi anh ở trước mặt Yến Thanh Ti đúng là một trời một vực, như hai con người hoàn toàn khác.

"Đúng như sếp đã đoán, sau khi Yến Tùng Nam bị bắt, người đầu tiên bị ông ta cắn càn đó chính là cô Thanh Ti, hơn nữa, ông ta còn lấy ra đoạn ghi âm cô Thanh Ti bảo ông ta đi giết người, xem ra ban đầu khi đến tìm cô Thanh Ti ông ta cũng đã chuẩn bị đầy đủ, nhưng Diệp Linh Chi không có chuyện gì, đoạn ghi âm của ông ta cũng không thể gọi là chứng cớ được."

"Hôm nay Diệp Linh Chi đến gặp Yến Tùng Nam, tuy rằng hai người bọn họ có mâu thuẫn với nhau, nhưng tôi sợ rằng có khi bọn họ sẽ hợp tác với nhau để gây bất lợi cho cô Thanh Ti."

Nhạc Thính Phong nheo mắt nói: "Vậy thì cho Diệp Linh Chi một liều thuốc nặng vào, khiến bà ta hoàn toàn trở mặt thành thù với Yến Tùng Nam đi."

"Ý của sếp là?"

"Lấy cái chết của Nhiếp Thu Phinh năm đó làm mấu chốt, còn cả cái chết của cô thư ký năm đó, hai mạng người, làm cho bọn họ chó cắn chó tự mình kéo tội lỗi của nhau ra."

Yến Tùng Nam giờ đã là một tên điên, ông ta nhất định muốn kéo thêm vài cái đệm lưng nữa, vụ án của Nhiếp Thu Phinh năm đó là bí mật mà cả hai người bọn họ cùng chôn sâu trong lòng, giờ chỉ có trở mặt hoàn toàn mới có thể bình an thoát thân.

Nhạc Thính Phong từng bảo Giang Lai điều tra về cái chết của mẹ Yến Thanh Ti, tuy rằng vẫn bị xác định là tự sát, nhưng một vài tài liệu tra được gần đây cho thấy bà bị người khác uy hiếp mới nhảy lầu, chứng tỏ rằng bà đã bị mưu sát.

Bây giờ Nhạc Thính Phong càng ngày càng hiểu Yến Thanh Ti hơn, nếu như chỉ vì muốn báo thù đơn giản bằng cách giết chết họ, cô sẽ không phải tốn nhiều thời gian bày mưu tính kế đến hư thế.

Cô không chỉ muốn báo thù, mà cô còn muốn rửa sạch oan khuất, trả lại sự công bằng trong sạch cho mẹ mình.

Nhiếp Thu Phinh không phải là kẻ thứ ba, bà không bao giờ phá hoại bất kỳ gia đình nào hết, bà chỉ là một người mẹ muốn bảo vệ con mình!

Cúp điện thoại, Nhạc Thính Phong về phòng, Yến Thanh Ti đã ngủ rồi, Hạ Lan Phương Niên nằm nghiêng quay lưng về phía anh.

Anh cứ thế nằm xuống bên cạnh Yến Thanh Ti, ôm lấy eo cô, nhắm mắt lại suy tư.

Rạng sáng, bốn bề còn yên tĩnh, Hạ Lan Phương Niên đã ngủ say, Nhạc Thính Phong đột ngột mở mắt, bế thốc, vác Yến Thanh Ti ra khỏi cửa.

Yến Thanh Ti nhanh chóng tỉnh dậy, phát hiện ra bản thân mình đang nằm úp sấp trên vai Nhạc Thính Phong, cô kinh hãi nói: “Anh làm cái gì thế?”

Vẻ mặt Nhạc Thính Phong không hề thay đổi: “Làm chuyện mà anh bây giờ muốn làm nhất.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 385: Anh Cho Em Một Đời Một Kiếp

Bụng dưới của Yến Thanh Ti bị bả vai của Nhạc Thính Phong cấn lên đặc biệt khó chịu, đầu dốc ngược, máu dồn ngược lên đầu, càng khó chịu hơn, đầu óc hơi choáng váng

Yến Thanh Ti đánh lên lưng Nhạc Thính Phong: "Anh đặt tôi xuống."

Sau lưng Nhạc Thính Phong đang bị thương, Yến Thanh Ti không cẩn thận đánh trúng vết thương, anh đau đến mức giật giật khóe miệng: "Không thể nào."

Nhạc Thính Phong vác Yến Thanh Ti đi thang bộ lên sân thượng. Lên đến nơi, anh mới đặt cô xuống.

Hai chân Yến Thanh Ti vừa mới chạm đất đã mềm nhũng suýt nữa thì khuỵu xuống, Nhạc Thính Phong ôm lấy cô.

Đêm mùa hạ, gió trên sân thượng mát lạnh, cực kỳ dễ chịu, khiến đầu óc Yến Thanh Ti cũng tỉnh táo đôi chút: "Nửa đêm canh ba, anh định làm cái gì thế, đừng có bảo anh muốn đồng quy vu tận với tôi đấy nhé."

Nhạc Thính Phong nghĩ một lúc: "Cũng không khác ý này là mấy."

Yến Thanh Ti bị anh làm cho hết hồn, lùi về sau một bước: "Nửa đêm nửa hôm anh muốn làm gì hả? Anh đừng có làm loạn, tôi còn chưa sống đủ đâu đấy."

Nhạc Thính Phong kéo Yến Thanh Ti lại về phía anh: "Muốn chơi một trò chơi với em."

Yến Thanh Ti... Đệch!

"Anh mộng du đấy à? Nửa đêm khiêng tôi lên trên này, chỉ vì muốn chơi trò gì đó với tôi? Anh..."

Nhạc Thính Phong gật đầu, nói rất nghiêm túc: "Đương nhiên... nếu không em nghĩ là vì sao?"

Nhạc Thính Phong móc một bộ bài ra, chính là bộ bài trước đó họ vừa mới

chơi.

Anh nói: “Nào, thử xem, lại đây rút bốn lá...”

Yến Thanh Ti có tật xấu nổi giận lúc mới tỉnh dậy, nghiến răng nghiến lợi nói, “Tôi không có thời gian chơi trò vô vị này với anh, tôi buồn ngủ muốn chết, anh tìm người khác mà chơi.”

Nhạc Thính Phong túm lấy tay Yến Thanh Ti không cho cô đi: “Không được, nhất định phải chơi, em không chơi đừng hòng xuống dưới.”

Yến Thanh Ti bó tay, nhắm mắt lung tung rút ra bốn lá.

Nhạc Thính Phong: “Lật lên xem nào.”

Yến Thanh Ti nghiến răng: “Anh... anh trước đây có thế này đâu, hay là anh trở về lại với hình tượng tổng tài bá đạo, lạnh lùng hồi trước đi được không?”

Nhạc Thính Phong nhếch môi cười: “Cám ơn, em không cần khen tôi đâu, tôi biết tôi rất đẹp trai, tiếp tục nào, lật lên đi.”

“Đại ca, anh muốn làm gì thế?” Yến Thanh Ti cạn cmn lời, nửa đêm nửa hôm lên cơn thần kinh à?”

Yến Thanh Ti lắc đầu, cô lật cả bốn lá bài lên, bốn lá lần lượt là át cơ, 3 cơ, át rô, 4 cơ!

Yến Thanh Ti không nhìn kỹ, từ trước đến nay cô không để ý mấy đến bài bạc.

Nhạc Thính Phong nhếch môi: “Cũng may mắn lắm, có muốn biết bốn lá bài em rút được có ý nghĩa gì không?”

Yến Thanh Ti ngáp một cái: “Định đổi nghề làm thầy bói đấy à? Anh cứ từ từ mà tính, tôi về đi ngủ đây.”

Mới bước được hai bước, cô nghe thấy Nhạc Thính Phong nói vọng đằng sau: “Này, Yến Thanh Ti, anh cho em trọn đời trọn kiếp, em có muốn không?”

Yến Thanh Ti ngẩn ra, đứng sững lại, có ý gì thế?

Cô từ từ quay người lại, nhìn về phía Nhạc Thính Phong, hôm nay có ánh trăng, dưới ánh sáng lờ mờ, Yến Thanh Ti nhìn không rõ gương mặt của Nhạc Thính Phong, chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt sáng rực, nóng bỏng của anh.

Anh giơ bốn quân bài mà Yến Thanh Ti vừa rút được lên: "Em có muốn không?"

Yến thanh vốn đang buồn ngủ muốn chết, trong nháy mắt đầu óc đã tỉnh táo lại.

Trong bộ bài tây Át có nghĩa là một, bốn lá bài mà cô rút được, xếp liền nhau chính là 1314, một từ thông dụng trên mạng ---- trọn đời trọn kiếp.

Yến Thanh Ti đôi mắt mở to nhìn Nhạc Thính Phong, tim cô đập thình thịnh với một tốc độ quá nhanh, cô không dám mở miệng nói gì, dường như tim cô sắp nhảy ra khỏi lồng ngực rồi.

Nhạc Thính Phong cầm bốn lá bài đi về phía cô: "Chỉ cần em muốn, chỉ cần anh có, anh có thể cho em tất cả..."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 386: Quan Trọng Là Tôi Yêu Em Mất Rồi!

Vào cái giây phút đó, ngoại trừ giọng nói của Nhạc Thính Phong ra cô không nghe thấy bất cứ âm thanh nào khác ở xung quanh nữa.

Trong mắt cô giờ toàn bộ đều là hình dáng càng ngày càng rõ ràng của Nhạc Thính Phong.

Yến Thanh Ti dường như biến thành một khúc gỗ, rất lâu sau đó cô mới hỏi: "Bao gồm cả tập đoàn Nhạc Thị?"

"Gồm cả nó!"

Nhạc Thính Phong nhếch môi: "Em là người phụ nữ của anh, anh muốn đối xử tốt với em, muốn chiều chuộng em, chính là như thế... quan trọng là anh yêu em mất rồi."

Nhạc Thính Phong tự cười giễu bản thân: "Lúc đó khi em bảo tôi tốt nhất nên cầu nguyện với thượng đế rằng đừng có để anh yêu phải em... nhưng rõ ràng là thượng đế không che chở cho anh, em nói xem, giờ làm thế nào?"

Tim Yến Thanh Ti đập như trống dồn, thổ lộ, cuối cùng cô cũng đợi được ngày Nhạc Thính Phong thổ lộ với cô.

Cô rốt cuộc cũng khiến cho người đàn ông ngông cuồng này yêu phải cô.

Lúc đầu cô hận anh như thé, tức giận như thế, cô đã thề không dưới một lần: Nhạc Thính Phong, bà nhất định sẽ khiến anh yêu tôi, đến lúc đó tôi sẽ chỉnh chết anh.

Nhưng lúc này... sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, Nhạc Thính Phong bây giờ đã thay đổi rất nhiều, chính mắt cô nhìn thấy anh thay đổi từng chút từng chút một.

Đoạn đường mà cô đi qua có thể thuận lợi đến thế ít nhiều cũng là nhờ anh.

Hôm nay, cô có thể còn sống cũng là nhờ anh!

Lời thề son sắt cô hạ lúc ban đầu, giờ cô không biết mình còn có thể thực hiện được không nữa.

Một lúc lâu sau cô mới tìm lại được giọng nói của mình: “Nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ đến, chưa bao giờ coi anh là người đàn ông của tôi.”

Yến Thanh Ti chưa từng coi Nhạc Thính Phong là người đàn ông của mình hay phải nói chính xác hơn cô chưa bao giờ để ai bước vào cuộc sống của mình.

Cô không biết tương lai mình sẽ đi về đâu, cô cũng không biết mình sẽ còn phải bước đi trong bóng tối bao lâu nữa, cô không muốn dính líu vào bất kỳ thứ tình cảm gì, cũng không muốn làm phiền lụy bất kỳ ai.

Yến Thanh Ti tự nói với chính bản thân mình, cô chỉ có thể là một người cô độc bước đi trong bóng đêm mà thôi.

Nhạc Thính Phong không hề kỳ quái trước câu nói này của Yến Thanh Ti, cũng không kinh ngạc, lúc anh dự định thổ lộ với Yến Thanh Ti thì đã nghĩ đến chuyện cô sẽ nói như thế với anh.

Anh hỏi: “Em có thích Cận Tuyết Sơ không?”

Yến Thanh Ti lắc đầu: “Không thích.”

Nhạc Thính Phong lại hỏi: “Tần Cảnh Chi thì sao?”

Yến Thanh Ti cũng lắc đầu: “Không thích.”

“Còn Hạ Lan Phương Niên thì sao...?”

Hai người đằng trước Yến Thanh Ti không ngần ngại lắc đầu, nhưng đến lần này, cô lại chần chừ một giây: “... Không thích.”

Nhạc Thính Phong trầm mặt xuống: “Sao lần này lại do dự?”

“Đầu tiên cũng có chút rung động, tôi không biết đó có phải là thích không nữa, sau này, chút hảo cảm đó cũng biến mất, đến bây giờ thì hết rồi, hơn nữa, tôi có thể phát triển tình cảm với bất kỳ một ai nhưng không thể là anh ta.”

Nếu như bọn họ vẫn ở bên nhau như lúc đầu, Yến Thanh Ti nghĩ, có lẽ cô sẽ thích Hạ Lan Phương Niên thật, nhưng... cuộc đời này đâu ra mà nhiều ‘nếu như’ đến thế, đã rời xa nhau thì còn có gì để nói nữa.

Hơn nữa, giờ nhìn vào gia đình của Hạ Lan Phương Niên, đúng là không có gì đáng để đánh giá, giống như Nhạc phu nhân đã nói ấy, ai gả vào cái nhà đó đúng là đen đủ đường.

Câu trả lời này khiến Nhạc Thính Phong cực kỳ hài lòng anh nói: “Không sao... dù gì ngoài anh ra, em cũng chẳng thể có người đàn ông nào khác, kể cả em có không coi anh là người đàn ông của em, anh cũng có cả đời để quấn lấy, cùng lắm thì quấn lấy em đến lúc chết thì thôi.”

Nhạc Thính Phong mặc dù có thỏa hiệp với Yến Thanh Ti một số chuyện, nhưng mà anh cũng có điểm mấu chốt của riêng mình, đó chính là Yến Thanh Ti phải thuộc quyền sở hữu của anh.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 387: Hình Như Tôi Đã Mất Đi Khả Năng Yêu Người Khác Rồi

Tôi thích em, tôi không cần biết em có thích tôi hay không, tôi không quan tâm trong lòng em có ai, nhưng em chỉ có thể là của tôi.

Cái gì mà chỉ cần trái tim không cần thân thể, cần thân thể không cần trái tim? Cả hai cái anh đều muốn có.

Nếu trong hai thứ mà bắt buộc phải chọn lấy một, anh nhất định sẽ chọn thân thể cô.

Có thân thể cô, cô sẽ ở bên anh, nước chảy đá mòn, thời gian dần dần trôi đi, sớm muộn cũng biến thành người của tôi.

Nhạc Thính Phong hoàn toàn khác biệt với những người khác, anh không giống với bất kỳ ai mà cô đã từng gặp, cô không biết nên nói thế nào về Nhạc Thính Phong.

Có lúc giống như một đứa trẻ con, có lúc lại như một tên du côn, có những lúc lại có thể đỡ hết những gánh nặng cho cô, cô từng hận anh, từng lợi dụng anh, giờ cô... cũng không biết cảm xúc cô dành cho anh là gì nữa.

Yến Thanh Ti vẫn cứ canh chừng chặt chẽ phòng tuyến của trái tim mình, cô hiểu tình cảnh bây giờ của mình hơn bất cứ ai, biết mình nên làm cái gì, cũng hiểu rằng sau khi làm xong tất cả, cô cũng biết mình sẽ phải đối diện với cái gì.

Cô sẽ không có kết cục gì tốt đẹp đâu...

Cô không có tư cách để đi yêu người khác, cũng không dám nhận tình yêu của người khác.

Đối diện với ánh mắt của Nhạc Thính Phong, cảm xúc của Yến Thanh Ti cực kỳ hỗn loạn, nếu như cô chỉ là một cô gái bình thường, là một nhân viên văn phòng bình thường thì tốt biết mấy.

Nhạc Thính Phong nhìn thấy sự giãy giụa trong mắt Yến Thanh Ti, cô đang tự giày vò mình.

Nhạc Thính Phong nghiến răng, anh đã hạ quyết tâm, không cắt ngang cô, lúc nãy suýt chút nữa anh đã nói: Thôi, em không biết trả lời thế nào thì đừng nói nữa.

Anh nghĩ đến Hạ Lan Phương Niên, nghĩ đến Tần Cảnh Chi, lại nghĩ đến Cận Tuyết Sơ, chậc... tổ sư cha nhà nó chứ!

Tay Yến Thanh Ti vẫn siết thật chặt vạt áo, trong lòng bàn tay đã ướt đẫm mồ hôi, cổ họng của cô đang có ngọn lửa cháy phừng phừng trong đó.

Yến Thanh Ti muốn nhìn thật kỹ trái tim mình, nhưng mà cô không nhìn được, cứ như cô không có trái tim, ở đó chỉ là một lỗ hổng trống rỗng.

Yến Thanh Ti bắt đầu hoảng loạn, lần đầu tiên cô để lộ dáng vẻ bối rối luống cuống này trước mặt Nhạc Thính Phong, trong mắt cô toát lên sự sợ hãi không nói được thành lời, đôi môi run rẩy mấp máy: “Tôi... cũng không biết nữa, hình như tôi... tôi có thể đã không biết làm thế nào để yêu một người nữa rồi...”

Kể từ lúc mẹ cô qua đời, trong nháy mắt cô đã phải tạm biệt tuổi ấu thơ, cô đã trưởng thành với máu tươi và thi thể của mẹ ruột mình mà không có thời kỳ nào gọi thanh xuân

Lúc đó, cô liền tự hiểu lấy: Mình không cần ai phải yêu mình hết, mình cũng không cần yêu ai cả, mình phải nhanh chóng trở nên mạnh mẽ, mình muốn báo thù, mình phải trở nên máu lạnh và vô tình.

Bởi vì cô biết cô bé nhỏ, hèn mọn đến nhường nào, ai cũng có thể tùy tiện giết chết cô.

Cô không dám rung động, không dám có bạn bè, cô sợ chỉ sẩy chân một phát là vĩnh viễn không thể quay trở lại được nữa.

Làm một người máu lạnh, vô tình đã lâu, có lẽ cô đã mất đi khả năng yêu thương người khác thật rồi, bởi vì cô không tìm thấy trái tim mình rốt cuộc đang ở đâu nữa.

Nó giống như một thói quen, thói quen không phải trong một sớm một chiều mà hình thành được, nhưng một khi đã có thói quen ấy thì rất khó để thay đổi.

Yến Thanh Ti chính là một người như vậy, trước đây cô không cảm thấy như

thế là không đúng, cô cảm thấy thế là rất tốt, cô có thể không cần phải đếm xỉa tới tất cả mọi người.

Nhưng... bây giờ, có một người -- đối với cô mà nói người đó rất khác biệt, người đó nói với cô, sẽ dành cho cô trọn đời trọn kiếp, anh ấy hỏi cô có muốn không? Chuyện này đúng là một chấn động mạnh mẽ đối với cô, khiến cô bất chợt phát hiện ra rằng, mình không tìm thấy trái tim mình ở đâu nữa rồi.

Nhưng mà...

Đôi mắt khô khốc của cô đã không còn nước mắt để khóc nữa rồi, cô mấp máy miệng một hồi lâu mãi sau mới có thể nói ra: “Nhưng tôi không muốn cự tuyệt, anh nói xem làm thế nào bây giờ?”

Đúng vậy, cô không muốn từ chối nó.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 388: Thử Đi Tìm Trái Tim Của Em Về Nhé

Đúng thế, cô không muốn cự tuyệt.

Có lẽ cô là một người ích kỷ.

Không biết có phải là yêu hay không nhưng lại không muốn cự tuyệt sự ấm áp đó, muốn người khác trả giá, đó không phải là ích kỷ thì là gì?

Nhạc Thính Phong âm thầm thở phào một hơi, đuôi lông mày nhướng lên: "Làm sao cái gì, cứ thế này là được rồi, tôi không cần em chấp nhận, em không cự tuyệt đối với tôi mà nói đã là kết quả tốt nhất rồi, em là của tôi, tôi không yêu cầu em yêu tôi ngay bây giờ, tôi cũng không can thiệp vào chuyện của em quá nhiều, nhưng tất cả những chuyện mà em làm tôi nhất định phải tham gia."

Nhạc Thính Phong chính là người như thế, ngang ngược bá đạo, tôi không biết xấu hổ đấy thì sao, nhưng tôi cho em một tòa thành kiên cố nhất.

Tôi không cần em thích tòa thành này, nhung em nhất định phải ở trong đó.

Cơn gió đêm hè khẽ lướt qua mang theo sự mát mẻ sảng khoái.

Nụ cười trên khuôn mặt Yến Thanh Ti như nụ hoa quỳnh nợ rộ trong bóng đêm, xinh đẹp động lòng người.

Cô nói: "Nhạc Thính Phong, anh có biết rằng, có đôi lúc anh thật sự là một kẻ đặc biệt, đặc biệt đáng ghét không?"

Nhạc Thính Phong nhướng mày: "Đương nhiên là tôi biết rồi, từ nhỏ đến lớn có mấy ai mà không ghét tôi? Nhưng ghét tôi thì em có thể làm gì được, em phải chịu thôi!"

Anh vươn tay vuốt những sợi tóc trên mặt Yến Thanh Ti: "Hôm nay tôi nói với em những câu này không phải là muốn bắt ép em thừa nhận cái gì, chỉ là cảm thấy, em phải biết được trong lòng tôi đang nghĩ gì, em phải biết rằng tôi thích em, tôi không coi em đồ vật, tôi rất nghiêm túc với em."

"Hơn nữa... dựa vào cái gì mà tôi thích em đến mức đào tim đào phổi mà em lại cứ coi như không có chuyện gì xảy ra thế, tôi luôn cảm thấy có lẽ phải

cho em một chút áp lực, để em biết có tôi ở đây rồi đừng có suốt ngày cứ tùy tiện liếc mắt đưa tình với tên đàn ông nào nữa, em là của tôi, tôi không muốn có một ngày để cho thằng hàng xóm được hời đâu.”

Yến Thanh Ti không kìm nổi bật cười: “Được thôi...”

Nhạc Thính Phong nâng cằm cô lên: “Thử tìm lại trái tim của em về nhé, tôi sẽ giúp em, trước khi em xác định được tình cảm của mình, em là bạn gái của tôi, đương nhiên... kể cả sau khi xác định được tình cảm của mình rồi thì em vẫn là của tôi.”

“Vậy nếu như, đợi đến ngày tôi tìm được tim của mình rồi lại phát hiện ra mình thích người khác thì làm thế nào?”

Nhạc Thính Phong bĩu môi ghét bỏ buông cô ra: “Ha ha... vậy đến lúc đó em cứ thử xem, tôi có nhiều cách để kéo ‘thằng hàng xóm’ cùng chết lắm.”

Trong lòng Yến Thanh Ti chua chát, còn có một chút cảm giác không thể nào nói rõ, có chút ngọt, có chút đắng.

Nhưng mà, lại có một thứ gọi là hạt giống của hy vọng được gieo vào trong lòng.

...

Hạ Lan Phương Niên mở mắt ra đã thấy hai người giường bên cạnh biến đâu mất rồi, anh từ từ ngồi dậy, mở cửa sổ ra.

Ban đêm ở bệnh viện rất yên tĩnh.

Những lúc yên tĩnh như thế này khiến Hạ Lan Phương Niên nhớ lại buổi tối cái hôm lần đầu tiên anh gặp Yến Thanh Ti.

Khi ấy, anh đang nằm vùng trong một băng nhóm tội phạm để thu thập chứng cứ, bị phát hiện rồi truy sát, Yến Thanh Ti cũng đang lẩn trốn kẻ thù, thế là bọn họ gặp nhau, ở một quốc gia xa lạ, hai người cùng đến từ một đất nước, nói cùng một thứ ngôn ngữ, ma xui quỷ khiến quen biết nhau như thế.

Giống như đoạn mở đầu một bộ phim truyền hình. Chỉ đáng tiếc lại không có một kết thúc đẹp như trên phim.

‘Cạch’ một tiếng, cửa phòng bị đẩy ra, Nhạc Thính Phong ôm Yến Thanh Ti

vào phòng, mặt mũi đầy hưng phấn.

“Đờ mờ, nửa đêm nửa hôm cậu không ngủ đứng ở đó giả vờ thanh cao cái con khỉ, chơi trò thiếu nam u buồn à, mau đóng cửa vào, cậu muốn bị muỗi đốt nhưng tôi thì không.

Hạ Lan Phương Niên đóng cửa sổ: “Nửa đêm rồi mà hai người cũng không ngủ?

Nhạc Thính Phong ôm Yến Thanh Ti hôn cô một cái, kiêu ngạo nói: “Đúng thế, tôi không ngủ, cậu quản được tôi à?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 389: Hai Người Bọn Tôi Đi Yêu Đương Vụng Trộm Đấy

Yến Thanh Ti véo một phát lên tay Nhạc Thính Phong, “Bỏ tay ra, tôi muốn đi ngủ, buồn ngủ chết đi được, sau này muốn chơi cái kiểu này nữa làm ơn chọn buổi sáng.

Nhạc Thính Phong cười xấu xa: “Buổi tối mới có không khí chứ, những chuyện kiểu này không thích hợp làm ban ngày.”

Yến Thanh Ti lườm anh một cái, những chuyện kiểu này, chuyện kiểu này là chuyện gì? Đúng là bụng dạ hẹp hòi, chỉ sợ người ta không biết hay sao ấy.

Yến Thanh Ti đẩy tay anh ra: “Ngủ một mình đi, đừng có chui vào đây, chật lắm.”

Nói rồi nằm luôn xuống giường, đắp chăn quay người sang chỗ khác, không thèm để ý đến ai.

Nhạc Thính Phong phấn khởi vô cùng, không hề buồn ngủ một tẹo nào, bây giờ bảo anh không ngủ hai ngày cũng không vấn đề gì, hưng phấn như kiểu cắn thuốc ấy.

Nhạc Thính Phong đến bên cạnh Hạ Lan Phương Niên, đấm đấm anh ta: “Đi vệ sinh không?”

Hạ Lan Phương Niên: “Không đi.”

“Sao có thể không đi được, cả đêm không đi, cẩn thận nhịn thành bệnh ra đấy, đi đi...” Nhạc Thính Phong cưỡng ép lôi Hạ Lan Phương Niên ra ngoài.

Đi ra ngoài hành lang Hạ Lan Phương Niên hất tay Nhạc Thính Phong ra: “Tôi không đi đâu, muốn đi cậu tự đi đi.”

Nhạc Thính Phong thả tay ra, đứng dựa vào tường, dáng vẻ đầy lưu manh, giở giọng vô lại: “Tôi cũng không muốn đi.”

Nghĩ anh ra ngoài để đi toilet thật đấy à? Anh chẳng phải đám nữ sinh trong trường học, đi vệ sinh thôi mà cũng phải rủ rê đi cùng.

Hạ Lan Phương Niên...

Anh ta thở hắt ra: “Cậu bị thần kinh à? Không muốn đi còn kéo tôi ra đây làm gì?”

Nhạc Thính Phong sờ sờ túi quần không có bao thuốc lá nào, anh nói: “Nói chuyện nhân sinh.”

Hạ Lan Phương Niên...

Anh đúng là sắp bị Nhạc Thính Phong làm cho tức chết, anh nói: “Nếu bây giờ cậu là nữ thì tôi nghĩ tôi sẽ đồng ý nói chuyện thuê phòng với cậu đấy.”

Nhạc Thính Phong kinh ngạc nói: “Ái chà, được phết nhỉ, cũng học được cách ăn nói kiểu này rồi đấy, nào nào nói hai câu nữa tôi nghe thử xem cậu mặt người dạ thú đến đâu?”

Hạ Lan Phương Niên đấm cho Nhạc Thính Phong một quyền khá mạnh: “Muộn thế này rồi, rốt cuộc cậu muốn làm gì?”

Nhạc Thính Phong đẩy tay anh ta ra: “Tôi không ngủ được.”

“Cho nên tôi cũng phải theo cậu ra đây?”

Vẻ mặt của Nhạc Thính Phong kiểu đương nhiên là thế, “Cái này là đương nhiên rồi, chẳng lẽ tôi lại để cậu ngủ cùng một phòng với Yến Thanh Ti à? Cậu đừng có tưởng bở!”

Hạ Lan Phương Niên ôm trán, đau thật, đầu đau thật đấy!

Anh chỉ chỉ vào Nhạc Thính Phong, rồi lại thả tay xuống, “Nhạc Thính Phong, cậu... cậu còn có thể không biết xấu hổ hơn nữa được không?”

“Nhạc Thính Phong gật đầu: “Có thể, cậu muốn nhìn thấy mức độ nào?”

“Tôi không nói vớ vẩn với cậu nữa, cậu không cho tôi vào ngủ, thì tôi ngồi đây ngủ cũng được.” Hạ Lan Phương Niên đi đến băng ghế dài cuối hành lang ngồi xuống, chuẩn bị ở đây cho đến sáng.

Nhạc Thính Phong đắc ý lê dép loẹt quẹt đến bên cạnh Hạ Lan Phương Niên, “Ồ, cậu không hỏi chúng tôi đi làm cái gì à?’

Hạ Lan Phương Niên nhắm mắt: “Cám ơn, không muốn biết.” Dù sao cũng chẳng phải chuyện tốt lành gì.

Nhạc Thính Phong vuốt vuốt cằm, nói: “Chúng tôi đi yêu đương lén lút đấy, cậu xem cậu đấy, nhất định phải ở đây làm cái gì, nếu như cậu không ở, chúng tôi đâu cần thiết phải đi ra ngoài? Cậu xem cậu đã làm chuyện xấu xa đến mức nào kìa.”

Hạ Lan Phương Niên vẫn không mở mắt, lồng ngực nặng nề hít thở mấy cái.

Anh ta mở mắt nghiến răng trèo trẹo nói: “Nhạc Thính Phong sao trước đây tôi không phát hiện ra cậu lại đáng ghét thế nhỉ, cậu nói thử xem lòng dạ cậu đen tối đến mức nào, cố ý kích thích tôi vui lắm à?”

Nhạc Thính Phong gật đầu: “Đương nhiên là vui rồi, tôi phải nói cho cậu biết tôi đang vui chứ, sau đó khiến cậu đau khổ! Ngay từ khi tôi ở trong bụng mẹ, mẹ tôi đã nói tôi lòng dạ đen tối rồi, cái này còn cần cậu nói à?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 390: Hai Người Nửa Đêm Thành ‘Đồng Chí’ Với Nhau Đấy À?

Bàn tay Hạ Lan Phương Niên siết thành quả đấm: “Tôi thật muốn nhét đầu cậu vào trong thùng rác.”

Nhạc Thính Phong trợn mắt khinh bỉ, “Nếu cậu có thể nhét đầu tôi vào bồn cầu thật thì cậu mới gọi là có bản lĩnh.”

Hạ Lan Phương Niên thật muốn rút dép nhét vào mồm Nhạc Thính Phong, anh hít thật sâu một hơi, nói: “Tôi xin cậu đấy, tôi rất mệt, buồn ngủ lắm rồi, đầu tôi rất đau, có thể để cho tôi nghỉ ngơi một lát được không?’

Nhạc Thính Phong nghiêng đầu nhìn anh một hồi: “Vậy... cậu ngủ đi.”

Hạ Lan Phương Niên thở phào một cái nhắm mắt vào ngủ tiếp.

Nhưng vừa mới nhắm mắt chưa được mấy phút, lại nghe thấy Nhạc Thính Phong lải nhải: “Này, Hạ Lan cậu nói nghe xem, nhà của cậu có phải có mình cậu là người bình thường không...”

Hạ Lan Phương Niên ngồi bật dậy, xắn tay áo lên: “Nhạc Thính Phong, đừng nói gì nữa, đến đây, tôi với cậu --- nói chuyện nhân sinh!”

...

Trời sáng, Yến Thanh Ti còn chưa đến bảy giờ đã tỉnh lại, bên ngoài trời vẫn rất âm u, hình như sắp mưa.

Giường trong bệnh viện ngủ chẳng thoải mái chút nào, hôm qua Yến Thanh Ti ngủ muộn, hôm nay lại tỉnh sớm, đầu có hơi đau đau, mí mắt hình như lại sưng lên.

Nửa đêm về sáng tuy rằng Yến Thanh Ti có ngủ được, nhưng ngủ không ngon giấc.

Những giấc mơ thi nhau kéo đến, trong cơn mơ có rất nhiều người, nó tua lại toàn bộ những ký ức hơn hai mươi năm của cuộc đời cô.

Yến Thanh Ti phát hiện, những ký ức sâu sắc nhất vẫn là những ký ức thủa

ấu thơ trước khi lên tám, ngay cả những ký ức trong ba năm thấp thỏm ở Mỹ không sâu sắc bằng.

Yến Thanh Ti bóp trán ngồi dậy, quay sang nhìn không thấy Nhạc Thính Phong và Hạ Lan Phương Niên đâu, cô có chút kinh ngạc, hai người này đúng là thật thú vị, đừng bảo là tối hôm qua ra ngoài vẫn chưa quay về đấy nhé?

Vừa nhắc đến, hai người đã bước vào.

Yến Thanh Ti đang định hỏi hai người đi đâu, kết quả là nhìn thấy vết bầm trên gương mặt hai người.

Nhạc Thính Phong má trái, Hạ Lan Phương Niên má phải, vị trí giống hệt nhau, nằm trên xương gò má, như thể là dùng thước đo vẽ ra vậy, cực kỳ đối xứng.

Hai người nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Yến Thanh Ti, đều có chút ngượng ngùng.

Nhạc Thính Phong hắng giọng: “Vẫn còn sớm mà, sao không ngủ tiếp đi.”

Yến Thanh Ti giơ tay không cho anh nói tiếp: “Đừng nói chuyện của tôi vội, hai người... đây là... bị làm sao đấy?”

Nhạc Thính Phong sờ sờ cái mũi: “Ồ, tối qua đi vệ sinh, sàn trơn, không cẩn thận đụng vào.”

“Hai người... cùng bị đụng phải?”

Hạ Lan Phương Niên gật đầu: “Đúng thế, cùng bị đập phải.”

Trên mặt Yến Thanh Ti hiện rõ ràng một câu --- các anh tưởng tôi là con ngốc à!

“Tôi thật nghi ngờ, hai người nửa đêm thành lại thành ‘đồng chí’ với nhau đấy à?

Nhạc Thính Phong lập tức nhảy dựng lên: “Em đừng nói linh tinh thế chứ, giới tính của tôi hoàn toàn bình thường, tôi thích phụ nữ, không đúng, tôi thích em, kể cả tôi có thành gay thì điều kiện tiên quyết em là nam.”

Hạ Lan Phương Niên trợn tròn mắt, mặc dù rất khinh thường nhưng không thể không nói, cái miệng gã Nhạc Thính Phong đáng được một trăm điểm.

Thế mà còn biết ăn nói hơn cả anh ta đấy, thật chẳng khoa học gì cả!

Bầu không khí trong phòng rất xấu hổ, Hạ Lan Phương Niên về giường của mình nằm thẳng cẳng... thật quá là mệt!

Trời vẫn còn sáng, bọn họ vẫn chưa thể rời khỏi đây được, phải đợi bác sĩ đến kiểm tra xác định bọn họ không có bán đề gì mới được ra viện.

...

Mới bảy rưỡi sáng, Nhạc phu nhân đã đến rồi, Yến Thanh Ti kinh ngạc: “Sao bác lại đến sớm thế này?”

Nhạc phu nhân thở dài: “Hai đứa con đều bị thương, bác cũng chẳng ngủ nổi! 5 giờ sáng đã dậy rồi, xuống làm bữa sáng cho hai đứa ăn, hai đứa ăn trước đi, đợi khi nào ra viện về nhà, bác lại chăm cho hai đứa khỏe mạnh mập mạp.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 391: Phải, Mẹ Không Hề Nhìn Thấy Con Đấy

Một câu đợi về nhà của Nhạc phu nhân như đâm thẳng vào tim Yến Thanh Ti. Chữ "nhà" với cô thật quá xa vời.

Nhưng từ khi Nhạc phu nhân và Nhạc Thính Phong xen vào cuộc đời cô, cuộc sống của cô lại có nhiều ấm áp hơn, như một bát cháo nóng được đưa tới vào mỗi buổi sáng sớm vậy.

Không phải mùi vị cháo mua ngoài đường, mà là mùi vị chính tay mẹ nấu.

"Bọn con vẫn ổn, chỉ là chút vết thương ngoài da thôi."

Nhạc phu nhân nhìn Yến Thanh Ti thở dài: "Đó cũng là vết thương mà, bác thấy mấy tấm hình trên mạng, khi ấy quả thật quá nguy hiểm."

Nhạc Thính Phong không nói gì, anh bày cơm Nhạc phu nhân mang tới, nhíu mày hỏi: "Mẹ, không có thịt à?"

Nhạc Phu nhân đập anh một cái: "Thịt cái gì mà thịt, mới sáng sớm ngày ra, mang cái cho mà ăn là tốt lắm rồi còn không biết điều."

Yến Thanh Ti húp một hụm cháo bách hợp táo đỏ, không quá ngọt, nhưng khi vào miệng rồi lại đọng lại vị ngọt thơm, cô cười nói: "Con thích lắm."

Nhạc phu nhân sờ đầu cô: "Ăn nhiều vào đi."

Nhạc Thính Phong bĩu môi, anh chẳng muốn ăn cháo tí nào, ai... mặt đau quá!

Nhạc phu nhân bỗng hô lên: "Ô, con trai, sao mặt con lại bị thương thế này."

Nhạc Thính Phong, ngã cái rầm...

Anh tức giận nói: "Mẹ, từ lúc mẹ vào đây tới giờ, có phải mẹ chẳng thèm nhìn con lấy một cái đúng không."

"Phải đấy!" Nhạc phu nhân còn chẳng thèm nghĩ đã trả lời, bà quả thật không hề nhìn tới anh.

Dù sao thằng con ngốc này bà đã nhìn hơn hai mươi năm nay rồi, ngày nào

chẳng thấy, có gì đáng để nhìn đâu cơ chứ.

Nhạc Thính Phong tức giận cắn phập một miếng bánh bao, “Mẹ... Chúng ta không thể như vậy được.”

Nhạc phu nhân tỏ ra vô tội: “Như nào cơ?”

Yến Thanh Ti cọ cọ Nhạc phu nhân, bảo bà nhìn Hạ Lan Phương Niên.

Nhạc phu nhân kinh ngạc: “Ơ, Phương Niên, mặt của con cũng bị thương rồi, chắc không phải hai đứa đánh nhau đấy chứ?”

Nhạc Thính Phong nghiến răng nói: “Không phải...”

Yến Thanh Ti húp cháo nói: “Tối qua hai người họ cùng vào toilet nên bị ngã ạ.”

Nhạc phu nhân trợn tròn mắt: “Cùng vào toilet... ngã? Lừa đứa ngốc chắc?”

Nhạc Thính Phong xấu hổ, Hạ Lan Phương Niên thì quay hẳn đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nhạc Thính Phong nói cho có lệ: “Vâng ạ.”

Nhạc phu nhân vẻ mặt nghiêm túc: “Là hai đứa giúp nhau kéo khóa quần, đứng không vững nên cùng ngã à?”

Phì... Yến Thanh Ti không nhịn được bật cười.

Nhạc Thính Phong nghiến răng: “MẸ!”

Tối qua anh làm một chuyện lớn lao như vậy, còn chưa kịp củng cố lại tinh thần đâu, mẹ ơi là mẹ, vào lúc này mẹ đừng có đào hố nhau nữa mà.

Nhạc phu nhân bĩu môi, bà ngồi xuống cạnh Yến Thanh Ti: “Mẹ chỉ hỏi chút thôi, làm gì mà con phải cáu lên thế, hay con chột dạ cái gì?”

Nhạc Thính Phong đã hoàn toàn không biết nên nói gì nữa rồi, anh liếc mắt ra hiệu cho Yến Thanh Ti, bảo cô nói gì đi.

Yến Thanh Ti quay người đi, không thèm đếm xỉa đến anh nữa!

So với Nhạc phu nhân đã tới từ sớm thì hai mẹ con Hạ Lan phu nhân và Hạ

Lan Tú Sắc phải 9 giờ mới tới.

Hạ Lan Tú Sắc vừa vào, sau khi chào hỏi Nhạc phu nhân và những người còn lại, cô vội nói, “Anh hai, anh đã đói chưa, em xin lỗi hôm nay em dậy muộn quá, đường còn bị tắc, tại em cả.”

Hạ Lan Phương Niên xoa đầu cô: “Không sao.”

Hạ Lan phu nhân vào vẫn không thèm nhìn lấy Nhạc phu nhân một cái, cũng không nhìn Nhạc Thính Phong và Yến Thanh Ti, bà đi tới trước mặt Hạ Lan Phương Niên: “Mặt con bị làm sao thế này?”

Hạ Lan Phương Niên nghiêng đi, tránh né ánh mắt của Hạ Lan phu nhân: “Không sao, tối qua con đi toilet không cẩn thận bị ngã.”

Hạ Lan Tú Sắc bỗng lên tiếng: “Mặt của anh Thính Phong cũng bị thương rồi kìa?”

Nhạc Thính Phong lườm một cái, anh có thể mặc kệ tât cả, nhưng bỗng anh lại thấy đồng cảm với Hạ Lan Phương Niên, người trong nhà này đúng là phiền phức muốn chết.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 392: Nhìn Tôi Với Người Đàn Ông Trước Đây Của Cô Mặn Nồng Với Nhau À!

Yến Thanh Ti ăn xong, cầm hộp giữ nhiệt ra nhà vệ sinh ngoài hành lang rửa, Nhạc phu nhân cũng không nói gì để cô đi, cô thấy như vậy rất tự nhiên, đều là người một nhà cả, việc gì phải khách khí chứ?

Rửa xong xách về, đúng lúc gặp Yến Như Kha đang xách hộp cơm đứng do dự trước cửa.

Yến Thanh Ti vừa nhìn thấy cô ta, mắt liền sáng lên, Yến Như Kha à... còn đang định tìm cô ta, cô ta đã tự vác xác tới tìm chết, vậy cũng đừng trách cô không khách khí.

Xe bị giở trò, cô không tin Yến Như Kha lại có lòng tốt muốn cứu cô như vậy.

Trên đời này ai cũng có thể cứu cô, duy chỉ có Yến Như Kha là không thể nào.

Giữa hai người họ cũng không chỉ là ân oán giữa cô vào nhà họ Yến.

Yến Thanh Ti nhếch miệng cười lạnh, đúng lúc Yến Như Kha vào cửa, cô từ phía sau lao tới va mạnh vào vai cô ta, Yến Như Kha lảo đảo, kết quả bị va vào cạnh cửa, hộp giữ nhiệt cô ta xách theo bịch một tiếng rơi trên đất, canh trong đó đổ hết ra ngoài.

Yến Thanh Ti nhếch miệng, đá chân vào hộp giữ nhiệt: “Chậc, hóa ra là cô ạ, thật ngại quá, có bị đau không?”

Sắc mặt Yến Như Kha tái xanh, cô ta cúi đầu bối rối: “Thanh Ti... cô xin lỗi...”

Mọi người trong phòng đều nhìn ra cửa, Nhạc phu nhân gãi gãi bàn tay, ôi, ngại ghê, nhìn đâu cho tốt giờ, hay thôi cứ nhìn con trai đi vậy.

Yến Thanh Ti giơ tay ra khoác vai Yến Như Kha, cô còn cố tình ấn vào chỗ cô ta bị va phải, véo mạnh một cái: “Xin lỗi?”

Yến Như Kha đau tới tái nhợt: “Cô nghe nói mọi người bị thương, cô...

muốn, muốn tới thăm mọi người, cô...”

Bộ dạng của Yến Như Kha rất đáng thương, không trang điểm, tóc xõa, sắc mặt tái nhợt, hốc mắt đen lại, nhìn có thể nhìn ra là đã mấy ngày chưa ngủ, bọng mắt sưng vù, trong mắt còn có tia máu, nhãn thần tràn ngập áy náy và thấp thỏm.

Yến Thanh Ti cười nói: “Tới xem gì thế, xem tôi với người đàn ông trước của cô nồng nàn thắm thiết với nhau à... Hay còn muốn... xem cái khác nữa?”

Vành mắt Yến Như Kha đỏ lên: “Xin lỗi, là cô hại cháu... Cô đã tự đi đầu thú rồi, cô đã nói hết những gì cô biết cho cảnh sát, Thanh Ti, cô biết cháu sẽ không tha thứ cho cô, bao nhiêu năm nay... Giữa hai chúng ta xảy ra quá nhiều chuyện, có lẽ không có cách nào có thể nói rõ được, nhưng dù có thế nào đến cuối cùng chúng ta vẫn là người thân, hồi còn nhỏ chúng ta ở quê mấy năm, cô vẫn hay tới đón cháu, cô nhớ khi ấy, cháu thích chơi với cô nhất, chuyện sau này, xin lỗi cháu, thật sự rất xin lỗi cháu, cô sai rồi, cô xin lỗi cháu mà... Nếu như có thể, cô nguyện bù đắp tất cả, dù cho có phải làm gì cô cũng đồng ý, xin lỗi cháu.”

Yến Như Kha như một kẻ đang tỉnh ngộ, ngập tràn áy náy.

Yến Thanh Ti cười lạnh, tỉnh ngộ sao?

Không nói tới việc cô ta thật lòng hay giả tạo, kể cả có thật thì Yến Thanh Ti cũng tuyệt đối không thể tha thứ cho Yến Như Kha.

Có những sự thù hận có thể được tha thứ, có thể quên đi.

Nhưng có những mối thù, cho dù có chết cũng tuyệt đối không thể buông xuôi được.

Yến Thanh Ti véo mạnh vào vai Yến Như Kha: “Ha, cô vẫn biết cách nói chuyện ghê, con người tôi ấy mà, thật ra cũng chẳng có yêu cầu gì, cùng một câu hỏi đó, thật ra tôi cũng đã từng nói với Yến Tùng Nam rồi, nếu các người thật sự muốn bù đắp cho tôi, muốn bù đắp cho những sai lầm trước kia, vậy thì được thôi, chết đi cho tôi xem?”

“Nếu cô chết thật thì tôi sẽ tin lời của cô!”

Người Yến Như Kha càng run lên: “Chỉ cần cô chết, cháu sẽ tha thứ cho cô

sao?”

--- O ---

Chương 393: Bà Muốn Chết Cùng Cô Ta, Tôi Cũng Không Cản Đâu

Yến Thanh Ti cười tươi rói: "Phải, chết thử cho tôi xem?"

Yến Như Kha môi run lên, bộ dạng rất đáng thương.

Mọi người đều không nói gì, Hạ Lan phu nhân thấy họ như đang ước định gì đó với nhau.

Nhạc Thính Phong nhìn và nghĩ xem anh có phải ra tay giúp không.

Duy chỉ có Hạ Lan Tú Sắc là lo lắng, nhìn hết người này tới người khác, không một ai mở miệng, kỳ thật cũng chỉ thiếu điều là Nhạc Thính Phong chưa xen vào thôi.

Hạ Lan Tú Sắc cắn môi, nói: "Chị Thanh Ti, chị đừng vậy mà, như vậy đáng... đáng sợ lắm... chị đừng như vậy, mọi người đều quen nhau cả, cô Yến cũng... là cô của chị, dù có thế nào thì hai người cũng là người nhà cả mà."

Yến Thanh Ti lạnh lùng đảo mắt qua, Hạ Lan Tú Sắc sợ tới nỗi run lên, đành thỏa hiệp "Đáng sợ, vậy cô nhắm mắt vào, muốn làm sứ giả chính nghĩa trước mặt tôi, tôi khuyên cô trước tiên nên xem lại người bên cạnh mình có sạch sẽ không đã đi."

Hạ Lan phu nhân bỗng đứng dậy, đưa tay ra kéo lấy Yến Như Kha: "Hôm qua là cô đi tìm Phương Niên phải không."

Yến Như Kha vội gật đầu: "Hạ Lan phu nhân, thật xin lỗi, nếu như không vì tôi, anh Hạ Lan giờ cũng sẽ không bị thương thế này, đều là lỗi của tôi, mong bà hãy tha thứ cho tôi."

Hạ Lan phu nhân mỉm cười, gật đầu: "Cô Yến... thật đúng là người thiện tâm đấy nhỉ? Không giống một số người nào đó, người ta cứu cô ta, đã không biết cảm ơn thì thôi còn lấy oán trả ơn, nhân phẩm của loại người này thật đúng là khiến người ta khinh miệt."

Nhạc phu nhân vỗ lên vai con trai, bà thở dài nói: "Con trai à, mẹ cũng khinh mấy hạng người này lắm, giờ mẹ hận sao khi đó không giết chết con nha đầu

đó đi cơ chứ."

Nhạc Thính Phong gật đầu: "Mẹ, mẹ đúng là ngây thơ quá, ai cũng lừa được mẹ hết, nếu là con, ha ha... con đã giết từ lâu rồi, chứ đừng nghĩ tới việc để bà ta nghênh ngang tới hiện tại, không khác gì một con chuột xấu xí, cứ tưởng mặc đồ của người vào thì mình là người thật chắc, kỳ thật, lột lớp da đó ra thì vẫn cứ là chuột thôi."

Nhạc phu nhân hừ một tiếng: "Ai bảo không phải đâu chứ?"

Gân xanh Hạ Lan phu nhân căng hết cả lên, bà vẫn cố nhịn không nói gì.

Bà ta biết lúc này bản thân nên bình tĩnh, những lúc thế này, phải kéo người tới giúp.

Hạ Lan phu nhân thở dài nói: "Sao là người cùng một nhà mà khác nhau thế nhỉ? Thật khiến người ta không thể tưởng tượng được."

Yến Thanh Ti khinh khỉnh đáp: "Hạ Lan phu nhân đang làm gì thế, đừng làm gián đoạn cái chết của cô tôi chứ! Nếu bà muốn chết với cô ta, tôi cũng không cản bà đâu, nhưng nếu bà muốn ngăn cô ta thì đừng nghĩ tới ý định đó, giờ bà muốn tự cút hay đợi tôi đá đi đây?"

Lần này, Yến Thanh Ti không nể nang gì Hạ Lan phu nhân nữa, bà già này rõ ràng đang muốn lôi kéo Yến Như Kha để đối phó với cô, nực cười... Thêm mười đứa như các người, bà đây cũng có thể xé xác tất nhé.

Hạ Lan phu nhân tức run lên: "Cô... Cô dám nói vậy với tôi hả."

Yến Thanh Ti nhún vai: "Tôi còn nói được nhiều hơn thế cơ, bà có muốn nghe nữa không?"

Hạ Lan phu nhân cười lạnh: "Một đứa con riêng xuất thân hèn kém, độc ác, ích kỷ, vô liêm sỉ như cô thật sự cho rằng bản thân mình dựa vào người có tiền thì có thể một bước lên trời sao, cẩn thận, trèo càng cao thì ngã càng đau đấy! Cẩn thận không khéo ngã chết từ lúc nào mà còn không biết đâu."

Bộp, một cái tát chói tai giáng xuống.

Nhạc phu nhân từ từ hạ tay xuống: "Tối qua tôi đã nói rồi, không có lần sau, tôi đã nể mặt bà, nhưng nếu bà không cần vậy cũng đừng trách tôi sẽ xé nát cái gương mặt già nua này của bà ra."

--- O ---

Chương 394: Tôi Đánh Bà Đấy Thì Sao

Một cái tát của Nhạc phu nhân khiến tất cả mọi người đều giật mình, Hạ Lan Tú Sắc sợ tới nỗi không dám khóc nữa, ngay cả Yến Thanh Ti và Nhạc Thính Phong cũng vậy.

Trong số họ, không một ai có thể ngờ được một người khờ khạo, hiền lành không thích tính toán với người khác như Nhạc phu nhân bỗng nhiên lại giáng một cái tát không hề báo trước cho Hạ Lan phu nhân như vậy, cái tát ấy còn rất đau nữa!

Nghe tiếng thôi cũng thấy đau hết cả mặt, Hạ Lan phu nhân bị đánh lật mặt, cả người lảo đảo.

Hạ Lan phu nhân bị đánh ngẩn cả người, bà ta khiếp sợ nhìn Nhạc phu nhân.

"Bà dám đánh tôi? Bà dựa vào cái gì mà đánh tôi hả?"

Nhạc phu nhân lại giơ tay lên tát thêm một cái: "Đáng nhẽ tôi nên sớm đánh chết bà mới đúng, năm ấy bà hãm hại tôi thế nào, bao nhiêu năm nay tôi chưa từng tính toán với bà, bà còn tưởng tôi không biết gì chắc? Tôi chỉ nể tình cha bà, nên mới tha cho bà, nhưng bà không nên được đằng chân lân đằng đầu như vậy, tự mình tìm đường chết phải không, tôi đã cảnh cáo bà rồi, đừng có làm phiền Yến Thanh Ti nữa, lần này tôi chỉ đánh bà thôi, nếu bà còn có gan tiếp tục tác oai tác quái, sau này tôi sẽ khiến cả nhà các người đừng nghĩ tới việc sống tiếp nữa, tôi nói được làm được."

Đây có lẽ là lời cứng rắn nhất mà Nhạc phu nhân từng nói trong cuộc đời này.

Sự nhẫn nại của Nhạc phu nhân đối với Hạ Lan phu nhân sớm đã đến cực hạn, những lời bà nói tối qua không phải là đùa, thật ra bà là người rất ít khi đùa, chỉ là trước đây bà rất dễ nói chuyện, Hạ Lan phu nhân và rất nhiều người khác đã quen với việc bỏ ngoài tai những lời bà nói.

Nhưng lại chẳng có ai biết, bà mà đã quyết định chuyện gì thì sẽ làm bằng được.

Điểm này, Nhạc Thính Phong giống bà.

Từng câu từng chữ Nhạc phu nhân nói tối qua đều là thật, bà thật sự rất ghét bản mặt của Hạ Lan phu nhân, bà ta dựa vào cái gì mà nghĩ bản thân mình cao quý hơn bất cứ ai, bà ta là cái thá gì chứ?

Trên đời này, người có xuất thân tốt thì sao, xuất thân không tốt thì sao? Bà ta dựa vào cái gì mà suốt ngày nghĩ bản thân mình như làm từ vàng ra vậy?

Ân oán giữa hai người không phải là chuyện một sớm một chiều, nhưng nếu như không phải bà ta cứ hết lần này tới lần khác làm nhục Yến Thanh Ti, Nhạc phu nhân thật sự cũng sẽ vẫn sẽ nhịn, vì đó không phải là chuyện mà bà đáng quan tâm.

Nhạc phu nhân quan tâm nhất là con trai mình, Yến Thanh Ti là cô gái mà con trai bà thích, hơn nữa, vừa hay bà cũng thích cô, bà tuyệt đối không thể để một người như Hạ Lan phu nhân bắt nạt cô vô lý như vậy được.

Nhạc phu nhân sớm đã coi Yến Thanh Ti như người nhà của mình, có lẽ bà vẫn không biết cho đến cuối cùng con trai bà và cô có thể ở bên nhau hay không, nhưng trong lòng bà vẫn luôn hy vọng hai người họ sẽ có một cái kết tốt đẹp.

Bà có thể gọi Yến Thanh Ti là tiểu yêu tinh, có thể vừa chửi vừa đánh Nhạc Thính Phong, nhưng bà không cho phép bất cứ ai động tới một cọng tóc của họ.

Hạ Lan phu nhân run rẩy đứng dậy, bà ta cũng sợ đến nỗi run lên, bà ta không biết rốt cuộc Nhạc phu nhân biết được bao nhiêu chuyện năm đó, nếu như bà biết tất cả, vậy... vậy...

Bất luận trong lòng có khiếp đảm thế nào, Hạ Lan phu nhân vẫn phải tỏ ra thản nhiên.

Bà ta hung hăng nói: “Bà... bà... bà cũng chỉ là một kẻ bất hạnh, muốn trút giận lên tôi mà thôi, bà tưởng tôi vẫn là con nhỏ năm đó bà muốn bắt nạt thế nào cũng được sao? Muốn động tới tôi, vậy bà phải xem xem bà có động nổi không đã đi.”

Hạ Lan phu nhân vẫn luôn cho rằng có thể được gả vào nhà Hạ Lan, có thể trở thành Hạ Lan phu nhân là niềm tự hào của bà ta, bà ta cảm thấy đây là chuyện khiến bà cảm thấy đáng tự hào nhất trong cuộc đời này.

Bà ta nghĩ rằng gia đình Hạ Lan ở Lạc Thanh là một trong những gia đình

gia thế nhất, bà ta cao quý hơn người khác, dù không thể sánh được với Nhạc gia, nhưng Nhạc phu nhân cũng không thể dễ dàng nói động là có thể động được tới mình.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 395: Xin Bà Hãy Tha Thứ Cho Tôi Thêm Lần Nữa

Nhạc Thính Phong bên này bỗng gọi một cuộc điện thoại: "Alo, Khúc Kính, anh họ của cậu lần trước chẳng phải nói có một người tên Trương Nhã đang cho vay nặng lãi chỗ anh ấy sao, đúng... đúng là cái người thiếu một vạn mà chưa trả được rồi bị bà ta gọi người tới đánh chết đó, đúng, là chuyện này đấy, báo cảnh sát đi."

Nhạc Thính Phong vừa dập máy lại gọi một cuộc nữa.

"Tống Triều, nhà Hạ Lan có hai căn chung cư thuê ngắn hạn đang xây dở đúng không? Tháng trước chẳng phải có người gửi đơn kiện nói có vấn đề về chất lượng đúng không, lại còn cắt xén tiền lương của nhân viên, bức người ta nhảy lầu tự sát, một công trình cặn bã như thế mà còn để cho xây à?"

Cả Hạ Lan phu nhân, Hạ Lan Phương Niên và Hạ Lan Tú Sắc đều ngẩn ra.

Nhạc Thính Phong nhẹ gõ tay lên đầu gối, anh miễn cưỡng nói: "Tất nhiên là tôi muốn nuốt chỗ đấy rồi, tôi muốn xây một trung tâm thương mại, tôi thích mảnh đất đó rồi, cứ giữ để đấy sau nát bét mất, không bằng sớm nuốt cho rồi."

Nhạc Thính Phong dập máy, thấy tất cả mọi người đều đang nhìn anh.

Hạ Lan phu nhân quên cả cái đau trên mặt, không dám tin nhìn chằm chằm Nhạc Thính Phong.

Cái tên "Trương Nhã" cho vay nặng lãi mà Nhạc Thính Phong nói tới chính là bà ta, bà ta dùng tên giả để làm ăn bên ngoài, bà ta tưởng sẽ không ai biết được, nhưng không ngờ... Nhạc Thính Phong lại biết hết.

Còn hai căn chung cư thời hạn của Hạ Lan gia đang được xây dựng, hồi tết bị bung ra vụ cắt bớt tiền công của công nhân, bức người ta nhảy lầu, khi đó gia đình Hạ Lan đã dùng tiền để bịt miệng, không để giới truyền thông biết, nhưng sau đó lại lòi ra vụ chất lượng không bảo đảm, dù có xây dựng tốt thì cũng là căn nhà không an toàn.

Nhưng chuyện này trên cơ bản chỉ có nội bộ trong nhà họ Hạ Lan mới biết được, đã phải bỏ cả khoản tiền lớn ra để áp xuống, nhưng không ngờ được

Nhạc Thính Phong lại biết tất cả, hơn nữa... chỉ một cuộc điện thoại, cũng có thể bức họ vào đường cùng.

Hạ Lan phu nhân không ngừng đổ mồ hôi tay.

Nhạc Thính Phong cười ha hả: “Sao không nói gì nữa rồi?”

“Mẹ, mẹ cứ đánh tiếp đi, không cần nhìn con đâu, con gọi mấy cuộc điện thoại thôi, không ảnh hưởng tới mọi người đâu.”

Tất cả sự uy mãnh mà Nhạc phu nhân tích tụ lại đã bị một cuộc điện thoại của Nhạc Thính Phong làm gián đoạn, bà không biết nên nói gì nữa, bà liền nhìn về phía Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti bước về phía Nhạc phu nhân, ôm lấy vai bà.

“Bác gái, không bằng hôm nay mình cho một lũ mắt chó xem xem rốt cuộc cái gì mới thật sự là ỷ thế hiếp người đi?”

Hạ Lan Tú Sắc vội nói: “Mẹ... Mẹ, mẹ mau xin lỗi bác Nhạc và chị Thanh Ti đi, con biết mẹ không cố ý nói vậy mà.”

Hạ Lan phu nhân bỗng tỉnh táo lại, cuối cùng bà ta cũng biết bản thân mình đã phạm phải bao nhiêu sai lầm, Nhạc phu nhân không chỉ đơn thuần là Nhạc phu nhân, bà còn là đại tiểu thư của Tô gia ở Tô Thành, nhà mẹ đẻ của bà ta không hề thua kém Nhạc gia một chút nào hết.

Hai gia đình này, gia đình nào cũng có thể đè chết nhà Hạ Lan như một con kiến, nếu như còn bắt tay với nhau, vậy... chẳng phải họ không còn đường sống nữa sao?

Nghĩ tới đây, Hạ Lan phu nhân bỗng thấy kinh hãi.

Mặt Hạ Lan phu nhân đau rát, nhưng bà ta vẫn cố nhịn cơn tức giận trong lòng, vội vàng nói: “Chị Tô, xin lỗi, xin lỗi chị, tôi... trước đây tôi lúc nào cũng tự cho mình là đúng, tôi... tôi xin lỗi chị, thấy chị tốt tính nên lúc nào cũng đối đầu với chị... Sau này tôi sẽ không như vậy nữa...”

--- O ---

Chương 396: Bà Ta Tưởng Rằng Con Là Hồ Ly Tinh - Kẻ Thứ Ba Phá Vỡ Hạnh Phúc Người Khác

"Cứ thấy chị tốt tính nên tôi cứ gây chuyện với chị khắp nơi... Sau này tôi sẽ không như vậy nữa, chị nể tình chúng ta quen biết với nhau bao năm, nể tình... cha tôi tốt xấu gì cũng vì cứu ngài Tô nên mới chết, xin chị tha thứ cho tôi thêm một lần được không."

Hạ Lan phu nhân nói ra những lời này, thấy trên mặt càng đau hơn, như thể vết thương bị rắc ớt lên, đau, cay, và nóng... bà ta cũng chẳng còn chút thể diện nào nữa rồi.

Thấy Yến Thanh Ti đang cười nhạo, mỉa mai mình, cơn tức giận và xấu hổ trong lòng bà ta càng tăng lên.

"Chị Thanh Ti à, thật ra mẹ em cũng không cố ý nhằm vào chị đâu, thật sự không phải thế đâu, bà ấy... bà ấy chỉ tức giận vì anh trai em với anh Thính Phong đều thích chị, lại thấy nhiều tin đồn trên mạng đều bôi nhọ chị, nói chị là... là... là bồ nhí, là hồ ly tinh, nên bà mới hiểu lầm chị thôi, thật ra mẹ em là người rất ngay thẳng, bà chĩa mũi nhọn vào chị chẳng qua là vì tin những lời lẽ trên mạng, thật xin lỗi, em thay bà xin lỗi chị, đây cũng là lỗi của em, không kịp thời ở bên khuyên bà, chị Thanh Ti, em biết chị không phải là người như vậy, thật xin lỗi, rất xin lỗi chị, mong chị có thể tha thứ cho em cả mẹ."

Hạ Lan Tú Sắc gập người xuống trước mặt Yến Thanh Ti, những lời cô nói rất có sức thuyết phục, nghe cứ như thật vậy. Quan trọng là vẻ mặt lúc nói và cả cơ thể đều không lộ ra bất cứ áy náy nào, khiến người ta không cảm nhận được thật giả.

Nếu thật như những gì Hạ Lan Tú Sắc nói, nguyên nhân Hạ Lan phu nhân ghét cô, nhằm vào cô là vì điều này, vậy tất cả đều có thể giải quyết một cách nhẹ nhàng.

Vì không có người mẹ nào trước khi hiểu được con người Yến Thanh Ti sẽ thích nổi cô.

Chẳng phải ngay đến Nhạc phu nhân hồi mới đầu cũng rất ghét cô sao.

Yến Thanh Ti còn nhớ Nhạc phu nhân khi ấy từng gọi cô là tiểu yêu tinh nữa

kìa.

Yến Thanh Ti lạnh lùng nhìn không nói gì, cô nheo mắt lại nhìn Hạ Lan Tú Sắc.

Cô không biết Hạ Lan Tú Sắc nói thật hay giả, nếu là thật thì còn tạm chấp nhận được.

Nhưng nếu là giả, vậy cô bé này thật sự... quá giỏi.

Không nói tới việc cô vờ như thật, chỉ dựa vào lý do này thôi, người bình thường cũng không thể nghĩ ra được.

Cô gái này, thật sự đơn thuần vậy sao.

Hoặc là... Nham hiểm đến đáng sợ.

Hạ Lan Tú Sắc thấy Yến Thanh Ti mãi không nói gì, sốt ruột tới nỗi mắt rưng rưng, vội nói: “Anh hai... Anh nói giúp mẹ đi, dù... dù sao thì cũng là mẹ của mình, anh từng cứu chị Thanh Ti, anh nói, chị ấy chắc chắn sẽ nghe.”

Hạ Lan Phương Niên đi tới bên cạnh vẫn chưa nói gì, một lát sau mới đứng dậy, anh tới trước mặt Yến Thanh Ti nói: “Thanh Ti, xin lỗi, tôi thay mặt mẹ tôi xin lỗi em, mong em có thể tha thứ cho bà.”

Nếu hỏi người khó xử và người xấu hổ nhất ở đây là ai, người đó không phải là Hạ Lan phu nhân, mà chính là Hạ Lan Phương Niên.

Ai cũng thấy là mẹ anh cứ luôn cố tình gây sự, luôn tác oai tác quái, bà có năng lực gây chuyện nhưng lại không có khả năng giải quyết dứt điểm, còn bị Nhạc phu nhân tát cho lật mặt nữa.

Một bên là người mẹ lúc nào cũng thích gây sự, một bên là người con gái mình yêu, và người bạn thân nhất. Giờ anh phải làm thế nào đây?

Hạ Lan Phương Niên thật sự rất muốn rời khỏi đây, nhưng anh có đi nổi không?

Đó là mẹ đẻ anh, không phải ai khác, anh phải làm thế nào?

Anh chỉ có thể mặt dày đứng đó, xin Yến Thanh Ti tha lỗi cho mẹ anh một lần.

Yến Thanh Ti khẽ đáp: “Được, tôi đồng ý với anh, anh cứu tôi một lần, tôi từng hứa với anh, chỉ cần là chuyện không đi ngược lại với nguyên tắc của mình, tôi đều có thể giúp anh.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 397: Cô Là Đồ Hồ Ly Tinh, Cùng Lúc Quyến Rũ Hai Người Đàn Ông

Khoảnh khắc này, Hạ Lan Phương Niên cảm thấy không còn mặt mũi nào mà gặp lại Yến Thanh Ti được nữa.

Giờ anh được tính là gì đây? Lấy ân báo đáp?

Lấy ơn ra để uy hiếp người khác, dựa vào chuyện này thôi, Hạ Lan Phương Niên đã cảm thấy mình sẽ không bao giờ có thể giành lại được Yến Thanh Ti nữa.

Anh có thể lấy gì ra mà tranh giành nữa đây?

Huống hồ, tình huống của nhà Hạ Lan không phải anh không biết, ngay đến bản thân anh còn muốn chạy đi làm luật sư chứ không muốn tiếp quản gia nghiệp của gia đinhg, chẳng lẽ còn nghĩ tới việc cướp Yến Thanh Ti về, cùng anh đối mặt với những thứ không sạch sẽ này của nhà Hạ Lan sao.

“Cảm ơn em...” Ngoài mấy chữ này ra, Hạ Lan Phương Niên không nói thêm bất cứ điều gì nữa.

Hạ Lan Tú Sắc lau nước mắt trên mặt: “Cảm ơn chị Thanh Ti, cảm ơn chị...”

Cô vươn tay kéo tay áo Hạ Lan phu nhân: "Mẹ, chị Thanh Ti không phải là người như vậy đâu, con đã nói với mẹ từ lâu rồi, những tin đồn trên mạng toàn lừa người ta hết, mẹ đừng có tin, nếu như chị Thanh Ti thật sự tồi tệ như vậy, anh con với anh Thính Phong sao lại đều thích chị ấy chứ? Cô gái được hai người họ thích thì sao có thể tồi tệ được sao?

Yến Thanh Ti kinh ngạc nhìn Hạ Lan Tú Sắc, cô không biết liệu có phải cô đã nghĩ nhiều rồi không.

Tại sao cô cứ cảm thấy Hạ Lan Tú Sắc luôn đặc biệt nhắc tới chuyện Nhạc Thính Phong và Hạ Lan Phương Niên cùng thích cô, tại sao những gì cô ta nói không hề giúp cô cãi lại nhưng điều đó, mà như ám chỉ cô là một con hồ ly tinh, cùng lúc quyến rũ hai người đàn ông vậy.

Yến Thanh Ti nhìn những người khác, ngoài Nhạc Thính Phong sắc mặt vẫn luôn kém ra, những người khác, dường như... đều không có gì bất thường.

Yến Thanh Ti lại nhìn Hạ Lan Tú Sắc, cô còn trẻ, tươi mới, dáng vẻ xinh đẹp, mặt bầu bĩnh như trẻ con, hai mắt to, sáng long lanh, hồng hồng, vẫn còn nước mắt đọng lại.

Yến Thanh Ti áp chế cơn nghi hoặc trong lòng xuống, chắc... là cô nghĩ nhiều rồi.

Cuối cùng, dưới sự năn nỉ của Hạ Lan Tú Sắc, Hạ Lan phu nhân liền nói với Yến Thanh Ti: "Xin lỗi cô Yến, tôi... quả thật có thành kiến rất lớn với cô, tôi cũng như bao người thôi, đều rất ghét kẻ thứ ba, khi ấy... khi ấy có người nói với tôi, cô phá hoại tình cảm của Thính Phong và cô Yến Như Kha, mà Yến Như Kha lại là cô ruột của cô, cho nên... tôi mới... có thành kiến với cô, mong cô thứ lỗi."

Nghe thì có vẻ Hạ Lan phu nhật thật sự nhận sai rồi.

Nhưng... Lời của bà ta mà dịch lại thì lại là: Tôi sai thật nhưng nguyên nhân là vì tôi coi cô là kẻ thứ ba, nhưng cô quả thật là kẻ thứ ba mà, tôi ghét, vậy cũng là chuyện đương nhiên.

Sau khi hiểu được ý bà ta, Yến Thanh Ti chỉ muốn nói: Mẹ nó, bà đây thật muốn nhúng mặt mày xuống cống mà.

Nhạc phu nhân cười ha hả: "Ồ, xem ra cũng cảm xúc phết đấy, những kẻ làm bồ nhí thì vẫn là bồ nhí thôi, tôi còn nhớ năm ấy khi bà được gả cho Hạ Lan Sùng Văn, người ta còn có một vị hôn thê nữa cơ mà."

Vẻ mặt của Hạ Lan phu nhân vừa tốt lên, tức khắc lại biến đen như gan heo.

Nhạc Thính Phong từ đầu tới cuối vẫn im lặng, anh cảm thấy bà chủ nhà anh mà đì người khác thì còn độc ác hơn là đì anh nữa.

Yến Như Kha làm không khí một hồi, cuối cùng vào đúng lúc này lại lên tiếng: "Xin lỗi, chuyện này tôi nghĩ tôi vẫn nên tự mình giải thích một chút, mọi người đều hiểu lầm chuyện trước đây rồi, khi ấy tôi... như bị quỷ ám, một lòng chỉ muốn được gả cho Thính Phong, nên mới cố ý bịa đặt với bên ngoài là tôi là hôn thê của anh ấy, lúc đó vì ngẫu nhiên có một cơ hội tôi giúp đỡ bác Nhạc một chuyện nhỏ, Thính Phong nhớ tới chuyện ấy, cũng không vạch trần tôi luôn, kết quả lại gây đến nhiều rắc rối cho mọi người như vậy, thật sự rất xin lỗi."

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 398: Mục Đích Của Tôi Chính Là Khiến Các Người Chết Hết

Sắc mặt Hạ Lan phu nhân càng khó coi hơn, ban nãy bà ta muốn kéo Yến Như Kha ra để dời sự chú ý, còn có thể bóp méo Yến Thanh Ti và Yến Như Kha, không ngờ lại tự lấy đá đập vào chân mình.

Yến Như Kha, người phụ nữ này liệu có dễ bảo đến vậy không?

Khóe môi Yến Thanh Ti giương lên: "Hạ Lan phu nhân nói cũng không sai, tôi quả thật chẳng phải hạng người tốt đẹp gì, sở trường giỏi nhất của tôi chính là quyến rũ người đàn ông của người khác, riêng điểm này thì bà không cần phải nghi ngờ, có điều, mệnh của tôi cũng không tốt như Hạ Lan phu nhân, có thể gạt được cả vợ chưa cưới của người ta ra để gả vào nhà Hạ Lan, sinh được một đôi trai gái, ngồi vững trên chiếc ghế Hạ Lan phu nhân, chậc chậc, đúng là người kẻ đại thắng mà."

Khóe miệng Hạ Lan phu nhân hơi nhếch lên, bà mạnh hơn những kẻ khác, kẻ chiến thắng có là gì, bà ta còn muốn để con trai con gái của mình cũng trở thành người chiến thắng nữa.

Hạ Lan phu nhân xem thường Yến Thanh Ti từ tận tâm khảm, cản đường con gái bà ta không nói, lại còn quyến rũ con trai bà ta.

Con tiện nhân này, sao bà ta có thể tha cho cô được chứ!

Hạ Lan Tú Sắc khó khăn lắm mới bình ổn được cục diện, giờ lại khai chiến rồi, khi cô đang lo lắng, vừa hay bác sĩ tới, bảo cả ba người phải đi kiểm tra.

Vì lúc bị nổ, Yến Thanh Ti được hai người đè lên người, cho nên cô không bị thương, kiểm tra nhanh rồi ra luôn.

Yến Như Kha tới chỗ cô nói: "Nói chuyện riêng một chút đi."

Yến Thanh Ti cười lạnh: "Được thôi."

Cô có thể nhìn ra, hôm nay Yến Như Kha tới đây có vẻ như không phải là vì Nhạc Thính Phong, cũng không phải vì Hạ Lan Phương Niên, cô ta chỉ muốn gặp riêng cô thôi.

Hai người đi tới cửa thoát hiểm, dừng lại chỗ góc ngoặt ở cầu thang bộ.

Không đợi Yến Như Kha mở miệng, Yến Thanh Ti đấm một cái thật mạnh vào bụng cô ta.

Yến Như Kha không kịp phòng bị, Yến Thanh Ti đánh rất có kỹ thuật, sau khi đấm xong, Yến Như Kha đã dựa vào tường, đau tới nỗi co quắp cả người lại.

Yến Thanh Ti thu tay lại, nói: “Cảnh này tôi đã sớm nghĩ tới rất nhiều lần rồi, gặp cô lần nào thì đánh cô lần đó, đánh tới khi tôi chết, hoặc cô chết mới thôi.”

Yến Như Kha đau tới nỗi vặn vẹo mặt mũi: “Mày... mày...”

Yến Thanh Ti cười tàn nhẫn: “Giữa hai chúng ta, hoặc cô chết, hoặc tôi sống, chỉ cần tôi còn sống một ngày nào, thì ngày đó tôi sẽ khiến cô sống cũng không yên ổn.”

Yến Như Kha ôm bụng, từ từ đứng dậy: “Cô muốn hòa giải với cháu, có được không?”

Yến Thanh Ti cười lạnh: “Cô nghĩ xem có thể không?”

Sắc mặt Yến Như Kha tái nhợt, trên trán còn đổ mồ hôi vì đau đớn, cô ta nói: “Thật ra, giữa hai chúng ta cũng không cóthù oán gì trực tiếp, bất kể cháu có tin hay không cô lúc nào cũng đều muốn hòa giải mối ân oán này với cháu, sau này dù tốt hay xấu, kể cả tới lúc cô chết, hai chúng ta... cũng không động tới nhau nữa, được không?”

Nụ cười trên gương mặt Yến Thanh Ti càng dữ tợn hơn: “Vậy sao? Cô muốn không liên quan gì tới nhau như thế nào, tôi cũng rất tò mò đấy.”

Yến Như Kha cắn răng nói: “Cháu tin cũng được, mà không tin cũng được, hôm nay cô đặc biệt tới tìm cháu không phải vì chuyện gì cả, chỉ muốn nói với cháu, cô không có bất cứ sự uy hiếp nào với cháu hết.”

“Nếu như cô thật sự muốn trả thù cháu, vậy chiều qua cô đã không cần phải nói với Hạ Lan Phương Niên rồi, cô chỉ cần đợi tới lúc cháu chết không phải là được rồi sao.”

“Mục đích của cô tôi không cần biết, tôi chỉ cần biết mục đích của tôi là

được rồi.” Mục đích của Yến Thanh Ti vẫn chưa từng thay đổi, đó chính là khiến tất cả người trong gia đình họ Yến phải chết hết.

“Yến Thanh Ti, trước đây cô có ác ý với cháu, nhưng giờ cô nghĩ thoáng ra rồi, cô không muốn tranh Nhạc Thính Phong với cháu nữa, cô cũng sẽ không tới gần anh ấy, giữa chúng ta xóa bỏ tất cả đi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 399: Dù Sao Thì Tôi Cũng Là Người Phụ Nữ Của Nhạc Thính Phong

Yến Thanh Ti nheo mắt nhìn Yến Như Kha, cô bỗng phát hiện, ánh mắt cô ta có gì đó rất kỳ quặc, cô ta đang khẩn cầu.

Yến Thanh Ti hiểu Yến Như Kha, hồi nhỏ khi ở quê, Yên Như Kha vẫn luôn sống với cô, cho nên, cô hầu như có thể hiểu rõ được con người Yến Như Kha.

Yến Như Kha của hôm nay dường như có chút khác so với thường ngày.

Yến Thanh Ti áp chế nỗi nghi hoặc trong lòng xuống: "Nếu tôi nói không được thì sao?"

Yến Như Kha cắn răng nói: "Cô chỉ muốn làm một cuộc trao đổi với cháu."

"Trao đổi cái gì?"

"Bí mật của hai chúng ta... chuyện cháu ở nước M cô sẽ không nói với bất cứ ai, còn những chuyện của cô đã là... hy vọng, cháu cũng đừng nói ra."

Yến Thanh Ti siết chặt tay lại, đang nghĩ xem có nên đánh không.

Bí mật của hai người... Yến Thanh Ti nghĩ, cô đại khái biết là chuyện gì rồi.

Bỗng Yến Như Kha nhìn về phía sau Yến Thanh Ti, nói: "Cô có việc, đi trước đây, nếu cháu cảm thấy được vậy thì gọi điện cho cô, cô nghĩ chắc cháu biết số điện thoại của cô rồi."

"Còn nữa, tai nạn hôm qua cháu gặp phải, đúng là cô có nhúng tay vào, nhưng người ra tay thật sự không phải là cô."

Yến Như Kha vội vã rời đi, Yến Thanh Ti thấy bóng lưng cô ta liền nhíu mày lại, không đúng... Yến Như Kha có gì đó rất kỳ quái.

Dáng vẻ Yến Như Kha bước đi không giống với trước kia, hoặc tự bản thân cô ta không phát hiện ra lúc cô ta bước đi sẽ hơi giống hình chữ bát, tuy không nghiêm trọng, nhưng có thế nào vẫn có thể nhìn ra đặc biệt là lúc đi nhanh.

Nhưng hôm nay... lại không có.

Một người ngay đến thói quen bản thân mình còn không phát hiện ra, bỗng một ngày lại thay đổi, chuyện này có khả năng không?

Yến Thanh Ti càng thấy ngờ vực hơn.

Cô nghĩ tới ánh mắt ban nãy của Yến Như Kha nhìn về phía sau lưng cô, Yến Thanh Ti quay phắt lại, thấy một tà áo vút qua.

Yến Thanh Ti cười lạnh: "Hạ Lan phu nhân, có chuyện gì ra đây nói xem, để tôi xem một con hầu như bà trở thành một quý phu nhân rốt cuộc con mẹ nó có bao nhiêu tôn quý, muốn nghe trộm người ta nói chuyện thì tôi để bà nghe cho đủ luôn, tiện thể bà cũng nói tôi biết xem, rốt cuộc bà dùng cách nào mà đũa mốc chòi được mâm son, tôi là một con khốn, thì bà cũng chỉ là một con đĩ, đều không phải thứ tốt đẹp gì, bà thử dậy tôi xem, để tôi cũng... chòi thử xem nào."

Cuối cùng Hạ Lan phu nhân cũng bị Yến Thanh Ti chửi tới mức không nhịn được, bà ta tái mét cả mặt, ánh mắt tràn ngập lửa giận, hận không thể bóp chết được cô.

Hạ Lan phu nhân thấp giọng nói: "Cô Yến, cô đừng tưởng Phương Niên nó hơi thích cô thì cô thật sự cho mình là giỏi, trước đây tôi nể mặt Nhạc phu nhân nên mới không thèm chấp nhặt với cô, nhưng trong mắt tôi cô còn không bằng kẻ ăn mày bên đường, một con hát, tốt nhất cô đừng có vọng tưởng về thứ không thuộc về mình."

Yến Thanh Ti mang theo ý cười, cô cười mị hoặc, con mụ này thật đúng không thể khiến người ta buồn nôn hơn được nữa, chẳng hiểu mấy thứ cao quý kia móc ở đâu ra?

Cô đợi Hạ Lan phu nhân nói xong, mới nói: "Phải, tôi là một con hát, nhưng con trai bà lại thích tôi, cả Nhạc Thính Phong nữa, anh ấy cũng thích tôi đấy thôi, bà dám động vào tôi thử xem, dù sao một con khốn như tôi hiện tại cũng đang là người phụ nữ của Nhạc Thính Phong, Nhạc phu nhân đứng về phía tôi, cẩn thận bác gái lại tát cho bà một cái lật mặt, rơi cả răng đấy, ai bảo một con yêu tinh như tôi giỏi như vậy làm gì, chỉ cần tôi muốn, tôi có thể khiến cả chồng và con trai bà đều phải lăn lên giường của tôi đấy."

Thiếu hai trang, tôi không chịu nổi nữa rồi, lại dậy viết tiếp đây, Yến Như Kha có thật sự thay đổi theo hướng tốt rồi không? Hạ Lan Tú Sắc rốt cuộc là hạng người thế nào, sau đây cứ từ từ xem tiếp đi!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 400: Đàn Ông Lại Thích Loại Đê Tiện Như Tôi Đấy

Nói xong, trước gương mặt tái xanh của Hạ Lan phu nhân, Yến Thanh Ti lại bổ thêm một câu: "Đương nhiên, hiện tại tôi không có làm như vậy, dù sao thì tôi cũng là người phụ nữ của Nhạc Thính Phong, nhưng vận khí của bà đúng là không tệ, có thể tránh thoát được một kiếp."

Giờ sắc mặt của Hạ Lan phu nhân lại chuyển sang tối đen, giờ bà ta chỉ có thể mắng ra ba chữ: "Đồ đê tiện."

Yến Thanh Ti giang tay nhún vai: "Còn không phải thế sao? Đàn ông bây giờ lại thích loại đê tiện như tôi đấy, chứ cái loại kỹ nữ vừa già vừa xấu như bà, ai có thể nuốt nổi chứ, xem ra bà ở Hạ Lan gia cũng chẳng khá khẩm lắm nhỉ? Một người chồng ngay cả sống chết của con trai mình đều không quan tâm thì còn có thể ân cần hỏi han chăm sóc vợ mình được sao? Nói không chừng địa vị của bà trong lòng ông ta còn không đáng giá bằng một đồng, tôi còn tưởng bà thông minh lỗi lạc thế nào hóa ra cũng chỉ là hạng ngu xuẩn."

Người thông minh giờ chắc chắn giờ sẽ đi nịnh bợ chồng mình, lôi kéo ông ta nhưng Hạ Lan phu nhân thì... còn muốn gây thù chuốc oán khắp nơi.

Những gì Yến Thanh Ti nói không khác gì một lưỡi dao sắc bén đâm thẳng vào ngực Hạ Lan phu nhân, sáng sớm hôm nay bà ta đã cãi nhau với chồng vì chuyện này, nhưng, không có tác dụng.

Bà ta luôn giả bộ với bên ngoài là địa vị của bà ta trong gia đình rất cao, nhưng thực tế thì như nào thì trong lòng bà ta là người rõ ràng nhất.

Chồng bà ta bên người có người đàn bà khác và không chỉ có một người, bà ta biết chuyện này nhưng biết thì làm thế nào? Chỉ có thể làm như không biết.

"Chỉ cần tao vẫn là phu nhân của Hạ Lan gia một ngày, thì tao vẫn có thể giẫm chết mày như một con kiến."

Yến Thanh Ti đi được vài bước liền dừng lại: "Tôi đột nhiên nhớ tới một chuyện."

Cô xoay người tiến về phía Hạ Lan phu nhân, nghiêm túc nói: "Mặt của bà

đều bị đánh sưng lên rồi, cũng không nhẹ đâu?”

Hạ Lan phu nhân...

Một tiếng bạt tai giòn tan vang lên khắp khu thang bộ.

Yến Thanh Ti vẫy vẫy bàn tay đang tê dại của mình, đi theo lối cửa thoát hiểm rồi quẹo phải trở về hành lang đúng lúc nhìn thấy Nhạc Thính Phong và Nhạc phu nhân đi ra.

Nhạc Thính Phong nói: “Con đã nói không có chuyện gì, còn muốn kiểm tra cái gì nữa, không phải lãng phí thời gian sao.”

Nhạc phu nhân chọc chọc trán của Nhạc Thính Phong: “Kiểm tra một chút thì làm sao, kiểm tra không có chuyện gì thì càng an tâm hơn chứ, có thế mà đã mất kiên nhẫn?”

“Được được, con kiên nhẫn là được chứ gì...”

Hai người vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Yến Thanh Ti, đang muốn gọi cô lại thì đúng lúc nhìn thấy Hạ Lan phu nhân đi sát sau lưng cô.

Sắc mặt hai người liền biến, Nhạc Thính Phong lập tức bước lên: “Hai người đi đâu vậy?”

Yến Thanh Ti vuốt vuốt tóc: “Ờ thì, Hạ Lan phu nhân nói muốn đơn độc nói lời xin lỗi với tôi, hai người chúng tôi vừa tiến hành trao đổi một cách thân thiện, tôi cũng khá hài lòng với thái độ của Hạ Lan phu nhân, không tin hai người có thể hỏi bà ấy.”

Hạ Lan phu nhân tức đến mức muốn xé nát gương mặt của Yến Thanh Ti, nhưng giờ đang ở trước mặt Nhạc phu nhân, bà ta có thể làm gì cơ chứ, chỉ có thể nuốt cơn tức vào lòng: “Đúng... đúng là như vậy...”

Nhạc Thính Phong khẽ đảo mắt qua gương mặt của Hạ Lan phu nhân, trong lòng thầm bật cười.

Dự là lại ngậm bồ hòn làm ngọt, vết bạt tai của tiểu lão thái thái còn chưa phai nhạt giờ lại bổ sung thêm một một dấu tay nữa.

Nhạc Thính Phong đưa tay ôm lấy thắt lưng của Yến Thanh Ti: “Xem ra cũng vui vẻ phết nhỉ, mẹ, chúng ta về thôi.”

Nhạc phu nhân gật đầu: “Ukm, tức tốc về nhà thôi!”

Hạ Lan phu nhân siết chặt tay nhìn ba người dắt tay nhau rời đi cứ như một gia đình, vui vẻ ấm áp.

Phía sau vang lên tiếng của Hạ Lan Phương Niên: “Mẹ, chúng ta cũng đi thôi.”

Bà ta đột nhiên xoay người, giơ tay tát một phát vào mặt Hạ Lan Phương Niên.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 401: Nói Đúng Ra Thì Anh Nhớ Em!

Hạ Lan Tú Sắc hét lên một tiếng rồi đứng ngăn lại trước mặt Hạ Lan Phương Niên: “Mẹ... Mẹ làm cái gì vậy? Anh hai vẫn đang bị thương mà, bác sĩ nói não anh hai bị chấn động nhẹ tránh va chạm mạnh, sao mẹ lại làm như vậy?”

Hạ Lan phu nhân không để ý tới Hạ Lan Tú Sắc mà nhìn chằm chằm vào Hạ Lan Phương Niên: “Tao cứ cho là mày chỉ coi Yến Thanh Ti là một món đồ chơi không hơn không kém, không ngờ mày lại động chân tình với nó, tao nói cho mày biết, mày nên dẹp cái ý nghĩ đó đi, mày muốn ở cùng với ai cũng được nhưng chỉ có cô ta là không thể! Tao còn sống một ngày thì mày không thể sống chung với nó, nếu không tao sẽ không từ bất cứ thủ đoạn nào để hủy diệt con khốn đó.”

Nói xong liền quay người đi thẳng.

Hạ Lan Phương Niên cười chế giễu một tiếng: “Con còn không nỡ để cô ấy chịu tội.”

“Anh hai, anh nói cái gì vậy?”

“Về thôi.”

...

Lần này Yến Thanh Ti tuy không bị thương nặng nhưng vẫn nhấc lên một hồi sóng gió dư luận, chỉ có điều cô tiện tay post một cái status lên weibo là đã giúp cô tẩy trắng còn thu thập thêm một đống lãng tử hồi đầu - từ ghét bỏ mà thành fan của cô.

Những người hâm mộ cô tổ chức thành một fandom chuyên nghiệp có tên là: Tình Ti (=Tơ tình)

Fandom này được phân thành đội tuyên truyền, đội quan hệ, đội gỡ mìn, v. v...

Đội quan hệ là đội có nhiệm vụ phát hiện bất cứ ai dám bôi đen nói xấu Yến Thanh Ti liền đi công kích người đó.

Đội gỡ mìn là đội chuyên đi dò tìm trên các trang mạng nếu phát hiện có bất cứ thông tin sai lệch nào về Yến Thanh Ti liền tiến hành gỡ bỏ, bác bỏ thông tin đó.

Công ty quản lý cũng bắt đầu nhận thư và quà cáp của những người hâm mộ, khi nhìn những bức thư viết tay Yến Thanh Ti mới phát hiện hóa ra việc được nhiều người thích lại tốt đẹp đến vậy!

Yến Thanh Ti nhìn đống thư và quà này, trong lòng vui vẻ đến lạ kỳ, không giống với bất cứ loại cảm xúc nào mà cô đã từng trải qua.

Chình vì có quá nhiều người ghét cô nên cô mới muốn làm ngôi sao, chỉ vì có làm ngôi sao mới có nhiều người thích.

Cô muốn được thử cái cảm giác được nhiều người thích là như thế nào.

Trấn Hồn Khúc cuối cùng cũng quay xong vào bước vào giai đoạn hậu kỳ, bởi vì vụ tai nạn lần này mà bộ phim này đã thu hút được nhiều sự chú ý.

Yến Thanh Ti vừa xuất viện, tiểu Từ liền dẫn bạn của mình tới cho Yến Thanh Ti xem, đó là một cô bé tròn trịa xinh xắn, gương mặt bầu bĩnh, tuy bé nhỏ nhưng khí lực lại rất lớn, so với con trai có khi lại mạnh mẽ hơn.

Yến Thanh Ti cảm thấy không sai liền giữ lại, thử việc vài hôm thì thấy đây đúng là một cô bé phúc hậu.

Trần Hồn Khúc quay xong, cô liền bước vào giai đoạn nghỉ ngơi chăm sóc tu sửa bản thân, quay mấy cái quảng cáo và chụp bìa tạp chí xong lại chuẩn bị tinh thần một tháng sau sẽ gia nhập đoàn làm phim Lãnh Hương.

Quay xong quảng cáo nước hoa, đang ngồi nghỉ ngơi ở phòng hóa trang liền nhận được điện thoại của Nhạc Thính Phong.

“Yến Tùng Nam muốn gặp em mà anh đang đi công tác nước ngoài, cuối tuần mới trở về, em đừng có lén đi gặp ông ta trước, chờ anh trở về.”

Yến Thanh Ti cười: “Ông ta ở trong ngục thì có thể làm gì được tôi chứ?”

“Nghe lời, đợi anh về.”

Ngón tay của Yến Thanh Ti khẽ lướt dạo chơi trên mặt bàn: “Ok, chờ anh về!”

Nhạc Thính Phong hỏi: “Có nhớ anh không?”

“Muốn nghe lời nói thật?”

Bên kia đầu dây vọng lên tiếng Nhạc Thính Phong đá đá vào chân bàn: “Thế thì quên đi...”

Có tiếng Giang Lai hét lên: “Sếp, vào họp...”

“Cút...” Nhạc Thính Phong thấp giọng nói: “Thế thì anh cúp máy trước đây, anh sẽ trở lại nhanh thôi!”

Khi sắp cúp máy, Yến Thanh Ti khẽ nói: “Nhớ...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 402: Chỉ Có Người Chết Mới Không Để Lộ Bí Mật

Nhạc Thính Phong sững sờ cầm chiếc di động, mẹ nó, anh vừa bỏ lỡ cái gì?

Đệch, cuộc gọi kết thúc rồi.

Nhạc Thính Phong cầm đi dộng định gọi lại nhưng Giang Lai lại hốt hoảng kêu lên: “Sếp, sếp, tất cả mọi người đang chờ kìa, sếp nhanh một chút... cái tên Rhine sắp tức giận rồi kìa!”

“Cút... cút cút, dám phá hỏng chuyện tốt của ông!”

Giang Lai đờ người, không làm gì cũng trúng đạn?

...

Yến Thanh Ti nhìn di động, ngón tay lại nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, nụ cười trên mặt đã hoàn toàn biến mất thay vào đó là một vẻ mặt lạnh lùng không biết đang suy nghĩ gì.

Quý Miên Miên nhỏ giọng hỏi: “Chị, tới giờ ăn cơm trưa rồi...”

Yến Thanh Ti hoàn hồn: “À, ờ, đi thôi.”

Cô ngẩng đầu nói với Quý Miên Miên: “Miên Miên, chiều em đi với chị tới một chỗ.”

Hai mắt của Quý Miên Miên tỏa sáng, gật gật đầu: “Dạ, chị muốn đi chỗ nào em sẽ theo chị tới đó.”

Công việc này của cô là do tiểu Từ giới thiệu, trước khi tiếp nhận nó cô đã là một fan cuồng của chị Thanh Ti, còn đăng ký mở hai tài khoản trên weibo chỉ để la liếm tình hình của chị ấy. Cuối cùng cũng có cơ hội tới gần nữ thần, cô hận không thể có cả ngày chỉ để ngồi ngắm chị ấy.

Quý Miên Miên có một ham mê mãnh liệt với đồ ăn nên có thể coi cô là một bản đồ sống về danh sách các món ăn ngon, từ khi có cô, bữa sáng, bữa trưa, bữa tối của Yến Thanh Ti đều do cô bao hết. Hại tiểu Từ nghĩ cậu ta từ vị trí

trợ lý bị biếm xuống làm lái xe.

Ăn cơm xong, buổi chiều không có việc gì, Yến Thanh Ti mang tiểu Từ và Quý Miên Miên tới trại tạm giam.

Tới nơi, tiểu Từ đứng đợi ở bên ngoài còn Quý Miên Miên đi cùng Yến Thanh Ti vào trong.

Nhìn bộ dạng hiện tại của Yến Tùng Nam, Yến Thanh Ti chỉ cảm thấy một cảm giác thống khoái chảy dài trong cơ thể.

Mái tóc hoa râm, trên mặt tràn đầy nếp nhăn, gầy đét như quen củi không khác gì một bộ xương khô đang di động, trong mắt tràn đầy sự tuyệt vọng, so với trước đây cứ như già đi hơn hai chục tuổi.

“Yến Thanh Ti, xin con hãy nể tình cha con mà... cứu ba.”

Yến Tùng Nam nhìn Yến Thanh Ti như nhìn thấy một cái phao cứu mạng.

Yến Thanh Ti lạnh lùng nhìn ông ta: “Tình cảm cha con của tôi và ông sớm đã không còn sót lại tí gì, giờ ông trở thành như thế này, tuy không phải là do tôi làm hại nhưng tôi lại vui cực kỳ luôn. Nhiều năm qua tôi hận không thể dồn ông vào chỗ chết, giờ thấy ông như vậy tôi cao hứng còn chưa kịp, dựa cái gì mà phải cứu ông?”

Khuôn mặt Yến Tùng Nam lộ ra vẻ sợ hãi, cứ như sợ xung quanh có người nghe lén, đè giọng nói: “Ba không cầu con giúp ba ra tù, ba cũng biết mấy cái tội danh mà ba đang đeo trên người không thể bình yên vô sự mà ra ngoài được, ba chỉ mong con có thể giúp ba được sống, cho dù chết mục xương ở trong tù cũng được, chỉ cần được sống.”

Những lời này của ông ta khiến Yến Thanh Ti kinh ngạc, cô không ngờ Yến Tùng Nam lại cầu xin cô việc này.

“Diệp gia... tại sao lại muốn giết ông?”

“Bởi vì, ba...”

Yến Thanh Ti ngắt lời ông: “À... tôi biết rồi, bởi vì ông và Diệp Linh Chi có chung một bí mật, muốn vĩnh viễn chôn kín được bí mật này thì một trong hai người phải chết, đúng không? Chỉ có người chết mới mãi mãi giữ bí mật.”

Mà bí mật đó có liên quan tới cái chết của mẹ cô!

Yến Thanh Ti nhếch khóe môi cười: “Diệp Thiều Quang rất lợi hại sao?”

Yến Tùng Nam vừa nghe thấy cái tên đó, cả khuôn mặt liên trắng bệch.

Yến Thanh Ti nhìn ông ta: “Tôi có thể giúp ông nhưng ông phải tự thú trả lại trong sạch cho mẹ tôi! Tôi muốn tất cả những người đã hại chết bà ấy phải chịu hình phạt đích đáng.”

--- O ---

Chương 403: Đúng Là Không Nghĩ Tới Ông Lại Là Một Người Trọng Tình Đến Như Thế

Điều Yến Thanh Ti muốn không phải chỉ là trả thù, muốn hại chết một người không khó, trong tay cô có rất nhiều biện pháp. Nhưng, điều cô mong muốn nhất là đem tất cả những góc khuất của chuyện năm đó ra phơi bày trước mắt tất cả mọi người, nói cho họ biết mẹ cô không phải là kẻ thứ ba, bà không có phá hoại gia đình của bất cứ ai, cũng không cướp đàn ông của ai cả, bà chỉ là một người đàn bà đáng thương bị một đôi cẩu nam nữ hại chết.

Yến Tùng Nam lắc đầu quầy quậy: "Không được... không thể... đó là giết người, nếu như để lộ ra, cho dù nhà họ Diệp không giết ba thì ba... ba cũng sẽ bị tử hình."

Yến Thanh Ti "xuy" một tiếng: "Ông chủ động đầu thú một vụ án mạng hơn mười năm trước nhiều nhất cũng chỉ bị xử chung thân, ông cho là muốn xử tử hình dễ lắm sao? Như cái vụ giết một nhà bốn người cũng chỉ xử chung thân, ông lúc nãy chẳng phải đã nói nguyện chết mục xương trong tù sao? Hai cái này có gì khác nhau không?"

Trong mắt Yến Tùng Nam hiện lên sự giãy giụa: "Nhưng, lỡ đâu... lỡ đâu xử tử hình thì sao? Như thế thì ba làm gì có đường sống."

Yến Thanh Ti bật cười: "Thế thì còn xem ông có lập công chuộc tội không đã."

"Cái gì là lập công chuộc tội?"

"Tố cáo! Một vụ án mạng có thể phân thành thủ phạm và tòng phạm, ông chỉ cần khai báo toàn bộ những gì ông biết, chỉ cần đổ hết mọi tội lỗi lên đầu thủ phạm là được, với lại... ông hình như đã quên người sau lưng tôi là ai, là Nhạc Thính Phong, anh ta không thể đưa ông ra khỏi tù, nhưng... có thể cho ông sống sót, Diệp gia và Nhạc gia ai mạnh ai yếu, ông chắc cũng rõ rành, là người thông minh, nên chọn cái gì thì ông tự biết?"

Yến Tùng Nam nheo nheo con mắt... những lời của Yến Thanh Ti từng câu từng chữ đâm vào yếu điểm trong lòng ông.

Ông ta biết rõ giờ chỉ có Yến Thanh Ti mới có thể giúp ông ta nhưng muốn nó giúp ông thì phải trả một cái giá thật lớn.

Yến Thanh Ti nhún vai: “Đương nhiên, nếu ông vẫn muốn giấu giếm chuyện này, tôi cũng không có gì để nói.”

“Chậc, đúng là nhìn không ra ông là một người trọng tình như thế đấy, đáng tiếc, tình cảm có sâu đậm đến mấy, người nhà họ Diệp cũng muốn ông phải chết.”

Tay của Yến Tùng Nam siết chặt lại, tuy ông ta không thiết tha tình cảm gì nhưng Yến Thanh Ti nói đúng một chuyện, ông có khai báo hay không người của Diệp gia vẫn muốn ông phải chết.

Nếu đã như vậy, ông ta cần gì phải vì Diệp Linh Chi mà giữ bí mật?

Chẳng lẽ để nhìn thấy khuôn mặt đắc ý của bà ta sau khi ông chết đi à?

Nếu làm theo những gì Yến Thanh Ti nói còn có ít nhất một đường sống, bằng không... chỉ còn con đường chết.

Yến Thanh Ti lạnh mắt nhìn Yến Tùng Nam, ba năm trước đây cô là phạm nhân còn Yến Tùng Nam là người đến thăm.

Nhưng giờ, vật đổi sao dời, vị trí của họ cũng đổi chỗ cho nhau. Nói thế sự vô thường không bằng nói cười người hôm trước hôm sau người cười.

Yến Tùng Nam năm đó ở trước mặt cô, vênh mặt hất cằm như bố thí nếu như không phải cô đã sớm chuẩn bị đường lui cho mình chắc giờ cô vẫn đang ở trong ngục ngây ngô.

Yến Tùng Nam tâm động, nhưng ông ta biết đứa con gái này của mình nhẫn tâm độc ác đến mức nào: “Ba đồng ý với con chuyện này... nhưng ba dựa vào cái gì để tin tưởng con?”

Yến Thanh Ti nhún nhún vai: "Bởi vì không đồng ý, ông cũng chỉ có con đường chết, sống hay chết đó là sự lựa chọn của ông, nếu như ông không tin tôi đó cũng là chuyện của ông, dù sao thì ông có sống hay chết cũng chẳng can hệ gì tới tôi.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 404: Hừ, Chưa Bao Giờ Thấy Qua Người Phụ Nữ Nào Vô Liêm Sỉ Đến Như Vậy

Yến Tùng Nam cắn răng, Yến Thanh Ti không cho ông bất cứ thứ gì đáng tin.

Tay không bắt giặc, quá nguy hiểm nhưng ông ta lại không có cách nào khác, quyền chủ động nằm hoàn toàn trong tay Yến Thanh Ti, lần này... có nên hợp tác hay không thì cũng khác gì một canh bạc quyết định số phận.

Cuối cùng Yến Thanh Ti thản nhiên nói: "Ông không cần phải vội vã đáp ứng tôi, tôi cho ông thời gian suy xét rõ ràng, chỉ cần ông còn sống muốn suy nghĩ bao lâu cũng được."

Yến Tùng Nam nhìn bóng lưng Yến Thanh Ti rời đi, muốn mở miệng gọi cô lại, nhưng nghĩ nghĩ một hồi, thấy chuyện này nó không thể đáp ứng nhanh đến như vậy được, trở về suy nghĩ kỹ càng xem trong chuyện này có thể tìm ra được bất cứ nhược điểm nào của Yến Thanh Ti không. Đến lúc đó lại uy hiếp nó.

...

Quý Miên Miên lặng lẽ cầm túi xách của Yến Thanh Ti lẽo đẽo đi phía sau cô, hai mắt mê muội nhìn chằm chằm vào Yến Thanh Ti, đúng tiêu chuẩn của một em gái fan cuồng.

Đi ra khỏi trại tạm giam, Yến Thanh Ti bị ánh sáng chói chang làm cho chói mắt.

Quý Miên Miên nhanh chóng móc một cái kính râm ra đeo cho Yến Thanh Ti rồi giương ô lên che nắng.

Quý Miên Miên nhanh chóng móc một cái kính râm ra đưa cho Yến Thanh Ti rồi giương ô lên che nắng: "Chị, mau lên xe, ngoài trời giờ nóng lắm."

"Ukm."

Chưa đi được mấy bước, Yến Thanh Ti dừng lại bởi vì cô nhìn thấy có một đôi giày nam làm bằng da thủ công đứng chắn trước mặt cô.

Tầm nhìn phía trên của cô bị cây dù che khuất, cô không thấy được người trước mặt là ai nhưng nghe được một âm thanh trong trẻo lạnh lùng vang lên: "Cô Yến."

Mặc dù đứng dưới ánh thái dương, âm thanh này vẫn khiến cô khẽ run lên một chút, chậm rãi đưa tay đẩy cái dù trong tay Quý Miên Miên xuống người có làn da nhợt nhạt - Diệp Thiều Quang.

Tay Yến Thanh Ti không khỏi siết chặt một chút, không ngờ lại có thể đụng phải Diệp Thiều Quang ở đây? Anh ta tới đây làm cái gì? Cũng hẹn Yến Tùng Nam sao?

Yến Thanh Ti thản nhiên gật đầu: "Ngài Diệp..."

Vốn không phải thân quen gì mới chỉ gặp nhau qua một lần, cũng chẳng được tính là sơ giao, Yến Thanh Ti không định nói gì với anh ta, liếc mắt nhìn Quý Miên Miên ra hiệu cô giương ô lên hai người lại đi về phía xe họ đang đỗ.

Nhưng hiểu nhiên là Diệp Thiều Quang không dễ dàng gì mà buông tha hai người, anh ta nâng cánh tay lên ngăn cản: "Cô Yến, xin chờ một chút."

Quý Miên Miên lập tức ngăn ở trước mặt Yến Thanh Ti, trừng mắt nhìn Diệp Thiều Quang, hung dữ nói: "Anh là ai, muốn làm gì?"

Tầm mắt Diệp Thiều Quang lướt qua Quý Miên Miên rơi xuống người Yến Thanh Ti: "Cô Yến, trò chuyện một lúc được chứ?"

Yến Thanh Ti luôn ghi nhớ những gì mà Nhạc Thính Phong dặn dò, nếu gặp người ngày nhất định phải trốn xa một chút.

Cô trả lời: "Không thể."

Ánh mắt Diệp Thiều Quang nhẹ nhàng đảo qua người cô: "Chỉ nói vài câu thôi, nếu không... tôi sợ sau này cô sẽ hối hận."

Quý Miên Miên "hừ" một tiếng: "Ây, nói anh đó, bộ anh không hiểu tiếng người à? Chị Thanh Ti nhà chúng tôi đã nói không muốn thì không muốn, anh có bệnh thật đấy à?"

Quý Miên Miên xổ một tràng vào mặt Diệp Thiều Quang, giơ tay mở cửa xe, ơ, người đâu? Tiểu Từ đâu rồi.

Diệp Thiều Quang âm trầm nói: “Lái xe của cô Yến giờ đang ở trên xe tôi trò chuyện với lái xe của tôi.”

“Anh...” Yến Thanh Ti thầm buồn bực, oán hận cắn răng, con mẹ cái tên khốn khiếp này!

Gã dám lấy tiểu Từ ra để uy hiếp cô. Cô oán hận nói: “Nếu như tôi vẫn không đồng ý thì sao?”

Diệp Thiều Quang lãnh đạm cười: “Không sao hết, tôi nghĩ với thời gian của ngày hôm nay, tôi có thể đợi đến khi cô Yến đồng ý thì thôi.”

Không đợi Yến Thanh Ti nói gì, Quý Miên Miên đã xắn tay áo lên: “Hừ, tôi chưa từng gặp người phụ nữ nào vô liêm sỉ như cô, cô thì tính là cái gì, không phải là lớn lên cao lớn hơn người khác một cái đầu sao, lại dám diễu võ dương oai trước mặt chị Thanh Ti của tôi, cô có tin chị đây đại chiến ba trăm hiệp với cô mà vẫn không rớt máu không!”

--- O ---

Chương 405: Anh Ta! Nhìn Là Biết Không Phải Người Tốt

Yến Thanh Ti trợn tròn mắt, oh my, Miên Miên đúng là một chút cũng không miên miên (= mềm mại) chút nào? Là một nữ dũng sĩ đó nha.

Con bé này dám nói Diệp Thiều Quang là nữ nhân, cái lá gan này không phải ai cũng có đâu.

Đừng nói Yến Thanh Ti ngạc nhiên ngay cả Diệp Thiều Quang cũng phải sững ra, đây là lần đầu tiên có người mắng anh ta như vậy.

Yến Thanh Ti kéo kéo tay Miên Miên muốn nói cho con bé, đó không phải là phụ nữ mà là đàn ông.

Không nghĩ tới Miên Miên lại quyết tâm bảo vệ nữ thần của mình, che chở cho Yến Thanh Ti chỉ thẳng vào mặt Diệp Thiều Quang: "Cái cằm nhọn hoắt của cô rốt cuộc phải làm bao nhiêu cuộc phẫu thuật mới có được vậy, rõ ràng là nữ còn cố giả bộ làm nam, cô cho là khoác lên mình bộ comple thì có thể thành phong lưu tài tử sao? Hừ... cái mặt của cô có cười được không thế? Tiêm botox cho cứng cả mặt còn đòi!"

Yến Thanh Ti biết thủ đoạn của Diệp Thiều Quang tàn nhẫn đến mức nào, Quý Miên Miên mắng gã như tát nước thế này không dễ gì mà cho qua đâu.

Yến Thanh Ti thấp giọng nói với Miên Miên: "Đàn ông?"

Quý Miên Miên khó hiểu: "Đàn ông gì?"

Yến Thanh Ti: "Anh ta là đàn ông."

Quý Miên Miên sửng sốt một chút, sau đó bật cười ha hả: "Đàn ông? Anh ta... anh ta có chỗ nào giống đàn ông chứ! Giống phụ nữ như thế mà! Tôi... tôi..."

Quý Miên Miên cứ "tôi, tôi..." mãi bởi vì cô nhìn thấy hầu kết của mỹ nữ.

Cô thấy chân mình hình như nhũn xuống một chút, may có Yến Thanh Ti ở bên cạnh đỡ lấy cô.

Cô nhỏ giọng hỏi: “Là đàn ông thật à?”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Đúng, là đàn ông.”

Khóe môi Diệp Thiều Quang khẽ nhếch lên: "Trợ lý của cô Yến đây thú vị thật đấy, không bằng cũng cùng lên xe tâm sự một chút.

Quý Miên Miên đứng ra nói vì muốn bảo hộ cô, cô không thể để con bé gặp chuyện không may.

Cô kéo Miên Miên sang bên cạnh, đứng ra nói: “Ngài Diệp, không phải là muốn hàn huyên tâm sự với tôi sao? Mời!”

Quý Miên Miên kéo tay Yến Thanh Ti: “Chị...”

Cô len lén liếc Diệp Thiều Quang, thấy anh ta đang âm trầm nhìn cô, ánh mặt lạnh như băng khiến Quý Miên Miên rét run lên, nhỏ giọng nói với Yến Thanh Ti: “Cái gã đó, nhìn là biết không phải là người tốt!”

Yến Thanh Ti cười cười: “Đúng thế, ánh mắt của em không sai đâu, lên xe chờ chị!”

Quý Miên Miên nhỏ giọng thầm thì: “Chị Thanh Ti, hay chúng ta rời đi đi, em cũng biết lái xe, nếu không chúng ta vứt tiểu Từ ở lại chạy, dù sao thì tiểu Từ cũng là đàn ông, cậu ta lớn lên xấu trai lại không có tiền, mấy chuyện như giựt tiền cướp sắc chắc không đến lượt cậu ấy đâu.”

Tâm tình Yến Thanh Ti vốn không được tốt nghe xong câu nói này liền cười rộ lên, phất phất tay ra hiệu cô lên đi về đi.

Quý Miên Miên cẩn thận che ôn cho Yến Thanh Ti dưới ánh mắt lạnh như băng của Diệp Thiều Quang, anh ta bỗng bước tới lịch sự cầm lấy cái ô trong tay cô che cho Yến Thanh Ti: “Cô Yến... không biết lúc nãy cô nói gì với Yến Tùng Nam?”

Diệp Thiều Quang cũng không vòng vo mà dứt khoát đi thẳng vào vấn đề.

Yến Thanh Ti dùng hết toàn lực để đối phó với Diệp Thiều Quang: “Này, sao có thể nói cho ngài Diệp đây biết được, du sao đây cũng là chuyện riêng của hai cha con nhà chúng tôi, sao có thể nói cho một người ngoài như anh biết được?”

Diệp Thiều Quang cười nhẹ một tiếng: “Hai cha con...”

Yến Thanh Ti nghe được sự châm chọc trong đó cũng cười giễu lại một tiếng: “Đương nhiên là hai cha con tôi không lẽ lại là cha con với anh?”

Làn da của Diệp Thiều Quang dưới sự che chắn của cái ô càng trở nên tái nhợt, anh ta thản nhiên nói: “Tuy không phải cha con, nhưng một tiếng” cậu" thì có lẽ là được.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 406: Cô Ra Tay Với Ai Cũng Được Nhưng Mình Bà Ta Thì Không

Yến Thanh Ti siết chặt tay: "Cảm ơn, mẹ tôi tên là Nhiếp Thu Phinh, bà ấy không với nổi tới nhà mấy người đâu."

Diệp Thiều Quang lại hỏi: "Vậy thì... cô Yến vừa nãy đã làm giao dịch gì với Yến Tùng Nam."

"Muốn biết thì tự đi hỏi Yến Tùng Nam, Diệp gia mấy người lợi hại như vậy, tới đây không phải là muốn tìm ông ta sao? Hỏi tôi làm cái gì."

"Không, tôi chính là đến tìm cô Yến."

Yến Thanh Ti lập tức nghĩ tới điểm mấu chốt, quát lạnh một tiếng: "Anh cho người theo dõi tôi."

Diệp Thiều Quang nhếch nhếch khóe môi: "Không còn cách nào khác, dù sao cô cũng khá là thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh."

Yến Thanh Ti siết chặt nắm đấm, cái gã này đã sớm đề phòng cô và Yến Tùng Nam liên thủ với nhau nên cho người âm thầm theo dõi cô, thấy hôm nay cô có động tĩnh liền lập tức mò tới.

Yến Thanh Ti khinh thường nói: "Không cần ngài phải chỉ bảo tôi cũng biết tôi luôn được người khác chú ý, dù sao thì người hâm mộ của tôi cũng rất nhiều. Nếu như ngài quan tâm như vậy tốt nhất là nên giảm bớt nếu không tôi sẽ nghĩ ngài có ý với tôi, tôi buổi chiều còn có việc phải làm không có thời gian tâm sự với ngài Diệp đây, tạm biệt!"

Nói rồi, giơ tay đoạt lấy cây dù trong tay Diệp Thiều Quang xoay người bước đi.

Nếu là hồi trước, cô có lẽ sẽ châm chọc khiêu khích thêm vài câu nhưng đối mặt với cái gã Diệp Thiều Quang này, cô không có tâm trạng để mà khiêu khích nổi.

Chỉ cần nghĩ tới chuyện gã là người của Diệp gia, Yến Thanh Ti đã thấy mắc ói.

Từ phía sau vọng lại tiếng của Diệp Thiều Quang: “Tôi khuyên cô một câu, nếu là người thông minh tốt nhất đừng có đụng vào Diệp Linh Chi, những người còn lại của nhà họ Yến cô muốn xử lý ra sao cũng được, nhưng... chỉ có mình Diệp Linh Chi là không thể.”

Yến Thanh Ti quay phắt người lại, lạnh lùng lên tiếng: “Lời này của ngài sao tôi nghe không có hiểu, ngài đừng nói thâm sau như vậy, tôi không phải là người thông minh gì cho cam, không so được với ngài, không bằng ngài giải thích kỹ ra cho tôi?”

Diệp Thiều Quang đúng là nói kỹ ra cho cô: “Không cần biết cô làm bất cứ giao dịch gì với Yến Tùng Nam, tốt nhất là biết đường mà thu tay lại bởi vì cô không có cách nào thực hiện được.”

Yến Thanh Ti cười ha hả: “Tôi đơn thuần chỉ là đi thăm cha tôi sao qua miệng ngài lại biến thành một cuộc giao dịch rồi? Lẽ nào ngài cũng hay làm giao dịch với cha của ngài như thế sao? Cha con sao có thể trở mặt thành thù được, cho dù có ân oán thì dù sao... cũng từng là cha con...”

Có thể thốt ra được những lời này Yến Thanh Ti cũng đang thầm phỉ nhổ chính mình, cô dùng những lời của Yến Tùng Nam từng nói với cô để nói lại với Diệp Thiều Quang.

Khóe miệng Diệp Thiều Quang khẽ giật giật: “Cô Yến... đúng là rất thú vị.”

“Quá khen.”

Diệp Thiều Quang lạnh lùng nhìn cô: “Tôi nghĩ, cô không cần vì một ân oán năm xưa mà phá hủy tiền đồ của chính mình, nếu như người hâm mộ của cô biết rằng, ngay cả cha cô còn không theo thừa nhận cô, đạo đức nhân phẩm bại hoại, chuyện táng tận lương tâm gì cũng dám làm, liệu bọn họ có còn hâm mộ cô nữa không?”

Yến Thanh Ti cười ha ha cuối cùng cũng giở giọng uy hiếp, gật gật đầu nói: “Ngài nói rất đúng, tôi chính là một người như vậy, một con hồ ly tinh ích kỷ độc ác, chẳng lẽ còn sợ bị người khác biết sao?”

Đến cái chết cô còn không sợ nữa là cái này?

Diệp Thiều Quang có vẻ như đoán được suy nghĩ của cô nói: “Trên đời này có rất nhiều biện pháp còn đáng sợ hơn cả cái chết.”

Không ngờ một câu không có tí giá trị này lại có thể nói ra bởi Diệp Thiều Quang, Yến Thanh Ti nghĩ thế nào cũng không được tự nhiên, gật gật đầu: “Đúng thế, tôi biết ngài có thể làm được điều này, ngài cứ tự nhiên mà thử!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 407: Tôi Là Con Dâu Của Nhạc Phu Nhân

Diệp Thiều Quang vốn dĩ chỉ thuận miệng nói ra mà thôi, muốn nhìn xem Yến Thanh Ti sẽ có phản ứng như thế nào, xem ra cô ta đúng là điếc không sợ súng.

"Xem ra là cô ỷ vào có Nhạc Thính Phong làm chống lưng, tôi thật muốn nhìn xem Nhạc Thính Phong có thể bảo vệ cô được bao lâu!"

Yến Thanh Ti cười nhạt, cho dù không ỷ vào Nhạc Thính Phong, gan của cô cũng lớn hơn trời rồi.

Chỉ có điều, lấy danh nghĩa của Nhạc Thính Phong đi dọa nạt đúng là đỡ tốn công tốn sức hơn nhiều.

Yến Thanh Ti cười lớn: "Hóa ra ngài còn biết tới chuyện này, ngài nói đúng, ai bảo tôi là người phụ nữ của Nhạc Thính Phong đây, ai bảo tôi là con dâu trong mắt của Nhạc phu nhân đây?"

"Cô Yến đúng là rất lợi hại."

"Cũng không lợi hại bằng ngài Diệp đây, làm phiền ngài trả tài xế lại cho tôi, tôi không giống như Diệp gia mấy người, cơ nghiệp đại có rất nhiều tài xế, tôi đây chỉ có một, trại tạm giam cũng là cục cảnh sát nếu ngài không muốn trả thì tôi lại đành vào trong một chuyến vậy!"

Diệp Thiều Quang giơ tay ám hiệu về phía chiếc xe của anh ta, nói: "Có thể thấy cô Yến cũng là một người giỏi kiềm chế, những người như này rất ít khi mất đi lý trí mà làm ra những việc điên cuồng nhỉ?"

"Điều này còn chưa chắc, Diệp Linh Chi luôn thích gọi tôi là kẻ điên đấy thôi, ngài đi hỏi bà ta thì sẽ biết tôi là loại người gì thôi... một kẻ điên còn cần đến lý trí sao?"

Yến Thanh Ti nhìn tiểu Từ bước xuống từ xe của Diệp Thiều Quang, thầm thở phào một hơi.

Quý Miên Miên mở cửa xe, thò đầu ra kêu tiểu Từ về xe.

Cuối cùng trước lúc rời đi còn bổ cho Diệp Thiều Quang một cú: "Người

đàn ông của tôi sắp trở về, nên hy vọng ngài Diệp đừng có quan tâm đến tôi nhiều như thế, nếu không sẽ khiến anh ấy không vui đâu!"

Quý Miên Miên xuống xe mở cửa cho Yến Thanh Ti lên xe.

Khi Miên Miên chuẩn bị lên xe thì thấy Diệp Thiều Quang tiến về phía này, cô trừng mắt một cái rồi lao cả người về phía anh ta đẩy anh ta ngã ra đất, hành động này diễn ra quá nhanh chóng và mạnh mẽ, khiến Diệp Thiều Quang không kịp phản ứng.

Ngay sau đó, Miên Miên lao lên xe, gấp gáp nói với tiểu Từ: "Mau, tiểu Từ chạy mau..."

Tiểu Từ phản ứng rất nhanh, đạp mạnh chân ga trong nháy mắt chiếc xe của bọn họ rời khỏi chỗ đó.

Yến Thanh Ti quay đầu nhìn hình ảnh Diệp Thiều Quang chật vật đứng lên mà bật cười ha hả.

Yến Thanh Ti vỗ vỗ Miên Miên: "Cái gã này khó chơi lắm đó, sau này em cẩn thận một chút."

Quý Miên Miên vỗ ngực một cái: "Chị yên tâm đi, thân thủ em tốt lắm, hồi nhỏ còn được bố mẹ cố ý tống đi học Nhu đạo nữa đó chị!"

Yến Thanh Ti nở nụ cười, sau khi Quý Miên Miên đến cuộc sống của cô hình như ngày càng đặc sắc hơn thì phải.

Chỉ là... Diệp Thiều Quang!

Nhạc Thính Phong từng nói cái gã này là một kẻ thù dai, cô không mong sẽ mang lại phiền phức cho Quý Miên Miên.

...

Buổi chiều Yến Thanh Ti quay xong một quảng cáo về dầu gội đầu, trên đường về nhà thì nhận được điện thoại của Nhạc Thính Phong.

Cô còn chưa có mở miệng liền nghe Nhạc Thính Phong tức tối quát lớn: "Em không nghe lời tôi nói sao, còn dám một mình đi gặp Yến Tùng Nam?"

Yến Thanh Ti nhướng mày: "Không có nha."

“Còn không chịu thừa nhận, lúc về còn gặp thằng khốn Diệp Thiều Quang nữa đúng không?”

Yến Thanh Ti bật cười: “Anh biết hết rồi đấy à?”

Bên kia, Nhạc Thính Phong tức đến nỗi giật đứt cà vạt: “Em còn cười được nữa, không phải anh đã nói với em rồi sao, chờ anh trở lại, em không đấu nổi con chó Diệp Thiều Quang đó đâu? Giờ anh không ở trong nước lỡ em xảy ra chuyện gì thì sao?”

Nụ cười trên mặt Yến Thanh Ti chậm rãi trở nên nhu hòa hơn: “Nhưng mà tôi lo là nếu tôi không đi thì Yến Tùng Nam chết mất rồi thì sao! Với lại... trên đầu tôi còn có danh hiệu là người phụ nữ của Nhạc Thính Phong cơ mà!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 408: Ông Đây Đang Đợi Em Về Để Bò Giường

Nhạc Thính Phong hừ một tiếng: "Giờ em chịu nhận mình là người phụ nữ của anh rồi à? Diệp Thiều Quang nói thế nào?

Yến Thanh Ti thành thật trả lời: "Hỏi em và Yến Tùng Nam đã nói những gì?"

"Vậy em đã nói gì với anh ta?"

Tiểu Từ và Quý Miên Miên đều có mặt ở đây, có vài lời Yến Thanh Ti không tiện nói thẳng đành bảo với anh: "Những gì anh có thể nghĩ đến được."

Nhạc Thính Phong cau mày nói: "Diệp Thiều Quang sẽ không để em được như mong muốn đâu, bây giờ anh sẽ chuẩn bị về nước, anh đã thông báo với Khúc Kính rồi, trong khoảng thời gian trước khi anh về nước, nếu em có bất cứ chuyện gì cứ đi tìm cậu ta, anh sẽ cho em cách liên lạc với cậu ta, nhớ cho kỹ có việc xảy ra đừng có tự mình nhúng tay vào.

Yến Thanh Ti gật đầu: "Ừ, biết rồi."

"Em đừng về bên kia sống một mình nữa, anh và cả mẹ anh đều nói rồi, tối em cứ về nhà anh ở với mẹ trước đi."

Yến Thanh Ti kinh ngạc: "Hả?"

"Hả cái gì mà hả, nghe lời, đừng để lúc anh về lại phải xử lý em! Còn nữa anh đã điều tra cô trợ lý Quý Miên Miên bên cạnh em rồi, gia cảnh sạch sẽ, võ vẽ cũng không tồi, bảo cô ta theo sát em, nửa bước không rời."

Trong lòng Yến Thanh Ti ấm áp, cô ấn nút mở cửa kính xe, tấm thủy tinh từ từ hạ xuống, cô đưa tay ra ngoài cửa sổ đón gió, gió lướt qua những kẽ ngón tay, dường như chỉ cần nắm tay lại có thể tóm chặt lấy, cảm giác này thật là thoải mái.

Yến Thanh Ti hỏi: "Diệp Thiều Quang sẽ thật sự xuống tay với em à?"

Nhạc Thính Phong trả lời không chút do dự: "Sẽ, anh hiểu rõ kẻ này hơn em nhiều, em cảm thấy em là một người xấu xa, nhưng so với thằng điên đó em

còn không xấu bằng một phần một trăm của hắn đâu, đừng nghĩ anh đang đùa, nghe lời anh, đừng bao giờ sơ ý.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Được rồi, em biết rồi.”

Nhạc Thính Phong ở đầu dây bên kia đột nhiên mắng một câu: “Mẹ nó chứ, cái thằng đê tiện đó dám động vào một sợi tóc của em, ông về xé xác hắn ra.”

Yến Thanh Ti cong môi, hỏi: “Anh đang làm gì thế?”

Nhạc Thính Phong: “Đang nhớ em!”

Nụ cười trên gương mặt Yến Thanh Ti càng thêm rực rỡ: “Nhớ em làm cái gì?”

Nhạc Thính Phong thở dài một tiếng: “Nhớ em, nếu bây giờ anh vẫn đang ở Lạc Thành thì đã bò lên giường em rồi, đâu cần phải một thân một mình ở nước ngoài đối mặt với một đám các ông già.”

Yến Thanh Ti ngẩng đầu lên nhìn những tòa cao ốc ngoài cửa: “Vậy bao giờ anh về nước?’

Ồ, thế này là em đang nhớ anh đó hả?” giọng nói của Nhạc Thính Phong tràn đầy hân hoan.

Yến Thanh Ti gật đầu: “Đúng rồi, muốn anh trở về bò lên giường đấy!”

Nhạc Thính Phong ngây ngô cười hai tiếng: “Đợi cái hợp đồng này đàm phán thành công, anh về ngay.”

Cúp điện thoại rồi, Nhạc Thính Phong cầm điện thoại lên hôn chụt một cái.

Có công mài sắt có ngày nên kim, cuối cùng cũng có thể coi là thành công rồi, anh thật muốn lập tức bay về trèo lên giường cô.

Giang Lai đợi Nhạc Thính Phong nói chuyện xong, mới cẩn thận bước đến: “Sếp, Nhạc tiên sinh muốn gặp anh.”

Nhạc Thính Phong bĩu môi khinh bỉ nói: “Ông ta bị thần kinh à, ông ta tưởng rằng ông ta là cha tôi thì muốn gặp tôi là tôi phải thấy ông ta đấy à, không gặp, đặt vé máy bay cho tôi, hôm nay làm cho xong cái hợp đồng này đi,

ngày mai chúng ta về nước."

Sắc mặt của Giang Lai trở nên khó coi: "Cái này... có lẽ không được hay lắm đâu ạ."

"Cái gì mà không hay?"

"Nhạc tiên sinh... ông ấy, đã đến rồi ạ."

...

Quý Miên Miên ngồi trong xe phùng má hỏi: "Chị... bạn trai chị à?"

Bạn trai?

Yến Thanh Ti nghĩ nghĩ rồi gật đầu: "Ừm, bạn trai chị đấy."

Quý Miên Miên đau lòng muốn khóc, nữ thần có bạn trai rồi, đau lòng quá, làm sao đây?

Tiểu Từ ngồi đằng trước nói: "Đó cũng là ông chủ của chúng ta đấy, sau này em gặp rồi sẽ biết, đẹp trai cực kỳ."

Quý Miên Miên lại rên lên một tiếng nữa.

Lần đầu tiên Yến Thanh Ti đối mặt với hai chữ 'bạn trai', cô phát hiện ra kỳ thực lúc nói ra rồi cô cũng chẳng thấy bài xích nó.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 409: Bị Người Ta Ức Hiếp Đương Nhiên Là Phải Đi Lấy Lại Thể Diện Rồi

Có lẽ, Nhạc Thính Phong đã đúng, lựa chọn một cách báo thù không cần đến mức quá cực đoan, giữ lại cho bản thân một con đường để tiếp tục sống, con người ấy mà nếu có hy vọng được sống tiếp, là một chuyện cực kỳ tốt đẹp.

Yến Thanh Ti nghe lời Nhạc Thính Phong nói, không về Cẩm Tú Viên nữa, bảo Tiểu Từ lái xe về nhà họ Nhạc.

Nhạc phu nhân rất muộn rồi mà vẫn chưa ngủ, kéo Yến Thanh Ti nói chuyện: “Con phải ở nhà với bác đấy, một mình ở nhà chán chết đi được.”

“Gần đây bác không đi dạo phố đánh bài à?”

Nhạc phu nhân bĩu môi, nói: “Chẳng muốn đi.”

Ngũ tẩu cầm một cốc sữa nóng ra cho Yến Thanh Ti, nói: “Cô Yến cô không biết đâu, cái bà Hạ Lan phu nhân đó thật đúng là chẳng ra gì, đi đến đâu cũng nói xấu bà chủ, nói bà chủ ỷ thế hiếp người, khinh bỉ coi thường người khác, xúi giục những người khác không đến tìm bà chủ nữa, lần trước bà chủ đi đánh bài, kết quả là bị mấy vị phu nhân khác bắt tay nhau đối phó với bà chủ, hại bà chủ liên tục thua, sau đó bà chủ phát hiện ra có vấn đề liền không đánh tiếp nữa, đám người đó sỉ nhục bà chủ, bảo là nhà họ Nhạc thua có mấy cái đồng bạc thôi mà cũng không trả nổi.”

Thực ra Hạ Lan phu nhân còn nói, Nhạc phu nhân thế mà lại ngắm trúng một con hát làm con dâu, đây đúng là cam chịu thấp hèn, làm mất hết mặt mũi sĩ diện của hào môn thế gia bọn họ.

Yến Thanh Ti càng nghe sắc mặt càng lúc càng cau có, mợ nó, cái bà Hạ Lan phu nhân này quả là không biết xấu hổ hết mẹ nó cỡ rồi.

Trước đây cô còn nghĩ rằng ít nhất bà ta không dám có ý định xấu xa gì với Nhạc phu nhân, không ngờ, đằng sau lưng lại chơi cái thủ đoạn đê tiện như thế này.

Yến Thanh Ti thấy Nhạc phu nhân ỉu xìu, buồn hiu, cô cảm thấy có chút đau lòng, nghĩ thôi cũng biết bà đã bị bao nhiêu người chèn ép, Yến Thanh Ti

hỏi: “Hôm đó bác thua mất bao nhiêu tiền.”

Nhạc phu nhân ngại ngùng không nói, bà đảo mắt giơ lên hai ngón tay.

Yến Thanh Ti hỏi: “2 vạn à?”

Nhạc phu nhân lắc đầu.

Yến Thanh Ti thở dài: “20 vạn...”

Nhạc phu nhân lắc đầu, nói lý nhí: “Là 200 vạn.”

Yến Thanh Ti suýt thì sặc, 200 vạn, thật đúng là thế giới của người có tiền, tùy tiện đi đánh mấy ván bài thôi mà cũng thua 200 vạn, chỉ đánh bài thôi mà đã mãnh liệt thế rồi, có còn để cho người bình thường sống nữa hay không?

Yến Thanh Ti bắt đầu tò mò, tay của Nhạc phu nhân thối đến mức nào mới bị người ta hại thảm đến thế này.

Ngũ tẩu tức giận nói: “Nói cho chính xác là 250 vạn, những người đó thật không biết xấu hổ là gì, cố ý cười nhạo bà chủ nữa chứ.”

Yến Thanh Ti cười ha hả, 250 vạn, đang chế giễu Nhạc phu nhân là đồ ngốc đây mà. (250: tiếng lóng, đồ ngốc.

Yên thanh ti cầm điện thoại lên kiểm tra lịch trình công việc, tối mai không có việc gì, cô nói với Nhạc phu nhân: “Không sao cả, bác không cần lo đau, ngày mai bác gọi điện thoại hẹn bọn họ tối may cơm nước xong đi đánh bài.”

Nhạc phu nhân lầu bầu: “Nhưng mà bác thể nào cũng đánh thua cho mà xem.”

Nhạc phu nhân thua nhiều quá đâm ra sợ luôn rồi

Yến Thanh Ti cười cười: “Con đi với bác.”

Cô không biết đánh bài tây nhưng mạt chược thì cực kỳ lợi hại.

Nhạc phu nhân kinh ngạc: “Con đi với bác à?”

Đương nhiên rồi, bị người khác bắt nạt, đương nhiên là phải đi lấy lại thể

diện về chứ, nếu không bọn họ sẽ cho rằng bác là người dễ bị bắt nạt, cứ thế nhé, hôm nay bác nghỉ ngơi thật tốt, lấy lại tinh thần, tối mai căn cơm xong, con đi với bác đập chết hết bọn họ.”

Hai mắt Nhạc phu nhân lập tức sáng rực lên, bà có một sự tin tưởng vô điều kiện vào Yến Thanh Ti, ngay lập tức bà móc điện thoại ra gọi điện.

Ai không muốn đến bà nói luôn một câu: “Tôi đi phát tiền cho các người mà các người không muốn lấy à?”

...

Buổi chiều ngày hôm sau, sau khi ăn xong bữa tối thịnh soạn mà Nhạc phu nhân chuẩn nị, Yến Thanh Ti bảo Quý Miên Miên: “Miên Miên, em cầm theo một cái bao tải, chúng ta đi thôi...”

Nhạc phu nhân tò mò: “Cầm theo bao tải đi để làm gì?”

Yến Thanh Ti nói: “Đương nhiên là để đựng tiền rồi!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 410: Lão Tiện Nhân Này Đến Đúng Lúc Lắm

Nơi các các quý phu nhân như bọn họ đánh bài đương nhiên là rất sang trọng, Nhạc phu nhân đặt phòng ở Bích Lan Đình của Nhạc Thính Phong, quản lý hầu hạ rất cẩn thận, đây là Thái hậu nương nương đó nha!

Quản lý đưa họ đến phòng riêng tốt nhất, tự mình bận rộn trước sau, bưng trà rót nước.

Mấy vị phu nhân đều đến đông đủ, Nhạc phu nhân kéo Yến Thanh Ti đến giới thiệu với bọn họ: "Thanh Ti con không cần phải căng thẳng, mấy vị phu nhân này đều là những người bình thường bạn hay chơi bài cùng, đây là Lý phu nhân, Chu thái thái, và Dương thái thái..."

Mấy người đó đều đã nghe kể về Yến Thanh Ti thông qua Hạ Lan phu nhân, nên họ rất khinh thường cô.

Yến Thanh Ti coi như không nhìn thấy ánh mắt đầy khinh bỉ của bọn họ, dịu dàng nói: "Cháu chào mọi người, hôm nay cháu nghe bác gáu nói đến đánh bài với mọi người, cháu cũng muốn đến chơi, thế nên năn nỉ bác ấy cho cháu đi cùng, cháu cũng không biết chơi bài lắm đâu, hy vọng mọi người có thể chỉ dạy cho cháu."

Yến Thanh Ti cố ý giả vờ dịu dàng dễ bảo, có thể khiến cho bọn không ai để cô vào mắt, lúc đánh bài mới có thể buông lỏng cảnh giác.

Nhạc phu nhân xem đồng hồ nói: "Người cũng đã đến đầy đủ rồi, vậy chúng ta bắt đầu thôi..."

Dương thái thái nói: "Thật xin lỗi, lát nữa tôi phải đi rồi, trong nhà có chút việc, nhưng mà mọi người cứ yên tâm, tôi đã gọi người đến cho đủ hộ mọi người rồi, sẽ không để thiếu mất một người chơi bài đâu."

Đang nói thì cửa đã mở ra rồi, Hạ Lan phu nhân đẩy cửa bước vào, Yến Thanh Ti liếc bà ta một cái.

Trong lòng Yến Thanh Ti đang cười ha ha: Hà hà, lão tiện nhân này đến đúng lúc lắm.

Hạ Lan phu nhân cười nói: "Thật ngại quá, đến muộn rồi."

Dương thái thái cầm lấy tay bà ta: “Không muộn đâu, đang đợi chị đó, Nhạc phu nhân chắc không trách tôi tự tiện gọi Hạ Lan phu nhân đến chứ.”

“Đương nhiên là không, bây giờ có thể bắt đầu được rồi nhỉ.”

Nhạc phu nhân ấn Yến Thanh Ti ngồi xuống: “Hôm nay đưa con đến đây chơi, con đánh đi, bác xem cho, bác dạy con...”

Những người khác không nhịn được cười chế giễu, bà ta mà dạy nó, chẳng khác gì đưa tiền cho bọn họ.

Yến Thanh Ti tỏ vẻ căng thẳng: “Nhưng con có biết chơi đâu, nhỡ thua thì phải làm sao?”

Nhạc phu nhân hào phóng nói: “Vậy thì có sao đâu, dù dao nhà họ Nhạc chúng ta cũng không thiếu tiền.”

Hạ Lan phu nhân liếc nhìn Yến Thanh Ti trong lòng có chút hoài nghi.

Sau khi bắt đầu, Yến Thanh Ti nói: “Ba vị phu nhân, cháu không biết đánh, nếu như có gì sai, mọi người đừng cười cháu nha.”

Nhưng chỉ khiêm tốn có mấy câu, Yến Thanh Ti đã sờ một phát ra lục đồng, cô ngại ngùng chìa bài ra cho mọi người xem: “Hình như hồ rồi thì phải, tự sờ nha...”

Những người còn lại nhìn nhau, đệt, nhanh thế, vận may cũng tốt thật đấy.

Lúc vừa mới bắt đầu tất cả mọi người còn cho là Yến Thanh Ti gặp may nhưng mà mẹ nó chứ, sao mà vận may của nó tốt quá mức rồi, hai tiếng đồng hồ liền, thắng liên tùng tục, tiền chất trước mặt càng ngày càng nhiều, Quý Miên Miên trong mắt toàn là hình của Mao gia gia, nước miếng chảy ròng ròng ra đến nơi.

Nhạc phu nhân mắt lấp lánh nhìn Yến Thanh Ti, chỉ nghe thấy tiếng cô vô cùng hào hùng đẩy bài cái soạt: “Cống thượng khai hoa, hồ rồi... ba vị phu nhân, đưa tiền đây.”

Ba vị phu nhân nhìn cái ví tiền của mình, tiền mặt bị thắng hết sạch rồi, nhìn khuôn mặt đắc ý vênh ngược lên trời của Yến Thanh Ti nào đâu có cái vẻ nhút nhát sợ sệt vừa nãy, giờ bọn họ mới biết Nhạc phu nhân đưa cô ta đến là để lấy lại thể diện đây mà.

Hạ Lan phu nhân ngượng ngùng nói: “Thật ngại quá, trong nhà có chút việc, tôi đi trước...”

Yến Thanh Ti cong môi: “Đã bảo là chơi thâu đêm cơ mà, sao giờ đã đi rồi, chắc không phải nhà Hạ Lan ngay cả tí tiền này cũng thua không trả nổi đấy chứ?”

Hạ Lan phu nhân nghiến răng: “Cô... hôm nay tôi không mang đủ tiền mặt...”

Yến Thanh Ti cười cười, không khiến bà thua hết sạch không còn quần mà mặc thì làm sao tôi nỡ để bà đi.

“Yên tâm, tôi chuẩn bị đầy đủ rồi, tôi có mang máy POS (máy quẹt thẻ), có thể quẹt thẻ được.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 411: Cùng Nhau Liên Thủ Ngược Cặn Bã

Quý Miên Miên lập tức lấy cái máy pos ra: "Chị, đây."

Lúc đầu trên đường đi Yến Thanh Ti bảo đỗ lại mua máy pos, Quý Miên Miên còn cảm thấy lạ, tại sao phải mua máy đó làm gì? Chúng ta cũng đâu có mở cửa hàng đâu.

Giờ thì đã hiểu ra rồi, Quý Miên Miên coi như là rõ ràng, nữ thần của mình thực quá 'xuất sắc', viết in đậm gạch chân đó nha.

'Cộp', Yến Thanh Ti quẳng cái máy pos lên bàn, "Hạ Lan phu nhân, mời."

Hạ Lan phu nhân siết chặt nắm tay thành quả đấm, bà ta vốn cho rằng chỉ có mình Nhạc phu nhân đến mà thôi, trong giới phu nhân nhà giàu ai mà chẳng biết Nhạc phu nhân đánh bài kém đến mức nào, bọn họ còn lén lút đặt biệt hiệu cho Nhạc phu nhân là 'tán tài thùng'...

Cái thùng này, chính là thùng cơm, có nghĩa là đồ vô dụng.

Hạ Lan phu nhân còn đang nghĩ rằng con dê béo này chủ động đưa lên cửa đợi làm thịt, bà ta có lý nào để cự tuyệt Nhạc phu nhân đâu. Lần trước Dương thái thái bọn họ còn có thể thắng gần 250 vạn, đó cũng là một số tiền không nhỏ.

Lần trước Hạ Lan phu nhân không tham gia nên hối hận không thôi, lần này có cơ hội dù gì đi nữa cũng không thể bỏ qua được.

Thế mà không thể ngờ được, lần này Nhạc phu nhân thế mà lại đưa cả con nhỏ Yến Thanh Ti khốn nạn này đến đây nữa.

Càng không ngờ được là tay đánh bài của cô ta lại cao đến vậy, thắng liên tùng tục khiến mấy người bọn họ cào rách cả da đầu.

Lần này lúc đến đây trong đầu Hạ Lan phu nhân vẫn còn nghĩ sẽ thắng Nhạc phu nhân kha khá tiền, cho nên mang một cái túi Hermes đi bởi vì nó khá là to có thể đựng được rất nhiều tiền.

Nhưng, bây giờ đến lượt bà ta phải quẹt thẻ.

Hạ Lan phu nhân căm thù nhìn cái máy Pos hận không thể ném thẳng vào mặt Yến Thanh Ti, nhưng xung quanh bao nhiêu người đang nhìn như thế, đây còn là địa bàn của Nhạc Thính Phong, bọn họ đâu dám làm càn.

Yến Thanh Ti vỗ bàn: “Sao vẻ mặt của Hạ Lan phu nhân đầy khó xử thế kia, không phải bà suốt ngày nói rằng nhà họ Hạ Lan là danh môn vọng tộc nhà cao cửa lớn, gia nghiệp đồ sộ à? Đây mới có 3 vạn thôi mà đã muốn ăn quỵt à?”

Hạ Lan phu nhân nghiến răng lườm Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti cười nói: “Bà không muốn bỏ tiền ra cũng được thôi, chỉ cần ngày mai bà lên báo nói rằng, nhà Hạ Lan của bà bần cùng đến mức thua có ba vạn thôi cũng không trả được, tôi liền miễn cho bà, thấy sao nào?”

Mấy vị phu nhân có mặt ở đó đều cúi đầu, vì ba vạn mà đăng báo bảo gia tộc nhà mình bần cùng, những chuyện kiểu này, còn xấu hổ gấp trăm lần bị người ta đánh mặt, tuy bọn họ có chút tiếc tiền nhưng mấy cái đồng bạc này, bọn họ cũng không phải là không trả được.

Hạ Lan phu nhân siết chặt tay: “Xin lỗi, tôi không mang đủ tiền, hơn nữa hôm nay tôi đi vội quên mất không mang thẻ tín dụng, hay là... tôi viết giấy nợ vậy.”

Yến Thanh Ti cười ha ha: “Giấy nợ à, cái này thì không được, tôi không tin được nhân phẩm của bà Hạ Lan đây, con người tôi có một cái tật xấu, cái gì mà đã dính đến tiền ấy mà, không cầm được trong tay là tôi không yên tâm, nếu sớm biết Hạ Lan phu nhân hôm nay nghèo thế này thì đừng có đánh bài cùng tôi, bà phải biết tự hiểu lấy mình chứ, căn bản là đừng nên đến thì đúng hơn, những nơi như thế này, trong tay chỉ có vài đồng tiền cũng dám vào đánh bài, da mặt bà hình như hơi bị dày quá thì phải.”

Nhạc phu nhân ngồi bên cạnh gật đầu: “Ai bảo không phải nào? Bích Lan đình nhà chúng ta, mức tiêu phí một đêm tính bình thường cũng phải mấy vạn rồi, còn bao cả một phòng riêng như thế này, không có chục vạn thì đừng có vào, nếu không phải là người quen thì đã sớm đuổi ra ngoài rồi, chúng ta cũng coi như là có quen biết, nếu nhà Hạ Lan nghèo khổ như thế, thì bà phải nói với tôi chứ, biết thế quần áo giày dép cũ tôi không vứt đi mà mang hết sang cho bà rồi.”

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 412: Bị Vẻ Soái Ca Của Nữ Thần Hạ Gục

Yến Thanh Ti âm thầm cho Nhạc phu nhân một cái like, lợi hại lắm, bác gái.

Quả nhiên sức chiến đấu của Nhạc phu nhân chỉ có thể tăng cao khi ở trước mặt Hạ Lan phu nhân thôi à.

Hạ Lan phu nhân bị sỉ nhục đến nỗi gương mặt già nua cũng đỏ bừng lên, bọn họ... dám nhục nhã bà ta thế sao, nhà Hạ Lan không có tiền.

Hai vị phu nhân còn lại nhìn mặt của Hạ Lan phu nhân cũng có chút kỳ quái.

Gương mặt của Hạ Lan phu nhân đỏ hồng, nóng rực, loại người như bà ta nhìn thì có vẻ thanh cao, thực ra lòng hư vinh còn mạnh mẽ hơn ai hết, càng thể hiện mình cao quý càng sợ hãi bị người khác coi thường, càng lo lắng bị người khác cho rằng mình không có tiền.

Hạ Lan phu nhân hừ lạnh một tiếng: "Không phải chỉ là ba vạn thôi à, đáng giá để các người nhục nhã tôi thế hay sao, hôm nay tôi ra ngoài vội quá không mang thẻ, bây giờ tôi bảo tài xế của tôi về lấy, ba vạn bình thường chỉ đủ để tôi đuổi ăn mày mà thôi."

Yến Thanh Ti bĩu môi, sĩ diện cho lắm vào chỉ có khổ thân thôi.

Nhưng mà, bây giờ đang cần như thế, càng thích hư vinh càng tốt, thế này mới có thể thua càng nhiều được.

Yến Thanh Ti giơ tay vỗ vỗ cái túi xách bên cạnh Hạ Lan phu nhân: "Tôi thấy cũng không cần để tài xế về lấy tiền đâu, cái túi xách này của Nhạc phu nhân cũng không tồi đâu, mang ra thế chấp cũng được đấy."

Hạ Lan phu nhân cầm lấy cái túi để sát vào mình: "Hừ, cô đừng có tưởng bở, tôi chỉ thua có ba vạn, cái túi này mười lăm vạn tệ, cô thèm tiền đến mức điên rồi à."

Yến Thanh Ti giả vờ như thể rất kinh ngạc: "Hóa ra nó trị giá đến mười lăm vạn cơ à, đắt thật đấy..."

Hạ Lan phu nhân khinh bỉ nói: "Nói thừa, cái túi xách này kể cả có tiền cô

cũng không mua nổi đâu."

"Chậc chậc... đúng là người có tiền mà!"

Trong lúc Hạ Lan phu nhân còn đang đắc ý, Yến Thanh Ti liền nói: "Đã thế thì... vậy... bà lại thua hai ván nữa là được rồi."

Quý Miên Miên che miệng, đè lại tiếng kinh ngạc nho nhỏ vừa thoát ra khỏi miệng.

Sao nữ thần của tôi có thể đẹp trai đến thế? Tại sao lại có thể lợi hại đến thế này cơ chứ? Trong phút chốc tôi đã bị bẻ cong mất rồi, xong rồi, thôi rồi, trên thế giới này không có bất kỳ một người đàn ông nào có thể khiến con tim bé nhỏ của tôi rung động nữa rồi, ôi, nữ thần của tôi.

Cả người Hạ Lan phu nhân run lên bần bật, bên tay phải bà ta đang để một cốc nước chanh tươi, bà ta thật muốn cầm lên hất một phát vào mặt Yến Thanh Ti.

Quý Miên Miên đứng bên tay trái Yến Thanh Ti, cô thấy Hạ Lan phu nhân liếc mắt nhìn cốc nước.

Quý Miên Miên nhanh tay nhanh mắt, bước đến bên cạnh Hạ Lan phu nhân bê cốc nước đưa cho bà ta: "Hạ Lan phu nhân, bà uống ngụm nước đi đã, hạ hỏa nào, đánh bài ấy à, nguyện đổ nguyện chịu thua đúng không nào, bà mới thua có một chút thôi mà, bà nghĩ mà xem Nhạc phu nhân nhà chúng tôi còn thua mất hơn 200 vạn cơ mà."

Cuối cùng Hạ Lan phu nhân cũng thấy có người cho bà ta một con đường, hừ một tiếng, đưa tay ra nhận lấy cốc nước.

Chỉ còn cách cốc nước vài milimet nữa thôi bà ta nghe thấy rắc một tiếng, cái ly vỡ tan tành, nước chanh trong cốc bắn hết ra ngoài, đổ hết lên giày của Hạ Lan phu nhân.

Quý Miên Miên thật thông mình, nếu đổ vào người bà ta thật, bà ta có thể vừa vặn lấy cớ quần áo ướt để rời khỏi đây.

"Cô..."

Quý Miên Miên ngớ ra, "Tôi, tôi... xin lỗi, thật ngại quá đi mất, ngại quá mất thôi... bà tha thứ cho, tôi không cố ý đâu, từ bé tôi đã khỏe hơn bình thường

rồi, không cẩn thận là lại làm vỡ đồ, bố mẹ tôi đánh tôi không biết bao nhiêu lần vị chuyện này, không tin bà nhìn xem...”

Quý Miên Miên vì muốn chứng minh bản thân mình nói thật liền cầm cái cốc bên cạnh Yến Thanh Ti lên bóp mạnh một cái, rắc phát nữa, cái cốc vỡ vụn: “Bà nhìn xem, tôi không lừa bà thật mà, hồi nhỏ tôi còn không cẩn thận làm gãy tay bạn học cùng lớp nữa, nhà tôi bồi thường cho người ta không biết bao nhiêu tiền, lớn lớn một chút tôi biết khống chế mới tốt hơn một chút.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 413: Khiến Cho Các Người Thua Đến Mức Đau Lòng

Hạ Lan phu nhân run lên, bà ta còn đang định nổi giận nghe thế liền im bặt.

Mẹ đ* ai muốn cãi nhau với một người bóp một phát là gãy xương người ta, bà ta không muốn bị bóp đâu.

Hạ Lan phu nhân cáu giận: “Cô... cô... cận thận một chút đi, giày của tôi ướt hết rồi đấy, làm thế nào đây?”

Nhạc phu nhân gọi quản lý đến bảo một câu: “Quản lý mang giày của Hạ Lan phu nhân đi, tự tay anh lau sạch cho tôi.”

Yến Thanh Ti nhịn cười tức cả bụng, hôm nay cô đúng là đi cùng hai kẻ dở hơi mà.

“Hạ Lan phu nhân, túi của bà thì...”

Hạ Lan phu nhân tiếc của, đó là cái túi Hermes mà bà ta thích nhất: “Muốn có cái túi này à, cô lại thắng liên tiếp ba ván nữa nó sẽ là của cô, nhưng nếu như cô thua một lần thôi... cô phải trả lại tất cả những gì cô vừa mới thắng được cho chúng tôi.”

Cách làm này của bà ta thoáng cái đã lôi kéo được thêm hai đồng minh nữa, chỉ cần ba người bọn họ hợp tác khiến cho Yến Thanh Ti thua, không cần biết là ai thắng đều được hết, đến lúc đó Yến Thanh Ti phải trả lại toàn bộ số tiền mà cô đã thắng được.

Ngón tay của Yến Thanh Ti sờ một quân Yêu Kê trên bàn cười ha hả: “Xem ra cái túi này tôi không muốn cũng phải muốn rồi, còn đợi cái gì nữa, bắt đầu thôi.”

Quý Miên Miên xoa xoa tay, nữ thần cố lên, nữ thần giỏi nhất.

Nhạc phu nhân siết chặt ngón tay, đầy sùng bái nhìn Yến Thanh Ti, giờ cho dù Yến Thanh Ti có thua mấy trăm vạn đi nữa, Nhạc phu nhân vẫn rất vui vẻ, cuối cùng cũng lấy lại được mặt mũi rồi.

Ba người Hạ Lan phu nhân liên thủ đối phó với Yến Thanh Ti, ba người thay bài cho nhau, chỉ thiếu nước đưa trực tiếp cho nhau mà thôi.

Yến Thanh Ti cũng chẳng thèm để ý, một bộ bài đánh đến phong sinh thủy khởi*, Nhạc phu nhân trợn to mắt nhìn chằm chằm, miệng vẫn há hốc, hai mắt tròn xoe nhìn cô (⊙o⊙).

*Ám chỉ sự lợi hại

Nhạc phu nhân chỉ cảm thấy mình đánh bài bao nhiêu năm hoàn toàn là phí công, bà vẫn cho rằng đánh bài cũng chỉ như thế mà thôi, giờ mới biết hóa ra còn có nhiều đạo lý như thế, quả thực là không kịp nhìn mà.

Nhạc phu nhân lại dựa gần gần thêm tí nữa, dính tí tiên khí của nữ thần, sau này không biết đánh bài có lên cơ được tí nào không.

Đánh liên tiếp ba ván liền, hai ván trước Yến Thanh Ti thắng đều rất ung dung, ván cuối cùng thời gian có hơi lâu, chỉ cần một chút nữa thôi là ván náy sẽ xong, cuối cùng Yến Thanh Ti bốc lấy một quân bài cũng chẳng cần xem đó là quân gì, cô nhếch mép, quẳng quân bài ra trước mặt: "Tự mò, hồ bài..."

Ba người nhóm Hạ Lan phu nhân ngây người ngồi đần ra, mẹ nó chứ, thế mà cũng thắng được à?

Yến Thanh Ti búng tay cái tách: "Miên Miên lấy túi!"

Quý Miên Miên xắn tay áo lên: "Vâng ạ."

Cô nàng giơ tay túm chặt lấy cái túi của Hạ Lan phu nhân, Hạ Lan phu nhân giữ lại, gào lên: "Cô muốn làm cái gì thế hả?"

Bắp thịt nhỏ trên tay Quý Miên Miên nổi lên: "Hạ Lan phu nhân bà không thể nuốt lời được nha, chị tôi thắng liên tục ba ván rồi đấy, cái túi này là của chúng tôi nha, bà đã lớn tuổi thế này rồi, lại là phu nhân nhà giàu, bà không thể ăn quỵt được đâu, chính tai tôi nghe thấy mà."

"Tôi... tôi..." Hạ Lan phu nhân run lên, bà ta đã đồng ý rồi, nhưng bà ta không ngờ đến bị ba người vây công, Yến Thanh Ti vẫn có thể thắng được.

Quý Miên Miên giơ tay tóm lấy tay Hạ Lan phu nhân, bóp chặt cổ tay bà tay bắt bà ta bỏ ra.

Hạ Lan phu nhân đau quá không chịu được đành phải bỏ tay ra, bà tay không muốn bị gãy xương.

Quý Miên Miên cầm túi về đứng đằng sau lưng Yến Thanh Ti, “Chị, còn cả hai vị phu nhân này nữa.”

Yến Thanh Ti cầm lấy máy quẹt thẻ: “Hai vị muốn quẹt thẻ hay là dùng đồ gán nợ đây.”

Hai người này hối hận muốn chết: “Tôi... chúng tôi...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 414: Đứa Con Gái Này Có Còn Biết Xấu Hổ Là Cái Mẹ Gì Không Đấy?

Lý phu nhân nghiến răng tháo một cái nhẫn ra vứt cho Yến Thanh Ti, mặt nhẫn là một viên đá hoàng ngọc, cũng chỉ là hàng bình thường thôi nhưng mà dùng để gán nợ thế cũng đủ rồi.

Chu thái thái cung vội vã cởi một cái nhẫn quẳng cho Yến Thanh Ti, Quý Miên Miên ngay lập tức vui vẻ bắt lấy.

Bọn họ sở dĩ không muốn quẹt thẻ là vì bọn họ dù gì cũng là phu nhân nhà giàu mà, bị người ta biết, đi đánh bài mà thiếu tiền phải quẹt thẻ, bọn họ đâu còn mặt mũi nào mà nhìn người khác nữa.

Thu nợ xong, Yến Thanh Ti hô lên: "Nào, chơi tiếp."

Hạ Lan phu nhân ôm cổ tay bị bóp cho đỏ bừng đau nhức nói: "Chúng tôi đã thua hết tiền rồi, bây giờ cũng đã muộn, cũng nên về thôi."

Yến Thanh Ti hất cằm, dáng vẻ đầy lưu manh vô lại: "Về cái gì mà về, còn sớm mà?"

"Đã nói ngay từ đầu rồi còn gì, tối nay phải chơi đến thâu đêm, nhìn ngoài trời đi, vẫn còn sáng lắm, ba vị phu nhân đến tuổi này rồi chắc không đến nỗi đi về để hưởng thụ cuộc sống tình dục buổi đêm tuyệt diệu chứ hả? Còn cứng được nữa không? Không thể thì đánh bài đi, đánh bài so với đắp chăn nói chuyện phiếm với chồng vẫn hơn chứ hả?"

Một tràng trắng trợn này của Yến Thanh Ti làm cho ba vị phu nhân còn lại mặt đỏ bừng hết cả lên, "Cô... cô..."

Yến Thanh Ti giơ hai tay ra nhún vai: "Chẳng lẽ tôi nói sai à? Kể cả các vị đến tuổi này rồi vẫn còn khát khao, nhưng chồng của các vị có thể thoải mãn được các vị không? Đã không thể thì tìm chuyện gì đấy thú vị giết thời gian còn hơn, nội tâm của các vị đang trống không kìa, chà, tôi thấy đánh bài rất tốt."

Cái dáng vẻ này của Yến Thanh Ti so với cái vẻ ngoan hiền nhút nhát lúc mới vào đúng là một trời một vực, hoàn toàn là một nữ lưu manh vô pháp vô thiên, chỉ thiếu mỗi điếu thuốc nữa thôi là đủ bộ.

Lý phu nhân và Dung thái thái trong lòng đã chửi mười tám đời tổ tông nhà Yến Thanh Ti lên, mẹ nó chứ, chẳng trách được cô ta là diễn viên, cũng thật biết đóng kịch, bất kỳ người nào trong bọn họ cũng đều có thể coi là người có kiến thức, đến bây giờ có thể vạch trần không ít phụ nữ, nhưng lại không hề phát hiện ra Yến Thanh Ti có vấn đề.

Lý phu nhân nghiến răng nói: “nhưng chúng tôi đã không còn gì có thể thua cho cô nữa rồi.”

Yến Thanh Ti thu cằm lại: “Tại sao lại không có.”

"Bộ trang phục mùa hè này là thiết kế mới nhất của Chanel chắc trị giá cũng không ít tiền nhỉ, Lý phu nhân? Cái kim cài áo Cartier này của Chu thái thái không tồi nha, còn nữa... Hạ Lan phu nhân, chậc, cái đồng hồ Patek Philippe này của bà cũng đẹp thật đấy!

Đôi mắt tinh tường sắc bén của Yến Thanh Ti như thể một cái máy quét, chỉ cần nhìn một cái là biết những thứ đáng tiền trên người của bọn họ.

Yến Thanh Ti nói ra câu đó, cả ba người bọn họ đều run lên bần bật, chỉ cảm thấy gió lạnh từng cơn thổi vào quần áo của bọn họ.

Đứa con gái này có còn biết xấu hổ là cái mẹ gì không đấy? Chỉ thiếu nước đi lên trực tiếp lột sạch quần áo của bọn họ ra.

Hạ Lan phu nhân đập bàn: “Đừng quá đáng như thế, đánh bài hoàn toàn là do tự nguyện, chúng tôi có thể không đồng ý... các người làm thế này là sao, muốn cướp à?”

Yến Thanh Ti chớp mắt, trên mặt đầy buồn phiền: “Làm sao có thể tính là cướp bóc được? Sới bài của chúng ta được áp dụng trên nguyên tắc công bằng tự nguyện mà, các vị giờ không muốn đánh nữa cũng được thôi, sao không thừa nhận mình thua không trả nổi từ sớm đi, thừa nhận nhà mình nghèo khổ bần cùng thấp kém là được rồi, sao cứ phải phùng má giả làm người mập thế?”

Nhạc phu nhân chớp chớp mắt: “Ái chà, nếu không có lần đánh bài này tôi thật vẫn không biết hóa ra các người nhà nào cũng như thế, cũng nghèo đến thế cơ đấy, bình thường vẫn không biết xấu hổ mà khoe của trước mặt tôi, lần sau bảo con trai tôi có làm ăn với nhà các người vẫn cẩn thận một chút thì tốt hơn, tránh cho các người lại lừa đảo, con trai tôi là người làm ăn thành thật như thế mà, không chơi nổi các người đâu.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 415: Thua Còn Mỗi Quần Lót

Phốc, Yến Thanh Ti cười đau hết cả bụng, thật đúng là con trai mình, mình không chê.

Chắc trên đời này chỉ có mình Nhạc phu nhân mới khen Nhạc Thính Phong là người làm ăn thành thật.

Chu thái thái vốn đang định lập tức đứng lên đi về, chồng bà ta đã nói với bà ta trước khi đến đây, nhất định phải gần gũi hơn với Nhạc phu nhân, nhà bọn họ đang theo đuổi một hạng mục lớn của Nhạc thị, hy vọng có thể đi đường tắt từ chỗ Nhạc phu nhân, đoạt lấy hạng mục này.

Suýt nữa thì Chu thái thái quên sạch chuyện này, bà ta vội nói: "Tôi có nói là sẽ đi đâu, lúc Nhạc phu nhân gọi điện thoại với tôi, đúng là tôi đã nói là chơi thâu đêm, nhà tôi tuy không so được với nhà họ Nhạc, nhà Hạ Lan hay nhà họ Lý, nhưng chút tiền cỏn con này không đến nỗi là không có, đánh bài là để vui vẻ, không phải là vì thua hay thắng, chúng ta cũng chẳng dựa vào cái này mà sống, chơi vài ba ván cho vui thôi."

Trong lòng Lý phu nhân cũng dao động, bà biết thủ đoạn trên thương trường của Nhạc Thính Phong cao tay đến như thế nào, nếu như không nể mặt họ, họ lại nói lại với Nhạc Thính phong thì sao, vì vậy Lý phu nhân cũng ngồi xuống.

Hạ Lan phu nhân còn đang định đi, Quý Miên Miên đã âm thầm đứng ra, trong tay cầm một cầm một cái bình hoa.

Hạ Lan phu nhân vừa nhấc mông dậy thấy thế lại từ từ ngồi xuống.

Yến Thanh Ti cười ha ha: "Đã như thế thì... vậy chúng ta tiếp tục thôi?"

Lý phu nhân, Chu thái thái giờ đã hoàn toàn biến thành đánh theo, Hạ Lan phu nhân tuy muốn lật ngược thế cờ, nhưng năng lực lại không đủ.

Trong cả một cái phòng riêng chỉ nghe thấy tiếng của Yến Thanh Ti.

"Tự mô..."

"Thanh nhất sắc..."

"Thập tam yêu..."

Nhạc phu nhân và Quý Miên Miên hai mắt tròn xoe, nếu như Yến Thanh Ti là đàn ông chắc bọn họ đã yêu cô luôn rồi.

Không, Quý Miên Miên nói, cô đã bị nữ thần bẻ cong rồi, còn ai có thể đẹp trai hơn nữ thần nhà cô?

Quý Miên Miên lén dùng một acount clone đăng một cái status lên weibo: hôm nay, bị nữ thần của mình bẻ cong mất rồi, nữ thần của tôi, chính là bổn mạng duy nhất của tôi! Đã bị vẻ đẹp trai của nữ thần làm cho khóc đến mặt trăng mất rồi!

Rạng sáng 5 h, Yến Thanh Ti cuối cùng cũng khiến Hạ Lan phu nhân cởi nốt đôi tất lụa đang mặc.

Yến Thanh Ti xoa cằm, nói: "Thật đúng là không ngờ được nha! Một người thanh cao lại lạnh lùng như Hạ phu nhân đây thế mà lại mặc kiểu nội y nóng bỏng như thế này, ôi cha... quần chữ T ren đen? Chậc chậc... thật đúng là... không thể nhìn mặt mà bắt hình dong nha."

Quý Miên Miên và Nhạc phu nhân đều đồng thời gật đầu.

Quý Miên Miên cau mày: "Ôi chao, thật bất ngờ nha... trên bụng Hạ Lan phu nhân lại có nhiều sẹo lồi như vậy, lúc mặc quần áo tôi còn cho rằng dáng người của bà ấy cực kỳ đẹp cơ đấy, thật thất vọng nha."

Nhạc phu nhân vẻ mặt đầy chán ghét: "Còn không thế nữa à? Ngực cũng xệ hết xuống dưới thế kia, lúc đầu còn khoe khoang với tôi, nói bao nhiêu năm rồi ngực cũng không bị xệ xuống, ha ha..."

Hạ Lan phu nhân bắt đầu run rẩy, trên người da nhăn nheo, thịt nhão nhoét, run lẩy bẩy.

Nhưng bà ta có thể nói gì đây, tất cả những bí mật trên người bà ta đã bị người ta nhìn thấy hết rồi, bà ta đã chẳng còn mặt mũi nào để gặp người khác nữa rồi.

Hạ Lan phu nhân ôm ngực, chỉ mong đám người Yến Thanh Ti mau mau cút đi, trong lòng bà ta bây giờ vừa hận vừa tức, dường như muốn xé nát cái bản mặt đắc ý đó của Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti ngoắc ngoắc tay với Quý Miên Miên: “Miên Miên, bao tải có nhét đủ không?”

Quý Miên Miên gật đầu: “Đủ, em dùng sức ấn vào là đủ...”

Yến Thanh Ti đứng dậy: “Vậy thì được, chúng ta dẹp đường hồi phủ thôi.”

Yến Thanh Ti đứng dậy nói: “Đa tạ các vị đã rộng rãi hào phóng, sau này có chuyện tốt như thế này nữa, nhất định phải gọi tôi đấy.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 416: Con Nhỏ Khốn Nạn Đó Xuống Tay Quá Ác

Ba người nọ thua chỉ còn lại đúng đồ lót, giờ ai cũng hận không thể chui xuống gầm bàn.

Ba người đã từng này tuổi rồi, cộng lại cũng phải hơn một trăm tuổi, nhưng hôm nay lại bị một con nhỏ khốn nạn mới hơn hai mươi tuổi làm cho mặt xám mày tro, mất hết mặt mũi nào nữa.

Bọn họ không ngờ được, Yến Thanh Ti con nhỏ đê tiện này lại xuống tay độc ác đến thế, thắng hết tiền mặt thì đến trang sức, hết trang sức rồi thì đến túi xách, xong túi xách là đến giày, mất giày rồi đến quần áo...

Lúc Yến Thanh Ti bảo Quý Miên Miên lột đồ còn tiếc nuối nhìn đồ lót trên người bọn họ: "Nếu không phải là đồ lót mà các người mặc không bán được, thì đúng là muốt lột hết sạch đồ trên người các vị xuống."

Ồ, còn không phải là chỗ lợi hại nhất của cô ta đâu, đó chính là nhìn ra viên kim cương đính trên móng tay giả của Chu thái thái. Những người có tiền như bọn họ, kim cương dùng để dán đương nhiên không phải cái loại nhân tạo rẻ tiền, là sản phẩm của hãngSwarovski Groupđấy, Yến Thanh Ti thắng hết sạch mọi thứ của Chu thái thái, liền nhìn chòng chọc vào viên đá đính trên móng tay của bà ta, bảo Quý Miên Miên đè xuống nạy viên kim cương đính trên ngón tay ra.

Lúc đó trong lòng cả Hạ Lan phu nhân và Lý phu nhân đều chỉ nghĩ một điều, thật may mắn là bọn họ không tự tìm chết mà làm móng tay.

Yến Thanh Ti ngẩng đầu ưỡn ngực đưa Nhạc phu nhân và Quý Miên Miên ra khỏi phòng riêng, thức cả đêm nhưng tinh thần ba người vẫn rất hưng phấn, còn thần kỳ hơn cả cắn thuốc, Quý Miên Miên một tay vác bao tải trên vai, cảm thấy tâm trạng đi theo nữ thần thắng được chiến tích có cần sảng khoái đến thế không?

Nhạc phu nhân kéo tay Yến Thanh Ti, con mắt sáng ngời lấp lánh: "chúng ta làm thế này có... có hơi..."

Yến Thanh Ti cười hỏi: "Quá xấu xa à?"

Nhạc phu nhân lắc đầu thật mạnh.

Yến Thanh Ti: "Vậy thì làm sao?"

Trên gương mặt Nhạc phu nhân tràn đầy kích động, túm chặt lấy tay Yến Thanh Ti lắc lắc: "Có phải là quá sung sướng rồi không?'

Yến Thanh Ti cười thành tiếng: "Ha ha... bác cảm thấy sảng khoái là được rồi, hôm nay chúng ta lấy lại được danh dự, chỉ vì một chữ sảng khoái mà thôi."

"Thanh Ti, con thật lợi hại quá đi mất, thật lợi hại... con lợi hại thật đấy..."

Nhạc phu nhân giống một đứa trẻ kéo tay cô tung tăng vui vẻ, dường như sắp đem cô thành thần đến nơi.

Nhạc phu nhân đánh bài bao nhiêu năm nay, nói thật thì số lần thắng quả thật rất ít ỏi, suốt ngày bị người ta đè đầu cưỡi cổ, bà làm sao mà không biết bản thân có cái biệt danh 'tán tài thùng', nhưng biết rồi thì có ích gì đâu, bà đánh bài kém bỏ xừ đi được, bà đã rất cố gắng để học, nhưng vẫn không có tác dụng gì.

Nhưng mà, hôm nay... Nhạc phu nhân cảm thấy, những oan ức bực bội sau bao nhiêu năm bị chèn ép, trong một đêm đã bay sạch sành sanh.

Nhạc phu nhân nhìn Yến Thanh Ti càng nhìn càng hài lòng, thật sự là quá giỏi đấy mà.

Biết lấy lại danh dự cho mình này, vừa ra tay vài phút đã quét sạch một mảnh, khiến cho đám người cặn bã đó suốt ngày bắt nạt bà trên bàn đánh bài thua chỉ còn đồ lót, cảm giác này thật kỳ diệu.

Nhạc phu nhân kéo Yến Thanh Ti và Quý Miên Miên đi toilet một chuyến, Quý Miên Miên không cảm thấy buồn nên không định đi, cô khiêng bao tải chuẩn bị cho lên xe trước.

Nhưng Quý Miên Miên không ngờ được vào lúc 5 giờ sáng Bích Lan Đình vẫn còn có khách, vừa mới rẽ đã không cẩn thận đụng phải một người rồi.

Cái bao tải chắn tầm mắt của Quý Miên Miên, cô chỉ nhìn thấy từ dưới cằm của người đó trở xuống, anh ta bị ngã ngồi trên đất.

Quý Miên Miên vội vàng nói: “Thật ngại quá đi mất, xin lỗi, xin lỗi, tôi không nhìn thấy anh, anh có sao không?’

Một giọng nói âm trầm vang lên từ phía dưới: “Là cô...”

Quý Miên Miên nghe thấy liền kêu ầm, ôi chết mọe, chẳng phải là cái gã bị cô nhận lầm thành nữ đấy à.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 417: Phải Bắt Bằng Được Cái Đồ Không Biết Sống Chết Đó

Quý Miên Miên giật bắn, không nói nhiều, khiêng đồ chạy thẳng một mạch.

Cũng chẳng thèm quan tâm lúc mình chạy, dưới chân giẫm phải cái gì, chạy nhanh như bay, chớp mặt một cái đã chẳng thấy bóng dáng đâu nữa.

Diệp Thiều Quang sắc mặt đỏ hồng, trên làn da vốn nhợt nhạt trắng xám giờ lại có một vẻ đẹp khác thường, khóe môi dường như thoa một tầng máu, toát lên một vẻ đẹp quỷ dị yêu dã, đúng như Quý Miên Miên đã nói, còn đẹp hơn cả phụ nữ.

Ánh mắt Diệp Thiều Quang âm u lạnh lẽo, lửa giận ngút trời, anh ta cắn răng nhịn đau vịn tường đứng dậy.

Đằng sau có người đi đến, nhìn thấy dáng vẻ có hơi chật vật của Diệp Thiều Quang, kinh ngạc nói: “Ô, sao lại thế này, không phải cậu bảo là cậu đi rồi à, sao lại ngã ở đây thế? Cậu có uống bao nhiêu đâu mà?”

“Bị người ta đụng ngã à? Trên quần có dấu chân này, còn bị người ta giẫm lên nữa à?”

“Không sao, chỉ cần cái chân thứ ba của cậu còn có thể đứng lên, những cái khác đều không sao cả.”

Diệp Thiều Quang lạnh lùng nhìn anh ta, người đó vuốt vuốt sống mũi: “Tôi chỉ nói thế thôi mà, còn cả thế này nữa, cậu bảo cậu đến hoan nghênh tôi về, kết quả là một đêm cậu chẳng làm gì cả, ngồi im một chỗ giống y như hòa thượng ấy, gái xinh nhảy thoát y trước mặt cậu, cậu cũng chẳng có cảm giác gì, này, tôi hỏi thật này, cậu có lên được không đấy?”

Diệp Thiều Quang đẩy cho anh ta một cái: “Cút!”

“Chậc, Thiều Quang à, anh em với nhau đừng có mà sĩ diện thế, nếu không được thật, anh đây đưa cậu đi bệnh viện khám xem thế nào.”

Diệp Thiều Quang sải bước đi ra ngoài, nhất định anh ta phải bắt bằng được cái đồ không biết sống chết ấy.

...

Nhạc phu nhân kéo tay Yến Thanh Ti từ phòng vệ sinh đi ra, tầm tuổi bà rồi mà một đêm không ngủ vẫn không cảm thấy mệt mỏi, cả người vẫn tràn đầy năng lượng, cứ nghĩ đến phu nhân thích bắt nạt bà bây giờ đang trần truồng không biết phải làm sao, trong lòng bà cảm thấy sảng khoái cực kỳ.

Địa vị của Yến Thanh Ti trong lòng Nhạc phu nhân đã bay lên độ cao không ai sánh được.

Nhạc phu nhân cảm giác như thể cuối cùng mình cũng tìm thấy một người bạn, kéo Yến Thanh Ti nói hết chuyện này đến chuyện kia.

Yến Thanh Ti nghe Nhạc phu nhân nói trước đây bà đánh bài thua như thế nào, như thế nào, cô thấy thật đau lòng, những người đó chưa bao giờ coi bà là bạn chỉ cảm thấy bà dễ bắt nạt, rất dễ bị bẫy, có thể kiếm chác từ trên người bà mà thôi.

Cũng may Nhạc phu nhân là một người có tấm lòng rộng rãi, tính cách ngây thơ hồn nhiên, nếu đổi thành người khác không biết bị người ta làm cho tức phát khóc bao nhiêu lần rồi.

Xe của bọn họ quản lý đã lái ra cửa, đi đến đại sảnh, còn cách cửa có mấy bước thôi Yến Thanh Ti gặp một người quen không được coi là quen lắm.

Yến Thanh Ti nhướng mày: “Ồ, Diệp tiên sinh.”

Diệp Thiều Quang lạnh mặt bước ra ngoài thì gặp Yến Thanh Ti và Nhạc phu nhân, đành phải đứng lại, vẻ mặt âm tàn cũng đỡ hơn phần nào, nói: “Bác Nhạc, cô Yến.”

Nhạc phu nhân nhận ra Diệp Thiều Quang, cười nói: “Thiều Quang đến đây chơi đấy à, muộn thế này mới về sao, sức khỏe cậu không tốt đừng thức đêm.”

Diệp Thiều Quang gật đầu: “Cảm ơn bác đã quan tâm, sức khỏe cháu rất tốt.”

Trong lòng Yến Thanh Ti có chút chột dạ, hy vọng Quý Miên Miên đừng có xuất hiện vào lúc này nếu không thì đúng là xui xẻo.

Yến Thanh Ti vội vã kéo Nhạc phu nhân đi, cô nói: “Bác ơi, chúng ta về

thôi, đánh bài cả đêm rồi, đầu cháu cũng hơi đau.”

Nhạc phu nhân nghe thế vội nói: “Vậy chúng ta mau về thôi, về nhà nghỉ ngơi cho khỏe, bác nấu gà tần cho con tẩm bổ.”

“Thiều Quang, bác đi trước đây, sau này có thời gian thì đến nhà chơi nhé.” Nhạc phu nhân kéo tay Yến Thanh Ti muốn đi.

Diệp Thiều Quang đã gọi lại: “Cô Yến đợi một chút đã.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 418: Người Phụ Nữ Của Nhạc Thính Phong, Cậu Cũng Dám Cướp?

Yến Thanh Ti biết là không hay rồi, trên mặt vẫn cứ bình tĩnh như cũ, hỏi: "Diệp tiên sinh có chuyện gì sao?"

Diệp Thiều Quang hơi cong khóe môi, để lộ một nụ cười rất nhạt nhẽo, khuôn mặt xinh đẹp đó càng trở nên dễ nhìn, anh ta nói: "Cảm phiền cô gọi cô trợ lý của cô ra đây được không? Tôi có vài lời muốn nói với cô ta."

Vẻ mặt Yến Thanh Ti đầy hoài nghi: "Trợ lý nào cơ?"

Diệp Thiều Quang biết Yến Thanh Ti đang cố ý giả ngu, anh ta rất nhẫn nại nói: "Chính là... cô trợ lý mà hôm đó khiến tôi ngã nhoài trên đất..."

Yến Thanh Ti giả vờ như thể vừa mới nhớ ra: "Ồ... là cô bé nhận nhầm anh thành phụ nữ đó à? Cô bé đó à, đêm hôm thế này, khụ... bây giờ cũng không phải đêm nữa rồi, nhưng giờ này chắc cô bé đó đang ở nhà, tôi làm sao mà gọi nó ra cho anh được?"

"Hơn nữa, đó cũng là trợ lý của tôi chứ không phải là của Diệp tiên sinh, tôi dựa vào cái gì mà phải giúp anh? Người ta là một cô gái nhỏ, anh muốn gặp thì gặp thế thì quá tùy tiện rồi."

Đôi môi mỏng của Diệp Thiều Quang hiện lên một nụ cười: "Ở nhà à? Nhưng tôi rõ ràng vừa mới nhìn thấy cô ta mà."

Yến Thanh Ti... fuck! Miên Miên đen đủi thế cơ à.

"Thật à, quái lạ nhỉ, anh nhìn thấy cô bé đó ở đây à, chậc, có phải anh nhìn nhầm hay không, tôi thấy sắc mặt của Diệp tiên sinh không được tốt lắm, chắc không phải là thức đêm mà thấy ảo giác đấy chứ?"

Nhạc phu nhân nghe mà cứ mơ mơ hồ hồ, bà buồn bực, Miên Miên rõ ràng đang ở đây mà, tại sao Thanh Ti lại bảo con bé nó không có ở đây?

Nhưng Thanh Ti đã nói là không có thì nhất định là đúng.

Nhạc phu nhân phụ họa: "Đúng nha, đúng nha, Thiều Quang à, sức khỏe cháu từ trước đến giờ vẫn không tốt, nên ngủ sớm dậy sớm giữ gìn sức khỏe,

nói không chừng là vừa nãy cháu nhìn thấy ảo giác đấy.

Diệp Thiều Quang nheo mắt: “Cái này sợ không phải là nhận lầm, tôi có thể nhìn lầm, nhưng dấu giày trên người tôi không thể nhầm được...”

Yến Thanh Ti và Nhạc phu nhân nhìn nhau.

Yến Thanh Ti giơ hai tay nhún vai: “Vậy nếu như anh nhất quyết bảo là anh đã nhìn thấy thì anh đi tìm đi, dù sao chúng tôi không thấy cô ấy.”

Nhạc phu nhân gật đầu: “Đúng đấy, chúng tôi có nhìn thấy đâu.”

Không cần biết anh ta nói cái gì, chỉ cần không chịu thừa nhận là được.

Quý Miên Miên không ngốc, nhất định là đang ngồi trên xe không chịu xuống đâu.

Diệp Thiều Quang thoáng cái đã không còn gì để nói, anh có thể nói gì được đây? Chưa bao giờ gặp ai vô sỉ như thế.

Yến Thanh Ti ngáp một cái: “Ôi chao, thắng cả một đêm, mệt chết đi được, bác gái chúng ta mau về nhà nghỉ ngơi thôi.”

“Ừ, về thôi.” Nhạc phu nhân kéo tay Yến Thanh Ti lên xe.

Diệp Thiều Quang lạnh lùng nhìn bọn họ đi mất, lúc cửa xe mở ra, anh rõ ràng thấy một cái đầu đang lấp ló.

Diệp Thiều Quang cười lạnh, hừ... trốn được mùng một đừng tưởng trốn được mười lăm.

Để xem cô có thể thoát được mấy lần.

Diệp Thiều Quang chuẩn bị quay người rời khỏi chỗ này, nhưng chiếc xe mới đi được có mấy mét kia lại thò ra một cái đầu lè lưỡi trêu ngươi anh.

“Diệp Thiều Quang!”

“Cô nàng vừa nãy nói chuyện với cậu, người đẹp thật đấy, giới thiệu cho tôi đi.”

Diệp Thiều Quang từ từ quay lại, cười lạnh một cái: “Đó là người phụ nữ

của Nhạc Thính Phong, tôi dám nói cậu có dám cướp không?”

“Đệt...”

...

Yến Thanh Ti giơ tay kéo Quý Miên Miên vào trong xe: “Đừng có mà chủ đông khiêu khích anh ta nữa, em muốn tìm đường chết à?”

Quý Miên Miên cười hì hì: “Em ngứa mắt anh ta mà.”

Yến Thanh Ti thở dài, Quý Miên Miên vẫn còn là trẻ con.

Về đến nhà họ Nhạc, Yến Thanh Ti nằm xuống là ngủ, ngủ chưa được hai tiếng đã bị một cuộc điện thoại đánh thức, cô mơ màng nghe điện: “A lô... đúng, tôi là Yến Thanh Ti.”

“Chúng tôi ở trại tạm giam, Yến Tùng Nam chết rồi...”

Yến Thanh Ti ngồi bật dậy, không còn chút buồn ngủ nào nữa.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 419: Tôi Không Tin Ông Ta Lại Chết

Yến Tùng Nam chết rồi?

Trong đầu Yến Thanh Ti hoàn toàn trống rỗng, não cô cứ lặp đi lặp lại câu nói đó, ông ta làm sao mà chết được?

Yến Thanh Ti một lúc lâu sau mới có thể mở miệng nói chuyện: “Ông ta chết như thế nào?”

Người của trại tạm giam nói: “Sáng sớm cắt cổ tay tự sát, lúc phát hiện ra đã quá muộn rồi.”

Yến Thanh Ti lạnh lùng nói: “Không thể nào, loại người như ông ta tuyệt đối không thể nào tự sát được.”

Loại người như Yến Tùng Nam làm sao có thể tự sát được, kẻ cặn bã như ông ta, kể cả có sống chui lủi như một con chó cũng sẽ không tự sát, bởi ông ta không dám, ngay cả dũng khí cầm dao lên cắt vào tay mình ông ta cũng không có, nói gì đến tự sát?

Tự sát? Đừng có đùa, cho dù tất cả mọi người trên thế giới này đều làm thế nhưng duy chỉ có ông ta sẽ không làm đâu.

“Ông ta đúng là tự sát, cô và ông ta là cha con, có thời gian thì đến lĩnh thi thể của ông ta về đi.”

Nói rồi người đó cúp máy luôn.

Yến Thanh Ti bật dậy nhảy xuống giường, cô không nghỉ ngơi cả một đêm, vừa mới ngủ được hai tiếng đồng hồ, lao xuống giường mặt mũi đã tối sầm, cả người dường như ngã quỵ trên mặt đấy, Yến Thanh Ti lảo đảo mấy cái mới đứng vững được.

Yến Tùng Nam không thể chết được, ông ta mà chết, ai có thể lật lại được vụ án năm đó của mẹ cô? Cô làm sao có thể đưa chân tướng sự việc năm đó ra ánh sáng.

Vụ án năm đó, đã trôi qua bao nhiêu năm, tất cả những chứng cớ đã biến mất hết, nếu như có thì cô đã không phải đợi lâu đến thế.

Thế cho nên Yến Thanh Ti mới ly gián Yến Tùng Nam và Diệp Linh Chi, bọn họ trở mặt thành thù mới có thể đào ra vụ án năm đó.

Nhưng bây giờ Yến Tùng Nam đã chết rồi, tất cả đã trở thành tử vô đối chứng, Diệp Linh Chi giờ đã an toàn, bà ta càng không thể nói ra chuyện năm đó.

Yến Thanh Ti hai mắt hoa lên, cô phải đi, cô phải biết, Yến Tùng Nam rốt cuộc chết như thế nào.

Cô vịn tường bước được hai bước, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, mặt mũi tối sầm, cô ngã xuống, mọi thứ trước mắt dường như càng ngày càng trở nên xa xôi, mí mắt của Yến Thanh Ti càng ngày càng nặng nề, trước khi hoàn toàn mất đi ý thức, hình như cô nhìn thấy Nhạc Thính Phong.

...

Nhạc Thính Phong lo lắng nhìn thời gian, Yến Thanh Ti đã hôn mê sáu giờ đồng hồ rồi, sáng nay anh về đến nhà, nghĩ rằng mình sẽ thấy Nhạc phu nhân đang làm bữa sáng, kết quả là chẳng thấy đâu.

Lên lầu liền nhìn thấy Yến Thanh Ti vịn tường cả người đổ gục về phía trước.

Nhạc Thính Phong bị cô dọa cho hết hồn, vội vàng lao đến ôm cô bế về phòng.

Nhạc Thính Phong ngay lúc đó sợ đến mức hồn vía lên mây, đây là lần thứ hai anh nhìn thấy Yến Thanh Ti gục ngã, nhìn cô sắc mặt trắng bệch, quầng mắt xanh đậm, trong lòng anh đau nhói.

Nhạc Thính Phong gọi một người bạn làm bác sĩ đến nhà xem xem Thanh Ti thế nào, anh ta nói, đây là ngủ thôi.

Nhạc Thính Phong mơ hồ, ngủ thôi à?

Mệt đến mức nào mới có thể ngủ say như thế này?

Rốt cuộc là làm cái gì mà mệt thành thế này?

Nhạc Thính Phong hỏi Ngũ tẩu mới biết chuyện, chiều hôm qua ăn cơm xong, Yến Thanh Ti đi ra ngoài với Nhạc phu nhân, hai người đi đến tận

sáng nay 6h mới về đến nhà.

Nhạc Thính Phong... Chết tiệt, hai người phu nữ đi làm cái gì? Đi cả đêm đến sáng mới về! Thật giỏi quá mà!

Nhạc Thính Phong thật muốn dựng hai người dậy hỏi cho rõ ràng, rốt cuộc hai người bọn họ một già một trẻ đi đâu làm gì mà cả đêm không về?

Anh lại hỏi Ngũ tẩu, hai người đi đâu, làm gì, Ngũ tẩu lại lắc đầu bảo không thể bán đứng bà chủ được.

Yến Thanh Ti đang ngủ sâu, Nhạc phu nhân cũng đang say sưa, chẳng ai có thể nói cho anh biết được cả.

Nhạc Thính Phong ở nhà đợi sáu tiếng đồng hồ, mãi cho đến 2 giờ chiều Nhạc phu nhân mới tỉnh dậy.

Nhạc phu nhân biết Yến Thanh Ti hôn mê sợ đến mức vội vàng chạy vào phòng cô.

Hai người ngồi bên giường canh Yến Thanh Ti, Nhạc Thính Phong phụng phịu hỏi: "Mẹ, hai người tối hôm qua đi đâu? Làm gì?"

Nhạc phu nhân sau khi nghỉ ngơi xong tinh thần khá là phấn chấn: "Đi chơi bài, Thanh Ti đi lấy lại thể diện cho mẹ, con không biết con bé lợi hại đến thế nào đâu, vừa ra tay đã đại khai sát giới đánh cho đám người Trương Tố Nhã tè ra quần luôn, mẹ nói với con này, cuối cùng ấy, bọn họ thua sạch bách chỉ còn lại bộ quần áo lót trên người thôi, hahaha, cái bộ dạng như lợn luộc của bọn họ đúng là buồn cười muốn chết, giờ cứ nghĩ đến cảnh đó lại càng sảng khoái."

"Hừ, mẹ bị đám người kia ức hiếp nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng tranh được ngẩng cao đầu lấy một lần, con trai, con trai, lần sau nhất định sẽ cho con chiêm ngưỡng phong thái của Thanh Ti nhà mình."

Nhạc Thính Phong nhất thời cạn cmn lời, hẳn là đi chơi bài? Chơi bài thâu đêm... ôi đệch.

"Mẹ, con không ở nhà trông coi thì hai người tạo phản đúng không? Chơi bài mà cũng dám chơi cả đêm, mẹ cho mẹ được mấy tuổi rồi? Cô ấy còn trẻ không nói, mẹ thì sao? Một lão thái thái hơn năm chục tuổi đầu rồi, sao không để người khác bớt lo vậy?"

Nhạc phu nhân bị Nhạc Thính Phong mắng méo cả miệng, rụt cổ rụt tai không dám ho he một câu nào nữa.

Nhạc Thính Phong nghiến răng liếc sang Yến Thanh Ti: "Còn cả cô ấy nữa... chờ cô ấy tỉnh, con nhất định sẽ thu thập cô ấy một trận, đầu óc của mẹ không được thông minh sáng dạ lắm, nhưng đầu óc của cô ấy đâu có đến nỗi, ấy thế mà lại dám cùng mẹ quậy không biết bờ bến luôn."

Nhạc phu nhân ngẩng đầu: "Con không được mắng con bé... con muốn dạy dỗ, thì... con dạy dỗ một mình mẹ là được rồi, Thanh Ti thấy mẹ bị ức hiếp quá đáng nên mới giúp mẹ xuất đầu, dạy dỗ đám khốn nạn kia."

Nhạc Thính Phong cười ha hả: "Ô được đó nha, con mới đi được vài ngày, không ngờ hai người đã thân thiết tới mức độ này? Còn biết nhận tội thay cô ấy cơ đấy?"

Nhạc phu nhân gật đầu liên tùng tục nói: "Đây là điều đương nhiên rồi, con bé tốt như thế, mẹ đương nhiên là thích rồi, con cả ngày chỉ biết mắng mẹ nhưng con bé tốt hơn con nhiều, lần nào thấy mẹ bị ức hiếp nó đều giúp mẹ xử lý đám cặn bã ấy."

Nhạc Thính Phong vốn là rất tức giận nhưng nghe mẹ đẻ của mình nói xong, đúng là không biết nên để cơn tức này phát vào đâu. Rõ rành rành là xong chuyện này, tiểu lão thái thái nhà anh lại càng thích Yến Thanh Ti hơn, so với anh còn thích hơn nhiều.

Anh nhếch nhếch khóe môi, tùy ý hỏi một câu: "Mẹ... được rồi, con không bằng cô ấy chi bằng mẹ lấy cô ấy về cho con đi!"

Nhạc phu nhân "hừ" một tiếng, đột nhiên giơ tay nhéo lỗ tai Nhạc Thính Phong: "Con đúng là biết nằm mơ, nếu con không chịu thua kém, bà già này có phải làm những chuyện thất đức như thế không hả?"

"Con..."

Nhạc Thính Phong vừa mới mở miệng, Yến Thanh Ti mơ mơ màng màng tỉnh lại.

Nhạc phu nhân đẩy Nhạc Thính Phong ra, tiến lại gần cô: "Thanh Ti... Thanh Ti... cháu thế nào rồi? Có đói bụng không? Đầu có còn đau không?"

Yến Thanh Ti nhất thời đang không biết mình đang ở chỗ nào, một lát sau

nhìn thấy gương mặt lo lắng của Nhạc Thính Phong và Nhạc phu nhân mới dần tỉnh táo lại.

Yến Thanh Ti muốn ngồi dậy, Nhạc Thính Phong vội vàng đỡ cô dậy.

"Sao rồi?"

Nhạc phu nhân áy náy nói: "Là bác không đúng, không nên để cháu thức cả đêm như thế, giờ cháu thấy trong người thế nào?"

Yến Thanh Ti lắc đầu: "Cháu không sao, cháu thấy tốt lắm., giờ mấy giờ rồi ạ!"

"Hai giờ rưỡi chiều."

Yến Thanh Ti vội vàng hất chăn ra: "Cháu có việc, phải ra ngoài một chuyến."

Nhạc Thính Phong kéo cô lại: "Trông em thế này con muốn đi đâu?"

Yến Thanh Ti do dự một lát, cuối cùng cũng không nói những việc này trước mặt Nhạc phu nhân: "Tôi có chút chuyện riêng cần giải quyết, anh nghỉ ngơi trước đi."

Nhạc Thính Phong thay đổi giọng nói, nắm chặt lấy cổ tay cô: "Anh đưa em đi."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 420: Con Mắng Mẹ Là Được Rồi, Đừng Mắng Thanh Ti

Hai người ngồi bên giường canh Yến Thanh Ti, Nhạc Thính Phong phụng phịu hỏi: "Mẹ, hai người tối hôm qua đi đâu? Làm gì?"

Nhạc phu nhân sau khi nghỉ ngơi xong tinh thần khá là phấn chấn: "Đi chơi bài, Thanh Ti đi lấy lại thể diện cho mẹ, con không biết con bé lợi hại đến thế nào đâu, vừa ra tay đã đại khai sát giới đánh cho đám người Trương Tố Nhã tè ra quần luôn, mẹ nói với con này, cuối cùng ấy, bọn họ thua sạch bách chỉ còn lại bộ quần áo lót trên người thôi, hahaha, cái bộ dạng như lợn luộc của bọn họ đúng là buồn cười muốn chết, giờ cứ nghĩ đến cảnh đó lại càng sảng khoái."

"Hừ, mẹ bị đám người kia ức hiếp nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng tranh được ngẩng cao đầu lấy một lần, con trai, con trai, lần sau nhất định sẽ cho con chiêm ngưỡng phong thái của Thanh Ti nhà mình."

Nhạc Thính Phong nhất thời cạn cmn lời, hẳn là đi chơi bài? Chơi bài thâu đêm... ôi đệch.

"Mẹ, con không ở nhà trông coi thì hai người tạo phản đúng không? Chơi bài mà cũng dám chơi cả đêm, mẹ cho mẹ được mấy tuổi rồi? Cô ấy còn trẻ không nói, mẹ thì sao? Một lão thái thái hơn năm chục tuổi đầu rồi, sao không để người khác bớt lo vậy?"

Nhạc phu nhân bị Nhạc Thính Phong mắng méo cả miệng, rụt cổ rụt tai không dám ho he một câu nào nữa.

Nhạc Thính Phong nghiến răng liếc sang Yến Thanh Ti: "Còn cả cô ấy nữa... chờ cô ấy tỉnh, con nhất định sẽ thu thập cô ấy một trận, đầu óc của mẹ không được thông minh sáng dạ lắm, nhưng đầu óc của cô ấy đâu có đến nỗi, ấy thế mà lại dám cùng mẹ quậy không biết bờ bến luôn."

Nhạc phu nhân ngẩng đầu: "Con không được mắng con bé... con muốn dạy dỗ, thì... con dạy dỗ một mình mẹ là được rồi, Thanh Ti thấy mẹ bị ức hiếp quá đáng nên mới giúp mẹ xuất đầu, dạy dỗ đám khốn nạn kia."

Nhạc Thính Phong cười ha hả: "Ô được đó nha, con mới đi được vài ngày, không ngờ hai người đã thân thiết tới mức độ này? Còn biết nhận tội thay cô

ấy cơ đấy?"

Nhạc phu nhân gật đầu liên tùng tục nói: "Đây là điều đương nhiên rồi, con bé tốt như thế, mẹ đương nhiên là thích rồi, con cả ngày chỉ biết mắng mẹ nhưng con bé tốt hơn con nhiều, lần nào thấy mẹ bị ức hiếp nó đều giúp mẹ xử lý đám cặn bã ấy."

Nhạc Thính Phong vốn là rất tức giận nhưng nghe mẹ đẻ của mình nói xong, đúng là không biết nên để cơn tức này phát vào đâu. Rõ rành rành là xong chuyện này, tiểu lão thái thái nhà anh lại càng thích Yến Thanh Ti hơn, so với anh còn thích hơn nhiều.

Anh nhếch nhếch khóe môi, tùy ý hỏi một câu: "Mẹ... được rồi, con không bằng cô ấy chi bằng mẹ lấy cô ấy về cho con đi!"

Nhạc phu nhân "hừ" một tiếng, đột nhiên giơ tay nhéo lỗ tai Nhạc Thính Phong: "Con đúng là biết nằm mơ, nếu con không chịu thua kém, bà già này có phải làm những chuyện thất đức như thế không hả?"

"Con..."

Nhạc Thính Phong vừa mới mở miệng, Yến Thanh Ti mơ mơ màng màng tỉnh lại.

Nhạc phu nhân đẩy Nhạc Thính Phong ra, tiến lại gần cô: "Thanh Ti... Thanh Ti... cháu thế nào rồi? Có đói bụng không? Đầu có còn đau không?"

Yến Thanh Ti nhất thời đang không biết mình đang ở chỗ nào, một lát sau nhìn thấy gương mặt lo lắng của Nhạc Thính Phong và Nhạc phu nhân mới dần tỉnh táo lại.

Yến Thanh Ti muốn ngồi dậy, Nhạc Thính Phong vội vàng đỡ cô dậy.

"Sao rồi?"

Nhạc phu nhân áy náy nói: "Là bác không đúng, không nên để cháu thức cả đêm như thế, giờ cháu thấy trong người thế nào?"

Yến Thanh Ti lắc đầu: "Cháu không sao, cháu thấy tốt lắm., giờ mấy giờ rồi ạ!"

"Hai giờ rưỡi chiều."

Yến Thanh Ti vội vàng hất chăn ra: “Cháu có việc, phải ra ngoài một chuyến.”

Nhạc Thính Phong kéo cô lại: “Trông em thế này con muốn đi đâu?”

Yến Thanh Ti do dự một lát, cuối cùng cũng không nói những việc này trước mặt Nhạc phu nhân: “Tôi có chút chuyện riêng cần giải quyết, anh nghỉ ngơi trước đi.”

Nhạc Thính Phong thay đổi giọng nói, nắm chặt lấy cổ tay cô: “Anh đưa em đi.”

Nhạc Thính Phong đương nhiên biết Yến Thanh Ti muốn đi đâu, anh đã nhận được tin về cái chết của Yến Tùng Nam từ trước đó.

Yến Thanh Ti tám phần là đang bị kích động, giờ điều mà cô muốn thấy nhất có lẽ chính là thi thể của Yến Tùng Nam, vì họ đều biết rõ Yến Tùng Nam không thể nào tự sát được.

Nhạc phu nhân sốt ruột nói: “Thanh Ti, tới giờ con vẫn chưa chịu ăn gì cả, con ăn chút gì đã rồi hãng đi.”

Yến Thanh Ti vốn muốn từ chối bà, nhưng thấy thấy vẻ mặt tràn ngập sự săn sóc và lo lắng của Nhạc phu nhân, cô lại không thể nào thốt ra khỏi miệng được, cô gật đầu: “Vâng!”

Yến Thanh Ti không biết mình đang ăn gì, trong đầu cô giờ chỉ còn là cái chết của Yến Tùng Nam.

Cô ăn qua loa một chút rồi rời khỏi nhà họ Nhạc.

Tầm hai ba giờ chiều, ánh náng chói mắt, Nhạc Thính Phong lo lắng cho sức khỏe của cô nên cũng không bật điều hòa trong xe quá cao.

Yến Thanh Ti đã bình tĩnh lại, cô hỏi Nhạc Thính Phong: “Anh biết Yến Tùng Nam chết rồi phải không?”

“Biết rồi.”

“Anh có tin là ông ta tự sát không?”

Nhạc Thính Phong lắc đầu: “Chắc không phải đâu.”

Mắt Yến Thanh Ti lóe lên một tia lãnh ý: "Tôi cảm thấy... chuyện này là do Diệp Thiều Quang làm."

Khi biết tin Yến Tùng Nam chết, người đầu tiên mà Yến Thanh Ti nghĩ tới chính là Diệp Thiều Quang.

Hôm đó, khi cô thấy Yến Tùng Nam, rõ ràng là ông ta đã hoàn toàn bị lay động, nhiều nhất cũng chỉ nghĩ hết một đêm, ông ta hy vọng có thể tìm được một lối thoát cho mình đến như thế cơ mà.

Vậy mà giờ còn chưa tới hai ngày ông ta đã chết là sao?

Hôm ấy, Yến Tùng Nam sợ hãi như vậy, chính ông ta còn nói sợ rằng chỉ một thời gian nữa thôi, nhà họ Diệp sẽ giết ông ta.

Mà Diệp Thiều Quang trước đây vẫn luôn theo dõi cô, hôm trước, khi cô từ trại tạm giam đi ra, vừa ra khỏi cửa cũng đã gặp Diệp Thiều Quang.

Một kẻ thông minh như gã ta, sao lại không đoán ra cuộc giao dịch giữa Yến Thanh Ti và Yến Tùng Nam chứ.

Có lẽ, chính điều này khiến Yến Tùng Nam động tâm, cho nên mới ra tay với ông ta trước.

Nhạc Thính Phong gật đầu: "Hiện giờ ngoài nhà họ Diệp ra, có vẻ như thật sự cũng không tìm được ai khác có thể ra tay với Yến Tùng Nam nữa."

Diệp Thiều Quang sẽ ra tay với Yến Tùng Nam, chuyện này nghe thì có vẻ như cũng chẳng có gì ngạc nhiên, nhưng nếu như anh ta không làm gì thì đó có khi mới là điều khiến người ta sửng sốt.

Nhạc Thính Phong nắm lấy tay Yến Thanh Ti: "Không sao đâu... Còn có cách khác mà, chuyện này cũng không đến mức độ hoàn toàn không thực hiện được, em không được chẳng lẽ anh cũng không được sao? Anh thông minh thế này cơ mà."

Yến Thanh Ti thấy hơi hối hận: "Đáng lẽ tôi không nên kéo dài, hôm đó đáng ra tôi nên..."

Nhạc Thính Phong ngắt lời cô: "Dù hôm đó em có thuyết phục được Yến Tùng Nam thì sao? Nhà họ Diệp muốn động thủ với lão ta, em vẫn khó mà đề phòng được."

Yến Thanh Ti hơi chán chường, Nhạc Thính Phong nói đúng, kể cả hôm ấy Yến Tùng Nam có đồng ý, kể cả cô có muốn ra tay thì vẫn chỉ là cơ hội không thể nào thực hiện được.

Yến Thanh Ti vực lại tinh thần hỏi: "Sao anh lại trở về?"

Nhạc Thính Phong ghét bỏ bĩu môi: "Phí lời, tất nhiên là anh phải về rồi, không về để em cả mẹ anh trèo lên trời chắc."

Yến Thanh Ti cười: "Cũng có làm gì đâu, chỉ là đi chơi bài, rồi làm mấy chuyện trái pháp luật thôi mà."

"Không làm gì à, ai thắng cũng chỉ còn mỗi cái quần lót, Hạ Lan gia, Lý gia, Châu gia đều gọi điện mách anh hết cả rồi."

Yến Thanh Ti châm biếm: "Còn có mặt mũi mà đi mách tội cơ mà? Hơ... Không hiểu cái gì gọi là dám chơi dám chịu à, kỹ thuật chơi bài thì kém lại kêu người khác mạnh, mấy hôm trước khi bọn họ thông đồng lại cướp 250 vạn của bác gái, sao không mách với anh luôn đi? Giờ còn cáo với chả trạng... Hơ hơ... Anh trả lời họ thế nào?"

Chương 421: Anh Mà Còn Không Về, Hai Người Còn Một Tấc Lên Trời Hả?

Nhạc Thính Phong đương nhiên biết Yến Thanh Ti muốn đi đâu, anh đã nhận được tin về cái chết của Yến Tùng Nam từ trước đó.

Yến Thanh Ti tám phần là đang bị kích động, giờ điều mà cô muốn thấy nhất có lẽ chính là thi thể của Yến Tùng Nam, vì họ đều biết rõ Yến Tùng Nam không thể nào tự sát được.

Nhạc phu nhân sốt ruột nói: “Thanh Ti, tới giờ con vẫn chưa chịu ăn gì cả, con ăn chút gì đã rồi hãng đi.”

Yến Thanh Ti vốn muốn từ chối bà, nhưng thấy thấy vẻ mặt tràn ngập sự săn sóc và lo lắng của Nhạc phu nhân, cô lại không thể nào thốt ra khỏi miệng được, cô gật đầu: “Vâng!”

Yến Thanh Ti không biết mình đang ăn gì, trong đầu cô giờ chỉ còn là cái chết của Yến Tùng Nam.

Cô ăn qua loa một chút rồi rời khỏi nhà họ Nhạc.

Tầm hai ba giờ chiều, ánh náng chói mắt, Nhạc Thính Phong lo lắng cho sức khỏe của cô nên cũng không bật điều hòa trong xe quá cao.

Yến Thanh Ti đã bình tĩnh lại, cô hỏi Nhạc Thính Phong: “Anh biết Yến Tùng Nam chết rồi phải không?”

“Biết rồi.”

“Anh có tin là ông ta tự sát không?”

Nhạc Thính Phong lắc đầu: “Chắc không phải đâu.”

Mắt Yến Thanh Ti lóe lên một tia lãnh ý: “Tôi cảm thấy... chuyện này là do Diệp Thiều Quang làm.”

Khi biết tin Yến Tùng Nam chết, người đầu tiên mà Yến Thanh Ti nghĩ tới chính là Diệp Thiều Quang.

Hôm đó, khi cô thấy Yến Tùng Nam, rõ ràng là ông ta đã hoàn toàn bị lay động, nhiều nhất cũng chỉ nghĩ hết một đêm, ông ta hy vọng có thể tìm được một lối thoát cho mình đến như thế cơ mà.

Vậy mà giờ còn chưa tới hai ngày ông ta đã chết là sao?

Hôm ấy, Yến Tùng Nam sợ hãi như vậy, chính ông ta còn nói sợ rằng chỉ một thời gian nữa thôi, nhà họ Diệp sẽ giết ông ta.

Mà Diệp Thiều Quang trước đây vẫn luôn theo dõi cô, hôm trước, khi cô từ trại tạm giam đi ra, vừa ra khỏi cửa cũng đã gặp Diệp Thiều Quang.

Một kẻ thông minh như gã ta, sao lại không đoán ra cuộc giao dịch giữa Yến Thanh Ti và Yến Tùng Nam chứ.

Có lẽ, chính điều này khiến Yến Tùng Nam động tâm, cho nên mới ra tay với ông ta trước.

Nhạc Thính Phong gật đầu: “Hiện giờ ngoài nhà họ Diệp ra, có vẻ như thật sự cũng không tìm được ai khác có thể ra tay với Yến Tùng Nam nữa.”

Diệp Thiều Quang sẽ ra tay với Yến Tùng Nam, chuyện này nghe thì có vẻ như cũng chẳng có gì ngạc nhiên, nhưng nếu như anh ta không làm gì thì đó có khi mới là điều khiến người ta sửng sốt.

Nhạc Thính Phong nắm lấy tay Yến Thanh Ti: “Không sao đâu... Còn có cách khác mà, chuyện này cũng không đến mức độ hoàn toàn không thực hiện được, em không được chẳng lẽ anh cũng không được sao? Anh thông minh thế này cơ mà.”

Yến Thanh Ti thấy hơi hối hận: “Đáng lẽ tôi không nên kéo dài, hôm đó đáng ra tôi nên...”

Nhạc Thính Phong ngắt lời cô: “Dù hôm đó em có thuyết phục được Yến Tùng Nam thì sao? Nhà họ Diệp muốn động thủ với lão ta, em vẫn khó mà đề phòng được.”

Yến Thanh Ti hơi chán chường, Nhạc Thính Phong nói đúng, kể cả hôm ấy Yến Tùng Nam có đồng ý, kể cả cô có muốn ra tay thì vẫn chỉ là cơ hội không thể nào thực hiện được.

Yến Thanh Ti vực lại tinh thần hỏi: “Sao anh lại trở về?”

Nhạc Thính Phong ghét bỏ bĩu môi: “Phí lời, tất nhiên là anh phải về rồi, không về để em cả mẹ anh trèo lên trời chắc.”

Yến Thanh Ti cười: “Cũng có làm gì đâu, chỉ là đi chơi bài, rồi làm mấy chuyện trái pháp luật thôi mà.”

“Không làm gì à, ai thắng cũng chỉ còn mỗi cái quần lót, Hạ Lan gia, Lý gia, Châu gia đều gọi điện mách anh hết cả rồi.”

Yến Thanh Ti châm biếm: “Còn có mặt mũi mà đi mách tội cơ mà? Hơ... Không hiểu cái gì gọi là dám chơi dám chịu à, kỹ thuật chơi bài thì kém lại kêu người khác mạnh, mấy hôm trước khi bọn họ thông đồng lại cướp 250 vạn của bác gái, sao không mách với anh luôn đi? Giờ còn cáo với chả trạng... Hơ hơ... Anh trả lời họ thế nào?”

--- O ---

Chương 422: Anh Chỉ Muốn Ôm Em Thôi

Nhạc Thính Phong nhếch môi: "Anh bảo... May mà họ gặp phải hai người đấy, nếu là anh... Ngay đến cái quần lót cũng chẳng còn, đá thẳng ra giữa đường cái, tiện thể gọi phóng viên tới chụp vài tấm hình luôn, đánh không thắng người ta còn đổ lỗi sao?"

Yến Thanh Ti cười ầm lên, nỗi lo trong tâm trí cô cuối cùng cũng tan đi.

...

Hai người tới bệnh viện, nhưng người trong viện lại nói xác của Yến Tùng Nam đã được mang đi rồi, là Diệp Linh Chi đem đi, bên trại tạm giam cũng đồng ý.

Tuy tình cảm của Diệp Linh Chi và Yến Tùng Nam sớm đã rạn nứt, nhưng vẫn chưa có thủ tục ly hôn, bà ta vẫn còn là vợ của Yến Tùng Nam nên việc bà ta đưa xác ông ta đi cũng là lẽ đương nhiên, cảnh sát căn bản không có lý do gì để từ chối cả.

Yến Thanh Ti siết chặt nắm tay, cô càng có thể khẳng định chính nhà họ Diệp đã giết Yến Tùng Nam.

Nhạc Thính Phong gọi một cuộc điện thoại, anh ôm lấy vai Yến Thanh Ti: "Đi thôi, về nhà, mai còn tham gia tang lễ."

Yến Thanh Ti kinh ngạc: "Nhanh vậy sao?"

Nhạc Thính Phong nghĩ tới Diệp Thiều Quang, anh khinh thường nói: "Tất nhiên, em nghĩ họ sẽ giữ lại cái xác đó bao lâu chứ, chuyện này đương nhiên phải xử lý càng nhanh càng tốt rồi, hơn nữa, anh đảm bảo đã mang đi hỏa táng rồi luôn."

Yến Thanh Ti cắn răng, tất cả kế hoạch của cô đều bị Diệp Thiều Quang phá hỏng hết rồi.

Nhạc Thính Phong ôm Yến Thanh Ti đi ra ngoài: "Đừng giận, không phải vội, có anh, sớm muộn gì anh cũng sẽ giết chết Diệp Thiều Quang cho em."

Chỉ một câu này thôi cũng khiến cơn tức giận của Yến Thanh Ti tiêu tan đi

không ít.

“Mình tôi cũng có thể mà.”

Nhạc Thính Phong sờ ngón tay cái lên môi, nhíu mày: “Vậy nên tại sao anh phải nói với em, anh chỉ mong sao em nói sai vài lần, như vậy anh mới có thể hôn em nhiều hơn vài cái đấy.”

Yến Thanh Ti...

“Về nhà đã, fan cuồng số 1 của em còn đang đợi em kia kìa?”

“Fan gì cơ?”

“Fan mạt chược, thực lực chơi của em đã nổi tiếng lắm rồi em không biết hả? Giờ đang sùng bái em kinh khủng luôn kia kìa.”

...

Buổi tối, Yến Thanh Ti vẫn ngủ lại nhà họ Nhạc, cô tưởng tối Nhạc phu nhân sẽ kéo cô vào ngủ chung với bà, ai ngờ, ăn xong cơm chưa được bao lâu, Nhạc phu nhân lại nói: “Ai ya, buồn ngủ quá... Mẹ đi ngủ trước đấy, hai đứa cũng nghỉ sớm đi nhé.”

Yến Thanh Ti...

Nhạc Thính Phong đứng dậy, hất cằm với Yến Thanh Ti: “Đi thôi.”

“Làm gì?”

Nhạc Thính Phong bế bổng Yến Thanh Ti lên: “Tất nhiên là... làm chuyện mà mình thích rồi! Em không thấy hả, mẹ anh vẫn còn thương anh lắm, biết anh bao ngày ở ngoài công tác vất vả, thế nên... đặc biệt dành cho anh thời gian để bò lên giường đấy.”

Không đợi Yến Thanh Ti mở lời, Nhạc Thính Phong đã bế cả người lên, hung hăng xông lên lầu.

Yến Thanh Ti vốn tưởng Nhạc Thính Phong muốn ngủ với cô, ai dè, người ta tắm xong, ôm lấy cô, úp sấp vào lòng cô ngủ.

Điều này khiến Yến Thanh Ti hơi ngạc nhiên: “Anh...”

Nhạc Thính Phong cạ cạ vào ngực cô: “Ngủ đi, anh chỉ muốn ôm em thôi, mới mấy ngày không gặp mà anh đã nhớ em rồi.”

Yến Thanh Ti mềm lòng: “Nhưng...”

“Em cũng nhớ anh đúng không, anh biết mà, em không cần phải nói đâu.”

Yến Thanh Ti cười nói: “Tôi chỉ muốn nói... Tôi còn chưa tắm thôi.”

Nhạc Thính Phong ngẩng đầu hôn lên cằm Yến Thanh Ti: “Không sao, anh không ghét bỏ em đâu, bảo bối ngủ đi, còn nếu như em thật sự muốn kéo anh lăn giường thì anh cũng không từ chối đâu.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 423: Cưng À, Em Nói Với Chị Đi Mà

Yến Thanh Ti vươn tay nghếch cằm Nhạc Thính Phong lên: “Năm đó, tôi mà biết anh sẽ trở nên không biết liêm sỉ là gì thế này, chắc tôi thật sự không dám ngủ với anh đâu.”

Nhạc Thính Phong tóm lấy tay cô hôn một cái: “Năm ấy tôi mà biết tôi sẽ vì em mà trở nên vô liêm sỉ đến thế này, tôi sẽ không nên để em ngủ chỉ một đêm đó.”

Nên... ngủ mãi mãi luôn.

Yến Thanh Ti cười nhẹ một tiếng: “Nhớ thật đấy, trước đây chỉ cần nói bừa một câu cũng có thể khiến anh nổi giận, tiếc là hiện tại hình như có nói gì cũng vô dụng rồi.”

Nhiều khi Yến Thanh Ti cũng thất bại lắm, Nhạc Thính Phong càng ngày càng vô liêm sỉ, càng ngày càng không biết xấu hổ, quả thật anh đã phát huy được hai chữ “vô lại” tới cực điểm luôn rồi.

Nhạc Thính Phong thở dài một hơi: “Chỉ trách hồi đó còn quá trẻ người non dạ.”

Khi ấy anh cao ngạo không làm rõ được tình hình, tới giờ mới rõ ràng được mọi thứ.

Yến Thanh Ti lườm anh, cô chọc chọc Nhạc Thính Phong: “Anh nói về Diệp Thiều Quang cho tôi nghe đi.”

Nhạc Thính Phong kiên quyết từ chối: “Không được.”

Yến Thanh Ti hỏi: “Tại sao?”

“Sao em lại có thể hỏi anh về người đàn ông khác như vậy, dựa vào cái gì anh phải nói cho em biết chứ, giờ anh ghen rồi, mau dỗ anh đi.” Nhạc Thính Phong thật lòng không thích nghe Yến Thanh Ti nhắc đến người đàn ông khác trước mặt anh.

Nhưng anh biết, Yến Thanh Ti hỏi như vậy không phải vì cô có hứng thú với Diệp Thiều Quang.

Mà cô đang nghĩ xem nên đối phó với hắn ta như thế nào, vậy nên cô muốn hiểu về hắn.

Nhưng Nhạc Thính Phong vẫn không muốn nói cho cô biết về con người của Diệp Thiều Quang, Yến Thanh Ti không đấu lại được với hắn.

Thủ đoạn của đàn ông, đôi khi không giống với phụ nữ.

Khi đàn ông trở nên ác độc, chưa chắc phụ nữ đã có thể bì được.

Ít nhất những chuyện mà Diệp Thiều Quang làm, Yến Thanh Ti sẽ không làm, vì, kỳ thực cô vẫn là một cô gái có tâm địa thiện lương, cô chỉ bị hiện thực tàn khốc bức ép tới nỗi không thể không trở nên ác độc thôi.

Nhưng Diệp Thiều Quang thì không như vậy, Nhạc Thính Phong và gã quen biết nhau đã nhiều năm nay, năm ấy sớm đã có người nói, tên nhóc Diệp Thiều Quang này máu lạnh từ trong trứng nước, thích hợp nhất là tồn tại trong hoàn cảnh như nhà họ Diệp.

Yến Thanh Ti điểm nhẹ ngón tay lên mũi anh: “Dỗ xong rồi, có nói được không?”

Nhạc Thính Phong bĩu môi: “Xem tình hình đã, để xem em có thật lòng dỗ anh không, hay chỉ muốn làm cho có lệ thôi.”

Yến Thanh Ti bỗng kéo Nhạc Thính Phong lên, cô lật người đè lên người anh, hôn xuống, tay còn thọc thẳng vào trong áo ngủ của anh.

Nhạc Thính Phong chỉ cảm thấy vừa thoải mái vừa như đày đọa, nhưng anh lại muốn được giày vò như vậy cả đời.

Yến Thanh Ti buông Nhạc Thính Phong ra, ngón tay điểm nhẹ lên môi anh, mê hoặc nói: “Cưng à, nói cho chị đi mà? Được không?”

Nhạc Thính Phong hít sâu một hơi, vô liêm sỉ nói: “Vậy chị hôn em thêm mấy cái nữa đi.”

“Được thôi.”

Sau đó, Nhạc Thính Phong hài lòng chẹp chẹp miệng, miễn cưỡng vẫn có thể thỏa mãn.

Tuy anh có lòng muốn kéo cô lăn giường thật, nhưng sáng sớm mai còn phải đi dự tang lễ của Yến Tùng Nam, tối nay anh không nỡ dày vò Yến Thanh Ti.

Nhạc Thính Phong ôm Yến Thanh Ti nói: “Thật ra, Diệp Thiều Quang là một kẻ máu lạnh, gã không có tình cảm với bất cứ ai, người nhà họ Diệp đều là một lũ lòng lang dạ sói, Diệp Thiều Quang trời sinh đã là một kẻ máu lạnh, ngay đến em gái hắn hắn còn có thể tận mắt nhìn cô ta chết, em nói xem tại sao gã phải bảo vệ Diệp Linh Chi chứ.”

Yến Thanh Ti nhíu mày nói: “Tôi nhớ... hắn từng nói, khi đó ý của hắn là bất kể tôi có đối phó với Diệp Linh Chi thế nào cũng được, nhưng với điều kiện không được lấy mạng bà ta.”

Nhạc Thính Phong cười lạnh: “Thế nên em nhìn đi, thật ra gã cũng chẳng thật sự muốn bảo vệ Yến Linh Chi đâu, gã làm vậy chẳng qua là tuân thủ quy tắc hoặc đang làm việc giúp ai đó thôi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 424: Cuộc Chơi Này, Tôi Sẽ Chơi Cùng Anh

Yến Thanh Ti hỏi: "Làm giúp người khác... cũng vì lợi ích thôi phải không?"

Nhạc Thính Phong véo mặt cô: "Thông minh lắm, trên đời này ai mà chẳng vì lợi ích của bản thân, không vì lợi ích gì gã lại chịu giúp Diệp Linh Chi sao? Anh biết em đang nghĩ gì, em muốn tìm được móc xích lợi ích của gã, sau đó phá vỡ nó đúng không, chuyện này em cứ để anh xử lý là được rồi, những chuyện khác em cũng không cần quan tâm đâu."

Yến Thanh Ti muốn nói gì đó, nhưng Nhạc Thính Phong đã lấp miệng cô lại.

"Ngủ đi, đừng nghĩ nữa."

Sáng hôm sau, thời tiết không được tốt lắm, bầu trời âm u, còn có mưa phùn.

Nhạc Thính Phong cầm ô ôm Yến Thanh Ti xuống xe, tang lễ của Yến Tùng Nam ngoài gia đình họ Diệp ra, hầu như cũng chẳng có mấy ai tới dự, à, Yến Như Kha cũng ở đây.

Yến Thanh Ti mặc một chiếc váy hoa ngũ sắc, màu những đóa hoa ấy vừa tươi đẹp lại rực rỡ, màu sắc và hoa văn trên đó nhìn có chút thoát tục, nhưng khi Yến Thanh Ti mặc lên lại đẹp chói mắt.

Yến Thanh Ti khoác tay Nhạc Thính Phong, như thể không phải cô tới để tham dự tang lễ mà đang tham gia một buổi tiệc vậy.

Thấy Yến Thanh Ti, ánh mắt Diệp Linh Chi ngập tràn cơn phẫn nộ cùng điên cuồng.

Yến Minh Châu tới hôm nay vẫn bị nhốt trong viện thương điên, Diệp Linh Chi sao có thể hòa nhã vui vẻ với cô được chứ.

Yến Thanh Ti vờ như không thấy, cô đi thẳng tới ngôi mộ của Yến Tùng Nam.

Diệp Linh Chi mặc một bộ vest đen, bà ta lạnh mặt chặn Yến Thanh Ti lại: "Cút ngay..."

Yến Thanh Ti mỉm cười nhìn bà ta: "Thật ngại quá, sợ là tôi không thể cút được rồi, tôi thân là con gái, giờ còn không thể tham gia tang lễ của cha đẻ mình sao?

Diệp Linh Chi gầy xơ xác, bà ta nói một cách cay nghiệt: “Tham gia tang lễ? Sao tao thấy mày như đang đi dự tiệc đấy chứ, ngay đến phép tắc cơ bản nhất cũng không hiểu à.”

Yến Thanh Ti ha hả cười: “Tất nhiên là đi dự tiệc rồi... Mẹ tôi mất bao nhiêu năm nay, bà ấy ở dưới kia cô đơn lâu quá rồi, ngày nào bà ấy cũng đợi các người chết, hôm nay... cuối cùng Yến Tùng Nam cũng chết rồi, ông ta có thể xuống đó tìm mẹ tôi, từ từ nói rõ chuyện năm ấy, đương nhiên tôi cũng nên vui một chút chứ, mẹ tôi một mình chờ đợi bao nhiêu năm mới đợi được Yến Tùng Nam, tôi đương nhiên là phải vui cho bà ấy chứ, yên tâm, đợi tới khi bà chết, tôi còn vui hơn nữa cơ.”

Diệp Linh Chi siết chặt nắm tay, bà ta ngẩng đầu nhìn Diệp Thiều Quang, hắn lạnh lùng nghiêm nghị, vẻ mặt dửng dưng, như thể hắn căn bản không định can dự vào việc của bà ta.

Diệp Linh Chi tức giận, thằng khốn Diệp Thiều Quang này trước giờ chưa từng xen vào việc của bà ta, chỉ cần bà ta không chết thì kẻ khác có bắt nạt bà ta thế nào hắn cũng chẳng thèm hỏi.

Yến Thanh Ti đứng trước bia mộ, cô vốn tưởng mình dù không vui nhưng ít nhất cũng sẽ không có bất cứ cảm xúc nào khác.

Nhưng hiện tại, khi thấy tấm ảnh của Yến Tùng Nam, không ngờ cô lại cảm thấy một cảm giác... chua xót khó nói thành lời.

Yến Tùng Nam cứ vậy mà chết rồi, một cái chết không hề được báo trước.

Người đàn ông này, là cha đẻ của cô!

Yến Thanh Ti mặc một bộ đồ sặc sỡ, cô đứng trước tấm bia màu xám, tất cả mọi thứ xung quanh đều là một màu xám tro, cô là điểm sáng duy nhất ở đây.

Trong tiếng mưa rơi tí tách, cô bỗng nghe thấy tiếng của Diệp Thiều Quang: “Cô Yến nén bi thương.”

Yến Thanh Ti nhếch miệng: “Ngài Diệp, trên đời này, chắc anh cũng từng

nghe tới câu vạn sự đều có nhân quả luân hồi, cái gọi là báo ứng chắc anh cũng biết nhỉ.”

Môi Diệp Thiều Quang đỏ nhưng mỏng, vô tình mà tuyệt diễm.

Hắn như không hiểu ý của Yến Thanh Ti, lại nói: “Tôi chỉ từng nghe câu, thế giới này chỉ là cuộc chơi của kẻ mạnh thôi.”

Nhạc Thính Phong im lặng đứng sau lưng Yến Thanh Ti, dáng vẻ của anh tựa như anh sẽ gánh cả bầu trời này vì cô vậy: “Vậy trò chơi này, tôi sẽ chơi với anh! Bất kể có sống chết thế nào, tôi cũng sẽ tiếp anh tới cùng.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 425: Không Ngờ Có Một Ngày Có Thể Thấy Anh Chìm Đắm Trong Tình Cảm Thế Này

Diệp Thiều Quang nhìn Nhạc Thính Phong: "Anh Nhạc đây là muốn đối đầu với tôi sao?"

Cách lớp mưa phùn, hai người đàn ông nhìn thẳng vào nhau, ánh mắt hai người đều tản ra hơi lạnh thấu xương, nhưng vẻ mặt vẫn thờ ơ như không có chuyện gì.

Nhạc Thính Phong cầm ô che trên đầu Yến Thanh Ti, nửa bên trái anh bị hở ra ngoài, mưa thấm ướt người, nhưng anh cũng chẳng để tâm tới.

Nhạc Thính Phong lạnh lùng nói: "Hai chúng ta từ trước tới giờ hình như chưa bao giờ đứng chung một chiến hào thì phải."

Vì chưa từng là bạn, thế nên cũng không thể nói là đối đầu, có lẽ ngay từ đầu hai người đã đối nghịch với nhau rồi.

Diệp Thiều Quang khẽ đáp: "Thật không ngờ tôi cũng có ngày thấy được anh Nhạc đây đắm chìm trong tình cảm thế này đấy."

Nhạc Thính Phong thuận miệng: "Tin tôi đi, ngày đó của anh cũng không còn xa đâu."

Diệp Thiều Quang nhếch miệng cười khinh miệt.

Yến Thanh Ti lạnh lùng nhìn Diệp Thiều Quang, cô buông một câu: "Xem ra anh thật sự không biết, hôm đó Yến Tùng Nam đã nói gì với tôi rồi."

Diệp Thiều Quang nheo mắt lại!

Yến Thanh Ti kéo cánh tay Nhạc Thính Phong lại, nói: "Đi thôi, thấy ông ta chết tôi cũng yên tâm được rồi, dù sao nếu như là tôi tôi cũng cũng không xuống tay được, chuyện này, vẫn phải cảm ơn anh Diệp đây rồi, nếu mẹ tôi mà biết chắc sẽ cảm ơn anh lắm đấy."

Diệp Thiều Quang lạnh lùng nhìn Nhạc Thính Phong ôm lấy vai Yến Thanh Ti rời đi.

Hắn vẫn chưa hiểu được lời Yến Thanh Ti nói, liệu đó có phải là lời dối lòng không. Cái chết của Yến Tùng Nam đối với cô mà nói thật sự là chuyện tốt sao?

Diệp Linh Chi nói với Diệp Thiều Quang: "Thiều Quang, em lại để con khốn kiêu ngạo đó đi, em còn không mau xử lý nó."

Diệp Thiều Quang xem thường nói: "Xử lý cô ta? Để sau đó khai chiến với cả nhà họ Nhạc hả?"

"Người như Nhạc Thính Phong sao có thể vì một con khốn như nó mà gây chiến với họ Diệp của chúng ta chứ."

Ngón tay Diệp Thiều Quang khẽ động: "Phải, sao có thể như vậy được?"

Nhưng rõ ràng anh ta sẽ làm thế đấy!

Dù cho lần trước gặp mặt, Diệp Thiều Quang cũng không tin là Nhạc Thính Phong sẽ vì một người phụ nữ mà làm tới bước đường này, nhưng... anh ta vẫn khăng khăng làm đó thôi.

Yến Thanh Ti, cô gái này không phải là hạng thường đâu.

Không ngờ có thể chơi đùa được với cả một người như Nhạc Thính Phong.

...

Lên xe, Yến Thanh Ti nói: "Tới một chỗ này với tôi đi."

Nhạc Thính Phong: "Được!"

Lái xe tầm nửa tiếng, hai người tới một bãi tha ma ở ngoại ô.

Yến Thanh Ti muốn xuống xe nhưng lại bị Nhạc Thính Phong kéo lại, anh cởi áo khác ra khoác cho Yến Thanh Ti: "Bên ngoài lạnh lắm, em che mưa lại đi."

Yến Thanh Ti thấy ấm áp trong lòng: "Vậy anh thì sao?"

Yến Thanh Ti véo mặt cô: "Anh là đàn ông, anh cao lớn vạm vỡ thế này, tối qua em sờ mó bao lâu thế mà vẫn không biết à?"

Nhạc Thính Phong đẩy cửa xe ra, anh bật ô trước, sau khi xuống xe mới vòng qua bên phó lái, mở cửa xe cho Yến Thanh Ti, dìu cô xuống.

Mưa có vẻ nặng hạt hơn, tiếng mưa rơi lộp bộp trên ô, vang lên trên đầu hai người.

Nhạc Thính Phong vươn tay khép chặt áo Yến Thanh Ti lại, anh mở cửa sau cầm lấy một bó hoa, nhét vào tay cô.

Đi qua một con đường nhỏ gập ghềnh đá, Yến Thanh Ti dừng lại.

Nhạc Thính Phong nhìn thấy tên khắc trên tấm bia mộ - Nhiếp Thu Phinh.

Trên đó còn có một tấm ảnh, một tấm ảnh đen trắng đã cũ, người trên ảnh khoảng hơn hai mươi tuổi, trên ảnh bà cười dịu dàng như nước, đẹp tới nỗi khiến người khác kinh ngạc, giống như Yến Thanh Ti vậy.

Nhạc Thính Phong bỗng trở nên khẩn trương hẳn lên, anh nắm chặt lấy tay Yến Thanh Ti.

Đệch, đây là đưa tới ra mắt phụ huynh à! Quá đường đột rồi, anh còn chưa kịp chuẩn bị gì cả, cũng không biết tóc tai có lộn xộn không nữa.

--- O ---

Chương 426: Con Là Bạn Trai Của Con Gái Dì

Nhìn thấy tấm hình của Nhiếp Thu Phinh, Nhạc Thính Phong rốt cuộc cũng biết được vẻ đẹp kinh diễm của Yến Thanh Ti là từ đâu tới.

Trong một thời đại thiếu thốn vật chất, đồ trang điểm khan hiếm, lại không có Meitu, Xiuxiu*, không có PS, không có phẫu thuật thẩy mỹ như thế này, một tấm ảnh đen trắng đơn giản, thậm chí còn không cần phải trang điểm, vậy mà cũng không thể che lấp được vẻ đẹp của Nhiếp Thu Phinh.

*Là những ứng dụng chụp và chỉnh sửa ảnh ở TQ

Nhưng trong thời đại như thế, quá đẹp có lẽ cũng không phải là chuyện tốt đẹp.

Nhạc Thính Phong bỗng cảm thấy tên khốn Yến Tùng Nam thật đúng là chết cũng không đáng tiếc, chết như vậy thật quá dễ dàng cho ông ta rồi.

Ông ta bỏ mặc một người phụ nữ xinh đẹp như Nhiếp Thu Phinh để ở bên loại rác rưởi như Diệp Linh Chi.

Đầu óc... con mẹ nó có phải là bị máu chó tạt đầy đầu rồi không.

Yến Thanh Ti lấy từ trong túi ra một chiếc khăn tay sạch sẽ, cô nhẹ lau đi nước mưa trên tấm ảnh, cô nói: “Chào mẹ tôi đi.”

Nhạc Thính Phong luống cuống cả chân tay: “Vậy... Nên gọi thế nào?”

“Tùy anh.”

Nhạc Thính Phong buột miệng nói: “Gọi là mẹ được không?”

Yến Thanh Ti ngẩng lên nhìn anh, Nhạc Thính Phong ho nhẹ một cái, anh tóm tóm tóc mình: “Con chào dì, con là Nhạc Thính Phong, là bạn trai của Thanh Ti con gái dì, năm nay 28 tuổi, không có sở thích xấu, biết kiếm tiền.”

Yến Thanh Ti bĩu môi: “Anh cứ phải thêm ba chữ cuối cùng vào làm cái gì vậy?”

Nhạc Thính Phong vội giải thích: “Biết kiếm tiền, sẽ không khiến em phải chịu khổ, mẹ vợ chẳng phải đều sợ nhất việc con gái mình chịu khổ sao?”

Yến Thanh Ti vê trán, sao cô lại quên mất việc tên này có hơi “ngốc” nhỉ.

Yến Thanh Ti thụi Nhạc Thính Phong một cái: “Nghiêm túc vào!”

Nhạc Thính Phong đứng thẳng, rồi khom người xuống, nói: “Dì... Đây là lần đầu tiên con tới thăm dì, con không kịp chuẩn bị gì cả, mong dì đừng trách cứ, sau này con với Thanh Ti sẽ thường xuyên tới thăm dì...”

Nhạc Thính Phong nói rất nhiều, Yến Thanh Ti nghe xong khóe miệng nhếch lên, khi cô cười, thật sự rất giống với người trong tấm ảnh trên bia mộ kia.

Đợi Nhạc Thính Phong lải nhải xong, anh hỏi Yến Thanh Ti: “Anh còn gì chưa nói không nhỉ?”

Yến Thanh Ti nhịn cười: “Chắc là... hết rồi đấy.”

“Sao em không nói với anh trước một tiếng? Cũng phải để anh chuẩn bị chứ, hôm nay anh chỉ ăn mặc tùy tiện xong tới đây...”

“Rất đẹp trai mà.”

Nhạc Thính Phong đắc ý hất cằm: “Tất nhiên rồi! Anh được người lớn yêu thích lắm đấy.”

Yến Thanh Ti quỳ xuống mở bó cẩm chướng ra, bày trước bia mộ.

“Mẹ tôi không thích hoa cẩm chướng, bà thích bồ công anh, bà nói, bà giống như mầm bồ công anh vậy, không có rễ, không biết sẽ lạc về đâu... Nhưng vào mùa này, tôi không tìm được bồ công anh, nên chỉ có thể mua chút cẩm chướng này thôi.”

Nhạc Thính Phong ngồi xổm xuống cạnh Yến Thanh Ti, anh ôm cô: “Lần sau anh sẽ tìm cho em, chẳng phải chỉ là bồ công anh thôi sao? Muốn bao nhiêu cũng có hết.”

Yến Thanh Ti không đáp lại Nhạc Thính Phong, cô nhìn tấm ảnh trên bia mộ, cô muốn khóc, nhưng mắt lại khô khốc, cô nói: “Mẹ, ông ta chết rồi, chết đúng vào lúc không nên chết... Con đã từng nghĩ tới vô số cách để giết chết ông ta, nhưng con cũng không ra tay, con chỉ muốn rửa sạch mọi sự oan khuất của mẹ trước rồi mới giết ông ta, nhưng hiện tại... Con mà sớm biết như vậy thì đã sớm tự tay giải quyết ông ta rồi.”

Cô ngẩng đầu, vẻ mặt mông lung, hỏi Nhạc Thính Phong: “Tôi hận Yến Tùng Nam, hận đến nỗi không thể tự tay đâm chết ông ta, nhưng ông ta chết rồi... trong lòng tôi vẫn cảm thấy rất buồn, anh nói xem tại sao vậy?”

Nhạc Thính Phong hôn lên đôi mắt cô, anh kéo cô đứng dậy, nói trước bia mộ: “Mẹ, con muốn gọi người một tiếng mẹ trước, dù sao sớm muộn gì con cũng phải gọi...”

Nhạc ma ma: Con trai, làm tốt lắm, mau đưa linh vật về nhà nào!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 427: Anh Thích Hết Mọi Thứ Của Em

Tâm trạng vốn đang nặng nề của Yến Thanh Ti bỗng bị một câu nói này của Nhạc Thính Phong chọc cười, mọi tâm trạng buồn bực của cô tiêu tan không ít.

Có anh ở bên, hình như mọi thứ thật sự cũng không quá nan giải.

Nhạc Thính Phong ôm Yến Thanh Ti nói: "Mẹ xem, con gái mẹ thật ra vẫn là một cô gái rất lương thiện, cô ấy vẫn là một cô gái tốt, tất nhiên, trong lòng con bất kể cô ấy có thể nào cũng đều là tốt nhất! Cô ấy tốt bụng cũng được, ác độc cũng được, con thích mọi mặt của cô ấy, con muốn trong lòng mẹ cũng vậy, con gái mẹ là người tốt nhất."

"Yến Tùng Nam đã chết, ông ta đáng chết, một kẻ như ông ta không đáng được sống, ông ta cũng không đáng để người khác đồng tình, cảm thông, mẹ, chuyện của Thanh Ti chính là chuyện của con, có con ở đây, con sẽ không để cô ấy một mình gánh vác những điều mà đáng ra cô ấy không cần phải gánh gác, mẹ có thể yên tâm giao cô ấy cho con."

Yến Thanh Ti càng nghe càng thấy lạ, sao chữ "Mẹ" này Nhạc Thính Phong nói xuôi miệng quá vậy?

Nhạc Thính Phong ngoảnh lại, nghiêm túc nhìn Yến Thanh Ti, anh nói: "Yến Tùng Nam đã chết rồi, em có buồn cũng là chuyện rất thường tình, vì thật ra trong lòng em rất mềm yếu, em luôn ngụy trang mình là một kẻ rất xấu xa, nhưng bao nhiêu năm qua đi, nếm trải bao nhiêu đau khổ, em vẫn không hề bị hiện thực lạnh lùng tàn khốc này đánh bại, em như vậy là rất tốt, thật sự rất tốt."

Bất kể Yến Tùng Nam có xấu xa đến chừng nào, nhưng giữa ông ta và Yến Thanh Ti vẫn có cái gọi là huyết thống cha con, điều này bất luận có thế nào cũng không thể thay đổi được.

Tiếng mưa rơi tí tách bên tai, xung quanh đều là mộ, lòng Yến Thanh Ti bỗng thấy yên tĩnh trở lại.

Trước đây bất kể là vào lúc nào, bất kể ngày tháng có khó khăn ra sao, cũng chưa từng có ai ở bên cạnh an ủi cô cả, cô vẫn luôn đơn độc một mình, bị thương cũng không ai quan tâm tới sống chết của cô, cô đã quen với con mắt

căm thù của tất cả nhưng người khác, đã quen với việc chống lại thế giới này bằng chút sức lực mỏng manh của mình.

Nhưng Nhạc Thính Phong vẫn cứ lao tới nhúng tay vào, anh khiến Yến Thanh Ti từ bài xích, tới bất lực, cho tới giờ hình như cảm giác đó cũng không quá tồi tệ nữa.

Có người ở bên cạnh, bạn không cần phải ngẩng đầu cũng sẽ biết, anh ấy đang ở bên bảo vệ bạn, nghĩ mà xem, thật ra đó cũng là một chuyện rất ấm áp.

Như hiện tại, trời đổ mưa, nước mưa rơi xuống mặt, lạnh thấu xương, nhưng có Nhạc Thính Phong ở đây, nắm lấy tay cô, cô có thể cảm thấy một luồng ấm áp đang xộc vào cơ thể mình.

Yến Thanh Ti động động khóe môi, nói: “Có lẽ, tôi buồn cũng không phải vì ông ta là cha tôi, mà vì ông ta chết rồi, mối thù của mẹ sẽ không thể trả được nữa...”

Nhạc Thính Phong cười, anh véo lên mũi cô: “Cô gái ngốc, chuyện này không có gì phải ngại cả, em cũng chẳng có lỗi với ai hết, em thấy buồn là việc rất bình thường, quan hệ máu mủ giữa người và người không bao giờ có thể thay đổi được cả...”

Nhạc Thính Phong vươn tay ra ôm Yến Thanh Ti vào lòng: “Anh cảm thấy ông ta chết rồi cũng tốt, đây cũng coi như một sự giải thoát cho em...”

“Nhưng mẹ tôi...”

Nhạc Thính Phong ngắt lời cô: “Chậc... anh cũng gọi mẹ rồi, chuyện của mẹ vợ, anh sẽ tự mình giải quyết, em không phải quan tâm nữa...”

Ý của Nhạc Thính Phong chính là chuyện của mẹ vợ chính là chuyện của anh, không cần em phải nhọc lòng, anh sẽ giải quyết, nhưng như vậy Yến Thanh Ti lại cứ như là người ngoài vậy, cô thật không biết nên khóc hay nên cười nữa: “Sao anh lại như thế nhỉ?”

Nhạc Thính Phong nhếch mày: “Anh làm sao?”

“Cái gì mà mẹ vợ, ai đồng ý vậy, ai cho anh gọi thuận miệng thế hả.”

Nhạc Thính Phong sầm mặt xuống, nói: “Sao nào, em còn muốn ăn quỵt

đúng không? Mẹ vợ đã đồng ý với anh rồi, kể cả em có ý kiến ý cò gì thì cũng có tác dụng gì đâu?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 428: Anh Không Biết Xấu Hổ, Anh Giỏi!

Yến Thanh Ti...

“Ai đồng ý với anh cơ? Sao tôi lại không biết vậy?”

Nhạc Thính Phong nhún vai: “Anh nghe thấy rồi, ban nãy anh nói với mẹ vợ bao nhiêu lời tốt đẹp như thế, em tưởng anh nói thừa chắc? Anh vừa đẹp trai lại có tiền, lại là người biết quan tâm chăm sóc, em nói xem... có bậc phụ huynh nào là không thích anh không?”

Yến Thanh Ti đúng cạn lời, cô thật sự không biết còn có thể nói gì được nữa.

Tên dở này... đã không còn biết viết chữ xấu hổ thế nào nữa rồi, mặt dày vô liêm sỉ tới mức độ này thật đúng là không ai địch nổi nữa.

“Anh... được rồi... anh nghe thấy thì nghe thấy thôi.” Yến Thanh Ti cũng không biết nói gì nữa, tên ngốc này.

Yến Thanh Ti hít sâu một hơi, trong không khí xen lẫn một luồng khí mát lạnh, cô thấy đầu óc mình thoải mái lên không ít.

Yến Thanh Ti nhìn tấm bia mộ, lộ ra một nụ cười yếu ớt, cô nói: “Về thôi.”

Từ giây phút cô biết tin Yến Tùng Nam chết, tâm trạng Yến Thanh Ti vô cùng khó chịu, cô vẫn cứ áp chế trong lòng, không tìm được chỗ để phát tiết, cô cứ tưởng tâm trạng này nhất định sẽ kéo dài nhiều ngày, nhưng không ngờ có Nhạc Thính Phong ở đây, anh mới chọc cô vài câu mà đã khiến mọi ức chế trong lòng cô bất giác đều bốc hơi hết cả rồi.

Yến Thanh Ti cười, hóa ra niềm vui có thể chia sẻ, không vui cũng có thể chia sẻ, gánh nặng mà cô phải chịu đựng, chia sẻ cho người khác sẽ nhẹ hơn rất nhiều.

Nhạc Thính Phong ôm lấy vai Yến Thanh Ti, anh cúi người trước tấm bia: “Mẹ, mấy ngày nữa con lại tới thăm mẹ nhé! Mẹ muốn cái gì cứ nhắn hết vào giấc mơ cho con, con sẽ lập tức mang đến cho mẹ ngay.”

Khóe môi Yến Thanh Ti nhếch lên, cô im lặng bật cười.

Lên xe, Nhạc Thính Phong vội chỉnh cao nhiệt độ lên, anh nói: “Em giống mẹ anh thật đấy, nhưng rõ ràng, mẹ anh đẹp hơn...”

Yến Thanh Ti đang thắt dây an toàn bỗng dừng lại, lúc mới đầu còn đang mẹ chúng ta, mẹ bọn mình, giờ sao thành “mẹ anh” rồi thế này!

Yến Thanh Ti ngẩng đầu nói: “Đó là mẹ tôi, anh đừng có liên mồm kêu mẹ anh nữa đi, anh như vậy mà để Nhạc phu nhân nghe thấy bà ấy sẽ đau lòng lắm đấy, nuôi thằng con lớn tới chừng này rồi xong nó quay đi gọi người khác là mẹ, lại còn gọi rất thuần thục nữa chứ.”

Nhạc Thính Phong thắt dây an toàn cho Yến Thanh Ti, anh véo mặt cô: “Thế em mau về nói với mẹ anh đi, bà ấy nhất định sẽ vui lắm, con trai bà cuối cùng cũng không chịu thua kém ai nữa rồi, gặp được mẹ vợ rồi, còn được mẹ vợ thừa nhận rồi nữa, gọi được một tiếng mẹ thật đúng là quá giỏi luôn!”

Yến Thanh Ti... Được, được, anh không biết xấu hổ, anh giỏi!

...

Mưa rơi càng nặng hạt, Nhạc Thính Phong lái xe rất chăm chú, để tránh mặt đường bị trơn trượt nên anh lái xe rất vững.

Yến Thanh Ti nhìn ra ngoài, xe từ ngoại ô vào thành phố, trên đường, xe càng nhiều, các tòa nhà cũng càng cao hơn.

Tới đèn đỏ, xe dừng lại, Yến Thanh Ti thấy trên tấm biển của trạm xe bus bên đường, có phát một đoạn quảng cáo của cô, quảng cáo về một món đồ trang điểm chất lượng trung bình, có hai thanh niên đang lấy điện thoại chụp.

Yến Thanh Ti nhìn thấy không nhịn được cười, Nhạc Thính Phong nhìn theo tầm mắt cô, sắc mặt trở nên rất khó coi, anh bĩu môi, đèn vừa xanh, anh đã nhấn ga phi thẳng.

Về đến nhà, Nhạc Thính Phong đã nhấc Yến Thanh Ti lên, cánh tay kẹp cô vào phòng.

Nhạc phu nhân thấy hai người trở về, vội nói với Yến Thanh Ti: “Mau lên, con mau đi tắm nước nóng đi, bác đã bảo Ngũ tẩu làm trà gừng rồi, con uống để giải hàn đi.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “A, con xuống ngay đây.”

Yến Thanh Ti tắm nước nóng ù một cái, thay một bộ quần áo sạch sẽ, lấy khăn lau tóc rồi xuống nhà.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 429: Bà Mẹ Thích Hại Con Trai Mình Nhất

Ngũ tẩu vội bưng lên một bát trà nóng, Yến Thanh Ti nâng lên từ từ uống, uống vài hớp vào bụng, dạ dày liền ấm lên, nhiệt độ trên người cũng dần dần tăng lên.

Nhạc Thính Phong xuống tới nơi, thấy không có phần của mình, anh hỏi: "Mẹ, con thì sao?"

Nhạc phu nhân hỏi: "Con cái gì?"

Nhạc Thính Phong chỉ bát trà gừng của Yến Thanh Ti: "Không có phần của con à?"

Nhạc phu nhân chớp chớp mắt: "Trà gừng... toàn để con gái uống để ấm người, con cũng muốn uống à?"

Nhạc Thính Phong bỗng cảm thấy muốn hộc máu: "Mẹ, con... con không phải là con của mẹ hả?"

Anh và Yến Thanh Ti đều dầm mưa ở ngoài về, Yến Thanh Ti còn mặc áo của anh nhé, người lạnh nhất phải là anh mới đúng, thế mà chẳng làm cho anh gì cả.

Nhạc phu nhân thở dài một tiếng: "Mẹ cũng muốn là không phải lắm, nhưng hiện thực lúc nào cũng rất tàn nhẫn!"

Nhạc Thính Phong ôm trán, anh bỗng không biết nên nói gì nữa.

Mẹ đẻ, đây thật sự là mẹ đẻ của anh đấy.

Nhạc phu nhân cảm thấy nếu bà làm vậy với con trai thật sự cũng không tốt lắm, bà nghĩ nghĩ rồi nói: "Thanh Ti uống xong nếu còn mấy ngụm thì con uống một ít đi."

Nhạc Thính Phong thấy cuộc đời mình thật cô độc!

...

Buổi tối, ăn cơm xong, Yến Thanh Ti cùng xem phim truyền hình vào lúc tám giờ với Nhạc phu nhân một lúc.

Chưa xem được lâu, Yến Thanh Ti đã buồn ngủ tới nỗi cứ gật gù, hai ngày nay, cô đều không được nghỉ ngơi gì cả, sau khi được thư giãn, người ta sẽ nhanh chóng cảm thấy buồn ngủ.

Nhạc phu nhân giục cô lên lầu nghỉ ngơi.

Đợi Yến Thanh Ti lên xong, Nhạc phu nhân gọi Nhạc Thính Phong tới, bà thần bí chạy vào bếp, bưng ra một bát canh, "Con trai, đừng bảo mẹ không thương con nhé, mau uống đi."

Nhạc Thính Phong nhíu mày: "Mẹ, cái gì đây?"

Nhạc phu nhân lại giục: "Con quan tâm làm cái gì, mẹ mà còn hại con được chắc? Mau, uống đi."

Nhạc Thính Phong ngửi ngửi, hình như là thuốc, mùi thuốc bắc xộc lên, có điều cũng rất thơm, Nhạc Thính Phong nghĩ, cũng phải, mẹ đẻ của anh chắc cũng không đến nỗi hại anh đâu?

Dưới sự mong chờ tha thiết của Nhạc phu nhân, Nhạc Thính Phong uống ừng ực mấy ngụm, uống hết bát canh đó.

Nhạc phu nhân nhận lại bát rỗng, bà vỗ vai con trai: "Được rồi, con trai, lên đi, mẹ rất coi trọng con đấy."

Nhạc Thính Phong hơi mờ mịt: "Mẹ, ý mẹ là gì?"

Nhạc phu nhân chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, bà nhìn thằng con mình: "Thằng con ngốc của mẹ, mẹ tốt với con như vậy, thế mà con vẫn chưa hiểu à, mau lên tìm Thanh Ti đi."

"À, con lên đây." Nhạc Thính Phong lên tầng, vốn dĩ anh cũng đang định lên tìm Yến Thanh Ti thật.

Nhạc phu nhân đưa bát cho Ngũ tẩu, nói thầm: "Bát canh bổ thận này đắt như vậy, chắc sẽ có tác dụng chứ nhỉ?"

Bỗng sau lưng truyền tới tiếng Nhạc Thính Phong: "Mẹ, mẹ nói cái gì?"

Nhạc phu nhân giật mình run bắn lên, bà ngoảnh lại không biết Nhạc Thính Phong đã quay lại từ lúc nào.

Nhạc phu nhân lắc đầu như trống bỏi: “Không có! Mẹ có nói gì à?”

Nhạc Thính Phong nheo mắt lại, nói: “Mẹ... Con phát hiện ra mẹ học hư mất rồi, haiz, trước đây mẹ là một người hiền lành lương thiện cơ mà, sao giờ lại học đâu cái thói gian trá như thế?”

Nhạc phu nhân vươn tay ra nhéo lấy tai Nhạc Thính Phong: “Thằng mất nết này, mẹ như vậy không phải đều là vì mày hả? Mẹ không phải chỉ là muốn đêm nay mày phải cố gắng nhiều hơn à, tranh thủ một lần trúng thưởng luôn đi, nếu không mày định đợi tới ngày tháng nào mới rước người ta về nhà đây?”

Nhạc phu nhân hạ giọng nói: “Mẹ đặc biệt đi hỏi đấy, thuốc này không chỉ có thể tráng dương, còn có thể tăng tỉ lệ trúng thưởng nữa.”

Nhạc Thính Phong rất muốn hộc máu, nếu hỏi trên thế gian này ai là người có thể hãm hại anh nhất, vậy ngoài mẹ anh ra, chắc sẽ không còn ai khác nữa.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 430: Đêm Dài Đằng Đẵng, Tâm Sự Chuyện Tình Cảm

Nhạc Thính Phong nghiến răng: “Mẹ, mẹ... không tin con trai mẹ thế à?

Vẻ mặt Nhạc phu nhân đầy bất đắc dĩ nhìn Nhạc Thính Phong: “Con trai, không phải mẹ không tin con, mà là con... thật sự không được, nếu Thanh Ti là đứa con gái có thể dễ dàng nắm được trong tay như thế, thì sao con còn phải đợi đên tận bây giờ? Mẹ nói cho con nghe, nhân lúc Thanh Ti còn chưa hoàn toàn nổi tiếng, mau mau lấy con bé về, đợi sau này con bé thực sự nổi tiếng rồi, người theo đuổi con bé nhiều đến mức xếp hàng vòng quanh trái đất mấy vòng liền, đàn ông tốt trên đời này nhiều lắm, đầu óc con gái nhà người ta hoàn toàn bình thường thì làm sao nhất định phải chọn con?”

Nhạc Thính Phong ôm ngực, bị mẹ ruột đả kích quá nặng!

Anh tức đến mức suýt nôn ra máu: “Con mà kém cỏi thế á?”

Nhạc phu nhân thở dài, vỗ vai Nhạc Thính Phong: “Là con nói đấy, sự thật lúc nào cũng khiến người ta khó mà chấp nhận được.”

Nhạc Thính Phong giờ không biết mình nên nói cái gì mới phải nữa: “Thôi được rồi, mẹ tốt nhất là đừng nói nữa.”

Nhạc phu nhân đuổi theo Nhạc Thính Phong: “Hay là con uống thêm một bát nữa đi, tối nay cố gắng hết sức vào, tranh thủ...”

Nhạc Thính Phong quay ngoắt lại: “Mẹ...”

Nhạc phu nhân vuốt vuốt sống mũi: “Không nói nữa thì thôi, mẹ đi rửa bát đây.”

...

Nhạc Thính Phong nằm xuống, Yến Thanh Ti vẫn đang ngủ say sưa, hoàn toàn không cảm giác được anh đang bên cạnh cô.

Anh ôm Yến Thanh Ti vào lòng, trong đầu anh suy nghĩ về những gì Nhạc phu nhân đã nói, loại thuốc này thực sự nâng cao tỷ lệ ‘trúng thưởng’, vậy... hay là cứ thử xem nào!

Nhưng Nhạc Thính Phong lại thương Yến Thanh Ti hai ngày nay chưa được nghỉ ngơi tử tế, anh nghĩ nghĩ, thôi, tạm thời không làm gì cả, để cô ấy nghỉ ngơi cho thật tốt đã rồi tính sau.

Hơn nữa thuốc uống được một lúc lâu thế rồi mà cũng chẳng thấy gì, Nhạc Thính Phong thở dài, 80% là lại mua phải thuốc giả rồi, mẹ anh tính tình ngây thơ thế này, chắc chắn lại bị người ta lừa rồi.

Nhạc Thính Phong cũng chẳng để ý đến bát thuốc đó nữa, anh chỉ mong đừng có sinh ra tác dụng phụ nào là được rồi.

Mãi cho đến nửa đêm, Nhạc Thính Phong tỉnh ngủ giữa chừng vì quá nóng, cả người nóng rực, mồm miệng khô khốc, trong bụng như có một ngọn lửa đang cháy rừng rực.

Nhạc Thính Phong mơ mơ tỉnh tỉnh lột đồ ngủ trên người ra tiện tay quẳng ra ngoài, anh chạm phải người Yến Thanh Ti, cảm giác được sự mát mẻ, ngay lập tức dán sát vào người cô.

Yến Thanh Ti đang ngủ ngon lành, trong lúc mơ màng cô cảm thấy bản thân mình như bị ném vào trong lò lửa, nóng đến khó chịu, cả người mồ hô đầm đìa nhớp nháp, khó chịu cực kỳ.

Yến Thanh Ti buồn ngủ lắm lắm, cố giãy ra, nhưng không tài nào thoát nổi, cô cảm thấy mình như một cục bột, bị người ta lật đi lật lại, vo tròn bóp dẹt thế nào cũng được.

Cuối cùng Yến Thanh Ti cũng mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của Nhạc Thính Phong, mồ hôi mồ kê đầm đìa, từng giọt từng giọt rơi lên người cô.

Yến Thanh Ti thở dốc: "Nửa đêm rồi anh còn lên cơn động đực đấy à?

Nhạc Thính Phong nhếch miệng cười: "Đêm dài đằng đẵng, không thể ngủ được, tìm chuyện tâm sự tình cảm với em."

Yến Thanh Ti giơ chân lên định đá anh xuống giường, nhưng lại bị Nhạc Thính Phong tóm lấy cổ chân.

Mắt cá chân của Yến Thanh Ti mảnh khảnh cực kỳ xinh đẹp, tay của Nhạc Thính Phong rất lớn, nhiệt độ trong lòng bàn tay nóng hầm hập, dường như chỉ cần hơi mạnh tay một chút là có thể bóp nát cổ chân của Yến Thanh Ti.

Nhạc Thính Phong nghiêng đầu hôn lên mu bàn chân anh: “Ồ, không ngờ lần này em muốn đổi tư thế khác, không vấn đề gì, chúng ta thử làm quen một chút với tư thế mới xem nào!”

Yến Thanh Ti trợn mắt, fuck, tổ sư nhà anh...

Mưa cả ngày, nửa đêm nhiệt độ ngoài trời có phần lành lạnh, nhưng nhiệt độ trong phòng không ngừng tăng cao, như thể trong phòng đang có một ngọn lửa cháy rừng rực.

Bóng hai người hắt lên rèm cửa quấn quýt không rời.

Thời gian đã từ lúc nửa đêm chuyển thành ba giờ sáng, Yến Thanh Ti mệt muốn chết, cô há mồm cắn tai Nhạc Thính Phong: “Cái tên khốn khiếp này, anh đủ chưa?”

--- O ---

Chương 431: Con Trai, Lại Bị Đá Ra Khỏi Giường Rồi À

"Nhanh thôi, nhanh thôi..."

"Anh nửa đêm lên cơn thần kinh thế này cứ như thể cắn thuốc ấy."

Nhạc Thính Phong đau khổ, anh đâu có 'cắn thuốc, mà là bị mẹ ruột lừa uống một bát thuốc tráng dương bổ thận thì có.

Cuộc ái ân triền miên dài dằng dặc cũng đã đến hồi kết, Yến Thanh Ti vừa mệt vừa buồn ngủ, trước khi cô ngủ còn tức giận nói: "Đợi mai tôi tỉnh lại, đừng để tôi nhìn thấy anh, anh cút xa ra cho tôi."

Nhạc Thính Phong vội dỗ: "Ngoan, ngủ đi."

...

Trời sáng, Yến Thanh Ti mở mắt nhìn thấy gương mặt của Nhạc Thính Phong kề sát bên mình, cô nhớ đến chuyện đêm hôm qua, cô hừ một tiếng, đá cho Nhạc Thính Phong một cái.

Động một cái, eo đã đau nhức khó chịu.

Nhạc Thính Phong vẫn không tỉnh, Yến Thanh Ti tức quá đưa tay ra véo má anh, cuối cùng cũng đánh thức được người ta dậy, Yến Thanh Ti cau có: "Cút đi."

Nhạc Thính Phong đang buồn ngủ, hừ một tiếng: "Đây là nhà anh, em dám bảo anh cút đi à?"

Yến Thanh Ti hừ lạnh một tiếng: "Vậy thì được, anh không cút, tôi cút."

Nói rồi, cô xốc chăn cả người để trần muốn xuống giường, Nhạc Thính Phong hết hồn chim én, vội kéo cô lại: "Đừng, đừng, em đừng có động đậy... ông đây không so đo với em, anh cút! Dù sao anh cũng quen rồi.

Nhạc Thính Phong kéo Yến Thanh Ti lại, để cô nằm xuống, đắp chăn cho cô.

"Em ngủ đi, ông đây đúng là thiếu nợ em mà, lần trước đã không so đo với

em rồi, em cứ đợi đấy, xem lần sau anh đến thăm mẹ vợ, anh kể tội em với mẹ như thế nào.”

Yến Thanh Ti ngáp một cái, “Nhớ mua thuốc tránh thai cho tôi đó.”

Nhạc Thính Phong tức muốn xì khói mặc đồ ngủ vào ra khỏi phòng, nhưng thật không thể ngờ, vừa mới mở cửa phòng ra đã đỡ được Nhạc phu nhân mất thăng bằng ngã chuẩn bị ngã nhào.

Nhạc Thính Phong trợn mắt, “Mẹ...”

Nhạc phu nhân vội vã bịt mồm Nhạc Thính Phong kéo anh ra chỗ khác.

Đóng cửa phòng lại, Nhạc phu nhân nhăn nhó nhìn anh đầy khinh thường: “Con trai, con lại bị đá xuống giường rồi chứ gì, ôi... con nói thử xem đến bao giờ con mới khá lên được đây? Mẹ sốt ruột hộ con đây này.”

Nhạc Thính Phong nghiến răng nói: “Mẹ còn nói được nữa à, hôm qua... bát canh mẹ cho con uống là cái thứ quái quỷ gì thế, nửa đêm mới có tác dụng, con chết đến nơi vì nóng kia kìa.”

Nhạc phu nhân hỏi vội: “Thế có thành công không?”

Nhạc Thính Phong quay sang nhìn bà: “Mẹ có nhìn thấy tai con không? Sắp sưng thành tai heo rồi đây này.”

Nhạc phu nhân nhìn thấy trên tai anh vẫn còn dấu răng rõ ràng, hơi sưng lên, trên cổ còn có mấy vết cào, cười hì hì: “... không sao, không sao, dù sao con cũng là đứa da dày thịt béo mà.”

Nhạc Thính Phong tảng lờ mấy chữ cuối cùng, nhỏ tiếng hỏi: “Mẹ... cái thứ thuốc đó có thể nâng cao tỷ lệ ‘trúng’ thật à?”

Nhạc phu nhân gật đầu liên tục: “Đương nhiên rồi, mẹ cố ý đi một chuyến tìm ông thầy đông y đặc biệt nổi tiếng này để mua mà lại.”

Nhạc Thính Phong cau mày, nhìn cánh cửa phòng: “Nhưng... Thanh Ti muốn uống thuốc tránh thai.”

Nhạc phu nhân vội vã kéo Nhạc Thính Phong vào phòng ngủ của mình, đóng cửa lại, liền dí trán Nhạc Thính Phong: “Con ngốc thật đấy.”

Nhạc phu nhân mở ngăn kéo ra, cầm một cái bình đổ ra hai viên thuốc: "Cầm lấy này."

Nhạc Thính Phong kỳ quái hỏi: "Cái gì đây mẹ?"

Nhạc phu nhân: "Canxi, uống một viên bằng năm viên."

Khóe miệng Nhạc Thính Phong giật giật: "Mẹ... cái này... có ổn không đấy?"

Nhạc phu nhân trợn mắt lườm anh: "Có lấy hay không, không thì thôi... cái kiểu rụt rè sợ bóng sợ gió như thế thì đáng đời con mãi chưa rước được người ta về, chẳng giống con trai mẹ tí nào cả, mẹ là người quyết đoán thế cơ mà."

Nhạc Thính Phong lách người né tránh cái tay của Nhạc phu nhân đang giơ ra: "Mẹ, việc này liên quan đến chuyện sau này mẹ có con dâu không đấy, mẹ đừng có lỡ miệng mà nói ra đấy nhé."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 432: Ngoan, Đợi Tôi Trở Về Nhé

Nhạc phu nhân xua tay: “Yên tâm, yên tâm, con nghĩ mẹ là đồ ngốc à?”

Nói rồi, bà thở dài.

“Biết thế đã đổi thuốc từ cái hồi còn ở Cảnh Thành rồi, đều là tại con hết, cái đồ đầu đất nhà con, chả biết cái gì cả.”

Nhạc Thính Phong trợn mắt!

Cầm viên canxi ra khỏi phòng, Nhạc Thính Phong nhếch môi, nở một nụ cười đen tối.

Anh vốn cũng định đổi thuốc rồi, nhưng mà... nhỡ đâu lại trúng thưởng thật, Thanh Ti chắc chắn sẽ quậy, một mình anh cố ý cũng không trấn an cô được.

Nhưng mà... bà lão nhỏ nhà anh lại khác, Nhạc Thính Phong nhìn ra được, Yến Thanh Ti rất thích mẹ anh có lẽ là vì cô cảm nhận được tình yêu của mẹ từ Nhạc phu nhân, cô có cảm giác thân cận với mẹ anh theo kiểu rất tự nhiên, rất bản năng.

Cho nên lôi kéo mẹ anh thành đồng bọn, chuyện này coi như cả hai người bọn họ âm mưu, sau này kể cả chân tướng có bị phát hiện, chẳng phải vẫn còn có cả mẹ anh chống ở đằng trước à?

Anh tin chắc, Yến Thanh Ti sẽ nể tình mẹ anh, hơn nữa cũng không so đo với bà đâu.

Nhạc Thính Phong cầm thuốc tránh thai về gặp Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti cũng không nhìn, cứ thế cho vào mồm uống nước nuốt xuống, uống xong rồi cô còn chép chép miệng, “Sao thuốc lần này lại ngọt ngọt?”

Nhạc Thính Phong thuận miệng kiếm cớ: “Ồ, người trong bệnh viện nói, đây là thuốc tránh thai có hiệu quả tốt nhất hiện giờ.”

Yến Thanh Ti cũng không để ý nên chẳng nghĩ nhiều.

Nhạc Thính Phong lén lút lau mồ hôi lạnh.

...

Yến Thanh Ti vốn cho rằng kiểu gì ‘Lãnh Hương’ nửa tháng sau mới chính thức quay phim, không ngờ ăn sáng xong, đạo diễn đã gọi điện thông báo cho cô, vì diễn viên đóng nam chính Tống Thanh Ngạn lịch trình thay đổi, cho nên phải bắt đầu sớm hơn dự định, giờ thời gian rất gấp rút.

Ngay buổi chiều nay Yến Thanh Ti đã phải đi rồi.

Lúc cô đi, Nhạc Thính Phong dặn dò cô: “Về phần Diệp Thiều Quang, anh sẽ nghĩ cách đối phó với anh ta, nhưng trước lúc đó, em đừng tùy tiện đối đầu với anh ta, khi anh không có ở đó, nếu như em gặp phải anh ta, có thể tránh được thì tránh, không tránh được thì phải lập tức gọi điện cho anh.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Đây là đến đoàn làm phim để đóng phim, có muốn tìm anh ta đi chăng nữa, tôi cũng chẳng có thời gian.”

“Còn nữa, chuyện của mẹ vợ, em không vẩn phải lo lắng đâu, anh sẽ sai người tra rõ ràng chuyện này, em cứ yên tâm đóng phim đi.”

Yến Thanh Ti mấp máy môi muốn phản bác lại một câu, nhưng nhìn gương mặt nghiêm túc của Nhạc Thính Phong cô lại im lặng.

“Được!”

“Qua mấy hôm nữa anh sẽ đến thăm em.”

“Ừ...”

“Không cho phép em liếc mắt đưa tình với gã khác.”

“... sẽ cố.” Nhìn thấy gương mặt đen sì của Nhạc Thính Phong, Yến Thanh Ti cười lên: “Ngoan, chờ tôi trở về.”

Lần này Yến Thanh Ti đi quay phim có lẽ sẽ lâu hơn bình thường, Nhạc phu nhân chuẩn bị cho Yến Thanh Ti rất nhiều mặt nạ với các loại sản phẩm dưỡng da, dặn dò cô phải ăn cơm đúng giờ, mấy ngày nữa bà sẽ đến thăm cô.

Yến Thanh Ti ôm lấy Nhạc phu nhân rồi lên xe đi mất.

Tiễn Yến Thanh Ti đi rồi, Nhạc Thính Phong kéo Nhạc phu nhân lại, nói: “Mẹ, con nói với mẹ chuyện này.”

Nhạc phu nhân đang cầm điện thoại xem weibo của Yến Thanh Ti, thuận miệng hỏi: “Chuyện gì?”

Nhạc Thính Phong hỏi: “Mẹ... gần đây tâm trạng mẹ rất tốt đúng không?”

Nhạc phu nhân ngẩng đầu, đôi mắt sáng lấp lánh: “Đúng thế, rất tốt luôn, con có biết không, kể từ lúc Thanh Ti thắng hộ mẹ ván bài hôm đó, không có ai dám giả vờ giả vịt trước mặt mẹ nữa, đặc biệt là ba bà già đê tiện kia, nhìn thấy mẹ đều vòng đường khác đi, bao nhiêu năm nay, quãng thời gian này chắc là quãng thời gian mẹ vui vẻ nhất.

Nhạc Thính Phong gật đầu: “Thế thì tốt, lần này con đi công tác, cha con, ông già đó có đến tìm con, ông ta bảo ông ta muốn về nước!”

Nét mặt của Nhạc phu nhân dần dần lạnh đi: “Được thôi, chỉ cần biến thành một đống tro cốt, muốn về lúc nào thì về!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 433: Con Mau Mau Cưới Thanh Ti Về Nhà Đi

Nhạc phu nhân tâm địa tốt, tính khí cũng tốt, bà không bao giờ có ý xấu với ai, nhưng cả đời này người mà bà ghét nhất chắc chỉ có cha ruột của Nhạc Thính Phong.

Ân oán năm xưa giữa hai người, đã sớm không thể nói rõ bằng một hai câu nói rồi.

Nhạc Thính Phong cong môi, anh đưa tay ôm Nhạc phu nhân: "Con cũng nói thế với ông ta! Không chết thì đừng hòng quay về."

Trước khi Nhạc Thính Phong về nước, cha anh đến tìm anh, hy vọng anh sau khi về nước có thể làm công tác tư tưởng cho Nhạc phu nhân đồng ý cho ông ta quay về nước.

Lý do của ông Nhạc là ông ta tuổi tác cũng đã cao, ở nước ngoài tốt đến mấy cũng không bằng quê hương, ông ta hy vọng có thể quay về nước, lá rụng về cội.

Lúc ấy Nhạc Thính Phong vừa mới nghe xong đã hung ác cười nhạo ông ta: Lời đã nói như nước hắt ra ngoài, nếu ông có thể nôn được bữa tối của hôm trước ra ăn lại lần nữa được thì hẵng nói về hay không về.

Nhạc phu nhân lại cầm điện thoại lên, nói: "Ngoại trừ việc ông ta là cha ruột của con ra, ông ta chẳng có quan hệ gì với mẹ hết, mẹ ở lại nhà họ Nhạc chỉ vì một lý do mà thôi, chính là phải giành lấy khối tài sản vốn phải thuộc về con trai mẹ, tuy có đôi lúc mẹ không thông minh, nhưng có những chuyện mẹ tuyệt đối không bao giờ thỏa hiệp."

Nhạc Thính Phong nhẹ nhàng vỗ lưng Nhạc phu nhân: "Con biết rồi, mẹ yên tâm có con ở đây mà."

Nhạc phu nhân giơ tay cấu Nhạc Thính Phong một cái: "Có con không đảm bảo nha, mau mau cưới Thanh Ti về đây, có con bé mẹ mới yên tâm được."

Nhạc phu nhân thực sự cực kỳ tin tưởng vào sức chiến đấu của Yến Thanh Ti.

Vào lúc bà khổ sở mất mặt nhất, Yến Thanh Ti chìa tay ra giúp bà.

Điều này khiến Nhạc phu nhân luôn cảm thấy Yến Thanh Ti giống như một nữ siêu nhân, không gì là không làm được.

Nhạc Thính Phong gật đầu liên tục: "Được, được, được... nhanh thôi, con biết rồi."

Nhạc phu nhân vẻ mặt lanh lùng nói: "Nếu như Nhạc Bằng Trình đã muốn quay về, vậy ông ta cũng không phải là tùy tiện nói đùa, ông ta chỉ muốn thử xem thái độ của con ra sao, hừ, mẹ đoán chắc, ông ta vẫn sẽ quay về."

Nhạc Thính Phong gật đầu: "Con biết, cho nên con phải nhắc mẹ một câu trước."

"Mẹ thấy không phải ông ta muốn trở về, mà là con đàn bà đê tiện kia muốn về để tranh giành quyền thừa kế mới đúng."

Trong mắt Nhạc Thính Phong lóe lên sự lạnh lẽo: "Hừ... giờ muốn quay về để tranh à, vậy cũng phải xem xem có còn cái mạng để mà tranh không. Tuần trước con đã điều Vũ Phóng về rồi, cậu ta sẽ đến Mĩ để tiếp nhận sự vụ bên đó, bọn họ đừng nói đến về nước để tranh giành, ngay cả tài sản ở nước ngoài con cũng sẽ không để lại cho bọn họ một đồng nào, tất cả tài sản của nhà họ Nhạc đều là của con, còn có cả cháu nội của mẹ nữa, bất kỳ ai cũng đừng mơ được đến một đồng nào."

Cuối cùng Nhạc phu nhân cũng nở một nụ cười: "Nói đúng lắm, đều là của cháu nội mẹ hết."

"Không có con à?"

"Con chỉ bảo quản hộ cháu của mẹ thôi."

Nhạc Thính Phong...

...

Yến Thanh Ti ngồi máy bay hai tiếng đồng hồ mới đến được Hải Thành, xuống máy bay liền lên xe của đoàn làm phim đến đón.

Bối cảnh của bộ phim lần này là thời kỳ dân quốc, nên Hải Thành được chọn làm địa điểm quay phim.

Phồn hoa cẩm tú của Thập Lý Dương Trường, chắc chỉ có ở nơi này mới có

thể tái hiện lại được khung cảnh đó.

Buổi chiều, sau nghi thức khai máy, toàn bộ đoàn làm phim chính thức bắt đầu quay cảnh đầu tiên.

Tuy rằng Yến Thanh Ti là nữ chính của bộ phim nhưng trong một bộ phim nội dung chủ yếu là về đàn ông thế này, đất diễn của cô cũng không nhiều.

Cho nên khi không có cảnh quay, Yến Thanh Ti liền ngồi bên cạnh quan sát học tập người ta quay phim.

Không thể không nói, đạo diễn Quách là một đạo diễn rất biết chỉ dẫn cho diễn viên, kể cả là những diễn viên không được xuất chúng cho lắm, đều có thể phát huy vượt mức bình thường.

Còn về phần kỹ năng diễn xuất của nam chính bộ phim - Tống Thanh Ngạn, Yến Thanh Ti chỉ có thể dùng một câu 'vui mắt vui tai' đến để hình dung, thực sự anh ta rất giỏi.

Yến Thanh Ti nghĩ trong số những nam diễn viên chắc chỉ có mình Tần Cảnh Chi mới có thể giỏi hơn anh ta.

--- O ---

Chương 435: Cô Yến Nên Gọi Tôi Là Cậu

Yến Thanh Ti có mấy cảnh diễn chung với Tống Thanh Ngạn, cô không muốn để đến lúc đó người khác sẽ chất vấn về khả năng diễn xuất của mình nên rất cố gắng học tập.

Tuần đầu tiên đóng phim lượng công việc của Yến Thanh Ti không nhiều lắm.

Đến tối đoàn làm phim đi liên hoan, Yến Thanh Ti là nữ chính không thể không đi được. Cô nghĩ thầm, tất cả bọn họ đều biết quan hệ của cô và Nhạc Thính Phong, mấy ngày hôm nay đều vẫn rất khách sáo, chắc không có vấn đề gì đâu.

Thế là đi thôi, hơn nữa đến nơi Yến Thanh Ti còn thấy hai diễn viên đóng nữ phụ ăn mặc trang điểm xinh đẹp khiêu gợi, nhìn vào chẳng khác mấy cô gái tay vịn trong hộp đêm là mấy.

Yến Thanh Ti chào hỏi mọi người rồi ngồi xuống, cô cũng không phản cảm với hành động của hai nữ diễn viên nọ, cũng không khinh thường.

Đàn bà con gái trên đời này chẳng có mấy ai sống được dễ dàng, đã bước vào cái giới giải trí này đều muốn leo lên thật cao, thường phải dùng chút thủ đoạn, chỉ cần không dính dáng gì đến cô, cô cũng mặc kệ.

Nhưng Yến Thanh Ti chẳng thể ngờ tới, vừa mới ngồi xuống, lại có một người bước vào.

Nhà sản xuất và đạo diễn Quách đều đứng dậy, nói: "Nào nào, tôi xin được giới thiệu với mọi người."

Yến Thanh Ti lơ đễnh quay sang nhìn, đúng lúc bắt gặp ánh mắt của đối phương, lạnh lùng sâu thẳm, không có tình cảm.

Người Yến Thanh Ti run lên, cô nheo mắt, bàn tay từ từ siết thành quả đấm!

Đạo diễn Quách nói: "Đây là nhà đầu tư của đoàn làm phim chúng ta, Diệp Thiều Quang — ngài Diệp đây là chủ tịch của công ty truyền thông Quang Y, nào, mọi người đến chào ngài Diệp một tiếng đi."

Yến Thanh Ti nhếch môi cười lạnh, cô còn nói với Nhạc Thính Phong vào đoàn làm phim chắc gì đã gặp được Diệp Thiều Quang, không ngờ người ta lại trực tiếp biến thành nhà đầu tư của đoàn làm phim.

Những người khác ào ào chào hỏi Diệp Thiều Quang, anh ta lạnh nhạt gật đầu, coi như là đáp lại.

Tất cả mọi người đều nói xong, Diệp Thiều Quang nhìn về Yến Thanh Ti, "Cô Yến không gặp mấy hôm lại càng xinh đẹp."

Yến Thanh Ti cười châm chọc: "Ngài Diệp, cũng khéo nhỉ!"

Diệp Thiều Quang cười thản nhiên: "Không, tôi đầu tư bộ phim này là vì có cô Yến tham gia vào bộ phim này."

Những người khác trong đoàn làm phim không nói gì, tất cả đều nhìn chằm chằm vào Yến Thanh Ti, trong lòng bọn họ đều nghĩ thế này: Mẹ, cái thể loại gì thế này, toàn một đám tai to mặt lớn thế mà cô ta ai cũng quen.

Yến Thanh Ti lạnh lùng nói: "Ngài Diệp thật thích nói đùa, chúng ta chẳng có quan hệ gì, đâu đáng để ngài tốn công tốn sức vậy sao."

Diệp Thiều Quang mỉm cười: "Không quản thế nào được? Chúng ta tính ra cũng là họ hàng, tôi quan tâm đến cô cũng là điều phải làm."

Diệp Thiều Quang nhìn đạo diễn và nhà sản xuất: "Tính theo bối phận, cô Yến nên gọi tôi một tiếng cậu, hy vọng mọi người trong đoàn làm phim chiếu cố nhiều hơn."

Những người khác đều giật mình, ô đệch, cậu cơ à, rốt cuộc bối cảnh của con nhỏ Yến Thanh Ti này là gì thế?

Nhà sản xuất liên tục nói: "Đương nhiên rồi, đương nhiên rồi..."

Ngồi xuống rồi, một đám người bắt đầu chúc tụng nhau.

"Chị Thanh Ti, chị cũng nên kính ngài Diệp một chén chứ phải không?"

Những người khác đều nói hùa theo, rằng dù gì thì cũng phải kính cậu mình một chén chứ?

Trong lòng Yến Thanh Ti cười lạnh, lúc đứng dậy 'sơ ý' làm đổ ly nước,

nước đổ lên quần áo ướt sũng một mảng.

“Xin lỗi, tôi đi ra ngoài một lát.”

Cô nhất thiết phải bình tĩnh lại, nếu không cô sợ mình sẽ xông lên mà tát cho anh ta một cái.

Thanh Ti đến khu nghỉ ngơi ngoài đại sảnh, tìm thấy Quý Miên Miên đang gà gật, đánh thức cô nàng dậy: “Miên Miên em về trước đi.”

Quý Miên Miên mở mắt, mơ mơ màng màng hỏi: “Tại sao vậy ạ?”

Yến Thanh Ti còn chưa mở miệng, đã nghe một giọng nói âm u lạnh lẽo vang lên đằng sau lưng: “Đã là người quen với nhau, mới gặp mà đã đi, không được hay cho lắm nhỉ?”

--- O ---

Chương 436: Anh Làm Gì Có Mặt Mũi, Tôi Phải Nể Anh Cái Gì Đây?

"Hay..." Quý Miên Miên đứng sau lưng Yến Thanh Ti không nhịn được mà reo lên, vỗ tay bồm bộp, ánh mắt nhìn Yến Thanh Ti tràn đầy sùng bái.

Yến Thanh Ti và Diệp Thiều Quang quay sang nhìn cô, Quý Miên Miên thế mới phát giác ra mình nói 'hay' vào lúc này không được tốt cho lắm thì phải, cô vội vã bỏ tay xuống, cười hì hì, lủi ra nấp đằng sau lưng Yến

Tia sáng lạnh lóe qua trong mắt Diệp Thiều Quang: "Xem ra, cô Yến đây không định nể mặt tôi rồi."

Yến Thanh Ti gật đầu: "Nể chứ, đương nhiên là phải nể rồi"

Quý Miên Miên kinh ngạc nhìn Yến Thanh Ti, nữ thần không định bảo vệ cô nữa à?

Nhưng ngay sau đó lại nghe thấy Yến Thanh Ti chậm rãi nói: "Nhưng mà... điều kiện tiên quyết là anh phải có mặt mũi trước đã, anh có mặt... thì tôi mới có thể nể được chứ? Anh làm gì có mặt mũi, nhất quyết muốn tôi phải nể anh, thế không phải đang ép buộc người khác sao?

Quý Miên Miên thoáng một cái liền cảm thấy hình tượng của Yến Thanh Ti trong lòng cô lại càng cao lớn hơn nữa, giờ thêm hai vầng hào quang nữa, nữ thần của mình, bản mạng của mình, mình yêu nhất chị ấy!

Diệp Thiều Quang sắc mặt âm lãnh, cảm giác lạnh lùng tỏa ra từ trên người anh ta càng ngày càng đậm đặc, anh ta đột nhiên cười lên: "Được, hôm nay tôi mới coi như chính thức nhìn thấy được sự lợi hại của cô Yến."

Diệp Thiều Quang trước đây vẫn nhìn Yến Thanh Ti với ánh mắt coi thường pha lẫn khinh miệt, anh ta vẫn nghĩ rằng cô nhiều nhất chỉ dựa vào bán thân cộng thêm chút đầu óc mới có thể lăn lộn được đến bây giờ.

Nhưng bây giờ, không có Nhạc Thính Phong, khi đơn độc đối đầu với Yến Thanh Ti anh ta mới phát hiện ra, cô gái này tuyệt đối không phải là kẻ đơn giản, mồm miệng của cô ta rất lợi hại.

Yến Thanh Ti cười nhạo: "Khách khí rồi, sao mà so sánh được với ngài Diệp

đây!”

“Như vậy có nghĩa là dù có như thế nào, cô Yến cũng nhất quyết không giao cô trợ lý này của cô ra đúng không?”

Yến Thanh Ti cười cười: “Đợi đến khi nào ngài Diệp thành tổng thống Mỹ, tôi nhất định sẽ giao người cho anh.”

Câu này huỵch toẹt ra thì có nghĩa là --- cả đời này anh cũng đừng có mơ!

Diệp Thiều Quang gật đầu: “Nếu đã như thế, vậy, tôi chỉ có thể không khách khí rồi...”

Vừa mới nói xong, liền nghe thấy có người đến: “Thanh Ti, ngài Diệp cả hai đều ở đây à, mọi người đang đợi hai người kìa.”

Yến Thanh Ti nhìn sang, lại thấy nhà sản xuất cầm điện thoại bước đến gần.

Yến Thanh Ti quay sang nói với Quý Miên Miên: “Miên Miên, em về trước đi.”

Quý Miên Miên lập tức lắc đầu: “Chị, không, em không về, em phải ở đây đợi chị, em phải bảo vệ chị.”

“Nghe lời chị, về trước đi.”

Yến Thanh Ti thấy dù Diệp Thiều Quang thế nào cũng vẫn có đôi chút kiêng kỵ Nhạc Thính Phong, chắc cũng không đến nỗi sẽ xuống tay với cô, nhưng mà... với Quý Miên Miên sợ là anh ta sẽ không khách khí như thế đâu.

Quý Miên Miên vỗ ngực đảm bảo: “Chị, chị yên tâm đi, em lợi hại lắm đấy, tên hỗn đản đó căn bản không phải là đối thủ của em.”

Diệp Thiều Quang cười lạnh: “Cô Yến, xin mời.”

Nhà sản xuất cũng lên tiếng thúc giục, Yến Thanh Ti không làm thế nào được đành phải đi trước.

Quý Miên Miên khiêu khích giơ ngón giữa ra với cái lưng của Diệp Thiều Quang, nhưng chưa kịp thu tay lại, Diệp Thiều Quang như thể có mắt đằng sau quay phắt lại, dọa cho Quý Miên Miên sợ hết hồn.

Diệp Thiều Quang nhếch môi, nụ cười đó khiến cho Quý Miên Miên run lên, mẹ nó chứ, cái tên đồng bóng chết tiệt này.

...

Lại ngồi xuống lần nữa, Yến Thanh Ti nhìn Diệp Thiều Quang, chỉ cảm thấy, Nhạc Thính Phong đúng là tốt thật, dù có mặt dày vô sỉ chút, nhưng giờ cô lại thấy đó là ưu điểm, Yến Thanh Ti nghĩ ngợi, sau này về nhà, nhất định phải khen Nhạc Thính Phong thật nhiều mới được.

Trong bữa cơm, những khiêu khích của Diệp Thiều Quang đều bị Yến Thanh Ti khéo léo hóa giải.

Nhà sản xuất, đạo diễn bao gồm cả dàn diễn viên, tựa hồ không ai phát hiện ra giữa Yến Thanh Ti và Diệp Thiều Quang có cái gì đó không đũng, đám người này ai nấy đều thành tinh hết cả, bữa cơm này ai nấy đều vui vẻ.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 437: Nể Mặt Đi Mà, Cậu!

Bữa cơm cũng sắp kết thúc, yến thanh ti mượn cớ lại đi vào toilet chuyến nữa, nhưng lần này trở về rất nhanh.

Diệp Thiều Quang thấy thế rất kinh ngạc, không ngờ Yến Thanh Ti vẫn quay lại.

Không đến một lúc sau, một nữ phục vụ bàn đi vào, bê một chai rượu đỏ, còn cả hai chén rượu đã được rót sẵn.

Yến Thanh Ti cong môi, nhìn Diệp Thiều Quang, thản nhiên cười nói: "Bữa cơm này cũng sắp xong rồi nhưng mà tôi vẫn chưa kính được ngài Diệp ly rượu nào, thực là ngại quá đi mất, nhưng quả thật tựu lượng của tôi kém lắm, không thể uống được rượu trắng, nhưng rượu vang thì vẫn có thể uống một chút."

Yến Thanh Ti giơ tay ra lấy hai ly rượu trên khay mà cô phục vụ kia đang bê.

"Tôi kính ngài Diệp đây một ly, cảm ơn ngài đã đầu tư vào bộ phim này của chúng tôi, ngài cũng phải nể mặt đứa cháu gái này chứ... cậu!"

Diệp Thiều Quang ngay lập tức liền cảm thấy có vấn đề, Yến Thanh Ti mà thành thật thế này à?

Nhưng những người khác đều phụ họa, người ta cũng đã gọi mình là cậu rồi, nếu mà anh không nể mặt người ta, thế chẳng là đang làm khó nhau à?

Diệp Thiều Quang gật đầu: "Được! Vì một tiếng gọi cậu này, sao tôi lại không nể mặt cô cho được."

Diệp Thiều Quang nhận chén rượu từ trong tay Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti ngay lập tức chạm cốc với anh ta, ngẩng đầu uống sạch rượu vang trong cốc, uống xong cô nói: "Tôi cạn rồi, cậu cứ tùy ý."

Những người khác đều không nói gì, đây là đang ép người ta phải uống hết à, nhưng mà, một ly rượu vang mà thôi, uốn xong rồi thì có thể làm sao nào?

Trong lòng Diệp Thiều Quang càng nghi ngờ hơn, rốt cuộc thì đứa con gái này muốn làm gì đây?

Ngay sau đó, vừa mới nhấp một ngụm Diệp Thiều Quang đã phát hiện ra khác lạ, trong ly rượu này còn cho thêm nước ớt, có muối, còn cả mù tạt, bột hồ tiêu nữa... còn cả những thứ gia vị linh tinh hỗn loạn gì nữa, ngụm đầu tiên Diệp Thiều Quang không đề phòng nghiêng một cái dốc một ngụm lớn vào cổ họng, cái mùi vị đó như thể cả một quả bom nguyên tử đang nổ tung trong miệng.

Diệp Thiều Quang vốn đang định giả vờ như không có gì, nhẫn nại uống cho hết, nhưng mà miễn cưỡng uống được hai ngụm liền không thể chịu đựng được nữa, mù tạt và ớt cay xông thẳng lên mũi, khiến Diệp Thiều Quang sặc ớt ho sặc sụa, mặt hồng hết cả lên, ho đến mức nước mắt nước mũi thi nhau xông ra, trông chật vật cực kỳ.

Yến Thanh Ti vội vã tỏ ra vẻ rất quan tâm: “Ngài làm sao thế? Làm sao lại như thế, ngài đúng là khách khí quá rồi, không cần uống vội vã thế đâu, ngài xem, bị sặc rồi đấy!”

Lúc Yến Thanh Ti lại gần, đụng phải cái ly mà Diệp Thiều Quang đang để đó.

‘Choang’ một tiếng, cái ly rơi xuống đất, vỡ nát bét, rượu trong ly tràn hết ra ngoài.

Diệp Thiều Quang hung ác lườm Yến Thanh Ti: “Ly rượu này... cô...”

Yến Thanh Ti giả vờ như không hiểu gì: “Rượu này làm sao cơ? Không có vấn đề gì mà?”

Cô lại rót một ly nữa uống thử hai ngụm, “Có gì đâu nhỉ, hương vị có gì lạ à? Chẳng lẽ lại bị pha nước sao?”

Diệp Thiều Quang: “...”

Miệng của anh ta đã bị cái mùi vị kinh tởm này hành hạ đến mứcsắp mất hết cảm giác đến nơi rồi, đó là cái mùi vị khó nuốt nhất trên đời này mà Diệp Thiều Quang từng nếm thử, đây cũng là lần anh ta chịu thua thiệt lớn nhất trong mấy năm gần đây.

Anh ta thế mà lại thua trong tay Yến Thanh Ti, mà anh ta càng không thể

ngờ đến Yến Thanh Ti sẽ dùng loại thủ đoạn vô sỉ này.

Kể cả chuyện này có ầm ĩ lên, Yến Thanh Ti chỉ cần giải thích một câu đùa dai là xong chuyện mà anh lại bị người ta nói là so đo chi li.

Quả đắng này Diệp Thiều Quang không thể không nuốt xuống.

Vốn dĩ sức khỏe Diệp Thiều Quang đã không được tốt lắm, bình thường ăn uống thanh đạm, không ăn được những món quá cay hoặc có tính kích thích, ly rượu mà Yến Thanh Ti tặng cho anh ta quả thực có thể khiến Diệp Thiều Quang ho bay cả phổi ra ngoài.

Ho khan dữ dội cộng thêm các loại hương vị cay xè hỗn hợp còn lưu lại trong khoang miệng khiến cho Diệp Thiều Quang nói không ra lời.

--- O ---

Chương 438: Cô Ngủ Với Tôi Một Đêm, Tôi Sẽ Thả Cô Ta Ra

Gương mặt tái nhợt của anh ta bởi vì thế mà đỏ hồng hết lên.

“Xem ra... khụ khụ... chén rượu này của cháu gái... cũng thật khó uống.”

Yến Thanh Ti cười haha: “Thật ngại quá đi mất, nếu tôi mà biết anh không uống được rượu, tôi đã không để anh uống nhiều như thế rồi, mà anh cũng quá thật thà rồi, tôi đã nói là anh cứ tùy ý mà nhưng anh vẫn uống nhiều như thế.”

Trong lòng Diệp Thiều Quang cười lạnh một tiếng, cô ta thật sự nghĩ rằng, đằng sau cô ta có Nhạc Thính Phong nên anh ta không dám làm gì cô chắc.

Diệp Thiều Quang đợi thêm năm phút nữa, đứng dậy: “Xin lỗi, tôi còn có việc khác, tôi xin phép đi trước.”

Anh ta vừa mới bước đi, trong lòng Yến Thanh Ti lo lắng không thôi, chỉ mong là Quý Miên Miên bây giờ không ở khu nghỉ ngơi hoặc là đã chạy đến chỗ nào khác rồi.

Yến Thanh Ti đang nghĩ không biết nên dùng cái cớ gì để ra ngoài thì trùng hợp lại có điện thoại gọi điến, Yến Thanh Ti vội vàng đứng dậy: “Xin lỗi, tôi ra ngoài nghe điện thoại một lát.”

Yến Thanh Ti cầm lấy điện thoại vội vã chạy ra ngoài, tìm một vòng, không thấy người đâu cả, cô vội vã chạy đến bãi đỗ xe dưới tầng hầm.

Kết quả... thật đúng là tìm được hai gã đàn ông to con đang tóm chặt lấy Quý Miên Miên.

Gương mặt của Yến Thanh Ti thoắt cái đã trở nên lạnh lẽo, cái tên Diệp Thiều Quang thật con mẹ nó quá ư là vô sỉ.

Yến Thanh Ti nói: “Thả cô ấy ra!”

Diệp Thiều Quang chậm rãi bước ra: “Cô ngủ với tôi một đêm, thì tôi sẽ thả cô ta ra.”

Diệp Thiều Quang đang cố ý nhục nhã Yến Thanh Ti, Yến Thanh Ti còn chưa kịp giận dữ thì Quý Miên Miên đã phát điên trước rồi, tổ sư cha nhà anh ta, anh ta dám ngủ với nữ thần của cô?

Tôi đây ngay cả tay của nữ thần còn không dám cầm, anh còn muốn ngủ với chị ấy, ngủ cái con mẹ nhà anh ấy, cút về nhà mà ngủ.

Chỉ nhìn thấy Quý Miên Miên đột ngột giơ chân lên, đá thật mạnh vào chân trái của gã đàn ông lực lưỡng đang kìm kẹp mình, nhân lúc hắn ta còn đang oằn mình kêu đau, một chiêu đá cao mạnh mẽ giáng vào hạ bộ của cái gã đàn ông bên phải mình.

Chân vừa mới chạm xuống đất, vừa vặn tóm chặt lấy cánh tay của gã đàn ông nên tay trái, mượn lực thực hiện một cú vật qua vai cực kỳ điêu luyện.

Tất cả quá trình diễn ra chưa tới 5 giây đồng hồ.

Yến Thanh Ti cứ trố mắt đứng ngẩn tò te ra nhìn, mắt mở to quên cả chớp.

Tiêu diệt hai gã to con, Quý Miên Miên kéo tay Yến Thanh Ti bỏ chạy: "Chị, chị đừng sợ, có em ở đây, em sẽ không để cho cái tên khốn nạn kia chạm được đến một sợi tóc của chị đâu, chúng ta mau chóng đi thôi..."

Hôm nay Tiểu Từ không đến, Quý Miên Miên lái xe, hai người dùng tốc độ nhanh nhất chui vào trong xe, dự tính chạy trốn.

Nhưng vừa mới đi được mấy mét, Quý Miên Miên đã lại dừng lại: "Không được lần này nếu mà chạy đi, lần sau mà gặp được anh ta nữa lại phải trốn tiếp à? Chuyện này là do em gây ra, em phải đi giải quyết mới được."

Yến Thanh Ti nghe thấy cô nói vậy, liền hỏi: "Miên Miên, em muốn làm gì?"

"Nữ thần của em, chị cứ yên tâm, em không có việc gì đâu, em xuống xe giải quyết xong việc này đã." Quý Miên Miên nhanh nhẹn mở cửa xe bước xuống, vèo một cái đã chạy đến trước mặt Diệp Thiều Quang.

Diệp Thiều Quang vô ý thức lùi ra sau một bước, bản thân anh ta đã từng nếm thử đòn vật qua vai này một lần, cũng tận mắt nhìn thấy Quý Miên Miên bé bằng cái kẹo như thế mà quăng hai tên đàn ông lực lưỡng to gấp đôi mình như quăng bao cát, sức khỏe của cô ta đúng là...

Quý Miên Miên tức giận nói: “Anh nói xem anh lớn lên cũng giống người đấy chứ, nhưng tại sao toàn làm những việc không giống người thế hả?”

Diệp Thiều Quang mặt mũi lạnh như băng.

Quý Miên Miên chỉ thẳng vào mặt anh ta mà mắng: “Tôi nói anh đấy, không phải tôi mới cho anh ngã có một lần à, mới đạp anh có một cái à, chỉ bảo là anh giống phụ nữ có một lần à? Sao anh cứ phải tính toán chi li từng tí một thế? Tôi còn bị người ta gọi là đàn ông suốt đây này thì có làm sao đâu?”

Quý Miên Miên xắn tay áo lên để lộ hai cánh tay trắng trẻo nho nhỏ tròn tròn, cô chống nạnh: “Được thôi, đến đây nào, tôi cho anh báo thù đây này.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 439: Em Có Gắng Nhịn Đi Đừng Nhớ Anh Quá

“Đến đây ném tôi một cái đi, ném xong rồi, sau này đừng có tính toán chi li như đám đàn bà con gái thế nữa.”

Diệp Thiều Quang cau mày.

Quý Miên Miên thấy anh ta không hiểu, khom lưng chui qua cánh tay anh ta, tóm lấy hai tay anh ta, đặt lên người mình, “Tôi nói này, anh có phải đàn ông không đấy, tôi bảo anh ném anh lại không ném à?”

Diệp Thiều Quang mặt đen sì sì, anh ta đã gặp rất nhiều dạng người, nhiều loại người, kiểu gì cũng có, nhưng giống như thế này, không ra chiêu theo bất kỳ kiểu nào, đơn giản thô bạo khiến người ta khó có thể chịu đựng được đúng thật là lần đầu tiên.

Thân hình của Diệp Thiều Quang bị Quý Miên Miên ngăn lại phải lùi về phía sau hai ba bước, anh ta phân nộ quát: “Cút ngay!”

Quý Miên Miên lập tức ngẩng đầu: “Hừ, đây là anh bảo tôi cút đi đấy nhé, là tự anh không muốn ném, vậy thì đừng có trách tôi, tôi đã cho anh cơ hội rồi, anh không cần thì cũng không trách móc gì được tôi đâu.”

Quý Miên Miên quay người chạy đi, nhưng chạy được hai bước lại vòng trở về, một tay túm lấy cổ áo Diệp Thiều Quang nhấc lên, dí sát mặt vào anh ta uy hiếp nói: “Còn nũa... không cho phép anh động chạm đến nữ thần của tôi, nếu không của đấm của tôi không tha cho anh đâu.”

Quý Miên Miên thuận tiện liếc nhìn biển số xe của anh ta, quẳng lại anh ta ở đó chạy mất.

Quý Miên Miên lên xe, nhanh chóng khởi động xe phóng đi.

Gương mặt tái nhợt của Diệp Thiều Quang hiện lên một nụ cười âm trầm.

Lần đầu tiên anh ta gặp được một thứ không biết trời cao đất dày là gì như thế này.

lên xe rồi, một lúc lâu sau, Yến Thanh Ti mới sực tỉnh: “Miên Miên em...”

Quý Miên Miên nói: “Chị, em đã nói chuyện với anh ta xong rồi, sau này... không cho phép anh ta đến tìm phiền phức nữa, cái gã đó, chẳng có chút đàn ông nào cả, nếu như là em trước kia, ngứa mắt ai, đánh cho một trận là xong, lấy đâu ra lắm chuyện rách việc thế kia.”

Yến Thanh Ti than thở một câu: “Chị đoán chừng, chuyện này sợ rằng vẫn còn chưa xong đâu.”

“Á?”

...

Về đến khách sạn, Yến Thanh Ti cũng chẳng coi để tâm đến chuyện tối nay nữa, dù sao thì giữa cô và Diệp Thiều Quang tuyệt đối không thể trở thành bạn bè được, lần này anh ta đến đây, chính là vì đến để khiêu khích, lẽ nào cô còn phải chịu đựng à?

Yến Thanh Ti nhớ đến Diệp Thiều Quang vì muốn che giấu chân tướng thực sự đằng sau cái chết của mẹ cô, mà giết chết Yến Tùng Nam! Trong lòng cô lại dậy lên nỗi hận không nói được thành lời...

Trước khi đi ngủ, Yến Thanh Ti nghe điện thoại, là Nhạc Thính Phong gọi cho cô.

Yến Thanh Ti đang đắp mặt nạ mà Nhạc phu nhân mua cho, nghe giọng của Nhạc Thính Phong, tâm trạng của cô dần dần yên tĩnh lại.

“Đợi mấy hôm nữa, anh sẽ đến Hải Thành công tác, chính là đi thăm em đấy, em trước nhịn hai ngày đã, đừng nhớ anh quá.”

Yến Thanh Ti cong môi, nói: “Hôm nay tôi mới phát hiện ra, thực ra thì... anh cũng không tệ lắm.”

Nhạc Thính Phong cho rằng tai mình có vấn đề nên nghe nhầm: “Cái gì cơ?”

Yến Thanh Ti kiên nhẫn lặp lại lần nữa: “Tôi nói là... có lẽ, anh cũng tốt lắm.”

Nhạc Thính Phong ngồi bật dậy: “Ha ha... ông đây vốn dĩ rất tốt, từ trước đến nay vẫn rất tốt, tuy rằng đến bây giờ em mới nhìn được ra, nhưng giờ vẫn không coi là muộn, xem ra anh đi mách mẹ có chút hiệu quả nhỉ?”

“Anh mách với ai? Mách cái gì?”

“Đương nhiên là mách mẹ vợ anh rồi, mách tội em đấy.”

Yến Thanh Ti nhất thời không biết nói gì cho phải: “Anh... đi thăm mẹ tôi à?”

“Chứ còn gì nữa, em không có ở đây, đương nhiên anh phải đi thăm mẹ rồi.”

Tâm tình của Yến Thanh Ti từ từ tốt lên, Nhạc Thính Phong là một người thô thiển nhưng lại rất tinh tế, nhìn vào thì thấy vô sỉ lại không biết xấu hổ, nhưng mà... làm việc gì cũng rất tỉ mỉ, sự bài xích của Yến Thanh Ti đối với Nhạc Thính Phong đã càng ngày càng ít, dường như không tìm thấy được nữa.

Yến Thanh Ti không biết cô đã nói chuyện với Nhạc Thính Phong bao lâu, cứ nói mãi rồi ngủ lúc nào không hay, trong tay vẫn đang cầm di động.

Nhạc Thính Phong nghe thấy tiếng thở đều đặn của cô từ đầu dây bên kia, nụ cười trên gương mặt cũng dần dần trở nên ấm áp dịu dàng.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 440: Nhớ Em, Còn Cần Đến Lý Do À?

Nhạc Thính Phong còn đang đắm chìm trong những gì mà Yến Thanh Ti vừa nói với anh thì đột nhiên bị người khác đánh một phát vào đầu.

Nhạc Thính Phong quay sang, đen mặt nhìn mẹ mình: "Mẹ, mẹ làm cái gì đấy."

Nhạc phu nhân chen vào ngồi xuống bên cạnh Nhạc Thính Phong: "Vừa nãy Thanh Ti nói cái gì?"

"Mẹ, con trai mẹ càng ngày càng gần hơn với chiến thắng rồi, Thanh Ti nói, cô ấy cảm thấy con cũng không tồi" Nhạc Thính Phong nói xong mặt mũi đầy đắc ý, hai tai cũng hơi đỏ lên.

Nhạc phu nhân trên mặt tràn đầy vui vẻ: "Thật à? Cái không tồi này à... con trai, nhanh lên, con phải đi ngay."

Nhạc phu nhân nói: "Rèn thép nhân lúc còn đang nóng, con có hiểu nghĩa là gì không? Mấy hôm trước mẹ đi lấy thuốc bổ thận cho con ấy, đúng lúc gặp được lão thái thái của nhà họ Tần ở chỗ của ông bác sĩ đông y đó, bà ấy đi khám bệnh, mẹ đặt biệt hỏi xem giờ Tần Cảnh Chi nhà họ thế nào, bà ấy nói với mẹ, đang quay phim ở Hải thành, hơn nữa, còn đảm bảo với bà ấy là tết năm nay nhất định sẽ dẫn một cô gái về ra mắt mọi người, ra tết sẽ đính hôn, đính hôn rồi sẽ tìm ngày lành tháng tốt để kết hôn, lúc đó Tần lão thái thái khoe khoang với mẹ, đúng là khiến mẹ tức chết đi được, nếu như con cùng Thanh Ti chính thức xác định quan hệ, mẹ đã sớm khiến cho bà ấy phải hâm mộ mẹ rồi, còn lâu mới bị bà ấy làm cho tức chết. Giờ Tần Cảnh Chi cũng đang ở Hải Thành, Thanh Ti cũng đang ở đó, con nói xem cơ hội tốt như thế cậu ta có thể bỏ qua sao?"

Nhạc Thính Phong nghe vậy liền giật mình, đúng thế thật, Tần Cảnh Chi không phải thứ hay ho gì, cho anh ta cơ hội một mình tiếp xúc với Thanh Ti, thế thành ra quá dễ dàng cho anh ta à?

Cái tên già không chịu sống yên này.

"Vậy tối nay con đi luôn." Nhạc Thính Phong lập tức đứng dậy thu dọn hành lý, một lúc sau đã thấy anh quay lại hỏi: "Nhưng mà mẹ, con lấy lý do gì bây giờ?"

Nhạc phu nhân khinh bỉ nhìn anh một cái.

“Nhớ em, còn cần đến lý do à?”

...

Đúng như Yến Thanh Ti đã nói, Diệp Thiều Quang không những không bỏ qua mà ngược lại bắt đầu... vờn đuổi nhau.

Diệp Thiều Quang là một con người rất phức tạp, Yến Thanh Ti cảm thấy loại người như anh ta quá mức tự phụ, có lẽ anh ta thấy rằng cho dù là đối phó với cô hay là xử lý Quý Miên Miên đi chăng nữa, đó đều là những chuyện dễ như trở bàn tay, cho nên anh ta không nghĩ một phát đập chết, làm thế thì mất vui.

Anh ta thích giống như một con mèo đang bắt chuột, dùng móng vuốt tóm chặt lấy con chuột, không ăn nó, từ từ chậm rãi dọa cho nó hồn phi phách tán, đợi đến khi nào chơi chán, lúc đó sẽ ăn bằng sạch.

Diệp Thiều Quan cũng thường xuyên đến đoàn làm phim, địa điểm mà đoàn làm phim chọn để quay chính là khu danh lam thắng cảnh mà Hải Thành bảo tồn mấy chục năm nay, rất thích hợp để quay phim có bối cảnh dân quốc, bình thường khách du lịch ở đây cũng rất nhiều, Yến Thanh Ti quay xong những cảnh của mình thường bị đạo diễn gọi đến bảo mang Diệp Thiều Quang đi thăm quan mấy khu di tích gần đây.

Lý do là: đây là họ hàng nhà cô mà, cô không lo thì ai lo? Thật khiến cho Yến Thanh Ti muốn... chửi um cả nhà anh ta lên.

Yến Thanh Ti bất đắc dĩ đi thăm quan cùng anh ta, Quý Miên Miên đương nhiên là đi theo rồi, Diệp Thiều Quang sai Quý Miên Miên hết cái nọ đến cái kia, cả một ngày trời Quý Miên Miên chạy sắp gãy chân đến nơi, cô nghiến răng nói: “Anh không là phụ nữ thật quá đáng tiếc, đàn bà con gái cũng không bắt bẻ như anh.”

Yến Thanh Ti thương Quý Miên Miên khổ sở, hỏi: “Rốt cuộc thì anh muốn làm gì? Muốn hành hạ người, thế này chắc cũng đủ rồi chứ?”

Diệp Thiều Quang liếc nhìn Quý Miên Miên, cố ý nói: “Người trong đoàn làm phim đều nói cô lên giường với người ta để leo lên cao, nếu không thì cô ngủ với tôi một đêm, để tôi thử xem xem công phu của cô thế nào? Hầu hạ tôi tốt nói không chừng tôi sẽ tha cho cô ta.”

Yến Thanh Ti cười lạnh: “Công phu của tôi thế nào không đến lượt anh nghi ngờ ngược lại thì cái chân này của anh sợ là không dùng được ấy chứ, dù sao sức khỏe của anh cũng yếu ớt lắm, tôi sợ trời chưa sáng thì anh đã chết ở trên giường rồi.”

Yến Thanh Ti cũng chẳng thèm nhìn xem Diệp Thiều Quang phản ứng như thế nào, kéo Quý Miên Miên đi thẳng.

Quý Miên Miên còn bướng bỉnh ngoài lại lườm Diệp Thiều Quang đầy thù hận, tên khốn khiếp, thằng yêu nam chết tiệt, anh cứ đợi đấy cho tôi!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 441: Cái Loại Đê Tiện Như Diệp Thiều Quang Quả Là Cần Ăn Đòn

Dám sỉ nhục nữ thần của ta, để xem xem ta có hành chết mi không.

Yến Thanh Ti bước được hai bước thì dừng lại, quay ra sau nói: "Ngoài ra, tôi sẽ nhớ thật kỹ câu này, tôi sẽ tốt bụng chuyển đến cho Nhạc Thính Phong nghe thử, thuận tiện... cũng cảm ơn tấm lòng tốt của 'cậu', dù sao thì không phải người cậu nào cũng có tâm tư xấu xa bẩn thỉu với cháu gái mình như thế, anh muốn tìm kích thích, nhưng tôi lại không muốn loạn luân."

Gương mặt của Diệp Thiều Quang như thể vừa bị hắt cả chậu mực đen sì lên, ánh mắt lạnh lùng âm u, cả người tỏa ra sự lạnh lẽo khiến người khác phải chùn bước.

Hai mắt Quý Miên Miên như nổi lửa hung hăng lườm Diệp Thiều Quang một cái.

Lên xe rồi, Quý Miên Miên bắt đầu mắng chửi: "Cái gã đê tiện Diệp Thiều Quang này, chị, chị cứ đợi mà xem, em nhất định phải chỉnh cho hắn một trận lên bờ xuống ruộng."

Yến Thanh Ti đã hừ lạnh một tiếng, nói: "Cái gã đó chẳng qua là đang cố ý sỉ nhục chị mà thôi, nếu như đóng cửa lại cởi quần áo ra thật, em xem anh ta không có cái gan đó đâu."

Diệp Thiều Quang càng cố ý đâm thọc, Yến Thanh Ti càng biết anh ta căn bản là không có ý tứ ám muội nam nữ gì với cô hết.

Cái anh ta muốn chỉ là muốn thấy cô mất mặt mà thôi, những câu kiểu thế này, Yến Thanh Ti nghe nhiều rồi, lại chẳng tạo nên thương tổn gì cả.

"Đừng để ý đến anh ta, loại người này em càng để ý thì càng mất công."

Quý Miên Miên nghiến răng, không được, cái tên Diệp Thiều Quang đê tiện này quả là cần ăn đòn.

Tối đến Nhạc Thính Phong gọi điện cho Yến Thanh Ti, tối hôm ấy anh định đến ngay đêm hôm đó nhưng đáng tiếc là công ty lại có chuyện khẩn cấp, Nhạc Thính Phong đành phải ở lại để xử lý, chuyện đến thăm Yến Thanh Ti

lại phải đẩy sang mấy hôm nữa.

Yến Thanh Ti vốn định ngắt lời nói cho Nhạc Thính Phong biết Diệp Thiều Quang đang ở Hải Thành, nhưng nghe được gần đây anh rất bận rộn, nghĩ ngợi một hồi rồi lại thôi.

Đợi đến khi nào Nhạc Thính Phong rảnh rỗi rồi lại nói vậy.

...

Yến Thanh Ti ngủ rồi, nhưng Quý Miên Miên ở phòng bên cạnh Yến Thanh Ti ngủ đến nửa đêm lại tỉnh dậy.

Trời sáng, Diệp Thiều Quang từ trong khách sạn đi ra chuẩn bị đến sân bay để đón người, nhưng cái khoảnh khắc anh ta nhìn thấy cái xe của mình, gương mặt của anh ta lập tức sầm sì, trên đầu mây đen sấm chớp giăng đầy.

Nhân viên lái xe đến cho anh ta bị anh ta dọa cho hết hồn.

Xe của Diệp Thiều Quang là dòng Bentley, trên cửa kính chắn gió và mui xe bị người ta dùng sơn màu viết mấy chữ rất to màu đỏ chót, nội dung như thế này:

---Về nhà, ngủ mẹ mày ấy!!!

Ở cuối còn vẽ thêm một cục shit, con mẹ nó còn đang bốc khói nữa chứ!

Gương mặt của Diệp Thiều Quang vốn tái xám, nhưng vì giận dữ mà ửng đỏ lên, gương mặt đó lại càng diễm lệ mĩ miều.

Anh ta duỗi những ngón tay thon dài sờ lên cửa kính chắn gió.

“Thú vị thật, to gan lắm.”

Quay sang sắc mặt đã trở nên lạnh lẽo, “Lập tức báo cảnh sát cho tôi.”

...

Hôm nay Yến Thanh Ti có một cảnh diễn cặp với Tống Thanh Ngạn, trong cả bộ phim này nhân vật của hai người căn bản là thuộc hai tuyến khác nhau, những cảnh mặt đối mặt như thế này rất ít, mỗi lần gặp nhau đều để lại cho người khác ấn tượng sâu sắc.

Tống Thanh Ngạn là một diễn viên rất giỏi, lúc diễn với anh ta, bạn diễn của anh ta rất dễ bị anh ta kẽo vào cảm xúc, kết thúc cảnh quay, Yến Thanh Ti cảm thấy mình sắp chết khô đến nơi, nhưng may mà đạo diễn đã gật đầu bảo qua.

"Kĩ năng diễn xuất của cô không tồi, rất có sức hút, lần trước lão Tần có nói với tôi, tôi vẫn không tin, không ngờ lại là thật." Đây là lần đầu tiên Tống Thanh Ngạn mở miệng khen Yến Thanh Ti, mặc dù trước đây anh ta đối xử với cô cũng khá ôn hòa, nhưng chưa từng để ý đến cô, bởi vì anh ta biết Yến Thanh Ti làm thế nào để có được vai diễn này, cô ta còn mập mờ với rất nhiều đàn ông nữa.

Nhưng thấy được khả năng diễn xuất cùng với sự chuyên nghiệp của Yến Thanh Ti, Tống Thanh Ngạn cảm thấy, chỉ cần cô ta có đủ hai thứ này, những cái khác đều là đời sống cá nhân của cô ta, chẳng liên quan gì đến anh hết.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 442: Dùng Tiền Mà Không Đập Chết Được Anh Thì Đó Là Bởi Vì Ông Chủ Của Tôi Nghèo

Tống Thanh Ngạn là một người có yêu cầu rất cao trong công việc, còn về phần những cái khác, anh ta thấy cũng chẳng quan trọng cho lắm!

Yến Thanh Ti hoài nghi hỏi: “Lão Tần?”

“Là Tần Cảnh Chi.”

Yến Thanh Ti kinh ngạc: “Tần Cảnh Chi à, hai người... là bạn bè sao?”

Tống Thanh Ngạn cười cười: “Là bạn bè đã rất nhiều năm rồi.”

Trợ lý đã chạy đến bên bọn họ, đưa nước, đưa quạt, đề tài giữa hai người đến đây là kết thúc.

Nghỉ ngơi một lát, Yến Thanh Ti lại phải thay một bộ sườn xám khác, một chiếc sườn xám màu sắc thanh lịch tao nhã, trên nền vải màu ánh trăng dùng mực nước vẽ hai cành mai.

Sườn xám là thứ trang phục có thể dễ dàng phô bày khí chất của một người phụ nữ ra nhất, dáng người Yến Thanh Ti thon thả xinh đẹp, mắt môi như vẽ, trong mắt có đôi chút lạnh lùng, rất hợp với vẻ đơn độc thanh cao của đóa mai trên người cô.

Kể cả người có ghét cô đến mấy đi chăng nữa, cũng đều cảm thấy cô ăn mặc như thế này thật xinh đẹp.

Như một mĩ nữ bước ra từ những tờ họa báo những năm hai mươi, ba mươi của thế kỷ trước, cô không có sự ồn ào xô bồ của thời đại này, lại có thêm sự ý nhị khó có thể miêu tả được bằng lời.

Đạo diễn hài lòng gật đầu, bảo các bộ phận khác chuẩn bị để bắt đầu quay.

Yến Thanh Ti đứng trước máy quay, điều chỉnh lại tâm trạng của bản thân.

Đạo diễn vừa mới hô bắt đầu một cái, lời thoại đầu tiên của Yến Thanh Ti còn chưa kịp thốt ra khỏi miệng, bỗng nhiên có hai người mặc cảnh phục đến đoàn làm phim tìm đạo diễn: “Chúng tôi đến tìm Yến Thanh Ti và Quý Miên

Miên, có một vụ án cần sự phối hợp điều tra của bọn họ.”

Đạo diễn vội vã gọi Yến Thanh Ti đến.

Quý Miên Miên vừa nhìn thấy cảnh sát trong lòng đã giật bắn, chết cha, xong rồi, tối qua rõ ràng đã tránh đi mấy cái camera giám sát rồi mà.

Yến Thanh Ti trong lòng có nghi ngờ, đến khi cảnh sát nói rõ ràng mọi chuyện, cho cô xem ảnh chiếc xe của Diệp Thiều Quang bị phá hoại, cô bật cười ha hả ngay tại chỗ, “Chắc có người thấy ngứa mắt anh ta mà thôi, liên quan gì đến chúng tôi?”

Yến Thanh Ti đoán là Quý Miên Miên làm.

“Hôm qua các cô có tranh chấp với người bị hại.”

Yến Thanh Ti cười ha ha: “Câu này buồn cười thật đấy, nếu như hôm qua tôi nói rằng muốn giết anh ta, hôm nay anh ta chết thật, vậy thì đó cũng là do tôi làm chắc? Đồng chí cảnh sát điều tra vụ án cũng cần chứng cớ nha.”

“Chúng tôi điều tra được, trợ lý của cô gần đây có mua sơn ở một cửa hàng, loại sơn đó đúng là loại sơn được dùng để viết lên xe của người bị hại.”

Yến Thanh Ti và Quý Miên Miên hai người đều nghiến răng nghiến lợi, mẹ nói chứ! Cảnh sát của Hải thành này hiệu suất làm việc có cần cao đến thế không?”

Lại còn người bị hại nữa chứ, cái tổ sư cha nhà nó chứ.

Quý Miên Miên đứng ra nói: “Là do một mình tôi làm, tôi...”

Yến Thanh Ti ngăn Quý Miên Miên lại: “Tôi cảm thấy, chúng tôi cần phải đi gặp cái vị ‘người bị hại’ đó trước đã?”

Cảnh sát đưa hai người đến sở cảnh sát, Yến Thanh Ti cuối cùng cũng gặp được Diệp Thiều Quang đang nhà nhã ngồi uống trà ở đó, cô cười lạnh một tiếng, bước đến đó, mở mồm liền nói: “Là tôi bảo Miên Miên đi làm đấy, nhưng mà cậu à, cháu đây chỉ đùa dai với cậu một tẹo mà thôi, thế mà cậu cũng coi là thật đấy à?”

Cảnh sát cau mày: “Hai người là họ hàng à?”

Yến Thanh Ti ngồi xuống, nói: "Chứ còn sao nữa? Cậu đúng thật là nhỏ mọn, chuyện cỏn con thế này cũng báo cảnh sát, thế này chỉ tổ khiến mấy đồng chí cảnh sát thêm phiền mà thôi."

Thoắt một cái, cảnh sát liền cảm thấy Yến Thanh Ti nói rất đúng, cứ tưởng cảnh sát bọn họ nhàn rỗi lắm đấy.

Diệp Thiều Quang lạnh lùng nhìn Yến Thanh Ti và Quý Miên Miên, những ngón tay gõ nhẹ lên bàn: "Không phải là cậu nhỏ mọn mà là cháu quá nghịch ngợm, không hiểu chuyện rồi đấy!"

Yến Thanh Ti dang hai tay nhún vai nói: "Tôi cũng đâu có phóng hỏa hay giết người đâu, cùng lắm thì đền tiền chứ gì, dù sao ông chủ tôi cũng rất nhiều tiền, ông chủ nói với tôi rằng, chuyện mà có thể được giải quyết bằng tiền thì không phải là chuyện gì to tát, muốn bao nhiêu thì cứ nói, không dùng tiền đập chết được anh, thì đó là vì ông chủ tôi nghèo.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 443: Cô Cảm Thấy Tôi Sẽ Sợ Nhạc Thính Phong À?

Quý Miên Miên nuốt nước miếng ừng ực, vô cùng sùng bái nhìn Yến Thanh Ti.

Đối mặt với Diệp Thiều Quang, Yến Thanh Ti cũng phát hiện ra căn bản là không thể trốn được, người đàn ông này ấy à... hừ... trong đầu toàn những trò xấu xa đen tối, đã đắc tội với anh ta đến mức này rồi, nhưng anh ta vẫn chưa thực sự ra tay, theo như Nhạc Thính Phong mà nói, đây hoàn toàn không phù hợp với phong cách của Diệp Thiều Quang.

Yến Thanh Ti ngẫm nghĩ, cái tên này có lẽ đang thử dò xét cô hoặc là trong đầu anh ta còn có mưu đồ khác mà cô chưa đoán ra.

Nhưng tóm lại một câu là đã không trốn được anh ta thì không cần phải trốn nữa, dù sao cô từ trước đến nay chưa bao giờ sợ anh ta!

Huống hồ, cô và Diệp Thiều Quang dù cho bây giờ không đối đầu nhau, sớm muộn hai người cũng phải đối đầu mà thôi, hoặc là phải nói rằng bọn họ luôn ở trong trạng thái đối địch với nhau.

Yến Thanh Ti lúc nào cũng ở trong trạng thái chuẩn bị xử lý Diệp Linh Chi, mà Diệp Thiều Quang luôn chắn đường cô, anh ta chính là chướng ngại vật trên con đường của cô, không giải quyết được chướng ngại vật này, cô làm sao có thể giải quyết được Diệp Linh Chi?

Diệp Thiều Quang khinh thường nói: “Khẩu khí quả là không nhỏ, tôi thật sự rất tò mò, rốt cuộc cô tự tin đến đâu để cảm thấy rằng địa vị của mình trong lòng Nhạc Thính Phong quan trọng đến thế, cô cảm thấy cô đã hoàn toàn nắm giữ Nhạc Thính Phong trong tay mình hay sao?”

Yến Thanh Ti hất cằm: “Đúng thế tôi có thể khẳng định rằng, địa vị của tôi trong lòng ông chủ tôi là độc nhất vô nhị, tôi dám khẳng định anh ấy có thể vì tôi mà trở thành kẻ địch của anh.”

“Kể cả có như thế thì sao nào, cô cảm thấy tôi sẽ sợ Nhạc Thính Phong à?”

Yến Thanh Ti nhướng mày: “Có sợ hay không đó là chuyện của anh.”

Diệp Thiều Quang châm chọc cười một tiếng: "Nhạc Thính Phong chưa chắc đã có thể bảo vệ cô một cách tuyệt đối."

Yến Thanh Ti chẳng sao cả nhún nhún vai: "Cái này thì có làm sao, cũng lắm thì làm giống như anh đã làm khi đối phó với Yến Tùng Nam ấy! Nói cho cùng, chẳng qua chỉ là một cái mạng mà thôi, tôi bị Diệp Linh Chi đuổi giết ba năm trời, tôi còn sợ mấy cái này à?"

Diệp Thiều Quang nhìn chầm chầm vào đôi mắt của Yến Thanh Ti, trong đôi mắt của cô ta cực kỳ trống trải không hề có lấy một tia sợ hãi, ngay cả sự hận thù cũng không có, cô ta quả thật không sợ chết, cô ta thực sự chẳng thèm để ý đến mạng sống của bản thân.

Diệp Thiều Quang hiếu kỳ: "Đã là con người thì đều muốn sống thật tốt, cô chưa bao giờ nghĩ như thế à? Cô đã bám được vào Nhạc Thính Phong cô không cần làm gì cả, có anh ta cả đời này của cô có thể không phải lo nghĩ gì nữa."

Yến Thanh Ti cười lạnh: "Không phải ai cũng có nguyện vọng vô lo vô nghĩ cơm áo đầy đủ, tôi chưa bao giờ nghĩ đến bản thân mình sẽ có kết cục gì tốt đẹp, nhưng tôi bảo đảm, trước khi tôi chết tôi sẽ kéo Diệp Linh Chi theo chết cùng, ai muốn ngăn cản tôi, tôi sẽ kéo người đó cùng rơi vào vũng bùn không bao giờ có thể quay lại được nữa."

Yến Thanh Ti chưa bao giờ nghĩ cho bản thân mình, mãi cho đến bây giờ cô chưa bao giờ làm cái gì cho chính mình cả.

Trong lòng cô chỉ có một việc duy nhất đó chính là trả thù, trả thù chính là tất cả hy vọng và động lực của cô.

Hôm nay cô nói những điều thứ này cho Diệp Thiều Quang chính là đang nói cho anh ta biết một điều, đừng có ngăn cản tôi báo thù, nếu như anh ta muốn cản tôi thật, vậy đừng trách tôi trở thành kẻ địch của anh.

Diệp Thiều Quang lạnh nhạt nhìn Yến Thanh Ti: "Có đáng để làm thế không?"

Chỉ vì báo thù cho một người đã chết từ bao nhiêu năm trước, có đáng không?

Diệp Thiều Quang tự hỏi mình, anh ta cảm thấy không đáng, nếu đó là anh ta, căn bản anh ta sẽ không làm như vậy.

Yến Thanh Ti hỏi: “Anh có mẹ không?”

Diệp Thiều Quang không trả lời.

Yến Thanh Ti cười châm chọc: “Nhìn thế này là biết có cũng như không rồi, anh vĩnh viễn không có cách nào hiểu được, trên đời này chỉ có duy nhất một người đối xử tốt với anh chết ngay trước mặt anh là như thế nào, anh cũng không biết được, một từ ‘mẹ’ này đối với tôi mà nói quan trọng đến nhường nào, anh căn bản là không hiểu được, người phụ nữ tên Nhiếp Thu Phinh này có ý nghĩa gì với tôi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 444: Cô Bán Thân Thì Đúng Là Không Ai Dám Mua

Không chỉ đơn thuần là mẹ, đó còn là sự ấm áo, là hạnh phúc, là tình yêu, đó chính là sự tươi đẹp duy nhất trong cuộc sống của cô.

Diệp Thiều Quang nghe Yến Thanh Ti nói xong, hơi gật gật đầu, anh ta quả thật không hiểu được.

Yến Thanh Ti nhìn đồng hồ, lười không muốn nói gì với anh ta nữa.

"Muốn bao nhiêu tiền cứ việc nói thẳng, tôi còn phải đóng phim nữa, tôi không có thời gian ngồi đây mà luyên thuyên với anh đâu."

Diệp Thiều Quang liếc mắt nhìn Quý Miên Miên ngồi bên cạnh, mở mồm đòi: "50 vạn!"

Quý Miên Miên vừa nghe thấy thế con ngươi muốn lòi ra ngoài, chỉ thẳng vào mặt Diệp Thiều Quang mà mắng: "50 vạn, anh nghèo đến sắp phát điên rồi đấy hả, thèm tiền đến thế à, ngân hàng ngay bên cạnh kia kìa sao anh không sang mà cướp."

"Tuy rằng vẻ bề ngoài anh giống phụ nữ thật, nhưng tốt xấu gì anh cũng là đàn ông, cái chuyện xấu hổ thế này mà anh cũng làm được, anh còn là đàn ông nữa không?"

Cả đời này của Diệp Thiều Quang cũng chỉ có một mình cô ta dám chỉ thẳng vào mặt anh mắng như thế, vẻ mặt của anh ta đen như mực.

Yến Thanh Ti cản Quý Miên Miên lại, cái xe của Diệp Thiều Quang là Bentley, bị vẽ bậy lên nhiều như thế cũng là ngoài dự đoán của anh ta, tiền sơn lại toàn bộ thân xe, cộng cả tiền thay kính chắn gió nữa, anh ta yêu cầu 50 vạn thực ra cũng không quá đáng.

Yến Thanh Ti gật đầu: "Được thôi, chỉ là 50 vạn mà thôi, tôi cho anh, coi như là bố thì cho ăn mày, dù sao ông chủ của tôi cái gì cũng thiếu mỗi tiền là nhiều thôi, quẳng cho anh coi như quẳng ra cửa sổ vậy."

Diệp Thiều Quang cười lạnh một tiếng: "Tôi nghĩ rằng cô Yến đã nhầm rồi thì phải."

“Nhầm cái gì cơ?”

Ánh mắt của Diệp Thiều Quang sắc bén như đao, vừa bén ngọt vừa lạnh lẽo: “Ai phá xe của tôi, thì khoản tiền này người đó phải bồi thường.”

Quý Miên Miên hét lên: “Anh, anh... ông đây dám làm thì dám chịu, anh đừng có viện cớ này mà khó xử nữ thần của tôi, không phải là 50 vạn à, ông đây bán thận đi trả anh.”

Diệp Thiều Quang lành lành liếc nhìn gương mặt bầu bĩnh đang đỏ lên vì tức giận của Quý Miên Miên, châm chọc nói: “May mà là bán thận, bán thân chắc không ai dám mua.”

“Anh...”

Yến Thanh Ti liếc Quý Miên Miên: “Được thôi, viết giấy nợ.”

Diệp Thiều Quang lười biếng nói: “Sai rồi, không phải là giấy nợ...”

Yến Thanh Ti lập tức đề cao cảnh giác: “Anh định làm cái quỷ gì thế?”

Diệp Thiều Quang chỉ vào Quý Miên Miên: “Cô ta, đến làm công cho tôi, tiền nợ, từ từ trừ vào lương, đến lúc nào đủ 50 vạn thì lúc ấy mới được đi.”

Quý Miên Miên nghe thấy vậy, cầm lấy cái ghế, “Tiên sư cha nhà anh, ông đây hôm nay nhất định phải đập chết anh, tôi cho anh...”

Yến Thanh Ti lập tức cản lại: “Miên Miên, không được manh động, đây là cục cảnh sát.”

Yến Thanh Ti châm chọc nói: “Diệp Thiều Quang anh thú vị thật đấy, anh nghĩ anh là nam chính trong phim ngôn tình Hong Kong chắc, dùng cách đòi tiền ngây thơ như thế sao không nói thẳng ra luôn, thiếu nợ thì lấy thân trả luôn đi?”

Yến Thanh Ti liếc nhìn đánh giá Diệp Thiều Quang từ trên xuống dưới: “Tôi thấy anh đòi nợ là giả, có mưu đồ khác mới là thật, chắc anh không phải là bị cô trợ lý nhỏ của tôi hành hạ đến mức nảy sinh tình cảm đấy chứ, muốn nhân cơ hội này để dễ bề ra tay chứ gì? Chậc, không nhìn ra, anh còn là người thích bị hành hạ đấy, nếu anh muốn thế thì sao không nói sớm để tôi bảo Miên Miên nhà tôi đánh cho anh tám trăm lần một ngày, đảm bảo không hôm nào là giống hôm nào.”

Quý Miên Miên nhìn Diệp Thiều Quang như thể đang nhìn một kẻ biến thái: “Fuck, ầm ĩ cả nửa ngày, hóa ra gặp biến thái...”

Diệp Thiều Quang ngẩn ra, ngay sau đó mặt mũi lập tức đỏ hồng lên.

Anh mở miệng đinh phản bác nhưng đột nhiên phát hiện ra bản thân mình thế nhưng lại không biết phải nói cái gì, bởi vì cho dù nói gì đi nữa, đều giống như anh đang chột dạ vậy.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 445: Người Thích Tôi Rất Nhiều, Không Thiếu Anh Đâu

Yến Thanh Ti chép miệng thở dài, “Không ngờ đấy, Diệp Thiều Quang anh hóa ra lại là người thế này.”

Diệp Thiều Quang lạnh lùng nói: “Yến Thanh Ti...”

“Nói tóm lại một câu là chỗ tiền đó, anh thích thì lấy, không cần tôi cũng lười đưa cho anh, ông chủ nhà tôi tuy có tiền nhưng tôi không thể vứt lung tung như thế được.”

Yến Thanh Ti gọi một vị cảnh sát đến, nói: “Chú cảnh sát này, chúng tôi đồng ý bồi thường, nhưng anh ta lại không cần, chú bảo nên làm thế nào đây?”

Viên cảnh sát không chịu nổi phiền phức nói: “Chúng tôi bình thường rất bận rộn, chuyện nhỏ như thế này các người tự mình giải quyết đi.”

Viên cảnh sát đuổi ba người ra khỏi sở cảnh sát, bảo họ những chuyện thế này thì đừng có tìm họ làm gì nữa.

Ra khỏi cửa, thần sắc của Diệp Thiều Quang lạnh lẽo, ánh mặt trời chói chang căn bản chẳng ảnh hưởng gì đến anh ta, sự lạnh lùng âm u trên người anh ta vĩnh viễn chẳng thể tản đi.

“Yến Thanh Ti, một người phụ nữ làm đến mức này thật sự khiến người khác chán ghét, đừng có cố khiêu khích giới hạn của tôi, tôi nể mặt cô là người phụ nữ của Nhạc Thính Phong nên không xuống tay với cô, nhưng cô cũng phải tự biết thời biết thế.”

Yến Thanh Ti cười nhạt, dưới ánh nắng mặt trời, gương mặt diễm lệ chói mắt còn hơn cả ánh nắng kia, cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào ánh mắt của Diệp Thiều Quang.

“Người thích tôi thì có rất nhiều, không thiếu gì anh, tôi thì cái gì cũng ăn, chỉ duy có ăn mày là không, cái gì tôi cũng biết nhưng lại không hiểu thức thời là gì, tôi muốn cái gì, tôi nhất định phải có được, không cần biết phải trả cái giá như thế nào.”

Diệp Thiều Quang cười châm chọc, thật không biết tự lượng sức mình!

Một chiếc xe đột nhiên dừng lại trước mặt hai người, cửa sổ xe được hạ xuống, một gương mặt đẹp còn rất trẻ xuất hiện: “Thiều Quang, cậu có đi không đấy?”

Vừa nói xong, anh ta nhìn thấy Yến Thanh Ti lập tức nhảy xuống xe: “Vị mỹ nữ nào đây? Nhìn trông quen quen nha.”

Yến Thanh Ti cau mày, sao cái giọng này nghe quen quen thế nhỉ?

Yến Thanh Ti tìm kiếm trong đầu một hồi, đột nhiên nhớ ra, cô cau mày nói: “Túi nước muối?”

Yến Thanh Ti cực kỳ nhạy cảm với giọng nói, nhất là những giọng nói cô cảm thấy đặc biệt, cô sẽ không tự chủ được mà nhớ trong đầu.

Cái giọng này chính là cái giọng cô nghe được khi ra khỏi cửa toilet mượn lửa của Nhạc Thính Phong trong cái hôm lần đầu tiên đến Bích Lan Đình gặp nhà sản xuất của ‘Lãnh Hương’, giọng đó chính là giọng của người đàn ông đang đứng trước mặt cô này.

Lúc đó anh ta nói cái gì mà --- ông đây bỏ ra bao nhiêu tiền như thế mà cô dám để tôi chơi túi nước muối à, có tin tôi gọi điện đến 315 tố cáo các người không?

Lúc đó Yến Thanh Ti nhớ rất rõ câu nói này, bởi vì giọng nói của người đó rất đặc sắc, không có cách nào để hình dung cụ thể, không có nghe, lại có đặc điểm riêng.

Đối phương vẻ mặt ngơ ngác: “Túi nước muối cái gì cơ?”

Yến Thanh Ti liếc nhìn anh ta và Diệp Thiều Quang, khinh bỉ nói: “Thật đúng là ngưu tầm ngưu, mã tầm mã...”

“Miên Miên, chúng ta đi thôi.”

Quý Miên Miên hừ một cái với Diệp Thiều Quang, mở cửa xe ra lên xe với Yến Thanh Ti.

Diệp Thiều Quang nhìn thấy cậu ta nhìn chằm chằm vào bóng lưng đã đi xa của Yến Thanh Ti, cảm thấy thật mất mặt, quát lên: “Du Hí, Du Hí... tỉnh,

tỉnh, tỉnh mau.”

Du Hí cái tên mà Diệp Thiều Quang đã gọi tỉnh ra, vội vàng tóm chặt lấy Diệp Thiều Quang, “Cô ta chính là Yến Thanh Ti đó hả?”

Vẻ mặt của Diệp Thiều Quang âm u: “Đúng...”

Anh ta mở cửa xe lên xe, Du Hí vội vàng theo sau, “Ôi, sao tôi cứ cảm thấy cô ta quen quen thế nhỉ?”

Diệp Thiều Quang châm chọc cậu ta: “Cậu nhìn con gái ai mà chẳng quen, chỉ cần đẹp là cậu quen tất.”

Du Hí nghiêm túc nói: “Ái chà, không phải, tôi nói thật đấy, trước đây tôi hình như đã từng gặp cô ta thì phải.”

“Nói không chừng cô ta giống những đứa con gái trước đây cậu từng chơi thì có.”

“Đúng là có thể như thế thật!” Du Hí nghĩ nghĩ một hồi có thể là như thế thật, liền không nghĩ đến chuyện này nữa.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 446: Cậu Không Thiếu Phụ Nữ, Đừng Có Dại Mà Động Đến Cô Ta

Diệp Thiều Quang nhắc nhở cậu ta: "Tôi nói cho cậu biết, người phụ nữ đó độc lắm đấy, cậu không bắt được cô ta đâu, Nhạc Thính Phong đối với cô ta là thật lòng đấy, cậu không thiếu phụ nữ, đừng có động vào cô ta."

Du Hí huýt sao một cái, đôi mắt hoa đào tràn ngập phong lưu, anh ta nói: "Đàn bà dùng để chơi chứ làm gì, Nhạc Thính Phong có thể chơi, tại sao tôi không thể, nếu anh ta có bản lĩnh thì khiến cho cô ta yêu anh ta hết lòng hết dạ xem nào, nhưng nói đi cũng phải nói lại, đám con gái đã đi làm nghệ sĩ ngôi sao rồi, có mấy ai mà sạch sẽ đâu, tôi thấy Yến Thanh Ti là một vưu vật khó có được đấy, công phu giường chiếu có khi còn tốt hơn vẻ ngoài của cô ta đấy, chậc, tôi thực muốn nếm thử xem thế nào nào."

Diệp Thiều Quang cau mày: "Đừng có trách tôi không nhắc nhở cậu, chữ sắc trên đầu có một cây đao đấy, trước kia cậu chơi đùa với phụ nữ, đó là vì bọn họ đồng ý để cậu chơi, nhưng còn Yến Thanh Ti, cậu cẩn thận không bị cô ta chơi lại đấy."

"Thật không, vậy thì tôi càng muốn thử xem xem, tiểu gia đây tung hoành tình trường bao nhiêu năm như thế còn chưa từng bị đàn bà chơi lại đâu."

Diệp Thiều Quang lắc đầu, "Dù sao thì tôi cũng đã nhắc cậu rồi, cậu chết rồi thì đừng có trách tôi."

...

Yến Thanh Ti trở về đoàn làm phim, tiếp tục quay tiếp.

Nhưng lần này cô quay về, người trong đoàn làm phim nhìn cô với ánh mắt là lạ.

Lúc nghỉ giải lao giữa những cảnh quay, Yến Thanh Ti vào toilet giải quyết vấn đề sinh lý xong, chuẩn bị đứng dậy thì bên ngoài vang lên tiếng người đang nói chuyện.

"Cái con nhỏ Yến Thanh Ti đó trong đoàn làm phim của chúng ta thật đúng là không phải hạng vừa, tôi nghe nói lần trước cô tay quay bộ 'Tiêu Phòng Điện', cả đoàn làm phim đó đều biết, cô ta ngủ với tất cả đàn ông của cái

đoàn làm phim đó.”

“Ôi trời, thật có chuyện đó à, chẳng trách, tôi đứng cách cô ta xa ba mét mà vẫn ngửi thấy mùi khai của hồ ly từ trên người cô ta, chậc, này tôi bảo này, cô ta với Diệp công tử có thật là cậu cháu không nhỉ?”

“Cái này mà cô cũng tín à? Bây giờ ấy à, cha nuôi còn có thể lên giường được nữa là cậu cháu thì là cái gì? Có khi còn lên giường với nhau tám trăm lần rồi ý.”

“Ôi, cô còn quan tâm đến người ta ngủ bao nhiêu lần cơ à, chí ít thì người ta cũng có bản lĩnh để ngủ, cô có muốn ngủ cũng không biết phải ngủ với ai đâu.”

Hai người đó vừa khinh bỉ Yến Thanh Ti là cái đồ đê tiện có thể chịu bất cứ giá nào, không biết xấu hổ lên giường với đàn ông, lại vừa đố kỵ ghen ghét với cô, có cái bản lĩnh để lên giường với đàn ông đó, cái loại tâm lý đố kỵ ghen ghét không ăn được nho thì bảo nho chua này làm cho Yến Thanh Ti cảm thấy thật buồn cười.

Thế đấy, trong thế giới của phụ nữ vĩnh đều tồn tại những chuyện đố kỵ, nói xấu, đồn đại như thế này đây, dù cho không có cũng có thể biến thành có được.

Đối với loại người như thế này, Yến Thanh Ti từ trước đến giờ vẫn cứ cười mà cho qua thôi.

Đối với những kiểu đả kích ngôn ngữ như thế từ trước đến nay cô chưa bao giờ để trong lòng, bởi vì từ trước đến nay cô luôn là người thích nói hơn làm.

...

Nhạc phu nhân ngồi trong phòng khách gọi điện cho Nhạc Thính Phong: “Thính phong à, dạo này mẹ cứ thấy trong lòng khó chịu làm sao ấy, sao con vẫn chưa đi đến chỗ của Thanh Ti, mẹ chẳng biết con bé bây giờ thế nào rồi.”

“Hạng mục này của công ty xảy ra một vài vấn đề lớn, con tạm thời không thể đi được, nhưng cũng sắp kết thúc rồi, hai hôm nữa con sẽ đi.”

Nhạc Thính Phong cũng muốn đi lắm chứ, anh cũng nhớ cô gái của mình mà!

Nhưng hiện giờ công ty thực sự xảy ra một vài chuyện không thể thiếu được anh, anh có hơi lo lắng, nên suốt mấy hôm nay liên tục ở lại tăng ca, tối ngủ lại luôn ở công ty, hy vọng có thể mau chóng giải quyết vấn đề này.

Nhạc phu nhân nói: “Vậy con làm nhanh lên chứ!”

“Vâng, con biết rồi mẹ, đúng rồi... hay là thế này, mẹ đi thăm Thanh Ti trước đi, xem xem có kẻ nào không có mắt không? Giúp con xem xem cô ấy thế nào rồi.”

Nhạc phu nhân vừa nghe thấy mắt liền sáng rực lên: “Mẹ... được chứ, được chứ, dạo này mẹ ở nhà chán muốn chết được, vừa vặn xem xem Thanh Ti thế nào rồi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 447: Tôi Đi Tìm Bạn Gái Của Tôi Đấy, Không Được À?

Nhạc phu nhân trước đây toàn đi dạo phố, đánh bài, đi spa, nhưng bây giờ bà cảm thấy, nhìn thấy đám phu nhân giả tạo đó là lười không muốn đáp lại, ở nhà một mình thì chán không chịu nổi, ra ngoài dạo phố thì không có bạn, bà cảm thấy mình sắp mọc mốc đến nơi rồi.

Nhạc Thính Phong tìm việc cho bà làm, bà vui lắm hơn nữa còn được đi thăm Thanh Ti nên bà càng vui.

"Mang cả Ngũ tẩu đi cùng nhé, giờ thời tiết rất nóng, cẩn thận không cảm nắng đấy."

"Đúng đúng, mẹ phải mua thêm mấy thứ thanh nhiệt giải nhiệt mới được, Thanh Ti giờ đang quay phim nhất định là rất nóng, mẹ cúp máy nhé, mẹ phải mang nhiều thứ lắm."

"Được, đi đi, nhưng mà mẹ, mẹ trông Thanh Ti hộ con nhưng đừng có học cái xấu của cô ấy đấy nhé."

"Ôi trời, được rồi, được rồi, nghe con là được rồi chứ gì? À, đúng rồi, mẹ chuẩn bị canh tráng dương bổ thận cho con rồi đấy, để trong tủ lạnh ấy, nhớ ăn nghe chưa."

Nhạc phu nhân nói rồi cúp điện thoại, vô cùng vui vẻ đi thu dọn đồ đạc.

Nhạc Thính Phong cầm cái điện thoại mà không biết nói gì cho phải.

Anh rất muốn hỏi một câu, mẹ... con dâu tương lai của mẹ không ở bên cạnh mẹ bảo con uống canh thì con biết tìm ai để tạo người đây?

Nhạc Thính Phong lắc đầu đặt điện thoại xuống.

Khúc Kính ngẩng lên khỏi cái máy tính, hai mắt đỏ bừng vằn tia máu, gương mặt mệt mỏi, không biết mấy ngày rồi không nghỉ ngơi.

Anh nói: "Em thật không hiểu nổi, cái lão già đó của anh có phải là cha ruột không đấy? Có ông bố nào lại đi hãm hại con mình như thế không, bình thường không giúp gì được thì thôi, đằng này còn câu kết với người ngoài,

tiết lộ bí mật công ty, làm những việc thế này có còn là con người nữa không đấy?"

"Chẳng lẽ ông ta muốn vì hai đứa con hoang không biết nhặt ở đâu về mà tranh giành địa bàn với anh à?"

Vẻ mặt của Nhạc Thính Phong lãnh đạm, anh để điện thoại sang bên cạnh, lãnh đạm nói: "Từ chuyện này có thể thấy có khi là ông ta muốn làm thế thật, nhưng nếu ông ta dám, vậy tôi cũng sẽ cho cha ruột mình xem xem, bây giờ ai mới là người nắm quyền trong nhà họ Nhạc."

Con người của Nhạc Thính Phong khi ở trước mặt Yến Thanh Ti thì là không biết xấu hổ, mặt dày vô sỉ, nhưng anh lại là kiểu người khi Nhạc thị gặp phải chuyện lớn anh lại càng trở nên thâm trầm, bình tĩnh, lạnh lùng.

Bị cha đẻ mình đâm một nhát sau lưng, Nhạc Thính Phong căn bản chẳng cảm thấy cái gì gọi là đau lòng mất mát hay không dám tin gì cả, anh lập tức quay về công ty, gấp rút chuẩn bị đầy đủ các phương án chuẩn bị, cuối cùng đưa cổ phiếu của Nhạc thị mấy ngày gần đây liên tục hạ điểm một lần nữa tăng trở lại.

Tâm tư của Nhạc Bằng Trình là gì anh đã sớm biết, chẳng qua, ở trong nước anh cũng là một người tung hoành nhiều năm trên thương trường, những kẻ từng đối đầu với anh, đã có ai chiếm được một chút lợi lộc nào từ anh không?

Từ trước đến nay chỉ có anh nuốt kẻ khác, tuyệt đối không ai có thể chiếm được địa bàn của anh.

Cho dù đó có là cha ruột của anh đi chăng nữa.

Giang Lai cẩn thận nói: "Sếp, anh bảo phu nhân đi tìm cô Thanh Ti, là muốn để phu nhân tránh đi ông Nhạc đúng không, nhưng... rồi cũng có lúc phu nhân sẽ về mà."

"Đợi đến lúc mẹ tôi về, thì bên này tôi cũn đã giải quyết xong rồi, tôi sẽ khiến bọn họ có mạng để đến nhưng không có mạng để về."

Giang Lai và cả Khúc Kính đều run lên, sếp đúng là lợi hại.

Hai người vẫn còn đang đắm chìm trong sự anh minh thần võ của Nhạc Thính Phong thì nghe thấy, sếp lớn gọi: "Giang Lai, cậu đặt cho tôi một vé

máy bay ngày kia đến Hải Thành.”

Giang Lai nghi ngờ: “Dạo này làm gì có hành trình công tác nào nhỉ.”

Khúc Kính tát bốp một cái vào đầu Giang Lai: “Cậu bị đần đấy à?”

Dùng đầu gối nghĩ cũng ra, còn đi để làm gì được nữa?

Nhạc Thính Phong nghiêm mặt nói: “Tôi là ông chủ, tôi muốn tự cho mình một kỳ nghỉ phép, có được không?”

Giang Lai nói: “Đương nhiên là được rồi, nhưng...”

Nhạc Thính Phong không cho cậu ta cơ hội nói chuyện: “Tôi đi tìm bạn gái của tôi, có được hay không?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 448: Tiểu Yêu Tinh Em Đến Gây Tai Họa Cho Tôi Đi Này

Giang Lai vội vã gật đầu, cậu dám nói không đấy à?

“Đương nhiên là được rồi, nhưng...”

“Tôi đã rất lâu rồi chưa được gặp bạn gái mình đấy nhé, bọn tôi sắp biến thành yêu xa đến nơi rồi đây này, không được gặp nhau nói chuyện, yêu đương, nhỡ đâu xảy ra vấn đề gì, cậu có thể chịu trách nhiệm không?”

Giang Lai ngay lập tức lắc đầu: “Không thể.”

Nhạc Thính Phong chỉ ra ngoài cửa: “Đi đặt vé.”

Giang Lai đứng phắt dậy: “Vâng, em làm ngay ạ...”

Nhạc Thính Phong liếc nhìn Khúc Kính: “Còn cậu ngồi ngẩn ra ở đây làm gì? Vẫn chưa chịu đi à?”

Khúc Kính không làm gì cũng dính chưởng: “Em...”

“Không thấy tôi đang chuẩn bị gọi điện cho bạn gái à? Cậu còn định nghe tôi với bạn gái nói chuyện nữa à?”

Khúc Kính siết nắm đấm, được, anh có bạn gái, anh có lý.

“Được, em ra ngoài, ra ngoài...” Khúc Kính ôm laptop vội chạy ra ngoài. Ra ngoài rồi, anh mới mắng, luôn mồm bạn gái, nói cứ như người khác chưa có bạn gái bao giờ ấy.

Cần thiết phải khoe khoang như thế không?

Những kẻ không liên quan đã ra ngoài hết rồi, Nhạc Thính Phong mới gọi điện cho Yến Thanh Ti.

Qua một lúc lâu, Yến Thanh Ti mới nghe điện thoại.

“Anh thấy dạo này nhiệt độ ở Hải Thành cao lắm, em cẩn thận, đừng có phơi nắng thành đen... còn nữa... đừng có cảm nắng đấy.”

Yến Thanh Ti nóng đến mức cả người ướt sũng mồ hôi hột, thế nhưng bối cảnh của bộ phim này lại là mùa thu, Yến Thanh Ti mặc sườn xám cao cổ dài tay, khuy cài thít chặt, chất vải tơ lụa của bộ sườn xám dán chặt lên người, qua một hồi phơi nắng như một tầng lá sắt đang dán trên người.

Mỗi lần quay xong một cảnh, Yến Thanh Ti đều cảm thấy dường như mình vừa lột mất một tầng da.

Tiểu Từ và Quý Miên Miên hai người vây xung quang Yến Thanh Ti, mỗi người trong tay đều cầm một cái quạt điện nhỏ thốc thẳng vào Yến Thanh Ti.

Nhưng chút gió này chẳng thấm tháp vào đâu dưới cái sức nắng ba mươi bảy, ba mươi tám độ này.

Yến Thanh Ti nghe thấy tiếng Nhạc Thính Phong, khuôn mặt bị phơi nắng đến mức đỏ rực cuối cùng cũng lộ ra một nụ cười.

Nhạc Thính Phong từ trước đến giờ là kiểu nói một đằng nghĩ một nẻo, thực ra, anh đang quan tâm lo lắng cho cô, nhắc cô đừng để mình bị cảm nắng nhưng cứ phải nói mấy câu khó nghe mới được.

Yến Thanh Ti ngồi xuống cầm lấy cái túi chườm đá đã tan mất một nửa đặp lên mặt, cô cười nói: “Sao nào, nếu tôi đen đi thật, ông chủ định đá tôi à?”

Nhạc Thính Phong kinh ngạc khi nghe được chút ý tứ làm nũng của cô trong câu nói, anh nhìn cái điện thoại không dám tin.

Nhạc Thính Phong hắng giọng nói: “Khụ, khụ... cái này... ài, thôi, thế thì anh đây đành cố mà thu lấy em vậy, anh không vào địa ngục thì ai vào địa ngục đây, tai họa một mình anh là đủ rồi, những người khác là vô tội, dù sao... tối đến cùng lắm thì tắt đèn, không nhìn thấy mặt là được.”

Yến Thanh Ti nghiến răng, “Tôi thấy anh tối đến mức ngay cả giường cũng không thấy mà trèo lên được đấy!”

Tiểu Từ đỏ mặt cúi đầu, Quý Miên Miên miệng méo xệch, nữ thần của tôi có bạn trai mất rồi, a a a... trái tim thủy tinh tan nát đầy đất rồi.

Tuy rằng như thế, nhưng mình vẫn yêu thương nữ thần không ngừng.

Nhạc Thính Phong vội nói: “Ngoan, được rồi, được rồi, không phải là em đang muốn nghe anh nói câu dù em có thành thế nào thì anh vẫn yêu em còn

gì? Anh nói cho em nghe là được, em đúng thật là muốn nghe thì cứ nói thẳng, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.”

Yến Thanh Ti trợn mắt nhìn trời, rõ ràng là anh ta...

“Anh có thể nói mấy câu nghiêm túc được không?”

Nhạc Thính Phong rất nghiêm túc nói: “Được chứ, câu nghiêm túc đó là... Yến Thanh Ti, bây giờ anh rất muốn được hôn em thì làm thế nào đây?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 449: Nhớ Tôi Thật Nhiều Vào

Yến Thanh Ti cười, đôi mắt xinh đẹp sáng lên rực rỡ, cô trêu anh một câu: "Sao anh không nói thẳng ra là anh muốn ngủ với tôi đi?"

Tiểu Từ và Quý Miên Miên hai người ngớ ngẩn nhìn nhau, này... khụ khụ...

Nhạc Thính Phong thở dài một tiếng: "Anh cũng muốn lắm chứ, em quên ước mơ ngủ em đến khi nào chán thì tỉnh dậy của anh rồi à, nhưng bây giờ cách xa ngàn dặm, ngay cả mặt em anh còn không thấy, làm sao anh có thể thực hiện được đây?"

Yến Thanh Ti bị Nhạc Thính Phong chọc cười ha ha, nói: "Anh... vậy anh có thể hôn được tôi à?"

Nhạc Thính Phong mở ngăn kéo, cầm lấy một đồng xu kẹp trong tay nghịch nghịch: "Cho nên anh mới nói, anh rất nhớ mà!"

Ngày nào cũng nhớ, ngoại trừ những lúc làm việc ra, bất kỳ lúc nào cũng nhớ.

Nhạc Thính Phong cảm thấy tâm trí mình thực không thể rời khỏi Yến Thanh Ti được rồi.

Yến Thanh Ti nghe ra được sự buồn bã tiếc nuối trong câu nói đó của anh, cô đột nhiên phát hiện ra, bản thân mình hình như cũng có chút nhớ anh, nhưng mà mỗi ngày sau khi kết thúc công việc, mệt quá nằm xuống là ngủ cho nên cô cũng không có thời gian nghĩ nhiều nữa.

Yến Thanh Ti ngẩng đầu nhìn bóng người tấp nập ngoài đường lớn, ánh mặt trời chói chang khiến cô không tài nào mà mở được mắt ra, cô ở trong bóng râm, nghe giọng của Nhạc Thính Phong, trong lòng đột nhiên dần dần cảm thấy khoan khoái, bình tĩnh lại.

Ảnh hưởng của Nhạc Thính Phong đến cô, bất tri bất giác đã ngấm vào cô rất nhiều.

Yến Thanh Ti cong môi lên, "Vậy... cứ nhớ tôi thật nhiều vào, đợi lúc nào quay về, tôi sẽ thưởng cho anh."

Quý Miên Miên nuốt nước miếng, thủ đoạn trêu chọc bạn trai của nữ thân có cần cao đến thế không, mình phải học mới được.

Nhạc Thính Phong nghe được câu đó của Yến Thanh Ti, hai tai đỏ hồng, ánh mắt liếc lung tung, anh hắng giọng: "Em nói đấy nhé, không được hối hận đâu đấy."

"Ừ... không hối hận."

Phó đạo diễn đến gọi Yến Thanh Ti, bảo cô chuẩn bị đi mười phút sau bắt đầu cảnh tiếp theo.

Yến Thanh Ti nói với Nhạc Thính Phong: "Tôi chuẩn bị quay phim đây, cúp điện thoại trước nhé, ở nhà phải nhớ tôi thật nhiều đấy."

"Từ từ đã, trời nóng như thế này, em không sợ ngất à, Yến Thanh Ti... anh không cấm em quay phim, em muốn quay thì quay, nhưng mà mỗi năm quay ít đi một chút, coi đây là sở thích đi." Nhạc Thính Phong nhìn ánh nắng chói chang ở bên ngoài, nhiệt độ ở Hải Thành còn cao hơn ở Lạc thành, giữa trưa nhiệt độ mặt đất tăng cao, ngã một cái cũng có thể bị bỏng, cái thời tiết này quay phim đúng là hành hạ nhau.

Nhạc Thính Phong thật không muốn để cô ra ngoài chịu sự hành hạ đó.

Trong lòng Yến Thanh Ti cảm thấy chát chát, cô nói: "Sau này... hẵng tính, nói không chừng sau này tôi thành ảnh hậu rồi, anh có muốn tôi đóng tôi cũng không muốn chịu khổ thế này ấy chứ."

Sau này, ai biết được sau này sẽ như thế nào?

Nhạc Thính Phong thở dài: "Được rồi, đành vậy tôi chịu chút thiệt thòi đã, đợi em thành ảnh hậu rồi lại tính tiếp vậy."

Yến Thanh Ti cũng không phản bác, thuận mồm nói: "Được rồi..."

"Đúng rồi, tí thì quên mất, mẹ anh chuẩn bị đến gặp em đấy, hình như hôm nay là đến thì phải."

Yến Thanh Ti kinh ngạc nói: "Đến một mình à?'

"Còn có cả Ngũ tẩu nữa."

Yến Thanh Ti lo lắng nói: “Anh còn yên tâm được cơ đấy, thời tiết nóng thế này, anh để bác gái một mình đến đây, nhỡ xảy ra chuyện gì thì làm sao?”

Nhạc Thính Phong cong môi: “Anh không ngăn được nha, bà già nhỏ nhà mình nhớ em, bây giờ trong lòng mẹ em còn quan trọng hơn anh nữa kìa, mẹ coi em là đứa con gái bảo bối của bà ấy, bảo là mấy hôm không gặp em, nhớ lắm, nhất quyết phải đi, sợ em cảm nắng còn mang cho em một đống đồ kia kìa.”

Tay Yến Thanh Ti run lên, “Tôi... vẫn ổn mà, đóng phim thì đều như thế cả thôi, anh đừng để bác đến, thời tiết ở đây nóng lắm.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 450: Sau Này Hai Người Đừng Bắt Tay Nhau Bắt Nạt Anh Là Được

Yến Thanh Ti nghĩ đến Nhạc phu nhân, mặt nạ dưỡng da trong túi cô, các loại sản phẩm chăm sóc da đều là do Nhạc phu nhân chuẩn bị cho cô.

Bao nhiêu năm rồi, Nhạc phu nhân là người đầu tiên quan tâm đến cô chu đáo như thế.

Yến Thanh Ti luôn không tự chủ được mà nhớ về hồi còn nhỏ.

Cũng vào những lúc thời tiết nóng nữ như thế này, mẹ cô luôn dặn dò cô không được chơi ở bên ngoài quá lâu, không cẩn thận lại cảm nắng

Cổ họng cô như thể bị mắc kẹt, cô muốn nói nhưng mở miệng lại không biết phải nói cái gì.

Nhạc Thính Phong cười nói: "Không cản được mà, ai bảo bà giờ đã trở thành fan trung thành của em cơ chứ, địa vị của em trong lòng mẹ là cao nhất. Bây giờ bà chán đi dạo phố đánh bài rồi, vừa nói đến thăm em là tinh thần bà ngay lập tức trở nên phấn khích, cũng chẳng thèm để ý đến anh nữa, cứ yên tâm đi, sức khỏe của mẹ tốt lắm, mẹ nhớ em nên mới đến thăm em, mấy ngày thôi lại về ấy mà."

"Vậy... được rồi, phần diễn của em cũng không có nhiều cảnh quay lắm, đợi bác đến rồi em đưa bác đi thăm quan mấy khu du lịch gần đây, ở đây có vài chỗ có thể đi dạo được."

Ánh mắt của Yến Thanh Ti trở nên mềm mại, thực ra cô cũng rất nhớ Nhạc phu nhân.

Ở bên cạnh Nhạc phu nhân quả thật rất là nhẹ nhàng, đơn giản, không cần đề phòng, cũng không cần cố ý lấy lòng, tự nhiên hòa hợp, dường như đó thực sự là mẹ ruột của cô.

Nhạc Thính Phong cười nói: "Hai người cứ vui vẻ với nhau nhé, vừa vặn tiết kiệm được đoạn thời gian mẹ chồng nàng dâu thích ứng với nhau, nhưng mà sau này hai người đừng có bắt tay với nhau bắt nạt anh là được."

Nhạc Thính Phong nghĩ đến cái vẻ mặt ghét bỏ lẫn khinh bỉ của mẹ anh mỗi

khi nhìn thấy anh, đột nhiên cảm thấy cái cảnh mà hai người bọn họ kết phường hợp tác bắt nạt anh cũng không còn xa đâu, hơn nữa rất có khả năng trở thành hiện thực.

Yến Thanh Ti tí nữa thì cắn vào lưỡi, mẹ chồng nàng dâu...

Cái này... cô đột nhiên cảm thấy hai má nóng nóng, mẹ chồng con dâu, cái này...

“Khụ... vậy thôi, sắp đến giờ rồi, em sắp phải quay tiếp rồi.”

Nhạc Thính Phong đâu thể dễ dàng để cô cúp máy thể được: “Thế thì em mau lên, mau nói câu nhớ anh đi, nhanh lên... anh đang đợi đây này.”

“Nhớ anh, nhớ anh, nhớ anh chết đi được ấy, cúp máy đây.”

Yến Thanh Ti cắn răng nói vội mấy câu, nhanh chóng cúp máy.

Quý Miên Miên vội vã dặm lại lớp trang điểm trên mặt Yến Thanh Ti: “Chị, bạn trai à...”

Yến Thanh Ti nhớ lại dáng vẻ của Nhạc Thính Phong, cười nói: “Ừm”

Quý Miên Miên mếu máo, miệng méo xệch.

...

9h tối kết thúc công việc, không khí vẫn nóng bức, Yến Thanh Ti rút một tờ giấy ướt lau mồ hôi trên cổ.

Cô cầm điện thoại lên nhìn đồng hồ, giờ này rồi, chắc Nhạc phu nhân không đến kịp đâu nhỉ, có lẽ là phải ngày mai mới đến được.

Đang nghĩ thì đột nhiên có một chiếc Maserati sang trọng dừng lại trước mặt cô, một người đàn ông từ trên xe bước xuống, tay cầm một bó hoa hồng đỏ: “Cô Yến, cô có thể vui lòng đi ăn khuya cùng với tôi không.”

Quý Miên Miên yên lặng đứng trước mặt Yến Thanh Ti, cái gã này chẳng phải là cái gã lần trước bắt chuyện với chị Thanh Ti ở cửa cục cảnh sát à? Làm bạn với Diệp Thiều Quang chắc chắn chẳng phải thứ tốt đẹp gì.

Yến Thanh Ti quay đi không thèm nhìn lấy Du Hí một cái: “Tiểu Từ, còn

chưa mang xe ra à.”

Du Hí vội đuổi theo cô: “A, cô Yến, tôi thật lòng mong được làm bạn với cô mà...”

Nhạc phu nhân từ xa đã nhìn thấy có một gã đàn ông đang quấn quýt lấy Yến Thanh Ti, bà vội vã chạy đến, gọi to: “Thanh Ti...”

Yến Thanh Ti nhìn thấy Nhạc phu nhân, gương mặt lạnh lùng ngay lập tức nở một nụ cười tươi tắn, cô nhanh chân chạy đến chỗ bà: “Bác gái, sao bác lại trực tiếp đến đây thế này, không nói với con một câu, con đi đón bác.”

Nhạc phu nhân túm lấy tay của Yến Thanh Ti: “Nào đâu cần con đón, Thính Phong đã bảo người của công ty con bên này đến đón bác rồi đưa bác đến đây rồi.”

Nói rồi, Nhạc phu nhân nhìn về phía Du Hí, vẫy tay với cậu ta: “Này, cậu nhóc kia, cậu muốn mời chúng tôi đi ăn khuya hả? Được thôi, đúng lúc tôi đang đói bụng, cùng nhau đi thôi, chắc cậu không ghét bỏ bà già này đấy chứ?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 451: Đàn Bà Ấy Hả, Không Dùng Để Chơi Thì Làm Gì?

Vẻ mặt của Du Hí ngay lập tức ỉu xìu như hoa héo, anh ta đến đây để tán gái, kết quả lại có một bà già xuất hiện, thế là sao chứ? Anh ta đến đây đâu phải để tìm mẹ.

Du Hí không biết thân phận của Nhạc phu nhân, cũng không nghe thấy Yến Thanh Ti gọi Nhạc phu nhân là bác, anh ta vẫn còn đang đoán đây chắc là mẹ của Yến Thanh Ti. Biết thế thì hỏi Diệp Thiều Quang trước cho rồi.

Du Hí là một tên playboy chính hiệu, từ trước đến giờ anh ta chưa bao giờ thất bại trong chuyện tán gái, ngày ngày cặp hết cô này tới cô kia. Dạo gần đây, anh ta cũng không gặp được đứa con gái nào xinh đẹp vừa mắt, thấy Yến Thanh Ti lớn lên cũng xinh đẹp, lại cá tính, liền muốn tán tỉnh cô hơn nữa anh ta có một cảm giác quen thuộc đến kỳ lạ với Yến Thanh Ti, cho nên càng muốn tán bằng được cô.

Dù sao thì đàn bà mà, chỉ dùng để ngủ thôi chứ để làm gì?

Du Hí nhanh chóng đáp lời: “Vâng ạ, tôi... cháu đến để mời cô Yến đi ăn đêm ạ, đã làm việc cả ngày rồi chắc chắn cô ấy rất mệt mỏi.”

Nhạc phu nhân kéo tay Yến Thanh Ti, gật đầu khen anh ta: “Anh chàng này cũng không tồi nhỉ, biết chu đáo lại biết quan tâm nữa.”

Yến Thanh Ti cố nhịn cười, nói: “Đã thế thì..., vậy... chúng ta cùng đi ăn khuya thôi.”

Cô đoán chắc là Nhạc phu nhân đang định cho tên playboy này một bài học, cho nên mới cố ý làm ra vẻ như thế, tiểu lão thái thái muốn chơi vậy thì cô chơi cùng bà thôi.

Trong lòng Du Hí nghĩ, thôi được, mang theo một bà già cũng không sao, nếu không thì khó mà thu phục được Yến Thanh Ti.

Bữa ăn này, có lần thứ nhất thì đương nhiên sẽ có lần thứ hai.

Xong bữa thứ hai thì mới có thể lôi được cô ta lên giường chứ...

Du Hí gật đầu: “Có thể mời được hai vị mỹ nữ xinh đẹp như hoa này cùng đi ăn là vinh hạnh của tôi, nào, mời hai người lên xe.”

Anh ta nhìn nhìn bó hoa hồng trong tay, rồi lại nhìn về phía Yến Thanh Ti: “Vậy, bó hoa này...”

Du Hí còn chưa nói hết câu, Nhạc phu nhân đã tươi cười nói: “Ôi, bó hoa này đẹp thật đấy, cậu chàng này có tâm quá, biết hôm nay tôi tới nên đặc biệt mua hoa đến tặng tôi à? Thật đúng là cậu khách khí quá rồi, dạo này mấy cậu thanh niên có lòng như cậu hiếm lắm đấy, tôi đã từng này tuổi đâu cần hoa hoét gì nữa đâu, nhưng mà vẫn phải cám ơn cậu một câu, cậu tên là gì vậy?”

Mặt Du Hí đần ra, nhìn chăm chằm vào bó hoa bị Nhạc phu nhân cầm đi mất, trong lòng anh ta bấy giờ là một đống hỗn loạn.

Du Hí há miệng đớp đớp mấy cái mới nói được: “Chào cô, cháu ho Du, tên là Du Hí.”

Nhạc phu nhân ngẩn ra rồi ngay lập tức lại cười nói: “Ôi... cái tên này... cái tên này đúng là rất thú vị, Du Hí... du hí nhân gian, tên hay, không tồi, không tồi, như thể đang đùa giỡn ấy nhỉ.”

*Du Hí = dạo chơi = trò chơi (game).

Du Hí... anh ta đột nhiên cảm thấy không biết nên nói cái gì? Bác gái này rốt cuộc là đang khen mình đúng không? Đúng là đang khen mình đấy à?

Mà quan trọng là trông bà ấy hiền hòa thân thiện thế kia, ăn nói cũng hòa nhã, đây là vô ý hay cố ý nhỉ?

Yến Thanh Ti không nhịn nổi cười, tiểu lão thái thái nhà mình đúng là ‘xấu xa’ một cách rất tự nhiên nha, vô hình trung sức chiến đấu đã tăng vèo vèo.

Yến Thanh Ti bảo tiểu Từ mang hành lý của Nhạc phu nhân về khách sạn để vào phòng cô.

Cô cùng Quý Miên Miên và Nhạc phu nhân lên xe của Du Hí.

Trên cả đường đi Nhạc phu nhân đều khen Du Hí không dứt mồm, khen từ đầu đến chân, khen đến mức mà Du Hí cảm thấy mình như đang bay trên mây ấy, khiến anh chàng thầm nghĩ: hóa ra ông đây lại là người tốt thế cơ à? Thật không ngờ được đấy.

Lần đầu tiên trong đời được người ta khen như thế, cảm giác thật kỳ diệu.

Bay bổng xong rồi, Du Hí lại có hơi buồn bực, 'mẹ' của Yến Thanh Ti thích mình như thế, nhỡ đâu lúc ăn được cô ta rồi thì làm sao để đá cô ta đi đây?

Cái này cũng là một vấn đề lớn đấy, làm sao để giải quyết ổn thỏa bây giờ? Du Hí âm thầm thở dài, xem ra, ưu tú quá cũng không tốt lắm nhỉ.

Lần đầu tiên Du Hí cảm thấy sinh ra quá ưu tú cũng là một sự sai lầm.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 452: Không Chừng Tối Nay Là Có Thể Lên Giường Được Với Cô Ta Cũng Nên

Nơi mà Du Hí chọn là một nhà hàng tư nhân, đừng nhìn vẻ ngoài bình thường của nó mà coi thường, ở đây chỉ chuyên phục vụ cho hội viên, là địa điểm cực kỳ nổi tiếng trong giới quyền quý của Hải Thành, để lên giường với Yến Thanh Ti anh ta cũng coi như là có chịu đầu tư mà đặt bàn trước tận hai tuần để mời cô.

Đến nơi, Du Hí mở cửa xe cho Nhạc phu nhân: "Cháu mời cô xuống xe, cô cẩn thận đầu nhé."

Trên mặt Nhạc phu nhân tràn đầy cảm động, nói: "Tốt bụng quá, thằng bé Du Hí này thật tốt bụng, ôi chao, mẹ* thích cậu ta thật đấy."

*Xưng hô TQ giống tiếng anh chỉ có I and You, nên Du Hí vẫn hiểu lầm Nhạc phu nhân là mẹ Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti vuốt vuốt sống mũi, cười cười gật đầu: "Vâng, ngài nói thế nào cũng đúng."

"Chất lượng đồ ăn ở đây không phải hạng xoàng đâu cô, cháu phải đặt trước hai tuần mới có bàn đấy, cô nhất định phải thưởng thức, những đầu bếp ở đây đều là con cháu trong những gia tộc có truyền thống làm đầu bếp, tổ tông nhà họ còn đời đời làm ngự trù đấy ạ."

Vẻ mặt của Nhạc phu nhân tràn đầy sự kinh ngạc: "Thật thế à? Vậy thì cô phải thử xem thế nào mới được."

Bà ngẩng đầu nhìn chiếc đèn lồng treo ngoài cửa, thấy chữ in trên chiếc đèn nụ cười trên khuôn mặt bà càng trở nên đầy ẩn ý.

Du Hí đắc ý khoe khoang với Nhạc phu nhân, Nhạc phu nhân liên tục tán thưởng.

Lúc ngồi vào bàn rồi, Du Hí đưa thực đơn cho Nhạc phu nhân và Yến Thanh Ti để gọi món, Nhạc phu nhân nói: "Thôi, chúng ta không gọi món nữa, dù sao chúng ta cũng không quen nơi này cho lắm, cũng không biết món ăn nào là món đặc sắc nhất của nhà hàng này, tiểu Du, cháu gọi đi."

Du Hí cũng không khách khí nữa, tự mình gọi một bàn thức ăn.

Nửa tiếng sau, cuối cùng những món ăn cũng dược đưa lên đầy đủ, Du Hí mời Nhạc phu nhân và Yến Thanh Ti bắt đầu dùng bữa.

Nhạc phu nhân vừa ăn vừa gật đầu khen, ngon lắm, rất ngon, ngon cực kỳ, còn nói: "Cái cậu Du Hí này thật đúng là vừa chu đáo vừa săn sóc, tính tình cũng tốt, sau này ai mà lấy được cậu thì sẽ hạnh phúc lắm đây."

Du Hí càng lúc càng đắc ý, nghe câu này, có vẻ như anh ta đã hoàn toàn thu phục được 'mẹ của Yến Thanh Ti', nói không chừng tối nay là có thể leo lên giường với Yến Thanh Ti được rồi ấy chứ.

Du Hí muốn khoe khoang chuyện này với Diệp Thiều Quang, cầm lấy điện thoại gửi tin nhắn cho Diệp Thiều Quang: (Thế mà cậu bảo với tôi là con nhỏ Yến Thanh Ti này khó tóm được lắm, ông nói cho cậu biết, giờ ông đây đang ăn cơm với cô ta đây này, nói không chừng là có thể lên giường với cô ta ngay tối nay luôn ấy, đợi xong việc, tôi gửi mấy tấm ảnh cho cậu xem.)

Lát sau Diệp Thiều Quang đã nhắn lại: (Thật không? Coi chừng, có khi ngày mai cậu lại gửi ảnh thi thể của cậu cho tôi đấy.)

Du Hí bĩu môi, ngón tay lại nhanh chóng lướt trên bàn phím: (Cậu dọa tôi ít thôi, tôi nói cho cậu hay, ông đây đang ăn cơm với Yến Thanh Ti và mẹ cô ta, mẹ cô ta thích tôi chết đi được ấy, bà ta đã coi tôi thành con rể luôn rồi đây này, ông đây chỉ cần nhấc tay một lần là có thể thu phục được hai mẹ con họ.)

Một lát sau Diệp Thiều Quang đã gửi lại cho anh ta một tin nhắn: (Mẹ của Yến Thanh Ti đã chết hơn mười năm nay rồi.)

Du Hí đọc tin nhắn mà thầm "hừ" một tiếng, cái tên Diệp Thiều Quang này, ngay cả lời vớ vẩn này cũng lôi ra để lừa anh được: (Thôi đi, cậu làm sao mà biết được mẹ cô ta chết rồi, tôi thấy cậu đang ghen tỵ với tôi thì có, yên tâm, khi nào tôi ăn được cô ta rồi, tôi để cậu chơi cùng.)

Di động không rung lên nữa, Du Hí cứ tưởng là mình đã nói trúng tim đen của cậu ta nên trong lòng rất vui vẻ, nhấc đũa lên ăn tiếp, thuận tiện vừa ăn vừa trò chuyện với Nhạc phu nhân và Yến Thanh Ti.

Khoảng mười phút sau, điện thoại của Du Hí lại rung lên, anh ta liếc một cái, là tin nhắn của Diệp Thiều Quang, mở ra nhìn qua, vài chữ ngắn ngủi trên đó

đập thẳng vào mắt anh ta: (Bởi vì mẹ kế của cô ta là chị họ của tôi!)

‘Cộp’ một cái điện thoại của Du Hí rơi xuống mặt bàn, anh ta ngẩng đầu nhìn gương mặt tươi cười của Nhạc phu nhân, hỏi: “Xin hỏi, vị phu nhân này... có phải là lệnh đường* không?”

*Lệnh đường: Cha/Mẹ thân sinh.

Nhạc phu nhân cười hì hì, híp mắt nói: “Bây giờ thì không phải, nhưng mà tôi vẫn hy vọng Thanh Ti nhà tôi gọi tôi là mẹ.”

Du Hí nuốt nước miếng đánh ực một cái: “Vậy... quan hệ giữa hai người là?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 453: Sỉ Nhục Lớn Nhất Trong Lịch Sử

Vẻ mặt của Nhạc phu nhân rất đương nhiên nói: "Thanh Ti là bạn gái của con trai tôi, tôi vẫn chưa nói với cậu à?"

Trong đầu của Du Hí giờ toàn... Fuck! Ôi đệt!!! Các thể loại chửi bậy ào ào tuôn ra.

Giờ thì Du Hí mới hiểu được, bà lão trước mặt mà gã lấy lòng từ nãy tới giờ --- chính là mẹ của Nhạc Thính Phong, phu nhân của nhà họ Nhạc.

Toàn bộ những nỗ lực ân cần nịnh nọt của anh ta toàn bộ trôi ra sông ra biển hết, bánh bao thịt ném chó ít nhất chó nó còn đau, nhưng anh ta thì...

Giả vờ làm 'con ngoan trò giỏi' cả nửa ngày kết quả là công cốc, giả vờ cho mẹ của tình địch xem!

Khóe miệng Du Hí giật giật, thảo nào trên đường đi Yến Thanh Ti lại cười đến gian trá như vậy, không biết trong đầu bọn họ còn đang chế giễu anh ngu xuẩn đến như thế nào đâu, cmn...

Du Hí cảm giác bữa cơm này không thể ăn nổi nữa, những thứ vừa mới ăn vào bụng vừa nãy toàn là... mẹ nó chứ, toàn là đồ ăn cho lợn cả!

Anh ta tung hoành tình trường bao nhiêu năm nay, trăm trận trăm thắng, không ngờ lần này anh ta lại bị chơi một vố đau như thế này, đây quả là sự sỉ nhục lớn nhất trong lịch sử.

Làm ra những chuyện mất mặt như thế này, thế mà anh ta còn ngu xuẩn đến mức chạy đi khoe khoang với Diệp Thiều Quang, giờ không biết cái tên đó chắc là đang cười nhạo sự đần độn của anh cũng nên.

Dường như Nhạc phu nhân không nhìn thấy gương mặt lúc đen, lúc xanh chốc lại hồng của Du Hí, kéo tay Yến Thanh Ti nói: "Cậu bé tiểu Du này đúng là rất tốt, lát nữa bác phải bảo Thính Phong nhà mình phải học tập tiểu Du mới được, nó ấy à, không được hiểu chuyện như cháu đâu."

Nhạc phu nhân càng nói càng làm cho Du Hí thấy mặt mũi mình bỏng rát hết lên, như thể hồi bé bị ông nội rút dép ra quật bồm bộp vào mông, cái cảm giác vừa đau, vừa mất hết cả mặt mũi.

Cả một bàn thức ăn tỏa hương thơm ngào ngạt, nhưng Du Hí lại thấy tất cả như biến thành những gương mặt đang cười nhạo anh ta, giống như xát muối lên vết thương vậy.

Anh ta cảm thấy mình đang ngồi trên một bàn chông, căn bản là không thể ngồi xuống được nữa.

Bà giả này, cmn đúng thật là xấu xa, đồ gian trá, khẩu phật tâm xà, nuốt người không thèm nhả xương, bà ta thế này quả thực còn khiến Du Hí cảm thấy khó chịu hơn là trực tiếp tát thẳng cho anh ta một phát.

Từ trước đến giờ anh ta chưa bao giờ phải chịu thiệt thòi lớn như thế này, hoàn toàn bị người ta đùa bỡn như một thằng ngốc.

Du Hí ngồi ở đó nhúc nhích vài cái, muốn cười cũng không cười nổi, "Hai người cứ... từ từ ăn đi ha! Cháu đột nhiên nhớ ra còn chút chuyện chưa làm xong, xin phép đi trước..."

Nhạc phu nhân hỏi: "Ơ, cháu không ăn nữa à?"

Du Hí nghiến răng: mẹ nó chứ, tôi còn có thể nuốt nổi nữa à, có phải bà già này "thành tâm thành ý" cười nhạo anh ta đến cùng đấy hả?

Nếu không phải bọn họ đều là phụ nữ chân yếu tay mền thì anh ta sẽ lật bàn thật đấy.

Yến Thanh Ti mở miệng nói: "Anh Du, làm phiền anh trước khi đi thì thanh toán toàn bộ chi phí của bữa cơm này đi nhé."

Du Hí... nghiến răng ken két, anh ta bây giờ đúng là làm trò cười cho thiên hạ mà.

Lỗ mũi của Du Hí nở to phập phồng, gọi phục vụ đến chuẩn bị thanh toán, không ngờ Nhạc phu nhân lại cười ha ha nói với phục vụ: "Cô bé, cháu gọi ông chủ của các cháu đến đây."

Cô gái phục vụ lễ phép nói: "Xin lỗi phu nhân, ông chủ của chúng tôi không có ở đây."

Nhạc phu nhân xua xua tay: "Được rồi, đừng có nói với tôi những thứ đó, cháu cứ gọi cậu ta đến đây, bảo với cậu ta rằng, có Tô Ngưng Mi đến."

Yến Thanh Ti và Du Hí hiếu kỳ nhìn Nhạc phu nhân.

Yến Thanh Ti nhỏ giọng hỏi: "Bác gái, bác..."

Nhạc phu nhân vỗ tay Yến Thanh Ti bảo cô đừng có sốt ruột, bà nói với nhân viên phục vụ: "Cháu đi đi, đem nguyên văn những gì ta vừa nói cho ông chủ cháu nghe là được."

Cô gái phục vụ do dự một lát rồi cũng gật đầu quay đi.

Nhạc phu nhân cười nói: "Dù gì bác cũng là trưởng bối, có lý nào lại để một đứa trẻ như cháu mời bác ăn cơm được, hai đứa đợi một lát nha."

Du Hí vốn đang định đi luôn nhưng giờ anh ta muốn ở lại xem xem, mẹ của Nhạc Thính Phong muốn giở trò gì.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 454: Bị Nhạc Ma Ma Vả Cho Sưng Mặt

Rất nhanh, chưa đến năm phút sau, cánh cửa của phòng ăn được đẩy ra, một người đàn ông trẻ tuổi cao lớn bước vào, môi hồng răng trắng, gương mặt baby, nhìn trông cực kỳ đáng yêu, anh ta nhìn thấy Nhạc phu nhân, kinh ngạc cực kỳ, vừa mở miệng đã la lên: "Ơ, cô, sao cô đến đây mà không nói cho cháu biết?"

Yến Thanh Ti và cả Du Hí đều kinh ngạc nhìn Nhạc phu nhân, 'cô'?

Nhạc phu nhân vẫy tay gọi người đàn ông trẻ tuổi đó đến bên cạnh mình: "Tiểu Lục quản lý nhà hàng này đấy à, cô còn tưởng là tiểu Tứ ấy chứ."

Tiểu Lục vội vã đi đến trước mặt của Nhạc phu nhân: "Chà chà, đúng là cô rồi, vừa nãy nghe nhân viên báo lại mà cháu còn tưởng có người đang bày trò đùa dai với cháu đấy, cô đến Hải Thành sao không nói với cháu sớm? Nếu mà để ba cháu biết cô đên mà cháu không đi đón, ông ấy lại cầm chổi quật cháu ấy chứ."

Du Hí... Fuck! Fuck! Fuck!

Anh ta vừa nãy còn đang đắc ý khoe khoang, nhà hàng tư nhân này khó đặt bàn đến mức nào, đầu bếp ở đâu lợi hại ra sao. Kết quả là... méo thể nào ngờ được, nhà hàng này là nhà người ta mở.

Du Hí thật hối hận sao mình không đi khỏi đây sớm đi, vừa nãy đã bị đánh cho sưng cả mặt lên, bây giờ thì mặt mũi mất sạch sành sanh rồi.

Nhạc phu nhân véo má tiểu Lục, "Cô đến đây là để thăm con dâu tương lai của cô, cũng chẳng nghĩ đến là sẽ đến nhà hàng của cháu để ăn cơm, vào quán rồi cô mới nhìn thấy chữ Tô ở trên đèn lồng, thế mới biết nhà hàng này là của nhà mình mở, sao cháu lại chạy đến đây làm quản lý thế?"

Tô Tiểu Lục nhún vai, thở dài một hơi nói: "Ôi, lúc đầu là anh Tư lên cơn, hăm hở đi mở nhà hàng, giờ anh ấy không cần nữa, vứt lại ép cháu nhận, cô nói xem một thanh niên tài năng đầy hứa hẹn như cháu, thế mà lại phải đi làm ông chủ của một nhà hàng, cháu khổ lắm cô ạ."

"Sao cháu không vào công ty mà làm?"

Tô Tiểu Lục nói: “Cháu thà làm quản lý của một hàng còn hơn, ăn rồi ngồi chờ chết... ái chà, tý thì cháu quên mất, vừa nãy cô bảo cô đến thăm con dâu tương lai của cô đúng không, đâu đâu? Anh họ có người yêu từ bao giờ thế? Cô đừng có lừa cháu nha.”

Nhạc phu nhân vội vã như thể đang khoe bảo bối, kéo Yến Thanh Ti đang ngồi một bên sang: “Nào, nào, mau gọi chị dâu đi... thôi được rồi, gọi chị trước đi đã, Thanh Ti nhà chúng ta da mặt mỏng, dễ xấu hổ lắm.”

Tô Tiểu Lục nhìn thấy Yến Thanh Ti, mắt mũi trợn trừng trừng, đám thanh niên trẻ tuổi như cậu, lúc rảnh rỗi không có việc gì làm thường hay lướt weibo, đương nhiên biết Yến Thanh Ti là ai: “Vị này là... chị... là... cái cô... Yến Thanh Ti đó hả?”

Yến Thanh Ti cười cười: “Đúng, tôi chính là cái bình hoa chuyên bị người khác bôi đen nói xấu đó đây.”

Tô Tiểu Lục vội vã nói: “Em chào chị, chị xinh thật đấy, em tên là Tô Ngao, xếp thứ 6 trong nhà, mọi người trong gia đình đều gọi em là tiểu Lục, chị cũng cứ gọi em là tiểu Lục thôi.”

Yến Thanh Ti cười cười gật đầu: “Chào em...”

Nhạc phu nhân kéo tay Tô Tiểu Lục chỉ vào Du Hí bảo: “Hôm nay cậu Tiểu Du này mời cô và chị Thanh Ti của con đi ăn cơm, cậu thanh niên này tốt lắm, cô rất thích cậu ta, tuy rằng cậu ta nói là mời cô nhưng cô là trưởng bối đâu thể người ta mới mình được, đúng không?”

Tô Tiểu Lục lập tức hiểu ra vấn đề, gật đầu nói: “Cô cứ yên tâm, cháu hiểu rồi, cô đến ăn cơm ở đây cháu nhất định sẽ miễn phí cho mọi người, đâu thể đến nhà hàng của nhà mình ăn cơm mà lại còn phải đào ví tiền của mình ra để trả tiền chứ, đúng không nào?”

Du Hí nghiến răng nói: “Nếu đã là họ hàng, mọi người chắc có nhiều chuyện để nói với nhau, vậy tôi cũng không làm phiền nữa, cáo từ.”

Du Hí cảm thấy nếu mình còn ở lại đâu thêm một phút giây nào nữa, chắc chắc sẽ bị thương tích đầy mình quá.

Cả cái nhà này có phải ai cũng luyện Thiết Sa Chưởng* không đấy, sao ai cũng biết cách làm người khác mất mặt thế, nghề gia truyền đấy à?

*Thiết sa chưởng là tên của một công phu võ thuật do rèn luyện bàn tay mà có.

Dù gì thì nhà họ Du cũng là gia tộc có máu mặt trong cái đất Hải Thành này, từ nhỏ đến lớn anh ta đều được người ta tâng bốc, nịnh nọt, có bao giờ bị người khác làm cho mất mặt như thế này không?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 455: Với Cái Đức Hạnh Đó Mà Còn Dám Muốn Cướp Con Dâu Của Cô À

Quả thực hôm nay là ngày mất mặt nhất kể từ anh ta khi sinh ra đến giờ, toàn bộ sĩ diện của anh đều biến thành rác rưởi trong ngày hôm nay.

Du Hí xấu hổ chạy mất dép, Nhạc phu nhân nhìn theo bóng anh ta mà nói với theo: "Tiểu Du à, sau này đến đây ăn cơm cứ dùng tên của bác là được, đến ăn lúc nào cũng được, không cần phải đặt bàn trước hai tuần đâu."

Câu này không khác gì giáng cho Du Hí một đòn cuối cùng, ngay lúc anh ta vừa bước qua ngưỡng cửa suýt thì vấp ngã.

Chuyện lần này đã cho Du Hí một bài học nhớ đời, đừng bao giờ coi thường những bà già suốt ngày cười hì hì, càng trông hiền lành thân thiện bấy nhiêu thì khi đào hố bẫy người khác lại các ác.

Tô Tiểu Lục hỏi: "Cô, thằng nhóc nhà họ Du đó làm gì mà chọc đến cô thế?"

Nhạc phu nhân ngồi xuống, bĩu môi nói: "Hứ, muốn tranh giành phụ nữ với con trai cô à, cũng không nhìn lại xem đức hạnh mình ra sao, có bằng một góc của con trai cô không đã?"

Tô Tiểu Lục vuốt vuốt sống mũi: "Đúng thế, chắc chắn làm sao bằng anh họ được, sao đẹp trai bằng anh họ được? Có nhiều tiền đến mấy cũng chẳng bao giờ so với anh họ được? Mà quan trọng nhất là... tuy rằng tính tình của anh họ không được tốt cho lắm nhưng mà anh họ không lăng nhăng, cái thằng nhóc đó thì... cô có biết không, nó nổi tiếng là ngựa đực của thành phố này này đấy, thích nhất là trêu ong ghẹo bướm, trong nửa đầu năm nay thôi, có mấy đứa con gái đã phải phá thai vì nó, rồi lại còn tự sát uy hiếp nữa, náo loạn khắp cả thành phố lên."

Nhạc phu nhân kinh ngạc nói: "Gây ra chuyện lớn đến thế cơ à, nhìn cậu ta thoải mái thong dong lắm cơ mà..."

Tô Tiểu Lục nói: "Hừm, còn không phải là vì cậu ta có một bà mẹ lợi hại hay sao? Cái thằng nhóc Du Hí này á, thật đúng với cái tên mà nó được đặt, chỉ biết" rong chơi bụi hoa, nơi nơi lưu tình ", mỗi tội" ăn "rồi mà không biết chùi mép, đám con gái đằng sau cậu ta đều là do mẹ cậu ta xử lý hết đấy."

Nhạc phu nhân cảm khái nói: "Chậc chậc. Thanh Ti này, Thính Phong nhà mình vẫn là tốt nhất nhỉ."

Tô Tiểu Lục gật đầu: "Đúng đấy chị ạ, anh Thính Phong vẫn là tốt nhất."

Hai người một tung một hứng, Yến Thanh Ti nghe mà muốn phì cười.

Cô gật đầu: "Vâng, con biết rồi."

Thực ra kể cả bọn họ có không nói đi chăng nữa, cô cũng biết Nhạc Thính Phong tốt hơn gấp trăm ngàn lần so với cái tên Du Hí này.

Tô Tiểu Lục nói: "Chắc bữa cơm này hai người cũng không cảm thấy ngon đúng không, để cháu đổi phòng khác cho hai người, rồi bảo họ mang một bàn khác lên nhé."

"Không cần đâu, cô với Thanh Ti quay về khách sạn luôn đây."

"Sao mà thế được, cô ruột và chị dâu tương lai của cháu đến, thế mà cháu lại không chăm sóc cho tốt, về nhà thế nào cháu cũng bị hành chết cho mà xem."

Tô Tiểu Lục kéo Yến Thanh Ti và Nhạc phu nhân ra khỏi phòng, đưa bọn họ đến phòng nghỉ ngơi của anh ta.

Bảo đầu bếp tạm thời dừng làm món ăn của các bàn khác, tập trung làm món ăn cho hai bọn họ trước đã.

...

Du Hí ra khỏi nhà hàng tư nhân của nhà họ Tô, giậm chân ga đến tốc độ cao nhất, phóng con Maserati đã được cải tạo chạy như bay trên đường quốc lộ

Anh ta đeo tai nghe không dây lên, gọi điện thoại cho Diệp Thiều Quang, mở mồm ra là la hét: "Mẹ nhà cậu đấy, tại sao không sớm nói cho tôi biết thân thế của Yến Thanh Ti hả."

Giọng nói của Diệp Thiều Quang lạnh nhạt thảnh nhiên vang lên từ bên đầu bên kia: "Tại sao tôi phải nói điều đó cho cậu biết, hơn nữa, cậu cũng đâu có hỏi tôi, tôi đã nhắc nhở cậu rồi, cậu không thể chạm vào người phụ nữ đó được đâu, cậu cứ nằng nặc đòn tán cô ta bằng được, giờ còn dám trách tôi?"

“Không thể động đến cô ta? Tôi còn lâu mới tin, mẹ của Nhạc Thính Phong sỉ nhục tôi như thế, tôi càng phải ngủ với người phụ nữ của hắn.”

Giọng nói của Diệp Thiều Quang càng lạnh lùng hơn: “Du Hí, bạn bè với nhau nhiều năm thế rồi, đừng có trách tôi không cảnh báo cậu trước, cậu đừng có mà đòi đối cứng với Nhạc Thính Phong.”

Du Hí dí chân ga xuống sát sàn, chuyện này hôm nay đã khiến mặt mũi của anh ta mất sạch, căm tức nói: “Ông đây cả đời này chưa chịu nhục nhã thế bao giờ, cậu đừng có nói với tôi hắn lợi hại đến thế nào, đó là ở Lạc Thành của các cậu, còn đây là Hải Thành, ở đây, lời tôi nói mới là thánh chỉ.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 456: Con Trai, Mẹ Lại Giúp Con Đuổi Một Tình Địch Đi Rồi Này

Trong đầu Du Hí bây giờ chỉ toàn là phận nỗ, anh ta thề, nhất định phải lấy lại thể diện.

Nếu không sau này anh ta làm gì còn mặt mũi nào mà gặp người khác?

Anh ta bị người khác tước sạch thể diện trên chính địa bàn của mình, chuyện này mà truyền ra ngoài, thì còn gì là thể diện của nhà họ Du?

Diệp Thiều Quang quát lớn: “Du Hí... cậu bình tĩnh lại ngay cho tôi, Yến Thanh Ti không như đám con gái mà cậu vẫn hay chơi đùa trước đây đâu, sự lợi hại của cô ta cậu còn chưa niếm được đâu.”

Du Hí hừ lạnh một tiếng: “Đương nhiên tôi đã được thử cái mẹ gì đâu, đợi đến khi tôi lên giường với cô ta, thì tôi mới biết bản lĩnh của cô ta lợi hại đến đâu mà có thể khiến Nhạc Thính Phong thần hồn điên đảo đến thế, mẹ của Nhạc Thính Phong thế mà cũng đối đãi với cô ta như con gái ruột.”

“Du Hí...”

“Đợi đến khi ông đây chơi xong cô ta rồi, tôi sẽ nói cho cậu biết cô ta lợi hại đến mức nào.”

Anh ta giật cái tai nghe không dây xuống, gương mặt đen sì, phóng xe đến bãi đua xe ngầm của Hải Thành.

Diệp Thiều Quang cầm điện thoại cau mày lắc lắc đầu, những thứ nên nói đã nói hết rồi, Du Hí không nghe, sau này có chuyện gì cũng chẳng thể trách anh được.

...

11h đêm, Tô Tiểu Lục tiễn Nhạc phu nhân và Yến Thanh Ti về khách sạn, cậu cực kỳ kính trọng người cô này, từ trong cách nói năng của cậu ta, Yến Thanh Ti có thể cảm nhận được, địa vị của một cô con gái đã đi lấy chồng như Nhạc phu nhân ở trong nhà mẹ đẻ vẫn rất cao.

Nhạc phu nhân là cô con gái duy nhất trong nhà họ Tô, phía trên bà còn có

ba người anh trai, cha mẹ các anh trong nhà cực kỳ yêu thương chiều chuộng bà, thế nên mới có thể bồi dưỡng nên một Nhạc phu nhân ngây thơ xán lạn như ngày hôm nay.

Yến Thanh Ti cực kỳ ngưỡng mộ Nhạc phu nhân, có thể duy trì được tâm tính cứ mãi trong sáng như vậy, đó là một chuyện vô cùng hạnh phúc.

Nhạc phu nhân lấy mặt nạ đắp cho Yến Thanh Ti, vuốt ve gương mặt của cô nói: "Gương mặt nhỏ nhắn này gầy đi bao nhiêu rồi đây này, làn da phơi nắng cũng đen hết cả rồi, may mà bác đến kịp, không thì không biết con còn gầy đi bao nhiêu nữa đây, để bác bảo tiểu Lục mỗi ngày đều đưa cơm đến đây, không thể để con chịu khổ thế này được."

Trong lòng Yến Thanh Ti bỗng cảm thấy ấm áp, cô dựa vào vai của Nhạc phu nhân: "Bác đến đây thật là tốt quá."

"Đương nhiên là tốt rồi, bác biết ngay là con sẽ thế mà, bình thường không chịu ăn cơm đúng giờ, đã làm việc thì không biết nghỉ ngơi là gì, bác đến để giám sát con đấy."

Đôi mắt của Yến Thanh Ti nhức nhức, cô ôm lấy bả vai của Nhạc phu nhân: "Vậy bác ở đây với con thêm mấy ngày nữa đi."

"Được thôi, bác ở đây chăm sóc cho con, ở nhà chán chết đi được."

"Ngày mai con chỉ quay phim buổi sáng, chiều con dẫn bác đi vòng quanh đây chơi, chúng ta có thể đi dạo phố rồi mua sắm nữa."

Nhạc phu nhân gật gù liên tục: "Được, được lắm, bác cũng lâu rồi chưa đi dạo phố."

Thực ra Nhạc phu nhân là một phụ nữ rất thích mua sắm, nhưng mà bà bây giờ bà càng ngày càng ghét đám người mà bà hay đi cùng, lúc nào cũng nhăm nhe chấm mút lợi lộc từ người bà, đã thế còn hay quanh co lòng vòng châm chọc bà.

Trước đây bà cũng chẳng cảm thấy gì, nhưng bây giờ, bà chuẩn bị lấy vợ cho con trai, tiền trong nhà đương nhiên không thể tiêu xài lung tung, còn phải để lại cho cháu nội sau này chứ, Thanh Ti là ngôi sao, mà chi phí của một ngôi sao thì rất nhiều, quần áo này, giày dép này, trang sức này, túi xách này,. những thứ này đều không thể tiết kiệm được, nhà họ Nhạc có tiền nhưng không thể để người khác trục lợi được.

Nhạc phu nhân cảm thấy việc đi dạo phố mua sắm cùng với Yến Thanh Ti khiến bà vui vẻ hơn nhiều.

Yến Thanh Ti nói chuyện với Nhạc phu nhân, dựa vào bà ngủ từ lúc nào không biết.

Nhạc phu nhân vội lấy điện thoại ra, tự chụp một kiểu gửi cho Nhạc Thính Phong.

Hai gương mặt đều đang đắp mặt nạ, dựa sát vào nhau, giống như một đôi mẹ con.

Nhạc phu nhân còn gửi kèm một câu: Con trai, con yên tâm, mẹ chồng nàng dâu vô cùng hòa thuận, vừa mới giúp con đuổi một tên tình địch đi xong, mẹ con đến đây là quyết định cực kỳ chính xác đấy. Con làm việc cho tốt nhé, kiếm nhiều tiền vào, bởi vì... ngày mai bọn mẹ sẽ đi dạo phố.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 457: Nuôi Hai ‘Bại Gia Nữ’, Áp Lực Rất Lớn

Nhạc Thính Phong cầm điện thoại lên ngắm bức ảnh, không nhịn nổi mà bật cười thành tiếng.

Anh chạm vào bức ảnh, ấn chọn “lưu vào thiết bị”, đặt tấm ảnh này thành hình nền.

Nhìn thấy tin nhắn của Nhạc phu nhân, Nhạc Thính Phong lại bật cười lần nữa.

Trong nhà có hai ‘bại gia nữ’, áp lực quả thực rất lớn, cho nên... công ty nhất định là phải theo họ anh, nếu không về sau ai kiếm tiền nuôi gia đình?

Nhạc Thính Phong trả lời lại tin nhắn của Nhạc phu nhân.

(Mua, mua, mua, thích gì thì cứ tiêu.)

Nhạc phu nhân cười tít mắt, quẳng di động sang một bên, kéo chăn lên, ôm lấy Yến Thanh Ti nhắm mắt ngủ.

...

Giang Lai gõ cửa bước vào trong văn phòng: “Sếp, Nhạc tiên sinh đã về nước rồi, nhưng mà không trực tiếp trở về Lạc Thành mà lại đi Dung Thành trước.”

Gương mặt của Nhạc Thính Phong ngay lập tức trở nên lạnh giá: “Được lắm, cha ruột về nước, cũng nên ‘nhiệt liệt’ hoan nghênh ông ấy chứ.”

Giang Lai cúi đầu không nói gì.

Dù sao thì sếp và Thái thượng hoàng cũng là cha con, một trợ lý nho nhỏ như anh ta tốt nhất vẫn nên im mồm thì hơn.

Trong đôi mắt đen nhánh của Nhạc Thính Phong hiện lên một tia lạnh lẽo khiến cho người khác nổi da gà.

Anh lại sai Giang Lai làm thêm một việc nữa: “Động tay động chân tạo chút phiền toái cho Diệp Thiều Quang, đừng để hắn ta vo ve bay qua bay lại như con ruồi trước mặt Thanh Ti nữa.”

Giang Lai gật đầu: “Vâng ạ, con trai anh cả của Diệp Thiều Quang, mấy hôm trước còn đang tìm người hợp tác để dọn dẹp anh ta, em sẽ cho người để lộ chút tin tức cho cháu trai hắn ta, đảm bảo nhà họ Diệp sẽ ầm ĩ thêm một trận nữa.”

Nhạc Thính Phong gật đầu: “Còn cả chuyện của mẹ vợ tôi nữa, cứ tiếp tục điều tra.”

Giang Lai run lên, cái tiếng “mẹ vợ” sao mà thân thiết thế.

“Sếp cứ yên tâm, vẫn đang trong quá trình điều tra ạ... chưa bao giờ dám lơi lỏng, nhưng mà, gần đây gặp phải một vấn đề, hình như có liên quan đến thân thế của Nhiếp phu nhân.”

Nhạc Thính Phong vuốt ve gương mặt của Yến Thanh Ti trên điện thoại, nói: “Không cần biết nó là cái gì, phải tra rõ ràng rành mạch cho tôi.”

Giang Lai gật đầu: “Vâng.”

” Mộ của mẹ vợ tôi ngày nào cũng cho người đến quét tước sạch sẽ.”

“Đã sắp xếp người rồi ạ...”

...

Trời sáng, vừa đúng 7 giờ, Nhạc phu nhân đã dậy trước, rón rén trèo xuống giường, rửa mặt sạch sẽ rồi đi ra cửa.

Lúc Yến Thanh Ti tỉnh dậy không thấy Nhạc phu nhân đâu, sợ hết hồn, sáng sớm ngày ra Nhạc phu nhân có thể đi đâu được, cô đang định ra ngoài tìm bà thì Nhạc phu nhân đã về rồi, tay bà còn cầm một hộp đựng thức ăn nữa.

Yến Thanh Ti vội hỏi: “Sao bác dậy sớm thế ạ?”

“Bác bảo tiểu Lục mang bữa sáng đến, bác xuống dưới sảnh lấy.” Nhạc phu nhân lo là Tô Tiểu Lục đến gõ cửa sẽ đánh thức Yến Thanh Ti, cho nên bà tự mình xuống sảnh của khách sạn cầm bữa sáng lên.

Yến Thanh Ti ngẩn ra, đôi mắt cô nóng lên.

Nhạc phu nhân hỏi Yến Thanh Ti: “Con đánh răng rửa mặt chưa?”

Yến Thanh Ti ngây ngô lắc đầu: “Chưa ạ!”

Nhạc phu nhân khoát tay với cô: “Mau đánh răng rửa mặt đi, nhanh rồi còn ra ăn sáng.”

Yến Thanh Ti ngây ngô gật đầu, nhanh chân phòng vệ sinh, mở nước, hai tay cô hứng nước vỗ lên mặt, sự mát lạnh của nước cuối cùng cũng khiến Yến Thanh Ti hồi phục lại một chút lý trí.

Cô ngẩng đầu nhìn chính mình trong gương, trên mặt ướt nhẹp, đôi mắt đỏ hồng.

Yến Thanh Ti cúi đầu xuống, dạo này cô thường vô thức liên hệ hình ảnh của mẹ mình với Nhạc phu nhân lại với nhau, nhưng thực ra bọn họ là hai kiểu người khác nhau, không có một điểm chung gì hết.

Khi Yến Thanh Ti bước ra khỏi nhà vệ sinh, cô cũng đã lấy lại được bình tĩnh.

Nhạc phu nhân đưa đôi đũa cho cô, lại múc cho cô một bát cháo hải sản, gắp cho cô một cái bánh bao gạch cua nhìn trông rất ngon miệng.

“Con ăn nhiều vào nha, con gái mà gầy quá cũng không tốt cho sức khỏe đâu.”

Yến Thanh Ti vội gật đầu: “Vâng ạ!”

...

Buổi sáng Yến Thanh Ti phải tiếp tục đóng phim, Nhạc phu nhân ngồi ở vị trí cô vẫn thường hay nghỉ ngơi, người khác cứ tưởng rằng đó là mẹ ruột của Yến Thanh Ti.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 458: Hóa Ra Ông Ta Là Cha Ruột Của Nhạc Thính Phong

Quay xong một cảnh, Nhạc phu nhân mau chóng bảo Quý Miên Miên rót cho Yến Thanh Ti một cốc trà giải nhiệt, bình trà này là bà dặn riêng Tô Tiểu Lục bảo với đầu bếp trong nhà hàng tư nhân của nhà họ Tô làm riêng cho Yến Thanh Ti. Quý Miên Miên đột nhiên kinh ngạc thốt lên: “Ô, Tần ảnh đến đến rồi kìa, Tần ảnh đế đó...”

Nét mặt của Nhạc phu nhân liền thay đổi, ngay lập tức bà quay sang nhìn xem. Quả nhiên là Tần Cảnh Chi, anh ta đang nói chuyện với Tống Thanh Ngạn. Quý Miên Miên lấy điện thoại ra chụp liên tiếp mấy cái, nói: “Oh my god, couple cường - cường nhất trong lịch sử, cảnh này quả nhiên đẹp đến phát xỉu luôn.” Yến Thanh Ti hiếu kỳ hỏi: “Cái gì là couple cường - cường nhất trong lịch sử?” Quý Miên Miên ngay lập tức phổ cập cho cô: “Rất nhiều fangirl trên mạng đều ship cặp này chị ạ, vừa đẹp trai lại vừa có diễn xuất, vì vậy bọn họ được gọi là couple Tần Tống - Vương Triều Chi Luyến.”

Yến Thanh Ti ngay lập tức nhớ đến chuyện Nhạc phu nhân kể với mình Tần Cảnh Chi là gay, cô nổi cơn hóng hớt: “Vậy bọn họ... có thật là có... một chân với nhau thật không?”

Quý Miên Miên lắc đầu nói: “Cái này... vẫn không ai biết là thật hay giả, nói không chừng là thật đấy chị ạ?”

Nhạc phu nhân liếc nhìn Yến Thanh Ti một cái, ánh mắt ấy dường như đang nói: Con xem đi, là thật đấy.

Nhạc phu nhân kéo Yến Thanh Ti lại thì thầm nói: “Chẳng trách bao nhiêu năm nay vẫn không có bạn gái, hóa ra người ta không thiếu bạn trai.”

Yến Thanh Ti gật đầu lia lịa.

Tần Cảnh Chi vốn đang định đến nói vài câu với Yến Thanh Ti.

Nhưng từ xa đã nhìn thấy Nhạc phu nhân, anh ta cũng không đến chào hỏi gì nữa, quay đầu đi thẳng.

Vẻ mặt Nhạc phu nhân đầy vô tội: “Ơ cái thằng nhóc này, sao nhìn thấy bác mà lại chạy thế nhỉ, thật đúng là...”

Buổi chiều, Yến Thanh Ti không phải quay phim nữa, cô đưa Nhạc phu nhân, Quý Miên Miên và tiểu Từ cùng đi dạo phố.

Đi dạo một buổi chiều, Yến Thanh Ti từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến giờ mới nhận thức được cái gì gọi là điên cuồng mua sắm.

Vào một cửa hàng độc quyền của Chanel, Yến Thanh Ti chỉ liếc nhìn một cái xắc tay họa tiết quả trám một cái thôi.

Nhạc phu nhân liền vẫy tay bảo nhân viên của cửa hàng đóng gói luôn cả hai màu của kiểu túi đó.

Thế nên Yến Thanh Ti không dám liếc nhìn lung tung nữa.

Đi mua sắm cả một buổi chiều, nhiều đến nỗi mấy tay cũng không xách được nữa, cô bảo tiểu Từ lái xe chở đồ đạc về khách sạn trước, còn cô đi cùng Nhạc phu nhân và Quý Miên Miên vào một căn phòng riêng trong nhà hàng đồ Âu ăn lót dạ trước đã.

Giữa bữa ăn Yến Thanh Ti vào toilet một chuyến, lúc về đi ngang qua bàn số 9, "choang" một cái, một cái dĩa rơi ngay trước mặt cô.

"Cô gái, làm phiền cô nhặt giúp tôi cái dĩa lên."

Yến Thanh Ti nghiêng đầu quay sang nhìn đôi nam nữ nọ, hình như họ là vợ chồng, phong độ khí chất rất tốt, nhìn cách ăn mặc không phải là người bình thường.

Yến Thanh Ti nhìn người đàn ông đó có hơi quen quen, cô thấy đây cũng chỉ là việc tiện tay thì làm, liền khom người nhặt lên.

Người đàn ông trung nên đó lại nói: "Phiền cô lau sạch nó cho tôi."

Đây đâu phải là nhờ vả mà là ra lệnh thì đúng hơn, Yến Thanh Ti cau mày.

"Bác trai này, tôi không phải là nhân viên ở đây."

Người đàn ông trung niên đó "hừ" lạnh một tiếng: "Thanh niên trong nước giờ toàn thế này cả hay sao, không biết lễ phép hay có gia giáo, chẳng trách ở nước ngoài người ta thường nói người trong nước không biết lịch sự."

Yến Thanh Ti cười lạnh nói: "Ông chẳng phải cha mẹ của tôi, cũng chẳng

phải trưởng bối của tôi, giờ tôi còn đang khách khí với ông là để nể mặt ông lắm rồi, ông cũng đừng có cậy già mà lên mặt, còn nữa, ông thấy ở nước ngoài tốt thì còn về nước làm gì nữa?"

Người đàn ông trung niên khinh khỉnh nói: "Bẻm mép thật, tuy tôi không ở trong nước, nhưng những việc có liên quan đến cô Yến đây, tôi lại đều được nghe nói đấy, cứ tưởng rằng những lời đồn đại trên mạng không thể tin, nhưng xem ra không có lửa làm sao có khói, một đứa con gái chỉ biết dựa vào quy tắc ngầm để leo lên như cô, suốt ngày chỉ biết đi làm tình nhân của người khác, đạo đức quả nhiên thấp kém, cũng không biết rốt cuộc thì Thính Phong vừa ý cô ở điểm nào."

Yến Thanh Ti âm thầm giật mình, chẳng trách lại thấy quen như thế, ông ta có đôi ba phần giống với Nhạc Thính Phong, người đàn ông này --- là cha của Nhạc Thính Phong?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 459: Mời Bà Câm Mồm Giùm Tôi Được Không, Tiện Nhân!!!

Nhạc Thính Phong chưa bao giờ nhắc đến cha mình trước mặt Yến Thanh Ti, trong nhà họ Nhạc chỉ có anh và Nhạc phu nhân, tình cảm của hai mẹ con rất tốt, cái thứ gọi là tình cảm cha con, dường như chưa bao giờ tồn tại.

Nếu như không biết chính xác Nhạc Bằng Trình vẫn còn sống thì Yến Thanh Ti cứ nghĩ cha của Nhạc Thính Phong đã chết rồi.

Yến Thanh Ti nghe Nhạc Bằng Trình nói như vậy cũng không tức giận, những lời này đối với cô mà nói hoàn toàn không có tính công kích gì cả, toàn là gió thoảng bên tai mà thôi.

Trong đầu Yến Thanh Ti đang phân tích tình huống, cô lạnh nhạt liếc qua người phụ nữ đang ngồi bên cạnh ông ta.

Vừa nãy Yến Thanh Ti không nhìn kỹ, bây giờ nhìn lại mới phát hiện ra, người phụ nữ này giữ gìn chăm sóc bản thân mình rất tốt, tuổi tác chắc cũng không kém Nhạc phu nhân là mấy, khí chất rất thanh cao, ý nhị mười phần, đường nét mặt mày vô cùng tinh xảo, cả người tỏa ra sự thanh khiết, có đôi chút xuất trần thoát tục.

Không khó để tưởng tượng, lúc còn trẻ bà ta nhất định là một vị mỹ nhân khí chất xuất chúng.

Phụ nữ đến tầm tuổi này rôi, những thứ thể hiện ra bên ngoài không chỉ là dung mạo, bà ta không nhìn Yến Thanh Ti, tay cầm tách café chậm rãi thưởng thức.

Sống lưng thẳng tắp, chiếc cổ tinh tế mềm mại, làn da rất trắng, ngón tay thon dài, cách bà ta cầm tách café cũng không có gì khác so với người bình thường, nhưng lại có vẻ gì đó trông rất đẹp, mỗi một động tác đều có thể khiến người ta say mê.

Yến Thanh Ti liếc Nhạc Bằng Trình một cái, ánh mắt ông ta khi nhìn về phía người phụ nữ này tràn đầy ấm áp, yêu thương.

Đừng coi thường Yến Thanh Ti vẫn còn trẻ, nhưng kinh nghiệm sống của cô không hề ít đâu.

Giữa hai người này cô dùng đầu gối nghĩ cũng biết là có quan hệ gì.

Giữa hai người này đâu đâu cũng lồ lộ một thứ gọi là gian tình.

Yến Thanh Ti đột nhiên hiểu ra tại sao Nhạc phu nhân và Nhạc Thính Phong từ trước đến nay chưa bao giờ nhắc đến người đàn ông này.

Còn cần phải nhắc đến à? Có cần thiết phải nói đến ông ta không?

Ánh mắt trao đổi của hai người trước mặt cô này, cộng thêm sự ăn ý trong từng động tác, chỉ cần nhìn qua cũng biết không thể là vừa mới quen nhau, mà tuyệt đối đã quen biết nhau từ rất lâu rồi.

Nhạc Bằng Trình có vợ có con trai ở nhà lại không cần, ra nước ngoài sống cùng người phụ nữ khác, Nhạc Thính Phong và Nhạc phu nhân nhắc đến ông ta làm gì?

Yến Thanh Ti vốn còn đang suy nghĩ xem nên dùng thái độ gì để ứng xử với Nhạc Bằng Trình, bây giờ thì tốt rồi chẳng cần phải nghĩ ngợi gì nữa.

Yến Thanh Ti nhấc tay chỉ thẳng vào người phụ nữ nọ, hỏi: “Trước khi ông Nhạc đây mở miệng nói những thứ đó với tôi, tôi muốn hỏi ông một câu trước đã, quý bà ngồi bên cạnh ông này là ai?”

Nhạc Bằng Trình cau mày, quát lớn: “Hỗn láo, cô có hiểu thế nào là lễ phép không, ai cho phép cho giơ tay chỉ trỏ vào mặt trưởng bối như thế?”

Yến Thanh Ti cười lạnh một tiếng: “Trưởng bối, được, ông không nói với tôi, tôi có thể đi hỏi Nhạc Thính Phong, hỏi anh ấy xem người phụ nữ đứng bên cạnh ông này rốt cuộc là vị trưởng bối nào? Nếu như tôi không lầm thì hình như Nhạc tiên sinh vẫn chưa ly hôn với bác Nhạc đúng không? Một người đàn ông đã có vợ mà chưa ly hôn, thường xuyên ở cùng với một người phụ nữ khác, nói cho dễ nghe một tí thì là chung sống bất hợp pháp, nói khó nghe một chút, thì phải gọi là thông dâm! Tôi không gọi các người là đôi cẩu nam nữ đã là nể mặt các người lắm rồi.”

Đinh Phù cuối cùng cũng ngẩng đầu nhìn Yến Thanh Ti, nói: “Cô Yến đúng không, tôi nghĩ cô đã hiểu lầm rồi thì phải...”

Yến Thanh Ti ngay lập tức ngắt lời bà ta: “Mời bà câm miệng hộ tôi, tiện nhân! Này, bác gái, để hôm nay tôi dạy cho bà một đạo lý, tiện nhân sở dĩ gọi là tiện nhân không chỉ vì thân phận thấp hèn mà còn vì hành vi của bọn

họ khiến người ta ghê tởm, bà thật sự nghĩ rằng chỉ cần bà phủ một lớp da người lên là tôi không ngửi thấy cái mùi khai của hồ ly tinh trên người bà à, đều là hồ ly tinh bà giả vờ làm tiên nữ cái mẹ gì, bày ra cái vẻ lạnh lùng, cao ngạo không vương bụi trần đó cho ai xem, còn không phải chạy đến làm vợ bé cho một thằng đàn ông mấy chục năm à."

--- O ---

Chương 460: Chúc Hai Người Ngoại Tình Vui Vẻ

Đinh Phù cũng không tức giận, bà ta chỉ nhăn mày nói: "Giáo dưỡng của cô Yến có phải là kém quá rồi không? Con gái dù là ở trong nước hay ở ngoài nước, đều không nên như thế này."

Ngược lại Nhạc Bằng Trình lại tức đến tối mặt: "Câm mồm, mày là cái thá gì mà dám nói với cô ấy như vậy?"

Yến Thanh Ti khinh bỉ nói: "Ông Nhạc đây cũng hài hước thật đấy, tôi xin được hỏi ông một câu, lúc người phụ nữ này đứng bên cạnh ông, ông lấy tư cách gì, lấy đâu ra mặt mũi là dám chỉ trích tôi?"

Yến Thanh Ti quay sang nhìn Đinh Phù: "Bác gái, để tôi nhắc nhở bác một câu, nhân phẩm của con người tôi không tốt, tôi làm kẻ thứ ba, nhưng ít nhất tôi còn chưa tồi tệ đên mức đi phá hoại hạnh phúc gia đình nhà người khác, ít nhất tôi cũng không đi làm vợ bé cho người khác mấy chục năm."

Yến Thanh Ti không thấy bản thân mình cao quý đến đâu, trong mắt rất nhiều người khác cô đích thực là một kẻ đi cướp bạn trai của người khác.

Thủ đoạn của cô cũng đúng là rất ti tiện.

Nhưng mà... có một điều duy nhất, những người đàn ông mà cô quyến rũ vẫn chưa kết hôn.

Yến Thanh Ti thấy Nhạc Bằng Trình đang định mở mồm nói gì đó, cô lại chặn ngang họng ông ta: "Còn nữa... nếu như ông còn có chút sĩ diện thì sẽ chẳng chạy đến trước mặt tôi... mà so đo vớ vẩn như trẻ con thế này đâu, con người tôi đây không được dạy dỗ, thế nên tôi thấy cái thứ gọi là giáo dưỡng này, có nói cũng phải nói với những người có nó mới được, còn các người tôi cảm thấy không cần thiết, chính các người lấy mông làm mặt giờ còn trông đợi tôi dùng giáo dưỡng lễ phép để đối xử với các người?"

Nhạc Bằng Trình không ngờ được Yến Thanh Ti lại là người chua ngoa đanh đá đến thế, chữ chữ như đao, không hề nể nang chút nào.

Căn bản không thèm coi ông ta là cha ruột của Nhạc Thính Phong, sự khinh bỉ trong mắt của cô ta hoàn toàn không hề che giấu.

Nhạc Bằng Trình mặt mũi càng lúc càng đen sì tức tối: "Mày quả thực là một con đàn bà đanh đá..."

Đinh phù nhẹ nhàng vỗ lưng Nhạc Bằng Trình an ủi ông ta, khuyên ông ta đừng nên tức giận.

Đinh Phù lãnh đạm nhìn Yến Thanh Ti, nói: "Cô Yến đây miệng lưỡi quả thật sắc bén!"

Yến Thanh Ti căm ghét nói: "Bác gái không cần phải khen, tự tôi biết."

Cô nhìn về phía Nhạc Bằng Trình cảm thấy ông ta đúng là một kẻ có mắt không tròng, ăn no lú mề rồi.

"Tôi còn gọi ông một tiếng là Ông Nhạc là vì tôi còn nể mặt Nhạc Thính Phong và bác Nhạc, nếu không tôi đã gọi hai người là đôi cẩu nam nữ, thì cũng cố mà chịu."

"Còn nữa, ông chẳng phải là trưởng bối gì của tôi, đừng hòng đè đầu cưỡi cổ được tôi, nếu muốn trở thành trưởng bối của tôi thật, được thôi, đợi đến lúc tôi lấy Nhạc Thính Phong rồi hẵng vác cái gọi là trưởng bối ra mà dùng, còn trước đó chứ gì, xin lỗi, tôi từ chối bởi vì ông không có tư cách đó."

"Tôi và các người chẳng có gì để nói với nhau cả, nếu như hai người đến đây chỉ vì tìm tôi, tôi nghĩ các người đã nhìn thấy rồi, bây giờ cũng có thể cảm giác được mùi vị của sự thất vọng là như thế nào rồi đúng không, nếu như hai người về nước chỉ để du lịch, đất nước chúng tôi vô cùng hoan nghênh, dù sao thúc đẩy phát triển ngành du lịch trong nước, gia tăng GDP của quốc gia cũng là chuyện tốt. Còn nếu như muốn về nước định cư, hoặc muốn khiến người khác ghê tởm, vậy thì tôi khuyên các người một câu, nhân lúc còn sớm thì cút đi, cáo từ, chúc hai vị ngoại tình vui vẻ."

Yến Thanh Ti từ trước đến giờ vẫn như vậy, tôi coi thường ông vậy thì ông cũng đừng mong tôi sẽ đối xử ôn hòa gì hết, tôi đếch cần quan tâm ông có phải là cha ruột của Nhạc Thính Phong hay không.

Hơn nữa, làm cha như thế này, lại khiến Yến Thanh Ti nghĩ đến Yến Tùng Nam, vừa này cô không nhảy lên đập cho ông ta một trận đã là nể mặt Nhạc Thính Phong lắm rồi.

Nhạc Bằng Trình lúc nãy cố ý làm rơi nĩa trước mặt cô, là đang cố ý làm khó cô, rõ ràng là ông ta biết cô là ai, Yến Thanh Ti không khỏi hoài nghi, bọn

họ đến Hải Thành là vì muốn gây sự với cô.

Đi được một quãng, trong lòng Yến Thanh Ti càng lúc càng cảm thấy đau lòng, cô nghĩ đến một người lương thiện như Nhạc phu nhân, đó là người phụ nữ đáng yêu nhất, tốt đẹp nhất mà cô đã từng gặp thế mà lại bị một tên cặn bã phụ lòng mấy chục năm, bị một con đ* ức hiếp bao nhiêu năm như thế.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 461: Tiểu Tam Tiền Bối, Tôi Kính Bà Một Ly

Yến Thanh Ti vừa tức lại vừa thương, cô nghĩ tới mẹ mình, bà và Nhạc phu nhân đều là những người phụ nữ bị loại đàn ông cặn bã như thế này phụ lòng.

Hai người họ đều là những người phụ nữ vô tội cả.

Yến Thanh Ti dừng bước, không được, cô không thể dễ dàng bỏ qua cho họ như vậy được, cô nheo mắt, xoay người quay trở lại.

Đinh Phù đang trấn an Nhạc Bằng Trình, hai người họ không ngờ Yến Thanh Ti lại quay trở lại, vừa kinh ngạc lại vừa nhìn cô với ánh mắt chẳng vui vẻ gì.

Yến Thanh Ti mỉm cười: "Chào mừng hai người về nước, lần đầu gặp, tôi có chút quà mọn muốn tặng hai người."

Đinh Phù nhíu mày, trực giác của bà ta cho thấy Yến Thanh Ti nhất định sẽ không làm ra loại chuyện tốt đẹp gì.

Đúng lúc ấy, một phục vụ nam trong nhà hàng bưng lên hai ly rượu nho, Yến Thanh Ti ngăn lại, cô bưng hai ly rượu lên, đổ vào thành một ly.

Yến Thanh Ti đưa rượu tới trước mặt Đinh Phù, nói một cách nghiêm túc: "Cùng là kẻ thứ ba với nhau, dù gì bà cũng là máy bay chiến đấu hạng nặng giữa các tiểu tam, là tiền bối, tôi kính bà một ly, không biết tiền bối có thể nói cho tôi biết bí quyết quyến rũ đàn ông mấy chục năm qua của bà là gì được không, để sau này tôi còn có cái mà truyền lại cho thế hệ sau nữa."

Đinh Phù lạnh lùng nói: "Cô Yến, xin cô hãy tự trọng..."

Yến Thanh Ti mỉa mai nói: "Tự trọng? Đợi tới khi bà truyền lên cái quần lót mà bà lột ra rồi hãy nói với tôi hai chữ này, mông của bản thân thì phơi bày cho cả thiên hạ ngắm mà còn mặt mũi đi nói người khác à."

Nhạc Bằng Trình tức tới tái xanh cả mặt: "Cô cút ngay cho tôi."

Ông ta muốn giơ tay ra đẩy Yến Thanh Ti, nhưng cô vẫn nghiêng người tránh được, lật cổ tay một cái, cả ly rượu đầy hất hết lên mặt Đinh Phù.

Yến Thanh Ti đặt mạnh ly rượu xuống, nói: “Không cần phải cảm ơn tôi, tôi thấy bà không biết xấu hổ như vậy nên giúp bà rửa mặt chút thôi.”

Rốt cuộc trên khuôn mặt của Đinh Phù cũng lộ ra sự tức giận: “Cô... Tôi niệm tình cô trẻ tuổi không hiểu chuyện, không tính toán với cô, thật không ngờ cô lại không biết lễ độ như vậy, không hiểu lễ giáo, Tô Ngưng Mi chọn con dâu cái kiểu như vậy đấy hả...”

Vốn dĩ Yến Thanh Ti đã định bỏ đi luôn rồi, nhưng nghe thấy lời này, cô cười lạnh một tiếng rồi giáng một cái tát đau điếng xuống mặt bà ta.

Cô đánh bà ta rất mạnh, giống như bị một chiếc roi da quật lên mặt, Đinh Phù bị đánh thẳng vào mặt, mặt mũi choáng váng, cơ thể hơi chao đảo, ngồi phệt mông xuống ghế.

Nhạc Bằng Trình kinh hoảng hét lên: “Tiểu Phù...”

Yến Thanh Ti chầm chậm thu tay lại: “Nếu đã làm đĩ, thì đừng có tự coi mình là người, bà không có tư cách nhắc tới tên của bác Nhạc đâu.”

“Lần này tôi chỉ tạt rượu vang lên mặt bà, lần sau... bà cứ cẩn thận đấy, vì tôi sẽ tạt axit lên mặt bà, xem bà còn có thể vờ thanh cao được nữa không, chắc các người từng điều tra về tôi rồi đúng không, vậy các người nên biết, tôi không có cái gì là không dám làm.”

Nhạc Bằng Trình vốn định tới ra oai phủ đầu với Yến Thanh Ti, xem xem rốt cuộc cô là người như thế nào, ông ta không tin một người sống quá nửa đời người, trải qua bao sóng to gió lớn như mình lại không xử lý được một con nhãi ranh.

Nhưng ngàn vạn lần không thể ngờ được rằng, đây lại là một đứa lưu manh, vô lại, không được dạy dỗ gì hết.

Dù cho biết ông ta là cha của Nhạc Thính Phong, cô cũng không hề nể mặt ông chút nào, vừa đánh vừa chửi, sắc bén như một con dao, hơn nữa còn là một con dao đã được tẩm kịch độc.

Ông ta định giơ tay lên đánh Yến Thanh Ti, nhưng cô lại tránh được.

“Để tôi xem xem, không có sự cho phép của tôi, cô làm thế nào vào được nhà họ Nhạc, loại phụ nữ như cô, bước vào bẩn cửa nhà tôi.”

Yến Thanh Ti khinh thường nói: “Tôi nể Nhạc Thính Phong gọi ông một tiếng là ba, nên hôm nay tôi mới giữ chút thể diện cho ông, ông Nhạc, người ta có câu” biết thân biết phận “, ông chê tôi bẩn thỉu, vậy phải nghĩ trước xem bản thân mình có làm ra chuyện sạch sẽ gì không đã, trong lòng con trai ông, phỏng chừng ông còn không bằng chết luôn rồi đấy.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 462: Chị Đây Chỉ Không Quen Nhìn Thấy Loại Người Khốn Nạn Như Các Người Thôi

“Cô...”

Yến Thanh Ti không đợi ông ta nói hết, cô đã giơ tay hất tung chiếc bàn lên, bát đĩa cốc chén trên bàn đều rơi hết xuống đất.

“Thật xin lỗi, thứ lỗi cho tôi không thể nhìn đôi cẩu nam nữ các người ăn uống vui vẻ với nhau được, tôi khuyên các người một câu, đừng có chọc vào tôi, mau cút đi, cũng đừng tưởng tôi thật sự ham hố Nhạc gia của các người, bà đây chỉ đơn giản là không nhìn thuận mắt lũ người khốn nạn các người thôi.”

Yến Thanh Ti không muốn để Nhạc phu nhân nhìn thấy Nhạc Bằng Trình, cô không muốn thấy Nhạc phu nhân đau lòng.

Yến Thanh Ti chẳng buồn đoái hoài tới bọn họ nữa, nhanh chóng nhấc chân rời khỏi đó, tránh để Nhạc phu nhân thấy cô mãi không trở lại, lại tìm tới đây.

Đinh Phù lạc lõng ngồi xuống, lấy khăn tay ra, từ từ lau mặt.

Bà ta không khóc, cũng không làm loạn, ánh mắt mang theo vẻ thê lương hiu quạnh, vẻ mặt có chút đau buồn.

Bờ vai gầy yếu, toát ra vẻ mong manh khiến người khác động lòng.

Bà ta khẽ nói: “Bằng Trình, hay mình trở về đi, chuyến này, thật sự không nên về đây.”

Đinh Phù càng như vậy, không hề khóc lóc cũng không hề làm loạn, không tranh không cướp, càng khiến Nhạc Bằng Trình đau lòng, ông ta càng thấy hổ thẹn với bà, càng muốn bù đắp cho bà hơn.

Nhạc Bằng Trình ôm lấy bờ vai Đinh Phù, nói: “Anh để em phải chịu ấm ức rồi, khiến em chịu tủi nhục suốt 30 năm nay, già rồi, vẫn để em phải chịu sự sỉ nhục thế này, em yên tâm, nếu như đã trở lại, anh sẽ giải quyết tất cả mọi chuyện, những chuyện đáng lẽ nên giải quyết từ năm ấy, anh sẽ cho em một thân phận chính đáng.”

Đinh Phù lắc đầu: “Không cần đâu, bao nhiêu năm nay em cũng đã quen bị hiểu lầm rồi, dù gì chị ấy cũng đã gả cho anh bao nhiêu năm nay, còn sinh cho anh một đứa con trai, về tình về lý, anh không thể phụ chị ấy được.”

Đinh Phù cười khổ nói: “Còn chúng ta cứ như vậy đi, tuổi tác chúng ta cũng đã lớn rồi, cũng chẳng còn mấy năm mà giày vò nhau nữa, em muốn sống một cuộc sống yên ổn, không cần phải vì mấy thứ danh lợi kia mà làm khổ nhau nữa đâu.”

Vành mắt Nhạc Bằng Trình đỏ lên: “Tiểu Phù, em quá lương thiện rồi, em chẳng giành giật gì, nhưng anh cũng không thể phụ lòng em thêm nữa, anh đã thẹn với em ba mươi năm nay, nhưng đời người có được bao cái ba mươi năm cơ chứ, anh muốn đem mọi thứ vốn dĩ thuộc về em đều trao hết cho em.”

Đinh Phù nhìn đống hỗn độn dưới đất, lạc lõng nói: “Bằng Trình, anh không cần thiết phải làm như vậy, từ trước tới giờ em chưa bao giờ trách anh cả.”

“Nhưng anh sẽ tự trách chính mình, em không phải nói nữa, dù cho đây không phải là vì chúng ta, cũng nên nghĩ cho hai đứa con chứ, tuy chúng không phải do chúng ta sinh ra, nhưng từ nhỏ đã nuôi dưỡng bên cạnh chúng ta, so với tự mình sinh ra còn thân thiết hơn nữa, hai đứa nhỏ đều hiểu chuyện như vậy, chúng ta cũng phải giữ cho chúng nó chút gì đó chứ?”

Đinh Phù khẽ thở dài: "Haiz... Anh lúc nào cũng vậy, em nói gì anh cũng không chịu nghe, nhưng nếu như anh đã muốn làm thế, vậy chắc chắn em cũng sẽ đứng về phía anh.

Nhạc Bằng Trình cảm động nói: “Anh biết, trên thế gian này, ngoài em ra sẽ không còn ai có thể đối xử tốt với anh hơn em được nữa.”

“Tuy con nhỏ Yến Thanh Ti kia có càn quấy ngang ngược, nhưng cũng chỉ là một diễn viên hạng tép riu, không quyền không thế, dám làm vậy, chắc chắn cũng chỉ là một con tốt thí mạng thôi, em không việc gì phải tức giận cả, anh sẽ xử lý nó nhanh thôi.”

Đinh Phù lắc đầu: “Thôi bỏ đi, chỉ là một đứa trẻ không hiểu chuyện thôi mà... Nếu là người không hiểu nội tình, chắc sẽ nghĩ giống cô ấy thôi, cô ấy như vậy ngược lại càng thấy rõ ít nhất cô ấy cũng là một người có trọng nghĩa, chỉ là hiểu lầm mà thôi.”

Nhạc Bằng Trình nhíu mày: “Chắc chắn là do Tô Ngưng Mi đã nói gì đó với

con nhỏ đó rồi, anh biết em tốt bụng, nhưng chuyện gì cũng phải rành mạch, với loại phụ nữ như Yến Thanh Ti thì không đáng, kể cả không trút giận thay em thì anh cũng phải vì Thính Phong, anh không thể để con nhỏ đó tiếp tục đắc ý được, nhà họ Nhạc chúng ta tuyệt đối không cho phép loại người như cô ta bước chân vào cửa."

"Anh... Haiz, thôi thì tùy anh vậy..."

...

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 463: Có Phải Nhớ Anh Rồi Không?

Yến Thanh Ti quay lại phòng, Nhạc phu nhân cũng đang định đứng dậy ra ngoài, vừa nhìn thấy cô bà liền hỏi: "Aiya, con đi đâu mà lâu thế?"

Yến Thanh Ti nói: "Con vừa mới vào nhà vệ sinh, tự dưng đau bụng quá, con bị đi ngoài."

Nhạc phu nhân vừa nghe thấy vậy liền sốt sắng: "Chắc tại trời nóng quá, hay ăn phải đồ hỏng rồi, để về bác hỏi Tiểu Lục xem ngày nào nó cũng gửi đồ ăn tới mà không biết có sạch sẽ hay không, rõ ràng là làm cho chúng ta ăn, thế mà chẳng chịu để ý gì cả, bác phải dạy nó một trận mới được, lỡ con ăn vào hỏng hết cả dạ dày thì làm thế nào, chúng ta mau tới bệnh viện khám đi."

Yến Thanh Ti vội vàng nói: "Không cần đâu bác, giờ con không sao nữa rồi, mọi người đã ăn xong chưa?"

Quý Miên Miên gật đầu: "Ăn xong rồi, chị, đồ ngọt ở đây ăn ngon thật đấy."

Nhạc phu nhân nói: "Bác cũng ăn no rồi, còn mỗi con đấy, cũng đã ăn uống gì đâu."

Yến Thanh Ti sờ bụng, cười nói: "Giờ con cũng không muốn ăn lắm, không ăn nữa, nếu mọi người ăn no cả rồi vậy chúng ta về trước đi, đợi tối nếu con đói thì chúng ta lại ra ngoài ăn đêm, thật ra con vẫn thích ăn mấy món ăn ven đường hơn là món ăn tây thế này."

Quý Miên Miên vội gật đầu: "Em cũng thế, em cũng thế..."

Nhạc phu nhân vẫn còn đang lo lắng cho Yến Thanh Ti, bà hỏi: "Con chắc chắn là không sao chứ."

"Tất nhiên là con không sao rồi, nếu có chuyện gì con sẽ nói với bác."

Thật ra Yến Thanh Ti đang rất lo, cô sợ lại đụng phải Nhạc Bằng Trình. May mà lúc xuống lầu không gặp, Yến Thanh Ti vội bảo Quý Miên Miên lái xe tới.

Yến Thanh Ti mở cửa xe, để Nhạc phu nhân lên xe trước, đợi bà lên xe xong, cô liền thấy Nhạc Bằng Trình và Đinh Phù bước từ nhà hàng ra, hai

người đó cũng nhìn thấy cô.

Chỉ thấy Yến Thanh Ti nhìn họ cười lạnh một tiếng, miệng còn lẩm nhẩm một tiếng vô thanh: Bitch...

Yến Thanh Ti vào xe, nói với Quý Miên Miên: "Miên Miên, lái xe đi."

Nhạc phu nhân đang cầm điện thoại định gọi cho Tô Tiểu Lục nên bà không thấy đôi cẩu nam nữ đang đi từ trong ra.

Xe chạy ra đường lớn, Yến Thanh Ti mới thở phào nhẹ nhõm.

Cô rất không muốn thấy Nhạc phu nhân đau lòng, càng không muốn để bà đau lòng vì gã đàn ông cặn bã và con đĩ khốn nạn kia.

Yến Thanh Ti không nói gì, trong lòng đang tính toán làm sao để Nhạc phu nhân quay về Lạc Thành bây giờ, cô phải gọi cho Nhạc Thính Phong ngay lập tức, cô phải nói chuyện này với anh, không thể dễ dàng buông tha cho cái đôi cẩu nam nữ kia được.

Nhạc phu nhân khua khua tay trước mặt Thanh Ti: "Thanh Ti, con đang nghĩ gì thế? Sao mặt mũi lại dọa người thế này?"

Yến Thanh Ti định thần lại, vội vàng nói: "À, không sao đâu ạ, vừa xong con đang nhẩm lại lời thoại tối nay phải quay ấy mà, chắc nhập tâm quá."

Cô nói gì Nhạc phu nhân cũng tin, trên đường bà cũng mấy lần hỏi cô xem bụng có sao không, còn đau hay không.

Về đến khách sạn, Yến Thanh Ti để Nhạc phu nhân đi nghỉ trước, chạy loăng quăng ở ngoài cả buổi chiều chắc mệt lắm rồi.

Nhạc phu nhân cũng chẳng phải như thanh niên, miệng nói không mệt, nhưng nằm xuống chưa được bao lâu đã ngủ thiếp đi mất.

Yến Thanh Ti đợi bà ngủ rồi, lập tức lấy điện thoại ra ngoài hành lang, gọi điện thoại cho Nhạc Thính Phong.

Nhạc Thính Phong vừa thấy điện thoại của Yến Thanh Ti liền vui mừng bắt máy: "Sao tự dưng lại chủ động gọi điện cho anh thế này, có phải nhớ anh rồi không?"

Yến Thanh Ti đứng dựa vào tường, nói: “Tôi gặp cha anh rồi.”

Nụ cười trên gương mặt Nhạc Thính Phong lập tức biến mất: “Em gặp bọn họ ở Hải Thành à?”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Phải, tại Hải Thành, hôm nay tôi đưa bác gái đi shopping rồi đi ăn, đúng lúc gặp bọn họ, có điều hình như cũng chẳng phải tình cờ thế đâu, ông ta cố tình chạy tới gặp tôi đấy, mặt mũi tôi cũng lớn ghê, cha anh từ nước ngoài về không đi gặp con trai mình mà lại đi gặp tôi trước cơ đấy.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 464: Đánh Hay Lắm, Chửi Hay Lắm, Đập Hay Lắm!

Nhạc Thính Phong dừng bước: “Ông ta đã nói gì với em?”

Anh không ngờ tốc độ của Nhạc Bằng Trình lại nhanh như vậy, vừa mới đáp xuống Dung Thành còn chưa được mấy tiếng đồng hồ mà đã chạy tới Hải Thành rồi, ông ta đang muốn đánh du kích với anh đấy à!

Nhạc Thính Phong cười lạnh một tiếng, liếc mắt nhìn đồng hồ.

Yến Thanh Ti bĩu môi: “Anh xem ông ta còn có thể nói gì đây? Một cô gái như tôi thì nói gì được bây giờ, thôi bỏ đi, tôi cũng lười nhắc lại, anh mau gọi điện bảo bác gái về đi, hôm nay suýt chút nữa thì đụng mặt với bọn họ rồi đấy.”

Nhạc Thính Phong thấy thương Yến Thanh Ti, anh biết, cha anh chắc chắn đã nói với cô rất nhiều lời khó nghe, nhưng cô khi ấy lại còn đang mải nghĩ cách để mẹ anh không đụng phải đôi cẩu nam nữ đó, mọi cố gắng của cô chỉ để bảo vệ mẹ anh.

Nhạc Thính Phong dịu dàng nói: “Thanh Ti, cảm ơn em, anh sẽ qua đó ngay.”

Yến Thanh Ti dựa đầu vào vách tường cứng ngắc: “Anh không cần phải cảm ơn tôi, lo mà nghĩ cách làm thế nào để bảo vệ mẹ anh đi, cha anh cũng không phải ngọn đèn dầu sắp tắt đâu.”

“À, tôi vẫn phải nói với anh một chuyện... Hôm nay, tôi đã chửi cha anh một trận, còn hất nước lên mặt và tát người phụ nữ bên cạnh ông ta, lật bàn ăn của bọn họ, anh đừng tìm phiền phức cho tôi là được rồi.”

Yến Thanh Ti nói xong, Nhạc Thính Phong liền vui mừng nói: “Thanh Ti, mẹ anh nói đúng lắm, em đúng là linh vật của nhà anh mà, anh yêu em chết mất, chửi hay lắm, đánh hay lắm, đập hay lắm!”

Yến Thanh Ti nhíu mày: “Không trách tôi sao?”

Nhạc Thính Phong hưng phấn nói: “Anh phải thưởng em mới đúng chứ, em muốn gì nào?”

Yến Thanh Ti cười cười: "Thôi... cứ để nợ đó trước đi, đợi sau này tôi nghĩ ra rồi nói sau... Bên chỗ anh hình như rất ồn thì phải, anh đang ở đâu thế?"

Nhạc Thính Phong nói với Yến Thanh Ti: "Thanh Ti, giờ anh tới chỗ em ngay đây, ngàn vạn lần đừng để mẹ anh gặp ông ta, chuyện giữa họ, đợi tới nơi anh sẽ nói cho em nghe sau."

Yến Thanh Ti gật đầu: "Không cần anh phải nói, tôi biết cả rồi."

"Cưng à, đợi anh."

Yến Thanh Ti không nói gì nữa, đầu dây bên kia truyền đến tiếng tút tút, cô cầm điện thoại mỉm cười.

Yến Thanh Ti cầm điện thoại về phòng, lúc đi qua hành lang cô gặp Tần Cảnh Chi, anh ta mới từ phòng Tống Thanh Ngạn ra, hai người đụng mặt nhau, anh ta cười nói trước: "Gần đây thế nào? Tôi nghe lão Tống bảo diễn xuất của cô rất được, nói cô nhất định có thể giành được giải nghệ sĩ mới xuất sắc nhất đấy."

"Mong được như lời may mắn của anh, tôi về nghỉ trước đây." Yến Thanh Ti lách người qua Tần Cảnh Chi rồi đi thẳng.

"Cô... hình như có hơi thay đổi thì phải."

Yến Thanh Ti dừng lại: "Vậy sao? Thay đổi thế nào?"

"Không còn âm trầm như trước đây nữa."

Yến Thanh Ti hơi ngỡ ngàng, cô cười rồi quay người về phòng.

Nhạc phu nhân đang ngủ rất say giấc, Yến Thanh Ti ngồi xuống, cúi đầu nhìn bà.

Tuy Nhạc Thính Phong lúc nào cũng thích gọi bà là tiểu lão thái thái, nhưng bà không hề già chút nào, ai cũng nói tâm thế nào mặt thế nấy, Nhạc phu nhân chính là một người như vậy, đôi mắt bà trong suốt, không hề vẩn đục đi theo năm tháng.

Da mặt bà vẫn trắng sáng và có tính đàn hồi, mắt tuy đã xuất hiện chút nếp nhăn nhưng không hề khiến người ta có cảm giác già nua.

Yến Thanh Ti kéo chăn lên cho bà, “Con sẽ bảo vệ bác thật tốt.”

Cùng lúc đó, Nhạc Bằng Trình cùng Đinh Phù cũng vào đến sảnh khách sạn.

Làm xong thủ tục nhận phòng, Đinh Phù dừng lại trước thang máy: “Chúng ta ở đây không ổn đâu, nếu... bị Tô Ngưng Mi nhìn thấy, em... Thôi, chúng ta đổi khách sạn khác đi.”

Bà ta nói rồi xoay người rời đi, Nhạc Bằng Trình kéo bà ta lại: “Em hiền lành quá rồi đấy, lúc nào cũng chỉ nghĩ tới người khác, chúng ta cứ ở đây, anh muốn bà ta biết, bà ta cũng nên giao ra cái vị trí mà bà ta đã chiếm đoạt ba mươi năm nay ra rồi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 465: Hạnh Phúc Lớn Nhất Của Anh Chính Là Gặp Được Em

Đinh Phù thở dài một hơi, lắc đầu: “Bằng Trình, sao anh cứ phải cố chấp như vậy, em đã quen rồi, bị mắng chửi cũng được, bị sỉ nhục cũng không sao, thật ra em đã quá quen với những chuyện này rồi, chúng ta sống ở nước ngoài đang tốt đẹp bao nhiêu, em có anh, có hai đứa con, em rất hạnh phúc, anh đã cho em quá nhiều thứ rồi, thật đấy, em không muốn thấy anh phải khó xử nữa đâu.”

Sự bất đắc dĩ, sự nhẫn nhịn của Đinh Phù, còn cả sự thấu hiểu và thông cảm của bà ta đều khiến Nhạc Trình Bằng cảm thấy bản thân mình thiếu nợ người phụ nữ này quá nhiều.

Bà ấy vì ông mà phải trả giá nhiều như vậy, nhưng ông ta lại không thể cho bà thứ tốt nhất.

Quãng thời gian ba mươi năm, những năm tháng đẹp nhất của một người phụ nữ, bà đều đã trao hết cho ông ta.

Không một chút oán trách, cũng không một lời oán hận ông, ba mươi năm qua ngày nào cũng như ngày nào, tất cả sự dịu dàng và yêu thương bà đều dành hết cho ông.

Bất cứ lúc nào cũng nghĩ cho ông, chưa bao giờ nghĩ tới cảm nhận của chính mình.

Một người phụ nữ như vậy, ông có thể tìm được ở đâu được đây?

Nhạc Bằng Trình nắm lấy tay Đinh Phù, ông nói: “May mắn nhất của Nhạc Bằng Trình anh chính là có thể gặp được em, em yên tâm, anh sẽ không bị khó xử, cũng không một ai có thể làm khó em nữa, Yến Thanh Ti... đó chỉ là chuyện ngoài ý muốn thôi.”

Yến Thanh Ti quả thật là ngoại lệ, vì bọn họ không ai ngờ được rằng ngay từ lần đầu gặp mặt, cô đã dám ngông cuồng như vậy.

Nhạc Bằng Trình vốn cho rằng Yến Thanh Ti cũng như bao cô gái khác, là một nữ diễn viên nhỏ nhoi chỉ một lòng nghĩ tới việc được gả vào một gia đình danh giá, nếu cô ta biết ông là cha đẻ của Nhạc Thính Phong, thì chắc

chắn sẽ phải nịnh nọt ông.

Chủ ý ban đầu của Nhạc Bằng Trình chính là phải nắm được Yến Thanh Ti trước, để cô tới tâng bốc mình, sau đó ông có thể cho cô chút hứa hẹn gì đó, khiến cô cảm thấy chỉ cần nịnh được người làm cha như ông thì có thể được gả vào nhà họ Nhạc, tới lúc đó ông sẽ có thể lợi dụng Yến Thanh Ti để làm một số chuyện.

Ít nhất thì trước mặt con trai ông, cô có thể thủ thỉ gì đó để Nhạc Thính Phong không làm khó bọn họ nữa.

Nhưng ngàn vạn lần không thể ngờ được, Yến Thanh Ti vừa mở miệng ra đã không biết nói lý, cứ như một con đàn bà chua ngoa đầu đường xó chợ vậy.

Cô không hề nể mặt họ một chút nào, như thể đối với cô mà nói, nhà họ Nhạc chẳng là cái thá gì cả.

Hôm qua, sau khi Yến Thanh Ti đập bàn, tất cả mọi người ở những bàn xung quanh đều chỉ chỉ trỏ trỏ hai người họ, Nhạc Bằng Trình cũng không thể ở lại thêm nữa, vội vàng đưa Đinh Phù rời đi.

Nhạc Bằng Trình vẫn nén cục tức hôm qua ở trong lòng, không xả ra không thể thoải mái được.

Mục đích trở lại của ông ta rất rõ ràng, đương nhiên là phải ly hôn với Tô Ngưng Mi, ông ta muốn quang minh chính đại lấy Đinh Phù, để tất cả mọi người đều biết, Đinh Phù mới là phu nhân của Nhạc gia.

Thế nên, lần này Nhạc Bằng Trình tới Hải Thành không phải để gặp Yến Thanh Ti, mà mục đích của ông ta chính là Nhạc phu nhân.

Nhạc Bằng Trình cố tình chọn khách sạn nơi Nhạc phu nhân đang ở, ông ta muốn tranh thủ khi Nhạc Thính Phong chưa tới, nắm bắt thời gian để gặp Tô Ngưng Mi, bất kể phải dùng thủ đoạn gì, ông ta cũng phải bắt bà ký lên đơn ly hôn.

Đinh Phù vẻ mặt bất đắc dĩ: “Bằng Trình, em không buồn gì đâu, em cũng sẽ không tính toán so đo gì với một đứa trẻ cả, chỉ là em... cảm thấy rất mệt mà thôi...”

“Anh biết, anh biết cả mà, em yên tâm, chuyện này sẽ kết thúc nhanh thôi, cũng muộn lắm rồi, chúng ta cứ nghỉ ngơi trước đã, các con tối nay cũng sẽ

đến, đợi tới mai là có thể gặp được chúng rồi.”

Nhạc Bằng Trình nắm tay Đinh Phù vào thang máy.

...

4 giờ sáng Yến Thanh Ti đã dậy, cô phải quay một cảnh mưa vào rạng sáng, cô sợ mình làm ồn khiến Nhạc phu nhân tỉnh nên rửa mặt xong liền ra ngoài luôn.

Trước lúc đi, cô còn chỉnh lại chăn cho Nhạc phu nhân nữa.

Lúc ngủ, Nhạc phu nhân có chút giống một đứa trẻ, bà rất thích đạp chăn, nửa đêm Yến Thanh Ti tỉnh dậy đã đắp lại chăn cho bà mấy lần rồi.

Chỉnh lại điều hòa trong phòng cao lên một chút cô mới lặng lẽ ra ngoài.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 466: Nghe Thấy Cái Tên Đó Là Thấy Buồn Nôn!

Trời hôm nay có hơi âm u, nhiệt độ sáng sớm có thấp hơn hôm qua, mấy chiếc xe phun nước đều đang hoạt động, đạo diễn hô bắt đầu, sau khi Yến Thanh Ti và Tống Thanh Ngạn đối thoại xong, đứng ở hai bên sườn xe.

Đây là cảnh nam nữ chính tuyệt vọng và đấu tranh nhất trong các cảnh của Lãnh Hương, Yến Thanh Ti còn phải tát Tống Thanh Ngạn một cái.

Cô không ngờ, lúc quay thật, Tống Thanh Ngạn vì muốn cảnh quay có được cảm giác chân thực nhất mà để Yến Thanh Ti đánh mình thật, hơn nữa còn phải đánh thật mạnh, có một máy quay quay không rõ nên phải quay lại một lần.

Yến Thanh Ti thấy chấn động, đây là lần đầu tiên cô thật sự nhìn nhận về người nam diễn viên này, cho dù anh đã quay cùng cô bao ngày qua.

Yến Thanh Ti vẫn luôn nghĩ Tống Thanh Ngạn là một diễn viên không bao giờ để ý tới mọi chuyện xung quanh, luôn kiêu căng ngạo mạn và coi thường tất cả mọi người xung quanh.

Nhưng qua chuyện hôm nay, khiến Yến Thanh Ti hiểu ra được, chúng ta chỉ thấy ánh hào quang hiện tại của người khác mà bỏ quên đi bao sự vất vả và gian khổ ẩn sau ánh hào quang đó, với sự nghiêm túc trong diễn xuất của Tống Thanh Ngạn, những thành tựu mà giờ anh ta đạt được là hoàn toàn xứng đáng.

Cảnh quay kết thúc, hai người đều diễn rất nhập tâm, mưa dầm rả rích, nỗi tuyệt vọng xé lòng, áp lực không có nơi nào để phát tiết đều được hai người thể hiện một cách rất nhuần nhuyễn, tinh tế và sâu sắc.

Tiểu Từ và Quý Miên Miên vội lấy khăn và áo choàng chạy tới.

Yến Thanh Ti thấy mặt Tống Thanh Ngạn sưng đỏ lên, cô cúi gập nửa người xuống, “Thật xin lỗi.”

Tống Thanh Ngạn sờ sờ mặt, cười nói: “Đây là do tôi tự yêu cầu thôi, không liên quan gì tới cô cả, nhưng phải nói thật, sức cô cũng không nhỏ tí nào đâu.”

Quý Miên Miên bĩu môi, nữ thần của tôi đã nhẹ tay lắm rồi đấy nhé? Nếu tôi mà tát một cái thôi thì cũng đủ khiến anh vỡ sọ luôn đấy.

Yến Thanh Ti quay xong đã là hơn 8 giờ sáng, cô lo lắng cho Nhạc phu nhân nên liền thu dọn đồ, vội vàng trở về.

...

Nhạc phu nhân tỉnh dậy không thấy Yến Thanh Ti đâu thì biết chắc cô lại đi quay phim rồi, bà nhìn đồng hồ, giờ chắc Tô Tiểu Tục cũng bảo người đưa bữa sáng tới rồi, thế nên bà liền xuống lầu lấy bữa sáng, chuẩn bị mang qua cho Yến Thanh Ti.

Vừa xuống lầu, tới bàn lễ tân lấy hộp cơm, đang chuẩn bị đi, bỗng phía trước có một bóng đen bay tới, ôm chặt lấy Nhạc phu nhân.

"Dì Mi, thấy dì con vui quá..."

Nhạc phu nhân cau mày, nhìn cô cái trẻ trước mặt: "Ai là dì cô, đừng có nhận bừa, tránh ra, đừng có chắn đường tôi."

Mặt mũi cô gái kia rất xinh đẹp, làn da màu lúa mạch khỏe khoắn, vóc dáng yểu điệu, gợi cảm, nụ cười rực rỡ, dáng vẻ rất phóng khoáng.

"Sorry dì Mi, dì không quen con, nhưng con biết dì, cũng tại con, con còn chưa giới thiệu nữa, con là Đinh Mộc Liên, daddy của con là Nhạc Bằng Trình, Đinh Phù là mami con, con thường thấy hai người họ nhắc tới dì."

Sắc mặt Nhạc phu nhân tức khắc trầm xuống, câu nói của Đinh Mộc Liên như một tiếng nổ mạnh bên tai bà, cái tên mà bà ghét nhất, kinh tởm nhất vừa xuất hiện bên tai bà, khiến bà cảm thấy thật buồn nôn.

Nhạc phu nhân gầm lên một tiếng: "Cô cút đi!"

Đinh Mộc Liên liền tỏ ra tủi thân: "Dì Mi, sao dì lại vậy chứ, con nhiệt tình tới chào hỏi dì như vậy, sao dì lại nỡ bảo con cút đi vậy? Thân là người lớn, chẳng phải dì nên yêu quý người nhỏ tuổi hơn một chút sao?"

Nhạc phu nhân cầm luôn lọ hoa có cắm một bông hồng ngay trước bàn lễ tân ném thẳng vào Đinh Mộc Liên: "Tôi bảo cô cút đi..."

Đinh Mộc Liên tránh ra, đầy bụng oan ức, nhún vai nói: "Dì Mi, dì sao vậy,

được rồi, kể cả dì có không thích con, nhưng daddy với mami con cố tình tới gặp dì, dì cũng không thể không gặp được?”

Đinh Mộc Liên vẫy tay hai người phía sau lưng Nhạc phu nhân: “Daddy, mami, dì Mi ở đây này, chẳng phải hai người đang tìm dì ấy sao?”

Yến thổ hào: Mẹ, mẹ cố gắng chống đỡ một chút, con với linh vật nhà mình tới ngay đây!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 467: Đôi Cẩu Nam Nữ Đó Đã Bò Trở Về Rồi

Cơ thể Nhạc phu nhân run lên, đôi cẩu nam nữ đó cuối cùng cũng trở về rồi... Không ngờ bọn họ còn dám vác mặt trở về đây.

Không ai có thể hiểu được sự căm phẫn đang trỗi dậy trong lòng Nhạc phu nhân to lớn đến nhường nào, cơn giận đang thiêu đốt bà, nóng tới nỗi đầu óc bà váng vất, mọi thứ trước mặt trở nên chao đảo, bà thấy gương mặt của Đinh Mộc Liên, chỉ cảm thấy buồn nôn, đây chính là con tiểu tiện nhân do đôi tiện nhân kia nuôi dưỡng.

Nhạc phu nhân tóm lấy điện thoại ở bàn lễ tân, ra sức đập Đinh Mộc Liên: "Cút đi, cút đi..."

Hiện tại bà chẳng nghĩ được gì nữa cả, bà chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi nơi khiến bà cảm thấy ghê tởm này.

Đinh Mộc Liên dễ dàng tránh được, cô ta tóm lấy cổ tay bà: "Dì Mi, dì đi đâu đấy, daddy cả mami con đều tới rồi, sao dì lại không chào hỏi họ một chút chứ, người trong nước như dì chẳng phải luôn đề cao việc lễ nghĩa sao? Con không trách dì nói năng lỗ mãng với con, dù sao con cũng là bề dưới, nhưng dì cũng phải tôn trọng daddy với mami con chút chứ?"

Đinh Mộc Liên dùng sức nắm chặt lấy cổ tay bà, không để bà rời khỏi đó.

Nhạc phu nhân vùng vẫy: "Buông ra, mày buông tay ra... Con khốn kia, mày cút đi cho tao."

Bà không thể tiếp tục ở đây thêm nữa, nhìn thấy những gương mặt đó, bà sẽ điên mất...

Đinh Mộc Liên bày ra vẻ mặt ngạc nhiên cùng vô tội, nói: "Dì Mi, dì nói gì cơ? Dì... dì chửi con là con khốn á? Con tôn kính dì như vậy, con coi dì là trưởng bối của con, thế mà dì... sao dì có thể đối xử với con như vậy? Dì khiến con thất vọng quá."

"Tô Ngưng Mi, bà tỏ ra uy phong cái gì chứ, đừng có cậy bà là con gái nhà họ Tô mà có thể kiêu ngạo, càn quấy như vậy, mau xin lỗi Mộc Liên ngay." Giọng Nhạc Bằng Trình từ phía sau truyền tới.

Đối với Nhạc phu nhân mà nói.

Giọng nói của ông ta giống như một chiếc máy khoan, khoan sâu vào não bà, cố gắng quấy nhiễu bà, Nhạc phu nhân đầu đau như muốn nứt ra, còn chưa ăn sáng, dạ dày đã co quắp, quằn quại.

Người mà bà cảm thấy ghê tởm nhất, ghét bỏ nhất, không muốn nhìn thấy nhất cuộc đời này, cứ như vậy, không hề có chút điềm báo mà đã xuất hiện trước mặt bà.

Nhìn thấy hai gương mặt kia, cuối cùng Nhạc phu nhân chịu nổi nữa liền nôn thốc tháo ra.

Trước đây, khi Nhạc Bằng Trình còn ở nước ngoài, Nhạc phu nhân còn có thể coi ông ta như chết rồi, vì bà không cần phải nhìn thấy bọn họ.

Năm ấy, Tô gia và Nhạc gia cũng đã bàn bạc kỹ, Nhạc Bằng Trình khi còn sống sẽ không trở về nước, trừ khi cho tới ngày ông ta chết, tro cốt của ông ta mới có thể được mai táng tại phần mộ tổ tiên của nhà họ Nhạc.

Nhưng không ngờ hôm nay, Nhạc Bằng Trình lại trở về, còn đem theo con tiện nhân Đinh Phù về cùng nữa.

Nhạc phu nhân thật muốn xé nát hai gương mặt khiến bà phát nôn lên kia.

Nhạc phu nhân muốn mắng chửi người, bà muốn bảo họ cút hết đi, nhưng bà phát hiện, tất cả những lời lẽ ác độc và bẩn thỉu nhất mà bà có thể nghĩ tới, đều không đủ để hình dung đôi cẩu nam nữ trước mắt này.

Đinh Phù đứng đối diện với Nhạc phu nhân, không hề cảm thấy chột dạ, bà ta đứng thẳng tắp, vẻ mặt thản nhiên, nói với Nhạc Bằng Trình: “Bằng Trình, anh đừng có to tiếng như vậy, nhất định là do Mộc Liên có phần không đúng, nó là bề dưới, người lớn có dạy bảo đôi ba điều cũng là chuyện bình thường thôi, đâu ra cái đạo lý để người lớn đi xin lỗi vậy chứ, anh đừng có chuyện gì cũng trách chị ấy, còn chưa biết rõ mọi chuyện là thế nào mà.”

Nhạc Bằng Trình cả giận nói: “Có gì mà chưa rõ, bà ta vừa xong nói Mộc Liên như thế nào em cũng nghe thấy cả rồi đấy, người lớn thì sao, thường ngày nếu có trách oan cho Mộc Liên hay Cẩm Quỳ, có lần nào em không xin lỗi chúng không, chẳng lẽ em không phải người lớn?”

Đinh Phù nhíu mày: “Được rồi, có chuyện gì to tát đâu mà anh phải nói thế

chứ, Mộc Liên... mau xin lỗi đi, nghe lời mẹ.”

Đinh Mộc Liên tức giận: “Nhưng mà mami, rõ ràng không phải là lỗi của con, con rất nhiệt tình tới chào hỏi dì Mi, dì ấy lại không để ý đến con, còn bảo con cút đi, người ta cũng oan ức lắm chứ bộ.”

--- O ---

Chương 468: Tiện Nhân Và Tra Nam Đúng Là Một Cặp Trời Sinh

Đinh Mộc Liên tức giận: “Nhưng mà mami, rõ ràng không phải là lỗi của con, con rất nhiệt tình tới chào hỏi dì Mi, dì ấy lại không để ý đến con, còn bảo con cút đi, người ta cũng oan ức lắm chứ bộ, chẳng phải mẹ nói nếu không làm sai thì không cần xin lỗi sao, con không sai, con không xin lỗi.”

Nhạc Bằng Trình tức giận trừng mắt với Nhạc phu nhân: “Tô Ngưng Mi, bà xin lỗi Mộc Liên ngay cho tôi, là người lớn thì cũng nên tỏ ra mình là người lớn chứ, bà như vậy có khác gì mấy con mụ chợ búa không hả, chẳng trách bà lại coi trọng loại phụ nữ như Yến Thanh Ti, hai người đúng là một giuộc với nhau...”

Đang nói, Đinh Mộc Liên bỗng thảm thiết kêu lên một tiếng, mọi người nhìn qua, thì thấy Yến Thanh Ti đang cầm một cây lau nhà, còn đang giơ cao chưa kịp thu về.

Đinh Mộc Liên quay phắt lại, sau lưng đau vô cùng, nhìn thấy Yến Thanh Ti, cô ta chửi một tiếng: “****, mày làm cái gì vậy?”

Yến Thanh Ti cười lạnh: “Làm gì à? Ha ha... Thì dùng gậy lau nhà, đập chết mày đấy!”

Nói rồi, Yến Thanh Ti đập thẳng lên người Đinh Mộc Liên.

Cô quả thực sắp điên đến nơi rồi, cô lo cho Nhạc phu nhân nên vội vàng từ phim trường lao về, nhưng vừa mới vào tới cửa khách sạn, đã nhìn thấy có người chỉ chỉ trỏ trỏ, cô tách đoàn người ra, thấy Nhạc phu nhân đang bị Nhạc Bằng Trình và Đinh Phù vây lại, còn có một con nhãi ranh đang tóm lấy cổ tay bà nữa.

Yến Thanh Ti thấy cả người Nhạc phu nhân run lên, bà đã không nói được gì, cứ bất lực như vậy, bà muốn phản kháng, muốn nói gì đó nhưng lại bị lũ khốn kia ức hiếp không thể phản kháng lại được.

Lửa giận trong lòng Yến Thanh Ti tức khắc bùng lên, từ rất lâu rồi cô không hề tức giận như vậy, cô nhìn bộ dạng đó của Nhạc phu nhân cứ như nhìn thấy chính mẹ mình vậy, những người lương thiện như họ đều bị bức đến đường cùng.

Yến Thanh Ti vừa liếc mắt thấy một nhân viên vệ sinh đang quét dọn giữa sảnh, cô liền giật chiếc gậy lau nhà từ tay người đó rồi xông tới, dùng hết sức lực của mình đập cho Đinh Mộc Liên một gậy.

Đinh Mộc Liên đau đớn ôm bụng, rên rỉ, cô ta muốn chửi, nhưng lại bị Quý Miên Miên tóm lên rồi ném đi như một bao cát.

Rơi bịch một tiếng xuống đất, giãy giụa, một lúc sau vẫn chưa thể bò dậy được.

Yến Thanh Ti kéo cây lau nhà đứng sang bên cạnh Nhạc phu nhân, cô nắm lấy tay bà, rồi đanh mặt nhìn Nhạc Bằng Trình.

"Ông Nhạc, ông nói đúng lắm, trên đời này vật thì họp theo loài, ông và Đinh Phù, tiện nhân cùng tra nam* là một cặp trời sinh mà, có nói thế nào đi nữa thì đĩ cũng chỉ đi được với chó, trước đây tôi còn không hiểu câu nói này có nghĩa là gì, nhưng nhìn hai người tôi mới hiểu được, câu nói này thật đúng là chân lý."

*Tra nam: ám chỉ loại đàn ông cặn bã, chuyên đi phụ bạc phụ nữ.

Một câu chửi của Yến Thanh Ti khiến cả Nhạc Bằng Trình và Đinh Phù đều đỏ bừng cả mặt.

Đinh Phù nhíu mày, không nói gì, Nhạc Bằng Trình tức đến vặn vẹo cả mặt mũi: "Yến Thanh Ti, hôm qua tôi nghĩ cô còn trẻ nên không so đo, tính toán với cô, còn cả nể cô, nhưng cô đừng có mà quá đáng, cô là cái thá gì chứ, chuyện gia đình tôi chưa đến lượt cô xen vào."

Nhạc phu nhân nắm chặt lấy tay Yến Thanh Ti, đây là cọng rơm cứu mạng duy nhất của bà, có Yến Thanh Ti, cuối cùng bà cũng có thể tìm được hy vọng trong cơn bất lực đến tuyệt vọng này, bà muốn gọi tên Thanh Ti, nhưng lại không thể thốt ra được từ nào.

Yến Thanh Ti vỗ nhẹ lên tay Nhạc phu nhân: "Bác, đã có con ở đây."

Chỉ một câu nói đơn giản, cũng có thể khiến Nhạc phu nhân dần bình tĩnh trở lại.

Yến Thanh Ti khinh khỉnh đảo mắt qua Nhạc Bằng Trình: "Tôi không cần ông phải nể mặt tôi, loại đàn ông vừa không có thể diện vừa không có da mặt, vừa già vừa tiện vừa bẩn thỉu như ông, tôi nhìn là thấy là mắc ói, giờ

ông cút ngay cho tôi, nếu không, tôi sẽ báo cảnh sát, kiện ông tội quấy rối, trong nước của chúng tôi không dung tha cho cái loại chó điên hở ra là cắn bừa như ông đâu.”

--- O ---

Chương 469: Ra Tay Với Phụ Nữ, Ông Có Còn Là Đàn Ông Nữa Không?

Bị Yến Thanh Ti chửi là chó điên, Nhạc Bằng Trình tức giận vung tay lên muốn đánh cô, nhưng tay vừa giơ lên đã bị Quý Miên Miên tóm lấy.

Quý Miên Miên dùng lực nắm chặt lấy cổ tay Nhạc Bằng Trình, Nhạc Bằng Trình hoàn toàn không thể động đậy nổi, chỉ cảm thấy xương cổ tay mình như đang bị bóp nát ra.

Quý Miên Miên ở bên cạnh nghe một lúc cũng hiểu được tương đối, cô cười hê hê, nói: “Chú à, tôi thấy bộ dạng mặt người dạ chó như chú, sao có thể làm chuyện như con người được, giữa chốn đông người thế này mà ra tay với một phụ nữ, chú có còn là đàn ông nữa không? À, không phải, chú có phải là đàn ông đâu, là con chó dại mà, sao có thể coi là người được chứ?”

Lời của nữ thần, Quý Miên Miên vừa nghe liền thông suốt.

Quý Miên Miên lớn tiếng hô lên: “Mọi người mau tới phân xử chút đi này, thằng khốn này đem theo bồ nuôi mấy chục năm cả đứa con nuôi của mình tới bức vợ cả nhường chức này, đàn ông khốn nạn tôi gặp nhiều rồi, nhưng chưa thấy tên nào khốn nạn như ông ta đâu đấy, loại đàn ông đê tiện như ông ta tôi đúng là lần đầu được gặp, nếu là tôi, con mẹ nhà nó chứ... tôi không đánh cho ông tàn phế tôi không làm người.”

Yến Thanh Ti ôm lấy vai Nhạc phu nhân: “Nhạc Bằng Trình, nếu ông còn là đàn ông thì lập tức cút về nước ngoài của ông đi, nếu không, sau này tôi thấy ông lần nào thì sẽ đập ông lần đấy, còn cả bà hai nhà ông nữa, tôi nhất định sẽ chuẩn bị cả can axit cho bà ta, nếu như các người đã chẳng cần đến mặt mũi nữa, vậy thì cũng không cần da dẻ làm gì nữa đâu nhỉ.”

Nếu như không phải ôm lấy Nhạc phu nhân để động viên bà, chắc giờ Yến Thanh Ti đã lao tới đạp chết bọn họ luôn rồi.

Cái loại không biết xấu hổ này xuất hiện chỉ để người khác ghê tởm thôi phải không?

Lần đầu tiên Yến Thanh Ti cảm thấy, so với đôi gian phu dâm phụ đê tiện nhất trong lịch sử - Yến Tùng Nam và Diệp Linh Chi, hình như họ cũng không kinh tởm như cái đôi này.

Người xung quanh bu lấy càng ngày càng đông, có người nhận ra Yến Thanh Ti liền không ngừng chụp hình cô, còn có người quay phim lại nữa.

Đinh Phù cảm thấy bầu không khí không được ổn, vươn tay kéo Nhạc Bằng Trình muốn bảo ông ta đi.

Nhưng Nhạc Bằng Trình lại tưởng Đinh Phù nổi giận rồi, ông ta chuyển mục tiêu lên người dễ bắt nạt nhất là Nhạc phu nhân, mở miệng chửi: "Tô Ngưng Mi, đây là loại con dâu mà bà chọn đấy hả, không được dạy dỗ, không hiểu lễ nghĩa, cuộc sống cá nhân thì trụy lạc, phóng túng, không biết liêm sỉ, chuyện hôn sự của Thính Phong vào tay bà mới đúng là bị hủy hoại, bà xem bà làm được chuyện gì tốt đẹp, bao nhiêu năm không gặp, tôi tưởng bà có thể tốt lên một chút, ai ngờ, càng già càng hồ đồ, bản thân đã không ra gì, còn muốn lôi theo cả con trai..."

Một tiếng "rầm" cắt ngang lời Nhạc Bằng Trình.

Cả người Nhạc Bằng Trình và Đinh Phù ướt sũng, một dòng nước đen ngòm hôi thối dội từ trên đầu dội xuống.

Mái tóc được chải chuốt cẩn thận của Đinh Phù đều rơi hết xuống, bộ quần áo trắng tinh thơm tho trên người bị nước bẩn thấm qua, cả người chật vật không chịu nổi.

Quý Miên Miên vuốt vuốt ngực: "Phù, may mà tôi chạy nhanh."

"Xoảng" một tiếng, Nhạc Thính Phong ném chiếc thùng rỗng xuống.

Nhạc Bằng Trình nhìn Nhạc Thính Phong với ánh mắt kinh ngạc vô cùng: "Thính Phong..."

Ông ta vừa mở miệng, nước bẩn kia liền chảy vào miệng, một mùi vị kinh khủng, kỳ quái xộc lên tận mũi.

Đinh Phù lần này tức run cả người, bà ta không nói gì, đứng cạnh Nhạc Bằng Trình, cúi thấp đầu, không ai biết bà ta đang nghĩ gì.

Nhạc Thính Phong móc khăn tay ra lau ngón tay, anh từ từ đi tới bên cạnh Nhạc phu nhân và Yến Thanh Ti, anh nhìn Nhạc Bằng Trình, thản nhiên nói: "Bẩn quá, hắt cho thùng nước dội cho sạch."

Gương mặt già nua của Nhạc Bằng Trình tức khắc đỏ lên, ông ta bị chính

con trai mình chê bẩn thỉu, chẳng khác gì đem thể diện của ông ta giẫm nát.

Nhạc Bằng Trình đối diện với bất cứ ai cũng hung hồn, ông ta cảm thấy ông ta không sai, chỉ duy nhất khi đối diện với Nhạc Thính Phong, ông ta lại luôn cảm thấy chột dạ.

--- O ---

Chương 470: Tình Cha Con Chúng Ta Tới Đây Là Hết

Cha con hai người hầu như chưa bao giờ chung sống với nhau, ông ta thì quanh năm sống ở nước ngoài, Nhạc Thính Phong thì lại ở trong nước, dù ông ta chỉ có đứa con đẻ duy nhất là Nhạc Thính Phong nhưng ông cũng chỉ nhìn thấy nó qua ảnh.

Ông ta cũng chẳng mấy khi quan tâm tới đứa con này, càng không biết năm tháng tuổi thơ của Nhạc Thính Phong ra sao.

Đợi tới khi ông ta thật sự gặp mặt Nhạc Thính Phong, thì anh cũng đã là một thiếu niên rồi.

Lần đầu hai người ở cùng nhau cũng chỉ quá hai ngày, ấn tượng rõ nét nhất mà Nhạc Thính Phong để lại cho ông ta chính là lòng dạ đứa trẻ này cực kỳ độc ác và nham hiểu.

Nó trơ mắt nhìn Đinh Mộc Liên đang vùng vậy trong bể bơi, chỉ đứng cạnh lạnh lùng nhìn, khóe miệng còn mang theo tia cười lạnh, một người máu lạnh đến đáng sợ.

Khi đối mặt với nó, dường như nó có thể nhìn thấu mọi tâm tư của bạn.

Đối diện với Nhạc Thính Phong, Nhạc Bằng Trình luôn có một cảm giác chột dạ khó hiểu.

Nhạc Thính Phong không nhìn Yến Thanh Ti, cũng chẳng nhìn Nhạc phu nhân, anh đứng chắn trước mặt hai người, bóng lưng cao lớn, lần đầu tiên khiến Yến Thanh Ti cảm thấy, đây là một ngọn núi có thể che mưa chắn gió cho cô.

Nhạc Thính Phong trong giây phút này là một người Yến Thanh Ti chưa từng thấy bao giờ, thần sắc lạnh nhạt, không chút độ ấm, sự lạnh lùng toát ra từ người anh khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Hàng ngày, khi đối mặt với cô, anh luôn bày ra dáng vẻ lưu manh, không nghiêm chỉnh, nên cô cũng quên mất dáng vẻ nghiêm túc đứng đắn ngày thường của anh là như thế nào.

Nhạc Thính Phong nhìn Nhạc Bằng Trình nói: “Lần trước những gì tôi nói

lúc tới nước M, ông còn nhớ chứ."

Nhạc Bằng Trình mở miệng: "Thính Phong, lần này ba trở về là..."

Nhạc Thính Phong lạnh lùng ngắt lời: "Nếu như ông đã không nhớ, vậy để tôi nhắc lại cho ông, lần trước tôi nói: Nếu ông dám bước chân về nước một bước, cái gọi là tình cảm cha con giữa chúng ta coi như chấm hết."

Môi Nhạc Bằng Trình run lên, ông ta nhìn vào ánh mắt lạnh lùng của Nhạc Thính Phong, trong lòng hơi hoảng sợ.

Vì, lúc này ông ta có thể cảm nhận được, ánh mắt lạnh lùng của Nhạc Thính Phong, không hề có bất cứ tình cảm nào, nó thật sự... không coi ông là cha đẻ nữa sao?

Nếu như vậy... thật sự... không dễ xử lý nữa rồi.

Đinh Phù ngẩng đầu, dịu dàng nói: "Thính Phong... Xin lỗi, chỉ là chúng ta tuổi tác đã lớn, trước khi chết muốn về nước một chuyến, chúng ta... hai ngày nữa sẽ đi thôi."

Ánh mắt sắc bén của Nhạc Thính Phong, khiến Đinh Phù không dám nhìn thẳng anh nữa.

Có điều, câu nói của Đinh Phù khiến Nhạc Bằng Trình bỗng nhớ tới mục đích về nước lần này của họ.

Nhạc Bằng Trình vội tóm lấy tay bà ta, cả hai người đều hôi hám, thối hoắc, ông ta cũng chẳng quan tâm nhiều, nói: "Tiểu Phù, em đừng nói nữa, nếu anh đã đưa em về đây, vậy sẽ không về bên đó nữa..."

Nhạc Bằng Trình ngẩng đầu lớn tiếng: "Ta là ba con, không có ba thì làm gì có con, ba muốn đi đâu con cũng không can thiệp vào được, trên đời này chưa từng thấy con trai mà đi quản giáo ba mình như vậy đấy."

Nhạc Thính Phong lạnh lùng nói: "Xem ra, ông Nhạc đây cố tình muốn đối đầu với tôi rồi."

Nhạc Bằng Trình kinh sợ, không ngờ Nhạc Thính Phong còn không gọi ông là ba nữa, tuy trước đây anh cũng rất ít khi gọi.

"Mày... mày, mày phản quá rồi, mày dám gọi thẳng tên của ba mày, mày còn

có biết chữ hiếu viết như thế nào nữa không hả?”

Nhạc Thính Phong nhếch miệng, trên mặt đầy sự khinh miệt: “Chữ hiếu? Xem ra ông Nhạc đây cứ bắt tôi phải lột ông ra, vứt ra ngoài nắng phơi rồi? Lúc ông nội tôi mất, ông còn mải ở nước ngoài lăn lộn với mụ đàn bà này, ông nói chữ hiếu với tôi, ông thử nghĩ ông trước xem, để xem tối nay liệu ông nội tôi có tới tìm ông không rồi hãng nói nhé.”

Nhạc phu nhân tựa vào người Yến Thanh Ti, tay bà lạnh toát.

Yến Thanh Ti vừa lo lắng vừa thương cho bà, nhìn thấy Nhạc Bằng Trình và Đinh Phù, cô thật sự chỉ muốn cầm dao đâm cho một nhát.

Yến Thanh Ti vội nói: “Nhạc Thính Phong, anh đừng phí lời với bọn khốn này thêm nữa, nếu ngay đến việc này anh cũng giải quyết không xong, tôi thật sự quá xem thường anh rồi đấy.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 472: Bác Là Người Mẹ Tốt Nhất Mà Con Từng Thấy

Nếu là hồi trước, Yến Thanh Ti nhất định sẽ trừng Nhạc Thính Phong một cái, nhưng hôm nay cô lại cười, nói: "Đúng thế đấy bác, mắt nhìn người của bác thật tốt, không phải ai cũng nhìn ra ưu điểm của con đâu như bác đâu, bọn họ toàn chỉ biết nhìn phiến diện thôi."

Yến Thanh Ti rất cảm kích Nhạc phu nhân, bà đã cho cô sự tôn trọng của một người bình thường, cho dù là lúc ban đầu Nhạc phu nhân nhìn thấy cô, bà cũng không hề cư xử giống như những người khác.

Nhạc phu nhân ngẩng đầu nhìn về phía Yến Thanh Ti, ánh mắt buồn bã, bất lực. Sau khi vừa trải qua trận cuồng phong, trong lòng bà vẫn có chút bất an, bà giống như một đứa trẻ nhìn về cô, hỏi: "Có thật không?"

Yến Thanh Ti gật đầu: "Thật ạ, bác là người mẹ tốt nhất con từng thấy."

Nhạc Thính Phong nghe hai người nói chuyện, tâm tình nặng trĩu, anh cứ cho rằng bản thân đã đủ mạnh mẽ để có thể bảo vệ bọn họ. Nhưng chuyện xảy ra ngày hôm nay khiến anh phát hiện ra, thật ra anh vẫn còn chưa đủ, khoảng cách vẫn còn rất xa.

Nhạc Thính Phong cười, nói: "Đấy, mẹ xem đi, Thanh Ti đã nói như vậy rồi, mẹ còn không nhanh giúp con trai lấy người ta về. Gọi bác gái nào dễ nghe bằng mẹ, mẹ thấy có đúng không? Sức quyến rũ của con trai mẹ không đủ, đành trông cậy cả vào mẹ đấy."

Nhạc phu nhân cuối cùng cũng nở một nụ cười yếu ớt.

Yến Thanh Ti dùng thẻ mở cửa phòng, Nhạc Thính Phong cõng Nhạc phu nhân đi vào, nhẹ nhàng đặt bà lên giường rồi kéo chăn đắp cho bà.

Yến Thanh Ti vừa mới đứng lên định rót cho Nhạc phu nhân li nước, bà đã hoảng hốt kéo tay cô lại: "Thanh Ti, con đừng đi..."

Yến Thanh Ti nhìn khuôn mặt đáng thương của Nhạc phu nhân đành cười nói: "Bác yên tâm, con không đi đâu cả."

Nếu không phải Yến Thanh Ti chạy đến đúng lúc, Nhạc phu nhân chỉ sợ

không xong. Sự xuất hiện của cô đã tiếp thêm sức mạnh cho Nhạc phu nhân, để bà có tiếp tục chống đỡ, mặc dù tình hình vẫn không khả quan lên mấy nhưng nếu không có cô, chỉ sợ tình huống của bà càng xấu hơn.

Những lần mà Yến Thanh Ti ra tay giúp bà thì đều là những lần mà bà cảm thấy bất lực nhất, chỉ có một thân một mình. Lần đầu tiên là sự cảm kích, lần thứ hai là sự tin tưởng và lần thứ ba chính là ỷ lại. Cho nên, bây giờ Nhạc phu nhân ỷ lại vào Yến Thanh Ti như một thói quen, như một bản năng, thậm chí còn vượt qua cả Nhạc Thính Phong.

Nhạc Thính Phong khổ sở không nói nên lời, người khác không ai có thể hiểu được tình cảm giữa hai mẹ con anh là như thế nào, nhưng trông thấy bà như vậy người đau lòng nhất vẫn là anh.

Nhưng anh vẫn phải làm bộ mặt vui vẻ, ôm lấy bả vai bà, nói: “Mẹ đừng sợ, mẹ nhìn xem sức chiến đấu của Thanh Ti mạnh như vậy, có cô ấy bên cạnh thì chẳng ai có thể làm mẹ bị thương hết?”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Bác, con sẽ bảo vệ bác thật tốt. Nói cho bác biết, riêng nói về chuyện đánh nhau, con mà đã ra mặt thì đối phương có mạnh đến đâu cũng phải quỳ gối chịu thua thôi. Giống như đánh bài với con ý, con muốn thắng bao nhiêu ván thì sẽ thắng ngần ấy ván. Bác trước ngủ một giấc, hồi phục tinh thần rồi con đưa bác đi xả giận.”

Yến Thanh Ti cởi giày với áo khoác, vén chăn nằm xuống bên cạnh Nhạc phu nhân: “Mới sáng sớm con đã phải dậy đi quay phim, mệt chết đi được, cho con ngủ cùng với bác nhé.”

Thân nhiệt trên người Yến Thanh Ti hơi lạnh nhưng Nhạc phu nhân lại cảm thấy rất yên tâm, bà gật đầu rồi nhắm mắt lại.

Trải qua chuyện vừa rồi, Nhạc phu nhân quả thật đã kiệt sức, bà dựa vào Yến Thanh Ti không bao lâu đã chìm vào giấc ngủ.

Yến Thanh Ti không dám cử động, Nhạc Thính Phong ra dấu tay cho cô, anh phải đi ra ngoài một chút.

Nhạc Thính Phong vừa ra khỏi phòng liền lấy điện thoại ra gọi.

“Thông báo cho tất cả các khách sạn cao cấp của Hải Thành, ai dám để cho Nhạc Băng Trình cùng Đinh Phù ở lại tức là chống lại tôi... Đúng, không sai, tôi không muốn thấy họ đặt chân yên ổn ở bất cứ đâu trên cái đất nước này.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 473: Loại Đàn Bà Này Đúng Là Vừa Xấu Xa Vừa Đê Tiện

Ba người Nhạc Bằng Trình đứng ở ven đường, hành lý cũng bị ném ra theo, thảm hại không chịu được.

Nhất là trên người Nhạc Bằng Trình với Đinh Phù còn bốc ra mùi thối hoắc, khiến không ít ruồi bọ bay bay tới gần bọn họ.

Ánh mặt trời mùa hè vô cùng chói chang, đứng một lúc thôi là có thể toát đầy mồ hôi.

Đinh Mộc Liên khóc thút thít: “Daddy, mami, bọn họ thật quá quắt, con chưa từng thấy người nào xấu xa như vậy. Sao bọn họ có thể đối xử với hai người như vậy, anh Thính Phong lại còn đuổi chúng ta ra ngoài? Dựa vào cái gì chứ? Đó là khách sạn của anh ta thì sao, chúng ta cũng trả tiền mà. Dù cho là người xa lạ không quen biết nhau, anh ta cũng không thể làm như vậy. Huống hồ... chúng ta còn là người thân của nhau mà.”

Đinh Mộc Liên cả người đau đớn, khóc mãi không thôi, cảm thấy cực kỳ ủy khuất.

Lời nói của cô ta khiến cho Nhạc Bằng Trình càng tức giận, ông ta không hề thấy Đinh Mộc Liên nói có chỗ nào không đúng.

Bị chính con trai ruột đối xử như vậy, Nhạc Bằng Trình thẹn quá hóa giận.

Đinh Phù nghiêng đầu lau đi nước trên khóe mắt, trên mặt lúc này lại không giấu đi sự đau khổ, nức nở nói: “Bằng Trình, em... bao nhiêu năm nay không danh không phận ở bên anh, em cũng không đòi hỏi cái gì, chỉ mong có một cuộc sống an ổn, nhưng bây giờ...”

Đinh Phù ngẩng đầu lên, cố tỏ ra bình tĩnh một chút nói: “Sự nhục nhã như thế này em thật không chịu nổi. Em nghĩ rằng dù cho ai chỉ trích nhục mạ em cũng có thể thản nhiên đối mặt, nhưng... hóa ra em không hề kiên cường như em nghĩ.”

Nhạc Bằng Trình thấy Đinh Phù khóc không ra tiếng, nước mắt vương trên mi, bộ dáng mong manh yếu ớt như thế càng làm cho ông ta thêm đau lòng, cũng càng khiến Nhạc Bằng Trình tăng thêm sự thù hận với Nhạc Thính

Phong cùng Nhạc phu nhân và Yến Thanh Ti.

Ông ta nắm lấy tay Đinh Phù, nói: “Tiểu Phù, xin lỗi em, anh không bảo vệ được em lại còn khiến em chịu khổ, lần này do anh quá sơ suất, không nghĩ tới sẽ có thêm Yến Thanh Ti nhảy ra cản đường...”

Đinh Phù lắc đầu ngắt lời của ông ta: “Bằng Trình, có lẽ ngay từ đầu em không nên theo anh. Bọn họ nói đúng, loại đàn bà như em vừa xấu xa vừa đê tiện, là em đã phá hoại hạnh phúc gia đình của anh với Tô Ngưng Mi, em xin lỗi.”

Nhạc Bằng Trình hoảng sợ: “Tiểu Phù, em không thể nói như vậy, em nói như vậy chẳng phải đang khoét tim xẻ thịt anh sao? Em biết anh không thể bỏ em, sau này không được nói những lời như vậy nữa.”

Đinh Phù khóc lóc: “Xin anh, để cho em yên tĩnh một chút, em cần phải suy nghĩ thật kỹ.”

Đinh Mộc Liên cuống cuồng nói: “Sao mami lại phải suy nghĩ gì chứ? Hiền lành không sai nhưng hiền lành cũng phải với tùy từng người. Mami hoàn toàn không sai, là do bọn họ quá xấu xa, bọn họ không có được lại trách người khác tới cướp, daddy đã bao giờ thuộc về bọn họ đâu.”

Đinh Mộc Liên nhìn về phía Nhạc Bằng Trình: “Daddy tuyệt đối không thể bị đánh bại. Daddy là trụ cột của nhà chúng ta, nếu mami không yêu daddy sâu đậm như vậy thì làm sao mami có thể chịu được người ta phỉ báng nhiều năm như thế? Giữa daddy với cái bà Tô Ngưng Mi kia hoàn toàn không có tình yêu, chỉ có daddy với mami mới là yêu nhau thật lòng, trên thế gian này cái gì cũng có thể sai duy chỉ có tình yêu chân thành là vô tội.”

Nhạc Bằng Trình cảm động, càng nắm chặt lấy tay Đinh Phù: “Tiểu Phù, em nhìn con chúng ta hiểu chuyện như vậy. Không tính cái khác, chỉ riêng vì Mộc Liên với Cẩm Quỳ thì chúng ta nhất định phải ở bên nhau, để cho bọn họ thấy trên thế gian này không có cái gì có thể khiến chúng ta rời xa nhau.”

Nhạc Bằng Trình ngừng một chút rồi nghiến răng nghiến lợi nói: “Còn cái gì là của em, anh nhất định cho em, bất cứ ai cũng không thể ngăn cản.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 474: Tôi Nhất Định Không Tha Cho Người Đàn Ông Cặn Bã Đó

Một chiếc Audi đỗ lại ven đường, một người đàn ông cao khoảng một mét bảy tám bước xuống, thân hình cường tráng, gương mặt góc cạnh nam tính.

Anh ta nhìn bộ dạng thảm hại của ba người, lập tức lên tiếng hỏi: “Ba, mẹ, Mộc Liên... Chuyện này là sao?”

Đinh Mộc Liên lập tức chạy tới khóc lóc: “Anh, đám người Nhạc Thính Phong thật quá quắt, bọn họ dám đuổi daddy với mami ra...”

Đinh Cẩm Quỳ cau mày ngắt lời: “Lên xe rồi hẵng nói, chúng ta thuê khách sạn khác.”

Cả một nhà kéo hành lý lên xe.

...

Yến Thanh Ti chờ Nhạc phu nhân ngủ say, sau đó mới cẩn thận bước xuống giường. Cô đẩy cửa ra thì thấy Nhạc Thính Phong đang đứng hút thuốc bên ngoài, vẻ mặt cô đơn buồn bã.

Nhạc Thính Phong ngẩng đầu nhìn thấy Yến Thanh Ti bèn đưa tay ôm lấy cô.

“Để cho anh ôm một chút.”

Yến Thanh Ti cũng không chống cự, cô nâng tay vỗ nhẹ nhàng vào lưng anh. Quả thật, trong chuyện này, Nhạc Thính Phong mới là người khó xử nhất.

Dù gì đi chăng nữa thì một bên cũng là mẹ ruột, một bên còn lại thì là cha ruột... cho dù cha ruột có cặn bã tới mức nào cũng không thể thay đổi sự thật bọn họ là cha con ruột thịt.

Yến Thanh Ti nói: “Anh đã làm tốt lắm rồi.”

Nhạc Thính Phong càng ôm chặt Yến Thanh Ti hơn: “Chuyện hôm nay, cám ơn em.”

"Nhớ rõ anh nợ tôi một lần đấy."

"Ừ!"

Yến Thanh Ti do dự chốc lát, hỏi: "Ân oán giữa bác gái và Nhạc Bằng Trình là sao vậy? Cả con mụ Đinh Phù đó nữa... chui từ đâu ra vậy?"

Nhạc Thính Phong buông Yến Thanh Ti ra: "Là chuyện cũ năm xưa thôi, Tô gia nợ Nhạc gia một ân tình rất lớn, sau đó thì Nhạc gia xảy ra chuyện, ông nội anh lại lợi dụng cái gọi là ân tình đó để làm một đám hỏi giữa hai nhà. Ông đã ép Nhạc Bằng Trình tới xin cưới mẹ anh, ông bà ngoại cảm thấy hai nhà cũng môn đăng hộ đối, Nhạc Bằng Trình lại lớn lên nhìn cũng không tệ lắm nên đồng ý gả con gái cho."

Yến Thanh Ti cau mày: "Ân tình gì mà lớn như vậy? Phải lấy hạnh phúc của cả đời con gái ra để đổi."

Nhạc Thính Phong cười nhạo một tiếng: "Đúng, anh cũng rất muốn biết cái ân tình đó lớn đến nhường nào? Thời đó tư tưởng người ta còn bảo thủ lại trọng ân nghĩa, hơn nữa ông bà ngoại cũng không thể ngờ Nhạc Bằng Trình sau này sẽ cặn bã đến như vậy."

"Lát nữa, tôi có chút chuyện cần nói với bác gái, anh không nên đi vào."

"Ừ."

Yến Thanh Ti trở về phòng, phát hiện Nhạc phu nhân đã tỉnh, cô rót ly nước cho bà: "Bác uống chút nước nhé?"

Nhạc phu nhân vẫn không nhúc nhích, chỉ nằm ngẩn người nhìn trần nhà lẩm bẩm nói: "Lúc bác gả cho Nhạc Bằng Trình, nghĩ mọi chuyện rất đơn giản, dù sao lúc ấy bác cũng không có người yêu, gả cho ai cũng là gả. Ông ta nhìn cũng tuấn tú, lịch sự, lại có quan hệ qua lại với gia đình bác, chắc cũng không khi dễ bác, tình cảm thì sau này sống cùng nhau sẽ bồi dưỡng dần, rồi mọi chuyện sẽ tốt."

"Nửa năm sau khi cưới thì cuộc sống vẫn khá ổn, bác cũng cảm thấy thỏa mãn, cho đến khi bác mang thai nên về nhà mẹ đẻ ở một thời gian. Vừa trở lại, đẩy cửa ra đã nhìn thấy ông ta với Đinh Phù đang lăn lộn trên giường, bác thấy buồn nôn, cảm tưởng như trên đời này không ai có thể bẩn thỉu như họ."

Yến Thanh Ti cắn môi, cô nắm chặt tay Nhạc phu nhân muốn nói mấy lời an ủi nhưng lại không biết nên nói cái gì.

“Bác làm ầm lên thì Nhạc Bằng Trình nói tất cả là do mọi người bắt ép ông ta cưới bác, ông ta và Đinh Phù vốn thích nhau từ trước, là bác chia rẽ bọn họ, bác là người thứ ba, nếu như không có bác thì ông ta đã kết hôn với Đinh Phù rồi. Nhưng... bác không biết gì hết, nếu ngay từ đầu ông ta nói đã có người yêu, bác tuyệt đối sẽ không gả cho ông ta.”

Yến Thanh Ti nghe đến đây thì đã rõ, năm đó hẳn là Nhạc gia đã gài bẫy Tô gia.

Yến Thanh Ti ôm lấy Nhạc phu nhân, nghiến răng nghiến lợi nói: “Đều là ngụy biện, đã không chịu nổi thì bỏ trốn, không trốn được thì chết. Nhưng ông ta không bỏ được cuộc sống giàu sang ở Nhạc gia, bản thân thì ích kỷ, đê hèn, lại giận cá chém thớt với bác, loại đàn ông này có chết cũng không thể tha thứ được.”

--- O ---

Chương 475: Loại Đàn Ông Này Còn Không Bằng Một Con Con Chó

Nghe Nhạc phu nhân nói, Yến Thanh Ti thấy phẫn nộ thay cho bà, cô thật sự hối hận sao lúc đó cô không cầm lấy đế giày mà đập nát cái bản mặt của Nhạc Bằng Trình ra cơ chứ?

Một thằng đàn ông sao mà lại có thể cặn bã, đê tiện, độc ác đến như thế, loại người không từ bất cứ thủ đoạn nào để đạt được mục đích giống như Yến Tùng Nam thì Yến Thanh Ti vẫn có thể hiểu được, bởi vì loại người này bọn họ biết rõ mình muốn cái gì, cũng hiểu rõ việc bọn họ đang làm là một tội ác. Còn Nhạc Bằng Trình thì là loại gì?

Nhạc gia dấu giếm chuyện Nhạc Bằng Trình có người yêu để cưới Nhạc phu nhân về, đấy chính là tội lừa gạt.

Nhạc Bằng Trình cưới Tô Ngưng Mi, nhưng lại không có sự chung thủy của hôn nhân. Ông ta lại còn cho rằng chính là do Tô Ngưng Mi chiếm lấy vị trí Nhạc phu nhân, làm hại Đinh Phù chỉ có thể làm vợ lẽ.

Ông ta thực sự cho rằng cái chức Nhạc phu nhân to lắm sao? Tô gia cần cái danh hão này lắm chắc?

Tình yêu không có lỗi, nhưng loại người cầm thú như lão ta lại mượn danh nghĩa tình yêu chân chính để làm tổn thương người khác, thật khiến con người ta mắc ói. Rõ rành rành là một đôi cẩu nam nữ, còn đòi chân chính với cả chân phụ.

Yến Thanh Ti cảm thấy kinh tởm nhất chính là từ đầu đến cuối Nhạc Bằng Trình hoàn toàn không nghĩ là ông ta sai.

Ông ta cho rằng mọi người có lỗi với ông ta, có lỗi với Đinh Phù, thậm chí còn cảm thấy tất cả là do Nhạc phu nhân đã cướp lấy danh phận đáng ra thuộc về tình nhân của ông ta.

Con mẹ nó chứ, sao ông ta không bổ đầu ra mà suy nghĩ một chút, lúc đầu chính là cha của ông ta lấy cái gọi là ân tình xin cưới Tô Ngưng Mi, năm đó nếu không nhờ cưới được Nhạc phu nhân, nói không chừng Nhạc gia đã sớm phá sản.

Trong lúc Nhạc gia đang đứng trước cơn sóng gió, giữa người yêu và vinh hoa phú quý, rõ ràng ông ta đã lựa chọn cái sau. Thế mà nguy hiểm vừa trôi qua, ông ta liền quên phắt luôn người ra tay cứu giúp Nhạc gia của ông ta là ai, thậm chí còn muốn đá bà ra khỏi Nhạc gia để dành lại vị trí cho cô ả tình nhân của mình.

Lúc Nhạc phu nhân mang thai, Nhạc Bằng Trình với Đinh Phù rốt cuộc không nhịn được mà thông dâm với nhau. Ông ta bị bắt gian tại trận nhưng vẫn chết không chịu hối cải. Loại đàn ông này còn không bằng một con chó, ít nhất chó nó còn biết ai cho nó ăn tức là chủ nhân của nó. Còn con tiện nhân Đinh Phù kia, Nhạc Bằng Trình cho rằng việc mụ đi theo lão ba mươi năm không danh không phận là khuất nhục, là oan uổng, nhưng... có ai ép buộc mụ sao?

Nếu mụ ta là loại phụ nữ đàng hoàng, ngay từ lúc Nhạc Bằng Trình kết hôn với Tô Ngưng Mi đã phải đoạn tuyệt sạch sẽ với Nhạc Bằng Trình rồi.

Nhưng, mụ ta lại không làm thế mà lại đi làm kẻ thứ ba ba mươi năm liền. Ấy thế mà vẫn bô bô tuyên bố với bên ngoài là do Nhạc phu nhân chia rẽ tình yêu của mụ ta với Nhạc Bằng Trình.

Yến Thanh Ti thấy, có khi cô phải chuẩn bị sẵn can axit, lúc nào cũng mang theo bên người. Nhỡ lần sau đụng phải Đinh Phù, nhất định phải tạt chết con mụ già mà không nên nết đó. Suốt ngày giả bộ băng thanh ngọc khiết, lạnh lùng cao quý, không ăn khói lửa nhân gian, nhưng từ trong xương cốt đã là một con đĩ!!!

Hôn nhân không giống như yêu đương, một khi đã kết hôn thì phải có sự trung thành tuyệt đối của hôn nhân, cho dù trước đó từng có bao nhiêu cuộc tình "kinh thiên động địa" nhưng tới lúc kết hôn nhất định phải cắt đứt sạch sẽ, phải biết bồi đắp xây dựng mái ấm với người mình đã lựa chọn, cùng nắm tay người đó đi đến hết cuộc đời.

Nếu không làm được điều đó thì đừng có kết hôn.

Nhạc Bằng Trình đã tự mình gắn lên trên người hai chữ "cặn bã" thì có thể trách ai được đây?

Hốc mắt Yến Thanh Ti đỏ bừng, Nhạc phu nhân, mẹ của cô, bóng dáng hai người cứ lần lượt thay nhau đan xen trong tâm trí cô.

Cô siết chặt tay, trong mắt lóe lên sự tàn nhẫn, cho dù là ai hay vì bất cứ lý

do gì, cô đều không thể để cho Nhạc phu nhân chịu uất ức một cách oan uổng như thế được.

So với Yến Thanh Ti tức giận đến nghiến răng, thì Nhạc phu nhân lại cực kỳ bình tĩnh, hoặc có lẽ là... bà đã bị tổn thương quá nhiều, nhiều đến nỗi chẳng còn sức mà tức giận nữa.

Nhạc phu nhân nhìn Yến Thanh Ti tức giận đến phát run, nhẹ nhàng vỗ bả vai cô, an ủi: “Bác không sao, chẳng qua bọn họ trở về đột ngột quá, nhất thời bác hơi khó tiếp nhận. Bác... số người xấu bác từng gặp trong đời này có gom hết lại chắc cũng không thể nào kinh tởm bằng hai người bọn họ được.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 476: Ông Ta Không Xứng Với Bác

Yến Thanh Ti ngẩng đầu giương đôi mắt đỏ lừ nhìn Nhạc phu nhân hỏi: "Nhạc gia lừa cưới bác về, Nhạc Bằng Trình lại cặn bã đáng chết như vậy, tại sao bác không ly dị? Bác... chả lẽ hai cụ không quan tâm sao?

Nhạc phu nhân thở dài một hơi: “Có quan tâm, làm sao có thể bỏ mặc bác được? Lúc đó bác cũng có nghĩ tới ly dị, cảm thấy chỉ cần liếc nhìn thấy hai người họ một cái thôi cũng có thể bị mù luôn. Để có thể ly dị thậm chí bác còn tuyệt thực, nhưng... lúc đó, bác lại đang mang thai, nó còn là nòi giống của Nhạc gia thì sao bọn họ có thể đồng ý cơ chứ? Huống hồ thời đó, ly dị chính là... tai tiếng.”

Yến Thanh Ti siết chặt nắm tay, chả trách Nhạc Bằng Trình lại như vậy, hóa ra là cùng một lò ra cả, dột từ nóc dột xuống, thế hệ trước của Nhạc gia đã như vậy còn mong ông ta tử tế sao?

Tâm tình Nhạc phu nhân lúc này đã khá hơn một chút, bà nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc của Yến Thanh Ti, giống như là đang kể chuyện cho con gái nghe vậy.

Nhạc phu nhân cười khổ một tiếng nói: “Nhà mẹ đẻ bác lúc đó liền lập tức trở mặt với Nhạc gia, hai nhà đấu đến túi bụi. Nhưng trai cò đánh nhau ngư ông đắc lợi, nhất là những gia tộc có hiềm khích với hai nhà. Dù sao bác cũng là người đã trưởng thành, gia đình bảo vệ bác nhiều năm như vậy, bác càng không thể để chuyện của mình làm Tô gia yếu đi. Huống hồ, bác đã làm mẹ, tất nhiên phải lo lắng cho đứa bé của mình chứ.”

“Nếu như li dị, đây chẳng phải điều mà đôi cẩu nam nữ kia trông ngóng sao? Chả lẽ bác phải ngoan ngoãn nhìn Nhạc Bằng Trình cưới con tiện nhân kia về, nhìn con trai bác gọi con tiện nhân kia là mẹ, nhìn bọn họ cướp đi mọi thứ của con trai bác sao?”

Nhạc phu nhân lắc đầu: “Bác không thể, bác phải suy tính cho con trai mình, suy tính cho tiền đồ của nó. Nhạc gia đã thiếu nợ bác thì phải dùng cả gia tộc để bồi thường cho con trai của bác. Bác không rời khỏi Nhạc gia, cũng không cần phải ly dị với ông ta, chỉ cần bác vẫn là phu nhân của Nhạc gia thì Nhạc Bằng Trình với Đinh Phù đừng mong đạt được nguyện vọng.”

Yến Thanh Ti nhẹ giọng hỏi lại: “Sau đó thì sao ạ?”

"Sau đó, chờ tới khi xác định đứa bé trong bụng bác là con trai, Tô gia với Nhạc gia quyết định ngồi lại đàm phán với nhau. Cha bác tạo áp lực bắt Nhạc gia phải đồng ý “lưu đày” Nhạc Bằng Trình ra nước ngoài, vĩnh viễn không được trở về. Thực tình thì lúc đó, Nhạc gia cũng đã hoàn toàn thất vọng với Nhạc Bằng Trình. Cái loại đàn ông như vậy thì làm gì có tiền đồ, còn trông mong ông ta có thể khôi phục Nhạc gia hay sao? Cho nên họ lập tức đồng ý, dù sao thì bọn họ cũng đã có cháu trai, con trai có hay không cũng không quan trọng. " Năm đó, Tô lão thái gia chỉ để lại một câu nói: Muốn con trai các người về nước, cũng được, là thi thể thì được.

Nhạc gia chột dạ, tự biết bản thân có lỗi với Tô gia, suy tính một chút liền lập tức tống Nhạc Bằng Trình đi “lưu đày”.

Toàn bộ câu chuyện năm xưa được Nhạc phu nhân chậm rãi kể lại cho Yến Thanh Ti nghe.

Lúc ban đầu khi Yến Thanh Ti mới quen Nhạc phu nhân, cô chỉ thấy bà là một người phụ nữ ngây thơ hồn nhiên, cả đời thuận buồm xuôi gió. Trước khi kết hôn là một đại tiểu thư được mọi người chiều chuộng sủng ái, sau khi kết hôn thì là người quý phu nhân có cuộc hôn nhân hạnh phúc. Nhưng bây giờ cô mới biết, thì ra ai cũng có câu chuyện buồn của riêng mình.

Bà đã trải qua một cuộc hôn nhân thất bại, lại gặp phải một ả tiện nhân đê tiện vô sỉ đến như vậy nhưng vẫn giữ được một tấm lòng trong sáng, đây mới là điều đáng quý nhất.

Yến Thanh Ti nhìn Nhạc phu nhân, khẽ nói: “Bác à, bác tốt lắm, chỉ có hạng người có mắt không tròng như ông ta không xứng đáng có được bác.”

Nhạc phu nhân chính là một viên ngọc quý, chỉ tiếc là số phận long đong, không gặp được được người biết quý trọng bà.

Loại người cặn bã như Nhạc Bằng Trình, ngay cả xách giày cho bà cũng không xứng.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 477: Loại Người Cặn Bã Như Vậy, Ai Mà Thích Nổi?

Nhạc phu nhân cười cười: “Cám ơn con, nếu không có con chắc bác sẽ sụp đổ mất.”

Nếu như không trùng hợp gặp được Yến Thanh Ti vào lúc bà yếu đuối nhất, nếu như cô không xuất hiện đúng lúc thì hiện tại Nhạc phu nhân nào có dũng khí để kể lại câu chuyện năm xưa.

Hơn hai mươi năm qua, bà đã tự thôi miên chính mình, phải quên đôi cẩu nam nữ kia đi, phải sống thật tốt. Vì con trai, bà phải làm một người sống thật hạnh phúc.

Sự thật chứng minh bà đã làm được. Chỉ có điều, bà không ngờ Nhạc Bằng Trình lại dám chống lại thỏa thuận năm xưa của hai nhà mà dẫn theo Đinh Phù cùng hai đứa con rơi con vãi ở đâu về.

Yến Thanh Ti cởi giầy chui vào trong chăn, tựa đầu vào bả vai Nhạc phu nhân: “Bác gái, bác vẫn còn thích Nhạc Bằng Trình sao?”

Trên mặt Nhạc phu nhân lập tức hiện lên vẻ chán ghét: “Làm sao có thể như vậy, loại người cặn bã như thế nếu bác mà thích được thì bác thà tự sát còn hơn. Thật tàn nhẫn, thật kinh tởm.”

Yến Thanh Ti ngẩng đầu lên cười nói: “Đúng vậy, bác đã không thích ông ta thì cần gì phải đau lòng? Loại như như thế đáng để bác phải nhăn trán cau mày sao?”

Yến Thanh Ti muốn Nhạc phu nhân vui vẻ trở lại, cô vẫn thích một tiểu lão thái thái ngây ngô hồn nhiên đáng yêu như trước đây hơn.

Yến Thanh Ti nói với bà: “Nhạc Bằng Trình với Đinh Phù là cái thá gì, bác thấy đấy, bọn họ chả khác gì mấy thằng hề đang nhảy nhót, chạy về cho người ta biết là còn sống thôi. Hồi đó còn không đạt được mục đích thì liệu bây giờ có cửa mà thực hiện không chứ?”

Năm đó, cha của Nhạc Bằng Trình dù ít hay nhiều cũng có chút thiên vị giúp đỡ ông ta, nhưng thế thì sao, có thay đổi cái gì đâu?

Giờ, mồ của ông ta cũng đã xanh cỏ rồi, còn ai có thể giúp Nhạc Bằng Trình? Không lẽ nằm đợi hồn ma vất vưởng của cha ông ta chạy về báo mộng? Nực cười.

Yến Thanh Ti nhún nhún vai: "Nói trắng ra thì bây giờ Nhạc Bằng Trình chẳng là cái quái gì hết? Nhạc gia giờ là của ông ta sao? Trong tay ông ta có cái gì? Tiền hay quyền? Tiền của ông ta không phải đều là do Nhạc gia cho ông ta? Những năm qua nếu không có Nhạc gia chu cấp, ông ta sớm đã đi ăn xin vệ đường rồi. Năm đó bác bảo vệ con trai bác bình yên lớn lên, giờ đã tới lúc anh ấy bảo vệ cho bác. Bác thậm chí không cần phải ra tay, Nhạc Thính Phong chắc chắn xử đẹp bọn họ. Bác nghĩ xem, ngồi nhìn Nhạc Bằng Trình bị chính con trai ruột chỉnh chết như thế có vui hay không?"

Nhạc phu nhân nghiêm túc suy nghĩ: "Hình như... có chút chút..."

Yến Thanh Ti ôm bả vai bà: "Suy nghĩ của bác chỉ là quá đơn giản mà thôi. Chuyện năm đó hay chuyện ngày hôm nay bác đều không sai, đôi gian phu dâm phụ kia làm tổn thương bác nhiều năm như vậy, bây giờ nhất định phải đòi lại cả vốn lẫn lời. Quyền chủ động nằm trong tay bác mà, bác là Thái hậu nương nương của Nhạc gia đó nha, điều này cả Lạc Thành có ai mà không biết đâu? Trong Nhạc gia bác là lớn nhất, bác xem bọn họ ngoài việc châm chọc được mấy câu ra thì ai có thể làm gì được bác nào?"

Nhạc phu nhân cẩn thận suy nghĩ, bây giờ và năm đó đúng là không giống nhau.

Hiện tại Nhạc gia là thiên hạ của con trai bà, tất cả đều nằm trong tay con trai bà.

Yến Thanh Ti thấy tinh thần Nhạc phu nhân có vẻ tốt lên, so với hồi nãy thì khá hơn nhiều lắm, tiếp tục nói: "Bác không cần phải để ý tới đôi cẩu nam nữ kia nữa, người nào đối tốt với mình thì mình tốt lại, còn đối với loại tiện nhân như kia thì càng phải tàn nhẫn một chút."

Nhạc phu nhân cau mày: "Nhưng... làm sao để tàn nhẫn?"

"Để cháu nói cho bác biết một chút chuyện trước kia của cháu. Từ nhỏ đến lớn cháu đều rất xấu xa, lại thù dai, ai mà làm tổn thương cháu hay làm chuyện gì có lỗi với cháu thì cháu đều nhớ kỹ trong lòng, sau này có cơ hội sẽ tính sổ từng người một."

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 478: Cái Cảm7 Giác Làm Chuyện Xấu Rất Tuyệt Vời, Bác Có Muốn Thử Một Chút Không?

“Vồi học tiểu học, Yến Minh Châu trộm vở bài tập của cháu, rồi viết tên nó lên trên, rồi lại viết tên cháu lên quyển vở chưa làm tí gì của nó, làm cháu bị phạt đứng, sau đó...”

Nhạc phu nhân hiếu kỳ, hỏi: “Sau đó thì như thế nào?”

Yến Thanh Ti cười lạnh một tiếng: “Sau đó, cháu bôi một lớp sáp nến trên đường tới bàn học của nó, lúc nó đi qua bị trượt ngã gãy mất hai cái răng cửa.”

Nhạc phu nhân đột nhiên kêu lên: “A...”

“Có phải bác thấy cháu độc ác quá đúng không?”

Nhạc phu nhân lắc đầu: “Không, cháu thật thông minh.”

Mới học tiểu học đã nghĩ được cách như vậy, bà lúc nhỏ đi học mỗi ngày chỉ nghĩ làm sao để ăn quà vặt trong giờ mà không bị giáo viên phát hiện.

Yến Thanh Ti cười ra tiếng: “Bác thật đáng yêu, sau này ân oán của cháu và Yến Minh Châu cũng dần nhiều lên, cô ta giờ đã bị cháu đưa vào trại thương điên chơi rồi, bác thấy cháu có xấu xa không?”

Nhạc phu nhân ngơ ngác gật đầu: “Xấu... nhưng mà cũng rất tốt.”

Rất tốt!

Đây chính là đánh giá của Nhạc phu nhân về Yến Thanh Ti. Con bé đối xử với người khác xấu hay không bà không biết, nhưng bà biết Yến Thanh Ti đối xử với bà rất tốt. Con bé luôn xuất hiện bên bà lúc bà chật vật, bất lực và tuyệt vọng nhất.

Mỗi lần Yến Thanh Ti xuất hiện, Nhạc phu nhân cảm giác tựa như nhìn thấy chúa cứu thế vậy, chỉ cần có Yến Thanh Ti mọi chuyện đều sẽ ổn.

Có những lúc Nhạc phu nhân nghĩ, nếu như bà trẻ lại 20 tuổi, nếu như Yến Thanh Ti là một người đàn ông, chắc chắn bà sẽ yêu cô mà không chút do dự

đắn đo nào hết!

Nhưng mà cũng không sao, giờ đã có con trai bà yêu con bé, như vậy cũng tốt.

Dù có thế nào đi chăng nữa, bằng mọi giá, bà cũng phải để Yến Thanh Ti trở thành người một nhà với bọn họ. Yến Thanh Ti nháy mắt với Nhạc phu nhân: “Bác gái, cái cảm giác khi làm chuyện xấu vui lắm đó, bác có biết không?”

Nhạc phu nhân gật gật đầu: “Ừ, biết chứ, cái lần cháu đánh bài với đám Hạ Lan phu nhân, thấy bọn họ thua đến nỗi chỉ còn lại quần lót, bác cảm thấy rất vui vẻ.”

Yến Thanh Ti khoát tay: “Như vậy không tính, bác chỉ nhìn cháu ra tay thôi chứ không phải đích thân bác ra tay, nếu tự mình làm bác sẽ càng cảm thấy vui vẻ hơn.”

“Đích thân bác... bác... không làm được đâu.”

Yến Thanh Ti cười híp mắt nói: “Sao lại không làm được, con thấy bác rất có tiềm lực đấy, có muốn con đưa bác đi làm chuyện xấu một lần không? Đảm bảo... cuộc đời bác sẽ bước sang một trang hoàn toàn mới.”

Nhạc phu nhân tò mò hỏi: “Làm gì?”

Yến Thanh Ti cúi đầu thì thầm bên tai Nhạc phu nhân một câu, ánh mắt Nhạc phu nhân vốn đang có chút ảm đảm lại dần sáng lên theo từng con chữ.

“Thật sao... có thể... có thể chứ?”

Yến Thanh Ti nhướng mày nói: “Dĩ nhiên là được rồi, tại sao lại không chứ? Có con ở đây bác còn chưa tin sao? Con đảm bảo bác sẽ cực kỳ vui vẻ luôn.”

Vẻ mặt Nhạc phu nhân tràn đầy sự háo hức. Bà nghĩ nghĩ một hồi, những năm qua bà yên lặng trốn tránh hết mức có thể vậy mà đôi tiện nhân kia vẫn không chịu buông tha bà.

Dựa vào cái gì mà lại để bọn khốn nạn đó được sống an ổn chứ?

Dựa vào cái gì mà họ lại có thể ức hiếp bắt nạt bà trong khi bà không hề sai?

Ngồi tâm sự với Yến Thanh Ti một hồi, đem những chất chứa phiền muộn trong lòng mấy chục năm qua dãi bày ra hết, lại được Yến Thanh Ti khuyên nhủ chỉ bảo lâu như vậy, tinh thần Nhạc phu nhân hiện tại đã coi như là hoàn toàn bình thường trở lại.

Bà ngượng ngùng nói với Yến Thanh Ti: "Thật ra thì... bác cũng từng làm chuyện xấu..."

"Chuyện xấu gì ạ?"

"Con biết tại sao Nhạc Bằng Trình với Đinh Phù lại phải nhận nuôi con ngoài không?"

Yến Thanh Ti tò mò hỏi: "Là sao ạ?"

Nhạc phu nhân nắm nắm tay nói: "Bởi vì hai người bọn họ, một người không thể có bầu, một người thì... bất lực!"

Yến Thanh Ti mở miệng mắng: "Đáng đời, cái loại đĩ được cùng với chó dại kết hợp thì lai được cái giống gì tốt. Ông trời có mắt, đương nhiên không thể để bọn họ đẻ trứng được rồi."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 479: Là Bác Dùng Thuốc, Để Bọn Họ Không “Đẻ Trứng” Được

Nhạc phu chun chun mũi nói: “Hai người bọn họ bị như vậy bởi vì trước lúc họ ra nước ngoài, mẹ bác nói không thể để bọn họ ra đi dễ dàng như vậy, càng không thể để bọn họ đẻ ra mấy đứa tạp chủng để sau này chúng nó cướp gia sản của con trai bác được. Thế nên trước khi bọn họ rời đi, bác đã ép bọn họ uống thuốc mẹ bác đưa...”

Chuyện này là đoạn kết cho câu chuyện năm đó, bà nghĩ đây cũng là chuyện xấu duy nhất mà bà từng làm.

Năm ấy, Tô lão thái thái đưa cho bà một đơn thuốc bắc, bà để người làm nấu thuốc rồi ép Nhạc Bằng Trình cùng Đinh Phù uống ngay trước mặt Nhạc lão thái gia.

Bọn họ tất nhiên là không đồng ý, nhưng Nhạc phu nhân uy hiếp, nếu hai người kia không uống thì bà sẽ lập tức bỏ đứa bé trong bụng. Nếu bà xảy ra chuyện gì thì Nhạc Bằng Trình với Đinh Phù cũng đừng mong còn mạng mà sống.

Giữa tính mạng và con cái, Nhạc Bằng Trình với Đinh Phù tất nhiên lựa chọn tính mạng.

Đây cũng là một trong những lý do mà Nhạc Bằng Trình hận Nhạc phu nhân thấu xương. Một người đàn ông bình thường ấy thế mà lại bị bất lực, đây chẳng phải là mối nhục nhã lớn nhất cuộc đời hay sao? Ngoại trừ không bị cắt xuống thì có khác gì thái giám đâu.

Nhưng chuyện này đối với Nhạc phu nhân mà nói, thì đây lại chính là một trong những quyết định đúng đắn nhất đời bà.

Diệt luôn đám cẩu tạp chủng sau này sẽ cướp đoạt tài sản của con trai bà ngay từ khi còn là trứng nước.

Nhạc phu nhân không phải là một người ham vinh hoa phú quý, nhưng bà cũng không cam tâm để Nhạc gia rơi vào tay đôi cẩu nam nữ kia.

Nhạc gia là của con trai bà, một phần thôi bà cũng không nhường cho bất cứ kẻ nào.

Yến Thanh Ti vừa nghe, vừa sảng khoái cười lớn: “Bác chơi đẹp lắm... Mẹ của bác thật cơ trí, loại cẩu tạp chủng như vậy tốt nhất không nên cho phép nó có mặt ở trên đời.”

“Con không cảm thấy chuyện này... quá độc ác hay sao?”

Yến Thanh Ti cười một tiếng: “Đây đã là cái gì. Nếu như là con thì không đơn giản chỉ là thuốc tuyệt đường con cháu đâu. Con nhất định cho ông ta một chén thuốc độc chết không kịp ngáp luôn, còn để ông ta sống nhăn nhở đến bây giờ sao?” Nhạc phu nhân ngẩn người một chút, ngay sau đó lại cười ra tiếng.

Nhạc Thính Phong đẩy cửa vào đúng lúc nghe thấy tiếng cười của Nhạc phu nhân, lại nhìn thấy Nhạc phu nhân với Yến Thanh Ti đang ngồi dán lấy nhau trên giường, nét cười trên mặt còn chưa tán đi, cực kỳ giống một đôi mẹ con.

Nhạc Thính Phong bước tới, cười nói: “Chậc, hai người cứ như hai mẹ con ấy.”

Nghe thấy tiếng cười của Nhạc phu nhân, trong lòng Nhạc Thính Phong thầm thở phào nhẹ nhõm. Nếu như không có Yến Thanh Ti, anh quả thật không biết nên làm như nào. Dù sao anh cũng là đàn ông, khó mà nói được mấy lời an ủi tử tế.

Nhạc Thính Phong nhìn Yến Thanh Ti, ánh mắt dịu dàng đến chảy cả nước.

Nhạc phu nhân kéo tay Yến Thanh Ti cười nói: “Hai người chúng ta vốn là mẹ con mà.”

Nhạc Thính Phong cũng tiến tới ngồi bên cạnh: “Vậy còn con?”

Nhạc phu nhân giơ tay đẩy mặt anh ra: “Mẹ đang không vui, giờ con đừng có xuất hiện trước mặt mẹ.”

Nhạc Thính Phong tủi thân xoay người lại: “Vậy lúc nào mẹ vui vẻ thì nhớ bảo với con.”

Yến Thanh Ti cảm thấy đây là thời điểm để mẹ con hai người nói chuyện riêng, vừa hay lại có một cú điện thoại gọi tới, Yến Thanh Ti bèn ra cửa nhận điện thoại.

Bên trong phòng chỉ còn lại Nhạc Thính Phong cùng với Nhạc phu nhân, anh

vẫn quay lưng về phía Nhạc phu nhân, cẩn thận nói: “Mẹ... may mà mẹ không gục!”

Nhạc phu nhân đập một phát vào đầu Nhạc Thính Phong: “Mày còn chưa rước được Thanh Ti về, mẹ mày còn chưa ôm được cháu trai thì gục làm sao được, con với cái!”

Nhạc Thính Phong xoa xoa cái ót, vội vàng nói: “Đúng, đúng, sao mà gục được! Con trai mẹ có thể lấy vợ, sinh con, riêng cái khoản này Nhạc Băng Trình với Đinh Phù là không so được rồi?”

Nhạc phu nhân vội vàng nói tiếp: “Đã biết thế thì nhanh tay nhanh chân lên, mẹ vội muốn chết rồi đấy.”

“Nhưng người ta đâu có thích con trai mẹ, thế nên, đành phải dựa hết vào mẹ đấy. Mẹ nhất định phải giúp con nha, hạnh phúc nửa đời sau của con trai đều trông cậy vào mẹ hết.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 480: Nhạc Cặn Bã Muốn Đấu Thắng Mẹ, Không Có Cửa Đâu

Nhạc phu nhân nhéo nhéo lỗ tai Nhạc Thính Phong: "Ôi giời, biết ngay mà, mẹ còn vội hơn con ấy, người thích Thanh Ti nhiều như lá rụng mùa thu thế này, sao không lo được. Mấy bữa trước có một tên tiểu bạch kiểm cầm hoa hồng chạy tới, may mà bị mẹ bắt gặp, nếu không bây giờ khẳng định đã suốt ngày chạy tới quấn lấy Thanh Ti rồi."

Nhạc Thính Phong xoay người lại: "Mẹ... tình địch quan trọng hơn, chúng ta phải liên thủ lại đối phó ngoại địch trước."

"Cái này còn cần con nói sao? Nhạc Bằng Trình với Đinh Phù sao có thể so với đám tình địch của con được."

Nhạc Thính Phong thấy thái độ và giọng điệu cực khinh thường của Nhạc phu nhân khi nhắc tới Nhạc Bằng Trình, lúc này mới hoàn toàn yên tâm, mẹ anh rốt cuộc cũng thông suốt rồi.

Nhạc Thính Phong cảm thấy Yến Thanh Ti thật tốt, phải nói là quá tốt, mẹ anh nói đúng, đây chính là linh vật may mắn của nhà bọn họ.

Nhạc phu nhân "hừ" mũi một tiếng: "Thanh Ti nói đúng, bọn họ có thể trở về thì sao, có thể bày ra được trò gì? Mẹ của con là Thái hậu của Nhạc gia, là cổ đông lớn nhất của Nhạc thị, Nhạc Bằng Trình thì có cái gì? Đừng nói đấu với con, cửa của mẹ còn chưa qua nổi nữa là."

Nhạc Thính Phong bật ngón tay cái giơ lên: "Thái hậu nương nương, người nói quá chuẩn."

...

Ngoài hành lang, Yến Thanh Ti đang nghe điện thoại.

Chị Mạch gấp gáp nói: "Thanh Ti, có phiền phức rồi đấy, em biết gì chưa?"

Yến Thanh Ti hỏi: "Chuyện hôm nay... đã bị truyền lên mạng rồi sao?"

"Đúng, đúng, em chưa lên mạng xem à? Đoạn clip em đánh người, còn nổi điên mắng người đều bị truyền đi hết rồi, ghép thành meme hay thành gif

đều có hết rồi, một mình em chiếm mấy hạng từ tìm kiếm đấy.

Đại loại như: #yến thanh ti đánh người; #đĩ và chó, #bình hoa bùng nổ... đủ loại câu từ hấp dẫn có liên quan đến Yến Thanh Ti, tất cả đều thành hot.

Yến Thanh Ti thở dài, cô biết việc này tất nhiên sẽ bị truyền đi nhưng cô chỉ lo lắng nó sẽ liên lụy tới Nhạc phu nhân thôi. "Có tấm ảnh hay clip nào quay hay chụp được Nhạc phu nhân hay không?"

"Không nói cái này vội, đầu tiên phải chúc mừng em đã, ha ha... Thanh Ti, lần này đúng là chó ngáp phải ruồi, em vừa được tặng cả cân bột tẩy trắng đó biết không? Giờ em là nữ vương điện hạ, là nữ hiệp nha, ha ha ha..." Chị Mạch đột nhiên thay đổi giọng điệu từ trầm trọng thành khoái trá.

"Chuyện quỷ gì thế?"

"Quả nhiên, tiểu tam với tra nam là kẻ thù của toàn dân, trên mạng hiện nay mọi người đều nghiêng về phía em, tất cả đều khen ngợi em nghĩa khí, dám nói dám làm, bình hoa nổi điên liền thành nữ hiệp, fan trên weibo của em hiện giờ đang tăng vọt, phần bình luận giờ đã biến thành tế đàn để quỳ lạy em rồi đó."

Yến Thanh Ti có chút kinh ngạc: "Vậy... như vậy chẳng phải Nhạc phu nhân sẽ bị mọi người biết đến sao?"

"Yên tâm đi, em cho là ông chủ của em lại ngồi không à? Chỉ là mượn cơ hội này để tẩy trắng cho em thôi, mặt của Nhạc phu nhân cùng với đôi cẩu nam nữ kia đều được xóa mờ hết rồi, sẽ không ai biết đó là Nhạc phu nhân đâu."

Yến Thanh Ti nghe vậy thì khẽ thở phào, vậy thì tốt, thật không ngờ Nhạc Thính Phong lại nhân cơ hội này lấy lại thanh danh cho cô, Yến Thanh Ti khẽ nở một nụ cười nhẹ.

Lúc này, tinh thần Nhạc phu nhân rất phấn chấn, ngồi ăn cơm, Yến Thanh Ti tò mò quay sang hỏi Nhạc Thính Phong: "Đúng rồi, khách sạn này là của anh từ bao giờ thế?"

Nhạc Thính Phong thuận miệng trả lời: "Từ lúc em vào ở ngày đầu tiên."

"Cái gì?"

Nhạc Thính Phong liếm liếm môi...! Hình như để lộ bí mật rồi!

Yến Thanh Ti đặt đũa xuống, nắm lấy cằm của anh, bắt anh phải quay sang nhìn cô: “Tôi cứ tự hỏi tại sao trước kia dù có là nửa đêm canh ba thì anh vẫn có thể bò lên giường của tôi được, chẳng lẽ những khách sạn tôi ở lại khi quay phim anh cũng mua lại hết sao?”

Nhạc Thính Phong thấy không gạt được, bèn cứng cổ nói: “Đúng thế, anh là người có tiền nha.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 481: Mắt Nhìn Người Của Anh Tốt, Thế Nên Mới Nhìn Trúng Em

Yến Thanh Ti nhìn cái bản mặt đang vênh ngược lên trời của Nhạc Thính Phong mà chỉ muốn rút giầy ra đập cho mấy phát.

Yến Thanh Ti ti thấy tay mình cứ ngứa ngứa thế nào ấy, liền đưa tay véo má Nhạc Thính Phong một cái thật mạnh: “Có tiền thì giỏi lắm à, anh có nhiều tiền thế thì mua cả trái đất luôn đi.”

Nhạc Thính Phong đau đến mức nhe răng, anh nói: “Có tiền cũng đâu có phải là chuyện xấu, nhưng... nhưng... anh đẹp trai mà. Anh có tiền này, lại còn đẹp trai nữa, đấy mới là cái đáng nói chứ, em nhìn trên đường xem toàn “dưa vẹo táo nứt”, có ai đẹp trai như anh không?”

Nhạc phu nhân dịch dịch mông sang bên cạnh, bà thực có chút không muốn cho người ta biết đây là con trai mình, quá mất mặt!

Thật muốn cầm cái đầu của nó lắc lắc mấy phát xem còn cái gì trong đó nữa không?

Nhạc Thính Phong quay sang gọi: “Mẹ... mẹ nói gì đi chứ?”

Nhạc phu nhân hắng giọng nói: “Mẹ nói cái gì bây giờ? Những gì con vừa nói không đúng hay sao? Con đúng là rất đẹp trai mà!”

“Đấy, em xem, mẹ anh cũng nói thế kia kìa...”

Yến Thanh Ti cười ha hả: “Đúng thế, bác gái còn nói rằng, anh cũng chỉ có hai thứ đó là có thể đem ra để khoe khoang với người ta, ngoài những thứ đó ra, anh còn gì nữa không?”

Nhạc Thính Phong...

Đang im lặng, đột nhiên anh ta bật cười lên: “Anh còn một ưu điểm hơn người nữa, những thứ khác của anh dù có tệ đến mấy nhưng mắt nhìn người của anh tốt lắm đấy.”

Nhạc phu nhân ngay lập tức gật đầu phụ họa: “Đúng rồi, đúng rồi đấy, ưu điểm lớn nhất của nó chính là có một đôi mắt tinh tường, nếu không thì làm

sao mà chỉ nhìn một cái là nhìn trúng con được. Quyết định chính xác duy nhất của đời nó chắc cũng chỉ có chuyện này mà thôi, à mà không đúng, còn một chuyện nữa nó vẫn chưa làm được.”

Nhạc Thính Phong cảm thấy cuối cùng cũng được một lần mẹ anh giúp nói tốt trước mặt bạn gái.

Anh nói: “Em xem, con mắt nhìn người của anh rất tốt... đúng không nào?” Vừa nói vừa gắp cho cô một miếng sườn: “Nào, em ăn nhiều vào nhé.”

Nụ cười trên mặt Yến Thanh Ti dần dần nở rộ, cô thả tay ra không véo má Nhạc Thính Phong nữa, tiện tay còn vuốt mặt anh mấy cái: “Đương nhiên, ăn nhiều một chút, tối mới có sức để “khởi công” chứ.”

“Khởi công?”

“Đương nhiên là đóng phim rồi.”

Nhạc phu nhân cúi đầu uống canh.

...

Buổi chiều, Yến Thanh Ti đến đoàn làm phim xem những cảnh quay khác, Tống Thanh Ngạn đang quay một cảnh với vài diễn viên phụ khác, rất xuất sắc, mỗi người đều có sắc thái riêng của mình, cách họ thể hiện đã khiến bộ phim này trở nên cực kỳ sống động, nhất là sự bất đắc dĩ, dã tâm, tuyệt vọng của từng nhân vật đều được lột tả một cách vô cùng nhuần nhuyễn.

Cảnh quay giữa các nam diễn viên với nhau hoàn toàn khác so với những cảnh quay giữa nữ với nữ, quan sát cảnh quay của bọn họ Yến Thanh Ti luôn có một cảm giác sảng khoái thoải mái vô cùng.

Yến Thanh Ti cảm thấy bộ phim này nếu bỏ qua doanh thu phòng vé mà nói, thì đây là một bộ phim hay, hoặc phải nói là đây là một bộ phim nhắm đến những giải thưởng lớn.

Phải biết hướng về những mục tiêu tích cực chính là phương thức vận hành chủ đạo của xã hội bây giờ, kịch bản hay như vậy, diễn viên lại phát huy diễn xuất tốt như thế, không có lý do nào lại không đạt được giải thưởng gì cả.

“Đẹp trai hơn cả anh à?” Nhạc Thính Phong thấy Yến Thanh Ti nhìn chằm

chầm không chớp mắt, trong lòng có hơi ghen tức, ghé đầu lên vai cô.

Yến Thanh Ti đẩy đầu anh ra: “Ừ đấy, đẹp trai hơn anh mà.”

Nhạc Thính Phong cầm lấy bàn tay cô lên ngắm nghía, anh đứng từ góc độ của một doanh nhân phân tích cho cô nghe: “Doanh thu phòng bán vé của bộ phim này chắc chắn sẽ không cao, nhưng biết đâu, trình độ thưởng thức của người dân trong nước đột nhiên tăng cao, khi đó có lẽ sẽ cháy vé.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Nhưng khẳng định sẽ đạt được giải thưởng.”

“Em đang muốn dựa vào bộ phim này để giành lấy giải thưởng cho diễn viên mới xuất sắc nhất đấy à?”

“Đương nhiên là muốn rồi...”

Một lúc lâu sau không thấy anh nói gì, Yến Thanh Ti quay sang nhìn anh: “Anh lại định làm cái trò gì đấy?”

Vẻ mặt của Nhạc Thính Phong tràn đầy vô tội: “Không có, anh có định làm cái gì đâu.”

Yến Thanh Ti cào vào lòng bàn tay anh một phát: “Tôi có thể dựa vào anh giúp tôi có được nguồn tài nguyên, cũng có thể không từ bất cứ thủ đoạn để giành lấy vai diễn, nhưng mà những cái khác tôi phải dùng thực lực để đạt được, có thể đi được đến đỉnh cao danh vọng hay không tôi phải dựa vào chính mình.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 482: Các Bé Cưng, Để Chị Đưa Hai Bé Đi Làm Việc Xấu Xa Nào

Nhạc Thính Phong nhìn thẳng vào mắt của Yến Thanh Ti, đôi mắt sáng rực, trong đó còn lóe lên cả dã tâm và sự cố chấp nữa.

Có lẽ ngoài chuyện báo thù ra thì đây là chuyện cố chấp nhất của cô.

Nhạc Thính Phong đột nhiên cảm thấy, như thế cũng tốt.

Một người mà trong lòng họ còn chấp nhất một chuyện gì đó, thì ít nhất bọn họ còn có hy vọng.

Từ trước đến giờ, trong đầu Nhạc Thính Phong vẫn luôn lo lắng một chuyện, nếu một ngày nào đó Yến Thanh Ti đã báo xong mối thù của mình, nguồn động lực chống đỡ duy nhất của cô đã không còn, vậy cô sẽ ra sao?

Như thế này cũng tốt, cô muốn đóng phim, cô có dã tâm, muốn trở thành diễn viên xuất sắc nhất, ít nhất cô còn có giấc mơ của mình.

Nhạc Thính Phong cười nói: "Xem em kìa, em thật sự nghĩ rằng anh sẽ dùng tiền mua giải thưởng cho em đấy à? Nếu kỹ năng diễn xuất của em không ra gì, kể cả anh có mua giải thưởng cho em đi chăng nữa thì người mất mặt vẫn là em."

Yến Thanh Ti sờ sờ đầu anh: "Ngoan."

Đã không có kỹ năng diễn xuất thì cho dù có được người khác đưa đến vị trí ảnh hậu đi chăng nữa thì đó cũng chẳng khác gì câu chuyện "bộ đồ mới của hoàng đế" - tự lừa mình dối người mà thôi.

...

Buổi tối, Yến Thanh Ti quay phim xong, quay về khách sạn nghỉ ngơi.

Yến Thanh Ti nói với Nhạc Thính Phong đang đi tò tò theo sau cô: "Anh tự ngủ một mình đi, đừng có leo lên giường tôi nữa, hôm nay tôi ngủ với mẹ anh."

Nhạc Thính Phong... Ơ...

Anh đưa tay kéo Yến Thanh Ti đang chuẩn bị đi vào phòng lại: “Được rồi, hôm nay anh ngủ một mình, nhưng em cũng phải chúc anh ngủ ngon chứ.”

Yến Thanh Ti nhướng mày, giơ tay ôm cổ anh, kiễng chân lên hôn anh một cái: “Bảo bối, ngủ ngon, ngoan ngoãn về phòng đi ngủ đi.” “Rầm” một cái, cửa phòng đóng sập trước mặt anh. Nhạc Thính Phong bị nhốt lại ngoài cửa, anh đứng gãi gãi đầu một hồi rồi đi khỏi đó với vẻ mặt đầy buồn bực.

Bạn gái ngủ với mẹ ruột mình, còn anh thì phải ôm gối trằn trọc một mình, sao mà cứ thấy nó sai sai thế nào ấy nhỉ?

Yến Thanh Ti vào phòng không thấy Nhạc phu nhân đâu liền gọi một tiếng: “Bác ơi.”

Nhạc phu nhân từ trong toilet thò đầu ra.

“Thanh Ti, con về rồi đấy à, con xem bác mặc thế này có được không?”

Nhạc phu nhân nhảy ra, trên người bà là một bộ đồ thể thao màu xanh rộng rãi, chân đi đôi giày thể thao, cực kỳ phù hợp để ra ngoài làm mấy chuyện xấu xa.

Yến Thanh Ti gật đầu: “Được ạ, như thế này là tốt rồi, con đã nói là bác rất có tiềm lực mà.”

Nhạc phu nhân khẩn trương hỏi: “Thế chúng ta khi nào thì bắt đầu xuất phát?”

Yến Thanh Ti nhìn đồng hồ, bây giờ còn chưa đến mười giờ.

“Đợi Nhạc Thính Phong ngủ đã ạ, con sợ anh ấy chốc nữa lại chạy sang gõ cửa.”

Nhạc phu nhân thở dài: “Cái thằng này, chẳng bao giờ để bác đỡ lo gì cả, biết thế cho nó uống một ít thuốc ngủ?”

Yến Thanh Ti mím chặt môi, cố nén không cười ra thành tiếng, nếu mà Nhạc Thính Phong nghe được câu này chắc khóc mất!

12 giờ đêm, Yến Thanh Ti dẫn Nhạc phu nhân lén lút ra khỏi phòng, né tránh camera giám sát, ra khỏi khách sạn bằng đường thoát hiểm.

Quý Miên Miên lái một cái xe bánh mì* đậu ở bên kia đường, giơ tay ra vẫy vẫy bọn họ, Yến Thanh Ti cùng Nhạc phu nhân khom người leo lên xe.

*Xe bánh mỳ: một loại xe thuê ở TQ, hình dạng giống như chiếc bánh mỳ nên gọi là xe bánh mỳ.

Đóng cửa xe lại, Yến Thanh Ti hỏi Quý Miên Miên: "Đều đã chuẩn bị xong hết cả rồi chứ?"

Quý Miên Miên gật đầu: "Chị yên tâm đi, em đã chuẩn bị xong hết cả rồi!"

"Xuất phát thôi."

Tay chân Nhạc phu nhân run rẩy hết cả lên: "Bác căng thẳng quá, làm sao bây giờ?"

Yến Thanh Ti nắm lấy tay bà: "Cái này không phải là căng thẳng đâu bác, đây là kích động đấy. Đợi đến khi xong xuôi, trong lòng bác cũng sẽ cảm thấy thoải mái cực kỳ luôn."

Ánh mắt Quý Miên Miên sáng rực lên, nữ thần, em cũng đang kích động lắm đây!

Cùng đi làm chuyện xấu với nữ thần, không, không, không, là đi làm "chuyện lớn" với nữ thần mới đúng chứ. Xe dừng lại trong một bãi đỗ xe của một khách sạn tiện lợi, Yến Thanh Ti hỏi Quý Miên Miên: "Có đúng là ở đây không?"

Quý Miên Miên gật đầu: "Chính xác 100% luôn, giờ đám chó săn nó lợi hại lắm, chỉ cần cho bọn họ chút tiền, đừng nói là địa chỉ, ngay cả ảnh giường chiếu bọn họ cũng có thể chụp được ấy chứ."

Yến Thanh Ti cong môi, một nụ cười tà ác hiện trên gương mặt cô: "Nào các bé cưng, chuẩn bị xong chưa, chị đây sẽ đưa hai bé đi xem xem thế giới của những kẻ xấu xa là như thế nào!"

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 483: Đợi Con Mồi Tự Chui Đầu Vào Rọ

Quý Miên Miên kích động nói: “Chị, chị sai đâu em đánh đó.”

Nhạc phu nhân gật đầu: “Hai chúng ta đều nghe con hết.”

Yến Thanh Ti cười âm hiểu móc điện thoại ra, gọi cho một số lạ: “Các anh có thể hành động được rồi, nhanh tay nhanh chân một chút, đừng để lộ cho người khác biết.”

Người ở đầu dây bên kia nói: “Ok, “sếp” cứ yên tâm đi.”

Cúp điện thoại, Yến Thanh Ti cũng không làm gì nữa, Nhạc phu nhân thì căng thẳng đến mức đổ mồ hôi tay: “Bây giờ chúng ta làm gì?”

Yến Thanh Ti nói: “Đúng là còn một việc nữa!”

Cô lấy ba cái khẩu trang màu đen từ trong túi quần ra đưa cho Quý Miên Miên và Nhạc phu nhân, “Đeo vào nào.”

Quý Miên Miên và Nhạc phu nhân đeo khẩu trang lên, sau đó nhìn thấy Yến Thanh Ti móc mấy cái kẹo cao su ra, bóc vỏ rồi cho vào miệng, hai người buồn bực, bảo là đi làm chuyện xấu cơ mà? Sao giờ lại lôi kẹo cao su ra ăn thế này.

Yến Thanh Ti nhai nhai vài cái, quay sang bảo Quý Miên Miên, “Miên Miên, mang thang ra nào.”

Quý Miên Miên gật đầu: “Vâng ạ.”

Bọn họ lái xe bánh mì nên có thể đựng được nhiều thứ, Quý Miên Miên lôi một cái thang được gấp gọn ra: “Chị, còn làm gì nữa?”

“Đi theo sau chị, nhớ đi theo sát chị đấy.”

Yến Thanh Ti bước vào góc chết của cái camera giám sát, bảo Quý Miên Miên để thang xuống, cô bước lên, nhả bã kẹo cao su ra, dính lên ống kính cái camera giám sát đó.

Giờ Quý Miên Miên mới hiểu ra Yến Thanh Ti nhai kẹo cao su để làm gì, cô thật sự muốn cho nữ thần một tràng pháo tay cổ vũ.

Trí thông minh của nữ thần thật là cao quá đi mất thôi, nữ thần thật lợi hại, nữ thần của mình tại sao lại thông minh đến thế cơ chứ?

Quý Miên Miên vác thang đi theo Yến Thanh Ti chặn thêm mấy cái camera giám sát nữa.

“Chị, bây giờ phải làm gì?”

Yến Thanh Ti vỗ vỗ bụi trên tay: “Không làm gì cả, đợi thôi.”

“Đợi?” “Đợi con mồi tự chui vào rọ.”

...

Quay về ngồi trong xe, Yến Thanh Ti xem thời gian, yên lặng chờ đợi.

Đúng vào giờ phút này, có vài người đến ngoài cửa phòng 1206 của khách sạn tiện lợi.

“Đúng là phòng này chứ?”

“Chính là phòng này đấy.”

Thế rồi bọn họ ấn chuông cửa, không có ai mở, lại ấn tiếp, cứ ấn liên tục...

Mãi cho đến khi người ở trong phòng không chịu nổi nữa phải dậy mở cửa: “Ai đấy, muộn thế này rồi còn định làm gì?”

“Mở cửa ra, kiểm tra phòng đây.” Một giọng nói lạnh lẽo, đầy nghiêm túc vang lên.

Trong phòng, Đinh Phù từ trên giường ngồi dậy, bà ta mặc một bộ đồ ngủ hai dây cực kỳ gợi cảm, dây áo bên trái rơi xuống, trên gương mặt của bà ta còn vương nét mơ hồ lúc mới tỉnh dậy, thoạt nhìn trông khá là gợi cảm. Bà ta cau mày hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Nhạc Bằng Trình mặc áo ngủ vào, dáng vẻ của Đinh Phù luôn khiến ông ta cảm khái, bao nhiêu năm trôi qua rồi mà bà ấy vẫn xinh đẹp như thế.

“Không có chuyện gì đâu, em cứ ngủ đi để anh ra xem xem là ai? Loại khách sạn hạng bét này, ngay cả ngủ cũng không yên nữa. Để em phải chịu khổ rồi, ngày mai chúng ta sẽ quay về Lạc Thành.”

Nhắc đến chuyện này, Nhạc Bằng Trình lại thấy buồn phiền.

Bọn họ bị Nhạc Thính Phong đuổi ra ngoài, còn đang nghĩ rằng, dù sao cũng có tiền, ở Hải Thành có bao nhiêu là khách sạn cao cấp, bọn họ cũng không nhất thiết phải ở lại đó. Nhưng không ngờ rằng, đến khách sạn nào cũng chỉ vừa mới nói tên ra đã bị từ chối thẳng thừng không cho bọn họ vào.

Suốt từ trưa đến tối mịt, đi không biết bao nhiêu cái khách sạn, không có một cái khách sạn nào chịu cho bọn họ vào ở cả. Cuối cùng bọn họ bất đắc dĩ phải vào ở tạm trong cái khách sạn tiện lợi này.

Nhạc Bằng Trình cứ nói rằng đã để Đinh Phù và hai đứa trẻ phải chịu thiệt thòi rồi, ông ta nhất định sẽ nghĩ ra cách, bảo bọn họ tạm thời nhẫn nhịn.

Đinh Phù thở dài vuốt vuốt lại đầu tóc: “Ôi... đây có là cái gì đâu. Đối với em mà nói, có thể được ở bên cạnh anh thì không có gì là thiệt thòi cả. Năm đó, lúc khó khăn nhất chúng ta còn có thể vượt qua được, huống hồ là bây giờ. Cũng không phải ngủ ngoài đường, yêu cầu của em không nhiều, chỉ cần có nơi để ở cũng đã là tốt lắm rồi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 484: Có Người Báo Tin Hai Người Đang Tiến Hành Giao Dịch Bất Hợp Pháp

Nói rồi Đinh Phù khẽ cau mày lại: "Chỉ là tội cho hai đứa bé, chắc chúng phải chịu khổ sở rồi. Là lỗi của em, bình thường quá nuông chiều hai đứa nó. Tại em cứ nghĩ rằng, mình đã nhận nuôi hai đứa nó thì phải cho chúng nó cuộc sống tốt nhất. Nhưng thôi thế này cũng tốt, chúng nó cũng lớn cả rồi, cũng nên chịu chút khổ sở, để biết trên đời này nào có ai là thuận lợi cả một đời. Anh nói có đúng không?"

Đinh Phù hiểu biết lòng người, Đinh Phù thấu tình đạt lý, Đinh Phù chứa chan tình nghĩa và còn thiện lương nữa.

Tất cả những thứ này khiến Nhạc Bằng Trình khó có thể kiềm chế cơn cảm động, ông ta cầm tay của Đinh Phù, nói: "Tiểu Phù, em yên tâm, lần này đã về nước rồi, không cần biết khó khăn thế nào, anh nhất định sẽ ly hôn với Tô Ngưng Mi. Anh nhất định sẽ lấy em."

Gương mặt của Đinh Phù hiện lên vẻ cô đơn: "Được rồi, chuyện này cứ để đó trước đã. Người ở bên ngoài đã ấn chuông cửa một lúc lâu rồi, em nghe tiếng có vẻ rất nghiêm trọng thì phải, anh mau ra xem xem."

Nhạc Bằng Trình đau lòng, muốn giải thích với bà ta, nhưng tiếng chuông cứ dồn dập vang lên, như thể đang đòi mạng.

Nhạc Bằng Trình không còn cách nào khác đành phải ra mở cửa.

"Rốt cuộc là ai thế? Nửa đêm nửa hôm rồi còn không cho người ngủ, cứ liệu hồn không tôi đi tố cáo các người đấy."

Cửa phòng vừa mới mở hé đã bị người ta đẩy mạnh ra, bốn năm người đàn ông cao lớn vạm vỡ từ bên ngoài xông vào, mặt mũi lạnh lùng, nghiêm túc.

Một người đàn ông trông có vẻ chính trực, sau khi bước vào cửa chỉ nhìn Đinh Phù một lần rồi cũng không nhìn thêm gì nữa, anh ta lạnh lùng nói với Nhạc Bằng Trình: "Giấy tờ đâu?"

Nhạc Bằng Trình cau mày hỏi: "Anh là ai?"

Người đó lại lạnh lùng quát lên: "Nhanh lên, giấy tờ đâu."

Đinh Phù nhỏ giọng nói: “Bằng Trình, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, anh đưa cho bọn họ...”

Những người đó tuy rằng không mặc cảnh phục nhưng nhìn trông có vẻ rất giống cảnh sát, vừa vào phòng là đòi xem giấy tờ, hơn nữa cũng chẳng làm gì khác cả, chắc là cảnh sát rồi.

Nhạc Bằng Trình cũng cảm thấy đây có thể là cảnh sát, bọn họ vựa mới về nước đương nhiên là không dám lên mặt với cảnh sát, chỉ đành cầm giấy tờ ra cho bọn họ xem. Nhạc Bằng Trình luôn luôn định cư ở nước ngoài, nên đã có thẻ xanh của nước M, ông ta đưa cả thẻ xanh lẫn thẻ căn cước công dân ra cho bọn họ xem: “Nhìn cho rõ ràng vào, tôi vừa từ nước M về đấy. Tôi là người có địa vị trong xã hội, các anh nhất định phải giải thích về hành vi của các anh ngày hôm nay.”

Người đó cầm lấy thẻ xanh và thẻ căn cước, xem rồi nói. “Từ nước M về thì làm sao nào? Có được thẻ xanh thì làm sao?”

Anh ta giơ thẻ căn cước và hộ chiếu lên châm chọc nói: “Có bản lĩnh thì các người lấy hộ chiếu và thẻ căn cước của nước mình ra xem nào? Đều là người của cùng một nước cả, ông tưởng ông ăn bánh mì nước ngoài mấy năm thì cao quý hơn chúng tôi chắc? Chỉ cần ông là công dân của đất nước này, ông vẫn phải có nghĩa vụ tôn trọng tuân thủ theo pháp luật của quốc gia.”

Nhạc Bằng Trình tức giận nói: “Các người có biết tôi là ai không?”

“Chúng tôi không cần biết ông là ai, chúng tôi vừa nhận được điện thoại tố cáo có người đang thực hiện mua bán dâm ở phòng 1206 của khách sạn này. Chúng tôi là những người thi hành công vụ đến đây kiểm tra, mời ông Nhạc đây phối hợp với công tác điều tra của chúng tôi.”

Nhạc Bằng Trình cảm thấy bản thân đang phải chịu một sự sỉ nhục lớn, “Các anh ăn nói vớ vẩn, chúng tôi là vợ chồng.”

“Vợ chồng, giấy chứng nhận kết hôn đâu? Cầm ra đây xem nào?”

Nhạc Bằng Trình bắt đầu thấy hoảng: “Chúng tôi đăng ký kết hôn ở nước ngoài, không có giấy chứng nhận kết hôn ở trong nước.”

Người đàn ông đó mặt mũi lạnh lùng: “Vậy có nghĩa là không có gì để chứng minh đúng không? Nếu đã thế thì phiền ông đi với chúng tôi một chuyến, trừ phi ông có thể chứng minh được ông không phải khách mua dâm

và bà ta không phải là người bán dâm."

Nhạc Bằng Trình quả thực tức đến phát điên, bọn họ dám bảo ông ta là khách mua dâm, bảo Đinh Phù là cave, quả thực là nhục nhã vô cùng.

--- O ---

Chương 485: Loại Phụ Nữ Độc Ác Này Thì Có Chuyện Gì Mà Không Dám Làm

Nhạc Bằng Trình chỉ tay vào bọn họ: "Các người cứ đợi đấy, cứ đợi đấy cho tôi, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho các người. Cấp trên của mấy người là ai?"

"Muốn biết cấp trên của chúng tôi là ai à? Được thôi, đi với chúng tôi một chuyến. Có chuyện gì, về đồn rồi nói."

Tuy rằng Đinh Phù cũng tức đến đỏ cả mặt nhưng bà ta rất bình tĩnh. Nếu như phải vào đồn cảnh sát thật, cho dù có không làm gì nhưng mà nếu bị người khác biết được thì đó cũng là một vết nhơ không bao giờ xóa nổi.

Đinh Phù vội nói: "Xin đợi một chút, tuy chúng tôi không có giấy chứng nhận kết hôn, nhưng mà chúng tôi có thể chứng minh chúng tôi không phải... cái loại quan hệ mà các người vừa nói."

Đinh Phù vội vã lấy điện thoại tìm một bức ảnh bà ta và Nhạc Bằng Trình chụp chung ra.

"Đồng chí cảnh sát, các anh xem, đây là ảnh chụp chung của chúng tôi, trên ảnh có cả thời gian này. Chúng tôi chung sống với nhau hơn hai mươi mấy năm ở nước ngoài, giờ chúng tôi mới về nước, đây là con cái của chúng tôi, con chúng tôi đã lớn ngần này rồi. Anh nói xem... có phải... là cái loại quan hệ đó không?"

Đinh Phù là một người đàn bà rất thông minh, cho dù thế nào, những bức ảnh này có thể chứng minh, bà ta và Nhạc Bằng Trình không phải người mua bán dâm.

Mấy người bọn họ xem một lát rồi đưa điện thoại trả lại cho Đinh Phù.

"Nếu đã là như thế thì là chúng tôi đã hiểu lầm, nhưng mà cũng không thể trách chúng tôi được, đây là chức trách của chúng tôi, cấp trên hạ lệnh càn quét tệ nạn xã hội, chúng tôi phải tuyệt đối tuân thủ pháp luật thôi. Huống hồ ở trong cái khách sạn tiện lợi kiểu này, những chuyện thế này không thiếu."

Đinh Phù vội vàng nói: "Không sao, không sao, chúng tôi hiểu mà."

Nhạc Bằng Trình mặt mũi đen sì, nhìn mấy người bọn họ đi khỏi đây.

Ông ta nghiến chặt răng: “Khinh người quá đáng.”

Đinh Phù thở dài, lắc đầu: “Ở những nơi như thế này thì...”

Bà ta chỉ nói nửa câu đầu, còn lại nửa câu sau không nói nữa, nhưng dáng vẻ mỏi mệt cùng với sự âm thầm chịu đựng trên mặt bà ta càng khiến cho Nhạc Bằng Trình cảm thấy đau lòng.

“Anh xin lỗi, Tiểu Phù, vốn dĩ anh nghĩ rằng sau khi về nước sẽ bù đắp cho em sự thiếu thốn của hơn ba mươi năm nay, nhưng không ngờ được... sẽ thành ra như thế này. Là do anh đã quá sơ ý rồi, em cố gắng chịu đựng, anh nhất định sẽ lấy lại công bằng cho em.”

Đinh Phù lắc đầu: “Không sao đâu, không có việc gì đâu, anh không cần phải tự trách. Em vẫn rất tốt lắm... Nhưng, tự dưng đang yên đang lành sao lại có người tố cáo chúng ta?”

Câu nói đó của Đinh Phù chỉ như đang lơ đãng nói, nhưng lại nhắc nhở Nhạc Bằng Trình, ông ta “hừ” lạnh một tiếng: “Hừ, chắc chắc là do Tô Ngưng Mi không muốn chúng ta được yên ổn. Bà ta chỉ biết ỷ vào quyền thế mà khinh người quá đáng, đã không cho chúng ta được ở các khách sạn cao cấp, tối đến lại còn không để chúng ta nghỉ ngơi. Anh nhất định sẽ không để yên cho bà ta đâu.”

“Tuy rằng em không tin chị ấy là người như thế, nhưng mà nếu như những gì anh nói là thật, em chỉ sợ đêm nay chúng ta không nghỉ ngơi nổi đâu.”

Đinh Phù khẽ thở dài một hơi rồi đưa tay day day trán.

“Đầu em lại đau à?”

“Không sao đâu, tật cũ mà thôi, em ngủ một lát là khỏe.”

Nhạc Bằng Trình đau lòng, đỡ lấy bà ta: “Chúng ta không ở đây nữa, đi thôi, đổi sang một khách sạn khác. Ở đây em không thể nào ngủ ngon được.”

Đinh Phù cười cười: “Không sao đâu, anh cũng đừng nghĩ người khác ai cũng xấu xa thế, có lẽ đây cũng chỉ là chuyện ngoài ý muốn mà thôi. Em cảm thấy chị ấy không phải là người như thế.”

Đinh Phù càng nói thế Nhạc Bằng Trình lại càng tức: “Ở đâu ra mà lắm chuyện ngoài ý muốn thế? Mấy cảnh sát vừa nữa nãy chẳng đã nói thẳng là có người tố cáo phòng 1206 còn gì, em nói xem đây không phải là cố ý thì là gì?”

Nhạc Bằng Trình tức giận nói: “Tiểu Phù, em đừng có hiền lành lương thiện như thế, loại phụ nữ độc ác như Tô Ngưng Mi chuyện gì mà chẳng dám làm. Lẽ nào em đã quên rằng chính cô ta đã hại chúng ta không còn cách nào để có những đứa trẻ của chúng ta nữa à?”

--- O ---

Chương 486: Lên Nào, Tới Giờ Làm Thịt Chó Rồi!

Gương mặt dịu dàng của Đinh Phù ngay lập tức bị bao phủ bởi sự bi thương, bà ta cúi đầu, nức nở nói: “Đừng nói nữa, đều đã là chuyện của bao nhiêu năm trước rồi.”

Nhạc Bằng Trình ôm lấy Đinh Phù: “Đúng là đã qua rất nhiều năm rồi, nhưng chuyện này vĩnh viễn không thể xóa nhòa, anh sẽ không dễ dàng mà bỏ qua cho bà ta đâu. Đi nào, chúng ta đổi sang nơi khác.”

Nhạc Bằng Trình đứng dậy, nhanh chóng thu dọn hành lý, xuống lầu trả phòng.

Đinh Cẩm Quỳ và Đinh Mộc Liên cũng không có ở trong phòng, chắc bọn họ lại đến quán bar chơi rồi. Nhạc Bằng Trình và Đinh Phù quyết định đi trước, sau đó gọi điện thoại thông báo lại cho bọn họ là được.

...

Ở bãi đỗ xe dưới hầm ngầm, Yến Thanh Ti nhìn chằm chằm vào chiếc đồng hồ đeo trên cổ tay.

Quý Miên Miên và Nhạc phu nhân căng thẳng nhìn cô không ai dám nói gì.

Bỗng, điện thoại của Yến Thanh Ti rung lên, cô không nghe mà tắt đi luôn, Yến Thanh Ti nhếch môi, “Chuẩn bị xong chưa nào, bọn họ sắp đến rồi đấy...”

“Miên Miên, lấy thứ mà chúng ta chuẩn bị ra nào.”

Quý Miên Miên hưng phấn: “Okay.”

“Xuống xe thôi.”

Thang máy ngừng lại, cửa mở ra Nhạc Bằng Trình kéo hành lý đi theo Đinh Phù ra ngoài.

Yến Thanh Ti dẫn Nhạc phu nhân và Quý Miên Miên nấp sang bên cạnh chiếc xe bánh mì, Quý Miên Miên túm chặt cái bao tải trong tai, hai mắt lóe sáng.

Cô kích động nhìn về phía Yến Thanh Ti: “Chị, đến rồi, đến rồi...”

Nhạc phu nhân nuốt nước miếng ừng ực, siết chặt cái gậy gỗ trong tay, chỉ cảm thấy đây chắc là lúc bất an nhất, thấp thỏm nhất đời bà, quả thật còn căng thẳng hơn cả lúc sinh con.

Đợi đến khi Nhạc Bằng Trình và Đinh Phù đi ngang qua, Yến Thanh Ti vẻ mặt âm hiểm, hất cằm với Quý Miên Miên và Nhạc phu nhân, hung hăng nói: “Lên nào, tới giờ làm thịt chó rồi!”

Yến Thanh Ti và Quý Miên Miên làm gương xông ra trước, hai người bước đi không tiếng động, nhanh chóng bắt kịp Nhạc Bằng Trình và Đinh Phù. Dùng tốc độ sét đánh chụp bao tải lên đầu Nhạc Bằng Trình và Đinh Phù, cầm lấy sợi dây rút ở miệng bao kéo một cái, thuận tay còn thắt cả nút chết, cả quá trình không đến 5 giây.

Quý Miên Miên nhân lúc bọn họ còn chưa kịp phải ứng, túm chặt lấy tay của bọn họ vặn ra đằng sau, đá một phát vào đầu gối bọn họ, bắt bọn họ quỳ xuống.

Nhạc Bằng Trình và Đinh Phù đang đi bình thường đột nhiên thấy trước mặt đen sì, cánh tay đau đớn, một giây sau đã ngã nhào trên nền xi măng cứng rắn.

Đinh Phù hoảng loạn hét ầm lên, bà ta có bình tĩnh đến mấy, có thông minh đến mấy, giờ cũng bắt đầu thấy sợ hãi, bọn họ bị bắt cóc sao?

Nhạc Bằng Trình cũng hoảng sợ, bị bắt cóc đâu phải chuyện nhỏ, rất có thể sẽ mất mạng đấy.

Nhạc Bằng Trình hét lên: “Ai, là kẻ nào...? Các người muốn gì? Tôi có tiền, tôi có thể đưa tiền cho mấy người, mau...”

Yến Thanh Ti cười lạnh, lão già thật lắm mồm. Cô giơ chân lên đạp một phát thật mạnh vào bụng của Nhạc Bằng Trình.

Đinh Phù vùng vẫy nói: “Các người muốn làm cái gì? Các người do ai phái đến? Chúng tôi vừa mới về nước, đáng nhẽ không có kẻ thù mới phải, có phải là...”

Nhạc Bằng Trình ngắt lời Đinh Phù, gào lên: “Là Tô Ngưng Mi, nhất định là con đàn bà đê tiện đó phái các người đến phải không?”

Yến Thanh Ti thấy sắc mặt của Nhạc phu nhân trắng bệch. Cô tập tức phẫn nỗ hung hăng đạp mấy phát vào hạ bộ của Nhạc Bằng Trình, đã không muốn làm đàn ông, thì đừng có làm luôn cho rồi.

Đê tiện? Trên đời này, chỉ có đôi cẩu nam nữ này là không xứng để mắng người khác bằng từ này.

Nhạc Bằng Trình đau đến mức kêu cha gọi mẹ, suýt chút nữa thì ngất ngay tại chỗ.

Đinh Phù kinh hoảng kêu lên: “Bằng Trình, Bằng Trình... Anh thế nào rồi? Các người đừng tổn thương anh ấy, tôi cầu xin các người, đừng tổn thương anh ấy...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 487: Đánh Người Là Một Chuyện Cực Kỳ Tuyệt Vời!

Yến Thanh Ti đưa mắt ra hiệu Quý Miên Miên, cô nàng gật đầu, một mình đè Nhạc Bằng Trình và Đinh Phù xuống, dí chặt bọn họ trên nền đất.

Yến Thanh Ti đi đến trước mặt Nhạc phu nhân, nhỏ giọng nói: “Làm thôi bác, bây giờ chính là lúc bác đánh chó, dùng cây gậy mà bác đang cầm trong tay đánh thật mạnh, không cần nương tay, không phải sợ, đánh cả phần mấy chục năm trước bọn họ còn đang nợ bác nữa.”

Nhạc phu nhân run rẩy: “Bác... sợ...”

“Sợ cái gì? Có gì đáng phải sợ đâu bác, đó không phải là người, đó chính là một đôi cẩu nam nữ, sao bác phải khách khí với hai con súc sinh?”

“Lẽ nào bác không thấy bọn họ đáng kinh tởm, không hận bọn họ?”

Nhạc phu nhân gật đầu: “Kinh tởm, hận!”

Đôi tiện nhân này bà đã tởm lợm hơn ba mươi năm nay, lần nào nghĩ đến cũng cảm thấy như một đống shit đặt trên bàn ăn, nhìn lúc nào là muốn ói lúc đó.

Yến Thanh Ti nhỏ giọng nói: “Vậy bác đánh đi, cứ đánh thật lực vào.”

Nhạc phu nhân đi đến trước mặt Nhạc Bằng Trình và Đinh Phù, run rẩy giơ cây gậy lên, không dám hạ xuống.

Yến Thanh Ti nhìn mà sốt ruột, cầm lấy tay Nhạc phu nhân, kéo tay bà đập xuống, một “bốp” một tiếng, một đòn mạnh mẽ giáng lên người Nhạc Bằng Trình.

Nhạc Bằng Trình gào thét, Yến Thanh Ti cầm tay Nhạc phu nhân nện liên tiếp vài chục cái nữa lên người ông ta.

Cứ đánh thế, dần dần Nhạc phu nhân cảm giác được sự hưng phấn, dường như nỗi hận bị dồn nén bao nhiêu năm hay sự tủi thân phẫn nộ đè nén bấy lâu nay đều từ từ được giải tỏa ra ngoài, đặc biệt khi nghe tiếng Nhạc Bằng Trình kêu gào thảm thiết.

Lần đầu tiên Nhạc phu nhân cảm thấy, hóa ra đánh người có thể dùng từ “tuyệt vời” để hình dung.

Đúng, tuyệt vời, quá tuyệt vời, càng đánh càng mạnh. Dường như bà không biết mệt, tay không mỏi, eo không đau, toàn thân đều tràn đầy năng lượng.

Yến Thanh Ti nhẹ nhàng thả tay Nhạc phu nhân ra, nhìn bà càng đánh càng thuận tay, khóe môi cô cong cong lên.

Thế này mới phải chứ, đánh người cũng bị nghiện đấy, nhất là khi nghe những người mà mình căm hận gào khóc dưới cầu xin chân mình, đó mới gọi là sảng khoái. Yến Thanh Ti cảm thấy tàm tạm rồi, đánh nữa chắc xảy ra án mạng mất.

Cô kéo tay Nhạc phu nhân lại, thì thầm bên tai bà: “Vừa rồi là làm nóng người thôi, bây giờ bác tóm lấy con đĩ này, giao lưu với nó một chút đã...”

Sau một hồi vận động, trên gương mặt Nhạc phu nhân đỏ hồng hết lên, lộ rõ vẻ khỏe khoắn, trên trán cũng rịn mồ hôi, đôi mắt sáng ngời, tay áo kéo cao.

Yến Thanh Ti thấy Nhạc phu nhân đã cảm nhận được sự sảng khoái của việc đánh người, cô lùi ra sau một bước, “Bác, đừng khách khí, đánh chết nó!”

Nhạc phu nhân gật đầu, nhấc cây gật lên, nhắm vào ngực của Đinh Phù, đánh thật mạnh.

Yến Thanh Ti nhướng mày, không tồi nha, biết đánh vào chỗ đau! Bác gái cũng thật là hư hỏng nha!

Bao nhiêu năm nay, Đinh Phù sống trong nhung lụa như phu nhân nhà giàu đích thực, ở trong những khu biệt thự cao cấp, có người hầu kẻ hạ, cơm bưng nước rót đến tận miệng, đâu phải là con bé nghèo khổ đến nai lưng làm người giúp việc của nhà họ Nhạc nữa đâu. Một gậy này khiến bà ta đau đến mức cả người toát mồ hôi lạnh.

Nhạc phu nhân đập bùm bụp vài cái, trừ đầu của Đinh Phù ra chỗ nào cũng đánh bùm bụp như đang đập bao cát, Đinh Phù đau đớn cuộn tròn người lại.

Lúc này bà ta đã không giữ nổi cái vẻ ưu nhã thong dong, không vương bụi trần của ngày thường nữa rồi.

Bà ta hét lên: “Bằng Trình, cứu em, xin anh... cứu em... em đau lắm, đau lắm

mà..."

Nhạc Bằng Trình đã đau đến mức bất động, kể cả không có Quý Miên Miên đè chặt ông ta, ông ta cũng không thể làm gì.

Ông ta nghe thấy tiếng Đinh Phù gào khóc, phẫn nộ nói: "Tiểu Phù... Tiểu Phù... Cái đám súc sinh các người, mau dừng tay..."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 488: Tức Giận Vì Hai Kẻ Đê Tiện Có Đáng Không?

Đinh Phù gào khóc thê lương: “Tôi biết rồi, các người nhất định là do Tô Ngưng Mi phái tới. Tôi không cướp cái gì của chị ấy cả, tại sao chị ấy không tha cho tôi? Tôi không cần danh, cũng không cần phận, tôi chỉ muốn ở bên Bằng Trình mà thôi, chị ta đã không thích anh ấy, tại sao lại không để chúng tôi được ở bên nhau?”

Lời này của Đinh Phù càng khiến sự oán hận đối với Nhạc phu nhân trong lòng Nhạc Bằng Trình lên tới đỉnh điểm.

“Chúng mày về nói lại với Tô Ngưng Mi, tất cả những gì hôm nay bà ta làm với tao và Tiểu Phù, tao sẽ đòi lại gấp trăm ngàn lần, bảo bà ta cứ chờ đấy!”

Yến Thanh Ti nhấc chân giẫm lên mặt ông ta, dùng sức nghiến thật mạnh.

Cái thằng già cặn bã này còn ngu hơn cả heo, bị một con phò chơi bao nhiêu năm thế cũng đáng đời.

Đinh Phù khóc lóc thảm thiết: “Tô Ngưng Mi, tại sao? Tại sao chị ta lại làm những chuyện độc ác như thế này?”

“Tôi đã bị chị ta hại đến mức không thể làm mẹ, không thể có đứa con của chính mình, lẽ nào còn chưa đủ hay sao? Chị ta làm thế này không sợ báo ứng hay sao?”

Nhạc phu nhân thì thầm trong miệng: “Báo ứng... báo ứng.”

Đinh Phù thế mà còn dám nói ra hai chữ “báo ứng” cơ đấy?

Năm đó bà hạ quyết tâm không thể để cho bọn họ có con, còn không phải là vì lúc đang mang thai Nhạc Thính Phong bị Đinh Phù hãm hại suýt chút nữa thì sảy thai à?

Nhạc phu nhân chưa từng thấy kẻ nào dơ bẩn hơn bọn họ, cái loại ích kỷ đến tận xương như bọn họ đã không còn là con người nữa rồi.

Bọn họ cho rằng bọn họ làm cái gì cũng đúng, bởi vì bọn họ yêu nhau thật long. Bọn họ vì cái gọi là tình yêu chân chính đó mà có thể không chút kiêng

tổn thương đên người khác sao? Chỉ vì những người khác là vật cản, là trở ngại để bọn họ đến với nhau sao?

Nói cho cùng thì, nếu như bọn họ chịu vứt bỏ vinh hoa phú quý, thì có ai thèm cản trở họ?

Nếu như Nhạc Bằng Trình yêu Đinh Phù đến như thế thì sau khi kết hôn với bà cũng đừng có chạm vào người bà. Nếu như trong cái đêm tân hôn ấy, ông ta nói ông ta đã có người yêu, ông ta không thể chung sống với bà được, có lẽ Nhạc phu nhân còn kính trọng ông ta phần nào.

Vài tháng đầu sau kết hôn, Nhạc Bằng Trình giả vờ giống lắm... Rất giống một người chồng mẫu mực.

Nếu như không phải bà mang thai rồi phát hiện ra bọn họ có chân chó với nhau thì có khi bà đã bị lừa cả đời mà không biết. Càng nghĩ lại thì càng đau lòng, Nhạc phu nhân hận, bà căm hận hai kẻ đê tiện này, hận bọn họ sao không chết đi, chết cho sạch sẽ, đừng có làm ô nhiễm thế giới của bà nữa.

Nhạc phu nhân càng dùng sức thật mạnh nện xuống, tiếng gào khóc thảm thiết của Đinh Phù càng lúc càng trở nên yếu ớt.

Yến Thanh Ti phát hiện ra tinh thần của Nhạc phu nhân có gì đó không đúng. Hơn nữa, Đinh Phù cũng không thể đánh tiếp được nữa, cô vội kéo bà lại.

Yến Thanh Ti kéo Nhạc phu nhân ra một chỗ xa xa, ôm lấy bà, thì thầm bên tai bà: “Bác ơi... bình tĩnh lại nào, đây là một trò chơi, trò chơi thôi, bác hiểu không? Đừng vì hai kẻ đê tiện này mà tức giận, không đáng đâu. Sau này có con rồi, bác muốn chơi lúc nào, thì chơi lúc ấy.”

Nhạc phu nhân từ từ bình tĩnh lại, “Bác không sao, bác chỉ không khống chế tốt bản thân thôi, bị hai kẻ khốn khiếp đó làm cho tức giận.”

Yến Thanh Ti ôm bà: “Bác nghỉ ngơi trước đã, để con chơi trò chọn đáp án với bọn họ, bác đứng bên cạnh quan sát nhé, con muốn xem xem cái tình yêu đích thực của hai người đó... đến đâu nào?”

Yến Thanh Ti vào trong xe lấy một cái máy biến giọng ra.

Cô đi đến trước mặt Nhạc Bằng Trình và Đinh Phù, nói: “Hai người nói hai người yêu nhau chân chính đúng không? Vậy tốt thôi, tôi sẽ cho các người

chơi một trò chơi, tôi muốn xem xem, cái gọi là tình yêu chân chính đó của hai người rốt cuộc là chân chính hay chân phụ?”

Giọng Yến Thanh Ti qua máy biến âm trở nên ồm ồm giống giọng của đàn ông.

Nhạc Bằng Trình run rẩy: “Mày muốn làm gì?”

Yến Thanh Ti cười lên lạnh lẽo: “Giờ, trong hai người, chỉ một đứa có thể sống, tao cho chúng mày năm phút cân nhắc, ai sống, ai chết?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 489: Vì Người Đàn Ông Này, Bà Có Thể Buông Tha Tất Cả

Giọng của Yến Thanh Ti qua máy biến giọng vừa lạnh lùng vừa đáng sợ, còn có chút khàn khàn, đối với hai kẻ bị bịt đầu như Nhạc Bằng Trình và Tô Ngưng Mi mà nói thì không khác gì giọng nói của ma quỷ.

Nhạc Bằng Trình kinh sợ nói: “Tôi có tiền, tôi sẽ cho các người tiền... tôi có thể cho các người rất nhiều tiền...”

Yến Thanh Ti cười khằng khặc, âm thanh quỷ mị, Đinh Phù nghe thấy mà run rẩy hết cả người. Trong bụng bà ta đã bắt đầu không ngừng suy tính xem những lời đối phương đang nói thật hay đang dọa bọn họ đây?

Nếu là thật thì làm thế nào?

Giọng nói của Yến Thanh Ti lạnh lẽo: “Bây giờ tao không cần tiền, tao muốn giết người... Mạng sống của hai đứa chúng mày, đứa nào muốn tặng cho đứa nào đây? Không phải chúng mày có thể vì nhau mà trả giá tất cả à? Một cái mạng thì có gì đâu? Chết thì thôi, kiếp sau lại làm vợ chồng.”

Nhạc Bằng Trình sợ đến mức run rẩy, “Nếu như anh là người do Tô Ngưng Mi phái đến, tôi cảnh cáo anh tốt nhất nên suy nghĩ cho kỹ. Con trai tôi là Nhạc Thính Phong... nếu mà nó biết các người...”

Yến Thanh Ti giáng cho Nhạc Bằng Trình một cái tát, cắt ngang những gì ông ta đang định nói: “Chậc chậc... Mày còn dám bảo con trai mày à? Con trai mày còn chẳng thèm nhận mày là cha ruột đâu. Hôm nay tao làm thịt mày, con trai mày cũng sẽ chỉ cám ơn tao thôi, vì tao đã giúp nó giải quyết một cục nợ. Cứu cái loại rác rưởi như mày, còn thêm một con phò? Một thằng cha chết dí ở nước ngoài rồi suốt ngày rong chơi với một con phò mấy chục năm liền, nó mà biết là tao đã giúp nó trừ mối nhục này, có khi còn phải đến quỳ lạy mà cám ơn tao ấy chứ.”

Nhạc Bằng Trình bị đánh đến váng não, bị sỉ nhục tức đến tăng xông, những chỗ bị đánh trên người hiện giờ đang cực kỳ đau đớn, ông ta nhất thời không nói được gì khác nữa: “Mày... mày...”

“Ông không muốn phí nước bọt với mày. Hai đứa chúng mày nghĩ nhanh lên... đứa nào chọn cái chết? Dao của tao sắp không đợi được nữa rồi đây.”

Yến Thanh Ti lấy ra con dao đạo cụ của đoàn làm phim ra, kéo quần áo của hai người bọn họ ra dí con dao vào, cái lạnh lẽo của kim loại dán lên da thịt cho bọn họ thấy được hình dáng của con dao.

Con dao vẫn chưa được mài lưỡi, Yến Thanh Ti dùng mũi dao ấn lên vết thương của hai người khiến bọn họ đau đến mức run rẩy.

Cả người Đinh Phù run lẩy bẩy: "Các người không thể... các người không được... Giết người là phạm pháp. Giết chúng tôi, các người cũng không thoát được đâu... Không bằng, chúng tôi cho các người tiền, các người thả chúng tôi đi..."

Yến Thanh Ti giẫm một chân lên người bà ta: "Hôm nay ông đây đã nhận làm vụ này thì không sợ bị tóm, đừng có lãng phí thời gian của ông. Hết năm phút rồi, hai đứa chúng mày không chọn được ai đi chịu chết, vậy thì cả hai cùng chết, có thể làm một đôi cẩu nam nữ chết cùng năm cùng tháng rồi đấy."

Quý Miên Miên không nhịn được muốn cho mình thêm đất diễn, cô nàng bịt mũi làm giọng ồm ồm nói: "Không cần lắm mồm với bọn họ, làm thịt cả hai đứa rồi buộc tảng đá quẳng xuống sông là xong."

Đinh Phù và Nhạc Bằng Trình sợ đến mức run cầm cập.

Đinh Phù hoảng loạn hét kên: "Bằng Trình... làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?"

Nhạc Bằng Trình cũng hoảng loạn, nếu biết trước sẽ thành ra như thế này, ông ta căn bản sẽ không quay về.

"Tô Ngưng Mi... Con đàn bà ác độc Tô Ngưng Mi, bà sẽ không chết tử tế được đâu..."

Yến Thanh Ti đá cho mỗi người một cái: "Được rồi, trói lại, quẳng lên xe đi."

Đinh Phù hét lên: "Không, không, không... cho chúng tôi thêm chút thời gian đi mà... Cho chúng tôi thêm chút thời gian nữa đi mà..."

Yến Thanh Ti túm lấy cổ áo của Đinh Phù, nói: "Ồ, thế này là bà chịu đi chết chứ gì? Được thôi, có dũng khí, vừa nãy chẳng phải bà nói bà không muốn cái gì hết đấy à? Vì người đàn ông này, bà có thể buông tha tất cả, vậy thì

một cái mạng mà thôi, chắc bà cũng đồng ý thôi, đúng không?”

Đinh Phù bị xách cổ lên, sự thống khổ vì bị nghẹt thở ập đến.

Bà ta nghe thấy Yến Thanh Ti nói: “Nhạc Bằng Trình, con đàn bà này của mày không tồi, có thể chết vì mày này, mày có muốn thay nó không?”

--- O ---

Chương 490: Muốn Chết Thì Ông Đi Mà Chết, Tôi Không Thể Chết Được

Nhạc Bằng Trình thực sự tưởng rằng Đinh Phù muốn chết vì ông ta, ông ta khóc rống lên: “Tiểu Phù, Tiểu Phù, anh có lỗi với em... Anh không nên mang em về nước với anh, Tiểu Phù...”

Nhạc Bằng Trình vẫn cứ khóc lóc, luôn mồm nói xin lỗi, nhưng lại không hề nói một chữ nào muốn chết thay cho Đinh Phù.

Nhạc phu nhân lạnh lùng đứng một bên quan sát, tình yêu chân chính? Ha ha... chân chính thật đấy!

Yến Thanh Ti cố ý nói: “Chậc chậc, xem xem thằng đàn ông này cũng có yêu thương quái gì bà đâu? Khóc lóc nửa ngày, vẫn cứ trơ mắt nhìn bà đi chết để đổi lấy cái mạng cho ông ta đấy, đã thế thì chỉ có thể xin lỗi, muốn trách thì trách ông ta không chịu chết thay bà đi.”

Yến Thanh Ti bóp mạnh tay hơn, Đinh phù lúc đầu còn tưởng đối phương muốn dọa mình thôi, nhưng đến khi dưỡng khí trong phổi càng ngày càng ít, cảm giác không thể thở nổi ngày càng rõ ràng, Đinh Phù mới thật sự tin rằng, bọn họ muốn giết chết bà ta.

Trái tim Đinh Phù dần dần lạnh đi, Nhạc Bằng Trình thực sự muốn để bà ta đi chết.

Hai chân của Đinh Phù cách xa mặt đất, giày cao gót đã rơi ra khỏi chân, tất chân ma sát với sàn xi măng, trở nên rách nát. Bà ta dùng hết sức để giãy giụa, cổ họng phát ra những âm thanh yếu ớt.

“Không... không, tôi không muốn chết... Bằng Trình, cứu em, cứu em với... Bằng Trình... bao nhiêu năm nay em đã trả giá cho anh nhiều như thế... em không yêu cầu gì anh... nhưng, anh... em, cứu em, cứu em với... Em không muốn chết mà...”

“Anh là một người đàn ông... anh... nên... phải... cứu em... Nhạc Bằng Trình... anh... phải cứu em...”

Khi sự sợ hãi cái chết ập đến, khi một con người thực sự cảm giác được sự uy hiếp đến từ cái chết, vào thời khắc đó, chẳng có gì quan trọng hơn mạng

sống cả.

Người yêu là cái gì, tình yêu cái gì, toàn bộ không bằng một hơi thở để sống.

Yến Thanh Ti cười ha ha: "Ái chà, đúng là một màn kịch hay! Ông tưởng là tình cảm của các người vững chắc như sắt như đồng đấy, tình yêu chân chính là vô địch. Hóa ra... cũng chỉ đến thế mà thôi."

Yến Thanh Ti đạp cho Nhạc Bằng Trình một cái: "Người đàn bà của ông đang hy vọng ông dùng mạng sống để cứu bà ta kìa, ông có đồng ý không? Là đàn ông thì trả lời cho dứt khoát, đồng ý thì tôi làm thịt ông, không đồng ý tôi làm thịt bà ta, không nói gì tôi giết chết cả hai, tôi cho ông ba giây để suy nghĩ."

"Ba... hai..."

Nhạc Bằng Trình kinh hô: "Không, Tiểu Phù, tuy anh rất muốn chết vì em, nhưng chúng ta vẫn còn hai đứa trẻ. Nếu như anh chết rồi, ai sẽ bảo vệ chúng? Chúng ta vừa mới về nước, lẽ nào ngay đến một nơi để đặt chân cũng không có? Anh có thể giúp chúng vào được Nhạc Thị... Tiểu Phù, xin lỗi, anh... anh phải sống tiếp vì hai đứa trẻ..."

Nghe Nhạc Bằng Trình nói như thế, Yến Thanh Ti không nhịn nổi cuối cùng cũng bật cười ha hả.

Đời này cô đã gặp đủ kiểu người đê tiện hèn hạ, đáng kinh tởm rồi, nhưng loại cực phẩm như Nhạc Bằng Trình này thì đúng là chưa gặp bao giờ.

Luôn mồm nói là chân ái, nhưng khi đứng trước sự sống chết lại đẩy phụ nữ ra chết thay cho mình, hơn nữa, còn có cả lý do đường hoàng như thế nữa.

Trong lòng Đinh Phù lạnh buốt. Bà ta chịu nhục nhã mấy chục năm, nghĩ rằng mình có thể tùy ý điều khiển người đàn ông này, không ngờ rằng...

"Nhạc Bằng Trình... tôi đã vì ông mà bị người ta sỉ nhục mấy chục năm, kể cả hai đứa trẻ có cần cũng là cần có tôi... Tôi không thể chết... tôi không thể chết."

Đinh Phù muốn nói các người muốn giết thì đi mà giết Nhạc Bằng Trình ấy, nhưng rốt cuộc bà ta vẫn không dám nói ra.

Nhưng ý tứ của bà ta thì đã thể hiện rất rõ ràng, tôi không thể chết, vậy thì để

Nhạc Bằng Trình chết đi.

Yến Thanh Ti lạnh lùng cười một tiếng: “Ái chà, coi như là ông đã nhìn rõ rồi nhé, hai người thật đúng là “chân chính”. Vì các người đã làm cho ông đây được vui, đột nhiên ông không muốn giết người nữa, nhưng mà... các người phải dùng cái gì đó để đổi mới được.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 491: Hầu Hạ Bọn Này Vui Vẻ Thì Bọn Này Sẽ Buông Tha Cho Các Người

Yến Thanh Ti bỗng vươn tay ra sờ lên ngực Đinh Phù, dùng giọng điệu dung tục nói: "Này, chúng mày, tao thấy người phụ nữ này tuy đã lớn tuổi nhưng vóc dáng vẫn được lắm, bảo dưỡng cũng không tệ, hay để bà ta vui vẻ cùng mấy anh em mình một tý nhỉ? Ê bà già, hầu hạ chúng tao cho tốt, bà mà làm ông đây vui, biết đâu ông lại nổi hứng lên mà tha cho hai người một con đường sống."

Suy cho cùng, Yến Thanh Ti cũng là một diễn viên, diễn một gã đàn ông thô lỗ, dâm ô đối với cô chỉ là chuyện nhỏ.

Thêm cả tác dụng của máy biến âm, Nhạc Bằng Trình và Đinh Phù nghe xong đều sững sờ, họ không thể ngờ được, không cần chết, nhưng lại phải đối mặt với loại sỉ nhục như thế này.

Đinh Phù đã là một người phụ nữ hơn năm mươi tuổi, nếu bị từng người luân phiên làm?

Đinh Phù sợ hãi giãy giụa: "Không, tôi không muốn. Bằng Trình, em là người phụ nữ của anh, anh phải cứu em... Anh phải cứu em, em là người phụ nữ của anh cơ mà, cả đời này của em chỉ có một người đàn ông là anh, em chỉ yêu một mình anh thôi, em không muốn bị người đàn ông khác động vào..."

Nhạc Bằng Trình cũng sợ hãi, ông ta là đàn ông, mà trên đời này thì làm gì có tên đàn ông nào thích đội một cái mũ xanh mơn mởn trên đầu mình.

Nếu thật sự phải lựa chọn, ông ta chắc chắn sẽ để bọn họ giết chết Đinh Phù.

Nhạc Bằng Trình hét lên: "Bọn mày đừng có mà quá đáng, mau gọi con tiện nhân Tô Ngưng Mi kia đến gặp tao, để nó gặp tao..."

Nhạc phu nhân bước tới, lấy con dao đạo cụ, ấn mạnh lên cổ Nhạc Bằng Trình, khiến ông ta sợ tới nỗi im bặt, không dám nói thêm câu nào nữa.

Yến Thanh Ti cười nói: "Được thôi, nếu đã không muốn để người đàn bà của ông hầu hạ bọn này, vậy lấy mạng ông ra đổi đi. Ra tay đi, đỡ phải phí lời với ông ta, cứa thẳng lên động mạch trên cổ ấy."

Yến Thanh Ti nói xong, cố tình dừng lại một chút rồi lại nói: "Đợi chút, không được, cứa vào động mạch sẽ chảy rất nhiều máu, như vậy rất khó xử lý, lấy dây nilon thắt cổ ông ta lại, thắt tới khi nào chết thì thôi. Đợi lát nữa trói lại, ném thẳng xuống sông."

Quý Miên Miên không nhịn được lại tự thêm đất diễn cho mình, nói: "Đại ca, theo ý em thì, phải đánh gãy tay chân rồi hãy thắt chết, sau đó cắt ra cho vào máy xay, xay thành thức ăn cho cá ăn là xong, sống không thấy người chết không thấy xác. Tới lúc đó cảnh sát có tra ra cũng không có bằng chứng là do chúng ta giết, dù sao ngay đến cả ADN của ông ta họ cũng không có mà!"

Yến Thanh Ti giả vờ nghĩ nghĩ một hồi rồi gật đầu: "Được, cứ thắt chết trước đi đã."

Họ thảo luận cách giết người máu me một cách thản nhiên, cứ như xay một miếng thịt nhồi vào sủi cảo.

Nhạc Bằng Trình run bần bật lên, mồi hôi lạnh túa ra đầy người, một kẻ sợ chết như ông ta, nghe thấy cách giết người đáng sợ như vậy, sao ông ta còn có thể bình tĩnh được nữa.

Nhạc Bằng Trình cầu xin: "Đừng, tôi xin các người, đừng giết tôi, tôi cầu xin các người..."

Yến Thanh Ti đá vào đầu Nhạc Bằng Trình: "Cho các người đường sống, các người không muốn, còn trách gì bọn này? Thấy con mụ này còn có chút giá trị, để lại bán cho bọn da đen kiếm chút tiền, sau này bà ta mà có muốn bò về báo thù thì ha ha ha..."

Đinh Phù cảm thấy mình như rơi vào địa ngục, bán cho bọn da đen... vậy... sống cũng không bằng chết, còn không bằng bị bọn họ...

Nhạc Bằng Trình chìm trong bóng tối không nhìn thấy gì, ông ta chỉ nghe thấy hơi thở dồn dập của chính mình, cả tiếng tim đập sợ hãi. Chỉ cần có thể sống, những chuyện khác đều không còn quan trọng nữa.

Cuối cùng, Nhạc Bằng Trình hạ quyết tâm, ông ta gào lên: "Tiểu Phù, phải để em chịu ấm ức rồi, tình cảm của chúng ta mười năm như một, anh tuyệt đối sẽ không vì những chuyện thế này mà thay đổi. Em yên tâm, dù cho em có bị bọn chúng làm gì thì tình cảm của anh đối với em cũng vẫn sẽ không bao giờ thay đổi đâu..."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 492: Anh Có Còn Là Đàn Ông Nữa Không Đấy?

Đinh Phù cũng bị bao phủ bởi bóng tối, toàn thân run rẩy, bà ta thét lên: “Nhạc Bằng Trình, anh... anh... anh có còn là đàn ông nữa không đấy?”

Một người đàn ông vì muốn sống mà dám để người phụ nữ của mình phải hầu hạ những người đàn ông khác, hơn nữa không chỉ một người.

Loại đàn ông này còn không bằng súc sinh.

Yến Thanh Ti cười lớn, cô nói: “Được lắm, được lắm, ha ha... Nhạc Bằng Trình, ông quả nhiên là một kẻ thức thời, tâm trạng tôi đang tốt, đang rất vui, phản ứng của ông khiến tôi rất hài lòng! Sự lựa chọn chính xác của ông sẽ giữ lại cho ông một con đường sống.”

“Chọn như vậy mới đúng, đàn ông mà, đàn bà như quần áo, một bà già năm mươi tuổi thế này chơi cũng chẳng còn gì vui sướng nữa đâu, chả sớm như cái bao tải rồi. Ông còn là ông chủ lớn có tiền trong tay, muốn bao em gái trẻ đẹp mà chẳng được? Ông nói có phải không nào?”

Nhạc Bằng Trình biết mình làm vậy là không đúng, những người bị chột dạ lại càng muốn tìm cớ để xóa nhòa đi sự áy náy trong lòng.

Nhạc Bằng Trình đang tự thôi miên mình, ông ta cảm thấy Yến Thanh Ti nói rất đúng.

Không sai, đàn bà như quần áo, ông ta đã để Đinh Phù sống ba mươi năm trong nhung lụa, được ăn ngon mặc đẹp, để bà ta hưởng thụ những ngày tháng xa xỉ như quý phu nhân. Nếu như không có ông, Đinh Phù hiện tại cũng chỉ là một phụ nữ trung niên vì kế sinh nhai mà bon chen xu nịnh thôi.

Nếu ông đã cho bà ta cuộc sống tốt như vậy, hôm nay bà ta hy sinh để cứu ông ta một mạng thì có là gì? Chuyện đó chẳng phải rất bình thường sao?

Huống hồ, tuổi tác của bà đã lớn vậy rồi, còn cần quan tâm quái gì tới cái gọi là trinh tiết nữa?

Đinh Phù vừa khóc lóc vừa gào thét: “Nhạc Bằng Trình, tôi đã ở bên ông ba mươi năm... ông...”

Dưới bãi đỗ xe hoang vắng, tiếng khóc của Đinh Phù nghe càng thảm thương hơn.

Nụ cười của Yến Thanh Ti càng lạnh, như được tẩm thuốc độc lên đó vậy, cô tốc váy Đinh Phù lên: "Không muốn, không muốn thì để tôi bán bà cho lũ da đen là được chứ gì, tới lúc đó bà không chỉ phải hầu hạ có mỗi mình mấy anh em bọn này thôi đâu."

Đinh Phù há miệng, mọi lời lẽ căm phẫn đều nghẹn lại ở cổ họng, không sao thốt lên lời.

Bãi đỗ xe không có người, Yến Thanh Ti càng chơi càng máu, để cô xem xem đôi tiện nhân này còn có thể vô liêm sỉ tới mức nào. Yến Thanh Ti đưa tay lên sờ đùi Đinh Phù, thấy phát nôn lên được. Mẹ nó chứ, giờ mới thấy mấy tên biến thái dâm ô trong mấy bộ phim truyền hình cũng không dễ đóng tí nào.

Yến Thanh Ti cười ha hả nói: "Anh em bọn này cũng không phải là kẻ tàn nhẫn, nếu bà muốn làm trinh tiết liệt nữ, chúng tôi cũng không cản bà, chúng tôi cho bà cơ hội tự sát. Giờ tôi chỉ cho bà hai con đường, thứ nhất là cho bà con dao để tự vẫn, hai là ngoan ngoãn hầu hạ anh em chúng tôi... Để xem bà muốn làm liệt nữ, hay muốn làm điếm?"

Làm liệt nữ, đồng nghĩa với chết.

Làm điếm, thì sẽ sống.

Lựa chọn giữa sự sống và cái chết, đơn giản quá rồi còn gì.

Nhạc Bằng Trình không dám nói gì, trong lòng ông ta chỉ mong sao Đinh Phù sẽ chọn cái đầu tiên.

Ông ta không muốn đội mũ xanh, ông ta không muốn sau này mỗi lần nhìn thấy Đinh Phù sẽ lại nghĩ tới bộ dạng của bà khi bị những tên đàn ông khác xxx.

Ông ta muốn nói, muốn để Đinh Phù chọn cái thứ nhất, nhưng ông ta lại không dám mở miệng.

Yến Thanh Ti búng tay một cái: "Rồi, hết thời gian, tôi chọn cho bà cái thứ nhất nhé! Nói thật thì loại phụ nữ già như bà, tôi cũng chẳng muốn động vào, ai biết được có mắc bệnh truyền nhiễm gì hay không chứ?"

“Ra tay đi, cứ bẻ gãy cổ, rồi vứt lên xe lôi đi, lát có người tới thì phiền đấy.”

Quý Miên Miên ồm ồm giọng: “Vâng.”

Đinh Phù nghe thấy vậy tóc gáy dựng hết cả lên, bà ta gào thét: “Không... đừng... tôi, không... tôi không muốn chết...”

“Tôi chọn... tôi chọn... cái... cái, cái... thứ hai...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 493: Trinh Tiết Có Là Gì, Có Quan Trọng Bằng Mạng Sống Không?

Câu nói vô liêm sỉ nhất, khốn khổ nhất cuối cùng cũng buột ra khỏi miệng, mọi phòng tuyến trong lòng Đinh Phù trong phút chốc đều tan vỡ.

Nhạc Bằng Trình dám đối xử với bà ta như vậy, để bà ta chết, để bà ta đi hầu hạ đám đốn mạt này, chỉ cần có thể sống, ông ta có thể bắt bà làm bất cứ chuyện gì. Vậy tại sao bà cố sống cố chết giữ cái trinh tiết nực cười này nữa chứ?

Trinh tiết có là gì, có quan trọng bằng mạng sống không?

Chỉ cần có thể sống, những thứ khác đều là cứt chó hết.

Đinh Phù lại nói lại lần nữa để khẳng định: "Tôi chọn cái thứ hai..."

Yến Thanh Ti, Nhạc phu nhân, Quý Miên Miên cười lạnh, vẻ mặt cả ba người đều tràn đầy sự khinh thường và chán ghét.

Hôm nay đúng là được tận mắt chứng kiến một màn kịch hay mà. Mới giây trước vẫn còn là đôi cẩu nam nữ ân ân ái ái, thề non hẹn biển tình yêu chân thành ba mươi năm không hề thay đổi, chớp mắt một cái, chỉ vì mạng sống mà đã không biết sĩ diện là gì, người yêu là gì, tình cảm là gì... tất cả đều trở nên vô nghĩa.

Yến Thanh Ti cười ha hả: "Yên tâm đi, mấy anh em chúng tôi sẽ khiến bà được thoải mái, một phụ nữ còn phơi phới như bà, cái lão già khọm thế này có đủ sức để thỏa mãn không? Yên tâm, anh em chúng tôi, đứa nào đứa nấy cũng hừng hực sức sống hết, chúng tôi sẽ khiến bà biết cảm giác dục tiên dục tử là như thế nào."

Đinh Phù không biết là đang xấu hổ hay tức giận, cả khuôn mặt đang bị nhét trong bao bố bỗng nóng bừng lên.

Yến Thanh Ti ra hiệu cho Quý Miên Miên: "Chúng mày, còn khách khí gì nữa, nếm thử bà già này xem thế nào đi."

Quý Miến Miên kích động tới nỗi tim đập thình thịch, dô, dô... Quả nhiên chơi cùng nữ thần của mình đúng là thật kích thích, cảm giác làm chuyện

xấu không thể sướng hơn được nữa.

Nhất là những chuyện xấu xa kiểu này, chứ không phải là những trò đùa quái đản không có trình độ học vấn như cậy khóa hay chọc thủng lốp xe.

Quý Miên Miên cảm thấy từ khi lăn lộn với Yến Thanh Ti tới giờ, IQ của cô đúng là tăng lên vùn vụt.

Yến Thanh Ti vung tay, nói: "Nào, đưa lên xe đi, chúng ta sẽ chơi “xe chấn” với bác gái, cho bác gái đây nếm trải một chút mùi vị kích thích của tuổi trẻ. "

Yến Thanh Ti nhìn Nhạc phu nhân, cô đá Nhạc Bằng Trình: "Nghe cho kỹ âm thanh của người đàn bà ông yêu bằng “chân phụ” phóng túng dưới thân người đàn ông khác đi nhé! Trước đây ông chơi đùa với bà ta, giờ tôi chơi cho ông nghe, ha ha... "

Yến Thanh Ti cảm thấy lợi thế duy nhất khi cải trang thành đàn ông chính là cô muốn nói gì cũng được, chửi bậy, nói tục, chẳng có gì phải cấm kỵ hết.

Đinh Phù đã tuyệt vọng lắm rồi, nhưng trong lòng bà ta lại mơ hồ dâng lên một cảm giác kỳ lạ. Bà ta ngủ với người đàn ông khác thì có nghĩa là bà ta đã cắm cho Nhạc Bằng Trình một cái sừng rồi, bà ta muốn trả thù lão già chết tiệt này.

Quý Miên Miên mỗi tay kéo một người, dễ dàng tống Nhạc Bằng Trình và Đinh Phù lên xe.

Yến Thanh Ti nhìn xung quanh, bất giác phát hiện còn một chiếc xe khác, cô tạm thời thu dọn bãi chiến trường vừa xong, sau khi xác định không còn lưu lại bất cứ thứ gì có thể xác minh được thân phận của họ nữa cô mới lên xe.

Quý Miên Miên nhìn những động tác thuần thục và sạch sẽ của Yến Thanh Ti xong chỉ cảm thấy nữ thần của cô đúng là quá Thần rồi.

Đóng cửa xe lại, Quý Miên Miên lái xe ra khỏi bãi đỗ xe.

Yến Thanh Ti lại cười khặc khặc một cách xấu xa, Đinh Phù hơi run lên.

“Tìm lấy chỗ nào không có người rồi đỗ lại, chúng ta sẽ cho bác gái đây chút vui vẻ.”

Giờ đã quá nửa đêm rồi, vốn dĩ cũng không còn nhiều xe trên đường, vậy nên Quý Miên Miên nhanh chóng tìm được một con hẻm yên tĩnh.

Xe đỗ lại, Yến Thanh Ti nói: “Gọi thêm vài người anh em nữa tới đây, gái trẻ chơi nhiều rồi, chưa thử gái già bao giờ, để mọi người cùng nếm một chút xem.”

Cơ thể Đinh Phù càng run lên, còn... còn nhiều hơn nữa sao?

“Trời nóng bức thế này, bác gái đây còn mặc đồ làm gì chứ?” Yến Thanh Ti khua tay ra hiệu cho Quý Miên Miên.

Quý Miên Miên khom người luồn xuống sau xe, đưa tay véo nhẹ một cái lên mông Đinh Phù, soạt soạt mấy tiếng, cô xé rách toàn bộ quần áo trên người bà ta.

--- O ---

Chương 494: Yến Thanh Ti, Khẩu Vị Của Chị Nặng Thật Đấy?

Đinh Phù cảm thấy toàn thân lạnh toát, cả người đều bị lột sạch, bà ta run rẩy, cứ nghĩ đến chuyện sắp phải đối mặt, bà ta thật sự không biết nên dùng tâm trạng thế nào để đón nhận sự thật này cả.

Vào lúc này, không ai có thể cứu được bà ta nữa rồi.

Thanh Ti liếc mắt nhìn áo lót và quần lót trên người bà ta, không nhịn được mà bật cười: "Ồ, thật không ngờ bác gái đây cũng dâm thế đấy, chẳng trách từ xa tôi đã ngửi thấy gì đó trên người bà rồi? Xời, đồ lót thế này, bà nói xem, mặc với không mặc khác đếch gì nhau hả?"

Áo lót của Đinh Phù căn bản không thể gọi là "áo", mà chỉ có vài sợ dây thôi.

Đinh Phù luôn biết cách làm thế nào để có thể nắm lấy trái tim của đàn ông, ngoài việc bên ngoài cho người đó thể diện ra, còn phải khiến ông ta cảm thấy ông ta chính là ông trời của mình, là tất cả của mình, hơn nữa về mặt cơ thể cũng phải khiến ông ta cảm thấy thỏa mãn tuyệt đối.

Bên ngoài, Đinh Phù luôn tao nhã, đoan chính, nhưng ban đêm khi bà ta ở trên giường với Nhạc Bằng Trình thì lại là một bộ dạng hoàn toàn khác.

Đàn ông đều là động vật ăn "mặn", nếu chỉ dựa vào sự cao ngạo giống như Tiểu Long Nữ không màng khói lửa nhân gian, vậy nhiều nhất cũng chỉ có thể khiến ông ta mê luyến nhất thời. Muốn ông ta mê luyến cả đời, vậy kỹ thuật trên giường cũng phải thật điêu luyện đã.

Đinh Phù bỗng bỏ bừng cả mặt, bà ta cảm thấy thật nhục nhã.

Vì để Nhạc Bằng Trình lúc nào cũng có thể cảm thấy bà ta luôn mới mẻ, Đinh Phù đã tốn rất nhiều tiền để chăm sóc cơ thể mình, hàng ngày còn phải tập những bài tập phòng sệ ngực, nhão cơ bắp.

Còn phải tiêm boxtop lên mặt, nếu không gương mặt đó của bà ta sao có thể nhìn trẻ hơn tuổi thật nhiều đến vậy được.

Đinh Phù biết, hôm nay Nhạc Thính Phong và Yến Thanh Ti đã khiến Nhạc

Bằng Trình cảm thấy nhục nhã đến thế nào. Thế nên, Đinh Phù vì muốn thể hiện sự dịu dàng, săn sóc của mình, mới cố tình mặc bộ đồ lót tình thú mang từ nước ngoài về này, bà ta muốn Nhạc Bằng Trình cảm thấy, bà ta không hề xem thường ông ta, trong lòng bà ta, ông ta vẫn luôn là người uy mãnh nhất.

Kết quả... Ai mà ngờ được rằng, bọn họ lại bị bọn lưu manh bắt cóc chứ.

Kẻ bắt cóc lại còn có ý đồ này với bà ta nữa.

Yến Thanh Ti cười ha hả, Đinh Phù mặc như vậy là để chuẩn bị bất cứ lúc nào và ở bất cứ đâu cũng có thể lăn lộn được với Nhạc Bằng Trình đây mà.

Tiếc là từ nay trở đi, để xem các người còn có thể động dục ở bất cứ đâu như thế được nữa không, để xem các người có động nổi hay không nữa đây?

Yến Thanh Ti đảo mắt nhìn Nhạc Bằng Trình, cô cười lạnh, ra hiệu với Quý Miên Miên.

Quý Miên Miên ha ha cười, không kiềm nổi cơn kích động, xoa tay chuẩn bị lên trận.

Chỉ trong chốc lát, âm thanh rên rỉ của Đinh Phù truyền tới.

Yến Thanh Ti móc điện thoại ra, tìm Tiểu Từ, gửi tin nhắn cho cậu: "Nhanh, gửi hai bộ AV qua đây cho chị..."

Tiểu Từ đang nằm trong khách sạn, thấy tin nhắn của Yến Thanh Ti một cái liền nghệch ra.

Tiểu Từ: "Chị... Đừng đùa nữa, em... sao em có được chứ?"

Yến Thanh Ti: "Thôi cho xin đi, tốt xấu gì cũng từng là sinh viên cô đơn lâu năm, không có AV thì em "lái máy bay" kiểu gì được hả? Nhanh lên, em mà không đưa đây là chị nói với Miên Miên em yêu thầm nó ngay bây giờ đấy."

Tiểu Từ liền gửi tới một emo quỳ khóc xin tha mạng.

Từ hồi đại học cậu đã bắt đầu yêu thầm Quý Miên Miên, nhưng vẫn không có đủ dũng khí để mở lời.

Yến Thanh Ti: "Khóc lóc cũng vô dụng thôi, gửi video qua đây nhanh lên."

Tiểu Từ: “Chị, chị muốn thể loại nào?”

Yến Thanh Ti: “... Mày đúng là đồ biến thái, chị không ngờ nhìn mày e thẹn mà trong lòng lại đen tối đến thế đấy. Nếu đã thế thì quăng cái nào nặng vào, kiểu cưỡng hiếp ấy...”

Tiểu Từ lại gửi một emo kinh hồn tới, chị, sao khẩu vị chị nặng quá vậy?

Yến Thanh Ti: “MAU LÊN!!!”

Tiểu Từ gửi tới một số đoạn video ngắn, Yến Thanh Ti nhếch miệng cười. Cô muốn để đôi cẩu nam nữ này sau này sẽ phải sống trong cảnh ngờ vực lẫn khau, khiến bọn họ không ngày nào sống yên ổn với nhau được nữa.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 495: Mụ Đàn Bà Này Của Ông Chất Lượng Kém Quá

Yến Thanh Ti khua tay múa chân ra hiệu cho Quý Miên Miên, cô hiểu ý ngay lập tức, giơ tay lên đánh một phát vào gáy bà ta khiến bà ta ngất lịm.

Yến Thanh Ti là cũng là phụ nữ, làm gì có cái gì mà đòi cưỡng bức Đinh Phù được, huống hồ, sự thật thì khẩu vị của cô cũng không nặng tới vậy. Kể cả cô có là les đi chăng nữa, cô cũng sẽ chỉ thích mấy em gái trẻ xinh xinh thôi chứ không phải một bà lão già khọm thế này.

Yến Thanh Ti bật video Tiểu Từ gửi cho lên, vẫy vẫy tay với Quý Miên Miên.

Quý Miên Miên hiểu ngay lập tức, cô nhẹ nhàng nhảy xuống xe, đứng ngoài đẩy đẩy chiếc xe cho lắc lư, cưỡng bức trên xe thì sao có thể yên tĩnh như vậy được, chắc chắn xe phải lắc lư dữ dội thì mới chân thực được.

Chiếc xe lắc lư cộng thêm âm thanh của đoạn clip mà Yến Thanh Ti đang bật, đã thế thỉnh thoảng cô lại phối âm thêm vài tiếng.

Toàn cảnh cưỡng bức, nếu như không tận mắt chứng kiến cảnh thật, chỉ nghe âm thanh không thôi, có vẻ... thật sự sẽ giống như vậy. Nhạc phu nhân ở bên cạnh nhìn tới thộn cả người, Yến Thanh Ti nói đúng, tối nay, quả thật cô đã dẫn bà đến một thế giới hoàn toàn mới.

Hóa ra, làm chuyện xấu còn có thể có nhiều môn đạo đến vậy, còn yêu cầu kỹ thuật và học vấn cao siêu đến thế nữa chứ.

Trước đây, có một khoảng thời gian dài, Nhạc phu nhân luôn cho rằng làm chuyện xấu cũng phải như mấy người bên cạnh bà ấy, nói xấu sau lưng bà, rồi bòn rút chút lợi ích, lén lút ngáng chân này nọ. Nhưng bà không ngờ được, chậc chậc... chậc chậc... Hôm nay chứng kiến rồi mới biết, trước đây bà đúng là chẳng hiểu gì cả, hoàn toàn chỉ là một kẻ ngờ nghệch.

Nhạc phu nhân cảm thấy, đi theo Yến Thanh Ti, IQ của bà cũng đang dần đi lên.

Trước đây, Nhạc phu nhân chỉ cảm thấy phải giết được hai kẻ đốn mạt là Đinh Phù và Nhạc Băng Trình thì mới có thể giải được mối hận này.

Nhưng giết người là phạm pháp mà. Vậy nên, bà chỉ có thể tự tưởng tượng tới cảnh giết người thôi.

Hôm nay, có Yến Thanh Ti, ha ha... không cần phải giết người mà bà cũng có thể cảm thấy sảng khoái tới vậy.

Hôm nay, được tận tay đánh hai kẻ khốn nạn kia, tận mắt chứng kiến Yến Thanh Ti khiến bọn họ lao vào cắn xé nhau, chỉ dùng có một câu hỏi nhỏ xíu xiu đã khiến cái gọi là chân ái giữa bọn họ lập tức sụp đổ.

Nhạc phu nhân nhìn Yến Thanh Ti với ánh mắt nóng bỏng, hí hí... Sao lại có thể giỏi thế được cơ chứ!

Nhạc Bằng Trình nghe tiếng kêu rên, còn cả tiếng ba ba ba va chạm vào nhau cộng thêm cái cảm giác chiếc xe đang rung lắc dữ dội, cơn tức giận của ông ta bùng lên. Nhưng... Ông ta cũng không dám ho he gì, ông ta không dám nói. Ông ta sợ chỉ cần mở miệng ra thôi, ông ta sẽ mất mạng.

Yến Thanh Ti liếc mắt nhìn Nhạc Bằng Trình, cố ý nói: “Nhạc Bằng Trình, mụ đàn bà này của ông chất lượng cũng tệ quá rồi, một bà già cả đống tuổi quả nhiên không chặt được như các cô gái trẻ, tôi khuyên ông sớm đổi một cô gái khác trẻ hơn đi.”

Nhạc Bằng Trình run lên, mấy tên này... căn bản chẳng phải loại ra gì.

Yến Thanh Ti nói tiếp: “Có điều, có một điểm tốt duy nhất, chính là rên cũng được phết...”

Một lát sau, Yến Thanh Ti lại ngồi xuống bên cạnh, nói: “Mấy đứa chúng mày cũng nhanh lên, đừng có chơi tới chết người.”

“Hừ, nhìn chúng mày xem, chả ra làm sao cả, có mỗi một mụ già thôi, có cần chúng mày phải gấp đến thế không, xếp hàng vào, từng đứa một.”

Từng lời từng chữ của Yến Thanh Ti như đang đổ thêm dầu vào cơn phẫn nộ trong lòng Nhạc Bằng Trình, nếu phải xếp hàng, vậy Đinh Phù chẳng phải bị rất nhiều gã đàn ông đè sao?

Nhạc Bằng Trình nhớ tới dáng vẻ của Đinh Phù, nghe giọng bà ta có vẻ rất hưởng thụ. Cái con điếm này!

Theo lý mà nói, Nhạc Bằng Trình chung sống với Đinh Phù đã 30 năm, đáng

ra có thể nghe rõ được tiếng của Đình Phù. Nhưng hôm nay, Nhạc Bằng Trình đã bị dọa sợ vỡ mật rồi, lại bị đánh nhiều quá, toàn thân chỗ nào cũng đau nhức, không dám động đậy. Cơn đau làm phân tán sức chú ý, trong đầu ông ta căn bản không có thời gian để mà nghĩ nhiều đến vậy. Quan trọng nhất là trong lòng ông ta sớm đã nhận định đây là sự thật rồi.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 496: Loại Hồ Ly Tinh Này, Ông Không Đủ Nhiệt Đâu

Hiển nhiên, Nhạc Bằng Trình là một tên rất gia trưởng, ông ta cảm thấy tất cả những gì mình làm chẳng có gì là sai cả.

Dù cho ông ta có đang đứng ở gianh giới giữa sự sống và cái chết, có phải đẩy Đinh Phù đi chịu chết, ông ta cũng vẫn cảm thấy mình làm vậy là đúng đắn, vì ông ta đã cho Đinh Phù ba mươi năm sống trong nhung lụa, bà ta báp đáp ông ta cũng là chuyện quá mức bình thường.

Khi một người đã khăng khăng cho rằng bản thân mình là đúng, thì hắn sẽ chẳng nghe vào tai bất cứ lý do lý trấu nào nữa.

Đối với Nhạc Bằng Trình mà nói, âm thanh Đinh Phù bị một đám đàn ông "cưỡng bức" đúng là một sự sỉ nhục, như thể có người đang cưỡi lên cổ ông ta rồi tè một bãi vậy, nhưng ông ta lại chỉ có thể nhẫn nhịn, chịu đựng, kể cả khi bị tè ướt bẩn cả quần áo cũng không thể thay và chẳng thể tắm.

Xe vẫn cứ rung, "tiếng của Đinh Phù" chuyển từ phản kháng tới hưởng thụ, Nhạc Bằng Trình nghe thấy hết từ đầu tới cuối. Lúc mới đầu là phẫn nộ, tới cuối cùng lại trở nên lạnh nhạt.

Thời gian như một con dao mổ heo, trước sau kỳ thật cũng chẳng là bao lâu, nhưng tất cả những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này, đối với một số người mà nói lại là một cảm giác không bao giờ có thể nếm trải được một lần nữa.

Đó là một loại tuyệt vọng, tuyệt vọng trong bất lực, tuyệt vọng trong căm phẫn!

Yến Thanh Ti thấy thời gian cũng tương đối rồi liền nói: "Được rồi, sắp đến giờ rồi, rút thôi, mụ già này chống đỡ cũng giỏi phết, được lắm, chụp mấy tấm hình giữ lại, sau này muốn chơi lúc nào thì lại gọi đến."

Cả người Nhạc Bằng Trình run lên, lời của Yến Thanh Ti lại đả kích ông ta thêm một lần nữa.

Cưỡng bức một lần không đủ, còn có lần hai, lần ba... Đã thế còn chụp cả ảnh khỏa thân sao?

Âm thanh phản kháng nghẹn cứng ở cổ họng.

Yến Thanh Ti đá Nhạc Bằng Trình, cố tình nói: "Nhạc Bằng Trình, ông cũng đừng trách mấy anh em tôi độc ác. Bà già này của ông cũng có vừa đâu, cứ nằm đờ ra đó cho mấy anh em chúng tôi chơi đến là high, thế rõ ràng bình thường không đủ thỏa mãn. Ông xem, cuối cùng bà ta còn cầu xin đừng dừng lại kìa."

"Chậc... Loại hồ ly tinh thế này, một mình ông không đủ đâu, kể cả không có bọn này, chắc chắn ông cũng bị cắm không ít sừng rồi. Dù sao... ông cũng không thỏa mãn được người ta, chẳng lẽ còn không chịu cho người ta ra ngoài đi săn chắc? Bọn này làm trước mặt ông, còn tốt hơn là bà ta làm với người khác ở sau lưng ông. Đàn ông mà, thằng nào chẳng sợ nhất là trợn mắt làm ngơ."

Lời của Yến Thanh Ti khiến cơn phẫn nộ ban đầu của Nhạc Bằng Trình dần bình tĩnh trở lại.

Vì ông ta tin, khi một tên đàn ông bất lực, không có khả năng bảo vệ người phụ nữ của mình, còn dựa vào việc "bán thân" của người ấy để bảo vệ chính mình thì thật sự chẳng ra gì cả.

Chắc chắn ban đầu ông ta sẽ không thừa nhận bản thân nhu nhược, vô tích sự, hơn nữa sẽ mượn một cái cớ để gạt bỏ sự bất tài của mình, rồi sẽ tìm người khác, tìm nơi khác để mà giận cá chém thớt.

Nhạc Bằng Trình chính là một kẻ như vậy, vì ông ta nghĩ tới vừa rồi, khi nghe thấy tiếng Đinh Phù, bà ta thật sự có nói... đừng dừng lại.

Không ngờ bà ta bị cưỡng bức mà còn hưởng thụ, vui vẻ đến vậy... Điểm này, Nhạc Bằng Trình không thể chịu đựng nổi.

Yến Thanh Ti thỏa mãn nói: "Nói ra thì ông không thỏa mãn được bà ta cũng là chuyện bình thường thôi. Dù sao ông cũng cả đống tuổi rồi, những người ở tuổi như ông, thận chắc chắn không tốt, cương được lên đã là giỏi lắm rồi, còn phải trông cậy vào kỹ thuật trên giường nữa, haizzz... Ông phải cảm ơn bọn này đã giúp ông phát hiện ra bản chất dâm đãng của người đàn bà này nhé!"

"Nể tình bà ta quả thật phục vụ bọn này cũng tốt, hôm nay cho các người một con đường sống, sau này còn phải thường xuyên lui tới. Tuy tôi nhìn ông hơi ngứa mắt nhưng xem như cũng là anh em trên cùng một giường,

chơi chung với một người đàn bà, tôi sẽ không lấy mạng ông nữa.”

--- O ---

Chương 497: Tiểu Tam Chuyên Nghiệp Ba Mươi Năm

Anh em trên cùng một giường!

Quý Miên Miên thật sự muốn vỗ tay mấy cái, mấy câu nữ thần nói... thật quá lưu manh, quá khốn nạn, quá chất.

Nếu mà là cô, cô có nghĩ nát óc cũng không thể nào nghĩ ra mấy câu chất như vậy được. Cô sợ thật, nữ thần có văn hóa quá, làm chuyện xấu mà cũng có kỹ thuật cao tới vậy.

Thật lòng, Quý Miên Miên cảm thấy cấu trúc não bộ của Yến Thanh Ti chắc chẳng giống bọn cô chút nào. Nếu cô mà là Nhạc Bằng Trình, hiện tại đang bị bịt mắt thì chắc chắn cũng sẽ tin vào tất cả những chuyện đang diễn ra.

Tuyệt đối không ngờ rằng, những chuyện này lại hóa ra không hề có, cưỡng bức gì đó, đàn ông gì gì đều không có cả.

Tất cả đều chỉ do một người phụ nữ dùng máy biến âm nói ra mấy câu lưu manh là xong hết mọi việc rồi.

Một mình Yến Thanh Ti đạo diễn cả một vở kịch lớn.

Nhạc Bằng Trình nghe thấy lời Yến Thanh Ti, nhất thời liền thả lỏng, không lấy mạng, vậy có nghĩ là có thể sống rồi, vậy thì tốt, thật tốt! Yến Thanh Ti khua tay ra hiệu với Quý Miên Miên, cô đi tới, đánh ngất Nhạc Bằng Trình.

Yến Thanh Ti tháo máy biến âm, nói: “Mau, lột sạch quần áo ra, tìm cái xó xỉnh nào mà quăng vào!”

Quý Miên Miên gật đầu: “Vâng...”

Quý Miên Miên mở cửa, khởi động xe, cô nói: “Để em đưa chị với Nhạc phu nhân về trước, vừa hay cũng đi qua khách sạn. Chuyện còn lại cứ giao cho em là được, em chắc chắn sẽ làm tốt.”

Nhạc phu nhân gật đầu: “Một lát nữa là trời sáng rồi, con còn phải đi quay phim nữa, lỡ bị người ta phát hiện con không ở trong phòng thì không ổn đâu.”

Yến Thanh Ti nghĩ một hồi: “Vậy được, chúng ta về trước đi.”

Quý Miên Miên lái xe đưa Yến Thanh Ti và Nhạc phu nhân về cổng sau của khách sạn. Trước khi đi Yến Thanh Ti dặn cô: “Quăng đại một chỗ là được, nhất định không được ở chỗ nào có camera giám sát đấy.”

Quý Miên Miên gật đầu: “Vâng, em biết rồi. Chị Thanh Ti, chị yên tâm đi, em nhất định sẽ dàn xếp ổn thỏa.”

Yến Thanh Ti và Nhạc phu nhân trở về khách sạn, Quý Miên Miên lái xe đi một vòng.

Cô chọn một quảng trường trước chuỗi siêu thị lớn tại Hải Thành, sân rất lớn, xung quanh không hề có camera, chỗ này sáng sớm có rất nhiều người tới đây mua thức ăn, còn có các ông các bà tập nhảy ở đây nữa.

Giữa quảng trường còn có một đài phun nước.

Quý Miên Miên kéo Nhạc Bằng Trình và Đinh Phù ra, lột sạch quần áo trên người Nhạc Bằng Trình, còn lấy sơn cô đã chuẩn bị từ trước ra viết vài chữ lên ngực và mặt hai người.

Trên mặt Đinh Phù cô viết chữ - Con điếm, trên mặt Nhạc Bằng Trình cô viết - Tra nam!

Tiện thể trước ngực và bụng Đinh Phù, cô lại viết - Tiểu Tam chuyên nghiệp ba mươi năm!

Trên người Nhạc Bằng Trình thì viết - Một con chó bị cắm sừng!

Viết xong, cô còn tiện tay vẽ luôn một con rùa xanh lên đầu Nhạc Bằng Trình nữa.

Sơn mà Quý Miên Miên mua là loại sơn không tẩy được, cũng không trôi màu, tính bền mạnh, không thể rửa sạch bằng nước.

Quý Miên Miên thấy thỏa mãn vô cùng, cô quăng bọn họ vào trong bể đài phun nước, mực nước trong đó rất nông, có vẻ cũng chẳng có nước chảy, cho nên không sợ bọn họ bị chết đuối.

Xong xuôi đâu vào đấy, vốn dĩ Quý Miên Miên muốn chụp hình lại để lưu niệm, nhưng lại nghĩ lỡ bị mò ra thì chết, mau trở về thì hơn.

Quý Miên Miên xoay người lại thì thấy một bóng người không biết đứng sau cô từ lúc nào, thân hình cao gầy, giữa màn đêm, gương mặt tái nhợt, càng nhìn càng giống ma, khiến Quý Miên Miên sợ tới nỗi chân nhũn cả ra, ngồi bệt mông xuống đất.

Lúc đó, Quý Miên Miên chỉ nghĩ tới một câu: Mẹ nó, đi đêm lắm có ngày gặp ma, sao cô đi có một hôm đã gặp phải ma rồi thế này... Cái gã đó từ từ bước tới, khinh khỉnh nói: “Nhát gan như cô mà cũng dám làm chuyện xấu à?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 498: Tôi Không Làm Việc Xấu, Tôi Là Vì Dân Trừ Hại

Quý Miên Miên run lên, cô thầm kêu: Toi rồi!

Mẹ nó, không phải cô nhát gan, mà thời điểm tên này xuất hiện thật quá đáng sợ.

Canh ba nửa đêm, mới có hơn ba giờ sáng, hơn ba giờ sáng chẳng phải hắn nên đi ngủ sao, sao giờ hắn lại ở đây? Tại sao chứ?

Đêm nay, khó khăn lắm mới được đi theo nữ thần để học làm chuyện xấu, để bước chân vào thế giới của người xấu. Vốn đang tràn đầy tự tin, muốn một thân một mình xử lý đẹp, sau đó còn về bẩm báo lại với nữ thần, để nữ thần biết, cô cũng là một người có năng lực cơ mà.

Thế mà, thế mà... tên quái quỷ này chui từ đâu ra vậy?

Chẳng lẽ tất cả những gì cô làm đều bị phá hủy hết? Thế... giờ phải về nói lại với nữ thần thế nào đây?

Diệp Thiều Quang đứng trước mặt Quý Miên Miên, nhếch cánh môi mỏng lên, phát ra một tiếng cười nhạo: “Làm chuyện xấu, trước hết không được chột dạ, như cô mà cũng học đòi làm người xấu, cô tưởng người xấu ai cũng làm được chắc?”

Quý Miên Miên nuốt nước bọt, anh có cần phải...

Cô liếm môi, từ từ nhích mông ra phía sau.

Quý Miên Miên nhích một chút, Diệp Thiều Quang lại càng tiến gần lại một chút.

Cô muốn khóc, rốt cuộc phải đen đủi đến thế nào mới gặp phải tên yêu nam chết tiệt này ở đây chứ? Khó khăn lắm cô mới mở được cánh cửa làm người xấu, chẳng lẽ phải đóng lại rồi sao?

Tên yêu nam này liệu có phải đã báo cảnh sát đến tống cô vào đồn không nhỉ? Hu hu, đừng mà! Cô còn trẻ, cô mới đi theo nữ thần chưa được bao lâu, cô còn chưa được chứng kiến nữ thần của cô trở thành ảnh hậu đâu hu hu

hu...

Quý Miên Miên chỉ nghĩ tới Yến Thanh Ti, nếu là nữ thần, vào lúc nào, chị ấy sẽ làm thế nào nhỉ?

Quý Miên Miên nhớ ra lúc đi trên đường Yến Thanh Ti có nói một câu: Muốn làm người xấu, trước hết em phải coi chuyện xấu mình làm là chuyện đương nhiên, không được có cảm giác tội lỗi.

Đúng, không được có cảm giác tội lỗi, tại sao cô phải thấy tội lỗi chứ, cái đôi cẩu nam nữ kia, cô có làm gì cũng đều là chuyện tốt hết.

Quý Miên Miên cắn răng, từ từ đứng dậy: “Cái gì gọi là làm chuyện xấu, tôi chẳng làm gì xấu xa hết, đây là... tôi đang vì dân trừ hại... trừ hại thôi.”

Diệp Thiều Quang đảo mắt qua hai người đang nằm trong đài phun nước: “Ồ... vì dân trừ hại cơ đấy!” Hắn nhìn thấy mấy chữ xanh lè trên người Nhạc Bằng Trình và Đinh Phù, khóe miệng giật giật.

Quý Miên Miên tránh sang một bên, “Anh... Sao anh lại ở đây? Anh theo dõi tôi? Thật không ngờ, thường ngày anh ức hiếp cả phụ nữ còn không nói, giờ còn có cả cái sở thích đi theo dõi, rình mò người khác thế này à? Anh cẩn thận không tôi báo cảnh sát đấy, đi tố cáo cái tên biến thái nhà anh đấy!”

Quý Miên Miên bày ra tư thế công kích, cô nhìn chằm chằm Diệp Thiều Quang, chỉ cần hắn có bất cứ cử động gì thôi, cô nhất định sẽ quật ngã hắn!

Diệp Thiều Quang liếc mắt nhìn Quý Miên Miên, chầm chậm nói: “Báo cảnh sát? Đúng lúc lắm, tôi cũng muốn báo cảnh sát, báo có người bắt cóc. Đi thôi, cùng đến đồn công an đi, suy cho cùng... có nói thế nào, cô cũng là tòng phạm, lúc này có cô ở đây cũng tốt hơn.”

Lý Miên Miên run bần bật: “Bắt... Bắt... Bắt cóc gì, anh có bằng chứng không? Đừng có nói linh tinh!”

Tất nhiên không phải Diệp Thiều Quang bám theo Quý Miên Miên, anh ta chỉ phái người đi theo dõi Yến Thanh Ti thôi!

Hôm nay, được tin Yến Thanh Ti đưa Nhạc phu nhân và Quý Miên Miên ra ngoài chơi mạo hiểm, gã thấy hơi tò mò nên tới, không ngờ... thật sự được chứng kiến cả một vở kịch hay, độ đặc sắc có thể sánh được với phim điện ảnh luôn.

Diệp Thiều Quang lại nhận thức sự lợi hại của Yến Thanh Ti thêm một lần nữa.

Quý Miên Miên bị Diệp Thiều Quang nhìn đến nỗi nổi hết cả da gà, cô chỉ vào mũi hắn rồi gào lên: “Anh đừng có mà nói vớ vẩn, rõ ràng là anh đang phỉ báng tôi, là phỉ báng đấy anh có hiểu không hả?” Diệp Thiều Quang ngả ngớn, anh ta tiến sát lại gần Quý Miên Miên: “Bằng chứng... ở trên người tôi đây, có giỏi thì cô tự mình lấy xem.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 499: Cởi Áo Anh, Anh Không Thấy Hả?

"Trên người?" Quý Miên Miên nhìn nhìn Diệp Thiều Quang một lượt, cô tưởng những gì anh ta nói là thật. "Cái này là anh bảo tôi lấy đấy nhé, nếu tôi lấy được, anh đừng có không biết xấu hổ kêu không giao cho tôi đấy."

Trong màn đêm đen, gương mặt tái nhợt của Diệp Thiều Quang lộ ra một tia cười nhạt, trên gương mặt đó cuối cùng cũng có vài phần sức sống: "Tất nhiên là không rồi."

Vừa dứt lời, "bịch" một tiếng, mọi hình ảnh trước mắt thay đổi, đầu bị va đau điếng, lưng thì đập xuống đất, anh ta vừa bị quật thẳng xuống đất.

Diệp Thiều Quang choáng váng cả mặt mày, cả người nặng trịch, cố mở hai mắt ra, chỉ thấy Quý Miên Miên đang cưỡi trên người mình, hai tay sờ lung tung trên người mình.

Ngực, hông, rồi quần, suýt chút nữa còn lột cả thắt lưng.

Diệp Thiều Quang nhíu mày, da mặt bỗng hơi phiếm hồng, anh ta không nhúc nhích, chỉ lạnh lùng nói: "Thân là một đứa con gái, cô sờ soạng đàn ông như vậy, có biết nghĩa là gì không?" Quý Miên Miên còn chẳng thèm ngẩng đầu, cô "xì" một tiếng: "Cảm ơn đã nhắc nhở, tôi không biết, tôi sờ đàn ông nhiều rồi."

Trước đây, khi cô còn trong đội tuyển của trường, những người luyện tập với cô đều là con trai cả, ngày nào mà chẳng sờ?

Diệp Thiều Quang híp mắt lại.

Quý Miên Miên sờ thấy điện thoại, móc ra, điện thoại có mật mã, cô hỏi Diệp Thiều Quang: "Mật mã?"

Nửa đêm, mặt đất hơi lạnh làm dịu đi bầu không khí khô nóng, Diệp Thiều Quang vẫn nằm đó không chịu nhúc nhích, anh ta có động cũng không cưỡng lại được sức lực trời cho của Quý Miên Miên.

Diệp Thiều Quang thản nhiên nói: "Tại sao tôi phải nói cho cô?"

Quý Miên Miên lườm anh ta: "Tôi hỏi mật mã?"

Diệp Thiều Quang chậm rã nói: “Biết rồi, cơ mà tôi không muốn nói cho cô biết.”

Quý Miên Miên thử vài lần nhưng mật mã đều không đúng, bỗng cô nằm úp sấp xuống, dán mặt lên mặt Diệp Thiều Quang, chỉ cách nhau có 0.1 centimet, hai người dán chặt vào nhau.

Quý Miên Miên hỏi rất nghiêm túc: “Anh nhất định không chịu nói?”

Hơi thở ấm áp phả thẳng vào mặt Diệp Thiều Quang khiến anh ta cảm thấy mặt mình sắp bị hun nóng lên rồi.

Diệp Thiều Quang mở miệng: "Nói mật mã cho cô biết, cô xóa mất bằng chứng, tôi lấy gì tới đồn cảnh sát báo án? Thân là

một công dân tuân thủ luật pháp, thấy chuyện trái pháp luật phải có nghĩa vụ trình báo. "

Quý Miên Miên vỗ vỗ mấy cái lên mặt Diệp Thiều Quang, cô gật đầu: “Chậc, thật tốt... tốt lắm... không tồi... Vậy đừng có trách tôi ra tay độc ác, tôi hỏi lần cuối, anh thật sự không nói?”

“Không nói!”

“Ha ha...” Giọng cười của Quý Miên Miên trong bóng đêm càng trở nên gian xảo, cô cười đến nỗi da dầu Diệp Thiều Quang tê rần cả lên.

Quý Miên Miên bất thình lình vươn tay xé rách áo sơ mi của Diệp Thiều Quang, cúc áo rơi lộp bộp xuống đất, trong phút chốc, ngực Diệp Thiều Quang lộ hết ra ngoài.

Diệp Thiều Quang sững người, anh ta giật mình, vội giữ chặt lấy tay Quý Miên Miên: “Cô làm gì vậy?”

Quý Miên Miên ngẩng đầu, gương mặt nhỏ nhắn cười ngọt ngào với gã: "Đương nhiên là cởi áo anh, chẳng lẽ anh không thấy sao?

Quý Miên Miên cảm thấy thứ có tên là IQ trong đầu cô đang bùng cháy. Quả nhiên, lăn lộn với nữ thần, IQ tăng lên cao thật, cô nhất định có thể nắm lấy cái chứng cứ kia.

Diệp Thiều Quang trừng to mắt, vẻ mặt trấn tĩnh cuối cùng cũng xuất hiện

một tia “kinh hoàng”.

“Cô... có biết là mình đang làm gì không hả?”

Nửa đêm canh ba, cô nam quả nữ, một người phụ nữ cưỡi trên người một người đàn ông, cởi áo anh ta, đây... có phải là chuyện hay ho gì không hả?

Quý Miên Miên cười ha ha, “Tất nhiên là tôi biết tôi đang làm gì rồi. Tôi đang muốn - lột - sạch - anh - ra, sau đó...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 500: Cô Nàng Bạo Lực Này Có Ý Đồ Với Anh

Tim Diệp Thiều Quang bỗng đập thình thịch, anh ta nhíu nhíu mày nhìn Quý Miên Miên.

Cái con bé IQ thấp tịt này, chẳng lẽ thật sự là loại IQ thấp nhưng to gan lớn mật sao?

Diệp Thiều Quang vẫn luôn biết mình đẹp, từ nhỏ tới lớn không ít người tưởng anh ta là con gái mà bày tỏ tình cảm, cũng không ít gay từng tỏ tình với anh ta nữa.

Nhưng cô nàng bạo lực trước mắt này, chẳng lẽ cũng có ý đồ muốn quấy rối anh ta sao?

Quý Miên Miên học theo Yến Thanh Ti, nở nụ cười bỉ ổi: "Sau đó... bà đây sẽ tiễn anh xuống đó với bọn họ, để anh xuống đó tắm cho sạch, tiện thể viết chữ biến thái lên mặt và cả người anh luôn. Hừ, chẳng phải anh không chịu nói mật mã cho tôi sao? Được thôi, vậy anh xuống đó chơi với họ đi, đợi tới sáng mai, các ông các bà tới đây tập nhảy, ha ha... đảm bảo sẽ khiến anh thành tin hot trên mạng luôn. Nổi tiếng rồi không cần cảm ơn tôi đâu, tôi cũng chỉ muốn làm chút việc thiện thôi."

Quý Miên Miên vừa nói, vừa cởi thắt lưng Diệp Thiều Quang.

Diệp Thiều Quang thấy cô muốn làm thật, lột cả thắt lưng của đàn ông, hoàn toàn nghiêm túc, không hề kín đáo hay rụt rè gì như phụ nữ cả.

Gân trên trán Diệp Thiều Quang run lên, "Đợi đã..."

Quý Miên Miên dừng lại, "Thế nào, muốn nói rồi à?"

Diệp Thiều Quang bị lột trần ngực, gió thổi tới có chút lạnh, anh ta nhìn vào mắt Quý Miên Miên: "Tôi nói cho cô..."

Nào ngờ, Quý Miên Miên lại cười hề hề, vốn dĩ cô có gương mặt trái táo nhỏ, lại có chút trẻ con, gương mặt bầu bĩnh, mái tóc dày, lại mới hai mươi tuổi đầu, vừa ngây thơ lại đáng yêu, khiến người nhìn vào rất có thiện cảm.

Đặc biệt là khi cô cười, nhìn phúc hậu vô cùng, khiến người ta nhịn không

được buông lỏng mọi phòng bị.

Chỉ thấy Quý Miên Miên nói: “Cảm ơn, khỏi cần, tôi không muốn nghe nữa rồi.”

Cạch, cô tháo thắt lưng của Diệp Thiều Quang.

Diệp Thiều Quang cuống cuồng giãy giụa, nhưng Quý Miên Miên rất khỏe, anh không thể động đậy được: “Cô không muốn thấy chứng cứ sao?”

Quý Miên Miên nhún vai, gương mặt bầu bĩnh bày ra vẻ vô tội, cô chớp mắt: “Nãy tôi ngốc quá, giờ tôi nghĩ ra rồi, giờ chỉ cần tôi cầm điện thoại của anh mang đi hủy là được, tôi việc gì cứ phải khăng khăng xem chứ?”

Diệp Thiều Quang...

Con bé này... không ngờ lại thông minh lên rồi. Vào lúc không cần thông minh sao lại trở nên thông minh thế này?

“A... quần lót trắng kìa, tôi còn tưởng loại yêu nam như anh sẽ mặt quần lót đỏ cơ?”

Nghe thấy giọng nói cợt nhả của Quý Miên Miên, mặt Diệp Thiều Quang bỗng đỏ rần lên, anh ta tóm lấy tay cô: “Cô có còn là con gái không thế hả? Tùy tiện cởi quần áo đàn ông, cô có biết liêm sỉ là gì nữa không?”

Quý Miên Miên oan uổng nhìn Diệp Thiều Quang: “Lột áo anh thì làm sao? Làm như tôi chưa lột áo đàn ông bao giờ vậy? Hỏi tên già đang nằm trong bồn kia kìa, áo của lão cũng bị tôi lột đấy.”

“Tôi nói cho cho anh biết, chị đây thân là nữ, nhưng nội tâm là nam. Anh cứ thử tới trường tôi mà nghe ngóng xem, Quý Miên Miên tôi là” đàn ông" có tiếng ở trường đấy!

“Cô...”

Diệp Thiều Quang nghiến răng, nói: “Cô để tôi đứng dậy, tôi nói cho cô biết mật mã, còn nữa... chứng cứ trong tay tôi không chỉ có mỗi cái clip đó.”

Quý Miên Miên mỉm cười, nói: “Cảm ơn, giờ tôi xin từ chối hợp tác với anh, còn có bằng chứng khác nữa cơ à? Vậy đơn giản thôi, tôi chỉ cần lột anh trần như nhộng, giày, tất, quần lót, áo ủng gì đó mang đi hết chẳng phải là được

rồi sao? Hừ..."

Quý Miên Miên cảm thấy cô thật sự quá thông minh rồi, hoàn toàn trở thành một Bảo Bảo Cơ Trí, phải like mấy phát cho bản thân mới được, nữ thần mà biết chắc chắn cũng sẽ khen cô!

*Bảo Bảo Cơ Trí: đứa trẻ thông minh.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 501: Giờ Tôi Không Muốn Lột Sạch Anh Ra Nữa Mà Phải Giết Người Diệt Khẩu

Diệp Thiều Quang...

Anh ta hoàn toàn không ngờ được, cô nàng có dây thần kinh to như bắp đùi này lại khó chơi như vậy.

Diệp Thiều Quang đột nhiên nhếch môi cười, khuôn mặt vốn mang vẻ âm nhu hiện tại lại mang dáng vẻ yêu mị. Lồng ngực anh ta trắng nõn, tóc đen buông tán loạn trên trán, đai lưng xốc xếch mang theo vẻ quyến rũ quỷ dị.

Diệp Thiều Quang trầm giọng xuống, khàn khàn nói: “Thật không ngờ, cô lại... thích tôi như vậy, bắt đầu từ lúc nào thế? Hay là vừa thấy đã yêu?”

Đối với loại con gái không có đầu óc như Quý Miên Miên, Diệp Thiều Quang cảm thấy mình nên thay đổi kế hoạch, nếu không, anh ta nhất định sẽ bị lột sạch.

Quý Miên Miên vốn định đánh nhanh diệt gọn, đang chuẩn bị xé quần của Diệp Thiều Quang ra bỗng sửng sốt, ngẩng đầu hỏi: “Anh nói gì?”

Diệp Thiều Quang vẻ mặt không đứng đắn nói: “Chẳng lẽ tôi nói không đúng sao? Một người phụ nữ đẩy một người đàn ông nằm xuống rồi sờ soạng khắp người anh ta, không phải là vì có tình ý với anh ta thì là gì?”

Quý Miên Miên há miệng, thộn mặt nhìn Diệp Thiều Quang, trên mặt như viết rõ “Tôi vừa ăn phải một con ruồi.”

Một lát sau, Quý Miên Miên mới đem cằm của mình đẩy về chỗ cũ: “Anh không bị bệnh đấy chứ?”

Diệp Thiều Quang: “Không có, tôi rất khỏe mạnh.”

“Anh biết anh vừa nói gì không?”

“Biết, tôi nói cô thích tôi, cô không cần xấu hổ, việc này cũng không có gì, tôi cũng không xem thường cô.”

Diệp Thiều Quang vẻ mặt đầy quan tâm mà nói.

Quý Miên Miên nắm quần của Diệp Thiều Quang trong tay mà cảm thấy như đang cầm cục than.

Quý Miên Miên ngồi cưỡi trên người Diệp Thiều Quang không nhúc nhích một lúc lâu lại đột nhiên cười lớn, một bên cười một bên lại vỗ lồng ngực Diệp Thiều Quang kêu bộp bộp, âm thanh nghe cực kỳ mập mờ.

"Ha ha ha... Chẳng lẽ anh cho rằng tôi có ý với anh? Anh cảm thấy tôi thèm khát sắc đẹp của anh nên muốn thịt anh, ha ha ha..."

Sức lực của Quý Miên Miện mạnh cỡ nào thì mọi người biết rồi đấy, một cái vỗ của cô vỗ xuống giống như bị Thiết Sa Chưởng đánh vào vậy. Diệp Thiều Quang cảm thấy nội tạng với xương sườn của mình sắp bị cô ta đập gãy hết rồi, lồng ngực vốn trắng nõn bị vỗ một hồi chuyển luôn thành màu hồng, từng dấu tay chồng chéo trên một chỗ

Quý Miên Miên cười đến trào cả nước mắt, cô xoa xoa bụng nói: "Ha ha ha, anh buồn cười thật đấy, buồn cười quá, say mê sắc đẹp của anh? Anh đó, mặc dù dáng dấp ngon lành, hấp dẫn như phụ nữ, nhưng... trong mắt tôi, người đẹp nhất vĩnh viễn vẫn là nữ thần của tôi, anh không có cửa mà so sánh với nữ thần của tôi đâu?"

Diệp Thiều Quang sắc mặt tối sầm, chỗ ngực cảm giác như bị đập đến nội thương rồi, đau chết mất...

Anh trầm mặt nói: "Tôi nói cho cô một bí mật."

"Cái gì?"

"Cô cúi xuống, có điều bí mật này không thể nói cho bất cứ ai khác."

Quý Miên Miên suy nghĩ một chút rồi cúi đầu xuống, cô không sợ Diệp Thiều Quang sẽ làm gì cô, dù sao thì anh ta có làm cái gì cũng đánh không lại cô.

Có điều, Quý Miên Miên có chết cũng không ngờ được, cái thằng khốn nạn này ngay cả điều cơ bản nhất là sự chân thành giữa người với người cũng không có, ngay lúc cô cúi đầu xuống gần sát mặt Diệp Thiều Quang, thì anh ta đột nhiên ngẩng đầu lên để môi của anh ta lao thẳng vào đôi môi của cô.

Quý Miên Miên ngẩn người, cảm giác lành lạnh trên môi khiến cô lấy lại tinh thần rất nhanh. Một giây tiếp theo chỉ nghe "rắc rắc" một tiếng, cô hành

động nhanh như một phản xạ đưa tay tháo khớp cằm của Diệp Thiều Quang ra.

Ngay sau đó Quý Miên Miên lại không khác gì một con thỏ nhảy phắt ra khỏi người Diệp Thiều Quang.

Cô bụm miệng, chỉ thẳng vào Diệp Thiều Quang mà mắng: "Anh... Anh là đồ lưu manh, đồ thần kinh, còn muốn ăn đậu hũ của tôi. Bây giờ tôi thấy việc tôi cần làm nhất không phải lột sạch anh ra nữa mà phải giết người diệt khẩu..."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 502: Anh Hôn Tôi, Tôi Tháo Khớp Cằm Của Anh

Diệp Thiều Quang bị ăn đau, ôm cằm ngồi dậy, ánh mắt âm u nhìn Quý Miên Miên.

Quý Miên Miên sợ đến phát run, cô thật sự sợ ánh mắt đang chiếu thẳng vào cô của Diệp Thiều Quang.

"Anh... anh không cần nhìn tôi như vậy. Tôi không sợ. Tôi tháo khớp cằm của anh cũng là bởi vì... lúc trước anh... anh bất nhã với tôi..."

Diệp Thiều Quang cạn lời. Ban đầu anh chỉ muốn trêu chọc đứa con gái ngu xuẩn này một chút, nhưng bây giờ thì con mẹ nó là ai chơi ai đây, quần áo suýt bị lột sạch, khớp cằm thì bị tháo, còn bị đánh đến nội thương.

Ánh mắt đen thui của Diệp Thiều Quang hình như còn lóe lên cả tia máu, anh ta thực sự tức giận rồi.

Diệp Thiều Quang đúng là không coi Quý Miên Miên ra gì nên mới thất thủ để cô ta chiếm được thế thượng phong, nhưng giờ thì anh đang vô cùng tức giận, chỉ một ánh mắt cũng khiến Quý Miên Miên không chịu nổi.

Quý Miên Miên toát hết cả mồ hôi lạnh, Diệp Thiều Quang từng bước ép sát tới, cô lại lui từng bước về phía sau: "Anh, anh, cái này anh không thể trách tôi, lỗi do anh lưu manh trước, chẳng lẽ không cho phép người khác phản kháng sao?"

Nếu như Diệp Thiều Quang có thể lên tiếng nhất định sẽ "ồ" lên một tiếng: Lưu manh? Cô xé quần áo, còn muốn xé cả quần lót của tôi, tại sao không tự nói mình lưu manh!

Diệp Thiều Quang nhìm chằm chằm Quý Miên Miên rồi đưa tay ra, Quý Miên Miên nhắm mắt, hét to một tiếng, cô xuất thân từ vận động viên thể thao, phản ứng thân thể còn nhanh hơn so với đầu óc, kéo tay Diệp Thiều Quang một cái, bộp, lại thêm một cú ném qua vai tuyệt đẹp diễn ra.

Diệp Thiều Quang đau đến rên một tiếng.

Quý Miên Miên ân hận nhìn hậu quả mình gây ra, tại sao lại không khống

chế được thế này? Cô vỗ vỗ tay rồi nhanh chóng giấu ra sau lưng, hoảng hốt nói: “Tôi... tôi, anh đừng có chọc vào tôi nữa, đây đều là do... anh tự gây ra. Tôi... tôi đây chỉ là tự... tự vệ thôi...”

Diệp Thiều Quang nằm bất động, Quý Miên Miên cho là anh ta xảy ra chuyện nên cô bắt đầu luống cuống, dù là chết hay bị thương cô cũng không gánh nổi, không gánh nổi thì tốt nhất là mau chạy đi.

Quý Miên Miên bị dọa đến rút gân chân, run rẩy, nhặt điện thoại của Diệp Thiều Quang lên rồi ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

Nghe được tiếng bước chân Quý Miên Miên rời xa, ngực của Diệp Thiều Quang rốt cuộc cũng phập phồng.

Anh ở Diệp gia như cá gặp nước, ai ngờ hôm nay lại như lật thuyền trong mương. Diệp Thiều Quang từ từ ngồi dậy, càng cảm thấy đau dữ dội, đặt tay lên đúng vị trí trên cằm rồi dùng sức, “rắc” một tiếng cái cằm cũng trở về vị trí cũ.

Sống ở Diệp gia, không có chút thủ đoạn thì làm sao mà sống được.

Diệp Thiều Quang chậm chạp cài lại thắt lưng, cúi đầu lại nhìn thấy mảng hồng hồng trước ngực thì hừ lạnh một tiếng.

Anh ta lại từ từ đi tới đài suối phun bên cạnh, liếc nhìn hai người đang khỏa thân bên trong, khom người nhặt lên một sợi tóc mảnh trên người Nhạc Bằng Trình, tóc dài, là tóc của phụ nữ.

Diệp Thiều Quang cười lạnh: “Tóc, dấu chân, vân tay... đây chính là chứng cứ lưu lại?”

...

Quý Miên Miên vừa lái xe vừa chảy một thân toàn mồ hôi lạnh, mấy lần suýt gây ra tai nạn.

...

Lúc Diệp Thiều Quang trở về, trùng hợp đụng phải Du Hí vừa đi chơi đêm về, hiển nhiên hắn ta vừa mới bò ra từ giường của một đứa con gái nào đấy, trên cổ vẫn còn lưu lại dấu son môi.

Nút áo sơ mi của Diệp Thiều Quang đã bị Quý Miên Miên giựt đứt toàn bộ, cho nên trên người anh lúc này lộ rõ dấu tay hồng hồng trên lồng ngực trắng nõn.

Du Hí thấy thế, trợn to mắt: “Ôi vãi chưởng... Thiều Quang, sao cậu bảo sẽ ăn chay cơ mà, mẹ, hóa ra là cậu thích chơi SM? Nhìn dấu tay này chắc chắn là của phụ nữ, mạnh mẽ như vậy hẳn là thấy sướng lắm nhể? Chậc, không ngờ khẩu vị cậu lại nặng như vậy, tôi đã nhìn lầm cậu rồi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 503: Ừ, Bị Đánh Sướng Lắm!

Diệp Thiều Quang lạnh lùng nói: “Ừ... Sướng lắm.”

Du Hí lại mập mờ hỏi: “Này, chơi ở chỗ nào đấy, lần sau nhớ kêu tôi đi với?”

“Được thôi.”

Lần sau sẽ để cô ta ném cậu qua vai, rồi tháo khớp cằm của cậu ra.

...

Lại nói đến Yến Thanh Ti với Nhạc phu nhân, hai người vừa trở về phòng, quẹt thẻ, sau đó cả phòng lập tức sáng lên.

Nhạc phu nhân vươn vai xoay người một cái, đột nhiên nhìn thấy người trên giường lập tức hét ầm lên, ôm lấy Yến Thanh Ti.

“Làm sao vậy?” Yến Thanh Ti vừa quay người đã nhìn thấy một người đàn ông đang trầm mặt lạnh lùng nhìn hai người.

Lúc này không chỉ Nhạc phu nhân mà Yến Thanh Ti cũng cảm thấy cơ thể mình đang run lên.

Yến Thanh Ti ha ha cười một tiếng, nuốt nước bọt nói: “Muộn thế này rồi... anh không ngủ à?”

Nhạc Thính Phong lạnh mặt: “Đúng vậy, tôi cũng đang muốn hỏi, muộn thế này rồi hai người còn đi đâu? Lần trước là đi đánh bài cả đêm không về, vậy còn lần này? Nói đi, tôi đang muốn nghe đây?”

Yến Thanh Ti với Nhạc phu nhân liếc mắt nhìn nhau một cái, hai người nắm thật chặt lấy tay đối phương, lắp ba lắp bắp nói không nên lời: “Chúng tôi... chúng tôi...”

Nhạc Thính Phong nghiêm nghị quát lên: “NÓI!”

Yến Thanh Ti với Nhạc phu nhân run rẩy một chút rồi đồng thời nói.

Yến Thanh Ti: “Chạy bộ...”

Nhạc phu nhân: “Ngắm trăng...”

Nhạc Thính Phong cười cười, nụ cười khiến cho người ta khiếp sợ: “Một người bảo chạy bộ, một người lại bảo ngắm trăng, hai người ai đang nói dối, hay là cả hai đang cùng nói dối?”

Nhạc phu nhân vội vàng khua khua tay: “Không, không hề nói dối, con trai, con biết mẹ con không biết nói dối mà.”

Lần này Nhạc Thính Phong ngay cả mẹ ruột cũng kiên quyết không để lại mặt mũi.

“Vậy nói rõ, rốt cuộc là ngắm trăng hay là chạy bộ, nói?”

Hai người bị dọa sợ, lại run rẩy một hồi, đồng thời nói.

Yến Thanh Ti: “Ngắm trăng.”

Nhạc phu nhân: “Chạy bộ.”

Nhặc Thính Phong vặn cổ một cái: “Ha, xem ra tôi không ra tay thì hai người không chịu nói thật.”

Yến Thanh Ti cuống cuồng nói: “Chúng tôi một người chạy bộ một người ngắm trăng, nếu không anh nhìn chúng tôi mặc quần áo thể thao làm gì, đương nhiên là ra ngoài vận động rồi.”

Nhạc phu nhân vội vàng gật đầu theo: “Đúng, đúng như vậy, chính là như vậy...”

Nhạc Thính Phong đứng lên, đi tới bên cửa sổ kéo rèm chắn lên, bên ngoài trời đen thui: “Nửa đêm canh ba mà đi ra ngoài vận động? Lại còn ngắm trăng, hai người nghĩ mắt tôi mù sao, bên ngoài lấy đâu ra trăng?”

Yến Thanh Ti nhắm mắt cãi cố: “Thì chạy bộ nửa đêm? Bây giờ... chạy đêm là mốt đây.”

Nhạc Thính Phong cười nhạt: “Hồi trước em nói bụng em có một quả trứng thụ tinh của tôi, tôi còn chưa tính sổ với em đâu.”

Yến Thanh Ti cứng họng, lúc trước cô dùng chuyện này để nói Nhạc Thính Phong bây giờ bị anh ta trả lại trọn vẹn.

Nhạc Thính Phong quan sát hai người: “Cái bộ đồ mà em mặc tôi cũng không còn lạ gì.”

Bởi vì trước kia, mỗi lần anh vô tình bắt gặp Yến Thanh Ti làm chuyện xấu thì cô đều trong bộ dạng này. Bộ đồ thể thao màu đen cộng mũ lưỡi trai và khẩu trang có thể che kín hết mặt mũi, đi trong đêm rất khó bị phát hiện.

“Được rồi, anh không lạ, anh thấy quen...”

Nhạc phu nhân với Yến Thanh Ti hiện tại trông chẳng khác gì hai học sinh tiểu học trốn học sau lại bị thầy chủ nhiệm phát hiện, bị mắng đến tróc hết cả da mặt.

Nhưng mà, ít nhất hai người đều hiểu, có đánh chết cũng không được khai ra chuyện tốt vừa làm.

Nếu không thì không chỉ đơn giản là bị mắng thôi đâu.

Yến Thanh Ti đột nhiên nhớ tới một chuyện, ngẩng đầu hỏi: “Khoan đã, anh đừng có mà tra khảo chúng tôi vội, đang yên đang lành anh chui vào phòng tôi với bác gái làm gì? Đây là phòng của phụ nữ, một người đàn ông như anh sao lại tự tiện xông vào như vậy?”

Chương 504: Đám Đàn Ông Trong Cái Video Này Có Thể So Với Tôi Sao?

Nhạc Thính Phong cười lạnh: “Một là mẹ của tôi, một là người phụ nữ của tôi, tôi xông vào thì làm sao? Không được sao?”

“Anh...”

“Chưa kể, đây là khách sạn của tôi, tôi bỏ tiền ra mua, chẳng lẽ tôi đi loanh quanh trong địa bàn của mình cũng không được sao?”

Yến Thanh Ti hoàn toàn câm nín trước hành vi vô lại của Nhạc Thính Phong: “Được, được, anh giỏi, anh giỏi...”

Nhạc Thính Phong tự biết rất khó có thể moi chuyện từ miệng của Yến Thanh Ti, anh đành chuyển mục tiêu về phía Nhạc phu nhân: “Mẹ, đi với con một chút.”

Nhạc phu nhân kéo áo Yến Thanh Ti: “Có... có chuyện gì ở đây nói đi, dù sao cũng chẳng có người ngoài.”

Nhạc Thính Phong cắn răng: “Được, hai người nói đi, hai người vừa đi đâu, làm cái gì?”

Nhạc phu nhân vô tội nói: “Cũng không... không làm gì hết, Thanh Ti thấy tâm tình mẹ không tốt nên đi cùng mẹ ra ngoài dạo vài vòng, giúp mẹ mở rộng tầm mắt, để cho mẹ không bị đôi tiện nhân kia bắt nạt nữa.”

Bà là đang nói thật nha, Yến Thanh Ti thực sự đưa bà đi ra ngoài dạo một chuyến, mở ra cánh cửa của thế giới người xấu cho bà chiêm ngưỡng.

Nhạc Thính Phong nheo mắt lại, đột nhiên đi tới nắm lấy cổ tay của Yến Thanh Ti, móc di động từ túi của cô ra.

Yến Thanh Ti phát hoảng: “Anh làm cái gì, di động của tôi, anh đừng có mà xâm phạm quyền riêng tư của tôi.”

Điện thoại di động của Yến Thanh Ti cài mã khóa vân tay, Nhạc Thính Phong cứng rắn nắm lấy ngón tay cô đè trên màn hình điện thoại. Sau khi mở khóa, Yến Thanh Ti vội vàng muốn cướp lại điện thoại, có điều thân

hình Nhạc Thính Phong vừa cao lớn vừa rắn chắc, cô với không tới.

Yến Thanh Ti sốt ruột nhìn Nhạc phu nhân, tin nhắn của cô với tiểu Từ lưu trong điện thoại còn đấy, đoạn video gửi bằng tin nhắn trong máy cũng chưa kịp xóa nữa, thôi xong rồi, xong rồi...

Mắt thấy Nhạc Thính Phong đã mở vào phần tin nhắn Yến Thanh Ti nhào tới: “Trả cho tôi, trả đây...”

Đáng tiếc... âm thanh sống động từ đoạn video đã truyền ra, hình ảnh cũng hiện hết lên màn hình rồi, bí mật nhỏ của Yến Thanh Ti cuối cũng cũng bị lộ ra ánh sáng.

Nhạc phu nhân đỏ mặt cúi đầu, trốn sau lưng Yến Thanh Ti.

Nhạc Thính Phong nhìn đoạn video đang phát trên điện thoại mà tức đến méo mặt, anh hỏi Yến Thanh Ti: "Bình thường là

do tôi không thỏa mãn nổi em hay sao, mà em lại đi xem loại video này? "

Yến Thanh Ti mặt đỏ như bị lửa đốt, cô cố gắng giải thích: “Không phải, anh nghĩ nhiều rồi, cái này không phải như vậy... đây là sự cố ngoài ý muốn...”

Nhạc Thính Phong tắt video, mắt nhìn thẳng vào Yến Thanh Ti, ánh mắt u ám giống như bầu trời đang nổi đầy giông bão: “Không phải cái gì? Cái gì mà ngoài ý muốn? Chẳng lẽ không phải cố ý yêu cầu Tiểu Từ như vậy sao, còn nói rõ là muốn khẩu vị nặng. Trước kia tôi chỉ biết em khẩu vị nặng nhưng không ngờ lại nặng kiểu như này, xem ra tôi còn không hiểu rõ em rồi.”

Yến Thanh Ti liếm liếm khóe miệng: “Này là... di động bị nhiễm virus, đó không phải của tôi nhắn...”

Nhạc Thính Phong cười mà không cười: “Không phải của em? Được, vậy để tôi đi hỏi Tiểu Từ.”

Anh xoay người muốn đi tìm Tiểu Từ để hỏi.

Yến Thanh Ti vội vàng ngăn lại: “Cái này, tôi... cái này tôi có chuyện cần dùng đến, tôi thừa nhận... khụ khụ... cái đó, là vì diễn xuất, đúng, là vì diễn xuất, tôi cần tham khảo một chút, học tập một chút...”

Yến Thanh Ti chưa từng gặp tình huống bối rối như vậy trong đời, bị một thằng đàn ông đào ra cái loại video đó trong máy của mình, cô chỉ muốn đập đầu vào tường chết luôn cho xong. Sớm biết trước thế này thì đã sớm thủ tiêu nó đi rồi.

Nhạc Thính Phong gật đầu một cái: “Thì ra như vậy, để học hỏi... không tệ, cái cớ này có thể tin. Nhưng...”

Anh nâng cằm Yến Thanh Ti lên: “Nhưng mà, có sẵn tôi ở đây mà em lại đi xem video như vậy, chẳng lẽ em coi tôi là vật trang trí à? Mấy tên đàn ông trong video này, có thể sánh được với tôi sao?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 505: Muốn Tư Thế Như Nào, Chiều Em Hết

Yến Thanh Ti cuống quýt, gãi đầu: “Không phải... chuyện này không giống nhau. Quen anh lâu rồi nên nhìn anh không có...”

Yến Thanh Ti không nói tiếp được nữa, bởi vì vẻ mặt Nhạc Thính Phong tựa như nói: Bịa nữa đi, em bịa nữa đi, để anh nhìn xem em bịa được ra cái gì nữa?

Nhìn biểu tình đó của Nhạc Thính Phong, Yến Thanh Ti tự nhiên là không bịa chuyện được nữa, dứt khoát liều chết xông lên.

“Được, được, được, tôi thừa nhận, tôi xem đó thì sao? Đều là người lớn hết rồi, xem thì thế nào? Đừng nói như thế anh chưa từng xem qua, lúc anh học trung học đại học trong máy tính lại bảo không lưu loại phim này nhé?”

Nhạc Thính Phong gật đầu: “Nói đúng lắm, nếu là như vậy thì không cần nói gì nữa.”

Nhạc Thính Phong nhanh tay vác thốc Yến Thanh Ti lên vai, quay đầu nói với Nhạc phu nhân: “Mẹ, mẹ ngủ một mình đi.”

Nhạc phu nhân bị chỉ mặt gọi tên mới ngẩng lên: “Ơ... mẹ...”

Yến Thanh Ti ra sức giãy giụa ở trên vai Nhạc Thính Phong, hét lên: “Bác gái, bác không thể không cứu cháu... Bác gái, hai chúng ta là tình chiến hữu cách mạng, bác gái...”

Nhạc phu nhân đang muốn há mồm ngăn cản, Nhạc Thính Phong chợt xoay người: “Mẹ, mẹ muốn tình chiến hữu cách mạng hơn hay muốn...”

Cháu trai?

Nhạc phu nhân há miệng, đến tận khi cửa phòng đóng lại cũng không nói được gì.

Bà khẩn trương xoa xoa vạt áo, tự nhủ: "Tình chiến hữu cách mạng... cũng tốt, nhưng mà... Thanh Ti, không có cách nào khác, ai bảo cháu có đồng đội “heo”. Bác... không giúp được, cháu... bảo trọng! "

...

Nhạc Thính Phong vác thẳng Yến Thanh Ti về phòng của anh rồi ném cô xuống giường, nói: "Được rồi, bắt đầu nào, tối nay em muốn tư thế nào, tôi đều chiều em hết."

Yến Thanh Ti bò dậy, cái mũ đội trên đầu rớt xuống, tóc bay tán loạn, rối tung.

Cô đưa tay vuốt lại tóc lúng túng cười nói: "Cuộc sống của người độc thân cũng phong phú ha."

Nhạc Thính Phong đang mặc đồ ngủ, anh ta đưa tay cởi bỏ quần áo trên người xuống: "Ừ, nếu hôm nay không cho em biết một chút về thực lực của tôi thì sợ em sẽ cho rằng tôi là hòa thượng chỉ biết ăn chay."

Yến Thanh Ti lắc lắc đầu: "Không, không... tôi chưa từng nghĩ vậy..."

Nhạc Thính Phong cởi áo: "Cơ ngực thế nào?"

Yến Thanh Ti gật đầu: "Được."

"Cơ bụng thì sao."

"Gợi cảm."

Yến Thanh Ti nhìn Nhạc Thính Phong muốn cởi quần, vội vàng la lên: "Chờ một chút, anh đừng có như vậy, có chuyện gì thì chúng ta bình tâm tĩnh khí lại nói chuyện với nhau được chứ?"

Nhạc Thính Phong gật đầu: "Em nói đúng, có chuyện gì mà không thể nói trên giường được chứ?"

Yến Thanh Ti...

Lại lấy lời của cô trả cho cô, bỗng nhiên thấy thật hối hận, trước kia sao lại nói những lời đó làm gì?

Lần này thì hay rồi, báo ứng tới rồi.

Chỉ chớp mắt, Nhạc Thính Phong đã cởi xong quần, đưa tay túm lấy chân Yến Thanh Ti, cởi giày của cô xuống, đè người lên.

Yến Thanh Ti vội vàng giơ tay chắn trước ngực anh: “Tôi nói, nghe tôi nói đã... Không phải anh muốn biết tôi với bác gái đi ra ngoài làm gì sao? Tôi nói cho anh biết là được chứ gì.”

Nhạc Thính Phong túm lấy cổ tay của Yến Thanh Ti ép nó lên đỉnh đầu.

Anh nhướng mày cười một tiếng: “Không cần nữa đâu, hiện giờ anh không muốn biết cái này. Bây giờ anh muốn cho em biết, em có cô đơn đến mấy cũng không cần đi xem mấy thứ như vậy, việc này là của người đang ở trước mặt em.”

Yến Thanh Ti cắn răng: “Dừng lại, anh đừng có kiểu nói không lại được thì đè người khác ra như thế, tôi không phải loại tùy tiện như vậy.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 506: Anh Không Biết Xấu Hổ Đến Nghiện Rồi Đúng Không?

Nhạc Thính Phong cười: “Em có tùy tiện hay không tùy tiện liên quan quái gì đến anh? Anh tùy tiện là được rồi, không phải sao?”

Yến Thanh Ti câm nín...

Lồng ngực của Nhạc Thính Phong vừa ấm áp, lại mạnh mẽ, cả người Yến Thanh Ti bị anh đè lên, mùi vị nam tính mạnh mẽ toát ra khiến cô có chút khó thở: “Tôi thật muốn nói cho anh biết chúng tôi vừa đi làm gì mà, anh không muốn nghe một chút nào sao?”

Nhạc Thính Phong kéo khóa áo của Yến Thanh Ti xuống một chút, làm lộ ra dây áo màu đen bên trong, ngón tay anh móc một cái, dây áo lập tức bị kéo trượt khỏi bả vai của cô.

Cúi đầu hôn lên bờ vai trắng nõn, mịn màng, há miệng, cắn nhẹ một cái.

“Không muốn, chờ xong việc với em anh có thể đi hỏi mẹ, chỉ cần vài phút là hỏi được thôi, không cần thiết phải lãng phí thời gian bên em... Anh cảm thấy, trước hết nên để cho em ăn no đã, tránh để khi đói bụng em lại phải chạy đi xem loại video đó.”

Yến Thanh Ti...

“Dừng lại... dừng lại... Anh không được như vậy, thật đó!”

Nhạc Thính Phong bật cười, kéo một cái đem áo khoác của Yến Thanh Ti cởi ra, tiện tay ném vèo một cái: “Anh lại không thấy như thế, anh cảm thấy tốt lắm, nhất là... cảm giác ngủ với em còn tuyệt vời hơn.”

Tên lưu manh không biết xấu hổ là gì này thật sự khiến Yến Thanh Ti muốn cắn chết anh ta: “Anh không biết xấu hổ đến nghiện rồi đúng không?”

Nhạc Thính Phong vừa gật đầu vừa đưa tay cởi quần của Yến Thanh Ti: “Tất nhiên là nghiện rồi, nếu anh còn giữ chút thể diện ba xu ấy thì bây giờ em có thể nằm dưới thân anh hay sao? Bây giờ tới khi trời sáng còn ba tiếng, vừa vặn đến khi mặt trời mọc em có thể ngủ...”

Yến Thanh Ti tức muốn ói máu: “Anh...”

Nhạc Thính Phong kéo mạnh một cái, bộ quần áo thể thao của Yến Thanh Ti bị cởi ra toàn bộ, một đôi chân thẳng tắp, trắng nõn lộ ra, Nhạc Thính Phong nheo mắt lại, tròng mắt trở nên u ám, hô hấp cũng dần mất đi tiết tấu ban đầu.

“Ngoan, bảo bối, em muốn tư thế như nào thì nói ra, hay là anh trai chọn cho em đây?” Thanh âm anh khàn khàn, rõ là đang cố gắng kiềm chế.

Yến Thanh Ti, ôi đm đm đm...

Cô đẩy cằm Nhạc Thính Phong, hỏi: “Thật sự không có cách nào thương lượng?”

Nhạc Thính phong túm lấy tay cô, đưa đến bên miệng cắn một cái: “Em đã xem loại video như vậy rồi vẫn thấy còn cần phải thương lượng cơ à? Có gì hay ho để thương lượng chứ?”

Yến Thanh Ti cắn răng: “Thật ra thì anh chỉ đang mượn cớ thôi chứ gì?”

Nhạc Thính Phong gật đầu một cách không do dự, chần chừ hay ngượng ngùng, trực tiếp thừa nhận: “Đương nhiên là mượn cớ rồi... Anh muốn ngủ với em lâu lắm rồi, nếu không mượn có thì sao có thể thành công đây? Đừng nói linh tinh nữa, lãng phí thời gian.”

Nói xong liền cúi đầu chặn lại môi của Yến Thanh Ti, dùng lưỡi tách ra đôi môi của cô ra tiến vào.

Yến Thanh Ti biết, tối nay nhất định là chạy không thoát, cô tức tối cào mấy phát vào sau lưng Nhạc Thính Phong: “Cửa sổ, cửa sổ...”

Nhạc Thính Phong ngẩn đầu lên: “Chậc, chậc thật đúng là... em muốn làm bên cửa sổ à, cũng được...”

“Không phải, ai nói với anh cái đó, đi kéo rèm vào, nhanh, tôi không muốn bị chụp trộm đâu, nhanh lên...”

Bây giờ biết bao nhiêu ngôi sao bị lộ chuyện tình yêu vì quên không kéo rèm, cô không muốn ngày mai có người viết nữ minh tinh bình hoa chỉ lo làm chuyện trên giường mà quên kéo rèm cửa sổ.

Nhạc Thính Phong cau có để cả người trần truồng đi ra kéo rèm cửa sổ, anh phát hiện, bên ngoài hình như vẫn có một chiếc xe đang đậu vào, thật sự kỳ lạ.

Nhạc Thính Phong còn đang buồn bực, thì nghe tiếng tiếng Yến Thanh Ti cất lên sau lưng: "Anh có nhanh lên không? Trời sắp sáng rồi có muốn làm hay không?"

Khóe miệng Nhạc Thính Phong nâng lên, hình như không khí lại đột nhiên thay đổi rồi đúng không?

Anh quay đầu: "Muốn... tất nhiên là muốn..."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 507: Anh Có Thể Để Em Ngủ Cả Đời Với Anh

Mới vừa đi tới mép giường, lập tức bị Yến Thanh Ti kéo xuống.

Nhạc Thính Phong ngã ở trên giường, ôm lấy Yến Thanh Ti: "Lần này, để anh tới..."

Yến Thanh Ti gạt tay ra, ôm lấy cổ anh, hôn lên: "Không cần khách khí, cứ để tôi..."

Trong đầu Nhạc Thính Phong như có một đàn ngựa hoang chạy loạn qua.

Mẹ, tại sao không khí lại thay đổi, ai khách khí với em? Mẹ nó, ai thèm khách khí với em?

Nhạc Thính Phong xoay người chặn lại Yến Thanh Ti: "Không sao, anh tới, lần thuê phòng này anh bao, em không cần bỏ tiền."

Hai tay Nhạc Thính Phong đè lại cổ tay của Yến Thanh Ti, cúi đầu xuống hôn cô. Anh không muốn sẽ phải nghe thêm bất cứ lời kỳ lạ nào sát phong cảnh từ miệng của cô.

Vào lúc này nói cái gì cũng không bằng đem súng thật đạn thật ra trận.

Thật ra thì, ai là người chủ động, ai là người tiếp nhận cũng chẳng có bao nhiêu ý nghĩa, dù sao tới cuối cùng vẫn là loạn thành một đống mà thôi, giống như đống quần áo đang nằm trên mặt đất của hai người, quấn loạn vào nhau.

Mồ hôi rơi từ tóc xuống, ngấm vào trong gối, nhiệt độ trong không khí càng ngày càng cao, Yến Thanh Ti cảm thấy cả người đều nóng đến mức bốc hơi.

Nhất là những nơi đụng chạm với thân thể Nhạc Thính Phong, cái loại cảm giác nóng đến nỗi bản thân cô bất cứ lúc nào cũng có thể ngất đi.

Yến Thanh Ti nhìn khuôn mặt đẹp trai của Nhạc Thính Phong, đột nhiên cảm thấy, thật ra thì người đàn ông này... còn đẹp trai hơn cô nghĩ.

Người thì đẹp trai, lại có tiền, có trách nhiệm, trên giường cũng không tệ, chỉ trừ những lúc điên điên ra thì cũng gọi là khá hoàn hảo.

Nhạc Thính Phong cúi đầu cắn nhẹ chóp mũi của Yến Thanh Ti: “Nghĩ gì đấy, lúc này em cũng có thể thất thần là sao?”

Yến Thanh Ti bám lấy cổ anh: “Cảm thấy công phu trên giường của anh cũng không tệ.”

“Cái này còn phải nói à?” Nhạc Thính Phong lại càng ra sức.

Đã nói là trời sáng thì xong việc có thể ngủ, giờ trời đã sáng con mẹ nó rồi, Yến Thanh Ti nhìn người đàn ông vẫn đang miệt mài ở trên người mình, thật muốn đạp cho một cái.

Một trận ân ái triền miên rất dài cuối cùng cũng đã kết thúc, Yến Thanh Ti mệt đến không mở nổi mắt, cô thật muốn lăn ra ngủ như chết luôn, nhưng mà nghĩ đến việc lúc 10 giờ hôm nay còn có một cảnh quay, cô nhắm mắt, cấu Nhạc Thính Phong một cái.

Nhạc Thính Phong tinh thần phấn chấn nói: “Ai ui, sao em lại cấu anh, sờ mó anh là phải chịu trách nhiệm với anh đấy?”

Sờ cái em gái anh, không thấy bà đây đang muốn bóp chết anh sao?

Yến Thanh Ti nhắm mắt, nói: “10 giờ gọi tôi dậy, tôi phải đi quay phim.”

Nhạc Thính Phong liếc mắt nhìn thời gian, ha ha... em cứ ngủ trước đi, nếu 10 giờ có thể tỉnh thì nói sau.

Nhưng ngoài miệng thì lại nói: “Được, được rồi, em cứ yên tâm mà ngủ đi, anh sẽ gọi em.”

Yến Thanh Ti nhắm mắt yên tâm ngủ, trước lúc ngủ trong lòng cô còn nghĩ, anh chờ đấy, bà đây tỉnh dậy nhất định phải đạp chết anh.

Nhạc Thính Phong ăn uống no đủ, tinh thần rạng ngời, anh cúi đầu ngắm khuôn mặt của Yến Thanh Ti.

Đưa tay sờ một cái, cảm thấy cô lại mất đi ít thịt rồi.

Nhạc Thính Phong thở dài, trong lòng nghĩ chờ khi nào Yến Thanh Ti đóng xong bộ phim này nhất định phải mang về nhà nuôi cho béo.

Nhạc Thính Phong véo mặt Yến Thanh Ti lầm bầm nói: "Anh thấy, mục tiêu

"làm em tới mức đã nghiền thì thôi" thực sự là quá lớn, anh hình như không làm được, phải làm sao bây giờ?"

Yến Thanh Ti đã ngủ, dĩ nhiên là không thể trả lời anh.

Nhưng mà, cô nhíu mày một cái, quay đầu, tránh móng vuốt của Nhạc Thính Phong.

Nhạc Thính Phong sờ cằm nói: "Nhưng mà, anh có thể để em ngủ cả đời với anh, em thấy sao?"

Yến Thanh Ti vẫn đang chìm vào giấc ngủ, Nhạc Thính Phong nắm bàn tay cô, đan vào với tay mình.

"Anh là đàn ông, ăn thiệt thòi một chút cũng được, cứ quyết định như vậy đi, em không cần khách khí, yên tâm mà ngủ."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 508: Một Ngày Phải Giết Anh Ta Ba Trăm Lần

Quý Miên Miên trở lại khách sạn, sau khi nằm xuống thì không sao ngủ được.

Trên người không ngừng toát mồ hôi lạnh, nằm xuống không bao lâu đã bị mồ hôi thấm ướt.

Quý Miên Miên bò dậy, vọt vào phòng vệ sinh tắm rửa, thấy gương mặt hoảng hốt, bàng hoàng trong gương của mình, Quý Miên Miên lại vừa sợ vừa hoảng.

Cô cúi đầu nhìn tay của mình, tại sao lại không khống chế được vậy?

Nếu tên yêu quái kia báo cảnh sát thì làm thế nào?

Quý Miên Miên bẹp bẹp miệng, ai làm người đó chịu trách nhiệm, là tự cô đòi đi theo nữ thần làm chuyện xấu, nếu cô gây ra chuyện gì thì tự cô phải chịu trách nhiệm.

Quý Miên Miên ôm mặt kêu rên, rốt cuộc là xui xẻo tới mức nào, nửa đêm canh ba còn có thể đụng mặt tên yêu quái đó?

Cú ném cuối cùng của cô kia dùng sức rất mạnh, không chừng đem người ta ném chết luôn rồi cũng nên.

Lòng dạ Quý Miên Miên rối bời hết lên, nếu thật sự là chết rồi, cô có nên đi tự thú hay không? Ít nhất còn được khoan hồng?

Quý Miên Miên sờ miệng mình một chút, là nụ hôn đầu nha, thế mà để tên yêu quái kia cướp mất rồi, nếu giết người mà không phạm pháp thì tốt biết bao.

Cô nhất định ngày nào cũng giết anh ta ba trăm lần.

Quý Miên Miên thở dài, để cả người ướt sũng đi ra từ phòng tắm.

Đột nhiên trong phòng vang lên một tiếng chuông chói tai vô cùng, tiếng chuông kia rất quỷ quái, vừa giống như tiếng chuông gió kêu đinh đương lại

vừa giống tiếng gió không biết từ đâu thổi tới.

Quý Miên Miên suýt chút nữa thì tiểu ra quần, nơi này làm quái gì có cái chuông gió nào đâu?

Không lẽ hồn ma của tên yêu quái kia mò tới? Quý Miên Miên sợ đến run rẩy cả người.

Lục lọi cả nửa ngày, cô mới tìm được nguồn gốc của âm thanh, hóa ra là từ điện thoại của tên yêu quái kia.

Quý Miên Miên nuốt vài ngụm nước miếng, chỉ cảm thấy chiếc di động này nóng cứ sắt nung vậy, nóng đến độ da tay cũng sắp bị lột đi rồi.

Chiếc đi động ngoan cố vang một hồi lâu, thân điện thoại cũng bắt đầu nóng lên.

Quý Miên Miên muốn cầm điện thoại đi tìm Yến Thanh Ti, nhưng nữ thần đã bận rộn cả tối như vậy rồi nên bây giờ chắc chắn đang ngủ, cô không được quấy nhiễu nữ thần.

Quý Miên Miên cau mày chạy đến phòng vệ sinh, mở nắm bồn cầu, dùng sức ném điện thoại vào.

Di động ở trong bồn cầu vẫn vang chuông một hồi lâu cuối cùng cũng ngừng lại và màn hình đen ngòm.

Quý Miên Miên thở phào, có thể đi ngủ rồi.

Nếu cô càng thông minh thì nữ thần sẽ càng thích cô.

Diệp Thiều Quang nghe giọng nữ truyền ra từ trong điện thoại: “Số máy quý khách vừa gọi, hiện tại không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau...”

Lúc này Diệp Thiều Quang đang đứng trong bóng tối, không thể nào nhìn rõ biểu tình trên khuôn mặt, chỉ thấy ngón tay thon dài chạm lên màn hình mấy cái, mở ra một đoạn video.

Trong video, là hình ảnh Quý Miên Miên nhảy xuống từ trên xe rồi lắc xe.

Diệp Thiều Quang cười nhạo một tiếng: “Đúng là khỏe thật, ngay cả xa

chấn... cũng thật biết cách chơi!”

“Hy vọng cô nhìn thấy đoạn video này, sẽ càng biết chơi hơn nữa.”

Du Hí ngẩng đầu nhìn thấy vẻ mặt của Diệp Thiều Quang liền há miệng nói: “Mẹ nó, Thiều Quang, cậu làm gì mà cười dâm dãng như vậy?”

Diệp Thiều Quang quăng cho anh ta một ánh mắt sắc như dao, Du Hí nhún vai: “Tôi nói đúng mà, này, cậu cười như vậy là đang nghĩ tới ai đấy?”

Diệp Thiều Quang tắt video: “Cậu không cần biết.”

“Được rồi, không nói thì tôi cũng chẳng muốn biết. Đúng rồi, cậu đừng giấu tài nữa, mau giúp tôi nghĩ cách tán đổ con nhỏ Yến Thanh Ti xem?”

Diệp Thiều Quang cau mày: “Cậu vẫn chưa chết tâm sao?”

Du Hí yên tĩnh mấy ngày không đi tìm Yến Thanh Ti, Diệp Thiều Quang còn cho rằng anh ta đã thành thật lại rồi, không ngờ trong lòng vẫn còn lưu luyến Yến Thanh Ti.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 509: Coi Chừng Không Kéo Được Cô Ta Lên Giường Mà Lại Trúng Độc Của Cô Ta Cũng Nên

Du Hí nói: “Chết tâm? Cái gì gọi là chết tâm? Người đàn bà mà tôi từ bỏ ý định chỉ có thể là mấy đứa đã lên giường với tôi thôi.”

Diệp Thiều Quang nhướng mắt: “Lạc Cẩm Xuyên bảo với tôi, Yến Thanh Ti là một bông hoa có độc, cậu coi chừng không kéo được cô ta lên giường mà lại bị trúng độc của cô ta cũng nên.”

“Có độc? Trùng hợp, ông đây bách độc bất xâm.”

“Đấy là kinh nghiệm xương máu của Lạc Cẩm Xuyên, cậu nên nhìn mà học hỏi.”

Lạc Cẩm Xuyên nói cho Diệp Thiều Quang biết anh ta từng bị Yến Thanh Ti lợi dụng qua rồi: “Người phụ nữ đó, rất độc, cậu không thể phòng được. Cậu biết rõ ý đồ của cô ta là gì, nhưng vẫn không khống chế được mình mà tiến lại gần. Cuối cùng, trúng độc của cô ta xong, cô ta thì không sao hết nhưng cậu thì chết không có chỗ chôn.”

Du Hí chẳng những không nghe, mà thậm chí còn hưng phấn hơn.

“Ông đây không tin là không thể ăn được cô ta. Nếu cô ta là hoa hồng có gai, ông sẽ vặt sạch gai của cô ta. Còn nếu cô ta là rắn độc, thì nhổ hết răng nanh đi. Ông đây không tin, trên đời này không có người đàn bà nào mà ông không ăn được.”

Diệp Thiều Quang lắc đầu, Du Hí đang tự rúc đầu vào sừng trâu, không nếm được tí độc nào của Yến Thanh Ti thì anh ta sẽ không dừng lại.

Đợi đến ngày đó, Du Hí chắc cũng không khá hơn Lạc Cẩm Xuyên là bao.

...

Yến Thanh Ti mặc dù ngủ muộn, nhưng cơ thể lại giống như cài đồng hồ báo thức sẵn vậy, đến 10 giờ lập tức tỉnh dậy.

Còn không thèm nhìn thời gian, xuống giường lập tức mặc quần áo vào.

Nhạc Thính Phong xách đồ ăn về nhìn thấy Yến Thanh Ti từ phòng vệ sinh đi ra, vội lên tiếng: “Thanh Ti, em tỉnh rồi à, anh còn định gọi em đây.”

Yến Thanh Ti dùng nước lạnh rửa mặt, đầu óc mới tỉnh táo một chút, cô liếc mắt về phía Nhạc Thính Phong.

“Gọi? Tôi biết thừa anh sẽ không gọi tôi dậy, mấy cái trò mèo đó của anh không qua được mắt tôi đâu.” Cái gã này chắc chắn đang hy vọng cả ngày hôm nay cô chỉ ngủ trên giường, làm sao mà có lòng tốt gọi cô dậy được.

Yến Thanh Ti hừ hừ một tiếng, đi tới, đưa tay níu lấy cổ anh, nhón chân lên thầm thì ở bên tai Nhạc Thính Phong một câu:

“Con mắt của tôi nó còn thể nhìn được hôm nay anh mặc màu gì và... cái đó của anh nó đang như thế nào nữa đấy, anh có muốn biết không? Tôi nói cho anh nghe?”

Nhạc Thính Phong mặt bỗng đỏ bừng hết lên: “Khụ... cái đó... em phải đi quay phim đúng không, ăn cái gì đi đã?”

“Không muốn nghe sao?”

Nhạc Thính Phong đỏ mặt kéo Yến Thanh Ti: “Nghe cái gì mà nghe, ăn đi.”

Yến Thanh Ti liếc một cái: “Xì...”

Sau khi cô ngồi xuống liền hỏi: “Bác gái đâu rồi, đã tỉnh dậy chưa?”

“Dậy một lúc rồi, lát qua đây giờ đấy.” Nhạc Thính Phong đưa cho cô một đôi đũa.

Vừa dứt lời, Nhạc phu nhân trực tiếp đẩy cửa đi vào, lúc nhìn thấy Yến Thanh Ti thì có chút ngượng ngùng, có chút chột dạ, lúng túng sờ mũi một cái rồi cẩn thận ngồi xuống.

Yến Thanh Ti tò mò, hỏi: “Bác gái, sao vậy? Bác... đang sợ cháu sao?”

Chẳng lẽ chỉ qua một đêm, ngồi nghĩ lại những chuyện cô đã làm, bà cảm thấy cô là người quá độc ác, âm hiểm, lòng dạ rắn rết sao?

Nhạc phu nhân vội lắc đầu: “Không phải, cháu rất tốt, cực kỳ tốt...”

Nhạc phu nhân thực sự cảm thấy cô gái như Yến Thanh Ti rất tốt, trước đây định nghĩa về phụ nữ của bà rất đơn giản, bà nghĩ chỉ có hai loại người một là người như bà, hai là những người phụ nữ chuyên xum xe bợ đỡ xung quanh bà.

Ví dụ như Hạ Lan phu nhân, hay Đinh Phù hoặc là như những quý phu nhân hay đánh bài và shopping với bà, còn có mấy thiên kim tiểu thư nhà quyền quý nữa.

Lúc ở cùng mấy người đó, nhất định phải làm ra vẻ, nói gì cũng phải cẩn thận, làm cái gì cũng có thể bị tính toán.

Hơn nữa, bọn họ trước mặt thì lợi dụng bà, sau lưng lại còn nói bà ngu...

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 510: Phụ Nữ Xấu Xa Hư Hỏng Một Chút Mới Đáng Yêu

Nhưng từ lúc gặp được Yến Thanh Ti, Nhạc phu nhân phát hiện trước kia bà dường như quá thiển cận rồi, phụ nữ còn có thể giống như Thanh Ti vậy.

Không băn khoăn, không sợ, không kiêng kỵ bất cứ thứ gì.

Vì sao người khác có thể làm tổn thương mình mà mình còn phải nhẫn nhịn? Bản thân có thể hiền lành, nhưng quyết không thể để vì sự hiền lành đó mà khiến mình bị tổn thương.

Giống như Yến Thanh Ti từng nói, làm người đôi khi xấu xa một chút sẽ dễ sống hơn nhiều.

“Vậy sao... bác lại nhìn cháu như vậy?” Yến Thanh Ti hỏi.

Nhạc phu nhân liếc về phía Nhạc Thính Phong: “Bác... tối hôm qua con bị con trai bác vác đi, không cứu được con... bác, chột dạ!”

Yến Thanh Ti cười rộ lên: “Sao bác lại phải lo lắng về việc này? Hai chúng con... ai được hưởng lợi của ai còn chưa biết đâu?”

Nhạc Thính Phong trợn mắt nhìn Yến Thanh Ti, nhớ tới tối hôm qua lúc cô đẩy ngã anh xuống, nói: Tôi tới là được rồi, anh không cần khách khí...

Trong lòng Nhạc Thính Phong lại cười ha hả.

Anh để đũa xuống, nói: “Nghỉ ngơi đủ rồi, bây giờ đến lượt chuyện tối qua của hai người. Hai người cũng giỏi lắm, nào, giờ nói cho con biết cái cảm giác sau khi gây án là như thế nào đi?”

Yến Thanh Ti ngẩng đầu, bất lực nhìn: “Bác gái...”

Nhạc phu nhân xua tay lia lịa: “Bác... không phải do bác. Sáng sớm nó đã tới tìm bác, bảo Nhạc Bằng Trình đã báo cảnh sát, bác... bác nhất thời...”

Nhạc phu nhân vừa nghe tới Nhạc Bằng Trình đã báo cảnh sát, trong lòng bỗng hoảng sợ, không cần Nhạc Thính Phong tra hỏi đã tự động khai ra hết.

Chính vì thế mà khi nhìn thấy Yến Thanh Ti bà lại càng cảm thấy chột dạ, người ta giúp bà trả thù, kết quả... bà lại đem người ta bán cho con trai.

Nhạc phu nhân cúi đầu, hối lỗi nhìn Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti thở dài, cô cũng biết, Nhạc phu nhân chắc chắn không chống đỡ được Nhạc Thính Phong.

Nói thì cứ nói, dù sao cũng không giấu được, Nhạc Bằng Trình với Đinh Phù bị chỉnh thảm hại như vậy, chắc chắn không thể nào không có phản ứng gì. Coi như cô cùng Nhạc phu nhân không nói thì sớm muộn gì Nhạc Thính Phong cũng biết.

Yến Thanh Ti lại liếc mắt nhìn Nhạc Thính Phong một chút: "Đúng vậy, tối hôm qua chúng tôi đi làm đại sự, thế nào? Không được sao?" Nhạc Thính Phong nhìn cái dáng vẻ "vịt chết vẫn cứng miệng" của Yến Thanh Ti lại càng tức giận.

"Em có nghĩ nhỡ đâu hôm qua hai người bị phát hiện thì hiện tại không phải là đang ngồi đây ăn cơm mà anh vào đồn cảnh sát mang hai người ra đấy."

Yến Thanh Ti nhún nhún vai: "Là anh suy nghĩ nhiều thôi, hai chúng tôi vẫn ổn, hơn nữa còn rất vui vẻ nữa."

Nhạc phu nhân ngồi một bên gật đầu liên tục, bày tỏ bà rất đồng ý với Yến Thanh Ti.

Nhạc Thính Phong quét mắt qua một cái, Nhạc phu nhân lại lập tức ngồi im, không dám ho he gì.

Lúc Yến Thanh Ti còn đang ngủ, Nhạc phu nhân đã bị Nhạc Thính Phong mắng cho đến mức muốn quay về nhà mẹ đẻ tìm an ủi.

"Anh nói là nhỡ đâu, với mấy thủ đoạn mèo cào kia của em, có thể trở về đã là may mắn lắm rồi chứ không phải là do em tài giỏi."

Nhạc phu nhân nhỏ giọng nói: "Không đúng... Thanh Ti rất giỏi, cực kỳ lợi hại."

Yến Thanh Ti hất cằm lên: "Thủ đoạn của tôi làm sao, tôi cảm thấy kế hoạch của tôi rất hoàn mỹ."

Nhạc phu nhân gật đầu phụ họa: “Đúng vậy...”

Nhạc Thính Phong quay phắt đầu lại: “Nhạc phu nhân, im lặng, lát nữa thì tới lượt mẹ đấy.”

Nhạc phu nhân chun chun mũi, dùng tay bụm miệng lại.

Yến Thanh Ti hừ lạnh một tiếng: “Tôi nói cho anh nghe, việc hôm qua không phải do tôi nhất thời xúc động mà đó là kế hoạch tôi đã suy tính cẩn thận. Đầu tiên, tôi để Miên Miên thông qua tụi” chó săn “tìm tung tích của họ rồi tra được số phòng...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 511: Vậy Tối Hôm Qua Bác Có Thấy Sảng Khoái Không?

"Nếu tôi mà không có đầu óc thì đã xông thẳng đến gõ cửa rồi, nhưng mà... muốn đánh người mà, kể cả có để bọn họ đoán ra là bọn tôi làm đi chăng nữa, cũng không có căn cứ chứng minh do tụi tôi làm."

Vẻ mặt Nhạc Thính Phong đầy ghét bỏ: "Nói tiếp đi, để anh xem xem đầu óc em dài đến đâu?"

"Đầu óc tôi thông minh lắm đấy, thang máy trong khách sạn đều có camera giám sát cả, hơn nữa còn đông người, lên rồi lại còn phải nghĩ cách tránh camera, còn phải né tránh cả những người khác nữa, rất khó, cho nên... chỉ có thể nghĩ cách dụ bọn họ đi xuống, động thủ ở bãi đỗ xe dưới tầng hầm."

Nhạc phu nhân gật đầu liên tục, giơ hai ngón tay cái với Yến Thanh Ti.

Nhạc Thính Phong bĩu môi nói: "Sau đó cách của em là tìm người giả làm cảnh sát ập vào kiểm tra phòng chứ gì?"

"Đương nhiên, người đi kiểm tra phòng sẽ nói là có người tố cáo, bọn họ chắc chắn sẽ cảm thấy là do anh hoặc bác gái cố ý gây rắc rối cho họ, nhất định bọn họ sẽ trả phòng mà đi nơi khác, còn tôi thì ôm cây đợi thỏ, úp sọt, chụp bao tải lên, không cần làm gì hết, đánh một trận đã. Yên tâm, camera giám sát ở tầng hầm bãi đỗ xe tôi đã dùng kẹo cao su bịt lại rồi, không ghi lại được tụi tôi đâu."

Nhạc Thính Phong tức phát cáu, có một cô bạn gái làm việc không giống bình thường, chuyên quyền độc đoán, làm gì cũng chẳng bao giờ thương lượng trước với anh như thế này đúng là phát rồ mà.

Mà quan trọng là lần này còn lôi cả mẹ anh đi đánh người nữa chứ.

Nhạc Thính Phong thật sự lo lắng, mẹ anh sẽ học theo Yến Thanh Ti mất, trong nhà có một người phụ nữ không quản được đã là đủ lắm rồi, còn muốn thêm một người nữa, có còn để anh sống những ngày tháng bình yên không đây?

"Em cho rằng cảnh sát bị ngu đấy à? Chuyện mà hai người làm tối qua, bất cứ hành vi nào cũng là phạm pháp đủ để hai người ngồi trong đó uống mấy

ấm trà liền đấy. Nhạc Bằng Trình đã báo cảnh sát rồi, bây giờ cảnh sát đã bắt đầu điều tra, sẽ nhanh chóng tra đến đây thôi."

Yến Thanh Ti nhún vai: "Vậy thì cứ để họ tra."

Nhạc phu nhân cảm thấy Nhạc Thính Phong nói rất có lý, trong lòng có chút thấp thỏm: "Thanh Ti, đánh người là phạm pháp đấy..."

Yến Thanh Ti gật đầu: "Đúng thế, là phạm pháp!"

"Bảo người khác giả danh cảnh sát, cũng là phạm pháp!"

"Đúng, là phạm pháp!" "Nhưng, nhỡ đâu..."

"Vậy tối hôm qua bác có thấy sảng khoái không?"

Nhạc phu nhân gật đầu không chút do dự: "Sảng khoái..."

Bao nhiêu năm rồi bà chưa từng cảm thấy dễ chịu như thế, đêm hôm qua còn nằm mơ thấy Nhạc Bằng Trình và Đinh Phù bị đánh cho sưng vù mà bật cười thành tiếng.

Oán giận chất chứa trong lòng mấy chục năm, đánh một trận, tất cả đều tan biến hết.

Yến Thanh Ti vỗ tay đánh "bốp" một cái: "Thế thì phải rồi, mục đích đã đạt được đấy thôi."

Nhạc phu nhân vẫn không yên lòng: "Nhỡ đâu bị bắt thì làm thế nào?"

Yến Thanh Ti cười ha ha nói: "Bị bắt à, thì để họ bắt thôi, họ không tìm thấy chứng cứ gì thì sẽ thả chúng ta ra ngay ấy mà."

Nhạc Thính Phong thật muốn vác cô lên mà đánh cho cô một trận: "Em chắc chắn thế cơ à?"

Thanh Ti gật đầu: "Đương nhiên rồi, tôi thuê người giả mạo cảnh sát, nhưng mà bọn họ có mặc cảnh phục đâu? Có lấy ra thẻ cảnh sát đâu? Bọn họ có bảo mình là cảnh sát đâu? Bọn họ có vào ăn cướp ăn trộm gì không? Có đánh người không? Tất cả đều không, thế thì đâu có thể gọi là giả mạo cảnh sát được, đấy làm sao mà coi là phạm tội được? Cho nên, là do Nhạc Bằng Trình có tật giật mình tự cho rằng bọn họ là cảnh sát..."

Yến Thanh Ti biết giả mạo cảnh sát không phải là trò đùa, cho lên từ lúc bắt đầu cô đã bảo mấy người còn lại đó không cần nói gì cả, sau khi vào phòng chỉ cần nghiêm mặt là được.

Kể cả có bị bắt đi chăng nữa, bọn họ chỉ cần nói đó là một trò đùa dai hoặc là nói là người nhà đi bắt kẻ ngoại tình, vào nhầm phòng, thì cảnh sát có thể làm gì được họ nào? Người ta đâu có phạm pháp đâu? Nhiều lắm chỉ là phê bình giáo dục, phạt tí tiền là xong thôi.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 512: Cả Đời Này Con Đừng Hòng Lấy Được Vợ

Nhạc phu nhân nghe xong, hai mắt sáng rỡ, nhìn Yến Thanh Ti một cách đầy sùng bái.

Nhìn ánh mắt của mẹ mình, Nhạc Thính Phong liền biết mẹ mình lại trở thành fan ruột của Yến Thanh Ti mất rồi.

Nhưng mà... tuy anh không muốn thừa nhận, nhưng phải công nhận rằng IQ của Yến Thanh Ti quả thật không đến nỗi nào, chỉ thấp hơn anh một tí tẹo thôi.

Yến Thanh Ti nhướng mày: “Hơn nữa ai có thể chứng minh là hai chúng ta đánh người nào? Nếu như không có chứng cớ, không ai có thể động đến chúng ta được. Nhạc Bằng Trình nói là chúng ta thì phải là chúng ta à? Tôi còn kiện ngược lại ông ta tội vu khống ấy chứ. Bọn họ báo cảnh sát cũng đã được một lúc lâu rồi, nếu cảnh sát tìm được chứng cứ thật thì đã đến đây bắt người rồi, chúng ta còn yên ổn ngồi ở đây mà ăn sáng được hay sao?”

Kẽ hở của pháp luật là để làm gì, không phải để người ta lách à?

Chỉ cần cẩn thận tránh đi những điểm mấu chốt thì sẽ chẳng có chuyện gì hết.

Nhạc phu nhân kích động, “Đúng thế, đúng thế... Thanh Ti, con thật là lợi hại, quá giỏi, quá giỏi!”

Nhạc phu nhân không kìm chế được mà vỗ tay cổ vũ cho Yến Thanh Ti. Nhạc Thính Phong lừ mắt lườm bà một cái, Nhạc phu nhân lập tức ngậm miệng lại.

Nhạc Thính Phong nén bực nói: “Không phải anh trách móc gì hai người, mà là hai người to gan quá đấy. Muốn đi xử lý bọn họ, được, không sao, cái thứ đó đừng nói là đánh một trận, có trói lại quăng xuống biển thật thì cũng không quá đáng. Nhưng mà hai người gì thì gì cũng phải để anh đi cùng chứ, hai người đều là phụ nữ đấy, hiểu không hả?”

Tối hôm qua Nhạc phu nhân với Yến Thanh Ti đi mà không gọi Nhạc Thính Phong là bởi dù sao anh cũng là con trai của Nhạc Bằng Trình.

Nhạc phu nhân nghĩ cho anh, vợ chồng không hòa hợp thì có thể ly hôn, nhưng quan hệ cha con làm sao có thể chia cắt?

Nhạc phu nhân có thể đi đập cho cái tên cặn bã đó một trận, thậm chí có thể giết luôn ông ta, nhưng bà không muốn để Nhạc Thính Phong phải ra tay. Con trai đánh cha ruột là làm trái với luân thường đạo lý, bà sợ như vậy sẽ khiến Nhạc Thính Phong chuốc lấy nghiệp báo.

Yến Thanh Ti bĩu môi: “Phụ nữ thì làm sao, bao nhiêu năm trước, một mình tôi vẫn sống ngon lành đấy thôi.”

Yến Thanh Ti thực sự chẳng cảm thấy có cái gì, cô thấy cái trò úp sọt đánh hội đồng hay chơi xấu người khác đã thành chuyên môn của cô rồi.

Thời còn đi học, không ít lần cô đã xử lý Yến Minh Châu theo kiểu này. Tối hôm qua thu thập Nhạc Bằng Trình, Đinh Phù quả thực chỉ là một trò chơi trẻ con thôi, kể cả không có Nhạc phu nhân, một mình cô cũng làm được, hoàn toàn không cần thiết phải nói cho Nhạc Thính Phong.

Đàn ông đúng là có ích thật, nhưng một mình cô có thể làm chuyện này ngon lành, không cần thiết phải vẽ vời lắm chuyện.

Nhạc Thính Phong nghe là biết trong lòng Yến Thanh Ti đang nghĩ gì, cả giận nói: “Đó là trước đây, nhưng bây giờ có anh rồi, em nhất định phải đứng sau lưng anh.”

Yến Thanh Ti liếc nhìn Nhạc phu nhân, hai người đều chọn im lặng không nói gì.

Có tiếng gõ cửa vang lên, “Chị, phải đến trường quay rồi.”

Tiếng của Tiểu Từ vang lên.

Yến Thanh Ti đứng dậy: “Ừ, chị ra đây...”

“Con đi trước đây, hai người cứ ăn từ từ nhé.” Đi được hai bước cô lại quay lại cười với Nhạc phu nhân: “Bác không phải lo gì đâu, lần sau có cơ hội con lại đưa bác đi vui vẻ chuyến nữa.”

“Ừ, ừ, được rồi, được rồi, lát nữa bác bảo Tiểu Lục mang trà giải nhiệt đến, bác lại đến đoàn làm phim thăm con.”

Yến Thanh Ti cười tươi, mở cửa đi ra ngoài.

Cửa phòng khép lại, Nhạc Thính Phong cười lạnh: “Mẹ còn muốn có lần sau nữa à?”

Nhạc phu nhân rùng mình một cái, liên tục xua tay: “Không... không đâu mà... Thính Phong, con trai, chuyện tối hôm qua thực ra là do mẹ đấy. Thanh Ti muốn làm cho mẹ vui lên, muốn chỉ bảo mẹ nên mới thế. Nếu như chuyện này bị tra ra thật, con nhất định phải giúp con bé đấy.”

Nhạc Thính Phong nói: “Nếu con không giúp thì sao?”

Chớp mắt một cái vẻ mặt của Nhạc phu nhân đã thay đổi, bà đập “bốp” một cái lên đầu của Nhạc Thính Phong: “Con dám à, con mà... không giúp con bé, cả đời này con đừng mong lấy vợ nữa, mẹ không chấp nhận đâu.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 513: Con Trai Là Hàng Tặng Kèm Của Con Dâu

Nhạc Thính Phong xoa xoa cái đầu đau nhức, nghiến răng nói: "Thật đúng là mẹ bị cô ấy hớp hồn rồi, ngay cả con trai cũng không cần nữa."

Nhạc phu nhân thả tay xuống: "Con trai bây giờ là hàng khuyến mại tặng kèm của con dâu."

Nhạc Thính Phong: "..."

Nhạc phu nhân hỏi: "Vậy đôi cẩu nam nữ đó bây giờ đang ở đâu?"

Nhạc Thính Phong: "Ở trong cục cảnh sát rồi."

"Đi báo án xong vẫn chưa ra à?"

"Không phải."

"Thế tại làm sao?"

Nhạc Thính Phong sờ sờ chóp mũi: "Cảnh sát... tạm thời đã bắt tạm giam họ rồi..."

Nhạc phu nhân buồn bực: "Bị bắt? Bọn họ bị lột sạch thành như thế mà còn bị bắt à? Chẳng lẽ bọn họ không phải là người bị hại à?"

"Có phải con... động tay động chân làm cái gì đó đúng không?" Hiếm có khi nào Nhạc phu nhân thông minh được như lần này.

Nhạc Thính Phong hắng giọng: "Cái này không thể trách con được, là do bọn họ đấy chứ... Bị cảnh sát điều tra ra họ mang theo chất cấm nhập cảnh mà, chỉ là đúng lúc bị... kiểm tra mà thôi."

Nhạc phu nhân trợn tròn mắt, sau một lúc lâu mới vỗ vai Nhạc Thính Phong.

"Con trai... làm tốt lắm!"

...

Lại nói đến Nhạc Bằng Trình và Đinh Phù...

Chỉ sợ cả đời này của hai người bọn họ không có lúc nào bi thương hơn bây giờ, càng không có lúc nào đen đủi như hiện tại.

Rõ ràng là người bị hại, nhưng mà cảnh sát lại nói tìm thấy thuốc cấm trong hành lý của bọn họ, buộc bọn họ phải tiếp nhận điều tra.

Quan trọng nhất là bọn họ vừa mới về nước, cảnh sát lại càng hoài nghi động cơ về nước của bọn họ. Nếu không, đang định cư yên ổn ở nước ngoài hơn ba mươi năm, trong quãng thời gian đó lại không hề về nước lần nào, tại sao bây giờ lại đột nhiên trở về làm gì?

Tâm lý của Nhạc Bằng Trình suy sụp hoàn toàn, ông ta thật sự không biết gì hết. Sám sớm ngày hôm nay hai người tỉnh dậy vì quá lạnh, chỉ cảm thấy cả người run lên cầm cập, mở mắt ra liền nhìn thấy một đám người vây kín mít xung quanh, toàn bộ đều là những bác già trung niên, đang chỉ chỉ trỏ trỏ bọn họ.

Nhạc Bằng Trình lúc đó hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra, cả người rét run, lạnh cóng, ông ta ôm lấy mình mới phát hiện ra cả người mình đang trần truồng, vội vã lấy tay che bộ phận quan trọng ở dưới. Sau đó liếc mắt nhìn sang Đinh Phù, phát hiện ra bà ta cũng đang trần truồng như mình, trên người còn viết một dòng chữ rất to: Tiểu Tam chuyên nghiệp ba mươi năm! Hơn nữa khắp người bà ta lại đầy dấu vết ám muội, sau một đêm đã tím bầm lại, nhìn trông như bị đánh. Nhạc Bằng Trình ngay lập tức nghĩ đến đêm hôm qua, Đinh Phù bị bao nhiêu thằng đàn ông cưỡi lên, ánh mắt ông ta thoắt cái đã thay đổi.

Đinh Phù tỉnh lại muộn hơn Nhạc Bằng Trình một lát, bà ta phát hiện ra bản thân không mặc gì, hét toáng lên, cuộn người lại tự ôm lấy mình sau đó bắt đầu khóc lóc.

Sau đó, Nhạc Bằng Trình nhờ mấy bác gái khiêu vũ ở quảng trường báo cảnh sát, một lát sau cảnh sát đến đưa bọn họ đi.

Nhạc Bằng Trình trong lòng tràn đầy phẫn nộ, muốn cảnh sát nhất định phải nghiêm khắc trừng phạt hung thủ, nhất định phải bắt được Tô Ngưng Mi.

Nhưng mà, sau khi cảnh sát thẩm tra, lại phát hiện ngoài trừ chính bọn họ nói rằng hung thủ là Tô Ngưng Mi ra, không có bất kỳ chứng cứ nào cả, hơn nữa ngay cả dáng vẻ hung thủ như thế nào bọn họ cũng không biết, chỉ nói

có mấy người đàn ông, thế thì bảo cảnh sát tìm kiểu gì?

Kế đó thì cảnh sát tìm được hành lý của hai người bọn họ, lại phát hiện ra trong hành lý của bọn họ có chất được xếp vào danh mục cấm, bọn họ từ người bị hại biến thành đối tượng bị tình nghi.

May mắn là hai người đang bị thương nên được chuyển đến bệnh viện để được chữa trị trước.

Nằm trên giường bệnh, Nhạc Bằng Trình chỉ cảm thấy vừa nhục nhã, lại vừa khuất nhục. Cái cảm giác nhục nhã này thậm chí còn vượt qua cả cảm giác lúc ông ta bị đuổi ra khỏi gia tộc năm xưa.

Nhìn sang Đinh Phù đang ngồi khóc rưng rức bên cạnh, Nhạc Bằng Trình chỉ muốn tát cho bà ta một cái.

Trước nhìn bà ta thuận mắt bao nhiêu, bây giờ nhìn lại thấy dơ bẩn bấy nhiêu.

Con rùa màu xanh trên đầu như một cái đèn giao thông xanh lè ở ngã tư, lúc nào cũng nhắc nhở ông ta, con đàn bà này đã bị một đám đàn ông khác cưỡi lên.

Con tiện nhân, đêm hôm qua lên giường với bao nhiêu thằng, kêu rên sướng lắm cơ mà, bây giờ còn có mặt mũi mà khóc lóc nữa à?

--- O ---

Chương 514: Thật Muốn Tát Chết Con Đàn Bà Đê Tiện Này

Trước đêm hôm qua, đừng nói nhìn thấy Đinh Phù khóc, chỉ cần bà ta nhíu mày một cái thôi, Nhạc Bằng Trình đều cảm thấy đau lòng muốn chết, ngay lập tức ôm ấp bà ta vào lòng dỗ dành an ủi. Nhưng bây giờ nhìn thấy Đinh Phù khóc, Nhạc Bằng Trình chỉ cảm thấy ghê tởm, trong đầu toàn là tiếng kêu rên đầy hưởng thụ của bà ta đêm hôm qua khi bị những thằng đàn ông khác cưỡi.

Nghĩ đến gương mặt bị người ta vẽ một con rùa xanh, đến giờ vẫn không xóa đi được, lửa giận trong lòng Nhạc Bằng Trình càng cháy càng đượm.

Đêm hôm qua Đinh Phù lại còn dám nói, bình thường ông ta không thể thỏa mãn ham muốn của bà ta, bảo ông ta là cái đồ vô dụng, không dùng được nữa.

Nhạc Bằng Trình thật sự muốn hung hăng tát cho bà ta mấy cái, con đĩ, lúc bình thường ông đây làm mày, lần nào mày chẳng sướng muốn chết. Trước đây còn giả vờ băng thanh ngọc khiết, thần thánh không thể xâm phạm, kết quả thì sao, con mẹ nó, toàn bộ đều là giả vờ giả vịt. Tối hôm qua những người đó nói rất đúng, con mụ này sinh ra đã là một con hồ ly tinh.

Cái loại đàn ông ích kỷ như Nhạc Bằng Trình, trong thế giới của ông ta kỳ thực không có bất kỳ người nào, chỉ có một mình ông ta.

Tất cả mọi người phải lấy ông ta làm trung tâm, trước đây Đinh Phù nắm chắc được điểm này, cho nên bà ta vẫn tỏ vẻ lúc nào cũng toàn tâm toàn ý nghĩ cho ông ta, đặt toàn bộ tình cảm vào ông ta, coi ông ta là trời, là chỗ dựa duy nhất, để ông ta cảm thấy nếu rời khỏi ông ta Đinh Phù sẽ không sống nổi, khiến Nhạc Bằng Trình có được cảm giác thành tựu giả dối, cho nên Nhạc Bằng Trình mới thích Đinh Phù đến như thế. Nhưng bây giờ cái cảm giác thành tựu giả dối đó đã tan vỡ, tất cả những thứ tốt đẹp trước đây đều bị sự dơ bẩn hèn hạ tối qua thay thế.

Trong lòng Nhạc Bằng Trình hiện tại chỉ còn lại cảm giác bị sỉ nhục của tối hôm qua, trước kia càng tốt đẹp bao nhiêu thì bây giờ càng thấy kinh tởm bấy nhiêu.

Nhạc Bằng Trình thực sự rất muốn hung hăng tát chết con đàn bà đê tiện này, tại sao ả không đi chết đi. Cái loại đàn bà dơ bẩn như ả lẽ nào không cảm thấy xấu hổ và nhục nhã đến mức tự vẫn đi, còn mặt mũi để sống tiếp nữa ư?

Gương mặt Nhạc Bằng Trình tăm tối u ám, các kiểu biểu cảm liên tục thay thế nhau, hai bàn tay đặt bên người dần dần siết chặt lại.

Đinh Phù nằm trên giường bên cạnh vẫn khóc lóc thảm thiết. Bà ta vẫn đang đợi Nhạc Bằng Trình đến dỗ dành bà ta, nhưng đợi mấy tiếng đồng hồ mà ông ta vẫn không có động tính gì.

Từ lúc sáng sớm hôm nay tỉnh lại cho đến bây giờ đã qua rất lâu rồi, trạng thái tâm lý của Đinh Phù từ đang hoảng loạn dần dần tỉnh táo lại. Những vết thương trên người rất đau đớn, chỗ nào cũng bầm tím.

Nhạc Bằng Trình báo cảnh sát nói rằng bọn họ bị bắt cóc, bị hành hạ đánh đập, còn bà ta... thì bị người ta cường bạo, người của bệnh viện kiểm tra xong cũng nói có hành vi giao cấu diễn ra. Nhưng mà trong lòng Đinh Phù cực kỳ rõ ràng, tối hôm qua bà ta chỉ lên giường với một mình Nhạc Bằng Trình.

Lúc đi ra khỏi khách sạn tiện lợi xuống dưới hầm xe, bị người ta bắt trói, sau đó bà ta đồng ý ngủ với mấy người đàn ông đó. Nhưng mà... bà ta bị lột sạch quần áo lôi lên xe rồi bị đánh ngất mà, đến lúc tỉnh lại lần nữa thì đã ở trong đài phun nước giữa quảng trường.

Đinh Phù đã từng này tuổi rồi, có phải bị người khác cưỡng hiếp hay không, bản thân bà ta còn không rõ ràng hay sao?

Sau khi tỉnh lại, thân thể quả thực rất đau đớn nhưng ở phía dưới lại không làm sao, cũng có nghĩa là thực ra tối hôm qua bà ta không hề bị cưỡng hiếp.

Bọn họ từ đầu đến cuối chỉ hăm dọa mà thôi, nhưng mà... không có ai tin bà ta cả. Bởi vì trên người bà ta chỗ nào cũng có những dấu vết mờ ám, làm thế nào để giải thích đây? Còn nữa, bà ta đúng là đã quan hệ tình dục, cái này cũng làm thế nào để giải thích được?

Nói ra người ta sẽ chỉ cho rằng bà ta đang trốn tránh thực tế, tự mình lừa dối bản thân thân thôi.

Nhưng bà sao có thể nói với người khác những vết tích trên người bà ta là do

bị cấu véo nên mới thế. Những kẻ này quá quả thật quá giảo hoạt, rõ ràng là không cưỡng ép gì bà ta nhưng lại làm ra những dấu hiệu giả tạo như bà ta đã bị làm nhục.

Hiện giờ Đinh Phù có khổ mà không thể nói, lòng rối như tơ vò, muốn giải thích với Nhạc Bằng Trình nhưng mà ông ta vẫn không chịu đến để an ủi mình, thế thì bảo bà ta làm sao mà nói được, nói từ đâu bây giờ?

--- O ---

Chương 515: Một Kẻ Viết Con Điếm, Một Kẻ Viết Tra Nam

Trải qua một đêm này, Đinh Phù đã hoàn toàn hiểu rõ được con người của Nhạc Bằng Trình. Người đàn ông này, không, ông ta căn bản không phải là đàn ông, cái thứ ở phía dưới là đồ thừa, có cũng bằng không. Ngay cả một chó ông ta còn không bằng, ít nhất con chó nó còn biết bảo vệ địa bàn của mình, còn biết chiến đấu khi địa bàn của nó bị xâm phạm.

Nhưng ông ta thì sao? Như một con rụt đầu rụt cổ, đáng đời ông ta bị cắm sừng.

Trước đây Đinh Phù còn nghĩ rằng Nhạc Bằng Trình không có được Nhạc thị là bởi vì ông ta chọn mình thay vì Nhạc thị, bà ta còn vì thế mà đắc ý bao nhiêu năm. Nhưng giờ bà ta mới biết, ông ta đâu có chọn lựa từ bỏ Nhạc thị, mà thực tế là Nhạc thị chọn ruồng bỏ ông ta. Nhạc lão thái gia thà rằng từ bỏ con trai ruột để có bằng được cháu nội, xem ra trong lòng ông ấy hiểu rất rõ, thằng con trai này không được cái tích sự gì hết, là một thằng bỏ đi.

Đinh Phù thật hối hận vì bản thân đã lãng phí quá nhiều thời gian cho một thằng bỏ đi.

Trước đây bà ta vẫn trông chờ rằng Nhạc Bằng Trình có thể nắm quyền điều khiển nhà họ Nhạc sau khi Nhạc lão thái gia qua đời, nhưng bây giờ nghĩ lại mới thấy thật đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

Bây giờ trong lòng Đinh Phù cực kỳ coi thường Nhạc Bằng Trình, nhưng mà bà ta không thể lật mặt với ông ta ngay được.

Dù sao, tất cả chỗ dựa của bà ta cũng là từ Nhạc Bằng Trình mà có, bà ta đã quen với cuộc sống tiêu tiền như nước rồi, nếu như bị Nhạc Bằng Trình vứt bỏ, vậy thì bà ta còn lại cái gì đây?

Tuy rằng trong tay bà ta có một phần tài sản của Nhạc Bằng Trình, nhưng chỉ có một phần rất nhỏ, còn chẳng đủ bà ta sống vài ngày? Nhất là khi bà ta vừa mới về nước, không biết gì về tình hình trong nước cả, tuy Nhạc Bằng Trình vô dụng nhưng rốt cuộc ông ta vẫn là cha ruột của Nhạc Thính Phong, ở cùng với ông ta tốt xấu gì thì cũng có chút bảo đảm.

Cánh cửa phòng bệnh đột nhiên bị mở ra, Đinh Mộc Liên và Đinh Cẩm Quỳ

vội vàng đi vào, thấy dáng vẻ của hai người đều ngẩn ra.

Trên mặt hai người đều bị người ta viết lên, một người viết "con điếm", một người viết "tra nam".

Trên trán của Nhạc Bằng Trình còn vẽ một còn rùa xanh lè.

Loại sơn mà Quý Miên Miên dùng để vẽ cực kỳ trâu bò, tuy rằng không phải là vĩnh viễn không xóa được, nhưng trong khoảng thời gian ngắn thì rất khó để xóa đi, cho nên... bọn họ chỉ có thể để thế này mà thôi.

Đinh Mộc Liên kinh ngạc kêu lên: "Daddy, mami... hai người làm sao thế này?"

Đinh Cẩm Quỳ cau màu: "Tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Đinh Phù nhanh trí, che mặt khóc lóc thảm thiết, giả vờ như không thiết sống nữa: "Không có gì đâu, hai đứa đừng hỏi nữa. Sau này không có mẹ ở bên, hai đứa đều phải sống cho tốt, hai anh em nhất định phải yêu thương nhau."

Đinh Phù nói thế khiến càng Đinh Mộc Liên và Đinh Cẩm Quỳ căng thẳng, sao nghe giống di ngôn thế này?

Nhạc Bằng Trình hừ lạnh một tiếng, đê tiện, chỉ biết giả vờ giả vịt là giỏi, nếu còn chút tự trọng thì tự sát đi xem nào?

Đinh Cẩm Quỳ hỏi: "Mẹ, ai làm chuyện này?"

Đinh Phù khóc lóc không ngẩng được đầu lên: "Con đừng hỏi nữa, chúng ta không nên quay về, chúng ta thật sự không nên trở về. Đây không phải là nơi chúng ta có thể ở lại, chúng ta quá thấp kém..."

Đinh Mộc Liên tức đến nỗi mặt mũi đỏ hồng: "Con biết rồi, nhất định là con mụ Tô Ngưng Mi đê tiện đó. Để con đi tính sổ với bà ta. Bà ta dựa vào cái gì mà ức hiếp người khác? Thật quá đáng lắm rồi! Biết thế ngày hôm qua đã không khách khí với bà ta, lúc đó nên đánh chết bà ta mới phải. Từng ấy tuổi rồi còn độc ác như thế, sau này không sợ không chết được tử tế à?"

Đinh Phù quát: "Mộc Liên, con câm mồm..."

Đinh Mộc Liên cắn răng, quay sang hỏi Nhạc Bằng Trình: "Daddy, mami bị người ta bắt nạt như thế, sao daddy không nói gì?"

Vẻ mặt Nhạc Bằng Trình sa sầm xuống, lạnh lùng nói: “Hỗn láo, ai cho phép mày ăn nói với tao như thế? Bà ta bị người ta đánh, chẳng lẽ tao vẫn bình thường? Ông đây bỏ tiền ra nuôi mày, không phải là để mày lên mặt với tao. Không muốn ở nhà tao nữa thì lập tức cút đi cho tao.”

--- O ---

Chương 516: Nếu Như Không Có Tiền Thì Ông Chẳng Là Cái Thá Gì Cả

Đinh Mộc Liên ngẩn ra, kinh ngạc há hốc miệng, không dám tin vào những gì mình nghe được?

Daddy từ nhỏ vẫn luôn yêu thương cô ta, từ bé đến giờ không cần biết cô ta muốn gì đều cho, thế mà giờ lại mắng cô? Còn bảo cô ta cút đi?

Đinh Cẩm Quỳ và Đinh Mộc Liên đều ngây ra nhìn Nhạc Bằng Trình, nhìn gương mặt hung ác nham hiểm của ông ta. Đinh Phù trong đầu thầm kêu lên một tiếng "xong rồi", Nhạc Bằng Trình bây giờ đã khác xa so với trước kia, sợ rằng cuộc sống sau này của bà ta sẽ không hề dễ chịu.

Vừa nãy bà ta còn có ý định lợi dụng Đinh Cẩm Quỳ và Đinh Mộc Liên để cứu vãn lại một chút tình cảm của Nhạc Bằng Trình với mình, nhưng bây giờ xem ra căn bản là vô dụng.

Đinh Phù cảm thấy bản thân có chút đáng cười, làm sao bà lại quên mất, Nhạc Bằng Trình ngay cả con trai ruột của mình còn có thể hãm hại, huống gì hai đứa con nuôi.

Gã đàn ông này...

Đinh Phù nhìn gương mặt âm hiểm của Nhạc Bằng Trình mà cảm thấy buồn nôn, nếu như không phải ông ta có tí tiền, ai muốn để loại người như ông ta ngủ mấy chục năm.

Trước đây Nhạc Bằng Trình khá là thích Đinh Phù, hai đứa con nuôi, một đứa đặt tên là Đinh Mộc Liên một đứa là Đinh Cẩm Quỳ, bởi vì hai cái tên này đều là cách gọi khác của hoa phù dung.

Lúc ấy, khi đặt tên, có thể nói là vô cùng dụng tâm, nhưng bây giờ khi nghe ông ta quát bảo Đinh Mộc Liên cút đi mới thấy nó đáng cười làm sao.

Đinh Mộc Liên vẫn chưa tỉnh lại sau cú shock, cô ta run rẩy hỏi: "Daddy... ba đang... đang bảo con cút đi sao? Daddy bị điên rồi à? Con là Mộc Liên mà, con không phải là con mụ đê tiện Tô Ngưng Mi, ba nhìn cho rõ ràng đi. Bây giờ mami bị mụ già đó ức hiếp, sao ba lại có thể quát con?"

Nhạc Bằng Trình hất chăn ra, nhảy xuống giường, giáng cho Đinh Mộc Liên một cái tát.

Nhạc Bằng Trình dù sao cũng là đàn ông, sức lực khi đánh người chắc chắn phụ nữ không thể so sánh được, lại thêm cơn giận không có chỗ phát trong lòng ông ta nữa, nghĩ cũng biết cái tát này dồn nén bao nhiêu sức lực. Một cái tát này giáng xuống, ngay lập tức Đinh Mộc Liên ngã quỵ xuống đất.

Nhạc Bằng Trình chỉ thẳng vào mặt Đinh Mộc Liên mà mắng: "Cút đi, dám ăn nói với tao như thế à? Mày muốn trèo lên đầu lên cổ tao sao? Nếu như ông đây không nhận nuôi mày, bây giờ mày còn không biết đang ăn xin ở cái xó xỉnh nào đâu. Dám lên mặt quát tháo với tao à? Lập tức cút đi cho tao, sau này đừng hòng xin xỏ được một đồng nào của ông nữa."

Đinh Mộc Liên bị đánh hoa mắt ù tai, ngã nhào trên mặt đất, một bên tai ù đi, môi bầm dập chảy máu, răng như sắp rơi ra, trong miệng bốc lên mùi máu tanh. Cô ta ôm mặt, nửa bên mặt đã tê dại không còn cảm giác, cả người đều ngây ra.

Đinh Phù chưa bao giờ thấy Nhạc Bằng Trình bạo lực như thế, bà ta có thể nhìn thấy sự tàn bạo đang bành trướng trong đôi mắt của ông ta.

Đinh Phù vẫn không thể đắc tội ông ta được, vội vàng nói: "Mộc Liên, Mộc Liên... Con mau xin lỗi daddy con đi. Chuyện ngày hôm qua, bất kỳ ai trong chúng ta đều không muốn nó xảy ra, cảnh sát đang điều tra rồi, con đừng ăn nói linh tinh. Daddy con từ nhỏ đã yêu thương con nhất, sao con có thể ăn nói như thế được? Con nói như thế là làm daddy con đau lòng đấy, con có biết không? Mau xin lỗi daddy con đi..."

Đinh Phù vừa nói, vừa nháy mắt với Đinh Cẩm Quỳ.

Đinh Cẩm Quỳ không phải là người nhiều lời, nhưng so với Đinh Mộc Liên, anh ta bình tĩnh hơn nhiều. Anh ta vẫn không biết rốt cuộc tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì, cho nên vẫn không mở miệng nói gì cả. Nhưng anh ta đã nhìn ra một vài chuyện từ phải ứng vừa rồi của Nhạc Bằng Trình.

Giữa cha nuôi và mẹ nuôi hình như đã xảy ra chuyện gì đó.

Đinh Cẩm Quỳ do dự một lát mới nói: "Đúng rồi đấy, Mộc Liên, em làm sao có thể ăn nói như thế với ba? Nếu như không có ba thu dưỡng chúng ta, có lẽ chúng ta đã sớm chết ở cô nhi viện từ lâu rồi. Em đừng có cậy ba thường hay nuông chiều em mà không biết kiêng nể gì hết, sự tôn trọng tối thiểu nhất đối

với bề trên mà em cũng không làm được, sao ba có thể không tức giận được đây? Đánh em là dạy cho em một bài học.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 517: Con Rùa Xanh Trên Trán Là Nỗi Sỉ Nhục Cả Đời

Đinh Mộc Liên cuối cùng cũng tỉnh ra, một bên má đau rát, cô ta tủi thân ấm ức khóc lóc, “Daddy... con xin... xin lỗi... Vừa nãy con không cố ý đâu. Vừa nãy con nhìn thấy hai người bị thương nên mới tức giận quá thôi, con xin lỗi... Con xin lỗi, daddy tha thứ cho con nha, con xin daddy đấy.”

Nhạc Bằng Trình liếc qua Đinh Mộc Liên, hừ lạnh một tiếng: “Hừ... sau này liệu mà biết giữ mồm giữ miệng.”

Đinh Cẩm Quỳ hỏi: “Ba, mẹ, chuyện đêm hôm qua là do Tô Ngưng Mi làm đúng không?”

Đinh Mộc Liên lầm bầm nói: “Không phải con mụ đó thì còn ai vào đây.”

Đinh Phù lặng lẽ khóc không nói gì, Nhạc Bằng Trình nghiêm mặt cũng không mở miệng nói câu nào. Chuyện tối hôm qua một chữ ông ta cũng không muốn nhắc lại, bởi chỉ cần nhớ lại thì ngay lập tức ông ta sẽ nhớ đến chuyện đêm hôm qua Đinh Phù bị bao nhiêu thằng đàn ông đè lên.

Con rùa xanh trên trán như thể bị dùng que sắt nung ấn lên đó, cả đời này đều không xóa đi được.

Đinh Cẩm Quỳ thở dài một tiếng nói: “Vừa nãy con vừa đi tìm hiểu tình hình rồi, không có bất kỳ một bằng chứng nào có thể chứng mình Tô Ngưng Mi là hung thủ cả. Cho dù chúng ta có xác định do bà ta làm nhưng cảnh sát cần chứng cớ, trong camera giám sát của khách sạn bọn họ cũng không hề xuất hiện, cho nên... vụ việc này không dễ giải quyết.”

Đinh Cẩm Quỳ hỏi thăm được chút tin tức từ phía cảnh sát, hai người bị bắt cóc, bị đánh đập, nhưng cảnh sát lại không cho anh ta biết, Đinh Phù bị cưỡng hiếp tập thể. Có lẽ cảnh sát cảm thấy nói những chuyện như thế cho con cái nhà họ sẽ khiến bọn họ không chịu đựng nổi, nghĩ rằng để tự bọn họ nói cho con cái mình thì tốt hơn.

Nhạc Bằng Trình mặt mũi sa sầm quát loạn lên: “Đủ rồi, không ai được phép nhắc lại chuyện tối qua cả. Chất cấm trong hành lý là chuyện như thế nào?”

Đinh Cẩm Quỳ không nói gì, Đinh Mộc Liên cúi đầu, ôm mặt im lặng.

Nhạc Bằng Trình đưa mắt nhìn hai đứa: "Đừng có tưởng là tao không biết gì, Mộc Liên trước kia mày thường hay đi bar đêm, chơi với đám người như thế nào tao không quản, nhưng mày dám hại đến tao?"

Đinh Mộc Liên lắc đầu quầy quậy: "Con... những cái này ở nước ngoài vẫn là hợp pháp mà, con không ngờ được về đây lại trở thành phạm pháp. Con chỉ là... con chỉ là..."

Thứ Đinh Mộc Liên mang về là thuốc lắc, bình thường cô ta ở nước ngoài cũng cắn thuốc, nhưng cũng chỉ dám cắn thuốc lắc thôi. Cô ta biết ở trong nước, thuốc lắc cũng là thuốc phiện, là thứ tuyệt đối bị cấm, cho nên cô ta mới mang một vài loại thuốc có thành phần ma túy theo, hơn nữa còn chia ra, lén lút để trong hành lý của Nhạc Bằng Trình và hành lý của Đinh Phù, đương nhiên là hành lý của cô ta cũng có.

Quả nhiên bình an vượt qua hải quan của nước M. Khi về nước rồi, hai hôm nay cô ta chơi đêm ở bar quá high nên quên mất phải lấy đám thuốc kia ra. Cô ta cũng không ngờ lại xảy ra chuyện như thế này, cuối cùng còn bị cảnh sát tìm thấy nữa.

Chuyện này không thể xảy ra được, số thuốc đó cô ta giấu rất kỹ, cảnh sát chẳng có lý do để lục soát hành lý của người bị hại cả.

Đinh Mộc Liên muốn nói dối, nhưng Nhạc Bằng Trình căn bản không cho cô ta cơ hội đó, ông ta lại giáng cho cô ta một bạt tai nữa.

Cái tát lần này đánh lên má còn lại của Đinh Mộc Liên, cô ta hét lên đau đớn, nôn ra một ngụm máu, bên tai cứ ong ong lên, mọi thanh âm của những người khác thoáng cái đã trở nên thật xa xôi.

Đinh Phù run rẩy, bà ta đoán rằng Nhạc Bằng Trình giờ đang trút hết lửa giận của cả đêm hôm qua lên người Đinh Mộc Liên, thực ra người mà ông ta muốn đánh nhất chính là bà ta.

Nhạc Bằng Trình gằn giọng nói: "Cẩm Quỳ, con đưa nó đến chỗ cảnh sát tự thú. Nó đếch phải là con của ông, ông đây đếch việc gì phải gánh tội cho nó cả."

Đinh Cẩm Quỳ đang định nói gì đó nhưng Đinh Phù đã nháy mắt với anh ta, Đinh Cẩm Quỳ thấy thế liền hiểu, nhanh chóng ngậm miệng lại không nói gì nữa.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 518: Đúng Là Đồ Vô Ơn

Lát sau, Đinh Cẩm Quỳ mới nói: "Được rồi, con sẽ đưa nó đi, nó cũng đã là người trưởng thành rồi, làm sai chuyện gì thì tự mình gánh lấy hậu quả, không nên để người khác gánh tội thay, càng đừng để liên lụy đến cha mẹ."

Những lời này của Đinh Cẩm Quỳ cuối cùng cũng khiến Nhạc Bằng Trình cảm thấy thư thái hơn một chút, ông ta vẫn khá hài lòng với đứa con trai nuôi này.

Đinh Cẩm Quỳ thông minh hơn Đinh Mộc Liên nhiều, anh ta biết nên nói cái gì, không nên nói cái gì.

Đinh Mộc Liên nghe thấy Nhạc Bằng Trình bảo Đinh Cẩm Quỳ đưa cô ta đến cảnh sát để tự thú, cô ta ngay lập tức trở nên hoảng loạn, khuôn mặt đau đớn bỏng rát sưng phù như cái bánh bao, nhưng cô ta không còn hơi sức đâu mà để ý, kêu thét lên: "Daddy, cứu con với, không muốn mà. Daddy, con không cố ý mà, con chỉ là nhất thời hồ đồ thôi mà, daddy, daddy..."

Khuôn mặt Nhạc Bằng Trình lạnh như băng, không có chút gì gọi là tình cảm cha con ngày xưa, sự thân thiết giữa cha và con gái đã sớm trở thành trò cười. Con người luôn dễ dàng thay đổi như thế đấy, chỉ cần xảy ra một chuyện là có thể thay đổi hoàn toàn cái nhìn của một người đối với người khác.

Giờ Nhạc Bằng Trình hận Đinh Phù đến mức mong bà ta chết đi cho rồi, huống chi là đứa con gái nuôi Đinh Mộc Liên này.

Lúc đầu, nhận nuôi bọn chúng đều là do Đinh Phù yêu cầu, ông ta lúc đó không nỡ để Đinh Phù phải đau lòng, thế nên mới đồng ý. Bây giờ, Nhạc Bằng Trình thật muốn đá bay ba kẻ ăn bám mình mấy chục năm này đi, đá hết ra ngoài. Trước kia ông ta đưa bao nhiêu tiền cho Đinh Phù để nuôi dưỡng chúng, chúng bao nhiêu cũng không thấy tiếc. Nhưng giờ Nhạc Bằng Trình cảm thấy đưa cho chúng một xu cũng là lãng phí.

Đinh Mộc Liên thấy Nhạc Bằng Trình không mềm lòng, bèn cầu xin Đinh Phù: "Mami, mami... mami thương con nhất mà, mami, mami thương con nhất mà. Con cầu xin mami đấy, con không muốn ngồi tù đâu, con không muốn... con sẽ phải ngồi tù mất... con còn trẻ mà, con không muốn ngồi tù."

Đinh Mộc Liên không nói ngồi tù thì còn không sao, vừa mới thốt lên hai chữ ngồi tù, Nhạc Bằng Trình đã giơ chân đá cho cô ta một phát, dùng toàn bộ sức lực ông ta đang có, trút toàn bộ sự sỉ nhục vì bị cắm sừng vào cú đá đó.

Con bạch nhãn lang vô ơn này, nó biết nó mang thuốc cấm theo là phải ngồi tù, còn ông ta thì không chắc? Nếu cảnh sát cho rằng thủ phạm là ông ta thật, thì ông ta sẽ như thế nào?

Đinh Mộc Liên bị đá một cái trượt xa hơn một mét, đập vào cạnh bàn mới dừng lại được, cô ta đau đớn kêu gào: "Mami... mami..."

Đinh Phù vẫn khóc lóc sướt mướt nhìn trông còn đáng thương hơn cả Đinh Mộc Liên: "Mộc Liên, từ nhỏ mami đã dạy con rồi cơ mà, con xem con đi, tại sao con không nghe lời như thế?" Đinh Mộc Liên bò đến bên giường của Đinh Phù, kéo ống tay áo của bà ta gào khóc nói: "Mami, con sai rồi, con sai rồi... Con bị người khác dụ dỗ, con chỉ thử một chút thôi mà. Con không chạm vào thuốc phiện thực sự đâu, con sai rồi. Con xin mami, mami giúp con nói với daddy, đừng đưa con đến đồn cảnh sát. Daddy nghe lời mami nhất mà, mami nói gì là daddy sẽ nghe theo mà, mami nói với daddy cho con đi, hu hu... Con sai rồi... con thực sự biết con sai rồi mà."

Những gì Đinh Mộc Liên nói lại chọc đúng tử huyệt của Nhạc Bằng Trình. Đúng thế, trước đây Đinh Phù nói gì là ông ta nghe nấy, trước đây ông ta không hề nghĩ ngợi gì cả, toàn bộ đều nghe bà ta. Bây giờ nghĩ lại, thật là con mẹ nó quá ngu xuẩn, sao ông ta không nhìn rõ con điếm không biết xấu hổ này sớm hơn nhỉ?

Nếu như đá con mụ này đi sớm, ông ta cũng không đến nỗi bị mọc sừng.

Đinh Phù thở dài một tiếng, đặt tay lên đầu Đinh Mộc Liên: "Mộc Liên à, con đã lớn rồi, con không còn là cô bé con làm vỡ cái chén cũng trốn vào lòng mami khóc nhè nữa. Mami cũng già rồi, không thể tiếp tục che gió che mưa cho con nữa rồi. Chuyện lần này không phải là chuyện nhỏ, đã làm sai thì nên nhận sự trừng phạt. Bị trừng phạt không có gì là xấu hổ cả, sau này con biết hối cải là được rồi, con vĩnh viễn là đứa con ngoan trong lòng mami."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 519: Tao Đau, Nhưng Mày Sướng Là Được Rồi Chứ Gì?

Đinh Phù là một người cực kỳ biết ăn nói, đặc biệt am hiểu nghệ thuật nói chuyện. Đinh Mộc Liên tìm sự giúp đỡ từ bà ta, bà ta biết, nếu giờ mình nói đỡ cho con gái trước mặt Nhạc Bằng Trình là tự hại chính bản thân mình.

Đinh Mộc Liên và Đinh Cẩm Quỳ không biết uẩn khúc trong chuyện này, nhưng bà lại biết. Bà ta sẽ không ngu gì mà tự đi tìm đường chết, tuy vậy bà ta cũng muốn giữ vững uy phong của mình trước Đinh Cẩm Quỳ và Đinh Mộc Liên, để hai người bọn họ vẫn tiếp tục nghe lời mình, cho nên bà ta đường hoàng nói một đống những lời hay lẽ phải.

Nghe qua thì đúng là một bà mẹ suy nghĩ sâu xa, dường như hết lòng hết dạ nghĩ vì con cái. Hơn nữa, bà ta còn khéo đưa đẩy giải thích hộ Nhạc Bằng Trình, mà lời giải thích này nghe như thể đúng là như thế thật.

Đinh Phù biết địa vị của bà ta trong lòng Nhạc Bằng Trình đã không thể như cũ được nữa, nhưng bà ta không thể buông tha được, bà ta và Nhạc Bằng Trình giờ đã bị trói vào với nhau.

Nhưng thực tế thì sao? Thực tế thì câu này có nghĩa là: mau cút con mẹ mày đi đầu thú đi, bà đây đếch giúp được mày đâu. Giờ tao còn không bảo vệ được chính mình, ai hơi đâu mà quản mày được?

Đinh Mộc Liên càng khóc thảm thiết hơn, sắc mặt Nhạc Bằng Trình mới có vẻ dịu đi chút ít, trong lòng ông ta nghĩ thầm: Xem ra, Đinh Phù vẫn còn biết điều, ít nhất còn hiểu được phải nói đỡ cho hắn.

Đinh Mộc Liên nức nở: “Con xin lỗi, con đã làm cho mọi người thất vọng rồi. Con xin lỗi... nhưng mà con thật sự không muốn...”

Đinh Cẩm Quỳ nói: “Mộc Liên, em không cần tuyệt vọng, đây nhiều nhất cũng chỉ mang theo một vài loại thuốc cấm mà thôi, chứ đâu có phải là thuốc phiện đâu, cho nên xử phạt cũng không nặng lắm đâu. Đến lúc đó em nói là thuốc này dùng để chữa trị chứng bệnh thần kinh của em, kiên quyết không chịu thừa nhận là được.”

Đinh Mộc Liên mở to hai mắt: “Như thế cũng được sao?”

"Đương nhiên là có thể rồi! Đi thôi, đừng làm phiền ba mẹ nghỉ ngơi nữa."

Đinh Cẩm Quỳ đưa Đinh Mộc Liên đến cục cảnh sát.

Trước khi ra khỏi phòng bệnh, anh ta còn liếc nhìn Đinh Phù và Nhạc Bằng Trình, cố đè nén sự hoài nghi xuống đáy lòng.

Rốt cuộc đã xảy chuyện gì mà khiến cha mẹ nuôi trở nên bất hòa với nhau như thế?

Trong phòng chỉ còn lại Đinh Phù và Nhạc Bằng Trình, trong lòng bà ta đang nghĩ xem nên nói với Nhạc Bằng Trình như thế nào? Nhạc Bằng Trình là một thằng đàn ông ích kỷ, tự phụ, lại còn rất sĩ diện, tuyệt đối không thể cứng rắn đối đầu với ông ta, phải tâng bốc ông ta, để ông ta cảm thấy ông ta là người lợi hại nhất trên thế giới này, trái đất thiếu ông ta thì không thể quay được nữa.

Đinh Phù cảm thấy ánh mắt Nhạc Bằng Trình nhìn bà ta càng lúc càng trở nên hung ác, bà ta không dám chần chừ nữa, vội vã điều chỉnh lại trạng thái của bản thân, ngẩng đầu lên, trong mắt ngập nước, nhìn ông ta đầy ngưỡng mộ, giống như đang coi ông ta là một loại tín ngưỡng. Trước đây khi bà ta nhìn Nhạc Bằng Trình bằng ánh mắt như thế này, mọi việc từ trước đến nay đều thuận lợi.

Giọng nói run rẩy của Đinh Phù vang lên: "Bằng Trình, anh như thế nào rồi? Không sao chứ? Anh phải chịu nhiều khổ sở như thế, chắc chắn rất đau đúng không?"

Đinh Phù không biết phải làm thế nào, nhưng bà ta chỉ có thể cố gắng liều mạng mà xông lên thôi.

Trước đây Đinh Phù chỉ tùy tiện cau mày buồn rầu, Nhạc Bằng Trình liền cảm thấy đau lòng. Hôm nay bà ta vẫn xinh đẹp như thế, nhìn vào đôi mắt tràn đầy ngưỡng mộ ấy, trong khoảng khắc Nhạc Bằng Trình lại thất thần, nhưng chỉ là trong khoảnh khắc mà thôi. Rất nhanh, bởi khi nhìn hai chữ "con điếm" trên mặt bà ta, gương mặt của Nhạc Bằng Trình ngay lập tức lại lạnh đi.

Con tiện nhân này vẫn còn tưởng ông ta vẫn nghe lời bà ta răm rắp như trước đây nữa à? Nằm mơ đi.

Cái thứ đồ chơi dơ bẩn bị đàn ông chơi tã rồi mà vẫn còn bày cái vẻ thanh

khiết đó ra cho ai xem? Kể cả hai chữ “con điếm” trên mặt bà ta có xóa sạch thì vẫn không rửa sạch được sự dơ bẩn trên người bà ta.

Nhạc Bằng Trình cười lạnh một tiếng: “Tao đau, nhưng mà không sao, mày sướng là được rồi chứ gì?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 520: Trong Lòng Anh, Người Anh Yêu Nhất Là Em

Đinh Phù rùng mình một cái, đây là câu đầu tiên mà Nhạc Bằng Trình nói với bà ta sau khi bọn họ tỉnh lại ở đài phun nước.

Câu nói này có thể gọi là đâm thẳng vào trái tim bà.

Ông ta đau, còn bà thì sướng!

Đinh Phù có thể cảm nhận được một thứ còn đáng sợ hơn là đau khổ thất vọng trong câu nói ấy. Nhạc Bằng Trình đối với bà ta... đã không chỉ dừng lại ở sự tức giận phẫn nộ, mà đã đạt đến sự căm hận.

Đinh Phù cảm thấy tất cả sự cố gắng ba mươi năm qua của mình có thể đã bị trôi xuống sông xuống biển sạch sành sanh. Bà ta phải nhanh chóng khiến Nhạc Bằng Trình tin tưởng đêm ngày hôm qua bà ta không hề bị đám đàn ông đó làm nhục, thân thể của bà ta chỉ có một mình ông ta chạm vào mà thôi.

Đinh Phù làm ra vẻ kinh ngạc cực kỳ khiếp sợ, hai mắt trợn to, nhìn Nhạc Bằng Trình.

Đinh Phù thương tâm tuyệt vọng, đau khổ khóc lên: "Bằng Trình... anh... anh... anh... anh... sao có thể nói như thế được? Em ở với anh bao nhiêu năm, em chung chăn chung gối với anh bao nhiêu lâu, em ngưỡng mộ anh, coi anh như là mặt trời duy nhất của em, bình thường quần áo anh mặc, cơm anh ăn, đồ dùng trong sinh hoạt hằng ngày đều do một tay em chuẩn bị, có bao giờ em không tận tâm, hết lòng hết sức với anh? Em là người như thế nào, chẳng lẽ anh còn không biết?"

Quả thật ba mươi năm qua, Đinh Phù đã tận tâm tận lực với Nhạc Bằng Trình, nhưng bây giờ Nhạc Bằng Trình nghĩ lại trước đây lại càng phẫn nộ.

"Hừ, trước đây tao vẫn không nhìn rõ bản chất thật sự của mày, giờ tao mới phát hiện, mày đúng là một con đàn bà đê tiện. Cái mùi khai thối của hồ ly từ trên người mày tỏa ra, cách xa mười dặm vẫn còn ngửi thấy kìa."

Sắc mặt của Đinh Phù trắng bệch, những lời này lại có thể thốt ra từ miệng của Nhạc Bằng Trình, bà ta chỉ cảm thấy cả người như thể vừa bị hắt cả một

chậu nước lạnh.

Ngay cả một con chó, nuôi bao nhiêu năm như thế ít nhất cũng còn có chút cảm tình, nhưng Nhạc Bằng Trình lại vì chuyện đêm hôm qua coi "cảm tình" bao nhiêu năm qua toàn bộ đều biến thành không khí, rốt cuộc người đàn ông này vô sỉ đến mức nào, máu lạnh đến mức nào?

Nếu như là người bình thường, dù cho người phụ nữ của mình có bị người khác làm nhục đi chăng nữa, lẽ nào không phải là nên phẫn nộ vì những tên cầm thú làm ra chuyện đó hay sao?

Nhưng Nhạc Bằng Trình lại không hề như thế, ông ta ức hiếp kẻ yếu, ông ta là kẻ miệng cọp gan thỏ, là một thằng vô dụng không hơn không kém, chẳng trách Tô Ngưng Mi căn bản không cần thằng đàn ông này. Đinh Phù thật đố kỵ với Tô Ngưng Mi, đố kỵ rằng bà ta đã sớm nhìn thấu tất cả, bà ta thật may mắn.

Đinh Phù ôm ngực khóc một cách im lặng, dáng vẻ đau đớn ấy khiến cho người ta nhìn thấy phải đau lòng.

"Bằng Trình... anh thật sự muốn để em chết oan sao? Nếu thật sự bị lăng nhục, em đã sớm tự sát rồi, em căn bản không còn mặt mũi mà sống đến tận bây giờ. Đêm hôm qua đám đàn ông đó không hề chạm vào em, bọn họ chỉ cấu véo để tạo ra những dấu vết giả trên người em thôi, để người khác thực sự cho rằng em bị người... bị người ta... cưỡng hiếp."

Nhạc Bằng Trình hừ lạnh một tiếng: "Cô coi tôi là thằng ngốc chắc? Cô cho rằng tôi sẽ tin những gì cô nói à? Tối hôm qua cô rên sướng lắm có mà, cô nghĩ tôi điếc thật đấy à?"

Đinh Phù xuống giường, lảo đảo bổ nhào vào bên chân Nhạc Bằng Trình khóc lóc nói: "Em không có thật mà. Nếu như em là loại đàn bà như thế, em đã sớm cuỗm tiền của anh chạy trốn rồi, sao em còn không một lời oán trách mà ở bên cạnh anh bao nhiêu năm như thế? Có người phụ nữ nào muốn làm kẻ thứ ba, ai mà không muốn có một gia đình chân chính chứ, em đã từng cầu xin anh điều gì hay chưa?"

Câu nói của Đinh Phù khiến Nhạc Bằng Trình đột nhiên nhớ ra, tiền của ông ta vẫn còn một phần đang ở trong tay của Đinh Phù.

Không được, tiền của ông ta tuyệt đối không thể để con tiện nhân này cầm được, ông ta phải nghĩ cách lấy lại mới được, tạm thời phải trấn an bà ta

trước đã.

Nếu không thực sự làm ầm ĩ lên, bà ta ôm tiền chạy trốn thì làm thế nào?

Gương mặt của Nhạc Bằng Trình lập tức thay đổi: “Anh xin lỗi, là anh tức quá nên hồ đồ mất rồi! Anh xin lỗi, Tiểu Phù em yên tâm đi, cho dù em có biến thành thế nào, trong lòng anh em vẫn là người mà anh yêu nhất.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 521: Khỏi Cần Đợi Tới Khi Ông Ta Xử Lý Em, Em Ra Tay Trước Đi

Trước đây, Nhạc Bằng Trình nói mấy lời này không hề cảm thấy bất cứ áp lực gì, chẳng cần động não, chỉ cần mở miệng là có thể nói được ngay.

Nhưng hiện tại, thật quá kinh tởm...

Đinh Phù nheo mắt, Nhạc Bằng Trình sao bỗng nhiên thay đổi thái độ nhanh quá vậy, nhưng giờ bà ta cũng chẳng nghĩ nhiều, bà ta cảm kích nhìn ông ta rồi nói: “Bằng Trình, cảm ơn anh, cảm ơn anh đã tin tưởng em.”

Nhạc Bằng Trình ngồi xổm xuống ôm chặt lấy Đinh Phù: “Chuyện ngày hôm qua, chẳng ai trong chúng ta muốn xảy ra cả, đó là một cơn ác mộng, chúng ta đừng nhắc tới nó nữa. Bất kể có xảy ra chuyện gì, trong lòng anh, em mãi vẫn mãi thuần khiết như lần đầu mình gặp nhau, như ba mươi năm về trước.”

Đinh Phù nghiến chặt răng. Nhạc Bằng Trình, tên khốn này rõ ràng vẫn cứ nghĩ bà bị rất nhiều tên đàn ông cưỡng bức, nhưng mở miệng thì lại cố ý nói tới “băng thanh ngọc khiết”, đây chẳng phải là đang ghê tởm bà sao?

Tên khốn này, mày cứ đợi đấy, đợi bà móc được hết tiền của mày, đợi tao tìm được chỗ dựa mới rồi, tao nhất định sẽ đá mày cút thật xa, bà đây không thèm hầu hạ loại người như mày nữa đâu.

Lúc này, Nhạc Bằng Trình cũng đang nghĩ, đợi ông đây lấy về được hết tiền trong tay mày rồi thì mày thích cút đâu thì cút.

Đinh Phù kích động, ngân ngấn nước mắt, xúc động gọi: “Bằng Trình...”

Nhạc Bằng Trình cũng dịu dàng đáp trả: “Tiểu Phù.”

...

Tại phim trường, Yến Thanh Ti quay xong một cảnh, cô cảm thấy Quý Miên Miên có gì đó hơi kỳ lạ, lúc đang dặm lại lớp trang điểm, Miên Miên bôi hết phấn lên miệng cô.

Yến Thanh Ti tranh thủ giờ nghỉ, cô hỏi: “Sao thế Miên Miên, có phải không

ngủ đủ không? Hay em về nghỉ trước đi, ở đây có Tiểu Từ là được rồi."

Tiểu Từ vội nói: "Phải đấy, có mình ở đây là được rồi, cậu về nghỉ đi, cậu xem quầng mắt cậu thâm xì cả vào rồi kìa."

Quý Miên Miên lắc đầu: "Không không... em vẫn muốn ở đây với chị."

Đi theo nữ thần cô mới yên tâm, lỡ về rồi cô sẽ sợ lắm.

Quý Miên Miên hễ cứ nhắm mắt là lại thấy khuôn mặt của Diệp Thiều Quang, ngủ được một lúc lại bị dọa tỉnh, căn bản không dám nhắm mắt lại luôn.

Trời vừa sáng cô đã bắt đầu lướt hết một lượt tin tức trên mạng, xem xem có bài báo nào nói về việc phát hiện ra thi thể của một người đàn ông nào đó không.

Cũng may là không có, có điều Nhạc Bằng Trình và Đinh Phù thì lên báo rồi, tuy mặt và các bộ phận quan trọng trên người đều đã được làm mờ, nhưng chữ trên người bọn họ là do chính tay Quý Miên Miên viết lên, nên cô liếc mắt một cái là nhận ra ngay.

"Tiểu Từ, em đi hỏi phó đạo diễn xem cảnh sau của chị còn phải chờ bao lâu nữa đi?" Yến Thanh Ti nhìn ra, Quý Miên Miên có chuyện muốn nói với cô nên kiếm cớ tránh Tiểu Từ.

Đợi Tiểu Từ rời đi, Yến Thanh Ti hỏi: "Miên Miên, có chuyện gì vậy?"

Quý Miên Miên mặt như đưa đám, cô nói: "Chị... Hình như em sắp bị bắt rồi."

"Tại sao?"

"Hôm qua, lúc em đi quăng hai kẻ kia thì bị tên yêu nam chết tiệt kia bắt được, hắn bảo phải báo cảnh sát."

"Yêu nam chết tiệt? Ai?"

Quý Miên Miên khoa tay múa chân nói: "Một tên từng bị em quật ngã, hắn theo dõi em, hắn nói có bằng chứng thấy chúng ta làm chuyện đó. Em cướp điện thoại của hắn rồi, nhưng lỡ như hắn vẫn còn thì sao?"

Yến Thanh Ti "lộp bộp" một tiếng trong lòng, là Diệp Thiều Quang. Gay rồi, cô đang định nói thì điện thoại Quý Miên Miên bỗng vang lên.

Quý Miên Miên nghe thấy tiếng chuông điện thoại liền sợ hãi, cô run rẩy lấy điện thoại ra, thấy một đoạn clip, cô mở ra xem, là một clip ngắn quay cảnh họ đánh người tối qua.

Quý Miên Miên sợ tới nỗi khóc ầm lên: "Chị chị chị... chị ơi chị... xem này, chắc chắn là tên yêu nam chết tiệt đó, hắn sẽ không buông tha cho em đâu. Làm thế nào bây giờ? Đêm qua, suýt chút nữa thì em đã quật chết hắn rồi."

Yến Thanh Ti nheo mắt, cô nhìn đoạn clip, cắn rắng nói: "Sợ cái gì, khỏi cần đợi tới khi hắn ra tay với em, em cứ xông lên giết chết hắn trước đi."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 522: Anh Cướp Mất Nụ Hôn Đầu Tôi Giữ Lại Cho Chồng Tôi Rồi!

Một lời của Yến Thanh Ti như tiếp thêm sức mạnh cho Quý Miên Miên.

Đúng vậy, sợ cái lông, mày không tìm bố, bố cũng phải đi chết mày.

Yến Thanh Ti nhìn dãy số gửi tin nhắn thêm lần nữa mới đưa điện thoại lại cho Quý Miên Miên, lạnh mặt nói: "Em gọi thẳng cho hắn đi, hỏi xem hắn muốn làm gì?"

Quý Miên Miên run lên: "Gọi... gọi thẳng điện thoại á? Em vẫn hơi có tí xén, hay cứ đợi xem, chắc chắn hắn vẫn sẽ còn gửi tiếp nữa."

Yến Thanh Ti nắm chặt lấy tay Quý Miên Miên: "Không phải đợi, hắn sẽ đoán được là em không dám gọi, thế nên em càng phải gọi, phải phá vỡ trận tuyến đầu của hắn trước đã rồi tính."

Quý Miên Miên nuốt nước bọt: "Nhưng, nhưng em phải nói gì giờ?"

"Nói gì cũng được, nhưng phải nhớ, không được lộ ra là em đang sợ, phải để hắn biết, căn bản em đếch sợ, không sợ bất cứ thứ gì hết, để hắn thấy mọi uy hiếp của hắn đều không có tác dụng gì với em cả. Làm chuyện xấu thì không được chột dạ, em phải tự nhủ với mình, mỗi một việc em làm đều là chính đáng hết."

Nghe thấy lời này của Yến Thanh Ti, Quý Miên Miên cũng kiên định trở lại, cô gật đầu: "Ừm, chính đáng, là việc chính đáng, không được nhát gan, không thể bị hắn uy hiếp thế được. Em nhớ rồi, vậy em gọi đây."

Yến Thanh Ti vỗ vai cô: "Gọi đi, có chị ở đây, đừng sợ."

Quý Miên Miên hít sâu một hơi, cô hung hăng ấn gọi vào dãy số lạ kia.

Diệp Thiều Quang đang chuẩn bị gửi tin nhắn thứ hai, còn chưa kịp gửi đi thì điện thoại bỗng vang lên. Nhìn thấy dãy số, anh ta cười, cô nàng không não này lớn mật hơn rồi, không ngờ... còn dám gọi lại, đúng là ngạc nhiên thật đấy!

Diệp Thiều Quang định bắt máy, nhưng khi ngón tay đặt trên màn hình để

gạt nghe, anh ta bỗng ngẩn ra, chuyện này... hình như có vấn đề.

Điện thoại vẫn cứ vang lên, Diệp Thiều Quang do dự một hồi, cuối cùng vẫn bắt máy.

“Alo?”

Hắn vừa lên tiếng, tiếng bực tức của Quý Miên Miên đã xộc thẳng vào tai: “Diệp yêu nam, anh nói đi, rốt cuộc anh muốn làm gì? Muốn tay bo hay hội đồng, tôi cho anh chọn. Đừng có giở mấy cái trò này với tôi, ông đây ghét nhất là loại người như anh đấy, có giỏi thì anh đánh nhau với tôi đây này, ngấm ngầm làm mấy chuyện đó làm cái quái gì?”

Diệp Thiều Quang...

To gan ghê, không sợ cơ à?

“Hứ... lớn mật lắm, bị người ta tóm được bằng chứng trong tay mà còn dám mạnh mồm như thế? Xem ra cô thật sự không sợ cảnh sát nhỉ?”

Diệp Thiều Quang rất biết cách gây áp lực cho người khác, giọng điệu của hắn thản nhiên, vô hình chung lại càng có sức uy hiếp, khiến Quý Miên Miên nghe mà phát run.

Quý Miên Miên nghiến răng, cô cầu cứu nhìn Yến Thanh Ti, Yến Thanh Ti gõ một hàng chữ lên điện thoại của mình.

Quý Miên Miên thuận miệng, đọc: “Mạnh mồm đấy thì sao, anh quản được tôi chắc? Có chứng cứ thì anh cứ gửi cho cảnh sát đi, cho tôi xem làm quái gì? Nếu tôi sớm biết anh là kẻ nham hiểu như vậy, đêm qua đáng ra tôi không nên thả anh, đáng lẽ phải giết người diệt khẩu mới phải. Sau này đừng để tôi nhìn thấy anh nữa, nếu không ngày tôi tẩn anh tám trăm bữa luôn đấy.”

Quý Miên Miên nói ra được những lời này, cô cảm thấy nhẹ nhõm hơn hẳn.

Tên này đúng là muốn bị ăn chửi mà.

Lần sau nếu mà gặp hắn nhất định phải coi hắn như bao cát, đánh ngã thêm vài lần mới được.

Diệp Thiều Quang nhìn điện thoại bỗng không biết nói gì, cô nàng này mạnh

miệng thật, ngày đánh hắn tám trăm bữa nữa cơ... ha ha...

“Nếu cô đã thế, vậy được thôi, hẹn gặp lại tại đồn cảnh sát.”

“Gặp thì gặp, bà đây sợ chắc, chẳng phải anh tức vì tôi quật ngã anh? Thế sao anh không nói tới việc anh còn hôn tôi nữa, đó là nụ hôn đầu tôi để dành lại cho chồng tôi, anh lấy gì ra đền cho tôi đây hả?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 523: Khi Em Không Thuyết Phục Được Một Người Đàn Ông, Vậy Ngủ Với Hắn Cho Hắn Phục Luôn Đi

Quý Miên Miên tức quá, trong đầu cô nghĩ gì là buột mồm nói ra hết, quên luôn cả việc còn có Yến Thanh Ti bên cạnh nữa.

Yến Thanh Ti kinh ngạc nhìn Quý Miên Miên.

Vãi, Miên Miên không nói Diệp Thiều Quang còn hôn con bé nữa cơ đấy.

Yến Thanh Ti nghĩ tới gương mặt của Diệp Thiều Quang, một tên nham hiểm, xảo trá như hắn còn chiếm tiện nghi một cô gái mới lớn nữa, con mẹ nó, hắn có còn là người nữa không?

Cướp nụ hôn đầu của con gái nhà người ta, nụ hôn đầu đó!

Diệp Thiều Quang ở đầu dây bên kia cũng ngẩn ra... anh ta bỗng không biết nói gì vào lúc này nữa.

Anh ta nghĩ hình như không nên thế này mới phải, vốn dĩ kịch bản sẽ là anh ta lấy bằng chứng để uy hiếp Quý Miên Miên, để cô nghe theo sự sắp xếp của anh, giúp anh giám sát Yến Thanh Ti, thế nhưng... hiện tại, sao cứ cảm thấy lệch lạc thế nào ấy nhỉ?

Ngón tay Diệp Thiều Quang bất giác sờ lên môi, nụ hôn đầu? Bỗng cảm thấy như vậy cũng không tồi.

Đầu dây bên kia, Quý Miên Miên nói: “Chuyện này tôi không thèm tính toán với anh. Tuy anh đã cướp mất nụ hôn đầu của tôi, nhưng tôi cũng chẳng phải kẻ lòng dạ hẹp hòi, anh cứ ngoan ngoãn giao bằng chứng ra đây, chúng ta coi như hòa. Sau này nếu gặp mặt, chúng ta vẫn sẽ là những kẻ qua đường thân thiện.”

Diệp Thiều Quang mở miệng, có cần lạc đề đến vậy không? Cô nàng này sao bỗng trở nên thông minh quá vậy?

Diệp Thiều Quang nhấn nhấn môi, nói: “Phải, tôi hôn đấy, thì sao nào? Cô ra giá như vậy có phần hơi chát rồi đấy. Dù cho nụ hôn đầu cũng có giá, nhưng

chẳng phải cũng chỉ như chuồn chuồn đụng nước thôi sao, thế mà cô lại muốn dùng nó để đổi lấy bằng chứng, cô thấy có khả năng chắc?"

Quý Miên Miên nghiến răng: "Vậy anh muốn thế nào?"

Diệp Thiều Quang bỗng lại muốn đùa với cô nàng thêm lần nữa, nói: "Đêm nay tới phòng 3701 khách sạn Hi Thành, một mình cô tới thôi, tôi sẽ nói cho cô cái giá nào là thích đáng. Nhớ kỹ, chỉ một mình cô thôi, nếu có thêm bất cứ ai khác thì đừng trách tôi ra tay độc ác."

"Anh..." Quý Miên Miên vừa nói được một chữ thì điện thoại bị dập, cô gọi lại nhưng không được.

Quý Miên Miên cuống cuồng nhìn Yến Thanh Ti: "Chị, làm thế nào bây giờ?"

Yến Thanh Ti nheo mắt: "Đi, tất nhiên phải đi rồi, chị đi với em. Tới lúc đó, lấy được chứng cứ thì rút, không lấy được thì giết chết hắn."

Bên tai truyền tới một âm thanh nhỏ nhẹ: "Giết ai cơ, có cần anh giúp không?"

Yến Thanh Ti trả lời theo phản xạ: "Cảm ơn, không cần."

Quý Miên Miên vừa thấy người phía sau Yến Thanh Ti, vội đưa tay che lấy mặt.

Yến Thanh Ti nuốt nước bọt, ngẩng đầu lên nhìn Nhạc Thính Phong đang cười như không cười, vẻ đẹp khôi ngô tà mị, xuất hiện dưới ánh mặt trời, đúng là rất đẹp.

Lòng bàn tay Yến Thanh Ti bắt đầu đổ mồ hôi: "Anh... sao anh lại tới đây?"

Nhạc Thính Phong nhếch khóe miệng: "Anh tới xem tên nào không muốn sống nữa mà lại chọc vào người phụ nữ của anh? Nào, nói anh nghe xem, để anh dần chết hắn."

Yến Thanh Ti hơi run lên: "Không có, làm gì có, anh nghe nhầm rồi, thật đấy! Tôi bảo nóng nực thế này thì chẳng khác nào đang giết người."

Nhạc Thính Phong liếc nhìn đồng hồ: "Cho em năm phút nghĩ cách kiếm cớ, nếu không lừa được anh, hậu quả thế nào em biết rồi đấy."

Yến Thanh Ti...!

“Vậy, phiền anh tạm đứng xa ra chút đã, anh đứng gần tôi như vậy, tôi không nghĩ được.”

Nhạc Thính Phong bước xa ra vài bước, ánh mắt lạnh lẽo, người khác nhìn lướt qua thôi cũng thấy sợ.

Quý Miên Miên nhỏ giọng hỏi: “Chị, ông chủ đáng sợ quá, hồi đó chị làm thế nào để hạ được ông chủ vậy?”

Yến Thanh Ti: “Ngủ rồi thu phục anh ta đấy! Đối với một người đàn ông, khi em không thể thuyết phục được hắn, vậy hãy ngủ với hắn đi.”

Quý Miên Miên nhìn cô đầy vẻ sùng bái.

Vài phút sau, Yến Thanh Ti đứng dậy, Quý Miên Miên hỏi: “Chị, chị đây là...”

“Đi ngủ với anh ta!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 524: Hoan Nghênh Tới Ngủ Phục Tôi, Bất Cứ Lúc Nà

Yến Thanh Ti ngẩng đầu ưỡn ngực đi tới trước mặt Nhạc Thính Phong.

Nhạc Thính Phong lạnh lùng nhìn cô: "Đã nghĩ kỹ xem phải nói thế nào chưa?"

Yến Thanh Ti lắc đầu quyết đoán: "Chưa nghĩ ra."

Nhạc Thính Phong ha hả một tiếng: "Chưa nghĩ ra mà dám tới đây, gan em dạo này cũng lớn lắm nhỉ?"

"Nhưng nghĩ ra nên làm thế nào rồi."

Nhạc Thính Phong không nhịn được muốn cười: "Vậy em nói xem em định làm thế nào?"

Yến Thanh Ti xị mặt, rất nghiêm túc nhìn ngó xung quanh, thấy xe của Nhạc Thính Phong, cô đột nhiên nắm lấy tay anh lôi về phía chiếc xe.

Nhạc Thính Phong sửng sốt: "Em muốn làm gì?"

"Lát nữa anh sẽ biết." Yến Thanh Ti lôi kéo Nhạc Thính Phong đi nhanh về phía trước.

Cô mở cửa rồi đẩy Nhạc Thính Phong vào xe rồi cũng chui người vào cùng.

Nhạc Thính Phong nghi hoặc không thôi: "Em định đi đâu?"

"Không đi đâu cả, ở đây luôn đi." Yến Thanh Ti ngồi khóa trên đùi Nhạc Thính Phong.

Cô vuốt tóc ra sau, cúi đầu nhìn chằm chằm vào mắt Nhạc Thính Phong, vẻ mặt nghiêm túc còn mang theo chút yêu dã, lẳng lơ: "Tôi không nghĩ ra lý do gì có thể thuyết phục được anh cả, thế nên, chỉ có thể ngủ phục anh thôi."

"Anh..."

Nhạc Thính Phong chưa nói hết đã bị người ta lấp miệng lại, Yến Thanh Ti

giữ lấy hai tay anh, không cho anh động đậy, tóc cô rủ xuống, rơi trên cổ anh ngưa ngứa.

Hôm nay, Yến Thanh Ti hôn anh một cách cực kỳ hung bạo, nhiệt độ trong xe dần cao lên khiến Nhạc Thính Phong cảm thấy mình như bị trúng nắng, anh thấy váng vất, phiêu phiêu.

Nhạc Thính Phong chợt nghĩ, cách này hay, quá hay luôn! Anh chỉ mong sau sau này Yến Thanh Ti làm nhiều chuyện sai trái nữa vào, như vậy chẳng phải là anh có phúc rồi sao?

Thế nhưng... Trong xe nóng quá, dưới nhiệt độ như thiêu như đốt, xe tắt máy nên điều hòa không mở, trong xe nóng như cái lò xông hơi vậy. Lại cộng thêm việc bị Yến Thanh Ti hôn như vậy, nhiệt độ cơ thể anh cũng dần tăng lên, cả người nhanh chóng bị mồ hôi thấm ướt.

Cơ thể nóng tới độ có thể bốc hơi, cửa kính xe tràn ngập hơi nước.

Cứ tiếp tục như vậy sẽ xảy ra chuyện mất, Nhạc Thính Phong dựa vào tia lý trí cuối cùng đè mạnh Yến Thanh Ti xuống.

Cả hai người đều nóng hừng hực, như cái bánh bao sắp bị hấp nát vậy.

Hai má Yến Thanh Ti ửng đỏ, mắt cô rưng rưng, môi đỏ, kiều mị động lòng người.

Nhạc Thính Phong nuốt nước bọt nói: “Lần này em làm tốt lắm, so với thuyết phục, anh thích ngủ phục hơn.” Nhạc Thính Phong giang tay ra: “Hoan nghênh em tới ngủ phục anh bất cứ lúc nào.”

Yến Thanh Ti vuốt vuốt cằm Nhạc Thính Phong: “Anh cứ đợi đấy.”

Cô đưa tay ra xé áo Nhạc Thính Phong.

Khóe miệng Nhạc Thính Phong không nhịn được nhếch lên, mồ hôi trên mặt nhỏ xuống, rơi xuống cổ Yến Thanh Ti: “Nhưng... giờ hai đứa mình bật điều hòa trên xe lên trước được không, em không thấy nóng à?”

Yến Thanh Ti nhún vai: “Có nóng sao?” Cô chớp chớp mắt: “Chẳng lẽ không phải như tôi nghĩ là do tôi quá nhiệt tình à.”

Cô chỉ đang chăm chú nghĩ xem làm thế nào để mau chóng ngủ với Nhạc

Thính Phong, căn bản quên luôn cả vấn đề nhiệt độ, Nhạc Thính Phong nhắc xong cô mới thấy đúng là nóng muốn chết.

Nhạc Thính Phong nâng mặt Yến Thanh Ti lên, mạnh mẽ hôn cô: "Nhiệt độ này quả thật không thể sánh với sự nhiệt tình của em được.

Trong mắt Nhạc Thính Phong, Yến Thanh Ti lúc này thật sự quá đáng yêu, dù cho anh có bị hấp thành bánh bao nát ở đây anh cũng vui lòng.

Nhạc Thính Phong bật điều hòa trong xe lên, nhiệt độ trong xe dần dần hạ xuống.

Yến Thanh Ti kéo áo Nhạc Thính Phong: “Mau chút...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 525: Đừng Có Chạm Vào Tôi, Đừng Khiến Tôi Sa Đọa Nữa!

Yến Thanh Ti có phần sốt ruột khi cởi cúc áo của anh, cô giật hai cái ra, nói: "Tự cởi đi, mát rồi, đừng lãng phí thời gian nữa, tôi bận lắm."

Nhạc Thính Phong cảm thấy khung cảnh này có vẻ không đúng lắm, sao anh cứ có cảm giác anh đang bị Bá Vương ngạch thượng cung vậy nhỉ?

Nhạc Thính Phong giữ tay Yến Thanh Ti lại: "Em nghĩ kỹ chưa, chỗ này gần phim trường của em đấy, xung quanh người tới kẻ lui, giờ chỉ cần chiếc xe này rung lên, người khác chỉ cần nhìn thôi cũng biết đang làm gì luôn đấy?"

Yến Thanh Ti kéo cằm Nhạc Thính Phong, cười rộ lên: "Không phải chứ, anh mà cũng để ý đến chuyện này cơ à? Anh mà cũng biết thẹn thùng thế á?"

"Anh sợ em..."

Yến Thanh Ti "xì" một tiếng: "Sợ gì chứ, thích chụp thì chụp đi, scandal của tôi nhiều như vậy, tôi còn sợ cái này chắc? So với việc để người khác bịa đặt, tôi thà tự mình làm thật còn hơn. Anh có làm không đây, đừng có lôi thôi nữa."

Nhạc Thính Phong cắn răng: "Tất nhiên là làm rồi..."

Anh thật sự rất buồn bực, đang yên đang lành, lần nào nó cũng tự nhiên trở nên kỳ quặc hết. Sao Yến Thanh Ti không thể bình thường giống như bao cô gái khác, ít nhiều cũng phải để anh có chút cảm giác thành tựu nhỉ?

Nhạc Thính Phong cảm thấy bất bình trong lòng, anh tốc váy Yến Thanh Ti lên, vẻ mặt u ám.

Bỗng nhiên, "đang đang đang" có người gõ lên cửa sổ xe.

Yến Thanh Ti lườm anh: "Tại anh hết đấy, nằm xuống để tôi làm là được rồi, lại còn cứ chơi trò rụt rè với tôi làm gì? Anh cũng không xem lại mình xem bản thân có phải là người biết rụt rè là gì không? Giờ thì hay rồi, lại bị người ta làm phiền rồi đây này."

Nhạc Thính Phong...

Lời này... lời này... có lý lắm, anh thật sự không cãi lại được nữa rồi!

Kéo cửa kính xe xuống một chút, Yến Thanh Ti thấy gương mặt bầu bĩnh đang đỏ bừng hết lên của Quý Miên Miên: “Có chuyện gì thế?”

Quý Miên Miên cảm thấy một mùi gian tình xộc lên mặt, cô thấy rất khó xử, không dám nhìn thẳng hai người, chỉ lắp bắp nói: “Chị... cảnh, cảnh quay... sắp, sắp bắt đầu rồi!”

Yến Thanh Ti liếc Nhạc Thính Phong: “Đã bảo anh nhanh lên rồi, xem đi, không kịp rồi đây này, thôi đợi đến tối đi.”

Yến Thanh Ti chỉnh đốn lại quần áo, cô đưa tay ra muốn mở cửa xe, lại bị Nhạc Thính Phong ngăn lại.

“Suýt chút nữa thì bị em qua mặt rồi.” Cuối cùng, Nhạc Thính Phong cũng tìm lại được lý trí, suýt chút nữa thì anh quên mất chuyện quan trọng nhất.

“Chuyện tối nay, em cũng phải nói rõ cho anh biết, rốt cuộc là em muốn giết ai?”

Yến Thanh Ti thuộc kiểu người không bao giờ chịu để tâm, lại cứ thích chạy đi làm chuyện xấu mà chẳng chịu phòng bị hay đề phòng gì cả.

Yến Thanh Ti cười ha hả: “Cũng chẳng có ai đâu... đùa tí thôi.”

Cô cũng không nhìn rõ Nhạc Thính Phong đã ấn vào đâu, cánh cửa sổ xe khép lại, cửa xe tự động khóa: “Được thôi, em không nói, vậy chúng ta khỏi cần xuống nữa, chẳng phải em muốn ngủ phục anh sao? Tới đi.”

Yến Thanh Ti vươn tay xoa đầu Nhạc Thính Phong: “Ngoan nào, ở ngoài cả đoàn làm phim đang đợi tôi quay kìa, tối về tôi sẽ nói với anh.”

Nhạc Thính Phong chậm rãi cài lại cúc áo sơ mi, từ tốn nói: “Đừng có sờ, đừng có động chạm gì vào anh nữa, đừng tưởng muốn dùng kế mật ngọt chết ruồi để làm anh sa đọa. Anh không phải là người chỉ cần tùy tiện ngủ là có thể thỏa hiệp đâu, anh là người rất có nguyên tắc... Lần này, em đừng có nghĩ tới việc qua mặt anh. Bên ngoài mọi người phải đợi thì sao, anh vẫn là ông chủ của em đấy, em không dám để người khác đợi em, thế mà em dám chọc cho ông chủ em không vui thế này à?”

Yến Thanh Ti lườm một cái, nói như thể anh thật sự có nguyên tắc lắm ấy,

có giỏi ban nãy lúc bị hôn anh phản kháng lại đi.

Yến Thanh Ti cười nói: “Ông chủ, ông chủ... ông chủ à... tôi biết anh là ông chủ của tôi mà, chúng ta đều là người lớn cả rồi, đừng có bướng bỉnh thế nữa được không?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 526: Ngoan, Đợi Chị Về Sẽ Cho Em Ăn No

Nhạc Thính Phong xắn tay áo lên, lộ ra cánh tay mạnh mẽ, thấp thoáng còn có thể thấy đường cong khiêu gợi.

"Anh có tiền, đẹp trai nên anh bướng đấy, em quản nhiều vậy làm gì? Những ưu điểm này của anh sao em không nhắc tới? Giờ thì nói đi... rốt cuộc lại muốn đi làm chuyện xấu xa gì? Em không nói thì đừng hòng xuống xe."

Quý Miên Miên ở ngoài sốt ruột gõ cửa, mọi người trong đoàn làm phim đều đang đợi, nếu không qua đó, đạo diễn sẽ lên cơn điên mất.

Về thảo nào cũng lại có bọn truyền thông kêu Yến Thanh Ti mắc bệnh ngôi sao, ba la ba la các kiểu.

Yến Thanh Ti cũng sốt ruột, cô rất nghiêm túc trong công việc, cảnh quay trong bộ phim này của cô cũng sắp quay hết rồi, phân cảnh còn lại cũng không nhiều nữa.

Mấy cảnh sau đều là những cảnh rất quan trọng, nếu quay tốt thì sẽ rất có tiền đồ, cô phải cố gắng.

Yến Thanh Ti vỗ vỗ lên gương mặt kiêu ngạo của Nhạc Thính Phong: "Tôi là người rất nông cạn, chỉ biết để ý tới túi tiền và gương mặt của anh thôi. Ngoan nào, đừng quấy nữa, đợi chị làm việc xong, về chị sẽ cho em ăn no, được không nào?"

Đối diện với gương mặt viết chữ: "Cưng à, chị chiều em đấy!" của Yến Thanh Ti, Nhạc Thính Phong hoàn toàn không thể kháng cự lại được. Anh hất tay Yến Thanh Ti ra: "Em chắc chắn không chịu nói đúng không?"

Yến Thanh Ti vươn người tới phía trước, áp lên người Nhạc Thính Phong: "Tôi không làm gì cả, anh bảo tôi nói gì đây? Thay vì tò mò thế thà anh nghĩ xem tối nay nên dùng tư thế nào còn hơn."

Mặt Nhạc Thính Phong dần đỏ lên, anh cảm thấy giờ mình đã vô liêm sỉ lắm rồi, đã đến mức không ai có thể bì được rồi, nhưng... đôi khi, khi đối diện với Yến Thanh Ti, con mẹ nó anh vẫn cứ như một học sinh tiểu học vậy.

Yến Thanh Ti véo mặt Nhạc Thính Phong: "Cưng à, đừng ngượng, mở cửa

cho chị xuống đi mà.”

Nhạc Thính Phong tức nghẹn, anh mở miệng... nghiến răng: “Được, em muốn nói hay không thì tùy.” Dù sao, tối nay cô đi đâu anh cũng sẽ theo đó.

Cửa cuối cùng cũng mở khóa, Yến Thanh Ti mở cửa xe, cửa vừa mở he hé, Quý Miên Miên đã vội từ ngoài giật mạnh ra: “Chị, chị mau lên, bên kia đạo diễn đang giục giã kìa.”

Yến Thanh Ti chỉnh lại tóc: “Đừng nóng...”

Chỉnh lại tóc xong, thấy Nhạc Thính Phong vẫn đang bí xị nhìn cô, Yến Thanh Ti liền kéo anh ra, nâng cằm hôn anh.

Quý Miên Miên bịt miệng, ai ya, nữ thần hôn người khác mà cũng khí thế thế, tư thế quá, quá đẹp luôn!

Buông Diệp Thính Phong ra, cô còn quẹt ngón tay cái lên môi anh: “Đợi nhé!”

Yến Thanh Ti vừa xuống xe, đã thấy trên một chiếc xe cách đó không xa có người đang cầm điện thoại chụp cô, Yến Thanh Ti quay lại đối diện với ống kính, giơ tay hình chữ “V”.

Từ sau khi clip cô đánh chửi người nổi tiếng trên mạng, cô phát hiện xung quanh mình bỗng có nhiều ống kính hơn, khi cô không chú ý những cử chỉ nhỏ nhất cũng sẽ bị chụp, không chỉ có chó săn đi theo chụp cô, mà ngay cả người đi đường cũng chụp.

Độ hot của Yến Thanh Ti vẫn không giảm nhiệt, giờ fan còn gọi cô là nữ vương, đại hiệp, có không ít fan trung thành cũng đã bắt đầu tẩy trắng giúp cô.

Tóm lại, cái tên Yến Thanh Ti giờ không phải được nhắc đến mà là được bắn ra.

Có vài người từng dùng nick chính của mình nói trên các trang mạng vẫn luôn bôi nhọ Yến Thanh Ti: Một nữ minh tinh có tinh thần trọng nghĩa, cách sống nghiêm chỉnh, dám làm dám chịu như vậy đáng có fan! Fan của cô ấy không hề theo đuổi sai thần tượng.

Yến Thanh Ti bước nhanh về phim trường, đạo diễn nói vài lời khó nghe, rồi

bảo cô mau đi trang điểm lại.

Có rất nhiều người thấy Yến Thanh Ti ban nãy kéo Nhạc Thính Phong lên xe, hai người ở trong xe lâu như vậy làm gì thì không biết, nhưng, son môi của Yến Thanh Ti bị nhòe rồi, nhòe rồi, nhòe rồi...

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 527: Hôn Một Cái, Ngủ Một Giấc Là Xong Chuyện!

Tóc rối lên rồi!!!

Quần áo nhàu hết cả rồi!!!

Trong đầu mỗi người đang dùng hàng vạn chữ để tưởng tượng ra muôn cảnh hộc máu, ngay đến cả Tống Thanh Ngạn cũng không nhịn được phải nhìn Yến Thanh Ti bằng con mắt khác, ánh mắt có phần phức tạp, mang theo chút không hài lòng không quá rõ ràng.

Lúc Quý Miên Miên đang trang điểm lại cho Yến Thanh Ti, cô hỏi: “Chị, chị giỏi thật, ông chủ Nhạc đã nguôi giận chưa?”

Yến Thanh Ti cúi đầu cho Quý Miên Miên đánh lại phần trán của cô, cô nói: “Em nghĩ xem chị là ai chứ?”

Quý Miên Miên liếm môi, hóng hớt hỏi: “Nhưng... trong thời gian ngắn như thế, chắc... đâu thể ngủ với nhau được chứ?”

“Đối phó với loại đàn ông này không cần phải lãng phí thời gian, cũng chẳng cần phí nước bọt làm gì, không cần nói hai lời, hôn thẳng luôn, cứ lấp miệng anh ta lại trước, hôn cho anh ta hồ đồ rồi thì cái gì cũng dễ nói hết.”

Quý Miên Miên mắt sáng như sao, hoàn toàn mê muội, cô kích động nói: “Thần tượng... xin nhận của em một lạy.”

Yến Thanh Ti nhìn bộ dạng đơn thuần của Quý Miên Miên, cô véo gương mặt bầu bĩnh của cô bé, nói: “Sau này đợi khi nào em có bạn trai rồi, lúc làm sai gì, không cần phải bày ra dáng vẻ tội lỗi làm gì cả, cũng chẳng phải nói gì hết, cứ hôn cho chị, rồi cứ thế mà làm những bước còn lại, đơn giản lại hiệu quả.”

Quý Miên Miên chớp mắt: “Những bước còn lại?”

“Toàn bộ quá trình sẽ là hôn một cái, ngủ một giấc thế là xong chuyện.”

Yến Thanh Ti chỉnh lại quần áo rồi vào trường quay, Quý Miên Miên vội lấy một quyển sổ nhỏ ra ghi lại những lời nói chí lý của nữ thần.

Cảnh này của Yến Thanh Ti là cảnh cô phải chia tay với Tống Thanh Ngạn, bầu không khí kìm nén, hai người nắm tay nhau đi qua những con đường quen thuộc, dòng người nườm nượp lướt qua, xung quanh rộn ràng, nhốn nháo, chỉ có họ là yên lặng.

Như thể con đường phía trước không có điểm tận cùng, như thể thời đại mà họ đang sống, vận mệnh tương lai đều mờ mịt không nhìn thấy hy vọng.

Kết thúc cảnh quay, Yến Thanh Ti và Tống Thanh Ngạn buông tay nhau ra, trời rất nóng, lòng bàn tay hai người đều đổ một tầng mồ hôi.

Trợ lý còn chưa chạy tới, Tống Thanh Ngạn ngập ngừng một lúc rồi nói: "Tuy tôi không phản đối việc các nữ diễn viên dùng thủ đoạn của họ để đạt được những thứ mà họ muốn, nhưng cô là người có diễn xuất tốt, dù cho không phải dựa vào những thứ đó cô cũng có thể xuất đầu, cũng có thể thành công. Nếu có thể sạch sẽ một chút, tại sao cô lại cứ phải sống..."

Tống Thanh Ngạn do dự một hồi, từ cuối cùng còn chưa nói ra khỏi miệng.

Yến Thanh Ti không ngờ một người đã quen với việc bo bo giữ mình như Tống Thanh Ngạn lại nói ra những lời này.

Cô cười: "Bẩn thỉu phải không? Những lời này anh không phải là người đầu tiên nói, cũng không phải là người cuối cùng, tôi xin cảm ơn ý tốt của anh, nhưng... tôi sẽ không nghe lời anh đâu. Mỗi người đều có cách sống của riêng mình, sống khổ sống sở hay sống thoát tục không phải là cuộc sống của tôi, tôi cũng không thể sống như vậy được, tôi có diễn xuất, nhưng diễn xuất không thể quyết định tất cả."

Yến Thanh Ti dừng lại một chút, lại nói: "Huống hồ... Những gì anh thấy cũng chưa chắc đã như anh nghĩ. Giống như ban nãy, tôi chỉ đùa với bạn trai tôi chút thôi, tôi lên xe dỗ anh ấy, hôn anh ấy mấy cái, chỉ có vậy thôi, nhưng trong lòng rất nhiều người hình như đã tưởng tượng ra đủ mọi chuyện rồi thì phải."

Tống Thanh Ngạn kinh ngạc nhìn Yến Thanh Ti, không ngờ cô lại thừa nhận việc mình có bạn trai.

Yến Thanh Ti nói: "À, bạn trai tôi, Tần Cảnh Chi cũng quen đấy."

Yến Thanh Ti cười tự giễu: "Tôi không biết nhưng có thể... hình tượng của tôi trong lòng mọi người hình như đã bị đóng chốt thế rồi thì phải. Chỉ cần

thấy tôi và đàn ông thân thiết với nhau thì sẽ nghĩ chúng tôi đang quan hệ nam nữ. Chắc từ trước đến giờ các người chưa từng nghĩ tới việc tôi thật sự nghiêm túc yêu một ai đó nhỉ?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 528: Nữ Thần Của Tôi Bị Cướp Đi Mất Rồi

Yến Thanh Ti giải thích cho Tống Thanh Ngạn là vì cô tôn trọng nam diễn viên này, tôn trọng diễn xuất của anh, thế nên cô mới giải thích. Nếu là người khác, cô có thể sẽ khinh thường mà chẳng thèm nhiều lời với họ.

Tống Thanh Ngạn nghiêm túc nghe hết những gì Yến Thanh Ti nói, lần đầu tiên anh nhận ra, cô diễn viên này đối xử với mỗi người bằng cách họ nhìn nhận cô như thế nào, hoặc có lẽ... cô thật sự không phải như những lời mà người ta vẫn nói.

Tống Thanh Ngạn nói: “Xin lỗi, có lẽ tôi hiểu sai rồi.”

Yến Thanh Ti nhún vai: “Không sao, tôi sớm quen rồi.”

Tiểu Từ và Quý Miên Miên chạy tới đưa nước cho Yến Thanh Ti, cô gật đầu với Tống Thanh Ngạn rồi rời đi.

Tống Thanh Ngạn nhíu mày, sớm quen rồi, ba từ này khiến anh có thể nghe ra một loại thất vọng. Không ai thật sự quen với việc bị người khác hiểu lầm, bị người khác mắng chửi, trừ khi... trong lòng người đó đã không còn ôm bất cứ tia hy vọng nào đối với tất cả mọi người, thậm chí là cả thế gian này nữa rồi.

Đó là loại tâm trạng như thế nào đây?

...

Quay phim cả một ngày, Nhạc Thính Phong vẫn đợi ở phim trường, anh không đi đâu hết, hai mắt cứ nhìn chằm chằm Yến Thanh Ti.

9 giờ tối thu dọn công việc, về khách sạn, trên dường, Nhạc Thính Phong nhận được điện thoại của Nhạc phu nhân, bảo anh đưa Yến Thanh Ti tới nhà hàng riêng của Tô gia.

Thế nên anh cũng không định về khách sạn mà lái xe thẳng tới đó.

Quý Miên Miên phát hiện ông chủ vẫn không chịu đi, cô nhỏ giọng: “Chị... làm thế nào bây giờ?”

Yến Thanh Ti cũng thấp giọng nói: “Đợi thêm chút nữa xem, tìm cơ hội mà chuồn.”

Giọng nói lạnh lẽo của Nhạc Thính Phong vang lên: “Chuồn đi đâu thế?”

Yến Thanh Ti cắn răng, cười nói: “À... Tôi bảo... bảo là ăn cơm xong thì đi dạo một chút.”

“Được, ăn xong anh đi với em!”

Quý Miên Miên ngồi rụt cổ lại, Tiểu Từ chẳng hiểu mô tê gì, hỏi: “Miên Miên, cậu muốn đi dạo à? Mình đi với cậu nhé.”

Quý Miên Miên: “Không cần đâu, so với đi dạo, tôi thích đi đánh bao cát hơn.”

Tiểu Từ gãi gãi đầu.

...

Tới nơi, Tô Tiểu Lục vừa thấy Yến Thanh Ti đã kích động nói: “Chị dâu, em nghe cô nói chị chơi bài giỏi lắm, bàn luận một chút với em được không?”

Chưa đợi Yến Thanh Ti nói, Nhạc Thính Phong đã nói thẳng: “Được, anh thấy chọn ngày không bằng gặp ngày, hôm nay luôn đi, đúng lúc Thanh Ti ngày mai cũng không có cảnh gì phải quay cả.”

Anh không tin đêm nay ngồi đối diện nhìn chằm chằm Yến Thanh Ti mà cô còn có thể chuồn đi đâu được.

Yến Thanh Ti: “...”

Quý Miên Miên khóc, đêm nay nữ thần phải đi giết chết cái tên yêu nam kia với tôi mà, anh đừng có tranh với tôi chứ?

Cô gào thét cả trăm lần trong lòng nhưng có thế nào cũng không dám nói ra khỏi miệng.

Nhạc phu nhân thấy vẻ mặt đau khổ của Yến Thanh Ti, bà hỏi: “Thanh Ti sao thế, có chuyện gì à? Có phải hôm nay con mệt quá rồi không?”

Yến Thanh Ti: “Con...”

Nhạc Thính Phong ôm lấy cô: “Tất nhiên là không rồi mẹ, Thanh Ti đang nghĩ tới trình độ chơi bài của mẹ, ngại không muốn đánh vì sợ thắng vơ sạch tiền của mẹ đấy.”

Nhạc phu nhân giơ tay đánh Nhạc Thính Phong một cái: “Tránh qua một bên...”

Yến Thanh Ti thầm than khổ ở trong lòng, cô phải nói thế nào bây giờ, cái tên chỉ biết hại người Nhạc Thính Phong này.

Xem ra hôm nay không sao chuồn đi được rồi.

Cô cười nói: “Bác gái, con không có ý đấy đâu, bác đừng nghe anh ấy nói bậy... Nếu đã chơi bài, vậy thì chơi đi... chơi luôn đi.”

Quý Miên Miên bóp miệng, cúi đầu, cô móc móng tay, toi rồi, nữ thần của mình bị cướp mất rồi.

Khóe miệng Nhạc Thính Phong nhếch lên, một nụ cười xấu xa lướt qua.

Ăn cơm xong, Nhạc Thính Phong bảo Tiểu Từ và Quý Miên Miên về khách sạn trước.

Lúc đi, Quý Miên Miên vẫn lưu luyến không rời, Nhạc Thính Phong liền ôm Yến Thanh Ti vào lòng.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 529: Dồn Tường + Cưỡng Hôn = Vũ Khí Sắc Bén Của Nhân Gian

= Vũ khí sắc bén của nhân gian

Nhạc Thính Phong nhìn Quý Miên Miên với ánh mắt chẳng tốt lành gì, khiến cô sợ run lên, không dám nhìn Yến Thanh Ti nữa.

Yến Thanh Ti hắng giọng nói với cô: “Chuyện đó... Miên Miên à, không có chuyện gì đâu, em với Tiểu Từ về trước đi, không phải sợ, nhớ kỹ những lời chị nói, về nghỉ đi...”

Yến Thanh Ti tranh thủ lúc mọi người không chú ý liền nháy mắt ra hiệu với Quý Miên Miên mấy lần, ý bảo cô đêm nay đừng tới đó vội, một cô gái đơn thuần như Quý Miên Miên thì sao có thể là đối thủ của tên yêu nam - Diệp Thiều Quang được chứ.

Đợi lát nữa, Nhạc Thính Phong không đi theo cô nữa, cô sẽ tới đó với Quý Miên Miên.

Quý Miên Miên cắn răng, gật đầu: “Ừm, em... nhớ rồi, chị, vậy bọn em về trước đây.”

Tiểu Từ nhìn hai người cứ thấy có cái gì đó kỳ lạ, sao hai người cứ như sinh ly tử biệt vậy?

Quý Miên Miên cứ đi được một bước lại ngoảnh lại, sau đó rời đi cùng Tiểu Từ.

Trên đường về, Tiểu Từ cảm thấy tâm trạng của Quý Miên Miên rất sa sút, cậu muốn hỏi cô nhưng lại không dám. Quý Miên Miên suốt cả đoạn đường cứ cúi đầu chùng vai, bất thình lình cô ngẩng mặt lên, tay nắm thành đấm, hét lên: “Quý Miên Miên, mày có thể mà...”

Tiểu Từ giật cả mình, cậu run bắn lên suýt chút nữa còn lệch cả tay lái, cậu nói: “Miên Miên, cậu làm sao thế?”

Quý Miên Miên hất cằm, hai mắt long lanh sáng như sao, nói: “Không sao cả, chỉ là đang cảm thấy đang tràn trề năng lượng thôi.”

Nữ thần bảo cô phải nhớ những lời mà chị ấy nói, bảo cô đừng sợ, đây là đang cổ vũ cô, sau đó còn nháy mắt với cô, nhất định là đang khích lệ cô: Miên Miên, em có thể mà, đừng sợ, dũng cảm tới đó đi!

Một tên yêu nam bệnh tật thì có gì đáng sợ chứ, ngay cả một người đàn ông lợi hại như boss mà nữ thần còn thu phục được, cô không bì được với nữ thần, nhưng sao có thể bị hạ bởi một tên ốm đau bệnh tật như hắn được?

Quý Miên Miên siết chặt tay, khớp xương kêu lên mấy tiếng.

Quý Miên Miên, chắc chắn mày có thể làm được!

Không được khiến nữ thần mất mặt!

Nếu Yến Thanh Ti biết, Quý Miên Miên hoàn toàn hiểu sai lời cô chắc cô sẽ khóc thét lên mất.

...

Phòng chơi bài của Tô Tiểu Lục xa hoa tới nỗi khiến Yến Thanh Ti cảm thấy căm ghét lũ nhà giàu, con mẹ nó, đúng là có tiền mà.

Ghế được làm từ gỗ đàn, quân mạt chược cũng được cắt ra từ ngọc miếng, Yến Thanh Ti sờ vào liền nghĩ, mẹ nó, một ván bài ở đây bao nhiêu tiền vậy?

Chỉ là... Yến Thanh Ti nhìn thấy hai gương mặt đẹp trai có hai ba phần giống Tô Tiểu Lục, trong lòng O. O, chuyện gì nữa đây.

Tô Tiểu Lục cười hề hề: "Đây là anh Ba với anh Năm của em, hôm nay cũng mới tới, họ đều tò mò về chị dâu đấy."

Hai người cung kính gọi một tiếng: "Cô."

Nhạc phu nhân thích thú nói: "Tiểu Tam, Tiểu Ngũ, các con cũng tới rồi à? Đúng lúc lắm, đây là Thanh Ti, con dâu tương lai của cô."

Yến Thanh Ti thấy Nhạc phu nhân gọi Tiểu Tam, suýt chút nữa thì bật cười (Tiểu Tam là từ chỉ kẻ thứ ba trong một mối quan hệ yêu đương)

Tô Tiểu Tam dáng vẻ tao nhã, anh gật đầu nói: "Chào em dâu."

Tô Tiểu Ngũ mặt lạnh như băng: “Chào chị dâu.”

Yến Thanh Ti vội vàng chào hỏi. Lúc chơi bài, Nhạc Thính Phong vừa thấy Tô Tiểu Tam và Tiểu Ngũ đều ngồi xuống, anh liền kéo Yến Thanh Ti lên, nói: “Tiểu Lục, em cố tình gọi hai tên này tới đúng không, cố tình muốn bắt nạt bạn gái anh chứ gì, để anh chơi với mấy người.”

Thế là Yến Thanh Ti để Nhạc Thính Phong nhập cuộc, còn cô thì sốt ruột nhìn giờ, không biết Quý Miên Miên có hiểu ý của cô không nữa?

Nhưng, rất tiếc, nửa đêm, Quý Miên Miên đã xuất hiện trước cửa phòng 3701.

Cô tự động viên mình, tự lẩm bẩm, Quý Miên Miên, mày có thể mà, sau đó ấn chuông.

Diệp Thiều Quang nhếch cánh môi bạc, anh biết cô nàng ngốc nghếch kia sẽ tới mà, đi ra mở cửa, nói: “Cô...”

Còn chưa hói hết, trước mắt đã tối sầm, bị người ta dồn lên tường, làn môi mềm chặn lại.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 530: Hôn Xong Tất Nhiên Là Phải Ngủ Rồi!

Đầu óc Diệp Thiều Quang trở nên trống rỗng, anh ta không phản ứng lại kịp, không tin nổi trừng mắt vào cái đầu đang dán chặt vào mặt mình.

Vì Quý Miên Miên chưa từng có bạn trai bao giờ nên cô không biết hôn môi cũng rất cầu kỳ, cô chỉ biết môi kề môi, rồi ra sức ép chặt đối phương thôi.

Môi Quý Miên Miên bị ma sát đến phát đau, cô nheo mắt nhìn Diệp Thiều Quang đang sững cả người, Quý Miên Miên đắc ý nghĩ, nữ thần của mình nói thật đúng, khỏi cần nhiều lời, cứ hôn luôn, hôn cho hắn mơ màng trước rồi tính.

Nhìn đi, đây không phải mơi màng thì là gì, ha ha ha... Cố gắng thêm chút nữa là sẽ nhanh chóng cầm được tất cả các chứng cứ thôi, mình thông minh quá đi mất.

Đau thì kệ đau chứ, đau một lúc, sau này sẽ hạnh phúc.

Quý Miên Miên nhấc chân đạp thẳng lên cửa.

Một tay cô giữ lấy tay phải Diệp Thiều Quang, một tay lột áo trên người hắn.

Nữ thần bảo, hôn một cái, ngủ một giấc là xong chuyện.

Giờ hôn xong thì nên đi ngủ thôi, cũng đã gần sáng rồi còn gì, phải nhanh lên mới được.

Bàn tay sờ loạn trên người Diệp Thiều Quang khiến anh ta tỉnh táo lại, mặt anh ta đỏ bừng hết lên, tai cũng nóng rực, cô gái này đang làm gì vậy? Cô ta... không phải cô ta điên rồi chứ?

Tùy tiện xông vào cửa hôn một người đàn ông, đã thế còn giở trò này nọ, cô... còn biết xấu hổ là gì không vậy?

Cuối cùng, Diệp Thiều Quang cũng tìm lại được một chút lý trí, nhân lúc Quý Miên Miên đang vật lột cởi áo hắn, hắn đẩy mặt cô ra, nói: “Cô... bị điên à?”

Quý Miên Miên bị đẩy ra nên cô cảm thấy rất khó chịu, cô học theo dáng vẻ

của Yến Thanh Ti, nhếch cằm Diệp Thiều Quang lên: “Hôm đó anh hôn tôi, nụ hôn đầu tôi giữ lại cho chồng tôi bị mất, tất nhiên tôi phải hôn lại rồi, nếu không chẳng phải tôi thiệt quá rồi sao?”

Diệp Thiều Quang... anh... bỗng cảm thấy cô nàng ngốc nghếch này hình như nói rất đúng, anh hôn cô, cô hôn lại hình như là đúng rồi mà.

Nhưng... anh lại cảm thấy, chẳng ổn chút nào cả.

Quý Miên Miên hất tóc, cô rất muốn phóng khoáng và đẹp được như Yến Thanh Ti, cô nói: “Tôi nói cho anh biết, từ trước tới giờ tôi chẳng chịu thiệt bao giờ. Một là anh nằm xuống ngoan ngoãn để tôi hôn, hai là đợi tôi đánh cho anh bất động rồi tôi hôn cũng được. Đừng có bảo tôi là người không biết lý lẽ đấy, tôi cho anh lựa chọn rồi còn gì.”

Diệp Thiều Quang: “Tôi... tôi...”

Tôi nên nói gì bây giờ? Con mẹ nó, còn có thể nói gì được nữa chứ?

Đây là lựa chọn kiểu quần què gì vậy?

Đây rõ ràng không phải là một cô nàng ngốc nghếch nữa rồi, mà là một tên lưu manh thì đúng hơn! Lại còn là lưu manh không có văn hóa nữa.

Anh ta hoàn toàn không thể trao đổi với cô được.

Diệp Thiền Quang liếm môi, môi vừa bị Quý Miên Miên ra sức chèn ép lên nên có chút đau đau, tê tê, hình như còn hơi sưng nữa. Diệp Thiều Quang nghĩ tới một màn vừa rồi, bỗng cảm thấy càng không ổn.

Anh ta gật đầu: “Được, được thôi... kể cả cô có nói đúng đi chăng nữa, hôm ấy tôi đã hôn cô, giờ cô hôn trả cũng là chuyện rất bình thường. Nhưng làm phiền cho hỏi, tay cô đang làm gì vậy, cô đang thọc tay vào đâu thế hả?”

Nếu như có thể, anh thật muốn chặt đứt tay cô.

Quý Miên Miên ngạc nhiên nhìn hắn, như đang nói: Chuyện đơn giản thế mà anh cũng không biết à?

Cô nghiêng đầu nhìn vào trong, đây là phòng tổng thống, bên ngoài là phòng khách, trong có phòng ngủ, bài trí rất xa xỉ, Quý Miên Miên kéo Diệp Thiều Quang dậy, lôi vào phòng.

Diệp Thiều Quang sững cả người, cô ngốc này lại muốn làm gì đây?

Quý Miên Miên thấy sofa khá rộng liền nói: “Thôi bỏ đi, ngủ trên sofa cũng được, ghép vào đi.”

Cô đẩy Diệp Thiều Quang đang hoàn toàn mờ mịt xuống sofa, trước khi anh ta kịp phản ứng lại, cô đã cưỡi lên người anh ta, thản nhiên nói: “Thế mà anh cũng không hiểu à, hôn xong tất nhiên là phải ngủ với anh rồi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 531: Muốn Ngủ Phải Không? Được, Tôi Hầu Cô

Quý Miên Miên túm lấy quần áo của Diệp Thiều Quang: "Chẳng lẽ anh cho rằng tôi với anh đang chơi trò chơi gia đình đấy à?"

Diệp Thiều Quang cảm thấy thế giới này nhất định điên hết rồi, là do anh không theo kịp thời đại, hay là người trên thế giới này bị điên hết rồi?

Hiểu? Hiểu cái gì? Anh có hiểu không?

Ngủ? Ngủ cái gì? Bọn họ nên ngủ với nhau à?

Diệp Thiều Quang tím mặt, đè lại cái tay Quý Miên Miên đang kéo quần áo của anh xuống: "Quý Miên Miên, cô có biết ngủ ở đây là có ý gì không?"

Quý Miên Miên có gương mặt bầu bĩnh nhìn trẻ hơn so với tuổi thật, đôi mắt lại tròn xoe, mặt cũng tròn xoe, nhìn cứ như một học sinh trung học vậy, lại phối hợp với động tác hung hãn như bây giờ, càng làm cho người ta cảm thấy thế giới này quả thật điên tới nơi rồi.

Quý Miên Miên chớp chớp mắt mấy cái: "Nói nhảm, đương nhiên tôi biết rồi, mọi người đều trưởng thành cả rồi, chơi trò chơi của người trưởng thành không phải là rất bình thường à?"

Diệp Thiều Quang nghiến răng: "Loại chuyện này nếu một bên không đồng ý hợp tác mà bên kia cứ cố bắt ép người ta thì sẽ bị gọi là cưỡng hiếp đó cô có biết không?"

Quý Miên Miên vừa cười ha hả vừa đưa tay xé áo trong của Diệp Thiều Quang, còn thuận tay vuốt vuốt mấy cái lên ngực anh ta nữa: "Xúc cảm không tệ nha, không ngờ trông anh gầy yếu như thế mà cũng có chút cơ ngực."

Diệp Thiều Quang thấy anh sắp bị cô nàng thần kinh thô này làm cho tức chết rồi: "Cô đủ chưa hả..."

Quý Miên Miên thấy hình như mình hơi bị lạc đề rồi thì phải, đằng hắng lại cổ họng: "Khụ khụ, thế thì anh đi báo với cảnh sát là tôi cưỡng hiếp anh đi? À, cầm theo cả đoạn clip chứng cứ của anh nữa, đi tố cáo với họ để tôi bóc

lịch vài năm, chậc chậc... để xem anh có mặt mũi đi nói với người khác không? Đường đường là một thằng đàn ông lại bị một người phụ nữ cưỡng hiếp, anh cứ thoải mái mà nói, tôi không ngại đâu.”

Diệp Thiều Quang cắn răng, nếu như bị cưỡng hiếp thật thì... mẹ nó, quả thật anh không còn mặt mũi nào để đi ra ngoài nữa mất.

Quý Miên Miên chọc chọc bụng Diệp Thiều Quang, nói: “Đừng lãng phí thời gian, thời gian của tôi rất quý báu, mãi mới dành ra được một chút thời gian để ngủ với anh đấy.”

Quý Miên Miên phát hiện da Diệp Thiều Quang trắng cực kỳ, còn trắng hơn so với con gái, lại mịn nữa, sờ thật trơn, so với con gái còn nhẵn mịn hơn. Cứ nghĩ cái tên bệnh tật này nhất định là loại gầy trơ xương cơ, không ngờ tuy có gầy thật nhưng sờ mãi không thấy xương.

Diệp Thiều Quang mặt lại tím như bị ứ máu, nghiến răng ken két nói: “Quý Miên Miên, nếu tay cô mà còn sờ linh tinh nữa, tôi sẽ chặt nó đấy.”

Có thể coi đây là giây phút mất khống chế nhất cuộc đời của Diệp Thiều Quang.

Quý Miên Miên ngẩng đầu lên, nhìn anh ta ghét bỏ: “Sờ anh thì sao? Tôi sờ này, sờ này... chẳng những muốn sờ mà còn muốn ngủ anh nữa cơ.”

“Anh nằm im đấy, tôi làm là được rồi, anh lại không cần tốn sức, còn kêu la cái gì?”

Diệp Thiều Quang hoàn toàn sụp đổ, rõ ràng là anh đang uy hiếp Quý Miên Miên, sao cái vở kịch này lại phát triển theo hướng quỷ dị này, nó cách vở kịch ban đầu cả một hành tinh.

Diệp Thiều Quang hít sâu một hơi, túm lấy cái tay đang sờ loạn của Quý Miên Miên: “Cô nói xem, mục đích của cô là gì?”

Quý Miên Miên trở tay đem tay của Diệp Thiều Quang đè ở đỉnh đầu anh ta, cúi đầu đến gần, dán vào chóp mũi anh ta, nói: “Ngủ với anh, rồi cầm chứng cứ về.”

Diệp Thiều Quang chỉ cảm thấy lỗ mũi tê dại, đầu óc tự dưng có chút mông lung, hơi thở mà Quý Miên Miên thở ra giống như có chất độc vậy, anh hít vào xong cảm thấy khí lực toàn thân giống như biến mất.

Cô nàng ngu ngốc trước mắt này không hiểu sao dễ nhìn đến vậy.

Trái tim Diệp Thiều Quang đập càng nhanh, anh biết mình có gì đó không ổn, chắc là bị trúng độc rồi.

Diệp Thiều Quang nâng khóe môi chậm rãi nói: “Muốn ngủ phải không?... Được, tôi hầu cô!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 532: Mau Lên, Mau Cởi Quần Áo Ra

Quý Miên Miên vừa nghe thấy Diệp Thiều Quang đồng ý phối hợp, liền đưa tay sờ cơ ngực của anh ta thêm mấy cái: “Phải như vậy nha, ngay từ đầu anh đã ngoan ngoãn nghe lời như vậy có phải tốt không. Mau lên, mau cởi quần áo ra, tôi còn muốn về tìm nữ thần của tôi nữa.”

Suy nghĩ vừa mới chớm nở trong đầu Diệp Thiều Quang ngay lập tức lụi tàn.

Vẻ mặt từ từ lạnh lẽo lại, ngửa đầu nhìn khuôn mặt đáng yêu của Quý Miên Miên: Quý Miên Miên, chỉ vì những chứng cứ này mà cô... lại tự chà đạp bản thân mình như thế, Yến Thanh Ti cho cô cái gì để cô nguyện ý vì cô ta mà nhảy vào dầu sôi lửa bỏng? "

Nếu như anh đoán không sai, ngay cả nụ hôn đầu của Quý Miên Miên cũng do anh cướp mất, vậy thì sự trong trắng của cô khẳng định vẫn còn.

Như thế thì sao cô ta lại có thể dễ dàng, tùy tiện đem sự trong sạch của mình cho một thằng đàn ông không hề quen biết, thậm chí còn chẳng cần biết thằng đàn ông đó tốt hay là xấu?

Cô nàng này có biết lần đầu tiên của người con gái quan trọng thế nào hay không?

Quý Miên Miên sửng sốt một chút, cau mày nói: “Nữ thần của tôi không cho tôi cái gì cả, vì cô ấy nói tôi ngủ với anh nên ngay cả làm thịt anh tôi cũng làm được.”

Diệp Thiều Quang nghiến răng nghiến lợi: “Cô là đồ não tàn à?”

Quý Miên Miên kinh ngạc mà nhìn Diệp Thiều Quang: “Mẹ nó, sao anh biết, tôi chính là fan não tàn trong truyền thuyết đây. Chung chỉ của fan não tàn, giống như anh nói ý: Vì nữ thần, tôi nguyện vào nơi dầu sôi lửa bỏng.”

Diệp Thiều Quang: “Cô...”

Hoàn toàn không có cách nào giao lưu bình thường với nhau được, nên nói như thế nào bây giờ? Mẹ, nên nói như nào đây?

Theo lý thuyết, một thằng đàn ông bình thường nếu bị một người đàn bà

không hề xấu xí, thậm chí còn có chút xinh đẹp chủ động yêu cầu ngủ cùng, hơn nữa cô ta còn là một trinh nữ, trong tình huống như vậy đa phần đàn ông đều khó lòng mà từ chối, khó lòng mà cưỡng lại được một sự hấp dẫn tuyệt vời đến vậy.

Nhưng Diệp Thiều Quang anh chỉ muốn dạy cho Quý Miên Miên một bài học, để cho cô ta biết, trên đời này đàn ông không hề đơn giản như cô ta nghĩ, trên đời không phải chỉ cần ngủ một giấc thì có thể giải quyết được tất cả mọi chuyện.

Hôm nay, cô ngủ cùng Diệp Thiều Quang, vậy ngày mai thì sao? Ngày kia thì thế nào? Không lẽ mỗi ngày cô đều đi ngủ với một người khác nhau sao? Một đứa não tàn ngu xuẩn như vậy mà tại sao lại khiến anh càng nghĩ càng giận chứ?

Diệp Thiều Quang là một kẻ lòng dạ đen tối, tâm tư sâu kín, có thể nói ngay từ nhỏ, để đạt được mục đích của mình mà anh ta đã không chừa bất cứ một thủ đoạn nào. Cách anh đối xử với một người chính là phải xét xem người đó có giá trị lợi dụng hay không?

Nhưng khi đối mặt với Quý Miên Miên trong sáng, ngây thơ đến đáng hận, vừa ngu xuẩn vừa buồn cười, lần đầu tiên Diệp Thiều Quang có cảm giác muốn chỉ bảo một người con gái, muốn cô ấy phải cẩn thận, phải hiểu được liêm sỉ, phải biết tự yêu quý lấy bản thân mình. Mặc dù trước đây anh ta toàn phỉ nhổ, khinh thường những điều này, chẳng biết vì sao, giờ anh lại muốn dạy cho cô ấy hiểu.

Diệp Thiều Quang cắn răng, lạnh lùng nhìn Quý Miên Miên: “Không phải chỉ là vài cái bằng chứng thôi sao, tôi có thể cho cô, cô không cần thiết phải làm như thế này. Nụ hôn đầu thì khăng khăng muốn giữ cho ông xã sau này, mà cái loại giao dịch này lại có thể dễ dàng tiến hành thế hả? Cô không thấy xấu mặt à?”

Quý Miên Miên chớp mắt mấy cái: “Xấu hổ? Từ khi còn bé tôi còn trêu cả em trai nhà hàng xóm đấy, mặt mũi là gì đã sớm ném từ lâu rồi. Bây giờ anh cũng đừng có giảng cái gì gọi là tư tưởng - chính trị cho tôi nghe, thế giới của fan não tàn anh không hiểu được đâu.”

Diệp Thiều Quang chỉ cảm thấy đúng là đàn gảy tai trâu: “Được, buông tôi ra, tôi đưa chứng cứ cho cô.”

Quý Miên Miên nhướng mày, thật dễ dàng nha, nữ thần nói thật chuẩn, lúc

nãy mới hôn có một cái, thậm chí còn chưa bắt đầu ngủ người này đã giơ tay đầu hàng rồi, Quý Miên Miên híp mắt nhìn Diệp Thiều Quang.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 533: Bị Hôn, Hôn, Hôn!

"Tôi làm gì mà không tin anh chứ? Nếu anh mà giở trò hay không đưa cho tôi, tôi lập tức ngủ với anh."

Diệp Thiều Quang đột nhiên nghĩ, bây giờ mà anh ta cầm lấy cái chậu, rồi ói ra máu, anh đảm bảo có thể ói được đầy hai chậu.

Cô nàng ngu ngốc này rốt cuộc là từ hành tinh nào rơi xuống?

Diệp Thiều Quang oán hận nói: "Cô buông ra, tôi đưa cho cô."

Thật tình Diệp Thiều Quang cảm thấy mình là một người vô sỉ, nhưng hiện tại đối mặt với cô nàng ngu ngốc này, anh vô sỉ không nổi, hoàn toàn không có cách xuống tay.

Quý Miên Miên xoay người nhảy xuống: "Đi lấy đi."

Diệp Thiều Quang lấy ra một chiếc laptop, mở một file ra: "Cô nhìn rõ chưa, xóa hết rồi."

Diệp Thiều Quang xóa hết toàn bộ video bên trong.

Quý Miên Miên: "Còn những cái khác?"

Diệp Thiều Quang: "Làm gì có cái khác!"

Quý Miên Miên nghi ngờ: "Chắc không?"

Diệp Thiều Quang hơi ngả người dựa lưng ra sau, ngực trần lộ ra, đầy cám dỗ: "Có cái gì mà sợ, cùng lắm thì cô lại đến ngủ với tôi!"

Quý Miên Miên bĩu môi: "Anh đừng tưởng tôi ngu nha, nhỡ đâu tới lúc đó anh gọi cảnh sát, tôi đi đâu mà ngủ với anh?"

Quý Miên Miên cảm thấy hôm nay đầu óc cô thật lanh lợi. Mấy trò mèo này cô chắc chắn sẽ không bị mắc lừa đâu.

Diệp Thiều Quang thật muốn thốt ra: hóa ra cô vẫn còn chút đầu óc ha.

"Hết rồi, tuy rằng tôi không phải là loại người "nhất ngôn cửu đỉnh", nhưng

đối với loại người... ngu như cô, tôi chán chả buồn lừa."

Quý Miên Miên gãi gãi đầu, đây là đang coi thường chỉ số thông minh của cô đúng không?

Diệp Thiều Quang liếc cô một cái: "Chứng cứ đã xóa rồi, cô còn không đi?"

Quý Miên Miên: "Tôi..."

Việc này hình như quá dễ dàng thì phải? Tại sao luôn có cảm giác sai sai chứ?

Diệp Thiều Quang đột nhiên tiến gần tới Quý Miên Miên, anh ta không có đụng tới cô nhưng đôi môi thì gần như sát rạt đôi môi của cô, rù rì nói: "Quý Miên Miên, cái gì gọi là tới hủy diệt chứng cứ, cái gì mà làm vì Yến Thanh Ti, thật ra tất cả đều là giả đúng không? Cô thích tôi, cố ý tới muốn ngủ với tôi chứ gì?" Trong nháy mắt, mặt Quý Miên Miên đỏ tưng bừng, giãy nảy lên: "Mẹ, cái loại gà rù như nhà anh, nếu không phải không có cách khác, tôi có chết cũng không ngủ với anh đâu. Ai mà biết được liệu lúc đang trên giường anh có ngủm luôn không?"

Khuôn mặt Diệp Thiều Quang trong nháy mắt đen sì. Quý Miên Miên xoay người bước đi, Diệp Thiều Quang đuổi theo phía sau. Quý Miên Miên mở cửa ra quay người ném lại cho Diệp Thiều Quang một câu: "Tôi nói cho anh biết, không được phép báo cảnh sát, nếu không... tối nay tôi tới ngủ chết anh."

Diệp Thiều Quang...

Anh đã nhiều lần hạ thủ lưu tình với cô ta, còn giúp cô ta xử lý hậu quả, trong khi cô thì...

Cô ta học được chiêu tà môn ngoại đạo này từ đâu vậy?

Ngủ?

Cô ta có biết trong chuyện này, phụ nữ luôn luôn ở bên yếu thế hơn không?

Quý Miên Miên rời đi, Diệp Thiều Quang đột nhiên gọi giật cô lại: "Chờ đã..."

Quý Miên Miên hất cằm lên: "Có chuyện gì nói mau, hay là sợ tôi rồi, muốn

xin tôi tha cho sao?"

Ánh mắt nguy hiểm của Diệp Thiều Quang nheo nheo lại: "Dạy cho cô một chuyện."

"Chuyện gì?"

Diệp Thiều Quang không lên tiếng, chẳng qua chỉ híp mắt lại nhìn cô, Quý Miên Miên cau mày, đợi một lúc cũng chẳng thấy anh ta nói câu gì, bĩu môi nói: "Tôi không rảnh mà chơi chọi mắt với anh, tôi đi đây. Anh nhớ kỹ lời tôi nói đấy, không được phép báo cảnh sát."

Quý Miên Miên còn chưa kịp quay hẳn người đi thì đột nhiên cổ tay bị kéo lại, một lực cực mạnh kéo cô về phía sau.

Tốc độ của đối phương quá nhanh, Quý Miên Miên còn chưa kịp phản ứng lại, trước mắt đã tối sầm lại, trên môi có gì đó mềm mềm, hơi lạnh lạnh.

Ánh mắt Quý Miên Miên trợn to hết cỡ, anh ta... mẹ... lưu... manh...

Lại bị người ta HÔN! HÔN! HÔN!!!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 534: Đồ Ngốc, Đây Mới Gọi Là Hôn Môi!

Quý Miên Miên giãy giụa, muốn phản kháng, nhưng không biết Diệp Thiều Quang đè vào huyệt vị nào mà cô chỉ cảm thấy cánh tay tê dại, không có chút sức nào.

Quý Miên Miên luống cuống, há mồm muốn cắn, nhưng không ngờ lại tạo cơ hội cho Diệp Thiều Quang tiến thêm một bước.

Diệp Thiều Quang tách hàm răng của cô ra, trượt lưỡi đi vào thăm dò.

Quý Miên Miên muốn khóc thét lên, Diệp Thiều Quang lại càng không biết xấu hổ, đầu lưỡi càng càng đi vào sâu trong miệng cô.

Diệp Thiều Quang ban đầu chỉ muốn cho Quý Miên Miên một bài học nho nhỏ rồi sẽ buông cô nàng ra, nhưng mà hôn rồi anh mới cảm thấy, đằng nào hôn thì cũng là hôn, hôn nhiều với hôn ít thì có gì khác nhau chứ?

Quý Miên Miên cảm thấy đầu óc dần choáng voáng, không khí trong phổi càng ngày càng ít.

Diệp Thiều Quang nhất định là một con yêu quái, gọi anh ta là tên yêu quái quả nhiên không sai. Quý Miên Miên cảm giác lý trí của bản thân đang bị Diệp Thiều Quang hút đi từng chút một, giống như những con yêu quái trong truyện vậy.

Cũng may, Quý Miên Miên vẫn còn sót lại một chút lý trí cuối cùng, cô giơ chân lên muốn hung hăng đạp vào “người anh em” của Diệp Thiều Quang.

Nhưng Diệp Thiều Quang đã sớm đề phòng một chiêu này, đột nhiên đẩy Quý Miên Miên ra, vừa vặn đẩy cô ra tới ngoài cửa.

Quý Miên Miên cả người mềm nhũn, lảo đảo ngã ngồi xuống đất, may mắn hành lang khách sạn cũng có trải thảm, có bị ngã xuống cũng không đau.

Diệp Thiều Quang từ trên cao hạ mắt nhìn xuống Quý Miên Miên, anh ta nâng ngón tay thon dài lên, nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi sưng đỏ, khẽ nhếch môi cười, một nụ cười yêu mị: “Đồ ngốc, nhớ kỹ, đây mới gọi là hôn môi, còn cái kia gọi là cắn người.”

Đầu óc Quý Miên Miên mặc dù đã loạn thành một đống, nhưng sau khi nghe thấy vậy lập tức nổi giận: "Này, anh lặp lại một lần nữa xem?"

Cô nhảy vọt lên muốn xông tới, nhưng không đợi cô đến nơi thì cửa phòng Diệp Thiều Quang đã đóng cái rầm.

Một giây trước khi cửa phòng hoàn toàn khép lại, một câu nói bay ra: "Quý Miên Miên, lần này tôi tha cho cô... nhưng tuyệt đối không có lần sau."

Quý Miên Miên sửng sốt, miệng cô hiện tại đang tê tê lúc nói chuyện môi phải cử động, cảm giác lại càng tê hơn. Quý Miên Miên đập cửa phòng: "Tên yêu quái chết tiệt, anh có ý gì?"

"Này, anh nói rõ ràng cho tôi."

Diệp Thiều Quang đứng dựa lưng vào cửa phòng, những chấn động trên cửa phòng truyền trực tiếp đến trên người anh, cứ như có thể cảm nhận được sức mạnh của Quý Miên Miên truyền tới.

Diệp Thiều Quang nâng môi khẽ cười, nụ cười mang hai phần tàn nhẫn, ba phần khát máu, năm phần yêu nghiệt.

Anh không mở Hội chữ thập đỏ, đương nhiên cũng không biết làm việc thiện.

Quý Miên Miên đã chủ động đưa tới cửa, anh tha cho cô lần này đã là lần đầu làm việc thiện trong đời, nhưng sẽ không có lần sau.

Diệp Thiều Quang ngồi xuống ghế salon, cầm điện thoại của khách sạn lên gọi cho phục vụ: "Trước cửa phòng tôi có người đang gây chuyện, ảnh hưởng tới việc nghỉ ngơi của tôi, các anh để bảo vệ đưa cô ta ra ngoài đi."

Cúp điện thoại, Diệp Thiều Quang liếc mắt nhìn cửa phòng, nghe tiếng đập cửa rầm rầm, tâm tình đột nhiên tốt hẳn.

Quý Miên Miên bị bốn người bảo vệ to cao lôi ra ngoài.

Tuy rằng Quý Miên Miên sức lực lớn, nhưng cô cũng chỉ có một người, thậm chí còn là một cô gái.

Bảo vệ ném cô ra ngoài, còn cảnh cáo không cho phép cô tiến vào khách sạn nữa. Quý Miên Miên hung hăng quẹt quẹt đôi môi sưng đỏ, cắn răng mắng:

“Tên khốn khiếp này...”

May mắn cô đã đem chứng cứ hủy diệt sạch sẽ, hôm nay xem ra cũng được tính là thành công.

Hừ, lần sau gặp lại nhất định phải đạp chết anh ta.

Lên xe, Quý Miên Miên gửi cho Yến Thanh Ti một cái tin nhắn: “Nữ thần, biện pháp chị nói cho em hôm nay thật hiệu quả, may mắn không làm nhục mệnh, đã thành công tốt đẹp!”

Nhắn tin xong, tâm tình Quý Miên Miên trở nên thật tốt, mặc kệ anh ta có ý gì, dù sao hôm nay chỉ dùng một chiêu của nữ thần dạy đã đem chuyện này giải quyết sạch sẽ, nữ thần nói cái gì đúng!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 535: Bồ Tôi Quá Lợi Hại!

Lúc này Yến Thanh Ti không thể đọc được tin nhắn, cô đang cau mày nhìn Nhạc Thính Phong đánh bài, lúc bắt đầu anh ta rất khí phách quyết không để anh em nhà họ Tô bắt nạt Yến Thanh Ti, cô còn tưởng rằng anh ta đánh bài giỏi lắm.

Nhưng sau hai ván, Yến Thanh Ti rốt cuộc cũng rõ ràng, lời của Nhạc Thính Phong đúng là không đáng tin một chút nào.

Thấy khả năng chơi bài của Nhạc phu nhân với anh ta, cô cũng hiểu rõ cái gì là di truyền!

Yến Thanh Ti không nhìn nổi nữa, vỗ cái "bẹp" lên tay của Nhạc Thính Phong, "Bỏ xuống, có Nhị Đồng mà anh cũng đánh được sao? Anh dùng tay hay dùng chân chơi thế, nhiều quân như thế lại chọn đúng quân, anh sợ mình thua ít quá hay sao?"

Nhạc Thính Phong: "Anh có..."

"Anh có tiền có tiền, có tiền thì được thua liên tục à, đồ phá gia."

Nhạc Thính Phong...

Yến Thanh Ti đẩy anh ta ra: "Tránh ra, để tôi chơi."

Tô Tiểu Tam và Tô Tiểu Lục ngồi phía đối diện không nhịn được mà bật cười, gương mặt cứng ngắc của Tô Tiểu Ngũ cuối cùng cũng dãn ra một chút. Nhạc Thính Phong không biết làm gì hơn là ngoan ngoãn giao vị trí cho Yến Thanh Ti: "Được rồi, vậy... cho em thử một chút."

Chỉ có điều Nhạc Thính Phong cũng không chịu nhấc mông đứng lên mà vỗ vỗ lên đùi của chính mình, Yến Thanh Ti cũng không khách khí trực tiếp ngồi xuống.

Nhạc phu nhân ngồi bên cạnh, đôi mắt cong cong đến độ chỉ hé ra được một khe nhỏ, càng nhìn càng cảm thấy Nhạc Thính Phong với Yến Thanh Ti quá xứng đôi.

Sau hai ván, rốt cuộc Nhạc Thính Phong cũng nhìn thấy được sự lợi hại của

Yến Thanh Ti, quân bài ở trong tay cô giống như có phép thuật, thắng! Thắng! Thắng...

Nhạc Thính Phong chuyển đầu, liếc mắt nhìn bà mẹ ruột của mình, bà đang chăm chú nhìn Yến Thanh Ti, ánh mắt sáng kinh người, vẻ mặt đầy sùng bái.

Nhạc Thính Phong nuốt nước miếng, trong nháy mắt anh đã hiểu

Vật cát tường, quả nhiên chính là vật cát tường.

Tô Tiểu Ngũ vừa đẩy Cửu Vạn ra, Yến Thanh Ti: “Cống!”

Tô Tiểu Lục xuất Ngũ Điều, Yến Thanh Ti: “Bính!”

Sau một hồi, Yến Thanh Ti lật bài: “Hồ!”

Tô Tiểu Lục cũng học tập Nhạc phu nhân dùng đôi mắt sáng ngời nhìn Yến Thanh Ti: “Chị dâu, chị... thật là lợi hại!” Yến Thanh Ti cười cười, Tô Tiểu Lục vội vàng rút một điếu thuốc dâng lên: “Chị dâu, xin mời.”

Nhạc Thính Phong cũng có hút thuốc, anh không nghiện nhưng cũng phải làm ra vẻ, anh cảm thấy đàn ông ra khỏi cửa mà không mang theo gói thuốc thì không đúng lắm, nhưng hiện tại anh cực ghét nhìn thấy Yến Thanh Ti hút thuốc.

Nhạc Thính Phong đánh rớt móng vuốt của Tô Tiểu Lục xuống, quay đầu lại dịu dàng nói với Yến Thanh Ti: “Ngoan, đừng hút thuốc, ăn nho đi.”

Nói rồi, anh lấy một quả nho đưa đến bên môi Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti liếc mắt nhìn điếu thuốc đang rơi trên bàn, cười một tiếng rồi há miêng ăn quả nho Nhạc Thính Phong dâng tới.

Yến Thanh Ti đột nhiên phát hiện, hình như lâu lắm rồi cô không hút thuốc lá.

Bên cạnh cô giờ có Nhạc Thính Phong, có Nhạc phu nhân, có Tiểu Từ, có chị Mạch, Quý Miên Miên... dường như cuối cùng cô cũng được sống như một con người bình thường.

Trước kia, lúc nửa đêm cô thích hút một điếu thuốc, kỳ thật cô cũng không thích hút thuốc, chỉ là hít mùi thuốc cháy vào miệng lại có cảm giác cay cay,

cứ như nó có thể tiếp thêm cho cô một ít ấm áp.

Chưa kể tới, nhờ vào cái ánh lửa le lói từ đầu thuốc mà ít nhất Yến Thanh Ti còn nhìn được một chút ánh sáng trong màn đêm tăm tối.

Nhưng hiện tại, cuộc sống như vậy dường như đã xa lắm rồi.

Tô Tiểu Lục muốn lân la làm quen với Yến Thanh Ti bèn hỏi: “Nghe nói, chị dâu từ nước M trở về?”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Ừ, đúng thế.”

Nhạc Thính Phong sắc mặt hơi thay đổi.

Tô Tiểu Lục lại hỏi: “Vậy chị đi du học ở nước M sao? Học ở đâu vậy, năm ngoái em cũng mới từ M trở về, ăn không quen đồ tây lại không có cái em gái xinh đẹp bầu bạn, đúng là đi chịu tội, đó không phải là cuộc sống của con người.”

Trong lòng Yến Thanh Ti trầm xuống một chút, nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh nói: “Không phải...”

--- O ---

Chương 536: Cậu Còn Có Mặt Mũi Mà Nói Chuyện Này Ra Sao, Không Sợ Mất Mặt?

Lúc ban đầu, Yến Tùng Nam dùng danh nghĩa đi du học để đưa cô ra nước ngoài, nhưng những ngày tháng trải qua ở nước ngoài như thế nào... đại khái cũng chỉ có mình cô biết.

Tô Tiểu Lục lại hỏi: "Không phải? Thế đi làm à?"

Nhạc Thính Phong đen mặt mắng: "Sao mày lảm nhảm nhiều thế nhở? Có đánh bài nữa không? Không muốn chơi nữa thì thôi đừng làm phiền bọn anh nghỉ ngơi."

Tô Tiểu Lục tự dưng bị mắng thấy có chút oan uổng, cậu chỉ muốn kéo gần quan hệ với Thần Bài thôi mà, chứ có câu dẫn chị ấy đâu mà trừng mắt quát cậu.

"Em, có ý gì khác đâu..."

Yến Thanh Ti hời hợt nói: "Không phải, tôi... gây họa cho nên phải đi để chịu trừng phạt..."

Tô Tiểu Lục vừa nghe thế lập tức vỗ bàn: "Ha ha ha, ra là chị dâu còn có chuyện như vậy! Giống em nè, lúc trước cũng do em trộm bộ tranh chữ mà ông nội em thích nhất đi tán gái rồi bị cha với ông nội phát hiện ra, nên ba em mới nhéo lỗ tai mà ném em lên máy bay ra nước ngoài. Chị dâu, hai ta là người đồng đạo nha."

Yến Thanh Ti vẫn bình tĩnh lắng nghe nhưng trong lòng lại muốn nói: Họa của tôi không giống họa của cậu! Cậu có gây họa đi chăng nữa thì vẫn hạnh phúc chán!

Tô Tiểu Tam thấy Yến Thanh Ti cùng Nhạc Thính Phong không muốn nhắc đến khoảng thời gian ở nước M, mà cái thằng em họ ngu ngốc này còn cứ đâm đầu vào mà hỏi.

Tô Tiểu Tam nói: "Tiểu Lục, cậu còn có mặt mũi mà nói chuyện này ra sao, không sợ mất mặt?"

"Chuyện này thì có gì mà mất mặt, lúc còn trẻ ai chả có lúc lông bông!"

Tô Tiểu Ngũ vỗ vỗ bàn: “Chơi bài tiếp đi!”

Tô Tiểu Lục: “Anh còn dám chơi bài với chị dâu sao, không sợ bị thua đến cái quần lót cũng không còn à?”

Nhạc phu nhân vừa nghe đã không nhịn được cười ra tiếng: “Mấy đứa cứ cẩn thận, Thanh Ti nhà cô sẽ lột sạch mấy đứa chỉ chừa lại quần nhỏ thôi.”

Tô Tiểu Lục ôm ngực kêu thảm thiết: “Chị dâu, quá tàn nhẫn rồi.”

Yến Thanh Ti: “Yên tâm, với các chú, chị đây sẽ lưu tình.”

Sau một trận khôi hài, cũng không có ai lại hỏi Yến Thanh Ti về khoảng thời gian tại nước M. Yến Thanh Ti đã nói hạ thủ lưu tình thì quả thực đúng là rất lưu tình, sau nửa đêm, thắng được khoản tiền cuối cùng của Tô Tiểu Tam. Yến Thanh Ti đẩy bài: “Được rồi, hôm nay chơi thế thôi.”

Tô Tiểu Lục nằm bò ra bàn chơi xấu: “Không được đâu chị ơi, bọn em thua đến đỏ mắt rồi, chị lại nói không chơi bọn em lấy lại vốn kiểu gì?”

Nhạc phu nhân vui vẻ đếm tiền: “Tiểu Lục, Thanh Ti nhà bác nể cháu là thân thích nên mới ngừng lại đấy, có tiền đồ chút nào... Lần trước con bé mang cô đi hả giận, còn lột sạch mọi thứ có giá trị trên người bọn họ, chỉ để lại mỗi bộ đồ lót. Không ai đấu được với Thanh Ti nhà bác đâu, cháu không cần chống cự, mau ngoan ngoãn nộp tiền đi. Ngoan, lần sau nhớ chuẩn bị nhiều tiền mặt một chút.”

Tô Tiểu Lục khóc lóc thảm thiết...

Tô Tiểu Tam trái lại vẫn rất bình tĩnh, cười nói: “Hôm nay xem ra là gặp được cao thủ rồi, lần sau có cơ hội so tài với em dâu đây nhất định anh sẽ phải chuẩn bị thêm ít tiền mặt.”

Tô Tiểu Ngũ đứng lên, nhìn khuôn mặt của Yến Thanh Ti muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

Nhạc Thính Phong ôm lấy Yến Thanh Ti nói: “Được rồi, đừng có làm phiền bọn tôi nghỉ ngơi nữa, muốn dâng tiền thì vẫn còn có lần sau.”

Hiện tại, Nhạc Thính Phong ôm Yến Thanh Ti mà cứ cảm giác y như đang ôm mèo chiêu tài cỡ bự!

Bạn gái nhà mình quá đa năng, quá lợi hại, anh sợ sau này sẽ bị cướp mất thôi.

Nhạc phu nhân kéo tay Yến Thanh Ti, thân thiết giống như hai mẹ con: “Đúng đúng, chúng ta phải về nghỉ ngơi rồi, các cháu cũng đi nghỉ nhanh đi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 537: Yến Thanh Ti, Mày Đi Chết Đi!

Tô Tiểu Tam kéo Nhạc phu nhân lại, do dự một hồi rồi mới nói: "Cô, ông nội đã biết chuyện Nhạc Bằng Trình trở về..."

Nhạc phu nhân kinh ngạc: "Sao lại cho ông ấy biết, tim của ông không tốt nhỡ đâu tức phát bệnh thì sao? Cháu nói cho ông bà, cô không sao, cũng được trút hết giận rồi. Cái loại rác rưởi như Nhạc Bằng Trình cô không thèm quan tâm đâu, cháu nhìn cô xem, không phải là đang rất vui vẻ à?"

Tô Tiểu Tam muốn nói lại thôi, gật đầu: "Vâng..."

"Đi về thôi, chúng ta đi nào." Nhạc phu nhân phất tay một cái.

Tô Tiểu Ngũ bất ngờ mở miệng: "Cô..."

Nhạc phu nhân hiếu kỳ: "Tiểu Ngũ, cháu có việc gì thế?"

Tô Tiểu Ngũ tự bế đã rất nhiều năm, tuy những năm gần đây đã có chuyển biến tốt, nhưng còn lâu mới được như người bình thường, nghe được lời nói của cậu, Nhạc phu nhân vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Tô Tiểu Ngũ dừng lại mấy giây mới nói: "Cô đi cẩn thận."

Nhạc phu nhân yêu thương mà vuốt mặt Tô Tiểu Ngũ: "Đứa bé này giờ ngoan quá, lại hiểu chuyện nữa."

Nhìn xe của đám người Yến Thanh Ti rời xa, Tô Tiểu Tam mới hỏi: "Tiểu Ngũ, em vừa gọi cô lại có ý gì thế?"

Tô Tiểu Ngũ ngây ngô nói: "Hình như nhìn cô ấy có vẻ quen quen."

"Cô ấy? Ai... là Yến Thanh Ti sao?"

"Vâng..."

"Cô ấy là một minh tinh, có lẽ em nhìn thấy hình trên mạng chăng?"

"Không... Từ lâu rồi..."

"Rất lâu, trước kia ư?"

"Vâng!"

Tô Tiểu Tam cau mày suy nghĩ một chút, lại vỗ vỗ bả vai Tiểu Ngũ: "Chắc em nhớ nhầm đi, hoặc là... là..."

Tô Tiểu Ngũ nhìn chằm chằm vào anh ta: "Nếu không sai thì hình như ở trong tập ảnh của bà nội."

Mặc dù cậu không thích nói chuyện nhưng trí nhớ vô cùng tốt, có thể nói cậu đã gặp qua thì không thể quên được.

Tô Tiểu Tam vội vàng an ủi cậu: "Ừ, rồi, chúng ta sẽ về tìm tập ảnh của bà nội xem, bây giờ đi tìm anh Hai làm chính sự đã."

Ba anh em chạy thẳng tới bốt cảnh sát của Hải Thành, tiến vào phòng làm việc của cục phó, Tô Tiểu Lục há miệng liền hỏi: "Anh Hai, cháu trai đâu rồi?" Viên cảnh sát đang ngồi trước bàn làm việc ngẩng đầu lên, nói: "Đi với tôi."

...

Nhạc Thính Phong đang lái xe, Nhạc phu nhân lôi kéo Yến Thanh Ti cùng ngồi ở ghế sau, hai người dựa sát vào nhau: "Cảm giác này giống như chúng ta là một gia đình ba người đang đi du lịch ấy nhỉ?"

Yến Thanh Ti nghe được câu "Một nhà ba người" thì bỗng cảm thấy mắt mình ươn ướt, gật đầu qua loa một cái: "Dạ..."

"Mẹ, chờ Thanh Ti quay xong bộ phim này, ông chủ con quyết định sẽ cho cô ấy nghỉ ngơi một thời gian, con cũng xin nghỉ phép, mẹ muốn đi đâu cũng được."

Nhạc phu nhân vui vẻ: "Được được..."

Yến Thanh Ti cảm thấy cô thật có lỗi với Nhạc phu nhân, bà thật lòng đem cô trở thành người một nhà, mà cô thì còn giữ quá nhiều bí mật, rất nhiều, hơn nữa cô lại không muốn phơi bày nó ra.

Yến Thanh Ti hít sâu một hơi, đè nén những chua xót trong lòng xuống, nói: "Vâng! Con cũng đang muốn nghỉ ngơi một thời gian."

Nhạc Thính Phong cười nói: "Em nên nghỉ ngơi từ lâu rồi."

Ba người nói chuyện với nhau, chẳng mấy chốc đã về đến khách sạn.

Dừng xe lại, Nhạc Thính Phong đem chìa khóa ném cho người giữ xe, để anh ta lái xe vào chỗ đậu xe.

Ba người đang định đi vào, đột nhiên nghe được tiếng bước chân sau lưng, Nhạc phu nhân quay đầu lại nhìn thấy một bóng đen đang xông tới, trong tay người đó còn cầm một con dao sáng loáng, nhằm thẳng Yến Thanh Ti xông vào.

Nhạc phu nhân hoảng hốt, hét lên: “Thanh Ti, cẩn thận...”

Bóng đen kia xông tới thét to: “Yến Thanh Ti, mày đi chết đi.”

Yến Thanh Ti xoay người muốn tránh cũng đã không kịp, Nhạc Thính Phong biến sắc, đưa tay kéo cô ra.

Cả người Yến Thanh Ti đột nhiên bị đẩy mạnh một cái ngã nhào sang bên cạnh, Nhạc phu nhân đang chắn trước mặt cô.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 538: Đừng Bỏ Em Lại, Em Sợ Lắm!

Bóng đen kia lao thẳng vào người Nhạc phu nhân, Yến Thanh Ti trơ mắt nhìn ánh sáng lạnh của con dao kia lóe lên rồi biến mất.

Con ngươi Yến Thanh Ti co rút lại, mọi thứ đột nhiên trở nên thật xa xôi, tất cả những động tác cũng trở nên chậm lại như một thước phim quay chậm.

Cô nghe tiếng Nhạc Thính Phong hô lên: “Mẹ...”

Cô nhìn thấy thân thể Nhạc phu nhân y như con diều đứt dây chậm chạp ngã xuống.

Một khắc kia, trong đầu Yến Thanh Ti trống rỗng, dường như cô đã bị đá ra khỏi thế giới trước mặt này.

Nhạc Thính Phong lao nhanh tới, đỡ lấy thân thể của Nhạc phu nhân, đạp văng bóng đen kia ra.

Bảo vệ khách sạn chạy tới nhanh chóng khống chế hung thủ, báo cảnh sát, gọi xe cứu thương.

Sảnh khách sạn vào ban đêm vốn rất yên tĩnh, đột nhiên ồn ào náo loạn hết lên.

Hung thủ bị khống chế vẫn điên điên khùng khùng hét: “Cô ta chết rồi, chết... tôi giết được cô ta rồi...”

Trên bụng Nhạc phu nhân cắm một con dao, máu không ngừng chảy ra, sắc mặt bà trắng bệch như tờ giấy, đau đớn kịch liệt khiến cho toàn thân bà co quắp, mặt mũi cũng đau đến vặn vẹo.

Lý trí của Nhạc phu nhân dường như cũng theo dòng máu trôi ra ngoài.

Tay chân Nhạc Thính Phong lạnh ngắt, anh ôm Nhạc phu nhân bằng đôi tay đang run lẩy bẩy, anh cố gắng cười nhưng không sao cười nổi. Anh nói: “Mẹ, đừng sợ... không sao, chỉ chảy chút máu thôi, không sao, không sao...”

Nhạc phu nhân đau đến không nói được một chữ nào, thừa lúc vẫn còn một chút lý trí, bà nghiêng đầu nhìn xem Yến Thanh Ti như thế nào.

Nhạc Thính Phong liếc mắt nhìn Yến Thanh Ti đang ngẩn ra, vội vàng nói với Nhạc phu nhân: "Mẹ, Thanh Ti không sao... cô ấy không sao, mẹ đừng có chuyện gì là được, xe cứu thương sẽ tới nhanh thôi..."

Nhạc Thính Phong dùng tay che lại miệng vết thương, cố gắng ngăn dòng máu chảy ra ngoài.

Mùi máu tươi trong không khí càng ngày càng đậm, cả người Yến Thanh Ti như rơi vào trong nước, không có chỗ bám, chỉ có cảm giác càng ngày càng chìm xuống, nỗi sợ hãi quấn chặt quanh cô, hình ảnh Nhạc phu nhân nằm giữa vũng mãu với hình ảnh mẹ cô nằm trong vũng máu nhiều năm trước dần dần đan xen, chồng chéo lên nhau.

Yến Thanh Ti rất muốn hét lên: "Mẹ, mẹ đừng chết, đừng bỏ con lại, con sợ lắm..."

Cô há mồm, nhưng làm thế nào cũng không phát ra được âm thanh nào, cổ họng giống như bị ai bóp chặt, nghẹn đến khó chịu, cảm giác hô hấp càng ngày càng khó khăn...

Nhạc Thính Phong nhìn thấy sắc mặt Yến Thanh Ti càng ngày càng khó coi, vừa trắng lại vừa xanh, cả người run rẩy, anh cắn răng hô: "Yến Thanh Ti, em tỉnh lại... Yến Thanh Ti, mẹ anh muốn thấy em, mau đến đây."

Tiếng nói của Nhạc Thính Phong truyền đến đánh thức Yến Thanh Ti, cô rùng mình, thở gấp mấy cái rồi từ từ đứng lên.

Yến Thanh Ti muốn tới gần Nhạc phu nhân, nhưng cô không dám, cô sợ... cô không dám nhìn Nhạc phu nhân.

Yến Thanh Ti quay đầu nhìn về phía hung thủ đang bị khống chế, ánh mắt lạnh xuống, sát khí trên mặt càng dày đặc.

Yến Thanh Ti không một tiếng động tiến gần lại hung thủ, đẩy người đang đè hung thủ ra, vén mái tóc của người đó lên để lộ ra khuôn mặt quen thuộc: "Hóa ra là mày..."

Yến Thanh Ti hoàn toàn không ngờ hung thủ lại là Yến Minh Châu, không ngờ cô ta lại trốn ra được?

Yến Minh Châu tựa như một kẻ điên, cô ta cười hệch hệch, luôn miệng lẩm bẩm vài câu: "Yến Thanh Ti chết rồi, chết... tao giết được nó rồi... cuối cùng

tao cũng giết được nó rồi.”

Giọng nói của cô ta vì suốt ngày gào thét trong trại thương điên cộng thêm tác dụng của nhiều loại thuốc nên biến thành khàn khàn. Chính vì thế mà lúc nãy Yến Thanh Ti mới không thể nhận ra.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 539: Cô Ta Chết, Chúng Ta Sẽ Kết Hôn!

Ánh mắt Yến Thanh Ti càng ngày càng đỏ, càng lúc càng hung tàn, cô siết chặt mớ tóc của Yến Minh Châu trong tay, hận sao không thể kéo cả cái đầu của cô ta xuống.

Yến Thanh Ti chậm rãi nói: “Đúng là hối hận... tại sao lúc đó lại mềm lòng mà để lại cho mày một cái mạng.”

Tại sao cô không giết chết nó? Tại sao lại không giết chết nó? Đáng lẽ cô phải làm từ lâu rồi mới phải, nếu cô làm thì việc ngày hôm nay sẽ không xảy ra, Nhạc phu nhân cũng không vì cứu cô mà bị thương.

“Mày nên chết từ lâu rồi mới phải.” Yến Thanh Ti lẩm bẩm.

Đột nhiên cô nắm lấy đầu của Yến Minh Châu dùng hết sức mà nện xuống đất, cô dùng sức rất mạnh, trên mặt có vẻ như vẫn giữ được lý trí, nhưng hành động điên cuồng của cô lại khiến người ta cảm thấy kinh hãi.

Toàn bộ thềm khách sạn đều được lát đá hoa cương, vô cùng cứng rắn, Yến Minh Châu bị đập đầu, đau đớn gào thét.

Bảo vệ xung quanh muốn cản lại, nhưng nhìn vào ánh mắt điên cuồng của Yến Thanh Ti không một ai dám tiến lên. Ánh mắt của cô quá đáng sợ.

Nhạc phu nhân đã đau đến hôn mê, Nhạc Thính Phong nghe tiếng xe cứu thương chạy tới cùng với tiếng còi xe cảnh sát, anh quát lên: “Thanh Ti, em không thể giết cô ta... Em mau buông ra. Cô ta chưa được phép chết, có chết cũng không được chết trong tay em.”

Bấy lâu nay Nhạc Thính Phong vẫn luôn cố gắng, cố gắng để Yến Thanh Ti càng tránh xa những chuyện phạm pháp càng xa tốt, nhất là những chuyện có liên quan đến mạng người.

Mẹ ruột của anh bị Yến Minh Châu đâm bị thương, chính anh ta còn muốn giết Yến Minh Châu hơn bất cứ ai. Nhưng anh biết, không thể, cho dù có muốn giết chết cô ta nhưng cũng không phải vào lúc này, muốn báo thù thì phải để cô ta sống.

Anh vừa mới đồng ý với Nhạc phu nhân chờ Yến Thanh Ti quay xong bộ

phim này, cả nhà ba người sẽ cùng đi du lịch, anh không thể nuốt lời.

Yến Thanh Ti dường như không nghe thấy lời của Nhạc Thính Phong, máu từ trán Yến Minh Châu bắn lên mặt cô, khuôn mặt vốn xinh đẹp trong nháy mắt trở nên cực kỳ đáng sợ.

Tiếng còi xe cảnh sát ngày càng tiến đến gần, Nhạc Thính Phong lập tức nói với những bảo vệ xung quanh: “Ngăn cô ấy lại cho tôi, bằng không toàn bộ các anh sẽ bị sa thải.”

Mấy người bảo vệ nghe thấy thế cũng không quan tâm Yến Thanh Ti đáng sợ như nào, lập tức kéo cô ra.

Quả thực khí lực lúc này Yến Thanh Ti lớn hơn bình thường rất nhiều, mấy người bọn họ tốn thật nhiều công sức mới kéo được cô ra.

Vừa kéo được Yến Thanh Ti, xe cảnh sát với xe cứu thương cũng tới.

Trên đầu Yến Minh Châu máu thịt lẫn lộn, nhưng có bác sĩ tâm thần cũng đến, cho cô ta uống chút thuốc an thần rồi để cảnh sát còng tay cô ta vào giải đi.

Lúc bị kéo lên xe, trong miệng Yến Minh Châu vẫn còn đang gào lớn: “Yến Thanh Ti chết rồi, ha ha, Yến Thanh Ti chết rồi, tao giết chết Yến Thanh Ti rồi, nó chết rồi, cuối cùng nó cũng chết rồi.”

“Anh Cẩm Xuyên... anh Cẩm Xuyên, anh mau tới đây, chúng ta kết hôn nào... Yến Thanh Ti chết rồi, anh mau kết hôn với em!”

Trong nháy mắt Yến Thanh Ti giống như chết lặng, cô nói với Yến Minh Châu: “Anh Cẩm Xuyên của mày bây giờ có người khác rồi, anh ta đã đính hôn với người khác, anh ta không cần mày.”

“Không, không... Anh Cẩm Xuyên, anh ấy thích tôi nhất... thích tôi nhất, anh ấy sẽ không có người khác, không thể...”

Yến Minh Châu điên điên khùng khùng bị mang đi, Nhạc phu nhân cũng đã được đưa lên xe cứu thương từ lâu.

Yến Thanh Ti muốn đi cùng lên xe cứu thương, nhưng cô lại sợ, từ đầu đến cuối cô đều không dám tiến đến gần... Rõ ràng là nghiệt của cô gây ra nhưng lại để một người hiền lành như Nhạc phu nhân đến gánh thay.

Cửa xe đóng lại, cô thấy Nhạc Thính Phong hình như đang nói với cô một câu gì đó, nhưng cô không nghe rõ.

Nhìn vết máu của Nhạc phu nhân còn lưu lại trên mặt đất, cô cảm giác như toàn bộ dũng khí của mình đã mất đi rồi!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 540: Cô Xấu Xa Như Vậy Sao Có Thể Có Được Tình Yêu?

Yến Thanh Ti nhìn vào lòng bàn tay mình, trên đó vẫn còn có vết máu của Yến Minh Châu.

Yến Thanh Ti không thể không tự hỏi, rốt cuộc cô đang làm cái gì?

Sau khi trở về nước, chỉ vì báo thù cô cũng có thể coi như là không chừa bất cứ thủ đoạn nào, cô khiến cho Yến gia nhà tan cửa nát, con đường báo thù dường như vô cùng thuận lợi, nhưng... cô lại sơ sót để lại một tai họa ngầm lớn đến như vậy, là cô cho Yến Minh Châu cơ hội giết người.

Đáng lẽ cô không nên mềm lòng, lại càng không nên hy vọng vào thứ tình cảm ấm áp xa vời kia.

Cô xấu xa như vậy, thì làm sao có thể có được tình yêu của người khác?

Một mình cô đơn độc đi trên con đường đen tối, không nên có cái gọi là bạn hay người yêu.

“Chị, chị không sao chứ? Chị...” Quý Miên Miên liên tục gọi mấy tiếng Yến Thanh Ti đều không trả lời. Nhìn sắc mặt Yến Thanh Ti càng ngày càng trắng, ánh mắt càng lúc càng tuyệt vọng, dường như sắp khóc tới nơi.

Tiểu Từ lắc lắc Yến Thanh Ti: “Chị... chị... chị đừng có chuyện gì mà.”

Hai người bọn họ là trợ lý của Yến Thanh Ti, người của khách sạn đều biết, cho nên sau khi có chuyện xảy ra bọn họ lập tức gọi điện báo cho hai người, Quý Miên Miên với Tiểu Từ vẫn còn mặc nguyên đồ ngủ mà chạy đến.

Suy nghĩ của Yến Thanh Ti bị cắt đứt, cô nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Quý Miên Miên với Tiểu Từ đành lắc đầu: “Không... không sao... không sao...”

Quý Miên Miên thấy trên tay cô dính máu, cho rằng là bàn tay của cô bị thương liền tự trách: “Em không nên về trước, em nên ở lại đợi chị mới đúng.”

Tiểu Từ vỗ Quý Miên Miên: “Chị, mình về phòng nghỉ ngơi một chút.”

Yến Thanh Ti lắc đầu: “Tới bệnh viện, không về, chúng ta đi bệnh viện.”

Quý Miên Miên vội vàng gật đầu: “Được, để em đi lấy xe.”

Đã hơn bốn giờ sáng, sắc trời cũng bắt đầu sáng lên, Yến Thanh Ti tựa đầu vào cửa xe, trải qua một đêm không ngủ, trong mắt cô toàn là tia máu.

Hôm nay cô còn nghĩ cuối cùng thì cô cũng có được cuộc sống như một người bình thường. Nhưng mà... bây giờ thì cô đã hiểu, cô vĩnh viễn sẽ không bao giờ có thể giống được như những người bình thường khác.

...

Nhạc phu nhân được đưa vào phòng cấp cứu, Nhạc Thính Phong đứng bên ngoài dựa vào vách tường, chuyện này phát sinh quá bất ngờ, anh không kịp đề phòng.

Tay của Nhạc Thính Phong đến tận bây giờ vẫn còn đang run rẩy, tình cảm giữa anh và Nhạc phu nhân so với những cặp mẹ con khác thì sâu đậm hơn rất nhiều. Bình thường anh hay mắng Nhạc phu nhân, cứ cười nhạo bà nhưng đó là cách anh thể hiện tình yêu với mẹ của mình.

Yến Thanh Ti trông thấy Nhạc Thính Phong thì muốn tới gần, nhưng cô không biết tới gần rồi cô sẽ nói cái gì.

“Thật xin lỗi” đây là ba chữ vô dụng, bất lực nhất.

Nhạc Thính Phong ngẩng đầu nhìn thấy Yến Thanh Ti, thấy cô không rạng rỡ giống như ngày thường mà hiện giờ sắc mặt cô tái nhợt, vẻ mặt mê man, giống như một người đang lạc đường không biết đi về đâu.

Nhạc Thính Phong đi tới, vươn tay ôm lấy Yến Thanh Ti: “Không có việc gì đâu, đừng lo lắng.”

Một lát sau, đèn của phòng cấp cứu chợt tắt, bác sĩ đi ra.

“Bệnh nhân không sao, chỉ là mất máu hơi nhiều, rất may không bị thương đến nội tạng, lại đưa tới kịp thời, chăm sóc một thời gian thì không có gì đáng ngại.”

“Cám ơn bác sĩ.”

Nhạc Thính Phong thấy trạng thái tinh thần của Yến Thanh Ti quả thực rất kém, anh muốn vuốt ve khuôn mặt cô, nhưng nhìn thấy tay mình vẫn còn đang dính máu nên đành thôi, cúi đầu hôn lên trán cô: "Em đi về nghỉ ngơi trước đi, bên này có anh rồi, không phải chuyện gì lớn đâu. Em đừng tự trách mình, cũng đừng nghĩ nhiều, không liên quan đến em, sẽ không có ai trách em cả."

Nhạc Thính Phong không trách cô, nhưng sự thương tiếc của Nhạc Thính Phong giành cho cô thay cho việc bị tát một cái thật mạnh thì càng làm Yến Thanh Ti cảm thấy hổ thẹn hơn.

Người bị thương đáng lẽ phải là cô.

Dù cho cô có mất mạng, cô cũng không muốn nhìn thấy những những người thật lòng yêu thương cô phải chịu tổn thương.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 541: Cô Vẫn Không Học Được Cách Bảo Vệ Những Người Mình Yêu Mến

Lần này chỉ là bị thương, nhưng lần sau, liệu có... may mắn đến thế không?

Sinh mệnh của con người là thứ yếu ớt đến thế nào chẳng lẽ cô lại không biết, chỉ thoáng một cái, bảo không có là không có.

Cô có thể giở những thủ đoạn hèn hạ với những người mà cô căm hận, hưng tại sao cô vẫn không học được cách bảo vệ những người mình yêu quý?

Cô không có năng lực bảo vệ bọn họ, vậy thì cô dựa vào cái gì mà nhận sự yêu thương ấm áp từ họ?

Yến Thanh Ti mấp máy đôi môi: "Em... em..."

Nhưng mà, sao có thể không trách cô được, làm sao có thể không trách cô được đây? Rõ ràng... tất cả đều là do cô, căn nguyên đều từ cô mà ra mà?

Bọn họ nói không trách cô cũng chỉ là tự lừa mình dối người mà thôi.

Yến Thanh Ti đến bây giờ mới thực sự tin tưởng hoàn toàn rằng Nhạc Thính Phong yêu cô rất sâu đậm. Tình cảm của hai mẹ con nhà họ Nhạc sâu sắc đến đâu, cô chỉ cần nhìn một cái thôi cũng có thể cảm nhận ra, nhưng Nhạc Thính Phong dù biết rõ rằng đây là một biến tướng của việc cô đã hại Nhạc phu nhân, nhưng anh vẫn có thể khoan dung, nhẫn nhịn cô, sợ rằng anh đã thực sự yêu đứa con gái xấu xa đến cùng cực như cô rồi.

Trong lòng Yến Thanh Ti đang run rẩy, tay cô cũng đang run lên, cô sợ... cô thực sự không chịu nổi.

Nhạc Thính Phong biết chuyện này chắc chắn là một sự đả kích vô cùng lớn đối với cô, anh cũng muốn an ủi cô, nhưng Nhạc phu nhân giờ vẫn đang hôn mê, anh phải ở bên cạnh để trông nom bà. Đợi sang ngày mai bà tỉnh lại, anh sẽ đi an ủi Yến Thanh Ti, hơn nữa, anh cảm thấy bây giờ cái Yến Thanh Ti cần nhất chính là nghỉ ngơi, cô cần phải nghỉ ngơi.

Nhạc Thính Phong ôm lấy Yến Thanh Ti: "Về đi, ngoan, nghe lời anh, ngày mai mẹ tỉnh rồi em lại vào thăm bà sau. Mẹ rất thương em, bà cứu em là vì muốn em được bình an, nếu bà biết em biến thành như thế này, bà sẽ buồn

lắm đấy... Tiểu Từ, hai người đưa Thanh Ti về đi, bảo cô ấy nghỉ ngơi, ngày mai nếu có lịch quay thì cũng không cần quay, cô ấy cần phải nghỉ ngơi.”

Tiểu Từ cùng Quý Miên Miên vội vàng bước lên phía trước.

Quý Miên Miên nhỏ giọng nói: “Chị, chúng ta về trước đã, đi nào...”

Hai người mỗi người cầm một tay Yến Thanh Ti kéo cô đi nhưng lại không dám quá mạnh tay.

Yến Thanh Ti không hề giãy giụa, cô giống như một con rối gỗ bị kéo về phía trước, cô nghiêng đầu quay lại nhìn, nhìn thấy y tá đẩy Nhạc phu nhân ra khỏi phòng cấp cứu, cô không nhìn rõ dáng vẻ của bà, cô bị kéo đi càng lúc càng xa.

Cơn đau nhói liên hồi trong tim cô dường như biến mất, trong đầu cô lướt qua những hình ảnh khi cô và Nhạc phu nhân ở bên cạnh nhau.

Chút giúp đỡ bé nhỏ mà cô đã làm cho Nhạc phu nhân không đủ để so sánh với sự ấm áp mà bà đã mang lại cho cô. Nếu như không có Nhạc phu nhân, thì đó có lẽ cả đời này cô sẽ không biết đến sự ấm áp của tình người là như thế nào.

Vào thang máy rồi, Yến Thanh Ti vẫn cúi thấp đầu, từ đầu đến cuối không nói một câu nào. Tiểu Từ và Quý Miên Miên đều lo lắng, nhưng hai người bọn họ lại không biết nên nói cái gì.

Quý Miên Miên lòng nóng như lửa đốt nhưng lại không biết nên làm thế nào, cô quenYến Thanh Ti chưa được bao lâu nhưng nữ thần của cô không nên như thế này!

Ra khỏi thang máy, Quý Miên Miên và Tiểu Từ không dám thả lỏng tay của Yến Thanh Ti ra, hai người trực tiếp đưa cô lên xe, đóng cửa lại.

Tiểu Từ lái xe, Quý Miên Miên ngồi cùng với Yến Thanh Ti ở ghế sau, cô mở bình nước ra đưa cho Yến Thanh Ti: “Chị, uống ngụm nước đi.”

Yến Thanh Ti vẫn cúi đầu bất động, không nói gì cả.

Quý Miên Miên chỉ đành rụt tay lại, cô liếm môi ảo não vò đầu, nếu như cô thông minh hơn một chút thì tốt rồi, thông minh hơn sẽ biết an ủi chị ấy thế nào.

Sắc trời bên ngoài cũng đã sáng dần lên, Hải Thành - thành phố to lớn này đang trở mình thức giấc, trên đường xe cộ bắt đầu dần dần tấp nập lên.

Yến Thanh Ti ngẩng đầy nhìn những cao ốc san sát phía xa, thành phố to lớn đến thế, người người qua lại đông đúc đến vậy, nhưng cô lại... vẫn không thể hòa nhập được vào trong đó.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 542: Em Thích Chị, Cực Kỳ Thích Luôn

Về đến khách sạn, Quý Miên Miên muốn vào phòng cùng với Yến Thanh Ti, nhưng Yến Thanh Ti ngẩng đầu lên nói: "Chị ở một mình là được rồi."

Giọng nói của Yến Thanh Ti khàn đặc, dường như có một nắm cát đang kẹt ở trong cổ họng cô, rất khó nghe. Quý Miên Miên kích động sắp khóc đến nơi, cô lắc đầu quầy quậy: "Chị, em ở đây với chị thì hơn."

Quý Miên Miên bây giờ rất hối hận vì lúc trước đã rời khỏi Yến Thanh Ti. Cô vẫn cứ nghĩ rằng nếu như cô đi cùng với Yến Thanh Ti, cô nhất định sẽ không để tên hung thủ đáng chết đó lại gần nữ thần.

Yến Thanh Ti đẩy cửa phòng ra: "Tùy em vậy."

Tiểu Từ ra hiệu với Quý Miên Miên, Quý Miên Miên vội vàng vào theo: "Chị đi ngủ đi, em ở đây với chị."

Yến Thanh Ti vào phòng vệ sinh, mở vòi nước ra, nước ào ảo chảy xuống, tay cô bị nước xối ướt đẫm, vết máu khô trong lòng bàn tay dễ dàng bị rửa sạch.

Yến Thanh Ti cứ rửa mãi, rửa mãi, chà xát lòng bàn tay đến nỗi đỏ hết lên mà cô vẫn không ngừng lại.

Quý Miên Miên đứng bên cạnh nhìn mà phát hoảng, cô vươn tay khóa vòi nước lại, lấy một cái khăn lông đưa cho Yến Thanh Ti, "Chị lau tay đi."

Yến Thanh Ti lầm bầm: "Lau tay? Lau cũng không sạch nổi..."

"Chị..." Quý Miên Miên nghe thế mà không hiểu ra làm sao. Yến Thanh Ti đột nhiên hỏi cô: "Miên Miên, em có thích chị không?"

Gương mặt Quý Miên Miên bỗng đỏ bừng có chút xấu hổ nói: "Thích chứ, em thích chị cực kỳ."

Môi của Yến Thanh Ti lại mấp máy, thích... có đôi lúc cái chữ "thích" này nói ra thật dễ dàng.

Cô nói: "Nhưng em có biết chị là loại người như thế nào không? Em có biết

chị đã từng làm ra những chuyện gì không?”

Những gì mà Yến Thanh Ti đã từng làm có đôi khi cô còn không dám nghĩ lại, cô đã từng ăn trộm, ăn cắp, từng đi lừa đảo, bàn tay này của cô đã từng vấy máu, cả người cô toàn là tội lỗi, cô không bao giờ tẩy sạch được những tội lỗi đó.

Quý Miên Miên vò đầu dứt tóc, nói:” Em... em không biết. Có thể em vẫn không hiểu chị lắm, nhưng em sẽ cố gắng để tìm hiểu. Em không để ý trong quá khứ chị đã từng làm những chuyện gì, nhưng em biết những chuyện chị làm bây giờ đều là chuyện tốt. Em biết chị không phải là loại người như trên mạng đã đồn thổi, em chỉ tin tưởng những gì mà em nhìn thấy. Em nhìn thấy Yến Thanh Ti chị chính là nữ thần hoàn mĩ nhất trong lòng em.”

Nói xong Quý Miên Miên lại lại ngùng nói thêm: “Em không biết ăn nói, từ trước đến giờ em vốn rất tồ. Bố mẹ em bảo em từ nhỏ thiếu mất dây thần kinh, nếu như em nói gì sai thì chị đừng chấp nhặt em nhé.”

Yến Thanh Ti muốn cười nhưng lại không thể cười được: “Không, em tốt lắm... em thế này là tốt rồi... không cần phải thay đổi cái gì cả, không thông minh chính ra lại tốt.”

Ngây thơ, không phiền não, vui vẻ, tâm địa lương thiện.

Đây chính là kiểu người mà Yến Thanh Ti khát khao nhất trở thành nhất, nếu có thể cô muốn mình được như bọn họ!

Yến Thanh Ti cầm lấy cái khăn mà Quý Miên Miên đưa, từ từ lau tay.

Quý Miên Miên thấy thế nhanh chóng nói tiếp: “Chị, chị đi nghỉ đi, chị xem mắt chị đã đỏ hết lên rồi kìa, mau nằm xuống chợp mắt một chút.”

Yến Thanh Ti không nói gì, cô nghe lời Quý Miên Miên nằm xuống, nhắm mắt lại.

Quý Miên Miên thở phào một hơi, nằm xuống rồi là tốt, bên ngoài mặt trời đã lên rồi, ánh nắng mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào căn phòng, Quý Miên Miên kéo rèm cửa lại, cầm lấy điều khiển điều hòa chỉnh nhiệt độ xuống 25 độ.

Làm xong tất cả mọi thứ, Quý Miên Miên chuyển một cái ghế dài đến cạnh giường, cô bé nhìn Yến Thanh Ti, thấy cô đã nhắm mắt, không biết đã ngủ

hay chưa, Quý Miên Miên nghĩ, nữ thần cả một đêm không ngủ lại còn xảy ra nhiều chuyện như thế, dù có muốn cố gắng chịu đựng đi chăng nữa, nằm xuống giường rồi chắc cũng sẽ ngủ được thôi nhỉ?

Quý Miên Miên không dám lơ là sơ ý, may mắn là hôm nay Yến Thanh Ti không phải đóng phim nếu không trạng thái này của nữ thần làm sao có thể vào vai được.

Quý Miên Miên nghĩ ngợi mãi, cô cũng nửa đêm rồi không ngủ, ngồi bên cạnh giường, canh chừng được một tiếng đồng bắt đầu ngủ gật, mới đầu cô còn cố gắng tỉnh táo, đi vào phòng vệ sinh dùng nước lạnh rửa mặt.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 543: Không Thấy Chị Thanh Ti Đâu Nữa Rồi

Nhưng sau khi ngồi xuống chưa được bao lâu cô lại bắt đầu thấy buồn ngủ, cuối cũng lại ngủ từ lúc nào không biết, ngay cả điện thoại rơi trên mặt đất cũng chẳng hay.

Cũng không biết đã qua bao lâu, người Quý Miên Miên từ từ trượt khỏi cái ghế, oạch một cái ngã trên mặt đất, lúc đó cô nàng mới tỉnh lại.

Quý Miên Miên buồn ngủ mơ mơ màng màng, xoa đầu, lại leo lên, cô muốn xem xem Yến Thanh Ti ngủ như thế nào, có đá chăn ra hay không, nhưng mà... người ở trên giường đâu rồi?

Cơn buồn ngủ của Quý Miên Miên lập tức bay biến, thoáng chốc cô nàng đã bị dọa cho tỉnh cả người, cô vội vã đứng dậy, “Chị ơi, nữ thần...”

Quý Miên Miên sợ đến mức vội vàng ra ngoài tìm, trong phòng căn bản là không có, cô toát hết cả mồ hôi hột.

Cô vội vã gọi điện cho Tiểu Từ.

“Cậu có nhìn thấy chị Thanh Ti không?”

Tiểu Từ đang ở trong phòng nghỉ ngơi, nghe giọng nói vô cùng lo lắng của Quý Miên Miên, bật dậy vội hỏi: “Không thấy, làm sao thế?”

Quý Miên Miên lo lắng sắp khóc đến nơi: “Không thấy... không thấy chị Thanh Ti đâu cả.”

Tiểu Từ nghe thấy vậy cũng sốt ruột: “Làm sao lại không thấy đâu nữa? Trước tiên cậu đừng có vội, không phải cậu ở với chị ấy suốt à?”

Quý Miên Miên khóc nói: “Đúng là như thế, mình kê ghế ngồi cạnh giường canh chừng, nhưng mà, nhưng mà... sau đó không biết thế nào mình lại ngủ gật mất, mình... đều do mình cả, mình quá vô dụng.”

Tiểu Từ cũng không nhẫn tâm trách móc Quý Miên Miên: “Cậu đừng có lo lắng vội, đi tìm chị ấy trước đã, để mình gọi điện đến đoàn làm phim hỏi thử xem chị ấy có ở đó không? Cậu xuống quầy lễ tân hỏi thử nhân viên khách sạn xem có thấy chị ấy đi ra ngoài không?”

Quý Miên Miên nhanh chóng gật đầu: "Được, mình đi tìm xem."

Cô chạy thẳng xuống tầng một, tìm lễ tân ở sảnh, quả nhiên bọn họ nhìn thấy Yến Thanh Ti đi ra ngoài, còn giúp cô ấy gọi một chiếc xe taxi nữa.

Tiểu Từ cũng nhanh chóng có mặt ở dưới tầng một, cậu nói với Quý Miên Miên: "Không có ở studio, hay là chị ấy đến bệnh viện rồi?"

"Đi, chúng ta đến bệnh viện xem nào." Quý Miên Miên kéo Tiểu Từ đi ra xe.

Hai người không nghĩ ra Yến Thanh Ti có thể đi đâu nữa...

Một chiếc xe taxi đỗ trước cửa cục cảnh sát của thành phố, bác tài xế nói: "Cô ơi, đến nơi rồi đó!"

Yến Thanh Ti cảm ơn một câu rồi trả tiền xuống xe.

Yến Thanh Ti bước vào nói luôn với một viên cảnh sát mặt cảnh phục: "Tôi đến để lấy lời khai, là vụ việc xảy ra vào 4 giờ sáng nay ở trước cửa khách sạn Vạn Đô."

"Ồ, tôi biết rồi, cô đi theo tôi." Viên cảnh sát đó đánh giá Yến Thanh Ti một lượt từ trên xuống dưới, "Cô chính là nữ nghệ sĩ đó à?"

"Cứ coi là thế đi."

Thái độ của cảnh sát đối với Yến Thanh Ti khá là ôn hòa, không có ai lại cự tuyệt, lạnh lùng đối đãi với một mỹ nữ cả, huống hồ Yến Thanh Ti còn là người bị hại.

Yến Thanh Ti thuật lại thật chi tiết tình huống lúc xảy ra vụ việc.

"Cám ơn đã phối hợp, sau này việc điều tra có tiến triển mới, chúng tôi sẽ kịp thời báo lại cho cô."

Yến Thanh Ti không động đậy, cô nói: "Tôi muốn gặp hung thủ một lát có được không?"

"Cô..."

"Đó là em gái cùng cha khác mẹ của tôi, tôi muốn biết tại sao cô ta muốn giết tôi? Chắc cô ta vẫn đang trong quá trình bị giam giữ thẩm vấn, đúng

chứ?"

Viên cảnh sát đó kinh ngạc, gật đầu, "Cái này thì... thôi được rồi, nhưng tôi phải đi xin ý kiến cấp trên đã, nếu cấp trên đồng ý cô có thể gặp, nếu không đồng ý thì tôi cũng không có cách nào..."

Yến Thanh Ti: "Cám ơn."

Viên cảnh sát đó trực tiếp gõ cửa văn phòng của phó cục trưởng cục cảnh sát: "Cục phó, chính chủ của vụ án cô anh bị đâm đó đã đến cho lời khai rồi, cô ta yêu cầu được gặp người hành hung."

Tô Trăn ngồi sau bàn làm việc ngẩng đầu lên, một gương mặt cực kỳ sáng sủa đẹp trai, tràn đầy anh khí như một thanh kiếm sắc bén tuốt khỏi vỏ, anh ta trầm ngâm một lát rồi nói: "Cho cô ta gặp."

"Vâng."

Tô Trăn do dự một lát rồi đứng dậy ra khỏi phòng.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 544: Mày Chỉ Mang Đến Tai Họa Cho Người Khác Mà Thôi

Cuối cùng thì Yến Thanh Ti cũng gặp được Yến Minh Châu. Cô ta ngồi dựa trên cái ghế đặc biệt chuyên dùng để thẩm vấn phạm nhân, hai tay bị khóa vào cái ghế, cả người bị cố định lại không thể cựa quậy.

Cô ta vẫn còn đang mặc bộ quần áo của bệnh viện tâm thần, chân để trần không đi giày, đầu óc rối bù như tổ quạ, vết thương trên trán được băng quấn quanh đầu trắng xóa, ánh mắt của cô ta dại ra, cả người vẫn cứ run lên, trong miệng không biết đang lẩm bẩm cái gì.

Cái dáng vẻ này của Yến Minh Châu thật thảm hại, dù sao cô ta đã từng mà một tiểu thư cao quý xinh đẹp của một gia đình giàu có. Cô ta thành ra như thế này là do một tay Yến Thanh Ti tạo thành, Yến Thanh Ti không hề hối hận vì đã làm vậy, cô chỉ hối hận sao lúc đó không giết quách cô ta đi cho xong.

Yến Thanh Ti bước đến trước mặt Yến Minh Châu: “Yến Minh Châu, có còn nhận ra tôi là ai không?”

Yến Minh Châu dường như không nghe thấy gì, bất động, cũng chẳng nhìn Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti đột ngột giơ tay ra túm tóc Yến Minh Châu kéo xuống, bắt cô ta phải ngẩng đầu lên nhìn cô.

Yến Thanh Ti nhìn chằm chằm vào mắt của Yến Minh Châu, thấy rõ rành rành ánh mắt của cô ta đang từ từ thay đổi.

Yến Minh Châu bắt đầu giãy giụa: “Mày... mày... Yến Thanh Ti, Yến Thanh Ti... mày chết rồi, mày chết rồi... mày đừng có đến tìm tao, mày nên đi chết mới phải, mày sống chỉ mang đến tai họa cho người khác mà thôi, mày khiến cho tất cả mọi người không được hạnh phúc, mày nên xuống địa ngục... Tao giết mày rồi... giết mày là làm việc tốt, tao giết mày là làm việc tốt...”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Đúng, tao sống đích thực sẽ khiến tất cả các người không được chết tử tế, mày giết tao chính là đang làm việc tốt. Nhưng... mày không nên làm tổn thương đến bác ấy...”

Không ai có thể biết được cảm giác Yến Thanh Ti khi nhìn thấy tay của Nhạc phu nhân dính đầy máu là cảm xúc như thế nào, dường như lúc đó cả thế giới của cô lại sụp đổ thêm một lần nữa.

Khoảnh khắc mẹ cô chết chính là lúc thế giới tuổi thơ của Yến Thanh Ti sụp đổ, cô dùng khoảng thời gian mười năm từng bước từng bước một bò lên, cắn răng xây dựng nên thế giới của hiện tại. Vào lúc nhìn thấy Nhạc phu nhân bị đâm, nó lại sụp đổ lần nữa.

Cô thật sự rất rất muốn tận hưởng chút ấm áp đó, nhưng mà... vào những lúc cô cho rằng mình có thể giống như người bình thường, thì thực tế lại giáng lên trái tim cô một đòn, như nói với cô rằng: vĩnh viễn đừng bao giờ nghĩ đến chuyện có một cuộc sống hạnh phúc.

Yến Minh Châu đau đến mức mặt mũi méo xệch, đầy dữ tợn, cô ta cười to nói: “Ha ha ha... Yến Thanh Ti, mày cũng biết đau lòng cơ à? Mày cũng biết sợ à? Hay lắm, người như mày không xứng có được bất kỳ một cái gì đâu, mày chỉ mang đến tai họa cho người khác thôi...”

Yến Thanh Ti cười: “Bảo mày điên rồi nhưng mày nói đúng lắm, tao đúng là chỉ mang lại tai họa cho người khác. Cho nên... tao đến tìm mày đây... Em gái ngoan của tao!”

Yến Thanh Ti móc một viên thuốc từ trong túi quần ra, bóp cằm Yến Minh Châu, muốn nhét viên thuốc đó vào, tay trái của cô sắp đưa đến gần miệng của Yến Minh Châu, thì lại bị túm chặt lại.

Sức lực của người đó rất lớn, siết chặt xương cổ tay của Yến Thanh Ti, dường như sắp bóp gãy xương cô đến nơi.

Yến Thanh Ti hình như không cảm thấy đau, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn người nọ: “Buông ra.”

Tô Trăn cướp lấy viên thuốc màu trắng trong tay Yến Thanh Ti, anh ta đẩy Yến Thanh Ti ra: “Cô tôi cứu cô không phải là để cô giết người rồi ngồi tù đâu.”

Tô Trăn là bộ đội chuyển ngành cảnh sát, cực kỳ khỏe, anh ta không khống chế được, đẩy cô ra hơi xa, cả người Yến Thanh Ti đập lên tường.

Yến Thanh Ti nghe thấy từ “cô” thoát ra khỏi miệng của Tô Trăn thì ngây ra, cô ngẩng đầu mở to mắt nhìn Tô Trăn.

Tô Trăn rất cao, dáng người vạm vỡ, ánh mắt sắc bén, khuôn mặt đẹp trai khôi ngô, góc cạnh rõ, những năm nay đã rất ít khi nhìn thấy người đàn ông nào có khí chất oai hùng như thế này.

--- O ---

Chương 545: Chỉ Cần Tôi Vẫn Còn Sống Sớm Thì Muộn Gì Tôi Cũng Sẽ Giết Cô Ta

Sự áp bách tỏa ra từ trên người Tô Trăn rất kinh khủng, bộ cảnh phục trên người anh ta lại càng khiến anh ta có khí thế, tràn đầy cảm giác cấm dục. Anh ta lạnh lùng nhìn Yến Thanh Ti, gương mặt không nhìn ra cảm xúc.

Tô Trăn nhìn Yến Minh Châu, cô ta co cụm lai một góc, hoảng sợ nhìn Yến Thanh Ti.

“Hôm nay tôi tới đây mục đích không phải là để lấy lời khai mà là đến để đầu độc, nếu đã bị anh bắt gặp, anh muốn làm gì thì tùy.”

Yến Thanh Ti giơ hai tay ra, nếu đã là cháu của Nhạc phu nhân, vậy cô cũng không biện minh, không phản kháng gì nữa hết.

Tô Trăn cau mày, túm chặt lấy cổ tay của Yến Thanh Ti, kéo cô lên trên tầng, đi tới văn phòng của phó cục trưởng. Tô Trăn đóng cửa lại, hất tay Yến Thanh Ti ra: “Nể mặt cô tôi và Nhạc Thính Phong, chuyện hôm nay tôi sẽ không tính toán gì với cô. Nếu đã ghi xong lời khai rồi thì lập tức rời khỏi đây, đừng có đến cục cảnh sát nữa, nếu còn dám làm chuyện phám pháp nữa, tôi sẽ đích thân còng tay cô lại đấy.”

Hôm nay Tô Trăn đã coi là phóng túng nhân nhượng rồi, anh ta làm như vật hoàn toàn là vì nể mặt Nhạc phu nhân.

Dù sao thì... Yến Thanh Ti làm như vậy là vì muốn báo thù cho Nhạc phu nhân.

Cô ta làm như vậy ít nhất còn được coi là có lương tâm.

Chính vì cái lương tâm này của cô ta nên Tô Trăn mới buông tha cho cô ta.

Yến Thanh Ti không động đậy, sắc mặt của cô rất tệ, làn da không trang điểm trắng bệch, quầng mắt thâm đen nặng nề, đôi mắt đỏ hồng vằn tia máu, dáng vẻ nhìn trông rất gầy yếu, nhưng trong cô ta lại có thể bộc phát ra sức lực kinh người.

Yến Thanh Ti hỏi: “Xác nhận cô ta có đúng là bị bệnh tâm thần hay chưa?”

Tô Trăn do dự một lúc rồi nói: “... Đã xác nhận rồi.”

Yến Minh Châu bị tâm thần, đã được xác nhận hơn nữa còn là tâm thần dạng nặng.

Yến Thanh Ti nói: “Như vậy là nhát đâm này cũng bằng không, đúng không?”

Tô Trăn...

Anh ta cũng rất muốn khởi tố Yến Minh Châu, khiến cho cô ta phải chịu sự trừng phạt nên có, nhưng... trên thực tế thì, cách xử lý của luật pháp trong nước với những đối tượng bị bênh tâm thần quả đúng chỉ có thể như thế mà thôi.

Yến Thanh Ti cười lên: “Nếu cô ta đã là một người điên, làm thế nào mà cô ta từ Lạc Thành đến được Hải Thành? Cô ta bị nhốt trong bệnh viện tâm thần của Lạc Thành đấy, cô ta là

một người điên, làm sao cô ta biết được chúng tôi đang ở đâu? Cô ta lấy đâu ra được tin tức?”

Tô Trăn có chút kinh ngạc nhìn Yến Thanh Ti, những điều mà cô ta nhắc đến anh đều đã nghĩ tới, cũng đã cho người đi điều tra, nhưng nghe được những điều này từ miệng của Yến Thanh Ti, anh ta vẫn rất kinh ngạc.

Cô gái này cũng được tính là có đầu óc ấy thế mà vẫn dám chạy đến cục cảnh sát để giết người?

Cô ta đến để tự sát đấy à?

Yến Thanh Ti bình tĩnh nói: “Yến Minh Châu xuất hiện ở thành phố này chỉ có hai tình huống có thể xảy ra, một là cô ta giả điên, hai là có người đưa cô ta từ bệnh viện tâm thần của Lạc Thành đến Hải Thành.”

Ánh mắt Tô Trăn nhìn Yến Thanh Ti có chút thay đổi nhỏ: “Cô nói rất đúng, còn gì nữa không, nói tiếp đi.”

Những gì Yến Thanh Ti phân tích đều rất chính xác, những thứ này có thể chứng minh cô ta là người cực kỳ lý trí, cực kỳ bình tĩnh, cô ta không nên làm ra những hành vi kích động như thế này mới phải.

“Nếu như là tình huống đầu tiên, vậy thì rất đơn giản, nếu như là tình huống thứ hai, vậy tình cảnh giống như ngày hôm nay có thể phát sinh thêm lần thứ hai bất kỳ lúc nào.”

Nếu như rơi vào tình huống thứ hai thì có nghĩa Yến Thanh Ti đang gặp phải nguy hiểm, có người muốn giết cô, mà cô thì không biết đối phương là ai.

Tô Trăn nói: “Tôi sẽ phái lực lượng cảnh sát đặc biệt đến bảo vệ cô.”

“Tôi không cần, tôi chỉ cần các anh trước khi làm sáng tỏ vụ án này thì phải canh chừng chặt chẽ Yến Minh Châu, đừng để cô ta được bảo lãnh hay bị diệt khẩu. Đương nhiên ngoại trừ việc tôi diệt khẩu cô ta ra thì lại khác...”

Tô Trăn nheo mắt lại.

Yến Thanh Ti bước lên phía trước một bước, tới gần sát với Tô Trăn, khi cô đứng trước mặt anh càng để lộ ra dáng vẻ gầy gò, ánh mắt kiên nghị lạnh lùng, cô nói: “Anh cản được lần thứ nhất, không cản được lần thứ hai, chỉ cần tôi còn sống, sớm muộn gì tôi cũng giết chết cô ta.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 546: Con Cố Thêm Chút Nữa, Để Cô Ấy Ngủ Với Con Nhiều Thêm Mấy Lần

Tô Trăn nhìn theo bóng lưng Yến Thanh Ti đang rời khỏi nơi này, cau mày thật chặt.

Câu cuối cùng của Yến Thanh Ti khiến anh ta thật sự chấn động.

Cô ta dám nói ra những lời như thế với một người làm cảnh sát như anh, liệu cô ta có biết, cho dù sau này Yến Minh Châu xảy ra bất kỳ chuyện gì, thì cô ta đều sẽ bị liệt vào danh sách những kẻ tình nghi?

Cô ta là một người bình tĩnh lại nhạy bén, không thể không biết được điều này được, nhưng cô ta lại vẫn nói như vậy trước mặt anh, thế có nghĩa là trong lòng cô ta đã không để ý đến chuyện sống chết nữa rồi, cô ta đang tuyệt vọng.

Yến Thanh Ti ra khỏi cục cảnh sát, đi dọc theo con đường lớn dưới ánh nắng chói chang rất lâu, dường như cô không cảm thấy nóng cũng không biết nên đi về đâu.

Mãi cho đến khi một chiếc taxi xuất hiện, hạ cửa kính xuống: “Cô ơi, có muốn đi xe không?”

Yến Thanh Ti do dự một lát mới ngồi lên xe.

Tài xế là một người đàn ông trung niên yêu nói chuyện, vẫn cứ luyên thuyên suốt với Yến Thanh Ti, nói về chuyện thời tiết, chuyện giao thông, chuyện thị trường chứng khoán, chuyện chính trị...

Yến Thanh Ti yên tĩnh lắng nghe, từ trong những lời kể của người lái xe, cô nghe ra được cuộc sống của ông, chuyện củi gạo dầu muối của ông, nghe được khói lửa nhân gian.

“Ôi trời, tôi chỉ mải nói mà quên mất không hỏi, cô định đi đâu vậy?”

“Tôi... tôi... không biết nữa.”

“Cái này... cô không biết thì làm sao tôi chở cô về được? Cô dù gì thì cũng phải nói ra một địa điểm chứ?”

Yến Thanh Ti nghĩ nghĩ một lúc rồi nói: “Đến bệnh viện trung tâm đi.”

“Được rồi.”

Lúc sắp đến nơi, tài xế xe taxi đột nhiên nói: “A, cô là cái cô... cô là cái cô... ngôi sao đó đúng không?”

Yến Thanh Ti cúi thấp đầu xuống: “Chắc bác nhận nhầm người rồi.”

“Đúng là cô rồi, đúng là cô rồi... tôi không nhận nhầm đâu mà. Yến Thanh Ti, cô Yến, cô ký tên cho tôi nhé? Con gái tôi thích cô lắm đấy, nó in ảnh của cô ra dán lên cửa, tạp chí có hình cô nó đều mua hết. Cô Yến, cô ký cho tôi một chữ nhé, tiền xe hôm nay tôi sẽ miễn phí cho cô...” Yến Thanh Ti ngẩn ra, xe đã đến nơi rồi, Yến Thanh Ti móc túi rút ra một tờ tiền, ký tên mình lên trên đó rồi đưa cho bác tài xế.

Không đợi tài xế trả lại tiền lẻ, Yến Thanh Ti liền mở cửa xuống xe...

Yến Thanh Ti đi đến trước cửa phòng bệnh của Nhạc phu nhân, cô muốn vào nhưng lại không dám, đã từ rất lâu rồi cô chưa từng sợ hãi như thế, đối mặt với những kẻ hung ác tàn bạo cô cũng chưa bao giờ sợ hãi như vậy, nhưng bây giờ tay cô đang run lên.

Khẽ khẽ mở hé cánh cửa phòng, tiếng nói chuyện của Nhạc Thính Phong và Nhạc phu nhân truyền ra.

“Mẹ... mẹ cảm thấy thế nào rồi, có đau không?”

Tiếng nói của Nhạc phu nhân yếu ớt: “Đau chứ, nhưng mà vẫn không đau bằng lúc sinh con.”

“Mẹ, con vẫn rất nghe lời mẹ mà, là mẹ không nghe lời con đấy chứ, con chưa thấy một ai thích gây chuyện ầm ĩ như mẹ đấy, tiểu lão thái thái ạ! Mẹ nói xem, mẹ bằng ngần này tuổi rồi mà vẫn còn thức đêm với bọn con làm gì, nếu tối hôm qua mẹ không thức đêm về ngủ sớm thì có phải là không có chuyện gì rồi không.”

Nhạc phu nhân hừ một tiếng: “Mẹ mà không sao, Thanh Ti sẽ gặp chuyện đấy, biết không?”

“Vậy không phải là vẫn còn con à? Mẹ xem mẹ đã cướp mất cơ hội làm anh hùng cứu mỹ nhân của con trai mẹ rồi đây này. Nếu bây giờ nằm đây mà là

con, tất cả mọi việc đã được giải quyết rồi, chắc chắc con đã ôm được mỹ nhân về rồi...”

Nhạc phu nhân tức thở phì phì: “Cái gì mà mẹ cướp mất cơ hội của con hả? Nếu con cố gắng lên thì còn phải dựa vào cơ hội à? Ai ui, số của tôi sao mà khổ thế, tôi chỉ muốn có thể sớm có cháu nội bế, tối đến ôm nó đi ngủ. Thanh Ti thông minh như thế, IQ đời thứ ba của nhà chúng ta nhất định sẽ được nâng cao. Có gen của Thanh Ti, đánh bài chắc chắn sẽ giỏi...”

Nhạc Thính Phong cười nói: “Được được được, đợi mẹ khỏe lại rồi, con cố thêm chút nữa, để cô ấy ngủ với con thêm vài lần nữa. Mẹ nằm yên, đừng động đậy, thực ra cũng không đau lắm đúng không?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 547: Mẹ Là Mẹ Chồng Quốc Dân

Nhạc phu nhân đau kêu ai ái: “Đau nha... mày cứ để cho người ta chọc một cái lỗ trên bụng mình thử xem, cái thằng nhóc thối tha bất hiếu này...”

Nhạc Thính Phong dùng tăm bông thấm ướt nhẹ nhàng chấm lên môi bà. Tuy trạng thái tinh thần của bà sau cuộc phẫu thuật rất tốt, nhưng bây giờ bà vẫn không thể ăn uống gì cả. Nhìn thấy môi Nhạc phu nhân khô khốc bong tróc, Nhạc Thính Phong lại đau lòng.

“Bà ngoại bảo là mẹ từ bé đã sợ đau rồi, tối hôm qua lúc lao ra tại sao lại không sợ?”

“Sợ chứ, mẹ nhìn thấy con dao đó là chân mềm như bún rồi, nhưng lúc đó mẹ nghĩ, nếu Thanh Ti có chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ con trai mẹ lại độc thân cả đời...”

Tay Nhạc Thính Phong run lên, “Mẹ không nghĩ đến... nhỡ đâu mất mạng thì sao?”

“Ôi chao ơi, lúc đó ai có thể nghĩ được nhiều như thế cơ chứ, mẹ nhìn thấy, mẹ có khả năng, mẹ đâu thể khoanh tay đứng nhìn không làm gì được cơ chứ? Mẹ thích Thanh Ti, nếu mẹ cứ trợn tròn mắt nhìn con bé bị thương, sau này mẹ làm sao mà đối diện với nó được nữa?”

“Vậy đợi Thanh Ti đến, mẹ nói với cô ấy đi, mượn cái cớ này để cô ấy gả vào nhà chúng ta luôn. Một bà mẹ chồng quốc dân như mẹ đi đâu để tìm bây giờ?”

“Đúng rồi đúng rồi... đợi con bé đến, mẹ sẽ nói với nó... con trai, con cho mẹ ngụm nước đi...”

“Không được, bác sĩ bảo là không được.”

“Bác sĩ đâu có ở đây đâu, chỉ một ngụm thôi mà, một ngụm thôi...”

“Một ngụm cũng không được.”

“Hừ, mẹ tức rồi, mẹ tức thật rồi đấy...”

Yến Thanh Ti nghe hai người ở trong đó nói chuyện, đôi mắt trở nên mơ hồ, cô giơ tay lên chạm vào, bàn tay ướt đẫm, đầy nước mắt, Yến Thanh Ti lau thật mạnh, nhưng nước mặt càng lau thì càng nhiều.

Cô dựa vào cái gì mà ích kỷ đi hưởng thụ tình yêu chân thành đến như thế của người khác chứ?

Đột nhiên bả vai bị người ta vỗ một cái, Yến Thanh Ti quay lại nhìn thấy ba anh em họ nhà họ Tô cùng nhau đánh bài tối hôm qua.

Tô Tiểu Lục nhìn thấy Yến Thanh Ti nước mắt giàn giụa, ngại ngùng vò đầu: "Chị d... cô Yến..."

Tim Yến Thanh Ti nhói lên, cô là một người cực kỳ nhạy cảm. Tô Tiểu Lục xưng hô với cô từ chị dâu giờ đã đổi thành cô Yến xa cách, điều đó nói lên, bọn họ đã không chấp nhận cô nữa rồi. Nguyên nhân cụ thể là gì, cô nghĩ rằng mình cũng biết, cô không có tư cách để nói cái gì, bởi ngay cả bản thân cô còn cảm thấy, bọn họ làm thế là đúng.

Tô Tiểu Tam nói nhỏ: "Tôi muốn nói chuyện một lát với cô Yến, có thể không?"

Yến Thanh Ti đi với Tô Tiểu Tam xuống dưới lầu.

Đứng dưới tán của một cây đa nhỏ, nghe tiếng ve kêu râm ran, Tô Tiểu Tam thở dài nói: "Chuyện xảy ra buổi sáng nay tình hình cụ thể chúng tôi cũng đã được biết rồi. Ông bà nội tôi cũng đang trên đường đến đây, hai đời nhà họ Tô chúng tôi chỉ có duy nhất một cô con gái, nhưng vì chuyện hôn nhân bất hạnh của cô tôi, ông bà nội tôi vẫn cứ ân hận mãi. Tuổi tác của các cụ đã rất cao rồi, bọn họ không mong gì hơn, chỉ mong cô tôi ít nhất có thể trường mệnh trăm tuổi, bình an khỏe mạnh..."

Yến Thanh Ti dùng tay trái giữ chặt lấy tay phải cố hết sức để tay mình không run rẩy nữa, cô cố gắng một lúc lâu mới tìm lại được giọng nói của mình: "Tôi... biết anh muốn nói gì, tôi... tôi sẽ..."

Yến Thanh Ti muốn nói: tôi sẽ tránh xa bọn họ ra.

Nhưng câu nói này, cô không tài nào mà thốt ra nổi, cô rõ ràng biết rằng là không thể nào, lại vẫn cứ ích kỷ muốn có được nó.

Trong mắt Tô Tiểu Tam hiện lên vẻ không đành lòng, anh ta còn nói: "Cô

Yến, tôi nghĩ cô nên về trước thì hơn. Anh Hai của tôi chính là người mà cô gặp ở cục cảnh sát, anh ấy đã nói rõ tình hình với tôi, anh ấy sẽ phái cảnh sát âm thầm bảo vệ cô.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 548: Tôi Sẽ Không Bỏ Cuộc, Tôi Lại Càng Không Bỏ Qua Cho Bọn Họ Được

Yến Thanh Ti cúi đầu, “Xin lỗi...”

Lời nhắc nhở của Tô Tiểu Tam lại một lần nữa vạch trần thực tế tàn nhẫn mà Yến Thanh Ti luôn không muốn đối mặt.

Bản thân cô đang trong tình cảnh nguy hiểm, mỗi bước đi đều là cạm bẫy, không phải bị người khác hủy hoại thì cũng chính là cô tự hủy hoại chính mình, cô sao có thể lôi kéo người khác đi chết cùng cô.

Thực ra, Tô Tiểu Tam cũng cảm thấy một thằng đàn ông mà đi nói những chuyện này với Yến Thanh Ti đúng là có phần không chính đáng, nhưng anh ta không thể không nói được.

“Nếu như những gì tôi nói làm tổn thương cô Yến thì tôi rất xin lỗi, nhưng mà cũng xin cô hiểu cho tâm trạng của những người thân chúng tôi. Cô tôi thực sự rất thích cô Yến, nhưng chính bởi vì thích cho nên hy vọng cô có thể suy nghĩ vì bà.”

Tô Tiểu Tam muốn nói gì Yến Thanh Ti đều biết cả, cô cũng có thể hiểu hết, đây là chuyện thường tình, bất kỳ ai đều không thể nói được cái gì cả.

Nhưng, Yến Thanh Ti nghe sao mà thật khó chịu quá!

Cô ngắt lời Tô Tiểu Tam, “Anh không cần nói nữa, tôi biết rồi... là do bản thân tôi đã quá tham lam...”

Yến Thanh Ti quay người đi khỏi, bóng dáng nhỏ gầy dưới ánh nắng chói chang của mùa hè lại càng thêm yếu đuối.

Tô Tiểu Ngũ và Tô Tiểu Lục đi đến bên cạnh Tô Tiểu Tam.

Tô Tiểu Lục cau mày nói: “Anh Ba, có phải chúng ta đã quá đáng rồi không? Thực ra thì chuyện này cũng không trách cô ấy được mà? Cô ấy cũng đâu có mong chuyện này sẽ xảy ra.”

Tô Tiểu Tam nhún vai: “Thân thế của cô ấy quá phức tạp, cũng quá nguy hiểm... không thích hợp đâu.”

“Có thích hợp hay không đâu phải do chúng ta quyết định được, cô và anh họ đều thích, thế là đủ rồi.”

“Lẽ nào em muốn trơ mắt nhìn cô ta không ngừng mang đến nguy hiểm, mà hậu quả của sự nguy hiểm đó lại rơi vào người cô và Thính Phong?”

“Dù sao thì em cũng cảm thấy bất kể là thế nào đều không phải là do chúng ta quyết định.”

“Anh cũng có muốn nói với cô ấy những chuyện đó đâu, nhưng mà...”

Nhưng mà bọn họ biết đây là ý của ai.

... “Cut... Yến Thanh Ti, cô làm sao thế hả? Cảnh này đã diễn đến bốn lần rồi mà vẫn chưa xong, cô đừng có để chuyện riêng tư của bản thân làm trễ nải tiến độ của mọi người.” Đạo diễn vứt quyển kịch bản xuống đất, người trong đoàn làm phim ai cũng biết chuyện Yến Thanh Ti bị tấn công trước cửa khách sạn.

Cảnh này là cảnh quay trong nhà, trong phòng nóng nực bức bối, tóc mái của Yến Thanh Ti đã ướt đẫm mồ hôi dán lên mặt.

Tống Thanh Ngạn thấy trạng thái của cô phải nói là cực kỳ cực kỳ tồi tệ, quầng thâm dưới mắt dù có dùng bao nhiêu phấn cũng không che được hết.

“Nghỉ ngơi một lát trước đi đã, không cần cưỡng ép bản thân.”

Yến Thanh Ti gật đầu, Quý Miên Miên vội vã cẩn thận từng ly từng tý một theo sát từng bước Yến Thanh Ti.

Còn chưa đi đến chỗ nghỉ ngơi, Quý Miên Miên trợn to mắt, cô nhìn thấy tên yêu nam họ Diệp kia.

Yến Thanh Ti nhìn Diệp Thiều Quang mà coi như không thấy nhắm mắt đi thẳng.

Giọng nói của Diệp Thiều Quang vang lên đằng sau lưng cô: “Yến Thanh Ti, cho đến bây giờ cô vẫn chưa từng nghĩ, nếu như cô không dồn Yến Minh Châu vào đường cùng, cô ta sẽ không hận cô thấu xương. Tôi nói có đúng không?”

Yến Thanh Ti đứng lại, cô cười nhạo: “Đúng, tôi nên nhẫn nhịn chịu đựng,

coi như mối thù giết mẹ là không có, để bọn họ hết lần này đến lần khác tính toán tôi, khi nhục tôi, đuổi giết tôi, vẫn cứ nhẫn đến khi nào tôi bị giết chết, có đúng không?”

Diệp Thiều Quang cau mày, anh ta vốn định mượn cơ hội này khiến cho Yến Thanh Ti bỏ đi ý định đối phó với Diệp Linh Chi... nhưng Yến Thanh Ti nói một câu đã khiến cho anh ta đột nhiên không biết phải nói gì nữa.

Yến Thanh Ti quay lại, đôi mắt của cô giống như một con thú hoang điên cuồng, “Diệp Thiều Quang, loại người mà tôi ghê tởm nhất, chán ghét nhất, chính là loại người như anh. Anh có tư cách gì mà phê bình soi xét tôi? Anh bảo tôi ép người quá đáng, vậy thì tay anh có sạch sẽ không? Đều là những kẻ giết người với nhau cả, đừng có giả vờ giả vịt với tôi làm gì. Tôi sẽ không bao giờ bỏ cuộc, càng sẽ không bao giờ buông tha cho bọn họ.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 549: Tôi Hối Hận Nhất Là Ngay Từ Đầu Đã Không Giết Quách Cô Ta Đi

"Cô..."

Đứng trên góc độ cá nhân mà nói, Diệp Thiều Quang tán đồng với những gì Yến Thanh Ti làm, thậm chí còn thưởng thức con người cô.

Báo thù không sai, không có bất kỳ ai có quyền chỉ trích cả, nếu như Yến Thanh Ti chỉ biết nhượng bộ, thì cô ta đã sớm bị xé xác, ngay đến cả xương cốt cũng chẳng còn.

Diệp Thiều Quang có chút hối hận, hình như anh ta đã sai rồi.

Hoặc có lẽ ngay từ đầu căn bản anh ta không nên nhúng tay vào chuyện của Diệp Linh Chi.

Lúc đầu đồng ý với bác cả nhúng tay vào chuyện này, anh ta không ngờ nó sẽ phức tạp như thế.

Diệp Thiều Quang thản nhiên nói: "Tôi biết cô rất hận nhà họ Diệp. Cái chết của mẹ cô, nhà họ Diệp đích xác không thể trốn tránh trách nhiệm, nhưng nếu cô còn tiếp tục theo đuổi đến tận cùng, đối với cô mà nói, nó không phải là kết cục hay ho gì đâu."

Chuyện cũ năm xưa, Diệp Thiều Quang biết cũng không nhiều, dù sao lúc mẹ của Yến Thanh Ti chết, anh ta mới có mười tuổi.

Điều duy nhất Diệp Thiều Quang có thể khẳng định là cái chết của mẹ Yến Thanh Ti không hề đơn giản, chỉ là anh ta không muốn biết cũng lười đi hỏi.

Chuyện này nói tới nói lui chẳng quan hệ gì đến anh ta cả.

Yến Thanh Ti thật sự muốn lao lên tát cho Diệp Thiều Quang một cái: "Diệp Thiều Quang, anh đừng có ở trước mặt tôi mà giả vờ làm thánh mẫu, tay của anh còn dơ bẩn hơn tay tôi nhiều, anh có tư cách gì mà dạy dỗ tôi? Anh nói tôi dồn Yến Minh Châu vào đường cùng, đúng, tôi ép cô ta đấy thì sao? Lần này tôi không dồn cô ta vào chỗ chết, tôi tuyệt đối không bỏ qua đâu. Có biết tôi hối hận cái gì nhất không? Tôi hối hận trong một phút mềm lòng mà đã nương tay tha cho cái mạng chó của Yến Minh Châu, nếu như lúc đó tôi bắt

cô ta phải chết, thế thì... chuyện ngày hôm qua đã không xảy ra.”

Từ khi bắt đầu, Yến Thanh Ti đã biết bản thân mình sẽ không có kết quả tốt, cô cũng chẳng nghĩ đến kết quả.

Diệp Thiều Quang đối diện với ánh mắt rừng rực lửa giận của Yến Thanh Ti, cũng cảm thấy có chút vô lực.

“Hôm nay, có lẽ tôi không nên tới, nhưng một người khư khư cố chấp từ trước đến nay chưa bao giờ có kết quả tốt, cho dù tôi có không ngăn cản cô động đến Diệp Linh Chi, cô cũng chưa chắc có thể tổn thương đến bà ta... Yến Thanh Ti, Yến Tùng Nam đã chết rồi, cô cũng nên dừng tay lại thôi. Hung thủ lớn nhất hại chết mẹ cô cũng đã chết rồi, cô cần gì phải đi dồn ép người ta như thế? Mỗi người lùi lại một bước, tất cả mọi người đều bình an vô sự.”

Những gì Diệp Thiều Quang biết được nhiều hơn rất nhiều so với những gì Yến Thanh Ti biết. Chính bởi vì biết càng nhiều, cho nên anh càng hiểu rõ hơn so với Yến Thanh Ti, dưới chân cô ta chỉ cần bước lệch một bước thôi đó chính là vực sâu thăm thẳm.

Diệp Thiều Quang khó có được chút đồng tình với Yến Thanh Ti, anh ta muốn nhắc nhở cô một câu.

Yến Thanh Ti bật cười, cười nhưng nước mắt lại trào ra, cô nhìn Diệp Thiều Quang như đang nhìn một trò đùa.

“Mỗi người đều lùi một bước ư, ha ha... anh bảo với tôi là mỗi người đều nhượng bộ? Diệp gia nhà các người vô sỉ đến trình độ này, coi như tôi cũng được mở mang tầm mắt. Lúc đầu, nhà họ Yến từng bước từng bước một dồn ép tôi, ba năm tha hương lần nào cũng suýt chết, Diệp Linh Chi tại sạo lại không nhượng bộ? Bây giờ anh bảo tôi bỏ qua cho bọn họ, anh hiểu thế nào là nằm mơ giữa ban ngày không?”

Thiều Quang cau mày nói: “Chuyện ban đầu tôi không biết, nhưng sau này tôi có thể đảm bảo, Diệp Linh Chi tuyệt đối sẽ không...”

Yến Thanh Ti ngắt lời anh ta: “Còn cả Yến Tùng Nam nữa, lúc anh giết ông ta, tốt nhất đừng để tôi tìm được bất kỳ chứng cứ nào. Anh mà nhúng tay vào sự báo thù của tôi, tôi sẽ không dễ dàng bỏ qua cho anh đâu.”

Yến Thanh Ti không cần biết Diệp Thiều Quang muốn nói cái gì, con đường

mà cô đã xác định, tuyệt đối sẽ không thay đổi.

Diệp Thiều Quang không nói gì nữa, cau mày nghĩ cái gì đó, qua một hồi lâu, anh ta mới trả lời: “Cô có thể không tin, nhưng tôi vẫn cảm thấy nên nói với cô chuyện này thì tốt hơn. Yến Tùng Nam không phải do tôi giết, đúng là tôi có dự tính giết ông ta để bịt miệng, nhưng người của tôi chưa kịp ra tay thì ông ta đã chết rồi.”

Chương 550: Muốn Ngủ Với Tôi, Tôi Rất Hoan Nghênh

Lúc đầu Yến Tùng Nam chết, Diệp Thiều Quang cũng rất kinh ngạc, anh ta lập tức bảo Diệp Linh Chi đến lĩnh thi thể của Yến Tùng Nam về, sau khi khám nghiệm tử thi, kết quả hình như là cắt cổ tay tự sát.

Diệp Thiều Quang lúc đó liền biết Yến Thanh Ti nhất định sẽ cho rằng anh ta giết Yến Tùng Nam, lúc đó anh ta nghĩ, hiểu lầm thì cũng chẳng sao, hy vọng mọi chuyện sẽ dừng ở đây. Nhưng đến hiện tại, Diệp Thiều Quang mới phát hiện có lẽ còn lâu mới kết thúc được chuyện này.

Cái chết của Yến Tùng Nam, có lẽ không chỉ để bảo vệ Diệp Linh Chi mà còn vì che đậy những bí mật khác.

Những gì Diệp Thiều Quang nói mang đến cho Yến Thanh Ti một chấn động vô cùng to lớn, cô kinh ngạc nhìn Diệp Thiều Quang.

Diệp Thiều Quang nói: "Nhạc phu nhân xảy ra chuyện đối với cô mà nói chắc là một đòn cảnh cáo. Mỗi một người bên cạnh đều có vài người mà mình trân trọng quý mến, hoặc thứ mà mình để ý, lần này là may mắn, lần sau, nếu như đã mất đi thì làm sao có thể tìm lại được? Yến Thanh Ti, tôi không muốn làm kẻ địch với cô, nhưng... thù hận trong lòng cô, lệ khí trên người cô cũng nên tán đi đôi chút rồi."

Yến Thanh Ti không nói gì, trong đầu cô không ngừng lặp lại câu nói đó của Diệp Thiều Quang, Yến Tùng Nam không phải do anh ta giết, vậy thì là ai?

Lần này Yến Minh Châu được thả ra khỏi bệnh viện tâm thần rồi đưa đến Hải Thành lại là ai làm?

Diệp Thiều Quang thấy Yến Thanh Ti căn bản không để những gì anh nói vào trong lòng, anh ta lắc đầu, thôi, những gì nên nói thì đã nói rồi, nếu như cô ta còn muốn đi đến tận cùng, vậy thì mặc kệ cô ta thôi.

Diệp Thiều Quang muốn quay đi, đúng lúc anh ta nhìn thấy Quý Miên Miên đang lườm anh ta, cả người đang trong tư thế đề phòng, giống như một con sư tử con, bất kỳ lúc nào cũng chuẩn bị lao lên, cắn cho anh một phát.

Khóe miệng của Diệp Thiều Quang khẽ cong lên, cảm giác về nụ hôn tối

ngày hôm đó bỗng nhiên trở nên đặc biệt rõ ràng.

Tâm tình có chút buồn bực của Diệp Thiều Quang đột nhiên có đôi chút vui vẻ.

“À đúng rồi, cô trợ lý này của cô cũng thú vị lắm.”

Diệp Thiều Quang rút từ trong túi áo một cái danh thiếp, mặt sau có viết số phòng trong khách sạn, đi đến trước mặt Quý Miên Miên, nhét vào trong cái túi nhỏ trước ngực áo phông của cô, anh ta ghé sát vào tai cô thì thầm: “Tôi đã đổi phòng rồi, muốn đến ngủ với tôi, tôi rất hoan nghênh.”

Quý Miên Miên trừng mắt lườm anh: “Anh... anh...” Diệp Thiều Quang giơ tay lên vuốt vuốt sợi tóc rơi xuống bên thái dương của Quý Miên Miên, đôi môi mỏng nhếch lên, quay người đi mất.

Khuôn mặt Quý Miên Miên bắt đầu hồng rực lên, nhưng xung quanh đều có người, cô không tiện động thủ.

Nữ thần dạy làm chuyện xấu, không thể để người ta biết được.

Quý Miên Miên nhìn thấy Diệp Thiều Quang nghênh ngang đi mất, cô siết chặt nắm đấm. Mẹ nó, cô đã bảo là khi nào gặp lại anh ta sẽ quật cho anh ta một phát nữa, lần trước thế mà dám đuổi cô đi.

Quý Miên Miên thấy Yến Thanh Ti vẫn cứ đứng đó nghĩ ngợi, Tiểu Từ chạy đi mua nước chưa về.

Quý Miên Miên nói với Yến Thanh Ti: “Chị, chị đi nghỉ ngơi một lát trước đi đã, một chốc nữa em sẽ về.”

Quý Miên Miên nghĩ, đạo diễn bảo nghỉ ngơi một lát, không bao lâu sau sẽ lại tiếp tục quay tiếp, chị Thanh Ti nhất định không đi đâu cả đâu, cô phải đi dạy cho cái tên yêu nam họ Diệp đó một bài học mới được.

Quý Miên Miên vội vã đuổi theo Diệp Thiều Quang.

Đuổi đến nơi thì vừa hay thấy Diệp Thiều Quang lên xe, cô nhanh chóng chạy thêm vài bước cản xe của anh ta lại.

Diệp Thiều Quang nhìn nhìn, khuôn mặt của Quý Miên Miên vì chạy vội càng trở nên đỏ hồng, chỉ cần cử động, bộ ngực lại đong đưa, anh ta đưa tay

lên sờ sờ khóe môi, không ngờ cô nàng này cũng nóng bỏng phết.

Quý Miên Miên giơ tay lên gõ cửa kính xe.

Qua một lúc lâu sau Diệp Thiều Quang mới từ từ hạ kính xe xuống, anh ta lạnh nhạt liếc Quý Miên Miên một cái: “Có việc gì?”

Quý Miên Miên ngoắc ngoắc tay: “Anh xuống đây, tôi có chuyện muốn nói với anh.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 551: Nói Với Cô Ta, Tôi Để Ý Tới Tiểu Trợ Lý Của Cô Ta Rồi

Diệp Thiều Quang vẫn ngồi im: "Tôi cảm thấy khoảng cách giữa chúng ta thế này là an toàn và tốt nhất rồi, hoặc cô có thể lên đây, tôi đưa cô đi ngủ một giấc."

Quý Miên Miên nhíu mày, những lời này của hắn, sao cô cứ cảm thấy như bản thân mình đang bị đùa giỡn thế nhỉ?

Quý Miên Miên cố nén giận, cô nói với Diệp Thiều Quang: "Ngủ, cũng được thôi, có điều, anh xuống đây đi với tôi, tôi phải được chọn chỗ."

Khóe miệng Diệp Thiều Quang giật giật mấy cái: "Cô cũng... thật là..."

"Đừng có phí lời với tôi nữa, anh chỉ cần nói anh có dám đi theo tôi không thôi, là đàn ông thì đừng có lề mà lề mề."

Lời khiêu khích này không thể khiến Diệp Thiều Quang nhất thời kích động mà nhảy xuống xe ngay tức khắc được, anh gõ ngón tay lên vô lăng, hỏi: "Cô đi với ai cũng đều tùy tiện thế hả?"

Quý Miên Miên bĩu môi, cười nhạo: "Tất nhiên là không rồi. Tôi cũng có nguyên tắc của mình, anh tưởng tất cả đàn ông đều lưu manh giống anh chắc?"

Diệp Thiều Quang ngừng gõ tay lên vô lăng, mở cửa xe bước xuống.

Diệp Thiều Quang đứng trước mặt Quý Miên Miên, nhẹ nhàng nói: "Tôi biết tiếp theo cô sẽ làm gì, nhẹ tay thôi, tôi sợ..."

Chữ "đau" cuối cùng còn chưa nói xong, Quý Miên Miên đã nhanh gọn quật Diệp Thiều Quang qua vai, ngã xuống đất, rồi chỉ vào mặt anh ta mắng: "Lần trước tôi đã nói rồi, đừng để tôi gặp lại anh, nếu không, gặp anh lần nào tôi sẽ quật ngã anh lần đấy cơ mà, hứ..."

Quý Miên Miên trút được cơn giận rồi chuẩn bị đi khỏi đó, Diệp Thiều Quang vịn vào xe từ từ đứng dậy, đau đến nỗi hít sâu một hơi, dựa vào cửa xe, nói: "Tôi có một câu có liên quan tới nữ thần của cô, cô có muốn nghe không?"

Quý Miên Miên dừng lại, ngoảnh lại nhìn anh ta với ánh mắt phòng bị: "Câu gì?"

Diệp Thiều Quang ho khan mấy tiếng, phía sau lưng vẫn còn đau, chỗ ngã xuống lúc nãy còn có một hòn đá gồ lên nữa, Diệp Thiều Quang cố gắng nhịn không kêu thảm đã là giỏi chống đỡ lắm rồi.

Anh ta thở hổn hển, nói: "Cô không qua đây thì sao tôi nói với cô được?"

Quý Miên Miên nheo mắt lại, cô sẽ không tùy tiện tin lời Diệp Thiều Quang nữa đâu, tên này đúng là một con yêu quái.

"Tôi đã bị cô đánh thành cái dạng này rồi rồi, chẳng lẽ cô vẫn còn sợ tôi à?"

Quý Miên Miên khinh bỉ bĩu môi: "Sợ anh... ha ha... cười chết tôi mất, tôi mà thèm sợ một kẻ bệnh tật như anh chắc?"

Quý Miên Miên đi tới trước mặt Diệp Thiều Quang: "Mau, nói đi, tôi đang nghe đây, đừng có lãng phí thời gian của tôi, tôi bận lắm."

Khóe miệng Diệp Thiều Quang hiện lên một tia cười nhạt, anh ta kéo tay Quý Miên Miên, ép cô vào lòng, cúi đầu hôn lên, còn cắn vào môi cô nữa.

Trước khi Quý Miên Miên kịp phản ứng lại, anh ta đã đẩy cô ra, mở cửa trèo lên xe, động tác nhanh chóng dứt khoát, căn bản không hề giống một tên vừa bị đánh ngã chút nào.

Khởi động xe, kéo cửa kính xuống, Diệp Thiều Quang để lại một câu cho Quý Miên Miên còn đang ngây ngốc: "Nói với Yến Thanh Ti, tôi để ý tới tiểu trợ lý của cô ta rồi..."

Quý Miên Miên há hốc mồm, hít trọn luôn khói xe.

Đợi xe chạy xa rồi, Quý Miên Miên mới dùng sức tóm chặt tóc mình: "Không ngờ anh còn dám cướp Tiểu Từ của mình với nữ thần nữa..."

Nếu Diệp Thiều Quang nghe được lời này của Quý Miên Miên, chắc hắn sẽ lao xe vào trụ cầu mất.

Quý Miên Miên vân vê môi mình, Diệp Thiều Quang cắn có chút đau, cô chửi thề: "Thằng khốn nạn, đáng ra vừa xong phải quật ngã hắn thêm mấy cái nữa!"

Quý Miên Miên về đến phim trường, bên trong đang chuẩn bị cảnh sau, cô tìm một vòng vẫn không thấy Yến Thanh Ti đâu, vội kéo một người lại hỏi xem có thấy Yến Thanh Ti đâu không.

Người nọ nói với cô, Yến Thanh Ti hình như về phòng trang điểm rồi.

Quý Miên Miên vội vàng qua đó tìm, chuyện lần trước dọa cô sợ chết đi được, cô rất lo Yến Thanh Ti sẽ xảy ra chuyện.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 552: Tôi Không Chấp Nhận Lời Xin Lỗi Của Cô

Lúc này, Yến Thanh Ti đang đứng trước cửa phòng hóa trang, nghe xong những gì Diệp Thiều Quang nói, đầu óc cô cứ loạn như ma, cô cảm thấy tất cả những gì trước đây cô tưởng là sự thật, có vẻ như đều là giả dối.

Yến Thanh Ti thấy đầu đau buốt, cô muốn nghỉ ngơi, cô về phòng hóa trang, đang định vào lại nghe thấy mấy nữ diên viên nghỉ ngơi trong đó đang nói về cô.

“Haizz, rốt cuộc cái con Yến Thanh Ti kia đã làm ra bao chuyện thất đức thì mới bị người khác truy sát thế chứ?”

“Ai mà biết, ngủ với nhiều đàn ông như vậy, người muốn giết cô ta chắc phải xếp thành hàng luôn chứ đùa.”

“Phải đó, thật tiếc cho người che chắn cho cô ta. Chậc chậc, ngu quá! Nghe nói đó còn là mẹ của bạn trai cô ta nữa đấy, không biết con trai bà ấy bị cắm bao nhiêu cái sừng rồi?”

“Cái bà ấy ngốc thật, lại còn cứ coi Yến Thanh Ti như bảo bối, thật đúng là ngu ngốc...”

Xoạch, cửa phòng bị đẩy ra, mấy nữ diễn viên đang buôn dưa lê thấy Yến Thanh Ti một cái liền sợ tới nỗi im bặt, mặt biến sắc: “Chị Thanh Ti, bọn em... bọn em không phải...”

Yến Thanh Ti lạnh mặt: “Nói tiếp đi.”

“Em... Bọn em... Xin lỗi chị, tại bọn em lắm mồm, chị độ lượng, đừng chấp nhặt một đứa kém hiểu biết như em. Bọn em... không bì được với chị, nên bọn em... mới nói năng tạp nham thôi...” Sắc mặt cô diễn viên kia trắng bệnh, cô ta còn không dám nhìn thẳng vào mắt Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti đi tới trước mặt cô ta, nhấc tay đập vỡ hộp cơm trước mặt cô ta, thức ăn bên trong rơi hết xuống đất.

Yên Thanh Ti chỉ vào đống thức ăn bị dính bụi, nói: “Ăn đi, ăn hết đống này, tôi sẽ coi như chưa từng nghe thấy.”

“Em... xin lỗi, em chỉ nhất thời hồ đồ, em xin lỗi chị không phải được sao?”

Yến Thanh Ti mặt không chút thay đổi: “Không được, tôi không chấp nhận.”

Lần trước bọn họ nói xấu cô trong nhà vệ sinh, cô đã không thèm chấp rồi, cô chẳng quan tâm người khác có nói cô thế nào, cô cũng đều có thể làm như không thấy. Thế nhưng, lần này, bọn họ không nên kéo cả Nhạc phu nhân vào, không nên lấy Nhạc phu nhân ra làm trò cười trong cuộc trà dư tửu hậu của bọn họ.

Yến Thanh Ti lạnh lùng nhìn cô gái kia: “Ăn mau... lời đã nói ra như bát nước đổ đi, cơm đổ xuống, nếu cô có thể ăn được, tôi sẽ coi như cô chưa nói.”

“Cô... Bẩn hết cả rồi, tôi làm sao mà ăn được?”

“Lời cô nói cũng bẩn thỉu vậy mà cô vẫn nói, cô không chê miệng cô thối, thế cơm bẩn một chút thì có sao?”

Yến Thanh Ti nhếch mép cười tàn nhẫn: “Hôm nay, hoặc là cô tự ăn, hoặc... tôi sẽ bắt cô ăn.”

Một nữ diễn viên khác nghiến răng, nói: “Yến Thanh Ti, cô đừng có mà ức hiếp người quá đáng, bọn này nói vài câu thì làm sao, nếu cô trong sạch thì cô sợ cái quái gì?”

“Phải đấy, chẳng phải chỉ là nói nhau vài câu thôi sao, hà tất phải bức người ta đến mức này?”

“Ức hiếp người, cũng không...”

Yến Thanh Ti cười, lại có người nói cô bức người quá đáng, là cô đang ức hiếp người ta, gần đây hình như cô toàn nghe thấy mấy câu kiểu như vậy thì phải.

Nhưng rốt cuộc là ai đang bức ai cơ chứ?

Cô có muốn vậy không? Từ nhỏ tới lớn, cô bị hiện thực, bị sự thật tàn khốc, vô liêm sỉ bức ép để trưởng thành, một mình đối diện với tất cả những bất kham trên thế gian này.

Giờ đây, cô chỉ muốn những người đã làm tổn thương cô nếm trải những đau

khổ mà cô đã phải trải qua, thì lại có người không đồng ý.

Ai cũng ép cô phải tha thứ cho những người đã từng làm hại cô, tất cả mọi người đều chỉ trích, trách móc cô không nể tình thân, quá độc ác. Ai cũng tới chỉ vào cô rồi nói: Cô không nên như vậy, cô nên buông tay đi, cô nên độ lượng, nếu cô không ép người ta, người ta cũng sẽ không thế này thế nọ.

Giống hồi đó, tất cả mọi người đều chửi cô là hồ ly tinh, nói cô là kẻ thứ ba, nhưng người đàn ông mà cô từng ngủ cùng, từ trước tới giờ cũng chỉ có một mình Nhạc Thính Phong mà thôi.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 553: Dựa Vào Cái Gì Mà Tôi Phải Tha Thứ Cho Các Người?

Giờ hình như ai cũng có thể đứng ra trách móc cô, nói cô làm liên lụy tới người khác.

Nhưng rốt cuộc cô đã làm gì sai chứ?

Mẹ mất rồi, cô trả thù cũng là sai sao?

Bị ức hiếp, cô phản kháng cũng là sai à?

Chẳng lẽ chỉ bị bắt nạt, không phản kháng, không oán trách, không nói "không" với thế giới này thì mới gọi là đúng?

Tại sao không trách những kẻ đã làm hại cô, tại sao từng người một lại chạy tới để chỉ trích cô vậy?

Yến Thanh Ti thật sự rất chán ghét thế giới này, chán ghét những người lấy danh nghĩa vì chính nghĩa mà chỉ trỏ cô.

Cô không cần ai phải dạy cô làm thế nào, không cần chấp nhận những đề nghị rẻ tiền đó.

Cô chỉ muốn hỏi một câu: Dựa vào cái gì mà tôi phải tha thứ cho các người?

Từ những lời mà Tô Tiểu Tam đã nói với Yến Thanh Ti, tới Diệp Thiều Quang, lại tới những người này, cảm xúc mà cô vẫn cố gắng chịu đựng cuối cùng cũng không thể giữ được nữa.

Yến Thanh Ti tóm lấy cô diễn viên kia, quăng cô ta xuống đất, ấn đầu cô ta xuống đống thức ăn vãi hết trên sàn.

Nữ diễn viên kia sợ tới mức hét ầm lên, mặt dính đầy rau và thức ăn: "Cứu với... Cứu tôi với, con điên này..."

"Tao bảo mày ăn, thì mày ăn hết cho tao... Chẳng phải mày thích nói này nói nọ? Thế tao sẽ để mày ăn nhiều một chút rồi cho mày nói thoải mái."

Yến Thanh Ti nắm đống rau đã dính đầy bụi đất nhét vào mồm nữ minh tinh

kia.

Tất cả mọi người đều sợ đến nỗi nhao nhao hét lên: “Con điên, con này điên rồi, mau báo cảnh sát, gọi đạo diễn nhanh lên...”

Quý Miên Miên xông vào thì thấy Yến Thanh Ti đang hung bạo nhét thức ăn vào mồm cô gái kia, cô gái kia mặt mũi biến dạng, miệng đã không nhét được thêm thứ gì nữa.

Quý Miên Miên hoảng loạn: “Chị Thanh Ti... Chị buông cô ta ra trước... nếu phải đánh cô ta thì để em...”

Quý Miên Miên vừa dứt lời, đạo diễn đem theo vài người nữa vội vàng chạy tới.

Thấy Yến Thanh Ti cầm một chai nước, mở nắp, không ngừng đổ vào mồm cô gái kia, cô nói: “Mồm mày bẩn quá, phải rửa cho sạch vào.”

Vẻ mặt Yến Thanh Ti tàn nhẫn, cô ra tay độc ác, khiến tất cả đàn ông bước vào nhìn thấy cũng phải lạnh toát hết cả sống lưng.

Sự tàn nhẫn phát ra từ người Yến Thanh Ti rất ít người có thể có được, cô giống một cỗ máy không có tình cảm, máu lạnh, tàn nhẫn đến chết lặng.

Đạo diễn sau cơn bàng hoàng liền gào lên: “Yến Thanh Ti, cô muốn làm gì? Cô thật quá đáng... mau buông cô ấy ra.”

Yến Thanh Ti như không nghe thấy, cô cứ đổ mãi, nước lẫn với thức ăn từ miệng nữ diễn viên kia rơi ra, chảy dọc xuống cổ cô ta, thấm ướt đẫm quần áo, cô ta bị nghẹn tới mức mặt mũi tím ngắt, trông vô cùng đáng sợ,

Đạo diễn thấy sắp xảy ra chuyện, liều nói với người bên cạnh: “Mau, mau kéo cô ta ra cho tôi.”

Mấy nhân viên đi theo đạo diễn, do dự một hồi mới tiến tới.

Quý Miên Miên chắn trước mặt Yến Thanh Ti, “Các người không được qua đây, nếu không tôi sẽ không khách khí đâu.”

Đám người kia mặc kệ, cứ xông tới, cứ ai bước tới đều bị Quý Miên Miên quật ngã.

Yến Thanh Ti coi thường đạo diễn như vậy, đồng nghĩa với việc đang thách thức quyền hạn tuyệt đối của ông ta trong đoàn làm phim. Ông ta tức điên lên, ông ta vốn dĩ đã có chút bài xích cô, giờ càng không thể thích nổi.

Đầu óc nóng lên cũng quên mất việc có Nhạc gia chống đỡ sau lưng Yến Thanh Ti, ông ta chửi ầm lên: "Yến Thanh Ti, đoàn làm phim không phải cái nơi để cô giương oai. Cô không muốn quay nữa thì cút, sẽ có người đóng thay cô, giờ cô cút ngay khỏi đoàn làm phim cho tôi."

Yến Thanh Ti không nhúc nhích, chai nước đầy giờ đổ hết chỉ còn lại cái vỏ rỗng, cô đẩy nữ diễn viên kia ra, đứng dậy.

Quý Miên Miên vội rút vài tờ giấy ăn ra đưa cho cô: "Chị..."

Yến Thanh Ti từ tốn lau tay, vẻ mặt tàn nhẫn khiến kẻ khác phẫn nộ cũng dần bình tĩnh trở lại.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 554: Con Dâu Của Con Tốt Lắm

Hiện tại, Yến Thanh Ti đang rất bình tĩnh, dường như cơn điên vừa rồi của cô chỉ như một ảo giác, căn bản không phải sự thật.

Nếu không phải nữ diễn viên kia đang ngã dưới đất, ho khù khụ, tất cả mọi người có lẽ sẽ chỉ cho rằng đây là một trò đùa.

Nhưng lúc này Yến Thanh Ti càng bình tĩnh lại càng khiến mọi người cảm thấy đáng sợ.

“Yến Thanh Ti, giờ tôi chính thức thông báo với cô, đoàn làm phim của tôi chấm dứt hợp đồng với cô. Từ nay về sau, tất cả phim của tôi đều sẽ không tìm cô đóng nữa.”

Đạo diễn Quách bị tức đến hồ đồ, không thấy phó đạo diễn ở bên cạnh đang nháy mắt ra hiệu với ông ta.

Hậu đài của Yến Thanh Ti, các người có đắc tội nổi không?

Sau khi Yến Thanh Ti lau sạch tay, cô vứt giấy, ngẩng đầu nhìn đạo diễn: “Vậy ông cứ thử xem, ông dám đá tôi, có tin tôi có thể khiến bộ phim này của ông vĩnh viễn không thể lên sóng được không?”

“Cô... Cô...” Đạo diễn bị Yến Thanh Ti nói vậy, nghẹn lời.

Quả thật, ông ta là một đạo diễn rất có tiếng trong giới, có cũng sức kêu gọi, nếu Yến Thanh Ti không có chống lưng, chỉ cần bên phía ông ta nói ông ta “phong sát” Yến Thanh Ti, những người cùng ngành cũng sẽ nể mặt ông mà cạch mặt cô.

Nhưng sau lưng Yến Thanh Ti có hậu đài, cô ta có đàn ông nâng đỡ.

Một người là Thái tử gia của nhà họ Nhạc, một người là Diệp công tử, không thể dây được với bên nào hết.

Hiện tại đạo diễn mới bắt đầu thấy hối hận, không khác gì bị người ta tát cho mấy phát vào mặt.

“Còn nữa, đừng có mà nghĩ tới việc cắt cảnh quay của tôi, trừ khi, ông

không muốn lăn lộn trong cái giới này nữa! Để tôi tặng ông một câu, đi đêm lắm có ngày gặp ma đấy.”

Sắc mặt đạo diễn thay đổi liên tục, không biết ông ta đang nghĩ gì trong lòng.

Yến Thanh Ti nhìn Quý Miên Miên, cô vội vàng thu dọn túi cho Yến Thanh Ti rồi rời khỏi đó.

Phó đạo diễn vội vàng chạy tới giảng hòa: “Thanh Ti à... em bớt giận bớt giận, hôm nay còn cảnh quay của em cơ mà.”

Yến Thanh Ti đeo kính râm lên, khinh khỉnh nói: “Quay cái gì mà quay, hôm nay tôi không vui, không muốn quay nữa.”

Yến Thanh Ti tự hỏi, từ lúc cô bước vào quay phim tới giờ vẫn luôn cẩn thận, nghiêm túc, bất kể hoàn cảnh quay có tồi tệ thế nào cô cũng không nói một lời, nhưng hôm nay... cô thật sự muốn kênh kiệu một lần, cô sắp chống đỡ không nổi nữa rồi.

Yến Thanh Ti dẫn Quý Miên Miên đi, để lại cả đám người đang ngơ ngác nhìn nhau.

Tống Thanh Ngạn lạnh nhạt đứng bên cạnh nhìn, anh ta phát hiện ra, Yến Thanh Ti dám làm như vậy không phải vì hậu đài của cô vững chắc đến thế nào, mà là vì cô không thèm quan tâm.

Cô không quan tâm có thể lăn lộn được trong giới này bao lâu, không quan tâm tới danh tiếng, ngay đến cả chính bản thân mình cô cũng mặc kệ.

Một người phải sống trong bao tuyệt vọng mới có thể được như vậy đây!

...

Trong viện, Nhạc phu nhân nằm trên giường cảm thấy thật nhàm chán, được chăm sóc nghỉ ngơi hai ngày, bà đã cảm thấy đỡ hơn nhiều rồi, bà u oán nói: “Haizzz, Thanh Ti nhà chúng ta sao vẫn chưa đến thăm mẹ nhỉ?”

Tim Nhạc Thính Phong khẽ thắt lại, hai ngày nay anh vẫn luôn ở trong viện chăm sóc Nhạc phu nhân, anh không tới xem Yến Thanh Ti, anh tưởng Yến Thanh Ti sẽ tới đây nhưng không ngờ cô vẫn không chịu vác mặt tới.

Nhạc Thính Phong lo rằng Yến Thanh Ti sẽ xảy ra chuyện, nhưng anh vẫn

an ủi mẹ: “Con không cho cô ấy tới đấy, mẹ vì cứu cô ấy mà bị thương, cô ấy đang rất tự trách mình, con sợ cô ấy tới viện, thấy mẹ sẽ càng đau lòng hơn.”

Nhạc phu nhân đang định nói gì, cửa phòng mở ra, một cặp vợ chồng tóc tai bạc trắng bước vào, vừa thấy Nhạc phu nhân đã hô lên: “Mi Mi à.”

Nhạc phu nhân kinh ngạc: “Ba mẹ, sao hai người lại tới đây? Xương cốt già cả rồi, không sợ bị gãy à?”

Tô lão thái thái nghe thấy thế liền rơi nước mắt: “Con bị thương nặng như vậy chúng ta có thể không đến được sao?”

Nhạc phu nhân khua tay: “Con không sao, chỉ là vết thương nhỏ thôi, có điều, ba mẹ tới cũng tốt, vừa hay để hai người xem con dâu của con luôn, con bé tốt lắm!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 555: Hai Người Sẽ Thích Con Bé Như Con Thôi

Nhạc phu nhân bị thiếu máu nên sắc mặt tái nhợt, nhưng hai mắt bà vẫn sáng như sao.

Khi nói chuyện với hai cụ nhà mình, bà chẳng kiêng kỵ gì, vẫn như một cô gái chưa từng gả đi vậy, nói chuyện thì ngẩng cao đầu, đó là vẻ mặt khoe khoang tự hào không gì sánh được.

Trong lòng Nhạc phu nhân, những gì mà bà thích đều sẽ là tốt nhất.

Con trai bà tuy không có ưu điểm gì, nhưng vì đó là con trai bà, nên anh là tốt nhất, Thanh Ti giỏi như vậy, nhiều ưu điểm như vậy, sẽ càng tốt hơn.

Vành mắt hai lão nhà họ Tô đỏ hết lên, hai người nhìn nhau, ánh mắt không tránh khỏi lo âu.

Con gái hai người, họ hiểu hơn ai hết, được chiều chuộng từ nhỏ, ngây ngô không hiểu sự đời, tuy từng trải qua đả kích hôn nhân, nhưng tấm lòng son kia vẫn chưa từng thay đổi, họ đều chưa gặp Yến Thanh Ti bao giờ, nhưng họ lo rằng con gái họ sẽ bị lừa.

Chỉ cần thấy con gái mình đỡ một dao cho cái cô Yến Thanh Ti kia thôi cũng có thể thấy, đó hẳn là một cô gái rất tâm cơ.

Hai cụ đều cảm thấy người vừa tâm cơ, vừa phức tạp như vậy đều không hợp với Nhạc Thính Phong.

Giờ tất cả những gì cô làm, nếu đều là để được gả vào nhà họ Nhạc, vậy tới khi kết hôn rồi, bộ mặt thật của cô mới lòi ra, con gái họ sẽ bị đì không dậy nổi mất.

Suy nghĩ của hai người không hề sai, Nhạc phu nhân là con gái duy nhất của họ, bà là người mà họ thương yêu và thấy áy náy nhất.

Cuộc hôn nhân của bà, là sai lầm lớn mà hai người phạm phải, tại họ không nhìn rõ bộ bặt thật của tên khốn Nhạc Bằng Trình kia.

Họ không muốn thấy con gái họ giờ tuổi tác lớn rồi lại bị con dâu chèn ép,

nếu không hai người sẽ không thể yên tâm nhắm mắt mất.

Tô lão thái lau nước mắt, nói: “Mi Mi, cái này không vội, con phải tĩnh dưỡng để cơ thể khỏe lên trước đã.”

Nhạc phu nhân lắc đầu: “Con không sao, ba mẹ đến rồi, con ngược lại phải chăm sóc cho ba mẹ chứ.”

Nhạc Thính Phong ở bên cạnh nói: “Ông bà ngoại, bác sĩ bảo mẹ con đã không còn vấn đề gì nữa rồi, không bị thương vào chỗ yếu hại, ông bà đừng lo lắng quá!”

Tô lão thái thay đổi sắc mặt, bà gắt: “Sao có thể không lo được hả? Con nhìn mẹ con xem, sắc mặt kém như vậy mà còn kêu chưa bị thương tới chỗ nguy hiểm. Đó là vì Mi Mi mạng lớn, có phúc khí, chứ không phải hung thủ hạ thủ lưu tình.”

Tô lão thái giận cá chém thớt với Nhạc Thính Phòng, nếu không phải vì Nhạc Thính Phong không nhìn rõ người, để ý tới cô gái Yến Thanh Ti kia, cũng sẽ không mang đến tai họa này cho con gái bà.

Nhạc Thính Phong vừa nghe đã thấy có gì đó không ổn, rõ ràng bà ngoại anh đang giận.

Anh nghĩ một hồi cũng hiểu, con gái mình yêu thương nhất bị thương, hai cụ tất nhiên phải quan tâm rồi, có giận cũng là chuyện bình thường.

Không đợi Nhạc Thính Phong lên tiếng, Nhạc phu nhân đã nói: “Mẹ, sao mẹ lại mắng con trai con thế, cũng có phải Thính Phong làm con bị thương đâu mà.”

Tô lão gia giảng hòa: “Mẹ con chỉ hơi nóng ruột tí thôi...”

Nhạc phu nhân tất nhiên sẽ không so đo với mẹ mình, bà nói với Nhạc Thính Phong: “Con trai, ông bà ngoại con cũng đến rồi, con về khách sạn một chuyến, thu dọn đồ đạc rồi xem xem Thanh Ti thế nào đi, bảo con bé đừng lo, mẹ sẽ xuất viện nhanh thôi, mẹ còn đang đợi nhà mình ba người cùng đi du lịch đây này.”

Nhạc Thính Phong cười nói: “Vâng, thế con về trước đã.”

“Ông ngoại, bà ngoại, con đi trước đây.”

Nhạc Thính Phong còn chưa bước ra khỏi cửa, đã nghe thấy Nhạc phu nhân nói với hai cụ nhà: “Ba mẹ, hai người không biết đâu, Thanh Ti nhà chúng ta giỏi lắm đấy nhé, cái gì cũng biết, đợi ba mẹ gặp con bé rồi, nhất định cũng sẽ thích con bé như con.”

Khóe miệng Nhạc Thính Phong nhếch lên, anh bước ra khỏi phòng bệnh.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 556: Ngủ Với Tôi, Cô Cũng Đồng Ý Sao?

Tô lão thái càng lo lắng hơn, bà hỏi: "Mẹ nhớ là trước đây chẳng phải Thính Phong có một cô bạn gái rồi sao?"

Nhạc phu nhân khua tay: "Haizz, cô gái đó có là gì chứ, Thính Phong từ trước tới giờ cũng chưa từng thừa nhận, cô ta lại ra ngoài nói cô ta là bạn gái của con trai con. Hồi đó con cũng ngớ ngẩn, có điều giờ không ngốc như thế nữa rồi, Thanh Ti mới là bạn gái của con trai con. Sau này Thính Phong hoặc không lấy vợ, nếu có lấy thì chính là cô gái này."

Nhạc phu nhân nói vậy khiến hai lão nhà họ Tô chấn động, cô gái Yến Thanh Ti kia phải giỏi giang đến mức nào mới khiến con gái hai người khăng khăng chỉ có mình cô là con dâu vậy chứ.

Hai cụ bỗng thấy sợ hãi, còn chưa kết hôn mà đã điều khiển "mẹ chồng" tốt vậy rồi, lỡ kết hôn xong, chẳng phải cô ta sẽ nắm giữ mọi chuyện trong nhà họ Nhạc sao? Con gái hai người còn có chốn dung thân nữa không đây?

Hai cụ lại càng cảm thấy phản cảm với Yến Thanh Ti hơn.

Tô lão thái đau lòng vuốt ve gương mặt Nhạc phu nhân: "Mi Mi, con tin người quá rồi."

Nhạc phu nhân nhíu mày: "Không đâu, con chỉ tin vào người đáng tin thôi, con cũng đâu phải như hồi nhỏ, người ta nói gì thì biết thế đấy cơ chứ."

Tô lão thái bỗng nghĩ tới hôn sự của Nhạc phu nhân, khi ấy, họ cũng quá tin người, kết quả lại hại con gái mình cả một đời.

Tô lão thái thương con, "Mi Mi... Chuyện của Nhạc Bằng Trình..."

Tô lão gia quát lên: "Nhắc tới nó làm gì?"

Nhạc phu nhân chẳng hề để tâm, bà nói: "Không sao, con hả giận lâu rồi, con không thèm cứ phải để tên chó đó vào mắt đâu."

Hai lão nhà họ Tô thấy con gái mình hoàn toàn khinh bỉ khi nói tới Nhạc Bằng Trình, không hề có chút đau lòng nào, lúc này họ mới thấy yên tâm.

...

Yến Thanh Ti không tới phim trường nữa, cô lén tới viện, đứng dưới sân bệnh viện, cô không dám lên, cô đã hứa với anh em nhà họ Tô là sẽ không tới đây nữa. Nhưng, cô không kiềm chế được, cô còn chưa kịp phản ứng lại thì đã đỗ xe ở viện rồi.

Yến Thanh Ti không muốn lại gặp anh em Tô gia, cô càng không biết nên đối diện với Nhạc phu nhân thế nào?

Việc trả thù, cô không thể từ bỏ được.

Cô sợ sẽ càng mang lại nhiều thương tổn hơn cho Nhạc phu nhân, Yến Thanh Ti cảm thấy ngổn ngang trăm bề, có quăng vào ngọn lửa cũng đốt không sạch được.

Cô nhìn thấy Nhạc Thính Phong đi ra từ tòa nhà, cô run bắn lên, rồi nấp sau một cây đại thụ.

Nhạc Thính Phong đi ngang qua cái cây đó liền dừng lại, nhìn qua, dừng vài giây rồi mới rời đi.

Sau khi Nhạc Thính Phong rời khỏi đó, Yến Thanh Ti dựa vào cây từ từ trượt xuống, cô ngồi bệt xuống đất.

Có lẽ cô thích Nhạc Thính Phong hơn mình tưởng. Có lẽ cô... Yến Thanh Ti bịt mắt, mắt cô khô khốc, mắt cô rưng rưng như cái ngày cô thấy Nhạc phu nhân bị thương vậy, nhưng hiện tại có thế nào cô cũng không khóc nổi.

Yên Thanh Ti ngồi xổm ở đó rất lâu, cô máy móc lấy điện thoại ra, ấn gọi.

“Lạc Cẩm Xuyên, giúp tôi một việc.”

Yến Thanh Ti phải biết là ai là người đã giết Yến Tùng Nam, là ai đã thả Yến Minh Châu ra khỏi nhà thương điên kia.

Yến Tùng Nam chết rồi, Yến Minh Châu vẫn còn sống, trên đời này nếu ai có thể khiến Yến Minh Châu mở miệng, vậy... chỉ còn có Lạc Cẩm Xuyên mà thôi.

“Yến Thanh Ti, hóa ra cô còn có lúc tới cầu tôi cơ đấy? Tôi có nên thấy mừng không nhỉ, mừng vì tôi vẫn còn giá trị lợi dụng trong mắt cô?”

Lời chế giễu của Lạc Cẩm Xuyên nghe rất chói tai.

“Phải, không có giá trị lợi dụng, tôi sẽ không tìm đến anh.”

“Nhưng dựa vào cái gì tôi phải giúp cô?”

“Anh có thể đưa ra một điều kiện.”

Lạc Cẩm Xuyên: “Ngủ với tôi, cô cũng đồng ý?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 557: Ngoài Ngủ Với Cô Ra, Không Còn Yêu Cầu Gì Khác

"Ngoài việc đó ra, chuyện gì tôi cũng có thể đồng ý."

Yến Thanh Ti không hề do dự, không chần chừ. Kỳ thật, từ trước tới giờ cô hoàn toàn không phải là người tùy tiện, dù cho miệng cô có nói bản thân đê tiện đi nữa, nhưng trong lòng cô vẫn giữ vững giới hạn của mình, kể cả khi khó khăn nhất cô cũng không vứt bỏ giới hạn đó.

Nếu là trước đây, có lẽ Yến Thanh Ti cũng sẽ giả vờ đồng ý ngay.

Nhưng hiện tại, cô không muốn làm lấy lệ như vậy nữa.

Không liên quan tới bất cứ ai, nhưng giờ, cô ở gần Nhạc phu nhân như vậy, nếu cô nói đồng ý, vậy chính là đang bôi nhọ Nhạc phu nhân.

"Điều kiện của tôi chính là cô ngủ với tôi một lần, tôi chỉ có một yêu cầu này, nếu cô muốn tôi giúp cô thì đồng ý, còn không thì đừng phí lời với tôi nữa."

Yến Thanh Ti lạnh nhạt nói: "Vậy tôi cũng nói rõ cho anh biết, ngoài cái này ra, những cái khác, tôi đều có thể đồng ý."

Lạc Cẩm Xuyên cười, chuyện này với hắn mà nói hình như là một chuyện rất nực cười: "Buồn cười ghê, Yến Thanh Ti, một kẻ đê tiện như cô mà cũng có lúc rụt rè vậy à? Tôi còn tưởng cả đời này cô không biết cái gì là vô liêm sỉ nữa chứ?"

Yến Thanh Ti dựa người vào gốc cây, thân cây thô ráp, lồi lõm, mùa hè mặc mỗi chiếc sơ mi đơn bạc, dựa vào có hơi đau, Yến Thanh Ti không muốn động đậy nữa, cô nhìn xa xăm, có một gốc bồ công anh trong bụi cỏ.

Yến Thanh Ti lộ ra một tia cười nhạt, cô nói: "Phải, tôi là một kẻ tùy tiện, nhưng tùy tiện thì cũng phải nhìn người, người có thể khiến tôi tùy tiện lại không phải là anh."

Lạc Cẩm Xuyên châm chọc: "Không phải tôi, là Nhạc Thính Phong sao?"

Một cơn gió nhẹ thổi tới, đóa bồ công anh hơi lay động, Yến Thanh Ti nói:

"Phải... Là anh ấy, không phải anh, cũng vĩnh viễn không thể là anh."

Giờ thái độ của Yến Thanh Ti đối với Lạc Cẩm Xuyên khác xa với trước đây. Trước đây, cô luôn bày ra dáng vẻ quyến rũ với Lạc Cẩm Xuyên, lúc nói chuyện càng câu dẫn lõa lồ, nhưng hiện tại, cô nói chuyện với anh ta như nói chuyện với một kẻ xa lạ.

Giọng điệu lạnh nhạt, cứng nhắc, không có chút tình cảm nào hết, nghe vào sẽ thấy rất lạnh lẽo.

Lây là lần đầu tiên Lạc Cẩm Xuyên thấy Yến Thanh Ti dùng giọng điệu này nói chuyện với mình, anh ta bỗng phát hiện, hóa ra giọng của Yến Thanh Ti có thể lạnh như vậy. Anh ta nói: "Cô xin tôi giúp cô mà còn dám nói như vậy, Yến Thanh Ti, rốt cuộc cô lấy đâu ra tự tin mà cho rằng tôi nhất định sẽ giúp cô chứ?"

Lòng dạ Yến Thanh Ti hiện tại hoàn toàn trống rỗng, bỗng dưng cô thật sự không muốn nói chuyện với người khác nữa. Cô cảm thấy rất mệt, nặng nề, như thể không thể ngẩng được đầu lên, lời từ miệng như trở thành một thứ gì đó có trọng lượng, nặng trịch, không thốt ra khỏi miệng được.

Một lát sau, Yến Thanh Ti nói: "Tôi xin anh giúp đỡ, anh đưa yêu cầu, nghiêm túc mà nói thì đây là một cuộc giao dịch. Anh đồng ý thì chấp nhập, không đồng ý thì từ chối, chứ chẳng phải là tôi cầu xin anh..."

Vốn dĩ Yến Thanh Ti nghĩ, dù có phải làm thế nào cũng nhất định phải khiến Lạc Cẩm Xuyên đồng ý với cô, hy vọng duy nhất của cô lúc này chính là có được tin tức liên quan tới kẻ đứng đằng sau từ miệng con điên Yến Minh Châu. Nhưng... sau khi gọi điện cho Lạc Cẩm Xuyên, Yến Thanh Ti lại cảm thấy hình như cô cũng không thật sự cứ phải chấp nhất như vậy!

Không, không phải là không chấp nhất, cô vẫn không hề từ bỏ việc truy ra sự thật, chỉ là cô không muốn dùng cách bẩn thỉu này, dùng cơ thể để đổi lấy một cuộc giao dịch.

Nếu như cô từ chối Nhạc Thính Phong ngay từ đầu, từ chối lại gần Nhạc phu nhân, từ chối mọi ám áp và thiện ý từ họ. Có lẽ cô sẽ đồng ý, vì cô chẳng coi nó là gì cả, cô không quan tâm...

--- O ---

Chương 558: Yến Thanh Ti, Cô Yêu Nhạc Thính Phong Rồi Phải Không?

Nhưng hiện tại, từ sau khi mẹ mất, Yến Thanh Ti lại một lần nữa có người mà cô quan tâm.

Cô không thể để người mà cô quan tâm lại chịu tổn thương thêm nữa.

Yến Thanh Ti là một cô gái đã mất hết hy vọng vào cuộc sống, cô đã chắc chắn phải trả thù thì không ai có thể cản được cô.

Người mà cô đã muốn bảo vệ, không ai tổn thương đến họ được hết. Ai dám làm hại họ, cô sẽ liều mạng với kẻ đó! Cô nhất định phải tóm được kẻ sau lưng Yến Minh Châu, không giết được kẻ đó, cô có chết cũng không nhắm mắt.

Yến Thanh Ti cự tuyệt không chút do dự, khiến Lạc Cẩm Xuyên cảm thấy như bị tát một cái: "Được... Yến Thanh Ti, cô thật sự là người phụ nữ... mặt dày vô liêm sỉ nhất mà tôi từng gặp đấy."

Yến Thanh Ti nhổ một cọng cỏ lên: "Quá khen rồi, cảm ơn đã coi trọng. Tôi không cảm thấy một cuộc giao dịch công bằng thế này có chỗ nào vô liêm sỉ cả. Nếu như anh đã không có hứng thú vậy coi như tôi chưa từng nói với anh đi. Tạm biệt."

Yến Thanh Ti dập điện thoại, cô không tin ngoài Lạc Cẩm Xuyên ra, cô không tìm được cách khác khiến Yến Minh Châu khai ra kẻ ác đứng phía sau màn đen kia.

Yến Thanh Ti cắn răng, khi còn nhỏ, những ngày tháng khó khăn tới vậy cô còn có thể vượt qua, giờ có tính là gì? Cùng lắm thì lại trở về những ngày tháng không còn ai yêu thương nữa thôi, chẳng có gì to tát cả.

Từ chối Lạc Cẩm Xuyên xong, tâm trạng Yến Thanh Ti bỗng tốt hơn một chút, vì cô nghĩ cô đã làm đúng một chuyện.

Yến Thanh Ti định đứng dậy, điện thoại đột nhiên vang lên, cô nhìn điện thoại, là Lạc Cẩm Xuyên gọi tới.

Sau một hồi chần chừ, Yến Thanh Ti áp điện thoại lên tai: "Alo?"

Lạc Cẩm Xuyên nghe thấy tiếng Yến Thanh Ti trong điện thoại thì cười khổ một tiếng, anh ta đang ở nước ngoài, giờ ngoài cửa sổ đã là cả một màn đêm đen.

"Chuyện gì?"

"..." Yến Thanh Ti ngẩn ra, nhất thời cô không phản ứng lại kịp, Lạc Cẩm Xuyên... rốt cuộc anh ta muốn làm gì?

Lạc Cẩm Xuyên: "Cô không nói, vậy xem như tôi chưa gọi cuộc điện thoại này đi."

"Đợi đã, tôi nói... Tôi đang quay phim ở Hải Thành. Hơn 4 giờ sáng hai ngày trước, Yến Minh Châu tấn công tôi tại khách sạn, cô ta muốn giết tôi. Tôi muốn nhờ anh hỏi Yến Minh Châu xem là ai đã đưa cô ta ra khỏi nhà thương điên, là ai... đưa cô ta từ Lạc Thành tới Hải Thành?" Yến Thanh Ti nói liền một mạch.

Lạc Cẩm Xuyên cười giễu một tiếng: "Chẳng trách... chẳng trách mà cô lại gọi điện tìm tôi. Yến Thanh Ti, cô thật sự rất, rất biết cách lợi dụng người khác."

Vũ khí tốt nhất để Yến Thanh Ti đối phó với Yến Minh Châu chính là Lạc Cẩm Xuyên. Còn anh ta, rõ ràng biết, lại hết lần này tới lần khác cam tâm tình nguyện để cô lợi dụng.

Lạc Cẩm Xuyên thậm chí còn không nói được rốt cuộc mình có tình cảm gì với Yến Thanh Ti, chắc là kiểu càng không thể có được lại càng muốn chiếm hữu.

Lạc Cẩm Xuyên bỗng nhiên hỏi Yến Thanh Ti: "Yến Thanh Ti, cô yêu Nhạc Thính Phong rồi phải không?"

Yến Thanh Ti lại nhìn bông bồ công anh kia, sự tồn tại của nó trong đám cỏ kia thật đặc biệt, trong mắt người khác có lẽ nó chỉ là một nhánh cỏ dại, hoặc sẽ nhanh chóng bị người khác nhổ mất.

Yến Thanh Ti thản nhiên đáp: "Chắc thế."

Lạc Cẩm Xuyên cười lớn: "Thật không ngờ, một cô gái máu lạnh, vô tâm như cô mà cũng biết thích một người. Tôi thật muốn xem xem hai người sẽ có kết thúc tốt đẹp gì?"

“Chúng tôi có kết thúc tốt đẹp gì hay không anh không cần phải quan tâm, điều kiện của anh là gì?”

Nếu như có thể, cô nghĩ, cô sẽ rất cố gắng để...

Lạc Cẩm Xuyên: “Đợi khi nào nghĩ ra tôi sẽ nói với cô.”

“Được, nếu là chuyện tôi không muốn làm hoặc không thể làm được, tôi sẽ không đồng ý đâu.”

“Yến Thanh Ti, đôi khi giới hạn của cô rất nực cười.”

“Tôi biết, tạm biệt.” Yến Thanh Ti dập điện thoại, vịn vào cây đứng dậy.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 559: Mẹ Chồng Em Nhớ Em Rồi

Mấy ngày nay không được nghỉ ngơi tử tế, sau khi đứng dậy cô bị choáng váng kịch liệt, Yến Thanh Ti tựa vào thân cây, đợi khi cô thấy khá hơn mới mở mắt ra, cô muốn nhổ bông bồ công anh kia.

Nhưng khi cô ngẩng đầu nhìn qua đó, lại thấy một bàn tay đang nhổ đóa hoa ấy lên.

Yến Thanh Ti sững sờ, cô lập tức nấp vào.

Dưới ánh nắng chói trang, nụ cười của anh sáng ngời, như có thể xuyên qua mây đen, chiếu xuống vực thẳm tối tăm vĩnh viễn không thấy đáy, đem tới cho cô một cảm giác rung động trước nay chưa từng có.

Anh cầm bông bồ công anh xanh ngắt đi tới, đứng trước mặt Yến Thanh Ti, vươn tay gõ lên trán cô một cái: “Anh biết ngay ban nãy anh không nhìn nhầm mà, em ở đây thật. Đợi em cả hai ngày trời mà em cũng không đến, muốn tạo phản hả?”

Trán Yến Thanh Ti bị đánh đau, mới định thần lại được.

“Anh... sao...”

Nhạc Thính Phong không cho cô cơ hội nói, ôm lấy vai cô: “Nếu anh không qua chắc sẽ không phát hiện ra việc em đang làm biếng ở đây đấy. Đi nào, lên với anh, mẹ chồng em đang nhớ em sắp chết rồi kìa.”

Yến Thanh Ti kéo Nhạc Thính Phong lại: “Em... đợi đã...”

Cô không thể đi gặp Nhạc phu nhân được.

Nhạc Thính Phong véo mặt Yến Thanh Ti: “Đợi cái gì mà đợi? Mẹ chồng chuẩn mực của em giờ đang đợi em, đợi sắp thành oán mẫu tới nơi rồi. Nếu em còn không chịu đi, nói không chừng bà ấy mắc bệnh tương tư mất.”

“Anh... giờ... em... đoàn làm phim có việc, em phải mau trở về, hai ngày nữa em sẽ tới.”

Yến Thanh Ti muốn trốn tránh, cô không dám nhìn mặt Nhạc phu nhân, cô

không biết nên đối mặt thế nào với chuyện tiếp theo nữa.

Nếu cô lý trí một chút, giờ cô nên nói thẳng với Nhạc Thính Phong, cô không muốn tới tìm bà, không muốn có bất cứ quan hệ gì với bà nữa, cô phải tránh xa bà càng xa càng tốt.

Nhưng cô cứ khăng khăng không muốn lý trí đấy, cô khăng khăng ích kỷ muốn hưởng thụ sự ấm áp đó nhiều hơn đấy. Đã bao nhiêu năm cô phải một mình đi trên con đường chông gai này rồi, khó khăn lắm mới có thể gặp được chút ôn tồn này, cô thật sự không nỡ buông tay!

Yến Thanh Ti đấu tranh lịch liệt trong lòng, cô nên rời đi hay vờ như không có chuyện gì mà tiếp tục ở lại đây.

Yến Thanh Ti đẩy Nhạc Thính Phong ra, xoay mình muốn đi.

Giọng Nhạc Thính Phong từ phía sau sắc nét truyền tới: "Em đang trốn tránh cái gì chứ?"

Yến Thanh Ti dừng bước, tay dần nắm chặt lại.

"Em có vướng mắc trong lòng đúng không?"

"Em cảm thấy em đang liên lụy tới anh phải không?"

"Em cảm thấy, nếu không phải là em, tất cả những chuyện này sẽ không xảy ra, phải vậy không?"

Nhạc Thính Phong hỏi liền tù tì ba câu khiến Yến Thanh Ti bắt đầu run lên, anh như con sâu chui ra từ trong lòng cô vậy.

Yến Thanh Ti đã bước ra khỏi bóng râm của cây đại thụ, đứng dưới ánh nắng chói chang, ánh nắng chiếu xuống, cô không cảm thấy nóng, chỉ cảm thấy từng trận lạnh toát tỏa ra từ tim mình.

Nhạc Thính Phong bước tới, lại đứng trước mặt Yến Thanh Ti.

Anh ở trong viện chăm sóc cho Nhạc phu nhân vài ngày, mắt đã hơi thâm quầng, còn có râu lún phún. Anh xắn tay áo, cánh tay lộ ra, tóc tai có chút hỗn loạn, nhưng mắt anh vẫn đen và sáng ngời, sâu thẳm, khi nhìn Yến Thanh Ti, dường như có thể cào hết mọi bí mật trong lòng cô ra, đặt dưới ánh mặt trời chói chang kia.

Nhạc Thính Phong nhếch cằm Yến Thanh Ti lên, ép cô nhìn anh.

Anh nói: “Yến Thanh Ti mà anh quen biết trước giờ không phải là người như vậy, cô ấy sẽ không bao giờ trốn tránh.”

Môi Yến Thanh Ti run lên, tự giễu chính mình, cô nhìn Nhạc Thính Phong: “Phải, người trước đây anh quen không phải như vậy, nếu tôi còn là Yến Thanh Ti như khi anh vừa mới quen biết, tôi sẽ không chút do dự mà lợi dụng anh.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 560: Em Không Có Trái Tim, Anh Chia Cho Em Một Cái

Yến Thanh Ti cười khổ: "Sau đó sẽ hưởng thụ sự quan tâm, săn sóc mà Nhạc phu nhân dành cho tôi, còn không chút cảm giác tội lỗi, khiến hai người phải chịu đựng những nguy hiểm mà đáng ra hai người không phải gánh chịu."

"Nhưng hiện tại..." Cô không làm được.

Con người ta khi có vướng bận thì sẽ mềm lòng, sẽ trở nên do dự thiếu quyết đoán, sẽ không còn là chính mình.

Đây là những thứ mà trước đây Yến Thanh Ti ghét nhất, vì cô cảm thấy nó thật vô dụng và có thể sẽ trở thành gánh nặng trên con đường trả thù của cô.

Nhạc Thính Phong bỗng ôm lấy Yến Thanh Ti, anh cười nói: "Anh rất vui... thật sự rất vui!"

Hình như một chữ vui không thể diễn đạt được hết tâm trạng của anh lúc này, anh lại phải nói thêm lần nữa.

Đối với Nhạc Thính Phong mà nói, có thể nghe được những lời này từ miệng Yến Thanh Ti, mọi thứ đều đáng giá hết. Nnếu như để mẹ anh nói, chắc chắn bà sẽ bảo: Đỡ một dao này hời thật.

Nhạc Thính Phong luôn biết Yến Thanh Ti vẫn cứ vô tâm khi ở bên anh cả một khoảng thời gian dài như vậy. Trước đây anh nghĩ, không sao, em vô tâm, nhưng anh có là được, anh chẳng những có tâm, anh còn có kiên nhẫn và lòng kiên trì nữa.

Anh có nhiều trái tim như vậy, sớm muộn gì cũng có thể trao cho em một cái.

Sớm muộn gì anh cũng có thể trồng một trái tim vào lòng em.

Giờ thật tốt, anh đã đúng.

Yến Thanh Ti kinh ngạc nhìn Nhạc Thính Phong, người anh rất nóng, nhiệt độ lại cao, cơ thể anh vốn đã ấm, dưới ánh nắng, lại như bị nướng lên, người

anh nóng như thiêu như đốt. Yến Thanh Ti bị anh ôm vào lòng, như bị ném vào một cái lò, toàn thân như sắp bị hòa tan.

Nhạc Thính Phong cúi xuống hôn mạnh một cái lên gương mặt ngốc nghếch của Yến Thanh Ti: "Anh rất vui, sự cố gắng của anh và mẹ cuối cùng cũng không vô ích rồi. Tốt lắm, quả nhiên là người một nhà."

Yến Thanh Ti cảm thấy mình như sắp bị tan rã, cô rất lo, điều này sẽ khiến cô đưa ra quyết định không lý trí, cô gắng sức đẩy Nhạc Thính Phong ra.

"Nhạc Thính Phong, anh chẳng biết gì hết, anh vui vẻ cái gì? Anh có gì đáng vui hả? Anh có biết là tôi..."

Cơn tức giận của Yến Thanh Ti vừa bùng lên, cô lại không kịp nói hết câu đã bị Nhạc Thính Phong ôm lấy, cúi đầu hôn chặt lên môi cô, vừa mạnh bạo, lại rất chuyên tâm.

Môi anh còn ấm hơn cả nhiệt độ trên người, Yến Thanh Ti chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, cô không tự chủ được mà dựa gần vào Nhạc Thính Phong, tay cô bất giác ôm lấy cổ anh.

Nhạc Thính Phong như thể đã học được các chiêu thức của Yến Thanh Ti, khi bạn không thuyết phục được một cô gái, vậy hãy "ngủ phục" cô ấy, tất nhiên hiện tại anh không thể nào mà ngủ được, nhưng không cần nhiều lời cứ hôn trước đã, điều này ngược lại vẫn có thể làm được.

Nhạc Thính Phong hôn Yến Thanh Ti tới nỗi khiến cô thở hổn hển, hôn cho cô toàn thân mất hết sức lực, phải tựa vào anh.

Nhạc Thính Phong nhếch cằm Yến Thanh Ti lên: "Anh biết em làm gì, anh biết em nghĩ thế nào, anh còn biết em đang chuẩn bị làm gì nữa cơ. Nhưng... tốt nhất em-đừng-có-nói- ra-những-lời-tuyệt đối không thể nói ra, vì nói với anh cũng bằng thừa thôi. Anh sẽ càng không thừa nhận, em nói rồi cũng chỉ tự tìm phiền phức cho mình, càng cho anh một lý do tốt để ngủ với em thôi."

Thật ra Nhạc Thính Phong biết hết, anh biết rõ mọi chuyện, anh rõ hơn bất cứ ai, thậm chí anh còn hiểu rõ hơn cả bản thân Yến Thanh Ti nữa.

Từ hôm Yến Thanh Ti thấy Nhạc phu nhân bị thương tới giờ, cô không hề xuất hiện, Nhạc Thính Phong biết cô đang đi vào ngõ cụt, cô đang tự đào một cái hố cho chính mình.

Vốn dĩ Nhạc Thính Phong muốn cho Yến Thanh Ti thời gian để cô một mình suy nghĩ thật kỹ, nhưng giờ anh thấy, cô gái ngốc nghếch này vào lúc quan trọng lại chẳng trông cậy được gì.

--- O ---

Chương 561: Đó Là Hình Ảnh Đẹp Nhất Trên Đời Mà Anh Từng Thấy

Nhạc Thính Phong lại một lần nữa chứng minh được câu nói: Yến Thanh Ti không hề khôn khéo chút nào, ngược lại cực kỳ ngu ngốc thì có.

Luôn tự cho rằng mình rất giỏi, rất mạnh mẽ, có thể tự mình gánh toàn bộ cả bầu trời. Thật ra thì... cô cũng chỉ là một cô gái yêu đuối, luôn cần một một bờ vai vững chãi hơn chở che.

Gò má Yến Thanh Ti nóng bừng giống như bị lửa đốt, cứ như đang có một ngọn lửa đang nhảy múa trong đó, lời của Nhạc Thính Phong quả thật làm cho cô kinh ngạc: "Tôi..."

Nhạc Thính Phong ngắt lời Yến Thanh Ti: "Yến Thanh Ti, nếu như em hối hận thì cứ quay thời gian trở về ba năm trước, trở về lần đầu tiên em gặp anh, khi đó em ngoan ngoãn để anh trêu chọc, có lẽ anh sẽ buông tha em. Còn bây giờ, em đừng hòng mơ tưởng. Hình như anh chưa từng nói với em, ngay từ lần đầu nhìn thấy em, anh đã nghĩ, sớm muộn gì cũng phải đem cô nàng này lên giường!"

Lần đầu tiên Nhạc Thính Phong nói những lời này và cũng là lần cuối cùng, bí mật giấu trong lòng nhiều năm như vậy nói ra một lần là được, không thể nói lần thứ hai.

Yến Thanh Ti khiếp sợ nhìn Nhạc Thính Phong... anh... vậy mà...!

Nhạc Thính Phong nâng cằm, cương quyết nói: "Những lời tiếp theo sau đây, anh chỉ nói một lần, em vểnh tai mà nghe cho rõ, bổ não ra ra mà nhớ cho kĩ... Yến Thanh Ti, chính em làm anh yêu em, em đừng nghĩ rằng em không phải chịu trách nhiệm, anh tuyệt đối không để bản thân chăn đơn gối chiếc một đời, cũng không thể để mẹ anh không có con dâu, càng không thể để Nhạc gia ngay cả một đứa thắp hương ngày giỗ cũng không có."

Hai mắt Yến Thanh Ti ươn ướt, khuôn mặt đẹp trai của Nhạc Thính Phong dần trở nên mơ hồ.

Cô nói lý nhí: "Em... em không nhớ được."

"Không nhớ được cũng không sao, để anh viết lại rồi dán trên đầu giường,

sáng đọc ba lần, tối đọc ba lần, ngày nào cũng thế, không đọc không được ăn cơm."

Yến Thanh Ti cho rằng nước mắt cô đã cạn khô từ lâu rồi, ai ngờ được hóa ra còn nhiều như thế.

Mặt trời ngày hôm nay chói chang vô cùng, ánh nắng chiếu vào những giọt nước mắt lăn trên má Yến Thanh Ti, khiến cho những giọt nước mắt trở nên lung linh kỳ lạ, nhìn cô vừa chật vật lại vừa xinh đẹp. Trong mắt Nhạc Thính Phong, đó chính là hình ảnh đẹp nhất mà anh từng thấy trên đời.

Nhạc Thính Phong liên tục hôn lên môi cô: "Em đã gieo họa thì cũng đừng có mà nghĩ chạy trốn giữa chừng, muốn gieo họa thì phải gieo cả đời, một ngày cũng không được thiếu."

Nói xong, Nhạc Thính Phong đem Yến Thanh Ti vác lên vai.

"Anh muốn làm gì?" Đầu Yến Thanh Ti bất ngờ lộn ngược, máu trong người lập tức dội ngược lên đầu. Đầu cô vốn đã đang choáng váng, lại bị như thế này trước mắt cô xuất hiện từng mảng màu đen.

Nhạc Thính Phong vác Yến Thanh Ti trên vai nhằm thẳng hướng bệnh viện mà đi: "Em trốn tránh nhiều ngày như vậy cũng đủ rồi, đương nhiên phải đi gặp mẹ chồng."

Yến Thanh Ti cuống cuồng: "Không được, không thể..."

Cô đã đáp ứng Tô Tiểu Tam rằng cô sẽ không tới bệnh viện, sẽ tránh xa Nhạc phu nhân...

Nhạc Thính Phong làm sao mà có thể nghe lời cô, nói: "Không thể cái gì mà không thể, nói cái gì cũng vô dụng. Trước kia anh quá nuông chiều em, kết quả để em đầu óc rảnh rỗi quá mà toàn nghĩ ra những thứ vô dụng như vậy..."

"Em, trước hết nghe em nói đã... em..." Yến Thanh Ti muốn nói chuyện, nhưng mà tư thế như vậy thật khó chịu, trên đầu chịu không nổi sức ép, cuối cùng trước mắt tối sầm, ngất đi.

Nhạc Thính Phong còn chưa phát hiện, vác Yến Thanh Ti đi rất nhanh, mồ hôi trên trán rơi xuống lăn qua, chui vào trong áo sơ mi.

Nhạc Thính Phong nói với Yến Thanh Ti: “Trước kia anh luôn thấy làm em đến đã đời là mục tiêu vô cùng khó khăn, nhưng hiện tại mới phát hiện ra em ngốc như vậy mà anh còn không bắt được em thì con mẹ nó, anh đây chẳng phải quá vô dụng hay sao? Anh nhất quyết phải đem giấc mộng này thực hiện bằng được.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 562: Cuối Cùng Cũng Biết Cái Gì Là Quan Trọng Nhất

Thân hình Nhạc Thính Phong đẹp đến mức nào, chỉ có người nào từng gặp qua anh mới có thể biết.

Bây giờ trên đầu anh đổ mồ hôi ướt nhẹp, nhìn có chút lôi thôi, nhưng mà vẫn đẹp trai đến chết người, hấp dẫn nguyên một đám người. Dọc đường đi, y tá có nhìn thấy anh thì nước miếng cũng rớt đầy đất.

Nhạc Thính Phong không nghe được câu trả lời của Yến Thanh Ti thì nghĩ là cô tức giận chút thôi. Anh dừng lại liếc nhìn Yến Thanh Ti mới phát hiện, cô đã bất tỉnh từ bao giờ.

Nhạc Thính Phong thầm chửi một tiếng, cũng không chờ thang máy xuống, trực tiếp leo cầu thang bộ chạy lên trên tầng.

Nhạc Thính Phong vác Yến Thanh Ti chạy nhanh như bay đến tầng bốn, phi vào phòng bệnh của Nhạc phu nhân khiến cho ba vị lão nhân gia ngồi trong phòng sợ hãi mà run lên một chút.

Nhạc phu nhân phản ứng sớm nhất. Bà thấy Nhạc Thính Phong đang vác một cô gái, đầu cô ấy hướng xuống dưới, tóc dài rũ xuống che hết mặt, về cơ bản là không nhìn rõ được khuôn mặt, nhưng Nhạc phu nhân chỉ liếc mắt liền nhận ra đó là ai, chính là Yến Thanh Ti nha.

Nhạc phu nhân vội vàng muốn nhảy từ trên giường xuống, bây giờ bà rất muốn đập vào gáy Nhạc Thính Phong một phát thật đau.

“Ơ cái thằng này, sao con lại thô lỗ như vậy, có khác gì đang vác bao gạo không? Chả lẽ con không thấy đau lòng hay sao? Bế kiểu công chúa thì không bế, cái thằng đần này, không tinh ý chút nào hết, cái này còn cần mẹ dạy nữa à?”

Nhạc Thính Phong vội vàng đặt Yến Thanh Ti xuống giường bên cạnh, nói: “Cô ấy không chịu lên, nên con vác cô ấy lên.”

Nhạc phu nhân nhìn Yến Thanh Ti nằm yên không nhúc nhích, vội nói: “Sao con bé lại hôn mê thế kia?”

“Cô ấy đúng là quá ngu! Cô ấy tự trách mình nên không dám lên gặp mẹ, lúc con đi xuống còn đang đứng phơi nắng bên dưới, kết quả là phơi đến hôn mê luôn.”

Nhạc Thính Phong dĩ nhiên không dám nói, bởi vì bị anh vác trên vai nên đầu bị dồn máu đột ngột mới ngất đi, nếu không chắc chắn là bị Nhạc phu nhân mắng cho tóe khói luôn.

Nhạc phu nhân ôm bụng muốn xuống giường lại bị hai lão nhân gia nhà họ Tô ngăn lại, bà đạp giường: “Thế sao còn không đi gọi bác sĩ, con không hiểu chuyện thế này thì sao lấy được vợ?”

Bà lại nói: “Ba mẹ, hai người nhìn cháu trai của hai người đấy, quá ngu xuẩn, chẳng giống con trai con chút nào.”

“Ơ, dạ... để con đi tìm bác sĩ.”

Nhạc Thính Phong gọi bác sĩ đến, lại được bác sĩ đề nghị làm một cuộc kiểm tra cặn kẽ cho Yến Thanh Ti.

Nhạc Thính Phong bước cùng với y tá đẩy Yến Thanh Ti đi ra ngoài.

Nhạc phu nhân cũng muốn đi theo, tất nhiên, lại bị hai cụ ngăn cản.

Tô lão thái hỏi: “Cô bé kia là...”

Nhạc phu nhân nói: “Là Thanh Ti đấy, chính là con dâu tương lai của con. Chờ nó tỉnh, con để hai người xem cho kỹ, để cho nó chào hỏi ông bà ngoại tương lai một chút. Hai người có mang thứ gì đáng giá trên người không, lát nữa cho con bé làm quà ra mắt?” "

Tâm tình hai lão nhà họ Tô nặng nề vô cùng, bọn họ không thể vạch trần Yến Thanh Ti ngay trước mặt con gái, nếu không con gái họ sẽ đau lòng.

Mặc dù còn chưa thấy Yến Thanh Ti lớn lên trông như thế nào, nhưng nhìn cô ta ngất xỉu mà lông mi của Nhạc Thính Phong nhăn thành một nhúm, cả bộ dáng ân cần kia nữa càng làm cho bọn họ lo lắng.

Tặng lễ ra mắt chính là thừa nhận cháu dâu, bọn họ nhất định không thể tặng.

Một lát sau, Tô Trăn tới bệnh viện đón hai ông bà về, ngày mai lại tới thăm.

Nhạc phu nhân thấy cha mẹ đã cao tuổi, gương mặt lại lộ vẻ mệt mỏi, tất nhiên là không thể ngăn cản. Bà cảm thấy dù sao người cũng tới rồi, sớm muộn gì cũng gặp nhau.

...

Lông mi Yến Thanh Ti khẽ run một cái, đôi mắt chậm rãi mở ra, còn chưa tỉnh táo hoàn toàn đã nghe thấy tiếng nói bên cạnh: “Mẹ, con dâu của mẹ tỉnh rồi, đừng véo tai con nữa.”

Cái khoảnh khắc mà Yến Thanh Ti nghe thấy giọng nói ấy, trong lòng cô liền yên bình lại, cuối cùng cô cũng rõ, cái gì mới là quan trọng nhất.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 563: Đáng Đời Con Mãi Không Lấy Được Vợ

Nhạc phu nhân rốt cuộc cũng tha cho lỗ tai của Nhạc Thính Phong, ôm bụng lại gần, đầy mặt tươi cười nói: “Tỉnh rồi tỉnh rồi... Thanh Ti... con có chỗ nào không thoải mái không?”

Yến Thanh Ti mở miệng muốn nói, nhưng trong cổ họng như có lửa đốt không nói được chữ nào, có thể là do phơi nắng quá lâu nên bị như vậy, Yến Thanh Ti cố gắng một lúc lâu mới phát ra được âm thanh yếu ớt: “Con ổn...”

Trong những năm qua, chưa bao giờ cô thấy ổn như lúc này, cũng chưa bao giờ thanh thản, nhẹ nhõm như vậy, rốt cuộc cũng có cảm giác đang sống.

Rốt cuộc cũng nhìn thấy ánh mặt trời sau một trận giông tố ác liệt.

Một mình cô cô đơn bước đi trên con đường chông gai ngần ấy năm, cuối cùng cũng đã kết thúc.

Yến Thanh Ti nâng môi cười lên, ai cũng phải trả giá cho sự trưởng thành, cái giá đó có thể là quá nhẹ nhàng, cũng có thể là quá tàn khốc.

25 năm sống trên đời, Yến Thanh Ti liên tục lột xác để thích nghi với thế giới này, mỗi lần lột xác thành công đều đi đôi với nỗi đau đến tê tâm liệt phế.

Giống như cô đang cố gắng bước đi trên đường đời, đôi chân không thể dừng lại để nghỉ ngơi, người qua đường cũng chẳng ai cho cô một chút lòng tốt nào, hoặc có, cô cũng sẽ từ chối những lòng tốt kia thôi.

Từ lúc nhận thức được mọi chuyện xung quanh mình, chính cô đã cắt đi phần hiền lành, lương thiện cùng sự hèn yếu của mình, rồi biến sự tuyệt vọng thành hận ý, biến nó thành động lực để tiếp tục tồn tại. Một mình cô cố đương đầu với cả thế giới, trở thành kẻ thù của tất cả mọi người, cô cho rằng cuộc đời cô cứ như vậy tiếp diễn, một mực báo thù, cho tới chết.

Con người ai cũng có vận mệnh của riêng mình, cũng chẳng ai có thể biết một giây sau chuyện gì sẽ xảy ra.

Sự xuất hiện của Nhạc Thính Phong và Nhạc phu nhân trong cuộc đời cô y như con đường hoang vu, u tối bỗng xuất hiện một đóa hoa nhỏ ven đường,

khiến cho cô không nhịn được mà dừng bước chân, đó có lẽ là màu sắc duy nhất trong thế giới mờ mịt của cô, cho Yến Thanh Ti thấy rằng, ngoại trừ báo thù còn có những thứ tốt đẹp hơn nhiều.

Cuộc đời của cô, thật ra thì cũng có thể tốt hơn một chút.

Không một ai muốn ở mãi trong bóng tối lạnh lẽo, bản năng của loài người là đuổi về phía có ánh sáng và sự ấm áp, Yến Thanh Ti cũng không phải ngoại lệ.

Khi đóa hoa nhỏ kia xuất hiện, khi cô biết cảm giác ấm áp là gì, cô cũng không bao giờ muốn buông nó ra nữa.

Nhạc phu nhân nhìn sắc mặt yếu ớt của Yến Thanh Ti, trên mặt còn có chỗ cháy nắng, liền giơ tay lên đập Nhạc Thính Phong một cái: "Con bị ngu à, mau đi rót nước..."

Nhạc Thính Phong nhanh chân chạy đi, anh cầm một ly nước tới: "Thanh Ti, uống nước nào, bên trong anh còn cho một chút đường..."

Nhạc Thính Phong đỡ Yến Thanh Ti ngồi dậy, đem ly nước kề đến bên miệng cô.

Nhạc Thính Phong có vẻ không quen cho người khác uống nước lắm nên khiến Yến Thanh Ti không kịp nuốt hết thì nước đã chảy sang hai bên, trượt xuống cổ.

Nhạc phu nhân nhìn thấy thế, lại véo lỗ tai Nhạc Thính Phong một cái: "Ngay cả chuyện đơn giản này mà cũng làm không xong, còn muốn lấy vợ cái gì? Đáng đời con mãi không lấy được vợ. Bác sĩ nói, Thanh Ti bị ngất là do máu dồn lên não chứ không phải do phơi nắng, nhất định là do con vác nó nên mới bị ngất..."

Lỗ tai của Nhạc Thính Phong cũng sắp rụng ra tới nơi rồi, đau muốn chết: "Mẹ, mẹ... con sai rồi, mẹ cho cô ấy uống đi."

Yến Thanh Ti vừa nghe đã vội vàng nói: "Con không sao, con tự uống được."

Yến Thanh Ti giật lấy cốc nước từ tay Nhạc Thính Phong từ từ uống.

Nhạc phu nhân nhìn sắc mặt tiều tụy của Yến Thanh Ti, vành mắt còn đen

như gấu trúc, đau lòng nói: “Bác sĩ nói con cần phải nghỉ ngơi, lại bị hạ đường huyết, có phải mấy ngày nay con đều không nghe lời nghỉ ngơi cho tử tế đúng không?”

Yến Thanh Ti buông xuống ly nước: “Con...”

Trong lòng cô mặc dù đã nghĩ thông suốt, nhưng lúc đối mặt với Nhạc phu nhân, cô vẫn cảm thấy áy náy, chột dạ, nghĩ kỹ với lúc gặp mặt thực sự vẫn có sự khác biệt rất lớn.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 564: Cô Không Sợ Cái Gì, Chỉ Sợ Đôi Mắt Chân Thành Kia

Bàn tay Yến Thanh Ti khẽ run lên, cô không sợ sống, cũng không sợ chết, cũng không ngại bất cứ điều xấu xa gì, nhưng chỉ khi đối mặt với ánh mắt chân thành kia thì cô rất sợ.

Yến Thanh Ti lo lắng, nếu mọi chuyện sau này chứng minh cho cô thấy lựa chọn của cô bây giờ là sai thì phải làm thế nào?

Con người ai cũng vậy, ở trước mặt người mình để ý đều không muốn người ta biết đến sự xấu xa, hèn yếu của bản thân.

Nhạc Thính Phong thấy ánh mắt của Yến Thanh Ti dần dần ảm đạm lại, trong lòng căng thẳng, vội vàng nháy mắt ra hiệu cho Nhạc phu nhân.

Nhạc phu nhân hắng giọng: “Đúng rồi, con trai, mau đi mua ít trái cây đi. Con chẳng có chút nào hiếu thuận cả, mẹ nằm viện mà ngay cả trái cây cũng không biết mua vào cho mẹ.”

Nhạc Thính Phong chỉ chỉ đống đồ sắp chất như núi trên mặt bàn: “Cái này hình như hơi ít ha?”

Người của Tô gia thay phiên nhau tới thăm, thực phẩm dinh dưỡng với trái cây sắp không còn chỗ để rồi.

Nhạc phu nhân cắn răng nói: “Mẹ không muốn ăn mấy loại đó, mẹ muốn ăn đào, con đi mua ngay đi, mẹ muốn ăn loại đào giòn giòn.”

“Mẹ, tuổi của mẹ cũng đâu còn trẻ gì mà lại ăn cái loại đào giòn giòn đó, cũng không sợ rụng hết răng à?”

Nhạc phu nhân túm gối quăng thẳng vào mặt con trai: “Thằng nhóc thối tha, còn dám quản lý mẹ sao, đấy là thói quen của mẹ đấy thì sao, bằng giá nào mẹ cũng phải ăn... ai da... đau quá...”

Khuôn mặt Nhạc phu nhân biến sắc, lấy tay che bụng.

Nhạc Thính Phong vội vàng gật đầu: “Thấy chưa, mẹ đừng có mà cử động, không sợ vết thương lại nứt ra à, con đi là được chứ gì? Hai người đều là

bệnh nhân thì ai chăm ai đây?"

Nhạc phu nhân nói: "Thế còn không chịu đi nhanh rồi về."

Mùa hè, vết thương cũng chóng lành, lại được chăm sóc tốt cũng không bị nhiễm trùng, thế nên vết thương của Nhạc phu nhân đã tốt lắm rồi.

Nhạc Thính Phong đổi sắc mặt quay ra cười nói: "Thanh Ti, anh đi ra ngoài một chút, sẽ về nhanh thôi, em muốn ăn cái gì không?"

Yến Thanh Ti lắc đầu: "Không."

Nhạc phu nhân đuổi người: "Đi mau lên."

Nhạc Thính Phong lo lắng nhìn Yến Thanh Ti, cầm chía khóa xe lên đi ra ngoài: "Vậy con đi đây."

Nhạc phu nhân thẳng thắn khoát tay đuổi người.

Chờ Nhạc Thính Phong đi rồi, Nhạc phu nhân mới ôm vết thương tiến lại ngồi xuống bên cạnh Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti đỡ bà ngồi ổn định mới siết chặt tay hỏi: "Bác gái... vết thương của bác đã ổn chưa?"

Giọng Yến Thanh Ti có chút khàn khàn, lại hơi run rẩy.

Nhạc Thính Phong đã rời đi rồi, giờ chỉ còn cô với Nhạc phu nhân khiến cho cô càng sợ hãi. Thật giống như lúc còn bé mà làm chuyện gì sai trái, về nhà cũng không dám vào, không dám đối mặt với mẹ.

Mẹ của Yến Thanh Ti là một người phụ nữ rất dịu dàng, trong trí nhớ của cô, chưa bao giờ cô bị đánh, cũng chẳng bao giờ bị chửi, cho dù có mắc lỗi thì mẹ cô cũng không trách cứ, chỉ dịu dàng nhìn cô rồi hỏi cô lý do tại sao cô làm như vậy. Đó cũng là lúc mà Yến Thanh Ti sợ mẹ cô nhất, cô còn cảm thấy giá như mẹ cô xốc cô lên đánh cho một trận tơi bời như bao bà mẹ khác thì có khi cô cũng chẳng sợ hãi như vậy.

Hôm nay, đứng trước một Nhạc phu nhân dịu dàng như thế, Yến Thanh Ti cảm giác như đang quay ngược về thời thơ ấu.

Nhạc phu nhân sờ trán của Yến Thanh Ti, không thấy bị sốt lên mới yên tâm,

bà cười nói: "Đã tốt lắm rồi, thực ra vết thương có một chút xíu à, dài có 2cm thôi, khỏi nhanh ý mà. Con biết không, phụ nữ sinh con xong trên bụng kiểu gì chả có ít mỡ bụng, dễ gì mà bị thương vào bên trong.

Yến Thanh Ti cúi thấp đầu, móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay, cô nói: “Bác gái... thật xin lỗi.”

Nhạc phu nhân cười dịu dàng, nhẹ giọng nói: “Sao con lại muốn nói xin lỗi với bác?”

Cả người Yến Thanh Ti khẽ run lên, giọng nói và ngữ khí lúc này của bà cực kỳ giống với ngữ khí của mẹ cô...

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 565: Cháu Không Lấy Nó Thì Lấy Ai?

Yến Thanh Ti siết chặt lòng bàn tay, cô nói: “Là con làm liên lụy đến bác, con... đã từng làm rất nhiều chuyện xấu, có những chuyện xấu tới nỗi bác không tưởng tượng được. Con đã hại rất nhiều người, bọn họ tìm đến để trả thù con... nhưng lại làm bác bị thương.”

Nhạc phu nhân dịch người một chút để tựa gần vào Yến Thanh Ti: “Khi bác còn bé thì rất nghịch ngợm. Bác nhớ hồi bác bảy, tám tuổi, bác làm loạn lên nhất định bắt anh Ba mang bác đi chơi. Thời đó vẫn còn loạn lạc lắm, vừa rời khỏi nhà không bao lâu thì đã bị bắt cóc, lúc đó bị bắt cóc còn có cả Tô Thanh Nhã nữa, tên bắt cóc hỏi ai là tiểu thư nhà Tô gia, cô ta liền chỉ bác...”

Nhạc phu nhân bĩu môi một cái: “Thật ra lúc đó bác ghét cô ta lắm, bây giờ nghĩ lại mới cảm thấy hối hận vì để cô ta ở nhà bác nhiều năm như vậy, bác sớm nên” thịt “chết cô ta mới đúng, lại để cô ta sống tới tận bây giờ để kinh tởm chính bác. Bác đúng là Thánh Mẫu, quá thiếu tầm nhìn...”

Nhạc phu nhân vội quay về chủ đề chính: “Lúc đó bác đâu biết sợ là gì, lúc bị trói cũng cảm thấy bình thường thôi, chỉ cần tên bắt cóc không bỏ đói bác là được, cho đến khi... anh Cả của bác tới cứu...”

Yến Thanh Ti nghe thấy giọng Nhạc phu nhân thay đổi, nàng ngẩng đầu nhìn Nhạc phu nhân thì thấy hốc mắt bà đang ửng đỏ.

“Lúc ấy, tên bắt cóc bác đang bị bao vây, bọn họ đoán chừng sẽ chạy không thoát nên bắt bác làm con tim, uy hiếp anh Cả tự đánh gẫy một chân của mình, sau đó anh cả thật sự...”

Yến Thanh Ti nhìn Nhạc phu nhân, hiện tại bà giống như một đứa trẻ vậy, đang cố gắng dẩu môi lên để ngăn chính mình không khóc, bà nói: “Hiện tại, mỗi lần đổi thời tiết hay trời mưa là chân của anh cả đều đau, lúc đi bộ... cũng có chút tập tễnh...”

Nhạc phu nhân không nói rõ cả quá trình, có thể do bà không muốn nhớ lại chuyện cũ, chỉ có điều Yến Thanh Ti suy nghĩ một chút cũng có thể tưởng tượng ra tình cảnh lúc ấy, một cô bé mà lại chính mắt nhìn thấy chuyện máu me như vậy, trong lòng nhất định sẽ hình thành bóng ma.

Nhạc phu nhân nhìn Yến Thanh Ti cười nói: "Con nói xem, liệu có phải bác

đã làm liên lụy đến anh Cả của bác hay không? Nếu như bác không đòi đi chơi thì chuyện gì cũng không xảy ra? Chưa kể anh Ba còn bị ba của bác đánh cho một trận đến tận nửa tháng sau vẫn không xuống được giường, một tháng trời chỉ nằm trên giường. Chuyện không liên quan đến anh ấy, đều là do bác làm loạn đòi đi chơi, hai người ấy đều bị bác liên lụy, nhưng khi về nhà có ai trách bác đâu? Bác vẫn sống, vẫn đi lại trong nhà, thực tình mà nói thì có bị bắt cóc cũng là đáng đời bác, ai bảo bác không nghe lời, nhưng không ai nói bác câu nào. Lúc bác kết hôn, anh Cả cõng bác nguyên một đoạn đường. Con chưa từng gặp anh Cả của bác, đó là một

người cực kỳ mạnh mẽ, ngay cả khi bị gãy chân anh ấy vẫn không kêu một tiếng. "

Yến Thanh Ti nghiêm túc lắng nghe câu chuyện của Nhạc phu nhân, câu chuyện tồn tại trong trí nhớ mấy chục năm như bày ra trước mắt.

Thực lòng Yến Thanh Ti rất hâm mộ Nhạc phu nhân, bà có tất cả những gì mà người khác phải phấn đấu cả đời cũng không có được, gia thế cao quý, được mọi người trong nhà yêu thương...

Yến Thanh Ti nói: “Có thể bởi vì mọi người đều là người thân, ruột thịt của nhau, người thân sẽ không...”

Nhạc phu nhân lập tức cắt lời Yến Thanh Ti: “Con cũng là người thân của bác. Mà sau này con lấy con trai của bác, so với anh trai bác con còn thân với bác hơn. Bây giờ bác cứu con, sau này con sinh cho bác một đàn cháu, nghĩ sao vẫn thấy có lời nha.”

Trong lòng Yến Thanh Ti khẽ run lên: “Nhưng mà... sao bác cứ chắc chắn cháu có thể thành con dâu của bác, ai biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì đâu?”

Nhạc phu nhân tỏ vẻ đương nhiên: “Đúng nha, con không lấy con trai bác thì lấy ai? Người của nó, bác thách ai dám cướp đấy.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 566: Con Trai Bác Ưng Con, Đương Nhiên Con Chỉ Có Thể Gả Cho Nhà Bác

Nhạc phu nhân liếc mắt nhìn Yến Thanh Ti, bĩu môi nói: "Còn có... nếu con dám thích người khác, hừ, Nhạc gia chúng ta còn có nhà mẹ đẻ Tô gia của bác cũng không phải ăn chay nha."

Lời này của Nhạc phu nhân có thể nói là đang uy hiếp Yến Thanh Ti, chỉ còn thiếu mỗi nước nói thẳng vào mặt Yến Thanh Ti: cháu trêu chọc con trai bác, giờ nó thích cháu rồi, vậy đương nhiên cháu chỉ có thể gả vào nhà bác. Còn nếu cháu dám thích người khác thì... ha ha, đừng trách bác không nể mặt.

Yến Thanh Ti kinh ngạc nhìn Nhạc phu nhân, không thể tin được Nhạc phu nhân sẽ nói được những lời như vậy. Cô nhớ không nhầm thì Nhạc phu nhân là một người vừa hiền lành lại ngây thơ, mang thuộc tính "tiểu bạch thỏ".

Vậy sao... có thể nói được lời nói bá đạo như vậy?

Yến Thanh Ti suy nghĩ về câu chuyện lúc còn bé của Nhạc phu nhân, chắc lúc đó bà cũng là một đứa bé cực kỳ kiêu căng, sống trong một gia đình giàu sang phú quý, lại được cả nhà chiều chuộng như thế, có chút tùy hứng cũng là chuyện tất nhiên.

Yến Thanh Ti bật cười, giờ thì cô đã hiểu, sự bá đạo cùng tự tin của Nhạc Thính Phong là từ đâu mà ra.

Nhạc Thính Phong dựa vào tường nghe trộm cuộc nói chuyện trong phòng, khóe miệng khẽ nhếch lên, sự bất an trong lòng cuối cùng cũng buông xuống.

Quả nhiên vào lúc mấu chốt, mẹ ruột vẫn là đáng tin cậy nhất.

Đời này của Yến Thanh Ti chỉ có một con đường có thể đi, gả cho anh, gả cho anh, cuối cùng vẫn là gả cho anh!

Bên cạnh Nhạc Thính Phong người đẹp nhiều như mây còn cần Yến Thanh Ti đến dụ dỗ hay sao?

Yến Thanh Ti hay nói là cô chủ động câu dẫn anh, nhưng thực chất anh mới là người câu dẫn Yến Thanh Ti.

Ba năm trước, Yến Thanh Ti thật sự cho là cô dễ dàng bò lên giường của anh như vậy sao?

Hay nói một cách cụ thể hơn thì là nếu không phải bản thân anh muốn ngủ với cô, nếu không phải anh tự nguyện thì Yến Thanh Ti có sống hay chết cũng chẳng liên quan gì tới anh.

Trong tình yêu không có đúng hay sai, cho tới bây giờ đều là anh nguyện đánh, tôi nguyện chịu đau!

Nhạc Thính Phong đứng dậy xắn lại tay áo, lúc này mới cam tâm đi mua đào giòn.

Yến Thanh Ti biết những lời này của Nhạc phu nhân cũng là một phương thức an ủi, những vướng mắc trong lòng của cô không thể nào tháo gỡ một cách đơn giản như vậy. Chuyện kết

hôn thực tình cô còn chưa nghĩ tới, không... nói đúng hơn là không dám nghĩ.

Yến Thanh Ti không dám nhìn Nhạc phu nhân, nói: “Con chưa từng nghĩ sẽ lập gia đình. Con biết con phải sống một cuộc sống như thế nào, phải đối mặt với cái gì con cũng rất rõ ràng, càng biết những gì con từng làm sẽ mang tới hậu quả thế nào. Lấy con về không khác gì vác một quả bom về nhà, không biết khi nào nó sẽ phát nổ. Bác bị đâm chỉ là một khởi đầu nho nhỏ thôi, về sau xảy ra những gì chính con cũng không dám đoán trước, lại càng sợ...”

Nhạc phu gật đầu: “Bác biết, tuy rằng nhiều lúc bác hơi hồ đồ, đầu óc cũng không được nhanh nhạy nhưng cũng không phải kẻ ngốc, con có bí mật trong lòng, một cô gái bình thường sao có thể làm ra được những chuyện như con đã làm? Nhưng mà, chúng ta lại cần một cô con dâu lợi hại như con, cứ như bác đây chỉ biết tiêu tiền thì cũng chẳng giúp đỡ gia đình quản lý được cái gì, tất cả đều dồn cho thím Ngũ. Con thì khác, con gả vào có thể giúp đỡ được rất nhiều việc. Còn có thằng con trai ngốc của bác, nếu không tìm được một nàng dâu lợi hại để trị nó thì không ổn. Dù sao, chỉ có con làm bác hài lòng, bác thích con nhất, con là phù hợp nhất.”

Trong lòng Nhạc phu nhân lại âm thầm bổ sung một câu: Cũng chỉ có con mới không chê bà già này ngu ngốc, có tên nào muốn bắt nạt bác thì con cũng giúp bác báo thù rửa hận, cưới một mình con bằng cưới năm cô con dâu khác, quá lời!

Nhạc phu nhân càng nhìn Yến Thanh Ti càng thấy hài lòng, bà là một người đơn giản, thích ai thì thích ra mặt, bà đã thích ai rồi thì không ai có thể bì với người đó.

--- O ---

Chương 567: Bác Đưa Đùi Ra Rồi Đây Này, Cháu Ôm Nhanh Lên

Ánh mắt Yến Thanh Ti trở nên ẩm ướt, cô nói: "Yến Minh Châu nói con chỉ có thể mang đến tai họa. Chắc bác không biết, chính con là kẻ bày mưu hại cha ruột, mẹ kế, em gái cùng cha khác mẹ, còn có cô ruột của mình nữa. Chính con là người hại Yến gia tan cửa nát nhà, con là người ép Yến Minh Châu vào trại thương điên. Có người từng nói với con, nếu không phải con dồn Yến Minh Châu vào chân tường thì cô ta đã không điên cuồng như vậy, nhưng mà con vẫn cảm thấy những việc con làm không hề sai."

Nhạc phu nhân nhìn Yến Thanh Ti, dịu dàng nói: "Cái thế giới tàn nhẫn như vậy, không đáng để con tha thứ."

Yến Thanh Ti khiếp sợ mà nhìn Nhạc phu nhân, đây là người đầu tiên nói với cô như vậy.

Từ trước tới nay, người khác đều bảo cô những câu đại loại như cô đừng ích kỷ như vậy, đừng đáng sợ như vậy, đừng quá ác độc như vậy, cô đừng..., đừng... Ngay cả cái loại người hai tay dính đầy máu tươi như Diệp Thiều Quang cũng từng nói cô quá tàn nhẫn, chỉ có Nhạc phu nhân nói với cô như vậy.

"Bác... thật sự coi con là người thân sao?"

Nhạc phu nhân giơ tay lên chọt chọt đỉnh đầu Yến Thanh Ti, mắng: "Nếu không xem con là người thân thì có đối xử tốt với con như vậy không? Cái tính khí thúi hoắc như này, con nghĩ ai cũng thích con à, may mắn là gặp phải bác đó biết chưa? Chỉ có ta tinh mắt thôi, đám người ngoài kia toàn lũ mù dở."

Yến Thanh Ti liền bật cười, cô gật đầu: "Con biết bác là tốt nhất."

Nhạc phu nhân vuốt nhẹ đỉnh đầu của Yến Thanh Ti: "Cho nên mới nói, con phải đối xử với ta tốt một chút. Mẹ chồng tốt như bác con tìm ở đâu ra đây? Huống hồ nhà bác lại có rất nhiều tiền nha, toàn bộ Nhạc gia đều của con trai bác. Còn có Tô gia nữa, của hồi môn của bác chính là một phần cổ phần của Tô gia nha. Còn có cha mẹ bác nữa, họ thương bác như vậy, nhỡ đâu một ngày nào đó họ quả thật phải rời đi thì cũng không thiếu phần của bác. Chưa

kể các anh của bác đâu nỡ để bác thiếu tiền, con nhìn xem, bác đây chính là một đại phú bà nha.”

Nhạc phu nhân chỉ hận không thể đem toàn bộ của cải kê khai cụ thể, chỉ còn nước nói thẳng: Nhìn đi, nhìn đi, bác có rất nhiều tiền, mau ôm bắp đùi bác đi này.

Yến Thanh Ti nhìn nụ cười càng ngày càng rực rỡ trên khuôn mặt Nhạc phu nhân, những chuyện nặng trĩu trong lòng cũng dần vơi đi rất nhiều.

Cô gật đầu: “Vâng, con biết, bác rất có tiền.”

Càng ngày càng cảm thấy, tính của Nhạc Thính Phong được di truyền rất nhiều từ Nhạc phu nhân.

Nhạc phu nhân bóp bóp khuôn mặt của Yến Thanh Ti: “Cho nên, có thể nói nhà bác siêu cấp giàu có, vừa có quyền vừa có thế, gả vào nhà bác, nửa đời sau cần gì phải lo chuyện tiền bạc nha. Những nguy hiểm mà con nói thì có gì mà phải nhắc đến, không phải sợ, bác sẽ cho mấy vệ sĩ đến để bảo vệ con 24/24 luôn, ai có thể gây chuyện được, làm ngôi sao như các con, phải có tí kênh kiệu chứ?”

Nhạc phu nhân lôi kéo Yến Thanh Ti nói đông nói tây, dường như nói hết tất cả mọi thứ trên đời.

Yến Thanh Ti phát giác, có lẽ Nhạc phu nhân mới là người cơ trí nhất, bà không hề dùng giọng điệu nghiêm khắc mà chỉ đơn giản là nói chuyện phiếm cùng cô, không tạo ra bất cứ áp lực nào, chỉ vài ba lời nói dường như đều không nói đến vấn đề mấu chốt, nhưng lại có thể đem nỗi lòng dồn nén bấy lâu của Yến Thanh Ti giảm bớt phần nào.

“Ông bà ngoại của Thính Phong đều đến. Hai ông bà có rất nhiều tiền, lần sau gặp lại phải đòi bọn họ tặng con quà ra mắt. Bác đã nói với hai người họ rồi, quà ra mắt nhất định phải đủ nặng, nếu không bác sẽ không vui.”

Yến Thanh Ti nghe Nhạc phu nhân nhắc tới Tô lão gia cùng Tô lão thái, trong lòng lại căng thẳng, cô không muốn gặp hai người họ, cô nhớ những lời mà Tô Tiểu Tam nói với cô hôm trước.

Tô Tiểu Tam chỉ là một đứa cháu, chắc chắn không dám can hệ vào chuyện của người lớn, cho nên những lời nói hôm đó không phải do cậu ta nghĩ ra, chắc chắn chỉ là truyền lại lời của hai người.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 568: Không Muốn Bác Lại Bị Thương Nữa

Yến Thanh Ti biết, hai lão nhân gia nhà họ Tô chắc chắn không thích cô.

Nghĩ mà xem, không những không có khả năng thích cô mà có khi còn ghét cô nữa.

Con gái người ta vì cứu cô mà bị thương đến nỗi phải nhập viện, chưa kể Nhạc phu nhân còn là bảo bối quý giá nhất trong lòng họ, bọn họ làm sao có thể không đau lòng, làm sao có thể không trách cô?

Không thích cô mới là điều bình thường, họ còn chưa từng gặp cô, làm sao có thể thích một người chưa từng biết mặt? Huống chi, trên cõi đời này còn có mấy người được như Nhạc phu nhân? Nếu ai ai cũng giống Nhạc phu nhân, thì cô đã không phải chịu khổ ngần ấy năm.

Yến Thanh Ti muốn từ chối, cô có thể thấy được sự háo hức mong chờ vào cuộc gặp mặt này trong mắt của Nhạc phu nhân, với tình huống như bây giờ, thà không gặp còn hơn. Nhưng Yến Thanh Ti lại không biết từ chối Nhạc phu nhân như thế nào.

Nhạc phu nhân vuốt vuốt đầu của Yến Thanh Ti nói: “Từ nhỏ tới lớn, ông bà chiều bác nhất, hễ là bác thích cái gì thì bọn họ cũng sẽ thích, con tốt như vậy, nhất định bọn họ cũng sẽ thích con.”

Yến Thanh Ti cười khổ trong lòng, cô tự biết điều đó là không thể nào, chắc chắn hai người đó sẽ không thích cô, cũng không có lý do để thích cô.

Yến Thanh Ti cười nói: “Cha mẹ của bác gái nhất định cũng giống bác gái, vừa hiền lành lại dễ gần.”

Nhạc phu nhân gật đầu: “Đây là điều đương nhiên... Ờ thì, thực ra cha của bác không hiền một tí nào, rất nghiêm khắc, khi còn bé bác sợ ông ấy nhất. Mẹ bác... tính tình có chút lạnh nhạt, giống như hoàng hoa khuê tú của các danh môn vọng tộc của xã hội cũ ý. Nhưng mà con không cần sợ đâu, trước mặt người ngoài thì bọn họ kiêu ngạo đến đến đâu cũng không thể kênh kiệu trước mặt con được. Nếu bọn họ dám làm thế, bác sẽ không bỏ qua cho họ đâu.” "

Lúc Nhạc phu nhân nói về cha mẹ của mình, vẻ mặt bướng bỉnh, kiêu ngạo y

như một bé gái, loại biểu cảm này của phụ nữa chỉ xuất hiện trước mặt ba mẹ của họ mà thôi.

Yến Thanh Ti vừa lắng nghe vừa mỉm cười, cuộc đời của Nhạc phu nhân quá may mắn, điều bất hạnh duy nhất đời bà chắc chỉ có cuộc hôn nhân kia thôi.

Yến Thanh Ti đột nhiên nhớ tới Nhạc Bằng Trình, không biết lão đàn ông cặn bã kia bây giờ như thế nào?

Lần trước cô cố ý dùng kế li gián, loại đàn ông tự đại như Nhạc Bằng Trình chắc chắn sẽ không chấp nhận bị người đàn bà của mình cho đội nón xanh. Quan hệ giữa ông ta và Đinh Phù khẳng định sẽ không còn tốt như trước kia.

Đối với loại người như vậy, cách trả thù tốt nhất là để bọn họ nghi ngờ lẫn nhau, vĩnh viễn không thể sống yên bình. Mình sống càng tốt thì càng lộ rõ ra sự thảm hại của bọn chúng.

Lúc Nhạc Thính Phong đẩy cửa bước vào, anh lại nhìn thấy nụ cười lại nở rộ trên khuôn mặt xinh đẹp của Yến Thanh Ti. Cô vừa cười vừa nói chuyện với Nhạc phu nhân, nét xám xịt giữa hai lông mày cũng bớt đi rất nhiều, đôi mắt cuối cùng cũng có thần hơn.

Nhạc Thính Phong thầm thở phào, thực tình anh không hề biết dỗ dành người khác, cũng không biết an ủi người ta như thế nào, may mắn anh có mẹ công thần đắc lực là mẹ ruột.

Nhạc Thính Phong cảm thấy may mắn là gu thẩm mỹ của anh với mẹ rất giống nhau, đều không thích kiểu phụ nữa thích làm bộ làm tịch, chỉ thích người như Yến Thanh Ti thôi.

Nhạc Thính Phong xách một túi đào đi vào: “Hai người đang nói gì mà vui vẻ thế? Có phải đang nói xấu con không?”

“Nói con đó, đang kể chuyện lúc con còn nhỏ sống ở nhà ông bà ngoại, không biết tại sao lại đem con cá chép Cửu Văn Long mà ông nội thích nhất đem đi nướng, làm ông tức đến suýt nữa thì bệnh tim tái phát.”

Nhạc Thính Phong phẩy phẩy tay: “Mẹ, mẹ đừng kể mãi chuyện hồi nhỏ nữa, ai chẳng có một thời ngu dại, con mua đào về rồi đây.”

Nhạc phu nhân liếc mắt một cái: “Để xuống đó đi, tự nhiên mẹ lại không

muốn ăn đào, đi rót ly nước đem tới đây.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 569: Tên Cặn Bã Như Nó Tuyệt Đối Không Được Gả

Nhạc Thính Phong cười khổ: “Mẹ, mẹ cứ trêu đùa con như vậy vui lắm à?”

Nhạc phu nhân gật đầu: “Tất nhiên, mẹ cũng chỉ sai khiến con được lúc này thôi, đợi mẹ khỏe rồi, con còn lâu mới nghe lời mẹ như thế.”

Nhạc Thính Phong ngồi xuống, tỏ vẻ muốn có một cuộc đàm luận thật nghiêm túc với Nhạc phu nhân.

“Nhạc phu nhân, cả ngày mẹ rảnh rỗi không gì làm nên bắt đầu nói linh tinh đấy à? Mẹ đi đâu tìm được thằng con ngoan ngoãn, hiếu thuận với mẹ như con không? Con đối với mẹ không tốt à? Bình thường mẹ đi chơi bài, con cũng để cho mẹ thua thoải mái luôn, không nói câu gì, nếu là thằng con trai khác thì đã đuổi mẹ ra khỏi nhà từ lâu rồi.”

Nhạc phu nhân vẻ mặt ấm ức kéo Thanhh Ti nói: “Thanh Ti, con nghe đi, nó ác chưa kìa? Hôm nay cuối cùng cũng nghe được lời thật lòng của nó, hóa ra từ lâu nó đã ghét bác rồi, còn muốn đuổi bác ra khỏi nhà nữa. Bác khổ cực nuôi nó lớn mà nó nỡ như vậy. Loại đàn ông cặn bã như vậy, con không cần phải gả cho nó nữa.”

Yến Thanh Ti cố nhịn cười, Nhạc Thính Phong xoa xoa cái trán: “Mẹ, mẹ đừng xuyên tạc ý của người khác được không? Còn có... mấy câu như vậy sao có thể nói ra?”

Nhạc Thính Phong phát hiện, mỗi lần anh vừa mới khen bà được một câu là y như rằng sau đó bà phải chơi lại anh một lần.

Cái quái gì là: loại đàn ông cặn bã vậy, không cần phải gả cho nó?

Đây là những lời mẹ ruột nên nói sao? Mẹ có muốn con trai mẹ lấy được vợ không đấy? Có muốn bồng cháu nữa không vậy?

Nhạc phu nhân “hừ” một tiếng: “Mẹ xuyên tạc chỗ nào, mẹ nghe hiểu rất rõ ràng đấy. Thằng nhóc thối tha này, con thử nghĩ xem, không có mẹ thì con chui ở đâu ra? Nếu không có bà mẹ vĩ đại này thì con đã bị Nhạc Bằng Trình với con hồ ly tinh Đinh Phù kia tặng cho một nắm đất, khuyến mại thêm một tấm bia rồi nhá. Tính ra thì một nửa Nhạc gia là của mẹ, chơi bài thua tiền thì

cũng là thua tiền của mẹ, con ý kiến cái gì?”

Nhạc Thính Phong há mồm muốn nói, nhưng mà Nhạc phu nhân làm sao có thể cho anh cơ hội.

“Hồi trước, con cả ngày chỉ biết bắt nạt mẹ, chỉ biết tìm phiền toái cho mẹ. Lúc đi học thì đứng nhất toàn trường từ dưới lên, trốn học, đánh nhau, mỗi lần họp phụ huynh giáo viên đều kéo mẹ đi ra ngoài nói chuyện riêng, đã nói còn nói đến tận một tiếng đồng hồ mới xong. Con có biết mẹ đây xấu hổ như thế nào không? Toàn bộ giáo viên với phụ huynh trong trường đều biết mẹ của Nhạc Thính Phong bị giáo viên chủ nhiệm mắng như mắng chó đấy.” Nhạc Thính Phong mặt mũi đỏ tưng bừng: “Mẹ, làm gì đến nỗi như thế? Sau đó con chả ngoan ngoãn đến tận lúc tốt nghiệp còn gì...”

Nhạc phu nhân cười nhạo: “Ha ha, con còn dám nói ra sao? Nếu không phải mẹ con phải” đóng góp “cho trường nguyên một cái thư viện thì con đã bị tống cổ ra khỏi trường rồi, ai thèm nhận con chứ?”

Yến Thanh Ti không nhịn được nữa bật cười. Nhạc Thính Phong nghe được tiếng cười của cô trong nháy mắt cảm thấy khuôn mặt đẹp trai của mình bị đốt thành than luôn.

Mới chưa đầy một tiếng trước, anh thành công ngăn chặn người phụ nữ đang muốn chạy trốn này, lúc đó còn cảm thấy bản thân thật quyết đoán, thật đàn ông, thật đẹp trai nha. Thế mà... đẹp trai chưa đến ba giây đã bị mẹ ruột...

Nhạc Thính Phong cuối cùng cũng cảm nhận được sự bất lực của bản thân đã tăng lên một level mới.

“Mẹ...” Nhạc Thính Phong trầm mặc.

Nhạc phu nhân dừng một chút, chết rồi, hình như hăng quá tiết lộ quá khứ oanh liệt của con trai rồi, cái này hình như không ổn lắm... Nhỡ đâu mà con dâu sợ quá trốn thì tháng sau nhất định sẽ bị thằng con trai quý hóa cắt tiền tiêu vặt mất.

Bà không dám nhìn mặt Nhạc Thính Phong, hắng giọng: “Ai da, mẹ... hình như vết thương hơi nhức, mẹ lên giường nằm nghỉ chút, ai da... đau quá...”

Nhạc phu nhân ôm bụng, thẳng tiến đến giường bên cạnh.

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 570: Cứ Như Vậy Sẽ Mất Con Đấy!

Nhạc Thính Phong liếc mắt nhìn, cũng không thèm đỡ lấy Nhạc phu nhân, chờ Nhạc phu nhân ngồi xuống, anh mới nói: “Mẹ, mẹ đừng giả bộ nữa, mẹ có biết hay không nếu mẹ cứ như vậy, sẽ mất con đấy.”

Nhạc phu nhân khinh thường nói: “Được thôi, không có mẹ để xem con lấy được vợ hay không, hừ...”

Trong nháy mắt Nhạc Thính Phong héo rũ, được rồi, đây là sự thật, không có Nhạc phu nhân chắc chắn anh không thể lấy được vợ.

Vậy nên...

“Mẹ nằm xuống nghỉ ngơi một chút, vết thương đau lắm không để con gọi bác sĩ.” Thái độ của Nhạc Thính Phong tập tức thay đổi 180 độ, mặt đầy ân cần đỡ Nhạc phu nhân nằm xuống.

Nhạc phu nhân khinh thường liếc: “Tránh ra, anh đã không cần mẹ nữa thì quan tâm mẹ làm gì?”

Nhạc Thính Phong cười hì hì nói: “Đấy chỉ là nói linh tinh thôi, mẹ là mẹ của con, không có mẹ sao có thể có con? Không có mẹ làm sao con giành được Nhạc gia, sớm đã bị đôi cẩu nam nữ kia hại chết rồi. Trong mắt con, mẹ là người lợi hại nhất.”

Nhạc phu nhân bĩu môi: “Bây giờ mới biết sao?”

Nhạc Thính Phong gật đầu liên tục: “Biết, biết... Mẹ nằm nghỉ trước đã, để con gọi bác sĩ.”

“Gọi bác sĩ làm gì, mẹ muốn uống miếng nước mà đợi mãi còn chưa thấy đây này.”

Nhạc Thính Phong vừa nghe thấy thế, vội vàng chạy đi lấy ly nước, thậm chí còn pha thêm chút nước nóng: “Mẹ uống đi, nước ấm đó.”

“Mẹ không muốn uống nữa, mẹ muốn ăn đào, con đi rửa đi.”

Nhạc Thính Phong đặt ly nước xuống, nhanh chóng đi rửa đào rồi quay lại.

"Bả vai mẹ hơi mỏi, con xoa bóp một chút đi."

"Cái bình hoa có mùi gì thế, thúi hoắc, con ném đi..."

"Con không thấy Thanh Ti bị cháy nắng sao? Đồ dưỡng da của mẹ đâu, lấy cho con bé dùng..."

Yến Thanh Ti cười cười nhìn Nhạc Thính Phong bị Nhạc phu nhân sai chạy đi chạy lại như cu li, nụ cười vẫn còn tồn tại cho tới khi Tô Tiểu Tam xuất hiện.

Đi cùng Tô Tiểu Tam còn có Tô Trăn.

Tô Trăn nhìn thấy Yến Thanh Ti thì cúi đầu, giả bộ không quen biết. Tô Tiểu Tam nhìn thấy Yến Thanh Ti, trong mắt lóe lên vẻ phức tạp.

Hai người đều cung kính cúi đầu với Nhạc phu nhân chào một tiếng cô.

Nhạc phu nhân nhìn thấy Tô Trăn thì vui vẻ nói: "Tiểu Nhị cũng tới rồi à, công việc có bận rộn lắm không?"

Yến Thanh Ti suýt chút nữa thì phì cười, Tiểu Nhị, Tiểu Tam...

Khuôn mặt của Tô Trăn nghiêm nghị, cứng rắn hoàn toàn trái ngược với một cái tên như vậy.

Tô Trăn nhìn lướt qua Yến Thanh Ti, nói: "Cô, cháu tới muộn, cô đừng trách tội."

Nhạc phu nhân quơ tay: "Không trách cháu, cô biết công việc của cháu bận rộn lại toàn những việc quan trọng, cô cũng không bị gì nghiêm trọng..."

Nhạc Thính Phong hỏi: "Yến Minh Châu có khai cái gì không?"

Tô Trăn lắc đầu: "Không có tiến triển gì, trạng thái tinh thần của cô ta rất kém, không tra hỏi được cái gì, trước mắt chỉ có thể giam lại."

Sắc mặt Nhạc Thính Phong trở nên cực kỳ kém: "Nếu vẫn không tra hỏi được, chẳng lẽ sẽ phải thả cô ta ra?"

"Không rõ, sau khi các chuyên gia đánh giá thì nhận thấy cô ra có chiều hướng bạo lực nghiêm trọng, không phù hợp với cuộc sống cộng đồng, có lẽ

sẽ đưa cô ta đến bệnh viện tâm thần.”

Nhạc Thính Phong giễu cợt một tiếng: “Đưa đến chỗ đó? Không sợ cô ta bị diệt khẩu sao?”

Yến Thanh Ti ngẩng đầu nhìn về phía Nhạc Thính Phong, anh ta... hóa ra anh biết rõ Yến Minh Châu không phải là đầu sỏ, cô ta chỉ là một công cụ, một kẻ thí mạng mà thôi.

Sau lưng cô ta còn có một người khác.

Tô Trăn nói: “Sẽ phái người bảo vệ cô ta.”

Nói rồi, quay sang nhìn Yến Thanh Ti: “Trong thời gian cô quay phim ở Hải Thành, cục cảnh sát sẽ phái hai cảnh sát giỏi đến bảo vệ sự an toàn cho cô.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 571: Cô Ta Rất Xấu Xa, Đừng Bỏ Qua Cho Cô Ta

Yến Thanh Ti thản nhiên nói: "Tôi không cần..."

Tô Trăn nghĩ đến hành động điên cuồng bữa trước của Yến Thanh Ti nói: "Cô đừng có tự đem mình ra làm mồi, người của chúng tôi sẽ âm thầm bảo vệ cô, cô cũng không cần phải từ chối. Cô là người nộp thuế, cảnh sát bảo vệ cô là chuyện đương nhiên, chúng tôi cũng sẽ không trơ mắt đứng nhìn tội phạm gây án mà không ngăn cản."

Tất cả mọi người trong phòng đều kinh ngạc nhìn Tô Trăn.

Yến Thanh Ti kinh ngạc là bởi vì hóa ra Tô Trăn lại là một cảnh sát tận tâm với chức trách đến thế.

Nhạc Thính Phong, Nhạc phu nhân và Tô Tiểu Tam đều kinh ngạc rằng, trời ạ, Tiểu Nhị/anh Hai hôm nay lại nói nhiều thế.

Trong lòng Nhạc Thính Phong hoài nghi, giọng điệu của Tô Trăn nói chuyện với Yến Thanh Ti sao không giống lần đầu tiên gặp mặt.

Tô Trăn rất thản nhiên, anh không để ý đến ánh nhìn của người khác nói: "Anh Cả không thể đến được, cô ạ, anh ấy bảo cháu chuyển lời xin lỗi của anh ấy đến cho cô, anh ấy sẽ cố hết sức nhanh chóng quay về."

Nhạc phu nhân nghe vậy đã xua tay: "Không cần, không cần, cô biết nó có công việc của nó mà, đâu phải cứ nói về là về ngay được. Bảo nó chăm sóc tốt cho chính mình là được rồi, không cần lo lắng cho cô đâu. Cô chỉ bị thương có tí tẹo thôi mà, cũng có phải là sắp chết đâu, không cần về đâu."

Trong sáu cậu nhóc nhà họ Tô, Nhạc phu nhân yêu thương nhất là cậu cả Tô Trảm. Trước khi bà đi lấy chồng, bà đã chăm sóc cho Tô Trảm một thời gian khá dài, cho nên tình cảm của bà với anh ta là sâu đậm nhất.

Nhưng mà công việc của Tô Trảm rất đặc thù cho nên rất ít khi anh ta có thể về nhà, hai cô cháu bọn họ đã rất lâu rồi chưa gặp nhau.

Tô Trăn gật đầu: "Vâng, cháu sẽ chuyển lời của cô đến cho anh Cả."

Nhạc phu nhân kéo Yến Thanh Ti lại nói: “Tiểu Nhị, đây là Thanh Ti, em dâu của cháu, cháu nhất định phải bảo đảm cho sự an toàn của con bé đó, nghe chưa? Nhỡ mà con bé có xảy ra chuyện gì trên địa bàn quản hạt của cháu, cô sẽ rất không vui đấy.”

“Cô cứ yên tâm, chúng cháu là cảnh sát, bảo vệ sự an toàn của mỗi công dân là nghĩa vụ của chúng cháu, sẽ không để cô ấy gặp chuyện gì.”

“Vậy thì cô yên tâm rồi! Còn cả hung thủ nữa, cô ta rất xấu xa, cháu không thể dễ dàng bỏ qua cho cô ta được.”

Nhạc phu nhân nói chuyện với giọng điệu như một đứa trẻ con, khiến cho khuôn mặt nghiêm túc của Tô Trăn hiện lên một nụ cười nhẹ.

Tô Trăn gật đầu: “Dạ, cháu nghe lời cô, sẽ không dễ dàng buông tha cho cô ta.”

Anh em nhà họ Tô ở phòng bệnh một tiếng đồng hồ rồi mới rời đi, Nhạc phu nhân vội bảo Yến Thanh Ti và Nhạc Thính Phong đi theo luôn.

“Hai đứa đừng có ở đây mà làm phiền mẹ, đi về tắm rửa sạch sẽ, nghỉ ngơi đi rồi hẵng vào gặp mẹ, thật bẩn quá đi mất, mẹ không muốn nhìn thấy hai đứa nữa rồi.”

Bà nói một câu khiến Nhạc Thính Phong thật sự cạn lời, cái dáng vẻ lôi thôi hiện giờ của anh không phải vì chăm sóc bà mà ra à?

Nhưng mà Nhạc Thính Phong cũng biết, Nhạc phu nhân nói thế thôi, nhưng lại rất mềm lòng, bà nói thế là để anh và Thanh Ti mau về nghỉ ngơi.

Bốn người cùng nhau đi xuống lầu, Tô Tiểu Tam và Tô Trăn đi đằng sau Yến Thanh Ti và Nhạc Thính Phong.

Bọn họ nhìn thấy Nhạc Thính Phong ôm lấy bờ vai Yến Thanh Ti một đoạn mãi không chịu buông tay ra.

Tô Trăn là cảnh sát, anh đã từng được học phân tích tâm lý tội phạm, sự tuyệt đối chiếm hữu được biểu hiện qua động tác cơ thể này của Nhạc Thính Phong chính là một kiểu tuyên bố chủ quyền.

Đáng nhẽ nên tách ra đi, Nhạc Thính Phong lại dừng lại nói với Yến Thanh Ti: “Thanh Ti, em đợi một chút, anh nói mấy câu với anh Hai đã.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Vâng...”

Nhạc Thính Phong lôi Tô Trăn không thích nói chuyện ra một chỗ thật xa.

Chỉ còn lại Yến Thanh Ti và Tô Tiểu Tam, hai người đều cảm thấy rất ngại ngùng

Tô Tiểu Tam mở miệng nói trước: “Cô Yến hình như không chịu thực hiện lời hứa của mình thì phải?”

Yến Thanh Ti vốn dĩ còn có chút áy náy, nghe câu này xong, chút áy náy đó lập tức bay biến, cô dường như thoắt cái lại trở về một Yến Thanh Ti gai góc, không biết sợ, tràn đầy ý chí chiến đấu, cô ngẩng đầu cười nói: “Đúng thế, tôi nuốt lời đấy, bản thân tôi từ trước đến nay đều là người không giữ lời hứa.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 572: Tôi Sẽ Tai Họa Anh Ấy Cả Đời

Nụ cười hiện tại của Yến Thanh Ti rất đáng ăn đòn, trong mắt cô hiện lên sự khiêu khích, cô nhìn thẳng vào mắt Tô Tiểu Tam, không hề né tránh cũng chẳng hề e ngại.

Càng không có nước mắt như lần trước, trong lòng cô đã không còn mây mù nữa rồi, gương mặt trở nên tươi tắn hơn.

Thực ra Yến Thanh Ti không phải là một người càn quấy, nhưng khi cô đã kiêu ngạo thì chỉ trong giây phút thôi có thể khiến người ta muốn đánh cô.

Đầu mày khóe miệng của Yến Thanh Ti đều vương nét cười, dưới ánh nắng mặt trời lại càng trở nên chói mắt, xinh đẹp như một đóa hoa nở rộ hết mức, một đóa hoa không bao giờ héo tàn, diễm lệ nhưng lại có độc.

Là người thì rất hay để tâm vào những chuyện vụn vặt, có lẽ trong một khoảng thời gian rất dài đều chui vào ngõ cụt không ra được, nhưng muốn hiểu ra mọi chuyện, thì cũng có lẽ chỉ là chuyện trong chớp mắt mà thôi.

Trong phòng bệnh lúc nhìn thấy Tô Tiểu Tam, trong lòng Yến Thanh Ti vẫn còn chút áy náy. Cô luôn cảm thấy, dù sao mình cũng đã đồng ý với người ta, nhưng chưa được bao lâu, bảo đổi ý là đổi ý ngay lập tức. Huống hồ, người ta cũng không làm sai, người sai là cô.

Cô rõ ràng biết đó là sai nhưng vẫn cứng đầu, chết cũng không chịu hối cải, chắc chắn sẽ khiến cho người ta cảm thấy đáng ghét. Nhưng mà, bây giờ trong lòng Yến Thanh Ti đã sáng tỏ thông suốt rồi. Giờ cô chỉ nghĩ: tại sao tôi lại phải nghe lời anh, tại sao tôi lại phải áy náy với anh? Tôi chưa từng làm tổn thương đến anh, chưa từng nợ anh cái gì, chúng ta chỉ là người lạ mới gặp nhau hai lần, dựa vào cái gì mà tôi phải làm theo ý anh? Anh có tư cách gì mà can thiệp vào cuộc sống của tôi?

Trên khuôn mặt của Tô Tiểu Tam vẫn là vẻ thong dong nhã nhặn như cũ, anh ta nói: “Cô Yến, cô làm như thế này... đúng là một hành vi rất ích kỷ.”

Yến Thanh Ti cười: “Đúng thế, tôi ích kỷ, vậy anh thì sao? Anh cao thượng lắm à?”

Người đàn ông này là cháu của Nhạc phu nhân, Yến Thanh Ti nói chuyện

với anh ta cũng không đến nỗi hà khắc. Nhưng mà, cô cũng sẽ không nể mặt mà nương tay quá nhiều. Những thứ mà mình để tâm đến đều đâu thể dễ dàng có được như thế, muốn có được thì phải chiến đấu.

Yến Thanh Ti cười châm biếm: “Anh chẳng qua cũng chỉ dùng cái vẻ cao thượng của mình để ngụy trang đi làm những việc ích kỷ mà thôi.”

Tô Tiểu Tam cau mày. Anh ta biết rất ít về Yến Thanh Ti, lần đầu tiên gặp cô ở nhà hàng tư nhân, cùng nhau đánh bài, kỹ thuật đánh bài rất tốt, tính khí hình như cũng rất dễ chịu, nói năng cũng hiền hòa. Lần thứ hai gặp lại chính là ở bệnh viện, cô khóc nước mắt nước mũi nhòe nhoẹt, không hề chú ý đến cái gọi là mỹ cảm của các nữ diễn viên, chật vật không chịu nổi.

Tô Tiểu Tam cho rằng Yến Thanh Ti là một người có tính tình rất tốt, không giống với cái người mà đám báo mạng hay viết, lúc ấy anh còn tưởng, cái đám báo lá cải kia đúng là chuyên đi lừa người ta, lời nói của bọn họ không thể tin được.

Nhưng bây giờ Tô Tiểu Tam mới biết, tính tình tốt ở đâu ra, rõ ràng là một con sư tử con biết cắn người, lúc muốn cắn người, nhe răng há mồm, tư thế bày ra đầy đủ lắm.

Tô Tiểu Tam cười lên: “Trên đời này có rất nhiều chuyện, đích thực không thể dùng cao thượng hay ích kỷ để phân biệt rạch ròi được, nhưng cô Yến đích thực đã mang lại cho cô ruột của tôi sự nguy hiểm và tổn thương, đây là sự thật không thể chối cãi. Cô nguy hiểm thế nào, tôi nghĩ cô rõ ràng hơn tôi rất nhiều.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Đúng là tôi rất rõ ràng rằng xung quanh tôi đầy rẫy nguy hiểm, nhưng... thế thì có làm sao?”

Yến Thanh Ti ngẩng đầu nhìn thẳng vào Tô Tiểu Tam: “Cuộc sống của tôi, anh không có quyền nhúng tay vào, anh cũng đừng lấy danh nghĩa người tốt để làm những việc có thể người ta căn bản không muốn làm. Anh không phải là Nhạc phu nhân, anh cũng chẳng phải là Nhạc Thính Phong, lại càng chẳng phải là tôi.”

Tô tiểu Tam: “Nhưng tôi là...”

Yến Thanh Ti ngắt lời anh ta: “Nói trắng ra sau này kể cả tôi có kết hôn, nhà chồng tôi cũng là nhà họ Nhạc cũng không phải là nhà họ Tô các người. Nhạc Thính Phong đã nói rồi, tôi đã gây tai họa anh ấy, vậy thì sẽ tai họa anh

ấy cả đời, thiếu một ngày cũng không được. Chúng tôi một người nguyện đánh một người nguyện chịu, không đến lượt anh xen vào.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 573: Cô Có Thể Đi Đến Cuối Cùng Với Anh Ấy Không?

Tô Tiểu Tam coi như giờ mới thật sự được lĩnh giáo tài ăn nói sắc bén của Yến Thanh Ti. Từ trước đến giờ anh ta vẫn là người khéo đưa đẩy nhất trong nhà họ Tô, cũng được công nhận là biết cách ăn nói, nếu không anh ta cũng sẽ không làm trong ngành ngoại giao. Nhưng anh ta không thể không thừa nhận, cái miệng đó của Yến Thanh Ti thực sự rất lợi hại, hơn nữa còn rất ngông. Chính vì thế mà lần đầu tiên Tô Tiểu Tam cảm thấy một người phụ nữ khi cuồng vọng kiêu ngạo lên lại có thể xinh đẹp đến thế, không cần son phấn, không cần hàng hiệu, không cần châu báu ngọc ngà tô điểm, đi đâu cũng có thể tỏa sáng xinh đẹp.

Trên đời này có những người phụ nữ khi cười lên rất xinh đẹp, có những người khóc cũng xinh đẹp, thế nhưng cũng có người như Yến Thanh Ti... khi kiêu ngạo cũng rất xinh đẹp!

Tô Tiểu Tam gật đầu: “Từng câu từng chữ cô Yến nói đều rất đúng, cuộc sống của cô tôi không có quyền can thiệp, tôi xin lỗi cô vì những lời tôi đã nói trước đó. Nhưng... tôi không hề cho rằng chúng tôi làm sai, cũng giống như cô đã kiên quyết với chọn lựa của mình, chúng tôi cũng thế.”

Yến Thanh Ti nhún vai: “Tôi cũng không có gì để nói cả, mấy người cũng không phải là người mà tôi cần quan tâm, tại sao tôi phải để ý đến ý kiến của mấy người? Các anh không thích rồi, dựa vào đâu mà tôi phải thích các anh? Tôi không bị điên, thời gian của tôi không nhiều, tinh lực lại có hạn, những người mà tôi quan tâm sống tốt thế là đủ. Còn về phần mấy người, có quan hệ gì với tôi đâu?”

Cho dù những người đó là thân nhân họ hàng của Nhạc phu nhân đi chăng nữa, Yến Thanh Ti cũng không để ý.

Bọn họ không coi cô là người thân, cô càng chẳng có lý do gì để coi bọn họ thành người thân cả.

Cô không phải là người không có người thân, như thế thì đã sao, cuối cùng vẫn bị cô làm cho táng gia bại sản, gia đình tan nát, chui lủi như lũ chuột đấy thôi? Tuy Yến Thanh Ti vẫn còn trẻ, nhưng cô nhìn rõ tình người ấm lạnh, lòng người dễ đổi hơn ai hết.

Tô Tiểu Tam muốn nói, đột nhiên lại không biết phải nói gì?

Theo tư duy logic của người bình thường, đáng ra cô ta phải lấy lòng bọn họ mới đúng? Cô ta lại ngược đời, nói thẳng toẹt, các người không cần tôi, tôi cũng chẳng thèm để ý đến các người. Các anh không thích tôi, thì cũng chẳng liên quan gì đến tôi hết, dù sao tôi cũng không thích các anh.

Yến Thanh Ti chắc là người phụ nữ... có cá tính nhất mà Tô Tiểu Tam đã từng gặp.

"Cô Yến đúng là... người phụ nữ đặc biệt nhất mà tôi từng gặp, chẳng trách lại thuần phục được Nhạc Thính Phong."

Tính cách của Nhạc Thính Phong tệ hại như thế nào bọn họ đều biết. Lúc còn nhỏ, Nhạc Thính Phong đến nhà họ Tô, người ta không quen ở nhà lạ nhưng mà Nhạc Thính Phong ở nhà bọn họ hoành hành ngang ngược, mấy người bọn họ lúc vừa mới gặp nhau đã đánh nhau cứ phải gọi là ác liệt.

Mấy anh em nhà bọn họ hợp nhau lại đánh hội đồng Nhạc Thính Phong, thế nhưng cũng không thể làm cho Nhạc Thính Phong chịu phục. Sau đó chưa được hai hôm, mấy anh em nhà họ, từng người một bị Nhạc Thính Phong tách ra, hung hãn đánh cho một trận. Thằng nhóc đó tính tình ngang ngược như chó, không chịu phục ai, không chịu nghe ai bao giờ. Nhưng mà, cái thằng như thế lại bị Yến Thanh Ti dạy dỗ trở nên ngoan ngoãn, dễ bảo.

Có đôi lúc không thể không nói các cụ dạy không sai: vỏ quýt dày có móng tay nhọn.

Nhưng... chuyện này cũng chưa chắc đã là chuyện tốt.

Yến Thanh Ti nhếch môi: "Tôi có đặc biệt hay không là chuyện của tôi, hai người chúng tôi như thế nào không liên quan gì đến anh. Nếu như anh thấy ngứa mắt, vậy thì anh nhắm mắt lại không nhìn nữa là được rồi."

Tô Tiểu Tam không nhịn được cười lên, kiêu ngạo đến thế này cơ mà, đúng là chẳng khác gì Nhạc Thính Phong. Cuối cùng anh nói với Yến Thanh Ti: "Cô Yến thật hài hước, chuyện trong quá khứ của cô, tôi cũng không nên bới lại nữa. Nhưng cô đã tự hỏi lòng mình chưa, hỏi rằng liệu cô và Nhạc Thính Phong có thể đi đến cuối cùng không?"

"Anh nghĩ quá nhiều, quá xa rồi... Trong chúng ta chẳng ai có thể biết tương lai của chính bản thân mình sẽ như thế nào? Tôi chỉ cần biết, bây giờ tôi

đang cố gắng để được bên cạnh anh ấy, sau này cho dù tôi có thế nào, anh ấy có thế nào, tôi cũng sẽ không hối hận là được."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 574: Anh Mọc Rễ Bám Dính Lấy Em Rồi

Yến Thanh Ti quay sang nhìn về phía Nhạc Thính Phong, bắt gặp ánh mắt anh cũng đang nhìn cô, cô cong môi nở một nụ cười xinh đẹp với Nhạc Thính Phong.

Nhạc Thính Phong thấy cô cười, anh liền cảm thấy trong lòng tràn đầy vui sướng, đó là nụ cười đẹp nhất mà anh từng thấy.

Nhạc Thính Phong sải chân bước về phía cô nhanh hơn, anh muốn nhanh chóng đi đến bên cạnh cô.

Yến Thanh Ti ngẩng đầu đối diện với Tô Tiểu Tam: "Anh đã nghĩ quá nhiều, quá xa rồi..."

Yến Thanh Ti cười với Tô Tiểu Tam một cái, một nụ cười không hề có ý đối địch: "Chúng ta ai có thể biết được tương lai của chính mình sẽ như thế nào? Không ai có thể dự đoán được kết cục của bản thân mình. Tôi chỉ cần biết bây giờ tôi đang cố gắng để được bên cạnh anh ấy, tôi muốn thay đổi bản thân mình, trở nên tốt hơn vì anh ấy, tôi sẽ cố gắng hết sức có thể để bảo vệ bọn họ. Dù sau này sau này tôi như thế nào, anh ấy có ra sao, tôi đều không hối hận là được."

Câu nói này trong chớp mắt đã khiến ấn tượng về Yến Thanh Ti trong Tô Tiểu Tam thay đổi hoàn toàn, cô ta không phải là một người phụ nữ ham vinh hoa phú quý, hám lợi danh tiếng.

Yến Thanh Ti nói rồi quay người bước về phía Nhạc Thính Phong.

Cô dũng cảm đi về phía ánh sáng của cô. Có lẽ cô cũng không biết bản thân cùng với người đàn ông này có thể có kết quả gì hay không, nhưng mà, ít nhất vào thời khắc này, cô yêu anh ấy.

Cuộc đời này của Yến Thanh Ti, ba phần tư là bi kịch, chỉ còn một phần tư là quãng thời gian cô được sống ở nơi được nhìn thấy ánh mặt trời. Cô khao khát sự ấm áp, khao khát được yêu thương, cô cũng muốn sống một cuộc sống như bao người bình thường khác, cho dù từ trong bóng tối bước ra, không thích ứng được với ánh sáng, sẽ bị nó thiêu đốt, cô cũng muốn thử một lần.

Cuộc đời con người sẽ có rất nhiều những phiến não, rất nhiều những lần bất đắc dĩ, rất nhiều khi bó tay chịu trói không làm được gì, nhưng... không phải là cứ nhượng bộ lui bước là có thể nhìn thấy cầu vồng sau cơn mưa.

Có lẽ khi còn nhỏ, Yến Thanh Ti đã từng yếu đuối, nhưng cùng với cái chết của mẹ cô, cô đã không còn tư cách để yếu đuối nữa rồi...

Cô đã không biết cái gì là yếu đuối nữa, cô đã quen với việc tự mình đương đầu đối mặt với bất kỳ chuyện gì, bất kỳ khó khăn khổ sở nào, cho dù cuối cùng thương tích đầy mình, cô cũng không hối hận!

Yến Thanh Ti cuối cùng cũng đi đến trước mặt Nhạc Thính Phong, chỉ vài bước ngắn ngủi thôi, chỉ mình cô biết, cô đã làm thế nào để bước đến trước mặt anh.

Nhạc Thính Phong dang tay ôm cô vào lòng: "Chúng ta về nghỉ ngơi thôi."

Anh vẫy tay với Tô Tiểu Tam: "Anh Ba, bọn em đi đây."

Tô Tiểu Tam gật đầu: "Tạm biệt."

Anh ta nhìn theo Nhạc Thính Phong ôm lấy Yến Thanh Ti bước đi, thời tiết rất nóng, nhưng cậu ta không nỡ buông cô ra, thỉnh thoảng còn cúi xuống hôn trộm lên má cô một cái.

Tô Trăn đi đến bên cạnh anh, Tô Tiểu Tam giơ tay nhún vai nói: "Ôi chà, cô gái này không phải là kẻ dễ trêu chọc đâu, không làm gì được cô ta đâu. Em đoán chắc, kể cả ông bà nội có tự mình vác súng ra trận cũng không làm được gì cô ta cả."

Tô Trăn cũng cảm thấy chuyện này cực kỳ hiếm thấy, anh ta nói: "Người phụ này bản thân cô ta có một lực lượng chống đỡ cường đại, nếu như cô ta là tội phạm, cảnh sát sẽ rất đau đầu."

Tô Trăn tận mắt chứng kiến sự hung hãn của Yến Thanh Ti, lao thẳng vào đồn cảnh sát để đầu độc giết người, trên đời này chắc chỉ có một mình cô ta.

Tô Tiểu Tam hỏi: "Anh cảm thấy bọn họ có thể ở bên nhau đến cuối cùng được không?"

"Không biết được, anh mày là cảnh sát, chứ không phải là thầy bói."

...

Trên đường về, Nhạc Thính Phong một tay lái xe, một tay vẫn nắm lấy tay của Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti cảm thấy không an toàn liền nói: "Anh lái xe nghiêm túc cho em, em không muốn chết cùng với anh đâu."

Nhạc Thính Phong bĩu môi: "Thì có làm sao, anh muốn đấy."

Yến Thanh Ti đột nhiên hỏi: "Anh đã nghĩ kỹ chưa?"

"Cái gì?"

"Nghĩ kỹ chuyện giữa anh và em."

Nhạc Thính Phong lườm cô một cái: "Nói nhảm, nếu anh có thể đá em thì anh đã sớm đá từ lâu rồi, còn cần đợi đến bây giờ để làm gì? Để em đè đầu cưỡi cổ anh tác uy tác phúc à?

Nhạc Thính Phong tự cười giễu một tiếng, "Nhưng là... không phải anh không nỡ đấy thôi? Anh đã mọc rễ bám dính lấy em rồi."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 575: Sớm Muộn Gì Em Cũng Yêu Anh Thắm Thiết Cho Mà Xem

Cuộc đời của Nhạc Thính Phong giờ được phân chia thành hai phần, trước khi gặp được Yến Thanh Ti và sau khi gặp được Yến Thanh Ti.

Đây chính là ranh giới phân chia cuộc đời anh, ranh giới quan trọng nhất.

Cuộc sống trước kia của anh, dùng cách miêu tả của mẹ anh mà nói, anh chính là một tên Hỗn Thế Ma Vương, sau khi gặp được Yến Thanh Ti, thì anh chính là một thằng ngốc.

Toàn bộ những việc trước kia anh chưa bao giờ nghĩ đến, chưa bao giờ làm, chưa bao giờ trải nghiệm, tất cả anh đều đã làm hết.

Trước đây Nhạc Thính Phong sống một cuộc sống phải gọi là cực kỳ tinh tế, yêu cầu rất cao. Đồ ăn thức uống, quần áo mặc, đồ dùng hằng ngày, nơi ở nhất định phải lựa chọn kỹ càng, nhất định phải là thứ tốt nhất, thiếu một tí là không vui, tiêu ít đi một hào cũng không được, đến đâu mà không khiến cho người ở nơi đó nháo nhào lộn xộn lên thì lúc đó anh đã dễ hầu hạ lắm rồi đấy.

Nhưng bây giờ, anh vì Yến Thanh Ti đã quăng tất tần tật những thứ hoa mĩ không thực tế đó đi, chỉ để lại con người chân thật nhất của chính mình.

Lần đầu tiên, vì một người, anh muốn sống thật tốt.

Yến Thanh Ti nghiêng đầu nhìn anh: “Cho dù em mang đến rất nhiều tai họa cho hai người, cho dù ở bên cạnh em, có thể sẽ đối mặt với những nguy hiểm không thể lường trước được, anh cũng vẫn cảm thấy không sao cả ư?”

Nhạc Thính Phong lắc đầu, vẻ mặt không hề để tâm: “Không phải là không sao cả, mà là vì em, những thứ đó đều đáng giá. Em nói xem, nếu như em là một người chẳng quan trọng gì với anh, ai thèm để tâm đến em, anh còn lâu mới liếc em một cái.”

Nhưng bởi vì người phụ nữ mà mình yêu thích, làm những việc này đều là đương nhiên, tất cả đều là đáng giá, có phải mạo hiểm hơn thế nữa anh cũng sẽ làm, bởi vì cô là người tốt nhất.

Trên đời này làm gì có thứ nào là miễn phí, cũng không có chuyện hai bàn tay trắng cứ thế mà rước được vợ về đâu.

Muốn lấy được vợ về nhà thì phải trả một cái giá tương xứng.

Giống như đi đánh quái trong game, đẳng cấp của boss càng cao, trang bị có được lại càng tốt, loại hàng hi hữu như Yến Thanh Ti thì chắc chắn đâu thể dễ dàng có được.

Yến Thanh Ti cười lên, Nhạc Thính Phong và Nhạc phu nhân rất giống nhau, miệng thì ngoa ngoắt nhưng lại rất dễ mềm lòng, không bao giờ anh cố ý nói những lời ngọt ngào dễ nghe, nhưng lại sẽ nói ra những lời khiến cô vui vẻ, áp lực cũng dần dần giảm đi.

“Nhưng đó là mẹ anh mà, anh không lắng về sự an toàn của bà sau này hay sao? Vừa nãy lúc anh nói chuyện với Tô Trăn, anh ta cũng nói với anh rồi nhỉ, sự nguy hiểm từ em có lẽ vừa mới bắt đầu mà thôi.”

Nhạc Thính Phong nhướng mày: “Biết rồi, đương nhiên là anh có lo lắng, dù sao đó cũng là mẹ ruột của anh, nhưng anh có thể bảo vệ bà. Chuyện của Yến Minh Châu lần này là do anh không đề phòng, sau này anh sẽ chú ý. Trong lòng anh, em và mẹ đều giống nhau, hai người đều là những người phụ nữ quan trọng nhất đời anh.”

Người phụ nữ của anh, hai người phụ nữ mà cuộc đời này anh yêu thương nhất, anh nhất định sẽ bảo vệ họ.

Đúng lúc gặp đèn đỏ, Nhạc Thính Phong dừng xe lại, véo má Yến Thanh Ti: “Em phải tin anh chứ, anh mạnh mẽ hơn rất nhiều so với những gì em tưởng đấy. Em cũng đừng có chuyện gì cũng tự mình gánh vác hết, bờ vai em gầy lắm, em lại không nhiều tiền bằng anh, không cao bằng anh, nên em không khiêng nổi đâu, nhưng mà anh lại có thể đấy. Nếu như anh cũng không thể, vậy cả hai chúng ta cùng nhau gánh vác kiểu gì cũng được thôi.”

Yến Thanh Ti cười lên: “Em sẽ cố gắng.”

Cố gắng học cách tin tưởng, học cách ỷ lại.

Cô đã từng coi thường những điều này, một lần nữa cô lại cần đến nó, nhưng cũng chỉ là đối với Nhạc Thính Phong và Nhạc phu nhân mà thôi.

Nhạc Thính Phong vuốt ve mái tóc của Yến Thanh Ti, khởi động xe, “Anh

biết em không thể thoáng cái đã thực sự hoàn toàn tin tưởng, anh cũng không ép em, dù sao người đàn ông có một không hai như anh, sớm muộn gì em cũng yêu anh thắm thiết cho mà xem."

Nhạc Thính Phong cực kỳ tự tin, người phụ nữ anh coi trọng chính là tốt nhất, đương nhiên bản thân anh cũng là tốt nhất, không hợp mới là lạ.

Chỉ có anh mới xứng với cô!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 576: Em Giết Người, Anh Chôn Xác, Anh Sẽ Cùng Em Làm Mọi Việc

"Có anh ở đây, em có thể làm những chuyện xấu xa, xấu đến đâu cũng được, giết người đốt nhà đều được hết, nhưng anh nhất định phải ở bên cạnh em. Trước đây anh đã nói rồi, em giết người, anh chôn xác, nếu như nhất định tay phải dính máu, vậy thì anh cũng sẽ làm với em." Nhạc Thính Phong bình tĩnh nhìn Yến Thanh Ti, nói rất chân thành.

Anh không quan tâm đến chuyện Yến Thanh Ti làm việc xấu, anh chỉ sợ cô tự làm một mình, sợ cô làm rồi không quay đầu lại được.

Nhạc Thính Phong không quan tâm đến sự khiển trách đạo đức, không để ý đến thiện ác luân hồi, điều mà anh muốn chính là có thể khiến Yến Thanh Ti dù ở đâu, làm gì cũng phải nghĩ đến anh đầu tiên, anh không cần biết đó là chuyện gì, tốt hay xấu, cô đều phải nhớ đến anh.

Hốc mắt của Yến Thanh Ti nóng lên, nói: "Được, sau này... bất kể em có làm chuyện gì, em đều nói với anh."

Bây giờ khoảng ba, bốn giờ chiều, người đi trên đường rất thưa thớt, xe cộ đi lại như mắc cửi, ánh nắng vẫn còn rất chói chang, dự báo thời tiết nói rằng, nhiệt độ ở Hải Thành ngày hôm nay tiếp tục đón đợt nắng nóng kéo dài, nhắc nhở người dân thành phố khi đi ra ngoài đề phòng say nắng cảm nắng. Nhìn con đường nhựa bên ngoài phơi nắng dường như sắp tan chảy đến nơi, Yến Thanh Ti dường như cũng có thể cảm nhận được cái nóng khủng khiếp ở bên ngoài.

Tay cô bị Nhạc Thính Phong cầm thật chặt. Tay của cô không giữ gìn được tốt như những cô gái khác, tuy rằng bàn tay rất đẹp nhưng bên trong lại có vết chai, đầu ngón tay còn nhìn thấy rất nhiều những vết sẹo đã mờ của những vết thương nhỏ, đây không phải là một đôi bàn tay tinh xảo, cầm tay cô thậm chí còn có cảm giác hơi cộm lên.

Nhưng Nhạc Thính Phong cầm thật chặt, hình như anh đang định cứ cầm thế mãi, không bao giờ buông ra nữa.

Trong lòng Yến Thanh Ti chưa bao giờ được bình yên thế này, ánh mắt cô nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đôi mắt của Nhạc Thính Phong nhìn thẳng vào con đường phía trước, bọn họ không nhìn nhau, nhưng lại có thể cảm nhận được tình cảm của nhau.

Kể từ khi bọn họ bắt đầu cho đến tận bây giờ, đây chắc là khoảnh khắc ấm áp dịu dàng nhất của bọn họ trong khoảng thời gian này.

...

Lúc sắp về đến khách sạn, Yến Thanh Ti lại nhận được điện thoại của Quý Miên Miên gọi đến.

"A lô, Miên Miên à, có chuyện gì?"

Quý Miên Miên vội vàng hỏi: "Chị, chị đi đâu đấy? Chị không ở trong phòng à?"

Yến Thanh Ti có chút áy náy. Cô rất may mắn, những người bên cạnh cô đều là những người đơn thuần tâm tư lương thiện, cô nói: "Ồ, chị đến bệnh viện một chuyến ấy mà. Xin lỗi nhé, chị quên không nói với em."

"Không sao, không sao... chính là... chị, trên mạng lại tung tin bôi nhọ chị rồi!"

Yến Thanh Ti cười lên: "Thế à? Đó cũng bình thường mà, lúc nào mà không có tin tức nói xấu chị mới gọi là không bình thường."

Quý Miên Miên tức giận muốn lật bàn: "Bài viết trên mạng đó nói rằng chị hống hách ngang ngược, còn bảo chị đánh nữ diễn viên cùng đoàn làm phim nữa, không tôn trọng nhân viên làm việc, tự ý rời khỏi đoàn làm phim, kéo dài thời gian quay phim. Cái đứa bị chị đánh còn chạy đến bênh viện làm đánh giá thương tật nữa, up hai bức ảnh lên mạng, một bức là mặt của cô ta, còn cái còn lại là tờ giấy chứng nhận thương tật của bệnh viện. Sau đó không lâu, có một đám chó biết chuyện này, up lên mạng mấy bức ảnh chị đang đánh người, trên mạng giờ... tất cả đều đang... đang... công khai lên án chị."

Yến Thanh Ti nghe thế thì cười, "Chuyện có gì to tát đâu, chị đúng thật là đã đánh người... Chị cũng tự ý rời khỏi đoàn làm phim nữa, quả thật chị cũng kéo dài thời gian quay phim, bọn họ nói đều là sự thật cả mà."

Chút chuyện này thì có thấm vào đâu, so với những lần trước lên giường với đàn ông, bán "thịt", dùng quy tắc ngầm để leo lên, bắt cá hai tay, Yến Thanh Ti cảm thấy đây cũng chẳng là gì cả.

Quý Miên Miên nói: “Chị, tư tưởng của chị thoáng thật đấy... em phải học chị mới được.”

Yến Thanh Ti an ủi cô: “Chốc nữa là chị về thôi, đừng lo lắng.”

Từ đầu dây bên kia vang lến tiếng Quý Miên Miên hét toáng: “Cái gì? Chốc nữa là chị về rồi à? Không được, không được... chị không thể về bây giờ được...”

--- O ---

Chương 577: Yến Thanh Ti Mau Cút Ra Khỏi Giới Giải Trí

Quý Miên Miên tưởng rằng Yến Thanh Ti vẫn còn đang ở bệnh viện, không ngờ rằng cô đã đang trên đường về khách sạn rồi.

Yến Thanh Ti kinh ngạc: "Tại sao? Tại sao chị lại không thể về được?"

Quý Miên Miên sốt ruột chạy vòng quanh trong phòng: "Chị thực không thể quay về vào lúc này được. Trước cửa khách sạn, trong đại sảnh, đâu đâu cũng là phóng viên, bọn họ đều đang đợi chị đó."

Yến Thanh Ti kinh ngạc: "Chuyện lần này gây ra động tĩnh lớn đến thế cơ à?"

Quý Miên Miên gật đầu: "Đúng thế, đúng thế, chị nhanh lên mạng xem đi... ầm ĩ hết cả lên rồi... Dù sao chị đừng quay về, bên ngoài có nhiều phóng viên lắm."

Sắc mặt của Yến Thanh Ti dần dần trở nên trầm trọng: "Có lẽ là không kịp rồi, cứ như thế trước đã."

Không đợi Quý Miên Miên nói tiếp, Yến Thanh Ti liền cúp điện thoại, Nhạc Thính Phong đã sớm nghe ra có chuyện gì đó, lập tức hỏi: "Làm sao thế? Có chuyện gì xảy ra à?"

Yến Thanh Ti trả lời anh một cách đơn giản: "Mấy hôm trước, em đánh một nữ diễn viên trong đoàn kịch, cãi nhau với đạo diễn rồi bỏ về không quay phim nữa!"

Còn cách khách sạn không đầy 200 mét, Yến Thanh Ti lấy điện thoại ra vào weibo xem bảng top search.

Quả nhiên liền nhìn thấy hastag #Yến Thanh Ti đánh người# đã đứng đầu trong bảng xếp hạng được tìm kiếm nhiều nhất, lần này khác hẳn so với lần dạy dỗ Nhạc Bằng Trình, lần này Yến Thanh Ti bị mắng thê thảm như chó.

Tiếp sau đó còn có hastag #Yến Thanh Ti kiêu căng ngạo mạn#, #Yến Thanh Ti ức hiếp diễn viên cùng đoàn làm phim#

Dưới mỗi một cái hastag được tìm kiếm nhiều, dường như toàn bộ đều là đang mắng cô.

Hơn nữa rất nhiều tài khoản chuyên đi bóc phốt đều up ảnh Yến Thanh Ti đang đè một người xuống đánh, đích thực là cô đang đánh người.

Còn nữa, cùng lúc nhảy lên bảng xếp hạng tìm kiếm còn có nữ diễn viên bị đánh đó nữa, đến bây giờ Yến Thanh Ti mới biết nữ diên viên đó tên là Tăng Doanh Doanh.

So với Yến Thanh Ti bị người ta mắng té tát, Tăng Doanh Doanh lại có được rất nhiều sự đồng tình từ cư dân mạng

Dưới Weibo của Yến Thanh Ti bị đám cư dân mạng tràn vào, ngập những comment mắng chửi

#Vừa từ anti cô ta chuyển thành người qua đường xong, không nghĩ đến hóa ra cô ta lại là kẻ cặn bã như thế, từ nay trở đi anti Yến Thanh Ti suốt đời#

#Cô chính là một đống shit chuột trong giới giải trí, thứ đồ chơi bị người ta ngủ tã ra rồi, vẫn còn mặt mũi đi bắt nạt người khác, cút khỏi giới giải trí#

#Tôi đến đây để giải thích một câu, tôi đã không còn là fan của cô nữa rồi, cút khỏi giới giải trí #

Những fan trung thành của Yến Thanh Ti tuy lần này đã cố gắng giúp cô "tẩy trắng", nhưng mà... lại khổ một nỗi là tìm không ra chứng cứ mạnh mẽ, đi cấu xé cãi nhau với người ta cũng không có sức nữa.

Trước đây Yến Thanh Ti vừa mới được "tẩy trắng" một chút, lần này lại quay về chỗ cũ rồi.

Sắc mặt của Yến Thanh Ti nhanh chóng thay đổi, cô không ngờ mới có hai ngày thôi, chuyện này đã bị xào xáo lên kinh khủng như thế, cô đã thành đối tượng công kích của toàn bộ cư dân mạng rồi.

Hai ngày nay có quá nhiều chuyện đã xảy ra, Yến Thanh Ti căn bản không có tâm tư đi quan tâm đến những chuyên khác, càng không có thời gian để lên mạng xem tin tức lá cải nữa.

Nhạc Thính Phong nhìn nội dung trên weibo, vẻ mặt của anh thoáng cái đã trở nên lạnh như băng, động cơ xe im bặt rồi dừng lại.

“Đây rõ ràng là có người đứng đằng sau điều khiển chuyện này, kẻ đó muốn chỉnh em. Anh muốn xem xem, là kẻ nào mà có bản lĩnh thế, dám thách thức anh à, ngay cả người của anh cũng dám động đến?”

Nhạc Thính Phong cũng giống Yến Thanh Ti, hai ngày hôm nay anh vẫn ở trong bệnh viện chăm sóc Nhạc phu nhân, anh căn bản là chẳng có sức đâu mà lên mạng.

Nhạc Thính Phong trực tiếp gọi điện thoại cho Giang Lai.

Giang Lai vừa nhìn thấy điện thoại của sếp là biết ngay có chuyện gì, không chờ đến lúc Nhạc Thính Phong chất vấn, anh ta đã vội giải thích.

“Sếp, là do em sơ suất của, chuyện của cô Thanh Ti đều trách em hết. Bình thường em không chú ý mấy đến tin tức bên giải trí, đợi đến lúc em phát hiện ra chuyện thì đã bị xào xáo lên thành ra thế này rồi, hơn nữa hai hôm nay em đâu có dám làm phiền sếp. Phu nhân bị thương, em không thể làm phiền sếp được.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 578: Không Sao Cả, Anh Thích Kẻ Cặn Bã Như Em Đấy

"Em đã thương lượng qua với chị Mạch rồi, thời gian lần này rõ ràng là có người đang cố ý xào chuyện này lên. Thay vì mù quáng đối chiến, không bằng cứ để xem đối phương bày ra trò gì. Sự việc đã ầm ĩ thành như thế này rồi, có xào lên nữa thì em cũng không tin nó còn có thể ầm ĩ hơn được nữa."

Rất nhiều sự việc chính là như thế, sự xuất hiện kịp thời chưa chắc sẽ có được tác dụng ngăn chặn, mà ngược lại sẽ còn đẩy mọi chuyện ra xa hơn.

Giống như bây giờ, toàn bộ cư dân mạng đều công kích Yến Thanh Ti, mỗi người đều tin tưởng vào những gì mà mình thấy, mỗi người đều cảm thấy Yến Thanh Ti là kẻ phạm tội tày đình, tại sao có thể ức hiếp người ta đến như thế được, thật quá coi thường người khác, xuống tay quá độc ác, lòng dạ thật đen tối, hay là không còn là người nữa?

Quần chúng bình thường rất dễ bị dư luận ngộ nhận, rất hay bị người ta bảo thế nào thì biết thế ấy. Khi tâm lý bất mãn của quần chúng đã đạt đến cực điểm, tốt nhất là nên tránh né mũi nhọn của nó.

Tuy rằng Giang Lai đã thanh minh thanh nga, nhưng vẫn bị Nhạc Thính Phong quạt cho một trận.

Đợi đến lúc anh cúp máy, Yến Thanh Ti nói: "Em thấy chị Mạch và Giang Lai quyết định rất đúng, bây giờ căn bản không phải là lúc để nói chuyện."

Vào những lúc như thế này, nếu như phản ứng lại không cần biết bạn nói cái gì đều sẽ bị coi là trốn tránh trách nhiệm, sẽ không có ai tin tưởng.

Cái thứ gọi là độ hot này không bao giờ vĩnh viễn không hết cả, qua hai ba ngày nhìn lại, cho dù có người đứng đằng sau lưng điều khiển, sự chú ý cũng sẽ không vượt quá bây giờ.

Nhạc Thính Phong ôm lấy bờ vai của Yến Thanh Ti: "Cứ làm như có mỗi một mình bọn họ có tiền không bằng. Chúng ta không sợ... Anh nhất định phải làm rõ chuyện này mới được."

Trên gương mặt Nhạc Thính Phong hiện lên sự tàn nhẫn.

Yến Thanh Ti cười cười, cô đùa với Nhạc Thính Phong: “Chuyện ngày hôm đó căn bản là không thể tẩy trắng được, bởi vì hôm đó em đích thực đã đánh người, đánh xong rồi còn xung đột với đạo diễn, sau đó thì rời khỏi đoàn làm phim, cũng chẳng đi quay tiếp nữa. Những lời đồn trên mạng đều là thật, em... cảm thấy, mình quả thật cũng cặn bã lắm.”

Yến Thanh Ti chẳng hề để tâm đến chuyện này, đối với cô mà nói, căn bản nó chẳng là cái gì cả.

Tâm tình của cô vẫn vui vẻ như cũ, Nhạc phu nhân, Nhạc Thính Phong, cô đều đã giải quyết rõ ràng chuyện của hai người họ rồi, còn có cái gì khác quan trọng hơn hai người bọn họ nữa đây?

Phụ nữ như Yến Thanh Ti to gan lớn mật, chuyện của Nhạc phu nhân đã giải quyết xong, còn những thứ khác trong mắt cô thì càng chẳng phải là vấn đề.

Chẳng qua là bị người ta mắng cho hai câu mà thôi, cũng chẳng biết đó là ai, có gì đáng lo ngại đâu. Cô cũng chẳng mất cân thịt nào, cũng chẳng ăn ít đi một bữa cơm.

Nhạc Thính Phong cong môi, ôm lấy Yến Thanh Ti, thấp giọng cười nói: “Không sao, anh thích chính kẻ cặn bã em đấy, trong mắt anh không có ai trên thế giới này có thể bằng được với kẻ cặn bã em đâu.”

Yến Thanh Ti dụi đầu vào trong ngực Nhạc Thính Phong cười khẽ, càng cười, tiếng cười lại càng to.

Nhạc Thính Phong hôn cô một cái: “Đi nào, chúng ta quay lại bệnh viện vậy, đếm làm ầm ĩ với mẹ anh nào.”

Yến Thanh Ti kéo anh lại: “Đừng, chúng ta về khách sạn.”

Nhạc Thính Phong cau mày: “Nhưng cửa khách sạn có phóng viên đang chặn, em mà ra kiểu gì chẳng thành đối tượng công kích của bọn họ.”

Yến Thanh Ti vuốt tóc, cười nói: “Có người thì sợ gì, phóng viên thì là cái thá gì chứ? Bọn họ càng cảm thấy em không dám xuất hiện vào lúc này, em lại càng phải xuất hiện cho bọn họ thấy, đúng là em đã đánh người đấy, nhưng kẻ đó đáng bị đánh. Em không áy náy, không chột dạ, bọn họ muốn nghĩ thế nào thì nghĩ.”

Đối mặt với chuyện Nhạc phu nhân bị thương, Yến Thanh Ti cũng không

trốn tránh, huống hồ là chuyện này?

Cho dù đằng sau không có Nhạc Thính Phong, chỉ có một mình Yến Thanh Ti cô cũng dám đối diện với thiên quân vạn mã trên mạng.

Cô đánh người, cô cãi cọ với đạo diễn, cô kiêu căng ngang ngược, nhưng mà... cô không hề cảm thấy chính mình đã làm sai.

Chương 579: Đừng Sợ, Đã Có Anh Bảo Vệ Em

Có chút tủi thân, có chút tức giận, cô sẽ không tự nuốt vào lòng nữa, cô muốn trút hết ra ngoài.

Sự việc xảy ra ngày hôm đó, kể cả có lặp lại một lần nữa, Yến Thanh Ti vẫn sẽ làm như vậy, nhưng chắc chắc cô sẽ càng thông minh hơn một chút, tuyệt đối sẽ không để người ta chụp được.

Trong thế giới của Yến Thanh Ti, người ta nên phải xấu xa đôi chút, thánh mẫu cao thượng ấy à, đó là việc của Thượng đế phải làm, chẳng quan hệ gì với cô cả.

Sau này, kể cả chết rồi có phải xuống địa ngục đi chăng nữa thì cũng phải đợi cô chết đã rồi hẵng bàn.

Nhạc Thính Phong hỏi: "Em chắc không?"

Yến Thanh Ti gật đầu: "Phải, em chắc chắn, em sẽ không lùi bước, lại càng sẽ không trốn tránh.

Còn một điều nữa, Yến Thanh Ti không thể quay lại bệnh viện, nhỡ đâu đúng lúc đó hai ông bà nhà họ Tô đến thì làm thế nào?

Đương nhiên là cô không sợ bọn họ, chỉ là cô sợ Nhạc phu nhân sẽ buồn thôi.

Yến Thanh Ti thích nhất là nhìn thấy gương mặt tươi cười của Nhạc phu nhân, rất thích nghe bà nói chuyện, lúc bà nói chuyện, Yến Thanh Ti luôn có cảm giác được quay về hồi bé nghe mẹ kể chuyện cổ tích.

Nhạc Thính Phong hôn lên trán Yến Thanh Ti: "Được rồi... anh đi cùng với em."

Yến Thanh Ti lắc đầu: "Anh đừng xuống. Dù gì anh cũng là ông chủ của một công ty lớn, anh không thể bị người khác chụp được anh đi theo em cấu kết với nhau làm chuyện xấu. Huống hồ vào lúc này anh mà bị người ta chụp được ngược lại không tốt."

Đến lúc đó người ta chỉ cho rằng, ồ, chẳng trách lại cái kẻ cặn bã này lại càn

quấy đến thế? Hóa ra là đã sớm thông đồng với thái tử Nhạc gia rồi.

Tuy rằng trong cái giới giải trí này tất cả mọi người đều biết, nhưng mà... vẫn không nên thực sự công khai, người bình thường không nên biết thì hơn.

Vào lúc này Yến Thanh Ti không thể để lộ sơ hở được.

Nhạc Thính Phong thở dài một tiếng, tuy rằng vẫn không thể quang minh chính đại để người khác biết anh là người đàn ông của Yến Thanh Ti, nhưng vào lúc này cũng chẳng thể tính toán so đo được gì.

Nhạc Thính Phong lôi một cái khẩu trang và một cặp kính râm to bự ra, đeo lên: “Thế này thì sao? Có thể ra ngoài được chưa nào?” Yến Thanh Ti bật cười ha ha, cô lấy một cái mũ lưỡi trai màu đen từ trong túi sách ra đội lên cho Nhạc Thính Phong: “Thế này là được rồi.”

...

Trước khi Nhạc Thính Phong xuống xe đã gọi điện thoại cho tổ bảo vệ của khách sạn, bảo tất cả bọn họ đều ra ngoài, lát nữa phóng viên rất nhiều, sẽ va chạm khiến Yến Thanh Ti bị thương, để tổ bảo vệ che chở xung quanh bọn họ.

Xe dừng lại trước cửa khách sạn, Yến Thanh Ti quả nhiên nhìn thấy có rất nhiều phóng viên đang tụ tập trước cửa khách sạn, ai ai cũng tranh nhau cướp tin tức, đều đang đợi cô xuất hiện.

Yến Thanh Ti cười cười, đám phóng viên này còn có thể chịu khó chịu khổ được cơ đấy, trời nóng thế này, vì cướp được tin tức mà cũng thật liều mạng.

Cô giơ tay định đẩy cửa xe ô tô bước ra, nhưng đã bị Nhạc Thính Phong tóm tay giữ lại.

Nhạc Thính Phong siết chặt tay cô: “Đừng sợ, anh sẽ bảo vệ em.”

Nếu như là trước đây chắc Yến Thanh Ti sẽ phản bác anh một câu: “Không cần đâu, đừng để tôi bảo vệ anh là được.”

Nhưng hôm nay, cô gật đầu nói: “Ừ!”

Nhân viên an ninh nhanh chóng đi ra từ cửa lớn, đứng trước xe, Nhạc Thính Phong xuống xe trước, sau đó vòng qua ghế phụ mở cửa cho cô xuống.

Yến Thanh Ti vừa mới xuất hiện, đám phóng viên ngay lập tức nhìn thấy, ào ào như ong vỡ tổ ập đến. May mà Nhạc Thính Phong đã cho bảo vệ vây quanh, nếu không Yến Thanh Ti chỉ chớp mắt thôi là bị chèn cho dẹp lép.

Không biết có bao nhiêu ống kính máy ảnh đang chĩa về phía cô, Yến Thanh Ti liên tục nghe thấy những tiếng tách tách.

Nhạc Thính Phong ôm cô vào lòng, che chở cho cô, từ từ di chuyển về phía cửa khách sạn.

Có phóng viên hỏi: “Cô Yến, cô nhìn nhận thế nào về tin đồn trên mạng rằng cô đánh người? Có thật là cô đã đánh nữ diễn viên đó không?”

Yến Thanh Ti cũng không nhìn, gương mặt cô lạnh lùng, được Nhạc Thính Phong ôm vào lòng, cô nói: “Đúng, tôi đánh.”

“Vậy tại sao cô lại đánh cô ta?”

Câu hỏi vẫn không được tính là quá đáng, Yến Thanh Ti thuận miệng trả lời: “Cô ta đáng bị đánh.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 580: Tôi Việc Gì Phải Hạ Thấp Mình Đối Xử Tốt Với Cô?

Trong đám người vang lên một loạt những tiếng thổn thức, đám phóng viên đó càng cảm thấy có thể đào được tin tức, tung ra ngoài lập tức là trở nên hot ngay.

Vậy nên có người cố ý đặt ra những câu hỏi sắc bén.

"Cô Yế, n trên mạng đang lan truyền tin tức cô mâu thuẫn với đạo diễn, giở thói kiêu căng ương ngạnh, tự tiện rời khỏi đoàn làm phim, những thứ này có đúng không?"

Phóng viên quá nhiều, bọn họ vây Yến Thanh Ti vòng trong vòng ngoài, bảy tám nhân viên an ninh vây xung quanh Yến Thanh Ti và Nhạc Thính Phong, nhưng vẫn bị chen đến mức đứng không vững, khó mà đi về phía trước.

Trên trán Yến Thanh Ti toát ra mồ hôi hột, Nhạc Thính Phong đưa tay lên lau đi cho cô.

Yến Thanh Ti nói: "Tôi vừa mới từ ngoài về, anh nói xem thế có thật hay không?"

Câu này có nghĩa là thật đấy à?

Phóng viên đó lập tóm lấy nhược điểm hỏi: "Cô Yến là một diễn viên, cô không thấy làm như vậy là vi phạm đạo đức nghề nghiệp của một diễn viên hay sao, đồng thời điều này cũng nói lên rằng nhân phẩm của một con người có vấn đề?"

Yến Thanh Ti hỏi anh ta: "Đạo diễn bảo anh đi ăn c* anh có ăn không?"

Một câu nói khiến cho người nọ nghẹn họng.

Một nữ phóng viên khác tiếp lời: "Nghe nói bên Tăng Doanh Doanh đã báo cảnh sát rồi, sự kiện cô Yến đánh người lần này ảnh hưởng cực kỳ nghiêm trọng, lẽ nào cô không cảm thấy mình nên xin lỗi người bị thương?"

Yến Thanh Ti chậm rãi đi về phía trước, "Cô quản được sao? Cô là cái gì của cô ta?"

Xin lỗi? Cô không đánh thêm cho cô ta một trận là may lắm rồi, lại còn xin lỗi.

"Tôi không phải là ai cả, tôi là một phóng viên, cô không thấy rằng thái độ của mình rất tồi tệ hay sao?"

"Tôi không thấy thái độ của mình tồi tệ, cô không cười với tôi, dựa vào cái gì mà tôi phải thích cô, tôi đâu có bị tâm thần."

Từ trước đến giờ Yến Thanh Ti vẫn như thế này, cô ghét tôi, tôi làm gì phải tự hạ thấp mình đối xử tốt với cô.

Huống hồ cô còn là một người lạ, cô vẫn còn mong tôi vui vẻ ra mặt với cô đấy à?

Phóng viên nữ đó bị cô bật lại tức đỏ mặt: "Cô Yến, cô là một nhân vật của công chúng, mỗi một công dân đều có quyền giám sát và đánh giá hành động của cô, cô không cho rằng nên điều chỉnh lại thái độ của mình hay sao? Đánh người, cãi lại đạo diễn, kiêu ngạo hoành hành... cô làm sai bao nhiêu việc như vậy đã đủ để chứng minh nhân phẩm của cô tồi tệ như thế nào? Nếu như ngay cả thái độ nhận sai mà cô còn

không có, thì giới giải trí này không thể chứa chấp loại người như cô..."

Cô phóng viên đó nói một lèo cả tràng dài như thế, nói ra những lời mà những phóng viên bình thường không dám nói.

Yến Thanh Ti đứng lại cười nhìn cô ta: "Nhân vật công chúng thì sao? Nhân vật công chúng bị người khác ức hiếp sỉ nhục thì phải nhẫn nhịn chịu nhục? Còn nữa, từ đầu đến cuối tôi không hề cảm thấy mình sai. Đám phóng viên các người chỉ nhìn thấy tôi đánh cô ta, lại không có một ai hỏi, tại sao tôi lại đánh cô ta, cũng không có một ai đi sâu tìm hiểu những nguyên nhân trong đó. Nói cho cùng các người cũng chỉ muốn tóm được chút mánh khóe, giật tít, thu hút sự chú ý. Các người đã sớm vứt cái điều quan trọng nhất của nghề báo là "trả lại cho sự thật một cái chân tướng" lên chín tầng mây mất rồi, các người đã như thế thì lấy tư cách gì mà nói tôi?"

Cô vừa mới dứt lời, Nhạc Thính Phong đột nhiên nghiêng người ôm Yến Thanh Ti vào trong lòng.

Cô chỉ nghe thấy bộp một cái, rồi nhìn thấy một quả trứng gà đập vào đầu Nhạc Thính Phong, lòng trứng chảy xuống.

Trong lòng Yến Thanh Ti đột nhiên bốc lên một ngọn lửa giận, cô giật lấy mic của cô phóng viên đó, nói với tất cả ống kính máy quay: “Không một ai trong các người có tư cách để nói tôi, cô ta báo cảnh sát phải không, vậy thì để cảnh sát đến đây.”

Yến Thanh Ti đến gần một người đang khiêng máy quay, đứng trước mặt ống kính lạnh lùng nói: “Tăng Doanh Doanh, tôi nói cho cô biết, cô có mặt mũi thì thuật lại đầy đủ từng câu từng chữ mà cô đã nói hôm ấy xem nào? Nếu cô không có mặt mũi để nói ra thì im con mẹ nó miệng lại cho tôi.”

--- O ---

Chương 581: Cô Thừa Nhận Việc Cô Bồi Ngủ Sao?

Nhạc Thính Phong bảo vệ cô để cô không bị đập trứng gà, Yến Thanh Ti nhớ lại hôm ấy, Nhạc phu nhân cũng vì muốn cứu cô mà bị Yến Minh Châu đâm bị thương.

Hai chuyện này giống nhau, đều là vì muốn bảo vệ cô cả.

Yến Thanh Ti không thể cứ mãi là người được bảo vệ như vậy, cô không muốn vì cô mà bất cứ ai khác lại bị hại, cô phải dũng cảm đối mặt với tất cả những khó khăn và phiền phức này, dù cho cô không thể sống trong giới giải trí này được nữa, cô cũng không được cúi đầu khuất phục.

Yến Thanh Ti nhìn chằm chằm về phía người ném trứng gà: "Tôi là một kẻ luôn ghi hận trong lòng, ai dám đắc tội với tôi, tôi sẽ không dễ dàng bỏ qua cho người đó đâu."

Ánh mắt cô hung ác, đến nỗi đám phóng viên sợ quá không dán chen nhau nữa.

Một nữ phóng viên nói: "Cô Yến đã là người trưởng thành, người trưởng thành thì nên chịu trách nhiệm với những việc mình đã làm, người đến chết cũng không chịu hối cải sau này sẽ không có kết cục tốt đâu."

Yến Thanh Ti nhìn chằm chằm vào nữ phóng viên đó, khiến cô ta không dám ho he gì nữa.

Yên Thanh Ti cầm loa, nhìn cô ta nói: "Hôm nay tôi sẽ tỏ rõ thái độ ở đây luôn. Tôi không sai, tôi càng không biết nhận sai, chuyện hôm ấy nếu xảy ra một lần nữa, tôi cũng vẫn sẽ đánh cô ta, cô ta có giỏi thì đứng ra trước mặt tôi đây này."

Vỏ trứng và lòng trứng từ trên trán Nhạc Thính Phong rơi xuống, anh phất tay với nhân viên an ninh, hai nhân viên an ninh lập tức chen về phía người ném trứng gà.

Thái độ của Yến Thanh Ti ngày hôm nay khiến tất cả các phóng viên đều thấy kinh ngạc, họ đều là người làm giới truyền thông, từng quen biết không ít nghệ sĩ, năm nào cũng lén chụp rất nhiều những việc bí mật của các minh tinh. Nào là cặp bồ, ngoại tình, hút trích, uống rượu đánh người, hay cả việc

li hôn, vân vân và mây mây... Nhưng những nghệ sĩ bị ống kính của họ chụp được sau khi phơi dưới ánh mắt công chúng, hoặc sẽ đau khổ khóc lóc nhận sai, hoặc sẽ trở thành người thu liễm hơn.

Nói tóm lại là tất cả đều sẽ rất NGOAN!

Chỉ duy nhất có mình Yến Thanh Ti luôn không giống ai, đối diện với nhiều ống kính như thế, mà cô còn dám ngang ngược, kiêu ngạo, ngông cuồng, tự đại.

Người như cô, hoặc là người thật sự không thấy hổ thẹn trong lòng, hoặc... là kiểu người muốn chết.

Nhạc Thính Phong thấy trán và cổ Yến Thanh Ti toàn là mồ hôi, tóc dính bết lên mặt, anh thấp giọng nói: "Đi thôi, ngoài này nóng lắm, vào trong trước đã."

Yến Thanh Ti thấy vẫn còn vỏ trứng trên đầu Nhạc Thính Phong, lòng đỏ trứng vỡ ra, dính lên tóc anh, cô cắn răng, hận

không thể giết chết cái đứa ném trứng gà.

Yến Thanh Ti gật đầu, nắm chặt tay Nhạc Thính Phong.

Các phóng viên thấy Yến Thanh Ti sắp đi vội vàng lại chen tới, đây là cơ hội tốt, bỏ lỡ là coi như mất luôn.

"Cô Yến, xin hỏi cô còn có thể quay tiếp Lãnh Hương được nữa không?"

"Cô Yến, nghe nói đoàn làm phim sẽ hủy bỏ hợp đồng với cô, cô thấy thế nào?"

"Cô Yến, vậy còn chuyện cô..."

Yến Thanh Ti vừa đi vừa nói: "Tất cả những vấn đề trên tôi sẽ không trả lời nữa, những gì nên nói tôi đều nói cả rồi, đừng có ai tới dạy bảo tôi. Tôi không sai, các người phỏng vấn tôi ở đây không bằng đi hỏi cái người được gọi là" người bị hại "kia xem họ nói thế nào, tôi cũng đang muốn nghe đây."

Có rất nhiều nhân viên an ninh của khách sạn ập tới, tách đoàn phóng viên ra, hộ tống Yến Thanh Ti và Nhạc Thính Phong vào trong.

Cửa tròn ở cửa khách sạn ở trước mắt, phía sau bỗng truyền tới một giọng nói. “Nếu cô Yến đã không trả lời những câu hỏi đó, vậy xin hỏi cô, những tin đồn cô ngủ với người khác, sử dụng quy tắc ngầm, bám lấy người có tiền trước đây bị tung trên mạng, cô cũng thừa nhận sao? Nếu không, một nữ diễn viên vừa mới debut như cô, lấy đâu ra tài nguyên như vậy?”

“Xin cô Yến hãy trả lời câu hỏi này, đây là câu hỏi mà tất cả cư dân mạng đều đang quan tâm nhất đấy!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 582: Đây Là Bạn Trai Của Cô, Là Người Đàn Ông Duy Nhất Của Cô

Yến Thanh Ti dừng lại, quay lại nhìn phóng viên vừa đặt ra câu hỏi, một người đàn ông đeo kính, bộ dạng bình thường, nhưng lại hỏi ra một câu hỏi chua ngoa tới vậy.

"Các diễn viên khác phải đóng vai phụ mười mấy năm mới có thể có được một vai diễn, cô Yến vừa về nước đã có tài nguyên lớn như vậy, rất bất bình thường có đúng không?"

Hắn nhìn Yến Thanh Ti, như muốn nói: Mau thừa nhận đi, thừa nhận việc cô dựa vào việc ngủ với đàn ông, dựa vào quy tắc ngầm mới có được những thứ này.

Nhạc Thính Phong lạnh lùng nhìn, phóng viên truyền thông đôi khi thật sự là những kẻ khiến người chán ghét vô cùng, dư luận đúng là vũ khí khiến người ta tổn thương nhất.

Nếu anh dám đánh một phóng viên ở đây, ngày mai sẽ có hàng nghìn hàng vạn người không hiểu rõ sự tình tới công kích Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti cười: "Tài nguyên của tôi nhiều thì có ảnh hưởng gì tới bát cơm của anh không? Nếu mắt anh không sáng ra được thì mù luôn đi. Nếu như tôi ngủ với bạn trai tôi, tiêu tiền của bạn trai tôi bị gọi là đeo bám nhà giàu, vậy được thôi, những lời anh nói tôi đều thừa nhận hết."

Trong đám người truyền tới một tiếng sụt sịt, Yến Thanh Ti nói vậy là thừa nhận việc cô có bạn trai rồi, hơn nữa, xem ra cũng là người có máu mặt.

Tay Nhạc Thính Phong ôm chặt Yến Thanh Ti, nghe thấy chính miệng cô nói ra những lời này, sao anh lại thấy sung sướng đến thế cơ chứ?

Nếu giờ không đội mũ, không đeo kính, không bịt khẩu trang có phải tốt không.

Anh muốn hôn cô một cái quá, làm thế nào bây giờ?

Kẻ đó vốn đợi Yến Thanh Ti bị xấu hổ, nhưng thay vào đó lại ngẩn ra: "Cô Yến thừa nhận rằng mình đang yêu?"

Yến Thanh Ti: “Đương nhiên là tôi đang yêu, từ lúc tôi về nước đã bắt đầu yêu rồi. Ai cũng có thể yêu, tại sao tôi lại không thể? Tôi không những yêu, mà chỉ yêu có một người, trước giờ chưa từng thay đổi.”

Nhạc Thính Phong lòng càng như hoa nở, anh muốn hôn cô quá, làm sao đây?

“Nhưng trên mạng luôn đưa tin cô là kẻ thứ ba, cướp bạn trai của người khác, cô có gì muốn nói không?”

Yến Thanh Ti đảo mắt nhìn những phóng viên kia: "Trên mạng còn bảo tôi là hồ ly tinh cơ, anh hắt một bát máu chó lên người tôi, xem tôi có thể biến thân được không à? Bạn trai tôi tìm tài nguyên cho tôi, bỏ tiền đầu tư cho tôi chẳng lẽ không được sao? Anh ấy là người đàn ông của tôi, anh ấy vì tôi mà làm chút chuyện chẳng lẽ là không nên à? Nam nữ bình thường yêu nhau, bạn trai mua túi xách, mua vài bộ quần áo

cho bạn gái thì được, đến lượt tôi thì lại không được là thế nào? "

Yến Thanh Ti nói một tràng, bịt miệng đám phóng viên kia hết đường để nói, các nữ phóng viên ở đó chợt cảm thấy Yến Thanh Ti nói cũng đúng.

Khi yêu đương, để bạn trai mua đồ cho mình là chuyện rất bình thường mà?

Vị phóng viên nam kia rõ ràng không định bỏ qua dễ dàng cho Yến Thanh Ti, hắn lại hỏi: “Cô Yến vẫn luôn nói cô có bạn trai, vậy xin hỏi, bạn trai cô đâu? Hay đây chỉ là chuyện mà cô bịa ra, để lu mờ người nghe?”

Câu này hỏi nghe ghê tởm thật, Yến Thanh Ti cười ha hả: “Mắt anh mù à? Không phải là bạn trai tôi, anh ấy có thể ôm tôi chặt thế?”

Tất cả mọi người đều sững sờ, lúc này họ mới nhìn về phía Nhạc Thính Phong, dáng vẻ cao lớn, bao bọc rất kỹ, căn bản không thể nhìn rõ mặt, nhưng... dáng rất đẹp, tay cũng đẹp nữa.

Quan trọng là chiếc đồng hồ trên tay anh, chiếc đồng hồ đó... mẹ nó, người ta đeo cả một cái biệt thự ở Hải Thành này trên tay đấy, lại nhìn chiếc sơ mi rúm ró, giày da, đm... phú hào.

Tất cả ống kính của phóng viên đều chĩa về phía Nhạc Thính Phong, tách tách chụp không ngừng nghỉ.

Tâm trạng Nhạc Thính Phong bỗng trở nên phơi phới, tuy không nhìn rõ mặt nhưng được cô thừa nhận trước mặt mọi người, cảm giác này sao lại có thể vi diệu đến thế, anh lại muốn hôn thêm vài cái rồi.

Yến ThanhTi ngẩng đầu nhìn Nhạc Thính Phong, cô kiễng chân, ôm lấy cổ anh, cách lớp khẩu trang, hôn lên.

Đây là bạn trai cô, là người đàn ông duy nhất của cô trong bao năm nay.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 583: Anh Chỉ Là Của Một Mình Em Thôi

Cử chỉ của Yến Thanh Ti khiến tất cả các phóng viên đều nhốn nháo cả lên, tin tức này ngay lập tức có thể được đăng lên trang nhất, một mình Yến Thanh Ti cũng có thể chấp tất các bài post trang nhất lúc này, một tháng tới không sợ không có gì để viết rồi.

Tiếng máy ảnh chụp tách tách huyên náo ở cạnh tai.

Nhạc Thính Phong ôm chặt Yến Thanh Ti, tâm tình anh phơi phới, tim đập mạnh bất chấp mọi thứ, cả thế giới đều chỉ còn lại mỗi hình bóng của Yến Thanh Ti.

Nhạc Thính Phong cảm thấy thật ngọt ngào, ngọt từ tận tim lan tới miệng.

Nụ hôn cách lớp khẩu trang có lẽ sẽ là nụ hôn đẹp nhất trong cuộc đời này của Nhạc Thính Phong.

Đóng dấu, dán mác, sau này anh là người có thân phận rồi.

Sau này, anh chính là bạn trai quang minh chính đại của Yến Thanh Ti, anh sẽ không còn là người chỉ có thể trèo lên giường nữa, anh có thể quang minh chính đại ngủ với cô rồi.

Trong lòng Nhạc Thính Phong toàn là bọt bong bóng, ùng ục ùng ục, chỉ cần mở miệng ra là có thể tạo thành một chuỗi bong bóng mới mẻ dưới ánh nắng mặt trời, lại còn là màu hồng hết nữa.

Phóng viên ấn nút chụp đến tê nhừ cả tay.

Sau khi Yến Thanh Ti nói vậy, cô bỗng cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, cô thừa nhận rồi, không sai, cô thừa nhận rồi, cô đã thừa nhận rồi.

Cô có bạn trai, phải, cô đang yêu.

Đây chính là người đàn ông của cô.

Yến Thanh Ti buông Nhạc Thính Phong ra, cô nói với phóng viên: “Những gì mọi người muốn hỏi tôi đều đã trả lời rồi, giờ xin hãy tránh đường, tôi phải về nghỉ ngơi, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát kiện các người tội quấy rầy

thời gian nghỉ ngơi của tôi đấy.”

Nhưng tên phóng viên ban nãy vẫn chưa chịu buông tha cho cô: “Cô Yến, nếu như cô đã thừa nhận đây là bạn trai cô, vậy sao không để chúng tôi được nhìn tận mắt xem bạn trai cô xem thế nào, cũng để chứng minh lời cô nói là đúng luôn?”

Lần này đừng nói Yến Thanh Ti, các phóng viên cũng bắt đầu nhìn hắn với ánh mắt khác, câu này có vấn đề?

Cái gì gọi là chứng minh lời bạn nói là đúng? Hôn rồi, ôm chặt như thế mà còn không phải thật hả?

Yến Thanh Ti châm chọc nhìn hắn: "Như vậy vẫn chưa đủ thật à? Hay anh phải chụp được cảnh hai đứa chúng tôi lăn lộn giường thì mới tính là thật? Có vẻ như nếu chụp được thật, chưa đến lượt tin yêu nhau được tung ra thì đã được đổi tên thành ảnh khiêu dâm rồi đấy nhỉ? Bạn trai tôi sao tôi phải để

anh nhìn chứ? Tôi yêu là tôi yêu cho mình tôi, đâu phải là để cho anh xem, anh muốn nhìn thì về mà nhìn bạn trai của anh ấy, đừng có mà nhìn bạn trai tôi. "

Cả đám phóng viên cười phá lên, bạn trai? Ha ha...

Mặt phóng viên nam kia đỏ bừng lên: “Yến Thanh Ti, cô không tôn trọng ký giả truyền thông chúng tôi, hay căn bản cô không hề thấy chột dạ? Thật ra cô không hề có bạn trai, đây chỉ là lá chắn của cô, căn bản cô chính là...”

Yến Thanh Ti ngắt lời hắn: “Thứ nhất, tôi chỉ không tôn trọng một mình anh, vì anh đang cố ý gây sự với tôi, chẳng có lý do gì mà tôi phải tôn trọng anh cả. Thứ hai, bạn trai tôi muốn có tiền thì có tiền, lại đẹp trai, tính tình tuy không tốt nhưng đó là với những người khác, còn đối với tôi, tôi nói gì nghe nấy, nghe lời răm rắp. Có bạn trai như vậy, dựa vào cái gì mà tôi phải cho anh thấy? Thời đại này không những phải đề phòng nữ tiểu tam mà còn phải phòng cả nam tiểu tam nữa, tôi phải bảo vệ bạn trai tôi, để anh ấy không bị cướp mất.”

Tâm tình Nhạc Thính Phong bay phấp phới, anh biết anh tốt như vậy, Yến Thanh Ti sớm muộn gì cũng sẽ yêu anh.

Nhìn đi, trong lòng cô, anh hoàn hảo như vậy cơ mà!

Yến Thanh Ti liếc mắt nhìn Nhạc Thính Phong, cô hất cằm nói: “Tất nhiên, người khác cũng đừng hòng cướp của tôi, ai bảo tôi là hồ ly tinh trong mắt các người chứ?”

Nhạc Thính Phong ôm chặt cô, nói: “Phải, anh chỉ là của một mình em thôi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 584: Yến Thanh Ti Tốt Thế Nào, Tự Tôi Biết

Đám phóng viên khổ sở trong lòng, mẹ nó, đây rõ ràng là đang đánh chó mà!

Cô không biết hầu hết những người làm chó săn đều là FA à?

Giữa biển người, Nhạc Thính Phong nắm chặt tay Yến Thanh Ti, anh nhìn đám ký giả, nói: “Yên Thanh Ti tốt thế nào, tự tôi biết. Yến Thanh Ti có không tốt, cũng không cần các người phải tới chất vấn. Đợi tới khi chúng tôi kết hôn, sẽ để các người biết, người đàn ông của Yến Thanh Ti rốt cuộc là ai?”

Nhạc Thính Phong ném một quả bom, rồi ôm chặt Yến Thanh Ti vào cửa xoay, nhân viên an ninh và nhân viên trong khách sạn chặn cửa lại, xếp thành tường người không cho đám phóng viên chen vào.

Đám phóng viên ở bên ngoài đều không nỡ rời đi: “Cô Yến, cô Yến... Có thể hỏi cô thêm một câu nữa không?”

“Cô Yến...”

Yến Thanh Ti và Nhạc Thính Phong ôm nhau rời khỏi đó, đám ký giả than ngắn thở dài, có người đã nhanh chóng ngồi bệt xuống đất, lấy máy tính ra gõ bản thảo luôn rồi.

Hôm nay, Yến Thanh Ti tiết lộ quá nhiều tin tức, mẹ nó, viết bừa một bài cũng có thể chiếm trang nhất trong phút chốc luôn ấy ấy chứ, ngay đến cả tiêu đề họ cũng nghĩ ra rồi.

Vừa vào tới thang máy, Nhạc Thính Phong lập tức tháo khẩu trang, kính với mũ thì chẳng thèm cởi, nâng mặt Yến Thanh Ti lên rồi cúi đầu hôn cô.

Nhạc Thính Phong hôn rất mạnh bạo, hận không thể nuốt chửng Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti thật sự không thể chịu nổi khí nóng toát ra từ mặt anh, cô đẩy anh vài cái.

Nhạc Thính Phong buông cô ra, nói: “Em đã thừa nhận anh là bạn trai em

trước mặt mọi người rồi, nếu em dám nuốt lời hoặc sau này dám thay lòng đổi dạ, anh sẽ không tha cho em đâu. Anh mà điên lên thì chính anh cũng phải sợ đấy."

Nhạc Thính Phong hận không thể lập tức nói với tiểu lão thái thái nhà mình, con trai mẹ cuối cùng cũng được làm phù chính rồi (từ để chỉ từ thiếp lên vợ chính thời xưa), con trai mẹ cuối cùng cũng có thể thấy ánh mặt trời rồi, mẹ có thể yên tâm được rồi, con trai mẹ được dán mác bạn trai rồi nhé!

Yến Thanh Ti nhếch mép: "Biết rồi!"

Nhạc Thính Phong cởi mũ cả kính ra, nói: "Bịt kín chết anh rồi, ban nãy anh thật sự muốn đánh đám người đó một trận."

Yến Thanh Ti bĩu môi: "Phóng viên đấy, nếu mà đánh được, em chả đánh nhanh hơn anh..."

Dư luận, truyền thông đôi khi thật đúng là một con nhím.

Nhạc Thính Phong nắm tay Yến Thanh Ti: "Dư luận gần đây anh sẽ bảo công ty truyền thông dưới trướng Nhạc Thị lưu

tâm hơn một chút, để họ mở một cuội họp thảo luận xem có cách nào để gạt bỏ nguy cơ lần này không? Không có chuyện gì đâu, em đừng để trong lòng."

Yến Thanh Ti gật đầu: "Thuận tiện thì tốt, không cần miễn cưỡng can dự vào chuyện này. Có vẻ như hôm nay em phải làm ầm lên rồi, hôm nay em sẽ thêm dầu vào lửa, để họ cháy nhiệt luôn thể."

Yến Thanh Ti biết, những lời vừa xong của cô sẽ nhanh chóng được tung lên mạng, phỏng chừng sẽ dẫn tới một cơn chấn động không nhỏ đâu.

Nhưng, cô nghĩ tới những gì mình đã nói, phản ứng chắc sẽ không quá tốt.

Phỏng chứng toàn dân đang nghĩ, Yến Thanh Ti là một nữ vương chuyên đi tìm chỗ chết cũng nên!

Có điều, cô vui là được, cô quả nhiên sẽ không lùi bước, cô phải vạch ra một con đường máu trên đại chiến dư luận này.

Yến Thanh Ti bỗng bật cười: "Nếu em cứ làm loạn lên như vậy tiếp, nói

không chừng có thể sẽ bị tổng cục phong sát* đấy...”

*Ám chỉ các cơ quan chức năng quản lý của nhà nước tiến hành các biện pháp cản trở, ngăn cấm các hành vi trái quy định.

Đánh người, đây chắc thành vết nhơ của nghệ sĩ rồi nhỉ? Chết cũng không hối cải, không nhận sai, không xin lỗi, tình cách thì ác liệt? Dù cho tổng cục có không phong sát, nói không chừng thiên quân vạn mã trên mạng cũng sẽ bắt tay lại với nhau để tẩy chay cô.

Yến Thanh Ti sờ cằm, cô như vậy là chọc giận nhiều người rồi đấy.

Thang máy lên tới nơi, Nhạc Thính Phong ôm cổ Yến Thanh Ti: “Phong sát, thế lại chẳng tốt quá, vừa hay có thể về nhà sinh con cho anh.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 585: Không Thể Để Người Ta Ức Hiếp Thanh Ti Nhà Bà Được

Yến Thanh Ti huých khuỷu tay vào người Nhạc Thính Phong: “Ai thèm sinh con, ước mơ ảnh hậu của em còn chưa thực hiện được kia kìa.”

“Sinh con với ước mơ làm ảnh hậu của em không ảnh hưởng gì đến nhau cả.”

“Sao lại không ảnh hưởng, mang thai mười tháng, sinh con xong, ai còn nhớ tới Yến Thanh Ti nữa?”

“Không phải có anh rồi à? Em ôm đùi anh, muốn nổi tiếng lúc nào mà chẳng được.”

Hai người đang nói thì thấy Quý Miên Miên đi tới.

Quý Miên Miên nhìn thấy Yến Thanh Ti, lập tức chạy đến: “Chị, hai người quay lại rồi, ban nãy có đụng phải phóng viên không?”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Ừm, có đụng, không sao... chắc một lát nữa là giải tán thôi.”

Quý Miên Miên thở phào nhẹ nhõm: “Vậy thì tốt, có nhiều phóng viên chặn ở trước cửa quá, em với Tiểu Từ đều không dám ra bằng cổng chính.”

Nhạc Thính Phong đẩy cửa phòng, “Vào phòng trước đi đã.”

...

Phía bên kia, Nhạc phu nhân nằm trong viện, không có sự quản thúc của Nhạc Thính Phong, bà lại cầm điện thoại lên lướt weibo. Sau đó thấy weibo Yến Thanh Ti đánh người, cũng thấy cả tấm hình Tăng Doanh Doanh chứng nhận có thương tích nữa.

Nhạc phu nhân xem xong, sắc mặt liền thay đổi, bà biết Yến Thanh Ti là người thế nào, nếu không phải người ta chọc vào cô, cô sẽ không làm hại người khác.

Nếu nhìn vào sẽ thấy Yến Thanh Ti là một người rất cường thế, rất xấu xa,

nhưng cô không phải là người có tính chủ động công kích người khác,

Nhạc phu nhân thấy những weibo mắng chửi Yến Thanh Ti, bà tức tới nỗi đau cả ngực.

Lại mở một weibo khác ra, thấy Tăng Doanh Doanh đã báo cảnh sát rồi.

Nhạc phu nhân xắn tay áo chửi một câu thổ ngữ của Tô Thị, báo cảnh sát, báo cảnh sát á, mày tưởng bà đây ăn chay chắc?

Nhạc phu nhân gọi thẳng cho Tô Trăn.

Tô Trăn khi đó đang mở cuộc họp, thấy Nhạc phu nhân gọi tới, không dám nhiều lời, vội bắt điện thoại: “Alo, cô ạ, có chuyện gì không?”

Nhạc phu nhân: “Tất nhiên là có chuyện rồi.”

Tô Trăn còn tưởng xảy ra chuyện gì lớn, vội đứng dậy nói: “Cô nói đi, con có giúp gì được cho cô không?”

“Ở trên weibo, có một nữ diễn viên nói con dâu cô đánh cô ta, muốn báo cảnh sát...” Nhạc phu nhân nói một chuỗi rất dài, rất là dài, đại khái hết rõ hết mọi chuyện.

Tô Trăn nghe xong, vò trán: “Cô à... chuyện này... chuyện này...”

Nhạc phu nhân vừa thấy Tô Trăn chần chừ: “Làm sao? Cô ta báo cảnh sát rồi, chẳng lẽ mấy đứa không quản được hả?”

“Không phải... Nếu như theo những gì cô nói thì tấm ảnh và đoạn clip chính là bằng chứng vô cùng xác thực, bọn con cũng không thể vờ như không thấy được.” Tô Trăn nghe xong thật sự rất đau đầu, anh đại khái có thể hiểu tấm ảnh và đoạn video Yến Thanh Ti đánh người trong đoàn làm phim bị tung lên mạng, giờ đang chịu phải sự công kích của tất cả mọi người.

Tô Trăn nghĩ đến sự tàn nhẫn của Yến Thanh Ti, anh ta tin rằng đó quả thực là chuyện mà Yến Thanh Ti có thể làm ra.

Người phụ nữ này thật biết gây chuyện.

Một vụ kiện sự thật rõ ràng, có chứng có cớ thế này, anh ta cũng không tiện xử lý.

Nhạc phu nhân tức giận đập bàn: “Bằng chứng xác thực thì sao, mấy đứa đi điều tra rõ xem tại sao lại đánh cô ta? Con dâu cô không phải là người vô duyên vô cớ đi đánh người, chắc chắn là cô ta đã bắt nạt Thanh Ti nhà cô trước.”

Tô Trăn âm thầm nghĩ, Thanh Ti nhà cô thì ai có thể bắt nạt được chứ?

“Cô à, cô đừng lo, đây là chuyện thuộc khu vực đồn cảnh sát xử lý, hơn nữa, là vụ kiện nhỏ, cùng lắm thì phạt tiền thôi, sẽ không bị phạt nặng gì đâu.”

Nhạc phu nhân lập tức nói: “Bồi thường cũng không được, con dâu cô là một diễn viên nhỏ, nó làm gì có tiền. Cô mặc kệ, dù sao con cũng phải giúp cô, con không giúp cô, cô sẽ đi tìm ba con.”

--- O ---

Chương 586: Có Cút Cũng Phải Ngẩng Cao Đầu Mà Cút

Tô Trăn... bỗng không còn gì để nói.

Anh nói: “Cô đừng cuống, con... để con gọi điện thoại hỏi xem thế nào?”

Chuyện này nếu thật sự chọc vào cha anh, chắc anh sẽ bị lột chức mà đá về nhà mất.

Nhạc phu nhân không yên tâm, lại dặn dò: “Con nhất định phải quản đấy nhé, con dâu cô không thể bị ức hiếp được.”

Tô Trăn gật đầu: “Vâmg, cô, con nhất định... sẽ hỏi cho rõ, sẽ giải quyết chuyện thành thành án nhỏ nhất.”

“Không phải tối thiểu hóa, nhất định không được để Thanh Ti nhà cô phải chịu thiệt đâu đấy.”

“Cô yên tâm, sẽ không đâu...”

Dập điện thoại, Tô Trăn cảm thấy đầu càng đau tợn, họp xong anh liền tìm một người hỏi về vụ kiện của Yến Thanh Ti.

“Đúng là có người đã báo cảnh sát, nhưng cảnh sát khu vực vẫn chưa phái người đi tìm hiểu.”

“Khỏi cần người khác nữa, cậu dẫn thêm hai người đi làm rõ cho tôi, tại sao Yến Thanh Ti lại đánh người?”

“Thế xong giải quyết thế nào, bất kể vì lý do gì thì cô ta cũng đánh người rồi, có chứng cứ xác thực.”

Tô Trăn không nói gì, nhìn hắn.

Viên cảnh sát kia ngẩn ra một lúc mới nghĩ tới vấn đề mấu chốt trong đó: “Được, được, anh yên tâm, em sẽ đi điều tra rõ ràng...”

...

Không đợi tới hôm sau, một số tấm ảnh và video lúc Yến Thanh Ti được phỏng vấn đã bị tung lên mạng.

Mấy công ty truyền thông này có vẻ đã bàn bạc xong hết với nhau rồi, bọn họ định tạo một trận sóng gió lớn, tối hôm đó thì tung ra đoạn video đầu tiên chính là đoạn Yến Thanh Ti đang cãi nhau tay đôi với phóng viên, bị up lên kêu Yến Thanh Ti không tôn trọng, làm nhục người của truyền thông, tính tình kiêu căng ngạo mạn, không coi ai ra gì. Quả thật, chuyện này đã dẫn tới một làn sóng lớn, dân tình bắt đầu lao vào tham gia đội ngũ anti Yến Thanh Ti.

Nhưng ngay sau đó lại có người tung ra một đoạn clip vài giây ngắn, sau khi Nhạc Thính Phong bị người ta ném trứng gà, Yến Thanh Ti đã cướp mic nói với đám người đang chĩa ống kính, trên mạng dần dần lại có một số phản ứng có chiều hướng khác nhau.

Có một người có tiếng trong giới up weibo còn kèm theo hashtag #Mọi người đều anti Yến Thanh Ti, bảo cô cút khỏi làng giải trí, hình như cũng quên mất một chuyện đó chính là mâu thuẫn giữa cô và Tăng Doanh Doanh từ đâu mà có? Chắc

không phải vô duyên vô cớ mà đánh người ta chứ? Kể cả có bắt nạt người ta thì cũng phải có lý do chứ? Tôi quan tâm tới chuyện này hơn#

Lúc mới bắt đầu mọi người còn chưa chú ý tới stt này, nhưng sau khi Tần Cảnh Chi ấn like, lượng người share bài bắt đầu bùng lên.

Fan của Yến Thanh Ti vừa thấy có cơ chuyển ngoặt rồi, lập tức spam nhóm khắp nơi.

#Thấy nữ thần của tôi ngông cuồng như thế, sao tôi lại thấy sướng thế này nhỉ? #

#Tôi là fan não tàn của nữ thần, tôi tin nữ thần của tôi sẽ không vô duyên vô cớ đánh người, cầu được biết chân tướng#

#Không bao che, không trốn tránh, cầu được biết chân tướng, nữ thần của tôi có cút khỏi làng giải trí cũng phải ngẩng cao đầu mà cút#

#Nữ thần, chị đẹp trai quá, đẹp trai quá, em đã bị bẻ cong vì chị mất rồi...”

Yến Thanh Ti ngủ dậy thấy Nhạc Thính Phong đang lướt điện thoại, cô xem

cùng.

“Em đã bị chửi lên một tầm cao mới chưa?”

Nhạc Thính Phong vươn tay ôm cô vào lòng: “Sắp rồi...”

Sau khi hai người trở về liền tắm rửa rồi lăn ra ngủ. Hai người cũng chẳng làm gì, chỉ ôm nhau ngủ, ấm áp đến nỗi khiến Yến Thanh Ti cảm động.

Yến Thanh Ti lướt mìn mấy cụm từ hot đang được tìm kiếm, nói: “Không cần gấp, cứ cho bọn chúng tận hưởng được mấy ngày...”

Truyền thông muốn lấy cô ra thu hút sự chú ý khiến không ít người nghĩ rằng đây chỉ là làm trò. Yến Thanh Ti bĩu môi, cô không cần phải làm gì, lúc nào cũng có thể bị bôi nhọ lên trang đầu hết.

Ngược lại, bên phía Tăng Doanh Doanh rõ ràng là đang lấy chuyện này ra để tìm kiếm sự đồng cảm, muốn nhân cơ hội này để nâng cao độ nổi tiếng của cô ta.

Có điều cô không vội, không vội một chút nào hết, chuyện này càng kéo dài, cuối cùng thành quả phản kích của cô càng lớn.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 587: Yến Thanh Ti, Chúng Mình Sinh Con Đi

Yến Thanh Ti chưa tỉnh lại được bao lâu, Tăng Doanh Doanh đã lại up một đoạn clip lên weibo, trong đoạn clip đó cô ta để mặt mộc xuất hiện, trông rất tiều tụy.

Tăng Doanh Doanh cúi người nói trước: "Xin lỗi, tôi muốn xin lỗi mọi người tại đây. Tôi không ngờ chuyện nhỏ này của tôi lại khiến nhiều người quan tâm tới vậy, làm phiền mọi người thật hết sức xin lỗi. Còn về việc nguyên nhân mà tôi bị đánh là vì khi ấy tôi với chị Thanh Ti có chút mâu thuẫn nhỏ, là do tôi chọc giận chị Thanh Ti, cho nên chị ấy mới ra tay. Tại đây, tôi cũng xin lỗi chị Thanh Ti..."

Giọng Tăng Doanh Doanh khản đặc, nói một hồi rồi khóc nấc lên, cô ta lau nước mắt, vừa khóc vừa cố tỏ ra kiên cường nói: "Hi vọng chuyện này sẽ kết thúc tại đây. Tôi mong là chị Thanh Ti sẽ không vì tôi mà tức giận, mau trở lại đoàn làm phim, mọi người đều đang đợi chị."

Đoạn video này của Tăng Doanh Doanh không up lên thì thôi, vừa up một cái, dư luận lại bắt đầu lùm xùm lên.

Cô ta xin lỗi, nhưng rõ ràng từng câu từng chữ lại toàn là cạm bẫy.

Yến Thanh Ti cười xem hết, lại kích vào bình luận của stt đó, cô cười lạnh một tiếng.

#Sao tôi có cảm giác đoạn video này là bị người ta ép up lên thế nhỉ? Có phải Doanh Doanh bị uy hiếp không @Cảnh sát Hải Thành#

#Chọc giận? Không nói lời nào liền ra tay? Tí nữa thì đánh người ta chết luôn vậy đó hả? Nếu như vậy, tôi sớm đã bị bắt không biết bao nhiêu lần rồi#

#Rốt cuộc là ai đưa loại đê tiện như Yến Thanh Ti vào đoàn làm phim vậy#

#Doanh Doanh đừng khóc, bọn tôi luôn ở phía sau cô, quyết không để con tiện nhân nào đấy đạt được mong muốn#

#Đánh người mà còn kiêu căng như vậy#

#À, Yến tiện nhân vẫn chưa quay lại đoàn làm phim à? Còn chưa quay lại đoàn làm phim à? Mặt cũng dày ghê, không biết lại đang bò lên giường của đại gia nào rồi đây, dám để cả đoàn làm phim đợi một mình cô ta#

#Yến Thanh Ti scandal cả đời, không giải thích#

Đoạn clip ngắn của Tăng Doanh Doanh vừa ấm ức lại bất lực, khiến mọi người liền liên tưởng tới việc cô ta bị bắt up lên, cố ý nhận hết trách nhiệm về bản thân mình, như vậy lại càng khiến cơn tức giận của quần chúng nhân dân không hiểu rõ sự tình nhưng vẫn muốn tỏ ra chính nghĩa tăng cao, cuối cùng còn chốt một câu chứng thực việc Yến Thanh Ti tự ý rời khỏi đoàn làm phim.

Yến Thanh Ti cười: “Sau lưng cô ta có chống lưng hả?”

Nhạc Thính Phong nắm lấy tay cô rồi hôn một cái: “Phải, chắc chắn phải có một đoàn đội có năng lực không tồi thao túng.”

“Thấy bạn gái anh bị người ta bội nhọ như vậy, anh có suy nghĩ gì?”

Nhạc Thính Phong nghĩ một lúc, nghiêm túc trả lời: “Em bị bôi nhọ, không cần phải làm việc, có thời gian để ở bên anh, rất tốt...”

Yến Thanh Ti giật giật khóe miệng.

Vào lúc này, thân là bạn trai, đáng ra anh phải an ủi cô hay nên nói vài câu bá đạo nào đó chứ?

Yến Thanh Ti lườm Nhạc Thính Phong, đưa tay véo mặt anh một cái.

Nhạc Thính Phong ôm mặt nói: “Anh nói rất nghiêm túc, chẳng lẽ không phải à? Nếu không vì chuyện này, chắc chắn giờ em đang ở phim trường, làm gì có chuyện ngủ với anh ở đây chứ?”

Yến Thanh Ti...

Cô lật người xuống giường.

Nhạc Thính Phong theo sau: “Giận thật à, giận thật rồi à?”

Yến Thanh Ti rửa mặt, Nhạc Thính Phong ở bên cạnh quấy rối, cô không chịu nổi nữa liền đá anh một cái: “Đừng làm loạn nữa, mau tới viện với mẹ

anh đi. Sao anh chẳng thuận hiếu với mẹ anh chút nào vậy hả?"

Nhạc Thính Phong dựa vào bồn rửa mặt, anh vén áo Yến Thanh Ti lên, nhìn vào khe rãnh sâu kia, mắt tối lại: "Nếu mẹ anh mà biết lúc này anh đang ở một mình với con dâu tương lai của bà, chắc chắn sẽ không cho anh tới đó. So với việc ở bên canh bà, bà càng mong tương lai có cháu nội ở cạnh bà hơn, đối với bà mà nói, đây mới là chuyện thuận hiếu nhất."

"Yến Thanh Ti, bọn mình sinh con đi."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 588: Yến Thanh Ti, Mày Có Tội, Mày Phải Chết

Yến Thanh Ti ném khăn lên mặt Nhạc Thính Phong: "Anh không đi thì em đi, em không thể để bác gái ở viện một mình được."

Nhạc Thính Phong từ phía sau ôm lấy eo cô: "Vậy bọn mình cùng đi."

"Cùng đi thì bỏ ra, anh không buông ra thì làm sao em đi được."

"Em ở trên người anh, anh khiêng em đi."

"Lại khiêng cho em choáng luôn ấy hả?"

Nhạc Thính Phong thấy Yến Thanh Ti vẫn còn có thể đùa lại anh, khóe môi lại nhếch lên.

Anh lo Yến Thanh Ti sẽ không vui mới cố tình chọc cho cô vui.

Yến Thanh Ti bị người ta chửi như vậy, sao cô có thể hoàn toàn thờ ơ được chứ, chỉ là anh không muốn tỏ ra quá để tâm tới chuyện đó trước mặt cô, nếu không, cô sẽ càng cảm thấy áp lực hơn nữa.

Tuy Yến Thanh Ti tỏ ra hoàn toàn không hề để tâm tới chuyện đó, nhưng... Sao có thể không quan tâm được đây? Làm gì có ai có thể hoàn toàn thờ ơ như vậy?

Lúc này, tất cả mọi người đều đang đối đầu với cô.

Dường như cả thế giới này đều đang nói: Yến Thanh Ti, mày có tội, mày đáng chết.

Chính vì lý do đó, anh càng không thể tạo thêm áp lực cho cô. Đôi khi, không quan tâm lại là một sự giải thoát.

Nhạc Thính Phong đã gọi điện bảo Khúc Kính tới nói chuyện với đạo diễn, Yến Thanh Ti đánh người, tự ý tách ly khỏi đoàn làm phim, chống đối lại đạo diễn, thực ra đây là một chuỗi liên hoàn, chỉ cần phá vỡ một cái ở giữa thì những cái khác đều sẽ không khó khăn nữa.

Trước khi dàn xếp xong phía bên đạo diễn, Nhạc Thính Phong sẽ không để Yến Thanh Ti trở lại đoàn.

Chỉ là hai người không hề hay biết, khi hai người đang ngủ, thì cảnh sát đã tới đoàn làm phim một chuyến rồi.

Đôi khi tin tức tiêu cực lại như lăn đi như một quả cầu tuyết, càng lăn càng lớn. Hai người còn chưa tới bệnh viện, đã có một số người được gọi là những người biết rõ sự tình tiết lộ: Chuyện Yến Thanh Ti ức hiếp bạn diễn cùng đoàn không phải là lần đầu tiên. Trước đây khi quay bộ phim Tiêu Phòng Điện, cô cũng không ít lần ức hiếp các nữ diễn viên cùng đoàn, chỉ là giờ mới bung bét ra thôi.

Căn cứ vào sự tiết lộ của người biết sự tình, nữ diễn viên bị Yến Thanh Ti bắt nạt khi còn đóng Tiêu Phòng Điện là một tiểu hoa đán mới có tên Lư Vân Vân, còn một người khác tên Triệu Văn Kỳ.

Sau đó, có người còn phỏng vấn cả Lư Vân Vân nữa.

Đóa Bạch Liên Hoa Lư Vân Vân tự dưng không biết nên nói sao, cô ta cũng không thật sự nói Yến Thanh Ti đã bắt nạt cô ta, chỉ nói một cách không rõ ràng, nói Yến Thanh Ti ức hiếp Triệu Văn Kỳ.

Cái tên Yến Thanh Ti dường như ai ai cũng biết, thối không ngửi nổi, có người còn liên kết với nhau kêu phong sát cô vĩnh viễn đi.

Nhạc Thính Phong thấy sốt ruột lắm, anh muốn ra tay nhưng từ đầu tới cuối Yến Thanh Ti lại vẫn bình chân như vại.

Nhạc phu nhân ở viện đọc được những tin này tức đến nghiến răng nghiến lợi, bà cầm điện thoại lên không ngừng lướt tin tức, bà chắc chắn không thể để con dâu bà bị ức iếp như vậy được.

Vừa nghe thấy tiếng hai người bước vào, bà vội đặt điện thoại xuống.

“Sao hai đứa lại đến đây, về đi, nghỉ ngơi cho tốt.”

Nhạc Thính Phong vuốt ve cằm: “Con dâu tương lai không yên tâm vì mẹ nên cứ phải tới đây bằng được.”

Anh ôm Yến Thanh Ti: “Em xem, anh đã bảo rồi mà, bọn mình hoàn toàn không cần phải tới đâu.”

“Vẫn là Thanh Ti nhà mình có hiếu, cái lũ trên mạng con không phải để ý đến chúng nó đâu, chúng ta tin con mà...”

Yến Thanh Ti cười nói: “Con không sao, mấy chuyện đó con cũng chẳng để trong lòng.”

Nhạc phu nhân gật đầu lia lịa: “Phải, không cần để trong lòng đâu. Con xem, giới giải trí có gì tốt đâu, còn không bằng về nhà kết hôn với Thính Phong.”

Nhạc Thính Phong ôm cả hai người lại: “Mẹ, con trai mẹ cuối cùng cũng lên chức rồi, được phù chính rồi nhé. Mấy ngày nữa, mẹ có thể thấy bóng dáng đẹp trai của con mẹ ở trên mạng rồi.”

Nhạc phu nhân nghi hoặc nhìn anh: “Sao mẹ thấy không tin được thế nhỉ? “

“Tốt xấu gì mẹ cũng phải tin con trai mẹ một chút chứ? Không tin, mẹ hỏi Thanh Ti mà xem, hỏi cô ấy xem có đúng là cô ấy đã thừa nhận con là bạn trai của cô ấy không?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 589: Người Tôi Muốn Ngủ Cùng Là Em

Yến Thanh Ti tươi cười nhìn Nhạc phu nhân với Nhạc Thính Phong đấu võ miệng với nhau.

Những gì cô quan tâm nhất đều đang ở trước mắt rồi, còn những kẻ cô vốn không hề quen biết kia hợp lại mắng chửi cô đáng để cô quan tâm sao, những người không quan trọng có chửi ầm trời thì cũng có sao? Có thể làm tổn thương gì tới cô cơ chứ?

Tối hôm đó, Yến Thanh Ti ngủ lại ở viện, cô với Nhạc phu nhân hai người một giường, Nhạc Thính Phong ngủ trên sofa. Tất nhiên, tới nửa đêm, anh chàng vẫn lại trèo lên giường với Yến Thanh Ti.

...

Buổi tối, Quý Miên Miên đói quá xuống lầu mua thức ăn, vừa vào cầu thang máy, đạo diễn, phó đạo diễn và cả nhà chế tác đều bước vào. À, họ còn đi cùng một người nữa - Diệp Thiều Quang.

Quý Miên Miên thấy Diệp Thiều Quang liền nắm chặt tay.

Đây là cầu thang máy, có camera, ở đây còn có người, cô không thể ra tay được.

Đạo diễn thấy Quý Miên Miên liền tức giận, giọng điệu chẳng tốt đẹp gì: “Rốt cuộc thì bao giờ Yến Thanh Ti mới quay lại đoàn làm phim để bắt đầu quay đây? Cô ta có còn muốn đóng phim nữa không thế?”

“Không biết, ông đi mà hỏi chị ấy.”

“Cô là trợ lý của cô ta, cô không biết còn ai biết? Bảo cô ta mau trở về, cô ta chống đối đạo diễn, đánh đồng nghiệp mà còn có lý nữa hả?”

Quý Miên Miên thở phì phò nói: “Có lý chính là có lý. Chị Thanh Ti của tôi không làm gì sai, chị ấy làm gì cũng đúng hết...”

Đạo điễn tức đến đỏ bừng cả mặt: “Một tiểu trợ lý như cô mà dám nói chuyện với tôi như vậy đấy hả, cô có còn muốn kiếm cơm nữa không?”

Quý Miên Miên khinh bỉ nói: “Sao tôi không thể nói với ông như thế? Ông cũng chẳng phải là ông chủ của tôi, ông cũng có trả lương cho tôi quái đâu, tôi cũng chẳng muốn làm đạo diễn, ông thấy ông giỏi nhưng trong mắt tôi ông chẳng là cái thá gì hết nhé!”

“Cô, cô... cô giỏi lắm, giống y như Yến Thanh Ti, có giỏi thì cô ta đừng bao giờ quay lại nữa.”

Thang máy dừng lại ở tầng đạo diễn ở, ông ta tức tối xông ra ngoài, phó đạo diễn và nhà sản xuất liền chạy đuổi theo.

Quý Miên Miên tưởng Diệp Thiều Quang cũng sẽ đi, nhưng không ngờ anh ta lại vươn tay ấn nút đóng cửa.

Quý Miên Miên lập tức phòng bị nhìn anh ta: “Đừng tưởng đây là thang máy thì tôi không dám quật ngã anh.”

Diệp Thiều Quang dần bước tới dồn Quý Miên Miên vào góc chết của thang máy: “Yến Thanh Ti đang gặp khó khăn như vậy, lần này lại rất khó có thể trở mình được, cô có biết không hả?”

Quý Miên Miên tức giận đáp: “Liên quan gì tới anh?”

Diệp Thiều quang nhếch mép: “Tất nhiên là có liên quan đến tôi rồi.”

Quý Miên Miên cảm thấy nguy hiểm: “Anh muốn làm gì?”

“Tôi muốn...” Diệp Thiều Quang cúi đầu, cánh môi mỏng như dán lên tai Quý Miên Miên: “Ngủ với tiểu trợ lý của cô ta.”

Một giây sau, trong thang máy phát ra tiếng kêu kinh ngạc của Quý Miên Miên: “GÌ CƠ???”

Quý Miên Miên đẩy mạnh Diệp Thiều Quang ra, ngón tay chỉ chỉ anh ta run lên: “Anh... anh là đồ biến thái...”

Diệp Thiều Quang đứng vững, cởi cúc tay áo, xắn lên, “Phải, hôm nay tôi sẽ cho cô thấy biến thái rốt cuộc là bộ dạng như thế nào?”

Quý Miên Miên đau đớn nhìn anh ta: “Không ngờ anh lại muốn ngủ với Tiểu Từ. Tôi thật sự không ngờ anh lại là một kẻ lưu manh như vậy...”

Diệp Thiều Quang... con mẹ nó, Tiểu Từ là ai vậy?

Ting, thang máy mở cửa, Quý Miên Miên muốn ra ngoài, vừa mới bước được một bước đã bị Diệp Thiều Quang tóm lại, anh ta nhanh chóng ấn lên tầng cao nhất.

Anh ta ấn vào huyệt vị trên tay Quý Miên Miên, dồn cô trong thang máy, khóe miệng cười tà: “Lần trước cô đòi ngủ với tôi là vì muốn giúp Yến Thanh Ti? Lần này, cô có muốn giúp cô ta nữa không?”

Quý Miên Miên oán giận nói: “Phí lời, tất nhiên là tôi muốn rồi, nhưng anh không thể ngủ với Tiểu Từ được, tôi không kỳ thị đồng tính, nhưng...”

Diệp Thiều Quang cúi xuống cắn lên môi Quý Miên Miên, nghiến răng nghiến lợi nói: “Cô nàng ngốc nghếch, người tôi muốn ngủ cùng... là cô!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 590: Tôi Hôn Cô, Cô Cũng Đâu Có Phản Ứng Gì?

Quý Miên Miên chỉ cảm thấy bên tai tê rần, sau đó một cơn nóng ập tới, nóng hầm hập, như thể bị người ta hắt nước sôi lên người vậy. Quý Miên Miên dựng đứng tai, mở to mắt nhìn Diệp Thiều Quang.

Mắt Quý Miên Miên vốn không nhỏ, lại tròn xoe, cộng thêm gương mặt bầu bĩnh đang kinh ngạc nhìn Diệp Thiều Quang, trông đáng yêu vô cùng.

Diệp Thiều Quang thật muốn đưa tay lên véo mặt cô, nhưng tiếc là tay anh ta đang nắm tay cô, nếu buông, chẳng cần đến một giây, người bị quăng ra ngoài sẽ là anh ta mất.

Diệp Thiều Quang cúi đầu, môi cố tình lướt qua tai Quý Miên Miên, lập tức Quý Miên Miên liền run lên.

Diệp Thiều Quang nói: “Tôi có thể tẩy trắng cho Yến Thanh Ti, có thể khiến tất cả những điều bôi nhọ, nói xấu cô ta biến mất, cô thấy thế nào?”

Quý Miên Miên hung hăng chà xát tai, cô vẫn nhìn Diệp Thiều Quang bằng ánh mắt kinh ngạc: “Anh... chắc chắn chứ?”

“Chẳng phải cô có thể làm mọi chuyện vì cô ta sao? Lần này, chúng ta chỉ làm nốt chuyện lần trước chưa chưa làm xong thôi.”

Diệp Thiều Quang đứng từ xa quan sát Yến Thanh Ti lại phát hiện ra bông hoa nhỏ ở bên cạnh cô ta cũng rất đáng yêu.

Diệp Thiều Quang còn đang định xem xem cô ngốc này sẽ làm ra phản ứng thế nào? Nếu cô thật sự đồng ý ngủ với anh ta, lần này, anh ta uyệt đối sẽ không thả cô đi nữa.

Quý Miên Miên vẫn truy hỏi: “Anh thật sự, thật sự chắc chắn chứ?”

“Nếu không chắc chắn, cứ thử thì biết ngay thôi.” Thang máy tới nơi, Diệp Thiều Quang tóm Quý Miên Miên ra khỏi cửa.

Diệp Thiều Quang một tay lấy thẻ phòng, quẹt một cái trước cửa phòng, cạch một tiếng, cửa phòng mở ra, lôi Quý Miên Miên vẫn chưa hết ngạc

nhiên đi vào phòng.

Sau khi vào phòng, Diệp Thiều Quang cắm thẻ lên, cả phòng được kết nối điện, lập tức sáng lên.

Diệp Thiều Quang ngoảnh lại nhìn Quý Miên Miên đang nghiêm túc nhìn hắn.

Diệp Thiều Quang cảm thấy hơi nguy hiểm, bất giác lùi lại, tránh lại bị Quý Miên Miên quật ngã thêm lần nữa. Nhưng khi anh buông tay Quý Miên Miên ra lại bị cô tóm trở lại.

Diệp Thiều Quang chưa kịp phản ứng lại, trước mắt đã tối đen, ánh sáng bị Quý Miên Miên chặn lại.

Sau đó, Quý Miên Miên nhanh chóng buông hắn ra.

Diệp Thiều Quang thấy Quý Miên Miên nhấc tay lên, lập tức hét lên: "Đợi một chút, nếu cô thật sự khăng khăng..."

Anh ta còn chưa nói xong, Quý Miên Miên bỗng nhiên nói: "Tôi không kỳ thị đồng tính, nếu anh đã để ý tới Tiểu Từ, tôi cũng sẽ không nói gì anh cả. Nhưng anh không thể vì muốn lấp liếm sự thật anh là đồng tính mà cố tình tìm một cô gái để thay thế thế này. Anh xem, vừa rồi khi tôi hôn anh, căn bản anh cũng có cảm giác gì đâu?"

Diệp Thiều Quang vừa nghe thấy vậy liền không biết nên nói gì nữa.

Con mẹ nó, anh còn có thể phản ứng như thế nào đây, hôn nhanh như vậy, lại còn bất thình lình lao tới, anh còn chưa kịp chuẩn bị gì mà, còn chưa đợi tới khi kịp định thần lại thì cô đã buông anh ra rồi, thánh mới phản ứng nổi.

Diệp Thiều Quang sầm mặt, anh cũng muốn có phản ứng lắm, nhưng cô đã cho anh ta thời gian chưa?

Quý Miên Miên vươn tay nghiêm túc vỗ bộp bộp lên vai Diệp Thiều Quang: "Nếu anh sớm nói anh là gay, lần trước tôi cũng sẽ không chạy tới chỗ anh la hét muốn ngủ với anh rồi. Chẳng trách lần trước anh sống chết cũng không chịu, giờ thì tôi đã hiểu rồi, anh vẫn là người rất có nguyên tắc, cố gắng mà giữ gìn nhé."

Nguyên tắc, giữ gìn? Diệp Thiều Quang thật muốn cắn lưỡi đứt Quý Miên

Miên ra luôn.

Như thế nào là vĩnh viễn không cần nghe cô ta nói bất cứ thứ kỳ kỳ lạ, trời ơi đất hỡi cả?

Diệp Thiều Quang buồn bực, Tiểu Từ ở đâu ra vậy? Anh ta nhắc tới Tiểu Từ hồi nào mà con nhỏ ngốc nghếch Quý Miên Miên này cứ đinh ninh như vậy?

Diệp Thiều Quang lạnh lùng nói: "Quý Miên Miên, cô có thể ngậm miệng lại được không?"

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 591: Người Mà Tôi Muốn Vẫn Luôn Là Cô

Quý Miên Miên không nói nữa nhưng hai mắt vẫn mở thật to nhìn Diệp Thiều Quang, tựa như muốn nói: Nhìn đi, nhìn đi, thẹn quá hóa giận! Rõ ràng anh có ý với Tiểu Từ, thật không ngờ anh là loại cầm thú như vậy.

Trong lòng Quý Miên Miên nghĩ, mẹ nó, khẩu vị quá nặng!

Diệp Thiều Quang oán hận nhìn Quý Miên Miên. Bây giờ anh ta không những muốn cắn nát đầu lưỡi của Quý Miên Miên mà còn muốn móc mắt cô ta ra.

Cô nàng này ngu xuẩn đến độ thuốc tiên cũng không chữa được. Người khôn khéo, mưu mô như Yến Thanh Ti vì sao lại có thể giữ loại hàng như này bên người? Hay là cô ta đang thay trời hành đạo - thu nhận Quý Miên Miên.

Diệp Thiều Quang ép sát Quý Miên Miên: “Quý Miên Miên, rốt cuộc cô làm cách nào mà sống được tới giờ này vậy?”

Quý Miên Miên ngây thơ nói: “Tôi cũng không biết nha, làm sao mà biết được mình sống bằng cách nào? Cơ mà ba ba tôi từng nói, tôi nhất định chết vì ngu.”

Diệp Thiều Quang cười lạnh một tiếng: “Ba của cô nói đúng rồi đấy.”

Cô nàng này nếu không chết vì ngu chỉ có thể chết vì quá ngu.

Quý Miên Miên từ từ lui về phía sau: “Tôi không khinh bỉ anh, cũng sẽ không xem thường anh, tuy rằng khẩu vị của anh có hơi nặng một chút cũng không sao, tình yêu chân thành không có tội mà. Cái đó... nếu anh thật sự có thể giúp nữ thần của tôi...”

Quý Miên Miên vỗ ngực một cái: “Vậy để tôi đi nói giúp anh với Tiểu Từ, nói là vì nữ thần để cậu ta lên giường với anh, chắc cậu ta cũng không từ...”

Quý Miên Miên chỉ thiếu một chữ nữa mới có thể nói hết câu, có điều Diệp Thiều Quang đã không muốn nghe thêm lời nào của cô nữa nên sấn tới, thẳng thắn cúi đầu chặn cái miệng của Quý Miên Miên lại.

Anh không muốn nghe thấy bất cứ âm thanh nào phát ra từ miệng của cô gái

này, trừ phi là... âm thanh trên giường.

Quý Miên Miên trợn to mắt, mẹ kiếp, cái thể loại đâu mà một lời không hợp liền lập tức hôn?

Rõ ràng là thích Tiểu Từ, tại sao cứ đi hôn cô? Bà đây cũng không phải loại đàn bà tùy tiện, nếu bị người ta nói Quý Miên Miên chạy đi cướp đoạt đàn ông của một người đàn ông thì cô còn mặt mũi nào mà sống hả?

Quý Miên Miên giơ tay, túm lấy cái tay đang đặt bên hông cô của Diệp Thiều Quang.

Đang muốn ném anh ta, chợt cô nghe thấy âm thanh phát ra khi hai đôi môi rời khỏi nhau.

"Quý Miên Miên, nếu cô còn dám quăng tôi một lần nữa thì cô có tin hay không, tôi sẽ khiến cho Yến Thanh Ti càng thêm khốn khổ? Cô không muốn kiếm chuyện phiền phức cho nữ thần yêu quý của cô chứ?"

Hai người bọn họ gần như sát rạt vào nhau, âm thanh dường như chỉ có hai người bọn họ nghe thấy.

Quý Miên Miên vừa tức giận vừa sốt ruột: "Diệp Thiều Quang, tên khốn khiếp nhà anh, anh không trèo được lên giường Tiểu Từ thì thôi, sao lại tức với tôi? Anh dám động vào nữ thần, có tin hay không tôi lập tức giết chết anh?

Đột nhiên trên môi Quý Miên Miên truyền đến cảm giác đau xót, cô hét lên: "A..."

"Người mà tôi muốn ngủ cùng là cô, ngay từ đầu đã là cô!"

Càng nghĩ Diệp Thiều Quang càng hối hận về chuyện đêm đó, tại sao anh lại dễ dàng để cho cô đi như vậy?

Quý Miên Miên đần mặt, đôi mắt mở to hết cỡ nhìn Diệp Thiều Quang.

Môi dưới của cô bị cắn rách một chút còn dính lại ít máu đỏ, sắc đỏ thẫm của màu máu lại khiến Quý Miên Miên trở nên xinh đẹp hơn, khuôn mặt mọi khi chỉ thấy vẻ đáng yêu, hiện tại lại có phần gợi cảm.

Diệp Thiều Quang híp mắt lại, che giấu đi ánh sáng tàn nhẫn đang lóe lên,

xem ra tối nay không thể tha cho cô nàng được rồi.

“Cô có muốn cứu Yến Thanh Ti hay không?”

Quý Miên Miên đang ngẩn người, đột nhiên xoay người như đang tìm kiếm cái gì đó.

Diệp Thiều Quang nhịn không được, hỏi: “Cô đang tìm cái gì?”

Diệp Thiều Quang đoán chắc Quý Miên Miên muốn tìm một con dao, không chừng muốn giết anh ngay tại nơi này.

“Đương nhiên là tìm phòng ngủ, tìm giường chứ còn gì, không phải chỉ là làm thôi sao? Không có giường thì làm cái khỉ gì?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 592: Anh Tự Cởi Hay Tôi Cởi Cho Anh?

Quý Miên Miên liếc Diệp Thiều Quang một cái: “Muốn làm tôi sao anh không nói sớm, lãng phí nhiều thời gian như vậy, hại tôi còn cho rằng anh một mực chung tình với Tiểu Từ?”

Quý Miên Miên vừa nghe thấy Diệp Thiều Quang muốn ngủ với cô chứ không phải là Tiểu Từ thì thậm chí còn thở phào nhẹ nhõm. Cô không dám cam đoan chỉ vì nữ thần mà Tiểu Từ có thể cam tâm hiến thân cho một người đàn ông khác đâu, cậu ta cũng là con trai mà, tất nhiên sẽ có áp lực tâm lý. Huống hồ Tiểu Từ còn hay xem mấy cuốn JAV kia, chứng tỏ cậu ấy là một chàng trai thẳng đến không thể thẳng hơn. "

Nhưng với cô thì không sao, cô một lòng vì nữ thần của mình, chuyện gì cũng có thể làm được!

Diệp Thiều Quang há mồm... Mẹ nó, tự nhiên đếch muốn làm nữa là thế nào?

Tại sao Quý Miên Miên ngu xuẩn này lúc nào cũng có những phản ứng khác thường đến quỷ dị như vậy? Cô ta không thể giống như mấy cô gái bình thường khác, phải biết chống cự một chút, ít nhất có thể thỏa mãn lòng tự trọng của một thằng đàn ông như anh ta được không, như vậy anh ta mới có thể sung sướng mà hạ miệng chứ? Bây giờ nhìn bộ dạng chờ không kịp của Quý Miên Miên, Diệp Thiều Quang lại có loại ảo giác Quý Miên Miên mới là người muốn đè anh ra ngủ vậy.

Rốt cuộc Quý Miên Miên cũng tìm được phòng ngủ: “Nhanh lên nhanh lên, đừng lãng phí thời gian...”

Diệp Thiều Quang cảm giác bước chân nặng như đeo chì, hoàn toàn không muốn đi vào. Cảm giác rạo rực vừa rồi cũng biến mất hết trơn... Quý Miên Miên này khẳng định là thánh phá không khí.

Quý Miên Miên đứng đó cởi nút áo: “Ê, anh tự cởi hay muốn tôi cởi cho anh?”

Diệp Thiều Quang mắt nhìn Quý Miên Miên đã cởi hết nửa hàng cúc, lộ ra một mảng da bụng.

Da Quý Miên Miên rất trắng, bụng trắng nõn, cái rốn nho nhỏ, nhìn vô cùng đáng yêu. Diệp Thiều Quang nheo mắt lại, hứng thú vừa mới bị đạp cho cho chạy biến giờ đang tung tăng dắt nhau trở lại.

Quý Miên Miên dừng lại, chống eo nhìn Diệp Thiều Quang: "Ê, anh có muốn làm không vậy? Anh nói thật hay chỉ thuận miệng nói bừa thế?"

Diệp Thiều Quang: "Tôi..."

Quý Miên Miên khoát tay: "Anh không cần nói, nghe tôi nói cho xong đã. Dù cho anh thật sự là gay tôi cũng không khinh thường anh. Tôi là một người rất biết tôn trọng người khác, nếu anh thích Tiểu Từ tôi cũng không xem thường anh, nhưng nếu anh chỉ vì không dám đối mặt với tính hướng của mình mà đem tôi ra làm cái cớ thì tôi hoàn toàn khinh bỉ anh. Dù tâm hồn anh có là phụ nữ hay là một người đàn ông thẳng tưng thì cũng đừng mượn cớ lừa gạt chính mình, thử xem kỹ lại một chút được không?"

Diệp Thiều Quang nghiến răng ken két, giờ anh không muốn ngủ với Quý Miên Miên nữa, anh phải bóp chết cô ta.

Có phải khi còn nhỏ ngày nào đầu cô ta cũng bị cửa kẹp 300 lần đúng không?

Diệp Thiều Quang âm u nói: "Quý Miên Miên, cô còn dám nói một chữ nữa thì đừng trách tôi ngay bây giờ, ngay tại đây sẽ gọi điện đem toàn bộ những chuyện xấu của Yến Thanh Ti đưa ra ánh sáng."

Quý Miên Miên lập tức lấy tay che miệng, lắc lắc đầu liên tục. Cô không nói, cô nhất định không nói gì nữa, dù có muốn nói cũng không nói.

Diệp Thiều Quang hít sâu một hơi, đi tới trước mặt Quý Miên Miên, dùng tay kéo vạt áo của cô, những ngón tay xinh đẹp lướt qua phần bụng trắng nõn, da thịt mềm mại, tươi non, tản ra sức sống của thiếu nữ thanh xuân, dường như có thể cảm nhận hương thơm của máu thịt bên dưới lớp da mềm mịn ấy.

Quý Miên Miên run lên một chút, cô chỉ cảm thấy hông mình như tê dại, sức lực hình như bị hút đi một ít.

Diệp Thiều Quang nhếch miệng cười: "Quý Miên Miên, có lúc tôi thật muốn hỏi cô, cô đang giả ngu hay là bị ngu thật sự?"

“Ông đây đương nhiên là đang giả ngu, anh thấy ai tự nhận mình ngu bao giờ chưa, từ khi đi theo nữ thần chỉ số thông minh của tôi đã tăng đột biến rồi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 593: Anh Có Đổi Ý, Tôi Cũng Không Bỏ Qua

Diệp Thiều Quang cười một cách châm chọc, tăng đột biến? Đúng là không nhìn ra.

"Nếu Yến Thanh Ti biết cô đang làm cái gì, tôi rất muốn nhìn xem biểu tình cô ta như thế nào?"

Diệp Thiều Quang còn chưa dứt lời đã đột ngột ôm lấy Quý Miên Miên.

Quý Miên Miên kêu lên một tiếng, theo phản xạ mà ôm lấy cổ Diệp Thiều Quang.

Tới tận lúc bị Diệp Thiều Quang đặt lên giường, cô mới phản ứng được. Má ơi, đây là lần đầu tiên trong đời cô được người ta bế kiểu công chúa nha.

Quý Miên Miên nằm ở trên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn, tròn xoe vẫn còn đang đầy vẻ kinh ngạc.

Diệp Thiều Quang nâng cằm cô lên, nói: "Quý Miên Miên, quả nhiên cô không lên tiếng vẫn là tốt nhất."

Diệp Thiều Quang cảm thấy bản thân là một thợ săn vô cùng có kiên nhẫn. Từ trước, mỗi lần Diệp Thiều Quang muốn đối phó với ai đều kiên nhẫn tỉ mỉ nghiên cứu kỹ càng, anh ta biết phải xoa dịu đối phương, rồi đem đối phương phân tích triệt để, sau đó... mới ra tay.

Diệp Thiều Quang cũng không vội, anh nhìn lướt qua gương mặt của Quý Miên Miên, một khuôn mặt ngây thơ, đôi mắt tròn xoe trong sáng dường như không cách nào nhiễm bẩn nó được. Diệp Thiều Quang đột nhiên rất muốn thử đem đôi mắt trong suốt kia lưu lại dấu vết của tình dục, đem ánh mắt ngây thơ kia xé nát thì sẽ trông như thế nào?

Quý Miên Miên đang nằm, bộ ngực càng trở nên đầy đặn, thân hình gợi cảm hoàn toàn tương phản với khuôn mặt thánh thiện kia.

Diệp Thiều Quang dường như bị kích thích một chút, anh ta đưa tay lướt qua bộ ngực của Quý Miên Miên, chút nữa đã quên mất, cô nàng này thân hình rất được nha.

Dịch xuống một chút là cái bụng trắng nõn, lại dịch xuống một chút nữa là nhìn thấy chiếc quần quần short bò mà Quý Miên Miên mặc hôm nay, một đôi chân trắng nõn lộ ra bên ngoài.

Quý Miên Miên hình như không quan tâm đến việc chăm sóc cơ thể của mình cho lắm, trên đôi chân kia có vết muỗi đốt hồng hồng sưng sưng, cũng có vết sẹo do vết thương để lại.

Diệp Thiều Quang cau mày, sắc mặt vô cùng kém khi nhìn thấy những vết tích kia.

Cô gái này rốt cuộc có phải con gái không vậy? Tất cả những người phụ nữ mà Diệp Thiều Quang từng gặp, cô nào cũng hận tại sao không thể bảo hộ làn da kỹ càng hơn, có bị chút thương cũng sợ lưu lại sẹo, đổ một đống tiền để xóa sẹo.

Quý Miên Miên chờ một lúc, cũng không thấy Diệp Thiều Quang làm gì, cô nằm mãi cũng mệt, bắt đầu ngáp không

ngừng.

Quý Miên Miên rốt cuộc chịu không nổi, nói: “Diệp Thiều Quang, anh có phải đàn ông không? Muốn làm hay không, rề rà cái mẹ gì?”

“Quý Miên Miên, rốt cuộc cô có biết cái gì gọi là xấu hổ với rụt rè không?”

Quý Miên Miên chớp mắt mấy cái: “Mẹ nó, anh xấu hổ thì nói từ đầu đi. Tôi không xấu hổ, tôi tới là được rồi. Thật là một người đàn ông thì xấu hổ cái nỗi gì, sớm hay muộn đều chả phải làm, nhanh cởi ra đi.”

Quý Miên Miên kéo Diệp Thiều Quang một cái: “Tôi tới, tôi tới... tôi cởi quần áo rất chuyên nghiệp đó...”

Diệp Thiều Quang...

Rốt cuộc là cái chuyện khỉ gió gì đang diễn ra vậy? Thế quái nào mỗi lần đều trở nên như vậy? Còn có thể yên tâm mà làm được sao?

Diệp Thiều Quang bị Quý Miên Miên đẩy nằm xuống giường, cô đưa tay cởi nốt áo, để lộ ra bộ đồ lót thể thao mùa hè.

Quý Miên Miên vừa cởi đồ vừa nói: “Đúng rồi, ngày hôm qua tôi chưa tắm,

cũng chưa gội đầu. Tôi ngửi qua rồi cũng không thấy hôi lắm, anh thấy chịu được không? Hừ, thích sạch sẽ cũng mặc kệ, dù sao cũng chỉ ngủ một lần, cũng không phải mỗi ngày đều làm.”

Diệp Thiều Quang cản tay Quý Miên Miên lại: “Đủ rồi, cô bỏ tay ra...”

Quý Miên Miên đè lại tay Diệp Thiều Quang, vẻ mặt phòng bị, nói: “Làm gì, anh muốn đổi ý? Lần này anh có hối hận cũng đừng hòng tôi bỏ qua.”

--- O ---

Chương 594: Tôi Có Bán Cô, Cô Cũng Không Biết

Diệp Thiều Quang cảm thấy răng đau ê ẩm: “Tôi có thể đi tắm không?”

“Cũng được, cùng nhau tắm...”

Diệp Thiều Quang gạt phắt móng vuốt của Quý Miên Miên ra: “Cám ơn, tôi không có thói quen tắm chung với người khác.”

Quý Miên Miên hừ một tiếng: “Đúng là đồ yêu quái nhiều chuyện.”

Diệp Thiều Quang cắn răng, anh cảm thấy bản thân phải đi tĩnh tâm một chút, suy nghĩ xem quyết định như này là đúng hay sai?

Quý Miên Miên ở trên giường lăn lộn một vòng, nói: “Ê, anh nhanh lên một chút, tôi chờ không nổi.”

Diệp Thiều Quang suýt chút nữa trượt chân ngả ngửa xuống đất: “Cô im miệng.”

Quý Miên Miên làm mặt quỷ với Diệp Thiều Quang.

Hừ, yêu quái lắm chuyện.

Diệp Thiều Quang vào phòng tắm rồi vẫn không yên tâm, sợ Quý Miên Miên đột ngột xông vào nên khóa trái luôn phòng tắm.

Thế giới rốt cuộc cũng yên tĩnh rồi, bên tai cuối cùng cũng yên tĩnh rồi, Diệp Thiều Quang hạnh phúc đưa tay xoa xoa trán.

Anh cho rằng sau hai lần, hẳn là đã có thể quen với sự ngu ngốc của Quý Miên Miên, nhưng ai mà ngờ anh đã đánh giá thấp năng lực của Quý Miên Miên, đồng thời cũng đánh giá cao sức chịu đựng của bản thân mình.

Quý Miên Miên... là một... là một...

Diệp Thiều Quang cũng không biết phải hình dung như thế nào về cô gái này, nếu toàn thế giới chỉ xuất hiện người có thể bức anh ta hóa điên, vậy thì... chắc chắn chính là Quý Miên Miên.

Trong cuộc đời lạnh lùng, tàn nhẫn của Diệp Thiều Quang, những người mà

anh ta tiếp xúc đều là những người lắm mưu nhiều kế, duy nhất một người không giống họ, chính là cô gái ngu đến không đỡ nổi này.

Từ lần trước, Diệp Thiều Quang cảm thấy thật không ngờ anh lại có thể ngu ngốc bỏ qua một cô gái tự mình đưa tới cửa như vậy. Hơn nữa, dạo gần đây quá nhàm chán, Quý Miên Miên lại là người khiến anh có rung động thực sự, anh muốn chơi đùa một chút.

Nhưng...

Con mẹ nó, bây giờ là anh đang chơi Quý Miên Miên hay là cái đứa ngu ngốc ngoài kia đang chơi anh?

Diệp Thiều Quang bóp bóp sống mũi, thật sự đáng lo.

Cô ta có há miệng, anh đây cũng không muốn cắn lấy.

...

Quý Miên Miên đợi bên ngoài một hồi cũng không thấy người đi ra, cô lại ngáp không ngừng, ngáp nhiều quá thành ra nước mắt cứ chảy ra. Quý Miên Miên nhảy xuống giường, đi gõ cửa phòng tắm

“Diệp Thiều Quang, Diệp yêu quái, anh ở bên trong tắm thật chứ hay là bị táo bón? Anh có ra không hả?”

Diệp Thiều Quang tự nhủ, không được trả lời cô ta, không được trả lời cô ta.

Quý Miên Miên gõ một hồi, chả có ai lên tiếng, cô nói: “Anh nhanh lên đi, tôi cởi quần áo rồi, lát anh tắm xong thì cứ nude mà đi ra, đỡ phí thời gian.”

Quý Miên Miên sảng khoái ném lại một câu, Diệp Thiều Quang lại âm thầm nghiến răng...

Quý Miên Miên cởi quần short, chỉ mặc đồ lót, trèo lên giường nằm: “Thật thoải mái... phòng của người có tiền thật thích.”

Giường rất êm ái, Quý Miên Miên thì đang mệt, không bao lâu liền ngủ mất.

Lúc Diệp Thiều Quang đi ra thì thấy Quý Miên Miên tạo dáng hình chữ “Đại”, nằm ngủ say trên giường, bên khóe môi còn có chất lỏng khả nghi.

Diệp Thiều Quang trông thấy thế ngược lại thở phào, may quá, không cần tiếp tục nghe cô ta nói.

Diệp Thiều Quang cười nhạo một tiếng: “Chắc bây giờ tôi làm gì cô, cô cũng chẳng biết đâu, có đem cô bán thì cô cũng chẳng biết.”

Một người con gái, rốt cuộc là dây thần kinh phải to như thế nào mới đạt được trình độ này, vô tư ngủ trong phòng một người đàn ông, thậm chí... chỉ mặc mỗi đồ lót?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 595: Nữ Thần, Em Là Fan Não Tàn Của Chị

À... cô còn có lòng muốn ngủ với anh nữa.

Nhưng có điều Diệp Thiều Quang rất để ý, có đúng là dù ngủ với bất cứ người đàn ông nào, Quý Miên Miên cũng không có băn khoăn gì hay không?

Diệp Thiều Quang vuốt ve da thịt trên người Quý Miên Miên. Mỗi một tấc anh đều sờ qua, anh không cảm thấy tội lỗi gì, cũng không có cảm giác áy náy, trong lòng chỉ nghĩ có nên cứ như thế này mà làm cô ta luôn không.

Diệp Thiều Quang suy nghĩ hai phút rồi đưa tay cởi đồ lót của Quý Miên Miên. Bản thân anh ta là một người không có bất cứ một ranh giới hạn chế nào, còn là loại người độc ác tàn nhẫn, giống như Yến Thanh Ti từng nói, đều là người dính máu tanh sao có thể sạch sẽ.

Anh muốn xé nát sự đơn thuần trên người Quý Miên Miên, để anh ta nhìn xem cô có thể sạch sẽ được bao lâu?

Ánh mắt Diệp Thiều Quang u tối, nóng bỏng, vóc người Quý Miên Miên đẹp biết bao, chính mắt nhìn thấy mới hiểu được, lúc cô ta ngậm mồm lại thì Diệp Thiều Quang hoàn toàn không có cách chống sự lại sự hấp dẫn ấy.

Diệp Thiều Quang cúi đầu, hôn lên môi của Quý Miên Miên.

Đột nhiên, Quý Miên Miên nỉ non kêu một tiếng: “Nữ thần...”

Động tác của Diệp Thiều Quang dừng lại, cảm giác trong lúc này từ miệng cô ta nghe được tên một người phụ nữ còn sôi máu hơn khi nghe tên một thằng đàn ông khác, thật làm người ta tức phát điên.

Diệp Thiều Quang oán hận nói: “Yến Thanh Ti cho cô uống mê hồn dược hay sao, mà cô lại sống chết vì cô ta đến vậy?”

Quý Miên Miên lại lẩm bẩm nói: “Nữ thần, em là... fan não tàn... của chị.”

Diệp Thiều Quang châm chọc cười một tiếng: “Cô không phải là não tàn, cô đến não còn không có thì lấy gì mà tàn.”

Diệp Thiều Quang cũng không muốn lại nghe được cô nói thêm câu nào,

đơn giản đưa tay bịt miệng.

Môi Quý Miên Miên cử động môi một chút, từng phiến môi mềm mại trượt trong lòng bàn tay Diệp Thiều Quang.

Diệp Thiều Quang vốn đang mỉm cười, đột nhiên cong người nhảy dựng lên bước lùi liên tục về sau, cả người giống như bị điện cao thế đánh trúng, anh ta hung hăng vẫy vẫy tay vừa bị giật trúng kia.

Lòng bàn tay vẫn còn lưu lại cảm giác vừa rồi, nóng bỏng, tê dại kịch liệt, giống như là có dòng điện chạy qua.

Cho tới tận bây giờ, Diệp Thiều Quang hoàn toàn không biết lòng bàn tay của mình lại là nơi nhạy cảm như vậy, anh trợn mắ nhìn bàn tay mà không dám tin.

Anh ta nâng lên một bàn tay khác che miệng, thử hôn hôn một chút nhưng không có cảm giác giống vậy.

Diệp Thiều Quang nhìn về phía Quý Miên Miên... chần chừ đưa tay ra áp lên môi cô nàng...

Lại cái cảm giác kịch liệt như bị điện giật ấy, Diệp Thiều Quang thở dốc một tiếng, nằm chất đống bên cạnh Quý Miên Miên.

...

Đến nửa đêm, Yến Thanh Ti thừa biết Nhạc Thính Phong lại leo lên giường của cô rồi. Cô mệt muốn chết nên cũng chả buồn phản ứng lại anh, dù sao quan hệ cũng biến thành như vậy rồi, muốn leo thì leo đi.

Chẳng qua là Nhạc phu nhân vẫn đang nằm ở giường bên cạnh, suy nghĩ một chút liền cảm thấy da mặt nóng lên.

Trời sáng, Yến Thanh Ti bị điện thoại của chị Mạch đánh thức.

Yến Thanh Ti mơ mơ màng màng ấn nhận điện thoại, nghe thấy giọng chị Mạch: “Thanh Ti, thời gian tới em đừng có ra khỏi cửa, đừng đi đâu cả, nhất là những nơi công cộng càng không được xuất hiện.”

Yến Thanh Ti tỉnh táo lại một chút, muốn ngồi dậy nhưng Nhạc Thính Phong đang ôm chặt lấy hông cô, không cho cô nhúc nhích: “Chuyện gì

vậy?”

Yến Thanh Ti trừng Nhạc Thính Phong một cái ra hiệu anh bỏ tay ra.

Nhạc Thính Phong hoàn toàn không thèm nhìn cô, cọ mặt lên ngực cô một cái, ngủ tiếp.

Yến Thanh Ti nhéo lỗ tai Nhạc Thính Phong một cái, liền nghe tiếng cười khẽ vang lên ở bên cạnh, nhìn sang thì chỉ thấy Nhạc phu nhân nằm giường bên cạnh ôm chăn, cười hết sức mập mờ.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 596: Ông Chủ Là Trai Bao Hay Ghen Tỵ

Trong nháy mắt, mặt Yến Thanh Ti đỏ bừng hết lên.

Chị Mạch nói: "Em chọc công chúng nổi giận rồi đấy. Em nói xem làm sao bây giờ? Tiểu tổ tông của tôi ơi, đợi qua việc này rồi, em đi nhà thờ cầu nguyện, đi chùa thắp hương giải đen ngay cho chị, lần này mà vượt qua được thì sau này chuyện lớn cỡ nào cũng không sợ, có to cũng chẳng to được như lần này."

"Được ạ, vậy chờ xong việc rồi tính."

"Chờ Lãnh Hương quay xong thì tạm dựng hoạt động trong nước, hạ nhiệt một chút. Gần đây bận rộn thời gian dài như vậy cũng có chút thành quả, để chị nhận hoạt động quốc tế cho em. Chúng ta không thể chỉ lăn lộn trong nước mãi được, cứ ba ngày lại bị bôi đen một lần, không chừng một ngày đẹp trời nào đó bị thêm vài sao quả tạ chiếu nữa thì hay. Vì miếng cơm sau này nên mở rộng phạm vi hoạt động đi, mỗi bên đều kiếm một tí."

Trong lòng Yến Thanh Ti thấy ấm áp, gần đây chị Mạch rất ít quản lý cô, Yến Thanh Ti cho rằng chị bận bịu ở phòng làm việc, không nghĩ tới là chị lại chạy đi tìm tài nguyên quốc tế cho cô.

Yến Thanh Ti nói: "Vâng, nghe chị hết."

Nhạc Thính Phong đột nhiên từ trong ngực Yến Thanh Ti ngẩng đầu lên, lạnh giọng nói: "Khi nào em mới có thể nói với anh một câu: Vâng, nghe anh hết?"

Nhạc Thính Phong vừa mới tỉnh ngủ, giọng nói có chút khàn khàn, hơn nữa lại cách điện thoại, chị Mạch không nghe rõ, ở đầu bên kia hô lên: "Ai đang nói đấy? Yến Thanh Ti, chả lẽ lúc này em vẫn còn tâm trạng đi bao trai lạ sao? Nếu để ông chủ nhỏ hay ghen kia phát hiện ra, em còn mạng mà sống hay không?"

Khóe miệng Yến Thanh Ti khẽ giật một cái.

Nhạc Thính Phong đoạt lại điện thoại từ tay Yến Thanh Ti: "Yên tâm, cô ấy đang sống rất tốt, rất dễ chịu, trai bao của cô ấy chính là ông chủ nhỏ hay ghen kia."

Chị Mạch muốn thổ huyết rồi, tại sao lại là ông chủ, lần trước đã nhầm một lần sao vẫn có lần thứ hai chứ?

"Ông... ông chủ, ông chủ, ông chủ..."

Nhạc Thính Phong cúp điện thoại trong thanh âm hối lỗi của chị Mạch.

Nhạc phu nhân rốt cuộc không nhịn được nữa, bật cười rõ to.

Nhạc Thính Phong nhìn chằm chằm mớ tóc bù xù vào sáng sớm Nhạc phu nhân, yếu ớt nói: "Mẹ... vết thương ở bụng không sợ nứt ra à?"

Nhạc phu nhân ôm bụng: "Ai ui, đau... bụng đau."

Yến Thanh Ti vội vội vàng vàng nhảy xuống giường: "Bác gái, hít thở sâu, đừng cười nữa..."

Nhạc phu nhân hít thở sâu tầm mấy lần, mới bình tĩnh lại một chút, bà nói: "Không có cách nào nhịn được, vừa nhìn thấy điệu bộ ngu ngốc kia của nó, bác không nhịn được cười..."

Nhạc Thính Phong hừ một tiếng: "Mẹ... nếu miệng vết thương có bị bị rách ra, con cũng không thấy thương mẹ."

Nhạc Thính Phong ấm ức ngồi dậy, mới sáng sớm đã bị nói là trai bao, tâm tình của anh ta không tốt một chút nào.

Yến Thanh Ti ngoắc ngoắc tay.

Nhạc Thính Phong thối mặt đi đến, Yến Thanh Ti nhón chân hôn lên cằm anh một cái: "Ngoan, anh đi mua bữa sáng đi."

Tai Nhạc Thính Phong đỏ lên, hất mặt nói: "Một lúc nữa Tô Tiểu Lục sẽ mang tới, bên này nữa, hôn đi."

Yến Thanh Ti đẩy mặt Nhạc Thính Phong ra: "Không đi mua bữa sáng còn hôn cái gì mà hôn, đi ra chỗ khác."

Nhạc phu nhân lại được thêm một trận cười nữa, mặt Nhạc Thính Phong lại đen hơn.

8 giờ sáng, Tô Tiểu Lục đưa cơm tới, nhìn thấy Yến Thanh Ti thì ngượng

ngùng cười cười, lúng túng gọi: “Chị dâu...”

Tô Tiểu Lục làm người khôn khéo như vậy, làm sao mà không nhìn ra địa vị của Yến Thanh Ti ở Nhạc gia rất vững chắc. Nếu anh ta dám gọi “Yến tiểu thư” trước mặt Nhạc Thính Phong, anh họ không đánh chết anh ta ngay tại chỗ thì cô cũng đánh chết ngay lập tức.

Bản thân Tô Tiểu Lục không ghét Yến Thanh Ti, trái lại còn cảm thấy cô rất được, vì vậy cậu mới cố ý tiết lộ một chuyện.

“Cô, ông bà nội cũng nghỉ ngơi tốt rồi, chắc trong buổi trưa sẽ qua đây thăm cô.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 597: Diệp Thiều Quang, Chúng Ta Đã Ngủ Với Nhau Rồi?

Nhạc phu nhân kéo tay Yến Thanh Ti nói: "Đúng lúc quá, vừa lúc để cho Thanh Ti ra mắt bọn họ. Tiểu Lục nhanh về bảo ông bà nội chuẩn bị lễ ra mắt đi, nếu không đủ nặng cô sẽ dỗi đấy."

"Dạ, vậy để cháu về nói với ông bà." Lúc gần đi, Tô Tiểu Lục lại liếc nhìn Yến Thanh Ti một cái.

Chờ Tô Tiểu Lục đi rồi, Yến Thanh Ti mới nói: "Bác gái... cháu thấy bây giờ cháu không nên gặp hai cụ..."

"Có gì mà không được, bọn họ đến gặp được cháu mới là tốt nhất."

"Bác gái, cháu bây giờ không được..." Yến Thanh Ti nghiêng đầu liếc nhìn Nhạc Thính Phong.

Nhạc Thính Phong gật đầu: "Đúng rồi, bây giờ Thanh Ti không nên gặp ông bà ngoại, cô ấy bây giờ đang dính vào mấy vụ phiền toái ngoài kia kìa, mọi người đều không tin cô ấy. Ông bà ngoại chưa từng gặp Thanh Ti, nếu họ đã biết những tin đồn kia thì cũng khó tránh khỏi bị ảnh hưởng, hay là chờ việc này qua đi đã..."

"A... thì ra là như vậy. Được rồi, Thanh Ti đừng sợ, có bác ở đây, con không cần lo bên Tô gia."

Yến Thanh Ti ôm nhẹ Nhạc phu nhân: "Vâng, có bác con chẳng sợ gì cả."

"Vậy để Thính Phong đưa con về khách sạn, không cần lo cho bác, dù sao cha mẹ bác cũng sắp tới rồi."

Nhạc Thính Phong gật đầu, thấy thời gian cũng không còn sớm liền dẫn Yến Thanh Ti về khách sạn.

...

Lúc này trong khách sạn.

Quý Miên Miên tỉnh dậy, chỉ thấy tinh thần sảng khoái, thoải mái vươn

người một cái, cũng vì từng học võ nên biên độ động tác của cô rất lớn, tay duỗi một cái, chân đạp một cái, sau đó... "BỊCH", hình như có cái gì đó rơi xuống đất thì phải.

Quý Miên Miên dừng động tác, sửng sốt nhìn về phía bên cạnh, trên giường trống không mà, có cái gì đâu?

Quý Miên Miên ngồi dậy khiến chăn bị tuột xống, cảm giác có chút lạnh lạnh thì cúi đầu dòm xuống... trên người cô hoàn-toàn-khỏa-thân!

Quý Miên Miên gãi đầu một chút, cô nhớ rất rõ ràng, tối hôm qua tên yêu quái kia muốn ngủ với cô, sau đó anh ta đi tắm, rồi cô ngủ quên mất, cái gì cũng không biết.

Quý Miên Miên sờ ngực một cái, hình như có một chút xíu đau đau, bên trên còn có những mảng hồng hồng giống như bị con côn trùng nào đó cắn.

Ở phía dưới, quần lót cũng không thấy đâu.

Quý Miên Miên cắn răng mắng: "Cái đồ chết tiệt Diệp Thiều Quang, ngủ cùng bà xong rồi phủi đít chạy. Muốn ngủ miễn phí hả? Không có cửa đâu, không giải thích rõ ràng thì bà đây chỉnh chết hắn."

Quý Miên Miên thở phì phò định xuống giường, kết quả hai chân còn chưa chạm đất đã nhìn thấy Diệp Thiều Quang đang nằm dưới sàn nhà.

Quý Miên Miên còn cho rằng Diệp Thiều Quang chạy rồi, kinh ngạc nói: "Ê, tại sao anh lại nằm đất thế này?"

Diệp Thiều Quang ôm đầu ngồi dậy.

Ngủ cái em gái cô ý mà ngủ, cả một buổi tối kêu gào nữ thần, cả một đêm đều đá chăn, anh còn phải kéo chăn cho cô ta cả đêm đấy. Quý Miên Miên đã không cảm ơn thì thôi, đằng này mới sáng sớm đạp người ta xuống giường.

Diệp Thiều Quang không muốn để ý tới cô ta, đứng dậy vào phòng vệ sinh.

Quý Miên Miên quấn ga trải giường đi theo phía sau: "Diệp Thiều Quang, chúng ta ngủ với nhau rồi, anh mau giúp nữ thần của tôi."

Diệp Thiều Quang quay phắt lại: "Quý Miên Miên cô có phải đàn bà hay

không? Tôi đã làm gì cô chưa cô cũng không biết hay sao?”

Quý Miên Miên tung người một cái, nhảy lên ôm chặt lấy lưng của Diệp Thiều Quang: “Biết cái gì? Tôi mặc kệ, kể cả chỉ có đắp chăn tới trời sáng thì vẫn là ngủ với anh, anh không giúp nữ thần của tôi, đừng mong tôi xuống khỏi người anh.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 598: Chẳng Lẽ Cậu Giấu Phụ Nữ Ở Trong Phòng?

Diệp Thiều Quang...

Anh cảm thấy nếu tức mà có thể hộc máu thì hiện tại chắc chắn đã mất máu mà chết rồi.

Thế quái nào loại mặt hàng này lại có thể tồn tại ở trên đời?

Diệp Thiều Quang thật muốn thay trời hành đạo một lần, toàn bộ công lực của anh khi đứng trước con người này... hoàn toàn không có đất dụng võ.

Diệp Thiều Quang nghiến răng, tức giận mắng: “Quý Miên Miên, tôi phát hiện cô không những là não tàn mà còn siêu cấp vô lại.”

Quý Miên Miên ngây thơ vô tội nói: “Vô lại thì cứ vô lại đi, chính anh nói chỉ cần ngủ một giấc sẽ giúp nữ thần của tôi. Bây giờ chúng ta đắp chung một cái chăn, ngủ chung một cái giường từ tối tới sáng, anh còn muốn đổi ý? Ngủ có rất nhiều cách, ai bảo anh chọn cách kia.”

Diệp Thiều Quang hít thở sâu mấy cái, nếu anh ta biết Quý Miên Miên vô lại như vậy tối hôm qua đã không thiện tâm mà tha cho cô ta, nên đem cô ta... đem cô ta...

Diệp Thiều Quang phát hiện mình ngày càng vô dụng, mỗi lần đều đợi xảy ra chuyện rồi mới hối hận.

Tất cả thủ đoạn của anh ta, tất cả những toan tính thâm độc kia đứng trước Quý Miên Miên đều trở thành vô dụng

Quả nhiên, dùng thủ đoạn đùa bỡn kẻ ngu ngốc không khác gì đem đàn mà gảy tai trâu.

Trên người Quý Miên Miên chỉ bọc ga trải giường, sau một loạt động tác mạnh, ga trải giường đã sớm tuột xuống tận đâu đâu, bộ ngực dán sát vào lưng Diệp Thiều Quang. Theo cử động của Quý Miên Miên, Diệp Thiều Quang có thể cảm nhận rõ rệt được sự mềm mại của chỗ đó truyền tới.

Diệp Thiều Quang lạnh mặt: “Đi xuống...”

Quý Miên Miên càng ôm chặt, cánh tay siết lấy cổ Diệp Thiều Quang: “Không xuống, nếu anh dám táy máy tay chân tôi sẽ quăng anh, sẽ quăng anh đó, anh có tin không?”

Quý Miên Miên đã nói dù có gì xảy ra cũng quyết không bỏ qua cho Diệp Thiều Quang, lãng phí nhiều thời gian như vậy, mặc kệ có làm hay không chỉ cần cô cảm thấy đã làm là được.

Diệp Thiều Quang bị siết đến hít thở cũng khó khăn, anh chống tay vào khung cửa, thở hổn hển.

“Không đợi cô quăng tôi, tôi đã bị cô siết cổ chết rồi biết không hả?”

Quý Miên Miên nới lỏng tay một chút: “Nếu anh dám đổi ý, ngay bây giờ tôi sẽ chạy ra ngoài kêu: Diệp Thiều Quang thích đàn ông còn lừa tôi ngủ với anh...”

“Cô còn dám nói một chữ nào, tôi lập tức làm chết cô, đem chuyện tối hôm qua chưa kịp làm đều làm hết.”

Quý Miên Miên chớp mắt mấy cái...

Diệp Thiều Quang không nghĩ tới, cô ta sẽ nói: “Cũng được, dĩ nhiên có thể làm mà, dù sao tôi cũng đang rảnh...”

Diệp Thiều Quang tức ngực, đau răng, nhức đầu...

Tiếp theo Quý Miên Miên lại quẳng thêm một câu: “Nhưng mà trước đó ảnh phải giải quyết xong chuyện của nữ thần đã, nếu không thì không phải anh làm tôi mà là tôi làm chết anh.”

Diệp Thiều Quang đỡ khung cửa, nghiến răng nghiến lợi nói: “Cô... được... nếu cô muốn như vậy thì tôi làm, xuống đi đã, cô như vậy làm sao tôi gọi điện được.”

Quý Miên Miên lập tức nhảy xuống, ga trải giường trên người cũng tuột xuống đất lộ ra toàn bộ cơ thể, trong nháy mắt, ánh mắt của Diệp Thiều Quang lại trở nên u oán.

Đột nhiên anh đem Quý Miên Miên kéo vào trong ngực, cúi đầu hôn một cái.

Nhưng mà...

Còn kém 0.01cm là có thể chạm môi rồi thì có người gõ cửa “Cốc... cốc...”

“Thiều Quang, muộn như thế này rồi sao chưa dậy, nhanh dậy đi tôi tìm cậu có chuyện?”

“Sao chưa lên tiếng, không lẽ chơi gái trong phòng sao?”

Diệp Thiều Quang nghe tiếng đã biết người đến là Du Hí, phản ứng đầu tiên của anh là đem Quý Miên Miên nhét vào phòng tắm, cũng ném theo toàn bộ quần áo giày dép của cô.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 599: Ngu Xuẩn Đến Độ Người Ta Không Bỏ Mặc Được

Diệp Thiều Quang nắm lấy cằm Quý Miên Miên nói: "Không được đi ra ngoài, cũng không được lên tiếng, đừng để cho người ta phát hiện."

Quý Miên Miên đang trần truồng, ôm lấy quần áo của mình, chớp chớp mắt, ngây thơ hỏi: "Tôi làm như vậy anh sẽ giúp nữ thần sao?"

Diệp Thiều Quang bị tức đến bật cười, vỗ vỗ má của Quý Miên Miên nói: "Còn xem biểu hiện của cô..."

Quý Miên Miên nhỏ giọng nói sau lưng Diệp Thiều Quang: "Tôi sẽ biểu hiện thật tốt mà, mau giúp nữ thần nha."

Diệp Thiều Quang cắn răng, xoay người lại nói: "Trừ nữ thần, trong lòng cô có có những thứ khác sao?"

Quý Miên Miên quả quyết lắc đầu: "Không có!"

"Coi như tôi chưa hỏi."

Diệp Thiều Quang đóng mạnh cửa lại.

Quý Miên Miên bĩu môi, cô đang rất nghiêm túc trả lời anh ta nha, thực sự trong lòng cô ngoài nữ thần thì không có ai khác.

...

Diệp Thiều Quang mở cửa phòng nhìn thấy Du Hí đang đứng bên ngoài, anh cũng không để cho anh ta vào phòng liền hỏi: "Cậu tới làm gì?"

"Đương nhiên có việc." Du Hí đẩy Diệp Thiều Quang ra cố chen vào.

"Cậu, muộn như vậy còn chưa dậy..., thành thật đi, Diệp Thiều Quang, có phải đang giấu phụ nữ bên trong không? Con bà nó, hình như là thật... tôi ngửi được mùi vị của phụ nữ."

Diệp Thiều Quang nắm quả đấm trên cửa, đóng lại: "Nói đi, có chuyện gì?"

“Người phụ nữ đó đâu, nhanh để tôi gặp một chút?”

“Đi rồi.” Diệp Thiều Quang biết Du Hí cái gì cũng không rành, chỉ rành đàn bà, nếu anh ta đã ngửi được mùi đàn bà, không lừa được vậy thừa nhận thôi.

Du Hí bĩu môi: “Thật mất vui, tôi còn muốn nhìn xem là ai mà có thể khiến cậu không nhịn được mà ăn mặn đây?”

“Cậu có nói hay không?”

Du Hí nhìn một vòng quanh phòng cũng không thấy người phụ nữ nào, nhàm chán nói: “Nói, đương nhiên nói... Ê, cậu nói xem, bây giờ Yến Thanh ti đang gặp rắc rối lớn như thế, nếu tôi giúp cô ta một lần liệu cô ta có thể cảm động tới rơi nước mắt không, sau đó ngoan ngoãn bò lên giường của tôi?”

Diệp Thiều Quang đảo mắt một cái nói: “Anh nghĩ nhiều rồi, cô ta không thiếu người giúp đỡ đâu.”

Du Hí khinh thường nói: "Ý cậu là Nhạc Thính Phong sao? Mẹ, câu luôn nói hắn ta lợi hại mà tôi có thấy hắn ta lợi hại chỗ khỉ

gió nào đâu, bị người đàn bà của mình chửi là chó, hắn ta còn chả thèm quan tâm. "

“Không phải anh ta không quan tâm, mà là cảm thấy chưa cần thiết. Cậu thành thật một chút, đừng quên những gì mẹ cậu đã nói với cậu.”

Trong nháy mắt Du Hí ỉu xỉu: “Tôi biết, tôi không thể làm cái gì sao?”

Du Hí đứng lên: “Mượn phòng vệ sinh chút.”

Diệp Thiều Quang mặt không đổi sắc ngăn lại: “Phòng vệ sinh hỏng rồi, còn chưa gọi người sửa.”

Anh mắt Du Hí sáng lên: “Không sao, tôi chỉ rửa tay, à không... dùng bồn cầu thôi.”

Du Hí có thể chắc chắn trăm phần trăm, Diệp Thiều Quang đang giấu phụ nữ trong phòng vệ sinh, nghĩ một chút thôi đã thấy hưng phấn rồi.

Diệp Thiều Quang lạnh mặt: “Vòi nước cũng hỏng rồi.”

“Không sao, tôi dùng khăn cũng được.”

“Tôi không muốn anh vào đó.”

“Tôi muốn không được sao?”

Diệp Thiều Quang nhất quyết không thể để Du Hí đi vào, tên phong lưu mê gái này và đứa ngu xuẩn trong kia, tuyệt đối không thể để họ gặp nhau.

Ngay tại thời điểm hai bọn họ không ai nhường ai, cửa phòng tắm lặng yên không một tiếng động mở ra, Diệp Thiều Quang nắm chặt tay, đồ ngu ngốc này muốn ra thì cũng phải mặc đồ cho tử tế chứ!

Ai ngờ đâu, Quý Miên Miên giơ tay nhanh gọn lẹ chặt xuống, Du Hí không kịp nói tiếng nào, ngã sấp sang một bên.

“Cách tốt nhất để không bị phát hiện chính là đánh ngất anh ta! Tôi rất thông minh đúng không?” Quý Miên Miên vênh mặt, điệu bộ: mau khen tôi đi mà.

Diệp Thiều Quang đột nhiên cúi người xuống hôn Quý Miên Miên, nhỏ giọng nói: “Cô... nhiều lúc ngu xuẩn đến độ...” khiến người ta không bỏ mặc được.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 600: Sao Cô Há Mồm Là Làm, Mà Ngậm Mồm Vào Cũng Là Làm?

Du Hí mơ màng mặt nằm trên mặt đất, mí mắt không mở ra được, chỉ có thể nghe âm thanh mơ hồ của ai đó đang nói. Du Hí muốn chửi mẹ nó, nhưng mà đầu đau quá, rốt cuộc cũng chịu không nổi nữa, ngất đi.

Trước khi bất tỉnh, Du Hí vẫn nghĩ, Diệp Thiều Quang, cậu chờ đấy... cậu giấu đàn bà thì cứ giấu đi, sao phải đánh ông đây?

Giữa Diệp Thiều Quang và Quý Miên Miên là Du Hí đáng thương đang nằm bất tỉnh nhân sự.

Diệp Thiều Quang khom người xuống cúi đầu hôn Quý Miên Miên, trong lòng cũng không nghĩ bậy gì cả, chỉ cảm thấy trong giờ khắc này, anh ta chỉ muốn hôn cô gái này một chút.

Lần này Quý Miên Miên không phản kháng, tròng mắt đảo tới đảo lui, tính xem hôn mất bao lâu rồi, chờ đếm tới 10, cô túm lấy cổ áo Diệp Thiều Quang đẩy ra, "Hôn xong rồi có phải anh nên giúp nữ thần rồi đúng không?"

Diệp Thiều Quang... nháy mắt bị đánh bại. Tại sao cứ mỗi lúc chuẩn bị tiến vào cao trào lại nhắc đến Yến Thanh Ti, nhắc đến nữ thần...

Diệp Thiều Quang chăm chú nhìn cặp mắt trong trẻo của Quý Miên Miên: "Quý Miên Miên, cô nói cho tôi biết, có phải cô bị Yến Thanh Ti bẻ cong rồi đúng hay không?"

Quý Miên Miên lập tức gật đầu: "Đúng đúng, anh thật lợi hại, ngay cả vấn đề này cũng biết. Đúng là tôi bị nữ thần bẻ cong rồi, nữ thần của tôi đẹp trai nhất, vĩ đại nhất, lợi hại nhất."

Diệp Thiều Quang lại nghiến răng: "Vậy cô đi mà ngủ với nữ thần của cô đi."

Quý Miên Miên trợn mắt: "Sao anh lại thấp kém như vậy, cái gì mà ngủ hay không ngủ? Đối với tôi, nữ thần là tuyết trắng của tiết tháng ba, tình cảm của tôi đối với cô ấy là... mà thôi, dù sao anh cũng không hiểu. Đối với ai tôi cũng có thể thô tục, chỉ có đối với nữ thần là không được, anh còn nói như vậy tôi sẽ giận đấy."

Diệp Thiều Quang không chỉ muốn ói ra máu, anh còn muốn đem Quý Miên Miên ném qua cửa sổ, cho cô nàng ngã chết luôn đi.

Diệp Thiều Quang sắc mặt lạnh đến dọa người: "Vậy còn tôi, cô mở mồm cũng là ngủ với tôi, đóng mồm cũng là ngủ với tôi, sao cô thô bỉ với tôi như thế?"

Quý Miên Miên không thèm suy nghĩ nói luôn: "Anh với nữ thần sao có thể giống nhau được, sao anh giống mấy mẹ già vậy, làm đàn ông thì sảng khoái chút, quần áo tôi cũng cởi ra rồi, anh có làm hay không?"

Diệp Thiều Quang bây giờ thật sự có muốn làm cũng làm không nổi. Xin lỗi, đối mặt với loại hàng đặc sắc như Quý Miên Miên, thằng nhỏ của anh không cứng nổi.

"Cút ra ngoài." Diệp Thiều Quang chỉ ra cửa.

Diệp Thiều Quang một khi đã lạnh mặt thì thực sự đáng sợ, màu da anh ta vốn trắng như tuyết, lúc này lại như phủ thêm một tầng sương, đôi mắt kia lại vừa đen vừa sâu đến không nhìn thấy đáy.

Quý Miên Miên chưa từng thấy Diệp Thiều Quang như vậy bao giờ, cô cảm thấy cả người lạnh lẽo, giống như đang bị đóng băng lại vậy.

Quý Miên Miên ôm lấy thân mình, xoa xoa cánh tay.

Nhưng mà đừng hy vọng thần kinh Quý Miên Miên sẽ nhạy cảm như vậy, cô ta chỉ cảm thấy Diệp Thiều Quang hình như có chút thay đổi, mặt kinh ngạc nói: "Anh sao có thể như vậy? Nói không giữ lời? Từ tối hôm qua đến bây giờ đầu lưỡi tôi cũng sắp lột da ra rồi, bây giờ anh lại bắt tôi đi, sao tối qua anh không đuổi tôi đi luôn? Ông đây nói cho anh biết, Quý Miên Miên này không phải là hạng dễ trêu như thế, hôm nay phải làm cho xong, anh..."

Diệp Thiều Quang lạnh giọng cắt lời Quý Miên Miên: "Chuyện của Yến Thanh Ti, tôi giúp cô, còn bây giờ cô lập tức cút ra ngoài."

Hiện tại giây phút này Diệp Thiều Quang một chút cũng không muốn nhìn thấy Quý Miên Miên, anh cảm thấy nhìn nhiều thêm một giây thôi cũng khiến anh không nhịn được mà giết chết cô.

Quý Miên Miên khiêu chiến tất cả cực hạn của anh.

--- O ---

Chương 601: Tôi Sẽ Không Tùy Tiện Cởi Quần Áo Ra Đâu

Quý Miên Miên mồm há hốc: “Chậc... thật đúng là sao anh không nói sớm? Tôi đi đây, giờ có bảo tôi lăn ra cũng được...” Quý Miên Miên vừa nói vừa chạy ra cửa.

Diệp Thiều Quang siết chặt nắm đấm, nghiến răng gọi giật lại: “Cô đi vào đây cho tôi.”

Quý Miên Miên dừng lại: “Lại gì nữa, đừng có bảo với tôi là anh hối hận đấy nhé?”

“Quần áo, mặc vào.” Mấy chữ này dường như rít ra từ kẽ răng của Diệp Thiều Quang.

Quý Miên Miên ngây ra một lúc rồi mới nhớ ra là mình vẫn chưa mặc quần áo, ngại ngùng cười nói: “Hề hề, xin lỗi, xin lỗi, tí nữa thì quên mất, đây đây, mặc đây, mặc luôn đây, Diệp tiên sinh đúng là người tốt.”

Diệp Thiều Quang cười trào phúng một tiếng, Diệp tiên sinh, người tốt?

Xưng hô thay đổi cũng nhanh quá ha.

Quý Miên Miên loáng cái đã mặc xong quần áo, “Tôi đi đây, anh nhớ đấy nhé, nhớ đấy, nhất định phải giúp nữ thần của tôi đấy.”

Quý Miên Miên nịnh nọt đưa tay ra vuốt vuốt lại nếp nhăn trên áo Diệp Thiều Quang nhưng lại càng làm nó nhăn nhó thêm.

Diệp Thiều Quang gạt phắt tay của Quý Miên Miên ra: “Quý Miên Miên... cô đừng có xuất hiện trước mặt tôi thêm lần nào nữa. Sau này nhìn thấy tôi thì trốn cho xa, đừng có để tôi nhìn thấy cô nữa.”

Quý Miên Miên gật đầu lia lịa: “Được thôi, được thôi, lần sau nhất định tôi sẽ trốn thật xa, không trốn được tôi cũng sẽ không để anh phải nhìn thấy mặt tôi. Tôi hiểu mà, anh yên tâm đi.”

“Lần sau, đừng có mà không mặc quần áo rồi đứng trước mặt tên đàn ông khác. Là một đứa con gái, cô tốt nhất nên học xem hai chữ “e thẹn” viết như

thế nào.”

Quý Miên Miên bĩu bĩu môi: “Tôi chỉ biết hai chữ não tàn viết như thế nào mà thôi.”

Đối diện với đôi mắt lạnh lẽo của Diệp Thiều Quang, Quý Miên Miên chợt nhớ đến chuyện của nữ thần vẫn chưa giải quyết xong, ngay lập tức ngoan ngoãn thành thật: “Được rồi, được rồi, tôi học, tôi học, tôi học là được chứ gì... Lần sau gặp lại anh, sẽ không hơi tí là hôn, sẽ không tùy tiện cởi hết quần áo ra nữa, sẽ không cứ không nói lại được anh là lại đòi ngủ nữa...”

“Nếu đã biết thế thì cô có thể cút ra ngoài được rồi.”

Quý Miên Miên bảo cút là cút đi luôn, nhưng khi ra đến cửa vẫn cố nói nốt một câu: “Nhất định phải giúp nữ thần của tôi đấy, nhất định đấy...”

“Rầm” một cái, cửa phòng đóng sầm lại, giọng nói của Quý Miên Miên cuối cùng cũng hoàn toàn biến mất.

Sắc mặt của Diệp Thiều Quang càng ngày càng âm u, Quý Miên Miên đúng là một ẩn số, không cách nào đoán trước được.

Anh ta vốn dĩ nghĩ rằng Quý Miên Miên cũng chỉ đơn giản như phép tính 1+1 thì bằng 2, nhắm mắt cũng có thể tính ra được, nhưng hết lần này đến lần khác, giờ Diệp Thiều Quang mới phát giác ra đó căn bản là phép tính khó giải nhất mà anh ta từng gặp.

Diệp Thiều Quang không có cách nào có thể bỏ qua được chuyện người con gái anh ta muốn lên giường cùng lại... lại coi anh ta như... không khí.

Quý Miên Miên căn bản chẳng thèm để ý đến anh, cô ta là một người rất đơn thuần, rất ngốc, nhưng những người như thế thường lại là những người lạnh lùng tàn nhẫn nhất trên đời, không phải là kiểu lạnh lùng thờ ơ như anh, mà là lạnh lùng theo kiểu phân biệt đối xử, cách cô ta đối đãi với nữ thần cô ta yêu thích và đối xử với người khác đúng là một trời một vực.

Diệp Thiều Quang không cách nào chấp nhận được chuyện này.

Nếu như hôm nay anh và Quý Miên Miên phát sinh quan hệ thì không khác gì anh đang tự sỉ nhục chính bản thân mình.

Bỗng dưới chân vang lên những tiếng rên rỉ đau đớn của Du Hí, tên này chắc

cũng sắp tỉnh rồi.

Diệp Thiều Quang lại đạp cho cậu ta thêm một cái, quay người đi vào phòng tắm.

...

Yến Thanh Ti vừa mới về đến khách sạn thì gặp được nhà sản xuất và phó đạo diễn, hai người bọn họ nhìn thấy Yến Thanh Ti thì cười cười, nụ cười có vài phần nịnh nọt lấy lòng.

Nhà sản xuất cười nói: "Thanh Ti à, tôi thấy dạo này tinh thần của cô cũng tốt lắm rồi đấy, hôm nay quay lại phim trường đi, tất cả mọi người đang đợi cô đó."

Yến Thanh Ti nhướng mày, nở một nụ cười trông rất gợi đòn: "Thế thì cứ ngồi đấy mà đợi, chuyện này có liên quan quái gì đến tôi đâu? Dù sao chuyện tôi kiêu căng ngạo mạn cả nước ai mà chẳng biết, danh tiếng của tôi đã nát bét thế rồi, tôi còn phải khách khí với các người nữa sao?"

Trên gương mặt của Nhạc Thính Phong là một nụ cười đầy cưng chiều, anh thích cái dáng vẻ kiêu ngạo phách lối không coi ai ra gì này của cô.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 602: Đừng Có Mặt Dày Như Thế Được Không?

Nhà sản xuất bối rối nói: “Thanh Ti, cô... cũng phải suy nghĩ cho đoàn làm phim của chúng ta một chút chứ, nhân viên của đoàn có tới trăm người, riêng vấn đề ăn ở thôi đã tiêu phí không biết bao nhiêu tiền rồi.”

“Chi phí của đoàn làm phi chứ đâu phải là chi phí của tôi, dù sao đạo diễn của mất người tài ba lắm cơ mà, lại lôi kéo được nhiều nhà tài trợ như thế, mấy người cứ thoải mái mà tiêu đi, không phải lo.”

“Thanh Ti, tôi biết chuyện lần này khiến cô rất không vui, nhưng chúng tôi cũng đâu còn cách nào khác, chúng tôi cũng không biết rốt cuộc là ai đã để chuyện này lộ ra ngoài. Cô yên tâm, chúng tôi sẽ điều tra chuyện này thật kỹ càng. Bây giờ không có chuyện gì quan trọng hơn thời gian chế tác của bộ phim, nếu cứ kéo dài mãi thì sẽ không kịp phát sóng vào thời gian nghỉ đông của năm nay mất.”

Yến Thanh Ti vẫn giữ vững cái vẻ gợi đòn của mình: “Không kịp thì thôi, nó cũng chẳng ảnh hưởng gì tới tôi cả.”

Xem ra phía bên đạo diễn đã không gánh nổi nữa, bản thân lại không muốn mất mặt nên để nhà sản xuất và phó đạo diễn đến dỗ cô để quay cho xong bộ phim.

Nếu Yến Thanh Ti là là người dễ dàng thỏa hiệp như thế thì cô đã chẳng khó đối phó đến vậy.

Nhà sản xuất thấy Yến Thanh Ti vẫn không chịu nhả ra, quay sang nói với Nhạc Thính Phong: “Nhạc tổng, ngài xem, ngài đầu tư vào bộ phim này nhiều như thế, chắc ngài cũng không mong muốn tất cả đều thành công cốc, đúng không?”

Nhạc Thính Phong cười còn gợi đòn hơn cả Yến Thanh Ti, anh chẳng thèm để ý đến nhà sản xuất, cúi đầu hôn lên má Yến Thanh Ti một cái, hỏi: “Có cần anh đầu tư thêm mấy bộ phim nữa để cho em phá chơi không?”

Một câu nói này của anh thôi cũng khiến cho nhà sản xuất phải nuốt lại toàn bộ những gì đang chuẩn bị nói ra, ông ta thật sự rất muốn chửi bậy.

Đầu năm nay mấy kẻ có tiền, mặt có thể bớt dày đi được không?

Hai mắt Yến Thanh Ti cong cong lên: "Nghe có vẻ được đấy..."

Nhà sản xuất bám vào phó đạo diễn, mẹ nó, ông đây phải đi nôn ngụm máu này ra đã.

Hai người đành tay không mà về. Thực ra bọn họ cũng biết, với tính tình của Yến Thanh Ti, sao cô ta lại có thể không biết cái tin đồn cô ta giở thói kiêu căng ngạo mạn của ngôi sao có một phần là do đoàn làm phim tiết lộ với giới truyền thông, hay dứt khoát nói thẳng ra thì là do đạo diễn cố ý giật dây?

Cho đến tận ngày hôm nay, khi trên mạng đã sôi sùng sục lên như vậy rồi, ấy thế mà đoàn làm phim Lãnh Hương vẫn không hề đưa ra bất kỳ phản ứng nào, rất nhiều phóng viên gọi điện thoại đến đoàn làm phim nhưng cũng không nhận được bất

cứ câu trả lời nào, hoàn toàn mặc kệ cho tin đồn trên mạng muốn truyền thế nào thì truyền.

Trong cái hoàn cảnh nước sôi lửa bỏng như thế này mà cô quay về làm việc, làm sao cô có thể dễ dàng đồng ý?

Chỉ cần một ngày đoàn làm phim không giải thích rõ ràng chuyện này thì cô vẫn sẽ tiếp tục đình công, cô thà để bộ phim này "ngâm nước nóng" chứ tuyệt đối không chịu thiệt.

Yến Thanh Ti về phòng chưa được bao lâu, Quý Miên Miên đã cầm điện thoại hấp tấp chạy sang thông báo: "Chị, chị ơi, lại có "biến" mới rồi..."

Người đại diện của Tăng Doanh Doanh vừa post một status mới, chứng minh phía cảnh sát quả thật đã đến đoàn làm phim để điều tra vụ việc, hơn nữa còn tin tưởng rằng phía cảnh sát sẽ nhanh chóng trả lại sự công bằng cho Tăng Doanh Doanh và cho quần chúng một lời giải thích thuyết phục.

Tăng Doanh Doanh cũng share lại cái status này, kèm theo caption: "Các đồng chí cảnh sát đã vất vả rồi, hy vọng ngày mà kết quả được đưa ra ánh sáng, sau cơn mưa trời lại sáng."

Cái status này nhận được vô số like của cư dân mạng, hơn mười nghìn bình luận ủng hộ.

Tất cả bọn họ đều nói rằng đang đợi các chú cảnh sát quất chết con tiện nhân Yến Thanh Ti, đừng cho loại người như cô ta tiếp tục gây sóng gió trong giới giải trí nữa.

Nụ cười của Nhạc Thính Phong trở nên lãnh lẽo: “Không sai, tin chắc đến lúc đó cảnh sát sẽ cho quần chúng một kết quả mà bọn họ không bao giờ ngờ đến.”

Yến Thanh Ti cũng chẳng thèm xem lấy một chữ, không cần xem cũng biết toàn là những bình luận mắng chửi cô cả. Cô cau mày nhìn lướt qua ngực của Quý Miên Miên, vừa nãy lúc cô bé đưa điện thoại cho cô xem, Yến Thanh Ti vô tình nhìn vào trong cổ áo của Quý Miên Miên, trên ngực cô bé có những vết đỏ đầy ám muội.

Dù gì Yến Thanh Ti cũng là một người từng trải, vừa chỉ cần nhìn là hiểu.

Cô hỏi: “Miên Miên, tối qua em đã làm gì thế?”

Quý Miên Miên gãi đầu: “Ngủ ạ? Em ngủ thẳng một lèo đến sáng luôn.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 603: Yến Thanh Ti Thừa Nhận Chuyện Cô Ta Bồi Ngủ!

Quý Miên Miên nói thế cũng không tính là nói dối, đúng là cô đến tìm Diệp Thiều Quang để ngủ một giấc mà. Cô còn đang cảm khái, đúng là kẻ có tiền, mỗi cái giường để ngủ thôi cũng thích muốn chết.

Yến Thanh Ti cẩn thận quan sát Quý Miên Miên, con bé không phải là đang giả vờ, rất thành thực, vô tư. Cô biết Quý Miên Miên không phải là một đứa biết nói dối, chắc là do cô đã nghĩ nhiều rồi. Có lẽ chỉ là bị dị ứng, hoặc bị con gì nó cắn thôi.

12 giờ trưa, weibo lại sôi trào lên một lần nữa vì một tin tức khác được tung ra, vẫn là video phỏng vấn Yến Thanh Ti trước cửa khách sạn ngày hôm qua, lần này clip chỉ có vài phút.

Ống kính camera vẫn luôn hướng về phía Yến Thanh Ti, người lên tiếng vẫn là phóng viên nam kia, anh ta hỏi Yến Thanh Ti rằng, trên mạng đang lan truyền tin đồn cô được người ta bao dưỡng, bồi ngủ, cặp kè với đại gia, chuyện này có thật hay không?

Yến Thanh Ti đáp rằng: Toàn bộ những việc này tôi đều thừa nhận hết!

Một đoạn đối thoại chỉ có hai câu ngắn ngủi lại không khác gì ném một quả bom ngàn cân vào giới giải trí lẫn cả quần chúng nhân dân.

Tất cả mọi người đều biết, trong giới giải trí vẫn có những giao dịch ngầm đang tồn tại, những quy tắc ngầm diễn ra như một điều hiển nhiên, càng đừng nói đến chuyện bồi ngủ, bán dâm đều có hết. Nhưng kể cả có đã làm những chuyện đó thật đi chăng nữa cũng không có ai dám thừa nhận, mẹ, ai mà ngu như thế?

Thế nhưng Yến Thanh Ti lại cố ý thừa nhận, hơn nữa lại còn là ở trước mặt bao nhiêu phóng viên của giới truyền thông như thế nữa.

Cho nên tin tức Yến Thanh Ti thừa nhận bồi ngủ, thừa nhận dùng quy tắc ngầm, thừa nhận cặp kè đại gia, trong phút chốc lại tràn ngập mạng xã hội Weibo.

Weibo mới chỉ lắng lại lại đôi chút lại một lần nữa dậy sóng, nhiệt độ của cái

tên Yến Thanh Ti lại một lần nữa đẩy lên độ cao mới, cũng bị người ta bôi nhọ đến một mức độ mới.

Đám cư dân mạng đều nhao nhao cảm thán, bọn họ đã không biết nên dùng từ gì để mắng Yến Thanh Ti nữa rồi, trước đây chỉ cảm thấy cô ta không biết xấu hổ, đê tiện, kết quả là... bây giờ nhìn lại thì những từ đó vẫn còn tốt đẹp chán, cô ta căn bản là không có não?

Bình thường, chỉ cần có chút đầu óc thôi sẽ không bao giờ như thế này?

Ngay cả fan của Yến Thanh Ti bây giờ cũng bắt đầu quay lưng lại, anti cô một cách có quy mô.

Trước đây Yến Thanh Ti không lên tiếng, vẫn giữ yên lặng, fan của cô còn có thể giải thích hộ cô, nhưng bây giờ chính bản thân cô đã thừa nhận, chính cô đã đã thừa nhận rồi, còn ai có thể giúp cô ta được nữa chứ?

Dù sao, bọn họ cũng không thể thần tượng một ngôi sao chuyên đi bán thân. Dù thần tượng không biết xấu hổ, không cần mặt mũi đi chăng nữa, nhưng fan vẫn cần mà, bọn họ vẫn cần thể diện mà!

Fan của Yến Thanh Ti tự tạo một cái đề tài trên weibo: Đã từng nói cả đời này sẽ là “Tình Ti”, nhưng giờ đã không còn cách nào để tiếp tục nữa!

Quý Miên Miên tức đến mức phát khóc: “Quá buồn nôn, bọn họ sao có thể như thế, cái đám người đó quá xấu xa...”

Diệp Thiều Quang nói sẽ giúp nữ thần mà, sao lại thành ra thế này? Bây giờ không những không tốt lên, mà còn càng lúc càng nghiêm trọng hơn.

Quý Miên Miên thật muốn chạy đến quật chết Diệp Thiều Quang, cái tên lừa gạt khốn khiếp này.

Nguyên văn những gì Yến Thanh Ti nói không phải là như thế này, bọn họ cố tình chỉnh sửa, cắt mất đoạn đầu chỉ để lại đúng một câu này. Người không biết sự thật nghe được thì cho rằng Yến Thanh Ti đang thừa nhận những gì mà phóng viên đang nghi ngờ, thừa nhận tất cả những gì mà bọn họ đã bôi nhọ cô.

Yến Thanh Ti biết đây là đợt công kích thứ hai, có lẽ từ lúc bắt đầu khi gã phóng viên kia đặt câu hỏi đã cố ý thiết kế một cái bẫy ngôn ngữ, dẫn cô vào tròng.

Nhưng không sao, ngược lại Yến Thanh Ti còn thấy hưng phấn hơn, có rất nhiều phóng viên hôm đó quay được đầy đủ toàn cảnh phỏng vấn, trừ phi kẻ đứng đằng sau chuyện này mua chuộc toàn bộ những phóng viên có mặt lúc đó, thu mua lại toàn bộ video và mang đi tiêu hủy.

Phía Nhạc Thính Phong đã sớm có chuẩn bị, bọn họ đã sớm nắm trong tay bản đầy đủ của video phỏng vấn.

Cuối cùng thì Yến Thanh Ti cũng nhìn thấy cơ hội phản kích, đây đúng là thời điểm phản kích tốt nhất, cô thật sự nên cảm ơn cái người đã sắp đặt ra việc này mới phải.

--- O ---

Chương 604: Anh Chỉ Thấy Đau Lòng Cho Em

Sắc mặt Nhạc Thính Phong âm u lạnh lẽo, bóp nát cái ly đang cầm để rót nước cho Yến Thanh Ti, những mảnh thủy tinh vỡ nát đâm vào lòng bàn tay anh. Yến Thanh Ti tìm mấy miếng băng cá nhân mà cô chuẩn bị sẵn trong hành lý, xử lý vết thương cho anh xong rồi dán lên.

Yến Thanh Ti cười hỏi: "Có phải là cảm thấy mình bị cắm sừng nên tức giận?"

Nhạc Thính Phong ngẩng đầu nhìn cô, nói: "Anh không nên để em phải chịu những thứ này, nên bảo vệ em tốt hơn."

Biểu cảm của anh, giọng nói của anh đều thể hiện một sự nghiêm túc từ trước đến nay chưa từng có.

Yến Thanh Ti khẽ mỉm cười, thân mật đụng vào trán Nhạc Thính Phong, dùng chóp mũi cọ cọ lên mũi anh: "Không sao đâu, em không quan tâm đến những thứ đó đâu mà, anh cũng đừng để ý đến nó nữa."

Yến Thanh Ti không phải là loại con gái chỉ biết đứng sau lưng đàn ông. Dù cho cô có dựa vào anh, cô cũng không muốn để mất năng lực sinh tồn của chính mình.

"Nhưng anh để ý, anh để ý..." Nhạc Thính Phong nói liên tiếp hai lần liền.

Anh không chỉ là để ý, mà anh còn đau lòng. Yến Thanh Ti càng không coi trọng, không quan tâm, anh lại càng đau lòng. Bởi vì anh biết, cái gọi là không sao cả của cô, sự kiên cường

của cô là phải chịu trăm ngàn lần tổn thương mới có thể đổi lấy được.

Sự kiên cường của một người không phải là sinh ra đã có mà là phải trải qua trăm ngàn lần thử thách tôi luyện, mà quá trình đó có bao nhiêu đau khổ, chắc chỉ có người từng nếm trải nó mới biết được.

Nhạc Thính Phong chỉ hận chính mình hiểu ra tình cảm của bản thân quá muộn, ba năm đó, anh đã không ở bên cạnh cô.

Nhạc Thính Phong ôm siết lấy Yến Thanh Ti: "Anh đã sắp xếp ổn thỏa rồi,

lần này chỉ cần một đòn là đảo ngược được tình thế.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Ừm, em biết rồi, em tin anh, nhưng mà... đừng lo, giờ cứ để bọn họ ầm ĩ đi, càng loạn càng tốt... Bọn họ ném đá càng nhiều, đợi đến lúc chân tướng sự thật được bơi bày, sẽ càng chột dạ. Bây giờ em bị ném đá càng thảm, thì sau này giá trị em nhận về lại càng cao.”

“Những chuyện còn lại cứ giao cho anh.”

Yến Thanh Ti mỉm cười: “Được, giao cho anh hết.”

Trên gương mặt của Nhạc Thính Phong cuối cùng cũng nở một nụ cười.

Chị Mạch gọi điện đến, chị là một quản lý có thâm niên, chị biết làm thế nào để tranh thủ được lợi ích lớn nhất cho Yến Thanh Ti.

Weibo chính thức của công ty quản lý đăng tải một dòng trạng thái đơn giản, thể hiện rõ thái độ của mình, sẽ truy cứu trách nhiệm pháp luật đối với những kẻ đã tung tin đồn.

Một dòng trạng thái đôi ba câu khô khan, không hề có một bằng chứng nào đi kèm, ngay lập tức trở thành mục tiêu công kích cho đám anh hùng bàn phím và cư dân mạng. Đợi đến khi thời cơ đã chín muồi, khi sự tức giận và phẫn nộ của quần chúng đã đạt đến đỉnh điểm, lúc đó sẽ tung ra một đòn mãnh liệt.

Nhưng có một điều mà Yến Thanh Ti không ngờ là có một nữ phóng viên có mặt tại hiện trường phỏng vấn ngày hôm đó,

sau khi nhìn thấy những gì đang diễn ra đã đăng một cái status như thế này: “Tôi cũng rất không thích Yến Thanh Ti, nhưng tôi càng không muốn sự thật bị bóp méo như thế này, không muốn bị quần chúng bị lừa dối. Lúc đó tôi cũng có mặt tại hiện trường, cái video này đã bị cắt ghép, nguyên văn câu nói của Yến Thanh Ti không phải như thế này. Video do tôi quay cũng đã bị thu đi cho nên tôi không có cách nào chứng minh tất cả những gì tôi nói đều là sự thật, nhưng tôi tin tưởng, sớm muộn gì chân tướng của sự việc này cũng sẽ được phơi bày. Có một số người không chỉ mất đi lương tri, ngay cả đạo đức của nghề báo cũng đã đánh mất.”

Bài post này chỉ có một số ít những fan cố thủ Yến Thanh Ti chia sẻ, mang đi hô hào. Yến Thanh Ti nhìn trong biển người mắng mỏ ném đá cô, những fan trung thành của cô lại nhỏ bé yếu ớt đến vậy, bọn họ đi giải thích với

từng người một, đi nói với từng người một, nhưng không một ai tin tưởng cả. Bọn họ chỉ muốn tin tưởng vào những gì mà họ nhìn thấy, bọn họ chỉ cảm thấy vị phóng viên này không có ảnh cũng không có video, chắc chắn là đã bị phía Yến Thanh Ti thu mua, thế nên một cái tội nữa lại rơi xuống đầu của Yến Thanh Ti.

Trong thời điểm đám cư dân mạng đang sôi sùng sục lên thảo phạt Yến Thanh Ti, Tần Cảnh Chi và Cận Tuyết Sơ lại một lần nữa bị đẩy tới trước mặt của quần chúng.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 605: Chỉ Cần Một Mình Em Biết Anh Đẹp Trai Là Được Rồi

Nguyên nhân là buổi chiều do Tần Cảnh Chi và Cận Tuyết Sơ cùng nhau tham gia sự kiện của một nhãn hàng. Một người là bạn diễn của Yến Thanh Ti trong bộ phim trước, hơn nữa dường như là người nhấn like bài post biện bạch cho Yến Thanh Ti trong sự việc lần này, một người từng có scandal tình cảm với Yến Thanh Ti, phóng viên đương nhiên sẽ không bỏ qua cho họ.

Lúc đó hai người đều có mặt, phóng viên ngay lập tức bắt lấy cơ hội, hỏi bọn họ: "Xin hỏi, Tuyết Thần và Tần ảnh đế, hai vị đều là những người từng hợp tác với Yến Thanh Ti, vậy hai vị có cái nhìn như thế nào về sự viện lần này?"

Nếu như là người khác, vào lúc này nhất định sẽ tránh đi không đề cập đến, hoặc là dùng một cách khéo léo để "đánh thái cực" với phóng viên.

Hai người đều là những người lăn lộn lâu năm trong giới giải trí, thực ra họ đều biết nên nói cái gì, quản lý của bọn họ ở dưới thì không ngừng nháy mắt với hai người.

Nhưng hai người đều chẳng thèm để ý đến, họ nhìn nhau một cái, dường như đang hỏi: "Ai trước?"

Cận Tuyết Sơ là người trả lời trước, anh ta cầm mic lên nói: "Cái nhìn của tôi đối với sự việc này ấy à? Dù sao thì cũng chẳng liên quan gì đến tôi, nhưng... Yến Thanh Ti là hình mẫu lý tưởng của tôi, điều này vẫn không thay dổi, nếu cô ấy thật sự dễ dàng bị quy tắc ngầm chi phối đến như thế thì bây giờ tôi cũng không đến nỗi độc thân."

Đám phóng viên vỡ òa, Cận Tuyết Sơ rõ rành rành ra là đang thanh minh hộ Yến Thanh Ti đây mà, hai người này có gian tình.

Đến lượt Tần Cảnh Chi, anh ta chỉ nói một câu rất đơn giản: "Yến Thanh Ti mà tôi biết là một diễn viên rất tốt, rất chuyên nghiệp, kỹ năng diễn xuất cũng rất được, rất có triển vọng phát triển. Tôi đã mời cô ấy đóng vai nữ chính trong bộ phim tiếp theo của tôi, hy vọng có thể nhanh chóng được hợp tác với cô ấy, cám ơn mọi người."

Một người thì muốn tiếp tục theo đuổi, một người thì muốn tiếp tục hợp tác, hai người này trong giới giải trí đều có địa vị khá cao, bọn họ vẫn kiên trì ủng hộ Yến Thanh Ti như thế, khiến rất nhiều người lại nghĩ đến bài post của nữ phóng viên nọ, chẳng lẽ cô ta bị bôi nhọ thật?

Sự việc lại tiếp tục phát triển, giữa trưa ngày hôm sau một vài hãng truyền thông lớn và một số các tài khoản Vip lớn trên weibo đồng loạt tung ra một video rất dài, đó chính là video clip đầy đủ cuộc phỏng vấn Yến Thanh Ti ngày hôm đó.

Lúc toàn bộ sự thật bỗng chốc bày ra trước mặt tất cả mọi người, hình như tất cả mọi người đều ngẩn ra.

Đầu tiên là đám người công kích Yến Thanh Ti mãnh liệt nhất, tất cả đều trợn trắng mắt.

Những fan của Yến Thanh Ti lúc trước quay đầu đi anti cô, giờ lại một lần nữa quay lại, đẩy hastag: #Nữ thần, em sai rồi# lên hot search.

Đồng thời còn có vài hastag như: #Thương cho Thanh Ti của tôi quá #Cả thế giới này nợ Yến Thanh Ti một lời xin lỗi# cũng nhảy lên hot search.

Khu bình luận trên weibo của Yến Thanh Ti, chớp mắt một cái đã đổi gió.

#Mẹ nó, tôi đã từng nghĩ đến tất cả các tình huống, chỉ duy nhất có một điều không ngờ tới, Yến Thanh Ti lại là người như vậy, tôi muốn thành fan của cô ta#

#Để tôi đi uống thuốc hối hận, rồi quay về làm "Tình Ti", cầu được thu lưu!

#Nữ thần của mình thật khí phách, nữ thần của mình thật mạnh mẽ, nữ thần... vì cái lông gì nữ thần đã có bạn trai, tôi khóc chết mất#

#Đê ma ma, có thể đổi thành người khác được không, ngày nào cũng nhìn thấy cô trên top tôi ngấy lắm rồi, nhưng mà... hình như khí phách thật đấy! #

Con người đều như thế đấy, rất dễ dàng bị kích động, khi nhận ra rằng bản thân mình đã sai lầm, cùng lúc đó bọn họ sẽ hận người đã khiến bọn họ phạm sai lần gấp bội.

Tất cả mọi người đều chạy đến xin lỗi Yến Thanh Ti, xin lỗi xong rồi chạy đến công kích tài khoản đã tung ra cái video bảo Yến Thanh Ti "bán thân".

Sau rất nhiều ngày im lặng, cuối cùng weibo của Yến Thanh Ti đã có động thái mới.

Cô không nói gì cả, chỉ đăng một bức hình lên, cô đứng trên mu bàn chân của Nhạc Thính Phong, ngẩng đầu hôn anh, che đi gương mặt của anh.

Nhạc Thính Phong nhìn bức ảnh cau mày, nói: “Đứng như thế chẳng đẹp trai gì cả.”

Yến Thanh Ti nâng cằm anh lên, hôn một cái: “Anh đẹp trai một mình em biết là được rồi, người khác nhìn thấy lại đến cướp mất của em thì sao?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 606: Nói Với Cả Thế Giới Rằng: Tôi Đang Yêu

Tâm trạng của Nhạc Thính Phong thoáng cái đã bay lên chín tầng mây, anh ôm chặt lấy Yến Thanh Ti: “Anh vĩnh viễn là của em, không ai có thể cướp anh ra khỏi tay em, ngay cả bản thân anh cũng không thể.”

Yến Thanh Ti trước đây không bao giờ chịu nói ngọt để dỗ Nhạc Thính Phong, nhưng cùng với sự thay đổi từ từ của tình cảm, cô phát hiện ra khi nói ra những lời ngọt ngào đó có thể khiến Nhạc Thính Phong trở nên vui vẻ, cô dần dần cảm thấy như vậy cũng rất tốt.

Nhạc Thính Phong ôm lấy Yến Thanh Ti hỏi: “Bao giờ thì em mới chịu chụp chính diện đây?”

Yến Thanh Ti: “Đợi đến khi em thành ảnh hậu.”

Nhạc Thính Phong đột ngột buông cô ra, xoay người đi lấy điện thoại.

Yến Thanh Ti hỏi: “Anh làm gì thế?”

“Gọi điện chứ làm gì. Anh phải nhanh chóng sắp xếp nhận cho em mấy bộ phim nữa mới được, để em còn nhanh nhanh trở thành ảnh hậu chứ.”

Yến Thanh Ti ngẩn ra rồi cười phá lên, cười chảy cả nước mắt nước mũi.

Nhạc Thính Phong còn chưa kịp gọi cuộc điện thoại nào thì Nhạc phu nhân đã gọi đến cho anh rồi.

Nhạc Thính Phong vừa vuốt màn hình sang để nhận cuộc gọi, chưa kịp nói gì đã nghe Nhạc phu nhân kích động nói một tràng: “Con trai, cuối cùng con cũng được “phù chính” rồi, mẹ kích động quá đi mất... Ôi, không, không đúng,... là mẹ phấn khích tới mức sắp ngất ra rồi mới đúng...”

Nhạc Thính Phong hất tóc: “Mẹ, có cần phải khoa trương đến thế không? Con đã nói với mẹ từ trước rồi còn gì, con trai của mẹ ưu tú như thế, không có ai là không thích đâu.”

“Ôi trời, được rồi, con đừng có mà đắc ý, trong lòng con giờ đang vui muốn chết chứ gì? Dạng như con mà Thanh Ti chịu thu nhận, con phải thắp hương

cảm tạ trời đất đi, đừng có mà hếch mũi lên trời đắc ý, không biết mình là ai. Bây giờ mới chỉ là được công nhận thôi, còn chưa lấy được con bé về đâu, đường còn dài lắm con ơi.”

Nhạc Thính Phong: “Mẹ...”

Có thể đừng đả kích anh một cách mãnh liệt như vậy được không? Khó khăn lắm mới được “phù chính”, bà nói mấy câu cổ vũ anh không được à?

Nhạc phu nhân căn bản không thèm để ý đến Nhạc Thính Phong, bả cứ thế nói một tràng:” Ôi chao..., Thanh Ti nhà ta sao lại oách như thế không biết, thật ngầu, ngầu quá đi...”

Nhạc Thính Phong đỡ trán, sao mà anh càng ngày càng cảm thấy mẹ mình có tiềm năng làm fan não tàn thế nhỉ?

“Ô, thôi, không nói nữa, ông bà ngoại của con đến rồi, mẹ phải cho họ xem Thanh Ti nhà mình ngầu đến thế nào mới được...”

Không đợi Nhạc Thính Phong mở miệng nói thêm câu nào nữa, Nhạc phu nhân đã cúp máy.

Nhạc Thính Phong lắc đầu cười nói: “Mẹ chồng tương lai của em đã trở thành fan não tàn của em mất rồi.”

Yến Thanh Ti ngẩng đầu cười nói: “Em cũng là fan não tàn của bác gái mà.”

Cô đang lướt weibo, sau khi đăng bức ảnh lên, dưới phần bình luận, fan của cô khóc thành sông.

#Nữ thần chỉ cần một lời không hợp là lại bắt đầu cho lũ cẩu FA ăn hành, đây là trừng phạt vì tôi đã anti cô ấy trong một thoáng ư? #

#Trên đời này có một nữ ngôi sao, người khác mắng cô ấy như cờ hó, cô ấy liền quay sang cho lũ chó FA ăn hành. #

#Người đàn ông đã cứu cả hệ ngân hà đó là ai, nữ thần khí phách uy vũ của tôi, vì cái gì lại đi thích anh ta? #

Trong một giờ đồng hồ ngắn ngủi, Yến Thanh Ti đã đánh một trận phản công xinh đẹp, lúc trước bị người ta bôi nhọ, ném đã bao nhiêu, thì bây giờ fan lại ùn ùn kéo đến.

Điều đặc biệt nhất là Yến Thanh Ti bị người ta ném đá, chửi mắng rất thảm, sau khi sự thật được phơi bày, cô lại chẳng hề nói một cái gì cả, không kể ấm ức, cũng chẳng cần đến sự đồng tình của mọi người, chỉ tùy ý đăng một bức ảnh thân mật cho lũ FA ăn hành, nói với tất cả mọi người rằng: Tôi đang yêu.

Hành động như vậy lại khiến cho rất nhiều cư dân mạng qua đường có hảo cảm với Yến Thanh Ti.

Thấy Tần Cảnh Chi và Cận Tuyết Sơ đều share lại cái video này, theo sau đó, rất nhiều ngôi sao, nghệ sĩ trong giới giải trí cũng đều giúp một tay, hơn nữa còn mạnh mẽ lên án các hãng truyền thông vô lương tâm, cố ý làm giả video lừa dối đại chúng.

Trong những nghệ sĩ đó, Yến Thanh Ti phát hiện ra một người khiến cô vô cùng kinh ngạc, đó chính là Tống Thanh Ngạn.

Yến Thanh Ti buồn phiền, tại sao anh ta lại làm như vậy?

Điều này đồng nghĩa với việc chống đối lại đoàn làm phim, hay là đoàn làm phim cố tình làm như vậy? Hoặc chỉ là ý của một mình anh ta?

--- O ---

Chương 607: Tôi Đi Thăm Mẹ Chồng Tương Lai

Nhạc Thính Phong choàng tay ôm lấy Yến Thanh Ti: "Kể từ ngày hôm nay trở đi, anh sẽ không để em bị người khác bôi nhọ nữa. Anh muốn em hoàn toàn được trong sạch."

Yến Thanh Ti vuốt đầu anh như thể đang khen thưởng vậy: "Ok."

"Vậy sau này, cứ mỗi một tuần em lại đăng một bức ảnh của chúng ta nhé?"

Yến Thanh Ti cười mà như không, cô nói: "Anh định mỗi tuần cho đám FA ăn hành một lần đấy à?"

Nhạc Thính Phong: "Đúng..."

Yến Thanh Ti có thể tưởng tượng ra tương lai sau này phần bình luận của weibo cô sẽ như thế nào rồi.

Trận phản công này, Yến Thanh Ti mới đánh có một nửa, chỉ rửa sạch chuyện cô bán thân, nhưng sự việc cô đánh người vẫn chưa kết thúc. Tuy rằng độ hot của tin đồn "bán thân" đã bao trùm lên sự kiện cô đánh người, nhưng vẫn có một bộ phận anh hùng bàn phím vẫn đang đẩy chuyện này lên: Vậy còn việc cô ta đánh người thì sao? Chuyện cô ta hành hung người khác không thể cứ thế mà cho qua được, đúng chứ? Chuyện này vẫn không thể thay đổi được sự thật nhân phẩm đạo đức của Yến Thanh Ti cực kỳ bại hoại.

Nhạc Thính Phong đợi đến khi thời gian cũng tương đối rồi liền gọi điện cho Tô Trăn. Weibo chính thức của công an Hải Thành rất nhanh chóng đăng tải một thông báo bao gồm một đoạn ghi âm, nội dung của thông báo đó như sau: "Về sự kiện cô Yến Thanh Ti bị tình nghi là người đã có hành vi hành hung đồng nghiệp, qua điều tra thấy rằng đó đúng là sự thật, nhưng trong chuyện này lại có nguyên nhân, cả hai bên cùng có lỗi. Chuyện này có liên quan đến vấn đề cá nhân của người trong cuộc, không tiện tiết lộ nhiều hơn, sự kiện lần này chúng tôi đã sắp xếp cho hai đương sự tự hòa giải với nhau."

Đoạn ghi âm được phát là đoạn ghi lại từ lúc Tăng Doanh Doanh bắt đầu nói xấu Yến Thanh Ti cho đến lúc Yến Thanh Ti đạp cửa xông vào phòng.

Ai đúng ai sai, toàn bộ đều được phơi bày ra trước mặt tất cả mọi người

Chỉ cần là người có tư duy logic bình thường, đều có năng lực phân biệt đâu là đúng, đâu là sai, câu hỏi tại sao Yến Thanh Ti đánh người cuối cùng cũng có một câu trả lời thích đáng.

Hastag: #Cả thế giới này đều nợ Yến Thanh Ti một lời xin lỗi# lại một lần nữa nhảy lên top đầu tìm kiếm trên Weibo.

#Thả cái con green tea bitch* đó ra, để tôi đánh cho#

*Thuật ngữ chỉ những người phụ nữ tham vọng vụ lợi, hay giả vờ vô tội.

#Mẹ nó, để tôi đi mua hộp trứng gà, đập chết con đ* đó#

#Không ngờ được sự thật lại là như vậy, tôi xin lỗi vì sự ngu xuẩn và vô tri của tôi. Thương cho Yến Thanh Ti quá, cô ấy chẳng nói gì cả, sau này cô ấy sẽ là nữ thần của tôi#

Lần này đến lượt weibo của Tăng Doanh Doanh thất thủ, quản lý của cô ta có đăng nhiều status đến đâu cũng chẳng thể chống đỡ nổi. Lúc trước cô ta có được bao nhiêu sự đồng tình từ sự kiện này thì ngày hôm nay cô ta bị ném đá bấy nhiêu.

Trong cuộc phản công kéo dài mấy ngày này, Yến Thanh Ti toàn thắng.

Sau khi sự việc này đã qua đi, tất cả mọi người đều cảm thán: Ồ, con người của Yến Thanh Ti hóa ra cũng rất được đấy chứ nhỉ, ngông một cách đáng yêu, đúng là một phong cách độc đáo chỉ mình cô ấy mới có.

Lúc chạng vạng tối, Yến Thanh Ti và Nhạc Thính Phong tay trong tay ra khỏi khách sạn, thế là bị phóng viên bao vây luôn. Khác với cái thái độ ép hỏi đến cùng lần trước, thái độ của các phóng viên đối với Yến Thanh Ti lần này ôn hòa hơn nhiều, đặc biệt là khi nhìn thấy Nhạc Thính Phong đeo khẩu trang đi bên cạnh, bọn họ càng phấn khích hơn.

“Cô Yến... xin hỏi cô có cái nhìn như thế nào về sự kiện bản thân bị bôi nhọ lần này?”

Yến Thanh Ti trả lời: “Nếu như anh bị chó cắn cho một phát, bây giờ anh sẽ có cảm giác như thế nào?”

“Cô Yến, xin hỏi mâu thuẫn giữa cô và Tăng Doanh Doanh, cô sẽ dùng cách nào để giải quyết?”

Yến Thanh Ti chỉ đáp lại bằng một câu ngắn gọn: “Có tôi thì không có cô ta.”

Mọi người khẽ hít một hơi... Cái cô Yến Thanh Ti này hình như chẳng bao giờ học được cách nói chuyện uyển chuyển với phóng viên thì phải?

“Cô Yến, vị này là bạn trai cô phải không?”

Yến Thanh Ti ôm chặt lấy eo Nhạc Thính Phong: “Đúng...”

“Vậy không biết đến khi nào chúng tôi mới có thể nhìn thấy gương mặt thật của vị tiên sinh này đây?”

Lần này thì Nhạc Thính Phong đã che miệng Yến Thanh Ti lại, nói: “Đợi đến khi nào tên của cô ấy được ghi trong sổ hộ khẩu nhà tôi hẵng hay.”

“Vậy có thể tiết lộ cho chúng tôi một chút được không, hai vị định đi đâu vậy?”

Yến Thanh Ti ngẩng đầu nhìn Nhạc Thính Phong, nụ cười tươi sáng như ánh nắng rực rỡ, nói: “Đi thăm mẹ chồng tương lai của tôi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 608: Cậu Phải Giúp Tôi Có Được Cô Ta

Đám phóng viên trợn mắt há mồm (⊙o⊙), Yến Thanh Ti vĩnh viễn là một ngôi sao khiến cho người ta không thể đoán trước được, vĩnh viễn mang đến cho người ta những kinh ngạc bất ngờ.

Đi thăm mẹ chồng tương lai, tình cảm đã phát triển đến mức đưa về nhà gặp cha mẹ rồi cơ à? Ôi mẹ ơi, nữ nghệ sĩ vừa ra mắt đã kết hôn chắc chỉ có một mình cô ta thôi nhỉ?

Trong tiếng than đầy kinh ngạc của mọi người, Yến Thanh Ti đeo kính râm lên, kéo tay Nhạc Thính Phong, ngẩng cao đầu đi xuyên qua đám người.

Nhạc Thính Phong bị Yến Thanh Ti kéo đi, đúng, không sai, lần này anh được Yến Thanh Ti dắt-đi.

Từ phía sau, Nhạc Thính Phong nhìn theo bóng dáng mảnh mai của Yến Thanh Ti, đầu cô ngẩng cao, chiếc cằm xinh đẹp cũng nâng lên cực kỳ kiêu ngạo, dường như cô vĩnh viễn không biết sợ là gì, bất cứ khó khăn hay chông gai gì đều không thể cản nổi bước chân của cô. Ở bên cạnh cô, Nhạc Thính Phong nhiều khi cảm thấy anh với cô như thể đang đổi vai cho nhau vậy.

Nhưng... anh cũng không ghét cảm giác đó, mà ngược lại, anh không thể ngừng yêu một Yến Thanh Ti như thế.

Thời tiết rất nóng nhưng bọn họ vẫn nắm chặt lấy tay nhau, cho dù lòng bàn tay có đổ mồ hôi, bọn họ cũng không muốn bỏ tay nhau ra.

Đi ra khỏi vòng vây của đám người, Nhạc Thính Phong mở cửa xe cho Yến Thanh Ti lên xe trước.

Trước khi Yến Thanh Ti lên xe, cô lại nhớ ra một chuyện, quay lại nói với đám phóng viên: “Nếu sau này có chụp được mặt của người yêu tôi thì phiền các vị làm mờ đi nhé, cám ơn.”

Biểu cảm của Nhạc Thính Phong dưới khẩu trang, quả thực... quả thực...

Anh nghiến răng, ấn Yến Thanh Ti ngồi vào trong xe nói: “Chụp cái gì mà chụp, có chụp cũng phải làm mờ.”

Kết quả là đám phóng viên càng mãnh liệt chụp hơn nữa.

Nhạc Thính Phong mang theo lửa giận phừng phừng, đạp chân ga, chiếc xe phóng vút đi, rời khỏi khách sạn

...

Trong một chiếc xe khác đang đỗ trước cửa khách sạn, Du Hí ngồi trên ghế lái, Diệp Thiều Quang ngồi trên ghế phụ.

Hai người tận mắt nhìn thấy Yến Thanh Ti và Nhạc Thính Phong cùng nhau đi ra khỏi khách sạn.

Nét mặt của Du Hí tràn đầy không cam lòng: “Yến Thanh Ti đúng thật đã bám được vào Nhạc Thính Phong.”

Diệp Thiều Quang không nói gì, ánh mắt u ám, trong đôi mắt còn vằn những tia máu đỏ, thoạt nhìn trông khá là mệt mỏi, nhưng cũng tràn đầy tà khí, cứ như anh ta đang đè nén cái gì đó.

Du Hí lại không hề phát hiện ra sự khác lạ của Diệp Thiều Quang, mở miệng nói nói: “Chậc, cái thằng Nhạc Thính Phong diễm phúc cũng sâu thật đấy. Yến Thanh Ti, cô ta đúng là khiến cho lòng người ngứa ngáy khó nhịn.” Du Hí sờ cằm, trong đôi mắt đào hoa tràn ngập thèm thuồng, lẩm bẩm nói: “Thật muốn nếm thử xem mùi vị của cô ta như thế nào.”

Anh ta theo đuổi không biết bao nhiêu mỹ nữ, chỉ riêng có Yến Thanh Ti là không đoạt được về tay, cô sắp thành một khối u trong lòng anh ta.

Du Hí huých huých cánh tay vào vai Diệp Thiều Quang: “Thiều Quang, tôi biết đầu óc cậu linh hoạt, cậu giúp tôi có được cô ta, tôi có thể đồng ý làm mười việc cho cậu.”

Diệp Thiều Quang còn chẳng thèm ngẩng đầu lên: “Không rảnh.”

Du Hí quay lại kinh ngạc nhìn Diệp Thiều Quang:” Tôi đồng ý làm cho cậu mười việc đấy, thế mà cậu còn không chịu, cậu đang nghĩ cái gì thế?”

Giờ Du Hí mới phát giác ra Diệp Thiều Quang có cái gì đó lạ lạ, kể từ lúc anh ta vào phòng của Diệp Thiều Quang rồi bị đánh ngất xong, Diệp Thiều Quang bắt đầu có gì đó khác thường.

“Này, Thiều Quang, đứa con gái trong phòng cậu hôm đó là ai? Dám đánh ngất tôi, tôi còn đang đợi để xử lý cô ta đây...”

Diệp Thiều Quang nói: “Đi thôi, không phải mẹ cậu đã ra lệnh cho cậu tối nay nhất định phải trở về nhà à? Cậu còn không đi đi.”

Du Hí sờ cằm: “Chậc, tôi bảo cậu này, hai đêm rồi cậu không ngủ à?”

Diệp Thiều Quang giương mắt lên nhìn Du Hí, không nói gì, làn da trắng như tuyết, đôi mắt đỏ lên, trên gương mặt không hề có biểu cảm gì.

Du Hí sợ nhất là cái vẻ này của Diệp Thiều Quang. Lúc đầu khi hai người mới quen nhau, anh ta cực kỳ ghét Diệp Thiều Quang, trông gã này còn đẹp hơn cả con gái. Lần đầu tiên gặp nhau, Du Hí còn định muốn đưa Diệp Thiều Quang lên giường.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 609: Quan Hệ Của Hai Người Bọn Họ Không Thuần Khiết Nha

Kết quả là bị Diệp Thiều Quang chỉnh cho thê thảm, sau này Du Hí mấy lần muốn trả thù lấy lại mặt mũi, nhưng lần nào cũng bị Diệp Thiều Quang cho ăn hành.

Bị xử lý không biết bao nhiêu lần, Du Hí mới phát hiện ra, bản thân mình quả thật không phải là đối thủ của Diệp Thiều Quang, đã thế không bằng... chịu thua để tiếp cận cậu ta.

Sau một quãng thời gian dài dần dần hai người mới trở thành bạn bè, nhưng mà kể cả là bạn đi chăng nữa, có đôi khi Du Hí cũng còn chẳng dám chọc giận Diệp Thiều Quang.

Anh ta giơ tay lên gật đầu: "Được, được, coi như tôi chưa nói gì, về, về..."

Du Hí khởi động xe, quay đầu muốn chuyển hướng, xe mới quay được một nửa, Du Hí đã thuận miệng nói: "Ái chà, đó không phải hai tiểu trợ lý của Yến Thanh Ti sao? Chậc, dáng người của cô nhóc kia cũng không tồi đâu, mặt nhi đồng nhưng thân thể phụ huynh nha... chậc... đúng là nóng bỏng."

Diệp Thiều Quang ngẩng đầu lên nhìn sang.

Thấy Quý Miên Miên và Tiểu Từ cùng nhau bước ra khỏi khách sạn, hai người vừa cười vừa nói. Chuyện của Yến Thanh Ti đã được giải quyết một cách viên mãn, cũng không cần lo lắng gì nữa, không cần trốn tránh gì nữa, hai người quyết định đi ăn một bữa để chúc mừng.

Diệp Thiều Quang híp mắt lại, động tác của Quý Miên Miên và Tiểu Từ rất quen thuộc, vừa nhìn là biết hai người đã quen nhau rất nhiều năm.

Không biết hai người bọn họ nói cái gì đó, Tiểu Từ đưa tay ra xoa xoa đầu của Quý Miên Miên.

Quý Miên Miên cũng không trốn tránh, nụ cười càng rực rỡ xán lạn, cô cũng giơ tay ra vỗ vai của Tiểu Từ. Động tác thân mật như thế làm Diệp Thiều Quang càng nhìn càng ngứa mắt.

Tiểu Từ gọi một cái taxi, mở cửa xe, giơ tay chắn thành xe che cho Quý

Miên Miên đỡ bị cộc đầu rồi bảo cô lên trước. Diệp Thiều Quang khe khẽ gõ lên cửa kính xe, đôi mắt híp lại.

Vẻ mặt của Du Hí mập mờ đầy đen tối, lên cơn hóng hớt: "Ố ồ, có phải hai trợ lý này của Yến Thanh Ti có gì gì với nhau không đấy, sao mà tôi nhìn kiểu gì đều cảm thấy quan hệ giữa hai người bọn họ không thuần khiết tí nào vậy?"

Diệp Thiều Quang đột nhiên mở miệng: "Đúng rồi, cậu xuống xe ra cốp sau lấy cho tôi một thứ."

Du Hí kinh ngạc: "Thứ gì cơ?"

"Nó ở đằng sau ấy, cậu cứ mở ra thì biết."

"Hửm, sao tôi không biết cốp xe của tôi lại có đồ của cậu trong đó nhỉ?" Du Hí nghi ngờ xuống xe.

Kết quả là anh ta vừa mới xuống xe vòng ra đằng sau liền phát hiện ra xe đột nhiên khởi động máy, rồi lái đi, lái đi, lái đi mất...

Du Hí đứng ngẩn tò te, xe của anh ta, bị... lái đi mất rồi?

Mấy phút sau, Du Hí vẫn còn chưa kịp phản ứng lại, Diệp Thiều Quang đã lái xe quay lại.

Anh ta quẳng một thứ ra ngoài cửa sổ, Du Hí giơ tay bắt lấy theo quán tính, đó là điện thoại của anh ta, điện thoại vẫn còn đang đổ chuông, trên màn hình hiển thị cuộc gọi là của mẹ anh ta.

Diệp Thiều Quang chỉ bỏ lại đúng một câu: "Tôi nhớ ra tôi còn có việc khác, cho tôi mượn xe dùng một lát."

Sau đó đi thẳng!

Du Hí thoát ra khỏi trạng thái ngẩn tò te, mới gào ầm lên: "Này, cậu thì có cái việc mẹ gì? Tôi vẫn còn đang đợi để lái xe về nhà đây này? Diệp Thiều Quang, cậu quay lại đây cho tôi."

...

Trong xe, Nhạc Thính Phong không nói một câu nào, anh đã thề là tuyệt đối

không được chủ động quan tâm đến Yến Thanh Ti trước.

Xe khởi động rồi, Yến Thanh Ti mới hỏi Nhạc Thính Phong: “Cái xe này, anh cố ý lấy nó ra để lái đấy à?”

Nhạc Thính Phong tháo khẩu trang ra, tiện tay vứt sang một bên, “hừ” một tiếng, coi như cô biết điều chủ động lên tiếng trước, anh đành cố mà trả lời cô.

Anh hất cằm lên, kiêu ngạo nói: “Đương nhiên, anh phải cho người khác biết, người đàn ông của Yến Thanh Ti không phải là kẻ nghèo rớt mùng tơi, có thể nuôi được cô ấy.”

Yến Thanh Ti không nhịn được bật cười ra tiếng, đợi đến khi đám phóng viên đăng ảnh hôm nay lên, nhất định sẽ có người soi Nhạc Thính Phong từ đầu đến chân cho mà xem, ngay đến cả một sợi tóc cũng không bỏ qua, đào bới cho thật kỹ, đến lúc đó, anh mặc cái gì, đeo đồng hồ gì, đi xe gì, đều sẽ bị soi cho bằng sạch...

Yến Thanh Ti nghĩ chắc lúc đó bảng xếp hạng từ khóa tìm kiếm của weibo chắc chắn sẽ náo nhiệt lắm đây...

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 611: Người Bạn Trai Bi Thảm Nhất Thế Gian

Khi mây mù qua đi, tất cả những tin tức dơ bẩn đè lên cái tên Yến Thanh Ti cũng dần được rửa sạch, cô lại từ từ tỏa sáng như phút ban đầu.

Yến Thanh Ti hết lần này tới lần khác bị bôi nhọ, rồi lại lật ngược tình thế.

Cô không biết đây có được tính là thành công đảo ngược tình thế hay không, cũng không biết sau này sẽ như thế nào.

Nhưng... trong giới giải trí này, sẽ chẳng bao giờ có cái gì gọi là thuận buồm xuôi gió cả, cũng sẽ không bao giờ có yên bình, con đường của cô giờ cũng chỉ mới bắt đầu.

Yến Thanh Ti nhìn gương mặt tươi cười của Nhạc phu nhân và dáng vẻ đẹp trai của Nhạc Thính Phong, bỗng cảm thấy yên bình đến lạ.

Trước đây khi chỉ có một mình, cô luôn nghĩ rằng không có vướng bận, không phải quan tâm tới ai, không có điểm yếu thì mới có thể phát huy năng lực lớn nhất của bản thân.

Nhưng đến tận giờ cô mới hiểu, khi bạn có ai đó để lo lắng, để bảo vệ thì mới có thể huy động được hết động lực và sức mạnh để bảo vệ người đó.

Thật may mắn khi thượng đế không để cô hoàn toàn rơi vào đường cùng của sự tuyệt vọng.

Trước kia cô hoàn toàn bị thù hận và bóng tối nuốt chửng, nhưng giờ cô đã thấy được tia sáng của hy vọng, cuối cùng linh hồn cô cũng được cứu rỗi.

...

Yến Thanh Ti cứ nghĩ ngày hôm sau mọi người mới bắt đầu đưa tin về Nhạc Thính Phong, thế nhưng ngay 9 giờ tối hôm đó mọi tin tức đã được đưa lên rồi.

Chỉ là từ khóa tìm kiếm có hơi kỳ, Yến Thanh Ti nhìn thấy liền cười rung cả giường.

#Người bạn trai bi thảm nhất lịch sử#

#Nhớ làm mờ bạn trai tôi#

Cái quái gì thế này?

Yến Thanh Ti nhìn hình, mấy phóng viên đó cũng nghe lời thật, lần này ai nấy cũng đều dùng hiệu ứng che hết mặt Nhạc Thính Phong lại.

Yến Thanh Ti ôm điện thoại, nằm xuống cạnh Nhạc Thính Phong,

Nhạc Thính Phong đẩy cô ra, lạnh lùng nói: “Cô tránh ra, tôi không quen biết cô.”

Yến Thanh Ti bò lên người anh: “Không sao, dù sao thì anh cũng bị làm mờ rồi, mình em biết anh là được rồi!”

Nhạc Thính Phong tức tới nỗi không muốn để ý tới Yến Thanh Ti nữa.

Nhạc phu nhân khinh bỉ: “Con trai, con đúng là quá mất mặt, mẹ thấy mất mặt thay cho con...”

Nhạc Thính Phong vốn đang chuẩn bị sẵn sàng để người ta đào bới thân thế của anh, cảm thấy gương mặt đẹp trai nhất này của mình có thể không phơi ra... nhưng... hình tượng giàu có của bản thân thì phải lộ ra chứ.

Thế mà... điều cư dân mạng quan tâm tới nhất lại là câu nói #Nhớ làm mờ bạn trai tôi# của Yến Thanh Ti.

Khu bình luận trên weibo của cô đều là: #nữ thần moe quá, đáng yêu đến phát khóc#

#Nữ thần lạnh lùng - moe của tôi! Nữ thần, em muốn sinh con cho chị, làm thế nào bây giờ? #

#Sao nữ thần có thể vừa cool lại vừa moe đến như vậy? Nữ thần, em là bạn trai chị, làm mờ tốt lắm#

#Chẳng lẽ chỉ có mình tôi cảm thấy bạn trai của nữ thần thật bi thảm sao? #

#Toi rồi, bị Yến Thanh Ti bẻ cong rồi, tôi đúng là hết thuốc chữa mà#

Mọi người không chỉ quậy tung phần bình luận của Yến Thanh Ti lên mà bên phía Cận Tuyết Sơ cũng không kém phần long trọng, mọi người đều nói

với anh ta: Tuyết Thần, bạn gái lý tưởng của anh chạy theo người khác mất rồi!

Cả đám người thay nhau bình luận! Rôm rả đến nỗi lên tới mấy vạn bình luận.

Cuối cùng, Cận Tuyết Sơ tỏ ra tiếc nuối up một câu: Hãy để tôi yên tĩnh một lúc để nuốt cục thức ăn cho chó* này được không?

*FA bên TQ được ví là chó = cẩu độc thân.

Yến Thanh Ti thấy stt của Cận Tuyết Sơ, cô khẽ cười một cái, khi rơi vào đường cùng chúng ta mới có thể nhìn rõ ai là bạn của mình.

Cận Tuyết Sơ, Tần Cảnh Chi, hay cả Tống Thanh Ngạn lần này đều đứng ra giúp đỡ cô. Yến Thanh Ti gửi cho mỗi người một tin nhắn cảm ơn qua wechat. Cô không gửi nhiều, chỉ có hai chữ "Cảm ơn!". Nhưng sau này, nếu họ có việc cần cô giúp đỡ, cô nhất định sẽ không bao giờ từ chối.

Ngoài ra cũng vào đêm hôm ấy, Tiêu Phòng Điện nhân lúc Yến Thanh Ti đang lên top trend tung ra trailer đầu tiên. Có thể nói, trailer này đặc sắc vô cùng, vừa tung ra đã nhận được rất nhiều bình luận tích cực.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 612: Thanh Ti, Tối Nay Ngủ Với Bác Đi

Đây vốn đã là bộ phim truyền hình được đầu tư lớn với dàn chế tác có tiếng, ngay từ những ngày đầu quay phim đã nhận được rất nhiều sự quan tâm từ khán giả, lại thêm giữa chừng lại xuất hiện việc ngoài ý muốn và một trong những diễn viên chính của bộ phim là Yến Thanh Ti suốt ngày lên hot trend vì bị bôi nhọ dẫn đến việc rất nhiều người đều muốn xem bộ phim này, để xem rốt cuộc Yến Thanh Ti có thể đóng ra cái bộ dạng gì?

Số cảnh Yến Thanh Ti xuất hiện trên trailer chỉ kém nam chính, dường như còn ngang cả với nữ chính.

Yến Thanh Ti từng được Tần Cảnh Chi khen có diễn xuất tốt, và điều đó cũng đã được minh chứng ngay trong một trailer ngắn ngủi.

Fan của cô người người đều nở mày nở mặt, những áp lực trước đây khi "sống" trong thế giới mạng - bị công kích, bị bêu xấu tới giờ cuối cùng cũng xem như có thể trút giận được rồi.

#Ngồi nhìn những đứa bảo nữ thần của tôi là bình hoa bị tát mặt#

#Sau này ai còn dám nói nữ thần của tôi là bình hoa, các người đã thấy bình hoa nào độc đến thế chưa? #

#Mẹ nó, cảm giác mặt đau vờ lờ, nhưng tôi vẫn sẽ tiếp tục nói cô ta là bình hoa - Tôi phải đợi xem cả phim mới được#

Có người còn chạy tới cả weibo của đạo diễn Tiêu Phòng Điện hỏi Yến Thanh Ti có phải mắc bệnh ngôi sao, kênh kiệu và còn dám chống đối đạo diễn không?

Không ngờ bình luận này lại được đạo diễn trả lời lại: Làm việc rất chuyên nghiệp, tố chất nghề nghiệp cao, từ trước tới nay chưa từng đến muộn, cũng rất tôn trọng tôi. - Cái này cũng là bệnh ngôi sao à?

Fan Yến Thanh Ti lập tức chụp lời bình luận của đạo diễn Phùng lại, up lên fanpage chính thức, sau đó các fan phụ trách tuyên truyền bắt đầu công kích weibo của Lãnh Hương, spam đầy weibo.

Đã thấy chưa? Ti nhà bọn này còn lâu mới có chuyện kênh kiệu, không tôn

trọng đạo diễn nhé! Chuyện lần này cụ thể là vì lý do gì bọn này còn đang muốn tìm đoàn làm phim để nói chuyện đây? Các người sao có thể bắt nạt Thanh Ti nhà chúng tôi như thế hả?

Yến Thanh Ti thấy fan của mình ra sức như vậy, bỗng cảm động đến kỳ lạ, ngay đến bản thân cô cũng không biết tại sao có người còn chưa từng gặp cô bao giờ mà lại yêu quý cô đến như thế?

Họ cho rằng cô là một người rất tốt, rất hoàn hảo, nhưng... thật ra, cô chẳng có gì tốt đẹp cả.

Yến Thanh Ti nhìn về phía Nhạc phu nhân, kỳ thật cô cũng không hiểu tại sao Nhạc phu nhân lại có thể tin tưởng và yêu

thích cô đến vậy?

Nhạc phu nhân kích động xem hết trailer của Tiêu Phòng Điện, vừa buông điện thoại ra, bà đã rên rỉ: “Giờ bác muốn xem hết cả bộ cơ. Thanh Ti, bác muốn xem, làm thế nào bây giờ?”

Nhạc phu nhân cứ như một đứa trẻ cọ cọ vào lòng bàn tay Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti hồi hộp hỏi: “Bác gái, con đóng... thế nào?”

Nhạc phu nhân gật đầu cái bụp: “Diễn hay lắm, đóng rất đạt... Thanh Ti à, tạo hình cổ trang của con quá đẹp, bác chưa từng thấy tạo hình cổ trang của nữ diễn viên nào đẹp được như con đâu.”

Trong Tiêu Phòng Điện, Yến Thanh Ti được trang điểm xa hoa, cao quý, xinh đẹp, từ cách trang điểm tới trang phục, thêm cả diễn xuất kiêu ngạo đến ngông cuồng của cô khiến mọi người khó có thể chú ý tới ai khác ngoài cô.

Yến Thanh Ti gãi gãi đầu, nói: “Thật ra bản thân con vẫn luôn thấy con chẳng có gì tốt cả.”

Nhạc phu nhân xoa xoa mặt cô: “Ngốc ạ, có lẽ bản thân con không biết được cái tốt của mình nhưng bọn bác biết là được rồi.”

Nhạc Thính Phong vừa vào cửa đã thấy màn “tương thân tương ái” giữa hai người, khóe miệng liền giật giật.

Anh rất muốn nói: Mẹ à, mẹ có thể đừng có động chạm, sờ mó gì vào vợ con

được không?

Người bị làm mờ vốn dĩ tâm trạng đã không tốt, thấy cảnh này, tâm tình anh lại càng xấu tệ.

Anh vốn định chờ tới tối sẽ ôm Yến Thanh Ti cầu an ủi, ai dè...

Nhạc phu nhân vẫy tay với Yến Thanh Ti: “Thanh Ti, Thanh Ti, tối nay con ngủ với bác đi...”

Yến Thanh Ti cũng muốn ngủ chung với Nhạc phu nhân, nhưng nghĩ tới vết thương của bà: “Nhưng, vết thương của bác...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 613: Mẹ Có Thể Đừng Tranh Vợ Với Con Được Không?

"Không sao, không đau nữa rồi! Bác với con cũng không béo, ngủ chung một giường cũng được. Con ngủ với Thính Phong thì chen chúc quá! Con nhìn nó xem, cao tới một mét tám mấy lận, cái chỗ bé tí tẹo kia còn không đủ mình nó ngủ."

Yến Thanh Ti gật đầu: "Vâng, thế để con đi rửa mặt cái đã."

Yến Thanh Ti vừa đi, Nhạc Thính Phong đã đen mặt ngồi xuống trước mặt Nhạc phu nhân nói: "Nhạc phu nhân, con thấy hai chúng ta cần phải có một cuộc trò chuyện nghiêm túc."

Nhạc phu nhân chớp mắt: "Nhưng mẹ lại chẳng thấy chúng ta có gì phải nói cả? Muộn thế này rồi, có gì để mai rồi nói đi."

Nhạc Thính Phong nghiến răng: "Mẹ, mẹ đừng có giả ngu nữa."

Nhạc phu nhân tỏ ra vô tội: "Lúc nào mà con chả bảo mẹ ra ngoài đều bỏ quên não ở nhà sao? Một người không có não như mẹ sao biết làm cái chuyện giả ngu cao siêu đến như vậy được?"

Nhạc Thính Phong hít sâu một hơi, "Mẹ... Mẹ có thể đừng tranh vợ với con nữa được không?"

Nhạc phu nhân oan ức đến mức khiến anh thấy bất lực: "Mẹ có tranh với con đâu, Thanh Ti muốn ngủ với mẹ mà, hơn nữa... Giờ Thanh Ti vẫn chưa phải là vợ con nhé! Thôi, biến đi."

Nhạc Thính Phong uy hiếp: "Nhạc phu nhân, có vẻ như mẹ không cần tiền tiêu vặt tháng sau nữa rồi nhỉ?"

Nhạc phu nhân khoanh tay, hất mặt: "Hứ, mày dám lấy tiền tiêu vặt ra để áp chế mẹ à, thằng thối thây bất hiếu này, còn lâu mẹ mày mới thỏa hiệp nhé! Không cần mày cho, mẹ tự có tiền."

Nhạc Thính Phong bỗng cạn lời, anh quên mất, ông bà ngoại đã tới, hai người đều giàu nứt đố đổ vách, lần này đến chắc chắn sẽ cho bà không ít tiền.

Nhạc Thính Phong thấy uy hiếp không thành, thấy bà không cần thật, anh liền dựa vào người bà, kéo dài giọng: “Mẹ...”

Nhạc phu nhân đẩy đầu Nhạc Thính Phong ra: “Mày lớn tướng thế rồi còn làm nũng với mẹ, mày không sợ mất mặt à? Thanh Ti ra mà thấy mày thế này thì cần gì mày nữa?”

Nhạc Thính Phong oán giận nói: “Tốt xấu gì mẹ cũng là mẹ của con, mẹ không thể nghĩ cho con một chút được à?”

Nhạc phu nhân đảo mắt: “Vừa rồi mày chẳng gọi tao là Nhạc phu nhân à, tao không phải là mẹ mày!”

“Mẹ...”

Yến Thanh Ti ra, thấy sắc mặt Nhạc phu nhân và Nhạc Thính Phong đều không tốt liền hỏi: “Sao thế ạ?”

Nhạc phu nhân khua tay với Yến Thanh Ti: “Không sao, Thanh Ti, con qua đây, mau đi nghỉ thôi.”

Yến Thanh Ti đi tới, thấy Nhạc Thính Phong u oán nhìn cô.

Yến Thanh Ti bỗng thấy quái quái.

Nhạc phu nhân kéo Yến Thanh Ti, bảo sắp 12 giờ rồi, đặt lưng xuống và nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Nhạc Thính Phong nằm một mình trên chiếc giường bên cạnh, đếm giờ.

Đợi Nhạc phu nhân ngủ say, Nhạc Thính Phong mới từ từ ngồi dậy, đi chân đất xuống giường, bế thốc Yến Thanh Ti lên.

Yến Thanh Ti còn chưa ngủ, cô kinh ngạc giật mình, còn chưa kịp lên tiếng đã bị Nhạc Thính Phong hôn, nuốt hết mọi âm thanh.

Yến Thanh Ti ôm cổ Nhạc Thính Phong, ánh mắt trong màn đêm đen lại sáng đến lạ thường.

Tên này nửa đêm nửa hôm còn không chịu đi ngủ mà lại bế cô về.

Nhạc Thính Phong bế Yến Thanh Ti lên giường anh, quấn nhau trên giường, tay chân kẹp chặt Yến Thanh Ti, anh cúi đầu mút lên môi cô, hạ thấp giọng,

dán môi lên môi Yến Thanh Ti nói: “Anh nhớ em muốn chết! Mẹ anh lớn thế rồi mà chẳng hiểu chuyện gì cả, dám tranh người với con trai mới sợ.”

Yến Thanh Ti không biết nên nói gì: “Anh cũng ấu trĩ vừa thôi, đó là mẹ anh cơ mà.”

“Anh mặc kệ, em phải ở bên anh chứ... Mau lên, anh tổn thương rồi, vẫn còn đang giận đây, em còn không mau an ủi anh đi.”

Yến Thanh Ti cười rồi hôn một cái: “Còn giận không?”

Nhạc Thính Phong: “Một cái không đủ... Thêm cái nữa đi...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 614: Đưa Em Đi Vụng Trộm

Căn phòng rất tối, Yến Thanh Ti nằm sát Nhạc Thính Phong nên cô vẫn có thể lờ mờ thấy dáng vẻ kiêu ngạo của anh.

Yến Thanh Ti nhìn anh, trong lòng bỗng cảm thấy thật ấm áp.

“Được rồi, hôn thêm cái nữa.” Yến Thanh Ti ôm Nhạc Thính Phong, dựa sát lại gần anh.

Cô đang dần mê luyến cái độ ấm trên cơ thể Nhạc Thính Phong, dần quen với hơi thở của anh, dần... tiếp nhận việc có một người lúc nào cũng ở bên cạnh mình.

Trước đây cô vẫn luôn bài xích những điều này, nhưng sau khi cô học cách tiếp nhận nó, cô mới phát hiện, à, hóa ra anh ấy lại tốt đến thế, chỉ có bản thân mình trước đây là không đủ tốt mà thôi.

Giá như thời gian có thể nhân từ hơn, để cô và anh tiếp tục ở bên nhau như vậy đến hết đời, cô nghĩ có lẽ cô sẽ có được niềm hạnh phúc trọn vẹn này.

Nhạc Thính Phong ôm chặt lấy Yến Thanh Ti, dưới ánh mắt của mẹ, anh không thể làm ra cái gì được, chỉ có thể hôn vài cái cho đỡ nghiện.

Nhạc Thính Phong cắn nhẹ lên cổ Yến Thanh Ti: “Thật đúng là giày vò người ta mà...”

“Ăn chay” mấy ngày nay, Nhạc Thính Phong đúng là phát thèm lên rồi, chỉ có thể ôm chặt lấy cơ thể mềm mại, đây chính là người con gái mà anh yêu nhất.

Nhạc Thính Phong vẫn luôn kiềm chế, nhưng... hình như chẳng có tác dụng gì cả.

Yến Thanh Ti đưa tay ra nhéo vào eo anh, nói: “Biết điều một chút, giờ mà anh dám làm gì, em sẽ đạp anh xuống đấy.”

Nhạc Thính Phong cạ vào người cô: “Thế em cứ đạp anh xuống là được.”

Sau đó...

Không còn sau đó nữa.

Giường nhỏ như vậy, tất nhiên là... đạp cho một phát luôn rồi.

Nhạc Thính Phong ôm ngực từ dưới giường bò dậy: “Em... em đá anh thật à?”

Yến Thanh Ti nằm sấp trên giường, vờ vô tội: “Chính anh bảo em đạp mà.”

“Thế giờ anh bảo em ngủ với anh, em có ngủ không?”

Yến Thanh Ti gõ lên đầu anh: “Anh mà nói to nữa là bác gái biết ban nãy anh làm gì luôn đấy.”

Nhạc Thính Phong đau đến nỗi hít sâu một hơi...

Giường trong viện không cao, Nhạc Thính Phong tóm lấy Yến Thanh Ti đang cười xấu với anh, kéo cô từ trên giường xuống,

rơi vào lòng anh.

Nhạc Thính Phong cúi đầu cắn lên cổ Yến Thanh Ti: “Hứ, lát anh sẽ lén đưa em ra ngoài ăn sạch sành sanh luôn...”

Yến Thanh Ti thấp giọng: “Bác gái tỉnh rồi kìa.”

Nhạc Thính Phong giật mình vội ngẩng đầu, liếc nhìn Nhạc phu nhân, chỉ thấy bà xoay người xong cũng không còn động tĩnh gì nữa.

Nhạc Thính Phong lườm Yến Thanh Ti, lén cắp cô rón rén chui ra ngoài.

Yến Thanh Ti đè thấp giọng: “Này, anh muốn làm gì thế?”

Nhạc Thính Phong: “Đi yêu đương vụng trộm...”

...

Đèn trong bar đêm mập mờ, đám trai gái mĩ miều nhảy nhót trong tiếng nhạc ầm ỹ đinh tai nhức óc, Diệp Thiều Quang ngồi một mình trong góc, chẳng có ai bên cạnh, dường như ở đâu có anh ta nơi đó liền trở thành cấm địa.

Trong phạm vi cách anh ta vài bước, không ai dám đặt chân tới, nếu có người muốn tiến lại, còn chưa kịp tới gần đã bị đuổi đi rồi.

Ngón tay Diệp Thiều Quang gõ gõ vào chén rượu, ngón tay thon dài, khớp xương sắc nét, đẹp đến nỗi không giống thật.

Diệp Thiều Quang không uống rượu, mắt anh ta đỏ lên, làn da trắng như tuyết, trong ánh sáng mờ ảo trông y như một yêu quái thoắt ẩn thoắt hiện vào nửa đêm, mê hoặc lòng người, bất kể nam hay nữ đều khiến người ta muốn sa đọa.

Không ít người đã chú ý tới Diệp Thiều Quang nhưng không ai dám lại gần anh ta.

Diệp Thiều Quang nheo mắt lại, nhìn vào đám người nhộn nhịp, có một cô gái đang nốc rượu cùng người ta.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 615: Buông Người Đó Ra, Tao Sẽ Để Chúng Mày Toàn Thây

Ăn cơm tối xong, Quý Miên Miên bị Tiểu Từ kéo tới quán bar này, đây là lần đầu tiên cô đến một nơi thế này nên cảm thấy rất mới lạ.

Hai người đều rất vui vì Yến Thanh Ti có thể phá vỡ vòng vây, bứt phá khỏi những lời đàm tiếu vô căn cứ, thế nên lần này Tiểu Từ cố ý kéo Quý Miên Miên tới đây uống chúc mừng một bữa.

Tiểu Từ cũng có hơi tư lợi trong việc này, cậu muốn hôm nay sẽ mượn rượu để bày tỏ với Quý Miên Miên. Nhưng nào ai ngờ được, Tiểu Từ không nghĩ tửu lượng của mình lại kém như vậy, chưa uống được bao nhiêu đã bắt đầu choáng váng, lảo đảo đi vào toilet, kết quả lại đâm vào một cô gái, người con gái đó đang cầm một ly rượu, rượu lên đổ hết lên người cô ta.

Cô ta tóm chặt lấy Tiểu Từ không chịu buông, bắt cậu phải đền tiền, nói chiếc váy này của cô ta hơn 2 vạn, chắc chắn Tiểu Từ không mang nhiều tiền như vậy theo người, cô ta liền ép Tiểu Từ uống rượu, không uống xong thì không tha cho cậu.

Quý Miên Miên vốn đã là một người thích bênh vực kẻ yếu, thích đứng về chính nghĩa. Hồi còn học đại học, cô đã rất nhiều lần chịu trận thay Tiểu Từ, lần này tất nhiên cũng không thể mặc kệ cậu được.

Vậy nên, cả một bàn rượu kia, mình Quý Miên Miên thầu tất.

Diệp Thiều Quang nhếch miệng cười một cách tàn ác, nhìn Quý Miên Miên nốc từng ly một: “Để xem hôm nay cô có uống đến chết không?”

Quý Miên Miên uống đến nỗi đầu óc choáng váng, dạ dày cuộn lên, nhưng cô nghĩ tới Tiểu Từ đang nằm bên cạnh, có là gì chứ, uống thôi! Nhiều người như vậy, nếu cô muốn đánh nhau xông ra ngoài mà còn phải vác theo một con heo như Tiểu Từ thì còn khó hơn lên trời.

Đợi tới khi Quý Miên Miên không chống đỡ nổi nữa, gục xuống, bị hai người đàn ông tóm lấy, Diệp Thiều Quang mới từ từ đứng dậy.

Hai tên kia nhìn mặt thì dung tục, còn xăm đầy cánh tay, một tên thì béo núc ních, một tên thì xấu xí, vừa nhìn đã thấy chẳng phải thứ tốt đẹp gì. Hai

người kéo Quý Miên Miên ra cửa sau quán bar.

“Con nhỏ này nhìn là biết còn non lắm, đúng là mặt học sinh thân hình phụ huynh, dạng này giờ nhiều đứa thích, chắc chắn có thể bán được giá tốt...”

“Phí lời, từ lúc nó mới bước vào tao đã tia nó rồi. Nếu không đã không tốn công tốn sức tính kế cái thằng đi cùng nó, mau lên, nhanh đưa nó đi đi.”

Phía cửa sau quán bar là một cái hẻm nhỏ, một bên đã bị phá hỏng, yên tĩnh như một con hẻm chết.

Hẻm rất tối, hai người còn chưa bước ra, đã bị ánh đèn chiếu chói cả mắt.

Hai tên nhất thời run lên, những kẻ làm việc xấu thì luôn cảm thấy chột dạ, chúng rống to: “Ai...?”

Trong xe truyền ra một giọng nói: “Buông người đó ra, tao sẽ để chúng mày toàn thây.”

Âm thanh có chút mơ hồ, lạnh lẽo, giữa đêm hè mà như một trận gió đông luồn vào tận xương cốt.

Hai tên đó cùng run lên, tên béo đánh mắt ra hiệu với tên gầy, bọn chúng buông Quý Miên Miên xuống, móc ra một con dao găm, đi về phía chiếc xe.

“Thằng nhóc, có biết bọn này là ai không? Thức thời thì mau cút đi, nếu không...”

Chưa nói hết, chiếc xe đỗ chắn trước hẻm bỗng nổ máy.

Diệp Thiều Quang ngồi ở vị trí lái xe, hai mắt vằn đầy tia máu, nhếch miệng cười tàn nhẫn như một yêu nghiệt, không một tội ác nào là không dám làm.

Anh ta lái xe lao thẳng tới, tốc độ không nhanh, nhưng cũng không chậm, đâm không chết người, nhưng... cũng đủ để gãy chân, gãy tay.

Diệp Thiều Quang thản nhiên nói: “Đã nói rồi, bảo bọn mày thả người thì không nghe, vậy đừng trách tao...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 616: Mày Muốn Chạy Hay Muốn Chờ Chết?

Tên béo vốn tưởng Diệp Thiều Quang không dám đâm, nên khi thấy xe lao tới thì hắn sợ tới nỗi không nói một lời liền xoay người chạy mất dép, nhưng hai chân sao có thể chạy đua được với bốn bánh chứ.

Diệp Thiều Quang đạp chân ga, chỉ dùng một tay lái vô lăng, tay còn lại thì nhàn nhã quàng lên ghế phó lái. Sắc mặt anh ta cực kỳ bình tĩnh như thể đang làm một chuyện nhỏ nhặt thường ngày, đúng vậy, là chuyện nhỏ nhặt.

“Bịch” một tiếng, tên béo bị đâm bay xa hơn một mét, ngã xuống đất, nằm co quắp, kêu thảm thiết.

Gã không chết nhưng cũng không bò dậy nổi nữa, đại khái là gãy chân rồi, phỏng chừng xương sườn cũng không nằm ngoài số mệnh.

Tên gầy đang tóm lấy Quý Miên Miên thấy cảnh này liền sững sờ, run cầm cập kêu lên: “Giết người, giết người... Cứu tôi với...”

Trong quán bar thì ầm ĩ, huyên náo, nhưng con hẻm ở cửa sau lại yên tĩnh đến cực điểm, không hề nghe thấy tiếng ồn ào trong bar, xung quanh cũng không có lấy một bóng người, thế nhưng giọng hét của gã vô cùng yếu ớt, phối hợp với tiếng rên rỉ đau đớn của tên béo kia, nghe thê thảm vô cùng.

Diệp Thiều Quang gạt cần xe, xe lùi về phía sau, ra tới giữa đường, chậm rãi nói: “Mày muốn chạy hay muốn chờ chết đây?”

Tên gầy quăng Quý Miên Miên xuống, quỳ thụp xuống đất, dập đầu cầu xin: “Xin tha mạng cho tôi, đại ca xin anh hãy tha mạng, bọn tôi có mắt không thấy thái sơn, xin lỗi, xin lỗi... Đáng lẽ không nên động vào người của đại ca, cầu xin đại ca... tha cho cái mạng nhỏ này của tôi, xin anh đấy.”

Con người khi đứng trước nguy hiểm, việc đầu tiên tất nhiên là lựa chọn mạng sống của mình. Danh dự, tiền bạc là cái gì, tất cả đều không thể quan trọng bằng việc còn mạng mà sống.

Diệp Thiều Quang khởi động xe, hỏi: “Mày nói cho tao biết, vừa rồi chúng mày định đưa cô ta đi đâu?”

Trong đêm tối, giọng nói lạnh lẽo của Diệp Thiều Quang không hề khiến

người ta thấy áp lực, ngược lại lại có tác dụng trấn an, nếu đơn thuần chỉ nghe giọng thôi căn bản sẽ không thể tưởng tượng được cái việc tàn nhẫn mà anh ta vừa làm ra.

“Chúng tôi... chúng tôi... chỉ là thấy cô gái này dáng dấp cũng được, lại còn non, muốn bán cô ấy lấy chút tiền tiêu. Đại ca, đại ca... đây thật sự là lần đầu tiên chúng tôi làm chuyện này, cầu xin anh tha mạng cho chúng tôi đi, xin anh đấy.”

“Chúng tôi... chúng tôi cũng chỉ là có chuyện gấp cần dùng tiền, nếu không... nếu không, ai lại làm cái chuyện thất đức này chứ.”

Tên này nói nghe như lẽ đương nhiên, Diệp Thiều Quang gật gật đầu, ngón tay lướt nhẹ qua cằm: "Nói nghe có vẻ như... đứa

ngốc này dễ xuống tay như vậy, không ra tay với cô ta mới là lạ đúng không? "

“Đại ca, đại ca... cầu xin anh tha mạng cho tôi một lần, sau này chắc chắn tôi không dám tái phạm nữa.”

Diệp Thiều Quang cười cười: “Lần đầu ra tay mà ra tay chuyên nghiệp như vậy, cũng... lợi hại phết đấy, có vẻ như rất hợp với cái nghề này thì phải?”

Quý Miên Miên và Tiểu Từ từ lúc vào bar đã bị người ta nhắm rồi, lơ ngơ láo ngáo như thể đang viết trên người dòng chữ “lần đầu tôi đến đây, mau tới làm thịt”.

Loại người này nếu không bị nhắm tới mới là chuyện lạ.

Lúc Tiểu Từ đi vào toilet, cô gái kia đã cố tình va vào cậu, sau đó thừa cơ la lối, dọa giẫm, rồi lừa cậu ta uống rượu, đây là bài cả rồi. Con nhỏ kia đều cùng một giuộc với hai tên này, là một nhóm tội phạm buôn người, phân công nhiệm vụ cũng rất chuyên nghiệp. Những kẻ này thường tìm các cô gái trẻ đẹp để ra tay, nếu gặp được người phù hợp chúng sẽ bắt luôn, một cô gái như Quý Miên Miên rất dễ bị bọn chúng nhắm tới.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 617: Sau Này Cô Không Còn Cơ Hội Buông Tay Tôi Nữa Rồi

Diệp Thiều Quang nhìn Quý Miên Miên nằm bất động dưới đất, nhếch miệng cười châm biếm, đúng là đồ ngốc không có não.

Chán chả buồn cứu cô luôn.

Tên gầy thấy Diệp Thiều Quang vẫn chưa ra tay, tiếp tục dập đầu xin tha: "Đại ca, đây thật sự là lần đầu tiên của tôi... Tôi, tôi... đều là nghe lời hắn hết, hắn bảo tôi làm gì thì tôi làm theo như thế. Cầu xin đại ca tha cho tôi lần này, sau này tôi nhất định sẽ thay đổi, hối cải làm một người tốt..."

Diệp Thiều Quang ngắt lời gã: "Khỏi cần..."

Tên gầy ngẩng đầu, vẻ mặt kinh ngạc, đây là tha cho hắn rồi sao?

Làn môi mỏng của Diệp Thiều Quang phớt đỏ như máu, khi nhếch lên mang theo một vẻ đẹp tàn nhẫn, nhưng lại đẹp đến kỳ lạ.

Anh chỉ nói: "Mày sắp không cần phải làm người nữa rồi, thế nên cũng không nhất thiết đổi thành người tốt nữa..."

Tên gầy ngẩn ra, mắt khẽ máy một cái, từ từ đứng dậy co giò mà chạy. Phản ứng của gã rất nhanh, khả năng thấu hiểu cũng nhanh, trong tình huống này, chỉ trong khoảng thời gian ngắn gã đã có thể hiểu được ý trong lời nói của Diệp Thiều Quang.

Diệp Thiều Quang mỉm cười, nhướng mày ung dung nhìn tên gầy chạy băng qua xe.

Diệp Thiều Quang đẩy cửa bước xuống xe, đôi giày da được gia công thủ công tinh tế được đặt ở nước ngoài vững vàng giẫm lên con đường có chút gồ ghề không bằng phẳng, chầm chậm bước tới bên Quý Miên Miên.

Không biết Quý Miên Miên đang lẩm bẩm cái gì, Diệp Thiều Quang cười châm chọc một tiếng, chắc chắn lại là nữ thần của cô ta rồi.

Diệp Thiều Quang đá Quý Miên Miên mấy cái, cô nhăn mặt lại càu nhàu một tiếng, hai má đỏ ửng hết lên, trông có vẻ rất khó chịu.

Diệp Thiều Quang ngồi xổm xuống, đưa tay chọc Quý Miên Miên: "Cô nàng ngu ngốc, tỉnh dậy đi."

Quý Miên Miên chun mũi, quay mặt đi, say đến bất tỉnh nhân sự.

Diệp Thiều Quang vỗ lên mặt Quý Miên Miên: "Cô mà không tỉnh đậy, tôi sẽ quăng cô ở đây luôn đấy."

Thấy Quý Miên Miên vẫn không lên tiếng, Diệp Thiều Quang cười giễu cợt, đứng dậy: "Xe của tôi trước giờ chưa bao giờ chở một con ma men nào cả."

Diệp Thiều Quang quay người muốn đi thật nhưng vừa bước một bước đã đứng lại.

Cúi đầu nhìn xuống, chân trái đã bị Quý Miên Miên tóm chặt.

Diệp Thiều Quang nói: "Buông ra..."

Quý Miên Miên vẫn nhắm chặt mắt, miệng thì lẩm bẩm gọi "nữ thần", Diệp Thiều Quang càng trở nên lạnh lùng hơn: "Buông tay ra."

Quý Miên Miên tóm chặt lấy Diệp Thiều Quang trong vô thức.

Diệp Thiều Quang híp mắt lại: "Quý Miên Miên, nếu lần này cô không chịu buông tay ra, sau này... sẽ không còn cơ hội nữa đâu."

Quý Miên Miên chu mỏ, hét lên: "Không cần..."

Diệp Thiều Quang bỗng bật cười: "Nếu cô đã muốn như vậy, vậy tôi sẽ thành toàn cho cô. Nhưng sau này cô không còn cơ hội buông tay nữa đâu nhé."

Diệp Thiều Quang cúi người bế Quý Miên Miên lên, lúc đi ngang qua tên mập, thuận chân đá thêm một cái, tên mập vốn còn đang rên rỉ, ngay lập tức im bặt.

Diệp Thiều Quang mở cửa xe, nhét Quý Miên Miên vào.

Rồi ngồi lên ghế lái, thắt dây an toàn, khởi động quay xe rời đi.

Lúc xe rẽ ngoặt, Quý Miên Miên đang dựa người vào lưng ghế bị trượt xuống, đổ lên người Diệp Thiều Quang.

Diệp Thiều Quang lạnh mặt: “Tôi đang lái xe, đừng có quậy.”

Quý Miên Miên cọ cọ lên vai Diệp Thiều Quang, anh ta đưa tay hất cô ra, nghiêng người không cho cô chạm vào, nhưng cả người Quý Miên Miên trượt xuống, ghé đầu vào đùi Diệp Thiều Quang.

Diệp Thiều Quang khinh bỉ bĩu môi, nhấn chân ga phóng đi.

Hiện tại đã gần hai ba giờ sáng, trên đường có rất ít xe cộ đi lại.

Diệp Thiều Quang lái xe rất chậm, ngó mắt sang hai bên như đang tìm gì đó.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 618: Tao Còn Chưa Chơi Chán Cô Ấy, Sao Có Thể Để Chúng Mày Động Vào?

Đợi tên kia vội vã chạy vào một cái ngõ, Diệp Thiều Quang lái xe theo vào, anh ta biết loại tội phạm bán người có tổ chức thế này chắc chắn sẽ có tụ điểm gần đây.

Tên gầy phản ứng rất nhanh nhạy, lại có vẻ thông minh, chắc cũng là kẻ có địa vị trong nhóm. Sau khi chạy thoát, phản ứng đầu tiên của gã chắc chắc sẽ chạy về hang ổ của bọn chúng.

Diệp Thiều Quang lái xe bám theo sau gã một đoạn, chiếc xe anh đang lái là xe thể thao, lại phí công cải tạo nữa nên xe chạy rất êm, không gây tiếng động.

Diệp Thiều Quang là loại người chỉ cần mày dám đắc tội với tao, tao sẽ chém tận giết tuyệt mày, bao nhiêu năm nay, cũng chỉ có mình Quý Miên Miên là ngoại lệ.

Vậy mà có người lại muốn ra tay với "ngoại lệ" của anh, thế nên anh cảm cảm thấy mình về lý về tình cũng nên vì dân trừ hại, phải dùng lòng từ bi của mình để giải quyết đám tội phạm này.

Suy cho cùng thì Quý Miên Miên ngốc như vậy, lỡ cô lại rơi vào tay bọn chúng lần nữa thì sao? Tới lúc đó, anh không biết còn đủ kiên nhẫn mà cứu cô không nữa. Nói không chừng, lúc đó anh thấy cô phiền phức, nên chẳng thèm để ý nữa thì sao?

Diệp Thiều Quang quan sát hai bên ngõ, trong này chắc phải có một cái nhà ngang? Con ngõ này nhiều năm rồi nên đường rất hẹp, dây điện nối lằng nhằng, trong hẻm tối đen như mực, chỉ có một nhà là vẫn còn đèn. Diệp Thiều Quang nhìn thấy ánh đèn đó, khẽ nhếch mép.

Tên gầy ngẩng lên nhìn chiếc cửa sổ có đèn sáng, cuối cùng cũng chạy về tới nơi, gã đứng lại, lau mồ hôi trên trán, còn chưa kịp thở phía sau bỗng sáng lên.

Diệp Thiều Quang ấn còi, tên gầy giật mình quay phắt lại, lại thấy chiếc xe quen thuộc đỗ sau lưng mình, một cánh tay thò từ trong xe ra vẫy tay với mình, như một oan hồn bất cứ lúc nào cũng có thể tới đoạt lấy tính mạng của

gã.

Ánh đèn chói mắt chiếu lên mặt tên gầy, gã hoảng sợ tới nỗi vặn vẹo hết mặt mũi, mồ hôi trên trán túa ra như tắm, hai chân run rẩy, mặt tái mét. Gã mở miệng muốn nói nhưng lại không cách nào phát ra âm thanh nhìn chiếc xe ấy nghiến qua người gã.

Tên gầy nằm thoi thóp dưới đất, con đường gồ ghề, dưới thân gã có một vũng nước, gã nằm dưới dất, ngẩng lên nhìn bầu trời đen kịt, máu từ miệng chảy ra không ngừng.

Có đôi lúc, sinh mạng của con người lại yếu ớt đến nỗi đến chết bạn cũng không phát giác ra mình đã chết.

Trong khi tên gầy đang mơ màng, trước mắt hắn xuất hiện một gương mặt đẹp đẽ, gương mặt đó trắng như tuyết với làn môi đỏ, ánh mắt người đó sắc lạnh, vài cọng tóc rủ xuống trước mắt, nhẹ dao dộng. Gương mặt ấy thật sự rất đẹp, đẹp hơn bất cứ cô gái nào mà gã từng gặp khi còn sống.

Tên gầy mở miệng, gã muốn nói, nhưng máu từ trong miệng lại càng ộc ra nhiều hơn, gã chỉ nghe thấy người đó nói.

“Sao mày lại dám động vào cô ấy? Tao còn chưa chơi đủ, sao có thể để chúng mày động vào trước được?”

Anh vừa dứt lời, tên gầy nghẹo đầu sang một bên, tắt thở.

Mùi máu tươi từ từ lan ra trong không khí, Diệp Thiều Quang vẫn không đi, hắn ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ vẫn còn ánh đèn, khóe miệng lại mỉm cười.

Diệp Thiều Quang lấy điện thoại ra, ngón tay thon dài nhẹ ấn phím - 110.

“Alo, tôi muốn báo cảnh sát... Tôi đang ở XX bar, gặp vài tên chuốc say một cô gái rồi muốn đưa cô ấy đi. Tôi nghi bọn chúng là người của ổ buôn người, sau khi đâm phải một tên ở cửa sau quán bar, có đuổi theo tên bỏ chạy...”

“Phải, giờ tôi vẫn còn đang ở đây, cũng đã tìm ra được tụ điểm của nhóm tội phạm này, đồng chí cảnh sát, các anh mau tới đi! Tôi sẽ thu xếp trước ở đây.”

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 619: Đồ Lừa Đảo, Tôi Phải Cắn Chết Anh

Diệp Thiều Quang nói xong liền dập máy, không bỏ đi, vẫn ở nguyên vị trí cũ, tắt đèn, dựa vào cửa xe, rút một điếu thuốc ra, dưới chân là một cái xác chết, trong xe thì bị Quý Miên Miên hun tới nỗi khắp nơi đều là mùi rượu.

Diệp Thiều Quang cảm thấy kỳ thị và chán ghét vô cùng, anh đang cố kiềm chế không ném Quý Miên Miên ra ngoài, chậm rãi dựa vào cửa xe nhả ra một vòng khói.

Diệp Thiều Quang là một kẻ như vậy, sau khi giết người, anh ta cũng sẽ có thể tìm được cho mình một lý do chính đáng.

Chưa hút hết một điếu, cảnh sát đã ập tới, không có còi báo, có mấy xe chạy tới, đội trưởng đội hình sự đích thân dẫn theo đội của mình, dựa theo phương hướng hướng Diệp Thiều Quang chỉ, tất cả xông lên, tóm gọn ổ buôn người đó ngay trong một lần tập kích.

Họ cứu được hai cô gái bị bắt cóc, còn có một đứa trẻ.

Diệp Thiều Quang tuy đâm vào người ta, nhưng cảnh sát cho rằng anh ta vội cứu người nên hấp tấp, coi như là tự vệ, lại có công báo cảnh sát, lập được công lớn nên không truy cứu nữa. Diệp Thiều Quang đưa Quý Miên Miên về khách sạn mà anh đang ở, sau khi kéo cô vào cửa liền đẩy thẳng cô vào bồn tắm.

Anh sắp chịu không nổi mùi rượu trên người Quý Miên Miên nữa rồi, vặn vòi nước, nước lạnh dần thấm ướt người Quý Miên Miên.

Diệp Thiều Quang khoanh tay, nheo mắt nhìn nước từ từ chảy xuống, anh nhìn cô với ánh mắt khinh bỉ.

Không ngờ thần kinh cô lại thô đến mức độ này, nước lạnh như thế mà cũng không chịu tỉnh? Dây thần kinh được đúc bằng huyền thiếc à?

Đợi nước lạnh từng chút dâng lên mặt Quý Miên Miên, Diệp Thiều Quang cười nham hiểm, ánh mắt còn mang theo chút hưng phấn, lẩm bẩm nói: Tôi không tin... cô còn không chịu tỉnh.

Quả nhiên, một lúc sau, Quý Miên Miên bắt đầu vùng vẫy trong nước lạnh.

Quý Miên Miên đập nước, bọt bắn lên người Diệp Thiều Quang, khiến anh chán ghét lùi về phía sau.

Mắt thấy Quý Miên Miên càng ngày càng giãy giụa điên cuồng hơn, nhưng vì uống say, cô chẳng còn chút sức lực nào, muốn ngồi dậy cũng không được.

Diệp Thiều Quang đợi tới khi Quý Miên Miên không vùng vẫy nổi nữa mới đưa tay tóm cô từ trong nước ra.

Quý Miên Miên tức khắc ho sặc sụa, vừa rồi cô uống vào không ít nước, cuối cùng mở mắt ra, người vẫn còn hơi choáng váng, thấy Diệp Thiều Quang y như nhìn thấy quỷ.

“Anh... anh... Tên yêu nam chết tiệt... Sao lại là anh?”

Diệp Thiều Quang tóm cổ áo Quý Miên Miên, “Không phải tôi, cô còn muốn là ai nữa?”

Quý Miên Miên lảo đảo: “Tôi... tôi... tôi...”

“Anh là đồ lừa đảo, đồ lừa đảo... Tôi, tôi phải cắn chết anh...”

Giờ trong đầu Quý Miên Miên chỉ nghĩ tới việc Diệp Thiều Quang lừa cô, đã nói sẽ giúp nữ thần, nhưng hắn lại chẳng hề làm gì cả, đồ lừa đảo, tên lừa đảo chết bầm...

Quý Miên Miên há miệng muốn cắn Diệp Thiều Quang, cô ngoạm một phát lên má trái của anh ta.

Diệp Thiều Quang đau quá, lập tức buông Quý Miên Miên ra.

“Bịch” một tiếng, Quý Miên Miên lại ngã vào bồn tắm, mông vừa đập xuống, cô ngẩn ra, sau đó cô ấm ức nhìn Diệp Thiều Quang như một đứa trẻ, nước mắt rơi lã chã.

Đây là lần đầu tiên Diệp Thiều Quang thấy Quý Miên Miên rơi nước mắt, tim anh bỗng đập loạn nhịp.

Mãi cho đến khi Quý Miên Miên bò ra khỏi bồn tắm, ôm lấy anh, anh mới có phản ứng lại.

Diệp Thiều Quang nhíu mày, nói: “Quý Miên Miên, buông ngay cái móng vuốt của cô ra...”

Quý Miên Miên càng quấn chặt hơn, cô áp mặt lên eo Diệp Thiều Quang, làm ướt quần áo anh, đầu cô đang ngất ngư nhưng vẫn cố nói: “Đừng mà, lạnh lắm...”

Diệp Thiều Quang thấy hối hận, tại sao anh lại đưa con ma men này về đây cơ chứ?

Quý Miên Miên uống quá nhiều, vừa rồi tỉnh táo được mất giây giờ hoàn toàn mất hết, cô quấn lấy Diệp Thiều Quang, như một con koala đang treo trên người anh vậy.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 620: Ôm Ôm, Hôn Hôn, Ngủ Ngủ Nào!

Diệp Thiều Quang không cách nào kéo cô ra được, nghiến răng kéo Quý Miên Miên ra ngoài.

Diệp Thiều Quang hung hăng nói: “Tôi đúng là điên rồi mới mang con ma men như cô về...”

Diệp Thiều Quang thật sự muốn đá Quý Miên Miên ra ngoài ngay lập tức, nhưng thấy quần áo trên người Quý Miên Miên ướt sũng, đã không thể che chắn được gì nữa, chỉ như lớp da thứ hai dính chặt lên người cô, ngay cả hình dáng đồ lót đều lộ hết cả ra.

Diệp Thiều Quang cắn răng, được, được, tôi tạm giữ cô tới nửa đêm.

Diệp Thiều Quang thật sự nghĩ rằng trên đời này chắc chẳng tìm đâu ra được người nào tốt bụng hơn anh nữa. Sao bao năm qua anh lại cảm thấy mình là một người có tâm địa xấu xa được nhỉ?

Rõ ràng anh... giống như chúa Jesu vậy đấy.

Diệp Thiều Quang cởi hết quần áo Quý Miên Miên ra, vứt sang một bên, sau đó quăng Quý Miên Miên trần như nhộng lên giường.

Quý Miên Miên ngủ say như chết, hai má ửng hồng, Diệp Thiều Quang véo lên mặt cô, “Quý Miên Miên, nếu cô dám nôn ra, con mẹ nó, tôi sẽ giết cô ngay lập tức...” Vừa nói xong...

“Ọe...”

Quý Miên Miên nôn ra khắp giường.

Trong phòng vang lên giọng nổi trận lôi đình của Diệp Thiều Quang: “Quý Miên Miên...”

Nhưng những ai quen biết Diệp Thiều Quang mà nghe thấy âm thanh này đại khái sẽ kinh ngạc tới rơi cả tròng mắt mất. Đây có còn là một Diệp Thiều Quang luôn luôn bình tĩnh trước mọi vấn đề nguy cấp nữa không?

Diệp Thiều Quang ngửi thấy mùi lạ nhức mũi, giận sôi lên, tóm lấy cánh tay

Quý Miên Miên: “Quý Miên Miên, nếu lần này tôi không xử chết cô, tôi sẽ không phải là...”

Còn chưa nói hết, Quý Miên Miên bỗng bổ lên người anh, cơ thể trần trụi của cô dán lên người Diệp Thiều Quang.

Chỉ thấy cô chu mỏ, làm nũng nói: “Ôm ôm... hôn hôn... ngủ ngủ nào...”

Tai với mũi Diệp Thiều Quang chỉ nghe thấy tiếng lùng bùng, y như một quả bóng sắp bị nổ nhưng lại bị chọc hai cái lỗ, khí bên trong sắp chạy hết ra ngoài.

Nhân viên phụ vụ trong khách sạn bị gọi tới dọn dẹp, họ chỉ thấy vị khách đẹp trai vô cùng kia, đang quấn một cái ga giường, phía trong phình ra, hình như còn ôm cả gì đó.

Nhân viên phục vụ muốn nhìn thêm một chút, liền bị Diệp Thiều Quang lạnh lùng trừng mắt đành cúi đầu không dám nhìn tiếp nữa.

Nhanh chóng thu dọn đâu vào đấy, “Thưa anh, đã dọn dẹp xong hết cả rồi, chúc anh nghỉ ngơi thoải mái.”

Diệp Thiều Quang lạnh lùng gật đầu.

Nhân viên phục vụ đang định đi, thì nghe thấy trong lòng vị khách kia vang lên một giọng nữ: “Hôn, hôn nào...”

Vẻ mặt lạnh lùng của Diệp Thiều Quang nháy mắt bị phá vỡ.

...

Ánh sáng chiếu vào mắt Yến Thanh Ti, trời sáng rồi, một ngày mới lại bắt đầu.

Yến Thanh Ti ngồi dậy, phát hiện Nhạc phu nhân đã chạy đâu mất, Nhạc Thính Phong cũng không thấy đâu, cô thấy lạ, mới hơn 8 giờ, hai người đi đâu mất rồi?

Tối qua cô bị Nhạc Thính Phong cắp lên gác mái “vụng trộm”, ngồi trên đó không biết đến lúc nào thì ngủ thiếp đi mất, sau đó thì ngủ thẳng cẳng tới trời sáng, giữa chừng không hề tỉnh lại lần nào.

Yến Thanh Ti phát hiện, có Nhạc phu nhân và Nhạc Thính Phong ở bên, giấc ngủ của cô càng ngày càng tốt.

Quả nhiên, con người ta khi được ở bên cạnh người mà mình quan tâm và tin tưởng thì mới có thể ngủ ngon.

Yến Thanh Ti đang định ra ngoài tìm hai người, điện thoại bỗng vang lên, cô cầm lên xem thì thấy Lạc Cẩm Xuyên gọi tới.

Vẻ mặt nhu hòa của Yến Thanh Ti tức khắc lạnh xuống, cô bắt máy, "Alo..."

Giọng Lạc Cẩm Xuyên rất lạnh nhạt: "Mai tôi sẽ đến Hải Thành."

Yến Thanh Ti: "Được... Tôi sẽ sắp xếp cho anh và Yến Minh Châu gặp nhau."

"Mai đến sẽ báo cho cô biết."

Yến Thanh Ti: "Được."

Cuộc đối ngắn gọn giữa hai người kết thúc, Nhạc Thính Phong dìu Nhạc phu nhân quay lại, Yến Thanh Ti bỏ điện thoại xuống, mỉm cười: "Bác gái, hai người đi đâu thế?"

của ông ta mà khiến Yến Thanh Ti phải hứng chịu những búa rìu không đáng có của dư luận.

Ngay sau đó các nhân viên của Lãnh Hương cũng chia sẻ đoạn status này.

Nhưng hiển nhiên, dù là người qua đường hay fan của Yến Thanh Ti đều không quan tâm, mọi chuyện đã xong xuôi từ đời nào, giờ mới bò lên thì có tác dụng gì?

Nhạc Thính Phong đưa Yến Thanh Ti đi gặp đạo diễn.

Lần gặp mặt này đạo diễn Quách đối xử với Yến Thanh Ti có thể gọi là một mực cung kính, Nhạc Thính Phong ngồi bên lạnh mắt nhìn.

Chờ hai người nói chuyện xong, Nhạc Thính Phong hôn lên mặt Yến Thanh Ti một cái nói: "Bảo bối, em qua bên kia uống nước trái cây đi, anh có vài lời cần trao đổi với đạo diễn Quách."

Yến Thanh Ti cười cười đứng dậy: “Được.”

Nhạc Thính Phong nhìn Yến Thanh Ti ngồi vào vị trí vẫn nằm trong tầm mắt của anh, nụ cười trên môi dần lạnh xuống, ánh mắt ngày càng khó lường.

Anh cười nhạt một tiếng, nói: “Tôi muốn chính thức nói với đạo diễn Quách một tiếng, Yến Thanh Ti là người của tôi, nói chính xác hơn thì là vợ tương lai, cũng chính là... bà chủ của Nhạc thị.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 621: Yến Thanh Ti Là Vợ Tương Lai Của Tôi

Nhạc phu nhân cười nói: "Bác đi thay thuốc. Sao con tỉnh sớm thế? Hiếm khi nào không cần quay phim, sao không ngủ thêm một lát? Con gái thì nhất định phải chú ý nghỉ ngơi, nhất định phải đối xử với bản thân thật tốt."

Nhạc Thính Phong mới vừa đưa Nhạc phu nhân đi làm kiểm tra, thay thuốc, lúc hai người đi thấy Yến Thanh Ti vẫn còn đang ngủ, cũng không nỡ đánh thức cô.

Yến Thanh Ti: "Vâng, con sẽ chú ý."

Nhiều năm qua, cô đã từng gặp rất nhiều người nhưng chỉ có Nhạc phu nhân đối xử với cô như một cô gái bình thường, quan tâm cô, yêu thương cô.

Nhạc phu nhân trừng mắt nhìn Nhạc Thính Phong một cái: "Tên nhóc thối tha này đêm qua lại trộm con đi, bác rất tức giận đấy."

Nhạc Thính Phong "hừ" một tiếng: "Mẹ, đã nói rồi, cái này không thể trách con. Thanh Ti là... mẹ còn tranh cướp người với con. Nếu mẹ thích thì con... sẽ tìm một người bạn già cho mẹ."

Nhạc phu nhân đưa tay véo lỗ tai Nhạc Thính Phong: "Thằng nhóc hỗn láo, dám thử nói thêm một câu nữa xem..."

Yến Thanh Ti bật cười, cô thật sự rất thích, rất quý trọng đoạn thời gian này, tựa như cứ trôi qua thì không cách nào tìm lại được cảm giác này nữa.

Và Yến Thanh Ti dường như cũng quên sạch chuyện phải đóng phim. Cô ở lại bệnh với Nhạc Thính Phong và Nhạc phu nhân cùng đánh bài tú lơ khơ, xem phim, nói chuyện phiếm cả ngày, cuộc sống cứ như vậy cũng có chút tư vị riêng.

Cho đến một buổi chiều, đạo diễn của Lãnh Hương không chịu được nữa buộc phải gọi điện cho Yến Thanh Ti, nói muốn gặp cô.

Yến Thanh Ti biết bộ phim này không thể kéo dài được nữa rồi. Giằng co tới tận bây giờ, cô đã đạt được thắng lợi về mọi mặt, mặc dù vẫn có một bộ phận người trên mạng không thích cô nhưng không còn ai chửi rủa cô nữa.

Để tỏ thành ý của mình, sau khi gọi điện thoại đạo diễn lập tức up một đoạn giải thích lên weibo của mình, biểu đạt rất rõ ràng rằng gần đây ông ta bận quay phim, chưa kịp làm rõ chuyện nên thành thật xin lỗi. Ngoài ra, ông ta còn dùng giọng điệu nghiêm túc, chính trực mà đánh giá Yến Thanh Ti, nói cô là một người diễn viên chuyên nghiệp có tài năng, vào những ngày nóng nhất dù có phải mặc trang phục mùa đông để diễn cũng không nửa lời oán trách, là một diễn viên có thể chịu được cực khổ, đối xử với đạo diễn và nhân viên trong đoàn làm phim cũng rất tôn trọng. Còn chuyện xích mích giữa cô và Tăng Doanh Doanh thì phía cảnh sát đã điều tra rõ, ông ta cũng không muốn nhiều lời, người biết phân biệt đúng sai chỉ cần nhìn qua là biết. Đạo diễn cũng nói, bởi vì hành động

của ông ta mà khiến Yến Thanh Ti phải hứng chịu những búa rìu không đáng có của dư luận.

Ngay sau đó các nhân viên của Lãnh Hương cũng chia sẻ đoạn status này.

Nhưng hiển nhiên, dù là người qua đường hay fan của Yến Thanh Ti đều không quan tâm, mọi chuyện đã xong xuôi từ đời nào, giờ mới bò lên thì có tác dụng gì?

Nhạc Thính Phong đưa Yến Thanh Ti đi gặp đạo diễn.

Lần gặp mặt này đạo diễn Quách đối xử với Yến Thanh Ti có thể gọi là một mực cung kính, Nhạc Thính Phong ngồi bên lạnh mắt nhìn.

Chờ hai người nói chuyện xong, Nhạc Thính Phong hôn lên mặt Yến Thanh Ti một cái nói: “Bảo bối, em qua bên kia uống nước trái cây đi, anh có vài lời cần trao đổi với đạo diễn Quách.”

Yến Thanh Ti cười cười đứng dậy: “Được.”

Nhạc Thính Phong nhìn Yến Thanh Ti ngồi vào vị trí vẫn nằm trong tầm mắt của anh, nụ cười trên môi dần lạnh xuống, ánh mắt ngày càng khó lường.

Anh cười nhạt một tiếng, nói: “Tôi muốn chính thức nói với đạo diễn Quách một tiếng, Yến Thanh Ti là người của tôi, nói chính xác hơn thì là vợ tương lai, cũng chính là... bà chủ của Nhạc thị.”

--- O ---

Chương 622: Người Đàn Ông Của Tôi So Với Ai Trong Các Người Cũng Đều Tốt Hơn

Lời nói của Nhạc Thính Phong rất đơn giản và biểu đạt được đầy đủ những gì anh muốn nói. Đây là bà chủ tương lai của Nhạc thị, đắc tội với cô chính là đắc tội với cả Nhạc thị, muốn động tới cô thì phải nghĩ cho thật kỹ.

Đạo diễn Quách siết chặt tay. Ông ta vốn nghĩ Yến Thanh Ti chỉ là người mà Nhạc Thính Phong chơi bời một hồi rồi thôi, không nghĩ tới cô ta cao tay như vậy, có thể khiến cho Thái tử gia của Nhạc thị ra mặt vì cô ta.

"Cô Yến với ngài Nhạc đây quả là trai tài gái sắc, trời sinh một đôi."

Nhạc Thính Phong nâng môi cười: "Cho nên, những chuyện tương tự tôi không muốn thấy lần thứ hai. Người phụ nữ của tôi đương nhiên không có ai được làm cô ấy phải chịu ủy khuất, kể cả tôi cũng không thể."

Đạo diễn Quách đối mặt mặt với nụ cười say lòng người của Nhạc Thính Phong mà không ngừng run lên, bàn tay đổ đầy mồ hôi lạnh...

"Nhạc tổng yên tâm, tất nhiên không thể..."

"Đạo diễn Quách lăn lộn trong giới lâu như vậy, tin chắc rằng ông cũng biết có những lời nên và có những lời không nên nói. Yến Thanh Ti có như thế nào cũng không đến phiên ông bình luận, cô ấy có xấu đến đâu ông cũng không có quyền được ý kiến... Nếu như để tôi nghe được bất kỳ lời nói xấu nào được truyền ra từ ông, tôi muốn làm gì chắc cũng không cần nói nữa. Tôi nhớ tôi đã từng nói những chuyện gì mà giải quyết được bằng tiền thì đó không phải là vấn đề, đạo diễn Quách cũng thế, tôi có thể dùng tiền đập chết ông thì đó cũng chẳng là chuyện gì to tát."

Yến Thanh Ti không biết Nhạc Thính Phong với đạo diễn Quách nói gì với nhau, cô chỉ biết nhìn từ xa, tay ông ta hình như đang run lên.

Yến Thanh Ti bình thản ngồi uống một ly nước chanh, trong lòng cô lúc này khá bình tĩnh. Trước kia, gặp những chuyện như thế này, cô thì có thể tự mình xông lên chiến đấu, vì cô biết sẽ không có ai giúp cô cả. Nhưng bây giờ, đã có một người đàn ông đứng ra trước mặt cô nói rằng: em không cần làm gì cả, chỉ cần đứng sau lưng anh thôi.

Nụ cười trên mặt Yến Thanh Ti trở nên dịu dàng hơn, trước kia cô sợ quá ỷ lại vào một người sẽ mất đi khả năng sinh tồn của mình, nhưng mà hiện tại, cô lại không ngăn cản được bản thân muốn nếm thử loại mùi vị gây nghiện này.

Yến Thanh Ti thấy Nhạc Thính Phong đưa tay vẫy cô lại.

Cô đi tới, đặt tay vào lòng bàn tay của Nhạc Thính Phong, hỏi: "Nói chuyện với đạo diễn Quách thế nào?"

Nhạc Thính Phong gật đầu: "Vô cùng vui vẻ."

Đạo diễn Quách trên trán toát đầy mồ hôi cũng không kịp lau đi.

Ông ta gật đầu với Yến Thanh Ti: "Đúng vậy, vô cùng, vô cùng vui vẻ."

Yến Thanh Ti gật đầu: "Vậy thì tốt rồi."

Cô đưa tay khoác lấy cánh tay của Nhạc Thính Phong, nói với đạo diễn Quách: "Cứ quên mất không giới thiệu với đạo diễn Quách một tiếng, chọn ngày không bằng gặp ngày, thôi thì nói tại đây vậy: Nhạc Thính Phong là bạn trai tôi."

Ánh mắt của Nhạc Thính Phong trong nháy mắt đã sáng bừng lên như một ngọn lửa.

Cái cảm giác khi Yến Thanh Ti khoác tay chính miệng thừa nhận: Nhạc Thính Phong là bạn trai tôi, tại sao lại sung sướng đến như vậy?

Lúc Yến Thanh Ti thừa nhận đã có người yêu trước tất cả các nhà báo, phóng viên, cũng không khiến Nhạc Thính Phong cao hứng như thế này, bởi vì lúc đó Yến Thanh Ti cũng không hề nói ra tên của anh, không một ai biết bạn trai của Yến Thanh Ti rốt cuộc là ai. Trên mạng bây giờ đều nói, bạn trai của Yến Thanh Ti chính là: người đàn ông bị làm mờ.

Là người bạn trai đáng thương nhất trong lịch sử.

Yến Thanh Ti không muốn khoe khoang, cũng không thị uy với ai, cô không thể nói với toàn bộ truyền thông việc bạn trai cô là Nhạc Thính Phong.

Nhưng mà... trong phạm vi nhỏ này, ít nhất cô cũng có thể quang minh chính đại nói cho người khác biết, bạn trai cô là ai, cô sẽ không ngủ với bất kỳ ai

bởi vì cô có người đàn ông của mình. Người đàn ông của cô so với ai trong các người cũng đều tốt hơn.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 623: Ngủ Với Tôi Xong Thì Muốn Chạy, Cô Có Còn Là Người Không?

Đạo diễn Quách nhìn Yến Thanh Ti khoác tay Nhạc Thính Phong rời đi, trong lòng cực kỳ tức giận nhưng lại không thể làm gì.

Đúng là ngưu ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, ngay cả cách nói chuyện cũng giống nhau.

Ông ta oán hận thầm nói: "Cũng không tin các người có thể thành đôi..."

...

Yến Thanh Ti đàm phán với đạo diễn Quách xong xuôi, buổi tối bắt đầu quay lại làm việc, nhưng khi cô trở về khách sạn lại phát hiện hai trợ lý bé nhỏ của mình đều không thấy đâu.

Yến Thanh Ti gọi điện cho Quý Miên Miên, không bắt máy, gọi cho Tiểu Từ, máy bận.

Yến Thanh Ti buồn bực. Bình thường hai đứa sẽ không như vậy, trong lòng cô có chút lo lắng.

Nhạc Thính Phong an ủi: "Đừng lo, chiều hôm qua hai đứa nó đi ra ngoài chơi, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu. Nếu vẫn không liên lạc được thì lập tức báo cảnh sát."

Yến Thanh Ti kêu Nhạc Thính Phong gọi cho Tiểu Từ, còn cô gọi cho Quý Miên Miên.

Hai giờ chiều, Quý Miên Miên cuối cũng cũng tỉnh, trận say này ước chừng ngủ từ tối ngày hôm qua tới chiều ngày hôm nay luôn.

Quý Miên Miên là vì đói quá mà tỉnh, đồ ăn trong bụng đã ói ra hết từ ngày hôm qua, nếu không phải có Diệp Thiều Quang đè đầu ép uống hai ngụm nước thì đã chết khát từ lâu rồi.

Quý Miên Miên còn chưa mở mắt ra đã nghe thấy bụng kêu ầm ĩ rồi.

Cô xoa xoa cái bụng, mở mắt ra: "Đói quá..."

Quý Miên Miên còn chưa kịp duỗi người thì đã nghe thấy giọng nói lạnh như băng, cứng nhắc vang lên trên đỉnh đầu: “Đói thì tự bò dậy, đừng có dính lên người tôi nữa.”

Quý Miên Miên trong lòng lộp bộp, lập tức ngẩng đầu lên, nhìn thấy gương mặt xinh đẹp kia thì sợ hãi đến choáng váng.

“Anh... anh... anh... tôi... tôi... tôi...”

Quý Miên Miên hoàn toàn không biết nên diễn tả tâm tình thời khắc này như thế nào, rõ ràng là cô đi cùng Tiểu Từ mà, thế quái nào mà tỉnh dậy lại nằm trên người tên yêu nam này?

Quý Miên Miên cảm giác được thân thể hai người dính sát rạt, hơn nữa còn không có lấy mảnh vải che cách. Chính xác mà nói thì cô đang nằm trên người Diệp Thiều Quang.

Quý Miên Miên thật muốn khóc, muốn gọi mẹ, muốn gọi nữ thần...

Nhưng mà, vào giờ phút này, kêu ai cũng vô dụng.

Ánh mắt Diệp Thiều Quang đen như mực, phát ra ánh sáng lạnh lẽo, dường như có thể đem Quý Miên Miên đông thành nước đá.

Quý Miên Miên cảm nhận được ác ý phóng ra liên tục từ trên người anh ta. Dù thần kinh có thô đến mấy, hiện tại cũng cảm giác được nguy hiểm.

Quý Miên Miên dè dặt thu lại móng vuốt với chân của mình lại, từ từ lui về sau, lúng túng cười với Diệp Thiều Quang một tiếng: “Ây da... Thật... thật là trùng hợp... Không ngờ buổi sáng sớm đã nhìn thấy anh, cái đó... tôi, tôi... cũng không quấy rầy anh nữa...”

Quý Miên Miên nhanh lẹ nhảy xuống đất, bất kể là quần áo của ai, có là áo sơ mi của Diệp Thiều Quang cũng mặc vội lên người, giầy còn chưa kịp đi đã nhanh chân bỏ chạy ra cửa.

Vừa mời đặt tay lên cửa phòng, còn chưa kịp bước ra ngoài đã nghe thấy âm thanh lạnh lẽo giống như mũi tên truy hồn đoạt mệnh bắn tới.

“Quý Miên Miên, bây giờ cô dám bước ra khỏi đây một bước... cứ thử xem, hậu quả nghiêm trọng như thế nào tôi cũng không nói trước được đâu.”

Quý Miên Miên ngẩn người, chân giơ lên rồi cũng không dám đặt xuống: “Tôi... tôi...”

Diệp Thiều Quang từ từ vén chăn lên, bước xuống giường, đặt chân lên tấm thảm mềm mại trong phòng, dùng một nụ cười vừa tàn nhẫn vừa ác độc nhìn vào Quý Miên Miên, ngay cả phần cơ thể để lộ ra ngoài cũng không có chút cảm giác thô tục nào, ngược lại, lại có cảm giác nguyên sơ nhất, đẹp đến mê dại, làm hại Quý Miên Miên nuốt nước miếng ừng ực.

Diệp Thiều Quang từ từ đi đến trước mặt Quý Miên Miên: “Làm sao, ngủ với tôi xong thì rồi muốn chạy? Quý Miên Miên, cô còn là con người hay không?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 624: Thật Xin Lỗi, Tôi Là Cầm Thú

Mặt của Quý Miên Miên lúc này đã vàng như đất: "Tôi... tôi... tôi đối với anh... đối với anh..."

Quý Miên Miên chột dạ. Trước kia, dù cô kêu gào phải ngủ với Diệp Thiều Quang nhưng khi đó là cô có lý do nha, cô là vì mưu cầu phúc lợi cho nữ thần mà...

Nhưng hiện tại thì...?

Diệp Thiều Quang không làm chuyện có lỗi với nữ thần, nữ thần cũng không có chuyện gì cần đến Diệp Thiều Quang giúp đỡ, nhưng mà... cô, lại ngủ với người ta, chuyện này, nên làm... làm gì bây giờ?

Diệp Thiều Quang cười một tiếng: "Cô nói đi?"

Quý Miên Miên mặt đầy đau khổ, khoát tay lia lịa: "Tôi... tôi, không phải... hình như có gì đó sai sai, tôi hẳn không có... đúng không?"

Diệp Thiều Quang càng áp sát lại gần Quý Miên Miên, môi mỏng khẽ cười, nụ vười vừa tàn nhẫn vừa đen tối: "Sai sai cái gì? Là ai tối hôm qua ôm lấy tôi đòi ôm tôi, hôn tôi, ngủ với tôi... Là ai lột quần áo của tôi ra, là ai bám trên người tôi không chịu xuống... đè tôi nguyên một đêm?"

Âm thanh của Diệp Thiều Quang giống như kim nhọn đâm vào lỗ tai của Quý Miên Miên từng chút một, giống như mỗi câu nói đều có thể đem màng nhĩ của cô đâm thủng vậy.

Quý Miên Miên không nhịn được muốn tìm kẽ hở nào đó trên mặt đất rồi trốn vào, bởi vì cô cảm thấy những gì Diệp Thiều Quang nói đều rất đúng, hình như... tối hôm qua cô thật sự đòi ôm ôm hôn hôn người ta. Hơn nữa buổi sáng lúc tỉnh dậy, quả thực là cô đang đè lên người Diệp Thiều Quang, cánh tay và chân đều đang quấn chặt lấy anh ta.

Quý Miên Miên khóc không ra nước mắt, tại sao lại như vậy chứ?

Làm sao cô có thể làm ra chuyện táng tận lương tâm như vậy chứ?

Những lần trước đều không thành công, lý do gì cũng được, sao lại say rượu

loạn tính, đem người ta ra làm chứ?

Cô không nghĩ tới chuyện này sẽ xảy ra, cô vẫn là một cô bé ngây thơ, đơn thuần mà.

Quý Miên Miên cắn nát ngón tay, mắt đỏ ửng nói: “Tôi không nghĩ... anh xem... Đều là người trưởng thành cả rồi, tối hôm qua... cái đó... nếu không thì cho qua đi ha...”

Quý Miên Miên chỉ một lòng muốn thoát khỏi đây, cô căn bản là không dám nhìn Diệp Thiều Quang.

Nếu là trước ngày hôm qua, Quý Miên Miên hễ nhìn thấy Diệp Thiều Quang thì nhất định sẽ đem anh ta quật một phát, quật chết anh ta luôn. Nhưng mà... nhưng bây giờ cô lại ngủ với người ta rồi, nếu lại quật anh ta ngã thì đúng là hơi quá đáng.

Quý Miên Miên nhỏ giọng nói: “Anh xem, trời cũng không còn sáng nữa... nếu không, tôi đi trước... được chứ?”

Quý Miên Miên dần dần hạ cái chân kia xuống.

Diệp Thiều Quang cười nhạo một tiếng, lạnh lùng nói: “Quý Miên Miên, tôi khuyên cô tốt nhất đem cái giò của cô rút lại. Cô mà bước thêm một bước, tôi liền chặt chân cô đấy.”

Diệp Thiều Quang nhìn khuôn mặt của Quý Miên Miên, trong lòng chậm rãi tính kế.

Anh bị Quý Miên Miên dày vò lâu như vậy, lúc này nhất định phải chỉnh cô ta một trận nên hồn.

Quý Miên Miên chỉ cảm thấy giọng nói của Diệp Thiều Quang giống như một con dao, từng chút một chém tới, nếu chân cô mà chạm xuống mặt đất, anh ta thực sự chém nó ra từng khúc luôn.

Liên tục nuốt nước miếng ừng ực, con ngươi vòng vo đảo một hồi, cười hì hì nói: “Tôi... được rồi... được, ờ, tôi đi ra ngoài rồi nè... tôi lại quay về rồi này...”

Quý Miên Miên đem cái chân phải đã đưa ra ngoài rồi rút về, rồi lại đưa ra, lặp đi lặp lại vài lần.

Diệp Thiều Quang mặt đầy châm chọc nói: “Quý Miên Miên, cô dù sao thì cũng là người, cái loại chuyện ăn xong phủi đít đi thẳng này cô có vẻ thành thạo nhỉ? Cô thấy đây có phải là chuyện mà con người nên làm hay không?”

Vẻ mặt Quý Miên Miên đầy hối hận, bất lực suy nghĩ một hồi rồi đem cái chân kia thu về, cúi đầu nói: “Thật xin lỗi... tôi... tôi không phải người, tôi là cầm thú.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 625: Quý Miên Miên, Cô Định Đánh Bài Chuồn Sao?

Khóe miệng Diệp Thiều Quang giật một cái, ha ha... thừa nhận cũng thật nhanh nha.

Diệp Thiều Quang khoanh tay trước ngực: "Nếu đã thừa nhận mình là cầm thú thì cô nói xem, cô định làm như thế nào?"

Quý Miên Miên móc móc ngón tay: "Tôi... tôi... không biết... Nếu không... sau này nhìn thấy anh thì tôi sẽ trốn thật xa. Tôi thề, tuyệt đối không nói cho người khác biết. Tôi... thề, tôi nhất định giữ kín chuyện này, tuyệt đối không đem chuyện này nói cho người khác... Anh tha cho tôi đi?"

Quý Miên Miên hối hận không kịp, thật hối hận tối hôm qua đi quẩy với Tiểu Từ, kết quả không những không vui vẻ còn đem mình chơi luôn.

Trời mới biết, lúc cô mở mắt ra trông thấy Diệp Thiều Quang, cô có bao nhiêu... bao nhiêu... bao nhiêu muốn chết, không phải cô chết mà là đem Diệp Thiều Quang giết chết, hủy thi diệt tích.

Nhưng mà... nghĩ lại, bản thân làm chuyện đó với người ta đã là cầm thú lắm rồi, vậy mà còn đem người ta hủy thi diệt tích, liệu có phải... đến heo chó cũng không bằng hay sao?

Quý Miên Miên cảm thấy mình không thể làm như thế, nếu làm như thế thì có khác gì đang tự nhận mình không phải là người. Cho nên, vẫn là quên cái suy nghĩ kia đi.

Diệp Thiều Quang cười lạnh một tiếng: "Ha ha, giữ kín mọi chuyện... Cô nghĩ làm như vậy là đủ rồi sao? Vậy những tổn thương cô gây ra cho tôi thì sao? Tối hôm qua... cô cưỡng ép tôi làm ra chuyện như vậy, một câu giữ kín mọi chuyện của cô là có thể xóa hết mọi tổn thương của tôi sao?"

Quý Miên Miên ngậm miệng lắc đầu, dĩ nhiên không thể, dĩ nhiên không thể nào xóa hết nha. Cô đây là cưỡng ép con nhà người ta!

Trong lòng Diệp Thiều Quang thấy khoái trí, trước kia cứ đấu với Quý Miên Miên, lần nào cũng bị cô ta chọc điên tới độ không kiềm chế được, lý trí cũng bay tận nơi nào. Hôm nay... rốt cuộc hôm nay có thể lần đầu tiên nhìn

thấy Quý Miên Miên chật vật một phen.

Anh nên làm như này từ đâu rồi, ai biết được con nhỏ ngu ngốc này lại dễ bị lừa gạt đến như vậy, đúng là lãng phí biết bao nhiêu thời gian.

Quý Miên Miên rụt cổ: “Tôi... tôi cũng không phải cố ý nha... cũng không muốn như thế...”

Quả thực nếu như có thể, cô sẽ không làm ra chuyện như vậy?

Diệp Thiều Quang từ trên cao nhìn xuống Quý Miên Miên, lạnh mặt: “Cô đang định đánh bài chuồn sao?”

Quý Miên Miên khoát tay lia lịa: “Không không không... tôi, tôi không phải... định... đánh bài chuồn, chỉ là tôi...” Chỉ là tôi không có can đảm thôi.

Đầu Quý Miên Miên hiện tại hoàn toàn trống rỗng, lần đầu tiên trong đời cô gặp phải chuyện như này, quỷ mới biết nên làm cái gì?

Quý Miên Miên rất muốn gặp Yến Thanh Ti, muốn đi hỏi nữ thần: Em nên làm cái gì bây giờ?

Nhưng đến ra khỏi đây cô còn ra không được nữa là đi gặp nữ thần.

Cái tên yêu quái Diệp Thiều Quang này thật đáng sợ, dọa chết cô rồi: Mẹ... Nữ thần, cứu mạng! Em chưa muốn chết đâu!

Diệp Thiều Quang cười như không cười nhìn Quý Miên Miên nói: “Không chơi bài chuồn, vậy định chịu trách nhiệm?”

“Tôi... tôi... không muốn nha...” Ba chữ cuối của Quý Miên Miên dường như chui ra từ kẽ miệng.

Cô cũng phải bị ngu đâu, chịu trách nhiệm cái gì chứ?

Chịu trách nhiệm với tên yêu quái này thì những ngày tháng sau này của cô đừng hòng mong được yêu ổn? Cô cũng không muốn chết sớm đâu!

Nhưng... dưới ánh mắt này... hết lần này tới lần khác cô đều làm ra những chuyện vô liêm sỉ, căn bản thì cô chẳng biết nên làm thế nào mới đúng.

Quý Miên Miên hận tại sao cô không có đến hai cái đầu chứ, cứ vào lúc mấu

chốt là không dùng được.

“Không muốn...” Âm cuối được Diệp Thiều Quang nâng cao vút, cứ như một móc câu, móc lấy tâm can của Quý Miên Miên, khiến cô run rẩy hết cả người.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 626: Tôi Chính Là Loại Ăn Xong Phủi Đít Đi Thẳng Đấy, Làm Sao?

Quý Miên Miên khoát tay: “Không, không, không, không phải...”

Diệp Thiều Quang cúi đầu xuống, nhìn chằm chằm vào ánh mắt của Quý Miên Miên, khoảng cách giữa hai người còn chưa đến một centimet: “Không muốn chịu trách nhiệm, lại không muốn chơi bài chuồn, vậy cô muốn làm cái gì? Quý Miên Miên, trên đời này không có bữa cơm nào không phải trả tiền biết chưa?”

Quý Miên Miên ngửa người về phía sau: “Tôi... biết... biết...”

“Cô còn biết cái gì nữa...?”

Quý Miên Miên run rẩy nói: “Còn biết... trên đời này không có ai là ngủ không công cả.”

Diệp Thiều Quang châm chọc: “Hừ... cũng biết rõ phết nhỉ?”

Quý Miên Miên chép chép miệng: “Chuyện cũng xảy ra rồi, vậy anh nói... làm sao giờ? Dù sao... dù sao...”

“Dù sao cái gì?”

“Dù sao, tôi... tôi chính là loại ăn xong phủi đít đi thẳng đấy, làm sao?” Quý Miên Miên dứt khoát liều chết, cắn răng đem những lời muốn nói ra.

Đúng vậy, cô biết trên đời không có chuyện bóc bánh không phải trả tiền, nhưng mà... nhưng mà cô không muốn chịu trách nhiệm đâu.

Vẻ mặt của Diệp Thiều Quang lạnh xuống: “Được, cô đã nói như thế vậy thì hôm nay đừng có mong bình yên đi ra khỏi đây.”

Anh không nghĩ Quý Miên Miên lại có gan như vậy, ngay cả những lời như này cũng nói ra được. Đúng là ở cạnh Yến Thanh Ti lâu, học cái gì không học, lại đi học cái thái độ lưu manh kia của cô ta.

Trong lòng Diệp Thiều Quang bỗng bốc lên một ngọn lửa, anh đã quên mất bản thân đang lừa gạt Quý Miên Miên. Khi Quý Miên Miên nói ra những lời

như vậy, Diệp Thiều Quang có cảm giác... giống như mình thật sự bị người ta ngủ không công, tức đến mức không nói ra lời.

Quý Miên Miên nhìn gương mặt lạnh lùng của Diệp Thiều Quang, nhất là khi nhìn thấy sự hung ác trong cặp mắt xinh đẹp kia, cô có cảm giác như bị ai đó túm chặt lấy cổ mình.

Quý Miên Miên liên tục nói: "Đừng, đừng, đừng, đừng, có gì thì để từ từ rồi thương lượng. Anh xem mọi người đều là người

quen đúng không? Tthương lượng một chút, thương lượng được không? "

“Cô định phủi mông không chịu trách nhiệm thì còn có cái gì để thương lượng, báo cảnh sát luôn là được rồi, là cô cưỡng ép tôi mà, dù sao tính kiểu này tôi cũng không có gì mất mặt.”

Diệp Thiều Quang nói xong liền xoay người, làm bộ tìm điện thoại báo cảnh sát.

Quý Miên Miên hô hấp hơi dừng lại, vội vàng đưa tay ôm lấy Diệp Thiều Quang: “Đừng đừng... đại ca, đại ca... tôi cũng cần thể diện mà đúng không? Thật sự cần thể diện, anh đừng... đừng xúc động, bình tĩnh chút đã.”

Quý Miên Miên không dám để Diệp Thiều Quang báo cảnh sát. Cô là một cô gái, nếu bị truyền là cường bạo một người đàn ông thì cô làm gì còn chút mặt mũi nào, cha mẹ cô nữa làm gì còn mặt mũi mà ra đường nữa chứ? Sau này nếu ai nhìn thấy cũng nói: Đây chính là cha mẹ của tội phạm cưỡng hiếp đó, còn mặt mũi mà ra đường à, đúng là không biết xấu hổ.

Nói xem như thế có mất mặt hay không? Quý Miên Miên cảm thấy nếu bố cô biết nhất định sẽ đánh chết cô.

Diệp Thiều Quang “hừ” lạnh một tiếng: “Tôi bị cô ngủ không công, còn giữ bình tĩnh được?”

Trên người Diệp Thiều Quang với Quý Miên Miên đều không mặc đồ, anh ta dường như cảm nhận được cảm xúc trơn nhẵn mà mềm mại, cái loại cảm thụ đó giống như thuốc phiện làm cho con người ta mê muội, nó đã được ngấm dần vào cơ thể anh từ tối hôm qua.

Thoải mái đến độ muốn rên một tiếng, nhưng Diệp Thiều Quang nhịn được.

Quý Miên Miên thì sắp khóc tới nơi: “Vậy... vậy, anh muốn thế nào? Tôi nghe... lời anh vẫn không được sao?”

Chuyện này dẫu có nghĩ tới nghĩ lui cũng không có biện pháp giải quyết tốt nhất, vậy thì cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời Diệp Thiều Quang mà thôi.

Quý Miên Miên biết, anh ta tám phần là muốn “cắt đất bồi thường” *.

*Cắt đất bồi thường: một cụm từ hay dùng trong xã hội cũ, khi hai nước xảy ra chiến tranh, nước thua không muốn bị mất nước thì phải nhường lại nhiều thành trì cho nước thắng. Ở đây ám chỉ chịu thiệt để đổi lấy kết quả tốt hơn.

Nhưng mà... như thế cũng tốt hơn so với bị báo cảnh sát chứ?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 627: Diệp Thiều Quang, Anh Vô Sỉ Quá Đấy!

Quý Miên Miên không dám tưởng tượng, nếu Diệp Thiều Quang báo cảnh sát thật thì tình cảnh còn thê thảm đến cỡ nào?

Diệp Thiều Quang chỉ chờ những lời này của Quý Miên Miên.

“Được thôi, đây là cô nói đấy nhá?”

Quý Miên Miên liên tục gật đầu: “Đúng... là tôi nói, chuyện này... anh nói gì, tôi lập tức làm cái đó...”

Trên mặt Diệp Thiều Quang rốt cuộc cũng lộ ra nụ cười, cuối cùng mưu kế cũng thành công.

Diệp Thiều Quang nói: “Đầu tiên, sau này tôi nói cái gì thì cô nghe cái đó, tôi muốn cô làm gì thì cô phải làm cái đó...”

Quý Miên Miên cắt lời Diệp Thiều Quang: “Chờ một chút, tôi cũng có nguyên tắc của riêng mình, những chuyện làm tổn hại đến nữ thần của tôi, tôi tuyệt đối không làm, cho dù... có báo cảnh sát cũng không làm.”

Diệp Thiều Quang nghĩ tới Yến Thanh Ti, không khỏi có chút châm chọc, trong lòng con nhỏ này, Yến Thanh Ti vĩnh viễn luôn được đặt ở vị trí thứ nhất, đúng là bổn phận của fan não tàn. "

Diệp Thiều Quang vô cùng muốn đem Yến Thanh Ti đạp khỏi vị trí đó, phải làm cho nó biến mất luôn.

Diệp Thiều Quang gật gật đầu: “Đúng là rất có nguyên tắc... Được, vậy tôi hứa với cô sẽ không để cô làm chuyện gì tổn thương đến Yến Thanh Ti.”

“Thứ hai, cô... tôi muốn cô phải tới lúc nào thì cô tới lúc đó, cho dù có là tối muộn cũng phải tới, nếu không tôi sẽ đem toàn bộ chuyện cô làm tối qua nói cho tất cả mọi người. Dù gì cô cũng là trợ lý của nữ thần, tôi nghĩ cô làm ra loại chuyện này cũng là một đả kích không nhỏ với cô ta đâu. Người khác nhất định sẽ nghĩ, đến trợ lý của Yến Thanh Ti còn như vậy thì cô ta... chắc cũng chẳng khá tí nào.”

Quý Miên Miên bị bức đến đỏ mặt: “Tôi... tôi... anh vô sỉ quá đấy...”

Anh ta lại dám đem nữ thần ra uy hiếp cô, rõ ràng anh ta biết rõ nữ thần chính là sinh mạng của cô, thế mà lại...

Tên yêu quái khốn khiếp này, sau đừng để cô tìm được cơ hội, nếu không nhất định phải giết chết anh ta, thật sự sẽ giết chết anh ta...

Diệp Thiều Quang nhướng mày: "Đúng vậy, tôi là người vô liêm sỉ thế đấy, ai bảo cô cho tôi lý do để vô liêm sỉ cơ chứ? Chẳng phải nếu lúc đó cô không... thì làm gì có chuyện gì xảy ra?"

Quý Miên Miên siết chặt tay: "Được, tôi đồng ý với anh... Nhưng mà, nếu anh ở Lạc thành mà tôi lại ở thành phố khác thì tôi sẽ không thể đến mỗi khi anh gọi."

"Về vấn đề này thì cô không cần quan tâm, tôi không bị ngu như cô, thứ ba... tôi..."

Diệp Thiều Quang dừng lại, bỏ dở câu nói.

Quý Miên Miên lập tức hỏi: "Thứ ba là cái gì?"

Diệp Thiều Quang cười ha ha một tiếng: "Hiện tại không nói cho cô."

Thứ ba, anh muốn lúc nào cũng có thể khiến Quý Miên Miên thành người của mình.

Quý Miên Miên hoài nghi nhìn Diệp Thiều Quang: "Chỉ có như vậy?"

Diệp Thiều Quang: "Đúng, chỉ có như vậy thôi. Cô chỉ cần làm đúng yêu cầu thì những bí mật giữa chúng ta sẽ không tiết lộ cho ai cả."

Diệp Thiều Quang bẫy Quý Miên Miên nhưng trong lòng anh cũng chẳng có cảm giác thành tựu gì cả, trái lại còn cảm thấy bản thân mình đã suy bại tới nỗi phải dùng cái thủ đoạn như thế này để đối phó với một người phụ nữ.

Quý Miên Miên cắn răng: "Được... Tôi đồng ý với anh."

Dù sao thì cứ rời khỏi nơi này đã, những chuyện khác... những chuyện khác cũng không sao cả.

Rời đi rồi nhanh chóng tìm nữ thần nghĩ cách. Nữ thần thông minh như vậy, nhất định có thể giúp cô nghĩ cách giải quyết.

Quý Miên Miên cắn răng nói: “Vậy tôi đã đi được chưa?”

Diệp Thiều Quang gật đầu: “Có thể... nhưng mà...”

Vẻ mặt Quý Miên Miên tràn đầy phòng bị: “Nhưng mà cái gì?”

Ánh mắt Diệp Thiều Quang lướt qua thân thể của Quý Miên Miên: “Nhưng mà trước hết cô nên mặc quần áo vào thì hơn.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 628: Nghĩ Cách Hại Chết Tôi Còn Không Bằng Tìm Cách Lấy Lòng Tôi

Quý Miên Miên lúc này mới nhớ ra trên người mình không mặc quần áo, cô oán hận trừng mắt với Diệp Thiều Quang.

Quần áo của Quý Miên Miên hiện tại nhàu nát tới mức không thể nhàu nát hơn, mặc trên người không khác gì một mớ giẻ lau nhà.

Diệp Thiều Quang nhìn Quý Miên Miên vội vã mặc quần áo, nhanh chóng đem dáng người đẹp đẽ che đi.

Quý Miên Miên không muốn ở đây thêm một giây nào nữa, chỉ mong nhanh chóng phắn khỏi chỗ này.

Vừa bước tới cửa, còn chưa chạm tay vào tay nắm cửa đã nghe Diệp Thiều Quang nói từ đằng sau: "Quý Miên Miên, tôi khuyên cô tốt nhất đừng có giở bất kỳ trò gì ra. Cô không đấu được với tôi đâu, tốn công tốn sức nghĩ cách hại chết tôi còn không bằng tìm cách lấy lòng tôi."

Quý Miên Miên ngiến răng: "Hừ..."

Cô vừa kéo cửa vừa nghiến răng nghiến lợi mà đi ra ngoài.

Diệp Thiều Quang nhìn cánh cửa đóng lại, nhìn Quý Miên Miên rời đi khỏi căn phòng, nhưng mà tâm tình lần này không giống như những lần trước. Những lần trước đều hận không thể giết chết Quý Miên Miên, máu cũng ói tới gần hết, nhưng mà lần này... cuối cùng anh cũng lật được tình thế.

Đối với loại người ngu ngốc như cô ta, không thể dùng những cách bình thường được. Chỉ cần nắm được điểm yếu của cô ta là có thể giải quyết được tất cả.

Tâm tình Diệp Thiều Quang bị đè nén lâu như vậy rốt cuộc cũng được thả lỏng, ức chế trong mấy ngày qua cũng dần tản đi, Diệp Thiều Quang nghĩ những ngày tiếp theo nhất định sẽ thoải mái hơn nhiều và cũng bớt vô vị hơn.

Đột nhiên di động của Diệp Thiều Quang đổ chuông, khi nhìn thấy số trên màn hình, ánh mắt anh lập tức lạnh xuống.

Diệp Thiều Quang nhìn màn hình di động đang không ngừng lóe lên, cũng không bắt máy, mãi cho tới khi đầu bên kia gọi đến cuộc thứ ba anh mới từ từ bắt máy.

"Alo..."

"Thiều Quang, chị họ Linh Chi của cậu muốn tới Hải Thành nên cậu không cần trở về sớm."

"Được."

...

Lúc Quý Miên Miên trở lại khách sạn, Yến Thanh Ti đã nóng ruột lắm rồi, đang chuẩn bị đi báo cảnh sát.

Cô thở phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy Quý Miên Miên: "Em chạy đi đâu thế? Người thì không thấy, điện thoại thì không gọi được, làm chị lo muốn chết?"

Quý Miên Miên vội vàng nói: "Thật xin lỗi, chị Thanh Ti, em... tối qua đi uống rượu với Tiểu Từ, lỡ uống say quá nên tìm một khách sạn ngủ tạm ạ!"

Làm nữ thần phải lo lắng, Quý Miên Miên áy náy muốn chết, tự thề với lòng mình sẽ không để chuyện như này phát sinh thêm lần nữa.

Yến Thanh Ti trợn tròn mắt, kinh hãi kêu lên: "Cái gì, em ngủ cùng với Tiểu Từ?"

Quý Miên Miên liên tục lắc đầu: "Dĩ nhiên không phải, làm sao em có thể ngủ với cậu ấy, em ngủ với..."

Quý Miên Miên phát hiện không đúng, liền ngậm miệng lại.

Yến Thanh Ti bắt được điểm mấu chốt, chất vấn: "Với ai?"

Quý Miên Miên lắc đầu quầy quậy: "Không... không có... em chỉ ngủ có một mình, không ngủ với ai cả, thật..."

Yến Thanh Ti nheo mắt lại: "Miên Miên, em không phải một người biết nói dối đâu."

"Chị Thanh Ti, thật sự không có, thật đấy... em làm sao mà lừa được chị

chứ?"

Quý Miên Miên cảm thấy loại chuyện này không thể nói với Yến Thanh Ti được, mẹ nó, quá mất mặt!

Nhạc Thính Phong thấy Quý Miên Miên khó xử, biết cô nàng đại khái là không muốn nói, anh ôm Yến Thanh Ti: "Được rồi, người không sao là tốt rồi."

Cô nàng Quý Miên Miên này thật đúng là không để người ta bớt lo, Yến Thanh Ti hỏi dò: "Thế Tiểu Từ đâu?"

Quý Miên Miên không biết trả lời như thế nào: "Tiểu Từ... cậu... cậu ấy..."

Đang nói thì Tiểu Từ trở lại, cậu ta nhìn thấy Quý Miên Miên thì hai người đồng loạt thở phào, mẹ nó... may mà còn sống sót trở về.

Chẳng qua là trong lòng Quý Miên Miên có nỗi khổ riêng, giờ cô nên hỏi nữ thần như thế nào, cưỡng bức một người đàn ông còn bị người ta bắt được đằng chuôi thì phải làm gì?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 629: Không Phải Cô Ấy Dây Dưa Với Cháu Mà Là Cháu Quấn Lấy Cô Ấy

Yến Thanh Ti quay lại đoàn làm phim, bởi vì trì hoãn một thời gian dài mà mọi người đều phải gấp rút đẩy nhanh tốc độ.

Mọi vấn đề đã được giải quyết, Yến Thanh Ti đối với các công việc được sắp xếp cho cũng không thấy có vấn đề gì. Cô không sợ chịu khổ, không sợ mệt nhưng tuyệt đối không nhịn được khi bị người khác bắt nạt.

Yến Thanh Ti trở lại, không một ai dám nói cô một chữ nào, cũng không thấy Tăng Doanh Doanh đâu. Cô chẳng để tâm, cô không hỏi cũng chẳng ai dám nhắc tới.

Dù gì ai cũng biết, Tăng Doanh Doanh đã không cách nào lăn lộn trong cái giới này nữa rồi.

Buổi sáng, Yến Thanh Ti quay phim như bình thường nên lúc Nhạc phu nhân xuất viện, cô không có cách nào qua được đành để Nhạc Thính Phong đi một mình.

Khi bệnh nhân xuất viện thì bệnh viện có tiến hành kiểm tra toàn diện một lần, trong lúc ấy, Nhạc Thính Phong và hai cụ nhà họ Tô với Tô Tiểu Tam, Tô Tiểu Lục đều đứng chờ ở bên ngoài.

Tô lão gia nói với Nhạc Thính Phong: "Thính Phong, ông ngoại có mấy lời muốn hàn huyên với cháu."

Nhạc Thính Phong nghe giọng đoán đây nhất định là một chuyện vô cùng hệ trọng: "Mời ông ngoại nói ạ!"

Tô lão gia nói: "Mẹ cháu tuổi tác cũng đã lớn rồi, mặc dù trong mắt ông thì nó mãi mãi là một đứa trẻ không bao giờ lớn, nhưng mà... năm tháng không buông tha một ai, nó cũng không còn trẻ nữa."

Nhạc Thính Phong gật đầu: "Dạ, cháu biết, nhưng... cháu vẫn luôn cố gắng mang lại cho bà ấy một cuộc sống vui vẻ, hạnh phúc."

"Sai lầm duy nhất đời ông là đồng ý chuyện hôn sự của mẹ cháu, hại nó cả nửa đời. Mặc dù cho tới bây giờ nó chưa từng trách ông câu nào, nhưng ông

với bà ngoại con vẫn luôn cảm thấy áy náy về chuyện này.”

Nhạc Thính Phong gật đầu: “Cháu biết, nhưng mẹ cháu không hề trách ông, chuyện hôn sự của mẹ, mẹ cũng không hề trách ai.”

Tô lão gia cười nói: “Đúng, nó không trách bất kỳ ai, thậm chí còn an ủi ông với bà ngoại. Mẹ cháu nói, thật may mắn khi nó được gả đi, nếu không thì làm sao nó có được cháu. Mẹ cháu tâm tư đơn thuần, hay tỏ vẻ ghét bỏ cháu nhưng thật ra cháu chính là niềm kiêu hãnh của nó.”

Nhạc Thính Phong biết Tô lão gia vẫn chưa đi vào vẫn đề chính, nên vẫn ngoan ngoãn lắng nghe.

Tô lão gia nhìn chằm chằm vào Nhạc Thính Phong: "Trên thế gian này mẹ cháu là người thân cận với cháu nhất, trừ mẹ

cháu ra, bất cứ ai đối với cháu cũng đều có mục đích riêng, cháu có hiểu điều này không? "

Nhạc Thính Phong nhếch môi cười: “Ông ngoại, cháu cũng không phải là đứa trẻ lên ba, những thứ này không cần ông phải dạy cháu. Nếu có gì thì ông ngoại cứ nói thẳng, chúng ta... không cần vòng vo như vậy.”

Tô lão gia thầm than, thằng nhóc này từ bé đã không chịu nghe người khác dạy bảo, lớn lên sợ là đến lời của ông nó còn chẳng thèm nghe.

Tô lão gia nói: “Lần này mẹ cháu bị thương nặng như vậy, ông với bà ngoại rất lo lắng, đến nỗi đêm cũng không ngủ được. Mẹ cháu lại đơn giản không có sự đề phòng, nhưng cháu... không nên vì một người phụ nữ như thế mà để mẹ cháu gặp nguy hiểm.”

Nhạc Thính Phong vẫn không đổi sắc mặt, ông ngoại vòng vo lâu như vậy muốn ám chỉ cái gì anh cũng hiểu được tám phần.

Nhạc Thính Phong cười nhẹ: “Vậy ông ngoại, ông muốn cháu làm gì?”

Tô lão gia thấy Nhạc Thính Phong bình tĩnh như vậy, cho rằng anh nghe vào liền nói: “Tránh xa người phụ nữ đó ra, không để cô ta lại dây dưa với cháu với Mi Mi nữa.”

Nhạc Thính Phong bật cười: “Cái này... ông ngoại, chỉ sợ là không được.”

“Tại sao? Nếu cháu không giải quyết được, ông sẽ cho người giải quyết thay cháu.”

Nhạc Thính Phong thản nhiên đáp lại: “Bởi vì... cho tới bây giờ, Yến Thanh Ti đều không có ý dây dưa với cháu, mà là cháu nhất quyết dây dưa với cô ấy.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 630: Cháu Thích Cô Ấy, Sẽ Không Buông Cô Ấy Ra

Tô lão gia trợn to mắt: “Cháu...”

Nhạc Thính Phong lại nói: “Không phải cô ấy không bỏ được cháu, mà là cháu không bỏ được cô ấy. Ông đi tìm cô ấy còn không bằng đi tìm cháu. Nhưng mà, thực ra tìm cháu cũng vô ích thôi, dẫu sao thì... cháu thích cô ấy, sẽ không buông cô ấy ra.”

Tô lão gia: “Cháu...”

Nhạc Thính Phong không để Tô lão gia nói tiếp: “Ông ngoại, cô ấy là người phụ nữ như thế nào, cháu hiểu rõ hơn ông rất nhiều. Dù sao thì người chung chăn chung gối với cô ấy là cháu, không ai hiểu rõ cô ấy hơn cháu.”

Nhạc Thính Phong nhìn thẳng vào mắt Tô lão gia, ánh mắt thản nhiên, không chút sợ hãi.

Anh biết Tô lão gia muốn nói cái gì, cũng biết bản thân cần giữ vững cái gì.

Đây là ông ngoại của anh, là cha đẻ của mẹ anh, mục đích của ông rất tốt đẹp, chẳng qua ông đang có hiểu lầm với Yến Thanh Ti mà thôi.

Cho nên Nhạc Thính Phong đối xử với Tô lão gia cũng không giống người khác.

Anh tôn kính ông, nhưng ông không thể khiến anh dao động.

Tô lão gia tức giận nói: “Cháu là thân làm con, mẹ cháu vì ả đàn bà kia mà bị thương suýt chết, bây giờ cháu còn vì cô ta mà tranh cãi với ông ngoại? Cháu đã bị ả đàn bà kia cho uống bùa mê thuốc lú gì rồi, chẳng lẽ cháu muốn nhìn cô ta hại mẹ cháu tới chết mới có thể nhìn rõ hay sao?”

Giọng nói Nhạc Thính Phong trở nên rét lạnh: “Ông ngoại, ai cũng có lựa chọn riêng. Cháu đã 30 tuổi rồi, là một người đàn ông trưởng thành, cháu rất rõ người phụ nữ cháu chọn là con người như thế nào. Rắc rối của cô ấy, nguy hiểm của cô ấy cháu đều biết, mẹ cháu cũng biết, nhưng cháu với mẹ vẫn thích cô ấy. Hơn nữa, cô ấy thực sự rất tốt, tốt hơn những gì mọi người nghĩ.”

Tô lão gia nghiêm mặt: “Thính Phong, cháu có thật sự hiểu rõ về con người Yến Thanh Ti không? Những chuyện trước kia của cô ta, cháu có biết rõ hay không? Ông cũng không quá khắt khe với một người trẻ tuổi, nhưng cô ta không xứng với cháu. Tâm tư của cô ta quá sâu, lại biết bày mưu tính kế, nếu gả cho cháu, ai có thể đảm bảo cô ta sẽ không tính kế gì mẹ cháu chứ?”

Nhạc Thính Phong lạnh mặt xuống: “Thế nên, ông bắt hai người chúng cháu tách ra?”

Tô lão gia “hừ” một tiếng: “Không phải bắt, ông chỉ muốn nói với cháu, cháu với cô ta không thể đến với nhau, cho dù không phải là vì mẹ cháu thì cũng phải vì chính cháu. Nếu cô ta là một cô gái tốt thì thôi, nhưng cô ta không phải, cô ta đến với cháu chỉ vì tính kế cháu. Cháu mà đồng ý tức là đã hại mẹ cháu cũng như tự hại chết chính mình.”

Thành kiến của Tô lão gia với Yến Thanh Ti đã ăn sâu vào tận đáy lòng. Gần đây, ông cũng nghe nói một ít scandal của Yến Thanh Ti, nhưng ngay từ đầu ông đã cảm thấy nếu như là một cô gái đứng đắn sẽ không gia nhập làng giải trí. Nếu bản thân ngay thẳng thì làm sao có chuyện bị bôi đen thành như vậy, không có lửa sao có khói?

Cho nên, ngay cả khi Yến Thanh Ti đã được rửa sạch oan khuất, Tô lão gia vẫn cho rằng Yến Thanh Ti không phải loại người sạch sẽ gì.

Nhạc Thính Phong nghe Tô lão gia nói, từ đầu đến cuối đều rất lạnh nhạt, không có thêm bất cứ biểu tình nào.

Anh nói: “Mẹ cháu cũng là một người hơn năm mươi tuổi rồi, mặc dù mẹ làm người rất đơn thuần nhưng... những chuyện thị phi đúng sai mẹ vẫn phân biệt được. Bà ấy cũng chưa bao giờ hồ đồ. Ông bà chọn sai đường cho bà, bà lại dùng cách của bà để kiên trì bước tiếp trên con đường đó, bà cơ trí hơn bất cứ ai trong số chúng ta. Ông ngoại, ông đã sắp xếp nửa cuộc đời trước của mẹ, vậy cũng đủ rồi... Giờ hãy để mẹ cháu tự quyết định nửa đời sau đi ạ, mẹ cháu có quyền được lựa chọn con dâu của mình, có quyền tự mình quyết định.”

Chương 631: Trên Đời Này Phụ Nữ Tốt Rất Nhiều, Nhưng Cháu Chỉ Cần Một Mình Cô Ấy

Tô lão gia chỉ vào Nhạc Thính Phong: "Cháu... cháu..."

Tô lão thái với Tô tiểu Tam và Tô Tiểu Lục vội vàng chạy đến đỡ lấy ông.

Tô lão thái nói: "Thính Phong, cháu bớt một hai câu đi được không? Dù gì thì cháu... cũng nghe lời ông một chút đi. Ông cũng chỉ vì tốt cho cháu mà thôi, chẳng lẽ ông còn muốn hại cháu hay sao? Trên đời này còn có bao nhiêu là cô gái tốt, sao cháu nhất định phải... muốn một mình Yến Thanh Ti?"

Nhạc Thính Phong chỉ hỏi bà một câu: "Trên đời này đàn ông tốt nhiều như thế, sao bà ngoại nhất định phải lấy ông ngoại?"

Tô lão thái bị anh làm cho cứng miệng không biết nói gì nữa: "Bà, bà..."

Nhạc Thính Phong nhìn bọn họ, anh nói: "Ông bà không phải là cháu, hai người không ai quyết định được cuộc đời của cháu cả. Ông bà ngoại đều tận mắt nhìn thấy quá trình trưởng thành của cháu. Từ nhỏ đến lớn, ông bà có bao giờ thấy cháu nghe lời ai bao giờ chưa? Ngoài cháu ra, không ai có thể quyết định thay cháu được. Trên thế giới này, dù có bao nhiêu cô gái tốt đi chăng nữa, nhưng đó đều không phải là Yến Thanh Ti, cháu chỉ thích người xấu xa như cô ấy."

Yến Thanh Ti xấu xa như thế nào, Nhạc Thính Phong hiểu rõ hơn ai hết, anh đã cùng cô làm bao nhiêu chuyện xấu, người khác không biết nhưng anh thì biết rất rõ. Cho nên, anh không cần thiết phải nghe bất kỳ ai nói xấu về Yến Thanh Ti, anh biết người con gái mà mình yêu thích là một người phụ nữ như thế nào.

Tô lão thái: "Cháu, cái thằng này..."

"Cuộc đời của cháu, không một ai có thể khống chế. Còn về phần mẹ cháu, ông bà có thể đến tìm mẹ cháu, đương nhiên nếu như bà ấy có đồng ý thì cháu cũng không đồng ý. Cháu đã nói rồi, cả đời này cháu chỉ lấy một người duy nhất là Yến Thanh Ti, tuyệt đối không lấy người khác."

Nhạc Thính Phong thấy Tô lão gia và Tô lão thái thái tức đến mức sắc mặt

xanh mét, nhưng anh cũng chẳng có ý định thỏa hiệp.

"Ngoài ra, ông bà ngoại đều là người có học cao biết rộng, tại sao lại võ đoán mà nhận định về nhân phẩm của một người như vậy? Cháu biết hai người nghĩ như thế nào về cô ấy, nhưng cô ấy tuyệt đối không phải là người như ông bà đã nghĩ, ánh mắt của cháu còn chưa kém đến như thế."

Tô lão gia hỏi: "Thế có nghĩa là cháu tuyệt đối sẽ không chia tay với cô ta chứ gì?"

Nhạc Thính Phong quả quyết nói: "Không bao giờ, không ai có thể khiến cháu chia tay với cô ấy được, chính bản thân cô ấy cũng không thể..."

Cả đời này, trừ Yến Thanh Ti ra, Nhạc Thính Phong chưa bao giờ thỏa hiệp với bất kỳ ai. Hết lần này đến lần khác anh nếm mùi thất bại trong tay cô, nhưng rồi lại tiếp tục lao về phía cô như một con thiêu thân, không hề chùn bước. Anh biết mình không thể sống thiếu được người con gái này, cho nên anh nhất định phải ở bên cạnh cô, không ai có thể ngăn cản được anh.

Nhạc phu nhân vừa đi kiểm tra xong, nhìn thấy vẻ mặt của hai ông bà nhà họ Tô đều đang rất khó xem, vội hỏi: "Mọi người đang nói gì thế? Thính Phong, con đừng có chọc giận ông bà ngoại nữa đấy nhé?"

Nhạc Thính Phong lắc đầu: "Đương nhiên là không rồi, con đang nói với ông bà chuyện của Thanh Ti."

Nhạc phu nhân vừa nghe được hai chữ "Thanh Ti", nét mặt lập tức trở nên hớn hở: "Ồ, Thanh Ti à, hôm nay con bé phải đi quay phim, chắc là mệt lắm. Giờ qua chỗ của Tiểu Lục đi, mẹ làm chút gì đó cho con bé ăn mới được."

Nhạc Thính Phong đỡ Nhạc phu nhân đi ra ngoài, hỏi bà: "Mẹ, nếu như có người nói với mẹ rằng Thanh Ti là một người cực kỳ xấu xa, không được để cô ấy vào nhà họ Nhạc, mẹ có đồng ý không?"

Nét mặt của Nhạc phu nhân lập tức trầm xuống, bà nói: "Đương nhiên là không thể rồi. Thanh Ti của nhà chúng ta tốt như thế, mẹ không cần con bé, chẳng lẽ lại để người khác cướp mất con bé, não mẹ cũng đâu có vấn đề."

Sắc mặt của hai cụ nhà họ Tô lại càng kém.

Nhạc phu nhân nghiêng đầu nói với hai ông bà: "Cha, mẹ, con nói hai người nghe này, Thanh Ti nhà con là cô gái tốt nhất trên đời đấy..."

Nhạc Thính Phong nhướng mày: “Đó là điều đương nhiên, cô gái mà con trai mẹ yêu tất nhiên là cô gái tốt nhất rồi! Con đã muốn thì không ai ngăn được con.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 632: Người Khác Có Tốt Đến Đâu, Bà Cũng Không Thích

Nhạc phu nhân căn bản không hiểu Nhạc Thính Phong nói câu này là có dụng ý gì, chỉ cảm thấy: con trai mình nói rất chuẩn, nói hay lắm, nói rất đúng.

Thực ra Nhạc phu nhân là một người rất cố chấp, bà đã có nhận định tốt về một người thì sẽ luôn cảm thấy cô ấy hoặc anh ta càng ngày càng tốt, cho dù có khuyết điểm gì thì trong mắt bà cũng đều là tốt hết, tốt đến mức mà người bên cạnh không thể nói xấu người đó một câu.

Cũng giống như Nhạc Thính Phong, trong mắt Nhạc phu nhân, quả thật ngoại trừ cái vẻ bề ngoài và có chút tiền ra thì anh chẳng được cái tích sự gì nữa cả. Nhưng... câu đó chỉ có một mình Nhạc phu nhân có thể nói, người khác không được phép nói, ai mà dám nói thì cứ liệu hồn với bà.

Yến Thanh Ti cũng giống vậy, Yến Thanh Ti tốt cũng được, xấu cũng được, đó đều là cô bé mà bà thích, là cô con dâu mà bà cực kỳ ưng ý. Mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, người khác có tốt đến đâu bà cũng không thích, bà chỉ thích Yến Thanh Ti.

Cho nên, người bên cạnh bà cũng không thể nói xấu con bé dù chỉ một câu.

Tô lão gia và Tô lão thái đưa mắt nhìn nhau, họ đọc được sự lo lắng trong mắt nhau. Hai người đều cảm thấy, cái cô Yến Thanh Ti kia cứ như một con yêu tinh mê hoặc con gái và cả cháu ngoại của họ.

Rõ ràng là ông bà chỉ muốn tốt cho con cháu mình, nhưng hai người này lại vẫn cứ một mực cố chấp, thật đúng là không biết làm thế nào cho phải nữa?

Tô Tiểu Tam đỡ lấy Tô lão thái: “Bà ơi, thật ra thì... cũng không cần phải lo lắng đến thế đâu. Cô ấy... quả thật không phải loại con gái đó. Thực ra, cháu thấy cô ấy cũng là một người tốt.”

Tô lão thái “hừ” lạnh một tiếng: “Con thì biết cái gì.”

Tô Tiểu Tam thở dài một cái: “Bà ơi, bây giờ... không giống với trước kia nữa đâu.”

Tô lão thái tức giận nói: “Có cái gì mà không giống, nói cho cùng còn không phải là...”

Nửa câu sau bà kiềm chế không nói ra, thực ra bà muốn nói, không phải là con hát thì là gì.

Những người tầm tuổi như Tô lão thái thì chẳng thể nào có hảo cảm gì với nghề diễn viên cả, thậm chí trong lòng bọn họ còn có chút khinh bỉ. Trong quan niệm của bọn vẫn là khá bảo thủ, bao nhiêu nghề như thế, tại sao phải đi làm diễn viên?

Phụ nữ làm diễn viên chung quy lại vẫn có gì đó không đứng đắn.

Mấu chốt là hai ông bà đã có quan niệm này nên đã dùng nó để đánh giá Yến Thanh Ti, sau đó lại liên tưởng đến bao nhiêu

là tin đồn về cô. Bao nhiêu scandal như thế, hai ông bà có phản cảm với cô cũng là chuyện bình thường.

Những lời Nhạc Thính Phong nói với Nhạc phu nhân nghe rất ung dung, nhưng trong lòng anh lại có chút nặng nề.

Anh đương nhiên hy vọng hai cụ nhà họ Tô đều thích Yến Thanh Ti, anh cảm thấy bọn họ chẳng có lý gì mà không thích cô cả. Nhưng mà... thực tế thì người già rất khó thích được Yến Thanh Ti. Một cô gái như cô, nếu như không đi sâu tìm hiểu, có lẽ chẳng ai thích được cô từ những lần tiếp xúc đầu tiên cả.

Nhạc Thính Phong có thể hiểu được tại sao hai cụ lại không thích, nhưng... anh vẫn không muốn nghe được bất kỳ một câu nói không hay nào có liên quan đến Yến Thanh Ti từ trong miệng người khác. Cô có không tốt đến đâu, đó cũng chỉ mình anh có thể nói, người khác không được phép.

Trong lòng Nhạc Thính Phong không dám xác định rốt cuộc có cần để Yến Thanh Ti gặp mặt ông bà ngoại không nữa?

Với tình này, chắc chắc là không ổn, hơn nữa, những lời mà hai ông bà nói anh không muốn để Yến Thanh Ti nghe được.

Nhưng... không gặp, bọn họ vĩnh viễn không thể thật sự hiểu được Yến Thanh Ti.

Trong lòng Nhạc Thính Phong đang có vướng mắc, ông bà ngoại đều là những người thân quan trọng của mẹ anh, anh đương nhiên hy vọng tình cảm giữa anh và Yến Thanh Ti có được sự thừa nhận và chúc phúc từ người thân.

Nhưng xem ra...

Nhạc Thính Phong nhăn mày, thôi, mặc kệ vậy. Nói cho cùng họ Tô không phải là họ Nhạc, đợi đến lúc anh và Yến Thanh Ti kết hôn, mọi người tiếp xúc lâu rồi cũng sẽ hiểu nhau thôi.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 633: Mẹ Chồng - Nàng Dâu Là Thiên Địch Trong Truyền Thuyết Đâu Rồi?

Ra khỏi bệnh viện, Nhạc Thính Phong bảo mọi người chờ anh đi lấy xe.

Tô lão phu nhân tìm cơ hội nói với Nhạc phu nhân: “Mi Mi, chuyện hôn nhân của Thính Phong, con cứ định như thế à?”

Nhạc phu nhân gật đầu: “Đúng thế, đã quyết định rồi ạ, lát nữa con dẫn hai người đi gặp Thanh Ti. Lúc con bé quay phim nghiêm túc lắm, cũng rất ngầu nữa, con trai con tìm được một cô vợ như vậy đúng là quá hời rồi.”

Tô lão phu nhân kinh ngạc thầm than một tiếng, sao đứa con gái này của bà... hoàn toàn không hiểu nỗi khổ tâm của bà vậy?

“Mi Mi à, con quá ngây thơ rồi, mẹ có mấy câu phải nói với con. Con chỉ có một mình Thính Phong là con trai, sau này con phải dựa tất cả vào nó đó.”

Nhạc phu nhân gật đầu: “Con biết mà, con đều dựa hết vào con trai con mà, nhưng... đó là trước đây, sau này con còn Thanh Ti nữa.”

Tô lão thái...

Bà hoàn toàn không biết nên nói cái gì cho phải nữa, nói toẹt ra thì lại sợ đả kích đến con gái, mà nói qua loa thì con gái bà căn bản là không hiểu.

“Mi Mi, cứ như thế mà quyết định xong chuyện hôn nhân đại sự của Thính Phong có qua loa quá không con? Nhà con dù sao cũng không phải là một gia đình bình thường, hôn nhân càng không thể đem ra làm trò đùa.”

Nhạc phu nhân lắc đầu: “Đâu mà mẹ, con rất nghiêm túc, con không hề coi đó là trò đùa, con đã chọn rất kỹ lưỡng rồi đấy.”

Tô lão thái: “Con...”

“Ôi, mẹ lo lắng gì thế? Mẹ không yên tâm về mắt chọn con dâu của con à? Mắt nhìn người của con tốt lắm đấy. Mẹ xem, Thính Phong kén chọn thế cơ mà, nếu như nó mà dễ dãi một tí thì đã không đến từng này tuổi mà vẫn còn chưa kết hôn. Nhưng may là bắt bẻ lâu như thế cũng đáng giá.”

Mỗi khi Nhạc phu nhân đề cập đến Yến Thanh Ti là gương mặt tràn đầy kiêu ngạo, dường như muốn nói, mẹ xem con may mắn không, con nhặt được bảo bối rồi đây này.

Tô lão phu nhân thấy mình nói thế nào Nhạc phu nhân cũng không hiểu, đành nói: “Mi Mi... Con cũng nên trưởng thành lên một chút đi. Dù con có không nghĩ cho bản thân mình đi chăng nữa cũng nên nghĩ cho Thính Phong chứ. Lấy một người như cô ta thì có thể giúp gì cho Thính Phong không? Cái gì cũng không thể, lại còn làm xấu mặt cả nhà họ Nhạc.”

Nhạc phu nhân trợn mắt nhìn bà: “Mẹ... mẹ nói gì thế?”

Tô lão thái cau mày nói: “Chẳng lẽ mẹ nói sai à? Yến Thanh Ti có bao nhiêu scandal như thế, cô ta là loại người như thế nào, có quá khứ ra làm sao, con và cả Thính Phong chẳng lẽ mặc kệ hết à?”

Bà vốn dĩ không muốn nói với con gái những câu hơi quá như thế, nhưng mà cô con gái này của bà quá... đần, bà chỉ có thể cố gắng nói rõ ràng một chút.

Nhạc phu nhân cau mày nói: “Tại sao con lại mặc kệ? Con biết cả đấy, nhưng... những scandal đó không phải sự thật, tất cả đều bôi nhọ, nói xấu mà thôi. Con tin tưởng Thanh Ti nhà con, con bé trong sạch. Mẹ, mẹ vẫn chưa hiểu hết Thanh Ti, đợi mẹ biết con bé là người như thế nào rồi thì mẹ sẽ hiểu rõ thôi.”

“Mi Mi... con đừng tùy hứng như thế. Tâm tư của Yến Thanh Ti thâm sâu hơn con nhiều, con căn bản là không đấu nổi với cô ta đâu.”

“Con biết mà, như thế cũng tốt chứ sao? Sau này con bé có thể bảo vệ con, ai dám tính kế con, chỉ cần một mình Thanh Ti thôi là có thể đập chết bọn họ.”

“Mi Mi, nếu như Thính Phong hoàn toàn nghe lời cô ta, sau này con ở nhà họ Nhạc có chỗ đứng không?”

“Như thế thì càng tốt chứ sao, cái tính tình chó gặm đó của con trai con cũng nên có một người trị nó rồi.”

Tô lão thái sắp bị con gái mình làm cho tức đến hộc máu rồi. Đây... đây... ăn bùa mê thuốc lú gì thế không biết? Hoàn toàn một lòng một dạ hướng về phía Yến Thanh Ti, rốt cuộc nó chọn con dâu cho con trai nó hay là nó chọn vợ cho nó thế?

Là một bà mẹ chồng, sao có thể thích con dâu tương lai đến thế?

Mẹ chồng nàng dâu vốn là thiên địch của nhau mà?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 634: Thanh Ti Là Bảo Bối Cát Tường Của Nhà Con Đấy

Xe của Nhạc Thính Phong đã đến, Nhạc phu nhân nói: "Mẹ, xe đến rồi, chúng ta đi thôi."

Tô lão phu nhân vẫn không động đậy, bà tức đến mức đau ngực.

Nhạc phu nhân nói: "Mẹ, hai người qua khách sạn con ở, rồi con dẫn mẹ đi xem Thanh Ti quay phim."

Tô lão thái cau mày nói: "Mẹ lớn tuổi rồi, mệt lắm, đến những nơi thế này không thích hợp với mẹ đâu."

Bà đang dỗi con gái.

Nhạc phu nhân hình như có vẻ không hiểu: "Vậy cũng tốt, thời tiết nóng như vậy, cha mẹ cũng nên về nghỉ ngơi, qua vài ngày nữa rồi tính sau vậy."

Nhạc phu nhân ngồi lên xe, đóng cửa xe lại, bà hạ cửa kính xe xuống, thò đầu ra nói với Tô lão thái: "Mẹ... con đã là một bà già năm mươi tuổi rồi, mẹ bảo mẹ còn không yên tâm gì ở con nữa đây?"

Tô lão thái mở miệng muốn nói cái gì đó.

Nhạc phu nhân lại nói tiếp: "Mẹ, mẹ đừng luôn coi con gái mẹ là đồ ngốc. Con còn rõ ràng hơn ai hết con dâu của mà con muốn là người như thế nào."

Tô lão thái ngẩn ra, đứa con gái ngốc này của bà... sao lại...

Nhạc phu nhân cười hì hì, lại nói: "Con hiểu rõ hơn ai hết Thanh Ti là người như thế nào. Con bé có xấu con cũng cảm thấy tốt, con luôn có cảm giác con bé nên là người nhà của chúng con. Giờ cha mẹ tuổi tác cũng cao rồi, hai người đừng lo lắng nhiều như vậy nữa, cứ về nghỉ ngơi cho tốt, mấy hôm nữa con sẽ đi thăm hai người."

Nhạc phu nhân vẫy tay với Tô lão thái, Nhạc Thính Phong khởi động xe, lái đi.

Tô lão thái nhìn theo bóng cái xe đã đi xa mà trên mặt vẫn còn chưa hết ngạc

nhiên, đây là...

Nó thế mà hiểu hết à? Thế mà lại biết hết cơ đấy?

Tô lão thái có cảm tưởng muốn hộc máu. Bà cứ một mực cho rằng con gái mình chẳng hiểu cái gì, hết ám chỉ rồi vòng vò một vòng, cuối cùng phải nói huỵch toẹt ra như thế, kết quả là... nó đều giả vờ ngu với bà, căn bản là nó không muốn trực tiếp trả lời vấn đề của bà.

Nhạc phu nhân ở trên xe giơ hai ngón tay thành một chữ V thắng lợi.

Đó là mẹ ruột bà mà, làm sao mà bà không hiểu mẹ mình đang nói gì cho được. Nhưng mà, có đôi khi giữa mẹ và con gái có những chuyện nói được, có những chuyện không thể nói được.

Nhạc phu nhân thích Yến Thanh Ti, chưa bao giờ thay đổi, nhưng mà bà cũng không thể xung đột với mẹ mình được. Bà

vẫn cứ nghĩ đợi đến khi nào cha mẹ bà gặp được Yến Thanh Ti, hiểu được con bé rồi, có lẽ sẽ tốt hơn.

Nhạc phu nhân cực kỳ có lòng tin vào Yến Thanh Ti, cô chính là bảo bối cát tường của nhà bọn họ, nhất định sẽ rất lợi hại, tuyệt đối sẽ khiến cha mẹ bà xiêu lòng.

...

Về đến khách sạn, Nhạc Thính Phong cầm hành lý của Nhạc phu nhân xuống xe, đang định bước vào cửa thì nghe thấy một giọng nói.

“Ngưng Mi...”

Giọng nói đó nghe vừa quen lại vừa xa lại, hai mẹ con đứng lại, quay sang nhìn liền thấy một bóng người đang đứng trước cửa khách sạn, cả hai đều ngẩn ra.

Người đó...

Nhạc Thính Phong cau mày, ánh mắt anh lạnh xuống.

Nhạc Bằng Trình tiến lên phía trước một bước: “Ngưng Mi... anh... anh đến để thăm em.”

Đúng thế, người này chính là Nhạc Bằng Trình. Hôm qua ông ta vừa mới được thả ra khỏi trại tạm giam. Ở trong đó ông ta đã phải chịu đựng những gì, ông ta không còn mặt mũi để nói ra.

Sau khi được thả ông ta suy nghĩ cả một đêm vẫn quyết định đến tìm Nhạc phu nhân. Năm đó ông ta vì Đinh Phù mà rời bỏ nhà họ Nhạc, từ bỏ quyền thừa kế, đến bây giờ hối tiếc cũng không kịp nữa.

Sau khi nhận ra bộ mặt thật của Đinh Phù, Nhạc Bằng Trình lúc nào cũng muốn giết chết con đàn bà đã cắm sừng mình. Ông ta biết mình và Đinh Phù đã không thể tiếp tục ở với nhau được nữa, kể cả có miễn cưỡng tiếp tục sống chung với nhau thì cuộc sống sau này chắc chắn rất thảm, bởi vì không có tiền.

Nhạc Bằng Trình nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy Nhạc phu nhân là người dễ lừa gạt nhất, ông ta muốn quay trở về nhà họ Nhạc để làm thái thượng hoàng.

Cho nên... ông ta đến tìm Nhạc phu nhân, bây giờ ông ta muốn hòa giải với bà.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 635: Ông Dẫn Con Đàn Bà Đê Tiện Của Ông Cùng Nhau Tiện Đến Hết Đời Đi

Thực ra, Nhạc Bằng Trình chưa bao giờ là người chịu được khổ, từ bé đã cơm bưng nước rót tới tận miệng, luôn nghĩ rằng cả trái đất này đều quay quanh mình, hoàn toàn là một lão già bị nuông chiều từ bé cho tới lớn, bị nuông chiều đến mức ích kỷ chỉ nghĩ đến bản thân.

Hơn nữa, ông ta có một sự tự tin đến mức mù quáng, mù quáng một cách ngu xuẩn, tự cho rằng tuy ông ta đã từng này tuổi rồi nhưng vẫn có thể khiến Nhạc phu nhân chết mê chết mệt.

Trước khi Nhạc Bằng Trình đến đây, ông ta đã cố ý đi tu chỉnh lại nhan sắc, cạo sạch râu ria, cắt tóc còn nhuộm đen nữa, thay một bộ vest, vuốt ngược hết tóc ra đằng sau, bóng loáng.

Nhìn vào... trông cũng giống người một đàn ông thành đạt.

Ánh mắt ông ta nhìn Nhạc phu nhân đầy nóng bỏng, y như một người đàn ông trọng tình trọng nghĩa, chẳng khác gì khi ông ta nhìn Đinh Phù thuở ban đầu, giống y như đúc.

Dường như Nhạc phu nhân không nhìn thấy Nhạc Bằng Trình, bà đưa tay lên quạt quạt vài cái trước mũi, nói: “Trước cửa khách sạn sao lại có một bãi cứt chó to thế, thối quá đi mất, mau dọn đi.”

Nhạc Thính Phong cười một tiếng đầy châm biếm, anh chỉ liếc mắt một cái là nhìn thấu tâm tư của Nhạc Bằng Trình. Anh phất tay: “Người đâu rồi, mau đuổi đi, không nghe thấy phu nhân nói gì à? Trước cửa khách sạn có một bãi cứt chó đây này, các anh các chị nhìn thấy mà lại coi như không có gì à? Có muốn làm việc ở đây nữa hay không?”

Nhạc Thính Phong khi nhìn thấy Nhạc Bằng Trình cũng có cảm nhận giống y như Nhạc phu nhân, hoàn toàn coi ông ta như một đống phân chó.

Nhạc Thính Phong không nghĩ Nhạc Bằng Trình sẽ vô liêm sỉ đến mức này, không ngờ ông ta lại còn dám mò đến trước mặt mẹ con anh.

Xem ra mấy ngày ở trong trại tạm giam ăn không ít khổ nên mới nhớ tới vợ và con mình.

Quả nhiên, nếu một gã đàn ông đã lên cơn cặn bã thì đúng là vô địch thiên hạ.

Hai nhân viên bảo vệ vội tiến lên kéo Nhạc Bằng Trình đi.

Nhạc Bằng Trình giãy giụa nói: “Kẻ nào dám đụng vào tao, tao là cha ruột của ông chủ các người đấy, tao là cha ruột của nó đấy...”

Nhạc Thính Phong đứng chắn trước mặt Nhạc phu nhân, thản nhiên nói: “Tôi đã nói từ lâu rồi, ông và tôi không còn là cha con nữa. Ông đến đây với mục đích gì, đừng tưởng tôi

không biết. Hôm nay tôi cũng nói thẳng với ông, ông dẫn con đàn bà đê tiện của ông tiện đến hết đời đi, đừng vác mặt đến đây làm mẹ tôi ghê tởm nữa.”

Nhạc Thính Phong thấy phản ứng của Nhạc phu nhân khi gặp lại Nhạc Bằng Trình khác hẳn với lần trước, liền biết gút mắc bấy lâu trong lòng bà đã không còn nữa. Hôm nay gặp Nhạc Bằng Trình, bà thật sự chỉ coi như đang nhìn một đống rác rưởi, còn chẳng thèm coi ông ta là con người.

“Cái thằng khốn nạn này, tao là cha mày, mày là con trai tao, mày muốn đoạn tuyệt quan hệ cha con với tao thì mày hãy thay sạch dòng máu của nhà họ Nhạc đang chảy trong người mày đi đã. Tao đến tìm mẹ mày chứ không phải đến tìm mày, mày tránh ra cho tao.”

Nhạc Bằng Trình cho đến tận bây giờ cũng không học khôn ra, ông ta đã thành ra như thế này rồi vẫn còn muốn dùng thân phận để đè đầu cưỡi cổ người khác. Nhưng ông ta lại chưa bao giờ nghĩ qua ông ta chẳng chèn ép được ai, bởi vì chẳng có ai để loại người như ông ta vào mắt cả.

Nhạc Thính Phong từ từ đặt hành lý trong tay xuống đất, chầm chậm bước từng bước đến trước mặt Nhạc Bằng Trình.

Anh cười nói: “Ông lầm rồi, còn có một cách khác.”

Nhạc Thính Phong cười lên trông rất đẹp, là kiểu đẹp trai vô cùng chói mắt, dường như trong thoáng chốc có thể thu hút toàn bộ ánh mắt về phía mình.

Nhạc Bằng Trình run lên: “Mày muốn làm cái gì hả?”

Nhạc Thính Phong thản nhiên cười nói: “Đương nhiên là... rút hết máu của ông rồi... Giữa ông và tôi, một người là cha, một người là con, muốn cắt đứt

quan hệ, rút máu của ông cũng được mà. Ông nói xem có đúng không... hả cha yêu quý?”

Một tiếng “cha yêu quý” của anh khiến cho Nhạc Bằng Trình sợ đến mức run cầm cập: “Mày... mày...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 636: Tôi Muốn Yêu Em Lại Từ Đầu

Trước đây khi Nhạc Thính Phong đối mặt với Nhạc Bằng Trình vẫn còn chút nhẫn nại, bởi vì dù cho anh có trốn tránh thế nào, có không muốn ra sao, người đàn ông này vẫn là người sinh ra anh, một sự thật không thể chối cãi.

Nhạc Thính Phong đã từng nghĩ rằng, ước gì cha anh cũng chung thủy như bao người cha khác hay là chết từ khi anh còn nhỏ thì tốt biết mấy.

Đáng tiếc, tất cả chỉ là hy vọng viển vông.

Bây giờ, Nhạc Thính Phong không muốn làm gì cả, anh chỉ muốn đứng chắn trước mặt Nhạc phu nhân, bảo vệ người đã dùng bờ vai yếu ớt của mình để bảo vệ anh bao nhiêu năm qua.

Quả đấm của Nhạc Thính Phong còn chưa kịp đánh ra, cánh tay của anh đã bị bà nhẹ nhàng kéo lại.

“Con trai, con đi trước đi, mẹ cũng có mấy câu đã dồn nén mấy chục năm rồi giờ muốn trả lại cho ông ta.”

Nhạc Thính Phong kinh ngạc quay sang nhìn Nhạc phu nhân, ánh mắt bà cực kỳ thản nhiên nhưng vẫn rất cứng rắn. Làn da bà hơi tái, lại không trang điểm, thoạt nhìn có chút tiều tụy, thiếu mất mấy phần dáng vẻ của một quý phu nhân, nhưng lại thêm mấy phần dịu dàng, tinh tế của một người phụ nữ từng trải.

Nhìn dáng vẻ hiện tại của Nhạc phu nhân, sau ba mươi năm, cuối cùng Nhạc Bằng Trình cũng hiểu ra lý do tại sao cha ông ta lại bắt ông ta lấy người xuất thân từ nhà cao cửa rộng.

Cái loại đàn bà đê tiện như Đinh Phù vĩnh viễn chỉ kéo ông xuống nước.

Nếu như năm đó ông ta chịu ngoan ngoãn chung sống với Tô Ngưng Mi thì bây giờ ông ta đã là Thái thượng hoàng của nhà họ Nhạc, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, đừng nói là ở Lạc Thành mà bất kỳ nơi nào trong nước ông ta đều có thể hoành hành ngang ngược.

Bây giờ, Nhạc Bằng Trình thật sự hối hận muốn chết.

Ông ta thấy Nhạc phu nhân bảo Nhạc Thính Phong đi trước, muốn nói chuyện riêng với ông ta, trong lòng lại bắt đầu nhảy nhót.

Ông ta luôn cảm thấy rằng Nhạc phu nhân là một kẻ ngốc, rất dễ bị lừa, chỉ trong phút chốc thôi là sẽ quỳ gối dưới chân ông ta rồi.

Nhạc Thính Phong quay lại nhìn Nhạc phu nhân nhưng vẫn không nói câu gì.

Anh nhìn chằm chằm vào Nhạc phu nhân, dùng ánh mắt hỏi bà, rốt cuộc có được hay không?

Nhạc phu nhân trả lời anh bằng một ánh mắt: Con cứ yên tâm.

Bà đã không còn là Tô Ngưng Mi của ngày xưa nữa, không phải một Tô Ngưng Mi nhìn thấy bọn họ chỉ biết đứng đó run rẩy.

Nhạc Thính Phong gật đầu.

...

Nhạc phu nhân và Nhạc Bằng Trình ngồi xuống khu nghỉ ngơi của khách sạn, cả khu không một bóng người, chỉ có hai người họ.

Nhạc Bằng Trình ngồi xuống liền lập tức mở miệng: “Ngưng Mi, anh biết bây giờ trong lòng em đang rất không vui, xin lỗi em, chuyện năm xưa anh có lỗi với em rất nhiều. Anh không nên ngoại tình với Đinh Phù sau lưng em, xin lỗi em, anh xin lỗi em vì những tội lỗi, sai lầm của anh đã phạm phải trong những năm tháng tuổi trẻ bồng bột. Anh có lỗi với em. Anh không dám cầu xin được em tha thứ, nhưng mà... xin em cho anh một cơ hội để chuộc lại lỗi lầm, để bù đắp cho em.”

Nhạc phu nhân cầm tách cafe lên từ từ thưởng thức, hỏi: “Ông muốn đền bù như thế nào?”

Dáng vẻ của Nhạc phu nhân bây giờ không phải là kiểu hay chê bai ghét bỏ như trước mặt Nhạc Thính Phong, cũng không phải là dáng vẻ của fan não tàn khi ở trước mặt Yến Thanh Ti, mà bình tĩnh như một mặt hồ phẳng lặng.

Trên người bà mơ hồ tỏa ra một thứ khí chất cao quý vô hình, càng làm cho gã đàn ông đang ngồi trước mặt bà giống như một tên tiểu nhân nịnh hót lấy lòng.

Nhạc Bằng Trình vội nói: “Ngưng Mi, anh muốn chăm sóc cho em thật tốt, các cụ đã nói “Lúc trẻ thì là vợ chồng, về già thì thành tri kỉ”. Lúc còn trẻ anh có lỗi với em, bị con đàn bà đê tiện Đinh Phù dụ dỗ, nhưng bây giờ anh đã biết sai rồi, bây giờ anh đã biết quay đầu lại, anh muốn... được yêu em lại từ đầu, có được không?”

Nhạc phu nhân ngẩng đầu nhìn Nhạc Bằng Trình, cười nói: “Ông cảm thấy có được không?”

Nếu như Nhạc Bằng Trình mà biết Yến Thanh Ti nhất định ông ta sẽ phát hiện ra nụ cười này của Nhạc phu nhân quả thật có mấy phần tương tự với Yến Thanh Ti.

Nụ cười này rất đẹp, thực sự rất đẹp, nhưng... ẩn chứa trong đó lại là nguy hiểm khôn lường.

--- O ---

Chương 637: Ông Không Xứng Với Tôi, Tôi Cũng Coi Thường Ông

Nhạc Bằng Trình trông thấy nụ cười đó liền ngẩn ra.

Khi người ta ghét một ai đó, nhìn kiểu gì cũng thấy người đó xấu, nhưng sau khi cảm giác ghét đó từ từ biến mất, sẽ dần dần phát hiện ra, ồ, hóa ra người nọ cũng rất dễ nhìn.

Nhạc Bằng Trình đã từng rất ghét Nhạc phu nhân, cho nên khi ông ta nhìn thấy bà chỉ cảm thấy... Nhạc phu nhân là một cô tiểu thư nhà giàu đáng ghét, chỉ biết ỷ thế hiếp người. Nhưng bây giờ, người mà Nhạc Bằng Trình ghét đã đổi thành Đinh Phù, vậy nên khi ông ta nhìn Nhạc phu nhân, lần đầu tiên ông ta cảm thấy hóa ra Nhạc phu nhân cười lên lại đẹp đến vậy.

Thế nhưng phải đến sau ba mươi năm ông ta mới phát hiện ra điều này, ông ta thực sự đã bỏ lỡ cơ hội ở bên Tô Ngưng Mi.

Nhạc Bằng Trình thấy Nhạc phu nhân cười như thế tưởng rằng bà đã cắn câu, ngay lập tức cảm thấy sức quyến rũ của bản thân mình vẫn không gì có thể chống cự được.

Ông ta giơ tay ra muốn cầm lấy tay Nhạc phu nhân nhưng lại bị bà hất ra.

Nhạc Bằng Trình lại không hề cảm thấy xấu hổ, tiếp tục nói: “Chuyện năm đó là kinh nghiệm xương máu cho anh, những ngày vừa qua anh đã nhận rõ sai lầm của bản thân, anh nhất định sẽ sửa đổi, cũng sẽ không bao giờ tái phạm phải sai lầm của năm đó nữa, là người ai chẳng có một thời bồng bột, làm sao có thể tránh được?... Nhưng mà không phải người ta đã nói rồi sao, làm sai chỉ cần biết hối cải vẫn có thể được bắt đầu lại từ đầu mà. Ngưng Mi, một ngày cũng nên nghĩa vợ chồng, chúng ta là vợ chồng hơn ba mươi năm, anh xin em tha thứ cho những lỗi lầm đó của anh. Anh chỉ nhất thời hồ đồ mới làm ra những chuyện như vậy, Ngưng Mi, anh xin em cho anh một cơ hội nữa, được không em?”

Trên khóe môi của Nhạc phu nhân là một nụ cười lạnh, như thể bà đang nghe môt câu chuyện cười.

Bà nhìn Nhạc Bằng Trình không nói gì, bà đang đợi, đợi xem ông ta có thể nói ra những gì?

Trong ánh mắt của bà tràn ngập sự châm chọc, không hề bén nhọn nhưng lại như vô số cái gai nhỏ, đâm vào người Nhạc Bằng Trình khiến ông ta khó chịu.

Trong lòng Nhạc Bằng Trình có chút hốt hoảng, ông ta nói: "Ngưng Mi... em đã quên rồi sao, khoảng thời gian hai tháng đầu chúng ta mới kết hôn ấy? Chúng ta đã có một quãng thời gian vui vẻ bên nhau... Sau này chúng ta vẫn còn nhiều thời gian, anh đảm bảo nhất định sẽ cho em một cuộc sống ngọt ngào như khi mới kết hôn? Anh... á á á..."

Gương mặt Nhạc Bằng Trình bỏng rát, ông ta gào lên ngay lập tức, bật dậy khỏi sô pha.

Nhạc phu nhân từ từ để tách cafe xuống, nói: "Nhạc Bằng Trình, lúc ông nói những lời này, ông không thấy... lợm giọng à? Ông đã coi thể diện không đáng một đồng thì cũng đừng có trách tôi quăng mặt mũi của ông vào thùng rác."

Tách cafe của Nhạc phu nhân thực ra cũng không nóng lắm, chỉ khiến mặt có chút rát thôi.

Nhạc Bằng Trình kinh ngạc nhìn Nhạc phu nhân, ông ta không thể ngờ được Nhạc phu nhân sẽ làm ra chuyện như vậy, dám hất thẳng cafe vào mặt ông ta.

Ông ta nhìn người phụ nữ trước mặt, quả thật ông ta không dám tin, con đàn bà ngu xuẩn này...

Nhạc Bằng Trình kinh ngạc nói: "Bà... bà... Tô Ngưng Mi, bà thật khiến tôi quá thất vọng, không ngờ bà lại có thể làm ra loại chuyện như thế này."

Vẻ mặt của Nhạc phu nhân chẳng chút thay đổi, bà cười nói: "Từ trước đến nay tôi đều không thèm để ông vào mắt, bất kể là trước kia hay bây giờ, tương lai lại càng không... Nhạc Bằng Trình, ông không xứng với tôi, tôi cũng khinh thường ông, nhưng mà tôi sẽ không ly hôn với ông, bởi vì tôi chính là Nhạc phu nhân, người khác đừng hòng thay thế tôi."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 638: Ở Trong Mắt Tôi Ông Chẳng Có Giá Trị Nào Cả

Trước đây, trong lòng Nhạc phu nhân luôn có một khúc mắc không cách nào cởi bỏ được, bà không yêu Nhạc Bằng Trình nhưng mà bà lại lấy ông ta. Một người phụ nữ bị chồng mình phản bội ba mươi năm, không cần biết là cô ta có thích hay không, ít nhất cô ấy đã từng coi người đàn ông đó là chồng mình.

Trong ba mươi năm này, bà một mình nuôi con khôn lớn, chịu đựng không biết bao nhiêu phong ba bão táp, chưa kể tới những kẻ giống như Hạ Lan phu nhân suốt ngày chỉ lấy vết thương của bà ra làm trò đùa, chọc ngoáy nó. Lúc đó, cho dù có yêu hay không sẽ đều đau đớn, giống như bạn đang đi trên đường mà tự dưng bị một người qua đường nào đó chém cho một nhát, bạn chẳng biết đó là ai nhưng bạn vẫn sẽ hận anh ta, vết thương trên người sẽ rất đau, không cách nào xóa bỏ nó ra khỏi tâm trí bạn được.

Nhưng bây giờ, sau khi được Yến Thanh Ti khai sáng, dẫn bà đi đập cho Nhạc Bằng Trình một trận, Nhạc phu nhân bỗng nhiên cảm thấy lòng mình sáng sủa đến lạ lùng, khúc mắc dồn nén bao nhiêu năm cuối cùng cũng được trút hết ra ngoài.

Giờ gặp lại Nhạc Bằng Trình, trong lòng Nhạc phu nhân chỉ còn lại sự khinh bỉ, coi thường.

Thậm chí ngay cả hận cũng không có.

Giống như Yến Thanh Ti đã nói, gã đàn ông này không đáng để bà phải hận, thậm chí không đáng để bà phải nhìn đến lần thứ hai.

Chẳng qua, đến ngày hôm nay Nhạc Bằng Trình vẫn nghĩ đến việc quay về làm lại từ đầu với bà, Nhạc phu nhân thấy thật buồn cười. Mẹ nó, thể diện ông ta lớn đến đâu mà dám cho rằng bà sẽ coi trọng một đống phế thải như ông ta?

Nếu như Nhạc Bằng Trình không đến tìm bà thì hẳn bà đã quên mất sự tồn tại của ông ta. Nhưng mà không ngờ ông ta lại dám chạy đến đây làm bà ghê tởm.

Nhạc phu nhân thật sự cảm thấy, cái gã Nhạc Bằng Trình này đúng là sinh ra

để là người khác buồn nôn.

Từ lúc bắt đầu ngồi xuống, Nhạc phu nhân liền dán mắt vào cốc cafe, cái khoảnh khắc cầm cốc cafe hắt đi đúng là cực kỳ sung sướng.

Mẹ nó chứ, cuối cùng cũng hắt được lên mặt ông ta.

Nhìn thấy gương mặt Nhạc Bằng Trình đỏ rát vì café nóng, Nhạc phu nhân lại được lĩnh hội cái cảm giác sảng khoái khi làm chuyện xấu, đúng là rất sảng khoái.

Nhạc Bằng Trình nghiến răng, ông ta phát hiện ra Nhạc phu nhân bây giờ đã không còn là người trong trí nhớ của ông ta nữa.

Ông ta đưa tay lau mặt, đau đến mức kêu gào, ông ta không muốn bỏ qua cơ hội này, lần này may mắn gặp được bà ta chứ

lần sau thì đừng hòng.

Nhạc Bằng Trình vẫn muốn lừa bằng được Nhạc phu nhân, cố ý nói: "Tô Ngưng Mi, tôi là chồng của bà, giống như bà đã nói, chúng ta vẫn chưa ly hôn, bà vẫn là vợ tôi, bà nhất định phải chung sống với tôi, nếu không tôi sẽ kiện Nhạc Thính Phong lên tòa vì nó không phụng dưỡng cha đẻ. Tô Ngưng Mi, bà phải biết rằng, tôi vẫn là người đứng ở hàng thừa kế thứ nhất của nhà họ Nhạc, nếu tôi muốn tranh chấp với Nhạc Thính Phong, luật pháp căn bản sẽ không đứng về phía nó..."

Nhạc phu nhân nhìn ông ta như thể đang nhìn một thằng ngốc: "Ông là người thừa kế đứng ở hàng thứ nhất? Được thôi, ông đi kiện đi, có bản lĩnh thì cứ đi kiện, ông đã ngu như vậy rồi thì cũng đừng có nghĩ rằng ai cũng ngu như ông..."

Nhạc Bằng Trình không thể ngờ được ông ta lại không lừa được Nhạc phu nhân.

Bà ta ấy thế mà có đầu óc cơ đấy, ôi trời, điều này thật đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Ấn tượng của Nhạc Bằng Trình về Nhạc phu nhân căn bản là một người đàn bà ngu ngốc, không có não, không biết suy nghĩ.

Nhạc phu nhân thản nhiên nói: "Cổ phần của nhà họ Nhạc, tôi và con trai tôi

chiếm ba phần năm, năm đó khi ông cút khỏi nhà họ Nhạc cùng với Đinh Phù, cha ông đã lập di chúc nói rõ rồi, quyền thừa kế nhà họ Nhạc không có phần của ông, ông còn muốn tranh với con trai mình? Nhạc Bằng Trình, ông có cái gì mà dám tranh giành, đừng nói đến chuyện Thính Phong phải ra tay, giờ tôi muốn giết chết ông cũng đơn giản giống như giết chết một con kiến. Trong mắt tôi, nhiều nhất ông chỉ một bãi phân làm tôi ghê tởm mà thôi, chứ chẳng có bất cứ một giá trị gì cả, cũng chẳng có tác dụng gì hết."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 639: Tôi Muốn Tìm Đàn Ông Cũng Sẽ Tìm Trai Trẻ

Nhạc phu nhân chưa bao giờ nói những câu khí phách như thế, bà chưa bao giờ được trải nghiệm cảm giác này cả.

Hóa ra chèn ép một người lại sảng khoái đến vậy.

Chẳng trách, Thanh Ti nói, làm người xấu cũng sẽ nghiện.

"Bà... bà..." Nhạc Bằng Trình tức đến mức nói không ra lời. Vốn dĩ ông ta cho rằng muốn trở về nhà họ Nhạc, Nhạc Thính Phong chính là trở ngại lớn nhất, còn về phía Nhạc phu nhân sẽ cực kỳ dễ dàng công phá. Dù sao, một người phụ nữ thiếu chồng hơn ba mươi năm như bà chắc chắn sẽ cảm thấy cô đơn trống vắng.

Ông ta nghĩ, Nhạc phu nhân chắc chắn là rất yêu ông ta, nếu không yêu thì lấy đâu ra hận?

Chỉ cần nói hai ba câu ngon ngọt là có thể khiến bà cắn câu, dù sao người ngu ngốc như bà cũng rất dễ thu phục.

Nhưng ông ta không nghĩ đến, bà lại khó chơi như vậy.

Nhạc phu nhân khinh bỉ nói: "Nói trắng ra là ông chẳng có cái gì để cho tôi lợi dụng. Nhạc Bằng Trình, ông nói xem cái loại đàn ông như ông đến cái tuổi này rồi còn có tác dụng gì nữa? Ông bị cô tình nhân của ông cắm sừng hơn ba mươi năm trời, thử hỏi ông sống còn có ý nghĩa gì nữa không?"

Nhạc Bằng Trình đập bàn: "Tô Ngưng Mi, bà đừng có quá đáng quá thể..."

Ông ta lại nghĩ đến mục đích của mình khi đến đây, biết mình không thể tức giận, cố gắng áp chế cơn giận lại: "Tôi biết, bà hận tôi, nhưng tôi nói rồi, tôi sẽ bồi thường cho bà... Tôi phụ bà ba mươi năm, nhưng tôi sẽ dùng ba mươi năm sau này để bồi thường cho bà. Cái loại đàn bà đê tiện như Đinh Phù sao có thể so được với bà, bà là vợ chính thức của tôi, hai chúng ta mới là vợ chồng nghĩa nặng tình sâu, thương nhau đến bạc đầu."

Nhạc phu nhân bật cười thành tiếng, chắc đây là câu nói buồn cười nhất mà đời này bà từng được nghe, bà cười đến mức chảy cả nước mắt.

Vợ chồng nghĩa nặng tình sâu... thương nhau... đến bạc đầu...

Nhạc phu nhân cười nhưng trong lòng lại đắng chát, ba mươi năm của bà, ba mươi năm thanh xuân của bà, lại... hoàn toàn bị lãng phí như thế.

Tại sao Nhạc Bằng Trình vẫn còn có mặt mũi để nói ông ta và bà là vợ chồng, ông ta có thể dùng ba mươi năm sau này để bồi thường cho bà?

Thời thanh xuân hơn ba mươi năm trước của bà, hạnh phúc của bà có thể bồi thường được sao?

Những năm tháng trẻ trung xinh đẹp nhất của bà, ngay cả một mối tình cũng không có, những năm tháng đã chết đó ai có thể trả lại được cho bà?

Thời thanh xuân của bà... đã trở thành một nấm mồ.

Nhạc phu nhân đứng dậy, rút cái khăn ăn trên bàn quấn vào tay.

Sau đó...

Trong khi Nhạc Bằng Trình vẫn còn chưa hiểu bà muốn làm gì, thì một cái tát đã giáng lên mặt ông ta.

Vì có một cái khăn ăn nên cái tát này cũng không đau lắm, nhưng mà... Nhạc Bằng Trình lại bị bà đánh cho ngẩn ra.

Tô Ngưng Mi lại dám đánh ông ta?

Nhạc phu nhân nói: “Cái tát này đã sớm nên đưa cho ông từ 30 năm trước rồi, nhưng tôi cảm thấy ông quá bẩn, đánh ông cũng chỉ tổ bẩn tay.”

Cho nên bà mới quấn khăn ăn để tát ông ta.

Nhạc phu nhân nói với Nhạc Bằng Trình, ông ta vẫn chưa hoàn hồn: “Ông muốn bám vào tôi vì ông không có tiền, ông không sống được với Đinh Phù nữa thế nên ông nghĩ đến tôi chứ gì? Nhưng ông cũng phải xem lại cái đức hạnh của ông, ông dựa vào cái gì mà tin rằng tôi cần một thằng đàn ông cặn bã khốn khiếp như ông? Ông có cái gì nào, nếp nhăn à? Hay bụng bia? Còn cứng được nữa không? Cái loại phế vật như ông, tôi cần làm cái gì? Tôi không đi nhặt ve chai, tôi có tiền, tôi muốn tìm đàn ông thì cũng tìm trai trẻ, tôi đâu có bị điên mà muốn một lão già như ông?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 640: Ông Quỳ Xuống Xin Lỗi Tôi Đấy À?

Câu này khiến cho Nhạc Bằng Trình suýt nữa thì ngất ngay tại chỗ.

Tô Ngưng Mi thế mà dám... dám...

Nhạc Bằng Trình tức đến mức xì ra khói: "Bà... cái đồ... cái đồ..."

Nhạc Bằng Trình muốn mắng Nhạc phu nhân là con đĩ già, nhưng còn chưa mắng được đã bị Nhạc phu nhân chặn họng: "Đừng có đến đây làm tôi buồn nôn. Trong thế giới của tôi không cần một đống phân như ông, nếu không đừng có trách tôi ra tay độc ác, không cần phải đợi Thính Phong đâu, mình tôi cũng có thể giải quyết ông."

Giờ bà chẳng muốn nhìn thấy Nhạc Bằng Trình một chút nào, giống như Thanh Ti đã nói, càng nhìn càng bẩn mắt, không cần thiết phải lãng phí thời gian cho loại người này.

Nhạc phu nhân nhìn đồng hồ, mẹ nó, mất mấy chục phút rồi, lãng phí nhiều thời gian quá.

"Không phải tôi đang đùa với ông đâu. Nhạc Bằng Trình, đây là cơ hội cuối cùng tôi dành cho ông, đừng có khiêu khích sự nhẫn nại của tôi... bằng không, tôi sẽ chỉnh chết ông đấy."

Đây là cơ hội cuối cùng mà Nhạc phu nhân dành cho Nhạc Bằng Trình.

Bà sẽ không để Nhạc Thính Phong xử lý Nhạc Bằng Trình, dù có thế nào, hai người cũng là cha con, trên đời này không có đạo lý nào để con ruột ra tay với cha đẻ, nếu không sẽ làm trái luân thường, tổn hại đến âm đức.

Những thứ này có đôi khi không tin không được.

Nhưng với bà thì không sao cả, bà với Nhạc Bằng Trình đâu có là gì của nhau?

Vốn đã chẳng phải là vợ chồng, chưa kể trước đây bà coi ông ta như kẻ thù, bây giờ thì đến kẻ thù cũng chẳng xứng.

Nhạc Bằng Trình nhìn theo bóng lưng đang rời đi của Nhạc phu nhân, mặt

đỏ bừng, cầm tách cafe trên bàn ném xuống đất.

Nhưng ông ta còn chưa kịp ném thì, đột nhiên cảm thấy sau gáy đau đớn, một lực mạnh mẽ ập tới, cả người ông ta đổ về phía trước, cái tách trong tay rơi xuống vỡ tan trên mặt đất.

Nhạc Bằng Trình muốn quay người lại, khuỷu chân ông ta đã bị người ta đạp cho một cái, quỳ rạp trên mặt đất.

Vừa hay đầu gối ông ta quỳ lên những mảnh sứ vỡ, khiến ông ta kêu thét lên vì đau đớn.

Nhạc phu nhân nghe thấy tiếng động lên quay lại, thấy Nhạc Bằng Trình đang quỳ sau lưng bà, vẻ mặt đầy đau đớn.

Mà đằng sau lưng ông ta là Nhạc Thính Phong và Yến Thanh Ti.

Nhạc phu nhân cười lên: "Thế này là ông đang quỳ xuống để xin lỗi tôi đấy à? Nhưng mà tôi không nhận đâu, tốt nhất... ông nên từ bỏ ý định đó đi. Ông và Đinh Phù, một kẻ chó chết với một con đĩ, đúng là trời đất tác hợp, tôi đâu nỡ nhẫn tâm chia cắt hai người."

Yến Thanh Ti không nhịn nổi cười, nói: "Sao ông Nhạc lại đứng không vững thế? Trên mặt đất còn có mảnh sứ vỡ đấy, Thính Phong còn không mau đỡ ông Nhạc dậy."

Nhạc Thính Phong ngạc nhiên, nhưng vẫn thuận theo lời Yến Thanh Ti nói, đưa tay kéo Nhạc Bằng Trình dậy.

Nhưng mới kéo đến một nửa, Yến Thanh Ti đột nhiên giơ tay ra đè bả vai Nhạc Bằng Trình xuống.

Thế là... Nhạc Bằng Trình lại quỳ xuống lần nữa.

Nhạc phu nhân bật cười thành tiếng, bà thật sự rất thích Yến Thanh Ti. Nếu như người khác làm chuyện như vậy, bà nhìn thấy chưa chắc sẽ thích, nhưng đây là Yến Thanh Ti, cô làm cái gì bà cũng thấy đúng.

Nhạc Bằng Trình đau đến mức kêu cha gọi mẹ, nghiến răng trèo trẹo, vợ và con trai con trai ông ta đang liên hợp với một đứa con gái khốn nạn hành hạ ông ta.

Yến Thanh Ti cúi người xuống nói: “Nhạc tiên sinh, làm người có thể ngu, có thể đần, nhưng đừng bao giờ tự tìm đường chết... nếu không, kết cục sẽ rất thê thảm. Muốn người ta sống không bằng chết thì tôi có nhiều cách lắm, ông có hứng thú muốn thử không?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 641: Dù Cho Có Bị Ghét, Tôi Cũng Phải Để Em Nhớ Kỹ Tôi

Giọng nói Yến Thanh Ti mang theo một tia cười cợt, như thể buột miệng đùa một câu vậy.

Nhưng Nhạc Bằng Trình nghe xong lại sởn cả tóc gáy, cơn đau từ đầu gối đang nhắc nhở ông ta, Yến Thanh Ti là một người phụ nữ đáng sợ đến thế nào. Ông ta muốn đứng lên, nhưng Yến Thanh Ti lại đè mạnh vai ông ta xuống khiến ông ta không thể nàonhúc nhích được.

Mảnh vỡ từng chút từng chút găm vào da thịt, máu túa ra, cơn đau lan khắp toàn thân, lại cộng thêm câu nói của Yến Thanh Ti, giờ Nhạc Bằng Trình có thể không tin sao?

Chẳng trách ngay đến một người phụ nữ như Tô Ngưng Mi cũng có thể thay đổi, bên cạnh có một con điên như thế này, bà ta có thể không thay đổi sao?

Nhạc Thính Phong cau mày bắt lấy tay Yến Thanh Ti lau lên người mình, rồi kéo cô đi về phía Nhạc phu nhân.

“Mẹ, đi thôi.”

Với tính cách từ trước tới giờ của Nhạc Thính Phong, anh không bao giờ thèm đoái hoài tới người mà mình khinh thường, anh cũng lười phải động tay với bọn họ, anh sẽ coi những kẻ đó là vô hình.

Loại người này ngay đến cả việc ghét bỏ anh cũng chẳng thèm làm.

Nhưng, nếu là người mà anh thích, giống như Yến Thanh Ti chẳng hạn, anh có chết cũng sẽ quấn lấy người đó, nếu có ghét

thì anh cũng phải trở thành người mà em ghét nhất, để em lúc nào cũng nhớ tới anh.

Thực tế đã chứng minh, anh quả thật đã làm được điều đó.

Anh đã trở thành một người khác biệt trong lòng Yến Thanh Ti.

...

Nhạc Bằng Trình thấy Nhạc Thính Phong một tay ôm Yến Thanh Ti, một tay cầm tay Nhạc phu nhân rời đi, bóng dáng một nhà ba người khiến ông ta cảm thấy ghen tị, dường như không ai có thể xen được vào.

Nhạc Bằng Trình siết chặt nắm tay, vịn vào bàn bò dậy.

Ông ta mới là người thừa kế hợp pháp nhất của nhà họ Nhạc, nếu năm ấy ông ta không... năm ấy không... bị con tiện nhân Đinh Phù quyến rũ, nếu Tô gia năm ấy không hùng hổ bức ép thì ông ta sẽ không rơi vào bước đường ngày hôm nay. Nếu năm ấy ông ta không ra đi, giờ người ngồi trên chiếc ghế chủ tịch tập đoàn Nhạc thị đã là ông ta rồi, làm gì đến lượt một thằng nhóc vắt mũi chưa sạch như Nhạc Thính Phong chứ?

Đều là tại Đinh Phù, tại Tô gia, mọi tiền đồ của ông ta đều bị hủy hoại hết trong tay họ.

Ông ta sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy. Năm ấy, rõ ràng cha ông ta đã nói, để ông ta tạm thời ra nước ngoài trước một thời gian, tầm độ nửa năm, chờ tai tiếng qua đi rồi sẽ để ông ta trở lại, kết quả...

Nhạc Bằng Trình khập khễnh rời đi, ông ta nhất định phải tìm người giúp đỡ, nhất định phải đoạt lại Nhạc gia.

Tới lúc đó, con tiện nhân Tô Ngưng Mi, Tô gia, còn cả con điên ban nãy nữa... ông ta sẽ không buông ta cho bất kỳ ai.

Nhạc Bằng Trình trở về nơi mình ở. Nơi mà bọn họ có thể ở bây giờ chẳng phải là khách sạn cấp tốc như trước đây, đó chỉ là một nhà nghỉ ở trong một con hẻm nhỏ, một nhà nghỉ còn không treo cả bảng hiệu.

Trong phòng toàn mùi mốc meo, chưa kể đến còn có thêm mấy mùi kỳ lạ lởn vởn trong không khí, trên lầu có tiếng động gì cũng đều nghe thấy hết.

Điều kiện nơi này thấp tới nỗi bọn họ trước nay chưa từng phải nếm trải, cũng không phải vì bọn họ không có tiền, mà vì cả hai người đều không muốn tiêu thêm một đồng nào cho đối phương nữa.

Nhạc Bằng Trình muốn lấy lại hết số tiền mà Đinh Phù đang cầm của ông ta, còn Đinh Phù lại nghĩ tới việc muốn móc thêm một khoản từ Nhạc Bằng Trình.

Ở khách sạn, một ngày bao nhiêu tiền như thế, ai trả?

Nhạc Bằng Trình vừa vào tới cửa đã thấy Đinh Phù nằm trên giường, bà ta mặc một chiếc váy ngủ lụa màu đen, đó là chiếc váy ông ta bỏ tiền ra mua cho bà ta, tốn rất nhiều tiền, Nhạc Bằng Trình cảm thấy năm ấy não ông ta thật đập mịe vào đâu đó rồi, lại vì một mụ đàn bà đê tiện mà tiêu nhiều tiền như thế.

Chân Nhạc Bằng Trình đau nhức, trong lòng ông ta đang tức bừng bừng, lại nhìn thấy Đinh Phù lả lơi như vậy, không nhịn được, đột nhiên vươn tay tóm tóc bà ta kéo mạnh xuống.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 642: Mày Còn Muốn Cám Dỗ Ai Nữa?

Đinh Phù đau tới mức kêu ầm lên, như bị lột cả một tảng da đầu.

Đinh Phù gào lên đau đớn: “Bằng Trình, anh sao vậy? Bằng Trình, em đau... Anh mau buông tay ra...”

Giờ bà ta sống với Nhạc Bằng Trình rất khéo léo, không trực tiếp xung đột với Nhạc Bằng Trình, không khác gì hồi trước, những thay đổi trong tính toán của bà ta cũng được giấu kín trong lòng không để lộ ra ngoài mặt.

Nhưng ngược lại, Nhạc Bằng Trình mỗi khi đối diện với Đinh Phù, ông ta càng ngày càng mất kiên nhẫn, ánh mắt nhìn bà ta cũng hoàn toàn không còn che giấu sự căm ghét của mình nữa.

Khi Đinh Phù đang kêu gào thảm thiết, Nhạc bằng Trình bỗng tìm thấy một chút vui sướng. Khi một kẻ áp chế quá nhiều phẫn nộ trong lòng không có chỗ phát tiết, trái tim hắn sẽ trở nên vặn vẹo, sau đó sẽ dùng một số thủ đoạn để tìm lấy một chút thỏa mãn cho riêng mình.

Nhạc Bằng Trình chính là một kẻ như vậy, ông ta phát hiện Đinh Phù càng kêu gào thì trong lòng ông ta càng cảm thấy sung sướng. Cũng chẳng cần phải che giấu thêm nữa, ông ta tát thẳng lên mặt Đinh Phù.

“Ngủ, ngủ, ngủ, cả ngày chỉ biết có ngủ. Mẹ nó, ông mày tốn tiền chỉ để nuôi loại ăn hại như mày thôi à?”

Đinh Phù bị đánh đến sững người, trước mắt trở nên tối đen: “Bằng Trình, em không... Hôm nay em thấy đau đầu nên mới...”

“Đau đầu... Chẳng phải lúc trước mày còn bảo mày không ngủ được ở cái nơi rách rưới thế này, thế mà hôm qua còn ngủ như lợn thế hả? Mẹ mày, đừng có ở trước mặt tao mà giả bộ nữa.”

Đinh Phù giãy giụa, dây áo bị tuột xuống, bên trong không mặc áo lót, trước ngực liếc một cái liền nhìn rõ mồn một.

Trước đây, Đinh Phù rất chú trọng việc chăm sóc cơ thể nên vóc dáng bà ta rất đẹp, Nhạc Bằng Trình nhìn thấy vóc dáng đẹp đẽ ấy, lại nghĩ tới những lời Nhạc phu nhân nói móc ông ta ngày hôm nay. Ông còn có thể cương

được không?

Nhạc Bằng Trình liền xé rách áo của Đinh Phù: “Đồ đê tiện... Ban ngày ban mặt mà mày không mặc áo lót, mày cởi hết ra, mày còn muốn quyến rũ ai nữa hả con tiện nhân này?”

Nhạc Bằng Trình đè Đinh Phù lên giường, tay trái tóm tóc bà ta, tay phải tát bôm bốp lên mặt.

Tính hướng bạo lực của đàn ông một khi đã xả ra thì sẽ thành cơn nghiện. Nhạc Bằng Trình cũng vậy, khi ông ta phát hiện ra đánh người có thể giúp ông ta trút giận, ông ta sẽ không thể dừng lại được nữa.

Đinh Phù muốn cầu xin, nhưng lại bị tát cho choáng váng cả mặt mày, răng vừa nhả ra, lưỡi liền bị cắn rách, trong vòm miệng sặc mùi máu.

Đinh Phù bỗng thấy hoảng loạn, nhưng vào lúc này không ai có thể cứu bà ta được nữa.

“Tao sẽ để mày xem xem tao còn có thể cương được không? Con mẹ nó, tao sẽ làm chết mày, cho mày chết... Mày kêu lên đi, chẳng phải mày ở dưới thân thằng khác cũng rên sung sướng lắm còn gì?”

Nhạc Bằng Trình chưa từng bạo lực với Đinh Phù như vậy, ông ta hoàn toàn không còn coi bà là con người nữa mà chỉ coi là một công cụ tiết dục.

Bỗng, có khách ở phòng bên gõ bùm bụp lên tường, chửi: “Mẹ nó, mổ lợn ban ngày đấy à?”

Giọng người đàn ông phòng bên càng khiến Nhạc Bằng Trình cảm thấy hứng thú hơn.

“Đồ đê tiện, chẳng phải mày thích bị nhiều thằng làm sao? Mày đoán xem cái thằng bên cạnh có phải rất muốn xông vào đây không?”

Đinh Phù chảy nước mắt, miệng phát ra tiếng khóc hu hu.

Bà ta càng cảm thấy tuyệt vọng, Nhạc Bằng Trình càng ngày càng giống cầm thú, bà ta sợ rằng mình sắp không chịu nổi nữa rồi.

Sau khi kết thúc, Nhạc Bằng Trình chỉ cảm thấy thật sướng.

Trước đây, ông ta đối với Đinh Phù đều nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa, dù cho ở trên giường cũng sợ làm bà ta bị thương nên lần nào cũng đều rất nhẹ nhàng.

Hôm nay, ông ta chẳng thèm kiêng kỵ gì nữa, thậm chí còn không sợ làm chết Đinh Phù, mặc kệ Đinh Phù muốn gì, ông ta vẫn rất điên cuồng, lại thêm tác dụng của bạo lực, Nhạc Bằng Trình chỉ cảm thấy lỗ chân lông trên cơ thể như mở hết ra, sướng vô cùng.

Nhạc Bằng Trình nhìn Đinh Phù đang như heo chết trần trụi nằm đó, cười lạnh một tiếng.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 643: Anh Muốn Bảo Vệ Em

Nhạc Bằng Trình đá Đinh Phù một cái: "Con đàn bà thối, sau này hầu hạ tao cho tốt, tao còn nuôi mày thêm vài ngày, nếu không... hừ..."

Nhạc Bằng Trình xách quần lên, lại nhớ tới vết thương trên đầu gối, lão khập khiễng ra ngoài, muốn xuống lầu đi mua ít băng dán cá nhân. Kết quả, vừa mới ra khỏi cửa đã bị bốn năm tên chặn lại.

Mấy tên này đều là khách của nhà trọ này, nhìn bộ dạng có vẻ không phải là người tốt, bọn chúng chặn Nhạc Bằng Trình lại, lôi ông ta vào một góc.

Từ sau lần bị Yến Thanh Ti "bắt cóc", Nhạc Bằng Trình vẫn luôn thấy sợ bóng sợ gió, thấy mấy tên này vây lại liền hoảng loạn, chân tay đều run hết cả lên.

"Các người... Các người muốn làm gì?"

Một thằng trong đó nói: "Vợ ông kêu nghe cũng phóng túng phết đấy nhỉ?"

Cả người Nhạc Bằng Trình run lên: "Đại... Đại ca, đấy không phải vợ tôi, nó chỉ là một con điếm thôi..."

Mấy tên kia thấy Nhạc Bằng Trình nhát gan như vậy, căn bản không cần phải giở thêm thủ đoạn gì nữa, một tên nói: "Đã là điếm mà ông còn tốn tiền để nuôi, nhiều tiền lắm à, đã nhiều tiền thế mà còn ở cái nơi rách nát này làm gì? Không bằng để bọn này vui vẻ chút coi, ông cũng... kiếm được chút tiền uống rượu luôn..."

Nói rồi, chúng rút ra một tờ một trăm tệ nhàu nát và cũ rách.

Nhạc Bằng Trình kinh ngạc nhìn bọn chúng, ông ta không ngờ mấy tên này lại vì...

Giờ trong đầu Nhạc Bằng Trình đang xoay vòng vòng, ông ta nuôi một con điếm như Đinh Phù đã thiệt thòi như vậy, cái sừng này đã đội chặt lắm rồi, căn bản đã chẳng còn mặt mũi nào để mở miệng nữa.

Một tên ở bên cạnh uy hiếp: "Ông nghĩ kỹ đi, tiền này ông có muốn hay không đây, nếu không để chúng tôi xông vào, lúc đấy ông có muốn lấy cũng

không có nữa đâu.”

Chỉ sau vài giây, Nhạc Bằng Trình rút chìa khóa từ trong túi ra đưa cho bọn họ: “Vào đi...”

Một lát sau, trong phòng truyền ra tiếng kêu thất thanh của Đinh Phù, nhưng chỉ kêu lên một tiếng rồi im bặt.

...

Trong khách sạn, Yến Thanh Ti đưa một miếng dưa hấu cho Nhạc Thính Phong.

“Bác gái, nếu bác đã khỏe rồi, vậy bác về trước đi. Ở đây dù gì cũng là khách sạn, không thích hợp để chăm sóc vết thương, huống hồ phim của con cũng sắp quay xong rồi.”

Lý do mà Yến Thanh Ti muốn Nhạc phu nhân trở về là vì cô còn rất nhiều chuyện phải làm, lại còn là những việc nguy hiểm nữa, cô không muốn để Nhạc phu nhân phải gánh chịu nó.

Hơn nữa, vết thương của Nhạc phu nhân quả thật cũng phải được chăm sóc cẩn thận tại nhà. Tuy vết thương đã liền miệng nhưng sức khỏe của bà vẫn rất yếu, bác sĩ nói nhất định phải tĩnh dưỡng một tháng.

Nhạc Thính Phong cũng tán đồng với ý kiến này, đó là mẹ anh, tất nhiên anh luôn mong bà có thể sống thật tốt rồi.

Nhạc phu nhân: “Nhưng bác...”

Nhạc Thính Phong ôm lấy bả vai bà: “Mẹ, mẹ cứ về trước đi, sau này thời gian còn dài, mẹ muốn làm gì mà không được, mẹ nói xem có phải không?”

Nhạc phu nhân ngẫm nghĩ một hồi, giờ bà có ở lại Hải Thành cũng sẽ chỉ khiến mọi người phải nhọc lòng lo cho bà, còn không bằng cứ về trước, liền gật đầu: “Vậy được, mẹ sẽ tự mình về trước.”

Nhạc phu nhân vốn nghĩ nhất định phải để Yến Thanh Ti gặp cha mẹ bà, tới khi gặp được rồi, hai lão ngoan đồng kia nhất định cũng sẽ thích Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti cau mày: “Vậy sao được ạ, anh ấy nhất định phải đưa bác về,

tự bác đi thế nào được, huống hồ..."

Yến Thanh Ti nhìn Nhạc Thính Phong khinh bỉ, chán ghét nói: "Anh ấy rời công ty lâu như vậy cũng nên... về rồi. Kể cả có là ông chủ thì cũng phải đi làm chứ, không làm việc thì kiếm tiền kiểu gì, không kiếm tiền, thì sao nuôi được bác cháu mình đây?"

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 644: Buông Người Đàn Ông Đó Ra, Chà Đạp Tôi Đi

Nhạc phu nhân cười híp mắt, bà gật đầu nói: “Phải lắm, phải lắm, không kiếm tiền thì sao nuôi được bác với con chứ.”

Nhạc Thính Phong bỗng thấy cạn lời, hai người phụ nữ này sao lại không tin tưởng anh chút nào thế nhỉ?

Tuy anh không về công ty, nhưng mọi việc bên đó anh vẫn luôn bàn giao qua điện thoại mà.

Có điều, Yến Thanh Ti buột miệng nói như vậy vẫn khiến Nhạc Thính Phong cảm thấy hạnh phúc kỳ lạ.

Giống như lời Yến Thanh Ti từng nói, người đàn ông của cô tiêu tiền cho cô là chuyện rất bình thường, cô tin tưởng anh, coi anh là người của mình nên mới nói như vậy.

Hôm sau, Nhạc phu nhân rời khỏi khách sạn, trước khi đi bà còn đi gặp hai cụ nhà họ Tô một chuyến, nhưng vẫn không thể dẫn Yến Thanh Ti đi theo được.

Yến Thanh Ti xin nghỉ nửa ngày để tiễn Nhạc phu nhân và Nhạc Thính Phong.

Cô ôm bà, nói: “Bác gái, đi đường cẩn thận, nhớ phải nhớ con đấy nhé!”

Nhạc phu nhân cứ quyến luyến cô mãi, bà dặn dò: “Con phải nghỉ ngơi cho tốt, ăn cơm đúng giờ, nếu bị ức hiếp nhất định phải nói với bác, hoặc tới tìm Tiểu Nhị, nó có thể giúp được con.”

Yến Thanh Ti thấy ấm áp trong lòng, cô gật đầu: “Ừm, con sẽ nói...”

Nhạc Thính Phong kéo tay Nhạc phu nhân đang ôm chặt Yến Thanh Ti không chịu buông ra, anh xen vào giữa hai người, ôm lấy Yến Thanh Ti, cúi đầu hôn cô.

Anh chỉ hôn nhẹ một cái rồi buông ra: “Có chuyện gì thì gọi điện thoại cho anh.”

Yến Thanh Ti gật đầu: "Đợi em về."

Nhạc Thính Phong vào tai Yến Thanh Ti: "Lần này không tóm được tên đứng sau lưng chuyện này, nhưng tạm thời hắn sẽ không ra tay nữa đâu. Anh đã tìm Tô Trăn rồi, giờ sẽ có hai ba cảnh sát túc trực ở bên cạnh bảo vệ em, có chuyện nhất định phải nói với họ."

Yến Thanh Ti gật đầu: "Ừ, em biết rồi."

Nhạc Thính Phong lại hôn lên má Yến Thanh Ti: "Mau về đi, đừng để người ta chụp được."

Yến Thanh Ti trêu ghẹo: "Chụp được không phải tốt à? Anh có thể ra ngoài ánh sáng còn gì."

"Anh không muốn lại bị làm mờ."

Nhạc Thính Phong đen mặt đẩy Yến Thanh Ti ra, đang định nói gì lại bị Yến Thanh Ti kéo lại, kiễng chân, đồng thời tay

phải còn cầm điện thoại chụp một tấm ảnh nghiêng mặt hai người đang hôn nhau.

Sao đó, cô up thẳng lên weibo.

Vài phút ngắn ngủi, lượt bình luận đã tăng vọt.

#Oa, từ tận đáy lòng tôi muốn khóc quá rồi nhé, bắt đầu từ hồi nữ thần của tôi bị bôi nhọ tới giờ, đừng có ngược cẩu nữa mà#

#Cầu nữ thần không ngược cẩu#

#Nữ thần buông tên đó ra, xin hãy tới chà đạp em đi#

...

Yến Thanh Ti nhìn Nhạc phu nhân và Nhạc Thính Phòng qua chỗ kiểm tra an ninh, đợi tới khi không còn thấy bóng dáng họ nữa cô mới rời đi.

Vừa quay đi, vẻ mặt Yến Thanh Ti tức khắc lạnh xuống.

Lúc đi thang máy xuống, thang máy bên cạnh chạy lên.

Yến Thanh Ti đeo kính, không thấy người đang đi lên ở thang máy bên cạnh là một đôi vợ chồng già.

Tô lão thái lơ đãng chợt nhìn thấy Yến Thanh Ti, bà ngẩn ra, rồi vội ngoảnh lại.

Bà kéo tay Tô lão gia, kích động nói: “Ơ, vừa xong hình như tôi nhìn thấy... Bội Uyển hay sao ấy...”

Giọng Tô lão thái run lên, tay bà cũng run rẩy theo.

Tô lão gia khua tay, nói: “Sao có thể là Bội Uyển được chứ, bà nghĩ nhiều rồi, Bội Uyển bao năm nay không thể đứng dậy nổi, làm sao mà ở đây được.”

Ánh mắt Tô lão thái có chút kích động, bà nghiêng đầu nhìn lại.

“Phải, không thể là Bội Uyển được, nhưng cô gái ban nãy thật sự rất giống với Bội Uyển...”

Tô lão gia lắc đầu nói: “Bà đấy, già rồi hoa mắt, nhìn lầm rồi, mau đi thôi, chốc nữa Mi Mi đi mất bây giờ.”

Tô lão thái sốt ruột: “Nhưng, rõ ràng là tôi nhìn thấy mà?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 645: Yến Thanh Ti, Cô Không Biết Là Cô Đáng Ghét Đến Thế Nào Đâu Đúng Không?

Tô lão thái nghiêng đầu muốn nhìn Yến Thanh Ti nhưng cô đã đi mất rồi, bà có muốn đuổi theo cũng không kịp.

Tô lão thái tiếc nuối nói: "Nhưng thật sự rất giống Bội Uyển hồi trẻ, giống y hệt luôn."

"Cứ cho là bà thật sự nhìn thấy thì sao, đó cũng không thể là Bội Uyển được, cùng lắm cũng chỉ là giống nhau mà thôi. Chênh nhau nhiều tuổi như thế sao có thể cùng là một người được, hai người cũng bao năm chưa gặp rồi, tôi thấy chắc là bà nhớ Bội Uyển rồi đấy."

"Chuyện tất nhiên, aiya... Nhưng đúng là giống thật..."

"Được rồi, được rồi, đừng có nghĩ linh tinh nữa, cũng chẳng phải chuyện của bà..."

...

Yến Thanh Ti lên xe, nói với Tiểu Từ: "Đi thôi."

Quý Miên Miên hỏi: "Chị, mình về thẳng phim trường luôn à?"

Yến Thanh Ti lắc đầu: "Không, tới trại tạm giam trước đã."

Quý Miên Miên và Tiểu Từ cùng ngẩn ra.

Tiểu Từ làm việc với Yến Thanh Ti lâu rồi, biết cô chắc chắn có chuyện phải làm, nên chỉ lẳng lặng lái xe.

Yến Thanh Ti lấy mảnh giấy trong túi ra, trên đó có ghi số điện thoại của Tô Trăn mà Nhạc phu nhân để lại cho cô.

Yến Thanh Ti miết một hồi rồi lấy điện thoại ra gọi.

"Alo, tôi là Tô Trăn."

Giọng điệu lạnh lùng của Tô Trăn vang lên.

“Là tôi, Yến Thanh Ti. Bác Nhạc có nói nếu có chuyện gì cần có thể nhờ anh giúp đỡ, tôi muốn xin anh giúp tôi một chuyện.”

Trong điện thoại im lặng vài giây: “Cô nói trước đi.”

Yến Thanh Ti biết Tô Trăn sẽ không đồng ý với cô ngay lập tức, mà sẽ đợi cô nói xong rồi mới quyết định có giúp cô hay không.

“Tôi muốn gặp Yến Minh Châu.”

Tô Trăn không chút do dự, từ chối thẳng thừng: “Không được.”

Lần trước Yến Thanh Ti dám vào đồn cảnh sát đầu độc, từ sau lần đó, sao anh còn có thể để Yến Thanh Ti gặp lại Yến Minh Châu được nữa.

Yến Thanh Ti biết Tô Trăn đang lo lắng điều gì, cô nói: "Tôi sẽ không làm gì cô ta đâu. Kỳ thật, cũng không phải là tôi muốn gặp, là bạn trai cũ của cô ta muốn gặp cô ta. Chắc anh cũng hi

vọng có thể tìm ra được kẻ đứng sau là ai từ Yến Minh Châu đúng không? Nếu trên đời này người có thể bắt Yến Minh Châu mở miệng, vậy người đó chỉ có thể là bạn trai cũ của cô ta mà thôi. "

Tô Trăn gõ gõ tay lên bàn: “Làm sao tôi biết được là cô có nói thật hay không?”

Yến Thanh Ti đáp: “Tôi có thể không vào đó nhưng tôi nghĩ anh sẽ không bỏ qua cơ hội này đâu.”

Sau một hồi do dự, Tô Trăn nói: “Được, lúc nào...”

“Ngay bây giờ.”

“Được, để tôi gọi điện cho bên trại tạm giam.”

“Cảm ơn.”

Dập điện thoại, Yến Thanh Ti thở phào một hơi. Cô biết người nhà họ Tô không thích cô, lúc gọi cuộc điện thoại này cô cảm thấy rất áp lực, nhưng không gọi không được. Giờ Yến Minh Châu đã thuộc dạng thân phận đặc biệt, nếu theo thông lệ thì đã sớm phải đưa vào bệnh viện tâm thần để chữa trị rồi.

Không phải vì Tô Trăn áp chế nên mới chưa đi sao, bản thân Tô Trăn cũng có áp lực, anh ta làm như vậy thật ra đã là làm trái với quy định rồi. Thế nên, Tô Trăn là người hơn ai hết muốn biết kẻ đứng sau sai khiến Yến Minh Châu là ai.

Anh ta sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Chỉ là Yến Thanh Ti lại nợ Tô Trăn một ân tình.

Tới trước cổng trại giam, Yến Thanh Ti đã nhìn thấy Lạc Cẩm Xuyên, anh ta mặc một bộ đồ đơn giản, đứng dựa vào cửa xe, tay kẹp một điếu thuốc.

Rất lâu rồi Yến Thanh Ti không gặp Lạc Cẩm Xuyên, có vẻ anh ta... đã khác nhiều so với trước đây, giống như bầu trời hôm nay có vẻ u ám hơn trước rất nhiều.

Yến Thanh Ti mở cửa xuống xe, bước đến trước mặt Lạc Cẩm Xuyên, nói thẳng thừng: "Tôi đã hứa với người ta sẽ không vào cùng anh rồi, lần này... nhờ anh cả đấy."

Lạc Cẩm Xuyên nhả ra một làn khói, cười châm biếm: "Yến Thanh Ti, cô không biết là cô đáng ghét đến thế nào đâu đúng không..."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 646: Cô Đã Có Người Trong Lòng, Sẽ Không Chơi Ái Muội Với Ai Nữa

Yến Thanh Ti thản nhiên đáp: “Xin lỗi vì trước đây đã lợi dụng anh.”

Lạc Cẩm Xuyên cười lạnh một tiếng: “Trước đây khi lợi dụng tôi, ít nhất cô còn nói mấy lời lấy lòng tôi, nhưng hiện tại cô còn chẳng muốn nói những lời đó nữa rồi.”

“Trước đây... là vì tôi...”

Lạc Cẩm Xuyên ngắt lời Yến Thanh Ti: “Tôi biết cô muốn nói gì, nhưng tôi không muốn nghe, cô chỉ cần nhớ, Yến Thanh Ti, cô nợ tôi một ân tình.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Được, tôi nhớ rồi.”

Lạc Cẩm Xuyên đi thẳng vào trại tạm giam.

Anh ta biết Yến Thanh Ti muốn nói gì, vì trước đây cô chưa từng yêu ai nên cô có thể hư tình giả ý với mọi người đàn ông, với tất cả những người mà cô có thể lợi dụng, cô có thể nói ra mọi lời lẽ không giới hạn. Nhưng... hiện tại, trong lòng cô đã có Nhạc Thính Phong rồi, cô sẽ không chơi trò ái muội với bất cứ ai nữa.

Người phụ nữ như cô, Lạc Cẩm Xuyên không biết là tốt hay xấu.

Cô đúng là khiến người ta phải hận tới nghiến răng nghiến lợi.

Đến giờ, Lạc Cẩm Xuyên vẫn không thể hiểu nổi, rốt cuộc mình có tình cảm gì với Yến Thanh Ti?

Là vướng mắc giữa yêu và hận? Hay chỉ là sự không cam tâm do không có được?

Nhưng Lạc Cẩm Xuyên biết, cô sẽ người phụ nữ để lại ấn tượng sâu sắc nhất trong lòng mình, là người cả đời này không thể quên được.

...

Yến Thanh Ti không vào, cô không biết Lạc Cẩm Xuyên và Yến Minh Châu

nói gì với nhau trong đó, cô ngồi ngoài xe chờ đợi, cảm thấy căng thẳng. Lạc Cẩm Xuyên là người duy nhất có thể phá được phòng tuyến trong lòng Yến Minh Châu, nếu ngay đến anh ta cũng vô dụng, vậy phải làm thế nào?

Đợi tầm 20 phút thì Lạc Cẩm Xuyên đi ra, Yến Thanh Ti vội xuống xe, cô còn chưa kịp hỏi đã thấy trên mặt Lạc Cẩm Xuyên có một vệt máu thật dài, rõ ràng là bị móng tay cào vào.

Yến Thanh Ti thấp thỏm, hỏi: “Anh sao thế? Cô ta đã nói chưa?”

Lạc Cẩm Xuyên đưa tay lên sờ vào vết thương, nhìn chất lỏng màu đỏ trong lòng bàn tay, nói: “Chẳng nói gì cả...”

Lạc Cẩm Xuyên từng nghĩ tới việc giờ Yến Minh Châu sẽ trở nên chật vật vô cùng, nhưng không thể ngờ cô ta sẽ trở nên như vậy, hoàn toàn trở thành một kẻ điên.

Lạc Cẩm Xuyên hỏi Yến Thanh Ti: “Cô ta đã hỏng hẳn rồi. Yến Thanh Ti... dù có thế nào thì cô ta cũng là chị ruột của cô, cô thấy cô ta như vậy... có thấy khó chịu không?”

Yến Thanh Ti cố nén thất vọng, nói: “Không.”

Tại sao cô lại phải khó chịu chứ, đối với Yến Minh Châu, cô không giết cô ta thêm lần nữa đã là may cho cô ta rồi.

Ngay đến chút đồng cảm cuối cùng của Yến Thanh Ti dành cho Yến Minh Châu cũng không còn nữa, hiện tại chút lương thiện cuối cùng còn sót lại của cô đều đã dành hết cho Nhạc Thính Phong và Nhạc phu nhân rồi.

“Chuyện lần này tôi không giúp cô được rồi...”

Yến Thanh Ti nhíu mày: “Cô ta thật sự không nói gì sao? Hay cô ta có nói...”

Lạc Cẩm Xuyên ngắt lời cô: “Cô ta không nói gì hết, cô cũng đừng lãng phí thời gian vào cô ta nữa.”

Yến Thanh Ti cắn răng, cô không cam tâm. Yến Minh Châu không thể mất hết lý trí như vậy được, Lạc Cẩm Xuyên vào đó rồi, sao có thể không có tác dụng chứ?

Yến Thanh Ti siết chặt tay: “Tôi sẽ không để anh phải trở về tay không đâu. Tôi đồng ý với anh một điều kiện, nhưng... vì anh vẫn chưa làm được điều mà tôi mong muốn, điều kiện giảm một nửa. Tạm biệt.”

Vì không có được đáp án, Yến Thanh Ti đi thẳng luôn.

Lạc Cẩm Xuyên cười châm biếm, Yến Thanh Ti luôn là một người phụ nữ bạc bẽo, khi bạn không còn giá trị lợi dụng nữa, cô sẽ quay lưng đi thẳng không thèm đoái hoài tới bạn thêm nữa.

Lạc Cẩm Xuyên xòe tay ra, trong tay là một tờ giấy vệ sinh rất mỏng, trên đó không viết gì cả, đó là tờ giấy khi Yến Minh Châu đang phát điên, cào xé nhét vào tay anh ta.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 647: Mối Nguy Hiểm Của Yến Thanh Ti [1

Lạc Cẩm Xuyên không biết như vậy có ý gì, nhưng anh ta cảm thấy Yến Minh Châu hình như còn có ý khác.

Đây là hành động vô ý của Yến Minh Châu, hay cô ta chỉ đang giả điên?

Nếu là giả điên, vậy kẻ đứng sau... chắc chắn cô ta biết, kẻ đó rốt cuộc là ai đây?

Trong đầu Lạc Cẩm Xuyên lặp đi lặp lại những lời Yến Minh Châu đã nói, dù nghe thì có vẻ đều chỉ là những lời lẽ điên rồ.

Anh ta nhìn về phía Yến Thanh Ti rời đi, siết chặt tay, cũng lên xe rồi rời khỏi đó.

Lạc Cẩm Xuyên ma xui quỷ khiến thế nào lại không đưa cái này cho Yến Thanh Ti, hoặc... chỉ đơn giản là một tâm lý trả thù đơn giản mà thôi.

Cũng có thể, anh ta thấy Yến Minh Châu thê thảm như vậy, nên cũng có chút thông cảm.

...

Hiện tại, Yến Thanh Ti đang cảm thấy rất sốt ruột. Lạc Cẩm Xuyên cũng không có tác dụng, vậy phải làm sao?

Yến Thanh Ti nghĩ tới Diệp Linh Chi, chẳng lẽ cũng để bà ta tới đây một chuyến?

Chắc giờ Diệp Linh Chi cũng bị người nhà họ Diệp giấu không cho biết chuyện của Yến Minh Châu, nếu không bà ta đã sớm chạy tới đây rồi.

Yến Thanh Ti nghĩ tới rất nhiều điều. Gần đây có quá nhiều chuyện xảy ra, nhiều đến nỗi Yến Thanh Ti cảm thấy nhức hết cả đầu, như có rất nhiều móc nối kết thành mạng nhện làm cô không thể tìm được nơi bắt đầu.

Nhưng trực giác của Yến Thanh Ti nói với cô, có lẽ căn nguyên cuối cùng của những chuyện này đều chỉ có một.

Chỉ là cô chưa tìm ra được mối liên hệ giữa chúng thôi.

Về tới khách sạn, cô tiếp tục phải quay phim. Sau đợt phong ba vừa rồi, hiện tại bất kể là ai cũng đều đối xử với Yến Thanh Ti rất tử tế, ngay đến đạo diễn dường như cũng quên việc bị sỉ nhục trước đây, mỗi khi nói chuyện với cô cũng đều như gió xuân ấm áp.

Chỉ còn một ngày nữa là có thể đóng máy rồi, đạo diễn nói những diễn viên chủ chốt trong đoàn tụ tập một bữa, sau đó đi hát karaoke, Yến Thanh Ti cũng đi.

Ăn xong Yến Thanh Ti muốn về, đạo diễn và các diễn viên khác kéo cô lại không cho về, nói khó khăn lắm mới có dịp ra ngoài một bữa, phải chơi cho đã, mấy cảnh cuối, hy vọng có thể quay trong trạng thái tốt nhất.

Yến Thanh Ti không từ chối được, đành phải qua đó.

Ngồi trong phòng KTV, Yến Thanh Ti không uống chút rượu nào. Cô ăn uống cũng rất cẩn thận, sau lần trước bị hãm hại lúc quay Tiêu Phòng Điện, Yến Thanh Ti luôn cẩn thận khi ở ngoài.

Đạo diễn nói mấy câu, thấy Yến Thanh Ti không nghe, cảm thấy không thú vị nên cũng không khuyên cô uống rượu nữa.

Quý Miên Miên chạy ra ngoài lấy cho Yến Thanh Ti một chai nước, Yến Thanh Ti nghĩ những thứ chưa được mở nắp chắc không sao đâu nên cô uống vài hụm.

Khoảng mười mấy phút sau, Yến Thanh Ti choáng váng, thấy trong người buồn bực, cô vào nhà vệ sinh, Quý Miên Miên đợi ở ngoài.

Một lúc sau, điện thoại của Quý Miên Miên vang lên.

Cô thấy Diệp Thiều Quang gọi tới, hừ một tiếng, dập điện thoại.

Nhưng Diệp Thiều Quang gọi lại luôn, Quý Miên Miên nghĩ tới lời uy hiếp của hắn lúc trước, đành phải nghe máy: “Gì thế, tôi không rảnh...”

“Giờ các cô đang ở đâu?” Giọng Diệp Thiều Quang nghe rất lạnh lùng.

Quý Miên Miên bĩu môi: “Anh quản được chắc?”

Giọng anh ta bỗng trở nên nguy hiểm: “Tôi hỏi cô, các cô đang ở đâu?”

"Anh... Anh muốn làm gì?"

"Quý Miên Miên, cô với Yến Thanh Ti rốt cuộc đang ở đâu?"

Quý Miên Miên ý thức được việc Diệp Thiều Quang có vẻ gì đó khác lạ: "Tôi... Bọn tôi đang ở KTV Kim Duyệt, anh... sao thế?"

"Cô có ở cùng với Yến Thanh Ti không?"

"Cùng một chỗ mà!"

"Cô chắc chắn?"

"Tất nhiên rồi, chị Thanh Ti vừa vào nhà vệ sinh rồi, tôi đang đợi ở ngoài đây này."

"Vào bao lâu rồi?"

"Một lúc rồi. Haizz, đồ biến thái nhà anh, anh hỏi cái này làm gì, anh..." Quý Miên Miên nói rồi lại cảm thấy có gì đó không đúng.

Diệp Thiều Quang nóng nảy quát lên: "Quý Miên Miên, cô vào ngay đi, xem cô ta có còn trong đó nữa không?"

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 648mối Nguy Hiểm Của Yến Thanh Ti [2]

Cuối cùng, Quý Miên Miên cũng phản ứng lại kịp, tim đập thịch một cái, lập tức xông vào nhà vệ sinh, nhưng trong đó... không còn một bóng người.

Quý Miên Miên lúc ấy liền hoảng hốt, hai chân suýt thì quỳ xuống đất, tay cô vẫn đang run lên.

"Hỏng rồi... Không có người, làm sao bây giờ, trong nhà vệ sinh... không có ai cả... không thấy chị ấy đâu nữa rồi..."

Cô có to gan hơn nữa, thì cũng chỉ là một cô gái bình thường.

Yến Thanh Ti là vốn bầu trời của cô, giờ bỗng không thấy Yến Thanh Ti đâu, cô sẽ cảm thấy như mất hết sự chống đỡ, hoảng đến nỗi không biết gì

nữa.

Bên kia đầu dây, Diệp Thiều Quang tức khắc sầm mặt xuống, cuối cùng thì Yến Thanh Ti vẫn xảy ra chuyện.

Điện thoại truyền đến tiếng khóc của Quý Miên Miên, Diệp Thiều Quang nói: “Cô đừng vội, tôi đang trên đường lái xe tới rồi.”

Quý Miên Miên hoảng loạn không thôi, tay cũng không biết nên đặt vào đâu.

“Làm sao đây, giờ phải làm sao? Tôi... Tôi phải tìm chị ấy, nhưng... tôi đi đâu tìm bây giờ?”

Diệp Thiều Quang lạnh giọng: “Quý Miên Miên, dũng khí quật ngã tôi của cô đâu, chẳng phải cô nói đó là nữ thần của cô sao? Chẳng phải cô phải bảo vệ cô ấy sao? Cô thế này thì lấy gì ra mà bảo vệ cô ta hả?”

“Phải... Tôi phải bảo vệ nữ thần, báo cảnh sát... tôi sẽ... báo cảnh sát ngay đây...”

Quý Miên Miên run rẩy định dập điện thoại của Diệp Thiều Quang để báo cảnh sát.

Nhưng ngón tay như không thể điều khiển được nữa, thử mấy lần cũng không được.

Diệp Thiều Quang nói: “Giờ có báo cảnh sát cũng vô dụng, cảnh sát chỉ xử lý khi người ta mất tích sau 24 giờ. Giờ cô không có chứng cứ, lại không có bằng chứ bắt cóc, cảnh sát sẽ không thụ lý đâu...”

Quý Miên Miên khóc lóc nói: “Vậy tôi... phải làm thế nào? Tôi không biết nên làm gì giờ cả?”

Diệp Thiều Quang hỏi: “Cô xem trong nhà vệ sinh có lối ra nào khác nữa không?”

“Không có.”

Quý Miên Miên vội lật tung lên nhưng cũng không thấy lối ra hay đường hầm nào khác.

“Vậy ban nãy lúc cô đợi ở ngoài, có thấy bất cứ ai từ nhà vệ sinh đi ra

không?”

“Có, có vài người phụ nữ, nhưng tay họ chỉ cầm một chiếc túi nhỏ, căn bản không thể nhét gì vào được!” Quý Miên Miên cố

gắng nhớ lại mấy người phụ nữ đó quả thật chỉ có một cái túi nhỏ, ngoài ra không có gì hết.

“Quý Miên Miên, cô nghĩ lại thử xem, còn có ai khác không? Bất cứ ai cũng được.” Nếu trong nhà vệ sinh không có lối ra khác, vậy chắc chắn là ra từ cửa chính.

Quý Miên Miên tóm tóc, bứt đứt mấy cọng tóc: “Bất cứ ai... ai...”

Lúc này cô mới nghĩ ra, vội nói: “Có, có một dì quét dọn vệ sinh đẩy một cái xe ra, chị Thanh Ti vừa vào được mấy giây thì cô ấy đã ra rồi, khoảng thời gian ngắn như vậy chắc không thể...”

Quý Miên Miên định nói chắc không thể là bà ta, nhưng... ngoài dì quét dọn đó ra, Quý Miên Miên không thể nghĩ ra ai khác có thể đưa Yến Thanh Ti ra ngoài được nữa.

Hơn nữa, lúc dì quét dọn đẩy cái xe ra, Quý Miên Miên thấy vất vả quá còn đẩy giúp một tay.

Quý Miên Miên giơ tay lên tự tát mình một cái, không ngờ cô... lại giúp kẻ khốn đã bắt cóc chị Thanh Ti.

Quý Miên Miên lau nước mắt trên mặt: “Tôi nhớ người đó trông thế nào, để tôi đi tìm.”

Diệp Thiều Quang quát: “Quý Miên Miên, cô không được kích động, cô ở đó đợi tôi... Yến Thanh Ti là nhân vật của công chúng, kể cả có biết cô ấy bị bắt cóc, cô cũng không được làm ầm lên. Nếu để truyền thông biết được, chính là đang hại cô ấy đấy.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 649mối Nguy Hiểm Của Yến Thanh Ti [3]

Một lời của Diệp Thiều Quang lập tức cảnh tỉnh được Quý Miên Miên. Phải, đúng vậy, cô không thể làm ầm lên được, truyền thông là một lũ thích xem náo nhiệt, truyền thông là bọn không biết thông cảm.

Trước đây, chẳng phải từng có ngôi sao bị bắt cóc, làm kinh động cả giới truyền thông, chúng liền trắng trợn đưa tin, hơn nữa còn đuổi theo để chụp hình, kết quả bọn cướp liền giết mất con tin sao.

Chuyện này nếu làm căng lên để truyền thông biết được sẽ chỉ hỏng chuyện.

Diệp Thiều Quang lo Quý Miên Miên không đủ tỉnh táo, nói tiếp: “Chỉ cần bên truyền thông biết sẽ phóng đại chuyện này ra, rắc rối đến nỗi không thể xử lý nổi, không những không cứu được người, ngược lại có thể sẽ làm hại đến Yến Thanh Ti. Tôi sẽ làm rõ chuyện này, cô đừng vội, cô có nghe tôi nói không đấy hả?”

Quý Miên Miên gật đầu: “Tôi biết, tôi nghe thấy rồi, tôi sẽ không ầm ỹ lên đâu...”

Nhưng cô cũng không thể ngồi chờ chết ở đây được, cô không bảo vệ tốt chị Thanh Ti, cô nhất định phải tìm thấy chị ấy.

Quý Miên Miên không đợi Diệp Thiều Quang nói gì thêm nữa, lập tức dập máy chạy ra khỏi nhà vệ sinh.

Diệp Thiều Quang còn chưa nói hết, thấy tiếng điện thoại tút tút, nhíu mày: “Con nhỏ nôn nóng này...”

Anh ta nhấn ga lái vọt xe đi, vượt hết tất cả đèn đỏ trên đường.

Phía sau cảnh sát đuổi theo nhưng Diệp Thiều Quang vẫn lái xe như một hỏa tiễn.

Thật ra, anh ta cũng đang tự hỏi trong lòng rằng: Yến Thanh Ti, ông đây cũng đếch biết tại sao phải nhanh chóng qua đó cứu cô nữa?

Anh thật sự thấy buồn bực, tại sao anh phải cứu Yến Thanh Ti?

...

Yến Thanh Ti choáng váng đầu óc, cô không biết mình đang ở đâu, chỉ biết mình đang bị người ta trói lại.

Cô muốn mở mắt, muốn kêu lên nhưng không phát ra nổi tiếng, ý thức dường như bị bóc ra khỏi não bộ.

Yến Thanh Ti thấy rất hoảng loạn, có lẽ đây là lần đầu tiên cô thấy hoảng như vậy. Cô không biết tiếp theo cô sẽ phải đối mặt với điều gì, nhưng... chắc chắn sẽ chẳng phải là điều gì tốt đẹp.

Hoặc có lẽ chính là cái chết.

Cô vẫn chưa sẵn sàng để chết, cô còn rất nhiều chuyện chưa làm xong, cô còn chưa nói lời tạm biệt với Nhạc Thính Phong, cô vẫn chưa kịp nói gì cả mà.

Có vẻ... Mọi chuyện xảy ra quá nhanh.

Yến Thanh Ti bị người ta nhét vào xe, xe chạy trên đường, lao vào màn đêm.

...

Quý Miên Miên tìm quản lý của quán KTV, nói lúc trước dì quét dọn có nhặt được ví tiền của cô rồi trả lại, cô muốn bày tỏ chút lòng cảm ơn.

Nhân viên của mình làm vậy, quản lý cũng thấy nở mày nở mặt, ông ta liền gọi tất cả nhân viên vệ sinh tới, để Quý Miên Miên xem là ai.

Nhưng Quý Miên Miên phát hiện, trong những người này, không ai là nhân viên vệ sinh đã bước ra từ nhà vệ sinh cả.

Quý Miên Miên lập tức hoảng loạn, cô hỏi ông chủ xem còn ai khác không, ông chủ lắc đầu, nói ở đây chỉ có mấy dì này quét dọn này thôi, không có ai khác nữa.

Quý Miên Miên tay chân lạnh toát, không tìm thấy người đó, làm thế nào bây giờ?

Quý Miên Miên muốn báo cảnh sát, nhưng nghĩ tới những gì Diệp Thiều Quang nói, cảnh sát sẽ không thụ lý vụ này vì vẫn chưa có bằng chứng cáo buộc chứng minh là Yến Thanh Ti đã bị bắt cóc.

Quý Miên Miên toát hết mồ hôi, trong đầu hoàn toàn trống rỗng, không biết có thể tìm ai được nữa.

Quý Miên Miên nghĩ có thể người đó vẫn chưa đưa Yến Thanh Ti ra khỏi KTV, nên cô tìm từng phòng một, cô không nghĩ ra cách nào thông minh hơn được nữa, chỉ có thể dùng cách ngu ngốc này.

Khi Diệp Thiều Quang tới KTV tìm thấy Quý Miên Miên, cô đã bị hắt rượu ướt hết người, lại bị người ta đuổi ra khỏi phòng.

Một tên béo núc đẩy Quý Miên Miên ra ngoài, còn chửi thề một câu.

Đúng lúc đó Diệp Thiều Quang đứng sau đón được Quý Miên Miên, vội ôm lấy eo cô, ép cô vào lòng...

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 650mối Nguy Hiểm Của Yến Thanh Ti [4]

Diệp Thiều Quang thấy vành mắt Quý Miên Miên đỏ lên, tóc tai ướt sũng, cả người toàn mùi rượu, vẻ mặt hoang mang, như một đứa trẻ bị lạc đường, chật vật không tả nổi.

Anh cau mày nói: “Trong thời gian ngắn như vậy mà cô cũng có thể biến mình thành ra cái bộ dạng này, vẻ hống hách của cô lúc đối diện với tôi đâu hết cả rồi?”

Quý Miên Miên cố gắng không khóc, cô không dám khóc, cô sợ nếu khóc thì cô sẽ hoàn toàn suy sụp mất.

Quý Miên Miên bắt lấy tay Diệp Thiều Quang, run rẩy nói: “Tôi không tìm được, làm sao bây giờ?”

Quý Miên Miên căn bản không nghe thấy Diệp Thiều Quang nói gì. Khi cô cần người giúp đỡ nhất, khi cô cảm thấy bất lực, không biết nên làm gì nhất thì Diệp Thiều Quang đã xuất hiện.

Quý Miên Miên thậm chí không nhớ được Diệp Thiều Quang đã từng làm gì, cũng không nghĩ ra người này tốt hay xấu, đây là người quen duy nhất của cô, là người duy nhất xuất hiện trong tầm mắt mà cô có thể nhìn thấy, là chỗ dựa duy nhất, là hy vọng duy nhất mà cô có thể thấy lúc này.

Nước mắt của Quý Miên Miên, sự bất lực của cô, sự yếu đuối của cô... đây

đều là những bộ dạng mà Diệp Thiều Quang chưa từng thấy, nó không hề giống với Quý Miên Miên mà anh quen biết.

“Quý Miên Miên, Yến Thanh Ti quan trọng với cô đến vậy sao?”

Diệp Thiều Quang cảm thấy thật vi diệu. Anh không biết nên nói đây là cảm giác gì, giống như... hồi còn nhỏ, trong nhà có một cây táo tàu, lũ trẻ đều tò mò thích thú chờ ngày cây táo ra quả, rõ ràng biết còn chưa chín, rõ ràng biết còn rất xanh, nhưng không nhịn được mỗi ngày vươn tay hái một quả để nếm thử.

Táo không chua, cũng không ngọt, không có mùi vị, chỉ chan chát, ăn vào miệng vị chát đó dính ở đầu lưỡi, dù uống bao nhiêu nước cũng không hết được.

Nhưng dù có như vậy, rõ ràng biết thế nhưng vẫn không nhịn được, mỗi ngày đều phải thử một chút, ngày nào cũng muốn, vì luôn nghĩ lỡ như... hôm nay hái xuống quả ngọt thì sao?

Diệp Thiều Quang như trở về thời còn nhỏ, rõ ràng biết đáp án là gì nhưng vẫn không nhịn được hỏi một lần. Nhưng lần nào cũng vậy, chẳng cần Quý Miên Miên phải trả lời, chỉ cần nhìn mặt cô là đã biết hết đáp án.

Quý Miên Miên nắm lấy tay Diệp Thiều Quang, cô nắm rất chặt, miết tay Diệp Thiều Quang đến phát đau, đồng thời anh cũng có thể cảm nhận được cơ thể đang không ngừng run rẩy của cô.

Diệp Thiều Quang thở dài, bất kể có thế nào, chuyện này nếu anh ta đã lỡ hồ đồ can thiệp vào rồi, thế thì... cứ can thiệp tiếp đi vậy.

“Con điên nào tự dưng chạy đến, cút đi, cút xa ra chỗ khác đi.”

Tay còn lại của Diệp Thiều Quang vỗ nhẹ lên mu bàn tay Quý Miên Miên, ngẩng đầu nhìn tên kia, cười một cái.

Dáng vẻ của Diệp Thiều Quang còn đẹp hơn cả phụ nữ, lúc anh cười lên đẹp tới nỗi dường như có thể mê hoặc được lòng người.

Diệp Thiều Quang nói: “Cảm phiền anh đưa chai rượu trên bàn đây cho tôi được không? Cảm ơn!”

Tên béo bị nụ cười của Diệp Thiều Quang mê hoặc đến thất điên bát đảo, gã

nuốt nước bọt, theo bản năng lấy chai rượu đưa cho Diệp Thiều Quang.

Diệp Thiều Quang đưa tay ra đón lấy chai rượu, lại lịch sự nói thêm một tiếng: “Cảm ơn!”

Tên béo: “Không... không cần khách...”

Chữ cuối còn chưa kịp buột ra khỏi miệng, đã nghe thấy tiếng bụp một phát.

Chai rượu kia đang vỡ trên đầu gã, rượu chảy ra, chai rượu vỡ vụn.

Diệp Thiều Quang vẫn đang cầm trong tay nửa chai rượu, từ từ thu tay về, vứt phần nửa chai còn lại xuống đất, động tác không nhanh không chậm, tao nhã và thong thả...

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 651: Mối Nguy Hiểm Của Yến Thanh Ti [4

Quý Miên Miên mở to hai mắt, quên luôn cả khóc, kinh ngạc nhìn Diệp Thiều Quang vừa dùng chai rượu đập lên đầu gã béo với vẻ mặt thản nhiên.

Sau đó, gã béo kia cũng không đánh trả mà nằm thẳng cẳng trên đất, máu trên trán từ từ chảy ra.

Những người khác trong phòng cũng tỉnh lại từ trong nỗi sợ hãi, nhao nhao đứng lên nhằm thẳng Diệp Thiều Quang mà nói.

Diệp Thiều Quang từ trong túi móc ra một chồng tiền thật dày, tiện tay quăng một cái: "Tiền thuốc thang."

Tiền giấy màu đỏ giống như những cánh hoa chậm rãi rơi lả tả xuống mặt đất.

Diệp Thiều Quang lôi Quý Miên Miên đi, để lại đằng sau một đám người đang mờ mịt không hiểu truyện gì vừa diễn ra.

Diệp Thiều Quang lôi Quý Miên Miên xuống lầu, "hừ" lạnh một tiếng: "Ở trước mặt tôi thì động một chút là quăng quật người, vừa nãy thế quái nào lại sợ thành một nhúm như vậy?"

Quý Miên Miên ngẩng đầu nhìn Diệp Thiều Quang, hốc mắt hồng hồng, giống như một đứa bé không nơi nương tựa, cô nắm chặt lấy tay Diệp Thiều Quang, hỏi: "Làm sao bây giờ, không tìm được chị Thanh Ti, tôi không bảo vệ được chị ấy, tôi đúng là đồ vô dụng..."

Khi một người rơi vào hoảng loạn sẽ quên hết tất cả, Quý Miên Miên cũng vậy, thậm chí cô còn mất năng lực của mình.

Quý Miên Miên bây giờ không nghe vào đầu bất cứ cái gì, trong đầu cô đều là "Yến Thanh Ti không thấy đâu, chị ấy bị người ta bắt cóc".

Diệp Thiều Quang muốn ra sức chế giễu cô nàng một phen, nhưng nhìn thấy bộ dáng cô bị người ta bắt nạt, hồn bay phách lạc như hiện tại lại không nhịn được mà mềm lòng.

Diệp Thiều Quang đưa tay đè đỉnh đầu của Quý Miên Miên xuống, nói: "Tôi

giúp cô cứu Yến Thanh Ti, cô phải đáp ứng tôi thêm một điều kiện."

Trong mắt Quý Miên Miên rốt cuộc cũng xuất hiện ánh sáng, cô nói: "Nếu anh có thể cứu chị Thanh Ti thì đừng nói một điều kiện, đến cả trăm điều kiện tôi cũng đồng ý với anh."

Quý Miên Miên biết bản thân cô không có đầu óc, nếu chỉ dựa vào cô thì không cần nghĩ cũng biết không thể cứu được Yến Thanh Ti. Nhưng Diệp Thiều Quang thì không như vậy, anh ta thông minh hơn cô nhiều, nếu là anh ta thì nhất định có thể được.

Diệp Thiều Quang nhếch môi cười, đưa ngón tay vuốt ve đôi môi mềm mại có chút lạnh của Quý Miên Miên. Rồi, anh nghiêng người hôn lên khóe mắt của Quý Miên Miên, đưa đầu lưỡi liếm một giọt nước mắt nơi khóe mắt của cô.

Quý Miên Miên chỉ nghe thấy bên tai vang lên một thanh âm trầm thấp: "Được thôi, chính cô đã nói đấy nhé! Quý Miên Miên... làm người thì phải thành thật, cô đã ngủ không trả tiền cho tôi mà tôi lại còn giúp cô như vậy, cô phải nhớ tri ân báo đáp đấy."

Diệp Thiều Quang cố gắng trêu chọc Quý Miên Miên nhưng hoàn toàn không có tác dụng, trong đầu cô lúc này chỉ có Yến Thanh Ti, Yến Thanh Ti.

Ngàn vạn lần không thể để cho nữ thần xảy ra chuyện, ngàn vạn lần không thể, ngàn vạn lần không thể!

Diệp Thiều Quang kéo Quý Miên Miên lên xe, lái xe về thẳng khách sạn anh ta đang ở.

Trên đường, Quý Miên Miên nói: "Rốt cuộc anh có cách nào cứu chị ấy không, mau đi cứu chị ấy."

Diệp Thiều Quang nói: "Tôi đã đồng ý với cô thì sẽ không nuốt lời..."

Quý Miên Miên cuống cuồng nói: "Nhưng rõ ràng lần trước anh lừa tôi."

"Lần trước... lần trước, nếu không phải tôi... Yến Thanh Ti có thể ung dung mà lấy lại trong sạch như thế không? Mà thôi, có nói cô cũng không hiểu."

Yến Thanh Ti bị bôi đen rồi lại được tẩy trắng, toàn bộ quá trình đương nhiên có sự tham gia của Diệp Thiều Quang. Dù anh ta là một người âm

hiểm, xảo trá, nhưng những gì đã hứa với Quý Miên Miên anh đều làm được.

Diệp Thiều Quang lái xe thật nhanh, đến nơi liền đẩy Quý Miên Miên vào phòng.

“Ở đây chờ tôi.”

Quý Miên Miên muốn nói gì đó nhưng lại bị Diệp Thiều Quang cúi đầu chặn miệng lại.

Anh nói: “Nhờ kỹ những lời hôm nay cô nói đấy, Quý Miên Miên. Tôi... không phải người dễ trêu chọc, cô chọc phải tôi thì cũng đừng nghĩ tới chuyện toàn thân trở ra.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 652: Mối Nguy Hiểm Của Yến Thanh Ti [6

Cửa phòng đóng lại, Quý Miên Miên vẫn còn sững sờ đứng ở đó.

Diệp Thiều Quang xoay người rời đi, đứng trong thang máy bắt đầu gọi điện thoại.

Điện thoại không có ai bắt máy, anh vẫn cứ gọi.

Đã đồng ý với Quý Miên Miên thì anh ta nhất định sẽ làm được, cho dù có coi như tiến vào vũng nước đục, vậy thì đem nước khuấy cho đục thêm là được.

Dù sao, ngay từ lúc ban đầu, là Diệp gia có lỗi với mẹ của Yến Thanh Ti, vậy thì để anh thay Diệp gia bù đắp cho cô ta vậy.

Diệp Thiều Quang cười nhạo một tiếng, không ngờ con người chưa bao giờ hiểu được lương thiện là cái gì như anh lại liên tiếp... đi làm việc thiện vì một người.

Diệp Thiều Quang cảm thấy hình như càng ngày anh ta càng không giống chính mình.

Diệp Thiều Quang liên tục gọi mười mấy cú điện thoại cũng không có ai bắt máy, cười nhạt một tiếng, quay trở lại quán KTV tìm giám đốc.

Trong phòng làm việc, Diệp Thiều Quang với giám đốc đang nói chuyện, không ai biết anh ta với giám đốc nói cái gì. Chỉ biết, mười phút sau, Diệp Thiều Quang mở cửa phòng làm việc, trong phòng tản ra một mùi khai - vị giám đốc kia sợ đến đái ra quần.

Diệp Thiều Quang mang theo vẻ mặt lạnh lẽo rời khỏi KTV, lái xe thẳng tới khu biệt thự ngoại ô. Sắc mặt anh ta âm u, lại có chút tái nhợt, trong đêm đen trông càng thêm đáng sợ.

Diệp Thiều Quang đạp chân ga, xe phóng như bay về phía trước, hôm nay anh vượt đèn đỏ, phóng nhanh trong nội thành, vượt xe, không biết đã bị chụp lại biển số bao nhiêu lần, chắc ngày mai sẽ có thông báo thu hồi bằng mất. Nhưng hiện tại, Diệp Thiều Quang bất chấp tất cả, anh sợ chỉ chậm một chút nữa thôi sẽ muộn mất.

Nếu không thể đem Yến Thanh Ti hoàn hảo, không tổn hại tới một cọng tóc về thì làm sao có thể gặp Quý Miên Miên đòi tiền công đây?

Khu biệt thự phía đông Hải Thành là một khu địa ốc phát triển nhất ở đây, chỉ có người có tiền mới ở được.

Diệp Thiều Quang lái đến cửa tiểu khu, bị bảo vệ ngăn lại.

Anh ta móc ra một bảng số nhà cùng một chiếc chìa khóa: "Căn hộ tôi ở trong này."

Ở tiểu khu này, mỗi một bảng số nhà đều được thiết kế vô cùng đặc biệt, nhìn một cái là có thể nhận ra. Bảo vệ cho rằng đây là người mới vào ở, không dám chậm trễ, vội vàng nói: "Mời ngài... mời ngài..."

Diệp Thiều Quang lái xe phóng vào. Đi tới trước một ngôi biệt thự, quả nhiên nhìn thấy một chiếc xe Maserati đang đỗ trước cửa, anh ta nhảy xuống xe. Diệp Thiều Quang đưa tay sờ phía đầu chiếc Maserati vẫn còn một chút hơi ấm, chứng tỏ thời gian chiếc xe này đến đây cũng chưa lâu.

Diệp Thiều Quang bước nhanh đến trước cửa, nhấn mạnh chuông.

Không có ai ra mở cửa, Diệp Thiều Quang vẫn tiếp tục nhấn.

Tay của Diệp Thiều Quang gần như dính luôn vào chuông cửa, vẫn không có ai ra mở. Anh cúi người nhặt một cục đá, dùng sức ném "choang" một tiếng khiến hai cánh cửa sổ bằng thủy tinh ở tầng hai bị đập vỡ, những mảnh thủy tinh rào rào rơi xuống.

Diệp Thiều Quang lại tiếp tục nhặt thêm vài cục đá rồi tiếp tục ném, xoảng, xoảng, xoảng, đem toàn bộ những cửa sổ có thể đập được đều ném vỡ sạch. Cho dù là người có định lực tới đâu đi chăng nữa thì gặp phải chuyện như thế này cũng không có thể bình tĩnh được.

Vì vậy, cửa biệt thự rốt cuộc cũng mở ra.

Diệp Thiều Quang nhìn người ra mở cửa, áo sơ mi đã cởi ra để lộ một mảng ngực lớn, có vẻ lười biếng mà mơ màng, một cặp mắt hoa đào, trông cực kỳ đẹp mắt.

Diệp Thiều Quang cau mày: "Tôi có chuyện muốn nói."

Du Hí chặn cửa không để Diệp Thiều Quang tiến vào: “Đã muộn như thế rồi, cậu tới làm cái gì?”

Diệp Thiều Quang lạnh mặt: “Tránh ra...”

Du Hí khinh thường hừ một tiếng: “Diệp Thiều Quang, tôi đã nhìn nhầm cậu rồi, muốn giở trò cũng phải nhìn xem nơi cậu đang đứng là ở đâu? Đây là... địa bàn của tôi, nhìn có rõ không?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 653: Cậu Đừng Có Mà Đụng Vào Cô Ta, Chơi Không Nổi Đâu

Diệp Thiều Quang đột nhiên đẩy Du Hí ra, nghiêng mình lách vào.

Du Hí thấy người đã vào nhà liền vội vàng đuổi theo ngăn lại: “Diệp Thiều Quang, cậu phát điên cái gì? Đây là nhà của tôi, nhà của tôi, cậu có hiểu không?”

Đã rất lâu rồi Du Hí không dùng bộ dạng nghiêm túc để đối mặt với Diệp Thiều Quang như vậy.

Diệp Thiều Quang lạnh mắt nhìn Du Hí: “Du Hí... Tôi coi cậu là bạn nên mới tới đây, tôi không muốn câu đâm đầu vào chỗ chết.”

Du Hí châm biếm: “Tôi làm cái gì mà đâm đầu vào chỗ chết?”

Diệp Thiều Quang nhìn chằm chằm Du Hí nghiến răng nói: “Tôi đã cảnh báo cậu nhiều lần rồi, đừng có động vào Yến Thanh Ti, cậu không gánh nổi hậu quả đâu.”

Đụng vào Yến Thanh Ti thì chả khác nào động vào Nhạc gia, Nhạc Thính Phong kia tuy mấy năm này nhìn có vẻ ôn hòa đi rất nhiều, dù những tin đồn về hắn ta không nhiều nhưng có ai không biết hắn ta chính là người đứng đầu của Nhạc gia. Diệp Thiều Quang đã quen biết Nhạc Thính Phong từ lúc còn nhỏ, hắn ta là người như thế nào làm sao Diệp Thiều Quang không biết chứ?

Năm đó, ngay cả Diệp Thiều Quang cũng không đấu nổi với Nhạc Thính Phong. Hắn mà điên lên thì thủ đoạn của hắn còn

tàn nhẫn hơn anh ta nhiều.

Còn có Yến Thanh Ti nữa, thủ đoạn mà người phụ nữ này hay dùng có thể nói là vừa độc ác vừa tàn nhẫn. Nếu như Du Hí thật sự làm chuyện gì đắc tội với Yến Thanh Ti, vậy thì chỉ còn nước chờ chết.

Cô ta tuyệt đối có thể giết chết Du Hí.

Du Hí nhướng mày, cười một tiếng: “Ha... Thì ra cậu tới tận đây vì con đàn

bà đó sao? Chậc chậc... bình thường giả bộ cũng giỏi quá ha, không nghĩ tới cậu lại có ý với cô ta."

Du Hí đang cố gắng bóp méo những gì mà anh nói nhưng Diệp Thiều Quang không hề có ý định giải thích: "Cô ta đang ở đâu?"

Du Hí bĩu môi: "Nhưng tôi đụng vào người cô ta rồi, cậu nói xem... làm thế nào đây?"

Diệp Thiều Quang nhìn Du Hí sau đó nói: "Vậy cậu chờ chết đi."

Trong lòng Diệp Thiều Quang có chút khẩn trương, anh không có cách nào xác định Du Hí đang nói thật hay nói dối, nếu như cậu ta thật sự làm gì Yến Thanh Ti, vậy thì...

Du Hí hừ một tiếng: "Cũng chỉ là một Nhạc Thính Phong thôi mà, có gì phải sợ? Ngược lại, tôi đây còn muốn nhìn xem hắn ta có bao nhiêu bản lĩnh đấy?"

"Tôi nói lại một lần nữa, cậu đừng có mà đụng vào cô ta, cậu chơi không nổi đâu."

Nhà họ Du ở Hải Thành cũng được coi là một nhà có cơ nghiệp lớn, tiếng tăm lừng lẫy, huống chi còn có một nhà ngoại tổ gia cực kỳ lợi hại. Tại Hải thành, hễ nhắc tới Du thiếu gia thì bất cứ ai đều phải vui vẻ chào đón. Du Hí từ nhỏ đã lớn lên trong nhung lụa, được cưng chiều, chưa một lần anh ta gặp phải một đối thủ thực sự, có xảy ra chuyện gì cũng có nhà anh ta nhảy vào cứu cánh nên không hề biết tới mùi vị thất bại, nhưng Yến Thanh Ti là một ngoại lệ. Cho nên lâu ngày, cái tên Yến Thanh Ti đã trở thành cái gai trong lòng Du Hí, nếu anh ta không đem cây gai này nhổ đi thì anh ta chịu không nổi.

Nhưng mà, Du Hí đã quên Yến Thanh Ti chính là một thanh vũ khí sắc bén, có thể đem cô ta nuốt vào bụng nhưng cô ta sẽ phá bụng đi ra mà giết chết anh ta.

Du Hí cười lạnh một tiếng: "Thiều Quang, hai chúng ta là bạn. Đều là đàn ông với nhau cả, ai mà chẳng trăng hoa bay bướm, đừng có đứng trước mặt tôi mà giả bộ thanh cao. Cậu so với tôi cũng chẳng tốt đẹp gì..."

Diệp Thiều Quang không lên tiếng, anh với Du Hí không giống nhau.

Du Hí đưa tay ôm lấy bả vai của Diệp Thiều Quang: “Nếu câu thật sự có ý với cô ta cũng không sao, chúng ta cùng tới. Đàn bà dù sao cũng chỉ như bộ quần áo thôi mà, đàn ông ai chả có thể mặc, vừa vặn còn có thể khiến cô ta sung sướng muốn chết... Tôi dám cam đoan, sau khi làm với tôi xong cô ta cũng không thèm nghĩ tới Nhạc Thính Phong kia nữa.”

Sắc mặt Diệp Thiều Quang càng ngày càng khó xem, lạnh lùng nhìn Du Hí, nói: “Tôi lặp lại một lần nữa, cậu không thể đụng vào cô ta.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 654: Nếu Cậu Dám Đụng Vào Cô Ấy, Tôi Sẽ Giết Chết Cậu

Du Hí khinh thường cười một tiếng, vất vả lắm anh ta mới đưa được Yến Thanh Ti tới đây, làm sao có thể buông tay: “Tôi cứ muốn đụng thì sao?”

Diệp Thiều Quang nắm chặt quả đấm: “Vậy tôi...”

Đột nhiên trên tầng vang lên một tiếng “rầm”, cắt đứt lời của Diệp Thiều Quang.

Diệp Thiều Quang với Du Hí nhìn nhau một cái, hai người co giò chạy lên tầng.

Đang chạy Diệp Thiều Quang nói: “Nếu Yến Thanh Ti xảy ra chuyện gì thì tôi không tha cho cậu đâu, Du Hí.”

Du Hí cười lạnh: “Cậu còn nói không có ý gì với Yến Thanh Ti, thật không ngờ cậu lại là người như vậy. Nếu ngay từ đầu cậu nói cậu có ý với Yến Thanh Ti, không chừng tôi còn để cô ta cho cậu, nhưng cậu...”

Diệp Thiều Quang cắt đứt lời của Du Hí: “Tôi có ý với Yến Thanh Ti hay không cũng không cần phải báo cáo cho cậu biết, cậu có thể chơi bất cứ người đàn bà nào, ngoại trừ cô ta ra...”

Du Hí đột nhiên nói: “Vậy con nhỏ trợ lý kia có thể chơi chứ?”

Diệp Thiều Quang đột nhiên dừng bước chân lại: “Cậu dám đụng đến cô ấy, tôi giết chết cậu!”

Du Hí cũng không phải người ngu, trong nháy mắt liền hiểu: “Mẹ... náo loạn cả nửa ngày hóa ra là...”

Câu kế tiếp anh ta còn chưa kịp nói vì đã đến trước cửa phòng ngủ, Du Hí đẩy cửa ra, hai người đồng thời chen vào.

Trong căn phòng trống rỗng, không có một ai!

Diệp Thiều Quang giận dữ hét lên: “Người đâu?”

Du Hí cũng luống cuống, anh ta lật đệm giường, dưới gầm giường, tất cả mọi ngóc ngách của căn phòng đều không thấy ai: “Rõ ràng là ở trong đây...”

Bỗng nhiên một trận gió thổi qua khiến rèm cửa bay lên, Du Hí giật mình, nhảy lên kéo rèm cửa ra, quả nhiên cửa sổ vốn đã đóng kín giờ đang mở rộng.

Du Hí mắng: “Cửa sổ bị mở, chả lẽ cô ta nhảy từ cửa sổ xuống?”

Anh ta cúi đầu nhìn xuống dưới, bên dưới là bụi hoa, đen thui không thấy được cái gì...

Du Hí hoảng hốt, anh ta chỉ muốn vui đùa một chút với Yến Thanh Ti chứ không muốn xảy ra án mạng đâu.

Đột nhiên, trên cổ cảm giác được một cơn lạnh lẽo, cái ót bị người ta dùng lực đè xuống, sau lưng vang lên tiếng nói âm u lạnh lùng: “Phía dưới nhìn có đẹp không? Có muốn tôi đưa anh xuống đó chơi không?”

Thân thể Du Hí nháy mắt cứng đờ, nửa người anh ta đã nhoài ra khỏi cửa sổ, trên cổ là một con dao gọt trái cây, giờ cô ta chỉ cần dùng sức đẩy một cái, anh ta hoàn toàn có thể rớt xuống luôn.

Diệp Thiều Quang kinh ngạc nhìn Yến Thanh Ti, làn da cô tái nhợt, cả người hư yếu, tay cầm đao vẫn còn đang run rẩy nhưng ánh mắt vô cùng kiên định, trong mắt lạnh như băng, hoàn toàn không có chút tình cảm nào.

Diệp Thiều Quang nhìn quần áo trên người cô vẫn còn nguyên không khỏi thở phào, may mắn, Du Hí còn chưa làm gì.

Cái tên này... chỉ giỏi tìm chỗ chết, đã nói rồi, Yến Thanh Ti không phải người dễ chọc.

Du Hí sợ hãi, một trận gió thổi qua, anh ta cảm giác được sự lạnh lẽo thấu xương, trên người lạnh phát run. Trong khoảng thời gian ngắn như vậy, toàn thân đã có một lớp mồ hôi lạnh, mồ hôi trên trán nhỏ tòng tòng xuống bụi hoa.

Du Hí thật sự hoảng sợ, anh ta cảm giác được mình đang bên bờ sinh tử: “Cô... cô... sao có thể tỉnh lại?”

Loại thuốc Du Hí dùng với Yến Thanh Ti có dược hiệu rất mạnh, có thể

khiến người ta hôn mê cả một buổi tối, nhưng mà Yến Thanh Ti lại có thể tỉnh nhanh như vậy.

Con dao gọt hoa quả trong tay Yến Thanh Ti lướt nhẹ lên da thịt Du Hí để lại từng vết cắt nông, máu nhanh chóng rỉ ra từ vết thương: “Tỉnh lại mới có thể chơi với anh chứ bất tỉnh... thì chơi cái gì? Chắc anh cũng chán ghét loại đàn bà trên giường mà cứ như khúc gỗ lắm nhỉ? Tôi phối hợp với anh như thế, Du thiếu gia xem nên cảm ơn tôi như thế nào?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 655: Tôi Muốn Mạng Của Anh, Anh Cho Sao?

Chỉ một câu nói mà khiến Du Hí đầm đìa mồ hôi lạnh, vết thương nhỏ trên cổ không đau đớn nhưng áp lực Yến Thanh Ti gây ra còn khiến anh ta thấy sợ hơn cả con dao trên cổ mình.

Người lảo đảo, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống, Du Hí chưa bao giờ gặp chuyện như thế này, từ nhỏ đã được người ta nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa mà lớn lên, ai dám để cho anh ta chịu một chút xíu khó chịu nào?

Du Hí cảm nhận được sát ý tỏa ra trên người Yến Thanh Ti: “Cô để dao xuống đã, chúng ta... từ từ nói chuyện một chút. Cô muốn cái gì tôi cũng cho cô...”

Tay Yến Thanh Ti lại nhấn mạnh thêm một chút, đem đầu của Du Hí ấn xuống thấp hơn: “Anh dám cử động, tôi lập tức đâm chết anh.”

Giọng nói của Yến Thanh Ti sắc bén như một lưỡi dao, lúc nào cũng có thể đem người ta đâm thủng.

Hai chân Du Hí nhũn ra, không dám động đậy.

Bởi vì anh ta biết Yến Thanh Ti nói thật, cô ta nhất định sẽ làm... Diệp Thiều Quang nói đúng, ả đàn bà này quả thực là một con quái vật.

Du Hí run giọng nói: “Yến Thanh Ti... Yến Thanh Ti, cô bình tĩnh một chút. Tôi biết hôm nay bắt cô là tôi không đúng, chúng ta thương lượng một chút... cô muốn tiền, muốn nhà, muốn có tài nguyên, muốn gì tôi đều đồng ý hết.”

Yến Thanh Ti cười nói: “Nhưng tôi không muốn thì phải làm sao? Mấy thứ này người đàn ông của tôi cũng có, tôi muốn bao nhiêu anh ấy sẽ cho tôi bấy nhiêu, tại sao phải muốn của anh?”

Yến Thanh Ti mỉm cười, tiếp tục nói: “So với những thứ kia, hình như tôi càng muốn mạng của anh, người anh em... anh cho tôi được không?”

Yến Thanh Ti không nghĩ tới người bắt cóc cô là Du Hí. Rõ ràng cô với Du Hí chỉ gặp nhau có mấy lần, trừ một lần khiến anh ta có chút mất mặt ra còn

lại không hề có chút ân oán nào.

Sau lần đó, Du Hí không tiếp tục dây dưa, Yến Thanh Ti cho rằng giữa hai người không có khúc mắc nào, ai biết anh ta lại ghi thù lâu đến vậy.

Diệp Thiều Quang đứng một bên nhìn, mắt thấy Yến Thanh Ti không gặp nguy hiển, nỗi lo trong lòng anh ta cũng coi như được giải quyết.

Về phần Du Hí, lần này cậu ta đúng là quá đáng, thế nên Diệp Thiều Quang sẽ không giúp đỡ.

Yến Thanh Ti sẽ không giết người nên cứ để cho cô ta xả giận đã.

Yến Thanh Ti nhớ tới bàn tay của Du Hí đụng chạm lên người cô thì cảm thấy kinh tởm, dù cho anh ta chưa kịp làm gì nhưng Yến Thanh Ti cũng không chịu nổi, giống như... cô

không thể nào tha thứ cho bất cứ một thằng đàn ông khác chạm vào mình.

Yến Thanh Ti nheo mắt lại nhìn Du Hí, thật muốn cắt xuống một cái, đem đầu và cổ anh ta cắt đứt.

Diệp Thiều Quang nhìn ánh mắt Yến Thanh Ti bắt đầu đỏ lên, vội vàng nói: "Yến Thanh Ti, bình tĩnh một chút..."

Lúc này, Du Hí nghe thấy giọng nói của Diệp Thiều Quang mới nhớ tới vẫn còn người bạn này trong phòng, chật vật hô lên: "Thiều Quang, Thiều Quang... mau, mau cứu tôi... chúng ta là bạn mà..."

Lúc Du Hí giãy giụa, trên cổ lộ ra một sợi dây chuyền màu bạc, chỉ là một sợi dây chuyền bình thường, mặt dây chuyền là hình lá ngân hạnh, nhưng chỉ có một nửa, gương mặt Yến Thanh Ti vốn đầy sát khí đột nhiên biến thành khiếp sợ, sợi dây chuyền kia...

Không ai biết giờ này nội tâm của Yến Thanh Ti chấn động lớn như thế nào, cô đột nhiên đưa tay cầm lấy sợi dây chuyền, "Tôi muốn sợi dây chuyền này, coi như là đồ chuộc tội."

Nói rồi, dùng sức giật một cái, sợi dây chuyền đứt đôi, cứa đỏ cổ Du Hí.

Sắc mặt Du Hí đại biến: "Không được, không được... cái này không thể cho cô, đây là gia truyền..."

Du Hí còn chưa dứt lời, Yến Thanh Ti đột nhiên nhếch môi cười một cách độc ác, dùng sức đẩy một cái, Du Hí đã mất khống chế, rơi thẳng từ tầng hai xuống.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 656: Cô Không Sợ Cậu Ta Ngã Chết À?

Rầm một tiếng, Du Hí rơi xuống đất, sau đó kêu thảm một tiếng rồi không còn âm thanh nào nữa cả.

Yến Thanh Ti đứng trước cửa sổ, nhìn Du Hí rơi vào bụi hoa, phía dưới rất tối, không nhìn rõ được cái gì chỉ có thể loáng thoáng xem anh ta đang nằm ở hướng nào.

Diệp Thiều Quang không nghĩ Yến Thanh Ti sẽ thật sự đẩy Du Hí ngã xuống, vẻ mặt khiếp sợ hỏi: “Cô không sợ cậu ta ngã chết à?”

Diệp Thiều Quang vươn người ra cố tìm xem Du Hí đang ở đâu, mắt của anh khá tốt nên có thể mơ hồ nhìn thấy Du Hí vẫn còn đang giãy giụa trong bụi hoa, chắc chắn chưa chết được mới thở phào.

Lúc này Diệp Thiều Quang đã dám khẳng định, Yến Thanh Ti đúng là một người máu lạnh, nói đẩy là đẩy. May mắn nơi này chỉ là tầng hai, nếu cao hơn một chút thì chắc chắn Du Hí đã mất mạng rồi. "

Yến Thanh Ti cười lạnh một tiếng: “Sao lại là tôi đẩy rồi? Rõ ràng là anh ta tự mình trượt chân ngã xuống, anh ta có chết cũng không liên quan tới tôi, là do mệnh anh ta không tốt thôi.”

Du Hí bắt cóc Yến Thanh Ti, muốn cưỡng gian cô, nếu như Du Hí còn muốn giữ mặt mũi, chắc chắn sẽ không đem những chuyện này nói ra, nếu không sẽ bị buộc tội. Ngay cái tội có ý đồ cưỡng gian dù không thành công cũng đủ để anh ta không ngóc đầu lên nổi ở Hải Thành, mà không chỉ anh ta, thanh danh nhà họ Du cũng tuột dốc. Du Hí sẽ không ngu đến nỗi đi báo cảnh sát rằng cô đẩy anh ta xuống. Vì để che giấu chân tướng, bất kể Yến Thanh Ti có làm gì thì anh ta cũng chỉ cắn răng mà nuốt vào bụng.

Yến Thanh Ti vẻ mặt phức tạp xem xét mặt dây chuyền kia. Sợi dây này không được làm từ chất liệu quý giá nào, chẳng qua là một sợi bạc bình thường, hơn nữa cũng rất cũ, nửa dưới của mặt dây hình lá ngân hạnh đã trở nên nhẵn bóng, hiển nhiên là có một người thường xuyên vuốt ve nó.

Gia thế nhà họ Du lớn như vậy, sao Du thiếu gia sẽ đeo loại đồ vật rẻ tiền này? Còn là... đồ gia truyền của nhà họ Du?

Sự xuất hiện đột ngột của sợi dây chuyền này giống như có cái gì đó xoẹt qua đầu óc hỗn loạn của cô. Bởi vì cô từng thấy một sợi dây chuyền giống y như vậy, trước đây nó được đeo trên cổ mẹ cô.

Lúc mới nhìn thấy, cô còn tưởng đó là của mẹ cô. Nhưng sau khi chạm vào cô mới phát hiện hai sợi dây không phải là một, hoặc nói đúng ra... sợi dây chuyền này với sợi dây mẹ cô đeo là hai nửa, hai mặt ghép vào nhau sẽ được một hình lá ngân hạnh hoàn chỉnh.

Ký ức ngày bé luôn được cô nhớ kỹ, cô nhớ sợi dây chuyền trên cổ mẹ cô cùng sợi dây chuyền này chỉ khác biệt một chút xíu. Chẳng qua, sau khi bà mất, sợi dây chuyền cũng biến mất theo.

Yến Thanh Ti cũng không để ý tới chuyện đó, mẹ cô đã không còn thì một sợi dây chuyền có tác dụng gì? Nhưng Yến Thanh

Ti không ngờ được, sau nhiều năm cô lại thấy được một sợi dây chuyền giống y như vậy.

Đây chỉ là sự trùng hợp... hay là giữa hai vật này có mối liên hệ gì?

Bất kể là mối liên hệ gì, Yến Thanh Ti đều cảm thấy cực kỳ quan trọng, chỉ cần tìm được đầu mối liên hệ là cô có thể đào ra được càng nhiều thứ.

Vì có thể phát hiện được thứ này, lần này có bị Du Hí bắt cóc cũng coi như là đáng giá.

Diệp Thiều Quang nhìn vẻ mặt phức tạp của Yến Thanh Ti, không biết cô đang nghĩ cái gì hay cô bị sợi dây chuyền kia kích thích cái gì. Anh ta không biết sợ dây kia sẽ dẫn đến sự biến động như thế nào, mục đích của anh tới đây là để đưa Yến Thanh Ti an toàn trở về, về phần những việc khác anh không muốn hỏi tới, cũng không muốn suy đoán nhiều, bởi vì có rất nhiều chuyện khi mà càng biết nhiều thì càng nguy hiểm.

Anh không suy đoán nhiều cũng không muốn suy đoán thêm.

Diệp Thiều Quang nói: “Nhà họ Du không dễ trêu đâu, cô đi nhanh đi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 657người Tôi Để Ý Không Phải Là Cô

Yến Thanh Ti nắm chặt dây chuyền, nhét vào túi: "Tại sao lại giúp tôi?"

Diệp Thiều Quang nói: "Coi như tôi... đột nhiên muốn lo chuyện bao đồng đi."

Yến Thanh Ti không lập tức rời đi. Cô bới tung nhà Du Hí lên tìm đồ, cuối cùng tìm được mấy tấm hình chụp chung ở thư phòng Du Hí, toàn bộ đều là ảnh Du Hí chụp với cha mẹ từ lúc nhỏ cho đến lúc tốt nghiệp đại học.

Trong hình, cha mẹ Du Hí là một cặp vợ chồng vô cùng xuất sắc, nữ thì xinh đẹp động lòng người, nam thì anh tuấn nho nhã, rất xứng đôi.

Yến Thanh Ti thả tấm ảnh xuống, nhớ kỹ khuôn mặt ba mẹ của Du Hí.

Diệp Thiều Quang biết Yến Thanh Ti muốn làm gì nhưng không thể để cô ta tiếp tục ở lại đây thêm nữa: "Yến Thanh Ti, đi mau lên, nếu không thì cô sẽ chết ở đây đấy."

Diệp Thiều Quang đã hứa với Quý Miên Miên thì anh ta không thể nuốt lời, không thể để cho cô ấy chờ đợi vô ích.

Yến Thanh Ti ngẩng đầu nhìn Diệp Thiều Quang. Diệp Thiều Quang đột ngột tốt với cô như thế khiến cô không thể không đề phòng, người đàn ông này rất không bình thường.

Nhưng Diệp Thiều Quang nói đúng, cô phải nhanh chóng rời đi.

Yến Thanh Ti gật đầu, Diệp Thiều Quang liền túm lấy tay cô lao nhanh xuống lầu: "Tôi lái xe đưa cô ra ngoài, với thân phận của cô bây giờ mà để người ta phát hiện ra vào chỗ này thì có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch."

Yến Thanh Ti nheo nhìn Diệp Thiều Quang: "Hôm nay anh hình như tốt với tôi quá thì phải? Diệp Thiều Quang, rốt cuộc anh muốn gì?"

Diệp Thiều Quang nhìn vẻ mặt đề phòng của Yến Thanh Ti, bỗng nhiên bật cười: "Yên tâm đi, nếu tôi có ý gì thì cũng không phải với cô."

Thật ra mỗi khi nhìn thấy Yến Thanh Ti, Diệp Thiều Quang có cảm giác như đang nhìn chính mình vậy. Hai người bọn họ rất giống nhau, đều là loại

người sống trong u ám, tàn nhẫn, đối với một số người hay một số chuyện đều sử dụng những thủ đoạn vô cùng cực đoan. Cho nên khi đứng trước mặt "đồng loại", Diệp Thiều Quang có ảo giác như đang nhìn chính mình vậy.

Nhưng Diệp Thiều Quang cũng biết, loại người như bọn họ nếu tiếp tục u mê không chịu tỉnh lại thì kết quả cũng chẳng tốt đẹp gì.

Yến Thanh Ti bắt được điểm mấu chốt trong câu nói của Diệp Thiều Quang: "Vậy anh có ý với ai?"

Diệp Thiều Quang cười một tiếng: "Đến lúc cần sẽ biết. Tôi nói rồi, tôi không hại cô!"

Hai người vừa từ trong nhà đi ra thì nghe được tiếng Du Hí rên rỉ trong bụi hoa, chứng tỏ anh ta vẫn còn sống. Còn sống thì tốt, chết rồi mới khó giải quyết!

Diệp Thiều Quang giục: "Đi mau lên... một lúc nữa bảo vệ tuần tra buổi tối sẽ phát hiện ra anh ta, lúc đó cô muốn đi cũng không được."

Yến Thanh Ti ngồi lên xe, Diệp Thiều Quang lái xe đi ra ngoài, bảo vệ đã nhớ mặt của Diệp Thiều Quang nên trực tiếp cho qua.

Diệp Thiều Quang lái xe ra đường lớn, thả Yến Thanh Ti ở một nơi có khá nhiều xe chạy qua để cho cô tự đón xe trở về. Anh còn phải quay về biệt thự, không thể để Du Hí nằm ở đấy như vậy, nếu không một khi xảy ra chuyện... thì hỏng bét.

Diệp Thiều Quang nhìn Yến Thanh Ti vẫy xe lại, trước khi cô lên xe, anh ta nói một câu: "Yến Thanh Ti, tôi phải nhắc cô một câu, nhà họ Du không đơn giản đâu. Sau này có làm gì thì đầu tiên hãy... suy nghĩ kỹ càng."

Yến Thanh Ti không lên tiếng, dừng lại một chút rồi khom người lên xe.

Lúc xe chạy, ngoài cửa sổ không ngừng lóe lên những ánh đèn đường khiến khuôn mặt của Yến Thanh Ti đang ngồi trong xe lúc sáng lúc tối.

Tay cô vẫn sờ sợi dây chuyền kia.

Vốn nguyện vọng ban đầu của cô chỉ là báo thù cho mẹ, nhưng hình như... mọi chuyện càng lúc càng phức tạp, vượt qua những tính toán ban đầu của cô, dần dần trở nên mất khống chế.

Du Hí, nhà họ Du...

Đầu mối này nhất định phải tra được.

--- O ---

Chương 658: Không Cua Được Cô Ta Mà Còn Suýt Nữa Bồi Luôn Cả Mạng Của Mình Vào

Diệp Thiều Quang lắc đầu, anh biết Yến Thanh Ti sẽ không buông tha cho đầu mối kia, nếu như anh ta là Yến Thanh Ti thì có lẽ cũng không chịu từ bỏ.

Chẳng qua là...

Diệp Thiều Quang khởi động xe, bất kể là chuyện gì anh cũng không muốn nghĩ nữa.

Lần thứ hai anh ta lái xe về khu biệt thư, bảo vệ ngạc nhiên, anh chỉ nói để quên đồ nên quay về lấy.

Về tới biệt thự của Du Hí, Diệp Thiều Quang mở đèn pin trên điện thoại lên, đi tới bụi hoa tìm tòi một hồi rốt cuộc cũng thấy được Du Hí đang nằm bất động.

Trông cậu ta thật thảm hại, chưa nói đến khuôn mặt đẹp trai đã thành như thế nào, vấn đề mấu chốt là... bụi hoa bên dưới cửa sổ là hoa nguyệt quí, mà loại hoa nà... có gai! Tưởng tượng một chút là biết, Du Hí nằm giữa bụi hoa toàn gai cứng ngắc thì sẽ có bộ dạng gì.

Diệp Thiều Quang liếc mắt một cái rồi cũng không dám nhìn cậu ta nữa, quay đầu qua chỗ khác, thở dài gọi: “Còn sống không?”

Cả người Du Hí co quắp, không biết là rốt cuộc đã bị thương vào chỗ nào trên người, chỉ biết cứ đụng một cái là đau. Nhớ tới lúc nãy Diệp Thiều Quang thấy chết không cứu, Du Hí tức giận đến cả người phát run: “Mày... mày... cút...”

Tuy là Du Hí ngã từ lầu hai xuống nhưng tính ra cũng nặng lắm. Dẫu sao độ cao cũng không lớn, hơn nữa lại ngã vào bụi hoa nên trọng lực cũng có giảm bớt, nếu không thì anh ta làm sao có thể còn nói chuyện được.

Diệp Thiều Quang bình tĩnh nói: “Cậu có chắc là muốn tôi cút không, không cần tôi gọi xe cứu thương?”

“Mày... đồ khốn... khốn nạn...” Du Hí nói những lời này mà cả người run rẩy, trong miệng đều là mùi máu tanh. Anh ta đang rất sợ, sợ cảm giác khó

thở quấn chặt lấy bản thân, sợ anh ta sẽ chết.

Diệp Thiều Quang biết bây giờ Du Hí đang hận anh muốn chết, nhưng không sao, Diệp Thiều Quang cũng không để bụng, cậu ta chẳng có gì để khiến anh phải bận tâm cả.

“Cậu đồng ý với tôi một chuyện, tôi liền gọi xe cứu thương cho cậu.”

Du Hí không lên tiếng, cũng không có sức mà giơ tay lên nữa.

“Thật ra thì rất đơn giản, dù cậu có không đồng ý với tôi thì cậu cũng phải làm thế thôi. Yến Thanh Ti là do cậu bắt tới, cậu định làm gì với cô ta thì cậu rõ ràng nhất, cho nên... tại sao cậu lại ngã từ trên tầng xuống, tôi nghĩ cậu nên kiếm một cái cớ cho hợp lý. Kể cả cha mẹ của cậu, chắc cậu cũng không muốn người khác biết mình vì cưỡng gian một người đàn bà là làm ra những chuyện như này, đã thế không những không thành công mà còn bị người ta ném xuống đất.”

Du Hí vừa nghe mà thấy lục phủ ngũ tạng đều đau.

Con mẹ nó, vốn định ngủ với cô ta mà kết quả... suýt chút nữa thì bồi luôn cả mạng vào, không những thế còn không được để ai biết chuyện này.

Du Hí cũng biết nếu chuyện này mà truyền ra ngoài thì cái danh Du thiếu đừng có mong làm mưa làm gió ở cái đất Hải Thành này nữa.

“Tôi... đồng ý...”

Du Hí vừa dứt lời đã nghe tiếng của xe cứu thương, kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Diệp Thiều Quang. Thằng điên này đã gọi 120 trước rồi, vậy mà vẫn còn bắt anh ta hứa hươu hứa vượn nữa, đúng là đồ hồ ly tinh!

Xe cứu thương dừng lại, nhân viên cứu hộ nhảy xuống xe, chạy tới.

Diệp Thiều Quang nói với Du Hí: “Đừng tìm Yến Thanh Ti gây phiền toái nữa. Cậu cũng thấy rồi đấy, cho dù tôi không đến, cậu cũng không ăn được cô ta đâu, không chừng còn bỏ luôn cả mạng. Trên đời này tuy có rất nhiều đàn bà, nhưng có một số người cậu không thể đụng vào!”

Du Hí nhổ ra một búng máu, con mẹ nó, ông đây không cam lòng.

Du Hí được đưa tới bệnh biện, bác sĩ nhìn thấy vết thương trên người anh ta,

không biết nên bắt đầu từ đâu. Đây không phải là người bệnh nặng nhất họ từng nhận, nhưng... thật sự là khó xử lý, trên người đều là gai đâm, muốn rút ra hết cũng phải hơn hai ba giờ.

Diệp Thiều Quang đi theo Du Hí vào bệnh viện, đợi cha mẹ cậu ta tới mới rời đi.

Trước khi đi, Diệp Thiều Quang đứng ở ngoài đã nghe được câu chuyện ở trong.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 659: Mặt Dây Chuyền Cất Giấu Bí Mật?

"Tại sao con lại bị như thế này, có phải bị ai bắt nạt hay không?"

"Không phải, con đứng hút thuốc bên cửa sổ... vô tình... rơi xuống..."

"Con làm sao mà lại không cẩn thận như vậy, ý... dây chuyền của con đâu?"

"Để... để ở nhà, không mang theo."

"Đồ quan trọng như vậy mà lại để ở nhà, khi nào về đeo ngay lên."

"Con biết... biết rồi..."

Diệp Thiều Quang nheo mắt lại, xoay người rời đi.

Sợi dây chuyền kia quả nhiên là có bí mật.

...

Lúc Yến Thanh Ti trở lại khách sạn thì đã muộn lắm rồi, toàn bộ người của tổ kịch không biết cô vừa trải qua cái gì, chỉ cho là cô quá kiêu ngạo nên không thèm nói với ai một câu đã tự tiện đi về.

Về khách sạn, không có bất cứ một ai, Quý Miên Miên cũng chưa trở về, Tiểu Từ cũng vội chạy đi tìm người. Yến Thanh Ti muốn gọi điện thoại cho Quý Miên Miên mới nhớ ra điện thoại đã đánh rơi mất rồi.

Trong tay cô vẫn nắm chặt sợi dây chuyền kia, chặt đến nỗi các ngón tay đều đau. Lần đầu tiên cô cảm thấy căn phòng của khách sạn lại to lớn mà trống trải đến như vậy, trong lòng chợt hoảng loạn.

Bỗng Yến Thanh Ti thấy rất nhớ Nhạc Thính Phong, nếu có anh ở đây lúc này, cô nhất định sẽ không hoảng loạn đến như vậy.

Ngồi ở trên giường, Yến Thanh Ti mở lòng bàn tay ra, trong đó có mặt dây chuyền hình lá ngân hạnh, dưới ánh đèn còn có thể phản lại ánh sáng yếu ớt.

Mặt dây hình lá ngân hạnh thực ra cũng không hiếm thấy, nhưng ở thời điểm rất nhiều năm về trước thì hẳn là rất ít.

Yến Thanh Ti cố gắng nhớ lại sợi dây chuyền của mẹ cô.

Cô không dám xác nhận trăm phần trăm hai mặt dây này ghép lại có thể lại hoàn chỉnh thành một chiếc lá không, nhưng... có thể khẳng định được ít nhất tám phần. Đây là một đầu mối, hẳn là mẹ cô có liên hệ với nhà họ Du.

Vén được một bí mật, nhưng màn sương mù phía sau lại càng thêm dày đặc.

Trong phòng rất yên tĩnh, không một bóng người, trái tim của Yến Thanh Ti vẫn đập rất nhanh.

Yến Thanh Ti mở cửa đi ra ngoài, cô không biết mình muốn đi đâu, cũng không biết bản thân muốn làm gì, cô chỉ cảm thấy bản thân không thể ngồi ngây ngô một chỗ thế này được.

Yến Thanh Ti bước đến của thang máy, đợi một hồi khi thang máy mở cửa, Tống Thanh Ngạn đi ra.

Hai người thấy đối phương cũng sửng sốt một chút.

Tống Thanh Ngạn là một người có mắt quan sát rất tốt, anh ta phát hiện trạng thái của Yến Thanh Ti không được ổn: "Cô... sao vậy? Hình như không được ổn lắm?"

Yến Thanh Ti không trả lời, cô nhìn chiếc di động mà Tống Thanh Ngạn đang cầm trong tay, nói: "Có thể cho tôi mượn điện thoại di động một chút được không? Điện thoại của tôi... bị rơi mất rồi..."

Tống Thanh Ngạn mở khóa rồi đưa điện thoại di động cho cô, Yến Thanh Ti nói một tiếng cảm ơn rồi nhận lấy.

Cô gọi cho Quý Miên Miên, không bắt máy lại gọi cho Tiểu Từ, nói cho cậu ta biết cô đã về khách sạn, bảo cậu không cần lo lắng.

Yến Thanh Ti lại nói: "Tiểu Từ, em đến KTV tìm di động của chị, xem có tìm được không, nếu không thì mua một cái máy khác cho chị."

Cúp điện thoại, Yến Thanh Ti ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt dịu dàng của Tống Thanh Ngạn. Lần đầu cô phát hiện, ánh mắt của Tống Thanh Ngạn hết sức dịu dàng, trong suốt, không giống với tuổi thật của anh ta cho lắm, nhưng lại có thể mang đến cho người khác cảm giác yên tâm.

Ngoại hình của Tống Thanh Ngạn không đẹp quá mức những người đàn ông mà cô quen mà là một người tuấn tú mang một chút trong trẻo, lạnh lùng, tựa như dù có bất cứ chuyện gì xảy ra anh ta cũng đều không quan tâm.

Trừ những lúc quay phim ra, anh ta rất ít khi nói chuyện với những diễn viên khác, không có scandal, cũng không có tin tức trái chiều.

Yến Thanh Ti nhìn anh ta, mọi sự nóng nảy, hoảng sợ trong lòng từ từ bình tĩnh lại.

“Tôi có thể gọi thêm một cuộc nữa được không?”

Chương 660: Không Có Em Là Chạy Đi Chơi Đêm Đúng Không?

"Có thể."

Yến Thanh Ti do dự một chút, gọi cho Nhạc Thính Phong.

Đợi một lúc lâu mới có người bắt máy.

"A lô..."

Yến Thanh Ti nghe được giọn nói của Nhạc Thính Phong, còn kèm theo một ít tiếng cười huyên náo, còn có tiếng nhạc. Yến Thanh Ti liếc mắt nhìn đồng hồ, mẹ nó, giờ cũng hơn nửa đêm rồi, còn đi ra ngoài chơi đêm cái gì, cô còn thiếu chút nữa là bị người ta...

Yến Thanh Ti lạnh lùng nói: "Anh đang ở đâu? Có phải không có em ở đấy nên anh không chút kiêng kỵ mà chơi đêm đúng không?"

Nhạc Thính Phong nghe được giọng của Yến Thanh Ti còn tưởng là mình nghe nhầm, vội vàng nhìn lại dãy số, không đúng mà.

"Thanh Ti? Là em à?"

"Hừ, giờ ngay cả giọng em mà cũng không nhận ra?"

Nhạc Thính Phong nghe được lời châm chọc của Yến Thanh Ti liền vội vàng ra khỏi phòng, giải thích: "Hôm nay có một vụ làm ăn, anh đang ở Bích Lan Đình, không phải là mấy chỗ kiểu kia, anh có phải loại người ấy đâu?"

"Cái này phải hỏi chính anh thôi."

Giọng của Yến Thanh Ti có chút lạnh, con người luôn có thói quen xả giận với người thân cận với mình.

Yến Thanh Ti cũng giống như vậy, cô bị Du Hí làm cho sợ hãi cùng tủi thân mà lại không có chỗ để xả, cô gọi cho Nhạc Thính Phong để mong có chút an ủi, nhưng... anh ta lại đến mấy chỗ như vậy.

Trong lòng Yến Thanh Ti tự nhiên sẽ không vui, dù biết Nhạc Thính Phong

sẽ không làm như vậy, cũng biết anh chỉ đang bàn công việc mà thôi.

Bất cứ ai một khi đã thả lỏng tâm trạng nhất định sẽ trở nên tùy hứng, sẽ không quan tâm bất cứ thứ gì khác.

Nhạc Thính Phong nhận ra Yến Thanh Ti có chút không ổn, anh xoa xoa cái trán có chút căng, dịu dàng, nói: “Bảo bối, làm sao vậy, có phải có chuyện gì không vui không? Anh gọi điện cho em mà sao em không nhận, đây là số của ai?”

Yến Thanh Ti hít sâu một hơi, cô không nên nổi giận với Nhạc Thính Phong, bình tĩnh lại nói: “Điện thoại của em rơi mất rồi, mượn tạm người ta gọi cho anh. Không có chuyện gì đâu, em cúp máy trước.”

Yến Thanh Ti không dám nói nhiều, cô sợ nói càng nhiều sẽ càng buồn bực, cô cần khống chế cảm xúc của mình.

Nhạc Thính Phong cau mày nói: “Thanh Ti, em chờ một chút, nói cho anh, em làm sao vậy?”

Yến Thanh Ti lắc đầu: “Em không sao, mấy ngày nữa là em về, đợi em về rồi nói. Em đi mua điện thoại rồi gửi số cho anh sau. Cứ vậy đi, gặp sau. Đúng rồi, đây không phải điện thoại của em, anh đừng gọi lại.”

Yến Thanh Ti không đợi Nhạc Thính Phong nói gì liền cúp máy.

Cô trả lại di động cho Tống Thanh Ngạn: “Xin lỗi, làm lãng phí thời gian của anh rồi.”

Tống Thanh Ngạn cười nhàn nhạt: “Khách sáo quá...”

Lúc nãy anh ta quan sát Yến Thanh Ti, cảm thấy tâm trạng của cô kém vô cùng, đang cố nhẫn nhịn chứ không bùng nổ, tựa hồ cô vừa trải qua cái gì đó không tốt.

Yến Thanh Ti không biết nên nói gì, Tống Thanh Ngạn cũng không mở miệng, hai người đều có chút lúng túng.

Tống Thanh Ngạn còn chưa rời đi, mở miệng hỏi cô: “Hình như cô có chuyện không vui, tôi có thể giúp gì không?”

Yến Thanh Ti: “Cũng không có gì... chắc là tôi nghĩ nhiều quá, thành ra có

nhiều áp lực.”

Tống Thanh Ngạn nói: “Áp lực đều là tự mình tạo ra cho mình, nhưng mà... một người có áp lực mới có thể khiến mình trở nên tốt hơn, có mục tiêu để theo đuổi con người ta mới tốt lên được.”

Yến Thanh Ti cười: “Điều này... rất có đạo lý, nhưng mà áp lực của tôi... hình như chỉ khiến người ta kém đi thôi.”

Áp lực của cô đều là báo thù, là suy nghĩ xem làm cách nào để hãm hại người khác.

Tống Thanh Ngạn ngập ngừng một chút rồi nói: “Cô... kỳ thực rất tốt, là người tốt nhất mà tôi từng thấy trong cái giới giải trí này.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 661: Tôi Chỉ Thương Hương Tiếc Ngọc Với Một Người Phụ Nữ Mà Thôi

Yến Thanh Ti kinh ngạc, không ngờ Tống Thanh Ngạn lại nói như vậy, cô nói: “Cám ơn anh, có thể nghe câu đó từ miệng của Tống ảnh đế, đó là vinh hạnh của tôi.”

“Cô không cần khiêm tốn, tôi rất tán thưởng khả năng diễn xuất của cô.”

Tống Thanh Ngạn là một người rất tôn sùng nghề diễn, nhưng trong giới giải trí này, người có thể khiến anh ta đánh giá có kỹ năng diễn xuất tốt thực ra chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

“Cám ơn.” Yến Thanh Ti lại nói một câu cám ơn nữa.

Tống Thanh Ngạn phát hiện ra, Yến Thanh Ti cũng không phải là một người khó gần, hay là một người khó nói chuyện, nhưng mà... người khác luôn nhìn cô bằng những ánh mắt đầy thành kiến, cho nên lâu dần cô cũng đề phòng tất cả mọi thứ xung quanh.

Sự thật là cô chẳng làm gì sai cả.

Yến Thanh Ti do dự một lúc rồi nói: “Ban đầu tôi nghĩ rằng chân tướng rất đơn giản, nhưng... càng đi sâu tìm hiểu lại càng không dám xác định chân tướng trước kia tôi vẫn nghĩ có phải là thật hay không? Cũng có khả năng tôi mới chỉ thấy được một góc của tảng băng trôi mà thôi.”

Tống Thanh Ngạn trả lời cô: “Đây là chuyện rất bình thường... Tất cả những gì mà chúng ta nhìn thấy trong cuộc sống có lẽ đều là một góc của tảng băng trôi. Giống như khi tôi còn nhỏ, tôi nghĩ là nhà tôi rất rất lớn, mọi thứ đều là của tôi, nhưng khi trưởng thành mới dần dần phát hiện ra rằng thế giới này còn rộng lớn hơn nữa, mà cô thì mãi mãi chẳng bao giờ có thể xem hết được nó.”

Yến Thanh Ti sững sờ mất một lát, thế giới này rất lớn, cô chẳng bao giờ có thể xem hết được nó!

Câu nói này của Tống Thanh Ngạn rơi vào tai Yến Thanh Ti khiến cô có cảm giác hiểu ra điều gì đó, nhưng rồi lại không biết mình đã hiểu ra cái gì.

Có điều, tâm trạng cuối cùng cũng tốt hơn một chút.

Yến Thanh Ti cám ơn Tống Thanh Ngạn, sau đó đi về phòng mình.

...

Mà ở một nơi khác, sắc mặt của Nhạc Thính Phong cực kỳ khó coi, anh nắm chặt cái điện thoại, cứ nhìn chằm chằm vào số điện thoại đó. Yến Thanh Ti không cho anh gọi lại vào số đó, nhưng anh muốn gọi thì làm sao bây giờ?

Giọng nói và ngữ khí của cô ấy có gì đó không đúng, chắc chắn cô đã xảy ra chuyện gì đó.

Nhạc Thính Phong lướt qua số điện thoại vừa rồi, anh lục ra một số điện thoại khác trong danh bạ, gọi đi.

"Cậu điều tra cho tôi, tối hôm qua Thanh Ti đã xảy ra chuyện gì? Nhất định phải điều tra thật rõ ràng rồi báo cáo lại cho tôi. Cứ như thế trước đi đã, nhanh chóng làm rõ cho tôi."

Nhạc Thính Phong cúp điện thoại, quay người chuẩn bị đi về, kết quả suýt chút nữa va vào một cô bé. Anh cảnh giác lùi về phía sau một bước, tránh ra.

Nhạc Thính Phong không sợ va chạm với người già, nhưng anh sợ bị mấy đứa con gái trẻ trẻ tông vào.

Nếu là trường hợp đầu tiên anh có tiền, anh không sợ.

Nhưng là trường hợp thứ hai, anh là thanh niên tốt đã có người yêu rồi, anh cự tuyệt bất kỳ cô gái nào xông đến làm quen.

Đứa con gái đó lảo đảo mấy cái, không đứng vững, rồi ngã ngồi trên mặt đất, cô ta ngẩng đầu lên, Nhạc Thính Phong nhìn thấy gương mặt của cô ta, kinh ngạc nói: "Tú Sắc, sao em lại ở đây?"

Hạ Lan Tú Sắc mặt đỏ rực, ánh mắt mơ màng, cô ta cười hì hì nheo mắt nhìn Nhạc Thính Phong, nói: "Ồ, anh Thính Phong... là... là anh à..."

Nhạc Thính Phong nhìn là biết cô ta say rượu, anh cau mày nói: "Em uống say rồi, về nhà đi."

Hạ Lan Tú Sắc chu môi, tủi thân bám vào tường, lảo đảo đứng dậy: "Em...

em uống rượu, em... không thể về... nhà được..."

Trong đầu Nhạc Thính Phong bây giờ toàn là chuyện của Yến Thanh Ti, căn bản là không hơi đâu mà để ý đến cô ta: "Không về thì thôi, dù sao cũng chẳng phải là chuyện của tôi."

Nhạc Thính Phong đang định cất bước đi, đã bị Hạ Lan Tú Sắc tóm áo kéo lại: "Anh... Thính Phong, em... em lạc đường rồi. Em... đi... với mấy đứa bạn cùng lớp, anh... đưa em... về phòng của bọn em trước được không? Anh đừng nói cho mẹ em và anh trai em biết nhé, em năn nỉ anh đấy!"

Kết quả là Nhạc Thính Phong hất tay cô ta ra, trực tiếp gọi điện thoại cho Hạ Lan Phương Niên.

"Này Hạ Lan, em gái cậu uống say, chết dí ở Bích Lan Đình rồi đây này, đến mà rước nó về!"

--- O ---

Chương 662: Bạn Gái Tôi Bảo Tôi Về Nhà

Nhạc Thính Phong đang cực kỳ thiếu kiên nhẫn, thực ra từ xưa đến nay, khi đối diện với phụ nữ, anh chẳng có cái gì gọi là kiên nhẫn hết. Người có thể khiến anh nhẫn nại cũng chỉ có mình Yến Thanh Ti, ngay cả với mẹ anh, anh cũng chẳng kiên nhẫn được nhiều như thế.

Huống hồ, lúc bình thường anh còn chẳng thèm để ý đến sắc mặt của người khác.

Ngay lập tức, gương mặt của Hạ Lan Tú Sắc trở nên trắng bệch, vẻ mặt đỏ lên vì rượu nháy mắt đã biến mất, mặt cắt không còn một giọt máu.

Cô không ngờ Nhạc Thính Phong lại... lại không nể mặt đến thế.

Cô rõ ràng đã xin anh đừng nói cho bất kỳ ai trong nhà biết, không ngờ cô vừa mới nói xong, anh ta đã ngập tức gọi điện cho anh hai, còn bảo là cô... cô say rượu sắp chết nữa, cô đã uống được được bao nhiêu đâu.

Gương mặt của Nhạc Thính Phong tràn đầy sự khó chịu: “Anh trai cô đã đến rồi, tự ngồi đây mà đợi.”

Nhạc Thính Phong sải bước muốn đi, Hạ Lan Tú Sắc vội vàng kéo anh lại: “Anh Thính Phong... anh, anh cứ thế mà đi à?”

Nhạc Thính Phong cau mày: “Không đi thì ở lại đây ngắm cô chắc?”

Hạ Lan Tú Sắc bỗng cạn lời, sao con người này lại độc mồm như thế không biết? Dù gì... dù gì cô ta cũng chỉ là một cô bé, dù gì thì cô ta cũng là em gái của bạn thân anh mà?

Thực ra, Nhạc Thính Phong nói thế đâu được coi là độc mồm, anh vẫn chưa nói: cô thì có gì đáng để cho tôi ngắm, cô đâu phải là người phụ nữ mà tôi cần.

Nhạc Thính Phong có đôi khi không hiểu phong tình, người có thể khiến anh hiểu chuyện gió trăng này đại khái chắc chỉ có một mình Yến Thanh Ti.

Hạ Lan Tú Sắc nói: “Anh Thính Phong... dù sao thì hai nhà chúng ta cũng là chỗ quen biết mà. Ở đây... ở đây hỗn loạn như thế này, anh để em một mình

ở lại đây, nhỡ đâu gặp phải nguy hiểm gì thì sao, em...”

Nhạc Thính Phong vốn đang định đi nghe thấy câu này bỗng cười rộ lên: “Hừ, cô còn biết ở đây loạn à? Biết ở đây loạn sao vẫn còn đến uống rượu với bạn, uống say rồi còn chạy loạn trong hành lang? Tôi thấy cô rõ ràng là tự mình đi tìm chết, cô muốn mình xảy ra chuyện đó cũng là chuyện của cô.”

Nhạc Thính Phong không phải quý ông ga lăng gì, anh gọi điện cho Hạ Lan Phương Niên đến đón cô ta đã là tốt lắm rồi. Còn về phần Hạ Lan Tú Sắc có xảy ra chuyện gì hay không, căn bản không nằm trong phạm vi suy nghĩ của anh, kể cả có xảy ra chuyện đi chăng nữa cũng chẳng liên quan gì đến anh.

Vẻ mặt của Hạ Lan Tú Sắc bỗng tràn đầy kinh hoàng: “Anh Thính Phong, anh... sao anh lại có thể nói em như thế? Em

cũng là em gái của anh mà, kể cả không nhắc đến quan hệ của hai nhà chúng ta, dù gì thì em cũng là em gái của bạn thân anh... anh... anh...”

Nhạc Thính Phong chán ghét nhìn cô ta: “Đầu cô có bệnh à, về nhà uống thuốc đi, đừng có đến đây làm phiền tôi.”

Em gái của bạn thân thì làm sao? Đâu phải là em gái ruột của anh, liên quan gì đến anh đâu?

Nhạc Thính Phong hất tay Hạ Lan Tú Sắc ra, trở về phòng bao.

Hạ Lan Tú Sắc há hốc mồm, tức đến mức giậm chân bình bịch, cái người này... tại sao lại như thế chứ?

Ít nhất cũng nên đợi đến lúc anh trai cô đến đây rồi hẵng đi chứ?

...

Người trong phòng nhìn thấy Nhạc Thính Phong quay lại liền nhao nhao hỏi: “Nhạc tổng, nghe điện thoại thôi sao mà lâu thế?”

Nhạc Thính Phong không ngồi xuống, anh nói: “Ngại quá, là điện thoại của bạn gái...”

Có người cười lên đầy ám muội: “Bị hỏi cung à?”

Nhạc Thính Phong nhớ lại cái giọng điệu vừa nãy của Yến Thanh Ti, cười

lên: “Đúng, bị hỏi cung. Tôi về trước đây, hôm nay hóa đơn cứ tính cho tôi, mọi người chơi vui nhé!”

Bây giờ Nhạc Thính Phong không muốn ở đây thêm một phút nào nữa, nếu không phải cách quá xa thì anh đã chạy đến tìm Yến Thanh Ti ngay lập tức rồi.

“Nhạc thiếu, thế thì mất hứng quá! Phụ nữ ấy mà, thực ra không quan trọng đến thế đâu, sau này mua mấy cái túi, hay là quần áo, trang sức dỗ là được rồi.”

“Không được, bạn gái tôi bảo tôi về nhà sớm một chút, cáo từ các vị.”

Khi Nhạc Thính Phong nói đến bạn gái, trên gương mặt anh không tự chủ được mà hiện lên một vẻ dịu dàng.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 663: Nhạc Thái Tử Là Kẻ Sợ Vợ

Có người to gan đùa cợt với Nhạc Thính Phong: "Hà hà, không ngờ Nhạc thiếu lại là người sợ vợ cơ đấy."

Nhạc Thính Phong cũng không tức giận, ngược lại còn mỉm cười: "Bởi vì... cô ấy đáng được như thế."

Mỗi một người đàn ông sợ vợ, phần nhiều là vì yêu vợ mình.

Nhạc Thính Phong phất tay đi mất, dáng vẻ thong dong.

Anh vừa mới rời khỏi, cả cái phòng nổ tung như cái chợ vỡ.

"Vị thái tử này đổi tính thật rồi, lúc uống rượu còn không cho phụ nữ ngồi bên cạnh, không biết là bị cô gái nào làm cho mê mệt rồi?"

"Chậc, cái này còn phải nghĩ à, chắc chắn là một hồ ly tinh rồi, nếu không làm sao có thể níu được chân của thái tử gia?"

...

Nhạc Thính Phong ra hành lang thì không gặp Hạ Lan Tú Sắc nữa, anh cũng chẳng thèm để ý đến, dù sao cũng chẳng liên quan gì đến anh.

Quan hệ của Nhạc Thính Phong và Hạ Lan Phương Niên đã không còn được như trước nữa rồi, cộng thêm những ân oán năm xưa giữa Hạ Lan phu nhân và Nhạc phu nhân, nhà họ Nhạc và nhà họ Hạ Lan dù thế nào cũng không thể giống như trước được nữa.

Quản lý của Bích Lan Đình nhìn thấy Nhạc Thính Phong đi ra, hỏi: "Nhạc thiếu, ngài phải về rồi à?"

"Ừm, sắp xếp tài xế đưa tôi về nhà."

"Vâng ạ..."

Trước đây, sau khi uống rượu xong, nếu Nhạc Thính Phong thấy mình vẫn tỉnh táo hoặc không say đều tự lái xe về nhà. Nhưng bây giờ anh cảm thấy an toàn rất quan trọng, bên cạnh anh đã có một người phụ nữ, chuyện này khiến anh chú ý đến một vài điều mà từ trước đến nay anh không bao giờ để ý đến.

Nhạc Thính Phong ra khỏi cửa chính của Bích Lan Đình, không khí bên ngoài có chút ngột ngạt, chắc tối nay sẽ có mưa.

Xe còn chưa đến, Nhạc Thính Phong nghe thấy tiếng con gái kêu khóc ở phía xa: “Các người buông tôi ra... buông ra... cứu với... cứu tôi với...”

Nhạc Thính Phong tiện mắt liếc sang, nhìn thấy Hạ Lan Tú Sắc bị mấy tên côn đồ tóc vàng kéo tay kéo chân, đám đàn ông đó nói mấy câu thô tục hạ lưu.

Nhạc Thính Phong chẳng chút kinh ngạc, vẻ mặt vẫn thản nhiên như không. Anh lấy bao thuốc lá từ trong túi ra, rút một điếu châm lửa, nhàn nhã đứng xem, không tiến về phía trước cũng không lên tiếng, như thể đang xem một vở kịch. Trên môi Nhạc Thính Phong là nụ cười lạnh đầy châm biếm, dưới ánh đèn ảm đạm mờ tối, ánh lửa lập lòe của điếu thuốc lá

hắt lên gương mặt quyến rũ lạnh lùng của anh. Đôi mắt anh nheo nheo thành một đường cong u ám, đôi môi mỏng lạnh bạc, sống mũi cao thẳng, hàng lông mi dài hắt bóng mờ trên gương mặt. Thực ra thì đường nét trên gương mặt Nhạc Thính Phong còn tinh sảo hơn cả Diệp Thiều Quang, chỉ là nhiều lúc tính tình của anh khiến cho người ta dễ dàng quên đi tướng mạo hơn người này.

Trong lúc Hạ Lan Tú Sắc đang giãy giụa thì nhìn thấy Nhạc Thính Phong, như thể nhìn thấy phao cứu sinh, vội gào lên: “Anh Thính Phong, cứu em với... cứu em với... mau cứu em...”

Nhạc Thính Phong không nhúc nhích, những ngón tay thon dài kẹp điếu thuốc lá, bắn tàn thuốc, anh nhả ra một ngụm khói, tư thái nhàn nhã thong dong, hoàn toàn không có ý định cứu cô ta.

Gương mặt Hạ Lan Tú Sắc tràn đầy tuyệt vọng: “Anh Thính Phong, em là Tú Sắc mà... Bọn họ muốn đưa em đi, mau cứu em đi...”

Nhạc Thính Phong nhếch môi, dường như đang nhìn một màn kịch khôi hài.

Đúng lúc đó, Hạ Lan Phương Niên đến nơi, dừng xe lại, anh ta vội lao đến đuổi mấy tên côn đồ đó đi, Hạ Lan Tú Sắc khóc lóc nức nở nhào vào lòng anh ta.

Hạ Lan Phương Niên tức tối siết chặt nắm đấm, trên mặt toàn là thất vọng nhìn Nhạc Thính Phong: “Kể cả có không phải là em gái tôi đi chăng nữa, là

một người qua đường, cậu nhìn thấy cũng nên ra tay giúp đỡ chứ? Nhạc Thính Phong, cậu máu lạnh quá rồi đấy!”

Xe của Nhạc Thính Phong đến, lái xe bước xuống, mở cửa xe: “Nhạc thiếu, mời ngài lên xe.”

Nhạc Thính Phong cúi người vào xe, trước khi anh vào còn dừng lại nói: “À, đúng rồi, lần sau có muốn diễn trò thì nhớ tìm ai đó có kỹ năng diễn xuất một chút, điều này rất quan trọng đấy.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 664anh Ta Quá Đáng Sợ, Quá Máu Lạnh

Nhạc Thính Phong không phải mấy thằng nhóc choai choai vừa mới bước vào xã hội, ánh mắt của anh rất tốt, đầu óc của anh cũng rất tỉnh táo. Thêm vào đó, anh ở bên cạnh Yến Thanh Ti lâu như vậy, mưa dầm thấm đất, sao có thể không phân biệt là thật hay là đang đóng kịch cơ chứ?

Nếu như là thật, Nhạc Thính Phong đương nhiên là sẽ quản, cho dù là một người đi ngang qua gặp phải cảnh này, ít nhất anh cũng sẽ báo cảnh sát. Nhưng mấy thằng nhóc côn đồ tóm lấy Hạ Lan Tú Sắc lúc nãy lại có thể kiễn nhẫn để Hạ Lan Tú Sắc gào thét lâu như thế, mấy thằng đàn ông muốn kéo một đứa con gái đi, chỉ là chuyện trong tích tắc, kết quả là co kéo mất mấy phút rồi, mà vẫn không kéo đi được, thế này không khỏi quá giả tạo đi. Rõ ràng là đang đợi anh chạy đến cứu mà.

Đến nước này mà anh còn không nhìn ra nữa, Nhạc Thính Phong thấy mình đúng là một thằng ngu!

Trên mặt bọn họ chỉ thiếu nước viết thêm mấy chữ: anh mau đến cứu cô ta đi chứ, nhanh lên!

Anh vốn chẳng có hảo cảm gì với Hạ Lan Tú Sắc, đã thế hôm nay cô ta còn định bẫy anh, đương nhiên anh lại càng không ngu gì mà đi giúp cô ta.

Nhạc Thính Phong không biết Hạ Lan Tú Sắc tại sao lại phải đóng kịch trước mặt anh, anh cũng lười chẳng thèm để ý đến, nhưng... Còn về phần Hạ Lan gia, sau này nhất định phải đề phòng cẩn thận, có quỷ mới biết bọn họ sẽ lại bày ra cái trò khỉ gì nữa?

Câu nói đó của Nhạc Thính Phong khiến mặt Hạ Lan Tú Sắc tái đi, quên cả khóc.

Hạ Lan Phương Niên lập tức nhận ra có cái gì đó không đúng, hỏi lại: "Cậu có ý gì đây?"

Nhạc Thính Phong ngồi trong xe, giọng nói của anh từ trong xe vang lên: "Có ý gì ấy à? Tự hỏi em gái của cậu ấy, não không bị làm sao, IQ cũng không thấp, lần sau đừng có dùng cái biện pháp ngu xuẩn này đến thử thách trí thông minh của tôi."

Nhạc Thính Phong cười châm biếm: "Tôi có bạn gái là diễn viên đấy, nếu ngay cả điểm này mà tôi còn không nhận ra, Thanh Ti nhà tôi trở về chắc phải dạy dỗ lại tôi mất... Tài xế, đi thôi."

Tài xế vội vã gật đầu, mở cửa xe ngồi vào ghế lái, nhanh chóng lái xe đi.

Hạ Lan Phương Niên siết chặt nắm đấm, lông mày nhíu chặt.

"Tú Tú, em nói cho anh nghe, chuyện này là thế nào?"

Hạ Lan Tú Sắc vội vàng khóc lên, thút tha thút thít gào khóc thật to, nói: "Em làm sao... em làm sao mà biết được chuyện

gì? Hôm nay mấy đứa bạn cùng lớp rủ em đến đây uống rượu, em không dám uống nhiều, muốn ra ngoài cho thoáng thì gặp được anh Thính Phong trong hành lang. Em định nhờ anh ấy đưa em về, nhưng anh ấy căn bản là không thèm để ý đến em, còn bảo là... em có bệnh thì về uống thuốc nữa, đừng có làm phiền anh ấy."

Hạ Lan Phương Niên không nói gì, cúi đầu nhìn Hạ Lan Tú Sắc khóc thảm thiết, lớp trang điểm trên mặt bị nước mắt làm cho nhòe nhoẹt, nhìn vào có chút thê thảm.

Hạ Lan Tú Sắc thút thít nói: "Em một mình ở trong đó có hơi sợ, thế là em đi ra ngoài. Không ngờ... không ngờ lại bị mất tên lưu manh để mắt đến, anh cũng nhìn thấy rồi đấy, nếu như không có anh, thì em... em... xong đời rồi..."

Hạ Lan Phương Niên thở dài một tiếng, anh muốn nói gì đó nhưng rốt cuộc không biết nên nói cái gì.

Hạ Lan Tú Sắc túm chặt lấy tay của Hạ Lan Phương Niên: "Anh hai, em

không ngờ được anh Thính Phong lại là người như vậy. Dù gì các anh cũng lớn lên bên nhau, kể cả anh ấy có ghét em đi chăng nữa nhưng việc như thế này anh ấy nhìn thấy mà không thèm giúp, còn thờ ơ quan sát nữa, anh ấy thật đáng sợ, quá máu lạnh...”

Hạ Lan Phương Niên vỗ vai Hạ Lan Tú Sắc: “Chuyện này anh sẽ tìm cậu ấy hỏi cho rõ ràng. Em cũng đừng buồn quá! Nhưng nhớ lấy, từ nay về sau tuyệt đối không được đến những nơi kiểu này nữa, nhất là khi đã muộn như thế này.”

Hạ Lan Tú Sắc quệt nước mắt trên mặt: “Vâng, em biết rồi... Anh hai thương em nhất, em biết mà, em nhất định sẽ không tùy hứng nữa.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 665anh Thích Chị Ấy, Vậy Theo Đuổi Chị Ấy Đi

“Lên xe thôi.”

Bây giờ Hạ Lan Phương Niên cũng không biết giữa Nhạc Thính Phong và em gái anh ai đang nói thật, ai đang nói dối nữa. Anh không muốn nghi ngờ em gái mình, cũng không muốn nghĩ rằng bạn thân mình sẽ là một người thấy chết mà không cứu.

Nhưng chuyện xảy ra ngày hôm nay, hình như... thật sự có chút đáng nghi.

Nhạc Thính Phong tuy là một người không bao giờ làm việc theo lẽ thường, nhưng cậu ấy sẽ không bao giờ thấy chết mà không cứu, nhưng... đó là em gái anh mà, chẳng lẽ anh lại hoài nghi em gái của mình?

Trên đường về, Hạ Lan Phương Niên hỏi: “Muộn thế này em mới về nhà, mẹ có biết không?”

Hạ Lan Tú Sắc ngập ngừng một lát rồi nói: “Mẹ... mẹ không biết đâu. Là em lén chạy ra ngoài đấy, mẹ còn tưởng em đang ngủ cơ.”

“Sau này đừng bao giờ làm thế nữa, em là con gái, bên ngoài rất nguy hiểm.”

Hạ Lan Tú Sắc thành thật gật đầu: “Vâng ạ, em sẽ không làm như vậy nữa...”

Một lúc sau Hạ Lan Tú Sắc mới ngẩng đầu lên nhìn Hạ Lan Phương Niên: "Anh hai, em cảm thấy... anh Thính Phong thay đổi rất nhiều. Trước đây anh ấy có như vậy đâu, có phải anh ấy vì... vì... anh hai... anh cũng thích chị Thanh Ti, cho nên mới trở nên như thế, đúng không?"

Hạ Lan Phương Niên cau mày: "Đó không phải là chuyện của em, em đừng quan tâm."

Hạ Lan Tú Sắc bĩu môi: "Hứ, lúc nào cũng bảo em không phải quan tâm, nhưng em đã lớn rồi, em không phải là con nhóc suốt ngày chỉ biết chạy theo đằng sau anh đòi kẹo nữa. Anh hai... anh thích chị Thanh Ti đúng không?"

Hạ Lan Phương Niên siết chặt vô lăng: "Sao em lại biết chuyện này?"

Hạ Lan Tú Sắc chọc chọc hai ngón tay vào với nhau: "Em đâu có ngốc đâu, chỉ cần nhìn là biết mà. Anh rất thích chị ấy, hai người... trước đây quen nhau thế nào vậy? Em rất tò mò nha."

Hạ Lan Phương Niên tự cười giễu bản thân, anh cho rằng bản thân mình che giấu rất tốt, nào ngờ đâu ngay đến em gái ruột của mình cũng nhìn ra được.

"Đều là chuyện của quá khứ rồi, em không cần biết."

Hạ Lan Tú Sắc tức giận "hừ" một cái: "Anh hai, anh lại nói thế rồi, em là em gái của anh mà. Anh xem anh đi này, càng ngày

anh lại càng trở nên trầm lặng, anh gầy hơn rất nhiều so với lúc mới về nước đấy. Anh hai... anh đừng có tự hành hạ bản thân mình. Em... còn có cả mẹ nữa, mọi người đều rất đau lòng vì anh."

Hạ Lan Phương Niên lại thở dài một tiếng: "Anh vẫn rất tốt mà, ít nhất anh vẫn ổn, ổn hơn những gì mọi người nghĩ, chưa kể gần đây anh cũng nghĩ thông suốt rồi."

Hạ Lan Tú Sắc mím môi nói: "Anh... nếu như anh thật sự... thật sự thích chị Thanh Ti đến thế thì anh theo đuổi chị ấy đi, em ủng hộ anh. Em cũng... cảm thấy chị Thanh Ti rất tốt, nhưng mà... không biết tại sao mẹ lại không thích chị ấy?"

Vẻ mặt của Hạ Lan Phương Niên trở nên ảm đạm hơn: "Em đừng có nghĩ ngợi linh tinh nữa, bây giờ bọn họ rất tốt, anh... không cần thiết phải làm thế."

Hạ Lan Tú Sắc bặm môi: “Được rồi...”

Về đến nhà, ngoại trừ một nữ giúp việc đang trông cửa, còn những người khác đều đã đi ngủ.

“Mau lên gác tắm rửa đi rồi nhanh đi nghỉ ngơi đi, đừng để mẹ phát hiện.”

Hạ Lan Tú Sắc nhẹ nhàng ôm lấy Hạ Lan Phương Niên: “Vâng, cả nhà chỉ có mình anh hai là tốt với em nhất.”

Hạ Lan Tú Sắc buông Hạ Lan Phương Niên ra chạy lên gác, cẩn thận mở cửa phòng ngủ ra, cô ta liền nhìn thấy có một người đang ngồi trong phòng.

Nụ cười trên mặt Hạ Lan Tú Sắc nhanh chóng nhạt đi, cúi đầu nói: “Mẹ... mẹ...”

Hạ Lan phu nhân đứng dậy: “Sao rồi?”

Hạ Lan Tú Sắc lắc đầu: “Mẹ ơi... không được đâu, vô dụng hết, anh ta căn bản là không cắn câu... Những cách đó... không có tác dụng gì với anh ta...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 666anh Ta Không Thèm Động Đến Con

Hạ Lan Tú Sắc nhớ đến thái độ của Nhạc Thính Phong, lại nói: “Mẹ, Nhạc Thính Phong không phải là kẻ biết thương hương tiếc ngọc, anh ta rất máu lạnh. Hơn nữa... anh ta đã có Yến Thanh Ti, anh ta... thật sự thích cô ta... Hình như anh ta thật sự rất thích Yến Thanh Ti...”

Hạ Lan Tú Sắc kể lại toàn bộ mọi chuyện xảy ra ở Bích Lan Đình cho Hạ Lan phu nhân nghe: “Mẹ, mẹ xem vô dụng thôi, anh ta từ đầu đến cuối đều không thèm chạm vào con. Con... không đẹp bằng Yến Thanh Ti.”

Hạ Lan phu nhân cười lạnh một tiếng: “Hừ, trên đời này không có con mèo nào là không ăn vụng cả, đừng bao giờ mong chờ đàn ông sẽ mãi chung thủy với một người phụ nữ. Lần này chỉ là thử xem cậu ta như thế nào mà thôi, xem ra thằng nhóc này cũng khó chơi phết đấy.”

Hạ Lan phu nhân yêu thương hiền hòa vuốt tóc cô ta: “Tú Tú, con cứ tin

tưởng mẹ... Phụ nữ trên đời này muốn tóm chặt một người đàn ông, từ trước đến nay không phải dựa vào khuôn mặt.”

Hạ Lan Tú Sắc cau mày: “Nhưng mà... anh ta không thích con, anh ta không thích con, con căn bản là không tiếp cận được anh ta.”

“Không cần anh ta phải thích con, chỉ cần con gả vào nhà họ Nhạc là được.”

Hạ Lan phu nhân vuốt ve khuôn mặt của con gái, nói: “Thứ quan trọng nhất của một người phụ nữ đó chính là hôn nhân, nhưng đối tượng để kết hôn là ai thì lại không quan trọng. Chỉ cần cuộc hôn nhân này có thể cho con địa vị, có thể cho con quyền lực và tiền tài, thế là đủ rồi... Nhạc Thính Phong là người thích hợp nhất mà mẹ đã chọn cho con, nhà họ Nhạc ở Lạc Thành này không ai có thể sánh được, cậu ta lại không có anh chị em gì tranh giành quyền thừa kế hết. Tô Ngưng Mi... chính là một con ngốc, không cần phải lo về bà ta, con gả vào đó thì không cần phải buồn rầu vì cái gì hết.”

Quan trọng là con gái bà gả vào nhà họ Nhạc, bà ta sẽ thành mẹ vợ của Nhạc Thính Phong, con gái không hiểu chuyện quản lý kinh doanh, Tô Ngưng Mi là một con ngốc, bà ta có thể từ từ nhúng tay vào chuyện của Nhạc thị. Có Nhạc thị làm chỗ dựa, bà ta không cần lo lắng về cái gì cả.

Còn về phần Tô Ngưng Mi, cho đến bây giờ Hạ Lan phu nhân vẫn cho rằng bà không đủ để gây họa.

Hạ Lan Tú Sắc nuốt khan: “Mẹ, nhưng mà... con... vẫn còn nhỏ mà...”

Nhạc phu nhân vuốt ve khuôn mặt của cô ta, nói: “Con đã trưởng thành rồi, còn nhỏ cái gì? Bởi vì con còn nhỏ nên mới có thời gian để tính toán những thứ này. Tú Tú, con chỉ cần nghe lời mẹ là được, mẹ nhất định sẽ cho con tất cả những gì tốt nhất, để cuộc đời sau này của con vô ưu vô lo.”

Hạ Lan Tú Sắc gật đầu: “Vâng ạ...”

...

Sau khi Diệp Thiều Quang ra khỏi bệnh viện liền quay lại biệt thự của Du Hí một chuyến, lúc nãy anh ta quên mất chưa xử lý dấu vết mà Yến Thanh Ti để lại. Sau khi xử lý sạch sẽ tóc của Yến Thanh Ti, lau dọn mọi thứ trong phòng, còn xịt cả dung dịch khử sạch không khí, xác nhận không còn sơ hở nào nữa mới rời khỏi đây.

Lúc anh ta về đến khách sạn, đẩy cửa ra liền nhìn thấy Quý Miên Miên đang nằm co ro ngủ trước cửa phòng, trên mặt vẫn còn vệt nước mắt khô cạn. Điều hòa trong phòng vẫn chạy vù vù, nhiệt độ hiển thị là 22 độ, cô lạnh đến mức run lên cầm cập.

Diệp Thiều Quang cau mày, cái cô ngốc này, thật là...

Anh không biết phải nói gì với cô nàng này nữa.

Diệp Thiều Quang cúi xuống bế Quý Miên Miên lên, đặt lên giường, cởi giày, đắp chăn cho cô.

Quý Miên Miên ngủ rất sâu, mi mắt khẽ động đậy, nhưng vẫn không mở mắt.

Diệp Thiều Quang ngồi bên giường nhìn đồng hồ, giờ đã là ba giờ sáng, sợ rằng đêm nay có muốn ngủ nữa cũng không được.

Diệp Thiều Quang nhìn Quý Miên Miên đang say ngủ, thở dài một hơi, rốt cuộc là đêm nay anh uống nhầm thuốc gì thế không biết? Vội vàng bận rộn nửa đêm, lại chẳng được lợi lộc gì. Diệp Thiều Quang của trước đây, nếu như không có lợi ích gì thì tuyệt đối sẽ không ra tay giúp đỡ người khác.

Diệp Thiều Quang liếc nhìn Quý Miên Miên, đột nhiên tự cười một mình.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 667: Quá Cô Độc Nên Muốn Tìm Một Người Để Chơi Cùng

Có thể là anh thấy quá vô vị, vô vị đến mức, bắt đầu tự kiếm việc cho mình làm.

Ngồi một lúc, Diệp Thiều Quang đứng dậy vào phòng vệ sinh tắm một cái, lúc đi ra ngoài không mặc quần áo, lên giường lột sạch quần áo trên người Quý Miên Miên xuống vứt xuống sàn. Anh chịu thiệt như thế thì cũng phải tìm cho mình chút an ủi mới được chứ.

Cơ thể của Quý Miên Miên rất mềm mại, giống như cái tên của cô vậy, mềm mại như bông, lúc cô không tỉnh táo rất đáng yêu, ít nhất anh không bị cô làm cho tâm hoảng ý loạn nữa.

Diệp Thiều Quang nằm xuống nhưng không ngủ được, mệt mỏi cả nửa đêm, ôm cơ thể mềm mại của cô trong lòng, anh không thể không có phản ứng gì. Nhưng... anh lại không làm ra một động tác thừa thãi nào, cái loại phản ứng theo bản năng của cơ thể này, còn có cả sự khát vọng đều khiến Diệp Thiều Quang cảm thấy rất thoải mái.

Cảm giác thư thái kiểu này đại khái không có cách nào giải thích cho người khác hiểu, bởi vì anh cũng không biết nên nói thế nào, chắc anh cũng sẽ không nói với bất kỳ ai. Ít nhất, nó nói cho Diệp Thiều Quang biết rằng anh còn sống, còn có dục vọng, còn có nhiệt độ, còn cảm giác được ấm lạnh.

Trong một khoảng thời gian rất dài, Diệp Thiều Quang đã có được thứ mình muốn, giết chết những người mà anh ta hận rồi sau đó anh lại rơi vào một khoảng tĩnh mịch dài dằng dặc, những ngày tháng không có kẻ thù, không có mục tiêu theo đuổi, không có dục vọng, quả thực giống như một cái ao tù.

Không có cái gì đó để làm có đôi lúc rất đáng sợ.

Diệp Thiều Quang nghĩ, có lẽ thế giới của anh đã quá yên tĩnh, quá cô độc rồi, cho nên... gặp được người hay gây chuyện ầm ĩ như Quý Miên Miên, anh đã nương tay, bởi vì Quý Miên Miên ném vào trong thế giới đã trầm lặng của anh vô số những viên đá nhỏ, sau đó quấy đảo nó lên khiến tim anh lại một lần nữa đập trở lại.

Diệp Thiều Quang cúi đầu hôn lên trán Quý Miên Miên, môi anh lành lạnh

mà trán của Quý Miên Miên ấm nóng, cái khoảnh khắc hai thái cực chạm vào, hơi ấm truyền đến anh, trong lòng Diệp Thiều Quang hình như cũng dần dần trở nên dễ chịu hơn một chút.

Quý Miên Miên vô thức dán sát vào lòng Diệp Thiều Quang.

Anh ngẩn ra, khóe môi cong lên. Anh đã quá cô độc, cho nên muốn tìm một người đến chơi cùng mình. Giống như hồi còn nhỏ, trong nhà trẻ không anh muốn chơi với anh, anh phải tự nghĩ cách để tìm được vài món đồ chơi.

Quý Miên Miên... chính là đồ chơi của anh. Anh chỉ vừa mới bắt đầu chơi, đang có hứng thú, vẫn chưa cảm thấy chán.

Diệp Thiều Quang nhắm mắt, dần dần rơi vào trong giấc ngủ ngắn ngủi.

Trời vừa mới sáng, bên ngoài dần dần có những hạt mưa nho nhỏ, mùa hạ ở Hải Thành hay cả vùng phía nam năm nay ít mưa hơn mọi năm, rất nhiều vùng bị khô hạn, cơn mưa này đến cuối cùng cũng có thể giảm bớt cái nóng của thành thị.

Diệp Thiều Quang nghe tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ, mọi người vẫn hay nói, trời mưa thì sẽ dễ ngủ hơn, nghe những âm thanh tí tách đó, Diệp Thiều Quang dần dần chìm say vào giấc ngủ.

...

Quý Miên Miên nóng quá nên tỉnh lại, cô cảm thấy bản thân mình như thể bị quăng vào trong lò nướng, nóng đến mức cổ họng bỏng rát, thật khó chịu.

Quý Miên Miên giãy giụa mở mắt ra, mơ hồ nhìn thấy một gương mặt, sau đó trên trán có một bàn tay đặt lên, thật nặng

Quý Miên Miên lắc đầu thật mạnh, mở to hai mắt, cuối cùng cũng nhìn rõ người trước mặt, vẫn là gương mặt xinh đẹp của Diệp Thiều Quang, đầu tóc rối bời, trên mặt có chút mệt mỏi, trong đôi mắt vằn tia máu, anh nhấc tay ra khỏi đầu cô.

Quý Miên Miên há miệng: “Anh... tôi đang ở đâu đây?”

Vừa mới mở miệng ra nói, Quý Miên Miên liền phát hiện ra giọng nói của mình khàn đến sắp mất cả tiếng, hô hấp khó khăn, mũi tắc nghẹt, thế này là ốm rồi.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 668: Lại Ngủ Với Tôi Một Đêm Nữa

Diệp Thiều Quang cười châm chọc: “Ô, lại định ăn quỵt đấy à? Cô mở mắt ra rồi thì tự nhìn cho rõ đi.”

Ánh mắt Quý Miên Miên dần dần lướt xuống dưới, sau đó nhìn thấy tay của Diệp Thiều Quang ở trên ngực mình, đùi mình gác lên hông anh ta, hơn nữa... lại không mặc quần áo.

Quý Miên Miên thật muốn khóc, sao lại có cảm giác quay về cái cảnh hôm nọ thế này?

Cô... chẳng lẽ, lại đè con nhà người ta ra làm à?

Không đúng, không đúng...

Lần trước là cô say rượu, say rượu làm loạn là chuyện bình thường, nhưng lần này thì sao? Lần này cô có uống rượu đâu, rõ ràng cô đang khóc mà, khóc rồi ngủ thiếp đi lúc nào không biết, làm sao mở mắt ra đã thấy mình ở trên giường rồi?

Chắc chắn là cái tên yêu quái khốn khiếp này sàm sỡ cô rồi.

Giọng nói lành lạnh của Diệp Thiều Quang vang lên trên đầu cô: “Nếu cô chắc là tôi sàm sỡ cô, vậy thì phiền cô bỏ cái đùi đè lên người tôi cả một đêm xuống được không? Nếu như cô không bỏ xuống, tôi véo cô đấy, cô có tin không?”

Cô cảm thấy đùi mình đau đau, cô run lên, ảo não nghiến răng, sao lại ngu thế cơ chứ, đi nói hết những cái không nên nói ra thế?

“Cái đó, tôi xin lỗi, xin lỗi... tôi dậy ngay đây.”

Quý Miên Miên sợ đến mức vội vã xuống giường. Vừa mới bật dậy liền thấy trời đất quay vòng vòng, ngay sau đó lại bị một bàn tay to lớn kéo về giường.

“Nằm xuống...”

Quý Miên Miên choáng váng đổ ập xuống giường, lầm bầm: “Chóng... mặt... quá.”

Diệp Thiều Quang khinh bỉ nói: “Nói thừa, cô sốt cao như thế không chóng mặt sao được? Bảo cô ngu, cô đúng thật là ngu đến mức sợ người khác không biết mình ngu.”

“Tôi... sốt à?”

Diệp Thiều Quang để Quý Miên Miên ở đó, ngồi dậy cầm điện thoại gọi một cuộc, sau đó mở tủ lạnh lấy một túi đá ra, lấy khăn mặt bọc lại đặt lên trán Quý Miên Miên.

“Đứa đần như cô, nếu còn sốt nữa thì sẽ làm trí thông minh thấp lè tè của cô cháy sạch luôn đấy, đến lúc đó lại đi gây tai họa cho người khác.”

Cổ họng của Quý Miên Miên bỏng rát, cả người nặng nề, đầu óc còn choáng váng, tủi thân nói: “Tôi... tôi, không muốn gây tai họa cho người khác. Đúng rồi... chị Thanh Ti của tôi thế nào rồi?”

Quý Miên Miên nhớ tới Yến Thanh Ti liền giãy giụa muốn ngồi dậy, lại bị Diệp Thiều Quang ấn xuống giường: “Cô ta bây giờ tốt hơn cô nhiều, tối qua đã quay về khách sạn rồi.”

Quý Miên Miên thở phào nhẹ nhõm, vội vã hỏi: “Cái tên khốn khiếp đó đâu rồi, tôi đi làm thịt anh ta.”

Diệp Thiều Quang giễu cợt cười một tiếng: “Cô à... ha, cô cứ đợi... bị làm thịt đi.”

Quý Miên Miên bĩu môi nói: “Tôi phải đi rồi, đưa quần áo cho tôi.”

Diệp Thiều Quang véo mặt Quý Miên Miên: “Đi? Cô lại ngủ với tôi một đêm rồi đấy, cô nói xem làm thế nào? Chuyện này phải nói rõ ràng đã rồi muốn đi đâu thì đi. Quý Miên Miên... cô đừng có cầm thú như vậy được không?”

Gương mặt vốn đỏ lên vì sốt của Quý Miên Miên giờ lại càng đỏ hơn, cô nói: “Tôi...”

“Tôi giúp nữ thần của cô, cô không biết ơn mà còn làm tổn thương tôi. Quý Miên Miên, sao cô có thể xấu xa đến thế cơ chứ, cô nói xem phải làm thế nào đây?”

“Tôi...”

“Lần đầu tiên là vô tình, lần thứ hai chắc chắn là cố ý rồi đúng không? Cô nói đi, cô muốn bồi thường thế nào đây?”

“Tôi...”

Ngón tay của Diệp Thiều Quang đặt lên đôi môi hơi nóng của Quý Miên Miên, cúi đầu để mũi anh kề sát chóp mũi cô, làm cho hơi thở của anh phả lên mặt Quý Miên Miên.

“Quý Miên Miên, em nói xem, trên đời này làm gì có bữa ăn nào cho không, cũng không có người đàn ông nào để em ngủ miễn phí cả. Một lần rồi hai lần, dù sao em cũng phải... cho tôi một câu trả lời đi chứ?”

Quý Miên Miên hoảng hốt: “Tôi... hôm qua tôi... tôi không nhớ gì hết cả. Tối hôm qua tôi ngủ rồi mà, tôi căn bản không biết, anh... không thể vu khống tôi được.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 669: Trao Trái Tim Của Em Cho Tôi Thì Sao?

“Vu khống? Tối hôm qua, là ai bảo mình nóng, sau đó tự cởi sạch quần áo của mình ra, còn thò sang quần áo của tôi nữa. Quý Miên Miên, em khá lắm, tốc độ nhắm mắt cởi quần áo còn nhanh hơn cả người khác mở mắt. Tôi thật chưa bao giờ thấy một con quỷ háo sắc nào như em.”

Quý Miên Miên chỉ cảm thấy một luồng nhiệt xông thẳng lên não, ôi mẹ ơi, bị người ta nói thành quỷ háo sắc thật đáng sợ.

Quý Miên Miên lắc đầu lia lịa: “Tôi không có, tôi không nhớ gì hết cả...”

“Không sao, tôi vẫn còn nhớ là được rồi.”

“Tôi... tôi...” Quý Miên Miên khóc không ra nước mắt.

Ánh mắt Diệp Thiều Quang nhìn chăm chăm vào môi Quý Miên Miên: “Em nói xem... em nên bồi thường tôi như thế nào đây?”

“Tôi... không biết, không có tiền mà...”

Mấy hôm trước cô xem phim, thấy nam chính và nữ chính say rượu rồi lăn lên giường với nhau, sáng dậy nữ chính oai hùng quẳng cho nam chính một chồng tiền lên mặt. Cô cũng muốn thế, nhưng cô nghèo lắm, không có tiền.

Tay của Diệp Thiều Quang hình như lên cơn nghiện, khe khẽ vuốt ve khuôn mặt cô: “Không sao, tôi chỉ cần thứ mà em có thôi...”

Quý Miên Miên ngửi thấy mùi nguy hiểm, muốn lùi về phía sau nhưng đã bị người ta chặn mất đường rồi. Mũi cô đã nghẹt thì chớ, sau khi bị Diệp Thiều Quang đè xuống lại càng cảm thấy khó thở.

Diệp Thiều Quang rất đẹp trai, ánh mắt của anh ta dường như đang dụ dỗ người ta sa đọa.

Quý Miên Miên túm chặt lấy ga trải giường, lý nhí nói: “Anh muốn gì? Nếu được tôi đều cho anh hết? Anh... anh đừng... đừng có mà nhìn tôi như thế!’’

Tay của Diệp Thiều Quang lướt trên xương quai xanh của Quý Miên Miên.

Anh thấy xương quai xanh của cô rất đẹp, không không phải là kiểu đẹp gầy gò như que củi, mà là mềm mại có thịt nhưng vẫn có xương quai xanh lộ ra, càng sờ càng nghiện.

Diệp Thiều Quang không kìm được, cúi đầu hôn lên đó.

Quý Miên Miên chỉ cảm thấy những nơi mà môi anh hôn lên như thể có một dòng điện chạy qua, tê tê, từ từ lan tỏa ra toàn thân.

Ý thức của cô dường như cùng với những nụ hôn nhỏ vụn của anh dần dần rời xa cô.

Cô loáng thoáng nghe được tiếng của Diệp Thiều Quang.

"Trao trái tim của em cho tôi thì sao?"

"A?"

Quý Miên Miên "A" lên một tiếng, cô như nghe thấy câu nói đó nhưng lại quên mất rốt cuộc mình vừa nghe thấy gì, khăn chườm đá đã sớm rơi ra từ lúc nào không biết.

Quý Miên Miên cảm thấy nhiệt độ hình như lại tăng lên thì phải, cảm giác này không thể miêu tả bằng lời, cả người mềm mại như bông, lơ lửng như sắp bay lên, chân tay không có chút sức lực nào.

Quý Miên Miên há to mồm nhìn Diệp Thiều Quang, đôi mắt càng ngày càng mơ hồ.

"Quý Miên Miên..."

Quý Miên Miên nghe thấy có người gọi tên mình, cô lầm bẩm trả lời một tiếng.

"Tôi muốn có em, em có cho không?"

Quý Miên Miên chớp chớp mắt, muốn nhìn rõ gương mặt của Diệp Thiều Quang, cô vô ý thức thuận miệng nói: "Cho... a..."

"Ngoan lắm..."

Diệp Thiều Quang cúi đầu hôn lên môi của Quý Miên Miên. Cô đang sốt, bờ

môi cô nóng rực, nhiệt độ trong miệng càng nóng hơn, dường như có thể làm người ta tan chảy.

Độ ấm này khiến cho Diệp Thiều Quang mê muội, khiến anh cảm thấy trái tim và thân thể của mình đang dần dần ấm lên.

Diệp Thiều Quang ôm siết lấy eo của Quý Miên Miên, cả người đè lên người cô, anh muốn nuốt chửng cô. Nhưng mà, dường như mỗi lần anh muốn ăn cô đều có người đến quấy rầy, tiếng gõ cửa chợt vang lên, cắt ngang dục vọng đang dâng cao của Diệp Thiều Quang.

Diệp Thiều Quang thở dốc, đắp chăn cẩn thận lại cho Quý Miên Miên: "Đừng ngọ nguậy lung tung."

Anh cứ nghĩ rằng là vị bác sĩ lúc nãy anh gọi điện tới, nhưng không ngờ, lúc mở cửa ra nhìn lại thấy Yến Thanh Ti với khuôn mặt lạnh tanh đang đứng bên ngoài.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 670: Cô Trợ Lý Mà Tôi Đang Tìm Tại Sao Lại Ở Trên Giường Anh?

Diệp Thiều Quang sửng sốt, sao Yến Thanh Ti lại đến đây? Sao cô ta biết chỗ này?

Anh ta mở miệng hỏi: “Sao cô lại đến đây?”

Diệp Thiều Quang bỗng thấy chột dạ, cảm giác cứ như thể mình là học sinh cấp ba lén lút hẹn bạn gái đi chơi, đang nắm tay bạn gái kết quả lại gặp đúng “mẹ vợ” ở trên đường.

Cách nghĩ đó khiến cho Diệp Thiều Quang run lên, đầu óc anh ta bị Quý Miên Miên tiêm nhiễm mất rồi, thế mà lại... có cái cảm giác này, thật đáng sợ, thật kỳ dị.

Diệp Thiều Quang làm bao nhiêu chuyện xấu xa như thế, chưa bao giờ lại chột dạ giống như bây giờ.

Đúng, Diệp Thiều Quang chột dạ, thế mà anh lại chột dạ cơ đấy.

Chính bản thân Diệp Thiều Quang cũng muốn cười ha ha, tại sao anh lại phải chột dạ, anh chẳng có lý nào để chột dạ cả.

Tối hôm qua người giúp Yến Thanh Ti là anh, giờ anh ta nên thẳng sống lưng, cây ngay không sợ chết đứng đứng trước mặt Yến Thanh Ti mới phải chứ?

Yến Thanh Ti lạnh lùng nhìn Diệp Thiều Quang, cả người cô như thể vừa mới trở về từ nam cực lạnh âm mấy chục độ, tỏa ra khí thế lạnh lẽo kinh người. Hôm nay cô mặc một cái váy

liền thân màu đen ôm sát người, phần chân váy có gắn tua rua, nhẹ nhàng đung đưa, có thể mơ hồ nhìn thấy cặp đùi thon thả trắng trẻo, cô đi một đôi sandal đen, góp phần tôn lên đôi chân xinh đẹp.

Cả người Yến Thanh Ti tỏa ra thứ khí lạnh lẽo thấu xương, hai con mắt nhìn chằm chằm vào Diệp Thiều Quang, dường như muốn đào một cái động trên người anh ta vậy.

Cô không trả lời Diệp Thiều Quang mà lại hỏi: “Quý Miên Miên đâu?”

Diệp Thiều Quang biết Yến Thanh Ti đến đây để làm gì, anh đứng chặn ở cửa, cười thản nhiên: “Cô ta là trợ lý của cô, tôi làm sao mà biết được cô ta ở đâu, cô muốn tìm người thì hình như đã đi nhầm chỗ rồi thì phải?”

Bây giờ Diệp Thiều Quang chỉ muốn mau mau đuổi Yến Thanh Ti đi, cô ta không phải là người có thể dễ dàng qua mặt.

Mà quan trọng là... tại sao cô ta lại tìm được đến đây, cô ta nghe được tin tức ở đâu mà biết vậy?

Yến Thanh Ti châm chọc cười: “Đừng có mà giả vờ giả vịt cái mẹ gì với tôi. Từ đầu đến chân anh đều tỏa ra cái mùi vị vừa mới vụng trộm với con gái nhà người ta xong. Diệp Thiều Quang, là một thằng đàn ông... dám ngủ thì dám nhận.”

Diệp Thiều Quang...

Anh cũng muốn chứ. Mẹ nhà cô chứ, cô ngửi thấy mùi vụng trộm ở chỗ quái nào trên người ông đây chứ? Hôm qua anh ta chỉ đắp chăn ngủ đến sáng, có làm được cái khỉ gì đâu.

“Cô đã nói đến chuyện chịu trách nhiệm...”

Diệp Thiều Quang còn chưa nói xong, Yến Thanh Ti đẩy mạnh Diệp Thiều Quang ra, nhanh chóng lách qua người anh ta vào phòng.

Diệp Thiều Quang lập tức đuổi theo, đứng chặn trước mặt Yến Thanh Ti.

May mà phòng anh ta ở theo căn hộ cao cấp, bên ngoài là phòng khách, bên trong mới là phòng ngủ, anh ta không thể

để Yến Thanh Ti vào trong phòng ngủ được.

Nếu Yến Thanh Ti mà nhìn thấy Quý Miên Miên thì còn trò vui gì nữa, sau này thế nào Yến Thanh Ti cũng sẽ đề phòng anh như phòng cướp cho mà xem.

Diệp Thiều Quang nói: “Yến Thanh Ti, cô cũng là phụ nữ, cứ thế mà xông vào phòng của đàn ông không được hay lắm đâu nhỉ? Cô không sợ bị cánh chó săn chụp được cảnh cô ban ngày ban mặt vào khách sạn thuê phòng với

đàn ông à?”

Yến Thanh Ti cười lạnh, trên mặt đầy giễu cợt: “Anh nói đúng rồi đấy, tôi không sợ, mở cửa ra ngay cho tôi...”

Diệp Thiều Quang đương nhiên là sẽ không nghe lời Yến Thanh Ti, anh ta nói: “Quý Miên Miên mà cô muốn tìm không có ở chỗ của tôi, cô...”

“Chị Thanh Ti...”

Tiếng của Quý Miên Miên từ trong phòng ngủ vang lên, giọng nói khàn khàn, có chút yếu ớt, nhưng Diệp Thiều Quang và Yến Thanh Ti nghe thấy giọng nói này quả thật chẳng khác gì tiếng một quả bom vừa nổ.

Hai người cùng lúc quay đầu sang, Diệp Thiều Quang đỡ trán, anh không nghĩ ra mình còn có thể nói được cái gì, cũng không biết còn...

Ánh mắt Yến Thanh Ti như một con dao găm cắm xoáy vào anh: “Ha ha... không có ở đây? Vậy anh giải thích cho tôi, tại sao cô trợ lý của tôi lại ở trong phòng ngủ của anh, lại còn ở trên giường của anh?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 671: Thù Lao Tôi Cứu Cô, Là Cô Ấy!

Diệp Thiều Quang có thông minh, có nhạy bén đến thế nào đi chăng nữa, nhưng cảm giác như bị bắt gian tại trận thế này khiến anh không biết mình nên nói gì!

Chỉ là bị Yến Thanh Ti nhìn với ánh mắt như vậy anh thấy rất quỷ dị, cô ta chỉ thiếu mỗi điều tát cho anh một cái rồi chửi: “Thằng khốn nạn!” thôi.

Diệp Thiều Quang nhìn Quý Miên Miên, được lắm... còn biết quấn ga giường, có tiến bộ!

Quý Miên Miên sốt đỏ bừng hết cả mặt, lảo đảo đứng đó, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể gục xuống, miệng vẫn gọi: “Chị Thanh Ti.”

Diệp Thiều Quang muốn chạy tới đỡ, nhưng ánh mắt Yến Thanh Ti lúc này quả thật rất đáng sợ, anh sợ lỡ mà chạy tới đỡ lấy Quý Miên Miên, Yến Thanh Ti sẽ bẻ gãy tay anh ra thì sao.

Yến Thanh Ti trừng mắt hăm dọa: “Sao không nói gì, tôi đang nghe đây, nói đi?”

Diệp Thiều Quang cười gượng một tiếng: “Phải... Sao lại ở trên giường tôi thế nhỉ?”

Yến Thanh Ti đi tới cạnh Quý Miên Miên, sờ trán con bé thấy nóng hừng hực, cô đang rất tức giận, hận không thể xé xác Diệp Thiều Quang.

“Anh đang hỏi tôi đấy hả? Vậy được, tôi giải thích cho anh nghe vậy. Có một tên khốn tên Diệp Thiều Quang nham hiểm, thủ đoạn, mặt dày vô liêm sỉ, nhân lúc tôi không ở đây liền dụ dỗ cô trợ lý của tôi, lừa gạt thiếu nữ ngây thơ vô tội lên giường. Quá trình... là vậy đấy. Thế nên, chúng ta nói chuyện với nhau xem, chuyện này... nên giải quyết thế nào? Tôi có nên làm thịt tên khốn nạn không biết xấu hổ đó ra không đây?”

Lúc Yến Thanh Ti nói hai từ “làm thịt” cảm giác như mọi sát khí của cô đều toát hết ra ngoài.

Diệp Thiều Quang thấy lạnh toát hết cả sống lưng, nhún nhún vai, đúng là oan uổng quá mà, có vẻ như giờ có giải thích thế nào thì Yến Thanh Ti cũng

sẽ không chịu nghe.

Yến Thanh Ti đẩy Quý Miên Miên vào phòng cho cô nằm xuống nghỉ ngơi trước: “Ngoan, đừng nhúc nhích, mặc quần áo vào rồi chúng ta tới bệnh viện.”

“Bác sĩ tôi gọi chắc sắp đến rồi...”

Còn chưa nói hết lời, bác sĩ đã đến, Yến Thanh Ti mặc đồ vào cho Quý Miên Miên rồi mới cho bác sĩ vào.

Chờ bác sĩ kê thuốc cho Quý Miên Miên xong rồi tiêm một mũi hạ sốt rồi về.

Yến Thanh Ti đóng cửa, quay lại nhìn Diệp Thiều Quang, cười: “Tới đây, nói xem anh đã dụ cô trợ lý của tôi thế nào, tiện thể cũng nghĩ luôn xem anh muốn chết thế nào luôn đi nhé?”

Diệp Thiều Quang đã bình tĩnh trở lại và cũng nghĩ ra cách nên đối mặt với Yến Thanh Ti thế nào, anh nhún vai, cười nói: “Chuyện này... Tôi nghĩ chắc cô sai rồi, chính là cô trợ lý ngây thơ vô số tội của cô là người đã cưỡng bức tôi, tôi mới là người bị hại. Không tin cô hỏi cô ấy xem.”

Yến Thanh Ti nghe xong bật cười: “Cưỡng bức anh? Diệp Thiều Quang, con mẹ nó, anh coi tôi là đứa ngu hả? Miên Miên nhà chúng tôi đơn thuần như thế, vậy mà anh cũng có thể ra tay được? Diệp Thiều Quang, anh là đồ cầm thú, anh còn có còn là người nữa không?”

Diệp Thiều Quang sờ sờ mũi: “Cô ấy nói mà, không thuyết phục được vậy thì ngủ phục tôi... Thế là ngủ thôi!”

Yến Thanh Ti tức nghẹn họng, những lời muốn nói lại không thể nào thốt ra được. Đây chính là những gì cô đã nói với Quý Miên Miên, cô không ngờ con bé sẽ làm vậy thật.

“Ha ha... thế anh xem anh có tin được không? Miên Miên có thể đọ với anh sao, con bé muốn cưỡng ép anh? Nếu anh mà không đồng ý thì giờ nó đã sớm tàn rồi. Ngay từ lúc bắt đầu anh đã nhắm vào nó đúng không? Diệp Thiều Quang... anh thật quá nham hiểm.”

Diệp Thiều Quang gật đầu: “Phải, tôi đã nói với cô rồi mà, tôi không có ý gì với cô.”

Yến Thanh Ti nghiến răng: “Vậy chuyện tối qua cũng là vì...”

“Không sai, nếu không cô nghĩ sao tôi phải cứu cô?”

Diệp Thiều Quang nhấc tay chỉ vào phòng ngủ, con ngươi u ám nhìn chằm chằm Yến Thanh Ti: “Thù lao trả cho việc tôi cứu cô, chính là - cô ấy!”

--- O ---

Chương 672: Nếu Tôi Không Đồng Ý, Anh Sẽ Không Thể Có Được Con Bé

Yến Thanh Ti ha ha cười lạnh một tiếng: “Anh muốn có là có chắc? Anh nghĩ anh là ai, cứu tôi thì đã sao, tôi là một đứa không bao giờ biết đến chuyện đền ơn đáp báo đấy. Trợ lý của tôi, người của tôi, anh có muốn cũng phải hỏi tôi trước xem tôi có đồng ý hay không?”

“Cô có đồng ý hay không cũng không quan trọng, chỉ cần cô ấy đồng ý là được.”

“Ha ha ha...” Yến Thanh Ti cười ầm lên, dứt cười, mặt cô cũng tức khắc trầm xuống: “Vậy anh cứ chờ xem, nếu tôi không đồng ý, anh xem anh có thể có được Quý Miên Miên hay không nhé?”

Nhiệt độ điều hòa trong phòng lúc này là 26 độ, không nóng, không lạnh, vừa đủ. Nhưng bầu không khí bỗng trở nên lạnh xuống, oxy trong phòng như sắp bị rút ra hết.

Khóe môi Diệp Thiều Quang nhếch lên một nụ cười nhạt nhưng ánh mắt nhìn Yến Thanh Ti lúc này đã không còn lạnh lùng, khiêu khích như vừa nãy nữa mà thay vào đó là một ánh mắt không hề sợ sệt, chột dạ và quyết không nhượng bộ.

“Yến Thanh Ti, cô đừng có độc tài như vậy. Cô cũng không hỏi xem Quý Miên Miên nghĩ thế nào, cô cứ ích kỷ quyết định thay người khác như thế, không cảm thấy rằng mình đang không tôn trọng người khác à?”

“Tôn trọng? Diệp Thiều Quang, anh đang nói chuyện” tôn trọng “với tôi đấy à? Anh nói như thể anh là người tốt ấy, đừng khiến tôi thấy nực cười nữa. Nếu tôi không tôn trọng anh thì con mẹ nó giờ tôi đã đập chết anh luôn rồi. Đương nhiên tôi sẽ hỏi ý của Miên Miên, có điều... anh tự nói xem, con bé liệu có thích anh không? Trợ lý của tôi, chẳng lẽ tôi lại không biết con bé thích thể loại gì?”

Yến Thanh Ti làm sao mà có thể không biết Quý Miên Miên chưa từng yêu lần nào, một đứa trẻ ngây ngô đơn thuần như vậy, Yến Thanh Ti luôn coi con bé là một đứa nhỏ.

Còn trong lòng Quý Miên Miên, con bé thích nhất là nữ thần - cô, con bé có

thế giới của riêng mình, không khiến người khác phải can thiệp vào.

Quý Miên Miên đáng ra chỉ nên có cảm giác... ghét Diệp Thiều Quang thôi mới đúng.

Tất nhiên, nhất định Yến Thanh Ti phải hỏi cho rõ ràng, nếu Quý Miên Miên thật sự yêu con quỷ máu lạnh Diệp Thiều Quang, cô chắc chắn sẽ phải khuyên giải, phải cố gắng hết sức để Quý Miên Miên nhìn rõ con người thật của Diệp Thiều Quang. Nhưng lỡ Quý Miên Miên lại yêu Diệp Thiều Quang đến chết đi sống lại, nhất định phải là hắn ta thì sao, Yến Thanh Ti cô cũng không thể ngăn cản được.

Trên thế gian này, không ai có quyền ngăn cản một người yêu ai đó, nhưng cô sẽ cố gắng để Quý Miên Miên chịu phải tổn thương ít nhất.

Nhưng những điều này, Yến Thanh Ti tất nhiên sẽ không nói với Diệp Thiều Quang, cô không những không nói, mà còn bày ra thái độ ngăn cản rất quyết liệt.

Dù sao thì Diệp Thiều Quang cũng chẳng phải là hạng người tốt đẹp gì. Nếu hắn cảm thấy cô không để tâm tới chuyện giữa hai người, vậy sợ rằng hắn sẽ càng trắng trợn không kiêng dè hơn nữa mất.

Diệp Thiều Quang nghiến răng, Quý Miên Miên đúng là cái đồ fan não tàn. Chỉ là một cô gái thôi, có gì đáng theo đuổi chứ, con gái chẳng phải nên thích đàn ông đẹp trai sao?

“Tôi nghĩ chuyện này cũng chưa chắc đâu, đây là chuyện giữa hai chúng tôi, không cần cô phải xen vào.”

“Anh nói giống như một thằng đàn ông chuyên lừa con gái nhà người ta xong lại nói với cha mẹ vợ: yêu đương là chuyện của hai đứa tôi, không liên quan tới ông bà.”

Diệp Thiều Quang bực mình, cha mẹ vợ, cha mẹ vợ... cha mẹ vợ!

Yến Thanh Ti đang tự xưng là cha mẹ vợ của anh kìa.

Diệp Thiều Quang hít sâu một hơi, tự nói với bản thân không được so đo với Yến Thanh Ti, phải bình tĩnh, phải cố gắng bình tĩnh.

Diệp Thiều Quang nhún vai, nói: “Được thôi, nếu cô cứ khăng khăng vơ

chuyện này vào người thì cứ vơ đi. Nhưng tôi không phải là kẻ sẽ nói lý lẽ với cô đâu, cô cũng nói rồi đấy, tôi là một kẻ nham hiểm, giảo hoạt, vô liêm sỉ, nếu đã như vậy, tại sao tôi phải nghe lời cô chứ?"

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 673anh Chẳng Làm Gì Hết, Anh Chỉ Cởi Đồ Con Bé Ra Thôi?

Yến Thanh Ti cười ha hả: "Tất nhiên là tôi không thể bắt anh nghe lời tôi được rồi, tôi chỉ khiến Quý Miên Miên nghe tôi thôi là được."

"Cô..."

Điện thoại của Yến Thanh Ti vang lên, là Tiểu Từ gọi tới bảo cô về, sắp tới cảnh quay của cô rồi.

Yến Thanh Ti đứng dậy vào phòng ngủ xem Quý Miên Miên, con bé đang ngủ rất say. Cô sờ lên trán Miên Miên, hình như cũng không nóng như trước nữa, điều đó làm cô yên tâm hơn một chút, chỉ cần bắt đầu hạ sốt là được.

Cô liếc mắt nhìn Diệp Thiều Quang, nói: "Diệp Thiều Quang, anh chỉ đang muốn tìm một thứ đồ chơi thôi, nhưng Quý Miên Miên không phải búp bê, con bé là người, là trợ lý của tôi, là người của Yến Thanh Ti tôi, anh đừng nghĩ tới việc động vào con bé."

Diệp Thiều Quang có chút căng thẳng, ánh mắt Yến Thanh Ti quả là rất độc, không ngờ cô lại đoán ra suy nghĩ của anh.

Diệp Thiều Quang nói: "Tốt xấu gì tôi cũng đã cứu cô một mạng, Yến Thanh Ti, cô không cần cứ phải đối chọi gay gắt với tôi như vậy."

"Hừ..."

Yến Thanh Ti vén chăn lên, muốn vác Quý Miên Miên ra ngoài.

Diệp Thiều Quang vội cản lại: "Yến Thanh Ti, tôi lại bán một ân tình cho cô, Diệp Linh Chi sắp tới đây, cô muốn hỏi gì đều có thể hỏi..."

Yến Thanh Ti hiểu ý của Diệp Thiều Quang, cô buông Quý Miên Miên ra trước, nói: "Tôi có thể đồng ý nếu anh làm cho Miên Miên thích anh và anh

cũng phải thích con bé, lúc đó tôi sẽ không ngăn cản hai người. Nhưng anh buộc phải... giúp tôi một việc."

Diệp Thiều Quang nghĩ một hồi liền gật đầu: "Cô nói đi!"

"Lấy tin tức về sợi dây chuyền của Du Hí cho tôi."

Sợi dây chuyền này là một cái gai trong lòng Yến Thanh Ti, nó và sợi dây chuyền của mẹ cô rốt cuộc có quan hệ gì với nhau không?

Diệp Thiều Quang cũng chẳng lấy làm ngạc nhiên, gật đầu nói: "Được... Tôi cũng có một điều kiện, để Quý Miên Miên ở lại chỗ tôi, cô ấy ốm nặng như vậy, cô cũng không thể kéo cô ấy ra phim trường được."

Yến Thanh Ti dứt khoát từ chối: "Không được."

"Tại sao?"

"Anh còn hỏi tại sao à? Tối qua anh đè con bé đến phát sốt, phát bệnh như thế, anh là đồ cầm thú, anh đã làm gì con bé hả? Anh nghĩ tôi có thể để người lại chỗ anh chắc?" Yến Thanh Ti thấy Quý Miên Miên ốm như vậy, lại không thấy cô mặc quần áo, lập tức tưởng tượng ra mọi chuyện tối qua, liên tưởng tới việc Diệp Thiều Quang hành hạ Quý Miên Miên 108 cách, sao cô có thể để con bé lại chứ.

Sau khi trở về, cô nhất định phải hỏi cho rõ, nếu Quý Miên Miên bị ép buộc, cô sẽ khiến Diệp Thính Quang thân bại danh liệt, cô sẽ làm thịt hắn.

Yến Thanh Ti căm ghét nhất là loại đàn ông ép buộc phụ nữ.

Diệp Thiều Quang cạn lời: "Tôi chẳng làm gì cả."

Nếu biết mới sáng sớm ra Yến Thanh Ti đã chạy tới tận cửa bắt gian thế này thì tối qua anh thà thật sự lên giường với Quý Miên Miên còn hơn. Kết quả thì sao, lần nào cũng chưa động chạm gì mà cũng bị người khác hiểu lầm là thành rồi chứ.

Mặt Yến Thanh Ti chỉ hiện dòng chữ: Bà đây xem thường ngươi.

"Không làm gì, vậy quần áo trên người nó đâu hết cả rồi? Anh đừng có nói với tôi là con bé tự cởi? Diệp Thiều Quang, anh là một thằng đàn ông, làm thì nhận là làm, có gì mà phải lằng nhằng chứ."

"Tôi..."

Yến Thanh Ti đỡ Quý Miên Miên dậy, muốn dìu ra ngoài, nhưng nếu như vậy thì thật sự có hơi nặng. Bước được vài bước, Yến Thanh Ti đã không đi nổi nữa, "Mau lên, anh còn lề mề cái gì đấy? Mau tới giúp."

"Tôi..."

Diệp Thiều Quang cắn răng, kiếp trước anh đào mả hai người này lên đúng không?

Từ sau khi về nước tới giờ, lần nào đối mặt với Quý Miên Miên hay Yến Thanh Ti, anh cũng chẳng chiếm được ưu thế.

Yến Thanh Ti và Quý Miên Miên, hai người này, một kẻ thì quá thông minh, một đứa thì lại... quá ngốc.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 674đối Mặt Với Cô, Anh Không Nhẫn Tâm Nổi

Nếu đối diện với kẻ thông minh, Diệp Thiều Quang còn có thể tốn chút tâm tư để tính kế này nọ, nhưng khi đối mặt với một kẻ ngốc như Quý Miên Miên, anh... lại không nhẫn tâm ra tay.

Diệp Thiều Quang đẩy Yến Thanh Ti ra, cõng Quý Miên Miên đi ra ngoài.

"Mở cửa!" Đi tới trước cửa, Yến Thanh Ti còn chưa kịp tới, Diệp Thiều Quang đã quay lại lạnh lùng nói.

Yến Thanh Ti đi tới mở cửa, Diệp Thiều Quang hừ một tiếng: "Đeo kính, mũ với khẩu trang lên, đừng có đổ scandal lên người tôi."

Yến Thanh Ti trợn mắt trừng anh ta một cái: "Chuyện này không khiến anh phải bận lòng."

Diệp Thiều Quang nghiến răng đi ra ngoài.

"Cô lái xe hay bắt taxi tới đây."

"Tôi lái xe, xe đỗ trước cổng kìa."

Diệp Thiều Quang xốc Quý Miên Miên lên, mặt cô áp lên cổ anh, tuy không còn sốt nữa, nhưng vẫn rất nóng, khiến anh có một cảm giác khác lạ.

Mềm mại, ấm áp, xuyên qua da thịt mà tiến vào bên trong cơ thể.

Xuống lầu, Yến Thanh Ti đi đến trước xe mở cửa, để Diệp Thiều Quang cho Quý Miên Miên vào trong.

Diệp Thiều Quang đưa thuốc cảm mà bác sĩ đã kê cho Yến Thanh Ti: "Đây là thuốc của cô ấy, nhớ cho cô ấy uống, trên đó có hướng dẫn sử dụng, nhớ uống sau ăn 20 phút."

Yến Thanh Ti không nhìn thẳng Diệp Thiều Quang, cô nheo mắt lại, mặt đầy vẻ hoài nghi.

Diệp Thiều Quang hình như có hơi quan tâm quá tới Quý Miên Miên thì phải, nếu thật sự chỉ coi là đồ chơi để trêu đùa, vậy... có cần phải quan tâm nhiều tới vậy không?

"Anh..."

Yến Thanh Ti vừa nói một chữ, bỗng nghe thấy có người gọi: "Thiều Quang."

Diệp Thiều Quang chấn động.

Một giây sau, Yến Thanh Ti còn chưa kịp phản ứng lại, đã bị đẩy mạnh vào trong xe. Anh ta đẩy rất mạnh, lại gấp, khiến đầu Yến Thanh Ti bị đập vào cửa xe "cộp" một tiếng, đau tới nỗi Yến Thanh Ti phải chửi thề.

Yến Thanh Ti xoa đầu, tức giận nói: "Anh làm cái gì đấy?"

Diệp Thiều Quang vội đóng cửa lại, hạ giọng nói nhanh một câu: "Đừng nói gì cả, cũng đừng ra ngoài."

Yến Thanh Ti sững sờ, ý gì?

Diệp Thiều Quang quay phắt người lại, ngẩng đầu, nhìn về hướng người đang đi tới, trên mặt lập tức treo lên một nụ cười: "Bác cả, chú Du, sao mọi người lại đến đây?"

Cửa xe bị đóng, Yến Thanh Ti hạ cửa sổ xe xuống một chút, thì nghe thấy tiếng chào của Diệp Thiều Quang.

Cô nheo mắt nhìn, hóa ra là bác cả của Diệp Thiều Quang, là người nắm giữ mọi quyền lực trong nhà họ Diệp hiện tại.

Chú Du, chẳng lẽ lại là... Chú hai của Du Hí?

Yến Thanh Ti ngẩng đầu nhìn, thấy có hai người đàn ông đang đứng trước mặt Diệp Thiều Quang.

Một người khoảng 60 tuổi mặc com-lê thẳng thớm, thần thái rất tốt, nhìn trông có vẻ trẻ hơn tuổi thật rất nhiều.

Yến Thanh Ti siết chặt tay, chuyện năm ấy của mẹ cô, chắc chắn có liên quan tới lão già này.

Bất giác, sát khí bao trùm cả người cô.

Người bên cạnh có vẻ trẻ hơn rất nhiều, nhưng Yến Thanh Ti chỉ có thể thấy nghiêng khuôn mặt, sống mũi cao thẳng, đường vòng cung dưới cằm đẹp đẽ, da trắng như ngà, dáng vẻ cao gầy.

Nửa gương mặt ấy thôi cũng đủ để khiến bao người điên cuồng lên rồi.

Yến Thanh Ti thấy bác cả Diệp Thiều Quang nói: “Bác tới bàn chút chuyện, tiện tới thăm con.”

“Con không sao, dạo này con sống tốt lắm, cảm ơn bác đã quan tâm.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 675mắt Đào Hoa Lãnh Đạm

Giọng Diệp Thiều Quang rất lạnh, khá máy móc, lại có chút giống như giọng nói truyền ra khi điện thoại hết tiền - một giọng nói cứng nhắc.

“Con chuẩn bị ra ngoài à?”

“Vâng, có chút chuyện, con muốn ra ngoài một lúc.”

“Thiều Quang có bạn gái rồi à?”

“Không, là bạn con thôi, con đưa họ về.”

“Nếu đã vậy, con đưa bạn về trước đi, tối có chuyện cần nói với con.”

“Vâng, vậy hai người nghỉ ngơi trước đi.”

Bác cả của anh ta gật đầu, đảo mắt nhìn vào xe, sau đó đưa tay ra với chú hai của Du Hí, mời ông ta vào trước.

Yến Thanh Ti nheo mắt, bác cả của Diệp Thiều Quang là người nắm quyền nhà họ Diệp, nhưng lại cung kính với chú hai của Du Hí như vậy, Du gia, thật sự ghê gớm vậy sao?

Đang nghĩ ngợi lung tung, người đàn ông vẫn luôn im lặng và đứng nghiêng kia bỗng nhìn vào xe.

Yến Thanh Ti lơ đãng ngẩng đầu, đúng lúc nhìn vào mắt hắn, cô giật bắn mình.

Cô biết rõ, cô đang ngồi ở ghế sau, cửa sổ có nhìn từ ngoài vào cũng không thể thấy gì, nhưng Yến Thanh Ti vẫn có ảo giác bản thân bị nhìn thấu, như thể cả người cô không có gì che chắn rồi đứng trước mặt ông ta, mặc cho ông ta đánh giá vậy.

Mắt chú hai của Du Hí có chút giống với hắn ta, đều là con mắt đào hoa, phải giống tới ba bốn phần... Nhưng mắt của Du Hí lại tràn ngập vẻ phong lưu, còn cặp mắt của người đàn ông này hoàn toàn chỉ thấy lạnh lẽo. Giống một bông hoa đào đã nở bung ra bị rơi xuống nước, sau đó kết thành băng...

Đôi mắt đó, ngoài việc thấy đẹp ra bạn sẽ chỉ cảm thấy lạnh giá, lạnh vô cùng.

Tay Yến Thanh Ti run lên, điều hòa trong xe vốn dĩ chưa bật, rất nóng, nhưng hiện tại Yến Thanh Ti chỉ cảm thấy nhiệt độ trong xe quá thấp.

May mà ông ta không nhìn lâu, sau đó liền quay đi bước thẳng vào khách sạn.

Diệp Thiều Quang đợi bọn họ đi rồi, lập tức mở cửa xe: “Chìa khóa.”

Yến Thanh Ti nuốt nước bọt, hoảng loạn lấy chìa khóa từ trong túi ra đưa cho Diệp Thiều Quang.

Diệp Thiều Quang thấy Yến Thanh Ti có vẻ gì đó hơi lạ: "Cô sao thế?"

"Không sao, mau đi thôi."

"Phải đi thật nhanh." Diệp Thiều Quang nghĩ tới hai người kia, sắc mặt trở nên rất khó coi.

Giờ anh lại cảm thấy mừng vì Yến Thanh Ti đã kịp đưa Quý Miên Miên đi. Nếu không, lỡ để họ phát hiện ra Quý Miên Miên trong phòng anh, vậy sẽ càng không ổn.

Diệp Thiều Quang khởi động xe, lập tức lao thẳng ra đường lớn.

Đợi tới khi điều hòa bật lên, xe cũng đi xa khỏi khách sạn, Yến Thanh Ti mới từ từ bình tĩnh trở lại.

Cô ngồi phía sau, Quý Miên Miên đang dựa vào lòng cô.

Yến Thanh Ti lấy một tấm thảm ra đắp cho Quý Miên Miên, chốc chốc lại sờ lên trán.

Sức khỏe Quý Miên Miên vốn rất tốt, thế nên bác sĩ tiêm một mũi hạ sốt cho cô xong thì hiệu quả rất rõ rệt, hơn nữa cũng có tác dụng rất nhanh.

Sau khi đã bình tĩnh trở lại, Yến Thanh Ti hỏi: "Đó là bác cả của anh à?"

Diệp Thiều Quang gật đầu: "Phải."

"Chuyện năm ấy, có phần của ông ta không?"

"Nếu tôi nói ông ấy không can dự vào thì cô cũng không tin. Nói thật, tôi cũng không biết rốt cuộc ông ấy nhúng tay vào bao nhiêu, nhưng tôi chỉ có thể nói với cô, chuyện của mẹ cô bao nhiêu năm nay đều là chuyện cấm kỵ của nhà họ Diệp, trước giờ không ai được nhắc đến cả."

Yến Thanh Ti siết tay lại, trước mắt cô lại thoáng hiện lên sợi dây chuyền kia.

"Xác mẹ tôi năm ấy là do Diệp Gia mang đi, vậy bà... vậy bà..." Yến Thanh

Ti muốn hỏi những thứ trên người bà năm đó là ai đã thu dọn, có điều cô vẫn không mở miệng được.

Chương 676xem Mắt Dù Sao Cũng Sẽ Không Có Kết Quả Gì

Thứ nhất, Diệp Thiều Quang chắc chắn sẽ không nói, thứ hai... là không biết rõ mọi chuyện.

Cô chỉ thấy người có khả năng tham gia vào việc này nhất, một là Yến Tùng Nam, hai là Diệp Linh Chi... Yến Tùng Nam chết rồi, cô chỉ có thể từ Diệp Linh Chi mà tìm điểm đột phá thôi.

Chỉ là giữa cô và bà ta căn bản đã đến bước đường không chết không dừng lại, chắc chắn Diệp Linh Chi cũng sẽ không nói cho cô biết.

Hiện tại, có thể uy hiếp được Diệp Linh Chi cũng chỉ có một mình Yến Minh Châu.

Yến Thanh Ti nhanh chóng tìm mưu tính kế, cô cảm thấy mình đang bị lún sâu vào một vòng xoáy khổng lồ, không thể bứt ra được. Bí mật này nối tiếp bí mật kia, nối liền vào nhau, tích tụ lại, sau một thời gian lại dần dần bị vén ra.

Yến Thanh Ti rất muốn biết tất cả mọi chuyện năm ấy nhưng thật sự rất khó, cô không tìm được điểm mấu chốt nào hết, cũng không tìm được người thật sự có thể giúp được cô. Chưa kể lại có nguy hiểm rình rập khắp nơi như vậy, Yến Thanh Ti không muốn lại liên lụy tới Nhạc phu nhân và Nhạc Thính Phong.

Nếu có thể bình an trải qua, nếu có thể thật sự tháo gỡ được gánh nặng trên người, làm một người bình thường, Yến Thanh muốn về bên Nhạc Thính Phong sống yên ổn qua ngày.

Yến Thanh Ti nhắm mắt, thở dài một tiếng.

Bất kể có khó khăn thế nào, cô cũng phải bước tiếp.

Yến Thanh Ti lại mở mắt ra, hỏi: “Người vừa rồi là chú hai của Du Hí... ông

ta...”

Diệp Thiều Quang gật đầu: “Làm sao?”

Yến Thanh Ti lắc đầu: “Không có gì...”

Cũng không liên quan đến cô, cô chỉ cảm thấy người đó... có hơi... đáng sợ thôi.

Diệp Thiều Quang nói: “Đó là một kẻ rất nguy hiểm, không dây vào được, cô biết vậy là được rồi.”

Yến Thanh Ti gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Diệp Thiều Quang đưa Yến Thanh Ti và Quý Miên Miên về khách sạn rồi tự lái xe về.

Về đến khách sạn, anh ta đi gặp bác cả của anh ta và chú hai của Du Hí - Du Dực.

Bác cả nhà họ Diệp nói trước: “Hôm nay đến đây là vì hai chuyện, Du nhị tiên sinh muốn hỏi con về chuyện Du Hí bị thương.”

Diệp Thiều Quang mặt đầy ngờ vực: “Cậu ta bị thương chẳng phải là vì lúc đang hút thuốc trên ban công không cẩn thận bị ngã xuống à?”

Du Dực: “Thật vậy sao?”

Giọng Du Dực hơi khàn khàn, mang theo từ tính, nghe như tiếng đàn cello, khi ông ta nói chuyện tạo nên một giai điệu tuyệt đẹp.

Diệp Thiều Quang gật đầu: “Đúng vậy, cháu là người thấy cậu ta rơi xuống, nếu cậu ta thật sự bị người ta hại, kẻ đó chẳng lẽ còn chịu giữ lại cái mạng nhỏ của cậu ta sao? Huống hồ, không phải cậu ta cũng tự nói vậy à? Chú hai, chú tới hỏi cháu, không bằng chú hỏi thẳng cậu ta thì có phải chính xác hơn không?”

Du Dực gật đầu, không nói gì thêm.

Bác cả của Diệp Thiều Quang lại nói: “Còn một chuyện nữa. Tối nay bác có hẹn ăn cơm với chủ tịch của Kim Thạch, con nhớ phải tới, tiện thể gặp mặt tiểu thư nhà họ Kim luôn. Con lớn thế rồi cũng phải suy nghĩ về chuyện hôn

nhân chứ? Tiểu thư nhà họ Kim bác từng gặp rồi, hào phóng, khéo léo, có tri thức, hiểu lễ nghĩa, rất hợp với con.”

Diệp Thiều Quang chẳng để tâm, gật đầu: “Được ạ, vậy gặp thử xem...”

Diệp gia đang muốn liên thủ với tập đoàn Kim Thạch, thế này chắc muốn kết nối thông gia với nhau.

Diệp Thiều Quang cười lạnh trong lòng, gặp là một chuyện, còn đồng ý hay không lại là chuyện khác.

Ăn một bữa cơm... có là gì? Dù sao thì cũng sẽ chẳng có kết quả gì hết.

Nói một hồi, bác cả Diệp Thiều Quang lại nói: “Ngoài ra còn một chuyện nữa. Gần đây con bớt làm chuyện mờ ám đi, có những chuyện làm được hay không, có nên làm hay không, chắc không cần phải để bác nhắc con đâu nhỉ?”

Diệp Thiều Quang nói: “Con biết rồi, bác cả.”

“Du nhị tiên sinh, vậy chúng ta đi trước thôi.”

“Được...”

Diệp Thiều Quang nhìn hai người rời đi, sắc mặt có hơi trầm xuống, nhưng nụ cười từ đầu tới cuối vẫn đọng lại trên khóe môi.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 677tôi Đã Gặp Được Hạnh Phúc Của Tôi Rồi

Qua hai ngày, Quý Miên Miên cũng đã khỏi bệnh, Yến Thanh Ti cũng bắt tay vào quay cảnh cuối cùng.

“OK, đóng máy được rồi.”

Đạo diễn vừa hô xong, cả phim trường đều ầm ĩ cả lên.

Yên Thanh Ti bò từ dưới đất lên, trên người cô vẫn còn chảy máu giả, đứng dậy hơi vội, trước mắt liền cảm thấy choáng váng, cô ôm đầu đứng một lúc

để cơn váng vất qua đi mới đứng thẳng người dậy.

Bỗng trước mắt có một thanh chocola, Yến Thanh Ti ngạc nhiên ngẩng lên thì thấy gương mặt Tống Thanh Ngạn.

"Cô chưa ăn gì lâu như vậy, sẽ bị hạ đường huyết, ăn vài miếng socola đi."

Yến Thanh Ti cười bảo: "Cảm ơn."

Tống Thanh Ngạn thấy Yến Thanh Ti bóc vỏ, bẻ một mẩu chocola bỏ vào miệng, lúc cô ăn, trông chẳng nhã nhặn như những nữ diễn viên khác.

Những người khác đều đang chúc mừng đóng máy thành công, mọi người đều chạy tới ôm đạo diễn, chỉ có hai người họ đứng đó yên tĩnh nói chuyện, dường như chẳng hề hợp với ai ở đây.

Trợ lý của cả hai đều chỉ ở bên cạnh quạt mát cũng không làm phiền họ.

Tống Thanh Ngạn cầm lấy cái cô trong tay trợ lý che lên đầu Yến Thanh Ti: "Cô có hứng thú tham gia bộ phim điện ảnh đầu tiên sau khi chuyển nghề của tôi không? Tôi giữ vai nữ chính lại cho cô rồi."

Yến Thanh Ti ngạc nhiên: "Anh mà còn thiếu nữ chính à?"

"Nữ diễn viên thì tôi không thiếu, nhưng tôi thiếu một nữ chính giống như cô."

Trước đây, Tống Thanh Ngạn từng nghe Tần Cảnh Chi nói diễn xuất của Yến Thanh Ti rất tốt, anh ta chỉ cảm thấy vì vai diễn kia trong Tiêu Phòng Điện là đo ni đóng cọc cho cô nên mới có thể diễn được một Chiêu quý phi bá đạo, xinh đẹp đến như vậy. Nhưng trải qua những ngày quay Lãnh Hương, Tống Thanh Ngạn mới cảm thấy Yến Thanh Ti quả thật là người có diễn xuất tốt. Hơn nữa, khi cô quay phim, không hề có bất cứ dấu vết gì gọi là "diễn" cả, vai diễn đều được cô thể hiện rất tự nhiên.

Tống Thanh Ngạn rất tán thưởng những nữ diễn viên như vậy.

Yến Thanh Ti cười nói: "Tôi rất nghiêm túc cảm ơn lời mời của anh, có điều... tôi còn phải xem kịch bản trước đã."

"Tất nhiên rồi, về tôi sẽ gửi kịch bản điện tử trước cho cô."

“Được...”

Chuông điện thoại vang lên, Quý Miên Miên thấy là số của boss gọi đến liền đưa cho Yến Thanh Ti: “Chị, điện thoại của đại Boss này.”

Khóe miệng Yến Thanh Ti nhếch lên, nếu Nhạc Thính Phong biết hôm nay cô đóng máy mà không gọi điện, chắc anh sẽ lột da cô ra mất.

“Có chuyện gì không?” Yến Thanh Ti mở miệng hỏi.

“Đóng máy rồi à?”

“Ừm...”

Cô còn tưởng Nhạc Thính Phong sẽ nói chúc mừng, ai dè...

“Nếu đã đóng máy rồi, em còn đứng nói chuyện riêng với đàn ông dưới nắng làm gì thế? Em không biết mình là người đã có bạn trai rồi à? Em không sợ lại bị bôi nhọ, bôi xấu là bạn trai không cần em nữa sao?”

Yến Thanh Ti vừa nghe thấy liền trợn tròn mắt, vãi, sao anh biết cô đang nói chuyện riêng với đàn ông dưới nắng chứ?

Cô lập tức nhìn ngó xung quanh, liền thấy một bóng dáng phía sau đoàn người, nụ cười trên mặt dần trở nên rạng rỡ, cô nói với Tống Thanh Ngạn: “Bạn trai tôi đến rồi, tôi đi trước nhé! Cảm ơn lời mời của anh, cũng rất cảm ơn sự thừa nhận của anh. Nếu kịch bản phù hợp, tôi nhất định sẽ suy nghĩ về vấn đề này.”

Yến Thanh Ti vẫy tay với Tống Thanh Ngạn, cô quay người chạy về phía đoàn người, Quý Miên Miên vội đuổi theo.

Tống Thanh Ngạn thấy Yến Thanh Ti như một con chim nhỏ, vui vẻ xuyên qua đoàn người, bay nhào vào lòng người đàn ông đó. Chỉ khi đứng trước mặt người ấy, cô mới có thể cười xán lạn, tươi đẹp như một đóa hoa vậy!

Nhạc Thính Phong xòe tay đỡ lấy người nhào tới, anh cầm một bó thanh cúc đưa tới trước mặt Yến Thanh Ti, bó hoa xòe ra càng khiến người ta cảm động.

Nụ cười trên gương mặt Yến Thanh Ti giây phút ấy giống như ý nghĩa của loài hoa đó, chính là: Tôi đã gặp được hạnh phúc của tôi rồi!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 678em Băng Qua Dòng Người Để Đến Bên Anh

Em băng qua dòng người, đi qua bốn mùa, vượt qua tăm tối, cuối cùng cũng đến được trước mặt anh, gặp được anh, em đã gặp được phần tốt đẹp còn sót lại của chính mình.

Nhạc Thính Phong sẽ mãi khắc ghi nụ cười ấy của Yến Thanh Ti, không chút u ám, không tính toán, chỉ đơn thuần là nụ cười vui vẻ vì anh.

Có hạnh phúc, có thích thú, có dựa giẫm, có vui vẻ!

Đó là nụ cười thuần túy nhất kể từ khi anh quen biết cô.

Trong lòng Nhạc Thính Phong chỉ có một âm thanh, một âm thanh duy nhất: Sau này anh phải khiến Yến Thanh Ti mỗi ngày đều có thể cười một cách xán lạn giống như thế này!

Quý Miên Miên lập tức lấy điện thoại ra chụp lại, hôm nay nữ thần có thể dùng tấm này để ngược cẩu rồi.

Yến Thanh Ti chẳng kiêng kỵ gì bổ nhào vào lòng Nhạc Thính Phòng, cô không tránh né, cũng chẳng phải giả bộ không quen biết anh.

Đây chính là bạn trai cô, cô không làm gì phạm pháp cả, bạn trai cũng chẳng xấu đến nỗi không gặp người khác được, không cần thiết lúc nào cũng phải lén lén lút lút, cô không muốn ủy khuất chính mình, cũng không muốn khiến Nhạc Thính Phong buồn. Chỉ là để tránh lời ong tiếng ve không cần thết, hơn nữa không muốn liên lụy đến Nhạc Thính Phong, khi ở trước mặt báo chí, cô vẫn che mặt anh lại.

Nhạc Thính Phong một tay ôm lấy eo Yến Thanh Ti, ôm cô vào lòng, cánh tay nhấc cao cô lên.

Cô vòng tay ôm lấy cổ Nhạc Thính Phong, chưa đợi anh làm gì, cô liền hôn anh.

Ánh nắng chói chang mùa hè rọi thẳng xuống đầu, Yến Thanh Ti vẫn còn đang mặc một bộ sườn xám dầy bằng vải bông, máu giả vẫn đang chảy trước

ngực, nhuộm đỏ cả ngực Nhạc Thính Phong, chiếc sơ mi trắng như tuyết lập tức có thêm một bông hoa màu đỏ.

Trên người Yến Thanh Ti có mùi khó ngửi, cũng không biết chuyên viên đạo cụ móc đâu ra chiếc áo đó, còn cố tình làm cho cũ cũ, bẩn bẩn, hơn nữa bị phơi trong thời tiết thế này, cộng thêm mồ hôi trên người lẫn vào nhau, thật sự rất hôi. Nhưng Nhạc Thính Phong chẳng hề để tâm, anh cúi đầu ôm chặt lấy cô, chỉ muốn hôn cô lâu thêm một chút.

Từ sau khi ở bên Yến Thanh Ti, yêu cầu chất lượng cuộc sống của Nhạc Thính Phong càng ngày càng thấp, tính cách kén cá chọn canh trước đây cũng không còn thấy nữa.

Chỉ còn một suy nghĩ thôi, đó là bà xã thì cái gì cũng tốt hết.

Chỉ cần những thứ có liên quan tới Yến Thanh Ti, mọi thứ anh đều có thể chiều theo, hết thảy đều không còn là vấn đề nữa.

Chỉ cần có cô ở bên là tốt rồi!

Một hồi lâu sau, Nhạc Thính Phong thả Yến Thanh Ti xuống.

Trời nóng bức như vậy, hai người chẳng ai muốn buông đối phương ra, Yến Thanh Ti vẫn luôn nghĩ thật ra cô cũng chẳng nhớ Nhạc Thính Phong lắm, thậm chí rất ít khi nghĩ tới anh. Nhưng khi vừa nhìn thấy anh ở xa xa phía sau đoàn người, Yến Thanh Ti lại cảm thấy nỗi thương nhớ trong lòng dường như trong phút chốc liền ập tới.

Cô thật sự rất nhớ người đàn ông này.

Giọng nói của anh, bóng dáng anh, hơi thở của anh đều khiến cô nhung nhớ. Buổi tối không có anh, lúc ngủ cô cũng cảm thấy không yên ổn.

Yến Thanh Ti ngẩng đầu hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

Nhạc Thính Phong véo mặt Yến Thanh Ti, tiện thể lau luôn mồ hôi trên mũi cô: “Nếu anh mà không tới, nói không chừng... sẽ bị đạp khỏi giường một tuần mất.”

Yến Thanh Ti dứt khoát lắc đầu: “Không đâu...”

Nhạc Thính Phong cười nói: “Giờ tính khí em tốt vậy sao?”

Yến Thanh Ti giơ tay ra: “Phải hai tuần.”

Nhạc Thính Phong: “...”

Được rồi, may mà đến, nếu không... hai tuần nữa đều bị đạp xuống giường rồi.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 679nhạc Đại Boss Thật Nham Hiểm

Anh cúi xuống mút môi Yến Thanh Ti một hồi: “May mà anh đến, nếu không để mẹ anh biết được, sau này lại có thêm lý do để cười nhạo anh mất.”

Quý Miên Miên thấy hai người thân mật chẳng e dè gì, trong lòng thấy chua xót, nữ thần của tôi... nữ thần của tôi có bạn trai rồi, đau lòng quá đi mất.

Nhưng...

“Ông chủ, chị Thanh Ti, hai người không thấy nóng à?”

Hiện tại đã hơn 4 giờ chiều rồi nhưng trời vẫn oi bức, cô đứng dưới nắng có một lúc mà cảm giác đầu óc choáng hết cả lên. Hai người này ôm chặt vậy mà không có cảm giác gì à? Yêu đương có thể khiến con người ta hạnh phúc đến vậy sao, ngay đến nhiệt độ cao, nóng bức tới vậy cũng không có phản ứng gì nữa?

Quý Miên Miên cảm thấy bọn họ thật khó hiểu.

Lúc này, Yến Thanh Ti mới cảm thấy cả người dính nhơm nhớp, nóng phát rồ, đầu hơi váng vất. Cô nói: “Nóng quá, em đi tắm, thay đồ xong mình về khách sạn nhé!”

“Tắm xong đừng về khách sạn nữa, cũng hơn bốn giờ rồi, lát anh đưa mọi người đi ăn.”

Quý Miên Miên vừa nghe thấy có ăn liền hoan hô: “Ông chủ tốt nhất, ông chủ tuyệt nhất.”

Yến Thanh Ti véo mặt cô, kéo cô rời đi!

Yến Thanh Ti đi tắm, còn Quý Miên Miên và Tiểu Từ thu dọn đồ đạc ở bên ngoài. Tiểu Từ xếp đồ của Yến Thanh Ti lên xe trước, Nhạc Thính Phong thì ngồi nghịch cái quạt gió mini của Yến Thanh Ti, anh giương mắt nhìn Quý Miên Miên.

Anh cũng chỉ thuận miệng nói vài câu với Quý Miên Miên: "Mấy ngày này, trông Thanh Ti lại gầy đi rồi, không ăn uống tử tế à?"

"Vâng, bận nhiều việc quá, chị Thanh Ti cũng chẳng có thời gian mà ăn nữa."

"Đoàn làm phim sắp đóng máy nên mọi người cũng giao tế với nhau nhiều hơn, mấy ngày này chắc cũng có nhiều tiệc tùng, cô ấy có uống rượu không đấy?"

"Có, tất nhiên là có rồi ạ, có điều... chị Thanh Ti cũng không để ý tới họ mấy, nhiều khi còn từ chối không đi thẳng luôn."

"Vậy thì tốt... Có điều, sao gần đây tôi nghe nói cô ấy hay về rất muộn, hai ngày trước một hai giờ sáng mới về, lại còn có đàn ông đưa về nữa, chuyện này là sao?" Giọng Nhạc Thính Phong nghe có vẻ rất âm trầm.

Quý Miên Miên vừa nghe thấy thế liền vội giải thích: "Ông chủ, anh tuyệt đối không được nghi ngờ chị Thanh Ti, chị ấy

từ trước tới giờ không hề có ám muội với người đàn ông khác. Hai ngày trước còn chẳng phải là cái hôm chị Thanh bị... bị... "

Quý Miên Miên vội bịt miệng quay đi, hoảng hốt trong lòng, mẹ nó, suýt chút nữa thì lỡ miệng rồi.

Nhạc đại Boss là một người rất nham hiểm, từng bước từng bước moi lời cô, suýt chút nữa thì cô phun hết ra rồi.

Nữ thần đã dặn, chuyện bị bắt cóc hai ngày trước tuyệt đối không được nói với bất cứ ai, đặc biệt là Nhạc Thính Phong.

Quý Miên Miên thật muốn tát cho mình một cái, suýt nữa thì nói hớ rồi.

Nhạc Thính Phong ấn nút bật quạt mini lên, gió thổi tới, mấy sợ tóc trước trán anh bị thổi bay lên, anh nhếch mép: "Bị gì?"

Nụ cười ấy khiến tim Quý Miên Miên đập thình thịch, cô lắc đầu lia lịa: “Không có, không có gì hết...”

Nhạc Thính Phong bỗng hỏi: “Lương của cô giờ là bao nhiêu?”

“Em... em, bao ăn ở... 4000 tệ, vì... em vẫn còn đang trong giai đoạn thực tập.”

“Thực tập mà 4000 tệ cô có cảm thấy hơi ít không?”

Quý Miên Miên lắp bắp: “Không, không, không, thế là nhiều lắm rồi, đã là quá nhiều rồi ấy...”

“Vậy cô có biết người phát lương cho cô là ai không.”

“Là chị Thanh Ti ạ...” Quý Miên Miên nhìn mặt Nhạc Thính Phong, cô nuốt nước bọt, vội sửa lại: “Là ông chủ, là anh, anh là cha mẹ, là cơm áo của em, em nhất định sẽ hiếu kính với anh...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 680lời Đe Dọa, Dụ Dỗ Của Nhạc Boss

Nhạc Thính Phong vừa nghe thấy hai chữ hiếu kính kia suýt chút nữa không nhịn nổi, cô bé trợ lý này của Yến Thanh Ti thật đúng là... hiếm có thật.

Ngón tay Nhạc Thính Phong cứ nghịch nút bật tắt của chiếc quạt, gió lúc lớn lúc nhỏ, tóc anh lúc bay lên lúc rủ xuống, anh nhìn Quý Miên Miên tới nỗi khiến tâm trạng cô cũng lúc lên lúc xuống, tim như bị bóp chặt.

Cô chợt cảm thấy nữ thần có thể thu phục được một đại boss nham hiểm thế này thật đúng là một chuyện công đức vô lượng.

Chỉ là... làm thế nào để giấu chuyện hôm đó bây giờ?

Quý Miên Miên cũng biết rõ “đạo hạnh” của mình, trước mặt đại boss nham hiểm thế này, căn bản cô không đỡ nổi một chiêu đã bị pass rồi.

Nhạc Thính Phong thản nhiên nói: “Cô có muốn kết thúc thời gian thực tập trước thời hạn không? Cô biết đấy, lương của nhân viên chính thức là 6000

tệ, nhân viên chính thức của Nhạc Thị ngoài lương hàng tháng ra còn có tiền thưởng, phí công tác, phí điện thoại, phí xăng xe, còn có thưởng cuối năm và cả lì xì nữa đấy.”

Trước mắt Quý Miên Miên bỗng xuất hiện một tấm chi phiếu màu đỏ đáng yêu vô cùng, cô rất muốn nhào tới ôm lấy tấm chi phiếu kia.

Quý Miên Miên gật đầu lia lịa: “Muốn, muốn, muốn.”

Không ngờ công ty lại có nhiều đãi ngộ như vậy, ông chủ thật sự là một ông chủ tốt thấu hiểu lòng dân, quan tâm nhân viên vô bờ bến.

Tạch, Nhạc Thính Phong ấn tắt quạt gió.

“Nếu đã muốn, vậy thì nói đi.”

Nhạc Thính Phong đặt quạt sang bên cạnh, vẻ mặt hiền hòa nhìn Quý Miên Miên, như đang nói: Cô không cần phải sợ, cứ việc nói, cô mà nói sai, tôi cũng sẽ không tha cho cô đâu.

Quý Miên Miên nuốt nước bọt cái ực: “Ông... ông chủ, nói gì cơ?”

Nhạc Thính Phong đặt tay lên bàn, hai ngón tay chống cằm: “Chuyện hai hôm trước ấy, tối hôm đó làm sao... nói tôi nghe xem?”

Giọng anh rất nhẹ, không có áp bức gì, nghe thì có vẻ như đang tán gẫu, nhưng ánh mắt anh khiến Quý Miên Miên thật muốn gào lên “Mẹ ơi cứu mạng.”

Quý Miên Miên không dám nhìn vào mắt Nhạc Thính Phong, cô cúi đầu, lùi dần về phía sau.

Quý Miên Miên nhỏ giọng nói: “Ông chủ... Thật sự không... không có gì đâu, không xảy ra chuyện gì hết ấy... Em... em không thấy chị Thanh Ti có gì với những người đàn ông khác cả, lúc nào em cũng ở bên cạnh chị ấy, không rời tới nửa bước... thật, thật đấy!”

Quý Miên Miên vì muốn biểu đạt tất cả những gì cô nói là thật, cuối cùng còn lặp lại hai lần từ “thật đấy”.

Cô là một cô gái không biết nói dối, càng nói vậy càng khiến người ta thấy biết được cô bị nói trúng tim đen, lúc nói chuyện còn không có sức mà nói rõ

nữa.

Nhạc Thính Phong hỏi: “Thế là không muốn rồi?”

Quý Miên Miên ngẩng lên, tha thiết nhìn Nhạc Thính Phong: “Em muốn... muốn lắm... nhưng... không có...” Cô muốn có tiền thưởng, nhưng cô vẫn cần nữ thần mà!

Chuyện đã đồng ý với nữ thần, cô không thể phản bội lại được? Nếu không sao cô còn xứng đáng với chức danh fan não tàn được nữa chứ.

Nữ thần là tính mạng của cô, nếu cô phản bội lại nữ thần, vậy cũng chẳng khác nào phản bội lại chính mình? Tiền đều là thứ thối tha, không thể vì thứ chết tiệt đó mà buông bỏ sự nghiệp não tàn cao quý của mình được.

Dưới sự dụ dỗ của tiền tài, Quý Miên Miên nghĩ một hồi, không được, mình vẫn còn phải đi trên con đường đen tối với nữ thần, thề chết cũng theo chân nữ thần.

Nhạc Thính Phong chống cằm: “Nói vậy là cô không chịu vào làm nhân viên chính thức đúng không? Nếu không định trở thành nhân viên của Nhạc thị, nếu đã thế, vậy...”

Nhạc Thính Phong còn chưa dứt lời, Quý Miên Miên suýt chút nữa đã quỳ xuống trước mặt anh.

Cô có ngốc cũng nghe được ra ý của ông chủ chính là nếu cô đã không cần, vậy cô cũng khỏi phải làm nhân viên của Nhạc Thị nữa, tự biến luôn đi.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 681chúc Ông Chủ Với Nữ Thần Trăm Năm Hạnh Phúc

Quý Miên Miên hoảng hốt nói: “Ông chủ, ông chủ... em muốn, em rất thích Nhạc thị, Nhạc thị là nhà của em. Sự tôn kính của em với Nhạc thị, với ông chủ còn nóng bỏng hơn ánh mặt trời bên ngoài, ông chủ nhất định phải tin tưởng em...”

Khóe miệng Nhạc Thính Phong khẽ giật một cái, thì ra Yến Thanh Ti tìm cô trợ lý nhỏ này về là để tấu hài?

Anh hắng giọng: "Nếu như vậy, liền chứng minh một chút thành ý của cô với ông chủ của mình đi?"

Quý Miên Miên khổ não: "Thành... thành ý... ý, cái này... em rất có thành ý, tất cả nhiệt huyết của em đều dành cho Nhạc thị, vì Nhạc thị em có thể... có thể... đầu rơi máu chảy, có thể... có thể..."

Đoạn vừa rồi đảm bảo ngay cả Quý Miên Miên cũng không biết mình đang nói cái gì!

Nhạc Thính Phong giương mắt lên liếc cô nàng một chút, gõ gõ lên chiếc đồng hồ trên cổ tay mình.

"Đại khái là cô còn 6 phút, cô muốn trở thành nhân viên chính thức của Nhạc thị, hưởng thụ phúc lợi và đãi ngộ của nhân viên chính thức, hay là... vừa hết kỳ thực tập liền..."

Quý Miên Miên vẻ mặt đau khổ cắt lời Nhạc Thính Phong: "Ông chủ, em... em không thể... nếu không ông chủ phạt em đi quét nhà vệ sinh cũng được."

"Cô chắc chắn muốn quét dọn nhà vệ sinh cũng không nói ra chuyện ngày đó chứ?"

"Em không thể nói, ông chủ, em không thể phản bội nữ thần của em được..."

Nhạc Thính Phong lại một lần nữa quan sát Quý Miên Miên, cô gái này có khuôn mặt bánh bao tròn trịa, có chút bụ bẫm, mái tóc đen bóng, dáng vẻ vô cùng đáng yêu, anh không ngờ cô thà tự nguyện đi quét dọn nhà vệ sinh cũng không chịu phản bội Yến Thanh Ti.

Xem ra Yến Thanh Ti đã tìm được một phụ tá rất tốt.

"Được, vậy không để cô phản bội cô ấy. Bây giờ tôi hỏi cô, cô chỉ cần trả lời đúng hoặc không là được, như vậy cũng không tính là phản bội?"

Quý Miên Miên cắn môi, "Vậy... vậy sau khi em trả lời... em sẽ thành nhân viên chính thức sao? Có thể... được tiền lương 6000 tệ, cả tiền thưởng nữa chứ?"

"Có thể."

Quý Miên Miên vui vẻ nhảy lên một chút, luôn miệng nói: "Cám ơn ông

chủ, cám ơn ông chủ. Ông chủ với chị Thanh Ti nhất định sẽ bên nhau đến đầu bạc răng long, trăm năm hạnh phúc.”

Bên nhau đến đầu bạc răng long, trăm năm hạnh phúc.

Nhạc Thính Phong sờ cằm một cái, cô gái này cũng không tệ, rất biết ăn nói, rất thức thời, sau này có thể cho chút cơ hội để thăng tiến.

“Vấn đề thứ nhất, buổi tối hai ngày trước thật sự có chuyện xảy ra đúng không?”

Quý Miên Miên suy nghĩ một chút, gật đầu: “Đúng.”

Nhạc Thính Phong híp mắt lại, trên môi nở nụ cười lạnh đến đáng sợ.

Quý Miên Miên run run một chút, cô không nói cái gì sai chứ?

Nhạc Thính Phong hỏi: “Vấn đề thứ hai, có liên quan đến Diệp Thiều Quang đúng không?”

Quý Miên Miên gãi đầu một chút, cái này... Diệp Thiều Quang cứu nữ thần ra, cũng được tính là có quan hệ đi.

“Đúng... cũng coi là... đúng...”

Nụ cười của Nhạc Thính Phong càng sâu hơn: “Ngày hôm đó... có người bắt cóc Thanh Ti đúng không?”

“Cái này... cái này... em... em.” Quý Miên Miên ấp úng không biết nên nói hay là không, luôn cảm thấy nếu nói ra thật thì đúng là đã phụ lòng của nữ thần.

Quý Miên Miên hoảng sợ, trên trán đã ròng ròng mồ hôi, Nhạc Thính Phong ngồi trước mặt vẫn luôn nhìn chằm chằm vào cô.

Quý Miên Miên càng hoảng loạn, đưa tay lau mồ hôi: “Ông chủ... cái này... cái gì ông chủ cũng biết, cần gì phải đi hỏi em... Em cũng có nỗi khổ, không nói ra được đâu.”

Nụ cười nhạt nhẽo trên mặt Nhạc Thính Phong khiến cho Quý Miên Miên cảm giác như trên đầu có mấy chục tấn bom, đè nặng đến nỗi không ngẩng lên được.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 682bởi Vì Em Không Muốn Khiến Anh Đau Lòng

Ởtrước mặt nữ thần, boss như chàng trai nhị thập tứ hiếu*, sao ở trước mặt người khác lại đáng sợ đến như vậy.

*Nhị thập tứ hiếu: 24 tấm gương hiếu thuận.

Nhạc Thính Phong cười: “Tôi biết gì đâu? Tôi hoàn toàn không biết gì cả? Đừng sợ, cô nói...”

“Nói gì?” Thanh âm của Yến Thanh Ti đột nhiên vang lên.

Tóc cô vẫn còn ướt, vừa đi ra thì vừa vặn nghe được hai người đang nói chuyện.

Trong nháy mắt, toàn thân Quý Miên Miên bỗng cứng đờ, xong rồi... xong rồi, nếu như bị nữ thần biết cô... cô bán đứng nữ thần, liệu nữ thần có thất vọng tống cô đi không?

Quý Miên Miên chột dạ, sợ hãi run rẩy đứng đó.

Nhạc Thính Phong đứng lên, cười nói: “Không có gì. Anh chỉ nói chuyện với cô ấy một chút thôi, hỏi cô ấy xem có muốn thành nhân viên chính thức hay không? Công ty bây giờ đang dốc sức để mỗi nhân viên đều cảm nhận được sự quan tâm ấm áp như ở nhà của Nhạc thị.”

“Nhạc thị... Miên Miên cũng là nhân viên của Nhạc thị?”

Nhạc Thính Phong nhướng mày: “Nếu không thì em cho là gì? Cô ấy chính là nhân viên của Nhạc thị, nhận lương của Nhạc thị đấy.”

Yến Thanh Ti bĩu môi: “Được rồi...”

Cô đưa tay vỗ bả vai Quý Miên Miên: “Đây là ông chủ đấy, nhớ kỹ sau này không nên đắc tội anh ta, nếu không chúng ta sẽ bị cắt lương đó.”

Quý Miên Miên gật đầu liên tục, nhưng không dám nói lời nào.

Nhạc Thính Phong ôm lấy bả vai của Yến Thanh Ti, chạm vào mái tóc vẫn còn đang ẩm ướt: "Sao không lau khô tóc đi?"

Yến Thanh Ti nói: "Trời nóng như thế, để như này còn khô nhanh hơn."

Cô ghét dùng máy sấy tóc, nhất là mùa hè, thổi ù hết cả tai lại nóng nữa, cái thời tiết này cô không chịu nổi.

"Hay là sấy một chút..."

"Sao anh lại nói nhiều như vậy, đi thôi, chết đói đến nơi rồi."

"Mấy ngày anh không có ở đây, em có ăn cơm đầy đủ không đấy?" Nhạc Thính Phong bóp bóp mặt của Yến Thanh Ti, cảm giác lại mất đi ít thịt rồi.

Bóp bóp cánh tay, lại nhỏ đi một ít rồi.

Yến Thanh Ti gật đầu: "Đúng vậy... đương nhiên là ăn không đầy đủ rồi."

"Đã nói với em rồi, sao lại không nghe lời như vậy? Em bị đau dạ dày đúng không? Sao em lại không..."

Nhạc Thính Phong chuẩn bị nói một đống lời dạy dỗ những lại bị một câu nói của Yến Thanh Ti mà ngậm miệng luôn.

Bởi vì Yến Thanh Ti nói: "Vì em muốn khiến anh đau lòng nha!"

Nhạc Thính Phong...

Môi anh giật mấy cái, tại sao lại cảm thấy cái lý do này... lại dễ nghe đến vậy? Có cảm giác sung sướng không cách nào giải thích được!

Yến Thanh Ti ngẩng đầu lên, nâng môi cười, mái tóc vẫn còn đang ướt có chút lộn xộn, khuôn mặt mộc không có bất cứ một chút phấn son nào, môi đỏ da trắng, ánh mắt đen lấp lánh tựa như hàng tỉ tỉ ngôi sao đang sáng trên bầu trời, giống như trong đêm tối chỉ có khuôn mặt kia phát sáng rực rỡ nhất, bất cứ lúc nào chỉ cần ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy cô ấy.

Nhạc Thính Phong đưa tay ôm lấy Yến Thanh Ti, những trách cứ trên mặt cũng dần dần biến mất, "Xong rồi... Em đã ăn sạch sành sanh anh rồi!"

Chuyện tốt đẹp nhất trên cõi đời này chính là có thể gặp được em.

Điều tuyệt vời nhất trong lòng Nhạc Thính Phong chính là bất kể lúc nào, bất kể ở đâu cũng có thể thấy Yến Thanh Ti trong tầm mắt, có thể nắm tay cô đi khắp mọi miền, ngày ngày chung sống cùng nhau.

Yến Thanh Ti nghiêng đầu nhìn Nhạc Thính Phong: "Chẳng lẽ anh muốn không bị em ăn?"

Nhạc Thính Phong gật đầu: "Muốn muốn, vô cùng muốn."

Làm sao mà không muốn được, anh vô cùng muốn ấy chứ, có thể gặp được Yến Thanh Ti đã là một điều không dễ dàng gì rồi.

Tâm tình Nhạc Thính Phong sung sướng đến độ muốn bay lên.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 683làm Nũng Cũng Vô Ích

Mỗi một nụ cười, mỗi một câu nói của Yến Thanh Ti cũng khiến anh cảm nhận được niềm hạnh phúc trước nay chưa bao giờ được cảm nhận.

Nhạc Thính Phong quẹt mũi Yến Thanh Ti một cái: "Làm nũng vô ích, sau này phải ăn cơm đúng giờ, còn phải ăn..."

Yến Thanh Ti: "Vậy anh cùng ăn với em."

"Được..."

Quý Miên Miên lẽo đẽo theo sau, trong lòng đã khóc thành một dòng sông. Nữ thần của em, sao chị có thể ngược cẩu đến như vậy? Thật thương tâm, thật muốn đăng lên weibo để những con cẩu độc thân kia cũng bị ngược chung với cô.

Quý Miên Miên chụp lấy bóng lưng của hai người sau đó đăng lên weibo, kèm theo một đoạn văn ngắn: "Nữ thần có năng lực ngược cẩu, đã luyện đến lô hỏa thuần thanh, đạt tới mức đỉnh cao. Đồ ăn cho chó đây, đồ ăn cho chó cũng là lương thực của tôi đấy. Này, chú cảnh sát ơi, ở đây có người ngược đãi động vật nhỏ."

Những post của Quý Miên Miên trong giới fan của Yến Thanh Ti vẫn tương

đối có sức ảnh hưởng, bởi vì cô thỉnh thoảng sẽ đăng một tấm hình của Yến Thanh Ti ở chỗ làm việc. Rất nhiều người đoán có lẽ cô chính là người làm việc cùng với Yến Thanh Ti, cho nên cũng có một số người hâm mộ cũng đang theo dõi cô nàng.

Sau khi Quý Miên Miên đăng tấm hình kia lên, fan của Yến Thanh Ti lục tục nhảy vào bình luận:

#vốn nghĩ rằng ngày hôm nay có thể trôi qua trong hạnh phúc, không ngờ rằng vẫn không thoát kiếp bị ngược cẩu.

#cầu chia sẻ thức ăn cho chó! Đã bị ngược tàn tạ bên vệ đường, cầu người hảo tâm nhặt về.

#chú cảnh sát mau lên, chính là hai người kia ngược đãi cháu.

Quý Miên Miên đọc xong các bình luận ngẩng đầu lên nhìn một cái, đã thấy hai người đi xa rồi, vội vàng co giò chạy theo.

Bởi vì bộ phim đã quay xong, Tiểu Từ phụ trách đem đồ đạc của Yến Thanh Ti đưa về khách sạn, Yến Thanh Ti bảo cậu thu xếp xong thì đến tụ họp với họ.

Quý Miên Miên ngồi ở ghế sau, dè dặt liếc ông chủ một cái.

Cô thầm nghĩ, ông chủ thật quá âm hiểm, trước mặt cô bày đủ trò uy hiếp, dụ dỗ, trước mặt nữ thần thì lại thành chàng trai thập nhị tứ hiếu, đồ hai mặt!

Nhưng chuyện vừa rồi còn chưa nói xong mà, cô có thể trở thành nhân viên chính thức hay không? Có được tiền thưởng hay không nha?

Quý Miên Miên rất muốn hỏi, nhưng lại không có gan tự tìm cái chết.

Nhạc Thính Phong lái xe tới Cao Phong Kỳ, đây là nhà hàng kiểu Âu nổi tiếng nhất Hải Thành, vẫn chưa tới 6 giờ chiều nên lúc này mà ăn cơm thì có hơi sớm, nhưng Yến Thanh Ti đói bụng mất rồi. Buổi trưa nóng nực, mặc trang phục diễn

dầy hự để quay phim, nóng không chịu nổi, đến nỗi cảm giác như não cũng bị hấp chín lên rồi, chỉ có thể uống hai chai nước cầm hơi, căn bản là không nuốt nổi cơm.

Nhạc Thính Phong biết Yến Thanh Ti không thích đồ Âu, nhưng nhà hàng này thật sự không tệ, hơn nữa đồ ăn Trung Quốc ngon nhất lại chính là nhà hàng do Tô gia mở, mà...

Nhạc Thính Phong không muốn đưa Yến Thanh Ti tới đó, anh biết người nhà họ Tô không có hảo cảm với cô, đương nhiên anh không thể để cô chạnh lòng.

Nhạc Thính Phong kéo ghế ra: "Nhà hàng này làm đồ Âu không tệ, em ăn trước một ít, buổi tối chúng ta có thể đi ăn đêm."

Yến Thanh Ti gật đầu: "Được."

Quý Miên Miên rất tự giác, vì không dám quấy rầy hai người nên tự chạy đến một cái bàn khác, chờ Tiểu Từ đến rồi hai người ăn chung.

Ăn chừng một tiếng, Yến Thanh Ti nhắm mắt nuốt miếng kem mà Nhạc Thính Phong đút: "Em không thích mấy thứ này."

Yến Thanh Ti không thích mấy loại đồ ngọt đến phát ngấy, cô luôn cảm thấy nếu ăn vào miệng thì rất lâu sau trong miệng vẫn lưu lại mùi vị ngọt ngấy kinh khủng, vì vậy cô sẽ không đụng vào mấy thứ đồ kiểu này.

Nhạc Thính Phong vốn nghĩ rằng cô gái nào cũng sẽ thích ăn ngọt, nên cố tình chọn một nhà hàng làm đồ ngọt không tệ, kết quả... Yến Thanh Ti không thích.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 684em Vì Anh Mà Dần Dần Buông Lỏng Lớp Phòng Ngự Của Chính Mình

Trước kia, Yến Thanh Ti sẽ không nói với Nhạc Thính Phong cô thích cái gì, ghét cái gì, dường như cô không hề kén ăn, chỉ cần là thức ăn thì sẽ ăn.

Nhạc Thính Phong dùng cái thìa vừa đút cho Yến Thanh Ti tự mình nếm thử một miếng, có vị xoài, mát lạnh... ăn ngon lắm mà.

Anh nói: "Không phải con gái đều thích đồ ngọt sao?"

Yến Thanh Ti bưng nước chanh lên uống một hớp: "Trước kia không nghĩ là sẽ phát triển tới trình độ này nên không nói cho anh biết."

Đối với người không thân quen, đối với người không thể khiến cô hoàn toàn tháo dỡ phòng ngự của bản thân, Yến Thanh Ti đều sẽ không nói gì nhiều. Từ trước đến nay cô luôn phòng bị tất cả mọi thứ y như một con nhím nhỏ lúc nào cũng xù những chiếc gai nhọn ra công kích mọi thứ xung quanh. Cô sẽ không để người khác lý giải mình cũng như lý giải họ.

Ngoài ra, Yến Thanh Ti thật sự không kén ăn, nhưng cô cũng có sở thích của riêng mình, chỉ là sở thích của cô chưa bao giờ lộ ra trước mặt người ngoài. Cô ở trước mặt người mình tin tưởng nhất, ỷ lại nhất mới lộ ra con người thật của mình, giống như rất nhiều người có thể nổi giận với ba mẹ mình mà không chút nào kiêng kỵ vậy.

Cho nên, khi Yến Thanh Ti nói với Nhạc Thính Phong cô thích cái gì, cô không thích cái gì thì đấy mới là lúc cô thực sự để Nhạc Thính Phong hiểu rõ con người cô.

Cô nguyện ý đem bí mật trong lòng nói cho Nhạc Thính Phong, nhưng mà điều đó cần cả một quá trình dài, lớp áo giáp trên người cô không thể lập tức cởi bỏ được, nếu mạnh mẽ tháo xuống thì cô sẽ bị thương. Cô chỉ hy vọng có thể từ từ mở rộng lòng mình, đem tất cả những bí mật kia nói cho Nhạc Thính Phong biết, tất cả mọi chuyện.

Nhạc Thính Phong ngồi xích lại gần Yến Thanh Ti: "Vậy, bây giờ chúng đã phát triển đủ rồi sao?"

Cô hỏi ngược lại: "Anh thấy sao?"

Âm thanh của chữ cuối cùng biến mất giữ đôi môi hai người.

Nhạc Thính Phong mới ăn một miếng kem, trong miệng vẫn còn lưu lại một mùi xoài nhàn nhạt, còn có chút ngọt ngào. Mùi vị này giống như lúc cô còn bé, được mẹ cho đồng nào là để dành đi mua cây kem nước đá, đó là mùi vị cô vĩnh viễn không bao giờ quên.

Yến Thanh Ti ôm cổ Nhạc Thính Phong, phối hợp với anh, chậm rãi tiếp nhận mọi thứ của anh.

Hai người hôn nhau rất nhiều lần, nhưng lần này hoàn toàn khác với những lần trước đó. Yến Thanh Ti luôn cảm nhận được mùi vị ngọt ngào kia, cứ

như mùi vị đó được truyền từ đầu lưỡi của Nhạc Thính Phong tới, rồi từ từ chui vào lòng cô.

Đây là lần đầu tiên Yến Thanh Ti cảm thấy, hình như... kem cũng có mùi vị không tệ.

Đại khái, đây cũng là lần đầu tiên Yến Thanh Ti cảm thấy cái vị ngọt đến phát ngấy kia không khiến mình cảm thấy khó chịu, thậm chí còn có cảm giác hạnh phúc lâng lâng.

Nhạc Thính Phong buông Yến Thanh Ti ra, chóp mũi nhẹ nhàng cọ cọ chóp mũi của cô, ngón cái vuốt ve môi dưới của cô, cười nói: "Ừ, anh cảm thấy hẳn là phát triển đủ rồi."

Yến Thanh Ti nâng đầu hôn nhẹ lên cằm Nhạc Thính Phong: "Em thích... cái hương vị này."

Dường như cả căn phòng bây giờ đều tràn ngập mùi xoài, quanh quẩn trong không khí, lúc hít thở cũng theo đường hô hấp, theo lỗ chân lông mà thấm vào trong da thịt.

"Anh cũng thích..."

Nói rồi liếc mắt về phía chiếc bánh ngọt vị trà xanh còn dư trên bàn, còn có một vài loại đồ ngọt nữa, có nên thử một chút hay không nhỉ?

Thử đi thử lại cũng tốn đến nửa giờ, lúc Yến Thanh Ti bước ra khỏi phòng thì đôi môi đã có chút sưng đỏ, tê tê, nói chuyện cũng hơi khó khăn.

Yến Thanh Ti véo Nhạc Thính Phong một cái, trừng mắt với anh.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 685: Rồi Sẽ Có Một Người Cho Bạn Những Khoảng Thời Gian Tươi Đẹp Nhất

Ánh mắt kia đến một chút hung ác cũng không có, còn có một làn hơi nước mỏng bao phủ, một đôi mắt đẹp như nước hồ thu, một ánh nhìn thôi cũng khiến Nhạc Thính Phong có cảm giác như được gột rửa tâm hồn.

Trước kia, anh luôn có cảm giác mình rất thích Yến Thanh Ti, nhưng cứ có thấy hình như còn chưa đủ. Đến tận giờ cô mới mở rộng lòng mình ra, đem cái tình yêu kia biến đổi, khiến nó càng sâu đậm hơn.

Có ai đó từng nói: Rồi sẽ có một người cho bạn những khoảng thời gian tươi đẹp nhất.

Yến Thanh Ti chính là người có thể cho anh nửa đời sau tươi đẹp, những năm tháng còn lại của anh chỉ sống vì cô.

...

Yến Thanh Ti nhìn thấy chỉ có một mình Tiểu Từ, liền hỏi: “Miên Miên đâu?”

Tiểu Từ còn đang xách ba lô của Quý Miên Miên, trả lời: “Cậu ấy đi vệ sinh rồi, một lát sẽ ra.”

“Vậy chúng ta ở đây chờ con bé một chút.”

Tiểu Từ móc mũ, kính mắt, khẩu trang ra: “Chị, hay là cứ đeo lên trước đi, nhỡ đâu bị người ta nhận ra.”

Yến Thanh Ti cười: “Chị không cần, có cần thì cần cho ông chủ của em ấy.”

Cho tới bây giờ, cô không hề sợ bị người ta chụp ảnh, càng không sợ bị nhìn thấy, ngược lại, nếu Nhạc Thính Phong bị người ta chụp lại thì mới không phải là chuyện tốt.

Khóe miệng Nhạc Thính Phong khẽ giật một cái, đang muốn nói thì di động reo lên: “Anh nhận cuộc điện thoại từ công ty, em chờ anh một chút.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Đi đi.”

Yến Thanh Ti đứng ở phòng ăn tầng hai, dựa vào lan can nhìn xuống dưới thì nhìn thấy Diệp Thiều Quang, khẽ tự nhủ: "Thật trùng hợp."

Diệp Thiều Quang còn mang theo một cô gái trẻ tuổi, gầy teo, vóc dáng cũng không cao, khoảng tầm 1m60, là một cô gái nhỏ nhắn xinh đẹp lại văn nhã. Cô ta có làn da rất trắng, mặc một chiếc sườn xám cách tân màu trắng, phần ngực được trang trí bằng những bông hoa lan màu xanh được thêu bằng tay.

Từ xa nhìn lại, rõ ràng đó là một cô gái rất điềm đạm nho nhã, là mẫu con gái ai nhìn cũng sẽ thích.

Hình như Diệp Thiều Quang đang nói chuyện với cô ta, bầu không khí giữa hai người có vẻ không tệ, lúc cô gái kia cười rộ lên, đôi mắt vẫn nhìn Diệp Thiều Quang rất chuyên chú.

Bàn tay Yến Thanh Ti chậm rãi nắm chặt lan can, cô đột nhiên hỏi Tiểu Từ: "Tiểu Từ, em thích Miên Miên mà sao không nói cho con bé biết?"

Tiểu Từ đỏ mặt, gãi đầu: "Em... không đủ... em luôn cảm thấy... em không xứng với cậu ấy."

Tiểu Từ vốn là người tự ti, gia cảnh, tướng mạo bình thường, công việc cũng bình thường, chẳng có một chút ưu điểm nào.

Ánh mắt Yến Thanh Ti nhìn chằm chằm vào Diệp Thiều Quang với cô gái kia, nhìn bọn họ tìm một chỗ cạnh cửa sổ cùng ngồi xuống.

Cô hỏi: "Em cảm thấy chị tốt không?"

Tiểu Từ gật đầu liên tục: "Đương nhiên rất rốt, chị tốt lắm, chị là nghệ sĩ tốt nhất, cũng là người chân thật nhất mà em từng thấy."

"Cám ơn em... nhưng mà trong mắt người khác thì chị đều là kẻ xấu, ngay cả chị cũng thấy chị chẳng tốt đẹp gì, luôn nghĩ chị không xứng với Nhạc Thính Phong. Chị cũng chẳng khác gì em, đều nghĩ mình không đủ tốt, không xứng với người ta."

Tiểu Từ vội lắc đầu: "Không không không, chị tốt cực kỳ cũng rất ưu tú, vô cùng ưu tú."

Yến Thanh Ti cười: "Em trong mắt chị với chị trong mắt em cũng như nhau vậy, chị thấy em cũng rất tốt... biết chăm chỉ, lại cố gắng phấn đấu, nghiêm

túc... kiên định... Những phẩm chất tốt như thế em đều có, vậy thì tại sao phải tự ti?”

Tiểu Từ cúi đầu xuống: “Em... sợ bây giờ không có khả năng mang lại hạnh phúc cho cô ấy.”

“Nhưng em không sợ đợi tới lúc em có khả năng ấy thì con bé đã bị người khác cướp đi à?”

Tiểu Từ sửng sốt, Yến Thanh Ti vỗ vỗ bả vai cậu, từ trong tay cậu rút ra chiếc khẩu trang đeo lên rồi xuống lầu.

Tiểu Từ vội vàng hỏi: “Chị, chị đi đâu vậy?”

“Xuống lầu, nhìn thấy người quen, đi quậy chút.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 686: Không Thích Thì Đừng Có Trêu Vào

Tiểu Từ sợ hết hồn, đi quậy?

Trời ạ, tên khốn khiếp nào lại đắc tội với chị vậy?

Tiểu Tử đuổi sát theo, sợ một mình Yến Thanh Ti nhỡ đâu lại không chống đỡ được.

Yến Thanh Ti vốn không muốn quan tâm chuyện của Diệp Thiều Quang với Quý Miên Miên, dù sao họ còn chưa thực sự bắt đầu, hơn nữa cô cũng không có quyền can dự vào chuyện của người khác.

Yến Thanh Ti đã nói, nếu anh ta thích Quý Miên Miên, Miên Miên cũng thích anh ta, hai người họ đều thích nhau thì cô cũng không ngăn cản. Bởi vì nói cho cùng, cô cũng chỉ là một người ngoài, có thể can dự vào chuyện tình cảm của người khác sao? Lúc đó, điều cô có thể làm sẽ chỉ là nói cho Quý Miên Miên suy nghĩ cho thật kỹ, cuộc tình này có lẽ sẽ không có kết quả.

Nhưng mà... chân trước Diệp Thiều Quang mới kéo Quý Miên Miên lên giường, chân sau liền mang theo đàn bà tới đây vừa nói vừa cười, lại dùng cơm, đây là cái thể loại gì? Lừa gạt à? Gã này đúng là chẳng ra gì!

Yến Thanh Ti không nghĩ tới Diệp Thiều Quang lại là loại đàn ông như vậy, uổng công cô dạo gần đây còn nghĩ tốt cho anh ta.

Thật may rằng Quý Miên Miên không thích anh ta, nếu chẳng may thích loại đàn ông dối trá như vậy thì lỗ vốn rồi.

Yến Thanh Ti cực kỳ ghét loại đàn ông như vậy, nếu người ta không thích mình thì đừng đi trêu chọc. Thiếu nợ thì phải trả, dựa vào cái gì mà ỷ vào hai chữ "có tiền" thì có thể tùy ý đi đùa giỡn người khác?

Yến Thanh Ti coi Quý Miên Miên là người của mình, mà đã là người của cô thì người khác không thể bắt nạt.

Yến Thanh Ti đeo khẩu trang lên rồi đi xuống lầu, Diệp Thiều Quang vừa mới gọi đồ ăn, nhân viên phục vụ vừa mới rời đi cô liền đứng trước bàn của họ.

Yến Thanh Ti cười nói: “Ê, thật là trùng hợp, Diệp thiếu gia cũng tới đây dùng bữa à?”

Diệp Thiều Quang siết tay, vừa nghe thấy giọng của Yến Thanh Ti anh đã biết bữa cơm này tuyệt đối sẽ không dễ ăn.

Người này... tuyệt đối sẽ không cho anh ta sống được yên ổn.

Cô gái đối diện Diệp Thiều Quang hỏi: “Hai người... quen nhau sao?”

Thanh âm kia nhỏ nhẹ, rất dễ nghe.

Ngay cả Yến Thanh Ti cũng phải thừa nhận, cô gái này là một người rất nho nhã dịu dàng, ngay cả giọng nói cũng làm người khác rung động. Nhìn thấy cô ấy, Yến Thanh Ti cảm thấy cô gái này sẽ khiến cho rất nhiều người hiểu được bốn chữ “đại gia khuê tú” là như thế nào!

Diệp Thiều Quang có chút hối hận vì tới đây, anh gật đầu với cô: “Đúng vậy, là một người bạn.”

Diệp Thiều Quang ngẩng đầu lên, nhìn thấy Yến Thanh Ti đang đeo khẩu trang, lại nhìn thấy Tiểu Từ đang chạy theo đằng sau, không thấy Quý Miên Miên đâu mới thầm thở phào, may quá... Quý Miên Miên không tới.

Cái ý kiến này khiến cho Diệp Thiều Quang sững người một chút, anh... tại sao lại nghĩ như vậy? Chẳng lẽ thấy tội lỗi trong lòng sao?

“Tới đây ăn một bữa, cô chuẩn bị đi sao?”

Yến Thanh Ti vén tóc lên, cười nói: “Đúng vậy, đang chuẩn bị đi lại thấy anh. Quan hệ của chúng ta tốt như vậy cũng phải tới chào hỏi một câu chứ, nếu không thật là không phải phép.”

Diệp Thiều Quang âm thầm hít sâu một hơi, gặp phải Yến Thanh Ti coi như là lần này anh xui xẻo đi.

Quan hệ của chúng ta?

Anh cũng muốn hỏi Yến Thanh Ti bọn họ quan hệ như thế nào? Cậu với cháu gái cũng không sai lắm đi.

Yến Thanh Ti nhìn về phía cô gái kia, vẻ mặt nghi ngờ hỏi: “Không biết vị

mĩ nữ này là ai? Thật xinh đẹp."

Diệp Thiều Quang biết Yến Thanh Ti đang chuẩn bị ra đòn, hời hợt nói: "Một người bạn."

"Ha, bạn à? Không tệ, mặc dù đổi khẩu vị nhưng... ánh mắt cũng không kém, cơ mà..." Yến Thanh Ti dừng một chút lại nói: "Hình như tốc độ của anh cũng nhanh quá đi, tuần trước tôi còn thấy anh đi thuê phòng với cô bé kia mà?"

Chương 687: Rốt Cuộc Không Cần Chịu Trách Nhiệm Với Anh

Diệp Thiều Quang đưa tay ôm ngực, anh không phải một người có trái tim thủy tinh nha.

Nhưng mà bây giờ anh đang có cảm giác như trái tim của mình vừa kêu “rắc” một tiếng, bây giờ mà há mồm ra kiểu gì cũng phun ra được một chậu máu luôn.

Yến Thanh Ti nhất định là một con yêu quái, đồ yêu nữ!

Yến Thanh Ti cười híp mắt hỏi: “Tôi nhớ cô bé kia có thân hình nóng bỏng, diện mạo mĩ miều lắm cơ, lúc đó anh còn bảo cô ấy là... bảo bối của anh mà? Há miệng là gọi bảo bối này, bảo bối nọ, còn đòi tặng nhà tặng xe, sao tự nhiên đổi người luôn rồi thế này? Tốc độ này... chậc chậc, anh đang muốn so tài với Du Hí sao?”

“Cô...” Diệp Thiều Quang không chỉ đau tim mà thậm chí phổi cũng đau, dạ dày cũng đau luôn.

Anh nhất định sẽ bị Yến Thanh Ti với Quý Miên Miên làm cho tức chết, bọn họ đang chơi song kiếm hợp bích để giết anh hay sao?

Vẻ mặt cô gái ngồi phía đối diện thoáng thay đổi, ánh mắt nhìn Diệp Thiều Quang cũng khẽ biến.

Diệp Thiều Quang hít sâu một hơi, nói: “Người này chỉ là một người bạn bình thường, bạn bình thường, cô không cần phải như vậy...”

Yến Thanh Ti gật đầu một cái, đột nhiên đưa tay ra ôm lấy cô gái kia: “Ra chỉ là bạn bình thường, sao anh không nói sớm, làm tôi còn tưởng anh bắt cá hai tay cơ đấy.”

Một lần nữa Diệp Thiều Quang bị trọng thương trừ mười ngàn điểm máu.

Bắt cá hai tay? Con mắt nào của cô thấy tôi... tôi...

Diệp Thiều Quang muốn lên cơn đau tim, anh không nói nổi lời nào, Yến Thanh Ti mở mồm đóng mồm đều kêu anh bắt cá hai tay, nếu anh thực sự có

gì đó với Quý Miên Miên thì còn tính là anh bắt cá hai tay, nhưng bây giờ... rõ ràng anh còn chưa làm gì cơ mà.

Anh hối hận rồi, thật hối hận vì đã mềm lòng mà buông tha cho Quý Miên Miên để giờ ăn trọn mấy con dao.

Yến Thanh Ti nói với cô gái kia: "Cô bé, nghe chị nói này, tên Diệp Thiều Quang này nhìn nho nhã lịch sự vậy thôi, nhưng mà anh ta cũng giống như Du Hí vậy, phong lưu thành tính, yêu đương lăng nhăng, nhìn thấy gái xinh là tự động nghĩ tối nay kéo cô ấy lên giường sẽ dùng tư thế gì... Em phải ngàn lần cẩn thận với loại người này đấy.

Cô bé đỏ mặt: “Em...”

Yến Thanh Ti vỗ vỗ bả vai cô: “Chị biết, nhìn là biết em chính là kiểu con gái đơn thuần, nhất định sẽ bị hạng người này lừa gạt. Nhưng mà không sao, hôm nay đã gặp được chị rồi, nếu như em thật sự thích anh ta thì cũng là quyền tự do của em, tình yêu vốn là chuyện ngươi tình ta nguyện, không phải sao? Nói không chừng, anh ta chỉ thích kiểu người như em thôi thì sao?”

“Em...”

Yến Thanh Ti lại vỗ vỗ bả vai cô: “Được rồi, được rồi, hai người từ từ ăn đi, nhớ là đừng nên uống rượu nha! Nhỡ đâu anh ta thật sự đem em kéo lên giường, trời vừa sáng mà đã thấy mình thất thân rồi thì không hay lắm đúng không? Chị cũng là phụ nữ, chỉ tốt bụng nhắc nhở chút thôi, không cần cám ơn đâu.”

“Yến Thanh Ti, cô đủ chưa?”

Yến Thanh Ti ngẩng đầu lên: “Tôi nói sai sao, nói anh kéo con gái nhà người ta lên giường là sai sao?”

“Đây chỉ là bạn bình thường, tôi...”

“Ê, Diệp Thiều Quang, anh cũng ở đây à?”

Giọng nói thanh thúy của Quý Miên Miên vang lên cắt đứt lời của Diệp Thiều Quang.

Diệp Thiều Quang cứng họng, ngẩng đầu lên nhìn thấy Quý Miên Miên đang

chạy tới, gò má ửng hồng, đằng sau cô là Nhạc Thính Phong đang từ từ đi tới.

“Chị, mấy người đang nói gì vậy?”

Yến Thanh Ti kéo Quý Miên Miên: “Không có chuyện gì, nhìn thấy Diệp thiếu gia đang ăn cơm với bạn gái nên tới chào hỏi một chút.”

Quý Miên Miên mở to hai mắt nhìn Diệp Thiều Quang, ánh mắt giống như đang ăn phải con ruồi: “Thì ra anh có bạn gái...”

Diệp Thiều Quang nghiến răng: “Tôi không...”

Quý Miên Miên vỗ ngực một cái: “Mẹ kiếp, có bạn gái sao không nói sớm, tôi còn tưởng thật sự phải chịu trách nhiệm với anh. Ơn chúa, rốt cuộc cũng được giải thoát...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 688chúc Hai Người Sớm Sinh Quý Tử

Diệp Thiều Quang kinh ngạc mở to hai mắt, giải thoát?

Quý Miên Miên khoác tay Yến Thanh Ti, nói với Diệp Thiều Quang cùng cô gái kia: “Chúc hai người sớm kết hôn, sớm sinh quý tử...”

Nói rồi, chớp chớp mắt mấy cái: “Chị, thế chúng ta cũng không nên quấy rầy họ mới phải.”

Bây giờ trong lòng Quý Miên Miên đang mừng muốn điên rồi, rốt cuộc cũng không phải chuyện của cô, Diệp Thiều Quang có bạn gái, những chuyện đè nặng trong lòng cô mấy ngày này cuối cùng cũng có thể ném đi. Má ơi, thật may mắn quá.

Chỉ là...

Quý Miên Miên liếc mắt nhìn cô gái kia, thật là xinh đẹp, tiếc là ánh mắt không tốt, nếu không sao lại nhìn trúng gã Diệp Thiều Quang này chứ?

Nhưng mà cũng chẳng liên quan tới cô, cô còn phải cảm ơn cô gái này vì cô

ấy đã cứu cô thoát khỏi cảnh dầu sôi lửa bỏng.

Quý Miên Miên cảm thấy cô gái kia chính là ân nhân của mình, cô trịnh trọng tiến lên nắm tay cô gái kia, nói: “Cám ơn cô, cô thật sự là một người rất tốt, chúc cô hạnh phúc.”

Cô gái kia hoàn toàn mờ mịt, cái này... cái này là như thế nào?

Quý Miên Miên buông tay cô ấy ra, thuận tay sờ thêm hai cái, thầm than: Thật trơn, giống như đậu phụ non vậy, tay của người có tiền có khác chăm sóc còn tốt hơn hơn cả mặt cô nữa.

Diệp Thiều Quang muốn đem Quý Miên Miên một phát bắn thẳng tới sao Hỏa, cô ta... vui mừng như vậy? Còn sinh quý tử, sinh cái em gái cô ấy mà sinh!

Nếu như là người khác có lẽ còn hiểu rằng nên cố gắng kiềm chế niềm sung sướng của mình lại, nhưng Quý Miên Miên thì không, cô chính là động vật đơn bào, trong lòng nghĩ cái gì sẽ nói ra, không giấu giếm bất cứ thứ gì.

Biểu hiện của cô bây giờ chính là niềm vui sướng xuất phát từ đáy lòng, thấy Diệp Thiều Quang có bạn gái, cô cực kỳ vui mừng.

Diệp Thiều Quang siết chặt tay, anh biết Quý Miên Miên không thích anh, nhưng mà... cũng không đến mức như vậy đi, nhìn cô giống như vừa được cứu ra từ địa ngục vậy.

Yến Thanh Ti vốn nghĩ ra rất nhiều trò để thu thập Diệp Thiều Quang, cô đã muốn làm loạn lên thì tự nhiên sẽ không để nó kết thúc một cách dễ dàng đến vậy, cô vừa mới bắt đầu thôi, còn chưa đến màn chính đâu.

Nhưng mà Quý Miên Miên xuất hiện, một câu của con bé cũng đủ khiến Diệp Thiều Quang tức ói máu mà chết. Nếu Quý

Miên Miên đã muốn rời khỏi, Yến Thanh Ti tất nhiên sẽ không nói thêm cái gì nữa.

Yến Thanh Ti gật đầu: “Tất nhiên là không làm phiền hai người họ nữa.”

Yến Thanh Ti nói với Diệp Thiều Quang cùng cô gái kia: “Xin lỗi, đã làm phiền, hai người tiếp tục dùng cơm đi, chúc hai người sớm sinh quý tử.”

Vừa vặn Nhạc Thính Phong đi tới, ôm lấy bả vai của Yến Thanh Ti: “Anh mới không chú ý một chút mà em đã chạy đi reo rắc tai họa khắp nơi rồi.”

Yến Thanh Ti khoác tay anh nói: “Em có gây họa gì đâu, chỉ là nhìn thấy người quen nên chào hỏi thôi.”

Nhạc Thính Phong cưng chiều sờ đầu Yến Thanh Ti một cái, anh ngẩng đầu lên nhìn về phía Diệp Thiều Quang, nụ cười trên mặt chợt biến thành hời hợt khách sáo, vô hình chung đem khoảng cách kéo rất xa.

Nhạc Thính Phong nói: “Xem ra sắp được uống rượu mừng của anh Thiều Quang rồi.”

Khóe miệng Diệp Thiều Quang khẽ giật một cái, đây là muốn chơi trò ba đánh một không chột cũng què sao?

Diệp Thiều Quang hộc một ngụm máu, nói: “Làm sao có thể, rượu mừng của hai vị còn chưa có, huống gì tôi.”

Nhạc Thính Phong cúi đầu đối diện với ánh mắt của Yến Thanh Ti, trong lúc vô tình, hai người họ để lộ ra tình cảm quyến luyến dịu dàng, khiến người khác nổi hết da gà.

Nhạc Thính Phong nói: “Hai chúng tôi nếu muốn thì bất cứ lúc nào cũng có thể.”

Chỉ một câu đã khiến Diệp Thiều Quang câm nín, anh có cảm giác lúc này cần gào một câu: Tôi độc thân, tôi có tội!

Nhạc Thính Phong liếc qua cô gái kia, cười nói: “Bạn gái lần này của anh không tệ đâu, so với mấy người trước đều tốt hơn.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 689em Rất Có Lỗi Với Anh Ta, Em Đúng Là Cầm Thú

Diệp Thiều Quang: “Các... người...”

Nhạc Thính Phong nắm tay Yến Thanh Ti: “Chúng tôi còn có việc, phải đi trước, chúc hai người ăn tối vui vẻ.”

Vui vẻ, bây giờ Diệp Thiều Quang chỉ muốn giết người, sao còn nuốt được cơm nữa.

Yến Thanh Ti khẽ mỉm cười để Nhạc Thính Phong nắm tay kéo đi.

Người đi hết rồi, Diệp Thiều Quang cảm giác mình vẫn còn chưa bình tĩnh lại, tâm tình không có cách nào yên ổn được. Nhìn bóng lưng Quý Miên Miên đang tung tăng nhảy nhót, lại nhìn cô với Tiểu Từ đang vui vẻ trò chuyện với nhau, nắm tay lại không tự chủ được mà siết chặt lại.

Thì ra anh có bạn gái lại khiến cô ấy... vui mừng đến như vậy.

Cô gái đối diện hỏi: "Những người đó... thực sự là bạn anh sao?"

Diệp Thiều Quang lấy lại tinh thần, anh mở miệng nhưng không biết nên nói gì, nên lắc đầu hay nên gật đầu đây?

Là bạn sao? Tấy nhiên không phải!

Là địch sao? Hình như cũng không phải.

Diệp Thiều Quang dứt khoát chọn không trả lời, anh cười nói: "Cô còn muốn... muốn..."

Diệp Thiều Quang muốn hỏi, cô còn muốn ăn cái gì nữa không, nhưng mà... anh thật sự nuốt không trôi, trong ngực cứ như có một ngọn lửa giận, bốc cháy phừng phừng, anh cảm giác bản thân không thể tiếp tục giả vờ được nữa.

Diệp Thiều Quang thở dài, hai tay để lên bàn, nói: "Xin lỗi, chắc hôm nay không ăn cơm được với cô rồi, hy vọng cô có thể thông cảm..."

Cô gái cười lắc đầu: "Không sao, tôi cũng làm mất nhiều thời gian của anh rồi, lần này... may là gặp được anh, chứ nếu không tôi cũng không biết làm thế nào."

Trong mắt Diệp Thiều Quang lóe lên sự chế nhạo: "Chúng ta... chẳng qua là giúp đỡ lẫn nhau thôi, cô không cần phải cám ơn tôi."

Cô gái trước mặt là đối tượng coi mắt mà bác cả chọn cho anh, tiểu thư của Kim gia - Kim Địch Nhi.

Diệp Thiều Quang vốn không có ý định chơi trò coi mắt này, anh có rất nhiều biện pháp đem cuộc gặp gỡ này phá nát, chẳng qua là không ngờ Kim Địch Nhi cũng giống anh, cực kỳ bài xích trò chơi sắp đặt.

Cô có người yêu, chỉ là người đó xuất thân bình thường, cha mẹ cô không đồng ý mới cưỡng ép cô tham gia lần coi mắt này, có chút tương tự với Diệp Thiều Quang.

Vì vậy, hai người quyết định tạm thời giả vờ như lần coi mắt này khá hài lòng với đối phương, để cho gia đình hai bên buông lỏng cảnh giác, như vậy sẽ khiến hai người có được một chút tự do.

Nhưng mà, Diệp Thiều Quang không nghĩ Hải Thành lại nhỏ đến như vậy, hết lần này tới lần khác gặp phải oan gia!

Chuyện đến nước này, Diệp Thiều Quang mới cảm nhận được sâu sắc sự bất lực là như thế nào, muốn giết người cũng không có sức mà giết. Nhớ tới khuôn mặt của Quý Miên Miên, trong lòng lại có một ngọn lửa bốc lên.

Diệp Thiều Quang đứng lên, nói: “Để tôi đưa cô về.”

Kim Địch Nhi lắc đầu: “Không cần, tôi còn có chuyện cần làm.”

Diệp Thiều Quang đoán cô đi gặp người bạn trai kia, liền gật đầu nói: “Vậy... tôi đi trước.”

...

Yến Thanh Ti để Tiểu Từ đi lấy xe rồi vội vàng hỏi Quý Miên Miên.

“Miên Miên, em nhìn thấy Diệp Thiều Quang có bạn gái, em thật sự vui chứ?”

Quý Miên Miên gật đầu liên tục: “Tất nhiên em vui mừng rồi, cực kỳ vui, giống như nhìn thấy cầu vồng luôn, cuối cùng em cũng được giải thoát. Chị không biết, em vì cái chuyện kia mà cảm thấy... thật có lỗi với anh ta, sao em có thể cầm thú như vậy chứ? Hại em ăn không ngon ngủ không yên...”

Yến Thanh Ti sờ mũi một cái, ăn không ngon sao? Rõ ràng vừa rồi còn ăn nhiều hơn cô nha.

Tiểu Từ còn bảo Miên Miên buổi tối thì ngủ như chết, ban ngày thì ngủ đến

bất tỉnh.

Quý Miên Miên kéo tay Yến Thanh Ti nói: “Nhưng mà ngoại trừ vui vẻ thì em cũng tức giận lắm! Con bà nó, suýt chút nữa em thành kẻ thứ ba rồi, thật là xấu hổ, may mắn... hôm nay biết được, nếu không em còn bị tên cặn bã đó làm gì nữa cũng không biết.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 690cùng Em Xem Một Bộ Phim Điện Ảnh

“Dù sao thì may mắn là em làm anh ta, cứ coi như em bị chó cắn một cái đi.”

Trong nháy mắt Yến Thanh Ti cảm thấy mình hình như... muốn quỳ lạy.

Cái kiểu... này, cũng... được hả?

Ánh mắt cô nhìn Quý Miên Miên, từ từ trở nên sùng bái.

Nhạc Thính Phong nghe hai người nói chuyện, ngửa đầu nhìn trời, chậc... trời tối rồi nha!

Diệp Thiều Quang chạy từ trong nhà hàng ra, vừa lúc nhìn thấy mấy người bọn họ lên xe rời đi, anh tức giận đến nghiến răng, đạp chậu cây cảnh cạnh cửa lăn vài vòng.

Nhân viên phục vụ đứng ở cửa vội vàng hô lên: “Quý khách, đây là chậu hoa của tiệm chúng tôi...”

Diệp Thiều Quang không đợi nhân viên nói xong đã móc ra một xấp tiền, nhét thẳng vào tay người ta.

Nhân viên phục vụ kia lập tức sửa lời: “Quý khách, ngài đi thong thả, hoan nghênh lần sau đến.”

...

Nhạc Thính Phong để Quý Miên Miên với Tiểu Từ về khách sạn trước, anh lái xe chở Yến Thanh Ti đi nhưng cũng không nói rõ là đi đâu.

Yến Thanh Ti nâng cằm hỏi: "Anh đưa em đi đâu vậy?"

"Đem em đi bán nha."

Yến Thanh Ti đưa tay nhẹ nhàng nhéo tai Nhạc Thính Phong: "Ai có thể mua nổi em, huống hồ... anh nỡ sao?"

Tai Nhạc Thính Phong ngứa cực kỳ, túm lấy tay của Yến Thanh Ti đặt bên môi, hôn một cái, nói: "Tất nhiên... không nỡ rồi! Anh mất nhiều công sức như vậy còn chưa cưới về nhà được thì làm sao mà chịu bán."

Trong giới giải trí giờ có ai là không biết đến cái tên Yến Thanh Ti, có rất nhiều người chú ý tới cô, Nhạc Thính Phong thông qua con đường riêng của mình cũng biết có không ít nhà đầu tư coi trọng cô, muốn dùng quy tắc ngầm với cô. Chỉ có điều, Nhạc Thính Phong đã xử lý mấy người đó như thế nào cũng không thể nói cho Yến Thanh Ti biết.

Tất nhiên là anh sẽ vì cô mà ở trong giới giải trí này dựng lên một cái dù, để có thể bảo hộ cô chu toàn.

Xe dừng lại, Nhạc Thính Phong lấy ra một cái khẩu trang đeo lên cho Yến Thanh Ti, lại lấy một cái mũ đội lên đầu cô.

"Đi thôi." Nhạc Thính Phong đích thân mở cửa cho Yến Thanh Ti.

Vòng vo một hồi, Yến Thanh Ti mới biết Nhạc Thính Phong đưa cô đi tới rạp chiếu phim.

Nhạc Thính Phong kéo Yến Thanh Ti đứng vào hàng người xếp hàng mua vé. Mãi một lúc lâu sau, Yến Thanh Ti cũng chưa kịp phản ứng lại.

Xem phim?

Với những người khác thì đây có lẽ là một việc không thể bình thường hơn, nhưng với Yến Thanh Ti lại hoàn toàn xa lạ. Đã rất lâu rồi cô không hề đi xem phim, hẳn là đã rất nhiều năm đi. Cô cũng không nhớ nổi lần gần nhất cô đi xem phim ở rạp phim là lúc nào.

Mọi người đều xếp thành đôi thành cặp với nhau, người yêu, cha mẹ mang theo con cái, bạn thân, rất ít người tới xem phim một mình.

Trên mạng từng có một loại khảo sát xem lúc nào người ta cảm thấy cô đơn

nhất, có người nói là lúc ăn cơm một mình, có người nói là xem phim một mình.

Có lẽ, cô cũng là một trong những người không tìm được ai để xem phim cùng cho nên mới không đi ra ngoài rạp bao giờ. Một mình ngồi trong rạp, nhìn những cảnh ân oán tình thù trong phim, nhìn những người xung quanh đều có đôi có cặp, lúc đó cái cảm giác cô đơn ấy sẽ lên đến đỉnh điểm, thôn tính toàn bộ tâm trí người đó.

Tay của Yến Thanh Ti được Nhạc Thính Phong nắm thật chặt, cô có thể cảm nhận được hơi ấm từ trong lòng bàn tay của anh.

Khóe môi Yến Thanh Ti nhẹ nhàng nâng lên, hóa ra đây là... cách hẹn hò của người bình thường.

Nhạc Thính Phong mua hai vé xem phim, Yến Thanh Ti cũng không hỏi là phim gì, dù sao thì được bên cạnh anh ấy là tốt rồi.

Nhạc Thính Phong còn mua thêm 2 ly coca, thêm một túi bỏng ngô, để Yến Thanh Ti cầm hai ly nước, bản thân thì một tay ôm túi bỏng một tay ôm vai Yến Thanh Ti, cùng nhau đi vào phòng chiếu.

Sau khi ngồi vào chỗ, Nhạc Thính Phong đem áo khoác ngoài cởi ra, khoác lên vai Yến Thanh Ti.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 691vì Anh Thích Nên Cũng Muốn Em Thích

“Ởđây độ ấm hơi thấp nên chút nữa em sẽ thấy lạnh đấy.”

Yến Thanh Ti ngẩng đầu hỏi: “Anh không lạnh à?”

Nhạc Thính Phong nói rất đương nhiên: “Lạnh chứ, cho nên lát nữa em phải ôm anh.”

Yến Thanh Ti... được thôi!

Đèn trong phòng chiếu tối đi, màn hình chiếu phim bắt đầu sáng lên, lúc Yến Thanh Ti nhìn thấy nhân vật hoạt hình trên màn ảnh, cô không nhịn nổi bật

cười.

Cô còn tưởng Nhạc Thính Phong sẽ mua phim gì đó, kết quả là... không phải là phim bom tấn nước ngoài, cũng không phải phim tình cảm sướt mướt, mà lại là phim hoạt hình, hơn nữa lại là phim hoạt hình chỉ dành cho trẻ con.

Chẳng trách chỉ có mấy người lẻ tẻ ngồi trước mặt, toàn bộ đều là cha mẹ dẫn con cái đi xem.

Yến Thanh Ti muốn cười to nhưng lại sợ quấy rầy đến người khác, ngồi ôm bụng cười đến mức nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, bả vai rung lên bần bật.

Nhạc Thính Phong ôm lấy Yến Thanh Ti, há mồm cắn tai cô: "Em không ngồi im xem được à? Anh đặc biệt chọn phim này cho em đấy, rất thích hợp với em."

Yến Thanh Ti véo cho Nhạc Thính Phong một cái, "Hợp với anh thì có."

Nhạc Thính Phong vui vẻ len lén hôn lên má cô một cái: "Đúng thế, vì anh thích cho nên cũng muốn để em thích."

Hai người bọn họ không cần xem những ân oán tình thù của người khác, điều mà Nhạc Thính Phong muốn chính là trong khoảng thời gian nhàn rỗi hiếm có này, bọn họ có thể tận hưởng những khoảnh khắc mà những người đang yêu nhau nên có.

Ví dụ như: Hẹn hò này, đi ăn, đi xem phim này...

Tuy phim hoạt hình thì có hơi trẻ con một chút, nhưng lại nó thể hiện những đạo lý tốt đẹp nhất. Lúc mới bắt đầu, Yến Thanh Ti còn cảm thấy buồn cười, sau rồi cô dựa vào vai Nhạc Thính Phong, ăn từng miếng bỏng anh đưa đến miệng, xem cho đến hết phim.

Cả quá trình, hai người đều không nói gì, cũng không quay sang nhìn nhau, nhưng Nhạc Thính Phong luôn có thể chính xác đưa bỏng đến bên miệng của Yến Thanh Ti.

Lúc sắp hết phim, Yến Thanh Ti lấy điện thoại ra chụp hai tấm, tấm thứ nhất, chụp phòng chiếu phim, tấm thứ hai chụp bàn tay hai người đang nắm thật chặt, mười ngón đan xen,

Yến Thanh Ti up lên weibo, kèm theo dòng caption: có muốn hẹn hò không?

#Có, có, có, nữ thần, nữ thần, mới thứ hai thôi đừng hành hạ cẩu FA nha #

#Nữ thần, sao chị lại không biết bảo vệ động vật thế, chó là người bạn tốt nhất của con người mà #

#Oa, nữ thần cũng đi xem bộ phim hoạt hình này à, quả nhiên là nữ thần của mình, sở thích đúng là khác biệt, mình cũng muốn đi xem #

#Là đứa F. A, tôi đã đang trên đường đến rạp chiếu phim rồi đây, tôi sẽ mua sạch tất cả những vé đơn của bộ phim này #

Yến Thanh Ti phát hiện ra fan của cô cũng rất đáng yêu, cô tắt điện thoại nét vào túi áo khoác của Nhạc Thính Phong.

Nhạc Thính Phong thầm thì bên tai cô: "Ảnh chụp không đẹp, lần sau để anh chụp, không chụp mặt thì em cũng phải chụp sao cho tay anh nhìn đẹp đẹp một tí chứ."

Yến Thanh Ti liếc anh: "Tay của anh xấu, trách gì em."

"Tay anh xấu đâu mà xấu? Tay anh mà không đẹp á, rõ ràng tay anh đẹp thế này cơ mà, ngón tay thon dài mạnh mẽ, nếu không làm sao có thể chỉ cần một cái là cầm được..." Nhạc Thính Phong liếc về phía Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti bĩu môi, lạnh nhạt nói: "Có phải đã rất lâu rồi em không nói anh là lưu manh đúng không?"

Nhạc Thính Phong gật đầu: "Đúng thế... cho nên anh mới lưu manh một tí để em nói đấy."

"Anh..."

Yến Thanh Ti đang định bảo Nhạc Thính Phong là đồ vô liêm sỉ, đột nhiên cô phát hiện ra có một cậu nhóc ngồi phía trước đang ngẩng đầu nhìn bọn họ, cũng không biết là con của bà mẹ nào ngồi hàng đầu chạy lên đây nữa.

Nhạc Thính Phong và Yến Thanh Ti đưa mắt nhìn nhau, anh lặng lẽ nhìn túi bỏng trong tay, vẫn còn một ít thế nên đưa tay ra.

Sau đó cậu nhóc liền cầm bỏng ngô chạy mất.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 692cùng Người Đó Hẹn Hò Một Lần

Bài hát cuối phim kết thúc cũng là lúc đèn sáng lên, Nhạc Thính Phong đeo khẩu trang lên cho Yến Thanh Ti rồi nắm lấy tay cô kéo cô đi.

Từ trong rạp chiếu phim ra, đi thang máy xuống tầng một có hơi đông người, Nhạc Thính Phong ôm cô vào lòng, bảo vệ cô.

Lúc này Yến Thanh Ti mới cảm nhận được lợi ích khi làm con gái, cô cười cười ôm eo của Nhạc Thính Phong.

Xung quanh có rất nhiều người quay sang nhìn, nhìn đôi mắt của Yến Thanh Ti vẫn là nhiều nhất.

Yến Thanh Ti nghe thấy đằng sau có tiếng người cười nói.

“Ơ, sao mình lại thấy cô gái này trông giống giống Yến Thanh Ti thế nhỉ?”

“Làm sao có thể thế được, cô ta bây giờ mà đến những nơi như thế này á? Đừng có mơ hão. Mình cảm thấy cô ta chính là kiểu con gái rất kiểu cách, mua quần áo chắc chắn phải mua hàng hiệu, đi ra ngoài cũng phải lái siêu xe, đi xem phim kiểu này á, chắc chắc cô ta cảm thấy tự hạ thấp bản thân mình, còn lâu mới chen chúc trong thang máy như chúng ta.”

“Kiểu cách cái gì, cô ấy rất tốt mà, mình thấy cô ấy rất có cá tính, tính tình cô ấy đúng là hơi khó chịu, nhưng lại rất chân thật, không giả vờ giả vịt. Mình thích cô ấy, cô ấy là thần tượng của mình, cậu đừng có tùy tiện nói này nói nọ cô ấy, cậu có hiểu gì về cô ấy đâu.”

“Ô hay, mình không hiểu thì sao, cứ làm như cậu hiểu cô ta lắm ấy?”

“Đương nhiên là mình hiểu cô ấy hơn cậu rồi. Cậu xem, thần tượng của mình mười mấy phút trước vừa đăng status này, cô ấy đi xem phim hoạt hình cùng với bạn trai đấy, đấy dễ mến, dân dã bao nhiêu, đâu có phải như cậu nói đâu, ngày mai mình cũng phải đi xem phim này mới được.”

Yến Thanh Ti đứng nghe hai cô gái đằng sau nói chuyện mà không nhịn được muốn cười.

Lần đầu tiên cô nghe thấy một người lạ biện hộ cho mình như thế, cảm giác thấy thật ấm áp.

Cô nghĩ đến những bình luận trên weibo của cô, những câu nói ủng hộ và bảo vệ cô, cô có rất nhiều fan hâm mộ đáng yêu.

Vì những người đang ủng hộ cô, cô nhất định sẽ làm một diễn viên giỏi.

Ra khỏi rạp chiếu phim, Nhạc Thính Phong lái xe đưa Yến Thanh Ti ra bờ sông tản bộ.

Chợ đêm bên bờ sông của Hải Thành là một địa điểm rất nổi tiếng, về đêm nơi này cực kỳ náo nhiệt, những ánh đèn nhấp

nháy đủ màu sắc rực rỡ, như những ngôi sao của chốn trần gian. Người người đi lại như mắc cửi, chợ này cái gì cũng có, trên mặt sông còn có thuyền chở khách đi du sông vào ban đêm. Gió lạnh hiu hiu. Trong không khí đầy mùi thơm của các món ăn vặt, đâu đâu cũng tràn ngập hơi thở của cuộc sống.

Hai người đeo khẩu trang, Yến Thanh Ti đội mũ, tay trong tay đi dạo giữa đám người rộn ràng náo nhiệt, ngẫu nhiên có người đi ngang qua va vào vai, vướng góc áo; đi giữa dòng người cảm nhận được hơi thở của thành phố, làm những việc giống như mỗi người bình thường ở đây vẫn hay làm, đi cùng một con đường, cùng ngắm một phong cảnh, cảm giác giác này gọi là: Chân thực.

Dường như Yến Thanh Ti lại một lần nữa được kéo về từ trong trạng thái lơ lửng, bước từng bước một cảm nhận con đường dưới chân mình, hưởng thụ cuộc sống mà một người bình thường nên có. Chỉ có một điều duy nhất không tốt đó là thân phận của cô, không thể bỏ khẩu trang ra, nếu không bị người khác nhận ra thì cô đừng hòng thoát được.

Nhạc Thính Phong nhìn thấy băng ghế trước mặt vừa mới có một đôi đứng dậy, ngay lập tức anh kéo Yến Thanh Ti đến đó ngồi xuống.

Nhạc Thính Phong ôm vai Yến Thanh Ti, nhìn thấy đôi tình nhân trẻ vừa mới đi đang ngọt ngào đút cho nhau ăn, anh có chút đố kỵ, nói: “Em nói xem, nếu như em không phải là ngôi sao thì có phải bây giờ cũng chúng ta cũng có thể giống như bọn họ rồi không, mua một chút gì đó, rồi đút cho nhau ăn.”

“Em phải giảm béo.”

“Giảm cái gì mà giảm, đừng có kiểu không giảm được thịt trên người mà lại làm ngực bé đi đấy.”

“...”

Yến Thanh Ti lườm anh một cái, Nhạc Thính Phong nhận ra mình nói sai vội vàng đánh trống lảng: “Ô, ở đây có con muỗi này.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 693này, Bạn Trai Của Em Rơi Mất Rồi Kìa!

Yến Thanh Ti vốn đang nhăn nhó không biết thế nào lại bị câu nói đó của anh làm cho bật cười.

Nhạc Thính Phong ôm lấy Yến Thanh Ti, trán anh dán lên trán cô, thở dài nói: “Đã rất lâu rồi chưa được một mình bên em như thế này.”

“Đây là... lần đầu tiên chúng ta chính thức hẹn hò đúng không?”

Nhạc Thính Phong đưa tay lên cạo cạo sống mũi Yến Thanh Ti: “Đương nhiên là thế rồi. Hôm nay anh đi xa như thế đến đây chính vì muốn hẹn hò với em đấy, lúc anh đến trường quay còn cố ý mua hoa đến nữa, em quên rồi à, tặng hoa là biểu hiện của hẹn hò đấy.”

Yến Thanh Ti nhớ lại bó hoa ấy, là hoa thanh cúc, đó là bó hoa đẹp nhất mà cô nhận được.

Nhạc Thính Phong véo má Yến Thanh Ti, trách móc nói: “Em bỏ quên anh bao nhiêu lâu như thế, giớ đến lúc phải sủng hạnh anh rồi chứ? Nương nương?”

Yến Thanh Ti dùng một tay nâng cằm Nhạc Thính Phong lên: “Nhưng bổn cung cảm thấy... anh vẫn chưa khiến bổn cung vừa lòng, không muốn sủng hạnh anh đấy, sao nào?”

“Em...”

Nhạc Thính Phong bĩu môi, nghiến răng nói: “Em... có những lúc anh thật muốn, thật sự muốn...”

Đột nhiên có một cô bé con cầm một cái lẵng hoa đi ngang qua, dừng lại nói: “Anh gì ơi, mua hoa cho chị ấy đi, chị ấy sẽ không giận nữa đâu.”

Vẻ mặt của Nhạc Thính Phong ngay lập tức sa sầm xuống, nói: “Nhóc nhìn kiểu gì mà thấy cô ấy đang tức giận, rõ ràng là tôi đang giận mà.”

Cô bé con bị dọa cho giật bắn, trợn tròn mắt không biết nên nói gì nữa.

Yến Thanh Ti không nhịn được mà bật cười, cô chìa tay ra trước mặt cô bé: “Nào, cho chị một bông.”

Cô bé nhanh nhẹn đưa một bông hoa cho Yến Thanh Ti, cô lấy ví tiền từ trong túi áo Nhạc Thính Phong ra, tự nhiên như thể đang lấy ví tiền của bản thân mình, trực tiếp rút một tờ tiền màu hồng ra đưa cho cô bé đó: “Không cần thối lại tiền thừa đâu.”

Ánh mắt của cô bé sáng lên, vui vẻ nhận tiền, lấy một cái dây bình an phúc nho nhỏ từ trong giỏ hoa ra đưa cho Yến Thanh Ti: “Em cám ơn chị, chị đúng là người tốt.”

Yến Thanh Ti sững ra một lát rồi mới nhận lấy cái dây bình an phúc, trông nó không được đẹp cho lắm, nói một câu cám ơn

với cô bé.

Yến Thanh Ti dùng bông hồng cọ cọ vào má Nhạc Thính Phong: “Bảo bối, vẫn đang giận à?”

Nhạc Thính Phong bĩu môi: “Hoa mua bằng tiền của anh, đương nhiên là của anh rồi.”

Yến Thanh Ti cố ý dùng giọng trầm trầm quyến rũ nói: “Anh là của em rồi, huống chi là tiền!”

Gương mặt vốn đang phụng phịu tức giận của Nhạc Thính Phong không kìm được mà dần dần giãn ra thành một nụ cười.

Anh tự vui một mình mất một lúc, rồi giơ tay cướp lấy bông hồng trong tay Yến Thanh Ti, oán giận nói: “Yến Thanh Ti, may mà em là phụ nữ, nếu như

em là đàn ông, anh đây chẳng phải là bị em bẻ cong mất rồi à?”

Ngón tay của Yến Thanh Ti gãi gãi lên cổ của Nhạc Thính Phong: “Không sao cả, dù sao thì chỉ cần anh là của em là được rồi.”

Nhạc Thính Phong nghiến răng, kỹ năng tán gái của anh còn lâu mới bằng được kỹ năng tán tỉnh của Yến Thanh Ti, chẳng trách anh lại bị cô đè đầu cưỡi cổ, hơn nữa là hoàn toàn không hề nghĩ đến chuyện vùng lên.

Nhạc Thính Phong đột nhiên chỉ ra đằng sau Yến Thanh Ti nói: “Chết rồi, em xem ở bên kia có người đang chụp em kìa.”

Yến Thanh Ti quay sang nhìn, Nhạc Thính Phong vội móc một thứ gì đó từ trong túi áo ra quẳng xuống dưới chân Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti chẳng nhìn thấy ai đang chụp cô cả, buồn bực nói: “Làm gì có ai!”

Nhạc Thính Phong ngửa ra dựa vào đằng sau, hất cằm nói: “Này, em làm rơi thứ gì kìa.”

Dưới chân đúng là có thứ gì đó thật, giống như cái hộp đựng đồ trang sức, cô hỏi “Cái gì rơi thế này?”

Nhạc Thính Phong: “Bạn trai em đấy.”

Yến Thanh Ti... há hốc miệng, cạn lời nhìn Nhạc Thính Phong, cái gã ấu trĩ này!

Nhạc Thính Phong giục cô: “Mau nhặt lên đi kìa, bạn trai em rơi rồi mà không nhặt lên à?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 694: Yến Thanh Ti Liếc Nhìn Thứ Rơi Trên Mặt Đất, Cúi Xuống Nhặt Lên, Cô Mở Ra Xem Xem Trong Đó Là Cái Gì, Nhưng Mở Ra Rồi

Yến Thanh Ti liếc nhìn thứ rơi trên mặt đất, cúi xuống nhặt lên, cô mở ra xem xem trong đó là cái gì, nhưng mở ra rồi mới phát hiện ra bên trong chẳng có thứ gì, cô đang định nói, đột nhiên "boong" một tiếng, có một thứ gì đó rơi vào trong hộp.

Yến Thanh Ti định thần nhìn lại thì đó là một cái vòng cổ, sợi dây mảnh, tinh tế, mặt của sợi dây chuyền có khắc bốn chữ cái tiếng anh "QS" và "TF", ở giữa đính một viên kim cương màu hồng cắt gọt thành hình trái tim, trên những chữ cái khảm nạm rất nhiều những viên kim cương vụn nho nhỏ, dưới ánh đèn tỏa sáng lấp lánh.

Yến Thanh Ti vừa nhìn là biết những chữ cái đó có ý nghĩa gì, Thanh Ti, Thính Phong, đó là tên viết tắt của bọn họ: Thanh Ti yêu Thính Phong.

Yến Thanh Ti siết chặt sợi dây chuyền, trong miệng hình như lại tràn ngập mùi vị của ly kem vị xoài, ngọt ngào, ngọt thẳng đến tận tim.

Những ngón tay của Yến Thanh Ti khẽ lướt trên bề mặt gập ghềnh nạm đá, nói: "Đây là bạn trai em à?"

Nhạc Thính Phong gật đầu: "Đúng thế, em mau nhặt lên rồi đeo bạn trai em lên cổ đi."

Yến Thanh Ti cúi đầu: "Nhưng mà... em..."

"Nhưng cái gì mà nhưng?"

Nhạc Thính Phong trực tiếp giật lấy cái dây chuyền, giữ lấy bả vai Yến Thanh Ti, vén tóc cô lên rồi đeo vào cho cô: "Đẹp lắm."

Nhạc Thính Phong hất cằm kiêu ngạo nhìn Yến Thanh Ti, đang chờ cô khen.

Sợi dây chuyền lúc này đã có chút ấm áp được truyền từ nhiệt độ cơ thể của Yến Thanh Ti, cô hỏi: "Anh mua lúc nào thế?"

Nhạc Thính Phong đảo mắt: "Thì... lúc nãy đó, ở cái quán ven đường mười

tệ một cái.”

Yến Thanh Ti cười nói: “Ý của anh là anh chỉ đáng giá mười tệ thôi đó hả?”

“Đương nhiên rồi...”

“Anh...”

Nhạc Thính Phong nắm chặt lấy tay cô: “Mười tệ này là toàn bộ số tiền mà trên người anh có lúc đó.”

Đôi môi Yến Thanh Ti mấy máy, khóe mắt hơi ươn ướt, cô hỏi: “Nhưng mà em muốn toàn bộ gia sản của anh, vậy thì làm thế nào bây giờ?”

Nhạc Thính Phong ngẩn ra, mấy phút sau tai anh đỏ lựng lên mới nói: “Yến Thanh Ti, thế này là em đang cầu hôn anh đấy à? Em... phải cho anh chuẩn bị một chút đã chứ.”

Vẻ mặt Yến Thanh Ti đầy kinh ngạc: “Em cầu hôn anh lúc nào?”

Nhạc Thính Phong vội nói: “Thì vừa nãy đấy thôi, em chẳng bảo em muốn toàn bộ gia sản của anh còn gì, không phải là em đang định kết hôn với anh à? Gả cho anh, làm phu nhân của nhà họ Nhạc, đương nhiên là có cả nhà họ Nhạc rồi còn gì? Em nói xem đây không phải là cầu hôn thì là gì? Này Yến Thanh Ti, lời nói ra rồi không thể rút lại được đâu nhé, em đừng có hòng mà chối!”

Yến Thanh Ti há hốc mồm... cái này... cái này...

Sao có thể suy diễn như vậy được? Đúng là ăn vạ không ai bằng!

Nhạc Thính Phong có vẻ như đã suy nghĩ cẩn thận, nói: “Nếu em đã vội như thế thì chuyện này cứ như vậy đi, về anh sẽ nói với mẹ một tiếng, bảo bà chọn ngày lành tháng tốt, hai chúng ta kết hôn luôn.”

Yến Thanh Ti... Anh nhìn lại xem ai mới là người vội?

“Em...”

“Được rồi, em không phải nói nữa, anh biết em rất mong đợi, chúng ta về nhà sẽ bàn bạc chuyện này sau. Vòng cổ có đẹp không?

Yến Thanh Ti liếm liếm môi, cúi đầu nhìn vòng cổ sáng lấp lánh, hỏi ngược lại anh: “Anh thấy đẹp không?”

Nhạc Thính Phong gật đầu: “Đẹp lắm... cực kỳ đẹp.”

Nhạc Thính Phong vẫn đang đợi Yến Thanh Ti khen anh, nhưng mãi mà cô chẳng nói gì, anh không nhịn được nói: “Em phải mau khen anh đi chứ?”

Yến Thanh Ti buồn cười nói: “Khen anh cái gì?”

Nhạc Thính Phong vuốt vuốt sống mũi: “Khen anh... khen anh... thì khen anh tốt này...”

Yến Thanh Ti chọc chọc vào chóp mũi của Nhạc Thính Phong, từ từ nói: “Không lãng mạn, không đáng giá, cũng chẳng đẹp, hình như em chẳng tìm được điểm nào để khen anh nhỉ?”

--- O ---

Chương 695: Tối Nay Bản Cung Muốn Sủng Hạnh Anh

Nếu như chỉ xét đến thiết kế thì cái vòng này thật sự rất bình thường, không có gì là sang trọng, cũng chẳng có vẻ gì là đặc biệt, thậm chí còn hơi giống hàng vỉa hè. Nếu như không phải kim cương khảm trên mặt là thật, Yến Thanh Ti chắc cũng cho rằng Nhạc Thính Phong mua hàng vỉa hè cho cô thật.

“Vậy em... trả lại đây...” Nhạc Thính Phong giơ tay ra định túm lấy cái vòng cổ.

Yến Thanh Ti nghiêng người, tránh tay của Nhạc Thính Phong, cô dán sát người vào anh, nhìn chằm chằm vào đôi mắt anh nói: “Nhưng mà... bổn cung thích nha.”

Nhạc Thính Phong nhìn thấy nét cười trong đôi mắt của Yến Thanh Ti, nếu như bây giờ cô không đeo khẩu trang, nhất định anh có thể nhìn thấy khóe môi cô đang cong lên, cô là người xấu tính như thế đấy.

Nhạc Thính Phong thả tay xuống, vênh mặt hất cằm, véo má Yến Thanh Ti: “Thế còn được...”

Yến Thanh Ti vuốt vuốt cái vòng cổ, hỏi: “Vòng cổ này chỉ có một cái thôi à?”

“Đương nhiên là không rồi...”

“Không á? Anh còn mua đồ sản xuất hàng loạt nữa cơ à?”

Nhạc Thính Phong lườm cô một cái: “Hàng loạt? Em đi mua thử xem.”

Anh nói: “Anh... cũng có một cái.”

Vừa nói xong, Yến Thanh Ti đột nhiên giơ tay ra kéo áo của Nhạc Thính Phong.

Nhạc Thính Phong kêu oai oái: “Này, này, này, em làm cái gì thế, đây đang là giữa đường giữa chợ đấy nhé, toàn người là người, em có không nhịn được thật thì nói với anh chứ, chúng ta có thể đến khách sạn gần nhất ở đây

mà...”

Yến Thanh Ti cuối cùng cũng bới được áo của Nhạc Thính Phong ra, nhìn thấy trên cổ anh cũng có một sợi dây chuyền tương tự, kiểu dáng giống nhau, chỉ khác vị trí của những chữ cái trên mặt dây chuyền, của Nhạc Thính Phong là “TF” và “QS”

Yến Thanh Ti đưa tay vuốt ve những chữ cái đó, cái vòng cổ này đã được nhiệt độ cơ thể của Nhạc Thính Phong ủ ấm.

“Đồ tình nhân à?”

“Ừ, sau này sẽ trở thành vợ chồng”

Khóe môi Yến Thanh Ti cong lên, cuộc hẹn hò này không hề được sắp đặt, cũng không có bao nhiêu lãng mạn, cũng chẳng có sự kinh ngạc vui mừng nào quá to lớn, nhưng... bình yên. Sự bình yên này chính là thứ từ trước đến giờ cô vẫn mong muốn, cũng là thứ mà cô thiếu nhất.

Lãng mạn, kinh ngạc, vui sướng, tất cả đều chỉ là hào nhoáng nhất thời, duy chỉ có cảm giác an toàn mới có thể đi theo một người cả đời.

Nhạc Thính Phong đưa Yến Thanh Ti đi làm những việc mà một đôi tình nhân vẫn hay làm sau khi tan tầm, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau đi xem phim, cùng nhau đii dạo phố, cuối cùng... tặng một món quà nho nhỏ. Sự ấm áp trong bình yên ấy lặng lẽ lan tỏa khắp người Yến Thanh Ti, thấm vào từng dây thần kinh của cô.

Cô hỏi: “Anh tự thiết kế đấy à?”

Nhạc Thính Phong kinh ngạc: “Làm sao em biết?”

“Xấu như thế chắc chắn là do anh nghĩ ra, đầu óc của dân học tự nhiên chỉ thế này thôi.”

Khóe môi Yến Thanh Ti nở một nụ cười tươi tắn.

Nhạc Thính Phong trợn mắt: “Xấu cái gì mà xấu, đẹp thế còn gì, nhà thiết kế đó cũng bảo anh thiết kế rất tốt mà.”

Yến Thanh Ti vỗ nhẹ lên má Nhạc Thính Phong: “Người ta cũng chỉ vì muốn moi được tiền từ anh thôi, anh tưởng thật đấy à?”

Nhạc Thính Phong tức đến nghiến răng: “Nếu em đã ghét bỏ nó thế thì trả lại cho anh đây, ông đây không tặng nữa...”

Yến Thanh Ti kéo tay Nhạc Thính Phong cười nói: “Đêm nay, bản cung muốn giở trò lưu manh, anh có muốn hay không?”

Nhạc Thính Phong ngẩn ra, khinh bỉ bĩu môi nói: “Hứ, anh là người rất có nguyên tắc đấy nhé!”

Nhưng giây tiếp theo lập tức thay đổi thái độ, “Nhưng mà... nhưng mà... không cần khách khí, em muốn làm gì cũng được.”

Anh vừa nói xong, Yến Thanh Ti liền đứng lên chuẩn bị đi.

Nhạc Thính Phong kéo cô lại: “Này, em đi đâu đấy?”

Yến Thanh Ti: “Về nhà thôi, tối nay bản cung sẽ sủng hạnh anh.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 696anh Tình Nguyện Để Em “Ăn”, Cứ Thoải Mái Mà “Ăn”

Nhạc Thính Phong vội kéo tay Yến Thanh Ti lại, đằng trước có một đứa trẻ con chạy vụt đến, anh ôm lấy Yến Thanh Ti đứng sang bên cạnh rồi đi tiếp.

“Yến Thanh Ti, em có cảm thấy giữa hai chúng ta có hơi bị ngược đời không?”

“Chẳng thấy gì cả.”

“Dù gì thì anh cũng là đàn ông, sao em không để anh thi thoảng được... chủ động một lần chứ?”

“Anh chủ động làm gì, anh chỉ cần nghĩ làm sao để sáng ra không bị nương nương đá khỏi giường là được rồi.” Yến Thanh Ti thuận miệng nói, nghiêng sang nhìn một bà mẹ đang dạy con, khóe miệng cong lên.

“Em xem, hôm nay anh biểu hiện tốt thế này thì mai đừng đá anh xuống, nếu không ông đây không vui đâu...”

“Không vui thì làm sao?”

“Anh sẽ tức giận đấy.”

“Thế à?”

Nhạc Thính Phong nghiến răng, nói: “Vậy thì em dỗ anh đi...”

“Ngoan, chị đưa em về nhà nhé, chị cho em ăn kẹo.”

“Yến Thanh Ti, em “ăn” chắc anh rồi đấy hả?”

“Em ăn anh hay anh ăn em... kết quả... chẳng phải giống nhau hết à? Hay là anh không muốn để em “ăn”?”

“Anh... muốn, rất muốn chứ, em cứ thoải mái mà ăn, tối nay ăn nhiều thêm một chút có được không?”

“Để em nghĩ đã!”

Hai người nắm tay nhau đi xuyên qua dòng người đông đúc, tiếng cười của Yến Thanh Ti nhanh chóng bị những tiếng ồn ào mời gọi hai bên đường át đi. Trên phố, người người đi lại nhộn nhịp, hết lượt này đi rồi lượt khác lại đến. Bao nhiêu đôi nam nữ đã diễn những màn vui buồn hợp tan ở nơi này, du thuyền vẫn đang chạy trên mặt nước tối om, ánh đèn đủ mọi màu sắc lấp loáng hai bên đường.

Có lẽ rất nhiều người trong thành phố này đều đã mệt mỏi sau một ngày làm việc vất vả, đi dạo loanh quanh, ngắm nghía mọi thứ, ăn một vài món ăn vặt bên đường, mua vài thứ mà nhà mình cần. Đây chính là cuộc sống của một người bình thường, ngày nào cũng lặp đi lặp lại, không có cái gọi là bốn bề dậy sóng, cũng không có cái gì gọi là kinh tâm động phách, là cuộc sống thường ngày.

Đó cũng là thứ mà trong lòng Yến Thanh Ti khao khát nhất - một cuộc sống bình thường.

Hình bóng của hai người dần dần biến mất trong màn đêm, ngày mai ai biết sẽ như thế nào?

Nhưng ít nhất, hôm nay, cô và người mình thích đã có một ngày giống như một cặp đôi bình thường, cùng nhau ăn một bữa cơm, đi xem phim rồi đi dạo

phố, anh tặng quà cho cô, cuối cùng hai người nắm tay về nhà, cuộc sống... cũng chỉ mong có vậy.

...

Trong khách sạn, Quý Miên Miên có chút hưng phấn, nữ thần đã đóng máy rồi, không cần quay phim nữa, có thể nghỉ ngơi được rồi, không cần chịu trách nhiệm với cái tên yêu nam đó nữa rồi, có thể ngủ thẳng cẳng đến chết thì thôi, thích thật.

Duy nhất có một chuyện không tốt đó là... Nữ thần đi hẹn hò với ông chủ rồi, không thể nhìn thấy nữ thần nữa rồi, ông chủ thật xấu xa, chắc chắn là có mưu đồ bất chính với nữ thần, đê ma ma, không thể cứu nữ thần, cục cưng thiệt bối rối nha.

Nhưng mà...

Quý Miên Miên vừa mới nhớ ra, hôm nay đại boss bảo cô có thể chuyển lên chính thức, điều đó có nghĩa mỗi tháng lương của cô tăng thêm 2000 tệ nữa, còn có tiền thưởng tháng này, các loại phụ cấp này, cuối năm còn có thưởng nữa, còn được phát lì xì này, ha ha ha... ông chủ tốt thật, ông chủ quá chất!

Trong mắt Quý Miên Miên bây giờ chỉ toàn tiền là tiền, cô cảm thấy mình sắp biến thành một tiểu phú bà đến nơi, mua nhà, mua xe, đi lên đỉnh cao của cuộc sống.

Ừ, ông chủ nhà mình rất tốt, ông chủ mình mới là người xứng với nữ thần nhất.

Nếu như trên đời này tồn tại một người có đủ tư cách để lấy nữ thần, Quý Miên Miên cảm thấy đó chính là ông chủ nhà mình, cô kiên quyết trèo lên thuyền "Thanh - Phong" này rồi.

Sau này nữ thần thành vợ của ông chủ, lúc đó phúc lợi của cô sẽ càng ngày càng tốt nhỉ?

Đôi mắt Quý Miên Miên lấp lánh toàn sao, bỗng cảm thấy cuộc đời mình sau này nhất định sẽ tràn đầy tươi sáng.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 697: Em Xem, Em Nhất Định Phải Hôn Tôi Rồi

Quý Miên Miên hưng phấn tới nỗi không ngủ được, ngồi ôm máy tính cày game, đánh boss của phó bản, thuận tiện gọi một suất gà rán và hai lon bia. Hai mươi phút sau, boss còn chưa đánh xong, chuông cửa đã vang lên, Quý Miên Miên tưởng là người ship đồ ăn khuya đến, vội vã bảo với mọi người trong bang một tiếng là cô đi lấy đồ ăn, tí nữa quay lại.

Quý Miên Miên vừa mở cửa ra đã nói: “Ô, bác đến nhanh thật đấy, bác bảo ít nhất là nửa tiếng sau mới...?”

Hai chữ cuối cùng mắc kẹt lại trong cổ họng Quý Miên Miên, cô ngẩn người nhìn ra ngoài cửa, bởi vì ngoài này không có ai, lẽ nào là cô nghe nhầm? Không có ai đến à?

Quý Miên Miên thò đầu ra nhìn về bên tay trái hành lang, trống rỗng, chuẩn bị quay sang bên phải, đột nhiên thấy trước mặt tối sầm, miệng đã bị người ta bịt lại, còn không đợi cô phản ứng kịp, cả người đã bị đẩy vào trong phòng.

Quý Miên Miên kinh ngạc, đôi mắt trợn trừng muốn lòi cả ra ngoài.

Rầm một cái, cửa phòng được đóng lại, Quý Miên Miên bị đè trên tường, cô ú ớ hai tiếng, giãy giụa muốn thoát ra ngoài.

Nhưng hai tay đã bị người ta túm chặt, hoàn toàn không thể động đậy, đột nhiên tai cô bị người ta cắn, hơi thở quen thuộc phả lên tai của Quý Miên Miên.

Tai Quý Miên Miên tê rần, giọng nói trầm thấp khàn khàn, giống như một quả pháo vang lên bên tai cô: “Không cho phép kêu, không được phép cắn, không được phép mắng chửi, không được phép quật ngã tôi, thì tôi sẽ buông em ra.”

Giọng nói quen thuộc ấy, hơi thở quen thuộc ấy khiến Quý Miên Miên nhất thời im bặt - thôi chết cha rồi!

Diệp Thiều Quang, là cái tên khốn nạn này! Thế mà anh còn dám mò vào phòng bà. Anh cứ đợi đấy cho tôi, đợi đến lúc anh thả tôi ra, tôi nhất định

quật ngã anh, quật chết anh. Bên tai lại vang lên tiếng cười của Diệp Thiều Quang: "Quý Miên Miên, em nghĩ gì tôi còn không biết hay sao, đừng có mà giở trò với tôi, nếu không người xui xẻo là em đấy."

Quý Miên Miên nghiến răng, cái tên thối tha không biết xấu hổ này, đồ đàn ông cặn bã.

Quý Miên Miên gật đầu, "Ư, ư, ư..." (Tôi không động đậy đâu)

"Những gì tôi nói lúc nãy cũng không được làm đâu đấy."

Diệp Thiều Quang dần dần thả lỏng bàn tay bịt miệng của Quý Miên Miên ra, nhưng một tay còn lại vẫn đang siết chặt lấy cổ tay của cô, bởi vì anh ta biết Quý Miên Miên tuyệt đối không phải là một cô nàng biết nghe lời.

Cái miệng của Quý Miên Miên được tự do rồi thì lập tức hét lên: "Cái tên khốn..."

Vừa mới nói được có ba chữ, miệng lại bị người ta chặn lại, nụ hôn của Diệp Thiều Quang đến một cách hung mãnh, so với vẻ ngoài của anh ta thì hung hãn hơn rất nhiều, giống như một con mãnh thú đã chờ đợi từ rất lâu, chờ một con thỏ vừa ngốc vừa đần tự phạm sai lầm, chạy vào trong bẫy của nó.

Diệp Thiều Quang mút lấy đôi môi của Quý Miên Miên, dùng lưỡi cạy mở hàm răng cô ra, chạy vào trong, cuốn lấy cái lưỡi của cô đùa nghịch.

Quý Miên Miên trợn tròn mắt, má nó, cái gã cặn bã chết tiệt, có người yêu rồi mà còn dám chạy đến đây hôn bà, bà muốn cắn chết anh!

Diệp Thiều Quang đã sớm đoán được động tác của Quý Miên Miên, không đợi đến lúc cô cắn, anh đã nhanh chóng bứt ra, buông lỏng đôi môi cô.

Đôi môi của Quý Miên Miên hơi sưng lên, quyến rũ xinh đẹp, có một loại cảm giác xinh đẹp lại thanh thuần, phối hợp với đôi mắt tràn đầy lửa giận của cô, cả người như đang sáng lên, rực rỡ khiến cho Diệp Thiều Quang căn bản không cách nào không chú ý tới.

Một cô gái tưởng chừng rất bình thường, lại có lúc khiến anh thật kinh ngạc.

Diệp Thiều Quang nheo mắt, cúi đầu nhanh nhẹn hôn lên môi cô, mút mát: "Tôi đã nói rồi, không cho mắng người cơ mà. Em xem... em nhất định phải để tôi hôn em, là em muốn đấy nhé, tôi cũng đâu còn cách nào khác, chỉ có

thể phối hợp với em thôi.”

Con mắt Quý Miên Miên trợn trừng như sắp lòi ra ngoài đến nơi. Cô nghĩ đến một câu thoại kinh điển trong các bộ phim truyền hình - sao trên đời này lại có một kẻ mặt dày vô sỉ như thế nhỉ?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 698: Em Nghe Cho Rõ Ràng, Cô Gái Đó Không Phải Bạn Gái Của Tôi

Ngoài câu này ra, Quý Miên Miên thật không nghĩ ra câu nào khác cả, cô thật sự cảm thấy trên đời này có bao nhiêu câu chửi mắng đi chăng nữa cũng không cách nào miêu tả được hết sự vô sỉ của Diệp Thiều Quang.

"Anh thật là... hoàn toàn không coi sĩ diện ra gì sao? Diệp yêu quái, tôi phục anh rồi."

Diệp Thiều Quang nhướng mày cười đến xấu xa: "Không dám..."

"Không... không dám... là không dám à?"

Quý Miên Miên đột nhiên vận sức giơ chân lên định đá, cô quả thực đã lấy hết sức bình sinh, hơn nữa mục tiêu ngắm chuẩn vào hạ bộ của Diệp Thiều Quang, với sức lực đó mà đá một cái thì đảm bảo có thể khiến cho Diệp Thiều Quang đoạn tử tuyệt tôn.

May mắn, bây giờ Diệp Thiều Quang biết rất rõ những trò mèo của Quý Miên Miên, nghiêng người một cái đã tránh được cú đá đó.

Nhưng vì nghiêng người nên mất thăng bằng, cả người anh đổ nghiêng sang một bên.

Diệp Thiều Quang thấy mình đứng không vững, ngay lập tức túm chặt lấy Quý Miên Miên, kéo cả cô ngã theo, hơn nữa đúng khoảnh khắc ngã xuống đó, anh lật người đè Quý Miên Miên xuống dưới thân.

Quý Miên Miên giãy giụa: "Anh buông ra cho tôi, cút xuống ngay... nếu không tôi đập chết anh bây giờ!"

Diệp Thiều Quang tóm chặt lấy hai tay của Quý Miên Miên, đè cô lại, anh nói: "Quý Miên Miên, hôm nay tôi đến tìm em là có chuyện nghiêm chỉnh, em thành thật ngoan ngoãn cho tôi, nếu không tôi sẽ..."

Quý Miên Miên bĩu môi: "Sẽ làm sao?"

"Sẽ... hôn em, giống như em đã nói ấy, không cần nói gì cả, hôn trước đã nói sau."

Quý Miên Miên lập tức ghét bỏ nói: “Anh... cái tên lưu manh này, có bạn gái rồi mà còn lăng nhăng, lạm tình, muốn bắt cá hai tay à? Anh không sợ báo ứng sao? Tôi nói cho anh biết, cái loại đàn ông cặn bã như anh, tôi gặp một lần đập một lần, anh đừng để tôi có cơ hội, nếu không tôi sẽ khiến anh không cách nào làm đàn ông được luôn.”

Bỗng nhiên trên môi lại mềm mềm, lại bị anh ta hôn lên: “Diệp Thiều Quang, cái ông nội nhà anh, anh còn hăng hái hôn nữa đấy hả?”

Diệp Thiều Quang nhướng mày: “Muốn tôi hôn em sao không nói sớm, việc tôi có bạn gái khiến em tức đến vậy sao, ghen rồi à?”

Quý Miên Miên khinh thường lườm anh ta một cái: “Ha ha ha... buồn cười thật đấy, Diệp Thiều Quang anh không những vô sỉ mà tôi thấy anh... thôi, tôi cảm thấy tôi đã chẳng còn từ ngữ xấu xa nào để miêu tả anh nữa rồi. Anh vô sỉ, anh thắng.”

Diệp Thiều Quang hít một hơi thật sâu, tất cả sự nhẫn nại của anh khi ở bên Quý Miên Miên đều trở nên vô dụng hết.

Phải nhanh chóng đi vào chuyện chính, nếu không anh sẽ bị Quý Miên Miên làm cho phát điên mất.

“Quý Miên Miên... hôm nay tôi đến có hai chuyện muốn nói.”

“Chuyện thứ nhất, những gì tôi nói sau đây em phải nghe cho thật rõ, hơn nữa phải nhớ cho kỹ. Tôi... không có bạn gái, cũng không có vị hôn thê. Cô gái mà tôi gặp hôm nay chỉ là đối tượng xem mặt của tôi thôi, nhưng cô ấy đã có bạn trai rồi, chỉ là gia cảnh của hai nhà không xứng, gia đình cô ấy không đồng ý, cũng đúng lúc tôi đang muốn né tránh những buổi xem mắt sau này cho nên tôi và cô ấy hợp tác với nhau, ngay cả bạn bè bình thường chúng tôi còn không phải, em hiểu chưa?”

Diệp Thiều Quang cũng không biết tại sao mình nhất định phải chạy đến đây, giải thích những chuyện này với Quý Miên Miên.

Anh cảm thấy não mình có vấn đề rồi, nếu không tại sao lại làm những chuyện vô vị như thế này?

Nhưng anh không muốn để Quý Miên Miên hiểu lầm.

Quý Miên Miên sững sờ mất một lúc, mới thốt ra được một từ: “Ồ...”

Diệp Thiều Quang nghiến răng: “Em chỉ có thế thôi à?”

“Không thì làm gì nữa?”

Diệp Thiều Quang tức tối thở phì phò: “Tôi nói là tôi không có bạn gái, tôi và cô gái đó không có quan hệ gì cả.”

Quý Miên Miên chớp chớp mắt: “Ồ, vậy thì liên quan gì đến tôi đâu? Hai người không có quan hệ gì thì liên can gì đến tôi?”

--- O ---

Chương 699: Lột Hết Quần Áo, Quẳng Anh Ra Ngoài

"Em... Quý Miên Miên, tôi đặc biệt... tôi..."

Diệp Thiều Quang tức đến nghiến răng, anh tự bảo với mình là không thể tức giận, không thể tức giận. Anh không muốn để Quý Miên Miên cảm thấy là anh cố ý chạy sang đây tìm cô.

Quý Miên Miên cau mày nói: "Hiện giờ không phải là chuyện của anh với cô ấy mà là Diệp Thiều Quang, mẹ nhà anh, nửa đêm nửa hôm anh mò vào phòng tôi làm cái gì? Tôi là một cô gái vẫn còn độc thân đấy, tôi không phải là một người tùy tiện đâu."

Diệp Thiều Quang muốn ói máu.

Cô không phải là người tùy tiện ấy hả? Cô hơi một tí là lại ngoạc mồm bảo phải ngủ chết ông đây, những câu cô nói trước đây đều bị chó tha đi rồi à?

Miên Miên nói tiếp: "Nữ thần của tôi nói với tôi rồi, tôi chỉ có thể ngủ với chồng tương lai của tôi, những gã đàn ông khác ngoài chồng tương lai của tôi ra đều là một lũ khốn khiếp. Lúc đó là tôi ngây thơ ngốc nghếch, anh đừng có quấn lấy tôi nữa. Tôi nói cho anh biết, hôm nay anh tự tiện xông vào phòng tôi, tôi nể tình không báo cảnh sát, anh mau đi đi, hai chúng ta huề nhau, đều là người lớn hết cả rồi, còn để ít cái chuyện cỏn con này sao? Đừng có già mồm như thế nữa được không?"

"Ha ha ha... già mồm à?"

Diệp Thiều Quang tức quá thành ra cười: "Quý Miên Miên, em nói nhẹ nhàng thật đấy, em đừng có quên, em lôi tôi lên giường hai lần, tổn thương tôi hai lần, mà em chỉ cần tùy ý nói một câu là xí xóa bằng sạch, em có còn là người không đấy?"

Quý Miên Miên bĩu môi, nói nghe rất muốn cho ăn đòn: "Tôi có phải là người đâu, hơn nữa, dù sao anh cũng chẳng phải thứ tốt lành gì, ngủ với anh cũng phí công phí sức. Tôi đã nói với nữ thần của tôi rồi, hai lần đó... coi như tôi bị chó cắn mất một miếng. Tôi còn trẻ nên bồng bột, mất mặt mà không biết, nhưng tôi đã cải tà quy chính rồi nhá, sau này tôi nhất định sẽ là một thanh niên đầy nhiệt huyết, yêu Tổ quốc, yêu đồng bào, tư tưởng tích cực, biết hướng về phía trước, anh đừng có lôi kéo tôi vào con đường tội

lỗi."

Diệp Thiều Quang tức đến nghiến răng nghiến lợi: "Nếu tôi mà là chó thì bây giờ tôi sẽ cắn chết em ngay lập tức, em đúng là... không có chút tâm tư nào... sao?"

Quý Miên Miên nghe thấy tiếng động từ máy tính, tiếng con boss ngã xuống, cô vội nói: "Tôi thì có tâm tư gì với anh cơ chứ? Anh mau tránh ra, tôi còn đang chơi game, anh làm tôi không nhặt được trang bị rồi đấy có biết không hả?"

Diệp Thiều Quang vẫn đè lên người không cho cô động đậy, anh âm trầm hỏi cô: "Quý Miên Miên, lúc em hiểu nhầm tôi có bạn gái, em có tức giận không?"

Quý Miên Miên lập tức nói: "Nói thừa, đương nhiên là tức rồi, phải quá tức ấy chứ. Ai gặp phải loại đàn ông cặn bã như anh mà chẳng tức. Anh nói xem, nếu như anh biết rõ mình có bạn gái rồi, bị tôi cưỡng ép thì nên nhanh chóng cút đi chứ, coi chuyện này như chưa xảy ra, giấu kín nó đi là được. Nhưng đây ngược lại, anh còn giả vờ mình trong sạch lắm, như thể trai tân ấy, uy hiếp tôi. Tôi mà là cầm thú thì anh ngay cả cầm thú cũng không bằng. Diệp Thiều Quang, tôi nói cho anh biết, anh mau cút đi cho tôi... bằng không bà đây sẽ cho anh biết tay."

Diệp Thiều Quang trong lòng trống rỗng, có một sự khó chịu kỳ lạ. Quý Miên Miên vậy mà... thôi, không hỏi nữa, có hỏi cũng mất công, cô gái này là một kẻ ngốc.

Nhưng Diệp Thiều Quang lại không vội vàng rời đi, còn ngu xuẩn hỏi một câu: "Ngoài những cái đó ra, thì không có gì khác sao?"

Quý Miên Miên hỏi ngược lại anh: "Anh còn mong đợi tôi có cái gì nữa?"

Diệp Thiều Quang siết chặt nắm đấm, anh thật đúng là tự chuốc nhục vào người.

Anh luôn hy vọng có thể xuất hiện kỳ tích, nghe được Quý Miên Miên nói cô phẫn nộ, giận dữ, không vui. Nhưng mà điều đó là không thể. Ngược lại, anh ngày càng không thể khống chế nổi mình.

Quý Miên Miên thúc giục nói: "Diệp Thiều Quang, anh mà còn không xuống tôi sẽ chặt anh ra thật đấy. Thế này là tôi đã nương tay với anh lắm rồi, anh

đừng có ép tôi lột sạch quần áo của anh rồi quẳng ra ngoài đấy.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 700: Đợi Em Cùng Lăn Lên Giường Với Tôi

Diệp Thiều Quang véo má Quý Miên Miên: "Em chắc không? Em muốn quăng tôi ra ngoài, thế thì chuyện có liên quan đến nữ thần của em, chắc em cũng không cần nghe đúng không?"

Quý Miên Miên nghiêng đầu hất tay của Diệp Thiều Quang ra: "Cái gì? Anh đừng có mà lừa tôi. Nữ thần của tôi đã nói với tôi rồi, tuyệt đối không thể thỏa hiệp với các thế lực tàn ác được. Làm một cô gái phải chính trực ngay thẳng, không khuất phục quyền thế, anh đừng có nghĩ đến chuyện lấy tôi ngủ với anh ra để uy hiếp tôi. Anh không sợ xấu hổ thì anh báo cảnh sát đi, tôi chẳng làm sao cả, hừ, mười tám năm sau, tôi vẫn là Quý Miên Miên. *"

*Chơi chữ: Mười tám năm sau, vẫn là một trang hảo hán.

Diệp Thiều Quang có lúc thật sự không biết nên nói sao với Quý Miên Miên nữa, những gì mà một fan não tàn nên làm cô ấy đều đã làm, không nên làm cũng làm hết cả rồi.

Anh đã nói với Quý Miên Miên bao nhiêu lần, bảo cô ấy đừng có ngốc thế nữa, đừng hơi tí là mở mồm ra là nói ngủ hay không ngủ với đàn ông, nhưng cô không nghe. Vậy mà chỉ cần Yến Thanh Ti nói một câu là cô ấy lập tức nghe ngay, còn nhớ rất rõ ràng.

Yến Thanh Ti thực không hổ là "chân ái" của cô nàng.

Không hiểu làm sao mà Diệp Thiều Quang lại cảm thấy có hơi ghê răng - chua quá.

Diệp Thiều Quang hít một hơi thật sâu, sau này sống với cô nàng ngốc nghếch Quý Miên Miên này, trái tim có khỏe đến mấy cũng sẽ bị cô làm cho tức chết.

Diệp Thiều Quang hỏi: "Dù cho đây là chuyện mà nữ thần của em muốn biết nhất, em cũng không định nghe?"

Tròng mắt Quý Miên Miên đảo đi đảo lại: "Anh... anh nói trước đi..."

"Em nói với Yến Thanh Ti, chuyện có liên quan đến cái vòng cổ tôi đã hỏi Du Hí rồi, nhưng cậu ta không chịu nói. Du Hí muốn tôi chuyển lời cho cô

ta, trừ phi là cô ta cầm sợi dây chuyền đến bệnh viện để gặp cậu ta, cậu ta mới chịu nói...”

Diệp Thiều Quang đã gặp Du Hí, hiện tại mối quan hệ giữa cậu ta và anh đã xuất hiện vết rạn, đương nhiên là sẽ không chịu nói cho anh rồi.

“Ôi...” Chuyện này hình như rất quan trọng thì phải!

Quý Miên Miên vô thức đáp: “2 giờ 40 phút chiều ngày mai.”

“Nói như vậy thì cũng có nghĩa là thời gian của Yến Thanh Ti không còn nhiều nữa, bỏ qua cơ hội lần này, chuyện mà cô ấy muốn biết có thể vĩnh viễn sẽ không biết được.”

“Tôi... đi nói với chị ấy đây.”

Diệp Thiều Quang ấn Quý Miên Miên xuống: “Quý Miên Miên, tôi khuyên em tốt nhất đừng có nói chuyện này ra trước mặt Nhạc Thính Phong. Đương nhiên, nếu em muốn nhìn thấy hai người đó cãi nhau thì cứ tự nhiên.”

Quý Miên Miên lắc đầu, cãi nhau á? Cô đương nhiên là không muốn nhìn thấy ông chủ nhà mình và nữ thần cãi nhau rồi.

Ông chủ là cơm áo gạo tiền của mình, nữ thần là đời sống tinh thần, hai người họ là một đôi được trời đất tác hợp nha.

Trong lòng Quý Miên Miên sốt ruột vô cùng, muốn mau chóng đi nói với Yến Thanh Ti: “Anh cút ra, tôi phải đi nói chuyện này với nữ thần của tôi.”

“Thật sự muốn tôi cút à?”

“Mau cút đi, đừng có lề mề.”

Diệp Thiều Quang trầm mặt nhìn Quý Miên Miên một lúc, rồi đứng dậy.

Quý Miên Miên kinh ngạc: “Ôi mẹ ơi, anh... nghe lời thế cơ à?”

“Sao còn muốn bị tôi đè thêm một lúc nữa à?”

Diệp Thiều Quang nói rồi sải chân bước về phía cái giường, Quý Miên Miên kinh ngạc suýt thì rơi cả con ngươi ra ngoài.

Hơn nữa, anh ta vừa đi vừa cởi quần áo, tiện tay quẳng luôn quần áo lên ghế, đè lên quần áo của Quý Miên Miên, cởi cúc áo sơ mi ra, nằm luôn xuống giường như thể đó là giường của mình, vẻ mặt rất mãn nguyện.

Quý Miên Miên lập tức bò dậy, lao đến bên giường: "Này, này, này, tôi bảo anh cút đi cơ mà, ai cho anh nằm lên giường của tôi? Diệp Thiều Quang, anh dậy ngay cho tôi..."

Diệp Thiều Quang nhắm mắt, thoải mái thở dài một tiếng: "Đúng thế, em bảo tôi cút đi mà, tôi đang đợi em đến cùng cút lên giường đây. Nếu em đã nói thế thì tôi đương nhiên phải phối hợp rồi, không cần khách khí, đến đây đi."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 701: Anh Bớt Cám Dỗ Tôi Đi, Tôi Kiên Định Lắm Đấy

Quý Miên Miên bỗng cảm thấy như nuốt phải một con ruồi: “Cút... lăn... giường*?”

*Chơi chữ: Cút = lăn.

Diệp Thiều Quang nói sâu nói xa: “Phải, chính em bảo cho tôi cút mà, nên tôi đành nghe lời tới lăn cùng em thôi.”

Quý Miên Miên vén tay áo lên: “Lăn em gái anh ấy... Hôm nay không cho anh biết mặt, sợ anh còn nghĩ danh tiếng đánh đấm khắp cả trường của tôi năm ấy là uổng phí mất.”

Quý Miên Miên tóm tay Diệp Thiều Quang lên, định quật ngã hắn trước rồi tính tiếp.

Nhưng Diệp Thiều Quang lại không nhanh không chậm nói: “Nếu mai không phải là đích thân tôi đưa Yến Thanh Ti đi gặp Du Hí thì Du Hí còn lâu mới chịu gặp cô ta...”

“Anh, anh...” Vẻ mặt tức giận của Quý Miên Miên dần thay đổi, cô cười như không cười: “Ha ha, anh cứ nghỉ ngơi cho tốt, nhiệt độ trong phòng thấp như vậy, cẩn thận lạnh đấy... Trời tối rồi, mau ngủ đi, nếu không mai tinh thần sẽ không tốt đâu.”

Nói rồi, cô còn chu đáo đắp chăn lên cho Diệp Thiều Quang.

“Ngoan lắm...” Diệp Thiều Quang sờ lên mặt Quý Miên Miên.

Quý Miên Miên cắn răng, ngoan ông nội anh ấy.

Thôi bỏ đi, phải nhịn hắn một đêm đã, đợi mai nữ thần xong chuyện rồi, cô sẽ băm hắn ra.

Quý Miên Miên định quay đi chơi game, Diệp Thiều Quang lại nắm chặt lấy tay cô.

“Anh muốn làm gì?”

Diệp Thiều Quang nhếch miệng cười, gương mặt còn đẹp hơn phụ nữ ấy đang bày ra vẻ... quyến rũ!

Anh nói: "Chẳng phải em nói là lăn giường sao, tất nhiên tôi phải kéo em lăn cùng rồi!"

Quý Miên Miên vẻ mặt khinh bỉ: "Anh đừng có dụ dỗ tôi, tôi nói cho anh biết, tôi không phải là kẻ dễ bị sắc đẹp dụ dỗ đâu. Người tôi yêu là nữ thần, anh tránh xa tôi ra một chút. Tuy lần trước tôi đã có được cơ thể anh, nhưng tôi không định sẽ có luôn cả trái tim anh đâu."

Diệp Thiều Quang cắn răng, anh... lại tự rước lấy nhục rồi.

Vào thời điểm anh đang lúng túng, chuông cửa bỗng vang lên, Diệp Thiều Quang tự tìm "lối thoát" cho mình: "Thức ăn nhanh em gọi đến rồi kìa, đi lấy đi, đúng lúc tôi đang đói."

Quý Miên Miên cắn răng, không nhúc nhích.

Diệp Thiều Quang giục: "Đi đi, thức ăn nhanh đến rồi, chẳng lẽ em còn định để tôi tự lấy chắc? Nếu để người khác thấy trong phòng em có thêm một người đàn ông, tôi thì không sao, nhưng em..."

Còn chưa nói hết, Quý Miên Miên đã xông ra ngoài rồi.

Diệp Thiều Quang thoải mái nằm xuống, nhìn hình trong game trong máy tính Quý Miên Miên.

Quý Miên Miên nhanh chóng xách gà rán vào, vừa đặt xuống Diệp Thiều Quang đã ngồi dậy, mở ra, vừa chán ghét vừa kinh ngạc nhìn gà rán, thử một miếng, nói: "Lần sau đừng mua cái này, không ngon..."

Quý Miên Miên hừ lạnh một tiếng: "Tôi cũng có bảo anh ăn đâu, tôi thích thì tôi mua, anh quản được chắc? Anh biến ra chỗ khác, đồ của tôi, anh đừng có động vào."

Diệp Thiều Quang lại cắn một miếng: "Mở bia cho tôi."

Quý Miên Miên đá một cái: "Ăn ăn ăn, nghẹn chết anh đi."

Diệp Thiều Quang ấn chân Quý Miên Miên xuống: "Phải, có nghẹn chết cũng phải chết trên giường của em..."

Vừa nhắc tới giường, không hiểu sao lại mang đến cảm giác ái muội khó tả.

Quý Miên Miên tức giận thở phì phò: “Anh muốn chết thì chết xa ra...”

Vừa nói đến đây, cửa phòng bỗng có tiếng vang lên: “Miên Miên, mình đoán giờ này cậu vẫn chưa ngủ nên đã gọi pizza ở tiệm cậu thích nhất này, còn có cả thịt nướng nữa. Cậu mở cửa đi, mình mang vào cho này.”

Sắc mặt Diệp Thiều Quang trầm xuống, đôi môi anh đào cười mang theo sát khí: “Muộn thế này rồi, Quý Miên Miên, cô cũng bận rộn quá nhỉ?”

Quý Miên Miên căn bản không nghe ra ý tứ kỳ quái của anh ta: “Chết rồi, toi rồi, không thể để Tiểu Từ thấy được, anh, anh... mau xuống gầm giường đi!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 702: Em Quan Tâm Tới Cậu Ta Vậy Sao?

Gân xanh trên trán Diệp Thiều Quang giật giật.

Dưới gầm giường? Thế mà cô cũng nghĩ ra được, cô sợ bị Tiểu Từ phát hiện ra vậy sao?

Diệp Thiều Quang nheo mắt lại, mắt sắc lạnh: “Thật không ngờ em còn quan tâm tới tên Tiểu Từ này như vậy, cậu ta quan trọng với em vậy sao?”

Quý Miên Miên bĩu môi: “Phí lời, tất nhiên là quan trọng rồi, tôi phải quan tâm tới cậu ấy chứ.”

Tiểu Từ là bạn thân của cô bao năm nay, không có Tiểu Từ cô cũng đâu thể thuận lợi tốt nghiệp được, càng không thể tới chỗ nữ thần làm việc. Có Tiểu Từ ở đây, Quý Miên Miên mới được bảo đảm, tất nhiên cô phải quan tâm tới người anh em này rồi.

Diệp Thiều Quang cười lạnh, bộ dạng đó khiến Quý Miên Miên cảm thấy hơi sợ, cô nuốt nước bọt lùi lại phía sau.

“Miên Miên... Miên Miên, cậu ngủ rồi à?” Giọng Tiểu Từ vẫn vang lên ở bên ngoài.

Quý Miên Miên vội giậm chân: “Diệp Thiều Quang, anh mau lên, anh đừng có hại tôi, anh không xuống gầm giường, vậy anh vào phòng ngủ cũng được, mau lên, đừng lề mề nữa.”

Không ngờ Diệp Thiều Quang không những không động đậy, lại còn cởi hết cúc áo sơ mi ra, tiện tay vứt áo xuống, nằm lên giường, nhắm mắt: “Tôi mệt rồi, ngủ đây, đừng có làm ồn tôi.”

“Diệp Thiều Quang, Diệp yêu nam, lần này coi như tôi cầu xin anh, anh mau lên đi.”

Diệp Thiều Quang quay người không đoái hoài đến cô nữa, trùm chăn lên người.

Quý Miên Miên tức đến nghiến răng nghiến lợi: “Diệp Thiều Quang, anh đừng có trách tôi nặng tay với anh đấy.”

Quý Miên Miên tóm lấy cánh tay Diệp Thiều Quang, muốn đẩy anh vào nhà tắm, chỉ thấy anh nhắm mắt nói: “Tên ngốc bên ngoài kia không đợi được nữa rồi, em còn không đi mở cửa, em có tin cậu ta sẽ tưởng em chết trong phòng rồi sẽ lập tức đi gọi người tới mở cửa không, đến lúc đó em càng không giấu nổi.”

Quý Miên Miên nghĩ tới tính cách của Tiểu Từ, cậu ấy thật sự sẽ làm vậy mất.

Tiểu Từ quả thật gõ cửa càng sốt sắng hơn, giọng nghe cũng đầy vẻ lo lắng, Quý Miên Miên hung hăng ném Diệp Thiều Quang lên giường, sau đó trùm chăn lên người hắn, lại lấy rất nhiều quần áo ném lên giường, làm cả giường lộn xộn cả lên, không nhìn kỹ thật sự sẽ không nhìn ra có người.

Quý Miên Miên uy hiếp: "Tôi cảnh cáo anh, anh biết điều cho tôi, lát nữa không được lên tiếng, không được nói chuyện. Nếu anh dám để Tiểu Từ phát hiện ra, tôi... sẽ khiến anh sau này

không làm đàn ông được nữa, lần này tôi nói thật đấy, tôi sẽ làm thịt anh ngay. "

Quý Miên Miên chạy ra ngoài mở cửa, Diệp Thiều Quang ngồi dậy, nhấc một cái áo của Quý Miên Miên rơi dưới đất lên, cười châm biếm.

Tiểu Từ? Ha ha...

Quý Miên Miên mở cửa, đối diện với gương mặt lo âu của Tiểu Từ, “Cậu... sao lại tới đây?”

Tiểu Từ thở phào nhẹ nhõm, cậu buông tay xuống, nói: “Miên Miên, mình còn tưởng cậu xảy ra chuyện gì rồi cơ. Mình... à, mình nghĩ chắc cậu chưa ngủ nên gọi pizza với thịt nướng ở tiệm cậu thích ăn rồi mang qua cho cậu, cậu thức đêm chắc đói rồi nhỉ?”

Quý Miên Miên bỗng cảm thật rất chột dạ, cô không dám nhìn vào mắt Tiểu Từ: “Mình... mình, vừa rồi ngủ quên mất, không nghe thấy tiếng gõ cửa.”

“Có phải mình làm phiền cậu rồi không?”

Quý Miên Miên vội xua tay: “Không, không đâu... mình chỉ gà gật một chút thôi, cậu không tới mình cũng sẽ tỉnh dậy ấy mà.”

Cô muốn ngủ cũng có ngủ được đâu, ai bảo trong đó có một... tên yêu nam chết tiệt chứ!

Tiểu Từ đưa pizza cho Quý Miên Miên: “Này, của cậu đây, chắc cậu đói lắm rồi.”

Quý Miên Miên càng cảm thấy chột dạ, cả áy náy nữa: “Tiểu Từ... cảm ơn cậu, cũng chỉ có cậu mới nghĩ tới việc buổi tối mua đồ ăn cho mình thôi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 703tôi Nghiện Em Mất Rồi

Tiểu Từ vỗ lên vai Quý Miên Miên: “Quan hệ giữa chúng ta là gì mà cậu còn phải cảm ơn chứ? Hồi trước lúc còn đi học, chẳng phải mình toàn chạy tới ký túc xá nữ đưa đồ ăn cho cậu sao, hồi đó cậu còn chẳng khách khí với mình, sao giờ tự dưng lại khách sáo thế này?”

Quý Miên Miên gãi gãi đầu: “Khà khà, cũng phải, sao mình phải khách khí với cậu nhỉ, trước mình còn giúp cậu đánh nhau cơ mà.”

“Phải đấy, thế nên cậu không cần phải...”

“Khụ khụ” trong phòng bỗng truyền tới tiếng ho ngắt lời Tiểu Từ, Quý Miên Miên sợ tới nỗi chân nhũn ra suýt thì quỳ sụp xuống, cô thầm chửi Diệp Thiều Quang vô liêm sỉ.

Tiểu Từ nhịn không được hỏi: “Miên Miên, trong... phòng cậu có... người à?”

Quý Miên Miên vội lắc đầu phủ nhận: “Sao thế được, cậu nghĩ nhiều rồi, mình... đang chạy phó bản trong game, chắc có người add friend ấy mà...”

Tiểu Từ cũng không nghĩ nhiều nữa, cậu cũng không tin Quý Miên Miên thật sự giấu người trong đó.

“Vậy... cậu... thôi mình không vào nữa, cậu mau vào đi, ăn xong thì ngủ sớm, đừng thức khuya nữa đấy.”

Tiểu Từ rất muốn vào phòng Quý Miên Miên, nhưng muộn thế này rồi,

người ta không mời cậu vào, cậu cũng đâu thể mặt dày mà vào chứ.

Quý Miên Miên gật đầu: "Ừm, biết rồi, mai gặp nhé."

"Mai gặp."

Quý Miên Miên đang chột dạ, cô không dám đứng lâu trước mặt Tiểu Từ, sợ bị nhìn ra, lại càng sợ tên Diệp Thiều Quang kia lại giở trò gì đó. Giờ cô chỉ muốn vào bóp chết tên khốn kia thôi, phải bóp chết, bóp cho chết!

Quý Miên Miên đang định đóng cửa, Tiểu Từ lại gọi cô: "Miên Miên... mình, mình..."

"Sao thế?"

Mặt Tiểu Từ đỏ bừng bừng, mãi một lúc cũng không nói ra được câu "Mình thích cậu" đã chuẩn bị bao nhiêu năm nay.

Cuối cùng, cậu nói: "Mình... Sẽ cố gắng!" Sẽ cố gắng trở thành một người xứng đáng với cậu.

Quý Miên Miên cười nói: "Ừ, chúng ta cùng cố gắng nhé."

Cửa phòng khép lại, Tiểu Từ vẫn ảo não đứng dựa vào tường. Chị Thanh Ti cổ vũ cậu lấy dũng khí đi tỏ tình, phải nói ra, nhưng... dũng khí là thứ không phải tùy tiện là có thể có được, cậu... vẫn không nói ra được. Cậu vẫn tự ti, cậu không dám.

Tiểu Từ hy vọng sẽ có một ngày cậu giỏi giang hơn, mạnh mẽ hơn, đủ để khiến Quý Miên Miên hạnh phúc, lúc ấy cậu sẽ nói

với cô: Miên Miên, tôi thích em!

...

Trong phòng, Quý Miên Miên tức tối xông tới trước Diệp Thiều Quang, cô đặt pizza và thịt nướng xuống, đi tới bóp cổ Diệp Thiều Quang: "Tên yêu nam chết tiệt này, anh muốn chết có đúng không? Nếu bị Tiểu Từ phát hiện, anh nghĩ tôi không dám làm thịt anh chắc?"

Diệp Thiều Quang chỉnh lại tư thế, "Tôi bị sặc mà, tôi cũng có cố ý đâu."

“Diệp Thiều Quang, đây là lần cuối cùng tôi khoan nhượng cho anh... Anh đừng có giở trò với tôi nữa, nếu không tôi sẽ lột da anh đấy.”

Diệp Thiều Quang nằm xuống, “Thế lột đi!”

Quý Miên Miên nghiến răng: “Diệp Thiều Quang, anh gây chuyện với tôi tới nghiện rồi đúng không hả?”

Diệp Thiều Quang cười như không cười, anh nói đầy ẩn ý: “Phải, tôi... nghiện em rồi đấy.”

Quý Miên Miên khinh khỉnh bĩu môi, cô cầm gà rán của mình đi, mấy giây sau cô gào lên: “F*ck, Diệp Thiều Quang, anh là heo à, anh ăn hết gà rán của tôi rồi, không ngờ anh còn tranh cả đồ ăn của tôi, đồ thối tha không biết xấu hổ... Pizza với thịt nướng là của tôi hết, anh không được ăn! Anh chết xa ra, của tôi, của tôi hết...”

Diệp Thiều Quang thấy Quý Miên Miên ôm đồ ăn của mình như ôm con, giống một chú chuột, hai má phồng lên, đáng yêu không chịu nổi.

Hắn tự giễu cười trong lòng: Tôi đã nghiện em mất rồi, còn em vẫn chẳng hay biết gì cả!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 704diệp Thiều Quang, Anh Thích Tôi À?

Quý Miên Miên bị Diệp Thiều Quang nhìn tới nỗi cả người khó chịu, cô dừng lại, đặt pizza xuống, hắng giọng, nói: “Này, chỉ một tối nay thôi đấy, sáng mai anh phải đi ngay cho tôi.”

Diệp Thiều Quang không nói gì, chặc một tiếng, đá quần áo của Quý Miên Miên ra, nằm xuống.

Quý Miên Miên nắm tay, cái cảm giác muốn đánh mà không đánh được, muốn đập mà không đập được này thật đúng là khó chịu, "Anh bớt “hứ” với tôi đi, nếu anh còn dám để người khác nhìn thấy, tôi thề... thề sẽ không đội trời chung với anh. "

Diệp Thiều Quang mắt phát lạnh: “Nói như thể trước đây em chưa từng

đứng chung với tôi vậy."

Quý Miên Miên chun chun mũi: "Kẻ xấu xa như anh tất nhiên tôi sẽ không đứng chung rồi, tôi là một thanh niên tốt, người kế thừa xã hội chủ nghĩa đấy nhé."

"Thanh niên tốt... Cảm phiền em dọn cái giường của em trước đi đã, được không?" Nói rồi Diệp Thiều Quang móc ở dưới người ra một chiếc áo lót, màu đen, loại phổ thông, không thể bì với mấy đồ sexy được.

Quý Miên Miên vừa thấy, gương mặt bầu bĩnh của cô liền đỏ bừng lên, như xì ra khói, cô lập tức nhào tới.

"Lưu manh, anh trả lại cho tôi."

Diệp Thiều Quang giơ tay lên, vừa hay tránh được Quý Miên Miên: "Tự em vứt lung tung mà còn trách tôi được à?"

Quý Miên Miên tức tới giậm tay giậm chân, cô thấy Diệp Thiều Quang ấn vào áo lót của cô, thật muốn giết chết tên khốn này, sau đó tự đào cho mình một cái hố, xấu hổ quá, mất mặt quá đi mất.

"Diệp Thiều Quang, anh là đồ không biết xấu hổ."

Diệp Thiều Quang cười lạnh một tiếng: "Tất nhiên là tôi không biết xấu hổ rồi. Em đã nói rồi còn gì, em bị chó cắn cho một miếng, em nói xem, chó còn có mặt mũi nữa không?"

Quý Miên Miên phẫn đến nỗi muốn giết người luôn, "Anh, anh... trả lại cho tôi..."

Diệp Thiều Quang giơ tay lên, nhếch miệng: "Chậc, dáng dấp thì không cao mà cỡ cũng không nhỏ đâu nhỉ?"

"Tên khốn nhà anh, tôi liều mạng với anh." Quý Miên Miên nhảy tới, đè lên người Diệp Thiều Quang.

Diệp Thiều Quang thấy ngực nặng xuống, như bị cả một tảng đá đè, anh ho khan mấy tiếng.

"Chẳng trách không có tí mùi vị phụ nữ nào, mặc áo lót cổ lỗ sĩ như thế, em nói xem... liệu có tên đàn ông nào thích em được

không? "

Quý Miên Miên véo tai hắn: “Ha ha, ông đây không cần tên nào thích hết nhé, tôi có người phụ nữ tôi thích là nữ thần là được rồi, có điều... Tôi không có mùi vị phụ nữ như vậy, anh còn quấn lấy tôi làm gì, còn bắt tôi chịu trách nhiệm, còn xộc vào phòng tôi, cướp đồ ăn của tôi? Diệp Thiều Quang, tôi nói chứ... rốt cuộc anh đang nghĩ gì vậy hả?”

Ánh mắt trong suốt của Quý Miên Miên nhìn Diệp Thiều Quang tới nỗi tim anh như thắt lại, cảm giác như bí mật trong lòng bỗng bị nhìn thấu, “Tôi...”

Mắt Quý Miên Miên sáng lên, “À, tôi biết rồi, anh thích tôi, chắc chắn là anh thích tôi... Có phải bị tôi đoán trúng rồi không?”

Tim Diệp Thiều Quang đánh thịch một tiếng, mặt bắt đầu nóng lên, anh không ngờ Quý Miên Miên thật sự nhìn ra được, chẳng lẽ ngay đến Quý Miên Miên anh cũng không gạt được sao? Rõ ràng anh che giấu rất giỏi cơ mà!

Để che lấp sự chột dạ trong lòng, Diệp Thiều Quang cười gượng vài tiếng: “Tôi... Ha ha, em cũng không nhìn lại mình xem, sao tôi có thể...”

Quý Miên Miên bất thình lình trườn lên, giật lại áo lót của mình.

Cuối cùng cũng lấy được, Quý Miên Miên cười lớn: “Trả tôi, ha ha... giật được rồi. Diệp Thiều Quang, anh cũng chỉ đến thế thôi, gạt dễ như chơi.”

Diệp Thiều Quang thở phào một hơi, hóa ra, Quý Miên Miên chỉ nói linh tinh, cô muốn rời sự chú ý của anh thôi. Nhưng ngay sau đó, Diệp Thiều Quang lại cảm thấy ớn lạnh, có chút lạc lõng, cô vẫn không hiểu, hoàn toàn không hiểu gì hết!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 705tôi Sớm Đã Hoàn Toàn Chìm Sâu, Em Lại Chẳng Hề Hay Biết

Quý Miên Miên vơ hết đống quần áo của mình trên giường lại, xác định không còn mình nữa, cô mới nhét hết vào vali, ngoảnh lại thấy Diệp Thiều Quang mặt không chút thay đổi đang nhìn cô. Anh rất yên tĩnh, dưới ánh đèn, cơ thể trần trụi hở bên ngoài như có thể phát sáng, gương mặt đẹp đến

lóa mắt.

Tim gan Quý Miên Miên bỗng run lên, aiyo, tên yêu nghiệt chết tiệt này đúng là nghiệp chướng mà. Tên này trông còn đẹp hơn mấy tiểu thịt tươi có tiếng trong làng giải trí bao nhiêu lần, chậc, không vào giới giải trí đúng là đáng tiếc.

Quý Miên Miên vuốt cằm, bỗng cảm thấy ngủ với mỹ nam hẳn một đêm cũng không thiệt, dù sao thì soái ca cực phẩm thế này cũng rất khó gặp.

Mặt Diệp Thiều Quang mang theo chút lãnh ý, làn da trắng nõn trắng tới nỗi như sương tuyết tản ra giá lạnh, con ngươi đen nháy, ánh mắt phức tạp, sâu trong ánh mắt hiện lên chút lạc lõng.

Một lúc sau, Quý Miên Miên phát hiện Diệp Thiều Quang vẫn đang nhìn cô, cô nhịn không được hỏi: “Này, Diệp Thiều Quang, hay anh bị tôi nói trúng rồi, anh thích tôi thật à?”

Diệp Thiều Quang lấy lại tinh thần, lạnh nhạt đảo mắt qua, ánh mắt đó khiến Quý Miên Miên cảm thấy buốt lạnh.

Anh hỏi: “Em thấy có thể không?”

Quý Miên Miên bĩu môi: “Tất nhiên là không thể rồi, anh sẽ không thích tôi đâu, giống tôi sẽ không thích anh ấy.”

“Ha ha...”

Diệp Thiều Quang cúi đầu, tự cười một tiếng, trong tiếng cười không thấy được tư vị gì.

Tôi sớm đã ngập sâu vào em, nhưng em... lại chẳng hề hay biết!

Diệp Thiều Quang chưa từng thấy mình thua thảm hại như vậy bao giờ, chưa từng từ trước tới giờ.

...

Hai người không nói gì thêm nữa, Quý Miên Miên ăn đêm xong, toàn tâm toàn ý chú tâm vào trò chơi, chạy phó bản tới nửa đêm, cả người đều trong trạng thái phấn khích cao độ. Trời gần sáng, Quý Miên Miên mới offline, ngáp một cái chuẩn bị đi ngủ, kết quả cô quay lại thấy một người đang nằm

trên giường vẫn đang mở mắt nhìn cô.

Quý Miên Miên giật cả mình, vãi, suýt chút nữa thì cô quên mất tên này.

“Sao anh vẫn chưa ngủ?”

Mắt Diệp Thiều Quang đầy tơ máu: “Ngủ? Có người ngồi bên cạnh em vừa hét vừa la, vừa đánh vừa chửi như một con điên, em có thể ngủ được không?”

Quý Miên Miên ngại ngùng gãi đầu, đúng là cô có hơi quên mình chút, “Cái đó... Hôm nay giường nhường cho anh ngủ, mai anh phải giúp nữ thần của tôi cho tốt đấy, đó là chuyện mà nữ thần của tôi rất để tâm tới.”

Quý Miên Miên quay người ngáp một cái, đá dép lê ra, vùi người vào sofa, nghiêng đầu một cái liền ngủ mất.

Trên người cô không có sự yếu ớt, mỏng manh như bất cứ cô gái nào khác, dường như từ trước tới giờ cô chưa từng coi mình là con gái vậy.

Trời sáng, Quý Miên Miên ngủ rồi, Diệp Thiều Quang vẫn chưa ngủ.

Đêm nay anh đã nghĩ rất nhiều, anh cảm thấy bản thân mình phải bình tĩnh lại một chút, anh sắp quên mất bộ dạng của mình trước khi gặp Quý Miên Miên rồi.

Diệp Thiều Quang đứng dậy mặc quần áo, rời đi.

Đứng trước thang máy, nhìn thang máy lên từng số, đầu Diệp Thiều Quang hơi choáng, “ting”, thang máy đến, cửa mở ra.

Diệp Thiều Quang nhấc chân định bước vào, vừa hay lại thấy có người từ đó ra, anh dừng lại, người ở trong cũng đứng lại.

“Anh Diệp, là anh à! Tối qua anh cũng ở đây sao?” Tiểu Từ ngạc nhiên nhìn Diệp Thiều Quang, cảm thấy thật trùng hợp.

Diệp Thiều Quang đảo mắt nhìn Tiểu Từ, thấy tay cậu xách đồ ăn sáng, trong đầu lại nghĩ tới chuyện tối qua cậu ta nói, hồi còn đi học, ngày nào cậu ta cũng xách cơm chạy tới dưới lầu ký túc xá nữ để đưa cơm cho Quý Miên Miên.

Mắt Diệp Thiều Quang lóe lên một vệt sáng đỏ đậm.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 706vết Tích Của Tình Yêu

“Bữa sáng à?”

Tiểu Từ gật đầu: “Phải!”

“Mình Yến Thanh Ti chắc không ăn hết nhiều vậy đâu nhỉ?”

Tiểu Từ cười phúc hậu: “Ha ha, còn người khác nữa.”

Diệp Thiều Quang: “Phụ nữ?”

“Người đó... Ừm...” Tiểu Từ ngại ngùng thừa nhận.

Diệp Thiều Quang bước vào thang máy, lướt qua vai Tiểu Từ, anh nói một câu: “Đàn ông chỉ biết mua đồ ăn sáng cho phụ nữ, mãi mãi sẽ chẳng khá lên được đâu.”

“Tôi chỉ là...”

Tiểu Từ chỉ kịp nói ba từ, cửa thang máy đã khép lại.

Tiểu Từ buồn bực cực kỳ, sao vị Diệp công tử này cứ như có thù với cả thế giới thế nhỉ, cậu đắc tội gì với anh ta à? Vì sao lúc nói chuyện, lúc nào cũng cứ như có thể giẫm phải thuốc nổ mười vạn tấn vậy?

Có điều, Tiểu Từ nhìn bữa sáng trong tay, đàn ông mua đồ ăn sáng cho phụ nữ thật sự trông không có tiền đồ sao?

Đâu phải đâu, đại boss cũng từng mua bữa sáng cho chị Thanh Ti mà, anh ấy giỏi thế còn gì.

Tiểu Từ lắc đầu, thôi bỏ đi, không nghĩ nữa, cứ đi đưa đồ ăn sáng cho chị Thanh Ti với Miên Miên trước đi đã vậy.

...

Tiểu Từ gõ cửa phòng Yến Thanh Ti trước, cậu biết Nhạc Thính Phong đang ở đây, vậy nên lúc gõ cửa cậu cảm thấy rất thấp thỏm, hy vọng tối qua chị Thanh Ti với ông chủ được vui vẻ, hy vọng ông chủ sẽ không làm thịt cậu.

Một lúc sau, cửa phòng mở ra, người mở cửa quả thật là Nhạc Thính Phong.

Tiểu Từ không dám nhìn lâu, vội đưa bữa sáng ra, "Ông chủ, đây là bữa sáng."

"Ừ, cảm ơn." Nhạc Thính Phong nhận lấy,

"Không cần khách khí, không cần khách khí, đây đều là chuyện nên làm..." Tiểu Từ vừa nghe đã biết có vẻ tâm trạng của ông chủ rất tốt, thế là cậu len lén ngẩng lên nhìn, đáng ra không nhìn còn đỡ, nhìn rồi giật cả mình.

Trên mặt Nhạc Thính Phong toàn là dấu răng, khắp nơi đều xanh tím, dấu răng in trên mặt anh, nhìn có chút... buồn cười, nhưng lại thấy ám muội nhiều hơn.

Trên cổ còn có mấy vết móng tay cào, vừa nhìn cũng biết tối qua... kịch liệt đến thế nào!

Chậc chậc, bị cào đến thế rồi mà tâm trạng vẫn tốt, bản lĩnh dạy dỗ của chị Thanh Ti quả thật càng ngày càng cao.

Tiểu Từ không dám nhìn nhiều, cậu vội vàng nói: "Anh với chị Thanh Ti cứ nghỉ ngơi đi, tôi về trước đây."

"Về đi... nhớ thu dọn hành lý, 1 giờ chiều xuất phát."

"Vâng, anh cứ yên tâm."

Đóng cửa, Nhạc Thính Phong đặt đồ ăn sáng lên bàn. Anh nhìn Yến Thanh Ti đang nằm nghiêng trên giường, mái tóc đen buông xuống, xõa trên chiếc gối màu trắng, trông như một bức tranh thủy mặc.

Nhạc Thính Phong ngồi xuống bên cạnh, cúi xuống hôn lên vai Yến Thanh Ti: "Tỉnh rồi à, ăn sáng thôi."

Yến Thanh Ti nhắm mắt, không chịu mở ra, nói: "Không muốn ăn sáng, em chỉ muốn ăn anh thôi."

Nhạc Thính Phong cười nhẹ một tiếng: “Anh sợ em không còn sức thôi.”

“Hừ...” Yến Thanh Ti hừ mũi, mặc kệ anh.

Tối qua, cô nói sẽ sủng hạnh anh, quả đúng là sủng thật, mà sủng hạnh xong eo cô đau nhức đến nỗi chẳng muốn nhúc nhích nữa.

Trời sáng, Yến Thanh Ti bị tê chân, cô muốn đá Nhạc Thính Phong xuống giường nhưng cũng chẳng còn sức nữa.

Thế nên... Nhạc Thính Phong rất vui, khó có lần ngủ dậy phát hiện mình vẫn còn ở trên giường thế này, có thể nói đây là bước tiến đột phá đấy, về anh phải nói với tiểu lão thái thái nhà mình, con trai bà lại tiến gần một bước trên con đường lấy được con dâu bà rồi.

Thế là dù cho trên mặt bị đầy vết cắn, cổ bị cào cho mấy vết, Nhạc Thính Phong vẫn không cảm thấy gì, anh tự nói với mình, những thứ này... đều là vết tích của tình yêu hết, người khác có muốn cũng không có đâu.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 707: Vì Anh, Em Muốn Trở Thành Người Tốt Hơn Nữa

Dù sao thì địa vị ngày càng ổn, thế là được rồi, những vết này ít nhất có thể chứng minh anh không phải là một con chó đơn thân, ít nhất có thể cho thấy hai người là “phu thê ân ái”, để lũ FA ghen tị đến chết đi.

Nhạc Thính Phong ôm Yến Thanh Ti: “Chiều nay 2 giờ 40 bay rồi, em dậy ăn chút gì đã rồi hẵng ngủ tiếp.”

Yến Thanh Ti mở mắt, cô liếc Nhạc Thính Phong: “Nhạc Thính Phong, có phải anh đã tính toán hết cả rồi có đúng không?”

“Gì?”

"Tối qua làm nhiều thứ như vậy là cố tình để em cảm động, sau đó “hạ thủ lưu tình” với anh có đúng không? "

Nhạc Thính Phong kinh ngạc nhìn cô, một lúc sau mới nói: “Giờ em mới nhìn ra à? Một người phụ nữ khó nắm bắt như em, nếu anh không suy nghĩ nghiêm túc, sao có thể khiến em vui được? Đừng nói tới việc sáng ra bị đạp khỏi giường, có khi ngay đến cơ hội buổi tối được trèo lên giường em cũng chẳng cho anh nốt ấy.”

Yên Thanh Ti véo mặt Nhạc Thính Phong lắc lắc: “Anh nói xem sao anh lại có thể vô liêm sỉ đến thế hả? Thật hiếm có...”

“Nếu không phải vì em thì anh có thành ra thế này không? Anh vốn dĩ cũng là một... thôi bỏ đi, không nói nữa, đều là chuyện cũ cả rồi. Nếu anh thật sự vẫn giữ thái độ lạnh lùng kia thì không biết giờ em đang nằm trong lòng ai mất rồi đấy, chẳng phải anh chỉ muốn có được em thôi sao?”

Nhạc Thính Phong đặt Yến Thanh Ti xuống, anh lấy bàn chải bóp đầy kem đánh răng ra rồi nhét vào tay cô.

Yến Thanh Ti lườm anh: “Anh không có lòng tin vào mình vậy à?”

Nhạc Thính Phong vuốt tóc: “Sao có thể vậy được, anh có sức hút như vậy, sao có thể không tự tin được chứ? Anh chỉ không tin em... Em đấy, anh thật sự không sao hiểu được, tim thì lạnh như đá, nếu không phải anh rồi thêm cả

mẹ anh cùng xuất kích, nếu không phải anh bám sát, em... chậc...”

Nhạc Thính Phong biết Yến Thanh Ti là người thế nào, nếu không phải vì anh từng bước từng bước theo sát và sự ra sức của Nhạc phu nhân, chắc giờ anh vẫn còn đang xa vời lắm.

Yến Thanh Ti rất khó thích một ai đó, con tim cô lạnh lẽo, thế nên khi cô còn chưa yêu ai, cô có thể lợi dụng bất cứ ai, không để tâm đến bất cứ thứ gì, trong lòng cô chỉ đầy rẫy thù hận, vĩnh viễn không đoái hoài tới bất cứ ai, bất cứ chuyện gì khác nữa.

Nhưng, may mà anh đã kéo cô lại.

Yến Thanh Ti cười: “Nói cứ như anh thật sự có sức hút lắm ấy.”

Nhạc Thính Phong hất cằm: “Chuẩn không cần chỉnh...”

Lúc Yến Thanh Ti đánh răng, cô thấy bóng dáng Nhạc Thính Phong trong gương. Anh cao hơn cô rất nhiều, dáng người hoàn toàn có thể che lấp cô. Anh có một gương mặt hoàn mỹ, có thân thế khiến người người ca tụng, có một trái tim ấm áp, anh đi tới đâu tỏa sáng tới đó. Anh giống nam chính luôn sáng chói trong các bộ phim truyền hình. Anh rất xuất sắc!

Có một điều Yến Thanh Ti chưa từng nói với Nhạc Thính Phong: Không phải là anh không tự tin, mà là vì em vẫn luôn cảm thấy tự ti với chính mình.

Yến Thanh Ti tự ti vì quá khứ từ nhỏ, tự ti vì một nội tâm tràn ngập thù hận, những chuyện xấu xa mà cô từng làm lúc nào cũng quấn lấy tim cô, khiến cô thỉnh thoảng không dám đối diện với chính bản thân mình, vì cô biết mình rất xấu xa, cô không phải như những cô gái tốt đẹp kia, cô sợ rằng rồi sẽ có một ngày cô sẽ chán ghét cả chính bản thân mình mất.

Giống hôm qua, khi cô nói chuyện với Tiểu Từ vậy, họ đều là những người tự ti, họ đều cảm thấy bản thân không đủ tốt, đều cho rằng bản thân không xứng với người mà mình thích.

Chỉ là Yến Thanh Ti và Tiểu Từ khác nhau ở chỗ, cô giấu sự tự ti của mình rất kỹ.

Cô ngụy trang rất giỏi, cô biến hết tự ti của mình thành động lực, cô đang bắt đầu nghĩ đến việc sẽ khiến bản thân mình trở nên tốt đẹp hơn. Vì người mà cô quan tâm, cô muốn trở thành một người tốt hơn nữa...

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 708: Tối Qua Em Và Diệp Thiều Quang Ở Cùng Nhau Sao?

Yến Thanh Ti không biết mình có thể trở nên tốt đẹp hơn không, cô cũng không biết, người như cô, đến cuối cùng liệu có thể có được hạnh phúc không?

Nhưng cô muốn cố gắng.

Cố gắng vì bản thân, cố gắng vè những người mà cô trân trọng.

...

Ăn xong bữa sáng, Yến Thanh Ti lại nằm xuống. Cô rất mệt nhưng lại không buồn ngủ. Cô nằm lướt điện thoại, nhận được kịch bản Tống Thanh Ngạn gửi tới, cô rảnh quá nên buồn chán mở ra xem.

Kịch bản Tống Thanh Ngạn gửi cho cô không có tên, anh ta nói anh ta vẫn chưa nghĩ ra tên, đây là bộ phim mà chính tay anh tự viết, thể loại hài kịch, hồi hộp, suy lý.

Yến Thanh Ti thấy kịch bản không thích lắm, cô nghĩ người như cô có thể đóng rất nhiều vai diễn phức tạp, nhưng hài kịch thì... cô sợ mình không đóng nổi. Cô không có cách nào có thể thật sự có thể khiến bản thân vui vẻ thì sao có thể người khác vui được chứ? Nhưng Tống Thanh Ngạn nói rất thành khẩn, anh nói dù có thế nào cũng xin cô trước tiên đừng vội từ chối, cứ xem kịch bản trước, nếu sau khi xem xong vẫn cảm thấy không được thì anh sẽ không cưỡng cầu nữa.

Yến Thanh Ti đồng ý với anh, cô nằm trên giường từ từ đọc, Nhạc Thính Phong cũng không làm phiền cô. Anh nhận được một cuộc điện thoại liền thay quần áo, đi tới hôn cô một cái: "Xem mà mệt thì ngủ một chút, anh ra ngoài một chuyến, sẽ về nhanh thôi, trưa mình sẽ ra ngoài ăn nhé!"

Yến Thanh Ti xem rất nghiêm túc, cô không nhìn anh, chỉ gật đầu lung tung: "Ừm, được..."

Nhạc Thính Phong thở dài, đây có phải quá không có cảm giác tồn tại rồi không?

Anh rút điện thoại của Yến Thanh Ti ra, cúi xuống cắn lên môi cô, không đợi cô nổi điên lên anh đã chạy nhanh mất rồi.

Cửa khép lại, Yến Thanh Ti sờ lên môi, tự mỉm cười.

Thỉnh thoảng, Nhạc Thính Phong tính khí như trẻ con nhưng lại rất chân thật, anh dùng nhiều vẻ mặt khác nhau để đối diện với mọi người xung quanh. Trước mặt Yến Thanh Ti, anh lộ ra vẻ mặt thành thật nhất của mình, chẳng có gì gọi là cao cao tại thượng, cái gì là phú gia công tử, lạnh lùng kiêu ngạo, tất cả đều biến mất hết.

Nhạc Thính Phong dành cho Yến Thanh Ti sự ấm áp và tình cảm chân thực nhất, anh cũng giống như bao chàng trai bình thường khác theo đuổi một cô gái, anh cũng hy vọng Yến Thanh Ti có thể như những cô gái bình thường khác, chấp nhận tình yêu của anh.

Sự ấm áp đó từng chút từng chút thẩm thấu vào lòng Yến Thanh Ti, khiến cô càng ngày càng cảm thấy mình giống một con người.

Nhạc Thính Phong vừa đi, chuông cửa phòng lại vang lên.

Yến Thanh Ti mở cửa, Quý Miên Miên liền lách vào, cô đã đứng nhìn rất lâu, thấy Nhạc Thính Phong đi rồi cô mới nhanh chóng bước vào.

“Chị, em có chuyện này muốn nói với chị.”

Yến Thanh Ti thấy Quý Miên Miên sốt sắng như vậy liền hỏi: “Chuyện gì thế?”

“Tối qua Diệp Thiều Quang tới tìm em, hắn nói hắn đã làm xong chuyện chị bảo hắn làm rồi. Có điều Du Hí không chịu nói, Du Hí bảo hắn nói với chị, nếu chị muốn biết, vậy tự mình cầm sợ dây chuyền tới tìm anh ta. À, phải để Diệp Thiều Quang đưa chị đi nữa.”

Yến Thanh Ti vừa nghe xong lập tức nói: “Diệp Thiều Quang đâu?”

“Đi rồi, trời vừa sáng đã đi rồi.”

Quý Miên Miên nhớ là mình ngủ trên sofa, nhưng lúc mở mắt ra lại phát hiện bản thân đã nằm trên giường, còn Diệp Thiều Quang thì không thấy đâu nữa.

Quý Miên Miên cảm thấy đôi khi Diệp Thiều Quang cũng không đến nỗi tệ lắm,

Yến Thanh Ti giật giật môi, vẻ mặt kinh ngạc.

“Em... tối qua... ở cùng với... Diệp Thiều Quang à?”

Quý Miên Miên gật đầu: “Vâng, tên chết tiệt đó đúng là không biết xấu hổ, cứ đòi tranh giường với em, còn uy hiếp nếu em dám quăng hắn ra ngoài thì hôm nay hắn sẽ không đưa chị đi nữa.”

Yến Thanh Ti cao giọng: “Sau đó... Em thật sự để hắn ở lại?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 709: Bọn Em Chỉ Đơn Thuần Ngủ Một Đêm Thôi

“Vâng.”

Yến Thanh Ti nôn nóng cốc tay lên trán Quý Miên Miên: “Con nhóc này, em... em có biết... em... Sao lại có thể để người đàn ông khác... Chị nói với em thế nào, em quên hết rồi à?”

Quý Miên Miên cười ha ha, “Chị, chị yên tâm đi, em chỉ để hắn ở lại chỗ em một đêm thôi, cũng cũng có gì. Hắn ngủ trên giường, em ngủ sofa, hơn nữa em còn chơi game tới gần sáng mới đi ngủ mà.”

“Sau này không cho phép như vậy nữa biết chưa?”

Quý Miên Miên gật đầu: “Vâng, vâng, không vậy nữa.”

Liếc nhìn đồng hồ, sắp hơn 9 giờ rồi, Nhạc Thính Phong nói trưa sẽ về đưa cô đi ăn, chắc tầm trước 12 giờ sẽ trở lại.

Yến Thanh Ti cắn răng, còn hơn hai tiếng nữa, mong có thể về kịp.

Yến Thanh Ti lấy điện thoại ra định gọi cho Diệp Thiều Quang, nhưng lướt danh bạ một lượt cô mới phát hiện hóa ra cô không lưu số điện thoại của tên kia.

“Có số điện thoại của Diệp Thiều Quang không?”

“Có, có... Hắn có để lại một tờ giấy cho em.” Quý Miên Miên vội móc một mảnh giấy nhàu nát ra.

Yến Thanh Ti ấn số rồi dừng lại, “Miên Miên, em đưa điện thoại của em đây cho chị mượn một chút.”

Quý Miên Miên vội đưa cho cô.

Yến Thanh Ti lấy điện thoại của Quý Miên Miên gọi vào số của Diệp Thiều Quang, cô không dùng số của mình vì muốn tránh phiền phức sau này có thể xảy ra.

Diệp Thiều Quang nhanh chóng bắt máy.

"Alo..."

Yến Thanh Ti mới nói một chữ, Diệp Thiều Quang đã nói: "Xuống đi, đối diện với khách sạn có một chiếc BMW màu đen đang đỗ đấy."

Yến Thanh Ti dập điện thoại, nhịn không được cười một tiếng, tên Diệp Thiều Quang này thật là...

"Miên Miên, chị đi một mình là được rồi, em cứ đợi chị ở khách sạn đi."

"Chị Thanh Ti, thôi để em đi với chị đi, như vậy... về lỡ gặp ông chủ, cũng dễ giải thích hơn."

"Được, đi thôi."

Yến Thanh Ti vội mặc quần áo, cũng chẳng thèm trang điểm, cô đội mũ, đeo khẩu trang và kính lên, cầm dây chuyền ra ngoài.

Trong thang máy, Yến Thanh Ti hỏi Quý Miên Miên: "Miên Miên, em nói cho chị biết, em có thích Diệp Thiều Quang không?"

Quý Miên Miên chẳng buồn nghĩ liền trả lời: "Không thích."

Yến Thanh Ti nghĩ tới Diệp Thiều Quang, hắn đã thay đổi nhiều rồi, tiếc là... người hắn muốn, mắt và tim trước giờ chưa từng đặt trên người hắn.

Yến Thanh Ti nói: "Thật ra, em như vậy cũng rất tốt." Không phải là tốt mà thật sự rất tốt, như vậy mới không bị tổn thương, cũng không cần quan tâm tới những gian khổ, vất vả kia nữa.

Người không hiểu chuyện yêu chẳng phải cũng sẽ có một hạnh phúc khác sao?

Quý Miên Miên nghe có chút mờ mịt, nữ thần nói chuyện sao nghe cao thâm quá.

Diệp Thiều Quang thấy Yến Thanh Ti và Quý Miên Miên cùng nhau xuất hiện từ phía xa, hắn thở dài, để cô ngốc đó tới làm gì chứ?

Sau khi lên xe, ba người đều im lặng chẳng nói một lời, Diệp Thiều Quang

lái thẳng xe lên đường.

Đi tầm 30 phút, trong xe vẫn chẳng có ai nói chuyện, Quý Miên Miên cảm thấy hơi ngột ngạt, muốn tìm người nói chuyện, nhưng nhìn nữ thần, nhìn yêu nam, thôi bỏ đi, thà im miệng còn hơn.

Tới bệnh viện, Diệp Thiều Quang hỏi Yến Thanh Ti: “Đã mang dây chuyền theo chưa?”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Mang rồi.”

“Trong phòng bệnh giờ đang không có ai, vào với tôi đi.”

Đứng trước cửa phòng bệnh, Yến Thanh Ti nắm chặt tay, hít sâu một hơi rồi đẩy cửa vào.

Du Hí đang nằm trên giường, cổ vẫn lắp dụng cụ cố định, vết thương trên mặt đã đóng vảy, chân trái bị treo lên, tuy bị thương không nặng nhưng vết thương ngoài da cũng rất nhiều, nhiều chỗ đều phải quấn băng, đây đều là kiệt tác của Yến Thanh Ti hết.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 710: Cô Hôn Tôi Đi, Tôi Sẽ Nói Cho Cô Biết

Du Hí nhìn Yến Thanh Ti, ánh mắt bắn ra hận ý khiến người ta phát lạnh.

Yến Thanh Ti tháo khẩu trang và kính ra, nói: "Tôi tới rồi, anh nói đi."

Đôi mắt đào hoa của Du Hi nhếch lên: "Nói gì? Nói tôi muốn ngủ với cô à?"

Quý Miên Miên vừa nghe thấy liền điên lên, cô vén tay áo chửi: "Đồ khốn, mày dám nói thêm câu nữa, có tin là tao giết mày luôn không?"

Yến Thanh Ti ngăn Quý Miên Miên lại, hỏi: "Nói chuyện về chiếc dây chuyền này."

Đối với kiểu khiêu khích này Yến Thanh Ti sớm đã có thể coi như không hiểu, hôm nay nếu cô đã tới đây thì buộc phải hỏi rõ chuyện về sợi dây chuyền kia.

Du Hí khiêu khích: "Cô hôn tôi đi, hôn tôi một cái tôi sẽ nói cho cô biết."

"Tên khốn này, mày cũng không xem lại đức hạnh của mày đi, cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, tao đúng là không lột da mày không được." Quý Miên Miên bùng nổ, cô muốn xông lên đánh người, lại bị Yến Thanh Ti cản lại, cô nói: "Hai người ra ngoài trước đi."

Du Hí đắc ý cực kỳ, hắn cũng không giận, hắn nghĩ mình coi như đã nắm chắc được Yến Thanh Ti rồi.

"Chị, chị đừng cản em, thằng khốn này... cứ đánh chết nó đi xem nó có chịu nói không?"

Yến Thanh Ti đảo mắt nhìn Diệp Thiều Quang: "Anh đưa Miên Miên ra ngoài trước đi."

Quý Miên Miên vội gào lên: "Chị, chị không được thỏa hiệp, tên khốn đó không phải thứ tốt đẹp gì đâu."

Diệp Thiều Quang biết Yến Thanh Ti cũng chẳng phải người dễ chọc vào, nếu cô đã tới, cô cũng đã chuẩn bị sẵn sàng hết cả rồi, không thể có chuyện cô bị Du Hí uy hiếp được.

Nói thật, trước mặt Yến Thanh Ti, Du Hí thật sự... còn quá non.

Diệp Thiều Quang kéo Quý Miên Miên ra ngoài, “Cô còn không tin nữ thần của cô à?”

Cửa khép lại, trong phòng chỉ còn lại Yến Thanh Ti và Du Hí.

Yến Thanh Ti nhún vai: “Nói đi, chỉ còn lại hai chúng ta thôi.”

Du Hí nheo mắt nhìn Yến Thanh Ti, cơn đau trên người thời thời khắc khắc đều nhắc nhở anh ta chuyện xảy ra ngày hôm đó, con mẹ nó, thật đúng là quá nhục nhã. Một thiếu gia nhà họ Du như anh ta từ khi nào phải chịu uất như thế chứ, chỉ là một người phụ nữ, một con hát, không ngờ lại dám làm vậy.

Du Hí đã nghĩ rất nhiều cách, đợi sau khi vết thương của mình khỏi rồi, anh ta không chơi chết con khốn này không được.

Du Hí nằm đó không động đậy được, anh ta nói: “Tôi vừa nói rồi đấy, cô hôn tôi đi, hầu hạ tiểu gia đây hài lòng rồi, tôi sẽ đại phát từ bi mà nói với cô.”

Yến Thanh Ti mỉm cười, như thể không hề tức giận với lời nói của Du Hí, cô kéo ghế ngồi xuống.

Cô hỏi: “Anh chắc chứ?”

“Cô muốn gì thì phải dùng thứ khác để đổi lấy. Yến Thanh Ti, lăn lộn trong giới giải trí chắc điều này cô phải rõ nhất chứ nhỉ?”

Du Hí nhìn gương mặt của Yến Thanh Ti lại ngứa ngáy trong lòng, bị thương nhập viện mấy ngày nay, anh đều phải “ăn chay” hết. Một thằng đàn ông sống không xa nổi phụ nữ như anh ta căn bản không thể chịu được điều này, đúng là giày vò nhau mà. Anh ta nghĩ Yến Thanh Ti cũng giống như những diễn viên khác, chỉ cần có một vai diễn thì sẽ ngủ với mình.

Thật ra, Yến Thanh Ti là người mà anh ta luôn mong nhớ, vốn tưởng bình thường Yến Thanh Ti chỉ trang điểm lên trông mới xinh đẹp, nhưng không ngờ cô để mặt mộc lại càng quyến rũ hơn. Không có lớp son phấn dày cộp kia, sự xinh đẹp thanh lệ từ bên trong lộ hết cả ra.

Cô gái này không giống với những người trước đây Di Hí từng gặp, cô ngang bướng, xinh đẹp, cả người đều có độc, cả người đều có gai, nhưng lại

khiến người ta cứ muốn chinh phục cô bằng được.

Yến Thanh Ti gật đầu: “Không sai, anh nói đúng, tôi là người hiểu rõ điều này hơn ai hết, anh muốn gì thì phải chịu đánh đổi, nhưng...”

Yến Thanh Ti cười đến nỗi Du Hí run bắn lên, tuy anh ta vẫn mang thù chuyện tối ngày hôm đó, nhưng còn có cả sợ hãi nữa. Anh ta sợ Yến Thanh Ti, sợ người phụ nữ này, vì cô nói đẩy liền đẩy thật, cô không hề sợ sẽ phải đối nghịch với nhà họ Du.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 711: Tôi Sẽ Làm Anh Thoải Mái

Du Hí nghe thấy Yến Thanh Ti chậm rãi nói: “Nhưng mà, anh quên rằng còn có một biện pháp, đó là: cướp!”

Một câu này khiến Du Hí run lên, cả người càng đau hơn.

Yến Thanh Ti nâng cằm nhìn Du Hí, “Tôi nói cho anh biết, những thứ Yến Thanh Ti này muốn, chưa bao giờ không lấy được. Anh và mấy trò vớ vẩn kia tôi đã không thèm chơi từ lâu rồi. Anh có biết trong mắt tôi anh như thế nào không? Chính là một học sinh tiểu học đang giãy giụa. Du Hí, anh thật không may! Nếu tôi muốn chơi chết anh thì có cả trăm cách, thậm chí còn không bị ai phát hiện.”

Giọng của Yến Thanh Ti u ám, lạnh lùng, rõ ràng là đang cười nhưng lại khiến người khác cảm thấy đáng sợ, giống như là... tiếu lý tàng đao.

Du Hí run lên. Để che giấu nỗi sợ hãi của mình, anh ta gắng gượng cười, nói: “Ha... ha ha, Yến Thanh Ti, nếu cô có bản lĩnh thì ngay bây giờ giết tôi thử coi, để xem cô có chạy nổi không? Tôi nói cho cô biết, đắc tội nhà họ Du thì không có kết quả tốt đâu.”

Yến Thanh Ti vỗ tay: “Ha ha, có thể anh không biết, tôi đã đắc tội nhiều người lắm, kể cả không đắc tội nhà họ Du thì tôi cũng chẳng có kết quả tốt, bởi vì... tôi là người xấu xa nhất anh từng gặp.”

Nụ cười trên mặt Yến Thanh Ti có chút tà ác, ánh mắt lại độc địa, giống như một con rắn kịch độc.

Trái tim Du Hi run lên vì sợ hãi nhưng cũng có chút tê dại, con mẹ nó, tại sao lại cảm thấy Yến Thanh Ti... đẹp như vậy.

“Nhưng mà, nếu anh đã nói muốn tôi làm anh hài lòng thì tôi đây sẽ khiến anh được mãn nguyện.” Yến Thanh Ti đứng lên, kéo mạnh rèm cửa sổ, đẩy cánh cửa sổ ra, hơi nóng bên ngoài nháy mắt tràn vào.

Yến Thanh Ti đứng bên cửa sổ, xoay người lại nói: “Đây là tầng 7, anh nói xem nếu tôi đẩy anh từ đây rơi xuống, chắc không chỉ bị thương ngoài da thôi đâu nhỉ?”

Hồn vía của Du Hí cũng muốn bay lên rồi: “Cô dám? Đồ đàn bà ác độc, ở đây rất nhiều người, nếu cô dám đẩy tôi xuống, cô đừng hòng trốn được...”

Yến Thanh Ti chậm rãi đi tới, Du Hi cảm giác được áp lực đang đè nặng lên đỉnh đầu.

Sau đó lại nghe thấy Yến Thanh Ti nói: “Chắc Diệp Thiều Quang đã nói cho anh biết, trên thế giới này không có bất cứ việc gì mà Yến Thanh Ti tôi không dám làm. Hôm đó tôi dám đem anh đẩy xuống thì hôm nay cũng vậy, không tin anh có thể thử xem?”

Du Hí không dám nói tiếp, bởi vì Yến Thanh Ti... là một kẻ điên, cô ta dám làm như vậy thật.

Yến Thanh Ti đưa tay ấn xuống ngực Du Hí, khiến anh ta cảm giác như xương sườn bị gãy ra vậy, đau đến mức kêu thảm một tiếng, suýt nữa thì ngất đi.

Lúc Du Hí kêu đau, Yến Thanh Ti hờ hững nói: “Thật ra thì cũng không cần phải tự tay đẩy anh, chỉ cần đánh anh ngất xỉu rồi để anh tựa bên cửa sổ, sau đó đặt thêm một cái đinh vào bên trái. Lúc anh tỉnh lại mà ngọ nguậy, người sẽ bị đinh đâm trúng, theo phản xạ lúc bị đau sẽ quay về bên phải, mà một khi anh quay người sẽ lập tức ngã xuống. Anh nói xem... đây có tính là một cái chết hoàn mỹ hay không?”

Du Hí kinh hoàng: “Cô... cô...”

Yến Thanh Ti quá đáng sợ, nói cô ta là hồ ly tinh thì cũng quá đề cao hồ ly tinh rồi.

Nụ cười của Yến Thanh Ti càng lúc càng xinh đẹp: “Tôi còn nhiều loại phương pháp giết người khác, anh có muốn nghe thử một chút không?”

“Cô... con điên này...”

Yến Thanh Ti vỗ vỗ mặt Du Hí: “Đúng vậy, tốt nhất anh nên thuyết phục con điên này đi, nếu không tôi sẽ chăm sóc anh càng thêm chu đáo...”

--- O ---

Chương 712: Tôi Muốn Anh Đau Khổ Thì Anh Không Cười Nổi Đâu

"Cô... Yến Thanh Ti, cô... đừng có mà phách lối. Đây là bệnh viện nhà họ Du." Du Hí cảm thấy hắn sắp bị Yến Thanh Ti làm cho phát điên.

Cho tới bây giờ anh ta chưa bao giờ thấy một người đàn bà này giống như vậy, xấu xa, điên cuồng hết cả phần của thiên hạ nhưng lại không tài nào ghét nổi cô ta.

Yến Thanh Ti cười mà như không, nói: "Du thiếu gia, ngoan ngoãn làm một học sinh tiểu học biết nghe lời đi. Nếu anh cứ chơi tiếp mấy trò vô dụng như vậy thì chỉ càng thảm bại hơn thôi, tôi muốn anh đau khổ thì anh không cười nổi đâu."

Yến Thanh Ti liếc mắt nhìn đồng hồ: "Tôi không phí thời gian với anh nữa. Tôi cho anh một phút suy nghĩ, nếu anh không muốn nói thì tôi cũng chẳng muốn nghe, nhưng mà trước khi đi cũng phải tặng anh chút lễ mọn mới được..."

Du Hí tức giận nghiến răng, bản thân chỉ có thể nằm bất động trên giường, dù anh ta có muốn đấu với Yến Thanh Ti cũng phải tự xem xét tình trạng của bản thân mình. Người đàn bà này quá độc ác.

Du Hí liếc mắt nhìn Yến Thanh Ti, nói: "Được, vậy tôi nói cho cô. Từ khi tôi hiểu chuyện thì sợi dây này đã đeo trên người tôi rồi, cha mẹ tôi nói đây là một vật rất quan trọng, vì vậy nhiều năm qua tôi cũng không hề tháo xuống. Đây là đồ của nhà họ Du, tốt nhất cô nên trả lại cho tôi, nếu để những người khác trong nhà phát hiện sợi dây bị đánh cắp... a... cô chắc cũng biết kết quả thê thảm tới mức nào?"

Đúng là Du Hí không hù dọa Yến Thanh Ti, nhà họ Du ở Hải Thành không một ai dám động vào.

Bằng không, tại sao Du Hí ngông nghênh ở Hải Thanh nhiều năm như thế, gây thù chuốc oán khắp nơi nhưng không một ai dám động tay với anh ta? Bởi vì nhà họ Du thật sự lợi hại.

Một mình Du Hí thì không có gì phải ngại, nhưng nhà họ Du đứng sau lưng anh ta lại là chuyện khác.

Yến Thanh Ti dường như không nghe được vế sau câu nói của Du Hí, cô lẩm bẩm: "Đeo trên người từ nhỏ..." Ý là đây không phải sợi dây chuyền của mẹ cô, thậm chí còn tồn tại lâu hơn cả cô.

Yến Thanh Ti cầm sợi dây chuyền kia mà vuốt ve, cô hỏi: "Còn ai có sợi dây chuyền giống như vậy không?"

Du Hí bĩu môi: "Tất nhiên không có! Dù chỉ là sợi dây chuyền bình thường nhưng từ trước tới nay cô đã thấy qua hay chưa? Những cửa hàng trang sức ngoài kia có thể làm ra mặt dây như thế này sao?"

Yến Thanh Ti hỏi: "Anh... chắc chắn chứ... ở nhà các anh không có một cái khác giống như vậy sao? Mặt dây này rõ ràng chỉ có một nửa, vậy... một nửa còn lại đâu?"

Dù cho Du Hí có là một tên não ngắn, đến nước này cũng thấy được vấn đề.

"Yến Thanh Ti, cô muốn hỏi cái gì?"

Yến Thanh Ti nắm sợi dây chuyền không lên tiếng, lúc sau cô nói: "Tôi mượn sợi dây chuyền này một thời gian, mấy ngày sau sẽ trả lại cho anh."

Du Hí gọi với lại Yến Thanh Ti: "Trước đây cô từng thấy một mặt dây chuyền giống như vậy đúng không? Cô thấy ở đâu? Yến Thanh Ti... cô, cô là ai?"

Hiếm khi thấy Du Hí nghiêm túc như vậy, anh ta nhìn Yến Thanh Ti một cách chăm chú.

Trước kia anh ta cũng từng hỏi cha mẹ, sợi dây chuyền này hình như chỉ là một nửa, có đúng là còn một nửa nữa không? Nhưng cha mẹ anh ta chưa bao giờ cho anh ta một câu trả lời rõ ràng nên Du Hí vẫn cho rằng sợi dây này chỉ có một. Nhưng bây giờ, rõ ràng là Yến Thanh Ti đã từng nhìn thấy một nửa còn lại của mặt dây chuyền, hẳn là sợi dây chuyền này có ý nghĩa sâu xa?

Nếu như Yến Thanh Ti thật sự đã thấy, hoặc giả như trong tay cô ta có sợi dây chuyền kia... Vậy giữa bọn họ sẽ có quan hệ như thế nào?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 713: Anh Em?

<! --StartFragment--> <! --@content--> Chương 713Anh em?

Đệch, trong đầu Du Hí hiện tại đang toát hàng loạt cảnh cẩu huyết lúc tám giờ tối*, anh em?

*Giờ chiếu phim truyền hình.

Du Hí run run, cảm giác không cam lòng đối với Yến Thanh Ti toàn bộ bay sạch. Anh ta còn chưa làm gì cô ta đâu, ngàn vạn lần không nên.

Ngón tay xoắn vặn một hồi, tâm tình Yến Thanh Ti có chút nặng nề. “Chưa từng thấy.”

Trước khi biết rõ mọi chuyện thì càng không thể nói nhiều.

“Yến Thanh Ti... cô...”

“Bác gái... Bác tới rồi?”

Bên ngoài đột nhiên vang lên giọng của Diệp Thiều Quang, anh ta cố ý nói lớn chính là để cho người bên trong nghe được.

Du Hí biến sắc: “Mẹ tôi tới.”

Yến Thanh Ti lập tức nhìn quanh bốn phía, không thể ra ngoài, cô lập tức chạy vào nhà vệ sinh.

Bên ngoài, Diệp Thiều Quang đang đứng trước mặt Du phu nhân.

“Thiều Quang tới đấy à, sao không vào đi?”

Trên người Du phu nhân phảng phất như có một loại năng lực khiến người ta yên lòng, bất cứ ai lần đầu tiên trông thấy đều cảm nhận thấy hai chữ “tĩnh lặng” trên người bà. Người như vậy sẽ khiến người khác cảm thấy gần gũi. Gương mặt đã không còn trẻ nữa nhưng chẳng biết tại sao không một ai để ý đến tuổi tác mà chỉ chú ý đến khí chất của bà.

Diệp Thiều Quang đứng trước Du phu nhân vô cùng tôn kính nói: “Cháu với Du Hí, hai chúng cháu... có chút chuyện, cháu chờ cậu ấy bớt giận rồi lại

vào.”

Quý Miên Miên đứng cạnh Diệp Thiều Quang, trong lòng hồi hộp nhìn anh. Cô thấy Diệp Thiều Quang không hề chột dạ tí nào, lúc nói điêu cũng tỏ ra vô cùng chân thành, cô nghĩ thầm: Cái gã này nói điêu cũng thật giỏi nha.

Du phu nhân cười nhẹ: "Thằng nhóc này sao lại như vậy chứ? Nếu không có cháu thì bây giờ chắc nó cũng liệt rồi, lớn như thế rồi mà còn tùy hứng như vậy. Cháu vào cùng bác thôi, Du Hí cả ngày chỉ biết chơi với một đám “hồ bằng cẩu hữu”, có mỗi cháu là người đứng đắn, nếu làm cháu tức mà bỏ đi thì bác thật sự lo cho nó lắm. "

Quý Miên Miên len lén kéo tay áo của Diệp Thiều Quang, nữ thần của cô còn ở trong đó nha.

Diệp Thiều Quang không để ý cô, nói: “Hay là... bác đi vào trước xem cậu ấy còn giận ấy hay không ạ?”

“Vậy... cũng được.” Du phu nhân đẩy cửa đi vào, nhìn thấy cửa sổ đang mở nói: “Bật điều hòa mà còn mở cửa sổ như vậy thì có tác dụng gì?”

Du Hí liếc mắt về phía phòng vệ sinh: “Con thấy hơi lạnh, nên để cho người mở cửa sổ một chút.”

“Con với Thiều Quang cãi nhau cái gì? Còn uổng công lần này nó cứu con.”

“Con... chuyện con với cậu ta mẹ đừng để ý.” Từ trước tới giờ Du Hí đều không giấu giếm mẹ cái gì, anh ta do dự một chút nói: “Mẹ, mặt dây chuyền kia của con có phải còn có một nửa nữa hay không?”

Du phu nhân dừng tay một chút: “Tại sao... đột nhiên hỏi cái này?”

“Là tự nhiên muốn hỏi thôi, mặt dây kia không phải nguyên một hình lá ngân hạnh, cho nên con muốn hỏi liệu có phải còn một nửa hay không?”

“Không có, cái con đeo là cái duy nhất.”

“A...”

“Để Thiều Quang vào đi, các con là bạn của nhau, đừng làm như vậy.”

Du Hí liếc về phía cửa, nói: “Mẹ, chân con hơi đau, mẹ gọi bác sĩ cho con...”

“Được rồi!” Du phu nhân cho rằng Du Hí với Thiều Quang có chuyện riêng muốn nói, không muốn để bà biết, “Hai đứa liệu mà nói chuyện đi.”

Sau khi Du phu nhân rời đi, Yến Thanh Ti lập tức đi ra từ nhà vệ sinh.

Diệp Thiều Quang đưa chìa khóa cho Yến Thanh Ti: “Hai người xuống xe chờ tôi.”

“Sợi dây truyền này trả lại cho anh.” Yến Thanh Ti ném dây chuyền cho Du Hí. <! --EndFragment-->

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 714: Đã Mất Đi Thì Sẽ Không Bao Giờ Tìm Lại Được

<! --StartFragment--> <! --@content--> Chương 714Đã mất đi thì sẽ không bao giờ tìm lại được

Du Hí kinh ngạc: “Không phải cô nói muốn mượn mấy ngày...”

“Bây giờ không cần, Miên Miên, đi thôi.”

Quý Miên Miên lập tức đuổi theo, hai người nhanh chóng rời đi.

Du Hí châm chọc nhìn Diệp Thiều Quang: “Diệp Thiều Quang, cậu còn nói không có ý gì với Yến Thanh Ti, tôi thấy cậu yêu cô ta sâu đậm đến nơi rồi.”

Diệp Thiều Quang không lên tiếng, thay vì để Du Hí biết người anh thích là Quý Miên Miên thì thà để cậu ta nghĩ anh thích Yến Thanh Ti, ít nhất như thế... còn có thể bảo vệ cô ngốc đó.

Yến Thanh Ti đeo khẩu trang lên, đi thang máy xuống tầng, vừa đeo lên kính mắt do Quý Miên Miên đưa tới thì chú hai của Du Hí cũng bước vào, vừa vặn đi ngang qua Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti nhìn thẳng, sải bước đi ra ngoài, Du Dực đi mấy bước chợt dừng lại.

“Tiểu thư, xin chờ một chút.”

Giọng nói khiến Yến Thanh Ti căng thẳng một chút, hỏi: “Ngài có chuyện gì không?”

Ánh mắt Yến Thanh Ti nhìn thẳng vào đôi mắt của ông ta, cặp mắt khi có phần giống với cặp mắt hoa đào của Du Hí, nhưng tràn đầy lạnh lùng.

Ông ta cau mày nhìn Yến Thanh Ti: “Cô...”

“Hình như hai chúng ta không quen nhau, tôi còn có việc, xin phép đi trước.”

Ông ta đột nhiên đưa tay giật kính của Yến Thanh Ti xuống, rốt cuộc thấy rõ đôi mắt của cô, ông ta giật mình nói: “Mắt của cô...”

Quý Miên Miên lập tức đứng chắn trước mặt Yến Thanh Ti: “Này, ông có bệnh à? Nhìn cũng ra dáng người mà ban ngày ban mặt dám động tay chân với phụ nữ.”

Yến Thanh Ti có chút kinh ngạc, liếc nhìn khuôn mặt của ông ta, nói với Quý Miên Miên: “Không cần để ý ông ta, đi thôi.”

“Cô đứng lại.” Du Dực đưa tay kéo Yến Thanh Ti lại bị Quý Miên Miên dùng sức rất lớn kéo lại. Nhưng khi Quý Miên Miên còn chưa hiểu rõ chuyện gì xảy ra thì ông ta đã tránh được, còn đẩy ngược Quý Miên Miên ra.

Quý Miên Miên kinh ngạc, ông chú này lợi hại nha!

Du Dực ngăn Yến Thanh Ti lại: “Cô là ai?”

Trong lòng Yến Thanh Ti nghi ngờ: “Ông hỏi làm gì?”

“Cô... ánh mắt của cô... Để cho tôi nhìn gương mặt của cô.”

Trên mặt Du Dực đầy vẻ lạnh lùng, trong đôi mắt kia cảm tưởng như có ngọn lửa sắp chui ra vậy.

Lòng Yến Thanh Ti càng thêm nghi ngờ, ông ta biết... cố chấp như thế, chẳng lẽ ông ta thấy cô giống ai đó?

Quý Miên Miên đứng trước mặt Yến Thanh Ti nói: “Chị, sắp 12 giờ rồi, phải về thôi.”

Yến Thanh Ti gật đầu một cái rồi nói: “Tôi nhìn chú cũng không phải hạng người lỗ mãng, đừng làm những chuyện khiến người khác xem thường.”

Cô nhấc chân muốn quay đi nhưng Du Dực lại nhanh chóng ra tay một lần nữa. Quý Miên Miên lập tức đưa tay cản lại, mặc dù đã lâu không luyện nhu đạo nhưng cô có sức mạnh, miễn cưỡng cũng có thể chặn một chút.

Yến Thanh Ti cười nhạt: “Chú này, có phải chú thấy mắt tôi giống với ai mà chú quen sao, là phụ nữ, là người phụ nữ chú yêu sao? Mất đi rồi? Thật đáng tiếc... Đã mất đi thì bây giờ có tìm lại cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, coi như tôi có đôi mắt giống bà ấy đi thì sao, tôi cũng không phải bà ấy.”

Lời nói này của Yến Thanh Ti khiến Du Dực đau nhói trong lòng, chờ đến khi ông ta phản ứng lại, Yến Thanh Ti đã mang Quý Miên Miên rời đi.

Du Dực lạnh mặt đi vào bệnh viện, đi cùng thang máy với hai y tá.

Hai y tá kia cầm điện thoại sôi nổi thảo luận.

“Trấn Hồn Khúc của Yến Thanh Ti đã công bố trailer đầu tiên rồi, thật là... soái quá nha, một cô gái sao có thể soái đến như vậy?” <! --EndFragment-->

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 715: Chỉ Cần Em Trở Về Là Tốt Rồi

<! --StartFragment--> <! --@content--> Chương 715Chỉ cần em trở về là tốt rồi

“Không thấy sao, Lãnh Nhiên cũng đẹp trai nha, hình như tôi yêu mất rồi.”

“Rõ ràng là Yến Thanh Ti soái hơn mà, cô xem cô ấy vừa mới xuất hiện đã soái muốn chết luôn. Cô nhìn xem, tấm này...”

Đột nhiên di động trong tay y tá bị giật mất, cô sợ hãi vội quay người về sau liền nhìn thấy di động của cô trong tay Du Dực.

Cô muốn nổi giận nhưng khi nhìn thấy gương mặt đó, hai mắt liền sáng như sao.

Cặp mắt hoa đào cháy bỏng của Du Dực nhìn chằm chằm vào màn hình di động. “Cô gái này tên gì?”

“Yến... Yến Thanh Ti... Cô ấy đang là ngôi sao được yêu thích gần đây.”

“Yến... Thanh... Ti...”

...

Chừng 10 phút sau, Diệp Thiều Quang xuất hiện.

Trên đường về, Yến Thanh Ti không nói một lời, trong đầu cô đang suy nghĩ về lời nói của Du phu nhân. Bà ấy nói mặt dây đó là cái duy nhất, là bà ấy không biết hay thật sự hai sợi dây không có liên quan đến nhau?

Còn có Du Dực nữa, tại sao ông ta chỉ nhìn thấy đôi mắt của cô đã mất không chế như vậy?

Yến Thanh Ti sờ gương mặt mình, nếu như nói cô giống ai thì người đó chỉ có thể là... mẹ cô!

Yến Thanh Ti cảm thấy sự việc càng ngày càng trở nên phức tạp. Chân tướng dường như mãi mãi không thể tìm ra.

Đến khách sạn, Diệp Thiều Quang đột nhiên nói: “Yến Thanh Ti, cô xuống

xe trước đi, tôi có chuyện cần nói với Quý Miên Miên.”

Quý Miên Miên đã khom người chuẩn bị xuống xe, nghe thấy vậy thì kinh ngạc nói: “Anh muốn nói gì với tôi? Hai chúng ta có gì để nói?”

Diệp Thiều Quang không trả lời, nói với Yến Thanh Ti: “Tôi sẽ không làm gì cô ấy, chỉ muốn nói vài lời thôi.”

“Nếu tôi không đồng ý?”

“Vậy thì cô đừng xuống, nhưng mà nể mặt cô nên tôi sẽ nhắc cô, Nhạc Thính Phong về rồi.”

Yến Thanh Ti còn chưa kịp tức, Quý Miên Miên đã nổi giận: “Anh có biết xấu hổ hay không? Chị, chị xuống trước, chờ em giết anh ta xong sẽ xuống.”

Diệp Thiều Quang cười nhạo một tiếng: “Cô xem, cô ấy như vậy thì tôi có thể làm gì?”

Yến Thanh Ti nheo mắt lại, “Được, tôi có thể xuống trước, nhưng mà anh chỉ có 15 phút, không thể nhiều hơn.”

“Được...”

Diệp Thiều Quang thẳng thắn đáp ứng, Yến Thanh Ti vỗ vỗ Quý Miên Miên rồi mở cửa xuống xe.

Cô trở về khách sạn, vừa mở cửa đã nhìn thấy Nhạc Thính Phong đang thu dọn đồ đạc.

Anh xoay người nhìn thấy Yến Thanh Ti thì cười hỏi: “Về rồi à?”

Trong lòng Yến Thanh Ti có chút khó chịu, cô gật đầu một cái: “Anh... trở về lúc nào, về sớm thế?”

Nhạc Thính Phong đi tới, xoa đầu cô: “Cũng không còn sớm, sắp một giờ rồi đó, em đói không?”

“Không đói.”

“Vậy thì tốt, đồ đạc đã thu dọn xong rồi, em nhìn xem còn thiếu cái gì không?”

Yến Thanh Ti nắm lấy tay Nhạc Thính Phong, hỏi: “Anh... không hỏi em đi đâu sao?”

Nhạc Thính Phong cười, tiện tay búng cái trán của Yến Thanh Ti: “Có cái gì mà hỏi, dù sao thì có bao giờ em làm được chuyện gì tốt đâu, trở về được là tốt lắm rồi. Nhưng mà nếu có phóng hỏa giết người thì nhớ báo anh một câu để giúp em xử lý hậu quả nhé!”

Yến Thanh Ti bỗng thấy trong lòng ấm áp: “Thật ra thì... em cũng không làm chuyện gì xấu mà...”

Nhạc Thính Phong ôm cô: “Được rồi, nên đi ăn cơm thôi...”

Yến Thanh Ti vừa rời khỏi khách sạn thì Nhạc Thính Phong đã biết, thậm chí còn biết cô đi cùng Diệp Thiều Quang, nhưng mà anh lựa chọn tin tưởng Yến Thanh Ti.

Anh biết được tính khí của cô, cũng hiểu được con người cô. Cô không dễ dàng hứa hẹn cái gì, nhưng đã hứa thì chắc chắn sẽ tuân thủ.

Nhạc Thính Phong kéo tay Yến Thanh Ti ra cửa: “Em cũng không hỏi anh đi làm cái gì sao?” <! --EndFragment-->

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 716quý Miên Miên, Em Có Thích Tôi Không?

“Vậy anh đi làm gì vậy?”

“Anh đi làm chuyện xấu.”

“Vậy có muốn em giúp anh cái gì không?”

Nhạc Thính Phong dừng lại: “Em... đương nhiên là có, giúp anh đếm tiền đi. Nhạc gia của anh lớn tài sản cũng lớn, thiếu một người quản tiền, quản chồng, quản thái hậu, thiếu một Tổng tài phu nhân.”

Mây mù bao phủ trong lòng Yến Thanh Ti chỉ vì một câu nói của Nhạc Thính Phong mà tan biến sạch sẽ.

Yến Thanh Ti không hỏi Nhạc Thính Phong đi làm chuyện gì, anh cũng chưa hề nói. Nhưng sau khi bọn họ rời khỏi Hải Thành hai tuần, truyền thông đột nhiên bùng bổ, giữa ban ngày ban mặt, Du thiếu cùng với một diễn viên mới chơi xe chấn, có thể hai người vui chơi đến quên mình đến nỗi xe đột nhiên khởi động mà không biết nên đâm vào hàng rào ven đường. Có người nhìn thấy vội vàng báo cảnh sát, còn kêu cả cứu hỏa. Lúc được nhân viên cứu hỏa đưa ra, hai người đó đều không mặc quần áo, nhiều người chứng kiến, còn chụp hình đăng lên weibo, dân mạng rất nhiệt tình bình luận.

Nhà họ Du tốn rất nhiều tiền mới đưa sự việc lắng xuống, nhưng mà... chuyện này xảy ra cũng khiến danh tiếng của Du Hí bị phá hủy toàn bộ.

Mấu chốt là vừa mới xuất viện xong lại nhập viện, nghe nói chức năng đàn ông bị ảnh hưởng, nhưng mà ảnh hưởng đến mức độ nào thì không ai rõ.

Dĩ nhiên những chuyện này về sau lại nói.

Mà chuyện lần này, Yến Thanh Ti cũng không hề hay biết.

...

Xuống tầng ăn một chút, cũng sắp chuẩn bị rời đi khách sạn mà Quý Miên Miên vẫn chưa có trở lại, Yến Thanh Ti lo lắng nhưng lại không tiện nói cho Nhạc Thính Phong với Tiểu Từ.

Mà lúc này, Quý Miên Miên đang khiếp sợ nhìn Diệp Thiều Quang.

Bởi vì anh ta vừa mới nói: “Quý Miên Miên, tôi chỉ nói một lần. Em có thích tôi không?”

Qua một lúc lâu Quý Miên Miên mới hoàn hồn: “Anh đừng có nói đùa, sao tôi lại phải thích anh?”

Diệp Thiều Quang cắn răng: “Bởi vì tôi...” Tôi cũng thích em.

Mấy chữ phía sau Diệp Thiều Quang không làm cách nào có thể nói ra được, anh chưa từng nói mấy từ này với ai, cũng không nghĩ tới một ngày nào đó sẽ nói.

Tôi thích em, ba chữ để riêng thì thấy cực kỳ đơn giản, nhưng chúng hợp thành một câu lại khiến người ta thật khó mở miệng.

Diệp Thiều Quang là một người kiêu ngạo như vậy, càng khó để nói ra những lời này, bởi vì anh biết mình sẽ không được đáp lại. Anh biết rõ cô gái trước mắt này đơn giản đến ngu ngốc nhưng cũng đơn thuần đến tàn nhẫn.

Đối với những người cô không thích, với những chuyện cô không quan tâm, cô sẽ không hề tỏ ra địch ý nhưng cũng chưa bao giờ để tâm đến họ.

Lúc ban đầu, Diệp Thiều Quang chẳng qua là muốn chơi đùa một chút với cô gái ngu ngốc này, nhưng mà... các cụ dạy cấm có sai, thông minh quá sẽ bị thông minh hại.

Anh cho rằng mình chính là con mèo, túm được con chuột nhỏ để đùa bỡn trong tay. Lại không nghĩ rằng chính bản thân mới là người bị dắt lỗ mũi. Đến khi anh nhận ra rằng điều này không đúng thì trái tim mình đã không cách nào thu lại.

Mà cô gái ngốc nghếch này vẫn chẳng có phản ứng gì, cô vẫn giữ trái tim mình thật vững vàng, anh ở trong mắt cô không hề là một cái gì cả.

Diệp Thiều Quang nhịn không được tự giễu, không là một cái gì cả...

Quý Miên Miên thấy Diệp Thiều Quang nói được một nửa lại ngừng, luống cuống hỏi: “Bởi vì sao? Anh không phải người tốt, cũng không phải là nữ thần của tôi, cũng không phải đồ ăn thì sao tôi lại phải thích anh? Anh đừng có đùa với tôi, tôi bận lắm, hết 15 phút rồi, mau để tôi xuống, nếu không tôi đập anh, đập anh thật đấy.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 717ai Dám Cưới Em, Tôi Giết Nó

Ngay đến cả việc tự cười nhạo bản thân mà Diệp Thiều Quang cũng làm không nổi. Ánh mắt Quý Miên Miên sạch sẽ như vậy, rõ ràng đang phản chiếu ra bóng hình của anh, nhưng làm cách nào anh cũng không thấy mình tồn tại trong đó.

Bạn muốn để đối phương biết bản thân mình thích họ nhưng mà ánh mắt của họ lại chưa từng nhìn tới bạn, đây chắc là chuyện đáng buồn nhất thế gian này.

Cố gắng thật nhiều nhưng lại giống như đang độc diễn một mình trên sân khấu, diễn đến kiệt sức vẫn chẳng ai quan tâm.

Cái cô ấy thấy là cả thế giới nhưng lại trong thế giới đó lại không có anh.

Diệp Thiều Quang hỏi: "Quý Miên Miên, em đã từng yêu ai chưa?"

"Yêu?"

"Đúng, yêu một ai đó."

Quý Miên Miên nghiêm túc suy nghĩ một chút: "Có chứ, còn có rất nhiều, yêu hiệu trưởng nhà trẻ, yêu bạn cùng bàn hồi tiểu học, cấp hai thì yêu bạn cùng tập võ, cấp ba thì yêu dì ở phòng ăn... Bây giờ thì yêu nữ thần của tôi. Dĩ nhiên cũng yêu ba, mẹ nha."

Lúc còn ở vườn trẻ, hiệu trưởng là người hay phát kẹo cho các bạn nhỏ, mẹ của bạn cùng bàn hồi tiểu học nấu cơm ngon cực kỳ, lúc cấp hai bạn tập cùng có rất nhiều kẹo socola, cô có thể ăn chung, đây chính là những người mà nhiều năm qua Quý Miên Miên đã từng "Yêu".

Khóe miệng Diệp Thiều Quang giật một cái, anh nghiêm túc như thế, rõ ràng là nghiêm túc như thế... Nhưng mà Quý Miên Miên mãi mãi không cùng tần số sóng não với anh.

Diệp Thiều Quang không biết làm cách nào để có thể có chung tần số não với cô, cũng không biết làm như nào để kéo cô vào thế giới của mình.

"Cái vấn đề vừa rồi coi như tôi chưa hỏi, bây giờ tôi nói một chuyện rất đứng đắn, rất nghiêm túc. Em rất tốt, em không có bạn trai, tôi lại không có bạn gái, em đã ngủ với tôi... thử nghĩ một chút đi, nghĩ xem có thể... hẹn hò với tôi không?"

Diệp Thiều Quang nói xong, miệng nhỏ của Quý Miên Miên mở thật to, không dám tin nhìn Diệp Thiều Quang.

"Anh... anh..."

Quý Miên Miên nuốt nước miếng một cái, nói: "Diệp Thiều Quang, hóa ra anh có ý như vậy? Có phải anh cảm thấy anh quá xấu xa không tìm nổi vợ nên mới bắt tôi thu nhận anh đúng không?"

Diệp Thiều Quang nhắm mắt, anh sắp bị cô làm cho tức chết.

Anh đã nói đến mức này rồi mà não cô ấy vẫn thẳng tưng như vậy là thế nào?

Thế giới của cô ấy quả nhiên là tường đồng vách sát, không cho bất cứ ai xâm nhập.

Quý Miên Miên tự nhủ: "Mặc dù tôi cảm thấy ý kiến của anh rất chính xác, nhưng mà... sau này anh không tìm được vợ cũng không có nghĩa tôi không tìm được chồng nha. Chỉ vì cứu rỗi cái sự độc thân của anh mà phải hy sinh bản thân mình, chậc, tôi không đồng ý."

Quý Miên Miên sau khi trải qua sự giáo dục của Yến Thanh Ti, đầu óc cuối cùng cũng mở ra được một chút. Nhưng mà, chuyện này đối với Diệp Thiều Quang cũng không phải chuyện tốt đẹp gì cho cam.

Diệp Thiều Quang cười nhẹ một tiếng: "Quý Miên Miên, em không tìm được chồng đâu..."

Quý Miên Miên cả giận, "Anh... anh thật quá đáng, lại dám xem thường tôi? Tại sao tôi lại không tìm được chồng chứ? Tôi cũng không xấu xí, anh bớt xem thường tôi đi. Nhất định trong tương lai tôi sẽ kiếm một người chồng vừa đẹp trai lại có tiền, tức chết anh đi."

"Không phải là do em xấu xí, là tôi..." Diệp Thiều Quang vươn tay vuốt ve khuôn mặt của Quý Miên Miên, tiếp tục nói: "Sẽ không cho em tìm được. Ai dám cưới em, tôi lập tức... giết chết người đó."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 718tôi Thích Em, Em Dựa Vào Cái Gì Mà Không Thương Tôi

Quý Miên Miên mặt đầy khiếp sợ, con ngươi rơi đầy đất, hô lên: "Anh bị thần kinh à? Anh đúng là biến thái. Tôi nói cho anh biết, nếu anh giết chồng tương lai của tôi, ngay bây giờ tôi sẽ chặt anh ra. Anh tự coi mình là tên biến thái chuyên đi giết người đấy à, còn giết chồng tương lai của tôi nữa, sao anh không chết đi, trời ơi?"

Quý Miên Miên tức chết rồi, tên khốn khiếp này càng ngày càng khiến cô

nhìn không vừa mắt.

Hôm nay anh ta vừa mới giúp nữ thần, uổng công mới nghĩ tốt cho anh ta, không nghĩ tới anh ta lại không biết xấu hổ như vậy?

Diệp Thiều Quang cũng cắn răng sắp nát rồi: “Quý Miên Miên... tại sao cái gì em cũng không hiểu?”

“Aaaaa, tôi cần hiểu cái gì chứ?” Quý Miên Miên đẩy Diệp Thiều Quang ra: “Mau tránh ra, tôi muốn xuống xe, đừng có để tôi chậm chuyến bay. Sau này cũng đừng có tìm tôi nữa, tôi không muốn có quan hệ gì với anh cả. Anh đi mà cùng cái cô bạn gái giả của anh chơi giả thành thật đi...”

Diệp Thiều Quang nắm được cằm của Quý Miên Miên, cúi đầu chặn môi cô lại, giọng của cô đúng là thật đáng ghét, bởi vì những câu cô ấy nói ra đều không có một câu nào khiến anh thấy vui vẻ. Mỗi một từ cô nói ra giống như một cây đinh đóng chặt vào tim của anh.

Trong đầu Quý Miên Miên như có vô số con ngựa đang tung vó chạy qua, khốn khiếp, đồ lưu manh, lại hôn! Coi bà đây là loại con gái tùy tiện như vậy sao?

Quý Miên Miên giơ tay đập thật mạnh, đập đúng eo của anh đau đến nỗi sắc mặt Diệp Thiều Quang trắng nhợt.

Quý Miên Miên hung hăng lau miệng, hừ một tiếng: “Diệp Thiều Quang, tôi vốn không muốn đánh anh, nhưng mà anh khiến tôi quá thất vọng. Sau này đừng để tôi thấy anh, nhìn thấy ở đâu đánh ở đó.”

Quý Miên Miên đẩy cửa xe ra muốn đi xuống, đột nhiên nghe thấy tiếng Diệp Thiều Quang nói vọng tới từ sau lưng: “Quý Miên Miên, em đã từng hối hận bao giờ chưa?”

Quý Miên Miên lắc đầu: “Chưa từng, cho tới bây giờ chưa từng hối hận bất cứ điều gì, những chuyện tôi đã làm đều sẽ không hối hận.”

Một người có cuộc đời quá đơn giản, tâm tư quá đơn giản, thì sẽ dễ dàng thỏa mãn, một người dễ dàng thỏa mãn cũng ít có tiếc nuối, không có tiếc nuối cũng không có hối hận, đây chính là một loại quan hệ nhân quả.

Diệp Thiều Quang cười, “Nhưng mà tôi có, tôi hối hận rồi...”

Anh hối hận tại sao lại có cảm tình với cô, hối hận tại sao ngay lúc đầu khi tình cảm còn chưa sâu đậm ra tay thu thập cô.

Nếu biết trước như vậy thì đã không làm, nhưng con người mà, ai có thể đoán trước được mọi chuyện. Giống như người

thợ săn đào một cái bẫy, vốn định đi săn nhưng mà kẻ rơi vào trong bẫy lại chính là người thợ săn.

Hiện tại, Diệp Thiều Quang hối hận cũng không kịp, đã không thể làm cái gì, giống như một mồi lửa, chỉ cần lơ đãng một chút sẽ cháy lan ra đồng cỏ, muốn dập cũng không dập được.

Quý Miên Miên nghe mà không hiểu, cô gãi đầu, “Chuyện anh hối hận thì liên quan gì tới tôi, anh thật buồn cười...”

Quý Miên Miên nhảy xuống xe, đóng cửa, xoay người đi, cũng không quay đầu lại. Bóng người cô xuyên qua dòng xe đang chạy, xuyên qua con đường rồi biến mất.

Diệp Thiều Quang bật cười, anh muốn cố gắng một lần cuối cùng, những hết lần này đến lần khác Quý Miên Miên đều không cho anh một cơ hội nào.

Quý Miên Miên, tôi phải làm sao mới có thể nói cho em biết là tôi thích em?

Tôi nên làm thế nào để em thấy được tôi, để em thích tôi?

Tôi có thể bày ra bất cứ âm mưu gì, có thể đối với người thân không chút lưu tình, có thể xử lý tất cả mọi đối thủ... Nhưng trái tim tôi lại bị em trộm mất rồi.

Quý Miên Miên, tôi yêu em, tại sao em lại không thương tôi?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 719hỏi Bạn Trai Tôi Xem Có Để Tôi Đi Với Mấy Người Không?

Yến Thanh Ti nhìn thấy Quý Miên Miên thì thầm thở phào nhẹ nhõm, để Quý Miên Miên nhanh chóng thu dọn đồ đạc rời đi.

Yến Thanh Ti muốn hỏi một chút xem con bé với Diệp Thiều Quang có chuyện gì, nhưng ngại Nhạc Thính Phong với Tiểu Từ vẫn còn ở đây nên đành thôi.

Cô nhìn Quý Miên Miên không khác bình thường, trên người cũng không có vết thương, trong đầu nghĩ, chắc là không xảy ra chuyện gì?

...

Cuối cùng, đến 2 giờ, bọn họ cũng chạy tới sân bay, làm xong thủ tục check in, Nhạc Thính Phong kéo tay Yến Thanh Ti nói: "Về nhà thôi, mẹ đang ở nhà đợi chúng ta đấy. Lúc trước đã nói, quay xong phim ba người sẽ đi du lịch, ông chủ anh quyết định cho em nghỉ ngơi một tháng."

Yến Thanh Ti gật đâu: "Được nha!"

Qua khu vực an toàn, đột nhiên có hai người mặc quần áo đen ngăn Yến Thanh Ti lại, nói: "Quý cô, ông chủ của chúng tôi mời cô."

Yến Thanh Ti kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn Nhạc Thính Phong, anh trông rất bình tĩnh.

Cô cười nói: "Được thôi, hỏi bạn trai tôi trước đi."

Nhạc Thính Phong đưa tay ôm chặt lấy eo Yến Thanh Ti, nói: "Nói với ông chủ của các người, bạn trai cô ấy không đồng ý."

Hai người kia khó xử nói: "Xin lỗi, chúng tôi cũng chỉ là người nghe lệnh mà làm việc, xin hai vị đừng làm khó. Mời Yến tiểu thư đi cùng chúng tôi một chuyến, bằng không... chuyến bay này ngài có lẽ không lên kịp."

Nhạc Thính Phong nghe ra ý uy hiếp trong đó, chỉ cảm thấy buồn cười.

Anh cười gật đầu một cái: "Được thôi, để cho tôi nhìn một chút, nhà họ Du của các người có bao nhiêu bản lĩnh?"

Một câu này không chỉ khiến Yến Thanh Ti kinh ngạc mà cũng khiến người kia khiếp sợ cực kỳ. Bọn họ chưa hề tiết lộ thân phận, tại sao Nhạc Thính Phong lại biết bọn là là người của Du gia?

Tâm tình Yến Thanh Ti có chút phức tạp, đầu óc suy nghĩ rất nhanh, đến cô còn không biết đây là người của Du gia, sao Nhạc Thính Phong lại biết? Cái

này có phải rằng chứng minh, những chuyện trước kia cô tưởng có thể lừa được anh, thực tế thì đều không lừa nổi? Những gì Nhạc Thính Phong biết có lẽ so với cô nắm được còn nhiều hơn?

Anh ấy... anh ấy... Yến Thanh Ti không biết nên nói cái gì, lòng bàn tay từ từ toát ra một tầng mồ hôi.

Hai người của Du gia kia nói: "Nếu ngài đã biết chúng tôi là người của Du gia, vậy thì đừng phản kháng."

Nhạc Thính Phong cười nhạt: "Tôi biết mấy người là loại người nào, nhưng mà các người còn chưa biết tôi là ai đúng chứ? Ông chủ của mấy người chả lẽ chưa từng dạy rằng, ở trước mặt người chưa biết thân phận thì đừng có mà ăn nói bậy bạ, nếu không, đến chết như thế nào cũng không biết đâu."

Nụ cười của Nhạc Thính Phong rất nhẹ nhàng, không hề phách lối hay cuồng vọng, bình tĩnh giống như là đang nói đùa.

Hai người kia quan sát một chút rồi nói với Nhạc Thính Phong: "Ở Hải thành này ai cũng biết, dám chống lại nhà họ Du thì chỉ có mạng mà tới không có mạng để về."

Nhạc Thính Phong cúi đầu hỏi Yến Thanh Ti: "Nhà họ Du... rất lợi hại à? Anh hình như không thấy thế."

Yến Thanh Ti giơ tay: "Em cũng không thấy thế."

Nhạc Thính Phong nâng môi cười, nụ cười trên mặt đầy tà ác: "Đúng vậy, nhà họ Du... là cái thá gì mà cũng dám chạy tới trước mặt tôi phách lối?"

"Anh dám..."

Nhạc Thính Phong cắt đứt lời bọn họ: "Làm phiền tránh ra một chút, chúng tôi còn phải qua cửa kiểm tra an ninh, không nên làm chúng tôi trễ giờ, ok?"

Hai người kia nói: "Yến tiểu thư phải đi với chúng tôi mấy ngày, không thì đừng hòng lên máy bay."

Nụ cười của Nhạc Thính Phong lạnh xuống: "Nếu đã như vậy... thì cũng không còn cách nào."

Nhạc Thính Phong chậm rãi nâng tay lên, đột nhiên xung quanh xuất hiện

một đám người, họ vốn đang trà trộn vào những hành khách xung quanh đem hai người kia bao vây lại.

Nhạc Thính Phong hời hợt nói: "Mang đi, nói cho ông chủ của mấy người biết, có thể làm chủ ở Hải Thành này thì thế nào, bất cứ lúc nào tôi cũng có thể giẫm chết Địa Đầu Xà của cái đất này. Muốn bắt người của tôi, cũng thật can đảm quá đấy!"

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 720người Tôi Thích Là Em

Nhạc Thính Phong từ lâu đã là một người tàn nhẫn, hồi còn trẻ tuy cực kỳ lông bông, không kiêng nể bất cứ cái gì nhưng cũng không có nghĩa anh là một người dễ chọc. Cái gì cũng phải cần có sự chuẩn bị trước, hiện tại anh đã hiểu phải biết che giấu thực lực của mình, sẽ không giống trước đây, cái gì cũng phô ra trước mặt người khác. Tuổi càng lớn thì càng biết thu liễm, giống như một thanh kiếm sắc bén tìm được một bao kiếm phù hợp, đem mình giấu đi, bình thường sẽ không hiện ra nhưng chỉ cần vào thời khắc mấu chốt, kiếm mới được tuốt ra khỏi vỏ.

Trước khi tới đây, Nhạc Thính Phong đã chuẩn bị mọi thứ, nhất là lúc anh biết được người bắt cóc Yến Thanh Ti đêm đó chính là Du Hí, lòng anh không cách nào yên ổn được.

Anh vẫn luôn cho rằng bản thân đã đủ mạnh mẽ, có thể bảo vệ được Yến Thanh Ti, lại không ngờ rằng vẫn để cô bị người ta gài bẫy. Nhạc Thính Phong lo lắng có người muốn hại Yến Thanh Ti nên bố trí người đi theo, không nghĩ tới những người đó quả thực có lúc phải lên sân khấu. Người khác cho rằng địa bàn của Nhạc Thính Phong là ở Lạc Thành, những nơi khác cũng khó ép được những thế lực bản địa, nhưng thật ra thì từ lâu nay Nhạc Thính Phong đã cho bố trí người của mình ở khắp nơi.

Nhạc Thính Phong không phải là hạng thùng cơm, cũng không phải loại người vô năng, làm gia chủ Nhạc gia lâu như vậy lại có thể khiến công ty phát triển gấp bội. Có thể tránh được những ảnh hưởng xấu của khủng hoảng kinh tế của thế giới cũng đủ thấy Nhạc Thính Phong là một người rất giỏi mưu lược, so với Diệp Thiều Quang thiện về những mưu mô trong bóng tối thì Nhạc Thính Phong am hiểu về đánh cờ ngoài ánh sáng.

Lúc hai người của Du gia bị kéo đi trong miệng vẫn còn hô: “Mày dám động vào chúng tao, mày chờ đấy, hôm nay đừng mong rời khỏi đây...”

Nhạc Thính Phong lắc đầu nói: “Chỗ công cộng mà không có một chút ý thức nào vậy? Cái loại trò ỷ thế hiếp người này từ lâu tôi đã không thèm chơi rồi, nhưng mà sao mấy người kia đều không nghe lời cứ ép tôi phải chơi chứ?”

“Đi thôi, về nhà nào!” Nhạc Thính Phong ôm eo Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti gật đầu một cái, bỗng nhiên cảm nhận được hạnh phúc của một người phụ nữ.

Có người che mưa chắn gió cho mình thật tốt.

Nhìn Nhạc Thính Phong, Yến Thanh Ti cảm thấy người đàn ông này thật đẹp trai, đẹp trai hơn bất cứ ai trên đời.

Qua cửa kiểm tra an ninh, ngồi trên máy bay Nhạc Thính Phong nói: “Ngủ một chút đi, tối qua em đã ngủ không ngon rồi.”

Yến Thanh Ti đỏ mặt, đưa tay nhéo anh một cái.

Nhạc Thính Phong cười: “Anh nói nghiêm túc, không có ý gì nha.”

Yến Thanh Ti nghiêng đầu nhìn anh một lúc, cười nói: “Trước mặt em mà anh lại không thể...”

Cô dừng lại nghĩ một chút, nói: “Thôi được, như vậy cũng không tệ.”

Nhạc Thính Phong kéo chắc dây an toàn cho Yến Thanh Ti: “Có phải em muốn nói, trước mặt em mà anh lại không thể đứng đắn một chút như trước mặt người khác đúng không?”

“Không hẳn, được rồi... lúc nãy đúng là em nghĩ như thế, nhưng bây giờ nghĩ lại thì anh như thế này cũng rất tốt.”

Lúc nãy, quả thực là Yến Thanh Ti muốn nói như vậy, nhưng mà cô liền phát hiện bản thân có chút... tự chuốc lấy khổ. Kỳ thực biểu hiện của một người đàn ông ở trước trước mặt người khác và lúc một mình không hề giống nhau, nếu như anh ta có thể ở trước mặt mình phô diễn chính bản thân thì đấy chính là một điều tốt. Cần gì phải theo đuổi thứ mặt nạ mà anh ấy đeo

lên khi đứng trước mặt người khác, có phải rảnh quá đâu?

Nhạc Thính Phong nắm tay của Yến Thanh Ti đặt trên tay mình nghịch một chút: "Em không giống bọn họ, em là người anh yêu. Em nói xem... anh có thể đối xử với em giống như đối xử với người khác sao?"

Yến Thanh Ti gật đầu: "Ừm, đúng là không thể, đối với em, anh cũng không giống những người khác."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 721nghĩ Bao Giờ Thì Em Gả Cho Anh?

Nhạc Thính Phong gọi một tiếng: "Thanh Ti..."

"Ừ..." Yến Thanh Ti đáp một tiếng.

"Không có gì đâu, chỉ là mấy ngày không gặp em, nhớ em thôi."

Yến Thanh Ti cười nói: "Mấy ngày không gặp? Tối hôm qua đã ở đây cả đêm rồi còn gì, nhớ gì nữa?"

Những ngón tay của Nhạc Thính Phong đan vào kẽ tay cô, nói: "Anh nhớ em rất nhiều, cho dù bây giờ được nhìn thấy em, cũng vẫn đang nghĩ về em..." Nghĩ đến rốt cuộc đến bao giờ em mới học được cách ỷ lại vào anh, nghĩ rằng đến lúc nào em mới có thể hoàn toàn yêu anh, nghĩ đến em... nhớ về em... nghĩ về rất nhiều chuyện...

Yến Thanh Ti tò mò hỏi: "Nghĩ cái gì cơ?"

Nhạc Thính Phong nửa đùa nửa thật nói: "Nghĩ đến bao giờ em mới chịu đi đăng ký với anh, bao giờ mới gả cho anh, bao giờ mới sinh con cho anh, nghĩ rất nhiều thứ..."

Yến Thanh Ti ngây ra một lúc, ngay sau đó cô cười lên, tiếng cười càng lúc càng lớn.

Cô cười một hồi, ngẩng đầu nhìn vào mắt Nhạc Thính Phong, nghiêm túc nói: "Em nghĩ... chắc là... có thể sẽ vào một ngày nào đó."

Cô cũng muốn sống một cuộc sống của người bình thường, cũng muốn sống một cuộc sống bình an đến già. Có lẽ, đợi đến khi chân tướng mọi việc đã rõ ràng, đợi đến sau khi tất cả đã kết thúc thì cô sẽ có thể sống một cuộc sống như cô hằng mong muốn.

"Nhất định sẽ có ngày đó, chắc chắn sẽ có ngày đó mà."

Nhạc Thính Phong vui vẻ đặt một nụ hôn lên má trái của Yến Thanh Ti, nói: "Nghỉ ngơi đi, máy bay sắp cất cánh rồi."

Yến Thanh Ti gật đầu.

Đợi một lúc, Quý Miên Miên ngồi hàng sau lẩm bẩm nỏi: "Ô, máy bay hình như nên cất cánh rồi mới phải chứ, sao mãi mà chẳng thấy động tĩnh gì thế này?"

Yến Thanh Ti không ngủ được, mở mắt nhìn ra bên ngoài, quả đúng máy bay vẫn chưa có ý định cất cánh, mà bây giờ đã quá thời gian cất cánh 5 phút.

Yến Thanh Ti quay sang nhìn Nhạc Thính Phong: "Anh nói xem có phải là...?"

Là người đàn ông họ Du đang muốn tìm cô?

Nhạc Thính Phong cười cười: "Không sao đâu, máy bay rất nhanh là có thể cất cánh rồi."

Anh nói như thể mọi chuyện đã được định sẵn, Yến Thanh Ti nhìn anh cảm thấy rất yên tâm. Dù sao sau khi cô trở về cũng không có việc gì, muộn một chút cũng không sao.

Nhạc Thính Phong nhấc tay nhìn đồng hồ đeo trên cổ tay, nụ cười trên khóe môi lành lạnh có chút rợn người.

Lại thêm năm phút nữa trôi qua, máy bay vẫn chưa cất cánh, phi hành đoàn cũng không có thông báo về sự chậm trễ này, trong khoang phổ thông đã có hành khách hỏi thăm xem chuyện gì đang xảy ra.

Nhạc Thính Phong vẫn không hề sốt ruột, anh quay sang xem kịch bản với Yến Thanh Ti, anh chỉ vào một đoạn trong kịch bản nói: "Chỗ này không được, nếu em dám diễn đoạn này, anh đánh gãy chân em đấy."

Đoạn mà anh chỉ là một cảnh nam chính và nữ chính quấn quýt trong nước, quần áo cũng phải cởi gần hết.

Yến Thanh Ti không để ý: "Nếu em mà diễn chắc chắn sẽ dùng diễn viên đóng thế, anh mau đi tìm cho em vài ba người đóng thế là được."

Nhạc Thính Phong lạnh mặt nói: "Như thế cũng không được, em mà đóng bộ phim này, cuối cùng vẫn đổ lên đầu em còn gì, anh nhìn mà khó chịu. Anh ghen đấy, em có biết không hả, anh..."

Đột nhiên trước mặt tối đi, có một người đứng chặn trước mặt, chỉ nghe thấy giọng của ông ta vang lên trên đỉnh đầu: "Cô Yến, lần đầu gặp mặt, đã đường đột rồi."

Yến Thanh Ti sững ra, Nhạc Thính Phong lại nhanh chóng ngẩng đầu lên: "Lời đồn đại bên ngoài về danh tiếng của Du nhị tiên sinh rất tốt, làm sao lại làm ra những chuyện như thế này chứ? Nếu đã cảm thấy mình đường đột, vậy cảm phiền ngài đi trước được không? Đừng cản trở người khác yêu đương."

Du Dực nhìn chằm chằm vào Yến Thanh Ti đang cúi đầu, trong mắt ông là những cảm xúc không nói được thành lời, dường như ông đang nỗ lực kiềm nén sự điên cuồng của bản thân, ông nói: "Tôi đến tìm Yến Thanh Ti, không tìm cậu.

Yến Thanh Ti dường như không nghe thấy gì, cô tiếp tục lật kịch bản, vừa đọc vừa lắc đầu, dường như không mấy hài lòng với kịch bản này.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 722cô Ấy Là Người Yêu Của Tôi, Tôi Là Ông Chủ Của Cô Ấy

Yến Thanh Ti biết, vào lúc này cô không cần làm gì cả, không cần nói gì cả, Nhạc Thính Phong sẽ giúp cô làm tất cả.

Người đàn ông này, khi anh đứng trước mặt cô vĩnh viễn là cái vẻ không đáng tin đó. Nhưng khi anh đối mặt với người khác lại giống như một ngọn núi vững chãi che chắn cho cô, vì cô mà ngăn mưa tránh gió.

Có Nhạc Thính Phong bên cạnh, Yến Thanh Ti càng ngày càng cảm nhận

được sự an tâm.

Cảm giác này, chưa từng có bất kỳ một người đàn ông nào có thể cho cô, bất kỳ ai...

Nhạc Thính Phong nhìn Du Dực, cười nói: "Cô ấy là người yêu của tôi, tôi là ông chủ của cô ấy, ông nói xem có liên quan không? À, đúng rồi, máy bay sắp cất cánh rồi đó, hay là Du tiên sinh cứ ngồi xuống trước đã, nếu không ông sẽ khiến phi hành đoàn của chuyến bay này khó xử đấy. Hơn nữa, đó cũng là vì nghĩ cho sự an toàn của ông mà thôi."

Anh vừa dứt lời, máy bay liền rung lên, sau đó hơi nảy lên một chút, bắt đầu trượt trên đường băng.

Dĩ nhiên là Du Dực rất kinh ngạc dù cho trên gương mặt ông không hề thể hiện điều đó. Ông ta cứ nghĩ rằng chuyến bay này đã bị mình khống chế, không ngờ Nhạc Thính Phong lại có năng lực khiến chuyến bay này có thể cất cánh.

Ánh mắt của Du Dực cuối cùng cũng chuyển sang gương mặt của Nhạc Thính Phong: "Không ngờ được rằng cậu cũng có vài phần năng lực ở cái đất Hải Thành này đấy nhỉ?"

Nhạc Thính Phong cười khẽ: "Không dám, không dám, không thể so được với Địa Đầu Xà như Du nhị gia đây. Nếu như tôi thật sự có năng lực thì cũng sẽ không để bạn gái tôi bị ức hiếp trên địa bàn của mấy người, nói cho cùng... vẫn là lực lượng của tôi còn ít ỏi, yếu ớt."

Yến Thanh Ti nghe được câu đó hiếu kỳ liếc sang Nhạc Thính Phong. Ái chà, cái gã này cũng có lúc học được khiêm tốn cơ đấy, cái này... không nên nha.

Nhạc Thính Phong từ trước đến nay thích đè đầu cưỡi cổ người khác, càng không thích bị người ta nói mình không tốt, làm sao lần này anh lại tự nói mình thế không biết.

Động não một chút Yến Thanh Ti liền hiểu ra, anh đang châm chích ngược lại người ta nha.

Có đôi khi, càng tự trào phúng bản thân, từ hạ thấp chính mình thì càng lộ rõ sự cường đại của bản thân. Còn nữa... anh chắc đã biết chuyện cô bị Du Hí bắt cóc, định mượn chuyện này để châm chọc nhà họ Du.

Yến Thanh Ti nghĩ thầm, Nhạc Thính Phong cũng bắt đầu chơi cái trò miệng nói một đằng bụng nghĩ một nẻo này rồi cơ đấy.

Chỉ là tại sao trước đây cô không cảm thấy Nhạc Thính Phong lợi hại thế này nhỉ? Chẳng lẽ trước đây anh đều đang ẩn giấu thực lực của mình?

Du Dực ngồi xuống vị trí bên cạnh, đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Yến Thanh Ti, cho dù máy bay cất cánh ông cũng không để ý. Ông không đợi được muốn nhìn thấy gương mặt của Yến Thanh Ti, gương mặt mà ông đã tưởng niệm suốt bao nhiêu năm nay.

Nhạc Thính Phong xoay người chắn trước bóng dáng của Yến Thanh Ti, anh nửa thật nửa giả nói với Du Dực: "Du nhị gia, tôi nể ông lớn hơn tôi vài tuổi, miễn cưỡng cũng có thể coi ông như là trưởng bối của tôi, nhưng nếu ông còn dán mắt vào bạn gái tôi như thế, tôi sẽ không vui đâu. Tôi mà không vui, tôi sẽ cho người quẳng ông xuống máy bay thật đấy."

Nhạc Thính Phong tuy đang cười nhưng trong đôi mắt của anh lại lạnh lẽo vô cùng, anh khóa chặt tầm mắt của Du Dực, trong lòng đang nảy ra rất nhiều ý tưởng giết chết Du Dực trên chuyến bay này.

Du Dực đương nhiên không nghĩ Nhạc Thính Phong đang nói thật: "Hôm nay tôi đến đây là có việc riêng, muốn nói mấy câu riêng tư với cô Yến, hy vọng cậu Nhạc không ngăn cản."

Sau khi Du Dực nhìn thấy ảnh của Yến Thanh Ti, trong lòng ông không còn cách nào bình tĩnh được nữa, trái tim đã chết bao nhiêu năm dường như một lần nữa sống dậy.

Nhạc Thính Phong nhướng mày, nói: "Vậy thì không được. Cô ấy là người phụ nữ của tôi, cô ấy sao có thể nói quá nhiều với người đàn ông khác? Nếu không, bạn trai cô ấy là tôi đây chẳng phải đã chết rồi à?"

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 723một Câu Không Hợp Liền Ra Tay Đánh Nhau

Nhạc Thính Phong từ đầu đến giờ vẫn cười nhìn Du Dực nhưng đã đề cao cảnh giác và còn lộ ra thái độ đối địch khiến Du Dực cảm giác được địch ý mãnh liệt của anh ta đối với mình.

Du Dực rất sốt ruột, mong muốn cấp bách của ông ta bây giờ là được nhìn thấy gương mặt của Yến Thanh Ti.

Tuy rằng rõ ràng đã nhìn thấy ảnh của cô nhưng ông càng muốn xem xem gương mặt của cô như thế nào.

Du Dực không nói gì, Nhạc Thính Phong hỏi: "Du nhị gia gần đây hẳn rất bận rộn mới phải, cháu ngài hiện đang nằm viện, nghe nói... cổ phiếu của nhà họ Du hôm nay đột nhiên rớt giá. Lúc này mà ngài vẫn còn có tâm trạng để ra ngoài, xem ra bình thường Du nhị gia cũng rất nhàn rỗi nhỉ?"

Du Dực không mở miệng, câu nào câu nấy của Nhạc Thính Phong đều chứa đầy ý tứ châm chọc.

Nói cho dễ nghe là ông thanh nhàn, nói khó nghe thì anh ta đang châm chọc ông không có quyền lực thật sự gì ở nhà họ Du, nếu không thì sẽ không nhàn rỗi đến vậy.

"Cậu không cần phải châm chọc, đối đầu với tôi. Hôm nay tôi chỉ muốn làm một chuyện... cậu không ngăn được tôi đâu."

Từ sau khi Du Dực nhìn thấy ảnh của Yến Thanh Ti ở bệnh viện thì không còn tâm tình làm chuyện gì khác nữa. Ông cũng không vào phòng bệnh thăm Du Hí mà quay về bảo người lập tức đi tra xét thân thế của Yến Thanh Ti.

Nhạc Thính Phong giơ hai tay ra: "Vậy ông cứ thử xem."

Du Dực không nói gì nữa, yên tĩnh đứng đó nhưng trong lòng thì hết sức sốt ruột.

Nhạc Thính Phong nhếch mép: "Tôi cảm thấy nếu như Du nhị gia thật sự muốn nhìn thấy cô ấy, vậy ông cứ nhìn tôi đi vậy. Ông nhìn bạn gái của tôi, tôi rất không vui. Ông còn nhìn cô ấy nữa, tôi chỉ có thể... đuổi ông ra khỏi khoang hạng nhất."

Du Dực nhìn về phía Nhạc Thính Phong, lúc nói anh vẫn cười nhưng trong mắt lại tràn ngập sự lạnh lùng.

Ánh mắt đó Du Dực rất quen thuộc, những người đã lăn lộn lâu năm trong thương trường như ông ai cũng có vô số vỏ bọc bên ngoài, người đàn ông có ánh mắt như thế này đều là những kẻ thâm sâu khó lường.

Nhạc Thính Phong không phải là một người đàn ông chỉ biết ghen tuông.

Thằng nhóc này so với đứa cháu vô dụng của ông mạnh mẽ hơn không biết bao nhiêu lần.

Du Dực dùng một ánh mắt phức tạp đánh giá Nhạc Thính Phong.

Nhạc Thính Phong dang hai tay: “Du nhị gia xem có vừa lòng không?”

Du Dực: “Đương nhiên là không hài lòng.”

Nhạc Thính Phong bĩu môi: “Vậy thì ông cứ không vừa lòng đi, dù sao tôi cũng chẳng ăn cơm nhà ông, cũng không dùng wifi nhà ông nên ông không quản được tôi đâu.”

Du Dực cau mày, người này ăn nói quá tùy tiện.

Những ngón tay của Nhạc Thính Phong gõ gõ lên mặt bàn, đột nhiên hỏi: “Du nhị gia có rảnh không?”

Du Dực: “Để làm gì?”

“Đánh một trận, thế nào?”

Gương mặt lạnh nhạt của Du Dực cuối cùng cũng để lộ chút kinh ngạc, bởi vì câu nói này của Nhạc Thính Phong đến rất nhẹ nhàng, hoàn toàn khiến người ta không chút phòng bị nào.

Đánh một trận? Cậu ta... cậu ta... lại muốn đánh nhau? Đang ở trên máy bay đấy!

Yến Thanh Ti nghe thấy câu nói đó cuối cùng cũng ngẩng đầu lên. Cô đưa tay quay mặt Nhạc Thính Phong lại, vốn cứ tưởng anh đang nói đùa, không ngờ gương mặt anh lại vô cùng nghiêm túc.

Nhạc Thính Phong kéo tay Yến Thanh Ti: “Sao thế, em cho rằng anh đang đùa à?”

Yến Thanh Ti không nhìn thấy Du Dực đứng bật dậy, dáng vẻ đầy kinh ngạc và kích động, cô hỏi Nhạc Thính Phong: “Chẳng lẽ... anh định làm thật đấy à?”

Nhạc Thính Phong nhếch mép cười rất xấu xa: “Đương nhiên là không phải nói đùa rồi. Trước khi lên máy bay anh đã muốn đánh cho ông ta một trận rồi, nếu ông ta đã tự đưa mình đến tận cửa, vậy anh còn khách khí cái gì?”

Yến Thanh Ti hỏi: “Gây sự trên máy bay sẽ bị ngồi tù phải không?”

“Không sao, sau này em đến đưa cơm cho anh là được.”

“Nếu như em định bỏ anh thì sao? Nhỡ đâu em tìm đại gia khác thì làm thế nào?’

Nhạc Thính Phong ha hả một tiếng: “Vậy em cứ thử xem sao...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 724sếp Ơi, Vợ Sếp Gọi Sếp Về Chơi Bài Kìa

Nhạc Thính Phong liếc Yến Thanh Ti một cái: “Xem anh giết chết thằng đó trước hay là giết chết em trước?”

Yến Thanh Ti nhún vai: “Đã thế thì tùy anh thôi, lúc đánh nhau cẩn thận đấy, anh mà bị phá tướng thì em không cần anh nữa đâu.”

Nhạc Thính Phong trợn mắt, cúi xuống cắn lên má cô một cái, quay đi nói: “Du nhị gia, xin mời.”

Ánh mắt của Du Dực chăm chú nhìn Yến Thanh Ti, trong đôi mắt đó là chấn kinh hòa lẫn cùng vui mừng và hoài niệm. Ông ta đang nhìn cô, nhưng cô biết, ông ta chỉ đang nhìn khuôn mặt này mà nhớ đến một người khác. Yến Thanh Ti cũng muốn biết, người mà ông ta nhớ đến là ai? Rốt cuộc là ai?

Nhạc Thính Phong trợn mắt nhìn Yến Thanh Ti, thân hình cao lớn hoàn toàn che lấp bóng dáng của cô: “Du nhị gia, xin mời, nhìn người yêu của tôi lâu như thế, món nợ này cũng nên tính sổ với ông rồi.”

Dứt lời, không đợi Du Dực phản ứng, trực tiếp kéo ông ta đi.

Quý Miên Miên vội vã nói: “Chị, bọn họ đánh nhau thật đấy à? Đang ở trên máy bay đấy, nguy hiểm lắm.”

Yến Thanh Ti xoa cằm: “Đúng nhỉ, rất nguy hiểm, tự bọn họ muốn đi tìm chết lại còn làm liên lụy đến chúng ta à?”

“Đúng thế, đúng thế.” Quý Miên Miên gật đầu lia lịa.

Yến Thanh Ti thở dài một tiếng, nói: “Tiểu Từ, cậu đi bảo với bọn họ, có gì thì từ từ nói, về đây đánh bài đi, đánh xong mấy ván thì lúc đó máy bay cũng hạ cánh rồi, xuống máy bay rồi lại đánh, nhịn hai tiếng thôi.”

“Ôi, vâng ạ...”

Yến Thanh Ti lại gọi Tiểu Từ: “Đúng rồi, nếu Nhạc Thính Phong không chịu thì cậu cứ nói... hai tuần.”

Tiểu Từ ngẩn ra: “Hai tuần? Thế có nghĩa là gì ạ?”

“Cậu đương nhiên là không hiểu rồi, không sao, anh ấy sẽ hiểu, mau đi đi.” Yến Thanh Ti phất tay bảo cậu đi.

“Vâng, em đi đây.” Tiểu Từ gật đầu chạy đi. Lúc cậu đến nơi, Nhạc Thính Phong đã cởi vest ra rồi, đang nói với Du Dực: “Mẹ nó chứ, ông đây đã sớm ngứa mắt với ông từ lâu rồi, đừng có lôi tuổi tác của ông ra với tôi. Hôm nay tôi đánh ông chính là vì ông già mà không biết xấu hổ, nhanh lên, đừng có lề mề.”

Du Dực vẫn cứ nhìn mãi về phía khoang hạng nhất: “Nhạc Thính Phong, tôi không có ác ý, tôi chỉ muốn hỏi cô ấy hai câu mà thôi.”

Đôi mắt bình thường tràn đầy lạnh lùng của Du Dực vào giờ khắc này toàn là lo lắng.

Nhạc Thính Phong cởi cúc áo, cởi khuy cổ tay, từ từ xắn tay áo lên, để lộ ra một đoạn cơ tay rắn chắc: “Được thôi, có thể hỏi, nhưng ông phải để tôi đánh ông một trận rồi hẵng nói, muốn nói chuyện với người phụ nữ của tôi không đơn giản đến thế đâu.”

Nhạc Thính Phong nói rồi không hề báo trước, vung tay tung một quả đấm về phía Du Dực, hơn nữa nắm đấm còn mang theo tiếng gió rít rất lợi hại. Tốc độ đó rất nhanh, cũng rất mạnh, nếu như thực sự đánh trúng mặt thì đảm bảo một nửa bên mặt sẽ thâm tím ngay lập tức.

Nhưng Du Dực nhanh chóng né được cú đấm này.

Tiểu Từ thấy vậy vội hô lên: “Sếp ơi, vợ sếp bảo sếp quay về đánh mấy ván bài trước đã.”

Tiểu Từ từ nói xong chỉ muốn đập cho mình một cái, cậu không có não hay sao ấy, đang gọi sếp thế là buột miệng thốt ra luôn một câu vợ sếp.

Nhưng cậu không ngờ là Nhạc Thính Phong nghe được thì lại rất vui vẻ.

Anh dừng lại, cười hỏi: “Thật à?”

Tiểu Từ nhanh chóng gật đầu: “Thật đấy, chị Thanh Ti bảo là... Nếu hai người muốn đánh nhau thì đợi khi nào máy bay hạ cánh rồi đánh. Chị ấy còn nói là nếu sếp mà dám bảo không về... thì hai tuần!”

Nhạc Thính Phong bĩu môi: “Thật chẳng thú vị gì cả...”

Hai tuần lận...

Nhạc Thính Phong liếc Du Dực một cái: “Hôm nay coi như ông gặp may, không có lần sau nữa đâu.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 725: Chỉ Cần Cô Đưa Tôi Đi Gặp Cô Ấy, Tôi Sẽ Đồng Ý Tất Cả Những Điều Kiện Của Cô

<! --StartFragment--> <! --@content--> Chương 725Chỉ cần cô đưa tôi đi gặp cô ấy, tôi sẽ đồng ý tất cả những điều kiện của cô

Du Dực vừa nghe thấy đã vội vàng quay đầu chạy về phía khoang hạng nhất, lại bị Nhạc Thính Phong nhấc một chân lên chắn trước mặt: “Tôi vội đi gặp người yêu tôi, ông thì vội cái gì mà? Mau tránh ra.”

Nhạc Thính Phong quay về đến khoang hạng nhất thì thấy Yến Thanh Ti và Quý Miên Miên đang ngồi chia bài, cô nhìn thấy anh liền bảo: “Nhanh lên, nhanh lên, mau lấy hết tiền ra để đánh bài nào.”

Nhạc Thính Phong thấy Yến Thanh Ti chớp mắt với anh, ngay lập tức anh liền hiểu ra vấn đề, quay lại thấy Du Dực đứng đằng sau anh, vành mắt ông ta đỏ bừng đầy kích động khi nhìn thấy Yến Thanh Ti.

Du Dực có một đôi mắt hoa đào rất đẹp, vành mắt ông ta đỏ lên tựa như một bông hoa đào dính son, đôi mắt đó ngay cả đàn ông còn cảm thấy đẹp chứ đừng nói gì đến phụ nữ.

Nhạc Thính Phong mở miệng mời ông ta: “Du nhị gia, ngồi xuống làm vài ván chứ nhỉ?”

Du Dực bất ngờ, nhìn Nhạc Thính Phong một cách đề phòng.

Cái thằng này vừa nãy còn hận không thể đánh chết ông, thế mà bây giờ lại đổi ý à?

Nhạc Thính Phong cười giễu cợt nói: “Không phải chứ? Đường đường là đàn ông con trai lại uỡn uỡn ẹo ẹo, có mấy ván bài mà còn không dám đánh, vậy mà ông còn đòi hỏi bạn gái tôi vài vấn đề, ông thấy có khả năng đó không?”

Du Dực nhìn chằm chằm vào Yến Thanh Ti: “Nếu như tôi thắng, tôi không cần tiền, tôi chỉ muốn hỏi cô Yến một chuyện.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Được thôi! Bắt đầu đi.”

Vậy nên, Yến Thanh Ti, Nhạc Thính Phong, Du Dực cộng thêm một Tiểu Từ, bốn người bắt đầu ngồi đánh bài.

Bốn người lấy hết toàn bộ tiền trên người ra, sau đó bắt đầu từ ván đầu tiên, Nhạc Thính Phong thắng liên tùng tục.

Yến Thanh Ti biết bản lĩnh chơi bài tú lơ khơ của Nhạc Thính Phong, ván nào thắng ván nấy căn bản chẳng cần ai khác giúp đỡ, một mình anh hoàn toàn có thể bách chiến bách thắng.

Mãi cho đến lúc tất cả tiền đều chạy vào túi của người nào đó, những thứ cuối cùng có thể đặt cược cũng hết rồi, Du Dực rốt cục cũng thắng được một lần.

Ông ta nhìn Yến Thanh Ti: “Tôi không muốn báo thù, tôi chỉ muốn hỏi cô Yến một chuyện.”

Yến Thanh Ti cười nhìn Du Dực, hỏi: “Vậy không biết Du tiên sinh muốn hỏi chuyện gì?”

Bàn tay cô bỗng nhiên bị Nhạc Thính Phong siết chặt, Yến Thanh Ti lại bổ sung thêm một câu: “Nếu như là việc công thì tìm ông chủ của tôi, còn nếu là việc tư thì tìm bạn trai của tôi!”

Tóm lại dù có chuyện gì đi nữa, tìm bạn trai tôi.

Nhạc Thính Phong ngay lập tức liền hài lòng, ôm lấy Yến Thanh Ti nhìn về phía Du Dực đầy khiêu khích.

Nhạc Thính Phong gõ gõ lên bàn, nếu đã thắng rồi thì mau hỏi đi, đừng có câu giờ nữa, trên người ông còn có vài thứ, tôi ngắm trúng nãy giờ rồi đấy.

Du Dực nhìn chằm chằm vào gương mặt của Yến Thanh Ti: “Cô và cô ấy có quan hệ gì? Cô... người thân của cô đâu?”

Yến Thanh Ti hất mặt, hỏi: “Cô ấy là ai?”

Ngoài mặt vẫn mỉm cười, nhưng trong lòng cô lại cực kỳ căng thẳng, người mà Du Dực nhắc đến rốt cuộc là ai? Tuy rằng trong lòng cô đã có đáp án, nhưng cô lại không dám khẳng định.

Ánh mắt của Du Dực nhìn Yến Thanh Ti nóng rực: “Cô ấy... cô ấy chính là

người... giống y hệt cô.”

Ông ta nhìn vào gương mặt của Yến Thanh Ti, đôi mắt đẹp đẽ đó chất chứa những nỗi nhớ, cảm động và cả cảm giác không dám tin.

Yến Thanh Ti cười ha hả: “Ông đang nói ai cơ? Người mà ông thích nhất sao? Vậy thì tôi không hiểu ý của ông là như thế nào, là đã chết rồi hay là không tìm được?”

Du Dực lấy ra một tờ giấy từ trong túi áo ngực, ông mở tờ giấy đó ra đưa cho Yến Thanh Ti: “Cô muốn bao nhiêu tiền cũng được, cô muốn bao nhiêu vai nữ chính đều được, chỉ cần cô nói cho tôi biết, cô và cô ấy có quan hệ gì? Đưa tôi đi gặp cô ấy, tôi sẽ đáp ứng mọi yêu cầu của cô.”

Yến Thanh Ti nhận lấy tờ giấy đó, mở trải phẳng ra, trên tờ giấy phác họa gương mặt của một người phụ nữ.

Người phụ nữ giống Yến Thanh Ti như đúc, nụ cười đó dịu dàng giống y hệt nụ cười của mẹ cô trên tấm ảnh bia mộ. <! --EndFragment-->

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 726: Tôi Không Biết Tên Của Cô Ấy, Tôi Không Biết Gì Về Cô Ấy Cả

<! --StartFragment--> <! --@content--> Chương 726Tôi không biết tên của cô ấy, tôi không biết gì về cô ấy cả

Những ngón tay của Yến Thanh Ti siết chặt trang giấy, nhưng mặt cô lại bình tĩnh như mặt hồ phẳng lặng.

Bức phác họa đó vô cùng tỉ mỉ kỹ càng, mỗi một sợi tóc đều được thể hiện rõ nét, dưới con mắt bên trái có một nốt ruồi nho nhỏ mờ mờ cũng được vẽ lên.

Tất cả đều có thể nhìn ra người vẽ bức phác thảo này đã tinh tế đến mức nào, ông ta nhớ từng chi tiết trên khuôn mặt của cô ấy, khắc ghi sâu đậm tất cả mọi thứ của cô ấy.

Khi vẽ bức họa này ông ta đã dồn hết tâm tư và tinh lực lên đó.

Nhạc Thính Phong cũng nhìn thấy người trong bức vẽ, anh nheo mắt lại, liếc nhìn Du Dực.

Người con gái trong bức họa này giống Yến Thanh Ti đến chín phần, thực ra không phải là hoàn toàn y hệt, ánh mắt và cả nụ cười nơi khóe miệng rõ ràng không phải là Yến Thanh Ti. Cho nên Nhạc Thính Phong vừa nhìn đã biết đây tuyệt đối không phải là Yến Thanh Ti.

Thay vì nói đó là một người giống y hệt Yến Thanh Ti, không bằng nói... đó là... người đó là... Mẹ vợ của anh!

Nhạc Thính Phong đưa tay ra ôm lấy bả vai của Yến Thanh Ti, làm chỗ dựa cho cô.

Anh cũng đã nhìn ra được, Yến Thanh Ti không thể nào không nhận ra, nhưng cái gã Du nhị gia này rốt cuộc có quan hệ gì với mẹ vợ anh?

Xem ra chuyện năm đó của mẹ vợ anh còn có rất nhiều uẩn khúc chưa được đào ra, ân oán rắc rối phức tạp của thế hệ trước dường như còn lâu mới đơn giản như anh nghĩ.

Điều này sẽ mang đến ảnh hưởng như thế nào cho Thanh Ti đây?

Không cần biết là tốt hay xấu, Nhạc Thính Phong đều hy vọng anh có thể đứng bên cạnh cô, cùng cô đối mặt với mọi thứ.

Nhìn tranh đó một lúc lâu Yến Thanh Ti mới đặt nó xuống, ngẩng đầu lên cười nói: "Người trong bức tranh này... sao lại có thể giống tôi y như đúc vậy? Tôi cũng muốn hỏi Du tiên sinh chuyện này là như thế nào?"

Gương mặt tràn đầy hy vọng của Du Dực biến thành kinh ngạc, ông ta bắt đầu hoảng loạn, nói: "Cô nhìn thật kỹ vào, cô biết cô ấy phải không, cô nhất định là biết cô ấy..."

"Trên thế giới này có biết bao nhiêu là người tương tự nhau, có lẽ chúng tôi chỉ có vẻ bề ngoài giống nhau mà thôi, điều này cũng không có gì lạ cả."

"Không giống, cô không giống với cô ấy? Cô nhìn cô ấy đi, hai người... tương tự nhau đến thế mà, giống như..." Du Dực hoảng loạn, lúng túng, ông ta sắp quên mất phải nói thế nào rồi.

Yến Thanh Ti cười ha ha: "Được thôi, nếu đã như thế, vậy ông nói cho tôi nghe, người phụ nữ trong bức tranh tên là gì? Nhà ở đâu? Năm nay bao nhiêu tuổi? Ngay cả tên người ta mà ông cũng không nói, tôi làm sao mà biết ông đang nói đến ai?"

Cô biết, người trong bức tranh đó là mẹ cô.

Cô vừa nhìn là có thể chắc chắn, đôi mắt đó dịu dàng đến như vậy, lúc bà nhìn thế giới này không hề có ác ý, đó là đôi mắt đẹp nhất trên thế giới này.

Nhưng trước khi làm rõ ràng quan hệ giữa mẹ cô và vị Du nhị gia này là như thế nào, cô không thể tùy tiện nói cho ông ta biết được.

Người một nhà của Du Hí, cô không tin người đàn ông trước mặt này sẽ là một người tốt, làm sao biết được ông ta là lành hay là ác?

Cô không thể để mẹ cô sau khi chết lại không được yên ổn.

Tâm lý của Du Dực hoàn toàn hoảng loạn, trái tim phẳnglặng bao nhiêu năm nay chẳng còn cách nào bình tĩnh được nữa. Ông ta ngơ ngẩn nhìn gương mặt đó của Yến Thanh Ti, trong hiện lên sự thê lương thấu tim gan, ông ta nói: "Tôi không biết... Cô ấy chưa bao giờ nói cho tôi biết cô ấy tên là gì, tôi không biết nên nói với cô như thế nào về chuyện giữa tôi và cô ấy nữa... tôi... tôi..."

Yến Thanh Ti cười lạnh nhạt: "Nếu đã như thế thì cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa cả, ngay cả tên cũng không biết, còn tìm cái gì? Đánh bài tiếp đi, tôi không có nhiều thời gian để lãng phí vào cái chuyện không đâu này. Nếu Du Nhị Gia muốn ở lại vậy thì đánh bài, còn nếu muốn truy cứu đến cùng thì mời ông đi cho, đừng có ở đó làm gai mắt tôi." <! --EndFragment-->

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 727: Cô Muốn Cái Gì Tôi Đều Có Thể Cho Côết Tên Của Cô Ấy, Tôi Không Biết Gì Về Cô Ấy Cả

<! --StartFragment--> <! --@content--> Chương 727Cô muốn cái gì tôi đều có thể cho cô

Du Dực nhìn Yến Thanh Ti, ông ta biết rằng cô chắc chắn đã biết, thậm chí ông ta còn đoán được, người mà ông ta ẩn giấu trong tim bao nhiêu năm có lẽ là mẹ của cô, nhưng... ông ta... không dám hỏi.

Yến Thanh Ti có gương mặt giống y hệt người con gái ông ta yêu, nhưng tính cách lại hoàn toàn khác biệt. Cô ta sẽ không dễ dàng nói cho ông ta biết như vậy đâu.

Nhưng không sao, ông ta đã chờ đợi bao nhiêu năm như vậy, ông ta không để ý vài phút vài giây này.

Du Dực trầm mặc không nói, tháo cái đồng hồ đeo trên tay trái ra, chuỗi tràng hạt bằng gỗ tử đàn và hạt Thiên Châu trên cổ, nói: “Tiếp tục đi, nếu tôi thắng, cô vẫn phải trả lời tôi một vấn đề.”

Yến Thanh Ti nhìn ba thứ đó, cái nào cũng là đồ tốt, một khi đàn ông đã xa xỉ thì còn đáng sợ hơn cả phụ nữ, đích xác như vậy. Không nói cái khác, chỉ riêng hạt Thiên Châu mà Du Dực đeo trên cổ thôi cũng đã là vô giá rồi, chậc, quả nhiên là phong thái của những kẻ lắm tiền.

Yến Thanh Ti gật đầu: “Được thôi.”

Cô chỉ vào hạt Thiên Châu quay sang nói với Nhạc Thính Phong, “Em muốn cái kia.”

Nhạc Thính Phong ấn nhẹ lên trán cô, yêu chiều nói: “Không vấn đề gì.”

Quý Miên Miên ngồi bên cạnh vừa ăn vừa xem, cái loại thần kinh thô như cô còn cảm giác được giữa ba người này có gì đó lạ lạ, Tiểu Từ cả quá trình thì tự coi mình không khí.

Sau đó...

Mãi cho đến khi máy bay thông báo sắp sửa đến địa điểm hạ cánh, Du Dực

vẫn không thắng thêm được lần nào.

Khóe môi Yến Thanh Ti vẫn giữ nụ cười mỉm đó, viên Thiên Châu của Du Dực đã vào tay cô, cô ngồi nghịch nghịch nó, tâm trạng có vẻ rất vui vẻ. Chỉ có Nhạc Thính Phong mới biết, chỉ sợ tâm tình của Yến Thanh Ti bây giờ đang rất tồi tệ.

Sau một đoạn trượt trên đường băng ngắn ngủi, cuối cùng máy bay cũng dừng lại. Qua một lúc sau, cửa khoang đã được mở ra, bây giờ có thể xuống máy bay được rồi.

Nhạc Thính Phong cởi dây an toàn ra cho Yến Thanh Ti: "Đi nào, nên về nhà rồi. Anh đã nói với mẹ, chắc bây giờ mẹ đã nấu xong cơm rồi đấy."

Yến Thanh Ti đứng dậy nói với Du Dực đã khôi phục lại sự bình tĩnh: "Xin lỗi Du tiên sinh, ông đã không còn gì để thua nữa rồi. Chuyến hành trình này tôi cảm thấy rất vui vẻ, cảm ơn viên Thiên Châu này của ông, tôi rất thích nó. Lần sau nếu còn cơ hội sẽ đánh bài với ông nữa..."

Nhạc Thính Phong quẳng cái đồng hồ và chuỗi tràng hạt cho Tiểu Từ, nói với Du Dực: "Đa tạ."

Rồi anh ôm Yến Thanh Ti bước ra khỏi khoang máy bay, để lại Du Dực ngồi lại đó một mình.

Du Dực đứng dậy sửa sang lại quần áo, trong hành lang ông ta gọi Yến Thanh Ti.

"Xin lỗi, tôi vẫn hy vọng cô có thể nói cho tôi biết tin tức về cô ấy, điều này rất quan trọng với tôi. Tôi có thể đáp ứng bất kỳ điều kiện gì của cô, cô muốn cái gì tôi đều có thể cho cô."

Vẻ mặt của Nhạc Thính Phong thản nhiên lạnh lùng nói: "Không cần thiết, cô ấy muốn có cái gì đã có tôi cho cô ấy, không cần đến ông. Cô ấy là người phụ nữ của tôi, tự tôi sẽ nuôi cô ấy."

Anh ghét nhất là khi có người nói với Yến Thanh Ti: Chỉ cần cô muốn, tôi có thể cho cô.

Đây rõ ràng là lời thoại của anh, của anh đấy!

Dám cướp lời thoại của anh à?

Anh nuôi người phụ nữ của anh, không cần bất kỳ ai nhúng tay vào.

Du Dực vẫn nói: “Cô Yến, tôi đã tìm cô ấy rất nhiều năm, tôi đã từng cho rằng cô ấy đã chết rồi, nhưng sự xuất hiện của cô lại khơi dậy niềm hy vọng trong tôi một lần nữa. Cô nhất định biết cô ấy, tôi có thể làm bất cứ giao dịch nào với cô, xin cô nói cho tôi biết, tôi nhất định phải biết cô ấy đang ở đâu?”

“Tại sao tôi phải nói cho ông biết? Ông muốn biết thì tôi phải nói à, dựa vào cái gì thế?”

Yến Thanh Ti kéo tay Nhạc Thính Phong đi, nhưng bước được hai bước, cô đứng lại, quay đầu châm chọc một câu: “Ngay cả tên của người ta mà ông còn không biết, thế mà còn canh cánh trong lòng, nhớ nhung bao nhiêu năm, còn bày ra cái vẻ thâm tình trước mặt tôi, định lừa ai đấy? Tôi biết, nhưng tôi không muốn nói cho ông đấy, muốn biết thì tự đi mà điều tra!”

Cô cười lạnh một tiếng: “Xem xem những năm này, ông đã bỏ lỡ bao nhiêu thứ đặc sắc.” <! --EndFragment-->

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 728: Tôi Muốn Bóp Chết Ông Cũng Chẳng Cần Tốn Nhiều Sức

Du Dực bỗng kinh ngạc, sau đó cảm thấy từng cơn ớn lạnh chạy thẳng lên não, dự cảm xấu ập đến như một thùng nước lạnh giội xuống đầu, chỉ cảm thấy lạnh băng băng.

Nhạc Thính Phong thấy Yến Thanh Ti không muốn nói gì thêm với Du Dực nữa, anh giơ tay ôm lấy vai cô, nói: “Đừng có cứ bám lấy bạn gái tôi mãi thế, ở Hải Thành có lẽ tôi không có cách nào để xử lý ông, nhưng đây là Lạc Thành... tôi muốn giết chết ông cũng chẳng tốn công sức mấy đâu.”

Yến Thanh Ti liếc Du Dực một lần cuối cùng, sau đó rời đi cùng với Nhạc Thính Phong.

Du Dực nhìn theo bóng lưng dần dần đi xa của Yến Thanh Ti, ông ta không đuổi theo nữa.

Bao nhiêu năm qua, ông ta đã nhìn thấy đủ loại người, ông ta có thể nhìn ra Yến Thanh Ti vẫn một mực bài xích ông ta, đề phòng ông ta. Khi ở trên máy bay, cô chỉ phòng bị ông ta mà không có vẻ chán ghét, nhưng vừa rồi dường như ông ta đã chọc đúng ngòi nổ, đôi mắt cô hiện giờ chỉ có sự chán ghét.

Vào lúc này, cho dù ông ta có tiếp tục đuổi theo cũng phí công vô ích, nếu đã như thế thì ông ta chỉ có thể dừng lại.

Sắc mặt của Du Dực dần dần trở nên lạnh lẽo, năm nay ông ta đã hơn bốn mươi tuổi, nhưng đây lại là giai đoạn hấp dẫn nhất của một người đàn ông, sự nóng nảy bồng bột thời còn trẻ đã biến mất, chỉ còn lại sự chững chạc và thành thục. Sự từng trải của tuổi trẻ chính là tài phú của một người đàn ông, nếu như bạn có một khuôn mặt hoàn mỹ nữa, thì đó quả thật là cực phẩm.

Du Dực chính là một cực phẩm như thế, trên gương mặt ông ta không hề có nếp nhăn, dáng người cũng không phát tướng ra như những người đàn ông khác. Ông ta vẫn rắn rỏi cao ráo, khí chất lạnh lùng, cao quý, nhìn khuôn mặt của ông ta rất khó đoán ra tuổi thật, rất nhiều phụ nữ đi ngang qua đều lén lút quay lại nhìn ông, có những người bạo gan còn lôi cả điện thoại ra để chụp ảnh.

Du Dực sải bước về phía sân bay của Lạc Thành, bây giờ trên người ông ta

không có một xu.

Toàn bộ tiền trên người ông ta đã bị thua hết cho Nhạc Thính Phong, không phải là do Nhạc Thính Phong quá lợi hại mà là tâm trạng của ông ta lúc còn trên máy bay quá hỗn loạn, ông ta quá muốn thắng, quá mong muốn có được đáp án từ miệng của Yến Thanh Ti.

Vào thời điểm đó càng dễ bị thua.

Du Dực đứng trước lối ra của nhà ga T2, rút điện thoại ra gọi một cuộc.

"Bây giờ tôi đang ở sân bay của Lạc Thành, trong một khoảng thời gian ngắn tôi sẽ không quay về. Nếu có người hỏi tôi thì cứ nói... tôi đã ra nước ngoài rồi... Đúng, sắp xếp xe đến đón tôi."

Nửa tiếng sau, một chiếc xe thương vụ màu đen dừng trước mặt Du Dực.

Tài sẽ xuống xe mở cửa cho Du Dực, ông ta lên xe, nới cà vạt ra, đôi mắt hoa đào xinh đẹp dường như bị nhuộm thành màu đen, lạnh lùng mà đáng sợ.

"Muốn biết thì tự đi mà tìm hiểu!"

"Xem xem những năm này, ông đã bỏ lỡ bao nhiêu thứ đặc sắc."

Bên tai Du Dực không biết lặp đi lặp lại bao nhiêu lần câu nói đó của Yến Thanh Ti, bàn tay ông ta dần dần siết chặt, ông ta lại gọi đến một số điện thoại khác: "Điều tra về mẹ của Yến Thanh Ti cho tôi, còn cả tất cả tư liệu chi tiết của cô ta nữa, tất cả những người bên cạnh cô ta cũng đều tra thật rõ ràng."

...

Trên đường về, Nhạc Thính Phong nói: "Cái gã Du Dực đó, nếu em không muốn gặp lại ông ta thì anh sẽ cho người khiến ông ta cuốn xéo."

Yến Thanh Ti lắc đầu: "Không, em muốn xem xem... ông ta là người hay là quỷ?"

Những chuyện gần đây đều đang biểu hiện rất rõ mối liên hệ càng lúc càng sâu với nhà họ Du, nhưng vẫn không có một điểm đột phá nào. Du Dực đột nhiên xuất hiện khiến Yến Thanh Ti cảm thấy ông ta có thể là đầu mối để

vén lên bức màn che giấu sự thật dài đằng đẵng này. Nhưng Du Dực này là người tốt hay kẻ xấu, cô vẫn không thể xác định rõ ràng.

Nhạc Thính Phong siết chặt tay của Yến Thanh Ti: "Về nhà rồi, em muốn làm cái gì thì làm cái ấy, có đảo lộn cả cái đất Lạc Thành này lên cũng không sao. Muốn làm gì thì nói với anh."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 729: Mẹ Có Con Dâu Rồi, Con Trai Đứng Sang Một Bên

"Em biết rồi." Yến Thanh Ti tựa đầu vào vai của Nhạc Thính Phong, tâm trạng vẫn không có cách nào để thoải mái.

Về đến nhà, vừa bước vào cửa, Nhạc Thính Phong đã hét lên: "Mẹ..."

Nhạc phu nhân từ trong bếp thò đầu ra, nhìn thấy Yến Thanh Ti ngay lập tức trên mặt bà tràn đầy tươi cười, đôi mắt cười híp tịt thành một đường cong: "Hai đứa về rồi đấy à? Mau vào nhà đi, uống nước nghỉ ngơi một lát rồi ăn cơm."

Yến Thanh Ti đi đến bên cạnh Nhạc phu nhân khoác tay bà: "Bác ơi, sức khỏe bác sao rồi?"

"Bác hoàn toàn khỏe rồi, chẳng bị làm sao hết á, chỉ là suốt ngày ở nhà một mình chán lắm! Con về thì tốt rồi, ở nhà với bác nhiều một chút... Đợi con nghỉ ngơi khỏe rồi, chúng ta ra nước ngoài mua sắm, gần đây con có việc gì không?"

Yến Thanh Ti liếc Nhạc Thính Phong một cái cười nói: "Ông chủ... dạo này đã giảm bớt công việc cho con rồi."

"Thế mới đúng chứ, con gái như con làm nhiều như thế làm cái gì, mấy ngày Tam Phục* thế này ra ngoài quay phim nóng chết đi được. Con xem xem, gương mặt của con chẳng chịu giữ gìn gì cả, đừng ỷ vào mình vẫn còn trẻ mà không chăm sóc da dẻ chứ." Nhạc phu nhân vuốt ve gương mặt của Yến Thanh Ti cau mày nói.

*Tam phục: Những ngày nóng nhất trong năm.

Yến Thanh Ti cười gật đầu: "Dạ, bác nói đúng lắm, tối nay con sẽ ngủ với bác, hai bác con mình cùng chăm sóc da nhé."

Mấy ngày không gặp Nhạc phu nhân, Yến Thanh Ti phát hiện ra cô rất nhớ và, thậm chí còn nhớ bà hơn cả Nhạc Thính Phong.

Nhìn thấy gương mặt tươi cười của Nhạc phu nhân, nghe bà nói chuyện, đám mây mù trong lòng Yến Thanh Ti dần dần tan biến, cả người trở nên thoải

mái nhẹ nhõm.

Nhạc phu nhân cười nói: “Tối nay bác sẽ chăm sóc kỹ càng cho da mặt của con, bác mua nhiều đồ lắm, còn chưa dùng đâu.”

Nhạc Thính Phong thấy vậy không vui gọi: “Mẹ... mẹ...”

“Mẹ...”

Nhạc phu nhân vung tay lên đánh một phát vào vai Nhạc Thính Phong: “Gọi cái gì mà gọi, mẹ nghe thấy rồi, con phiền quá đi, nhanh vào phòng bếp bê bát canh gà ác ra đây. Nhanh lên!”

Nhạc Thính Phong...

Anh nói: “Mẹ, con cũng vừa mới về nhà đấy, còn chưa được uống miếng nước đâu.”

Nhạc phu nhân cũng chẳng ngẩng đầu lên luôn: “À thế à? Bê cái bát canh gà ra đây rồi con tự đi rót nước lấy mà uống.”

“Mẹ... Trước đâu mỗi khi con về đến nhà, đồ ăn thức uống mẹ đều chuẩn bị sẵn cho con mà?” Trước đây, Nhạc Thính Phong là vua trong cái nhà này, anh đi làm về, đi chơi, đi công tác về, cho dù là muộn đến đâu, Nhạc phu nhân luôn chuẩn bị sẵn cho anh một cốc nước ấm.

Bây giờ thì sao? Bây giờ thì sao? Hoàn toàn không có!

Nhạc phu nhân liếc anh một cái, có chút ghét bỏ nói: “À... trước đây trong nhà chỉ có hai mẹ con, ngoài con ra thì làm gì còn ai nữa?”

Ẩn ý của câu này là bây giờ trong nhà có thêm một người, con dâu của mẹ đấy, đương nhiên là con phải xếp đằng sau rồi!

Nhạc Thính Phong nghiến răng, “Sao con lại cảm thấy chớp mắt một cái con đã biến thành đồ thừa thế này?”

Vẻ mặt của Nhạc phu nhân kinh ngạc cực kỳ: “Ôi chao, thế mà bị con phát hiện ra rồi à?”

Trong cái vẻ mặt sầm sì của Nhạc Thính Phong, bà đẩy anh một cái: “Đi nhanh đi, bê canh ra đây, Thanh Ti đói rồi đây này.”

Yến Thanh Ti không nhịn được muốn cười, nói: “Con vào phòng bếp giúp anh ấy bê ra.”

Nhạc phu nhân kéo tay cô vào phòng ăn: “Con đi đường xa mệt mỏi mới về, lại phải đóng phim cực khổ như thế, nghỉ ngơi đi con. Ôi, Thanh Ti nhà ta gầy mất rồi, bác phải tẩm bổ cho con thật tốt mới được.”

Yến Thanh Ti mỉm cười nói: “Bởi vì ở bên ngoài không được ăn cơm bác nấu, đương nhiên là con gầy đi rồi.”

Câu này khiến cho Nhạc phu nhân cực kỳ hớn hở, bà cảm thấy trong nhà có một cô con gái thật là tốt, thằng nhóc thối kia còn lâu mới nói được những câu như thế này.

Nhạc Thính Phong bĩu môi, cam chịu đi vào phòng bếp.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 730: Ông Chủ Không Tồi Đâu, Đối Xử Với Em Tốt Lắm Đấy

Trong nhà chỉ có ba người, địa vị của anh liền xếp cuối cùng!

Nhạc Thính Phong tự an ủi bản thân, ờ, vẫn tốt, ít nhất vẫn còn ở trong top 3!

Nhạc phu nhân kéo tay Yến Thanh Ti ngồi xuống, bảo thím Ngũ mang ly nước chanh đã pha sẵn ra cho cô.

Yến Thanh Ti uống một ngụm, mùi vị ngọt ngọt chua chua, nhiệt độ vừa phải không nóng quá cũng không lạnh quá, chỉ có những người thật sự quan tâm đến bạn mới để ý đến từng chi tiết nhỏ nhặt như thế.

Một ly nước ấm, một bữa cơm gia đình bình thường, Yến Thanh Ti cảm thấy toàn bộ những mệt nhọc trên người đã hoàn toàn biến mất.

Buổi tối ăn cơm xong, Nhạc Thính Phong đưa Yến Thanh Ti đi gặp chị Mạch.

Cô đã không gặp chị một thời gian khá dài, chị Mạch nhìn thấy Yến Thanh Ti liền nói xin lỗi.

Công việc của Yến Thanh Ti cũng đã vào guồng nhưng công ty của chị Mạch vẫn còn có những nghệ sĩ khác, vừa rồi chị lại ký hợp đồng với một người mới, người này cũng không tồi, cho nên chị liền đặt hết tâm sức lên nghệ sĩ mới này.

Yến Thanh Ti cũng chẳng cảm thấy gì, cô cũng đâu phải đứa trẻ ba tuổi mà còn cần bà vú.

Buôn chuyện một lúc lâu, chị Mạch mới nói đến chuyện công việc, chị bảo: “Hai bộ phim Trấn Hồn Khúc và Tiêu Phòng Điện của em đang trong thời gian quảng bá, bình thường em nhớ chú ý share tin tức trên weibo nhé! Gần đây không phải đóng phim nhưng vẫn còn phải chạy truyền thông, lát nữa chị gửi lịch trình làm việc của em cho Tiểu Từ, hai bộ phim này dự định sẽ phát sóng vào tháng tám, cũng là tháng sau... Thanh Ti, chị thấy chất lượng của hai bộ phim này cực kỳ tốt, chị rất có lòng tin vào nó. Trước đây em không có một tác phẩm nào làm tiền đề, mấy lần nổi tiếng đều là do điều

tiếng thị phi, kể cả bây giờ em đã có khá nhiều fan hâm mộ, nhưng định nghĩa về em trong lòng bọn họ chính là một cái bình hoa tính khí nữ vương, chuyên dựa vào scandal để nổi tiếng. Có thể thay đổi được hình tượng của em trong lòng công chúng hay không đều phải dựa vào lần này.”

Yến Thanh Ti gật đầu, cô rất rõ tuy rằng hơi một tí tên cô lại được nhảy lên ngồi trên top search, nhưng trong giới giải trí cô vẫn không có địa vị gì cả.

Địa vị của giới giải trí phải dựa vào doanh thu phòng bán vé, kỹ năng diễn xuất, thực lực, bây giờ cô vẫn chưa có một cái gì cả, điều đó cũng đồng nghĩa với một bộ phận đang muốn chờ xem cô “chết” như thế nào.

Cô muốn xoay mình thì phải dựa vào hai bộ phim.

“Dựa vào thị phi điều tiếng để nổi danh không phải là biện pháp lâu dài, quan trọng là thực lực và kỹ năng diễn xuất. Lần

này chúng ta sẽ đánh một trận phản công thật đẹp mắt, tuy rằng tháng tám vẫn còn đang là kỳ nghỉ hè nhưng thời điểm này cũng có rất nhiều phim được phát sóng, có vài bộ phim nữa chị thấy khả năng cạnh tranh cũng rất cao. Lần này phải dùng diễn xuất của em với ratting khi phát sóng để mở một đường máu tiến lên.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Em biết rồi, chuyện lần này em sẽ để ý.”

Nói xong chuyện chính rồi, chị Mạch nhìn sang Nhạc Thính Phong vẫn đang ngồi ở bàn bên cạnh yên lặng nghịch điện thoại không làm phiền bọn họ.

Chị nhỏ giọng thầm thì: “Thanh Ti, chị nói với em mấy câu thật lòng nhé, ông chủ không tồi đâu, cậu ấy tốt với em lắm đấy, em cũng phải thể hiện một chút, đừng để cậu ấy cứ mãi cho đi như thế, nếu không sau này cậu ấy không có được sự hồi đáp cũng sẽ thấy mệt mỏi. Một người phụ nữ trong giới giải trí này địa vị có cao bao nhiêu đi chăng nữa, có được bao nhiêu giải thưởng đi chăng nữa thì cũng có để làm gì? Qua 40 tuổi mà không có nơi quy túc, nửa đời sau chỉ có thảm hại hơn. Ví dụ như thế chị thấy nhiều lắm rồi, Thanh Ti, em phải nắm chắc lấy cơ hội này, công việc và tình cảm cá nhân của em phải cùng được chăm sóc.”

Yến Thanh Ti cười lên: “Ôi, bây giờ lại nói với em cái này à, em thấy dạo này chị bị đại boss tẩy não triệt để quá nhỉ? Trước đây chị còn bảo em là đừng bao giờ thật lòng mà, cái loại công tử nhà giàu thế này chỉ biết đùa giỡn tình cảm thôi cơ mà?”

--- O ---

Chương 731: Anh Ấy Đã Lọt Hố Của Em Rồi, Em Cũng Không Định Thả Anh Ấy Ra Đâu

Chị Mạch vỗ lên người Yến Thanh Ti: "Nào nào nào, ai tẩy não? Trước đây là vì chị không biết tính tình của đại Boss, nhưng mà quen biết nhau lâu như vậy rồi, có ngốc cũng có thể thấy được, cậu ấy không phải loại công tử chỉ biết ăn chơi đâu. Người ta thật lòng với em đấy! Chị chưa thấy ai đối xử tốt với phụ nữ như cậu ấy. Với thân phận của cậu ấy, em nói xem... nếu chỉ là chơi đùa thì có đáng tự nằm dưới đất cho em giẫm đạp lên như vậy không?"

Lần đầu chị Mạch gặp Nhạc Thính Phong, thấy bộ dạng cao cao tại thượng của anh, rất khó tiếp cận, chẳng để ai vào mắt, chị còn nghĩ anh ta cũng chẳng khác gì mấy thiếu gia lắm tiền thích chơi đùa với các nữ minh tinh. Thế nên khi ấy, hết lần này tới lần khác chị đều khuyên Yến Thanh Ti không được coi lời đàn ông nói là thật, nếu muốn tiến xa hơn trong giới giải trí thì tuyệt đối không được yêu đương, yêu đương sẽ khiến một người giẫm chân tại chỗ, sẽ khiến cho con người ta mất đi ý chí chiến đấu.

Nhưng, từng ngày, từng ngày trôi qua, ngay cả chị cũng thấy Nhạc Thính Phong đã thay đổi vì Yến Thanh Ti, thay đổi rất nhiều, thay đổi đến nỗi khiến chị không dám tin người đàn ông này và người lần đầu chị gặp lại là cùng một người.

Chị Mạch quen Yến Thanh Ti cũng nhiều năm, chị cũng biết cô đã phải đấu tranh như thế nào quay để trở về đất nước này một lần nữa, lòng cô có bao nhiêu khổ chị đều biết. Thế nên, nếu như có thể, chị hy vọng Yến Thanh Ti có thể tìm cho mình một nơi quy túc, nơi có thể cho con bé được hạnh phúc

Yến Thanh Ti nghe xong liền nở nụ cười, cô biết chị Mạch muốn tốt cho cô, cô cũng nghiêm túc nghe hết những lời chị nói.

Chị Mạch thấy Yến Thanh Ti không lên tiếng, vội nói: "Em xem, các nữ minh tinh trong giới có ai là không đánh nhau vỡ đầu chảy máu để được gả vào nhà giàu sang quyền thế? Em phải nắm chắc vào."

Chị Mạch chỉ xung quanh: "Em nhìn đi, xung quanh có bao nhiêu là tiểu yêu tinh đang nhắm tới vị kia nhà em kìa. Nếu không phải là ông chủ của chị, chị cũng sẽ liều mạng đến vỡ đầu để ký được hợp đồng với cậu ấy, đúng là cực

phẩm mà, đẹp trai như thế... Tiếc ghê.”

“Tiếc gì?” Yến Thanh Ti thuận miệng hỏi.

Chị Mạch: “Tiếc là cậu ấy sớm đã lọt hố của em rồi, muốn móc ra cũng không được.”

Yến Thanh Ti ngẩn ra một giây rồi bật cười, ha ha ha nói: “Phải, chị nói đúng, đúng là lọt hố của em mất rồi, chị có muốn móc ra cũng không có cơ hội đâu...”

“Tại sao?”

“Vì... em cũng không định thả anh ấy ra!”

...

Bàn bên truyền tới tiếng cười của chị Mạch, Nhạc Thính Phong ngẩng lên hỏi: “Đã bàn xong hết rồi à?”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Phải, đang định đi đây.”

Chị Mạch vội nói: “Ông chủ, hai bộ phim của Thanh Ti đã bắt đầu vào thời gian tuyên truyền rồi, tôi nghĩ là...”

“Chuyện kinh phí, cô cứ trực tiếp tới tìm Giang Lai là được.”

Chị Mạch liền bày ra vẻ mặt nịnh nọt: “Được, được...”

Yến Thanh Ti cười nói: “Chị Mạch, vậy bọn em đi trước đây.”

Kết quả cô lại nghe thấy chị Mạch nói: “Ông chủ vất vả rồi, tạm biệt ông chủ.”

Yến Thanh Ti...

Đây, chắc không phải vì muốn nịnh Boss mà cố tình nói ra mấy lời đó đấy chứ?

Bịt khẩu trang, đội mũ ra ngoài, vừa ra đã thấy có một chiếc máy ảnh trong một chiếc xe thò ra, đang chụp hai người họ, Nhạc Thính Phong đi tới, đập lên cửa xe nói: “Nhớ lời bạn gái tôi nói đấy.”

Tên chó săn trong xe bị bắt được cũng không cảm thấy quá mất mặt, ngược lại hắn còn cười nói: “Nhớ rồi nhớ rồi, nhất định sẽ che mặt anh đi.”

Yến Thanh Ti ôm lấy Nhạc Thính Phong, nói với hắn: “Thấy các người muộn vậy rồi vẫn phải làm việc thật không dễ dàng gì, chụp đi.”

Nói rồi cô liền hôn lên.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 732: Ngoài Em Ra, Trong Mắt Anh Không Còn Thấy Ai Khác Nữa

Tên chó săn ở trong xe mừng chết đi được, hắn liền chĩa máy ảnh vào Yến Thanh Ti chụp lia lịa.

Nam nữ ôm hôn nhau, đó là một phong cảnh đẹp nhất ban đêm, cũng là quà tặng tốt nhất mà họ tặng cho màn đêm nhộn nhịp của thành phố này.

Đợi chụp xong, Yên Thanh Ti buông Nhạc Thính Phong ra, nói: "Chụp xong rồi thì về đi, muộn thế rồi, không cần phải đi theo xem tôi với bạn trai có sống chung với nhau hay không đâu. Chúng tôi đúng là đang sống chung với nhau, nhưng các người đi theo cũng không chụp được gì vì buổi tối đi ngủ chúng tôi toàn kéo rèm vào thôi."

Tên chó săn kia tự dưng cảm thấy hình như công việc này quá đơn giản rồi.

Trước đây hắn luôn nghĩ siêu sao thì rất khó chụp, có nhiều khi rất khó đối phó, nếu bị phát hiện đi theo chụp trộm có khi còn bị đập cả máy ảnh. Nhưng người này... người này có phải là đã quá phối hợp rồi không?

Họ quả thật đúng là muốn chụp một tấm ảnh Yến Thanh Ti sống chung với bạn trai bí ẩn, kết quả người ta lại nói thẳng ra rồi, hai đứa chúng tôi đúng là sống chung với nhau đấy, các người không cần phải chụp. Tôi nói thẳng cho các người biết, dù sao thì buổi tối chúng tôi cũng kéo rèm, các người cũng chẳng nhìn thấy gì đâu.

Người ta đã nói đến thế rồi, tên chó săn kia tất nhiên cũng không nói gì được nữa, chỉ gật đầu lia lịa: "Được được, nhất định sẽ không đi theo chụp cô nữa, cảm ơn, cảm ơn nhiều."

Yến Thanh Ti chỉ máy ảnh của hắn: "Đừng quên đấy nhé."

"Không quên đâu, nhất định làm mờ, cô cứ yên tâm đi."

Nhạc Thính Phong đảo mắt nhìn họ rồi ôm Yến Thanh Ti rời đi.

Lúc lái xe, Nhạc Thính Phong trêu chọc Yến Thanh Ti: "Hôm nay anh cũng không đeo khẩu trang, họ nhìn thấy tận mặt anh rồi, em không sợ họ thật sự không làm mờ cho anh à?"

Yến Thanh Ti dựa vào cửa sổ xe nghiêng đầu nhìn anh: "Không che thì thôi, người như anh em cũng không giấu được lâu, sớm muộn gì rồi cũng sẽ bị biết thôi."

Yến Thanh Ti định có thể giấu được bao lâu thì cứ giấu, không giấu nổi nữa thì cứ để tất cả mọi người biết cũng được.

Dù sao thì người như Nhạc Thính Phong, có nói ra cũng thấy nở mày nở mặt, chỉ là tới lúc ấy...

Yến Thanh Ti thở dài một tiếng.

"Thở dài gì đấy?"

Yến Thanh Ti nghiêng đầu nhìn anh một hồi, gương mặt nghiêng anh tuấn khiến cô cảm thấy tim đập thình thịch, trán cao, mũi thẳng, viền môi, cằm đều đẹp, thật sự rất đẹp.

Yến Thanh Ti vươn tay ra gãi gãi tai Nhạc Thính Phong: "Em thở dài là vì em cảm thấy nếu người khác biết em với anh đang yêu nhau thì sẽ có hết lớp yêu tinh này tới lớp yêu tinh khác tới giành anh với em, như vậy thì phiền lắm."

Nhạc Thính Phong ngẩn ra, vài giây sau anh mới bật cười thành tiếng.

"Em còn lo lắng về chuyện này à? Anh đã nói với em rồi, em chính là con tiểu yêu tinh lợi hại nhất, ai mà tranh được với em chứ?"

Nụ cười trên mặt Yến Thanh Ti càng tươi hơn: "Ai mà biết chắc được? Lỡ có con tiểu yêu tinh nào lợi hại hơn cả em thì sao? Anh nói xem phải làm thế nào?"

Phía trước vừa hay có đèn đỏ, Nhạc Thính Phong dừng xe, vươn cánh tay ra tóm người bên cạnh lại, anh miết cằm cô, không cần nhìn cũng hôn đúng chỗ.

Yến Thanh Ti định thần lại, cánh tay cũng đã vòng qua cổ Nhạc Thính Phong rồi.

Trong không gian xe chật hẹp, ánh sáng lờ mờ, hai người không nhìn thấy rõ mặt đối phương nhưng lại có thể nghe thấy tim đập của nhau, hơi thở hòa quyện.

Một lát sau, Yến Thanh Ti cắn nhẹ lên môi Nhạc Thính Phong, nói: "Anh còn không buông ra, người phía sau chạy tới đập xe bây giờ."

Nhạc Thính Phong cuối cùng mút mạnh môi cô nói: "Ngoài em ra, trong mắt anh không còn ai khác nữa."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 733: Kẻ Lòng Dạ Xấu Xa

Cho đến tận lúc về Nhạc gia, Yến Thanh Ti vẫn cười không ngớt.

Lời nói ấy thật ngọt, cứ như một viên đường đang tan trong tim, hương vị ngọt ngào lan tỏa khắp cơ thể.

Về đến nhà, Nhạc phu nhân đang chuẩn bị bữa ăn đêm.

Hôm nay quả là một ngày tuyệt vời, khiến Yến Thanh Ti như sắp quên hết những năm tháng tăm tối trước đây.

...

Buổi tối, Nhạc phu nhân hoàn toàn trở thành chuyên viên chăm sóc sắc đẹp của Yến Thanh Ti. Nằm xuống rồi, bà tự bật cười, nói: “Thằng ngốc đó giờ chắc đang hận bác lắm đây?”

Yến Thanh Ti muốn cười, nhưng đang đắp mặt nạ, cô chỉ nói: “Chắc không đâu bác, lát nữa là ngủ mất luôn ấy mà.”

“Thanh Ti, hai bộ phim kia của con bao giờ thì chiếu, trailer bác đã xem không biết bao nhiêu lần rồi.”

“Dự tính là tháng 8 ạ, giờ vẫn đang trong giai đoạn cắt ghép hậu kỳ, nếu bác muốn xem thì để con lấy hai phim đó về cho bác xem trước nhé?”

Nhạc phu nhân lắc đầu: “Không cần đâu, bác phải để đấy để còn cống hiến tỉ suất người xem cho con chứ.”

Bà rất rõ việc tỉ lệ người xem trên ti vi sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến sự nổi tiếng và phát triển của một diễn viên như thế nào, thế nên bà đã chuẩn bị hết cả rồi. Tới lúc đó, tất cả họ hàng thân thích và bạn bè của bà sẽ đều phải ủng hộ phim của Yến Thanh Ti.

Cuối cùng, Yến Thanh Ti không nhịn được nữa, cô bật cười làm lớp mặt nạ trên mặt nhăn nheo lại!

Cô cạ lên người Nhạc phu nhân, kéo cánh tay bà: “Bác, bác tốt thật đấy. Đợi khi nào có thời gian chính thức, con sẽ nói với bác ngay.”

"Aiyo, con cẩn thận nào, mặt nạ co hết cả lại rồi."

Sát vách, Nhạc Thính Phong quả thật đang không ngủ được, anh đang gọi điện thoại.

"Giang Lai, lấy những tấm ảnh hôm nay lũ chó săn chụp trộm lại hết cho tôi."

"Được, để tôi bảo người đi liên hệ, nhưng lỡ họ không chịu bán thì làm thế nào? Phóng viên giải trí bây giờ tranh cướp tin nhau ghê lắm,"

"Cậu bị ngáo à? Không mua được chẳng lẽ cậu không còn chiêu nào khác? Bộ não trước đây của cậu chạy đâu mất rồi?"

"Xin lỗi sếp, em sai rồi, em biết phải làm gì rồi ạ."

Mua về được thì mua, không mua được thì cướp, cũng có khác gì nhau đâu.

Trước đây, khi bàn chuyện làm ăn, họ đều dùng phương thức "tiên lễ hậu binh", nếu anh không muốn kiếm tiền, vậy đừng trách chúng tôi hại anh.

Chỉ là... mấy năm gần đây, cách thức, thủ đoạn làm việc của ông chủ cũng đỡ hơn nhiều rồi, không còn quái đản như trước nữa, thế nên suýt chút nữa thì Giang Lai quên mất, từ tận sâu trong tâm khảm ông chủ của anh vẫn là một tên... một tên... một tên lòng dạ xấu xa.

"Đúng rồi, bảo người theo dõi Du Dực cho tôi, xem xem ông ta đang ở đâu, làm gì, tiếp xúc với những ai, nói những chuyện gì? Tất cả những chuyện này tôi đều phải biết."

"Vâng thưa sếp!"

Nhạc Thính Phong lại nghĩ tới những lời Mạch Văn Khiết nói hôm nay: "Tháng sau, hai bộ phim của Thanh Ti sẽ được phát sóng, nhớ phụ trách tuyên truyền, không được lơi lỏng. Mạch Văn Khiết tìm cậu lấy kinh phí tuyên truyền thì cậu cứ đưa cho chị ấy."

Giang Lai hỏi: "Lỡ chị ấy vừa mở miệng ra đã đòi nhiều thì sao?"

Nhạc Thính Phong không do dự, nói thẳng: "Cho, chỉ cần chị ta có thể dùng tiền để tuyên truyền cho Thanh Ti thì bao nhiêu tiền cũng được. Nếu chị ta có gan ăn bớt, vậy để chị ta nghẹn chết luôn đi."

“Vâng, em hiểu rồi. Sếp, còn chuyện gì nữa không sếp?”

Nhạc Thính Phong: “...”

Anh âm thầm muốn đá Giang Lai mấy phát, không có chuyện gì buôn tí không được à?

Cậu ta không biết giờ anh đang trong tình trạng giường đơn gối chiếc khó ngủ sao?

Giang Lai đương nhiên là không biết rồi: “Nếu không còn chuyện gì vậy em không làm phiền sếp nữa, sếp với chị Thanh Ti nghỉ ngơi đi. À... à, mai sếp có đi làm không?”

Khóe miệng Nhạc Thính Phong giật giật, tên này chẳng tâm lý gì cả.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 734: Tôi Là Ông Chồng Não Tàn Của Yến Thanh Ti

Nhạc Thính Phong vốn định sẽ để tất cả mọi người biết anh là bạn trai cô, như vậy sẽ không cần tránh tránh né né gì nữa, lại còn có thể tuyên bố chủ quyền với kẻ trước người sau, để những tên đang nhăm nhe cô phải cút hết. Nhưng trên đường về, nghe những lời cô nói, Nhạc Thính Phong lại cảm thấy thôi cứ theo ý cô đi vậy.

Cô muốn thế nào thì cứ để thế đi.

Nếu cô cảm thấy không yên tâm, vậy anh có bị che hay làm mờ cả đời cũng được. Dù sao, cuộc sống của anh vốn dĩ cũng chưa từng để người khác nhòm ngó bao giờ. Nếu như vậy có thể đem lại cảm giác an toàn cho Yến Thanh Ti, vậy anh rất nguyện ý làm vậy. Đây cũng chẳng phải chuyện to tát gì.

Nhạc Thính Phong chẳng đoái hoài gì tới Giang Lai nữa, dập diện thoại, buồn chán đi lại trong phòng một vòng, nằm xuống rồi vẫn lăn lộn mãi.

Giờ không phải như hồi còn ở trong viện, ít nhất có thể còn đi vụng trộm được, tối nay anh xác định chỉ có thể một mình ôm gối trằn trọc rồi.

Nhạc Thính Phong chán quá, anh mở điện thoại vào weibo của Yến Thanh Ti, lướt xem bình luận dưới mỗi status show ân ái xem có những gì.

Lướt một vòng, thấy có người chửi Yến Thanh Ti, anh lập tức tải app weibo về, đăng ký một tài khoản, để tên tài khoản là "Ông chồng não tàn của Yến Thanh Ti", chỉ ấn follow một mình cô, like comt và mỗi status của cô, sau đó anh trả lời lại những bình luận mắng chửi kia, cứ vậy cả đêm qua đi.

Tới khi thấy mệt rồi, Nhạc Thính Phong mới thở dài một tiếng, cuối cùng cũng buồn ngủ rồi, có thể ngủ được rồi, mai anh phải nhớ đòi lại người mới được.

...

Không còn bận rộn như trước nữa, Yến Thanh Ti cũng nhàn rỗi hơn nhiều. Cô ra ngoài mua sắm cùng Nhạc phu nhân, đi chợ, làm đẹp, nhịp độ cuộc sống cũng chậm rãi hơn hẳn, sáng nào dậy sớm còn ra ngoài chạy bộ một tiếng, buổi tối thì ở nhà chơi mạt chược.

Ngày tháng cứ thong thả, thoải mái qua đi. Ngược lại, Nhạc Thính Phong đi làm đúng từ 9 giờ sáng tới 5 giờ chiều mới về.

Đây là cuộc sống mà Yến Thanh Ti vẫn luôn tha thiết mong ước trong lòng, cũng là cuộc sống mà cô khát vọng nhất.

Giờ có được rồi, cô không biết có thể sống những ngày này bao lâu nữa, nên mỗi ngày cô đều quý trọng vô cùng.

Chỉ là Yến Thanh Ti biết, cô vẫn còn chuyện chưa làm xong, cô vẫn chưa thể hoàn toàn buông lỏng được.

Nghỉ ngơi ở nhà 5 ngày, Yến Thanh Ti chuẩn bị ra ngoài, cô nói với Nhạc phu nhân: "Bác gái, con đi chụp ảnh bìa cho tạp chí, trưa nay chắc không về ăn cơm được. Bác ở nhà một mình cũng phải ăn uống tử tế nhé! Thính Phong bảo tối anh ấy sẽ đưa bác với con ra ngoài ăn."

"Bác biết rồi, con không cần lo cho bác đâu, ra ngoài nhớ bôi kem chống nắng, kính mũ đều đội hết lên đi..."

Yến Thanh Ti gật đầu, cô xách chiếc túi PRADA nhỏ mà Nhạc phu nhân mới mua cho rồi ra ngoài.

Tiểu Từ và Quý Miên Miên cũng đã đến, đang đợi ở ngoài, cô lên xe rồi đến thẳng studio.

Bìa tạp chí thật ra chụp rất dễ, trang điểm xong thay vài ba bộ quần áo, bày mấy tư thế là được, đơn giản hơn quay phim nhiều.

Không ngờ tới 12 giờ trưa đã chụp xong.

Lên xe, Yến Thanh Ti nói với Tiểu Từ: "Đi thôi, chị hẹn người ta rồi, cũng không nên đến muộn quá."

Tới nơi, Yến Thanh Ti bảo hai người đợi cô trong xe. Quý Miên Miên và Tiểu Từ đều không chịu, hai người vẫn còn sợ vụ bắt cóc lần trước, từ sau lần đó trở đi cô có nói gì họ cũng đều không dám lơi lỏng nữa.

Yến Thanh Ti bất lực, đành để hai người theo cô vào, nhưng không để hai người vào phòng đã được bao riêng.

Cô đẩy cửa, thấy người đã ngồi sẵn ở đó, cô đi tới.

Diệp Linh Chi thấy Yến Thanh Ti, hận ý trong ánh mắt vẫn không cách nào che giấu được, nhưng lại bình tĩnh hơn hai lần trước rất nhiều. Bà ta lạnh lùng hỏi: “Cô muốn tìm tôi làm gì?”

--- O ---

Chương 735: Mẹ Cô, Giờ Bà Ấy Đang Ở Đâu?

Diệp Linh Chi trông già nua hơn trước rất nhiều, tóc bạc trắng cả nửa đầu, nếp nhăn trên mặt cũng nhiều hơn, trông già hơn tuổi thật tới cả chục tuổi. Bà ta nhìn Yến Thanh Ti với ánh mắt kiềm chế.

Yến Thanh Ti không nói gì, cô tự rót cho mình một cốc nước, trên bàn ăn có một bình trà hoa nhài đã nguội ngắt, nhưng vẫn tỏa hương thơm, cô uống một ngụm.

“Tôi biết cô muốn giết tôi, nhưng Diệp gia chúng tôi sẽ không để cô đạt được mục đích đâu. Yến Thanh Ti, tôi sẽ sống để xem cô sẽ có kết cục hay ho gì...”

Yến Thanh Ti không để ý tới cơn điên của Diệp Linh Chi, cô lấy một tấm ảnh trong túi ra, đẩy tới trước mặt Diệp Linh Chi: “Sợi dây chuyền này chắc bà vẫn nhớ chứ?”

Diệp Linh Chi thấy tấm hình ấy xong liền ngẩn ra, tâm trạng kích động bỗng bình tĩnh trở lại, bà ta nói: “Tôi không nhớ.”

Yến Thanh Ti cười: “Bà nhớ, sao bà có thể không nhớ được? Nếu bà thật sự quên rồi, bà sẽ nói tôi không biết chứ không phải là tôi không nhớ.”

Diệp Linh Chi cắn răng: “Tôi không biết, tôi chưa từng thấy sợi dây chuyền này bao giờ.”

Yến Thanh Ti chậm rãi gõ tay lên bàn, âm thanh không nặng không nhẹ lại khuếch đại lên trong tai Diệp Linh Chi, khiến bà ta kinh hồn bạt vía.

Yến Thanh Ti không nhanh không chậm nói: “Giờ tôi không có hứng thú giết bà. Chuyện của con gái bà, tôi có thể không khởi tố cô ta.”

Yến Thanh Ti ngẩn lên nhìn thẳng vào mặt Diệp Linh Chi, bà ta đang căng thẳng, cả người không ngừng run lên.

Vậy nên, cô chắc chắn Diệp Linh Chi nhất định là biết gì đó!

Yến Thanh Ti nhếch môi, cười ngọt ngào, cô lại nói: “Nhưng bà phải nói cho tôi biết... sợi dây chuyền này của mẹ tôi... rốt cuộc giờ đang ở đâu? Nếu

không tôi sẽ khiến Yến Minh Châu ngồi tù mọt gông."

Nụ cười xinh đẹp của Yến Thanh Ti càng khiến Diệp Linh Chi run hơn.

Tay bà ta đặt trên bàn cũng run bần bật, bà ta nói: "Sao tôi biết được, tự dưng cô hỏi tôi một câu không đầu không đuôi như thế, cô bảo tôi phải trả lời cô thế nào?"

"Bất ngờ hả? Sợi dây chuyền này vẫn luôn được mẹ tôi đeo trên cổ, sau khi các người thu dọn xác của bà, tôi chỉ kịp tới nhìn một lần, các người đã thiêu bà rồi, sợi dây này cũng không thấy nữa. Chuyện năm ấy, tôi nghĩ cho đến chết chắc bà cũng không quên được chứ? Giờ bà nói với tôi là bà không nhớ, có khả năng không?"

"Tôi thật sự không nhớ, chi tiết nhỏ thế này sao tôi nhớ được..."

Yến Thanh Ti cười mỉa mai: "Thế bà sợ cái gì? Chỉ là một sợi dây chuyền mà thôi, có đáng để bà hoảng loạn đến vậy không? Chỉ là nói với tôi một hai câu thôi, sao bà lại không chịu nói? Bà cũng gặp Yến Minh Châu rồi đấy, giờ cô ta thê thảm đến như vậy, thân là một người mẹ, chẳng lẽ bà không muốn cứu cô ta ra ngoài?"

Diệp Linh Chi căn bản không dám nhìn thẳng vào mắt Yến Thanh Ti: "Tôi... tôi..."

"Tôi chỉ cho bà cơ hội một lần này thôi, bà nghĩ cho kỹ đi, có muốn cứu con gái bà không?"

"Tôi không biết, tôi chưa từng thấy sợi dây chuyền này mà."

Yến Thanh Ti đứng lên: "Vậy chúng ta không còn gì để nói nữa."

Cô không muốn lãng phí thời gian với bà ta, cô cầm tấm ảnh lên rồi quay lưng đi thẳng.

Diệp Linh Chi nhắm mắt lại, tê liệt trên ghế.

...

Yến Thanh Ti đưa Tiểu Từ và Quý Miên Miên ra cửa, không ngờ lại đụng mặt Du Dực.

Cô nheo mắt lại, được lắm, không ngờ ông ta còn có thể nắm rõ hướng đi của cô như vậy.

Sắc mặt Dư Dực rất kém, mặt ông ta tái xanh, mắt đỏ ngầu, như thể rất lâu rồi ông ta chưa được ngủ, ánh mắt sâu thẳm khiến ai không nhìn rõ được tâm trạng, ông ta nói: “Tôi tìm cô có việc!”

Yến Thanh Ti đi thẳng qua người ông ta: “Tôi không rảnh.”

“Mẹ cô, bà ấy hiện giờ... đang ở đâu?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 736: Tôi Sẽ Không Để Cô Chịu Bất Cứ Tổn Thương Gì Nữa

Âm điệu của Du Dực không cao nhưng lại rất khàn, lời này như thể là lời ông ta dùng hết toàn bộ sức lực cả đời này của mình để nói ra, tâm tình ẩn giấu trong đó khiến người nghe không khỏi căng thẳng.

Yến Thanh Ti dừng lại vì câu nói này của ông ta, cô ngoảnh lại đối diện với ánh mắt cửa Du Dực. Lần này, cuối cùng cũng nhìn rõ được sự điên cuồng, hoảng loạn như sắp đến cực hạn ẩn giấu tận sâu trong đáy mắt ông.

Yến Thanh Ti bật cười, năm ngày rồi, chắc Du Dực cũng đã tra ra tương đối rồi.

Cô nhếch miệng, ánh mắt lạnh lẽo, cười châm biếm: "Chắc ông cũng biết rồi, còn đến hỏi tôi làm gì?"

Đôi mắt đỏ ngầu của Du Dực như có thể nuốt chửng được Yến Thanh Ti, ông ta gằn từng chữ: "Tôi muốn chính miệng cô nói cho tôi biết, giờ bà ấy đang ở đâu?"

Yến Thanh Ti cũng là một người đã từng nếm trải sự điên cuồng, hủy diệt, là người đã bước ra từ địa ngục tăm tối, cô đại khái có thể hiểu được tâm trạng điên cuồng, sụp đổ, tuyệt vọng lúc này của Du Dực. Ông ta đang đặt niềm hy vọng cuối cùng của mình lên Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti nhìn ông ta, bỗng cảm thấy như nhìn thấy chính mình trước kia. Sau khi mẹ cô mất, có một khoảng thời gian rất dài cô đều không muốn tin vào sự thật ấy.

Cô như một kẻ điên vẫn tin rằng mẹ cô có thể trở lại, mẹ vẫn sẽ nấu những món ngon cho cô ăn, vẫn dịu dàng gọi tên cô.

Nhưng đó vẫn không phải là quãng thời gian đau khổ nhất. Đau khổ nhất là khi bạn nhìn rõ hiện thực, bị sự thật tàn khốc đập vỡ mộng tưởng, không thể không ép bản thân tận mắt nhìn thẳng vào cuộc sống không còn có mẹ, đơn độc một mình đối mặt với tất cả những thứ xấu xa trên thế gian này.

Nụ cười chế giễu trên mặt Yến Thanh Ti từ từ bình lặng lại, cô lạnh lùng nói: "Có lẽ giờ đối với ông mà nói, có thể sống tự lừa mình dối người sẽ càng tốt

hơn chăng?”

Du Dực tiến sát lại Yến Thanh Ti: “Cô buộc phải nói cho tôi biết.”

Yến Thanh Ti nhíu mày: “Đây là Lạc Thành chứ không phải Hải Thành, nếu ông dám làm gì tôi, tôi sẽ khiến ông...”

Cô còn chưa nói hết, Du Dực đã nói: “Tôi sẽ không làm gì cô cả. Tôi cũng sẽ không để kẻ khác làm gì cô. Nếu tôi đã gặp được cô, tôi sẽ không để con gái của người ấy phải chịu bất cứ tổn thương nào nữa. Nhưng cô phải nói cho tôi biết, bà ấy... đang ở đâu?”

Trước đây, Yến Thanh Ti luôn nghi ngờ không biết Du Dực là người tốt hay xấu, nhưng bộ dạng ông ta lúc này khiến cô cảm thấy không phải ông ta đang giả vờ. Nếu diễn xuất của một người có thể giỏi đến thế, vậy cô có bị lừa cũng đáng.

“Ông muốn biết đến vậy sao?”

Du Dực: “Tôi đã muốn biết 17 năm nay rồi.”

17 năm, Yến Thanh Ti cúi đầu. 17 năm trước, chính là vào năm cô 8 tuổi.

“Được, vậy tôi sẽ nói cho ông biết. Tôi sẽ đưa ông đi, chỉ cần ông không hối hận, tôi sẽ để ông nhìn xem giờ trông bà thế nào.”

Ông ta nói đã muốn biết bao nhiêu năm nay, bất kể là thật hay giả, cô cũng sẽ thỏa mãn nguyện vọng này của ông ta.

Yến Thanh Ti nhìn Tiểu Từ và Quý Miên Miên nãy giờ vẫn luôn phòng bị Du Dực, nói: “Hai đứa về trước đi.”

Quý Miên Miên lắc đầu: “Chị, bọn em đi với chị.”

Yến Thanh Ti từ chối: “Không cần đâu, chị với ông ấy đi thôi. Hai đứa về đi, không phải nói thêm gì nữa, chị đã quyết định rồi.”

Hai người chỉ có thể bất lực trơ mắt ra nhìn Yến Thanh Ti lên xe Du Dực rời đi.

Quý Miên Miên lo lắng nói: “Làm thế nào bây giờ, lỡ xảy ra chuyện gì thì sao? Tôi thấy lão già Du Dực đó chẳng phải thứ tốt đẹp gì đâu. Cậu cũng thấy thằng cháu Du Hí của ông ta rồi đấy, chẳng hiểu là cái giống gì mà có thể bại hoại như vậy? Chú của hắn thì có thể tốt đẹp hơn được bao nhiêu chứ?”

Tiểu Từ gật đầu, phải đấy.

Không hiểu tên Du Hí đó là cái loại người gì, một người đàn ông bình thường sẽ không bao giờ làm ra loại chuyện hèn hạ như vậy.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 737: Báo Cáo Sếp!

Hai người người cứ đứng đó lo lắng suông. Một lát sau, Quý Miên Miên bất thình lình nghĩ ra, đập cho Tiểu Từ một phát: “Có cần gọi điện cho ông chủ không?”

Tiểu Từ bị đánh ho sù sụ: “Cần cần, phải gọi cho ông chủ ngay.”

Cậu vội gọi điện cho Nhạc Thính Phong.

Nhưng gọi mãi không thấy ai bắt máy, Nhạc Thính Phong đang mở cuộc họp ở công ty, điện thoại để chế độ im lặng nên không nghe thấy.

Nửa tiếng sau họp xong, anh rút điện thoại ra thấy có tận mấy cuộc gọi nhỡ của Tiểu Từ.

Nhạc Thính Phong biết Tiểu Từ rất sợ anh, nếu không thật sự có chuyện cậu sẽ không gọi nhiều như vậy. Anh lập tức gọi lại.

“Chuyện gì thế?”

Tiểu Từ cứ cuống lên lại nói lắp: “Ông... ông chủ, không xong rồi, chị Thanh Ti đi... với, với... Du Dực mất rồi.”

Sắc mặt Nhạc Thính Phong tức thì sầm xuống: “Cậu tuốt thẳng lại lưỡi, rồi nói rõ mọi chuyện cho tôi nghe...”

“Là cái tên Du Dực kia, ông ta chặn chị Thanh Ti lại rồi nói một đống thứ, sau đó chị Thanh Ti liền đưa ông ta đi mất, hơn nữa còn không cho bọn em theo. Bọn em sợ chị ấy xảy ra chuyện nên mới vội nói với anh một tiếng.”

Tiểu Từ bị Nhạc Thính Phong dọa sợ, cậu run bần bật nói hết một lèo, giữa chừng không nghỉ lấy hơi luôn.

Nhạc Thính Phong đứng lại: “Cậu còn nhớ họ đã nói gì với nhau không?”

“Nhớ, nhớ ạ... Em với Miên Miên sẽ nói cho anh nghe.”

Thế là Tiểu Từ và Quý Miên Miên, một người đóng vai Du Dực, một người đóng Yến Thanh Ti, lập tức diễn lại một lượt cảnh tượng lúc đó.

Nhạc Thính Phong nghe xong liền thở phào. Về cơ bản anh có thể hiểu, mấy ngày gần đây Du Dực vẫn luôn điều tra về thân thế của Yến Thanh Ti, chắc chắn ông ta cũng tra ra chuyện mẹ vợ của anh đã mất rồi.

Du Dực sẽ không có uy hiếp gì với Yến Thanh Ti hết, có điều... sẽ lại rạch vào vết sẹo năm ấy của cô.

Nhạc Thính Phong dập máy, anh nói với Giang Lai: "Chuyện còn lại cậu bảo Khúc Kính xử lý nốt đi, tôi có chuyện phải ra ngoài một chuyến."

Giang Lai thấy sắc mặt khó coi của Nhạc Thính Phong, nói: "Aizz, sếp còn một buổi lễ ký kết nữa mà."

"Để Khúc Kính đi thay."

Nói xong người đã đi mất dạng.

Giang Lai bĩu môi, làm sếp đúng là tùy hứng ghê.

Đúng lúc Khúc Kính từ phía sau đi tới, anh đang nói với trưởng phòng tài vụ về dự toán quý một, Giang Lai vội gọi anh lại: "Giám đốc Khúc, Boss nói buổi ký kết lát nữa để anh đi thay. Còn nữa, công việc còn lại trong hôm nay mình anh sẽ phải xử lý hết."

Khúc Kính ngẩn ra, vội nhìn đồng hồ: "Thế không được, tôi không rảnh, trưa nay tôi bận lắm."

"Dù sao tôi cũng chuyển lời hết rồi, anh xem thế nào đi, có điều nếu để sếp biết anh dám không nghe lời anh ấy mà chạy đi hẹn hò, không quản chuyện công ty, vậy kết cục của anh... ha ha..."

"..."

...

Lái xe ra khỏi thành phố, nhà cao tầng hai bên đường càng ít đi, trên đường, Yến Thanh Ti thấy dải cây bên đường có một cây bồ công anh, cô vội nói: "Dừng xe."

Du Dực dừng xe lại. Yến Thanh Ti mở cửa xuống xe, cô đi về phía sau mấy chục mét, nhổ tận gốc cây bồ công anh kia lên.

Du Dực nhìn hành động của Yến Thanh Ti, không hiểu gì cả.

Yến Thanh Ti bọc cây bồ công anh lại rồi lên xe: “Đi thôi.”

Du Dực không nhúc nhích, ông ta nhìn vào tay Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti liếc ông ta, “Xem ra ông không biết đây là loài hoa mà mẹ tôi thích nhất rồi. Thôi bỏ đi, đây cũng chẳng được tính là hoa nữa.”

Du Dực nắm chặt vô lăng, tay ông ta siết lại.

“Đi mau lên, tôi còn nhiều việc lắm, tôi không có nhiều thời gian để lãng phí với ông đâu.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 738: Cô Phải Nói Cho Ông Biết Sự Thật Tàn Nhẫn Nhất Này

Tới nơi, vừa xuống xe là có thể thấy bia mộ liên miên, trong từng ngôi mộ đó là những người đã từng sống trên đời, nhưng chết rồi cũng chỉ còn lại tấm ảnh trên bia mộ để những người còn sống nhớ tới dung mạo của họ mà thôi.

Giữa trưa, trời nóng bức, Yến Thanh Ti bị nắng chiếu không mở nổi mắt, cây bồ ông anh trong tay cô đã rũ xuống sau khi rời khỏi đất.

Yến Thanh Ti nhìn những tấm bia nối liền không dứt kia, rồi lại ngoảnh lại nhìn Du Dực, nhưng không hề giục ông ta.

Du Dực chưa xuống xe, tay ông ta không ngừng run lên, họng ông ta như bị một cái gai dài chặn lại. Ông ta tìm Yến Thanh Ti là vì ông ta mong cô có thể cho ông một tia hy vọng cuối cùng, nhưng... nhưng...

Trên đời này, chẳng có cái gì gọi là nhân từ cả.

Ông ta cho người đi thăm dò, đã để rất nhiều người đi điều tra, nhưng ngay ngày hôm sau đã có kết quả, tất cả đều nói với người phụ nữ mà ông ta tìm bao nhiêu năm, nhung nhớ bao nhiêu năm nay đã chết.

Ông ta không tin, sai người tiếp tục đi tra, thay hết người này tới người khác, nhưng đáp án của mỗi người lại đều như nhau.

Người ấy đã chết, đã chết từ rất nhiều năm trước rồi.

Năm bà mất, vừa hay lại vào đúng năm mà ông ra đi.

Nhưng Du Dực vẫn không chịu tin, ông đi tìm Yến Thanh Ti, cô là con gái của bà, cô nhất định sẽ không hy vọng mẹ mình chết, cô nhất định sẽ nói cho ông biết sự thật.

Nhưng... Cô lại đưa ông tới nghĩa địa.

Cô nhất định phải nói với ông sự thật tàn nhẫn nhất.

Yến Thanh Ti bị nắng chiếu váng vất, trán, cổ và sau lưng đều chảy một tầng mồ hôi, trên mặt vẫn chưa tẩy trang, bị mồ hôi làm cho ướt đẫm, bắt đầu bị

phai ra.

Yến Thanh Ti biết tâm trạng lúc này của Du Dực, đó cảm giác đau khổ nhất sau khi bị hiện thực đánh gục.

Thế nên cô không giục ông ta, cô đã từng nếm trải mùi vị đó, sự đau khổ đó còn khó chịu hơn cả cái chết.

Nhưng cô cho ông thời gian không có nghĩa là ông có thể trốn tránh.

Yến Thanh Ti lạnh lùng nói: "Chẳng phải ông muốn biết sự thật sao? Đây chính là sự thật. Không phải ông muốn gặp mẹ tôi à? Tôi đưa ông tới rồi, ông phải cố đi tiếp chứ?"

Mắt Du Dực càng đỏ hơn, như có thể chảy máu bất cứ lúc nào, giọng ông khản đặc: "Tôi không tin, cô cũng lừa tôi giống như bọn họ..."

Tới giờ, ông vẫn không muốn thừa nhận sự thật ấy.

Điều này chẳng khác gì đang ép một người tự tay móc tim mình ra, bức người đó đối diện với hiện thực tàn khốc, bức người đó nếm trải nỗi đau thấu tim thấu gan.

Yến Thanh Ti không trách ông, cô khẽ nói: "Tùy ông thôi, nếu ông cảm thấy tự lừa dối chính mình có thể khiến ông sống thoải mái hơn, vậy thì tùy ông."

Du Dực phản ứng như vậy cũng là bình thường, cô hiểu, thế nên cô không cảm thấy tức giận.

Yến Thanh Ti đá đôi guốc dưới chân ra, đôi guốc chà vào phía sau chân cô nổi cả bọng nước.

Buổi trưa tháng bảy là thời điểm nóng nhất trong ngày, có khi lên tới 34, 35 độ, nhiệt độ trên mặt đất còn cao hơn, giẫm chân lên đó như giẫm phải tấm sắt bị nung đỏ, giống như có thể bị bỏng vậy. Nhưng Yến Thanh Ti lại làm như chẳng cảm thấy gì, cô đứng trên đất bình thường, chẳng có phản ứng gì khác thường.

Yến Thanh Ti bước từng bước, khi đứng trước bia mộ, cô đã toát hết cả mồ hôi, áo sau lưng đã ướt sũng, mặt bị phơi đỏ, viền kẻ mắt nhòe ra, trông chẳng ra sao nhưng cô cũng chẳng để ý.

Trên mộ Nhiếp Thu Sính không có cỏ, rõ ràng là được quét dọn thường xuyên, bia mộ cũng được lau rất sạch sẽ.

--- O ---

Chương 739: Bà Ấy Bảo Tôi Đợi Bà Trở Về, Vậy Mà Sau Đó Bà Ấy Lại Không Trở Về Nữa

Yến Thanh Ti nhếch khóe môi, cô đặt đóa bồ công anh đã héo rũ xuống, nói: "Mẹ, con đến rồi này... Dạo này con bận lắm, giờ con là ngôi sao rồi, phải chạy khắp nơi. Con đã tới xem tất cả những nơi trước đây mẹ chưa từng thấy, thế nên con không có thời gian tới thăm mẹ. Mẹ đừng giận con nhé! Sau này đợi con trở thành ảnh hậu rồi, đợi tới khi con có thể giẫm lên đầu tất cả những người khác rồi, con sẽ dành nhiều thời gian hơn để đến với mẹ, chuyển mẹ tới nơi tốt hơn... Gần đây chắc có một tên ngốc hay đến làm phiền mẹ nhỉ? Anh ấy... có phải cũng được, đúng không?"

Nhạc Thính Phong khi ấy có nói sẽ đến thường xuyên, không ngờ anh lại làm vậy thật.

Thật ra Nhạc Thính Phong là một người rất chu đáo, anh đem hết những quan tâm mà mình có thể làm đều dành hết cho Yến Thanh Ti. Sự quan tâm này từ trước đến giờ chưa từng có ai cho cô cả, ngay cả khi ở cùng với Hạ Lan Phương Niên ở nước M, anh ta cũng không thể cho cô.

Chân Yến Thanh Ti hơi đau, cô ngồi xổm xuống, nói: "Hai bộ phim con mới quay sắp được chiếu rồi. Mẹ, mẹ nhớ phù hộ để con nhận được nhiều sự theo dõi, nhất định phải khiến con xinh đẹp. Con phải cho họ thấy, Yến Thanh Ti con không chỉ biết tạo scandal, bị bôi nhọ, con còn có diễn xuất nữa."

Yến Thanh Ti nói rất nhiều, mãi tới khi trên đầu xuất hiện một bóng râm, cô mới ngừng nói.

Cô không nhúc nhích, cũng không ngẩng đầu, cô rất nóng, rất mệt, mặt trời rọi xuống tới nỗi đầu cô váng vất, bóng râm nhỏ này khiến cô cảm thấy dễ chịu hơn một chút, cô chẳng muốn động đậy nữa.

Một bàn tay đẹp đẽ xoa nhẹ lên tấm ảnh trên bia mộ.

Ông xoa rất nhẹ, rất cẩn thận, như thể sợ sẽ làm đau bà.

Yến Thanh Ti thở dài, nói: "Có rất ít người còn nhớ tới một người tên Nhiếp Thu Sính. Bao năm nay, ngoài tôi và Nhạc Thính Phong tới đây ra, cũng chẳng có ai tới thăm mẹ nữa. Bà mà thấy người mình từng quen tới thăm, chắc sẽ vui lắm đấy."

“Sao bà ấy lại chết?” Giọng nói khàn khàn trở nên lạnh lẽo.

Chân Yến Thanh Ti có chút tê, cô chỉnh lại tư thế, “Chẳng phải ông đều tra ra hết rồi sao?”

“Tôi muốn cô nói cho tôi biết.” Âm thanh khản đặc của Du Dực trở nên thê lương, thô bạo đầy sát khí.

Yến Thanh Ti nhẹ nhàng nói một cách liền mạch không chút ngập ngừng: “Năm tôi 8 tuổi, người cha đã xa nhà bao năm của tôi bỗng có lương tâm kêu muốn đưa tôi và mẹ lên thành phố. Nhưng vừa tới nơi thì phát hiện người ta đã kết hôn thêm lần nữa rồi, đã có vợ và có con. Mẹ tôi không còn nơi nào để dung thân nữa, bà muốn đưa tôi trở về, muốn li hôn, nhưng có người không cho phép. Diệp gia không chịu để con gái bảo bối nhà họ làm vợ lẽ nhà người ta, cũng sẽ không để người khác biết được tiểu thư nhà họ Diệp lại làm kẻ thứ ba, phá hoại hôn nhân của người khác...”

Yến Thanh Ti cười, hỏi: “Lúc này, ông nói xem phải làm thế nào đây?”

Du Dực không nói gì, Yến Thanh Ti nói tiếp: “Vậy chỉ có thể để mẹ tôi chết đi. Đợi tới khi chết không có đối chứng, Diệp Linh Chi sẽ có thể tuyên bố ra bên ngoài rằng mẹ tôi là kẻ thứ ba phá hoại hôn nhân của bà ta. Tôi... chính là đứa con ngoài giá thú, con gái của kẻ thứ ba đó, bà ta thấy tôi đáng thương nên giữ tôi lại nuôi, rồi được khắp nơi khen ngợi không dứt... Năm ấy, tất cả mọi người đều chửi mẹ tôi chết là đáng, chết đẹp lắm, kẻ thứ ba sẽ không có kết cục tốt đẹp, chết là đáng đời, cứ vậy thôi, không phức tạp cũng chẳng đơn giản gì.”

Hai chân Yến Thanh Ti tê rần, nhưng cô không muốn động đậy, cô nhìn lên tấm ảnh, nói: “Hôm ấy, mẹ tôi nói với tôi, bảo tôi đợi bà. Bà nói, tôi ăn hết bát mì này bà sẽ về... Nhưng, bà ấy lại không trở về nữa.”

Tách, một giọt nước rơi xuống đất vỡ tan, nhanh chóng bị mặt đất nóng làm bốc hơi, không để lại chút dấu tích.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 740: Có Một Người Đàn Ông Đã Từng Yêu Mẹ Ngầy Ấy Năm Đấy

Yến Thanh Ti vội sờ lên mặt, tay cô ướp nhẹp, cô thật sự không biết rõ vừa xong là nước mắt hay hồ hôi rơi xuống nữa.

Cô vuốt mặt, lòng bàn tay dính thứ gì đó đen đen, mascara và đường kẻ mắt đã nhòe hết cả.

Cô biết giờ mình đang rất xấu, phải lau đi, nhưng cô không muốn nhúc nhích gì hết.

Nói chung, cô cảm thấy, dù sao cô cũng đang ở trước mặt mẹ mình, có xấu đến mấy cũng chẳng sao. Dù sao từ trước tới giờ, trong mắt mẹ, cô vẫn luôn là cô gái xinh đẹp nhất.

Yến Thanh Ti bưng mặt nói: “Đây là những gì tôi biết. Hôm ấy... tôi thấy mẹ tôi rơi từ trên lầu xuống, cao như vậy, nháy mắt đã rơi xuống, máu chảy đầm đìa...”

Giờ Yến Thanh Ti nói những điều này như thể cô đang kể về những gì mắt thấy tai nghe, chẳng có bất cứ phản ứng gì đặc biệt cả.

Tách, tách, liên tiếp có nhiều giọt nước rơi xuống đất, từng giọt tí tách rơi, vỡ tan rồi nhanh chóng bốc hơi.

Yến Thanh Ti tưởng đó là nước mắt của mình, nhưng hóa ra lại không phải. Cô ngẩng đầu, thấy Du Dực nước mắt đầm đìa, tay ông ta vẫn sờ lên tấm bia mộ, khom người xuống, toàn thân run rẩy.

Nỗi đau đó như cả một ngọn núi lớn đang đè lên người, khiến ông ta không dậy nổi, lúc nào cũng có thể gục xuống.

Yến Thanh Ti sững sờ, cô thật sự vẫn luôn hoài nghi Du Dực, kể cả ông ta thật sự đã từng có một cuộc tình với mẹ cô đi chăng nữa, nhưng thế rồi sao, đã bao nhiêu năm trôi qua, còn có thể có bao nhiêu sâu đậm nữa đây?

Huống hồ, Du gia có tiền như vậy, ông ta là một công tử thế gia tiêu chuẩn, cho đến giờ vẫn rất phong độ, thậm chí còn hơn cả thanh niên nữa. Người như ông ta chắc chắn không hề thiếu mỹ nữ kề bên, chẳng có lý nào lại nhớ

nhung mãi một người phụ nữ đã hơn mười năm chưa gặp cả?

Cô không tin thật sự có người có tình cảm sâu đậm tới vậy.

Ngay cả cô, cô biết Nhạc Thính Phong yêu cô, nhưng... nếu thật sự cách xa nhau nhiều năm, hai người đã cắt đứt liên lạc với nhau hoặc cô đã chết, cô cũng cảm thấy Nhạc Thính Phong sẽ chỉ đau khổ mất vài năm, rồi nỗi đau đó sẽ theo thời gian mà dần bình phục, dần liền sẹo. Sau này, bất kể anh có thật sự còn yêu cô hay không, anh cũng nên tìm một người phụ nữ để kết hôn rồi sinh con, sống một cuộc sống bình thường như bao người khác.

Đây là chuyện thường tình, là một chuyện rất bình thường.

Con người ai cũng dễ quên, nếu không trên đời này sao có nhiều kẻ thứ ba đến như vậy được.

Huống hồ, nhiều năm trước, Du Dực thậm chí còn không biết cả tên mẹ cô.

Như vậy có thể khiến người ta tin vào tình yêu của ông được không?

Nhưng thấy nước mắt trên mặt Du Dực, bỗng nhiên Yến Thanh Ti cái gì cũng tin hết.

Cô không tin vào tình cảm lâu dài, nhưng... như vậy không có nghĩa là trên thế gian này không có.

Cô không tin vào tình yêu vĩnh cửu, hoặc chỉ là cô chưa từng thấy thôi.

Yến Thanh Ti thở dài, cô lẳng lặng nói: Mẹ, dù cho có thế nào đi chăng nữa, có một người đàn ông cũng đã yêu mẹ nhiều năm như vậy. Vì mẹ mà người ấy không lấy vợ, sinh con, cứ chấp nhất đi tìm mẹ, cố chấp yêu mẹ. Nếu mẹ biết được điều này, chắc mẹ sẽ vui hơn một chút nhỉ? Ít nhất, khi mẹ còn sống, tuy gặp phải một tên khốn nhưng vẫn còn một người khác yêu thương mẹ.

Đời người đáng buồn nhất chính là sau khi chết, ngay đến một người mong nhớ mình cũng không có, như vậy thật quá thảm thương.

Thấy có người đau lòng như vậy sau cái chết của mẹ, Yến Thanh Ti cũng cảm thấy an ủi phần nào, cô nói: “Tuy tôi không biết ông quen biết mẹ tôi thế nào, hồi nhỏ tôi cũng chưa từng gặp ông, nhưng cảm ơn ông vẫn còn nhớ tới bà, cảm ơn ông đã từng yêu bà. Xin ông hãy nén bi thương, người đã chết

chính là đã chết, không thể trở về được nữa.”

--- O ---

Chương 741: Mộng Tưởng Thì Quá Đẹp Đẽ, Thực Tế Thì Quá Tàn Khốc

Yến Thanh Ti vịn bia mộ từ từ đứng lên. Cô phơi nắng đã lâu nên có chút quáng, trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa ngã quỵ, lảo đảo một hồi mới đứng vững được. Cô lắc đầu, chờ tỉnh táo một chút mới buông bia mộ ra.

Cô nói với Du Dực: “Hôm nay ông đã thấy mẹ tôi, coi như nguyện vọng nhiều năm qua của ông đã hoàn thành. Ông đi đi thôi, trở về Hải Thành tiếp tục làm Du nhị gia của ông, cũng quên người tên Nhiếp Thu Sính này đi.”

Tình cảm của Du Dực đối với mẹ cô sâu sắc như vậy, Yến Thanh Ti cũng ông nỡ làm khó ông ta, coi như là bạn cũ của bà đến thăm bà.

Yến Thanh Ti nói: “Mẹ, con phải đi, sau này sẽ trở lại thăm mẹ.”

Vừa bước chân đi xuống, chưa được hai bước Yến Thanh Ti đã nghe thấy thanh âm khàn khàn: “Vậy còn cô? Về sau vẫn tiếp tục báo thù sao?”

Yến Thanh Ti cười: “Nếu không thì sao? Chẳng lẽ tôi phải để những người đã hại bà tiếp tục sống hay sao?”

Xem ra, Du Dực đã điều tra hoặc đã đoán được những chuyện cô đã làm.

Du Dực tiến từ sau lưng tới trước mặt cô. Trên đôi mắt ông vẫn còn lưu lại nước mắt, ánh mắt đã đỏ ửng nhưng đã không còn bình tĩnh như trước, thay vào đó là sự tuyệt vọng đến điên cuồng, thống khổ, còn có... sự tối tăm.

Ông tìm mười bảy năm, vẫn một mực tin rằng người mình yêu còn sống.

Khi nhìn thấy Yến Thanh Ti, trong lòng ông có một niềm hy vọng to lớn, hy vọng có thể gặp lại người mà ông tâm tâm niệm niệm suốt bao năm qua.

Nhưng sau tất cả, sự thật lại quá đau lòng.

Niềm tin chống đỡ ông nhiều năm qua, người tốt đẹp nhất trong cõi lòng ông đã chết, lại còn chết thê thảm đến vậy.

Tất cả những mộng tưởng tốt đẹp của Du Dực đã bị xé nát khi nghe tin Nhiếp Thu Sính đã chết.

Những lời Yến Thanh Ti nói nghe rất bình thản, nhưng vào tai của Du Dực lại hóa thành trăm ngàn mũi tên đâm nát trái tim ông.

Ông nhắm mắt, tựa như có thể tưởng tượng ra hình dáng của Nhiếp Thu Sính khi chết đi. Không có ông ở bên cạnh, bà còn mang theo một đứa trẻ không nơi nương tựa, không có ai giúp đỡ, cuối cùng bà bị sự độc ác của thế giới này giết chết, thậm chí sau khi chết cũng không có ai vì bà mà nói giúp được một lời.

Nghĩ đến những điều này, Du Dực cảm thấy những năm qua ông sống thật uổng phí.

Yến Thanh Ti nói đúng, những năm nay ông đã bỏ lỡ không biết bao nhiêu "đặc sắc"!

Ông không chỉ muộn một chút, mà là muộn hẳn mười bảy năm.

Trong mười bảy năm này, ông không hề biết tin bà đã chết, cũng không biết những gì bà phải trải qua.

Nhưng mà, ít nhất ông đã có thể thực hiện nguyện vọng của bà.

Du Dực nhìn chằm chằm Yến Thanh Ti, cô với Nhiếp Thu Sính là mẹ con, hai người có khuôn mặt tương tự đến vậy nhưng tính cách lại hoàn toàn trái ngược.

Ông nghĩ đến việc sau khi Nhiếp Thu Sính chết rồi, nhiều năm như vậy, không biết con bé làm cách nào để tự mình vùng vẫy mà sống sót giữa cái thế giới độc ác này?

Đây là con gái của bà ấy, lúc bà ấy qua đời thì nguyện vọng duy nhất có lẽ là mong con bé có thể sống hạnh phúc.

Du Dực nói: "Sau này cô không cần làm gì hết, cô chỉ cần sống thật tốt để cho bà ấy an tâm."

Yến Thanh Ti cười, mồ hôi chảy vào trong mắt, tầm mắt trở nên mơ hồ, cô chỉ thẳng vào tấm bia kia nói: "Đó là mẹ của tôi, tôi là con gái bà, đương nhiên tôi sẽ sống thật tốt. Nhưng mà... chuyện nên làm vẫn tiếp tục phải làm."

Du Dực nhìn cô gái quật cường, cố chấp, thậm chí có chút cực đoan trước

mặt, đột nhiên cảm thấy nếu Nhiếp Thu Sính còn sống thì việc khiến bà đau đầu nhất chắc cũng là đứa bé này.

Ông rút một chiếc khăn tay từ túi quần ra, đưa cho Yến Thanh Ti khiến cô hết sức sửng sốt.

Du Dực liếc nhanh qua đôi mắt đã nhòe nhoẹt mascara của cô nói: "Cháu phải nghe lời, đây không phải chuyện cháu nên làm."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 742: Tôi Biết Tôi Yêu Em, Thế Là Đủ Rồi

Yến Thanh Ti nghẹn ngào, cổ họng giống như bị thứ gì chặn lại, cô mở miệng nhưng nói không ra lời.

Ánh mặt trời bỏng rát chiếu thẳng lên mặt, mồ hôi không ngừng rơi, ánh mắt mơ hồ, cô đã không còn thấy rõ người trước mặt.

Cô không nghĩ được, tại sao người đàn ông này lại nói những lời này với cô? Ông ta cần phải làm như vậy sao?

Du Dực lau sạch những vết bẩn quanh mắt của Yến Thanh Ti, nói: "Cháu chẳng qua chỉ là một đứa bé thôi, việc cháu cần làm là sống vui vẻ, hạnh phúc."

Không hiểu tại sao trong lòng Yến Thanh Ti trở nên đau xót, cô nói: "Nhưng mà tôi đã làm, hơn nữa còn làm nhiều năm như vậy rồi, tôi không thể quay lại được."

Du Dực nhìn cô, chậm rãi nói: "Vậy thì dừng lại, những chuyện còn lại tôi sẽ làm."

Năm đó ông bỏ lỡ cơ hội cứu được bà, vậy thì hiện tại ông càng không thể bỏ lỡ việc trả thù này.

Dù sao ông nhất định phải làm một cái gì đó, phải vì bà mà làm chút gì, nếu không... ông sẽ phát điên lên mất.

Yến Thanh Ti gạt ra tay của Du Dực ra: "Không cần. Thù của mẹ tôi chính tôi sẽ báo, không cần ông. Ông có quan hệ gì với mẹ con tôi? Ông dựa vào cái gì mà báo thù giúp bà ấy? Người yêu cũ sao? Người yêu cũ thì đáng giá bao nhiêu tiền?"

Du Dực nhìn Yến Thanh Ti, nói: "Bà ấy chưa bao giờ nói thích tôi, thậm chí tôi còn không biết rốt cuộc bà ấy có yêu tôi hay không?"

Yến Thanh Ti cười nhạo: "Vậy thì ông càng không cần phải làm gì."

"Có!" Du Dực ngừng lại một lát, nói tiếp: "Đương nhiên là có. Bà ấy có yêu tôi không không quan trọng, tôi biết tôi yêu bà ấy là đủ rồi. Mất công tìm

nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng tìm được, tôi không thể để bà ấy... chết như vậy. Những ai thiếu bà ấy sẽ phải trả bằng sạch, tất cả những ai hại bà ấy sẽ phải chôn theo."

Người phụ nữ có nụ cười nhẹ nhàng trong trí nhớ của ông đột nhiên biến thành một tấm bia mộ lạnh lẽo, chỉ còn lại một tấm hình. Ông đã không còn cách nào bù đắp lại những năm tháng đã qua.

Tâm tình của Du Dực không có một ai hiểu được, cũng không có ai có thể lý giải nó.

Nhưng mà bản thân ông ta biết, niềm tin chống đỡ ông nhiều năm qua đã sụp đổ.

Nếu như ông không tìm chuyện gì đó để làm, để chống đỡ tiếp, ông sẽ chết.

Ngay lúc nhìn thấy bia mộ của Nhiếp Thu Sính, trái tim của ông đã hoàn toàn ngừng đập.

Thanh âm của Du Dực trầm thấp, lời nói cũng không có bao nhiêu phẫn nộ, nhưng lại khiến Yến Thanh Ti cảm giác nhiệt độ trong không khí dường như phải giảm đi đến mấy độ.

Tâm tình Yến Thanh Ti giờ phút này rất phức tạp, người đàn ông này, ông ta... thật sự có thể yêu sâu đậm đến như vậy sao?

Bất kể thế nào, Du Dực có thể nói ra những lời này cũng khiến Yến Thanh Ti cảm động ít nhiều.

Những thằng đàn ông bạc tình cô thấy đã quá nhiều, nhưng một người thâm tình đến vậy thì chưa từng thấy qua.

Yến Thanh Ti lau đi giọt lệ còn đọng trên khóe mắt, nói: "Tôi hiểu được cảm giác của ông bây giờ. Cám ơn ông, nhưng tôi không cần. Bây giờ ông chỉ đang bị tức giận làm mê muội đầu óc thôi, chờ sau khi ông tỉnh táo lại sẽ thấy những cảm giác hận kia chỉ như lớp băng mỏng trên nước đầu xuân, chỉ cần mặt trời ló dạng sẽ tan chảy. Ông có cuộc sống của ông, ông hẳn là hiểu rõ báo thù là cái gì, là phá hủy, có thể là phá hủy người khác, cũng có thể là phá hủy chính mình."

Du Dực nghe xong lời của Yến Thanh Ti, nghiêm túc nói: "Tôi hiểu rõ mình đang làm cái gì, tôi lớn tuổi hơn cháu, cũng tỉnh táo hơn so với cháu, thủ

đoạn hay năng lực của tôi cũng mạnh hơn cháu nhiều. Những gì cháu không làm được, tôi có thể làm. Bà ấy là tất cả niềm tin mà tôi dựa vào, bà ấy chết rồi, tôi cũng phải làm cái gì đó."

Lòng Yến Thanh Ti bỗng trở nên khó chịu, đã từng, đó cũng đã từng là toàn bộ niềm tin của cô.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 743: Yêu Một Người Là Dành Cả Nửa Đời Cho Người Đó

Tình yêu của Du Dực đối với mẹ của Yến Thanh Ti là thứ tình yêu cô chưa thấy bao giờ, sâu đậm đến độ chính cô còn cảm thấy nặng nề.

Du Dực xoay người liếc nhìn bia mộ, khuôn mặt trên bia mộ kia vẫn đang cười, vẫn là nụ cười của năm ấy, sự dịu dàng của bà đã bao dung cả cái thế giới tàn nhẫn này.

Đôi môi Du Dực khẽ nhếch lên: “Không vì lý do gì cả. Tôi gặp được mẹ của cháu, tôi yêu bà ấy, chỉ thế thôi. Tình yêu là gì, ai có thể nói rõ được đây?”

Nếu như trong tình yêu có thể nói đến nhân quả, vậy trên cõi đời này đã không có nhiều si nam oán nữ đến như vậy.

Đôi môi của Yến Thanh Ti có chút khô nứt, lúc nói chuyện vô tình làm nó rách toạc ra, cô nói: “Ông đã chờ nhiều năm như vậy, lại chờ được tin bà ấy đã chết... Ông có hối hận không? Hối hận vì đã tìm một người nhiều năm như thế? Có lẽ, không tìm được thì tốt hơn, ít nhất vẫn còn lại hy vọng.”

“Tôi chỉ hối hận vì sao không tìm được bà ấy sớm hơn. Năm đó tôi không nên bỏ đi. Nếu như bây giờ tôi lại cứ thế rời đi mà không làm gì đó thì tôi sẽ hối hận thêm một lần nữa, hối hận tại sao không trả thù cho bà ấy.”

Tiếc nuối của cả đời Du Dực chính là Nhiếp Thu Sính.

Tiếc nuối vì đã không bảo vệ được bà, tiếc nuối không tìm được bà sớm hơn, ông không thể có thêm tiếc nuối vì đã không báo thù cho bà.

Yến Thanh Ti trầm mặc, cúi đầu không nói gì.

Cô đã không còn cảm giác phản cảm đối với Du Dực, trái lại giữa họ dường như còn có chút đồng bệnh tương liên.

Trước khi gặp Nhạc Thính Phong, lý do cô sống tiếp là để báo thù cho mẹ, cô không chừa thủ đoạn nào cũng bất chấp hậu quả, kể cả hủy diệt chính mình. Nhưng đến khi gặp được Nhạc Thính Phong và Nhạc phu nhân, họ đã mang đến sự ấm áp và cả ánh sáng của thế giới này đến với cô, cho cô một cuộc sống mà cô vẫn hằng ước ao.

Cô may mắn thoát khỏi địa ngục tăm tối đó vì có Nhạc Thính Phong.

Nhưng Du Dực có lẽ không thể may mắn như vậy, nửa đời trước đã qua, chẳng lẽ nửa đời sau lại chìm đắm trong việc báo thù sao?

Đúng như ông ta đã nói, nếu không tìm cái gì đó để làm, nếu như không giúp mẹ cô trả thù thì ông ta sẽ phát điên.

Đột nhiên Yến Thanh Ti rất đồng tình với Du Dực, yêu một người lại chờ người đó nửa cuộc đời, nhưng cuối cùng chỉ chờ được sự tuyệt vọng.

Một lát sau Yến Thanh Ti nói: “Dù sao thì ông hãy suy nghĩ thật kỹ đi. Nếu hai ngày sau ông vẫn cảm thấy muốn báo thù cho mẹ tôi, vẫn không có cách nào buông việc này xuống thì ông hãy đến tìm tôi, tôi sẽ nói cho ông một chút chuyện. Nhưng tôi vẫn hy vọng... ông nên suy nghĩ cho kỹ càng. Thật ra thì ông không cần phải làm gì cho mẹ tôi cả.”

Bởi vì giữa hai người họ thực ra cũng không có bất cứ quan hệ nào, ông ta không có trách nhiệm về bất cứ việc gì. Là một người quen cũ, ông ta có thể tới thăm mẹ cô đã là rất tốt rồi.

Yến Thanh Ti bước vòng qua Du Dực, không đợi ông nói thêm gì, cô đã sải bước theo đường mòn rời đi.

Du Dực nhìn bóng lưng của Yến Thanh Ti, bóng lưng ấy rất gầy cũng rất nhỏ bé. Thật khó tưởng tượng một cô gái nhỏ gầy yếu như vậy làm cách nào có thể kiên trì chống đỡ nhiều năm như vậy?

Ông đi tới trước bia mộ, trên môi nở một nụ cười yếu ớt: “Đến giờ tôi mới biết em thích hoa bồ công anh.”

Du Dực quay đầu nhìn về phía Yến Thanh Ti rời đi, lúc này chỉ còn một bóng lưng nho nhỏ, cô đã đi xa rồi.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 744: Anh Không Thương Em, Lại Còn Mắng Em

Yến Thanh Ti bước chân trần trên những tấm đá xếp trên con đường mòn đi xuống. Cô cúi thấp đầu, mặt trời quá chói chang khiến những vùng da lộ ra bên ngoài đều đau rát, tựa như bị nắng chiếu đến bỏng rồi.

Đầu càng ngày càng căng, lại choáng váng, lúc đi bộ đều có cảm giác không vững.

Yến Thanh Ti nghĩ tới một chuyện.

Mẹ nó, xuống thì xuống rồi nhưng làm thế quái nào để về đây? Không lẽ xài hai cái đùi? Nếu đứng lại chờ Du Dực thì có chút... mất mặt thì phải?

Yến Thanh Ti đang mải mê suy nghĩ thì đụng đầu vào một vật gì đó, đầu càng choáng váng, nhủ thầm: “Mẹ nó, nơi này hình như không có cây mà?”

Cô lảo đảo mấy cái, dường như muốn ngã quỵ xuống, lại được một bàn tay kéo lại.

Sau đó nghe thấy một giọng nói lạnh buốt vang lên ở bên tai: “Yến Thanh Ti, em nói xem em có bị ngu không hả?”

Yến Thanh Ti sửng sốt một chút, ngẩng đầu lên: “Anh...”

Người trước mặt có tận hai người nha, cảm giác giống như là đang say rượu. Yến Thanh Ti hất đầu, hỏi: “Sao anh tới đây?”

Nhạc Thính Phong không thèm chả lời, quét từ đầu đến chân cô một lượt: “Em nhìn coi bây giờ em bẩn như thế nào, đến anh còn không thèm đụng vào em.”

Vừa nói vừa đem người bế lên.

Tóc Yến Thanh Ti có chút bù xù, mặt thì đầy mồ hôi, tuy đã được Du Dực lau bớt phần trang điểm bị lem nhưng son trên môi, phấn trên mặt đều loang lổ hết cả, eo ơi... nhìn thế nào cũng thấy chẳng ra làm sao.

Quần áo trên người bị mồ hôi thấm ướt, cánh tay lộ ra bị nắng chiếu tới nỗi

đỏ ửng, có cố cũng không nhìn ra chút đẹp đẽ nào.

Lúc ôm lấy Yến Thanh Ti cảm giác như ôm một quả cầu lửa vậy.

Anh nhìn Yến Thanh Ti đá rơi giày, lại nhìn đôi chân của Yến Thanh Ti, cắn răng nói: "Yến Thanh Ti, gần đây em đói ăn lắm à? Muốn ăn cá nướng hay beef steak đây? Em nói xem, anh để em thiếu ăn hay sao?"

"Anh yên lặng đi, em chóng mặt." Yến Thanh Ti vừa nói vừa đưa tay bịt miệng Nhạc Thính Phong, nghe giọng của anh cứ vang bên tai cô cảm thấy não như đang muốn nhảy lên, thật đau.

Nhạc Thính Phong...

Anh bước nhanh hơn về chiếc xe đang đỗ rồi nhét Yến Thanh Ti vào trong, vẻ mặt ghét bỏ mà lau miệng, "Con mẹ nó... bẩn quá, tay em không dính bùn đất gì chứ?"

Tay Yến Thanh Ti thực tình cũng có chút bẩn, lúc cô cầm hoa bồ công anh thì đất cát cũng dính luôn lên tay.

Bên trong xe có bật điều hòa, Yến Thanh Ti thở dài, cuối cùng cũng thoải mái một chút.

Cô không trả lời Nhạc Thính Phong, nhắm mắt tựa vào xe, cảm giác bản thân như được sống lại.

Đột nhiên trên mặt cảm thấy lạnh, hai mắt cô hé ra một khe hở nhỏ, nhìn thấy Nhạc Thính Phong đang cầm một cái khăn ướt lau mặt cho cô.

Yến Thanh Ti cảm thấy cả khuôn mặt bị phơi nắng đến nóng ran dần dần trở nên mát mẻ, đầu cũng không còn đau như vậy, cô cúi đầu xuống, mặc kệ cho bàn tay Nhạc Thính Phong lau lau.

Nhạc Thính Phong bóp mặt cô một cái, lại lấy một cái khăn ướt mới lau lau mặt Yến Thanh Ti thêm một lần.

Nhạc Thính Phong hung dữ nói: "Đừng có mà lộn xộn, nhìn xem em bẩn như thế nào, lại còn bôi lên cả quần áo của anh. Trở về tắm ngay cho anh. Cởi giày ra làm cái gì? May là da em dầy nên chưa bị nướng chín đấy."

Yến Thanh Ti bĩu môi một cái: "Chân có đau mà. Anh nhìn xem, chân em

rộp cả lên rồi, không thương em thì thôi lại còn mắng em.”

Nhìn thấy Nhạc Thính Phong, tảng đá vẫn đang chặn trong lòng Yến Thanh Ti mới dần dần tan biến.

Cô đã tìm được nơi để dựa vào nhưng còn... Du Dực...

Nhạc Thính Phong vừa nghe thấy lập tức dừng động tác trên tay lại, cúi đầu nhìn chân cô: “Ai bảo em xài mấy cái đồ vỉa hè này? Anh nhìn một chút, xem có nghiêm trọng hay không?”

--- O ---

Chương 745: Anh Sẽ Mãi Mãi Yêu Em Sao?

"Tất nhiên là nghiêm trọng rồi, chảy cả máu đấy, dùng đồ vỉa hè chẳng phải do ông chủ này quá keo kiệt sao? Anh không cho em tiền, em chỉ có thể xài đồ rẻ tiền thôi."

Yến Thanh Ti vừa nói vừa nâng chân đặt trên đùi Nhạc Thính Phong.

"Được rồi, ông đây về rồi mua cho em mỗi ngày một đôi không giống nhau luôn." Anh nhấc chân của Yến Thanh Ti lên xem thì quả nhiên thấy được phần da ở gót chân bị rách, vết thương có chút nặng, máu chảy ra đã khô lại, phần da bị rách cũng lật lên, thoạt nhìn đã thấy rất đau.

Nhạc Thính Phong đau lòng phát tức: "Em là đồ cuồng làm điệu à? Lúc làm việc đi giày cao gót cũng thôi đi, lúc bình thường mang giày bệt sẽ chết à?"

Yến Thanh Ti lườm anh một cái: "Anh không hiểu đâu, không đi giày cao gót em sẽ không tự tin."

"Em mà còn không có tự tin à? Ở trước mặt anh có tự tin đến đâu cũng bị anh bóp trong tay thôi, chạy kiểu gì cũng không thoát, còn muốn tự tin làm cái gì?"

Yến Thanh Ti đột nhiên vì những lời này mà bật cười, cười tới chảy cả nước mắt, cười đủ liền dựa vào trên người anh nói: "Đúng rồi, lúc em tự tin nhất khi đứng trước mặt anh, là lúc em không mặc gì hết."

Nhạc Thính Phong đỏ mặt, chớp mắt mấy cái.

Thật là... đạo hạnh của con yêu tinh này đã cao đến thế này, anh còn chạy được đi đâu?

Anh thấp giọng nói một câu: "Em... kể cả em có mặc quần áo thì anh vẫn yêu em."

Ý cười trên mặt Yến Thanh Ti càng sâu: "Vậy anh sẽ yêu em mãi sao?"

"Đúng!" Nhạc Thính Phong trả lời không chút do dự.

Vừa nói xong lập tức được Yến Thanh Ti hôn một cái. Cô nói: "Về nhà

thôi.”

Nhạc Thính Phong sờ lên môi cô, cười nói: “Được rồi, về nhà nào.”

Anh lấy một chai nước suối, mở nắp rồi đưa cho cô.

Nhạc Thính Phong lái xe đi nhưng chốc sau lại nhanh chóng lái trở lại.

Nhạc Thính Phong xuống xe, Yến Thanh Ti hỏi: “Anh làm cái gì vậy?”

“Em ngồi đây, anh về ngay.”

Không bao lâu sau, Yến Thanh Ti thấy Nhạc Thính Phong quay trở lại, trên tay còn cầm một đôi giày cao gót. Anh lẳng chúng nó xuống chỗ ngồi phía sau xe.

Yến Thanh Ti tò mò: “Không phải anh bảo đấy là hàng vỉa hè sao, nhặt về làm gì?”

Nhạc Thính Phong gạt cần số, đạp chân ga phóng xe đi, nói: “Có là hàng vỉa hè cũng là đồ em từng xài qua. Sau này... đừng có tùy tiện vứt đồ lung tung nữa, phá hoại môi trường đấy có biết không? Sao không có ý thức bảo vệ môi trường gì cả, chẳng may bị lũ chó săn chụp lại thì báo ngày mai lại có tựa đề nữ minh tinh XXX vứt rác bừa bãi.”

Yến Thanh Ti cười: “Nói thẳng ra thì anh không muốn đồ em từng dùng qua bị người khác nhặt được chứ gì?”

Cô cười giảo hoạt, tự như đang nói: Anh mau thừa nhận đi, em nhìn thấu rồi.

Lỗ tai Nhạc Thính Phong đỏ lên: “Nếu có biết cũng đừng nói ra.”

Tất nhiên anh không thể để người khác nhặt được đôi giày mà Yến Thanh Ti đã dùng qua rồi.

“Không thể.”

Khóe miệng Nhạc Thính Phong giật một cái, hỏi: “Chân còn đau không?”

Yến Thanh Ti gật gật đầu: “Đau, làm sao bây giờ?”

Không ngờ Nhạc Thính Phong lại trả lại một câu: “Đáng đời em.”

“Hừ...” Yến Thanh Ti quay người, không thèm quan tâm anh nữa.

Nhạc Thính Phong nhìn cô, thấy cô vẫn không chịu động đậy, nói: “Nhìn mặt em kìa, phơi thành ra như vậy còn gì là diễn viên nữa, em còn chưa thành ảnh hậu, đừng tự hủy gương mặt mình như thế chứ.”

Yến Thanh Ti: “Mặt em, em thích thế đấy.”

“Anh không vui.”

“Anh quản được chắc?”

“Anh là ông chủ, là bạn trai của em, còn là chồng tương lai nữa, em nói xem anh có quản được không?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 746: Em Đối Xử Với Bản Thân Như Vậy Là Chưa Bao Giờ Hiểu Được Nỗi Đau Của Anh

Yến Thanh Ti lườm anh một cái: “Hừ, thì ra anh sợ em xấu xí đi chứ gì? Nói trắng ra là anh chỉ thích người đẹp thôi.”

Nhạc Thính Phong đưa tay xoay mặt Yến Thanh Ti lại: “Nói linh tinh, thằng nào mà muốn người mình yêu xấu xí đi chứ? Anh thích em xinh đẹp, nhưng mà... anh còn đau lòng nữa, mỗi lần em tự dày vò bản thân mình như vậy có nghĩ như thế sẽ khiến anh đau lòng không?”

Yến Thanh Ti dừng lại nhìn Nhạc Thính Phong thật lâu.

Ngay khi Nhạc Thính Phong cho rằng cô muốn xin lỗi thì Yến Thanh Ti lại nói: “Thật hay giả vậy?”

Một giây kế tiếp, xe phanh gấp lại, thân thể hai người hơi nhào về phía trước.

Nhạc Thính Phong nghiến răng nói: “Không còn cách nào nói tiếp nữa rồi, em đi xuống.”

Yến Thanh Ti nín cười: “Là anh nói đấy nhé, em xuống...”

“Xuống, xuống, xuống, mau xuống xe đi, đừng để cho anh thấy em, đúng là một người không có lương tâm, là bạch nhãn lang, em... Mẹ nó, em xuống thật à?”

Nhạc Thính Phong lập tức kéo Yến Thanh Ti lại.

Yến Thanh Ti bĩu môi nói: “Không phải anh nói em xuống hay sao? Đây cũng không phải là xe của em, người ta không cho em ngồi thì em phải xuống thôi.”

Nhạc Thính Phong đau hết cả não: “Em... anh, anh để em ngồi, không cho ai ngồi hết chỉ cho em ngồi thôi.”

“Được rồi, nhìn anh dối lòng như vậy em cũng không nỡ, em tự mình về thôi.” Yến Thanh Ti vừa nói vừa mở cửa xe, Nhạc Thính Phong đè lại tay của cô, cười nói: “Bảo bối, anh cầu xin em, em đừng xuống, lúc nãy là anh

sai rồi được chưa?”

Yến Thanh Ti nghiêng đầu: “Anh sai?”

Nhạc Thính Phong gật đầu liên tục: “Đúng, là anh sai, em ngồi yên, ngồi yên ở đó!”

Đúng thật là cả ngày anh chỉ tự tìm cách đào hố chôn mình, biết rõ nói không lại Yến Thanh Ti, dù có ầm ĩ thế nào thì người phải thỏa hiệp luôn là anh nhưng hết lần này đến lần khác vẫn cứ ngựa quen đường cũ, cứ nghĩ rằng mình có thể phản công.

Nhạc Thính Phong nhìn thấy khuôn mặt cười đắc ý, trong lòng thở dài một tiếng, muốn phản công? Được thôi, cả đời này nghĩ cũng đừng nghĩ.

Anh cười nói: “Có thấy nóng không, nhiệt độ máy điều hòa vừa chưa, có đói bụng không, muốn ăn cái gì không?”

Yến Thanh Ti chống cằm nghe Nhạc Thính Phong lải nhải một đống thứ: “Muốn ăn anh.”

Nhạc Thính Phong nhất thời không biết nói gì.

Anh chưa từng gặp người đàn ông tán gái giỏi nhất, nhưng mà anh biết, Yến Thanh Ti tuyệt đối là người phụ nữ tán tỉnh đàn ông giỏi nhất.

Ở cùng cô, mỗi một phút giây đều bị cô trêu cho ngứa ngáy khó nhịn.

Nhạc Thính Phong nắm tay Yến Thanh Ti, hôn mu bàn tay cô: “Nhịn chút nữa, về nhà rồi ăn.”

“Không phải anh nói tay em bẩn sao?”

“Không sao, có bẩn anh vẫn thích.”

Đúng vậy, ông đây chính là một người không có nguyên tắc như vậy đấy.

Trước mặt Yến Thanh Ti, Nhạc Thính Phong chính là một người... không có nguyên tắc!

Yến Thanh Ti cắn môi nín cười, Nhạc Thính Phong luôn biết cách để cô vui vẻ, cũng không bao giờ tại một thời điểm không thích hợp hỏi một vấn đề

không phù hợp.

Giống như bây giờ, Nhạc Thính Phong biết rõ cô với Du Dực ở trên núi lâu như vậy, trong lòng nhất định muốn biết hai người bọn họ nói cái gì. Nhưng khi anh nhìn thấy Yến Thanh Ti thất hồn lạc phách thì không hỏi bất cứ cái gì.

Anh dùng cách của chính mình kéo cô từ giữa bi thương trở lại, cũng không dùng lời ngon tiếng ngọt, nhưng anh trách cứ, anh đau lòng càng làm cho Yến Thanh Ti biết, trong lòng anh cô quan trọng nhường nào.

Cho nên nhiều năm như vậy rồi, chỉ có Nhạc Thính Phong mới có thể tiến vào thế giới của cô.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 747: Anh Có Thể Cõng Em, Em Không Cần Phải Đứng

Nhạc Thính Phong cho cô sự ấm áp cùng quan tâm, đây đều là những thứ cô cần nhất, có anh bên cạnh, cô cảm thấy phía sau mình như có một bức tường kiên cố vững chắc có thể dựa vào.

Dù cho trước mặt có là vực sâu vạn trượng cũng không còn khiến cô sợ hãi nữa

...

Tại cổng nghĩa trang, Du Dực nhìn thấy Nhạc Thính Phong ôm Yến Thanh Ti lên xe, sau đó rời đi. Đôi môi ông tựa hồ nhếch lên một chút xíu, người đàn ông trẻ kia cũng không tệ.

Ông nghĩ rằng Yến Thanh Ti là do ông chở tới, cô đi một mình thế nào được cho nên vội vàng chạy xuống để đưa người về. Nhưng không ngờ chạy tới lại nhìn thấy Nhạc Thính Phong.

Cùng là đàn ông, ông có thể nhìn ra tình cảm của Nhạc Thính Phong đối với Yến Thanh Ti là thật chứ không như thằng cháu của ông, chỉ biết đem phụ nữ trở thành đồ chơi.

Nếu như Yến Thanh Ti có thể tìm được một nơi quy túc, chắc bà ấy cũng mãn nguyện lắm?

Du Dực xoay người, mất mười bảy năm mới tìm được người, ông muốn bên cạnh bà lâu hơn một chút.

...

Lái xe về thành phố, Nhạc Thính Phong đỗ xe ven đường nói với Yến Thanh Ti: “Em chờ một chút, anh quay lại ngay.”

Yến Thanh Ti nhìn thấy tiệm thuốc, đại khoái đoán được là anh chạy đi mua thuốc sát trùng, gật đầu: “Đi đi.”

Nhạc Thính Phong chạy xuống mua thuốc sát trùng, lại đi mấy chục mét đến một cửa hàng tiện lợi mua một hộp kem, bước nhanh trở về xe.

Anh nhét kem vào tay Yến Thanh Ti: “Ăn kem cho đỡ nóng.”

Yến Thanh Ti cười nói: “Em không phải trẻ con, anh cũng biết em không thích đồ ngọt.”

Nhạc Thính Phong ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói: “Không sao, lát anh đút cho em.”

Yến Thanh Ti sửng sốt một chút, nhớ tới lần đút kem lần trước mặt liền đỏ lên.

Nhạc Thính Phong nắm chân cô, dùng bông thấm thuốc sát trùng lau sạch máu với bụi trên vết thương, “Em nhịn một chút, hơi đau đấy.”

Yến Thanh Ti mở nắp hộp kem: “Không sao, anh cứ làm đi, chả đau tẹo nào.”

Nhạc Thính Phong ngẩng đầu nhìn Yến Thanh Ti dùng thìa xúc một miếng kem, trên mặt chẳng có chút nào biến đổi, tựa như hoàn toàn không cảm giác được sự đau đớn trên chân.

Trong lòng Nhạc Thính Phong khó chịu, nếu như không có chuyện ngày nhỏ, liệu cô có giống những cô gái khác, dù trên người bị xước một vết nhỏ cũng kêu la oai oái tìm ba mẹ với bạn trai để nũng nịu không?

Nhưng mà...

Nhạc Thính Phong xé một miếng băng gạc, dán vào vết thương: “Phụ nữ cứ phải mang giày cao gót, thật đáng thương.”

Miệng Yến Thanh Ti đang ngậm kem nói: “Chờ vết rộp xẹp xuống thành vết chai thì không đau nữa.”

“Không đau nhưng mà sẽ xấu hơn.”

“Vậy cũng có cách nào đâu, thế giới này đối với phụ nữ rất khắc nghiệt, cho nên... có mạnh mẽ thì mới ăn ít khổ, nếu không thì sao mà trụ được trong cái thế giới này?”

“Em không trụ được thì còn có anh mà? Anh có thể cõng em, em không cần đứng.”

Yến Thanh Ti xúc một thìa kem đang định đưa vào miệng, nghe thấy Nhạc Thính Phong nói như vậy thì ngừng lại, cô ngước mắt lên nhìn thẳng vào mắt anh.

Anh cứ luôn vô tình nói một câu khiến cho cô cảm động, để cho trái tim cô đột nhiên ấm áp.

Yến Thanh Ti: “Ừ...”

Cô đem miếng kem đã sắp tan đưa đến bên miệng Nhạc Thính Phong: “Thưởng cho anh.”

Nhạc Thính Phong cười nói: “Được em đút một miếng thật không dễ dàng.”

Anh há mồm ngậm lấy kem, một giây sau kéo Yến Thanh Ti vào trong ngực.

Vị kem vani dần dần hòa tan giữa đôi môi hai người...

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 748: Cô Thích Nụ Hôn Này

Lành lạnh, ngọt ngọt lại giảm bớt mấy phần ngọt ngất, hương vị kia trở nên nhẹ nhàng khoan khái, có thể khiến người ta lên cơn nghiện.

Yến Thanh Ti há miệng ra, cô thích nụ hôn này.

Nhạc Thính Phong buông Yến Thanh Ti ra: “Anh càng thích cách đút như thế này hơn.”

...

Về đến nhà, Nhạc phu nhân nhìn cánh tay với khuôn mặt của Yến Thanh Ti đều bị cháy nắng đến đỏ rực, há mồm liền nói: “Bác đã nói với con rồi, khẩu trang, kính mắt với mũ đều phải chuẩn bị tốt. Có phải con không mang theo đồ chống nắng không? Con nhìn mặt mũi xem này, ai ui, có đau hay không, mai lại bị lột da ra mất thôi, để bác giúp con dưỡng.”

Nhạc Thính Phong buông Yến Thanh Ti xuống: “Mẹ, bọn con còn chưa ăn cơm đâu, ăn cơm trước được không?”

“Ờ, con đi bảo thím Ngũ bưng đồ ăn ra, để mẹ bôi đồ làm dịu cho Thanh Ti đã, nhanh thôi.”

Nhạc Thính Phong...

Được rồi, về đến nhà thì anh thành mệnh cu li rồi.

Nhạc phu nhân để Yến Thanh Ti tắm xong liền đem đồ trét trét lên mặt cô: “Sau này bác phải để trong túi con vài lọ kem chống nắng mới được.”

“Con nhất định sẽ chú ý.”

Nhạc phu nhân “hừ” một tiếng: “Bác không tin đâu, để lát nữa lấy cho con mấy lọ, lúc nào cũng phải mang trong người.”

“Thật mà, con sẽ chú ý mà.”

“Con nha, nhất định sẽ không thèm để ý thì có. Gương mặt này có bao nhiêu người ước ao, viện trưởng của thẩm mỹ viện bác hay đi hôm trước còn nói, gần đây có người cầm hình của con đi làm mẫu muốn chỉnh mặt đó.”

“Thật sao... vậy xem ra gương mặt này của con rất có ích nha.”

“Đúng thế.”

Nhạc phu nhân nhanh chóng bôi thuốc lên khắp mặt và cánh tay bị cháy nắng của Yến Thanh Ti, định kéo cô xuống ăn cơm lại nhìn thấy cô còn chưa mang giày, gót chân còn dán miếng gạc: “Chân làm sao vậy? Bị rộp gót chân sao?”

“Vâng, hôm nay con đi đôi giày không vừa chân.”

“Hay là giày chất lượng không tốt? Không sao, để bác tìm người làm giầy cho con, chọn loại da dê mềm nhất, tuyệt đối không bị xước chân, đi vào vừa đẹp lại vừa thoải mái.” Nhạc phu nhân vừa nói vừa đưa cho Yến Thanh Ti một đôi dép.

Yến Thanh Ti vội vàng nhận lấy đi vào: “Cảm ơn bác.”

Nhạc phu nhân vỗ vỗ tay Yến Thanh Ti: “Cám ơn cái gì, sớm muộn gì chả thành người một nhà.”

Trên bàn cơm, Nhạc Thính Phong hỏi: “Chiều nay em không có việc gì chứ?”

“Ừ, không có.”

“Vậy thì em ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe, anh ăn xong còn phải về công ty một chuyến.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Được.”

...

Nhạc Thính Phong rời nhà cũng không về công ty mà lái xe thẳng ra nghĩa địa ngoài thành phố.

Anh đoán Du Dực vẫn chưa rời đi.

Nếu như ông ta thực sự yêu mẹ vợ nhiều năm như thế, vậy lúc biết tin bà đã chết nhất định là đau đớn muốn chết, không thể rời đi nhanh như vậy. Nếu như ông ta thật sự đã rời đi thì chứng tỏ tình yêu của ông ta cũng không sâu đậm đến vậy.

Quả nhiên, lúc Nhạc Thính Phong chạy tới vẫn nhìn thấy xe của Du Dực đỗ tại đây.

Lúc này là bốn giờ chiều, mặt trời không chói chang như lúc trước nhưng nhiệt độ không khí vẫn còn rất nóng.

Nhạc Thính Phong cầm một bó hoa sao xuống xe, từ đằng sau xe lấy một chai nước rồi hướng đi lên con đường mòn, xa xa đã trông thấy một bóng người đứng lẳng lặng bên bia mộ mẹ vợ.

Nhạc Thính Phong nhìn thôi đã cảm thấy nóng, có thể phơi mình dưới nắng lâu như vậy, ông ta cũng thật lợi hại, nhưng như thế mới biết tình cảm của ông ta sâu đậm nhường nào.

Nhạc Thính Phong đi tới, đặt bó hoa baby xuống nói: “Mẹ, con lại tới đây, lúc nãy con tới đón Thanh Ti chưa lên chào mẹ, mẹ đừng trách con nha.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 749: Nhạc Thính Phong, Anh Sẽ Yêu Em Bao Lâu?

“Nếu tính ra thì gần đây, số lần tôi gặp ông tương đối nhiều thì phải, còn nhiều hơn số lần Thanh Ti gặp ông?”

Du Dực đã phơi nắng đến mức sắp chịu không nổi rồi, giọng của Nhạc Thính Phong khiến ông tỉnh táo hơn một chút.

Nhạc Thính Phong nghiêng đầu nhìn thấy ánh mắt Du Dực đã dần mất đi tiêu cự, đưa nước suối cho ông: “Đứng lâu như vậy còn chưa ngất đi, ông cũng thật lợi hại.”

Du Dực nhận lấy chai nước suối, một hơi uống hết hơn nửa, số nước còn dư lại dốc hết lên đỉnh đầu, cả người đã hoàn toàn thanh tỉnh lại.

Nhạc Thính Phong nói: “Xem ra ông biết cả rồi.”

Du Dực không nói gì.

Nhạc Thính Phong nói: “Nếu ông từng thích mẹ vợ của tôi, vậy ông cũng nên biết Thanh Ti chính là đứa con duy nhất của bà ấy. Tôi mặc kệ ông muốn làm cái gì, nhưng đừng tổn thương đến Thanh Ti, càng không được lôi kéo cô ấy làm cái gì, nếu không tôi chẳng cần quan tâm ông là Du nhị gia hay Du đại gia gì gì đó, tôi cũng sẽ giết chết ông.”

Dư Dục mở miệng nói: “Tôi sẽ không để con bé phải làm cái gì cả. Nếu cậu muốn ở chung một chỗ với con bé thì đối đãi và bảo vệ con bé thật tốt là được.”

Nhạc Thính Phong bĩu môi: “Cái này còn cần ông nói sao? Người phụ nữ của tôi, tương lai là mẹ của con tôi, đương nhiên tôi phải bảo vệ rồi.”

Du Dực lạnh lùng nói: “Nhớ kỹ những lời cậu nói. Nếu cậu dám phụ con bé, tôi không tha cho cậu đâu.”

“Cám ơn sự quan tâm của ông với người phụ nữ của tôi, ông không có cơ hội thực hiện những lời này đâu. Nhìn bộ dạng ông thế này hẳn là định làm cái gì đó, nếu không sẽ bị điên hoặc tức chết thôi.”

“Chuyện của tôi không cần cậu quan tâm.”

Nhạc Thính Phong lại bĩu môi cười một tiếng: “Chậc, tôi thì quan tâm ông làm gì, ông cũng đâu phải bố vợ tôi. Nhưng mà tôi phải nhắc ông một chút, chuyện năm đó còn ẩn giấu nhiều chuyện phức tạp, đó không phải là chuyện đơn giản đâu. Tôi vẫn luôn điều tra nhưng từ đầu đến cuối đều không có đầu mối nào, nếu không phải vì vậy thì đợi ông xuất hiện tôi cũng báo xong thù của mẹ vợ rồi.”

Du Dực cau mày, không nói gì.

“Tôi cũng không muốn nói nhiều với ông, nhà họ Du mấy người cũng không phải thứ gì tốt đẹp, nếu lo lắng cho Thanh Ti thì sau này tránh xa cô ấy ra một chút.”

Nhạc Thính Phong nói xong, phất tay rời đi.

Trước khi đi còn nói một câu: “Mẹ, con phải đi đây, mẹ với người quen cũ nói chuyện vui vẻ nhé, lần sau con sẽ trở lại thăm mẹ.”

Du Dực nghĩ về những gì Nhạc Thính Phong nói, chẳng lẽ cái chết của Thu Sính năm đó còn có ẩn tình?

...

Nhạc Thính Phong chạy xe từ ngoại ô về nhà đã là hơn 5 giờ chiều, ở trên đường về anh mua chút đồ nướng.

Buổi tối liền lôi kéo Yến Thanh Ti với Nhạc phu nhân uống mấy li bia.

Tửu lượng Nhạc phu nhân không tốt, cơm nước xong được thím Ngũ đỡ đi nghỉ ngơi.

Nhạc Thính Phong cười gian xảo kéo Yến Thanh Ti về phòng, khóa luôn cửa lại.

Vừa quay người liền nhào tới ôm lấy Yến Thanh Ti nói: “Không phải nói muốn ăn anh sao? Nhanh ăn đi.”

Yến Thanh Ti: “Vừa mới ăn xong, em còn no lắm.”

“Vừa vặn làm chút chuyện vận động cho tiêu cơm.”

Khóe miệng Yến Thanh Ti giật một cái, tên này đã không còn mặt mũi là gì nữa rồi. Cô đang xoắn xuýt một bên thì nghe Nhạc Thính Phong nói: “Em thật sự cho rằng anh cầm thú như vậy sao? Tối nay thực sự phải để em nghỉ ngơi cho khỏe.”

Yến Thanh Ti cười một tiếng.

Nửa đêm, Yến Thanh Ti vốn cho rằng bản thân sẽ ngủ, nhưng đầu óc cô bây giờ lại cực kỳ tỉnh táo: “Nhạc Thính Phong, anh sẽ yêu em bao lâu?”

Nhạc Thính Phong nói: “Không biết.”

Yến Thanh Ti không gì nữa, cô yên lặng chuyển người xoay lưng lại với Nhạc Thính Phong, cô biết...

Bên hông chợt siết chặt, cô được người phía sau ôm lấy, dựa vào lồng ngực ấm áp của anh, nghe anh nói: “Bởi vì anh không biết lúc nào mình sẽ chết.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 750anh Ngủ Cứ Ngủ, Em Ăn Của Em

Vì không biết lúc nào sẽ chết, vậy nên không biết có thể yêu em được bao lâu.

Câu nói này khiến thân thể Yến Thanh Ti run lên, cô cảm giác được có cái gì chảy xuống từ trong mắt, đưa tay lướt qua thấy tay mình ươn ướt.

Nhạc Thính Phong vỗ nhẹ: “Ngủ đi, nếu em không ngủ ngơi tốt thì anh nào dám ra tay đây.”

Yến Thanh Ti trở mình, dán sát vào lồng ngực Nhạc Thính Phong, không chịu ngẩng lên nữa.

...

Yến Thanh Ti mở mắt, bên ngoài trời đã sáng rồi, cảm giác trên hông có một cánh tay đang gác, trên đùi còn bị một cái chân đè lên.

Một khuôn mặt gần trong gang tấc, mắt vẫn đang nhắm, có thể nhìn rõ được

từng sợi lông mi dài thật dài.

Đến giờ Yến Thanh Ti mới biết hóa ra lông mi của Nhạc Thính Phong lại dài như vậy.

Cô đếm từng sợi lông mi của anh, tối hôm qua đáng nhẽ là không ngủ được, nhưng sau khi nghe anh nói câu kia xong lại nằm thiếp đi trong ngực anh từ lúc nào không biết.

Yến Thanh Ti nở nụ cười, cho tới giờ trong lòng cô vẫn cảm thấy ngọt ngào.

Trước kia Yến Thanh Ti thấy những cô gái khi rơi vào tình yêu đều là những kẻ ngu, đàn ông chỉ mới tùy tiện nói mấy câu đường mật thôi mà cứ thế tin cho sái cổ, chỉ số thông minh thấp đến đáng sợ. Nhưng giờ cô cũng là một người như vậy, không có người phụ nữ nào không thích bị cám dỗ.

Yến Thanh Ti nâng tay lên, gạt nhẹ lông mi của Nhạc Thính Phong, thật là đẹp nha.

Cô nhìn anh ngủ, trong lòng ngứa ngáy liền ngẩng đầu lên cắn cắn môi trên của anh một chút.

Rốt cuộc cũng đem người đàn ông này hành hạ đến tỉnh, anh nhắm mắt lại, ôm chặt lấy eo của Yến Thanh Ti: “Mới sáng sớm đã nghịch cái gì?”

Ngón tay của Yến Thanh Ti vuốt nhẹ qua cổ của Nhạc Thính Phong: “Đói, muốn ăn anh.”

Một lát sau, đôi mắt đang nhắm chặt lập tức mở to ra, chăm chú nhìn vào Yến Thanh Ti, hùng hổ nói: “Em nói lại lần nữa?”

Buổi sáng vừa mới tỉnh, lại còn bị đánh thức dậy, bản thân còn đang ngái ngủ khi nghe được lời của Yến Thanh Ti một lúc lâu sau anh mới phản ứng kịp.

Anh cho rằng mình nghe lầm, chăm chú nhìn chằm chằm cô, muốn cô lặp lại lần nữa để chắc chắn không phải mình nghe nhầm.

Yến Thanh Ti há mồm cắn lên cổ anh một cái: “Đói, muốn ăn anh. Chả phải nói sẽ chiều chuộng em đến hết đời sao, vậy mà có thế cũng tức giận.”

Trên cổ tê rần, Nhạc Thính Phong cảm thấy cả người như đang bị điện giật,

nửa người mềm nhũn: “Em...”

Yến Thanh Ti với tay vào trong áo ngủ của anh, lẩm bẩm nói: “Thôi không sao, anh ngủ cứ ngủ, em ăn của em.”

Lần này thì Nhạc Thính Phong hoàn toàn tỉnh ngủ rồi, nghiến răng nói: “Không biết xấu hổ, lời không biết xấu hổ như này cũng dám nói ra.”

Yến Thanh Ti trợn mắt: “Anh không phải là bạn trai em sao?”

Nhạc Thính Phong đưa tay cởi áo ngủ của Yến Thanh Ti ra: “Ai dám nói không phải?”

Móng tay Yến Thanh Ti lướt nhẹ trên ngực Nhạc Thính Phong, mang đến cảm giác nhoi nhói đến tê dại.

Cô nói: “Em ăn là ăn bạn trai của em, liên quan gì tới anh?”

Nhạc Thính Phong cảm thấy bản thân lại bị Yến Thanh Ti trêu chọc rồi, nghiêm chỉnh chịu đựng cả một buổi tối cuối cùng chỉ vì một câu nói của Yến Thanh Ti vẫn thành không nhịn được.

Nhạc Thính Phong đem toàn bộ quần áo ngủ trên người Yến Thanh Ti cởi xuống, “Thật vướng víu, tối qua không nên mặc mới đúng.”

Yến Thanh Ti bật cười ha hả: “Nếu không mặc, anh còn nhịn nổi tới giờ không?”

“Đương nhiên là... không, có trời mới biết tối qua anh khổ sở đến nhường nào.”

Nói rồi đưa tay vuốt dọc sống lưng của Yến Thanh Ti, cảm nhận đường cong tinh tế của cô, cúi xuống đặt một nụ hôn lên môi cô, nói: “Bảo bối, em muốn ăn thế nào, ăn bao nhiêu, mặc sức em ăn!” Mời các bạn đón đọc tập tiếp theo trên Waka vào ngày 30/1/2017!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 751anh Có Muốn Trốn Em Cũng Không Muốn Thả

Y

ến Thanh Ti đột nhiên gục lên vai Nhạc Thính Phong cười khúc khích.

“Đây lúc là thời khắc nghiêm túc đứng đắn đấy, em cười cái gì mà cười?”

Yến Thanh Ti lắc đầu: “Anh đợi một chút, cho cười xong đã rồi nói, em không nhịn được.”

Nhạc Thính Phong nghiến răng: “Em nhanh lên có được không, anh nhịn không nổi nữa rồi.”

Yến Thanh Ti cười một lúc lâu, cô nằm trong ngực Nhạc Thính Phong cười chảy hết cả nước mắt. Sau đó, cô nhào lên ôm lấy đầu của anh, cắn lên môi anh, nói: “Nhạc Thính Phong, anh càng phải yêu em nhiều hơn, lâu hơn...”

Nhạc Thính Phong lật người quay sang đè lên người cô: “Cái này còn cần em nói à? Bằng không, làm sao anh cướp được em từ tay mấy cái gã ất ơ đó.”

Sáu giờ sáng, tiếng chim hót ríu rít bên ngoài cửa sổ truyền vào trong phòng ngủ. Dưới nhà, thím Ngũ đang chuẩn bị bữa sáng, Nhạc phu nhân vẫn chưa dậy.

Sáng sớm ngày hè, mặt trời vừa lên ánh nắng đã gay gắt chói chang, chiếu xuyên qua cửa kính rải vào phòng ngủ.

Mái tóc đen nhánh của Yến Thanh Ti tản ra trên gối trắng như tuyết, sự tương phản giữa đen vào trắng trông giống như một bức tranh thủy mặc.

Đôi môi có hơi sưng đỏ ở trên gương mặt ửng hồng càng lúc càng động lòng người, đôi mắt hồ ly xinh đẹp thì lại long lanh đầy hơi nước, trông cô vừa quyến rũ lại xen lẫn một chút gì đó, sạch sẽ, thuần khiết.

Nhạc Thính Phong chỉ cảm thấy nhìn cô như vậy thì anh đã không có cách nào khống chế nổi bản thân mình nữa. Cô khiến anh mê đắm, chỉ sợ ngay một sợi tóc trên người cô thôi cũng làm anh mê muội.

Nhạc Thính Phong cúi đầu, đặt một nụ hôn lên đôi mắt của Yến Thanh Ti.

“Anh bị sập bẫy của em mất rồi, không thể trốn thoát được nữa.”

Yến Thanh Ti mơ hồ nghe thấy tiếng của Nhạc Thính Phong khàn khàn, trầm thấp mà đè nén, tiếng thở dốc dồn dập của anh vang lên bên tai cô. Cô nheo mắt nhìn ngắm gương mặt của Nhạc Thính Phong.

Khẽ cong môi, dùng móng tay cào lên lưng anh tạo thành những vệt dài đỏ ửng, sau đó cô ngẩng đầu hôn lên môi anh: "Kể cả anh có muốn trốn, em cũng không có ý định thả anh đi đâu."

...

Chín giờ sáng, Nhạc phu nhân ăn sáng xong nhàm chán xem xu hướng thời trang của mùa thu năm nay, các bộ sưu tập thời

trang luôn đi trước thời tiết, bây giờ đã là tháng 7, mùa thu cũng không còn xa nữa rồi.

Thím Ngũ từ trong phòng bếp đi ra hỏi: "Có cần lên gác gọi thiếu gia và cô Yến xuống ăn sáng không ạ? Đồ ăn nguội hết rồi!"

Nhạc phu nhân xua tay: "Gọi cái gì mà gọi, không cần gọi đâu, đợi chúng nó kiệt sức, đói rồi, sẽ tự xuống ăn thôi."

Con trai của bà mà bà không hiểu nó sao?

Chắc chắn nó sẽ không để lỡ một buổi sáng tuyệt vời như thế này đâu.

Thím Ngũ lại hỏi: "Thế... trợ lý Giang gọi điện đến hỏi thiếu gia chiều nay có đến công ty không đấy ạ, có cần phải gọi lại cho cậu ta không?

"Không cần đâu, Tiểu Giang tự khắc sẽ hiểu thôi."

"Vâng ạ, phu nhân, vậy tôi ra chợ mua thức ăn nhé?"

"Đi đi, hai đứa nó quấn lấy nhau lâu như thế, buổi trưa phải tẩm bổ cho cả hai đứa mới được."

Thím Ngũ cười đầy đen tối: "À, tôi biết rồi ạ!"

...

Một hồi triền miên dường như đã tiêu hao hết tất cả thể lực của Yến Thanh Ti, cô được Nhạc Thính Phong bế vào phòng tắm. Vốn dĩ anh nói chỉ đi tắm

thôi, không làm gì nữa cả, Yến Thanh Ti cười ha ha, đi tắm ấy hả, lại chẳng thành ra quấn lấy nhau thêm một trận nữa ấy.

Đi ra khỏi phòng tắm, Nhạc Thính Phong tràn đầy căm phẫn nói: “Cái này không thể trách anh được, là do dáng vẻ không mặc quần áo của em cứ quyến rũ anh đấy chứ. Làm một thằng đàn ông tâm sinh lý hoàn toàn bình thường, nếu mà anh có thể nhịn được thì đó nghĩa là anh đang có vấn đề.”

“Ha ha...” Yến Thanh Ti cười cười, hứ, quần áo của bà là bị đứa nào lột ra.

Yến Thanh Ti làm bộ vô cùng đứng đắn nói: “Nếu đã như thế, sau này anh ngủ một mình thì tốt hơn. Em là một người đứng đắn, em không thể dụ dỗ anh phạm tội được, như thế vô đạo đức lắm.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 752tình Yêu Của Ông Ta Còn Sâu Đậm Hơn So Với Những Gì Mà Em Tưởng Tượng

N

hạc Thính Phong cầm lấy tay của Yến Thanh Ti, nghiêm chỉnh nói: “Không, là do anh không đứng đắn, ý chí của anh quá yếu ớt, là do anh nhìn thấy em là có ý định đen tối trong đầu, con người của anh đúng là thứ không ra gì.”

Yến Thanh Ti rút tay ra: “Vậy thì em càng không thể ngủ với anh được, nhất định phải đề phòng con sói háo sắc như anh.”

Nhạc Thính Phong thấy tình hình không ổn, dứt khoát ăn vạ, ôm chặt lấy cô, nói: “Em không thể như thế được... Nếu mà em ngủ với mẹ anh nữa thì... em có còn cần đến ông chồng tương lai này nữa hay không?”

Yến Thanh Ti chọc chọc ngón tay lên đỉnh đầu Nhạc Thính Phong: “Trước thì cần, bây giờ đang có ý định không cần nữa.”

“Em dám...” Nhạc Thính Phong mặt mũi đen sì nói: “Em nhìn đi, em mang anh ra lật đi lật lại “ăn” bao nhiêu lần như thế, giờ em định quỵt luôn đấy hả, em muốn bội tình bạc nghĩa đấy à?”

Yến Thanh Ti bật cười thành tiếng, Nhạc Thính Phong mà đã lên cơn ấu trĩ,

đúng là... đáng yêu chết đi được ấy!

Nhạc Thính Phong thấy cô cười lên là biết cô đã hết giận rồi.

Ôm lấy cô, anh nói: “Sau này anh sẽ cố gắng kiềm chế, hôm nay đừng giận nữa nhé? Em cũng đói rồi, chúng ta xuống nhà ăn sáng đi.”

Yến Thanh Ti không muốn động đậy: “Không đi được, không còn sức nữa rồi.”

“Anh xoa bóp cho em nhé?”

Yến Thanh Ti nghiêng đầu nhìn Nhạc Thính Phong, anh đang rất nghiêm túc xoa eo cho cô.

Người đàn ông này đã không còn cái dáng vẻ lạnh lùng ban đầu khi cô gặp anh nữa, giờ anh đã biết chăm sóc và quan tâm cô hơn, anh còn biết làm thế nào để khiến cô cảm thấy ấm áp hơn và cũng rất có trách nhiệm.

Yến Thanh Ti mở miệng hỏi: “Anh... không tò mò hôm qua em đã nói gì với Du Dực à?”

Nhạc Thính Phong cười: “Em muốn nói tự nhiên sẽ nói cho anh biết thôi.”

Nhạc Thính Phong dừng một lát rồi lại nói tiếp: “Tuy rằng anh rất rất muốn biết, dù sao em cũng một mình đi gặp người đàn ông khác, em nghĩ trong lòng anh có thể thoải mái được chắc? Chẳng qua, ai bảo anh tin em chứ?”

Yến Thanh Ti giơ tay véo véo má của Nhạc Thính Phong: “Xét thấy anh khiến cho người ta thích như thế, em đành... cố mà

kể cho anh nghe vậy.”

Nhạc Thính Phong gật đầu: “Em nói đi, anh nghe.”

“Du Dực yêu mẹ em, anh đã biết từ trước rồi. Hôm qua ông ta đến tìm em muốn em đưa ông ta đi gặp mẹ em, ông ta muốn thì em đưa ông ta đi. Lúc đầu em bài xích ông ta bởi em rất không thích người nhà họ Du, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ của ông ta lúc đứng trước bia mộ của mẹ em thì em đã tin tình yêu của ông ta còn sâu đậm hơn so với những gì mà em tưởng tượng... Thực ra em vẫn không tin rằng trên thế giới này lại có thứ tình cảm sâu đậm đến vậy. Ông ta tìm mẹ em mười bảy năm, thậm chí ông ta còn không biết

tên của mẹ em, nhưng lại vì bà mà không lấy vợ, sinh con. Trong suốt những năm tháng đó, chỗ dựa tinh thần của ông ta chính là mẹ em, nhưng mà... mẹ em đã chết rồi, tia hy vọng cuối cùng trong lòng ông ta cũng đã mất."

Nhạc Thính Phong ôm lấy cô, cằm anh đặt lên bờ vai cô: "Em đồng tình với ông ta, phải không?"

Yến Thanh Ti gật đầu: "Đúng, bởi nỗi đau đớn của ông ta bây giờ đều là những nỗi đau mà em đã từng trải qua, em biết nó khó chịu đến mức nào. Em may mắn lắm mới thoát khỏi nó, nhưng... ông ta... sợ rằng đến chết vẫn bị nó quấn lấy. Em cũng không biết ông ta bị như thế có đáng hay không nữa."

Nhạc Thính Phong đặt một nụ hôn lên má của Yến Thanh Ti: "Đúng là đáng để đồng tình. Là một người đàn ông, anh nghĩ đối với ông ta mà nói, kết quả này tất nhiên là rất bi kịch, nhưng ít nhất so với việc đến chết cũng không tìm được người con gái mình yêu thì tốt hơn nhiều. Cái này cũng có thể coi như cầu được ước thấy, yêu có sâu đậm hay không, ai mà nói rõ được chứ?"

Yến Thanh Ti hỏi Nhạc Thính Phong: "Nếu như là anh, anh sẽ giống ông ta chứ?"

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 753: Anh Nói Anh Sẽ Cho Em Hạnh Phúc, Vậy Thì Phải Làm Được Đấy Nhé!

Nhạc Thính Phong lắc đầu: "Anh không phải là ông ta, anh sẽ không giống ông ta. Anh biết người phụ nữ của anh tên là gì, anh biết cô ấy ở đâu, anh biết điều anh muốn làm chính là tóm chặt lấy cô ấy, không để những thằng khác có bất kỳ cơ hội nào chen chân vào."

Yến Thanh Ti cong môi: "Đúng, anh không phải là ông ta."

"Chúng ta đương nhiên không giống bọn họ, anh sẽ cho em hạnh phúc."

Yến Thanh Ti đưa tay ra ôm lấy Nhạc Thính Phong.

"Anh nói được thì phải làm được đấy nhé!"

"Nhất định!

...

Nhạc Thính Phong gãi gãi đầu nói: "Thực ra, anh cũng có chuyện muốn nói với em. Hôm qua, buổi chiều anh không đi làm, anh đi đến nghĩa trang, anh đến để gặp Du Dực. Dù gì anh cũng phải làm cho rõ ràng rốt cuộc ông ta muốn làm cái gì, có phải không nào?"

Yến Thanh Ti liếc xéo anh một cái: "Anh nói gì với ông ta?"

"Cũng có gì đâu, giao lưu hữu nghị thân thiết giữa hai người đàn ông với nhau thôi mà"

"Ha ha..."

"Không có gì thật mà. Anh không biết ông ta muốn làm gì, dù sao cũng phải cảnh cáo ông ta trước rồi hẵng nói."

Yến Thanh Ti lắc đầu: "Không sao, ông ta sẽ không làm gì tổn thương đến em đâu."

Yến Thanh Ti nhớ lại những gì mà Du Dực đã nói, ông ta sẽ không để bất kỳ ai tổn thương đến cô. Thực ra khi nghe được câu nói đó, trong lòng Yến

Thanh Ti có chút thê lương, câu nói đó vốn dĩ nên do cha ruột cô nói mới phải, đáng tiếc... cha cô là một kẻ khốn nạn, thật không ngờ câu nói này lại do một người đàn ông không có chút máu mủ nào nói ra.

Nhạc Thính Phong xoa đầu cô: “Anh cũng vậy.”

“Em biết.”

...

Chín giờ hơn, cuối cùng hai người cũng mò xuống nhà.

Nhìn thấy gương mặt cười đầy mờ ám của Nhạc phu nhân, Yến Thanh Ti không khỏi đỏ mặt, thật là có chút ngượng ngùng.

Nhạc phu nhân nhỏ giọng hỏi: “Cả hai đứa đều đói rồi hả, ăn cái gì lót dạ đã, bữa trưa mẹ sẽ làm mấy món ngon ngon để tẩm bổ cho hai đứa.

Yến Thanh Ti mặt đỏ bừng, véo một cái thật mạnh lên lưng Nhạc Thính Phong.

Nhạc Thính Phong đau đến nhe răng: “Mẹ, con vào bếp bê đồ ăn với mẹ.”

Nhạc Thính Phong ăn xong, dặn Yến Thanh Ti ngoan ngoãn ở nhà, anh còn phải đến công ty: “Dạo này công ty khá là bận rồi, anh phải đến đó một chuyến đã. Hai người ngoan ngoãn ở nhà đừng có chạy loạn nhé! Nếu trưa con mà không về, hai người cứ ăn trước đi, không cần đợi con đâu.”

Nhạc phu nhân bĩu môi: “Bận thế cơ à?”

“Đương nhiên rồi, nếu không con làm sao nuôi nổi hai người phụ nữ chỉ biết phá như hai người.”

Nhạc Thính Phong ôm lấy Nhạc phu nhân và Yến Thanh Ti: “Con đi đây, hai người ngoan ngoãn ở nhà nhé!”

Nhạc Thính Phong đi rồi, Nhạc phu nhân xua tay bĩu môi nói: “Hứ, bản thân mình không đáng tin thì thôi còn nghĩ xấu về mẹ với Thanh Ti, hai chúng ta có thể làm được cái gì?”

Bà quay sang kéo tay của Yến Thanh Ti nói: “Thanh Ti, chúng ta đi dạo phố đi...”

Yến Thanh Ti hắng giọng: “Bác gái...”

Nhạc phu nhân phùng má: “Ôi chao, bác chỉ nói thế thôi mà.”

“Cháu bảo chị Mạch cho hai tập đầu bản gốc của Trấn Hồn Khúc, bác xem với cháu nha?”

“Nhưng bác còn muốn tăng ratting cho cháu nữa.”

“Không sao đâu bác, phim này phát hành trên mạng nên không cần ratting đâu, đến lúc đó bác giúp cháu tăng lượt xem trên mạng là được.”

“Vậy thì tốt quá rồi, chúng ta mau đi xem đi.”

...

Yến Thanh Ti ở nhà nghỉ ngơi cả một ngày, nhận được điện thoại của Du Dực, ông ta muốn gặp cô.

Yến Thanh Ti biết ông ta nhất định phải gặp cô bằng được. Do dự một lát, cô nói với Nhạc phu nhân một tiếng rồi ra ngoài.

Bởi vì cô không gọi Tiểu Từ và Quý Miên Miên theo cùng nên Nhạc phu nhân bảo lái xế của nhà mình đưa cô đi.

Đến địa điểm mà Du Dực nói, Yến Thanh Ti ngẩng đầu nhìn, đây là một hội sở rất nổi tiếng của Lạc Thành, bọn họ áp dụng chế độ hội viên, không phải hội viên của nơi này căn bản là không được vào.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 754: Anh Sẽ Thay Em Bảo Vệ Con Bé

Lúc Yến Thanh Ti bước vào thì bị cản lại, cô nói ra tên của Du Dực, bảo vệ ở cửa lại thông báo cho bên trong chờ xác định rồi mới cho Yến Thanh Ti đi vào.

Mở cửa ra, Yến Thanh Ti nhìn thấy Du Dực.

Ông ta có vẻ khá hơn ngày hôm qua, thong dong ưu nhã, nội liễm, thâm trầm hơn, đôi mắt khi không còn hằn lên những tia máu, trông tĩnh lặng như một mặt biển vào sáng sớm.

Bây giờ Du Dực khác hẳn so với dáng vẻ lần đầu tiên Yến Thanh Ti nhìn thấy ông ta ở Hải Thành, lúc đó trong đôi mắt hoa đào xinh đẹp của ông ta toàn bộ đều là băng lãnh, nhưng bây giờ băng đã hóa thành biển lớn, lại càng phức tạp hơn, càng thâm sâu khó lường hơn.

Yến Thanh Ti không cách nào nhìn thấy sự phẫn nộ và thương tâm trên gương mặt ấy, cả sự thù hận cũng không thấy.

Trong lòng cô âm thầm than thở, quả nhiên là gừng càng già càng cay, năng lực điều tiết trạng thái của bản thân ông ta cũng quá mạnh.

Du Dực nhìn Yến Thanh Ti, trên gương mặt hiện lên một nụ cười nhàn nhạt: “Đến rồi à, ngồi xuống đi, thử xem trà Long Tỉnh này như thế nào?”

Yến Thanh Ti bước đến ngồi xuống, cô nhìn chén trà nhỏ trong vắt, nâng lên uống một ngụm, lắc đầu nói: “Tôi không nếm ra được cái gì cả. Đối với tôi mà nói, trà này thực ra còn không bằng một bình nước khoáng 2 tệ, ít nhất nó còn có thể giải khát.”

Cô chưa từng được học cách thưởng trà, không biết hội họa hay những gì mà một thiên kim tiểu thư thượng lưu phải học, tất cả cô đều không biết. Cô chỉ học cách làm thế nào để vùng vẫy sống sót trong cái thế giới tàn nhẫn này.

Du Dực từng điều tra về quá khứ của Yến Thanh Ti, biết cô có thể sống được đến bây giờ đã là không hề dễ dàng, trong lòng ông lại dâng lên một nỗi đau, ông nói: “Cháu đúng là nghĩ gì nói nấy...”

Ông ta nghĩ, nếu như có thể tìm được con bé sớm hơn hai năm thì cũng

không đến nỗi để nó phải một thân một mình chật vật khổ sở như thế!

“Tôi đã khiến chú mất hứng rồi.”

Du Dực nhìn chén trà tinh xảo đó, nói: “Không sao, con nói đúng... những thứ này, chỉ có những kẻ nhàn rỗi, ăn no rửng mỡ, muốn đốt tiền mới làm.”

Tay phải của Yến Thanh Ti khẽ chạm vào lòng bàn tay trái: “Chú đến tìm tôi... là... nghĩ kỹ rồi đúng không?”

Du Dực nhấc ấm trà trên bàn rót cho mình và Yến Thanh Ti mỗi người một chén: “Nghĩ kỹ rồi, đã sớm nghĩ xong rồi.”

Khoảnh khắc ông nhìn thấy tấm bia mộ của Nhiếp Thu Sính, trong lòng ông không còn một suy nghĩ nào khác: Mối thù của bà ấy, ông nhất định phải báo.

Ông ta không thể để Yến Thanh Ti nhúng tay vào chuyện này được nữa, con bé phải có một cuộc sống của một người bình thường.

Sau này, kể cả có chết đi, ông cũng có thể ngẩng cao đầu mà đi gặp mẹ con bé. Gặp được bà ấy, ông có thể nói với bà ấy rằng, anh đã giúp em bảo vệ con gái của em, bây giờ con bé đang rất hạnh phúc.

Yến Thanh Ti ngẩng đầu: “Vậy... có nghĩa là... chú đã quyết định...”

Du Dực gật đầu: “Đúng, quyết định của chú từ trước đến nay vẫn không thay đổi. Chuyện báo thù cứ để chú, con không cần để tâm tới nó nữa.”

Yến Thanh Ti cau mày: “Chú không cần...”

Cô còn chưa nói hết lời, Du Dực lại nói: “Nếu như con đã là một diễn viên thì hãy cứ đóng phim cho tốt... yêu Nhạc Thính Phong thì cứ vui vẻ mà hưởng thụ tình yêu đó, lúc nào kết hôn thì nói với chú. Nếu như... đến lúc đó chú vẫn còn có thể đi tham dự, chú nhất định sẽ đến.”

Yến Thanh Ti ngẩn ra, đôi mắt bỗng nhưng nhức, một sự chua chát trỗi dậy trong lòng cô.

Du Dực cười cười rồi nói tiếp: “Sau này lúc đóng phim, gặp phải chuyện gì không giải quyết được cứ nói cho chú biết, chú giúp con xử lý. Còn về phần tài nguyên, con cũng không cần lo lắng, chú sẽ giúp con sắp xếp ổn thỏa.”

Yến Thanh Ti lắc đầu, cô không muốn nợ Du Dực quá nhiều, dù sao thì ông cũng không có nghĩa vụ phải giúp cô.

“Không cần đâu, tài nguyên hiện giờ tôi cũng không thiếu. Có Nhạc thị, tạm thời không có ai dám làm gì tôi, kể cả có đi chăng nữa, anh ấy cũng sẽ xử lý hộ tôi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 755: Có Thể Làm Điều Gì Đó Cho Con, Trong Lòng Chú Cũng Sẽ Dễ Chịu Đôi Chút

Du Dực nhìn cô nói: “Đứa ngốc, tuy rằng chú thấy thằng nhóc đó không tồi, nhưng tri nhân tri diện bất tri tâm, ai có thể bảo đảm cậu ta sẽ mãi mãi tốt với con? Tự chuẩn bị cho mình một con đường lùi thì càng tốt hơn.”

“Cám ơn... Nhưng mà ông... chẳng có lý do gì để giúp đỡ tôi cả, tôi chỉ là con gái của một cố nhân.”

Du Dực: “Chỉ cần thế là đủ rồi.”

Một câu ngắn gọn này khiến cho Yến Thanh Ti không thể nói được thêm một lời cự tuyệt nào nữa.

Du Dực nói: “Chú nợ mẹ con một cái mạng, giờ không cách nào trả lại bà ấy được, may mắn là vẫn còn có con. Nếu chú có thể làm điều gì đó cho con thì điều đó sẽ làm chú thấy dễ chịu phần nào.”

Yến Thanh Ti ngẩng đầu lên, không biết nên nói gì để an ủi ông.

Do dự một lúc, Yến Thanh Ti mới hỏi: “Chú... vẫn... ổn chứ?”

“Không sao, chú rất ổn, cuối cùng chú cũng tỉnh lại.”

Cuối cùng ông cũng tỉnh lại từ giấc mơ đoàn tụ kéo dài mười bảy năm.

Yến Thanh Ti yên lặng thở dài một tiếng, giấc mộng đoàn tụ bị thực tế hung hăng xé nát vào đúng thời điểm đẹp đẽ nhất, điều đó thống khổ đến mức nào chắc chỉ có mình ông mới hiểu.

“Hôm đó con kể với chú chuyện liên quan đến cái chết của mẹ con xong... còn có gì muốn nói với chú nữa?”

Yến Thanh Ti ngẫm nghĩ một lát rồi vẫn quyết định nói cho Du Dực biết: “Trước đây tôi vẫn cho rằng mẹ tôi bị Yến Tùng Nam và Diệp Linh Chi hại chết, nhưng bây giờ, tôi không dám chắc.”

Du Dực lập tức hỏi lại: “Chuyện này là sao?”

“Chú biết Yến Tùng Nam đã chết rồi phải không?”

“Biết.”

“Chắc chú nghĩ ông ta là do tôi giết đúng không?”

Yến Thanh Ti mở hai tay ra nói: “Thật ra thì Yến Tùng Nam không phải là do tôi giết, bởi tôi nghĩ giữ lại ông ta vẫn còn có tác dụng, trước đây, tôi đã nói với Yến Tùng Nam, nếu như ông ta tố giác Diệp Linh Chi, nói ra chân tướng sự thật năm đó, rửa sạch nỗi oan khuất của mẹ tôi, tôi sẽ giúp ông ta một tay, giữ lại cái mạng chó của ông ta. Ông ta nói rằng muốn suy nghĩ thật kỹ, nhưng mà... khi ông ta đã nghĩ kỹ rồi muốn yêu cầu được gặp tôi thì đột nhiên... lại chết. Lúc đầu, tôi cho rằng Diệp Thiều Quang đã ra tay, nhưng sau này Diệp Thiều Quang lại nói với tôi rằng không phải hắn ta làm, hắn ta quả thực có ý định đó nhưng vẫn chưa kịp thực hiện thì Yến Tùng Nam đã chết rồi, cho đến bây giờ vẫn không tra được tại sao ông ta lại chết.”

Yến Thanh Ti nói xong, sắc mặt của Du Dực càng trở nên lạnh lẽo, trên gương mặt của ông ta như thể bị phủ lên một tầng băng tuyết, trong đôi mắt toát ra sự hận thù khiến người khác phải sợ hãi.

Yến Thanh Ti lại thở dài một tiếng: “Trước đây, tôi vẫn cảm thấy rằng tôi biết hết chân tướng, nhưng bây giờ... tôi không biết cái chết của mẹ tôi năm đó rốt cuộc còn ẩn giấu điều gì? Chính vì chuyện này mà tôi vẫn chưa ra tay với Diệp Linh Chi. Tôi không chỉ muốn báo thù cho mẹ mà hơn thế nữa, tôi muốn tìm ra nguyên nhân cái chết của bà, tôi không thể để mẹ tôi chết một cách không minh bạch như thế.”

Du Dực là một người thông minh, có âm mưu quỷ kế gì mà ông ta chưa từng trải qua, Yến Thanh Ti nói xong, dường như ông ta ngay lập tức hiểu ra.

Ngoài Yến Tùng Nam và Diệp Linh Chi, còn có một thế lực thứ ba nữa đang khống chế chuyện này, “nó” không muốn chuyện này được đưa ra ánh sáng. Bọn họ sợ nếu Yến Thanh Ti tiếp tục điều tra sẽ lần ra được dấu vết của mình, cho nên mới giết người diệt khẩu.

Du Dực nghĩ đến chuyện Yến Thanh Ti bị người ta đâm ở Hải Thành, hai chuyện này không biết có liên quan gì đến nhau không?

“Chú biết rồi, chú sẽ cho người điều tra. Lần trước chuyện con bị ám sát vẫn chưa có kết quả, con vẫn có thể bị gặp nguy hiểm. Chú quay về Hải Thành một chuyến trước, con ở đây cũng không nhà của mình, không bằng đi cùng

chú?”

Yến Thanh Ti lắc đầu: “Không thể được, tôi sẽ không đi với chú.”

“Là vì Nhạc Thính Phong sao?”

Yến Thanh Ti cười khổ: “Không phải, là vì cháu trai của chú.”

Du Dực kinh ngạc: “Du Hí?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 756: Bị Tiểu Yêu Tinh Hớp Mất Hồn Rồi

Yến Thanh Ti gật đầu: "Đúng, là vì anh ta, chú có biết tại sao anh ta lại phải nhập viện không?"

"Tại sao?"

Yến Thanh Ti cười: "Là do tôi đẩy anh ta xuống lầu."

Sự kinh ngạc trên gương mặt Du Dực lập tức biến thành chấn kinh: "Con..."

Yến Thanh Ti gật đầu: "Đúng, là tôi, bởi vì anh ta bắt cóc tôi, muốn cưỡng bức tôi, tôi chỉ có thể khiến chính bản thân anh ta nếm thử mùi vị của sự thống khổ... Thực ra thì tôi muốn giết chết anh ta hơn, nhưng lại sợ sẽ chuốc lấy phiền phức."

Gân xanh trên trán Du Dực nổi lên, ông nghiến răng, lửa giận trong mắt đã không dấu được nữa, ông lạnh giọng nói: "Chuyện này con không cần để tâm đến nữa, từ nay về sau con không cần ngại nó."

"Cám ơn."

Yến Thanh Ti cố ý nói chuyện này cho Du Dực biết, nếu ông ta đã muốn trả thù cho mẹ cô, vậy thì cô cũng phải thử ông ta một chút, xem rốt cuộc ông ta có bao nhiêu quyết tâm? Nếu như ông ta thật sư quan tâm đến mẹ cô như thế, vậy thì chuyện cô suýt chút nữa bị Du Hí cưỡng bức, ông ta chắc sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Thái độ của ông ta đối với Du Hí có thể nhìn ra được quyết tâm của ông ta đối với việc trả thù lớn đến mức nào.

Sự phẫn nộ về chuyện này của Du Dực vượt ra ngoài dự đoán của Yến Thanh Ti, ông lập tức đứng dậy muốn trở về Hải Thành ngay, lúc đi còn dặn dò Yến Thanh Ti chú ý an toàn, rồi ông lại đưa cho Yến Thanh Ti một tấm thẻ hội viên ở đây.

Yến Thanh Ti và Du Dực cùng lúc rời đi, nhưng chưa đi ra đến cửa đã gặp phải một người đàn ông lạ mặt, béo ục ịch.

Gã béo đó biết Du Dực, nhìn thấy Du Dực rồi liền chạy đến nịnh nọt chào hỏi: "Du nhị gia, không ngờ lại là ngài, ngài đến Lạc Thành lúc nào vậy, sao không nói cho em một câu, em nhất định sẽ đón tiếp ngài đàng hoàng?"

Yến Thanh Ti thấy gương mặt của Du Dực cực kỳ khó chịu, ánh mắt ông ấy liếc nhìn gã béo đó dường như ẩn chứa vô số những lưỡi đao, ông lạnh lùng nói: “Không cần.”

Gã đó vẫn không nhận ra sự chán ghét của Du Dực, nói: “Làm sao có thể thế được. Ngài đã đến Lạc Thành, nếu Diệp gia chúng tôi không tiếp đón ngài, vậy thì quá là thất lễ rồi. Đi thôi, tôi đưa ngài đến nơi tốt nhất của Lạc Thành để tiêu khiển một phen.”

Yến Thanh Ti thoắt cái đã hiểu ra, hóa ra đó là người nhà họ Diệp!

Chẳng trách...

Yến Thanh Ti cảm thấy tay mình hơi ngứa ngứa!

Du Dực bây giờ đối với người nhà họ Diệp đều mang theo sự hận thù khó mà kiểm soát, ông hất tay gã đó ra: “Tôi nói là

không cần!”

Lúc này, cuối cùng thì cái gã béo đó cũng nhận ra sự chán ghét và sự khó chịu của Du Dực, hắn ta sững sờ, ánh mắt liếc qua Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti chỉ đeo một cái kính râm, tên béo đó vừa nhìn đã nhận ra cô là ai, hắn ta vỗ tay một cái, thô bỉ nói: “Ồ, đây chẳng phải là... cái cô... cái cô... Yến Thanh Ti danh tiếng lẫy lừng chuyên đi bán thân đó sao? Nhị gia, không tồi nha, không ngờ ngài lại thích cái kiểu này, biết thế tôi đã sớm lột sạch quần áo của cô ta ném lên giường ngài rồi. Chẳng trách ngài lại vội đi như thế, hóa ra là bị con tiểu yêu tinh này hớp mất hồn.”

Một giây tiếp theo Yến Thanh Ti không nhìn thấy Du Dực ra tay như thế nào, chỉ nghe thấy tiếng con lợn kia kêu gào thảm thiết, hắn đã ngã bò ra đất. Chân của Du Dực giẫm lên cổ hắn ta, chỉ cần ông ấy giẫm mạnh một cái liền có thể đạp gãy cái cổ của hắn ngay lập tức.

Yến Thanh Ti kinh ngạc nhìn Du Dực, cô có thể nhìn thấy sát khí trên gương mặt của ông. Ông thực sự muốn giết cái tên béo này. Tiếng kêu gào của hắn ta càng lúc càng yếu.

Đây là ở giữa nơi công cộng, nếu như thật sự giết người vậy thì đồng nghĩa với tự sát, Yến Thanh Ti vội nói: “Hắn ta sắp không chịu nổi rồi.”

Du Dực vẫn không có phản ứng, sức lực ở trên chân không hề nhẹ đi, ông nói: “Xin lỗi đi.”

--- O ---

Chương 757: Có Muốn Đi Làm Việc Xấu Với Em Không?

Gã béo vội nói: "Xin... xin... xin lỗi... xin lỗi... Thanh Ti... tính... tính ra, tôi... còn là... cậu của cô... chúng ta là thân thích... Tôi sai rồi, tôi không nên ăn nói hoang đường, tha cho tôi... xin cô... tha cho tôi..."

Yến Thanh Ti cười lạnh, xem ra... hắn ta biết nha, đã biết rõ thân phận của cô mà vẫn còn ăn nói kiểu đó, thật là... muốn chết mà!

Diệp Thiều Quang bước đến, cúi đầu nói: "Chú Du, anh họ cháu không biết ăn nói, nếu như có chỗ nào đắc tội xin chú tha thứ, cháu thay mặt anh ấy xin lỗi chú."

Gã béo nằm trên mặt đất chính là anh họ của Diệp Thiều Quang, Diệp Vĩ Quang, là con trai của bác cả anh ta, không được thừa kế sự tinh ranh tính toán của người đứng đầu nhà họ Diệp mà ngược lại ngu dốt như một con heo, đã ngu rồi còn háo sắc và... còn một điểm chí mạng nữa đó là không biết tự lượng sức mình.

Du Dực vẫn không bỏ chân ra: "Người mà các cậu nên xin lỗi không phải là tôi."

Diệp Thiều Quang nhìn về phía Yến Thanh Ti: "Xin lỗi cô, thành thật xin lỗi."

Yến Thanh Ti liếc mắt nhìn gã béo ị đang tắc thở, mặt sắp biến thành màu tím, nói: "Lời xin lỗi của nhà các người, tôi không chấp nhận..."

Câu xin lỗi của nhà họ Diệp, cô không bao giờ chấp nhận. Những gì mà Diệp gia nợ cô, nợ mẹ cô, cô phải đòi lại tất cả.

Yến Thanh Ti nói với Du Dực: "Chú thả hắn ra đi..."

Đây không phải là nơi thuận tiện để xuống tay.

Du Dực thả Diệp Vĩ Quang ra, nói với Yến Thanh Ti: "Đi thôi."

Diệp Thiều Quang nhìn theo bóng hai người đi xa, lông mày nhíu chặt.

Yến Thanh Ti lại đi cùng với Du Dực, bọn họ quen nhau từ lúc nào? Rõ ràng lúc còn ở Hải Thành bọn họ vẫn không biết nhau cơ mà, nhưng giờ dường như quan hệ giữa bọn họ đã đột nhiên trở nên thân thiết hơn.

Người như Du Dực lại có thể phẫn nộ bất bình vì Yến Thanh Ti, thậm chí vì cô ta mà không tiếc đối đầu với nhà họ Diệp, việc này thật sự khiến người khác khó hiểu.

Diệp Vĩ Quang ôm lấy cái cổ ho khan: "Con mẹ nó, con đ* đê tiện, nó tưởng nó bám lấy cái tên họ Du đó là có thể coi trời bằng vung à? Cứ đợi đấy cho tao... tao... tao nhất định phải giết chết mày..."

Diệp Thiều Quang muốn nhắc nhở một câu, đừng có tự đi tìm đường chết. Nhưng nhìn thấy cái bản mặt sưng vù như mặt lợn của thằng anh họ, đột nhiên phát hiện ra, hắn ta mà bị hành chết cũng là một việc rất tốt.

Đi ra khỏi hội sở, Du Dực nói: "Hôm nay đã để con phải chịu ủy khuất, chú sẽ giúp con đòi lại."

"Không sao đâu, những chuyện như thế này tôi quen rồi."

Du Dực cảm thấy hơi đau đớn, ông muốn xoa đầu của Yến Thanh Ti nhưng nghĩ rồi lại thôi, ông nói: "Sau này có uất ức gì phải nói với chú."

Yến Thanh Ti: "Tôi sẽ không để mình chịu thiệt đâu."

Du Dực biết, trong một khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy, Yến Thanh Ti sẽ không thể tiếp nhận được lòng tốt của một người lạ, con bé là một đứa độc lập.

"Vậy... chú đi trước nhé, mấy hôm nữa chú sẽ lại đến."

Yến Thanh Ti gật đầu: "Tạm biệt."

Yến Thanh Ti cầm tấm thẻ, nhìn theo bóng lưng của Du Dực xa dần, khóe môi khẽ cong lên.

Cô quay sang nhìn hội sở phía đằng sau lưng mình, cười lạnh một tiếng.

Bao nhiêu năm qua, những thiệt thòi mà cô phải chịu quá nhiều rồi, nhưng không sao, cô sẽ từ từ đòi lại tất cả.

Nếu như Diệp Vỹ Quang không phải là người của nhà họ Diệp, có lẽ lần này cô sẽ bỏ qua cho hắn, nhưng đáng tiếc... ai bảo hắn lại là người của nhà họ Diệp cơ, ai bảo hắn tự đâm đầu vào chỗ chết cơ, vậy thì ngượng ngùng rồi.

Yến Thanh Ti ngồi lên xe, cô cầm điện thoại gọi cho Nhạc Thính Phong.

Điện thoại vừa reo lên một tiếng đã được nhấc máy, "A lô..."

Yến Thanh Ti mở miệng hỏi thẳng: "Hôm nay anh có bận không?"

Nhạc Thính Phong không thèm nghĩ trả lời luôn: "Không bận, tìm anh có việc gì không?"

"Có chứ."

"Em nói đi, lúc nào anh cũng sẵn sàng nghe nương nương sai bảo."

Yến Thanh Ti quay sang nhìn ra ngoài cửa sổ, nụ cười đong đầy ánh mắt: "Có muốn đi làm chuyện xấu với em không?"

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 758: Đánh Một Trận Thì Đã Là Gì, Như Thế Quá Dễ Dãi Cho Con Lợn Đó Rồi

Nhạc Thính Phong đứng bật dậy, vứt cái bút trong tay sang một bên: "Muốn, tất nhiên rồi, anh đang rảnh muốn chết đây, muốn tìm chuyện gì đó để làm này."

Giang Lai nhìn cái bút máy bị vứt lăn lóc một bên, nghuệch một vệt dài lên bản hợp đồng, khẽ bĩu môi, ngẩng đầu lên nhìn trần nhà.

Trong lòng anh ta đang nghĩ, sếp nói dối không chớp mắt như thế, liệu trần nhà có ngứa mắt mà rơi "bốp" một cái xuống không nhỉ?

Mọe, rõ ràng là đang bận bù đầu lên cơ mà?

Bạn gái gọi điện thoại đến, kể cả có bận đến mấy cũng phải nói thành không bận, anh ta thấy rõ ràng đạo hạnh của sếp rồi. Cái thể loại người này là người gì thế không biết, chẳng có tí đạo đức nghề nghiệp của một ông sếp gì cả.

Nhạc Thính Phong hỏi: "Em đang ở đâu đấy, anh sẽ đến đó ngay đây."

Trong lòng Nhạc Thính Phong rất vui vẻ, cuối cùng khi Yến Thanh Ti làm chuyện xấu cũng nhớ ra gọi anh cùng làm, điều này cũng có nghĩa trong lòng của cô ấy, địa vị của anh lại tiến thêm một bước nữa rồi, đây đúng là bước phát triển mang tính đột phá.

Yến Thanh Ti nói địa chỉ của hội sở kia, Nhạc Thính Phong nghe liền biết cái hội sở dưỡng sinh gì gì đó, anh còn có một cái thẻ hội viên được người ta tặng cho nhưng hình như để ở nhà, chưa từng dùng đến.

Nhạc Thính Phong cố ý dặn dò: "Em ở đó đợi anh nhé, anh chưa đến thì em cũng đừng hành động một mình nhé, biết chưa?"

"Ừm, biết rồi, sẽ không làm gì đâu..."

Cúp máy, Nhạc Thính Phong phấn khích cực kỳ, anh vội gọi điện thoại về nhà: "Mẹ, mẹ tìm cho con cái thẻ hội viên của hội sở Thiền Đạo, con cần dùng đến, mau tìm cho con."

"Con cho mẹ vào phòng của con đấy à?"

“Cho, cho, cho...”

“Mẹ không biết ở đâu, mẹ sẽ lật tung phòng con lên đấy.”

“Lật, lật, cứ lật...”

“Được, đấy là con nói đấy nhé, đừng có trách mẹ đấy.”

Nhạc Thính Phong cầm chìa khóa xe định đi.

Giang Lai chặn Nhạc Thính Phong lại: “Sếp ơi, hợp đồng này gấp lắm ạ.”

Nhạc Thính Phong đẩy cậu ta ra: “Bà chủ tương lai của cậu còn gấp hơn, chuyện này cứ để đấy đã, đợi tôi về rồi nói, có chuyện

quan trọng tìm Khúc Kính trước đi.”

Dứt lời, không đợi Giang Lai nói gì thêm nữa, Nhạc Thính Phong liền sải bước thật nhanh rời khỏi văn phòng làm việc.

Giang Lai lại ỉu xìu thở dài!

Trước đây đã không đáng tin rồi, bây giờ lại càng không đáng tin hơn!

...

Nhạc Thính Phong vội vã chạy đến nơi, nhìn thấy xe nhà mình đỗ ở đó.

Nhạc Thính Phong lập tức chạy đến, vừa gặp Yến Thanh Ti liền ôm lấy cô: “Anh đến rồi, em muốn làm việc xấu gì thế?”

Yến Thanh Ti không nhìn anh, ánh mắt cô nhìn đăm đăm vào cửa ra vào của hội sở, cô nói: “Em muốn xử lý một người.”

Một tiếng đồng hồ rồi, cái gã đầu heo đó vẫn chưa ra.

Nhạc Thính Phong giơ đầu ra trước mặt cô: “Ai?”

Yến Thanh Ti đẩy đầu của Nhạc Thính Phong ra: “Anh họ của Diệp Thiều Quang, một gã béo phị.”

Nhạc Thính Phong cau mày: “Béo phị... anh họ... Diệp Vỹ Quang, cái thằng chó chết đó đắc tội em như thế nào, em nói với anh, anh đi giết chết nó?”

Yến Thanh Ti cười lên: “Hắn ta quả thực đã đắc tội với em, vừa nãy cách đây không lâu...”

Yến Thanh Ti không giấu giếm gì cả, kể cho anh nghe mọi chuyện, hơn một tiếng trước cô đến để gặp Du Dực, rồi lúc đi về thì gặp chuyện như thế.

“Chuyện chỉ có như thế, trong lòng em vẫn nghẹn một cục tức. Anh nói, bây giờ nên làm thế nào?”

Nụ cười trên gương mặt anh đã biến mất: “Vậy em muốn xử lý hắn ta như thế nào?”

Yến Thanh Ti lắc đầu: “Vẫn còn chưa nghĩ ra nên mới hỏi anh. Hay là dùng quy tắc cũ, úp sọt rồi đập cho hắn một trận.”

Nhạc Thính Phong ngay lập tức phủ định: “Đương nhiên là không được rồi.”

Yến Thanh Ti cười lại: “Làm sao mà không được?”

Nhạc Thính Phong cười châm chọc: “Đánh một trận đã là gì, làm thế thì quá dễ dãi cho con lợn đó rồi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 759nếu Đã Chơi, Thì Chơi Chết Hắn Ta Là Được"

Con lợn Diệp Vỹ Quang này, anh đã ngứa mắt thằng đó từ lâu rồi rồi, ỷ vào nhà họ Diệp mà giễu võ giương oai khắp nơi. Nó chính là một con lợn giống suốt ngày chỉ biết đi khắp nơi động đực, trước đây nó không gây phiền hà gì đến anh nên anh cũng lười chẳng thèm để ý đến, thế mà hôm nay lại dám va chạm đến em, vậy thì không thể tha cho nó được. Không chỉnh chết nó, chẳng lẽ lại đợi nó tìm đến cửa?”

Tác phong của Diệp Vỹ Quang, Nhạc Thính Phong cũng biết đôi chút, cái thằng này ngu thì ngu thật nhưng mà lại thích ăn miếng trả miếng. Hôm nay Du Dực ra tay dạy dỗ hắn ta, hắn đương nhiên không dám ra tay với nhà họ Du, vậy chỉ có thể trút giận lên Yến Thanh Ti, chỉ trong nay mai thôi. Nhưng nếu anh đã biết chuyện này thì hắn ta tuyệt đối không có cơ hội ra tay nữa.

Người phụ nữ của anh, anh phải bảo vệ cô ấy.

Nhạc Thính Phong nói: "Chuyện này cứ để anh xử lý, em chỉ cần đợi xem trò vui là được."

Yến Thanh Ti hỏi: "Em muốn tự mình tham dự thì sao?"

Anh véo má Yến Thanh Ti: "Em cứ nghỉ ngơi đi đã, để anh xem có gì có thể để em làm được không, sau đó sẽ nói với em, tối nay sẽ ra tay với hắn ta."

Trên gương mặt anh là nụ cười lạnh lẽo đầy châm biếm.

Yến Thanh Ti nhìn anh một lúc lâu, bởi vì cô rất ít khi nhìn thấy anh như thế này.

Nhạc Thính Phong gọi một cuộc điện thoại cho Giang Lai: "Tìm người giám sát Diệp Vỹ Quang cho tôi, nhất cử nhất động của hắn ta phải báo cáo cho tôi."

Giang Lai... vẻ mặt mờ mịt: "Diệp Vỹ Quang? Vì sao phải giám sát hắn ạ?"

"Cậu đào đâu ra lắm câu hỏi thế, bảo cậu làm thì cậu cứ làm đi. Tối hôm nay cậu đừng về nhà vội, sẵng sàng đợi lệnh tôi, có vài việc phải giao cho cậu làm."

"Sếp ơi, thế không được... Tối nay em còn có hẹn nữa..."

"Hẹn à? Thế cậu muốn tối nay không được hẹn, hay sau này cứ tối đến là không thể hẹn hò được luôn đây?"

"Báo cáo sếp, em sẵn sàng đợi lệnh, sếp muốn sai bảo lúc nào cũng được."

...

Trời tối, Nhạc Thính Phong đưa Yến Thanh Ti vào một khách sạn - khách sạn tình yêu!

Yến Thanh Ti nhìn đủ loại dụng cụ trong phòng, mà không nhịn được... mà sởn hết cả da gà.

Cô còn đang cân nhắc xem có nên ngồi xuống hay không thì nghe thấy Nhạc Thính Phong cầm điện thoại nói với người bên kia đầu dây: "Tìm hai cô gái rồi tìm thêm cả hai gã đàn ông lực lưỡng nữa."

Yến Thanh Ti kinh ngạc quay lại nhìn, anh đang định...

Trên khóe môi anh là một nụ cười lạnh, anh nói: "Đưa cho thằng đó thêm vài thứ tốt, khiến đêm nay trở thành đêm khó quên nhất trong đời hắn."

Cúp máy, anh thấy Yến Thanh Ti đang kinh ngạc nhìn anh, nụ cười lạnh đáng sợ trên mặt anh lập tức biến mất, anh nói: "Muốn đối phó với một người thì nhất định phải xuống tay vào điểm mà hắn ta yêu thích nhất. Hắn ta đã thích chơi phụ nữ đến thế, vậy thì... để hắn ta chơi đến chết luôn đi."

Nhạc Thính Phong bật máy tính lên, màn hình máy tính xuất hiện một một cảnh, hình như... cũng là phòng trong khách sạn này thì phải.

Yến Thanh Ti: "Đây là..."

"Phòng bên cạnh."

"Tại sao lại phải theo dõi phòng bên cạnh?"

"Bởi vì Diệp Vỹ Quang sẽ vào căn phòng này nhanh thôi."

Yến Thanh Ti kinh ngạc nhìn Nhạc Thính Phong: "Ngay cả hắn ta vào phòng nào anh đều có thể sắp đặt được à?"

Nhạc Thính Phong nhướng mày: "Có thấy chồng em siêu không."

Yến Thanh Ti đẩy mặt anh ra, Nhạc Thính Phong đã sắp đặt tất cả từ lúc cô còn không biết gì, căn bản là không cần cô phải làm gì cả, chỉ cần đợi xem xem Nhạc Vỹ Quang thảm đến mức nào thôi.

Yến Thanh Ti nhìn thấy trong camera xuất hiện một người, hình như là nhân viên của khách sạn, người đó lấy một cái hộp gì đó từ trong túi ra, nhanh tay đổi cái hộp trên bàn trà trên đầu giường thành cái hộp trong tay, cầm cái hộp mà khách sạn sắp sẵn nhanh chóng rời đi.

"Anh đổi cái gì đấy?"

"Đây là một loại thuốc trợ hứng mà những kiểu khách sạn như thế này đều có."

"Sau đó thì sao?"

Nhạc Thính Phong giơ tay ôm lấy Yến Thanh Ti từ đằng sau: “Sau đó đổi cho hắn một loại thuốc khác... loại thuốc chuyên dành cho gia súc ăn!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 760mau Để Ca Ca Thơm Một Cái"

Ha...” Yến Thanh Ti không nhịn nổi bật cười thành tiếng. “Anh thật quá âm hiểm, thuốc cho gia súc, người uống vào không làm sao chứ?”

Thuốc trợ hứng trong khách sạn tình yêu đều là những lọi thuộc phạm vi an toàn mà con người có thể thừa nhận được, nhưng loại cho gia súc căn bản là khác với loại của người, lượng thuốc cũng như dược hiệu của thuốc đều lớn hơn rất nhiều.

Loại thuốc này không cẩn thận uống vào là xong luôn!

Nhạc Thính Phong nhìn vào màn hình máy tính: “Dù sao có hỏng được hay không đều là lần vận động trên giường cuối cùng của hắn ta rồi, thế nào cũng phải khiến hắn ta thỏa thích một trận chứ, coi như có chút kỷ niệm về sau cho đỡ tiếc.”

Yến Thanh Ti liếc từ trên xuống dưới đánh giá Nhạc Thính Phong, cười nói: “Anh đúng là...”

Đây quả đúng là lần đầu tiên cô thấy Nhạc Thính Phong đen tối như thế này.

Nhạc Thính Phong dang hai tay, vẻ mặt trông như kiểu rất oan uổng, nói: “Anh chỉ học từ em thôi mà, từ cái lần mà em đối phó với cái cô... cái đứa con gái tên là gì đấy, dù sao anh cũng chỉ đúc rút ra những tinh túy từ lần đó mà thôi.”

Yến Thanh Ti véo cằm của Nhạc Thính Phong: “Nhưng em đâu có dạy anh đổi thuốc cho người thành thuốc dành cho gia súc đâu?”

“Đây là do cô giáo dạy rất tốt, học sinh đều học một biết mười, cực kỳ sáng tạo.”

Yến Thanh Ti cong môi: “Sao anh không bảo do bản thân hư hỏng đi?”

“Đương nhiên là phải hư rồi, không hư thì làm sao có thể ở bên cạnh em? Em giết người, anh chôn xác, chúng ta phu xướng phụ tùy.”

Bản thân Nhạc Thính Phong không phải là thánh phụ*, đối với những người đã đắc tội với anh, từ trước đến nay anh đều không dễ dàng bỏ qua, kể cả khi tuổi trẻ bồng bột hay bây giờ.

*Thánh phụ... thánh nữ...

Anh không có cách nào để thay đổi tính cách của Yến Thanh Ti cả, cũng không muốn thay đổi cô, bản thân thế giới này đâu đâu cũng đầy đen tối, không có đạo lý nào có thể bao dung hết tất cả.

Huống hồ, Nhạc Thính Phong cảm thấy Yến Thanh Ti của hiện tại rất tốt, anh rất thích. Một người con gái như thế còn tốt hơn gấp vạn lần những đứa thánh mẫu bánh bèo, chỉ có cô mới hợp khẩu vị của anh.

Điện thoại của Nhạc Thính Phong đột nhiên vang lên, Yến Thanh Ti liếc nhìn, Giang Lai gọi đến.

Giang Lai nói: “Sếp, tất cả đều đã chuẩn bị xong rồi, con mồi sẽ vào ngay lập tức ạ!”

Nhạc Thính Phong hỏi: “Đã sắp xếp ổn thỏa cả chưa?”

“Xong xuôi hết rồi ạ, sếp chỉ cần đợi xem trò vui là được rồi.”

Đặt điện thoại xuống, Nhạc Thính Phong nói với Yến Thanh Ti: “Được rồi, đợi xem trò vui thôi, cái mà anh chuẩn bị không chỉ có thế thôi đâu.”

Quả nhiên không bao lâu, phòng bên cạnh có ba người cùng tiến vào, một nam hai nữ, nam chính là Diệp Vỹ Quang, hai người phụ nữ còn lại ăn mặc hở hang, trang điểm rất đậm, dáng người cũng rất được.

Diệp Vỹ Quang vừa mới vào cửa đã ôm chầm lấy một cô hôn hít tới tấp, giống hệt như quỷ đói, như thể mấy trăm năm rồi không gặp được phụ nữ.

“Bảo bối, nhanh đến đây để anh hôn một cái nào...”

Cô nàng cười tươi quyến rũ, cũng thuận thế cởi luôn quần áo, nói: “Diệp thiếu gia, đừng có vội vàng thế, đêm nay em sẽ hầu hạ ngài thật tốt, đảm bảo... cho anh sướng đến phát điên...”

Cô gái còn lại chen vào giữa hai người: “Diệp thiếu gia, anh cũng đừng quên em nha, anh chẳng bảo muốn chơi 3P còn gì, không thể chỉ chú ý đến con hồ ly tinh này mà quên mất em nha.”

Diệp Vỹ Quang vỗ cái bốp lên mông cô ta: “Cả hai bảo bối, anh sẽ không bỏ qua một ai hết, tối nay phải cho các em chứng kiến sự lợi hại của ông đây.”

Cô gái nọ nghiêng người ngã lên người của Diệp Vỹ Quang, bàn tay trực tiếp sờ soạng lên ngực hắn: “Vậy chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa, một khắc đêm xuân đáng giá ngàn vàng, nhanh lên đi, người ta không đợi được nữa rồi.”

Diệp Vỹ Quang ha hả cười lớn, mỗi tay ôm một cô, “Tốt... hôm nay, ông đây phải dãy dỗ cái đám đ* thõa các người một trận mới được...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 761anh Zai À, Đừng Vội

N

ói rồi, hai người đổ xuống giường, người phụ nữ còn lại đi tới quầy bar, liếc vội hai người phía sau rồi nhanh chóng lấy một viên thuốc trong túi ra, bỏ vào ly rượu.

Viên thuốc được thả vào trong rượu, sủi bọt lên rồi nhanh chóng bị hòa tan trong nước.

Cô ta cầm ly rượu lên lắc vài cái, sau đó lắc hông đi tới bên giường, ỏn ẻn nói: “Anh zai, đừng vội, uống ly rượu kích thích chút đã nào...”

Diệp Vỹ Quang cười ha hả, vươn tay vỗ lên mặt cô ta: “Tôi còn lạ gì kiểu tình thú của em.”

Người đó nằm xuống giường, chặn Diệp Vỹ Quang lại: “Aizz, đừng vội, mình nói chuyện khác đi.”

Quần áo trên người cô ta đã lột sạch, nằm ngang trên giường, cầm lấy ly rượu, nghiêng cổ tay, rượu từng chút từng chút đổ lên ngực, chảy dọc xuống theo đường nét cơ thể.

Cô ta nũng nịu nói: “Anh Diệp, còn không mau lên, sắp chảy hết rồi...”

Diệp Vỹ Quang mắt híp tịt, cười lớn: “Hai em biết chơi thật, ha ha, tối này hầu hạ ông đây cho tốt, hai em sẽ không thiệt đâu.”

Thân thể to mập của Diệp Vỹ Quang nhào tới, húp một ngụm lớn rượu trên người cô ta.

Trước màn hình, Nhạc Thính Phong liếc nhìn Yến Thanh Ti, cô hoàn toàn không có bất cứ phản ứng gì, cũng chẳng thấy xấu hổ.

Nhạc Thính Phong che mắt Yến Thanh Ti: “Thôi đừng xem nữa, nhìn con lợn đó cay hết cả mắt, em nhìn anh này.”

Yến Thanh Ti liếc một cái: “Nhìn một con lợn mà cũng cay mắt à? Thế thường ngày anh không ăn thịt lợn chắc?”

“Đây không phải là...”

Yến Thanh Ti vỗ lên mặt anh: “Xem tiếp đi, đây chẳng phải là trò hay mà anh sắp xếp cho em sao? Tất nhiên là em không thể bỏ lỡ rồi, anh nói đi, bỏ thuốc gì vào rượu vậy?”

Nhạc Thính Phong nhìn gã đàn ông đang lăn lộn, nói: “Em sẽ biết ngay thôi.”

Quả nhiên chỉ một lát sau, Diệp Vỹ Quang đã dừng lại vì hắn phát hiện mình... không lên được?

Hai tiểu yêu tinh trước mắt rõ ràng là loại hắn thích, người nào cũng đều rất cuồng nhiệt, vậy tại sao hắn lại không cương lên được? Chẳng lẽ vì khoảng thời gian gần đây tiêu hao quá độ?

Diệp Vỹ Quang nôn nóng tới nỗi toát hết mồ hôi, sao lại không được nhỉ?

Người phụ nữ bỏ thuốc Diệp Vỹ Quang áp ngực lên cánh tay hắn: “Diệp đại gia, sao thế?”

Diệp Vỹ Quang vừa sốt ruột vừa cáu, hắn hất người phụ nữ kia ra: “Các người đi tắm đi, cả người toàn mồ hôi, hôi chết đi được...”

Hai người phụ nữ bĩu môi: “Xì, thật là sao lúc nãy ôm người ta vừa hôn vừa

sờ mó thì không nói..."

Có điều, hai người vẫn uốn éo, cùng đi vào nhà tắm.

Sau khi hai người vào, Diệp Vỹ Quang vội thử mấy lần nhưng vẫn không được. Hắn thấy thuốc kích thích để ở trên bàn thì mắt sáng lên, lập tức bổ nhào tới, mở hộp rồi bẻ hai viên thuốc ra nhét vào miệng. Sợ không được, hắn lại bóc thêm hai viên nữa, kết quả bị nghẹn lại giữa họng, hắn vội chạy tới quầy bar, mở nút chai rượu vang rồi cầm cả chai lên tu ừng ực.

Uống vào rồi, hắn cảm thấy cơ thể mình nhanh chóng có phản ứng, mặt cũng đỏ lên.

"Khách sạn này được lắm, thuốc rất hiệu quả..."

Diệp Vỹ Quang vui mừng nói, sau đó liền xông thẳng vào nhà tắm.

Trong phòng tắm truyền ra tiếng kêu của hai người phụ nữ, sau đó là một trận rung chuyển như "binh hoang mã loạn", âm thanh của cả ba người hòa vào nhau vang lên, tục tĩu vô cùng.

Nhạc Thính Phong thở dài, may mà không phải tận mắt chứng kiến cái cảnh "cay mắt" đó, nếu không chắc người anh sẽ khó chịu lắm.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 762: Cảnh Đó Tục Quá, Không Thể Xem Được!

Yến Thanh Ti thấy không xem được bèn hỏi: “Cô gái kia bỏ thuốc cho hắn không lên được đúng không?”

Nhạc Thính Phong gật đầu: “Tất nhiên rồi, nếu không sao con lợn kia có thể uống thuốc nhanh vậy chứ.”

Yến Thanh Ti lại nhìn Nhạc Thính Phong, tên này, thật đúng là cái gì cũng tính toán ra được.

Trước đây, cô chỉ cảm thấy anh bá đạo, ngang ngược, nhưng không ngờ lòng dạ anh lúc nào cũng đen tối như vậy, thường ngày trước mặt cô thì lúc nào cũng vờ như dễ bắt nạt lắm ấy.

Yến Thanh Ti chống cằm hỏi: “Lỡ sau này em đắc tội với anh, có phải anh cũng sẽ xử lý em không?”

“Tất nhiên rồi, nếu không em nghĩ sao giờ em lại ở trong lòng anh chứ?”

“Anh...”

“Em không giống hắn, ai bảo anh để ý tới em chứ. Nếu em đắc tội với anh, anh sẽ khiến em trở thành của anh, để em bên anh cả đời.”

Yến Thanh Ti cười càng tươi hơn: “Có phải anh cố tình học nói mấy lời ân ái đó không?”

Nhạc Thính Phong nhíu mày: “Trước mặt người con gái mà mình thích, cái này còn phải học à?”

Âm thanh phòng bên cạnh càng ngày càng lớn, cách một bức tường rồi vẫn có thể nghe thấy rõ.

Gã Diệp Vỹ Quang kia quả thật kêu rên như một con thú hoang.

Nhạc Thính Phong bịt luôn tai Yến Thanh Ti lại: “Đừng nghe nữa, bẩn hết cả tai.”

"Khoảng bao lâu nữa thì hắn gục?"

Nhạc Thính Phong nói: "Không phải là bao lâu nữa thì sẽ gục, mà là hắn còn có thể tiếp tục bao lâu nữa?"

Anh vuốt ve khuôn mặt kinh ngạc của Yến Thanh Ti, nói: "Dù sao đó cũng là lượng thuốc dành cho gia súc, hắn uống một viên thôi đã đáng sợ lắm rồi. Huống hồ, hắn còn liều mạng uống nhiều như vậy, đừng nói sau này có lên được nữa không, sống được hay không sợ còn là vấn đề nữa đấy."

Nhạc Thính Phong nhếch mép cười nhạt, trông anh rất bình tĩnh, rất thản nhiên, chỉ như đang nói một câu chuyện phiếm.

Yến Thanh Ti nhéo anh: "Sao em cảm thấy anh càng ngày càng đáng sợ thế nhỉ? Trước đây có phải anh nhẫn nhịn lắm đúng không?"

Nhạc Thính Phong cười nói: "Phải đấy, nếu trước đây anh để em thấy sự đáng sợ của anh, lỡ em sợ quá chạy mất thì làm thế nào?"

Nhạc Thính Phong nghe ngóng động tĩnh bên đó, thấy cũng tương đối rồi, anh bảo Giang Lai tìm hai gã nữa vào.

Những người anh tìm đều là những người chuyên làm việc về đêm, tiền trao cháo múc, không có ép buộc gì hết, huống hồ họ còn rất vui vẻ mà làm việc này vì có thể lấy được nhiều tiền gấp mấy lần bình thường.

Một lát sau, Yến Thanh Ti thấy cửa phòng bên cạnh bị đẩy ra, có hai tên đàn ông to cao bước vào, chỉ là hai người đều trang điểm, độ nam tính vốn có biến hết thành khí sắc của phấn son.

Nhạc Thính Phong lấy mở nắp chai nước khoáng anh đã chuẩn bị từ trước cho Yến Thanh Ti: "Anh chỉ muốn hạ hỏa cho hắn thôi, em thấy anh có chu đáo không."

Yến Thanh Ti tò mò hỏi: "Sao vẫn phải tìm thêm hai người đàn ông này nữa?"

"Giờ Diệp Vĩ Quang đang điên cuồng như một con thú, không tìm thêm hai người đàn ông, chẳng lẽ còn đợi tới khi hai người phụ nữ trong đó bị hắn chơi đến chết sao?"

"Vậy hai người đàn ông kia..."

"Là đồng tính."

"A?"

Nhạc Thính Phong nắm tay Yến Thanh Ti, đưa lên môi hôn một cái: "Chẳng phải hắn lúc nào cũng thích chơi đùa người khác sao? Vậy hôm nay anh sẽ để hắn nếm trải mùi vị bị người khác chơi đùa là thế nào."

"Anh... sao anh xấu xa quá vậy?" Yến Thanh Ti rút tay ra, bất thình lình nhào tới ôm cổ Nhạc Thính Phong: "Nhưng, em thích!"

Nhạc Thính Phong ôm lấy cô: "Tất nhiên rồi, muốn lấy được em thì phải đầu tư mọi thứ tốt nhất chứ, không thì sao mà lấy lòng em cho được."

Yến Thanh Ti đẩy đầu Nhạc Thính Phong ra: "Sao bọn họ không ra vậy?"

"Ra? Cảnh đó tục quá, em không thể xem được."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 763: Nhạc Thiếu Gia Hại Người Không Nương Tay!

Yến Thanh Ti cười cười không nói gì, cô muốn nói rằng cô còn từng thấy cảnh tục hơn thế này cơ, nhưng nghĩ rồi lại thôi, những lời này cô vẫn không thể nào nói với Nhạc Thính Phong được.

Trong phòng tắm, đột nhiên truyền ra một tiếng kêu thảm thiết như heo bị làm thịt, đó là giọng của Diệp Vỹ Quang. Yến Thanh Ti nghe xong sởn cả da gà, cô xoa xoa cánh tay.

Yến Thanh Ti hỏi: “Bao giờ thì có thể ra?”

Nhạc Thính Phong cười cười: “Đừng vội, cái này còn phải xem sức chiến đấu của họ thế nào nữa.”

Lần này nhất định phải chỉnh chết Diệp Vỹ Quang, nếu không còn định đợi hắn trả thù nữa sao?

“Dù sao Diệp Vỹ Quang cũng là đại công tử của Diệp gia, biến hắn ta thành như vậy liệu Diệp gia có tra ra không?”

Nhạc Thính Phong vuốt nhẹ mái tóc dài của Yến Thanh Ti: “Tra ra thì sao? Có giỏi thì ra mà đấu với anh này!”

Yến Thanh Ti nuốt nước bọt, tên này trước mặt cô lúc nào cũng giả trư ăn thịt hổ nhưng thật ra thì anh mới là kẻ nham hiểm ác độc nhất, còn hung hăng càn quấy nữa, có điều... đẹp trai! Thật sự rất đẹp trai!

Khoảng nửa tiếng sau, một người phụ nữ lảo đảo chạy ra khỏi nhà tắm.

Cô gái đó trần trụi, tóc ướt nhẹp, mặt mũi sưng tím, trông rất thảm, chật vật vô cùng.

Sau khi chạy ra liền bị ngã xuống đất, cô ta bò tới tìm túi xách, lấy điện thoại ra run rẩy gọi điện thoại, sau đó liền nghe thấy tiếng khóc thét của cô ta: “Alo... đồng chí cảnh sát... cứu tôi với... mau cứu mạng... các anh mau tới đi, tôi với một cô gái khác sắp chết đến nơi rồi... xin các anh, mau tới đây đi...”

Yến Thanh Ti kinh hãi nhìn Nhạc Thính Phong: “Chuyện này... là sao vậy?”

Nhạc Thính Phong nhún vai: “Cái này chỉ có thể trách Diệp Vỹ Quang quá khỏe, người ta không chịu nổi nữa nên mới gọi điện báo cảnh sát cứu mạng thôi!”

Yến Thanh Ti sờ sờ mũi: “Anh... anh xuất sư từ đâu đấy?”

Nhạc Thính Phong nhún vai: “Mấy chuyện này đều là học theo em hết đấy. Cô giáo, cô dạy tốt lắm... Mà em nói xem, trong một cuộc giao dịch giữa gái làng chơi và khách chơi gái, cô gái đó lại không chịu nổi sự hành hạ của khách hàng, phải báo cảnh sát để bảo vệ tính mạng. Một tin tức xã hội hot thế này, mà đặc sắc ở chỗ vị khách chơi gái này lại là đại công tử của nhà họ Diệp nữa thì sẽ như thế nào nhỉ?”

Yến Thanh Ti như rớt cả tròng mắt ra ngoài, gái làng chơi tự mình báo cảnh sát chứ không phải là người khác báo, như vậy... dù có hoài nghi, cũng không thể nghĩ tới Diệp Thính Phong được. Anh... anh... bộ não này... thật... là...

Nhạc Thính Phong đổi thuốc kích thích thông thường thành thuốc kích thích của gia súc, sau đó hai cô gái kia bị hành hạ đến nỗi không chịu nổi nên phải tự mình gọi điện thoại báo cảnh sát tới, như vậy có nghi ngờ gì cũng không đổ lên đầu bọn họ được.

Cả quá trình, Nhạc Thính Phong đều bố trí rất tốt, rất đơn giản: Tìm người, đổi thuốc, báo cảnh sát... như vậy là xong rồi.

Khi Yến Thanh Ti đang hãi hùng về những gì Nhạc Thính Phong làm, cô gái đang khóc lóc gọi điện cho cảnh sát kia bò đến trước ống kính, làm mặt quỷ, rồi mọi thứ trở nên đen ngòm.

Yến Thanh Ti nghiêng đầu hỏi Nhạc Thính Phong: “Cô ấy rút camera ra rồi à?”

“Đương nhiên rồi, nhân lúc xe cảnh sát còn chưa tới, người ở trong còn đang chiến đấu ác liệt, cô ấy phải xử lý camera chứ. Nếu không, để bị phát hiện ra, chẳng phải... sẽ lập tức biết được có người đang hãm hại Diệp Vỹ Quang sao.”

Nhạc Thính Phong kéo Yến Thanh Ti lên: “Đi nào, kịch hay cũng hạ màn rồi, mình cũng nên đi thôi.”

Nhạc Thính Phong gấp máy tính lại, cầm theo cả chai nước còn chưa uống

hết một nửa, xác định không bỏ sót lại bất cứ thứ gì rồi mới kéo Yến Thanh Ti nhanh chóng rời khỏi đó.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 764: Bạn Trai Em Đáng Để Tin Tưởng Lắm Đúng Không?

Nhạc Thính Phong không đi cửa chính, thậm chí còn không đi thang máy, hai người đi thang bộ từ tầng bảy xuống rồi thoát khỏi đó bằng cửa sau. Giang Lai đã lái xe đến đợi sẵn, lúc lái xe qua cổng chính của khách sạn thì thấy xe cảnh sát tới.

Nhạc Thính Phong cũng không bảo dừng xe lại. Lúc đi ngang qua, anh nói với Yến Thanh Ti: "Làm chuyện xấu, tự mình ra trận cũng nghiện lắm. Nhưng em thử lên kế hoạch sao cho tất cả những tính toán của người trong cuộc đều nắm gọn trong lòng bàn tay mình xem, như thế mới sướng hơn nhiều."

Khi đã đi xa, khách sạn tình thú kia cũng không thấy nữa, Yến Thanh Ti ngoảnh lại, nói: "Em biết, đó chính là mùi vị của quyền lực."

Đèn neol lướt qua ngoài cửa sổ, Nhạc Thính Phong nhìn gương mặt xinh đẹp lúc sáng lúc tối của Yến Thanh Ti, cười nói: "Em xem, bạn trai em giỏi như vậy, đáng để em tin tưởng lắm đúng không? Những chuyện thế này về sau cứ để anh là được rồi."

Yến Thanh Ti nghiêm túc gật đầu: "Ừm, không thua kém em chút nào, có điều chỉ nhìn mà không làm tí gì thì không thoải mái thôi."

Hơn nữa, trong chuyện lần này, Yến Thanh Ti còn học được rất nhiều điều.

Nhạc Thính Phong đáp: "Lần sau nếu có cơ hội, mình cùng nhau ra tay."

"Được đấy!"

Giang Lai lái xe mà tâm trạng phức tạp vô cùng, tan làm rồi còn bị gọi đi tăng ca. Tăng ca thì tăng ca, hai người còn ngược cẩu.

Ngược cẩu thì ngược cẩu, tốt xấu gì cũng phải cho ít thức ăn chứ! Thật quá đáng!

Nhạc Thính Phong vỗ lên đầu Yến Thanh Ti: "Về nhà cứ yên tâm mà ngủ, con lợn đó... xong đời rồi!"

Giang Lai thở dài một tiếng.

Xong đời chắc rồi.

Chuyện gì ra chuyện nấy chứ, mua dâm bị bắt cũng chỉ là chuyện nhỏ thôi, vấn đề quan trọng là sau này... đoạn tử tuyệt tôn là chắc rồi!

Sếp à, anh nói xem có phải anh ác quá rồi không?

...

Vào lúc này, phía bên kia, cảnh sát đã xông vào khách sạn, cứu hai cô gái làng chơi bị nhốt trong đó ra, đồng thời cũng thấy được một cảnh tượng bát nháo, tục tĩu, gai mắt trong đó, không nói không rằng lập án, rồi gô cổ tất cả đi, có gì nói sau.

Gì cơ, có một người phải đưa tới bệnh viện á?

Cảnh sát nhìn hai cô gái khóc lóc không ngừng, còn có một tên béo bắt đầu sùi bọt mép, thôi vậy, đưa tới bệnh viện trước đã.

Lúc đưa ra khỏi khách sạn, bọn họ bị rất nhiều người xung quanh chụp ảnh.

Hai cô gái kia thương thế không quá nghiêm trọng nhưng chắc vẫn phải nhập viện vài ngày, có điều cũng chẳng ảnh hưởng gì tới việc lấy khẩu cung cả. Thế nên cảnh sát liền gặng hỏi bọn họ, tiện thể tra rõ luôn thân phận của tên béo kia.

Hai cô gái khai báo, họ quả thật là làm công việc đặc thù này, vì vị Diệp đại gia này vung tay rất thoáng nên hai người cùng tới.

Có một cảnh sát hỏi: “Gã gọi cùng một lúc hai người, các cô không cảm thấy kỳ lạ à?”

Hai cô gái đều chị nhìn tôi, tôi nhìn chị.

“Người làm trong nghề chúng tôi có ai không biết vị Diệp đại gia kia có khẩu vị nặng đâu. Đồng chí cảnh sát, các anh cũng thấy rồi đấy, hắn không chỉ gọi hai đứa chúng tôi, mà còn... còn gọi thêm hai con vịt kia nữa. Hôm nay coi như chúng tôi được tận mắt chứng kiến cái gì gọi là nam nữ ăn tất, đúng là quá đáng sợ.”

“Đúng đấy, không tin các anh có thể tìm người hỏi mà xem, vị Diệp đại gia này khẩu vị nặng có tiếng luôn.”

Cảnh sát: “Thế sao các cô biết rồi mà còn tới?”

“Chuyện này... Làm nghề như chúng tôi, chỉ có khách chọn chúng tôi, làm gì đến lượt chúng tôi chọn khách? Lại nói... cũng vì tiền cả thôi, nếu hắn bỏ ra nhiều tiền, vậy tất nhiên chúng tôi cũng sẽ đồng ý chịu vất vả hơn một chút rồi.”

“Hơn nữa, trước đây Diệp Vỹ Quang cũng chưa gây ra chuyện gì lớn, anh nói xem, ai ngờ lần này hắn lại... như cắn thuốc, các anh mà đến muộn chút nữa thôi chắc chúng tôi sẽ bị hắn làm chết mất.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 765: Chiêu Này Chơi Được Lắm!

Lấy cung xong, cảnh sát lại cảnh cáo hai người thêm vài câu, chờ hai người họ khỏe lại sẽ phải tạm giam thêm vài ngày nữa.

Hai vị cảnh sát kia hỏi xong đi ra, nhìn thấy cảnh sát bên phòng bệnh bên cạnh cũng đi ra, liền hỏi: "Tan cơn chưa?"

"Chưa, tôi nghe thấy vị bác sĩ kia nói, lửa này có thể dập được mới là lạ, vị Diệp đại gia này tám phần là tự chơi mình tàn luôn rồi..."

"Cậu nói xem, mấy kẻ có tiền từ sáng đến tối ngoài chơi gái ra chẳng biết làm gì nữa, lại còn phải dựa vào thuốc, lần này còn đỡ..."

"Bác sĩ nói nghiêm trọng lắm, nếu không xử lý được có thể sẽ mất mạng, cần phải thông báo với người nhà."

"Thế đi thông báo đi."

Thế nên, nửa đêm nửa hôm, bác trai, bác gái của Diệp Thiều Quang và anh ta cũng bị gọi tới.

Mẹ Diệp Vỹ Quang thấy bác sĩ liền khóc lóc gào thét: "Bác sĩ, con trai tôi thế nào rồi, nó thế nào rồi?"

Bác sĩ là nữ, rất trẻ, sắc mặt hơi lạnh lùng, cũng chẳng ăn nói nhẹ nhàng gì cho cam: "Tất nhiên là không ổn rồi. Anh ta uống thuốc kích thích bằng liều lượng của mười mấy con bò, chắc muốn uống cho chết luôn đấy..."

Diệp phu nhân vừa nghe xong liền gào khóc dữ hơn: "Vậy các người cũng phải nghĩ cách gì đi chứ, các người phải cứu lấy con trai tôi."

Nữ bác sĩ lạnh nhạt nói: "Giờ còn cách gì nữa đâu, ngồi đấy mà chờ đi!"

Diệp phu nhân kêu la: "Cô là bác sĩ, tôi không quan tâm cô dùng cách gì, nhưng cô buộc phải cứu con trai tôi..."

Nữ bác sĩ rất không vui: "Đây là bệnh viện, nếu bà còn ồn ào nữa thì tôi sẽ gọi bảo vệ đưa bà ra ngoài ngay đấy."

"Cô dám à, tôi là phu nhân nhà họ Diệp, cô dám động vào tôi xem, đừng nói

cái bệnh viện này, ngay đến cả ở Lạc Thành tôi cũng có thể khiến cô không có chốn dung thân luôn đấy.”

Nữ bác sĩ khinh thường, nói: “Vậy sao? Thế bà cứ thử xem, để tôi xem xem Diệp gia nhà các người tài cán đến cỡ nào?”

Bác cả Diệp Thiều Quang - Diệp Kiến Công thấy cảnh sát tới, vội kéo vợ ông ta lại, hỏi: “Thế triệu chứng này của nó tới bao giờ mới kết thúc? Sau này các vấn đề sinh lý còn có thể bình thường được không?”

Nữ bác sĩ cười ha hả: “Các người thú vị thật, giờ mà còn quan tâm tới việc hắn ta có thể làm một người đàn ông bình thường nữa không à? Tốt nhất các người nên quan tâm tới chuyện hắn còn giữ được mạng để đợi đến khi tan thuốc không đấy.”

“Cái gì?” Diệp phu nhân kinh hãi thốt lên.

“Bà có biết con bà uống bao nhiêu thuốc kích thích không? Liều lượng bằng mấy chục người đấy, tôi thật sự không biết hắn nghĩ gì nữa... Muốn tự sát cũng đừng chọn cách này chứ?”

Vị bác sĩ này nói chuyện không nể tình chút nào, mở miệng ra là chết chóc.

“Bác sĩ, bác sĩ... Các người nhất định phải cứu nó, bắt buộc phải cứu được nó, cần bao nhiêu tiền Diệp gia chúng tôi cũng đồng ý hết.”

Nữ bác sĩ kia không chỉ ác miệng, mà lá gan cũng lớn, cô khinh thường đáp: “Giờ bà có kéo cả một xe vàng đến đây tôi cũng chịu. Có điều, tôi thấy đối với loại người như con trai bà thà chết đi còn dễ chịu hơn ấy.”

Diệp Kiến Công tức thì nổi giận: “Cô có ý gì?”

Nữ bác sĩ đưa cho ông ta một tờ đơn: “Nếu vượt qua thì có nghĩa là sau này sẽ mất đi khả năng sinh lý của một người đàn ông bình thường. Ông nói xem, hắn ta thích phụ nữ như vậy thì có thể chịu nổi không? À, tôi quên mất, con trai ông là bi, không có phụ nữ thì vẫn còn đàn ông mà nhỉ?”

Nghe thấy mấy câu này, mặt Diệp Kiến Công đen như đít nồi, thân thể lảo đảo, suýt chút nữa thì không chống đỡ nổi.

Diệp phu nhân thì trợn trắng mắt, hôn mê ngay tại chỗ.

Diệp Thiều Quang ở bên cạnh chỉ yên lặng lắng nghe, vẻ mặt lãnh đạm, nhưng trong lòng lại cảm thấy thật thích thú.

Vốn dĩ tưởng phải đợi sau khi Diệp Vỹ Quang ra tay với Yến Thanh Ti xong, Nhạc Thính Phong mới ra tay, thật không ngờ anh ta lại hành động nhanh như vậy, đúng là thằng nào nhanh tay hơn thì thằng ấy thắng.

Chiêu này, chậc, thật sự rất được!

Nhạc Thính Phong lần này ra tay còn tàn nhẫn hơn mấy năm về trước nữa!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 766: Con Trai Ông Muốn Chết, Còn Trách Người Khác Sao?

Cảnh sát chạy tới, hỏi Diệp Kiến Công: "Ông là bố của Diệp Vỹ Quang?"

Ông ta gật đầu: "Là tôi."

Thật ra, ông ta cũng biết con trai mình đã phạm phải lỗi gì, nhưng ở trước mặt mọi người, ông ta không thể làm gì được cả, chỉ có thể vờ như không biết.

Cảnh sát nói: "Con trai ông bị tình nghi có liên quan tới đường dây chơi gái, làm tình tập thể... Trước mắt, vì anh ta đang nhập viên nên tạm thời sẽ không bị tạm giữ, nhưng sau khi xuất viện phải chuyển ngay tới cơ quan tư pháp."

Ông ta tỏ ra khiếp sợ: "Cái gì? Chuyện này... Chuyện này... Đồng chí cảnh sát à, có phải anh nhầm rồi không, con trai tôi tuy ham vui nhưng cũng sẽ không đến nỗi..."

"Con trai ông sắp hành hạ người ta tới tàn phế luôn rồi kia kìa, sao chúng tôi có thể nhầm được? Có điều trước mắt vẫn phải chờ xem con ông có chịu đựng được qua trận này không đã rồi mới nói."

Viên cảnh sát cắt cử hai người ở lại trông coi, còn lại rút hết.

Sắc mặt bác trai Diệp Thiều Quang sầm xuống như vắt được ra nước, ông ta vốn là một người rất trọng thể diện, nhưng giờ gương mặt già nua của ông ta sắp bị thằng con làm mất sạch rồi.

Chơi gái không nói, còn dùng thuốc tráng dương, suýt chút nữa tự hại chết mình, có điều có sống được không thì nửa đời còn lại cũng coi như xong đời rồi. Một thằng đàn ông mà như một thái giám thì sống còn có nghĩa lý gì nữa?

Ông ta lạnh mặt bước vào phòng bệnh.

Vị nữ bác sĩ kia bĩu môi, nói: "Xì, Diệp gia là cái quái gì chứ?"

Diệp Thiều Quang lạnh nhạt đáp: "Tiểu thư của tân thị trưởng, thất kính rồi."

Nữ bác sĩ ác miệng không sợ Diệp gia này chính là tiểu thư của thị trưởng Lý - thị trưởng mới nhận chức của Lạc Thành, thân là một người làm kinh doanh nên một trong những việc không thể thiếu của Diệp Thiều Quang chính là giao thiệp với các cơ quan chính quyền.

Bác sĩ Lý đảo mắt nhìn Diệp Thiều Quang: "Anh cũng là người nhà họ Diệp?"

Diệp Thiều Quang gật đầu: "Phải, tôi cũng là người nhà họ Diệp!"

Bác sĩ Lý bĩu môi, khinh thường cười một cái, hai tay thọc vào túi đi mất.

Diệp Thiều Quang cười cười, anh đứng trước cửa phòng bệnh của Diệp Vỹ Quang, quan sát cảnh tượng trong đó.

Y tá trong viện đang làm vật lý trị liệu giúp Diệp Vỹ Quang hạ nhiệt, cũng truyền dịch rồi nhưng không có hiệu quả mấy, thuốc kia quả thật quá mạnh.

Ý chí của Diệp Vỹ Quang cũng sắp trở nên mơ hồ, cả người hắn nóng rực như than, hai mắt toàn tơ máu, mặt đỏ bừng lên, gân xanh trên trán và cổ cũng giật liên hồi.

Diệp Thiều Quang đảo mắt nhìn phía dưới của hắn, không nhịn được thở dài, có cần phải uống nhiều thuốc đến thế không, đúng là tự tìm chết mà.

Đây chắc có lẽ là cách tự sát ngu xuẩn nhất trên cái thế gian này mất.

Diệp Thiều Quang bỗng thấy vui mừng, may mà gần đây anh và Nhạc Thính Phong không có trở mặt gì với nhau, nếu không, lỡ bị tên kia tính kế, kết cục chắc thảm lắm?

Nếu anh đoán không lầm, chuyện này vẫn chưa kết thúc đâu, cơn náo nhiệt của Diệp gia mới chỉ ở khúc dạo đầu thôi.

Con trai uống thuốc kích thích của khách sạn thành bộ dạng như bây giờ, sau này... còn đoạn tử tuyệt tôn, sao ông ta có thể nuốt cục tức này được chứ, ắt sẽ tìm người trút giận thôi?

Diệp Kiến Công tức đến xì khói, mà Nhạc Thính Phong hành sự lại chẳng để lại chút dấu vết nào, giờ ông ta cũng chẳng thể nghi ngờ được bất cứ ai. Dù sao hai cô gái kia cũng là do con trai ông ta gọi tới, khách sạn tình thú là do con trai ông ta chọn, thuốc là tự con trai ông ta uống, giờ còn trách ai được

nữa đây?

Nhưng với kết cục hiện giờ của con trai ông ta cũng sẽ phải có một người "bồi táng" cùng, thế nên ông ta tìm tới khách sạn tình thú kia, ai bảo khách sạn của các người để nhiều thuốc kích thích trong đó như thế làm gì, các người muốn để người ta uống đến chết chắc, nơi này của các người chính là nơi giết người.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 767: Kẻ Xấu Với Kẻ Xấu, Quả Là Trời Sinh Một Cặp!

Lúc này, người phụ trách của khách sạn cảm thấy không vui liền nói: “Này, phòng nào cũng dán cảnh báo rồi nhé, phải dùng với liều lượng thích hợp, một lần một viên, con trai ông không nghe còn trách bọn tôi chắc? Chúng tôi mới là người bị oan uổng đây này.”

Ở Lạc Thành, Diệp gia được coi như Địa Đầu Xà thì sao, nếu làm ầm lên, khách sạn bọn họ cũng không phải hạng dễ chọc.

*Địa Đầu Xà: Ám chỉ xã hội đen, dân anh chị, người cầm đầu vùng đất.

Thế là người phụ trách của khách sạn trực tiếp chọc tiết họ luôn.

Muốn làm ầm lên thì cùng làm ầm lên đi, dù sao chuyện tốt này là do con ông làm ra, ông còn mặt mũi mà làm ầm với chúng tôi? Nếu các người đã không sợ mất mặt, vậy để tất cả mọi người đều biết cả đi.

Vì vậy, mọi thứ được tung hết lên mạng.

Đại công tử của Diệp gia tại Lạc Thành bị bắt vì chơi gái, hơn nữa vì dùng thuốc kích thích quá độ mà dẫn tới tình trạng nguy kịch. Đúng! Không sai! Chính là nguy kịch!

Còn có người để lộ ra tấm ảnh khi Diệp Vỹ Quang bị đưa ra khỏi khách sạn, nhân viên trong khách sạn cũng thẳng thắn nhận phỏng vấn của các nhà báo, họ còn tiết lộ chiến tích hôm ấy của Diệp Vỹ Quang, gã không chỉ gọi hai cô gái mà còn tìm thêm hai người đàn ông nữa.

Con mẹ nó, khẩu vị nặng đến thế cơ mà! Đúng là một tên đốn mạt!

Người trong khách sạn còn nói, chuyện này bị cảnh sát biết được hoàn toàn là vì hai cô gái do gã gọi tới do không chịu nổi hành hạ, muốn bảo toàn tính mạng nên tự mình báo cảnh sát.

Câu chuyện quá mức ly kỳ, kịch tính đến nỗi khiến mọi người phải nghẹn họng trân trối.

Đây rõ ràng là chuyện điên rồ, nhưng không hiểu sao sau khi mọi người xem

xong lại chỉ cảm thấy buồn cười.

Chuyện bị làm ầm lên đến mức muốn áp chế xuống cũng áp không nổi.

Ngay đến cả bên phía cảnh sát cũng phải lên tiếng sẽ xử lý nghiêm khắc chuyện này, chờ tới khi Diệp Vĩ Quang xuất viện vẫn sẽ phải thụ lý điều tra theo trình tự tư pháp như thường.

Nhưng, mấu chốt là hắn cũng phải ra được cái đã!

Nhạc phu nhân xem tin trên tivi xong, mặt khinh bỉ nói: “Aiyo, trời ơi, sao nhà họ Diệp lại có thằng cháu trai đáng xấu hổ thế này nhỉ? Người trong nhà chắc chả dám ra đường nữa rồi? Nếu mà là mẹ, chắc mẹ chết luôn vì xấu hổ mất.”

Nhạc Thính Phong bưng đĩa dưa hấu ra: “Mẹ, mẹ xem cái tin này làm gì, bẩn cả mắt!”

“Mẹ vừa mở tivi ra thì thấy thôi, con nói xem, Diệp gia dù gì cũng là là gia đình danh giá, xảy ra chuyện này như thế này, vậy...”

Nhạc phu nhân không biết nên hình dung gã Diệp Vỹ Quang kia ra sao nữa, xấu xa, bại hoại, những từ này cũng không đủ để hình dung gã.

“Mẹ mặc kệ họ đi, ăn dưa đi này.”

Nhạc phu nhân tắt tivi: “Thanh Ti đâu?”

“Đang ngủ bù trên gác.”

Nhạc phu nhân cười đầy ái muội hỏi: “Hai đứa nhóc tụi bay tối qua chạy đi đâu mà muộn thế mới về hả?”

Nhạc Thính Phong hắng giọng: “Khụ khụ... Chỉ hẹn hò bình thường thôi, con cũng muốn tạo chút lãng mạn cho cô ấy, nếu không cô ấy lại nghĩ con là bạn trai mà chẳng có gì thú vị thì sao?”

“Đúng, con trai, con khôn ra rồi đấy.”

Nhạc Thính Phong cười cười không nói nữa, anh đâu thể nói với bà, chút việc lãng mạn anh làm cho con dâu tương lai của bà chính là đưa cô ấy đi làm việc xấu chứ?

Có điều, đây mới là là gu của anh và Yến Thanh Ti.

Kẻ xấu với kẻ xấu, quả là trời sinh một cặp!

Điện thoại Nhạc Thính Phong vang lên, anh cầm điện thoại ra một góc nghe.

Vừa bắt máy đã nghe thấy Giang Lai hưng phấn nói: “Sếp à, thằng nhãi kia tỉnh rồi. Vốn không thể tỉnh sớm như vậy, nhưng cũng không biết bệnh viện dùng cách gì mà hạ hết được hỏa trong người nó nữa, có điều... bị ngáo luôn rồi. Sếp ạ, nó bị đốt đến ngáo luôn rồi, giờ đầu óc cũng hư luôn rồi!”

Khóe miệng Nhạc Thính Phong nhếch lên!

Cháy hỏng não rồi thì tốt!

Ngáo rồi sẽ không biết gì nữa, đỡ mất công diệt khẩu.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 768chẳng Phải Cô Cố Tình Hãm Hại Tôi Sao?

N

hạc Thính Phong ngồi xuống, Nhạc phu nhân hỏi: “Tiểu Giang gọi đến à?”

Nhạc Thính Phong buông điện thoại ra, cầm lấy một miếng dưa hấu: “Vâng, cả ngày chỉ thích làm biếng, chỉ cần nửa ngày con không tới công ty thôi là cậu ta lại la hét, bảo con phải đến, nói công ty mà không có con là không được. Thật ra, cậu ta chỉ muốn trốn việc thôi.”

Nhạc phu nhân chọc vào Nhạc Thính Phong: “Được rồi, mẹ còn lạ con chắc? Tiểu Giang thế đã là tốt lắm rồi, gặp phải một ông chủ không đáng tin như con, nó mới là đứa đen đủi đấy.”

“Mẹ, sao có thể trách con được chứ? Con trả lương cao để cậu ta làm việc cho con, vốn là muốn để mình nhàn hạ một chút. Cũng may mà con tốt tính, haizz, gặp phải cấp dưới thích làm biếng như cậu ta, con mới đen đây này.”

“Thế con đuổi việc nó đi, con cũng đâu phải kiểu người chịu thiệt như thế?”

Nhạc Thính Phong vờ nghiêm túc nói: “Sao làm thế được, đuổi cậu ta, người khác sẽ nghĩ con là một ông chủ hà khắc. Chẳng phải mẹ luôn nói không được cậy quyền ức hiếp người khác à, con cũng chỉ nghe theo sự dạy dỗ của mẹ đấy thôi.”

“Kìa kìa kìa, nói cứ như thật ấy.”

Trong lúc hai mẹ con đang nói chuyện, chuông cửa vang lên, một lát sau thìm Ngũ đưa hai người vào: “Phu nhân... có Hạ Lan thiếu gia với Hạ Lan tiểu thư tới thăm.”

Nụ cười trên gương mặt của Nhạc Thính Phong và Nhạc phu nhân đồng thời biến mất.

Trước đây, Nhạc phu nhân chỉ ghét Hạ Lan phu nhân, nhưng giờ... bà cũng chẳng thích anh em Hạ Lan Phương Niên với Hạ Lan Tú Sắc nữa.

Tuy hai người họ vẫn rất cung kính với bà, nhưng suy cho cùng cũng đều xuất thân từ nhà Hạ Lan ra cả nên bà vẫn không thể thích ứng được.

Nhạc Thính Phong ngẩng lên nhìn Hạ Lan Phương Niên, anh cười nói: “Sao cậu lại tới đây?”

Nhạc phu nhân thấy con trai mình cười như không cười, cũng không mời người ta ngồi xuống, bà thấy hơi ngại nên liền gọi bảo hai người ngồi.

Hạ Lan Phương Niên không ngồi, anh ta nhìn Hạ Lan Tú Sắc, nói: “Bác gái, cháu xin lỗi vì đã mạo muội tới đây. Hôm nay tới thăm trước tiên là để xin lỗi Thính Phong, chuyện lần trước tôi chưa làm rõ mà đã nổi cáu với cậu, xin lỗi.”

Nhạc phu nhân ngạc nhiên nhìn Nhạc Thính Phong, bà nghe mà chẳng hiểu gì cả.

Nhạc Thính Phong không nói gì, anh rút một tờ giấy ăn ra, lau nước dưa hấu bị dính trên ngón tay.

Hạ Lan Phương Niên gọi một tiếng: “Tú Sắc...”

Hạ Lan Tú Sắc tiến tới, cúi đầu nói: “Anh Thính Phong, em xin lỗi, em... em... thật sự rất xin lỗi, em... không cố ý đâu... Chuyện lần trước thật sự rất xin lỗi anh!”

Nhạc Thính Phong cười như không cười: “Không phải cái gì? Không phải cố ý tính kế tôi hả?”

Hạ Lan Tú Sắc vội xua tay nói: “Không, không, không, chuyện đó... thật ra không phải là do em... Em xin lỗi, mong anh có thể tha thứ cho em.”

Mặt Hạ Lan Tú Sắc đỏ bừng, cô ta muốn giải thích nhưng có vẻ như không biết nên giải thích thế nào cả.

Chuyện đó còn liên lụy tới mẹ mình, cho dù có muốn hay không thì cô ta cũng đã làm rồi, không thể nói là do mẹ mình không đúng nên lần nhận lỗi này rất không tự nhiên.

Nhạc phu nhân không nhịn được mở miệng hỏi: “Mấy đứa đang nói gì vậy? Sao bác nghe không hiểu?”

“Mẹ, không có gì đâu, chuyện cũ cả rồi.” Nhạc Thính Phong ngoảnh lại nói: “Các người đã đến xin lỗi rồi thì thôi, nói xong rồi thì đi đi.”

Nhạc Thính Phong không muốn nhìn thấy anh em nhà này nữa, anh cảm thấy rất phiền.

Anh muốn bọn họ mau rời khỏi nhà anh, anh rất không muốn để Yến Thanh Ti thấy Hạ Lan Phương Niên.

Tiếc là chẳng được như ý, vừa dứt lời đã nghe thấy tiếng Yến Thanh Ti từ tầng trên vọng xuống: “Tôi cũng rất muốn biết các người vừa nói gì đấy. Tại sao lại phải xin lỗi? Mọi người cùng nói xem nào!”

Tất cả mọi người đều ngoảnh lại nhìn cô.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 769không Ngờ Họ Lại Đuổi Chúng Ta

H

ai anh em Hạ Lan Phương Niên và Hạ Lan Tú Sắc kinh ngạc nhìn Yến Thanh Ti, không ngờ cô lại ở nhà họ Nhạc, cô đã xác định gả vào nhà họ rồi sao?

Nhạc phu nhân và Nhạc Thính Phong nhìn nhau, hỏng rồi.

Nhạc phu nhân vội cười nói: “Thanh Ti dậy rồi à? Mau tới đây ăn dưa này con, dưa ngọt lắm.”

Yến Thanh Ti đi tới ngồi xuống, cô đón lấy miếng dưa Nhạc phu nhân đưa cho, cười nói: “Cảm ơn bác gái.”

Yến Thanh Ti ăn một miếng, nói: “Nói tiếp đi, sao tôi xuống mọi người lại không nói nữa, như vậy sẽ khiến tôi thấy ngại lắm đấy.”

Nhạc Thính Phong sờ sờ mũi: “Ờ thì, nói xong hết cả rồi, họ đang định về thôi.”

Nhạc phu nhân gật đầu: “Đúng đấy, đúng đấy, nói xong hết cả rồi...”

Hai anh em Hạ Lan Phương Niên đều rất kinh ngạc, không ngờ hiện tại địa vị của Yến Thanh Ti tại Nhạc gia lại cao như vậy, ngay đến Nhạc phu nhân lúc nói chuyện với cô cũng có cảm giác... còn nuông chiều hơn cả với khi nói chuyện với con trai của bà, còn tự tay đưa dưa cho cô ăn nữa, sợ Yến Thanh Ti thấy bọn họ sẽ tức giận nên liên thủ với con trai nói láo.

Hạ Lan Tú Sắc cắn môi. Yến Thanh Ti, người phụ nữ này sao có thể khiến Nhạc phu nhân và Nhạc Thính Phong thích cô ta đến vậy?

Yến Thanh Ti ngẩng đầu quét mắt nhìn hai người: “Thế tại sao vẫn chưa đi?”

Nhạc Thính Phong khua tay, nói: “Thím Ngũ, tiễn khách.”

Sắc mặt Hạ Lan Phương Niên trở nên khó coi, lòng anh cũng tràn đầy ngổn ngang, tuy đã không còn thấy đau đớn kịch liệt như hồi mới thấy Nhạc Thính Phong và Yến Thanh Ti ở bên nhau nhưng anh vẫn còn cảm giác nhoi nhói. Yến Thanh Ti không nhìn anh, cảm thấy căm ghét anh, những điều này đều khiến anh cảm thấy đau đớn.

Anh và Nhạc Thính Phong vốn là bạn tốt của nhau nhưng giờ lại đến bước đường này, chuyện này cũng khiến Hạ Lan Phương Niên cảm thấy buồn.

Hạ Lan Phương Niên mở miệng nói: “Thính Phong, cậu không cần đuổi, tôi nói xong sẽ đi ngay... Hôm nay tới đây, chuyện đầu tiên là để xin lỗi. Chuyện thứ hai, ba mẹ tôi muốn mời cậu và bác gái tham gia vào buổi tiệc

đấu giá từ thiện do nhà Hạ Lan và vài gia tộc tại Lạc Thành tài trợ. Nhạc gia ở Lạc Thành cũng là nhân vật hết sức quan trọng, nếu cậu tham gia thì sẽ có thể khiến buổi từ thiện này được quan tâm tới nhiều hơn."

Hạ Lan Phương Niên đặt xuống hai tấm thiệp mời, còn có một bản danh sách những vật đấu giá.

Anh lại nhìn Nhạc phu nhân, nói: "Bác gái, mẹ cháu bảo cháu thay mặt bà ấy xin lỗi bác, cảm ơn bác bao năm nay vẫn luôn bao dung mẹ cháu. Cháu cảm thấy áy náy vô cùng về những chuyện mà bà ấy đã làm với bác, cháu cũng đã nói chuyện với mẹ rồi, sau này mẹ cháu nhất định sẽ thay đổi. Tốt xấu gì hai người cũng có giao tình nhiều năm, hy vọng... sẽ không cắt đứt như vậy."

Hạ Lan Phương Niên nói rất thành khẩn, vóc dáng cao cao khom người xuống, cúi đầu kính cẩn xin lỗi Nhạc phu nhân.

Nhạc phu nhân chẹp miệng, lời xin lỗi của Hạ Lan phu nhân thật chẳng đáng một xu.

Có điều, đối diện với một đứa trẻ như Hạ Lan Phương Niên, Nhạc phu nhân cũng không muốn làm khó. Trước đây, kỳ thật bà rất thích Phương Niên, chỉ tiếc là vì mẹ thằng bé mà mối quan hệ giữa hai nhà mới càng ngày càng trở nên gượng gạo như vậy.

Nhạc phu nhân cũng gật bừa: "Bác biết rồi, bác với bà ấy chơi với nhau bao năm, hai bên đều hiểu tính nhau cả, những lời này cháu không cần nói nữa."

Nhưng chính vì hai bên đều hiểu nhau nên Nhạc phu nhân mới biết lời xin lỗi của Hạ Lan phu nhân, hừ, nói khó nghe một chút thì không bằng một cái rắm.

Hạ Lan Phương Niên nói: "Đã làm phiền rồi, vậy chúng cháu đi trước đây."

Nói rồi anh kéo Hạ Lan Tú Sắc rời khỏi đó.

Lên xe, hạ Lan Tú Sắc tức giận nói: "Anh, bác Nhạc thay đổi rồi, giờ bà ấy chỉ một lòng nghĩ tới Yến Thanh Ti. Bà ấy cũng như anh Thính Phong, không ngờ họ lại đuổi chúng ta đi. Tốt xấu gì thì em cũng đã đến tận cửa để xin lỗi cơ mà..."

Thập Nguyệt Sơ

Chương 770 Dám Tính Kế Cả Con Trai Bà, Bà Sẽ Không Tha Cho Mụ Ta Đâu

H

ạ Lan Phương Niên bực tức ngắt lời: “Đủ rồi, đó là chuyện của em với mẹ, anh không biết. Tú Sắc... làm con gái, việc đầu tiên là phải hiền lành, tiếp đến phải biết dè dặt...”

Vành mắt Hạ Lan Tú Sắc đỏ lên: “Anh bảo em phải hiền lành, vậy Yến Thanh Ti thì sao, cô ta xấu xa như vậy, sao anh còn thích cô ta chứ?”

Hạ Lan Phương Niên ngừng lại không nói gì. Anh nhìn Hạ Lan Tú Sắc một lát, rồi mới lạnh lùng đáp: “Cô ấy không xấu... Cô ấy vốn là một cô gái hiền lành hơn bất cứ ai, nhưng những điều mà cô ấy phải trải qua là những điều em chưa bao giờ phải nếm trải cả. Cô ấy thành ra như bây giờ đều là do bị người ta bức ép, em đừng có lấy hoàn cảnh lúc này của em ra để mà bì với cô ấy.”

Hạ Lan Tú Sắc chớp mắt, nước mắt lăn xuống, cô bình tĩnh lại, đưa tay kéo lấy tay Hạ Lan Phương Niên, nói: “Em xin lỗi, anh hai, em sai rồi, em không nên so sánh với chị Thanh Ti, anh đừng giận em mà.”

Hạ Lan Phương Niên thở dài: “Em cũng đã lớn rồi, nhiều khi mẹ nói gì em cũng phải biết đúng biết sai chứ? Lời nào nên nghe thì phải nghe, nhưng mẹ mà nói sai, em cũng không thể nghe theo bà được.”

Hạ Lan Tú Sắc gật đầu: “Vâng... Nhưng mẹ cứ nhất định phải mời được bác Nhạc với anh Thính Phong tới tham gia buổi từ thiện, mình lại không biết họ có đi không, phải làm thế nào bây giờ?”

“Đi hay không là tự do của người ta, chúng ta cũng chẳng có quyền mà nói gì cả.”

“Dạ...”

...

Trong phòng khách chỉ còn lại ba người, Yến Thanh Ti yên lặng ăn hết một miếng dưa hấu: “Không có nói gì với em à?”

Nhạc Thính Phong hắng giọng: "Khụ khụ, mẹ à, con nghĩ mình không cần phải tới buổi từ thiện này đâu, chẳng có gì hay cả."

Nhạc phu nhân gật đầu lia lịa: "Đúng, đừng đi."

Yến Thanh Ti liếc xéo Nhạc Thính Phong: "Đừng có giả ngu với em."

Nhạc Thính Phong sờ mũi: "Ờ thì, thật ra cũng có gì đâu, căn bản cũng chẳng liên quan tới anh, anh nói là được rồi..."

Nhạc Thính Phong kể lại chuyện tối hôm anh gặp Hạ Lan Tú Sắc, anh nói: "Thì vậy đấy, từ đầu tới cuối anh không chạm tới một đầu ngón tay của cô ta. Sau đó, lúc ở cổng, cô ta có bày trò bắt cóc, nhưng anh nhìn cái là ra ngay nên cũng không tiến lên. Anh chẳng làm gì cả, hai anh em nhà họ tự dưng đến xin lỗi thế này anh cũng chẳng hiểu ra làm sao."

Yến Thanh Ti và Nhạc phu nhân cùng nhìn Nhạc Thính Phong, không nói gì.

Nhạc Thính Phong bị hai người nhìn sởn hết tóc gáy: "Hai người đừng nhìn anh như vậy, những gì anh nói đều là thật, không liên quan gì đến anh hết."

Yến Thanh Ti khều cằm Nhạc Thính Phong: "Chậc... Sao em không biết anh được người khác yêu thích đến thế nhỉ?"

Nhạc Thính Phong tóm lấy tay Yến Thanh Ti: "Đừng nháo nữa, anh không cảm thấy cô ta thích anh đâu, đã khái chỉ muốn tính kế với anh một chút thôi."

Sắc mặt Nhạc phu nhân hơi khó coi.

Nhạc Thính Phong thấy vậy hỏi: "Mẹ, mẹ sao thế?"

Nhạc phu nhân đập mạnh tay xuống bàn: "Con tiện nhân Trương Thanh Nhã, không ngờ ngay đến cả con mà mụ ta cũng muốn tính kế. Bà đây không thể tha cho mụ được, buổi tiệc từ thiện đó mẹ sẽ đi, nhất định phải đi."

"Mẹ... Mẹ..."

Nhạc phu nhân hừ lạnh một tiếng: "Hai đứa con đúng là ngốc cả đôi, thế mà đứa nào đứa nấy cũng tự nhận mình thông minh. Đây rõ ràng là muốn tính kế con rồi sau đó đòi gả vào Nhạc gia đấy, chiêu này dùng tới nát cả rồi."

Lần này, Nhạc phu nhân lại thông minh hơn, vừa hay trước đây Hạ Lan phu nhân cũng dùng đúng chiêu này, nên... bà hiểu quá mà.

Chỉ là lần này Hạ Lan phu nhân bảo con gái bà làm vậy cũng chỉ là thăm dò thôi, không phải làm thật.

Nhưng, ai biết sau này có làm thật hay không?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 771từ Nhỏ Đã Sợ Người Ấy Nhất!

N

hạc phu nhân cầm tấm thiệp mời lên nhìn, thời gian ba ngày sau.

Bà liếc mắt nhìn danh mục đấu giá, có đá quý, có đồ cổ, có rượu quý... có thể nói là đa dạng vô cùng.

Nhạc phu nhân nói: “Thanh Ti, ngày mai đi mua quần áo.”

Nhạc phu nhân bất ngờ tỏa ra sát khí, khiến cho cả người bà thoáng chốc đã thay đổi khí thế khiến Yến Thanh Ti có mấy phần rung động.

Yến Thanh Ti vội vàng gật đầu: “Dạ, được...”

...

Đồng thời, trong lúc đó, tại bệnh viện, Diệp Kiến Công cùng với vợ ông ta sau khi nghe bác sỹ thông báo thì biết thằng con trai quý báu của họ dẫu có cứu về được nhưng từ nay về sau cũng chỉ là một thằng ngốc. Diệp phu nhân không chịu nổi đả kích này lập tức ngất xỉu, được các bác sĩ đưa đi cấp cứu.

Diệp Kiến Công thì vẻ mặt căm giận, nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn Diệp Thiều Quang: “Tại sao cháu không nói cho bác biết hôm qua Vỹ Quang gặp phải Du Dực với Yến Thanh Ti? Tại sao lại không nói cho bác biết Vỹ Quang đắc tội với Du Dực?”

Diệp Thiều Quang giơ tay tỏ vẻ vô tội, nói: “Cái này bác không thể trách cháu được, là anh ấy không cho cháu nói. Anh ấy bị người ta làm mất mặt

mũi như thế, tất nhiên không muốn cháu nói cho bất kỳ ai cả."

Dù sao bây giờ có nói cái gì thì Diệp Vỹ Quang cũng không biết, Diệp Thiều Quang liền đem tất cả vấn đề đẩy hết lên người hắn ta.

Diệp Kiến Công biết con trai ông ta là loại người như thế nào, vừa háo sắc, vừa không có não lại còn thích thể hiện, ông ta cảm thấy những gì Diệp Thiều Quang nói là đúng.

Mặc dù tức giận, muốn giận cá chém thớt với Diệp Thiều Quang nhưng rốt cuộc ông ta vẫn nhịn được. Hiện tại, đứa cháu này cũng không giống như lúc còn bé nữa

"Vỹ Quang làm gì mà đắc tội Du Dực?"

Diệp Thiều Quang tiếp tục chơi trò ba phải, cái gì cũng không biết: "Cái này cháu cũng không rõ lắm, chỉ là từ xa nhìn thấy anh họ bị Du nhị gia đạp trên đất liền vội chạy qua can ngăn. Sau đó cháu có hỏi anh họ tại sao Du nhị gia lại nổi giận thì anh ấy lại mắng cháu, cũng không nói cho cháu biết lý do là gì."

"Vậy mà cháu cũng không biết gì sao?"

"Bác nói lời này ý là cháu nên biết được cái gì ư? Anh họ không muốn cháu biết thì cháu không có lý nào cứ chạy theo gặng hỏi mãi được."

Ông ta lạnh lùng nhìn Diệp Thiều Quang: "Thiều Quang, cháu phải nhớ kỹ, cháu mãi mãi là người của nhà họ Diệp."

"Cám ơn bác cả nhắc nhở, cháu chưa bao giờ quên."

Diệp Thiều Quang ngẩng đầu lên, mắt lạnh nhìn ông ta rời đi rồi quay đầu lại nhìn Diệp Vỹ Quang đang nằm chảy nước dãi trên giường.

Mặc dù bây giờ bác cả hoài nghi chuyện này là do Du Dực làm, nhưng ông ta tuyệt đối không dám đối nghịch với nhà họ Du, cho dù là con trai ruột của mình biến thành thằng đần cũng không dám.

Diệp Thiều Quang cười nhạt, nữ bác sĩ đó nói đúng, nhà họ Diệp là cái thá gì chứ?

...

Nửa đêm, trong phòng bệnh của Du Hí tại Hải Thành.

Du Hí đang mơ mơ màng màng thì buồn đi vệ sinh mà tỉnh dậy, muốn xuống giường nhưng gọi cả nửa ngày cũng không có ai tới. Anh ta tức giận ngồi dậy, cái đầu tiên anh ta nhìn thấy chính là cửa sổ đang mở rộng, gió đêm thổi tới làm rèm cửa sổ bay lên.

Du Hí khẽ run một cái, rõ ràng cửa sổ luôn đóng, tại sao đột nhiên lại mở ra?

"Tỉnh?" Trong căn phòng đen thui đột nhiên vang lên một âm thanh lạnh lẽo.

Du Hí bị dọa sợ rồi, trong lòng lộp bộp, nhảy vội xuống giường rồi xoay người lại nhìn thì thấy ở mép giường có ai đó đang ngồi. Người nọ toàn thân đen thui, chỉ có hai con mắt đang lập lòe phát sáng trông đêm, nhìn âm u lạnh lẽo, đáng sợ muốn chết.

Du Hí nuốt vài ngụm nước miếng, run rẩy nói: "Chú hai, sao chú lại tới đây?"

Du Hí từ nhỏ đã rất sợ ông chú này, anh ta không sợ cha, không sợ mẹ, chỉ sợ mỗi chú hai, mỗi lần nhìn thấy là cả người run lên rồi.

Du Dực hờ hững nói: "Tìm cháu có chút việc."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 772cháu Nghĩ Nói Dối Trước Mặt Chú Có Tác Dụng Không?

T

rong lòng Du Hí điên cuồng mắng chửi: Tìm tôi có chuyện? Bây giờ là nửa đêm hai, ba giờ sáng, nhất định phải nói vào cái giờ này à?

Một màn vừa rồi tí nữa thì dọa chết Du Hí, mẹ nó, y như gặp quỷ.

"Chú Hai, chú... chú nói..." Bất kể trong lòng có mắng chửi hăng hái như thế nào thì há miệng ra vẫn là bộ dạng cháu trai ngoan ngoãn.

Du Dực rút ra một điếu thuốc, châm lên, đầu thuốc sáng lên mơ hồ soi sáng gương mặt của ông: "Tại sao cháu lại bị ngã?"

Du Hí liếm liếm môi: “Là do... lúc đang hút thuốc, không cẩn thận... nên ngã xuống.”

Du Dực không nói gì từ từ thở ra một khói vòng, ngồi lặng im hút thuốc. Mùi thuốc lá dần dần bao trùm căn phòng tốt đen như mực này, yên tĩnh đến mức quỷ dị, chỉ có thể loáng thoáng nghe được âm thanh phát ra lúc thuốc lá cháy.

Du Hí lòng như có mèo cào, từng chút một cào vào ruột gan anh ta, càng ngày càng khẩn trương, càng ngày càng sợ hãi.

“Chú... hai, sao tự nhiên chú lại... hỏi cái này? Đã muộn như vậy...”

Du Dực vẩy một chút tàn thuốc, ánh sáng tán ra, lóe lên rồi tắt ngúm.

“Du Hí, chắc cháu quên trước đây chú đã làm gì rồi? Ở trước mặt chú mà dám nói dối, cháu thấy có tác dụng không?”

Du Hí bị dọa sợ run lên một cái, suýt chút nữa là tiểu luôn ra quần, “Chú hai, cháu... cháu không nói dối, cháu cháu... nói thât... đều là sự thật...”

“Chú cho cháu một cơ hội cuối cùng, có nói hay không?”

“Chú hai, thật sự là cháu... tự ngã xuống...”

Một giây kế tiếp, thuốc lá trong tay Du Dực rơi trên mặt đất, ông đứng lên đạp tắt nó rồi đột nhiên đưa tay ra túm lấy Du Hí.

Du Hí gào lên: “Chú hai, chú hai... chú, chú muốn làm gì... chú hai, cháu không lừa chú...”

Du Dực kéo Du Hí vào phòng vệ sinh, bật đèn lên.

Du Dực mặc kệ Du Hí còn chưa hoàn hồn, ông cởi khuy áo ra rồi xắn tay áo lên nói: “Cháu không nói thì để chú đây nói. Chuốc thuốc, bắt cóc, cưỡng hiếp không thành công, Du Hí... cháu quả là làm rạng danh Du gia.”

Du Hí run rẩy cả người, nhìn thấy ánh mắt Du Dực đã đỏ hết lên, anh ta sợ quá khóc lên: “Chú hai, cháu không có làm... thật sự không có làm mà...”

Lời còn chưa dứt, Du Dực đã kéo xốc vạt áo sau của Du Hí lên, kéo tới trước bồn cầu, mở nắp bồn cầu lên rồi đem đầu Du Hí nhấn thẳng vào, động tác vô

cùng mạnh bạo như thể muốn đem đầu Du Hí đập vỡ ra vậy.

“Hai... Ô ô ô... Hai. chú... Ô ô...”

Đôi mắt hoa đào của Du Dực dường như còn lạnh lùng, đáng sợ hơn so với trước kia, giống như hoa đào nở rộ vào ngày xuân nhưng trên mỗi cánh hoa lại dính đầy máu, vừa xinh đẹp lại vừa tà ác.

Du Dực giữ chặt cổ của Du Hí đè xuống.

Hai cánh tay của Du Hí đè lên thành bồn cầu, hai cái chân quơ loạn xạ trên đất, anh ta cố gắng muốn đứng lên nhưng thân là một công tử nhà giàu lớn lên trong sự cưng chiều từ bé thì sức lực quả thật không thể so với Du Dực được.

Du Dực mạnh mẽ đè Du Hí lại, không để cho anh ta nhúc nhích nửa phân.

Nếu như ngày hôm đó Yến Thanh Ti không chạy trốn được, vậy con bé bây giờ... bây giờ nhất định... chính ông cũng không dám tưởng tượng chuyện gì sẽ xảy ra nữa.

Ông còn mặt mũi nào thấy con bé, còn mặt mũi nào chờ sau khi chết đi gặp mẹ con bé đây?

Du Dực dường như thực sự muốn giết chết Du Hí. Hai cái chân của Du Hí giãy giụa ngày càng yếu, trên cổ đã bắt đầu tím bầm, lúc này Du Dực mới đưa tay túm đầu anh ta xách lên.

Mặt của Du Hí đã bị ngạt đến tím ngắt, sắp rơi vào tình trạng hôn mê.

Rốt cuộc cũng có thể hít thở không khí, Du Hí vội vàng hít thở.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 773mày Dám Động Vào Nó, Tao Giết Mày

C

ảm giác dường như sắp chết vừa rồi thật đáng sợ, Du Hí đã sợ đến toàn thân nhũn ra, anh ta ho đến nổ phổi, khóc lóc nói: “Khụ khụ... khụ... Hai... hai,

chú hai... khụ... Cháu... sai... rồi... tha. tha... cho... cháu đi...”

Lúc mới bị đè xuống, trong lòng Du Hí còn có cảm giác hận.

Con mẹ nó, ông ta không phải là người, dám làm như vậy với anh? Anh ta còn nghĩ bụng đợi trời sáng sẽ trở về mách lẻo, ai ngờ lại bị cho uống nước bồn cầu.

Du Dực cười nhạt: “Biết sai rồi à? Vậy nói cho chú nghe, cháu sai chỗ nào?”

Nhìn gương mặt của Du Dực, Du Hí cảm giác như đang nhìn thấy ma quỷ vậy. Đây không phải là chú hai mà là quỷ đòi mạng thì đúng hơn.

Anh ta lắp bắp nói: “Cháu... cháu... cháu không nên giấu chú... không nên giấu mọi người, cháu nên...”

Lời còn chưa dứt đã lại bị Du Dực ấn đầu vào bồn cầu tiếp.

“Chưa nghĩ được rõ ràng thì chưa nên rút đầu ra ngoài vội.”

Giọng nói của Du Dực lạnh băng như lưỡi dao sắc bén chọc thẳng vào tai Du Hí.

Anh ta dùng hai tay tóm lấy thành bồn cầu, cố gắng giãy giụa, đến nỗi những vết thương trên người cũng bị vỡ ra. Nhưng mà bây giờ Du Hí làm sao còn để ý tới những chuyện này, sống đã rồi nói sau.

Chú hai thực sự muốn lấy mạng anh ta.

“Bộp... bộp... bộp...” Du Hí dùng sức đập bồn cầu, khi sức đập ngày càng yếu thì Du Dực lôi anh ta lên.

Du Dực lại hỏi: “Đã biết sai ở đâu chưa?”

Du Hí điên cuồng gật đầu: “Khụ... biết... khụ... biết... biết... Chú hai... tha mạng, tha mạng... Cháu nên nói sớm cho chú biết, nói cho mọi người biết... Việc làm Du gia xấu hổ này, cháu nên xử lý con tiện nhân kia...”

Sắc mặt Du Dực lạnh hơn: “Chết cũng không hối cải!”

Du Hí thét chói tai một tiếng, đầu lại chìm trong bồn cầu một lần nữa.

Lặp đi lặp lại nhiều lần, Du Hí không biết đã uống biết bao nhiêu nước trong bồn cầu, trong dạ dày chỉ cần ấn một cái lập tức sẽ nôn ra, ngực đau dữ dội. Vừa được nhấc ra ngoài, Du Hí lập tức khóc lóc kêu gào: “Hai... chú hai... cháu sai rồi, chú nói là cái gì thì chính là cái đó... Chú nói cháu sai chỗ nào... thì cháu làm... sai chỗ đó... sai, sai rồi...”

Không có gì bất ngờ, đầu của Du Hí lại được nhấn vào trong bồn cầu lần nữa.

Cái cảm giác ngạt thở lại tới, dưỡng khí trong phổi bị ép ra sạch sẽ, loại cảm giác cái chết treo ngay trên đầu này làm Du

Hí muốn hô cứu mạng, muốn xin tha... nhưng mà dù một chút âm thanh anh ta cũng không phát ra được.

Đây không phải là chú hai, con mẹ nó, đây tuyệt đối chính là quỷ đòi mạng.

Rốt cuộc chú ấy muốn nói cái gì? Muốn anh ta nói cái gì?

Cái này không đúng, cái kia cũng không đúng.

Du Hí đem những chuyện có thể nhớ được, đều nói ra hết toàn bộ.

Chẳng lẽ phải nói, anh ta không nên bắt cóc một con ả diễn viên thối tha, không nên cường bức một con tiện nhân hay sao?

Du Hí còn đang giãy giụa thì nghe được lời của Du Dực, “Du Hí, mày nhớ cho kỹ cái cảm giác này, cảm giác sắp chết tới nơi rồi... Chú chưa bao giờ quan tâm mày chơi bao nhiêu con đàn bà, cũng không để ý mày dùng thủ đoạn gì, mày muốn giết người hay phóng hỏa cũng không liên quan đến chú, nhưng mà mày không nên đụng đến Yến Thanh Ti... Lần này coi như nể mặt mày là cháu trai, nên chú không giết mày, nhưng... sẽ không có lần sau. Nếu như mày còn dám đụng tới Yến Thanh Ti, chú sẽ giết mày!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 774: Chú Hai Là Tên Khốn Khiếp

Sát khí của Du Dực nhằm thẳng vào Du Hí, có lẽ đây sẽ là thời điểm mà anh ta thấy đau khổ nhất, sợ hãi nhất trong cuộc đời này!

“Bộp. Bộp...” Du Hí nghe xong, dùng một chút sức lực cuối cùng, vỗ mạnh vào bồn cầu.

Du Dực vẫn không buông tay ra: “Du Hí, nhớ rõ lời của chú chưa?”

“Bộp... bộp...”

Tay Du Dực siết chặt hơn: “Tốt nhất là nên nhớ kỹ vào. Đừng quên, dù cháu có nói dối thì cũng không lừa được chú đâu. Nếu như cháu không thực sự muốn hối lỗi thì bây giờ chú thành thành toàn cho ước nguyện của cháu, để cho cháu chết thật thoải mái.”

Du Hí cảm thấy chỉ nhiều thêm một giây nữa thì anh ta sẽ chết thật, lúc này anh ta chẳng quan tâm cái gì nữa, chỉ muốn sống thôi.

Cái gì mà Yến Thanh Ti hay Yến Hồng Ti, chỉ cần có thể sống, có làm cháu trai cô ta cũng được.

Nhưng mà... Du Dực vẫn không động đậy, tựa như thật sự muốn giết chết Du Hí. Ông nhìn Du Hí dần dần không giãy giụa nổi, nhìn động tác anh ta dần dần ngừng lại.

Mấy phút sau, Du Hí bị đau mà tỉnh, ánh mắt còn chưa kịp mở ra đã ho khan kịch liệt, lục phủ ngũ tạng dường như cũng muốn phun ra ngoài rồi, sau khi ho xong thì bắt đầu nôn thốc nôn tháo như điên.

Du Dực lạnh mắt đứng một bên, ông ta vừa mới rửa tay, trên đôi tay vẫn còn đang nhỏ nước cầm một chiếc khăn chậm rãi lau. Ngón tay thon dài, khớp xương hơi lớn một chút, kiểu ngón tay như thế này thường có lực rất lớn.

Du Hí nôn một trận, trong phòng vệ sinh lập tức đầy mùi nôn mửa khó chịu. Nhưng dường như Du Dực không ngửi thấy cái mùi này, ông ta đem nước trên tay lau sạch, hời hợt hỏi: “Nôn xong rồi?”

Du Hí nghe được giọng nói kia, lập tức cả người liền phát run không ngừng.

Chuyện vừa rồi lập tức tái hiện lại trong đầu, người chú này của anh vừa rồi suýt chút nữa giết chết anh rồi.

Du Hí sờ sờ người mình, cảm giác như vừa được sống lại.

Mẹ nó, rốt cuộc vẫn còn sống.

Du Hí nằm bò trên mặt đất, đôi chân mềm nhũn, đúng, là mềm nhũn, anh ta bị Du Dực dọa tới không đứng lên nổi.

Ở trước mặt ông chú ma quỷ này, Du Hí từ một người thích vênh mặt hất hàm sai khiến người khác trở thành một con thỏ chỉ biết cúi đầu xếp tai.

Du Hí không muốn bị nhúng đầu vào bồn cầu nữa liền khóc lóc nói: “Chú hai, thật xin lỗi, cháu không phải người, con mẹ nó cháu còn không bằng cầm thú, là cháu vô liêm sỉ. Cầu xin chú tha cho cháu lần này, sau này cháu nhất định hối cải, chú hai, xin chú tin cháu.”

Du Dực: “Những gì chú nói nhớ cả chứ?”

“Nhớ, chú... chú... cháu... cháu đều nhớ cả. Thật xin lỗi... cháu không nên làm như vậy với cô ấy... thật xin lỗi cô ấy, lần sau nhất định cháu sẽ nói xin lỗi cô ấy, nhất định sẽ nhận sai, thật xin lỗi...”

Cảm giác sắp chết thật sự quá đáng sợ. Xưa nay Du Hí đều được cưng chiều, lại là cháu đích tôn của nhà họ Du, địa vị cao biết bao nhiêu, nhưng hết lần này tới lần khác lại chỉ biết háo sắc, lười biếng, luôn cho rằng bản thân có gia thế tốt, tùy tiện học một tí là có thể về quản lý công ty tốt lắm. Có thể trước kia anh ta hưởng thụ quá nhiều sự hào nhoáng và nịnh nọt của người khác, nhưng hiện tại trước mặt Du Dực cũng chỉ có thể quỳ xuống xin tha thứ.

Tới bây giờ, Du Hí mới hiểu được, trong nhà họ Du dẫu có là con trai trưởng cũng chả phải là to nhất, mà là tay ai đen nhất thì người đó là người lợi hại nhất. Mà bàn về lòng dạ ác độc thì tuyệt đối không có ai hơn được chú hai của anh.

Con mẹ nó, đúng là không phải người, ngay cả cháu ruột cúng có thể ra tay tàn nhẫn như vậy, khốn khiếp

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 775: Này Thì Đê Tiện, Này Thì Hỏi Han

Du Dực xoay người ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào mắt của Du Hí. Du Hí cảm thấy ánh mắt của chú hai giống như mắt của một con sói, chỉ cần cắn một nhát cũng đủ cắn chết anh ta, toàn thân lại không khống chế được mà phát run.

Du Dực nói: "Người cháu cần xin lỗi không phải là chú, mà là xin lỗi con bé. Nhưng mà con bé cũng không muốn nhìn thấy cháu đâu, chú lại không muốn cháu làm phiền người ta. Du Hí, nhớ cho kỹ, từ nay về sau không được phép làm khó dễ Yến Thanh Ti, cũng không được phép có tâm tư gì, nếu không lần sau đừng mong tỉnh lại được."

Du Hí liên tục gật đầu: "Cháu... cháu biết... tuyệt đối không dám làm phiền Yến Thanh Ti nữa. Sau này cháu nhìn thấy... cháu sẽ trốn... trốn thật xa..."

Du Dực nheo mắt lại, hời hợt nói: "Đừng có hứa hươu hứa vượn với chú, nếu không cái giá cháu phải trả so với bây giờ còn nặng nề hơn gấp bội."

Du Hí lắc đầu như trống bỏi: "Tuyệt đối không, chú hai, cháu cháu... không hứa suông đâu. Nếu cháu không làm được, không cần chú tới xử lý cháu, chính cháu sẽ tự chết trước."

Thà tự mình ăn một hộp thuốc ngủ cũng thoải mái hơn để chú hai hành hạ tới chết.

Du Dực cười châm chọc một tiếng, đứng lên.

Ông đã nhìn thấy tương lai nhà họ Du, đời thứ ba như thế này làm sao dám so sánh cùng các gia tộc khác, không so được Diệp Thiều Quang, càng không sánh được với Nhạc Thính Phong.

Du Dực đứng lên, lạnh lùng nói: "Chú đi đây."

Du Hí bị dọa sợ đến muốn tiểu ra quần, Du Dực biết trong lòng thằng nhóc này nhất định không cam tâm, nhưng mà so với sự không cam tâm thì Du Hí thấy sợ chết hơn!

Cho dù muốn hận cũng không có gan mà hận.

Du Hí vừa nghe Du Dực nói phải đi thì suýt chút nữa mừng đến chảy nước mắt, cái mạng này giữ được rồi, vội vàng nói: “Chú hai đi thong thả... đi thong thả...”

Trong lòng anh ta lại đang suy nghĩ: Má nó chứ, chỉ cần ông ta không đến tìm thì mình sẽ sống tốt hơn bất cứ ai nha!

Du Dực đi ra khỏi phòng vệ sinh, chợt nhớ tới một chuyện liền quay đầu lại nói: “Đúng rồi, cháu có thể đi cáo trạng.”

Du Hí khẽ rùng mình, xua tay lia lịa: “Không, không, không, tuyệt đối sẽ không, chú hai... chú hai chỉ tới dạy bảo cháu một chút thôi, dạy cháu làm người như thế nào, cháu làm sao có thể... đi mách lẻo được chứ? Chú yên tâm, cháu tuyệt đối sẽ không nói cho bất kỳ ai biết...”

Du Hí cho rằng Du Dực đang uy hiếp mình, không cho phép nói ra chuyện vừa rồi. Anh ta cũng không phải thằng ngu, chuyện vừa rồi sao dám nói với ai, nhỡ đâu lộ ra một chút, chú hai lại chạy tới đem đầu anh ta úp vào bồn cầu thì sao? Lúc đó đi tìm ai mà khóc đây, chẳng ai có thể kè kè suốt ngày bảo vệ anh ta được, huống chi trong nhà họ Du, ai có thể cản được chú Hai chứ?

Thật ra thì Du Dực không hề có ý định uy hiếp, ngay từ đầu, lúc quyết định tới dạy dỗ Du Hí, ông đã không quan tâm hậu quả là gì. Muốn mách ai cũng được, dù sao ông cũng chẳng quan tâm, nhưng không ngờ Du Hí cũng tương đối thức thời.

Ông ta vừa mới nghĩ như vậy thì Du Hí lại muốn ăn đòn, anh ta lắp ba lắp bắp: “Chú... chú... chú hai, chú... với Yến Thanh Ti bắt đầu... từ lúc nào...”

Du Dực lạnh mắt nhìn sang, Du Hí sợ đến nghẹn một hơi, vô tình cắn phải đầu lưỡi mình, đau tới chảy nước mắt.

Du Hí hận không thể tự tát mình một cái, này thì đê tiện, này thì hỏi han, rõ ràng hai người này có một chân, con ả Yến Thanh Ti kia cũng không phải đơn giản, không ngờ cô ta cấu kết được với cả chú hai.

Du Dực từ từ xoay người quay trở lại, bóp miệng Du Hí: “Chú còn nghe thấy cháu nói thêm một chữ nào nữa, sẽ cắt lưỡi ngay lập tức.”

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 776: Nhớ Kỹ, Đừng Có Đụng Vào Yến Thanh Ti"

Không... không... lói (nói)... nữa... " Đầu lưỡi Du Hí còn đang chảy máu, miệng còn bị bóp ra, nói chuyện cũng không được rõ ràng.

Du Hí hối hận muốn chết, này thì hèn hạ, này thì muốn ăn đòn.

Coi như biết rõ hai người kia có cái gì với nhau nhưng cũng không thể nói ra mồm nha. Nói bọn họ thì mình lại ăn đòn.

Sức tay của Du Dực mạnh lạ thường, đôi mắt đỏ lừ kia tựa như có thể chiếm đoạt hết thảy, ông nói: “Nên nói cái gì, không nên nói cái gì, nhỡ kỹ vào, không nhớ được thì để chú giúp cháu nhớ.”

Du Hí muốn lắc đầu, muốn gào lên “không cần” nhưng mà cằm sắp bị bóp nát rồi, đau muốn chết, anh ta không phát ra được âm thanh nào chứ đừng nói là gào lên được.

Du Dực hất Du Hí ra: “Du Hí, cháu muốn làm thằng ngu cũng được, nhưng phải tự mình hiểu đừng có mà ngu đến nỗi ngay cả mạng để chơi cũng không còn.”

Du Hí nằm trên mặt đất ho khan: “Chú... hai... yên tâm... cháu nhất định nhớ rõ lời chú nói, nhất định sẽ không nói những lời không nên nói. Chú tha cho cháu lần này đi.”

“Vừa rồi là... cháu quá khốn nạn, não bị úng nước rồi... nên mới nói những lời không nên nói... Sau này sẽ không như vậy nữa, có úng nước cũng không phải nước thường, mà là nước bồn cầu.”

Trên mặt Du Hí còn lưu lại nước trong bồn cầu, Du Dực chạm vào mặt anh ta, trên tay cũng dính đầy thứ nước đó.

Du Dực chán ghét cau mày, vừa mới rửa xong lại phải rửa lại.

Ông mở vòi nước, dùng xà phòng rửa tay rửa thật kỹ rồi mới lấy ra khăn tay lau khô. Cái khăn kia sau khi lau xong lại được nhét thẳng vào thùng rác.

Đầu lưỡi của Du Hí ngày càng đau hơn, anh ta nằm trên mặt đất nhìn động

tác của Du Dực, nhìn ông ta đem khăn tay ném vào thùng rác thì trong lòng lại điên cuồng chửi bới: Khốn kiếp, không phải người, ông đụng vào mặt tôi một tí còn chê bẩn, vậy sao ông không nghĩ nhúng cả cái đầu tôi vào bồn cầu lâu như thế thì không bẩn chắc?

Mẹ nó, không được rồi, lại buồn nôn.

Du Hí nôn thêm một trận, thấy Du Dực chuẩn bị đi lập tức ngậm miệng kiên quyết không nói thêm bất cứ cái gì. Anh ta sợ mồm mình lại nói ra câu nào đó muốn tìm chết.

Du Dực liếc mắt nhìn Du Hí một cái, nói: “Lúc nào muốn chết thì nói cho chú biết.”

Du Hí lắc đầu liên tục: “Không, không, không, sẽ không, chú hai... đi thong thả, đi thong thả... Mấy ngày trước cháu vừa mới tìm được một cái bình bình hoa Bắc Tống, ngày mai sẽ cho người đưa tới cho chú, sau này cháu có cái gì tốt đều biếu chú hai đầu tiên...”

Du Dực không để ý tới lời nói của Du Hí, ông gằn từng chữ: “Nhớ kỹ, đừng-đụng-vào-Yến-Thanh-Ti!”

Du Hí dùng sức gật đầu một cái: “Dạ nhớ, nhất định không đụng vào Yến Thanh Ti. Nhìn thấy cô ấy... cháu sẽ trốn.”

Cuối cùng Du Dực cũng rời khỏi nhà vệ sinh, Du Hí nghe âm thanh cửa đóng lại mới thả lỏng người ra được, người như một cái xác chết ngã sụp xuống đất, hoàn toàn không động đậy, cũng không để ý trên người có đau hay trên mặt có mùi lạ không. Anh ta muốn cảm nhận một chút cái cảm giác vẫn còn sống, còn sống thật tốt.

Trong miệng Du Hí lẩm bẩm: “Chú hai khốn kiếp... chú hai không phải là người... chú hai với... với...”

Đột nhiên bên ngoài vang lên “cạnh” một tiếng, Du Hí cho rằng Du Dực trở lại vội vàng giơ tay tự bịt miệng mình, một lát sau không thấy ai đi vào mới biết là do cửa sổ chưa khóa kỹ, bị gió thổi mở ra.

Du Hí đau khổ che mắt, mẹ nó, anh ta chơi đàn bà, chưa đè được ra thì thôi lại còn bị con tiện nhân đó làm cho bị thương đầy mình, còn chưa kịp đi tìm con tiện nhân đó tính sổ thì chú hai khốn khiếp đã đánh tới, ông trời không muốn cho anh sống nữa mà.

--- O ---

Chương 777: Cháu Gả Cho Con Trai Bác Là Tốt Nhất

Du Hí càng nghĩ càng điên, Yến Thanh Ti làm thế nào mà cấu kết được với cái lão hòa thượng nhà anh ta chứ?

Con mẹ nó, chắc công phu trên giường tốt lắm nha!

Không được, không được, không được nghĩ, chú hai sẽ giết chết mình mất!

Bị người ta đánh thành bộ dạng như quỷ, lại không thể mách người nhà được, thật đau khổ quá đi!

Nhưng vì sau này có thể sống khỏe mạnh, chút đau khổ này, anh ta chỉ có thể cắn nát rồi nuốt vào bụng thôi.

Ai bảo anh ta không dám chọc chú hai chứ?

Du Hí thở hổn hển một lúc mới cảm giác được cả người đều đau, không biết là đau ở chỗ nào, chỉ biết chỗ nào cũng đau.

Du Hí muốn gọi người, nhưng lại nghĩ đến một chuyện, bèn bò lại bên thùng rác, lấy cái khăn tay mà Du Dực ném đi lúc nãy, định ném vào bồn cầu nhưng lại sợ bị tắc nên đành bò ra bên ngoài, tìm bật lửa đốt sạch cái khăn tay đi.

Nhìn khăn tay đang cháy hừng hực, Du Hí mắng: “Du Dực, tên khốn khiếp, bị ông đánh tôi còn phải giúp ông xử lý chứng cứ...”

Việc bị Du Dực uy hiếp, anh ta không dám nói cho người nhà biết, nếu không anh ta việc gì phải lo sợ như vậy. Chú hai lại là một người có bệnh sạch sẽ, khăn tay đều được làm riêng, trong nhà ai cũng nhận được kiểu khăn tay này. Nếu như bị ai nhìn thấy thì không cần nghĩ cũng biết Du Dực đã tới đây.

Du Hí cảm thấy chú hai cố ý vứt lại, muốn xem anh ta có tự giác xử lý hay không, nếu không xử lý tức là muốn ngầm mách cho người trong nhà, cũng tức là muốn chống lại ông.

Lão hồ ly này thật không phải người, khốn khiếp, khốn khiếp!

Ông chờ xem, sớm muộn gì con yêu tinh Yến Thanh Ti cũng lừa gạt ông thôi, để tôi nhìn ông bị chơi đểu, bị cắm sừng.

Đốt khăn tay xong, Du Hí mới nhấn chuông, gọi y tá.

Lúc bác sĩ bước vào, thấy bộ dạng Du Hí nằm dưới đất thì sợ hết hồn: "Cậu bị người ta đánh sao?"

Trong lòng Du Hí nói, ông nói chuẩn rồi đấy!

Nhưng ngoài miệng lại không thể thừa nhận, chỉ có thể cam chịu nói rằng lúc đi vệ sinh bị ngã.

Anh ta bực bội muốn chết, không chỉ vết thương bị nứt ra mà ngay cả chỗ xương gãy cũng bị lệch, điều này đồng nghĩa với việc anh ta lại phải ở trong bệnh viện thêm một khoảng thời gian rất lâu.

Tình huống Du Hí như thế tất nhiên khiến cha mẹ sinh nghi, nhưng bất kể là hỏi thế nào anh ra cũng chỉ nói là anh ta tự ngã xuống, không liên quan tới bất kỳ ai.

...

Yến Thanh Ti giúp Nhạc phu nhân đi chọn quần áo cho buổi tiệc, nhưng đi cả một buổi chiều thì hai phần ba chỗ đồ đã mua là của cô, Nhạc phu nhân chỉ hận không thể đem cả trung tâm thương mại mang về.

Nhạc phu nhân còn lo lắng Yến Thanh Ti sẽ cảm thấy ngại, khoác tay cô nói: "Phụ nữ ý mà, lúc còn trẻ nhất định phải ăn mặc thật đẹp, xuân sắc cũng chỉ có lúc, qua rồi muốn cưa sừng làm nghé thì rất khó coi. Huống hồ, con đẹp như vậy, thân hình tốt như thế, không mặc thì quá đáng tiếc. Nếu không phải do xe chứa không được thì bác đã mua thêm ít nữa rồi. Con mặc cái nào cũng đẹp, không cần tiết kiệm tiền cho thằng con bác, nó có nhiều tiền như vậy mà suốt ngày cứ keo kiệt với bác."

Nhạc Thính Phong mà nghe được nhất định sẽ lăn ra chết oan.

Anh mà keo kiệt ư, mẹ ruột của anh muốn bao nhiêu tiền anh đều đưa chưa thiếu một đồng.

Những gì Nhạc phu nhân nói khiến Yến Thanh Ti cảm thấy ấm lòng, cô khoác tay bà nói: "Bác gái, bác tốt với con quá, con... không biết nên làm gì

cho phải!”

Nhạc phu nhân cười nói: “Con cứ gả cho Thính Phong là được rồi!”

“Con...” Yến Thanh Ti không biết trả lời như thế nào, cô muốn gật đầu, cũng muốn nói vâng, nhưng tương lai thế nào cô không dám nghĩ.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 778đó Là Mẹ Chồng Tương Lai Của Tôi

N

hạc phu nhân vỗ vỗ tay Yến Thanh Ti: “Con, con cái gì, cũng không ép con phải đồng ý ngay lập tức, chỉ cần sau này thành người của Nhạc gia là được.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Vâng...”

Nhạc phu nhân nhỏ giọng: “Vậy có thể gọi một tiếng mẹ trước được không nha?”

Trong nháy mắt mặt Yến Thanh Ti đỏ bừng.

Buổi tối, lúc ăn cơm, Yến Thanh Ti lướt weibo một chút, nhìn thấy mình trên top seach, có người chụp lại hình buổi chiều cô đi dạo phố đăng lên mạng nhưng cũng không chụp chính diện mặt của Nhạc phu nhân.

Một ít báo đài cũng đăng tin này, thậm chí suy đoán Nhạc phu nhân liệu có phải mẹ chồng tương lai của Yến Thanh Ti hay không, liệu hai người có đang đi mua đồ tân hôn hay không?

Còn có một số người khoa trương hơn, nói rằng tám mươi phần trăm là có em bé rồi, đấy là đang đi mua đồ cho trẻ sơ sinh.

Rất nhiều người hỏi Yến Thanh Ti xem đó có phải mẹ chồng tương lai của cô hay không? Yến Thanh Ti không suy nghĩ nhiều, trả lời một câu: Đúng vậy, đấy chính là mẹ chồng tương lai của tôi!

Trả lời xong, Yến Thanh Ti cũng không thèm nhìn weibo của mình sắp nổ

thành cái dạng gì liền tắt di động.

Kết quả, không bao lâu sau, Nhạc Thính Phong đưa di động tới trước mặt Nhạc phu nhân, nói: “Mẹ, mẹ... mẹ được nhận danh phận rồi.”

“Danh phận gì?”

Nhạc phu nhân liếc nhìn một cái, sửng sốt sau đó hét lên.

Hạnh phúc tới quá bất ngờ, cảm giác như bị một cái bánh có nhân rơi trúng đầu vậy. Yến Thanh Ti ngẩng đầu lên hỏi: “Bác gái làm sao vậy?”

Nhạc phu nhân đỏ mặt lên, ôm mặt nhìn nhìn cô.

Nhạc Thính Phong múc một chén canh cá, nói: “Mẹ đang xấu hổ.”

“A?”

Nhưng mà Nhạc phu nhân cao hứng thì kết quả chính là buổi tối nhất định phải kéo Yến Thanh Ti ngủ cùng, Nhạc Thính Phong nói cái gì cũng không có tác dụng, mẹ đã muốn tùy hứng thì bất chấp tất cả.

Nhạc Thính Phong bị đạp ra khỏi cửa, đứng ngoài vịn tường than thở, biết trước như vậy nhất định sẽ không nói, ai bảo lắm mồm cơ chứ!

...

Tiệc từ thiện rất nhanh đã tới, Yến Thanh Ti hơi do dự, cô thực sự không thích các bữa tiệc, bởi vì các buổi tiệc trước kia có cô tham gia đều bị phá hoại.

Nhạc phu nhân xụ mặt nói: “Đi đi, con nhất định phải đi. Vừa rồi còn nói bác là mẹ chồng còn gì, Nhạc gia chúng ta vốn ít người lực yếu, ai cũng bắt nạt chúng ta, thật vất vả mới có một người có sức chiến đấu mạnh mẽ, làm sao có thể không đi. Không những phải đi mà còn phải đi thường xuyên, còn phải kêu cả Miên Miên đi cùng nữa.”

Yến Thanh Ti do dự nói: “Nhưng mà lần nào con đi dự tiệc cũng bị phá...”

Nhạc phu nhân cười: “Phá càng tốt, phá mới đúng, lần này hai chúng ta đi đập phá.”

Hôm nay bà đang muốn tìm Hạ Lan phu nhân đập phá đây, dám tính kế cả con trai bà ư, đập chết bà ta luôn.

“Nếu như là đi đập phá thì được, con đi!”

Yến Thanh Ti gọi điện thoại cho Quý Miên Miên.

Buổi tối chuẩn bị xong, Giang Lai chở Nhạc Thính Phong với Yến Thanh Ti, Khúc Kính chở Nhạc phu nhân và Quý Miên Miên.

Hôm nay Quý Miên Miên mặc một chiếc váy ren màu đen, cổ chữ V, đeo một chiếc vòng cổ, sau khi trang điểm vào nhìn như biến thành một người khác, dáng vẻ hoạt bát đáng yêu lại mang thêm chút quyến rũ.

Khúc Kính lái xe, liên tục nhìn lén qua gương chiếu hậu, bị Nhạc phu nhân phát hiện, nói: “Tiểu Khúc, lo mà lái xe đi, có nhìn nữa cũng không phải người của cậu đâu, nghĩ cũng đừng nghĩ.”

Khúc kính xẹp miệng: “Vặng ạ, thưa Thái hậu nương nương, hạ thần nhìn một chút cũng không được sao?”

Nhạc phu nhân: “Sợ cậu nhìn nhiều thì trong lòng lại ngứa ngáy.”

“Sao có thể chứ?”

“Đến bữa tiệc thì tha hồ mà nhìn, tha hồ mà tìm mấy người không đứng đắn kia ý.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 779bà Không Muốn Tha Cho Một Đứa Khốn Nạn Nào

K

húc Kính cảm thấy oan uổng, anh cũng chỉ nhìn có vài lần. Gái xinh ai chả muốn nhìn, mà anh còn đã làm cái gì đâu, mặc dù trước kia có mấy người bạn gái nhưng đều là yêu thật lòng, lúc chia tay cũng là vì thật sự hết yêu rồi.

Hai người nói chuyện mà Quý Miên Miên cứ mơ hồ không hiểu bọn họ đang nói cái gì, cái gì mà nhìn hay không nhìn. Nhìn ai? Chẳng lẽ nhìn cô sao?

Đến cửa khách sạn, Yến Thanh Ti mới biết khách sạn này là sản nghiệp của Diệp gia, mà tiệc từ thiện lần này cũng do Diệp gia tài trợ...

Yến Thanh Ti nắm chặt tay, Diệp gia...

Nhạc Thính Phong cầm lấy tay cô: "Còn có anh mà!"

Anh không nói "không cần lo lắng", cũng không nói "không cần phải sợ", chỉ mấy chữ đơn giản kia cũng có thể khiến Yến Thanh Ti từ từ bình tĩnh lại.

Lần này, rốt cuộc cũng phải đối mặt với người của Diệp gia rồi!

Nhân viên của khách sạn mở cửa xe ra, Nhạc Thính Phong xuống xe trước, đi vòng qua bên đối diện mở cửa, đỡ tay Yến Thanh Ti dìu cô xuống xe.

Hôm nay, Yến Thanh Ti mặc một chiếc váy thêu dài màu vàng kim, một màu nổi trội như vậy không những không bị lu mờ thậm chí còn tăng thêm hào quang cho chính cô, thật chói mắt.

Nhạc Thính Phong nắm tay Yến Thanh Ti, để cô quàng tay của anh: "Đi, hôm nay chúng ta đi chơi, thích cái gì cứ trả giá, bạn trai em có tiền."

Tâm tình đang có chút nặng nề của Yến Thanh Ti bỗng nhiên nhẹ nhàng hơn: "Là anh nói đấy nhé, em sẽ không khách khí đâu."

Khúc Kính đỡ Nhạc phu nhân đi ở phía sau.

Nhạc phu nhân vui vẻ nói: "Cậu nhìn xem, hai chúng nó xứng đôi chưa kìa?"

Khúc Kính gật đầu liên tục: "Xứng đôi cực kỳ, Thái hậu nương nương nói chỉ có đúng thôi."

...

Bữa tiệc đã bắt đầu được một lúc, có rất nhiều người chào hỏi Nhạc Thính Phong, nhìn thấy Yến Thanh Ti cũng sẽ nịnh hót một phen. Nhưng trong lòng mỗi người đều thầm nghĩ, Yến Thanh Ti luôn mạnh mồm nói mình có bạn trai, kết quả thì sao, không phải là tham tiền, còn cắm sừng lên đầu bạn trai ư? Bạn trai cô ta thật đáng thương, sao lại gặp một người đàn bà như vậy chứ?

Hạ Lan Phương Niên nhìn thấy Yến Thanh Ti cũng không ngạc nhiên, anh

biết nhất định Nhạc Thính Phong sẽ dẫn cô theo.

Anh nói: “Bác gái, Thính Phong... cám ơn hai người đã tới.”

Nhạc Thính Phong nhìn Hạ Lan phu nhân đang đi tới, châm chọc cười một tiếng: “Hôm nay tới đây cũng phải vì nể mặt mũi của cậu, mà là mẹ tôi nói tới vì mẹ của cậu.”

Hạ Lan Phương Niên cau mày, anh ta nghe được trong lời của Nhạc Thính Phong có chút gì đó không đúng.

Đến vì mẹ anh, nhưng mà không phải vì nể mặt. Chẳng lẽ hôm nay...

Hạ Lan phu nhân vui mừng, kích động nắm lấy tay của Nhạc phu nhân: “Ngưng Mi, Thính Phong, hai người tới thật tốt quá, tôi đang đợi hai người đây. Cứ sợ hai người không đến, may là đến rồi trong lòng tôi mới thoải mái một chút. Bà không chịu tới thì tôi lại lo bà không chịu tha thứ cho tôi, còn đang tính ngày mai tới nhà bà xin lỗi đây.”

Nhạc phu nhân không chút khách sáo từ từ rút tay mình về, mặt không đổi sắc nói: “Ha ha, bà suy nghĩ nhiều quá rồi, tôi chỉ tới chơi một chút thôi, cũng không phải vì nể bà mà tới. Cái gì mà tha với không tha, tôi chỉ là một người bình thường, một mình nuôi con trai lớn lên cũng không dễ dàng, là tôi nhỏ mọn lại còn thích thù dai, tật xấu này chắc đến chết cũng không sửa được rồi.”

Tóm lại, bà không muốn tha thứ cho một con khốn.

Yến Thanh Ti suýt chút nữa không nhịn được phải phì cười, sức chiến đấu của Nhạc phu nhân hiện giờ đúng là xưa không bằng nay nha.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 780để Tôi Giết Chết Bà Thì Mà Mới Vui Sao?

G

ò má Hạ Lan phu nhân giật giật mấy cái, nhưng rất nhanh phản ứng lại, làm bộ thân thiết nói: “Bà nhìn xem, bao nhiêu năm rồi mà bà vẫn trẻ con như vậy? Chúng ta quen nhau biết bao năm, mặc dù tôi đã làm một chút chuyện

có lỗi với mà nhưng... cũng không làm gì quá đáng, bà đừng so đo với tôi như vậy chứ? Ba của Phương Niên cũng nói tôi nhiều ngày rồi, chị thân yêu, đừng giận em nữa mà.”

Nhạc phu nhân mặt đầy chán ghét: “Đừng, đừng, đừng, đừng có làm thân với tôi, những chuyện tốt bà làm với tôi còn ít sao? Cái gì mà không quá đáng, chẳng lẽ phải chờ bà làm ra chuyện gì quá đáng rồi tôi giết chết bà thì bà mới vui sao?... Nói thẳng ra là trước nay tôi để bà tự đắc quá rồi, nhà mẹ đẻ tôi là ai? Nhà mẹ đẻ là gì? Đừng có mà thấy sang bắt quàng làm họ, bà muốn tự nâng cao thân phận mình nhưng tôi thì không muốn tự hạ thấp mình đâu.”

Nhạc phu nhân kéo tay Yến Thanh Ti đi, còn nói với cô: “Thanh Ti à, có vài người con phải nhìn cho rõ, thân phận thì thấp kém, làm người thì đê tiện, vậy mà còn giả vờ như mình là Thánh mẫu. Con đừng như bác, ăn thiệt biết bao nhiêu lần.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Vâng, con nhớ rồi.”

Nhạc phu nhân kéo tay Yến Thanh Ti rời đi, vẫy tay để Nhạc Thính Phong tự chơi một mình.

Hạ Lan Tú Sắc vẫn luôn yên lặng đứng phía sau Hạ Lan phu nhân nhỏ giọng nói: “Mẹ... mẹ không nên tức giận.”

Hạ Lan phu nhân hất cằm lên, cười lạnh một tiếng: “Giận, tại sao mẹ phải giận? Hôm nay mẹ cực kỳ vui, cứ để cho bà ta phách lối đi, để xem lát nữa bà ta khóc như thế nào.”

Hạ Lan Phương Niên nghe thấy vậy, lập tức cảm thấy không ổn: “Mẹ, mẹ muốn làm gì?”

Hạ Lan phu nhân vuốt nhẹ tóc mai một cái, nói: “Làm cái gì là làm cái gì?”

“Lời vừa rồi của mẹ là có ý gì?”

Hạ Lan phu nhân cười dịu dàng với anh ta một cái: “Mẹ nói cái gì sao? Chắc con nghe nhầm rồi con trai!”

Hạ lan Phương Niên cho rằng mẹ anh ta thật lòng muốn làm lành với Nhạc phu nhân cho nên mới mặt dầy mà đem Hạ Lan Tú Sắc tới mời, ai mà ngờ được mẹ anh lại... ngu xuẩn như vậy.

Hạ Lan Phương Niên cảm thấy đau khổ, lại một lần nữa anh bị mẹ mình lợi dụng. Bà lợi dụng một chút giao tình còn sót lại giữa anh và Nhạc Thính Phong để mời Nhạc phu nhân tới.

“Mẹ, mẹ có thể lợi dụng con cũng không sao, nhưng mẹ muốn để quan hệ của Nhạc gia với Hạ Lan gia bị phá nát sao? Rốt cuộc mẹ muốn làm gì?”

Trong nháy mắt, biểu tình trên mặt Hạ Lan phu nhân trở nên dữ tợn; “Mày thì biết cái gì, cả ngày chỉ biết thương nhớ một con kỹ nữ. Mày nhìn xem mày có giống con trai tao không? Bây giờ mày cũng sắp thành một thằng vô dụng rồi.”

Hạ Lan Tú Sắc cắn môi: “Mẹ đừng nói anh hai như vậy, bây giờ anh ấy là luật sư, rất lợi hại, khắp Lạc Thành ai cũng bảo anh hai là luật sư giỏi nhất. Anh hai không phải... vô dụng như mẹ nói.”

Hạ Lan phu nhân “hừ” lạnh một tiếng: “Hai chúng mày chẳng có đứa nào giống tao. Chuyện hôm nay đã sắp xếp xong xuôi rồi, chúng mày mà phá hỏng chuyện tốt của mẹ thì đừng hòng mẹ tha cho.”

Hạ Lan Tú Sắc hoảng sợ, kéo tay Hạ Lan Phương Niên nói: “Anh... mẹ... mẹ không phải cố ý nói như vậy, là do mẹ giận quá...”

“Anh thấy hình như mẹ điên rồi.” Hạ Lan Phương Niên lạnh mặt, cúi đầu nói: “Tú Tú, bình thường em hiểu mẹ nhất, nói cho anh biết hôm nay mẹ muốn làm gì?”

Hạ Lan Tú Sắc lắc đầu: “Em... em không biết, mẹ không nói cho em.”

“Tú Tú, em thật sự không biết gì sao?” Hạ Lan Phương Niên lại hỏi một câu.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 781đây Là Lần Cuối Cùng Anh Tin Tưởng Em

H

ạ Lan Tú Sắc gật đầu: “Thật mà, em không biết gì thật mà!”

Hạ Lan Phương Niên không nói gì, trầm lặng nhìn cô ta, một lúc lâu sau mới

mở miệng: “Tú Tú, đây là lần cuối cùng anh tin tưởng em.”

Trong lòng Hạ Lan Tú Sắc chợt thấy hoảng hốt: “Anh hai...”

Hạ Lan Phương Niên rút tay ra khỏi tay của Hạ Lan Tú Sắc, sải bước rời đi.

Hạ Lan Tú Sắc nhìn theo bóng dáng của Hạ Lan Phương Niên, trên mặt tràn đầy lo lắng.

...

Hạ Lan Phương Niên đi tìm Nhạc Thính Phong: “Bữa tiệc hôm nay không có gì hay ho đâu, cậu đưa bác gái về đi.”

Nhạc Thính Phong lắc lắc ly Champane trong tay, nói: “Không phải là cậu mời chúng tôi đến à, nếu đã đến rồi thì tại sao phải về?”

Hạ Lan Phương Niên cuống cuồng: “Cậu... Thính Phong, cậu đưa bọn họ về đi thôi, dù sao bữa tiệc này đối với cậu mà nói hoàn toàn không cần thiết phải tham gia.”

Hạ Lan Phương Niên không biết rốt cuộc mẹ anh muốn làm cái gì, kể cả là có biết đi chăng nữa, anh ta cũng không thể nói.

Cho dù có thế nào đi nữa thì đó vẫn là mẹ ruột của anh.

Mẹ anh có thể đang âm mưu làm chuyện gì đó, anh vẫn phải giúp bà ấy che giấu nó mới được.

Nhạc Thính Phong nhìn thẳng vào mắt Hạ Lan Phương Niên: “Vội vã muốn đuổi chúng tôi đi như thế, chẳng lẽ... cậu biết tối nay sẽ xảy ra chuyện gì sao?”

Hạ Lan Phương Niên lắc đầu: “Không... không phải...”

Nhạc Thính Phong bật cười: “Nếu như đã không phải... vậy thì không cần thiết phải đi. Nếu như có, vậy càng không thể đi.”

Anh đặt ly rượu xuống bước về phía Yến Thanh Ti và Nhạc phu nhân.

Từ thái độ của Hạ Lan Phương Niên có thể thấy, bữa tiệc này chắc chắn là có trò mèo và mục tiêu bọn họ, nếu chuẩn bị tâm lý đến đây là để đập phá thì

không thể đi về một cách nhẹ nhàng như thế được!

Nhạc phu nhân chỉ vào chuỗi dây chuyền phỉ thúy 108 viên trong quyển catalogue các mặt hàng bán đấu giá, hỏi Yến Thanh Ti: “Con thích cái này không? Bác thấy nó khá là đẹp, lát nữa bác để con ra giá nhé...”

Yến Thanh Ti cười nói: “Bác gái, bác đeo cái vòng này đẹp lắm.”

“Thật không?”

“Thật mà, sẽ rất đẹp cho mà xem...”

“Vậy... tí ra giá đi, nhưng... có đắt quá không nhỉ? Bác thấy sợi dây chuyền này hình như là đồ cổ thì phải?”

“Sợ cái gì, nhà chúng ta có tiền, cứ mua đi, muốn mua gì cũng được.”

Nhạc Thính Phong ôm lấy bả vai của Nhạc phu nhân nói.

Nhạc phu nhân ngẩng đầu, cười nói: “Con trai, lần này con hào phóng thế?”

“Nghe mẹ nói kìa, con trai của mẹ có lúc nào là không hào phóng?”

Ba người đang nói về chuyện muốn mua cái gì, đột nhiên trước mặt tối đi, “Đã lâu không gặp Nhạc phu nhân, bà vẫn khỏe chứ?”

Giọng nói già nua lộ vẻ nghiêm khắc, ba người đồng loạt ngẩng lên.

Yến Thanh Ti siết chặt nắm đấm, là bác cả của Diệp Thiều Quang - Diệp Kiến Công!

Bọn họ vừa biến con nhà người ta thành đồ ngốc nhưng hôm nay mới được “đụng độ” ông ta.

Vẻ tươi cười trên mặt Nhạc phu nhân lập tức biến thành nụ cười cao quý, tao nhã, lập tức về lại với dáng vẻ của một quý phu nhân: “Quả thực đã hai năm rồi không gặp, sức khỏe tôi vẫn tốt, đa tạ Diệp tiên sinh đã quan tâm.”

“Lệnh công tử thật đúng là nhân tài kiệt xuất trong thanh niên đồng lứa của Lạc Thành này, con cháu trong nhà tôi không một đứa nào có thể so được với lệnh công tử.”

Nhạc Thính Phong cười thản nhiên: "Diệp tiên sinh quá khách sáo rồi."

Yến Thanh Ti tưởng là anh còn khách sáo với ông ta vài câu, không ngờ ngoắt một cái anh đã quăng cả một quả bom, chỉ nghe thấy anh nói: "Đó không phải là vì tôi quá giỏi, mà là đám con cháu của nhà ông quá kém!"

Yến Thanh Ti mím chặt môi mới có thể nhịn được cười.

Nhạc phu nhân lạnh giọng quát anh: "Thính Phong, con nói cái gì đấy? Ở bên ngoài sao ngay cả lễ nghi cơ bản cũng không hiểu thế?"

Nhạc phu nhân quay ra nói với ông ta: "Xin lỗi Diệp tiên sinh, con trai tôi tùy hứng lại không hiểu chuyện, sau này tôi sẽ nhắc nhở nó. Nói gì thì không nói, không biết ra ngoài thì không được nói thật sao?"

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 782bị Ba Người Nhà Này Đùa Bỡn

S

ắc mặt của Diệp Kiến Công vốn đã hòa hoãn đi đôi chút, trong nháy mắt lại đen sì. Mẹ nó chứ, đây mà là xin lỗi à? Rõ ràng là đang đâm thêm một đao thì có.

Lý do Nhạc phu nhân và Nhạc Thính Phong cố ý gây khó xử cho ông ta, Diệp Kiến Công trong lòng cũng hiểu rõ, đại khái là mối thù giữa Yến Thanh Ti và nhà ông ta, xem ra mẹ con nhà này hoàn toàn đứng về phía Yến Thanh Ti.

Nhưng Diệp Kiến Công cũng là một con cáo già lăn lộn trong thương trường đã lâu, bị người ta nói như thế mà vẻ mặt cũng không để lộ thái độ tức giận quá rõ ràng, ngược lại còn cười nói: "Nhạc phu nhân vẫn hài hước y như xưa, chẳng trách dung nhan vẫn có thể giữ gìn được tốt đến vậy, xem ra tâm trạng của bà rất tốt nhỉ?"

Yến Thanh Ti nghĩ thầm: Cái lão già này cũng biết nhịn thật đấy, con trai đã thành kẻ ngớ ngẩn rồi, lại còn bị người ta sỉ nhục như vậy mà vẫn có thể đứng đây cười cười nói nói, thật đúng là lợi hại.

Diệp Kiến Công đột nhiên quay sang nói với Yến Thanh Ti: “Tính ra thì cô Yến đây cũng là vãn bối của tôi, có thể gặp được nhau ở đây thật đúng là có duyên.”

Yến Thanh Ti nhếch mép: “Cám ơn, trưởng bối của tôi chỉ có hai người, một là mẹ tôi, người còn lại là cha tôi, chẳng qua họ đều chết cả rồi.”

Khóe miệng của Diệp Kiến Công giật giật, ba người này nhất định phải chặn họng ông ta đấy à?

“Câu này của cô Yến không ổn lắm thì phải? Nghe nói cô đang yêu đương với Thính Phong nhỉ, vậy... Nhạc phu nhân cũng là trưởng bối của cô, sao lại có thể nói như thế được?”

Yến Thanh Ti cười hì hì nói: “Ông nói cũng đúng, nhưng mà... Nhạc phu nhân không phải là trưởng bối của tôi, bà là mẹ chồng tương lai của tôi. Trước khi bà trở thành mẹ chồng của tôi thì chúng tôi là bạn bè, là bạn thân của nhau.”

Nhạc phu nhân vui vẻ cười híp mắt, gật đầu lia lịa: “Đúng, là bạn thân, làm trưởng bối cái gì chứ, trưởng bối là cái thứ vô vị nhất đấy.”

Diệp Kiến Công tức đến mức nổ phổi, ông ta đè cơn giận xuống: “Không ngờ tình cảm của cô Yến và Nhạc phu nhân lại tốt đến thế. Sau này hai vị kết hôn, nhất định phải nói cho tôi biết đấy, tôi cũng đi xin một chén rượu mừng.”

Nhạc Thính Phong gật đầu: “Nhất định sẽ mời ông, nhưng nếu Diệp tiên sinh muốn tham gia, tôi phải chúc ông mạnh khỏe trước đã. Dù sao... ông đã từng này tuổi rồi, đều đã đến cái tuổi có hôm nay không có ngày mai, ai biết được mai ông có xảy ra chuyện gì hay không. Ông nói xem có đúng thế không?”

Diệp Kiến Công suýt chút nữa thì giơ gậy lên đập anh một trận, f*ck, thật sự rất muốn phang cho thằng này một trận.

Cái nhà này sao toàn những thứ quái thai thế? Ba người nhà này đang tướng thanh* trước mặt ông ta đấy à? Mà ông ta thì

chính là một thằng hề, bị ba người nhà bọn họ xúm vào đùa bỡn.

*Tướng Thanh: một loại kịch nói chuyên dùng để châm chọc chế giễu.

Nhạc Thính Phong dám nguyền rủa ông ta rằng có khi ngày mai ông ta sẽ chết, hừ, thằng ranh con không biết trời cao đất dày...

Diệp Kiến Công cười ha ha: "Cô Yến và Nhạc thiếu gia đúng là ăn nói ngay thẳng. Hai vị yên tâm, sức khỏe của tôi từ trước đến nay vẫn rất tốt, để được uống một ly rượu mừng của hai vị, dù tôi có ốm đau thế nào cũng sẽ gắng gượng đi..."

Diệp Kiến Công ngừng một lát rồi đổi giọng ngay lập tức: "Nhưng mà tôi phải khuyên một câu, chuyện lớn cả đời nhất định phải cực kỳ thận trọng, tuyệt đối không thể sơ ý, dù sao làm cho mọi việc ra nhẽ vẫn tốt hơn là... kết hôn xong rồi lại bị cắm sừng."

Diệp Kiến Công biết hôm đó Yến Thanh Ti cũng có mặt tại hội sở, những người khác đều giống như con trai ông, cho rằng Yến Thanh Ti và Du Dực có gì đó với nhau. Ông ta cố ý nói thế để khích bác Nhạc Thính Phong cho dù trong lòng biết thừa giữa Du Dực và Yến Thanh Ti tuyệt đối không thể có chuyện gì với nhau được.

Gương mặt của Nhạc Thính Phong, Yến Thanh Ti, và Nhạc phu nhân đồng loạt tối sầm.

Nhạc Thính Phòng ôm ấy bả vai của Yến Thanh Ti, nói: "Theo như những gì Diệp tiên sinh đã nói, xem kinh nghiệm thực tế của ông cũng phong phú nhỉ? Nhưng tôi cảm thấy thầy vì để tâm vào những thứ này, không bằng ông nghĩ xem làm thế nào để lôi lệnh công tử ra khỏi vụ mua bán dâm nọ thì hơn."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 783người Là Do Tôi Đánh, Sao Không Đến Tìm Tôi Đây Này?

N

hạc Thính Phong cười nói: "Thực ra chuyện này vốn dĩ cũng chẳng nghiêm trọng cho lắm, nhưng... sở thích của Diệp đại công tử có hơi nặng nên thành ra đã liên quan đến vấn đề hình sự mất rồi, hình phạt... e rằng cũng không nhẹ. Diệp tiên sinh hãy cứ lo lắng chuyện này trước đi thì hơn, dù sao thì chuyện của con trai mình vẫn là quan trọng nhất!"

Nhạc phu nhân vỗ cho Nhạc Thính Phong một cái: "Trong trường hợp này

con đừng có mà nói tuốt tuồn tuột ra như thế. Diệp tiên sinh đang đau lòng, vậy mà con nói vớ vẩn cái gì vậy hả?”

Nói rồi Nhạc phu nhân lại quay sang quan tâm hỏi han: “Có điều, Diệp tiên sinh cũng đừng đau lòng quá! Nghe nói lệnh công tử bị người ta khiêng ra khỏi khách sạn, thật đáng thương, bây giờ thế nào rồi? Sức khỏe đã tốt lên chưa?... Ông nói xem, cái loại thuốc như thế sao có thể uống nhiều được đây, uống quá nhiều là làm tổn hại đến sức khỏe đấy, nhỡ đâu sau này ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường thì sao, quả thật là quá hại đúng không? Dù sao... lệnh công tử vẫn còn chưa có con, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, chẳng phải thành ra tuyệt hậu luôn rồi à, thật bi thảm mà! Nếu đúng như vậy thật, ông nói xem sống còn có ý nghĩa gì nữa chứ?”

Cơ mặt của Diệp Kiến Công co rúm thành một nắm, chuyện không thể động đến nhất trong lòng ông ta hiện giờ đó chính là con trai đã mất đi khả năng làm đàn ông, sau này đoạn tử tuyệt tôn.

Hai người Nhạc Thính Phong và Nhạc phu nhân chuyên môn chọc ngoáy vào chỗ đau của ông ta khiến cơn giận trong lòng Diệp Kiến Công bốc lên ngùn ngụt không thể dịu xuống được.

Sự bình tĩnh cũng bay mất bảy tám phần, Diệp Kiến Công cố nén cơn giận nói: “Chuyện của con trai tôi đã khiến cả nhà họ Diệp phải mất mặt, nhưng dù sao nó cũng là con trai tôi. Có một số việc cho đến tận bây giờ tôi vẫn không hiểu, đúng lúc gặp cô Yến ở đây, vậy xin hỏi cô Yến đây một việc, hy vọng cô có thể thành thật trả lời tôi. Hai hôm trước đứa con trai bất tài của tôi có phát sinh mâu thuẫn với cô Yến, không biết con trai tôi đã tội gì với cô? Lẽ nào chính vì nó nói một câu... cô Yến có quan hệ mờ ám với Du nhị gia? Chỉ vậy thôi nó đã bị người khác hành hung? Nếu như cô Yến trong sạch vậy hà cớ gì phải tính toán với nó, chẳng lẽ cô đang chột dạ...”

Ông ta nói tới nói lui chốt lại chỉ có một ý: Cô gian díu với Du nhị gia, cô chột dạ nên mới đánh con trai tôi.

Yến Thanh Ti bật cười, cái lão già Diệp Kiến Công này rõ ràng là đã chuẩn bị đầy đủ để đến kiếm chuyện.

“Câu này của Diệp tiên sinh thật hài hước. Tôi có trong sạch hay không chẳng lẽ lại có thể để con trai ông biết một cách tùy tiện ư? Đừng có ỷ vào tuổi tác của mình mà đến đây ăn vạ với tôi. Đánh hắn ta thì sao? Hôm đó tôi không bẻ gẫy một chân của hắn đã là nể mặt Diệp Thiều Quang lắm rồi. Nếu

như tôi biết trước ông già của hắn ta nhìn thấy tôi còn không xin lỗi,

mà ngược lại còn ra vẻ ngay thẳng, đàng hoàng để vu vạ cho tôi thì hôm đó tôi nên đập cho hắn ta một trận thừa sống thiếu chết, nói không chừng còn có thể khiến cho hắn không thể ra ngoài tìm gái, giờ cũng khỏi phải nằm viện rồi."

Diệp Kiến Công tức đến mức run rẩy cả người: "Cô..."

Nhạc phu nhân lạnh lùng ngắt lời ông ta: "Diệp tiên sinh, bình thường tôi thấy ông cũng là một người đàng hoàng đứng đắn, sao mồm ông lại nói ra những câu thối như vừa uống nước trong bồn cầu thế? Nếu ông không nói tôi còn không biết được con trai ông đã từng ức hiếp con dâu tôi đấy. Chuyện này ông nhất định phải giải thích rõ ràng cho tôi, nếu không chắc ông vẫn cho rằng nhà họ Nhạc chúng tôi dễ bắt nạt phải không?"

Nhạc phu nhân véo cho Nhạc Thính Phong một cái: "Con cũng thật là vợ con bị người ta bắt nạt như thế mà con cũng không nói câu nào..."

Nhạc Thính Phong cười lạnh: "Mẹ, lát nữa con đến bệnh viện thăm... Đại công tử của nhà họ! Oan có đầu, nợ có chủ, nếu như con đã biết chuyện này thì không thể dễ dàng bỏ qua như thế được."

Diệp Kiến Công tức đến nghiến răng: "Hừ, nhà họ Nhạc các người ỷ thế hiếp người, chuyện này chưa xong với tôi đâu."

Đột nhiên có một giọng nói lạnh lùng vang lên đằng sau: "Người là do tôi đánh, sao không đến tìm tôi đây này?"

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 784bốn Bề Thọ Địch, Đâu Cũng Là Kẻ Thù

Y

ến Thanh Ti nghe được giọng nói quen thuộc đó lập tức ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Du Dực đứng trước mặt cô. Ông mặc một bộ Âu phục màu đen, dáng người cao lớn, nét mặt lạnh lùng, trong đôi mắt xinh đẹp đó tràn ngập băng giá, chẳng có chút cảm tình nào. Khi ông ấy nhìn Diệp Kiến Công, ánh mắt đó dường như có thể giết người.

Nhạc Thính Phong bĩu môi, cái lão già này học đâu cái thói khoe ngầu thế không biết? Lại cướp mất cơ hội thể hiện của anh rồi.

Diệp Kiến Công nhìn thấy Du Dực thì trong lòng cảm thấy hoảng hốt, âm thầm nghĩ không hay rồi, cái tên Du Dực đó đến đây làm gì?

Ban đầu người đánh con trai ông ta là Du Dực, nhưng ông ta lại không thể đắc tội với nhà họ Du, huống hồ, đích thực là con trai ông ta đã nói năng quá đáng, ông ta không thể trách gì được người ta. Diệp Kiến Công vốn đang định nhân lúc Du Dực không có ở đây sẽ xử lý Yến Thanh Ti trước, huống chi đứa con gái này quả thật cũng nên trừ khử. Nhưng giờ Du Dực đã đến rồi, những gì ông ta định làm đều xôi hỏng bỏng không hết.

Vẻ mặt của Diệp Kiến Công lập tức thay đổi: "Sao Du nhị gia lại đến đây mà không thông báo trước một tiếng, để tôi còn khoản đãi cậu cho tử tế?"

Vẻ mặt của Du Dực vẫn lạnh băng như cũ, giống như đang bị phủ lên một tầng băng giá dày đến ba tấc, ông nói: "Người là do tôi đánh, vậy mà Diệp tiên sinh lại đến gây chuyện với một cô bé con? Hành vi này nhìn vào đều không giống những gì mà một người đàn ông nên làm, lại càng chẳng có khí độ của bậc trưởng bối. Tôi đã đến đây rồi, Diệp tiên sinh có gì muốn nói thì nói đi, muốn xin lỗi hay bồi thường cứ đến tìm tôi."

Diệp Kiến Công siết chặt chiếc ba toong trong tay, trong lòng cực kỳ căng thẳng. Cái thằng Diệp Thiều Quang này lại chạy đi đâu rồi, sao mãi mà không thấy nó đến, dám để một mình ông ta bốn bề thọ địch, đâu đâu cũng là kẻ thù?

Du Dực đã quyết tâm đứng về phía Yến Thanh Ti, hoàn toàn chẳng thèm quan tâm đến giao tình giữa hai nhà.

Diệp Kiến Công vứt cái gọi là xấu hổ sang một bên, mặt dày nói: "Cái này... vừa này chỉ là đùa với Thanh Ti mà thôi, mẹ cô ấy cũng là người nhà họ Diệp chúng tôi mà..."

Yến Thanh Ti vừa mở miệng định nói đã nghe thấy tiếng cười của Du Dực: "Mẹ của con bé là người nhà họ Diệp từ lúc nào thế? Diệp Linh Chi... mà cũng xứng à?"

Khóe môi Yến Thanh Ti mấp máy rồi không nói gì.

Cô nhìn Nhạc Thính Phong bên tay trái, tay phải là Nhạc phu nhân, trước

mặt có Du Dực, thế này... căn bản là không có đất để cô dụng võ. Trong cảnh đối đầu này, hình như cô hoàn toàn không phát huy được thực lực vốn có của mình.

Vẻ mặt của Diệp Kiến Công đầy xấu hổ, ông ta đưa mắt nhìn xung quanh, vẫn không thấy Diệp Thiều Quang đâu, trong lòng đầy bực tức nhưng vẫn cố tình ra vẻ thong dong cười nói:

“Nếu Du nhị gia tức giận vì chuyện của con trai tôi, tôi ở đây... xin lỗi cậu. Du lão đệ, xin lỗi.”

Diệp Kiến Công đem thể diện của mình ra để đặt cược, ngay cả câu “lão đệ” cũng gọi ra rồi, hy vọng Du Dực có thể nể tình cảm giữa hai nhà mà không gây sự nữa.

Nhưng kết quả lại làm ông ta thất vọng, Du Dực khinh thường đáp: “Không dám, thế lực của nhà họ Diệp ở Lạc Thành này lớn như thế, tôi làm sao mà dám xưng huynh gọi đệ với Diệp tiên sinh đây.”

Yến Thanh Ti cúi đầu nhịn cười, bả vai rung lên không ngừng.

Du Dực giáng thẳng một cái tát lên mặt Diệp Kiến Công, cô còn nghe được tiếng “bốp” đau điếng nữa kìa, cũng không biết ông già đó có thấy đau không nhỉ? Nhưng tuổi cũng cao rồi, da dày thịt béo nên chắc cũng không biết đau đâu.

Diệp Kiến Công siết chặt nắm đấm, ông ta sắp không chịu được nữa rồi, “Du nhị gia, những gì ngài nói hôm nay, câu nào cũng dồn ép người khác vào chân tường... Mà thôi, nếu như cậu đã không thể quên được, tôi cũng chẳng có gì để nói cả. Thằng con trai đó của tôi bây giờ đã... thành người tàn phế, có muốn xin lỗi với Du nhị gia chỉ sợ cũng không được. Sự trừng phạt mà nó nhận được bây giờ đã là đủ rồi, hy vọng cậu cũng thông cảm cho tấm lòng thương con của một người cha như tôi, đừng so đo với nó nữa.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 785: Tôi Đập Chết Nó Luôn Cho Rồi, Khỏi Phải Mất Mặt Với Xã Hội

Với những gì mà con trai ông đã nói, tôi có thể bóp chết nó luôn ngay lúc đó. Nó muốn chết thì liên can gì đến tôi? Nếu như con trai tôi mà làm ra những chuyện mất mặt như thế... hừ...”

Du Dực “hừ” lạnh một tiếng, “Không cần cảnh sát phải nhúng tay vào, tôi sẽ đập chết nó luôn cho rồi, miễn cho cả họ phải xấu hổ vì nó.”

Yến Thanh Ti nuốt ngụm nước miếng, Du Dực độc mồm độc miệng thật đấy.

Nếu đến thế này mà lão già nhà họ Diệp vẫn còn nhịn được thì quả thật ông ta không còn là người nữa, mà đã biến thành ninja rùa rồi!

Diệp Kiến Công lần này không thể nhẫn nhịn được nữa, ông ta quát lên: “Du Dực, cậu đừng có mà quá đáng, đây là Lạc Thành...”

Du Dực đột nhiên cười lên: “Chính vì đây là Lạc Thành cho nên con trai của ông mới còn sống đấy!”

Diệp Kiến Công ngây người ngay tại chỗ.

Ý của Du Dực là nếu như đây là Hải Thành thì con trai ông đã chết từ lâu rồi!

Có Du Dực ở đây, bên Yến Thanh Ti hình như không cần ai phải ra trận, yên lặng đứng đằng sau, chỉ thiếu mỗi nước kéo cái ghế, cầm đĩa hạt dưa ra mà ngồi xem thôi.

Trong lúc Diệp Kiến Công xấu hổ nhất, khó xử nhất, cha của Hạ Lan Phương Niên bước đến, nói: “Không ngờ Diệp lão tiên sinh hôm nay lại đích thân đến, không kịp chào đón, mong ông rộng rãi bỏ quá cho...”

Diệp Kiến Công thở phào một cái nhẹ nhõm. Nếu như Hạ Lan tiên sinh mà không đến, ông ta sợ rằng bản thân mình sẽ không kìm chế được mà tranh chấp với Du Dực. Du Dực không đáng sợ, nhưng quan trọng là nhà họ Du và thế lực đằng sau lưng nhà họ Du. Nếu như vì thế mà đắc tội với nhà họ Du thì đúng là bất lợi.

Diệp Kiến Công nhìn về phía Hạ Lan tiên sinh nói: "Hạ Lan tiên sinh khách khí quá rồi, bữa tiệc này nhà họ Diệp chúng tôi cũng góp một phần nho nhỏ, hơn nữa đều là những người cũ của Lạc Thành với nhau, không cần câu kỳ thế."

Hạ Lan tiên sinh nói: "Diệp tiên sinh thâm minh đại nghĩa, đức cao vọng trọng."

Hạ Lan tiên sinh lại quay sang nói với Nhạc phu nhân: "Nhạc phu nhân, Thính Phong, hai người cũng đến rồi? Vừa nãy tôi đã dạy dỗ Thanh Nhã rồi, Hạ Lan gia và Nhạc gia đã là bạn bè bao nhiêu năm, một phụ nữ cả ngày ở nhà chẳng làm được gì, chỉ biết ra ngoài gây chuyện, tầm mắt bà ấy hạn hẹp lại thiếu kiến thức, xin Nhạc phu nhân đừng so đo với bà ấy làm gì. Tôi thay mặt cho bà ấy xin lỗi Nhạc phu nhân, hôm khác tôi nhất định sẽ đưa cả nhà đến để tạ lỗi."

Nhạc phu nhân cười ha ha: "Không cần, tôi không dám nhận. Hai nhà chúng ta như bây giờ tốt lắm, cũng miễn cho vợ ông suốt ngày giả vờ giả vịt trước mặt tôi, ngoắt đi một cái là đâm cho tôi một nhát đằng sau lưng."

Hạ Lan tiên sinh ngại ngùng, vội vã nói: "Xin lỗi, thật xin lỗi bà, sau này tôi nhất định sẽ dạy dỗ tốt bà ấy, chỉ cần bà có thể nguôi giận, bà làm thế nào, tôi nhất định sẽ làm y như thế."

Nhạc Thính Phong đỡ lấy Nhạc phu nhân, nói: "Hạ Lan tiên sinh không cần thiết phải như thế. Mẹ tôi không tức giận, có thể thấy rõ nhân phẩm của một người như thế bà rất vui. Dù sao sau này cũng không phải nhìn thấy một đám đầu trâu mặt ngựa nữa, cũng tránh cho sau này bị người ta bán mà còn không biết."

"Thính Phong, cháu xem, quan hệ giữa hai nhà chúng ta đã bao nhiêu năm rồi, đâu thể vì chuyện này mà cắt đứt được, đúng không?"

Nhạc Thính Phong nói nhẹ bẫng: "Quan hệ bao nhiêu năm của hai nhà chúng ta cũng chỉ là quan hệ giữa tôi và Hạ Lan Phương Niên, chứ không phải là quan hệ giữa hai gia tộc, nếu như đã đơn giản như vậy cũng rất tốt."

Đã nói đến nước này rồi, kể cả Hạ Lan tiên sinh có muốn dính lấy nhà họ Nhạc đi chăng nữa cũng hết cách.

Hạ Lan tiên sinh là người đã trải qua không ít sự đời, từng gặp rất nhiều người, chỉ cần liếc mắt là có thể đoán ra đại khái thân phận của người khác.

Vừa nhìn thấy Du Dực, Hạ Lan tiên sinh đã thấy người này khí độ bất phàm, tuyệt đối không phải vật trong ao, vội vã hỏi: “Không biết quý ngài đây là?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 786: Nhị Gia Của Nhà Họ Du

Mất đi sự trợ giúp của nhà họ Nhạc, việc làm ăn gần đây của nhà Hạ Lan cũng không được thuận lợi như trước nữa. Vốn dĩ Hạ Lan tiên sinh muốn nhân bữa tiệc từ thiện lần này để hàn gắn lại mối quan hệ của hai nhà như trước kia, nhưng không ngờ hai mẹ con nhà họ Nhạc lại chẳng thèm nể mặt ông ta, điều này càng khiến Hạ Lan tiên sinh càng oán hận vợ mình. Đúng là đồ đàn bà, cả ngày chỉ biết đi gây chuyện thị phi. Mong là sự bất ngờ mà bà ta dành cho Nhạc phu nhân hôm nay có thể cứu vãn được tình hình.

Nếu như không thể trông mong gì vào nhà họ Nhạc được nữa, Hạ Lan tiên sinh hy vọng có thể thông qua bữa tiệc này để làm quen kết thân với những nhà tài phiệt quyền quý khác, như vậy sẽ có lợi cho việc làm ăn sau này.

Từ cái nhìn đầu tiên, ông ta đã cảm thấy Du Dực không phải là kẻ tầm thường, ông ta nóng lòng muốn biết thân phận của Du Dực.

Diệp Kiến Công lại hy vọng có thể biểu lộ được thực lực của mình trước mặt Hạ Lan tiên sinh, nói: “Vị này là Nhị gia của nhà họ Du ở Hải Thành, Du tiên sinh.”

Hai mắt của Hạ Lan tiên sinh sáng lên, nói: “Du tiên sinh, ngưỡng mộ đã lâu... Kẻ hèn này là Hạ Lan Minh Đức, có thể làm quen với Du Nhị gia là vinh hạnh của tôi, đây là danh thiếp của tôi.”

Ông ta đương nhiên biết đến Du gia của Hải Thành, đây chính là gia tộc tiếng tăm lừng lẫy, nếu có thể kết thân được với họ thì công việc làm ăn ở phía Nam sau này cũng sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Đáng tiếc...

Du Dực không phải là những người làm ăn như bọn họ, ông không hề ưa thích trò hỏi han thăm nom trong hoàn cảnh đông đúc thế này. Tôi đã không quan tâm đến anh thì kể cả anh có quỳ xuống cầu xin cũng vô ích.

Dường như không nhìn thấy tấm danh thiếp mà Hạ Lan tiên sinh đang chìa ra, ông cau mày nói với Nhạc Thính Phong: “Cậu đi với tôi ra đây, tôi có mấy câu muốn nói với cậu.”

Nhạc Thính Phong nghiến răng, ông đây không thèm so đo, anh nói: “Du

Nhị gia, xin mời.”

Anh liếc mắt nhìn Yến Thanh Ti, cô quay sang đỡ Nhạc phu nhân bước về khu nghỉ ngơi bên cạnh.

Bàn tay của Hạ Lan tiên sinh ngượng ngùng khựng lại giữa chừng, danh thiếp đã đưa ra rồi mà người ta còn chẳng thèm nhìn, làm như mình là đám tôm tép nhãi nhép.

Hạ Lan tiên sinh rốt cuộc cũng là một kẻ lão luyện, kinh nghiệm giao tiếp đầy mình, ông ta thu tấm danh thiếp về, cười nói: “Diệp tiên sinh, vị Du Nhị gia này... tính khí cũng lớn thật đấy?”

Diệp Kiến Công nói: “Vị Du Nhị gia này tính khí từ trước đến nay vẫn thế, cho dù có ở nhà trong họ Du cũng vậy, quả thực có chút bất lịch sự. Anh xem, ngay cả nói chuyện với tôi, cậu ta cũng không hề lễ phép, hơi một chút là châm chọc, không nói cũng thế. Anh biết đấy, người như anh ta thế là đã tốt lắm rồi đấy, dù sao cũng là người của nhà họ Du, tính tình như thế cũng là chuyện bình thường.”

“Vẫn là ngài nói đúng, người xuất thân từ nhà họ Du đương nhiên sẽ cao ngạo hơn một chút. Nghe khẩu khí của ngài thì chắc mối quan hệ giữa ngài và nhà họ Du cũng không bình thường. Nếu có thể, mong Diệp lão tiên sinh giúp tôi giới thiệu một chút, kẻ hèn này cảm kích vô cùng.”

Diệp Kiến Công xua xua tay nói: “Đâu có, đây là chuyện nhỏ... Cháu của tôi - Thiều Quang là bạn rất thân của đại thiếu gia nhà họ Du, cho nên quan hệ giữa hai nhà có tốt hơn bình thường một chút. Nếu như có cơ hội, tôi nhất định sẽ giúp Hạ Lan tiên sinh giới thiệu.”

“Vậy thì tôi xin được cảm ơn ngài trước. Xin mời, chúng ta qua bên kia ngồi một lát.”

...

“Chuyện của Diệp Vỹ Quang là do cậu làm?”

Hai người đến một nơi yên tĩnh, Du Dực liền mở miệng hỏi.

Nhạc Thính Phong giả vờ như không biết gì cả: “Du Nhị gia nói gì cơ, sao tôi nghe không hiểu?”

Du Dực trầm giọng nói: “Đừng có giả vờ giả vịt trước mặt tôi, ngay đêm hôm đó Diệp Vỹ Quang lại xảy ra chuyện, cái này cũng trùng hợp quá mức rồi. Cậu làm có hơi vội quá rồi không? Diệp Kiến Công đã bắt đầu hoài nghi rồi đấy, nếu ông ta thực sự bắt tay vào điều tra thì sớm muộn gì sẽ phát hiện ra dấu vết... đến lúc đó...”

--- O ---

Chương 787: Không Thể Đem Lại Hạnh Phúc Cho Cô Ấy, Tôi Thà Không Bao Giờ Động Đến Cô Ấy

"Đến lúc đó thì diệt trừ cả nhà họ Diệp luôn một thể..." Nhạc Thính Phong vẫn cười cười, buông một câu nhẹ bẫng, dường như đang nói về một chuyện cực kỳ bình thường, chẳng có bất kỳ áp lực nào.

Du Dực không nói gì, trầm mặc nhìn Nhạc Thính Phong.

Qua một lúc lâu sau, ông mới cười nói: "Rất tốt, có thể nói ra được câu này, cũng coi như Thanh Ti đã không nhìn nhầm cậu..."

Du Dực thích thanh niên có nhiệt huyết, có năng lực, có đảm lược, thằng cháu kia của ông thì thôi, coi như bỏ đi. Nhạc Thính Phong tốt hơn Du Hí gấp trăm lần, còn trẻ mà đã chống đỡ cả nhà họ Nhạc, có lẽ nó thực sự có thể đem lại hạnh phúc cho Thanh Ti.

Nhạc Thính Phong hất cằm, kiêu ngạo nói: "Đương nhiên, nếu như tôi là một kẻ không nên thân, tôi cũng sẽ không theo đuổi cô ấy. Không mang lại được hạnh phúc cho cô ấy, không bảo vệ được cô ấy, tôi thà không bao giờ đụng đến cô ấy."

Nếu như anh không bảo vệ được Yến Thanh Ti thật, anh sẽ biến mình trở nên mạnh mẽ sau đó tiếp tục bảo vệ cô. Nhưng trước khi anh trở nên mạnh mẽ, anh sẽ không cho một thằng đàn ông nào khác có cơ hội tiếp cận Yến Thanh Ti.

Hảo cảm của Du Dực đối với Nhạc Thính Phong lại tăng thêm chút nữa: "Cậu biết thế thì tốt. Về phía nhà họ Diệp, tôi nhất định sẽ không buông tha, cậu chỉ cần làm cho con bé hạnh phúc là được rồi. Tôi vốn dĩ không có ý định bỏ qua cho Diệp Vỹ Quang, chỉ là nghĩ qua hai ngày nữa mới xử lý nó, không ngờ cậu lại nhanh tay đến vậy."

Nếu như Du Dực đã nói muốn bảo vệ Yến Thanh Ti thì có nghĩa ông không chỉ nói suông. Hôm đó ông vội quay về, hơn nữa ông cũng lo lắng nếu ngay hôm đó xử lý Diệp Vỹ Quang sẽ bị nhà họ Diệp nghi ngờ, cho nên dự định để đến hai hôm sau. Không ngờ rằng, đến khi ông quay lại Lạc Thành thì hắn ta đã bị xử lý xong xuôi rồi, hơn nữa còn bị hành hạ đặc biệt thê thảm.

Du Dực nhìn những tin tức phát tán trên mạng cũng đại khái đoán ra quá

trình gây án của Nhạc Thính Phong. Cũng coi như là hoàn mỹ, ít nhất, Diệp Kiến Công có nghi ngờ thì ông cũng không tìm ra được chứng cứ.

Nhạc Thính Phong cười lạnh một tiếng: “Đây không phải là do tôi hành động quá nhanh sao? Tôi sợ nếu tôi chậm chân, Diệp Vỹ Quang sẽ quay ra trả thù Yến Thanh Ti. Thằng đó ngu thì ngu thật nhưng lại thuộc loại có thù tất báo. Hắn không dám động đến ông, vậy nhất định sẽ giận cá chém thớt, quay ra đối phó với Thanh Ti. Tôi không ra tay trước, chẳng lẽ còn đợi hắn xuống tay với Thanh Ti?”

Nhạc Thính Phong không sợ nhà họ Diệp, anh thà làm cho Diệp Vỹ Quang xong đời, chính thức trở mặt luôn với nhà họ Diệp, cũng không muốn để Yến Thanh Ti gặp nguy hiểm.

Du Dực gật đầu: “Rất tốt...”

...

Ở một nơi khác, Hạ Lan Phương Niên tra xét trong khách sạn từ trên xuống dưới hai lần, cũng hỏi quản lý của khách sạn, còn có cả vài người trong công ty nữa nhưng không phát hiện ra có điều gì kỳ lạ.

Bản thân Hạ Lan Phương Niên cũng không phát hiện ra điều gì khác thường, trong lòng anh có nghi ngờ, lẽ nào mẹ anh không làm gì thật sao?

Nhưng nếu bà không làm gì thì tại sao lại nói như thế?

Trong lòng Hạ Lan Phương Niên sốt ruột, anh rất lo lắng mẹ anh lại làm chuyện gì đó quá đáng tổn thương đến Nhạc phu nhân...

Hạ Lan Tú Sắc thấy vậy, thì thầm với Hạ Lan phu nhân: “Mẹ, anh hai vẫn đang tra xét, hỏi han khắp nơi kìa.”

Hạ Lan phu nhân đang uống rượu, bà ta cười lạnh: “Kệ nó đi...”

“Mẹ, nếu nhỡ mà...”

“Không có nhỡ nhàng gì hết... Nó không hỏi ra được cái gì đâu, mẹ đã chuẩn bị cho Tô Ngưng Mi một món quà rất đặc biệt, sao có thể tùy tiện bị người khác hỏi ra được cơ chứ? Hừ, nó đúng mà một đứa ăn hại, nuôi nó lớn như thế, lại bị một con đàn bà làm hỏng.”

Hạ Lan phu nhân nghĩ đến Yến Thanh Ti, mãi cho đến tận bây giờ bà ta vẫn cứ cho rằng Hạ Lan Phương Niên thành ra như thế này là do bị Yến Thanh Ti mê hoặc.

Hạ Lan Tú Sắc cắn môi, “Mẹ, anh hai rất giỏi mà, mẹ nói thế... sẽ khiến anh ấy đau lòng đấy...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 788: Có Phải Em Thích Tôi Không, Tôi Đồng Ý Rồi Đấy

“Mẹ hận nó không ra hồn, không nên thân, con có biết không? Tú Tú, con nhớ cho kỹ, con tuyệt đối không được phép học theo anh trai con.”

“Con... con biết rồi...”

...

Hạ Lan Phương Niên thấy Giang Lai đang nói chuyện với một cô bé, anh ta do dự một lát rồi chuẩn bị đi qua đó nói với Giang Lai, bảo cậu ta cẩn thận một chút, nhỡ mà có chuyện gì xảy ra thật thì cũng có chuẩn bị trước.

Giang Lai nói với Quý Miên Miên: “Em như thế này có phải tốt hơn bao nhiêu không? Em nhìn xem, trang điểm ăn mặc kiểu này xinh hơn bao nhiêu, em cũng là con gái, nên học trang điểm đi. Mỗi ngày phải trang điểm cho chính mình trở nên xinh đẹp, mua thêm mấy món đồ mà mặc.”

Quý Miên Miên cầm một ly Champane, bĩu môi nói: “Em chỉ làm một trợ lý bé tẹo, làm gì có thời gian mà trang điểm? Hơn nữa em còn phải bảo vệ nữ thần của em mà, mặc váy làm sao tiện bằng mặc quần được? Nếu mà có đánh nhau thật thì váy vóc vướng víu lắm, mặc như thế này anh không cảm thấy em quái lạ à? Em còn cảm thấy ở phía dưới gió nó đang lùa đây này.”

Quý Miên Miên rất ít khi mặc váy. Hôm nay ăn mặc như vậy, cô cảm thấy ngồi cũng không được, đứng cũng không xong, làm thế nào cũng không ổn.

Giang Lai lắc đầu, thật đúng là lãng phí của trời, rõ ràng dáng đẹp thế này, mặt mũi còn đáng yêu, chỉ cần trang điểm nhẹ nhàng sẽ trở thành thủ của đám đàn ông. Nếu như không phải có anh đứng bên cạnh trông chừng thì không biết đã có bao nhiêu gã muốn tiếp cận cô nàng rồi.

Giang Lai quyết định dạy dỗ Quý Miên Miên: “Em nghĩ thế là không được. Em là con gái thì phải có dáng vẻ của một cô gái. Nếu như em yêu đương rồi có bạn trai, em cũng cứ thế này à?”

Quý Miên Miên chớp chớp mắt: “Nhưng mà em đã có bạn trai đâu? Em cũng không chuẩn bị có bạn trai nhá.”

“Thì đang bảo em nghĩ mà, em nghĩ đi, sau này em có bạn trai rồi...”

Quý Miên Miên bật cười ha hả: “Không có khả năng đó, em có phải bị thần kinh đâu mà nghĩ như thế, anh có thể nằm mơ giữa ban ngày rồi đấy.”

Giang Lai thở dài một tiếng, con nhóc này chẳng đáng yêu gì cả.

“Em chỉ nghĩ một tẹo thôi. Thế này đi, bây giờ em cứ giả vờ coi anh như bạn trai em đi, em nghĩ xem em cư xử với anh như thế nào đây?”

Vẻ mặt Quý Miên Miên đầy ghét bỏ: “Thế thì càng không được. Nhìn mặt của anh em càng không thể tưởng tượng ra nổi, bởi vì anh không không đủ đẹp trai...”

Giang Lai muốn hộc máu mồm, có thể nói năng lực làm việc của anh không mạnh, có thể nhân phẩm của anh không tốt, nhưng dám bảo anh không đủ đẹp trai thì anh không thể nhịn được.

“Sao anh lại không đủ đẹp trai cơ chứ? Cả công ty ai mà chẳng bảo trừ Boss ra, anh là người đẹp trai nhất. Em có biết là trong công ty có bao nhiêu người thầm mến anh không?”

Quý Miên Miên lắc đầu: “Em không biết... Chắc là thẩm mĩ của phụ nữ trong công ty các anh có vấn đề!”

Giang Lai lại ói thêm ngụm máu nữa: “Em... còn có thể nói chuyện bình thường được không đây? Có muốn tiền thưởng nữa không hả?”

Đột nhiên một giọng nói vang lên chen vào giữa hai người: “Xin lỗi, quấy rầy một chút.”

Quý Miên Miên và Giang Lai ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Diệp Thiều Quang đứng đó, không biết từ bao giờ, khuôn mặt anh ta tái nhợt như thể đóng băng lại, ánh mắt nhìn Quý Miên Miên chằm chằm như thể đang nhìn kẻ địch. Quý Miên Miên giật cả mình: “Anh...”

Giang Lai ngẩn ra rồi vội vàng nói: “Diệp tiên sinh có chuyện gì sao?”

Diệp Thiều Quang không để ý đến cậu ta, nhìn Quý Miên Miên nói: “Lần trước em bảo em thích tôi đúng không?”

Tròng mắt của Quý Miên Miên suýt chút nữa thì rơi ra ngoài: “Tôi... thích

anh?'"

Diệp Thiều Quang: "Tôi chấp nhận lời tỏ tình của em."

"Tôi..." Quý Miên Miên vừa mới thốt ra được một chữ, Diệp Thiều Quang đã đột nhiên vươn tay ra kéo cô vào trong lòng anh, cúi đầu hôn lên môi cô. Anh chỉ hôn một cái rồi nhanh chóng buông ra, ngẩng đầu nói với Giang Lai vẫn đang đứng ngẩn tò te ra đấy: "Tôi đưa người của tôi đi."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 789: Tôi Cho Em Ngủ Tôi Cả Đời

Còn chưa nói hết câu, Diệp Thiều Quang đã lôi xềnh xệch Quý Miên Miên đi mất.

Một lúc sau Giang Lai mới phản ứng lại được, "Wtf, cái mọe gì thế này?"

Hạ Lan Phương Niên đứng bên cạnh nhìn, liền bước đến nói: "Giang Lai, tối nay có khả năng sẽ có chuyện xảy ra, cậu theo sát Nhạc Thính Phong và bác Nhạc nhé!"

Giang Lai giật mình lấy lại tinh thần, "Sẽ xảy ra chuyện gì?"

Hạ Lan Phương Niên lắc đầu: "Tôi không biết, tôi chỉ hy vọng đừng xảy ra bất kỳ chuyện gì mà thôi."

...

Diệp Thiều Quang kéo Quý Miên Miên đến một góc hẻo lánh của hội trường.

Quý Miên Miên sau khi tỉnh táo lại liền hất tay Diệp Thiều Quang ra: "Này, anh nói cái gì đấy? Ai bảo thích anh, ai nói cơ, anh mộng du đấy à, hay là đầu bị cửa kẹp rồi?"

Diệp Thiều Quang dồn Quý Miên Miên vào góc tường, trong bóng tối u ám, hai mắt anh sáng ngời, anh nói: "Giang Lai có đẹp bằng tôi không?"

Giọng nói của Diệp Thiều Quang có chút lạnh lẽo pha lẫn đáng sợ.

"Không..." Quý Miên Miên không phải là đứa trẻ biết nói dối, vẻ bề ngoài của Giang Lai thực sự không thể bằng được Diệp Thiều Quang.

"Vậy em thử coi tôi thành bạn trai tương lai của em, thử làm nũng với tôi xem nào?"

"Anh á? Ha ha... anh đừng có đùa nữa. Tôi thấy anh nhiều nhất sẽ nghĩ đến việc lăn lên giường với anh. Bạn trai... cái này... chậc... cái này... anh không được đâu..." Quý Miên Miên cười gượng. Bao lâu rồi cô không gặp Diệp Thiều Quang, cũng sắp sửa quên anh ta đến nơi rồi. Kết quả anh ta đột nhiên

chui ở đâu ra, thế này đúng là khiến cho người ta trở tay không kịp.

Không sai, vẻ bên ngoài của anh ta rất tốt, nhưng dù anh ta có đẹp đến mấy cũng không phải là nữ thần của cô.

Miễn cưỡng ngủ một hai lần còn được, bạn trai à? Thôi đi!

Diệp Thiều Quang: "Đúng thế, em đã ngủ với tôi hai lần rồi. Nếu đã ngủ rồi, không bằng cứ ngủ tiếp đi, tôi cho em ngủ tôi cả đời đấy, hoặc là mỗi ngày chung giường với tôi cũng được."

Mãi sau, từ trong góc mới vang lên tiếng của Quý Miên Miên: "Này, anh tưởng tôi là đồ ngu chắc, thế thì có gì khác nhau đâu?"

"Đương nhiên là khác nhau rồi..."

"Sao tôi không nhìn ra nó có cái gì khác nhau?"

"Em thử một lần là biết chứ gì?"

...

Nhạc Thính Phong một tay kéo Yến Thanh Ti, một tay tóm lấy Nhạc phu nhân ngồi xuống, nhân viên phục vụ lần lượt mang thức ăn lên, người dẫn chương trình cũng bước lên sân khấu.

Nhạc phu nhân nói với Yến Thanh Ti: "Buổi đấu giá sắp bắt đầu rồi đấy, Thanh Ti, con nhớ lát nữa phải ra giá nha..."

"Vâng, được rồi ạ..."

Có một vị quý phu nhân ngồi cùng bàn hỏi: "Nhạc phu nhân, cô Yến đây là...?"

Nhạc phu nhân kiêu ngạo nói: "Đây là con dâu tương lai của tôi đấy."

Người đó dùng ánh mắt quái dị nhìn Yến Thanh Ti: "Đúng là... xinh đẹp."

Nhạc phu nhân hất cằm lên, "Đương nhiên... xinh hơn con dâu bà nhiều."

Vị quý phu nhân đó khóe miệng co rúm: "Nhạc phu nhân nói gì vậy?"

Nhạc phu nhân cười ha ha: "Nói thật mà, chẳng lẽ con dâu bà xấu mà còn

cấm không cho người khác nói à?”

Buổi đấu giá đã bắt đầu, quý phu nhân đó nghiến răng chịu nhịn.

Vật đấu giá đầu tiên là một bức tranh đương đại, Yến Thanh Ti và Nhạc phu nhân đều không có hứng thú. Nhưng còn chưa đợi được chuỗi phỉ thúy mà Nhạc phu nhân thích thì đã thấy Hạ Lan phu nhân lên sân khấu.

Bà ta nói: “Hôm nay, tôi xin được cảm ơn chư vị đã nhận lời mời tham gia buổi tiệc đấu giá từ thiện. Tất cả những khoản tiền từ thiện hôm nay toàn bộ sẽ được chuyển đến tay những đứa trẻ ở vùng sâu, vùng xa, cảm ơn mọi người đã đến tham gia...”

Hạ Lan phu nhân nói xong còn cúi người chào một cái.

Ở phía dưới vang lên một tràng vỗ tay vang dội, bà ta đứng thẳng lên nói tiếp: “Tại đây, tôi còn có một việc riêng muốn làm. Nhạc phu nhân, người chị em tốt của tôi, trước đây tôi đã làm một số việc khiến cho chị ấy buồn, hôm nay một lần nữa tôi muốn chính thức gửi lời xin lỗi đến chị ấy, hy vọng chị ấy có thể tha thứ cho tôi. Nhân tiện, để thể hiện thành ý của tôi, tôi còn muốn tặng cho chị ấy một món quà đặc biệt.”

Hạ Lan phu nhân nhìn về phía Nhạc phu nhân, nhếch mép nói: “Người chị tốt của tôi, hy vọng chị có thể thích nó!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 790tặng Cho Nhạc Thái Hậu Một Món Quà “Trí Mạng”

H

ạ Lan Phương Niên nghe thấy câu đó chỉ cảm thấy trong lòng dậy lên sự kinh hoảng, mẹ anh lại muốn làm cái quỷ gì nữa đây?

Yến Thanh Ti siết chặt lấy bàn tay của Nhạc phu nhân, “Chắc chắn không phải chuyện gì tốt lành. Bác gái, nếu không để con đưa bác ra ngoài, lát nữa đỡ phải phiền phức.”

Nhạc Thính Phong nghĩ đến vừa nãy Hạ Lan Phương Niên bảo anh đi trước, anh lạnh lùng nhìn Hạ Lan phu nhân đoan trang tao nhã đứng trên sân khấu.

Nếu như bà ta thực sự dám làm cái gì với mẹ anh, anh nhất định sẽ khiến bà ta chết cực kỳ thê thảm.

Tất cả mọi người đều đang nhìn Nhạc phu nhân, chỉ có mình bà là rất bình tĩnh.

Nhạc phu nhân thản nhiên nói: "Đi cái gì, cứ ngồi đây, bác lại muốn xem xem bà ta muốn giở trò gì?"

Nhạc phu nhân trấn tĩnh như thế khiến Yến Thanh Ti thoắt cái cũng bình tĩnh theo, "Con sẽ bảo vệ bác thật tốt."

Nhạc Thính Phong nhanh chóng gửi một tin nhắn cho Giang Lai và Khúc Kính, anh tắt điện thoại cười nói: "Nói đúng lắm, có em ở đâu, năng lực chiến đấu của nhà chúng ta không chỉ tăng lên một cấp thôi đâu. Nếu như trước đây, năng lực chiến đấu của Nhạc gia là một cái xe cũ thì bây giờ đã trở thành siêu xe rồi..."

Nhạc phu nhân cười vỗ nhẹ lên tay Yến Thanh Ti, ý bảo cô cứ yên tâm.

Mà trên sân khấu, Hạ Lan phu nhân nhìn chằm chằm vào Nhạc phu nhân, bà ta đã đặc biệt sắp xếp cho Nhạc phu nhân một vị trí rất dễ thấy, chính là vì muốn thuận tiện nhìn Nhạc phu nhân khi bà ta đứng ở đây, cũng để cho tất cả mọi người ở đâu đều có thể thuận tiện nhìn thấy cái cảnh Nhạc phu nhân quẫn bách xấu hổ.

Hạ Lan phu nhân không thấy được dáng vẻ hoảng loạn của Nhạc phu nhân như bà ta đã mong đợi, trong lòng bà ta hừ lạnh một tiếng, để xem xem bà còn bình tĩnh được bao lâu?

Hạ Lan phu nhân thúc giục: "Minh Đức, đừng ngẩn ra đó nữa, mau đưa món quà mà tôi tặng cho chị Tô ra đây đi, đừng để mọi người đợi lâu."

Nhạc phu nhân bưng ly nước soda lên nhấp một ngụm, chờ đợi sóng to gió lớn đang sắp đến.

Đột nhiên cả hội trường đang huyên náo thoáng một cái đã không còn ai nói năng gì nữa, yên tĩnh đến mức hơi thở cũng không nghe được, chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân không theo quy luật nào từ xa dần dần đến gần. Sau cùng, tiếng bước chân đó dừng trước mặt Nhạc phu nhân, tiếp đó một giọng nói tràn đầy tình cảm sâu sắc vang lên: "Ngưng Mi, anh đã về rồi!"

Cái giọng nói đó khiến cho Nhạc phu nhân thấy buồn nôn, cảm thấy một con người mà cũng có thể khiến cho người ta ghê tởm đến mức này, cũng đúng thật là kỳ lạ.

Nhạc Thính Phong và Yến Thanh Ti nghe được giọng nói này đều đồng loạt ngẩng đầu lên, thấy gương mặt vô sỉ của Nhạc Bằng Trình, ông ta đang thể hiện cái vẻ yêu thương thắm thiết với Nhạc phu nhân, dường như trên đời này bà là người ông ta yêu thương nhất. Cái vẻ mặt dối trá đó thật khiến người ta muốn nôn cả bữa cơm từ năm ngoái ra cho bằng sạch.

Hạ Lan Minh Đức cười nói: “Nhạc phu nhân, chúc mừng.”

Hạ Lan Tú Sắc cũng vội vã hùa theo, cười đến ngây thơ: “Bác Nhạc, chúc mừng bác cuối cùng cũng được đoàn viên với bác trai.”

Hạ Lan Phương Niên đứng đằng sau cánh gà, chỉ cảm thấy trái tim lạnh như băng!

Nhạc phu nhân chậm rãi uống hết ly soda, Yến Thanh Ti nhìn thấy cái bản mặt vô sỉ hèn hạ lại còn đê tiện đó của Nhạc Bằng Trình, âm thầm vươn tay siết chặt con dao ăn trên bàn. Cô không nhịn nổi, cô nhất định phải giết chết kẻ đê tiện này, Nhạc phu nhân đã giữ tay cô lại.

Nụ cười trên khóe môi Nhạc Thính Phong cũng dần dần trở nên lạnh lẽo, anh muốn đứng dậy nhưng cũng bị Nhạc phu nhân cản lại.

Tất cả mọi người, toàn bộ hội trường đều đang nhìn Nhạc phu nhân.

Những người đến tham gia bữa tiệc từ thiện này đều là những nhà trong giới thượng lưu của Lạc Thành, dường như mọi người đều biết chuyện dèm pha xôn xao dư luận năm đó của nhà họ Nhạc.

Cha ruột của Nhạc Thính Phong - Nhạc Bằng Trình vì một người phụ nữ mà vứt bỏ vợ con, xuất ngoại đến Mĩ, bao nhiêu năm cũng không thèm hỏi han vợ con một câu. Hơn ba mươi năm ở nước ngoài, trong khoảng thời gian đó, ông ta không về nước lấy một lần. Giờ đây đã xa cách lâu như vậy, ông ta lại quay trở về, điều này có thể không khiến mọi người kinh ngạc được sao?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 791kẻ Khốn Nạn Ra Tay

T

ất cả mọi người đều rất hưng phấn, muốn xem xem Nhạc phu nhân sẽ làm như thế nào?

Nhẫn nhịn tiếp nhận gã đàn ông khốn nạn này hay là... trực tiếp trở mặt?

Dù quyết định thế nào thì bọn họ cũng có trò hay để xem.

Con người chính là như vậy, trong sâu thẳm tâm hồn đều cất giấu một phần âm u đen tối... Nhất là khi nhìn thấy những người cao quý, có tiền hơn mình rơi vào hố sâu ngàn trượng không lối thoát, bọn họ sẽ có một loại ảo giác kỳ lạ: người đó không tốt thì mình sẽ tốt lên!

Hạ Lan phu nhân vẫn cười một cách dịu dàng, nhìn chằm chằm vào Nhạc phu nhân, thấy bà vẫn chẳng có phản ứng gì, bà ta có chút buồn bực, hừ, thế mà vẫn có thể nhẫn. Nhưng không sao, bà ta tin chắc Nhạc Bằng Trình nhất định sẽ có lực sát thương với Nhạc phu nhân, nếu không, chẳng lẽ công sức sắp xếp của bà ta sẽ đổ xuống sông xuống bể sao?

Hạ Lan phu nhân cười ha hả: “Anh Nhạc, đều là vợ chồng hơn mấy chục năm rồi, không có gì phải ngại đâu! Mau lại ôm chị Tô một cái, mười mấy năm không gặp nhau, chắc hai người kích động lắm?”

Nhạc Bằng Trình nghe thế liền kích động tiến lên nói: “Ngưng Mi, anh về rồi... Mấy năm qua để em cô đơn lẻ bóng, là do anh không đúng. Về sau anh nhất định sẽ bù đắp cho em, cả nhà chúng ta sẽ bên nhau mãi mãi!”

Nhạc Bằng Trình làm bộ áy náy hổ thẹn nhìn Nhạc phu nhân với một đôi mắt thâm tình, người không biết nội tình còn tưởng ông ta yêu thương Nhạc phu nhân lắm.

Nhạc Bằng Trình đưa tay ra muốn ôm lấy Nhạc phu nhân, Nhạc Thính Phong mỉm cười đứng dậy, không nói gì, chỉ nhìn Nhạc Bằng Trình, ánh mắt sắc bén đó y như một thanh kiếm đặt ngang cổ ông ta, làm cho ông ta sợ run lên không dám bước thêm bước nào nữa.

Nhạc Bằng Trình lúng túng chà chà tay: “Còn có... Thính Phong, ba xin lỗi con, con yên tâm, ba về rồi cũng sẽ bù đắp cho con...”

Nhạc Thính Phong vẫn mỉm cười không nói câu nào, màn kịch hôm nay đúng là đáng cười. Anh cần phải làm chút gì đó nếu không sẽ thực phí công sức chuẩn bị của bọn họ.

Hạ Lan phu nhân vẫn trưng vẻ mặt tôi cũng chỉ muốn tốt cho mấy người: "Mấy năm nay Nhạc phu nhân một mình nuôi dạy Thính Phong thành người đúng là không dễ dàng gì. Vợ chồng họ phân ly gần 30 năm liền, người ngoài như tôi nhìn thấy thế cũng có chút ngậm ngùi. Hồi trẻ hai người không được ở cạnh nhau, nhưng giờ già rồi, có người bầu bạn bên người vẫn tốt hơn. Không phải các cụ đã nói “Trẻ là vợ chồng, già là tri kỉ” sao? Thế nên, bữa tiệc hôm nay ngoài mục đích từ thiện còn là để đón tiếp Nhạc tiên sinh quay lại Lạc Thành. "

Bà ta nói với Nhạc phu nhân: "Chị Tô, chị đừng trách em nhiều chuyện. Vợ chồng đâu có thể thù hằn nhau mãi được, cho dù anh Nhạc hồi trước có sai nhưng giờ không phải anh ấy đã biết sai rồi sao? Dù thế nào đi chăng nữa hai người cũng là

một gia đình, nếu em có thể giúp cho hai người được đoàn viên cũng làm một chuyện tốt, chị nói có đúng không? "

Hạ Lan phu nhân thấy Nhạc phu nhân vẫn thờ ơ nên có chút nóng ruột, cố ý nói như vậy, từng câu từng chữa đều dụng tâm lương khổ, nếu như Nhạc phu nhân không tiếp nhận thì sẽ thành người không biết phân biệt tốt xấu.

Những gì bà ta chuẩn bị ngày hôm nay chỉ để nhắm vào mình Nhạc phu nhân.

Yến Thanh Ti cười cười, khốn nạn đến mức này đúng là khó có thể tưởng tượng nổi.

Vị phu nhân vừa có lời qua tiếng lại với Nhạc phu nhân thấy thế liền nói: “Nhạc phu nhân xem kìa, Hạ Lan phu nhân đối với bà thật là tốt, bà đừng giận người ta làm gì. Chị em tốt như thế đi đâu mà tìm đây?”

Nhạc phu nhân lúc này mới ngẩng đầu lên, cười một cách dịu dàng bình tĩnh: “Nói tới thì... Thanh Nhã, bà qua đây, tôi rất thích món qua hôm nay, thế nên nhất định phải cảm ơn bà một cách tử tế.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 792cách Xử Lý Kẻ Khốn Nạn

H

ạ Lan phu nhân nghe thế thì đắc ý cực kỳ, nhất là khi tất cả mọi người nhao nhao lên "chúc mừng" Nhạc phu nhân, bà ta cho rằng Nhạc phu nhân chỉ có hai con đường để lựa chọn. Một là làm ầm ĩ lên cho tất cả mọi người đều biết, để Nhạc gia mất mặt, để chuyện xấu của Nhạc gia phơi bày trước tất cả toàn dân thiên hạ. Hai là ngậm bồ hòn làm ngọt. Nếu Tô Ngưng Mi không muốn chuyện xấu của Nhạc gia được truyền khắp Lạc Thành, không muốn con trai phải khó xử nhất định sẽ nuốt "cục xương" này xuống.

Nhìn tình này thì chắc có lẽ bà ta định nuốt cục xương này rồi... Hai phương án, phương án nào cũng khiến Hạ Lan phu nhân hài lòng. Bởi vì chọn cái nào thì Nhạc phu nhân cũng sẽ rất thảm. Vũ khí lợi hại nhất để đối phó Nhạc phu nhân cũng chỉ có Nhạc Bằng Trình mà thôi, đáng lẽ ra bà ta phải đem ông ta về sớm hơn.

Ngón tay Yến Thanh Ti khẽ động, cô không tin Nhạc phu nhân sẽ không để yên chuyện này xuống như vậy. Cho dù bà có là người hay nhân nhượng vì đại cục thì cục xương này cũng không thể nuốt xuống một cách dễ dàng được, không chỉnh chết bọn họ thì mấy năm nay đúng là sống vô ích.

Hạ Lan phu nhân tiến đến trước mặt Nhạc phu nhân cách khoảng một mét thì dừng lại. Thực ra bà ta vẫn có chút kiêng kỵ Nhạc phu nhân nên không dám đứng gần bà, niềm nở nói: "Anh Nhạc về nước cũng một khoảng thời gian rồi. Anh ấy nói chị mãi không chịu tha thứ cho anh ấy nên anh ấy cũng không dám quay về Nhạc gia, anh ấy cầu xin em thuyết phục chị. Hai chúng ta quan hệ tốt như thế, chẳng lẽ em lại mặc kệ sao? Em thực lòng hy vọng hai vợ chồng chị hòa hợp, sum vầy với nhau, như em với Minh Đức ấy, thường ngày cũng hay cãi nhau, nhưng mà bảo tách nhau ra mấy chục năm thì đúng là không làm được."

Hạ Lan phu nhân dường như sợ người khác không biết được tình cảm vợ chồng bà ta luôn tốt đẹp, cố ý đem chuyện này ra để so đo với Nhạc phu nhân.

Hai người bọn họ có thể so với nhau sao?

Bà ta và Hạ Lan Minh Đức làm vợ chồng với nhau ba chục năm, còn Nhạc phu nhân và Nhạc Bằng Trình kết hôn chưa được một năm đã phân li rồi. Bà ta cố ý nói như thế để làm cho Nhạc phu nhân thấy khó chịu hơn.

Nhưng Nhạc phu nhân chẳng những không tức giận mà cười càng lúc càng dịu dàng, đoan trang, ung dung, cao quý!

Đến Yến Thanh Ti nhìn thấy cũng có chút rung động, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy bà giống một phu nhân quyền quý đến thế, cao cao tại thượng không cách nào với tới.

Nhạc phu nhân gật gật đầu, cười nói: "Ai nói... không phải cơ chứ? Bà đúng là có lòng rồi."

"Chị khách khí quá rồi, chỉ cần hai người tốt là em..."

Hạ Lan phu nhân còn chưa nói xong, Nhạc phu nhân đã đưa tay bắt lấy tay phải của bà ta, dùng lực kéo qua, còn chưa phản ứng lại thì Nhạc phu nhân đã cầm bát mù tạt ở trên bàn hất thẳng vào mặt bà ta.

Động tác của Nhạc phu nhân rất dứt khoát, trong nháy mắt đã thực hiện xong.

Tất cả mọi người đều choáng váng, ngay cả Nhạc Thính Phong và Yến Thanh Ti cũng không nghĩ Nhạc phu nhân sẽ đột nhiên ra tay. Hai người còn nghĩ bà sẽ không làm những hành động kinh người như thế này ở trước mặt nhiều người như thế.

Mù tạt cay nồng xộc thẳng vào mũi Hạ Lan phu nhân, còn văng một ít vào mắt bà ta. Lúc iếng la hét, kêu gào thảm thiết của Hạ Lan phu nhân vang lên cũng là lúc Yến Thanh Ti hoàn hồn, cô đạp bà ta một phát rồi đưa tay tóm hai tay của bà ta lại, dùng sức vặn một cái.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 793cái Loại Này Đụng Vào Chỉ Tổ Bẩn Tay

Y

ến Thanh Ti nói với Nhạc phu nhân: "Bác, đừng khách khí, đập chết bà ta..."

Nhạc phu nhân cười lạnh, đương nhiên là phải đập chết bà ta rồi. Cứ năm lần bảy lượt chọc tiết bà, nghĩ bà là Quan Âm Bồ Tát chắc? Hôm nay không đập nát cái bản mặt của bà ta ra thì đúng là uổng công đến đây một chuyến. Đột

nhiên trước mắt có một người đưa tới một chai rượu vang, bà cũng chẳng xem là ai đưa, cầm lấy chai rượu nện thẳng vào đầu Hạ Lan phu nhân, chai rượu lập tức nát vụn, rượu và mảnh thủy tinh văng tung tóe khắp nơi.

Tiếng kêu la thảm thiết nãy giờ của Hạ Lan phu nhân bỗng im bặt, máu từ trên đầu chậm rãi chảy xuống. Những người ngồi cùng bàn thấy vậy liền thét chói tai, lui về phía sau. Hai chân Nhạc Bằng Trình mềm nhũn, Tô Ngưng Mi hiện tại thật quá đáng sợ, so với lần trước thì lần này còn dã man hơn... Cái này so với trước kia thì đúng là một trời một vực, ông ta giờ chạy có còn kịp không?

Yến Thanh Ti nhìn thấy máu thì hai mắt phát sáng, tí nữa thì hô lên “đánh hay lắm”.

Nhạc nhu nhân quả thật là xưa đâu bằng nay, nếu là trước kia sao có gan làm ra những chuyện như thế này?

Có thể đem tiểu bạch thỏ - Nhạc phu nhân hắc hóa đến trình độ này, thánh mẫu Hạ Lan phu nhân cũng góp công không nhỏ.

Hạ Lan Tú Sắc giật mình đưa tay bụm miệng rồi hét lên: “Mẹ... mẹ... chảy máu rồi...”

Hạ Lan Minh Đức sợ ngây người, bọn họ có ý tốt hàn gắn vợ chồng hai người, Tô Ngưng Mi không những không cảm ơn còn đánh vợ ông ta nữa, ông ta giận dữ hét lên: “Quá đáng, thật quá đáng... Nhạc gia đúng là vô pháp vô thiên. Người đâu, mau báo cảnh sát, lập tức báo cảnh sát.”

Hạ Lan Minh Đức xông lên muốn cứu lấy Hạ Lan phu nhân. Dù gì thì đó cũng là vợ ông ta, làm vợ chồng bao nhiêu năm cũng có chút cảm tình, huống hồ đang ở trước mặt bao nhiêu người thế này, không làm cái gì đó thì sau này sao có thể ngẩng đầu mà nhìn người khác được nữa hay sao?

Nhạc Thính Phong lập tức lật cái bàn ăn lên làm tất cả đồ ăn bát đĩa trên bàn rơi loảng xoảng rồi đứng chắn trước mặt Hạ Lan Minh Đức, nói với tất cả mọi người xung quanh: “Chuyện ngày hôm nay không làm rõ ràng thì không ai được rời khỏi nơi này. Nếu muốn trở mặt thế thì để xem xem tại Lạc Thành này, ai dám chống đối Nhạc gia?”

Giang Lai trầm mặt đi tới nói: “Sếp, tất cả các lối đi đều đã cho người canh giữ, một con muỗi cũng không lọt qua được.”

Có người nói: "Nhạc thiếu... này, này... chuyện nhà các người, chúng tôi không xen vào, chúng tôi cũng không phải là người tìm Nhạc tiên sinh về... không liên quan gì tới chúng tôi. Để chúng tôi đi về rồi mấy người tự mình giải quyết với nhau cũng được mà?"

Nhạc Thính Phong cười: "Đi về? Hừ, lúc nãy nói chúc mừng vui vẻ lắm mà, nếu đã như thế thì hôm nay tôi sẽ cho mấy người chống mắt lên mà xem. Tôi cho mấy người xem mà mấy người lại không xem, đợi đến khi kết thúc, tôi cũng không dám chắc..."

Mấy năm nay, Nhạc Thính Phong đã thu liễm trở nên thành thục hơn khiến nhiều người quên mất danh tiếng của Nhạc gia Thái tử, một kẻ điên, động một tí là có thể làm cho cả Lạc Thành gà bay chó sủa.

Nhạc Thính Phong dứt lời, không một ai dám nói cái gì, tất cả đều ngoan ngoãn thành thật như một đám chó con.

Nhạc gia mấy năm nay không phô trương thanh thế như trước nữa khiến nhiều người lầm tưởng Nhạc gia đang xuống dốc, nhưng thực tế thì người ta chán nên không muốn phô trương thôi.

Nhạc phu nhân nói với Yến Thanh Ti: "Thanh Ti, buông bà ta ra, với loại người này, đụng vào chỉ tổ bẩn tay con thôi."

Yến Thanh Ti buông Hạ Lan phu nhân ra, phủi phủi tay rồi đứng phía sau Nhạc phu nhân.

Hôm nay, cô không phải là nhân vật chính mà là trợ thủ của Nhạc phu nhân.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 794sự Nhân Từ Của Bà Đã Bị Lãng Phí Hết

N

hạc phu nhân liếc Hạ Lan phu nhân một cái, bà ta đang hôn mê dưới mặt đất, rồi cầm lấy một cốc nước chanh đá trên một cái bàn ăn khác, đổ thẳng lên mặt bà ta.

Sự lạnh lẽo của cốc nước đá kích thích Hạ Lan phu nhân tỉnh lại, bà ta ho

khan vài tiếng rồi ôm lấy trán kêu gào: “Tô Ngưng Mi, con khốn này, mày dám đánh tao... Đúng là làm ơn mắc oán. Đồ đanh đá, thảo nào chồng mày không cần mày, đáng đời. Chồng ơi, chồng... anh mau gọi Phương Niên tới, nó là luật sư, làm cho nó lấy chứng cứ tố cáo bọn họ, em phải tố cáo bọn họ...”

Nhạc phu nhân dùng chân giẫm lên tay của Hạ Lan phu nhân rồi day đi day lại, thản nhiên nói: “Trương Thanh Nhã, bà vĩnh viễn vẫn chỉ là một con chó thôi, không bao giờ thay đổi được bản chất đê tiện của mình đâu. Năm lần bảy lượt tính kế tôi vui lắm sao? Muốn tôi giẫm đạp bà ở dưới chân mới thỏa mãn sao? Nếu bà đã không muốn làm Hạ Lan phu nhân thì tôi đành giúp bà vậy.”

Hạ Lan phu nhân đau tới phát run, tức tối giơ tay còn lại lên định tóm lấy chân Nhạc phu nhân, Yến Thanh Ti đạp một cái ghế ở bên cạnh làm cho nó đổ xuống cánh tay của bà ta.

Hạ Lan phu nhân hét ầm lên, âm thanh thảm thiết đến nỗi mọi người xung quanh đều cảm thấy da đầu tê dại y như cái ghế đó vừa đổ lên tay của mình.

Nhạc phu nhân vốn là một người phụ nữ cực kỳ hiền lành lương thiện, bà đối xử với bất cứ ai cũng đều rất bao dung, ngay cả khi Hạ Lan phu nhân có ngấm ngấm chơi bà hay thậm chí là trực tiếp làm tổn thương bà, bà cũng chưa từng muốn trừng trị bà ta. Nếu như thực sự phải tính toán với Hạ Lan phu nhân thì chắc bà ta đã sớm thăng thiên rồi, làm gì còn hơi mà tác oai tác quái ở đây nữa? Nhưng giờ Nhạc phu nhân mới nhận ra, nếu bà mà không cứng rắn lên thì lũ khốn này sẽ chẳng bao giờ học được cách thành thật. Lũ khốn đó sẽ coi sự nhân từ của bà chính là sự yếu đuối rồi được nước làm tới, tổn thương bà, chúng sẽ nghĩ bà không dám khảng phán, cho dù có khảng phán cũng chỉ là lời qua tiếng lại một hai hồi.

Thế nên, lần này, Nhạc phu nhân sẽ không bỏ qua cho Hạ Lan phu nhân nữa.

Sự nhân từ của bà đã bị lãng phí hết ở trên người Trương Thanh Nhã.

Lực chân của Nhạc phu nhân ngày càng lớn khiến Hạ Lan phu nhân kêu la oai oái, không ngừng kêu cứu, một mắt bị dính mù tạt không cách nào mở ra được, máu từ trên trán chảy xuống che hết cả con mắt còn lại, cánh tay bị Nhạc phu nhân giẫm nát, cả người đau đớn. Lúc này, bà ta cực kỳ hoảng loạn và sợ hãi.

Sao Nhạc phu nhân lại biến thành thế này?

Trước mặt bao người mà dám làm thế này, chẳng lẽ bà ta không cần thể diện của Nhạc gia sao?

Hạ Lan Minh Đức mấy lần định xông lên nhưng đều bị Nhạc Thính Phong cản lại, Hạ Lan Tú Sắc thì đứng bên cạnh khóc lóc: "Anh Thính Phong, bác Nhạc, mẹ cháu thực sự không có ý gì xấu, bà ấy chỉ muốn bác và bác trai hòa hợp lại với nhau thôi mà. Bà ấy có sai đâu, sao các người lại đối xử với bà ấy như thế?"

Yến Thanh Ti xông lên cho Hạ Lan Tú Sắc một cái bạt tai, đúng là mẹ nào con nấy, đê tiện như nhau.

Tính kế người khác lại còn muốn người ta quỳ xuống cảm ơn mình!

Hạ Lan gia sao lại có thể vô sỉ tới mức độ này?

Hạ Lan phu nhân không thể mở mắt ra cũng chẳng động đậy nổi, hai cánh tay thì sắp gẫy đến nơi, thiều thào nói: "Tô Ngưng Mi... đồ... không biết tốt xấu. Hạ Lan gia sẽ không bỏ qua cho bà đâu... Tô Ngưng Mi... bà sống cô độc nhiều năm như thế không phải vì chờ ông ta sao? Tôi có lòng tốt tìm ông ta về, bà lại còn không cảm ơn tôi còn... A a a..."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 795nhạc Thái Hậu Biến Thân

M

ột tiếng "rắc" giòn tan vang lên, kèm theo đó là một tiếng hét thất thanh y như tiếng bệnh nhân ở trại tâm thần phát ra.

Yến Thanh Ti nhấc chân ra: "Bác, cái loại không biết tốt xấu này thì không cần phải nhiều lời với bà ta."

Nghe Hạ Lan phu nhân nói những lời kia, Yến Thanh Ti thật sự không nhịn nổi, chỉ muốn cầm lấy con dao đâm cho bà ta mấy nhát. Với cái loại mặt hàng này không cần phải tốn quá nhiều sức lực.

Nhạc phu nhân hắng giọng, nhấc chân ra, bà đúng là phải cảm ơn Yến Thanh Ti, lúc nãy bà muốn giẫm gãy cổ tay của bà ta lắm cơ mà không được, may

mà có Thanh Ti.

Yến Thanh Ti nháy mắt với Nhạc phu nhân.

Nhạc Thính Phong kéo một cái ghế qua: "Mẹ, ngồi đi."

Anh vốn nghĩ ra mặt thay cho mẹ mình nhưng ngàn vạn lần không ngờ tới, mẹ anh lại... đúng là... đúng là thăng cấp quá nhanh, nháy mắt đã biến thân.

Từ một tiểu lão thái thái ngây thơ thuần khiết biến thành một nữ siêu nhân, tiết tấu này cũng quá kinh người!

Hạ Lan phu nhân đau tới phát run, trong bụng chứa bao nhiêu câu chửi thô tục nhưng không tài nào phát ra nổi.

Bà ta từ nhỏ đã ghen tị với Nhạc phu nhân, rõ ràng đều là người, đều sinh ra ở Tô gia, tại sao Tô Ngưng Mi là đại tiểu thư, nhận hết sủng ái của mọi người, còn bà ta chỉ là con gái của một người làm? Bà ta không phục. Hồi nhỏ không có năng lực nhưng giờ có rồi vì sao bà ta lại phải buông tha Tô Ngưng Mi? Bà ta phải đem Tô Ngưng Mi giẫm đạp ở dưới chân, nhất định phải giẫm đạp gắt gao, không để cho Tô Ngưng Mi có cơ hội xoay người.

Nhưng mà... nhưng mà... bà ta lại không ngờ được rằng kế hoạch mà mình dày công bố trí lại chẳng đả động được Tô Ngưng Mi.

Yến Thanh Ti đưa cho Nhạc phu nhân một cốc nước, bà chậm rãi uống một ngụm. Sự thoải mái ung dung của bà càng khiến Hạ Lan phu nhân trông chật vật, thảm hại hơn.

Hạ Lan Minh Đức không biết phải làm thế nào cho phải, ông ta nói với Hạ Lan Tú Sắc: "Anh con đâu, mau kêu nó đến..."

Hạ Lan Tú Sắc định quay người đi tìm thì nghe thấy một giọng nói thản nhiên vang lên: "Không cần tìm, cậu ấy đi rồi!"

"Anh nói cái gì?" Hạ Lan Tú Sắc kinh hãi ngẩng đầu nhìn Diệp Thiều Quang lười nhác đứng dựa vào tường, môi dưới anh ta có một vết rách, như là vừa bị ai đó cắn nhưng trên mặt vẫn rất thản nhiên.

Diệp Thiều Quang vuốt vuốt cằm, xuyên qua Hạ Lan Tú Sắc nhìn cô gái chạy đến bên cạnh Yến Thanh Ti, làn môi khẽ cong lên, nhẹ đến nỗi không ai biết anh ta đang cười.

Diệp Thiều Quang thản nhiên nói tiếp: “Đại khái là không muốn nhìn thấy... cha mẹ mình mất mặt chứ sao!”

Diệp Thiều Quang đương nhiên sẽ không nói là do anh khuyên Hạ Lan Phương Niên rời đi.

Nếu cậu ta ở lại đây thì nhất định sẽ phải xấu hổ vì hành vi của cha mẹ mình nhưng lại không thể mặc kệ họ được, dù sao cậu ta cũng chỉ là phận làm con, không thể không ra mặt cầu xin hộ mẹ mình. Đến lúc đó sẽ gây khó khăn cho Nhạc gia, dù sao Nhạc Thính Phong và Hạ Lan Phương Niên cũng từng là bạn thân. Nếu đã làm ầm ĩ như vậy thì làm cho nó càng ầm ĩ lên đi, coi như anh giúp Yến Thanh Ti đuổi Hạ Lan Phương Niên, có như thế bọn họ mới chẳng cần kiêng kỵ gì cả.

Trong nháy mắt, mặt của Hạ Lan Tú Sắc biến thành màu xanh: “Anh hai, anh... sao anh có thể...”

Hạ Lan Minh Đức nghe thấy con trai mình đã đi rồi thì càng hoảng sợ. Ông ta muốn cầu cứu nhưng không biết phải cầu cứu ai, dù gì Trương Thanh Nhã cũng là vợ của ông, ông không thể không quan tâm được.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 796một Con Tiện Nhân Già Bồi Dưỡng Ra Một Con Tiện Nhân Trẻ

H

ạ Lan Minh Đức lau mồ hôi trên trán, ông ta vội nói: “Dù cho chúng tôi... chúng tôi thật sự có làm sai đi nữa thì các người cũng không nên quá đáng như vậy? Rốt cuộc chúng ta có thâm cừu đại hận gì với nhau mà lại khiến các người đối xử với Thanh Nhã như thế? Lòng tốt của bà ấy bị đặt nhầm chỗ rồi, Nhạc gia các người... thật quá đáng, quá ngang ngược...”

Nhạc phu nhân lại uống thêm một ngụm nước: “Hạ Lan Minh Đức, ông không phải vội, lấy cái ghế ngồi xuống đây từ từ nghe, phía sau không thiếu phần của ông đâu.”

Hạ Lan phu nhân toát mồ hôi vì đau nhức, mắt bà ta cay xè, hai cánh tay đau đến mất hết cảm giác, nhưng đầu óc của bà ta lại rất tỉnh táo.

Bà ta quát lên: “Bà buông tôi ra. Nhạc gia các người nếu đã không cần tới thể diện, vậy hãy để cho Lạc Thành... để người trên cả nước này nhìn rõ bộ mặt thật của các người đi. Tôi không tin giờ... trong thời đại pháp luật thế này có thể bao che được cho hành động càn quấy như vậy của các người...”

Nhạc phu nhân cười ha hả: “Nói nghe như đứng về chính nghĩa lắm ấy, người nào không biết còn tưởng bà là một người... thiên về lẽ phải lắm, một người hiền lành lương thiện lắm đấy... Trương Thanh Nhã, bà hết lần này tới lần khác muốn hãm hại tôi, giờ tôi muốn xem xem bà có thể làm gì được tôi nào? Bà còn không bằng con ả Đinh Phù nữa kìa. Ít nhất ả còn thông minh, còn bà chỉ tự cho rằng mình thông minh thôi, vượn đội mũ người, trông như một con hề đang nhảy múa. Nếu không phải nhờ Tô gia, bà là cái quái gì chứ? Bà mãi mãi cũng chỉ là một con hầu sống dưới hầm nhà tôi thôi.”

Thân thế, thân phận là những chuyện mà Hạ Lan phu nhân không muốn bị người ta nhắc đến nhất, đây mãi mãi là chiếc gai trong lòng bà ta.

Chỉ cần nhắc tới, bà ta sẽ không thể kiểm soát được chính mình.

Bà ta nói: “Phải, bà có Tô gia, bà có Nhạc gia, thế thì sao? Chẳng phải bà vẫn phải ở góa mấy chục năm ư? Bà một bà già nửa đời không có ai yêu thương, tôi có con trai, con gái, gia đình hạnh phúc ấm êm, bà ghen tị với tôi chứ gì? Bà không vừa mắt vì thấy tôi sống tốt hơn bà, nhưng sự thật là sự thật, tôi vẫn sống hạnh phúc hơn bà đấy.”

“Hạnh phúc? Hạnh phúc là khi bà thấy chồng mình ngoại tình, nuôi bồ và con riêng ở ngoài mà vẫn phải tỏ ra hạnh phúc như không có chuyện gì xảy ra? Ờ, con trai của bà thì tôi không nói, có một bà mẹ như bà đúng là khổ thân nó, nhưng con gái bà, ha ha... thượng bất chính hạ tắc loạn, một con tiện nhân già bồi dưỡng ra một con tiện nhân trẻ, lại còn muốn bám lấy con trai tôi? Nhìn lại cái phẩm hạnh của nó đi, có cởi hết ra nằm trên giường thì con trai tôi cũng chẳng thèm nhìn lấy nó một cái. Muốn bước chân vào Nhạc gia chúng tôi ư, đừng có mà nằm mơ giữa ban ngày nữa.”

Nhạc phu nhân nói năng chẳng chút kiêng kỵ gì, y như dội thẳng bom nguyên tử lên ba người nhà Hạ Lan.

Đặc biệt là Hạ Lan Tú Sắc, mặt cô ta đen kịt, quên luôn cả khóc.

Bị nói như vậy trước mặt mọi người, lại còn toàn là nhà quyền quý của Lạc Thành, cô ta... cô ta... sau này còn làm người thế nào được nữa?

Hạ Lan phu nhân kinh hoàng, điên cuồng vùng vẫy: “Bà... bà... con khốn... dám chửi con gái tôi, tôi...”

Yến Thanh Ti bực mình đạp một cái vào ngực bà ta, đạp bà ta về chỗ cũ.

Nhạc phu nhân bĩu môi hừ lạnh một tiếng: “Sốt ruột làm cái gì, bà đây còn chưa nói hết đâu!”

Hạ Lan Minh Đức tức đến nỗi cả người run lên: “Các người thật quá quắt, tôi phải báo cảnh sát, nhất định phải báo cảnh sát...”

Ông ta run rẩy lấy điện thoại ra, còn chưa kịp mở khóa đã bị Khúc Kính giật mất.

Khúc Kính đập bộp một cái xuống đất, màn hình vỡ tan sau đó lóe sáng một cái rồi trở nên đen ngòm.

--- O ---

Chương 797: Cách Thức Ngược Chết Tiện Nhân

Khúc Kính cười khà khà nói: "Chuyện này chưa kết thúc đâu, vội làm gì, lát về tôi sẽ báo cảnh sát giúp ông."

Nhạc phu nhân chậm rãi nói: "Trương Thanh Nhã, bà nói bà phải đấu với tôi đến cùng, nhưng bà lấy cái gì ra để đấu với tôi, bà dựa vào cái gì để đấu được đây? Bà có gì hơn tôi? Đàn ông à? Niềm kiêu hãnh lớn nhất của bà chính là được gả vào nhà Hạ Lan, được lên chức Hạ Lan phu nhân, bà tưởng bà như vậy thì có thể thành phượng hoàng rồi chắc? Đừng quên... năm ấy bà làm thế nào để được gả cho Hạ Lan Minh Đức? Bà có muốn tôi vạch trần hết tất cả những chuyện cũ xấu xa, dơ bẩn bà từng làm ra cho mọi người biết bộ mặt thật của bà luôn không?"

Hạ Lan Minh Đức có tức tới mấy cũng nghe ra được ẩn ý trong câu nói này, ông ta lập tức hỏi: "Bà có ý gì?"

Hạ Lan phu nhân hoảng loạn gào lên: "Bà nói linh tinh, Minh Đức, anh đừng nghe bà ta nói linh tinh, tất cả những gì bà ta nói đều là xằng bậy hết..."

Quý Miên Miên ngoáy ngoáy lỗ tai, nói: "Bà kêu cái gì mà kêu, Thái hậu nhà chúng tôi còn chưa nói gì mà bà đã la hét kêu người ta nói bậy, bà chột dạ cũng sớm quá rồi đấy."

Hạ Lan Minh Đức lại hỏi: "Nhạc phu nhân, rốt cuộc bà có ý gì?"

Nhạc phu nhâm cười chế giễu: "Ý gì à, ông tưởng khi ấy ông say rượu mất lý trí mới ngủ với bà ta hả? Đồ ngu, là bà ta bỏ thuốc ông đấy. Ông thử hỏi tất cả đàn ông ở đây xem, một gã đàn ông say như chết, say không biết gì nữa mà còn có thể trèo lên cưỡng bức một cô gái tỉnh táo à? Trước khi làm những chuyện ấy, ông phải tự hỏi bản thân mình trước xem là khi ấy ông còn có thể cương được không đã nhé?"

Tròng mắt Hạ Lan Minh Đức như muốn rớt ra, ông ta sửng sốt nhìn Nhạc phu nhân.

Hạ Lan phu nhân thấy hốt hoảng, vội nói: "Minh Đức, đừng tin... Anh đừng tin, bà ta đang muốn chia rẽ chúng ta đấy. Bà ta chỉ đang xúi giục anh thôi, anh đừng trúng gian kế của bà ta. Mụ đàn bà này, bà ta... nham hiểm lắm! Vợ chồng mình sống với nhau mấy chục năm, chẳng lẽ anh còn không tin

em sao?"

"Anh biết, chúng ta đã là vợ chồng mấy chục năm, chúng ta... là vợ chồng..." Hạ Lan Minh Đức luôn miệng nói hai người là vợ chồng.

Ông ta đang tự nói với chính mình, năm ấy kể cả Trương Thanh Nhã có thật sự bỏ thuốc ông ta đi chăng nữa, hiện tại hai người cũng đã là vợ chồng hơn ba mươi năm, có với nhau đến hai mặt con rồi, những chuyện ấy dù có là thật đi nữa thì cũng không thể so đo tính toán được.

Hạ Lan Minh Đức nghĩ như vậy rất đúng, đó cũng là cách nghĩ lý trí nhất, không thể nào chối bỏ sự thật hai người là vợ chồng của nhau.

Tiếc là Nhạc phu nhân vẫn chưa tung hết chiêu, bà lại vứt ra một quả bom nữa: "À... Suýt chút nữa thì quên mất, Hạ Lan Minh Đức, có phải ông vẫn tưởng rằng ông là người đàn ông đầu tiên của Trương Thanh Nhã không?"

Hạ Lan Minh Đức nhìn Nhạc phu nhân đầy phòng bị.

Nhạc phu nhân mỉa mai nói: "Đừng giả ngu, thật không ngờ ông sống tới nửa đời người rồi mà vẫn nghĩ không tới chuyện này, bị lừa mấy chục năm cũng là đáng đời lắm. Ngủ với bao nhiêu phụ nữ như vậy, sao ông không nghĩ tới lần đầu với Trương Thanh Nhã có gì đó khác lạ sao?... Hạ Lan Minh Đức, nể tình tôi thấy ông vẫn có chút nhân tính hơn Trương Thanh Nhã, hôm nay tôi sẽ nói cho ông biết, người đàn ông đầu tiên của Trương Thanh Nhã chính là giáo viên chủ nhiệm cấp ba, tên là Ngô Quốc Đống, giờ ông ta đã nghỉ hưu, ông muốn tra thì lúc nào cũng có thể tra được hết."

Nhạc phu nhân sờ cằm nói: "Còn về việc tại sao tôi lại biết rõ như vậy, sao tôi có thể biết được chuyện này à? Vì năm 17 tuổi, bà ta muốn đánh tráo bài thi của tôi với bà ta, muốn để mọi người trong nhà tưởng tôi ở trường không học hành tử tế, muốn để tôi bị cấm túc trong kỳ nghỉ hè, cho nên đã ngủ với chủ nhiệm, kết quả bài thi của hai chúng tôi bị đánh tráo thật. Ông tưởng vợ ông là thánh mẫu thuần khiết lắm chắc, thật ra ngay từ nhỏ đã là một ả dâm đãng rồi."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 798tôi Chỉ Ngồi Xem Bà Tìm Đường Chết Thôi, Tôi Chẳng Nói Gì Hết

N

hạc phu nhân mà đã nói năng chanh chua thì cũng chẳng thua kém ai.

Những lời này không phải là bà không biết nói, chỉ là bà không muốn nói thôi.

Bà vẫn luôn cảm thấy, con người ta khi sống thì nên sống đàng hoàng tử tế, sống vì hạnh phúc, sống để mỗi ngày đều không phải thấy hối tiếc. Tại sao cứ phải sống như một con gà chọi, lúc nào cũng có thái độ thù địch với người khác làm gì, cuộc sống như vậy còn có ý nghĩa gì nữa? Nhưng, đối với loại người đê tiện đến cực điểm, là cực phẩm của cặn bã như Hạ Lan phu nhân, bà cũng chẳng cần phải kiêng kỵ gì nữa.

Lời của Nhạc phu nhân như một quả bom, chấn động mạnh đến nỗi khiến Hạ Lan Minh Đức phải lảo đảo.

Ông ta thật sự không thể tin được người vợ kết hôn cùng ông ta, trên giường luôn ngại ngùng đỏ mặt bao nhiêu năm nay, thế mà... thế mà... trong thời đại tư tưởng bảo thủ những năm về trước lại dám làm ra loại chuyện không biết xấu hổ đến vậy.

17 tuổi, còn là vị thành niên, không ngờ lại có thể vì muốn đánh tráo bài thi một lần mà làm ra loại chuyện trơ trẽn tới vậy.

Hạ Lan phu nhân mặt tái xanh, hét lên: “Bà ăn nói linh tinh, bà đang bôi nhọ tôi, Tô Ngưng Mi bà độc ác lắm, không ngờ bà lại giội cái thứ nước bẩn đó lên người tôi. Nếu tôi thật sự làm thế, vậy ngay từ đầu sao bà không nói mà cứ phải giữ đến tận bây giờ? Bà có muốn phỉ báng tôi thì cũng nghĩ kỹ trước rồi hẵng nói.”

Lời của bà ta mang đến tia hy vọng cuối cùng cho Hạ Lan Minh Đức, phải, tại sao không nói từ sớm mà cứ phải chờ đến bây giờ mới nói?

Nhạc phu nhân lắc đầu: “Sao cứ phải già mồm thế làm gì, có tác dụng gì không? Bà nói tại sao tôi phải đợi tới giờ mới nói à? Vì trước đây tôi muốn cho bà cơ hội, tôi còn muốn nể mặt bà. Niệm tình bà với tôi cùng nhau lớn lên từ nhỏ, tôi muốn bà tự mình thay đổi. Nhưng bà thì sao? Khiêu khích tôi hết lần này tới lần khác, điếc không sợ súng, sống đang yên đang lành không muốn, lại cứ muốn tìm đường chết. Nếu bà đã không muốn quay đầu lại, vậy tôi cũng chẳng cần giữ thể diện cho bà nữa.”

Khi một người đang bị sự đố kỵ, ghen ghét, căm hận thao túng thì sẽ không nghe vào bất cứ lời nào nữa. Hạ Lan phu nhân trước giờ đều không cho rằng Nhạc phu nhân đang cho bà ta cơ hội, bà ta chỉ cảm thấy Nhạc phu nhân là một mụ già khốn nạn, lòng dạ nham hiểm, bà nhất định nắm trong tay nhược điểm của bà ta, đợi cho bà ta một đòn trí mạng.

"Giả mù sa mưa, có mà bà đố kỵ với tôi, bà đố kỵ vì tôi sống tốt hơn bà, nhất định là như vậy... Ông xã, anh phải tin em, bao nhiêu năm nay, nhân phẩm con người em anh đều biết rõ... sao em có thể làm ra loại chuyện đó được chứ?"

Hạ Lan Minh Đức không nhúc nhích, ông ta chỉ nhìn Hạ Lan phu nhân.

Tuy ông ta không hoàn toàn tin hết những lời Nhạc phu nhân nói nhưng trong lòng ông ta cũng đã bị dao động.

Những lời vừa xong nếu là giả, sao bà ta có thể nói một cách tỉ mỉ như vậy? Con người trước đây của Nhạc phu nhân thế nào Hạ Lan Minh Đức biết rõ, ông ta cũng biết vợ mình đã từng ức hiếp người ta rất nhiều lần, cũng chiếm không ít lợi lộc từ Nhạc gia.

Nhưng từ trước tới giờ Nhạc phu nhân đều chẳng so đo tính toán với bà, lần này lại tức giận như thế, vậy... chỉ có thể là do vợ ông ta đã ép người quá đáng thôi.

Đối với tính khí của Nhạc phu nhân, bà không có lý do gì để nói dối cả, bà cũng không biết nói dối.

Nhưng... đây lại là vợ ông ta. Hạ Lan Minh Đức thật sự không dám tin vợ ông ta đã từng làm ra chuyện vô liêm sỉ như thế.

Trong khi Hạ Lan Minh Đức đang đấu tranh tư tưởng, ông lại nghe thấy Nhạc phu nhân nói: "Bà thật sự cho rằng tôi không hề biết gì về tất cả những chuyện mà bà từng làm với tôi bao năm qua sao? Năm ấy không vạch trần bà là vì tôi nghĩ nếu bà đã cảm thấy thành tích của một lần kiểm tra còn quan trọng hơn cả trinh tiết của mình, vậy tôi còn có thể nói gì được nữa? Bà bỏ ra một cái giá cao như vậy, tôi cũng cho bà toại nguyện thôi, nhưng bà lại vô liêm sỉ đến mức này, tôi có thể không giữ thể diện cho mình, nhưng Tô gia nhà chúng tôi thì vẫn cần thể diện."

Thập Nguyệt Sơ

Chương 799vợ Ông Trồng Cả Một Vùng Thảo Nguyên Trên Đầu Ông Rồi

N

hạc phu nhân cười tự giễu: “Cũng tại tôi khi đó quá ngốc, quá ngây thơ, tôi còn nghĩ có lẽ vì bà còn nhỏ, đợi sau này trưởng thành rồi chắc sẽ tốt hơn. Nhưng hiển nhiên là bà không hề như vậy, bà càng lớn thì những việc bà làm ra càng quá đáng. Chuyện trước khi bà đi lấy chồng tôi không muốn kể hết từng việc một, vì dù tôi không có thể diện đi chăng nữa tôi cũng không nói ra được, nó quá bẩn thỉu, quá kinh tởm.”

Hạ Lan phu nhân trợn tròn mắt, nhưng vẻ mặt vẫn dữ tợn vô cùng, bà ta quát: “Tô Ngưng Mi, bà dựa vào cái gì mà nói tôi? Bà có tư cách gì mà nói tôi chứ? Phải, bà là đại tiểu thư của Tô gia, bà muốn gì mà không có, bà chẳng cần đưa tay ra, người ta cũng tự mình dâng tới trước mặt bà. Nhưng tôi thì sao, bà mở miệng ra là nói coi tôi như em gái bà, nhưng bà lại xem tôi như người hầu. Nếu bà thật sự coi tôi là em gái bà thì có gì cũng nên chia đều cho tôi chứ. Lúc cưới chồng, Tô gia cho bà bao nhiêu là của hồi môn, còn tôi thì sao, tôi có cái gì? Tôi chỉ có hai công ty nhỏ tầm thường. Là các người có lỗi với tôi nên tôi mới phải đối nghịch với bà cả đời!”

Yến Thanh Ti nghe thấy những lời này xong liền bật cười khanh khách: “Mụ già này, con mẹ nó chứ tôi thấy bà lú rồi có đúng khôngÉ Người ta coi bà là chị em thì phải chia gia sản cho bà à? Ở đâu ra cái kiểu vừa ăn cướp vừa la làng như thế hả? Người ta dựa vào cái gì mà phải cho bà, bà họ gì, họ Trương, nếu không phải là vì Tô gia nuôi lớn bà, bà nghĩ bà có thể gả được vào nhà Hạ Lan hay không? Thế mà bà còn muốn gia sản của Tô gia, não bà còn tàn đến thế nào nữa? Nhà họ Tô nuôi bà đúng là nuôi ong tay áo, đã không biết cảm ơn, còn chê người khác cho mình ít, nếu không phải bà ở Tô gia, đừng nói hai công ty nhỏ, con mẹ nó ngay đến một hào bà cũng không có đâu.”

Câu nói vặn vẹo của Hạ Lan phu nhân không chỉ khiến Yến Thanh Ti không nuốt nổi, mà rất nhiều người nghe xong cũng cảm thấy kinh hồn.

Logic kiểu này... đúng là thần kỳ quá đi mất!

Được người ta nuôi lớn, việc đầu tiên chẳng lẽ không phải là biết ơn sao? Thế mà bà ta lại muốn họ chia gia sản cho một người không liên quan gì như mình, logic này khiến người ta phát choáng.

Nhạc phu nhân chán ghét nhìn Hạ Lan phu nhân: “Tôi mà biết giờ con người bà trở nên thế này, năm ấy tôi đã bảo bà nội bà đưa bà về quê luôn cho rồi. Tôi thà nuôi một con chó còn hơn là bà, nếu bà đã muốn tìm chết như vậy mà không giúp đỡ thì đúng là không phải phép!”

Hạ Lan phu nhân gào lên: “Bà còn muốn làm gì nữa?”

Nhạc phu nhân nghiêng đầu nói: “Hạ Lan Minh Đức, ông đừng tưởng tôi chỉ đang nói chuyện cũ năm xưa, chuyên này vẫn còn chưa kết thúc đâu.”

Hai từ “kinh hãi” cũng không thể diễn tả hết được vẻ mặt của Hạ Lan Minh Đức lúc này, chưa kết thúc... là có ý gì?

Hạ Lan phu nhân hoàn toàn hoảng loạn, “Tô Ngưng Mi, bà câm miệng, đồ đê tiện... Bà câm miệng lại cho tôi, bà bôi nhọ tôi, bà đang bôi nhọ tôi...”

Nhạc phu nhân cười lạnh một tiếng: “Có phải bôi nhọ hay không, nói sự thật ra để chứng minh không phải là được rồi sao? Trong hơn mười năm sau khi bà kết hôn với Hạ Lan Minh Đức, bà vẫn chưa từng cắt đứt mối quan hệ của bà và tên chủ nhiệm hồi cấp ba kia.”

Nhạc phu nhân ngẩng lên nhìn về phía Hạ Lan Minh Đức: “Vợ ông vẫn duy trì quan hệ với vị thầy giáo kia bao nhiêu năm nay, mỗi lần ông đi công tác bà ta đều lén lút vụng trộm ở nhà, tất nhiên chuyện này vẫn chưa tính là quá đáng lắm, mấu chốt ở chỗ là ông không chỉ kiếm tiền để nuôi vợ ông, còn phải... nuôi thêm cả một tên đàn ông khác ở bên ngoài của vợ ông nữa. Oan uổng quá nhỉ? Không tin ông có thể kiểm tra xem vợ ông dùng chứng minh thư của người khác để mở tài khoản, bà ta cũng chuyển cho Ngô Quốc Đống không ít tiền đâu. Hạ Lan Minh Đức, bao năm nay trên đầu ông đã có cả một vùng thảo nguyên rồi, chúc mừng ông nhé, có thể mở trang trại nuôi trồng luôn được rồi đấy!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 800có Muốn Xem Vợ Ông Trồng Thảo Nguyên Cho Ông Không?

K

hi Hạ Lan Minh Đức vẫn chưa hết bàng hoàng, Nhạc phu nhân lại nói tiếp: “Tôi có hết chứng cứ về những chuyện này, nếu ông không muốn tự mình

tìm hiểu, giờ tôi sẽ bảo người mang đến cho ông, để ông nhìn cho rõ rốt cuộc vợ ông là con người như thế nào?”

Những bằng chứng này Nhạc phu nhân đã có từ lâu rồi, là cháu trai lớn - Tô Trảm của bà tra ra. Tô Trảm chuyên làm về mảng này, Hạ Lan phu nhân làm cái gì anh cũng đều có thể tra kỹ ngọn ngành.

Khi thấy những chứng cứ này, Nhạc phu nhân thật không dám tin. Không ngờ người đàn bà này ngoài mặt thì tỏ ra trong sáng lương thiện lắm, lại còn suốt ngày làm việc thiện, nhưng bụng dạ lại là một con điếm.

Hơn nữa, từ năm 17 tuổi, sau khi Hạ Lan phu nhân bị thất thân, bà ta đã nếm được mùi vị ngon ngọt của việc dùng thân thể mình để đổi lấy nhiều điều tiện lợi hơn, thế nên những chuyện thế này bà ta đã làm không chỉ một lần, và cũng chẳng phải chỉ quyến rũ có một người đàn ông!

Hạ Lan Minh Đức như không nghe thấy những gì Nhạc phu nhân nói, ông ta cúi đầu nhìn Hạ Lan phu nhân, hỏi: “Những gì bà ấy nói... đều là thật? Bà nói cho tôi biết đi.”

Hạ Lan phu nhân như bị Nhạc phu nhân lột sạch quần áo rồi chưng cho cả bàn dân thiên hạ ngắm, giờ bà ta cảm thấy hối hận cực kỳ, không ngờ Nhạc phu nhân lại nham hiểm đến vậy, bà đã điều tra mọi việc bí mật của bà ta, chẳng lẽ hôm nay là ngày tàn của bà ta sao?

Không được, không thể như thế được.

Bà ta tốn bao công sức, dùng mọi thủ đoạn mới đổi lấy được tất cả mọi thứ ngày hôm nay. Bà ta là phu nhân của Hạ Lan gia cơ mà, giờ bà ta đang là phu nhân của gia tộc quyền quý, bà ta đi tới đâu cũng sẽ được tất cả mọi người ngưỡng mộ, bà ta không còn là con tiểu nha đầu ti tiện hồi xưa nữa. Tất cả mọi thứ có được ngày hôm nay bà ta không thể đánh mất được, bà ta nhất định phải cứu vãn tình hình này.

Giờ Hạ Lan phu nhân nửa hoảng loạn nửa cố tỉnh táo, bà ta dường như không cảm nhận được cơn đau đớn khắp người nữa, bà ta nhất định phải thoát khỏi hoàn cảnh bị bủa vây tứ phía hiện tại, bà ta phải khiến Hạ Lan Minh Đức tin mình.

Hạ Lan phu nhân khóc lóc nói: “Ông xã, em không có, em thật sự không có, anh phải tin em... Em xin anh, anh nhất định phải tin em... Anh đừng tin những gì Tô Ngưng Mi nói, một chữ cũng không được tin, bà ta là đồ lừa

đảo, bà ta lừa anh đấy... Chẳng lẽ anh quên rồi sao, năm đầu tiên khi mới vừa kết hôn, em vì cứu anh mà mất đi đứa con đầu tiên của chúng ta, vì cứu anh mà em suýt mất nửa cái mạng. Em có thể trả giá cả sinh mệnh này vì anh, chẳng lẽ anh lại vì một câu nói của một người đàn bà không liên quan mà nghi ngờ em sao?”

Hạ Lan Tú Sắc vội kéo cánh tay của Hạ Lan Minh Đức, khóc lóc nói: "Ba, con không tin, con không tin mẹ là người như vậy. Mẹ

tốt như thế, lương thiện như thế... Những năm gần đây mẹ vẫn luôn làm từ thiện. Hồi còn nhỏ, con nhớ có một năm con bị ốm rất nặng, mẹ hết đêm này tới đêm khác đều ở bên cạnh trông coi con không ngủ, chẳng lẽ ba đều quên hết rồi sao? "

Hai mẹ con Hạ Lan phu nhân nước mắt giàn giụa, nghe có vẻ thành ý lắm, lại còn khơi gợi cả ký ức trước kia của Hạ Lan Minh Đức.

Hơn ba mươi năm nay, quả thật ông ta sống rất hạnh phúc với Trương Thanh Nhã, thật sự rất tốt, trên cơ bản hai người chưa từng cãi vã, dù cho sau này ông ta có người khác bên ngoài, ông ta cũng chưa từng nghĩ tới việc ly hôn, chưa từng nghĩ tới việc sẽ để người khác thay thế vị trí của Trương Thanh Nhã.

Trương Thanh Nhã đã làm rất đúng với cương vị phu nhân của Hạ Lan gia. Trong gia đình, con cái và ngay cả ông ta, bà đều chăm sóc rất chu đáo. Dù cho sau này bà biết ông ta có người khác bên ngoài, bà cũng vờ như không biết gì cả, chưa từng cãi nhau với ông như những nhà khác, rất nhiều người làm nghề kinh doanh đều ngưỡng mộ ông vì có thể lấy được một người vợ vừa hiền vừa đảm như bà.

Nhưng, nội tâm Hạ Lan Minh Đức vừa mới dao động một chút, giờ lại bị một câu nói của Nhạc phu nhân đánh rơi xuống tận đáy vực.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 801tuyệt Đối Không Thể Nương Tay Với Một Con Đĩ Như Bà Ta

N

hạc phu nhân nhìn hai mẹ con họ diễn kịch xong, nói: “Xem ra bà không

thấy chết thì không quay đầu. Những lời muốn nói tôi đều đã nói hết rồi, giả sử hôm nay tôi không đi chuyến này thì Hạ Lan Minh Đức ông sẽ không ngờ diện tích bãi cỏ trên đầu ông lớn đến mức nào đâu. Con trai... lấy chứng cứ tới đây."

Nhạc phu nhân đã đưa chứng cứ cho Nhạc Thính Phong từ lâu, nếu Hạ Lan phu nhân không liên tục khiêu khích, chạm đến ranh giới cuối cùng của bà thì Nhạc phu nhân cũng sẽ không lấy ra những thứ này ra.

Bởi vì bà biết, một khi đã lấy ra thì nhà họ Hạ Lan chỉ còn nước sụp đổ.

Hủy diệt một gia đình, tội nghiệt này quá nặng. Nhạc phu nhân cũng không muốn nhìn thấy gia đình người khác tan vỡ, bởi vì gia đình của bà vốn đã không hoàn chỉnh, bà cũng không hy vọng gia đình nhà người khác cũng thế.

Chẳng qua là Trương Thanh Nhã, con người này quá hèn hạ, quá vô sỉ, quá khốn nạn!

Nhạc Thính Phong gật đầu, liếc mắt nhìn Giang Lai.

Giang Lai gọi điện, không quá hai phút sau di động của Giang Lai reo lên.

Cậu ta mở di động lên đưa cho Hạ Lan Minh Đức.

Nhạc Thính Phong nói: "Hạ Lan Minh Đức, ông mở to mắt ra mà nhìn cho rõ, trên đầu có một đồng cỏ cũng phải biết rõ cỏ tốt hay xấu như nào, cỏ này là ai trồng, chứ đừng để đến lúc chết cũng chẳng hay biết gì, cũng không thấy người khác nhìn vào đồng cỏ của ông mà cười."

Hạ Lan phu nhân run lên, bà ta giãy giụa, bà ta không biết mình có thể làm gì, liên tục kêu gào, gọi Hạ Lan Tú Sắc, bà ta hy vọng Hạ Lan Tú Sắc có thể cản Hạ Lan Minh Đức lại, không được để ông ta nhìn thấy.

Bây giờ Hạ Lan phu nhân thật sự hối hận muốn chết, bà ta không nên chạy đi gây sự với Nhạc phu nhân, cũng không nên quá tự tin mà cho rằng chuyện mình làm không có ai biết. Mấy chục năm nay, chuyện bà ta làm ngay cả người bên gối cũng không phát hiện, huống chi là người ngoài. Nhưng mà... nhưng mà... Nhạc phu nhân lại biết, thậm chí còn biết tường tận rõ ràng.

Hạ Lan Minh Đức cầm điện thoại di động lên nhìn từng tấm hình một, thông tin tài khoản ngân hàng, những ghi chép chuyển tiền cho Ngô Quốc..., khoan đã...

Những thứ kia ông hoàn toàn không biết gì cả, người đàn bà trong những tấm hình này với người chung chăn chung gối hơn ba mươi năm với ông tựa hồ không phải là cùng một người, họ chẳng qua chỉ là có cùng một khuôn mặt mà thôi.

Bàn tay cầm điện thoại của Hạ Lan Minh Đức run lẩy bẩy, mặt xám ngoét lại. Cuộc sống của ông từ trước tới nay đều thuận

buồm xuôi gió, trên phương diện làm ăn trước kia do có Nhạc gia hỗ trợ nên cũng chưa gặp quá nhiều phiền toái lớn, chỉ có dạo gần đây mối quan hệ của Trương Thanh Nhã với Nhạc phu nhân không tốt đẹp mới xảy ra một chút khó khăn mà thôi.

Lúc trước, Hạ Lan Minh Đức cho rằng chút khó khăn kia làm ông nhức đầu không thôi nhưng những cái đó so với việc này thì đã là cái gì?

Nhạc phu nhân nói rất đúng, vợ ông ta đã trồng nguyên một đồng cỏ trên đầu ông ta, mỗi cọng cỏ đều xanh biếc, mập mạp như vậy, ấy mà nhiều năm qua ông lại hoàn toàn không biết gì hết!

Hạ Lan Minh Đức cảm thấy hiện giờ không chỉ trên đầu ông có cỏ, mà từ đầu đến chân đều trải một lớp xanh biếc, xanh đến phát sáng.

Nhạc phu nhân nhìn sắc mặt của Hạ Lan Minh Đức ngày càng khó coi, biết ông đã tin những thứ này, bà nói: “Ông xem cho kỹ, đây chính là người đàn bà đã sống với ông hơn ba mươi năm qua. Hạ Lan Minh Đức, ông nói xem, ông sống nhiều năm như vậy mà bị một ả đàn bà chơi cho thành kẻ ngu, có đúng là sống quá uổng rồi đúng không?”

Câu nói này khiến Hạ Lan Minh Đức lảo đảo như sắp ngã tới nơi, di động rơi trên mặt đất, sắc mặt xám như tro, trong miệng còn lẩm bẩm: “Những thứ này... đều do bà ta làm... đều do bà ta làm, đều là bà ta...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 802: Hàng Giả?

Ba, ba... ba đừng làm con sợ! " Hạ Lan Tú Sắc hoảng sợ, một bữa tiệc đang vui vẻ sao đột nhiên lại biến thành như thế này?

Yến Thanh Ti khinh bỉ cười nhạt: “Một người mới có 17 tuổi vì đổi bài thi cũng dám lên giường với chủ nhiệm lớp thì ông có nghĩ xem, liệu trước khi kết hôn với ông, bà ta chỉ có duy nhất một người đàn ông thôi sao? Loại đàn bà ích kỷ như thế này sẽ không có giới hạn cuối cùng.”

Hạ Lan phu nhân hét chói tai: “Tôi không làm, tôi không làm. Yến Thanh Ti, mày lấy cái gì mà nói tao? Lúc ở ngược ngoài mày dụ dỗ con trai tao, về nước lại đi dụ dỗ anh rể, dụ dỗ người đàn ông của cô mày, mày mới là con hồ ly lẳng lơ. Con đĩ như mày mà cũng có thể sống tốt như vậy thì tao làm những thứ kia có là gì? Huống chi, tao còn không hề làm!... Minh Đức, đó đều là giả, mấy chứng cứ kia đều là giả hết... Tô Ngưng Mi kia, nhất định là bà cố ý bêu xấu tôi để dời đi tầm mắt của mọi người. Chính bà không muốn Nhạc Bằng Trình trở về, bà sợ đứa con của con yêu tinh kia trở về đòi phân gia sản của Nhạc gia. Bà hãm hại tôi như vậy thì bà sẽ yên lòng sao? Tôi chưa thấy người nào ác độc như bà, Minh Đức, mấy thứ là giả, bà ta đang vu khống em...”

Yến Thanh Ti không thể không thừa nhận, đầu óc Hạ Lan phu nhân này đúng là tốt thật, đến tận bây giờ vẫn thà chết chứ không chịu thừa nhận, người đàn bà ngay cả Diệp Linh Chi cũng phải cúi đầu chào thua.

Sắc mặt Nhạc phu nhân trầm xuống: “Tôi ác độc? Tôi không muốn Nhạc Bằng Trình trở lại? Bà không nói thì tôi cũng quên mất cái thứ hàng giả đó rồi, Thính Phong mang hàng giả tới đây!”

Nhạc Thính Phong sửng sốt một giây mới hiểu được Nhạc phu nhân nói hàng giả là đang chỉ ai!

Anh phất tay một cái, Khúc Kính đẩy Nhạc Bằng Trình đang muốn chạy trốn tới.

Nhạc Bằng Trình thấy bộ dạng thê thảm của Hạ Lan phu nhân kia thì trong lòng run lẩy bẩy, liên tục nói: “Ngưng Mi, Ngưng Mi... cái này không liên quan gì đến anh, thật sự không có liên quan gì hết. Là bà ta tới tìm anh, là bà ta nói... có biện pháp để anh trở lại Nhạc gia... Đều là chủ ý của người đàn bà

kia, bà ta nói có thể để anh quang minh chính đại trở về Nhạc gia, thậm chí để anh tham dự vào chuyện của công ty. Đều là âm mưu của người đàn bà này, không hề có quan hệ gì với anh.”

Nhạc Bằng Trình chưa cần bị người ta hỏi đã trực tiếp khai ra toàn bộ.

Đáng tiếc, Nhạc phu nhân coi như không thấy ông ta.

Nhạc phu nhân khẽ nâng cằm, từ trên cao nhìn xuống Hạ Lan phu nhân: “Trương Thanh Nhã, tôi không biết bà tìm đâu được một thằng đàn ông có mấy phần tương tự với Nhạc Bằng Trình, có phải bà cảm thấy tôi với ông ta nhiều năm không gặp nên cũng không nhận ra được ông ta hay sao? Muốn đem một người giả mạo nhét vào nhà họ Nhạc, Trương Thanh Nhã, tôi đang muốn biết bà định âm mưu cái gì đây?”

Lời nói của Nhạc phu nhân chấn động tới nỗi tất cả mọi người đều há hốc miệng, ngay cả Yến Thanh Ti cũng sợ ngây người.

Hình như cô biết Nhạc phu nhân muốn làm cái gì, khẽ nuốt nước miếng, chỉ có thể âm thầm tặng cho Nhạc phu nhân 10086* cái like, quá hoành tráng, bác gái làm tốt lắm, quá thông minh.

*10086: là số tổng đài dịch vụ của TQ, tiếng lóng là tỏ ý cực kỳ ủng hộ.

Miệng Nhạc Thính Phong khẽ giật một cái, cố gắng nhịn cười xuống.

Nhạc Bằng Trình ngẩn người, ông ta là... giả? Ông ta là giả mạo? Mẹ nó, đây là đang nói ông ta là giả mạo sao?

Lời của Nhạc phu nhân càng khiến Hạ Lan phu nhân thêm khiếp sợ. Bà ta cho rằng Nhạc phu nhân bất chấp nên mới làm ầm ĩ như vậy, không nghĩ tới là bà chỉ đang chuẩn bị cho màn kế tiếp.

Hạ Lan phu nhân bỗng nhiên hiểu ra tại sao Nhạc phu nhân bỗng nhiên nổi đóa vạch trần bà ta, chính là vì để di dời tới vấn đề Nhạc Bằng Trình là giả mạo.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 803: Bà Nói Đây Không Phải Là Chồng Bà, Bà Chứng Minh Đi

Nếu người bà ta mang tới là giả mạo, thì chẳng phải sẽ bị người ta cho rằng có tâm địa bất chính, chả trách người có tính khí tốt như Nhạc phu nhân cũng phải một nổi giận.

Một cơn lạnh buốt chạy dọc sống lưng, bà ta vẫn luôn cho rằng Nhạc phu nhân là người không có đầu óc gì, mặc dù gần đây có thay đổi, nhưng chỉ là do bị Yến Thanh Ti ảnh hưởng... Đến bây giờ bà ta mới biết, Nhạc phu nhân không phải không có đầu óc mà là không muốn dùng đầu óc đi hại người thôi.

Hạ Lan phu nhân run rẩy nói: "Bà... bà... Tô Ngưng Mi, tôi không ngờ bà lại vô sỉ đến trình độ này, ngay cả chồng mình cũng không nhận? Nhạc Bằng Trình, bà ta nói ông là giả, chẳng lẽ ông không nói gì sao?"

Hạ Lan phu nhân bị Nhạc phu nhân ép điên rồi, dù ván bài lần trước bị thua sạch quần áo thì cũng không chật vật như lần này.

Nhạc Bằng Trình vội vàng nói: "Ngưng Mi, anh là thật, anh là Nhạc Bằng Trình, thật là anh đây mà... Em nhìn rõ xem, anh chính là Nhạc Bằng Trình mà..."

Nhạc Bằng Trình muốn xông đến, nhưng chưa kịp tới gần đã bị Quý Miên Miên đạp một phát bay ra ngoài.

Một phát đạp này của Quý Miên Miên không hề khách sáo, dùng hết sức mà đạp, chỉ một phát đã đem ông ta đạp bay, trùng hợp ngã lăn quay trước mặt Diệp Thiều Quang.

Diệp Thiều Quang lui về phía sau sờ mũi một cái, nhìn một phát đạp này của Quý Miên Miên thì chỉ cảm thấy bình thường Quý Miên Miên đối với anh vẫn còn khách khí chán!

Nhạc phu nhân giễu cợt cười một tiếng: "Nực cười, chồng của tôi mà tôi còn không nhận ra? Còn cần người khác nói cho tôi biết? Trương Thanh Nhã, bà luôn miệng nói rằng người đàn ông này là chồng tôi, bà nói đây thật sự là Nhạc Bằng Trình, xem ra bà còn hiểu rõ ông ta hơn tôi nữa, hắc hắc... Hay là bà với Nhạc Bằng Trình có mối quan hệ không thể cho ai biết, cho nên bà

mới nhận ra ông ta chính xác như vậy?"

Một câu của Nhạc phu nhân đã khiến Hạ Lan phu nhân câm nín, nếu bà ta tiếp tục nói người kia là thật, đó chẳng phải thừa nhận bà ta có gian díu với ông ta hay sao, nếu vợ người ta còn không nhận ra đây là chồng mình thì một người ngoài như bà ta tại sao lại biết?

"Bà... bà..." Nếu như có thể hộc máu, Trương Thanh Nhã đảm bảo đã sớm hộc máu đến chết rồi.

Hạ Lan phu nhân làm ra chuyện này chẳng khác gì tự bê đá đập vào chân mình, Nhạc phu nhân hỏi như vậy khiến bà ta không có cách nào trả lời.

Ánh mắt Hạ Lan Minh Đức trở nên lạnh lẽo, nếu như lúc trước Trương Thanh Nhã đã có thể làm ra cái loại chuyện vô sỉ, hèn hạ như vậy, thế thì bà ta với người Nhạc Bằng Trình không phải là không có khả năng, nếu không tại sao đang êm đang đẹp lại muốn đem một người đàn ông đã rời nhà hơn ba mươi năm trở về Nhạc gia.

Hạ Lan Tú Sắc nhìn mẹ mình đã bị ép đến không còn đường lui mà cha cô ta lại hoàn toàn tin những gì Nhạc phu nhân nói. Lúc này, nếu không thể thay đổi cục diện, chỉ sợ sau này nhà Hạ Lan cũng không còn bất kỳ địa vị nào ở Lạc Thành.

Hạ Lan Tú Sắc cắn răng nói: "Bác Nhạc, coi như mẹ cháu nhận nhầm người thì bác cũng đâu cần xuống tay nặng như vậy, có chuyện gì không thể nói chuyện tử tế được sao? Được thôi, bác nói người này là giả, vậy bác chứng minh đi?"

Yến Thanh Ti vừa nghe thấy vậy liền bật cười, con tiện nhân này cuối cùng cũng lộ móng vuốt, quả nhiên là mẹ nào con nấy.

Cô đang chuẩn bị nói thì nghe Nhạc phu nhân cười một tiếng: "Cô với mẹ cô nghĩ rằng có thể dễ dàng đem một người đàn ông nhét vào nhà tôi ư, còn học mẹ cô giả bộ làm thánh mẫu? Cô cho rằng ai cũng giống như mẹ cô, chỉ cần là đàn ông thì đều có thể lên giường được? Mẹ cô là dâm phụ không có nghĩa ai cũng là như vậy."

--- O ---

Chương 804: Vở Kịch Đặc Sắc Nhất Năm Nay

Cô nói cái này là nặng tay, chẳng lẽ lại nương tay để các người được đắc ý, nếu thế thì kết quả tôi sẽ thê thảm như thế nào? Chỉ sợ các người sẽ không buông tha cho nhà chúng tôi đâu. Trước mặt tôi đừng có giả bộ thánh mẫu, thuần khiết, đạo hạnh của cô còn chưa bằng mẹ cô đâu, tốt nhất là cút sang một bên. "

Nhạc phu nhân liếc về phía Nhạc Bằng Trình còn đang kêu rên trên mặt đất không cách nào bò dậy được, châm chọc nói: “Cô hỏi tôi chứng minh như thế nào, được, vậy để hôm nay tôi nói cho rõ đi... Chuyện này bản thân tôi cũng không muốn nói ra, chuyện đứa con hư hỏng của Nhạc gia hơn ba mươi năm trước tôi cũng không muốn nhắc lại, nhưng nếu Hạ Lan gia ép tôi đến mức này, vậy tôi không nói cũng không được. Đúng là người đàn ông này với Nhạc Bằng Trình có mấy phần giống nhau, nhưng tại sao sau hằng mấy chục năm sau tôi vẫn khẳng định được ông ta là giả mạo, bởi vì... Nhạc Bằng Trình đã chết từ lâu rồi!”

Thanh âm Nhạc phu nhân không cao nhưng lại khiến người ta cảm thấy chấn động, căn nhà cũng rung lên.

Yến Thanh Ti mở to hai mắt, cô nghĩ rằng Nhạc phu nhân nói Nhạc Bằng Trình là giả mạo thôi, không ngờ bà lại cao minh tới mức độ này, nói thẳng Nhạc Bằng Trình đã chết.

Nhưng mà cũng đúng, loại cặn bã như Nhạc Bằng Trình nên chết đi thì tốt hơn. Ông ta còn sống cũng chỉ khiến người ta chán ghét, khiến cho Nhạc phu nhân không vui, tuyên bố ông ta đã chết vào lúc này chính là một thời cơ tốt. Dù sao một người đàn ông hơn ba mươi năm chưa trở về lấy một lần, ai biết ông ta còn sống hay không, nói ông ta chết thì tức là đã chết!

Nhạc Bằng Trình nằm dưới đất không cách nào mở miệng được, ông ta đường đường là người nắm quyền của Nhạc gia, bị người ta nói là giả mạo thì cũng thôi đi, bây giờ còn bị nói là một người đã chết.

Nhạc Bằng Trình buột miệng mắng: “Tô Ngưng Mi, bà là đồ độc phụ, lại dám nguyền rủa tôi chết... Bà là đồ thối... Ô ô ô...”

Câu nói kế tiếp còn chưa nói xong đã bị một bàn chân chặn miệng.

Diệp Thiều Quang nhíu chặt lông mày, dưới chân lại dùng sức ấn mạnh khiến Nhạc Bằng Trình chỉ biết giãy giụa trốn thoát, anh quát: “Ồn ào quá đi!”

Nhạc Thính Phong liếc về phía Diệp Thiều Quang rồi nói với mọi người: “Nếu mẹ tôi đã nói chuyện này ra, vậy để tôi giải thích cho rõ ràng đi. Đúng vậy, một năm trước Nhạc Bằng Trình đã chết, tôi còn đi dự lễ tang của ông ấy, tận mắt nhìn thấy thi thể ông ấy biến thành tro, mọi người nói xem một người đã chết đột nhiên xuất hiện ở nơi này, đây là chuyện bình thường sao? Tôi không biết Hạ Lan phu nhân muốn làm cái gì, nhưng việc này đối với mẹ tôi mà nói là vô cùng nhục nhã, những gì Hạ Lan phu nhân phải chịu ngày hôm nay chính là bà ấy tự làm tự chịu!”

Những người tham gia bữa tiệc từ thiện ngày hôm nay cảm thấy đây chắc chính là vở kịch đặc sắc nhất năm nay, tình tiết biến đổi không ngừng, cực kỳ hấp dẫn!

Không trách được sao Nhạc phu nhân sẽ phát cuồng, mẹ kiếp, người ta vốn đã đau lòng vì chồng rồi đó. Hai người mấy chục năm không ở cạnh nhau, vốn cũng không có cảm tình gì, nếu là người sống trở lại thì cũng đành miễn cưỡng mà đồng ý, nhưng chồng người ta cũng chết rồi, bà ta cứ đòi kéo người chết dậy, ý bà là gì đây?

Thế này cũng quá âm hiểm rồi đó, muốn làm cái gì vậy?

Trong lòng mỗi người đều tự động biên soạn ra một phiên bản âm mưu quỷ kế khác nhau, đây liệu có phải muốn làm nội bộ Nhạc gia tan rã, sau đó nội ngoại liên hợp, nuốt trọn Nhạc gia hay sao?

Mẹ ơi, ôi chúa ơi, Hạ Lan phu nhân này thật quá âm hiểm nha, sau này phải tránh xa bà ta một chút nha.

May mà Nhạc Bằng Trình đã chết, nếu còn chưa chết thì Nhạc gia lần này gặp đại nạn rồi!

Hạ Lan phu nhân tâm loạn như ma, Nhạc phu nhân quá ghê tởm, bà ta mới là loại đàn bà âm hiểu xảo trá, ngay cả chiêu này cũng nghĩ ra được

Chương 805ông Muốn Giúp Vợ Nuôi Tình Nhân, Nhưng Tôi Không Muốn"

Nhạc Bằng Trình đang sống rành rành ra đấy, bà lại nói ông ta đã chết, Tô Ngưng Mi, xem ra là bà tâm hoài bất quỹ. Nếu như ông ta thật sự đã chết, sao bà không nói sớm, tại sao không nói từ một năm trước? Nếu ông ta thật sự đã chết, sao trong khu mộ tổ tiên Nhạc gia không có tên ông ta? Cho dù ông ta đã chết ở nước ngoài thì tro cốt cũng phải được mang về an tang chứ? "

Nhạc phu nhân cười lạnh một tiếng: "Chuyện của tôi với Nhạc Bằng Trình, người có tuổi một chút đều biết. Người đàn ông ba mươi năm không trở về thì chuyện sống chết của ông ta có liên quan gì tới tôi mà tôi phải nói? Ông ta ở bên ngoài có tiền, có đàn bà, tiêu dao tự tại nhiều năm như thế, đột nhiên không nói tiếng nào trở lại, đây còn không quá quái lạ hay sao? Huống chi, bây giờ ông ta đã chết, chỉ còn lại nắm tro cốt, mọi người nói xem, người đàn bà này dùng trăm phương nghìn kế bắt tôi phải nhận người đàn ông này là chồng, bà ta muốn làm gì đây? Vì sao tôi lại không nói à, vì tôi buồn bực, cái loại đàn ông vừa đê tiện vừa khốn nạn như vậy chết đi, tôi muốn giấu còn chẳng được, chẳng lẽ lại bô bô nói ra cho tất cả mọi người đều biết sao? Tôi có bị điên đâu."

Mọi người rối rít gật đầu, cái loại đàn ông khốn nạn vì tình nhân mà vứt bỏ vợ con này nói ra chỉ càng thêm mất mặt, chết thì chết đi, lại còn muốn rêu rao khắp nơi để mọi người đều biết rồi nhắc lại chuyện mình bị vứt bỏ năm đó sao?

Nhạc phu nhân hất cằm lên: "Còn chuyện vì sao tro cốt của ông ta không được mang về an táng..."

Trong đám người có một bà lão có chút lớn tuổi nói: "Cái này tôi biết này, năm đó Nhạc gia đã đuổi Nhạc Bằng Trình ra khỏi Nhạc gia rồi, cho nên ông ta không có tư cách an táng tại phần mộ tổ tiên."

"Nói xem, loại người khốn nạn như Nhạc Bằng Trình lấy tư cách gì mà được an táng ở phần mộ tổ tiên, tại sao tôi phải cho ông ta trở về cơ chứ?"

Thời điểm Nhạc phu nhân nhìn thấy Nhạc Bằng Trình xuất hiện bà đã không hề ngạc nhiên, thậm chí ngay từ lúc đó bà đã biết rõ âm mưu quỷ kế của Hạ Lan phu nhân, đồng thời cũng nghĩ được biện pháp xử lý đơn giản mà hợp lý nhất.

Chuyện này thật ra rất đơn giản, đầu tiên nổi điên với Trương Thanh Nhã

một lát, rồi ngay sau đó nói với mọi người chồng bà đã chết. Biện pháp giải quyết không cần quan tâm đơn giản hay phức tạp, chỉ cần xài tốt là được.

Mỗi một câu nói của Nhạc phu nhân đều được tính toán kỹ càng, liên kết chặt chẽ mật thiết với nhau, khiến cho ai nghe được cũng sẽ theo bản năng mà tin tưởng bà.

Thế nên hiện tại không có một ai hoài nghi Nhạc phu nhân đang nói dối.

Đầu tiên, bà lấy ra chứng cứ chứng minh Trương Thanh Nhã là một người giả tạo, lại cho chồng đeo nón xanh ba mươi năm, là một tiện nhân mà đức hạnh lẫn nhân phẩm đều cực kỳ thối nát. Trước hết để mọi người theo bản năng mà bài xích Hạ Lan phu nhân, sau đó nói Nhạc Bằng Trình là giả, sau cùng mới nói tin Nhạc Bằng Trình đã chết.

Trình tự chặt chẽ như vậy khiến mọi người tin tưởng Nhạc phu nhân hơn là một người phụ nữ có nhân phẩm bại hoại.

Nhạc phu nhân đứng lên, nói với Hạ Lan Minh Đức: “Bây giờ ông đã biết rõ mọi chuyện rồi chứ? Vợ ông với một người đàn ông xa lạ không biết chui từ đâu ra ở chung một chỗ, lại còn muốn đem tên đó nhét vào trong nhà tôi. Hừ, bà ta muốn tôi nuôi nhân tình cho bà ta, không có cửa đâu. Tôi cũng không giống ông, nhiều tuổi như vậy rồi mà còn phải giúp bà ta nuôi nhiều người như vậy, ông đúng là người đàn ông vĩ đại nhất tôi từng thấy.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 806không Phải Con Ông, Ông Đau Lòng Cái Gì.

H

ạ Lan Minh Đức cảm thấy mặt ông ta giống như vừa bị toàn bộ người trong thành phố mỗi người tát cho một phát vậy.

Đau đến chết lặng, đau tới mất luôn cảm giác, ông ta giống như nghe được bên tai âm thanh vả miệng đôm đốp, như muốn tát chết ông ta.

Thậm chí bây giờ Hạ Lan Minh Đức còn nghĩ, sao lúc nãy Nhạc phu nhân sao không đem con tiện nhân Trương Thanh Nhã này giết chết luôn cho rồi?

Bây giờ mặt mũi ông ta đã không còn, ngay cả thể diện của Hạ Lan gia cũng mất sạch, một mình Trương Thanh Nhã đã phá hủy toàn bộ thanh danh mấy đời nhà ông ta.

Yến Thanh Ti không nhịn được nói chêm vào: "Nhưng mà vợ của ông cũng thật đặc biệt, các phú bà khác có bao trai nếu không chọn tiểu thịt tươi thì cũng là nhưng người đàn ông cường tráng. Vợ ông thì ngược lại, nuôi một lão già, thật không tưởng tượng nổi làm sao bà ta có thể nuốt trôi được?"

Hạ Lan Minh Đức cảm thấy, bây giờ mình không chỉ bị toàn bộ người trong Lạc Thành tát, mà còn bị nhân dân cả nước tát rồi.

Yến Thanh Ti nói đúng, nếu bà ta có bao trai thì chọn con mẹ nó một ngôi sao nào đi, một thằng trông đẹp mắt ngon miệng cũng được, ít ra còn có thể nói bà ta có mới nới cũ, thích mặt của người ta hoặc dầu gì cũng có thể nói đàn ông trẻ tuổi tinh lực dồi dào, có thể khiến loại đàn bà như lang như hổ này thỏa mãn. Nhưng mà bà ta lại đi bao một con khỉ già như thế này, người ta nhìn vào sẽ đánh giá ông ta như thế nào đây, người ta chỉ thấy Hạ Lan Minh Đức này còn không bằng một con khỉ già dâm đãng.

"Minh Đức, em không hề lừa gạt anh, thật sự không có... Mấy thứ kia đều là giả, em trong sạch, em chỉ có một người đàn ông là anh... thật sự chỉ có mình anh, van xin anh tin tưởng em..." Hạ Lan phu nhân đã gào đến khàn cả giọng, bà ta vẫn muốn vớt vát cái gì đó.

Tình hình đến mức này, Hạ Lan phu nhân đã rơi vào trạng thái hoảng loạn, bà ta cố gắng nhìn Hạ Lan Minh Đức, bà ta cố gắng mở mắt ra nhưng chỉ có thể thấy tất cả mọi thứ mơ hồ.

Hạ Lan Tú Sắc vội vàng tiến đến: "Ba, dù thế nào mẹ cũng mất đi một đứa bé vì ba, chịu khổ nhiều năm như vậy. Những thứ gọi là chứng cứ kia ba cứ đi điều tra một chút, chúng ta không thể cứ như vậy mà tin người ngoài. Nếu như nghĩ oan cho mẹ thì mẹ thương tâm biết bao nhiêu, chúng ta mới là người một nhà mà, ba..."

Hạ Lạn Tú Sắc nhắc tới mới khiến Hạ Lan Minh Đức nhớ tới đứa bé đầu tiên, chính vì cứu ông ta mà Trương Thanh Nhã mới sảy thai, lần đó bà ta còn thiếu chút nữa mất mạng.

Những việc này Hạ Lan Minh Đức vẫn luôn nhớ kỹ.

Nhạc phu nhân liếc một cái, châm chọc nói: "Ha, đứa bé kia... Hạ Lan Minh

Đức, đó cũng không phải con ông, ông đau lòng cái gì?”

Nhạc phu nhân bất thình lình ném thêm một quả lựu đạn khiến cho tất cả mọi người phải hít sâu một hơi, không dám lớn tiếng nói chuyện, sợ bỏ lỡ bất cứ thứ gì từ miệng Nhạc phu nhân.

Hôm nay tin tức thật là hot, thật là hot, thật là hot quá nha.

Quá phấn khích, hôm nay mà không tới nhất định sẽ hối hận cả đời.

Hạ Lan Minh Đức vừa hơi có chút thương tâm, nghe thấy như vậy hét lên: “Bà nói lại lần nữa?”

“Tô Ngưng Mi, bà im miệng, im miệng...” Hạ Lan phu nhân căm phẫn hét lên, giọng nói khàn khàn khó nghe.

Nhạc phu nhân cười lạnh một tiếng: “Nói lại một lần nữa thì đó cũng không phải là con ông. Tôi thật không nhìn nổi nữa, dầu gì ông cũng hơn 50 tuổi rồi, có thể dùng đầu óc mà làm việc được không, đừng ngu xuẩn đến nực cười như vậy. Hai người mới ngủ với nhau 2 tháng, đứa trẻ đã được 4 tháng rồi, đừng nói với tôi cái gì mà do Trương Thanh Nhã mang thai ở trong mơ...”

Hạ Lan Minh Đức muốn tức điên rồi: “Rõ ràng bác sĩ kiểm tra bảo là hai tháng, bà dựa vào đâu mà nói bốn tháng?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 807: Trông Cô Giống Con Gái Của Ông Hàng Xóm Hơn Đấy, Cha Cô Là Ai?

Nhạc phu nhân bĩu môi cười lạnh: "Hạ Lan Minh Đức, chuyện này tôi vốn cũng không muốn nói, mặc dù không phải con ông nhưng đó vẫn chỉ là một đứa trẻ, nó vô tội, nhưng ông lại ngu xuẩn đến cực hạn. Kết quả bác sĩ đưa cho ông là giả, bà ta đã mua chuộc bác sĩ để làm giả báo cáo, nếu không tại sao tháng đầu tiên hai người kết hôn, bà ta cứ luôn miệng kêu dạ dày có vấn đề, ăn không ngon, nôn ọe không ngừng... Ông chống mắt lên mà coi, trên đời này ai có thể vì bụng không tốt mà buồn nôn nguyên một tháng? Căn bản khi đó bà ta đang nghén."

Hạ Lan Minh Đức như bị sét đánh ngang tai, đứng không vững, đặt mông ngã bệt xuống đất, bởi vì ông ta chợt nhớ ra, tháng đầu tiên sau kết hôn thường xuyên thấy Trương Thanh Nhã nôn ọe, nhất là lúc ăn cơm. Khi đó bà ta luôn nói do không thích ăn thịt, dạ dày khó chịu, nhưng mà... sau khi xảy thai, bà ta cũng không tiếp tục bị như vậy, đến giờ ăn cũng không thấy khó chịu vì mùi gì, ngược lại suốt ngày chỉ thích ăn thịt.

Vợ ngoại tình, bị cho đội nón xanh, đứa con đầu khiến ông áy náy cảm kích nhiều năm như vậy hóa ra lại không phải là con ông.

Trương Thanh Nhã, Trương Thanh Nhã... ông bị con ả này lừa gạt đến thê thảm!

"Bà ta vừa mới bước chân vào nhà Hạ Lan, đứa bé mà lớn thêm chút nữa sẽ rất dễ bị phát hiện, vậy tất cả mưu đồ của bà ta sẽ thành vô ích. Cho nên sau khi cưới hai tháng bà ta mới sắp đặt kế hoạch vì cứu ông khỏi bị rơi xuống lầu mà sảy thai, như vậy vừa để ông cảm kích vì cho rằng bà ta cứu ông, vừa có thể đem thứ trong bụng bỏ đi, lại thuê bác sĩ làm giả kết quả, cứ thế giấu được ông hơn ba mươi năm."

Nhạc phu nhân liếc nhìn người đang cố gắng la hét bản thân oan uổng, bà cười dài: "Trong bụng có một đứa con hoang mà còn gả được vào nhà quyền quý, Trương Thanh Nhã cũng thật có bản lĩnh, đổi thành ai khác cũng không dám làm như vậy."

Hạ Lan Tú Sắc hoàn toàn khiếp sợ, nếu như mẹ cô ta có làm sao thì sau này cô ta làm sao có địa vị trong Hạ Lan gia được nữa, nhất định phải đem

chuyện này gạt bỏ.

Hạ Lan Tú Sắc đột nhiên quỳ xuống, kéo áo Hạ Lan Minh Đức nói: “Ba, ba... ba đừng tin lời người ngoài, chúng ta còn chưa điều tra nữa mà, đừng tùy tiện tin vào quỷ kế của người khác. Con tin tưởng mẹ không phải là người như vậy...”

Yến Thanh Ti chậm rãi nói: “Nói cũng đúng, đúng là nên điều tra lại một chút, tốt nhất là đi bệnh viện giám ADN. Dù đứa con đầu tiên không phải con ông, nhưng bà ta cho ông một đồng cỏ rộng như vậy, quỷ mới biết đây có phải con ruột ông không nữa?”

Trong đám người hóng chuyện cũng nói theo: “Đúng vậy, đúng vậy, tốt nhất ngài Hạ Lan nên mang con trai với con gái đi làm khám nghiệm ADN đi. Là con ruột mới an tâm, nếu không phải con ruột thì chẳng phải nhiều năm qua đã uổng công đi nuôi vợ con cho người khác sao, thế thì không tốt lắm nha.”

“Nói đúng đấy, ngài Hạ Lan nên đi khám nghiêm ADN đi...”

“Ê, ngài Hạ Lan tới bệnh viện nhà tôi đi, tôi làm miễn phí cho.”

Hạ Lan Tú Sắc hét to: "Các người im miệng đi, các người đều ghen tị với nhà chúng tôi, các người toàn là tiểu nhân chỉ biết bỏ đá xuống giếng. Mẹ tôi từng làm hại các người sao? Nhà Hạ Lan chúng tôi làm gì có lỗi với các người sao? Mẹ tôi đã thảm như vậy rồi, sao các người còn muốn ép người quá đáng nữa, nếu ép chúng tôi tới chết thì sao? È

Hạ Lan Tú Sắc gào lên xong thì không còn ai nói gì nữa, vô cùng yên lặng.

Yến Thanh Ti đột nhiên nói một câu: “Ngài Hạ Lan, chả lẽ từ trước tới giờ ông không cảm thấy cô con gái này không giống ông một chút nào sao?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 808: Tùy Tiện Lừa Gạt Một Lần Chính Là Nửa Đời

Hạ Lan Tú Sắc ngẩng phắt đầu lên, biểu tình thì dữ tợn, ánh mắt thì oán độc nhìn chằm chằm vào Yến Thanh Ti: "Yến Thanh Ti, tôi chưa từng làm gì có lỗi với cô, sao cô lại phải đối xử với tôi như vậy, tại sao? Mẹ tôi nói đúng, cô chính là người đàn bà hèn hạ, vô sỉ, ác độc nhất."

Yến Thanh Ti còn chưa kịp lên tiếng, Nhạc phu nhân đã chỉ cô ta mà nói: "Đúng là mẹ nào con nấy, cái gì tốt đẹp không học, lại học ngay mẹ cô cái trò thích giả làm Thánh mẫu. Lúc trước cô tính toán dụ dỗ con trai tôi sao chưa từng nghĩ tới con trai tôi là bạn trai của Thanh Ti? Tôi thấy cô còn nhỏ tuổi nên không muốn đem những chuyện cô làm trước kia ra mà rêu rao. Tôi cho cô cơ hội để tự sửa đổi, cô đừng tưởng rằng trên đời này có bức tường nào gió không lùa được. Mẹ cô lừa gạt ba cô suốt ba mươi năm, bây giờ còn bị vạch trần, với chút đạo hạnh kia của cô tốt nhất là nên đàng hoàng một chút, nếu không tôi cũng sẽ đem những chuyện tốt cô từng làm nói hết ra. Cô nghĩ xem cô còn có thể đi học tiếp sao?"

Mặt Hạ Lan Tú Sắc bỗng trắng bệch như tờ giấy.

Cô ta cắn môi, thân thể yếu đuối run lẩy bẩy, trong mắt ngập nước, dáng vẻ quả thật khiến người ta đau lòng.

Hạ Lan Tú Sắc cúi đầu, hai tay nắm váy thật chặt.

Nhạc phu nhân có thể đem bí mật mẹ cô giấu lâu như vậy moi ra, có lẽ cũng có thể tra xét về cô, cô không thể mạo hiểm như vậy được, nếu không cả hai mẹ con cô ta đều xong rồi. Cô nhất định nhớ kỹ sỉ nhục của ngày hôm nay!

Trong đám người có một phụ nữ có tuổi nói: "Không nói chứ, tôi cũng cảm thấy con gái ông với ông cũng không quá giống nhau, cũng chẳng giống vợ ông nữa."

Trong đám người lập tức có tiếng xì xào bàn tán, vừa nói vừa nhìn trộm Hạ Lan Minh Đức.

Hạ Lan Minh Đức cảm thấy trên đầu mình đã xanh đến phát sáng luôn rồi, chu vi mười dặm cũng có thể thấy cái đèn xanh lè trên đầu ông ta.

Hạ Lan Tú Sắc nghe bọn họ nói, trong lòng càng hận, cô ta thấy bản thân chẳng qua chỉ là một cô bé, sao mọi người cứ ép cô ta.

Cô ta hận, hận tất cả mọi người, rốt cuộc cô ta đã làm sai điều gì?

Hạ Lan Tú Sắc lay lay cánh tay của Hạ Lan Minh Đức, khóc nói: "Ba, ba không thể như thế... Ba phải tin tưởng mẹ, ba phải đứng về phía mẹ, chúng ta là người một nhà, người khác không muốn chúng ta sống tốt, chúng ta càng phải... A..."

Hạ Lan Tú Sắc hét thảm một tiếng, cô ta vừa bị Hạ Lan Minh Đức đẩy ra, ngã xuống đất, lưng vừa vặn ngã phải miếng thủy tinh bị vỡ.

Cô ta mặc một chiếc váy mỏng, thủy tinh cơ hồ đã đâm rách vải, xuyên vào trong da thịt, máu tươi chảy ra nhuộm đỏ sau lung.

Sắc mặt Hạ Lan Minh Đức âm trầm hung ác, lạnh mắt nhìn Hạ Lan Tú Sắc nằm bò ở trên đất.

Con người ai cũng như vậy, nếu đã ghét một người thì cũng ghét tất cả những người bên cạnh người đó.

Trương Thanh Nhã thật sự làm ra những việc đó, bằng chứng kia chất cao như núi, ông ta đã bị bà ta cắm sừng mấy chục năm trời, mãi đến hôm nay mới biết. Quả thực ông ta đã mất một đứa con, nhưng đứa bé cũng rất có thể không phải con ông ta. Còn ông ta lại ngu xuẩn, cảm kích ả tiện nhân này nhiều năm như vậy.

Ông ta chưa bao giờ nghi ngờ Trương Thanh Nhã, tin tưởng bà ta nhiều năm như vậy, cho dù ông ta có tình nhân cũng chưa bao giờ để bất kể người đàn bà nào gây ảnh hưởng tới gia đình. Ông vẫn luôn nói cho mọi người biết Trương Thanh Nhã là phu nhân duy nhất của Hạ Lan gia, duy nhất, duy nhất...

Nhưng mà, ông ta lại bị lừa gạt tới thê thảm như vậy, hơn nửa đời người bị lừa gạt.

--- O ---

Chương 809: Tùy Tiện Lừa Gạt Một Lần Chính Là Nửa Đời

Nếu như hôm nay Trương Thanh Nhã không tự mình tìm chết, chọc giận Nhạc phu nhân thì đến chết ông ta cũng không biết những điều này, đến chết vẫn nuôi con cho người khác, nuôi một đống khỉ cho người khác.

Hạ Lan Minh Đức tin tưởng Trương Thanh Nhã bao nhiêu thì bây giờ hận bà ta bấy nhiêu, hận không thể dùng biện pháp tàn nhẫn nhất giết chết bà ta, ông bị một ả tiện nhân đùa bỡn ba mươi năm, ba mươi năm.

Chính bởi tức giận cùng hận ý trong lòng, Hạ Lan Minh Đức nhìn Hạ Lan Tú Sắc càng cảm thấy đứa con gái này chẳng giống mình một chút nào, càng nhìn càng không thấy giống, càng nhìn càng thấy đây chắc chắn không phải con gái ông ta, đứa bé này chính là một đứa tạp chủng!

Hạ Lan Tú Sắc nhìn sắc mặt Hạ Lan Minh Đức hung ác như muốn giết chết cô ta vậy.

Cô ta nhịn đau nói: “Ba... ba... con là con gái ba mà, ba quên rồi sao, con với ba có chung nhóm máu, là nhóm máu A? Ba còn từng truyền máu cho con mà.”

Hạ Lan Minh Đức dừng một chút.

Kết quả lập tức có tên đàn ông hóng hớt, cười nói: “Ha, nhóm máu A thì tính cái gì, có lẽ tình nhân của vợ ngài cũng có nhóm máu A? Trên thế giới đàn ông có nhóm máu A nhiều như vậy, chả lẽ đều là ba cô hay sao? Vậy tôi cũng là ba cô nè.”

“Nhóm máu cũng không phải mấu chốt, quan trọng là ADN kìa.”

“Đúng đó, tôi cũng có nhóm máu A này.”

Hạ Lan Tú Sắc khóc mà rống lên: “Các người im miệng, im miệng...”

Nước mắt nước mũi tèm nhem, nức nở nói: “Ba... con biết bây giờ ba nhìn con thế nào cũng không vừa mắt, con biết ba tức giận, nhưng mà... nhưng mà cầu xin ba bình tĩnh một chút, đừng để tức giận mà mất lý trí. Trước kia tất cả mọi người đều nói anh hai giống ba ngày trẻ như đúc, ba quên rồi sao?

Anh ấy là con của ba mà? Mẹ là người khôn khéo như vậy, nếu như đứa bé đầu không phải con ba thì mẹ cũng đã nghĩ cách xử lý rồi, mẹ cũng biết không thể cho phép đứa trẻ không phải của ba ở lại Hạ Lan gia, như vậy khác nào tự mình chôn một quả bom hẹn giờ. Mẹ sẽ không làm như vậy, mẹ sẽ không ngu xuẩn như vậy...”

Lời của Hạ Lan Tú Sắc quả thật có lý, làm cho Hạ Lan Minh Đức sửng sốt một chút.

Hạ Lan Tú Sắc bám sát theo nói: “Nếu như ba thật sự nghi ngờ con, không sao cả, con không trách ba, ba vĩnh viễn là người con yêu nhất. Nhưng mà... ba, con không thể ở bên ba được nữa, bị nhục nhã như vậy, con sẽ tự chứng minh sự trong sạch của mình.”

Cô ta quay đầu, cặp mắt đỏ ngầu dữ tợn nhìn chằm chằm những người xung quanh, cuối cùng cô ta nhìn Yến Thanh Ti nói: “Chờ tôi chết, các người đều là hung thủ, tôi có biến thành quỷ cũng không tha cho các người...”

Nói xong, mọi người thấy Ha Lan Tú Sắc cầm một mảnh thủy tinh sắc bén từ dưới đất lên, cắn răng cắt một nhát ở cổ tay mình.

Mọi người kêu lên, không ai nghĩ tới Hạ Lan Tú Sắc sẽ cắt cổ tay tự sát, dẫu sao đâu phải ai cũng dám tự tử.

Hạ Lan Tú Sắc im lặng rơi lệ, từng giọt từng giọt từ tròng mắt lăn xuống, cô ta nói: “Ba... con sẽ dùng cái chết để nói cho ba biết, ba bị bọn họ lừa, con thật sự là con gái của ba, con không lừa gạt ba...”

Dòng máu đỏ thẫm từ từ chảy ra.

Yến Thanh Ti nheo mắt lại, hừ, tìm đường sống trong cõi chết, đối với chính mình còn ra tay độc ác như thế, Hạ Lan Tú Sắc còn lợi hại hơn cả mẹ cô ta.

Từ biểu hiện ngày hôm nay của cô ta thì thấy rõ tâm cơ cùng thủ đoạn của cô ta có khi còn cao minh hơn Hạ Lan phu nhân, trước thì giả bộ ngây thơ nhưng thật ra thì chính cô ta mới là đứa khó chơi nhất.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 810: Muốn Tự Sát À, Có Giỏi Thì Cắt Cổ Ấy!

Mắt thấy sắc mặt Hạ Lan Minh Đức chuyển từ âm ngoan biến thành luống cuống, xem ra Hạ Lan Tú Sắc thành công rồi, bất kể lúc nào thì việc lấy mạng sống ra uy hiếp + giả vờ nhu nhược đều rất có tác dụng.

Mà vở hài kịch ngày hôm nay cũng nên khép màn rồi, nếu không mọi người sẽ nói Nhạc gia quá mức vô tình, đem một cô gái nhỏ bức bách đến chết, chuyện nên chấm dứt ở đây nếu không Nhạc gia sẽ chẳng thu được lợi lộc gì.

Hạ Lan Tú Sắc dùng chiêu này bởi vì cô ta biết trước mặt nhiều người như vậy sẽ không có ai để cô ta phải chết, dẫu sao cắt cổ tay cũng không giống như cắt cổ, huống chi thủy tinh dù có sắc đến mấy cũng không bằng dao, vết thương thoạt nhìn thì đáng sợ chứ thực chất cũng chẳng sâu lắm.

Thời gian chảy máu cũng đủ để mọi người đưa cô ta vào viện cấp cứu.

Yến Thanh Ti khẽ xoa xoa ngón tay, xem ra tâm tư của Hạ Lan Tú Sắc cũng không nhỏ đâu.

Trên thế giới này, người thật sự có can đảm, có khả năng cắt một đường ở cổ tay mình ít vô cùng, cái này cũng cần tới dũng khí, mà tuyệt đại đa số mọi người đều không có cái dũng khí này.

Hạ Lan Minh Đức nhìn thấy máu ồ ồ chảy ra từ cổ tay Hạ Lan Tú Sắc, sắc mặt cô ta ảm đạm dần, cả người lảo đảo muốn ngã, yếu ớt gọi hai tiếng "ba, ba", cuối cùng ngã xuống.

Dù sao đây cũng là con gái ông ta, dẫu sao cũng đã yêu thương nhiều năm như vậy.

Hạ Lan Tú Sắc cử động, cổ tay cô ta vẫn đang chảy máu, thành công kéo lại sự yêu thương của Hạ Lan Minh Đức, ông ta hô to: "Con... con, Tú Tú... Mau, mau gọi xe cấp cứu..."

Ở trong đám đông đang hỗn loạn, vang lên một thanh âm trong trẻo lạnh lùng: "Nếu muốn chết thật thì cắt cổ nha, cắt cổ tay làm gì, cô cắt tay trước mặt nhiều người như vậy còn thiếu nước hô lên, tôi sắp chết, mau tới cứu tôi..."

Lời vừa dứt, bỗng không trung vang lên một tiếng "Keng", một cây đao rơi trước mặt Hạ Lan Tú Sắc.

Nhạc Thính Phong nhìn sang đã thấy Diệp Thiều Quang thu tay về, một chân vẫn còn đạp Nhạc Bằng Trình, khiến ông ta không thể mở miệng, cũng không thể chạy trốn.

Mà cả người Hạ Lan Tú Sắc thì khẽ run lên một cái, ánh mắt nhắm càng chặt hơn.

Yến Thanh Ti cười nhạt, giả vờ hôn mê còn chưa đạt nha.

Hạ Lan Minh Đức nắm chặt nắm tay: "Diệp Thiều Quang, tôi chưa bao giờ kết oán với Diệp gia, con gái tôi đã như vậy, cậu còn muốn thế nào? Nó mới chỉ là một cô bé, chả lẽ cậu muốn nó chết trước mặt cậu thì cậu mới vừa lòng? Phải không?"

Diệp Thiều Quang châm chọc: "Trước hết cứ làm một lần giám định ADN xem có phải con gái ông không đã."

Hạ Lan Minh Đức cắn răng, hôm nay mặt mũi ông ta đã mất sạch. Mặc dù trong lòng ông ta cũng có hoài nghi đây có phải con gái ông ta hay không, nhưng... bất kể thế nào, ông cũng không thể tận mắt nhìn thấy đứa bé ông nuôi mười mấy năm chết tại đây.

Cho dù thật sự không phải con gái ông đi chăng nữa, muốn xử lý bọn họ cũng phải làm giám định ADN xong đã.

Yến Thanh Ti thấy sắc mặt Nhạc phu nhân không tốt cho lắm, sự lo âu toát ra từ trong mắt bà: "Bác gái đừng lo, không chết được đâu, giả vờ đấy, nhóc con này khó đối phó hơn mẹ cô ta nhiều."

Nhạc phu nhân thở phào, mặc dù bà rất hận Hạ Lan phu nhân, nhưng mà vẫn không muốn làm ầm ĩ tới độ xảy ra án mạng.

Bà không phải cảnh sát, cũng không phải quan tòa, bà không có quyền tước đoạt tính mạng của người khác.

Chuyện hôm nay có thể ép Hạ Lan Tú Sắc lộ ra cái đuôi, cũng xem như là chuyện tốt.

Nhạc Thính Phong ôm lấy bả vai của Nhạc phu nhân: "Mẹ, loại người như

vậy mẹ không cần lo lắng, toàn thích lấy cái chết ra để dọa nạt người khác.”

Nhạc phu nhân liếc mắt về phía Hạ Lan phu nhân đã hôn mê cùng với Nhạc Bằng Trình: “Như vậy hai người kia thì sao? Cũng không thể... bỏ qua như vậy chứ?”

--- O ---

Chương 811: Giết Chết Là Còn Quá Nhẹ Nhàng Với Bọn Họ

Hai kẻ này là người mà Nhạc phu nhân cảm thấy kể cả có chết thì vẫn là quá nhẹ nhàng với bọn họ.

Nhạc Thính Phong cười cười: "Con đã bảo Giang Lai báo cảnh sát rồi, cảnh sát cũng sắp đến rồi!"

"Báo cảnh sát với lý do gì đây?"

Nhạc Thính Phong nghĩ rồi nói: "Lừa đảo? Mẹ thấy thế nào?"

Hai người này âm mưu lừa đảo, chiếm đoạt tài sản của nhà họ Nhạc bọn họ.

"Hình như... cũng được đấy."

Chưa qua bao lâu, xe cấp cứu còn chưa thấy đâu mà cảnh sát đã đên trước rồi.

Nhìn thấy tình hình trong hội trường, cảnh sát cũng sửng sốt, sau khi hỏi rõ ràng sự việc, không nói nhiều trực tiếp còng tay Nhạc Bằng Trình lại. Còn về phần Hạ Lan phu nhân, dù sao người ta cũng còn chút nhân tính, đã bị thương thành ra như thế này rồi phải đưa vào bệnh viện trước đã.

Có một cảnh sát đặt câu hỏi, tại sao bà ta lại bị thương nặng như thế?

Nhạc Thính Phong cười cười: "Tự bà ta ngã đấy, không tin anh cứ hỏi mọi người ở đây xem."

Những người khác đều cười ha ha: "Bị ngã đấy..."

Hồi trước, Nhạc Bằng Trình có ghé qua trại tạm giam một chuyến, quả thực là sống không bằng chết, mãi mới có thể thoát ra ngoài, đời nào ông ta chịu vào trong đó một lần nữa, ông ta giãy giụa gào thét: "Đồng chí cảnh sát, tôi là Nhạc Bằng Trình, tôi là cha ruột của Nhạc Thính Phong, tôi nói thật đấy. Không tin, các anh có thể kiểm tra ADN của tôi và nó, chúng tôi có thể làm kiểm tra xác nhận quan hệ cha con. Nó là con trai tôi, cái thằng súc sinh này, nó vu oan cho tôi, nó hại tôi... Ngay cả cha ruột của mình cũng có thể vu oan, nó không phải là người nữa, nó căn bản không phải là người nữa..."

Cảnh sát nói: "Những chuyện này sau khi về đến cục cảnh sát chúng tôi sẽ ghi lời khai, sau đó mới làm các giám định, bây giờ ông phải đi theo chúng tôi."

Nhạc Thính Phong từ từ nói: "Cha ruột của tôi đã chết rồi, ông ta đã di cư ra nước ngoài mấy chục năm, chưa từng về nước lần nào. Mấy năm về trước, ông ta đã trở thành công dân của nước M rồi, tôi sẽ nhanh chóng hoàn thành thủ tục, cung cấp giấy chứng chận đã tử vong cho các vị, chứng minh rằng người này là giả mạo."

"Vậy thì tốt, xin Nhạc tiên sinh hãy cho chúng tôi phương thức liên lạc, chúng tôi còn cần anh phối hợp điều tra."

Giang Lai lập tức đưa một tấm danh thiếp ra, "Đồng chí cảnh sát, đây là phương thức liên lạc của tôi, nếu như có gì cần phối hợp, xin mời cứ liên lạc với tôi."

Cảnh sát gật đầu, nhận lấy tấm danh thiếp.

Nhạc Thính Phong liếc thấy Nhạc Bằng Trình vẫn còn đang giãy giụa gào thét liền bước đến đó, mỉm cười nhìn ông ta.

Nhạc Bằng Trình hận không thể lao ra đâm chết Nhạc Thính Phong: "Cái thằng ranh con khốn nạn này, Nhạc Thính Phong, không có ông đây thì làm sao có mày được? Mày với mẹ mày là cùng một giuộc với nhau, tao sẽ đợi đến ngày sự thật phơi bày, ngay đến cả cha đẻ mà mày còn dám hãm hại, mày không chết tử tế được. Để tao chống mắt lên xem mày sẽ có kết cục như thế nào?"

Nhạc Thính Phong cười cười: "Xin lỗi, tuy rằng ông diễn rất giống, nhưng ông thật sự không phải là cha đẻ của tôi. Ông ta đã chết rồi, còn nữa, e rằng ông không thể nhìn thấy kết cục cuối cùng của tôi rồi, bởi vì rất có thể cả đời này ông không có cách nào để thoát ra khỏi trại giam được đâu, đương nhiên cũng không thể nhìn thấy tôi được."

Nhạc Bằng Trình tức muốn hộc máu, gào thét chửi âm lên: "Nhạc Thính Phong, cái thằng súc sinh này..."

Nhạc Thính Phong đột nhiên bước lên phía trước một bước, thì thầm nói: "Ở Hải thành tôi còn có thể đưa ông vào trại tạm giam, huống chi... đây là Lạc Thành, ông... làm sao có thể bì được với tôi đây?"

Sắc mặt của Nhạc Bằng Trình trắng bệch...

Đợi đến lúc ông ta tỉnh lại thì đã bị cảnh sát đẩy vào trong xe.

Ông ta gào thét giãy giụa muốn lao xuống xe, đã bị cảnh sát đẩy vào trong: "Ông còn giãy giụa nữa thì không chỉ là bắt giữ như thế này thôi đâu..."

Nhạc Bằng Trình không dám giãy giụa nữa, ông ta nói: "Đồng chí cảnh sát, tôi là Nhạc Bằng Trình thật mà, tôi là thật đấy. Nhạc Thính Phong và Tô Ngưng Mi cấu kết với nhau hãm hại tôi, cho dù bọn họ có mang giấy chứng tử đến cũng là do dùng tiền mua được, tôi là thật mà, là thật mà..."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 812: Làm Thế Nào Để Chứng Minh Được Cặn Bã Là Cặn Bã Đúng Là Một Vấn Đề Khó Khăn

Đồng chí cảnh sát ngồi bên cạnh nói: “Nếu như giấy chứng tử của bọn họ là thật, sự thật rõ ràng như thế, phía chúng tôi đương nhiên sẽ tiếp nhận.”

Nhạc Bằng Trình kêu gào: “Nhưng cái bọn họ cầm đến là giả mà bởi vì tôi đã chết đâu?”

Cảnh sát: “Vậy ông chứng minh ông còn chưa chết đi xem nào?”

“Nhưng... tôi vẫn đang sống là minh chứng tốt nhất rồi còn gì, tôi làm sao mà chứng minh được tôi chưa chết?”

“Vậy thì đó là việc của ông, cảnh sát chúng tôi chỉ dựa vào bằng chứng để phá án thôi.”

“Các người là cảnh sát, các người nên đi điều tra...”

“Người ta đã cung cấp sự thật rồi, chúng tôi tại sao phải điều tra làm gì nữa?”

“Các người, các người... tôi biết ngay mà, các người đã cấu kết với Nhạc Thính Phong rồi chứ gì? Các người...”

“Vậy thì ông đi kiện đi!”

...

Lúc sắp đi, cảnh sát còn thông báo với Hạ Lan Minh Đức, vợ ông ta bây giờ đang là đối tượng bị tình nghi, thế nên trong thời gian điều trị không thể đi đâu hết, nếu như chạy sẽ trở thành đối tượng bị truy nã.

Vẻ mặt của Hạ Lan Minh Đức cực kỳ khó coi, ông ta gật đầu không nói gì.

Xe cảnh sát vừa mới đi khỏi, xe cứu thương liền đến đưa cả hai mẹ con Hạ Lan phu nhân đi. Hạ Lan Minh Đức cũng đi theo, ông ta còn ở lại đây để làm trò cười cho người khác nữa à?

Bữa tiệc từ thiện vốn dĩ náo nhiệt như thế giờ chỉ còn lại một đống hỗn độn.

Nhạc Thính Phong vẫn chưa để những người khác rời khỏi đây, người của anh vẫn chặn ở cửa ra vào của hội trường.

Anh nói: "Chuyện xảy ra ngày hôm nay, từ đầu đến cuối mọi người đều nhìn thấy rất rõ ràng, chắc chắn rằng mọi người cũng biết rõ Hạ Lan phu nhân cấu kết với tình nhân, giả mạo làm cha ruột của tôi, muốn xâm nhập vào nhà chúng tôi..."

"Đúng thế, đúng thế, chúng tôi đều rất rõ ràng. Hạ Lan phu nhân thật chẳng ra gì, sao có thể làm ra những chuyện như thế này được, quá là độc ác. Nhạc phu nhân đánh rất hay..."

Ngay lập tức có người đứng bên cạnh nói theo: "Nhạc phu nhân căn bản là không có đánh bà ta, là do bà tự tìm đường chết thôi."

Nhạc Thính Phong nhếch môi: "Nếu đã như vậy thì xin mời các vị đưa điện thoại ra, sau khi chúng tôi xác định trong điện thoại không có bất cứ một video hoặc ghi âm nào thì mới có thể để các vị rời khỏi đây. Chuyện này có liên quan đến danh dự và uy tín của nhà họ Nhạc, nếu như bị lộ ra ngoài vậy thì không hay chút nào, phải không?"

Đương nhiên có người không đồng ý, bây giờ đối với mọi người, điện thoại là thứ vật dụng quan trọng nhất trong cuộc sống, trong đó ẩn chứa rất nhiều bí mật, rất nhiều cặp vợ chồng có điện thoại gọi đến đều không thể nghe trước mặt nhau, phải chạy ra chỗ khác mới được, sao có thể để người khác tra xét điện thoại của mình?

"Cái này... cái này... Nhạc thiếu, làm như vậy không hay lắm đâu, tự chúng tôi sẽ xóa hết những gì đã quay được là được rồi mà?"

"Xin lỗi, bây giờ ngay cả gia đình của bạn thân còn không thể tin tưởng huống chi là người khác?" Thái độ của Nhạc Thính Phong cực kỳ cương quyết.

"Nhạc thiếu, dù sao anh cũng không phải là cảnh sát, anh không có quyền tra xét chúng tôi, anh làm thế này là xâm phạm đời sống riêng tư của chúng tôi."

"Không sao, những người không đồng ý người của tôi tra xét có thể đợi, đợi đến khi nào mọi người đồng ý thì mới được phép đi khỏi nơi này. Tôi xin phép được đi trước, hôm nay mẹ tôi đã chịu tổn thương nặng nề đến như thế, tôi phải đưa bà về nhà nghỉ ngơi."

Những gì Nhạc Thính Phong nói cực kỳ rõ ràng, không cho kiểm tra cũng được thôi, vậy thì cứ đợi ở đây đi, không chịu hợp tác thì đừng hòng ra khỏi đây.

Nhạc phu nhân lập tức ôm ngực, “ôi” một tiếng, nói: “Thanh Ti, bác đau đầu, đau ngực quá, đến đây đỡ bác đi con.”

Yến Thanh Ti vội vàng chìa tay ra đỡ lấy Nhạc phu nhân.

Có người hét lên: “Nhạc Thính Phong, anh đừng có tưởng nhà họ Nhạc các người thế lực lớn là có thể một tay che trời, anh làm như thế là phạm pháp, tôi muốn kiện anh...”

Nhạc Thính Phong cười thản nhiên, nói: “Vậy khi nào các người ra khỏi đây rồi hẵng nói, tôi đang chờ đấy.”

--- O ---

Chương 813: Nếu Đã Tóm Được Em, Thì Làm Sao Có Thể Để Em Chạy Mất?

Một câu thôi cũng đủ khiến mọi người ở đây đều im bặt.

Ánh mắt của bọn họ nhìn chằm chằm vào Nhạc Thính Phong, nhìn anh đưa Nhạc phu nhân và Yến Thanh Ti rời khỏi nơi này mà không thể làm được gì, họ muốn đi nhưng tất cả cửa ra vào đều bị chặn hết cả rồi.

Có một người đàn ông trung niên tính tình không được tốt, hét lên: “Thật quá ngông cuồng, không coi ai ra gì... Chẳng lẽ cả cái Lạc Thành này đều của nhà họ Nhạc chắc? Tôi đang muốn xem, xem ai có thể cản tôi ra khỏi đây đấy?”

Ông ta hùng hổ bước ra ngoài, kết quả chưa đến một lúc thì đã tiu nghỉu quay vào, dù cho người khác có hỏi cái gì ông ta cũng không trả lời, chỉ trực tiếp rút điện thoại ra, tự mình mở khóa quăng cho người kiểm tra.

Ánh mắt Diệp Thiều Quang vẫn bám theo hình ảnh Quý Miên Miên rời khỏi đây, khẽ cắn răng, cái gã Nhạc Thính Phong này, anh giúp anh ta thế mà anh ta không chịu mở cửa sau cho anh.

Khó khăn lắm mới tóm được Quý Miên Miên, bây giờ lại để cô chuồn mất.

Diệp Thiều Quang quăng cả cái điện thoại cho Giang Lai. “Chiếc điện thoại này tôi không cần nữa, để tôi đi.”

Giang Lai nhớ đến cái cảnh anh ta kéo Quý Miên Miên đi: “Cái này, Diệp tiên sinh không hay lắm đâu, chúng tôi cũng không phải là người tham tiền.”

“Tôi cầu xin anh đấy, được chưa?” Mặt mũi Diệp Thiều Quang trở nên dữ tợn.

Giang Lai vuốt vuốt sống mũi: “Vậy... được rồi, anh... đi trước đi, nhưng... chắc là... không đuổi kịp đâu...”

“Cậu nói cái gì cơ?”

“Không có gì, đi thong thả nha!” Giang Lai cười ha ha.

Diệp Thiều Quang sải chân bước vội, phi như bay ra ngoài, may mà vận may của của anh cũng không tệ đến như vậy, đúng lúc nhìn thấy Quý Miên Miên khom người lên xe.

Diệp Thiều Quang ngay lập tức chạy đến đó, tốc độ còn vượt qua cả vận động viên chạy nước rút một trăm mét, nhanh chóng lôi Quý Miên Miên đã bước một chân vào trong xe xuống dưới.

Quý Miên Miên bị kéo cho một phát cả người suýt ngã ngửa ra đằng sau, nhưng may được người đứng đằng sau đỡ lấy. Cô nhìn thấy gương mặt xinh đẹp, kinh diễm đó của Diệp Thiều Quang liền quát lên: "Diệp Thiều Quang, anh muốn làm cái gì?"

"Em nói xem tôi có thể làm cái gì đây? Hôm nay tôi đã bắt được em, em cảm thấy tôi còn có thể để em dễ dàng trốn thoát được hay sao?"

Diệp Thiều Quang khiêng Quý Miên Miên lên vai rồi nói với tài xế: "Bảo với Yến Thanh Ti là tôi đưa người của cô ta đi trước."

Quý Miên Miên hét lên: "Cái tên khốn khiếp Diệp Thiều Quang này, anh để bà đây xuống ngay không thì bảo? Có bản lĩnh thì chúng ta đánh một trận, xem xem tôi có thể giết chết được anh hay không...?"

"Có thể, chốc nữa lên giường rồi em muốn giết tôi bao nhiêu lần cũng được."

Diệp Thiều Quang bước nhanh như bay, Yến Thanh Ti ở phía sau nhìn thấy anh ta vác Quý Miên Miên chạy mất, nhảy xuống xe muốn đuổi theo nhưng đã không kịp nữa rồi.

Yến Thanh Ti tức đến nghiến răng: "Cái tên Diệp Thiều Quang này, nhất định phải động đến người của em đấy à?"

Nhạc Thính Phong nói: "Hắn ta không có ác ý với Quý Miên Miên..."

Yến Thanh Ti gật đầu: "Em biết là không có, nếu như có thì em đã sớm đập chết hắn rồi."

"Đi thôi, lên xe cái đã, chốc nữa anh sẽ cho người điều tra hành tung của Diệp Thiều Quang."

Yến Thanh Ti vừa quay sang thì nhìn thấy Du Dực đi ra từ cửa chính khách

sạn, cô ngẩn ra. Vừa nãy trong bữa tiệc, Du Dực như thể biến mất vậy, cô cũng suýt quên luôn là hôm nay ông cũng tới đây.

Du Dực bước đến trước mặt Yến Thanh Ti, Nhạc Thính Phong đứng chắn trước mặt cô, nói với Du Dực: “Cám ơn ông đã giúp tôi cầm chân Diệp Kiến Công.”

Lúc mọi chuyện mới bắt đầu ầm ĩ lên đã không nhìn thấy Du Dực đâu, cũng chẳng nhìn thấy những người khác của nhà họ Diệp.

Điều đó chỉ có thể nói lên một việc, Diệp Kiến Công đã bị Du Dực cầm chân.

Một Hạ Lan phu nhân rất dễ đối phó, nhưng nếu như cả lão cáo già Diệp Kiến Công cũng nhúng tay vào, việc này tuyệt đối sẽ không thể kết thúc nhẹ nhàng như thế được đâu, chiêu trò và thủ đoạn của Diệp Kiến Công cao tay hơn rất nhiều.

Hôm nay có thể thuận lợi như thế này, chắc chắn phải cám ơn Du Dực.

Du Dực nhìn Yến Thanh Ti, lạnh lùng nói với Nhạc Thính Phong: “Tôi làm thế cũng không phải là vì cậu.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 814: Mẹ Tôi Có Quan Hệ Gì Với Nhà Họ Du Của Ông Không?

Hôm nay ông cầm chân Diệp Kiến Công hoàn toàn là vì Yến Thanh Ti.

Nhạc Thính Phong cười nói: “Cho dù ông vì ai, chuyện ngày hôm nay tôi vẫn phải cảm ơn ông.”

Giờ Yến Thanh Ti mới nghĩ ra, lúc đó ngoại trừ sự vắng mặt của Du Dực ra thì còn có cả lão cáo già nhà họ Diệp.

Cô muốn nói gì đó với Du Dực nhưng lại cảm thấy hình như dù nói cái gì cũng rất ngại. Cô... không biết cư xử ra sao với Du Dực nữa.

Du Dực rất bao dung, yêu thương cô, giống y như cách Nhạc phu nhân đối xử với cô vậy. Cô đã quen với sự yêu thương của Nhạc phu nhân rồi, hơn nữa Nhạc phu nhân cũng là phụ nữ, cô từ nhỏ chỉ được hưởng sự yêu thương của mẹ, cho nên khi tiếp nhận tình cảm của Nhạc phu nhân không có gì khó cả.

Nhưng... Du Dực không giống thế. Du Dực... là một người đàn ông, một người đàn ông có tuổi tác giống như cha mình. Ông đối xử với cô rất tốt, hoàn toàn không phải vì mẹ của cô, Yến Thanh Ti luôn không biết nên nói gì khi nhìn thấy ông.

Du Dực nói với Yến Thanh Ti: “Sau này chú sẽ ở lại Lạc Thành một thời gian dài, con có việc thì cứ đến tìm chú.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Dạ... hôm nay... cám ơn chú.”

Trên gương mặt lạnh lùng của Du Dực hiện lên một nụ cười nhẹ nhàng: “Ở ngoài này nóng lắm, con lên xe đi.”

Yến Thanh Ti gật đầu, cùng lên xe với Nhạc Thính Phong.

Đi đến trước cái xe rồi, Yến Thanh Ti đột nhiên nhớ ra một chuyện mà cô đã bỏ lỡ hai lần, hôm nay không thể để lỡ được nữa. Cô nói với Nhạc Thính Phong: “Em nghĩ ra một chuyện, em phải đi hỏi Du Dực.”

Nhạc Thính Phong kéo tay cô lại: “Anh đi với em.”

Yến Thanh Ti lắc đầu: "Không cần đâu, anh và bác cứ lên xe trước đợi em, em... có chuyện phải hỏi riêng ông ấy."

Yến Thanh Ti rút tay ra khỏi tay của Nhạc Thính Phong, xách váy lên đuổi theo gọi lại Du Dực, ông đang định lên xe: "Này... chú, đợi tôi một chút..."

Du Dực quay lại nhìn Yến Thanh Ti, hỏi: "Còn có chuyện gì sao?"

Yến Thanh Ti gật đầu: "Có... Tôi có một chuyện muốn hỏi chú?"

"Chuyện gì vậy?"

Hôm nay Yến Thanh Ti tham gia bữa tiệc này chỉ mang theo một cái xắc tay nhỏ, cô không nghĩ đến sẽ gặp được Du Dực nên cũng chẳng chuẩn bị gì, cô khoa tay múa chân nói: "Năm đó khi chú quen mẹ tôi, có từng nhìn thấy bà đeo một sợi dây chuyền không, một sợi dây chuyền bằng bạc?"

Du Dực lắc đầu: "Chưa từng nhìn thấy, vào thời đại ấy của bọn chú, cúc áo của phụ nữ đều cài cực kỳ kín đáo, kể cả có cũng không nhìn thấy."

Yến Thanh Ti cau mày: "Không có à? Vậy... vậy chú có ấn tượng gì về cái dây chuyền màu trắng hình lá cây ngân hạnh của Du Hí không?"

Du Dực gật đầu: "Chú biết, cái dây chuyền đó của nó làm sao?"

Yến Thanh Ti nói rất gấp gáp: "Mẹ tôi cũng có một sợi dây chuyền giống y như thế, lúc nhỏ tôi đã từng nhìn thấy. Tôi nhớ rõ rằng lúc mẹ tôi chết vẫn còn đang đeo nó, sau này mẹ tôi được hỏa táng, sợi dây chuyền đó cũng không biết tung tích. Nhưng tôi nhớ rất rõ, lúc tôi nhìn thấy sợi dây chuyền trên cổ của Du Hí, tôi còn tưởng đó là của mẹ tôi, tôi liền cướp lại, sau này tôi mới phát hiện ra hai sợ dây chuyền đó không phải là một..."

Yến Thanh Ti nói xong, sắc mặt của Du Dực liền biến.

Yến Thanh Ti tiếp tục nói: "Sợi dây chuyền của mẹ tôi và sợi dây chuyền của Du Hí hình như là một cặp, nếu như tôi đoán không nhầm, ghép hai mặt vào nhau sẽ có hình một chiếc lá ngân hạnh hoàn chỉnh. Mẹ... tôi, bà... có quan hệ gì với nhà họ Du của chú không?"

"Con nói là... mẹ con cũng có một sợi dây chuyền... giống y hệt với sợi dây chuyền của Du Hí, đúng không? Con có chắc không, con thực sự không nhớ nhầm đấy chứ?"

--- O ---

Chương 815: Sẽ Thay Thế Mẹ Cô Bảo Vệ Cô

Yến Thanh Ti gật đầu: "Đúng, mẹ tôi có một cái giống y hệt như vậy, tôi tuyệt đối không nhớ nhầm. Ký ức của năm đó tôi sẽ vĩnh viễn không bao giờ quên, từ trước đến giờ tôi vẫn nhớ rất rõ, nhắm mắt lại như thể đó mới chỉ là chuyện của hôm qua mà thôi. Sau này tôi có hỏi Du Hí, anh ta bảo sợi dây chuyền đó anh ta đã đeo từ hồi bé tí. Anh ta còn hỏi mẹ anh ta, mẹ anh ta cực kỳ chắc chắn nói rằng sợi dây chuyền đó chỉ có một trên đời. Nhưng mà... nếu như đó là duy nhất, vậy sợi dây mà mẹ tôi đeo là gì?... Chuyện này tôi vẫn muốn hỏi chú, nhưng hai lần trước đều quên mấy. Vậy sợi đây chuyền đó có phải là do tổ tiên nhà họ Du truyền lại hay không?"

Vẻ mặt của Du Dực đông cứng lại rất đáng sợ, ông hỏi: "Không phải... sợi dây đó không phải do đời trước của nhà họ Du truyền lại. Thanh Ti, con có chắc chắc mẹ con đã từng có một sợi dây chuyền ngân hạnh màu bạc giống y hệt với cái của Du Hí không?"

Yến Thanh Ti không biết tại sao đột nhiên Du Dực lại trở nên nghiêm nghị như thế, cô trịnh trọng gật đầu: "Tôi chắc chắn, cực kỳ chắc chắn, từ khi tôi bắt đầu nhớ được mọi chuyện thì đã nhìn thấy chiếc vòng này trên cổ mẹ tôi rồi."

Du Dực nhíu mày rất chặt, bóng đêm phủ xuống, biểu cảm trên mặt của ông phức tạp đến mức khiến cho Yến Thanh Ti không khỏi cảm thấy kinh hãi.

Buổi tối mùa hè có gió thổi nhưng không cách nào xua tan đi sự nóng bức, mặt đường bị phơi nắng cả một ngày vẫn còn tỏa ra nhiệt lượng. Nhưng Yến Thanh Ti lại cảm thấy xung quanh ngày càng lạnh dần, biểu cảm và phản ứng của Du Dực nói cho cô biết, sợi dây chuyền này có thể không hề đơn giản một chút nào.

Nhưng... một sợi dây chuyền có thể dẫn đến chuyện gì, Yến Thanh Ti không tưởng tượng ra được.

Đột nhiên Du Dực đè lại vai của Yến Thanh Ti, nghiêm túc nói: "Thanh Ti, bây giờ mỗi câu nói của chú, con đều phải nhớ thật kỹ. Chuyện về chiếc vòng cổ này đừng nói cho bất kỳ một ai biết nữa, đừng để bất kỳ ai biết chuyện này, cũng đừng đi tìm Du Hí. Chuyện này chú sẽ lập tức đi điều tra, nó có khả năng liên quan đến thân thế của mẹ con. Sắp tới chú không ở Lạc Thành, con nhớ phải chú ý an toàn."

Những lời của Du Dực khiến cho Yến Thanh Ti không khỏi kinh ngạc, cô hỏi: “Rất... nghiêm trọng ạ?”

Du Dực gật đầu: “Có lẽ... sẽ là chuyện động trời.”

Bây giờ trong đầu Du Dực chỉ có một chữ “loạn”, rất nhiều phán đoán hiện lên trong đầu ông, nhưng trước khi có chứng cớ thực sự, ông không dám để nhiều người biết chuyện này.

Yến Thanh Ti lập tức trợn mắt, động trời ư?

Chuyện này... chuyện này lớn đến mức nào chứ, mà khiến cho một người điềm tĩnh như Du Dực phải nói ra câu đó?

Yến Thanh Ti cầm lấy tay của mình hỏi: “Vậy... chiếc vòng cổ đó, có phải là của nhà họ Du không?”

Du Dực lắc đầu: “Không phải, đó không phải là đồ thuộc về nhà họ Du, nhưng... chắc là có một mối quan hệ sâu xa. Bây giờ chú cũng chưa dám chắc, chú phải quay về Hải Thành một chuyến đã, chú phải điều tra rõ chuyện này. Đợi khi nào chú làm rõ mọi chuyện rồi, chú sẽ nói cho con ngay lập tức.”

“Vâng... con... biết rồi ạ!”

“Con phải bảo vệ chính bản thân mình cho tốt, nếu gần đây có phim mới thì đừng vội nhận, nghỉ ngơi một chút đã, cũng đừng ra ngoài một mình.”

“Vâng... con biết rồi.”

“Mau quay về đi thôi.”

Yến Thanh Ti gật đầu, quay người bước về phía xe của Nhạc Thính Phong. Cô đi được hai bước, quay đầu lại nhìn thì vẫn thấy Du Dực vẫn đang đứng đó nhìn mình.

Du Dực vẫy tay với Yến Thanh Ti, cô đột nhiên nhớ đến những gì mà Du Dực đã nói: Sau này chú sẽ bảo vệ con! Chú sẽ không làm tổn thương con, càng sẽ không để bất kỳ người nào làm tổn thương đến con cả.

Không hiểu sao, giờ cô lại tin vào những lời nói đó.

Cô tin rằng, Du Dực... sẽ bảo vệ cô, sẽ canh chừng cô, sẽ thay mẹ cô chăm sóc cô.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 816trong Lòng Bác, Ông Ta Đã Chết Từ Lâu Rồi

B

óng dáng đó của ông dường như khiến cô cảm nhận được một thứ tình cảm từ trước đến nay cô chưa bao giờ được trải nghiệm.

Trên đường về nhà, Nhạc Thính Phong thấy Yến Thanh Ti vẫn không nói gì, liền hỏi: “Sao vậy, ông ta nói gì mà sắc mặt em lại kém thế?”

Cô lắc đầu: “Em cũng không biết nữa, em đang lo lắng, có thể em vừa mới phát hiện ra một... phiền toái lớn.”

Nhìn biểu hiện của Du Dực như thế là cô biết, nếu chuyện mà cô vừa nói cho ông đúng như những gì ông đang suy đoán, có lẽ nó sẽ là một chuyện động trời, vậy... sẽ chỉ mang lại phiền toái lớn hơn nữa mà thôi.

Nhưng mà Yến Thanh Ti thực sự cảm thấy rất kỳ lạ, tại sao mẹ cô lại có một sợi dây chuyền giống hệt với cái của Du Hí?

Nếu như sợi dây chuyền đó không phải là đồ gia truyền của nhà họ Du, vậy nguồn gốc của sợi dây chuyền này là từ đâu? Ai đã đưa nó cho Du Hí?

Trong đầu Yến Thanh Ti giờ là một mớ hỗn độn.

Nhạc Thính Phong một tay cầm vô lăng, một tay siết chặt lấy tay cô.

“Có anh ở đây, cả mẹ và anh đều bên cạnh em.”

Nhạc phu nhân ngồi ở đằng sau cũng nói: “Đúng thế, bác cũng ở bên cạnh con. Thanh Ti, con xem, bây giờ bác siêu không, một mình bác đấu với người khác không thành vấn đề. Sau này bác có thể giúp con rồi, sẽ không để con phải xông pha một mình nữa.”

Trong lòng Yến Thanh Ti ấm áp, đúng vậy, bây giờ bên cạnh cô còn có hai

người họ, giờ đã không giống với trước kia nữa rồi, cho dù có xảy ra chuyện gì cũng chỉ có một mình cô gánh vác.

Yến Thanh Ti gật đầu: “Vâng, đúng thế, hôm nay bác lợi hại cực kỳ luôn.”

Nhạc phu nhân đỏ mặt: “Thực ra, nếu không có hai đứa ở bên cạnh bác, bác đã sớm bị dọa ngất đi rồi. Con có biết tại sao giữa chừng bác lại phải ngồi xuống không? Bởi vì chân bác run hết cả lên, bác mà không ngồi xuống thì ngã mất. Lúc đó, khi bác nhìn thấy Nhạc Bằng Trình, bác thực sự rất kinh ngạc, bác ngạc nhiên đến mức mặt bác không còn biểu cảm nào khác nữa. Bác thực sự không ngờ rằng Trương Thanh Nhã lại lôi Nhạc Bằng Trình về đây. Bác cũng thấy buồn bực, con mụ đó trước đây lúc còn ở nhà luôn đối địch với bác thì cũng thôi, bây giờ lại còn thế, rốt cuộc là bà ta muốn cái gì cơ chứ?”

Yến Thanh Ti cười cười: “Chắc là vì... muốn để bác không được sống yên ổn. Tâm lý của loại người này vặn vẹo vô cùng, bác không có cách nào dùng suy nghĩ bình thường của mình để hiểu được tâm lý của một kẻ điên đâu.”

Thực ra tâm lý của Hạ Lan phu nhân cũng không khó để lý giải. Bà ta rất háo thắng, cực kỳ ham thích hư vinh, lại là một

người có lòng đố kỵ mạnh mẽ, ông trời cho bà ta tính nết của công chúa nhưng lại để số mệnh và thân phận của bà ta là một con hầu.

Cha bà ta dùng mạng sống để đổi lấy cơ hội ở lại nhà họ Tô cho bà ta, nhưng bà ta chỉ thấy Nhạc phu nhân là hòn ngọc quý được cả nhà cưng chiều, chỉ thấy Nhạc phu nhân cũng bằng tuổi mình mà lại có rất nhiều thứ, Nhạc phu nhân không cần làm gì cũng có thể có được tất cả. Còn bản thân bà ta lại chẳng có gì, kiểu tâm lý tự ti này dần dần biến thành đố kỵ, đố kỵ sẽ khiến con người ta mất đi lý trí, sẽ khiến cho người ta trở nên điên cuồng.

Cho dù sau này Hạ Lan phu nhân có được tất cả những gì mà bản thân bà ta mong muốn, sống một cuộc sống giàu sang, nhưng bà ta cũng sẽ không vì thế mà bình tĩnh lại. Bà ta sẽ chỉ càng lúc càng điên cuồng hơn, muốn cướp hết mọi thứ của Nhạc phu nhân, muốn thấy bà gặp xui xẻo, muốn bà phải quỳ dưới chân mình, nó đã trở thành tâm nguyện suốt bao nhiêu năm của bà ta. Đây là bệnh, phải trị!

Yến Thanh Ti nghĩ ra một chuyện, cô hỏi Nhạc phu nhân: “Bác gái, cháu vẫn cứ thắc mắc tại sao lúc đó bác lại nghĩ ra được chiêu... Nhạc Bằng Trình đã chết rồi?”

Nhạc phu nhân nâng cằm lên nói: “Trong lòng bác, ông ta đã chết từ lâu rồi. Hơn ba mươi năm qua hầu như mỗi ngày bác đều nghĩ sao ông ta lại không chết quách đi cho rồi, tại sao ông ta vẫn chưa chết? Bác thật sự không muốn ông ta sống thêm một ngày nào nữa.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 817cuộc Sống Bi Thảm Của Kỹ Nữ Trương Chỉ Mới Bắt Đầu

C

âu trả lời của Nhạc phu nhân rất đơn giản, không phải đầu óc bà nhanh nhẹn, mà là trong thế giới của bà, bà vẫn cho rằng Nhạc Bằng Trình đã chết từ lâu rồi.

“Hôm nay bác ngầu cực kỳ, ngầu nhất là khi bác nói rằng Nhạc Bằng Trình đã chết ấy.”

Nhạc phu nhân cười hì hì, “Thật không?”

“Thật đấy!”

Nhạc phu nhân lại thở dài một tiếng: “Đáng tiếc, Trương Thanh Nhã chắc là không xử lý được, nếu bà ta không chịu thừa nhận thì cảnh sát cũng chẳng làm gì được bà ta.”

Yến Thanh Ti cầm tay Nhạc phu nhân cười nói: “Không đâu bác, hôm nay chỉ là khởi đầu của bà ta mà thôi, bác cho rằng sau này địa vị của bà ta ở Hạ Lan gia vẫn còn như trước kia sao?”

Hôm nay Nhạc phu nhân vạch trần những bí mật đó không khác gì quăng vào lòng Hạ Lan Minh Đức một quả bom nổ chậm. Kể cả Hạ Lan Minh Đức có không ly hôn với Trương Thanh Nhã đi chăng nữa, sau này cuộc sống của bà ta ở nhà Hạ Lan chắc chắn là cực kỳ đặc sắc.

Không có một thằng đàn ông nào chịu đựng được một bà vợ thường xuyên cắm sừng cho mình.

Cuộc sống bi thảm của Hạ Lan phu nhân chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi.

...

Lúc về đến nhà đã là tối muộn, Nhạc Thính Phong vội vã sắp xếp cho người ở bên nước M tìm cách lấy giấy chứng tử của Nhạc Bằng Trình gửi sang đây. Những chuyện như thế này tuy rằng bất hợp pháp, nhưng ở nước ngoài, chỉ cần bạn chịu bỏ tiền ra, không có gì là không thể.

Nhạc Bằng Trình cũng không phải nhân vật quan trọng, lăn lộn ở nước ngoài ba mươi năm cũng chẳng có danh tiếng gì, cái loại đàn ông như thế này, kể cả có ngồi vào vị trí người thừa kế của nhà họ Nhạc cũng chỉ khiến nhà họ Nhạc lụi bại mà thôi.

Nhạc Thính Phong còn sai người ngay trong đêm mua một ngôi mộ và dựng cho Nhạc Bằng Trình một cái bia.

Nếu như đã làm thì nhất định phải làm hoàn chỉnh, anh muốn khiến cho người tên là Nhạc Bằng Trình này hoàn toàn trở thành một người đã chết, cho dù ông ta có còn sống, ông ta cũng đã là người chết rồi, ông ta chính là một con người không tồn tại trong thế giới này.

Dù ông ta có đi đến đâu cũng không có ai thừa nhận ông ta cả.

Sau khi làm xong những chuyện này, Nhạc Thính Phong vẫn không yên tâm, lại gọi điện thoại cho Giang Lai.

“Giang Lai, cậu đi tìm Đinh Phù, phải tìm được bà ta trước khi cảnh sát tìm thấy bà ta, bảo bà ta ngoan ngoãn câm miệng lại cho tôi...”

“Nhưng nếu như Đinh Phù không đồng ý thì làm thế nào? Dù sao bà ta và Nhạc Bằng Trình cũng ở bên nhau ba mươi năm.”

“Yên tâm, bà ta nhất định sẽ đồng ý thôi, mà còn cực kỳ tình nguyện nữa là đằng khác... bà ta còn ước gì cậu đi tìm ấy chứ.”

“Vâng, tôi rõ rồi, thưa sếp.”

Nhạc Thính Phong làm xong việc, quay về phòng ngủ thì Yến Thanh Ti đã ngủ rồi. Anh thay đồ ngủ lên giường, vòng tay ôm cô vào lòng, lồng ngực trống rỗng chớp mắt một cái đã được lấp đầy.

Đột nhiên anh nhớ đến một câu, vòng tay này của anh sinh ra là vì em.

Nhạc Thính Phong cảm thấy câu nói này rất đúng

Bóng đêm yên tĩnh, nhiệt độ ở trong phòng để ở mức 26 độ, không nóng cũng không lạnh, rất vừa vặn.

Nửa đêm về sáng, ngoài trời bắt đầu tí tách những cơn mưa nhỏ, tiếng mưa hắt lên cửa sổ nhịp nhàng, người trong phòng ngủ càng sâu.

...

Cùng lúc đó, trong bệnh viện, có hai người đang đứng trước cửa phòng bệnh.

“Đổng sự trưởng, vậy tôi đi trước đây.”

Hạ Lan Minh Đức gật đầu: “Đi đi, chuyện này đừng để bất kỳ ai biết, có kết quả lập tức báo ngay cho tôi.”

“Được ạ! Nếu như không còn chuyện gì khác, tôi đi trước đây ạ.”

“Từ từ đã, đón hai mẹ con Lý Tĩnh Di về nhà chính đi.”

Thư ký của Hạ Lan Minh Đức sững sờ, Đổng sự trưởng muốn đưa tình nhân và con riêng về nhà chính ư? Đây... đây...

“Đổng sự trưởng, việc này hình như không được hay lắm thì phải? Phu nhân, bà ấy...”

Anh ta còn chưa nói xong, Hạ Lan Minh Đức đã sầm mặt lạnh lùng nhìn sang, khiến anh ta giật mình run rẩy, không dám nói nốt nửa câu sau, ngoan ngoãn im mồm.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 818nếu Như Có Thể Gặp Được Anh Hai Một Lần Cuối, Em Không Còn Nuối Tiếc Nữa"

Vâng, tôi biết rồi thưa Đổng sự trưởng.”

“Ba...”

Tiếng gọi của Hạ Lan Phương Niên vang lên từ phía sau.

Hạ Lan Minh Đức thấy anh liền tức giận nói: "Mày chạy đi đâu?"

Thư ký vội vã chào anh: "Đại thiếu gia."

"Cậu đi trước đi." Hạ Lan Minh Đức nói với anh ta.

Thư ký gật đầu, vội vã cất hai ống máu vào trong cặp rồi đi mất.

Hạ Lan Phương Niên nhìn thấy rõ ràng, nhưng anh cũng chẳng nói gì, chỉ bảo: "Con xin lỗi, hôm nay con không nên đi..."

"Mày..." Hạ Lan Minh Đức vốn đang định dạy dỗ cho Hạ Lan Phương Niên một trận nên thân, nhưng nhìn thấy gương mặt giống hệt mình hồi trẻ, cơn giận lập tức biến mất, đây mới là con trai ruột của ông.

Nghĩ đến đây, Hạ Lan Minh Đức lại cảm thấy Hạ Lan Phương Niên rời khỏi bữa tiệc mới mà chuyện tốt. Nếu như nó tận tai nghe được những chuyện đó, biết mẹ ruột mình bao nhiêu năm nay vẫn đang ngoại tình với người khác, biết rằng bà ta là một người phụ nữ vô sỉ như vậy, nó nhất định sẽ suy sụp.

Tuy rằng không thể lừa được nó nhưng vẫn còn tốt hơn là bị người ta vạch trần ngay trước mặt giống như thể bị lột sạch quần áo đứng trước đám đông, thế này cũng coi như có thể bớt được sự đả kích cho nó.

Hạ Lan Minh Đức xua xua tay: "Thôi được, con đi cũng tốt."

"Mẹ và Tú Tú thế nào rồi ạ?"

Hạ Lan Minh Đức hừ lạnh một tiếng: "Hừ, mạng vẫn lớn lắm, chưa chết được đâu."

"Con vào xem xem thế nào."

Hạ Lan Phương Niên đẩy cửa vào liền nhìn thấy Hạ Lan Tú Sắc trong phòng. Cô ta nằm trên giường, cổ tay trái quấn một lớp băng gạc rất dày, sắc mặt tái nhợt, đôi môi dường như cũng đồng màu với da, hàng lông mày cau lại, biểu cảm như thể rất đau khổ.

Gương mặt của Hạ Lan Tú Sắc nhỏ nhắn, cằm nhọn, vừa gầy gò vừa yếu ớt, trông có vẻ cực kỳ đáng thương.

Nhìn dáng vẻ đó, người ta rất khó tưởng tượng ra cô ta lại là một đứa con gái

có tâm tư thâm sâu.

Hạ Lan Phương Niên trước kia vẫn cho rằng mình rất hiểu em gái, con bé đơn thuần như thế, từ bé đã thích dính lấy anh, luôn miệng gọi anh hai, anh hai. Nhưng bây giờ Hạ Lan Phương Niên không dám xác định. Ít nhất, bây giờ anh đã biết sự đơn thuần của em gái mình có lẽ đều là giả.

Lần này về nước, Hạ Lan Phương Niên thực ra đã sớm nhìn ra sự thay đổi của Hạ Lan Tú Sắc, nhưng anh vẫn cứ nghĩ đó là do mẹ anh bức ép con bé.

Sự thật chưa chắc đã là như vậy!

Hàng lông mi của Hạ Lan Tú Sắc rung lên rồi dần dần mở mắt ra. Cô ta đã tỉnh lại từ rất lâu rồi, Hạ Lan Minh Đức nói gì với thư ký, cô ta đều nghe thấy hết. Cô ta rất hoảng loạn nhưng lại không biết nên làm cái gì bây giờ?

Cô ta nghe thấy Hạ Lan Phương Niên đã đến, trong đầu chợt lóe lên một suy nghĩ, có lẽ cô ta có thể lợi dụng Hạ Lan Phương Niên.

Hạ Lan Tú Sắc mở mắt ra nhìn thấy Hạ Lan Phương Niên, ngay lập tức cô ta lại rơi nước mắt.

Giọng nói của cô ra khàn khàn, nghe cực kỳ tủi thân, “Anh hai... anh hai, sao bây giờ anh... mới đến... Lúc em bị người khác ép tự sát vẫn cứ nghĩ rằng nếu như em có thể gặp được anh một lần cuối, rồi cứ thế mà chết đi, em cũng không có gì tiếc nuối... Anh hai... em đang mơ phải không? Em đang mơ thôi đúng không?”

Lúc Hạ Lan Tú Sắc khóc, cô ta dùng giọng run rẩy khàn khàn để nói ra những câu ấy khiến mọi người cảm thấy đây là một cô bé đáng thương bị bắt nạt.

Tâm trạng của Hạ Lan Phương Niên vô cùng phức tạp, anh nói: “Không phải là mơ, anh đến rồi.”

Đây dù sao cũng là đứa em gái mà anh yêu thương bao nhiêu năm, nhưng đứa em gái này... đã bị mẹ anh làm hỏng rồi.

Trái tim của Hạ Lan Phương Niên y như một tờ giấy đã bị vò nát, cho dù làm thế nào cũng không thể trở lại như trước kia được nữa.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 819anh Sẽ Không Bao Giờ Tin Tưởng Em Nữa

H

ạ Lan Tú Sắc khóc lóc nói: “Anh hai...”

Cô ta giơ cánh tay bọc đầy băng gạc muốn túm lấy Hạ Lan Phương Niên.

Hạ Lan Phương Niên vẫn đứng im, cuối cùng bi cô ta tóm được một ngón tay, trên gương mặt khóc lóc của cô ta hiện lên một nụ cười ngây thơ: “Cuối cùng cũng bắt được anh rồi, anh hai đừng bỏ lại em nữa nhé? Anh không có ở đây, em sợ lắm... Bọn họ nói, bọn họ nói... em không phải là con ruột của ba, bọn họ sao có thể độc ác như thế được? Em chẳng đắc tội gì với bọn họ cả, cũng chưa bao giờ làm tổn thương đến bọn họ, tại sao bọn họ lại đối xử với em như vậy? Em đã làm gì sai sao? Anh hai, anh nói với ba đi, bảo ba đừng nghi ngờ em nữa được không? Sao em có thể không phải là con gái của ba? Anh hai là người thương em nhất, sao anh có thể nhẫn tâm nhìn em bị người khác tổn thương như thế? Anh hai... anh là người thương em nhất mà, đúng không?”

Hạ Lan Phương Niên nhìn Hạ lan Tú Sắc, cái dáng vẻ khóc lóc của nó đau khổ như thế, từng câu từng chữ nó nói chân thành tha thiết như thế, nhưng... mục đích của nó cũng chỉ là muốn anh đi nói với ba rằng nó là con của nhà Hạ Lan.

Đứa em gái đó đã không còn là một đứa trẻ ngây thơ đơn thuần nữa rồi, nó đã bắt đầu biết tính toán để có được tất cả những gì mà nó muốn.

Hạ Lan Phương Niên thản nhiên nhìn Hạ Lan Tú Sắc: “Tú Tú, còn nhớ tối nay khi anh hỏi em có biết mẹ đang định làm gì, em đã nói rằng em không biết, sau đó anh đã nói gì với em không?”

Hạ Lan Tú Sắc nhớ đến những gì anh ta đã nói, cô ta liền trở nên hoảng loạn ngay lập tức: “Anh hai, em...”

“Anh đã nói, đó là lần cuối cùng anh tin em... Nếu như hai người không làm chuyện đó, nếu như hai người không ép... Hai người không dồn ép người ta như thế, bác Nhạc sao có thể vạch trần những chuyện này? Tất cả những gì mẹ và em gặp phải ngày hôm nay đều do hai người tự làm tự chịu.”

Vẻ mặt của Hạ Lan Tú Sắc tràn đầy kinh ngạc, khiếp sợ nhìn anh, nước mắt vẫn đang vương trên má, đôi mắt mịt mờ đầy nước mắt, trong suốt, sạch sẽ, thật giống dáng vẻ của một cô bé ngây thơ.

Hạ Lan Tú Sắc không ngờ rằng Hạ Lan Phương Niên sẽ nói những lời như thế với cô ta, đây là người anh trai thương yêu cô ta nhất, thế nhưng... lại... lại...

Cô ta lẩm bẩm nói: "Anh hai... anh... sao anh lại có thể nói như thế với em? Em... mẹ bảo là muốn xin lỗi bác Nhạc mà, muốn để bác ấy được hạnh phúc nên mới tìm người đàn ông đó về. Em thực sự tưởng rằng như thế sẽ khiến bác Nhạc vui mừng... Em nghĩ là bác ấy sẽ vui vẻ, thực sự em cũng chỉ muốn tốt cho bác ấy mà thôi..."

Hạ Lan Phương Niên ngắt lời cô ta: "Em cho rằng? Em cho rằng cái gì? Là em không biết chuyện của nhà họ Nhạc, hay là em không biết bác Nhạc ghét người đàn ông đó đến mức nào?

Vì tốt cho bác ấy ư? Em và mẹ đang mọng đợi được nhìn thấy bác ấy xấu mặt mới đúng... Tú Tú, em đã hoàn toàn khiến anh thất vọng rồi."

Lần này, Hạ Lan Tú Sắc đã hoàn toàn thất bại khi giả vờ vô tội trước mặt Hạ Lan Phương Niên.

Chuyện của Nhạc Bằng Trình, nhà Hạ Lan biết rõ nhất, bởi vì mấy chục năm nay Hạ Lan phu nhân suốt ngày khoe khoang chuyện đó. Làm sao mà Hạ Lan Tú Sắc lại có thể không biết, không hiểu được Nhạc phu nhân cực kỳ ghét Nhạc Bằng Trình? Nhưng con bé đã làm rồi, mà làm xong rồi vẫn còn giả vờ vô tội trước mặt anh.

Nếu như anh là người ngoài chắc chắn đã bị nó lừa. Nhưng anh không phải, nghe những gì Hạ Lan Tú Sắc nói, trong lòng anh ta càng lúc càng lạnh lẽo, càng lúc càng kinh sợ.

Hạ Lan Tú Sắc tóm chặt lấy tay của Hạ Lan Phương Niên: "Anh hai, em không có mà. Em xin anh tin em, em là em gái của anh mà, tại sao anh lại không thể tin em được một lần cơ chứ? Em không lừa anh mà, em thật sự là không có mà... Là mẹ bảo em không được nói... Em cũng không có cách nào khác, anh hai... Tính tình của mẹ anh cũng biết mà..."

Thập Nguyệt Sơ

Chương 820bà Ấy Đê Tiện Nhưng Ba Cũng Là Kẻ Cặn Bã

H

ạ Lan Tú Sắc vì tự bảo vệ mình, đành đổ hết tội lỗi lên đầu Hạ Lan phu nhân.

Trong hoàn cảnh này còn băn khoăn gì đến ai, dù sao thì bà ấy cũng đã không còn cách nào để cứu vãn được nữa, vậy chỉ có thể khiến bà ấy giúp con gái mình gánh vác một vài sai lầm mà thôi.

Hạ Lan Tú Sắc nghĩ mẹ cô ta yêu thương cô ta như thế nên bà chắc chắc sẽ hiểu cho cô ta, cũng sẽ tán đồng cô ta làm như vậy.

Hạ Lan Phương Niên cười khổ: "Lại là mẹ không cho em nói, câu này anh đã nghe em nói không biết bao nhiêu lần rồi. Tú Tú, anh không còn cách nào để tin tưởng em nữa rồi, em nghỉ ngơi đi."

Hạ Lan Phương Niên rút tay mình ra khỏi tay của Hạ Lan Tú Sắc, quay người bước đi.

Hạ Lan Tú Sắc kêu gào: "Anh hai... anh hai..."

Đi ra ngoài, anh nhìn thấy Hạ Lan Minh Đức cô đơn đứng đó, Hạ Lan Phương Niên lại thở dài một tiếng: "Ba, những năm này ba đã phải vất vả rồi."

Hạ Lan Minh Đức nghe thế liền bật khóc, ôm lấy Hạ Lan Phương Niên: "Con trai, sau này trong nhà chỉ còn lại hai chúng ta mà thôi."

Vốn dĩ Hạ Lan Minh Đức không phải là một người kiên cường, trong nhà xảy ra chuyện lớn động trời như thế, ông ta cũng chỉ có thể gồng mình lên chống đỡ. Bây giờ nhìn thấy con trai, sức lực như bị rút sạch, ông ta ôm lấy Hạ Lan Phương Niên khóc tu tu như một đứa trẻ con.

Hạ Lan Phương Niên thở dài lần nữa, gia đình này sợ rằng đã hoàn toàn tan vỡ rồi.

Anh không trách móc bất kỳ ai, càng không trách Nhạc Thính Phong hay Yến Thanh Ti, anh chỉ trách chính mình đã quan tâm quá ít đến gia đình. Thực ra, một người làm luật sư như anh, thứ mà anh am hiểu nhất chính là

nhìn người, anh nên sớm phát hiện ra gia đình mình có vấn đề mới phải? Anh nên sớm nhận ra mẹ mình đang ẩn giấu những bí mật không thể nói với ai, phải nhìn ra em gái mình đã trở nên lệch lac.

Nhưng tâm trí của anh ta lại không để vào gia đình, trước đây anh đều dồn hết tâm trí vào việc nhất định phải trở thành một luật sư xuất sắc, muốn trở thành luật sư thành công nhất, ưu tú nhất. Sau này, anh một lòng đi tìm Yến Thanh Ti. Đến lúc tìm được cô rồi, nhìn thấy cô và Nhạc Thính Phong ở bên nhau, Hạ Lan Phương Niên lại hoàn toàn sa sút, đôi mắt như thể bị phủ một lớp tro bụi mờ ảo khiến cho rất nhiều việc, rất nhiều người anh đều không nhìn rõ.

Nhưng chuyện xảy ra ngày hôm nay khiến cho Hạ Lan Phương Niên thoáng cái đã tỉnh táo lại, anh cứ tiếp tục sa đọa như thế thì có tác dụng gì? Gia đình đã tan nát rồi, lẽ nào còn muốn nó tiếp tục sa sút?

Hạ Lan Minh Đức khóc một hồi, ông ta hỏi anh: “Nếu như ba ly hôn với Trương Thanh Nhã, con có trách ba không?”

Hạ Lan Phương Niên lắc đầu: “Con sẽ không trách ba.”

Cùng là đàn ông, anh có thể hiểu được Hạ Lan Minh Đức, chuyện như thế này cho dù là đối với bất kỳ người đàn ông nào đều không thể chịu đựng được.

Nhưng mà...

“Ba, chuyện lần này mẹ con gây ra quả thực rất quá đáng, ba muốn ly hôn cũng là chuyện bình thường, con có thể hiểu được. Nhưng mà... có một chuyện con hy vọng ba cũng có thể rõ ràng, thực ra ba cũng không tốt hơn mẹ được bao nhiêu đâu.”

Hạ Lan Minh Đức kinh ngạc nói: “Con nói gì cơ?”

Hạ Lan Phương Niên nói: “Mẹ con ngoại tình bao nhiêu năm nay, nhưng ba cũng có tình nhân ở bên ngoài. Mẹ con có thai với người khác trước khi kết hôn với ba, nhưng bà ấy không sinh nó ra, còn ba... Đứa trẻ đó đã được mười tuổi rồi đúng không?”

Hạ Lan Minh Đức sững sờ, lắp bắp nói: “Ba... Ba là đàn ông, sao có thể giống với bà ta được? Bà ta có bao nhiêu là tình nhân như thế.”

Hạ Lan Phương Niên lại hỏi ngược lại một câu: “Tại sao lại không giống? Con người đều giống nhau cả thôi. Ba, ba muốn ly hôn cũng được, hôm nay con nói chuyện này cũng không có ý gì khác, con chỉ muốn nói với ba rằng, giữa ba và mẹ, ba cũng không kém cạnh gì đâu.”

Hạ Lan Minh Đức há mồm, đột nhiên không biết nên nói cái gì!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 821không Còn Tên Cặn Bã Kia Trên Thế Gian Này Nữa Rồi

B

ảy giờ sáng.

Yến Thanh Ti còn chưa tỉnh, Nhạc Thính Phong đã rời giường.

Anh xuống nhà thấy Nhạc phu nhân: “Mới sáng sớm ngày ra, con đi đâu đấy?”

Nhạc Thính Phong đáp: “Con đi làm mấy việc, tiện thể tới đồn cảnh sát một chuyến.”

“Con đi xử lý... chuyện của Nhạc Bằng Trình hả?”

“Vâng, con đi giải quyết cho xong chuyện của ông ta, tránh đêm dài lắm mộng. Thanh Ti còn chưa dậy, khi nào cô ấy dậy, mẹ nói với cô ấy một tiếng hộ con.”

Nhạc phu nhân xua tay: “Vậy được, con đi đi.”

Nhạc Thính Phong không nhúc nhích, anh hỏi: “Mẹ, sao mẹ không hỏi con xem con có muốn ăn sáng không vậy?”

Nhạc phu nhân bĩu môi: “Chẳng phải con đang vội à? Ăn sáng tốn thời gian lắm!”

Khóe miệng Nhạc Thính Phong giật giật: “Mẹ, có phải mẹ nhặt con về từ bãi rác đúng không?”

Nhạc phu nhân tỏ ra tiếc hận: “Mẹ cũng muốn lắm chứ, như thế trên người con đỡ phải chảy dòng máu của Nhạc Bằng Trình.”

Nhạc Thính Phong...

Trước lúc anh đi, cuối cùng cũng được thái hậu nương nương bố thí cho một cốc sữa đậu nành, uống cạn một hơi mới oán giận chạy ra ngoài.

Nhạc Thính Phong tới công ty trước, đúng 9 giờ, anh lấy được giấy chứng tử được fax từ bên kia bờ đại dương tới, còn có thêm một vài tư liệu bằng chứng nữa.

Nhạc Thính Phong đưa tư liệu cho đội luật sư cố vấn xem một lượt, sau khi họ xem xong đều cảm thấy những tư liệu này rất chi tiết, đủ để chứng minh một người đã chết. Nhưng còn một điểm, Nhạc Bằng Trình vẫn giữ hộ chiếu và chứng minh thư, cái này phải giải quyết thế nào?

Nhạc Thính Phong sờ cằm, chuyện này...

“Tôi có cách, mọi người theo tôi tới đồn cảnh sát đi.”

Anh lại hỏi: “Giang Lai, bên đó thế nào rồi?”

Giang Lai gật đầu: “Sếp yên tâm, xong cả rồi, cũng xếp thời gian đến đó gần sát với chúng ta.”

Nhạc Thính Phong nhìn đồng hồ, anh đem theo cả đội quân của mình, hùng dũng xuất phát.

Tới đồn cảnh sát, vừa hay lại gặp Đinh Phù đang bị cảnh sát giải đến.

Thấy Đinh Phù, Nhạc Thính Phong hơi sững sờ, sao giờ người đàn bà này lại... thảm hại và xấu xí tới vậy?

Gương mặt vốn được chăm sóc kỹ lưỡng giờ vàng vọt như nghệ, nếp nhăn còn nhiều hơn so với lần gặp trước, tóc tai khô cằn không còn độ bóng, gầy thảm thương. Bà ta mặc chiếc váy đen liền thân đã bạc màu, trông trống rỗng. Lúc đi, hai chân còn run rẩy.

Cảnh sát đưa Nhạc Bằng Trình tới: “Tình huống của ông khá đặc biệt, ông nói ông là thật, anh Nhạc đây lại nói ông là giả. Nếu ông nói đây là người phụ nữ đã sống chung với ông ba mươi năm, vậy nhất định có thể phân biệt

được thật giả, hôm nay chúng tôi sẽ để các người đối chất với nhau.”

Nhạc Bằng Trình tràn đầy tự tin: “Hừ, tôi nhất định sẽ chứng minh được tôi là Nhạc Bằng Trình thật, tôi còn chưa chết, tất cả những chuyện này đều là âm mưu, quỷ kế của hai mẹ con bọn họ. Tôi nhất định phải khiến họ ác giả ác báo.”

Nhạc Thính Phong cười lạnh, anh đưa tay lên, một vị luật sư đi cùng anh liền đưa ra giấy chứng tử của Nhạc Bằng Trình cùng với một số tư liệu nữa.

“Bên phía chúng tôi có chứng cứ đầy đủ chứng minh được rằng Nhạc Bằng Trình tiên sinh đã mất vào mùa xuân năm trước, tôi nghĩ những thứ này bất kể là trong nước hay ở nước ngoài đều có thể là chứ cứ đầy đủ nhất, có thể chứng minh được một người có phải đã chết thật rồi hay không.”

Cảnh sát lật ra xem, tư liệu được phân làm hai phần, một phần là tiếng Anh, bao gồm cả giấy chứng từ từ bệnh viện, còn có thêm một số bằng chứng đầy đủ khác, trên đó thậm chí còn có một tấm ảnh Nhạc Bằng Trình đang nằm trên giường bệnh, thở bình oxi.

Mắt Nhạc Thính Phong lóe lên một tia tà ác, anh nói: “Vị tiên sinh này, chứng cứ đều ở đây hết, kể cả ông có lợi dụng việc ông lớn lên giống cha tôi vô dụng thôi. Ba tôi... đã chết rồi! Trên thế gian này không còn người nào tên Nhạc Bằng Trình nữa!”

Chương 822: Mũ Xanh Của Tên Cặn Bã Đó Tạo Phản Rồi

Nhạc Bằng Trình tức hộc máu, ông ta thà rằng cả đời này không có con trai cũng không muốn đẻ ra một thằng nghịch tử thế này.

"Nhạc Thính Phong, mày có ý giết cha mày, mày sẽ bị báo ứng, rồi sẽ có ngày mày bị y hệt như vậy, sớm muộn gì mày cũng chết không được tử tế đâu."

Nhạc Thính Phong lắc đầu: "Cần gì phải thế? Tình cảm giữa tôi và ba tôi quả thật không được tốt, vì dù sao thù ông ấy cũng bỏ rơi tôi và mẹ ba mươi năm nay, nên giờ có bảo tôi hiếu thuận với ông ấy thì tôi cũng chẳng được. Nhưng có thế nào đi nữa thì ông ấy cũng là ba tôi, ông ấy chết rồi, tôi cũng tuyệt đối không cho phép một gã đàn ông lạ hoắc tới chiếm lấy vị trí của ông ấy, tự nhận là ba tôi."

Nhạc Thính Phong dừng lại một chút nhìn chằm chằm vào Nhạc Bằng Trình rồi nói tiếp: "Đây là cơ hội cuối cùng của ông, nếu ông cứ tiếp tục chống đối, vậy tôi... sẽ truy cứu tới cùng."

"Được, được, giỏi lắm... Sao tao lại sinh ra cái loại người như mày được nhỉ, ngay đến cả cha mình mà cũng kiện? Được thôi, xem xem rốt cuộc ai mới là người có thể truy cứu tới cùng, lát nữa để tao xem mày còn cười nổi không?"

Bên phía cảnh sát xem rất tỉ mỉ, sau khi hai bên tranh chấp xong, viên cảnh sát ngẩng lên nhìn Nhạc Bằng Trình nói: "Ông còn gì để nói không, những chứng cứ này đều rất đầy đủ, cho thấy việc Nhạc Bằng Trình đã chết là thật, còn ông chính là kẻ giả mạo."

Những tư liệu mà Nhạc Thính Phong chuẩn bị rất rõ ràng, hơn nữa lại được luật sư sắp xếp và sàng lọc lại kỹ lưỡng, có thể đảm bảo cảnh sát sau khi xem xong ít nhất cũng phải tin tới 7 phần đây là sự thật, tin rằng Nhạc Bằng Trình thật sự đã chết rồi.

Nhạc Bằng Trình nóng nảy đập bàn: "Những thứ này đều là giả hết, chỉ cần bỏ tiền ra là có thể mua được. Còn tấm ảnh đó rõ ràng là tấm ảnh hai năm trước tôi nằm viện chứ không phải là ảnh tôi chết. Chẳng phải các người nói tôi làm thế nào có thể chứng minh được việc tôi chưa chết sao? Chính bà ta,

bà ta có thể..."

Nhạc Bằng Trình chỉ vào Đinh Phù nói: "Bà ta sống chung với tôi mấy chục năm, bà ta rõ về tôi nhất, không tin các người cứ đi điều tra mà xem. Hai chúng tôi sống chung ở nước ngoài ba mươi năm, bà ta có nhắm mắt cũng có thể nhận ra tôi là thật hay giả. Nếu tôi là giả, sao bà ta có thể theo tôi trở về đây được chứ?

Vành mắt Đinh Phù đỏ lên, vẻ mặt đau khổ khiến người khác nhìn vào cũng cảm thấy thương xót.

Nhạc Bằng Trình thấy Đinh Phù không chịu nói gì, chỉ ngồi đó khóc, ông ta càng bực mình hét lên: "Mày nói gì đi, con mụ thối tha kia... Mày mà không nói, cẩn thận tao..."

Bỗng nhiên Đinh Phù quỳ rập xuống đất, khóc lóc, bà ta nói một cách thê lương: "Đồng chí cảnh sát... Cứu tôi với! Tôi cầu xin các người hãy cứu tôi, tôi sắp bị ông ta hành hạ đến chết rồi."

Cảnh sát ở đó liền ngẩn ra: "Bà đứng lên trước đã, bà có gì thì từ từ nói?"

Nhạc Bằng Trình vừa nghe đã cảm thấy không ổn, ông ta lại quen thói mở mồm chửi: "Con khốn kia, mày lại muốn giở trò gì nữa đây, có tin tao đánh chết mày không hả?"

Đinh Phù khóc càng ghê hơn, bà ta co quắp dưới đất, run lẩy bẩy. Ttuy giờ trông bà ta hoàn toàn khác với trước đây, nhưng đôi mắt ấy khi khóc lên vẫn khiến người khác cảm thấy người phụ nữ này rất yếu đuối, cần được bảo vệ.

Cảnh sát thấy bà ta khóc ghê quá liền nghĩ chắc chắn có gì oan khuất: "Công việc của cảnh sát chúng tôi chính là bảo vệ an toàn cho nhân dân và tài sản của công dân. Nếu bà bị xâm phạm gì, bà có thể nói với chúng tôi, chúng tôi sẽ giúp đỡ bà, bảo vệ bà."

Nhạc Bằng Trình sắp phát điên rồi, con khốn Đinh Phù này rốt cuộc đang làm gì vậy chứ?

"Con đàn bà thối kia, rốt cuộc mày muốn giở trò gì? Mày mau nói với cảnh sát tao là thật ngay, tao mới là Nhạc Bằng Trình thật, tao là thằng đàn ông đã ngủ với may ba mươi năm, mày nói mau... Nói ngay đi, nói cho bọn họ biết tao mới chính là Nhạc Bằng Trình thật!"

--- O ---

Chương 823: Ngày Nào Tôi Cũng Như Sống Trong Địa Ngục, Muốn Chết Cũng Không Chết Được

Cảnh sát thấy tình hình như vậy, liền mất hảo cảm với Nhạc Bằng Trình: "Im miệng, chỗ này cấm ồn ào, cũng không có phần cho ông mắng chửi người khác. Nếu ông còn tiếp tục không nghe lời, tới lúc khởi kiện ông sẽ phải gánh thêm tội danh đe dọa đấy."

"Đồng chí cảnh sát, tôi nói thật, tôi là thật mà..."

Viên cảnh sát mặc kệ Nhạc Bằng Trình, anh ta quát Đinh Phù: "Bà cũng đừng khóc nữa. Bà nói cho chúng tôi trước xem rốt cuộc là chuyện gì, cứ khóc như vậy cũng vô ích. Bà không nói sự tình, chúng tôi không ai có thể giúp bà được cả."

Đinh Phù nghẹn ngào nói: "Tôi... Tôi chịu đựng đủ rồi, thật sự chịu đựng đủ rồi! Ngày nào tôi cũng như sống trong địa ngục, muốn sống không được, muốn chết cũng chẳng xong... Đồng chí cảnh sát, tôi cầu xin các người hãy giúp tôi..."

Cảnh sát lập tức lấy giấy bút ra ghi lại: "Chuyện cụ thể thế nào, bà nói rõ ra xem?"

Đinh Phù lau nước mắt rồi nói: "Tôi muốn báo án. Chuyện này bắt đầu từ hơn một tháng trước... Tên này căn bản không phải là Nhạc Bằng Trình. Tôi và Nhạc Bằng Trình chung sống tình cảm với nhau ba mươi năm, sau khi ông ấy chết, tôi không thể chấp nhận nổi, tôi thường thức trắng ngày này qua ngày khác, tinh thần bị tổn hại nghiêm trọng..."

Nhạc Bằng Trình vừa nghe thấy Đinh Phù bảo ông ta đã chết, lập tức giận sôi lên, ông ta chửi: "Đồ đê tiện, mày nói ai chết hả?"

Cảnh sát đập bàn một cái: "Câm miệng, ông thử nói thêm câu nữa xem?"

Nhạc Bằng Trình cuống tới nỗi đổ đầy mồ hôi: "Tôi... Con khốn này nó thông đồng với Nhạc Thính Phong, giờ chúng nó một giuộc với nhau đấy..."

"Chúng tôi là cảnh sát, chúng tôi có khả năng phân biệt đúng sai, không cần ông phải nhiều lời." Cảnh sát nói: "Bà nói tiếp đi."

Đinh Phù nức nở nói: "Tôi không thể đối diện được với chuyện này... Mãi cho đến mấy tháng trước, có một người đàn ông xuất hiện trước mặt tôi, ông ta nói ông ta là Nhạc Bằng Trình, ông ta nói ông ta chưa chết. Khi ấy tinh thần của tôi đã bên bờ suy sụp, tôi thấy ông ta giống Nhạc Bằng Trình như vậy lập tức tin ngay. Lúc ấy tôi như phát điên, tôi muốn tìm lấy một chỗ dựa tinh thần, và rồi ông ta xuất hiện, tôi liền tránh né sự thật, coi ông ta là Bằng Trình, tiếp tục sống êm đềm bên ông ta. Tôi tự nói với chính mình rằng Bằng Trình vẫn còn sống, khi đó ông ta quả thật đối xử với tôi rất tốt, muốn gì được nấy, giống như Bằng Trình đã từng đối xử với tôi vậy."

Đinh Phù nói một hồi rồi như nhớ lại những năm tháng sống lãng mạn hạnh phúc bên Nhạc Bằng Trình trong quá khứ, bà ta bưng mặt khóc. Giờ mặt Nhạc Bằng Trình xanh mét, mấy lần ông ta định ngắt lời Đinh Phù, nhưng còn chưa kịp mở miệng, cảnh sát đã lạnh lùng nhìn ông ta, nên ông ta đành phải ngậm miệng,

Đinh Phù khóc một hồi, lại nói tiếp: "Sau đó, đột nhiên ông ta nói với tôi, ông ta muốn đưa tôi về nước. Tôi cũng chẳng nghĩ gì nhiều liền đồng ý, vì đối với tôi mà nói, chỉ cần có ông ta, đi đâu cũng như nhau, đi đâu cũng được hết... Sau đó, khi về tới Hải Thành, ông ta đưa tôi đi tìm Nhạc phu nhân để gây sự, lúc ấy tôi cảm thấy có gì không đúng lắm. Bằng Trình với tôi chung sống hạnh phúc ở nước ngoài ba mươi năm, yên ổn và đơn giản, tại sao tự nhiên lại bảo trở về, còn nói phải ly hôn với Nhạc phu nhân, muốn tôi trở thành phu nhân thật sự của Nhạc gia nữa? Lúc ấy đầu óc tôi vẫn chưa được tỉnh táo lắm, tôi vẫn đang trong tình trạng nửa điên nửa dại, tôi chỉ nghĩ ông ta thật sự yêu tôi. Tôi tự nói với chính mình, tôi phải tin vào người đàn ông này, cho tới khi... tới khi..."

Đinh Phù đang nói, cơ thể bỗng run lên, như thể nghĩ tới chuyện gì đó còn đáng sợ hơn.

Nhạc Bằng Trình tức đến đau cả gan, không ngờ Nhạc Thính Phong lại lôi hết cả gốc gác của ông ta ra, ông ta chửi: "Nhạc Thính Phong, mày thật sự muốn hại chết ba mày sao?"

Nhạc Thính Phong lạnh lùng nói: "Ba tôi đã mất rồi, ông cũng chẳng có tư cách gì mà muốn tôi hại ông."

--- O ---

Chương 824: Gã Đàn Ông Này Là Cơn Ác Mộng Của Cuộc Đời Tôi

Giống như những gì Nhạc phu nhân nói, trong lòng Nhạc Thính Phong, cha anh cũng đã chết, chết từ nhiều năm về trước rồi.

Trong thế giới của Nhạc Thính Phong căn bản không hề có khái niệm thế nào là "cha ruột" cả!

Nhạc Bằng Trình thật sự rất muốn đập chết Nhạc Thính Phong, nhưng ở trước mặt cảnh sát, ông ta không dám, chỉ có thể bất lực nghiến răng nhìn.

Cảnh sát bảo Đinh Phù nói tiếp, bà ta run rẩy nói: "Sau đó... hai chúng tôi bị bắt cóc... ông ta liền... ông ta liền... a..."

Đinh Phù nói xong ôm đầu hét ầm lên, bà ta ngồi xuống đất, thân thể run lên cầm cập.

Như thể bà ta nghĩ tới một chuyện gì đó đáng sợ nhất, kinh khủng nhất, biểu hiện đó, diễn xuất đó, quả thật... quá hoàn hảo, giống y như thật.

Đặc biệt là khi bà ta kể lại quá trình bị bắt cóc, bà ta còn nói Nhạc Bằng Trình vì muốn bảo vệ tính mạng mình mà đã để bà ta ngủ với bọn cướp kia. Mặt bà ta lúc ấy xám như tro tàn, trông như một cái xác chết di động.

Cảnh sát ai nghe xong cũng cảm thấy thật tàn nhẫn, thật đáng thương, tên khốn này đúng là ngay đến một con chó cũng không bằng. Không ngờ ông ta lại có thể làm ra chuyện điên rồ như vậy, nhưng họ không ngờ được rằng chuyện táng tận lương tâm hơn nữa còn ở phía sau.

Đinh Phù líu ríu nói: "Sau đó... sau khi xuất viện, ông ta không muốn tiêu thêm một đồng nào cho tôi nữa. Ông ta nói tôi cắm sừng ông ta, ngày nào ông cũng không đánh thì chửi tôi, cho đến khi... ông ta càng làm ra những chuyện không bằng cầm thú, tôi mới tỉnh táo lại hoàn toàn!"

Đinh Phù ôm mặt, bà ta dường như phải cố gắng lắm, lấy hết dũng khí ra mới có thể nói ra được chuyện này.

Cảnh sát cũng không giục, mặt Nhạc Bằng Trình đỏ bừng lên, bao nhiêu lần ông ta muốn chửi bới lại bị cảnh sát trừng mắt về.

Nhạc Thính Phong ở bên cạnh chậm rãi uống nước, vở kịch này anh chỉ đóng vai một người nghe thôi.

Anh chỉ cần nghe hết là có thể đi được rồi!

Một lát sau, Đinh Phù ngẩng lên, hai mắt bà ta sưng vù, mắt đầy tơ máu...

Bà ta nhìn về phía Nhạc Bằng Trình, ánh mắt dữ tợn như dã thú, mọi người chỉ nghe thấy bà ta nói: “Mãi đến sau này, ông ta... ông ta... bức tôi... ông ta bức tôi phải bán dâm, chính tại trong cái nhà nghỉ cũ rách mà các người tìm thấy tôi đấy. Ngày nào ông ta cũng kéo rất nhiều đàn ông tới, bất kể là hạng người gì, chỉ cần cho chút tiền là được... Tôi không đồng ý, ông ta liền đánh tôi thiếu điều muốn chết. Tôi thật sự... chịu đựng đủ rồi, tôi không muốn sống nữa... tôi hoàn toàn tỉnh mộng rồi. Người đàn ông này không phải Nhạc Bằng Trình, ông ta không phải là người chung sống với tôi ba mươi năm chưa từng cãi vã, không phải là người đàn ông trước giờ chưa từng đỏ mặt, người ấy sớm đã chết rồi, còn tên này quả thật là cơn ác mộng của cả cuộc đời tôi.”

Nói hết chuyện này, Đinh Phù bắt đầu gào khóc, bà ta run rẩy kéo váy lên: “Mọi người... nhìn xem, nhìn trên người tôi xem... đây đâu còn là cơ thể của một người phụ nữ nữa...”

Mọi người nhìn vào thấy trên đùi bà ta khắp nơi đều là vết thương tụ máu xanh tím nhằng nhịt, còn có cả vết sẹo do bỏng của tàn thuốc, rất nhiều chỗ đều không ổn, đã có nơi bị nhiễm trùng mưng mủ, ai nhìn thấy cũng phải giật mình, sởn cả tóc gáy.

Tất cả cảnh sát đều sợ ngây người, nghe tất cả những chuyện này xong, quả thật... đúng là khốn nạn hơn cả những thằng khốn được các biên kịch miêu tả trong các bộ phim truyền hình.

Con mẹ nó, hắn có còn là đàn ông nữa không?

Có một nữ cảnh sát không nhịn được nữa vành mắt đỏ lên, xông tới tát cho Nhạc Bằng Trình hai phát: “Đồ cầm thú, những chuyện do ông làm ít nhất có thể phạt ông 20 năm tù đấy! Loại người như ông căn bản... không đáng được sống!”

--- O ---

Chương 825: Chúc Ông Yên Nghỉ Trên Con Đường Tìm Chết Của Mình

Nhạc Bằng Trình bị đánh đến hoa cả mắt, ông ta vừa nghe thấy 20 năm tù liền phát hoảng, ông ta hét lên: "Tôi không có, bà ta nói điêu, đây là một con khốn, nó lẳng lơ dâm đãng, tự đi quyến rũ đàn ông thì liên quan gì tới tôi chứ?"

Nữ cảnh sát lại giáng xuống thêm hai cái tát nữa.

"Ông cứ chờ đó mà ngồi tù đi."

Những cảnh sát khác tương đối lý trí hơn một chút, nhưng họ cũng đều rất tức giận.

Cảnh sát tiếp tục hỏi: "Chủ nhà nghỉ đấy có biết chuyện này không?"

Đinh Phù gật đầu: "Biết... ông ta biết hết."

Bà ta chỉ vào Nhạc Bằng Trình nói: "Tên giả mạo này nói với gã chủ kia, nếu để ông ta ở miễn phí thì có thể tới ngủ với tôi bất cứ lúc nào!"

Cảnh sát hỏi Nhạc Bằng Trình: "Những điều bà ấy nói có phải đều là thật không?"

Nhạc Bằng Trình hoảng loạn nói: "Không phải, các người nghe tôi nói, sự tình không phải như mọi người nghe đâu."

Đúng là ông ta có làm vậy thật. Ông ta nghĩ một con tiện nhân đã cắm sừng ông ta thì cho ai ngủ mà chẳng như nhau, có tiền là được rồi. Nhưng ông ta không ngờ được rằng, Đinh Phù lai thông đồng với Nhạc Thính Phong để hãm hại mình.

Mụ đàn bà đê tiện này có phải không muốn sống nữa rồi không, không ngờ bà ta dám vu tội cho ông ta?

"Anh không thể chỉ nghe bà ta nói một phía mà tin ngay như vậy được, mụ đàn bà này đã bị Nhạc Thính Phong mua rồi, để bà ta làm giả khẩu cung đấy."

Đinh Phù bỗng ngẩng lên, chửi: “Giả khẩu cung? Đồ cầm thú, tao phải giết mày, mày có còn tí lương tri nào không hả? Tao đã bị mày hành hạ thành ra thế này rồi, giờ người không ra người, quỷ không ra quỷ, mày còn muốn đổ oan cho tao nữa à?”

Bà ta bỗng nhào tới, bóp cổ Nhạc Bằng Trình nhưng lại bị nữ cảnh sát gần nhất cản lại.

“Xin bà hãy bình tĩnh lại một chút, nếu bà giết ông ta, bà cũng sẽ không ra nổi đây đâu.”

Đinh Phù thê lương nói: “Tôi thật sự không muốn sống nữa, ông ta nắm giữ tất cả số tiền mà Bằng Trình cho tôi, ông ta giữ chứng minh thư, hộ chiếu và visa của tôi. Tôi đã muốn chết rất nhiều lần rồi nhưng không thể chết được, lần nào cũng bị ông ta phát hiện, sau đó lại càng tra tấn tôi kinh khủng hơn. Giờ ngay đến cả dũng khí tự sát tôi cũng không có nữa, kiếp này của tôi coi như xong rồi...”

Nữ cảnh sát thấy trên cánh tay, xương quai xanh và ngực đều có những vết thương giống trên đùi, thậm chí còn nghiêm trọng hơn, vết thương tầng tầng lớp lớp, vết thương này còn chưa khỏi đã có vết thương khác đè lên.

Cô chỉ có thể dùng bốn từ để hình dung: Thê thảm vô cùng.

Nữ cảnh sát không dám chạm vào Đinh Phù: “Pháp luật sẽ đòi lại công đạo cho bà.”

Mắt Đinh Phù như có thể chảy ra được cả máu: “Tôi chỉ muốn tên biến thái, tên cầm thú này phải bị trừng phạt xứng đáng với những gì hắn đã làm thôi.”

“Nhất định là vậy!”

Nhạc Bằng Trình thấy tình hình càng ngày càng nghiêm trọng, ông ta thật hối hận, hối hận vì đã bảo cảnh sát tìm Đinh Phù để có thể chứng minh ông ta còn sống, kết quả lại tự đào hố chôn mình sâu hơn.

Nhạc Bằng Trình cầu khẩn nói: “Bọn chúng thông đồng với nhau đấy, đồng chí cảnh sát, chúng thông đồng với nhau hết đấy, tôi bị vu oan, tôi thật sự bị oan mà...”

Cảnh sát cười lạnh một tiếng: “Quan tòa sẽ cho ông biết ông có oan hay không.”

Nhạc Bằng Trình bị giữ lại, cuối cùng Nhạc Thính Phong cũng mở miệng nói một câu: “Tạm biết nhé vị Nhạc tiên sinh giả mạo này.”

Nhạc Bằng Trình gào giọng lên: “Mày cứ đợi đấy, mày cứ đợi đấy cho tao. Tao tuyệt đối sẽ không để yên như vậy đâu, tao sẽ không kết thúc với mày như vậy đâu...”

Nhạc Thính Phong nhếch mày: “Vậy chúc ông tiếp tục đi xa hơn trên con đường tìm chết của mình nhé!”

Nhạc Thính Phong sẽ không thật sự ra tay giết Nhạc Bằng Trình, nhưng, anh cũng sẽ không để ông ta lông nhông chạy khắp nơi gây ngột ngạt cho gia đình anh nữa.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 826: Sếp Cậu Muốn Đi Gặp Bạn Gái Cũng Không Được À?

Nhạc Bằng Trình bị giải đi, nơi này về cơ bản đã không còn chuyện của Nhạc Thính Phong nữa.

Trước khi đi, Đinh Phù đột nhiên nói: "Cảm ơn anh Nhạc, nếu không nhờ có anh, chắc có lẽ cả đời này tôi sẽ không thể thoát khỏi cái địa ngục đó được mất. Thật sự rất cảm ơn anh!"

Đinh Phù tự nhiên quay ra lấy lòng Nhạc Thính Phong, vì bà ta muốn cho Nhạc Thính Phong biết, bà ta đã không còn chút can hệ nào với Nhạc Bằng Trình nữa rồi, sau này bà ta sẽ không còn liên quan gì tới ông ta nữa. Bà ta mong rằng Nhạc Thính Phong có thể nể tình bà ta tốt xấu gì cũng đã giúp anh giải quyết Nhạc Bằng Trình, sau này nước sông không chạm nước giếng.

Đinh Phù nhận ra, không một ai đối nghịch với Nhạc gia mà có được kết cục tốt cả. Nhạc Bằng Trình là cha ruột của Nhạc Thính Phong đấy, nhưng giờ chẳng phải còn bị cảnh sát dẫn đi sao?

Nếu Nhạc Thính Phong muốn xử lý một người, anh sẽ không cho người đó có cơ hội phản kháng, Nhạc Bằng Trình chính là một ví dụ sống.

Đinh Phù rất sợ Nhạc Thính Phong sẽ tìm bà ta gây chuyện, hôm nay bà ta nói bi thảm như vậy, như thể đã không còn gì hối tiếc, đã hoàn toàn mất hết hy vọng đối với thế giới này rồi. Nhưng trong lòng bà ta kỳ thật vô cùng sợ chết, nếu không bà ta đã không cố gắng chống đỡ tới hiện tại.

Chỉ cần là một người phụ nữ bình thường, nếu gặp phải loại chuyện như vậy, có lẽ đã tự sát không biết bao nhiêu lần rồi. Nhưng Đinh Phù lại vẫn có thể chịu đựng đến tận bây giờ.

Nhạc Thính Phong cười mỉa mai, anh không nói gì mà đi thẳng.

Anh vẫn luôn biết Đinh Phù là một phụ nữ rất ghê gớm, bà ta có thể khống chế Nhạc Bằng Trình ba mươi năm là đã có thể thấy được thủ đoạn của bà ta lợi hại đến thế nào rồi. Nếu không phải sau đó xảy ra những chuyện như vậy, có lẽ Nhạc Bằng Trình vẫn bị Đinh Phù dắt mũi?

Hôm nay, Nhạc Thính Phong được tận mắt chứng kiến diễn xuất của Đinh

Phù, quá chân thật, thật sự rất đáng sợ. Đinh Phù quả thật không phải ngọn đèn dầu đã tắt, chỉ dựa vào diễn xuất của bà ta cũng đủ để cảnh sát tin tưởng.

Người phụ nữ này... anh không thể lơ là cảnh giác được.

Nhạc Thính Phong ngồi trên xe nhìn cảnh sát dẫn Đinh Phù đi nghiệm thương.

Giang Lai hỏi: “Sếp, vậy còn Đinh Mộc Liên với Đinh Cẩm Quỳ thì sao, vẫn chưa thấy bọn họ xuất hiện? Lỡ Nhạc Bằng Trình tìm bọn chúng thì phải làm thế nào?”

“Có Đinh Phù ở đây, bà ta tuyệt đối sẽ không để họ đứng về phía Nhạc Bằng Trình.” Đinh Phù rất giỏi khống chế nhân tâm người khác, Nhạc Bằng Trình bức bà ta làm ra những chuyện như vậy, hai đứa con của bà ta không thể không biết. Giờ Đinh Phù muốn lấy lại số tiền mà Nhạc Bằng Trình đang nắm giữ, chỉ cần ông ta vào mà không thể ra nữa, bà ta mới có thể lấy được số tiền đó.

Cho nên, Đinh Phù tuyệt đối không thể để số tiền này bị hẫng mất được.

Nhạc Thính Phong nói: “Chuyện ngày hôm nay không thể lơ là được, cậu phái người đi theo dõi bọn người Đinh Phù cho tôi.”

Giang Lai gật đầu: “Vâng!”

“Về nhà đi!”

“Sếp, hiện tại còn chưa đến giờ tan làm, chẳng phải chúng ta nên tới công ty sao?”

“Sếp của cậu không muốn tới công ty đấy được không? Sếp cậu muốn về nhà đấy không được à? Sếp cậu muốn gặp bạn gái đấy, không được hả?”

“Được... được, được...”

Giang Lai thật sự rất hối hận, tự dưng lại ngứa mồm!

Muốn tìm ngược à?

...

Lúc này, trong viện, Hạ Lan phu nhân cũng đã tỉnh lại.

Bà ta có rất nhiều vết thương trên người, hai cánh tay, một cái bị gãy xương, một cái bị đứt dây chằng, hai mắt bị mù tạt chảy vào, vì không rửa kịp thời nên giờ không còn thấy rõ nữa.

Nếu có thể nằm trên giường điều trị vết thương còn đỡ, đằng này không được, bà ta vừa tỉnh dậy thì cảnh sát liền ập tới.

Họ luôn hỏi bà ta làm thế nào liên hệ được Nhạc Bằng Trình giả, mục đích là gì? Yêu cầu bà ta thành thật khai báo mọi tội lỗi của bà ta!

...

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 827: Tiểu Tam Tới Tận Cửa Rồi!

Cảnh sát hỏi bà ta như thể bà ta là tội phạm lừa đảo, Hạ Lan phu nhân thật sự không thể chịu nổi nữa, bà ta gào lên: "Tôi đã nói rồi, ông ta là thật, là thật, là thật... Tại sao các người không chịu tin? Ảnh của Nhạc Bằng Trình cách người cũng thấy rồi đấy, hai người giống y hệt nhau, không khác điểm gì, trên đời này sao lại có thể giống được đến mức ấy? Dù cho có là anh em sinh đôi đi chăng nữa cũng không thể, cảnh sát các người có phá án thì cũng nên thông minh ra một chút chứ?"

Viên cảnh sát ghi chép lại không hề tức giận, anh nói: "Thế gian này rộng lớn như vậy, có giống nhau cũng đâu có gì kỳ lạ? Giấy chứng tử và các tư liệu đều đã được chứng thực, hôm nay bà có thể không thừa nhận, nhưng đợi sau khi chúng tôi tra rõ ra tất cả mọi chuyện, bà muốn nói thì cũng muộn rồi."

Hạ Lan phu nhân tức đến hộc máu.

Cảnh sát đi rồi, một mình bà ta nằm đó, chỉ cảm thấy ngực ấm ách khó chịu.

Hạ Lan Minh Đức không ở đây, Hạ Lan Phương Niên cũng chẳng thấy đâu, giờ không biết con gái bà ta thế nào rồi?

Tâm trạng Hạ Lan phu nhân loạn như cào cào.

Có người bước vào, Hạ Lan phu nhân còn tưởng là cảnh sát, bà mở miệng nói: "Tôi đã nói rồi, tôi không biết là không biết. Rốt cuộc các người muốn hỏi cái gì? Chẳng lẽ các người muốn vu oan giá họa cho tôi sao?"

Một lát sau, cửa phòng vang lên một giọng nói rụt rè: "Chị Trương, xin lỗi đã quấy rầy..."

Hạ Lan phu nhân nghe thấy giọng liền quay phắt lại. Bà ta thấy một người phụ nữ khoảng hơn 30 tuổi đang đứng trước cửa, dáng vẻ thanh tú, nhìn có vẻ trẻ hơn so với tuổi thật, không phải kiểu đặc biệt xinh đẹp, nhưng rất dễ nhìn, cảm giác rất dễ chịu, giọng nói nghe cũng rất hay.

Nhìn thì có vẻ là người không có bất cứ sự công kích nào, dù cho là giọng nói hay dáng vẻ cũng đều rất ôn hòa, nhã nhặn, nhưng vừa thấy người này, Hạ Lan phu nhân bỗng xù lông như một con gà chọi: "Ai cho cô tới đây? Cô

cút ra ngoài cho tôi, cút... Đồ tiện nhân, đồ hồ ly tinh... Cô chạy tới đây là muốn diễu võ dương oai với tôi có đúng không? Cô đừng có mơ, cút ngay cho tôi...”

Tất nhiên Hạ Lan phu nhân biết người này, vì đây chính là Lý Tĩnh Di - bồ nhí mà Hạ Lan Minh Đức nuôi dưỡng bên ngoài.

Đây chính là một cái gai khác đâm trong lòng Hạ Lan phu nhân, bà ta lúc nào cũng muốn nhổ nó đi nhưng mãi vẫn không nhổ được.

Năm ấy, bà ta cũng đã biết việc Hạ Lan Minh Đức bồ bịch bên ngoài, nhưng vì để giữ hình tượng của mình trong lòng ông ta, để củng cố địa vị của mình, bà ta vẫn cố nhẫn nhịn không động tới. Bà ta cảm thấy tiểu tam ở ngoài chung quy cũng chỉ là tiểu tam, vĩnh viễn không thể đặt chân được vào nơi cao quý, huống hồ nếu bà ta làm loạn lên để mọi người biết được, bà ta làm sao có thể duy trì hình tượng tình cảm vợ chồng sâu đậm với Hạ Lan Minh Đức được nữa?

Thế nên, Hạ Lan phu nhân vẫn luôn nhẫn nhịn Lý Tĩnh Di, nhẫn cho tới khi bà ta lâm vào tình cảnh khó khăn như bây giờ.

Lý Tĩnh Di cười dịu dàng, cô xách một bình giữ ấm vào, vẫn làm như không hề nghe hay thấy địch ý và những tiếng chửi mắng kia của Hạ Lan phu nhân.

Lý Tĩnh Di cười nói: “Em mang chút canh gà tới cho chị, em vừa mới đun ở nhà xong, để nhỏ lửa ninh cả một ngày đấy, chị nếm thử đi.”

Lý Tĩnh Di đổ canh ra một cái bát, canh gà đen được ninh loãng lấy nước trong. Lúc ninh, cô cũng đã hớt hết lớp dầu bên trên đi rồi, mùi thơm tỏa ra khiến người khác thèm vô cùng.

Cô lấy một cái thìa ra, múc một thìa, cẩn thận thổi mấy cái rồi đưa tới trước mặt Hạ Lan phu nhân: “Chị, chị nếm thử đi, canh này Minh Đức cũng thích ăn lắm. Cái cái khác em không biết, cũng chỉ biết nấu chút canh này, lần nào Minh Đức tới chỗ em cũng thích nhất là ăn một bát canh gà do em nấu, em tin là chị cũng sẽ thích đấy.”

--- O ---

Chương 828: Tiện Nhân Tự Có Cách Hành Hạ Của Tiện Nhân

Nghe cô ta nói thế, Hạ Lan phu nhân càng nổi giận, bà ta hất cánh tay bị bó bột, đánh đổ luôn bát canh gà trong tay Lý Tĩnh Di, chửi ầm lên: “Con tiện nhân, tiện nhân... đồ tiện nhân... Mày cút đi cho tao. Có tao ở đây, chỉ cần tao còn sống, mày vĩnh viễn đừng mơ tới việc có thể bước được vào nhà Hạ Lan.”

Canh hắt lên tay Lý Tĩnh Di, cánh tay trắng nõn bỗng bị đỏ lên một mảng, canh gà đó được giữ ấm rất tốt, vẫn còn nóng bỏng tay.

Lý Tĩnh Di bị bỏng nên hơi run lên nhưng vẫn không nhúc nhích, bị đau nên giọng cô ta hơi run, nói: “Chị... Chuyện này, chắc sẽ khiến chị thất vọng, vì, em... đã vào ở trong nhà Hạ Lan rồi. Không tin chị có thể đi hỏi Minh Đức. Minh Đức còn nói ngày mai anh ấy sẽ làm thủ tục chuyển trường cho đứa nhỏ, để nó có thể học cùng một trường giống Phương Niên, sau này nó sẽ tài giỏi được như anh nó. Như vậy thật tốt!”

Hạ Lan phu nhân nghe xong không thể thở nổi nữa, bà ta trừng mắt, suýt chút nữa thì tức chết.

Hạ Lan phu nhân gào lên: “Hạ Lan Minh Đức, ông... ông là... đồ khốn nạn, ông mau cút ra đây cho tôi... cút ra đây. Một đứa con ngoài giá thú... ông dựa vào cái gì mà đòi so với con tôi hả?”

Lý Tĩnh Di thấy cánh tay bị sưng đỏ lên, cười nói: “Chị, chị đừng giận, Tiểu Hiên nhà em tuy còn nhỏ nhưng cũng là con cháu chân chính của nhà Hạ Lan, em cũng đối xử với con gái chị như con trai em. Em mong là... chị cũng có thể coi con trai em như con đẻ của mình...”

Gân xanh trên trán Hạ Lan phu nhân nổi cả lên, bà ta nói: “Tiện nhân, tiện nhân... đồ hồ ly tinh... mày đừng có mơ hão. Cả đời này mày cũng đừng có mơ con mày có thể so sánh được với con trai tao... Con của tiện nhân sinh ra cũng chỉ là đồ ti tiện mà thôi, mày còn vọng tưởng tới việc bước chân vào nhà Hạ Lan của chúng tao... mày...”

Lý Tĩnh Di nhếch miệng: “Chị, chuyện này sợ rằng không được rồi. Em với Tiểu Hiên đã chuyển vào nhà Hạ Lan sống, hơn nữa... cũng sẽ không đi đâu.

Ngược lại là chị đấy, em sợ chị không thể sống ở trong nhà được nữa. Dù sao chúng em cũng chuyển vào rồi, nhiều người như thế, chật chội lắm, thế nên đành phiền chị... chuyển ra ngoài thì tốt hơn. Tiểu Hiên còn nhỏ, không thể để nó chịu ủy khuất được. Em tin là chị sẽ hiểu, có phải không?"

"Mày là con hồ ly tinh lẳng lơ, chỉ dựa vào mày mà đòi đấu với tao sao? Mày có tin tao sẽ khiến mày và thằng con tạp chủng kia của mày chết cũng không biết tại sao mình chết không?" Hạ Lan phu nhân nằm đó bất động, nhưng trong lòng đã bắt đầu nghĩ cách để giết Lý Tĩnh Di và thằng con tạp chủng của cô ta rồi. Bà ta thật sự hối hận, tại sao không sớm ra tay hơn một chút, sao không sớm giết chết bọn họ đi cho rồi?

Lý Tĩnh Di mỉm cười: "Trước đây chắc chắn là không được, nhưng giờ... Minh Đức đã đứng về phía em rồi, chị à, chị... chị nên biết điều một chút thì tốt hơn. Nếu không, em mà không vui, em sẽ bảo Minh Đức cắt luôn cả tiền sinh hoạt phí của chị đấy..."

Một con tiểu tam lại nói với vợ cả của người ta là: bà đừng có ngang tàng quá, bà mà còn bướng nữa tôi sẽ cắt luôn lương thực của bà đấy!

Một câu này thôi cũng đủ để khiến cho vợ cả - Hạ Lan phu nhân tức tối đến thế nào.

Hạ Lan phu nhân sớm đã bị cảnh sát làm cho mất hết lý trí rồi, giờ Lý Tĩnh Di lại chen chân tới đây, căn bản không hề cho Hạ Lan phu nhân thời gian để bình tĩnh lại. Bà ta nghe thấy vậy tức đến nỗi không thốt ra nổi lời nào nữa, hai cánh tay quên cả đau, xoảng một tiếng, bà ta đẩy hết canh gà trên bàn xuống đất, nước canh bắn hết lên đùi Lý Tĩnh Di.

Sau đó bên ngoài vang lên tiếng bước chân, Lý Tính Di giống như bình sứ bị đập vỡ, lập tức ngã xuống đất, cúi đầu, lặng lẽ khóc.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 829: Gặp Phải Một Con Tiểu Tam Có Sức Chiến Đấu Cấp Đại Thần Thì Phải Làm Thế Nào?

Thấy màn này, Hạ Lan phu nhân liền giật mình, bà ta biết có gì đó không ổn.

Ngay sau đó, Hạ Lan Minh Đức bước vào, thấy Lý Tĩnh Di đang co quắp dưới đất, cả người chật vật, cúi đầu khóc nức nở, hai vai co rúm lại, tay phải còn đang ôm lấy cánh tay trái, hơn nữa, trên cánh tay trái đang bị sưng đỏ cả một mảng lớn. Vừa thấy vậy, ông ta liền biết chuyện gì đã xảy ra.

Lại nhìn Trương Thanh Nhã, Hạ Lan Minh Đức lập tức nghĩ tới thảo nguyên trên đầu mình, một vầng sáng xanh chiếu khắp người, nỗi nhục nhã ngày hôm qua lại hiển hiện ngay trước mắt.

Hạ Lan Minh Đức còn chưa kịp lên cơn điên, Trương Thanh Nhã đã hét lên: "Hạ Lan Minh Đức, con tiện nhân kia là thế nào? Không ngờ ông dám cho nó vào sống tại Hạ Lan gia, lại còn cả thằng tạp chủng kia nữa, rốt cuộc ông muốn làm gì? Hạ Lan Minh Đức, ông có còn là người không, sao ông có thể làm ra chuyện như vậy được hả? Thằng con tạp chủng do con tiện nhân này sinh ra mà cũng có thể bì được với Phương Niên sao?"

Hạ Lan Minh Đức bị chọc tức đến bật cười. Ông ta cảm thấy thật nực cười. Rốt cuộc Trương Thanh Nhã lấy đâu ra tự tin mà cho rằng sau khi bà ta đã trồng cả một vùng thảo nguyên trên đầu ông ta mà còn dám tùy tiện như vậy chứ? Con mẹ nó lại còn gọi người khác là tiện nhân mà không biết ngượng mồm, Tĩnh Di là tiện nhân thì bà ta là cái gì?

Hạ Lan Minh Đức cười lạnh: "Tôi có làm thế nào cũng đâu thể bằng bà. Bà làm ra những chuyện xấu xa, dơ bẩn đó mà còn muốn diễu võ dương oai trong nhà Hạ Lan của tôi được sao? Bà cảm thấy chuyện này có khả năng không? Bà thật sự cho rằng tôi sẽ tha thứ cho bà chắc? Cô ấy là tiểu tam, cô ấy không xứng gả cho tôi, nhưng bà... càng không xứng, bà còn không bằng cả một con tiện nhân."

Giờ Trương Thanh Nhã mới hiểu, tất cả những chuyện Lý Tĩnh Di làm đều có sự đồng ý của Hạ Lan Minh Đức!

Ông ta muốn... xuống tay với bà sao?

Ông ta không thể tha thứ cho bà, vậy bà ta càng phải quay trở về giống như trước kia.

Trương Thanh Nhã cảm thấy hoảng loạn, địa vị của bà ta... địa vị Hạ Lan phu nhân của bà ta thật sự bị lung lay rồi à?

Bà ta nghiến răng nhìn con đàn bà kia, dù có thế nào bà ta cũng nhất quyết không thể để Hạ Lan Minh Đức nghĩ tới việc ly hôn được, bà ta nhất định phải nắm chắc trong tay tất cả những kế sách khó khăn lắm mới nghĩ ra kia.

Trương Thanh Nhã nói: "Minh Đức, em xin lỗi, vừa xong em..."

Chưa đợi bà ta nói hết, Lý Tĩnh Di đã ngẩng lên, nước mắt giàn giụa: "Minh Đức... Là do em muốn tới thăm chị Trương, anh đừng giận... Quả thật em không nên đến đây, về em sẽ thu xếp đồ đạc rời khỏi đó, em sẽ không làm khó anh đâu, anh đừng tức giận mà."

Trương Thanh Nhã nghe xong liền lên cơn, mẹ nó, cái gì vậy, giờ chẳng lẽ lại để nó chiếm hết phần tốt sao?

"Con đĩ thối tha kia, mày thử nói thêm câu nào nữa xem, trước mặt tao mà mày dám giở cái trò này ra à, tao lột da mày bây giờ..."

Trương Thanh Nhã quên mất rằng hai tay của mình giờ một tay bị đứt, một tay thì gãy xương, bà ta giãy giụa muốn lột da một người phụ nữ nhưng lại quên mất vết thương trên người mình, vừa động một cái, cả người rơi xuống, cánh tay phải liền chạm đất.

Trong viện truyền ra tiếng kê thảm thiết như heo bị chọc tiết.

"A..."

Lý Tĩnh Di vừa đứng dậy, thấy Trương Thanh Nhã ngã xuống trước mặt mình, hoảng sợ muốn tránh đi, nhưng càng tránh càng gấp, lại bị trơn, thế là lại đập lên người Trương Thanh Nhã thêm vố nữa.

Mông ngồi bệt xuống người Trương Thanh Nhã, khiến bà ta đau run rẩy cả người, mẹ nó chứ, bà ta như nghe thấy cả tiếng xương mình bị gãy.

Lý Tĩnh Di vội vàng muốn đứng dậy, càng gấp chân càng trơn, ở dưới đất thì toàn canh gà, khiến cô ta ngã xuống tới mấy lần nữa: "Chị Trương, thật sự rất xin lỗi, chị không sao chứ?"

“Tiện... nhân!”

Trương Thanh Nhã chửi được hai chữ nhưng cổ bà ta bị lệch liền ngất đi, khóe miệng Lý Tĩnh Di nhếch lên một nụ cười châm biếm.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 830cuộc Hôn Nhân Này Buộc Phải Kết Thúc!

L

ý Tĩnh Di vẫn ngồi trên người Trương Thanh Nhã, cô ta xấu hổ, đỏ mặt nói: “Minh Đức, anh kéo em dậy với, sàn nhà trơn quá, em không đứng dậy được...”

Hạ Lan Minh Đức vội vàng kéo tay cô tay, vừa hay lại tóm đúng vào chỗ cánh tay bị bỏng, Lý Tĩnh Di đau quá kêu lên một tiếng: “Đau quá...”

Hạ Lan Minh Đức vội buông ra, Lý Tĩnh Di lại ngã ngồi xuống. Trương Thanh Nhã đang trong cơn hôn mê nhưng người bị đau nên vẫn giật giật.

Mặt Lý Tĩnh Di đỏ như muốn bốc khói, cô ta ngượng ngùng nhìn Hạ Lan Minh Đức: “Minh Đức, không ổn rồi, chị ấy chắc chắn là... bị em, đè ngất rồi. Em... em... nhất định chị ấy sẽ nghĩ là em cố tình. Minh Đức, anh mau gọi chị ấy một tiếng đi!”

“Em cứ đứng đậy trước đi đã, chuyện này không liên quan tới em, là bà ta tự làm tự chịu.” Hạ Lan Minh Đức nhanh chóng kéo Lý Tĩnh Di dậy, ông ta tránh vết bỏng trên cánh tay cô ta ra.

Lý Tĩnh Di lau nước mắt: “Chị Trương bị ngất rồi, tìm bác sĩ trước đã, lỡ lại bị thương ở đâu thì làm thế nào?”

Hạ Lan Minh Đức cười lạnh: “Hừ, bà ta có chết cũng là đáng đời.” Loại phụ nữ đê tiện đó đáng ra nên chết từ lâu rồi.

Lý Tĩnh Di vội nói: “Anh đừng nói như vậy. Dù gì chị ấy cũng là vợ anh, là phu nhân của Hạ Lan gia, bất kể hai người có xảy ra mâu thuẫn gì cũng không thể... trù người ta chết như vậy. Mau gọi bác sĩ đi, chị ấy thế này em cũng không dám động vào.”

Hạ Lan Minh Đức cười mỉa: “Bà ta sắp không phải là phu nhân của nhà Hạ Lan này nữa rồi.”

Mắt Lý Tĩnh Di sáng lên, cô ta nói: “Minh Đức, có những chuyện, em... không biết có nên nói hay không... Chị Trương sống trong nhà Hạ Lan bao nhiêu năm nay, dù gì cũng là vợ chồng với anh ba mươi năm, tình cảm này không phải nói hết là hết được, dù cho không có công lao cũng có khổ lao. Lúc nào anh cũng công tác ở bên ngoài, trong nhà nếu không có chị Trương thì đã sớm loạn rồi, cuộc hôn nhân này... anh vẫn phải nghĩ cho kỹ.”

Trương Thanh Nhã hiểu Hạ Lan Minh Đức, Lý Tĩnh Di cũng hiểu ông ta.

Tới giờ, vào lúc Hạ Lan Minh Đức đang ghét Trương Thanh Nhã nhất, nếu Lý Tĩnh Di ở bên thêm dầu vào lửa, quả thật có thể khiến ông ta càng chán ghét Trương Thanh Nhã hơn, và cô ta cũng sẽ đạt được điều mà mình mong muốn. Nhưng đợi tới khi Hạ Lan Minh Đức nguôi giận rồi, lửa đã qua mới bắt đầu nghĩ, sẽ thấy những chuyện trước đây đều là do cô ta thêm dầu vào lửa, sẽ cảm thấy người phụ này thật ra cũng chẳng tốt đẹp gì hơn Trương Thanh Nhã cả.

Huống hồ, Hạ Lan Phương Niên là con trai của Trương Thanh Nhã, con trai của bà ta không phải là bà ta, cũng chẳng phải là Hạ Lan Minh Đức, bất kể Trương Thanh Nhã có thế nào thì địa vị của Hạ Lan Phương Niên trong nhà Hạ Lan tuyệt đối cũng sẽ không bị lung lay.

Còn con trai của Lý Tĩnh Di năm nay mới mười tuổi, nếu cô ta và con trai muốn sống tiếp trong nhà Hạ Lan thì kỳ thật cũng phải xem xem Hạ Lan Phương Niên có đồng ý hay không đã.

Giờ cô ta nói đỡ cho Trương Thanh Nhã như vậy, trước hết có thể thể hiện mình là một người lương thiện, không bỏ đá xuống giếng, sau sẽ khiến Hạ Lan Minh Đức càng ghét Trương Thanh Nhã hơn.

Hạ Lan Minh Đức thở dài: “Em đấy... Nếu bà ta được một nửa như em thì anh với bà ta đã không đến nỗi như bây giờ rồi.”

“Đừng nói vậy, thật ra em vẫn luôn rất ngưỡng mộ chị Trương, trước đây chị ấy chăm sóc cho anh tốt như vậy, thật sự rất giỏi giang.”

Hạ Lan Minh Đức cười chế giễu, ngưỡng mộ à, ngưỡng mộ vì bà ta đã cắm bao nhiêu cái sừng lên đầu mình à?

"Trong khoảng thời gian bà ta dưỡng thương, anh sẽ không ly hôn với bà ta. Bà ta bất nhân với anh, nhưng anh cũng không thể bất nghĩa với bà ta. Đợi vết thương của bà ta lành rồi, cuộc hôn nhân này... buộc phải kết thúc."

Lý Tĩnh Di nhìn Trương Thanh Nhã dưới sàn nhà, cô ta cúi thấp đầu, khóe miệng bất giác giương lên!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 831: Không Phải Anh Nói Để Cho Tôi Ngủ Cả Đời Sao?

Tại Nhạc Gia, Yến Thanh Ti đang gọi điện cho Du Dực

“Chờ chú làm xong chuyện này sẽ trở về, con có ra đường thì phải cẩn thận đấy, biết không?”

Trong điện thoại, ngoài giọng nói của Du Dực còn có rất nhiều tạp âm khác, giống như ông ta vẫn đang ở ngoài đường, Yến Thanh Ti gật đầu: “Dạ, con biết rồi!”

“Bên phía Diệp gia thì tạm thời sẽ không sao, dù cho có gặp thì bọn họ cũng không dám làm gì con, không cần bận tâm đến bọn họ.”

“Vâng, con chưa từng kiêng nể bọn họ bao giờ.”

Trong điện thoại, Du Dực yên lặng một lúc lâu, mới nói: “Chuyện của mẹ con không hề đơn giản, có thể nghiêm trọng hơn so với những gì chúng ta nghĩ. Con không cần phải lo lắng, chú sẽ điều tra rõ việc này.”

Trong lòng Yến Thanh Ti có chút căng thẳng, xem ra sự việc quả nhiên như cô đã đoán, cái chết của mẹ cô tuyệt đối không chỉ đơn giả là bị một tên cặn bã vứt bỏ, mà còn liên lụy đến những vấn đề sâu xa khác.

Yến Thanh Ti hỏi: “Cần... con làm cái gì không?”

Du Dực: “Việc con cần làm chính là tự chăm sóc bản thân cho tốt, bảo vệ chính mình an toàn là được rồi.”

Yến Thanh Ti nghiêm túc nói: “Đấy là mẹ của con, con không thể mặc kệ tất cả mà ngồi chờ chú đi làm mọi thứ cho con được. Nếu như cần con làm cái gì, con hy vọng chú sẽ nói cho con biết, con nhất định phải biết rõ vì sao mẹ con lại phải chết?”

“Được!” Du Dực suy nghĩ một lúc liền đồng ý.

Ông ta nói: “Đúng rồi, nếu như có ai khác hỏi đến chú, đừng bảo chú đã trở về Hải Thành.”

“Được, con sẽ không nói cho bất kỳ ai.” Yến Thanh Ti đoán, lần này Du Dực về Hải Thành chắc hẳn là muốn bí mật điều tra rõ về sợi dây chuyền kia.

Nếu thật sự giống như nhưng gì ông ấy đã nói, nếu đây là chuyện động trời, liệu ông ấy... có gặp nguy hiểm không?

Yến Thanh Ti bỗng cảm thấy bất an.

Du Dực nói: “Chú không thể nói tiếp với con được nữa, di động sắp hết pin rồi.”

Yến Thanh Ti do dự một chút, nói: “Chú... cẩn thận.”

“Yên tâm đi, chú không sao, qua mấy ngày nữa sẽ xong thôi, lúc đó chú tới tìm con.”

Kết thúc cuộc gọi, trong lòng Yến Thanh Ti đột nhiên cảm thấy rất sợ hãi, không nói được là tại vì sao, chỉ là cảm thấy giống như... sắp có chuyện gì rất kinh khủng đang chờ cô ở phía trước.

Yến Thanh Ti vẫn luôn cho rằng mẹ cô chỉ là một người phụ nữ bình thường, nhưng mà hiện tại thì với những đầu mối mới được tìm ra có vẻ như thân thế của mẹ cô không chỉ có vậy.

Nhạc Thính Phong đẩy cửa đi vào, thấy sắc mặt Yến Thanh Ti đầy bất an liền hỏi: “Sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao?”

“Không có, em chỉ... lo lắng cho Miên Miên, không biết bây giờ con bé thế nào?” Yến Thanh Ti do dự một lúc, vẫn quyết định không nói ra chuyện của mẹ cô. Dù sao việc này là chuyện lớn, cũng có nguy hiểm, cô phải suy nghĩ thật kỹ đã.

Nhạc Thính Phong ôm Yến Thanh Ti: “Nói tới thì hôm trước Diệp Thiều Quang cũng đã giúp chúng ta, với lại cậu ta cũng không phải loại người thích đùa giỡn đàn bà, tuy không phải người tốt nhưng xem xét kỹ thì cũng tạm chấp nhận được.”

Yến Thanh Ti thở dài một tiếng, trước đó Quý Miên Miên có gọi một cuộc điện thoại tới nói không có chuyện gì, bảo cô đừng lo lắng, sau đó liền không liên lạc lại được nữa.

Yến Thanh Ti đương nhiên không thể biết giờ phút này Quý Miên Miên đang nằm trên ghế salon, trên bàn là một mớ hỗn độn. Đang xem game show cười đến chảy cả nước mắt, cô giơ chân lên đạp Diệp Thiều Quang: “Tôi muốn ăn gà rán, anh nhanh lên.”

Diệp Thiều Quang cắn răng nói: “Quý Miên Miên, đã hai giờ sáng rồi mà em còn không đi ngủ?”

Quý Miên Miên ngẩng đầu lên, vẻ mặt tội nghiệp: “Không phải anh nói để cho tôi ngủ cả đời sao? Vậy tôi cũng phải kiểm hàng trước chứ! Không cho tôi kiểm hàng làm sao tôi biết được anh tốt hay xấu đây?”

Diệp Thiều Quang hộc máu, kiểm hàng tức là muốn anh thức đêm hay sao, anh oán hận nói: “Mẹ kiếp, vậy em kiểm nhanh lên được không?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 832có Người Phục Vụ, Đúng Là Sướng Thật!

Q

úy Miên Miên nhón một miếng khoai tây chiên lên nhét vào miệng nhai rắc rắc rắc nói: “Bây giờ tôi không có hứng, chờ có hứng thì kiểm hàng sau, anh cứ tắm rửa kỳ cọ sạch sẽ nằm chờ tôi tới là được.”

Diệp Thiều Quang cắn răng, hai ngày, anh đem Quý Miên Miên về đây đã hai ngày rồi. Ban đầu vốn là muốn nói rõ ràng, anh không muốn bị Quý Miên Miên tiếp tục đùa bỡn nữa, anh nhất định phải nói ra, nói cho rõ ràng, tốt nhất là đem người làm luôn, đem gạo nấu thành cơm đã rồi nói sau.

Nhưng mà, sau khi đem người về, Diệp Thiều Quang mới phát hiện đây không phải là chuyện muốn làm thì làm. Quý Miên Miên đã không muốn thì không ai làm gì được cả, với sức mạnh và thân thủ của cô thì đố ai có thể tùy tùy tiện hành động được đấy.

Mấu chốt ở chỗ cô ấy còn nói: Nếu anh dám cưỡng bức tôi thì cả đời này đừng mong có hy vọng.

Một câu nói khiến Diệp Thiều Quang nhịn, nhịn, nhịn...

Biểu hiện Quý Miên Miên đã cho thấy rõ ràng là cô đã được Yến Thanh Ti giáo dục qua, đối với chuyện giữa nam và nữ xem chừng đã hiểu thêm một ít. Diệp Thiều Quang tự thuyết phục chính mình, đây cũng tính là chuyện tốt, ít nhất cô ấy còn biết giữa nam và nữ phải có phòng bị.

Nhưng mà... cơ hội hiếm có như này, chẳng lẽ phải bỏ qua sao?

Có điều, Quý Miên Miên là cái đồ ngu xuẩn không tim không phổi. Ở đây hai ngày, mỗi ngày chỉ có ăn rồi ngủ, tỉnh ngủ thì xem tivi, xem phim, xem đủ các loại game show, sắp đem nhà anh biến thành ổ chó rồi.

Mấu chốt là bây giờ Quý Miên Miên sai bảo anh trôi chảy cực kỳ, bưng trà rót nước, mua đồ ăn vặt, hoàn toàn coi anh như cu li vậy.

Diệp Thiều Quang thấy Quý Miên Miên không có ý muốn kiếm hàng, tức giận, kéo cô lên ném ra cửa: “Đi ra ngoài, nếu em không muốn làm gì vậy thì chờ em có cái tâm tình chết tiệt kia rồi chúng ta gặp lại.”

Quý Miên Miên vừa nghe, lập tức bổ nhào lên, ôm lấy Diệp Thiều Quang: “Không muốn, tôi không muốn đi... không đi... Là anh mang tôi tới, nếu đã mang tới rồi thì đừng nghĩ có thể tùy tiện đem tôi đuổi khỏi cửa dễ dàng như vậy.”

Diệp Thiều Quang cắn răng: “Nếu em không kiếm hàng, vậy em còn ở đây làm cái gì? Để cho tôi nhìn em chảy nước miếng sao?”

Quý Miên Miên ngẩng đầu lên, khóe miệng vẫn còn vương lại mảnh vụn của miếng khoai tây chiên, trên mặt không trang điểm, tối qua còn thức khuya xem phim khiến vành mắt trở nên đen sì, trên người thì lại đang mặc áo phông của Diệp Thiều Quang, tóc tai toán loạn, cả người đều lôi thôi. Xem ra cô không có bản năng đứng trước đàn ông là phải xinh đẹp như những người phụ nữ khác, nhưng quan trọng là người đàn ông này lại thích cô như vậy, thích cô nha.

Quý Miên Miên ngước hai tròng mắt đen bóng lên, cô nói: “Chính bởi vì bây giờ tôi không có hứng nên mới càng phải để tôi ở nơi này nha. Ở đây, bất kể lúc nào tôi cũng có thể nhìn thấy anh, nói không chừng tâm tình tôi tốt một chút là có thể kiếm hàng đấy! Nếu tôi đi rồi, sẽ không nhìn thấy anh, cũng không có cách nào gặp anh, không thấy anh tự nhiên sẽ không... Anh phải tự cho mình một cơ hội chứ, chuyện đơn giản như này cũng không nghĩ ra sao?”

Diệp Thiều Quang hộc máu, rốt cuộc ai mới là người không nghĩ ra?

“Quý Miên Miên, tôi thấy chẳng qua em ở đây quá sung sướng nên mới không muốn đi thôi.”

Quý Miên Miên nháy mắt mấy cái, biểu tình trên mặt cô nói cho Diệp Thiều Quang biết, anh... đoán đúng rồi, đoán đúng lý do đứa ngốc này tại sao lại không muốn đi rồi.

Diệp Thiều Quang oán hận nhìn cô: “Xem ra đúng là là em được phục vụ sung sướng quá rồi nên không muốn rời đi chứ gì?”

Ánh mắt Quý Miên Miên lóe lên sự áy náy, cô mềm giọng nói: “Cái đó... cái đó... thật ra thì tôi... cũng không phải như vậy...”

Quý Miên Miên ở đây hai ngày, cô nếm được mùi vị của chung cư cao cấp, điều hòa bật cả ngày cực kỳ thoải mái, lại còn có người phục vụ, ăn uống cũng không cần tiêu tiền, quan trọng nhất là... giường thật là lớn, ngủ rất thoải mái nha! Không muốn đi, không muốn đi... thật sự không muốn đi đâu hết!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 833tôi Chính Là Bạn Trai Cô Ấy"

Em tự biết rõ rồi thì đi ra ngoài, ngay lập tức đi ra ngoài. " Diệp Thiều Quang tức đến nỗi đỉnh đầu bốc khói. Quý Miên Miên chỉ đơn giản là ở nơi này quá sung sướng mới không muốn đi, chứ không phải muốn kiếm hàng hay cái gì khác.

Diệp Thiều Quang kéo cửa, ném Quý Miên Miên ra ngoài.

Đóng sầm cửa lại, anh tức chết mất, con bé ngu xuẩn này lúc không thấy thì nhớ, mà lúc thấy rồi chỉ cảm thấy muốn tức chết thôi.

Quý Miên Miên hét lên: “Này, mở cửa ra, tôi không có tiền. Ngoài trời nóng như thế này, anh để cho tôi vào đi mà. Diệp Thiều Quang, anh không thể ác độc như vậy...”

Diệp Thiều Quang “hừ” một tiếng: “Em muốn đi đâu thì đi...”

Quý Miên Miên đập cửa kêu: “Diệp Thiều Quang, anh mở cửa ra nhanh lên. Tôi nói cho anh biết, tôi cứ ở ngoài cửa, tôi không đi, nhất quyết không đi. Anh mau mở cửa ra... chúng ta thương lượng không được sao? Không phải là kiểm hàng hay sao, tôi chuẩn bị kiểm đây, được chưa?”

Diệp Thiều Quang bĩu môi, chuẩn bị kiểm hàng, ha, coi anh đây là thằng ngu sao? Nói chuẩn bị ai biết được muốn chuẩn bị bao lâu, anh không bị mắc lừa đâu.

Quý Miên Miên tiếp tục gõ cửa: “Tôi nói thật đấy, dẫu sao tôi cũng chỉ là một cô gái, anh không thể cứ như vậy...”

Diệp Thiều Quang không thèm nghe, cầm điều khiển từ xa tắt ti vi, đem đồ ăn vặt của Quý Miên Miên ném hết vào thùng rác. Nghe thấy giọng của Quý Miên Miên, anh tự nhủ thầm không thể mềm lòng, tuyệt đối không thể mềm lòng.

Nhưng mà sau mấy phút không nghe thấy giọng của Quý Miên Miên nữa thì tay Diệp Thiều Quang ngừng lại.

Xảy ra chuyện gì rồi, chắc không phải bỏ đi thật chứ?

Cô ta có cốt khí thế sao?

Diệp Thiều Quang ngừng lại, anh ném Quý Miên Miên ra ngoài cũng không phải thực sự muốn đuổi cô đi, chẳng qua là tức giận quá mức thôi, muốn để cô dỗ dành anh, nói mấy lời ngon ngọt, dỗ anh hết giận thì anh sẽ để cô vào.

Nhưng thế quái nào lại không nói gì nữa, bỏ cuộc rồi sao?

Diệp Thiều Quang vội vàng bỏ rác lại, xoay người nhìn xuyên qua cửa mắt mèo trên cánh cửa, kết quả nhìn thấy... nhìn thấy Quý Miên Miên đang nói chuyện với một người đàn ông khác. Người đàn ông kia là hàng xóm nhà anh, Diệp Thiều Quang mua căn hộ cao cấp này làm nhà riêng, tuy không quan hệ nhiều với hàng xóm nhưng cũng điều tra bọn họ kỹ càng, tên kia hình như là diễn viên nhỏ nào đấy.

Hai người nói gì Diệp Thiều Quang nghe không rõ, nhưng nhìn Quý Miên Miên vui vẻ như vậy, hai người dường như còn hợp ý vô cùng, hơn nữa Quý Miên Miên hình như còn muốn về nhà tên đàn ông kia.

Diệp Thiều Quang lập tức nổi điên, bất thình lình mở tung cửa, đen mặt nói:

"Còn không đi vào, mè nheo cái gì?"

Quý Miên Miên quay đầu, kinh ngạc nhìn Diệp Thiều Quang: "Không phải chính anh nói không cho tôi vào sao? Anh bắt tôi đi cơ mà?"

Diệp Thiều Quang lập tức nói điêu không chớp mắt: "Lúc nào, tôi nói sao tôi lại không biết, tôi có nói như vậy sao? Giày cũng không mang, cả ngày chỉ biết chạy loạn, không sợ ra cửa gặp sói đói tha đi mất sao?"

Quý Miên Miên: "Anh... anh..."

Lãnh Nhiên gãi đầu một cái, sao cậu ta lại cảm thấy từ "sói đói" ở đây là chỉ mình nhỉ? Cái này... là hiểu lầm to rồi nha.

Cậu ta hắng giọng hỏi: "Miên Miên, đây là... bạn trai cô sao?"

Diệp Thiều Quang vừa nghe, lập tức lạnh mắt lạnh liếc qua, Miên Miên... còn dám gọi Miên Miên? Ai cho tên đó gọi thân mật như vậy, cách gọi đó đó là để cho mày gọi sao?

Quý Miên Miên bĩu mỗi: "Đừng có nói bậy, anh ta... không phải là bạn..."

Diệp Thiều Quang chặn lời Quý Miên Miên lại, nói: "Đúng vậy, tôi chính là bạn trai cô ấy. Tính tình cô ấy không tốt, suốt ngày bướng bỉnh như vậy, chỉ biết gây gổ với tôi rồi bỏ chạy."

Quý Miên Miên trợn mắt, con mẹ nó, Diệp Thiều Quang, rõ ràng là anh ta đuổi tôi ra ngoài cơ mà?

Ban ngày ban mặt, nói láo còn không chớp mắt, quả nhiên không phải người tốt!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 834tôi Xin Cô Ở Lại Nhà Tôi

Đ

ột nhiên, nhà hàng xóm bên cạnh tự dung nhô ra một bác gái trung niên, nói: "Nhóc con nói láo là không tốt nha. Rõ ràng là cậu đuổi bạn gái ra ngoài,

bạn gái cậu lúc nãy còn thật thảm hại kia kìa, gọi cậu mở cửa mãi cậu không thèm mở, chúng tôi đều nghe được hết đấy!”

Quý Miên Miên liên tục gật đầu, không sai, không sai, rõ ràng là cô bị cái tên này đuổi ra ngoài. Dù cô không phải bạn gái của Diệp Thiều Quang nhưng thật khó khăn mới có một bác gái nhiệt tính đứng về chính nghĩa như thế nên cô suy nghĩ một chút rồi tự động bỏ qua những chi tiết nhỏ nhặt kia.

“Đúng, đúng, đúng, là tôi bị anh ta đuổi ra ngoài nha.”

Lãnh Nhiên vội vàng nói: “Nếu có tranh cãi thì tốt nhất cứ ngồi xuống nói cho rõ ràng, gây gổ như vậy cũng không giải quyết được gì!”

Diệp Thiều Quang ôm lấy Quý Miên Miên nói: “Tôi với bạn gái có chút vấn đề nhỏ, chúng tôi sẽ cố gắng giải quyết, không phiền mấy người phải quan tâm.”

Bác gái hàng xóm nói: “Ê, cô bé, loại đàn ông mà chỉ cãi nhau một tí liền đem cháu ném ra ngoài thì phải cẩn thận một chút.”

Diệp Thiều Quang trừng mắt liếc qua, bác gái lập tức im miệng.

Bên cạnh bác gái kia lại nhô ra thêm một bác trai, nói: “Cô bé à, nếu lần sau còn cãi nhau nữa thì có thể tới gõ cửa nhà bác, bác cho cháu ngồi nhờ.”

Bác gái kia đưa tay nhéo ông chồng, đem ông ta kéo vào, đóng cửa cái “rầm”.

Lãnh Nhiên nhỏ giọng nói: “Tôi cũng ở ngay bên cạnh, sau này nếu cô... nếu cô có cái gì khó khăn, qua nhà tôi ngồi cũng được...”

Lãnh Nhiên khó khăn lắm mới có thể nói ra những lời này, cậu ta cũng không dám nhìn vào mắt của Diệp Thiều Quang, thật muốn bỏ của chạy lấy người.

Cậu không nghĩ tới sẽ gặp Quý Miên Miên ở đây, mà cô ấy lại là trợ lý của chị Thanh Ti. Nếu như Quý Miên Miên thật sự bị bạn trai bắt nạt, dù sao hai người là chỗ quen biết cũng nên phải quan tâm một chút, nếu không biết ăn nói sao với chị Thanh Ti đây?

Quý Miên Miên gật đầu liên tục: “Được, được, được, vậy tôi qua nhà cậu... ngồi...”

Không đợi Quý Miên Miên nói xong, Diệp Thiều Quang đã đem cô ném vào nhà, đóng cửa cái "rầm": "Thật sự có bản lĩnh đấy Quý Miên Miên, mới đứng ngoài cửa có một xíu đã có thể cấu kết với một tên tiểu bạch kiểm rồi."

Quý Miên Miên bĩu mỗi: "Cái gì mà tiểu bạch kiểm? Lãnh Nhiên chính là một tiểu thịt tươi, đúng là rất đẹp trai, là một ngôi sao đang lên, tiền đồ vô hạn, là đối tượng được công ty chúng tôi nâng đỡ, anh ăn nói tử tế một chút. Đúng rồi, chẳng phải anh đuổi tôi đi sao? Anh lại kéo tôi trở lại làm gì?"

Diệp Thiều Quang lôi Quý Miên Miên vào trong: "Đi? Để cho cô đi sáng nhà hàng xóm cắm sừng tôi sao? Cô nghĩ hay nhỉ?"

Quý Miên Miên "hừ" một tiếng: "Không để tôi đi cũng không cho tôi ở, rốt cuộc anh muốn cái gì?"

"Bắt đầu từ giờ trở đi, cô chỉ có thể ở trong cái nhà này, hai nhà hàng xóm nhà nào nào cũng không được đi qua."

Mấy người hàng xóm chẳng một ai tốt, cái đôi vợ chồng lắm chuyện kia chỉ biết xúi bậy, còn cái tên tiểu bạch kiểm kia nữa, mẹ nó... chỉ biết dựa vào mặt mà quyến rũ con nhà người ta.

Quý Miên Miên đảo con ngươi hai vòng: "Đây là anh nói đó nha, là anh cầu xin tôi ở lại nhà anh đó?"

"Đừng có nói nhảm, dọn cái bàn mau lên."

Quý Miên Miên lại cố hỏi thêm một câu: "Anh đã kêu tôi ở lại thì về sau đừng hòng đuổi tôi đi."

Diệp Thiều Quang nắm lấy cằm của Quý Miên Miên: "Đừng có nói đuổi em đi, chỉ sợ có về sau em có muốn đi cũng đi không nổi."

Quý Miên Miên hét lên một tiếng, nằm vật ra ghế salon: "Yeah... quá tuyệt, cuối cùng về sau cũng chẳng cần lo tới chuyện nộp tiền thuê nhà nữa."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 835diệp Thiều Quang Đang Lau Nhà

T

rong đầu Quý Miên Miên bắt đầu hiện lên một cuộc sống thật tươi đẹp, tự nhiên bớt được một khoản tiền thuê nhà, lần này xem ra tiết kiệm được nhiều lắm đây? Chưa kể chỗ ở mới này điều kiện lại cực tốt, còn có người phục vụ đặc biệt.

Diệp Thiều Quang...

Bây giờ anh ta đã hiểu chủ ý của Quý Miên Miên, hóa ra đòi ở đây là để tiết kiệm tiền.

Không sao, ở tại đây, cùng ở chung, ngủ chung một chỗ, đây cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Quý Miên Miên, sớm muộn gì ông đây cũng bắt em lại!

...

Lãnh Nhiên đi vào nhà, do dự một hồi cuối cùng vẫn gọi báo cho Yến Thanh Ti.

“Chị Thanh Ti, là em Lãnh Nhiên ạ, lâu lắm không gặp chị thế nào rồi?”

“Rất tốt, sao lại gọi điện cho chị thế này?”

Yến Thanh Ti cảm thấy thật ngoài ý muốn, cô với Lãnh Nhiên quan hệ cũng không tệ nhưng cũng không phải loại quan hệ thân mật đến nỗi thường xuyên liên lạc.

“Cái này... hôm nay, em có gặp... Miên Miên... ở gần nhà em.”

“Quý Miên Miên?”

“Vâng, là cô ấy.”

Lãnh Nhiên đọc địa chỉ nhà mình: “Hình như cô ấy với bạn trai đang cãi nhau, không biết là tự chạy ra hay bị bạn trai đuổi ra ngoài. Em định để cô ấy qua nhà em ngồi một lúc nhưng bạn trai cô ấy liền đưa cô ấy vào nhà.”

Yến Thanh Ti thở phào: “Được rồi, chị biết rồi, em đừng cúp máy vội. Bây giờ em qua gõ cửa, bảo Quý Miên Miên nghe máy, chị có chuyện cần nói.”

“Được, em đi ngay...”

Lãnh Nhiên đi tới nhà Diệp Thiều Quang, lấy hết dũng khí nhấn chuông cửa.

Diệp Thiều Quang mở cửa, thấy Lãnh Nhiên thì sắc mặt càng ngày càng đen, lập tức đưa tay đóng cửa lại, ấn tượng của anh về tên tiểu bạch kiểm này chẳng tốt tí nào.

Lãnh Nhiên vội nói: “Miên Miên, là chị Thanh Ti gọi, chị ấy muốn nói chuyện với cô...”

“Đây, đây...” giọng nói của Quý Miên Miên từ bên trong vọng ra.

Lãnh Nhiên lúng túng cười nói: “Ha ha, vừa nãy nói chuyện phiếm với chị Thanh Ti, vô tình nói tới chuyện của Miên Miên nên chị ấy không yên tâm, muốn nói chuyện với Miên Miên.”

Cặp mắt của Diệp Thiều Quang nhìn chằm chằm Lãnh Nhiên khiến cậu ta thấy khó thở.

Quý Miên Miên để chân trần chạy đến, đoạt lấy điện thoại của Lãnh Nhiên: “Chị, chị tìm em có việc gì sao?”

“Em ở cùng với Diệp Thiều Quang sao, lại còn bị đuổi ra ngoài? Em đang làm trò gì thế?”

Yến Thanh Ti rất tức giận, người của cô lại bị Diệp Thiều Quang đuổi ra ngoài, đuổi ra ngoài, đuổi ra ngoài... điều quan trọng phải nói ba lần.

Tên khốn Diệp Thiều Quang kia ngoài miệng thì nói thích Miên Miên, kết quả vừa đem người cướp đi được rồi lại dám đối xử với con bé như thế, Yến Thanh Ti đang muốn tìm đến tính sổ với anh ta đây.

Quý Miên Miên cười nói: “Chị, đó là chuyện ngoài ý muốn thôi, giờ em ở đây rồi, ở hẳn luôn, không cần đi nữa.”

“Em... em dám ở chung với tên đó? Có phải bị ép buộc không, em chờ đó, bây giờ chị qua đó đón em về liền, nếu tên đó dám bắt ép em, chị sẽ đánh chết tên khốn khiếp đó.”

“Chị, chị, chị đừng giận, không phải là em bị ép mà, em vui còn không hết đây.”

“Em chắc chứ?” Yến Thanh Ti hoài nghi mình nghe lầm.

“Chắn chắn mà, em muốn ở đây.”

Yến Thanh Ti nói sang vấn đề khác: “Diệp Thiều Quang đâu?”

“Anh ta... a... anh ta...” Quý Miên Miên nhìn cửa, không có ai nha, Lãnh Nhiên đã đi tham quan phòng khách, Diệp Thiều Quang đang... đang cầm chổi lau nhà để lau quanh quanh.

Quý Miên Miên nói: “Anh ta đang lau nhà.”

Đây là một câu nói vô cùng có sức hình tượng, trong đầu Yến Thanh Ti lập tức tưởng tượng ra hình ảnh Diệp Thiều Quang đang lau nhà, mẹ nó, quá đáng sợ.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 836: Bỗng Nhiên Thấy Thông Cảm Cho Tên Diệp Thiều Quang Này

Yến Thanh Ti hỏi: “Vậy em thì sao, mới nãy em làm gì?”

Quý Miên Miên: “Nãy em đăng ăn vải.”

Yến Thanh Ti thở phào, như thế này còn được.

“Em quyết định ở lại đó thật sao?”

Quý Miên Miên vui vẻ nói: “Chị, chị không biết đâu, ở đây thích cực, vừa rộng rãi vừa có người phục vụ, nhất là... còn không cần trả tiền thuê nhà nữa đó, tốt quá đi!”

Yến Thanh Ti há mồm, lời chuẩn bị nói ra cũng đành nuốt ngược vào.

Bởi vì tự nhiên cô thấy thương cảm cho Diệp Thiều Quang quá! Tên đó. cũng thật đáng thương, gặp phải Quý Miên Miên quả thật là rất đáng thương.

Yến Thanh Ti còn đang định bảo nếu Quý Miên Miên có bị bắt nạt thì nói với cô, cô sẽ trả thù cho, nhưng mà dường như... không cần. Ngược lại, Yến Thanh ti còn cảm thấy Diệp Thiều Quang thích một cô gái như Quý Miên Miên cũng thật... không dễ dàng!

Cũng là đáng đời anh ta!

Trên đời này thứ gì cũng đều có khắc tinh của nó, có lẽ Quý Miên Miên chính là khắc tinh của Diệp Thiều Quang rồi.

Yến Thanh Ti nói: “Lãnh Nhiên ở ngay bên cạnh, nếu có chuyện gì thì tìm cậu ta.”

“Vâng, em biết rồi, chị đừng lo lắng, có lịch làm việc gì chị cứ báo em nhé!”

“Được.”

Lại dặn dò mấy câu, yêu cầu Quý Miên Miên không được tùy tiện ngủ với người ta rồi Yến Thanh Ti mới tắt di động. Trong lòng cô thở phào, rốt cuộc Quý Miên Miên cũng không đến nỗi khiến người khác lo lắng chết.

Chẳng qua là xem ra sau này Diệp Thiều Quang còn phải chịu khổ nhiều! Cứ từ từ mà tận hưởng đi!

...

Hai ngày nay, tinh thần Yến Thanh Ti có chút không ổn, bình thường thì hay thất thần, cũng ăn rất ít. Có lúc theo Nhạc phu nhân đi mua đồ, đi siêu thị mà vừa quay đi đã không thấy người đâu làm Nhạc phu nhân bị dọa cho hết hồn, có đi ra cửa cũng phải nắm chặt tay Yến Thanh Ti mới được.

Hình ảnh này bị người chụp lại được rồi đăng trên mạng, không ít người nói tình cảm của Yến Thanh Ti với mẹ chồng tương lai thật tốt, như vậy chắc là sắp kết hôn rồi.

Buổi tối, Nhạc Thính Phong không chịu nổi, kéo Yến Thanh Ti lên giường, ngồi đối diện với cô.

Anh nói: "Nay thời gian vẫn còn sớm, hai ta nói chuyện nghiêm túc một chút, nói cho anh biết gần đây em làm sao vậy? Chuyện của em anh vốn không muốn ép buộc em phải nói ra, nhưng nếu em cứ như thế này chắc mẹ sẽ đưa em đi khám bác sĩ đấy."

Yến Thanh Ti xoa trán: "Thật ra cũng không có gì, chẳng qua dạo gần đây em quá nhàn rỗi, nghĩ hơi nhiều. Chẳng qua là..."

Yến Thanh Ti không muốn lừa dối Nhạc Thính Phong, nhưng lại không muốn nói toàn bộ mọi chuyện cho anh biết.

Chuyện Nhạc phu nhân bị thương vẫn là một cái gai trong lòng Yến Thanh Ti, cô không muốn để hai người họ phải chịu thêm bất kỳ tổn thương nào nữa.

Nhạc Thính Phong thở dài một tiếng, đưa tay sờ trán Yến Thanh Ti: "Là bởi vì chuyện của mẹ vợ đúng không?"

Chuyện có thể khiến Yến Thanh Ti phiền lòng cũng chỉ có thể là chuyện này, cho tới bây giờ những chuyện khác đều không khiến cô phiền lòng như thế.

Yến Thanh Ti gật đầu một cái: "Thân thế của mẹ em... có lẽ có vấn đề."

Nhạc Thính Phong do dự một hồi: "Có phải trước đây mẹ em có nói bà và

ông ngoại của em đã mất sớm.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Đúng, mất sớm, trước khi em được sinh ra thì họ đã qua đời rồi. Em chưa từng được gặp họ, khi em còn bé, mẹ đã từng đưa em đi thăm mộ.”

Nhạc Thính Phong để Yến Thanh Ti ngồi cạnh mình, ôm lấy cô: “Vậy mẹ em có từng nói gì về ông bà ngoại hay không?”

Yến Thanh Ti lắc đầu: “Không nói rõ, chỉ nói ông bà ngoại là người rất tốt, tiếc là mất quá sớm. Em không ở cạnh ông bà, thậm chí còn không biết ông bà ngoại trông như thế nào.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 837: Dám Kêu Một Tiếng, Lưỡi Sẽ Không Còn

Nhạc Thính Phong im lặng một hồi rồi nói: "Ông bà ngoại của em là một cặp vợ chồng già, chỉ có mẹ em là con gái. Dựa theo tuổi của mẹ vợ thì lúc được sinh ra bà ngoại đã... ít nhất là 65 tuổi, tuổi này hoàn toàn không có năng lực sinh đẻ."

Yến Thanh Ti trợn to mắt: "Nói cách khác, tức là mẹ em... có lẽ không phải con ruột của ông bà?"

Nhạc Thính Phong gật đầu: "Đúng, chuyện của mẹ vợ anh cũng đang điều tra, nhưng chỉ có thể tra được từ lúc mẹ vợ được đưa tới nhà ông bà ngoại, khoảng 5, 6 tuổi. Những chuyện trước đó đều không điều tra được, anh định điều tra rõ rồi mới nói cho em."

Yến Thanh Ti cắn môi, Nhạc Thính Phong nói cho cô chuyện này nhưng không khiến cô cảm thấy kinh ngạc.

Yến Thanh Ti từng nghĩ mẹ cô và nhà họ Du chắc có mối quan hệ nào đó, có thể nhà họ Du chính là nhà ngoại của cô hoặc ít nhất cũng quá quan hệ thân thích. Cô cũng từng nghĩ mẹ cô có lẽ không phải là con ruột của ông bà ngoại, nhưng hôm nay Nhạc Thính Phong xác nhận thì Yến Thanh Ti mới nảy ra suy nghĩ, có lẽ câu đố về thân thế của mẹ cô thật sự rất phức tạp.

Yến Thanh Ti nhớ bộ dạng nghiêm túc đến đáng sợ của Du Dực lúc rời đi, muốn điều tra cái chết của mẹ cô thì việc tra được thân thế của bà là chuyện bắt buộc, dù sao cũng phải tìm lại tổ tiên cho mẹ.

Yến Thanh Ti lập tức gọi điện thoại cho Du Dực, chuyện này có lẽ hữu dụng với ông ấy.

Nhưng điện thoại reo mãi cũng không có ai bắt máy.

Yến Thanh Ti gọi rất nhiều lần nhưng đều không ai bắt máy, cô để di động xuống cúi đầu che trán: "Thân thế của mẹ em, còn có nguyên nhân cái chết không rõ ràng của bà, những người đã hại chết bà còn chưa đền tội thì em vĩnh viễn không có cách nào thanh thản được."

"Anh sẽ giúp em." Nhạc Thính Phong ôm lấy Yến Thanh Ti: "Mặc dù vẫn

chưa điều tra ra những chuyện của mẹ vợ trước khi đến Nhiếp gia, nhưng mà... kiểu gì cũng tìm được đầu mối.”

Đầu mối? Yến Thanh Ti biết, bất kỳ đầu mối nào cũng đều rất quan trọng, sợi dây chuyền hình lá ngân hạnh kia là đầu mối duy nhất lúc này, nhất định phải nắm chắc!

Dây chuyền, nhà họ Du, mẹ cô, ba thứ này chắc chắn có liên hệ gì đó với nhau?

Còn có cả Diệp Linh Chi nữa.

Cô nhất định phải hỏi cho bằng được chuyện về sợi dây chuyền từ miệng Diệp Linh Chi.

Yến Thanh Ti kéo tay Nhạc Thính Phong: “Muốn biết một chuyện từ một người thì nên làm như thế nào?”

Nhạc Thính Phong: “Vậy phải túm được nhược điểm của người đó.”

“Nhưng mà nếu như tất cả nhược điểm của người đó đều không sử dụng được thì sao?” Nhược điểm của Diệp Linh Chi hiện tại đều không thể dùng được, tính mạng của bà ta hay tính mạng của Yến Minh Châu đều không có tác dụng.

Nhạc Thính Phong lắc đầu: “Không thể, nhất định phải có nhược điểm, nói cho anh biết người đó là ai?”

Yến Thanh Ti do dự một lát, nói: “Diệp Linh Chi.”

“Giao cho anh.”

Yến Thanh Ti gật đầu một cái.

...

Đêm khuya, Du Hí vì lạnh quá mà tỉnh dậy, anh ta lạnh đến run lẩy bẩy, đang định gọi y tá đến chỉnh nhiệt độ thì nhìn thấy... bên mép giường có một bóng đen đang ngồi.

Du Hí bị dọa sợ muốn hét chói tai, nhưng mà còn chưa kịp phát ra âm thanh nào đã nghe thấy bóng đen kia âm trầm nói: “Dám kêu một tiếng, lưỡi cũng

không còn.”

Du Hí lập tức bịt chặt miệng, cố đem tiếng hét kia nuốt ngược vào cổ họng.

Anh ta lắp bắp nói: “Chú... chú... chú... hai... chú hai...”

Trái tim của Du Hí sắp nát vụn ra rồi, con mẹ nó, lão hồ ly tinh này lại tới làm gì?

Khuôn mặt của Du Dực hoàn toàn chìm vào bóng đêm, Du Hí chỉ có thể nhìn đôi mắt kia đang tỏa ra sát khi lạnh như băng.

Ông ta nói: “Bây giờ, chú hỏi cháu trả lời, đừng có nói dối cũng đừng mong giấu giếm cái gì, không nói dối được thì đừng tự tìm cái chết!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 838: Nhìn Thấy Chú Hai Liền Ngoan Ngoãn Y Như Con Chó Con

Du Hí liên tục gật đầu: "Cháu không nói dối, tuyệt đối không nói dối... Chú Hai, cháu nhất định thành thật trả lời mọi vấn đề, chỉ cần cháu biết nhất định sẽ nói hết."

Du Hí ở trước mặt Du Dực ngoan cực kỳ, ngoan đúng nghĩa cháu trai, nửa chữ "không" cũng không dám nói.

Anh ta sợ chú Hai muốn chết, nếu có thể không gặp thì kiên quyết không gặp. Ác mộng lớn nhất của đời người cùng lắm cũng chỉ như thế này mà thôi!

Du Hí nhớ tới lần bị nhúng đầu vào bồn cầu, cảm giác kia... mẹ nó, có thêm một cái mạng nữa cũng không chịu được đâu.

Chỉ hy vọng lần này chú hai không biến thái như vậy, ít nhất lần này cũng cho anh uống nước sạch.

Một lát sau Du Dực vẫn không lên tiếng. Du Hí run lẩy bẩy, chú hai ơi, chú hai à, chú muốn hỏi nhanh lên đi, chết sớm siêu sinh sớm, đừng hành hạ người khác như vậy.

"Chú... chú hai... chú... có gì muốn hỏi thì chú cứ hỏi đi!"

Du Dực đứng lên, cởi quần áo bệnh nhân của Du Hí ra.

Du Hí run rẩy, đệch mợ, chú hai muốn làm gì, lại có thủ đoạn mới sao?

Cởi quần áo của Du Hí ra rồi, Du Dực liền nhìn thấy sợi dây chuyền trên cổ kia, quả thật giống như lời Yến Thanh Ti nói, dây chuyền có mặt hình lá ngân hạnh. Ông kéo giật sợi dây xuống.

Du Dực hỏi: "Cháu bắt đầu đeo sợi dây này từ mấy tuổi?"

"Cháu, cháu, cháu... cháu không nhớ. Lúc cháu bắt đầu biết nhớ thì đã... đeo nó rồi. Chú Hai, chú... chú muốn, cái này... đưa... đưa chú..."

Trước mặt Du Dực, Du Hí chỉ hận không được gọi ông nội, đừng nói dây

chuyền, chỉ cần Du Dực tha mạng cho anh ta thì muốn cái gì anh ta cũng đều hiến dâng hết.

Hiện tại Du Hí cũng quên luôn lời mẹ anh ta nói, sợi dây chuyền rất quan trọng, nhất định phải đeo trên người, càng không được đánh mất, phải bảo vệ nó thật tốt.

Ngón tay Du Dực vuốt ve sợi mặt dây chuyền: “Không nhớ? Cháu chắc chứ?”

Giọng nói của Du Dực ngày càng lạnh, Du Hí ngồi trên giường mà run cầm cập: “Cháu, cháu, cháu... để cháu nghĩ một chút... Hình như là... năm... năm tuổi, đúng... chính là lúc năm tuổi...”

“Năm tuổi... lúc đó chú không ở nhà.” Công việc hồi trước của Du Dực có chút đặc thù, rất nhiều năm đều không ở nhà.

Du Hí gật đầu liên tục: “Dạ, đúng vậy... chú, không có... ở nhà!”

Du Hí thật nhớ cuộc sống khi chú hai không ở nhà, trong nhà anh ta là bá vương, là cháu đích tôn của cả nhà, đi đến đâu cũng được mọi người bợ đỡ.

Du Dực lại nói: “Dây chuyền này là ai đưa, mẹ cháu?”

Du Hí lắc đầu: “Cháu... không biết, cháu đeo nó lâu rồi, cũng không biết là ai cho. Ba mẹ cũng dặn cháu là nhất định phải đeo sợi dây này trên người.”

“Như vậy những năm qua, không nhiều người trông thấy sợi dây chuyền này, đúng chứ?”

“Dạ, rất ít, bởi vì... cháu... cháu thấy nó xấu quá...”

“Có những sự việc đặc biệt có liên quan tới sợi dây này trong suốt những năm qua, hoặc có việc gì khiến cháu nhớ kỹ không?”

Du Hí lắc đầu: “Không ạ, hình như không có...”

Du Dực lạnh lùng: “Hình như?”

Du Hí giật mình cái thót, vội vàng nói: “Cháu nghĩ đã, cháu sẽ suy nghĩ thật kỹ mà chú hai, cháu nhất định có thể nhớ được...”

Mẹ nó, dù cho không nhớ cũng phải nhớ.

Nhưng mà, thực sự không nhớ được nha, sợi dây này đối với Du Hí cũng chẳng có gì đặc biệt.

Du Dực ngồi bên cạnh nhìn chằm chằm, Du Hí khẽ run một cái, một lát sau vẫn không nhớ được cái gì.

Du Dực hời hợt nói: "Nếu như cháu không thể nhớ ra được, vậy thì không còn cách nào khác, để chú giúp cháu nhớ."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 839nếu Cháu Bán Đứng Chú, Cháu Chính Là Tên Khốn Khiếp

D

u Hí vừa nghe đến đấy thì khóc thét lên, nước mắt thật sự chảy ra, giúp anh ta nhớ thì con mẹ nó chả phải là hành hạ anh ta chứ còn gì nữa. Mắt thấy tay áo của Du Dực cũng xắn lên rồi, Du Hí vội vàng cầu xin tha thứ: "Chú hai, chú hai, chú chờ một tí, cháu sắp nhớ ra rồi, nhớ ra ngay thôi..."

Du Dực nắm Du Hí lên: "Không cần, đang vội, chú có cách để cháu nhớ được."

Du Hí vội vàng nói: "Không, không, cháu thật sự nhớ được mà chú hai. Cái đó... chuyện đặc biệt chính là chính là... khi còn bé, mỗi lần mẹ đưa cháu đi thăm bà ngoại, mẹ sẽ để sợi dây lộ ra ngoài một chút... Mỗi lần bà ngoại thấy sợi dây thì sẽ khóc. Khi còn bé cháu không biết gì, còn nghĩ là bà nhớ cháu."

"Sau đó... sau đó, mẹ không để cho cháu lộ sợi dây ra ngoài thì bà cũng không khóc nữa. Lúc ấy cháu mới hiểu, thì ra không phải bà ngoại nhớ cháu mà là bà nhìn thấy sợi dây chuyền này mới khóc. Có thể sợi dây chuyền này đối với bà có... ý nghĩa đặc biệt gì đó."

Chuyện này Du Hí vốn không muốn nói, anh ta cũng chưa từng nói với bất kỳ ai, mẹ anh ta cũng từng dặn không được kể với ai, nhưng mà dưới tình huống bị ép buộc thế này thì thực sự không giấu được.

Chẳng lẽ ngồi chờ chú Hai giết chết sao?

Dù sao anh ta cũng không chống lại được, thay vì chờ mình bị hành hạ đến chết đi sống lại sau đó mới nói thì thà rằng nói luôn còn đỡ bị chịu tội.

Chẳng qua, trong lòng Du Hí có chút thắc mắc, sợi dây chuyền này rốt cuộc có cái gì đặc biệt mà tại sao cả Yến Thanh Ti lẫn chú hai đều đi hỏi anh ta? Chẳng lẽ... thật sự có liên quan đến Yến Thanh Ti ư?

Du Hí nghĩ tới bên cạnh anh ta có cả Du Dực lẫn Yến Thanh Ti thì nhất thời có cảm giác muốn chết đi. Mẹ nó, anh ta thật sự rơi vào cảnh dầu sôi lửa bỏng nha.

Du Dực dừng lại, hỏi: “Bà ngoại cháu?”

Du Hí liên tục gật đầu: “Vâng, vâng, là bà ngoại của cháu.”

“Vậy nói cách khác, tức là sợi dây chuyền này có quan hệ... với nhà ngoại của cháu, có phải không?” Đôi mắt hoa đào của Du Dực tựa như sương tuyết giữa trời đông giá rét.

Nếu thực sự sợi dây chuyền này có quan hệ với nhà họ ngoại của Du Hí, vậy thì... thân thế của Nhiếp Thu Sính quá mức đáng sợ.

Mặc dù trước đây Du Dực cũng từng có chút suy đoán, nhưng hiện tại được chứng minh vẫn khiến lòng bàn tay ông ta toát ra một lớp mồ hôi lạnh.

Du Hí run run nói: “Vâng... chắc là... như vậy.”

“Vậy lúc ban đầu còn nói không biết, chẳng phải... cháu biết rất rõ ràng còn gì?”

Du Hí hấp tấp nói: “Chú... chú hai, thật sự cháu không biết gì nhiều. Nhiều năm qua cháu thấy sợi dây này cũng chả có gì đặc biệt, điều đặc biệt nhất chính là... chính là lúc Yến Thanh Ti nhìn thấy nó, rồi sau đó đẩy cháu ngã xuống lầu...” Câu nói kế tiếp, Du Hí nói cực nhỏ.

“Đẩy xuống lầu? A... nếu lúc đó có chú ở đấy, bây giờ cháu còn mạng nằm ở đây chăng?”

Du Hí lập tức nói: “Chú hai nói đúng, nói đúng, cô ta đẩy là đúng, quá đúng, cháu nên bị đẩy, đều đúng hết. Ai bảo cháu tự đi tìm chỗ chết chứ?”

“Còn cái gì liên quan tới sợi dây chuyền này nữa không?”

“Không có ạ, cái gì cháu biết... đều đã nói hết.”

Du Dực: “Chuyện hôm nay...”

Ông còn chưa nói xong Du Hí đã vô cùng thức thời nói: “Chú hai yên tâm, cháu tuyệt đối sẽ không nói cho bất kỳ ai. Cháu mà nói thì cháu chính là tên khốn khiếp, sau này cháu có kết hôn, mỗi ngày đều sẽ bị cắm sừng.”

Du Dực nhếch môi cười, nụ cười có chút gian ác: “Nếu muốn sống thoải mái thì phải biết điều một chút, nếu không chú có thể khiến cả đời cháu sống trong ác mộng.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 840cháu Tuyệt Đối Không Dám Đụng Vào Cô Ấy Dù Chỉ Một Ngón Tay

D

u Hí đương nhiên biết chú hai không chỉ biết nói suông thôi đâu, ông ta đã nói cái gì thì phải làm được cái đó.

Du Hí không ngừng nói: “Chú... chú... chú hai, dạo này cháu cực kỳ biết điều, không hề làm chuyện xấu nào, cháu chỉ nằm trên giường bệnh thôi, cái gì cũng không làm, càng không dám có ý đồ gì với Yến Thanh Ti. Cháu... cháu... đúng rồi, để đền bù sai lầm trước kia, cháu còn thuê người trên mạng không ngừng hâm nóng nhiệt độ bộ phim mới chiếu của cô ta. Chú hai, cháu không có ý gì khác, cháu chỉ đơn thuần muốn đền bù một chút thôi. Chú... chú yên tâm, cháu tuyệt đối không dám đụng vào cô ta dù chỉ một ngón tay, thật sự, thật sự...”

Du Hí vì muốn tăng độ hảo cảm của chú hai nên gần đây cũng thuê một nhóm người trên mạng đi tuyên truyền phim mới của Yến Thanh Ti để tăng độ hot. Dù sao... anh ta cũng không dám đắc tội Yến Thanh Ti nữa.

Du Hí muốn giúp Yến Thanh Ti, sau đó tìm giúp cô ta mấy nguồn tài trợ tốt, nói không chừng ấn tượng của chú hai về anh ta sẽ không còn kém như vậy, có lẽ có thể để anh ta sống thoải mái hơn một chút.

Du Dực thấy Du Hí trả lời như vậy thì cũng coi như là biết điều, biết anh ta

sẽ không có tâm tư đi gây rối nữa, gật đầu: “Trong lòng biết rõ là được.”

Du Hí gật đầu như đảo thuốc: “Chú hai yên tâm, trong lòng cháu hiểu rất rõ, cháu sẽ tìm... tìm cho cô ta một show truyền hình, bảo đảm có thể khiến cô ta càng nổi tiếng...”

Du Dực cười nhạt: “Còn cần tới cháu hay sao?”

Du Hí xua tay: “Không cần, dĩ nhiên không cần, nhưng mà... cháu đây chỉ muốn giúp đỡ một chút, không có ý gì khác...”

“Nhớ kỹ lời chú nói.”

“Vâng, vâng, đã nhớ, chú hai nói gì cháu đều nhớ hết, nhất định sẽ không có ý gì khác.”

Đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng bước chân, hình như là y tá đi kiểm tra phòng. Du Hí vội nói: “Chú hai, nếu không... nếu không... chú tránh vào nhà vệ sinh đi...”

Nhưng mà lời còn chưa dứt, đã thấy Du Dực kéo rèm cửa sổ lên, đẩy cửa sổ ra, xoay người nhảy xuống.

Tiếng nói của Du Hí nghẹn lại, mẹ nó, đây là tầng bảy nha!

Miệng Du Hí há thật to, có thể nhét vừa được cả một quả trứng, tận đến lúc y tá bước vào miệng anh ta vẫn chưa khép lại được.

Y tá đẩy cửa ra thấy Du Hí vẫn chưa ngủ liền hỏi: “Sao anh chưa ngủ?”

Du Hí đưa tay tự đẩy cằm mình lên, rồi khép miệng lại quay đầu nói: “Mời tỉnh dậy đi vệ sinh.”

Y tá thấy cửa sổ mở, lại hỏi: “Ê, sao không đóng cửa sổ?”

Du Hí sờ mũi một cái, nói: “A... cảm thấy hơi bí nên mở ra.”

“Bây giờ anh tốt nhất đừng có ra gió.” Y tá đi tới muốn đóng cửa sổ lại.

Du Hí vội vàng nói: “Không, không, tôi vừa mới mở ra, cứ để đấy đi, chút nữa tôi đóng lại.”

Y tá: “Vậy nhớ phải đóng lại đó.”

Du Hí: “Nhất định nhớ...”

Y tá hỏi một chút xem Du Hí có thoải mái hay không, thấy không có vấn đề gì liền rời đi.

Y tá vừa mới bước ra chân trước thì chân sau Du Hí đã vội vàng xoay người xuống giường, khập khiễng đi tới cửa sổ thò đầu ra nhìn xuống. Anh ta thấy chú hai đã an toàn xuống đất, dưới ánh đèn đường mờ ảo càng nhìn rõ bóng người đang đi xa. "

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 841chú Hai Thật Hung Tàn, Không Dám Chọc Đến Chú Ấy Nữa

D

u Hí nuốt ngụm nước miếng đánh ực, ôi má ơi, tầng 7 đấy, đây tầng 7 đấy, thế mà tay không phi xuống.

Đây mà là một người đàn ông hơn 40 tuổi sao? Chỉ cần giơ tay ra là có thể đập chết anh trong nháy mắt, may mắn lúc trước anh ngoan ngoãn thành thật khai báo, bằng không bây giờ chắc chắn anh đã chẳng thể nguyên vẹn đứng ở đây nữa rồi.

Du Hí run rẩy đóng cửa sổ lại.

Thượng đế, cầu xin người hãy để cho tâm trạng của chú hai tốt tốt một chút, anh không muốn bị chú hai xử lý nữa đâu.

...

Sau khi Du Dực rời khỏi bệnh viện, ông lén quay về nhà họ Du.

Sợi dây chuyền đó là do chị dâu của ông đưa cho Du Hí, điều đó cũng có nghĩa thứ này thuộc về nhà họ Hạ, nhà họ Hạ sao? Đây chính là một ngọn núi lớn mà cả đất nước này không ai có thể làm rung chuyển được.

Nếu như không phải chỗ dựa của chị dâu ông ta là nhà họ Hạ thì địa vị của

bà trong cái nhà này cũng không cao đến thế, Du Hí cũng không đến nỗi bị tất cả mọi người tâng bốc từ nhỏ mà trở thành một thằng nhóc vô dụng.

Nếu như Nhiếp Thu Sính thật sự có liên quan đến chị dâu của ông và nhà họ Hạ, vậy chắc chắn ông có thể tìm thấy thứ gì đó từ bà ấy.

Du Dực không thể tùy tiện đến nhà họ Hạ để điều tra, vẫn chưa làm rõ được sự tình mà làm như thế có thể sẽ đem lại rắc rối lớn.

Du Dực cực kỳ quen thuộc với nhà họ Du. Nửa đêm canh ba, người trong nhà đã sớm đi ngủ. Sau khi ông lẻn vào, không có một ai phát hiện ra.

Bởi vì địa vị của chị dâu ông rất cao nên trong nhà họ Du có một thư phòng giành riêng cho bà, bình thường ngoài người hầu vào quét dọn thì rất ít khi cho người khác bước vào đây.

Du Dực leo từ cửa sổ vào, tìm một lượt trong thư phòng, ông tìm thấy một quyển album ảnh, tất cả đều là những tấm ảnh từ ngày xưa chụp lại cuộc sống ở nhà họ Hạ trước khi bà về nhà chồng...

Du Dực lật từng tấm từng tấm ảnh một, cuối cùng cũng tìm thấy một bức ảnh chụp hai cô bé. Bức ảnh đen trắng đã ố vàng, hai cô bé đều tết tóc đuôi sam, nụ cười ngọt ngào rất đáng yêu, một tầm tám chín tuổi, cô bé còn lại tầm bốn năm tuổi!

Bàn tay cầm tấm ảnh của Du Dực run rẩy, ông ta vẫn có thể nhìn ra dáng vẻ sau khi trưởng thành của Nhiếp Thu Sính từ trên khuôn mặt của cô bé bốn năm tuổi trong ảnh, thậm chí còn giống Yến Thanh Ti vài phần. Đứa trẻ lớn hơn đứng bên cạnh chỉ có thể là chị dâu của ông ta.

Hai người này rốt cuộc có quan hệ gì? Từ trước đến giờ ông ta chưa từng nghe chị dâu nhắc đến chuyện có chị em gái, chỉ nghe nói bà có một người anh trai.

Ánh mắt của Du Dực nhìn chằm chằm vào gương mặt của cô bé đó, nếu đây thật sự là... là ảnh của Nhiếp Thu Sính hồi còn nhỏ, vậy làm thế nào cô ấy lại rời khỏi nhà họ Hạ và biến thành con gái của một nhà làm nông bình thường? Trong khoảng thời gian đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trước khi tất cả vẫn chưa tìm được chứng cớ, Du Dực không muốn phỏng đoán nhiều như vậy, ông chỉ nghĩ phải mau chóng điều tra rõ ràng chân tướng. Nếu như bao năm trôi qua, cái chết của cô ấy vẫn là một bí ẩn, nỗi

oan khuất của cô vẫn mãi không được rửa sạch, cô ấy có ở dưới đó cũng chẳng có cách nào mà thanh thản được.

Bây giờ Du Dực muốn tìm Yến Thanh Ti, phải chứng minh người trong hình này là Nhiếp Thu Sính trước đã. Ông lấy điện thoại ra chụp vài tấm.

Ông nhìn thấy ảnh của chị dâu chụp cùng những người khác, do dự một lát rồi chụp thêm hai tấm nữa. Đột nhiên, cạch một cái, hình như có người đang vặn tay nắm cửa, Du Dực cả kinh, vội vàng đặt quyển album vào vị trí cũ.

Cửa thư phòng bật mở, tách, đèn sáng lên, mọi ngóc ngách trong phòng đều sáng bừng.

Du phu nhân mặc một cái váy ngủ màu trắng, bà ta liếc nhìn bốn bề thư phòng, ánh mắt lướt qua một vòng, cuối cùng dừng lại ở một góc rèm cửa sổ đang nhẹ nhàng lay động.

Bà ta bước đến, vươn tay, roạt một tiếng, tấm rèm cửa sổ ngay lập tức được kéo ra!

Sau tấm rèm không có ai, chỉ có cánh cửa sổ vẫn chưa đóng chặt, để hở một cái khe nhỏ, có gió luồn vào thổi khiến tấm rèm khẽ dao động.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 842đáp Án Có Được Dễ Như Trở Bàn Tay

S

áng nay, lúc bà làm việc ở đây đã bảo người hầu vào quét dọn, Du phu nhân nhìn thấy người hầu có mở cửa ra sau đó lại đóng lại, chắc lúc đó không đóng cẩn thận?

Du phu nhân đóng chặt cánh cửa sổ lại rồi mới ra khỏi thư phòng, khóa lại.

Nghe thấy tiếng động ở dưới lầu, Du phu nhân xuống dưới nhà, nhìn thấy Du Dực vừa bước vào, bà nheo mắt nhìn, trên gương mặt biểu cảm kinh ngạc một cách thỏa đáng: “Du Dực? Chú về từ lúc nào vậy?”

Du Dực cởi áo ngoài ra, áo sơ mi bên trong nhăn nhúm, tay áo xắn lên để lộ

một đoạn cánh tay rắn chắc đầy cơ bắp, còn có thể nhìn thấy một vết sẹo mờ mờ trên tay. Gương mặt đó rõ ràng đã hơn 40 tuổi nhưng sức quyến rũ chỉ tăng chứ không giảm, so với đám đàn ông trẻ tuổi đẹp trai lại càng hấp dẫn hơn. Lúc này, trên người ông toát ra vẻ chán chường, đôi mắt hoa đào xinh đẹp mà lạnh lẽo.

Du Dực thản nhiên nói: “Vừa mới về, tại sao muộn thế này rồi mà chị vẫn chưa ngủ?”

Du phu nhân vuốt vuốt mái tóc, cười mỉm: “À, đang ngủ tự nhiên tỉnh dậy thôi, vẫn còn vài việc phải hoàn thành cho nên dậy xử lý một lát.” Bà cau mũi, hỏi: “Chú... uống rượu à?”

Du Dực gật đầu: “Đi ra ngoài xã giao. Chị cũng bận thật đấy, nhưng mà có bận mấy đi chăng nữa cũng phải chú ý đến sức khỏe, dù sao không thể so với lúc 20 tuổi được.”

Khóe môi Du phu nhân khẽ giật vài cái, kiểu này là đang bảo bà già rồi ấy hả?

Nếu như không phải nét mặt của Du Dực vẫn rất đứng đắn, Du phu nhân còn đang tưởng câu này của ông đang châm biếm mình, nhưng hình như ông chỉ đang quan tâm mà thôi.

Du phu nhân cười cười, gật đầu: “Nói cũng phải, dạo này tôi cũng cảm thấy càng ngày càng mệt mỏi, trí nhớ cũng không được như trước nữa. Giờ cũng muộn rồi, chú đi nghỉ sớm đi, tôi cũng đi ngủ đây.”

Du Dực gật đầu.

Du phu nhân bước được hai bước, lại quay lại: “Đúng rồi Du Dực, nghe nói... chú đến Lạc Thành hả?”

Du Dực gật đầu: “Đúng, có đến đó một chuyến, sao vậy?”

Du phu nhân lắc đầu: “Không có gì đâu, sắp đến đại thọ 80 tuổi của bà cụ nhà mình rồi, chú đừng chạy lung tung khắp nơi thế nữa.”

“Tôi biết rồi.”

Du Dực vòng qua Du phu nhân, sải bước lên gác, cái dáng cao lớn nhanh chóng biến mất.

Trong không khí vẫn còn mùi rượu từ trên người ông ta vương lại, Du phu nhân cau mày, xoay người lên gác.

...

Đóng cửa lại, Du Dực cởi quần áo đi thẳng vào nhà tắm, xối sạch mùi rượu trên người.

Chị dâu của ông một người cực kỳ khôn khéo, khi ông xoay người nhảy xuống cửa sổ đã cố ý để lại một khe hở nho nhỏ, như vậy lúc gió thổi vào sẽ khiến tấm rèm cửa đung đưa, điều đó có thể che đậy dấu vết của ông, tránh bị bà nghi ngờ.

Khi nhảy xuống rồi, ông cố ý tìm bình rượu trắng mà cha ông cất giấu đổ lên người, giả vờ như thể mình vừa đi uống rượu về. Làm như vậy có thể khiến chị dâu hoàn toàn tin tưởng rằng ông chưa vào nhà, bởi nếu ông ta vào nhất định trong thư phòng sẽ có mùi rượu.

Nước lạnh ào ào dội từ đỉnh đầu chảy xuống, trong đầu Du Dực lúc này toàn bộ đều là bức ảnh vừa rồi. Cô bé trong bức ảnh đó ông có thể xác định chính là Nhiếp Thu Sính.

Du Dực dường như thấy đáp án ở ngay trước mặt, dễ dàng như trở bàn tay.

Nhưng... lúc này lại chính là thời điểm khó khăn nhất, bởi vì không thể cứ thể mà đến hỏi nhà họ Hạ rằng cô bé trong bức ảnh đó là ai được.

Du Dực khóa nước lại, rút một cái khăn tắm, lau người một cách qua loa, choàng áo tắm lên. Ông lấy điện thoại ra gọi một cuộc, một lúc sau đầu bên kia mới có người nhấc máy.

Du Dực nói thẳng: “Tô Trảm, giúp tôi điều tra một người.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 843không Ôm Em Thì Không Ngủ Được. "

Ai?”

“Nhiếp Thu Sính... Điều tra tất cả những chuyện trước đây lúc cô ấy còn

sống, đặc biệt là hồi còn nhỏ... Còn nữa, nếu như có thể, nhờ anh ngầm tra xét một chút, nhà họ Hạ... có mấy người con gái?”

Trảm ở đầu bên kia do dự một lát mới nói: “Nhà họ Hạ... Anh đang đề cập đến nhà họ Hạ đó ư?”

“Đúng.”

Tô Trảm nói: “Chuyện này không cần điều tra. Nếu thực sự bắt tay vào điều tra chuyện này, ngược lại sẽ có chuyện xảy ra đấy, để hôm nào tôi hỏi bà nội tôi cho anh là được, bà và Lão phu nhân của nhà họ Hạ là bạn cũ!”

“Thế thì tôi xin nhờ cả vào cậu đấy.”

“Anh khách khí thế với tôi làm gì, anh rời đi bao nhiêu năm cũng chưa tìm đến tôi lần nào!”

“Được, vậy tôi không khách khí với cậu nữa.”

Cúp điện thoại, Du Dực nghĩ một lát rồi gửi cho Yến Thanh Ti bức ảnh mà ông vừa chụp được.

Giờ đã là ba giờ sáng, Du Dực vốn tưởng rằng thế nào cũng phải đợi đến sáng ngày hôm sau Yến Thanh Ti mới có thể trả lời ông, nhưng không bao lâu sau, cô liền gửi cho ông một bức ảnh khác, cũng là một bức ảnh cũ, nhưng là ảnh màu, một cô bé khoảng sáu bảy tuổi, hai mắt rất to, người gầy gò, nụ cười đầy ngượng ngùng, ánh mắt trong suốt, sạch sẽ lại đơn thuần, dường như là một với cô bé bốn năm tuổi trong bức ảnh mà ông đã chụp.

Nhưng nhìn thật kỹ mới phát hiện ra sự khác nhau, điều khác biệt ở đây chính là thời đại, hơn nữa, quần áo của cô bé trong bức ảnh đen trắng và cả bối cảnh đằng sau lưng đều tốt hơn rất nhiều so với cô bé trong bức ảnh màu.

Du Dực lập tức gửi cho Yến Thanh Ti một tin nhắn: “Đây là ảnh của con à?”

Yến Thanh Ti nhanh chóng nhắn lại: “Đây là bức hình hồi nhỏ duy nhất bây giờ còn có thể tìm lại được của con, có phải rất giống nhau đúng không?”

Du Dực nhìn bức ảnh, trong lòng lại nhói lên một chút, ông nhắn lại: “Quá giống, bây giờ chú vẫn không dám chắc chắn hoàn toàn bức ảnh này chính là bức ảnh của mẹ con, đợi chú điều tra rõ ràng sẽ nói với con sau. Con nhẫn nại chờ đợi nhé, chú nhất định sẽ điều tra rõ ràng.”

Cho dù đã có thể phần nào xác nhận nhưng trước khi có được chứng cớ chắc chắn, Du Dực vẫn không dám võ đoán rằng đây chính là Nhiếp Thu Sính.

Có điều, trong lòng ông thực ra đã rất rõ ràng, sợi dây chuyền lá ngân hạnh, tấm ảnh, Du phu nhân, Nhiếp Thu Sính, Yến Thanh Ti, tất cả những mảnh ghép rời rạch đều đã được xâu chuỗi lại với nhau, đã hoàn toàn có thể đưa ra kết luận chính xác được rồi.

Nhưng vẫn còn một điều mà bây giờ Du Dực vẫn không dám chắc chắn, Nhiếp Thu Sính... có quan hệ như thế nào với nhà họ Hạ, là quan hệ trực tiếp, hay quan hệ gián tiếp?

Nếu như sợi dây chuyền lá ngân hạnh đó có hai sợi, vì sao chị dâu của ông chỉ có một sợi?

Bàn tay cầm điện thoại của Yến Thanh Ti run lên, nếu như bức ảnh đó thật sự là bức ảnh hồi còn nhỏ của mẹ cô, vậy có nghĩa là thân thế của bà có thể sẽ rất nhanh chóng được vạch trần.

Yến Thanh Ti nhắn lại cho Du Dực một chữ: “Vâng...”

Cô vẫn đang chờ đợi, mong chờ chân tướng của việc này nhanh chóng được tìm ra.

Yến Thanh Ti nhìn tấm ảnh đen trắng đó, nước mắt từng giọt từng giọt lăn dài trên má. Đây chắc chắn là mẹ cô hồi còn nhỏ, sự thật bị che giấu năm đó sẽ nhanh chóng được đưa ra ánh sáng thôi.

Đột nhiên bên tai vang lên một giọng nói: “Đừng khóc nữa, em mà khóc nữa, anh sẽ hôn em đấy.”

Yến Thanh Ti vụt một cái ngẩng đầu lên nhìn Nhạc Thính Phong: “Anh... Sao anh lại tỉnh dậy thế?”

Cô muốn giấu cái điện thoại đi cũng không giấu được.

Nhạc Thính Phong ở đằng sau vòng tay ôm lấy Yến Thanh Ti, hôn lên vành tai cô, từng chút từng chút một hôn lên gương mặt cô, đầu lưỡi anh liếm lấy giọt nước mắt vẫn còn đọng lại trên khóe mắt cô, vừa mặn vừa đắng.

Nhạc Thính Phong bĩu môi ghét bỏ, nói: “Em không có ở bên cạnh anh không ngủ được, anh bị em chiều thành quen mất rồi, không ôm em không

ngủ nổi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 844không Được Phép Mở Mắt, Không Được Động Đậy

A

nh nhìn thấy lịch sử trò chuyện của Yến Thanh Ti và Du Dực, nhìn thấy cả bức ảnh đen trắng đó.

Vốn dĩ Yến Thanh Ti định giấu nó đi, nhưng... giờ giấu cũng vô dụng.

Cô thở dài: “Bị anh nhìn thấy mất rồi.”

Nhạc Thính Phong vươn tay cầm lấy cái điện thoại của Yến Thanh Ti: “Anh cũng đâu có muốn xem, nhưng mãi chẳng thấy em về phòng gì cả, ai biết em đang giấu anh thông đồng với thằng nhóc tiểu thịt tươi nào chứ, giới giải trí của các em nhiều cám dỗ thế cơ mà...”

Yến Thanh Ti cười nói: “Không phải chứ, lẽ nào anh không có tự tin vào bản thân mình?”

Nhạc Thính Phong bĩu môi: “Đương nhiên là anh có tự tin rồi, anh không tin mấy cái thằng nhóc đê tiện màu mè ngoài kia thì có...”

Yến Thanh Ti vỗ vỗ mặt anh: “Đã nói rồi mà, em chỉ thích kiểu như anh thôi, anh còn lo lắng linh tinh cái gì nữa.”

Nhạc Thính Phong ghé sát mặt vào cô: “Nào, đến ăn một miếng đi, nhanh.”

Yến Thanh Ti véo má anh: “Ngoan, nghe lời...”

Nhạc Thính Phong thở dài một tiếng, mở bức ảnh đen trắng đó ra: “Xem nào, để anh chiêm ngưỡng dung nhan mẹ vợ anh hồi còn nhỏ nào?”

Nhạc Thính Phong giơ cái điện thoại lên, anh thở hắt ra một cái: “Vừa nhìn là biết từ nhỏ đã là mỹ nhân, chẳng trách lại có thể sinh ra một đứa con gái xinh đẹp như em. Mẹ vợ anh thật đúng là một đại mỹ nhân...”

Yến Thanh Ti hỏi: “Có giống em hồi bé không?”

Nhạc Thính Phong chỉ vào cô bé cười tươi sáng trong ảnh nói: “Em bảo đây là em cũng có người tin đấy.”

Yến Thanh Ti dựa vào lòng Nhạc Thính Phong, nói: “Du Dực nói rằng... thân thế của mẹ em rất có khả năng sẽ là một chuyện động trời. Em không biết sau khi mà thứ em vẫn cố chấp theo đuổi, vẫn mãi đi tìm đó được vạch trần... có phải là thứ mà em vẫn muốn không nữa.”

Cuối cùng cũng nói ra được câu này, trong lòng Yến Thanh Ti nhẹ nhõm hẳn. Cô vẫn quen một mình gánh vác tất cả, nhưng thực ra khi có người cùng chia sẻ gánh nặng với mình, mới biết rằng cuộc sống của mình cũng không khó khăn đến thế.

Nhạc Thính Phong ôm siết lấy Yến Thanh Ti, cuối cùng anh cũng biết được chuyện mấy hôm nay Yến Thanh Ti vẫn đang lo lắng trong lòng là chuyện gì: “Kể cả có là chuyện gì động trời đi chăng nữa, không phải vẫn còn anh đang ở đây sao? Cho dù có xảy ra bất kỳ chuyện gì, ít nhất... vẫn còn anh ở đây mà.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Ừ...”

“Ngủ đi, sáng dậy còn có chuyện phải làm đó. Nếu mà em không ngủ được thật thì chúng ta giao lưu một lát.”

Yến Thanh Ti bật cười, véo mũi anh: “Giao lưu xem làm thế nào để anh kiệt sức đúng không?”

“Yến Thanh Ti, em đừng có suốt ngày chỉ biết nói mồm thôi có được không? Em cứ thử một lần đi xem nào? Mỗi ngày anh đều lượn qua lượn lại trước mặt em, người đàn ông ưu tú chất lượng tốt như anh mà cũng không quyến rũ nổi em à?”

“Tạm thời vẫn không được...”

“Vậy thì lúc nào mới được?”

Yến Thanh Ti kéo chăn ra nằm xuống, lười không thèm để ý đến anh nữa: “Anh mà còn không đi ngủ, bây giờ em cũng có thể đá anh ra ngoài đấy.”

Nhạc Thính Phong ngay lập tức ngã ra giường, nhắm mắt lại kéo chăn lên:

"Ôi chao, hôm nay sao mà buồn ngủ thế này, không mở mắt ra được nữa này."

Yến Thanh Ti nhịn không được bật cười thành tiếng.

Có Nhạc Thính Phong ở bên cạnh, tâm tình có nặng nề đến mấy cũng có thể dần dần nhẹ nhõm đi.

Yến Thanh Ti ngắm gương mặt nằm nghiêng điển trai của anh, ghé sát lại nhẹ nhàng đặt lên má anh một nụ hôn, trước khi anh kịp mở mắt ra, liền nói: "Không được phép mở mắt ra, cũng không được phép động đậy, ngủ đi."

Đầu cô kề sát ngực Nhạc Thính Phong, nghe nhịp tim mạnh mẽ truyền đến từ lồng ngực anh, đôi lông mày khóa chặt từ từ giãn ra.

Trước đây khi có một mình, cô thường cảm thấy cuộc sống này thật khó khăn, dường như mãi mãi không nhìn thấy điểm cuối. Nhưng bây giờ bên cạnh cô đã có người thân, có bạn bè san sẻ bớt gánh nặng cho cô, cho dù mai này có phải đối mặt với điều gì, cũng chẳng thể tệ hơn trước đây, đúng không?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 845: Bữa Cơm Này Rất Khó Ăn, Không Thích Hợp Với Bà Đâu

Nghĩ như thế, Yến Thanh Ti cảm thấy tất cả những khó khăn gian khổ đều không còn khó khăn gian khổ nữa, tất cả những nguy hiểm cũng không còn nguy hiểm nữa.

Bàn tay của Nhạc Thính Phong dịch dịch từng tí một, cuối cùng bị Yến Thanh Ti cắn cho một cái, trên gương mặt anh hiện lên một nụ cười thật tươi.

...

Buổi trưa, Nhạc Thính Phong đưa Yến Thanh Ti ra ngoài: "Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm."

Yến Thanh Ti ngồi vào trong xe, tò mò hỏi: "Không gọi bác gái đi cùng à?'

"Đương nhiên là không được rồi, bữa cơm này một lão thái thái như mẹ anh không thích hợp đâu, khẩu vị của nó nặng lắm, không hợp với bà đâu."

Nhạc Thính Phong đưa tay ra thắt dây an toàn cho Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti nghe thấy liền hỏi: "Anh muốn làm gì thế?"

Anh giơ tay véo mũi Yến Thanh Ti: "Đến rồi thì em sẽ biết thôi."

Đến nơi rồi, Yến Thanh Ti không ngờ đúng là ăn cơm thật, nhưng nơi này lại là hội sở lần trước Du Dực hẹn cô đến.

"Đúng thế, bởi vì bữa cơm này không giống bình thường."

Nhạc Thính Phong giơ tay đẩy cửa ra, Yến Thanh Ti vừa mới đặt một chân vào phòng liền nhìn thấy Diệp Linh Chi ngồi trên ghế, hôn mê bất tỉnh.

Yến Thanh Ti giờ mới hiểu ra Nhạc Thính Phong bảo bữa cơm này khẩu vị nặng là có ý gì.

Căn phòng riêng này được trang hoàng hoàn toàn theo phong cách cổ trang, trong phòng có đốt đàn hương, cũng có vài phần thiền ý trong đó.

Nhạc Thính Phong nói: “Em ra ngồi đằng sau cái bình phong kia, lát nữa dù bà ta có nói gì em cũng đừng lên tiếng, chỉ cần nghe là được.”

Yến Thanh Ti gật đầu, đi đến đằng sau bình phong ngồi xuống.

Nhạc Thính Phong gọi người mang đồ ăn lên, anh xoa đầu Yến Thanh Ti, “Em ăn trước đi đã.”

“Anh cũng ăn đi.”

“Đợi anh hỏi bà ta vài vấn đề đã rồi sẽ ăn sau.”

Nhạc Thính Phong cầm một cốc nước đá trên bàn, vòng qua bức bình phong đến trước mặt Diệp Linh Chi, anh thẳng tay hắt cả cốc nước lên mặt bà ta.

Diệp Linh Chi giật mình rồi bừng tỉnh, bà ta run lên, trong mắt có nước nên không nhìn rõ người trước mặt là ai.

Vuốt sạch những giọt nước trên mặt, bà ta mới nhìn thấy Nhạc Thính Phong: “Là cậu... cậu bắt cóc tôi? Cậu đừng có tưởng nhà họ Diệp chúng tôi dễ bị bắt nạt.”

Nhạc Thính Phong đặt cốc nước lên bàn trà bên cạnh, rút một tờ giấy ăn ra lau tay, chậm rãi nói: “Nhà họ Diệp của bà bây giờ còn không tự lo nổi cho bản thân, ai thèm để ý đến bà?”

Sau khi Diệp Vỹ Quang xảy ra chuyện, phong ba vẫn liên tiếp kéo đến với Diệp gia. Kế tiếp, Du Dực lại động tay vào, khiến cho người trong nhà họ Diệp bây giờ bận đến mức không dứt ra nổi. Diệp Thiều Quang cũng bị gọi về, trong nội bộ nhà họ Diệp người có thể dùng được không nhiều. Còn về phần Diệp Linh Chi, có lẽ đã bị Diệp Kiến Công vứt vào một xó nào đấy, không thèm quan tâm!

Cả người Diệp Linh Chi run rẩy: “Rốt cuộc thì cậu muốn làm cái gì?”

Nhạc Thính Phong cười một tiếng, nói: “Diệp phu nhân, đừng căng thẳng thế, mời bà đến đây là vì tôi có một vài vấn đề muốn hỏi bà. Nếu như bà biết thì hãy trả lời thành thật, còn nếu như bà không biết thì tôi cũng không làm khó bà.”

Diệp Linh Chi không nói lời nào, bà ta tuyệt đối không tin Nhạc Thính Phong lại tốt bụng như thế.

“Rốt cuộc cậu muốn hỏi cái gì?”

Nhạc Thính Phong quẳng tờ giấy ăn vào thùng rác: “Thật ra tôi muốn hỏi cái gì, tôi tin rằng bà cũng đã đoán được, về sợi dây chuyền đó, sợi dây chuyền màu bạc hình lá hạnh ngân... Bà biết những gì thì kể hết ra cho tôi?”

“Tôi đã nói rồi mà, tôi không biết gì cả, tôi chẳng biết cái gì hết.”

Nhạc Thính Phong thản nhiên hỏi: “Bà xác định là không nói chứ gì?”

Diệp Linh Chi hét lên: “Tôi không biết thì cậu bảo tôi nói cái gì đây?”

Nhạc Thính Phong từ từ chậm rãi nõi: “Cho dù con trai bà đang trị liệu ở nước ngoài bất kỳ lúc nào cũng có thể bị cắt thuốc, bà cũng bảo là không biết ư?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 846: Tôi Không Làm Khó Bà, Tôi Chỉ Làm Khó Con Bà Mà Thôi

Diệp Linh Chi ngẩng phắt đầu lên, nhìn Nhạc Thính Phong không dám tin: "Cậu chẳng bảo là sẽ không làm khó tôi còn gì?"

Nhạc Thính Phong cười, ngồi xuống bình thản nói: "Tôi nói thế mà cũng tin, đã từng ấy tuổi rồi mà vẫn còn ngu ngốc thế à? Nhưng mà, quả thật tôi cũng không có nói sai, tôi sẽ không làm khó bà, nhưng... tôi sẽ gây khó dễ cho con bà."

Những lời vô lại không biết xấu hổ này khi thoát ra khỏi miệng Nhạc Thính Phong suýt nữa khiến cho Diệp Linh Chi hộc máu: "Nhạc Thính Phong, con trai tôi giờ đã là người thực vật rồi, cậu còn muốn thế nào nữa? Có giỏi thì cậu cứ nhắm vào tôi đây này, cứ nhắm vào tôi đi!"

Yến Minh Tu sau tai nạn xe đã nằm trong bệnh viện, trở thành người sống thực vật. Sau khi Yến Tùng Nam chết, bà ta đưa con trai ra nước ngoài chữa trị. Vốn dĩ tưởng rằng có thể còn có một tia hy vọng, ít nhất chuyện trong nước sẽ không liên lụy gì đến nó, nhưng không ngờ Nhạc Thính Phong lại vô sỉ đến vậy, lại dám vươn tay đến tận Yến Minh Tu.

Nhạc Thính Phong dang hai tay ra, bất đắc dĩ nói: "Nhằm vào bà ư? Bà không muốn nói tôi cũng chẳng có cách nào, cho nên... chỉ có thể ra tay với con trai bà mà thôi. Nghe nói sóng điện não của con trai bà gần đây hoạt động rất tích cực thì phải, bác sĩ nói rằng có lẽ có dấu hiệu tỉnh lại, nhưng một khi đã ngừng thuốc thì sợ rằng một tia hy vọng cũng không còn, đúng không?"

Gương mặt Diệp Linh Chi hung ác, trong đôi mắt hiện lên sự giãy giụa, bà ta hiểu, đây là cơ hội duy nhất của con trai mình.

Hai đứa con ở trong lòng bà ta, địa vị của đứa con trai quan trọng hơn mạng sống của đứa con gái nhiều. Cho dù vĩnh viễn không thể tỉnh lại được, bà cũng hy vọng con trai mình có thể sống tiếp. Nếu như có thể có một tia hy vọng để con trai được tỉnh lại, bà ta sẽ không chịu bỏ qua.

Nhạc Thính Phong biết Diệp Linh Chi đã dao động, anh nói tiếp: "Bà nghĩ cho kỹ, từ trước đến nay tôi không thích ép buộc người khác, nếu như bà

không muốn nói vậy bây giờ bà có thể đi được rồi!"

Cả người Diệp Linh Chi run rẩy, bà ta cắn môi thật chặt.

Bà ta cắn rất mạnh khiến môi dưới bật máu.

Bà ta mà đi bây giờ con trai bà ta sẽ mất mạng chỉ trong chớp mắt, bà ta sao đi được đây?

Nhạc Thính Phong cũng không thúc giục, anh yên lặng nhìn Diệp Linh Chi, có vẻ bí mật bà ta giấu kín trong lòng khiến cho bà ta khó mà đưa ra được lựa chọn giữa mạng sống của con trai hay là việc nói ra nó, vậy bí mật đó... rốt cuộc là cái gì?

Nhạc Thính Phong thản nhiên nói một câu: "Nghe nói bệnh viện vừa mới thành công nghiên cứu ra một loại thuộc kích thích đại não của người thực vật, có hiệu quả cực kỳ rõ ràng, một vài người thực vật ngủ trên mười năm đã bắt đầu có tri giác rồi..."

Nhạc Thính Phong nói xong, thân hình đang căng lên của Diệp Linh Chi bỗng chốc sụp xuống, sự giãy giụa trên khuôn mặt bà ta hoàn toàn biến thành sự tuyệt vọng chán chường, bà ta nói: "Tôi thật sự không biết cái vòng cổ đó. Tôi chỉ biết rằng, sau khi Nhiếp Thu Sính chết, lúc tôi nhìn thấy thi thể của cô ta thì đã không biết tung tích của chiếc vòng đó ở đâu nữa. Sau này tôi có hỏi Yến Tùng Nam nhưng ông ta cũng nói rằng ông ta không biết. Tôi chưa bao giờ để ý đến sợi dây chuyền đó, nhưng sau này có một lần cha tôi nói cho tôi biết, người đầu tiên đi nhặt xác cho Nhiếp Thu Sính chính là người do bác cả tôi sắp xếp."

Yến Thanh Ti ở sau bức bình phong nghe được câu đó, đôi đũa trên tay cô khựng lại ngay lập tức. Diệp Kiến Công cho người đi nhặt xác, vậy cái vòng đó bị ông ta lấy đi ư?

Nhạc Thính Phong lập tức hỏi: "Nếu bà đã không biết nhiều, tại sao bà còn phải giữ kín chuyện này đến thế?"

Diệp Linh Chi ôm mặt: "Bởi vì, sau này tôi mới biết cái vòng cổ đó là một thứ rất quan trọng. Năm đó, thực ra chúng tôi không hề nghĩ đến việc giết Nhiếp Thu Sính. Tôi chỉ cướp một người đàn ông, Nhiếp Thu Sính chỉ là một đứa con gái nhà nông tầm thường, cô ta có gì mà so được với tôi, tôi việc gì phải giết chết cô ta? Suy nghĩ của tôi, của cha tôi và cả Yến Tùng Nam lúc đó chỉ là muốn dạy dỗ cho cô ta một bài học, đuổi Nhiếp Thu Sính

ngoan ngoãn trở về quê, không bao giờ được phép xuất hiện trong thành phố nữa."

--- O ---

Chương 847: Tôi Sẽ Khiến Bà Nếm Thử Mùi Vị Sống Không Bằng Chết

Một lần nữa kể lại chuyện cũ năm xưa đã chôn sâu trong đáy lòng, Diệp Linh Chi có chút suy sụp, đó là chuyện mà bà ta không muốn nhớ lại nhất.

Hiện tại Diệp Linh Chi rất hối hận vì bản thân mình đã lãng phí quá nhiều tâm cơ đi cướp một người đàn ông, nhưng kết quả kẻ đó lại chẳng ra gì, khiến mình rơi vào tình cảnh như bây giờ. Nói cho cùng, trách ai đây? Là do bà ta có mắt không tròng mà thôi.

Yến Thanh Ti nghe thấy câu nói đó của Diệp Linh Chi liền đứng bật dậy, năm đó Yến Tùng Nam và Diệp Linh Chi không có ý định giết mẹ cô, vậy cuối cùng tại sao mẹ cô lại chết?

Yến Thanh Ti đang định đi ra ngoài đã nghe thấy tiếng Nhạc Thính Phong hỏi: "Các người không định giết bà ấy, vậy tại sao bà ấy lại chết? Lẽ nào... có người khác muốn hại bà ấy?

Những gì Diệp Linh Chi biết được không nhiều nhưng tất cả những gì bà ta nói đã khiến Nhạc Thính Phong cảm thấy ớn lạnh.

Chân tướng bị che giấu năm đó còn có thể đáng sợ hơn những gì anh đã tưởng tượng!

Diệp Linh Chi lắc đầu, sắc mặt lụn bại, nói: "Đây là do cậu nói chứ không phải là tôi nói. Chuyện năm đó, ngay đến bản thân tôi cho đến tận bây giờ cũng không thể nói rõ ràng. Tôi chỉ biết một điều duy nhất chính là có người muốn cô ta phải chết, cả tôi và Yến Tùng Nam đều là con dao trong tay người đó mà thôi. Có người không muốn cô ta được sống, chiếc vòng cổ đó là thứ có thể chứng minh cho thân phận của cô ta... Còn về thân phận của cô ta như thế nào thì tôi không biết, tôi thật sự không biết gì hết mà. Sau khi Nhiếp Thu Sính chết, căn bản tôi chẳng để tâm đến chuyện đó. Lúc đó, tôi chỉ cảm thấy cô ta chết cũng rất tốt, có thể miễn đi những phiền toái sau này, nhưng tôi không ngờ đến một Nhiếp Thu Sính chết đi để lại một Yến Thanh Ti còn đáng sợ hơn cả ma quỷ."

Nói đến tên của Yến Thanh Ti, trên gương mặt của Diệp Linh Chi toàn bộ đều là hận thù.

Bà ta nhìn bóng dáng đằng sau tấm bình phong, oán hận nói: "Cho dù có như thế nào đi chăng nữa, lúc đầu âm mưu tìm người nhục nhã Nhiếp Thu Sính là tao và Yến Tùng Nam, cái chết của bà ta, tao quả thật không thể trốn tránh trách nhiệm, có thể nói tất cả mọi chuyện là do tao tạo thành. Yến Thanh Ti, mày muốn giết chết tao thì cứ nhắm vào tao đây này, đừng có gây phiền toái cho con trai tao nữa. Gia đình tao bây giờ chết cũng đã chết, điên cũng đã điên, tao cũng chẳng thiết sống, mày cứ đến đây mà giết chết tao đi này."

Diệp Linh Chi biết Yến Thanh Ti cũng có ở đây, bà ta cố tình kích động cô, bà ta đã sụp đổ hoàn toàn rồi, bà ta chợt cảm thấy chết đi cũng là một sự giải thoát.

Yến Thanh Ti từ từ bước ra, gương mặt cô rất bình tĩnh, nhìn không ra cảm xúc, cô nói: "Tôi sẽ không để bà chết, tôi sẽ khiến cho bà nếm thử thứ còn đáng sợ hơn cả cái chết!"

Khi mà tất cả sự phẫn nộ đã không thể diễn tả nổi tâm tình lúc này, Yến Thanh Ti bình tĩnh trấn định lại càng đáng sợ.

Bây giờ cô mới biết, năm đó Yến Tùng Nam và Diệp Linh Chi lại hèn hạ đến thế, cho dù bọn họ thật sự chưa từng muốn giết mẹ cô nhưng bọn họ chết cũng xứng đáng.

Yến Thanh Ti dường như dùng toàn bộ lý trí mới có thể kìm nén bản thân mình không lao lên đâm cho Diệp Linh Chi một nhát ngay lúc này.

"Thanh Ti, bình tĩnh lại." Nhạc Thính Phong đứng bên cạnh siết chặt lấy tay của Yến Thanh Ti.

Anh nói với Diệp Linh Chi: "Tôi có thể tìm bệnh viện tốt nhất để chữa trị cho con trai mà, có thể cho cậu ta dùng loại thuốc tốt nhất, nhưng bà phải đồng ý với tôi một điều kiện."

Diệp Linh Chi đề phòng hỏi: "Điều kiện gì?"

Bây giờ Nhạc Thính Phong đã hoàn toàn chắc chắn kẻ đứng đằng sau bức màn này có liên quan trực tiếp đến Diệp Kiến Công. Bao nhiêu năm nay Diệp Linh Chi và Yến Tùng Nam chỉ là con cờ được kẻ đó tung ra đánh lạc hướng mà thôi.

Bí mật này đã được chôn giấu bao nhiêu năm như thế, có thể thấy tâm tư của kẻ đứng đằng sau... âm hiểm đáng sợ đến mức nào?

Nhạc Thính Phong nói: “Quay về nhà họ Diệp, hỏi cho rõ ràng tung tích của chiếc vòng cổ từ Diệp Kiến Công, còn có điều tra rõ ràng người đứng đằng sau liên quan đến Diệp Kiến Công là ai. Đương nhiên, bà có thể không làm... nhưng con trai bà ngay đến cả người thực vật cũng không làm được đâu.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 848: Hai Kẻ Tiện Nhân Có Thể Ở Cùng Với Nhau, Toàn Bộ Đều Dựa Vào Sự Vô Liêm Sỉ

Nhạc Thính Phong nghĩ còn sâu hơn những gì Yến Thanh Ti đã nghĩ, cũng lý trí hơn cô nhiều. Nếu như nói kẻ đứng đằng sau màn kia đã thao túng toàn bộ chuyện năm đó, vậy trong suốt những năm nay, tất cả hành tung của Yến Thanh Ti có lẽ cũng bị hắn ta khống chế.

Yến Minh Châu ám sát trước cửa khách sạn có lẽ cũng có dính líu đến người này, thậm chí cũng là do người này sắp xếp.

Có thể hắn ta đã muốn xuống tay với Yến Thanh Ti từ sớm, cái chết của Yến Tùng Nam trước đó cũng có khả năng là hắn ta ra tay. Nếu ngày nào vẫn chưa tìm ra được người này thì ngày đó sự an toàn của Yến Thanh Ti vẫn chưa được đảm bảo, đây chính là điều Nhạc Thính Phong lo lắng và sốt ruột nhất.

Lúc đầu, kẻ đó xuống tay với Yến Thanh Ti rất có thể là vì hắn ta cảm thấy Yến Thanh Ti đã phát giác ra cái chết của mẹ mình có điều lạ lùng, cho nên muốn xuống tay giết người diệt khẩu trước. Nhưng mà lần đầu tiên đã thất bại, sau này càng khó xuống tay thành công cho nên đối phương lại tiếp tục ẩn núp. Bây giờ, sau khi Diệp Linh Chi đã nói ra tất cả, bọn họ đã cách sự thật rất gần, hắn ta nhất định sẽ không thể ngồi yên, có lẽ kẻ đó sẽ nhanh chóng tìm cơ hội xuống tay lần nữa.

Nhạc Thính Phong muốn ngay lập tức điều tra ra chân tướng để Yến Thanh Ti tránh thoát khỏi cái vòng nguy hiểm đó.

Diệp Linh Chi vừa nghe thấy thế liền lắc đầu lia lịa: “Tôi không làm được, tôi không có năng lực đó... Nếu chuyện này có thể dễ dàng biết được như thế, tôi cũng không đến nỗi bao nhiêu năm trôi qua mới chỉ biết có đôi chút đó... Nếu như làm không ổn, kết cục của tôi rất có thể sẽ như Yến Tùng Nam.”

Sắc mặt Diệp Linh Chi tái nhợt, chuyện mà Nhạc Thính Phong bảo bà ta làm trong mắt của bà ta chẳng khác gì đưa mạng mình cho người khác.

Nhạc Thính Phong gật đầu nói: “Xem ra, bà biết cái chết của Yến Tùng Nam có liên quan đến người đứng đằng sau màn đó.”

Diệp Linh Chi nghiến răng, “Những gì tôi biết tôi thực sự đã nói hết với các người rồi, các người muốn điều tra thì tự đi mà điều tra, tôi thực sự không biết gì hết, chẳng biết gì hết.”

Nhạc Thính Phong lạnh nhạt cười: “Nói như thế có nghĩa là bà không muốn để con trai bà tỉnh lại đúng không? Đừng trách tôi đã không nhắc trước, nhân cơ hội sóng điện não của con trai bà vẫn còn đang hoạt động tích cực, đây là lúc dùng thuốc thích hợp nhất, nếu bỏ qua... thì không còn cơ hội nào nữa đâu.”

Trên gương mặt của Diệp Linh Chi đầy vẻ giãy giụa: “Tôi... tôi... tôi sẽ mất mạng.”

“Chẳng qua chỉ là thử một chút mà thôi, bà không thử cũng chẳng ai biết? Nếu như bà thật sự cảm thấy nguy hiểm thì có thể dừng lại. Nếu như bà đã cố hết sức, tôi cũng chẳng thể làm gì bà được, đây là một giao dịch công bằng.” Nhạc Thính Phong dang hai tay ra, nói nhẹ như lông hồng.

Diệp Linh Chi tức đến nỗi run người, lấy con trai bà ta ra để uy hiếp thế mà còn dám nói là công bằng.

Bà ta oán hận nhìn trừng trừng vào Yến Thanh Ti và Nhạc Thính Phong: “Công bằng... ha ha... công bằng, hai kẻ tiện nhân các người có thể ở với nhau, thực sự hoàn toàn dựa vào sự vô liêm sỉ, không biết xấu hổ.”

Nhạc Thính Phong gật đầu: “Bà nói đúng lắm, nếu như tôi biết xấu hổ thì đã không có được cô ấy.”

Yến Thanh Ti lạnh lùng nhìn Diệp Linh Chi: “Bà nên cảm thấy may mắn vì bản thân vẫn còn chút giá trị lợi dụng, không cảm thấy kỳ lạ là tại sao bà còn có thể sống được đến tận bây giờ à?”

Nếu như không phải là vì cái chết của mẹ cô quá kỳ lạ, nếu như không phải lúc đầu cô muốn lấy lại công bằng cho mẹ cô, đưa sự thật ra trước mắt công chúng, cô căn bản đã chẳng lãng phí nhiều sức lực đến thế, cô đã sớm xử lý xong nhà họ Yến rồi, làm sao mà còn để bọn họ sống cho đến tận bây giờ.

Trong mắt Yến Thanh Ti tràn ngập hận thù khiến cho Diệp Linh Chi cảm thấy ớn lạnh. Năm đó, lần đầu tiên khi Yến Tùng Nam đưa nó về nhà, lần đầu tiên bà ta nhìn thấy Yến Thanh Ti liền muốn vứt bỏ đứa trẻ này bởi vì ánh mắt của nó quá đáng sợ, không giống ánh mắt của một đứa trẻ con chút nào...

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 849yến Thanh Ti Sẽ Đưa Cả Anh Xuống Địa Ngục

L

úc đó, nó rất bình tĩnh, không khóc lóc, không quậy phá, không hề giống một đứa trẻ vừa mới mất mẹ một chút nào, yên tĩnh như một bức tượng. Sau này, ánh mắt bình tĩnh đó theo thời gian càng ngày càng trở nên quỷ dị, càng ngày càng trở nên đáng sợ, đến bây giờ nó đã trở thành một con quỷ, thành một ác ma mà bà ta không thể đánh bại.

Diệp Linh Chi nghiến răng, nói: “Tôi... biết rồi, tôi... sẽ thử xem sao... Tôi có thể đi được chưa?”

Nhạc Thính Phong nói: “Đi thong thả, không tiễn.”

Diệp Linh Chi lập tức đứng dậy, hai chân bà ta mềm nhũn, lảo đảo đi ra ngoài.

Hai kẻ đằng sau bà ta, một là ma quỷ, một là rắn độc, cho dù là cái nào thì bây giờ đều có thể khiến bà ta chết không toàn thây.

Diệp Linh Chi không ngờ rằng người đàn ông như Nhạc Thính Phong sẽ gục dưới tay của Yến Thanh Ti, vì cô ta làm tất cả mọi chuyện. Cái gã này điên rồi sao, loại con gái như Yến Thanh Ti chỉ đưa anh ta xuống địa ngục mà thôi.

Trong căn phòng chỉ còn lại Yến Thanh Ti và Nhạc Thính Phong, anh kéo cô về đằng sau tấm bình phong ngồi xuống: “Đừng có khách sáo, ăn nhiều nhiều vào. Chuyện này nếu như thuận lợi, sẽ có thể nhanh chóng tra ra được thôi.”

Nhạc Thính Phong đưa cho Yến Thanh Ti một ly nước: “Uống ngụm nước đi...”

Yến Thanh Ti bất động, cô lầm bầm: “Mẹ em... cho đến lúc bà chết có thể cũng không biết... tại sao mình lại chết...”

Biết được sự thật năm đó, người cô hận hơn mười mấy năm nay đều chỉ là

những con tốt thí mạng, Yến Tùng Nam và Diệp Linh Chi đáng chết, nhưng kẻ đứng sau màn thao túng chuyện này lại càng đáng chết hơn.

Mẹ cô chỉ là một người phụ nữ bình thường, chồng đi ngoại tình, bà chỉ muốn ly hôn mà thôi, mang con của mình rời đi, bà chưa từng muốn cướp bất kỳ cái gì của ai, tại sao ngay cả quyền được sống bà cũng bị người ta cướp mất?

Nhạc Thính Phong nhìn giọt nước mắt hòa cùng nỗi oán hận lóe lên trong đôi mắt của Yến Thanh Ti, anh ôm cô vào lòng, "Tên đầu sỏ gây ra tất cả chuyện này cuối cùng cũng sẽ bị vạch trần mà thôi. Nếu như pháp luật không thể cho mẹ một sự công bằng, anh sẽ dùng cách của anh để đòi lại công bằng cho bà."

"Mẹ em từ nhỏ đến lớn đều sinh hoạt ở nông thôn, bà không quyền không thế, cũng chẳng ảnh hưởng đến bất kỳ ai, tại sao lại muốn giết bà?"

Nhạc Thính Phong thở dài một tiếng: "Chuyện này rất có thể liên quan đến thân thế của mẹ. Bình thường, trong trường hợp này, chính là người đứng đằng sau không muốn để thân phận của mẹ em được đưa ra ánh sáng, bởi vì bà còn sống có thể cản đường của một ai đó, cho dù chính bà cũng không biết thân phận của mình, nhưng... có người biết, nên bà phải chết."

"Em nhất định phải điều tra ra... em nhất định phải tìm ra sự thật..." Yến Thanh Ti siết chặt nắm đấm, những móng tay lún sâu vào trong lòng bàn tay, cô lặp đi lặp lại câu nói đó hết lần này đến lần khác, cô nhất định phải điều tra rõ ràng tất cả chân tướng năm đó. Những kẻ đầu sỏ đã hại chết mẹ cô, cô sẽ không bỏ qua cho một ai.

...

Diệp Linh Chi rời khỏi hội sở, bước đi rất nhanh, bà ta bị Nhạc Thính Phong cho người bắt cóc, không có xe, muốn gọi taxi để về phải đi sang đường mới được.

Giữa trưa, mặt trời bị những đám mây che kín, không khí ngột ngạt, đi bộ ngoài trời như thể đang đi trong một cái lồng hấp khổng lồ.

Chưa được một lúc, trên người bà ta đã ướt đẫm mồ hôi.

Bà ta đứng đợi đèn đỏ ở ngã tư sáng lên mới đi.

Đúng vào giữa trưa, lúc này chính là lúc thời tiết nóng nhất, rất ít người đi ngoài đường, chỉ có một mình Diệp Linh Chi đợi để sang đường, trước mặt bà ta có một cụ già lớn tuổi nhặt ve chai, đi rất chậm.

Diệp Linh Chi muốn mau chóng đi qua, bước đi rất nhanh, bà ta luôn có cảm giác bị người khác theo đuôi.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 850: Bà Ta Bị Thương Rất Nghiêm Trọng, Sống Chết Không Rõ

Nhưng đúng lúc đi đến chính giữa giải phân cách hình chữ U, cụ già đi trước mặt bà ta đột nhiên hét lên: “Xe đến kìa, mau tránh ra, tránh ra... Mau chạy đi...”

Diệp Linh Chi sững sờ, quay đầu lại liền nhìn thấy một chiếc xe ô tô dù đang đèn đỏ nhưng cũng không dừng lại mà còn tăng tốc lao đến, vượt qua giải phân cách lao thẳng về phía bà ta.

Khi Diệp Linh Chi nhìn thấy chiếc xe đó đã lao đến trước mặt mình, bà ta muốn tránh nhưng cũng không kịp nữa rồi.

Chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm thiết, bóng người ở giữa đường bị cái xe phi như bay hất tung... “rầm” một cái, thân hình bà ta giống như một bao cát bị quăng đi, bay lên cao vẽ một đường cong rồi rơi xuống đất, máu tươi trong chớp mắt đã chảy ra như suối...

Chiếc xe gây ra tai nạn xong cũng không dừng lại mà còn tăng tốc nhanh chóng biến mất!

Bữa cơm này chưa ăn xong, Nhạc Thính Phong liền nhận được một cuộc gọi.

Giang Lai vội vàng nói: “Sếp, Diệp Linh Chi bị tai nạn giao thông rồi, bị thương rất nghiêm trọng. Bà ta đã được đưa tới bệnh viện, sống chết không rõ.”

Nhạc Thính Phong đặt đũa xuống: “Chuyện xảy ra bao lâu rồi?”

Nửa tiếng trước người vẫn còn ngồi đây nói chuyện, giờ đã xảy ra tai nạn, Nhạc Thính Phong quả thật có chút không dám tin.

Việc này quá đột ngột, căn bản không có bất kỳ thời gian và sự chuẩn bị nào.

“Sau khi đi ra khỏi hội sở không bao lâu, lúc đi qua đường bị xe tông trúng. Chiếc xe gây ra tai nạn đang lẩn trốn, đội cảnh sát giao thông và cục cảnh sát đã tra ra biển số của chiếc xe đó, đang rà soát camera giám sát, chắc không bao lâu sẽ bắt được đối tượng thôi ạ!”

Sắc mặt của Nhạc Thính Phong rất tệ, nói: “Biết rồi.”

Kể cả bị bắt cũng không có tác dụng gì, chuyện này nhất định là do kẻ đứng đằng sau gây ra. Trên đời này chưa bao giờ có cái gì gọi là trùng hợp, dường như tất cả sự trùng hợp đều có dụng ý khác.

Diệp Linh Chi vừa ra khỏi hội sở thì ngay lập tức bị tai nạn, sao lại có thể trùng hợp thế được?

Kẻ đứng đằng sau đó, từ trước đến nay cách hành sự của hắn vẫn luôn kín đáo như vậy, nếu như chuyện này là do hắn sắp xếp, dám gây tai nạn giữa ban ngày ban mặt thế này, nhất định là đã sớm sắp xếp mọi thứ từ trước.

Yến Thanh Ti nhìn thấy sắc mặt của anh biến thành tồi tệ như vậy vội hỏi: “Làm sao thế?”

Nhạc Thính Phong thở dài: “Diệp Linh Chi ra khỏi hội sở bị xe đâm, bị thương rất nghiêm trọng, bây giờ vẫn chưa biết tình hình như thế nào, sống chết không rõ.”

Trên mặt Yến Thanh Ti tràn đầy chấn kinh, thất thanh hỏi: “Tại sao lại trùng hợp như thế được, vừa ra khỏi cửa thì bị xe đâm?”

Trong mắt Nhạc Thính Phong hiện lên vẻ ngoan tuyệt, nói: “Nào đâu ra trùng hợp thế, nhất định là có người muốn bà ta chết, chuyện bà ta biết đã uy hiếp đến người ẩn đằng sau bức màn đó...”

Yến Thanh Ti cắn răng: “Cũng giống như lúc đó, mẹ em cũng chắn đường người nọ, cho nên... nhất định phải chết, đúng không?”

Trước đây Yến Thanh Ti thật sự rất hận Yến Tùng Nam, hận chết Diệp Linh Chi, mỗi ngày cô đều đang nghĩ làm sao để giết chết bọn họ. Yến Tùng Nam chết rồi, cô tưởng rằng mình sẽ vui mừng nhưng ngược lại, cô vẫn buồn, vẫn cảm thấy đau lòng.

Hôm nay, Diệp Linh Chi đột nhiên xảy ra chuyện mà không hề có chút phòng bị gì, Yến Thanh Ti cũng không cảm thấy vui vẻ một chút nào.

Nhạc Thính Phong ôm lấy vai của Yến Thanh Ti: “Hắn ta dám giết Diệp Linh Chi ngay giữa thanh thiên bạch nhật, điều này nói rõ hắn ta đã bị dồn vào thế bí, không thể không xuống tay như thế, điều đó cũng có nghĩa là chúng ta đã gần với sự thật hơn rồi.”

Nhưng bọn họ cũng biết, càng lại gần thì càng nguy hiểm.

Diệp Linh Chi là người nhà họ Diệp ấy thế mà cũng bị giết chết bằng cách tàn nhẫn như thế, vậy đối với Yến Thanh Ti, có lẽ hắn ta sẽ càng không nương tay.

Yến Thanh Ti nghĩ đến một người, lập tức rút điện thoại ra gọi cho Quý Miên Miên.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 851: Lúc Nấu Ăn Là Đẹp Trai Nhất

Quý Miên Miên nhanh chóng bắt máy, hỏi: “Chị, sao thế, có chuyện gì à?”

Yến Thanh Ti nói: “Bảo Diệp Thiều Quang nghe điện thoại, chị có chuyện muốn nói với anh ta.”

“À, chị đợi một chút...” Quý Miên Miên cầm điện thoại chạy vào bếp, cô nói với Diệp Thiều Quang đang nấu mì: “Điện thoại của nữ thần, chị ấy tìm anh.”

Diệp Thiều Quang đầu đổ đầy mồ hôi, còn đang mặc tạp dề, anh lạnh lùng nói: “Cô ấy tìm anh thì anh phải nghe chắc? Không rảnh.”

Quý Miên Miên giục: “Anh mau nghe đi, anh mà không nghe, anh mà không nghe là... tôi... tôi hôn anh đấy...”

Diệp Thiều Quang lập tức cúi đầu: “Thế em mau lên đi, đừng lãng phí thời gian thế nữa.”

Quý Miên Miên giẫm lên chân anh ta: “Mau lên, nghe đi, nữ thần của tôi đang đợi anh kia kìa.”

Diệp Thiều Quang không nghe máy cũng không nhúc nhích, anh chỉ nhìn cô mà chẳng nói gì hết.

“Được rồi, được rồi... hôn anh một cái là được chứ gì, anh mau lên đi.” Quý Miên Miên hôn lướt một cái lên mặt Diệp Thiều Quang rồi khinh bỉ nói: “Toàn mồ hôi...”

Diệp Thiều Quang liếc cô một cái, ném dao xuống: “Có mồ hôi chẳng phải vì nấu cơm sao, ông đây nấu không phải để cho em ăn à? Ghét thì em tự mình nấu đi.”

“Tôi sai rồi, tôi sai rồi... Anh đẹp trai, đẹp trai nhất, lúc nấu ăn là đẹp trai nhất luôn, để tôi lau mồ hôi cho anh nhé.”

Quý Miên Miên đưa điện thoại qua cho Diệp Thiều Quang, rồi đưa tay lau mồ hôi cho anh.

Thân là một kẻ hám ăn, tôn nghiêm là gì, trước đồ ăn, tất cả đều là mây bay.

Diệp Thiều Quang ngồi xuống, chỉ chỉ lên vai mình, Quý Miên Miên lập tức lĩnh hội, bóp vai hả, hiểu rồi.

Diệp Thiều Quang áp điện thoại lên tai: "Alo..."

Yến Thanh Ti nói thẳng: "Diệp Linh Chi bị tông xe, giờ anh tới viện một chuyến xem xem bà ta còn sống hay chết rồi đi?"

Diệp Thiều Quang được bóp vai thoải mái, anh nói: "Bà ta bị xe tông thì liên quan gì đến tôi?"

"Thế tôi bảo Quý Miên Miên trở về, dù sao cái con bé cần cũng chỉ là một nơi ăn ở không cần bỏ tiền thôi."

"Bệnh viện nào?"

Khóe môi Yến Thanh Ti giật giật, tên này lật mặt có phải nhanh quá rồi không?

Cô lại nói: "Người tông bà ta chắc bác trai của anh biết rõ đấy."

"Biết rồi."

Đối với người thông minh, trước giờ không cần phải nói quá nhiều, chỉ cần một câu nói thôi Diệp Thiều Quang cũng có thể đoán ra mọi chuyện. Cuối cùng, Yến Thanh Ti nói: "Thôi nhé, bảo Quý Miên Miên mai về đi quay một show tạp kỹ với tôi."

"Được." Diệp Thiều Quang dập diện thoại, anh ngẩng lên nhìn gương mặt tròn như bánh bao của Quý Miên Miên.

Đưa nhéo một cái, rồi kéo cô ôm vào lòng, Quý Miên Miên giãy ra, anh nói: "Yên nào, anh chỉ ôm một lúc thôi."

Quý Miên Miên ngửi thấy mùi thịt kho tàu trên người Diệp Thiều Quang, cô cạ cạ mấy cái lên áo anh rồi hỏi: "Nữ thần của tôi tìm anh làm gì thế?"

Diệp Thiều Quang đáp: "Không có gì, mai cô ấy phải đi quay một show tạp kỹ, bảo em đi cùng."

Quý Miên Miên gật đầu: “À, tôi biết rồi, chắc là để tuyên truyền cho Tiêu Phòng Điện.”

Diệp Thiều Quang sờ cọng tóc con dựng lên trên đỉnh đầu Quý Miên Miên: “Sắp tới chắc anh sẽ bận lắm, em cố gắng theo sát Yến Thanh Ti, chìa khóa trong nhà cất cho kỹ, đừng để mất.”

“Ừm, biết rồi.”

Anh buông Quý Miên Miên ra, đứng dậy đi vào tắt bếp, cởi tạp dề: “Để thêm tầm 10 phút nữa là ăn được rồi. Anh có việc phải ra ngoài, lát em cứ múc ra ăn, không có việc gì thì đừng ra ngoài chạy lung tung. Em cũng đừng có mà chạy đi quyến rũ cái tên tiểu bạch kiểm nhà kế bên, nếu để anh biết được, sau này em đừng hòng được ăn cái gì nữa.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 852: Cô Ta Không Biết Xấu Hổ, Con Cũng Không Biết Xấu Theo À?

Quý Miên Miên vừa nghe thấy có thể ăn, nước miếng liền chảy ra, mắt sáng lên nhìn vào bếp, nói: "Biết rồi, đó không phải là tiểu bạch kiểm, là Lãnh Nhiên, chúng tôi làm việc cùng một công ty, người ta là nghệ sĩ đấy, không phải ngày cũng về nhà được đâu."

"Một công ty thì sao, còn không lấm la lấm lét à? Anh ra ngoài trước đây."

Quý Miên Miên vẫy tay lia lịa: "Đi đi, đi đi, về nhớ mua dưa hấu nhé, tôi muốn ăn dưa hấu."

Diệp Thiều Quang thấy Quý Miên Miên vẫn vô tâm vô phế như vậy, cắn răng nói: "Anh thấy em mới là dưa hấu đấy, còn là quả dưa hấu rỗng ruột nữa."

Diệp Thiều Quang đóng cửa ra ngoài.

Anh tới bệnh viện, đúng lúc Diệp Linh Chi được đẩy từ phòng cấp cứu ra.

Anh nhìn thấy Diệp Kiến Công liền nói: "Bác cả... Chị họ bị sao vậy?"

Diệp Kiến Công không đoái hoài tới anh, bác sĩ nói: "Tình hình hiện tại rất không lạc quan, giờ chỉ mới là cứu chữa tạm thời thôi, đợi 24 tiếng sau thì mới qua cơn nguy kịch nhưng vẫn phải quan sát thêm. Vết thương quá nặng, mọi người chuẩn bị tâm lý trước đi."

Sau khi bác sĩ đi khỏi, Diệp Thiều Quang hỏi: "Bác cả, sao chị họ lại bị đâm, đã bắt được tài xế gây ra vụ va chạm này chưa?"

Diệp Kiến Công vẫn mặt lạnh như tiền, con trai thứ của ông ta - Diệp Húc Quang nói: "Bắt được rồi, là một tên nghiện, sau khi hắn hít thuốc xong thì bị sinh ảo giác, đã bị bắt rồi."

Diệp Thiều Quang lạnh nhạt nói: "Nghiện... vậy có phải... trùng hợp quá rồi không?"

Diệp Húc Quang nói: "Chắc... là trùng hợp thôi, có vẻ chị họ đúng là không được may mắn rồi."

“Phải, đúng là không may mắn.” Diệp Thiều Quang liếc nhìn Diệp Kiến Công.

Một lát sau, Diệp Húc Quang đi nộp viện phí, hành lang chỉ còn lại Diệp Thiều Quang và Diệp Kiến Công.

Diệp Kiến Công nói: “Thiều Quang, con đừng qua lại với người phụ nữ tên Yến Thanh Ti kia quá thường xuyên, cũng đừng quên thân phận của hai người. Xét về vai vế, con còn là cậu của cô ta, nếu bị ai đó truyền gì ra ngoài, cô ta vốn là một kẻ không biết xấu hổ, nhưng con thì sao, Diệp gia thì sao?”

“Bác cả nghĩ nhiều rồi, không có chuyện ấy đâu.”

“Có hay không trong lòng con tự biết rõ, Diệp gia đang trong tình cảnh loạn lạc, hay là con cứ ra nước ngoài tránh mặt một thời gian đi.”

Mắt Diệp Thiều Quang lóe lên một tia trào phúng, “Bác cả... chính vì Diệp gia giờ đang xảy ra nhiều chuyện nên cháu mới không thể tránh đi được. Chuyện của chị họ nhất định phải tra ra rõ ràng, sao cháu cảm thấy chuyện này không chỉ đơn giản như vậy.”

Diệp Kiến Công nghiêm nghị quát lớn: “Câm miệng, chẳng lẽ con biết nhiều hơn cả cảnh sát à? Cảnh sát đã xác định rồi, chuyện này chỉ là chuyện ngoài ý muốn thôi.”

Diệp Thiều Quang gật đầu: “Vâng, thưa bác.”

“Bên này đã có người trông coi rồi, không còn chuyện gì của con nữa, con về đi.”

“Vâng, bác cả, vậy... cháu đi trước đây.”

Diệp Thiều Quang cúi đầu rời khỏi đó, lên xe anh gọi điện thẳng cho Yến Thanh Ti, nói cho cô biết hiện tại Diệp Linh Chi vẫn chưa qua được thời gian nguy hiểm.

Vừa rồi Diệp Kiến Công liên tục muốn để anh ra nước ngoài, để anh rời khỏi Diệp gia, có vẻ như vì cảm thấy giờ anh hay qua lại với Yến Thanh Ti, sợ anh sẽ đứng về phía cô, giúp cô tra ra chuyện gì đó.

Diệp Thiều Quang cười lạnh, nhìn sắc mặt của Diệp Kiến Công thì có vẻ như

những bí mật mà Diệp gia cất giấu sắp không giấu nổi nữa rồi.

Nếu Diệp Linh Chi bị giết người diệt khẩu, hiện tại bà ta vẫn chưa chết, nếu qua được thời gian nguy hiểm, chắc chắn sẽ còn có người ra tay thêm lần nữa.

Có cần giúp Yến Thanh Ti một tay không?

Chuyện này còn phải xem cô có thành ý không cái đã.

...

Hôm sau, Yến Thanh Ti tham gia buổi ghi hình cho chương trình, Nhạc Thính Phong lo cho sự an toàn của cô nên cử thêm vài vệ sĩ theo sát để bảo vệ.

Chương trình này chủ yếu là để tuyên truyền cho Tiêu Phòng Điện, có vài diễn viên chính tới, khiến Yến Thanh Ti bất ngờ chính là Tần Cảnh Chi cũng đến.

--- O ---

Chương 853: Chú, Ái Phi Là Của Cháu

Cô cứ tưởng chương trình cười đùa, có khi còn cần phải giả ngây giả dại thế này, một diễn viên lớn như Tần Cảnh Chi sẽ không tới.

Trong lúc quay chương trình, MC bảo Tần Cảnh Chi chọn một người trong đám phi tử về chung đội với mình, anh ta thậm chí còn chẳng thèm nghĩ liền chọn luôn Yến Thanh Ti.

MC hỏi tại sao, vì theo kịch bản, đáng nhẽ Tần Cảnh Chi phải chọn nữ chính Tằng Khả Nhân, kết quả Tần Cảnh Chi lại trả lời: "Trong các phi tử ở đây, Chiêu Quý Phi là được sủng ái nhất, tất nhiên là phải chọn cô ấy rồi."

MC đành phải tiếp tục chương trình theo ý của Tần Cảnh Chi.

Nghỉ giữa chương trình, Tần Cảnh Chi hỏi Yến Thanh Ti: "Lâu lắm rồi không gặp, gần đây thế nào?"

Yến Thanh Ti gật đầu: "Cảm ơn chú Tần đã quan tâm, tôi sống tốt lắm. Phải rồi, lần trước Tống ảnh đế có đưa cho tôi một kịch bản, tôi cảm thấy rất được nên quyết định sẽ tham gia đóng."

Tần Cảnh Chi cười: "Tôi biết là cô sẽ đóng mà, lâu thế rồi không gặp, nào, chụp chung một tấm đi."

Nói rồi lấy điện thoại ra, kéo Yến Thanh Ti vào chụp chung một tấm ảnh.

Sau đó liền up thẳng lên weibo, kèm theo status: Lâu lắm không gặp ái phi, vẫn cao quý lãnh diễm như vậy! @Yến Thanh Ti

Thế là hôm ấy, Tần Cảnh Chi đưa Yến Thanh Ti cùng lên hot search trên weibo.

Lần này lại không có ai chửi mắng Yến Thanh Ti, ngược lại có rất nhiều cư dân mạng đang thảo luận chuyện hai người là CP.

#Chẳng lẽ chỉ có tôi cảm thấy, Tần Yến cũng có thể trở thành một CP Vương triều sao? #

#Không phải mình bạn đâu, Hoàng đế + nữ vương công, rõ ràng là một cặp

hoàn hảo#

#CP vương triều gì chứ, Tình (Tần) Ti CP nghe hay hơn bao nhiêu! #

Nhạc Thính Phong ở trong phòng nghỉ thấy bình luận trên weibo, mặt anh xanh mét. Ông chú này của anh đã cả một đống tuổi rồi, có thể thu liễm một chút được không?

Lại còn dám gọi, ái phi, ái phi, ái phi nữa chứ...

Nhạc Thính Phong lập tức dùng bí danh để chửi ở dưới: "Tôi chỉ thấy một con trâu già vừa xấu muốn gặm cỏ non."

Thế là anh lập tức bị một nhóm fan của Thần Cảnh Chi vây vào công kích.

...

Kết thúc chương trình, Tần Cảnh Chi không vào phòng nghỉ mà về luôn, trước khi đi anh ta nói với Yến Thanh Ti: "Thời gian bấm máy chắc vào khoảng hai tháng sau, tới lúc đó tôi sẽ thông báo với cô, nhất định phải rút chút thời gian ra cho tôi đấy nhé?"

Yến Thanh Ti gật đầu: "Tôi biết rồi."

Tần Cảnh Chi vừa rời khỏi đó, Tằng Khả Nhân liền tiến lại gần phía cô lạnh lùng nói: "Nếu đã có bạn trai rồi thì tốt nhất nên có chừng mực một chút, đừng có thấy đàn ông là lại sáp vào, chỉ khiến người ta coi thường cô thôi."

Yến Thanh Ti khinh thường đáp: "Tôi có sáp vào hay không thì tôi không biết, nhưng tôi biết, dù cô có cởi áo ra sáp tới người ta cũng chẳng thèm nhìn tới cô đâu. Nếu tôi nhớ không nhầm, lần trước là ai ôm ấp người đã có vợ thế nhỉ? Trước khi nói tôi thì phải xem lại mông mình đã chùi sạch chưa nhé?"

Yến Thanh Ti phản khích không chút lưu tình khiến Tằng Khả Nhân đỏ bừng mặt: "Đó là bạn tôi, cô tưởng ai cũng bẩn thỉu như cô chắc?"

"Không sai, con người tôi đúng là bẩn thỉu thế đấy, nhưng ít nhất tôi không giống cô, nổi cơn ghen như một con hề. Tằng Khả Nhân, cô nên soi gương nhiều vào, xem xem giờ cô xấu xí đến thế nào?"

Yến Thanh Ti giờ rất lười, không muốn xâu xé loại người không có trình độ như cô ta, cô thấy Nhạc Thính Phong đi tới liền khoác lấy cánh tay anh: "Đi

thôi, tự nhiên gặp phải một con điên.”

Tằng Khả Nhân hung hăng nói: “Yến Thanh Ti, cô đừng có quá kiêu ngạo...”

Nhạc Thính Phong chế giễu nói: “Bạn gái tôi có kiêu ngạo hay không hình như cũng không quá liên quan tới cô thì phải. Nếu cô có thời gian chạy khắp nơi cắn bừa giống như một con chó dại ở đây, không bằng nghĩ xem làm thế nào để Tần Cảnh Chi chú ý tới cô nhiều hơn đi, đừng để mình muốn sáp tới mà người ta không thèm như vậy...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 854vì Boss Đang Ghen

T

ằng Khả Nhân bỏ bừng mặt. Cô ta thích Tần Cảnh Chi, sùng bái anh ta, ngưỡng mộ anh ta, dấn thân vào nghề này cũng chỉ vì người đàn ông đó. Cô ta tưởng rằng dựa vào gia thế và dung mạo của mình, sau khi làm diễn viên lại nhận được nhiều tài nguyên như vậy, có thể đóng nam chính nữ và nữ chính với Tần Cảnh Chi trong cùng một bộ phim là một chuyện hiếm có, cô ta nhất định có thể khiến Tần Cảnh Chi ghi nhớ cô ta.

Tằng Khả Nhân không dám bày tỏ, dù trong lòng có muốn đến thế nào đi chăng nữa thì ngoài mặt vẫn kín như bưng. Cô ta là loại phụ nữ luôn muốn người khác phải đưa tới trước mặt mình. Vì từ nhỏ đã được nuôi dạy cẩn thận, gia thế không tầm thường, cô ta là thiên kinh xuất thân từ gia đình danh giá, tuyệt đối không được như mấy cô gái không được nuôi dạy đàng hoàng, làm gì cũng phải dè dặt, nếu không chỉ khiến người ta coi thường.

Khi đối diện với Tần Cảnh Chi, cô ta vẫn luôn cố gắng thể hiện, hy vọng được anh ta nhìn thấy, nhưng từ đầu tới cuối hắn lại chẳng thèm nhìn tới cô ta. Hơn nữa, anh ta lại còn chủ động tiếp cận Yến Thanh Ti, còn để cô đóng nữ chính trong bộ phim của hắn nữa.

Tằng Khả Nhân áp chế cơn giông tố trong lòng mình lại, cô ta sắp không chịu nổi nữa rồi, thấy Yến Thanh Ti là cô ta nhịn không được muốn chạy tới mỉa mai một phen.

Kỳ thật, cô ta rất ghen tị với Yến Thanh Ti, ghen tị tại sao người này lại có

thể dễ dàng nhận được sự quan tâm của người khác như thế? Rõ ràng đã có bạn trai rồi, tại sao vẫn còn đi quyến rũ Tần Cảnh Chi?

Yến Thanh Ti thấy mặt Tằng Khả Nhân đỏ lên, đôi mắt tràn đầy tức giận, cô nói: "Tôi ghét nhất là loại thiên kim đại tiểu thư như cô. Rõ ràng thích muốn chết nhưng lại cứ khăng khăng nghĩ rằng người trong cả thiên hạ này phải đưa những gì cô muốn tới trước mặt mình. Ngoài cha mẹ cô ra, chẳng ai có nghĩa vụ nuông chiều cô hết nhé! Có thời gian ghen tị với người ta không bằng nghĩ xem tại sao Tần Cảnh Chi lại xem thường cô, thế đi."

Yến Thanh Ti đã từng gặp rất nhiều kiểu người thế này rồi, đụng phải loại người không có lực sát thương như Tằng Khả Nhân, cô chỉ muốn tránh thật xa thôi.

Kiểu đại tiểu thư chưa từng chịu khổ sẽ không bao giờ biết được thế giới tàn khốc bên ngoài. Nhiều người vì một miếng ăn mà phải liều mạng tranh cướp, vì muốn sống tiếp mà cố gắng vật lộn trong cái xã hội phân chia giai cấp này. Không tự mình cố gắng giành lấy thứ mình muốn, người ta dựa vào cái gì phải cho cô?

Yến Thanh Ti khoác tay Nhạc Thính Phong rời đi, giờ cô không có thời gian, cũng chẳng có tâm trạng mà lãng phí vào những chuyện vớ vẩn.

Trên đường về, Nhạc Thính Phong nói: "Em nói xem, chương trình này quay xong thì có ích gì?"

Yến Thanh Ti đáp: "Chỉ là muốn tuyên truyền cho Tiêu Phòng Điện thôi, hy vọng có thể tăng tỉ suất người xem."

Quý Miên Miên ngồi phía sau lướt weibo, nói: "Chị, chị xem này, ảnh chị chụp chung với Tần Cảnh Chi mới thế đã lên top rồi, nhiều người bảo hai người là CP lắm."

"Thế hả? Đưa chị xem nào."

Tiểu Từ lén nhìn mặt Nhạc Thính Phong, mặt sếp đen sì rồi kìa, trong lòng lặng lẽ nói một câu: Miên Miên à, xem ra cô không cần tiền thưởng tháng này nữa rồi.

Sếp đang ở đây mà cô dám nói như vậy, cô... muốn chết lắm hả?

Yến Thanh Ti share lại weibo của Tần Cảnh Chi, nói thêm: Chắc tại bị

hoàng thượng nhốt trong lãnh cung lâu quá rồi đấy!

Nhạc Thính Phong hừ một tiếng, hoàng thượng à, ái phi à... gọi thân mật thế cơ đấy.

Về tới Nhạc gia, Nhạc Thính Phong và Yến Thanh Ti vào trước, anh nói với Tiểu Từ và Quý Miên Miên: “Tiền thưởng tháng này của hai người thôi miễn luôn đi.”

Tiểu Từ lập tức ngẩn ra: “Sếp, tại sao em cũng không có? Em có nói gì đâu.”

Nhạc Thính Phong bỏ lại một câu: “Vì sếp cậu không vui đấy.”

Quý Miên Miên mới load xong câu nói này liền kéo Tiểu Từ lại hỏi: “Tại sao, tại sao lại không cho chúng ta tiền thưởng?”

Tiểu Từ đau khổ nói: “Vì sếp đang ghen đấy!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 855: Không Xử Lý Cô Mới Lạ?

“Nhưng tôi cũng có nói gì đâu?”

“Cô bảo chị Thanh Ti với Tần ảnh đế là CP.”

“Đó cũng đâu phải là tôi nói, tôi thấy có người trên mạng nói vậy, nên tôi mới... nói lại thôi mà.”

“Như thế cũng không được.”

Sếp là tên điên thích ghen tuông, nghe thấy câu đấy, không xử lý cô mới lạ.

...

Nhạc phu nhân hỏi Yến Thanh Ti: “Chương trình hôm nay quay bao giờ thì phát sóng?”

“Khoảng 9 giờ tối thứ sáu tuần sau ạ!”

Nhạc phu nhân kêu lên một tiếng: “Thế bác nhất định phải tìm người tăng tỉ suất người xem cho con rồi.”

“Bác, không cần đâu...”

“Sao lại không cần, nhất định phải thế chứ.” Nhạc phu nhân nói làm là làm, bà cầm điện thoại lên bắt đầu gọi, tất cả cháu chắt trong nhà họ Tô bà đều gọi một lượt.

“Nhớ thứ 6 tuần sau nhé, con nhất định phải xem đấy, phải xem, mà kể cả con không xem thì cũng phải bật ti vi để đấy...”

Tô Tiểu Tam gật đầu lia lịa: “Cô yên tâm đi, con sẽ bảo tất cả nhân viên của con xem hết, cô yên tâm, yên tâm đi nhé.”

“Còn cả Tiểu Ngũ nữa... thằng nhóc này đừng tưởng cứ câm như hến thế mà bảo nó làm gì cũng đáng tin nhất đấy.” Nhạc phu nhân gọi điện cho Tiểu Ngũ.

Yến Thanh Ti ngồi bên cạnh lắng nghe Nhạc phu nhân dặn dò từng người một những câu giống hệt nhau, bà còn cười rất vui vẻ nữa. Người ở bên cạnh

quan tâm tới cô như vậy thì có lý do gì mà cô cứ phải tiếp tục u ám hành hạ mình nữa chứ? Bất kể là người đứng ở phía sau là ai, bất kể mục đích của hắn là gì, nếu cô đã biết được sự tồn tại của hắn thì cô sẽ không thể lùi lại được nữa. Bao nhiêu năm nay cô đều đã quen với việc vật vã với nghịch cảnh để vươn lên, hiện tại dù sao cũng tốt hơn nhiều so với khi chỉ có một mình, cô chẳng có lý do gì lại để người bên cạnh lo lắng vì cô cả.

Lúc này cô đang ngồi trong nhà, đợi tình hình bên phía Du Dực và cả tình hình liên quan tới Diệp Linh Chi từ phía Diệp Thiều Quang.

Thật ra, trông vậy chứ cô cũng đã thoải mái hơn nhiều rồi, không giống như trước đây, chuyện gì cũng tự mình làm, nguy hiểm nào cũng phải tự mình vượt qua nữa. Giờ có người đứng về phía cô, gánh vác giúp cô rồi.

Yến Thanh Ti bỗng nghĩ tới một chuyện, cô còn chưa nói với Du Dực chuyện Diệp Linh Chi xảy ra tai nạn.

Cô vội vàng gửi tin nhắn cho Du Dực, nói về chuyện của Diệp linh Chi, còn nói với ông chuyện bà ta bị tai nạn xe nữa.

Du Dực thấy điện thoại rung lên, cần lên thì thấy tin nhắn của Yến Thanh Ti, ông vội mở ra xem, trong mắt lóe lên một tia tàn nhẫn, sao đó ông lập tức xóa tin nhắn, mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh.

Du lão thái thái sắp làm lễ đại thọ rồi, Du Hí cũng được đón từ viện về, giờ tất cả mọi người của Du gia đều ở đây, ông không thể để người khác phát hiện ra được.

Nhưng trong đầu ông thì không ngừng suy nghĩ, Diệp Linh Chi xảy ra tai nạn xe, nhất định là có người ra tay, là có người lo lắng bà sẽ tiết lộ càng nhiều bí mật hơn nữa.

Người này... liệu có phải là người mà ông đoán không?

Du Dực miết chặt điện thoại, có rất nhiều người bị rơi vào vòng xoáy này, bí mật này bị chôn giấu bao nhiêu năm nay, ông nhất định phải làm rõ.

Người phụ nữ ông yêu bao nhiêu năm qua nhất định không thể chết không rõ ràng được. Tất cả những kẻ đã hại chết bà, ông đều sẽ không tha cho bất cứ ai.

Bỗng Du lão thái thái hỏi: “Du Dực, gần đây con chạy đi đâu mà cả ngày

đều không thấy bóng dáng?"

Du phu nhân cười nói: "Mẹ, Du Dực đơn thân bao năm nay, mẹ còn không cho chú ấy có chút không gian riêng tư à?"

Du lão thái thái mắt sáng lên: "Thật sao? Du Dực, con có bạn gái rồi à? Mau đưa về đây cho mẹ xem xem."

Du Dực ngẩng lên nhìn Du phu nhân, lạnh lùng nói: "Em còn không biết em có bạn gái, sao chị dâu biết được vậy? Hình như chị dâu có vẻ rất hiểu về cuộc sống của em?"

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 856chuyện Của Tôi, Mọi Người Đừng Quan Tâm

D

u phu nhân cười cười: "Chị cũng chỉ đoán bừa thôi, nếu nói sai, chú cũng đừng để ý."

Du Dực nói vậy cũng chẳng hề có ý tốt gì, nhưng Du phu nhân lại như không nghe ra, chỉ trả lời một câu hời hợt làm thành ra Du Dực lại đang nghĩ quá nhiều.

Du lão thái thái nói: "Aizz, chị dâu con chỉ tiện mồm nói vậy thôi, cả ngày con đều không ở nhà, chúng ta cũng chỉ quan tâm tới con thôi mà. Từng tuổi này rồi mà không chịu lập gia đình, nếu có thích người nào thì mau dẫn về nhà, chúng ta cũng không kén chọn gia thế, chỉ cần là người tốt, đối xử với con tốt là được."

Du Dực cúi đầu lạnh nhạt nói: "Không có."

Người mà ông thích đã mất từ 17 năm trước, lòng ông cũng đã chết theo rồi.

Nếu không vì có thể giúp bà trả thù, chắc giờ ông cũng đã không còn tồn tại nữa.

Du lão thái thái thở dài một hơi, nói: "Con bảo mẹ phải nói con thế nào đây? Nếu con còn không chịu kết hôn, mẹ sẽ bảo chị dâu con sắp xếp cho con đi

xem mắt đấy. Con dâu cả, lần trước không phải con nói có người muốn làm quen với Du Dực sao?”

Du phu nhân gật đầu: “Vâng, có một nhà, là con gái của Tiêu gia, sau khi về nước thì về dạy tại trường trường Đại học Trung Văn ở Hải Thành...”

Du lão thái thái vừa nghe thấy vậy, thích quá nói: “Người này được đấy, con nhà có học, chắc chắn được nuôi dạy đàng hoàng, con hỏi xem, nếu không...”

Du Dực lạnh nhạt nhìn Du Hí, hắn hơi run lên, lập tức nói: “Ôi, bà nội, người có điều kiện tốt như thế sao không giữ lại cho con, người có sức hút như chú hai con thì muốn người thế nào mà chẳng tìm được. Giờ quan trọng là con này, mọi người mau tìm cho con một người đi, nếu không thì để con đi xem mắt người ấy được không?”

Giờ thì Du Hí giỏi lắm, chỉ cần chú hai nhìn một cái là anh ta có thể ngay ý rồi.

Du lão thái thái trừng mắt nhìn anh ta: “Mày thì khỏi đi, bà còn chưa nói mày đâu đấy. Ở ngoài... danh tiếng của mình tệ đến thế nào rồi, phụ nữ thì đổi hết người này đến người khác, tới bao giờ mày mới chịu yên ổn hả? May mà ông nội mày không ở đây, nếu không sẽ lại dạy mày một trận cho xem.”

Du Hí sờ mũi: “Chính vì con... danh tiếng không tốt, nên mới phải mau chóng tìm giúp con một người chứ sao...”

Du phu nhân cười nói: “Cô gái này lớn tuổi hơn con, không hợp với con đâu.”

Du Hí vội nói: “Lớn hơn con cũng tốt, con mới đại học năm ba mà đã lái máy bay, hợp quá rồi còn gì?”

Du lão thái thái nói: “Thôi mày đừng góp vui vớ vẩn nữa, lát con liên hệ với Tiêu gia đi, hẹn một bữa cơm cho Du Dực gặp mặt...”

Du Dực đứng lên, lạnh lùng nói: “Được rồi, chuyện của con mọi người đừng ai quan tâm nữa, hẹn rồi thì các người tự đi mà gặp.”

Du Dực đi thẳng ra ngoài, Du lão thái thái hỏi: “Con vừa mới về hai ngày, con muốn làm gì?”

Dư Dực đáp: “Có việc, ra ngoài.”

Du phu nhân nói: “Du Dực, sắp tới đại thọ của lão thái thái rồi.”

“Tới hôm đó tôi sẽ về.” Dứt lời, Du Dực đã đi thẳng ra cổng lớn.

Du Hí sờ sờ mũi, nhìn thấy chưa, ai cũng bảo anh là tiểu bá vương của Du gia, còn lâu, là ông ấy thì có, anh chỉ là hạng tép riu thôi.

Trong nhà họ Du, ai dám nói năng như vậy chứ? Cũng chỉ có chú hai của anh thôi.

Nghe nói, ông chú này đã phản nghịch từ nhỏ, từ bé tới lớn đều không nghe ai đến nửa lời. Bảo lên đại học thì không lên, vừa tốt nghiệp cấp ba, chẳng chào hỏi ai đã chạy đi bộ đội, nửa năm sau cả nhà mới nhận được tin tức, ông nội tức đến nỗi lên cơn đau tim suýt chút nữa thì đi đời.

Du Hí lắc đầu thở dài, anh căn bản là không thể so sánh với ông chú này được. Hồi anh ta còn đi học cũng chỉ là thi không qua, chưa đủ tuổi đã yêu đương thôi, so với chú hai thì đó chỉ là trò trẻ con.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 857để Nữ Giúp Việc Lên Đây... Đùa Giỡn Với Con À!

D

u lão thái thái tức tối ôm ngực nói: “Con xem cái thằng nhóc thối tha này, tức chết mẹ rồi. Bao nhiêu năm nay nó không nghe lời mẹ một câu, không cho làm gì thì khăng khăng làm cái đó, từ nhỏ đến lớn không ai bảo được nó. Nếu nó chịu nghe mẹ nửa lời thì giờ cũng sẽ không một mình một thân thế này.”

Du phu nhân đưa tay ra vuốt ngực Du lão thái thái, “Mẹ, mẹ đừng giận, chẳng phải tính khí Du Dực từ trước tới nay đều như vậy sao? Có điều cuộc gặp mặt này cũng không nhất thiết phải gặp riêng, dù sao cũng sắp tới đại thọ của mẹ rồi, tới lúc đó mời họ tới là được mà...”

Du lão thái thái vui mừng vỗ lên tay Du phu nhân: “Vẫn là con nghĩ chu đáo nhất, con hiểu chuyện nhất, về sau con thử tìm thêm mấy người hợp tuổi Du

Dực bảo nó gặp xem, lỡ có người nó để ý tới thì sao?”

Du Hí đứng bên nghe vừa lườm vừa nguýt, có tìm nhiều cũng vô dụng thôi, chú hai giờ để ý tới một bông hoa có gai rồi, bông hoa nhỏ ấy muốn đẹp có đẹp, muốn xinh có xinh, muốn cuồng nhiệt có cuồng nhiệt, sao chú hai có thể để ý tới người khác được chứ?

Du Hí lặng lẽ thở dài, mẹ nó, tiếc thật đấy, giờ anh ta cứ nghĩ tới con hồ ly tinh Yến Thanh Ti là lại thấy tiếc.

Đang nghĩ, bỗng phía sau lưng lạnh toát, Du Hí run lên, vội lắc lắc đầu.

Chết chửa, lại nghĩ linh tinh cái gì đấy, đấy là người phụ nữ của chú hai, của chú hai, của chú hai, không ngờ anh còn dám nghĩ tới, có khác gì muốn chết đâu chứ?

Suy nghĩ này mà thử lộ ra trước mặt chú hai một chút xem, xem chú hai có thể giết chết anh ta luôn không?

Cũng không thể nghĩ vậy được, Yến Thanh Ti chẳng phải người tốt đẹp gì, Yến Thanh Ti là yêu tinh hại người, dù sao cũng không thể nghĩ tới được.

“Du Hí, con sao thế?” Du phu nhân thấy vẻ mặt Du Hi thay đổi liên tục, cứ đứng đó lắc đầu quầy quậy, bà không nhịn được hỏi.

Du Hí vội đáp: “Không ạ... Bà nội, con lên nhà đây.”

Du lão thái thái lắc đầu, thấy hai chân Du Hí đi lên lầu không linh hoạt lắm, bà nói: “Đứa nhỏ này sau khi bị thương thì biết điều hơn rất nhiều.”

“Đã bị thương đến thế rồi còn không biết điều à?”

“Cũng là phải tội thôi mà.”

Du phu nhân nói: “Con nhớ ra trên còn chưa trải ga giường cho nó, để con lên thay.”

“Được, con đi đi.”

Du Hí vừa vào đến phòng đã bắt một cuộc điện thoại.

Anh ta nói: “À, quay xong rồi à, cứ vậy trước đi, sau này các người có quay

show thực tế gì thì nhớ dành một chỗ cho Yến Thanh Ti đấy.”

Du Hí ngồi xuống, tiếp tục nói: “Phải phải... Dù sao cứ để một chỗ ra là được, chuyện tài trợ các người không cần phải quan tâm, tôi sẽ không để các người chịu thiệt đâu. Tôi với cô ấy có quan hệ gì với nhau... các người quản được chắc? Đừng có nghe linh tinh cẩn thận vạ vào thân đấy.”

“Được, vậy đi, gần đây cũng đừng gọi điện nhiều cho tôi, tôi về nhà rồi.”

Vừa nói xong thì nghe thấy tiếng gõ cửa, giật mình ngoảnh lại nhìn thì thấy Du phu nhân đang đứng trước cửa, bà không vào, cửa vẫn mở một nửa, bà đưa tay lên gõ mấy tiếng.

Du Hí giật thót, những gì anh ta vừa nói chắc mẹ sẽ không nghe thấy chứ?

Du Hí cười ha hả, hỏi: “Mẹ, có chuyện gì không?”

Du phu nhân bước vào: “Giường trong phòng con chưa trải ga, mẹ vào thay ga giường cho con.”

“Chuyện này mẹ bảo nữ giúp việc dưới đó lên thay là được rồi mà.”

Du phu nhân cười như không cười: “Để nữ giúp việc lên đây... đùa giỡn với con à?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 858con Tránh Xa Người Phụ Nữ Này Ra

D

u Hí chép miệng: “Mẹ, mẹ xem mẹ nói kìa, con là hạng người đó à? Con là con không ăn cỏ gần hang đâu nhé? Mẹ đừng có nhìn con trai mẹ bằng ánh mắt đấy.”

Du phu nhân nói thấm thía: “Nếu con biết tranh giành một chút thì mẹ cũng không đến nỗi phải nói như vậy. Những đứa phụ nữ không đứng đắn con quen bên ngoài giờ cũng nên cắt đứt rồi, con không còn nhỏ nữa, không thể chơi mãi như thế được, cũng phải dồn tâm sức lên những chuyện đứng đắn chứ.”

Du Hí lườm một cái: “Mẹ, những chuyện con làm đều là những chuyện nghiêm chỉnh đấy.”

“Cả ngày chỉ biết lăn lộn với những minh tinh không ra gì, đây là chuyện nghiêm chỉnh à?”

Du Hí bực mình nói: “Mẹ, giờ đang là thời đại toàn dân giải trí, con đầu tư vào quay phim, làm công ty truyền thông thì không được à? Chẳng lẽ cứ phải như mọi người thì mới được? Con thích nghề này thì con làm nghề này, chẳng phải con vẫn kiếm được tiền sao?”

“Vừa xong gọi điện cho ai?”

“Chỉ là một người bạn thôi.”

Du phu nhân bình tĩnh nói: “Yến Thanh Ti...”

Du Hí thở dài: “Mẹ, mẹ đừng có nghe trộm điện thoại của con như thế, không phải cô ấy.”

Du phu nhân quay lưng đi lấy một tấm ga giường, thay cho Du Hí, bà nói: “Mẹ biết không phải là cô ta, có điều, nhân phẩm của người phụ nữ này không tốt, con tránh xa cô ta ra.”

Du Hí bực bội gật đầu: “Biết rồi, biết rồi, mẹ yên tâm, con có chơi đùa với ai cũng sẽ không động tới cô ấy đâu.”

Du phu nhân ngoảnh lại, bà tò mò hỏi: “Tại sao?”

Du Hí mặt mày đau khổ: “Vì con chơi không nổi... Phải rồi, mẹ à, đầu con đau quá, con muốn nghỉ ngơi, mẹ không phải bận tâm về con nữa đâu. Bà nội làm đại thọ cũng còn nhiều việc bận lắm, mẹ đi làm việc đi.”

Đó là người phụ nữ của chú hai đấy, người ta có chống lưng rồi, tất nhiên là chơi không nổi chứ sao.

Nhạc phu nhân thở dài: “Vậy con chú ý nghỉ ngơi đi, gần đây đừng có ra ngoài gây chuyện nữa.”

“Mẹ, con thế này có gây chuyện nổi không?” Du Hí thật sự cũng muốn tìm vài cô gái rồi quậy một trận ra trò đấy, nhưng nếu thân thể anh ta tốt thì cũng sẽ đến nỗi sốt ruột như thế.

Du phu nhân cười cười: "Con biết là tốt rồi, cũng nên hiểu chuyện rồi. Mẹ đã lớn tuổi, con cứ không hiểu chuyện như vậy mãi, sau này mẹ còn trông mong được vào ai nữa?"

Du Hí cảm thấy mẹ mình đã nghĩ quá nhiều, "Mẹ, mẹ là đại phu nhân của Du gia, lại có bà ngoại là chỗ dựa, ai mà dám động vào mẹ chứ?"

Du phu nhân cười cười, bà hỏi: "Phải rồi, sợi dây chuyền đó... con có từng cho người khác xem không?"

Du Hí hỏi: "Mẹ... người khác là ai?"

"Không sao, con chỉ cần nhớ sợi dây chuyền đó rất quan trọng là được rồi."

Du Hí gật đầu: "Con vẫn luôn nhớ mà."

"15 tháng 8 năm nay con về nhà ngoại với mẹ nhé."

"Được, con nhớ rồi."

Sau khi Du phu nhân ra ngoài, Du Hí sờ sợ dây chuyền, im lặng hồi lâu.

Nếu chỉ có một người hỏi tới sợi dây chuyền này thì có nghĩa là ngoài ý muốn, vậy hai người hỏi chẳng phải trùng hợp quá sao? Sợi dây này... rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì?

Còn cả Yến Thanh Ti nữa, cô ta có liên quan gì với sợi dây chuyền này?

...

Du Dực ra khỏi nhà chưa lâu đã nhận được điện thoại của Tô Trảm.

Tô Trảm nói với Du Dực: "Chuyện lần trước ông nhờ tôi tra, cũng tra ra tương đối rồi, có điều sẽ phải khiến ông thất vọng vì cũng không tìm ra được nhiều manh mối có ích. Thời gian cũng lâu quá, hơn bốn mươi năm rồi, rất khó để điều tra rõ ràng. Chỉ có thể tra ra Nhiếp Thu Sính năm ấy bị người ta lừa bán, chuyển rất nhiều nơi, qua tay rất nhiều người, cũng không biết đã qua tay bao nhiêu người mới được một đôi vợ chồng già họ Nhiếp nhận nuôi, giờ rất khó tra ra bà ấy là người ở đâu, bị bắt cóc từ chỗ nào. Thật xin lỗi, không giúp được gì cho ông rồi."

Thập Nguyệt Sơ

Chương 859không Giúp Tôi, Bà Chỉ Có Một Con Đường Chết

D

u Dực nghe những gì Tô Trảm nói thì có cảm giác tim như bị ai đó bóp nát. Người ấy trong ký ức của ông điềm tĩnh, dịu dàng như nước, người ấy đáng được người khác nâng niu, bảo vệ, nhưng cả đời lại long đong lận đận, người ấy đối xử dịu dàng với thế giới này nhưng lại bị người bên cạnh tổn thương hết lần này tới lần khác.

Lồng ngực Du Dực vừa đau đớn vừa như bị thiêu đốt, ông hối hận tại sao khi ấy lại không quả quyết hơn một chút, hối hận sao mình tìm thấy người ấy quá muộn màng. Ngọn lửa thù hận thiêu đốt trong lòng, ông sắp không khống chế nổi bản thân mình nữa.

Tô Trảm lại nói: “Có điều cái chết của Nhiếp Thu Sính có chút kỳ lạ, có liên quan trực tiếp tới Diệp Kiến Công.”

Dư Dực biết chuyện này có liên quan trực tiếp tới Diệp Kiến Công, nếu không phải sau lưng ông ta vẫn còn có người khác thì giờ ông đã giết chết Diệp Kiến Công rồi. Du Dực nắm chặt vô lăng, cố gắng điều chỉnh nhịp thở của mình, buộc bản thân phải bình tĩnh, “Vậy... Hạ gia có mấy người con gái?”

Tô Trảm nói: “Tối qua tôi đã bớt chút thời gian gọi điện về nhà, bà nội tôi nói Hạ gia chỉ có một người con gái. Phải rồi, ông hỏi chuyện này làm gì?”

“Không có gì, tôi đập máy trước đây!” Du Dực dập điện thoại, ông buộc phải lý trí một chút, phải sắp xếp mọi chuyện lại cho rõ ràng.

Nếu Hạ gia chỉ có một người con gái, vậy Nhiếp Thu Sính có quan hệ gì với Hạ gia?

Xem ra, ông phải chạy tới Dung Thành để gặp Hạ gia một chuyến rồi.

Nhưng cũng sắp đến đại thọ của lão thái thái, Du Dực nhíu mày, chỉ có thể đợi tới khi buổi tiệc kết thúc rồi mới đi được vậy.

...

Hai ngày qua đi, Yến Thanh Ti vẫn sống yên ổn tại nhà họ Nhạc, bên phía Du Dực không có động tĩnh gì, mà Diệp Linh Chi cũng chưa tỉnh lại.

Ngày tháng trôi qua vẫn không có bất cứ thay đổi gì so với lúc trước, trong khi chờ đợi, cô dần bình tĩnh trở lại.

Yến Thanh Ti biết, còn đường phía trước không dễ đi, nguy hiểm, chông gai, phong ba gió táp, nhưng cô càng rõ hơn, cô không chỉ có một mình nữa rồi.

Nhạc phu nhân bưng cánh quy đã nướng xong ra, "Thanh Ti, con nếm thử đi, bánh quy bác mới nướng xong này."

Yến Thanh Ti cười nói: "Bác gái, con mà ăn nữa, chị Mạch thấy con sẽ phải lôi con đi giảm béo mất."

Nhạc phu nhân nhíu mày: "Giảm béo cái gì mà giảm béo, con ăn có béo đâu, bác chỉ mong sao con có thể béo lên một chút thôi, con ăn thử đi."

Yến Thanh Ti bẻ một miếng, cho lên miệng, gật đầu: "Ngon lắm ạ, cũng không quá ngọt..."

Nhạc phu nhân biết Yến Thanh Ti không thích ăn đồ ngọt nên bà cho rất ít đường vào, bà bảo thím Ngũ bưng hồng trà lên, "Thế à, ngon lắm hả, uống thêm chút hồng trà đi."

Nhạc phu nhân chống mặt, nhìn Yến Thanh Ti ăn, bà nói: "Đây chính là cuộc sống mà bác hằng mong muốn, làm ra cái gì có người ăn cái đó. Thật ra bác rất thích vào bếp, trước đây Thính Phong không thường xuyên ở nhà, bác có xuống bếp nấu cũng chẳng có ý nghĩa gì, làm rồi cũng không biết để cho ai ăn. Giờ có con, cuối cùng bác cũng có thể biết được làm mẹ có gì tốt rồi."

Yến Thanh Ti cười nói: "Sau này con chắc chắn sẽ không rời xa được cơm bác nấu mất."

Nhạc phu nhân vui mừng nói: "Vậy là tốt nhất, sau này đợi khi nào hai đứa kết hôn rồi, có thêm cục cưng nữa, cả nhà mình sẽ nhộn nhịp hẳn lên, bác sẽ càng có động lực để nấu nướng."

Điện thoại của Yến Thanh Ti bỗng vang lên, cô nhìn số điện thoại, không ngờ lại là Diệp Thiều Quang gọi tới.

Có vẻ như là chuyện liên quan tới Diệp Linh Chi, cô nhanh chóng nhận điện thoại.

Diệp Thiều Quang nói: “Diệp Linh Chi tỉnh rồi, tôi tới bệnh viện một chuyến, cô có gì muốn nói với bà ta không?”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Nói với bà ta, nếu không đứng về phía tôi, bà ta chỉ có một con đường chết.”

“Được, lần này tôi đồng ý giúp cô, nhưng cô cũng phải đồng ý với yêu cầu của tôi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 860yêu Cô Chính Là Một Tai Họa Lớn

Y

ến Thanh Ti không đồng ý ngay lập tức, cô nói: “Tôi không đồng ý với anh chuyện gì hết, tôi không thể lấy Miên Miên ra để giao dịch. Con bé là người, không phải vật để trao đổi, nếu anh có giỏi thì hãy khiến con bé thích anh, tôi sẽ không ngăn cản. Nếu tới cuối cùng anh không thể khiến con bé yêu anh, vậy tôi sẽ giúp con bé. Nếu anh cảm thấy chuyện này không đáng để anh giúp tôi, vậy tôi cũng sẽ không miễn cưỡng anh.”

Diệp Thiều Quang nghe xong bật cười: “Được, cô không cần lấy cô ấy ra để trao đổi, lần này tôi cũng sẽ giúp cô, cô cứ chờ tới ngày cô ấy yêu tôi đi.”

Là một người đàn ông, Diệp Thiều Quang người có tính chiếm hữu cực lớn, anh cũng vô cùng ghét có ai đó lấy người phụ nữ của anh ra để trao đổi.

Anh đồng ý để Yến Thanh Ti lấy biết được những gì cô cần biết từ Diệp Linh Chi, cô ta không phải là người tốt, tâm địa đen tối, nhưng cô ta sẽ giúp anh khuyên Miên Miên, bảo cô thử thích anh.

Không ngờ Yến Thanh Ti lại nói như vậy, người phụ nữ này thật sự khiến anh nhìn nhận bằng con mắt khác.

Chỉ chuyện này thôi, Diệp Thiều Qung cũng cảm thấy anh có thể giúp cô.

Vì sau này anh có thể tìm Quý Miên Miên rồi nói, anh đã giúp nữ thần của em rồi, em mau thích anh đi!

Anh tin tuyệt đối có thể!

Thêm cả tài nấu nướng của mình, anh không tin cô gái ngốc nghếch kia có thể thoát được khỏi lòng bàn tay anh.

“Được, nếu anh có thể, vậy tôi sẽ chúc mừng anh. Có điều... Miên Miên là một cô gái đơn thuần, tôi mong con bé sẽ mãi mãi có thể đơn thuần được như thế.”

“Đây cũng là điều mà tôi mong muốn.”

Diệp Thiều Quang dập máy.

Ngày nào anh cũng nói Quý Miên Miên là một cô nàng ngu ngốc, ngày nào anh cũng chê cô ngốc cả. Nhưng sao anh lại thích sự ngốc nghếch của cô vậy chứ?

Anh cũng lại chấp nhất thích cô đơn thuần như vậy.

Người thông minh anh gặp quá nhiều rồi, nhưng một cô gái ngốc đến đáng yêu, ngốc đến ngây thơ thế này thì lại chỉ có mình cô.

Điều mà Diệp Thiều Quang mong muốn nhất chính là Quý Miên Miên có thể vĩnh viễn đơn thuần, vĩnh viễn sạch sẽ, vĩnh viễn... có thể ngốc nghếch như vậy.

Nhạc phu nhân đợi Yến Thanh Ti dập máy, bà hỏi: “Tên nhóc nhà họ Diệp thích Miên Miên à?”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Vâng, đã lừa được Miên Miên về sống cùng nhà với anh ta luôn rồi.”

Cô thấy hơi đồng cảm với Tiểu Từ, lẳng lặng ở bên bao nhiêu năm, nhưng... cuối cùng vẫn bị một con sói tha mất.

Về mặt chiến đấu, Diệp Thiều Quang quả thật cao hơn Tiểu Từ không biết bao nhiêu lần. Huống hồ, Tiểu Từ lại tự ti, nếu Quý Miên Miên không thích cậu trước, cậu sẽ rất khó có ưu thế gì để tấn công con bé.

Sớm ra tay có phải tốt rồi không?

Nhạc phu nhân sờ cằm à há: “Ghê gớm thật.”

Yến Thanh Ti nghĩ tới bộ dạng Diệp Thiều Quang ở nhà quét dọn nấu nướng, cô cười nói: “Đúng là ghê thật.”

Nhạc phu nhân thở dài, “Haizz... Tiếc ghê, Tiểu Từ thất tình mất rồi. Thật ra bác cảm thấy Tiểu Từ hợp với Miên Miên hơn, thằng bé đơn giản phúc hậu, còn thằng nhóc nhà họ Diệp lại quá giảo hoạt.”

“Bác cũng nhìn ra Tiểu Từ thích Miên Miên à?”

Nhạc phu nhân hất cằm: “Tất nhiên rồi, bác là người từng trải mà, ánh mắt thằng bé nhìn Miên Miên tràn đầy yêu thương. Cũng chỉ có con bé Miên Miên vô tâm vô phế không biết gì thôi, ai thích cô gái như con bé, cứ đợi đấy mà xem, chắc nếm đủ.”

Yến Thanh Ti gật đầu tỏ ý tán thành.

Nhạc phu nhân lén liếc nhìn Yến Thanh Ti, bà lại thầm nghĩ trong lòng: Thích một cô gái như con cũng không phải là vừa đâu.

May mà con trai bà quấn chặt, mặt dày, không thèm đếm xỉa gì mới có thể khiến Yến Thanh Ti nhìn bằng con mắt khác, nếu không chắc nó khóc chết mất.

Người con gái như Yến Thanh Ti, con bé thích lại con bà là còn tốt đấy, nếu không, thì thật đúng là tai họa.

Cả đời cho đến lúc chết cũng không thể quên được!

Giống như Hạ Lan Phương Niên vậy!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 861: Diệp Thiều Quang Là Nghi Phạm Giết Người?

Diệp Thiều Quang chạy thẳng tới bệnh viện, anh biết Diệp Linh Chi ở phòng nào nên chạy thẳng lên tầng.

Ở tầng ba, Diệp Thiều Quang gặp được vị bác sĩ lần trước khám cho Diệp VỹQuang, anh lên tiếng chào: “Bác sĩ Lý.”

Bác sĩ Lý thuận miệng hỏi: “Nhà anh lại có người nằm viện à?”

Diệp Thiều Quang gật đầu: “Dạ, là chị họ của tôi bị tai nạn giao thông, nghe nói đã tỉnh nên tôi vào thăm một chút.”

“Lần trước là anh họ, lần này là chị họ, chậc, nhà các anh quả thật đúng là không bớt lo được.”

Diệp Thiều Quang cười nhẹ: “Làm sao mà bớt lo cho được, tôi đi trước, cô tiếp tục làm việc của cô đi.”

Bác sĩ Lý gật gật đầu.

Phòng bệnh của Diệp Linh Chi nằm ở tầng năm, bà đã qua giai đoạn nguy hiểm được chuyển đến phòng dưỡng bệnh Vip.

Vì đây là tầng phòng Vip nên hành lang có rất ít người, cực kỳ yên tĩnh.

Diệp Thiều Quang đi tới phòng 507, nhìn thấy cửa phòng chỉ khép hờ nên đẩy cửa đi vào.

Phòng bệnh của Diệp Linh Chi giống như một căn hộ, bên ngoài là phòng khách và bên trong là phòng ngủ. Trong phòng vô cùng yên tĩnh, Diệp Thiều Quang nhăn mũi lại, tại sao lại có cảm giác ngoài mùi thuốc khử trùng còn có mùi... máu tanh? "

Máu tanh...

Diệp Thiều Quang vừa nghĩ, lập tức nhận ra có chuyện không ổn, anh vội vàng đi vào phòng ngủ.

Trong phòng, chỉ thấy Diệp Linh Chi đang nhắm mắt nằm trên giường, trên ngực cắm một con dao giải phẫu, máu chảy ra thấm ướt phần áo trước ngực, tín hiệu trên điện tâm đồ đã thành một đường thẳng, tính mạng đã không còn.

Diệp Thiều Quang chạm vào cổ Diệp Linh Chi, thi thể còn chưa lạnh, vừa mới chết chưa lâu.

Trán Diệp Thiều Quang nhíu chặt, ban ngày ban mặt dám giết người ngay tại bệnh viện, lá gan cũng không nhỏ đâu.

Người đó... người đứng phía sau điều khiển tất cả, con mẹ nó, Diệp Thiều Quang thật muốn biết người đó là ai? Yến Tùng Nam chết, Diệp Linh Chi cũng chết, bây giờ anh chắc chắn một điều rằng cái chết của hai người này đều do người đứng sau kia gây ra, mục đích chính là để che giấu mọi chân tướng về cái chết của mẹ Yến Thanh Ti.

Sắc mặt Diệp Thiều Quang lạnh như băng, thật vất vả lắm anh mới có chút hứng thú làm người tốt, nhưng mà còn chưa làm đã lỡ mất cơ hội.

Diệp Thiều Quang lập tức gọi điện báo cho cảnh sát, sau đó gửi cho Yến Thanh Ti một tin nhắn: Diệp Linh Chi đã chết!

Gửi xong lại xóa lịch sử tin nhắn đã gửi.

Vì là một vụ án mạng nên cảnh sát đến rất nhanh, sau đó khám xét, phong tỏa hiện trường, lấy lời khai toàn bộ nhân viên y tế làm việc tại tầng này. Nhưng lấy lời khai xong thì cảnh sát lại không cho Diệp Thiều Quang rời đi, bởi vì anh ta là người đầu tiên phát hiện ra nạn nhân.

Diệp Thiều Quang ngồi đợi hơn một tiếng đồng hồ thì nhận về được một "” quả bom”.

“Cái gì, tôi... là đối tượng bị tình nghi?”

Diệp Thiều Quang nghe xong những gì cảnh sát nói thì bật cười như một thằng điên, mẹ nó chứ, bị người ta tính kế rồi.

Cảnh sát nói: “Anh là người đầu tiên phát hiện ra nạn nhân, mà thời gian lại không cách biệt nhau không quá nhiều. Khi chúng tôi đến, cả cái tầng này ngoài anh ra thì không có ai tới cả, thế nên anh bị liệt vào đối tượng bị tình nghi. Tạm thời mời anh đi với chúng tôi một chuyến, trước khi mọi chuyện

được điều tra ra rõ ràng thì chúng tôi không thể để anh đi được.”

Diệp Thiều Quang châm chọc cười một tiếng, là do anh quá sơ ý, không phát hiện ra sự bất ổn lúc đó.

Lăn qua lăn lại nửa ngày, cuối cùng kẻ bị chơi chính là anh, bọn họ đã sắp xếp tất cả chỉ để chờ anh tới.

Không chỉ biết anh sẽ tới mà còn tính ra được thời gian chính xác nữa, và quan trọng nhất là hiện trường lúc đó chỉ có một mình anh.

Một tia dữ tợn lướt qua mắt Diệp Thiều Quang.

Lão cáo già Diệp Kiến Công, con mẹ nó, cái lão già khốn nạn này, ngay cả ông mà mày cũng dám tính kế!

Cứ chờ đấy.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 862: Ngay Cả Tôi Cũng Dám Chơi, Vậy Mấy Người Chờ Chết Đi

Diệp Kiến Công nói cho Diệp Thiều Quang biết Diệp Linh Chi đã tỉnh, lúc trước chính ông ta cũng khuyên anh nên ra nước ngoài.

Ông ta có ý muốn giết anh vì bọn họ cảm thấy anh quá gần gũi với Yến Thanh Ti, nói không chừng sẽ đứng về phía Yến Thanh Ti. Nếu như hôm đó anh nghe lời Diệp Kiến Công xuất ngoại thì phỏng chừng chuyện ngày hôm nay cũng sẽ không xảy ra. Nhưng hết lần này tới lần khác anh đều không nghe, nếu anh nghe lời thì đã không phải là Diệp Thiều Quang.

Vậy xem ra Diệp Kiến Công đối với đứa cháu này vẫn còn chút xíu nhân từ. Chỉ là cuối cùng ông ta vẫn vì người đứng phía sau kia mà hãm hại cháu ruột của chính mình, là thủ phạm giết người ư? Xem ra muốn lấy mạng của anh đây!

Đời này Diệp Thiều Quang bị hãm hại không ít lần, nhưng chỉ có lần này...

Đây còn không phải là ép buộc anh phải đứng về phía Yến Thanh Ti hay sao, dù ý của bọn họ không phải là như vậy thì cũng chỉ đành xin lỗi bọn họ thôi.

Diệp Thiều Quang gật đầu, được, ngay cả tôi cũng dám chơi, vậy thì các người chờ chết hết con mẹ nó đi là được rồi.

Thật sự cho rằng chỉ như thế này đã có thể gạt anh ra khỏi cuộc chơi được sao, vậy cũng coi thường anh quá rồi.

Diệp Thiều Quang không nói gì: "Được, vậy đi thôi, tôi tin tưởng... phía cảnh sát các anh có thể điều tra rõ sự thật, đem tội phạm thực sự bắt về chịu tội trước pháp luật."

Thấy Diệp Thiều Quang phối hợp như vậy, cảnh sát có chút bất ngờ: "Nếu anh đã phối hợp như vậy thì tôi cũng không bắt anh đeo còng tay, nhưng mà tất cả các chứng cứ hiện nay đều không có lợi với anh. Nếu thật sự không điều tra ra được cái gì thì anh chính là tội phạm giết người, anh không sợ sao?"

Diệp Thiều Quang cười: "Tôi tin số tôi không kém may mắn tới vậy, tôi

cũng tin tưởng cảnh sát trong nước cũng không bất tài tới vậy.”

Cảnh sát gật đầu: “Hy vọng anh thật sự bị oan, đi thôi.”

Diệp Thiều Quang ngoái nhìn giường bệnh lần cuối, trên giường đã trống không, thi thể của Diệp Linh Chi đã được mang đi chờ khám nghiệm tử thi, trên giường chỉ còn sót lại tấm chăn dính máu.

Diệp Linh Chi thật sự đã chết rồi!

Tận đáy lòng Diệp Thiều Quang thở dài một tiếng, sinh mạng con người thật mỏng manh.

Bất kể đã từng rực rỡ hay mờ nhạt thì khi chết đi, cũng chẳng còn cái gì sót lại.

Cảnh sát phong tỏa hiện trường, đưa Diệp Thiều Quang rời đi.

Đến đồn cảnh sát, Diệp Thiều Quang làm thủ tục lấy lời khai một lần nữa, sau đó cảnh sát thông báo cho người của Diệp gia.

Chạng vạng, Diếp Kiến Công cùng Diệp Húc Quang tới.

Diệp Kiến Công thấy Diệp Thiều Quang liền há mồm ra mắng: “Cái đồ khốn nạn này, sao mày có thể làm ra chuyện này? Chị họ có thù gì với mày mà mày ra tay tàn nhẫn như vậy?”

Diệp Thiều Quang chậm rãi nói: “Bác cả, cảnh sát còn chưa kết án đâu, bác vội vàng như vậy làm gì, hay là... bác thật sự hy vọng cháu giết chị họ?”

Diệp Húc Quang vội nói: “Thiều Quang, cha anh chỉ đang nóng thôi, ý ông ấy cũng không phải như vậy.”

Diệp Kiến Công cũng nhận ra ông ta nói chuyện quá gấp gáp, có thể sẽ để Diệp Thiều Quang nhận ra được cái gì đó, ông ta nói: “Dĩ nhiên bác không hy vọng cháu là thủ phạm, đều là người một nhà, bác chỉ mong các cháu có thể sống tốt. Nhất là cháu đó, trong mấy đứa bác coi trọng cháu nhất, còn đang định chờ thêm mấy năm nữa sẽ giao Diệp gia lại cho cháu. Nhưng bây giờ cháu gây ra chuyện như thế này, cháu nói thật cho bác biết, có phải là cháu giết Linh Chi không?”

Diệp Thiều Quang nhìn thẳng vào mắt Diệp Kiến Công, nói: “Bác cả, nếu

như là cháu ra tay thì liệu cảnh sát có thể bắt được cháu sao?”

Nếu thực sự người ra tay là Diệp Thiều Quang thì sao anh có thể ngu đến độ để mình bị bắt?

Cho dù là vu oan cho kẻ khác, anh cũng sẽ không để lộ bất cứ sơ hở nào.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 863: Bác Cứ Chờ Mà Xem, Chờ Cháu Chơi Chết Kẻ Đó

Kể cả muốn hãm hại ai, anh cũng sẽ không cho người đó tìm được cơ hội thoát thân.

Mà chuyện vu oan giết hại Diệp Linh Chi lần này, nói thẳng ra thì là quá vụng.

Ánh mắt Diệp Kiến Công chợt lóe lên nhưng trên mặt lại đều là vẻ tin tưởng cùng động viên, ông ta nói: “Không phải cháu làm là được. Bất kể như thế nào Diệp gia cũng không để cháu bị oan uổng, bác nhất định sẽ tìm một luật sư giỏi giúp cháu thắng vụ kiện này.”

Trong mắt Diệp Thiều Quang lóe lên sự châm chọc, anh nói: “Cám ơn lòng tốt của bác, nhưng mà không cần đâu, cháu sẽ tự tìm luật sư cho mình.”

Dùng luật sư của Diệp Kiến Công còn không phải tự đưa đầu vào rọ hay sao? Coi anh là thằng ngu thật đấy à?

Bàn về thủ đoạn, trong Diệp gia có ai là đối thủ của anh, còn dám múa rìu qua mắt thợ, nực cười.

Diệp Kiến Công than thở một tiếng: “Cháu... thôi được rồi, nếu cháu đã nói như vậy thì bác cũng không miễn cưỡng. Nhưng mà cháu phải nhớ, cháu là người của Diệp gia, nếu có vấn đề gì nhất định phải tìm bác, chúng ta mới là người một nhà.”

Diệp Thiều Quang cười nói: “Cám ơn bác cả, cháu đã nhớ và sẽ nhớ thật kỹ.”

Nhớ kỹ người đâm sau lưng anh là người một nhà với anh, không chỉ đâm mà còn muốn chôn anh nữa!

Cái gì mà người một nhà? Nhà của người khác là bảo vệ nhau, còn cái nhà họ Diệp này chỉ có tính kế hãm hại lẫn nhau thôi.

Diệp Kiến Công do dự một lát, nói: “Chuyện này xong xuôi, cháu có thể bình an trở về thì... ra nước ngoài đi. Diệp gia lúc này đang có chút chuyện nên mấy đứa nhỏ các cháu cứ ra nước ngoài hết đi.”

Diệp Thiều Quang dùng ngón tay nhẹ lên chiếc còng tay trên cổ tay, nói: “Ra nước ngoài? Vậy thì không được.”

Diệp Kiến Công vỗ bàn một cái: “Không được cũng phải được, chuyện này cứ quyết định như vậy đi.”

Diệp Thiều Quang chậm rãi nói: “Cháu còn chưa báo thù, làm sao ra nước ngoài được?”

“Cháu...”

Diệp Thiều Quang thản nhiên cười nói: “Bác cả, Diệp Thiều Quang cháu đây không phải là loại người ta tát cho một phát còn phải cười với người ta. Bị người ta mưu hại vu oan thành thủ phạm giết người, thù này mà không báo thì cháu không phải là Diệp Thiều Quang.”

Khóe miệng Diệp Kiến Công khẽ giật giật: “Cháu muốn báo thù như thế nào, chẳng lẽ còn muốn làm lớn chuyện này ra nữa sao? Chuyện này cháu phải nghe bác.”

Diệp Thiều Quang châm chọc cười một tiếng: “Cháu cứ không nghe thì sao? Bác cả, bác nói gì cũng không có tác dụng đâu, chuyện này cháu sẽ không bỏ qua. Bác cũng biết từ nhỏ đến lớn... ai dám động vào cháu mà cháu không làm tí gì đáp trả thì đó không phải phong cách của cháu. Chuyện này... hừ, đợi cháu ra ngoài rồi... cái tên chụp tội danh giết người lên đầu cháu đừng mong sống nổi thêm một ngày nào nữa.”

Lúc Diệp Thiều Quang nói chuyện, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Diệp Kiến Công, sắc mặt có chút tái nhợt, đôi môi đỏ tươi, khuôn mặt xinh đẹp lại trở nên cực kỳ yêu nghiệt.

Diệp Kiến Công cảm thấy khó thở: “Cháu... cháu muốn bác tức chết có phải hay không?”

Diệp Thiều Quang giơ tay, nói: “Bác cả, cái mũ này cũng đừng chụp vào đầu cháu chứ. Cháu muốn làm bác tức chết chỗ nào? Rõ ràng là hiện tại có người không muốn cháu sống mà, cháu cũng không cần giả bộ quân tử làm gì, mà bản thân cháu cũng chả phải quân tử gì.”

Diệp Húc Quang khuyên nhủ: “Thiều Quang, cha anh với anh sẽ cùng nghĩ cách cứu em ra, trước hết em đừng làm gì cả, sau khi ra khỏi đây thì ra nước ngoài tránh một thời gian.”

Diệp Kiến Công thở dài một tiếng, tận tình khuyên bảo nói: “Thiều Quang, nghe bác cả nói một câu, bác cả sẽ không hại cháu.”

Diệp Thiều Quang đứng lên, sâu kín nói: “Bác cả, trên đời này người có thể chỉnh chết Diệp Thiều Quang cháu còn chưa được sinh ra, bác cứ chờ mà xem, chờ cháu chơi chết kẻ đó.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 864là Nó Tự Tìm Chết, Không Trách Chúng Ta Được

D

iệp Kiến Công ngây người, chỉ thấy sau lưng rét lạnh, rất nhiều năm qua ông ta chưa từng có cảm giác như vậy. Ánh mắt của Diệp Thiều Quang khiến người ta nhớ tới loài cá ăn thịt người mà ông ta từng nuôi, hung tàn, đáng sợ!

Từ đầu đến cuối, Diệp Thiều Quang chỉ cười nhàn nhạt, lúc anh cười đôi mắt đẹp kia dường như không có bất kỳ lực công kích nào. Nhưng Diệp Kiến Công biết rõ, thằng nhóc này cực kỳ... cực kỳ ác độc.

Diệp Thiều Quang cũng từng nói, anh là người ăn miếng trả miếng, từ khi còn bé, những người từng bắt nạt, từng mưu hại anh, anh chưa từng tha cho bất cứ ai.

Cuối cùng Diệp Thiều Quang nói: “Bác cả, hai người về đi, không có việc đừng tới tìm cháu. Chuyện của cháu thì cháu tự giải quyết, không khiến các người phải nhọc lòng. Nhưng mà bác cả đã quan tâm cháu như thế thật làm cháu thụ sủng nhược kinh, chẳng qua cháu nghĩ bác nên đi quan tâm anh họ đi, dẫu sao bây giờ là lúc anh ấy cần bác nhất.”

Diệp Thiều Quang nói xong rời đi, đối với Diệp Kiến Công anh đã không còn gì để nói, anh chỉ muốn cho lão già kia biết, đắc tội anh thì sẽ không có kết quả gì tốt, bất kể cho ông ta có là ai đi chăng nữa, ông ta đã không coi anh là cháu thì còn mong anh hiếu kính cái gì?

Hai cha con Diệp Kiến Công sắc mặt kém vô cùng.

Diệp Húc Quang: “Ba, thằng nhóc này vừa hồ đồ vừa ngu xuẩn, nó quá kiêu ngạo.”

Diệp Kiến Công đứng lên, nói: “Về rồi nói.”

Diệp Khúc Quang im lặng, đi theo Diệp Kiến Công ra về.

Đi ra khỏi đồn cảnh sát, anh ta mới nói: “Nó đã quyết thế rồi!”

Diệp Kiến Công cau mày: “Thằng nhóc này phiền quá.”

“Ba, cũng không cần bận tâm làm gì, chính nó muốn chết thì không thể trách chúng ta được.”

...

Sau khi Nhạc Thính Phong biết tin Diệp Thiều Quang bị bắt thì lập tức trở về nhà.

Anh kéo Yến Thanh Ti vào phòng ngủ nói: “Bây giờ anh nói cho em biết một việc, em đừng quýnh.”

Yến Thanh Ti vừa nghe đã biết không phải chuyện gì tốt, cô đã sẵn sàng, “Anh muốn nói chuyện Diệp Linh Chi chết rồi sao, em biết rồi.”

Nhạc Thính Phong gật đầu: “Đúng là Diệp Linh Chi đã chết, nhưng mà Diệp Thiều Quang cũng bị bắt rồi.”

Yến Thanh Ti khiếp sợ: “Diệp Thiều Quang... bị bắt?”

Cô không biết chuyện Diệp Thiều Quang bị bắt giam, tại sao anh ta lại bị bắt? Con hồ ly tinh xảo trá như vậy mà cũng bị bắt, thật quá vô lý đi.

Nhạc Thính Phong gật đầu: “Đúng là bị bắt, hẳn là bị hãm hại. Sau khi cảnh sát điều tra hiện trường thì phát hiện trước và sau khi Diệp Linh Chi chết chỉ có mình anh ta đi vào phòng bệnh. Trước khi điều tra rõ ràng thì Diệp Thiều Quang chính là người khả nghi nhất.”

Yến Thanh Ti hít một hơi: “Diệp Kiến Công... ngay cả cháu ruột cũng hãm hại được sao? Ông ta... cũng quá độc ác rồi?”

Nhạc Thính Phong cười cười, cháu trai thì đã là cái gì? Anh với Nhạc Bằng Trình còn là cha con ruột đây này!

“Đúng thế, hơn nữa còn tính giết người luôn. Anh đoán bây giờ Diệp Thiều

Quang với Diệp gia cũng chẳng còn cái gì gọi là tình thân nữa, vừa vặn kéo anh ta về phía chúng ta. Anh đi gặp Diệp Thiều Quang, có lẽ sẽ về muộn một chút, em cứ ngủ trước đi.”

Nhạc Thính Phong liếc mắt nhìn đồng hồ chỉ sáu giờ, trời còn chưa tối.

Yến Thanh Ti vội vàng nói: “Em đi cùng với anh.”

“Không được, em là một nghệ sĩ, ra vào đồn cảnh sát không tốt, nhỡ đâu bị người ta chụp lại rồi phát tán thì sao? Anh đi một lát rồi về, đừng lo lắng.” Nhạc Thính Phong ôm Yến Thanh Ti một chút, hôn lên trán cô một cái.

“Vậy... được rồi.” Yến Thanh Ti gật đầu.

Nhạc Thính Phong lại ôm Yến Thanh Ti thêm một chút rồi xoay người ra khỏi cửa.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 865già Thì Phá Của, Trẻ Thì Bại Gia

N

hạc Thính Phong cười nói: “Buổi tối anh không về ăn cơm, em với mẹ cứ ăn trước đi.”

Lời còn chưa dứt, Nhạc Thính Phong vội vã rời đi. Diệp Kiến Công dám ra tay với Diệp Thiều Quang thì chắc chắn ông ta đã bị ép đến cùng đường rồi, nếu không sẽ không ra tay với cháu mình. Hành động này của đối phương cũng khiến Nhạc Thính Phong nhận ra, bọn họ đã cách sự thật chỉ còn một khoảng ngắn nữa thôi, nếu không bọn chúng cũng không dùng phương pháp cực đoan đến vậy.

Thời điểm Nhạc Thính Phong đi tới đồn cảnh sát đã là tối muộn, nhìn thấy Diệp Thiều Quang còn trêu đùa nói: “Nhìn thấy anh ở đây, trong lòng tôi có cảm giác... rất vui.”

Tâm tình Diệp Thiều Quang cũng không tệ, gật đầu: “Tôi cũng cảm thấy vui lắm, nhưng mà cậu tới muộn quá.”

Nhạc Thính Phong sờ cằm, nói: “Ngược lại, tôi còn thấy mình tới hơi sớm, tôi thấy chờ anh bị giam ba bốn hôm rồi mới tới, lúc đó xem tâm tình anh còn tốt được như thế này không?”

Diệp Thiều Quang bĩu môi, khinh bỉ mà hừ một tiếng: “Cậu rảnh rỗi như thế thì tìm luật sư cho tôi đi.”

Nhạc Thính Phong gật đầu: “Được thôi, không thành vấn đề, nhưng mà...”

Không chờ Nhạc Thính Phong nói xong, Diệp Thiều Quang liền nói: “Có tôi làm nội gián, mấy người muốn làm cái gì mà chẳng dễ dàng như lật bàn tay... tôi lợi hại hơn Diệp Linh Chi nhiều.”

Nhạc Thính Phong cười, cái anh cần chính là những lời này, “Tự dưng tôi lại thấy Diệp Linh Chi chết là giúp chúng tôi nhỉ?”

Diệp Thiều Quang tiếc nuối lắc đầu: “Ai bảo không phải? Còn không phải ép tôi phải đứng về phía các người sao, cậu nói xem đây là ngu hay là đần?”

Giết Diệp Linh Chi vừa coi như giúp Yến Thanh Ti báo thù lại còn tặng kèm thêm một Diệp Thiều Quang, đúng là không biết bọn họ tính toán kiểu gì nữa.

Nhạc Thính Phong gật đầu: “Đúng là ngu thật, chuyện tìm luật sư thì anh cứ yên tâm, tôi sẽ tìm cho anh luật sư tốt nhất trong nước.”

Diệp Thiều Quang đột nhiên nở nụ cười với Nhạc Thính Phong, nụ cười có chút quái dị: “Luật sư là tôi chọn, cậu tìm giúp tôi...”

“Được, anh nói đi.”

Diệp Thiều Quang nói: “Hạ Lan Phương Niên.”

Vẻ mặt đang ung dung của Nhạc Thính Phong nháy mắt lạnh xuống: “Anh có ý gì? Muốn ăn đòn phải không?”

Diệp Thiều Quang giơ tay, rất vô tội nói: “Chả có ý gì cả, lần trước ở nước ngoài từng thấy Hạ Lan Phương Niên tranh luận trên tòa thực sự rất ngoạn mục, nên tôi thấy người có thể giúp tôi thắng án này chỉ có cậu ta.”

Nhạc Thính Phong im lặng, mắt lạnh nhìn Diệp Thiều Quang: “Anh chắc chứ?”

Diệp Thiều Quang cười tủm tỉm nói: “Nếu có thể thì mời cậu ta giúp tôi đi, hai người các cậu cũng coi như là bạn bè, chắc là mời được đúng không? Dù gì tôi cũng về phe cậu, cậu cũng phải để tôi thấy... thành ý của cậu chứ?”

Nhạc Thính Phong liếc một cái, tên chết tiệt này, anh ta vốn không coi việc bị coi là nghi phạm giết người này là cái gì.

“Được, Hạ Lan Phương Niên thì Hạ Lan Phương Niên. Nhưng mà nói trước, tiền thuê cậu ta khá cao, khoản tiền này anh trả.”

Khóe miệng Diệp Thiều Quang khẽ giật một cái: “Mẹ nó, sao cậu lại bủn xỉn thế? Dù gì cũng là ông chủ của Nhạc thị đấy?”

Nhạc Thính Phong nghiêm túc nói: “Ông chủ thì sao, ông chủ thì không cần nuôi gia đình à? Tôi đây trên có mẹ già phá của, dưới có... bạn gái bại gia, anh cho là ai cũng như anh, ăn no mỗi bụng mình mà là được đấy à?”

Diệp Thiều Quang cắn răng: “Tôi... cậu nghĩ chỉ mình cậu cần nuôi sao? Tôi cũng đang nuôi đó, bỗng nhiên thấy hối hận quá, không muốn hợp tác với cậu nữa.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 866không Muốn Để Người Mình Thích Nhìn Thấy Bộ Dạng Chật Vật Của Mình"

Yên tâm, không có anh thì Quý Miên Miên vẫn có Tiểu Từ, hối hận cũng không còn kịp rồi. À, anh có thể tìm bác cả của anh. "

Nhạc Thính Phong đứng lên: “Anh cứ yên tâm mà ngồi đây đợi đi, muốn làm hay muốn nói cái gì có thể nói với tôi.”

Diệp Thiều Quang nói: “Đừng có nói cho Quý Miên Miên tôi bị bắt.”

Nhạc Thính Phong không thèm khách khí nói: “Yên tâm, có nói thì cô ta cũng chẳng lo lắng cho anh...”

Diệp Thiều Quang cười tự giễu một tiếng, đúng vậy, xem chừng cô ấy có biết cũng chỉ nghĩ anh bị bắt rồi thì ai nấu cơm cho cô ấy, ai dọn phòng cho cô ấy đây?

Quý Miên Miên... Quý Miên Miên... Mới không gặp nửa ngày đã thấy nhớ cô ấy rồi.

Không nói không phải vì sợ cô ấy lo lắng, mà là... không muốn để cô ấy nhìn thấy bộ dạng chật vật của mình bây giờ mà thôi.

Bất kể là trai hay là gái, khi đứng trước người mình yêu thì đều chỉ muốn người ta thấy những mặt tốt nhất của mình mà không phải là lúc mình... chật vật nhất. Ngay cả khi Diệp Thiều Quang có bao nhiêu tự tin có thể rời khỏi đây, nhưng... người bị bắt vào tù luôn là rất khó coi, Quý Miên Miên lại là người thích cái đẹp, nhìn thấy anh bây giờ chắc chắn cho rằng anh rất xấu xí.

Diệp Thiều Quang thở dài một tiếng, nói: “Tôi không ở nhà, không có ai chăm sóc cho cô ấy, anh nói cho cô ấy... đừng có lười nhác, đừng gọi đồ ăn bên ngoài, cũng đừng chỉ biết chạy qua nhà hàng xóm ăn chực...”

Diệp Thiều Quang còn chưa muốn nói hết đã bị Nhạc Thính Phong cắt lời: “Anh đây đâu phải muốn làm bạn trai cô ấy, muốn làm mẹ cô ấy thì đúng hơn?”

Diệp Thiều Quang lạnh mặt: “Tôi tự nguyện.”

“Còn gì nữa không?”

Diệp Thiều Quang cau mày, còn có rất nhiều điều, cô chẳng có cái gì để khiến anh yên tâm cả.

Suy nghĩ một lát, Diệp Thiều Quang nói: “Hay là... cậu đón cô ấy qua nhà cậu đi. Trước khi tôi rời khỏi đây cứ để cô ấy đi theo Yến Thanh Ti đi...”

Nhạc Thính Phong: “Còn gì nữa?”

“Không có.”

“Được, tôi sẽ làm như những gì anh nói.”

Nhạc Thính Phong rời khỏi đồn cảnh sát, liếc mắt nhìn đồng hồ vẫn chưa đến tám giờ, vẫn còn hơi sớm. Anh ngồi trên xe do dự một hồi, sau đó quyết định gọi điện cho Hạ Lan Phương Niên.

Điện thoại vang lên tầm bảy tám hồi chuông mới có người bắt máy, Nhạc Thính Phong hỏi luôn: “Có thời gian rảnh không?”

Hạ Lan Phương Niên trả lời thẳng thừng: "Không có."

Nhạc Thính Phong nghe được trong điện thoại truyền đến âm thanh ồn ào, anh cũng không thèm để ý Hạ Lan Phương Niên đã nói lời từ chối: "Đi uống rượu, Bích Lan Đình."

Hạ Lan Phương Niên cự tuyệt một lần nữa: "Không có thời gian."

Nhạc Thính Phong: "Chín giờ, tôi chờ cậu."

Nói xong anh cúp máy, đeo giây an toàn, quay đầu xe về Bích Lan Đình, đã lâu rồi anh cũng chưa tới đó.

Hình như là sau khi Yến Thanh Ti về, từ khi... trái tim anh đặt trên người cô thì cuộc sống mơ mơ màng màng trước kia lập tức giống như đã xa lắm rồi, những vàng son trước kia cũng đều thành quá khứ.

Chuông điện thoại vang lên, là Yến Thanh Ti gọi tới, anh cài chuông điện thoại riêng dành cho Yến Thanh Ti.

Anh một tay lái xe, một tay nghe điện thoại: "Alo..."

Yến Thanh Ti hỏi: "Lúc nào anh về tới nhà?"

Nghe được giọng cô, tâm tình Nhạc Thính Phong tốt lên nhiều lắm, cuộc sống xa hoa trụy lạc trước kia đều không chân thật, chỉ có giọng của cô là kéo anh về thực tại.

"Chắc là về muộn một chút, đừng chờ anh, đi ngủ sớm đi, nhưng mà... nếu em nói muốn anh, thì anh sẽ về sớm một chút."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 867: Phụ Nữ Của Anh Chỉ Có Em, Không Phải Sao?

"Trước tiên anh nói cho em anh đi làm chuyện gì đi, làm chuyện xấu sao?"

"Dĩ nhiên không phải làm chuyện xấu, nếu không sao anh lại không gọi em đi cùng được? Có hẹn gặp một người nói chuyện chút thôi."

"Đàn ông?"

"Đương nhiên là đàn ông, nếu là hẹn phụ nữ thì cũng chỉ có em, không phải sao?"

"Nói thì hay lắm, bác gái nói đúng, lúc anh muốn dỗ dành ai thì có thể đem người ta vui vẻ muốn chết luôn. Em không thèm hỏi anh hẹn ai, nhớ về sớm một chút."

"Vâng, thưa nương nương."

...

Hạ Lan Phương Niên cầm di động trong tay mà lông mày nhíu thật chặt, Nhạc Thính Phong đột nhiên tìm anh làm gì?

Từ sau khi về nước, một loạt chuyện xảy ra khiến quan hệ của anh với Nhạc Thính Phong ngày càng xa lạ. Thâm chí bây giờ, bạn bình thường cũng không làm tiếp được, hiện tại mẹ của anh vì chuyện của Nhạc Thính Phong mà còn đang bị điều tra, nhà họ Hạ Lan giờ đã loạn thành một mớ hỗn độn, anh không muốn đi quan tâm chuyện khác.

Đột nhiên, một tiếng "Rầm" kéo Hạ Lan Phương Niên về thực tại, anh ngẩng đầu lên thì thấy bình hoa thời Khang Hi mà cha anh thích nhất vỡ nát trên mặt đất.

Lý Tĩnh Di kéo Tiểu Hiên bảo vệ sau lưng, Hạ Lan Tú Sắc đứng đối diện hai người họ, ba người đều không lên tiếng chỉ nhìn bình hoa dưới đất, biểu tình rất kinh ngạc.

Sắc mặt Hạ Lan Phương Niên lạnh xuống: "Lại ồn ào cái gì?"

Hạ Lan Tú Sắc đã được đưa về nhà, bây giờ còn có thêm hai mẹ con Lý Tĩnh Di, cả ngày lẫn đêm đều không lúc nào được an tĩnh, cha anh ta thì... ngược lại trốn cũng nhanh lắm.

Hạ Lan Tú Sắc chỉ Tiểu Hiên nói: “Anh, là nó, nó làm rơi bình hoa của ba.”

Hạ Lan Phương Niên nhìn cô ta một cái không nói gì. Nhắc mới nhớ, Hạ Lan Tú Sắc thật sự có chút bản lĩnh. Ban đầu cô ta muốn Hạ Lan Phương Niên giúp đỡ để kết quả giám định ADN ra là ruột thịt, nhưng Hạ Lan Phương Niên từ chối. Sau đó lại không biết Hạ Lan Tú Sắc đã dùng cách gì hay cô ta thật sự là con ruột của Hạ Lan Minh Đức mà kết quả giám định thật sự là... ruột thịt.

Cho nên Hạ Lan Tú Sắc lại được đón về nhà Hạ Lan, chẳng qua cái nhìn của Hạ Lan Minh Đức với cô ta cũng không còn như trước đây.

Tiểu Hiên kéo tay Lý Tĩnh Di, hét lên: “Mẹ, không phải con... không phải con...”

Lý Tĩnh Di cúi đầu nói: “Tiểu Hiên nghe lời...”

Bà ta nhìn về phía Hạ Lan Tú Sắc nói: “Tú Tú, Tiểu Hiên vẫn chỉ là con nít, sao con lại vu oan cho em? Rõ ràng là con đụng phải, Tiểu Hiên nhà chúng ta chỉ là hơi nghịch ngợm một chút, nhưng mà...”

Hạ Lan Phương Niên chán ghét nói: “Phòng khách có camera.”

Không ai sẽ có hảo cảm với kẻ thứ ba cả, huống hồ người đàn bà này lại tâm hoài bất quỹ, cái nhà này đã đủ lộn xộn lắm rồi.

Hạ Lan Tú Sắc hất cằm lên, đắc ý nói: “Mở camera ra là biết ai làm vỡ bình hoa, xem xong rồi cút khỏi nhà Hạ Lan...”

Trong nháy mắt, sắc mặt Lý Tĩnh Di liền biến: “Tú Tú, Tiểu Hiên chỉ là một đứa trẻ, con cần gì phải so đo với em... Lúc nãy nếu không phải con tranh giành thì nó cũng không vì tránh con mà đụng vào bình hoa, dì thay mặt em xin lỗi con, hy vọng con đừng so đo với em nữa, thật xin lỗi.”

Hạ Lan Tú Sắc khinh miệt nói: “Tất nhiên tôi không thèm so đo với một đứa tạp chủng.”

Lý Tĩnh Di mỉm cười, nói: “Tú Tú... Dì cảm thấy lời này của con không hay

lắm, Tiểu Hiên nhà cũng ta dù sao cũng là con ruột của Minh Đức, mẹ của nó ít nhất cũng là một người có chừng mực, ít nhất cũng không biết... trồng cho chồng một đồng cỏ xanh tươi, sau này nó lớn lên có người hỏi về mẹ nó, thì nó cũng có thể tự hào mà nói mẹ nó với ba nó rất yêu nhau.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 868: Mẹ Của Nó Chính Là Một Tiểu Tam

Hạ Lan Tú Sắc giễu cợt nói: “Người ta sẽ chỉ nói, mẹ nó là tiểu tam, là đồ đê tiện...”

Hạ Lan Tú Sắc đột nhiên nở nụ cười ngây thơ, giọng nói đè thật thấp: “Còn có... mẹ nó chính là một con đĩ, dựa vào bán thân mà đổi lấy vinh hoa phú quý...”

“Không được mắng mẹ tôi...”

Tiểu Hiên đột nhiên lao tới đánh Hạ Lan Tú Sắc, một đứa trẻ mười tuổi mập mạp, dùng sức đẩy một cái đã làm Hạ Lan Tú Sắc ngã lăn ra.

Cô ta ngã ngồi xuống đất, lòng bàn tay đè lên đống mảnh gốm vỡ vụn, lòng bàn tay bị đâm rách dần dần chảy ra máu tươi.

Hạ Lan Tú Sắc tội nghiệp nói: "Dì Tĩnh Di, Tiểu Hiên chỉ là một đứa bé không phân biệt thị phi thiện ác, sao dì lại dạy em như thế? Em ấy dù sao cũng là con trai của dì, không phải là một quân cờ, tiếp tục như vậy thì đứa bé tốt đẹp cũng bị dì làm hỏng.

“Đang làm cái gì? Tiểu Hiên, mau nói xin lỗi Tú Tú, ai dạy con quy củ như thế, có thể vô lễ với chị mình như thế sao?” Giọng nói của Hạ Lan Minh Đức từ phía sau vang lên.

Lý Tĩnh Di với Tiểu Hiên giật mình, trong lòng bà ta hoảng hốt, vội vàng muốn giải thích. Nhưng mà bà ta còn chưa kịp nói gì, Hạ Lan Tú Sắc đã cướp lời: “Không... không sao. Ba... Tiểu Hiên vẫn chỉ là trẻ con, em nó cũng mới có mười tuổi thôi, ba đừng trách em nó, em ý cũng không phải cố ý... Chỉ là dì Tĩnh Di, mười tuổi nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, lúc anh con mười tuổi đã nhảy lớp đến bậc trung học cơ sở rồi, còn là đại biểu thành phố tham gia thi học sinh giỏi cấp cả nước giành được hạng nhất, dì đừng chiều Tiểu Hiên quá...”

Hạ Lan Minh Đức vốn đang phiền lòng, chuyện làm ăn đã không thuận lợi, chuyện gia đình cũng không như ý, ban đầu chỉ là muốn đón mẹ con Lý Tĩnh Di về, dùng bọn họ đả kích Trương Thanh Nhã. Nhưng bây giờ ông ta cảm thấy không những không đả kích được Trương Thanh Nhã mà ngược lại ông ta lại ngày càng có nhiều chuyện để đau đầu. Nhất là khi nhìn thấy con trai

cả ưu tú, rồi lại thấy đứa út béo đến lú não, bảng cửu chương còn không thuộc lại càng phiền lòng.

Lý Tĩnh Di cắn răng, căm hận trừng Hạ Lan Tú Sắc một cái: “Minh Đức, Tiểu Hiên mới mười tuổi, em sẽ... dạy nó thật tốt.”

Hạ Lan Minh Đức cả giận nói: “Mười tuổi, mười tuổi mà nhìn xem nó ra cái dạng gì? So với Phương Niên hồi đó thật quá ngu ngốc, ngu như heo.”

Khóe miệng Lý Tĩnh Di co rúm, có người ba nào lại nó con mình giống như heo? Còn tưởng có thể dùng Tiểu Hiên để dỗ Hạ Lan Minh Đức vui vẻ, ai ngờ...

Hạ Lan Tú Sắc dịu dàng nói: “Ba... không phải ai cũng được như anh hai.”

Hạ Lan Phương Niên nghe bọn họ nói mà không chịu nổi nữa, xoay người rời khỏi nhà, cái nhà này anh thật sự không ở nổi nữa.

Lý Tĩnh Di: “Đúng thế, không phải ai cũng như Phương Niên được, Tiểu Hiên về sau nhất định sẽ lấy anh hai của nó ra làm tấm gương mà học theo.”

Hạ Lan Tú Sắc vất vả đứng lên: “Có học cũng chẳng so được với anh hai, chỉ hy vọng sau này không thành một công tử quần là áo lụa là tốt rồi. Ba, ba ngồi đi, con đi rót cho ba ly trà...”

Hạ Lan Minh Đức nói: “Tay con đang bị thương, để người hầu làm đi.”

“Không sao, con chỉ bị thương ngoài da, cũng không đau.”

Lý Tĩnh Di nhìn Hạ Lan Tú Sắc đỡ Hạ Lan Minh Đức rời đi, bà ta cười lạnh một tiếng thấp giọng nói: “Tiểu tiện nhân, cho rằng đổi kết quả giám định ADN thì thật sự có thể lừa gạt được sao, hừ... để cho mày vui vẻ thêm vài ngày...”

...

Hạ Lan Phương Niên lái xe, không biết vòng vo bên ngoài không biết bao lâu những cuối cùng vẫn đến Bích Lan Đình.

Cũng lâu rồi anh không tới đây, lần này tới tâm tình đã hoàn toàn không giống những lần trước. Lúc đầu, khi đó trong lòng vẫn đầy hy vọng, nói với bạn tốt về phần tình yêu hoàn mĩ kia, mong bạn tốt có thể chia sẻ hạnh phúc

với mình.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 869bỏ Lỡ Người Duy Nhất Có Thể Khiến Anh Yêu Thật Lòng

A

nh cho rằng chỉ cần tìm được "Monica" là có thể tìm về tình cảm vừa mới chớm nở thuở ban đầu. Nhưng mà, cuối cùng anh lại bỏ lỡ một người duy nhất có thể khiến anh yêu thật lòng.

Thực ra, trong lòng Hạ Lan Phương Niên đã sớm từ bỏ Yến Thanh Ti.

Không chỉ bởi vì cô không yêu anh mà là các nguyên nhân khác bên người đã khiến Hạ Lan Phương Niên nhận ra, anh ta không xứng với cô, càng không thể cho cô một cuộc sống hạnh phúc. Nếu như tiếp tục dây dưa, không những không thể cho cô những điều tốt nhất mà chỉ khiến tình cảnh của cô càng thêm lúng túng.

Hạ Lan Phương Niên ở ngoài cửa chần chừ một lúc lâu mới đẩy cửa đi vào. Kết quả chỉ nhìn thấy Nhạc Thính Phong một mình ngồi trong phòng, trên bàn có bày bia, rượu whisky, nhưng trước mặt cậu ấy chỉ có một chai nước suối, hình như cậu ta đang chợp mắt.

Nhạc Thính Phong nghe thấy tiếng động, mở mắt ra thì nhìn thấy Hạ Lan Phương Niên.

"Sao đến muộn như vậy? Đừng có mà giải thích, trước tiên phạt ba ly rượu..." Nhạc Thính Phong rót ba ly rượu whisky.

Hạ Lan Phương Niên ngồi xuống, hỏi: "Sao cậu không uống?"

Nhạc Thính Phong nói: "Tôi đương nhiên không thể uống, tôi lái xe tới, tôi mà dám uống rượu thì cô ấy còn cho tôi vào cửa chắc, không đem tôi một cước đạp thẳng ra ngoài đã là may rồi."

Biểu tình trên mặt Hạ Lan Phương Niên cứng đờ.

Anh ta liếc nhìn Nhạc Thính Phong, cậu ta nói rất tự nhiên, không phải khoe

khoang cũng không phải cố gắng thể hiện cái gì, cậu ta chỉ đơn giản đem cuộc sống chân thật của mình nói ra.

Cái mà Nhạc Thính Phong nói chính là cách mà Nhạc Thính Phong và Yến Thanh Ti chung sống, cậu ta hưởng thụ và tìm thấy sự vui vẻ trong đó. Nhưng mà Hạ Lan Phương Niên nghe lại thấy... thật khó chịu.

Hạ Lan Phương Niên không lên tiếng, yên lặng bưng rượu lên, uống sạch cả ba ly kia.

Buông ly xuống, anh hỏi: “Có chuyện gì, cậu nói đi.”

Nhạc Thính Phong đột nhiên tìm anh nhất định là có chuyện, không thể nào vô duyên vô cớ mà tìm anh uống rượu cả.

Nhạc Thính Phong nói thẳng vào vấn đề chính: “Có một vụ án muốn cậu hỗ trợ một chút.”

Nhạc Thính Phong kể lại chuyện Diệp Thiều Quang.

Hạ Lan Phương Niên tự giễu mà cười một tiếng: “Cậu cảm thấy trạng thái của tôi bây giờ có thể nhận án kiện sao? Tôi không có tâm tình làm cái gì lúc này hết.”

Nhạc Thính Phong nói: “Cậu đừng từ chối vội. Tình hình của cậu tôi có biết, thậm chí có thể nói tôi là nguyên nhân chính gây nên tình cảnh của cậu hiện giờ, cậu hận tôi cũng là phải. Nhưng cậu cũng nên bứt ra đi thôi, đừng ở trong vũng bùn đó quá lâu, nhà Hạ Lan là nhà Hạ Lan, cậu là cậu, cậu là một thành viên trong nhà chứ không phải là cả gia tộc. Ngày mai sẽ đem hồ sơ vụ án chi tiết đến văn phòng của cậu, chờ cậu nghĩ xong hãy cho tôi câu trả lời.”

Tình bạn của hai người đến giờ phút này đã không còn gì để nói nhiều, Nhạc Thính Phong nói xong, uống thêm ngụm nước rồi rời đi, trước khi đi anh nói: “Nơi này mãi mãi có một căn phòng giữ riêng cho cậu...”

Hạ Lan Phương Niên không lên tiếng, anh chỉ rót cho mình thêm một ly rượu.

Anh không biết mình uống bao nhiêu, đến khi uống hết sạch rượu trên bàn, anh mới đứng lên, lảo đảo đi ra ngoài.

Hạ Lan Phương Niên không biết bản thân đang say hay đang tỉnh, giống như

trạng thái nửa mê nửa tỉnh nào đó.

Trên hành lang, Hạ Lan Phương Niên đụng phải một người. Đối phương không sao nhưng anh bởi vì uống quá nhiều rượu mà ngã xuống.

Trên đỉnh đầu vang lên một giọng nói: “Này, anh không sao chứ?”

Hạ Lan Phương Niên ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc kia, quen thuộc như vậy, dường như đã khắc sâu hình bóng đó tận nơi đáy lòng.

Anh đưa tay, vuốt ve khuôn mặt kia, thì thầm nói: “Monica...”

“Sao anh biết tên tiếng Anh của tôi là Monica? Này...”

Hạ Lan Phương Niên ôm lấy cô gái ấy, hôn lên đôi môi khiến anh mơ về bấy lâu.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 870em Không Biết Tôi Yêu Em Nhiều Đến Cỡ Nào

Đ

êm tối luôn khiến con người ta bộc lộ những điều ở sâu kín nhất trong lòng, những chấp nhất, những khát vọng hay dục niệm thầm kín. Sẽ để con người ta bỏ đi lớp mặt nạ của ban ngày, thả ra những xiềng xích ràng buộc nơi đáy lòng, làm những chuyện thường ngày không thể làm.

Người mà Hạ Lan Phương Niên nhớ nhất, người duy nhất có thể khiến anh yêu đang ở ngay trước mắt, anh không khống chế được, ôm chặt lấy cô gái ấy.

Anh thì thầm nói: “Em không biết, tôi yêu em nhiều đến mức nào...”

...

Hạ Lan Phương Niên đã quên bắt đầu như thế nào hay kết thúc ra sao, trong đầu anh chỉ còn có cái tên Monica mà thôi. Cả một đêm dài triền miên, cả một đêm ân ái, cả một đêm buông thả tất cả, nhưng có tối đến đâu cũng có lúc phải kết thúc.

Mặt trời lên, từ lúc tia sáng đầu tiên chiếu vào khuông cửa sổ thì giấc mộng đã kéo dài cả một đêm vẫn phải tan đi. Giống như kết cục của mỹ nhân ngư là tan thành bọt biển, sau đó bị mặt trời chiếu vào rồi tan biến.

Một khắc Hạ Lan Phương Niên mở mắt ra kia, anh biết mình sai rồi, đã sai lắm rồi, giống như mơ một giấc mơ thật hoang đường rồi phải tỉnh mộng và vì phần hoang đường kia mà phải trả giá thật lớn.

Anh nhìn người phụ nữ đang ở mép giường mặc quần áo, tấm lưng mảnh khảnh, làn da trắng nõn, không có mái tóc gợn sóng thật dài như Yến Thanh Ti, sợi tóc dài nhất cũng chỉ đến xương quai xanh được nhuộm thành màu nâu nhạt làm làn da được tôn lên, trắng hơn một chút. Cô gái ấy nghe được tiếng động, xoay người lại đối diện trực tiếp với Hạ Lan Phương Niên.

Ánh mắt cô gái ấy có màu nâu đậm, ngũ quan cũng không tinh xảo như Yến Thanh Ti, càng không có loại khí chất quyến rũ thướt tha nhưng lại có một loại khí chất mà ít người phụ nữ nào có, đó là sự trẻ trung, khí khái hào hùng, giống như một ly nước đá giữa mùa hè nóng bức, không quá nổi bật nhưng nhẹ nhàng, khoan khoái.

Cô mở miệng nói: “Ây, tỉnh rồi.”

Hạ Lan Phương Niên nhìn cô, đôi mắt thờ ơ lại đột nhiên thấy không biết nói gì cho phải, anh há mồm, nói: “Xin lỗi... tối hôm qua... tôi...”

Hạ Lan Phương Niên thở dài, xoa xoa lấy cái đầu đau buốt, anh sắp xếp tâm tình một chút, nói: “Thật xin lỗi, tối hôm qua tôi nhận lầm người...”

Chẳng qua không ngờ cô cũng nói: “Tối qua tôi cũng nhận nhầm người, lại nhìn anh thành người đàn ông tôi thích.”

Hạ Lan Phương Niên trầm ngâm chốc lát: “Dù sao thì tôi cũng là đàn ông, chuyện này tôi cần chịu trách nhiệm, thật xin lỗi.”

Cô gái ấy mặc lại quần áo cho tử tế rồi đứng lên, đi giày cao gót, bộ dạng giống y như một cô gái mạnh mẽ, cô nói: “Chịu trách nhiệm cái gì, đưa tiền hay cưới? Tôi không thiếu tiền, cũng không cần anh phải cưới tôi. Anh không phải xử nam, tôi cũng chả phải trinh nữ, gặp dịp thì chơi, chẳng có ai đúng ai sai, tôi cũng nhận nhầm người, không ai chiếm lợi của ai cả. Nếu như ai cũng phải chịu trách nhiệm thì mỗi lần chơi tình một đêm đều phải đi cục dân chính khai báo sao?”

Nói xong cô xách túi lên định đi, nhưng dừng lại hỏi: “Mà tôi thật tò mò, sao anh biết tên tôi là Monica?”

Hạ Lan Phương Niên: “Người tôi thích có tên tiếng Anh là Monica.”

Cô gật đầu một cái, “Chậc... để xem, chúng ta tốt nhất không cần phải gặp lại nhau. nhưng mà tối hôm qua tôi rất hài lòng với anh.”

Hạ Lan Phương Niên đột nhiên không biết nên nói cái gì.

Im lặng một lát, anh nghiêm túc nói: “Cám ơn!”

Cô gái kia cười lên: “Không cần khách khí.”

Nói rồi xoay người rời đi, nhưng vừa đi đến cửa liền dừng lại hỏi: “Anh... là đại công tử của Hạ Lan gia, Hạ Lan Phương Niên?”

Hạ Lan Phương Niên kinh ngạc: “Làm sao cô biết?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 871một Đêm Phóng Túng, Một Đêm Hoang Đường"

Đoán được.”

Cô phất tay: “Bye! Tôi nghĩ... Chắc chúng ta sẽ còn gặp nhau nữa đấy.”

Trong phòng chỉ còn lại một mình Hạ Lan Phương Niên, anh ta thở dài, không biết là vui mừng hay là thế nào nữa, đêm qua thật quá hoang đường!

Hai hôm sau, Hạ Lan Phương Niên cuối cùng cũng quyết định tiếp nhận vụ án của Diệp Thiều Quang.

Có lẽ buổi tối hoang đường hôm đó đã giải tỏa tất cả những buồn khổ áp lực tích lũy trong lòng bấy lâu, hoặc có lẽ... những gì Nhạc Thính Phong nói, anh đã nghe vào.

Anh là một phần của nhà Hạ Lan nhưng nhà Hạ Lan không phải là toàn bộ của anh.

Anh nên có cuộc sống của riêng mình, trước đây trong nhà anh còn lo lắng

cho Hạ Lan Tú Sắc, dù sao đó cũng là đứa em gái mà anh yêu thương nhất. Anh cho rằng con bé ngây thơ đơn thuần, sẽ bị người khác bắt nạt nên muốn bảo vệ nó, nhưng bây giờ, hiển nhiên... căn bản là không cần nữa! Cho nên Hạ Lan Phương Niên quyết định quẳng cái mớ hỗn độn của nhà mình sang một bên, dồn hết tâm trí vào vụ án.

...

Diệp Thiều Quang đang ở trong trại tạm giam, Quý Miên Miên được đưa đến nhà họ Nhạc. Bây giờ cô nàng vẫn đang tưởng Diệp Thiều Quang đi công tác ở nước ngoài mà không biết anh ta đã bị tạm giam.

Yến Thanh Ti thỉnh thoảng vẫn đi tham dự sự kiện, công việc cũng tương đối thoải mái.

Qua mấy hôm, show truyền hình thực tế mà cô tham gia tuần trước cuối cùng cũng được phát sóng vào tối thứ sáu.

Trong nhà, người phấn khích nhất là Nhạc phu nhân, trời còn chưa tối bà đã bắt đầu gọi điện thoại khắp nơi dặn dò mọi người.

“Tiểu Ngũ, con ngoan nhất nhà, nhất định phải nhớ xem đấy nhé, ngoan, con ngoan nhất. Mười lăm tháng tám cô về cô làm món ngon cho con ăn nhé!”

Nhạc phu nhân cúp điện thoại, nói: “Mấy cái thằng nhóc này, chỉ có mình Tiểu Ngũ là nghe lời nhất.”

Bà chuẩn bị mấy thứ ăn vặt rồi ngồi đợi Yến Thanh Ti xuất hiện.

Nhà họ Tô, Tiểu Ngũ bật tất cả ti vi trong nhà lên, tất cả đều cùng một kênh.

Tô lão thái thấy thế liền hỏi: “Tiểu Ngũ, con định làm cái gì thế, sao mà bật nhiều ti vi thế này? Một cái không đủ để xem à, mà lại còn bật đúng một kênh nữa chứ?”

Tô Tiểu Ngũ lắc đầu: “Không được tắt, phải xem!”

Tô lão gia xua tay: “Kệ nó đi, cứ để nó xem.”

Tiết mục bắt đầu, người dẫn chương trình quá ồn ào, Tô lão thái không thích cho nên về phòng chuẩn bị đi ngủ.

Mười mấy phút sau, cháu trai gõ cửa vào phòng bà, kéo tay bà nói: “Bà nội... ảnh, của bà!”

Tô lão thái thái cười nói: “Cái thằng nhóc này, cần ảnh của bà để làm gì?”

Tô Tiểu Ngũ bướng bỉnh nói: “Ảnh.”

“Được rồi, được rồi, đưa cho con này.”

Tô lão thái thái rất yêu thương những đứa cháu nội của mình, bà lấy một tập album đã cũ ra đưa cho Tiểu Ngũ: “Con xem đi, muốn xem cái gì nào?”

Tô Tiểu Ngũ bỏ qua mấy bức ảnh gần gần đây, cậu trực tiếp giở đến phần cuối cùng.

Sau đó cùng kéo tay lão thái thái đi ra ngoài: “Ôi, cái thằng bé này con định làm gì đấy? Bà đang định đi ngủ mà.”

Tô lão gia cũng cảm thấy kỳ quái đi theo xem thế nào, ông chưa bao giờ thấy Tiểu Ngũ như thế này.

Bên ngoài âm thanh từ ti vi đang ầm ĩ lên, Tô lão thái chưa kịp nhìn thì đã bị cháu nội ấn lên ghế sô pha, bắt ngồi xuống.

Tô Tiểu Ngũ chỉ vào người trong ti vi rồi lại chỉ vào tấm ảnh: “Bà nội... nhìn chị ấy... tấm ảnh... giống nhau.”

Tô lão thái cảm thấy cháu mình đang nghịch ngợm, “Làm sao có thể như thế được, đây...”

Bà không để ý lắm liếc nhìn màn hình ti vi, đúng lúc đó camera đang dừng lại trên gương mặt của Yến Thanh Ti. Gương mặt đó vừa hiện lên trước mắt, biểu cảm trên mặt Tô lão thái thoắt một cái biến thành kinh ngạc không thể tin nổi. Gương mặt này và gương mặt trong tấm ảnh đã ố vàng dường như giống nhau như đúc, bà kinh ngạc không nói lên lời: “Đây... Đây... Tôi...”

Tô lão thái kinh ngạc vô cùng, hét lên: “Ông ơi, ông nó ơi, mau nhìn xem... có phải là tôi hoa mắt rồi hay không? Ông mau nhìn xem...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 872hai Gương Mặt Giống Nhau Như Đúc

T

ô lão gia đi cũng chậm, nghe vợ mình hét lên thất thanh như thế, ngay cả âm điệu cũng thay đổi, đã rất lâu rồi ông chưa từng thấy bà như vậy, bước nhanh đến hỏi: “Cái gì thế, làm sao mà phải kinh ngạc thế chứ?”

Bà chỉ vào màn hình ti vi, kích động đến mức run rẩy nói: “Ti vi, ti vi, ti vi kìa ông ơi... ông nhìn ti vi kia kìa.”

Camera trong chương trình đã chuyển sang mặt của Tần Cảnh Chi, không thấy Yến Thanh Ti đâu nữa, Tô lão gia đầy nghi ngờ hỏi: “Xem cái gì cơ? Chẳng có cái gì mà?”

Tô lão thái sốt ruột đến mức sắc mặt cũng thay đổi: “Tiểu Ngũ, cái đó, cái đó...”

Chỉ vài phút sau ống kính máy quay lại chuyển đến gương mặt của Yến Thanh Ti, Tiểu Ngũ chỉ vào Yến Thanh Ti nói: “Chị ấy...”

Tô lão thái lần này kích động đến mức đứng bật dậy: “Ông xem, ông xem... giống hệt Bội Uyển, giống y như nhau mà... Tôi không nhìn lầm...”

Tô Lão gia cũng nhìn qua, ông bình tĩnh hơn bà bạn già của mình, nhưng cũng rất kinh ngạc.

Tô lão thái tóm chặt lấy tay áo ông nói: “Ông xem đi, ông xem... giống y hệt Bội Uyển, quả thật rất giống...”

Tô lão gia tỉnh táo lại, nói: “Đừng hoảng, để tôi xem nào... Tiểu Ngũ, con đi lấy cho ông cái kính ra đây.”

Tiểu Ngũ nhanh chóng lấy cho Tô lão gia cái cái kính lão, ông đeo lên nhìn xem.

Trong ti vi, người dẫn chương trình đang hỏi Yến Thanh Ti, lúc quay phim Tần Cảnh Chi có chuyện gì thú vị không? Yến Thanh Ti lắc đầu bảo không có, cô nói Tần Cảnh Chi là một bác cán bộ già, căn bản là chẳng có gì để tiết lộ cả, cực kỳ nhàm chán.

Tô lão gia vừa nhìn ti vi vừa nhìn kỹ tấm ảnh.

Đó là một bức ảnh đen trắng, được chụp cách đây thực sự đã rất lâu rồi, ít nhất nó cũng có hơn 40, 50 năm lịch sử, trong ảnh là hai thiếu nữ, đều mặc sườn xám, xinh đẹp yêu kiều, tuổi tác của hai người sàn sàn nhau, người đứng bên phải là Tô lão thái lúc còn trẻ, thiếu nữ đứng bên trái có gương mặt rất... nếu không phải là giống hoàn toàn, nhưng ít nhất cũng giống được bảy tám phần.

Tô lão gia thử tỉ mỉ so sánh rất nhiều lần, xác định mình không nhầm, mới lẩm bẩm: "Đúng thật... là giống nhau..."

Trong phòng khách, ngoại trừ tiếng ti vi, không có người nào khác nói nữa.

Tô Tiểu Ngũ ngồi ngay ngắn trên sô pha, ngoan ngoãn xem ti vi.

Chương trình kéo dài hơn một tiếng đồng hồ, bảo gồm cả quảng cáo, cậu ấy xem một hết một cách nghiêm túc, mãi đến khi kết thúc mới tắt ti vi đi.

Lúc này đã là rất muộn rồi, cậu nói: "Đi ngủ, ông nội, bà nội."

Tô lão thái và Tô lão gia đều không nói gì, hai người từ từ lấy lại tinh thần, bà hỏi: "Tiểu Ngũ, cô gái ấy... là... là..."

Tô Tiểu Ngũ trả lời: "Yến Thanh Ti, người yêu anh Nhạc Thính Phong."

Tô lão thái có chút không thể tin được: "Cô ta... chính là... Yến Thanh Ti sao? Cô ta... tại sao lại..."

Tô lão thái muốn nói tại sao cái cô Yến Thanh Ti này lại giống với người bạn thân của bà hồi còn trẻ như thế cơ chứ?

Bà nghĩ đến lúc đầu con gái đề cập việc để hai ông bà gặp mặt Yến Thanh Ti nhưng bọn họ không muốn, bây giờ nghĩ lại đột nhiên có chút hối hận.

Tô lão thái nói với ông bạn già của mình: "Ông còn nhớ cái lần ở sân bay, tôi bảo tôi đã gặp một người cực kỳ giống Bội Uyển hay không?"

Tô lão gia gật đầu: "Nhớ chứ..."

"Chính là cô bé đó đấy! Lần trước người tôi nhìn thấy ở sân bay cũng là cô gái này."

Tô Lão phu nhân cảm khái nói: "Ông nói xem, sao trên đời này lại có người

giống nhau như thế cơ chứ? Cái cô Yến Thanh Ti này liệu có quan hệ gì với Bội Uyển hay không? Có cần hỏi Bội Uyển không nhỉ?”

Tô lão thái gia trầm mặc một lát, giống nhau như thế này, ai nhìn thấy chắc chắn đều nghĩ đến... nhưng... nhưng là...

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 873cô Con Dâu Bảo Bối Của Con Gái Bà"

Chắc là không có đâu, cô bé đó họ Yến... Hơn nữa, trên đời này những người giống nhau cũng không phải là không có... nhỡ đâu nhầm một cái thì thế nào? Cứ thế mà đi hỏi bà ấy thì không được ổn lắm đâu.”

Tô lão thái gật đầu: “Từ lúc nhà bọn họ chuyển đến Dung Thành đến giờ, sức khỏe của bà ấy cũng không được tốt, tôi cũng đã lâu lắm không liên lạc với bà ấy, cũng không biết giờ bà ấy thế nào rồi?”

Tô lão thái thở dài một tiếng: “Nhưng nếu như không có quan hệ gì, tại sao lại... giống như thế cơ chứ?”

Tô lão gia nói: “Có thể chỉ là giống nhau mà thôi. Cô gái này còn rất trẻ, tính theo thế hệ thì Bội Uyển là bà của cô bé đó. Nhưng nhà họ... bà cũng biết mà, chỉ có một cô con gái, đã sớm... làm sao mà có thể như thế được chứ?”

“Ông nói thế cũng phải, nửa đêm nhìn thấy cô gái đó mà tôi giật mình kinh ngạc, đến bây giờ tim vẫn đập thình thịch đây này...” Tô lão thái vuốt vuốt lồng ngực của mình.

“Ngủ đi, chuyện này... có khi là chúng ta nghĩ nhiều.”

Tô lão thái lắc đầu: “Ôi... Năm đó nếu con gái của bà ấy vẫn còn, bây giờ chắc cũng phải lớn bằng Mi Mi nhà mình... Hồi đó tôi còn bảo để con gái nhà bà ấy lấy con trai nhà mình.”

Tô lão gia nghĩ đến chuyện cũng không khỏi tiếc nuối: “Đã là chuyện của bao nhiêu năm trước rồi, đừng nói nữa, nói ra chỉ thêm đau lòng thôi...”

“Nhìn thấy cô gái đó tôi lại nhớ đến Bội Uyển, thật sự là quá giống nhau mà. Ông nói xem, nếu như nói không có quan hệ gì, tôi cứ cảm thấy nó sao sao

ấy. Không được, ngày mai tôi phải gọi điện cho bà ấy mới được."

Tô lão gia nói: "Bà đừng có nói linh tinh đấy, năm đó bởi vì chuyện này bà ấy mới bị bệnh liệt giường, bây giờ không biết sức khỏe của bà ấy tốt xấu như thế nào, bà đừng có một lần nữa lại..."

"Ông coi tôi là ngốc à? Chắc chắn là tôi sẽ không nói trực tiếp rồi, tôi chỉ hỏi thăm xem sức khỏe của bà ấy bây giờ thế nào thôi."

Tô lão thái nhìn cháu nội đang đứng bên cạnh, vuốt đầu cậu: "Tiểu Ngũ, cháu mau về phòng nghỉ ngơi đi."

Tô Tiểu Ngũ gật đầu: "Vâng!"

"Ngoan, đi ngủ đi."

Tô lão tiên sinh đỡ bà bạn già đứng dậy, hai người cùng nhau quay về phòng ngủ.

Nằm xuống rồi, tắt đèn rồi, thời gian chầm chậm trôi qua, sắp sáng đến nơi mà hai người vẫn lật qua lật lại không ngủ được, trong đầu toàn là hình ảnh về Yến Thanh Ti.

Tách một tiếng, đèn trên đầu giường sáng lên.

Tô lão thái ngồi dậy, lay lay ông bạn già, "Tôi không ngủ nổi."

Tô lão gia nhắm mắt nói: "Vậy bà nghĩ tôi ngủ được hay sao?"

Tô lão thái cau mày nói: "Tôi càng nghĩ càng thấy rất quái lạ, giống nhau một cách quá đáng. Không được... tôi phải gọi điện cho Mi Mi mới được..."

Tô lão gia tử nói: "Bây giờ đã là mười hai giờ, có khi Mi Mi cũng ngủ rồi ấy chứ?"

"Nó chắc chắn chưa đi ngủ đâu. Vì cô con dâu bảo bối của nó... chắc chắn tối nay nó sẽ thức đêm..."

Tô lão thái cầm cái điện thoại trên đầu giường gọi cho con gái mình.

Quả nhiên, chẳng bao lâu, bên kia đã có người nhấc máy.

Nhạc phu nhân quả thật vẫn chưa ngủ, đang kéo cả nhà xuống ăn đêm, đun một nồi lẩu.

Nhạc phu nhân vừa mới mở miệng đã nói: “A lô mẹ à, sao muộn thế này rồi mà vẫn chưa ngủ? Mẹ đã lớn tuổi thế này rồi mà vẫn còn thức khuya thế, giờ mẹ thức một đêm sau này sẽ thiếu mất một ngày để sống đó, mẹ biết không?”

Tô lão thái bực cả mình, cái đứa con gái này của bà thật đúng là vô tâm vô phế, có ai ăn nói với mẹ mình thế không?

“Cả ngày chỉ biết ăn nói linh tinh thôi, mẹ có chuyện muốn hỏi con đây.”

“Vâng, mẹ nói đi...” Vừa dứt lời bà vội vớt một gắp rau ra cho Yến Thanh Ti, “Thanh Ti, con mau ăn đi, con xem con mà còn không ăn là bị Miên Miên chén sạch đấy.”

Tô lão thái hỏi: “Nửa đêm nửa hôm rồi mà con còn làm gì đấy?”

“Ăn lẩu ạ... Mẹ, mẹ muốn hỏi chuyện gì thế?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 874: Con Không Mong Hai Người Thích Con Bé Nhưng Cũng Đừng Chĩa Mũi Dùi Vào Nó

"Con... con... cái cô Yến Thanh Ti đó, cô ta... cô ta... trong nhà..." Tô lão thái muốn hỏi về chuyện của Yến Thanh Ti, nhưng vừa mở miệng lại đột nhiên không biết nên hỏi thế nào mới phải. Dù sao lúc đầu bà cực kỳ phản đối Yến Thanh Ti và Nhạc Thính Phong yêu nhau, thậm chí còn mâu thuẫn với cả con gái mình.

Nhạc phu nhân sửng sốt, bà đặt đũa xuống, bảo mấy đứa ăn, còn mình thì ra khỏi phòng bếp hỏi: "Mẹ, sao đột nhiên mẹ lại hỏi chuyện nhà Thanh Ti làm cái gì?"

Nhạc phu nhân biết bà cụ nhà mình không thích Yến Thanh Ti, bà lo lắng Yến Thanh Ti sẽ nghe được điều gì cho nên mới muốn tránh cô.

Tô lão thái thái hỏi: "Trong nhà con bé đó còn có những ai?"

Nhạc phu nhân nói: "Gia đình của con bé không phải chính là con và Thính Phong à, làm sao thế mẹ?"

Tô lão thái thái nói: "Mẹ không hỏi con, mẹ muốn hỏi, mẹ của con bé là ai? Ông bà ngoại của nó là ai? Con có biết không?"

Nhạc phu nhân cau mày cho rằng Tô lão phu nhân lại muốn nhắc đến chuyện gia thế, bà nói: "Đương nhiên là con biết rồi! Mẹ của con bé và cả ông bà ngoại của nó đều đã mất từ rất sớm, lúc con bé tám tuổi mẹ nó đã qua đời, còn ông bà ngoại của nó mất từ trước khi nó sinh ra. Mẹ... mẹ hỏi con những chuyện này làm gì? Thanh Ti nhà con thực ra là một cô gái rất đơn giản, những tin đồn bên ngoài không thể tin được đâu, tất cả chỉ là đồn đoán bậy bạ cả đấy. Con biết mẹ nghĩ rằng con bé rất có tâm cơ, nhưng nếu con bé không có tâm cơ thì căn bản nó đã không sống được đến bây giờ. Năm đó mẹ con bé mất chính là bị cha đẻ của nó và mẹ kế ép chết, cuộc sống của con bé rất khó khan. Con không mong hai người sẽ thích con bé, nhưng mẹ cũng đừng chĩa mũi dùi về phía nó được không? Dù sao, sau này con bé cũng sống với con và Thính Phong chứ không phải là sống ở nhà họ Tô."

Tô lão thái lại thở dài một tiếng, đứa con gái này của bà thật sự đã coi Yến Thanh Ti như con gái ruột, bà còn chưa kịp nói gì mà nó đã xổ cho cả tràng.

“Mẹ không có ý đó, mẹ nhìn thấy nó trên ti vi, cảm thấy nó rất giống với một người bạn thời còn trẻ của mẹ. Con còn nhớ dì Bội Uyển mà mẹ hay kể với con không? Hồi còn nhỏ bà ấy còn bế con đấy.”

Nhạc phu nhân bặm môi, nói: “Đó là chuyện đã bao nhiêu năm về trước rồi mà, con chẳng nhớ được dáng vẻ của dì ấy nữa, nhưng vẫn nhớ được nhà họ Hạ. Bây giờ nhà họ Hạ lợi hại quá đi mất, không phải chứ... mẹ, ý của mẹ là Thanh Ti nhà con lớn lên rất giống dì Bội Uyển lúc còn trẻ ấy hả?”

“Đúng thế, giống cực kỳ.”

“Nếu như mà giống đến thế có khi nào có quan hệ gì với nhau không?” Nhạc phu nhân đột nhiên hét lên kinh ngạc: “Ôi trời, nếu như Thanh Ti có quan hệ với nhà họ Hạ thật thì thằng con trai ngốc của con càng không xứng với con bé, làm thế nào đây?”

Đột nhiên Tô lão thái cảm thấy đầu mình đau đau, trọng điểm chú ý của cô con gái ngốc nhà bà sao mà lại quái lạ thế này?

“Mẹ cũng không dám chắc, cho nên mới hỏi con về mẹ ruột của Yến Thanh Ti. Con biết mẹ ruột của con bé tên là gì không?”

Nhạc phu nhân gật đầu, thương tiếc nói: “Biết chứ ạ, bà ấy tên là Nhiếp Thu Sính... Con và Thính Phong còn đến mộ thăm bà ấy rồi cơ, bức ảnh trên bia mộ của bà ấy giống Thanh Ti như đúc, vừa nhìn là đã biết bà ấy là một người phụ nữ cực kỳ dịu dàng. Nếu đặt bà ấy ở thời bây giờ có khi còn xinh hơn cả Thanh Ti nữa, nhưng đáng tiếc hồng nhan bạc mệnh, đã sớm qua đời... A, mẹ... điều này có nghĩa là dì Bội Uyển và bà thông gia nhà con và cả Thanh Ti nữa, ba người bọn họ cực kỳ giống nhau phải không? Sự trùng hợp này hình như là quá kỳ lạ rồi thì phải? Ngay cả phim truyền hình còn chẳng giống thế? Con là con gái ruột của mẹ nhưng con cũng có giống mẹ đến thế đâu...”

Nhạc phu nhân thuận miệng nói một câu khiến cho trong đầu Tô Lão phu nhân nảy ra một suy nghĩ...

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 875: Không Phải Mẹ Đang Lén Lút Yêu Đương Với Ai Đằng Sau Lưng Con Đấy Chứ?

Nếu như không có bất kỳ quan hệ huyết thống gì, hai người giống nhau còn có thể gọi là trùng hợp, nhưng không có đạo lý nào cả ba người đều giống nhau y hệt như thế?

Nếu như nói rằng không có quan hệ gì với nhau thì cũng khó mà khiến cho người ta tin được.

"Mi Mi, gần đây con không bận rộn gì thì đưa cô bé ấy về Tô Thành một chuyến nhé."

Nhạc phu nhân có chút cảnh giác, hỏi: "Mẹ... mẹ định làm gì thế?"

"Mẹ thì có thể làm gì được, con về thăm mẹ con không được à?"

Nhạc phu nhân bĩu môi: "Mẹ... mẹ... muốn gặp Thanh Ti chứ gì? Nhưng mà mẹ không thích con bé cơ mà? Nhỡ đâu mẹ gây khó dễ cho con bé thì làm thế nào? Con trai con theo đuổi con bé chẳng dễ dàng gì, còn chưa lấy được con gái nhà người ta đâu, nhỡ đâu xảy ra chuyện gì thì làm thế nào?"

Tô lão thái bực đến mức chóng mặt: "Cái con nha đầu thối này... mẹ sẽ không làm khó cho con bé đó đâu, con yên tâm được chưa?"

"Vậy nhỡ đâu hai người lại hờ hững với con bé..."

Tô lão thái tức quá nói: "Con... Mẹ còn có thể làm cái gì được với cô gái đó? Con đã coi con bé đó như con dâu rồi còn gì, mẹ còn có thể không thừa nhận được à? Con đưa con bé về gặp mặt mọi người trong nhà đi, mẹ cũng gặp nó một lần cho tử tế."

Nhạc phu nhân cười híp hết cả mắt lại: "Ai nha, được ạ, vậy mẹ phải chuẩn bị quà gặp mặt thật tốt đấy nhé, quà mà nhẹ là con không vui đâu đấy."

"Con nhóc chết tiệt này, nếu như con mà nhỏ đi hai mươi tuổi, mẹ nhất định sẽ đánh cho con một trận..."

Nhạc phu nhân cười hề hề: "Hì hì... Được rồi, mẹ mau đi ngủ đi, mẹ cũng không xem bây giờ đã muộn đến mức nào rồi chứ? Mau đi ngủ đi, con đi hỏi

xem ý của Thanh Ti như thế nào đã, nếu con bé đồng ý thì mấy hôm nữa con đưa con bé về."

Cúp điện thoại, Tô lão thái vẫn không ngủ được, vỗ vỗ ông bạn già bên cạnh, nói: "Bây giờ tôi vẫn cứ suy nghĩ, ông nói xem con gái của Bội Uyển năm đó... nếu như... không chết thì sao?"

Tô lão gia tử mở mắt, qua một lúc lâu rồi mới nói: "Không thể như thế được, xác của đứa bé cũng được tìm thấy rồi còn gì."

"Nhưng mà... thi thể không phải đã bị thiêu rụi không nhìn ra được cái gì mà?"

"Chắc không phải đâu, bên pháp y cũng nói là đích xác là một bé gái tầm bốn năm tuổi rồi còn gì. Mà kể cả có không phải đi chăng nữa, một đứa bé con như nó, bà nói xem nó có thể trốn được đi đâu? Làm sao có thể chạy trốn ra khỏi đó được?"

Tô lão thái nói: "Nhưng... nhưng... nhỡ đâu... con bé đã thực sự chạy thoát thì sao?"

Tô lão tiên sinh vỗ vai bà: "Bà nghĩ nhiều quá rồi, đi ngủ đi thôi, mấy hôm nữa Mi Mi đưa con bé về đây rồi chúng ta xem thế nào đã."

"Được rồi."

Đèn tắt rồi mà Tô lão thái vẫn trằn trọc mất một hồi rồi mới từ từ chìm vào giấc ngủ.

Nhưng Tô lão gia vẫn tỉnh, tuy rằng ông vẫn nói với bà bạn già của mình là trùng hơp, trùng hợp thôi, nhưng trong lòng ông cũng nghi ngờ không kém gì bà ấy.

Nhưng nói thế chỉ khiến bà hấp tấp kích động hơn mà thôi.

Nếu như Yến Thanh Ti thật sự có liên quan đến nhà họ Hạ, tất nhiên điều này sẽ lôi ra một chuỗi những vấn đề đang được giấu kín bao nhiêu năm nay. Tô lão gia là một người từng trải, sống đến tận bây giờ còn gì mà ông chưa từng trải qua, ông nhìn nhận sự việc sâu sắc hơn bà bạn già của mình rất nhiều.

Nếu như chuyện này có vấn đề thật, bắt tay vào điều tra có lẽ sẽ là một

chuyện động trời.

Nếu như thật sự muốn vạch trần, nhà họ Tô bọn họ cũng không thích hợp để làm chuyện này.

Ai biết được, đằng sau chuyện này còn dính líu đến yêu ma quỷ quái gì nữa chứ?

...

Nhạc phu nhân trở về bàn ăn, vốn tưởng rằng nồi lẩu sẽ bị mấy đứa chén sạch, nhưng không ngờ chúng nó cũng chưa ăn được gì mấy.

Nhạc Thính Phong nói: “Mẹ làm cái gì đấy, có mỗi cuộc điện thoại thôi mà cũng lâu thế, chắc không phải mẹ đang lén lút yêu đương với ai sau lưng con đấy chứ, làm hại bọn con cũng không được ăn.”

Nhạc phu nhân dùng đũa vụt vào tay Nhạc Thính Phong một cái: “Ăn nói linh ta linh tinh, ba đứa các con còn biết để phần cho mẹ quả nhiên là đã trưởng thành rồi, mau ăn đi, ăn đi thôi...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 876: Bản Cung Mệt Rồi, Hôm Nay Không Muốn Sủng Hạnh Anh

Nhạc phu nhân lén lén liếc nhìn Yến Thanh Ti, hỏi: "Thanh Ti, dạo này công việc của con có bận lắm không?"

Yến Thanh Ti lắc đầu: "Ừm... cũng bình thường ạ, không căng thẳng lắm, dạo này Tiêu Phòng Điện đang trong thời kỳ quảng bá nên con không bận đâu ạ!"

Nhạc phu nhân cười hì hì: "Vậy... thì tốt, lúc trước chẳng bảo là cả nhà chúng ra đi du lịch một chuyến còn gì, không bằng chúng ta nhân cơ hội này ra ngoài chơi đi? Bằng không thì lúc con nhận phim mới lại chẳng còn cơ hội nào nữa."

Yến Thanh Ti nghĩ ngợi rồi gật đầu: "Được ạ, bác nói xem đi đâu ạ?"

"Đến Tô Thành thì sao, đến nhà ngoại của bác?"

"..."

Yến Thanh Ti đang ăn rau cũng dừng lại, cô cũng biết sự bài xích của Tô gia với mình. Lần trước, bởi vì một câu nói của Tô Tiểu Tam mà suýt chút nữa thì cô bỏ cuộc, trốn tránh, bỏ đi, bây giờ bảo cô đến nhà họ Tô, cô cũng không biết nên đối diện với người nhà bọn họ thế nào nữa?

Không phải Yến Thanh Ti ghét người nhà họ Tô, chỉ là... cô không biết nên đối mặt với bọn họ như thế nào mà thôi. Bởi vì khi đối diện với những người không thích mình, thông thường cô đều chẳng kiêng nể gì mà đáp trả lại họ, nhưng... Người nhà họ Tô lại khác.

Nhạc Thính Phong đặt đũa xuống hỏi: "Mẹ, vừa nãy bà ngoại gọi điện đến à?"

"Ừ, bà ngoại con bảo muốn gặp Thanh Ti. Các con yên tâm đi, bà con đã thừa nhận Thanh Ti rồi, lần này chúng ta đến để lấy quà gặp mặt, bà ngoại con đã nói thế rồi chắc sẽ không có vấn đề gì đâu. Thanh Ti, chúng ta đi nhé?"

Nhạc phu nhân kéo tay của Yến Thanh Ti, giống như một đứa trẻ đang làm

nũng.

Yến Thanh Ti nhìn vào mắt của Nhạc phu nhân, không thể nói được ra câu cự tuyệt, cô ngẫm nghĩ một lát rồi gật đầu: “Được ạ...”

Nhạc phu nhân vui vẻ ôm lấy Yến Thanh Ti: “Tốt quá rồi, vậy hai ngày nữa chúng ta khởi hành, ngày mai chỉ cần tùy tiện đi mua một vài món quà là được. Ai nha, hay là không cần mua đâu nhỉ, dù sao bọn họ cũng có thiếu gì đâu?”

Yến Thanh Ti cười cười, không nói gì.

Đến nhà họ Tô, thực ra trong lòng cô vẫn có chút ngại ngần.

Yến Thanh Ti thở dài một cái, thôi, chỉ cần bác ấy vui là được.

Quý Miên Miên mếu máo nói: “Vậy còn em thì làm thế nào? Không biết lúc nào Diệp Thiều Quang mới có thể quay về nữa?”

Yến Thanh Ti vỗ nhẹ lên đầu cô nàng: “Em đi cùng với chị chứ còn gì nữa.”

Nhạc Thính Phong uống ngụm nước, liếc mắt nhìn Quý Miên Miên, đột nhiên cảm thấy thực ra mình còn tốt hơn Diệp Thiều Quang gấp trăm lần. Chí ít, anh cũng không cần gặp phải một con bé không tim không phổi, lại ngốc nghếch như thế này. Diệp Thiều Quang đào tim đào phổi cho nó, nhưng mà con nhỏ ngốc này vẫn chẳng biết cái gì cả. Yêu phải một người thế này cũng đủ thảm.

May mà, những ngày tháng gian khổ nhất của anh đã qua rồi, bây giờ trên cổ Yến Thanh Ti còn đang đeo tín vật tình yêu của hai người kia kìa.

...

Sau khi trở về phòng, Yến Thanh Ti ngâm mình trong bồn tắm. Nghĩ về chuyện đến nhà họ Tô, trong lòng cô rối ren nên không nghe thấy tiếng người bước vào.

Đến lúc nước trong bồn tắm ào ào tràn ra ngoài, phát ra tiếng động ầm ĩ, Yến Thanh Ti mới nhìn thấy Nhạc Thính Phong đã chui vào đây từ lúc nào.

“Anh gõ cửa rồi mà, em không nghe thấy sao, đang nghĩ chuyện gì thế?” Nhạc Thính Phong ôm lấy Yến Thanh Ti, anh cọ cọ mặt mình lên khuôn mặt

cô.

“Không... thôi được, nói cho anh cũng được, em đang nghĩ đến chuyện đến nhà họ Tô, nhỡ đâu sẽ rất ngại ngùng thì làm thế nào?” Yến Thanh Ti ngả người ra phía sau, lười biếng dựa vào lồng ngực của Nhạc Thính Phong. Bây giờ đã muộn rồi, trong đầu cô lại rất nặng nề nên không ngủ được.

“Không cần lo lắng về chuyện đó, bà ngoại anh đã nói thế thì bà sẽ không làm khó em đâu. Anh chỉ đang rất tò mò, sao bọn họ lại chuyển biến đột ngột như vậy?” Nhạc Thính Phong cúi đầu hôn lên vai Yến Thanh Ti, bàn tay đã bắt đầu lần mò trên người cô.

Yến Thanh Ti bị anh hôn thành ra hơi ngứa, không nhịn được nói: “Em cũng rất tò mò... Bản cung mệt rồi, hôm nay không muốn sủng hạnh anh đâu.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 877lấy Em Rồi, Cả Đời Này Anh Sẽ Đối Xử Tốt Với Em Chứ?

N

hạc Thính Phong cắn nhẹ lên vai cô một cái, “Không sao, nương nương cứ nghỉ ngơi đi, một mình anh làm là được rồi. Dù sao em cũng không ngủ được, anh cũng không ngủ được, không bằng vận động một chút thì hơn.”

Anh muốn phân tán sự chú ý của Yến Thanh Ti, gần đây trong lòng cô chất chứa quá nhiều chuyện. Lôi ra chuyện nào là nhức đầu chuyện đó.

Anh hy vọng Yến Thanh Ti biết, có anh ở đây cô không cần bận tâm nhiều như vậy, cô luôn luôn có một chỗ dựa vững chắc. Anh biết, Yến Thanh Ti của bây giờ đã thay đổi rất nhiều. Cô của trước đây giống như một con nhím, cho dù là đối mặt với ai, cô lúc nào cũng ở trong trạng thái phòng bị, lúc nào cũng có thể công kích để đối đầu với tất cả mọi người. Nhưng bây giờ, cô đã học được cách tiếp nhận thiện ý của người khác, cũng đã học được cách thử đối đãi tốt với người khác.

Đương nhiên... chủ yếu là vì bây giờ anh đang không nhịn được.

Một người đàn ông bình thường, trẻ trung, khỏe mạnh, đối diện với một tiểu yêu tinh như Yến Thanh Ti cả ngày thì làm sao mà nhịn cho được.

Huống chi, hiện giờ cô còn đang không mặc gì, không mặc gì, không mặc gì... Chuyện quan trọng phải nhắc lại ba lần.

Không có một người đàn ông nào có thể cự tuyệt được Yến Thanh Ti như thế này, thần thái quyến rũ, ánh mắt khép hờ, làn da trắng mịn, dáng vẻ yêu kiều, mái tóc dài đen sẫm ướt nước dính sát vào da.

Yến Thanh Ti cảm nhận được tín hiệu truyền đến từ cơ thể của Nhạc Thính Phong: "Được thôi... Anh đừng để em cảm thấy gì là được."

"Nương nương, yêu cầu này hơi khó, người đàn ông của em có sức kéo dài bền bỉ chính là chuyện tốt, nếu không được thật... thì chắc em sẽ khóc đấy."

Yến Thanh Ti ngáp một cái: "Không việc gì... Ngày mai bảo bác gái hầm cho anh nồi canh bổ thận là được rồi!"

Khóe miệng của Nhạc Thính Phong cứng đờ: "Em... cái anh cần bây giờ không phải là thuốc bổ thận mà là hạ hỏa, nếu em không muốn sủng hạnh anh thì có khi anh thật sự không được mất..."

Yến Thanh Ti mở mắt thật to, đôi mắt long lanh phủ một tầng sương mờ, đen như điểm mực, bình thản liếc Nhạc Thính Phong một cái.

Cái liếc đó khiến anh cảm thấy nửa người đều tê dại, "Không được, em đừng dùng ánh mắt đó để nhìn anh. Em nhìn một cái là anh chẳng còn tí sức lực nào cả..."

"Ào" một tiếng, Yến Thanh Ti vươn cánh tay ra khỏi mặt nước, vòng lên ôm lấy cổ của Nhạc Thính Phong.

"Nào, em đến thử xem anh còn sức nữa không..." Nói rồi cô ngẩng đầu lên hôn anh.

"Có, chỉ cần đối diện với em, lúc nào anh cũng có sức..."

Yến Thanh Ti cong cong khóe môi: "Xem ra ngày mai có thể không cần dậy rồi!"

Nhạc Thính Phong lẩm bẩm một câu: "Dậy cái gì mà dậy, giường dùng để ngủ chứ không phải là để dậy..."

"Hình như... cũng có lý lắm!"

Hơi thở của hai người quấn lấy nhau, càng lúc càng thân mật, càng lúc càng khó tách rời.

Nước trong bồn tắm từng chút từng chút một tràn ra ngoài, nước cũng dần lạnh đi, nhưng nhiệt độ trong phòng tắm từ từ tăng cao.

Lúc Nhạc Thính Phong bế Yến Thanh Ti ra khỏi phòng tắm, cô cảm thấy người mình đã mềm nhũn ra như cọng bún rồi.

Ăn uống no đủ tinh thần mới tốt được, đây mới là thuốc bổ tốt nhất.

Thuốc của anh chính là Yến Thanh Ti!

Thanh Ti buồn ngủ díp cả mắt, hỏi: “Nhạc Thính Phong... Sau này anh... nếu như lấy em rồi, sẽ đối xử tốt với em cả đời này chứ?”

Nhạc Thính Phong trả lời thẳng thừng: “Đương nhiên là không...”

“Hả?” Cơn buồn ngủ chớp mắt đã bay biến, Yến Thanh Ti trợn tròn mắt, chân đã giơ lên rồi.

Chỉ nghe thấy Nhạc Thính Phong hôn lên vành tai cô nói: “Một đời làm sao mà đủ, quá ít, anh muốn rất nhiều... rất nhiều...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 878tối Nay Nương Nương Để Anh Ngủ Trên Giường.

Y

ến Thanh Ti nghe thế mới từ từ để chân xuống, giơ tay ra véo cằm anh: “Coi như anh biết nịnh nọt.”

Nhạc Thính Phong nói cực kỳ nghiêm túc: “Đó không phải anh biết nịnh nọt, những gì anh vừa nói lúc nãy, từng câu từng chữ đều là suy nghĩ thật lòng của anh đấy.”

Anh len lén vuốt mồ hôi, ôi má ơi, may mà nói nhanh, bằng không lại bị đá xuống giường, thật sự quá nguy hiểm.

Thích một cô gái hơi một chút là lại thích đá người, chỉ cần một câu làm mích lòng thôi là bị đá xuống ngay.

Yến Thanh Ti nhướng mắt: "Thật không?"

Nhạc Thính Phong gật đầu lia lịa: "Còn thật hơn cả vàng."

Khóe môi của Yến Thanh Ti cong lên: "Ngoan, tối nay nương nương cho anh ngủ trên giường đấy."

Nhạc Thính Phong giật giật khóe miệng, nói: "Đa tạ nương nương ban thưởng."

"Ngủ đi, trời sáng em chưa tỉnh thì đừng gọi em nhé!"

"Nhất định rồi."

...

Sáng hôm sau, Nhạc Thính Phong xuống nhà với tinh thần sảng khoái, Nhạc phu nhân nhìn anh cười đầy đen tối.

Nhạc Thính Phong cười hì hì, vuốt vuốt sống mũi, ăn xong bữa sáng anh nói: "Con đến công ty một chuyến đã. Nếu Thanh Ti chưa xuống thì mẹ cũng đừng đánh thức cô ấy nhé, để cô ấy nghỉ ngơi thoải mái."

Nhạc phu nhân xua tay: "Biết rồi, biết lâu rồi, không cần nói đâu, đi đi."

Mười giờ trưa, Yến Thanh Ti bị đánh thức bằng một cú điện thoại, cô nhìn số lạ trên màn hình, do dự một lúc rồi mới nghe: "A lô?"

Giọng nói già nua trầm khàn vang lên từ đầu bên kia: "Cô Yến, đã quấy rầy cô rồi, tôi là Diệp Kiến Công. Tôi gọi cuộc điện thoại này là vì muốn thông báo cho cô về việc tham gia tang lễ của Diệp Linh Chi. Cô là con riêng của chồng, đến tham dự tang lễ của mẹ kế, việc này rất nên làm đúng không?"

Yến Thanh Ti vốn còn thấy hơi buồn ngủ, nhưng nghe được giọng nói đó lập tức tỉnh táo lại, ánh mắt của cô lóe lên sự hận thù. Cô nói: "Không sai, việc này rất nên làm."

"Tang lễ được tổ chức vào sáng ngày mai, hy vọng cô Yến có thể đến đúng giờ."

Yến Thanh Ti nói: “Nhất định sẽ đúng giờ.”

Cúp điện thoại, Yến Thanh Ti chẳng còn chút buồn ngủ nào.

Tang lễ của Diệp Linh Chi...

Diệp Linh Chi chết do bị mưu sát, nếu như không phải biết rõ chân tướng cái chết của bà ta, phía cảnh sát không thể nào để người nhà đưa xác chết của bà ta đi.

Xem ra, Diệp Kiến Công gọi cú điện thoại này cho cô là đang muốn khoe khoang, nói cho cô biết phía cảnh sát đã có khẳng định về vụ án mưu sát của Diệp Linh Chi rồi ư? Nếu như đã kết án, vậy có nghĩa là tội danh giết người của Diệp Thiều Quang được thành lập?

Yến Thanh Ti không nằm yên được nữa, cô ngồi dậy, choàng cái áo lên người.

Cô xuống nhà trước, không thấy Nhạc phu nhân đâu liền hỏi thím Ngũ: “Mọi người đâu cả rồi?”

“Phu nhân và Miên Miên đã đi mua sắm rồi ạ.”

Miên Miên không có ở đây, Yến Thanh Ti liền gọi điện cho Nhạc Thính Phong hỏi: “Vụ án của Diệp Thiều Quang tiến triển đến đâu rồi?”

Nhạc Thính Phong nói: “Tạm được, Hạ Lan Phương Niên nói rằng có 70% nắm chắc, mấy ngày nữa có thể bảo lãnh anh ta ra ngoài rồi, làm sao thế?”

Yến Thanh Ti nói cho anh biết chuyện Diệp Kiến Công vừa mới gọi điện cho cô: “Tang lễ của Diệp Linh Chi diễn ra vào sáng mai, em lo là bên phía cảnh sát đã kết án rồi. Nếu đúng như thế thật, một khi tội danh giết người của Diệp Thiều Quang được thành lập thì sẽ là một rắc rối lớn.”

Nhạc Thính Phong nghe vậy, vẻ mặt có đôi chút khó nhìn, anh nói: “Cái này anh biết, so với chúng ta Hạ Lan Phương Niên biết rõ hơn nhiều. Cậu ta nói, tuy rằng hình huống bất lợi với Diệp Thiều Quang nhưng cũng không phải là có chứng cứ rõ rang, trực tiếp chứng minh Diệp Thiều Quang giết người. Nhiều nhất Diệp Thiều Quang chỉ phải ngồi trong trại tạm giam thêm vài ngày nữa, đến cuối cùng khi ra trước tòa án, anh ta có năng lực có thể tẩy sạch tội danh cho Diệp Thiều Quang.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Thế thì tốt rồi, vụ án của Diệp Thiều Quang bây giờ như thế, có phải là chúng ta không thích hợp để...”

Còn chưa nói hết, đằng sau lưng cô đột nhiên vang lên tiếng động, Yến Thanh Ti quay lại thì nhìn thấy Quý Miên Miên và Nhạc phu nhân đang đứng đằng sau lưng mình.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 879đừng Để Bản Thân Mình Gầy Đi.

H

ai người đều kinh ngạc nhìn cô, đặc biệt là Quý Miên Miên, hai tròng mắt của cô nàng như sắp rơi ra ngoài đến nơi.

Ngay lúc này, trong đầu Yến Thanh Ti vang lên một giọng nói, thôi chết, bữa cơm này không ăn tiếp được nữa rồi.

“Sao thế, đột nhiên em lại không nói gì?” Nhạc Thính Phong hỏi trong điện thoại.

Yến Thanh Ti từ từ hạ đôi đũa xuống, đặt điện thoại xuống bàn, “Bác, Miên Miên, hai người về rồi à.”

Nhạc Thính Phong nghe thấy thế liền thở dài, cuối cùng vẫn bị Quý Miên Miên biết được.

Nhưng... chắc cũng không ảnh hưởng lớn lao gì đâu nhỉ?

Quý Miên Miên chớp chớp mắt, một lúc lâu sau mới phản ứng lại được, cô nàng hỏi: “Chị, vừa nãy chị mới nói... Diệp Thiều Quang... anh ta... anh ta... giết... giết người ấy ạ?”

Yến Thanh Ti vuốt vuốt sống mũi: “À... có thể là em nghe nhầm đấy, chị có nói gì đâu.”

Nhạc phu nhân đứng bên cạnh nói: “Không nhầm đâu... vừa nãy hình như... bác cũng nghe thấy.”

Yến Thanh Ti che mặt, bác gái, sao bác lại...

Quý Miên Miên quăng đống đồ đạc trong tay sang một bên, chạy đến trước mặt Yến Thanh Ti: "Chị, chị... không phải Diệp Thiều Quang đi công tác nước ngoài à?"

Yến Thanh Ti nhìn vào đôi mắt của Quý Miên Miên, đột nhiên không nói ra lời: "Anh ta... anh ta... đúng là đi công tác thật."

Quý Miên Miên mếu máo nhìn cô: "Sau đó, anh ta đi... vào trại tạm giam làm việc luôn rồi chứ gì?"

Yến Thanh Ti tằng hắng, hình như... đúng là như vậy thì phải.

"Thực ra... chuyện này... là như thế này..." Đã không giấu được, Yến Thanh Ti liền kể cho cô nàng đầu đuôi sự tình.

"Nói vậy là... anh ta bị oan?"

"Đúng, bị oan."

Yến Thanh Ti thấy Quý Miên Miên và Nhạc phu nhân thở phào một hơi nhẹ nhõm, biểu cảm của cả hai người đều rất đồng bộ. Sau đó, Quý Miên Miên nói: "Ôi trời, làm em sợ chết khiếp... Em còn cứ tưởng anh ta giết người thật cơ đấy, hóa ra là bị oan. Vậy thì đợi anh ta ra khỏi đó, em vẫn có thể quay về ở ké với anh ta rồi."

Khóe miệng Yến Thanh Ti co giật, cô bỗng nhiên cảm thấy đồng tình với Diệp Thiều Quang, không nhịn được cô hỏi: "Miên Miên... bây giờ anh ta bị vu oan, em... có cảm thấy buồn không?"

"Buồn á?" Quý Miên Miên nghĩ nghĩ rồi gật đầu: "Chắc chắn là rất buồn rồi, anh ta không có ở đây, không có ai nấu đồ ăn ngon cho em ăn, nhưng may mà còn có Nhạc thái hậu."

Yến Thanh Ti do dự một lát rồi mới nói: "Anh ta... Em có từng nghĩ đến nếu như... vụ án này không tra ra được rõ ràng, bây giờ tất cả chứng cớ đều chỉ vào anh ta là kẻ giết người, nhỡ đâu không thể thoát khỏi được cái tội danh này... tội danh giết người này anh ta sẽ phải chịu..."

Sắc mặt của Quý Miên Miên thay đổi, "Không... không... không đâu, cảnh sát... sẽ... điều tra rõ ràng thôi..."

"Nhưng nhỡ mà không tra rõ thì sao?"

Yến Thanh Ti nhìn vẻ mặt đang từ từ chuyển thành trắng bệch của Quý Miên Miên, "Em... em..."

Quý Miên Miên im lặng, Yến Thanh Ti cũng không nói gì, Nhạc phu nhân cảm thấy bầu không khí này là lạ cũng không nói gì, đợi gần mười phút sau, Quý Miên Miên mới ngẩng đầu hỏi Yến Thanh Ti: "Chị... em... muốn đi gặp anh ta, có được không ạ?"

Yến Thanh Ti gật đầu: "Được... nhưng chị không biết anh ta sẽ gặp em hay không đâu."

Diệp Thiều Quang là một người cực kỳ kiêu ngạo, điều này có thể thấy được từ việc anh ta không hy vọng Quý Miên Miên biết được chuyện này, không ai muốn để người mình thích nhìn thấy dáng vẻ chật vật của chính mình.

Ăn xong cơm, Yến Thanh Ti đưa Quý Miên Miên đến trại tạm giam.

...

Cảnh sát của trại tạm giam đến báo cho Diệp Thiều Quang rằng có người muốn gặp anh ta, anh ta hỏi là ai, cảnh sát bảo rằng là một cô gái có khuôn mặt tròn tròn, hai mắt cũng to tròn.

Diệp Thiều Quang mặt mũi lạnh lùng: "Bảo cô ấy về đi!"

"Cô ấy đã nói là anh mà không ra gặp cô ấy, cô ấy sẽ không đi."

Diệp Thiều Quang hừ một tiếng: "Vậy thì cứ để cô ấy đợi ở đó..."

"Từ từ đã... bảo cô ấy là trước khi tôi được thả ra, cô ấy mà gầy đi thì tôi sẽ không tha cho cô ấy."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 880: Cô Nàng Ngốc Nghếch Này Không Thèm Để Ý Đến Anh

Tâm trạng của Diệp Thiều Quang lúc này rất tệ, anh đã dặn Nhạc Thính Phong là đừng để Quý Miên Miên biết chuyện này, sao lại vẫn để cô ấy biết được? Anh ta làm ăn thật quá bất cẩn.

Dáng vẻ của anh bây giờ không biết là xấu đến mức nào? Để một đứa con gái thích mặt đẹp như Quý Miên Miên nhìn thấy thì không biết còn ghét bỏ anh thế nào nữa?

Nghe thấy câu nói đó, viên cảnh sát cũng cạn lời, cái quỷ gì thế này?

“Anh ở đây thì tôi truyền lời cái kiểu gì? Hay là anh tự ra nói đi, con gái người ta đến đây gặp anh cũng chẳng dễ dàng gì. Dù sao bây giờ anh cũng là kẻ bị tình nghi, người ta có thể đến gặp anh, chí ít cũng nói lên được tình cảm của cô ấy với anh rất sâu sắc.”

Diệp Thiều Quang lập tức bật cười: “Anh nhìn kiểu gì mà ra cô ấy có tình cảm sâu sắc với tôi? Cô ấy đào đâu ra tình cảm mà sâu sắc với tôi?”

Rõ ràng là có tình cảm sâu đậm với đồ ăn anh nấu thì đúng hơn.

Quý Miên Miên, ha ha, anh hiểu cô rõ như lòng bàn tay, không tim không phổi, cô ấy chỉ để ý đến mỗi nữ thần của cô ấy mà thôi, còn có cả đồ ăn nữa, những cái khác... căn bản cô ấy không quan tâm.

Giống như lần trước, lúc anh nấu cơm bị dầu nóng làm bỏng, sau khi Quý Miên Miên nhìn thấy thì kinh ngạc kêu lên, trên mặt đầy quan tâm nói “Giờ phải làm sao đây?”

Lúc đó trong lòng Diệp Thiều Quang rất sung sướng, không tệ nha, ít nhất còn biết quan tâm đến anh.

Nhưng một giây sau, cô đã nói: Tay anh bị bỏng rồi còn có thể nấu cơm được không? Buổi tối ăn cái gì đây?

Sau lần đó, Diệp Thiều Quang chẳng còn ôm hy vọng gì ở Quý Miên Miên nữa.

Cô ngốc này chẳng hề quan tâm đến anh một chút nào.

Cảnh sát nói: “Tình cảm mà không sâu thì ai thèm đến thăm anh, người bình thường đã tránh cho xa rồi ấy chứ. Bây giờ con gái còn có thể làm được đến mức này không nhiều đâu, cô gái ấy nhìn rất phúc hậu, người như thế anh còn kén cá chọn canh cái gì?”

Diệp Thiều Quang nhất thời không biết nói gì cho phải.

Anh kén chọn sao? Là anh à? Rõ ràng là cái cô nàng ngốc nghếch đó không thèm để ý đến anh đấy chứ?

“Anh cứ chuyển lời của tôi cho cô ấy, đừng nói nhiều nữa.”

Viên cảnh sát trông giữ thấy Diệp Thiều Quang thật sự không có ý định gặp mặt liền nói: “Vậy được thôi...”

...

“Anh ta không gặp cô, có lời muốn nhờ tôi chuyển đến cô, anh ta nói... khụ khụ... nếu như trước khi anh ta được thả ra mà cô để mình gầy đi, anh ta sẽ không tha cho cô.”

Quý Miên Miên vội vã sờ lên mặt mình: “Dạo này tôi ăn rất ngon, mỗi tối còn có bữa phụ nữa, tôi làm sao mà gầy đi được?”

Quý Miên Miên cũng ngượng không dám nói hai ngày hôm nay mình ở nhà họ Nhạc ăn ngủ rất tốt, cô cảm thấy trên mặt mình còn béo ra thêm, còn ăn ngon hơn so với lúc trước ở cùng Diệp Thiều Quang.

Khóe miệng của viên cảnh sát giật giật, cái cô bé này gần đây vẫn có thể ăn được cơm à?

Anh ta nói: “Cô về đi thôi.”

Quý Miên Miên vội vã nói: “Chú cảnh sát, chú cảnh sát... Vậy... chú giúp cháu thêm một lần nữa đi, chú xem, cháu đến đây được một lần đâu có dễ dàng gì?”

“Nhưng anh ta không chịu gặp cô, tôi cũng đâu có ép được anh ta...”

Quý Miên Miên nhìn viên cảnh sát với ánh mắt đầy mong đợi: “Chú cảnh

sát, chú giúp cháu thêm một lần nữa đi mà, một lần nữa thôi được không? Cháu năn nỉ đấy ạ.”

Viên cảnh sát vô cùng bất đắc dĩ: “Vừa nãy cái gì nên nói tôi đều nói cả rồi, anh ta thật sự không chịu ra gặp cô mà.”

Trong đầu Quý Miên Miên lóe lên một suy nghĩ, cô hỏi: “Chú cảnh sát, chú có thích ngôi sao nào đó không, cháu có thể giúp lấy được ảnh có chữ ký của họ... Đúng rồi, chú có thích Yến Thanh Ti không, chính là nữ thần cực kỳ xinh đẹp, cực kỳ cá tính ấy?”

Quý Miên Miên nhìn thấy hai mắt của viên cảnh sát sáng lên ngay lập tức: “Cô có thể... lấy được ảnh có chữ ký của cô ấy hả?”

Quý Miên Miên gật đầu lia lịa, cô lập tức rút ra một bức ảnh có chữ ký của Yến Thanh Ti từ trong túi đeo chéo bên hông, cầm hai tay đưa ra trước mặt viên cảnh sát: “Chú cảnh sát, cháu có ảnh của nữ thần tự tay ký này, nhờ cả vào chú nhé...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 881: Cô Ấy Không Yêu Anh Cũng Đâu Phải Là Phạm Pháp

Cảnh sát cúi xuống nhìn, thật sự là ảnh của Yến Thanh Ti, trên đó còn có chữ ký nữa. Anh ta hắng giọng: “Vậy... tôi sẽ giúp cô chuyển lời một lần nữa...”

“Vâng, vâng, vâng, anh làm ơn, chỉ một lần này thôi!”

Cảnh sát lập tức nhét tấm ảnh của Yến Thanh Ti vào túi rồi đi mất.

Quý Miên Miên thở phào, quả nhiên chỉ cần có nữ thần là chuyện gì cũng xong, sau này nhất định phải mang nhiều hình có chữ ký của nữ thần theo mới được.

Cảnh sát lại gọi Diệp Thiều Quang từ trong trại giam ra: “Diệp Thiều Quang, anh chắc chắn không gặp hả? Cô gái kia đang khóc lóc ở bên ngoài kìa, anh mà không gặp cô ấy, cô ấy sẽ không chịu đi đâu.”

Nghe thấy thế, tim gan Diệp Thiều Quang thắt lại, nhưng anh nhanh chóng “hừ” một tiếng: “Khóc? Ha ha, cô ấy mà khóc mới lạ, không gặp, bảo cô ấy đi đi.”

“Khóc thật đấy, anh tin tôi đi. Anh nói xem, vụ án này thật sự không tìm được đủ bằng chứng chứng minh rằng anh vô tội, nói không chừng sau này anh thật sự không gặp được cô ấy nữa đâu, có thể gặp được một lần thì gặp đi. Nếu lần này cô ấy không gặp được anh, sau này không muốn đến nữa, anh có muốn gặp cũng đâu thể gặp được... Anh không tin à, khóc thật đấy, mắt đỏ hết cả lên rồi.”

Cảnh sát luyên tha luyên thuyên một hồi, Diệp Thiều Quang mới mở miệng hỏi: “Có khẩu trang không?”

“Có... tất nhiên là có rồi.”

Anh ta vội lấy cho Diệp Thiều Quang một cái khẩu trang dùng một lần.

Diệp Thiều Quang thở dài, đeo khẩu trang lên rồi đi ra.

Quý Miên Miên đợi một lúc lâu mới thấy có người vào, vừa thấy thân hình

cao gầy của Diệp Thiều Quang, trên người còn đang mặc quần áo của nhà giam, bộ quần áo ấy rất rộng, mặc lên người anh trông rộng hoác, càng khiến anh trông gầy hơn. Anh đeo khẩu trang làm cô không thấy rõ diện mạo, nhưng vẫn có thể nhìn ra anh gầy đi rất nhiều, trên trán và hốc mắt có thể thấy da dẻ tái xanh.

Quý Miên Miên vừa thấy Diệp Thiều Quang thì bỗng ngẩn ra, không biết nên nói gì.

Ngược lại, Diệp Thiều Quang vừa thấy Quý Miên Miên liền đưa tay ra véo mặt cô một cái: “Được đấy, anh còn sợ em sẽ gầy đi, không ngờ em vẫn còn béo thế này.”

Quý Miên Miên vội lắc đầu: “Không đâu, bị phù đấy, không ngủ nên bị phù hết cả lên, thật đấy.”

Diệp Thiều Quang nhếch mép, mắt anh còn không lé đến độ nhìn không ra là phù hay béo lên chắc?

Làm gì có ai không ngủ mà tinh thần vẫn tốt như vậy, hai má hồng hào, không có quầng mắt nữa.

Có điều... Cô có thể nói như vậy, ít ra có thể chứng minh trong lòng cô không phải không hề có anh.

Diệp Thiều Quang chưa từng cảm thấy thấy thỏa mãn như vậy bao giờ, trước đây anh muốn gì thì phải nắm trong tay toàn bộ mới được, nhưng... giờ thì hay rồi, thậm chí anh còn chẳng có yêu cầu gì nhiều đối với Quý Miên Miên nữa.

Quý Miên Miên quyện hai tay lại với nhau, “Tại sao anh... lại đeo khẩu trang thế?”

“À... bị cảm.” Diệp Thiều Quang nói xong còn cố tình ho mấy cái. Thấy Quý Miên Miên, tâm trạng của anh trở nên rất phức tạp, có chút vui mừng, lại có chút buồn tủi.

Mừng vì ít nhất cô còn biết tới thăm anh, buồn là vì... trong lòng anh hiểu rõ, Quý Miên Miên không hề có tình cảm gì với anh cả.

Diệp Thiều Quang biết, chuyện tình cảm không thể tính trước được.

Cho dù anh có muốn, cho dù anh có bị hãm sâu trong đó không thể bứt ra, thì từ đầu tới cuối cô vẫn luôn tự do bay nhảy bên ngoài. Cô không hiểu lòng anh, anh rất muốn trách cô, nhưng cô có làm gì sai đâu cơ chứ?

Nói cho cùng, chỉ là cô không thích anh mà thôi, chuyện này đâu có gì sai.

Trên đời này tội phạm ăn cắp, giết người, cướp đoạt nhiều như vậy, nhưng không có ai quy định người ta không yêu bạn là phạm pháp cả!

Quý Miên Miên xoa xoa mũi, cô ngờ vực nói: “Cảm à? Sao tôi không nghe ra nhỉ, giọng vẫn rất bình thường mà.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 882: Anh Nuôi Em Béo Tốt Thế Này, Em Ráng Mà Phải Giữ Đấy

Tâm tư ngổn ngang bị một câu của Quý Miên Miên kéo lại, anh lạnh lùng nói: "Anh bảo bị cảm là bị cảm, em tới thăm anh làm gì? Không có chuyện gì thì về đi, đừng ở đây làm phiền anh."

Quý Miên Miên ủ rũ cúi đầu: "À... vậy tôi... đi đây..."

Diệp Thiều Quang: "..."

Chẳng phải kêu khóc lóc đòi gặp anh bằng được sao? Thế mà giờ nói đi là đi, không biết an ủi lấy vài câu à?

Quý Miên Miên đã nói gì với viên cảnh sát kia để anh ta giúp cô vậy?

Diệp Thiều Quang trơ mắt nhìn Quý Miên Miên rời đi, nhưng đi được vài bước, bỗng nhớ ra mình còn gì chưa nói, nên cô lại lùi lại: "Ờ quên... tôi không để đi nhanh như vậy được."

Diệp Thiều Quang thầm thở phào ở trong lòng, may mà cô còn biết quay lại đấy. Anh hất cằm, kiêu ngạo nói: "Em còn muốn nói gì nữa đây?"

Quý Miên Miên lắc đầu: "Tôi... tôi... anh bị oan, anh nhất định sẽ không sao đâu... Tôi tin anh, người nhất định không phải do anh giết, cảnh sát giỏi như vậy, chắc chắn sẽ tra ra chân tướng..."

Trước khi tới gặp Diệp Thiều Quang, trong lòng Quý Miên Miên cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng cô không rõ là lạ ở đâu, chỉ cảm thấy nếu sau này Diệp Thiều Quang thật sự không thể ra được nữa, hoặc có thể sẽ bị phán tử hình, vậy... sau này cô sẽ không thể gặp anh nữa rồi, cô bỗng cảm thấy có chút khó chịu.

Nhưng sau khi gặp được Diệp Thiều Quang rồi, thấy anh nói năng như muốn ăn đòn, chút khó chịu mới nảy sinh trong lòng Quý Miên Miên cũng biến mất luôn.

Có điều, cô cảm thấy, nếu như đã đến rồi vậy cũng nên cổ vũ động viên một người đã mất đi tự do, còn bị nhốt trong tù như Diệp Thiều Quang một chút, hy vọng anh sẽ không đánh mất niềm tin.

Diệp Thiều Quang trừng mắt: “Phí lời, anh đương nhiên là biết rồi!”

Quý Miên Miên gãi gãi đầu: “Ờ... ừm... nếu anh cần gì thì cứ nói với tôi một tiếng, lần sau tới thăm tôi sẽ mang cho anh.”

Diệp Thiều Quang lạnh nhạt đáp: “Em không cần tới nữa đâu, anh sẽ nhanh ra khỏi đây thôi.”

“Tôi sẽ ở ngoài đợi anh ra.”

Diệp Thiều Quang gật đầu.

“Vậy... vậy tôi đi nhé?”

Diệp Thiều Quang không nói gì, Quý Miên Miên từ từ xê dịch thêm mấy bước. Cô vốn có rất nhiều điều muốn nói, nhưng... nhưng sau khi thấy Diệp Thiều Quang, cô bỗng không biết nên nói gì nữa.

Quý Miên Miên cảm thấy chán nản, người ta vốn giữ cô lại trong nhà nuôi, không thu tiền, còn bao ăn, một người tốt như thế lại bị oan, còn bị ngồi tù, thật quá thảm thương.

Quý Miên Miên biết cô không biết cách nói chuyện, nhìn xem, người ta còn chẳng muốn để ý tới cô nữa kìa.

Đi được vài bước, cô nghe thấy Diệp Thiều Quang nói: “Đợi đã...”

Quý Miên Miên lập tức đứng lại, cô quay lại hỏi: “Còn có chuyện gì nữa không?”

“Em qua đây, anh có lời này muốn nói với em.”

Quý Miên Miên nghi ngờ bước tới, vừa bước tới trước mặt anh liền bị anh ôm chặt.

Ngay sau đó, Diệp Thiều Quang cúi đầu hôn cô, nụ hôn này cách qua một lớp khẩu trang nhưng Quý Miên Miên vẫn cảm thấy môi mình như bị bỏng, sắp tan đi.

Cô ngơ ngác nhìn Diệp Thiều Quang, bỗng quên mất nên nói gì, nên làm gì lúc này.

Nửa mặt Diệp Thiều Quang bị che lấp, không thể nhìn ra được cả gương mặt anh, nhưng... sao Quý Miên Miên vẫn cảm thấy anh đẹp trai như vậy nhỉ, tim bỗng đập thình thịch luôn!

Quý Miên Miên thấy Diệp Thiều Quang nói bên tai cô: “Ở nhà đợi anh về. Anh nuôi em béo tốt thế này thì ráng mà giữ, đừng để rơi rớt mất miếng nào.”

Quý Miên Miên ngây ngốc gật đầu.

“Về đi, sau này đừng đến nữa, anh sẽ ra, anh còn chưa muốn chết đâu.”

Quý Miên Miên vẫn gật đầu.

“Đi đi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 883: Anh Còn Chưa Có Được Em, Sao Cam Lòng Chết Được Chứ?

Diệp Thiều Quang nhìn bóng lưng Quý Miên Miên, anh thấp giọng nói: “Anh còn chưa có được em, làm sao cam lòng chết được.”

Quý Miên Miên ngơ ngác đi ra ngoài, khi ra tới cổng trại giam rồi cô mới phản ứng lại kịp.

Quý Miên Miên quay phắt lại nhưng đã không thấy bóng dáng Diệp Thiều Quang đâu nữa rồi.

Yến Thanh Ti ấn mấy tiếng còi: “Lên xe đi.”

Quý Miên Miên ngơ ngẩn lên xe.

“Có gặp được không?”

“Gặp rồi.”

“Thế nào rồi?”

“Anh ấy... chắc... sẽ ổn thôi.” Quý Miên Miên liếm liếm môi, như thể vẫn cảm nhận được hơi ấm trên môi mình.

Cô tóm tóc, cô thật vô dụng quá, còn không hỏi anh ở trong đó thế nào, có ổn không nữa. Ở nơi này chắc chắn là không tốt rồi?

Quý Miên Miên thở dài, cô thấy hôm nay mình thật kỳ lạ, không biết nói thế nào, cứ cảm thấy kỳ lạ thôi.

Trước đây đâu phải cô chưa từng hôn Diệp Thiều Quang đâu, nhưng lần này... lần này... không giống như vậy, không tiếp xúc trực tiếp, vậy mà cô lại cảm thấy tim mình đập rất nhanh.

Yến Thanh Ti thấy từ sau khi Quý Miên Miên lên xe thì tinh thần không được ổn lắm nên cũng không dám để cô bé lái xe.

Yến Thanh Ti đổi chỗ, khởi động xe, cô hỏi: “Miên Miên, em sao thế?”

Quý Miên Miên ngẩng lên nhìn Yến Thanh Ti, nói: “Chị, em... em cũng không biết là em bị làm sao nữa.”

Yến Thanh Ti thở dài, Diệp Thiều Quang cũng coi như đã phá vỡ được phòng tuyến đầu tiên trong lòng Quý Miên Miên rồi.

Cô hỏi: “Lúc em nhìn thấy Diệp Thiều Quang, em nghĩ gì?”

“Không gì cả... Em chỉ nghĩ, anh ấy... anh ấy... người như anh ấy không nên sống ở một nơi như vậy.”

Trong lòng Quý Miên Miên thì Diệp Thiều Quang xinh đẹp như một cô gái, lạnh lùng cao quý, bất cứ khi nào bạn nói chuyện với anh cũng phải cúi đầu. Quý Miên Miên cảm thấy người như anh chính là kiểu quý công tử chỉ thuộc về nơi gọi là xã hội thượng lưu, thế nên nhiều khi cô cảm thấy mình và Diệp Thiều Quang như không phải là cùng một loại người.

Yến Thanh Ti cười: “Ai mà chẳng có lúc sa cơ lỡ vận. Nhưng nếu anh ta vĩnh viễn không thể ra khỏi đó được, liệu em có buồn không?”

“Có...” Quý Miên Miên gật đầu không hề do dự.

“Tại sao?”

Quý Miên Miên đáp: “Em cũng không biết, nhưng em biết em sẽ buồn. Chắc tại em coi anh ấy như bạn mình, dù sao em cũng ăn chùa, uống chùa, còn sống chùa ở nhà anh ấy nữa, ngoài việc tính tình anh ấy không tốt ra, thật ra... con người anh ấy cũng được lắm.”

Yến Thanh Ti cười, không nói gì.

Chỉ là bạn bè thôi sao?

Có điều, chuyện này cũng chỉ có thể để con bé tự mình hiểu ra thôi.

Trong tình yêu chỉ có hai nhân vật chính, những người khác chỉ là người qua đường mà thôi, không thể chen chân quá nhiều vào chuyện tình của họ.

...

Hôm sau, Yến Thanh Ti dậy từ rất sớm, hôm nay cô phải tới dự tang lễ của Diệp Linh Chi.

Cô dậy sớm hơn thường ngày rất nhiều, Nhạc Thính Phong thấy cô ngồi trước gương, dưỡng da trước rồi mới bắt đầu trang điểm.

Yên Thanh Ti trang điểm mất một tiếng đồng hồ, cô ngoảnh lại hỏi Nhạc Thính Phong: "Đẹp không?"

Nhạc Thính Phong chép miệng, bước xuống khỏi giường: "Em muốn làm gì đây? Tự dưng trang điểm lòe loẹt như thế là muốn đi quyến rũ ai?"

Yến Thanh Ti cau mày nhìn anh: "Kể cả em không trang điểm, muốn quyến rũ đàn ông cũng là chuyện dễ như trở bàn tay, anh không tin thì mình ra ngoài thử xem nhé?"

Nhạc Thính Phong vội nói: "Không, không, không, cái này thì không cần đâu, phiền phức lắm đúng không... Tang lễ này tới muộn cũng không hay. Xuống nhà ăn sáng đi đã."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 884: Lâu Lắm Rồi Không Gặp, Thật Sự Rất Nhớ Em

Anh chẳng muốn Yến Thanh Ti đi quyến rũ ai cả. Với đẳng cấp của cô, nếu thật sự muốn câu ai, chẳng phải chỉ trong tích tắc là có thể câu mất hồn người ta luôn rồi sao, anh đâu có ngu mà tìm đường chết.

Yến Thanh Ti lắc đầu: "Em không ăn sáng đâu, đi về rồi ăn cũng không muộn."

Nhạc Thính Phong vuốt ve khuôn mặt cô, ngón tay miết nhẹ lên môi cô, cả ngón lập tức bị nhiễm hồng, anh cười bảo: "Anh đi với em, đợi anh đi thay quần áo."

Yến Thanh Ti nghĩ một lúc: "Được, nhưng anh không được vào, ở trên xe đợi em là được rồi."

Nhạc Thính Phong lập tức từ chối: "Không được, anh phải đi với em."

"Ở một nơi như thế sao có thể hãm hại em được, Diệp Kiến Công cũng đâu phải đồ ngốc. Anh nghe lời em đi, được không?"

Theo vai vế, cô quả thật nên gọi Diệp Linh Chi một tiếng mẹ kế, nhưng Diệp gia lại có mối thù sâu như biển với cô.

Diệp Linh Chi chết rồi, Yến Thanh Ti cảm thấy... mối thù của cô đối với bà ta hình như cũng không sâu đến vậy. Dù sao người cũng đã chết, những chuyện năm ấy mà bà ta từng làm cô cũng không cần phải truy cứu nữa.

Hôm nay, ngoài việc Yến Thanh Ti muốn hạ chiến thư với Diệp Kiến Công ra còn một việc khác, chính là tiễn Diệp Linh Chi đoạn đường cuối cùng.

Con gái và con trai của bà ta đều vì cô mà giờ một người phải sống thực vật, còn một người thì đã phát điên, thế nên Yến Thanh Ti cảm thấy cô cũng nên tiễn Diệp Linh Chi một đoạn.

Cô lấy danh nghĩa là bề dưới để đưa tiễn Diệp Linh Chi, nhưng cô không muốn Nhạc Thính Phong phải cúi người trước bà ta.

Nhạc Thính Phong nhíu mày: "Nếu anh không đồng ý thì sao?"

Yến Thanh Ti: “Thế thì anh cứ ở nhà luôn đi.”

“Được, được, được, anh ở trên xe đợi em. Em nói xem... sao giờ ở trước mặt em, anh vĩnh viễn không cứng được thế này?”

“Vậy sao?” Yến Thanh Ti liếc xuống phía dưới của Nhạc Thính Phong.

Anh vội nói: “Khụ khụ... trên giường là ngoại lệ.”

Yến Thanh Ti nhếch mép, cô véo cằm Nhạc Thính Phong: “Đi rửa mặt đi, nhanh lên.”

“Vâng, thưa nương nương.”

Yến Thanh Ti thay một chiếc váy liền thân đỏ đen, màu đen là để đưa tiễn, màu để là để chúc mừng.

Giống như tâm trạng mâu thuẫn của cô lúc này vậy.

Điện thoại vang lên, Yến Thanh Ti cầm lên nhìn, thấy số từ nước ngoài gọi về, cô ngó vào nhà tắm, Nhạc Thính phong vẫn đang rửa mặt, cô vội nghe máy: “Alo...”

“Monica, chào buổi sáng, giờ bên em chắc là sáng rồi đúng không?”

Yến Thanh Ti nghe thấy giọng nói kia, cô cười nói: “Đúng vậy, sáng rồi, vừa mới dậy xong, thời tiết đẹp lắm, tâm trạng cũng rất tốt.”

“Lâu lắm rồi không gặp em, tôi thật sự nhớ em lắm, tôi rất muốn gặp em.”

Yến Thanh Ti ngồi lên giường, hạ thấp giọng: “Tôi cũng vậy... Chúng ta nhất định sẽ có cơ hội gặp mặt.”

“Đương nhiên. Phải rồi, có chuyện này tôi muốn nói với em, gần đây có người điều tra về quá khứ lúc em ở nước M, hơn nữa chỉ điều tra về em, chính là... những tin mặt trái... không được tốt lắm.”

Nụ cười trên gương mặt Yến Thanh Ti bỗng tắt ngóm, cô hỏi: “Có biết là ai không?”

“Sorry, chuyện này tôi không điều tra ra, trước đây cũng từng có người điều tra em nhưng là tra về mọi tin tức về em chứ không có tính nhằm vào, lần

này... hình như rất có độ công kích đấy."

"Tôi biết rồi, cảm ơn..." Yến Thanh Ti siết chặt tay, cô bỗng thấy hoang mang. Khi ấy ở nước M, vì muốn để sống tiếp, cô thật sự đã làm rất nhiều chuyện xấu xa. Nếu như những việc này bị vạch trần, có lẽ... có lẽ... tất cả những gì cô có được lúc này để sẽ tan thành bong bóng hết. Yến Thanh Ti bịt mắt, cười khổ một tiếng.

"Cưng à, tôi thấy ảnh tuyên truyền phim mới trong nước của em, thật sự rất đẹp... Bao giờ thì qua bên này phát triển thế?"

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 885: Kỳ Thật Trong Lòng Cô Sớm Đã Có Diệp Thiều Quang Rồi!

Yến Thanh Ti cười gượng nói: “Được, đợi tôi... đợi tôi... mạnh hơn chút nữa, đợi tôi... nổi tiếng hơn, tôi sẽ ra nước ngoài, hướng ra hẳn thị trường quốc tế...”

“Thanh Ti, em đang nói với anh à?” Giọng Nhạc Thính Phong từ nhà tắm truyền ra.

Yến Thanh Ti vội bịt điện thoại lại, nói: “Không, là điện thoại của chị Mạch.”

“Em... em... yêu rồi à?”

Bên tai truyền tới tiếng kinh ngạc, Yến Thanh Ti đáp: “Ừm...”

“Oh no, quá đả kích tôi rồi...”

“Thôi, anh đừng giả bộ đáng thương trước mặt tôi nữa, anh...” Yến Thanh Ti chưa nói xong đã thấy Nhạc Thính Phong bước từ nhà tắm ra, cô vội nói: “Tôi còn có chuyện, dập máy trước nhé, liên lạc sau.”

Nhạc Thính Phong hỏi: “Mạch Văn Khiết tìm em có chuyện gì vậy?”

Yến Thanh Ti bỏ điện thoại xuống, cô xóa hết lịch sử cuộc gọi, thuận miệng nói: “Có mấy đoàn làm phim tìm em, bảo nếu em rảnh thì xem thử kịch bản.”

“Chẳng phải gần đây em đang nghỉ ngơi sao? Hai ngày nữa phải tới Tô Thành rồi, tạm dừng công việc lại trước đã, ông chủ sẽ không vì em không thể kiếm tiền cho công ty mà bạc đãi em đâu.”

Yến Thanh Ti cười cười: “Chỉ là xem kịch bản trước thôi chứ có bảo quay là quay ngay đâu.”

“Ừ, thế em cứ xem trước, từ từ chọn, không cần vội. Mình cũng chẳng phải đóng vì muốn tiền, nếu nhận thì nhận kịch bản hay vào, anh đi thay quần áo.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Ừ, được...”

Đợi Nhạc Thính Phong vào phòng để quần áo rồi, Yến Thanh Ti mới thở phào, cô đứng dậy đi giày, trong lòng cảm thấy rất ngột ngạt.

Nhạc Thính Phong bước ra, Yến Thanh Ti đã trở lại như bình thường, anh đón lấy túi cô, ôm vai cô xuống lầu.

“Mẹ, bọn con không ăn sáng đâu, bọn con ra ngoài đã, lát về rồi ăn sau.”

Nhạc phu nhân tỏ ra nghi hoặc: “Hai đứa đi đâu đấy? Bữa sáng chuẩn bị xong hết cả rồi, có ra ngoài cũng ăn chút gì đi đã.”

Yến Thanh Ti cười nói: “Bác gái, con đi dự tang lễ, sẽ về ngay thôi.”

“À... vậy... hai đứa đi sớm về sớm nhé!”

“Vâng! Bác gái... Miên Miên còn chưa xuống ạ?” Yến Thanh Ti thuận miệng hỏi một câu.

Nhạc phu nhân nói: “Nó dậy từ sớm rồi, bảo về thu dọn một chút, mấy ngày rồi con bé chưa về quét dọn mở cửa, thay đổi không khí.”

Yến Thanh Ti sững sờ, Quý Miên Miên... Trong lòng, kỳ thật sớm đã có Diệp Thiều Quang rồi sao?

...

Tới nơi, Yến Thanh Ti bảo Nhạc Thính Phong đợi cô ở trên xe.

Khu mộ này đã được Diệp gia mua lại từ nhiều năm trước, chuyên để an táng người nhà họ Diệp.

Yến Thanh Ti nhìn xung quanh thấy rất nhiều người nhà họ Diệp đứng ở góc tây bắc, ai cũng mặc đồ đen.

Yến Thanh Ti đi tới, cô mặc một chiếc váy liền thân đỏ đen bó sát người, khác thêm một chiếc áo da, trang phục rất trịnh trọng, đẹp động lòng người, giống như bước trên thảm đỏ vậy.

Người nhà họ Diệp nhìn thấy cô, ánh mắt mỗi người đều khác nhau.

Yến Thanh Ti hỏi một đứa trẻ tầm năm sáu tuổi: “Có thể cho chị mượn bó hoa này một chút được không?”

Đứa trẻ ngây ngốc đưa cho cô, Yến Thanh Ti nói một tiếng cảm ơn, cô băng qua đoàn người, đi tới trước bia mộ, đặt hoa xuống.

“Hôm nay tôi tới tiễn bà một đoạn, xuống đấy nếu gặp mẹ tôi thì hãy nhớ các người còn nợ bà ấy một lời xin lỗi.”

Diệp Kiến Công thấy hành động của Yến Thanh Ti liền hỏi: “Cô Yến có suy nghĩ gì về buổi tang lễ này không?”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Có...”

Cô ngoảnh lại nhìn Diệp Kiến Công, đôi môi đỏ yêu diễm như một yêu nữ, cô nói: “Suy nghĩ của tôi lúc này chính là sớm muộn cũng có ngày, tên trên bia mộ sẽ đổi thành tên ông, tới lúc đó tôi cũng sẽ tới tham dự, chắc hẳn ngày ấy sẽ mau tới thôi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 886: Rõ Ràng Yến Thanh Ti Là Một Mối Họa

Yến Thanh Ti cố ý khiêu khích, nhưng điều đó lại chẳng khiến Diệp Kiến Công tức giận, nét phẫn nộ lướt qua gương mặt ông ta rồi biến mất, nhanh chóng khôi phục lại vẻ ban đầu.

"Vậy tôi xin được cám ơn cô Yến trước. Đáng tiếc, tôi đây tuổi tác tuy đã cao nhưng sức khỏe vẫn còn tốt lắm! Mà ngược lại cô Yến đây thì... người ta vẫn thường hay nói hồng nhan bạc mệnh, cô Yến cẩn thận đừng giẫm phải vết xe đổ của mẹ cô đấy."

Xung quanh toàn bộ đều là người của nhà họ Diệp, không có một người nào dám mở miệng, sáng sớm ở khu nghĩa trang có chút lạnh. Hoặc có lẽ là do ở đây ít người đến, hoặc là nơi đây là nơi yên nghỉ của người chết nên âm khí nặng, một cơn gió thổi qua cũng khiến cho người ta sởn da gà, lạnh sống lưng.

Ai cũng có thể nghe được rành mạch cuộc nói chuyện giữa Yến Thanh Ti và Diệp Kiến Công.

Màu son đỏ trên môi của Yến Thanh Ti còn đẹp hơn cả máu, đuôi mắt nhướng lên khiến cho đôi mắt có vẻ dài thêm, gương mặt xinh đẹp có thêm vài phần anh khí, đặc biệt là khi cô cười, khóe miệng cong cong, rõ rành rành là một mầm tai họa.

Không ít đàn ông nhà họ Diệp nhìn thấy gương mặt đó đều dại ra, si mê.

Yến Thanh Ti bật cười rất to: "Tôi biết tôi đẹp, không cần ông Diệp phải nhắc nhở, và điều này thì rất nhiều người đều biết. Còn về phần sống chết của tôi thì... lại càng chẳng cần ông quan tâm. Tôi ấy à, quả thật thân phận nhấp nhô, quãng đường đã đi qua cũng không hề bằng phẳng, nhưng có một điều đặc biệt tốt, đó chính là cái mạng này của tôi cứng lắm. Ông xem, tôi khắc chết cha ruột mẹ ruột, rồi cả mẹ kế, khắc chị mình thành điên, em trai mình thành người thực vật, ông có thể thấy số phận của tôi đây cứng đến thế nào rồi đấy. Ba năm ở nước M, người muốn tôi chết có nhiều lắm, nhưng tôi vẫn còn sống sờ sờ, chẳng sứt mẻ gì mà quay về đây này. Ông nên biết, người như tôi còn sống dai hơn ai hết, không đem những kẻ nào đó khắc chết, tôi tuyệt đối không thể chết sớm được đâu!"

Diệp Kiến Công cắn răng, ông ta đột nhiên phát hiện ra rằng Yến Thanh Ti

thật sự nói rất đúng.

Đứa con gái mới chỉ có 25 tuổi này một thân một mình vượt mọi chông gai, trốn thoát không biết bao nhiêu cuộc truy sát ở nước ngoài, hơn thế nữa còn thành công trở về nước. Cô ta trở về vào tháng 3, đến giớ mới được 5 tháng, nhưng... Yến gia đã tan tành rồi, hoàn toàn xong rồi. Người duy nhất của nhà họ Yến vẫn còn sống tốt chỉ có mình cô ta. Vốn dĩ Yến gia đã có một căn cơ vững chắc ở Lạc Thành, nhưng bây giờ... chẳng còn thừa lại cái gì.

Khi cô ta vừa mới quay về không có nơi nương tựa, chỉ bằng bản thân đã quấy đảo nhà họ Yến long trời lở đất. Bây giờ sau lưng cô ta có Nhạc Thính Phong làm chỗ dựa, cô ta... càng chẳng có gì phải kiêng nể.

Diệp Kiến Công đột nhiên hối hận, ông ta đã bỏ lỡ cơ hội tốt nhất để đối phó với Yến Thanh Ti.

Khi cô ta vừa mới về nước, ông ta cho rằng vợ chồng Yến Tùng Nam và Diệp Linh Chi có thể dọn sạch cô ta, nhưng không ngờ hai người đó đều đã chết, còn cô ta thì vẫn sống sờ sờ ra đấy. Giờ nghĩ lại mới phát hiện ra chiến tích của cô ta huy hoàng thế nào. Cô ta đã đứng vững trong giới giải trí ở trong nước, có muốn động đến cô ta cũng khó khăn.

Diệp Kiến Công vuốt ve cái ba-toong, nói: “Cô Yến thật thích nói đùa, bây giờ còn ai mê tín đến thế nữa...”

Yến Thanh Ti giơ tay lên vuốt tóc, cô cười nói: “Tôi không phải là người thích nói đùa gì đâu, những câu hài hước tôi nói ấy thường đều là sự thật đó, không phải là mê tín. Chúng ta cứ chống mắt lên mà xem, tôi còn khắc chết thêm nhiều người nữa, và ông sẽ phát hiện ra con người của tôi... thật sự chẳng có gì hài hước cả. Tôi và nhà họ Diệp các người tính ra cũng có chút dây mơ rễ má... nói không chừng kẻ xui xẻo kế tiếp đây sẽ là người của nhà họ Diệp? Ồ, có lẽ Diệp đại công tử nhà các người trở thành thằng ngốc cũng là do tôi khắc cũng nên?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 887: Vì Cô Ấy, Tôi Có Thể Đối Địch Với Bất Cứ Ai

"Ai ya, nói ra thì tôi là một tai tinh thật đấy, phải tránh xa tôi ra mới đúng."

Tim Diệp Kiến Công đập thịch một cái, Yến Thanh Ti chỉ nói bừa hay chuyện lúc trước của Vỹ Quang quả thật có liên quan tới cô ta? Còn nữa, chẳng lẽ cô ta muốn xuống tay với tất cả người nhà họ Diệp sao?

Diệp Húc Quang tiến lên một bước: "Cô Yến, trước mộ người chết mà nói như vậy thì thật không biết tôn trọng người khác đấy?"

Yến Thanh Ti cười như không cười, cô nhìn Diệp Húc Quang một lượt. Nhìn tới nỗi anh ta sởn hết cả tóc gáy, rã rời. Đôi mắt hồ ly kia của Yến Thanh Ti, nếu cô muốn, cô có thể câu mất hồn bất cứ người đàn ông nào.

Yến Thanh Ti cười chế giễu: "Tôn trọng? Khi bà ta còn sống tôi còn chẳng tôn trọng bà ta, chết rồi còn muốn tôi tôn trọng thế nào? Nếu muốn bắt chuyện với tôi thì việc gì phải lấy cái cớ kỳ quặc như vậy?"

Diệp Húc Quang bị nụ cười của Yến Thanh Ti như câu mất hồn, hắn nhìn cô cũng thấy tim đập loạn nhịp.

Diệp Kiến Công hung hăng nói: "Húc Quang, lui xuống."

Ông ta thầm nghĩ trong lòng, đúng là người trẻ tuổi, mới tiếp xúc hai ba lần đã có thể bị một con tiện nhân mê hoặc.

Yến Thanh Ti cười nhẹ một tiếng, cô nói với Diệp Kiến Công: "Tang lễ này kết thúc rồi, tôi cũng phải đi đây. Cuối cùng, xin chúc Diệp tiên sinh khỏe mạnh, ngàn vạn lần đừng chết quá sớm, nếu không... sẽ bỏ lỡ rất nhiều kịch hay đấy."

Diệp Kiến Công bị Yến Thanh Ti nói cho nghẹn họng, ông ta trợn trừng mắt.

"Không khiến cô Yến phải bận tâm, thân thể tôi rất tốt."

Trước khi đi, Yến Thanh Ti lại nói với Diệp Kiến Công một câu: "Vị nhị công tử của Diệp lão tiên sinh đây trông có vẻ... thuận mắt hơn đại công tử

đấy...”

Thuận mắt đến nỗi... cô càng muốn hủy hoại thử xem!

Yến Thanh Ti ngẩng đầu, cô đi lướt qua Diệp Húc Quang, băng qua đoàn người rời khỏi đó.

Giây phút cô bước qua, Diệp Húc Quang ngửi thấy một mùi hương như ngấm cả vào người, mùi hương ấy giống như chính con người cô, có thể khiến người ta mãi mãi khắc ghi, muốn quên cũng không thể quên được.

Diệp Kiến Công tức giận quát: “Con ranh này là một con rắn độc, tránh xa nó ra.”

Diệp Húc Quang vội cúi đầu, nói: “Vâng, thưa ba.”

Đứa bé đưa cho Yến Thanh Ti bó cúc trắng bỗng nói: “Nhưng... ông nội ơi, chị ấy rất xinh mà... xinh hơn tất cả các bạn nữ mà con từng gặp luôn!”

Mẹ thằng bé đập một cái lên vai nó: “Nói linh tinh, phụ nữ càng đẹp thì càng xấu xa, con còn nhỏ không hiểu chuyện thì đừng nói lung tung. Đó là một người phụ nữ xấu xa đấy.”

Thằng bé chẹp chẹp miệng hứ một tiếng, quay đi không nói nữa!

Diệp Kiến Công thấy bóng lưng Yến Thanh Ti: “Về hết đi, sau này tất cả nhớ kỹ cho tôi, ai thấy người phụ nữ này cũng đều phải đề cao cảnh giác, đừng có động tâm những thứ không nên có, cẩn thận nếu không cô ta cắn một cái là chết luôn đấy.”

Người nhà họ Diệp nườm nượp gật đầu.

...

Yến Thanh Ti thấy Nhạc Thính Phong đứng cách đó không xa, anh không ngồi trên xe đợi mà đứng ở vị trí có thể dễ dàng trông thấy cô,

Cô nhìn vào mắt anh, anh vẫn luôn nhìn cô, ánh mắt đen nháy bao dung hết thảy mọi điều.

Trên đời này, ngoài Nhạc Thính Phong ra, chắc không còn bất cứ người đàn ông nào có thể chấp nhận tất cả sự xấu xa của cô, coi mọi khuyết điểm của

cô thành ưu điểm giống như anh.

Khi tất cả mọi người đều cho rằng cô là một phụ nữ xấu xa tội ác tày trời, chỉ có anh vẫn coi cô như một cô gái nhỏ bé vẫn cần được bảo vệ.

Nhạc Thính Phong dắt tay Yến Thanh Ti: “Lạnh không?”

“Hơi hơi.”

“Lên xe, về nhà ăn cơm đi.”

“Được!”

Nhạc Thính Phong mở cửa xe để cô lên, khi anh đang vòng qua ghế lái, phía sau liền truyền tới giọng của Diệp Kiến Công: “Cháu Nhạc, vì một người đàn bà, cẩn thận cơ nghiệp bao năm của Nhạc gia sẽ bị cô ta hủy hoại trong một ngày đấy.”

Diệp Thiều Quang ngoảnh lại, anh cười nói: “Ai có thể hủy được Nhạc gia thì tôi không biết, nhưng tôi biết tôi có thể hủy hoại cả Diệp gia của các người. Kẻ thù của cô ấy chính là kẻ thù của tôi, vì cô ấy, tôi có thể đối địch với bất cứ ai.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 888: Ông Đây Định Sẽ Đập Chết Ông Trên Bờ Cát Đấy

Diệp Kiến Công không ngờ cũng tự nói một câu: “Người trẻ tuổi quá dễ kích động... Cẩn thận, chơi với lửa có ngày chết cháy đấy.”

Nhạc Thính Phong lạnh nhạt nói: “Người trẻ tuổi chính là khi kích động, thế gian này sóng sau xô sóng trước, rồi tan biến trên bờ cát. Lúc trẻ không chơi, chẳng lẽ đợi đến già rồi bị người ta đánh tơi bời sao?”

Diệp Kiến Quang bỗng không biết nên nói gì, Nhạc Thính Phong như vậy chẳng phải như nói: Ông đây chính là muốn dồn ông vào chỗ chết đấy.

Một Yến Thanh Ti lại thêm một Nhạc Thính Phong, hai cái miệng độc địa này có thể độc chết người ta.

Diệp Kiến Công cười lạnh một tiếng: “Nếu cháu Nhạc đã không nghe lời khuyên, vậy những lời ban nãy coi như ta chưa nói...”

Ông ta còn chưa nói hết, Nhạc Thính Phong đã cắt lời: “Vừa xong ông có nói gì à?”

Diệp Kiến Công hộc máu!

Ông ta hừ một tiếng: “Người trẻ tuổi đừng quá ngông cuồng, ba mày vẫn còn đang ở trong trại giam đấy. Ngay đến luân thường đạo lý mày còn có thể làm trái, cẩn thận gặp báo ứng!”

Nhạc Thính Phong cười nói: “Nếu nói làm chuyện xấu sẽ bị báo ứng, vậy xem ra ông cũng làm ra không ít chuyện xấu đâu, nếu không sao con trai ông lại thành ra như vậy? Cháu gái vừa mới chôn cất, cháu trai đã vào tù, chậc... Tính ra tôi còn kém ông nhiều.”

Diệp Kiến Công tức đến nổ phổi, đừng câu từng chữ của Nhạc Thính Phong đều như quả bom, đều như những mũi kim đâm thẳng vào chỗ đau của ông ta.

Nhạc Thính Phong thấy sắc mặt tức giận tới tái xanh của Diệp Kiến Công, ngực phập phồng, lỗ mũi phình ra, mắt anh lướt qua một tia lãnh ý: “Thanh Ti nhà chúng tôi còn chưa ăn sáng, tôi không thể phí thời gian nói chuyện

phiếm với Diệp lão tiên sinh được nữa. Nếu ông thật sự rảnh rỗi, vậy không bằng tới thăm thằng con lớn của mình nhiều hơn đi... nếu không, đời người vô thường, lỡ ngày nào đó lại không gặp được nữa thì sao? Xin cáo từ, tôi tin là không lâu nữa chúng ta lại gặp nhau thôi...”

Khi Diệp Kiến Quang đang tức nổ đom đóm mắt, Nhạc Thính Phong đã mở cửa ngồi lên xe.

Anh khởi động xe, nghĩ tới một chuyện, anh liền quay ra cười khẩy với Yến Thanh Ti, sau đó hạ cửa sổ xe xuống nói: “À, phải rồi, Diệp lão tiên sinh, suýt chút nữa thì quên mất một chuyện, Diệp Thiều Quang nhờ tôi nói với ông một tiếng, anh ta sống tốt lắm, sẽ nhanh ra thôi, bảo ông bác cả là ông không cần lo cho anh ta đấy.”

Diệp Kiến Công: “Mày...”

Nhạc Thính Phong vẫy tay: “Chúc hai người sớm được đoàn tụ, tạm biệt.”

Anh giẫm ga, chiếc xe liền lao đi.

Diệp Húc Quang lo lắng nói: “Ba, thằng nhóc Diệp Thiều Quang giờ về cùng một giuộc với Nhạc Thính Phong. Hai tên này vốn đã khó đối phó, giờ chúng nó lại kết hợp với nhau, chuyện này chẳng phải là càng khó xử lý sao?”

Diệp Kiến Công cả giận nói: “Không cần mày phải nói tao cũng biết.”

Diệp Húc Quang lại nói: “Hơn nữa... Diệp Thiều Quang còn tìm cả Hạ Lan Phương Niên. Tên nhãi đó cũng rất giỏi, từ trước tới giờ hắn chưa thua kiện bao giờ... Con đã phái người đi điều tra rồi, nghe nói chỉ mấy ngày nữa thôi là hắn có thể bảo lãnh cho Diệp Thiều Quang ra rồi.”

Sắc mặt Diệp Kiến Công sầm xuống: “Câm miệng, về rồi nói.”

Những điều này sao ông ta lại không biết chứ, ông ta đã hối hận từ lâu rồi, chuyện lần này không ngờ lại đẩy con tiểu hồ ly Diệp Thiều Quang kia tới bên Nhạc Thính Phong.

Là cháu trai mình, ông ta nhìn anh ta từ nhỏ tới lớn, Diệp Thiều Quang giỏi giang thế nào sao Diệp Kiến Công lại không biết chứ?

Diệp Kiến Công không chỉ một lần nghĩ, nếu Diệp Thiều Quang là con trai

của ông ta thì tốt biết bao. Trong lũ trẻ, có Diệp Thiều Quang là có năng lực nhất, thủ đoạn nhất, có tiền đồ nhất, tiếc là... không phải con trai ông ta. Nếu là con trai ông ta thì giờ ông ta đã giao hết cả Diệp gia cho anh rồi.

Nhưng hiện tại, một bước sai, từng bước đều sai...

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 889: Tên Nhãi Đó Trở Nên Hung Ác Rồi Thì Đến Cha Mẹ Cũng Không Thèm Nhận

Vốn dĩ Diệp Thiều Quang ở thế trung lập, nhưng hiện tại nó đã chọn Yến Thanh Ti rồi.

Tên nhãi đó khi đã ra tay thì độc ác vô cùng, ngày đến cả họ hàng thân thích gì cũng không nhận hết.

Khi nó ra, việc đầu tiên nó làm chắc chắn sẽ là trả thù. Sớm biết sẽ rơi vào cảnh này, ông ta đã không nên vội vàng giết Diệp Linh Chi như vậy.

Ngồi trên xe, Diệp Húc Quang không nhịn được nói: "Ba, không thể để Diệp Thiều Quang ra được, nếu nó ra, chúng ta sẽ..."

Hắn còn chưa nói xong, Diệp Kiến Công đã đảo mắt khiến hắn sợ đến mức không dám ho he nữa.

"Tao còn cần mày phải dạy tao nên làm thế nào à? Lái xe đi."

Diệp Húc Quang không dám nhiều lời nữa.

Xe của Diệp gia liên tiếp rời đi, khu mộ yên tĩnh trở lại.

Phần mộ của Diệp Linh Chi ở tít tận góc ngoài, vô cùng hiu quạnh. Khi còn sống, bà ta luôn thích khoe khoang, kiêu ngạo, càn quấy, giờ chết rồi chẳng phải cũng chỉ còn lại một tấm bia lẻ loi, cô quạnh thôi sao?

...

Nhạc phu nhân mua đồ xong, sắp xếp đâu vào đấy, bà bảo Nhạc Thính Phong đặt vé máy bay, chuẩn bị để mai đưa Yến Thanh Ti tới Tô Thành.

Yến Thanh Ti lo rằng sau tới đó sẽ rất bất tiện, cô vừa nhận một vai cameo (vai khách mời) cho một bộ phim, đất diễn không nhiều, bộ phim đó vừa hay cũng được quay ở Tô Thành. Đây là bộ phim được chuyển thể từ một bộ ngôn tình nổi tiếng, lượng theo dõi rất cao.

Sau khi nhận lời, Yến Thanh Ti mới nói với Nhạc Thính Phong nên anh cảm thấy hơi giận.

Yến Thanh Ti dỗ: “Vừa vặn tới đó cũng có việc để làm, nếu không cả ngày từ sáng đến tối chẳng làm gì. Cũng không bận đến nỗi cả ngày không thấy mặt mũi đâu, thế không phải tốt à, không làm chậm trễ thời gian.”

Nhạc Thính Phong vốn định càm ràm vài câu, nhưng thấy cô nói vậy, anh càng hiểu nỗi bất an trong lòng cô.

Cô sợ người nhà họ Tô sẽ không thích cô, thế nên muốn bớt chút thời gian ở nhà họ.

Nhạc Thính Phong xoa đầu cô: “Bỏ đi, em thấy vui là được.”

“Em cũng nghỉ ngơi đủ rồi. Nếu không quay nữa, em sợ em sẽ quên đóng phim thế nào mất.”

“Mạch Văn Khiết nói em là một diễn viên trời sinh, em chỉ cần đứng ra trước ống kính là biết nên quay thế nào rồi, em còn sợ gì?”

Yến Thanh Ti lắc đầu: “Không có ai là diễn viên trời sinh cả, mà kể cả có tài năng thiên bẩm thật cũng không thể dựa vào điều này mà tự hoang phí. Thiên phú rồi cũng sẽ có lúc dùng hết, người không cố gắng vĩnh viễn không thể đứng ở nơi cao nhất được.”

Khi Yến Thanh Ti nói đến công việc của mình, ánh mắt cô sáng lên, hoàn toàn khác với khi cô muốn trả thù.

Một kiểu là chấp niệm trả thù, một kiểu là chấp nhất trong niềm đam mê.

Nhưng dù ở loại nào, Nhạc Thính Phong cũng đều cảm thấy, anh có thể bị Yến Thanh Ti làm cho chết mê chết mệt.

Quả nhiên anh đã bị trúng độc của Yến Thanh Ti mất rồi, hơn nữa còn là loại độc không có thuốc giải.

Yến Thanh Ti nhìn đồng hồ, hỏi: “Miên Miên vẫn chưa về à?”

“Chưa, chắc sắp rồi.”

Mai phải xuất phát tới Tô Thành rồi, trước khi đi Quý Miên Miên muốn gặp Diệp Thiều Quang một lần, cô đến siêu thị mua rất nhiều đồ, đồ tắm rửa, đồ ăn, còn cả... đồ lót nữa!

Quý Miên Miên cảm thấy cô thật tỉ mỉ quá, không ngờ cô có thể nghĩ đến những thứ này.

Chỉ là lần này đi rồi cô sẽ không gặp được Diệp Thiều Quang nữa.

Lần trước Diệp Thiều Quang nói rồi, anh không muốn để cô tới nữa, cho nên khi anh biết tin cô tới, anh nói thẳng với cảnh sát trại giam bảo cô đi đi, lần này anh tuyệt đối sẽ không gặp cô.

Quý Miên Miên vừa nghe liền chẹp miệng, cô đưa những thứ mình mua cho viên cảnh sát: "Vậy nhờ anh gửi những thứ này cho anh ấy giúp tôi, nói với anh ấy mai tôi sẽ đến Tô Thành với nữ thần của tôi, chắc gần đây không thể trở lại được... Những thứ này anh ấy cứ giữ mà dùng..."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 890: Tôi Sợ Sau Này Cậu Sẽ Không Tìm Được Vợ Mất

"Còn nữa... Hôm qua tôi đã quét dọn nhà cửa, thông gió cho anh ấy rồi... Vậy anh hỏi lại anh ấy một lần, anh ấy chắc chắn không gặp tôi à, ngày mai tôi đi mất rồi?"

Cảnh sát chuyển lời tới Diệp Thiều quang, kết quả anh chỉ nói một câu.

"Đi thì đi, cũng đâu phải đi rồi không về nữa."

Cảnh sát đặt đồ xuống: "Con người cậu thật là một cô gái xinh đẹp như vậy, hết lần này tới lần khác tới thăm cậu, cậu lại có thái độ này. Cậu nói xem, cậu mà cứ thế này, sau này ra rồi cũng khó tìm được vợ lắm đấy."

Diệp Thiều Quang không nói gì, anh liếc nhìn những thứ Quý Miên Miên mua cho mình.

Đa số là đồ ăn vặt của lũ trẻ con, anh bĩu môi, nào là khoai tây chiên, bánh bích quy, sô cô la, tất cả đều là những thứ mà Quý Miên Miên thích ăn. Cô tưởng rằng những thứ cô thích thì anh cũng sẽ thích, thật ra thường ngày anh mua những thứ này không phải đều chỉ vì cô thôi sao, còn anh thật sự không thích chút nào cả.

Tuy anh rất ghét những thứ này, nhưng Diệp Thiều Quang vẫn nhếch mép cười, lúc này tâm trạng anh tốt lắm.

Quý Miên Miên là người luôn giữ đồ ăn, không bao giờ chịu nhường người khác, nhưng không ngờ cô lại mang những thứ mình thích đến đây. Có thể thấy, đối với cô mà nói, Diệp Thiều Quang không phải là người có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Biết được chuyện này, Diệp Thiều Quang cảm thấy trong lòng anh như đang có một đàn bướm đang tung bay nhảy múa.

Cảnh sát hỏi: "Không gặp thật à?"

Diệp Thiều Quang bóc một gói khoai chiên ra, bẻ một miếng cho vào miệng, cắn rộp một tiếng: "Không gặp đâu, bảo cô ấy đợi tôi ra đi."

"Vậy được!"

Cảnh sát rời khỏi đó, Diệp Thiều Quang móc hết những thứ Quý Miên Miên mang tới ra, lúc nhìn thấy quần lót... anh bỗng không biết nên dùng vẻ mặt gì để nhìn nó nữa.

...

Sau hai tiếng bay, máy bay hạ cánh xuống sân bay Tô Thành.

Đây là lần đầu tiên Yến Thanh Ti đến thành phố này, trong lúc máy bay hạ cánh, cô nhìn từ cửa sổ xuống, một thành phố lạ lẫm nhưng lại đẹp không tưởng.

Thời cổ, Giang Nam đẹp đến bao nhiêu, có bao nhiêu thi từ đã từng khen ngợi thì thành phố này cũng đẹp như vậy, đại khái chỉ có những người tới đây mới biết được.

Nhưng Yến Thanh Ti lại không có tâm trạng để nghĩ xem nó đẹp đến thế nào, cô chỉ thấy căng thẳng.

Cô không biết tại sao Tô lão thái thái tự nhiên lại muốn gặp cô,

Là vì nghĩ thông rồi sao?

Chắc không phải đâu, chuyện lần trước cũng qua bao ngày rồi, không có lý nào nói bỗng nhiên lại nghĩ thông được? Hơn nữa, dựa vào quá trình đôi vợ chồng già họ Tô kia ghét cô, chắc chắn sẽ không thể chấp nhận dễ dàng thế được.

Bỗng tay Yến Thanh Ti được nắm lấy: “Nghĩ gì đây, xuống máy bay rồi.”

Yến Thanh Ti ngẩng lên cười: “Không có gì, đi thôi.”

“Đừng căng thẳng... Nếu họ thật sự có định kiến với em, anh sẽ không để em sống tại Tô gia đâu.” Nhạc Thính Phong biết Yến Thanh Ti đang nghĩ gì trong lòng.

“Ừm.”

Nếu như đây không phải là người thân của Nhạc Thính Phong, cô tuyệt đối sẽ không lo lắng tới vậy.

Nhạc phu nhân xoa đầu Yến Thanh Ti: “Đừng lo, có bác ở đây, bà ngoại con

là một người nói năng chua ngoa nhưng rất mềm yếu, thật ra là một người rất tốt, chỉ là bà chưa quen thôi. Đợi khi hiểu rõ nhau rồi, bà sẽ biết con là một cô gái tốt đến thế nào.”

Yến Thanh Ti gật đầu, cô nghĩ: Chắc chỉ có mình bác nghĩ con là một cô gái rất tốt thôi.

Yến Thanh Ti đội mũ, đeo kính xuống máy bay.

Lúc ở lối ra sân bay, cô thấy Tô Tiểu Tam và Tô Tiểu Lục tới đón.

Sau khi Tô Tiểu Lục gọi một tiếng “cô”, anh còn vẫy tay nhiệt tình với Yến Thanh Ti: “Chị dâu, lại gặp rồi.”

Yến Thanh Ti gật đầu.

Tô Tiểu Tam nói: “Cô à, mọi người đi đường vất vả rồi, mau lên xe đi, ông bà nội đã đã gọi mấy cuộc điện thoại hỏi mọi người đã tới chưa rồi đấy.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 891: Cuối Cùng Cũng Nhìn Thấy Yến Thanh Ti

Anh ta cười thân thiện với Yến Thanh Ti một cái, Yến Thanh Ti hời hợt gật đầu.

Tô Tiểu Tam sờ sờ mũi, nhớ tới những gì trước đây anh nói với Yến Thanh Ti thì trong lòng cũng thấy không được tự nhiên, nếu không phải da mặt đủ dầy thì giờ đây mặt anh ta đã đỏ rần.

May mắn Yến Thanh Ti đang đeo kính, nếu không anh cũng chẳng dám nhìn vào ánh mắt của cô.

Tô Tiểu Lục cười hì hì nói: “Cô, anh họ, chị dâu, lên xe thôi...”

Sau khi lên xe, Tô Tiểu Lục bắt đầu nói chuyện phiếm với Yến Thanh Ti về những món ăn đặc sản của Tô Thành: “Chị dâu, chị có thời gian thì em đưa chị đi chơi...”

Nhạc Thính Phong lạnh lùng nói: “Phải cần tới cậu sao?”

Tô Tiểu Lục lập tức cứng miệng, được rồi, là cậu quên béng mất chính chủ còn đang ở đây.

Nhạc phu nhân không nhịn được, hỏi: “Tiểu Lục, gần đây ông bà nội nghĩ thông suốt rồi sao?”

Tô Tiểu Lục nói: “Thì tối thứ sáu mới xem show của chị dâu xong, có thể họ cảm thấy chị dâu thật ra cũng tốt, không giống mấy lời đồn đại cho nên... nghĩ thông suốt rồi đi.”

Nhạc phu nhân sờ cằm: “Ra là như vậy!”

...

Đến Tô gia, Yến Thanh Ti cũng coi như đã có chuẩn bị nhưng vẫn không nhịn được mà hít vào một hơi.

Trước kia, cô chỉ cảm thấy Nhạc Thính Phong có tiền, làm cái gì cũng thích vung tiền ra trước, cái tính thổ hào không lệch đi đâu được. Nhưng mà bây

giờ, đến nhà của Tô gia, cô mới nhận thấy cái gì mới đúng là... hào.

Y như kiến trúc khu vườn cổ xưa nhất ở Tô Thành mà báo đài hay nhắc tới.

Sau khi đi vào, âm thanh đầu tiên mà Yến Thanh Ti nghe thấy chính là tiếng nước chảy róc rách, tiếng chim hót, nhiệt độ nơi đây thấp hơn một chút so với bên ngoài, không khí hình như cũng thoáng đãng hơn rất nhiều.

Tô Tiểu Lục từ xa gọi: "Ông nội, bà nội, cô với chị dâu tới rồi."

Khóe miệng Nhạc Thính Phong giật một cái, con hàng này thật đáng đánh, hoàn toàn quên béng anh luôn rồi.

Tô lão thái cùng Tô lão gia nghe được tiếng của Tô Tiểu Lục thì bước nhanh ra, hai người liếc mắt một cái đã nhìn thấy Yến Thanh Ti.

Tô lão thái bấm vào cánh tay bạn già: "Ông xem, đến, đến... ông nói xem tại sao đột nhiên tôi lại hồi hộp như vậy chứ?"

Tô lão gia nâng tay đẩy bộ kính lão, mắt kính vẫn nhìn chằm chằm vào Yến Thanh Ti.

Cánh tay bị bạn già bóp đau, Tô lão gia nói: "Bà nhẹ tay một chút, nhẹ một chút... thịt trên tay tôi đều bị bà bóp rơi hết rồi, tôi thấy rồi, người tới rồi..."

Nhạc phu nhân giống như một cô gái nhỏ, vội vàng chạy tới: "Ba, mẹ, con tới rồi."

"Ừ... ừ... rồi, về rồi..."

Lần đầu tiên, sự chú ý của Tô lão phu nhân không đặt trên con gái, ánh mắt của cụ vẫn dừng trên người Yến Thanh Ti.

Chờ Yến Thanh Ti theo Nhạc Thính Phong đi tới đứng trước hai người, cô đột nhiên mới nhớ ra còn chưa tháo mắt kính, vội vội vàng vàng tháo mắt kính ra, cởi mũ xuống, để lộ khuôn mặt mình.

Hai ông bà nhà họ Tô hơi kinh hãi một chút, nhìn thấy trong ti vi là một chuyện, mà chân chính nhìn người thật lại là một chuyện khác.

Nhạc Thính Phong ôm bả vai Yến Thanh Ti nói: "Ông ngoại, bà ngoại, đây là bạn gái của con."

Yến Thanh Ti bị hai ông bà nhìn chằm chằm thì có chút không được tự nhiên, cô hắng giọng nói: “Tô lão phu nhân, Tô lão tiên sinh, con là...”

Lời còn chưa nói hết đã bị Tô lão thái kéo tay “Con... chính là Yến Thanh Ti?”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Dạ... đúng con ạ...”

Tô lão thái thái bất thình lình nâng tay lên bóp mặt Yến Thanh Ti một cái, sau đó quay đầu nói với bạn già: “Ông coi này, là thật, còn sống... ông nhìn xem... Vậy ông có thấy giống không... giống nhau như đúc... người thật còn giống hơn trong tivi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 892: Con Dâu Của Con Đẹp Không?

Yến Thanh Ti đã chuẩn bị sẵn lời chào hỏi, lại không cách nào nói ra được.

Là thật?

Còn sống?

Đây là cái quỷ gì thế?

Yến Thanh Ti nghiêng đầu nhìn Nhạc Thính Phong, mặt anh lúc này cũng đầy vẻ hoang mang, lại nhìn Nhạc phu nhân, bà vẫn còn chìm trong nỗi khiếp sợ bị mẹ ruột lạnh nhạt chưa tỉnh lại được.

Tô lão gia cũng nhìn chằm chằm vào mặt của Yến Thanh Ti. Lần này tới đây, Yến Thanh Ti nghĩ mấy người già chắc sẽ không thích mấy cô gái trang điểm lòe loẹt nên cô chỉ bôi một ít kem chống nắng, ngay cả đồ trang sức cũng không đeo.

Nhưng mà, khuôn mặt mộc không trang điểm này của cô lại càng giống người trong tấm hình mấy chục năm về trước.

Trên đời này cũng có nhiều khuôn mặt giống nhau, nhưng giống đến mức độ này thì hoàn toàn không dám tưởng tượng.

Yến Thanh Ti bị nhìn đến phát sợ, nói: “Cái đó... cái đó... Tô lão phu nhân, ngài... ngài đang nói gì vậy?”

Tô Tiểu Tam bước lên giải vây: “Bà nội, có phải là nên để họ vào nghỉ ngơi trước không nhỉ?”

Nghe vậy Tô lão thái mới giật mình, “Khụ... vì cháu có khuôn mặt rất giống một người bạn già của bà nên bà có chút kích động. Vào trước đã, các con cũng mệt cả rồi.”

Sau đó liền kéo Yến Thanh Ti vào phòng khách.

Yến Thanh Ti có cảm giác hình như cô đã phát hiện ra được nguồn gốc tính tình của Nhạc phu nhân là di truyền từ đâu rồi.

Mà thân thể của Tô lão thái tốt thật nha, sức kéo thật mạnh mẽ.

Bà nói với Yến Thanh Ti: “Ngồi xuống, ngồi xuống...”

Nhạc Thính Phong ngồi bên cạnh Yến Thanh Ti, thái độ của bà ngoại với Yến Thanh Ti thay đổi nhanh thật, chỉ bởi vì cô trông giống một người bạn già hay sao?

Nhạc phu nhân nói với Tô lão thái: “Mẹ, con dâu của con đẹp không?”

Tô lão thái gật đầu: “Đẹp, rất đẹp...”

Cụ vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Yến Thanh Ti, bất kể nhìn như thế nào thì từ khuôn mặt cho đến gò má đều giống như đúc vậy, rốt cuộc không nhịn được nữa, cụ hỏi: “Con... con là người Lạc Thành sao? Cha mẹ con cũng vậy à?”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Vâng, khi còn bé con sống ở vùng nông thôn quanh Lạc Thành, cha mẹ con đều là người Lạc Thành.”

Tô lão thái thái lại hỏi, “Vậy trước kia mẹ con có từng nói với con chuyện lúc mẹ con còn bé không? Ví dụ như là lúc năm tuổi...”

Vẻ mặt Yến Thanh Ti vẫn rất bình tĩnh, nhưng nắm tay lại siết chặt một chút, nói: “Mẹ con mất sớm, lúc bà ấy mất con mới có tám tuổi. Mẹ chưa từng nói với con chuyện khi bà còn bé. Lúc mẹ còn nhỏ nhà rất nghèo, rất khổ nên không có chuyện gì vui để nói.”

Tô lão thái có chút thất vọng, lại hỏi: “Vậy mẹ của con...”

Nhạc phu nhân nghe không nổi nữa: “Mẹ, mẹ làm gì vậy, điều tra gia đình đấy à? Mẹ cứ như vậy con sẽ không vui đâu, vừa mới đến còn chưa uống một ngụm nước nữa. Dù sao cũng là khách, có người đãi khách như vậy sao?”

Tô lão thái giật mình tỉnh lại, cụ nhìn khuôn mặt của Yến Thanh Ti, trên mặt không có biểu hiện tức giận nhưng biểu tình lạnh nhạt, hiển nhiên... cô không muốn nói về vấn đề này.

Tô lão gia liếc mắt nhìn bạn già, hỏi quá sớm rồi.

Tô lão thái lúng túng, “Ờ thì... mẹ vui đến nỗi quên hết mọi chuyện. Tiểu Tam, mau rót nước cho mọi người...”

Tô lão gia nói với Yến Thanh Ti: “Bà ngoại của Thính Phong nhìn thấy con nên có chút kích động thôi, bà ấy hỏi chuyện này cũng không có ý gì đâu, con đừng để bụng... Lần này mời con tới chơi chính là vì muốn gặp mặt con một lần, sau này nếu con gả cho Thính Phong thì chúng ta cũng phải thường xuyên qua lại. Đây là lễ gặp mặt, chỉ là... chúng ta chỉ là hai người già, cho con một chút tấm lòng, chúng ta không theo kịp giới trẻ bây giờ, có lẽ món đồ này con sẽ không thích.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 893: Cưới Một Cô Dâu Khó Đến Thế Sao?

Tô lão thái gia nhấc một chiếc hộp gỗ tử đàn đã để sẵn trên bàn lên, đưa cho Yến Thanh Ti.

Nhạc phu nhân nói: “Bây giờ mới đúng này, Thanh Ti, con mau mở ra nhìn một chút, không phải đồ tốt chúng ta không nhận.”

Yến Thanh Ti vốn muốn từ chối, nhưng Nhạc phu nhân đã nói như vậy thì quả thực cô chẳng còn cách nào từ chối cả.

Cô tiến lên một bước, cung kính đưa hai tay ra nhận lấy cái hộp, “Cảm ơn Tô lão tiên sinh.”

Yến Thanh Ti rất cẩn thận cũng rất có lễ độ, trong lòng Tô lão gia thầm hài lòng, có tận mắt gặp mới thấy Yến Thanh Ti rất có chừng mực, đứng trước mặt hai ông bà cũng không có ý nịnh nọt, là một cô gái tốt, xem ra cưới vào nhà quả thật là không tệ.

Tô lão gia nói: “Con không cần khách khí như vậy, cũng giống như Thính Phong, gọi ông là ông ngoại đi.”

Yến Thanh Ti im lặng một lát, cô với Nhạc Thính Phong vẫn chưa đính hôn, không thể nào gọi như vậy được, cô nói: “Cái này... thật không phải phép, hay là con gọi ngài là Tô gia gia đi ạ.”

“Cũng được, con vui là được rồi.”

Nhạc phu nhân giục Yến Thanh Ti mở hộp, cô chần chừ một lát rồi cũng đưa tay mở ra. Trong hộp để hai miếng ngọc bội, là hình long phượng, một cái hình long một cái hình phượng, đều là dương chi bạch ngọc, sờ vào nhẵn mịn tựa như có thể tan ra trong lòng bàn tay vậy, hơn nữa nhìn hình dáng đều có chút cổ xưa.

Nhạc phu nhân nhìn một chút, con mắt cũng sắp rơi ra ngoài: “Trời ơi, ba lần này ra tay hào phóng quá nha. Đôi ngọc bội này lúc con đi lấy chồng hai người cũng không muốn cho con, bây giờ... chậc... quá thiên vị, con mới là ruột thịt của hai người đó nha?”

Tô lão thái vỗ vỗ con gái: “Con làm loạn cái gì, lúc con xuất giá thì của hồi

môn nhiều cỡ nào hả, còn thiếu thứ này sao?"

Hai ông bà là bề trên, không thể hạ mình nói xin lỗi với hậu bối được, trước kia quả thật hai ông bà có thành kiến với Yến Thanh Ti, đến bây giờ trong lòng Tô lão thái vẫn còn chút nghi ngờ đối với Yến Thanh Ti. Nhưng hai ông bà đã gọi người tới thì lễ ra mắt cũng không thể tầm thường được, món quà nặng một chút coi như bao hàm cả sự áy náy bên trong.

Nhạc phu nhân cười hì hì: "Con dâu của con thật tốt, đồ con muốn thì ba mươi năm sau nó lấy về cho con."

Yến Thanh Ti khép lại cái hộp, nói: "Cảm ơn Tô gia gia, Tô nãi nãi..."

...

Buổi chiều, Nhạc Thính Phong đi cùng Yến Thanh Ti đến trường quay. Sau khi cô đi, Tô lão gia nói: "Đứa trẻ này cũng không tệ, có lễ độ, có lễ tiết, tiến lùi khôn khéo, so với mấy tiểu thư danh môn cũng không kém chút nào, quan trọng là Nhạc Thính Phong thích là được."

"Chúng nó có thể thích nhau tất nhiên là tốt rồi, nhưng mà... sao lòng tôi vẫn cứ luôn hoảng sợ, ông nói xem sao lại giống đến như vậy được chứ? Nhiều lần suýt chút nữa tôi không kìm được mà gọi tên Bội Uyển đấy, không được, tôi phải gọi điện đã rồi nói sau."

Tô lão thái tìm được dãy số, sau khi có người nhận thì cụ nói một lúc rồi cúp máy.

Tô lão thái gia thấy sắc mặt cụ bà không ổn, hỏi: "Thế nào? Bên đó nói gì?"

"Là lão Hạ nhận điện thoại, Bội Uyển đang nằm viện, tôi vốn muốn hỏi xem tình trạng bà ấy như thế nào, xem có thể hỏi được chút chuyện năm đó không, nhưng mà... không biết bà ấy qua nổi năm nay hay không?"

Tô lão thái gia chỉnh cái kính lão: "Kể từ hồi đó, bà ấy cứ như người mất hồn."

Vành mắt Tô lão thái đỏ ửng: "Đúng rồi, tôi nghe lão Hạ nói bây giờ bà ấy ở viện, lúc tỉnh táo cũng không nói lời nào, chỉ gọi tên con gái... tôi nghe cũng thấy xót xa."

Tô lão gia yên lặng một hồi, rồi quyết định: "Được rồi, dù sao đứa nhỏ này

cũng là người của nhà chúng ta, chuyện này sớm hay muộn nó cũng phải biết. Nếu như nó không có liên quan gì tới Hạ gia thì tốt, ngược lại nếu thật sự có quan hệ thì chúng ta cũng phải bảo vệ nó thật chu đáo..."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 894: Một Vị Công Chúa Đang Lưu Lạc Dân Gian

Ánh mắt Tô lão thái sáng lên, vỗ bạn già một chút: "Ông nên nghĩ vậy từ sớm, làm hại tôi mấy ngày nay ăn không ngon ngủ cũng không yên, ông nói xem nhỡ đâu là thật thì làm thế nào đây? Nếu đặt ở thời trước thì con bé chính là một vị công chúa đang lưu lạc dân gian, chúng ta sao có thể giấu được?"

Tô lão gia cười, lắc đầu nói: "Đến thời nào rồi mà con công chúa... Bà đừng quậy nữa, Mi Mi với bọn nhỏ tới cả rồi, buổi tối gọi tụi thằng cả về đi, lần đầu tiên Thanh Ti đến ra mắt, chúng nó làm bề trên không thể thất lễ được."

Tô lão thái gật đầu: "Ông yên tâm, để tôi gọi điện thoại kêu chúng nó trở về."

Tô lão gia thở dài một tiếng: "Thằng cả với con trai lão Hạ vẫn luôn qua lại, quan hệ của hai chúng nó cũng không tệ. Nếu bà không thể gặp trực tiếp Bội Uyển thì chi bằng để thằng cả đi hỏi một chút đi, cái năm xảy ra chuyện nó cũng đã mười bốn tuổi rồi, em gái xảy ra chuyện gì chắc nó cũng biết."

Tô lão thái cau mày: "Nhưng mà bây giờ con trai lão Hạ chắc rất bận rộn, dẫu sao bây giờ nó cũng là..."

Tô lão gia lại cười một cái lắc đầu: "Có bận rộn đi nữa, có ở địa vị cao hơn nữa thì cũng là... người, chưa kể chúng ta cũng không kém bọn họ mà. Bà xem, bà quá cẩn thận rồi..."

"Ý tôi không phải như thế, chỉ là tôi thấy đột nhiên đi tìm thì có chút kỳ lạ. Thôi, đều nghe ông cả, dù sao tôi cũng chẳng có biện pháp tốt hơn."

Tô lão gia vỗ vỗ bả vai của Tô lão thái: "Bà suy nghĩ nhiều quá rồi... Đúng rồi, Mi Mi với Thính Phong đều thích Yến Thanh Ti, tôi thấy đứa nhỏ này cũng không tệ, bà tốt với nó một chút. Dù sao sau này cũng gả đến Nhạc gia, chung sống với Thính Phong, bà có muốn quản cũng vô ích."

Tô lão thái gật đầu: "Tôi biết rồi, còn cần ông phải nói chắc... chỉ là tôi... haiz..."

Tô lão thái lắc đầu một cái, câu nói kế tiếp vẫn chẳng nói ra.

Mặc dù Yến Thanh Ti có bộ dạng giống với Bội Uyển, hôm nay gặp mặt cũng thấy đứa nhỏ này thực sự không tệ. Nhưng Tô lão thái nhìn ra được, Yến Thanh Ti không phải là một cô gái đơn thuần, con bé rất trầm ổn bình tĩnh. Một cô bé mới hơn hai mươi tuổi không thể có đôi mắt như vậy được, quá mức nặng nề.

Tới Tô gia, thấy gia thế của Tô gia, cũng thấy được đôi ngọc bội quý kia nhưng trong mắt lại không hề có nửa điểm ngạc nhiên hay mừng rỡ, một chút tham niệm cũng không hề có. Tô lão thái cảm thấy cô gái này không hề đơn giản.

Người có giáo dưỡng hay giàu có cỡ nào thì khi tới Tô gia đều không nhịn được khen ngợi vài câu, trong mắt cũng toát ra vài phần hâm mộ, thèm muốn: Tôi cũng muốn ở trong căn nhà tốt như này.

Nhưng đôi mắt kia của Yến Thanh Ti lại giống một cái giếng, tối om, sâu hun hút, không có bất kỳ gợn sóng nào. Cô gái như vậy tốt thì tốt thật, nhưng đứa con gái ngu ngốc của bà sao có thể chống đỡ được Yến Thanh Ti?

Nhạc phu nhân gọi điện cho Yến Thanh Ti, bảo cô buổi tối về nhà sớm một chút, tối nay người của Tô gia cũng sẽ về, cả nhà muốn làm gia yến để chào mừng bọn họ tới. Vì vậy Yến Thanh Ti thương lượng trước với đạo diễn về thời gian quay phim, quay xong lại vội vàng chạy trở về, cuối cùng cũng có mặt ở nhà trước bảy giờ rưỡi.

Yến Thanh Ti lo lắng bước gấp, Nhạc Thính Phong nói: “Đừng vội, cậu mợ đều rất dễ ở chung, em cứ chờ nhận quà là được.”

Yến Thanh Ti nói: “Lần đầu tiên em tới, nếu tới muộn thì không tốt lắm, anh đi nhanh một chút.”

Nhạc Thính Phong bóp bóp tay cô: “Yên tâm đi, không muộn được. Tô gia không có nhiều quy củ như vậy, dù cho em có đến muộn thật thì cũng chỉ phạt em một ly rượu thôi, yên tâm đi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 895: Người Thích Em Quá Nhiều, Anh Còn Chưa Đồng Ý Đâu

Hai người đi qua hành lang trên hồ nhân tạo kế bên lương đình, từ xa đã thấy Nhạc phu nhân và Tô lão thái đang đứng đó, chắc là đang đợi hai người họ.

Nhạc Thính Phong nói: "Xem kìa, anh bảo em rồi, không muộn được đâu, bà ngoại với mẹ còn ngồi bên ngoài kia kìa. Đi, chúng ta qua đó."

Còn chưa tới gần đã nghe thấy Tô lão thái nói: "Thật ra thì... mẹ không có cách nào để thích Thanh Ti cả, mẹ vẫn thích cô gái thanh thuần, đơn giản một chút, không suy nghĩ quá nhiều, giống như... cháu gái lão Uông vậy. Trước kia mẹ muốn tác hợp cho hai đứa nó, dù sao lúc Thính Phong còn bé cũng chơi đùa với cô bé đó rất tốt, nói không chừng có thể thành một chuyện tình thanh mai trúc mã..."

Nụ cười trên mặt Yến Thanh Ti cứng ngắc, tròng mắt Nhạc Thính Phong cũng sắp rơi ra ngoài, nói linh tinh gì vậy? Ai mà nhớ nổi con mẹ nào họ Uông hay Uổng chứ?

Nhạc Thính Phong đang định lên tiếng đã bị Yến Thanh Ti đè lại.

Cô xoay người đi, Nhạc Thính Phong lập tức đuổi theo.

Nhạc phu nhân phun một ngụm nước ô mai vừa uống vào miệng, nói: "Mẹ, đừng có xem... mấy cái chuyện tình Quỳnh Dao gì gì đó nữa đi. Mẹ muốn kiểu đó nhưng con không muốn. Thằng con trai ngốc của con chỉ số thông minh đã thấp, lại lấy thêm một đứa có chỉ số thông minh thấp về nữa thì cháu nội con sẽ thành cái dạng gì? Thằng ngu sao? Với con thì nhất định con dâu phải thông minh, đầu óc phải biết tính toán, tính khí còn phải tốt, con với Nhạc Thính Phong cố gắng bao lâu nay mới khiến Thanh Ti thích Thính Phong một chút, mẹ đừng có phá hoại chuyện của con."

Tô lão thái gật đầu: "Ai da, mẹ biết, mẹ chỉ nói một chút thôi... Dù sao thì Thính Phong cũng đã có người nó thích rồi, hơn nữa còn thích thật sự chứ không phải kiểu tùy tiện vui chơi một chút, mẹ có thể làm chuyện gì hồ đồ sao?"

Nhạc phu nhân vô cùng nghiêm túc nói: "Nói cũng như không, mẹ thật là...

tuổi càng lớn lại càng hồ đồ. Chuyện này mà để Thanh Ti nghe được thì con bé phải buồn biết bao nhiêu, mẹ không thương Thanh Ti nhưng con thương."

Tô lão thái chua xót: "Con đúng là... có con dâu rồi thì mẹ đẻ cũng không cần."

"Mẹ, mẹ không trải qua nên mẹ không biết đó thôi, nếu không có Thanh Ti con đã bị người ta bắt nạt tới chết lâu rồi..."

"Được, được, được rồi, không nói gì bảo bối của con nữa, sao hai đứa nó còn chưa về?"

"Để con gọi điện hỏi xem."

...

Trong đêm tối, Yến Thanh Ti đi rất nhanh, Nhạc Thính Phong chạy ở phía sau liên tục gọi tên cô.

Trong một cái chớp mắt, Yến Thanh Ti rất muốn lao ra khỏi căn nhà xa lạ này, nhưng cuối cùng cô vẫn phải dừng lại.

Nhạc Thính Phong kéo tay cô, ôm lấy cô nói: "Bà ngoại chỉ thuận miệng nói thôi, em đừng coi là thật. Chuyện khi còn bé là chuyện mấy trăm năm trước rồi, họ Uông hay họ Uổng gì đó anh đã quên sạch rồi."

Yến Thanh Ti cố giải thoát những ấm ức trong ngực: "Em biết, em không giận, đi thôi, trở về thôi, đừng để mọi người chờ quá lâu."

Yến Thanh Ti không tức giận, chỉ cảm thấy có chút buồn rầu, cô đã cố gắng để Tô lão gia và Tô lão thái thích mình, nhưng... thật sự khó quá!

Chắc ngoại trừ Nhạc Thính Phong và Nhạc phu nhân, sẽ chẳng có ai thích người như cô cả.

Đột nhiên bả vai bị đè xuống, Nhạc Thính Phong ghìm chặt lấy cô, trong đêm tối, giọng nói của anh trong trẻo lạnh lùng lại nghiêm túc: "Chỉ cần anh thích em là đủ rồi, em không cần phải nhân nhượng bất cứ ai để họ thích em. Người thích em đã quá nhiều, anh còn chưa cho phép đây."

Yến Thanh Ti sửng sốt một chút, vừa rồi cô lại không cẩn thận nói lời trong lòng ra mất rồi.

“Em không phải...” Trên môi chợt thấy lành lạnh, câu nói kế tiếp hoàn toàn bị chặn lại, cô nghe thấy tiếng anh nói tràn ra từ đôi môi hai người, anh nói: “Em phải nhớ, dù người khác có thích nhưng anh không thích thì cũng vô dụng, người khác không thích em, mình anh thích... là đủ rồi!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 896: Anh Không Chịu Được Khi Nhìn Thấy Em Đau Khổ

Nhạc Thính Phong là một người rất cố chấp, so với Yến Thanh Ti còn liều mạng hơn.

Ngay cả chính anh cũng không nghĩ mình sẽ thích một người nhiều đến vậy, giống như là bị ma nhập, chỉ cần nhìn thấy cô thì sẽ không thể không chế được bản thân mình. Nhìn cô làm chuyện xấu, anh sẽ kích động, nhìn cô thương tâm thì đau lòng, nhìn cô bị sỉ nhục anh sẽ tức giận. Anh chưa từng nghĩ để Yến Thanh Ti lấy lòng bất cứ một ai, cô chỉ cần là chính mình là đủ rồi,

Trước mặt ông bà ngoại, mặc dù trông cô như không cố ý làm cái gì, cũng không nói câu gì đặc biệt để lấy lòng họ, nhưng thực chất, trước khi tới Tô Thành cô đã chuẩn bị rất nhiều. Lúc anh không có ở nhà, cô đã lén hỏi mẹ anh sở thích cá nhân của mỗi người trong Tô gia, hỏi cả các quy củ, cùng mẹ anh đi mua những thứ mà người già sẽ thích.

Trước khi tới, vì sợ ông bà tuổi đã cao sẽ ghét những cô gái trang điểm quá đậm, cô liền không trang điểm, quần áo cũng không dám mặc quá mức nổi bật, đều là trang phục đơn giản màu trắng.

Nhạc Thính Phong chưa từng thấy Yến Thanh Ti đứng trước mặt ai mà phải dè dặt như vậy, cho tới bây giờ cô đều tùy ý, chưa bao giờ quan tâm đến cái nhìn của người khác.

Anh ôm Yến Thanh Ti thật chặt, thấp giọng nói: “Em chỉ cần là chính em thôi là được rồi, chỉ cần em vui vẻ là được. Anh không chịu được khi nhìn đau đau buồn...”

“Khụ...” Một tiếng ho khan cắt đứt hai người.

Khung cảnh tốt đẹp hiếm thấy giữa hai người trong nháy mắt liền kết thúc, Yến Thanh Ti vội vàng đẩy Nhạc Thính Phong ra, quay đầu nhìn thấy Tô Trăn, trên người vẫn đang mặc đồng phục, dáng người cao ngất, khuôn mặt đẹp trai trong khung cảnh chập tối quá mức tỏa sáng, trên tay anh ta vẫn đang cầm cái mũ, đại khái là vì nhìn thấy Nhạc Thính Phong hôn Yến Thanh Ti nên sắc mặt có chút mất tự nhiên.

Khóe miệng Yến Thanh Ti giật một cái, thế này... thật quá lúng túng.

Ngược lại, Nhạc Thính Phong đến nửa phần mất tự nhiên cũng không có. Ôm lấy bả vai Yến Thanh Ti, anh cười với Tô Trăn: "Không ngờ anh cũng về được."

Tô Trăn gật đầu với Yến Thanh Ti một cái, coi như là chào hỏi, anh nói: "Tô Thành cách Hải Thành cũng không xa, đúng lúc có chuyện phải trở về giải quyết. Thời gian cũng muộn rồi, đều đi vào đi."

"Được, cùng đi đi."

Ba người sóng vai bước vào, Nhạc Thính Phong hỏi Tô Trăn: "Sao lúc nãy anh không đi đường vòng qua, cắt đứt chúng em làm cái gì? Anh cố ý phải không?"

Tô Trăn vẻ mặt không chút thay đổi nói: "Ừ... Bảy giờ bốn mươi rồi còn không đi vào, coi chừng muộn giờ lại bị phạt rượu."

Nhạc Thính Phong cười nói: "Hiếm thấy anh tốt bụng như vậy, trước đây anh chỉ mong em bị phạt rượu thôi còn gì?"

Tô Trăn liếc qua Yến Thanh Ti, cô không nói gì, từ đầu đến cuối trên môi chỉ treo một nụ cười nhẹ, lúc không nói chuyện, càng nhìn... càng giống như nhìn thấy bóng dáng của người kia trên người cô. Tô Trăn lắc đầu một cái, đây nhất định là ảo giác.

Anh ta nói: "Lần đầu tiên chú mang bạn gái về ra mắt, mấy đứa nhỏ đến đủ cả rồi mà hai người còn tới muộn thì ấn tượng sẽ không tốt đâu."

Nhạc Thính Phong nhún nhún vai: "Được rồi... cơ mà lần sau nếu có gặp, anh cứ coi như không thấy là được rồi."

Tô Trăn: "Nhất định."

...

Đi vào phòng ăn Tô gia, Yến Thanh Ti hít một hơi thật dài.

Một bước đi vào, cả phòng người đông nghịt, tất cả mọi người đều ở đây.

Trong lòng Yến Thanh Ti căng thẳng, gắt gao bóp chặt tay Nhạc Thính

Phong khiến khóe miệng anh rút một cái vì bị đau. Anh vội vàng cầm tay cô trấn an: “Cậu cả, cậu hai, cậu ba, mợ cả, mợ hai, mợ ba, mọi người đều về rồi.”

Mợ ba của Nhạc Thính Phong cười nói: “Nghe nói cháu mang bạn gái về ra mắt, mọi người không về làm sao được? Cháu ấy thế mà giỏi hơn mấy đứa anh em họ của cháu đấy, nhìn mấy đứa nó xem, đến bây giờ còn chưa thấy gì, mợ đây cũng nhức đầu lắm rồi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 897: Con Trai Ngốc Hôm Nay Đặc Biệt Đẹp Trai

Tô Tiểu Lục sờ mũi một cái, cúi đầu không nói lời nào. Bình thường cậu ta hay nói nhảm nhất nhưng ở trước mặt mẹ mình lại ngoan ngoãn y như con thỏ con vậy.

Nhạc phu nhân đắc ý cực kỳ, yeah, hôm này nhìn con trai cũng thuận mắt phết: "Chị dâu yên tâm, trở về em sẽ tìm mấy cô gái tốt giới thiệu cho chúng nó."

"Mấy người chúng ta đều bận rộn vì công việc, không có thời gian để ý tới chồng lẫn con trai, xem ra là phải nhờ vào cô hết rồi."

"Yên tâm đi, cứ để em lo."

Mấy cậu cháu trai nhà họ Tô đứng cúi đầu, không ai dám lên tiếng.

Nhạc Thính Phong kiêu ngạo hất cằm lên, nói: "Đây chính là bạn gái của cháu, cũng sắp thành vợ cháu rồi."

"Thanh Ti, để anh giới thiệu với em một chút."

Có hơi nhiều người, Nhạc Thính Phong nói tên của mỗi người, nói một lượt đến cũng đến mức sắp không nhận được ai với ai.

Giới thiệu xong, Yến Thanh Ti nói: "Hôm nay cháu quay phim hơi muộn nên về trễ, để cho mọi người phải chờ lâu, thật xin lỗi."

Ba người cậu của Nhạc Thính Phong đều là những ông chú trung niên phong độ, hơn nữa chỉ cần vừa nhìn qua đã biết họ là những người ở địa vị cao lâu năm, lúc họ nhìn Yến Thanh Ti khiến cô cảm thấy như có một một sức ép đáng sợ, lòng bàn tay cũng thấm ra một lớp mồ hôi lạnh,

Mợ cả của Nhạc Thính Phong dịu dàng cười nói: "Mọi người cũng chỉ vừa mới đến thôi, không sao cả."

Mợ ba quan sát Yến Thanh Ti từ đầu tới chân, nói: "Còn xinh hơn trên ti vi nữa nha, trước kia dì cho rằng mấy nữ ngôi sao kia đều chỉ bôi son trát phấn lên thôi, không ngờ còn có người còn không cần đồ trang điểm vẫn đẹp. Chị

dâu nói xem có đúng không?"

Mợ hai của Nhạc Thính Phong là một người nói năng thận trọng, nên chỉ gật đầu một cái: "Đúng vậy."

Tô lão gia hài lòng nhìn cả đại gia đình, nói: "Bốn người này đều là anh em họ với Thính Phong, cháu cũng biết cả rồi nên đừng khách sáo nữa. Anh cả Tô Trảm không cách nào về được, Tiểu Tứ thì đang ở nước ngoài cũng không thể về... Còn những người khác đều ở đây, đều là người một nhà, không cần khách sáo, ngồi xuống đi."

Tô lão thái vui vẻ cười nói: "Đúng nha, nếu không phải con tới thì bọn nó không chịu về đâu, lâu rồi nhà cửa không náo nhiệt như vậy."

Nhạc phu nhân kéo Yến Thanh Ti ngồi xuống, ngẩng đầu nói: "Anh cả, các anh, mọi người chuẩn bị quà hết chưa?"

Trước mặt người nhà, Nhạc phu nhân giống như trở về thời còn là một cô bé như khi còn chưa đi lấy chồng. Yến Thanh Ti rốt cuộc cũng nhìn thấy nụ cười trên Tô lão đại: "Em vội cái gì, một bữa cơm cũng đợi không kịp."

Trong lòng Yến Thanh Ti có chút buồn rầu, điều may mắn nhất của Nhạc phu nhân có lẽ là có thể sinh ra trong một gia đình như thế này chứ không phải một gia đình giàu có nào khác.

Trong gia đình này, mỗi người đều coi bà là bảo bối, dù bà đã đi lấy chồng nhiều năm, dù bà đã không còn ở cái tuổi của một bé gái nhưng tất cả mọi người nhìn thấy bà thì chỉ thấy một cô gái nhỏ, trong ánh mắt đều là vẻ cưng chiều.

Thật đáng hâm mộ!

Nhạc phu nhân cười hì hì: "Em sợ mấy người vội vàng quá nên quên mất đấy, nếu đã chuẩn bị quà rồi thì... ăn xong hãy nói."

Tô lão đại xoa đỉnh đầu của Nhạc phu nhân: "Yên tâm, không quên được."

Cơm ăn được một nửa, Tô Tiểu Lục nói với Yến Thanh Ti: "Chị dâu, chị dâu... ăn cơm xong chúng ta đánh bài đi."

Từ lần trước Tô Tiểu Lục đánh bài với Yến Thanh Ti xong, cậu ta cảm giác đánh với ai cũng chẳng còn thấy vui. Lần này nghe nói Yến Thanh Ti tới Tô

gia thì cậu ta đã về sớm hai ngày, chuẩn bị buổi tối đánh bài với Yến Thanh Ti.

Nhạc Thính Phong cười nhạo: “Lần này mang đủ tiền theo rồi sao?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 898: Tiểu Gia Đây Rất Giàu, Thua Bao Nhiêu Cũng Được

Tô Tiểu Lục vỗ ngực một cái: “Khẳng định là đủ, đây chính là nhà em, bảo đảm thua bao nhiêu có bấy nhiêu.”

Khóe miệng Yến Thanh Ti giật một cái, lời này nghe thì đầy khí phách đấy, nhưng mà... thua bao nhiêu có bấy nhiêu, sao nghe cứ thấy lạ lạ chứ?

“Hôm nay không thể đánh quá lâu với cậu được, ngày mai tôi còn có cảnh quay.”

“Không sao, có thể đánh bao lâu thì đánh, lần này chị dâu chỉ đóng vai khách mời thôi đúng không? Cảnh quay cũng không quá nhiều chứ?”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Ừ, phim này không quay nhiều lắm.”

Mợ ba vừa nghe thấy đánh bài đã sáp lại gần, nói: “Tiểu Lục suốt ngày nói con đánh bài lợi hại lắm, hôm nay phải thử một chút mới được.”

Tô Tiểu Lục vừa nghe liền nói: “Mẹ, ngay cả con mà mẹ cũng đánh không lại, còn đánh với chị dâu làm gì? Chỉ mình con thua là đủ rồi.”

Mợ ba cầm đũa gõ lên đầu Tô Tiểu Lục một cái: “Ăn nói bậy bạ gì đấy, trước kia là mẹ tha cho con đó có biết hay không hả? Ngày mai gọi Tiểu Tứ về cho hai đứa đi coi mắt.”

Tô Tiểu Lục trong nháy mắt ỉu xìu xuống, vội vàng nịnh hót, nói: “Dạ, dạ... Mẹ, ăn cơm, ăn cơm...”

Nhạc Thính Phong bóc cho Yến Thanh Ti một con cua, “Lúc này cua đang mập, em ăn một con là được, cái này quá lạnh.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Được.”

Cách chung sống của Tô gia so với cô nghĩ thì khác rất nhiều, rất có không khí gia đình, không có quy củ gì quá mức, cảm giác cũng thật ấm áp, không trách được tại sao Nhạc phu nhân lại có tính cách đơn thuần đến vậy.

Tô Tiểu Lục đợi không kịp bèn gọi người mang bàn mạt chược lên, “Chị

dâu, tới tới tới... mời ngồi.”

Sau khi Yến Thanh Ti ngồi xuống, Tô Tiểu Lục với mợ ba vội vàng giành chỗ ngồi, Tô Tiểu Lục nói: “Anh hai, mau tới, trong chúng ta anh đánh bài giỏi nhất, tới chơi cùng đi.”

Tô Trăn vốn không muốn chơi lại bị kéo ngồi xuống.

Một đám người vây quanh xem bọn họ đánh bài, ngay cả ba người cậu của Nhạc Thính Phong cũng không ngoại lệ, đứng xung quanh xem một hồi.

Tô lão tam đứng sau vợ, sau khi thua ván đầu tiên ông không nhịn được nói: “Ấy, sao lại đánh Tam Điều... khác nào trực tiếp cúng tiền cho người ta?”

Mợ ba trừng ông một cái: “Ông giỏi thì lên mà đánh... Cho ông đánh lại chẳng thua bằng sạch.”

Nhạc phu nhân ngồi sau Yến Thanh Ti cắn hạt dưa, “Ha ha, hôm nay bác đã chuẩn bị xong túi đựng tiền rồi. Thanh Ti, bọn họ đều là người có tiền, không cần hạ thủ lưu tình...”

Yến Thanh Ti cười nói: “Vậy đánh hết sức ạ?”

“Đánh hết sức, dù sao bọn họ có tiền.”

Tô lão gia nhìn mấy người chơi vui vẻ, cười nói: “Để cho bọn nhỏ chơi thỏa thích đi.”

Lại nói với Tô lão đại đang ngồi bên cạnh: “Lão đại... con tới đây, ba có chuyện cần nói.”

Đến thư phòng, Tô lão đại hỏi: “Ba, có chuyện gì ạ?”

Tô lão gia đem tấm ảnh lấy ra: “Đây là hình chụp chung của mẹ con với dì Bội Uyển lúc còn trẻ, con nhìn xem có gì không đúng?”

Tô lão đại xem ảnh, lúc này lại nhớ tới khuôn mặt của Yến Thanh Ti, rất kinh ngạc: “Cái này... cái này... sao lại giống nhau như vậy?”

Tô lão gia gật đầu: “Đúng vậy, quá giống, không chỉ Yến Thanh Ti giống với Bội Uyển mà em gái con còn nói Yến Thanh Ti rất giống mẹ con bé. Ba với mẹ con cũng vì chuyện này mà suy nghĩ mấy ngày nay.”

Sắc mặt Tô lão đại trở nên nghiêm trọng, ông hỏi: “Đây là trùng hợp sao? Thân thế của Yến Thanh Ti con có điều tra qua, tuy rằng... không quá trong sạch, làm người cũng chẳng ngay thẳng gì nhưng gia thế vẫn rất rõ ràng, cha và mẹ cô ta đều là người ở nông thôn của Lạc Thành, năm xưa là cha cô ta cưới mẹ cô ta ở quê.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 899: Yến Thanh Ti Quá Nham Hiểm, Không Phải Là Cô Gái Tốt

"Sau đó, cha cô ta lên thành phố, bò lên con gái của Diệp gia, không những vứt bỏ mà còn bức tử vợ cả. Yến Thanh Ti được đưa vào Yến gia năm tám tuổi, cũng tuyên bố với người ngoài mẹ cô ta là kẻ thứ ba. Yến Thanh Ti đối với chuyện này một mực ghi hận trong lòng, sau khi lớn lên thì báo thù cho mẹ đẻ, dùng thủ đoạn rất... âm ngoan, nhưng hiện tại đã dừng lại, từ trước tới giờ chưa từng làm chuyện gì tổn hại đến Mi Mi hay Nhạc Thính Phong, ngược lại còn bảo vệ Mi Mi rất nhiều lần."

Tô lão đại lo lắng cho em gái, cho nên sau khi biết về Yến Thanh Ti đã lập tức cho người đi điều tra.

Tô lão gia nghe vậy thì thở dài một tiếng, nhà bọn họ chọn con dâu đều không yêu cầu bối cảnh phải tốt như nào, nhưng gia thế nhất định phải trong sạch, nhân phẩm là điều trọng yếu nhất.

Yến Thanh Ti là trường hợp rất phức tạp! Nói cho cùng, đấy là con dâu của con gái mình, cũng không phải gả vào nhà họ Tô, Tô lão gia có không đồng ý cũng không có tác dụng gì lớn.

"Aizz, con nói những cái này ba đều biết, vấn đề bây giờ là hai khuôn mặt này giống nhau đến mức quỷ dị. Trên đời này, người giống người cũng không phải chuyện lạ, nhưng giống đến mức này thì... con không cảm thấy quái dị sao? Con cũng biết chuyện năm xưa của con gái lão Hạ, ba với mẹ con bây giờ vẫn muốn biết đứa bé đó đã chết hay chưa?"

Sắc mặt Tô lão đại đột nhiên nghiêm trọng: "Cái này... hình như không có khả năng. Nếu mẹ của Yến Thanh Ti chính là con gái của dì Bội Uyển thì thân thế của Yến Thanh Ti nhất định có vấn đề. Lần trước điều tra trọng điểm chỉ có Yến Thanh Ti, cũng không điều tra qua về mẹ của cô ấy, để con cho người điều tra thêm lần nữa."

Tô lão gia gật đầu: "Đúng như vậy, nếu Thanh Ti chỉ có bộ dáng giống nhau cũng không sao, ngược lại rất đơn giản. Nhưng nếu thật sự có quan hệ gì... Mẹ con với dì Bội Uyển làm bạn tốt nhiều năm qua, dì ấy vì chuyện của con gái mà thương tâm rất nhiều năm, có thể tìm được thân nhân giúp bà ấy cũng là một chuyện tốt.

Tô lão đại gật đầu: “Con biết rồi ba, con sẽ cho người điều tra.”

Tô lão gia nói thêm: “Điều tra đi, nhất định phải tra cho ra, có thể sẽ mất nhiều thời gian. Mẹ con vốn định hỏi ít chuyện từ dì Bội Uyển nhưng... hiện tại bà ấy đang nằm viện, tình hình cũng không tốt lắm. Ba nghĩ con với con trai lão Hạ nhiều năm qua vẫn có quan hệ không tệ, không bằng con hỏi một chút chuyện xảy ra năm xưa, lúc đó cậu ta cũng phải mười mấy tuổi, hơn nữa tình cảm với em gái rất sâu, hẳn là sẽ nhớ rõ ràng...”

“Vâng, con biết... Chuyện này con sẽ nhanh chóng đi làm.”

“Đi đi, về nghỉ ngơi đi.”

Tô lão đại cúi đầu, xoay người rời khỏi thư phòng.

Tô lão gia nhìn tấm hình rồi thở dài, chuyện này... thực sự rất nhức đầu.

Ngồi hơn nửa giờ trong thư phòng, Tô lão gia kinh ngạc, bạn già sao không vào tìm mình, chuyện này không đúng, chẳng phải bạn già rất quan tâm chuyện này hay sao?

Trong lòng Tô lão gia buồn bực bèn đi ra khỏi thư phòng.

Nhìn một vòng, bên ngoài không có ai, Tô lão gia còn cho rằng mọi người đã đi ngủ, kết quả còn chưa đi được bao xa đã nghe tiếng nói chuyện. Cụ đi tới nhìn thì nhất thời khóe miệng co rút một cái, mọi người đều đang chạy tới xem đánh mạt chược. Ngay cả hai người nghiêm túc nhất là Tô lão đại và Tô lão nhị đều không rời đi.

Tô Trăn sờ túi một cái, tiền hết mất rồi, trong lòng anh ta có chút hốt hoảng, trên khuôn mặt cứng nhắc cũng xuất hiện mồ hôi, bộ dạng này mà bị thuộc hạ nhìn thấy sợ rằng con ngươi sẽ rơi đầy đất mất. Anh ngẩng đầu hỏi: “Mẹ, mẹ còn tiền mặt không? Cho con mượn một ít.”

Chương 900: Không Có Em Anh Không Ngủ Được

Tô lão gia vừa nghe liền thấy rất kinh ngạc, Tiểu Nhị là người đánh mạt chược giỏi nhất trong nhà, bình thường luôn là Tiểu Nhị thắng, kết quả bây giờ sao chưa được bao lâu mà đã bị thua sạch rồi?

Yến Thanh Ti thật sự lợi hại như vậy sao?

Tô lão gia không gọi ai, tự mình đi tới nhìn một cái, bài của Yến Thanh Ti cũng không phải quá tốt mà?

Không bao lâu sau, Tô lão gia không còn lời nào để nói, bài không tốt nhưng kỹ năng tốt, người khác muốn quân gì đều không cho dù chỉ một quân.

Đi tới đằng sau Tô Tiểu Lục thì thấy Tiểu Lục đang đánh loạn, tiện tay gõ vào đầu thằng nhóc một cái, "Cháu chơi như vậy không được..."

Tô Tiểu Lục lau mồ hôi một cái: "Ông nội, tới tới... ngài đức cao vọng trọng, ngài mau trấn sân cho chúng cháu."

Nhạc phu nhân cầm một cây quạt, quạt gió cho Yến Thanh Ti: "Thanh Ti, ông ngoại con tới cũng không cần sợ, tối nay để bọn họ thua sạch đi."

Yến Thanh Ti nuốt nước miếng, cái này... sợ là không tốt lắm đâu nha.

Tô lão gia đã ra tay, không thua hai lần không được sao?

Yến Thanh Ti nhường Tô lão gia hai quân, sau đó vẫn thắng. Tô lão gia đến giờ nghỉ quả thật chịu không nổi mới cam lòng đi ngủ.

Đánh bài tới tận hai giờ sáng, Yến Thanh Ti đã buồn ngủ không chịu nổi nên đòi đi ngủ, lúc này cuộc chơi mới tan, trừ chỗ cô ngồi từ đầu đến cuối chỉ một người, những chỗ khác đều đổi người mấy lần.

Nhưng mà hiển nhiên cũng không có tác dụng gì.

Lúc tan cuộc, mợ ba vừa ngáp vừa nói: "Không được, hai ngày nữa nhất định phải báo thù, chúng ta chơi thâu đêm..."

Yến Thanh Ti cười gật đầu: "Được ạ!"

Nhạc Thính Phong đưa Yến Thanh Ti về phòng, hai người không ngủ cùng một phòng. Dẫu sao cũng đang ở Tô gia nên tất nhiên không tự do tự tại như ở nhà mình.

Phòng Nhạc Thính Phong ngay sát phòng của Yến Thanh Ti, anh kéo tay cô, nói: "Nếu em không có anh không ngủ được thì nói với anh, nửa đêm anh sẽ qua phòng em!"

Yến Thanh Ti liếc anh một cái: "Em mệt chết đi được, anh đừng ồn ào nữa, mau ngủ đi."

"Thật sự không có anh em không ngủ được mà?"

Yến Thanh Ti quả quyết lắc đầu: "Không..."

Nhạc Thính Phong nửa người tựa vào người cô: "Nhất định phải thế sao? Không có em anh không ngủ được."

Yến Thanh Ti không nhịn được muốn cười, Nhạc Thính Phong đang làm nũng với cô, cô vỗ vỗ mặt anh: "Ngoan, không ngủ được thì xem hình của em. Dù sao... hình anh lén chụp em cũng nhiều như vậy còn gì?"

Tai Nhạc Thính Phong đỏ lên, bị cô phát hiện rồi: "Xem ảnh đâu có đẹp bằng người thật!"

Yến Thanh Ti nhéo mặt Nhạc Thính Phong một cái: "Được rồi, anh đừng quậy nữa, nương nương hôm nay quá mệt mỏi, không thể sủng hạnh anh."

Nhạc Thính Phong nhìn khuôn mặt cô mang vẻ mệt mỏi, rất đau lòng nha.

"Vậy cũng được, cung tiễn nương nương."

"Ngủ ngon." Yến Thanh Ti kiễng chân, hôn lên mặt Nhạc Thính Phong một cái.

Cô xoay người vào cửa, Nhạc Thính Phong sờ lên chỗ vừa được hôn lên trên mặt, cười ngu một cái.

Anh biết hôm nay Yến Thanh Ti thực sự rất mệt mỏi, chạy nửa ngày đường, đến nơi không nghỉ được bao lâu lại phải đi quay phim, buổi tối lại vội vã chạy về, vốn phải được nghỉ sớm một chút nhưng vừa rồi lại phải cùng đánh bài với một nhà từ già đến trẻ của Tô gia, thật ra cô hoàn toàn có thể từ chối

nhưng cô không làm như vậy.

Nhưng bởi vì cô cảm thấy đây chính là người thân của Nhạc Thính Phong, cô không thể để anh khó xử vì mình được.

Yến Thanh Ti không nói bất cứ điều gì, nhưng anh nhìn cô lại càng đau lòng, cô cứ thế ương ngạnh chịu đựng, đánh tới tận hai giờ sáng.

Trở về phòng, Yến Thanh Ti vội vàng đặt báo thức, rồi nhắn tin cho Tiểu Từ để buổi sáng tới đón cô thật sớm. Sau đó, vừa nằm xuống liền ngủ, cô quá mệt mỏi, vừa chạm tới gối đã ngủ như chết.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 901: Tôi Phải Gặp Cô Gái Đó Ngay Lập Tức

Sau khi kết thúc ván bài, Tô Lão Đại quay về phòng ngủ. Ông cũng không đi ngủ ngay mà lại nghĩ đến những gì mà cha mình vừa mới nói ban nãy, đây rõ ràng không phải là chuyện nhỏ.

Lúc đánh bài, ông vẫn luôn âm thầm quan sát Yến Thanh Ti, trước đây ông ta chẳng có chút hảo cảm nào với cô, cảm thấy cô là một đứa con gái có tâm cơ. Có điều, chỉ trong một khoảng thời gian tiếp xúc ngắn ngủi vừa nãy, ông phát hiện tuy thủ đoạn cô có phần ngoan độc nhưng con người lại khá thẳng thắn, ánh mắt cũng rất ngay thẳng, chân thật, khác với những kẻ miệng nam mô bụng một bồ dao găm, bề ngoài tỏ ra rất tốt đẹp nhưng khi nhìn vào ánh mắt họ, hừ, tốt hay xấu ông còn không phân biệt nổi sao?

Còn Yến Thanh Ti ư? Không biết nên nói con bé đó như thế nào, có lẽ nó là một đứa trẻ xấu xa nhưng ngay thẳng, từ đầu đến cuối nó không hề có bất kỳ một ý tứ nịnh nọt tâng bốc nào với bọn họ.

Có lẽ con bé này... chỉ muốn báo thù, còn tiền bạc, địa vị, danh lợi, nó không quan tâm. Nếu như vậy thì con bé này cũng khá được đấy!

Tô Lão Đại liếc đồng hồ một cái rồi đứng dậy đi đến thư phòng chụp lại tấm ảnh cũ kia, rồi tìm một bức ảnh của Yến Thanh Ti, gửi cả hai bức cho thư ký phụ trách công việc cá nhân của Hạ An Lan. Hạ An Lan là trưởng tử và cũng là đứa con trai duy nhất của nhà họ Hạ.

Sau đó, ông còn nhắn thêm với thư ký đó rằng: “Ngày mai, khi nào ngài ấy rảnh, cậu nhớ đưa hai bức ảnh này cho ngài ấy xem.”

Giờ này chắc chắn An Lan đã ngủ rồi, ông đâu thể vì chuyện này mà đánh thức ông ấy dậy được, bây giờ giấc ngủ đối với người bạn thân này của ông còn quý hơn cả vàng.

Ông tin chắc rằng, Hạ An Lan nhìn thấy hai tấm ảnh này nhất định sẽ gọi điện lại cho ông.

Mới sáu rưỡi sáng, đồng hồ báo thức vừa reo là Yến Thanh Ti liền tỉnh dậy. Cô ngủ còn chưa đến năm tiếng đồng hồ nhưng chỉ cần chuông báo thức vừa vang lên là cô bật dậy ngay lập tức, bò ra khỏi giường đi đánh răng rửa mặt.

Tuy rằng chỉ làm diễn viên khách mời nhưng đã là một diễn viên thì phải có sự tôn trọng đối với mỗi một vai diễn của mình.

Yến Thanh Ti rửa mặt mũi qua loa rồi nhìn chính bản thân mình trong gương, quầng mắt đen sì, mắt đỏ lại còn hơi sưng sưng, trông rất xấu xí. Cô lắc đầu, cái dáng vẻ này đúng là... xấu thật đấy!

Cô rời khỏi phòng ngủ. Người trong nhà họ Tô cơ bản là còn chưa dậy, lúc đi qua vườn hoa bắt gặp Tô Tiểu Tam đang tập thể dục buổi sáng.

Anh ta ngạc nhiên khi thấy Yến Thanh Ti dậy sớm như vậy: “Tôi xin lỗi vì những gì tôi đã nói trước kia, muốn nói với cô ngày hôm qua nhưng vẫn không tìm được cơ hội.”

Yến Thanh Ti nhún vai: “Trước kia anh đã nói cái gì à?”

Tô Tiểu Tam ngẩn ra một lát, rồi mới bật cười nói: “Cảm ơn em dâu đã độ lượng.”

“Tôi đến trường quay trước đây, khi nào bọn họ dậy thì giúp tôi nói với bọn họ một câu nhé, tôi vội lắm, đi đây, bye bye.”

“Có cần tôi đưa cô đi không?”

“Không cần đâu, trợ lý của tôi đã đến đón rồi.” Dứt lời, Yến Thanh Ti liền chạy mất.

...

Yến Thanh Ti đến nhà họ Tô đã ba ngày, ban ngày thì đi quay phim, tối về thì đánh mạt chược, cuộc sống rất nhẹ nhàng. Người nhà họ Tô đối xử với cô rất tốt, sự mất tự nhiên lúc ban đầu dần dần biến mất, nhưng ánh mắt của Tô Lão Đại mỗi khi nhìn cô đều khiến cô sởn hết da gà.

Tô Lão Đại lấy làm khó hiểu, ảnh đã gửi đi từ hai hôm trước rồi, sao Hạ An Lan mãi chưa liên lạc lại với ông?

Hóa ra, mãi đến ngày thứ ba, thư ký riêng của Hạ An Lan mới đưa hai bức ảnh đó cho ông ấy xem.

Giờ nghỉ buổi trưa, cậu ta mới thông báo chuyện này cho Hạ An Lan: “Thưa ngày, nửa đêm hai ngày trước, Tô tiên sinh có gửi cho tôi hai bức ảnh. Suốt

từ hôm đó đến giờ tôi thấy công việc của ngài vẫn quá bận rộn nên chưa nói với ngài, ngài có muốn xem không ạ?”

Hạ An Lan thản nhiên nói: “Lấy ra đây tôi xem nào?”

Mở hai tấm hình trong điện thoại ra, sắc mặt Hạ An Lan thoáng chốc đã tái nhợt, đôi mắt phẳng lặng như nước hồ thu bỗng nổi sóng, ông đứng bật dậy, giọng nói run rẩy: “Cô gái này là ai? Tôi phải gặp cô gái này ngay lập tức!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 902: Tại Sao Bây Giờ Mới Nói Cho Tôi Biết Sự Tồn Tại Của Cô Gái Này?

Thư ký Tiểu Triệu giật bắn, Hạ tiên sinh từ trước đến nay chưa bao giờ thể hiện cảm xúc của mình, luôn một bộ thâm sâu khó lường, dù cho có phải đối mặt với bất kỳ khó khăn nào, ngài ấy vẫn luôn rất bình tĩnh.

Đi theo ngài ấy bao nhiêu năm, anh ta chưa bao giờ thấy ngài ấy lo lắng hay căng thẳng vì bất cứ chuyện gì, dường như tất cả mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay của ngài ấy, mặc cho phong ba bão táp lớn đến nhường nào ngài ấy vẫn đứng vững như một ngọn núi Thái Sơn.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Triệu nhìn thấy Hạ An Lan mất kiềm chế như thế, anh ta cực kỳ ngạc nhiên.

Rốt cuộc tấm ảnh đó có cái gì vậy?

Hạ An Lan thấy anh ta vẫn đứng sững ở đó, phẫn nộ quát lên: "Tôi bảo cậu đi cơ mà, ngay lập tức! Ngay lập tức đưa cô gái ấy đến đây."

Tiểu Triệu sợ đến mức run lẩy bẩy: "Thưa ngài, bây giờ... vẫn... chưa biết... người trong ảnh là ai mà?"

Cả người Hạ An Lan kích động đến mức run rẩy, ông đưa tay ra: "Điện thoại..."

Tiểu Triệu ngay lập tức đưa điện thoại cho Hạ An Lan.

Bàn tay của Hạ An Lan vẫn đang không ngừng run rẩy, ông thử mấy lần mới mở được khóa màn hình, lật danh bạ tìm số của Tô Lão Đại.

Cuộc gọi nhanh chóng được kết nối. Mấy ngày hôm nay Tô Lão Đại vẫn đang chờ đợi cuộc điện thoại này, vừa nhìn thấy số điện thoại của Hạ An Lan gọi đến ông liền thở phào một hơi. Ông nói: "Lão Hạ, tôi cứ tưởng ông nhìn thấy rồi sẽ rất kích động chứ, không ngờ phải đợi đến ba hôm sau ông mới gọi lại cho tôi, ông nhìn thấy bức ảnh đó mà không có phản ứng gì à?"

"Cô gái đó là ai?"

Giọng nói của Hạ An Lan run rẩy, lạnh băng, nhưng lại bộc lộ một niềm hy

vọng không thể kiềm nén, giống như một hạt giống bị vây giữa đá sỏi, cứ ngỡ rằng sẽ chẳng bao giờ nảy mầm được, nhưng không ngờ lại được sự giúp đỡ ngoài ý muốn của một giọt mưa mà mọc rễ nảy mầm.

Nghe giọng nói của Hạ An Lan, Tô Lão Đại khựng lại một lát, hình như ông ấy đang rất kích động mà, thế sao lại để đến tận hôm nay mới gọi lại cho ông nhỉ?

Tô Lão Đại không hề vòng vo mà nói thẳng luôn: "Bạn gái của cháu tôi đấy, cô bé đó là ngôi sao, tên là Yến Thanh Ti, ông có thể lên mạng tìm tin tức về nó."

Hạ An Lan vội vã lấy laptop, mở công cụ tìm kiếm lên, gõ tên Yến Thanh Ti vào ô tìm kiếm, một giây sau tất cả những tin tức có liên quan về Yến Thanh Ti lập tức hiện lên.

Tốt có, xấu có, cái gì cũng có.

Ông vào phần tìm kiếm hình ảnh, trong chốc lát ảnh của Yến Thanh Ti hiện lên đầy màn hình, ảnh tạo hình trong phim, ảnh thường ngày, ảnh trên phim trường, ảnh lúc ở sân bay, mỗi một bức hình đều giống y hệt... mẹ ông khi còn trẻ!

Ngón tay của Hạ An lan run rẩy lướt trên gương mặt của Yến Thanh Ti trên màn hình máy tính, đôi mắt của ông đỏ lên.

Ông hỏi: "Bây giờ con bé đang ở đâu?"

"Vừa hay nó có lịch quay phim ở Tô Thành nên em gái tôi đưa nó về nhà chơi"

"Cám ơn..."

"Khách sáo cái gì, tại cha mẹ tôi nhìn thấy con bé, thấy nó quá giống với dì Bội Uyển lúc trẻ cho nên trong lòng cảm thấy hoang mang. Tôi cũng thấy, cho dù con bé có quan hệ gì với nhà ông hay không thì cũng phải thông báo với ông một câu."

"Cám ơn..."

Hạ An Lan lại nói cám ơn thêm một lần nữa.

Câu cám ơn đầu tiên ông muốn cám ơn Tô Lão Đại đã nói cho ông biết về tin tức và tung tích hiện tại của Yến Thanh Ti.

Câu cám ơn thứ hai là cám ơn nhà họ Tô đã nói cho ông biết về sự tồn tại của Yến Thanh Ti.

Trận hỏa hoạn hơn bốn mươi năm trước đã phá hủy một nửa gia đình của ông, mãi cho đến tận bây giờ nó vẫn là điều cấm kỵ của cả gia tộc.

Không cần biết Yến Thanh Ti có quan hệ gì với nhà họ Hạ hay không, nhưng sự xuất hiện của con bé khiến cho Hạ An Lan cảm thấy một người dường như đã chết bốn mươi năm như ông cuối cùng cũng có cảm giác được sống lại.

Cúp điện thoại, Hạ An Lan quay người lại, sự kích động lúc trước giờ khắc này chỉ còn lại sự lạnh lẽo băng giá: “Tại sao bây giờ mới nói với tôi chuyện này?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 903: Rốt Cuộc Là Ai, Hết Lần Này Đến Lần Khác Muốn Dồn Cô Vào Chỗ Chết?

Hạ An Lan nắm giữ quyền cao chức trọng bao nhiêu năm nay, sớm am hiểu cách giấu giếm cảm xúc của bản thân, khoảng thời gian ngắn ngủi vừa nãy là lần duy nhất ông đánh mất sự kiềm chế của bản thân.

Hào quang của bản thân ông, sự trầm tĩnh nội liễm cũng với sự từng trải qua bao năm tháng khiến gương mặt ông vào thời khắc này có vẻ cực kỳ bình tĩnh, nhìn không ra cảm xúc, nhưng vẫn có thể khiến người đứng trước mặt cảm nhận được sự nghiêm nghị toát ra từ người ông.

Tiểu Triệu sắc mặt trắng bệch, hai chân run rẩy: "Tôi... thành thật xin lỗi ngài, xin lỗi... Tôi nghĩ rằng đó chỉ là hai tấm ảnh mà thôi, không có gì quan trọng hết, xin lỗi, tôi thành thật xin lỗi ngài..."

"Cậu nghĩ rằng... cậu nghĩ rằng..." Hạ An Lan lầm bầm, cái "nghĩ rằng" của anh ta khiến ông biết đến sự tồn tại của cô bé đó muộn mất bao nhiêu ngày, suýt chút nữa là khiến tia hy vọng bao nhiêu năm của gia đình ông bị chôn vùi.

Hạ An Lan ngồi xuống, nhìn bức ảnh của Yến Thanh Ti nói: "Đưa con bé đến gặp tôi ngay lập tức. Mang hết tất cả tư liệu của con bé đến đây cho tôi?"

Tiểu Triệu thấy Hạ An Lan không tức giận nữa thì thở phào một hơi, vội vã nói: "Vâng!"

Nhưng không ngờ được Hạ An Lan lại nói: "Làm xong những chuyện này, cậu đến Sở Ngoại Vụ đi."

Thoáng cái mặt mũi Tiểu Triệu đã tái xám.

...

Tô Thành là thành phố ở phía nam, thời tiết tháng tám vào ban đêm thường hay có mưa, nhưng hầu hết là những cơn mưa phùn rả rích, không quá lớn.

Quý Miên Miên che ô cho Yến Thanh Ti, đạo diễn đang hướng dẫn những chi tiết trong cảnh quay cho cô.

Đạo diễn: “Trong cảnh quay của ngày hôm nay, nhân vật của cô bị rơi xuống nước. Cô có biết bơi không?”

Yến Thanh Ti: “Biết.”

“Vậy thì tốt. Sau khi rơi xuống nước thì giãy giụa vài cái nhé, khi nào tôi bảo “chìm xuống” thì cô tỏ ra kiệt sức chìm xuống, cứ chìm hẳn xuống ấy. Tôi sẽ sắp xếp nhân viên cứu hộ cho cô, không có vấn đề gì chứ?”

Yến Thanh Ti lắc đầu: “Không vấn đề gì.”

Cảnh quay này không khó, chẳng qua chỉ hành diễn viên đôi chút, may mà nhiệt độ trong thời tiết này cũng không tính là thấp, không thì thảm rồi.

Quý Miên Miên hóa trang cho Yến Thanh Ti, “Chị, cố gắng lên. Hôm nay trời nhiều mây, âm u quá, để em đánh lớp trang điểm không thấm nước dầy một tí, quay xong chúng ta có thể đi ăn rồi. Hôm qua em phát hiện ra một nhà hàng ăn ngon lắm, lát nữa em đưa chị đến đó ăn nhé!”

Yến Thanh Ti cười nói: “Ok.”

Hóa trang xong, nhân viên của tổ đạo cụ và những diễn viên khác đều đã chuẩn bị xong, đạo diễn nói: “Thanh Ti, cố gắng một lần là xong nhé!”

Yến Thanh Ti gật đầu.

Đạo diễn hô bắt đầu, nữ diễn viên đứng bên bờ hồ có nhiệm vụ phải đẩy Yến Thanh Ti xuống nước nói: “Tôi đẩy nhé!”

Yến Thanh Ti: “Đẩy đi.”

Cô diễn viên đó ngay lập tức nhập vai, vẻ mặt trở nên hung ác đáng sợ, cô ta hét lên một tiếng phẫn nộ: “Đi chết đi!”

Theo lực đẩy của cô ta, cả người Yến Thanh Ti ngửa ra đằng sau rơi xuống hồ.

Khoảnh khắc Yến Thanh Ti rơi vào hồ nước cô giật mình, không ngờ nước trong hồ lại lạnh thế! Cô vùng vẫy trong nước hai cái, diễn giống như một người không biết bơi, miệng thì hét to “cứu với”.

Mấy giây sau, đạo diễn hét bảo chìm xuống, Yến Thanh Ti thở phào một cái,

cảnh này sắp kết thúc rồi. Đang chuẩn bị chìm xuống thì đột nhiên cô cảm thấy chân mình nằng nặng, dường như có thứ gì đó đang muốn kéo cô xuống.

Yến Thanh Ti hoảng hốt, cô lập tức giãy ra. Đêm nay trời đầy mây, ánh sáng mờ mịt khiến hồ nước càng có vẻ sâu hơn, Yến Thanh Ti chỉ có thể nhìn thấy một cái bóng đen.

Cái bóng đen đó đang lôi cô xuống sâu hơn nữa.

Cô gặp phải mưu sát ư? Cô cố gắng nín thở, không khí trong phổi đã chẳng còn bao nhiêu, cô phải nhanh chóng thoát thân, bằng không rất có thể cô sẽ phải chết ở đây.

Yến Thanh Ti đè nén sự hận thù đang trào lên trong lòng mình, rốt cuộc là ai hết lần này đến lần khác muốn dồn cô vào chỗ chết?

--- O ---

Chương 904: Kẻ Nào Muốn Cô Chết, Cô Càng Phải Sống Cho Kẻ Đó Xem

Yến Thanh Ti không khỏi nhớ đến lần Yến Minh Châu ám sát cô, thậm chí còn nghĩ đến lần Trần Hồn Khúc đóng máy, cô bị nhốt lại ở trong xe một cách kỳ lạ. Hình như những rắc rối mà cô gặp được quá nhiều rồi thì phải?

Chỉ cần nghĩ đến việc bấy lâu nay vẫn luôn có kẻ ẩn giấu trong bóng tối, chỉ chực tìm cơ hội lao ra cắn chết cô là Yến Thanh Ti sởn hết cả tóc gáy, dường như sự lãnh lẽo của nước hồ cũng đã ngấm vào tận xương cốt.

Không có bất kỳ thiết bị bơi lội nào hỗ trợ, không có bình dưỡng khí, chìm trong nước một khoảng thời gian dài sẽ thiếu oxy, ý thức sẽ dần dần lịm đi.

Cái bóng đen đó quyết tâm kéo cô xuống đáy nước chính là vì không muốn mọi người đứng trên bờ phát hiện ra, kể cả những người đang canh chừng trên mặt hồ có phát hiện ra tình huống khác thường chắc cũng không kịp hỗ trợ.

Nhân viên cứu hộ mà đạo diễn sắp xếp ngồi trên thuyền cách vị trí của cô lúc này hơi xa, sợ bị ống kính máy quay lia đến bị lộ.

Thế nên, lúc này, đầu óc Yến Thanh Ti càng lúc càng nặng nề, ý thức cũng càng lúc càng trở nên mơ hồ.

Bởi cô biết bây giờ cô không trông cậy được vào ai, muốn sống tiếp chỉ có thể dựa vào chính mình, không có ai nhìn thấy, không có ai có thể giúp được cô.

Bất kỳ lúc nào cũng đều phải tính đến trường hợp xấu nhất có thể xảy ra, cho dù có bao nhiêu người đang giúp đỡ mình cũng không thể buông lỏng cảnh giác, phải để bản thân mình trở nên mạnh mẽ.

Sức lực của cái bóng đen đó cực kỳ lớn, sự giãy giụa của Yến Thanh Ti chẳng có tác dụng gì, càng chìm sâu xuống dưới, nước càng lạnh, càng tối, không nhìn rõ bất cứ thứ gì. Cảm giác như thể rơi xuống địa ngục này khiến cho Yến Thanh Ti hoảng loạn, trong lòng trào lên sự sợ hãi.

Cô chưa bao giờ gặp phải tình huống này, so với lần bị Yến Minh Châu đâm hay bị khóa trong xe, lần này càng khiến cô cảm thấy sợ hãi.

Yến Thanh Ti cảm giác được bản thân mình đang dần dần lịm đi, ý thức càng lúc càng mơ hồ, sức lực giãy giụa cũng càng lúc càng nhỏ.

Cái bóng đen kia nổi lên, Yến Thanh Ti cảm giác được hắn ta đang dùng thứ gì đó siết chặt cổ mình.

Mẹ nó chứ, cô chửi thầm một câu, kẻ này rốt cuộc hận cô đến mức nào, sợ kéo cô xuống cô không chết được, còn phải siết cổ nữa để đảm bảo? Hắn muốn cô chết tại chỗ này?

Trong nước lạnh như thế, tối như thế, trước mắt lại chẳng nhìn thấy gì, nhưng... sự đau đớn ở trên cổ lại khiến Yến Thanh Ti tỉnh táo được mấy phần. Nước ập vào tai, vào mũi, miệng... Yến Thanh Ti cảm thấy mình có thể chết bất kỳ lúc nào.

Lần này cái chết cách cô rất gần, gần đến nỗi... dường như cô có thể nhìn thấy tử thần đang vẫy tay gọi cô.

Yến Thanh Ti cắn thật mạnh vào đầu lưỡi, dưới tác động của cơn đau, sự thù hận trong đầu cô lập tức bùng nổ. Cô vốn là một kẻ cứng đầu, đã quyết cái gì thì có chết cũng không đổi, có thù tất báo, không bao giờ để mình phải chịu thiệt thòi...

Kẻ nào muốn cô chết, cô càng phải sống cho hắn xem, phải sống tốt hơn bất kỳ người nào.

Trong đầu Yến Thanh Ti bây giờ chỉ có một ý niệm duy nhất, mình phải sống, phải sống, phải sống... nhất định phải sống tiếp, không những sống mà còn phải sống thật hạnh phúc.

Cô còn phải báo thù, cô còn chưa điều tra rõ ràng rốt cuộc ai đã giết mẹ cô, cô còn chưa kết hôn với Nhạc Thính Phong, cô chỉ vừa mới nếm thử mùi vị của hạnh phúc, cô không thể cứ thế mà dễ dàng chết đi như thế được.

Đây là lần đầu tiên Yến Thanh Ti phát hiện ra hóa ra mình vẫn còn mong đợi vào cuộc sống nhiều như thế. Cô đã từng cho rằng sống chỉ là cách giày vò cuộc đời, nhưng giờ nó đã có thứ để cô đáng mong chờ.

Yến Thanh Ti giơ tay sờ lên đầu rút ra một cái kẹp tăm màu đen, lúc Quý Miên Miên giúp cô cố định kiểu tóc đã dùng rất nhiều cặp tăm trên đầu cô, loại kẹp này có một đầu nhọn như kim.

Yến Thanh Ti siết chặt cái cặp trong tay, gom lại chút sức lực cuối cùng, đâm thật mạnh về đằng sau...

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 905: Em Vẫn Chưa Nói Với Anh Rằng Em Muốn Lấy Anh

Cô dựa vào cánh tay của người đó mà phán đoán ra vị trí đầu của hắn ta, cô hy vọng bản thân mình được nữ thần may mắn chiếu cố, có thể đâm trúng vào mắt của đối phương, như thế mới có thể tìm được một đường sống trong chỗ chết.

Yến Thanh Ti không biết mình đã đâm trúng vào chỗ nào của đối phương, ngay lập cô thấy lực siết trên cổ mình bớt rất nhiều. Cô chớp lấy cơ hội này lao lên trên mặt nước. Chỉ cần ra trồi lên mặt nước, có người nhìn thấy thì cô sẽ được cứu.

Nhưng cô đã ở dưới nước quá lâu, trong phổi thiếu dưỡng khí, chân trái thì bị chuột rút, lại uống không ít nước, mí mắt càng ngày càng nặng nề. Cô ngước lên nhìn mặt nước chỉ còn cách trong gang tấc, nhưng cô lại chẳng còn sức lực để ngoi lên, cả người nặng nề chìm dần xuống dưới.

Yến Thanh Ti cười khổ, thật sự... thật sự phải chết như thế này ư?

Bóng tối ập đến, trước khi nhắm mắt lại, trong đầu Yến Thanh Ti tràn ngập hình ảnh của Nhạc Thính Phong...

Nhạc Thính Phong, em còn chưa kịp nói với anh rằng em muốn gả cho anh!

Trong khi Yến Thanh Ti chìm vào bóng tối, cô không nhìn được có rất nhiều người nhảy xuống nước.

Trên bờ, đạo diễn và những người còn lại trong đoàn làm phim thì đang sốt ruột như kiến bò trên chảo rang. Lúc này đang có mưa phùn, không có ai che ô, trên mặt ai nấy đều ướt đẫm nước, cũng chẳng còn phân biệt được đâu là nước mưa, đâu là mồ hôi nữa.

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào mặt hồ. Đạo diễn sốt ruột đến mức giọng nói cũng biến đổi luôn: “Còn ai biết bơi thì nhảy xuống cứu người cho tôi, không thì... mau gọi điện thoại... gọi cho... gọi cho đội cứu hộ... Còn ai không biết bơi chạy ra xung quanh tìm những người biết bơi đến đây... Nhanh lên, đừng có lề mề...”

Sắc trời càng ngày càng thẫm lại, mưa càng lúc càng lớn, nếu còn không tìm

thấy người sẽ cực kỳ bất lợi.

Sau khi Yến Thanh Ti chìm xuống mấy giây, đạo diễn liền hét lên bảo cô có thể lên rồi. Thấy mãi mà không có động tĩnh gì, đạo diễn lại hô lên thêm lần nữa nhưng vẫn không thấy gì.

Sắc mặt Quý Miên Miên trắng bệch, sốt ruột nói có phải là Yến Thanh Ti bị chuột rút rồi không hay là đã xảy ra chuyện gì, đạo diễn liền gọi nhân viên cứu hộ đến, bảo họ lặn xuống tìm người.

Dưới nước rất tối, bọn họ tìm xung quanh vị trí mà Yến Thanh Ti vừa mới chìm xuống nhưng không tìm được, ngay lập tức liền mở rộng phạm vi tìm kiếm. Dưới nước tối như hũ nút, bọn họ lại không mang theo nhiều thiết bị nên việc tìm kiếm gặp rất nhiều khó khăn.

Quý Miên Miên và Tiểu Từ không biết bơi, chỉ biết đứng trên bờ lo lắng.

Từng giây từng phút trôi qua, Quý Miên Miên sốt ruột đến mức khóc lên. Mưa rơi trên mặt nước loang ra từng gợn sóng, khiến cho mặt nước nhìn trông như một cái hố đen, nuốt trọn mọi thứ.

Trong lúc mọi người đang căng thẳng sốt ruột, đột nhiên xuất hiện một đám người, khoảng mười mấy người tầm hai mươi tuổi, tất cả đều mặc vest đen, dáng người cao lớn, bước đi như gió, nét mặt nghiêm túc, lạnh lùng. Người đàn ông trẻ tuổi đi đằng sau cùng hỏi: “Ai là Yến Thanh Ti?”

Giọng nói của anh ta rất vang, giống như một phát súng nổ bên tai của mỗi người.

Quý Miên Miên vừa khóc vừa chỉ vào hồ nước nói: “Dưới hồ, chị ấy ở dưới hồ... Chị ấy bị chìm dưới hồ rồi, bây giờ đang không tìm thấy...”

Đạo diễn là người từng trải, vừa nhìn là biết lai lịch những người này không tầm thường, dường như xung quanh họ đều tản mát một luồn sát khí lạnh lẽo. Ông ta vội nói: “Vừa nãy quay cảnh rơi xuống nước, cô ấy vẫn chưa lên, chúng tôi bây giờ đang tìm người.”

Vẻ mặt người đó liền biến đổi ngay lập tức, mười mấy người không nói một câu nào, quần áo cũng không cởi, nhảy xuống hồ ngay tức khắc.

Khoảng bảy tám phút sau, cuối cùng Quý Miên Miên cũng nhìn thấy, trong số mười mấy người nhảy xuống đó có một người đang kéo theo một người

nổi lên mặt nước và bơi về bờ.

Yến Thanh Ti chìm xuống đáy hồ mà người của đoàn làm phim lặn xuống lại không đủ độ sâu nên đương nhiên là không tìm được.

--- O ---

Chương 906: Cô Ấy Mà Chết Thì Ông Cũng Đừng Hòng Sống

Nhưng những người này biết rằng trong khoảng thời gian dài như vậy mà vẫn chưa ngoi lên, chắc chắn là đã chìm xuống rất sâu, họ trực tiếp lặn xuống thật sâu để tìm kiếm.

Quý Miên Miên và Tiểu Từ nhìn thấy rồi liền lập tức lao đến đó.

Người kia kéo Yến Thanh Ti lên bờ, đặt cô ấy lên mặt đất. Quý Miên Miên khóc hu hu nói: “Chị ơi, chị tỉnh lại đi, chị, chị tỉnh lại đi mà...”

Tiểu Từ nhìn thấy môi của Yến Thanh Ti thâm tím, sợ đến mức chân tay lạnh cóng, vội vàng lay cô: “Chị Thanh Ti, chị tỉnh lại đi...”

Người cứu Yến Thanh Ti lên, sau khi nhìn thấy gương mặt của cô liền nói với những người đi cùng: “Chính là cô ấy.”

Anh ta hỏi: “Có bác sĩ ở đây không?”

“Có, có, có...” đạo diễn vội vã gọi bác sĩ của đoàn làm phim đến.

Bác sĩ kiểm tra hô hấp của Yến Thanh Ti xong giật mình sợ đến mức ngã ngồi trên mặt đất: “Xong rồi... ngừng thở mất rồi.”

Người vừa cứu Yến Thanh Ti lên lạnh lùng nói: “Thực hiện xoa bóp tim ngoài lồng ngực ngay cho cô ấy. Nếu như cô ấy chết, các người... đừng một ai nghĩ có thể thoát được quan hệ.”

Quý Miên Miên khóc đến nỗi mắt sưng húp: “Ông mau mau thực hiện sơ cứu cho chị ấy đi, tôi đã gọi cấp cứu rồi, xe cấp cứu sẽ đến đây nhanh thôi. Ông mau lên đi...”

Trong lúc mọi người hoảng loạn, Quý Miên Miên vừa hô vừa gọi xe cấp cứu.

Bác sĩ vội vàng gật đầu: “Tôi xoa bóp tim ngoài lồng ngực, còn cô... làm hô hấp nhân tạo cho cô ấy...”

Quý Miên Miên vội vã giậm chân: “Tôi biết rồi, ông mau làm đi, đừng có lề

mề nữa."

Bác sĩ vội vội vàng vàng làm ấn tim ngoài lồng ngực cho Yến Thanh Ti, còn Quý Miên Miên thì quỳ trên mặt đất, bóp mũi Yến Thanh Ti và làm hô hấp nhân tạo cho cô.

Mười mấy phút sau, tay của bác sĩ của đã mỏi nhừ, lồng ngực của Yến Thanh Ti vẫn không có động tĩnh gì, quần áo trên người ông ta đã ướt đẫm nước mưa. Ông ta lắc đầu: "Không được, không được..."

Ngay lập tức, ông ta cảm sau gáy dường như có cái gì đó vừa cứng vừa lạnh đang dí sát vào, một giọng nói vang lên: "Ông cứ nói thêm một câu "không được" nữa thử xem, không cứu được cô ấy, hôm nay ông cũng nằm lại đây luôn đi."

Vị bác sĩ đó sợ đến mức run lẩy bẩy. Mặc dù không nhìn thấy nhưng ông ta biết thứ đang dí sau gáy ông ta là súng, là súng đó.

Bác sĩ không dám nói thêm một câu nào nữa, cánh tay cũng còn không tê mỏi, cả người dường như có sức lực vô tận, trong đầu chỉ quanh quẩn một giọng nói, nhất định phải cứu sống cô gái này, cô ấy phải sống, phải tỉnh lại, nếu không ông sẽ phải đi theo cô ấy luôn.

Mọi người đứng xung quang vốn dĩ đang nôn nóng, vừa nhìn thấy tình cảnh này liền sợ đến mức không dám ho he câu nào, tự giác lùi về phía sau, bốn phía yên tĩnh đến mức chỉ nghe thấy tiếng mưa rơi rả rích.

Đạo diễn còn đang định nói mấy câu, nhưng vừa thấy tình huống như thế này thì vội vàng ngậm chặt miệng. Những người đột nhiên xuất hiện này tuyệt đối không phải là xã hội đen, mà... giống người của chính phủ hơn, thậm chí có thể còn là người của quân đội.

Dù là loại người nào thì đoàn làm phim của ông cũng không dây vào nổi.

Trước đây Quý Miên Miên có tham gia vào hoạt động đoàn đội của trường, cũng học qua sơ cứu, lúc này trong đầu cô không ngừng cầu nguyện, xin hãy để nữ thần của con sống lại, xin người hãy để nữ thần của con tỉnh lại!

Chắc là sau khi bị uy hiếp, bác sĩ càng cố gắng hơn, chỉ mấy phút sau, mạch của Yến Thanh Ti bắt đầu yếu ớt đập lại.

Bác sĩ và Quý Miên Miên đều vui mừng đến phát khóc, một người thì vui vì

cái mạng nhỏ của mình đã được bảo vệ, một người thì vui vì cuối cùng nữ thần của mình cũng đã có hy vọng.

Hai người càng cố gắng.

Mười mấy phút qua đi, Yến Thanh Ti nôn ra một ngụm nước, nhịp tim và mạch đập cũng dần dần hồi phục. Nghe thấy tiếng còi xe cấp cứu rú vang, Quý Miên Miên mệt đứt hơi, ngã ngồi trên mặt đất, mắt cô nàng đỏ bừng, lại hu hu hu khóc lên. Lần này thật quá là nguy hiểm, nữ thần suýt chút nữa thì mất mạng rồi!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 907chúng Tôi Phải Đưa Cô Yến Thanh Ti Đi

Tóc Quý Miên Miên ướt nhẹp, mồ hôi hòa cùng nước mưa chảy ròng ròng. Cô thở phào một hơi, sao cái xe cấp cứu này đến chậm thế?

Người trong đoàn làm phim vội vã nhường đường cho nhân viên y tế, nhân viên y tế đặt Yến Thanh Ti lên cáng rồi nhanh chóng chuyển lên xe cấp cứu.

Tiểu Từ kéo Quý Miên Miên đứng dậy từ trên mặt đất, hai người đuổi theo nhân viên y tế, lúc đến gần thì bị người đã cứu Yến Thanh Ti chặn lại.

“Chúng tôi phải đưa cô ấy đi, không ai được đi theo.”

Người nói câu này chính là người cầm đầu, anh ta khoảng tầm hai lăm hai sáu tuổi, cao khoảng mét chín, da màu nâu đồng, dáng vẻ sáng sủa khôi ngô, ánh mắt sắc bén lạnh lẽo, người khác nhìn vào cũng khiếp sợ.

“Các người là ai? Các người dựa vào đâu mà đưa chị ấy đi?” Quý Miên Miên sốt ruột, nếu như không phải những người này vừa mới cứu nữ thần, cô thật muốn xông lên đánh cho bọn họ một trận.

Tiểu Từ đứng bên cạnh Quý Miên Miên nói: “Chúng tôi là trợ lý của chị ấy, các anh dựa vào cái gì mà không cho chúng tôi đi theo?”

“Việc này không phải là chuyện các người có thể hỏi đến.” Nói rồi, anh ta quay người bước lên xe, nói với nhân viên y tế: “Ngay lập tức lái xe đến bệnh viện.”

Quý Miên Miên và Tiểu Từ muốn lao lên nhưng lại bị những người khác chặn lại.

Đợi đến lúc xe cứu thương đi rồi, những người khác cũng lên xe đi mất.

Tiểu Từ lo lắng vò đầu bứt tai: "Làm thế nào bây giờ?"

Quý Miên Miên siết chặt nắm đấm, nói: "Đi, chúng ta tự mình lái xe đến bệnh viện."

Đạo diễn ngăn hai người lại: "Tôi khuyên hai người tốt nhất là đừng có đuổi theo, không nhìn thấy bên hông bọn họ có cái gì à? Đó là súng đấy!"

Quý Miên Miên nói: "Có súng thì sao? Tôi không tin bọn họ dám giết người ở bệnh viện. Chúng tôi là trợ lý của chị Thanh Ti, mấy người có thể không cần quan tâm, nhưng chúng tôi thì không thể."

Tiểu Từ gật đầu, hai người đội mưa chạy đến chỗ xe của họ, lái thẳng một mạch đến bệnh viện.

Hai người đi rồi, đạo diễn dặn dò với những người còn lại trong đoàn làm phim: "Chuyện hôm nay, nếu còn muốn giữ lại cái mạng nhỏ của mình thì im miệng hết cho tôi, không ai được phép nói chuyện này ra ngoài, ngậm miệng cho chặt vào."

Những người khác vội vàng gật đầu. Có quỷ mới biết cái đám người đột nhiên xuất hiện đó chui từ đâu ra, còn có cả súng nữa, đúng là sợ muốn chết!

Trên xe cứu thương, bác sĩ cho Yến Thanh Ti thở oxy, tiêm cho cô một mũi trợ tim.

Lúc kiểm tra huyết áp, một y tá ngạc nhiên kêu lên: "Cô ấy không chỉ bị đuối nước đâu, trên cổ hình như có vết... giống như là bị siết cổ?"

Người cứu Yến Thanh Ti lên lập tức đến xem, anh ta kéo cổ áo của Yến Thanh Ti xuống, quả nhiên nhìn thấy dấu lằn đỏ hồng hiện rõ ràng trên làn da trắng bệch, thậm chí có những chỗ còn bị rách cả da.

Người đó ngay lập tức biến sắc, vết siết trên cổ vẫn còn đỏ như vậy chứng tỏ là mới xảy ra, cũng chứng minh một chuyện, cô ấy không phải bị chết đuối ngoài ý muốn mà là có người muốn giết cô ấy.

Anh ta lập tức lấy điện thoại ra: “Báo cáo, tình huống có khác thường, đây không phải sự việc ngoài ý muốn, có khả năng đây là mưu sát. Tôi đề nghị lập tức giám sát toàn bộ nhân viên trong đoàn làm phim và còn phải điều tra tất cả những người xuống nước tìm kiếm ngày hôm nữa...”

Cúp điện thoại, anh ta phát hiện tất cả nhân viên y tế trên xe đều ngây hết cả ra.

Anh ta lạnh giọng nói: “Tiếp tục đi, nhất định phải khiến cô ấy tỉnh lại.”

...

Đuổi theo sau xe cứu hộ, Quý Miên Miên vò đầu bứt tóc, đột nhiên nghĩ ra một chuyện: “Thôi chết rồi, chị Thanh Ti xảy ra chuyện mà mình còn chưa báo cho sếp biết.”

Quý Miên Miên vội vã tìm điện thoại của mình, thấy túi áo trống không: “Điện thoại, điện thoại đâu rồi?”

Tiểu Từ nói: “Chắc lúc nãy cậu làm hô hấp nhân tạo cho chị Thanh Ti nên không cẩn thận làm rơi mất rồi. Cậu lấy điện thoại của mình mà gọi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 908: Chị Thanh Ti Bị Cướp Đi Rồi

Tiểu Từ một tay lái xe một tay móc cái điện thoại ra đưa cho Quý Miên Miên.

Quý Miên Miên ấn ấn, sờ sờ một hồi, mãi không bật được: "Hỏng rồi, màn hình đen sì, bị nước vào mất rồi."

"Hả?"

Trong lúc hai người họ còn đang sốt hết cả ruột thì Nhạc Thính Phong lái xe lướt qua trước mặt bọn họ.

Yến Thanh Ti đến Tô Thành bốn ngày, hai ngày đầu anh đều cùng cô đến phim trường, còn từ hôm thứ ba trở đi cô đã quen đường rồi nên không cho anh đi theo nữa, nhiều nhất chỉ được đón cô về lúc tan tầm mà thôi.

Hôm nay anh tính toán thời gian, nghĩ rằng chắc cô cũng sắp quay xong rồi, bèn từ chối một bữa tiệc dành cho dân làm ăn mà lái xe đến thẳng đây.

Hôm nay, đoàn làm phim của Yến Thanh Ti đổi địa điểm quay phim, quay ở ngoại thành nên cũng hơi xa.

Liếc thấy ngoài trời vẫn đang mưa rả rích, không hiểu sao Nhạc Thính Phong cứ thấy bồn chồn, trong lòng hoảng hốt không yên.

Nhạc Thính Phong cau mày, phải chăng là vì thời tiết hôm nay quá âm u?

Đến nơi, xuống xe, Nhạc Thính Phong mới phát hiện ra trường quay hầu như chẳng có ai, chỉ còn lại vài người đang thu dọn đạo cụ.

Nhạc Thính Phong cầm ô đi đến hỏi: "Cảnh hôm nay mọi người đã quay xong rồi à?"

"Đúng thế, quay xong rồi."

"Yến Thanh Ti đâu? Cô ấy về mất rồi sao?" Nhạc Thính Phong đang nghĩ thầm, biết thế gọi trước cho cô ấy, chắc là lúc nãy lướt qua nhau ở trên đường rồi.

Người đó vừa thu dọn đồ đạc vừa nói: "Hôm nay Yến Thanh Ti bị chết đuối,

đã được đưa đến bệnh viện rồi.”

Một câu nói rất thản nhiên rơi vào tai của Nhạc Thính Phong lại chẳng khác nào sấm rền, cái ô trong tay anh rơi xuống đất, nước mưa lạnh băng nhanh chóng phủ kín mặt anh, khiến Nhạc Thính Phong không nhận ra được đây là mơ hay là thật nữa.

Anh túm lấy cổ áo của người nọ, dường như nhấc hẳn anh ta lên khỏi mặt đất: “Chết đuối? Vậy bây giờ cô ấy như thế nào rồi, xe cứu thương đi lâu chưa?”

Người kia bị vẻ mặt của Nhạc Thính Phong dọa cho sợ run lên, cổ áo bị túm chặt đến khó chịu: “Nửa... nửa... nửa tiếng trước, vừa... lúc vừa mới cứu lên đã ngừng thở rồi, sau đó sơ cứu mất nửa tiếng đồng hồ mới thở lại được. Cô ấy... chắc là không có việc gì đâu...”

Anh ta vừa mới nói xong thì đã bị Nhạc Thính Phong ném xuống đất, quay người bước đi.

Mới đầu chỉ là đi nhanh, nhưng về sau, bước chân dần dần càng lúc càng vội vã, Nhạc Thính Phong lao thẳng lên xe, ngay cả dây an toàn cũng chẳng thèm cài, giậm chân ga, phóng xe vào màn mưa tầm tã.

Nhạc Thính Phong ép bản thân mình phải trấn tĩnh lại, rút điện thoại ra gọi điện cho Quý Miên Miên và Tiểu Từ nhưng không một ai nhấc máy.

Anh sốt ruột đến nỗi suýt chút nữa thì bóp nát cả cái điện thoại, vội vã tìm số điện thoại của Tô Tiểu Tam, gọi cho anh ta.

“Tiểu Tam, lập tức tra hộ tôi một chiếc xe cứu thương, nửa tiếng trước nó vừa đến Nam Hồ của Tô Thành, tra xem nó đến bệnh viện nào, nhanh lên... Thanh Ti bị đuối nước, được xe cứu thương đưa đi rồi...”

“Được, cậu đừng có gấp, tôi tra ngay đây.”

Tô Tiểu Tam cúp máy liền nhanh chóng bảo người đi kiểm tra, để tiết kiệm thời gian còn chạy đến tìm cha mình.

Nhưng đợi đến lúc Tô Tiểu Tam tìm ra bệnh viện và Nhạc Thính Phong lái xe từ ngoại thành đến đó thì đã là chuyện của 40 phút sau rồi.

Nhạc Thính Phong nhìn thấy Quý Miên Miên và Tiểu Từ lập tức chạy đến

hỏi: “Cô ấy đâu?”

Quý Miên Miên và Tiểu Từ sắc mặt trắng nhợt, bi thương nói: “Chị Thanh Ti bị người ta cướp mất rồi...”

Khóe mắt Nhạc Thính Phong như sắp nứt ra tới nơi: “Bị cướp? Hai người nói rõ ràng ra cho tôi.”

Quý Miên Miên kể lại đầu đuôi sự việc: “Chuyện là như thế, bọn em đuổi đến bệnh viện nhưng bọn họ không cho bọn em gặp chị ấy. Bọn em đợi hơn nửa tiếng đồng hồ, bác sĩ bảo chị ấy không còn ở trong tình trạng nguy hiểm nữa, bọn họ liền... đưa chị ấy đi, cũng không nói là đưa đi đâu...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 909: Vợ Con Bị Người Ta Đưa Đi Mất Rồi Mà Con Không Lo Lắng Gì À?

"Bọn họ có mười mấy người, ai nấy đều to cao vạm vỡ, còn mang theo cả súng nữa... Sếp, em xin lỗi, bọn em... đã không bảo vệ tốt chị Thanh Ti."

Quý Miên Miên cúi gằm đầu xuống, tóc dán hết lên trên mặt, cả người ướt như chuột lột, vừa chật vật lại đáng thương.

Không chỉ có Quý Miên Miên, Tiểu Tử cũng thế, cả Nhạc Thính Phong nữa, ba người đều đang ướt sũng.

"Cô nói là hai người không biết đám người đó là ai?"

Quý Miên Miên gật đầu: "Vâng ạ, không biết, có hỏi bọn họ thì bọn họ cũng không trả lời."

Đám người đó sau khi xác định Yến Thanh Ti không có gì nguy hiểm đến tính mạng nữa liền trực tiếp đưa cô đi. Chưa kể, người ta còn chu đáo đến mức đề phòng có chuyện xảy ra trên đường đi, ngay cả bác sĩ, y tá cũng bị kéo đi luôn một thể, phía bệnh viện cũng chẳng lên tiếng phản kháng.

Nhạc Thính Phong không nói gì, vẻ mặt âm u còn hơn bầu trời ở bên ngoài. Ánh mắt của anh lạnh như băng giống như mặt hồ bị bao phủ bằng một lớp băng dày khi tiết trời vào đông, biểu cảm của anh cực kỳ bình tĩnh, bình tĩnh đến nỗi đáng sợ.

Quý Miên Miên nhìn thấy ánh mắt của Nhạc Thính Phong, sợ đến nỗi hai chân run lên. Cô còn tưởng rằng sau khi sếp biết được tin này sẽ nổi cơn thịnh nộ, sẽ giận dữ, có khi còn điên lên muốn giết người.

Nhưng không ngờ được sếp lại bình tĩnh đến thế. Bình tĩnh đến mức đáng sợ, khiến cho người ta kinh hồn khiếp vía.

Quý Miên Miên lấy hết can đảm gọi anh một câu: "S... sếp..."

Nhạc Thính Phong đột ngột quay người bước đi. Nhìn theo bóng lưng của anh, Quý Miên Miên dường như nhìn thấy được lửa giận ngùn ngụt đang bốc cháy phía sau.

Còn chưa ra khỏi bệnh viện, điện thoại của Nhạc Thính Phong đã đổ chuông.

Là Tô Lão Đại gọi đến, ông nói: “Thính Phong, con yên tâm, con bé không có chuyện gì đâu. Con cứ về đây trước đi đã, bác biết ai đã đưa nó đi, con về đây đi rồi bác nói cho con.”

Nhạc Thính Phong siết chặt cái điện thoại đến nỗi như thể sắp bóp nát nó ra đến nơi.

...

Hai cụ nhà họ Tô, Tô Lão Đại, Nhạc phu nhân, Tiểu Tam, Tiểu Ngũ, Tiểu Lục đều ngồi trong phòng khách, không ai nói gì, bầu không khí có chút căng thẳng.

Nghe thấy tiếng bước chân, tất cả mọi người đều ngẩng lên.

Nhạc Thính Phong nói: “Nói cho cháu biết, là ai đã đưa cô ấy đi?”

Tô lão thái nói: “Con đi thay quần áo trước đi đã.”

Nhạc Thính Phong nhìn chằm chằm vào Tô Lão Đại, quát lên: “Bác nói đi, cháu muốn nghe bây giờ.”

Tô Lão Đại lắc đầu, kể toàn bộ sự việc cho Nhạc Thính Phong.

Anh cười lạnh một tiếng: “Thế nên ý của bác là cô ấy bị người khác mang đi, ngay cả việc đi tìm cô ấy cháu cũng không thể, đúng không?”

“Bác đã nói hết cho cháu đầu đuôi mọi chuyện rồi, nhà họ Hạ chắc cũng chỉ muốn làm cho rõ ràng xem Thanh Ti có quan hệ huyết thống với họ không mà thôi. Khi nào có kết quả, bác sẽ nói với cháu ngay lập tức, cháu đừng có lo.”

Giọng nói của Nhạc Thính Phong đột nhiên trở nên cao vút: “Nếu như vợ của bác bị chết đuối sống chết không rõ rồi bị người khác đưa đi, bác nói xem bác có sốt ruột lo lắng hay không?”

Nhạc phu nhân mắng anh một câu: “Thính Phong, con ăn nói cái kiểu gì thế hả? Nhưng mà, anh Cả... anh cũng không thể như thế được. Cái... cái tên... Hạ gì đó, cho dù ông ta có quyền đến đâu đi chăng nữa, nhưng Thanh Ti là con dâu của em, ông ta đưa con bé đi mà thì cũng phải hỏi chúng ta một câu

trước chứ?"

Tô lão gia thở dài một cái: "Mi Mi, Thính Phong, ba biết cả hai bây giờ đang rất sốt ruột, chúng ta cũng không ngờ rằng nó lại cứ thế mà đưa con bé đi. Anh cả con sẽ nói chuyện với nhà họ Hạ, hai đứa chờ vài hôm được không? Nếu như Thanh Ti và nhà họ Hạ thực sự có quan hệ với nhau... đối với con bé mà nói cũng là một chuyện tốt mà, nếu vậy thì con bé có người thân rồi."

Nhạc phu nhân nhăn nhó quay ngoắt đi.

Nhạc Thính Phong nghiến răng, nếu như không phải như thế thì còn lâu anh mới chịu nhẫn nhịn.

...

Yến Thanh Ti mở mắt ra, cô cũng không biết bản thân mình rốt cuộc là vẫn còn sống hay là đã chết rồi nữa. Trong lúc mơ hồ, cô nghe thấy có người nói: "Thưa ngài, cô ấy tỉnh lại rồi."

Ngay sau đó một gương mặt xa lạ xuất hiện trước mắt cô, ông ấy hỏi: "Đừng sợ, cháu còn cảm thấy khó chịu ở đâu không?"

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 910: Ôi Má Ơi! Ông Chú Này Đẹp Trai Thế!

Trước mắt Yến Thanh Ti bây giờ vẫn đang hoa hết cả lên. Trước khi nghe rõ người kia nói gì, cô ngước nhìn cái đèn được thiết kế theo hình hoa sen treo trên trần nhà, cô cảm thấy trần nhà này trang trí đẹp thật đấy. Yến Thanh Ti còn đang miên man nghĩ, chẳng lẽ... cô thực sự đã lên thiên đường rồi à? Không phải chứ? Người xấu xa như cô mà thượng đế cũng chịu thu nhận à?

Đang nghĩ thì giọng nói của Hạ An Lan kéo cô quay trở về hiện thực.

Ông vừa cất lời, âm thanh đó khiến Yến Thanh Ti cảm thấy bản thân mình cũng được trấn an, tất cả những lo lắng sợ hãi trong phút chốc đã biến mất.

Cô muốn nhìn cho rõ ràng người đó là ai, nhưng gương mặt của người đó sao cứ có cảm giác mờ mờ ảo ảo.

Trước khi mở mắt ra, Yến Thanh Ti cảm thấy bản thân mình đã đi trong bóng tối rất lâu. Cô không biết phía trước là gì, chỉ biết là rất tối, cô dùng hết sức chạy chốn khỏi đó, chạy đến mức kiệt sức, hai chân không thể nào bước nổi nữa, cô chống hai tay vào gối dừng lại. Đúng lúc cô đang muốn bước tiếp thì trước mắt đột nhiên hiện lên một tia sáng, Yến Thanh Ti đứng lên mới phát hiện ra rằng, trước mặt mình là một vách đá sâu thẳm, nếu như tia sáng đó mà đến muộn chút nữa thôi thì cô sẽ rơi xuống đó.

Yến Thanh Ti vỗ vỗ ngực mình, trận kinh hoàng này khiến cô hoàn toàn tỉnh lại, mở to hai mắt.

Nghe thấy giọng nói hay như vậy, Yến Thanh Ti khó hiểu, không biết thế này là đã cô đã chết hay chưa?

Âm thanh đó lại vang lên: "Làm sao thế? Có phải cháu... cảm thấy khó thở không? Có bị tức ngực không?"

Yến Thanh Ti chớp chớp mắt, cuối cùng cùng nhìn rõ gương mặt trước mắt, đó là một gương mặt xa lại, nhưng... lại rất quen thuộc. Thật mâu thuẫn!

Đây là lần đầu tiên cô không có cái cảm giác đề phòng với một người xa lạ ngay từ cái nhìn đầu tiên, thậm chí còn có một loại cảm giác thân thiết rất mơ hồ.

Trước đây cho dù là tiếp xúc với ai, chỉ cần là người lạ, dù người ta có ý tốt với cô, Yến Thanh Ti cũng sẽ vô thức mà đề phòng người ta. Giống như lần đầu tiên cô gặp Nhạc Thính Phong và Nhạc phu nhân, cô đều phải dựng lên sự phòng bị xung quanh mình trước đã, sau đó thăm dò xác định xem người đó có vô hại với mình hay không rồi mới có thể tiếp nhận.

Nhưng người đàn ông lạ mặt này... Yến Thanh Ti không cảm giác được sự nguy hiểm, cô cũng không muốn đề phòng ông.

Người đó nở một nụ cười ôn hòa như gió xuân với Yến Thanh Ti, ông nói: “Bây giờ cháu cảm thấy thế nào rồi?”

Mắt Yến Thanh Ti dần dần trợn tròn, sau khi nhìn rõ người trước mặt, trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ: “Má ơi, ông chú này đẹp trai quá đi mất! Giọng ông chú này có thể so được với Du Dực.”

Từ ông tỏa ra một loại khí thế khiến người khác phải kính nể, ung dung, nho nhã, hấp dẫn người đối diện. Từ đầu đến cuối, Yến Thanh Ti không hề có một chút bài xích nào, ngược lại còn càng lúc càng cảm thất thân thiết.

Thấy Yến Thanh Ti vẫn mãi không nói gì, Hạ An Lan lo lắng, quay lại nói: “Mau gọi bác sĩ đến đây.”

Yến Thanh Ti liếm liếm khóe miệng: “Tôi...”

Vừa mở miệng đã thấy giọng mình khàn khàn như vịt đực, cổ họng đau đớn. Cô sờ sờ cổ mình, muốn ngồi dậy. Người đứng bên giường liền giơ tay ra muốn đỡ cô, nhưng Hạ An Lan thản nhiên liếc qua một cái, anh ta liền rút tay lại ngay lập tức.

Hạ An Lan đỡ cô ngồi dậy, đặt một cái gối đệm đằng sau lưng cô.

Yến Thanh Ti khó khăn lắm mới nói được: “Tôi... đang... ở đâu đây?”

“Uống ngụm nước trước đã.” Hạ An Lan giơ tay ra, ngay lập tức có người bưng một ly nước đến cho ông. Ông cầm cốc nước đưa đến trước mặt Yến Thanh Ti, muốn giúp cô uống. Cô vội vã nhận lấy: “Để... tôi tự làm.”

Hạ An Lan cười cười không nói gì, đặt cốc nước vào tay cô. Tay Yến Thanh Ti vừa cầm lấy cái cốc đã mềm nhũn chẳng còn chút sức nào. Dường như Hạ An Lan đã sớm đoán trước được điều này, nhanh chóng giơ tay ra đỡ lấy: “Để ta giúp cháu, cháu mới tỉnh lại, sức khỏe vẫn còn yếu lắm.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 911: Được Chú Đẹp Trai Xoa Đầu

Hiện tại, cả người Yến Thanh Ti dường như không còn tí sức nào, ngay cả cầm ly nước cũng không không xong. Yến Thanh Ti ngại ngùng uống vài ngụm, cô có thể quen với việc Nhạc phu nhân hay Nhạc Thính Phong đút đồ ăn cho cô, nhưng với những người khác... lại còn là một ông chú xa lạ, khó tránh khỏi cảm giác mất tự nhiên.

Yến Thanh Ti còn đang mất tự nhiên nên hiển nhiên không thể trông thấy khuôn mặt đầy khiếp sợ của người đang đứng cạnh giường, hình như con mắt của người đó cũng sắp rơi ra mất rồi.

Anh ta hoảng hốt, người phụ nữ này là ai mà được hưởng đãi ngộ cao như thế, lại còn rất thoải mái, bình tĩnh như vậy? Chẳng lẽ cô ta không nhận ra đang ngồi trước mặt ai hay sao? Đây chính là...

Anh ta ôm ngực, có cảm giác hình tượng vĩ đại của ngài Hạ Lan hình như vừa bị vỡ ra.

Yến Thanh Ti uống nước xong, cảm thấy cổ họng dễ chịu một chút, cô hỏi: “Chú... chú là ai vậy? Tôi... không phải tôi bị rơi xuống nước sao? Chẳng lẽ tôi không chết... Vẫn còn sống sao?”

Trong đầu Yến Thanh Ti chỉ nhớ được đoạn ký ức từ trước lúc cô bị rơi xuống hồ, nước trong hồ rất lạnh, bên dưới còn có một bóng đen muốn giết cô, bây giờ nghĩ lại vẫn cảm thấy lạnh hết cả người.

Theo bản năng, cô sờ cổ một cái, có hơi đau, hình như... là vết tích để lại sau khi bị siết chặt.

Có lẽ cô nên vui mừng vì khi ở dưới nước, cái bóng đen kia không lấy dao thọc cho cô một phát, chắc là hắn sợ máu chảy ra sẽ nhuộm đỏ nước khiến người bên trên phát hiện nên mới chọn cách siết cổ cô?

Hạ An Lan đặt cốc nước xuống, ánh mắt hướng về chỗ cổ của Yến Thanh Ti, trong mắt chợt lóe lên một tia nghiền ngẫm, cười nói: “Bây giờ cháu không sao rồi. Lúc nãy có sốt một chút với có triệu chứng viêm phổi, nếu cháu còn chỗ nào khó chịu thì chờ một lát nữa bác sỹ tới kiểm tra.”

“Tôi... tôi...” Yến Thanh Ti sờ bụng một cái. Cô rất đói, rất muốn ăn cái gì

đó, nhìn khuôn mặt tươi cười của ông chú đẹp trai trước mắt, bỗng nhiên Yến Thanh Ti sửng sốt một chút, một số tin tức từng xuất hiện trên tivi lướt qua trong đầu. Cả người cô đột nhiên cứng đờ, vội vàng giật mạnh về phía sau.

"Khoan đã... tôi... tôi... sao tôi thấy chú quen quá? Chú... chú... chú..."

Yến Thanh Ti càng nhìn càng thấy giống, tay cô run run, trong lòng căng thẳng theo bản năng mà hít vào một hơi, kết quả bị sặc, ho khù khụ.

"Chú... chú... Khụ..."

Hạ An Lan thấy Yến Thanh Ti ho tới độ mặt mũi đỏ bừng, lạnh lùng nói: "Sao bác sĩ còn chưa đến?"

Ông đưa tay vỗ lưng cho Yến Thanh Ti, lại càng khiến cô luống cuống hơn: "Chú... chú... đừng đụng vào cháu vội được không? Chú... chỉ là... người giống người thôi mà đúng không? Không phải là thật chứ?"

Yến Thanh Ti hy vọng đây chỉ là người giống người mà thôi, nếu là người thật thì đầu óc cô khó mà tiếp thu nổi.

Hạ An Lan sửng sốt một chút, bật cười xoa đầu Yến Thanh Ti, nói: "Ta là Hạ An Lan."

Năm chữ, chỉ năm chữ này thôi đã đủ dập tắt hy vọng của Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti không biết nói gì. Quan hệ của cô với vị đại nhân này có nối tám cây gậy tre lại cũng với không tới đi?

Tại sao sau khi rơi xuống hồ, tỉnh lại thì thấy vị đại nhân này ở bên cạnh giường? Không biết mặt mũi cô phải lớn đến nhường nào đây?

Yến Thanh Ti bỗng nhiên hiểu tại sao đối với vị đại nhân này lại có cảm giác thân thiết, không có cảm giác phòng bị với ông ta, cũng biết tại sao lại cảm thấy ông chú này đẹp trai đến vậy? Không phải bởi vì khuôn mặt của ông mà là vì khí chất cùng sức hút trên người ông. Đây là... người mà nhân dân cả nước cùng... kính ngưỡng đó, mỗi ngày mở bản tin thời sự lên đều có thể thấy ông, có thể không có cảm giác thân thiết hay sao?

Ờ mà... vừa nãy hình như cô còn được xoa đầu một cái, sao lại có cảm giác sung sướng đến thế nhỉ?

Nếu cô lại gọi là “chú” như lúc nãy, liệu có thể bị giam vào tù không nhỉ?

Âm thanh êm ái lại vang lên bên tai: “Đừng sợ, không có gì phải sợ, không ai có thể giam cháu cả.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 912: Đệ Nhất Nam Thần Của Cả Nước

Yến Thanh Ti ảo não nuốt một ngụm nước bọt, tại sao cứ khẩn trương một chút thì lại nói hết những gì đang nghĩ trong đầu ra chứ.

“Tôi... cái đó... Ngài... ai, tôi không biết nói gì nữa cả.” Yến Thanh Ti gãi gãi đầu, cô có nhiều điều muốn hỏi nhưng lại không biết phải mở miệng thế nào.

Có cảm giác như đang nằm mơ vậy, người chưa bao giờ nghĩ sẽ có hội gặp giờ lại đang đứng trước mặt cô. Yến Thanh Ti tự véo mình một cái, đau quá, vậy đây chắc là thật rồi?

Sau khi cô hôn mê, rốt cuộc đã xảy ra chuyện thần kỳ cỡ nào mới gặp được người được mệnh danh là “Đệ nhất nam thần của cả nước”? Trước mặt ông, Yến Thanh Ti có mạnh mẽ cỡ nào, trấn định cỡ nào cũng không giữ được bình tĩnh.

Yến Thanh Ti sờ trán một chút, không có sốt, cô kéo chăn che mặt mình lại: “Không ổn, không ổn, tinh thần tôi giờ có chút rối loạn, chắc là ngâm nước lâu quá nên úng não rồi. Tôi... tôi phải bình tĩnh một chút, bình tĩnh một chút...”

Hạ An Lan nhìn thấy hành động vừa rồi của Yến Thanh Ti, nụ cười trên môi lại càng dịu dàng hơn. Ông nhìn Yến Thanh Ti tựa như đang nhìn em gái mình trước đây.

Cửa bị đẩy ra, bác sĩ định tiến vào nhưng vừa nhìn thấy Hạ An Lan thì không dám tiến lên.

Thư ký mới nhận chức của Hạ An Lan thấp giọng nói: “Thưa ngài, đến giờ rồi, nếu không đi sẽ bị muộn ạ!”

Nụ cười trên môi Hạ An Lan dần nhạt đi, ông đưa tay vỗ nhẹ lên đầu Yến Thanh Ti: “Cháu tỉnh rồi thì ta cũng yên tâm, nghỉ ngơi cho khỏe, lát nữa nhớ ăn chút gì. Ta sẽ tới thăm cháu sau.”

Yến Thanh Ti kéo chăn xuống để lộ mặt ra: “Ngài...”

“Ta biết cháu có nhiều thắc mắc nhưng không cần phải sốt ruột quá! Việc quan trọng bây giờ là phải dưỡng bệnh cho khỏe, bác sĩ nói sức khỏe của

cháu luôn duy trì ở tình trạng kém, cứ như vậy không tốt. Đừng suy nghĩ những việc khác, cứ nghỉ ngơi trước đi.”

Yến Thanh Ti mấp máy môi: “Tôi...”

Mới vừa nói được một chữ, bụng cô đã kêu lên, lúc đó, Yến Thanh Ti không biết nên nói cái gì.

Nét cười trên mặt Hạ An Lan càng đậm: “Để bác sĩ kiểm tra cho cháu một chút, không có vấn đề gì là có thể ăn cơm được rồi.”

Nói rồi ông liếc nhìn vị bác sĩ đứng phía sau, người đó vội vàng bước vào.

Bác sĩ tiến hành kiểm tra đơn giản cho Yến Thanh Ti như đo nhiệt độ, kiểm tra lưỡi, ánh mắt... về cơ bản thì không có vấn đề gì, liền nói với Hạ An Lan: “Cơ bản là không có vấn đề gì nhưng trước mắt nên để bệnh nhân ăn những món thanh đạm thì tốt hơn.”

Hạ An Lan gật đầu: “Sẽ có người mang đồ ăn tới cho cháu. Ta có việc đi trước, lần sau lại tới thăm cháu.”

Yến Thanh Ti nuốt nuốt nước bọt, ngơ ngác gật đầu một cái.

Chờ Hạ An Lan đi rồi, Yến Thanh Ti nằm thẳng đờ trên giường, vỗ vỗ mặt mình, mẹ nó, rốt cuộc là cô đang mơ có phải không?

Yến Thanh Ti quay đầu hỏi y tá: “Tôi đang nằm mơ sao?”

Y tá cười nói: “Không, là thật đấy.”

Yến Thanh Ti ôm mặt, cô chưa chết nên chưa thấy được thấy mặt thượng đế, nhưng lại gặp được người khiến cô khiếp sợ hơn cả thượng đế.

Yến Thanh Ti không tin trên đời này lại có chuyện tốt vô duyên vô cớ đến như vậy. Rốt cuộc là tại sao cô lại có mặt ở đây, lý do gì khiến Hạ An Lan lại đối xử tốt với cô như vậy?

Nhưng nhớ tới dáng vẻ nho nhã, phong độ, cao quý của Hạ An Lan, Yến Thanh Ti không khỏi hít một hơi, đúng là một người đàn ông thập toàn thập mĩ.

Không nói tới vấn đề địa vị, bất cứ người đàn ông nào có thể tu dưỡng được

một thân khí chất như Hạ An Lan thì chắc cũng thuộc hàng nhân trung long phượng.

Cổ họng Yến Thanh Ti có chút khó chịu, cô chỉ chỉ cốc nước trên bàn: “Phiền cô đưa nó cho tôi.”

Y tá vội vàng đưa cốc cho Yến Thanh Ti, cô cầm lấy uống một ngụm rồi thuận miệng hỏi: “Xin hỏi, đây là bệnh viện nào ở Tô Thành vậy, điều kiện tốt thật đấy?”

--- O ---

Chương 913: Muốn Sống Sót Thì Phải Tàn Nhẫn Hơn Người Khác

Y tá nói: "Đây không phải bệnh viện, đây cũng không phải là Tô Thành."

Yến Thanh Ti sửng sốt, ngẩng đầu lên: "Không phải... Vậy đây là đâu?"

"Thủ đô, dinh thự Tổng Thống."

Cốc nước bỗng tuột khỏi tay Yến Thanh Ti, lăn hai vòng rồi rơi xuống mặt đất, "Choang!!!"

...

Đi ra khỏi phòng, nụ cười ấm áp, dịu dàng trên môi Hạ An Lan lập tức biến mất, không chút biểu tình, lãnh đạm hỏi: "Tìm được hung thủ chưa?"

"Chưa ạ, thời điểm lúc đó quá hỗn loạn, lúc lên xe cứu thương mới phát hiện chuyện cô Yến bị siết cổ, hung thủ nhất định sẽ luôn ẩn náu trong nước. Vùng hồ kia rất rộng, hoàn toàn có khả năng hung thủ bơi ra xa rồi lên bờ ở nơi khác, hoặc cũng có thể hung thủ cùng lên bờ với những người nhảy xuống cứu người sau đó mới trốn đi, muốn tìm được rất khó. Những người trong đoàn làm phim có thể loại ra khỏi vòng nghi vấn, lúc ấy bọn họ vẫn ở trên bờ, không có bằng chứng chứng minh họ ở hiện trường gây án."

Biểu tình Hạ An Lan rất hờ hững nhưng trong mắt ông lại lộ ra sự lạnh lẽo kinh người: "Có khó cũng phải tìm cho ra, nhất định phải bắt được hung thủ."

"Dạ!"

"Ngoài ra, trong tài liệu điều tra được, cô Thanh Ti trong 3 năm ở nước M đã luôn ở trong tình trạng bị đuổi giết. Về nước vào tháng 3 năm nay, từ đó đến giờ cũng gặp không ít nguy hiểm, may mắn là đều thoát được. Lúc ở nước ngoài là do cha ruột với mẹ kế của cô ấy thuê người đuổi giết, nhưng sau khi mẹ kế cùng cha ruột đều qua đời thì trước mắt vẫn không biết ai muốn cô ấy phải chết."

Hạ An Lan nhìn những gì Yến Thanh Ti phải trải qua trong những năm vừa rồi, lại nhìn tới bức hình trên bia mộ, ba người họ... giống nhau như đúc, đây

tuyệt đối không thể là một sự trùng hợp bình thường được.

Nếu không phải trùng hợp thì cũng có nghĩa Yến Thanh Ti chính là người của Hạ gia hoặc là do em gái ông chuyển thế đầu thai.

Ông thản nhiên nói: “Đó không phải do may mắn...”

Có thể thoát chết trong gang tấc tuyệt đối không chỉ dựa vào may mắn mà phải học cách tàn nhẫn với chính mình, làm cho mình trở nên kiên cường mạnh mẽ hơn, muốn chống lại cái thế giới tàn nhẫn này thì phải để cho bản thân tàn nhẫn hơn nó.

Hạ An Lan thật hối hận, ông biết đến sự tồn tại của Yến Thanh Ti quá muộn!

...

“Sao tôi tới đây được? Rõ ràng là tôi chết đuối ở Tô Thành mà, lẽ nào lại bị nước cuốn tới thủ đô?”

Yến Thanh Ti ăn xong, tinh thần cũng ổn định trở lại, lập tức tra hỏi y tá.

Y tá lắc đầu: “Tôi cũng không biết, tôi chỉ biết lúc tôi thấy cô thì cô đã nằm ở phòng này rồi. Lúc ấy cô vẫn đang hôn mê, lại còn sốt, ngài tổng thống rất lo lắng.”

Yến Thanh Ti nhức đầu: “Cô cũng không biết ai đưa tôi tới sao?”

“Không biết.”

“Vậy... trợ lý của tôi, không có bất cứ một ai ở bên cạnh tôi sao?”

Y tá lắc đầu: “Tôi không biết gì cả. Nhiệm vụ của tôi chỉ là chăm sóc cho cô thôi, chú ý các chỉ tiêu của cơ thể cô, phòng ngừa bệnh tình chuyển biến thành viêm phổi.”

Yến Thanh Ti gãi đầu: “Hôm qua tôi mới rơi xuống sông, hôm nay đã chạy tới tận thủ đô, tốc độ này hình như hơi quá nhanh?”

Y tá: “Không phải hôm qua đâu.”

“Hả?”

Y tá: “Cô hôn mê mất hai ngày rồi, đây là ngày thứ ba cô ở thủ đô.”

Yến Thanh Ti thét chói tai: “Cái gì?”

Cô không cẩn thận hét hơi to nên khiến cổ họng lại đau, che miệng ho khan liên tục. Y tá vội vàng vỗ lưng cô: “Cổ họng cô bị thương không nhẹ đâu, thế nên mấy ngày này tốt nhất hạn chế nói chuyện.”

Yến Thanh Ti che cổ ho khan: “Di động, di động... cô có không, cho tôi mượn một chút...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 914: Tôi Đang Bị Giam Lỏng Sao?

Đã qua nhiều ngày như vậy, không biết Nhạc Thính Phong với bác gái đã lo lắng tới mức nào, cô cần nhanh chóng liên lạc với họ.

Y tá lắc đầu: “Không có, chúng tôi làm việc ở đây đều không được phép mang điện thoại, chỉ có ngày nghỉ ra ngoài mới dùng di động thôi.”

Yến Thanh Ti: “Vậy, có chỗ nào có điện thoại không? Tôi phải gọi điện cho bạn trai, tôi biến mất lâu như thế, anh ấy sẽ phát điên lên mất.”

Y tá lắc đầu: “Cái này... hay là cô cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi, chờ tổng thống tới thăm rồi ông ấy sẽ chỉ cho cô.”

Yến Thanh Ti nóng nảy: “Tại sao tôi lại không được gọi điện thoại? Cho dù... dù là... ở chỗ này thì cũng không thể tước đoạt quyền gọi điện thoại của tôi chứ?”

Y tá tha thiết nhìn Yến Thanh Ti: “Việc quan trọng hiện giờ của cô là nghỉ ngơi, chờ đến khi tổng thống quay lại thì có thể gọi điện rồi. Nhiệm vụ của tôi chỉ là chăm sóc cô thôi.”

“Không phải tôi đã khỏe rồi sao? Chăm sóc cho tâm trạng của tôi cũng là nhiệm vụ của cô. Cô không để tôi gọi điện, tâm trạng của tôi không tốt, đây chính là... cô không hoàn thành nhiệm vụ.”

“Tình trạng hiện tại của cô không thể kết luận sớm được, cô chìm dưới nước quá lâu, còn uống rất nhiều nước nên nhất định trong phổi vẫn còn đọng nước, ít nhất phải quan sát thêm hai ngày... Lúc này cơ thể là quan trọng nhất, tâm tình của cô tôi... cũng không có cách nào.”

Yến Thanh Ti đỡ trán, chỉ gọi điện thôi cũng khó khăn như vậy là sao?

Bất kể lý do là gì, nói cái gì đều không có tác dụng.

Yến Thanh Ti nói: “Vậy tôi... đi ra ngoài loanh quanh một chút có được không?”

Y tá lắc đầu: “Chắc là không được, kể là tôi có đồng ý cô cũng không ra được.”

Yến Thanh Ti không tin, hất chăn xuống giường, hai chân vừa chạm đất thì khuỵu xuống, y tá vội vàng đỡ cô: "Xem kìa, tôi nói rồi, cơ thể của cô hiện tại không chịu nổi, phải nằm yên trên giường tĩnh dưỡng mới được."

Yến Thanh Ti bất chấp: "Tôi sắp bí chết rồi, tôi muốn ra ngoài hít thở."

Y tá thấy cô chưa từ bỏ ý định, không thể làm gì khác hơn là đỡ cô đi tới cửa, kết quả Yến Thanh Ti còn chưa bước chân ra cửa đã bị một cánh tay ngăn lại.

Y tá bất đắc dĩ nhìn Yến Thanh Ti, đã nói rồi, không ra được.

Yến Thanh Ti đi được hai bước đã phải thở dốc, cảm giác ngực khó chịu, hít thở không thông. Cô nhìn theo cánh tay kia, phải nghiêng đầu đến 90 độ rồi mới nhìn thấy chủ nhân của cánh tay. Cao quá! Ánh mắt người đó nhìn thẳng về phía đối diện, khuôn mặt nghiêm túc, không chút biểu cảm y như một bức tượng.

Yến Thanh Ti quay đầu nhìn y tá: "Tôi đây là bị giam lỏng sao?"

Y tá vội vã lắc đầu: "Dĩ nhiên không phải, chỉ là bây giờ cô cần nằm yên trên giường nghỉ ngơi một hai ngày. Chính cô cũng thấy đấy, giờ ngay cả việc đi lại cô cũng không xong."

Yến Thanh Ti ngửa đầu nhìn bức tượng trước cửa, ho hai cái lại dựa vào khung cửa, hỏi: "Này, có thể nói chuyện không?"

Người đứng trước cửa chính là người đã vớt Yến Thanh Ti lên, thấy cô lên tiếng nói chuyện với mình mà mắt anh ta không nháy đến một cái.

Yến Thanh Ti lại hỏi: "Nếu được thì tán gẫu chút đi."

"Anh cao thật đấy, đến một mét chín không?"

Y tá vộp vàng nói: "Một mét chín hai."

Yến Thanh Ti: "Anh có hứng thú làm người mẫu không? Hoặc làm diễn viên? Tôi giới thiệu cho anh mấy mối nha?"

Y tá: "Anh ấy không hứng thú đâu."

Yến Thanh Ti liếc y tá một cái, cô ta lập tức im bặt.

“Thích anh ta?” Yến Thanh Ti liếc mắt một cái cũng có thể nhận ra.

Gương mặt y tá trong nháy mắt đỏ bừng lên, lắc đầu liên tục: “Không không không... không có...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 915: Đã Thích Thì Phải Dũng Cảm Theo Đuổi

Yến Thanh Ti nhìn anh chàng Một Mét Chín Hai kia dường như không nghe thấy hai người bọn họ nói chuyện, cô lại nói: “Chối làm cái gì? Đã thích thì theo đuổi đi, phải dũng cảm xông lên chứ... Đàn ông như thế này, cởi quần áo thì nhìn có tí thịt mà mặc quần áo lại có vẻ gầy, giá trị nhan sắc cũng là hàng thượng thừa, cô không theo đuổi chả nhẽ lại đợi cô gái khác tới cướp mất sao?”

Mặt của cô y tá càng đỏ hơn: “Cái này... không phải... không phải giống như cô nói đâu... Hay là cô cứ nghỉ ngơi trước đi, mau đi nghỉ ngơi đi.”

Yến Thanh Ti lắc lắc đầu: “Chậc... thật không chịu nổi mấy người, miệng thì nói không muốn nhưng trong lòng thì muốn chết đi được... Đợi đến khi anh ta bị người khác cướp mất thì cô chỉ còn nước khóc.”

Y tá mặt đã đỏ tới mức nhỏ được cả máu, lôi kéo Yến Thanh Ti về: “Cô Thanh Ti, làm ơn, cầu cô, cô đừng nói nữa mà nằm xuống nghỉ ngơi đi.”

Yến Thanh Ti thở dài nói: “Đàn ông như vậy, cô có tỏ tình cũng chỉ là vô ích thôi, phải dùng tới hành động mới có hiệu quả.”

Y tá tò mò hỏi một câu: “Hành động như thế nào?”

Yến Thanh Ti hất cằm nói: “Tối nay ngủ với anh ta.”

“Ầm”, cô y tá khuỵu gối ngã luôn.

...

Tại Tô gia, Nhạc Thính Phong đã đợi ba ngày, ba ngày này đối với anh mà nói dài y như ba thế kỷ.

Cho dù anh biết Yến Thanh Ti được Hạ An Lan đưa đi, biết cô sẽ không gặp chuyện gì nguy hiểm, nhưng mà... anh vẫn thấy rất dày vò. Bình thường không thấy cô một ngày anh đã thấy nhớ rồi, huống chi là bây giờ sức khỏe của Yến Thanh Ti còn không tốt.

Anh muốn biết hiện tại cô ổn không? Anh thấy hối hận, tại sao ngày đó không cùng cô đi tới trường quay chứ? Nếu như anh có ở đó thì làm sao có

thể để cho cô bị người ta mang đi chứ?

Ba ngày này, Nhạc Thính Phong không cách nào ngủ nổi, hễ nhắm mắt hay mở mắt đều là hình ảnh Yến Thanh Ti. Không thấy được cô, anh không có cách nào yên tâm được, mặc dù bác cả đã một mực khẳng định không có việc gì, không cần lo lắng, nhưng đấy không phải người yêu của bác ấy, đương nhiên bác ấy sẽ không lo lắng rồi. Suýt chút nữa thì chết chìm dưới hồ rồi mà còn nói là không có việc gì, quỷ mới tin.

Đúng là không phải người của mình thì không lo lắng.

Nhạc Thính Phong không thể nhẫn nhịn được nữa bèn đi tìm Tô Lão Đại: "Hôm nay đã là ngày thứ ba rồi, cháu phải đi tìm Thanh Ti."

Tô Lão Đại thở dài: "Thanh Ti đã tỉnh rồi, sức khỏe tạm thời không có gì đáng ngại, nhưng cần tĩnh dưỡng mấy ngày. Trước mắt chúng ta cứ chờ tin đã."

Thật ra thì Hạ An Lan đã nói với Tô Lão Đại, trong thời gian tới Yến Thanh Ti chắc chắn không trở lại Tô gia, bất kể có quan hệ hay không thì sau khi Yến Thanh Ti bình phục, con bé sẽ được đưa thẳng tới Dung Thành.

Ông ngăn cản Nhạc Thính Phong đi tìm người vì hai ngày trước Yến Thanh Ti vẫn luôn ở trong trạng thái hôn mê, ông lo sau khi nói ra, Nhạc Thính Phong sẽ không chịu được mà đi tìm con bé.

Trong mắt Nhạc Thính Phong đều là tia máu, cả giận nói: "Bác nói sao cũng được, cháu không chờ được, cháu nhất định phải gặp được cô ấy. Bác nói gì cũng vô dụng, không phải chính mắt cháu nhìn thấy thì cháu sẽ không yên tâm."

Tô Lão Đại không biết làm sao cho phải, thằng nhóc này quá khó giải quyết, ông kiên nhẫn nói: "Thanh Ti không có bất cứ nguy hiểm nào cả, chẳng qua là cơ thể còn yếu, bác sĩ nói tốt nhất là nên tĩnh dưỡng, không nên làm phiền. Chờ thêm hai ngày nữa khẳng định sẽ có tin tức, Thanh Ti hiện đang ở thủ đô, điều kiện chữa bệnh ở đó tốt hơn."

Nhạc Thính Phong lạnh mặt: "Dù sao cũng phải để cháu gặp cô ấy mới được, không nhìn thấy cô ấy thì cháu không cách nào an lòng được."

Tô Lão Đại nói: "Thính Phong, cháu nghe bác lần này, với Thanh Ti mà nói thì đây chính là cơ hội..."

Nhạc phu nhân nghe thấy thế liền bĩu môi, lo lắng nhìn con trai.

--- O ---

Chương 916: Hạ Gia Bắt Nạt Người Quá Mức

Vất vả lắm con trai mới theo đuổi được Yến Thanh Ti, ai ngờ thân thế con bé lại lớn như vậy, muốn cưới về nhà chẳng phải là lại càng khó khăn hơn sao?

Nhạc Thính Phong kiên trì: "Một giây cháu cũng không chờ nổi nữa. Cô ấy đang yếu như vậy mà cháu lại không ở bên cạnh, làm gì còn mặt mũi mà nói cháu là bạn trai cô ấy nữa."

Tô Lão Đại liếc Nhạc phu nhân một cái: "Nhưng bây giờ cháu không biết địa chỉ chính xác, kể cả cháu có đi tìm cũng không tìm được, không bằng kiên nhẫn chờ thêm hai ba ngày nữa, chỉ hai ngày thôi có được hay không?"

Nhạc phu nhân trợn trắng mắt nhìn ông ta: "Con trai, cố chờ thêm chút nữa. Điều Thanh Ti mong muốn nhất là được trả thù và tra rõ thân thế của mẹ nó, nếu lần này có thể biết được chân tướng mọi chuyện thì không gì tốt hơn được nữa."

Nhạc Thính Phong cắn răng: "Hai ngày, tối đa là hai ngày."

Nói xong, anh mang lửa giận rời đi.

Nhạc phu nhân "hừ" một tiếng, tức giận nói: "Em cũng chỉ có thể khuyên nó một lần này thôi, thêm hai ngày nữa thì đừng nói nó, em cũng đi tìm. Hạ gia đúng là ức hiếp người khác quá rồi, thời nào rồi mà nói muốn mang người đi là có thể mang đi luôn được? Còn không cho phép liên lạc, ông ta dựa vào cái gì? Là người nhà của bọn họ thì sao, chẳng có lý lẽ gì hết, không hiểu sao ông ta có thể leo được vị trí đó nữa?"

Tô Lão Đại cảm thấy không ngăn cản hai người này, liền nói: "Dì Bội Uyển với mẹ có quan hệ tốt như thế, chưa kể hai nhà lại là thế giao, Thanh Ti ở bên đó sẽ không xảy ra bất cứ vấn đề gì."

"Cái gì mà không vẫn đề, bọn em không thấy Thanh Ti chính là vấn đề có được hay không? Đừng nói nhẹ nhàng đơn giản như thế, em không nghe nổi đâu."

Tô Lão Đại xoa xoa trán: "Anh nhất định sẽ sớm liên lạc với bên đó, làm rõ thân thế của con bé thì sẽ đưa nó trở về."

"Nói như này thì còn tạm nghe được."

...

Yến Thanh Ti muốn gọi điện thoại, muốn nghịch di động nhưng không được phép, nằm ở trên giường cũng không cách nào ngủ tiếp, dù sao cũng ngủ hai ngày rồi. Nhưng có vẻ như cô đánh giá cơ thể mình quá cao, vừa nằm xuống không bao lâu cô đã chìm vào giấc ngủ, lần này ngủ đến tận tối.

Lúc Hạ An Lan trở lại, Yến Thanh Ti vẫn còn đang ngủ.

Ông hỏi y tá chăm sóc cho Yến Thanh Ti: "Tiểu Lâm, buổi chiều nay như thế nào? Cơ thể con bé có xuất hiện trình trạng gì khác thường không?"

"Không có ạ, tình trạng cơ thể rất ổn... chỉ là... cô ấy luôn muốn gọi điện thoại. Ngài dặn để cô Thanh Ti nằm yên trên giường tĩnh dưỡng nên tôi cũng không dám để cô ấy ra ngoài..."

Tiểu Lâm nhớ tới những gì Yến Thanh Ti nói buổi chiều, trên mặt lại có cảm giác nóng lên.

Hạ An Lan cười khẽ, ông quên mất tuổi trẻ bây giờ không cách nào rời được điện thoại di động.

"Chờ ngày mai khi tình hình khá hơn một chút thì đem di động với máy tính đưa cho con bé."

"Dạ!"

Hạ An Lan nhìn đồng hồ một chút: "Thời gian cũng không còn sớm lắm, gọi con bé dậy ăn cái gì đi."

"Vâng ạ!"

Tiểu Lâm đi tới mép giường nhẹ nhàng lay Yến Thanh Ti một cái: "Cô Thanh Ti, dậy ăn tối."

Gọi mấy tiếng cũng không thấy động tĩnh gì, Tiểu Lâm xoay người nhìn Hạ An Lan một chút rồi lại gọi hai tiếng: "Cô Thanh Ti, cô Thanh Ti, dậy nào, tới giờ ăn tối rồi."

Vẫn không có động tĩnh, Tiểu Lâm có chút sợ, tăng thêm lực lay gọi Yến

Thanh Ti.

Hạ An Lan đi tới: “Sao vậy?”

Tiểu Lâm hốt hoảng: “Gọi... không tỉnh ạ...”

Hạ An Lan nghe thế liền biến sắc, đưa tay kiểm tra hô hấp của Yến Thanh Ti, thấy hô hấp vẫn bình thường ông không khỏi thở phào một cái, giọng nói cũng to hơn: “Thanh Ti... dậy nào.”

Yến Thanh Ti vẫn không có động tĩnh gì, sắc mặt của ông trầm xuống: “Lập tức... gọi bác sĩ.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 917: Sẽ Không Còn Ai Có Thể Gây Tổn Thương Cho Cháu Nữa

Vừa dứt lời, Yến Thanh Ti vốn đang nằm yên không nhúc nhích đột nhiên bật dậy, giống y như là xác chết vùng dậy vậy, hoảng sợ ôm lấy cổ mình, thở gấp vài cái, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt kinh hoàng.

"Thanh Ti, cháu sao vậy?"

Yến Thanh Ti điều chỉnh lại hơi thở, đưa tay lau mồ hôi đầy trên trán, lẩm bẩm nói: "Còn sống... cảm giác còn sống thật là tốt!"

Vừa rồi Yến Thanh Ti nằm mơ, trong giấc mơ cô lại trở về trong lòng hồ, vừa lạnh vừa đen, cái bóng đen kia bám sát cô như hình với bóng, cô có chạy thế nào cũng không thể thoát được, cuối cùng bị siết cổ. Cô vốn tưởng bản thân có thể chịu được áp lực đối với những việc kinh khủng hơn thì sẽ không có cảm giác quá lớn gì với chuyện chết đuối lần này,

nhưng không ngờ, nhắm mắt ngủ một hồi thì cảnh tượng kia giống như một cơn ác mộng cứ quấn lấy cô.

Những lời vô ý của Yến Thanh Ti khiến Hạ An Lan cảm thấy đau xót. Con người khi sống theo đuổi rất nhiều thứ, người càng tham lam thì càng không có giới hạn, tiền tài danh lợi... cái gì cũng muốn có. Chỉ có những người đã từng trải qua cảm giác tuyệt vọng thống khổ khi đối mặt với tử vong mới hiểu được: còn sống chính là một chuyện tốt đẹp nhất trên đời.

Người có thể nói ra được những lời này nhất định đã từng dạo qua quỷ môn quan một lần.

Hạ An Lan đưa tay vỗ vỗ lưng Yến Thanh Ti: "Đừng sợ, bây giờ... không sao rồi, sẽ không còn ai có thể tổn thương cháu được nữa."

Yến Thanh Ti không ngẩng đầu lên, vừa sờ cổ vừa căm hận nói: "Con mẹ nó, nếu tôi mà biết kẻ muốn giết tôi là ai thì tôi nhất định..."

Yến Thanh Ti nói được một nửa mới ý thức được nơi mình đang ở hình như không phải địa bàn của mình, người trước mặt cô lúc này... lại không phải là người bình thường, thế nên cô đành đem nửa câu nói ác độc phía sau nuốt xuống.

“Tôi... khụ... còn chưa tỉnh ngủ nên nói mê sảng.”

Hạ An Lan bị một câu này của cô làm cho bật cười: “Có thể dậy ăn tối được chưa?”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Có thể... tất nhiên có thể...”

Ngủ cả một buổi chiều, cơ thể của Yến Thanh Ti đã tốt lên nhiều. Ngồi đối diện với Hạ An Lan, cô có cảm giác mất tự nhiên.

Yến Thanh Ti cầm đũa lênm nói: “Trước kiam lúc ăn cơm thi thoảng vẫn hay xem ti vi, đều là... tin tức về ngài trên bản tin thời sự. Bây giờ trước mặt tôi đổi thành... người thật, có chút... không quen.”

Hạ An Lan cười nói: “Không sao, sau này còn thời gian dài mà, cứ từ từ là quen thôi.”

Yến Thanh Ti sửng sốt, lời này... là có ý gì?

Sau này? Thời gian dài?

Ý đây là cô... cô... sau này thường xuyên được ăn cơm với... Tổng thống đại nhân sao? Đừng hù dọa cô thế chứ?

Yến Thanh Ti bỗng dưng cảm giác đôi đũa trên tay nặng cực kỳ, có chút không nhấc lên được, cô liếm liếm khóe miệng: “Tôi có thể...”

Hạ An Lan tự mình múc một bát canh cá đặt trước mặt Yến Thanh Ti: “Ăn cơm trước, ăn cơm xong, muốn biết cái gì ta cũng đều nói cho cháu hết.”

Yến Thanh Ti ngây ngô gật gật đầu, nhìn bát canh cá trước mắt, cô không dám uống. Cái này... nếu ở thời đại trước thì đây chính là món ăn trong cung đình.

Hạ An Lan thấy Yến Thanh Ti không động đũa, cho rằng cô không thích những món ăn ngày hôm nay, “Bây giờ cháu nên ăn thanh đạm một chút, nếu không hợp khẩu vị thì cố chịu mấy ngày.”

Yến Thanh Ti vội lắc đầu: “Không sao, từ trước tới nay tôi cũng không kén ăn, có thể ăn no đã tốt lắm rồi.”

Cô vội vàng cầm đũa lên, không nhìn người đối diện nữa mà vùi đầu vào ăn.

Ánh mắt Hạ An Lan dần tối lại, ông không hề động đũa, chỉ nhìn Yến Thanh Ti ăn cơm.

Ông biết những gì cô đã từng trải qua nhưng lại không có cách nào có thể tưởng tượng ra cô vượt qua nó như thế nào? Nếu như... đây thật sự là con gái của em gái ông, vậy những năm qua... rốt cuộc ông đã làm cái gì mà để cô bơ vơ không nơi nương tựa nhiều năm như vậy?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 918: Con Bé Này Thực Sự Khiến Ông Đau Lòng

Hạ An Lan từng thấy qua rất nhiều thiên kim tiểu thư ăn cơm rất tao nhã, mỗi người đều ăn cực kỳ ít, tựa hồ chỉ cần ăn nhiều một chút sẽ ảnh hưởng tới hình tượng vậy, không có bất cứ ai giống như Yến Thanh Ti, dám ở trước mặt ông mà ăn uống không chút cố kỵ, giống y như cô đã nói: cô không kén ăn, chỉ cần có thể ăn no là tốt rồi.

Cô ăn cái gì cũng ăn miếng to, ngấu nghiến như đang ăn sơn hào hải vị vậy.

Yến Thanh Ti ăn được một lúc liền cảm giác là lạ, cô ngẩng đầu lên thấy Hạ An Lan đang nhìn mình chằm chằm, ánh mắt kia khiến cô không được tự nhiên, cô nuốt thức ăn trong miệng xuống, hỏi: "Ngài... Sao ngài không ăn?"

Hạ An Lan mìm cười: "Ta cũng chưa đói lắm, hôm nay cháu vừa mới tỉnh, không thể ăn quá no. Hơn nữa dạ dày cháu không tốt, ăn lưng bụng là được rồi, no quá... không tốt cho tiêu hóa."

Yến Thanh Ti "ồ" một tiếng, chun chun mũi, ăn lưng bụng là ăn bao nhiêu?

Đại khái thì cô chỉ phân ra được là đói với không đói, Yến Thanh Ti lại ăn thêm vài miếng cơm, sau đó để đũa xuống.

"Cháu ăn xong rồi sao?"

Yến Thanh Ti nhìn cơm trong bát một, nói: "Không phải ngài nói chỉ nên ăn lưng bụng thôi sao?"

Hạ An Lan cười: "Vậy bây giờ còn thấy đói nữa không?"

Yến Thanh Ti liếm liếm khóe miệng: "Vẫn... đói."

Hạ An Lan gắp cho cô một miếng măng: "Ăn thêm chút nữa đi, mới ăn quá ít."

Yến Thanh Ti sờ bụng một cái, lắc lư một hồi, rồi lại cầm đũa lên.

Hạ An Lan lại yên lặng quan sát Yến Thanh Ti ăn cơm.

Con bé mới chỉ là một cô gái 25 tuổi, nếu không phải trải qua quãng thời gian kia, có lẽ con bé cũng giống những cô gái cùng lứa vậy, có một tuổi thơ vui vẻ rồi từ từ trưởng thành, hưởng thụ một cuộc đời hoàn mỹ của một người bình thường.

Hạ An Lan nhìn qua những tin tức về Yến Thanh Ti trên mạng, tìm kiếm một hồi đều là tin tức phiến diện: bị bôi đen, scandal, làm gái gọi, quy tắc ngầm, đánh người... cái gì cũng có. Nếu là người không quen biết cô, khi nhìn những tin tức trên mạng kia sẽ cảm thấy cô gái này từ trong ra ngoài hoàn toàn là một người đàn bà xấu xa, hư hỏng... Những tin tức kia cố ý bôi đen cô trong mắt công chúng. Tận mắt nhìn thấy Yến Thanh Ti rồi, Hạ An Lan mới biết, con bé này thực ra thì... cũng khá đơn thuần.

Sau khi biết thân phận của ông chẳng qua chỉ là kinh hãi một chút, lại có chút khó hiểu, nghi ngờ nhưng tuyệt nhiên không có ý định làm thân nào, thậm chí còn có ý định tránh xa ông một chút, sợ bị ông hiểu lầm.

Con bé này thực sự khiến ông thấy đau lòng.

Giống như cô nói, còn sống thật tốt, cô chưa từng yêu cầu cái gì, mong muốn có lẽ chỉ là có thể sống vui vẻ, hạnh phúc một chút. Nhưng đối với cô chuyện này có lẽ không dễ dàng như vậy.

Từ góc ngồi của Hạ An Lan có thể trông thấy dấu vết bị siết trên cổ của Yến Thanh Ti, vết máu ứ đọng lại thành màu tím bầm. Tình huống lúc đó đúng là rất nguy hiểm, chỉ cần chậm một giây thôi có thể cô đã vĩnh viễn không bao giờ tỉnh lại rồi.

Tay cầm đũa của Hạ An Lan siết chặt một chút, ánh mắt cũng lạnh xuống.

Yến Thanh Ti ăn xong để đũa xuống, ngẩng đầu lên thấy Hạ An Lan vẫn đang nhìn cô, hình như ông ấy vẫn chưa ăn gì.

Yến Thanh Ti bỗng cảm thấy cực kỳ có lỗi, không phải do tướng ăn của cô quá xấu nên hù dọa vị đại nhân này đấy chứ?

Cô lúng túng nói: “Xin lỗi, tôi... chỉ là ăn nhiều một chút, ăn nhanh một chút...”

Hạ An Lan dịu dàng nói: “Không sao, như vậy rất tốt, chờ thêm hai ngày nữa là có thể ăn nhiều hơn rồi...”

Yến Thanh Ti luôn cảm thấy, mỗi khi Hạ An Lan nói chuyện với cô, ông sẽ cố gắng nhẹ giọng hết mức có thể, giống như sợ sẽ dọa đến cô vậy. Cô rất muốn nói với ông là ông không cần làm như vậy.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 919có Thể Ta Chính Là Bác Ruột Của Cháu

Yến Thanh Ti thấy Hạ An Lan vẫn không ăn, gãi gãi đầu: “Ngài... ăn đi, không ăn thì một lúc nữa thức ăn sẽ nguội.”

Hạ An Lan gật đầu: “Được...”

Yến Thanh Ti nhìn Hạ An Lan ăn, tư thế kia thật là... Chưa từng thấy ai ăn cơm mà có thể khiến người khác mát nhãn đến vậy.

Trong tiềm thức của Yến Thanh Ti, người vì dân vì nước như ông giống như là thần tiên vậy, không cần phải ăn cơm.

Trong lòng Yến Thanh Ti chậc chậc than thở vài cái, nhìn Tổng thống ăn cơm cảm giác giống như là đang nằm mơ vậy.

Lúc Hạ An Lan ăn cơm, Yến Thanh Ti ngồi im không dám ho he tiếng nào.

Chờ ông hạ đũa, cô mới thở phào, rốt cuộc có thể hỏi rồi.

Hạ An Lan nhận lấy khăn ướt từ thư ký đưa tới, lau tay một chút, cười nói: “Nhịn lâu lắm rồi chứ gì?”

Yến Thanh Ti có chút lúng túng cười cười: “Cũng... không... lâu... lắm.”

Trong lòng cô thì đang khóc thét, tôi đây nhịn đến sắp hộc máu rồi đây, tôi chỉ muốn biết tại sao mình lại đến được đây, tại sao lại đối với tôi đặc biệt như thế?

Hạ An Lan đứng dậy, Yến Thanh Ti theo sau.

Ông ngồi xuống một chiếc ghế salon, lại chỉ chỉ chỗ ngồi bên cạnh: “Đừng đứng, ngồi đi.”

Yến Thanh Ti ngồi xuống, cả người trở nên nghiêm túc hơn. Ở trước mặt Hạ An Lan, căn bản cô không dám làm ra hành động gì lỗ mãng: “Tôi... có thể hỏi sao?”

“Có thể.”

“Vậy tôi... Sao ngài phải... phải mang tôi từ Tô Thành đến đây?”

Hạ An Lan liếc mắt nhìn thư ký, anh ta lập tức lấy hai tấm hình ra đặt trước mặt Yến Thanh Ti, cô nhìn một cái sau đó liền ngẩn người.

Hạ An Lan nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Yến Thanh Ti, nói: “Mấy ngày trước, Tô Nguy gửi hình của cháu cho ta... Cháu với mẹ của ta lúc còn trẻ vô cùng giống nhau... Ngay lúc nhìn thấy ảnh của cháu thì ta lập tức nhớ tới em gái của mình. 40 năm trước, một ngày trước sinh nhật 5 tuổi của nó, nó... bị bắt cóc, không cứu ra được nên bị chết cháy.”

Yến Thanh Ti không biết nói cái gì cho phải, hai tay xoắn xuýt vào một chỗ: “Tôi...”

“Sau khi thấy cháu, ta vẫn luôn nghĩ, có thể năm đó em gái ta có lẽ không chết. Cháu... có thể là cốt nhục của nó, cho nên mới sai người đưa cháu tới đây.”

Yến Thanh Ti ngẩng đầu lên, khiếp sợ nhìn Hạ An Lan.

Mẹ cô có quan hệ... với Hạ gia?

Yến Thanh Ti từng nghĩ rất nhiều về thân thế của mẹ nhưng làm thế nào cũng không nghĩ tới việc sẽ có liên quan tới Hạ gia.

Cô nhìn tấm ảnh chụp chung cũ kỹ, rồi lại nghĩ tới diện mạo của mẹ cô, thật... đây... đây... đây là mẹ của mẹ cô sao?

Em gái của Hạ An Lan chết lúc lên năm tuổi, thời điểm mẹ cô được nhận nuôi thì bà cũng chỉ có năm tuổi. Chuyện này... rốt cuộc chỉ là trùng hợp hay chính là... chân tướng mọi chuyện?

Yến Thanh Ti lấy lại bình tĩnh, thì thào nói: “Mẹ tôi chết từ lúc tôi còn nhỏ. Bà... bà... bà được người ta nhận nuôi lúc lên... năm.”

Tay của Hạ An Lan run lên, trong lòng ông vốn chỉ nắm chắc năm sáu phần,

hiện tại... thì kể cả có không làm xét nhiệm DNA cũng có thể hoàn toàn xác nhận.

“Nhưng... sẽ... không phải chỉ như vậy đã có thể qua loa kết luận là... có quan hệ ruột thịt chứ?”

Trong mắt Hạ An Lan hiện lên vẻ kích động khó có thể che giấu, ông nói: “Ta vốn định lấy máu lúc cháu vẫn còn đang hôn mê rồi cho người đi làm xét nghiệm ADN. Nhưng sau đó ta lại nghĩ, ta vẫn nên chờ cháu tỉnh lại, hỏi ý kiến cháu rồi mới quyết định xét nghiệm hay không?”

Yến Thanh Ti nắm chặt bàn tay: “Xét nghiệm.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 920: Cô Có Gì Đáng Giá Để Ông Lừa?

Nói xong, Yến Thanh Ti cảm giác tim của cô như nhảy xổ ra ngoài luôn vậy.

Rốt cuộc cô cũng hiểu lý do tại sao khi ngày đó khi cô tới Tô gia, Tô lão gia với Tô lão thái lại nhìn cô bằng ánh mắt kỳ lạ đến như vậy, luôn nói cái gì mà quá giống, giống hệt. Thảo nào họ lại đột nhiên đồng ý cho cô đến Tô Thành, hóa ra là vì phát hiện cô với mẹ của Hạ An Lan lúc còn trẻ có có chút giống nhau.

Như vậy nghĩa là lúc ở Hải Thành, hai vị nhà Tô gia thậm chí còn chưa thấy ảnh của cô. Nghĩ tới đây, Yến Thanh Ti có chút muốn cười.

Cứ mãi luôn không tìm được manh mối, cô còn tưởng rằng không có cách nào điều tra rõ chân tướng của sự việc năm đó. Nhưng mà không nghĩ tới, rơi xuống nước một lần, manh mối cứ thế lại tự tìm đến. Cô ngẩng đầu nhìn Hạ An Lan, nếu như là người khác nói cô với gia đình nhà người ta có quan hệ, có lẽ... đầu tiên Yến Thanh Ti sẽ nghĩ xem động cơ của người đó là gì, nghĩ xem người đó nói thật hay là không?

Nhưng mà người đang nói là Hạ An Lan, ông ấy muốn cái gì mà không có cơ chứ, người ta ho một cái là có thể điều khiển cả sóng gió trên chính trường quốc tế, sao phải đi lừa gạt một con nhóc như cô chứ?

Người như ông, cần gì phải lừa gạt cô? Mà trên người cô có gì đáng giá để ông lừa gạt?

Hạ An Lan thầm thở phào một cái, ông vốn là một người rất quyết đoán, nhưng đối với Yến Thanh Ti, ông luôn có cảm giác rất mãnh liệt rằng đây chính là con gái của em mình. Chính vì thế, ông không có cách nào không thèm để ý đến ý kiến của cô mà lấy máu đi làm xét nghiệm, ông muốn đợi cô tỉnh lại rồi chính cô quyết định.

Hạ An Lan hỏi: “Cháu còn muốn biết điều gì sao?”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Còn...”

“Nói đi.”

Yến Thanh Ti nói thẳng: “Bây giờ lấy máu của tôi luôn đi, tôi không muốn chờ. Từ ngày biết thân thế của mẹ có vấn đề thì trong lòng tôi chưa từng có lấy một ngày thoải mái.”

Làm rõ được thân thế của mẹ, có thể sẽ từ từ điều tra rõ được chân tướng về cái chết của bà, tra được... hung thủ đứng sau tất cả mọi chuyện rốt cuộc là ai.

Tim Yến Thanh Ti đập rất nhanh.

Chân tướng, chân tướng, cô cực kỳ khát khao được biết chân tướng.

“Được.”

Hạ An Lan liếc mắt nhìn thư ký: “Để bác sĩ vào đi.”

Thư ký gật đầu, đi ra cửa gọi bác sĩ.

Lát sau, bác sĩ đã tới, lấy máu của hai người rồi cầm đi xét nghiệm.

Nếu như hai người thật sự có quan hệ ruột thịt thì ADN sẽ có độ giống nhau nhất định.

Đây là biện pháp đơn giản nhất, cũng nhanh chóng nhất.

Hạ An Lan xoa đầu Yến Thanh một cái: “Yên tâm đi ngủ đi, ngày mai là có kết quả rồi.”

Không khẩn trương hồi hộp như Yến Thanh Ti, Hạ An Lan lại khá là bình tĩnh. Khi Yến Thanh Ti đưa tới đây, con bé vẫn còn đang trong tình trạng hôn mê, lúc nhìn thấy nó, ông đã có cảm giác rất thân thiết, tựa như khi còn bé nhìn thấy em gái lúc bị ốm. Cái cảm giác mềm lòng với người khác như vậy đã biến mất từ mấy chục năm trước cùng với cái chết của em gái ông, không ngờ lại rục rịch quay trở lại.

Lòng bàn tay Yến Thanh Ti toàn là mồ hôi, vừa rồi lúc lấy máu cô cực kỳ căng thẳng, đến nỗi các cơ thể cũng căng cứng lại, bác sĩ luôn bảo cô thả lỏng, cô cũng muốn thả lỏng nhưng vấn đề là thả không được.

Yến Thanh Ti cười khổ: “Tôi sợ rằng... tối nay tôi sẽ bồn chồn quá mà không ngủ được mất.”

Hạ An Lan an ủi cô: “Kết quả... thật ra thì cũng không quan trọng lắm.”

Đối với ông thì kết quả ra sao cũng được, ông không quá cố chấp việc này, là cháu gái ông cũng được, không phải cũng chẳng làm sao. Cô gái trẻ này có diện mạo giống với mẹ ông như vậy vốn cũng được coi là một loại duyên phận rồi.

Yến Thanh Ti lắc đầu: “Không, tôi không giống với ông, đối với tôi thì chuyện này rất quan trọng... đối với mẹ tôi mà nói cũng rất quan trọng. Tôi là con gái của bà, dù sao tôi cũng phải biết rõ chuyện năm ấy, nhất định phải điều tra rõ.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 921: Con Nghĩ Sau Này Con Sẽ Được Hạnh Phúc

Hạ An Lan sửng sốt, giờ ông mới hiểu điều mà Yến Thanh Ti lo lắng không phải là có quan hết máu mủ gì với nhà họ Hạ hay không, mà là... thân thế của mẹ cô. Điều mà cô gái này mong muốn, chính là một lời giải thích chính đáng cho người mẹ đã mất của mình. Hạ An Lan nhớ tới tấm ảnh trên bia mộ, gương mặt trẻ trung như thế, vậy mà đã sớm... qua đời mất rồi. Dù mẹ của Yến Thanh Ti có phải là em gái ông hay không, ông cũng sẽ giúp cô tra rõ chuyện này.

“Bao năm nay, một cô gái như cháu có thể chống đỡ được tới giờ, chắc vất vả lắm đúng không?”

Yến Thanh Ti lắc đầu: “Dù cho trước đây có khó khăn thế nào, nhưng sau này tôi nhất định sẽ sống thật tốt.”

“Phải, sau này cháu sẽ sống tốt hơn.” Giờ ông đã ngồi được lên đến địa vị này, nếu ngay cả việc bảo vệ một người mà mình muốn ông cũng không làm được, vậy ông cũng khỏi cần cái chức vụ này nữa.

Yến Thanh Ti cười cười: “Vậy... Thế chắc ngài cũng biết tôi với cháu ngoại của Tô lão gia là người yêu chứ? Anh ấy đối xử với tôi rất tốt, tôi nghĩ... sau này tôi sẽ rất hạnh phúc. Tôi có thể... gọi điện thoại cho anh ấy không?”

Hạ An Lan im lặng vài giây: “Được!”

Ông biết cháu ngoại của Tô lão thái gia là Nhạc Thính Phong.

Chỉ là trong tiềm thức Yến Thanh Ti lại tin rằng bạn trai cô có thể mang đến hạnh phúc cho cô, chứ không hề nghĩ đến một người “bác” như ông, ông bỗng cảm thấy hơi chạnh lòng.

“Có điều... Giờ cũng đã muộn rồi, mai ta sẽ bảo người mang điện thoại đến cho cháu sau nhé?”

Yến Thanh Ti thấy hơi thất vọng, nhưng nếu mai có điện thoại thì cũng tốt, như vậy cô có thể liên lạc với Nhạc Thính Phong rồi.

Cô nói: “Cảm ơn ngài.”

“Đi nghỉ đi, cần gì thì cứ nói thẳng với ta. Còn nếu không thấy ta thì con cứ nói với Tiểu Lâm là được.”

“Vâng, được ạ!”

Hạ An Lan nhìn Yến Thanh Ti rời đi, khi bóng cô khuất dạng, vẻ mặt dịu dàng của ông không còn nữa: “Tra xem bản tính của tên Nhạc Thính Phong kia thế nào, có sở thích xấu gì không?”

Thư ký nói: “Con trai của con gái Tô lão gia, chắc...”

Còn chưa nói hết, anh đã cảm thấy ánh mắt Hạ An Lan lạnh xuống, liền nói: “Vâng.”

“Thời gian không còn sớm nữa, ngài mau nghỉ ngơi sớm đi.”

Hạ An Lan nhẹ gật đầu: “Cậu về phòng trước đi.”

Viên thư ký đang định nói gì đó, điện thoại lại bỗng vang lên. Anh luôn mang theo người hai chiếc điện thoại, một cái là của anh, một cái là của Hạ An Lan. Anh lấy điện thoại ra thì thấy là điện thoại của Hạ An Lan, vội nói: “Điện thoại của Lão tiên sinh ạ!”

Hạ An Lan ngẩng đầu, đưa tay ra nhận lấy: “Alo, ba à, sao muộn thế này rồi ba còn chưa nghỉ, mẹ con thế nào rồi?”

Hạ lão gia hơi kích động: “An Lan, ba có chuyện này muốn nói với con.”

“Vừa hay, con cũng có chuyện muốn nói với ba... Ba nói trước đi.”

“Hôm nay Như Sương gọi điện cho ba, cho ba xem tấm ảnh của một cô gái, cô gái đó trông rất giống với mẹ con hồi còn trẻ. Ba nghĩ, có lẽ... nếu mẹ con thấy cô gái ấy, ít nhiều về mặt tâm linh cũng sẽ được an ủi, bệnh tình có thể tốt hơn một chút. Kể cả không tốt lên, ít nhất... cũng có thể... khiến bà ấy không cảm thấy đau khổ vào giây phút cuối cùng của mình nữa.”

Hạ An Lan sững sờ, “Ba, Như Sương nói với ba rồi sao?”

“Phải, vốn dĩ con bé bảo Trung thu sẽ đưa Du Hí tới, nhưng vô tình nó lại thấy một cô gái tên Yến Thanh Ti trên tivi, cảm thấy cô gái này rất giống mẹ con, nên gọi thẳng cho ba. Ba bảo nó liên hệ với cô gái ấy trước, bảo nó đưa người tới đây rồi.”

Hạ An Lan không nói gì, ông im lặng một hồi mới nói: "Con bé đang ở chỗ con rồi. Hiện tại sức khỏe không được tốt lắm, con đang định đợi con bé khỏe hơn một chút sẽ đưa tới Dung Thành. Chuyện con định nói với ba cũng chính là việc của con bé, thật không ngờ... Như Sương đã nói với ba trước rồi."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 922có Khả Năng Năm Ấy Em Gái Không Hề Chết

Hạ lão gia vui mừng nói: "Thật sao, thế sao con không nói sớm? Con phải nhanh lên, mẹ con không thể đợi được nữa rồi. Hôm nay bác sĩ nói bệnh tình lại chuyển biến xấu. Như Sương là một đứa tốt, sau khi nó thấy cô gái kia thì lập tức gọi điện nói với ba, nó còn kích động hơn cả ba nữa ấy."

Sắc mặt Hạ An Lan cũng chẳng tốt hơn, ông nói: "Con biết rồi, ngày mai, mai con sẽ đưa con bé về."

"Mẹ con, bà ấy... cả ngày đều gọi tên của Tiểu Ái, ba sợ bà ấy..." Giọng Hạ lão gia trở nên lạc lõng, chưa nói hết lời, từ trong giọng nói của ông lão cũng lộ ra chua xót và khổ sở.

Hạ An Lan thở dài: "Ba yên tâm, mẹ con sẽ vượt qua được thôi. Con sẽ tìm bác sĩ tốt hơn, mẹ nhất định có thể vượt qua ải này."

Hạ lão gia nói: "Con nói phải, mẹ con sẽ vượt qua... Điều mà mẹ con mãi không thể buông bỏ trong lòng chính là Tiểu Ái. Trước đây, khi bà ấy còn tỉnh táo, lúc nào cũng nói Tiểu Ái khi còn nhỏ rất giống với bà ấy, sau này lớn lên chắc chắn cũng sẽ vậy... Nếu bà ấy nhìn thấy cô gái kia, nói không chừng sẽ cảm thấy vui vẻ hơn, vậy thì thật tốt."

Hạ An Lan do dự một hồi, trả lời: "Ba... Con nghi Thanh Ti chính là con gái của em gái con. Con nghĩ năm ấy Tiểu Ái không hề chết!"

Hạ lão gia kinh ngạc hồi lâu mới nói: "Chuyện này... chuyện này sao có thể như thế được? Lúc căn nhà bị cháy, Tiểu Ái vẫn còn đang ở trong đó. Nó chỉ là một đứa trẻ, không thể nào chạy ra ngoài được? Huống hồ, con... sau đó con cũng thấy rồi đấy, cả thi thể cũng bị thiêu rụi, chiều cao và tuổi tác của thi thể đó cũng y hệt Tiểu Ái mà."

Hạ An Lan nắm chặt điện thoại: “Nhưng ba cũng đừng quên, trên người thi thể đứa trẻ đó khi ấy không hề có sợi dây chuyền kia. Mấy năm nay, con đã mơ thấy rất nhiều giấc mơ, lần nào cũng mơ thấy có một đứa trẻ đeo sợi dây chuyền đó chạy về phía con. Con nghĩ rất nhiều lần rồi, có thể em gái con thật sự chưa chết đâu.”

Giọng Hạ lão gia càng trở nên thê lương: “Sợi dây chuyền đó làm bằng bạc, chắc chắn đã bị bọn cướp sớm lấy đi rồi, haizz... Ba biết con vẫn không thể buông được đứa em gái đã mất, ba cũng không thể buông bỏ được, nhiều năm trôi quá rồi, cũng đừng để người đã mất không được yên nghỉ nữa.”

Hạ An Lan hiểu tâm lý của ba ông, đau lòng, cô đơn, tuyệt vọng bao nhiêu năm, giờ tâm trạng cũng đã bình tĩnh trở lại.

Sự xuất hiện đột ngột của Yến Thanh Ti khiến Hạ An Lan coi cô là một niềm hy vọng, nhưng Hạ lão gia lại sợ... hy vọng này càng lớn, cuối cùng sẽ càng tuyệt vọng hơn. Nếu như sự thật cuối cùng chứng minh Yến Thanh Ti không hề có bất cứ quan hệ gì với Hạ gia, điều này sẽ khiến Hạ lão gia luôn nghĩ tới con gái yêu đã mất của mình sẽ càng thêm đau đớn.

“Vâng, con biết rồi... Mai con sẽ đưa con bé trở về.”

“Được, được...”

“Chào... ba.”

Dập diện thoại, Hạ An Lan lại thở dài.

Ông cau mày, đặt điện thoại xuống: “Hạ Như Sương sao sớm không biết, muộn không biết... lại biết Yến Thanh Ti vào đúng lúc này? Đã thế còn nói với ba?”

Viên thư ký chần chừ nói: “Chương trình cô Thanh Ti quay mới phát mấy ngày trước chưa được bao lâu, hay... ngẫu nhiên gặp ở đâu đó?”

Hạ An Lan không nói gì, lãnh đạm, bình tĩnh.

“Tôi không theo dõi làng giải trí, chắc đám trẻ các người sẽ thường xuyên theo dõi hơn nhỉ? Trước đây cậu có biết Yến Thanh Ti không?”

Viên thư ký lắc đầu nguầy nguậy nói: “Tôi... cũng... thỉnh thoảng mới xem, cho nên... chỉ biết một chút về cô Thanh Ti thôi... một chút...”

Thật ra làm gì có chuyện một chút, anh biết rất nhiều là đằng khác, đó là nữ thần trong lòng rất nhiều người đàn ông, màn hình điện thoại cá nhân của anh cũng để ảnh Yến Thanh Ti kìa.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 923: Cô Chính Là Món Quà Tuyệt Nhất Do Thượng Đế Ban Tặng

Mấy lần anh ta định tìm Yến Thanh Ti ký tên cho mình nhưng lại không dám.

Hạ An Lan không nói gì, mặt ông nghiêm lại.

Viên thư ký nhìn đồng hồ, sắp 12 giờ đêm rồi, anh ta muốn nhắc nhở Hạ An Lan nhưng nhìn thấy mặt ông như vậy, anh ta lại không dám nữa.

Một lát sau, qua 12 giờ, Hạ An Lan đột nhiên nói: "Gọi Ngự Trì vào đây."

Viên thư ký vội ra cửa, gọi người cao một mét chín hai đang đứng bảo vệ trước cửa phòng Yến Thanh Ti lại, anh ta chính là Ngự Trì mà Hạ An Lan nhắc tới.

"Cậu đi... tra xem gần đây Hạ Như Sương có những động tĩnh gì, có chỗ nào khác thường không?"

"Vâng."

...

Yến Thanh Ti nằm xuống, cô mãi không thể bình tĩnh lại được, nỗi căng thẳng và kích động khiến tinh thần cô rất lâu rồi chưa từng phấn khởi đến thế.

Cô còn tưởng chắc phải trằn trọc tới khi trời gần sáng mới ngủ được, nhưng sức khỏe còn chưa hồi phục lại như bình thường nên qua 12 giờ một lúc cô đã ngủ mất rồi.

Hạ An Lan tỉnh dậy từ rất sớm, bất kể thường ngày ông có bận bịu đến thế nào, đôi khi tối muộn có chuyện đột xuất, nửa đêm không cách nào nghỉ ngơi được, nhưng dù có như vậy, ông vẫn giữ thói quen tỉnh dậy từ 6 giờ sáng, thói quen này đã được duy trì từ rất nhiều năm nay.

Hôm nay, vẫn như thường ngày, 6 giờ ông thức dậy, không có chuyện gì quan trọng nên ông chạy bộ tầm nửa tiếng.

Ông biết sáng nay sẽ có kết quả đối chiếu ADN, nhưng ông cũng không đi hỏi.

Đối với ông mà nói, tìm được Yến Thanh Ti chính là món quà tuyệt vời nhất do Thượng Đế ban tặng rồi.

7 giờ ăn sáng, Yến Thanh Ti vẫn chưa tỉnh dậy, chỉ có mình Hạ An Lan ngồi trước bàn ăn.

Trước đây, ngày nào cũng vậy nhưng ông chưa từng thấy có gì bất thường, thế nhưng sau khi ăn cơm cùng Yến Thanh Ti tối qua, sáng nay ông cảm thấy, một mình... ăn sáng hình như rất trống vắng?

Viên thư ký thấy Hạ An Lan chần chừ không động đũa, anh nói nhỏ: “Ngài có cần tôi đi gọi cô Thanh Ti dậy ăn sáng không?”

Hạ An Lan lắc đầu: “Không cần, để con bé ngủ. Nó cũng chỉ là một đứa trẻ, cơ thể còn chưa bình phục, cần phải nghỉ ngơi.”

Viên thư ký không dám nói gì nữa.

Bữa sáng của Hạ An Lan lúc nào cũng rất thanh tịnh và đơn giản, thật chí còn đơn giản hơn một gia đình bình thường, ông nhìn thức ăn trên bàn, nói: “Lát con bé tỉnh dậy, cậu hỏi nó xem có muốn ăn gì không nhé?”

“Vâng.”

Ăn được một nửa thì bác sĩ tới.

Bác sĩ nói: “Thưa ngài, đã có kết quả giám định ADN rồi.”

Hạ An Lan không nói gì, viên thư ký ra hiệu cho bác sĩ, đợi lát nữa ông ăn xong rồi nói.

20 phút sau, Hạ An Lan ăn sáng xong, ông buông đũa xuống.

Bác sĩ vội vàng tiến tới, đang định nói, Hạ An Lan liền nói: “Đợi chốc nữa Thanh Ti tỉnh rồi hãy nói.”

Bác sĩ ngẩn ra một lúc, gật đầu: “Dạ.”

Hơn 8 giờ Yến Thanh Ti mới tỉnh dậy, cô rửa mặt xong thì xuống nhà,

nhưng sắc mặt không được tốt lắm.

Hạ An Lan đang định xuống lầu thì thấy một số chính vụ được gửi tới, ông ngẩng lên thấy gương mặt hơi tái của Yến Thanh Ti, mắt còn thâm quầng, nói: “Dậy sớm thế, sao không ngủ thêm một lát nữa?”

Yến Thanh Ti vội đứng thẳng lên rồi cúi người xuống trước Hạ An Lan. Trước mặt ông, cô vẫn cảm thấy bị gò bó mất tự nhiên, chắc tất cả mọi người khi đứng trước mặt ông thì đều không dám lơi lỏng?

Cô nói: “Tôi có tâm sự nên không ngủ được... Cái đó... có kết quả chưa ạ?”

Hạ An Lan cười nói: “Ăn sáng trước đã.”

“À.” Yến Thanh Ti ăn rất nhanh, 10 phút là cô đã xử lý xong đâu vào đấy rồi.

Cô hỏi: “Tôi ăn xong rồi, có thể... nói được chưa?”

“Sau này đừng ăn nhanh như thế, không tốt cho tiêu hóa.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 924: Thanh Ti. Ta Là Bác Của Con

Yến Thanh Ti gật đầu lia lịa: "Vâng, sau này tôi nhất định sẽ chú ý... vậy... có thể nói được chưa?"

Hạ An Lan cười, đứa trẻ này thật cố chấp.

"Kết quả có rồi, để bác sĩ nói cho chúng ta biết, chúng ta cùng nghe đi."

Cả người Yến Thanh Ti không tự chủ được mà trở nên căng thẳng, hai tay siết chặt, cô ngưng thở theo tiềm thức.

Kết quả... kết quả rốt cuộc là gì đây? Rốt cuộc kết quả sẽ thế nào?

Cả đời này chắc cô chưa từng lo lắng như vậy, tim đập thình thịch, thình thịch... Như thể lúc nào cũng có thể nhảy ra được khỏi lồng ngực cô vậy.

Hạ An Lan vỗ về nói: "Đừng căng thẳng."

Ông nói với bác sĩ: "Nói đi."

Bác sĩ gật đầu, lấy ra một tờ giấy xét nghiệm, hắng giọng nói: "Theo kết quả so sánh ADN của ngài và cô Thanh Ti đây, độ tương thích lên tới hơn 94 độ, có thể xác nhận hai người có chung huyết thống, bình thường trong phạm vi 90 độ đều đã nằm trong phạm vi người thân rồi. Nếu không có quan hệ gì với nhau, độ thương thích DNA không thể cao như vậy được."

Yến Thanh Ti không biết nên dùng vẻ mặt gì để diễn đạt tâm trạng mình lúc này nữa, đây cứ như là một giấc mơ tuyệt đẹp, đẹp vô cùng vậy, giấc mơ này đã hoàn thành được tất cả mọi nguyện vọng của cô.

Nếu thật sự chỉ là mơ, Yến Thanh Ti hy vọng... cô không cần phải tỉnh khỏi giấc mơ này nữa.

Viên thư ký há hốc mồm, anh rất muốn vỗ tay, nhưng vừa giơ tay lên lại thấy có gì đó không đúng, anh lại hạ tay xuống, kích động nói: "Ngài Tổng thống, cô Thanh Ti, chúc mừng hai người."

Yến Thanh Ti gật đầu, phải... đúng là nên chúc mừng thật, cô vốn tưởng rằng nếu muốn tìm được người thân của mẹ thì sẽ rất khó khăn, nhưng không ngờ

nguyện vọng này lại có thể nhanh chóng thực hiện được đến vậy, đã thế còn rất thuận lợi nữa.

Một giọng nói vang lên trong lòng Yến Thanh Ti, mẹ, cuối cùng con cũng tìm được gia đình của mẹ rồi, con rất muốn chạy ngay về để nói với mẹ, mẹ không phải bồ công anh, con đã tìm được gốc rễ của mẹ rồi.

Yến Thanh Ti mở miệng, cô muốn nói gì đó nhưng vào thời điểm này lại không biết nói gì cho tốt cả.

Mãi cho đến khi Hạ An Lan ôm Yến Thanh Ti vào lòng, khi ông ôm cô mạnh đến nỗi khiến cô phát đau, cô mới hoàn toàn có phản ứng lại.

Đây không phải là mơ, đây là sự thật!

Tuy Hạ An Lan nghĩ thông suốt từ trước rồi, ông nghĩ rằng dù cho kết quả có thể nào đi chăng nữa, ông cũng sẽ coi Yến Thanh Ti là người nhà của mình. Nhưng vào giây phút bác sĩ tuyên bố kết quả, nghe thấy người đó nói cô gái trước mắt ông thật sự là cháu gái ông, là con gái của em gái ông, là người thân của ông, cảm giác ấy thật sự giống như một đóa hoa tươi mọc ra từ sâu trong hàn băng ba tấc, nở rộ, hòa tan vào toàn bộ băng tuyết vậy.

Trong phút chốc ông thấy mình như sống lại, thế gian này chưa từng tuyệt đẹp như thế bao giờ.

Yến Thanh Ti nghe thấy Hạ An Lan nói bên tai: “Thanh Ti, ta là bác của con.”

Yến Thanh Ti run lên, cô líu ríu: “Bác... Bác...”

Khi cô ở nhà họ Tô, cô đã gọi ba người cậu và bác của Nhạc Thính Phong như vậy, cô không hề lạ lẫm với từ ngữ này, còn cảm thấy thân thuộc vô cùng, nhưng giờ gọi thành tiếng cô mới phát hiện, cảm giác ấy hoàn toàn khác với khi còn ở Tô gia.

“Thanh Ti, ta là bác con...” Hạ An Lan nói lại, chính ông cũng cảm thấy tim mình đang run lên, âm thanh run rẩy.

Yến Thanh Ti mở miệng, muốn gọi một tiếng nhưng cổ họng nghẹn lại, không thể phát ra thành tiếng.

Người thân bên cạnh cô cứ chết dần từng người, ngay cả người cha và mẹ kế

mà cô căm hận nhất cũng đã chết, cô còn tưởng mình không còn bất cứ người thân nào nữa, nhưng... không ngờ, cô vẫn có thể thật sự tìm được người thân của mẹ mình.

--- O ---

Chương 925: Thanh Ti Bác Có Thể Bảo Vệ Con

Yến Thanh Ti không biết rốt cuộc giờ cô đang vui hay thấy chua xót nữa, những gì cô đã trải qua có lẽ người khác vĩnh viễn không bao giờ có thể tưởng tượng được. Trước đây, khi cô cần giúp đỡ, không có ai chịu đưa tay ra với cô cả. Hiện tại, cô thật sự đã không cần người khác nữa rồi, vì cô cũng đã có được người trân trọng và yêu thương cô, sự xuất hiện của Hạ An Lan kỳ thật cũng không mang đến cho cô quá nhiều vui mừng. Đại khái... ngoài cảm giác vui sướng cùng chua xót ra, nhiều hơn chắc là... không còn cảm thấy tiếc nuối nữa.

Nếu như tới lúc chết cô vẫn chưa tìm ra được thân thế của mẹ, cô sẽ ân hận cả đời mất. Nhưng hiện tại, sự tiếc nuối này cuối cùng cũng có thể sớm xóa nhòa rồi. Tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng khi cô kịp phản ứng lại mới phát hiện mặt đã giàn giụa nước mắt.

Vành mắt Hạ An Lan đỏ lên, ông lau nước mắt Yến Thanh Ti không ngừng rơi xuống, nói: “Thanh Ti, con không chỉ còn một mình nữa, cuối cùng con cũng có người nhà rồi. Bác sẽ đưa con về nhà...”

Yến Thanh Ti cắn môi, cô cúi đầu, hồi lâu cũng không biết nói gì.

Một lúc sau, tâm trạng Yến Thanh Ti bình ổn trở lại, cô ngẩng lên, tuy mắt vẫn sưng đỏ nhưng vẫn nở một nụ cười, cô mở miệng gọi một tiếng: “Bác...”

Nếu mẹ cô thật sự là con gái của Hạ gia, vậy cô cũng sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này.

Hoặc năm ấy, chính vì biết được thân phận của mẹ ruột cô, sợ sau này Hạ gia sẽ tìm được bà nên bọn chúng mới cố tình giết người diệt khẩu.

Những quỷ quyệt, giả dối bị giấu giếm, một mình cô không cách nào có thể tra ra được. Nhưng giờ đã khác rồi, Hạ gia nhất định có thể làm được.

Hạ An Lan nhẹ nhàng xoa lên má cô, có lẽ ngoài việc khi còn nhỏ em gái gọi ông là “anh trai” ra, đây có lẽ chính là âm thanh tuyệt diệu nhất.

“Thanh Ti... Bác sẽ bù đắp hết cho những ấm áp và hạnh phúc mà con thiếu hụt bao nhiêu năm nay. Những gì con muốn có, những chuyện con muốn làm, con có thể nói hết với bác. Bất kể con có làm gì, bác cũng đều có thể

bảo vệ con."

Trong các tư liệu kia cho thấy, Yến Thanh Ti cũng đã làm rất nhiều chuyện không sạch sẽ, cô là một người nham hiểm độc ác. Nhưng thấy những thứ này, Hạ An Lan lại càng cảm thấy thương cô hơn. Cô làm ra những chuyện như vậy cũng chỉ vì muốn sống tiếp, vì cô không có ai có thể dựa vào, chỉ có thể tự dựa vào chính bản thân mình.

Yến Thanh Ti cười khổ một tiếng: "Mẹ con... chắc bà ấy sẽ không bao giờ ngờ rằng bà... chính là con gái nhà họ Hạ, bà... vốn dĩ nên là... là..."

Vốn có thể giống như Nhạc phu nhân, làm một công chúa nhỏ được mọi người trong nhà yêu chiều tới lớn, lớn lên sẽ được gả vào một gia đình danh giá không cần lo chuyện cơm áo gạo tiền, dù cho chẳng may gả cho một người không tốt, cũng sẽ có cha mẹ và anh trai chống lưng, sẽ không bị ai ức hiếp cả. Nhưng bà lại phải sống một đời lận đận, mất từ khi còn quá trẻ, còn là bị người ta hại chết, tới giờ vẫn còn bị bêu danh, bà chưa từng có lấy một ngày hạnh phúc.

Du Dực nói ông đã tới muộn mười bảy năm.

Hạ An Lan nói ông đến muộn mất bốn mươi năm.

Yến Thanh Ti biết hai người họ không hề cố tình, không ai sai cả, nhưng cô vẫn cảm thấy không đáng thay cho mẹ mình.

Nếu một trong hai người ai đó có thể đến sớm hơn một chút, có lẽ... chuyện sẽ không thành ra như vậy.

Cô còn có thể tiếp nhận những bù đắp mà hai người dành cho, nhưng mẹ cô còn có thể nhận được gì nữa đây?

Lời của Yến Thanh Ti khiến Hạ An Lan cảm thấy lòng nặng trĩu, chua xót, như một chiếc khăn mặt bị vắt kiệt nước, vo thành một cục, cổ họng nghẹn lại không thể thở nổi.

Em gái ông, đứa trẻ mềm mại, đáng yêu nhất trong lòng ông, dù cho giờ ông có thể trông thấy Yến Thanh Ti, nhưng ông không dám nhìn thẳng vào những gì mà em gái ông đã phải trải qua.

Yến Thanh Ti nhìn ông nói: "Con không có yêu cầu gì hết, con cũng không muốn làm gì cả, điều duy nhất con mong muốn chính là hy vọng bác có thể

tra rõ ra nguyên nhân cái chết của mẹ con năm ấy, lấy lại sự trong sạch cho bà. Bà là bị người ta hại chết...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 926những Kẻ Đã Hại Bà Đều Sẽ Phải Trả Giá Đắt

“Những năm nay, chuyện con muốn làm nhất, động lực duy nhất có thể chống đỡ con sống tiếp chính là trả thù. Con không thể để mẹ con chết một cách không minh bạch như vậy, không thể để mẹ cả đời phải bị bêu xấu sau lưng. Con đã từng thề, con nhất định phải để tất cả những kẻ đã hại bà phải lấy mạng ra để bù đắp cho bà.” Khi Yến Thanh Ti nói những lời này, cô hoàn toàn không hề che giấu sự tàn ác trong ánh mắt của mình.

Ông nhẹ vỗ về lưng cô: “Bác hứa với con, bác nhất định sẽ tra rõ cái chết của mẹ con. Bác tìm thấy hai người quá muộn. Mẹ con là con gái Hạ gia, là em gái của bác, bác không thể tìm được mẹ con trước khi mẹ con mất, là bác nợ mẹ con, là do bác là anh trai mà làm không tốt, bác nhất định sẽ tra rõ sự thật năm ấy, sẽ khiến tất cả những kẻ đã hại mẹ con phải trả giá đắt.”

Giọng điệu Hạ An Lan dịu dàng, nhưng ánh mắt lại vô cùng lạnh lùng, ác liệt.

Chuyện duy nhất mà ông có thể làm cho em gái, chính là tìm ra chân tướng, tìm ra hung thủ để bà chết có thể nhắm mắt.

Hạ An Lan nhắm mắt lại, dường như lại có thể nhìn thấy đứa trẻ kia, tiếng gọi “anh” giòn tan, cô bé đang dang rộng đôi tay, cười xán lạn chạy về phía ông.

“Khi còn nhỏ, mẹ nói với con rằng bà giống như hạt giống của bồ công anh, không có gốc rễ, gió thổi liền tiêu tán, vĩnh viết không mình sẽ lạc về phương trời nào. Nếu bà biết con tìm được người nhà của bà rồi, con nghĩ, chắc bà sẽ mừng lắm?”

Ngực Hạ An Lan đau nhói, ông vuốt ve gương mặt cô, nói: “Phải, nếu mẹ con biết mình có đứa con gái xuất sắc thế này, mẹ con sẽ càng mừng hơn nữa.”

Yến Thanh Ti lắc đầu: “Không đâu, bà sẽ không vui đâu. Trước đây mẹ từng

nói với con, làm người phải cương trực, lương thiện, nhưng con không làm được điều nào hết. Con cũng không giấu gì bác, con đã từng làm rất nhiều chuyện xấu xa, con cũng chẳng phải là người tốt đẹp gì. Bao nhiêu người ghét con như vậy không phải không có lý do đâu."

"Trước đây là vì con hết cách, muốn sống tiếp chỉ có thể độc ác hơn người khác. Sau này, bác sẽ không để con sống khổ sở như vậy nữa, Hạ gia có thể bảo vệ con cả đời."

Yến Thanh Ti tự cười chế giễu, cô nhún vai nói: "Chắc bác từng điều tra về con rồi nhỉ? Vậy bác cũng nên rõ, con... không thể nào làm một thiên kim chuẩn mực của một gia đình danh giá đâu."

"Con không cần thay đổi gì cả, con chỉ cần là chính mình là được. Con rất tốt."

Viên thư ký cầm điện thoại, thấp giọng nói: "Thưa ngài, là điện thoại của lão gia."

Hạ An Lan nhận điện thoại: "Alo, ba ạ?"

Hạ lão thái gia nôn nóng nói: "An Lan, mẹ con phải vào phòng cấp cứu rồi. An Lan, con mau... mau đưa người tới đây đi."

Sắc mặt Hạ An Lan đột biến: "Vâng, con biết rồi, bọn con sẽ xuất phát ngay. Ba nói với bác sĩ, nhất định phải cứu được mẹ con, nhất định phải chờ được tới khi bọn con trở về. Ba cũng nói với mẹ rằng con đã tìm được cháu ngoại của bà rồi..."

Hạ An Lan không thể nói gì thêm với Hạ lão gia qua điện thoại nữa, ông dập máy rồi nói với Yến Thanh Ti: "Thanh Ti, chúng ta buộc phải tới Dung Thành ngay lập tức. Bà ngoại con bị đưa vào phòng cấp cứu rồi. Tâm bệnh lớn nhất bao năm nay của bà, người mà bà vẫn luôn nhung nhớ không quên chính là mẹ con, đây đều là tâm ma của bà. Có lẽ, nếu nhìn thấy con, bà có thể sẽ tốt hơn một chút cũng nên."

Yến Thanh Ti kinh ngạc, trợn tròn mắt: "Giờ... ngay bây giờ luôn sao?"

"Phải, ngay bây giờ. Bác biết hiện tại sức khỏe của con vẫn chưa tốt lắm, nhưng... nếu không cho bà một chút hy vọng để tiếp tục sống, bác sợ rằng bà..."

Yến Thanh Ti vội lắc đầu: “Con không phải có ý đó, cơ thể con không sao... Con con... con đi thay quần áo ngay đây.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 927thanh Ti, Bác Đưa Con Về Nhà

Yến Thanh Ti còn chưa nói xong đã chạy ngược lên lầu.

Cô không phải lo cho sức khỏe của mình, cô chỉ là đang rất ngạc nhiên, bỗng phải tới Hạ gia ở Dung Thành, phải gặp ông bà ngoại, trong lòng cô... có chút... hơi thấp thỏm, bất an, còn căng thẳng hơn cả lần tới Tô gia nữa.

Hạ An Lan vốn định bảo cô đừng chạy nhanh như vậy, nhưng khi thấy cô như thế, khóe miệng ông lại giương lên.

Đứa trẻ này thật ra lúc nào cũng rất lương thiện, chỉ là đôi khi con bé không thể lương thiện được thôi.

Ông ngoảnh lại, lạnh lùng nói: “Nhanh chóng đặt vé máy bay tới Dung Thành ngay lập tức.”

“Vâng.”

Yến Thanh Ti vội vàng thay quần áo do Tiểu Lâm chuẩn bị cho cô, tóc tai lung tung nên cô tết thành đuôi sam, mặt mũi chẳng kịp trang điểm, cũng chẳng cầm theo thứ gì, dù sao cô cũng chẳng có gì cả, chưa tới năm phút cô đã chạy xuống lầu.

Tiểu Lâm ở bên cạnh ngạc nhiên tới nỗi quên cả nói. Cô cứ tưởng các nữ minh tinh thì luôn coi gương mặt của mình như bảo bối, không trang điểm cả tiếng đồng hồ là không chịu ra ngoài gặp người khác luôn cơ, không ngờ Yến Thanh Ti lại tùy tiện như vậy. Còn chưa tới nổi năm phút mà?

Nữ thần thật đúng là không bõ công gọi, lúc tiều tụy nhất trông cũng vẫn đẹp như vậy.

Yến Thanh Ti xuống lầu, thấy Hạ An Lan đang nói chuyện, hình như đang dặn dò gì đó, đợi ông nói xong, cô tiến tới: “Bác, con xong rồi.”

Hạ An Lan hơi kinh ngạc: "Nhanh thế đã xong rồi?"

Yến Thanh Ti nhún vai: "Con... dù sao thì con cũng không có gì để chuẩn bị cả."

Hạ An Lan nghĩ tới gì đó, ông vuốt mái tóc Yến Thanh Ti: "Tới Dung Thành bác sẽ bảo người chuẩn bị cho con. Mười phút nữa chúng ta sẽ ra sân bay."

Yến Thanh Ti gật đầu: "Vâng, được... con..."

Một đoàn người vội vàng từ bên ngoài tiến vào, Yến Thanh Ti thấy họ xong liền nuốt lại lời phía sau.

Hạ An Lan hỏi cô: "Sao thế, còn có chuyện gì sao?"

Yến Thanh Ti lắc đầu: "Không... hết rồi ạ..."

Cô tính hỏi nếu mười phút sau mới xuất phát, vậy cô có thể gọi cho Nhạc Thính Phong một cuộc điện thoại được không? Nhưng lúc này bác bận như vậy, chuyện của cô có vẻ như không đáng kể, Yến Thanh Ti ngại không tiện mở miệng.

Cô hơi sốt ruột trong lòng, cũng không biết bên phía Nhạc Thính Phong đang nóng ruột đến thế nào rồi?

Hạ An Lan quả thật rất bận, ông vốn định sau trưa hoặc tới chiều muộn mới tới Dung Thành, nhưng không ngờ mẹ ông đột nhiên lại phải vào phòng cấp cứu, không thể không thay đổi giờ được. Cuộc họp vốn được sắp xếp trước đó đành phải tìm người khác họp hộ, một số giấy tờ cần phải ký ông đều cố gắng xử lý xong trước.

Trong vòng mười phút, Yến Thanh Ti thấy hết lượt người này tới lượt người khác tiến vào, Hạ An Lan bận tới nỗi không có thời gian để mà thở nữa. Nhưng dù là vậy, dù bị vây giữa đoàn người, ông vẫn tỏ ra rất bình tĩnh, thận trọng, làm mọi chuyện hết sức nhàn nhã, như thể không có chuyện gì có thể khiến ông nhíu mày.

Yến Thanh Ti bỗng hiểu, tại sao mọi người lại kính yêu Hạ An Lan tới vậy? Khi làm việc, ông rất chuyên tâm, sự ung dung kia là một dạng mị lực không ai có thể sánh được.

Cô chợt nhớ tới rất nhiều người trên mạng từng nói, đàn ông thì nên như

vậy, nhưng người đàn ông có thể làm được như vậy lại chỉ có một mình Hạ An Lan.

Cứ nghĩ tới Hạ An Lan chính là bác ruột của cô, trong lòng Yến Thanh Ti bỗng lại thấy phiêu phiêu.

Yến Thanh Ti thấy tình huống trước mắt, sợ rằng mười phút cũng không đủ, chắc phải kéo dài hơn mất. Nhưng cô không ngờ, Hạ An Lan đúng là một cái máy định giờ, trong phòng mười phút ông đã giải quyết xong hết tất cả mọi việc. Ông đưa tay ra với Yến Thanh Ti, mỉm cười nói: “Thanh Ti, đi thôi, bác đưa con về nhà.”

Yến Thanh Ti hơi run lên trong lòng, khóe miệng giương lên, “Vâng.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 928giọng Của Bác Thật Tuyệt

Hạ An Lan ra ngoài mang theo rất nhiều người, nào là vệ sĩ cùng các thư ký sự vụ, ông còn đặc biệt lôi cả Tiểu Lâm theo để chăm sóc cho Yến Thanh Ti, thế là cũng kín đến cả nửa cái máy bay.

Yến Thanh Ti thấy đám người đó không thể không cảm thán một câu: Làm nhân vật lớn cũng chẳng dễ dàng gì, ra ngoài thôi mà cũng phải ra quân ồ ạt đến vậy.

Sau khi máy bay cất cánh, Yến Thanh Ti thấy Hạ An Lan vẫn không thể nghỉ ngơi, công việc cứ ùn ùn kéo tới, cảm giác ngay đến thời gian uống một ngụm nước cũng chẳng có.

Yến Thanh Ti nhịn không được lại nghĩ, đây chính là cuộc sống thường ngày của bác cô sao? Ngày nào cũng vậy, đơn điệu, nặng nề, rườm rà, có khi nào bác cảm thấy rất ngột ngạt và buồn bực không?

Máy bay xuyên vào tầng mây, Yến Thanh Ti nhìn ra ngoài. Hai ngày nay, tâm trạng cô tựa như phiêu theo những tầng mây này, tới giờ vẫn chưa tìm được chỗ đặt chân. Trước đây cô luôn nghĩ, chỉ cần báo thù rồi, chỉ cần tra ra được thân thế của mẹ là cô có thể buông xuôi hết mọi thứ. Nhưng giờ thân thế đã được làm rõ, vậy mà lòng Yến Thanh Ti vẫn không dám bình lặng trở lại.

Thân thế này đúng thật là một tin quá shock, Yến Thanh Ti lẳng lặng thở dài, giờ cô càng không thể buông xuôi được, ngược lại cô càng không biết nên đi thế nào với con đường sau này nữa, vì hiện tại cô không nhìn rõ được trước mắt là gì nữa rồi. Hoặc có lẽ đợi chuyện này kết thúc, cô phải một mình bình tĩnh lại vài hôm, phải suy nghĩ cẩn thận lại mới được.

Một tiếng sau, Hạ An Lan rốt cuộc cũng ngừng lại một lúc. Ông bỗng nhớ tới Yến Thanh Ti, ngoảnh đầu nhìn cô, thấy cô đang chống cằm nhìn ra bên ngoài không chớp mắt, không có tiêu cự, không biết tâm trạng đang treo ở phương trời nào rồi?

Hạ An Lan hỏi: "Có phải thấy nhàm chán lắm không? Bác cứ bận lên một cái là quên mất, con muốn đọc sách, nghịch điện thoại hay chơi ipad? Muốn ăn gì không? Để bác bảo tiếp viên mang tới cho con nhé?"

Yến Thanh Ti định thần lại, cô lắc đầu: "Không cần đâu, cũng không có gì hay. Con hơi mệt, con... chắc con ngủ một lúc đây..."

"Được, thế con ngủ trước đi. Hôm nay con dậy sớm quá, còn hơn một tiếng nữa mới tới, con ngủ thêm đi."

Ông thấy Yến Thanh Ti đang nhìn ông, hai người nhìn thẳng vào mắt nhau.

Yến Thanh Ti gật đầu, Hạ An Lan nhìn thư ký, anh vội vàng bảo tiếp viên hàng không mang tới một tấm chăn.

Hạ An Lan nhận lấy, ông đắp thẳng luôn lên người Yến Thanh Ti, rất nhanh rất thuần thục, còn chưa đợi cô nói gì đã đắp xong rồi.

Hạ An Lan vuốt nhẹ mái tóc Yến Thanh Ti: "Nhắm mắt vào ngủ đi."

Yến Thanh Ti nuốt nước miếng, giọng của bác... hay quá.

Hạ An Lan tiếp tục làm việc, có người tới, ông còn chưa đợi người đó nói gì đã nhấc tay lên, người kia vừa thấy Yến Thanh Ti lập tức im miệng, đè thấp thật thấp giọng xuống.

Lúc nghỉ ngơi, Hạ An Lan quay ra nhìn xem Yến Thanh Ti ngủ thế nào, kết quả quay ra thì thấy chăn đã đắp lên tận mũi, chỉ lộ ra đôi mắt, đôi mắt to tròn đang nhìn ông, như một chú chuột đồng, đôi mắt đen nháy, trong sạch không chút tạp trần, đó là một đôi mắt rất đẹp.

Yến Thanh Ti nhất thời cảm thấy lúng túng, cô vội vàng nhắm mắt, nhưng không kịp nữa, cô cười ha ha, “Bác...”

Hạ An Lan mềm lòng, “Sao còn chưa ngủ, có phải ồn quá không?”

Yến Thanh Ti lắc đầu: “Không... chỉ là... hình như không ngủ được thôi ạ...”

Có quá nhiều chuyện xảy ra trong hai ngày nay, khiến tâm trạng cô không thể nào bình tĩnh lại, lúc nhắm mắt, trong đầu lúc nào cũng nghe thấy những âm thanh rối loạn.

“Có phải con thấy chán lắm không?”

Yến Thanh Ti chần chừ rồi gật đầu: “Có một chút, bác... ngày nào bác cũng đều như vậy sao?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 929trẻ Con Nhà Mình, Tự Mình Thương

Hạ An Lan tựa người về phía sau, ông thả lỏng người, nói: “Phải, từ lúc mở mắt tới lúc nhắm mắt, ngày nào cũng sẽ trải qua những việc như vậy.”

“Bác có thấy khô khan, nhàm chán không?”

“Quen rồi, cũng không có gì. Sắp tới Dung Thành rồi, con có căng thẳng không?”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Có...”

Chắc tại cô không tự tin, người mà cô không quan tâm thì có sao cũng được, nhưng càng là người thân thì sẽ càng để ý, như vậy sẽ càng thấy căng thẳng.

Hạ An Lan xoa đầu cô: “Ông bà ngoại con đều là những nhưng rất hòa ai dễ gần. Có lẽ... bà ngoại nhìn thấy con rồi, vui lên một cái là khỏi bệnh luôn ấy chứ.”

Yến Thanh Ti nghiêng đầu hỏi: “Giống bác sao?”

Hạ An Lan cười: “Còn tốt hơn bác.”

Thường ngày ông luôn tỏ ra ôn hòa, lịch sự với người khác, nhưng lại rất xa cách, không thể tính là hòa ái được. Những người quen ông đều biết, mọi người mới đều thấy ông rất ấm áp, tao nhã, nhưng lâu hơn sẽ phát hiện con người này rất khó tiếp xúc, đằng sau sự ôn hòa kia lại rất lạnh lùng. Ông đối xử với ai cũng tốt nhưng lại không tới gần ai cả.

Có lẽ chỉ có Yến Thanh Ti là cảm thấy Hạ An Lan là một người bác rất dịu dàng, rất tốt thôi, vì ông đối xử với cô hoàn toàn khác với những người khác.

Yến Thanh Ti cắn môi, nói: “Con... không phải là người dễ khiến người khác thích, con sợ...”

“Cô gái nhà tôi ơi, con đừng nghĩ nhiều quá, nhiều bậc phụ huynh đều nói con nhà người ta tốt, lúc nào cũng chê con nhà mình học hành không ra gì, nhưng câu mà họ nhắc tới nhiều nhất mỗi ngài vẫn là con ăn ngày ba bữa, lo việc cơm no mặc ấm của con mình, con nói có đúng không?”

Yến Thanh Ti mỉm cười, “Phải.”

Cô hiểu ý của Hạ An Lan, ý ông là dù cho cô có không tốt, nhưng cô vẫn là con cháu nhà họ Hạ, con nhà mình, tự mình thương.

Viên thư ký đi tới: “Thưa ngài, 20 phút nữa sẽ hạ cánh.”

Yến Thanh Ti nuốt nước bọt, nhanh thế đã tới rồi à, cô cảm thấy... dường như... chẳng khác gì hội nghị cả.

Một lát sau, Yến Thanh Ti cảm thấy máy bay đang bay thấp dần xuống.

Hạ An Lan như cảm nhận được nỗi lo của Yến Thanh Ti, ông nói với cô: “Đừng sợ, về tới nhà rồi.”

Yến Thanh Ti gật đầu, thật ra cô cũng không sợ, chỉ là cảm thấy bất an thôi.

Khi máy bay hạ xuống đất, trượt trên đường băng có chút xóc nảy, Yến Thanh Ti nhìn sân bay, phát hiện bên ngoài rất trống, có vẻ như không phải là sân bay dân dụng.

Cửa khoang bật mở, Yến Thanh Ti thấy phía dưới có một hàng người đang đứng. Khi cô xuất hiện trước mặt mọi người, tất cả đều sửng sốt, mọi người đều đang nghĩ tới mối quan hệ của cô và Hạ An Lan, có vài ánh mắt thậm chí còn rất suồng sã.

Hạ An Lan chỉ nói với họ một câu: “Cháu gái tôi, tuổi tác còn nhỏ, vẫn chỉ là một đứa trẻ.”

Sau khi ông nói xong, ánh mắt những người đó nhìn Yến Thanh Ti thay đổi trong tích tắc, tất cả đều cúi đầu không dám nhìn thêm nữa.

Còn Yến Thanh Ti lại cảm thấy hơi kỳ quặc, cô sờ sờ mũi, cô cũng đã 25 tuổi rồi, nhưng sao cô cứ cảm thấy Hạ An Lan đối xử với cô như với một đứa trẻ vậy nhỉ?

Lên xe, xe lái thẳng ra khỏi sân bay.

Yến Thanh Ti chưa từng tới Dung Thành, cô nhìn ra bên ngoài, xanh biếc một vùng. Thành phố này rất đẹp, không khí cũng không tồi, chỉ là không khí có hơi ẩm ướt khiến mọi người không được thoải mái lắm.

Hạ lão thái hiện giờ đang nằm trong phòng cấp cứu, Hạ An Lan đưa cô tới thẳng bệnh viện luôn.

Tới bệnh viện, xuống xe, Yến Thanh Ti chỉ cảm thấy bầu không khí bỗng chốc thay đổi. Bệnh viện bị phong tỏa, lúc xuống xe, cô thấy viện trưởng bệnh viện cùng một vài bác sĩ đang đợi. Thấy Hạ An Lan, viện trưởng vội nói: “Hai mươi phút trước đã cứu được lão thái khỏi cơn nguy kịch, có điều vẫn phải ở trong phòng theo dõi...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 930thanh Ti, Đây Là Ông Ngoại Của Con

“Chỉ là... trước mắt vẫn còn phải đợi, xem xem đêm nay có thể bình an vượt qua không đã.”

Mất hơn bốn tiếng đồng hồ mới cứu được Hạ lão thái khỏi cơn nguy kịch. Khoảng thời gian này, cả viện đều nơm nớp lo sợ.

Hạ An Lan nói với viện trưởng: “Mọi người vất vả rồi.”

Ông đưa tay ra với Yến Thanh Ti: “Thanh Ti, bác đưa con đi gặp bà ngoại.”

Yến Thanh Ti cắn môi, cô vươn tay, đặt tay vào lòng bàn tay Hạ An Lan.

Thật ra cô tới tuổi này rồi, được Hạ An Lan dắt đi cũng không tốt lắm, nhưng ông thật sự coi cô là một đứa trẻ, ông nhìn cô với ánh mắt cưng chiều, khiến Yến Thanh Ti luôn cảm thấy mình như một đứa bé đang tập tễnh học đi vậy.

Hạ An Lan đối xử tốt với cô, cô không có lý do gì để mà cự tuyệt cả.

Đi qua khu hành lang dài thượt, một đoàn người đi phía sau, Yến Thanh Ti không nghe thấy tiếng động gì khác, cô chỉ nghe thấy tiếng tim đập của mình.

Bước vào phòng theo dõi đặc biệt, Yến Thanh Ti nhìn thấy mấy người, trong đó có một ông cụ đang quay lưng lại về phía họ.

Hạ An Lan bước tới, gọi một tiếng: “Ba.”

Hạ lão gia quay lại, thấy Hạ An Lan, ông kích động nói: “An Lan, con về rồi à, mẹ con, bà ấy...” Nói được một nửa, ông nhìn thấy Yến Thanh Ti, cả người sững lại: “Đây...”

Hạ An Lan cười nói: “Ba, đây chính là Thanh Ti, con đưa con bé tới rồi.”

Ông cúi xuống nói với Yến Thanh Ti: “Thanh Ti, đây là ông ngoại của con, gọi ông đi.”

Lòng bàn tay Yến Thanh Ti toát hết mồ hôi, cô lấy dũng khí nói: “Ông... ông ngoại.”

Gọi một tiếng ông ngoại, Yến Thanh Ti cảm thấy căng thẳng vô cùng, lần này không giống với khi cô gọi Tô lão gia, đây là cha ruột của mẹ cô, là cha ruột đấy.

Hạ lão gia tỏ ra kinh hãi vô cùng: “Thật... Thật sự... rất giống...”

Hạ An Lan nói: “Phải, rất giống, vì con bé là cháu ngoại của ba, là ruột thịt...”

“Anh Lan, anh về rồi à?” Một giọng nữ mang theo chút vui mừng vang lên, ngắt lời Hạ An Lan.

Yến Thanh Ti thấy sắc mặt Hạ An Lan có chút thay đổi, cô ngoảnh lại nhìn, vừa thấy đã sững cả người. Đây... đây... đây chẳng phải là mẹ của Du Hí

sao? Sao bà ta lại ở đây?

Tay Yến Thanh Ti bất giác tóm chặt lấy góc áo Hạ An Lan, đầu cô tràn ngập hình ảnh sợi dây chuyền kia.

Mẹ của Du Hí, có quan hệ gì với Hạ gia? Là con gái sao?

Du phu nhân nhanh bước tới. Hiện tại bà không trang điểm như quý phu nhân giống khi ở nhà họ Du, để mặt mộc, đi một đôi giày đế bệt, chẳng bôi trát gì lên mặt, trông có chút tiều tụy, vành mắt thâm quần, tay vẫn còn đang cầm cốc nước giữ nhiệt. Vừa thấy Hạ An Lan, bà liền tỏ ra vui mừng: “Anh Lan, anh vừa từ sân bay tới thẳng đây à, có phải rất mệt không?”

Hạ An Lan vẻ mặt lãnh đạm: “Vẫn ổn.”

Yến Thanh Ti nghe ra trong câu nói của ông có chút lạnh nhạt, hoàn toàn khác với khi nói chuyện cùng cô, cô không nhịn được lại liếc nhìn Hạ An Lan một chút.

Hạ An Lan cười rồi xoa đầu cô.

Du phu nhân đưa bình giữ nhiệt cho Hạ lão gia: “Chú, chú uống chút nước ấm trước đi.”

Hạ lão gia cảm khái: “Như Sương đến đây từ rạng sáng, ở đây trông coi cả một đêm, giờ vẫn chưa được ngủ chút nào, nó mới là người vất vả nhất.”

Yến Thanh Ti lại nhìn Du phu nhân, gọi chú, xem ra không phải là con gái nhà họ Hạ rồi.

Du phu nhân liếc mắt vào phòng bệnh, lo lắng nói: “Thấy tình trạng của cô như bây giờ, sao con có thể ngủ được chứ.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 931: Cuối Cùng Cũng Gặp Được Cô

“Nhắc đến chuyện này, con nên sớm đến đây mới phải. Anh Hai bận rộn như thế, còn ngài thì đã lớn tuổi, con nên về thăm nhà nhiều hơn, nhưng mà gần đây... quá nhiều chuyện ập đến cùng một lúc làm cho không dứt ra được.”

Hạ lão gia nói: “Cái này cũng không trách con được... Đúng rồi, Như Sương, con nhìn xem, cô bé này chính là người mà con đã nói, An Lan đã đưa con bé đó về đây rồi này.”

Du phu nhân vội quay sang nhìn về phía Yến Thanh Ti, biểu cảm của bà ta giống hệt vẻ mặt của Hạ lão thái gia khi nhìn thấy cô, cực kỳ kinh ngạc, trong chốc lát không có một phản ứng nào khác.

Bà ta kinh ngạc thốt lên: “Ôi trời ơi... thật sự là quá giống nhau rồi!”

Du phu nhân kéo tay Yến Thanh Ti, trên gương mặt tràn đầy ngạc nhiên, kích động pha lẫn vui mừng: “Thanh Ti, con chính là Thanh Ti đúng không? Giống quá, chú ơi, thật sự là rất giống cô mà... Nếu như cô mà nhìn thấy con bé, chắc chắn sẽ rất vui mừng, nói không chừng cô vui lên là sẽ khỏi bệnh ngay lập tức ấy chứ.”

Hạ lão gia nhìn thấy Yến Thanh Ti mà nhớ đến đứa con gái bé nhỏ mạng yểu của mình, đôi mắt ông đỏ hoe, “Đúng thế, đúng thế... Rất giống... quả là rất giống nhau...”

Du phu nhân có lẽ là vì quá kích động nên bóp tay Yến Thanh Ti rất chặt khiến cô cảm thấy đau đau, không nhịn được liền giãy ra.

Hạ An Lan nhìn thấy thế liền cưỡng chế kéo tay Yến Thanh Ti ra khỏi tay của Du phu nhân. Ông không nhìn Du phu nhân lấy một lần mà quay sang hỏi Hạ lão gia: “Tình hình của mẹ con bây giờ thế nào rồi ạ? Có thể vào thăm được không ba?”

Du phu nhân có chút ngượng ngập nhưng cùng không nói gì đứng sang một bên, ánh mắt bà ta nhìn Yến Thanh Ti vẫn rất kích động.

Hạ lão thái gia nói: “Bác sĩ bảo phải qua nửa tiếng nữa mới có thể vào được.”

Hạ An Lan nhìn đồng hồ, “Thanh Ti, lát nữa con thay đồ vô trùng với bác, bác đưa con vào trong đó, con trò chuyện với bà ngoại nhé?”

Yến Thanh Ti gật đầu.

Du phu nhân có chút kinh ngạc nhìn Yến Thanh Ti và Hạ An Lan, bà ta mở mồm định hỏi điều gì đó nhưng do dự một lát rồi cũng không nói gì nữa.

Hạ An Lan kéo Yến Thanh Ti ngồi xuống ghế đợi trong hành lang, ông không nói gì nên cũng không có ai dám nói câu nào.

Trong hành lang, hai hàng người đứng thẳng tắp, yên lặng đến nỗi cái kim rơi xuống sàn cũng có thể nghe thấy.

Hạ lão gia nhìn Yến Thanh Ti bằng ánh mắt rất hiền hòa, ấm áp, ông hỏi cô: “Con là người ở đâu?”

Yến Thanh Ti trả lời: “Lạc Thành ạ!”

“Ta nghe Như Sương bảo con là diễn viên à?”

“Vâng, cháu là diễn viên ạ!”

“Cái nghề này phức tạp lắm con ạ! Con là con gái, sau này... đổi sang một nghề khác đứng đắn thì tốt hơn.”

Hạ lão gia nói xong, vẻ mặt của Yến Thanh Ti liền thay đổi, cô nói một cách nghiêm túc: “Cháu không biết theo ông cái gì mới có thể gọi là nghề đứng đắn? Diễn viên cũng là một nghề, nó và các công việc khác đều giống nhau, cháu rất thích công việc này. Cháu cũng không cảm thấy nghề này có gì là không đứng đắn cả.”

Hạ An Lan vốn đang nhắm mắt, nghe Hạ lão gia nói thế, ông liền mở mắt ra, thản nhiên nói: “Ba, bây giờ đã là thời đại nào rồi? Công việc trước nay đâu có phân sang hèn quý tiện, nếu như có thật đi chăng nữa vậy cũng là do con người xung quang nhìn nó với ánh mắt thành kiến mà thôi.”

Du phu nhân đứng bên cạnh cười nói: “Chú ạ, làm diễn viên cũng rất tốt, bây giờ không ít các cô gái muốn được trở thành ngôi sao đấy. Hơn nữa, Thanh Ti xinh đẹp thế này, không làm diễn viên thì quả thật rất đáng tiếc.”

Hạ lão gia thở dài lắc đầu, những người tầm tuổi như ông luôn luôn cảm thấy

diễn viên từ trước đến nay vẫn là cái nghề đứng đắn gì cho cam, hình như ông đã quá lạc hậu so với lớp trẻ bây giờ rồi?

Hai mươi phút nhanh chóng trôi qua, Hạ An Lan đưa Yến Thanh Ti thay bộ quần áo vô trùng, đeo khẩu trang y tế của bệnh viện, vào phòng bệnh.

Yến Thanh Ti cuối cùng cũng được gặp người nằm trên giường bệnh, một bà lão rất gầy, sắc mặt tái nhợt, hơi thở yếu ớt, bà phải thở bằng máy, màn hình hiển thị đầu giường phát ra những âm thanh tít tít, mạng sống của bà có vẻ đặc biệt mong manh.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 932: Trong Mắt Đều Là Sủng Nịch, Yêu Chiều

Bà ấy ở cái tuổi này đã không nhìn ra được có bao nhiêu nét giống Yến Thanh Ti nữa, nhưng khi thấy bà, Yến Thanh Ti không nhịn được mà cảm thấy rất xót xa.

Bà gầy đến nỗi cổ tay chỉ còn lại mỗi xương, kim truyền dịch đâm vào mạch máu còn có thể nhìn thấy hình dáng mờ mờ của đầu mũi kim dưới làn da.

Hạ An Lan cúi người xuống, thì thầm bên tai bà: "Mẹ, con là An Lan đây, con đến rồi. Con mang theo một tin tốt cho mẹ này, đây chắc là tin mà mẹ muốn nghe nhất suốt mấy chục năm qua."

"Mẹ, năm đó Tiểu Ái không chết, con bé còn sinh cho mẹ một cô cháu gái này. Mẹ nhìn xem... con bé giống hệt mẹ khi còn trẻ, mẹ vẫn còn đang mong nhớ Tiểu Ái rất nhiều, đúng không mẹ? Vậy thì mẹ tỉnh lại đi, nhìn Thanh Ti này, nhìn con bé cũng như nhìn thấy Tiểu Ái. Đứa bé này xinh đẹp giống hệt Tiểu Ái."

Hạ An Lan ngẩng đầu nói với Yến Thanh Ti: "Thanh Ti... Lại đây, con nói với bà ngoại vài câu đi, để bà nghe được tiếng con."

Yến Thanh Ti căng thẳng đứng trước giường, cô khẽ tằng hắng lấy giọng, nói: "Bà... ngoại... con... con là Thanh Ti, con là... cháu ngoại của bà, hôm nay con đến thăm bà."

Yến Thanh Ti không biết phải nói gì, cô không am hiểu chuyện giao tiếp với những người già cho lắm, đặc biệt là đây là lần đầu tiên gặp mặt, cô càng chẳng biết phải nên nói gì.

"Mẹ, mẹ phải mau mau tỉnh lại. Mẹ mà nhìn thấy Thanh Ti, nhất định sẽ cực kỳ yêu thích con bé cho mà xem, con bé là một cô gái rất tốt, tình yêu thương mà chúng ta không thể dành cho Tiểu Ái nhất định phải dành hết cho Thanh Ti. Mẹ là bà ngoại của nó, sao có thể không gặp mặt cháu gái mình lấy một lần mà đã đi rồi cơ chứ?" Hạ An Lan giơ tay ra kéo tay của Yến Thanh Ti, đặt vào tay của lão thái thái, nắm thật chặt.

Tay của lão thái thái khẽ động đậy, Yến Thanh Ti ngẩn ra, vội vã nắm chặt: "Bà ngoại... bà... Mau mau tỉnh lại đi."

Hạ lão thái vẫn chưa thoát khỏi thời kỳ nguy hiềm, bác sĩ dặn dò, thời gian vào thăm mỗi ngày không thể quá dài.

Đã đến lúc phải ra ngoài, hai người cùng ra khỏi phòng bệnh, cởi bộ quần áo vô trùng đó ra.

Hạ An Lan nói: "Hy vọng duy nhất bây giờ chính là con. Hằng ngày con vào thăm bà, trò chuyện với bà ngoại lâu lâu một chút, được không?"

Yến Thanh Ti gật đầu: "Được ạ, con có thể làm được con nhất định sẽ làm."

Đó chính là người sinh ra mẹ của cô, cô đương nhiên sẽ tận tâm tận lực, làm hết những gì cô có thể làm, chỉ cần có thể khiến bà ngoại tỉnh lại, nói nhiều thêm một chút thì cũng có làm sao.

"Bác nhớ ra một chuyện, lúc mẹ con còn nhỏ, hàng ngày bà ngoại con vẫn đọc cho mẹ con nghe một vài câu chuyện nhỏ về những thành ngữ. Ngày mai, con cũng bắt đầu đọc cho bà ngoại con nghe nhé?"

Yến Thanh Ti gật đầu: "Vâng ạ!"

Hạ An Lan xoa đầu Yến Thanh Ti: "Ngoan lắm."

Du phu nhân nhìn thấy khi Hạ An Lan đối mặt với Yến Thanh Ti, nụ cười của ông rất dịu dàng ấm áp, trong mắt tràn đầy yêu chiều, đó là dáng vẻ mà bà ta chưa bao giờ nhìn thấy. Bà ta do dự một lát, rồi nói đầy lo lắng, hỏi: "Anh Hai, tình hình của cô như thế nào rồi? Các thông số sức khỏe vẫn bình thướng chứ?"

Hạ An Lan thả tay xuống, thản nhiên nói: "Vẫn rất tốt, cô vất vả rồi."

Du phu nhân vội nói: "Đây đều là những việc mà em phải làm. Sức khỏe của cô bây giờ không tốt, em nên thường xuyên về chăm sóc cô mới phải. Đều tại thằng nhóc Du Hí không nghe lời khiến em không cách nào thoát được. Trong khoảng thời gian này, em sẽ ở lại đây chăm sóc cô chú. Anh Hai bận như thế, em lại chẳng thể giúp gì được cho anh, chỉ có thể cố gắng lầm hết những việc trong khả năng của mình mà thôi. Nhưng... nhắc đến mới thấy tốc độ của anh Hai cũng nhanh thật, tìm được Thanh Ti nhanh như thế. Nếu bình thường, em quan tâm đến giới giải trí nhiều một chút thì tốt rồi, nói không chừng lại có thể tìm thấy Thanh Ti sớm hơn, có thể đưa con bé về gặp cô sớm hơn."

Hạ An Lan nói: “Đúng là đã muộn rất nhiều.”

Nhà bọn họ cũng coi như là một trong những danh gia vọng tộc hàng đầu trong nước, ông cũng coi như đang nắm trong tay quyền lực lớn nhất của cả nước này, thứ quyền lực khiến tất cả mọi người phải kính ngưỡng.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 933ba Nhất Định Phải Ở Đây Với Mẹ Con, Nếu Không Trong Lòng Ba Rất Bất An

Thế nhưng lại để người khác hại chết em gái mình một lần khi còn nhỏ, khi con bé trưởng thành lại tiếp tục đẩy nó vào chỗ chết lần thứ hai, khiến cho Thanh Ti lưu lạc bên ngoài, bị người khác ức hiếp. Nghĩ đến đây, trong lòng Hạ An Lan lại dậy sóng, không có cách nào bình tĩnh lại.

Chìm nổi trong chính trường bao nhiêu năm, ông vốn cho rằng bản thân mình đã sớm chẳng còn biết vui buồn, mừng giận nữa rồi, dù đối mặt với bất kỳ ai cũng đều có thể bình tĩnh lý trí ứng xử. Nhưng lần này, một khi nghĩ đến ông liền cảm thấy tự trách hối hận, đau lòng.

Bọn họ đã muộn mất... muộn mất bốn mươi năm trời.

Hạ An Lan nói với Hạ lão gia: “Ba, mọi người về trước đi, con ở lại đây trông chừng mẹ là được rồi.”

Hạ lão gia nói: “Con đâu thể ở đây được chứ? Con còn bao nhiêu việc phải làm, ba về nhà cũng chẳng thể nghỉ ngơi, còn không bằng ba lại ở đây với mẹ con. Bao nhiêu năm rồi, nếu không nhìn thấy mẹ con, trong lòng ba liền cảm thấy bất an. Như Sương con cũng về đi, con đã thức cả đêm rồi.” Hạ lão gia nhìn cánh cửa phòng cách ly, trên gương mặt tràn đầy lo lắng.

“Vậy cũng được, con còn phải tham dự một cuộc họp, nếu như có chuyện ba cứ gọi điện thông báo cho con, con sẽ quay về ngay lập tức.”

Yến Thanh Ti đứng bên cạnh nói: “Hay là... hay là con ở lại đây nhé?”

Cô vừa nói xong, Hạ An Lan liền lên tiếng: “Thanh Ti, con đi với bác, sức khỏe của con vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, hôm nay còn lặn lội đường xa như vậy, con về nghỉ ngơi đi đã, ngày mai lại đến, đừng để mình lại phát sốt

lần nữa.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Ơ... vâng ạ!”

Hạ An Lan nói với Hạ lão gia: “Ba, con đưa Thanh Ti đi trước đây.”

Yến Thanh Ti vội vàng nói: “Ông ngoại, vậy... con đi trước đây.”

Hạ lão gia gật đầu, ông quay sang nói với Du phu nhân: “Như Sương, con về cùng An Lan đi.”

Du phu nhân nói: “Thế cũng được ạ, con về nhà làm chút gì đó, trưa con lại đến.”

“Đi đi.”

...

Du phu nhân cầm tay Yến Thanh Ti, dịu dàng nói: “Thanh Ti, con đến đây coi như đã về đến nhà mình rồi, đừng ngại gì cả. Lão thái gia và lão thái thái đều là người rất tốt, sẽ không phân biệt sang hèn gì đâu, con cần gì cứ nói với bác.”

Yến Thanh Ti mỗi lần nhìn thấy Du phu nhân lại nhớ đến Du Hí, cô cười cười gượng gạo.

Những lời mà Du phu nhân nói, sao cô cứ cảm thấy nó là lạ kiểu gì ấy nhỉ?

Bà ta giống như chủ nhà đang chiêu đãi khách thì đúng hơn, khiến Yến Thanh Ti cứ có cảm giác như mình đang đi ăn nhờ ở đậu nhà người khác. Cô lắc lắc đầu, có khi là do cô nghĩ nhiều quá mà thôi.

“Đúng rồi, hình như con cũng quen Du Hí nhà bác đúng không? Thỉnh thoảng bác có nghe thấy nó nhắc đến con, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy ảnh của con, nếu bác nhìn thấy ảnh của con sớm hơn thì tốt rồi.”

Yến Thanh Ti dần dần rụt tay lại, cười nói: “Xin lỗi, cháu không biết người bác nói đến là ai, cháu hình như... không quen...”

Du phu nhân kinh ngạc: “Ồ? Không quen thật sao?”

Yến Thanh Ti cười mỉm: “Không quen ạ!”

"Thế... có khi là bác nhớ nhầm rồi, chúng ta lên xe trước đi." Đi đến nơi xe đang đỗ, Du phu nhân định kéo Yến Thanh Ti cùng lên xe.

Nhưng không ngờ, giọng của Hạ An Lan lại vang lên: "Thanh Ti, lại đây, đi cùng với bác."

"Vâng, con đến ngay." Yến Thanh Ti gật đầu chào Du phu nhân rồi lập tức chạy về phía xe của Hạ An Lan đang đỗ.

So với Du phu nhân, Yến Thanh Ti cảm thấy cô càng tự tại hơn khi ở trước mặt Hạ An Lan.

Hạ An Lan có thể mang đến cho cô cảm giác an tâm hơn.

Hạ An Lan xoa đầu Yến Thanh Ti: "Lên xe đi."

Yến Thanh Ti cúi xuống ngồi lên xe, Hạ An Lan nói với thư ký vài câu sau đó cũng lên xe.

Đội xe của Hạ An Lan dần dần đi xa, Du phu nhân một mình đứng bên cạnh xe nhìn bóng chiếc xe đã đi xa, vẻ mặt bà ta có chút cô đơn, bà ta lầm bầm một câu: "Bác... Bác..."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 934con Gái Của Nhà Họ Hạ Vĩnh Viễn Chỉ Có Duy Nhất Một Mình Mẹ Con

Trên xe, Yến Thanh Ti hỏi: "Bác ơi, bây giờ chúng ta về nhà của bác ạ?"

"Bây giờ đó cũng là nhà của con, nhưng mà... bây giờ chúng ta tạm thời không về nhà, bác phải tham dự một cuộc họp, con đi với bác đã. Khi nào họp xong, bác sẽ đưa con về." Hạ An Lan giờ vẫn cảm thấy để Yến Thanh Ti bên cạnh mình thì tốt hơn, bằng không ông sẽ cảm thấy bất an.

"A... được ạ."

Yến Thanh Ti do dự một lát rồi mới hỏi: "Con có thể... hỏi bác một chuyện được không ạ?"

Hạ An Lan cười: “Con muốn hỏi xem cô ta là ai đúng không?”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Vâng ạ.”

Cô rất tò mò về quan hệ của Du phu nhân và nhà họ Hạ, bà ta cứ như thể... chủ nhân trong nhà họ Hạ.

Hạ An Lan nhìn Yến Thanh Ti, dường như đang thông qua cô để nhìn thấy dáng vẻ của mẹ cô, ông chậm rãi nói: “Mẹ con nhỏ hơn bác mười tuổi, lúc mẹ con ra đời là khi bác đang đi học, không có nhiều thời gian để chơi cùng với mẹ con. Lúc ta không có ở nhà, trong nhà chỉ còn một mình mẹ con là trẻ con, ông bà ngoại của con sợ mẹ con cô đơn nên đã nhận nuôi Hạ Như Sương, để cô ta làm bạn với mẹ con.”

Giờ thì Yến Thanh Ti mới hiểu ra mọi chuyện, “Nhận nuôi sao, vậy bà ấy... chính là con nuôi ạ? Nhưng tại sao bà ấy không...”

Yến Thanh Ti muốn hỏi, nếu như bà ta đã là con gái nuôi của nhà họ Hạ, tại sao vẫn gọi hai ông bà nhà họ Hạ là cô chú?

Hạ An Lan vươn tay ra vuốt vuốt tóc mái của Yến Thanh Ti: “Thanh Ti, nhà họ Hạ từ trước đến nay chỉ có duy nhất một người con gái, con có hiểu không?”

Yến Thanh Ti sững ra, gật đầu.

Hạ gia chỉ có một cô con gái, những người khác, nhận nuôi chính là nhận nuôi, mãi mãi không phải là con gái của bọn họ.

“Bác vẫn chưa nói cho con biết tên của mẹ con đúng không, con bé tên là Hạ Bảo Đồng, tên thân mật vẫn gọi là Tiểu Ái...”

Cái tên này có thể nói lên tất cả, trong thoáng chốc Yến Thanh Ti đã hoàn toàn hiểu ra, từ hai cái tên này có thể nhìn ra sự yêu thương, trân trọng dành cho đứa con gái duy nhất này của nhà họ Hạ. Con trai lớn đã mười tuổi mới có được cô con gái út này, bọn họ hoàn toàn coi cô con gái này như châu báu mà yêu thương.

Bảo Đồng, như châu, như bảo, trân quý như song đồng (đôi mắt).

Một cái tên đã thể hiện một cách rõ ràng địa vị trong gia đình.

Nhưng đáng tiếc, cô con gái bọn họ yêu quý như châu báu ấy cả đời gập ghềnh, mãi cho đến lúc chết vẫn không biết được thân thế của mình.

Yến Thanh Ti cúi đầu, nếu như chuyện năm đó không xảy ra, mẹ cô bây giờ nhất định sẽ rất hạnh phúc, sẽ giống Nhạc phu nhân, cho dù đã làm mẹ, tuổi tác đã bán trăm, nhưng khi ở trước mặt cha mẹ vẫn là đứa con gái bé nhỏ ngây thơ hồn nhiên, không hiểu sự đời như cũ.

Nhưng cuộc đời như một vở kịch, thế sự khó liệu, đến cuối cùng vẫn có quá nhiều thứ không như ý người ta mong muốn...

Hạ An Lan thấy tâm trạng của Yến Thanh Ti thoáng cái đã trở nên sa sút liền hỏi: “Con sao thế?”

Yến Thanh Ti tự cười giễu bản thân, dang hai tay nhún vai: “Không có gì ạ... Nếu như mẹ con vẫn còn sống thì tốt quá, con cũng sẽ không suy nghĩ lung tung nữa. Nhưng trên thế giới này làm gì có nếu như, những chuyện đã xảy ra là không thể thay đổi được, những gì con có thể làm cho mẹ... cũng chỉ là báo thù mà thôi, hy vọng mẹ con ở dưới đó có thể yên tâm nhắm mắt.”

Trong lòng Hạ An Lan như thể có một tảng đá đang đè xuống, nặng nề, ông vỗ vỗ vai của Yến Thanh Ti: “Bao nhiêu năm nay đã để con phải chịu nhiều thiệt thòi. Chuyện của mẹ con hãy để bác làm, sau này con muốn làm gì thì cứ làm, muốn đóng phim thì đóng phim, thích vui chơi thì vui chơi.”

Nhắc đến đóng phim, Yến Thanh Ti ngập ngừng một lát rồi nói: “Bác... ông ngoại... hình như... không thích con lắm... thì phải?”

Hạ An Lan an ủi cô: “Không phải là ông ngoại không thích con, bây giờ tất cả tâm tư của ông con đang dồn hết cho bà ngoại con, ông con không còn sức lực để quan tâm chú ý đến những người khác nữa. Đợi đến khi bà con tỉnh lại, ông ấy sẽ thích con thôi.”

Yến Thanh Ti không nói gì, gật đầu.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 935chú Hai Là Đại Ma Vương

Du phu nhân lên xe, xe chạy thẳng một mạch về nhà họ Hạ.

Bà ta thất thần nhìn ra ngoài những tòa nhà cao tầng lướt qua cửa sổ, điện thoại trong túi xách đang reo lên cũng không nghe thấy, mãi cho đến lúc lái xe nhắc nhở bà ta mới sực tỉnh.

"Du phu nhân, điện thoại của bà đang reo được một lúc lâu rồi kìa." Người lái xe là tài xế làm cho nhà họ Hạ đã rất lâu. Bây giờ Hạ Như Sương đã có tuổi, không thể gọi là tiểu thư Như Sương như trước kia nữa, càng không thể gọi là đại tiểu thư, cho nên đành gọi là Du phu nhân.

Du phu nhân sực tỉnh cười nói: "Có vẻ tôi già thật rồi, một đêm không ngủ thôi mà đã mệt mỏi dễ thất thần như thế này rồi, cám ơn."

Tài xế nói: "Cô cũng vất vả rồi."

Hạ Như Sương rút điện thoại ra, nhìn thấy là Du Hí đang gọi cho mình, biểu cảm trên gương mặt bà ta mới dịu đi một chút.

"A lô, con trai à?"

Du Hí đang ở nhà chán đến phát ngán, những vết thương trên người cơ bản đã khỏi hẳn, nhưng chỗ bị gãy xương vẫn chưa khỏi hoàn toàn, trong nhà chẳng có ai, mà anh ta lại không muốn ở trong phòng bèn xuống vườn hoa hít thở không khí trong lành.

Du Hí hỏi: "Mẹ, bà ngoại thế nào rồi?"

Nụ cười trên gương mặt Du phu nhân càng sâu hơn, "Hôm nay cấp cứu hơn bốn tiếng đồng hồ, cuộc phẫu thuật rất thành công, cũng coi như là đã cứu được rồi, nhưng vẫn còn chưa thoát khỏi thời kỳ nguy hiểm, phải qua tối nay mới biết được. Con quan tâm đến bà như thế, bà ngoại mà biết nhất định sẽ vui lắm."

"Đương nhiên rồi, bà ngoại thương con nhất còn gì? Đúng rồi mẹ, trong khoảng thời gian gần đây có phải là mẹ sẽ không quay về đúng không?"

Du phu nhân lo lắng nói: "Đúng, mẹ còn phải ở lại đây chăm sóc bà ngoại con. Ông ngoại con tuổi đã lớn nên cũng cần người chăm lo, bác con lại quá bận bịu, trong nhà không có ai, mẹ ở bên này một thời gian đã. Con nói với ông bà nội là mẹ không thể về được, bảo ông bà đừng trách mẹ nhé!"

Du Hí chán muốn chết nói: "Dạ... mẹ yên tâm đi con sẽ nói, ông bà nội không thể nào trách móc mẹ đâu, mẹ cứ ở bên đó đi. Mà mẹ, con bảo, lần

trước cái xe con ngắm trúng ấy... bao giờ mẹ mới mua cho con?”

“Chuyện này cứ để đó cái đã. Du Hí, mẹ hỏi con một vấn đề này nhé?”

“Mẹ hỏi đi?”

Thần sắc Du phu nhân rất nghiêm túc hỏi: “Con thành thật nói cho mẹ biết, giữa con và Thanh Ti có phải là đã xảy ra chuyện gì rồi hay không?”

Du Hí lập tức nghĩ đến chú hai nhà mình, sống lưng bỗng lạnh toát, run rẩy, nói: “Không có mà, đương nhiên là không có gì rồi.”

“Du Hí, con đừng có lừa mẹ!”

“Mẹ, thật sự là không có gì mà.”

“Con còn muốn mua xe nữa hay không?”

Du Hí kêu ai ui một tiếng, nói bừa: “Được rồi, được rồi mà... Con nói cho mẹ biết là được chứ gì? Mẹ cũng biết con thích mấy cô diễn viên nổi tiếng xinh đẹp, mà Yến Thanh Ti lại đẹp như thế, con đương nhiên là chú ý đến cô ta rồi. Con thừa nhận... con từng theo đuổi cô ta, nhưng mà... cô ta có bạn trai rồi, người ta có hậu thuẫn đấy, con cũng không phải là cái loại theo đuôi dai dẳng đó. Chuyện chỉ có thế thôi mà...”

Du phu nhân im lặng một lát mới nói: “Mấy hôm nữa con khỏi hẳn rồi thì bay sang đây.”

“Tại sao ạ?”

Du phu nhân lạnh lùng nói: “Bảo con đến đây thì con cứ đến đi, bà ngoại con đang hôn mê bất tỉnh, đứa cháu ngoại như con đến thăm bà chẳng lẽ không được?”

“Được rồi, được rồi... con biết rồi. Thế... không có việc gì nữa, con cúp máy đây.”

Du Hí cúp điện thoại, bĩu môi, biết thế chẳng gọi điện cho rồi.

Anh ta vừa định đứng lên thì đột nhiên phát hiện ra một cái bóng đen che phủ người mình, ngẩng đầu, chỉ cảm thấy mình đang nhìn thấy đại ma vương, cả người run rẩy ngã cái oạch xuống khỏi ghế, lắp ba lắp bắp nói:

“Chú... Chú... chú... hai.”

Du Dực từ từ ngồi xuống bên cạnh, thong dong, chầm chậm xắn tay áo lên, khóe môi nở một nụ cười nhẹ nhàng: “Ngồi đi, đừng sợ, chúng ta nói chuyện một lát, tự cháu nói... hay là chờ ta hỏi đây?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 936: Chú Hai Tha Cho Cháu Đi, Cháu Khai Hết Mà

Du Hí căn bản là không dám động đậy, nội tâm anh ta vô cùng suy sụp, rốt cuộc anh ta đã tạo ra cái nghiệp gì mà lại có một ông chú ma quỷ như thế này chứ, suốt ngày chỉ biết xuất quỷ nhập thần, không vừa ý một cái là lại cho anh ta ăn hành.

Du Hí ngồi lì trên đất luôn. Không phải là anh ta không muốn đứng dậy mà là vì có đứng dậy thì cũng có khả năng sẽ bị đánh cho ngã xuống đất lần nữa lắm, đứng lên làm gì cho phí công.

Du Hí vừa liếc nhìn Du Dực, bị ánh mắt lạnh lùng biếng nhác kia làm cho run như cầy sấy, không dám lắm mồm, vội vàng bò dậy, co đầu rút cổ, thành thật ngoan ngoãn đứng trước mặt Du Dực, căn bản không dám động đậy một tẹo nào, anh ta lắp bắp nói: "Chú hai... cháu, cháu... đứng cũng được ạ..."

Đứng còn tự tại hơn đôi chút, ngồi xuống ấy à... ha ha... cách gần như thế, càng dễ dàng bị ăn đá.

Du Dực liếc anh ta một cái: "Thế thì nói đi."

Du Hí gãi đầu gãi tai: "Chú hai, cháu... Cháu có nói gì đâu mà? Cháu thề là cháu thực sự không nói gì mà..."

Cuộc điện thoại vừa nãy với mẹ anh ta rất bình thường mà, cũng có đề cập đến chuyện gì đặc biệt đâu nhỉ?

Du Hí chưa nói xong đã nhìn thấy Du Dực động đậy, anh ta sợ hết hồn, chân mềm nhũn bộp một cái quỳ xuống đất: "Chú hai, chú đừng đánh, chú hai, cháu nói, cháu nói mà... Vừa nãy cháu gọi điện cho mẹ, bà ấy đi Dung Thành rồi, bà ngoại cháu ốm nặng phải vào bệnh viện cấp cứu, làm phẫu thuật, tình hình rất không ổn, trong khoảng thời gian sắp tới mẹ cháu sẽ không thể về được. Mẹ cháu hỏi cháu và Yến Thanh Ti có quan hệ gì, giữa cháu và cô ta đã từng xảy ra chuyện gì? Cháu không nói gì hết, cháu không hề nhắc đến chú hai mà. Cháu nói với mẹ cháu như thế này, cháu thích mấy cô ngôi sao xinh đẹp, thấy Yến Thanh Ti đẹp nên muốn theo đuổi cô ta, kết quả là cô ta có bạn trai, có hậu thuẫn, cháu không theo đuổi được người ta thế là bỏ cuộc, chỉ có thế này thôi, thật đấy. Cháu dùng cái não của cháu thề, thực sự là chỉ

có thế này thôi, tuyệt đối không còn gì khác."

Du Hí nói liền một mạch tất tần tật những gì anh ta vừa mới nói với mẹ, không dám dấu giếm một chút nào, nửa chữ cũng không dám giấu, cực kỳ thành thật.

Du Dực từ từ vắt chân trái lên trên đùi phải, không đứng dậy, hỏi: "Còn gì nữa không?"

Du Hí nhìn thấy thế liền thở phào nhẹ nhõm, mẹ nó chứ, dọa anh ta sợ hết hồn, còn tưởng là Du Dực muốn ra tay chứ, quả thật quá đáng sợ. Phản ứng cơ thể của anh ta còn nhanh hơn cả cái miệng, quá thật thà rồi. Xem đi, Du Dực đã khiến anh ta bị tổn thương to lớn đến thế nào? Một thằng đàn ông như anh ta bị dồn ép đến mức này nói ra cũng chẳng ai tin.

Du Hí lắc đầu như trống bỏi nói: "Không có ạ, thực sự không có mà, cháu thề là cháu chỉ biết có mỗi thế thôi."

"Mẹ cháu tại sao lại muốn cháu qua đó?" Du Dực bình thản hỏi.

"Cái này... cái này... cháu cũng chịu. Cháu hỏi thì bà không nói, chỉ bảo là bà ngoại đang ốm, dù thế nào cháu cũng phải đến đó. Đây... đây là chuyện rất bình thường mà?" Du Hí không nghĩ ra nổi trong chuyện này có gì khác thường.

Du Hí cẩn thận từng tí một đứng dậy, nhưng vừa nhấc cái đầu gối lên đã nghe thấy Du Dực hừ một cái, anh ta sợ đến mức chân mềm nhũn quỳ phịch xuống đất lần nữa, đau khổ nói: "Thật... thật đấy chú hai, cháu có thêm ba cái gan nữa cháu cũng không dám lừa chú. Chú cũng biết cháu không có cái gan đó mà, Yến Thanh Ti kia giờ nghĩ thôi cháu cũng không dám nữa, vừa nãy cháu nói thế cũng là vì không muốn để mẹ cháu biết chú..."

Du Hí chưa nói xong đã gặp phải cái nhìn lạnh như băng của Du Dực, lắp ba lắp bắp nghẹn nửa câu sau trong cổ họng: "Với... Yến Thanh Ti... quen... quen..."

Du Dực nhìn thẳng vào mắt Du Hí, hỏi: "Tại sao mẹ cháu lại biết cháu và Yến Thanh Ti biết nhau?"

"Cái... cái... cháu... cháu..." Du Hí vò đầu bứt tai, đúng nhỉ, tại sao mẹ anh ta lại biết chuyện anh và Yến Thanh Ti quen nhau?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 937: Đại Ma Vương Nói Một, Anh Ta Không Dám Nói Hai

Du Hí quýnh quáng đến mức đầu đầy mồ hôi, nghĩ một lát mới nhớ ra, “À, lần trước cháu có gọi điện thoại cho một chế tác bên đài truyền hình bảo ông ta lúc lên kế hoạch cho show thực tế mới thì nhớ tìm Yến Thanh Ti, mẹ cháu lúc đấy đứng ngoài cửa hình như là nghe thấy.”

“Chỉ như thế thôi?”

“Chỉ... chỉ như thế thôi mà, thật đấy chú hai.”

Du phu nhân đột nhiên hỏi đến Yến Thanh Ti, tại sao? Chuyện này rất kỳ lạ.

Hạ lão thái bệnh nặng nhập viện, bà ta nên dồn hết tâm tư vào nhà họ Hạ mới phải, tuyệt đối không thể nào đột nhiên quan tâm đến Yến Thanh Ti được, trong chuyện này nhất định có uẩn khúc.

Hai ngày hôm nay ông không liên lạc được với Yến Thanh Ti, thế nên ông gọi thẳng cho Nhạc Thính Phong. Từ chỗ của Nhạc Thính Phong, ông được biết, hai hôm trước Yến Thanh Ti bị đuối nước, sau khi được người ta cứu lên thì bị đưa đi, ông có hỏi Nhạc Thính Phong là ai đưa đi, thằng nhóc ấy không trả lời mà chỉ nói thân phận của người đó rất đặc biệt, có khả năng đó là người thân của Yến Thanh Ti, cậu ta và mẹ cậu ta cũng đang đợi kết quả.

Nếu như Nhạc Thính Phong đã nói như thế vậy có thể thấy người đưa con bé đi ít nhất cũng là người đáng tin cậy.

Hơn nữa, người đưa Yến Thanh Ti đi chắc chắn phải có thân phận rất cao, bởi vì ngay đến cả thằng nhóc Nhạc Thính Phong vô liêm sỉ rõ ràng đang lo lắng muốn chết mà vẫn phải đợi, nhà họ Tô cũng không có cách nào. Trong đầu Du Dực đột nhiên lóe lên một ý nghĩ, chẳng lẽ người đưa Yến Thanh Ti đi lại là...

Du Dực đột nhiên nói: “Điện thoại đâu?”

Du Hí nhìn biểu cảm phức tạp sâu xa trên mặt chú hai nhà mình, đang không hiểu ông ấy định làm gì, đột nhiện ông chú lên tiếng khiến anh ta giật bắn, run lẩy bẩy.

Du Hí vội vã luống cuống lấy điện thoại ra, tuy không biết Du Dực muốn làm gì nhưng vẫn hai tay đưa điện thoại cho Du Dực: “Chú hai, đây ạ...”

Du Dực không cầm mà lại nói: “Gọi điện cho mẹ cháu đi.”

Du Hí mặt mũi nhăn nhó đầy đau khỏi: “Tại sao... Tại sao ạ? Chú tìm mẹ cháu thì cứ trực tiếp gọi cho bà ấy là được rồi.”

Nét mặt Du Dực sa sầm xuống: “Còn hỏi lại lần nữa à?”

Du Hí vô thức lùi về sau một bước, không dám hỏi gì nữa: “Vâ... vâng... vâng ạ... Cháu gọi, cháu gọi ngay đây... Vậy chú hai muốn hỏi mẹ cháu cái gì ạ?”

“Trong trường hợp mẹ cháu không nghi ngờ gì, hỏi thăm cho rõ ràng... Tại sao bà ấy đột nhiên lại hỏi về chuyện giữa cháu và Yến Thanh Ti?”

“Chú hai, chú... chú cũng biết ở trước mặt mẹ cháu, cháu là...”

“Hử?”

Du Hí vội nuốt hết những gì định nói vào bụng: “Khụ... cháu sẽ cố gắng... sẽ cố hết sức!”

Du Hí hít mấy hơi thật sâu, đề phòng giọng mình run rẩy bị mẹ phát hiện ra, anh ta chuẩn bị mất mấy phút mới dám gọi cho Du phu nhân.

Cuộc gọi nhanh chóng được kết nối: “Du Hí, còn có chuyện gì nữa hả?”

Du Hí vừa mở miệng liền nói: “Mẹ... con đã đồng ý với mẹ đến Dung Thành rồi, nếu không thì mẹ mua cho con cái xe kia trước đi, cái xe đó là bản giới hạn đấy, mẹ không mua nhanh thì bị người ta mua hết mất bây giờ.”

Anh ta cũng không phải là thằng ngốc, đã không thể để mẹ mình biết được thì đương nhiên không thể vừa mới mở miệng ra đã nhắc đến chuyện của Yến Thanh Ti.

Du phu nhân không đồng ý: “Không được, con bị thương như thế rồi, mấy ngày gần đây ngoan ngoãn ở nhà cho mẹ.”

Du Hí nhõng nhẽo với mẹ như một đứa trẻ con: “Mẹ, con cũng gần khỏi hết rồi mà, hơn nữa, con bị thế này cũng đâu phải là do lái xe đâu...”

“Không phải là vì lái xe, vậy con nói mẹ nghe là vì cái gì?”

“Thôi mà mẹ, sao mẹ cứ lải nhải về cái chuyện này mãi thế, con đã bảo là không có gì rồi mà.”

Du phu nhân xuống xe, người hầu trong nhà họ Hạ nhìn thấy bà ta vội cúi chào, đón lấy cái túi xách từ tay bà ta.

Du phu nhân như thể về đến nhà mình, dặn dò nói: “Đêm hôm qua tôi không ngủ, cho nên khá mệt, tôi lên gác nghỉ ngơi, đừng làm phiền tôi.”

--- O ---

Chương 938: Cô Nàng Đó Con Không Cưa Được Thật Mà

Người hầu gật đầu: “Vâng.”

Lên gác, đóng cửa phòng lại Du phu nhân mới thoải mái dạy dỗ Du Hí: “Tại sao mẹ vẫn cứ lải nhải chuyện này ấy hả, chẳng phải là vì quan tâm con đó sao? Tính con thế nào mẹ còn không biết hay sao, không phải là đua xe thì là do đàn bà. Con nói xem, sao con mãi không lớn thế hả? Phụ nữ xinh đẹp thì tốt đấy, nhưng trong tay con không tiền, không quyền thì đứa con gái nào nó thèm ngó?”

Du Hí nghe những lời này nhiều đến nỗi tai sắp thành chai rồi: “Nhưng con đây có mà? Con là đại thiếu gia nhà họ Du, sau lưng con còn có cả nhà họ Hạ, con được ông trời ưu ái mà. Hơn nữa, lần trước là chuyện ngoài ý muốn...”

“Ngoài ý muốn? Đứa con gái lần trước là ai? Có phải là... Yến Thanh Ti hay không?”

Vẻ mặt bình tĩnh của Du phu nhân để lộ ra sự lạnh lẽo.

Bà cởi giày ngồi xuống giường, nhìn những vật bày trí có chút cũ kỹ trong căn phòng.

Du Hí tỏ vẻ chán nản không muốn nói nữa: “Ôi, mẹ ơi, sao mẹ cứ bám riết hỏi con đó có phải là Yến Thanh Ti không thế? Cô nàng đó con thề, con thật sự là không cưa được cô ta... làm sao mẹ cứ hỏi mãi cái chuyện này thế?”

Du phu nhân cảm thấy có thể mình hỏi cũng hơi nhiều bèn nói: “Không có gì...”

“Mẹ, sao mẹ lạ thế? Bình thường mẹ có giống thế này đâu? Trước đây con chơi qua bao nhiêu ngôi sao cũng chẳng thấy mẹ nói năng gì, sao lần này con không cưa được cô ta mà mẹ cứ bám lấy hỏi suốt thế? Cô ta đắc tội gì với mẹ à? Mẹ nói con nghe, con tìm người xử lý cô ta?”

Dứt lời, Du Hí cảm thấy ác ý tỏa ra từ Du Dực ở trước mặt, khiến anh ta cảm nhận được một cách sâu sắc cái gì gọi là - tóc gáy dựng đứng.

Du Hí khổ sở, má nó, là chú bảo tôi đi hỏi đấy nhé, lại còn không thể để mẹ tôi nghi ngờ, vậy thì tôi chỉ có thể hỏi bằng cách này thôi chứ còn gì nữa?

Bây giờ, anh ta chỉ hy vọng sau khi cuộc gọi này kết thúc, bản thân sẽ chết không quá thảm.

Chết mất, thật con mẹ nó muốn chết mà.

Du Hí bây giờ thật sự không biết bản thân mình còn có thể sống được bao lâu, gặp phải một đại ma vương như chú hai, cái mạng nhỏ này thật đúng là nguy trong sớm tối.

Du phu nhân nghe thấy con trai hỏi thế, trên gương mặt hiện lên một nụ cười nhạt: "Đừng có nghĩ nhiều, mấy hôm nữa con đến đây thì sẽ biết thôi."

Du Hí cũng không dùng não để nghĩ nhiều nữa, thuận theo lời của Du phu nhân, tiện mồm hỏi một câu: "Cái gì mà con đi qua thì sẽ biết? Mẹ cứ hỏi mãi về Yến Thanh Ti, không lẽ bây giờ mẹ đang ở cùng cô ta à?"

Ánh mắt của Du Dực thoáng chốc biến đổi, ông híp mắt lại, trong đầu xuất hiện rất nhiều câu hỏi.

Du phu nhân ở đầu bên kia im lặng một lúc, Du Hí vui mừng gào lên: "Ôi má ơi, mẹ, con đoán đúng rồi chứ gì?"

Du phu nhân cũng chẳng trả lời là có phải hay không, giọng nói của bà ta tràn đầy mỏi mệt: "Được rồi, mẹ không nói nhiều với con nữa, mẹ vừa từ viện về đây này, cả đêm không nghỉ ngơi, đầu mẹ đang đau lắm, mẹ ngủ cái đã."

Du Hí cứ hỏi mãi: "Ài, mẹ, mẹ... mẹ cũng phải nói một câu với con chứ, có phải con đoán đúng rồi hay không? Mẹ... mẹ..."

"Mẹ... mẹ..." Du Hí gọi mẹ liên tục, đầu bên kia đã cúp điện thoại rồi.

Nhìn màn hình điện thoại đã đen sì, vẻ mặt của Du Hí mờ mịt: "Chú hai... chú xem..."

Anh ta cảm giác như mình vẫn chưa hỏi được cái gì, không biết chú hai có hành chết mình không nữa đây?

Du Dực không nói gì, vẻ mặt ông âm u như thể bầu trời trước cơn mưa, ánh

nhìn khiến cho Du Hí phát run, tim anh ta đập thình thịch. Tại mẹ cả đấy, đang yên đang lành tự nhiên nhắc đến Yến Thanh Ti làm cái gì, hỏi cô ta để làm gì không biết? Cô ta ấy à, chính là một cái tổ ong vò vẽ đầy nguy hiểm mà anh ta không dám chọc vào. Lần này thì hay rồi, còn bị chú hai nghe thấy nữa.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 939: Dễ Thôi, Đập Gãy Chân Cháu Là Được

Aaaaaaaa!... Chết mất thôi! Chết mất thôi!

Vừa nãy Du Hí lơ đãng nói một câu nhắc nhở Du Dực. Sau khi cậu ta hỏi, Du phu nhân không phủ nhận cũng không thừa nhận, thái độ này đã nói lên tất cả. Lại liên tưởng đến những việc trước đây mà ông điều tra được, mẹ của Thanh Ti rất có thể có quan hệ với nhà họ Hạ, mà người đưa Thanh Ti đi lần này, thân phận cực kỳ thần bí.

Xâu chuỗi những chuyện này lại với nhau, không thể khỏi khiến Du Dực tin rằng Yến Thanh Ti đang ở Dung Thành, mà người đưa con bé đi có khả năng là người nhà họ Hạ. Có lẽ... con bé đã gặp Du phu nhân rồi?

Du Hí giống như học sinh tiểu học đứng trước mặt Du Dực không dám động đậy một đầu ngón tay, cẩn thận dè chừng nhìn vẻ mặt của ông chú nhà mình.

Thấy sắc mặt của ông không tốt, tâm trạng của anh ta vẫn nặng nề.

Du Dực đột nhiên đứng dậy, chân của Du Hí mềm nhũn suýt chút nữa thì lại quỳ xuống.

Du Hí lắp bắp nói: “Chú hai, cháu... cháu đã cố gắng hết sức rồi, cháu thực sự đã cố gắng hết sức rồi mà. Nếu không thì... cháu gọi lại cho mẹ cháu lần nữa nhé?”

Kết quả chưa nói xong thì Du Dực đột ngột bước đến, dọa Du Hí sợ đến mức ngay lập tức ôm đầu ngồi sụp xuống.

Một lúc lâu sau, không cảm thấy đau Du Hí mới bỏ tay xuống, lặng lẽ ngẩng đầu lên, kết quả... trước mắt chẳng thấy chú hai đâu, ông chú đã đi mất rồi.

Du Hí thở phào một hơi, đặt mông ngồi bệt xuống đất, giơ tay lau mồ hôi trên trán, chửi thề một câu: “Mẹ nhà ông...”

Đột nhiên đằng sau lưng vang lên tiếng nói: “Nếu như mẹ cháu bảo cháu đi Dung Thành thì cứ từ từ đã, kéo dài thời gian, đừng đi vội.”

Du Hí chỉ cảm thấy tim mình như muốn bật ra ngoài, cái cảm giác đó như thể nửa đêm tỉnh dậy vào toilet, vừa lật nắp bồn cầu lên thì nhìn thấy một cái

đầu người đang cười với mình, sợ đến mức hồn phi phách tán.

Du Hí nơm nớp lo sợ nói: "Chú... chú... chú hai... chú vẫn chưa đi à?"

Du Dực đứng thẳng nhìn xuống Du Hí, giọng nói lạnh băng: "Nhớ những gì chú nói đấy."

"Cháu... nhớ rồi... nhớ rồi mà... Nhưng mà nếu mẹ cháu kiên quyết lôi cháu đi bằng được thì làm thế nào?"

Du Dực đột nhiên cười lên, đôi mắt hoa đào xinh đẹp tràn đầy ác ý: "Dễ thôi, chú đập gãy chân cháu là được, khỏi phải đi đâu cả."

Du Hí chỉ cảm thấy ông ấy vừa mới nói xong thì chân mình cũng bắt đầu đau lại rồi, anh ta thu chân mình vào, nói: "Khụ khụ... Vẫn còn nhiều cách để ở lại mà, chú hai yên... yên tâm, cháu nhất định sẽ nghe lời chú nói... Chú cứ yên tâm... Thực ra, bản thân cháu cũng không muốn đi đâu..."

Du Dực lạnh lùng nói: "Nhớ thì tốt."

Du Hí nhìn theo bóng ông quay người đi mất, cả người nằm bệt trên bãi cỏ, mẹ nó chứ, anh ta đâu có dám không nhớ!

Sụt sịt một hồi, vẻ mặt Du Hí hiện lên sự hoài nghi.

Tại sao chú hai và cả mẹ nữa, bọn họ đều quan tâm đến Yến Thanh Ti như thế?

Có phải trên người Yến Thanh Ti đang ẩn giấu bí mật gì không?

Dung Thành? Đi hay không đi đây?

Ôi, kệ đi, vì cái mạng bé nhỏ này, anh ta đừng nên đi tìm chết thì hơn!

...

Du Dực đi thẳng ra xe, lái xe rời khỏi nhà họ Du, đặt một vé máy bay trong ngày đến Dung Thành.

Vốn dĩ, ông đang định đợi sau khi đại thọ tám mươi của mẹ kết thúc mới đến Dung Thành, điều tra xem có phải Yến Thanh Ti có quan hệ với nhà họ Hạ hay không? Nhưng bây giờ, không ngờ đến Du phu nhân và cả Thanh Ti đều

có mặt ở Dung Thành, thế nên ông nhất định phải đến đó ngay.

Trên xe, Du Dực gọi điện cho Nhạc Thính Phong.

Du Dực nói: “Thanh Ti hiện giờ đang ở Dung Thành, tôi sẽ nhanh chóng đến đó.”

Nhạc Thính Phong kinh ngạc: “Cái gì, không phải là ở thủ đô sao? Tại sao lại đến Dung Thành rồi?”

--- O ---

Chương 940: Con Nhất Định Sẽ Đưa Con Dâu Của Mẹ Về

Anh đã chờ hết nổi rồi, đồng ý là hai ngày nữa mới đến, anh đang chuẩn bị không cần quan tâm đến trong nhà ngăn cản như thế nào, anh nhất định phải đi tìm Yến Thanh Ti. Không ngờ, bây giờ cô đã chạy đến Dung Thành rồi.

"Hiện tại Hạ lão phu nhân đang nằm trong bệnh viện, tình huống bất ổn, chắc là vì lý do đó nên con bé mới đến Dung Thành."

Nhạc Thính Phong lập tức nói: "Tôi đang chuẩn bị đi đến thủ đô, nếu cô ấy đã ở Dung Thành, vậy bây giờ tôi sẽ đến đó ngay."

Du Dực nói: "Được, đến Dung Thành rồi tính tiếp."

Cúp điện thoại, Nhạc Thính Phong trực tiếp cầm ví tiền, điện thoại cùng giấy tờ, ngay cả hành lý cũng không mang liền chuẩn bị ra khỏi nhà.

Anh đến phòng của Nhạc phu nhân trước, thông báo với bà: "Mẹ, bây giờ Thanh Ti đang ở Dung Thành, con phải đi tìm cô ấy."

Nhạc phu nhân kinh ngạc: "Bây giờ sao? Vậy còn bác con thì ăn nói thế nào?"

"Đợi đến lúc con lên máy bay rồi, mẹ hãy nói với bác nếu không bác cứ cản con, không cho con đi. Đó là bạn gái của con, bác ấy không lo lắng, nhưng con có thể yên tâm được hay sao?"

Nhạc phu nhân gật đầu: "Đúng thế... bọn họ không lo lắng, nhưng mẹ mấy ngày hôm nay không ngủ được gì cả. Con xem, Thanh Ti vốn dĩ đang yên đang lành, con có thể theo đuổi được con bé đã tốn biết bao nhiêu sức lực rồi, giờ thân phận của con bé còn... như thế, con làm sao mà sánh được với với con bé đây? Mẹ nghĩ mà phát sầu."

"..." Nhạc Thính Phong.

"Được rồi mà mẹ, mẹ đừng nói nữa, mẹ cứ yên tâm, con trai mẹ đi chuyến này không mang được con dâu về cho mẹ thì sẽ ở lì ở đó không đi."

Nhạc phu nhân vỗ một cái lên vai Nhạc Thính Phong: "Giỏi lắm con trai, có

chí khí. Con yên tâm đi, ở đây còn có mẹ, mẹ sẽ chống đỡ thay con."

"Con đi đây."

Nhạc phu nhân giơ quả đấm lên cổ vũ con trai: "Đi đi, cố lên!"

...

Trong lúc Hạ An Lan họp, Yến Thanh Ti nhàm chán ngồi trong phòng nghỉ. Ti vi chẳng có chương trình gì để xem, nhưng cô lại nhìn thấy trailer của Tiêu Phòng Điện, thời gian phát sóng đã được định vào thứ ba tuần sau. Đột nhiên cô cảm thấy căng thẳng, đây là bộ phim đầu tay của cô đó nha, hậu kỳ phim làm cũng rất tinh sảo, khí khái, đất diễn của Yến Thanh Ti cũng nhiều, tuy cô không phải là nữ chính nhưng phân cảnh cũng kha khá.

Xem xong trailer phim cô cũng chẳng còn căng thẳng như thế nữa, Yến Thanh Ti bắt đầu buồn ngủ.

Ngủ hơn nửa tiếng đồng hồ mới tỉnh, Hạ An Lan vẫn chưa tan họp, cô nhổm người dậy thì nhìn thấy trên bàn có đặt một ly nước hoa quả và đồ ngọt, có lẽ người ta mang đến lúc cô còn đang ngủ?

Yến Thanh Ti thở dài, không hiểu cái cuộc họp này còn kéo dài bao lâu nữa đây? Cô thấy hơi chán chán.

Cô uống một ngụm nước rồi đi loanh quanh trong phòng, không tìm thấy cái gì hay ho để chơi, cô bèn đẩy cửa ra đi quanh quanh bên ngoài, kết quả vừa mới mở cửa ra liền nhìn thấy Một Mét Chín Hai đang đứng ngoài cửa.

Anh ta mặc một bộ âu phục đen, đứng thẳng tắp, tuy rằng không mặc quân phục nhưng có thể thấy anh ta xuất thân từ quân đội.

Yến Thanh Ti hỏi anh ta: "Mấy hôm trước là anh cứu tôi lên đúng không, vẫn chưa nói cảm ơn anh, cảm ơn nhé."

Ngự Trì: "Chuyện nên làm."

"Anh tên là Ngự Trì à?"

"Vâng."

"Tên hay lắm."

Ngự Trì không nói gì, vẫn đứng thẳng tắp, nhìn thẳng về phía trước.

Yến Thanh Ti thở dài một tiếng, cái gã này thật là vô vị, nhưng mà... Với dáng người này, cho dù là đứng đây gác cũng không thua gì người mẫu trên sàn catwalk quốc tế, đúng thật là đáng tiếc.

Tiểu Lâm chạy đến, nhìn thấy Yến Thanh Ti đứng ở cửa, mau chóng đưa cho cô một cái di động: “Tiểu thư, đây là do tiên sinh dặn dò nói đưa điện thoại cho ngài, bây giờ mới đưa đến thật là ngại quá.”

Yến Thanh Ti cầm lấy điện thoại, hai mắt sáng rỡ, “Không sao, không sao... Trong này có sim chưa, có gọi được điện thoại không?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 941: Trái Tim Anh Đã Đưa Cho Cô Mất Rồi

Tiểu Lâm: "Có thể."

Yến Thanh Ti mừng thầm, cuối cũng cũng được gọi điện thoại, vội vội vàng vàng gọi cho Nhạc Thính Phong, may mắn cô vẫn nhớ số của anh.

Liếc thấy tiểu Lâm cũng muốn theo cô vào phòng, Yến Thanh Ti cười nói: "Tôi gọi điện thoại, phiền cô ở bên ngoài chờ một chút. Cô... hay là nói chuyện với Ngự Trì đi, còn trẻ thì đừng bao giờ bỏ qua cơ hội dễ dàng như thế. Nếu không phải tôi có bạn trai rồi thì cũng không bỏ qua anh ta đâu, cứ dũng cảm mà tiến lên đi, biết đâu thành công."

Trong nháy mắt, khuôn mặt của Tiểu Lâm đỏ bừng hết lên: "Khụ... tôi... tôi... tôi... Cô gọi điện của cô đi."

Yến Thanh Ti đóng cửa lại, bấm dãy số của Nhạc Thính Phong, đợi một lúc không có ai bắt máy, cô lại gọi tiếp một cuộc nữa.

Chờ một lát sau điện thoại cũng có người nhận, Yến Thanh Ti nghe thấy giọng nói mất kiên nhẫn của Nhạc Thính Phong: "Alo, ai đấy..."

Hơn nữa trong điện thoại còn có cực nhiều tạp âm, hình như anh đang ở bên ngoài.

Yến Thanh Ti cố ý nói: "Không muốn... nhận điện thoại của em thế cơ à, vậy em cúp máy."

Nhạc Thính Phong sửng sốt, nghe được giọng của Yến Thanh Ti vội vã kêu lên: "Khoan đã... Anh không nghe lầm chứ, là em sao? Thanh Ti?"

Yến Thanh Ti cong môi: "Không phải em, anh còn muốn ai hử?"

Nghe được giọng nói của Nhạc Thính Phong, cả người Yến Thanh Ti cũng dần buông lỏng xuống. Dù Hạ An Lan đối với cô tốt thế nào đi chăng nữa thì vẫn chỉ là người mới gặp mặt có mấy ngày, đâu như Nhạc Thính Phong.

Nhạc Thính Phong sốt sắng hỏi: "Sức khỏe em sao rồi, đã khỏe chưa? Mấy ngày nay có bị ai bắt nạt không?"

Cảm nhận được sự lo lắng của Nhạc Thính Phong, Yến Thanh Ti cười càng tươi: "Em ổn, không sao, bây giờ... chắc không có ai dám bắt nạt em đâu."

Hiện tại bác của cô là Hạ An Lan đấy, còn ai dám ra tay với cô chứ?

Lúc này, Nhạc Thính Phong phải qua cửa kiểm tra an ninh nên gấp gáp hỏi: "Đúng rồi Thanh Ti, bây giờ em đang ở Dung Thành sao?"

"Ừ, em ở Dung Thành, vài ngày nữa là có thể về nhà."

Chờ bệnh tình của bà ngoại ổn định, cô sẽ trở về. Dù sao, cô vẫn phải sống cuộc sống của chính mình, yêu đương, quay phim, có lẽ... sẽ kết hôn.

"Thanh Ti, chờ anh."

Nói xong Nhạc Thính Phong liền cúp máy. Xa cách nhiều ngày như vậy mới nghe được giọng của cô nhưng điều này không hề khiến lòng anh bình tâm trở lại mà muốn bay tới ngay bên cạnh cô, ôm cô trong vòng tay mình.

Trái tim của anh đã đưa cho cô mất rồi, không có cô ở bên cạnh chẳng khác gì mất đi trái tim của chính mình vậy.

Yến Thanh Ti kinh ngạc nhìn vào di động, mẹ nó, vất vả lắm mới được gọi điện thoại, anh ta... còn chưa nói được mấy câu đã cúp máy.

Yến Thanh Ti nghĩ nghĩ một hồi, chuyện này hình như không đúng.

Cô đột nhiên nghĩ đến cái gì, ánh mắt sáng lên, mẹ nó... chẳng lẽ anh ấy...

...

Hạ An Lan có hai cuộc họp liên tiếp, bữa trưa cũng không ăn cùng với Yến Thanh Ti, chỉ tùy tiện ăn vài miếng rồi dặn người bưng thêm vài món nữa cho Yến Thanh Ti. Dường như ông không được nghỉ ngơi chút nào.

Chờ ông xong việc đã là bốn giờ chiều, vội vàng tới gặp Yến Thanh Ti.

"Chờ đến nóng ruột rồi chứ gì?"

Yến Thanh Ti lắc đầu: "Không ạ, con có di động rồi nên không cảm thấy nhàm chán lắm."

Yến Thanh Ti gửi tin nhắn báo bình an cho Nhạc phu nhân, Quý Miên Miên và chị Mạch, sau đó lại đăng một status mới trên weibo, thời gian trôi qua rất nhanh.

“Đi thôi, bác đưa con về nhà.”

Trên đường, Yến Thanh Ti tò mò hỏi: “Bác, bác... đã kết hôn chưa?”

Hạ An Lan: “Chưa đâu.”

“Nhưng mà trên mạng có người nói bác đã kết hôn lâu rồi, còn trai cũng đã mười mấy tuổi.”

Hạ An Lan cười cười, xoa đỉnh đầu Yến Thanh Ti một cái, cưng chiều nói: “Bác không có con trai, chỉ có một đứa cháu gái là con thôi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 942: Những Lúc Một Mình, Bác Không Thấy Cô Đơn Sao?

Hạ An Lan nói như thể nói đùa nhưng những lời này là sự thật, Hạ gia chưa có người nối dõi, ông bà Hạ cũng đã từng nhiều lần ám chỉ với Hạ An Lan, dùng hàng nghìn phương pháp chỉ mong ông sẽ kết hôn, sinh một đứa trẻ, sau này thậm chí còn hạ thấp yêu cầu không kết hôn cũng được, dù sao... có con là được, Hạ gia cũng không thể đến đời ông thì đoạn tử tuyệt tôn.

Nhưng Hạ An Lan vẫn thế, bỏ ngoài tai tất cả, không kết hôn, giữ mình trong sạch, tất cả mọi thứ đều hoàn mỹ đến nỗi trong mắt người khác, ông không phải người phàm nữa rồi.

Hai ông bà nhà họ Hạ cũng tìm rất nhiều những cô gái trẻ, xinh đẹp, dịu dàng lại ưu tú nhã nhặn hiền lành... loại nào cũng có, ai ông cũng đều đối xử rất dịu dàng ân cần nhưng ông lại không hề cho họ bất cứ cơ hội nào.

Về sau, ông làm chức vị ngày càng cao, công việc cũng ngày càng bận rộn, ông bà Hạ cũng không quản được nữa.

Hạ An Lan vẫn luôn một mình một bóng cho tới bây giờ, lúc này ông đang rất vui mừng vì đã tìm được Yến Thanh Ti - thế hệ sau duy nhất của của Hạ gia.

Yến Thanh Ti méo mặt, tò mò hỏi: “Sao bác lại không kết hôn? Bởi vì... vẫn chưa gặp được người vừa ý sao?”

Hạ An Lan cười nhẹ nói: “Cũng coi là như vậy đi...”

Kỳ thực, chuyện ông không vẫn chưa kết hôn có rất nhiều lý do, nhưng nguyên nhân trọng yếu nhất chính là cái chết của người em gái ông yêu thương nhất, đến giờ ông vẫn không thể nguôi ngoai.

Lúc ông còn học đại học cũng từng quen bạn gái, nhưng cô gái kia thấy trong ví ông luôn để ảnh em gái mà mãi không chịu đổi thành ảnh cô ấy thì lại ghen tuông nói: Người chết nhiều năm như thế rồi, còn có cái gì đáng giá mà kỷ niệm, chả lẽ còn quan trọng hơn cô ấy sao? Nếu không đổi lại ảnh thì chia tay.

Vì thế, Hạ An Lan chia tay, rất quả quyết, không hề cho cô gái ấy một chút

xíu cơ hội nào.

Một người con gái mà ngay cả đứa em gái chết yểu của ông cũng không bao dung được thì lấy tư cách gì mà được đứng cùng với ông?

Chính vì vậy, Hạ An Lan càng trở nên lạnh lùng, bình tĩnh, trầm ổn hơn, không bao giờ để lộ quá nhiều sắc thái biểu cảm và ngày càng khó động lòng trước bất kỳ người nào.

Nếu như một người phụ nữ ngay cả việc khiến ông động tâm cũng không làm được, vậy thì tại sao ông phải kết hôn với người ta?

Hôn nhân không phải là chuyện vì cần kết hôn nên kết hôn, nếu như chỉ vì một đứa trẻ nối dõi ông càng không muốn.

Càng về sau, công việc của ông càng trở nên bận rộn, vị trí đứng cũng càng cao, trái tim lại càng cứng rắn, càng khó rung động, trong cuộc sống của ông sớm đã không cần cái gọi là tình yêu, giống như trong những tiểu thuyết tu tiên vậy, bỏ đi thất tình lục dục, tu luyện tới cảnh giới càng cao thì càng siêu phàm thoát tục.

Yến Thanh Ti lại hỏi: “Bác... vậy bác... lúc bác ở một mình, không cảm thấy cô đơn sao?”

Một con người, cho dù có lợi hại cỡ nào những cũng sẽ có đôi lúc cảm thấy cô quạnh.

Hạ An Lan cảm thấy đứa bé này rất có ý tứ, không giống với những người khác, cho tới bây giờ chưa từng ai chú ý đến liệu ông có cảm thấy cô đơn hay không.

Ông nói: “Không biết được, lúc bác ở một mình, trong đầu đều nghĩ là... vấn đề ngoại giao, dân sinh, kinh tế, lãnh thổ, quân sự, có quá nhiều công chuyện nên không có thời gian hưởng thụ sự cô đơn.”

Yến Thanh Ti thầm than thở, nhìn mà xem, nhìn mà xem, làm một nhân vật lớn như vậy cũng không phải là chuyện dễ dàng, ngay cả lúc ở một mình đầu óc cũng không được nghỉ ngơi, trong đầu đều suy nghĩ cho lợi ích của quốc gia.

Yến Thanh Ti nghiêng đầu hỏi: “Như thế thì thật bận rộn quá! Nhưng mà... nhưng đến ngày bác rời khỏi vị trí này, không phải lo lắng những việc này

nữa thì bác tính thế nào?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 943người Duy Nhất Có Thể Khiến Ông Đối Xử Dịu Dàng

Hạ An Lan búng nhẹ trán Yến Thanh Ti: “Đứa ngốc này, sao lại nhiều vấn đề như thế nhỉ?”

“Ai chẳng có tính buôn chuyện hả bác, đây đều là tin tức mà nhân dân cả nước muốn biết đó, thế nên đương nhiên con cũng muốn biết rồi. Dù sao trước kia cũng không có cơ hội, nhưng mà bây giờ Hạ An Lan - người vốn chỉ thấy trong ti vi đang ngồi trước mặt con nha, đương nhiên con không thể bỏ qua cơ hội này rồi.”

Yến Thanh Ti nói xong mới cảm thấy dường như cô có chút mạo phạm, vừa rồi kêu thẳng tên của Tổng thống thì phải.

A, chán sống rồi! Cô bị dọa sợ bèn lui lui về, lúng túng cười hai tiếng.

Ngược lại thì Hạ An Lan một chút cũng không thấy có vấn đề gì, trái lại còn cảm thấy Yến Thanh Ti thân cận với ông như vậy khiến ông rất vui, con bé không con khách sáo như trước nữa.

Hạ An Lan bật cười, nói: “Được rồi, vậy con hỏi đi, con còn muốn biết cái gì?”

Yến Thanh Ti đảo đảo mắt, nói: “Bác, vậy bác...”

Dọc theo đường đi, lái xe nghe thấy Yến Thanh Ti hỏi đủ các dạng vấn đề cổ quái, mà Hạ An Lan lại kiên nhẫn đến lạ thường, có hỏi tất có đáp, từng vấn đề một tất cả đều trả lời lại, không lộ ra bất cứ sự không kiên nhẫn nào, tính khí tốt đến mức khiến cho người ta cảm thán không thôi.

Thật ra thì, người đi theo Hạ An Lan lâu năm đều biết, ông cũng không phải là người có tính khí tốt gì cho cam. Yến Thanh Ti là trường hợp duy nhất có thể khiến Hạ An Lan đối xử ân cần dịu dàng đến vậy.

Đoàn xe của Hạ An Lan tiến vào cửa chính, người giúp việc trong nhà nhìn thấy liền nhanh chân chạy đi báo cho Du phu nhân biết.

"Du phu nhân, tiên sinh đã về."

Du phu nhân đang ở trong bếp bận bịu hầm canh, nghe thấy vậy vội vàng tháo tạp dề, chỉnh lại tóc rồi bước vội ra.

Còn chưa nhìn thấy Hạ An Lan đã nghe thấy tiếng cười của ông, Du phu nhân dừng bước.

Rất nhanh sau đó, bà ta nhìn thấy Yến Thanh Ti một tay thân mật khoác tay Hạ An Lan, tay còn lại thì đang ra dấu, không biết đang nói cái gì.

Nụ cười trên mặt Hạ An Lan sâu tận trong đáy mắt, không có sự lạnh lùng như lúc đối mặt với người ngoài, cũng không có sự khách sáo khi gặp gỡ đối tác. Thậm chí ông còn cười ra tiếng, tiếng cười kia hơn bốn mươi năm qua bà ta chưa từng được nghe thấy - kể từ sau cái chết của Tiểu Ái.

Yến Thanh Ti đang quấn lấy Hạ An Lan, đòi ông có thời gian rảnh thì đưa cô đi đánh golf.

Cô ngẩng đầu, nhìn thấy Du phu nhân thì nụ cười trên mặt nhạt đi một chút. Cô buông cánh tay Hạ An Lan ra, quy củ chào một tiếng: "Du phu nhân."

Du phu nhân vội vàng cười nói: "Anh Lan, Thanh Ti, hai người đã về rồi, bận rộn một ngày hẳn là rất mệt, em đã thu dọn phòng cho hai người rồi, hai người nghỉ ngơi một chút đi. Khoảng sáu giờ sẽ dọn cơm tối, thế nào?"

Hạ An Lan thản nhiên nói: "Vất vả rồi."

Yến Thanh Ti: "Cám ơn."

Hạ An Lan xoa xoa mái tóc dài của Yến Thanh Ti: "Lên nghỉ ngơi trước đi, đồ dùng hàng ngày của con lát nữa sẽ có người đưa tới, tắm rửa thay đồ rồi xuống ăn cơm."

"Vâng."

Yến Thanh Ti lên phòng, chưa đầy mười phút sau, quần áo đồ trang điểm, các loại giày và túi xách với đồ trang sức cũng đưa tới. Cô đi tắm, Tiểu Lâm ở trong phòng giúp cô treo quần áo.

Tắm xong, cô tùy tiện mặc một chiếc váy dài bằng vải thô, mang dép rồi đi xuống tầng.

Hạ An Lan còn chưa xuống, cô lại lắc lư đi một vòng tới nhà bếp.

“Có gì cần cháu giúp không?”

Du phu nhân cười nói: “Không có gì, cháu cứ ngồi xem ti vi đi, mấy người trẻ tuổi các cháu chắc cũng không thích bị ám mùi đồ ăn đâu, đi chơi đi.”

“Vậy cũng được.” Yến Thanh Ti xoay người đi ra ngoài.

Du phu nhân không nhịn được gọi giật cô lại: “Thanh Ti.”

Yến Thanh Ti dừng bước: “Dạ?”

Trên mặt Du phu nhân lộ vẻ khó xử, do dự nói: “Có chút chuyện... không biết nên nhắc nhở con hay không. Con với... anh Lan cũng không phải thân thích, làm con gái cũng nên dè dặt một chút.”

Yến Thanh Ti nghiêng đầu nhìn Du phu nhân, cười nói: “Nhưng mà cháu chính là cháu ruột của bác ấy, ô, chả lẽ bác không biết sao?”

--- O ---

Chương 944: Ông Ấy Ưu Tú Như Thế, Đáng Để Người Ta Yêu Thương

Nhìn khuôn mặt sững sờ của Du phu nhân, Yến Thanh Ti nhún vai xoay người đi ra ngoài.

Du phu nhân chắc không biết quan hệ của cô với Hạ An Lan là quan hệ bác cháu, nếu như vậy thì cũng chẳng có gì lạ cả. Có điều, bị người ta nhìn thành loại đàn bà la liếm thấy sang bắt quàng làm họ đúng là chẳng dễ chịu chút nào. Cũng chẳng sao cả, trước kia cũng không phải chưa từng có người nghĩ về cô như vậy.

Du phu nhân có chút hốt hoảng, vội vàng giải thích: "Xin lỗi, Thanh Ti, là bác cho rằng... Thật xin lỗi, là bác suy nghĩ nhiều quá, bác chỉ muốn nói là... trước nay anh Lan đều làm người chính trực, chưa từng có vết nhơ nào, cũng không thể nào đến bây giờ lại không giữ được lễ tiết... Nhưng mà, bác thật sự không biết cháu... là... là cháu gái của anh ấy. Dù sao năm đó chúng ta chính mắt thấy Tiểu Ái chết nên không nghĩ tới điều này, bác xin lỗi."

Yến Thanh Ti dừng bước, đưa tay vuốt vuốt tóc, luôn cảm thấy Du phu nhân nói thì nghe có vẻ toàn lời tốt đẹp, nhưng sao lại cứ thấy có chút khó chịu?

Giống như là ăn một viên kẹo ngọt, vừa ăn thì thấy rất ngọt, kết quả lúc nuốt xuống họng lại đắng ngắt.

Yến Thanh Ti quay người lại, nghiêm túc nói: "Du phu nhân, cháu cảm thấy suy nghĩ của bác rất buồn cười, coi như cháu... giả dụ bây giờ chúng ta làm một giả thuyết, bác với bác ấy không có quan hệ máu mủ, nếu giữa cháu và bác ấy thật sự có chuyện gì thì bác cũng lấy tư cách gì mà can dự vào? Bác ấy độc thân nhiều năm như thế, hiện tại bên cạnh bác ấy có xuất hiện một cô gái thì bác cũng phải vui mừng cho bác ấy chứ, bởi vì bác ấy cần một người ở bên cạnh."

Sắc mặt Du phu nhân có chút trắng bệch, bà ta gật đầu: "Đúng, cháu nói đúng, là bác nghĩ nhiều, quả thật anh ấy cần một người bên cạnh. Nếu như là người thích hợp thì bác nhất định sẽ chúc phúc cho anh ấy. Lúc nãy nói như vậy chỉ vì cảm thấy hai người chênh lệch tuổi tác nhiều quá, không được tốt cho lắm, luôn cảm thấy mấy người trẻ tuổi suy nghĩ không chín chắn. Nếu điều đó khiến cháu khó chịu thì cho bác xin lỗi."

Yến Thanh Ti nhún nhún vai: “Cháu cũng chẳng thấy khó chịu gì cả, nhưng mà mị lực của bác trai cháu thì ai có thể cưỡng lại nổi chứ? Đúng là bác ấy chỉ hơi lớn tuổi chút, cơ mà bác ấy là một truyền kỳ chân chính, nếu như cháu đây là một người phụ nữ bình thường, có trẻ người non dạ đến mấy chắn chắn cũng sẽ thích bác ấy, yêu bác ấy, điều này cũng bình thường. Không lẽ vì bác ấy quá ưu tú, quá quý giá nên phụ nữ trẻ có ý với bác ấy thì bị coi là nhằm vào tiền tài với danh dự và địa vị của bác ấy hay sao? Nói như vậy, cháu... có chút không đồng ý. Xin lỗi, lời cháu nói có phần gay gắt nhưng đây là những gì cháu nghĩ, cháu ra ngoài trước đây.”

Yến Thanh Ti nói xong liền xoay người đi. Sau khi ra ngoài, cô thở phào một cái, vẫn là thích cảm giác sống chung với người như Nhạc phu nhân hơn, có sao nói vậy, sẽ không vòng vo, mà điều quan trọng nhất là bác ấy rất đáng yêu.

Còn Du phu nhân, cô cũng không thể nói rõ được là không thích bà ta ở chỗ nào, dù sao cũng chỉ là cảm giác không thích.

Sau khi Yến Thanh Ti rời khỏi phòng bếp, Du phu nhân đứng trong đó sửng sốt rất lâu, bà ta nhàn nhạt nói một tiếng: “Ruột thịt... sao...?”

Du phu nhân quay người đảo đồ ăn đang nấu, mùi thơm không ngừng bay ra.

Về phòng khách, Yến Thanh Ti thấy Hạ An Lan đang ngồi cầm ipad đọc gì đó. Cô bước tới, ngồi cạnh ông: “Bác...”

Hạ An Lan: “Vừa xuống bếp?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 945: Bạn Trai Con Rất Tốt, Chỉ Là Thỉnh Thoảng Hơi Ngốc Tí Thôi

Tâm tình Yến Thanh Ti cũng không vì chuyện vừa rồi mà bị ảnh hưởng, gật đầu: “Vâng, nhưng mà con không giúp được gì nên con lên đây.”

“Con nghỉ ngơi cho khỏe đi, thân thể đã không tốt rồi đừng nghịch ngợm nhiều. Con gái con đứa suốt ngày cắm mặt vào bếp làm gì, nên đi ra ngoài dạo phố, muốn mua cái gì thì mua.”

Yến Thanh Ti thở dài: “Trước kia mỗi lần dạo phố đều là con đi cùng với bác gái, bây giờ bà ấy không có ở đây nên con cũng chả có hứng thú.”

“Bác gái con nói là con gái út nhà họ Tô sao?”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy, là mẹ của bạn trai con, bà ấy tốt với con lắm.”

Hạ An Lan thầm than một tiếng, Thanh Ti đã cùng nhà chồng thân cận rồi sao?

Yến Thanh Ti nhớ tới Nhạc Thính Phong liền cười nói: “Mấy bữa nữa con sẽ đưa bạn trai con tới gặp bác một chút. Anh ấy... rất tốt, chỉ là thi thoảng... có hơi hơi ngốc.”

Khi Yến Thanh Ti nhắc tới bạn trai mình, biểu cảm khá là ngọt ngào, điều này khiến Hạ An Lan hơi khó chịu.

Ông vừa mới nhận con bé về thôi đấy, chả lẽ mới ở chung chưa được mấy ngày đã phải gả nó đi hay sao?

Hạ An Lan có chút buồn buồn: “Cũng được, để khi nào bác gặp nó, bác kiểm định giúp con.”

Yến Thanh Ti vội vàng nói: “Anh ấy rất tốt mà.”

“Con vẫn còn trẻ không hiểu rõ bản tính đàn ông đâu, để bác giúp con.”

“Ờ thì...”

Yến Thanh Ti sờ cằm nói: “Thật ra thì... mắt nhìn người của con cũng không tệ lắm.”

Bởi vì phải giãy giụa dưới tầng chót của xã hội quá lâu, nếm đủ thói đời nên con mắt nhìn người của Yến Thanh Ti khá là chính xác. Nhạc Thính Phong thật lòng tốt với cô, thật lòng thích cô, điểm này Yến Thanh Ti vẫn cảm nhận được.

Hai người trò chuyện một hồi, Du phu nhân từ bếp đi ra, nói: “Anh Lan, Thanh Ti, cơm đã chuẩn bị xong rồi, chúng ta ăn cơm thôi.”

Yến Thanh Ti ngẩng đầu nhìn lên, trên mặt Du phu nhân đang nở một nụ cười rất dịu dàng, xem ra chuyện hồi nãy cũng không ảnh hưởng gì đến bà ta. Yến Thanh Ti gật đầu: “Được.”

...

Bữa cơm hôm nay đồ ăn rất phong phú, toàn bộ đều do Du phu nhân tự tay làm, không chỉ đẹp mắt mà thực đơn phối hợp khá chuẩn, thật sự so với bữa cơm do đầu bếp của khách sạn làm ra cũng không khác nhau là mấy.

Yến Thanh Ti không kiềm chế được nhớ tới thức ăn do Nhạc phu nhân làm, rất tùy ý, từ trước tới giờ bà nấu chỉ chú trọng tới mùi vị, có đẹp mắt hay không cũng chẳng sao cả. So với đồ ăn vừa tinh xảo vừa đẹp mắt của Du phu nhân thì Yến Thanh Ti vẫn cảm thấy đồ ăn do Nhạc phu nhân làm ra có cảm giác gia đình hơn.

Trước kia ở Nhạc gia, có lúc đang trên bàn ăn cơm, bọn họ cũng có thể ôm bát cơm mà chạy tới trước tivi xem phim hay bất cứ chương trì giải trí nào.

Đột nhiên trong bát của cô được thêm một miếng bông cải xanh, giọng của Hạ An Lan vang lên: “Nghĩ gì vậy? Ăn cơm.”

Yến Thanh Ti lấy lại tinh thần, vội vàng cầm đũa lên: “A, lúc nãy con có chút thất thần.”

Du phu nhân hỏi: “Có phải đồ ăn hôm nay không hợp khẩu vị của Thanh Ti không? Bác cũng không biết cháu thích ăn cái gì nên mỗi thứ đều làm một ít, sau muốn ăn gì cứ bảo bác.”

Yến Thanh Ti lắc đầu: “Không phải, bác nấu rất ngon, mới nhìn đã biết là ngon. Chẳng qua cháu đang nghĩ nên ăn món nào trước, cháu cũng không

kén ăn hay không thích món nào cả.”

Nếu nói về ghét, hình như cô chỉ ghét đồ quá ngọt, còn có ghét bị thua thiệt.

Du phu nhân gắp một miếng thịt kho tàu, đặt vào bát Yến Thanh Ti: “Vậy cháu nếm thử món thịt kho tàu này đi, đây là món sở trường của bác, ông bà ngoại cháu đều nói ăn ngon.”

Yến Thanh Ti đang định ăn, lại nghe Hạ An Lan nói: “Cơ thể con còn chưa bình phục, không thích hợp ăn mấy đồ nhiều dầu mỡ như vậy, ăn nhiều rau cải một chút đi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 946: Du Hí? Anh Họ?

Yến Thanh Ti...

Cái này... ăn, hay là... không ăn?

Yến Thanh Ti liếm liếm khóe miệng, miếng thịt này nhìn rất là ngon nha!

Du phu nhân có chút lúng túng: “Bác cháu nói đúng, là bác không suy nghĩ kỹ, cháu ăn chút đồ thanh đạm đi, thử món cá hấp này vậy.”

Du phu nhân vội vàng gắp miếng thịt kho đi, để sang một bên.

Yến Thanh Ti cười cười: “Cám ơn, bác không cần để ý như thế, cứ để cháu tự nhiên.”

Cảm giác cứ như đang chiêu đãi khách này khiến cô có chút lúng túng.

Tuy ở Tô gia cũng là khách nhưng người nhà Tô gia rất nhiều, lại còn có Nhạc phu nhân với Nhạc Thính Phong nữa, ở đó cô không cần phải khách khí như thế này, còn có chút tự do.

Trên bàn cơm rất im lặng. Lúc ăn cơm, Hạ An Lan không nói gì, trong lòng Yến Thanh Ti có chút buồn bực. Lúc hai người bọn họ lúc ăn cơm với nhau, bác ý cũng đâu có yên lặng như thế.

Yến Thanh Ti cúi đầu ăn cơm, ăn cơm mà như thế này đúng là áp lực thật.

Có lẽ bữa cơm này quá mức yên tĩnh, Du phu nhân nói: “Anh Lan, lát nữa em sẽ đưa cơm tới bệnh viện cho chú, anh cứ ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe. Em đã hỏi bệnh viện rồi, tình huống của cô rất ổn định, không có chuyện lớn gì.”

Hạ An Lan trả lời vô cùng đơn giản: “Cô vất vả rồi.”

Du phu nhân cười nói: “Hôm nay Du Hí cố ý gọi đến hỏi thăm bệnh tình của bà ngoại. Nếu không phải vết thương trên người nó còn chưa tốt thì nó đã tới thăm rồi. Nó nói, chờ mấy ngày nữa sức khỏe tốt lên nó sẽ qua đây thăm chúng ta.”

Hạ An Lan hời hợt nói: “Có lòng là được rồi, thân thể không tiện thì nên ở nhà tĩnh dưỡng.”

"Sao mà thế được, cô luôn yêu thương Du Hí nhất. Trong nhà lại chỉ có mình nó là cháu chắt, những lúc thế này nó lại càng phải tới. Nói không chừng nó tới, cô lại khỏe lên thì sao?"

Du phu nhân vừa nói xong, sắc mặt Hạ An Lan lập tức thay đổi, động tác ăn cơm của ông ngừng lại. Du phu nhân nhận ra mình nói sai lại vội vàng giải thích: "Xin lỗi, xin lỗi, em quên mất, trước kia chỉ có một người nhưng bây giờ có Thanh Ti nữa rồi. Thanh Ti, cháu đừng trách bác, vừa rồi bác chỉ lỡ miệng thôi, sau này sẽ không thế nữa."

Yến Thanh Ti cười cười không nói gì, cô cảm thấy bữa cơm này ăn không nổi nữa rồi, mau mau ăn xong rồi lên tầng, về phòng tính sau.

"Nhắc mới nhớ, tuổi của Thanh Ti với Du Hí cũng xấp xỉ nhau. Thằng bé kia ham chơi, thích náo nhiệt, về sau để hai anh em gặp nhau một chút, nó mở công ty điện ảnh với giải trí gì gì đó, có gì cần giúp đỡ thì con cứ trực tiếp tìm nó, đừng khách khí với nó. Nó cũng coi như là anh họ của con."

Yến Thanh Ti cầm đũa đâm đâm trong bát, ngẩng đầu lên cười, nói: "Thế cơ ạ?"

Du Hí? Anh họ?

Đáy lòng Yến Thanh Ti "hừ" lạnh một cái, hôm nay Du phu nhân hỏi cô với Du Hí có quen nhau hay không, bây giờ lại bảo cô gọi cái gã đó là anh họ.

Cô ngẩng đầu nhìn Du phu nhân, khóe mắt bà ta có chút nếp nhăn, diện mạo lúc còn trẻ cũng là một người thanh tú, dịu dàng.

Du phu nhân cảm nhận được Yến Thanh Ti đang nhìn mình thì ngẩng đầu mỉm cười với cô. Nụ cười trên mặt bà ta rất dịu dàng, nhưng Yến Thanh Ti lại là một người vô cùng vô cùng nhạy cảm, cô biết sự dịu dàng trên mặt Du phu nhân không hề xuất hiện trong mắt bà ta.

Đôi mắt Yến Thanh Ti khẽ đảo một cái, cô đột nhiên gọi: "Bác..."

Hạ An Lan đáp một tiếng: "Ừ?"

"Con hỏi bác một vấn đề được không?"

Hạ An Lan cười: "Hỏi đi, còn muốn hỏi gì nữa? Bác cứ nghĩ con hỏi hết trên xe rồi cơ."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 947: Dây Chuyền Hình Lá Ngân Hạnh Kia Chỉ Có Một Thôi Sao?

Yến Thanh Ti cười hì hì: "Vấn đề này với những vấn đề đó không giống nhau."

Cô để đũa xuống, hai tay chống cằm, hỏi: "Con nhớ khi còn bé trên cổ mẹ con có đeo một sợi dây chuyền, từ ngày con biết nhận thức mọi chuyện thì chưa từng thấy mẹ tháo xuống..."

Nghe thế, sắc mặt Hạ An Lan liền thay đổi: "Nó trông như thế nào?"

Yến Thanh Ti khua tay múa chân mô tả: "Bằng bạc ạ, mặt dây là hình một chiếc lá ngân hạnh. Gia đình nhận nuôi mẹ con năm đó là một gia đình nghèo, họ không thể có điều kiện mua một sợi dây chuyền quý giá như vậy, cho nên con muốn hỏi bác... đó có phải là đồ mẹ con mang theo từ Hạ gia không ạ?"

Trong mắt Hạ An Lan hiện lên một tia đau đớn: "Ừ... đó là do bà ngoại con đặt thiết kế riêng làm quà sinh nhật khi mẹ con lên năm."

Yến Thanh Ti liếc mắt về phía Du phu nhân, bà ta cúi đầu nên không thấy rõ biểu tình của bà ta.

Vẻ mặt Yến Thanh Ti rất tò mò, tiếp tục hỏi: "Nhưng mà... tại sao lại là hình lá ngân hạnh vậy ạ?"

Hạ An Lan để đũa xuống, giọng nói có chút nặng nề: "Bởi mặt dây kia có hai cái, hai nửa lá cây có thể hợp thành một."

Yến Thanh Ti cười cười, hai cái... nhưng mà, có người hết lần này tới lần khác nói chỉ có một.

Cô quét mắt qua Du phu nhân, cười nói: "Ồ... hai cái, vậy cái còn lại đâu?"

Du phu nhân ngẩng đầu lên cười yếu ớt nói: "Một cái khác Du Hí đang cầm. Ban đầu, hai sợi dậy một là cho Tiểu Ái, một là cho anh Lan, nhưng mà anh Lan cảm thấy con trai đeo thì không hợp lắm nên sau đó... cô liền cho bác. Sợi sây chuyền kia theo bác rất nhiều năm, là món đồ bác yêu quý nhất, sau này có Du Hí bác liền để lại cho nó. Bác hy vọng sợi dây ấy có thể truyền

xuống, sau này nó có cô gái mình thích thì tặng cho con bé."

Yến Thanh Ti lắc đầu cảm khái nói: "Thật là cảm động, nếu như không hỏi bác, con còn nghĩ sợi dây kia... chỉ có một thôi đấy!"

Yến Thanh Ti nói rõ ràng ra như vậy mà Du phu nhân vẫn mỉm cười nhìn về phía cô: "Chỉ có hai sợi dây đó thôi, cả thế giới cũng không có cái thứ ba."

Tâm trạng của Hạ An Lan rất nặng nề, Yến Thanh Ti đột nhiên hỏi tới sợi dậy chuyền làm ông nhớ tới rất nhiều chuyện hồi nhỏ.

Hạ An Lan hỏi: "Thanh Ti, sợi dây chuyền của mẹ con, con đang giữ sao?"

Yến Thanh Ti lắc đầu, cô cười nhạo một tiếng: "Không ạ... Lúc mẹ con nhảy từ trên lầu xuống thì con vẫn thấy nó còn ở trên cổ bà, nhưng sau khi thi thể của bà bị đem đi thì sợi dây kia liền không rõ tung tích. Sau đó, con luôn lần theo manh mối của sợi dây ấy để điều tra. Con chạy đi hỏi mẹ kế, bà ta nói cho con trước khi thi thể mẹ con được hỏa táng thì sợi dây ấy đã bị lấy đi rồi. Con để cho bà ta giúp con tra xem sợi dây kia bị ai cầm đi, kết quả... bà ta vừa ra cửa đã bị xe tông chết. Bác... bác nói xem... chuyện này có phải quá trùng hợp hay không?"

Những chuyện này Yến Thanh Ti chưa từng nói với Hạ An Lan, cô không phải kiểu người có tính cách cái gì cũng nói ra hết. Nếu đã có xét nghiệm ADN chứng minh thân phận của cô, vậy chuyện về sợi dây chuyền kia có nói hay không cũng như nhau, cô định giữ lại xem sau này có ích gì không?

Bây giờ, xem ra giữ lại quả nhiên là đúng rồi.

Du phu nhân nói với Du Hí, sợi dây chuyền đó là độc nhất vô nhị, những lời này cô vẫn canh cánh trong lòng từ rất lâu rồi, hôm nay... rốt cuộc cũng có thể nói ra ngay trước mặt bà ta.

Yến Thanh Ti nhìn sắc mặt Hạ An Lan càng ngày càng kém, ánh mắt của ông lạnh lẽo như băng, tựa hồ đang cất giấu một cả cơn cuồng phong trong đó.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 948: Đừng Nói Là Mẹ Ruột, Ngay Cả Bản Thân Cũng Phải Tự Kỷ Ám Thị Là Không Có

Hạ An Lan là người chìm nổi nhiều năm trong chốn quan trường, không cần nói quá nhiều, chỉ cần một câu là đủ hiểu rồi.

Những điều mà bạn có thể nghĩ tới hoặc không nghĩ ra thì ông đều nghĩ đến, vậy cho nên... không cần nói nhiều lời.

Chỉ cần nhắc tới chuyện này, Hạ An Lan và rất nhiều người khác cũng có thể đoán được rằng mẹ của Yến Thanh Ti chính là Tiểu Ái và điểm mấu chốt là có kẻ đứng đằng sau âm thầm thao túng, che giấu chuyện này.

Cái chết của em gái ông không phải là chuyện ngoài ý muốn, từ đầu tới cuối chính là một âm mưu. Âm mưu này đã theo Nhiếp Thu Sính nhiều năm như vậy, từ lúc con bé mới có năm tuổi tới tận khi nó chết. Hơn hai mươi năm qua, không biết con bé đã phải sống gian nan đến nhường nào?

Hạ An Lan không thể ngồi tiếp được nữa, ông sờ đỉnh đầu của Yến Thanh Ti rồi đứng dậy. Lúc này, sắc mặt của ông dịu lại một chút, nói: “Thanh Ti ăn nhiều một chút, bác có việc cần giải quyết bây giờ.”

Yến Thanh Ti nghiêng đầu hỏi: “Bác không ăn sao?”

“Bác no rồi...”

Hạ An Lan đứng dậy rời khỏi chỗ, đi thẳng lên thư phòng trên tầng.

Yến Thanh Ti đưa mắt nhìn theo Hạ An Lan, chờ bóng ông biến mất tại khúc quanh mới quay lại tiếp tục ăn cơm, kết quả lại phát hiện Du phu nhân đang nhìn cô đầy ưu sầu.

“Du phu nhân, có chuyện gì không?”

Du phu nhân do dự một hồi nói: “Thanh Ti... mẹ cháu là em gái của bác, khi còn bé tình cảm của hai chúng ta tốt nhất. Năm đó Tiểu Ái xảy ra chuyện, bác cũng vô cùng đau khổ, trong cái nhà này không một ai quên Tiểu Ái cả. Nhưng mà... trên bàn cơm đừng nói những chuyện này được không? Cháu nhìn xem, bác cháu thương tâm đến nỗi cơm cũng không ăn nổi nữa. Anh ấy làm việc đã rất vất vả, nếu mỗi ngày ba bữa đều không ăn thì làm sao mà có

thể chịu được, cháu nói có đúng hay không?"

Yến Thanh Ti gật đầu: "Du phu nhân nói đúng, cháu nhớ rồi, lần sau sẽ không nói nữa."

Hôm nay, ở trên bàn cơm nói tới chuyện này là do Yến Thanh Ti muốn xem xem phản ứng của Du phu nhân thế nào? Nhưng xem ra cũng không có tác dụng gì, phản ứng của Du phu nhân rất bình thường, cô không nhìn ra được điểm đáng ngờ nào cả.

"Cháu đừng gọi bác là Du phu nhân, nghe khách sáo quá, gọi bác là bác Sương đi. Dù sao bác với mẹ cháu cũng là chị em tốt."

Yến Thanh Ti gật đầu: "Được, Du phu nhân."

Vẻ mặt Du phu nhân cứng đờ, nhẹ giọng thở ra một hơi.

Yến Thanh Ti múc một bát canh gà, hỏi: "Đúng rồi, lúc nào anh họ có thể tới, cháu rất mong gặp anh ấy cũng như muốn nhìn thấy... sợi dây chuyền kia."

Du phu nhân sửng sốt một chút, cười đáp: "Nhanh thôi... Thằng bé kia làm gì cũng không cẩn thận cả, ai đời nằm ở cửa sổ tầng hai hút thuốc, không cẩn thận nên giờ đang nằm viện."

Yến Thanh Ti làm bộ thương tiếc: "Chậc chậc... thế thì cũng quá thảm rồi."

Du phu nhân gật đầu: "Đúng vậy, lúc ấy bác còn cười nó, đang êm đang đẹp sao lại ngã từ cửa sổ xuống chứ? Thằng nhóc đó ham chơi, mãi không trưởng thành nổi, cứ thích tìm bạn gái trong cái giới giải trí gì gì đó. Lúc đó bác còn đùa nó rằng: có phải lúc đó đang đùa giỡn với minh tinh nên mới bị rơi xuống, kết quả cháu đoán xem nó nói gì?"

Yến Thanh Ti giả vờ như cô không biết đến chuyện đó, một bên vừa uống canh vừa nói: "Ừm... chuyện này dẫu có là thật cũng không dám thừa nhận đâu. Đừng nói là mẹ ruột, ngay cả bản thân cũng phải tự kỷ ám thị là không có chuyện đó... nếu không cũng quá mất mặt rồi."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 949: Có Tôi Ở Đây, Xem Ai Dám Cười Nó?

Du phu nhân than thở một tiếng, “Cháu nói đúng quá, sau này cháu giúp bác khuyên nhủ anh họ cháu một chút, khuyên nó đừng hồ nháo mãi như thế, tuổi nó cũng nên đứng đắn rồi.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Không thành vấn đề ạ, yêu tinh trong giới giải trí này nhiều như thế, gặp mấy đứa cao tay chắc bị chỉnh tới chết quá! Về sau cháu nhất định sẽ khuyên bảo anh họ tử tế.”

“Đứa bé ngoan, ăn nhiều một chút.”

...

Trong thư phòng, Hạ An Lan đang gọi điện thoại, ông nói: “Bắt đầu tra từ sự việc bắt cóc 40 năm trước, bất cứ dấu vết nào cũng không được bỏ qua, nhất định phải điều tra rõ... Cho cậu mấy manh mối, có lẽ kẻ bắt cóc Tiểu Ái năm đó và người bức tử Nhiếp Thu Sính đều là một, còn có cái chết của cha và mẹ kế của Thanh Ti nữa. Dạo gần đây Thanh Ti cũng gặp hai lần ám sát, chắc cũng có liên quan đến việc này. Tôi không tin... đối phương liên tục động thủ như vậy mà không để lộ ra một chút gì. Nếu tra không ra... mấy cậu cũng không cần đi làm nữa đâu.”

Cúp điện thoại, tâm tình của Hạ An Lan vừa ngột ngạt lại vừa phức tạp, những lời Yến Thanh Ti nói trên bàn cơm hôm nay khiến ông không có cách nào bình tĩnh lại được.

Nếu dựa theo những gì Yến Thanh Ti đã điều tra được, như vậy tức là nhiều năm qua vẫn luôn có một kẻ đứng đằng sau thao túng tất cả. Đây không phải là một âm mưu đơn thuần mà là nguyên cả một kế hoạch liên kết với nhau, một âm mưu cực kỳ to lớn và độc ác.

Năm đó Tiểu Ái còn nhỏ như vậy, đáng yêu ngây thơ như vậy, làm sao có người hận con bé đến mức muốn nó chết được chứ?

Chuyện này, trước kia ông không biết thì thôi không nhắc đến nữa. Nhưng hiện tại đã lộ ra một ít chân tướng, ông không thể để Tiểu Ái chết một cách vô ích như vậy, những lần Thanh Ti phải chịu tội cũng không thể cứ thế cho qua.

Hạ An Lan ngồi ở thư phòng suy nghĩ rất lâu mới bình phục lại được, chợt nghe có người gõ cửa.

Hạ An Lan: “Ai?”

“Anh Lan... là em, Như Sương. Lúc nãy anh ăn ít quá, em nấu cho anh một bát mì, anh ăn một chút đi. Em biết tối anh lại định thức thâu đêm làm việc, thân thể anh chắc sẽ không chịu được. Lúc nãy Thanh còn bảo em nói với anh, anh nhất định phải ăn hết bát mì này.”

Trên bàn sách của Hạ An Lan bày một tấm hình chụp chung, ảnh hồi nhỏ của ông và Tiểu Ái. Một thiếu niên thanh tú đẹp trai đang ôm một bé gái mới hai ba tuổi, thiếu niên đang hôn lên mặt bé gái đó. Cô bé trong hình có đôi mắt thật tròn, một tay vẫn đang nắm tai thiếu niên.

Ông nhìn chằm chằm một hồi mới nhàn nhạt đáp: “Vào đi.”

Du phu nhân vội vàng đẩy cửa, bưng mì đi vào.

“Anh Lan, anh nếm thử đi, em dùng canh gà để nấu đấy. Em biết anh thích ăn thanh đạm nên đã vớt bớt mỡ rồi.”

Hạ An Lan cầm đũa lên, gắp một đũa mì, ăn thử một miếng.

Du phu nhân còn chưa đi, bà ta lo lắng nói: “Thanh Ti vẫn còn là một đứa trẻ nên không hiểu chuyện, em nhìn thấy con bé lại nhớ tới Tiểu Ái, sau này em sẽ chỉ bảo nó nhiều một chút. Dù sao bây giờ Thanh Ti cũng là tiểu thư của Hạ gia, không thể giống như trước đây, nhỡ đâu bị người ta chê cười sẽ không tốt.”

Hạ An Lan để đũa xuống: “Được rồi, cô mang ra ngoài đi.”

“Anh Lan, anh vừa mới ăn được một miếng?”

Thanh âm của Hạ An Lan bỗng nhiên trở nên lạnh lùng: “Đi ra ngoài.”

Mặt mũi Du phu nhân trắng bệch, vội vàng bê bát ra ngoài.

Giọng nói bình tĩnh lại lạnh lùng của Hạ An Lan truyền tới từ sau lưng bà ta: “Thanh Ti tốt hay xấu cũng là tiểu thư chân chính của Hạ gia, nó có như thế nào cũng không cần cô dạy. Có tôi ở đây, xem ai dám cười nó?”

--- O ---

Chương 950: Anh Có Muốn Cưới Em Hay Không?

Yến Thanh Ti là tiểu thư chân chính của Hạ gia, trong người cô có dòng máu của nhà họ Hạ, nhưng Hạ Như Sương thì không, nhận nuôi chính là nhận nuôi, dù có theo họ Hạ cũng không phải ruột thịt, điều này vĩnh viễn không thể thay đổi được. Cho nên bà ta không có tư cách dạy dỗ Yến Thanh Ti nên làm như thế nào.

Du phu nhân bưng bát mà tay vẫn còn đang run rẩy. Bà ta cúi đầu cắn môi nói: "Anh Lan, em... không có ý gì khác, có thể em nghĩ sai rồi. Xin lỗi, sau này em sẽ không thế nữa. Xin lỗi, em... không làm phiền anh nữa, em tới bệnh viện đưa cơm cho chú."

Du phu nhân cúi đầu đóng cửa lại.

Lúc này trong mắt Du phu nhân đã đong đầy nước mắt, bất kể bà ta có cố gắng bao nhiêu, bất kể bà ta làm cái gì thì bà ta vĩnh viễn chỉ là người ngoài.

Bà ta lau sạch nước mắt, xuống tầng, chuẩn bị đồ mang tới bệnh viện.

...

Còn Yến Thanh Ti, lúc này cô đang nghe điện thoại, là Nhạc Thính Phong gọi tới.

Ngoài trời cũng đã tối rồi, cô đứng dựa trước cửa sổ, nhìn khung cảnh hoàn toàn xa lạ bên ngoài, nghe Nhạc Thính Phong nói chuyện, nụ cười trên mặt giống như bông hoa nở rộ giữa màn đêm.

Yến Thanh Ti nói: "Hôm nay anh dám cúp điện thoại của em, em còn chưa nói được hai câu anh đã cúp, giờ anh muốn thế nào?"

Nhạc Thính Phong vội vàng nói: "Lúc đó thật sự không có thời gian, nếu là lúc khác anh đâu dám cúp điện thoại của em đâu. Thanh Ti, hiện giờ em đang ở đâu?"

Nhạc Thính Phong đã đến Dung Thành nhưng không có vội vã đi tìm Yến Thanh Ti ngay mà tới khách sạn nhà mình, âm thầm điều tra một chút về Hạ gia trước. Chuỗi khách sạn của Nhạc gia có mặt trên khắp cả nước, nó có tên rất đơn giản - khách sạn Sơn Khưu, hai chữ này hợp lại chính là chữ Nhạc.

Chẳng qua, không nghĩ tới Hạ gia ở Dung Thành lại kín tiếng như vậy, không tra được bao nhiêu. Anh nhịn không nổi nữa mới gọi điện cho Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti nói: “Em đang ở Hạ gia.”

“Hạ gia ở chỗ nào?”

“Hạ gia ở Dung Thành.”

“Ý anh là địa chỉ cụ thể?”

Yến Thanh Ti bĩu môi: “Làm sao em biết được. Hôm nay em mới đến đây, hơn nữa anh có biết cũng không đến đây được.”

“Nhưng mà...” giọng nói của Nhạc Thính Phong vô cùng kiên định: “Em nói cho anh biết đi, anh lập tức qua tìm em, anh phải cướp em về mới được.”

Yến Thanh Ti sửng sốt: “Anh... nói thật đấy à?”

“Thật, anh tới rồi, hiện tại anh đang ở Dung Thành.”

Yến Thanh Ti bật cười, đuổi đến tận đây cơ đấy. Lúc anh cúp điện thoại, trong đầu cô cũng đoán mò như thế, nhưng mãi chẳng thấy động tĩnh gì nên không coi là thật, không ngờ đã anh tìm đến đây rồi.

“Thanh Ti, nói cho anh vị trí chính xác của em đi, anh qua ngay bây giờ, anh muốn gặp em ngay lập tức.”

Sự khó chịu từ lúc ăn cơm tới giờ của cô bỗng chốc bay biến, cô xoay người, tựa hẳn người vào bên cửa sổ, biểu cảm trên mặt rất ngọt ngào, cô lại nói: “Hay là mai anh hãy đến, lúc ban ngày ấy.”

Nhạc Thính Phong vừa nghe thế đã vội vàng hỏi: “Tại sao? Chẳng lẽ... em không nhớ anh sao?”

“Trời tối muộn như vậy rồi, anh chạy tới đây không thích hợp lắm đâu. Bác em vẫn ở nhà đây này, bác... À... mà anh biết bác em là ai không, là Hạ An Lan đấy, anh không chuẩn bị gì đi gặp bác em sao? Đây là lần đầu tiên anh ra mắt người thân của em, không thể lỗ mãng như vậy được. Ngày mai anh mua quà xong thì tới đây, không làm như thế thì sao để lại ấn tượng tốt cho bác em được? Anh... anh... còn muốn cưới em hay không?”

--- O ---

Chương 951: Anh Nhất Định Sẽ Cưới Em Về Nhà

Yến Thanh Ti nhớ hôm nay Hạ An Lan có nói, đợi tới khi nào gặp Nhạc Thính Phong rồi ông sẽ giúp cô kiểm tra chàng trai này một chút. Nhạc Thính Phong mà không biểu hiện tốt thì sao qua cửa của bác ấy được? Nếu cứ lỗ mãng chạy tới mà không chuẩn bị gì nhất định sẽ không để lại ấn tượng tốt với người từng trải như Hạ An Lan.

Nhạc Thính Phong ngẩn ra, suýt chút nữa thì anh quên mất, mải nghĩ tới chuyện gặp Yến Thanh Ti mà quên mất "đại sự" này. Nếu giờ anh cứ tay không mà mò mặt tới đó, đừng nói tới chuyện đem người đi, sau này có gặp được không cũng là vấn đề ấy chứ.

Nhạc Thính Phong hỏi: "Thanh Ti, em có quan hệ với nhà họ Hạ thật đấy à?"

Yến Thanh Ti gật đầu: "Đúng vậy, kết quả so sánh ADN cũng có rồi. Mẹ em chính là con gái nhà họ Hạ, còn có cả sợi dây chuyền kia nữa, đó chính là món quà mà bà ngoại tặng cho mẹ em vào trước ngày sinh nhật năm tuổi của bà ấy."

Nhạc Thính Phòng bỗng cảm thấy áp lực thật lớn, rất là lớn.

Yến Thanh Ti đợi một lúc vẫn không nghe thấy Nhạc Thính Phong trả lời lại, cô hỏi anh: "Sao anh không nói gì?"

Nhạc Thính Phong thở dài: "Haizz, áp lực lớn quá, làm thế nào bây giờ?"

"Anh sợ rồi à?"

"Tất nhiên là không rồi, muốn lấy vợ mà chút khó khăn này cũng không chống đỡ được thì thôi anh cút về nhà luôn cho rồi. Em chờ đấy, mai anh nhất định sẽ khiến bác của bọn mình hài lòng."

"Được, em đợi anh."

"Đợi anh, anh nói rồi, anh nhất định phải cưới em về nhà."

Khóe môi Yến Thanh Ti giương lên, mắt bất giác nheo lại thành một đường cong.

...

Hơn 9 giờ tối, Hạ lão gia từ viện trở về, lúc đi ngang qua thư phòng vẫn thấy đèn còn sáng. Ông lão gõ cửa rồi bước vào: "An Lan, sao con còn chưa ngủ?"

"Ba, ba về rồi à, con còn đang bận chút việc, lát nữa sẽ ngủ."

Hạ lão gia vui mừng nói: "Tình trạng của mẹ con ổn định hơn rồi. Bác sĩ nói... từ sau khi con với đứa bé kia tới, không biết hai đứa nói gì mà mẹ con bỗng khá hơn. Như Sương cũng là đứa hiếu thuận, không chịu để ba ở đó, cứ bắt ba về bằng được, nó bảo tối nay nó sẽ trông mẹ con, lần này thật sự vất vả cho nó quá rồi."

Hạ An Lan không nói gì, dưới ánh đèn khuôn mặt ông rất lãnh đạm.

Hạ lão gia lại hỏi: "Ba thấy hình như hôm nay tâm trạng của Như Sương không được tốt lắm, tuy nó không nói ra, nhưng sao ba vẫn cảm thấy nó đang rất đau lòng? Có phải con có mâu thuẫn gì với nó không? Bao nhiêu năm nay, nó vẫn luôn muốn thân thiết với con, dù thế nào thì nó cũng là em gái con, con cũng đừng lạnh nhạt với nó như vậy."

Hạ An Lan lạnh lùng nói: "Em gái con từ trước đến giờ chỉ có một mình Tiểu Ái thôi."

"Haizz, năm ấy khi em gái con mất, nếu như không có Như Sương, chắc mẹ con đã không chịu nổi rồi. Có nói thế nào, những năm nay nó cũng đã vì Hạ gia mà bỏ ra không ít công sức, chúng ta..."

Hạ An Lan lạnh lùng ngắt lời ông: "Nhưng Hạ gia cũng đâu đối xử tệ bạc gì với cô ta? Từ khi ra khỏi cô nhi viện, cô ta được ăn no mặc ấm, sống trong nhung lụa tại Hạ gia hai mươi năm rồi gả và nhà họ Du, một bước lên trời. Con không thấy cô ta còn có gì không hài lòng nữa đấy."

"Chuyện này dù sao..."

Hạ An Lan nói: "Ba, được rồi, con không muốn nhắc tới cô ta nữa. Hôm nay con muốn nói với ba một chuyện."

"Con nói đi."

Hạ An Lan nhìn thẳng vào mắt Hạ lão thái gia: "Thanh Ti chính là cháu

ngoại của ba, cháu ruột. Năm ấy Tiểu Ái không chết.”

Hạ lão gia sững người: “Nhưng rõ ràng Tiểu Ái đã...”

Hạ An Lan lấy ra một tờ kết quả xét nghiệm: “Đây là kết quả so sánh ADN của Thanh Ti với con, tuy không có quan hệ huyết thống trực tiếp, nhưng chỉ cần độ tương thích trên 90% thì đã có thể xác định quan hệ thân nhân rồi. Con nghĩ nhà chúng ta, ngoài con gái của Tiểu Ái ra, con không thể có thêm người thân nào khác nữa.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 952: Du Hí Là Cái Thá Gì? Nó Có Thể Bì Được Với Thanh Ti Sao?

Gương mặt mệt mỏi của Hạ lão gia tràn đầy khiếp sợ, phải mất một lúc lâu sau ông mới phản ứng lại được. Ông giật lấy tờ giấy xét nghiệm, trên đó có ghi rõ độ tương thích của ADN, còn có một dòng kết luận xác nhận hai người có quan hệ thân nhân.

Không ngờ con bé lại là thật... thật sự là... con gái của Tiểu Ái! Tiểu Ái...

Hạ lão gia nhớ tới niềm vui bất ngờ từ bốn mươi năm trước, đó là khi Tiểu Ái ra đời, nhớ tới bộ dạng ngây thơ đáng yêu của con gái ông, nhớ tới lần đầu con bé gọi ông một tiếng "ba"... ông không cầm được nước mắt, nhớ tới tai họa năm ấy, trận hỏa hoạn đó đã phá hủy cả gia đình ông...

Cả người Hạ lão gia run lên, cánh tay cầm tờ xét nhiệm cũng không ngừng run rẩy, cặp mắt tràn đầy tơ máu, ngân ngấn nước.

Ông lão nghẹn ngào: "Thật sự... thật sự là con gái của Tiểu Ái sao? Năm ấy con bé thật sự không hề chết..."

Vành mắt Hạ An Lan cũng phiếm đỏ, ông nói: "Đúng vậy, không chết. Đứa trẻ bị thiêu chết năm ấy không phải là Tiểu Ái, khi ấy khoa học kỹ thuật chưa được phát triển, chúng ta cũng không cách nào tra rõ chuyện này, cho nên... Sau đó, Tiểu Ái bị lưu lạc bên ngoài, cuối cùng được một đôi vợ chồng già ở ngoại thành Lạc Thành nhận nuôi. Lớn lên con bé được gả cho Yến Tùng Nam, nhưng đó lại là một tên chẳng ra gì... Khi Tiểu Ái mang thai, gã đã lên thành phố rồi lấy thêm con gái của một gia đình giàu có..."

Hạ An Lan cố gắng đè nén nỗi chua xót cùng đau khổ trong lòng, nói tiếp: "Ba, Tiểu Ái là đứa con mà ba yêu thương nhất, con gái ba ở bên ngoài phải chịu biết bao đau khổ, con bé chưa có lấy một ngày hạnh phúc, ngay... ngay cả khi chết cũng bị người đời bêu rếu. Cả đời em gái con đều bị người ta ức hiếp, giờ nó cũng chỉ để lại mình Thanh Ti, đây là đứa trẻ duy nhất của gia đình chúng ta, chúng ta có nên đem tất cả những gì chúng ta không thể dành cho em con để bù đắp cho Thanh Ti không? Chúng ta đã bỏ lỡ quá nhiều..."

Hôm nay, khi ông nghe thấy Hạ Như Sương nói Du Hí là đứa nhỏ duy nhất trong nhà, trong lòng ông bùng lên một ngọn lửa tức giận không cách nào đè

nén lại được.

Du Hí là cái thá gì? Nó có thể bì được với Thanh Ti sao?

So với Thanh Ti, Hạ Như Sương có gì mà phải tủi thân với ấm ức? Những thứ mà Hạ gia cho cô ta, cô ta có trả đến mấy kiếp cũng không đền đáp hết được, cô ta còn muốn thế nào nữa?

“Ba, Du Hí không phải là người nhà chúng ta, nó là người của Du gia, từ nhỏ tới lớn nó không hề thiếu yêu thương, không thiếu bất cứ thứ gì. Nhưng Thanh Ti thì khác, những chuyện mà con bé phải trải qua... còn khó khăn hơn ba tưởng tượng gấp ngàn vạn lần. Một đứa trẻ chỉ là con của con nuôi nhà mình, không hề có bất cứ quan hệ máu mủ gì mà được bưng bế lên tận trời, nhưng còn đứa nhỏ của chúng ta thì sao, bao năm nay nó đã phải nếm trải biết bao đau khổ cùng cực của thế gian... Ba không thấy nực cười lắm à?”

Hạ An Lan tuôn ra một tràng những phẫn uất trong lòng mình, ông chỉ muốn bù đắp hết mọi thứ cho Thanh Ti.

Nhưng hôm nay, khi nghe Hạ Như Sương nhắc tới Du Hí, nói nó là đứa trẻ được bà ngoại thương yêu nhất, ông bỗng thấy căm phẫn vô cùng. Ông cũng không biết tại sao lại như vậy, giờ nghĩ kỹ mới nhận ra, ông cảm thấy, chính Du Hí đã cướp hết mọi thứ của Thanh Ti.

Nếu như tất cả những chuyện đó không xảy ra, Thanh Ti mới là công chúa nhỏ của gia đình này, mới là người được tất cả mọi người yêu thương, cưng chiều.

Khi Hạ Như Sương thản nhiên nói ra những lời như vậy, cô ta không hề nghĩ tới cảm nhận của Thanh Ti sao?

Hạ lão gia nước mắt giàn giụa: “Nhất định... nhất định phải bù đắp đầy đủ cho con bé. Chúng ta không tìm được Tiểu Ái khi còn sống, nhưng ít nhất còn có thể tìm thấy Thanh Ti. Mẹ con, mẹ con... nếu như bà ấy biết được chuyện này, nhất định bà ấy sẽ khỏe lên, nhất định là vậy... Bà ấy mà không nhìn thấy Thanh Ti chắc sẽ luyến tiếc lắm.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 953: Dành Nhiều Ấm Áp Hơn Cho Con Bé

"Những chuyện này, suy cho cùng cũng chẳng liên quan gì tới mẹ con Như Sương, họ không muốn tiếp nhận Thanh Ti thì kệ đi, đừng để ý tới họ nữa, giờ họ sống rất tốt, chẳng thiếu thứ gì, Thanh Ti mới là quan trọng nhất, đứa bé này mới là người nhà chúng ta..."

Hạ lão gia run run nói: "Thanh Ti, con bé thật sự trông rất giống với mẹ con hồi còn trẻ..."

"Ba có muốn gặp con bé không? Chắc nó chưa ngủ đâu, để con đi gọi."

Hạ lão gia vội đưa tay ra ngăn lại: "Đừng, đừng, đừng gọi, đừng gọi... Hôm nay ba thấy sắc mặt con bé không được tốt, trên cổ còn có vết thương, để nó nghỉ ngơi cho tốt. Cứ để con bé nghỉ đi... sau này... còn thời gian, còn thời gian mà."

Hạ An Lan nói: "Hôm nay con bé còn lo ba sẽ không thích nó."

"Ba có thể không thích được sao, đó là cháu ngoại ba đấy, haizz... Hôm nay là vì ba lo cho mẹ con quá... nên lúc nói chuyện với con bé ngữ khí không được tốt lắm... Sau này ba sẽ sửa..."

"Những gì con bé đã trải qua trong ngần ấy năm khiến con bé trở nên rất mẫn cảm, con hy vọng sau nay khi ba đối diện với con bé, ba sẽ dịu dàng với nó hơn."

Hạ lão gia gật đầu lia lịa: "Ba biết... ba biết rồi... ba là ông ngoại của con bé, sao ba lại có thể... Cũng là tại ba trước đó quá hồ đồ, ba cứ tin rằng Tiểu Ái đã chết, không còn sống ở trên đời này nữa, nhưng lại quên mất một điều nếu như không có quan hệ huyết thống, sao hai người lại có thể giống nhau tới vậy?"

"Ba, cuối cùng chúng ta cũng có con cháu ruột thịt trong gia đình rồi, sau này con nhà người ta ba cũng không cần phải thân thiết quá vậy nữa đâu."

Hạ lão gia ngẩn ra một lúc rồi gật đầu: "Ba biết... ba già, nhưng suy cho cùng ba cũng chưa hồ đồ đến mức ấy..."

Ông hiểu ý của Hạ An Lan, sau này trước mặt Thanh Ti, nếu ông tỏ ra tốt

với Du Hí hơn, vậy chỉ càng khiến Thanh Ti càng buồn thêm. Nhưng tình cảm tích lũy bao năm, cũng không thể nói hết là hết. Ông chỉ cần khắc chế một chút là được rồi.

“Muộn lắm rồi, ba đi ngủ đi, mai con sẽ lại đưa Thanh Ti vào viện một chuyến, để Thanh Ti nói chuyện với mẹ con.”

Hạ lão gia đứng dậy: “Haizz, ba sợ hôm nay ba hưng phấn quá mà không ngủ nổi mất!”

Hạ An Lan dìu ông về phòng, lúc đi qua phòng Thanh Ti, khóe môi ông giương lên, cuối cùng nơi này cũng giống một ngôi nhà rồi!

...

Nhạc Thính Phong tới tận khuya vẫn còn chưa hết lo, ngày mai tới Hạ gia, anh nên mua gì, mặc gì đây, nên nói câu gì trước tiên?

Lăn lộn, trằn trọc mãi tới 10 giờ vẫn chưa ngủ được.

Nhạc Thính Phong ngồi bật dậy, không được, không thể cứ lãng phí thời gian như vậy được, phải chuẩn bị từ giờ thôi.

Nhạc Thính Phong gọi điện cho Nhạc phu nhân.

“Alo, con trai, con đã gặp được Thanh Ti chưa?”

Nhạc Thính Phong nói: “Chưa, Thanh Ti bảo ngày mai con tới Hạ gia chào hỏi, bác cô ấy đang ở đó. Mẹ... mẹ nói xem, con... con nên mặc gì, nên tặng quà gì bây giờ? Hu hu hu.”

Nhạc phu nhân đang xem hot trend trên weibo, mấy top trend dạo này có vẻ xôm, bà cắn hạt dưa, nói: “Con trai, con hỏi mẹ à?”

“Vâng, mẹ là mẹ con mà, hơn nữa, mẹ lớn tuổi hơn, về mặt này chắc mẹ cũng hiểu biết nhiều hơn con chứ?”

Nhạc phu nhân thở dài: “Thế con phí công rồi, sao mẹ lại hiểu mấy chuyện này được.”

Nhạc Thính Phong cuống lên: “Sao mẹ lại không hiểu, già đầu như mẹ chẳng phải nên biết những thứ này sao?”

Nhạc phu nhân không vui, bà quát lên: “Mày mới già đầu ấy... Cũng không thử nghĩ xem, tao thì hiểu cái gì chứ hả? Chẳng phải trước đây, lúc nào mày cũng cũng chỉ nói tao già mặt không già đầu sao?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 954: Dù Sao Thì Cũng Được Cái Đẹp Trai, Nhìn Mặt Thôi Cũng Được Rồi

“Mỗi lần mẹ về nhà ngoại, có lần nào mày thấy mẹ phải quan tâm tới việc mua gì không hả? Mẹ về là về nhà mẹ đẻ, chứ không phải tới nhà bố mẹ vợ, biết thế nào được. Mai mày cứ mặc như bình thường là được, dù sao thì cũng được cái đẹp trai, cao to, nhìn mặt thôi là được rồi.”

Nhạc Thính Phong nguýt mắt một cái: “Mẹ, con không có ý chê mẹ nhiều tuổi, mẹ là mẹ con, phải giúp con chứ. Bác của Thanh Ti là... Hạ An Lan đấy, con cảm thấy ông ấy có vẻ rất khó đối phó. Mẹ thấy đấy, ông ta đưa Thanh Ti đi khỏi Tô Thành mà còn không cho chúng ta đi theo, nếu mai con biểu hiện không tốt thì sao mà mang con dâu về được. Mẹ, mẹ có còn muốn có con dâu nữa không?”

“Phí lời, tất nhiên là mẹ muốn rồi. Có điều, con nói cũng đúng lắm, Hạ An Lan quả thật rất khó đối phó, con phải chuẩn bị kỹ vào...”

“Vậy con phải làm thế nào?”

“Chẳng phải mẹ đang nghĩ đây à? Con đợi đấy, để mẹ đi tìm ông bà ngoại với bác cả của con, bác con có quan hệ rất tốt với ông ta, để mẹ hỏi xem bác con có biết Hạ An Lan thích gì không?”

“Vâng, mẹ đi mau đi...”

Thế là đêm hôm ấy, người ở Tô gia phải tới hơn 12 giờ mới được đi ngủ.

Sau khi có được các chỉ dẫn từ ông bà ngoại và bác cả, Nhạc Thính Phong vội sai người đi mua đồ giữa đêm giữa hôm. Tóm lại, bất kể giá nào cũng phải mua được cái tốt nhất.

Nhạc Thính Phong quần quại tới hơn ba giờ sáng mới đi ngủ.

...

Yến Thanh Ti dậy từ rất sớm, tối qua cô cũng có chút lo lắng cho Nhạc Thính Phong nên ngủ không yên giấc lắm.

Lúc cô xuống lầu còn chưa tới 8 giờ sáng, thấy Hạ lão gia và Hạ An Lan

đang ngồi trong phòng khách nhìn xem báo.

Cô miết miết tay, đi tới, nói: “Ông... ngoại! Bác!”

Hạ lão gia lập tức ngẩng lên, liền thấy cặp mắt đỏ của Yến Thanh Ti, “Thanh Ti, sao con dậy sớm thế? Sắc mặt hơi kém, con nghỉ không đủ à?”

Yến Thanh Ti cảm thấy thái độ của Hạ lão gia rõ ràng gần gũi hơn hôm qua rất nhiều, ngại ngùng nói: “Không ạ, con nghỉ đủ rồi, con không ngủ được nên dậy thôi.”

Hạ An Lan hỏi: “Lạ giường hả?”

Yến Thanh Ti lắc đầu: “Cũng không phải, chắc tại... hai ngày nay xảy ra nhiều chuyện quá, cho nên con ngủ không được yên giấc lắm.”

Hạ lão gia nói: “Thế ăn sáng xong lại lên nhà nghỉ đi.”

Chắc tại vì biết đây là cháu ruột của mình nên giờ thấy Yến Thanh Ti, ông cảm thấy thân thiết hơn, càng nhìn càng thấy thích. Quả nhiên con trai nói đúng, chỉ có con cái trong nhà là tốt nhất thôi. Cảm giác thân thiết này ông không hề xuất hiện với Du Hí.

Yến Thanh Ti vội nói: “Không cần, không cần đâu ạ, con nghỉ ngơi đủ rồi, lát nữa con cũng muốn tới bệnh viện.”

Hạ An Lan gật đầu: “Được, thế để chiều về nghỉ ngơi một thể, nếu đã dậy rồi thì ăn sáng thôi.”

Yến Thanh Ti ngạc nhiên: “Ơ... Mọi người vẫn chưa ăn ạ?”

Cô biết Hạ An Lan thường ăn sáng rất sớm nên còn tưởng ông đã ăn rồi cơ.

Hạ An Lan đứng dậy, vuốt nhẹ mãi tóc hơi rối của Yến Thanh Ti: “Mới 8 giờ, ăn sớm quá cũng không tốt.”

Là Hạ lão gia nói muốn đợi Yến Thanh Ti dậy rồi mọi người cùng ăn, đây là lần đầu tiên ông ăn sáng với cháu ngoại của mình, ông không muốn bỏ lỡ cơ hội này.

Trên bàn ăn, Hạ lão gia nói với Yến Thanh Ti: “Muốn ăn gì thì con cứ nói với các dì trong nhà, bảo họ làm là được.”

"Vâng ạ!"

Ăn được một nửa, Yến Thanh Ti nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn nói: "Ông ngoại, bác... con có một chuyện muốn nói với hai người."

--- O ---

Chương 955: Bác, Hôm Nay Bạn Trai Con Muốn Tới Đây

"Con nói đi."

Yến Thanh Ti đặt đũa xuống: "Bạn trai con tới Dung Thành rồi, anh ấy nói hôm nay anh ấy muốn tới nhà mình chào hỏi. Hai người xem anh ấy tới lúc nào thì được ạ?"

Hạ An Lan và Hạ lão gia đều ngẩn ra, động tác đang ăn cũng khựng lại.

Bạn trai... à?

Hạ An Lan thầm nghĩ, thằng nhóc này... tới nhanh quá rồi đấy!

Hạ lão gia lại nghĩ, gã bạn trai này có đáng tin không nhỉ? Chắc không phải là một tên khốn nạn đấy chứ? Các cô gái trẻ thường rất dễ rung rinh bởi những lời đường mật, ông phải giúp cháu ngoại ông xem xem thế nào mới được.

Hạ lão gia nói trước: "Thanh Ti, bạn trai con làm nghề gì, là người ở đâu, tên gọi là gì?"

Yến Thanh Ti vội đáp: "Bạn trai con là Nhạc Thính Phong, người Lạc Thành. Ông ngoại của anh ấy chính là Tô lão tiên sinh ở Tô Thành, ông biết ông ấy mà."

Nghe thấy thế, tâm trạng Hạ lão gia bỗng tốt lên không ít, vẫn tốt, ít nhất cũng biết được gốc gác, sau này có gì cũng có thể hỏi lão Tô trước.

"À, là cháu ngoại của lão Tô à, người này... xem ra cũng được. Tối nay con bảo cậu ta tới ăn cơm đi, dù sao cũng chẳng phải người ngoài."

Hạ An Lan không nói gì, vẻ mặt có chút nghiêm túc.

Yến Thanh Ti hỏi: "Bác, bác... thấy thế nào?"

Hạ An Lan thở dài: "Nếu đã tới rồi thì cứ bảo tới nhà chúng ta ăn bữa cơm, bảo cậu ta tối nay tới đi."

"Vâng, lát nữa còn sẽ gọi điện bảo anh ấy."

Hạ lão gia truy hỏi: "Thanh Ti, hai đứa con quen nhau bao lâu rồi, con có hiểu gì về cậu ta không?"

"Cũng vài tháng rồi ạ, thật ra bọn con biết nhau lâu rồi, con thấy con rất hiểu anh ấy. Lúc bọn con ở bên nhau, toàn là con bắt nạt anh ấy, anh ấy rất nghe lời con."

Hạ lão gia nói: "Tuy nó là cháu ngoại của lão Tô, nhưng đàn ông bây giờ cũng không thể tin tưởng hoàn toàn được. Để bọn ta nhìn giúp con xem xem cậu ta có ý đồ gì không?"

Yến Thanh Ti gật đầu, cô cười nói: "Lúc bọn con quen nhau, con không có gì cả, danh tiếng cũng không tốt, có thể nói là vô cùng tồi tệ... Thế nên không có chuyện anh ấy có ý đồ gì với con đâu. Nếu như có, vậy chắc là do con đẹp đấy."

Có điều, người như Nhạc Thính Phòng thì thiếu gì mỹ nữ vây quanh, có người đẹp nào mà chưa từng thấy đâu.

Hạ lão thái gia âm thầm gật đầu, xem ra tên nhóc này... thật sự cũng không tồi, có điều cứ phải gặp đã rồi mới nói được.

Ăn sáng xong, Yến Thanh Ti gọi điện cho Nhạc Thính Phòng, bảo anh tối hãy đến. Lát nữa cô phải tới viện, buổi chiều thì bác An Lan còn bận công việc, thế nên chiều tối mới là thời gian mọi người trong nhà tập trung đông đủ được.

Nhạc Thính Phong thở phào, buổi tối thì tốt, như vậy anh vẫn còn có thêm mấy tiếng nữa để chuẩn bị, làm cho mọi thứ trở nên hoàn mỹ hơn

...

Tới viện, bác sĩ vui mừng nói với họ rằng Hạ lão thái đã vượt qua thời kỳ nguy hiểm, nhưng cơ thể bà vẫn còn rất suy yếu, cũng phải mất một chút thời gian nữa mới tỉnh lại được. Hiện tại, bà đã được chuyển tới phòng bệnh VIP để theo dõi.

Hạ lão gia kích động rưng rưng nước mắt, ông kéo tay Yến Thanh Ti nói: "Thanh Ti, bà ngoại nhất định là nghe thấy tiếng của con... Chắc chắn là bà ấy đã nghe thấy. Con ngoan, lát nữa con nói chuyện với bà ngoại nhiều hơn

nhé!”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Vâng ạ!”

Vừa đẩy cửa vào phòng bệnh thì thấy Du phu nhân đang nằm bò ra giường ngủ thiếp đi, Hạ lão thái vẫn đang truyền dịch trên giường, cũng chưa tháo bình ô xy xuống. "

Hạ lão gia thấy Du phu nhân liền thở dài, ông đi tới vỗ nhẹ vào người bà ta.

Du phu nhân mở mắt, thấy Hạ lão gia thì vội ngẩng đầu đứng lên, có thể đứng dậy hơi vội nên lúc đứng lên hơi choáng, bà ta nhanh chóng vịn tay vào cạnh giường chống đỡ: “Chú, mọi người tới rồi ạ?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 956: Cuộc Đời Này Không Còn Gì Tiếc Nuối Nữa

Hạ lão thái gia nói: "Như Sương, con vất vả rồi, mau về nghỉ ngơi đi."

Sắc mặt Du phu nhân rất kém, mắt còn đầy tơ máu, đôi môi khô khốc, vành mắt đen như thể cả đêm không hề chợp mắt.

Du phu nhân xoa xoa mặt, cười nói: "Không sao, con cũng không mệt lắm, chỉ cần cô không sao là tốt rồi. Ơn trời là cô đã vượt qua nguy hiểm."

Hạ lão gia vui mừng nói: "Phải, phải đấy, rốt cuộc cũng qua giai đoạn nguy hiểm rồi. Những lời Thanh Ti nói với bà ấy tối qua đúng là có tác dụng, bác sĩ nói ý thức sống của bà ấy rõ ràng mạnh hơn rất nhiều."

Du phu nhân nhìn Yến Thanh Ti cười nói: "Thanh Ti đến thật đúng lúc quá!"

Hạ lão gia giục: "Con mau về đi, bên này có chú là được rồi, về ăn sáng rồi ngủ một giấc đi đã."

"Cũng được ạ, vậy con về trước đây." Bà ta lại nói với Hạ An Lan: "Anh hai, Thanh Ti, em về trước đây."

Hạ An Lan khẽ gật, không nói gì.

Hạ lão gia thầm thở dài, con trai ông vẫn chẳng thay đổi cái nhìn với Như Sương.

Ông thấy ánh mắt Du phu nhân lướt qua một tia buồn bã, nói: "Vừa hay chú cũng có chút chuyện muốn hỏi bác sĩ, con đi với chú đi."

Du phu nhân theo Hạ lão gia ra ngoài.

Ra tới ngoài, Hạ lão gia nhẹ nhàng nói: "Như Sương, con đừng trách An Lan, con người nó là vậy đấy, trời sinh tính nó đã lạnh lùng. Con cũng thấy đấy, nó cũng chẳng hay cười với chú, có lẽ Tiểu Ái với Thanh Ti chính là điều đặc biệt nhất trong cuộc đời nó, chỉ đối với hai người họ nó mới có cách cư xử khác thôi."

Hạ lão gia nói năng uyển chuyển, thật ra ông muốn nói, con đừng tự mình so

với Thanh Ti và Tiểu Ái, con với họ không giống nhau.

Du phu nhân dìu Hạ lão gia đi từng bước, gật đầu nói: "Con biết, chú yên tâm, con sẽ không giận dỗi gì với anh Lan đâu."

Hạ lão gia gật đầu: "Con là một người tốt, bao năm nay những gì con làm cho gia đình này chú đều thấy hết. Con yên tâm, thật ra An Lan cũng đối xử rất tốt với con đấy."

"Con hiểu mà chú, chú không cần an ủi con, con không nhỏ nhen vậy đâu. Hôm nay thấy sắc mặt chú rất tốt, xem ra cô khỏe lên là tâm trạng của chú cũng khác ngay."

Hạ lão gia cảm khái nói: "Phải đấy, tình hình của Bội Uyển chuyển biến tốt, lại còn có cả Thanh Ti nữa, con bé đúng là con gái của Tiểu Ái, nó là cháu ruột của chú. Năm ấy Tiểu Ái của chú không hề chết, chú thật sự rất hối hận, tại sao khi ấy lại vội tin rằng con bé đã chết như vậy?"

Nói xong, vành mắt ông lại đỏ lên, nghĩ tới con gái mình, tâm trạng ông cảm thấy vô cùng đau đớn.

Du phu nhân đanh mặt một cái rồi vội an ủi: "Chú, chú đừng quá đau lòng. Giờ Thanh Ti có thể trở về chính là một chuyện tốt. Chuyện năm ấy của Tiểu Ái ai trong chúng ta không thể ngờ được, chỉ có thể nói... tạo hóa trêu đùa lòng người. Không ai mong chuyện này xảy ra cả, con nghĩ Tiểu Ái ở dưới đó cũng sẽ không trách chúng ta đâu. Nếu cô ấy biết chúng ta đã tìm được con gái của cô ấy, chắc cô ấy sẽ vui mừng lắm."

Hạ lão gia gật đầu lia lịa: "Con nói phải, đây là chuyện tốt... nên mừng mới đúng. Chúng ta đã sống trong tuyệt vọng bao nhiêu năm, cả một gia đình bị tan đàn xẻ nghé. Cô của con, bà ấy vẫn không thể thoát được khỏi bóng ma tâm lý năm đó, nhưng thật không ngờ ông trời vẫn còn chiếu cố chúng ta, cho chúng ta một niềm kinh hỷ to lớn, cả đời này chú cũng không còn gì tiếc nuối nữa rồi."

Du phu nhân do dự trong chốc lát: "Chú, chỉ là..."

Hạ lão gia hỏi: "Sao thế?"

Du phu nhân lắc đầu, tò mò hỏi: "Không có gì, con chỉ hơi tò mò, sao anh Lan lại biết Thanh Ti vậy?"

--- O ---

Chương 957: Lần Đầu Xa Nhau Lâu Như Vậy, Con Thật Sự Rất Nhớ Cô Ấy

"À, là con trai cả của lão Tô nói với nó. Hạ gia và Tô gia là thế giao mấy đời, nhà họ Tô nói khi bọn họ gặp Thanh Ti thì cảm thấy con bé rất giống với dì con hồi còn trẻ, vì vậy mới biết."

"Hóa ra là như vậy, nhưng mà tại sao phải nói với anh Lan mà không nói với chú thế?"

Hạ lão gia ngẩn ra một hồi: "Chuyện... chuyện này con cũng nghi ngờ sao? Quan hệ của Tô Lão Đại với An Lan rất tốt, nói với An Lan hay nói với chú cũng có gì khác nhau đâu? Sao con lại hỏi như vậy?"

Hạ lão gia cũng không phải là kẻ hồ đồ, thời còn trẻ ông cũng từng là một nhân vật phong vân một cõi. Tuy Du phu nhân không nói gì, nhưng ông cũng đoán được ý tứ trong lời của bà.

Sắc mặt ông dần lạnh xuống, ánh mắt nhìn Du phu nhân có chút phức tạp.

Du phu nhân vội giải thích: "Không, con không có ý gì đâu... Chú, chú đừng hiểu lầm con, chỉ là con không biết thì ra quan hệ giữa Tô gia với gia đình mình lại tốt đến vậy, cho nên mới nghĩ hơi nhiều thôi."

Hạ lão gia thở dài, nói: "Như Sương à, chú biết con cũng là vì muốn tốt cho ngôi nhà này, nhưng có những chuyện không cần phải làm quá lên đâu. Thanh Ti là một đứa trẻ mẫn cảm, những gì mà con bé phải trải qua đều là do sơ sót của chúng ta. Nếu chúng ta có thể sớm phát hiện ra điểm đáng ngờ trong chuyện năm đó, sớm tìm được con bé, liệu con bé có phải trải qua những chuyện như vậy không? Chú cũng phát hiện ra con bé luôn có thói quen phòng bị người khác, điều này không thể trách nó được, vì nó không có cảm giác an toàn. Việc chúng ta phải làm chính là bao dung, là trao ấm áp cho nó, để con bé tin tưởng chúng ta, con hiểu không? Nếu con gặp trở ngại trong việc nói chuyện với Thanh Ti, không có cách nào lại gần nó được... con cũng đừng nói ra những điều không nên nói, con hiểu chứ?"

Sắc mặt Du phu nhân tái đi: "Chú... Sao chú lại nói như vậy? Con với Thanh Ti... con vẫn luôn muốn có một đứa con gái, nhưng ông trời chỉ cho con một đứa con trai. Hơn nữa, con bé lại là con của Tiểu Ái, tất nhiên con cũng sẽ

yêu thương con bé như con ruột của mình, sao con có thể làm hại nó được?”

Hạ lão gia nhìn vẻ mặt của Du phu nhân, ông bỗng cảm thấy vừa rồi mình nói hơi nặng lời, ông nói: “Vừa rồi chú đã nặng lời, con đừng buồn. Chú biết con là một đứa trẻ tốt, giờ chú già rồi, thỉnh thoảng có chút hồ đồ.”

“Con biết, chú, chú yên tâm, con nhất định sẽ đối xử với Thanh Ti còn tốt hơn cả với Du Hí nữa.”

“Vậy thì được rồi, con mau về đi.”

...

Hạ lão gia trở lại phòng thì thấy Thanh T đang cầm một quyển truyện về Luận Ngữ, ánh sáng mặt trời chiếu vào phòng, hắt lên gương mặt trắng trẻo của cô khiến ông nhớ tới cảnh tượng rất nhiều năm về trước, khi ông gặp được bạn đời của mình lần đầu.

Kể hết một câu chuyện nhỏ, cô nói với Hạ An Lan: “Bác, bác bận thì cứ đi đi, con với ông ngoại ở đây là được rồi.”

Thời gian cũng không còn sớm nữa, còn có rất nhiều chuyện cần giải quyết, Hạ An Lan gật đầu: “Vậy được, bác đi trước, chiều bác sẽ tranh thủ về sớm.”

Yến Thanh Ti gật đầu, haizz, tối nay e là ăn không ngon miệng rồi, giờ cô còn thấy áp lực thay cho Nhạc Thính Phong đây này.

Yến Thanh Ti ở viện tới hơn 4 giờ chiều mới về. 5 rưỡi, Hạ An Lan trở về, 6 giờ Nhạc Thính Phong chuẩn bị tới.

Hôm nay, Nhạc Thính Phong chuẩn bị quà cáp rất đầy đủ. Lúc đứng ngoài cửa của Hạ gia, anh phải hít thở sâu mấy cái rồi mới nhấc chân vào.

Đứng trước mặt Hạ An Lan và Hạ lão gia, tuy Nhạc Thính Phong cảm thấy hơi thấp thỏm nhưng anh cũng không tỏ ra luống cuống mấy, anh cúi người, nghiêm túc chào: “Con chào ông, con chào bác, con là Nhạc Thính Phong, là bạn trai của Thanh Ti, hôm nay đường đột tới thăm có chút mạo muội, hy vọng hai người có thể lượng thứ. Thật ra, đây là lần đầu tiên con với Thanh Ti xa nhau lâu như vậy, con thật sự rất nhớ cô ấy.”

Thập Nguyệt Sơ

Chương 958đợi Con Với Thanh Ti Kết Hôn!

Nhạc Thính Phong nói chuyện rất mạnh dạn, vừa mở miệng anh đã thể hiện ra mình là một người rất có lập trường rồi.

Kiểu cháu rất tôn trọng người lớn, nhưng cháu càng nhớ bạn gái của cháu hơn.

Hơn nữa, anh cũng không hề coi Hạ An Lan là tổng thống, mà chỉ coi ông là bác của Thanh Ti mà thôi, là một người bình thường, còn người này có thân phận thế nào anh cũng chẳng quan tâm.

Yến Thanh Ti đỏ mặt, tên này đúng là chẳng biết sợ gì cả, vừa mở miệng ra đã dám nói như vậy... Có điều, mấy ngày không gặp, cô cũng rất nhớ Nhạc Thính Phong.

Cô ngẩng lên len lén nhìn Hạ An Lan, quả nhiên, sắc mặt ông bác cô không tốt chút nào, tuy vẫn rất bình tĩnh, nhưng... môi hơi mím lại, điều này có nghĩa là ông không vui. Tổng thống đại nhân không vui mất rồi!

Sắc mặt Hạ lão gia và Hạ An Lan đều không tốt, đây chẳng phải là trách họ đã đưa người về đấy sao?

Hạ lão gia thấy Hạ An Lan vẫn chẳng nói gì, ông thấy không khí hơi gượng gạo liền cười nói: “Cậu là cháu ngoại của lão Tô hả? Không ngờ lại lớn thế này, trông cũng ra dáng anh tài.”

Nhạc Thính Phong đứng thẳng tắp, nói năng có chừng có mực, rất bình tĩnh. Anh nói: “Trước khi con tới đây, ông bà ngoại con cũng thường nhắc tới ông và bà Hạ, họ bảo con gửi lời hỏi thăm tới ông bà, nói rằng hy vọng có cơ hội thì sẽ tụ tập với ông một bữa.”

Một câu nói của Nhạc Thính Phong đã kéo sát lại được quan hệ giữa anh và Hạ lão gia. Hạ lão gia nhớ tới ông bạn già của mình, thở dài nói: “Ông cũng muốn lắm, lâu lắm rồi không gặp anh bạn già Tô. Đến cái tuổi gần đất xa trời này, qua một ngày là ngắn một ngày, thật sự cũng muốn gặp lại nhau một lần.”

Nhạc Thính Phong nói: “Nhất định sẽ gặp. Đợi tới khi con với Thanh Ti kết hôn, trong hôn lễ bọn con còn phải kính trà các vị trưởng bối mà.”

Hạ lão gia...

Sao lại nói tới đây rồi? Họ vẫn còn chưa nói gì mà tên nhóc này đã muốn kết hôn rồi, cầm đèn chạy trước ô tô rồi thì phải? Họ còn chưa biết nhân phẩm của anh ta thế nào cơ mà?

Hạ lão gia vì muốn tránh né câu nói vừa rồi của Nhạc Thính Phong nên đổi sang chủ đề khác: "Ha ha... nói hay, nói hay lắm! Cái thằng bé này, đến là được rồi, sao phải mang tới nhiều đồ thế? Bảo con tới đây để ăn bữa cơm thôi mà. Dù sao con cũng là cháu ngoại của lão Tô nên cũng không tính là người ngoài, chúng ta cũng rất muốn gặp con."

Nhạc Thính Phong vội nói: "Ông ngoại, đây là chuyện nên làm thôi ạ! Đây là lần đầu tiên con tới tận nhà để chào hỏi, sao có thể đi tay không được, cũng không phải mấy thứ đắt đỏ gì, chỉ là một chút thành ý của con thôi."

Phía sau anh có một đoàn người bao gồm giám đốc khách sạn và mấy người phục vụ, họ tới giúp Nhạc Thính Phong đưa quà.

Nhạc Thính Phong đưa mắt nhìn họ, mấy người kia vội vàng đặt các món quà được gói kỹ lưỡng đẹp mắt xuống, sau đó vội vàng rời đi.

Hạ An Lan vẫn chẳng nói gì, ông đang cố bới móc nhược điểm của Nhạc Thính Phong, ông thấy miệng lưỡi cái thằng oắt này đúng là trơn tru thật.

Nhạc Thính Phong nói với Hạ lão gia: "Thưa ông, trước đây con từng thấy ông con nhắc tới ông, nghe nói ông rất thích sưu tầm tranh chữ của các danh gia. Trẻ tuổi như con không hiểu về những chuyện này lắm, nhưng mấy ngày trước con vừa hay có được một bức tranh chữ của Mai tiên sinh - bậc thầy trong làng tranh Trung Quốc đương đại, vừa hay có cơ hội mượn hoa hiến Phật, hy vọng ông không chê."

Hạ lão gia vừa nghe tới đây mắt liền sáng lên, ông quả thật rất thích tranh chữ, nhưng thích nhất chính là các tác phẩm của Mai Vọng Thạch, thế nên vừa nghe thấy vậy ông đã ngứa ngáy trong lòng: "A, vậy sao? Mau, mau mấy ra cho ông xem?"

Hạ An Lan hắng giọng ho một tiếng.

Hạ lão gia vội vàng thu tay lại: "Khụ khụ, con có lòng, có lòng lắm."

Thập Nguyệt Sơ

Chương 959quà Anh Chuẩn Bị Cho Em Chính Là Anh Này

Nhạc Thính Phong nhìn về hướng Hạ An Lan, anh cười nói: “Bác, bác cả con nói bác thích chơi cờ vây, con vốn định chuẩn bị tặng bác một bộ cờ, nhưng con lại nghĩ bác cũng không thiếu cờ tốt, nên con đã chuẩn bị cho bác một quyển cờ phổ*, mong là bác sẽ thích.”

*Cờ phổ: sách dạy đánh cờ

Hạ An Lan cười lạnh một tiếng trong lòng, hừ, tên nhãi này vũ trang cũng đầy đủ lắm, không ngờ còn nghe ngóng được cả việc ông thích chơi cờ vây.

Hạ An Lan lạnh lùng nói: “Cũng được.”

“Con cũng biết một chút ít về cờ vây, khi nào bác có thời gian, hy vọng con sẽ được bác chỉ dạy chút ít?”

“Cũng được, ăn cơm xong chơi một ván đi.”

Cờ phẩm như nhân phẩm, Hạ An Lan muốn nhìn xem rốt cuộc Nhạc Thính Phong là con người như thế nào?

“Vậy con xin cảm ơn bác trước.”

Sau đó Nhạc Thính Phong lại nói tới Hạ lão thái, anh có chuẩn bị chút thuốc bổ cho bà.

Đợi anh nói xong, Yến Thanh Ti ngó đầu nhìn một lượt các hộp quà, cô hỏi: “Không có của em à?”

Nhìn Thính Phong nhìn cô, nói: “Quà anh chuẩn bị cho em chính là anh này.”

Hạ An Lan, Hạ lão gia...

Thằng nhóc này da mặt có phải dày quá rồi không, họ vẫn còn ở đây mà. Hai người liếc nhìn Yến Thanh Ti, cô đang cười híp cả mắt lại.

Nhưng sau khi Yến Thanh Ti cười xong, cô nói: “Thôi dẹp cái trò đó đi, em nói với anh rồi, em không phải là đứa dễ lừa thế đâu.”

Nhạc Thính Phong móc từ trong túi ra một chiếc vòng phỉ thúy, đeo lên tay cô: “Mẹ bảo anh tặng cho em.”

Khóe môi Yến Thanh Ti giương lên: “Giúp em cảm ơn bác gái, qua một thời gian nữa em sẽ về. Còn anh thì sao, anh không biểu hiện chút thành ý gì à?”

Nhạc Thính Phong lắc đầu, anh móc ra một chiếc chìa khóa xe đưa cho Yến Thanh Ti: “Anh đặt từ lâu rồi, mấy hôm trước xe mới tới, vốn định để hôm ấy tặng cho em...” Kết quả hôm đó em lại bị bác cướp đi mất.

Tất nhiên, Nhạc Thính Phong không dám nói vế sau, trong lòng mọi người đều biết là được rồi.

Nhạc Thính Phong đã đặt cho Yến Thanh Ti một chiếc xe độc nhất vô nhị từ nước ngoài về. Anh mua chiếc xe này là vì muốn sau này khi Yến Thanh Ti đi quay phim có thể tranh thủ thời gian nghỉ ngơi thoải mái hơn một chút.

Yến Thanh Ti cầm chìa khóa, cười nói: “Em thích cái này.”

Hạ lão gia và Hạ An Lan cùng “hừ” một tiếng.

Thằng nhóc này nhìn đã biết là một đứa không thành thật gì rồi, biết dỗ dành con gái nhà người ta vui như thế, đúng là không phải thứ tốt đẹp gì.

Du phu nhân bước từ bếp ra, cười nói: “Sao mọi người đều đứng thế, bữa tối chuẩn bị xong thôi, dùng bữa thôi!”

Nhạc Thính Phong nhìn Yến Thanh Ti, mắt hỏi dò: Đây là ai?

Yến Thanh Ti khoác lấy tay anh dắt vào nhà: Mặc kệ bà ấy.

Trên bàn ăn, Hạ lão gia và Hạ An Lan đều tỏ thái độ khi ăn thì không nói chuyện, Du phu nhân lại như trở thành bà chủ, liên tục tiếp đãi Nhạc Thính Phong.

“Con trai cô tuổi tác cũng xấp xỉ cháu, sau này nếu có thể thì hai đứa làm bạn với nhau nhé! Nó thì lúc nào cũng thích chơi bời, Thính Phong, sau này cháu dẫn dắt nó nhiều hơn giúp cô nhé?”

“Không biết con trai cô là...?”

“Con trai cô là Du Hí, Du gia tại Hải Thành, cháu có biết nó không?”

Nhạc Thính Phong hàm xúc nói: “À... Là Du Hí à?”

Dụ phu nhân nghe anh nói vậy thấy có gì đó không đúng lắm, bà hỏi: “Sao thế?”

Nhạc Thính Phong nhìn Yến Thanh Ti, lời phía sau anh phải có được sự cho phép của Thanh Ti trước rồi mới nói được.

Cô khẽ gật, có thể nói.

Nhạc Thính Phong cười bảo: “Không ngờ lại có duyên thế! Cháu thật sự... có biết cậu ấy, là vị thiếu gia giàu có thích chơi đùa với các nữ minh tinh và người mẫu xinh đẹp, trong giới có ai mà không biết chứ? Hồi Thanh Ti quay phim ở Hải Thành, chẳng phải cậu ta còn tranh thủ lúc cháu không ở đó mà mặt dày quấn lấy Thanh Ti sao?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 960chiều Chuộng Em, Chiều Chuộng Em, Chiều Chuộng Em!

Nụ cười trên gương mặt Du phu nhân trở nên gượng gạo, Yến Thanh Ti thì không đổi sắc mặt, vẫn tiếp tục ăn, vẻ mặt của Hạ lão gia và Hạ An Lan lại trở nên khó coi hơn.

Đặc biệt là Hạ An Lan, ông nhìn Du phu nhân với ánh mắt lạnh lẽo, sắc bén.

Tay Du phu nhân run lên, Nhạc Thính Phong cười ha ha rồi nói: “Thật không ngờ lại có thể gặp được mẹ của Du đại thiếu gia ở đây. Thật là... thất kính, thất kính rồi!”

Hạ lão gia buông đũa xuống, hỏi: “Chuyện này là sao?”

Du Hí từng theo đuổi Thanh Ti? Hơn nữa còn mặt dày vô liêm sỉ quấn lấy?

Hạ An Lan và Hạ lão gia dù sao cũng không phải là người nhà họ Du, họ không sống tại Hải Thành, hàng năm rất ít khi gặp được Du Hí, hơn nữa lần nào Du Hí ở trước mặt họ cũng biểu hiện rất tốt, thế nên họ cũng không quá quan tâm tới đời sống cá nhân của anh ta. Thỉnh thoảng nghe Du phu nhân nói mới biết Du Hí là một đứa rất ham chơi, cũng thay khá nhiều bạn gái rồi. Họ cũng không để tâm những chuyện này, trẻ con bây giờ có đứa nào là

không mải chơi, quen vài cô bạn gái cũng là chuyện bình thường.

Nhưng... Du Hí có bạn gái mà lại để mắt tới Thanh Ti là sao?

Hơn nữa, vừa rồi Nhạc Thính Phong còn nói Du Hí rất thích chơi đùa với các nữ minh tinh và người mẫu, là thành phần có tiếng trong giới, có tiếng này chắc chắn là danh tiếng playboy rồi?

Danh tiếng bôi bác như thế còn dám theo đuổi Thanh Ti?

Hai người đàn ông của Hạ gia bỗng thấy chán ghét Du Hí đi vài phần.

Du phu nhân vội giải thích: "Chuyện này... Sao có thể như vậy được chứ? Thính Phong, có phải cháu nhầm rồi không? Du Hí... nó không phải là người như vậy đâu."

Nhạc Thính Phong nhếch mày: "Không phải sao? Nhưng... những người bên cạnh cháu đều nói như vậy đấy. Tháng 2 năm nay, cậu ta không chỉ tranh người mẫu với người khác mà còn chơi cả đổ thạch, vung tiền như rác, tiêu xài phung phí, mở lời một cái là bao tất toàn bộ số đá nguyên thạch ở đó, kết quả mở ra chẳng có lấy một mảnh ngọc nào. Chuyện này gây xôn xao khắp nơi. Dù sao thì đó cũng là một khoản tiền lớn, kể cả ở Nhạc thị cũng phải có được sự cho phép của phòng tài vụ mới được. Khi ấy, tất cả mọi người đều nghĩ, Du gia quả nhiên là trọc phú."

Sắc mặt Hạ An Lan và Hạ lão gia đều lạnh như sương, không hé răng lấy một lời.

Du phu nhân giờ đang rất hối hận vì nhắc tới Du Hí. Bà ta chỉ muốn sau khi Hạ lão gia có Thanh Ti rồi thì đừng quên Du Hí, cho nên mới nhắc suốt, nhưng không ngờ Nhạc Thính Phong lại chẳng nể mặt bà ta tí nào.

Du phu nhân hốt hoảng nói: "Cô biết Du Hí ham chơi, nhưng cũng là một đứa không phải không có nguyên tắc. Hơn nữa, sao nó lại quen với Thanh Ti được? Trước đây cô từng hỏi Thanh Ti rồi mà, cô hỏi cháu có biết Du Hí không, cháu bảo cháu không biết, cháu quên rồi sao?"

Yến Thanh Ti nhún vai: "Cháu không quen thật, cháu cũng không nói dối. Cháu không hề có ấn tượng với cái tên Du Hí nào hết. Có điều, hồi cháu quay phim ở Hải Thành, quả thật có một người ngày nào cũng tới quấn lấy cháu. Cháu nói cháu có bạn trai rồi nhưng anh ta vẫn không chịu đi, nói chỉ cần cháu ngủ với anh ta một đêm thì sẽ cho cháu rất nhiều, rất nhiều tài

nguyên. Cháu cũng không biết anh ta có phải là Du Hí không, thường thì tên của mấy hoa hoa công tử thế này cháu sẽ không nhớ. Ngày nào cháu cũng bận quay phim đến thời gian ngủ còn chẳng có, sao phải nhớ tới những chuyện không quan trọng này làm gì? Hay đợi tới khi anh họ tới, để cháu xem anh ấy thế nào, nói không chừng lại nhớ ra thì sao?"

Vẻ mặt Yến Thanh Ti không hề giống giả vờ, cô tỏ ra chẳng quan tâm, trong mắt còn lộ ra chút khinh bỉ. Đối với Du Hí, từ đầu tới cuối cô đều không hề quan tâm, không hề để ý tới anh ta.

Khóe miệng Du phu nhân giật giật, "Thanh Ti... Du Hí dù gì cũng là anh họ cháu... Cháu... đừng vu oan cho nó..."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 961bác Cháu Siêu Nhất, Bác Cháu Tuyệt Nhất!

Hạ lão gia ngắt lời bà ta: "Được rồi, Thanh Ti có nói xấu Du Hí câu nào đâu, con đừng chụp mũ cho Thanh Ti như vậy. Du Hí tốt hay xấu cũng không phải là do người khác nói mà là do chính nó làm."

Hạ lão gia lắc đầu thở dài, những gì Yến Thanh Ti và Nhạc Thính Phong nói, tuy ông không tin tưởng hoàn toàn nhưng cũng phải tin đến bảy tám phần. Đó không phải là chuyện có thể tùy tiện bịa đặt. Chuyện lớn như thế, chỉ cần tra một chút là biết thật hay giả, cậu ta hà tất phải nói dối?

Tác phong của Du Hí, mười thì có tám chín phần là có vấn đề, chuyện nó từng theo đuổi Thanh Ti là hoàn toàn có thật.

Hạ An Lan vẫn im lặng không lên tiếng, nhưng vẻ mặt và ánh mắt của ông có thể nói lên tất cả, ông đang cực kỳ tức giận!

Nhạc Thính Phong cũng biết chừng biết mực, đây là lần đầu tiên anh ăn cơm ở nhà họ Hạ, không thể từ đầu đến cuối để người khác ăn đầy một bụng tức được, nếu không ông bác ruột khó chơi của Yến Thanh Ti lại quay sang trút giận lên đầu anh thì khổ.

Yến Thanh Ti gắp thức ăn cho Hạ An Lan: "Bác, ăn cơm đi."

Sắc mặt của Hạ An Lan thế mới dịu đi đôi chút: "Ừ, con cũng ăn đi."

Nhạc Thính Phong âm thầm bĩu môi, hứ, anh thì sao, anh là người yêu của em đấy.

Anh ngẩng đầu, thân thiết nói: “Ông ơi, ngày mai con có thể đi cùng Thanh Ti vào thăm bà được không ạ? Bà ngoại con cực kỳ quan tâm đến sức khỏe của bà, bà ngoại con biết con muốn đến đây gặp mọi người, nên dặn đi dặn lại con nhất định phải thăm hỏi sức khỏe của bà hộ bà ngoại con.”

Du phu nhân nhấp nhổm không yên y như đang ngồi trên đống lửa, bà ta chưa bao giờ bất an thế này.

Vẻ mặt của Hạ lão gia lúc này mới dịu đi đôi chút: “Đươc, con muốn đi thì cứ đi, gửi lời cảm ơn tới bà ngoại con hộ ông. Bà ấy và Bội Uyển quen thân bao nhiêu năm, Bội Uyển vẫn luôn nhớ mong bà ấy.”

Nhạc Thính Phong: “Cảm ơn ông ạ!”

Hạ An Lan liếc xéo Nhạc Thính Phong một cái, cái thằng nhóc này cũng tự nhiên quá nhỉ, chẳng có chút rụt rè lạ lẫm nào, cứ như thể đang ở nhà mình ấy.

Yến Thanh Ti hỏi Nhạc Thính Phong: “Bây giờ anh đang ở chỗ nào?”

“Khách sạn nhà mình. Khu trung tâm thương mại của thành phố có một khách sạn của tập đoàn Nhạc thị, lúc nào rảnh em qua đó xem xem.”

“Được nha.”

Hạ lão gia nhếch miệng, thằng nhóc thối tha, muốn bắt cóc cháu gái ta đến khách sạn à, quả nhiên không phải thứ tốt đẹp gì.

Du phu nhân cũng không dám hó hé câu nào nữa, bà ta đã sớm biết chuyện giữa Du Hí và Thanh Ti. Bà ta cho rằng Yến Thanh Ti sẽ không dám nói chuyện này ra, dù sao chuyện này cũng chẳng phải là chuyện tốt đẹp gì cho cam, nhưng không ngờ, cô ta lại nói toạc ra ở trên bàn cơm.

Chuyện lần này khiến cho hình tượng của bà ta trong lòng Hạ lão gia lại xấu đi vài phần, sau này nhất định phải tìm cách khôi phục mới được.

Ăn cơm xong, Nhạc Thính Phong thật sự ngồi xuống đánh hai ván cờ với Hạ An Lan.

Nhạc Thính Phong không hề nhường nhịn mà dùng hết sức để ứng phó, nhưng cuối cùng vẫn phải chịu thua dưới tay Hạ An Lan.

Đặt quân cờ xuống, Nhạc Thính Phong rất nghiêm túc nói: "Tài đánh cờ của bác của quả thật cao siêu. Hôm nay được bác chỉ dạy, cháu học được rất nhiều điều bổ ích, sau này nhất định cháu sẽ dốc lòng nghiên cứu, hy vọng lần sau sẽ không thua thảm như thế này."

Lúc còn nhỏ, Nhạc Thính Phong bị ông ngoại ép học đánh cờ vây mấy năm chứ cũng không đi sâu nghiên cứu lắm, nhưng vì đầu óc anh thông minh, lại có chút thiên phú với cờ vây cho nên từ trước đến giờ vẫn tự cảm thấy tài đánh cờ của mình cũng khá lắm. Nhưng không ngờ được, trước mặt Hạ An Lan, anh lại thua không còn mảnh giáp, tâm phục khẩu phục.

Hạ An Lan thản nhiên nói: "Kiến thức cơ bản vững vàng đấy, nhưng không đi chăm chỉ luyện tập đúng không?"

Nhạc Thính Phong vội nói: "Bác đúng là có đôi mắt hỏa nhãn kim tinh, lúc nhỏ cháu có học với ông ngoại một thời gian, sau đó... cũng không luyện tập nữa. Sau này cháu nhất định luyện tập một cách nghiêm túc."

Yến Thanh Ti lắc đầu, có nịnh thế nào đi nữa cũng vô dụng, bác rõ ràng đang cố tình bắt bẻ Nhạc Thính Phong mà.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 962: Vừa Gặp Em Đã Phải Đi Rồi, Anh Không Nỡ Đi

Những gì Hạ An Lan nhận định về Nhạc Thính Phong chính là: một gã lẻo mép, cần phải nghiên cứu thêm. Ông nói: "Giờ cũng muộn rồi, cậu nên về đi thôi."

Bị đuổi về, Nhạc Thính Phong không hề cảm thấy khó chịu một tí nào, anh nói: "Vâng, cháu chào bác, vậy ngày mai cháu lại đến chơi ạ!"

Yến Thanh Ti: "Bác, con đi tiễn anh ấy nhé?"

Hạ An Lan nhìn vẻ mặt mong chờ của Yến Thanh Ti, như thể đang nói, cho con đi đi, cho con đi đi mà, ông thở dài một tiếng, cũng không thể quản con bé quá chặt được: "Đi đi."

Yến Thanh Ti nhanh chóng nắm chặt lấy tay anh, Nhạc Thính Phong nói: "Ông ngoại, bác, vậy con về trước đây ạ, ngày mai con lại sang!"

Hạ lão gia gật đầu: "Về đi thôi."

...

Hai người vừa mới ra khỏi cửa, Hạ lão gia đã vội vã mở quà của Nhạc Thính Phong ra xem tranh của Mai Vọng Thạch, trong lòng ông đã ngứa ngáy từ lúc ăn cơm rồi, còn phải đợi xem xong hai ván cờ nữa chứ.

Hạ An Lan nghiêm mặt, lạnh lùng nói: "Ba..."

Hạ lão gia xua xua tay: "Thôi mà, người ta cũng đi rồi còn gì."

Ông lão mở bức họa cuộn tròn ra, nhìn thấy phong cảnh nước non hữu tình trong bức họa mà không khỏi cảm khái: "Không ngờ nha, không ngờ được nha... thằng nhóc này lại có thể có được tranh thật của Mai Vọng Thạch. Con nhìn phần lạc khoản này mà xem, bức tranh này vừa mới vẽ tháng trước thôi..."

Hạ lão gia tấm tắc khen mãi: "Muốn có tranh của Mai Vọng Thạch khó lắm đấy, mà quý nhất là những bức họa mới vẽ gần đây, những bức đó còn đáng giá hơn là những bức hồi đầu."

Hạ An Lan liếc nhìn sang cuốn cờ phổ mà Nhạc Thính Phong tặng, sửng sốt mất một hồi, ngay cả quyển này mà nó cũng có thể tìm được à?

Hạ lão gia nói: “An Lan à, ba thấy thằng nhóc này cũng không tồi đâu, mấy món quà này cũng phải mất công mất sức một phen mới tìm được đấy. Tuy rằng... có hơi lẻo mép, nhưng còn có chút bản lĩnh, so sánh với nhau thì... Du Hí đúng là không thể so được với nó.”

Hạ An Lan lạnh lùng nói: “Ba mới gặp có một lần mà đã biết thằng nhóc đó tốt rồi à? Ba à, đây đâu chỉ là một bức họa thôi đâu, đó là hạnh phúc cả đời của Thanh Ti đấy. Còn thằng nhóc nhà họ Du, hừ...”

Ông không nói Du Hí cái gì nhưng từ nhìn thái độ tràn đầy sự khinh miệt là biết, hình tượng của Du Hí trong lòng ông đã thấp đến mức không thể thấp hơn được nữa rồi.

Nếu như Nhạc Thính Phong ngay đến cả Du Hí còn thua vậy thì đừng nói gì nữa.

Hạ lão gia e hèm lấy giọng: “Ba đây không phải là... không phải là... còn đang quan sát hay sao? Cứ xem thế nào đã ha. Nhưng mà, dù gì đó cũng là cháu ngoại của lão Tô, chắc cũng... không đến nỗi kém cỏi đâu. Nhà họ Tô chỉ có một đứa con gái, nhiều năm về trước ba cũng đã từng gặp con bé đó rồi, một cô bé cực kỳ ngây thơ trong sáng, không ngờ chớp mắt một cái, con bé đó cũng đã làm mẹ. Ài, trước đây con cũng gặp qua con bé đó rồi đó.”

Hạ An Lan nhìn đồng hồ: “Ba, ba có lên viện với mẹ nữa không?”

Hạ lão gia vội vã đứng dậy: “Có chứ, phải đi chứ, ba đi bây giờ đây... ba lên viện tâm sự với mẹ con, hy vọng ngày mai bà ấy có thể tỉnh lại.”

...

Ngoài cửa nhà họ Hạ, Nhạc Thính Phong muốn hôn Yến Thanh Ti, anh nắm tay cô thật chặt, lưu luyến nói: “Vừa mới được gặp em thì lại phải đi rồi, bác của em đúng thật là... để anh ở lại đây thì có làm sao?”

Yến Thanh Ti dí dí ngón tay lên trán Nhạc Thính Phong: “Anh đừng có mà mơ hão. Hôm nay để anh ở lại ăn cơm đã là đặc cách cho anh lắm rồi, anh phải biết đủ đi chứ?”

Nhạc Thính Phong kéo tay Yến Thanh Ti lắc lắc: “Em nói xem, sau này

chúng ta gặp nhau sẽ đều khó khăn như thế này à?”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Chắc là thế!”

“Thế thì làm sao mà được? Sau này mỗi ngày anh đều phải đến đây, anh phải biến thỉnh thoảng đến chơi thành việc hàng ngày đều xảy ra trong nhà em, để bọn họ quen với sự tồn tại của anh. Anh không tin, anh đến mà bác em có thể cầm chổi đuổi anh ra ngoài được.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 963: Em Đã Hôn Anh Đâu Mà?

"Thế anh không sợ bác em nhìn anh với ánh mắt hình viên đạn à?"

Nhạc Thính Phong cũng chẳng đề bụng chút nào: "Thế thì có gì đâu, hồi đầu em còn suốt ngày cau có khó chịu với anh còn gì, so với ông bác của em thì còn kinh khủng hơn nhiều. Anh có thể thu phục được em, bác em anh còn sợ à? Hơn nữa, bác em cũng là bác của anh, nếu như ông ấy nhìn anh thấy ngứa mắt, bực mình cũng là ông ấy chứ anh có bực mình đâu? Anh chỉ cần nhìn thấy em là được rồi."

Yến Thanh Ti bật cười thành tiếng, "Da mặt anh dày quá đấy, chẳng trách nhìn thấy bọn họ mà anh không hề căng thẳng chút nào."

"Anh có căng thẳng mà, nhưng có căng thẳng mấy đi nữa cũng không được thể hiện ra ngoài, nếu không bọn họ mà nhìn thấy chắc chắn sẽ nghĩ: À, cái thằng nhóc này nhát gan thật, mới chỉ gặp mặt có một lần thôi đã sợ vỡ mật rồi, sau này làm sao mà có thể bảo vệ được vợ con? Không được, loại ngay. Em nói xem, thế thì anh đi đâu khóc bây giờ?"

Nhạc Thính Phong là đàn ông, ít nhiều gì anh cũng hiểu được tâm lý của đồng loại. Đừng nói đến trưởng bối, kể cả bản thân những người đàn ông khi kết bạn với nhau cũng hy vọng mình có thể kết bạn với một người gan dạ, có bản lĩnh, có đảm đương chứ không phải là một thằng đàn ông nhu nhược, khúm núm, không có tiền đồ gì.

Yến Thanh Ti mím môi cười một tiếng, giơ tay ra véo má Nhạc Thính Phong: "Tối nay biểu hiện không tồi, nhưng mà muốn để bác em và mọi người thừa nhận anh là rể trong nhà thì anh còn phải cố gắng hơn nữa."

Nhạc Thính Phong ôm lấy Yến Thanh Ti một lát: "Tất nhiên rồi, tuy rằng bọn họ thích hay không thích anh đều không thể ngăn cản anh lấy em, nhưng... thế nào thì đó cũng là người thân của em. Giống như em đã nói, để có thể có được sự yêu thích và lời chúc phúc từ bọn họ, anh sẽ cố gắng."

"Mau về đi thôi. Ngày mai anh đến đây trước hay là đến bệnh viện đợi nhà em đến?"

"Chắc chắn là phải đến tìm em trước rồi. Một mình anh đến bệnh viện làm cái gì? Anh sẽ đến sớm, thuận tiện ăn ké bữa sáng, sau đó rồi mới đi."

Yến Thanh Ti cười cười gật đầu: “Được thôi, dù sao anh cũng không sợ bác em lườm nguýt anh, anh cứ đến đi.”

Nhạc Thính Phong kéo tay Yến Thanh Ti lắc lắc: “Không hôn anh mà đã đuổi đi rồi à?”

“Đi thôi, dù sao ngày mai cũng gặp lại mà.” Yến Thanh Ti kiễng chân nhanh chóng hôn phớt lên má Nhạc Thính Phong một cái.

Nhạc Thính Phong lại ôm lấy Yến Thanh Ti: “Vậy anh đi nhé! Đúng rồi, cái bà Du phu nhân ấy, đừng tiếp xúc nhiều với bà ta. Người ta vẫn hay nói “dột từ nóc dột xuống”, cha mẹ chính là tấm gương của con cái. Con trai đã là cái thứ vô đạo đức như thế, người làm mẹ có thể tốt đẹp được bao nhiêu, cẩn tắc vô áy náy.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Ừm, em biết rồi, em đâu có ngốc, biết con trai bà ta là Du Hí mà còn thân cận với bà ta ấy à, não em có đứt cái dây thần kinh nào đâu.”

Nhạc Thính Phong cười cười, nói: “Biết rồi thì tốt. Ngoan, mau về đi, sắp đến Trung thu rồi, thời tiết cũng bắt đầu lạnh rồi đấy, em vào nhà trước rồi anh đi.”

“Vậy em vào đây nhé!”

“Vào đi thôi.”

Yến Thanh Ti bước được mấy bước thì quay đầu lại, cô nhìn thấy Nhạc Thính Phong vẫn đứng cạnh xe nhìn theo cô, thấy cô quay lại anh giơ tay lên vẫy vẫy với cô.

Yến Thanh Ti cười vui vẻ, bước vào nhà.

...

Hạ lão gia chuẩn bị đến bệnh viện, Hạ An Lan ngồi trong phòng khách, Du phu nhân mượn cớ không khỏe đã về phòng rồi.

Yến Thanh Ti nói: “Ông ngoại, ông tới bệnh viện ạ, con đi với ông nhé?”

“Không cần đâu, con đi làm gì? Ông đi một mình là được rồi. Thực ra ông đến cũng không phải để trông chừng bà ấy, chỉ là nhìn thấy bà con, ông có

thể ngủ ngon hơn thôi.”

Yến Thanh Ti đỡ Hạ lão gia ra khỏi cửa, cùng Hạ An Lan đưa ông lên xe.

Xe đi rồi, Hạ An Lan nói với Yến Thanh Ti: “Thanh Ti, đi ra đây với bác.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Vâng ạ!”

Mới đầu thu gió đêm thổi rất mát mẻ, gió lướt trên làn da, khiến cho người ta thấy khoan khoái.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 964: Kẻ Nào Dám Ức Hiếp Con, Con Cũng Sẽ Khiến Cho Kẻ Đó Khó Sống

Đi được một lát, Hạ An Lan gọi: “Thanh Ti...”

“Dạ?”

Hạ An Lan hỏi: “Con từng có mâu thuẫn gì với Du Hí à?”

Mưa gió trong giới chính trị, âm mưu quỷ kế, phức tạp hơn những người bình thường có thể biết rất nhiều, Hạ An Lan là người từng trải, đã từng gặp rất nhiều người, trải qua rất nhiều chuyện, hôm nay Yến Thanh Ti và Nhạc Thính Phong cố ý châm chọc Du Hí, Yến Thanh Ti bình thường không có lý gì lại vô duyên vô cớ làm kẻ địch của ai, trừ phi người đó có ân oán gì với con bé.

Yến Thanh Ti gật đầu thừa nhận một cách sảng khoái: “Đúng ạ!”

Hạ An Lan tin tưởng Yến Thanh Ti, trong tiềm thức của ông, Yến Thanh Ti kể cả có sai thì chắc chắn cũng có lý do của nó. Du Hí nhất định đã làm điều gì đó mà con bé không thể tha thứ được.

Ông nói: “Kể cho bác nghe xem nào?”

Yến Thanh Ti cúi đầu, đá viên sỏi trên mặt đất: “Con không biết nên nói như thế nào, cũng không muốn nói.”

Suýt chút nữa bị người ta cưỡng bức dù sao cũng chẳng phải là chuyện hay ho gì, cô không muốn nhắc đến nó nữa. Lúc đó, cô đẩy Du Hí xuống lầu cũng coi như là đã thanh toán xong món nợ này, quá khứ là quá khứ.

Hạ An Lan thấy khi nhắc đến chuyện của Du Hí là gương mặt con bé lại vô thức tỏ ra chán ghét, liền biết chắc chắn là Du Hí đã làm chuyện gì đó khiến con bé cực kỳ căm ghét, đến nỗi ngay cả tên của kẻ đó cũng không muốn nhắc đến.

Hạ An Lan xoa đầu Yến Thanh Ti: “Con không muốn nói thì bác cũng không hỏi nữa.”

Yến Thanh Ti cười cười, “Bác nói như thế lại khiến con cảm thấy ngại quá!

Quả thực con có biết Du Hí, hắn ta cũng đã từng bám đuổi con. Lúc Du phu nhân hỏi con có biết hắn ta không, con nói không biết là bởi vì con chán chẳng muốn mua dây buộc mình, nhưng bà ta cứ hết lần này đến lần khắc nhắc đến con trai bà ta khiến con cảm thấy phiền lắm. Con trai bà ta như thế nào, người khác không biết, chẳng lẽ bà ta còn không biết hay sao?"

Hạ An Lan không nói gì, Yến Thanh Ti nói rất đúng, Du Hí là người như thế nào, người ngoài như bọn họ không hiểu lắm, nhưng Hạ Như Sương là mẹ ruột nó, đương nhiên là phải biết chứ. Nhưng một người mẹ mà để con trai mình trở thành như vậy, đó chính là vấn đề đấy?

Yến Thanh Ti vung vẩy cánh tay, phàn nàn nói: "Con rất ghét Du Hí, rõ ràng là chẳng có bản lĩnh gì mà còn dám kiêu ngạo tự đại như thế. Con thật sự rất coi thường hắn ra, quan trọng là thủ đoạn của hắn ta quá ti tiện, hắn còn dám làm cả chuyện... Thôi, rốt cuộc hắn ta cũng là con trai của Du phu nhân, con cũng không muốn nói xấu nhiều, miễn cho sau này bà ấy lại bảo con vu oan cho con trai bà ấy."

Hạ An Lan nhìn ra được, Yến Thanh Ti vừa nãy suýt nữa thì buột miệng nói ra, nhưng lại ngừng lại không nói tiếp nữa.

Ông hỏi: "Những chuyện mà nó làm khiến con... khó có thể nói sao?'

Yến Thanh Ti châm chọc cười một tiếng: "Đại khái là thế ạ!"

Dù sao thì cũng chẳng phải là chuyện tốt đẹp gì.

Hạ An Lan không đoán ra được là chuyện gì, nhưng chắc chắn không phải là chuyện hay ho, một cậu ấm khi những thủ đoạn bám đuổi con gái thông thường đã không còn tác dụng, thì có khả năng sẽ dùng đến những cách bỉ ổi xấu xa, ti tiện nhất.

Hạ An Lan vỗ vai Yến Thanh Ti: "Khó cho con rồi, bao nhiêu năm nay đã để con phải chịu quá nhiều thiệt thòi."

Yến Thanh Ti cười cười, giọng nói hơi khàn khàn: "Cũng không hẳn là thiệt thòi ạ! Con người của con từ trước đến giờ không bao giờ chịu thiệt, ai dám bắt nạt con, con cũng sẽ khiến kẻ đó không được sống yên bình. Du Hí bị thương là do con làm, con phải để cho hắn ta biết rằng chọc đến con thì sẽ không có kết cục tốt, phải khiến hắn ta sau này nhìn thấy con là phải tránh cho xa. Hừ, nhắc đến hắn, con cũng rất mong đợi được gặp lại hắn ta đấy."

Nụ cười của Yến Thanh Ti rất giảo hoạt, cô không hề giấu giếm sự tàn nhẫn trong tính cách của mình. Cô không cần phải nịnh nọt lấy lòng ai, bởi dù có một thân một mình cô vẫn có thể sống tiếp, cô là bé gái mạnh mẽ nhất mà Hạ An Lan từng gặp.

--- O ---

Chương 965: Nhìn Thấy Anh, Cô Liền Cảm Thấy Bình Yên

Con bé như vậy rất tốt, có thể khiến người khác yên tâm nhưng cũng càng khiến người ta đau lòng vì nó. Còn về phần nhà họ Du, mấy năm nay đã quá nể nang rồi, cũng đến lúc nên làm rõ quan hệ rồi.

...

Trời sáng, một ngày mới lại bắt đầu, đêm hôm qua Yến Thanh Ti ngủ rất ngon.

Cuối cùng cũng gặp được Nhạc Thính Phong, nhìn thấy anh cô liền cảm thấy bình yên. Địa vị của Nhạc Thính Phong trong lòng cô còn quan trọng hơn cô nghĩ.

Đánh răng rửa mặt xong, nhìn vào trong gương thấy cái vòng cổ mà mình đang đeo, Yến Thanh Ti cong môi, vuốt ve nó một lát. Bây giờ nhìn lại, nó vẫn quê một cục y như thế, nhưng cô rất thích nó.

Cô thay quần áo rồi xuống dưới nhà thì đã thấy Nhạc Thính Phong đang ngồi nói chuyện với Hạ An Lan.

Yến Thanh Ti sững ra, cô dụi dụi mắt, xác định là mình không nhìn lầm xong mới hỏi: "Sao mà... anh đến sớm thế?"

Nhạc Thính Phong cười hì hì với Yến Thanh Ti: "Hôm nay đi thăm bà với em, anh đương nhiên là không thể đến muộn rồi. Hôm qua ngủ có ngon không?"

"Ngủ ngon lắm."

Nhạc Thính Phong cười ngây ngô: "Anh cũng thế..."

Anh đến đây từ sáng sớm. Chưa đến 7 giờ sáng xe đã dừng trước cổng nhà họ Hạ rồi, ánh mắt người gác cổng nhìn anh như thể sinh vật kỳ lạ.

Anh vừa vào trong nhà liền gặp Hạ An Lan, liền thân thiết gọi một câu "bác".

Hạ An Lan không để ý đến anh, cũng chẳng sao, anh cứ đi theo đằng sau ông mà chẳng hề cảm thấy xấu hổ ngại ngùng. Vừa đi theo ông anh vừa kể về những chuyện thú vị khi anh và Yến Thanh Ti quen nhau, nói về sự vất vả của Yến Thanh Ti mỗi lần đi quay phim, nói rất nhiều điều hay về cô, trong ba câu thì có đến hai câu rưỡi là khen Yến Thanh Ti. Dần dà, Hạ An Lan cũng không bài xích anh nữa, bởi vì ông cũng rất muốn biết về cuộc sống bình thường của Yến Thanh Ti như thế nào, công việc của cô ra sao, cô thích cái gì, cô ghét cái gì, ông muốn tìm hiểu tất cả mọi điều về con bé.

Nhạc Thính Phong kể rất nhiều chuyện, trên gương mặt ông dần dần hiện lên nụ cười, thi thoảng còn nói với anh vài câu.

Yến Thanh Ti nghiêng đầu thắc mắc nói: “Em thấy anh đến đây để ăn chực thì có.”

“Chậc chậc, thế mà bị em phát hiện ra mất rồi, anh đến là để ăn sáng cùng em mà, đương nhiên là... còn có cả bác nữa.”

Hạ An Lan khẽ hừ một tiếng: “Đi ăn sáng thôi.”

Ngồi xuống rồi Nhạc Thính Phong mới nhìn thấy Du phu nhân, anh thân thiết chào hỏi: “Du phu nhân, chào buổi sáng. Nghe Thanh Ti kể là mấy hôm nữa Du Hí đến đây. Cậu ấy thích đua xe phải không? Đúng lúc lắm, cháu có một người bạn đang mở một câu lạc bộ đua xe ở Dung Thành, sau này cậu ấy đến cháu nhất định sẽ mời cậu ấy đến chơi. Ở đó có khá nhiều xe tốt, quan trọng nhất là có cả mấy cô hotgirl mà cậu ấy thích nhất nữa.”

Du phu nhân nhất thời cảm thấy cực kỳ xấu hổ: “Nó... gần đây nó không chơi đua xe nữa. Mọi người ăn sáng đi, mau ăn thôi.”

Yến Thanh Ti cắn đũa hỏi: “Sao anh biết rõ thế?”

Nhạc Thính Phong vội vã thanh minh: “Bởi vì Tô Tiểu Lục mở câu lạc bộ đó ấy mà.”

Yến Thanh Ti nheo mắt nhìn anh: “Có thật không?”

“Thật mà, em không tin anh lập tức gọi điện cho Tiểu Lục chứng minh cho em xem.”

“Được rồi, tạm thời tin anh.”

Hạ An Lan nhìn cái cách hai đứa ở bên nhau, Nhạc Thính Phong luôn luôn chiều chuộng Thanh Ti, điều này khiến cho trong lòng ông cảm thấy rất vui mừng.

Sau khi ăn xong bữa sáng, Nhạc Thính Phong và Yến Thanh Ti cùng lên viện. Từ hôm đó trở đi, Nhạc Thính Phong ngày nào cũng đưa Yến Thanh Ti đến bệnh viện, Hạ lão gia luôn miệng khen Nhạc Thính Phong biết ý.

Đến ngày thứ tư, ánh nắng rực rỡ, cửa sổ mở he hé chứ không mở hết, nhiệt độ trong phòng rất thoải mái.

Yến Thanh Ti nói: "Bà ngoại, con cắt móng tay cho bà nhé, bà không nói gì coi như là đồng ý rồi nha?"

Trong lúc cắt móng tay, Yến Thanh Ti lỡ tay làm rơi bấm móng tay xuống đất, cô cúi xuống nhặt, đột nhiên cảm thấy có người đang kéo ngón tay mình, cô cứ tưởng là Nhạc Thính Phong, ngẩng đầu lên nhìn đó là một bàn tay gầy guộc đang nắm chặt lấy ngón tay cô.

Yến Thanh Ti sững ra mất một lúc, nhìn về phía đầu giường, liền bắt gặp một đôi mắt chất chứa đầy tang thương, cô khẽ cong khóe môi, cười nói: "Bà ngoại... bà tỉnh rồi?"

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 966: Nhìn Thấy Con, Bà Không Thể Nhắm Mắt Lại Nữa

Ánh nắng mặt trời chiếu lên gương mặt Yến Thanh Ti, gương mặt đó, nụ cười xinh đẹp đó của của cô như thể được trời ban cho một năng lực kỳ lạ.

Yến Thanh Ti nhìn thấy đôi mắt bà dần dần ánh lên nước mắt, đôi môi mấp máy nhưng lại không nói được thành tiếng.

Cô biết chắc chắc là vì vừa tỉnh lại nên bà vẫn còn quá yếu, cô hỏi: "Bà ngoại, bà chờ một chút nhé, con đi gọi bác sĩ đến cho bà."

Cô vừa đứng dậy định ra ngoài gọi bác sĩ thì tay lại bị bà nắm thật chặt. Yến Thanh Ti kinh ngạc, bà vừa mới tỉnh lại, cơ thể vẫn còn rất yếu tại sao lại có sức lực lớn đến vậy? Yến Thanh Ti có chút nghi hoặc nhìn bà, khóe môi bà run rẩy, đôi mắt đã có những giọt nước mắt lăn dài. Bà nắm tay cô rất chặt, Yến Thanh Ti giờ mới hiểu ra, bà không muốn để cô đi: "Bà ngoại, con đi gọi bác sĩ đến xem bà như thế nào, con sẽ không đi đâu đâu, con sẽ vẫn ở bên cạnh bà mà."

Nhưng kể cả Yến Thanh Ti có nói như vậy, Hạ lão thái vẫn không chịu thả tay cô ra.

Chấp niệm về con gái của bà mạnh mẽ đến nỗi khiến Yến Thanh Ti kinh ngạc.

Trong lúc Yến Thanh Ti còn đang phát sầu thì Nhạc Thính Phong đi mua trà sữa cho cô đã về, "Thanh Ti..."

Yến Thanh Ti mừng như bắt được vàng quay lại nói: "Bà ngoại em tỉnh rồi, anh mau đi gọi bác sĩ cho em, thông báo cho cả ông ngoại em và bác em nữa, nhanh đi."

Nhạc Thính Phong ngẩng ra một lát, nhìn thấy bà cụ đã tỉnh lại, đang mở mắt nhìn, anh gật đầu lịa lịa: "À à à... anh đi gọi bác sĩ ngay đây."

Mấy vị bác sĩ rầm rập kéo nhau đến, sau khi kiểm tra cho Hạ lão thái rồi mới nói với Yến Thanh Ti: "Chúc mừng, chúc mừng, cuối cùng bà cũng đã bình yên vượt qua ngưỡng cửa khó khăn nhất rồi. Tuy rằng hiện giờ sức khỏe vẫn còn rất yếu, nhưng chỉ cần chăm sóc cẩn thận thì bà sẽ từ từ khỏe lại thôi.

Lần này bà cụ có thể bình yên vượt qua cửa ải này quả thật là kỳ tích.”

Lúc đầu, khi lão thái mới được đưa vào viện, tất cả các bác sĩ đều cảm thấy bệnh tình của bà đã không còn cách nào có thể cứu chữa được nữa, ý chí muốn sống của bản thân bà cũng rất yếu ớt, tất cả các cơ quan trong cơ thể cũng suy yếu theo, hoàn toàn chỉ dựa vào thuốc để kéo dài sự sống. Nhưng không ngờ rằng bây giờ bà lại có thể mở mắt tỉnh dậy, hơn nữa các chỉ số kiểm tra sức khỏe tuy không tốt lắm nhưng đã dần dần hồi phục.

Tay của Yến Thanh Ti vẫn bị bà nắm chặt, cô cúi thấp xuống nói với bà: “Bà ơi, bà nghe thấy chưa, cơ thể của bà đã khỏe lại rồi, sau này sẽ dần dần hồi phục thôi. Lát nữa ông ngoại và bác sẽ đến đây ngay.”

Hạ lão thái vẫn nhìn chằm chằm vào Yến Thanh Ti, từ lúc bà tỉnh lại cho đến giờ bà vẫn chưa chớp mắt lấy một lần, ánh mắt một mực nhìn vào Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti biết trong lòng bà hiện giờ đang nghĩ gì, nỗi đau mất con gái đã giày vò bà hơn bốn mươi năm nay. Thời gian dài dằng dặc đã mang đi hết tất cả hy vọng, niềm vui, thanh xuân, sức khỏe của bà. Tuổi tác càng lớn lại càng hay nghĩ về những gì đã qua, lại càng nhớ nhung về đứa con gái chết yểu của mình, bà đã chẳng còn bất cứ mong đợi gì vào cuộc sống, muốn dùng cái chết để giải thoát. Nhưng mà, ai có thể ngờ được, vào cái tuổi bảy mươi này lại vẫn có thể nhìn thấy cháu ngoại của mình.

Yến Thanh Ti đại khái có thể hiểu được tâm tư của bà, cô hỏi: “Bà ngoại, con là Thanh Ti. Mấy ngày nay, ngày nào con cũng nói chuyện với bà, bà có nghe thấy không?”

Hạ lão thái muốn nói chuyện nhưng cổ họng khó mà phát âm được, bà chỉ có thể nắm chặt lấy tay Yến Thanh Ti.

Y tá giúp bà uống chút nước, các bác sĩ lại dặn dò một số điều cần chú ý sau đó liền rời đi.

Nhạc Thính Phong không nhịn được xúm lại bên cạnh Yến Thanh Ti nói: “Bà ngoại, con là Nhạc Thính Phong ạ! Con là bạn trai của Thanh Ti, là cháu rể tương lai của bà. Con là cháu ngoại của nhà họ Tô, bà ngoại con với bà là bạn thân đấy, đợi đến khi nào bà khỏe lại rồi đến tham gia hôn lễ của con và Thanh Ti nhé! Bọn con còn phải kính trà cho bà nữa chứ.”

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 967: Con Không Đi, Con Ở Lại Đây Với Bà

Yến Thanh Ti đá cho Nhạc Thính Phong một cái, bà vừa mới tỉnh, nói nhiều như thế bà có thể đuổi được kịp tư duy của anh à?

Nhạc Thính Phong cười hì hì, anh âm thầm thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Bà ơi cuối cùng thì bà cũng tỉnh lại rồi, nếu bà mà vẫn không tỉnh lại nữa, cháu thực sự không biết lúc nào mới có thể đưa Yến Thanh Ti về cả.

Hạ lão thái vẫn cứ hôn mê thì anh cũng đâu thể quay về vào lúc này? Huống chi, cô càng không thể quay về cùng anh.

Nhạc Thính Phong biết tình cảm của Yến Thanh Ti dành cho mẹ sâu đậm đến mức nào, điều đó cũng có nghĩa cô sẽ dành phần tình cảm đó cho mẹ của mẹ mình, chuyển hết sự yêu thương lên bà ngoại của cô.

...

Hạ An Lan và Hạ lão gia và Du phu nhân dường như là đến phòng bệnh cùng một lúc. Vừa bước vào phòng, nhìn thấy Hạ lão thái đã tỉnh lại, cả ba người đều rất kích động.

Hạ An Lan nhanh chân bước về phía trước, vành mắt ông đỏ hồng, ông gọi: "Mẹ..."

Hạ lão gia đã bật khóc: "Bội Uyển, cuối cùng bà cũng tỉnh lại rồi, sau này bà không thể dọa tôi như thế này nữa..."

Hạ lão gia và Hạ lão thái cả đời bên nhau, là vợ chồng khi còn niên thiếu, làm bạn với nhau qua những tháng ngày gian khổ, bao nhiêu năm trôi qua đã cùng nhau bước trên một con đường, hai người đã sớm không thể rời khỏi nhau.

Du phu nhân khóc nấc lên, đứng trước giường bệnh cầm một tay lão thái nói: "Cô ơi... cuối cùng cô cũng tỉnh lại rồi. Mỗi đêm con nhìn thấy cô nằm trên giường, con đều hận mình không thể thay cô chịu đựng nỗi đau đó."

Nhạc Thính Phong lạnh lùng nhìn bà ta, không nhịn được ném cho bà ta một cái nhìn đầy khinh bỉ, anh thực sự muốn nói một câu: May là biết bà vui quá

mà khóc chứ không lại tưởng là đang khóc tang đấy. Còn phải cố nhắc người ta một câu là bà đêm nào cũng đến gác đêm à? Hay là sợ người khác không biết?

Nhà họ Hạ đã cho Du phu nhân nhân bao nhiêu tôn vinh, giờ Hạ lão thái như thế, bà ta ở đây trông hai đêm không phải là việc nên làm hay sao?

Ánh mắt khinh bỉ đó của Nhạc Thính Phong vừa hay bị Hạ An Lan bắt gặp.

Nhưng bây giờ Hạ lão thái không nhìn ai hết, tất cả tinh thần bà đều dồn hết lên Yến Thanh Ti.

Hạ lão gia vui mừng nói: "Bội Uyển, Bội Uyển, bà xem cháu ngoại Thanh Ti của chúng ta đây này. Bà nhìn đi, con bé là một đứa trẻ ngoan ngoãn biết mấy, con bé chính là con gái của Tiểu Ái nhà chúng ta, dù thế nào bà cũng phải vì con bé mà khỏe lên. Khi chúng ta còn trẻ không có duyên được sống với con gái mình, giờ già rồi, phải sống thêm vài năm nữa với cháu ngoại chứ, bà nói có phải hay không?"

Nhạc Thính Phong không nhịn được chen vào nói một câu: "Bà ngoại, bà ngoại, đợi con và Thanh Ti kết hôn, nói không chừng bà sắp được nhìn thấy chắt ngoại rồi cũng nên ấy."

Một câu nói làm cho bầu không khí trong phòng thay đổi hoàn toàn.

Ánh mắt của Hạ An Lan và Hạ lão gia nhìn Nhạc Thính Phong, một người thì đầy ác ý còn một người thì lại... ước gì mình có thể nhìn thấy chắt ngay lập tức.

Hạ An Lan cau mày, trước đây thằng nhóc này còn gọi là bà giờ thì thành bà ngoại luôn rồi, tốc độ không chậm đâu?

Hạ lão gia kích động nói: "Bội Uyển, bà nghe thấy không... khi nào bà khỏe lại, chúng ta có thể nhìn thấy chắt ngoại rồi."

Nhạc Thính Phong vênh cằm cực kỳ kiêu ngạo.

Nước mắt của Hạ lão thái càng ngày càng nhiều, Yến Thanh Ti vội nói: "Bà ngoại, bây giờ bà vẫn còn yếu lắm, đừng nghĩ nhiều nha. Dưỡng bệnh cho thật tốt, con sẽ hiếu thuận với bà thay cả phần của mẹ con nữa. Con không đi đâu cả, con ở đây với bà."

Câu này của Yến Thanh Ti đã trấn an lão thái thái. Bà mới tỉnh lại, sức khỏe vẫn yếu, phải được nghỉ ngơi, dần dần bà cũng nhắm mắt lại.

Du phu nhân lau nước mắt nói: “Chú ơi, nếu như cô đã tỉnh lại thì để con bảo Du Hí mau chóng đến đây. Bình thường cô yêu thương nó nhất, thấy nó, chắc chắn cô sẽ rất vui cho mà xem.”

Không ngờ Hạ lão gia lại xua tay thẳng thừng bác bỏ: “Không cần, bây giờ bà ấy ngoài Thanh Ti ra thì chẳng cần ai khác nữa.”

Yến Thanh Ti cười nói: “Đúng đấy ạ, bà ngoại có cháu là đủ rồi, không cần làm phiền đến anh họ đâu. Bác cứ để anh ấy nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 968: Chỉ Cần Yến Thanh Ti, Không Cần Du Hí

Hạ An Lan nhìn thấy khi Yến Thanh Ti nói đến đoạn nghỉ ngơi cho khỏe thì nụ cười của cô cực kỳ chân thành nhưng trong mắt không giấu giếm sự giảo hoạt.

Con bé ghét Du Hí, cũng không thích Du phu nhân, cho nên nó cũng sẽ không làm trò bằng mặt mà không bằng lòng với bà ta làm gì.

Nhạc Thính Phong không cam tâm còn bổ sung thêm một câu: "Đúng thế, bây giờ bà ngoại đã có cháu gái ruột là Thanh Ti rồi, không cần làm phiền đến những người khác. Thanh Ti không chăm được cho bà chu đáo thì không phải là vẫn còn có cháu sao? Hai người bọn cháu là đủ rồi. Còn nếu Du Hí mà muốn đến thì cứ đợi khi nào cậu ta khỏi hẳn đã, vết thương mà không khỏi hẳn thì làm sao đến câu lạc bộ đua xe thể thao được?"

Nhạc Thính Phong nói như thể Du Hí muốn đến đây cũng là vì muốn đến câu lạc bộ đua xe và cả đám con gái ở đó nữa.

Mà điểm chết người nhất đó chính là một câu "người khác" của Nhạc Thính Phong khiến Du phu nhân không kìm chế được nữa, đến nước này rồi thì thằng ngu cũng nghe ra được sự bài xích lẫn nhau giữa hai người.

Du phu nhân không tự chủ được siết chặt nắm đấm, bây giờ bọn họ... lại bị người ta nói thành người ngoài, người ngoài...

Hạ An Lan cũng không ngăn cản, ông lạnh lùng đứng một bên quan sát.

Bởi vì trong lòng ông, dù là Du phu nhân hay là Du Hí, bọn họ đều là người ngoài, bọn họ đích thực không phải là người nhà họ Hạ.

Trong lòng ông từ trước đến giờ chưa bao giờ coi Hạ Như Sương là người một nhà. Người nhà cũng phải cần duyên phận. Có một vài người, kể cả tiếp xúc với nhau mấy chục năm trời, ông cũng không thể coi đó thành người một nhà, nhiều nhất chỉ coi bà ta như một người có gọi là quen biết.

Cho dù Yến Thanh Ti và Nhạc Thính Phong đối địch với bà ta thì đó cũng chẳng có gì là sai, đại khái là vì con nhà mình thì mình nhìn kiểu gì cũng thấy nó tốt, nó làm gì cũng thấy đúng.

Khóe miệng Du phu nhân cứng đờ, gương mặt lộ vẻ khổ sở nói: “Thanh Ti... Dù thế nào Du Hí cũng là đứa cháu mà cô đã tận mắt nhìn nó lớn lên, cô vốn yêu thích thằng bé. Nó đến đây hiếu thuận với cô là điều không có gì đáng chê trách, cháu hà tất phải làm thế? Kể cả trước kia cháu và Du Hí từng có hiểu lầm đi chăng nữa, hai đứa gặp nhau hòa giải mọi hiểu lầm như thế còn không được sao?”

Yến Thanh Ti dang hai tay ra nói: “Du phu nhân, bác nói thế là có ý gì vậy? Bác chẳng bảo là anh họ bị thương còn gì? Nếu đã bị thương thì phải ở nhà nghỉ ngơi cho khỏi hẳn đi chứ, nhỡ đâu đùng một cái, có chuyện gì xảy ra lại khiến vết thương của anh ấy nặng hơn thì sao? Đừng nói đến chuyện bà ngoại có vui hay không, mà còn có khả năng khiến bà lo lắng thêm ấy.” Cô quay sang nói với Hạ An Lan: “Cháu nói có đúng không ạ, bác cả?”

Hiểu lầm giữa cô và Du Hí chỉ sợ vĩnh viễn không thể hòa giải được.

Trên gương mặt của Hạ An Lan hiện lên một nụ cười nhẹ, “Cứ để Du Hí ở nhà dưỡng thương đi, ở đây không cần quá nhiều người, có Thanh Ti ở đây là đủ rồi.”

Sắc mặt Du phu nhân tái nhợt, cả người run rẩy.

Câu nói đơn giản đó của Hạ An Lan cũng có nghĩa là chỉ cần Yến Thanh Ti, không cần Du Hí.

Yến Thanh Ti chỉ vừa mới xuất hiện có vài ngày ngắn ngủi thế mà đã khiến bà ta bị bài xích ra khỏi nhà họ Hạ. Bây giờ Hạ lão gia cũng chẳng thèm để ý đến sự tồn tại của bà ta nữa. Trong khoảng thời gian Hạ lão thái hôn mê, người vất vả nhất là bà ta, nhưng bây giờ lại bị người ta xem nhẹ.

Hạ lão gia hình như hoàn toàn không nghe thấy cuộc đối thoại vừa rồi của mấy người, ông ngồi bên cạnh giường nhìn gương mặt đang ngủ của Hạ lão thái, kích động nói: “Thanh Ti, đợi đến lúc bà con xuất viện, chúng ta có thể lo đến chuyện chuẩn bị của hồi môn cho con rồi.”

Từ lúc nghe được Nhạc Thính Phong nói, sau này nói không chừng bọn họ có thể nhìn thấy chắt ngoại, trong lòng Hạ lão gia không thể bình tĩnh được nữa.

Bọn họ đã từng này tuổi đầu, thực sự sống ngày nào thì biết ngày đó, ai biết được hôm nay nhắm mắt lại, hôm sau có thể mở mắt ra được nữa hay không?

Hạ lão gia rất muốn được trông thấy một sinh mệnh nhỏ bé nữa chào đời khi mình còn sống.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 969: Tình Yêu Của Chúng Ta Cũng Sẽ Giống Bọn Họ

Khi con người ta càng có tuổi, lại càng khao khát trong nhà có thể có một đứa trẻ, cái cảm giác đó những người còn trẻ chắc không có cách nào để hiểu được.

Bây giờ, về cơ bản thì Hạ lão gia chẳng còn soi mói gì Nhạc Thính Phong nữa rồi. Trong đầu ông bây giờ thậm chí bắt đầu nghĩ, hiện tại đã là nửa cuối năm rồi, cuối năm thì không có nhiều ngày tốt lắm, có thể tổ chức lễ cưới vào năm nay được không nhỉ?

Hạ An Lan nghe Hạ lão gia nói thế, trên mặt ông tràn đầy kinh ngạc.

Thế này là ông đã đồng ý gả cô cháu gái vừa mới tìm về được đi rồi đấy à?

Nhưng Hạ An Lan cũng nhanh chóng hiểu ra, Hạ lão gia đang mong có chắt. Cái thằng nhóc Nhạc Thính Phong này đầy một bụng mưu kế, gãi đúng chỗ ngứa của Hạ lão gia rồi.

Yến Thanh Ti đang định nói là không cần, nhưng thoáng liếc thấy ánh mắt của Du phu nhân, cô cười nói: “Được ạ, ông với bà chắc chắn là rất thương con, sẽ cho con rất nhiều của hồi môn, con cảm thấy mình sắp phát tài đến nơi rồi.”

Hạ lão gia cười ha hả nói: “Đương nhiên rồi, bà con có nhiều thứ tốt lắm đấy. Năm đó bà con là tiểu thư nhà giàu, lúc bà lấy ông, của hồi môn cứ phải gọi là... Vốn dĩ những thứ đó đều để lại cho mẹ con, nhưng sau này...”

Hạ lão gia nói rồi đôi mắt cũng mắt đầu ầng ậng nước, nhưng ông lại nhanh chóng cười lên: “Trước đây bà ấy còn nói sau này không biết có thể cho ai được đây, giờ thì tốt rồi, không phải lo nghĩ về vấn đề này nữa. Những thứ đó vốn dĩ để dành cho mẹ con, giờ cho con cũng như nhau.”

Sắc mặt của Du phu nhân càng thêm khó coi, cả người đều cảm thấy khó chịu.

Đứng trong căn phòng này, bà ta cảm giác mình còn không bằng Nhạc Thính Phong, kẻ mới là người ngoài thực sự.

Năm đó Tiểu Ái mất, bà ta hiếu thuận với hai ông bà suốt bao nhiêu năm, cẩn thận dè dặt lấy lòng từng người một trong nhà. Nhưng khi bà ta lấy chồng, lão thái thái chưa từng nghĩ đến chuyện cho bà ta số của hồi môn ấy, bọn họ chắc hẳn chưa từng nghĩ đến bà ta?

Du phu nhân cảm thấy bản thân không thể tiếp tục ở lại đây được nữa, bà ta miễn cưỡng cười nói: “Nếu cô đã đã tỉnh lại rồi, vậy con về nhà làm cái gì đó mang lên đây để cho cô ăn.”

Yến Thanh Ti nói: “Ông ngoại, ông cũng về với bác Du đi. Bác sĩ nói bà vừa mới tỉnh lại, dạ dày còn rất yếu, nên ăn một chút thức ăn lỏng dễ tiêu hóa. Con ở đây trông chừng bà là được rồi, nếu không lúc bà tỉnh dậy mà không thấy con nhất định sẽ rất lo lắng.”

Hạ lão gia gật đầu liên tục: “Được, được, ông biết rồi, ông về nấu cháu cho bà con, đích thân ông nấu cho bà ấy.”

Hạ lão gia vừa đi vừa ngoảnh đầu lại nhìn, mãi cho đến khi ra khỏi phòng bệnh.

Yến Thanh Ti không nhịn được nói một câu: “Đã bao nhiêu năm rồi mà ông bà ngoại vẫn tình cảm như thế.”

Nhạc Thính Phong vội vã nói: “Chúng ta sau này cũng sẽ như vậy.”

Yến Thanh Ti huých cho anh một cái cùi chỏ, lườm ý nói: Anh cứ nói đi, không thấy bác vẫn còn ở đây à? Nói thế mà không sợ bác cảm thấy anh không đứng đắn à?

Nhạc Thính Phong cười hì hì, “Anh nghiêm túc mà, anh nói đều là thật đấy.”

Vẻ mặt Hạ An Lan càng khó chịu hơn. Yến Thanh Ti vội nói: “Bác, nếu như bác đang bận thì cứ đi đi ạ, bà ngoại đã có con chăm sóc rồi.”

Hạ An Lan ngồi xuống: “Không cần đâu, hôm nay bác ở lại đây với bà con một lúc. Công việc thì không có lúc nào là không bận, nhưng thời gian có thể ở bên cạnh bà con qua một ngày là ít đi một ngày.”

Trong lòng ông rất rõ ràng, thực ra, Hạ lão thái có thể vượt qua cơn nguy hiểm lần này nhưng sợ rằng cũng sẽ chẳng cố gắng được mấy năm nữa. Từ mấy chục năm trước, bà hao tâm tổn trí, cạn kiệt sức lực, bây giờ kể cả là có từ từ điều dưỡng, liệu có thể được bao nhiêu năm đây?

Con người ta già rồi, sớm muộn gì cũng phải đi thôi!

Phận làm con, có thể ở bên cha mẹ được thêm ngày nào là hay ngày ấy!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 970: Dù Sao Con Cũng Chẳng Thích Bà Ta

Bằng không sau này có muốn cũng đã hết thời gian rồi.

Hạ An Lan nói với Yến Thanh Ti: "Thanh Ti, nếu như con không thích Như Sương, không bằng bác bảo cô ta quay về nhé?"

Yến Thanh Ti lắc lắc đầu: "Không cần thiết đâu ạ, chắc là do con cảm thấy bà ta... nên nói sao đây nhỉ, con không nhìn thấu."

Yến Thanh Ti nhún vai: "Dù gì con cũng chẳng thích bà ta, nhưng mà bác yên tâm, con biết ông bà ngoại đều rất thích bà ấy, con sẽ không để ông bà phải khó xử đâu. Cũng không cần thiết phải đuổi về, dù gì bà ấy cũng có lòng với ông bà ngoại, đó là điều khó có được, nếu như đuổi bà ấy về thật, thế không phải là nhà chúng ta hẹp hòi quá rồi sao?"

Hạ An Lan xoa đầu Yến Thanh Ti: "Thanh Ti của chúng ta hiểu biết quá nhỉ?"

Yến Thanh Ti nhướng mày: "Điều đó là đương nhiên rồi, con đâu phải là trẻ con đâu."

Nhạc Thính Phong bĩu môi, xoa đầu, hứ!

Hạ An Lan liếc anh một cái, Nhạc Thính Phong sờ sờ mũi, đưa mắt sang chỗ khác.

...

Tại nhà họ Hạ, Du phu nhân nói muốn giúp ông lão nấu cháo nhưng ông không cho, nhất định phải tự tay xuống bếp nấu cháo cho Hạ lão thái ăn.

"Bữa cơm đầu tiên của cô con nên do ta tự tay làm cho bà ấy mới phải. Con lên nhà nghỉ ngơi đi, đi đi, đi đi."

Thực ra ông cũng chỉ biết nấu cháo trắng, nhưng bây giờ Hạ lão thái ăn thế là đã đủ rồi.

"Chú không cần con giúp thật ạ?"

Hạ lão gia đặt nồi lên bếp, đổ nước vào, cho gạo đã vo sạch vào, lóng ngóng

bật bếp: “Không cần, không cần, một mình ta là được rồi.”

Du phu nhân gật đầu: “Vậy... được rồi, con đi lên nhà trước đây. Chú có chuyện gì cần con giúp thì cứ gọi con nhé?”

“Được.”

Du phu nhân đứng ngoài cửa nhìn một lúc, thấy ông cụ quả thật không cần bà ta giúp đỡ mới ra khỏi phòng bếp.

Vừa bước ra khỏi phòng bếp, bà ta liền nghe thấy hai nữ giúp việc đang quét dọn trong phòng khách nói chuyện với nhau.

“Cô xem, tiểu thư Thanh Ti vừa mới quay về, lão phu nhân liền tỉnh lại, chậc, đúng là cháu ruột có khác.”

“Còn không phải à? Tiểu thư Thanh Ti là ngôi sao may mắn của lão phu nhân, đúng là máu mủ tình thâm, dù thế nào cũng thân hơn những người bên cạnh.”

“Đúng thế đấy! Sau này trong nhà, tiểu thư Thanh Ti có khi là độc nhất vô nhị. Lão phu nhân đối với Du thiếu gia tốt như thế, đối với cháu gái ruột chắc còn phải yêu thương chiều chuộng hơn cả trăm lần.”

“Rốt cuộc là ruột già với nhau, kiểu gì cũng tốt hơn người ngoài trăm nghìn lần.”

Sắc mặt của Du phu nhân vốn đã rất khó nhìn, bàn tay cầm túi không tự chủ được mà bóp thật chặt.

Hai người nọ đang nói chuyện, quay lại liền nhìn thấy Du phu nhân đứng đó không xa thì giật bắn, sợ hãi đánh rơi cả cái khăn lau trên tay, hai người lắp bắp nói: “Du... Du... Du phu nhân...”

Vẻ mặt của Du phu nhân dần dần dịu đi, nói: “Lão gia đang ở trong bếp nấu cháo, lát nữa các cô vào trong xem có giúp được gì không?”

Hai người vội vã gật đầu: “À, vâng ạ!”

Du phu nhân vòng qua hai người bước lên gác.

Đợi đến khi bóng của Du phu nhân khuất sau cầu thang, hai người mới dám

thở phào nhẹ nhõm.

“Trời ạ, làm tôi sợ hết hồn. Bà ta... tại sao lại đứng đằng sau cơ chứ? Những gì chúng ta nói vừa nãy, bà ta nghe thấy hết rồi sao?”

“Chắc là... không sao nhỉ? Chúng ta... cũng chẳng nói gì mà? Có nói gì bà ta đâu, những gì chúng ta nói... đều là sự thật mà.”

Về đến phòng của mình, tâm trạng bị đè nén suốt từ khi ở viện của Du phu nhân đã không thể kiềm chế được nữa, bà ta dựa vào cửa, cúi đầu, cả người run rẩy, cuối cùng bà ta giơ tay lên hung hăng ném thật mạnh cái túi xách xuống đất.

Bà ta dần dần trượt xuống, ngồi quỳ trên đất, ôm mặt khóc nức nở.

Vô dụng, vẫn là vô dụng... Cố gắng bao nhiêu như thế, vẫn là vô dụng.

Nhà họ Hạ từ trên xuống dưới đều không coi bà ta như người trong nhà, rốt cuộc thì bà ta có lỗi lầm gì chứ?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 971: Mày Có Chết Trên Máy Bay Cũng Phải Tới Đây Ngay Cho Mẹ!

Bà ta vẫn luôn cố gắng lấy lòng từng người một, bà ta chỉ hy vọng bản thân có thể được mọi người thừa nhận. Thế mà vẫn không được.

Du phu nhân khóc một hồi, đưa tay với lấy túi xách, lấy điện thoại ra gọi cho Du Hí.

"Mẹ, có chuyện gì vậy?" Du Hí nhìn người gọi tới là mẹ mình, trong lòng biết có chuyện không ổn nên cố làm giọng nói nghe có vẻ mệt mỏi.

Du phu nhân nói: "Bà ngoại con tỉnh rồi, hơn một tiếng trước."

"A, tỉnh rồi sao, đây là chuyện tốt mà. Ơ... sao nghe giọng mẹ chả có chút vui mừng gì thế?"

Du Hí không nghe thấy bất cứ một cảm xúc vui mừng nào trong giọng nói của Du phu nhân, anh ta đột nhiên cảm thấy khó hiểu, hình như... có gì đó không đúng?

Du phu nhân không trả lời câu hỏi đó mà trực tiếp nói: "Du Hí, con qua đây, ngay bây giờ."

Du Hí ngạc nhiên, giọng nói vô thức giương cao lên: "Mẹ nói cái gì vậy? Bây giờ vết thương trên người của con còn chưa tốt lên đâu?"

"Chưa tốt cũng phải tới. Du Hí... lập tức tới đây ngay cho mẹ, đừng nói gì nữa, vô ích thôi."

Giọng nói của Du phu nhân quả quyết vô cùng, hoàn toàn không cho phép Du Hí phản đối.

"Mẹ, con vừa mới làm phẫu thuật, tình trạng con bây giờ làm sao mà ngồi máy bay được?" Du Hí cố gắng nghiêm trọng hóa vết thương của mình lên.

Nếu là bình thường thì anh ta cũng đi qua đó đấy, hơi nhàm chán chút thôi. Nhưng mà bây giờ chú hai cũng đã tới đó, anh ta còn dám vác mặt tới hay sao, muốn tìm chết à?

Du phu nhân cao giọng quát lại: "Con có chết trên máy bay cũng phải tới đây ngay cho mẹ."

Thái độ Du phu nhân vô cùng cứng rắn khiến Du Hí phát sợ, cả người run lên, định nói gì cũng quên sạch.

Thật ra thì anh ta cũng biết mẹ của mình là người cực kỳ đáng sợ, mặc dù những gì bà thể hiện trước mặt người khác đều khiến người ta tưởng bà là một người rất dịu dàng, cao quý, ưu nhã, đúng hình tượng nàng dâu kiểu mẫu. Nhưng kỳ thật mẹ anh là một người mạnh mẽ, có điều sự mạnh mẽ của bà ta không lộ ra trước mặt người ngoài mà thôi.

Nhớ một lần, lúc còn bé, anh ta chê sợi dây chuyền hình lá ngân hạnh kia quá xấu, muốn vứt đi thì mẹ anh ta liền nổi trận lôi đình, đánh anh ta một trận thừa sống thiếu chết. Lúc đánh đòn, mẹ anh ta còn nói, sợi dây chuyền này là của anh ta, là thứ có thể khiến anh ta cả đời này cao quý hơn người khác, là thứ mà người khác có tu tới mười kiếp cũng không có được.

Du Hi bị đánh đau đến oa oa khóc lớn làm sao mà nhớ được, những câu này là về sau anh ta mới biết.

Nhưng mà đến tận bây giờ anh ta cũng không biết sợi dây chuyền này có tác dụng gì? Đã không đem lại cái gì tốt đẹp cho anh ta thì thôi, ngược lại còn khiến anh ta chật vật muốn chết. Chính bản thân Du Hí bây giờ cũng có chút chán ghét với sợi dây kia.

Bị Du phu nhân quát một câu, Du Hí thôi không vờ vịt nữa: "Mẹ... mẹ sao thế? Đã xảy ra chuyện gì?"

Du phu nhân nghẹn ngào nói: "Du Hí, nghe mẹ, con nhất định phải tới đây, nhất định phải tới, biết không?"

"Dạ..."

Du Hí cúp máy, lại bắt đầu rên rỉ, phải làm sao bây giờ? Đi thì chắc sẽ bị chú hai lột da. Không đi... aaa, sẽ bị mẹ giày vò đến chết.

Du Hí ai oán thở dài, rốt cuộc phải làm sao đây?

Anh ta ngồi nghĩ nghĩ mấy giây, cảm thấy tốt nhất vẫn không nên đi.

Ông chú khốn nạn kia nhất định sẽ không hạ thủ lưu tình gì, sẽ chỉnh chết

anh thật đấy.

Còn mẹ vẫn là mẹ ruột, với lại bà chỉ có một đứa con là anh ta thôi, nên có hành hạ cũng không tới nỗi chết người đâu nhỉ?

Cho nên... mẹ à, con thật sự xin lỗi, con sợ chú hai lắm, con không đi được đâu.

Nhưng Du Hí không ngờ Du phu nhân còn hiểu con mình hơn cả chính bản thân anh ta.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 972: Hôn Nhân Của Thanh Ti Là Đại Sự, Phải Cẩn Thận Mới Được

Sau khi Du phu nhân cúp điện thoại của Du Hí lại bấm một số khác, lạnh lùng nói: “Bất kể dùng cách gì, dù phải trói nó lại cũng phải đem nó tới Dung Thành cho tôi. Trước sáng ngày mai tôi phải thấy nó...”

Người trong điện thoại trầm ngâm một chút: “Đừng cố chấp như thế, bây giờ bà không thiếu cái gì, cần gì phải lôi Du Hí vào nữa.”

Du phu nhân đột nhiên như mất đi lý trí, gào thét: “Ông thì hiểu cái gì, tôi không thể để tính toán mấy chục năm của tôi hủy trong chốc lát như vậy.”

“Được rồi...”

Ngắt điện thoại, Du phu nhân đứng dậy, đi vào phòng tắm rửa mặt, thay quần áo rồi mới xuống nhà.

Du phu nhân đi tới cửa bếp đã thấy Hạ lão gia đang đứng trước cửa bếp, bà ta hỏi: “Chú, sao thế ạ?”

“Đang chờ thôi, cháo này phải để lửa nhỏ ninh nhừ mới ngon, gạo phải nấu cực mềm, hầm tan cả dầu gạo ra thì mới dễ tiêu hóa...” Hạ lão gia ngẩng đầu, thấy ánh mắt sưng đỏ của Du phu nhân thì ngạc nhiên hỏi: “Như Sương, sao con lại khóc?”

Du phu nhân vội vàng nói: “Là con vui mừng quá đó mà. Cô đã tỉnh lại, con mừng lắm.”

Hạ lão thái gia cười phát ra tiếng: “Chú cũng vậy, thật mừng quá... Thanh Ti về với chúng ta, Bội Uyển cũng tỉnh lại. Con bé tốt lắm, hay là thừa dịp chú với cô vẫn còn có chút minh mẫn bàn với mẹ của Nhạc Thính Phong, với Tô gia về hôn sự của hai đứa nó, hy vọng là còn có thể nhìn thấy chắt ngoại tập nói?”

Du phu nhân cười gật đầu: “Vâng, nhất định có thể... Nhưng mà nhà chúng ta chỉ có một mình Thanh Ti là cháu gái, chuyện hôn nhân của con bé phải làm cẩn thận một chút. Kết hôn chính là lần đầu thai thứ hai của phụ nữ, rất quan trọng, không những phải chọn người mà còn phải chọn gia đình, chọn cha mẹ chồng. Dẫu sao chúng ta chỉ mới biết Thính Phong có mấy ngày,

chưa hiểu rõ lắm."

"Con nói như vậy cũng đúng, cho nên lúc trước chú muốn nhân lúc cô con đang bệnh thì quan sát thằng nhóc này mấy ngày. Trước mắt thấy nó cũng không tệ, dù sao cũng là con cháu của Tô gia, sẽ không kém đâu."

"Chú nói đúng. Nhưng mà... con nghe nói Nhạc gia hình như cũng không đơn giản như thế."

"Nhạc gia? Thế nào?"

Du phu nhân cầm muỗng canh lên khuấy đều cháo trong nồi, bà ta nói: "Chính là chuyện của cha Thính Phong. Người này hình như... nhân phẩm cực kỳ xấu. Lúc trước mẹ của Thính Phong mang thai còn đi ngoại tình, sau đó vì tình nhân mà bỏ lại vợ con trốn ra nước ngoài, ba mươi năm chưa hề trở lại..."

Hạ lão gia khiếp sợ: "Nhà bọn họ còn có chuyện này sao? Nếu nói như thế thì Thính Phong thật đáng thương quá!"

Du phu nhân mỉm cười: "Vâng ạ, con cũng chỉ tình cờ nghe người khác nói, cụ thể như thế nào thì không rõ lắm. Nhưng mà, nghe nói gần đây Nhạc gia cũng đang ầm ĩ."

Biểu tình của Hạ lão gia trở nên nghiêm túc: "Chuyện gì?"

"Là chuyện trong một bữa tiệc từ thiện ạ, có người đem cha của Thính Phong - Nhạc Bằng Trình mang tới. Người đấy tính cái gì thì không biết, nhưng Nhạc Bằng Trình nói ông ta muốn trở về Nhạc gia cùng chung sống với Nhạc phu nhân, bồi thường những lỗi lầm trước đây ông ta gây ra cho Nhạc phu nhân. Nhưng Nhạc phu nhân lại nói chồng bà ấy đã chết từ năm ngoái, mà người kia lại quá giống Nhạc Bằng Trình, khuôn mặt bọn giống nhau như đúc, thành ra chuyện này khó giải quyết, ầm ĩ đến tận sở cảnh sát, cho đến bây giờ vẫn chưa giải quyết xong, cũng không biết có kết án được hay không?"

Du phu nhân nói xong thấy sắc mặt Hạ lão gia có chút nghiêm trọng, lông mày nhíu lại tựa như đang nghĩ cái gì sâu xa.

--- O ---

Chương 973: Nếu Là Con Nhà Người Khác Thì Con Đã Đập Chết Từ Lâu Rồi

Bà ta tiếp tục nói: “Theo lý mà nói, Nhạc Bằng Trình làm ra những truyện vô đạo đức như vậy thì người bị thương tổn nhiều nhất là hai mẹ con họ. Nhưng dù sao đi nữa cũng không thể phủ nhận Nhạc Bằng Trình là cha ruột của Thính Phong, nếu người kia là giả thì đúng là quá đáng, có nhốt vào tù cũng không oan. Nhưng nếu là thật thì đem cha ruột nhốt vào tù cũng quá độc ác. Đến cha ruột nó còn xuống tay được thì sau này đối với Thanh Ti...”

Nói đến đây thì bà ta lại không tiếp tục nói nữa, Hạ lão gia vẫn nhìn chằm chằm vào nồi cháo đang sôi lục bục.

“Những chuyện này, sao con biết được?”

“Bạn của Du Hí là Diệp Thiều Quang, buổi từ thiện hôm đó nó cũng tham gia nên tận mắt trông thấy. Thằng bé đó kể cho Du Hí nghe, Du Hí lại thấy hay ho nên nói lại với con. Lần đầu tiên gặp Thính Phong, biết thân thế nó xong con định nói nhưng... bữa com hôm đó, chú cũng thấy đấy, hai đứa bé này hình như hiểu lầm con, nếu con lại nói tới chuyện này thì không hay lắm. Chưa kể, con cũng muốn xem xem con người thằng bé như thế nào, liệu nó có thể đem lại hạnh phúc cho Thanh Ti không? Thanh Ti lưu lạc nhiều năm như thế, con cũng chỉ hy vọng về sau con bé có được hạnh phúc. Vốn con định quan sát Thính Phong thêm vài ngày nữa, nhưng hôm nay nghe chú nói muốn cho hai đứa nó kết hôn sớm như vậy thì nghĩ phải đem chuyện này nói cho chú biết thì hơn.”

Hạ lão gia gật đầu: “Con đúng là biết suy nghĩ cho Thanh Ti, chuyện này chú sẽ suy nghĩ kỹ càng.”

Du phu nhân nói: “Chú... con, chú đừng nói với Thanh Ti là con nói chuyện này cho chú được không? Con sợ con bé hiểu lầm. Con cũng là phụ nữ, con biết những cô gái trẻ khi yêu đều cho rằng người yêu mình là người tốt nhất thế giới, người khác mà nói không tốt về người đó thì sẽ cho là mọi người có thành kiến với người yêu mình, con sợ con bé sẽ tức giận.”

“Những gì con lo lắng ta đều biết, con yên tâm đi.”

Du phu nhân cười nói: “Chú, cháo được rồi, tắt bếp thôi.”

“Ừ, tắt đi.”

...

Sức khỏe Hạ lão thái tuy vẫn còn rất suy yếu nhưng nằm dưỡng ở bệnh viện mấy ngày cũng tốt lên nhiều, lúc ăn cơm cũng có thể ngồi dậy như bình thường, chỉ là vẫn chưa xuống giường đi lại được thôi.

Hạ lão thái rất thích bám lấy Yến Thanh Ti, y như những đứa trẻ thích được dựa giẫm vào lòng mẹ. Sự đau đớn khi mất đi đứa con gái bé bỏng của mình đeo bám bà cả đời, lúc nào cũng bất an, nhất định phải thấy Yến Thanh Ti ở bên cạnh.

Buổi tối, 8 giờ, sau những ngày tuyên truyền, cuối cùng Tiêu Phong Điện cũng được lên sóng vào khung giờ vàng của đài truyền hình vệ tinh đại lục.

Yến Thanh Ti chỉ vào nhân vật Chiêu Quý Phi cao quý trên màn hình tivi, nói: “Bà ngoại, bà ngoại, bà xem này, con đấy...”

Hạ lão thái đẩy đẩy mắt kính, kéo tay Yến Thanh Ti kích động nói: “Thanh Ti nhà chúng ta đẹp thật đấy.”

“Cái này còn phải nói sao.”

Hai tập phim vừa mới chiếu xong đã thấy Nhạc phu nhân gọi video cho cô, mở máy lên liền thấy mặt Nhạc phu nhân: “Bác, bác xem chưa?”

Nhạc phu nhân kích động hét ầm lêm: “Thanh Ti, con giỏi quá, bác yêu con quá! Bác và mẹ bác, cả mấy mợ nữa đều thích bộ phim này lắm.”

Nhạc phu nhân nhìn thấy Hạ lão thái ngồi cạnh Yến Thanh Ti thì lại nói: “Dì Bội Uyển, dì khỏe không? Mẹ cháu ngày nào cũng nhắc tới gì, để cháu gọi bà ấy nói chuyện với dì nhé?”

Hai lão thái nói một hồi, Nhạc phu nhân không nhịn nổi xen mồm vào nói: “Dì à, dì phải dạy dỗ con trai dì đi, muốn mang Thanh Ti đi thì tốt xấu gì cũng phải nói với bọn con một tiếng chứ. May ông ta là con trai dì đấy nếu là con nhà người khác thì con đã đập chết từ lâu rồi.”

--- O ---

Chương 974: Muốn Giúp Mẹ Chồng Tương Lai Lắm

Yến Thanh Ti cố gắng nháy mắt với Nhạc phu nhân, nhưng bà đang nói quá hăng say nên hoàn toàn không nhìn thấy động tác nhỏ của cô.

"Dì Bội Uyển, con nói với dì, con đang nể mặt dì, nể mặt Thanh Ti mới không tìm ông ta tính sổ đấy. Ở đâu ra cái kiểu làm việc như thổ phỉ thế hả? May Thanh Ti đúng là con cháu nhà dì, nếu không phải con nhất định không tha cho ông ta đâu."

Nhạc phu nhân đã lên tiếng là không phanh lại được, lúc bình thường chỉ có Yến Thanh Ti và Nhạc Thính Phong là có thể cản lại. Nhưng mà bây giờ cả hai người bọn họ lại không ở đây, người Tô gia lại cưng bà đến tận trời, ai cản được bà?

Yến Thanh Ti thở dài, thật là muốn cúp máy quá đi mất! Cô muốn giúp mẹ chồng tương lai lắm, nhưng mà...

Yến Thanh Ti nghiêng đầu, giương mắt nhìn Hạ An Lan đang đi tới - Bác, xin bác giơ cao đánh khẽ!

Hạ lão thái ôm Thanh Ti cười nói: "Được rồi, về rồi dì dạy dỗ nó cho con, giúp con hả giận. A... vừa hay nó cũng tới đây rồi này, con không cần đi tìm nó đâu."

Nhạc phu nhân sửng sốt một chút, đây là có ý gì? Sau đó, bà nhìn thấy trong màn hình đã không còn là khuôn mặt của Hạ phu nhân với Yến Thanh Ti nữa.

Hạ An Lan cau mày, nhận lấy di động, nhàn nhạt nói: "Có chuyện gì?"

Nhìn khuôn mặt đột nhiên xuất hiện trên màn hình, Nhạc phu nhân nuốt vội một ngụm nước miếng, mẹ nó, đây là bị bắt gian tại trận à? Sao Thanh Ti không nói cho bà chứ?

Nhạc phu nhân làm bộ không nhìn thấy, tay quơ quơ hai cái, che ngực ho khan: "Khụ... cái đó... ai da, mẹ... vừa rồi... hình như con có chút cảm lạnh. Nhanh, nhanh lấy cho con ít thuốc cảm, ai da, con nhức đầu! Thanh Ti, bên này... bên này tín hiệu không tốt... không thấy con, à... ờ... bác đi uống thuốc đã..."

Nhạc phu nhân nói rồi vội vã ném di động xuống, ôm đầu chạy đi.

Yến Thanh Ti khúc khích cười, trêu Nhạc phu nhân thực quá vui, vừa rồi còn mạnh miệng như vậy, ấy thế mà nhìn thấy người thật đã bị dọa sợ chạy mất dép.

Tô lão thái bên kia thì không ngừng lắc đầu, bà nói: “Mi Mi nhà cô giờ vẫn cứ như trẻ con vậy, cả ngày chỉ biết làm trò cười cho người khác thôi, sắp đến tuổi bế cháu rồi mà mãi chẳng chịu lớn.”

Hạ An Lan lễ phép chào hỏi Tô lão thái một tiếng rồi đưa di động trả lại cho Hạ lão thái.

Hạ lão thái vẫn còn đang cười: “Như vậy tốt mà, có con gái bên cạnh tốt biết bao, Mi Mi đúng là rất đáng yêu.”

Tô lão thái nhìn bà bạn mình: “Nếu không phải tuổi tác đã lớn thì tôi còn muốn qua thăm bà, bà nói xem đã bao nhiêu năm không gặp nhau rồi...”

Lần này nếu không phải vì chuyện của Yến Thanh Ti, có khi hai người bọn họ chưa chắc có thể gặp lại.

“Đúng vậy, đã nhiều năm không gặp, tôi nhất định phải nói lời cảm ơn tới gia đình bà. Nếu không nhờ bọn họ thì sao bọn tôi tìm được Thanh Ti, nếu không đến chết tôi vẫn còn ôm tiếc nuối.”

“Đây là bà mạng lớn, phúc lớn...”

Hạ lão thái cầm tay Yến Thanh Ti, nói: “Đúng thế, phúc khí này đều nhờ Thanh Ti mang đến.”

Hai người đã nói chuyện cả buổi tối nên có chút mệt, hẹn lần sau nói chuyện tiếp rồi ngắt điện thoại.

Để di động xuống, Yến Thanh Ti lập tức kéo tay Hạ An Lan làm nũng: “Bác, bác Nhạc tốt lắm, là một người rất đáng yêu. Mặc dù tính tình bác ấy có hơi... không giống người bình thường, nhưng con chưa từng thấy ai tốt hơn bà ấy đâu. Bác đừng giận bác ấy được không, là bác ấy lo cho con nên mới nói như vậy.”

Hạ An Lan nhìn cô nói: “Bác của con là loại người đó sao?”

--- O ---

Chương 975: Chỉ Cần Nó Yêu Con Thật Lòng, Có Thể Chăm Sóc Con Cả Một Đời

Yến Thanh Ti quả quyết lắc đầu: “Không ạ, lòng bác có thể chứa cả thiên hạ, tuyệt đối không phải kiểu người nhỏ mọn.”

Hạ An Lan cười cười lắc đầu.

Hạ lão thái nhìn hai bác cháu, nụ cười ngày càng tươi, ánh mắt đầy ấm áp yêu thương, bà nói: “Lúc Mi Mi vừa mới ra đời, mẹ còn bế nó đấy. An Lan, con có nhớ không?”

Hạ An Lan cau mày: “Chuyện lúc mới có mấy tuổi, sao con nhớ được.”

Hạ lão thái cười: “Thoáng một cái... đã trôi qua nhiều năm như vậy. Vốn là muốn cùng Tô gia... Thôi, chuyện qua nhiều năm rồi không nói tới nữa.”

Yến Thanh Ti vội nói: “Bà ngoại, bà nằm đi, muộn lắm rồi, nên đi ngủ thôi.”

Yến Thanh Ti đỡ Hạ lão thái nằm xuống rồi đắp chăn cho bà.

Người già sao có thể so được với người trẻ, sau khi nằm xuống thì nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Yến Thanh Ti đứng ngoài cửa nói chuyện với Hạ An Lan, cô nói: “Bác cũng nên về thôi.”

“Tối nay để bác trông cho, bác bảo tài xế đưa con về nhà nghỉ ngơi.”

Yến Thanh Ti lắc đầu: “Không cần đâu ạ, buổi sáng bà ngoại không thấy con thì không dậy đâu. Điều kiện phòng bệnh cũng tốt, so với ở nhà cũng không khác mấy, tối nào con cũng nghỉ ngơi tốt mà bác.”

“Nếu không có gì thay đổi thì hai ngày nữa là có thể đưa bà ngoại về nhà rồi, lúc đó con cũng không cần vất vả như vậy nữa.”

“Con cũng không thấy vất vả, như thế này là tốt lắm rồi. Đúng rồi, bác... hai ngày nay thái độ của ông ngoại với Nhạc Thính Phong có chút xấu đi, bác biết tại sao không?”

Ngày bà ngoại vừa mới tỉnh, thái độ của ông ngoại vẫn rất tốt, còn nói là phải giúp bọn họ chuẩn bị hôn lễ, kết quả sang ngày thứ hai thì thái độ thay đổi hẳn, còn nói với cô chuyện hôn nhân phải thận trọng, điều này khiến Yến Thanh Ti luôn có cảm giác kỳ quái, sao thái độ lại biến nhanh như vậy?

Hạ An Lan xoa đầu Yến Thanh Ti một cái: "Yên tâm, không có chuyện gì đâu, chỉ cần nó yêu con thật lòng, đối xử tốt với con, chăm sóc cho con cả đời thì không ai có thể ngăn cản hai đứa. Còn về phần ông ngoại, bác sẽ lựa lời nói với ông."

Yến Thanh Ti cười nói: "Cám ơn bác, bác mau về nghỉ ngơi đi."

"Vậy bác về trước, bác để Ngự Trì ở lại đây trông nom, có chuyện gì lập tức báo cho bác biết đấy."

"Vâng, con biết rồi, tạm biệt bác."

Nhìn bóng lưng Hạ An Lan rời đi, nụ cười của Yến Thanh Ti nhạt đi một chút. Ông ngoại đột nhiên thay đổi thái độ nhất định là do có người ở sau lưng nói gì đó.

...

Hạ An Lan về đến nhà thì thấy Hạ Như Sương đang ngồi ngủ gật trên ghế salon, ông bước thẳng qua.

Hạ Như Sương nghe được tiếng bước chân thì tỉnh lại, vội vàng đứng lên: "Anh Lan, anh về rồi? Anh ăn tối chưa, để em làm cho anh chút thức ăn khuya nhé?"

"Không cần." Hạ An Lan không thèm dừng lại.

Hạ Như Sương đuổi theo: "Anh Lan, em chỉ lo lắng cho anh thôi. Mấy năm qua em luôn coi anh như anh ruột, bên cạnh anh không có người chăm sóc tử tế... em chỉ muốn làm nghĩa vụ của một cô em gái..."

Hạ An Lan đột nhiên dừng lại, lạnh lùng nói: "Em gái của tôi trước nay chỉ có một mình Tiểu Ái, tôi mong cô tự mình hiểu lấy thân phận của mình và cái gì không phải chuyện của cô đừng có chõ mũi vào. Chuyện của Thanh Ti không đến lượt cô hoa chân múa tay."

Du phu nhân sợ hãi lùi về sau: "Anh Lan, anh... có ý gì? Em... làm sao? Sao

đột nhiên anh lại nói như vậy? Không lẽ Thanh Ti đã nói gì với anh?”

Hạ An Lan xoay người lại nhìn bà ta bằng một ánh mắt lạnh lùng: “Cô hiểu cũng được, không hiểu cũng được, không quan trọng, tốt nhất cô nên cầu nguyện bản thân chưa táy máy gì.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 976: Trong Mắt Ông, Cách Bà Ta Lấy Lòng Chỉ Là Một Trò Cười

Hạ Như Sương chột dạ, sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch, môi run rẩy, ánh mắt đầy khổ sở đáng thương nhìn Hạ An Lan: “Anh Lan... anh... sao lại thế?”

Hạ Như Sương đỏ mắt nói: “Em... em thừa nhận, em có nói với chú một ít chuyện liên quan đến Nhạc gia, nhưng em cũng vì muốn tốt cho Thanh Ti thôi nên mới nói. Nó vẫn chỉ là một đứa trẻ, nhiều chuyện không thể hiểu rõ được. Hôn nhân là chuyện cả đời của con gái, sai một bước là hủy cả đời, em chỉ muốn giúp con bé được hạnh phúc thôi mà... Em không có ý tứ khác.”

Nhìn bộ dạng đau khổ của Hạ Như Sương, Hạ An Lan không có bất cứ phản ứng gì, ngược lại trong mắt ông chỉ có thêm lạnh lùng cùng vẻ không kiên nhẫn.

“Phải vậy không? Mục đích của cô là vì Thanh Ti? Đúng là nhìn không ra...”

“Anh Lan, em... em thật sự không có mục đích khác.”

Hạ Như Sương nhìn Hạ An Lan, trong mắt cố hiện vẻ hoang mang, đem tất cả sự tủi thân lộ ra trên mặt.

Hạ An Lan hời hợt nói: “Mấy chục năm trước, lúc cô mới đến nhà tôi, Tiểu Ái vẫn mới có hai ba tuổi. Hồi đó cha tôi thích một con chim họa mi, đột nhiên một ngày lại biến mất, người làm trong nhà nói thấy cô dắt Tiểu Ái đi xem, lúc ấy, cô nói như thế nào?”

Du phu nhân sắc mặt trắng bệch, mấy chục năm trước... khi đó, bà ta vừa mới tới Hạ gia, bà ta...

“Cô nói với cha tôi, Tiểu Ái cứ đòi xem bằng được nên cô lấy xuống cho nó.”

Tay Du phu nhân khẽ run lên, bà ta cố nở nụ cười nhưng cười không nổi: “Em... không nhớ rõ lắm. Chuyện mấy chục năm trước rồi sao anh lại đột nhiên nhắc tới? Tuy em không nhớ rõ nhưng mà... chúng ta đều biết Tiểu Ái rất nghịch ngợm, em ấy muốn xem nên em lấy xuống, chuyện đó... cũng rất bình thường mà.”

Hạ An Lan châm chọc cười một tiếng, nụ cười nhạt vô cùng, ngắn vô cùng, thậm chí ngay cả một giây cũng chưa tới.

Nhưng mà... nó giống như một cây gai, mạnh mẽ đâm vào lòng Du phu nhân, tay chân bà ta lạnh toát, trong lòng đầy bất an. Từ trước tới nay Hạ An Lan chưa bao giờ nói những lời vô nghĩa, hôm nay đột nhiên nói tới chuyện này, rốt cuộc là ý gì?

Hạ An Lan sâu xa nói: "Không nhớ được sao? Ha... nhưng tại sao tôi lại nhớ rất rõ ràng nhỉ? Chắc là cô vẫn không biết, lúc cô mở lồng thả con chim họa mi kia ra, tôi vẫn luôn đứng sau cô đấy."

Tức khắc, Du phu nhân có cảm giác hình như cả người bà ta như rơi vào hầm băng, cái lạnh lẽo thấu xương chui vào trong thân thể, lạnh đến run rẩy cả người.

Thì ra, từ lúc đó ông ta đã không thích bà. Nhiều năm như thế ông vẫn luôn nhớ rõ chuyện đó, thậm chí năm đó chính mắt ông thấy nhưng không hề nói gì cho đến tận bây giờ.

Nhiều năm qua, bà ta cố gắng lấy lòng ông, một mực cẩn thận, luồn cúi hiến vui vẻ, thì ở trong mắt ông ta chẳng khác gì một trò cười nhạt nhẽo.

Chờ Du phu nhân tỉnh táo lại, Hạ An Lan đã rời đi từ lúc nào không biết.

Hạ An Lan biết những đứa trẻ có xuất thân từ cô nhi viện đều trưởng thành sớm, ở thời điểm đó Hạ Như Sương mới chỉ là một đứa trẻ nên ông cũng không so đo gì. Nhưng ông biết, nếu bản tính một người đã là ích kỷ thì không thể nào sửa đổi được.

Sau khi Tiểu Ái xảy ra chuyện, bà ta càng cố tỏ ra ngoan ngoãn nghe lời, hiểu chuyện, thậm chí vô tình cố ý bắt chước Tiểu Ái thì càng khiến Hạ An Lan cảm thấy chán ghét.

Nếu như chỉ có mình Hạ An Lan, ông đã sớm đá Hạ Như Sương đi, nhưng cái chết của Tiểu Ái khiến cho ngôi nhà này chìm trong thống khổ quá sâu, Hạ Như Sương có thể giúp mẹ ông vơi bớt nỗi đau mất con gái nên ông vẫn luôn không tính toán gì với bà ta.

--- O ---

Chương 977: Ba Không Phải Muốn Tốt Cho Nó, Mà Đang Ép Nó Phải Rời Đi

Nhưng bà ta không nên vì để đảm bảo địa vị mình ở Hạ gia mà giở trò mèo với Yến Thanh Ti.

Mặc dù, coi như ông không thích Nhạc Thính Phong, nhưng thằng nhãi đó đúng là xuất sắc hơn với những người cùng lứa, so với Du Hí thì chênh lệch không phải chỉ một điểm, nó có năng lực và trách nhiệm. Từ cái cách nó đối xử với Yến Thanh Ti cho thấy nó là một người có năng lực, là một người có thể giao phó.

Bình thường Hạ An Lan cũng chẳng làm ra vẻ mặt vui vẻ hòa nhã gì với Nhạc Thính Phong, không phải vì ghét bỏ mà chỉ là muốn tạo chút áp lực cho Nhạc Thính Phong, để cho nó thấy, Hạ gia cũng không quá hài lòng với nó, để Nhạc Thính Phong có cảm giác cấp bách mà càng đối xử tốt với Thanh Ti hơn, càng cố gắng hơn để đạt được sự cho phép của bọn họ.

Ông không biết Hạ Như Sương nói gì với Hạ lão thái gia, nhưng mà cô ta tuyệt đối sẽ không nói sự thật, nhất định sẽ nói lệch đi. Người đàn bà này quỷ kế đa đoan, cũng rất hay làm bộ làm tịch.

Bà ta làm sao so sánh được với Yến Thanh Ti? Thanh Ti mới là đứa bé của nhà này, mới là người thân thực sự.

Thân thể Hạ Như Sương không ngừng run rẩy, hôm nay Hạ An Lan nói với bà ta những lời này, từng câu từng chữ đều có ý cảnh cáo, có phải ông ta đã bắt đầu đối với bà ta...

Hạ Như Sương cảm giác được một loại nguy cơ trước nay chưa từng có, bà ta run rẩy đi lên lầu, trở về phòng, đóng cửa lại liền lập tức gọi điện thoại.

...

Hạ An Lan gõ cửa phòng Hạ lão gia, Hạ lão gia còn đang gật gù chứ chưa đi ngủ.

Hạ An Lan tiến vào đỡ cụ dậy.

Cụ ngáp một cái: “Về rồi à? Con tới bệnh viện à?”

Hạ An Lan ngồi xuống: “Con vừa từ bệnh viện về. Ba, con có chút chuyện muốn nói.”

“Chuyện gì...”

“Chuyện của Nhạc gia...”

Hạ lão gia nói: “À, ra là chuyện này, ba cũng đang muốn nói với con chuyện này đây. Nhạc Thính Phong này... cha thấy thủ đoạn của nó quá mức âm độc, xem ra không hợp với Thanh Ti. Con xem chọn giúp Thanh Ti một anh tài khác đi.”

Hạ An Lan cau mày, sắc mặt không tốt: “Sao nó lại âm độc? Ai nói với ba là nó âm độc vậy? Lúc Thanh Ti mới về nước, một thân một mình không nơi nương tựa thì chính Nhạc Thính Phong ở bên cạnh con bé, cùng Thanh Ti vượt qua giai đoạn khó khăn kia. Tình cảm của hai đứa nó cũng không phải loại tình cảm đơn giản như mấy đứa con gái mới biết yêu. Bây giờ ba nói một câu không hợp thì có thể cưỡng ép tách hai đứa nó ra hay sao? Ba, ba coi Thanh Ti là cái gì? Chỉ bởi vì nó gọi ba một tiếng ông ngoại, ba liền có thể can thiệp vào hạnh phúc của nó sao?”

Lời của Hạ An Lan khiến Hạ lão gia có chút hốt hoảng: “Ba không phải đang can thiệp vào, ba vì muốn tốt cho Thanh Ti thôi. Nhạc Thính Phong có thể đối xử với cha ruột nó như vậy, nhỡ đâu sau này...”

Hạ An Lan một lần nữa cắt lời Hạ lão gia: “Chỉ vì một ít chuyện còn chưa điều tra rõ ràng đã vội vàng ra quyết định, ba là vì tốt cho Thanh Ti sao? Ba đang muốn ép nó rời đi thì có. Thanh Ti là đứa bé như thế nào, ba còn cần con nói sao? Nếu ba cưỡng ép tách hai đứa nó ra thì Thanh Ti sẽ nghe lời ba sao? Cho dù là bây giờ có nhận tổ quy tông thì nó cũng không cần phải nghe lời bất kỳ ai.”

Hạ lão gia hoảng hốt, vội vàng nói: “Ba... ba chỉ là muốn sau này Thanh Ti có được hạnh phúc thôi, ba không nghĩ nhiều như thế...”

Hạ An Lan than thở một tiếng: “Ba, ba lớn tuổi rồi, lỗ tai cũng mềm, nhưng ba phải hiểu rõ, những lời không nên nghe thì đừng nghe. Cái nhà này khó khăn lắm mới có một chút tiếng cười, ba đừng phá nát nó.”

“Ba dĩ nhiên không nghĩ như thế, ba chỉ mong cháu gái duy nhất của ba có thể hạnh phúc.”

“Ba với mẹ ân ái cả đời, vậy chắc ba cũng hiểu rõ nhất, kết hôn thì phải kết hôn với người mình yêu mới có thể hạnh phúc, hai người chẳng phải là ví dụ tốt nhất sao.”

--- O ---

Chương 978: Không Thể Để Yến Thanh Ti Cướp Đồ Của Con Trai Ta

Hạ lão gia trầm mặc một chút: “Nhưng ba cũng không giống Nhạc Thính Phong.”

Hạ An Lan suy nghĩ một chút, nói: “Con cảm thấy Nhạc gia rất tốt, người nhà cũng đơn giản, không có mấy chuyện lục đục với nhau như những thế gia hào môn khác. Hơn nữa... người bị nhốt trong ngục kia là giả mạo, chuyện này là ân oán của Nhạc gia với một nhà khác, tại bữa tiệc đó bọn họ bị người ta tính kế hãm hại. Năm ngoái Nhạc Bằng Trình đã chết ở nước M rồi, ả đàn bà đi theo ông ta ba mươi năm cũng đã khai như thế. Điều này... có phải Hạ Như Sương không nói với ba phải không?”

Hạ lão gia kinh ngạc: “Thật sao?”

Hạ An Lan nói tiếp: “Nếu như Nhạc Thính Phong có vấn đề, còn cần ba phải ý kiến sao?”

Hạ lão gia sửng sốt, lúc này ông mới nhận ra, quả thật nếu như Nhạc Thính Phong có vấn đề thì Hạ An Lan đã sớm xử lý rồi.

“Ai, xem ra ba hồ đồ thật rồi. Như Sương cũng thật là... sao lại không nói với ba những chuyện này chứ?”

Hạ An Lan nghe thấy cái tên Như Sương, ánh mắt lại lạnh xuống: “Ba, Như Sương có ý đồ gì con cũng không muốn nói, nhưng về sau ba nên cách xa cô ta một chút. Dù sao thì cô ta cũng không phải người trong nhà, chuyện của Nhạc Thính Phong cho thấy rõ ràng cô ta muốn phá hư giữa chừng.”

Hạ lão gia lắc đầu một cái: “Con đừng nói Như Sương tệ như vậy. Ba biết tính con bé vốn cẩn thận, có lẽ nó có cảm giác không an toàn thôi. Lúc còn bé từng bị cha mẹ vứt bỏ nên trong lòng có chút bất an, nó sợ sau khi Thanh Ti về thì mọi người sẽ xem nhẹ nó. Chúng ta nhìn nó lớn lên, mặc dù nó có chút tư tâm, nhưng làm người ai lại không có tư tâm cơ chứ? Điều này cũng bình thường mà. Bản tính nó cũng hiền lành, đối với ba và mẹ cũng rất hiếu thuận, hơn nữa nó với ba chuyện Nhạc Thính Phong cũng không có ác ý, là do ba nghĩ nhiều thôi.”

Hạ An Lan không lên tiếng, Hạ lão gia nói những lời này khiến ông có cảm

giác hình như ông đã xem nhẹ một số chuyện.

Hạ lão gia hỏi: “Sao vậy, nãy giờ sao không nói gì? Đang nghĩ gì vậy?”

Hạ An Lan nhẹ giọng nói: “Con đang nghĩ, có phải những năm nay con đã bỏ qua một ít chuyện con cho rằng không thể nào xảy ra hay không?”

Hạ lão thái gia nói: “Chuyện gì?”

“Hy vọng chỉ là con nghĩ nhiều thôi. Ba, ba nghỉ ngơi cho khỏe đi, con về phòng.”

...

Khủng hoảng trong lòng Hạ Như Sương chẳng những không bớt đi mà ngược lại còn ngày càng nghiêm trọng.

Trằn trọc trở mình đến nửa đêm, bà ta vẫn không ngủ được.

Cuối cùng Hạ Như Sương bò dậy, gọi cho chồng: “Ông à, ông cho người đưa Du Hí tới đây... Đúng, ngay bây giờ lên đường đi.”

“Nhưng mà chân Du Hí không phải mới gãy sao?”

Du phu nhân nói: “Có gãy chân cũng phải qua, ông mau lên một chút, cho người lái xe đưa nó tới đây.”

Hai ngày trước Du phu nhân có hạ lệnh cho người đưa Du Hí tới Dung Thành, nhưng anh ta lại giả bộ ngã, sau đó ôm chân kêu đau rồi được đưa vào bệnh viện, lại nhét cho bác sĩ một cọc tiền để ông ta bó thạch cao cho mình, nói là gãy chân, như vậy mới thoát được.

Nhưng bây giờ Du phu nhân đã không có thời gian chờ cho chân anh ta tốt lên.

Du tiên sinh nghi ngờ hỏi: “Bên chỗ bà xảy ra chuyện gì sao?”

“Không sao, chỉ là lão thái thái đã tỉnh lại, muốn gặp nó.”

“Vậy chờ trời sáng không được sao?”

Hạ Như Sương hít sâu một hơi, nói: “Không được, bây giờ đưa nó tới luôn

đi. Hạ gia tìm được cháu ngoại rồi, tôi... không thể để cô ta cướp địa vị của Du Hí được, ông hiểu không?”

“Như vậy sao? Được, vậy tôi cho người đưa nó qua.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 979: Đây Là Nhà Bà Ta Mà Lại Đuổi Bà Ta Đi

“Ngày mai tôi phải gặp được nó.”

“Được.”

...

Trời mới sáng, Hạ An Lan đã rời khỏi nhà.

Hạ lão gia nhìn thấy Du phu nhân đi từ trên lầu đi xuống, đôi mắt bà ta sưng đỏ liền cau mày hỏi: “Sao mắt lại sưng như thế?”

Du phu nhân ngồi xuống, nói: “Đêm qua con ngủ không ngon, lúc nãy rửa mặt bị bọt sữa rửa mặt bắn vào trong mắt.”

Hạ lão gia gật gật đầu, cũng không hỏi thêm.

Du phu nhân có chút kinh ngạc, ấy thế mà Hạ lão gia lại không hỏi tiếp.

Bữa sáng qua đi, Hạ lão gia cũng không hỏi han gì thêm, điều này khiến tâm tình Du phu nhân có chút loạn.

Đặt đũa xuống, Hạ lão gia nói: “Nhạc Bằng Trình trong tù kia từ lâu đã được xác nhận là kẻ giả mạo, sao con không nói cho chú?”

Đôi đũa Du phu nhân rơi xuống đất, vẻ mặt kinh ngạc: “Đã xác nhận là giả mạo sao? Con... không biết. Lúc trước là Du Hí nói cho con, con còn nghĩ đến bây giờ còn chưa điều tra rõ, không trách ngày hôm qua anh Lan lại nói...”

Du phu nhân vờ như ý thức được mình không nên nói đến Hạ An Lan, dừng một chút rồi tỏ vẻ hối lỗi nói: “Chuyện này là con sai, không nên nói linh tinh. Con đúng là... có lòng lại làm không nên hồn. Chú, con cũng không có cố ý.”

Hạ lão gia lắc lắc đầu: “Được rồi, đừng tự trách mình nữa. Dẫu sao con cũng có lòng tốt, nhưng sau này những chuyện chưa rõ ràng thì đừng tùy tiện nói cho người khác. Chú không trách con, nhưng người khác sẽ nghĩ con đang

cố ý vu vạ cho người ta."

Hạ lão gia trước nay đối xử với Hạ Như Sương vẫn rất tốt, cũng rất tin tưởng bà ta, hôm nay là lần đầu tiên trong đời ông lão dùng giọng nghiêm khắc như thế nói với bà ta.

Trong nháy mắt, Du phu nhân rơi nước mắt, quơ tay lia lịa: "Chú... con không có... thật không có như vậy. Chú nhìn con từ bé đến lớn, đều biết con không có lá gan làm những chuyện như vậy mà... Con thật tâm lo cho hạnh phúc của Thanh Ti, nếu chỉ như thế mà bị hiểu lầm, vậy con..."

Hạ lão gia nhìn bà ta khóc có chút phiền lòng, cắt lời bà ta: "Được rồi, được rồi... cũng không ai nói con cái gì, con đã ngần này tuổi rồi, có những lời phải giữ trong lòng. Chắc gần đây con có chút mệt mỏi, hôm nay ở nhà nghỉ ngơi, hai ngày nữa không có chuyện gì thì quay về đi. Con đã là người nhà họ Du rồi, cứ mãi ở bên này cũng không tốt lắm."

Hạ lão gia nói xong bèn đứng lên, chắp tay rời đi, cũng không cho Du phu nhân cơ hội nói gì.

Du phu nhân ngồi đó bất động một hồi lâu, bà ta ngay cả khóc cũng không khóc được.

Về, lại bảo bà ta về? Nơi này cũng là nhà của bà ta, thế mà ông ấy lại đuổi bà ta đi?

Bàn tay Du phu nhân đặt ở trên đầu gối từ từ siết chặt.

...

Tiêu Phòng Điện phát sóng ngày đầu tiên có tỷ lệ người xem là 1.86, không quá cao nhưng cũng không quá thấp, mấu chốt là phản hồi của người xem trên mạng không tính là kém, chỉ cần kịch bản không có vấn đề thì tỷ suất người xem chắc chắn sẽ chỉ cao lên chứ không giảm đi.

Bản thân Yến Thanh Ti là người có nhiều tranh cãi, hình ảnh Chiêu Quý Phi cao quý, lạnh lùng, lại xinh đẹp nhanh chóng chiếm lĩnh cộng đồng mạng, phản diện trong tất cả các vai phản diện, mới ra đến tập 2 đã chỉnh chết một Tài nhân.

Trên mạng bây giờ toàn hình chế của Yến Thanh Ti, ngay cả meme cũng có luôn.

Yến Thanh Ti cầm di động, mở những meme cho Hạ lão thái xem.

“Bà ngoại nhìn xem, con nổi tiếng chưa? Có rất nhiều người khen con diễn xuất tốt đây này. Thế này thì con lại tiến gần tới vị trí ảnh hậu một bước nữa rồi.”

Trên mạng hầu như đều khen ngợi diễn xuất của Yến Thanh Ti, có một phần nhỏ lại chê bai, nhưng mà số người chê đều là acc mới, xem ra là có ai đó thuê thủy quân*.

*Thủy quân: ám chỉ những người chuyên chê bai bới móc người khác, tương đương với cụm từ anh hùng bàn phím. (Thủy = phun nước bọt)

Chẳng qua là mấy chuyện này từ trước đến nay Yến Thanh Ti đều không thèm quan tâm, dù sao cô cũng quen bị người ta bôi đen, nói xấu quen rồi.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 980: Anh Người Gặp Người Thích, Ai Ghét Nổi Anh Chứ?

Hạ lão thái cầm di động mà vui vẻ tới nỗi mắt cong thành hai đường chỉ: "Đúng thế, bà ngoại tin con sẽ thành công mà."

"Chờ con thành ảnh hậu, bà ngoại nhất định phải ngồi dưới nhìn con lên sân khấu nhận giải thưởng."

"Được..."

Không bao lâu sau thì Nhạc Thính Phong tới, Yến Thanh Ti nhìn ra anh có chút gì là lạ bèn hỏi: "Sao vậy?"

Anh thấp giọng nói: "Mới nãy vừa gặp được ông ngoại ở bên ngoài."

"Sau đó thì sao? Bị ăn mắng?"

Nhạc Thính Phong lắc đầu: "Không có nha, thậm chí thái độ với anh còn rất tốt. Cũng bình thường thôi, anh đây người gặp người thích, sao ông lại không thích anh cho được? Mấy ngày trước chắc chỉ là ảo giác thôi?"

Yến Thanh Ti...

Tối qua cô mới nói với Hạ An Lan chuyện thái độ của ông ngoại với Nhạc Thính Phong thì hôm nay đã có biến hóa, xem ra hẳn là bác đã nói chuyện với ông, quả nhiên là có tác dụng.

Ban ngày, Nhạc Thính Phong ở bệnh viện chăm sóc Hạ lão thái với Yến Thanh Ti, trời tối thì bị đuổi về khách sạn.

Hạ An Lan có một hội nghị khẩn cấp nên không tới được, nhưng Hạ Như Sương lại tới.

Hạ Như Sương cười nói: "Mấy ngày nay Thanh Ti vẫn luôn ở bên chăm sóc cô khiến phận làm bác như con thấy xấu hổ quá! Mấy chuyện này... vốn nên là do con làm, kết quả lại để một đứa bé như Thanh Ti làm thay. Thanh Ti, hôm nay để bác trông bà ngoại cho, cháu về nghỉ ngơi một chút."

Hạ lão thái kéo tay Yến Thanh Ti cười nói: "Còn khách sáo với Thanh Ti

làm gì, đây là cháu gái của cô, đương nhiên cô chỉ muốn mình nó thôi, ai cũng không cần.”

Khóe miệng Hạ Như Sương giật một cái, dịu dàng nói: “Cô à, Thanh Ti cũng mệt mỏi rồi, cô nhìn xem, nó cũng gầy luôn đi rồi này. Hôm nay để Thanh Ti ngủ sớm một chút, tối nay con với Thanh Ti cùng ở lại trông cô có được không?”

Hạ lão thái không thèm nhìn Hạ Như Sương, nâng tay xoa xoa mặt Yến Thanh Ti, nói: “Thanh Ti nhà chúng thật sự là hơi gầy. Bác con cũng thật là còn không biết tìm đầu bếp tốt một chút. Đợi bà ngoại xuất viện sẽ làm đồ ăn ngon cho con.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Vâng ạ, con chờ đồ ăn do bà ngoại làm.”

Hạ Như Sương đứng ở một bên nhìn hai người, từ đầu tới cuối hai người họ đều không nhìn bà ta lấy một cái. Loại cảm giác bị bài xích, bị coi nhẹ này khiến cho bà ta hít thở không thông.

Yến Thanh Ti liếc mắt qua Hạ Như Sương một cái, còn chưa đi à, xem ra tối nay bà ta nhất định ở lại? Cô nhún vai, chẳng sao, ở thì ở đi, dù sao ở đây cũng có hai cái giường, chẳng có chỗ cho bà ta đâu.

Chờ Hạ lão thái ngủ say, Yến Thanh Ti càng không thèm phản ứng lại Hạ Như Sương, nằm thẳng lên một cái giường khác.

Kết quả, không bao lâu sau, cô còn chưa ngủ được thì đã thấy Hạ Như Sương nằm bò ở mép giường ngủ say. Khóe miệng Yến Thanh Ti khẽ giật một cái, như thế này mà còn đòi tới gác đêm sao?

Hừ hừ, xem ra lúc trước, khi bà ngoại còn chưa tỉnh thì bà ta ở đây trông nom cũng là ngủ nguyên một đêm đi?

Yến Thanh Ti lấy điện thoại ra, thấy có mấy tin nhắn, của Miên Miên, Tiểu Từ, chị Mạch với Nhạc phu nhân, họ đều hỏi tình hình cô thế nào, Yến Thanh Ti trả lời từng cái một.

Cùng bọn họ tán gẫu nửa ngày, thông qua Quý Miên Miên biết được vụ án của Diệp Thiều Quang có thể có chút khó xử lý, bởi Diệp Kiến Công đã mua chuộc một y tá ở bệnh viện để cô ta làm giả nhân chứng, nói nhìn thấy Diệp Thiều Quang trộm dao giải phẫu. Nhưng may mà Hạ Lan Phương Niên là một luật sư giỏi, đã thu xếp cho Diệp Thiều Quang ra bên ngoài chữa bệnh,

hiện tại Diệp Thiều Quang đang chờ ở bệnh viện.

Yến Thanh Ti hơi lo lắng nhưng Quý Miên Miên lại an ủi cô, nói không có chuyện gì, dù sao cả Diệp Thiều Quang với Hạ Lan Phương Niên đều vô cùng tự tin, bọn họ cũng không quá lo lắng về chuyện này.

Yến Thanh Ti thở phào, nếu như vậy hẳn Hạ Lan Phương Niên đã có nắm chắc rồi.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 981: Chú Đẹp Trai Nửa Đêm Trèo Cửa Sổ

Yến Thanh Ti buông điện thoại xuống, chuẩn bị đi ngủ. Một lúc sau, khi cô đang dần thiếp đi bỗng láng máng nghe thấy có tiếng động ở phía bên ngoài cửa sổ.

Yến Thanh Ti mở mắt, ngồi dậy, thấy có một người đang bò từ cửa sổ vào làm cô sợ tới nỗi suýt chút nữa thì hét ầm lên, may là người nọ còn cầm đèn chiếu sáng mặt lên.

Nhìn thấy gương mặt đó, Yến Thanh Ti vội đưa tay bịt miệng lại, cô trợn tròn mắt. Chú... sao chú lại tới đây?

Yến Thanh Ti theo bản năng ngoảnh lại nhìn Du phu nhân, thấy bà vẫn đang nhắm mắt, cô rón rén xuống giường, cẩn thận mở cửa.

Du Dực nhảy từ ngoài cửa vào, Yến Thanh Ti kinh ngạc nhìn ông, không dám nói gì, đánh mắt hỏi: Sao chú lại tới đây?

Đã rất nhiều ngày cô không có tin tức gì của Du Dực rồi, lúc trước cô có gửi tin nhắn hỏi thăm nhưng ông cũng không trả lời.

Du Dực ra dấu im lặng, sau đó chỉ tay về phía Du phu nhân.

Ông đi tới trước sofa, lấy điện thoại trong túi bà ta ra.

Yến Thanh Ti nhìn ông khó hiểu!

Du phu nhân bỗng động một cái, Yến Thanh Ti giật mình, cô vội chỉ tay vào nhà vệ sinh bảo Du Dực vào đó.

Ông gật đầu rồi lẻn vào trong đó.

Yến Thanh Ti thấy Du phu nhân như sắp tỉnh dậy thật, mà cô cũng không còn thời gian để quay lại giường của mình nữa, nên cô nhanh chóng cúi xuống làm động tác đắp lại chăn cho bà ngoại, sau đó vươn tay sờ lên trán bà.

Sau khi chắc chắn Du phu nhân đã tỉnh, cô mới đứng thẳng dậy, ngoảnh lại, quả nhiên thấy Du phu nhân đang nhìn cô với ánh mắt kỳ lạ. Nửa đêm nửa

hôm, thấy người ta nhìn mình như vậy, Yến Thanh Ti không khỏi rét run lên, cảm giác cứ như nửa đêm gặp phải ma vậy.

Nhưng ngay sau đó, cô thấy ánh mắt Du phu nhân thay đổi, bà ta nhìn cô rất dịu dàng và hiền hòa.

Yến Thanh Ti hỏi: "Cháu làm bác tỉnh à?"

"Không, sao cháu lại tỉnh rồi?"

"Cháu muốn đi toilet."

Du phu nhân cười, bà ta cũng đi về phía nhà vệ sinh. Yến Thanh Ti siết chặt tay, lúc bà ta đi tới trước cửa, cô nói: "Bồn cầu bị tắc rồi..."

Du phu nhân dừng lại, sau đó liền ra ngoài.

Yến Thanh Ti thở phào, Du Dực đi từ nhà vệ sinh ra, nhét vội điện thoại vào túi Du phu nhân.

Không đợi cô kịp mở miệng, Du Dực nhìn ra cửa, vội nói: "Chú biết con định hỏi gì, nhưng giờ chú không có thời gian để giải thích với con. Thanh Ti, con phải nhớ kỹ, sau này mỗi khi ở bên cạnh bà ta, lúc nào con cũng phải đề phòng, biết chưa?"

Tim Yến Thanh Ti thắt lại: "Có phải chú đã tra ra được điều gì rồi đúng không?"

"Tạm thời vẫn chưa, chú vẫn đang chứng thực các nghi ngờ của chú. Sau khi tra ra, nhất định chú sẽ nói với con, đừng cho ai biết việc chú tới đây."

Yến Thanh Ti gật đầu.

"Chắc trời sáng Du Hí sẽ tới, con chuẩn bị đi."

Yến Thanh Ti gật gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Du Dực xoa đầu Yến Thanh Ti, ông nói: "Con nhớ chăm sóc, bảo vệ mình cho tốt, dù có ở Hạ gia cũng tuyệt tối không được tin rằng mình không có bất cứ nguy hiểm gì. Nói cách khác, hiện tại mới là lúc con tiến gần với nguy hiểm nhất."

“Vâng, con biết rồi, chú... cũng phải cẩn thận đấy.”

“Con bé ngốc này, sao chú lại có chuyện gì được chứ, mối thù của mẹ con vẫn chưa xong, sao chú nỡ xảy ra chuyện gì được? Chú đi đây.”

Yến Thanh Ti thấy Du Dực lại nhảy khỏi cửa sổ, nhanh chóng biến mất sau màn đêm. Ông đến vội vàng, đi cũng vội vàng, nhưng chỉ vài câu nói ngắn gọn của ông cũng khiến Yến Thanh Ti khó lòng mà bình tĩnh trở lại.

Cô đứng trước cửa sổ nhìn một hồi, lặng lẽ thở dài rồi đóng cửa lại.

Ngoảnh lại, cô đối diện với đôi mắt từ ái kèm theo chút ý cười, Yến Thanh Ti run lên, cô run rẩy gọi một tiếng: “Bà ngoại, bà... tỉnh... rồi... ạ...?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 982: Những Người Khác Bà Đều Không Quan Tâm

Lão thái đưa tay ra với Yến Thanh Ti: "Qua đây, qua nằm với bà một lúc nào."

Yến Thanh Ti thấy bồn chồn, cô nuốt nước bọt, bước từng bước tới, gọi một tiếng: "Bà ngoại!"

Rốt cuộc, Hạ lão thái tỉnh dậy từ lúc nào, bà thấy được những gì rồi?

"Nào, nằm xuống, để bà ôm con." Lão thái cười ha ha rồi vươn tay ra.

Yến Thanh Ti ngồi xuống cạnh giường rồi từ từ nằm xuống. Giường bệnh của bà to hơn giường đôi phổ thông một chút, cô nằm xuống cũng không chiếm nhiều diện tích.

Hạ lão thái ôm chặt lấy Yến Thanh Ti, giống như rất nhiều năm về trước khi bà dỗ dành con gái mình vậy. Bà nhẹ nhàng nói: "Lúc phẫu thuật xong bị hôn mê, bà đã nghe thấy tiếng của con rồi, khi ấy trong đầu bà chỉ có một tia ý thức, bà phải tỉnh lại, bà phải được nhìn thấy con... dù có chết, bà cũng phải mở mắt ra nhìn con rồi mới được chết. Lần đầu nhìn thấy con, bà đã có cảm giác đây chính là con cháu của gia đình này, chẳng cần bất cứ điều gì để chứng minh, vì ánh mắt của con giống y hệt với mẹ con vậy, đẹp đẽ và trong sạch..."

Mắt Yến Thanh Ti cay xè, sống mũi cũng cay cay, cô muốn nói nhưng cổ họng như bị cái gì đó chặn lại, không phát ra được âm thanh.

Giọng lão thái thái có chút khàn, âm lượng cũng không cao, bà lại nói: "Bà già rồi, tuổi tác đã cao, cũng chẳng biết sống được thêm bao năm nữa. Bà cũng không quản được nhiều, mà cũng chẳng muốn quản, người khác với bà thế nào cũng không sao, bà chỉ mong con có thể sống thật tốt. Trước đây bà không thể bảo vệ được mẹ con, khiến con còn nhỏ tuổi mà đã phải chịu bao khổ cực ở bên ngoài. Cả đời này bà không nợ bất cứ ai, bà chỉ nợ con và mẹ con. Bà chỉ muốn khi bà còn minh mẫn, còn có thể sống, có thể cho con hết mọi thứ bà có, đều cho con hết... Trong mắt bà, con là tốt nhất..."

Yến Thanh Ti cảm thấy nước mắt cô rơi xuống, cô gọi một tiếng: "Bà ngoại..."

Tay lão thái thái dừng lại, bà lại mê man rồi ngủ thiếp đi.

Yến Thanh Ti nằm im một lúc, có lẽ bà đã nghe thấy cuộc trò chuyện giữa cô và Du Dực. Bà không hỏi gì, bà nói tới một số chuyện khác, thật ra là muốn nói với Yến Thanh Ti, dù cho cô có làm gì đi chăng nữa thì cô vẫn là cháu ngoại của bà, còn những người khác bà đều không quan tâm, bà chỉ muốn thấy Thanh Ti của bà sống thật tốt là được.

Cô sợ sẽ nằm đè lên cánh tay bà nên lại nhẹ nhàng ngồi dậy.

Vừa ngồi dậy, cô đã thấy Du phu nhân bước vào.

Yến Thanh Ti không biết bà ta vừa vào hay đứng chờ ở ngoài một lúc rồi mới vào, có điều cũng chẳng sao.

Du phu nhân liếc nhìn cô, ánh mắt bình tĩnh nhưng lại khiến Yến Thanh Ti cảm thấy khó chịu.

Bà đi tới trước cửa sổ nói: "Cửa sổ sao không đóng chặt lại thế này, bác nhớ là đóng vào rồi cơ mà?"

Yến Thanh Ti bĩu môi, cô nói nhỏ: "Cháu mở ra cho thoáng một tí, nửa đêm bác không ngủ đi còn nhìn cửa sổ làm gì? Bà ngoại vừa tỉnh xong lại ngủ rồi, bác đừng nói lớn tiếng quá, bà lại tỉnh mất."

Du phu nhân đi tới nhấc túi lên rồi lại nằm xuống chiếc sofa đôi.

Yến Thanh Ti còn tưởng bà sẽ không nói gì nữa, không ngờ bà ta lại lạnh lùng nói: "Trẻ tuổi mà thủ đoạn cũng cao siêu đấy."

Yến Thanh Ti nằm về chiếc giường nhỏ bên cạnh, cô chậm rãi nói: "Quá khen rồi, có điều có thể thừa nhận việc tôi cao tay thì xem ra bà cũng không phải dạng vừa đâu."

Du phu nhân lại nói: "Cô đừng tưởng mọi người đều người ngu, lừa được nhất thời không lừa được cả đời."

Yến Thanh Ti cười ha hả, cuối cùng cô cũng không cần phải giả bộ nữa rồi, có cần phải lật bài với bà ta luôn không đây?

Người đàn bà này quá nham hiểm và độc địa, biết cô không dám náo loạn trong phòng bệnh nên mới cố tình khiêu khích cô đây mà.

--- O ---

Chương 983: Đừng Mơ Tới Việc Quấn Lấy Thanh Ti Nhà Tôi Nữa

Tiếc là nếu ngay đến trình độ này mà cô còn không nhẫn nhịn nổi vậy thì thật sự uổng công bấy lâu nay cô lăn lộn trong giới giải trí rồi.

Yến Thanh Ti cười ha hả, nhỏ giọng nói: "Haizz, bà nói đúng lắm, là giả thì chính là giả, vĩnh viễn cũng đừng nghĩ tới việc thay thế được ruột thịt. Một con vịt xấu xí sở dĩ biến thành thiên nga trắng là vì từ trong xương cốt của nó có dòng máu của thiên nga, nhưng có con vịt dù hồi nhỏ có giống thiên nga đến thế nào thì lớn lên cũng không thể trở thành thiên nga được, dù cho có bị quăng vào đám thiên nga, thì vẫn chỉ là con vịt xấu xí thôi. Chim trĩ mà đòi thành phượng hoàng, chuyện cổ tích vĩnh viễn sẽ không thể trở thành hiện thực được đâu."

Yến Thanh Ti đảo mắt nhìn Du phu nhân: "Khi còn trẻ thích mơ mộng, nhưng già rồi vẫn phải đối mặt với hiện thực đi chứ."

Du phu nhân siết chặt tay: "Những kẻ càn rỡ, điên cuồng trên thế gian này trước giờ đều không sống được bao lâu đâu."

Yến Thanh Ti lật người nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài hình như có mưa, nước mưa rơi tí tách đập vào cửa, ở Dung Thành cứ nói mưa là mưa luôn được.

Cô đứng dậy, khép chặt khe cửa lại, quay lại nói: "Nói cũng đúng, người có ý đồ gây rối sớm sẽ bị người ta vạch trần bộ mặt xấu xí ra thôi!"

Du phu nhân nắm chặt tay, không nói thêm câu gì nữa, cả căn phòng chìm vào im lặng.

Lão thái thái hình như ngủ rất sâu, tiếng của hai người cũng không khiến bà tỉnh dậy.

Tiếng mưa rơi rả rích ngoài cửa, khiến người nghe có cảm giác buồn ngủ theo.

Yến Thanh Ti nằm trên giường, nhìn trần nhà.

Trong đầu cô nghĩ tới rất nhiều chuyện, Du Dực lấy điện thoại của Du phu

nhân làm gì, ông đang nghi ngờ gì đây?

Cả đêm Yến Thanh Ti ngủ không ngon, cô liên tục mơ, trong giấc mơ là những hình ảnh khi cô còn nhỏ cho tới khi lớn rồi tới khoảng thời gian ba năm ở nước ngoài, tựa như hồi tưởng lại chính mình trong quá khứ vậy.

Cô không dám ngủ quá say, cô rất đề cao phòng bị với Du phu nhân.

Nếu Du Dực đã nói phải đề phòng người phụ nữ này thì sao cô có thể ngủ yên trong khi đang ở cùng một phòng với bà ta được chứ?

Yến Thanh Ti mê man cố gắng trụ tới khi trời tờ mờ sáng mới thật sự chìm vào giấc ngủ.

...

Thế nhưng, Yến Thanh Ti ngủ chưa được bao lâu đã tỉnh lại, cô bị người ta làm ồn nên tỉnh, bên tai cứ nghe thấy âm thanh gì đó rất to, ồn đến nỗi khiến cô rất khó chịu, đầu đau như muốn nứt ra.

Yến Thanh Ti kéo chăn chùm lên đầu, âm thanh đó vẫn có thể chui vào, trong khi cô lại là một người có tính gắt ngủ rất nặng.

Bị ồn tỉnh rất dễ cáu, cô từ từ ngồi dậy, quát lên: "Ồn cái gì mà ồn, phiền chết đi được."

Lão thái thái ngồi bên đó sắc mặt rất kém, cau mày nói: "Đã liên tục nhắc mấy người nhỏ tiếng rồi, làm Thanh Ti tỉnh rồi kia kìa?"

Bà nhẹ nhàng nói: "Thanh Ti, ngoan, con nằm xuống ngủ tiếp đi, bà ngoại bảo họ ra ngoài."

"Không cần đâu ạ!" Yến Thanh Ti nhìn đôi mẹ con ngồi cạnh giường, nhếch mép cười lạnh: "Ôi, tôi còn tưởng ai, hóa ra là Du thiếu gia à."

Du Hí thấy Yến Thanh Ti thì muốn chết lắm rồi. Anh ta bị ép tới đây, vừa xuống xe đã bị mẹ nhéo tai kéo đến trước mặt lão thái thái, ép anh ta nhất định phải nịnh bà. Trước khi Yến Thanh Ti ngồi dậy, anh thật sự không biết người nằm trên chiếc giường bên cạnh là cô.

Nếu sớm biết là Yến Thanh Ti, có phải đập đầu chết anh cũng sẽ không tiến vào.

Sắc mặt Du phu nhân không tốt, lão thái thái cũng chẳng thân thiết gì với Du Hí nhiều mà còn bảo bọn họ ra ngoài, bà ta vội cười nói: “Thanh Ti, đây là anh họ cháu. Du Hí, sau này con phải yêu thương em gái mình đấy, biết chưa?”

Yến Thanh Ti cười ha ha: “Du phu nhân, lời này cháu không dám nhận rồi, cái loại anh họ kiểu này, cháu sợ không có phúc nhận để đâu.”

Bên ngoài truyền tới một tiếng kinh hô, Nhạc Thính Phong cười như không cười nói: “Ồ, ai đây? Suýt chút nữa tôi không nhận ra rồi đấy! Sao không đi bao minh tinh với người mẫu mà lại chạy tới đây vậy? Này, đừng nghĩ tới việc quấn lấy Thanh Ti nhà tôi không chịu buông nữa nhé, lần này nếu anh còn không chịu ăn năn hối hận, tôi sẽ không nể mặt nữa đâu.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 984: Trùng Hợp Ghê, Đúng Là Duyên Số!

Du Hí run mạnh lên một cái, cảm giác như đất đá trong lòng nở hết ra, thầm chửi một câu: Con mẹ nó, nếu biết đã gặp Yến Thanh Ti và Nhạc Thính Phòng ở đây, anh ta thà bị đâm chết ngoài đường còn hơn. Tình cảnh này đúng là khó xử chết đi được!

Da đầu Du Hí tê rần, cười gượng mấy tiếng: "Hôm nay tôi tới đây là để thăm bà ngoại, không ngờ... lại có quan hệ anh em họ... với cô Yến đây, thật đúng là... trùng hợp quá... trùng hợp thật đấy..."

Du Hí cảm thấy toàn thân khó chịu, cả người đều đau nhói. Hồi Yến Thanh Ti hỏi anh ta về sợi dây chuyền, anh ta cũng từng nghĩ tới chuyện này rồi, gì cũng được miễn là đừng có quan hệ gì với nhau.

Kết quả, kết quả... không ngờ giờ chuyện này lại thành sự thật.

Hiện tại Du Hí chỉ nghĩ tới một chuyện, chính là những ngày tháng sau này, vào những dịp lễ tết hàng năm, anh ta đều sẽ phải gặp mặt cô em họ này...

Mà bây giờ chỉ cần nhìn thấy Yến Thanh Ti, anh ta lại nghĩ tới việc bị cô đẩy từ trên tầng xuống, rơi vào bụi cây, cái cảm giác cả người bị gai đâm thật quá kinh khủng.

Giờ mọi người còn chưa biết ân oán giữa anh và Yến Thanh Ti khi đó, nếu biết rồi...

Du Hí cười hềnh hệch một tiếng, cũng không biết ông bác kia sẽ xử lý anh thế nào nữa.

Lão thái thái vẫy tay bảo Nhạc Thính Phong tới bên bà: "Thính Phong, vừa rồi con nói gì thế, bà không nghe rõ, con nói lại cho bà ngoại nghe xem nào?"

Du phu nhân vội nói: "Cô à, lũ trẻ chúng nó đùa nhau thôi. Không ngờ Thanh Ti với Du Hí hồi trước có quen biết nhau, sau này phải chung sống hòa thuận với nhau mới được. Con cháu trong Hạ gia chỉ có hai đứa chúng nó, phải đoàn kết chứ, các con nói đúng không nào?"

Lão thái thái nheo mắt cười: "Cô đã hỏi đến con chưa?"

Du phu nhân nhất thời im bặt, đứng không yên, ngồi cũng không yên, bà ta cảm thấy rất khó xử.

Bà ta sống tại nhà họ Hạ bao năm nay, luôn cảm thấy không thể hiểu được vị lão thái thái này. Nếu bảo bà ấm áp, hiền hòa, bà thật sự là một bà lão từ ái nhất mà bà ta từng gặp, nếu bảo bà lợi hại thì quả thật đôi khi, ánh mắt vừa ôn hòa lại sắc bén đến lạ của bà ấy lại khiến bạn cảm thấy mọi bí mật chôn dấu sâu trong lòng của mình đều phơi bày ra hết.

Chỉ là bà rất ít khi như vậy, qua lại bao nhiêu năm, phần lớn thời gian của bà đều chìm trong nỗi đau khổ mất đi đứa con gái bé bỏng, thỉnh thoảng còn trở nên ngây ngây dại dại, có nhiều việc bà còn chẳng thèm quan tâm, cũng chẳng để ý tới.

Nhưng trong lòng Du phu nhân rất rõ một chuyện, lão thái thái tuyệt đối khó qua mặt hơn Hạ lão gia nhiều.

Du phu nhân cảm thấy rất lo lắng, bà hung hăng trừng mắt với Du Hí, đều tại thằng con này làm ra chuyện hay ho quá mà.

Nhạc Thính Phong cười nói: “Bà ngoại, bà vẫn chưa biết ạ, hồi Thanh Ti còn quay phim ở Hải Thành, Du Hí từng theo đuổi cô ấy, sống chết quấn lấy, khiến Thanh Ti thấy phiền đến ám ảnh luôn. Hồi đó còn mẹ con ở đấy, bà ấy nói với anh ta là Thanh Ti có bạn trai rồi, thế mà anh ta có chịu nghe đâu.”

Lúc này Du Hí chỉ muốn tan biến ngay tức khắc. Giờ có bảo anh nhảy từ trên lầu xuống cũng được, vội mồm năm miệng giải thích: “Hồi đó con thật sự không biết Thanh Ti là... là em họ của con. Nếu biết trước, có cho con mười lá gan con cũng không dám theo đuổi cô ấy, con đang hối hận chết đi được đây này...”

Du phu nhân nắm chặt tay, gượng gạo nói: “Trai chưa vợ, gái chưa chồng, vốn dĩ cũng không có quan hệ huyết thống gì, nếu khi ấy thật sự có từng theo đuổi, chuyện này... thật ra cũng chẳng có gì. Xã hội bây giờ chẳng phải chủ trương tự do theo đuổi yêu đương sao? Mấy đứa nói vậy thì lại càng chứng tỏ người một nhà chính là người một nhà, đến vậy mà cũng quen nhau, trùng hợp quá còn gì, đây chính là duyên phận cả đấy.”

Yến Thanh Ti ha ha một tiếng, nói được đến thế thì cũng thật đúng là không ai bằng rồi!

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 985: Mắt Chọn Bạn Trai Của Thanh Ti Tốt Thật

Yến Thanh Ti nhàn nhạt đáp: “Ai cũng có quyền tự do theo đuổi yêu đương, chuyện này không sai, nhưng... phương thức theo đuổi của con trai bác cũng bỉ ổi lắm.”

Du Hí che mặt lại, không biết hôm nay anh có sống sót để ra khỏi đây không nữa?

Du phu nhân khựng lại, nụ cười trên khuôn mặt bà ta trở nên gượng gạo, bà ta nói: “Chuyện này... có phải có hiểu lầm gì không? Du Hí nhà bác chẳng lẽ bác còn không biết sao, tuy rằng nó có ham chơi, nhưng cũng không đến nỗi làm ra chuyện gì quá đáng đâu!”

Yến Thanh Ti lạnh lùng nói: “Bắt cóc có tính là hiểu lầm không?”

Lão thái thái từ đầu tới cuối đều nheo mắt cười, như thể mỗi lời họ nói bà đều chỉ nghe như một câu chuyện tiếu lâm, bà thấy Du Hí cúi đầu che mặt, nụ cười trên môi càng sâu hơn.

Cả người Du phu nhân run lên, bà ta muốn lên tiếng phản bác, nhưng lão thái thái lại cướp lời trước.

“Hóa ra... là vậy à? Không ngờ trước đây giữa các con lại có chuyện này. Du Hí, bà nhớ là con... con, hình như con... cũng xấp xỉ tuổi Thính Phong mà nhỉ?”

Lão thái thái tự dưng đổi chủ đề, mắt Yến Thanh Ti tối lại, lão thái thái định coi như không nghe thấy mà lấp liếm cho qua sao?

Du Hí đang cảm thấy như ngồi trên một đống kim châm vậy, vội gật đầu: “Vâng... Cũng tầm đấy ạ... Hình như... con lớn hơn... Nhạc Thính Phong một chút.”

Lão thái thái “à” một tiếng, trầm ngâm một hồi mới nói: “Nhạc Thính Phong còn trẻ mà đã phải gánh vác cả Nhạc thị, chuyện này khiến bà cảm thấy rất yên tâm, mắt chọn bạn trai của Thanh Ti tốt thật đấy.”

Nhạc Thính Phong cảm giác toàn thân mình lúc này như đang tỏa ánh hào

quang chói lóa, anh ngẩng đầu, mỉm cười một cách đầy kiêu hãnh với Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti thở phào một hơi, hóa ra không phải bà ngoại muốn lấp liếm chuyện này, cô là cháu ruột của bà, suy cho cùng thì cũng thân thiết với hơn Du Hí một chút.

Lão thái thái nói tiếp: "Con cũng đã 30 tuổi đầu rồi, đến tuổi thành gia lập nghiệp rồi, nhưng hình như đến giờ... con vẫn chưa làm nên chuyện gì thì phải? Có phải con nên dồn chút tâm sức lên chuyện đứng đắn hơn rồi không? Con chẳng phải là người nhà họ Hạ nên bà cũng không có lập trường gì để nói con, nhưng làm người, nếu ngay đến giới hạn cơ bản cũng không có thì còn ra thể thống gì nữa?"

Du phu nhân bỗng thấy hoảng, lời của lão thái thái nghe thì có vẻ chỉ là lời dạy dỗ bề dưới rất bình thường, từ đầu tới cuối bà không hề nhắc tới tên Thanh Ti, cũng không trách cứ việc con bà bắt cóc Thanh Ti.

Nhưng Du phu nhân lại nghe ra một lượng thông tin nguy hiểm trong đó.

Thứ nhất: Qua 30 tuổi mà vẫn không làm nên trò trống gì, đây là lời phê bình nghiêm khắc đối với Du Hí, ấn tượng của lão thái thái đối với Du Hí đã rớt xuống vạn trượng.

Thứ hai: Con chẳng phải là người nhà họ Hạ, lời này nói thẳng luôn Du Hí là người ngoài, không có quan hệ gì với nhà họ Hạ hết, cũng xác thực luôn chuyện Du Hí không phải là cháu ngoại nhà họ Hạ rồi còn gì.

Thứ ba: Lời cuối cùng, phỏng chừng chính là mắng Du Hí bắt cóc Thanh Ti chính là đánh mất giới hạn cơ bản của một người, không thể gọi là người được nữa.

Bà không có nói thẳng ra mà lựa lời lựa từ để nói, hoặc cũng có thể do bà nể tình bao lâu nay nên vẫn khoan dung với Du Hí một chút.

Du phu nhân vội đẩy Du Hí: "Du Hí, con làm ra loại chuyện vô liêm sỉ như vậy mà còn dám giấu mẹ, mau xin lỗi Thanh Ti ngay, mau..."

Du Hí cúi gằm, nói: "Xin lỗi, em họ... Anh biết sai từ lâu rồi, xin lỗi."

Du Hí xin thề, anh ta rất nghiêm túc, đây là lời xin lỗi vô cùng nghiêm túc của anh.

Du phu nhân hoang mang nói: “Cô à, trước là do ba Du Hí thường xuyên bận rộn nên không có thời gian dạy dỗ thằng bé, sau này chúng con nhất định sẽ dạy dỗ nó nghiêm khắc...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 986: Dù Có Bị Đánh Chết, Con Cũng Phải Ở Lại

Lão thái thái lãnh đạm nói: “Có dạy dỗ hay không đó là chuyện nhà con, không liên quan tới cô, chỉ cần đừng có làm tổn thương tới Thanh Ti nhà cô là được rồi.”

“Chuyện trước đây đều là hiểu lầm cả, con nhất định sẽ bảo Du Hí đền bù cho Thanh Ti, con...”

Lão thái thái tỏ ra không vui, ngắt lời bà ta: “Được rồi, cô thấy mệt rồi, ra ngoài đi. Chân cẳng Du Hí như thế còn tới thăm cô, cô cảm thấy không yên tâm lắm, con đưa nó về nghỉ đi.”

Du phu nhân thấy lão thái thái mất hết kiên nhẫn, biết lúc này không thích hợp nói thêm điều gì nữa, “Vậy, con đưa Du Hí về nhà trước, dì nghỉ ngơi cho khỏe.”

Lão thái thái lười chẳng muốn nói nữa, Du phu nhân xách tai Du Hí ra ngoài.

Hai người còn chưa ra tới cửa đã nghe thấy lão thái thái nói: “Thanh Ti, con nghỉ đi, ngủ thêm lát nữa. Thính Phong, con đi... lấy quyển truyện ngụ ngôn kia ra đọc cho bà nghe đi.”

Nhạc Thính Phong: “Được ạ, bà muốn nghe truyện gì?”

“Hôm nay bà muốn nghe chuyện Người nông dân và con rắn...”

Du phu nhân nhéo mạnh vào tay Du Hí, anh ta đau tới nỗi kêu thảm một tiếng.

Đóng cửa lại, Du phu nhân vốn muốn đứng lại nghe ngóng một chút, nhưng Ngự Trì đứng đó y như thần giữ cửa, đứng im trừng mắt nhìn bọn họ, Du phu nhân đành phải kéo Du Hí rời đi.

...

Lên xe, mặt Du Hí thúi hoắc: “Con muốn về.”

Du phu nhân lạnh mặt nói: “Con không được đi đâu cả, phải ở lại đây.”

Du Hí chỉ lên mặt mình: "Ở lại đây làm cái gì? Để người ta tát bôm bốp vào mặt à? Mẹ không thấy giờ mặt con sưng như cái đầu heo rồi sao?"

Từ sau khi Du Hí đã bị Du Dực dạy dỗ cho một trận, tự tôn của anh ta cũng mất luôn tự đợt đó rồi, chứ nếu không sao giờ anh có thể dễ dàng ngoan ngoãn nghe dạy bảo như vậy được.

"Đừng nói bị đánh như đầu heo, dù cho có bị đánh chết con cũng phải ở lại. Về gặp ông ngoại con thì biểu hiện thật tốt cho mẹ, trước đây ông ngoại thích con nhất, cứ nói dễ nghe, nịnh ông vui là được."

Du Hí trợn trắng mắt: "Ha... Ông ngoại? Mẹ, mẹ gọi con tới đây chỉ là muốn con giúp mẹ tranh giành địa vị của mẹ tại Hạ gia thôi hả? Mẹ sợ sau khi Yến Thanh Ti được nhận về mẹ sẽ mất hết vị trí tại nhà họ Hạ chứ gì?"

Du phu nhân lạnh lùng nói: "Mẹ mà không còn địa vị tại Hạ gia nữa thì con nghĩ xem con còn có cái gì nữa đây?"

Du Hí lại lườm bà: "Con là người của Du gia, có hay không có địa vị tại Hạ gia thì có quan hệ gì chứ?"

"Địa vị của con tại Du gia chẳng phải là vì mẹ là con nuôi của Hạ gia sao? Nếu không con cho rằng dựa vào cái gì mà từ nhỏ tới lớn con được người ta nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa vậy? Con cháu của nhà họ Du cũng đâu phải chỉ có một mình con."

Du phu nhân chỉ hận thằng con mình rèn sắt không thành thép, bà thật sự hối hận tại sao hồi còn nhỏ không dạy dỗ nó cho tốt, kết quả tới 30 tuổi đầu rồi vẫn ăn không ngồi rồi, để bị người khác lôi ra làm trò cười.

Du phu nhân tức giận gõ mạnh lên đầu Du Hí.

Du Hí ngồi phịch xuống, bộ dạng không chấp nhận, không cự tuyệt, cũng chẳng phối hợp.

Du phu nhân tức muốn chết, bà ta khóc lóc nói: "Du Hí, mẹ chỉ có một đứa con là con, sau này mẹ cũng chỉ có thể dựa vào mỗi mình con. Hai chúng ta muốn sống yên tại Du gia thì phải dựa vào Hạ gia. Nếu mẹ mất chỗ đứng tại Hạ gia, bao người nhà họ Du đang ngồi chờ cười nhạo mẹ con mình kia kìa, tới lúc đó, ai cũng có thể giẫm đạp lên đầu chúng ta hết. Tới lúc đó, tình cảnh của chúng ta sẽ thảm hại đến thế nào, con có nghĩ tới không hả?"

Du Hí đau hết cả đầu, mẹ anh ta nói chuyện cũng quá giật gân rồi.

Anh ta bực mình nói: “Mẹ... mẹ... mẹ nghĩ quá nhiều rồi đấy. Mẹ là con nuôi nhà họ Hạ, sự thật này không ai có thể thay đổi được, nhà người ta tìm được cháu ruột thì phải yêu thương, phải cưng chiều là lẽ đương nhiên, quá là bình thường, đổi lại là ai thì cũng sẽ làm vậy cả thôi.”

--- O ---

Chương 987: Không Có Yến Thanh Ti, Con Chính Là Người Kế Thừa Duy Nhất

"Nhưng họ cũng sẽ không vì tìm được cháu ruột của mình mà đoạn tuyệt quan hệ với mẹ đâu, nhiều nhất thì cũng chỉ là ít quan tâm tới mẹ hơn thôi. Mẹ cũng đã được gả đi rồi, đừng có để tâm tới những chuyện đó nữa. Nói cách khác, chỉ cần mẹ vẫn có thể ra vào Hạ gia bình thường thì không có ai có thể xem thường mẹ được cả. Huống hồ mẹ không nói thì người khác cũng chẳng biết, tại sao mẹ cứ phải tự hù dọa mình như vậy?"

Điểm này, Du Hí không thể nào hiểu nổi.

Bà chỉ là một cô con gái nuôi được gả đi chứ đâu phải con gái ruột, chỉ cần giữ được bổn phận của mình, làm tốt chuyện thuộc phận sự của mình, làm tròn chữ hiếu của mình với hai ông bà, như vậy là đủ rồi.

Huống hồ, Hạ gia đều là người phúc hậu, trước đây người ta cũng chẳng bạc đãi bà, sau này tất nhiên cũng sẽ vậy.

Du phu nhân cắn răng nói: "Con chẳng hiểu gì cả, mẹ vì con mà lao tâm khổ tứ bao năm trời mới đổi lại được thế cục tốt đẹp ngày hôm nay. Con trở thành đứa trẻ duy nhất của Hạ gia, được ông bà ngoại yêu thương chiều chuộng, bác con cũng không thể kết hôn sinh con, tới lúc đó con sẽ là người thừa kế duy nhất của nhà họ Hạ, con có hiểu không? Nhưng giờ Yến Thanh Ti trở lại, mọi thứ có lẽ sẽ biến thành bong bóng hết. Nỗi khổ tâm cả mọi tính toán của mẹ đều là vì con, sao con không chịu hiểu thế hả?"

Trước đây Du Hí không hiểu, nhưng giờ thì anh ta hiểu rồi, hoàn toàn hiểu rồi.

Thứ mẹ anh ta muốn không phải là một chút quan tâm từ nhà họ Hạ mà bà cũng chẳng cần người khác thấy bà với Hạ gia có quan hệ thế nào, bà muốn nhiều hơn, quá nhiều... thật sự là quá nhiều...

Du Hí cảm thấy anh ta không nhận ra mẹ mình nữa. Bà vẫn luôn là một người dịu dàng, tao nhã trước mặt người khác, lúc nào cũng là một người phụ nữ tỏa ra khí chất phu nhân cao quý, nhưng hiện tại, bà không còn bình tĩnh nữa, không tao nhã nổi nữa, mọi thứ toát lên trên gương mặt bà chỉ toàn là kiêu căng và không cam chịu.

Du Hí nhịn không được nói: “Mẹ, Yến Thanh Ti là cháu ngoại ruột nhà họ Hạ, sao con có thể tranh với cô ấy được? Lại nói... cho cô ấy không phải là chuyện rất bình thường sao? Ở nhà họ Du con cũng không thiếu thứ gì, sao phải đi tranh giành những thứ ấy?”

Du phu nhân không nói gì, bà ta bỗng bình tĩnh trở lại.

Nhưng Du Hí lại cảm thấy sự phiền muộn tỏa ra từ bà càng đáng sợ hơn, anh ta nhịn không được mà ngồi dịch ra một chút.

Du phu nhân hít sâu một hơi dài, bình tĩnh nói: “Nếu không có Yến Thanh Ti, tất cả mọi thứ tại Hạ gia sớm muộn cũng sẽ là của con, con là người thừa kế duy nhất.”

Du Hí cảm thấy có chút nực cười, “Mẹ, mẹ muốn gì? Dựa vào cái gì mà người ta phải cho con chứ?”

“Vì con là cháu ngoại duy nhất của Hạ gia, con là...”

Du Hí ngắt lời bà: “Nhưng con không phải là cháu ruột, con với Hạ gia không có bất cứ quan hệ huyết thống nào hết, Yến Thanh Ti mới là cháu gái ruột của nhà họ Hạ.”

Nhạc phu nhân lãnh đạm nói: “Nếu không có Yến Thanh Ti, con chính là duy nhất.”

Du Hí cảm thấy không thể nói tiếp được nữa, “Nhưng mà, không có nếu, Yến Thanh Ti... đã trở lại rồi!”

Du Hí không có chí hướng cao xa gì, hoàn toàn là một kẻ theo chủ nghĩa hưởng lạc, anh ta cho rằng của cải của Du gia cũng đủ để anh ta tiêu xài rồi, có nhiều hơn nữa cũng tiêu không hết, chẳng có ý nghĩa gì cả. Huống hồ, kể cả không có Yến Thanh Ti, người ta cũng chẳng có lý do gì mà phải cho anh cả.

Thân phận của anh rất lúng túng khó xử, người ta cũng chẳng có lý do trời ơi đất hỡi nào mà nên cho anh.

Nhưng những lời này Du Hí tuyệt đối không dám nói, anh sợ mình nói ra rồi sẽ bị mẹ anh ta đạp xuống mất.

Du Hí không muốn nói thêm về vấn đề này nữa, nhắm mắt trả vờ ngủ.

Sắp tới Hạ gia, Du phu nhân liền gọi anh ta dậy.

“Nhớ lời mẹ nói, gặp ông ngoại thì phải biểu hiện cho tốt, biết chưa?”

Du Hí lạnh lùng nói: “Con có biểu hiện hơn nữa cũng không bì với được miếng thịt nhà người ta...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 988: Ông Bác Đại Nhân Quá Đáng Sợ!

Đối diện với ánh mắt lạnh như băng của mẹ, Du Hí bĩu môi, sửa lại: "Được rồi, được rồi, con biết rồi, con sẽ hùa theo, ton hót, nịnh nọt lấy lòng..."

Du Hí len lén trợn mắt một cái, ngồi im chẳng buồn tranh cãi vô ích thêm làm gì.

Sống cả đời tới giờ, nếu không phải vì mở ra tiền lệ nịnh nọt ông chú khốn khiếp của anh ta, cả đời này chắc anh ta sẽ chẳng biết cái gì gọi là lấy lòng người khác mất.

Cũng may vì từng được chú hai dạy dỗ, nếu không, Du Hí thật sự cũng không biết phải lấy lòng thế nào thật.

Du Hí nhìn người mẹ đang đi trước mặt mình, sao tự dưng lại có cảm giác mọi chuyện sẽ thành công cốc thế nhỉ?

Du Hí lắc đầu, kệ đi, cứ nhắm mắt cho qua đi rồi tính tiếp.

Ngồi xe lăn được đẩy vào trong, còn chưa thấy người, Du Hí đã chuẩn bị dáng vẻ hưng phấn, vui mừng gọi: "Ông ngoại, con tới rồi!"

Hạ lão gia đang ăn sáng với Hạ An Lan, bị gọi một tiếng như vậy, đôi đũa trên tay ông suýt chút nữa thì rơi xuống.

Hai người ngoảnh lại, thấy Du Hí đang ngồi trên xe lăn, Hạ An Lan chậm rãi đặt đũa xuống: "Ai dạy cậu cái kiểu vào nhà người khác làm khách mà vừa tới cửa đã hô to gọi nhỏ thế?"

Du Hí ngồi trên xe lăn run lên, vội vàng nói: "Vâng, cháu biết rồi ạ, sau này cháu nhất định sẽ không vậy nữa, nhất định sẽ sửa."

Nếu nói Du Dực là người mà Du Hí sợ, vậy Hạ An Lan chính là người khiến anh ta ngưỡng vọng kính nể, còn vượt qua cả nỗi sợ hãi luôn.

Người ngoài thấy anh gọi ông là bác thì chỉ nghĩ đó là xưng hô của người bề dưới. Nhưng trong lòng Du Hí hiểu rõ hơn ai hết, Hạ An Lan không phải là bề trên gì hết, ông chính là người vĩnh viễn đứng ở nơi cao nhất, anh có ngẩng đầu hết cỡ cũng không thể nhìn được tới mặt ông.

Trước mặt Du Dực, Du Hí còn có thể nói được một hai câu, ít nhất cũng có thể cầu xin hoặc phản bác, nhưng trước mặt Hạ An Lan, ngay đến một chữ anh ta cũng không dám nói, nhìn cũng chẳng dám nhìn.

Hồi còn nhỏ, Du Hí rất nghịch ngợm, mẹ anh ta bảo nhất định phải ở gần bác, anh ta cũng thử rồi nhưng chỉ dám thử đúng một lần, sau đó không dám nữa.

Vì ánh mắt coi thường và lạnh lùng ấy của Hạ An Lan khiến một đứa trẻ có thể cảm nhận sâu sắc được sự kinh hãi.

Dù cho trước đây, ở trước mặt hai vị lão gia nhà họ Hạ, Du Hí có được chiều chuộng đến thế nào thì anh ta vẫn biết, trong nhà này, từ đầu tới cuối, Hạ An Lan đều không coi anh ta ra gì.

Du phu nhân cứ luôn nói anh ta là con cháu duy nhất của nhà họ Hạ, lúc đó Du Hí chỉ biết cười ha ha!

Du Hí cảm nhận được tay mình đang run lên, khi nghe thấy Hạ An Lan nói “tới nhà người khác làm khách” thì thấy không thoải mái lắm, nhưng Du Hí thấy điều này cũng chẳng sai, đúng là anh ta tới làm khách thật mà.

Du phu nhân luôn tự coi mình là chủ nhân nhà họ Hạ, khi nghe thấy lời này, trong lòng hẳn nhiên không dễ chịu gì.

Bà giơ tay đập Du Hí một cái: “Cái thằng này, không hiểu chuyện gì cả, bà ngoại con nói không sai, về phải dậy lại con tử tế mới được.”

Du Hí cúi đầu không nói gì.

Hạ lão gia cũng có cảm tình với Du Hí, dù sao cũng đã sống với nhau bao nhiêu năm, Du Hí cũng đem lại cho ông không ít an ủi. Thấy chân anh ta bị bó bột liền quan tâm hỏi han: “Chân... bị làm sao thế này?”

Du phu nhân đẩy Du Hí tới, nói: “Nó nghe nói lão thái thái tỉnh lại nên vội vàng tới đây, vốn dĩ vết thương cũng khỏi rồi, nhưng đi lại vẫn chưa ổn lắm, không cẩn thận lại trượt chân ngã. Cũng không nghiêm trọng gì, chỉ gãy xương thôi ạ!”

Hạ lão gia đau lòng nói: “Thằng bé này thật là ngã đến mức này rồi sao còn chạy tới đây, ở nhà cho vết thương khỏi hẳn không phải là được rồi sao?”

Du Hí cười hì hì: “Chẳng phải vì con nhớ bà ngoại quá sao ạ, cho nên mới... không chờ được mà muốn tới đây ngay đấy!”

Thật ra trong lòng anh ta đang nghĩ: Tôi không muốn tới, trăm vạn lần đều không muốn tới!!!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 989: Mẹ Giúp Con Có Được Yến Thanh Ti Được Không?

Du phu nhân cười nói: “Nó phải tới là đúng rồi, nếu ngay đến chút lương tâm này còn không có thì chẳng phải uổng công bà ngoại thương nó bao nhiêu năm nay sao? Cũng xem như nó có lòng, ở nhà dưỡng thương hai ngày cũng thấy không đau như trước nữa liền bảo tài xe lái xe thẳng từ Hải Thành tới đây, trời vừa sáng đã tới rồi, nó vừa tới viện một chuyến trước rồi mới về đấy ạ!”

Hạ An Lan thấy mình mất hết cả hứng ăn, tâm địa của Hạ Như Sương thiếu điều bày hết lên trên bàn ăn thôi.

Bà ta không ngừng nói Du Hí vì vội tới thăm lão thái thái mà bị thương, ngồi máy bay không tiện nên cả ngày cả đêm chạy xe tới đây, xóc nảy cả dọc đường, làm như sợ người ta không biết hắn quan tâm tới lão thái thái đến nhường nào vậy.

Nhưng thực tế thì sao? Bà ta nghĩ ông không biết gì thật chắc?

Vốn dĩ Du Hí chẳng hề muốn tới, hắn chỉ bị Hạ Như Sương kéo tới làm công cụ tranh sủng mà thôi.

Hạ lão gia vỗ vỗ lên người Du Hí, ông nói: “Không uổng bà ngoại thương con, nói không chừng thấy con rồi bà sẽ khỏi bệnh nhanh hơn đấy.”

Du Hí cười ha ha không nói gì, anh không nghĩ bà sẽ nhanh khỏi bệnh đâu, có khi sẽ tức điên lên ấy chứ.

Hạ An Lan lạnh lùng nói một câu: “Gặp Thanh Ti rồi chứ?”

Du Hí nuốt nước bọt, lắp bắp nói: “Gặp... gặp... rồi... ạ...”

Hạ An Lan mặt lạnh tanh nhìn anh ta: “Chắc cậu nên ăn mừng vì còn mạng để gặp lại con bé chứ nhỉ?”

Du Hi run lên, “Cháu... cháu cũng không ngờ, cô ấy... lại là em họ cháu.”

Hạ thái gia không biết ân oán giữa Yến Thanh Ti và Du Hí, ông tưởng Du Hí khi ấy chỉ sống chết quấn lấy theo đuổi cô thôi: “Gặp rồi thì sau này đừng

bắt nạt con bé nữa đấy. Con cũng làm anh rồi, phải học cách bảo vệ em, sau này đều là người một nhà cả, không được giống trước đây nữa. Thanh Ti là đứa trẻ tốt, con cứ sống hòa thuận với con bé là được, con bé sẽ không so đo gì với con đâu."

Du phu nhân thở phào trong lòng, bà ta cười nói: "Chú yên tâm, những điều này con đã nói với Du Hí cả rồi, nó nhất định sẽ làm một người anh tốt. Thanh Ti nhà mình cũng là một cô bé tốt tính, nó sẽ không so đo gì với thằng anh không hiểu chuyện này của nó đâu."

Nhưng nào ngờ, Hạ An Lan lại chẳng muốn bỏ qua chuyện này dễ dàng như vậy.

Ông lạnh lùng nói: "Tốt nhất cậu tránh xa Thanh Ti ra, chuyện cậu làm lần trước coi như để đền đáp tình cảm của cậu với Hạ gia bao năm qua, nhưng sẽ không có lần sau nữa đâu."

Du Hí rụt hết cả đầu lại, cảm thấy khổ tâm vô cùng. Anh ta biết, chuyện rác rưởi của anh ta làm sao có thể giấu được ông bác này chứ, thật muốn chết, muốn chết quá đi mất!

Hạ lão thái gia kinh ngạc: "An Lan, con..."

Hạ An Lan nhìn Hạ lão thái gia: "Ba, ba đừng đem ý nguyện của ba áp đặt lên Thanh Ti. Ba lớn tuổi rồi, nếu thỉnh thoảng không nhìn rõ trái phải, vậy đừng hỏi gì cả."

Hạ lão thái gia kinh ngạc, không ngờ con trai ông lại bảo ông không nhìn rõ phải trái?

Hạ An Lan đứng dậy, lúc đi ngang qua Du Hí, ông cười trào phúng: "Lấy con trai ra làm công cụ, cũng chỉ có mình cô mới làm ra được!"

Mặt Du phu nhân trắng bệch như tờ giấy.

Sau khi Hạ An Lan rời đi, Hạ lão gia mất một hồi mới định thần lại được, ông định hỏi rốt cuộc Du Hí đã làm gì? Nhưng thấy Du phu nhân cúi đầu khóc co rúm cả vai lại, Du Hí thì tỏ ra mệt mỏi lắc đầu, ông liền bảo họ lên lầu nghỉ ngơi.

...

Lên lầu rồi, mãi tới khi nằm xuống, Du Hí mới cảm thấy bản thân có thể thở phào, suýt chút nữa thì bị dọa chết.

Cả đêm không ngủ, buồn ngủ chết đi được, vừa nằm xuống một lúc, cơn buồn ngủ liền ập tới.

Nhưng vừa thiếp đi, bỗng có người lay anh ta dậy, loáng thoáng nghe thấy tiếng có người hỏi: "Du Hí, con vẫn thích Yến Thanh Ti đúng không?"

Du Hí theo bản năng cười một tiếng: "Ha ha... cô ta? Con nào dám..."

Du phu nhân nhìn anh ta nói: "Mẹ giúp con có được nó, được không?"

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 990: Cưới Yến Thanh Ti? Muốn Chết Chắc?

Du Hí vẫn nằm im trên giường, mấy giây sau, lập tức bật dậy khỏi giường, bật lên một cái rõ cao, như thể trong người có gắn một cái thiết bị bắn xa vậy, mặt vẫn còn ngái ngủ, hãi hùng nói: "Mẹ... Mẹ nói... lại một lần nữa đi, một lần nữa, đúng... chính là câu vừa xong ấy."

Du phu nhân cười dịu dàng nói: "Con thích Yến Thanh Ti, mẹ giúp con có được nó, được không?"

Du Hí ngã bệt xuống, hai mắt đọng máu như muốn lồi ra, không thể tin nổi mà nhìn Du phu nhân: "Mẹ... mẹ điên rồi sao? Chắc chắn là mẹ điên rồi... phải, khi ấy con để ý tới cô ta thật, nhưng chỉ cần có gái đẹp là con thích rồi, con thích phụ nữ đẹp chứ không phải là Yến Thanh Ti..."

Phần tâm tư anh ta có với Yến Thanh Ti sớm đã trôi theo cái lần anh ta bị ông chú của mình nhét đầu vào bồn cầu rồi, trôi sạch sẽ.

Giờ thấy Yến Thanh Ti, nếu có thể, anh ta chỉ mong có thể bỏ chạy thật xa, chạy nhanh hơn thỏ càng tốt. Thích cái gì mà thích, anh ta có muốn chết đâu?

Con mẹ nó, cuộc đời vừa mới bước qua tuổi 30, còn cả chặng đường sung sướng phía trước, còn bao mỹ nữ đang đợi anh ta tới ôm ấp, chỉ vì một Yến Thanh Ti mà bị đì chết, hoặc sống không bằng chết, anh cũng đâu tới nỗi nghĩ quẩn đến thế.

Trước đây có một chú hai, giờ còn thêm một ông bác.

Du Hí cười ha ha, hai người này, chỉ cần một người dùng một ngón tay thôi cũng đủ để miết chết anh ta đấy.

Trừ khi anh ta thuộc máu M, muốn chết một cách đau khổ thảm thiết, nếu không, anh ta thà tự cắt cổ mình còn hơn là chọn cách này để kết thúc sinh mệnh.

Du phu nhân gật đầu: "Phải, nó là phụ nữ đẹp, con lấy được nó thì coi như vợ cũng có, cái gì cũng có hết, mọi vấn đề chẳng phải đều được giải quyết dễ dàng hết rồi sao?"

Lấy Yến Thanh Ti, mối quan hệ giữa Du hí và Hạ gia sẽ gần thêm một bước, tất cả mọi người của Hạ gia sẽ đối xử tốt với nó, những thứ trao cho Yến Thanh Ti cũng đều có thể sẽ rơi hết vào tay bà ta, đây đúng là một phương án không thể nào hoàn hảo hơn được nữa.

Du Hí nhảy phốc xuống khỏi giường, nói: "Không được, không được... đây tuyệt đối là cách nghĩ ngu xuẩn nhất trên đời. Mẹ, mẹ muốn để con trai mẹ chết lắm đúng không, mẹ muốn thế nên mới nghĩ ra cái chủ ý điên rồ này có đúng không?"

Du phu nhân nói: "Mẹ sẽ bảo vệ con chứ sao lại để con chết được."

Du Hí mặc kệ luôn cái chân đang bị bó bột, khập khiễng đi lại trong phòng, vò đầu bứt tai, nói: "Mẹ có tin là chỉ cần mẹ vừa ra tay, con sẽ bị người ta giết chết luôn không? Mẹ, những gì của Hạ gia thì đó đều là của Hạ gia, không liên quan gì tới chúng ta hết. Mẹ tỉnh táo lại đi, con họ Du, là họ Du đấy."

Giờ Du Hí thật sự muốn gào lên cho mẹ anh ta tỉnh táo lại, anh cảm thấy mẹ mình điên thật rồi.

Anh ta không biết rốt cuộc thứ gì đã khiến mẹ mình kích động đến thế này, tại sao lại cứ muốn anh vào chỗ chết?

Nói cách khác, kể cả chú hai và ông bác không xử lý anh ta, chẳng lẽ anh ta có thể sống yên được Yến Thanh Ti sao?

Con nhỏ đó là yêu nghiệt, giờ Du Hí nhìn thấy cô là thấy ám ảnh, cả người đều đau nhức, nó... quá là đáng sợ.

Cô ta vừa nói đẩy liền đẩy anh ta từ trên lầu rơi xuống, Du Hí không biết nên nói với ai rằng khi ấy anh ta đã sợ hãi đến mức nào? Hiện tại, thấy Yến Thanh Ti, cả người anh ta sẽ theo bản năng mà run lên.

Như vậy, như vậy, còn sống cái kiểu gì được nữa hả trời?

Nếu thật sự chọc con yêu nghiệt đó điên lên, nó thật sự có thể đợi tới sau khi kết hôn sẽ tìm lấy thời cơ để giết chết anh ta y như góa phụ áo đen, chuyện này có khả năng lắm đó.

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 991: Con Không Thể Chọc Đến Người Phụ Nữ Đó, Cũng Không Dám Dây Vào Cô Ta

Du Hí càng nghĩ càng sợ, anh ta không muốn ở lại đây thêm một giây nào nữa.

Nhà họ Hạ này đúng là một cái hố lửa mà. Còn ở lại đây nữa anh ta sẽ bị thiêu chết mất.

Du phu nhân kéo Du Hí đang loanh quanh như con ruồi mất đầu lại, nói: “Nhưng mẹ họ Hạ.”

Du Hí thở hắt ra một cái, giằng tay ra khỏi tay của Du phu nhân: “Mẹ cũng đâu phải họ Hạ. Mẹ, mẹ không phải là người nhà họ Hạ, tại sao mẹ lại không thể hiểu rõ sự thực này cơ chứ?”

Câu nói này đập nát ảo tưởng của Du phu nhân, bà ta chán chường ngồi ở đó, cả người như thể bị rút hết tinh lực.

Bà ta vốn dĩ là một con người cực kỳ lạnh lùng lý trí, rất biết nhẫn nại. Nhưng gần đây, kể từ khi Yến Thanh Ti xuất hiện, thái độ của Hạ An Lan, Hạ lão gia, Hạ thái thái đối với bà ta đều thay đổi, hết lần này đến lần khác châm chọc, rồi sau đó là bài xích, khiến bà ta cảm thấy bọn họ sắp dồn bà ta vào con đường cùng.

Yến Thanh Ti ở nhà họ Hạ càng ngày càng thuận buồm xuôi gió thì bà ta lại ngày càng căng thẳng, càng lúc càng sợ hãi.

Bởi vì bà ta sợ có một ngày, mọi công sức tính toán mấy chục năm của bà ta sẽ đổ sông đổ bể hết!

Du Hí khập khiễng bước đến bên cạnh: “Mẹ, những lời ngày hôm nay mẹ hãy cứ coi như là chưa từng nói. Yến Thanh Ti là người mà con không thể dây vào, mà con cũng không dám dây vào cô ta, mẹ muốn con sống thật tốt thì mẹ đừng tìm phiền toái cho con và cho cả bản thân mẹ nữa. Cuộc sống của chúng ta bây giờ cũng rất tốt mà, sao mẹ cứ nhất quyết phải theo đuổi những thứ ở đâu đâu thế? Mà mẹ cũng đừng đặt kỳ vọng gì quá lớn ở con. Bản thân con ấy à... Chẳng có hoài bão gì hết, con chỉ muốn có thể ăn no rồi chờ chết thôi, vui vẻ bình yên cho đến lúc chết.”

Du phu nhân ôm mặt, thất thanh khóc rống: “Con không hiểu, con không hiểu...

Du Hí thở dài một tiếng: “Tại sao con lại không hiểu cơ chứ? Chỉ cần mẹ nhìn rõ điều này, tất cả mọi thứ đều trở nên đơn giản. Nhà họ Hạ cũng đã cho mẹ không ít, nếu như không có nhà họ Hạ thì làm sao mẹ có thể lấy ba con được? Mẹ xem, những thằng đàn ông có tiền, có thằng nào mà không bao nuôi tình nhân ở bên ngoài, nhưng ba con có dám làm thế không? Còn không phải là vì mẹ đi ra từ nhà họ Hạ sao? Mẹ, rất nhiều phụ nữ ở Hải Thành đều rất ngưỡng mộ mẹ.”

Du phu nhân lắc đầu: “Mẹ cũng muốn thế, mẹ cũng muốn sống một cuộc sống bình yên. Nhưng... Yến Thanh Ti đã xuất hiện, nó sẽ phá hủy tất cả của mẹ...”

“Không đâu mà mẹ, chỉ cần chúng ta không chọc đến cô ta là được rồi.”

“Đã không còn kịp nữa rồi.”

“Cái gì mà không kịp hả mẹ? Mẹ đã làm gì thế? Mẹ...”

Du Hí nhìn mẹ mình khóc đứt ruột đứt gan thì trong lòng cũng cảm thấy thật khó chịu nhưng lại không biết nên nói cái gì.

Anh ta đứng bên cạnh nhìn mẹ mình khóc suốt mười mấy phút. Sau khi khóc xong, bà lại quay về là một Du phu nhân trước đây, lạnh lùng lý trí, dịu dàng nhã nhặn. Nếu không phải vành mắt vẫn còn đang đỏ hồng chứng tỏ bà vừa mới khóc xong, anh ta cũng không dám tin rằng người phụ nữ vừa khóc lóc thảm thiết vừa nãy là bà.

...

Buổi trưa, thời tiết khá đẹp, Yến Thanh Ti và Nhạc Thính Phong đẩy Hạ lão thái ra ngoài đi dạo

Cảnh quan của bệnh viện rất tốt, đã vào thu, trong vườn hoa có một loài hoa không biết tên đang nở, Yến Thanh Ti bèn chạy qua đó hái một ít về cắm trong phòng bệnh.

Nhạc Thính Phong nhân lúc cô đi dừng lại hỏi bà: “Bà ngoại, bà ngoại... bà thấy con có tốt không?”

Lão thái thái cười hì hì, nheo mắt nhìn Thanh Ti đang ở không xa: “Con tốt lắm!”

“Thế bà thấy con lúc nào có thể lấy được Thanh Ti về nhà đây?”

“Cái này ấy à...”

Nhạc Thính Phong đứng trước mặt Hạ lão thái, giở công phu làm nũng ra: “Bà ngoại, con đảm bảo sẽ đối tốt với Thanh Ti. Bọn con kết hôn sớm một chút, tranh thủ năm sau có đứa chắt cho bà bế, bà thấy thế nào ạ?”

Đôi mắt của lão thái thái vẫn mang nét cười, nhưng vẻ mặt lại rất nghiêm túc, nói: “Được thì được, nhưng mà... đâu thể để nhà gái đến nhà trai cầu thân được đúng không?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 992: Bà Sẽ Phát Hiện Ra Con Càng Ngày Càng Tốt

Nhạc Thính Phong ngẩn ra, thế này là... Lão thái thái nói thế này là bảo anh... gọi nhà mình đến... đến... cầu hôn ấy à?

Mất một lúc anh mới sực tỉnh, ôm chầm lấy bà nói: "Bà ngoại, bà đúng là bà ngoại thân yêu nhất của con mà. Bà yên tâm, chuyện này bà cứ yên tâm, đợi khi nào bà xuất viện, con sẽ bảo mẹ và các bác đến đây cầu hôn, con sẽ bảo bọn họ chuẩn bị ngay từ bây giờ."

Nhạc Thính Phong vui đến sắp phát điên, anh còn đang định nhân lúc Yến Thanh Ti không nghe thấy, mau mau nịnh nọt kéo gần quan hệ với Hạ lão thái.

Anh đã nhìn ra, trong nhà, tuy rằng lời nói của Hạ An Lan có trọng lượng nhất, nhưng đó cũng chỉ là những lúc xử lý những công việc quan trọng.

Lão thái thái rất ít khi quản chuyện trong nhà, nhưng mà một khi bà đã nhúng tay thì đến cả Hạ An Lan cũng phải nghe theo bà.

Chỉ cần khiến bà cụ vui vẻ, thích thú, vậy thì vấn đề trước mắt của anh có thể giải quyết một cách dễ dàng, Hạ An Lan hay Hạ lão gia đều không thành vấn đề.

Nhạc Thính Phong căn bản là không ngờ đến có thể đạt được mục đích nhanh đến thế, anh mới đang định kéo gần quan hệ lại thôi. Kết quả không ngờ được lão thái thái lại ủng hộ anh đến vậy, thích anh đến như thế!

Hạ lão thái vỗ nhẹ lên tay Nhạc Thính Phong: "Con phải đối đãi với Thanh Ti cho thật tốt, chúng ta tìm thấy con bé quá muộn, bà còn có thể sống để mà nhìn thấy con bé đã là kỳ tích của ông trời ban cho rồi. Bà hy vọng có thể nhìn thấy con bé hạnh phúc."

Không có ai sẽ tuyệt đối tin tưởng một người, Hạ lão thái thái vẫn còn đôi chút hoài nghi về Nhạc Thính Phong. Bởi vì bà quen biết anh chưa được bao lâu, nhưng người già dù sao thì cũng là người có nhiều kinh nghiệm sống, con mắt nhìn người cũng rất chuẩn, hiện tại lão thái thái đang cho Nhạc Thính Phong 80 điểm, 20 điểm còn lại phải xem xem sau này anh đối đãi với Thanh Ti như thế nào?

Bà tin tưởng bây giờ Nhạc Thính Phong thực sự rất yêu Thanh Ti, nhưng trong cuộc sống hôn nhân, tình yêu không phải là duy nhất. Chuyện hôn nhân không phải là việc của hai người, cảm xúc trong lúc yêu đương mãnh liệt có thể kéo dài mãi cho đến sau khi kết hôn hay không?

Chẳng ai biết được!

Nhạc Thính Phong quay sang nhìn về phía Yến Thanh Ti, anh nói: "Trước đây con đã từng nói với bản thân mình, nếu như con đã gặp được cô ấy thì nhất định con sẽ không để cô ấy phải chịu thiệt thòi, càng không thể để phải chịu khổ sở vất vả. Con muốn bảo vệ cô ấy không phải chỉ ngày một ngày hai, con không phải chỉ vì yêu đương không thôi, mục đích của con chính là hôn nhân."

Lão thái thái thái gật đầu: "Con rất tốt."

Nhạc Thính Phong cười hì hì: "Bà ngoại, con thật sự rất tốt đúng không, rồi sau này bà sẽ phát hiện ra con càng ngày càng tốt, con chính là người duy nhất trên thế giới này có thể xứng với Thanh Ti."

Yến Thanh Ti cầm một bó hoa quay về, hỏi: "Hai người đang nói chuyện gì mà vui vẻ thế?"

"Không có gì, anh đang kể chuyện cười cho bà nghe, anh hỏi bà đợi đến khi anh kết hôn với em rồi, bà thích cháu trai hay là thích cháu gái?"

Yến Thanh Ti nguýt anh một cái, hỏi: "Bà trả lời thế nào ạ?"

Hạ lão thái nói: "Con trai con gái đều được, bà đều thích hết, cả hai đều như nhau."

Nhạc Thính Phong thở dài một cái: "Nhưng mà dù là con gái hay con trai chắc chắc đều sẽ cực kỳ xinh đẹp, con thật sự đang rất mong ngóng muốn được nhìn thấy con của mình."

Hạ lão thái vui vẻ cười ha ha: "Thực ra bà cũng đang mong lắm..."

Yến Thanh Ti nghiêng đầu nhìn bà: "Bà ngoại, bà muốn con đi lấy chồng sớm thế ạ? Bà không muốn con ở lại với bà thêm vài năm nữa à?"

Nhạc Thính Phong đã cướp lời trước: "Đương nhiên là bà muốn rồi, nhưng mà kết hôn rồi cũng vẫn có thể ở bên cạnh bà ngoại mà, đúng không? Hơn

nữa, em không chỉ có thể ở bên bà mà còn có thể sinh chắt cho bà bế nữa. Bà ngoại, bà nói xem có phải thế không ạ?"

Hạ lão thái bị Nhạc Thính Phong chọc cười, trong lòng tràn đầy vui mừng, bà gật đầu: "Đúng là như thế."

Yến Thanh Ti cúi người xuống nói: "Bà ơi, ông đã bảo với con thế này này, đợi đến khi nào kết hôn, chỗ của hồi môn của bà sẽ cho con tất. Bà nghĩ thật kỹ nhé, con mà lấy chồng thì sẽ đào sạch của để dành của bà đi đấy."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 993: Con Chính Là Một Con Nhóc Hám Của Mà

Lão thái thái bật cười thành tiếng, mấy ngày nay bà còn cười nhiều hơn cả mấy chục năm qua, cuộc đời của bà mở đầu và kết thúc đều là hạnh phúc, mọi đắng cay, đau khổ lại rơi hết vào quãng thời gian còn lại.

Bà cầm lấy tay Yến Thanh Ti, nói: "Không sao, sau này con lại nuôi bà."

Hạ lão thái bùi ngùi nói tiếp: "Chỗ của hồi môn đó vốn dĩ bà muốn để lại cho mẹ con, sau này mẹ con xảy ra chuyện rồi, bà chẳng thể cho nó được nữa. Bà nghĩ, đợi đến trước khi bà chết sẽ đem toàn bộ chỗ của cải đó đi quyên góp, đó cũng coi là làm việc thiện, tích chút công đức cho mẹ con. Trước đây, bà vẫn nghĩ những thứ thuộc về con gái mình thì sẽ không để cho bất cứ ai khác có được nó. Bây giờ thì tốt rồi, cuối cùng chúng ta cũng tìm được con, những thứ đó cũng coi như là đã có chủ."

Yến Thanh Ti đang muốn nói mang số tài sản đó thành lập một quỹ từ thiện, nhưng cô lại nhìn thấy Du phu nhân và Hạ lão gia đang đi đến từ đằng sau, cô cố ý cười thật to nói: "Con cám ơn bà, thế thì con... sẽ không khách sáo tẹo nào đâu nha, bà cho con bao nhiêu con lấy bấy nhiêu, cả phần của ông ngoại và bác cũng không thể thiếu được."

Hạ lão thái vuốt ve khuôn mặt của Yến Thanh Ti cười nói: "Được, được, con bé ngốc nghếch này khách sáo với bà làm gì cơ chứ, sau này cả nhà họ Hạ đều là của con."

Hạ lão gia bước đến: "Bà con nói đúng lắm, sau này nhà họ Hạ đều là của con, không ai có thể tranh giành với con được. Con ấy à, cứ yên tâm làm một tiểu phú bà đi thôi."

Yến Thanh Ti nhìn thấy vẻ mặt của Du phu nhân khác lạ, nụ cười của cô càng rực rỡ, "Wow, thật ấy ạ? Đúng là khổ sở xây dựng sự nghiệp không bằng có một người bà tuyệt vời. Sau này con có thể đi ngang trong giới giải trí được rồi."

Hạ lão thái dí dí ngón tay lên chóp mũi cô, trên khuôn mặt tràn đầy yêu chiều: "Con thật đúng là một con nhóc hám của."

Yến Thanh Ti lại chẳng hề e ngại khi nhắc đến chuyện yêu tiền, cô nói:

"Đúng thế, con yêu tiền mà, không có tiền con không có cảm giác an toàn. Trước đây con từng nói với Thính Phong, nếu kết hôn thật thì cổ phần công ty của anh ấy và tất cả tài sản trên danh nghĩa của anh ấy đều phải chuyển cho con, thẻ ngân hàng cũng phải đưa con giữ."

Nhạc Thính Phong gật đầu lia lịa: "Đây là điều tất nhiên rồi, có phải không ông ngoại? Ông là người có quyền phát biểu nhất mà."

Hạ lão gia tằng hắng một cái: "Khụ, kết hôn mà, tí chuyện như này còn không làm được thì sao mà kết hôn được."

Du phu nhân đứng bên cạnh miễn cưỡng cười cười vui, mấy lần muốn chen vào nhưng đều không được, dường như bà ta bị bọn họ vứt bỏ đẩy ra ngoài. Bọn họ là người một nhà, mà bà là một kẻ không liên quan đứng một bên quan sát, ngay cả Nhạc Thính Phong cũng là người trong gia đình ấy, chỉ có duy nhất một mình bà ta là không phải.

Bà ta thấy ánh mắt của mỗi người dành cho Yến Thanh Ti như thể đó là một một bảo vật, như thể bọn họ đang đứng trước mặt Tiểu Ái của mấy chục năm về trước, coi cô ta là vật báu hi hữu trên thế gian này.

Nhưng Du phu nhân không tìm ra được điểm nào ở Yến Thanh Ti đáng để người ta thích cả. Chỉ vì có quan hệ huyết thống nên cô ta tham lam vô sỉ đón nhận tất cả như lẽ đương nhiên hay sao?

Đột nhiên Yến Thanh Ti nói: "Du phu nhân làm sao thế, tâm trạng của bác không tốt ạ?"

Du phu nhân vội lắc đầu nói: "Không, không có, bác chỉ đang thất thần mà thôi. Trong nhà giờ cũng coi là có tiếng cười, bác cảm thấy như thể đang quay về khoảng thời gian rất lâu trước kia, khi Tiểu Ái vẫn còn, chú và cô đều tươi cười rất vui vẻ."

Yến Thanh Ti cong môi: "Cháu chính là con gái của mẹ, ông bà ngoại nhìn thấy cháu đương nhiên là phải vui rồi."

Hạ lão thái gật đầu: "Đúng là như thế..."

"Bà ơi, chúng ta ra ngoài cũng khá lâu rồi, giờ chúng ta quay về nhé?"

Yến Thanh Ti liếc Nhạc Thính Phong một cái, anh vội vã bước đến đẩy lão thái thái đi.

...

Buổi tối khi về đến khách sạn, Nhạc Thính Phong vội vã gọi điện cho mẹ anh.

Vừa mở miệng, Nhạc Thính Phong đã phấn khích nói: “A lô, mẹ à, con nói cho mẹ nghe một chuyện vui, vui cực kỳ luôn.”

Chương 994: Chẳng Lẽ Thanh Ti Có Thai Rồi À?

Nhạc phu nhân đang đắp mặt nạ, gào lên một tiếng: "Chuyện vui gì cơ, chẳng lẽ Thanh Ti có thai rồi à?"

Nhạc Thính Phong trợn mắt, chán nản: "Không phải, nhưng mà... chuyện này có quan hệ rất lớn đến việc có thai sau này đấy."

"Thế thì là chuyện gì?"

Nhạc Thính Phong đứng trước cửa sổ kích động đến mức đập bồm bộp lên cửa kính: "Hạ lão thái đồng ý để nhà chúng ta đến cầu hôn rồi. Sự cố gắng của con trai mẹ mấy ngày hôm nay cũng coi như được đền đáp rồi."

"Thật sao?" Nhạc phu nhân bật dậy như cái lò xo từ trên sô pha, lột luôn cái mặt nạ đang đắp trên mặt ra.

Nhạc Thính Phong kích động nói: "Thật đấy mẹ, chiều hôm nay chính miệng lão thái thái nói với con mà, bà bảo con đến cầu hôn. Mẹ mau mau thương lượng với ông bà ngoại và các bác đi, chuẩn bị sính lễ, đến lúc nào, có những ai đến, định ngày tháng đi, con không đợi được nữa rồi này."

Từ khi có được câu trả lời chắc chắc từ Hạ lão thái, tâm trạng của Nhạc Thính Phong không có cách nào bình tĩnh lại được nữa, cả buổi chiều đều nhìn Yến Thanh Ti cười ngây ngô khiến cho cô chẳng hiểu gì cả.

Nhạc phu nhân vừa kích động vừa căng thẳng, đi vòng vòng trong phòng: "Đúng, đúng, đúng, không sai, không sai, những cái này phải nghĩ cho thật kỹ, đến nhà họ Hạ phải mua những gì, không thể tùy tiện như khi về nhà ông bà ngoại con được."

Nhạc phu nhân kích động đến mức không lời nào tả được, chẳng kém chút nào so với Nhạc Thính Phong.

Mấy hôm nay bà vẫn cứ lo lắng mãi cho thằng con ngốc nghếch nhà mình, sợ nó không thể khiến nhà họ Hạ thích nó, lo lắng nó bị nhà họ Hạ bới móc, lo nó bị Thanh Ti ghét bỏ.

Hôm nay đột nhiên nhận được tin mừng từ con trai, bây giờ bà vẫn còn cảm thấy có chút không thể tin được. Xem ra ngốc có phúc của ngốc, thằng con

trai ngốc nhà bà cũng khá lắm đấy chứ?

Trong đầu Nhạc phu nhân bây giờ chỉ toàn là chuyện này, bà suy tính: “Chuẩn bị đồ đạc, chọn ngày lành tháng tốt, còn phải đi đến Dung Thành nữa. Mẹ còn phải đi làm đầu, đi mua quần áo, đi spa, ôi trời, sao mà nhiều việc thế này?”

Nhạc Thính Phong biết đầu óc mẹ mình đơn giản, trong chốc lát không thể xử lý nhiều vấn đề như thế liền nói: “Mẹ, mẹ cũng đừng có vội, mẹ tìm ông bà và các bác đi, nhờ họ mua đồ giúp...”

“Làm sao mà không gấp được, nhỡ đâu người ta chỉ nhất thời vui vẻ nên mới đồng ý thì sao? Đi muộn một cái, lão thái thái nhà người ta lại hối hận thì sao? Chuyện này không thể lề mề được, càng kéo dài càng chết, nhất định phải nắm chặt lấy cơ hội, đừng để đêm dài lắm mộng. Nhân lúc nhà người ta vẫn còn chưa tỉnh táo lại, phải khiến cho mọi chuyện xong xuôi đâu vào đấy.”

Nhạc Thính Phong...

Mẹ anh thế này là chê bai con mình vô dụng đấy à? Bà cảm thấy con trai mình thực sự không được người ta thích đến thế hay sao?

Hạ lão thái rõ ràng rất thích anh mà, hôm nay còn khen anh tận mấy lần nữa đấy.

“Mẹ, ấn tượng của con ở nhà họ Hạ rất tốt, lão thái thái rất thích con mà.”

Nhạc phu nhân đi dép vào: “Vậy con cứ thế mà duy trì, bây giờ mẹ đi tìm ông bà ngoại của con để bàn bạc đây. Trước khi mọi người đi, con ở đó tiếp tục lừa họ, à không... tiếp tục lấy lòng hai cụ nhà ấy đi nhé, để bọn họ yên tâm, đừng để bọn họ hối hận nghe chưa?”

Nhạc Thính Phong: “Được rồi, con biết rồi, con sẽ không để mọi chuyện xôi hỏng bỏng không đâu...”

Nhạc phu nhân ngay lập tức lao đến phòng của hai ông bà nhà họ Tô, sau đó cả nhà họ Tô đều bị đánh thức một cách nhanh chóng.

Đợi mọi người tập trung đầy đủ, Nhạc phu nhân mới tằng hắng lấy giọng nói: “Muộn thế này còn đánh thức mọi người dậy là vì có chuyện lớn muốn tuyên bố.”

Tô Tiểu Lục buồn ngủ ngáp dài: “Cô ơi là chuyện gì thế ạ, không thể... để đến sáng mai nói được ạ?”

“Đương nhiên là không thể rồi, đây là việc lớn hết sức cấp bách.”

Tô lão thái lắc đầu nói: “Được rồi, con đừng có úp úp mở mở nữa, mau nói đi, nói xong rồi còn để mọi người về phòng đi ngủ.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 995: Con Sắp Có Con Dâu Rồi

Nhạc phu nhân khụ khụ hai tiếng, ngẩng đầu ưỡn ngực nói: “Hôm nay, lão thái thái của nhà họ Hạ đã đồng ý để Thính Phong đến cầu hôn rồi, ba mẹ... con sắp có con dâu rồi.”

Bà nói xong, trong phong khách im phăng phắc.

Nhạc phu nhân chớp chớp mắt, sao không giống như mình đoán trước nhỉ: “Mọi người... lẽ nào... không vui cho con à? Đây chắc... là chuyện tốt chứ, đúng không?”

Tô lão gia tử là người tỉnh táo lại sớm nhất, hỏi: “Mi Mi, những gì con vừa mới nói... là... là... thật à?”

Nhạc phu nhân gật đầu: “Đương nhiên là thật rồi ạ! Vừa nãy Thính Phong gọi điện về cho con, bảo con mau chóng chuẩn bị đầy đủ sính lễ cầu hôn, sau đó lập tức đến nhà họ Hạ. Việc hôn nhân này nhất định phải nhanh chóng định ra, mọi người... đến lúc đó, ai đi với con?”

Nhạc phu nhân nói rồi, không có người nói tiếp nữa, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn bà như thể vẫn chưa tỉnh táo lại sau cái tin tức động trời bà vừa mới thông báo.

Lúc này, Nhạc phu nhân liền cảm thấy ngại ngùng, đây là lần đầu tiên bà được mọi người đối xử như thế này đấy.

Bà lắc đầu: “Không ai... không ai muốn đi à? Vậy... vậy, con đi một mình nhá?”

Vừa nói xong, phòng khách liền òa lên như chợ vỡ, Tiểu Tam, Tiểu Lục và cả ba chị dâu của bà dường như tất cả đều đồng thanh hét lên: “Cháu/Chị đi...”

Tô Tiểu Lục nhanh chân chạy đến bên cạnh Nhạc phu nhân, “Cô, để cháu đi với cô... Cháu, cháu có vài cái sản nghiệp ở Dung Thành, đến lúc đó đều lấy hết ra làm sính lễ, vừa tiện lợi vừa nhẹ nhàng.”

Kết quả là mẹ anh ta lao ra, véo tai anh ta: “Một thằng nhóc hỉ mũi chưa sạch như con thì biết cái gì. Mi Mi, để chị đi với em... Về chuyện mua quà gì,

chuẩn bị sính lễ như thế nào, chị đều có thể giúp em.”

Nhạc phu nhân nghe đến chuyện mua quà cáp liền gật đầu lia lịa: “Được ạ, được ạ...”

Rất nhanh, dâu cả của nhà họ Tô đã đứng lên nói: “Thôi, để chị đi cho, ba mẹ cũng đã có tuổi rồi, không đi được, không thể chịu được đường xá xa xôi, nhưng chị là dâu trưởng trong nhà, nói thế nào cũng có thể thay mặt cho cha mẹ trong gia đình, lại vừa có thể thể hiện sự coi trọng đối với chuyện hôn nhân của hai đứa. Chị đi với em.”

Dâu thứ hai nhà họ Tô nói: “Nói như thế thì chị đi cũng có thể giúp đỡ được chút gì đó.”

Tô lão thái cười híp hết cả mắt lại: “Bình thường sao chẳng thấy mấy đứa tích cực như thế này, sao bây giờ hôn sự của Thính Phong mấy đứa lại quan tâm thế?”

Vợ của Tô Lão Tam nói: “Mẹ, chuyện này sao có thể không quan tâm được ạ? Sáu thằng nhóc nhà chúng ta không một đứa nào chịu cố gắng gì cả, mà Thính Phong thì khó khăn lắm mới lấy vợ, đây là chuyện vui đầu tiên trong nhà mà, thế nào cũng phải làm cho đến nơi đến chốn. Huống hồ, chuyện này mà xong thì cũng có kinh nhiệm để sau này lo cho mấy đứa nhà mình.”

“Còn nữa, làm thông gia với nhà họ Hạ, chúng ta nhất định phải cẩn thận. Dù sao kết hôn cũng là chuyện vui, nhỡ đâu mà để xảy ra chuyện gì không khéo lại trở mặt thành thù.”

Tô lão thái gật đầu, câu này nói rất đúng.

Đám thanh niên bây giờ có đứa nào chịu lấy vợ lấy chồng sớm đâu, bà nghĩ đến sáu thằng cháu nhà mình chưa có thằng nào kết hôn là lại bực mình: “Mấy cái thằng này, chúng mày tự nhìn lại mình xem, lúc bà bằng tuổi chúng mày đã có ba chúng mày với cô của chúng mày rồi đấy nhé!”

Tô Tiểu Lục vội vã nói: “Bà nội, bà đừng tức giận mà, đừng giận nha. Anh họ không phải sắp kết hôn đó rồi hay sao, nói không chừng anh họ mở bát là mấy đứa chúng cháu lại lần lượt tìm được người phù hợp rồi lục tục kết hôn tiếp thì sao. Bây giờ chuyện quan trọng nhất là phải làm cho xong xuôi ổn thỏa chuyện cầu hôn của anh họ.”

Tâm trạng của Tô lão phu nhân thế mới thoải mái đôi chút, bà nghĩ rồi xác

định lại một lần nữa, hỏi: “Mi Mi, con có chắc chắc nhà họ Hạ đã đồng ý rồi không?”

Nhạc phu nhân gật đầu: “Chắc chắn ạ, Thính Phong nói chiều hôm nay, lúc ở bệnh viện, chính miệng Hạ lão thái đã đồng ý, dì Bội Uyển muốn mau chóng nhìn thấy chắt ngoại.”

--- O ---

Chương 996: Đột Nhiên Rất Đau Lòng, Không Thể Thở Nổi

Trong lòng Tô lão thái tràn đầy vui mừng: “Thế thì tốt, thế thì tốt rồi... Lão Đại, con xem việc này thế nào?”

Tô Lão Đại nói: “Chuyện sính lễ, sáng mai cả nhà sẽ thảo luận lại một lần nữa. Còn về chuyện đi Dung Thành, đến lúc đó con chắc chắc sẽ đi cùng với Mi Mi, những người khác thì tùy, có rảnh thì đi cùng.”

Càng nhiều người đi thì càng thể hiện thái độ coi trọng của nhà trai đối với mối hôn sự này.

Mà điều quan trọng là nhà họ Nhạc chỉ có mình em gái ông, nếu càng nhiều người đến thì điều đó lại càng tỏ rõ địa vị của em gái ông trong nhà họ Tô vẫn rất cao, ít nhất sẽ không có ai coi thường nó.

Tô Lão Đại suy nghĩ tương đối kỹ càng, cũng khá là chu đáo.

Vợ của Tô Lão Tam phấn khích nói: “Quá tốt rồi, đến lúc đó con nhất định sẽ xin nghỉ để đi.”

Tô lão gia tử đứng dậy nói: “Vậy mọi người cũng giải tán đi, về ngủ thôi, trưa mai rồi bàn tiếp chuyện sính lễ.”

Cả nhà lục tục về phòng ngủ, Nhạc phu nhân hãy còn phấn khích lắm. Đột nhiên cánh tay bị ai đó kéo lại, bà quay đầu nhìn lại thấy Tô Tiểu Ngũ đang nhìn bà: “Cô, đi.”

Nhạc phu nhân đưa tay lên vuốt má Tiểu Ngũ: “Đi, chắc chắn là phải cho Tiểu Ngũ nhà mình đi rồi. Ngoan, về phòng ngủ đi.”

Tô Tiểu Ngũ đi rồi, vợ của Tô Lão Tam nhìn bà với ánh mắt ngưỡng mộ lẫn ghen tị: “Mi Mi à, cô nói chị nghe xem sao mà mắt nhìn người của cô tốt thế, ngắm trúng Thanh Ti, vừa xinh đẹp lại hiểu biết, chị đã ganh tị với cô lắm rồi, bây giờ con bé lại còn là cháu ngoại của nhà họ Hạ. Ôi trời ơi, hâm mộ cô chết mất.”

Vừa nghĩ đến chuyện Nhạc phu nhân sắp được làm mẹ chồng, mà con dâu của bà còn chẳng biết ở phương trời nào, trong lòng bà lại cảm thấy buồn.

Nhạc phu nhân cười hì hì: “Người ngốc có phúc của người ngốc mà. Con trai em vào lúc quan trọng cũng thông minh lắm đấy.”

Cô con dâu thứ ba lườm con trai mình, không một thằng nào chịu cố gắng gì cả.

Bà khoác tay Nhạc phu nhân cùng đi về phía phòng ngủ, đột nhiên nhớ ra một chuyện: “Ài, em xem, lần này đến Dung Thành, có khi nào sẽ gặp được bác của Thanh Ti không? Ôi nha, chị thật mong chờ đó nha. Tuy rằng trước kia đã từng gặp một lần nhưng lần này là khác nha, lần này thành thông gia với nhà tổng thống đến nơi rồi này, chị có chút không dám tin.”

Nhạc phu nhân đột nhiên ngây ra.

Thế mà bà lại quên mất chuyện quan trọng nhất.

Nếu như bà đến đó thì chẳng phải là sẽ gặp ông ta hay sao?

Nhạc phu nhân nhớ đến cuộc gọi video call mấy hôm trước, bất thình lình gan tự nhiên đau thế, tim cũng đau, a a a, khó thở quá!

Con trai, có thể không đi được không?

...

Bên này nhà họ Tô đang vui vẻ chuẩn bị sính lễ, còn ở nhà họ Hạ, sức khỏe của Hạ lão thái vẫn yếu như cũ, nhưng bác sĩ cũng nói rằng giờ đã chuyển biến rất nhiều rồi, những gì còn phải làm chỉ là điều dưỡng thật tốt, chăm sóc cẩn thận, cũng không cần nằm viện nữa.

Vậy nên lão thái thái không muốn ở viện nữa mà nhất quyết đòi về bằng được.

Xa nhà lâu như vậy, bà cũng rất nhớ nhà mà.

Mà quan trọng là nhà họ Tô sắp đến rồi, đến lúc đó mà bà vẫn còn nằm viện thì tính sao? Chuyện hôn nhân của Thanh Ti, bà nhất định phải tự tay định ra.

Tết Trung thu cũng sắp đến rồi, đây là dịp lễ tết đầu tiên kể từ khi Thanh Ti về nhà, bà phải ở nhà cùng mọi người ăn cái tết này chứ.

Hạ An Lan đặc biệt chỉ thị những chuyên gia kiểm tra đi kiểm tra lại mấy lần cho lão thái thái, xác định chắc chắn bà có thể xuất viện mới đón bà về.

Về đến nhà, câu đầu tiên mà bà nói chính là: “An Lan, Tết Trung Thu năm nay phải làm náo nhiệt một chút.”

Hạ An Lan gật đầu: “Vâng ạ!”

Hơn bốn mươi năm qua, nhà họ Hạ dường như không ăn bất cứ cái Tết nào, đặc biệt là những dịp cả nhà đoàn tụ lại càng chẳng bao giờ.

Đây là lần đầu tiên sau bao nhiêu năm, lão thái thái chủ động yêu cầu ăn mừng Tết Trung thu.

Bởi vì Thanh Ti nhà chúng ta đã trở về rồi.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 997: Tôi Im Lặng Nhìn Bà Tự Đâm Đầu Đi Vào Chỗ Chết

Hạ lão gia tử nói: “Chúng ta sẽ cùng nhau đón Trung thu.”

Du Hí ngồi trên xe lăn ngẩng đầu nhìn mẹ mình, thấy bà cũng cúi đầu, hai tay siết lại thật chặt, trong lòng anh ta cũng có chút căng thẳng.

Anh ta vẫn biết mẹ mình rất lợi hại, Du Hí thật sự rất lo lắng, nhỡ đâu bà lại đang âm mưu làm chuyện gì đó thì sao?

Du Hí thở dài một tiếng, hai ngày nay ở nhà họ Hạ, mỗi giây anh ta đều cảm thấy dài như một năm, như đang ngồi trên đống lửa ấy. Trước đây không hiểu, bây giờ cuối cùng cũng hiểu ra, cái cảm giác này, con mẹ nó thật khó chịu.

Bây giờ người nhà họ Hạ đang dồn toàn bộ sự chú ý vào Yến Thanh Ti, nhìn vào bọn họ rõ ràng cảm giác được đây mới là người một nhà.

Nhưng có như thế Du Hí cũng chẳng nghĩ nhiều, bởi vì anh ta đích xác không phải là người nhà họ Hạ mà, anh ta việc gì phải đi ghen tị hay ngưỡng mộ làm gì? Người ta muốn cho cháu ngoại người ta cả nhà họ Hạ, đây hoàn toàn là chuyện bình thường. Anh ta thực sự chẳng hiểu nổi mẹ mình, nhà anh ta cũng đâu có thiếu tiền, hà cớ gì cứ phải làm thế?

Hạ lão gia nói: “Đúng rồi, nhà lão La nghe nói em đã ra viện liền đến thăm. Dù sao cũng là chỗ quen biết bao nhiêu năm, anh cũng không từ chối.”

Lão thái thái nắm chặt tay Yến Thanh Ti: “Đến thì cứ đến thôi, Thanh Ti đã trở về cũng nên giới thiệu con bé với mọi người.”

Buổi chiều, La lão phu nhân cùng cháu gái mang quà đến thăm.

Nhìn thấy Hạ lão thái, La lão phu nhân vành mắt đỏ hoe, khóc một hồi. Hạ lão thái có chút khó chịu, nhưng trên mặt lại chẳng tỏ vẻ gì, cầm tay Thanh Ti, kéo cô lại, nói: “Đây, cho bà gặp cô cháu ngoại Thanh Ti của tôi này.”

La Lão phu nhân nhìn thấy Thanh Ti thì kinh ngạc: “Đúng là một cô bé xinh đẹp, ôi... Tôi... sao tôi nhìn cứ thấy giống giống cái cô ở trong phim truyền hình dạo này đang chiếu...”

Hạ lão thái cười nói: “Bộ phim Tiêu Phòng Điện đó là do Thanh Ti nhà tôi đóng đấy.”

“Ái chà, không ngờ nha... Mà con bé giống bà hồi trẻ thật đấy, vừa nhìn là biết là bà cháu rồi.”

Trên gương mặt của Hạ lão thái tràn đầy kiêu ngạo: “Còn không phải thế à?”

“Thanh Ti, đây là La Thường nhà bà, hai đứa tuổi tác cũng sàn sàn nhau, sau này làm bạn với nhau nhé?”

Cô gái xinh xắn đứng bên cạnh La lão phu nhân cười nói với Yến Thanh Ti: “Chào cô, tôi là La Thường, tôi rất thích phim của cô.”

Yến Thanh Ti: “Cám ơn.”

“Thanh Ti, La Thường, hai đứa ra vườn hoa đi dạo đi. Thanh niên các con thường chẳng thích nghe mấy bà già này nói chuyện.”

Yến Thanh Ti biết Hạ lão thái muốn cô có nhiều bạn bè hơn nên cũng đưa La Thường ra vườn hoa, kết quả chưa nói được câu nào đã nghe thấy Hạ An Lan gọi: “Thanh Ti.”

Yến Thanh Ti lập tức chạy đến, khoác tay ông: “Sao hôm nay bác về sớm thế ạ?”

Hạ An Lan dí dí lên trán cô: “Không phải là con bảo bác hôm nay về sớm một chút để ăn cơm còn gì?”

La Thường đứng đằng xa nhìn theo bọn họ. Trong mắt cô ta, người đó như một vị thần, hào quang vạn trượng!

“Hâm mộ không? Tôi ở trong nhà họ Hạ bao nhiêu năm rồi mà chưa bao giờ anh ấy cười với tôi lấy một lần.”

Giọng nói bất thình lình vang lên khiến La Thường giật bắn, cô ta hoảng loạn nói: “Chuyện này thì có gì mà phải ngưỡng mộ?”

“Tôi thì rất ngưỡng mộ, cực kỳ ngưỡng mộ. Lúc nhỏ, tôi thực sự rất vui mừng vì có thể có một người anh trai như thế. Tôi chưa bao giờ gặp một người đàn ông nào xuất sắc hơn anh ấy, chắc cô cũng chưa từng gặp đúng không? Tôi từng vô số lần muốn thân cận với anh ấy, nhưng từ trước đến giờ

anh ấy chưa bao giờ để tôi vào mắt chứ đừng nói là cười với tôi. Trước đây Thanh Ti đã nói, người đàn ông ưu tú như vậy, phụ nữ trẻ tuổi thích anh ấy là chuyện bình thường, bởi vì anh ấy đáng giá để thích, cho nên cô cũng không cần giấu giếm."

Mặt của La Thường đỏ hết lên, mím môi nói: "Thanh Ti gọi chú An Lan là bác, chú ấy đối tốt với Thanh Ti là chuyện thường tình mà."

Du phu nhân cười nhạt một tiếng: "Ha... có phải là ruột thịt hay không, ai mà biết được?"

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 998: Đây Rõ Ràng Là Đang Nhìn Người Đàn Ông Mà Mình Yêu Mến

La Thường ngẩng phắt lên: “Bà có ý gì?”

Du phu nhân quay lại: “Ý của tôi ở trên mặt chữ đó thôi.”

La Thường liếc nhìn Hạ An Lan, tay ông đang đặt trên đỉnh đầu Yến Thanh Ti, ánh mắt nhìn cô đầy dịu dàng yêu thương, giống như đang nhìn cô con gái nhỏ của mình.

Sự dịu dàng đó, La Thường cảm thấy chỉ cần ông cười với cô ta một cái, cô ta cũng có thể làm bất cứ chuyện gì vì ông.

La Thường cắn răng, đuổi theo Du phu nhân: “Bà nói rõ ràng ra xem nào, rốt cuộc là chuyện như thế nào?”

Du phu nhân dừng lại ở một nơi tương đối khuất trong vườn hoa nói: “Nhà cô cũng là chỗ quen biết lâu năm với nhà họ Hạ, chắc cũng biết ít nhiều về chuyện năm đó đúng không?”

“Tôi biết, năm đó con gái của bà Hạ - Tiểu Ái chết trước hôm sinh nhật năm tuổi. Nhưng bây giờ chú An Lan cũng tìm được Yến Thanh Ti, điều đó có nghĩa là năm đó Tiểu Ái chưa chết.”

Những gì La Thường biết được không nhiều, cũng chỉ đại khái mà thôi.

Chuyện của nhà họ Hạ ai dám hỏi thăm nhiều, cũng chẳng có ai dám bàn tán gì đằng sau lưng cả.

Du phu nhân giơ tay lên ngắt một phiến lá, thản nhiên nói: “Năm đó tôi tận mắt chứng kiến cái chết của Tiểu Ái, thi thể đã bị thiêu thành tro bụi. Nó rõ ràng đã chết rồi, cô chú chỉ là không muốn thừa nhận sự đau khổ này thôi, nhìn thấy Yến Thanh Ti mới tự cho mình một sự an ủi, tự nói với mình rằng Tiểu Ái chưa chết, còn sinh cho bọn họ một cô cháu gái.”

La Thường cau mày nói: “Nếu như là giả, tại sao chú An Lan lại có thể thừa nhận cô ta, bà có chứng cớ gì không? Không có chứng cớ gì thì đừng có nói bừa.”

Du phu nhân lại ngắt một phiến lá khác, giơ lên nói: "Trên thế giới này có biết bao nhiêu người giống nhau như vậy, chẳng lẽ đều là thân thích của nhau? Cũng giống như hai cái lá cây này thôi, giống y hệt nhau, lại đến từ hai cái cây khác nhau. Nếu như cô không tận mắt nhìn thấy tôi vừa mới hái nó xuống, tôi nói nó là lá của cùng một cái cây chắc cô cũng sẽ tin nhỉ?"

La Thường không nói gì, cô ta đang đợi Du phu nhân nói tiếp.

Du phu nhân tùy tiện quẳng hai cái lá đó đi: "Huống hồ, kể cả tôi có bằng chứng đi chăng nữa, tôi cũng chẳng thể lấy ra được. Tôi chỉ là con gái nuôi của nhà họ Hạ thôi, trong khi tất cả mọi người đang đắm chìm trong niềm vui tìm thấy cháu ngoại, vào lúc này mà tôi lại tàn nhẫn nói ra sự thật thì không những chẳng ai biết ơn tôi mà có lẽ tôi còn bị đuổi khỏi nhà họ Hạ cũng nên. Tôi không thể làm như vậy được."

La Thường nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Du phu nhân: "Bà nói với tôi những chuyện này là có ý gì? Nếu như ngay cả chính bà đã không muốn nói, vậy hà tất phải nói chuyện đó với tôi? Dù cho Yến Thanh Ti là giả, nhưng cô ta có thể mang đến vui vẻ cho nhà họ Hạ, vậy thì điều đó nói lên được rằng sự tồn tại của cô ta là có giá trị."

Du phu nhân lắc đầu cười cười: "Tôi nói với cô những chuyện này cũng chỉ vì nó bị tôi đè nén trong lòng quá lâu. Tôi muốn tìm một người để tâm sự mà thôi. Còn về con bé Yến Thanh Ti đó, chỉ sợ nó có dụng ý khác. Ánh mắt nó nhìn anh ấy đâu có giống ánh mắt của cháu gái nhìn bác mình, đó rõ ràng là ánh mắt giành cho người đàn ông mà mình yêu."

Trong lòng La Thường kinh ngạc, đôi lông mày nhíu lại. Cô ta cố gắng nhớ lại cảnh tượng ban nãy, vì nhìn nghiêng nên cô ta không thể phân biệt rõ ràng ánh mắt của Yến Thanh Ti nhìn Hạ An Lan là như thế nào?

"Bà... nói... Yến Thanh Ti... Cô ta thích chú An Lan?"

Du phu nhân giễu cợt cười một tiếng: "Không phải là thích thì còn có thể là gì? Nó dùng cái gương mặt đó trăm phương ngàn kế để vào nhà họ Hạ chỉ vì lấy lòng hai ông bà già ư, đâu có đơn giản như thế. Mục tiêu của người ta to lớn hơn nhiều, chẳng lẽ cô nhìn cái cách bọn họ chung đụng với nhau mà không cảm thấy kỳ lạ sao? Kể cả có thân thiết với bác mình mấy đi chăng nữa cũng không cần ôm ôm ấp ấp cả ngày đúng không? Chắc là vì hôm nay có khách đến cho nên... cô ta mới kiềm chế đôi chút." "

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 999: Bác Đừng Giận Bác Nhạc Nha!

Trên mặt La Thường tràn đầy kinh ngạc: “Lẽ nào cô ta bình thường...”

Du phu nhân thở dài một tiếng, gương mặt tràn đầy bất đắc dĩ: “Trước đây tôi cũng đã từng có ý tốt nhắc nhở nó rồi, nói với con bé là cho dù có là bác cháu ruột thịt đi chăng nữa, nhưng nó đã lớn thế này rồi đâu thể thân mật như thế được. Nhưng cô có biết nó trả lời tôi như thế nào không?”

La Thường truy hỏi: “Trả lời như thế nào?”

Du phu nhân cười lạnh: “Nó nói với tôi rằng, người đàn ông ưu tú đầy sức hấp dẫn như thế đáng để bất cứ một cô gái nào yêu thích. Kể cả nó có thích anh ấy thật đi chăng nữa thì đó cũng là chuyện đương nhiên. Cô nói xem... trả lời như vậy, có phải là lời mà một cô cháu gái nên nói hay không?”

“Tại sao cô ta có thể như thế được? Cô ta...”

Trong lòng La Thường bối rối nửa tin nửa ngờ.

Du phu nhân than thở nói: “Thực ra, nó có thích anh Lan hay không cũng chẳng liên quan gì đến tôi. Dù sao tôi cũng là con gái đã đi lấy chồng, tôi làm sao có thể quản được nó, chỉ là... Tôi không muốn thấy thanh danh cả đời của anh Lan cuối cùng lại bị hủy trong tay của phụ nữ. Điều mà tôi sợ nhất đó là có người đứng sau điều khiển Yến Thanh Ti, bảo nó tiếp cận anh hai, dụ dỗ anh ấy, cuối cùng... nói với bên ngoài là... Đến lúc đó, anh Lan làm thế nào đây?”

Trên mặt Du phu nhân tràn đầy đau xót, cái dáng vẻ đó La Thường nhìn vào không thấy có vẻ gì là giả cả.

La Thường thích Hạ An Lan, thích từ hồi còn bé, những chuyện có liên quan đến ông đều khiến cô ta luống cuống không biết làm thế nào.

Cô ta lo lắng nói: “Chú An Lan là người lợi hại thế cơ mà, chẳng lẽ chú ấy không nhìn ra được lòng dạ của Yến Thanh Ti sao?”

“Vô ích thôi, cô cũng đã thấy địa vị của Yến Thanh Ti trong nhà họ Hạ hiện giờ đấy, tất cả mọi người đều yêu chiều cô ta, anh Lan chỉ sợ quá chìm đắm vào niềm vui này mà không dứt ra được.”

La Thường lắc đầu: “Không được, nhất định phải ngăn con tiện nhân này lại. Tôi không thể để cô ta hủy hoại chú An Lan được.”

Du phu nhân nhìn về phía đằng xa, ngây dại nói: “Tôi cũng giống như cô, lúc còn trẻ tôi đã từng nghĩ nếu như anh ấy có thể cười với tôi một lần, giống như khi cười với Tiểu Ái, tôi có thể làm tất cả mọi việc vì anh ấy, nhưng... Bao nhiêu năm trôi qua, tôi vẫn không thực hiện được mong ước đó. Trong mắt anh ấy, tôi vẫn không tồn tại. Nhìn thấy cô, tôi như nhìn thấy mình, nguyện vọng mà tôi chưa từng thực hiện được, hy vọng cô có thể hoàn thành. Cô rất ưu tú, cô đáng có được một người đàn ông xuất sắc như thế. Huống hồ, anh Lan đã độc thân bao nhiêu năm nay, tôi rất hy vọng có một người có thể ở bên anh ấy. So với Yến Thanh Ti, tôi cảm thấy cô rất thích hợp. La Thường, tuổi tác không phải là trở ngại trong tình yêu, cô đừng băn khoăn hay lo lắng gì cả, cứ theo đuổi tình yêu của mình đi, tôi tin rằng một cô gái tốt như cô chắc chắn sẽ khiến anh Lan rung động.”

Đôi mắt La Thường cay cay. Cô yêu thầm người đàn ông đó nhiều năm như vậy, từ trước đến nay không dám nói với ai, không dám cho ai biết, bởi vì thân phận, bởi vì tuổi tác, cô sợ nói ra sẽ bị người khác chế giễu.

Du phu nhân là người đầu tiên cổ vũ cô, cho cô hy vọng.

“Cám ơn bà, tôi sẽ không để Yến Thanh Ti đạt được mục đích đâu. Chú An Lan là một người tốt như vậy, tôi nhất định sẽ không để cô ta được như ý, tôi nhất định sẽ vạch trần bộ mặt giả tạo của cô ta, để tất cả mọi người biết cô ta là người như thế nào.”

Du phu nhân cầm tay cô ta: “Có gì cần có thể hỏi tôi, nhưng... tôi chỉ là con gái nuôi của nhà họ Hạ, địa vị trong nhà của tôi rất nửa vời.”

“Tôi biết rồi, những gì hôm nay bà nói với tôi, tôi tuyệt đối sẽ không tiết lộ một chữ nào.”

...

Yến Thanh Ti nói cho Hạ An Lan biết, Nhạc phu nhân và mọi người chắc sẽ đến vào Trung thu.

Hạ An Lan gật đầu: “Trung thu ngược lại rất tốt, bà ngoại con cũng đang muốn năm nay Trung thu náo nhiệt một chút, nhân dịp này gặp mặt với nhà họ Tô cũng được.”

“Đúng rồi, bác ơi, lần trước bác Nhạc nói những lời đó cũng chỉ là vô tình lỡ lời thôi, bác đừng giận bác ấy nha, có được không?”

Yến Thanh Ti nói đỡ giúp Nhạc phu nhân, kéo tay ông lắc lắc làm nũng.

Hạ An Lan cười mỉm nói: “Ồ... bà ấy à, con nói với bà ấy, bác là thổ phỉ nên khá là keo kiệt nhỏ mọn đấy!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1000: Cô Ta Có Được Tất Cả Sự Dịu Dàng Của Người Ấy

Yến Thanh Ti có chút lo lắng, vội vã nói: "Bác ơi, bác đừng thế mà, vốn dĩ, vốn dĩ... chuyện đó bác cũng không đúng mà. Bác đột nhiên đưa con đi như thế, cũng chẳng nhắn lại gì cho bọn họ, còn không cho bọn họ gặp con, người ta đương nhiên là tức giận rồi. Hơn nữa, bác Nhạc cũng là vì thật sự lo lắng cho con mới nói như vậy. Thực ra, con người của bác ấy rất tốt, thật sự rất tốt mà."

Tối qua lúc Nhạc phu nhân nói chuyện với Yến Thanh Ti có đặc biệt nhắc đến chuyện này. Ngày đi Dung Thành càng lúc càng đến gần, bà thật sự lo lắng, trước đây nói những câu đó đắc tội với Hạ An Lan, nhỡ đâu bị ông ta làm khó dễ thì sao?

Nhỡ đâu ông ta vẫn còn tức giận, dứt khoát không đồng ý chuyện hôn sự thì thế nào? Nhạc phu nhân đã vì chuyện này mà hai ba hôm nay ngủ không được ngon rồi.

Hôm nay tâm trạng của Hạ An Lan rất tốt, muốn đùa với Yến Thanh Ti, ông cố ý nhíu mày nói: "Chuyện này à..."

Yến Thanh Ti kéo tay Hạ An Lan tiếp tục lắc lắc: "Bác, tối qua con đã nói với bác ấy, bác của con là một người cực kỳ độ lượng, lòng dạ rộng rãi, bác không thể như thế được đâu, nhỡ đâu dọa bác ấy sợ không dám đến đây thì làm thế nào?"

Đây là lần đầu tiên Hạ An Lan thấy Yến Thanh Ti sốt ruột như thế này đấy. Ông đưa tay lên véo má cô, nói: "Không sao, nếu bà ấy không đến, bác lại tìm cho con một người còn tốt hơn cả Nhạc Thính Phong."

Yến Thanh Ti cuống lên: "Vậy thì không được đâu, con... con... nhất định phải lấy anh ấy!"

Hạ An Lan nghe thế thì có chút kinh ngạc, không ngờ Yến Thanh Ti lại nói ra những lời đó. Chỉ cần Nhạc Thính Phong... Câu này khiên một người làm bác như ông nghe được thực sự có đôi chút muốn đuổi Nhạc Thính Phong đi.

Bình thường thấy hai đứa nó đối đãi lẫn nhau, phần lớn là thằng nhóc đó lấy lòng Thanh Ti.

Không ngờ rằng... tình cảm của Thanh Ti đối với nó cũng sẽ sâu sắc đến thế.

Hạ An Lan đang định mở miệng nói, đột nhiên có một giọng nói vang lên: “Không ngờ tình cảm của cô Yến và chú An Lan lại tốt đến thế, thật khiến người khác ngưỡng mộ. May mà tôi biết hai người là bác cháu, người không biết nhìn vào còn tưởng hai người là tình nhân đấy!”

Vẻ mặt của Hạ An Lan ngay lập tức trở nên lạnh lẽo, Yến Thanh Ti ngẩn ra, quay lại nhìn.

Cô hỏi: “La Thường, cô... nói thế là có ý gì?”

Giọng nói của La Thường tràn đầy châm chọc, Yến Thanh Ti nghe được cảm thấy tai mình cũng đau. Tình nhân? Cô ta có ý gì đây?

Một người vừa mới quen, Yến Thanh Ti không muốn dùng ác ý để phỏng đoán cô ta, nhưng cô cũng không có cách nào để tự lừa dối mình, câu nói này của La Thường rõ ràng là đang có ý sỉ nhục cô.

La Thường nhún vai: “Tôi có ý gì đâu. Sao thế, sao cô lại hỏi như thế? Cô đang nghĩ cái gì vậy?”

Vẻ mặt của Yến Thanh Ti bắt đầu trở nên khó nhìn: “Giả vờ ngu thì ai cũng biết, nhưng đừng có coi người khác là đồ ngu, cô tự nhiên nói câu đó là ý gì?”

La Thường không để ý đến Yến Thanh Ti, ngẩng đầu nhìn Hạ An Lan, cười nói: “Quen chú An Lan lâu như vậy rồi, từ trước đến nay chưa bao giờ thấy chú cười với cháu như thế.”

Vẻ mặt của Hạ An Lan bình thản: “Cô họ La.”

Cô họ La thế nên chẳng phải là người nhà họ Hạ chúng tôi, có cần thiết phải cười với cô không?

La Thường nghiến răng, cô ta họ La, từ nhỏ đến lớn, cô ta luôn ngưỡng mộ ông, ước mơ lớn nhất là có thể đến gần ông thêm một chút nữa.

Trước đây cô ta vẫn cứ tưởng rằng dù ông không cười với cô ta cũng không sao, cô còn may mắn hơn người khác có thể thường xuyên nhìn thấy ông, thế đã là rất tốt rồi.

Trước đây không có ai là đặc biệt trong mắt ông, cho nên cô ta chẳng có gì để đố kỵ cả.

Nhưng bây giờ, bây giờ... Yến Thanh Ti dựa vào cái gì? Cô ta dựa vào cái gì mà có được tất cả sự dịu dàng của Hạ An Lan?

--- O ---

Chương 1001: Cô Không Thèm So Đo Với Kẻ Ngu

Nếu như cô ta là cháu ngoại của Hạ An Lan cũng đành thôi, nhưng mà rõ ràng là cô ta không phải, cô ta ôm lòng dạ bất chính đến gần chú ấy như thế chỉ vì muốn lợi dụng chú mà thôi.

Chỉ bằng gương mặt đó sao?

Hạ An Lan chỉ cần liếc mắt đã nhìn ra địch ý của La Thường đối với Yến Thanh Ti. Ông xoa xoa đầu Yến Thanh Ti, nói: "Thanh Ti, đi thôi, những người như này con không cần để ý tới làm gì, cũng không cần nhân nhượng bất kỳ một ai hết, có kết bạn cũng phải xem đối phương có xứng đáng làm bạn hay không?"

Một câu của Hạ An Lan khiến mặt La Thường đỏ bừng. Bản thân cô ta cũng không phải loại phụ nữ có tâm cơ, được chiều chuộng từ nhỏ nên thành ra trong tính cách có chút ngây thơ, bị người mình thầm mến nói như vậy khiến cô ta lúng túng đến không biết chui vào đâu, lại càng chán ghét Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti gật đầu: "Bác yên tâm đi, cháu chẳng thèm so đo với một kẻ ngu đâu."

Cô khoác tay Hạ An Lan, hất cằm lên nói với La Thường: "Đã yêu chưa? Không biết cái gì là người yêu thì đừng có mà nói bậy. Bác cháu tôi quan hệ tốt cũng chẳng liên quan gì đến cô, thích bác tôi hay muốn làm bác gái của tôi cũng phải xem tôi đây có đồng ý hay không? Riêng cái loại người như cô thì cả đời cũng đừng hòng mơ tưởng."

Yến Thanh Ti vào đời từ rất sớm, chỉ cần liếc mắt cũng thấy cái gọi là lòng dạ hiểm ác của La Thường chỉ so được với những đứa trẻ con, nghĩ cái gì cũng để lộ hết ra trên mặt.

La Thường này thích bác của cô, hừ hừ... ánh mắt tốt thật đấy, đáng tiếc... đầu óc lại có vấn đề.

La Thường bị Yến Thanh Ti vạch trần, cảm giác giống như bị lột hết quần áo trước mặt mọi người, thẹn quá hóa giận liền nghiến răng mà nói: "Yến Thanh Ti, cô đừng có mà quá đáng, cô không sợ bị người khác vạch trần mưu đồ của cô sao?"

Yến Thanh Ti nhếch khóe miệng, nói: "Mưu đồ của tôi? Ha ha, cô biết thì cô phơi ra đi, để tôi xem cô phơi được cái gì? Người vô học thật đáng sợ, cô đã học hết tiểu học chưa vậy?"

Cô ngẩng đầu lên, nói: "Bác, chúng ta đi thôi, nói chuyện với loại người không biết suy nghĩ này thật tốn sức."

Hạ An Lan mỉm cười.

Mặc dù Yến Thanh Ti với La Thường chán ghét nhau tới mức nào, nhưng La lão phu nhân với Hạ lão thái nói chuyện với nhau lại thật vui vẻ. Hạ lão thái đã lâu chưa gặp người quen, lúc trước cứ nằm mãi trong viện nên lúc này càng muốn gặp lại bạn bè.

La lão phu nhân nhận ra được Yến Thanh Ti bây giờ là bảo bối của cả Hạ gia, cụ nghĩ một chút nói: "Tôi nhìn Thanh Ti nhà bà vừa xinh đẹp lại hiểu chuyện, khó mà có ai không thích cô bé, thật muốn ôm cô bé yêu chiều một phen. Hôn nhân của Thanh Ti vẫn chưa định phải không? Vừa vặn cháu trai trưởng nhà tôi mới từ nước ngoài về, không phải tôi tự khen đâu, nhưng đứa cháu trai của tôi về học thức lẫn ngoại hình đều đứng đầu trong đám thanh niên thời nay đấy, tôi cảm thấy rất xứng đôi với Thanh Ti nhà bà. Không bằng để hai đứa nó gặp nhau thử xem sao? Hai gia đình biết rõ nhau rồi vẫn tốt hơn so với bên ngoài đúng không?"

Hạ lão thái nghe thế liền cười híp mắt, cụ nói: "Không khéo rồi, hai ngày trước hôn sự của Thanh Ti nhà tôi đã được quyết định rồi, là bạn trai của Thanh Ti, tình cảm hai đứa nó tốt lắm."

"Vậy sao, người có đáng tin không? Sẽ không phải chỉ coi trọng gia thế của Thanh Ti chứ? Đàn ông như vậy bây giờ nhiều lắm đấy?"

Hạ lão thái vẫn cười, nói: "Thằng bé đó rất tốt, lại là cháu ngoại của bạn tốt nhiều năm của tôi. Nói về chuyện môn đăng hộ đối thì gia thế nhà bên đó cũng không tầm thường, hơn nữa bản thân thằng bé cũng có năng lực, tôi thấy trong đám người trẻ tuổi không ai so được với nó về việc có trách nhiệm, ánh mắt của Thanh Ti rất tốt."

La lão phu nhân vừa nghe đã hiểu, người ta đã nói đến như vậy thì bà còn có thể nói gì, nhưng mà... bà lại không tin là thật. Có ai có thể so sánh với cháu trai của bà cơ chứ?

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1002: Tìm Yến Thanh Ti Gây Sự Chính Là Thèm Chết Rồi

La lão phu nhân đầy tiếc nuối, nói: “Ai, xem ra là không có cơ hội rồi, lấy được cô gái tốt như Thanh Ti đúng là thằng nhỏ kia có lời.”

Hạ lão thái thái chỉ cười không nói.

La lão phu nhân xem thời gian, muốn trở về.

Hạ lão thái khách sáo một phen giữ lại: “Cũng sắp đến giờ cơm rồi, bà đừng đi, hay là tối nay ở lại ăn bữa cơm chung với tôi.”

La lão phu nhân đương nhiên muốn từ chối, tối hôm nay là bữa cơm đoàn viên của Hạ gia, bà ở lại thì coi ra cái gì?

Nhưng mà La thường lại vội nói: “Được ạ, cám ơn bà Hạ, lâu quá rồi không gặp bà, con rất nhớ bà, không muốn về sớm như vậy. Bà nội, chúng ta ở lại đi?”

Yến Thanh Ti liếc mắt một cái, xì... giả vờ cũng không nên thân, ở thì ở, để xem cô ta muốn làm gì?

Cháu gái vừa nói như vậy, La lão phu nhân liền lúng túng, đi không được mà ở lại cũng không xong.

Hạ lão thái nhìn La Thường một cái, “Vậy ở lại đi, bảo nhà bếp làm thêm thêm vài món.”

Du phu nhân đứng một bên cười nói: “Vâng, để con đi chuẩn bị.”

...

Yến Thanh Ti luôn chờ xem La Thường ra chiêu gì, cô ta đã muốn chết thì đương nhiên Yến Thanh Ti sẽ không làm cô ta thất vọng rồi. Giải quyết loại Thánh mẫu hạng nhẹ này với cô chỉ là chuyện nhỏ.

Dọn cơm lên, Hạ An Lan từ trên lầu xuống vẫn nhìn thấy La Thường thì sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

La lão phu nhân cũng biết, hai người họ hiển nhiên không nên ở lại nhưng bây giờ muốn đi cũng không đi được.

Chưa kể La Thường hết lần này tới lần khác còn không biết điều: "Chú An Lan vất vả rồi, chú nhất định phải ăn nhiều một chút."

Dưới gầm bàn, La lão phu nhân giật mạnh váy cháu gái một cái, nói bậy bạ cái gì đâu, đây là nhà người khác, đến phiên nó nói vào hay sao?

Hạ An Lan ngồi xuống bên trái Yến Thanh Ti, tựa như không nghe được La Thường nói cái gì.

La Thường cắn môi, liếc mắt nhìn Du phu nhân.

Du phu nhân lại đang nói chuyện với Du Hí, không hề nhìn cô.

Ăn được một nữa, La Thường đột nhiên nói: "Trên mạng có nhiều người nói khuôn mặt của Yến tiểu thư đã được phẫu thuật thẩm mỹ rồi. Trước kia cô trông như thế nào vậy? Tiện thì giới thiệu cho tôi chỗ cô phẫu thuật với, tôi cũng muốn đi chỉnh sửa một chút."

Một bàn người lập tức yên tĩnh, không một ai động đũa trừ mình Du Hí vẫn đang cắm đầu vào ăn.

Trong lòng anh ta đang gào thét, mụ nội nhà nó, con ngu này ở đâu chui ra, ra cửa quên mang não theo à?

Anh ta chơi qua biết bao nhiêu người đẹp, có thể tự xưng chuyên gia giám định, chỉ cần liếc mắt là nhận ra cô gái trước mắt của sửa cái gì hay không. Chả lẽ con ngu kia không có mắt sao, gương mặt kia của Yến Thanh Ti do chỉnh mà thành thì anh đã không vào viện chơi mấy tuần.

Đúng là một con ngu, ở đây mà còn dám gây sự với Yến Thanh Ti, muốn chết chắc rồi!

La lão phu nhân bị dọa sợ, lúng túng nói: "Tiểu Thường nói bậy cái gì vậy, sao chẳng hiểu chuyện chút nào. Mau xin lỗi Thanh Ti đi, về nhà con đứng quay mặt vào tường cho bà."

Người đang ngồi đây đều là tinh anh, làm sao không nghe ra ý của La Thường. Cô ta nói Yến Thanh Ti phẫu thuật thẩm mỹ khác nào nói Yến Thanh Ti không phải con cháu Hạ gia, bởi vì trước đây Yến Thanh Ti không

có khuôn mặt này.

Khuôn mặt của Hạ lão thái, Hạ lão gia cùng Hạ An Lan không có chút xíu tươi cười nào.

Hạ lão thái nhàn nhạt cười một tiếng: “La Thường vẫn còn nhỏ, không cần nghiêm khắc như thế. La Thường, con nói cho bà biết, sao con lại nói như vậy?”

La Thường thấy Hạ lão thái vẫn đang cười thì cho rằng bà lão không giận, liền nói: “Bà Hạ, trên mạng đều nói như vậy chứ không phải con nói. Chẳng qua con tò mò thôi, nếu ai cũng phẫu thuật thành gương mặt giống như thế thì Hạ gia chẳng phải có rất nhiều cháu gái còn gì?”

Nghe La Thường nói, Du Hí thiếu chút nữa cười phun cả cơm.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1003: Bàn Về Chỗ Chết Của Một Con Pháo Hôi

Yến Thanh Ti nhả ra một miếng xương, nghiêng đầu hỏi: "Này, cô bị ngu à?"

La Thường bị chửi thì sửng sốt: "Yến Thanh Ti, sao cô lại chửi người khác như thế? Tôi chỉ nói sự thật, cô dựa vào cái gì chửi tôi, hay là cô đang chột dạ?"

Yến Thanh Ti cười ha hả: "Cái loại đần độn như cô, tôi mắng thì sao? Bây giờ tính tôi còn tốt tốt, chứ nếu là lúc trước thì tôi đã đập cô kêu cha gọi mẹ rồi. Tôi phẫu thuật hay không tôi còn không nhìn ra cơ đấy, ấy thế mà lại nhìn ra cô cắt mí mắt, làm cằm nhọn, chắc được một tuần rồi? Cô nhìn xem cô cười giả như thế nào, ra cửa không soi gương à, cô chỉnh nát cả mặt rồi mới được như thế này thì tôi không tưởng tượng nổi trước đây cô xấu xí đến nhường nào?"

"Yến Thanh Ti cô..." La Thường không nói lại được Yến Thanh Ti, quay đầu nói: "Bà Hạ, cô ta rõ ràng phẫu thuật rồi, trên mạng rất nhiều người đều nói thế."

Yến Thanh Ti trợn mắt: "Ha, trên mạng, trên mạng nổi nhất không phải là lúc tôi đóng Tiêu Phòng Điện bắt nạt đồng ngiệp sao, có muốn tôi cho cô biết tôi bắt nạt người ta như thế nào không?"

La Thường giậm chân: "Chú An Lan, Yến Thanh Ti chẳng phải người tốt gì. Cô ta chính là con đàn bà hèn mọn, vô sỉ. Nói không chừng mặt cô ta đã phẫu thuật nát ra rồi, mục đích là vì câu dẫn chú, cô ta..."

La Thường còn chưa nói hết đã bị ai đó bóp cổ. Yến Thanh Ti không biết đã đứng bên cạnh cô ta từ lúc nào, cô ta trợn tròn mắt hoảng sợ, giẫy dụa muốn thoát khỏi Yến Thanh Ti, muốn nói nhưng cổ bị bóp chặt không thể kêu lên dù chỉ một tiếng.

La lão phu nhân không ngờ chuyện sẽ xảy ra như vậy, hô: "Thanh Ti, cô đang làm cái gì, mau buông tay ra, Tiểu Thường không thở được."

Người Hạ gia không một ai nhúc nhích, Hạ lão thái lạnh mắt nhìn La Thường.

Du phu nhân cúi đầu yên lặng. Du Hí bĩu môi, đã nói cô ta muốn đi tìm chết rồi mà, chán sống rồi mới đi trêu chọc con yêu nghiệt Yến Thanh Ti này. Đến tôi, cô ta còn dám quăng từ lầu hai xuống nè, còn sợ một con đần như cô chắc?

Tất cả mọi người đang nhìn Yến Thanh Ti, ai cũng không thấy rõ cô ra tay như thế nào chỉ nghe "chát, chát", hai tiếng thanh thúy vọng đến đau cả màng nhĩ.

Yến Thanh Ti hất La Thường ra, lạnh lùng nói: "Miệng cô không sạch sẽ phải được dạy dỗ một chút. Nhà cô không dạy được cô cái gì là quy củ vậy thì để tôi dậy.

La Thường té xuống đất, ôm má ngồi ngu người ở đó. Đây là lần đầu tiên trong đời cô ta bị đánh.

Yến Thanh Ti vẩy tay, nói: "Hôm nay tôi dạy cho cô điều thứ nhất, chưa biết rõ mọi chuyện mà đi ba hoa chích chòe với người khác, sớm muộn gì cũng bị sét đánh chết."

Du Hí để đũa xuống, hắng giọng nói: "Khụ, tôi nói cho cô một câu, những cái khác thôi không nói nhưng chuyện nhìn một người phụ nữ phẫu thuật hay không thì tôi đây là dân chuyên nghiệp đấy. Dù sao cái tiếng playboy của tôi cũng không tự dưng mà có. Khuôn mặt của Yến Thanh Ti đừng nói đụng dao kéo, ngay cả mĩ phẩm dưỡng da cũng rất ít dung. Còn cô, toàn thân đã chỉnh sửa không ít, đúng chứ? Sống mũi của cô hình là biết silicon, đấm cho một cái hẳn là biết giả hay không ngay."

Du phu nhân chợt ngẩng đầu, Du Hí lại... nó điên rồi, nó lại nói giúp Yến Thanh Ti.

La lão phu nhân thấy La Thường bị đánh đến ngu người, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn rất nhanh liền sưng lên, trong lòng bà đang hận Yến Thanh Ti ra tay quá độc ác, nhưng hiện giờ tất cả người Hạ gia đều đang rất tức giận, tất nhiên bà không dám nói gì khác.

Bà cuống cuồng nói: "Tiểu Thường mau xin lỗi đi. Con bé ngốc này, sao lại nói bậy bạ cái gì thế?"

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1004: Vừa Rồi Đánh Hơi Ít, Đáng Lẽ Phải Thêm Vài Cái Nữa

La lão phu nhân nhìn về phía Hạ lão thái: “Xin lỗi, xin lỗi, nó vẫn còn trẻ con, chỉ là có chút thành thật không hiểu chuyện, mọi người đừng so đo với nó, nhất định nó mấy tin lá cải trên mạng lừa gạt thôi.”

Hạ lão thái chậm rãi nói: “La gia dạy ăn, dạy uống nhưng sao không dạy cách hoạt động đầu óc chứ? Nếu là con cháu của Hạ gia, kiểu gì cũng sẽ không để nó ra khỏi cửa, mất mặt lắm. Hơn hai mươi tuổi rồi mà chỉ số thông minh còn không bằng học sinh tiểu học, thật lo lắng thay cho La gia của mấy người.”

Hạ lão gia gật đầu tán thành nói: “Nói đúng, nhìn Thanh Ti nhà chúng tôi đi, tuổi còn trẻ mà đã ở xây dựng được sự nghiệp trong giới giải trí, vừa thông minh lại hiểu chuyện, kính già yêu trẻ, tính cách lại tốt, con cháu nhà chúng tôi còn cần người khác đến thuyết tam đạo tứ sao? Vẫn còn đang ngồi trên bàn cơm nhà chúng tôi đấy, mấy người coi nhà chúng tôi ra cái gì?”

La lão phu nhân nghe được mà kinh hồn bạt vía: “Hai nhà chúng ta quen biết đã lâu, chỉ là chuyện mấy đứa nhỏ cãi nhau thôi, không đáng ảnh hưởng tới giao tình sau này của hai nhà. Về rồi chúng tôi nhất định sẽ dạy dỗ nó thật tốt...”

Hạ An Lan thấy trận náo loạn này cũng nên kết thúc, rốt cuộc mở miệng nói: “Tiễn khách.”

La lão phu nhân hốt hoảng: “Cái này... Chúng tôi không làm phiền nữa, ngày khác nhất định sẽ tới xin lỗi.”

Hạ An Lan nhàn nhạt nói: “Không cần, Hạ gia nhỏ lắm.”

Sắc mặt La lão phu nhân lập tức tát nhợt, đây chính là muốn cắt đứt quan hệ với La gia. Bà bây giờ thật sự muốn bóp chế La Thường, con bé chết tiệt này đã hại chết cả La gia.

La lão phu nhân vội vàng nhìn về phía Hạ lão thái: “Bội Uyển, hai nhà chúng ta dẫu sao cũng qua lại nhiều năm nay, không nhìn mặt tăng cũng nể mặt Phật, dẫu gì cũng có tình cảm qua lại bấy lâu, hai đứa nhỏ chẳng qua chỉ có chút mâu thuẫn, nếu không để tôi về bảo ba mẹ nó đánh nó một trận ra trò

được không?”

Hạ lão thái cười cười: “Nhà chúng tôi khó khăn lắm mới tìm được Thanh Ti, không có lý nào chỉ vì chút quen biết mà khiến đứa trẻ nhà chúng tôi phải chịu thiệt thòi, mời về cho.”

Yến Thanh Ti phát hiện, bà ngoại đúng là tiếu lý tàng đao, nói chuyện vẫn luôn dịu dàng nhưng hoàn toàn không cho đối phương bất kỳ một con đường sống nào, quan trọng là... rất bao che!

Điểm này thật tốt nha!

La lão phu nhân không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ rời đi. Người giúp việc đỡ La Thường ra cửa, lúc này cô ta mới phản ứng lại, gào lên: “Chú An Lan, bà Hạ, Yến Thanh Ti là giả, cô ta là giả mạo... cô ta chính là một tên lừa đảo, một con khốn...”

Du phu nhân quay đầu liếc một cái, trong lòng cực kỳ thất vọng, cái loại ngu đần như thế này đúng là vô dụng.

Yến Thanh Ti thở dài: “Aizz, mới lúc nãy tát quá ít, đáng nhẽ nên thêm vài cái nữa, trên đời này sao lại có loại người ngu như vậy?”

Hạ lão thái an ủi cô: “Ngoan, đừng tức giận, sau này không cho bọn họ tới nữa.”

Yến Thanh Ti nhún nhún vai: “Con không thèm tức giận đâu, cô ta so với những người trước kia con gặp phải thì chả khác nào trẻ con, ra tay với cô ta chả có chút thành tựu nào.”

Hạ lão thái đau lòng, kéo tay cô: “Sau này có gặp phải loại người như vậy cứ nói với bác con, nhất định không để con bị người ta bắt nạt.”

Hạ An Lan xoa đầu Yến Thanh Ti: “Lát nữa tìm cho con hai vệ sĩ tùy thân.”

Yến Thanh Ti cười gật đầu: “Con cám ơn, nhưng mà tính khí con thế nào mọi người cũng thấy rồi đấy, kém vô cùng, nên con cũng sẽ không bị thiệt thòi gì đâu. Nhưng mà...”

“Nhưng con thấy rất kỳ quái, lúc mới gặp La Thường, con thấy cô ta cũng không phải dạng người không có đầu óc, lúc nói chuyện với con cũng rất bình thường, sao đột nhiên lại bị tẩy não, còn nói con là giả mạo chứ?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1005: Đêm Còn Dài, Làm Chút Chuyện Tốt?

Du Hí tiếp tục vùi đầu ăn cơm, thuận tiện nói một câu: “Chuyện này cũng không phải đơn giản, tám phần là có người nói với cô ta cái gì đó.”

Du phu nhân siết chặt đôi đũa đang cầm trong tay.

Du Hí nói xong thì chính bản thân anh ta cũng ngẩn ra, cắn đũa len lén liếc mắt nhìn về phía mẹ mình, thân thể bà hình như hơi cứng lại.

Trong lòng Du Hí lúc ấy chỉ muốn chửi thề một câu, mẹ ruột của con ơi, sao mẹ lại dùng một chiêu không kỹ thuật gì hết như vậy? Con còn tưởng chiêu thức mẹ lớn lao như nào, không muốn chết thì đừng có làm được không?

Yến Thanh Ti liếc nhìn Du phu nhân, cười nói: “Có lẽ... là anh họ nói đúng. Chậc... chuyện hôm nay cũng thật thú vị, con câu dẫn bác cơ đấy, trí tưởng tượng không tệ.”

Du Hi cắm đầu ăn cơm, nghiến răng mà nhai, mẹ nó, bây giờ ăn được thêm miếng nào tốt miếng đấy, sau này còn sợ không có cơm mà nhai đâu.

Hạ lão thái cười lớn, gắp thức ăn cho Yến Thanh Ti: “Ăn nhiều một chút. Đến Trung thu, Mi Mi với người bên Tô gia sẽ tới, nếu nó thấy con gầy nhất định sẽ trách chúng ta không nuôi con béo mập được. Bà không thể để con ở nhà bọn họ thì mập qua nhà chính mình thì lại gầy được.”

Yến Thanh Ti cười nói: “Như thế thì bà ngoại đừng có lo, lúc nào bác gái cũng kêu con gầy thôi.”

“Nó coi con như con gái của nó vậy.”

“Còn không đúng sao.”

Bầu không khí vốn có chút quỷ dị dần dần biến mất, bữa cơm tối kết thúc, Yến Thanh Ti đẩy Hạ lão thái đi loanh quanh bên ngoài một vòng. Tới 9 giờ thì đưa bà trở về phòng, sau khi ra ngoài thì có một người làm thần thần bí bí thấp giọng nói: “Tiểu thư, tôi muốn báo với tiểu thư một chuyện.”

Yến Thanh Ti xoay người bước đi: “Nói đi.”

“Xế chiều hôm nay lúc tiểu thư với Hạ tiên sinh nói chuyện thì Du phu nhân lặng lẽ kéo La tiểu thư đi nói chuyện rất lâu, khoảng cách xa nên họ nói gì nghe không rõ, nhưng tôi có chụp được hình hai người họ nói chuyện.”

Người giúp việc mở di động lên, Yến Thanh Ti liếc mắt nhìn, nhếch môi cười: “Rất tốt, làm không tệ.”

Yến Thanh Ti đi lên lầu, vào thẳng phòng của Du phu nhân.

...

Hạ An Lan đang ở trong thư phòng, ông đang lau tay bằng một chiếc khăn tay.

Du phu nhân đứng trước mặt ông, nửa mặt bên trái sưng đỏ, môi cũng rách. Bà ta không ngờ Hạ An Lan gọi bà ta đến thư phòng, còn chưa thèm nói một câu đã giáng cho bà ta một cái tát.

Du phu nhân tới Hạ gia nhiều năm như vậy, nhưng bà ta chưa bao giờ thấy Hạ An Lan động dù chỉ một ngón tay, cho tới bây giờ vẫn luôn là phong thái tao nhã, lạnh lùng.

Du phu nhân ôm mặt khóc lóc nói: “Anh Lan, không phải em làm, em không hề nói gì, thật sự không có...”

“Trong cái nhà này, ngoài cô ra ai sẽ nói với La Thường những thứ vớ vẩn kia? Cô cho rằng cô thông minh hơn La Thường sao?”

Du phu nhân biết lần này bà ta sai rồi, là do bà ta quá nóng vội, đành vội vàng giải thích: “Anh Lan, là La Thường thích anh, cô ta nói nhìn thấy anh thân thiết với Thanh Ti, cô ta ghen tị với Thanh Ti nên mới nói như vậy.”

Hạ An Lan vứt khăn tay xuống, lạnh lùng ngẩng đầu lên: “Tôi đã nói là cô thì chính là cô, cho dù không phải do cô làm thì vẫn chính là cô! Sự kiên nhẫn của tôi đối với cô chỉ còn lại một chút xíu thôi, bây giờ cô tự mình xem xét xem mình nên làm thế nào?”

Du phu nhân không biết bà ta làm cách nào ra khỏi thư phòng, bà ta không biết Hạ An Lan hoài nghi bao nhiêu nhưng trong lòng bà ta bắt đầu sợ hãi. Hạ An Lan tuyệt đối không phải một người biết nể nang, khi ông ta đã mạnh tay thì tuyệt đối đáng sợ hơn bất cứ kẻ nào.

Đẩy cửa phòng ngủ ra, Du phu nhân dựa vào cửa ôm mặt khóc lóc, đột nhiên nghe được tiếng cười.

Du phu nhân bị dọa sợ, quát lên: “Ai?”

Tách, đèn sáng!

Giọng nói thanh thúy vang lên: “Vội cái gì, đêm còn dài, tôi với bà liệu có nên làm chút chuyện không nhỉ?”

--- O ---

Chương 1006: Bị Người Đàn Ông Mình Thầm Mến Đánh, Cảm Giác Ra Sao?

Du phu nhân xoay người lại nhìn thấy Yến Thanh Ti đang đứng trước mặt, khuôn mặt kia xinh đẹp mà kiêu căng, trái tim Du phu nhân không khống chế được mà đập thình thịch.

Du phu nhân lặng lẽ đưa tay sờ chốt cửa, bà ta biết Yến Thanh Ti xuất hiện ở phòng bà lúc này tuyệt đối không phải chỉ để... nói chuyện!

Yến Thanh Ti nhếch môi, thẳng chân đạp tới.

Du phu nhân không có phòng bị, nghiêng người ngã xuống đất.

Du phu nhân dù sao cũng là người lớn tuổi, sàn nhà cứng rắn, bịch một tiếng, cánh tay với chân của bà ta đau dữ dội không thể nào nhúc nhích được.

“Cạch”, Yến Thanh Ti khóa cửa lại, cô xoay người đi tới, giẫm thẳng lên mu bàn chân của bà ta.

Hạ Như Sương kêu thảm một tiếng, Yến Thanh Ti lại tỏ vẻ vô tội: “A, xin lỗi, tôi cố ý.”

Nói xong lại đạp thêm một cái.

Cô lấy một sợi dậy trói cổ tay Du phu nhân lại.

Du phu nhân đau đến nhe răng, căn bản là bà ta không nghĩ tới Yến Thanh Ti có thể đột nhiên xuất hiện ở phòng mình. Bà ta luôn làm việc dựa theo lẽ thường, cho rằng người Hạ gia không ai dám đánh bà ta.

Du phu nhân vừa đau lại vừa sợ, cả người toát ra mồ hôi lạnh: “Thanh Ti, cô muốn làm cái gì? Tôi là bề trên của cô.”

Yến Thanh Ti nắm cằm của Du phu nhân: “Bề trên cái gì? Bà không phải luôn nói tôi không phải người Hạ gia sao, nếu tôi không phải còn nhận bề trên cái mẹ gì? Ê, tôi muốn hỏi bà có phải trẻ con hay không mà lại đi tìm cái loại không có đầu óc như La Thường làm kẻ thí mạng?”

Thật lâu chưa thu thập ai, tay chân có chút ngứa ngáy, trong lòng Yến Thanh

Ti có chút kích động nhỏ.

Những ngày qua ở nhà Hạ gia quá mức dễ chịu, Yến Thanh Ti còn đang lo lắng sẽ quên mất kỹ năng sinh tồn trước kia, may mắn hôm nay có cơ hội hâm nóng lại.

Du phu nhân vẫn không chịu thừa nhận: "Bác không biết cháu đang nói cái gì. Thanh Ti, có phải cháu đang hiểu nhầm cái gì không?"

Yến Thanh Ti lấy di động ra, mở bức hình mà người làm chụp, đưa cho lắc lư trước mặt bà ta: "Hiểu lầm? Tôi không thấy hiểu lầm cái gì cả, ảnh cũng có rồi còn nói với tôi là hiểu lầm, ăn ốc nói mò?"

Yến Thanh Ti nhìn thấy mặt Du phu nhân sưng đỏ, tiện tay vỗ thêm mấy cái: "Ui, bị bác tôi đánh à? Chậc chậc... thật đáng thương quá nha, bị người đàn ông mình thích đánh, cảm giác thế nào?"

Thân thể Du phu nhân cứng đờ, hít thở gấp: "Cô đừng nói bậy bạ, đây đang nhục nhã tôi, cũng đang làm nhục bác cô, tôi chỉ coi anh ấy là anh trai thôi! Tôi chỉ nói với La Thường mấy câu, hoàn toàn không nhắc đến cô, cô đừng vu oan cho tôi."

Du phu nhân hối hận, hối hận bà ta quá vội vàng, sao bà ta không kiên nhẫn một chút, kiên nhẫn chờ tìm một con dao thích hợp hơn.

Bà ta hối hận vì đã sử dụng La Thường, cô ta thật quá ngu xuẩn, bà ta nói cho cô ta mấy thứ kia cũng không phải để cô ta không có bằng chứng gì mà đi ngửa bài luôn với Yến Thanh Ti.

Bà ta còn cho rằng ít nhất La Thường cũng sẽ tìm một cơ hội nào đó, ít nhất sẽ không ngu xuẩn đến nỗi quang minh chính đại mà nói những thứ kia với tất cả mọi người. Du phu nhân không ngờ cô ta cũng chỉ là một kẻ ngu, uổng phí một phen tính toán của bà ta.

Không những không thành công mà còn kéo theo cả bà ta chết cùng.

Một cái tát của Hạ An Lan đã khiến bà ta vô cùng tủi thân và tức giận, bây giờ Yến Thanh Ti còn nhục nhã bà ta như thế không khác gì đổ thêm dầu vào lửa.

Yến Thanh Ti cười khẽ một tiếng: "Anh trai? Tôi thấy bà yêu bác của tôi mới đúng. Tôi nói cho bà biết, đôi mắt này của tôi cũng không dễ bị lừa gạt

như vậy đâu, giấu cũng khá kỹ đấy. Nhưng mà, trên đời này có ba việc không cách nào dấu được bà có biết không, ho khan, nghèo hèn và... Yêu!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1007: Tâm Trạng Không Tốt, Ngược Một Phát!

Yến Thanh Ti cười nhạo: “Nhưng mà bị bà thích thì đối với bác tôi đúng là một loại sỉ nhục.”

Du phu nhân giật mình, điều bà ta giấu tận sâu đáy lòng, chưa bao giờ lộ ra một chút nào lại bị Yến Thanh Ti phát hiện ra.

Du phu nhân chợt phát hiện, hóa ra bà ta vẫn luôn xem nhẹ Yến Thanh Ti.

Nhiều năm an nhàn như vậy khiến bà ta quên đi cảm giác đối đầu với người khác là như thế nào, dẫn đến khi đối mặt với Yến Thanh Ti, bà ta luôn nghĩ cô chỉ là con nhóc mới hơn hai mươi tuổi đầu thì có quỷ kế gì. Hóa ra là bà ta đã tự đào hố chôn mình.

Du phu nhân cắn răng, nói: “Phải, thích thì sao? Tôi thích ông ấy tới nỗi quên mất đã thích ông ấy được bao lâu. Nhưng tình cảm của tôi với ông ấy vẫn luôn giấu kín trong lòng, tôi không dám biểu lộ cái gì, tôi có kết hôn, có sống hay chết, cuộc sống của tôi như thế nào vẫn không dám có bất cứ điều gì làm phiền với ông ấy. Tôi không có làm gì sai, cô lấy tư cách gì mà nhục nhã tôi?”

Yến Thanh Ti cười nhạt: “Nếu chỉ vì là như thế thì đúng là không ai có thể sỉ nhục bà, nhưng mà bà thấy người mình thích nhiều năm như thế lại đột nhiên thân thiết, chiều chuộng một đứa cháu gái không biết từ đâu nhô ra, hẳn là bà đang ghen tị đến muốn nổi điên lên đúng không? Ghen tị đến mức không thể chấp nhận tôi đúng không?”

“Không phải, Yến Thanh Ti, dù sao tôi cũng là chị gái của mẹ cô, cho dù là con nuôi không có máu mủ ruột thịt nhưng bối phận vẫn là bề trên của cô đấy. Mẹ cô ở trên trời mà biết cô như thế này hẳn là thất vọng vô cùng...”

Yến Thanh Ti trầm mặt xuống, không nói tiếng nào kéo thẳng Du phu nhân tới trước cửa sổ, đẩy cửa sổ ra, đè bà ta lên thành cửa sổ, quá nửa người đều ở bên ngoài, chỉ cần đẩy nhẹ một cái là ngã nhào xuống dưới: “Bà có biết lý do tại sao con trai bà lại sao lại ngã từ trên tầng xuống không?”

Du phu nhân nhìn phía dưới đen kịt, bà ta cắn răng không nói gì.

Yến Thanh Ti vặn ngược cánh tay của Du phu nhân ra đằng sau, đau đến nỗi cả người bà ta phát run.

“Không sai, bà đoán đúng rồi đấy, chính tôi đẩy anh ta xuống đấy. Hôm nay muốn thử chút cảm giác đó hay không? Dù sao cũng không ngã chết được, cùng lắm chỉ gãy tay gãy chân chút thôi.”

“Thanh Ti, chuyện lúc trước là do Du Hí sai rồi, bác thay mặt nó nói lời xin lỗi cháu, chắc cháu cũng không muốn mọi chuyện ồn ào lên đúng không? Cái nhà này vất vả lắm mới yên bình một chút, cháu cũng không muốn ông bà ngoại trải qua cuộc sống chẳng mấy thoải mái như trước đúng không? Chuyện của mẹ cháu đã khiến cái nhà này đau khổ hơn 40 năm, chẳng lẽ cháu...”

Yến Thanh Ti đột nhiên đè mạnh cơ thể Du phu nhân xuống, cô siết chặt cổ bà ta, oán hận nói: “Đừng có lấy mẹ tôi ra làm cái cớ. Người khác có thể đau khổ nhưng bà thì không chắc, lý do bà lặp đi lặp lại chuyện sợi dây chuyền kia chỉ có một, chính là muốn xóa bỏ sự tồn tại của mẹ tôi. Hạ Như Sương, tôi đột nhiên rất muốn biết trong sự kiện mấy chục năm trước, bà sắm vai gì?”

Trong lòng Hạ Như Sương khiếp sợ, tại sao Yến Thanh Ti lại biết?

Cả người dường như mất đi trọng tâm, trừ chân ra thì cả người đã nhoài ra thành cửa sổ, Hạ Như Sương vẫn chưa hốt hoảng, bà ta nói: “Bác không làm gì cả, tuyện đối không làm gì... Khi đó bác mới chỉ 10 tuổi cháu nói xem bác có thể làm được cái gì? Bác không làm gì hết, Thanh Ti, bác thật sự chưa từng làm chuyện gì gây hại cho cháu, cũng chưa từng làm chuyện gì gây hại cho mẹ cháu.”

Yến Thanh Ti cười to một tiếng: “Thật không? Nhưng mà... tôi-không-tin. Tôi là một người rất cố chấp, lòng nghi ngờ rất nặng, trực giác cực kỳ mẫn cảm, chuyện mà tôi đã xác định thì nhất định theo đến cùng. Hạ Như Sương, tốt nhất bà nên giấu cho kín, đừng để tôi tìm được chứng cứ, bằng không tôi nhất định để bà sống không bằng chết.”

Yến Thanh Ti đột nhiên kéo Hạ Như Sương vào, nhằm vào nửa bên mặt bên phải của bà ta mà dồn sức tát xuống, nghiêng đầu nhìn một lúc rồi nói: “Được rồi, cân rồi đấy!”

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1008: Tôi Lột Da Của Bà, Có Thể Chứ?

Khuôn mặt Hạ Như Sương bị đánh nghiêng sang một bên, sức mạnh của Yến Thanh Ti lớn vô cùng, một cái tát này lập tức khiến bà ta ù tai, nửa mặt bên phải cũng mất đi cảm giác, đợi sau khi phản ứng được thì chỉ có cảm giác đau rát.

Trong miệng Hạ Như Sương nếm được chút vị máu tanh, bà ta chậm rãi ngẩng đầu lên, mở miệng nói: "Yến Thanh Ti, mày đừng quá đáng quá! Đã là người của Hạ gia cũng đừng khiến Hạ gia mất mặt, hành động xấc láo như bây giờ thì xứng đáng là tiểu thư của Hạ gia sao?"

Yến Thanh Ti nhếch môi cười một cách tà ác: "Đáng tiếc, tôi chính là người như vậy, tôi sẽ không vì một câu nói của bà mà thay đổi. Tôi ngứa mắt ai thì tôi đánh, huống chi... tôi còn đang giúp bà đấy. Ngày mai bà có thể mang khuôn mặt này mà đi mách ông ngoại rồi, cứ tự nhiên, tôi không có ý kiến gì cả, dù sao nhỡ ông ngoại có hỏi thì tôi cũng sẽ bảo... ai bảo bà có khuôn mặt gợi đòn quá nên tôi ngứa tay."

Hạ Như Sương cảm thấy trong ngực đau buốt, đã bao nhiêu năm rồi không bị ai sỉ nhục như thế này khiến bà ta đã quên cảm giác bị người sỉ nhục là như thế nào.

Nhưng bây giờ Hạ lão thái vì Yến Thanh Ti mà khiển trách bà ta, Hạ An Lan cũng vì nó mà ra tay đánh bà. Giờ ngay cả nó cũng dám sỉ nhục bà ta.

"Yến Thanh Ti, mày đừng có nghĩ muốn làm gì ai thì làm. Chẳng qua tao nghĩ mày là con cháu trong nhà nên không so đo với mày, đừng có mà được voi đòi tiên. Dù tao không phải người của Hạ gia nhưng cũng sống ở Hạ gia nhiều năm như vậy, mày..."

Yến Thanh Ti cắt lời Hạ Như Sương: "Ít nói nhảm đi, đừng có bám víu vào cái lý do ấu trĩ đó nữa. Bà nghĩ mình là ai, bà được người ta kính trọng chả phải là nhờ có tấm da mang danh người của Hạ gia hay sao? Nhưng bây giờ tôi đã trở lại rồi, tôi muốn lột tấm da đó cũng chẳng phải chuyện khó. A... Tôi còn chưa nói hết, về sau nếu bà... cứ thích mách lẻo thì buổi tối tôi sẽ tới trò chuyện với bà."

Yến Thanh Ti nắm cằm Hạ Như Sương, cười nói: "Ở mãi trong nhà cũng có chút nhàm chán, cảm ơn bà đã cho tôi chút giải trí. Đêm dài quá tôi hơi khó

ngủ, hành hạ bà một chút, thư giãn gân cốt thì tôi có thể ngủ ngon được rồi.”

Hạ Như Sương khiếp sợ nhìn cô: “Mày...”

Một người đàn bà lại có thể vô sỉ, bất chấp đạo lý đến trình độ này.

Cô mềm không ăn, dầu muối cũng không chơi, đã xác định chuyện gì thì mặc kệ người ta đang bảy bảy bốn chín ngày cũng chơi với người ta đến cùng. Dù không có chứng cớ nhưng cô đã nghi ngờ ai thì thẳng tay mà đánh người ta một trận, một người phụ nữ mà có thể không sợ trời không sợ đất như vậy chỉ có thể là lưu manh.

Yến Thanh Ti hất Hạ Như Sương ra, bà ta lại ngã nhào trên mặt đất.

Yến Thanh Ti từ trên cao nhìn xuống bà ta, nói: “Dù sao thì bà có mách thì tôi cũng chẳng thể nào bị tống cổ ra khỏi Hạ gia. Nhưng mà bà thì... nói không chừng ông ngoại thương hại bà sẽ để bà về Hải Thành, đến lúc đó thì đồ cưới bà ngoại tôi, của Hạ gia, ha ha... tất cả đều là của tôi. Chậc... nghĩ kỹ chút thì cũng thấy không tệ.”

Yến Thanh Ti là người rất nhạy cảm, những gì cô đã trải qua khiến cô rất nhạy bén trong việc nắm bắt cảm xúc của người khác. Lúc ông bà ngoại đề cập đến vấn đề đồ cưới, cô rõ ràng cảm nhận được cảm xúc Du phu nhân có chút xao động.

Hơn nữa, nghĩ tới tình hình trước khi cô tới Hạ gia, con gái ruột chết trẻ nhiều năm trước, con trai quyền cao chức trọng nhưng không lập gia đình, chắc chắn cũng không có con nối dõi. Mà một cô con gái nuôi của Hạ gia lại có con, là đứa trẻ duy nhất có liên hệ với Hạ gia, vậy khối tài sản ngập trời này sau khi Hạ An Lan qua đời sẽ thuộc về ai?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1009: Tôi Mà Đã Độc Ác Lên Thì Chính Tôi Cũng Thấy Sợ

Yến Thanh Ti không tin đứng trước cám dỗ to như vậy mà Hạ Như Sương không có ý đồ gì.

Người đàn bà này cũng chẳng phải loại người không có tham vọng, bà ta không muốn khối tài sản kia sao?

Hôm nay Yến Thanh Ti cố ý nói như vậy, chính là muốn xem Hạ Như Sương lựa chọn như thế nào?

Người bình thường bị người ta nhục nhã như vậy chắc chắn sẽ lựa chọn rời đi, dẫu sao đây cũng không phải nhà của bà ta. Còn nếu như Hạ Như Sương vẫn cố tình mà ở lại, vậy điều này chứng minh sự thật bà ta có... ý đồ với cái nhà này.

Mục đích việc Yến Thanh Ti tới "trò chuyện" với Hạ Như Sương lần này cũng không đơn giản chỉ vì muốn đánh bà ta một trận. Nếu cô không mò được chứng cứ thì tốt nhất là cứ chủ động bứt dây động rừng là được.

Yến Thanh Ti hất tay, đứng lên đi loanh quanh trong phòng tựa như đang tìm kiếm thứ gì.

Hạ Như Sương oán hận mà nhìn Yến Thanh Ti, bà ta rất muốn đứng lên, nhưng sau khi bị hành hạ một trận, tay còn bị trói thì muốn đứng lên quả thật có chút khó khan.

Yến Thanh Ti nghiêng đầu cười với Hạ Như Sương: "Bà sẽ không cho rằng tôi muốn đi rồi chứ? Đừng quá ngây thơ như vậy, tôi làm sao dễ dàng bỏ qua cho bà như thế được? Tôi cũng không phải người tốt lành gì, về sau nhớ học theo con trai bà, thấy tôi thì phải trốn đi."

Cuối cùng Yến Thanh Ti giật ga giường xuống xé thành một mảnh vải lớn, sau đó trói Du phu nhân lại ném ra ngoài cửa sổ một đầu khác vẫn buộc trong phòng.

Sau khi xong, Yến Thanh Ti vươn đầu ra khỏi cửa sổ, vẫy tay với Du phu nhân: "Du phu nhân cứ tận tình hưởng thụ đi. Tôi khuyên bà đừng có mà cử động, đây cũng không phải là sợi dây chắc chắn gì đâu mà là ga trải giường

đấy, rất dễ đứt nha, nếu có đứt thì bà sẽ rơi xuống rồi gãy chân đấy..."

Du phu nhân bị treo giữa không trung, trời đã vào thu, gió lạnh thổi khô một thân mồ hôi lạnh trên người bà ta, cái lạnh chui qua lỗ chân lông mà thấm vào trong cơ thể.

Nhưng mà cái này vẫn chưa tính là gì, cái cảm giác sợ hãi khi bị treo giữa không trung bằng một mảnh vải, gió thổi một cái người cũng hơi đong đưa, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống khiến cái lạnh đang ngấm vào người giường như càng lạnh lẽo hơn.

Du phu nhân vốn tưởng Yến Thanh Ti làm nhục bà như thế đã là quá độc ác rồi, nhưng ai mà ngờ Yến Thanh Ti lại có trò bỉ ổi như vậy.

Du phu nhân có là một người bình tĩnh tới mức nào đi nữa thì lúc này trong giọng nói cũng run lẩy bẩy: "Yến Thanh Ti, tao không ngờ mày lại là một người hèn hạ như vậy."

Lúc trước Yến Thanh Ti đè bà xuống bên cửa sổ dọa sẽ ném bà ta xuống thì bà ta cũng không sợ, cho rằng cô không dám thật sự làm như vậy. Đây là Hạ gia, Yến Thanh Ti có muốn đánh người cũng phải lén lén lút lút mà làm, làm sao mà dám gây ra chuyện náo động lớn như ném bà ta xuống được? Nếu như cô dám làm thật thì Hạ lão gia với Hạ lão thái cũng không để yên cho cô cháu gái ác độc này.

Nhưng bà ta vạn lần không ngờ tới, Yến Thanh Ti lại dám treo bà ta lên, treo bên ngoài cửa sổ!

Yến Thanh Ti nằm trên bệ cửa sổ, cười đáng yêu với bà ta một cái: "Bị bà nói đúng rồi, tôi hèn hạ còn trên mức độ bà tưởng tượng được đấy. Nhưng mà, sao tôi lại có thể thành như vậy thì đầu tiên... bà phải cảm ơn trận hỏa hoạn 40 năm trước khiến mẹ tôi từ tiểu thư Hạ gia trở thành một cô bé thôn quê, lại càng cảm ơn người hại chết mẹ tôi mười mấy năm trước khiến cho tôi thành một đứa không có mẹ, trở thành một đứa trẻ mồ côi ác độc. Bằng không, sao hôm nay tôi có thể làm như thế này với bà? Ui, nhìn bà thế này tôi thấy thật sung sướng."

"Yến Thanh Ti, mày làm như này không sợ bị người khác phát hiện hay sao? Còn nhỏ mà lòng dạ đã ác độc cỡ này, Hạ gia sao có thể chứa..."

Yến Thanh Ti dừng lại, cười lạnh một tiếng, nhặt trên đất một ít đồ rồi xoay người quay lại, "Đúng rồi, chả phải bà luôn lo lắng cho thằng con trai của bà

đúng không?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1010: Đời Anh In Như Một Bãi Mìn, Đi Một Bước Giẫm Một Quả

Du phu nhân nghe thế bỗng im bặt, rồi đột nhiên khuôn mặt bà ta trở nên dữ tợn: “Yến Thanh Ti, mày muốn làm cái gì?”

Yến Thanh Ti cười xấu xa: “Tôi chẳng làm gì cả, chỉ cảm thấy có đôi lúc con trai bà nhìn rất thuận mắt.”

Du phu nhân giãy giụa: “Yến Thanh Ti, mày dám động vào nó, tao không tha cho mày!”

Yến Thanh Ti giơ hai tay: “Để thử xem nhé!”

Cô kéo ga giường đem Du phu nhân nhấc lên. Du phu nhân cho rằng Yến Thanh Ti bỏ qua cho bà ta, nhưng không, cả miệng bà ta được nhét trọn một vật gì đó.

Du phu nhân lắc đầu giãy giụa: “Ô ô ô...”

Yến Thanh Ti vỗ vỗ khuôn mặt của bà ta: “Vào buổi tối mà làm phiền người khác nghỉ ngơi như vậy thật không có chút đạo đức nào. Du phu nhân bình thường vẫn lễ phép hay nói lời văn vẻ nên chắc chắn sẽ không muốn quấy rầy người khác đúng không?”

Yến Thanh Ti ném Du phu nhân xuống một lần nữa: “Nghe nói tối nay có mưa, bà nhất định là người đầu tiên biết lúc nào trời mưa nhỉ? Chúc ngủ ngon!”

Chắc chắn không có chuyện gì ngoài ý muốn, lúc này Yến Thanh Ti mới phủi tay rời đi.

Kết quả vừa ra khỏi cửa phòng đã thấy Du Hí đang chống gậy.

Du Hí nhìn thấy Yến Thanh Ti thiếu chút nữa bị dọa đến tiểu ra quần, lại nhìn cánh cửa phía sau Yến Thanh Ti, gắng gượng hỏi: “Cô... sao cô đi từ phòng mẹ tôi ra?”

Yến Thanh Ti ôm tay nói: “Tìm mẹ anh nói chuyện một chút, bàn luận chuyện đời, không được sao?”

Khóe miệng Du Hí co rút một cái: “Cô tìm bà ấy thì bàn luận được cái gì chứ?”

Trong đầu Du Hí đã xuất hiện 108 phương thức hành hạ người khác của Yến Thanh Ti. Chết cha, mẹ của anh ta bây giờ chắc chắn bị ngược đãi đến thảm rồi!

Yến Thanh Ti bẻ khớp tay, tiếng xương răng rắc vang lên: “Không tìm bà ta thì tìm anh trò chuyện chút cũng được, muốn thử một chút không?”

Du Hí lắc đầu liên tục, lui về phía sau: “Không, không, không... hay là cô... cứ tìm mẹ tôi đi, dẫu sao... trai gái cũng không tiện lắm.”

Mẹ nó, nếu cùng Yến Thanh Ti cô nam quả nữ ở chung một phòng thì cho dù không bị yêu nghiệt này ngược đãi chết cũng bị chú hai vặn đầu mất thôi.

Du Hí muốn khóc lắm rồi, đời anh ta y như một bãi mìn, đi một bước giẫm một quả, nổ banh xác.

Dù chết anh ta cũng không tin Yến Thanh Ti tìm mẹ mình chỉ vì bàn luận chút sự đời, tám phần là vì chuyện của La Thường hôm nay. Mới nghĩ tới công trạng trên bàn cơm ngày của mình thì anh ta liền chột dạ, giờ anh ta không dám đi gặp mẹ mình nữa đâu.

Yến Thanh Ti đi vòng qua Du Hí, bỏ lại một câu: “Nếu anh muốn đi vào thì tôi khuyên anh ba tiếng nữa hãy bước chân vào. Tất nhiên anh có thể không nghe lời tôi, nhưng mà... có chuyện gì xảy ra thì tự gánh lấy hậu quả.”

Yến Thanh Ti có chút buồn bực, nếu Du Hí vào phòng ngay lập tức thì công sức của cô sẽ bị phá hủy mất, cô vừa mới treo Du phu nhân lên thôi mà.

Hy vọng lời của cô có thể hù dọa được Du Hí.

Du Hí nghe được Yến Thanh Ti nói thì thực sự bị dọa đến sửng sốt, không phải là anh ta nhát gan mà là anh ta biết người đàn bà này đáng sợ tới mức nào.

Trong lòng Du Hí loạn lên: “Yến Thanh Ti, cô... chả lẽ cô, chả lẽ... mẹ tôi cho... cho...”

Yến Thanh Ti khinh bỉ nói: “Tôi là kiểu ma quỷ giết người không gớm tay hay sao? Xã hội hiện đại có luật pháp rõ ràng, bác tôi bây giờ còn là Tổng

thống, anh cho rằng tôi sẽ làm loại chuyện đó sao?"

Du Hí câm nín, nói thì nghe có vẻ rất có đạo lý đấy, cơ mà... hoàn toàn không có bất cứ chỗ nào để người ta tin tưởng có được không hả?

Anh ta tin Yến Thanh Ti không giết người, nhưng lấy kinh nghiệm xương máu của anh ta liền biết, mẹ anh ta bây giờ chắc chắn không được tốt cho lắm.

Yến Thanh Ti hất cằm lên, nghênh ngang rời đi, được mấy bước lại quay đầu nói một câu: "Nếu tò mò thì xin mời."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1011: Ngứa Mắt Từ Lâu Rồi, Cuối Cùng Cũng Có Thể Thu Thập Bà Ta

Du Hí nhìn chằm chằm vào cửa phòng mẹ mình mà nuốt nước miếng.

Yến Thanh Ti càng nói mấy lời như vậy, anh ta càng không dám vào.

Do dự một hồi, Du Hí quyết định đi xuống lầu, hỏi một cô giúp việc: “Vừa rồi có cái gì rơi xuống không?”

Cô giúp việc lắc đầu: “Không có!”

Du Hí thở phào một cái, không rơi xuống thì tốt.

Dù sao thì đây cũng là ở Hạ gia... nên chắc Yến Thanh Ti không làm ra chuyện gì kinh hãi đâu.

Anh... thôi, tốt nhất là đừng đi vào. Lỡ đâu mẹ anh không xảy ra chuyện gì, lúc đó bà ấy nhìn thấy anh lại nhớ tới chuyện trên bàn cơm thì sao?

Thế là Du Hí không tiến vào phỏng Du phu nhân nữa mà quay về phòng nằm ngủ.

...

Yến Thanh Ti cũng không về phòng mình luôn mà đi tới thư phòng, gõ gõ cửa, đợi bên trong đồng ý mới đẩy cửa thò đầu vào: “Bác...”

Hạ An Lan nhìn thấy cô thì vẫy vẫy tay ra hiệu cho cho tiến vào: “Sao còn chưa đi nghỉ? Tìm bác có việc gì à?”

Yến Thanh Ti tiến vào, cười nói: “Chỉ là sang nhìn bác chút thôi, thuận tiện muốn nói với bác một câu: Bác chất lắm đó!”

Hạ An Lan bật cười, câu nói này của Yến Thanh Ti đã thổi bay mọi phiền muộn trong lòng ông: “Cháu biết rồi à?”

Yến Thanh Ti thầm hít sâu một hơi, bác đúng là bác, chỉ số thông minh và mị lực quả nhiên không thể dùng chữ bình thường đến để hình dung, cô chỉ nói một câu không đầu không đuôi mà cũng đoán được nguyên nhân.

Yến Thanh Ti gật đầu: "Vâng ạ, nhìn thấy rồi ạ, còn giao lưu với bà ta một trận ra trò nữa."

Hạ An Lan vỗ vỗ đầu Yến Thanh Ti: "Phải giao lưu với tiểu quái vật như cháu, e là cô ta ăn không ít khổ rồi?"

Yến Thanh Ti bĩu môi: "Cháu ngứa mắt với bà ta lâu rồi, suốt ngày giả vờ giả vịt, nếu mà là trước kia thì ngày nào cháu cũng đánh bà ba bốn bận mới hả dạ."

Hạ An Lan hỏi Yến Thanh Ti: "Bác vẫn chưa đuổi cô ta đi, cháu không trách bác chứ?"

Yến Thanh Ti lắc đầu: "Tại sao phải đuổi bà ta đi, người như bà ta mà không đặt dưới mí mắt thì sao có thể an tâm được?"

Cô không biết bà ta có vấn đề hay không nhưng cô có thể chắc chắn một điều, sự hoài nghi của cô dành cho bà ta ngày càng sâu.

Hôm nay, bà ta dám tìm La Thường tới tính toán cô, nhưng đáng tiếc thay, bùn loãng không trát được tường, không những không làm gì được cô mà còn làm lộ ra đuôi cáo của chính mình.

Nếu không, cô còn không tìm được cơ hội chỉnh bà ta đâu.

Chuyện này cũng không thể coi là có chứng cứ xác đáng, dù sao thì La Thường tới làm khách, bà ta có nói với cô ta vài câu cũng là chuyện bình thường, nếu bà ta chết cũng không chịu thừa nhận thì chẳng ai có thể làm gì được bà ta. Chỉ có điều, Yến Thanh Ti cô chưa bao giờ ấn theo lẽ thường để làm việc, nếu cứ ngồi chờ đợi chứng cứ thì cô đã bị người ta hành hạ chết lâu rồi.

Cô chỉ muốn tìm lấy cơ hội để phát uy, để thử xem xem Du phu nhân rốt cuộc là hạng người gì?

Người hiền lành Yến Thanh Ti không phải là chưa từng thấy qua, ví dụ như Nhạc phu nhân, rất ít người có thể hiền lành lương thiện như bà. Nhưng mà hiền lành lương thiện đến mấy thì cũng phải có điểm mấu chốt. Nếu như bà ta vẫn có thể nhẫn nhục chịu đựng như trước, thì đây không phải là lương thiện mà là tâm cơ khó lường.

Hạ An Lan nhìn Yến Thanh Ti cảm khái nói: "Nếu cháu mà là con trai, bác

nhất định sẽ dẫn cháu vào con đường chính trị.”

Chính trị là cuộc đấu trí tàn khốc nhất giữa người với người. Nó không phù hợp với con gái.

Yến Thanh Ti cười hì hì: “Đợi cháu sinh một thằng con thông minh như cháu, sẽ cho nó theo bác học cách làm chính trị.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1012: Cháu Có Gây Ra Đại Họa Gì Thì Cũng Có Bác Chống Đỡ Cho Cháu

Hạ An Lan bật cười: "Ý kiến không tồi đâu, không còn sớm nữa, cháu mau đi nghỉ đi."

Yến Thanh Ti gật đầu: "Thế cháu về phòng đây, bác cũng nghỉ sớm nhé!"

Cô đi ra đến cửa thì ngoảnh lại hỏi: "Bác, nếu... cháu gây ra chút chuyện khiến ông bà phải phạt cháu, bác phải giúp cháu đấy."

Cô biết ông ngoại cũng khá thích Du phu nhân, cô thu thập bà ta như thế, ông mà biết nhất định sẽ dạy dỗ cô.

Hạ An Lan nghe thế liền hiểu, thản nhiên đáp lại: "Về ngủ đi, cháu có gây ra đại họa gì thì cũng có bác chống đỡ cho cháu."

...

Du Hí về nằm hơn hai tiếng, không cách nào ngủ yên được, ngoài trời bắt đầu đổ mưa, mưa khá dầy, đập vào cửa sổ phát ra tiếng, đánh thức Du Hí. Anh ta cứ lật qua lật lại rồi đột nhiên bật dậy.

"Không được, phải đi xem thế nào."

Sao anh có thể tin lời của con yêu nghiệt Yến Thanh Ti chứ? Cô ta chẳng nói thật cái gì bao giờ, thế mà anh cũng tin được.

Mẹ nó, sao lại ngu thế này nhỉ?

Du Hí khập khiễng mò tới phòng Du phu nhân, vừa mở cửa phòng liền thấy một cơn gió lạnh thổi tới, căn phòng vô cùng lạnh lẽo.

Du Hí lạnh run cả người lại, bật đèn lên thì thấy rèm cửa vẫn lay động, gió thổi từ đó vào, anh ta lắc lắc đầu, sao lại không đóng cửa sổ thế này chứ?

Du Hí gọi một tiếng: "Mẹ..."

Không một ai đáp lại, Du Hí lại gọi một hồi, phát hiện trên giường không có ai, chăn đệm hoàn toàn không có vết tích người ngủ qua, phòng vệ sinh cũng

không có người, tìm khắp mọi ngóc ngách không thấy đâu cả.

Du Hí liền thấy khó hiểu, người đâu?

Yến Thanh Ti có thể giấu mẹ anh ta ở chỗ nào? Cô ta không thể khiến một người sống sờ sờ ra đấy biến mất được.

Má, không lẽ phanh thây ra rồi sao?

Du Hi lập tức lắc đầu quầy quậy, không phải đâu, một người sống sờ sờ ra đấy bị phanh thây mà không phát ra tiếng nào được sao?

Đột nhiên, Du Hí nghe thấy có tiếng động ở bên ngoài cửa sổ, lúc đó tim anh ta giật mình cái thót. Chẳng lẽ Yến Thanh Ti quăng mẹ anh ra ngoài đó thật?

Du Hí vội vàng lết chân tới đó, vạch rèm cửa ra, liền thấy có sợi dậy vải trên bệ cửa sổ, một đầu của nó được buộc vào chân giường.

Du Hí nhìn thấy thế liền có dự cảm không lành, thò đầu ra ngoài cửa sổ xem, nước mưa lập tức hắt lên người anh ta, lạnh buốt.

Nhưng, điều khiến Du Hí khiếp sợ hơn là đầu dây bên dưới có buộc một người... đó là mẹ anh ta đấy!

Du Hí run lên mắng: “Ôi mẹ nó chứ... con điên này còn ác độc hơn cả yêu quái.”

Muốn lấy mạng người thật đấy à? Mẹ anh đắc tội cô ta có tí mà cô ta chẳng nói chẳng rằng liền biến bà thành thế này, thủ đoạn này so với chú hai cũng chẳng kém cạnh là bao.

Du Hí nhanh chóng kéo mẹ anh ta lên, cũng may là anh tới kịp thời, nếu không muộn tí nữa thì sợi dây từ tấm ga giường này sẽ đứt.

Du Hí dùng hết sức mới kéo Du phu nhân lên được, lấy miếng giẻ nhét trong mồm bà ta ra, sau đó cởi dây trói.

Trên người Du phu nhân đã ướt đẫm, đông cứng, gần như không thể cử động.

Cái cảm giác kinh khủng khi bị treo gần ba tiếng đồng hồ mà lúc nào cũng có thể rơi xuống khiến Du phu nhân cảm nhận được sự sỉ nhục trước nay

chưa từng có.

Bà thế mà, thế mà lại bị một con nhóc hỉ mũi chưa sạch làm cho nhục nhã đến vậy.

Chân Du Hí vẫn còn bó thạch cao, đi lại có chút khó khăn, không cách nào ôm Du phu nhân lên giường được liền ôm chăn xuống đắp cho bà.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1013: Mẹ Tỉnh Lại Đi, Mẹ Không Đấu Được Với Cô Ta Đâu

Du Hí rót một cốc nước ấm cho Du phu nhân, nói: "Con điên Yến Thanh Ti này thật ác độc, chiêu hiểm như thế này cũng nghĩ ra được. Nếu không phải con qua xem mẹ thế nào thì mẹ đã bị treo ở ngoài cả đêm rồi, đôi tay này đợi đến mai chắc thành tàn phế. Con điên đó quá đáng sợ, mẹ, chúng ta mau về nhà đi, không thể ở lại đây được nữa đâu."

Cả người Du phu nhân vẫn đang run rẩy, sau khi nhiệt độ cơ thể chậm rãi khôi phục lại bà ta mới có thể hoạt động, lập tức đưa tay giáng cho Du Hí một cái tát.

Chỉ có điều tay bà ta hiện tại không có chút sức lực nào nên đánh cũng chả đau, bà ta chỉ thẳng Du Hí mà nghiến răng nghiến lợi nói: "Du Hí, mẹ không trông cậy vào mày có thể giúp mẹ, nhưng mày... mày nhìn xem mày đã làm ra chuyện tốt gì? Sao mày không giống như con nhà người ta, thấy mẹ mình bị người ta làm hại, bị người ta làm nhục, liệu mày có dám tìm Yến Thanh Ti đòi công bằng cho mẹ mày như một người đàn ông bình thường không hả?"

Du Hí ôm mặt, hừ một tiếng rồi đặt mông ngồi thẳng xuống đất không thèm giữ hình tượng công tử đẹp trai nhà giàu nữa, nói: "Mẹ đánh chết con đi cũng được, dù sao con mẹ cũng chỉ có thế, con không có tiền đồ, thua kém người ta, không có đầu óc, con chính là muốn chỉ ăn chơi chờ chết đấy!"

Du Hí tự biết anh ta không sánh được với những người như Nhạc Thính Phong hay Diệp Thiều Quang, nhưng trên đời đâu có ai giống ai được, tại sao anh ta lại phải đi so sánh với người khác, đâu phải mỗi người trên thế giới này đều là tinh anh đâu?

Anh ta chỉ muốn sống tự do tự tại chút thôi, sao lại khó khăn đến vậy?

Ai ai cũng tìm anh ta gây sự, anh ta chỉ trêu chọc Yến Thanh Ti có một tí, ấy thế mà cuối cùng lại rước lấy hàng tá phiền toái.

Du phu nhân chỉ hận rèn sắt không thành thép, sao bà ta lại sinh ra một đứa con trai như vậy?

Bà ta khổ tâm tính toán, lập mưu nhiều năm như vậy mới có thể đổi lấy ngần ấy năm vinh hoa phú quý, vốn hy vọng con trai bà ta vừa có thể kế thừa Du

gia lại vừa nắm Hạ gia trong tay. Nhưng hiện tại, con trai bà lại nói chỉ muốn ăn chơi rồi chờ chết.

Cả người Du phu nhân đau dữ dội, lúc bà ta bị treo bên ngoài đã bị thương không ít, đụng một cái toàn thân đều đau đớn, nhất là phần ngực.

“Những gì Yến Thanh Ti làm với mẹ ngày hôm nay cũng không khiến mẹ từ bỏ ý định được đâu. Con là con trai mẹ, con phải đứng về phía mẹ, bắt đầu từ hôm nay mẹ bắt con làm gì con phải làm cái ấy.”

Du Hí vò đầu: “Mẹ tỉnh táo lại đi, mẹ không đấu nổi Yến Thanh Ti đâu. Năng lực hành hạ người khác của cô ta con cũng từng nếm qua rồi. Chưa kể, bên cạnh cô ta còn có Nhạc gia, Tô gia còn có... Mẹ nhìn cô ta bây giờ xem, không chỉ là nhân vật chính đơn thuần nữa đâu, người ta được khai bàn tay vàng nữa đấy, mẹ đấu với cô ta sớm muộn gì cũng chết.”

Du Hí vốn cũng muốn nói chú hai nhà bọn họ ra, nhưng nghĩ sao lại nuốt lại.

Du phu nhân cười lạnh một tiếng: “Thế thì sao? Thằng ngốc, nếu mẹ của con không có bàn tay vàng thì... con cho rằng con có thể ra đời sao?”

Du Hí ngửa về sau: "Mẹ... bàn tay vàng của mẹ kiểu gì mà mẹ lại bị treo ngoài cửa sổ thế? Thôi, con về ngủ đây, không can dự vào chuyện này nữa đâu. Con còn ham sống lắm, chưa muốn chết đâu.

Du Hí nói xong bò dậy bỏ đi, hoàn toàn không đợi Du phu nhân nói thêm cái gì!

...

Cơn mưa đêm đi qua, trời sáng.

Cả nhà tụ họp ăn sáng, dấu tay trên mặt Du phu nhân thực sự không cách nào tan hết trong một đêm, Hạ lão gia kinh ngạc: “Như Sương, mặt mũi con làm sao thế này? Bị ai đánh à?”

Du phu nhân che mặt: “Không ạ, chỉ là con vô tình... ngã thôi.”

“Ngã kiểu gì thành ra thế này, rõ ràng bị người đánh.”

Yến Thanh Ti cắn đũa cười nói: “Nói không chừng là do tối hôm qua Du phu nhân nằm mơ thấy mình làm chuyện sai trái nên cắn rứt lương tâm tự tát

mình chăng? Cháu nói có đúng không, Du phu nhân?”

--- O ---

Chương 1014: Là Do Con Đánh!

Khóe miệng Du phu nhân miễn cưỡng giật một cái, không nói gì.

Lúc này bà ta chỉ có thể nhịn, đối mặt với sự khiêu khích của Yến Thanh Ti thì dù bà ta hận cỡ nào cũng phải nghiến răng nuốt xuống.

Yến Thanh Ti có thể hoàn toàn xác định, Du phu nhân này tuyệt đối không phải là người tốt đẹp gì cho cam.

Tối hôm qua bị chơi một vố như vậy mà bà ta vẫn nhẫn nhục chịu đựng như vậy, công phu nếm mật nằm gai không phải dạng vừa, đến ninja rùa còn chào thua luôn, ấy thế mà còn nói bị ngã? Hừ hừ, trên đất có tay à mà có thể ngã thành đẹp như vậy?

Mặt Du phu nhân hiện giờ khá dọa người, tối hôm qua cả cô lẫn Hạ An Lan đều dùng hết sức mà tát bà ta, qua một đêm dù bớt sưng nhưng dấu tay vẫn còn rõ như in.

Du Hí ngồi một bên vùi đầu ăn cơm, không lên tiếng.

Hạ lão thái gắp cho Yến Thanh Ti một chiếc tiểu long bao: "Ngoan, ăn đi nào."

Tựa như bà không thèm để ý những chuyện khác, cũng không nghe thấy mọi người nói chuyện gì.

Yến Thanh Ti gật đầu: "Bà ngoại cũng ăn đi."

Cô mỉm cưởi, nhìn dấu tay trên mặt Hạ Như Sương càng làm cô thấy ngon miệng, ăn được thêm hẳn hai cái bánh bao.

Hạ lão gia nhìn dấu tay trên mặt Hạ Như Sương quả thật có chút đáng sợ, nhìn bà ta lúc ăn cơm tay còn run rẩy, lộ ra hai vết trói thì cả kinh hỏi: "Như Sương, rốt cuộc con có chuyện gì, tay của con... Sao tay con lại có vết trói? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đừng sợ, Hạ gia nhất định không để cho con bị bắt nạt."

Hạ Như Sương cay mũi, cúi đầu xuống nói: "Chú đừng hỏi nữa mà, thực sự là con bị ngã, con không sao hết."

Hạ lão gia cảm thấy không đúng: “Rõ ràng con...”

Hạ lão thái để đũa xuống, hời hợt nói: “Sáng sớm ngày ra có cho ai ăn cơm không?”

“Bội Uyển, bà nhìn Như Sương...”

Hạ lão thái hờ hững đảo qua Hạ Như Sương, nói: “Nó đã nói không có việc gì thì chính là không có việc gì, ông cứ hỏi đi hỏi lại không thấy phiền à?”

Trong lòng Hạ Như Sương giống như là bị kim đâm vậy, đau nhói khó chịu. Bà ta nói: “Chú, cô, con không làm sao hết, thật sự không có việc gì, chỉ là ngoài ý muốn một chút thôi. Nếu quả thật có chuyện còn làm sao có thể không nói?”

Hạ lão gia thở dài: “Nhưng mà... nhà chúng ta không thể cứ để vậy được. Hôm nay con nói cho rõ ràng, chú...”

Hạ An Lan để đũa xuống, nói: “Là con đánh.”

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn sang, Yến Thanh Ti là người ngạc nhiên nhất, bác mà lại...

Mắt Du Hí mở to, con mợ nó, ông ta chịu tội thay Yến Thanh Ti sao? Con yêu nghiệt này đúng là người gặp người thích mà.

Du Hí liếc mắt nhìn mẹ anh ta một cái, chỉ muốn nói: Mẹ thấy chưa, mẹ thắng nổi sao?

Duy chỉ có Hạ lão thái vẫn bình tĩnh không lộ ra chút nào ngạc nhiên, dường như câu trả lời của Hạ An Lan cũng không làm bà bất ngờ.

Trên mặt Hạ Như Sương thoáng lộ ra vẻ tuyệt vọng, mấp máy môi một chút muốn nói cái gì nhưng thôi không nói nữa, ủ rũ cúi đầu xuống.

Hạ lão gia ngạc nhiên hỏi: “Sao con lại đánh Như Sương?”

Yến Thanh Ti liếm liếm khóe miệng, trong lòng như bị lửa đốt. Xong rồi, xong rồi, cô làm chuyện tốt mà lại phải để bác gánh sao? Không được, từ trước tới nay cô làm việc chưa từng sợ bị người khác biết, cô vội nói: “Chuyện này là con...”

Nhưng cô còn chưa nói hết Hạ An Lan đã lạnh lùng lên tiếng: “Những chuyện con làm, tự con có cân nhắc, không cần phải giải thích với ai.”

Hạ lão gia có chút tức giận: “Nhưng con cũng không thể làm như thế, sao lại nặng tay như vậy?”

“Những gì cô ta phải chịu là lẽ đương nhiên.”

Yến Thanh Ti có chút hối hận tối vì tối hôm qua đã ra tay hơi nặng với Du phu nhân, sớm biết thế này đã đánh ở chỗ không nhìn thấy: “Bác, chuyện này...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1015: Ông Ấy Không Nên Bảo Vệ Cô Sao?

Yến Thanh Ti còn chưa dứt lời, Hạ lão thái đã đè tay cô lại: “Chuyện của người lớn, trẻ con đừng xen vào, ăn cơm.”

Hạ An Lan xoa đầu cô một cái: “Ăn cơm đi.”

Hạ lão gia tức giận nói: “An Lan, nói rõ ràng xem chuyện gì xảy ra?”

Sắc mặt Hạ An Lan lạnh xuống: “Ba không cần phải hỏi nhiều như vậy.”

“Con...”

“Con ăn xong rồi, đi trước.”

Hạ An Lan đứng dậy, nói với Yến Thanh Ti: “Thanh Ti, lát nữa thư ký của bác sẽ mang đến mấy tài liệu để con ký.”

“Con? Con ký cái gì?”

Hạ An Lan véo véo mặt cô: “Bảo con ký thì con cứ ký đi, bác không hại con.”

“Ây, vậy cũng được, tạm biệt bác.”

“Tạm biệt.”

Hạ lão gia nói với Hạ lão thái: “Bà nhìn xem, sao nó lại như thế? Sao nó có thể đánh người...”

Hạ lão thái từ từ nói: “Từ nhỏ đến lớn ông đã thấy An Lan làm sai chuyện gì chưa?”

“Cái này...”

Con của hai cụ từ nhỏ đến lớn đúng là chưa hề khiến hai cụ bận lòng, cái này đồng nghĩa với việc những chuyện Hạ An Lan làm đều đúng, cho dù đánh người thì bên có lỗi... cũng là đối phương.

Hạ lão gia nhìn về phía Hạ như Sương, nó... làm sai cái gì?

Bữa cơm này Yến Thanh Ti ăn không nổi nữa, cô không có thói quen để người khác chịu tội thay cho mình.

Nhiều lần cô muốn nói nhưng đều bị Hạ lão thái cản lại.

Ăn cơm xong, Hạ lão thái để Yến Thanh Ti đẩy bà ra vườn hoa dạo vài vòng. Ra đến ngoài, Yến Thanh Ti nói: “Bà ngoại, là con đánh Hạ Như Sương, bác Lan chỉ tát bà ta một cái thôi. Chính con là người tát nốt bên còn lại, còn trói bà ta treo ngoài cửa sổ, chuyện này do con làm, không liên quan gì đến bác Lan cả.”

Hạ lão thái ngược lại có chút nhạc nhiên, cười nói: “Con thật đúng là... lợi hại nha. Nhưng mà sao lại không có liên quan đến bác con, bác con cũng đánh mà?”

“Không phải... bác con chỉ tát một cái thôi.”

Hạ lão thái kéo tay Yến Thanh Ti, nói: “Đấy cũng là đánh đấy thôi, cho nên bác con nhận cũng chẳng sai.”

Yến Thanh Ti gãi đầu: “Nhưng mà con mới là...”

“Đấy là bác của con, bác trai bảo vệ cháu gái là chuyện không nên sao?”

“Con là người dám làm dám chịu, không có thói quen để người khác chịu tội thay.”

Hạ lão thái xoa mặt Yến Thanh Ti: “Đấy là bác con, không phải người khác.”

Yến Thanh Ti sửng sốt một lúc, sau đó mới ôm lấy Hạ lão thái rên rỉ: “Xong rồi, mọi người cứ cưng chiều con như thế, sau này con sẽ ngày càng xấu tính hơn, càng không kiêng nể gì mà gây tai họa khắp nơi mất.”

Hạ lão thái xoa đầu Yến Thanh Ti: “Không sao cả, con có xấu nữa thì bà ngoại vẫn thương con.”

...

Buổi sáng, Nhạc Thính Phong theo lệ đi tới Hạ gia, chơi đấu địa chủ với Yến Thanh Ti và Hạ lão thái, Yến Thanh Ti bèn nói với anh chuyện tốt cô đã làm.

Nhạc Thính Phong đấm ngực giậm chân: “Làm chuyện xấu mà không gọi anh. Bà ngoại, con cũng phải vào ở chung.”

Hạ lão thái cười ha hả nói: “Được nha, chỉ cần bác con đồng ý thôi.”

Nhạc Thính Phong đau khổ rên lên một tiếng, cái này còn khó hơn lên trời!

Buổi trưa hai cụ đi nghỉ trưa, Nhạc Thính Phong trở về khách sạn xử lý chút chuyện.

Lúc Yến Thanh Ti trở về phòng lại trùng hợp đụng phải Hạ Như Sương, cô cố ý khiêu khích nói: “Không ngờ Du phu nhân lại kiên cường như vậy, thật khiến người ta bội phục.”

Yến Thanh Ti cười xấu xa: “Xem ra đúng như bà nói rồi, tôi chính là người được voi lại đòi tiên. Nếu bà vẫn ở tại nhà này vậy thì sau này... tôi sẽ chăm sóc bà thật tốt, đảm bảo sẽ khiến bà thoải mái, hài lòng.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1016: Tôi Nhìn Bà Không Vừa Mắt Nên Tôi Đánh Đấy

Lúc muốn hành hạ một người, Yến Thanh Ti tuyệt đối sẽ phát huy trí tưởng tượng siêu việt của mình. Một khi cô đã nghi ngờ Hạ Như Sương, kể cả khi không có chứng cớ cũng mặc kệ, có trách oan hay không không phải phận sự của tôi, tôi nhìn bà không vừa mắt nên tao đánh bà đấy.

Dù sao cô cũng chẳng phải là loại người hiền lành!

Hạ Như Sương biết, Yến Thanh Ti muốn lật mặt với bà ra, muốn chỉnh chết bà. Hiện tại, trên mặt bà vẫn còn đau, cả người cũng thế nhưng bà vẫn luôn tỏ ra bình tĩnh, bà ta nói: “Cô bé à, làm người âm độc quá thì không tốt đâu, không ai thích người xấu xa độc ác cả...”

Yến Thanh Ti nhếch môi cười: “Cho nên, báo ứng của bà tới rồi đó.”

Nếu quả thật là ngường trong một gia đình, bất kể cô có như thế nào mọi người vẫn thương yêu cô, giống như Nhạc Thính Phong vậy, yêu ai yêu cả đường đi lối về, ngay cả những mặt xấu xa và khuyết điểm của cô anh cũng thích. Anh từng nói, không có bất kỳ chỗ nào trên người cô mà anh không thích. Nếu đã không thích thì mặc kệ có tốt bao nhiêu vẫn là không thích.

Giống như Hạ Như Sương, những gì bà ta biểu hiện ở Hạ gia phải nói là không có điểm gì đáng chê trách, nhưng bác của cô có thích bà ta không? Không. Còn bà ngoại thì xem ra cũng chẳng ưa lắm.

Hạ Như Sương nói: “Thời gian sẽ cho cô biết tất cả những chuyện cô làm là sai.”

Yến Thanh Ti cười lạnh: “Thời gian cũng nói cho bà, đừng chọc vào tôi, những người từng chọc phải tôi một là chết hết; hai là đang trên đường chết, chẳng hạn như... bà!”

Hai người đang “nồng nhiệt tán gẫu” thì một người nữ giúp việc đi lên: “Tiểu thư, thư ký tiên sinh phái tới đang chờ cô dưới nhà, muốn cô ký một ít văn kiện.”

“Được, tôi xuống đây!”

Yến Thanh Ti liếc Hạ Như Sương một cái: “Bà đoán xem, bác để tôi ký cái gì?”

Nói xong cô đi thẳng xuống, Hạ Như Sương vẫn đứng đó một hồi, không nhúc nhích.

Thư ký của Hạ An Lan nhìn thấy Yến Thanh Ti thì vội đứng lên, “Tiểu thư, tôi tới hơi trễ, đáng ra nên tới sớm hơn một chút.”

“Không sao, anh ngồi đi.” nSau khi Yến Thanh Ti ngồi xuống thì nhìn thấy chồng văn kiện trên bàn, hỏi: “Những thứ này, chẳng lẽ... đều phải ký hết?”

“Ừm, đúng là có hơi nhiều nhưng mà chỉ cần ký tên rồi lấy dấu vân tay, cũng... không tốn thời gian lắm đâu thưa cô.”

Thư ký hai tay đưa bút lên, mở ra một tập tài liệu rồi chỉ vào cuối trang, “Tiểu thư, ký chỗ này ạ!”

Yến Thanh Ti không hỏi nhiều, xoẹt xoẹt ký tên mình vào rồi nhấn tay vào mực, in dấu vân tay lên trên tên mình.

Làm xong toàn bộ, Yến Thanh Ti vẫn không biết những thứ cô ký vào là cái gì, dù sao bác cô cũng chẳng lừa gạt gì cô.

Ấn xong dấu vân tay cuối cùng, Yến Thanh Ti mới tùy ý hỏi đây là cái gì?

Kết quả, thư ký nói cho cô: “Tiểu thư, đây là văn bản hợp đồng chuyển nhượng tài sản ạ! Tiên sinh chuyển cho cô một số bất động sản và tài sản trên danh nghĩa ạ!”

“Cạch”, chiếc bút máy trong tay Yến Thanh Ti rơi xuống mặt đất, cô nuốt nước miếng, mới vừa rồi cái cô ký là... nhiều như thế... Đó là... bao nhiêu tài sản?

Ánh mắt Yến Thanh Ti dần dần phát sáng: “Những thứ này... sau này đều là của tôi?”

Thư ký cười gật đầu: “Vâng ạ, còn một phần khác đang được chỉnh sửa, sau này sẽ chuyển tới danh nghĩa của tiểu thư.”

Yến Thanh Ti sờ trán một cái, không có sốt, đột nhiên cô có cảm giác muốn ăn chơi trác táng.

Di động phát ra âm thanh báo tin nhắn đến, Yến Thanh Ti nhìn thấy là ngân hàng gửi tin nhắn đến báo có một khoản tiền được chuyển vào tài khoản của cô. Nhìn con số trên màn hình, Yến Thanh Ti thiếu chút nữa không cầm nổi di động.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1017: Tao Không Tin Tao Đấu Không Lại Mày

Nếu không phải thư ký vừa mới nói cho cô, Yến Thanh Ti còn tưởng mình lại nhận được tin nhắn lừa gạt nào đó.

Yến Thanh Ti giơ di động hỏi: “Những thứ này... là bác chuyển?”

Thư ký cười nói: “Đúng ạ!”

Qua một lúc lâu Yến Thanh Ti mới hét lên một tiếng: “Phát tài rồi!”

Cô một chút khách khí cũng không có nói: “Anh về giúp tôi cám ơn bác, tôi rất thích...”

“Vâng ạ, tôi nhất định chuyển lời, xin phép cáo từ trước.”

“Đi đi đi đi, anh vất vả rồi!”

Sau khi thư ký rời đi, Yến Thanh Ti ôm di động cười ngu một lúc lâu, nếu không phải bà ngoại cô còn đang ngủ thì cô còn muốn nhào vào ôm Hạ lão thái hôn một cái.

Yến Thanh Ti nâng môi cười, những thứ Du phu nhân mong muốn bây giờ lại thành của cô, nghĩ sao cũng thấy thật thoải mái.

Nữ giúp việc lần trước báo cho Yến Thanh Ti chuyện Du phu nhân gặp mặt La Thường tiến tới, nói nhỏ với cô một câu: “Tiểu thư, lúc cô ký hợp đồng, Du phu nhân vẫn đứng nhìn một lúc lâu rồi mới lên tầng.”

Yến Thanh Ti nhếch môi cười: “Bà ta đương nhiên muốn biết tôi ký cái gì, sau này theo dõi bà ta kỹ vào!”

“Dạ!”

Yến Thanh Ti tò mò hỏi: “Này, cô tên là gì? Là... tự muốn nói cho tôi hay là... bác bảo cô làm?”

Nữ giúp việc nói: “Tôi tên A Tương, là tiên sinh nói sau này tôi là người của tiểu thư, phải làm việc cho tiểu thư.” "

Yến Thanh Ti gật gật đầu, bác đúng là cáo già mà!

...

Du Hí liếc mắt nhìn mẹ, bà ta vào phòng anh nói ngồi ngây người một lúc lâu, một câu cũng không nói.

Du Hí thầm than thở, cuộc sống như thế này tới bao giờ mới kết thúc?

Anh ta không nhịn được nữa, mở miệng hỏi: "Mẹ, cứ ăn nhờ ở đậu như này mẹ thoải mái lắm sao?"

Du phu nhân lấy lại tinh thần, trả lời lại: "Mẹ của con chính nhờ ăn nhờ ở đậu như thế này mấy chục năm mới đổi được địa vị hiện tại của chúng ta ở Du gia đấy, con hiểu không?"

Du Hí thở dài, không nói thì thôi, đã nói thì lại chả có gì tốt.

Trước kia thì là ăn nhờ ở đậu, nhưng bây giờ bọn họ chẳng phải có Du gia sao? Tiền trong tay cũng đủ sống cả đời, tại sao lại phải trở về cuộc sống như thế này?

Du phu nhân vuốt ve mặt con trai nói: "Con trai, con muốn ăn chơi rồi chờ chết, con muốn sống trong nhung lụa cả đời thì điều kiện đầu tiên con phải có năng lực thật lớn, nếu không... con sẽ bị người ta bắt nạt. Mẹ đã chịu tội, mẹ không muốn con phải trải qua cuộc sống như địa ngục đó, con biết chưa?"

Du Hí ngồi dậy nói: "Chúng ta quay về Du gia rồi giữ quan hệ thân thích với Hạ gia không được sao? Không phải của mình thì mình không nên tham, chỉ cần không gây chuyện với Yến Thanh Ti thì cô ta cũng không làm gì chúng ta cả. Cô ta rất xấu xa, độc ác, những không phải không có nguyên tắc."

Sắc mặt Du phu nhân có chút chán chường, bà ta lắc lắc đầu: "Con trai, ngay khi vừa mới bắt đầu mẹ đã không có đường lui, nếu không có Yến Thanh Ti thì chẳng có gì phải lo lắng, chúng ta có thể sống vô tư lự. Nhưng cô ta... cô ta là một biến số! Có một số việc mẹ không cách nào giải thích được với con, nhưng con phải hiểu, nếu có một ngày mẹ... mẹ thật sự... Thôi! Chờ qua chuyện này con ra nước ngoài đi."

Du Hí có cảm giác một khắc vừa rồi mẹ của anh ta có chút gì đó không đúng, lo lắng hỏi: "Mẹ, vừa rồi mẹ muốn nói cái gì?"

Du phu nhân lắc đầu, lại một lần nữa đề cao tinh thần chiến đấu: “Không có gì, mẹ không tin mẹ không thắng được cô ta.”

“Nếu như người Hạ gia đứng về bên phía mẹ thì dễ nói, nhưng mẹ nhìn xem, trừ ông ngoại thỉnh thoảng nói giúp mẹ một câu thì trong mắt bác với bà ngoại chỉ có Yến Thanh Ti.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1018: Có Tàn Nhẫn Cỡ Nào Cũng Phải Cười Mà Đối Mặt

Du phu nhân cười lạnh một tiếng: "Trong mắt... hừ hừ hừ... mắt thì cũng có thể bị móc ra mà!"

"Mẹ đừng làm mấy chuyện vô liêm sỉ nữa, bây giờ chúng ta ở lại cũng chỉ khiến người ta chán ghét thôi, không bằng tránh đi trước?"

"Mẹ biết, mẹ còn biết rõ hơn con... Mẹ đã tính tốt lắm rồi, con nghỉ ngơi đi, chân này... cũng nên bỏ đi rồi!"

Du Hí sửng sốt, chả lẽ mẹ biết chân anh ta chỉ giở vờ thôi à?

...

Yến Thanh Ti rất vui sướng nhắn cho Nhạc Thính Phong một tin nhắn thoại nói, cô bây giờ cũng có thể bao nuôi anh rồi.

Nhạc Thính Phong sau khi nghe xong thì xanh mặt, bao nuôi anh?

Bênh cạnh có một giọng chê cười vang lên: "Con xem, con xem... bây giờ ngay cả ưu thế về tiền cũng mất, mẹ thật lo lắng thay cho con."

Nhạc Thính Phong ngẩng đầu lên: "Mẹ có thể đừng nói gì được không?"

Nhạc phu nhân bĩu môi một cái, "Mẹ chỉ nói sự thật! Mặc dù như thế có hơi khó tiếp nhận... nhưng mà hiện thực có tàn nhẫn hơn nữa cũng phải mỉm cười mà đối mặt nha, con trai!"

Khóe miệng Nhạc Thính Phong giật giật, không thèm để ý tới bà nữa.

Nhạc phu nhân đến gần, "Con trai, con trai... Chuyện mẹ nói, con vẫn chưa nói với Thanh Ti à?"

Buổi trưa, lúc Nhạc Thính Phong ở Hạ gia thì nhận được tin nhắn của Nhạc phu nhân, nói bà một mình tới Dung Thành trước, đã đến khách sạn, kêu anh về và không nói cho bất kỳ ai chuyện bà đã đến đây.

Vì vậy Nhạc Thính Phong mới nói với Yến Thanh Ti khách sạn có chút

chuyện cần giải quyết sau đó liền đi về!

Nhạc Thính Phong trợn mắt: “Không phải chính mẹ nói không được cho ai biết sao?”

Nhạc phu nhân hài lòng vỗ vai Nhạc Thính Phong: “Chậc, không ngờ sau khi có vợ vẫn nghe lời mẹ như vậy, không tệ.”

Nhạc Thính Phong bĩu môi: “Hừ, chỉ là con sợ mẹ một mình tới đây mà không nhớ mang theo lễ vật tới, chuyện này nếu để người của Hạ gia biết sẽ mất mặt thôi.”

Nhạc phu nhân: “...”

“Sao mẹ không đợi các bác cùng tới mà phải lén lén lút lút đến trước làm gì?”

“Ai... còn không phải mẹ...” Nhạc phu nhân thở dài một tiếng, trong lòng buồn rầu.

Từ đêm quyết định tới Dung Thành, Nhạc phu nhân ở Tô gia mà cứ như ngồi trên đống lửa, ăn không ngon ngủ không yên, cứ nghĩ tới những lời nói bị Hạ An Lan nghe được là tim bà lại đập thình thịch.

Nhạc phu nhân rất lo lắng không biết chuyện bà gây ra có ảnh hưởng tới lần cầu hôn này không, bà ở nhà suy nghĩ mấy ngày rồi quyết định tới trước thăm dò tiếng gió xem sao.

Nhạc phu nhân hỏi: “Con trai, con trai... Cái đó... con có biết, Hạ An Lan, ông ta... như thế nào? Có phải loại nhỏ mọn thích so đo người khác không?”

Nhạc Thính Phong không cần suy nghĩ nói luôn: “Biết chứ, đương nhiên con biết... Con vốn cho rằng Hạ An Lan chắc cũng là một người lòng dạ rộng rãi, dù sao ông ta cũng ngồi ở vị trí cao như thế cơ mà, nhưng...”

Nhạc phu nhân nghe đến đây thì chột dạ, tay run rẩy: “Nhưng... nhưng cái gì?”

Nhạc Thính Phong hừ một tiếng, nói: “Ông ta không dễ ở chung một chút nào, còn cực kỳ khó giải quyết... đã nhỏ mọn còn không độ lượng, lại còn cực kỳ bá đạo...”

Nhạc Thính Phong vừa nghĩ tới chuyện Hạ An Lan không cho phép anh mang Yến Thanh Ti ra ngoài buổi đêm, cũng không cho anh ở lại Hạ gia, bình thường trời vừa tối đã đuổi anh như đuổi tà, cứ làm như anh ở lâu thêm một chút sẽ đem Yến Thanh Ti bắt đi không bằng.

Nhạc phu nhân vừa nghe thấy thế liền đưa tay ôm mặt, kêu một tiếng: “Xong rồi...”

Nhạc Thính Phong thấy kỳ quái: “Mẹ sao thế?”

Nhạc phu nhâm nắm chặt lấy tay Nhạc Thính Phong: “Con trai, mẹ sợ lần này cầu hôn có thể không thành công, làm sao đây?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1019: Để Ôm Được Vật Cát Tường Về Nhà Thì Chỉ Có Nước Liều Mạng Xong Lên

Nhạc Thính Phong vỗ vỗ bả vai bà: "Mẹ, không thể... Không sao cả, chúng ta cứ ở lì tại nhà ông ta không đi. Dù sao, chỉ cần Thanh Ti thích con thì con không tin ông ta có thể chia ương rẽ thúy. Chưa kể còn có bà Hạ nữa, bà ấy thích con, bà Hạ mới là người lợi hại nhất, chỉ cần hạ gục Hạ lão thái là được."

Nhạc phu nhân gật đầu: "Được, liền chuyển mục tiêu tấn công trọng điểm lên dì Bội Uyển. Nhưng mà... mẹ sợ lắm!"

Bà thực sự sợ Hạ An Lan. Mấy ngày nay ở nhà, bà lục một ít tin tức và video của ông xem thử, ai dè càng xem càng sợ.

Rõ ràng Nhạc phu nhân còn chưa gặp Hạ An Lan đã tự mình dọa mình muốn ngất xỉu.

"Mẹ đừng sợ. Mẹ nghĩ xem, Thanh Ti bây giờ chính là bảo bối của Hạ gia, là đứa bé Hạ lão thái yêu quý nhất, mà Thanh Ti lại về phe chúng ta..."

Nhạc phu nhân bẹp miệng, mắt thì ngân ngấn nước miệng thì lầm bầm một câu: "Sớm biết thế, đã không nói..."

Bà không phải là người biết làm chuyện xấu, không có Thanh Ti ở đây làm cái gì cũng không tốt.

Lần này, vì để ôm được vật cát tường về nhà bà không quan tâm được nhiều cái như vậy, chỉ có thể nhắm mắt liều mình xông lên thôi.

...

Bốn giờ chiều, Du phu nhân tìm một chỗ vắng người, thừa dịp không ai trông thấy nói với Hạ lão gia: "Chú, con có chút việc muốn nói với chú."

"Con nói đi, có thể làm giúp thì chú nhất định sẽ giúp." Hạ lão gia cho rằng bà ta định nói chuyện vết thương trên mặt.

Du phu nhân lắc đầu cười một cái: "Chú, bây giờ mọi chuyện cũng đã ổn thỏa cả rồi, nhìn thấy cô bình phục lòng con cũng yên tâm. Hơn nữa con ở

đây lâu như vậy cũng nên về thôi. Ngày mai con định đứa Du Hí về, ông nội bà nội của nó cũng rất nhớ nó...”

Hạ lão gia có chút ngạc nhiên, nhưng ông từ chối: “Theo lý thuyết thì chú nên đồng ý, nhưng chỉ là bây giờ về thì không ổn lắm. Hai ngày nữa là Trung thu rồi, hiếm có dịp nào con về đây mà ngay Trung thu cũng ở không lại, nếu về lúc đó thì nhà chồng con sẽ nghĩ như thế nào? Không bằng đợi đến khi Tô gia đến nói chuyện hôn sự của Thanh Ti xong thì con với Du Hí hãy về?”

Thật ra thì Hạ lão gia chỉ lo Hạ Như Sương đem khuôn mặt in hai cái dấu tay kia về nhà, người Du gia vừa thấy chắc chắn cho rằng Du phu nhân bị người Hạ gia đánh, tóm lại vẫn là tổn hại tới thanh danh của Hạ gia.

Mặc dù Hạ lão gia có nghi ngờ lý do Hạ An Lan ra tay, nhưng đứng giữa hai người bọn họ thì Hạ lão gia vẫn nghiêng về con trai mình hơn.

Du phu nhân do dự một hồi, ní: “Cái này... Chú... Thanh Ti có chút hiểu lầm với con, nếu con ở lại cũng không tốt lắm, nó sẽ không vui.”

Hạ lão gia thở dài: “Có hiểu lầm thì phải giải trừ. Con là người lớn, phải bao dung với nó một chút. Tính nết Thanh Ti đúng là có chút vấn đề, hơi tàn nhẫn một chút, nhưng cái này cũng không thể trách nó. Về sau chú sẽ bàn với cô con xem có nên mời một thầy dạy lễ nghi về cho nó hay không?”

Hạ Như Sương gật đầu: “Như vậy... cũng tốt. Vậy... con chờ hôn sự của Thanh Ti được định ra rồi về vậy.”

“Vậy được rồi, hai ngày nay con đừng nghĩ cái gì, nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

“Vậy con xuống bếp xem tối nay ăn gì.”

“Ai, con đúng là không chịu ngồi yên, đi đi...”

Hạ Như Sương xoay người, sắc mặt bà ta lạnh xuống, rõ ràng giữa bà ta với Hạ An Lan thì Hạ lão gia vẫn nghiêng về con trai ông ta hơn!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1020: Vậy Tôi Cũng Chẳng Cần Giả Bộ Làm Người Tốt Nữa

Ông cho rằng người ra tay là Hạ An Lan nên thậm chí còn không thèm hỏi bà ta lý do tại sao bị đánh, tựa như không hề có chuyện gì cả.

Chẳng qua, Hạ Như Sương đi được hai bước đã ngừng lại, bà ta nhìn thấy Yến Thanh Ti đang đứng cách đó không xa cười mà như không cười nhìn bà ta.

Hạ Như Sương cau mày, đang muốn mở miệng nói thì Yến Thanh Ti đột nhiên đi tới, mắt cô nhìn thẳng, ngay lúc đi qua cô huých mạnh lên bả vai của Du phu nhân một cái.

Sức Yến Thanh Ti rất mạnh, Hạ Như Sương lúc trước vốn bị đau vai, ngày hôm qua lại bị Yến Thanh Ti hành hạ qua nên càng đau, một cái đụng này khiến bà ta đau đến kêu thảm một tiếng, đứng không vững ngã ngồi xuống đất.

Yến Thanh Ti ngạc nhiên: "Xin lỗi nha Du phu nhân, sao bà đi bộ lại cúi đầu, nhỡ không nhìn thấy có người đi tới thì sao?"

Hạ Như Sương bị đau, sắc mặt càng khó coi: "Cô... loại thủ đoạn vụng về thế này, Yến Thanh Ti, nhâm phẩm của cô có thể kém hơn được sao?"

Yến Thanh Ti giơ tay: "Nhân phẩm? Đó là cái quỷ gì vậy? Bà quan tâm thủ đoạn của tôi có vụng về hay không làm gì, có tác dụng là được. Dù sao bây giờ chịu đau chính là bà!"

Yến Thanh Ti nhìn thấy Hạ lão gia đi tới liền đem Du phu nhân kéo lên, kết quả bà ta lại nói: "Không cần cô giả bộ làm người tốt."

Yến Thanh Ti cười lạnh một cái, đang chờ chính là những câu này của bà đây: "Nếu không cần tôi đỡ, vậy tôi cũng chẳng cần làm người tốt làm gì."

Nói xong Yến Thanh Ti thả tay ra, Hạ Như Sương không có chỗ dựa lại ngã xuống.

Hạ Như Sương kêu thảm một tiếng, Hạ lão gia tới nhanh hơn, hỏi: "Chuyện gì vậy? Thanh Ti, con vừa mới làm gì vậy?"

Yến Thanh Ti vô tội nói: “Du phu nhân bị ngã, con tốt bụng muốn đỡ dậy thì bác ấy lại bảo con không cần giả bộ người tốt, vậy con thả tay ra thôi.”

“Cô...”

Hạ Như Sương đau đến nhe răng, một lần nữa bà ta lại thấy được thủ đoạn hèn hạ, vô liêm sỉ, nói láo không chớp mắt của Yến Thanh Ti.

Hạ lão gia nhìn Yến Thanh Ti một cái rồi lại nhìn Hạ Như Sương, ông lắc đầu than thở: “Cùng là người một nhà cả. Thanh Ti, Như Sương là trưởng bối của con, con phải tôn trọng bác ấy một chút.”

Yến Thanh Ti khôn khéo gật đầu: “Vâng, con biết rồi ạ!”

“Như Sương, con cũng bao dung với Thanh Ti một chút.”

Yến Thanh Ti lén cười: “Đúng vậy, Du phu nhân, dù sao cháu... cháu cũng là một đứa trẻ, tuổi còn nhỏ hơn cả con của bà.”

Cô cố ý nhấn mạnh hai chữ “đứa trẻ” vô cùng rõ ràng.

Du phu nhân cắn răng, nuốt xuống, gật đầu nói: “Bác không so đo với cháu.”

“Vậy thì... cám ơn.” Yến Thanh Ti phất tay một cái, đi lên tầng.

Cô đi ngang qua A Tương ngoắc tay với cô ta một cái.

A Tương theo Yến Thanh Ti lên tầng.

Yến Thanh Ti viết một danh sách đưa cho A Tương: “Đi ra ngoài mua giúp tôi chút đồ, tối nay cần dùng.”

“Vâng, tiểu thư.”

...

Đến bữa tối, Hạ An Lan do có nhiều công chuyện quá nên chưa về. Lúc ăn cơm, Yến Thanh Ti ngồi bên cạnh Hạ lão thái nhìn Hạ Như Sương ăn cơm, tay bà ta run lẩy bẩy khiến cô không cẩn thận ăn nhiều thêm một bát cơm.

Ăn xong, Du Hí là người đầu tiên trốn vào trong phòng, Du phu nhân cũng không ngồi ngây thêm nữa mà rời đi cùng với Du Hí.

Yến Thanh Ti cùng Hạ lão thái ngồi dưới tầng xem Tiêu Phòng Điện. Xem xong hai tập phim, cụ thỏa mãn mà về phòng.

Tiêu Phòng Điện đã chiếu hơn mười mấy tập, tỷ suất người xem càng nâng cao, độ hot trên mạng đã vượt quá mức Thanh Ti có thể tưởng tượng, nhất là người xem lại chú ý tới nhân vật phản diện của cô còn hơn cả nữ chính.

Chị Mạch nhiều lần gọi điện nói, gần đây không ít show gửi lời mời cô tham gia, nhưng đáng tiếc cô vẫn luôn ở Hạ gia, không có cách nào báo cho cô được. Chị Mạch ai oán nói nếu như lợi dụng chuyện này mà tiến hành tuyên truyền thì hiệu quả càng tốt hơn.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1021: Nói Với Bà Ấy Rằng Bác Đang Rất Mong Được Gặp Bà Ấy Đấy!

Nếu như là bởi vì những chuyện khác, Yến Thanh Ti không thể nào bỏ qua cơ hội tốt thế này, nhưng mà không có gì quý hơn chuyện tìm được người thân.

Yến Thanh Ti đang định lên lầu, đúng lúc đó Nhạc Thính Phong gọi điện thoại đến cho cô.

Trò chuyện được một hồi, Nhạc Thính Phong mới nói với cô: "Mẹ anh một mình lén đến Dung Thành rồi, còn bảo anh không được nói cho em biết nữa kìa.

Yến Thanh Ti kinh ngạc: "A, tại sao lại..."

Kết quả cô nghe thấy tiếng mắng mỏ của Nhạc phu nhân phát ra từ trong điện thoại: "Cái thằng nhóc thối tha này, đã bảo là không được nói với Thanh Ti mà lại, con còn cứ nói à?"

"Đó là vợ con, con không thể nói với cô ấy được hay sao?"

Yến Thanh Ti không nhịn được bật cười. Đợi một lát sau, điện thoại được chuyển đến tay Nhạc phu nhân, bà than phiền với Thanh Ti: "Thanh Ti, bác lén chạy đến đây đấy, bác muốn thám thính tình hình quân địch một chút. Tại ông bác của con cả đấy, con không biết mấy ngày hôm nay bác đều lo ngay ngáy... Không một đêm nào có thể ngủ yên giấc cả."

"Bác đừng có lo lắng mà, không cần phải sợ đâu... Bác con là một người rất tốt, lại phong độ nữa, bác ấy sẽ không so đo với bác đâu mà..."

Yến Thanh Ti đang nói, ngẩng đầu lên thì đã thấy Hạ An Lan, không biết ông đứng trước mặt cô từ lúc nào, cô sợ tới mức bỏ điện thoại xuống, gọi một tiếng: "Bác..."

Nhạc phu nhân trong điện thoại nghe thấy Yến Thanh Ti gọi bác, bà lại tưởng cô đang nói chuyện với bà, liền nói: "Bác vừa nhìn thấy mặt ông ta là đã biết ông ta chính là cái loại nhỏ nhen, không có độ lượng, thích so đo tính toán với người khác. Thôi được, vì hạnh phúc của con và thằng con ngốc của bác, bác đành bất chấp vậy..."

Giọng nói của Nhạc phu nhân trong điện thoại loáng thoáng truyền ra ngoài, Yến Thanh Ti toát mồ hôi hột, cô lén lút đưa tay định tắt điện thoại đi, nhưng lại bị Hạ An Lan rút lấy, ấn vào nút loa ngoài.

Giọng của Nhạc phu nhân vang lên một cách rõ ràng: “Thanh Ti, sau này nếu như bác con mà không đồng ý chuyện hôn sự của con và Thính Phong thì hai đứa bỏ trốn đi, đợi đến lúc nào có con hẵng về... Không được không được, có con rồi cũng không thể về, loại người tính toán chi li, tính cách ngang ngược, không hiểu đạo lý như ông ta không chừng sẽ cướp cháu nội đi mất. Ôi... cháu nội của tôi...”

Yến Thanh Ti che mặt: “Bác ơi, đừng nói nữa...”

Hạ An Lan chậm rãi nói: “Đứa bé họ Hạ, ý tưởng này cũng hay lắm!”

Giọng nói trong điện thoại ngưng bặt, bầu không khí vô cùng xấu hổ và lúng túng!

Yến Thanh Ti chỉ cảm thấy may mắn cả đời của mình đã dùng hết sạch rồi. Thời gian dường như ngưng đọng lại, một lúc sau, trong điện thoại liền vang lên tiếng hét của Nhạc phu nhân: “A a a... Con trai, mở cửa sổ ra cho mẹ, mẹ muốn nhảy xuống!”

Tiếp theo đó điện thoại liền bị cúp, tiếng tút tút vọng ra từ trong máy.

Yến Thanh Ti mặt đầy quẫn bách quay sang cười hì hì với Hạ An Lan.

Hạ An Lan nhìn Yến Thanh Ti cười hỏi: “Nói xấu bác đấy hả?”

Yến Thanh Ti lắc đầu lia lịa: “Đâu có ạ, con đang khen bác mà... Thật đấy, khen bác rất phong độ!”

Hạ An Lan thản nhiên nói: “Bác là người keo kiệt, chi li, ngang ngược không hiểu đạo lý, làm sao mà phong độ được chứ?”

“Phong độ mà, phong độ thật mà...”

Gương mặt cao quý lạnh lùng của Hạ An Lan hoàn toàn đang tỏ vẻ “ta không tin”, ông bỏ lại một câu rồi bước lên lầu: “Vừa nãy là số của Nhạc Thính Phong đúng không? Bà ấy chắc đang ở khách sạn, dù sao cũng nên đi...”

Yến Thanh Ti vừa nghe thấy thế liền đuổi theo kéo lấy tay của Hạ An Lan: “Bác ơi, bác Nhạc ngày xưa cũng coi như là em gái của bác mà, cũng coi như là một đôi thanh mai trúc mã đúng không, chỉ là xa cách đã lâu nên cũng không hiểu lắm về con người bác thôi...”

Hạ An Lan dừng lại nói: “Bà ấy nói rất đúng, không sai một chút nào hết, bác chính là một người ngang ngược không biết đúng sai đấy, bảo với bà ấy, bác rất mong được gặp bà ấy đấy!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1022: Mẹ, Không Bằng Mẹ Câu Luôn Ông Chú Hạ An Lan Đó Đi!

Yến Thanh Ti rên lên một tiếng, bác đã không còn là ông bác mà cháu biết nữa rồi, hình tượng vĩ đại của bác, tấm lòng rộng lớn của bác đâu mất rồi?

Bác gái thật là đáng thương, tại sao lần nào cũng xui xẻo bị bắt gian tại trận thế này cơ chứ?

...

Trong khách sạn, vẻ mặt của Nhạc phu nhân đầy bi thương: "Con trai, mẹ đã không còn gì luyến tiếc nữa rồi!"

Thính Phong thở dài: "Mẹ, nhảy từ đây xuống chết xấu lắm, hay là con tìm cho mẹ một sợi dây thừng nhé?"

Nhạc phu nhân nghe thấy thế liền khóc nức nở, giơ tay lên đánh cho Nhạc Thính Phong mấy cái: "Cái thằng nhóc thối tha này, con có phải là con trai của mẹ nữa không đấy? Mẹ làm thế còn không phải là vì mày à, nếu không phải là vì lấy vợ cho mày, mẹ làm gì đến nỗi?"

Nhạc Thính Phong vội nói: "Con nói đùa, con nói đùa ấy mà, mẹ đừng coi là thật... Con nói đùa ấy mà! Bác của Thanh Ti... cũng chẳng cần thiết phải tính toán với mẹ mấy chuyện cỏn con này đâu, đúng không?"

Nhạc phu nhân tức giận nói: "Nhưng ông ta vừa mới nói đấy thôi, sau này để đứa bé theo họ Hạ. Con xem, ông ta cầm thú đến như thế đấy!"

Nhạc Thính Phong gật đầu: "Đúng, cầm thú!"

Nhạc phu nhân lại bắt đầu đau lòng: "Ôi, cháu nội của mẹ!"

Nhạc Thính Phong an ủi bà: "Mẹ, không sao đâu, đứa bé họ Hạ thì có sao, mẹ là bà nội của nó cơ mà, cùng lắm thì con và Thanh Ti lại sinh cho mẹ thêm mấy đứa nữa?"

Nhạc phu nhân vỗ một cái lên vai anh: "Con tưởng là sinh con dễ thế à?"

"Nhưng mà, mẹ, nghiêm túc mà nói, cuộc điện thoại lúc nãy là số của con,

mà mẹ lại đang nói chuyện, cái lão cáo già Hạ An Lan chắc chắc đã biết mẹ đến Lạc Thành rồi. Hay là... ngày mai đến nhà họ Hạ luôn nhé mẹ?"

Anh vừa mới dứt lời, Nhạc phu nhân đã cứng đờ ngã nhào xuống rồi nhắm mắt lại: "Mẹ mày chết rồi, không đi... Có bác mày ở thì tốt xấu gì mẹ còn có chút đảm bảo, nhưng mà bác ấy không ở đây, thì mẹ mày chỉ có nước bị người ta làm thịt mà thôi."

"Mẹ, mẹ già rồi, đầu óc lại không thông minh lắm, không có ai làm thịt mẹ đâu, yên tâm đi."

Nhạc phu nhân đá cho anh một phát: "Cái thằng nhóc thối tha này, mẹ không thèm quan tâm đến con nữa..."

"Được rồi, được rồi mà, con không nói thật nữa là được chứ gì? Mà... ngày mai con sang đó, Hạ An Lan hỏi thì con trả lời thế nào bây giờ?"

Nhạc phu nhân nhăn nhó, nghĩ ngợi mười mấy phút, sau cùng nói: "Con cứ bảo là hôm qua mẹ mộng du đi đến đây, hôm nay về rồi."

Khóe miệng Nhạc Thính Phong giật giật vài cái: "Mẹ... mẹ còn có thể nghĩ ra cái cách nào ngu ngốc hơn được nữa không?"

Nhạc phu nhân khóc nói: "Dù sao thì mẹ cũng không đi, muốn đi thì cũng phải đợi hai hôm nữa, đợi khi nào các bác con đến mới đi. Một mình mẹ thì không đi đâu, kiên quyết không đi, chết cũng không đi."

Nhạc Thính Phong lắc đầu than thở: "Mẹ, con cảm thấy... lần này sẽ không thuận lợi."

"Mẹ cũng cảm thấy không thuận lợi. Hay là... hai đứa bỏ trốn đi?"

Nhạc Thính Phong cười ha hả: "Bỏ trốn? Với năng lực của Hạ An Lan, bọn con còn chưa chạy ra khỏi nhà họ Hạ thì đã bị gô cổ về rồi."

"Vậy thì làm thế nào bây giờ?"

Nhạc Thính Phong đột nhiên nghiêm túc nhìn Nhạc phu nhân: "Mẹ... hay là mẹ dùng mĩ nhân kế, câu luôn ông chú Hạ An Lan đó đi!"

Nhạc phu nhân ghét bỏ nói: "Hờ hờ... Vừa nãy ai nói mẹ lớn tuổi rồi, lại không thông minh, hả? Lúc còn trẻ, cái tên cặn bã như Nhạc Bằng Trình mà

mẹ còn không quyến rũ được, con bảo mẹ đã từng này tuổi đi quyến rũ một con cáo già, con coi trọng mẹ quá rồi đấy."

Nhạc Thính Phong gật gật đầu: "Cũng phải..."

...

Yến Thanh Ti ảo não quay về phòng mình, bình thường bác tốt như thế, sao hết lần này đến lần khác cứ phải tính toán với bác Nhạc thế nhở?

Ngày kia là Trung Thu rồi, người nhà họ Tô cũng sẽ đến, hôn sự của cô liệu có định ra được không đây?

Ngày mai phải đi tìm bà ngoại nói chuyện này mới được, để bà quản bác, không thể để bác ấy lại so đo với bác gái được.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1023: Một Ngày Cấu Xé Với Bà Ba Trăm Lần Tôi Cũng Không Ngại Nhiều

Yến Thanh Ti thở dài một hơi, bác Nhạc cũng thật đen đủi, sao lần nào cũng bị bác Lan bắt quả tang thế nhỉ?

Bây giờ, cô thực sự cảm thấy lo lắng cho buổi gặp mặt hôm sau rồi đấy!

Hy vọng đến lúc đó, bác gái có thể toàn mạng mà trở về!

Yến Thanh Ti lăn qua lộn lại trên giường, ôi, tâm trạng không tốt nha, thật muốn làm chuyện xấu!

Một lúc sau, có tiếng gõ cửa vang lên, Yến Thanh Ti ngồi bật dậy, cực kỳ cảnh giác không ra mở cửa mà hỏi: “Ai đấy?”

Chú Du nói, kể cả là trong nhà họ Hạ cũng tuyệt đối không được tin tưởng bất kỳ ai.

“Tiểu thư, tôi là A Tương.”

Hai mắt Yến Thanh Ti sáng rực, A Tương tìm cô vào lúc này 80% là có chuyện, cô bật dậy ra mở cửa cho A Tương vào phòng.

A Tương vừa vào phòng liền nói: “Tiểu thư, Du phu nhân vừa mới ra ngoài rồi ạ!”

Yến Thanh Ti vừa nghe thấy thế liền hỏi ngay lập tức: “Bao lâu rồi?”

“Vừa mới đi ạ.”

Yến Thanh Ti ngay lập tức đi thay quần áo, muốn đuổi theo, Du phu nhân ra ngoài vào lúc này tuyệt đối là có chuyện gì đó.

A Tương vội vã nói: “Cô cứ yên tâm, tiên sinh đã cho người bám theo rồi.”

Yến Thanh Ti dừng lại, cười nói: “Tôi quên mất, có bác ấy ở đây đâu đến lượt tôi ra tay nữa.”

Cô xua xua tay: “Cô về nghỉ ngơi trước đi.”

A Tương đi rồi, Yến Thanh Ti đi vòng vòng trong phòng, xách những thứ mà hôm nay A Tương mua về, đi đến phòng của Du phu nhân, lật chăn của bà ta lên, đổ tất cả mọi thứ trong cái hộp lên giường, sau đó phủ chăn lên. Vuốt vuốt những vết nhăn trên chăn.

Yến Thanh Ti cười khà khà đầy nguy hiểm.

"Hừ, đợi đến lúc bà về, đảm bảo sẽ cho bà một bất ngờ lớn đấy."

...

Yến Thanh Ti không ngủ mà cô cũng không ngủ được, nghe ngóng động tĩnh, cô không tin đêm nay Du phu nhân không quay về.

Gần sáng, Du phu nhân về đến nhà, tắm rửa rồi lên giường đi ngủ luôn.

Đang ngủ say sưa, bà ta cảm thấy hình như có cái gì đó lành lạnh đang dán lên đùi bà ta.

Du phu nhân thò tay túm lấy, cảm thấy hình như có cái gì đó đang giãy giụa trong tay bà ta, bà ta mở mắt ra nhìn, dưới ánh sáng mờ mờ của đèn ngủ, bà ta nhìn thấy thứ trong tay mình...

Nửa đêm, một tiếng hét chói tai đầy thê thảm vang lên trong nhà họ Hạ!

Du phu nhân theo bản năng quẳng ngay cái thứ trong tay mình xuống dưới đất, bà ta hét toáng lên: "Rắn... rắn... có rắn..."

Cho dù là ai đi nữa, nửa đêm nửa hôm bị một con rắn bò lên người đều sẽ sợ đên mức hồn vía lên mây. Thế này đâu đã hết, bởi vì Du phu nhân lại nhanh chóng cảm thấy có cái gì đó đang bò lên người mình, bà ta sợ hết hồn lăn một vòng từ trên giường ngã nhào xuống dưới đất, tha luôn cả chăn xuống dưới.

Sau đó, bà ta liền nhìn thấy trên giường toàn là rắn với chuột. Du phu nhân ôm đầu hét lớn, nhìn thấy những thứ đó, lông tơ trên người bà ta đều dựng đứng, da gà da vịt nổi hết cả lên, đầu óc quay cuồng, dạ dày nhộn nhạo, buồn nôn.

Đợi đến khi tất cả đèn trong phòng đều được bật sáng, Du phu nhân mới phát hiện ra rằng đám rắn chuột đó tất cả đều là giả, chỉ là đồ chơi làm rất giống thật mà thôi, tự nó động đậy được.

Du phu nhân ôm ngực thở hổn hển. Yến Thanh Ti, là con nhỏ đó... cái con tiện nhân này!

Rầm một cái, cửa phòng bà ta bị đá ra, một đám người đang đứng trước cửa.

Yến Thanh Ti đứng khoanh tay ôm ngực, ngáp một cái nói: “Du phu nhân, nửa đêm canh ba rồi mà bà vẫn còn gào toáng lên khiến cả nhà đều không ngủ được, đến bà ngoại cũng bị bà làm cho tỉnh lại rồi. Bà muốn làm gì thế, nếu đã ra ngoài rồi sao không ngủ luôn ở ngoài đi, về nhà làm cái gì?”

Cả người Du phu nhân run lẩy bẩy, nhìn gương mặt điềm nhiên của Yến Thanh Ti, bà ta nuốt hận, nói: “Xin lỗi, tôi... tôi gặp ác mộng!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1024: Tôi Ghét Bà, Thì Tôi...

Câu nói mới rồi của Yến Thanh Ti cố ý chỉ rõ hai điểm, thứ nhất, bà đã đánh thức bà ngoại dậy rồi đấy, nửa đêm rồi mà còn hò hét cái gì, muốn ăn đòn à?

Thứ hai, nửa đêm bà đi ra ngoài, quỷ mới biết bà đi làm cái gì!

Trong lòng bà ta hốt hoảng, bà ta rõ ràng biết những thứ ở trên giường là tác phẩm của Yến Thanh Ti nhưng vẫn phải nhẫn nhịn, ai bảo bà ta bây giờ chẳng có tiếng nói nào ở nhà họ Hạ cơ chứ?

Cho nên chịu đựng, nhẫn nhịn... là thứ duy nhất trước mắt bà ta có thể làm.

Bởi vì cho dù bà ta nói toạc ra tại sao bà ta lại hét lên như thế, lão thái thái và Hạ An Lan tuy có đứng về phía bà thì nhiều nhất cũng trách mắng Yến Thanh Ti một hai câu mà chẳng làm gì cả. Nói không chừng, họ còn trách ngược lại bà ta chuyện bé xé ra to.

Dù sao thì Yến Thanh Ti vẫn còn là "trẻ con", trẻ con nó đùa với mình, sao phải chuyện bé xé ra to như thế?

Hạ lão gia bước đến, vẻ mặt tràn đầy mệt mỏi hỏi: "Làm sao thế?"

Yến Thanh Ti lắc đầu: "Không có chuyện gì đâu ạ, Du phu nhân mơ thấy ác mộng rồi hét lên như thể giết người vậy. Nửa đêm nửa hôm làm cho con sợ đến mức toát mồ hôi, ông ngoại về ngủ đi ạ!"

"Ôi, đúng thật là..." Hạ lão gia cũng chẳng hỏi đến nữa, lắc đầu quay về phòng ngủ.

Yến Thanh Ti nói với đám hầu gái đứng đằng sau: "Giải tán hết cả đi, đừng có đứng đây nhìn nữa."

Đám người hầu tự động tản đi, Yến Thanh Ti không đi. Cô liếc mắt thấy Du Hí khập khiễng đi ra, nhếch môi cười, dọa cho Du Hí sợ đến phát khiếp, ngay lập tức quay về phòng ngủ của mình.

Yến Thanh Ti chậm rãi bước vào phòng, cúi xuống nhặt con rắn giả trên mặt đất lên, con rắn đó làm rất khéo, cơ thể mền nhũn giống hệt rắn thật.

Yến Thanh Ti nhặt nó lên, cầm vung vẩy trong tay, nói: "Ồ, cái này... Ở đâu ra mấy con rắn đồ chơi thế này, không ngờ Du phu nhân cũng có sở thích này nha."

Sắc mặt Du phu nhân trắng bệch, nhìn con rắn giả cử động trong tay Yến Thanh Ti, bà ta lạnh lùng nói: "Yến Thanh Ti, ở đây không còn ai khác, mày việc gì phải giả vờ. Mày còn dám nói chuyện này không phải là mày làm?"

Yến Thanh Ti thẳng thắn thừa nhận: "Không sai, chính là do tôi, bà tức giận, bực bội, hận... thì có thể làm được gì cơ chứ? Bà đi nói với ông bà ngoại đi, nói với bác Lan đi, đi nói đi, tôi không ngăn cản bà nha."

Du phu nhân cười châm biếm: "Trong cái nhà này bây giờ... tất cả mọi người đều bị mày lừa gạt, cho dù tao có nói cũng chỉ khiến người ta chán ghét mà thôi."

Yến Thanh Ti thuận tay quăng con rắn đi, con rắn bay thẳng về phía Du phu nhân khiến bà ta hốt hoảng lùi về phía sau mấy bước, suýt chút nữa thì ngã ngồi xuống đất.

Yến Thanh Ti gật đầu: "Không sai, trong cái nhà này bây giờ không có ai đứng về phía bà. Bà là một người khiến người ta chán ghét. Trước khi tôi được tìm về, bà nên hiểu rõ, hoặc là trước khi tôi chưa được tìm thấy, bà đã biết rõ rồi, đúng chứ?"

Du phu nhân nhìn con rắn đang uốn éo trên mặt đất, cảm giác ghê rợn vẫn chưa biến mất.

Bà ta oán hận nói: "Yến Thanh Ti, không có ai nhịn nổi một người ngang ngược càn quấy như mày đâu. Tất cả những gì mà mày làm bây giờ đều đang tự hủy hoại bản thân. Rồi sẽ có một ngày nào đó, cả nhà họ Hạ sẽ ghét bỏ mày."

Yến Thanh Ti gật đầu: "Biết chứ, thế thì đã sao nào? Tôi không phải là bà, từ trước đến nay tôi chưa từng dựa giẫm vào nhà họ Hạ. Trước khi nhà họ Hạ tìm thấy tôi, tôi sống một mình 25 năm, cuộc sống của tôi đặc sắc hơn bà nhiều lắm. Không có nhà họ Hạ, cùng lắm thì tôi lại trở về với cuộc sống trước đây, tôi vẫn có thể tự nuôi sống chính mình, hơn nữa còn có thể sống rất tốt. Nhưng bà thì sao? Tất cả thủ đoạn, âm mưu đều nhằm mục đích bám trụ vào cái nhà này, nịnh nọt lấy lòng tất cả mọi người trong nhà."

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1025: Mỗi Ngày Có Thể Hành Hạ Bà N Lần Với Vô Số Kiểu Khác Nhau

Du phu nhân ngẩn ra, Yến Thanh Ti nói ra những lời này nằm ngoài dự đoán của bà ta.

Nhưng cô ta nói không hề sai, Yến Thanh Ti không có nhà họ Hạ thì vẫn là Yến Thanh Ti như cũ, Hạ Như Sương mà không có nhà họ Hạ thì còn là cái gì?

Yến Thanh Ti cười châm chọc: "Bà có biết cái gì là thảm hại nhất đối với một người không?"

Du phu nhân nhìn cô không nói gì, bà ta đợi cô nói tiếp.

Yến Thanh Ti đá con chuột đen thui nằm trên đất một cái: "Thảm hại nhất không phải là cô ta đã sống khổ sở thế nào, mà cô ta rõ ràng đã có được rất nhiều thứ, đạt được rất nhiều thứ, nhưng... vẫn tham lam không biết đâu là đủ. Một người không biết thỏa mãn vĩnh viễn sẽ không hiểu vui vẻ là như thế nào, vấn đề này con trai bà còn hiểu biết rõ hơn cả bà đấy!"

Những gì Yến Thanh Ti nói đã đâm đúng vào chỗ đau của Du phu nhân, bà ta thét lên: "Mày thì biết cái gì, mày chẳng hiểu cái gì cả, mày lấy tư cách gì để thuyết giáo tao..."

Yến Thanh Ti bĩu môi khinh thường: "Nói với bà mấy thứ đó ư? Tôi thèm vào, so với việc đứng đây luyên thuyên với bà, tôi càng thích hành hạ bà hơn. Hôm nay là chuột giả, rắn giả, mai ấy à... tôi đổi thành đồ thật cho bà coi, đảm bảo với bà một ngày tôi có thể hành bà ba trăm lần, mỗi lần một kiểu khác nhau."

Du phu nhân dù có bình tĩnh, nhẫn nại đến mấy mà bị Yến Thanh Ti khiêu khích liên tục như thế cũng phải phát điên, bà ta gào lên: "Yến Thanh Ti, nếu mày đang nghi ngờ tao điều gì thì lấy bằng chứng ra đây. Mày khiêu khích tao hết lần này đến lần khác, rốt cuộc là muốn cái gì? Tao nghĩ mày vẫn còn trẻ nên không thèm đôi co với mày, mày đừng có được nước làm tới."

Yến Thanh Ti dang hai tay ra: "Tôi thấy bà ngứa mắt... Đơn giản thế thôi mà!"

Mục đích của cô là kích thích Du phu nhân, khiến bà ta trở nên nóng nảy, khiến bà ta không thể bình tĩnh được nữa. Một người đã mất đi sự bình tĩnh, khả năng suy xét có lợi hại đến mấy cũng sẽ để lộ ra điểm yếu. Nếu như Du phu nhân là kẻ có liên quan đến cái chết của mẹ cô, cô không tin không tìm được sơ hở của bà ta.

Hạ An Lan đã từng nói với Yến Thanh Ti, bốn mươi năm trước quả thực đã quá lâu rồi, dù cho có chứng cứ đi nữa trong khoảng thời gian dài dằng dặc đó, những gì nên biến mất cũng đã biến mất, đâu còn có thể để lại cái gì.

Hơn nữa, năm đó bọn họ không hề nghĩ đến việc mẹ cô vẫn còn sống, mọi người đều chìm trong đau khổ nên cũng không điều tra quá nhiều về chuyện này.

Vào thời điểm đó, Hạ An Lan vẫn còn nhỏ, vẫn chưa thực sự trưởng thành, khi năng lực của ông dần dần lớn mạnh đã là chuyện của rất nhiều năm về sau, Kể cả bây giờ ông có năng lực, nhưng có rất nhiều chuyện dù cho có năng lực cũng không thể làm được gì.

Yến Thanh Ti theo bản năng cảm thấy Du phu nhân có vấn đề, nhưng trong trường hợp không có chứng cớ, cô chỉ có thể không ngừng khiêu khích, cô muốn xem xem bà ta có thể nhẫn nhịn được bao lâu?

Du phu nhân siết chặt nắm đấm: “Mày đừng có mà quá đáng, bằng không tao cũng sẽ không để cho mày ức hiếp trắng trợn như thế nữa đâu.”

Yến Thanh Ti khinh bỉ nhìn bà ta: “Thế thì bà cứ thử xem nào? Trước khi tôi trở về nhà họ Hạ, tôi còn gặp mấy lần mưu sát cơ, lần nào cũng suýt chết. Nhưng tôi phúc lớn mạng lớn, vẫn còn sống sờ sờ ra đây này. Không thì bà cũng học cái kẻ đứng đằng sau chuyện này ấy, động tay động chân với tôi, không chừng lại khiến tôi chết thật thì sao?”

Du phu nhân nói: “Tao sẽ không động đến mày, mày không coi tao là trưởng bối, nhưng dù sao thì tao vẫn coi mày như con cháu trong nhà.”

Yến Thanh Ti nhếch môi: “Cho dù... hôm nay bác Lan bảo tôi ký vào giấy sang tên số tài sản rất rất lớn à? Bà thấy thế mà vẫn coi tôi như con cháu sao?”

Du phu nhân siết chặt nắm đấm nói: “Đó là tài sản của anh Lan, anh ấy muốn làm gì tao cũng không có quyền can thiệp.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1026: Chỉ Cần Tôi Ở Đây Thì Bà Đừng Hòng Được Sống Yên Ổn

Yến Thanh Ti cười châm chọc: “Bà đương nhiên là không có quyền can thiệp rồi, bà sẽ chỉ làm một vài việc mờ ám mà thôi... Hạ Như Sương, bà đang tính toán cái gì, cả bà và tôi trong lòng đều biết rất rõ, nhưng tôi sẽ không để cho bà được như ý muốn đâu. Chỉ cần tôi còn ở nhà họ Hạ một ngày thì bà đừng mong tôi sẽ đối xử hòa nhã với bà. Cái nhà này chỉ cần tôi vẫn còn ở đây thì bà đừng mong sống yên ổn. Chúng ta cứ chờ xem, giống như mấy món quà hai ngày hôm nay, tôi đảm bảo... bà sẽ nhận không xuể đâu.”

Yến Thanh Ti cười lạnh một tiếng, quay người rời đi.

Rầm một tiếng, cánh cửa phòng đóng sập lại, Du phu nhân cả người run rẩy. Những món đồ chơi ác ý xung quanh đều là đồ giả, nhưng nhìn chúng giữa đêm khuya thanh vắng này lại cảm thấy rợn cả người, bà ta có cảm giác cái lạnh như thấm vào tận xương cốt.

Yến Thanh Ti là một bất ngờ ngoài ý muốn, là người xuất hiện ngoài dự đoán của mọi người, là người mà bà ta không thể khống chế được.

Trong lòng Du phu nhân còn rõ ràng hơn ai hết, nếu như không mau chóng xử lý con nhỏ này, cái chờ đợi bà ta ở phía trước chỉ có sự hủy diệt.

...

Yến Thanh Ti hung hăng đóng sập cửa lại, thở dài một tiếng, trong lòng thoải mái hơn rất nhiều. Cô chuẩn bị về phòng, quay sang một cái liền nhìn thấy Hạ An Lan đang đứng cách đó không xa.

Khóe môi Yến Thanh Ti giật giật, ông bác này của cô có tật xấu... chuyên môn đi nghe lén à?

Cô cười cười ngại ngùng: “Bác! Muộn thế này rồi sao bác vẫn chưa nghỉ?”

“Ồn ào như thế bác còn ngủ được nữa sao?”

Hạ An Lan mặc một cái áo choàng, tóc tai có hơi rối, không có sự nghiêm túc của ban ngày, nhìn vào trông ông lại càng thong dong tự tại hơn, người ta

khi nhìn vào ông thường bỏ quên tuổi tác của ông, mà bị sức hấp dẫn của ông thuyết phục.

Yến Thanh Ti vò đầu: “Vậy... bác... nghe thấy hết rồi ạ?”

Hạ An Lan thản nhiên nói: “Những gì nên nghe được đều đã nghe thấy hết.”

Yến Thanh Ti bĩu môi, thế có nghĩa là đã nghe thấy hết rồi chứ gì?

Cô không biết nên nói gì mới phải, làm việc xấu rồi bị bắt tại trận, cái này... thực sự có hơi ngại nha!

Hạ An Lan nhìn Yến Thanh Ti một hồi, thở dài một cái, quay đi.

Yến Thanh Ti nhìn theo bóng lưng của Hạ An Lan, cô mím môi, thế có nghĩa là bác áy thất vọng về cô rồi à?

Kết quả, Hạ An Lan quay đầu lại thấy cô vẫn đứng đó bất động, nói: “Còn không đi theo à?”

Yến Thanh Ti lập tức cười tươi hớn hở đuổi theo.

Vào đến thư phòng, Yến Thanh Ti hỏi: “Bác có thất vọng về con không ạ? Những việc con đã làm chắc chắn sẽ khiến người khác chán ghét.”

Hạ An Lan thở dài một tiếng nói: “Con làm thế rất đúng, con cũng rất thông minh! Bác rất vui nhưng cũng rất đau lòng!”

Mục đích của Yến Thanh Ti khi làm những chuyện đó là gì Hạ An Lan đều biết, con bé rất thông minh, nhưng chính vì sự thông minh mẫn cảm của con bé khiến ông cảm thấy đau lòng.

Yến Thanh Ti nghe vậy trên mặt lại cười hớn hở: “Thế thì con yên tâm rồi, con còn đang lo đợi đến lúc con vạch trần bộ mặt thật của Du phu nhân thì có khi con không ở lại đây nổi nữa.”

“Đứa ngốc này, người thân thực sự cho dù là bất kỳ lúc nào đều sẽ đừng bên cạnh con, con muốn làm gì thì cứ làm, tất cả đã có bác.”

Trong lòng Yến Thanh Ti cảm thấy thật ấm áp. Tuy rằng cô đã nói trước mặt Hạ Như Sương, kể cả không có nhà họ Hạ làm chỗ dựa thì cô vẫn là Yến Thanh Ti, cô vẫn có thể sống được rất tốt, nhưng cô lại không có cách nào để

có thể thoải mái giống như bây giờ, có bao nhiêu người yêu thương che chở, cảm nhận được sự ấm áp từ bọn họ.

Yến Thanh Ti ngẩng đầu cười nói: "Cám ơn bác, nhưng... Hạ Như Sương là một người rất biết nhẫn nhịn, bác nói xem bà ta sẽ ngoan cố đến bao giờ?"

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1027: Bác Ơi, Bác Có Thể Tha Thứ Cho Bác Nhạc Được Không?

"Con đi câu cá bao giờ chưa?"

Yến Thanh Ti lắc đầu, câu cá là để tu tâm dưỡng tính, trước đây cô lấy đâu ra nhiều thời gian như thế để làm mấy cái việc đó.

"Câu cá thì không thể nóng nảy, con càng nóng nảy thì cá càng không mắc câu. Con phải nhớ rõ một điều, bà ta còn sốt ruột hơn con."

Yến Thanh Ti gật đầu: "Con biết rồi!"

"Về phòng nghỉ đi, đừng có thức khuya mãi thế."

Yến Thanh Ti cười hì hì: "Vậy con về phòng đây, chúc bác ngủ ngon!"

Đi được hai bước, Yến Thanh Ti quay lại nói: "Bác ơi... bác... thực sự không thể... tha thứ cho bác Nhạc được ạ? Bác ấy rất đơn thuần, rất ngây thơ, như một đứa trẻ con ấy."

Hạ An Lan chỉ chỉ vào cửa phòng: "Muộn lắm rồi, con mau về nghỉ đi!"

Yến Thanh Ti bĩu môi, đúng là nhỏ mọn!

...

Ngày hôm sau, Du phu nhân thức dậy với hai quầng thâm quanh mắt đen sì, đôi mắt lờ mờ ảm đạm, bước đi cũng lảo đảo.

Hôm qua bà ta kinh hoảng quá độ, dù sau khi Yến Thanh Ti đi rồi, bà ta thu dọn hết tất cả đám chuột rắn đó lại nhưng vẫn không dám ngủ trên giường, sau khi nằm xuống rồi vẫn có cảm giác, dường như có thứ gì đó đang bò lên người khiến bà ta sợ hãi ngồi ngủ trên ghế cả một đêm.

Lúc ăn sáng, Yến Thanh Ti cười nói: "Xem ra hôm qua Du phu nhân nhân ngủ không được ngon nhỉ? Chậc, không hiểu ác mộng kinh khủng đến mức nào mà khiến cho bác sợ đến vậy ạ?"

Du phu nhân thản nhiên nói: "Cám ơn đã quan tâm, tôi vẫn tốt lắm."

Du Hí vẫn cứ cúi gằm đầu xuống ăn cơm, với kinh nghiệm tích lũy hai ngày nay, Du Hí đã quyết định một chuyện, hôm nay phải ăn cho no, để tối đến còn... chạy trốn!

Mẹ nó chứ, ông đây không muốn chơi với các người nữa!

Dù sao anh ta cũng đã không thể khuyên nổi mẹ mình, bà cũng chẳng thèm nghe anh ta nói, đã thế thì anh ta ở lại đây làm cái gì, chờ chết à?

Quyết định rồi, Du Hí càng cắm đầu cắm cổ vào ăn.

Hạ lão thái hỏi Yến Thanh Ti: "Ngày mai mẹ của Thính Phong đến phải không con?"

Yến Thanh Ti gật đầu: "Đúng ạ, ngày mai là Trung thu, mọi người đến vui tết Trung thu cùng với bà đó ạ!"

Trên gương mặt Hạ lão thái tràn ngập nụ cười: "Thật tốt quá... Ngày mai bọn họ đến rồi, đợi đến khi chuyện hôn sự của con bàn bạc xong xuôi, ngày tháng, của hồi môn của con và rất nhiều những thứ khác nữa được định ra, bà và ông con, bác con có thể bắt đầu chuẩn bị cho con được rồi."

Hạ lão thái cảm khái nói: "Trước đây thực sự không ngờ đến bà cũng có thể sống được đến ngày nhìn thấy cháu gái mình đi lấy chồng."

Yến Thanh Ti an ủi bà: "Bà ơi, bà không những có thể nhìn thấy cháu đi lấy chồng mà còn có thể nhìn thấy chắt ngoại của bà nữa cơ."

"Đúng thế, bà còn phải đợi để bế chắt nữa chứ, nếu như mẹ cháu còn còn sống thì tốt biết bao nhiêu." Hạ lão thái nhớ đến đứa con gái bé bỏng của mình, trong mắt bà lại hiện lên vẻ đau thương.

Sự trở về của Yến Thanh Ti tuy khiến gia đình trở nên vui vẻ hơn rất nhiều, cũng khiến cho lão thái thái cuối cùng tìm được niềm an ủi tuổi già, nhưng có những lúc càng nhìn vào Yến Thanh Ti, bà lại càng nhớ đến Tiểu Ái của mình.

Có những đêm lão thái thái nghĩ về những khổ sở mà con gái mình phải chịu đựng bao nhiêu năm ở bên ngoài, bà lại đau đớn đến mức không ngủ được.

Yến Thanh Ti nhìn đôi mắt của bà cụ liền biết bà đang nghĩ gì, cô vội nói: "Nếu như mẹ con vẫn còn, chắc chắn là sẽ mắng con tại sao lại vét sạch của

để dành của bà.”

Hạ lão thái cười lên: “Những thứ đó vốn là của con, ai bà cũng không cho, đều là của Thanh Ti nhà mình hết, không cho ai cả.”

“Vẫn là bà ngoại đối với con tốt nhất.” Yến Thanh Ti ôm lấy cánh tay bà làm nũng.

Cô thi thoảng lại liếc về phía Du phu nhân, bà ta vẫn bình thản dùng bữa, dường như không để ý đến những gì bọn họ đã nói.

Yến Thanh Ti cười châm chọc, không để ý? Giả vờ giỏi thật, để tôi xem bà còn có thể nhịn được bao lâu?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1028: Không Kén Ăn, Rất Dễ Nuôi

Hạ lão thái hỏi Yến Thanh Ti: “Sao giờ này Thính Phong vẫn chưa đến nhỉ, bà có chút chuyện muốn hỏi nó.”

Yến Thanh Ti len lén liếc về phía Hạ An Lan, cười ha ha nói: “À... anh ấy ạ, hôm nay anh ấy có chút chuyện nên không đến. Ngày mai... anh ấy sẽ đến cùng với bác gái và các bác trong nhà họ Tô.”

Nhạc Thính Phong mới sáng sớm đã gọi điện đến cho cô, bảo là ngẫm lại chuyện tối hôm qua, tốt nhất là hôm nay không đến, nhỡ đâu mà gặp phải bác cô thì khó ăn nói lắm. Biết đâu đến lúc đó, bác cô lại đâm cho một câu: “Mẹ cậu đã đến rồi sao không sang đây cùng với cậu?”

Thế thì... Nhạc Thính Phong nên trả lời như thế nào?

Hơn nữa, Nhạc Thính Phong nói với cô, bây giờ nhạc phu nhân đã chẳng còn thiết tha gì nữa rồi, anh ở lại đó canh chừng bà thì tốt hơn.

Yến Thanh Ti thầm oán, bác đúng là một lão hồ ly!

Hạ lão thái cảm thấy lạ: “Ài, tại sao lại không sang nhỉ? Bà đang muốn hỏi nó, mẹ nó và các bác nó thích ăn gì, có gì phải kiêng không, chúng ta không thể để thất lễ được.”

“Chuyện này ấy ạ, con biết, con biết, bác gái giống con không kén ăn đâu, chỉ cần ăn ngon là được rồi.”

Lão thái thái vuốt má Yến Thanh Ti: “Thế lại dễ nuôi giống con.”

Yến Thanh Ti gật đầu lia lịa: “Đúng, đúng ạ... rất dễ nuôi.”

Hạ lão thái gọi một tiếng: “An Lan...”

Hạ An Lan ngẩng đầu.

“Ngày mai Mi Mi đến, con đừng có xị cái mặt ra dọa người ta sợ đấy.”

“Vâng ạ.”

...

Buổi chiều, Hạ lão gia nhận được điện thoại từ một ông bạn già, hẹn ông đi đánh cờ, ông vui vẻ đi chơi. Nhưng mà tối đến lúc về đến nhà, vẻ mặt ông có chút nặng nề.

Yến Thanh Ti gọi ông mấy lần mà ông chẳng nghe thấy.

Cô có chút khó hiểu: "Ông ngoại làm sao thế không biết?"

Bữa tối Hạ An Lan vẫn chưa về, vẫn còn phải làm thêm, bầu không khí trên bàn cơm tối nay có cái gì đó khác lạ. Yến Thanh Ti mấy lần liền phát hiện ra ông ngoại đang nhìn cô với ánh mắt có chút kỳ lạ nhưng mà mỗi lần cô phát hiện ra rồi ông lại vội vàng quay đi.

Điều đó khiến trong lòng Thanh Ti có chút bồn chồn, chẳng lẽ cô làm sai ở đâu à?

Sau bữa tối, Yến Thanh Ti theo thường lệ cùng Hạ lão thái xem Tiêu Phòng Điện. Hạ lão gia bảo là ăn nhiều quá, đi ra ngoài mấy vòng cho tiêu cơm.

Du phu nhân đi tìm thì thấy ông đang ngồi một mình trong vườn hoa, trên gương mặt tràn đầy muộn phiền, bà ta tò mò hỏi: "Chú làm sao vậy ạ, sao lại ngồi đây một mình, trong lòng chú có tâm sự gì hay sao ạ?"

Hạ lão gia lắc đầu: "Không có gì, con về trước đi, ta ngồi đây một lát rồi về."

Du phu nhân không đi mà ngồi xuống: "Chú có chuyện gì có thể nói cho con nghe mà. Con không chắc có giúp được cho chú, nhưng ít nhiều gì cũng có thể giúp chú giải tỏa muộn phiền."

Hạ lão gia thở dài một tiếng: "Hôm nay chú tưởng ông Triệu gọi chú đến đánh cờ, nhưng đến rồi mới biết là lão La nhờ ông ấy tìm chú, nói vài việc với chú..."

"Nhà họ La?" Du phu nhân lắc đầu: "Không ngờ được bọn họ vẫn tìm đến chú?'

Hạ lão gia kinh ngạc: "Làm sao, con biết bọn họ sẽ đi tìm chú à?"

Du phu nhân cười cười nói: "Không có gì, hôm qua nhà họ La có người đến nhờ con, muốn thông qua con để gặp chú, con không đồng ý, không ngờ được bọn họ vẫn tìm được đến chú."

“Thế con biết là vì chuyện gì không?” Gương mặt ông tràn đầy hoài nghi.

Du phu nhân không để ý lắm: “Con có biết đôi chút... nhưng mà dù sao cũng không quan trọng.”

“Tại sao lại không quan trọng cơ chứ, nhỡ đâu... nhỡ đâu... ôi...”

Hạ lão gia không có nói hết câu, thở dài đánh thượt một cái.

Hôm nay lão La nói với ông rất nhiều, còn cầm một vài thứ ra cho ông xem, bảo Thanh Ti không phải là cháu ngoại của nhà họ Hạ.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1029: Con Đường Tìm Đến Cái Chết Ắt Phải Trải Qua Của Một Tiện Nhân

Ông xé nát cái thứ ấy ngay lúc đó, sau đó khẳng định rõ ràng Thanh Ti chính là cháu ngoại của nhà họ Hạ, chuyện này không có bất cứ điều gì đáng để nghi ngờ, bảo nhà họ La bọn họ đừng lãng phí tâm cơ.

Nhưng nói thì như thế, bản thân ông cũng có ít nhiều dao động.

Du phu nhân dịu dàng nói: "Con biết chú muốn nói là nhỡ đâu... Thanh Ti không phải là người nhà họ Hạ thật thì làm thế nào? Thực ra bây giờ... cái đó cũng chẳng quan trọng nữa, anh Lan và cô đều đã công nhận, những thứ khác... không cần quan tâm nữa."

"Thanh Ti quả thật đã mang đến rất nhiều niềm vui cho cô con, có thể nói là Bội Uyển có thể tỉnh lại và hồi phục được như bây giờ là nhờ vào công lao của Thanh Ti. Nhưng ta lo lắng..."

Hạ lão gia rất thích Yến Thanh Ti, chuyện này là thật, nhưng ông đang lo là nếu như Thanh Ti là do phe phái đối lập của Hạ An Lan phái đến thì làm thế nào?

Con bé bước vào nhà họ Hạ dễ như trở bàn tay, nhận được sự yêu thích và tin tưởng của tất cả mọi người, nếu như tương lai sau này nó có làm cái gì thật, rất dễ có thể khiến Hạ An Lan rơi vào tình cảnh vạn kiếp bất phục, sẽ khiến nhà họ Hạ sụp đổ.

Góc độ tư duy giữa nam và nữ rất khác nhau, cho nên trên một vài chuyện, so với lão thái thái, Hạ lão gia lại kiên định hơn, bởi vì đàn ông thường suy xét và chú ý tới đại cục nhiều hơn.

Du phu nhân do dự rất lâu mới nói: "Con thật ra có mấy câu vẫn muốn nói với chú, nhưng... trước đây vì cả chú cô và anh Lan đều kiên định tin tưởng vào Yến Thanh Ti, cho nên con cũng không dám nói. Nhưng nếu hôm nay chú đã hoài nghi rồi, vậy thì con liền nói cho chú nghe suy nghĩ của con."

"Con nói đi!"

Du phu nhân cười cười: "Nếu như con nói không đúng, chú cũng đừng giận con nha, cứ coi như con đang nói vớ vẩn đi."

“Nếu như Tiểu Ái năm đó chưa chết, nếu như Yến Thanh Ti thực sự là con gái của Tiểu Ái, vậy thì mọi chuyện đều tốt đẹp cả, chúng ta nên vui mừng vì ông trời cuối cùng cũng có mắt, cho chúng ta một tia hy vọng. Nhưng...”

“Nhưng cái gì?”

Du phu nhân mím môi, nói: “Nhưng năm đó khi Tiểu Ái qua đời, chúng ta đều có mặt ở đó. Lửa cháy dữ dội như thế, chú còn nghe thấy tiếng Tiểu Ái khóc la ở trong đó, một đứa trẻ như con bé có thể chạy thoát được không?”

Hạ lão gia không nói năng gì, trong đầu ông lại nghĩ về chuyện năm đó.

“Thứ hai, Yến Thanh Ti quả thật coi chú, coi cô, coi anh Lan như người thân thật sự, nhưng... mọi người hình như đã bỏ quên một chuyện thì phải, cô ta là diễn viên, chức trách của diễn viên là gì, chính là diễn kịch, diễn cái gì là giống cái đấy! Thực ra, chú không biết, con quả thực không làm thế nào để thích được những minh tinh, bởi vì bên cạnh Du Hí luôn luôn có những đứa con gái như thế. Tuy rằng bên ngoài rất nhiều người nói là Du Hí “chơi” ngôi sao, nhưng chẳng phải là cái đám diễn viên đó muốn thu được lợi ích từ Du Hí hay sao? Con biết Du Hí chính là bị mấy cô diễn viên đó cho vào bẫy. Giới giải trí là một cái chảo nhuộm khổng lồ, có tốt đến mấy, có trong sạch đến mấy người ta bước vào đây rồi cũng sẽ bị nhuộm đen mà thôi. Phim của Thanh Ti con cũng đã xem rồi, khả năng diễn xuất của con bé cũng khá lắm.”

Hạ lão gia vẫn không nói gì, nhưng thần sắc có chút lạnh lẽo, nếu đúng như những gì con bé đang nói, Thanh Ti chẳng qua chỉ đang diễn kịch với bọn họ mà thôi, vậy thì...

Du phu nhân thấy Hạ lão gia hơi run rẩy, vội nói tiếp: “Đương nhiên, đây chỉ là cách nghĩ của con mà thôi, bởi Du Hí khiến con có cái nhìn khá thành kiến với nữ diễn viên. Nhưng mà chắc Thanh Ti không như thế đâu, con cảm thấy tình cảm mà con bé dành cho cô chú là thật, đương nhiên cũng không ngoại trừ... kỹ năng diễn xuất của cô ta quá tốt.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1030: Một Ngày Tác Quái Bình Thường Của Tiện Nhân

SDu phu nhân cười cười: “Chẳng qua, có một thứ duy nhất mà con có thể khẳng định... cô ta ghét con, chuyện này là thật. Thật ra con vẫn không hiểu tại sao cô ta lại ghét con đến vậy, con lại chẳng hề muốn tranh giành với cô ta cái gì, cô ta hà tất phải đề phòng con như vậy?”

Hạ lão gia cau mày: “Chuyện lần trước con làm nó biết rồi, nếu nó không có khúc mắc với con mới là kỳ lạ.”

Du phu nhân sắc mặt trắng bệch, “Con... xin lỗi, chú ơi, chuyện lần trước, con... cũng không biết phải giải thích thế nào nữa, nhưng mà... con rất xin lỗi, con không cố ý đâu.”

Hạ lão gia thở dài: “Con nói tiếp đi.”

Du phu nhân nói tiếp: “Thứ ba, Thanh Ti là người như thế nào, con tin chú cũng nhìn ra được. Không nhắc đến những tin đồn trước kia của cô ta, từ những tiếp xúc gần đây với cô ta, chú có thể nhìn ra nó đó là một người rất có thủ đoạn và có gan. Nếu như bỏ qua không đề cập đến các yếu tố cá nhân, con rất thích những cô gái như vậy. Kỳ thực thì con vẫn muốn tìm cho Du Hí một cô gái như thế, có thể quản lý được nó, quản lý được gia đình. Nhưng chính vì như vậy, cô ta muốn tính kế ai cũng không hề khó, hơn nữa cô ta còn có một vũ khí bất bại, đó là khuôn mặt giống y hệt cô hồi còn trẻ. Con nghĩ, kể cả cho dù biết cô ta là giả, nhìn vào gương mặt đó, bất kỳ ai trong nhà họ Hạ đều sẽ chẳng làm gì được cô ta, đúng không ạ?”

Bàn tay của Hạ lão gia run lên, hô hấp có chút dồn dập, Du phu nhân nói đến vấn đề này cũng chính là vấn đề trong lòng ông lo lắng nhất.

Nhưng mà Hạ lão gia nhớ ra một chuyện, lắc đầu nói: “Không đúng, An Lan đã cho ta thấy kết quả xét nghiệm ADN rồi, kết quả giám định sẽ không lừa được người ta. Hơn nữa đó còn là do An Lan đích thân cho người đi làm.”

Du phu nhân cười cười: “Kiểm tra ADN, cái này... cũng không thể tin tưởng hoàn toàn được, đúng không ạ? Nếu như phe đối thủ, con nghĩ... muốn làm giả thì rất đơn giản thôi. Bọn họ có thể đưa Yến Thanh Ti đến trước mặt anh Lan, đương nhiên... cũng có cách làm giả. Chú ạ, chú còn biết nhiều hơn

con, chú còn rõ ràng hơn con, có rất nhiều chuyện, những gì nhìn thấy được chưa chắc đã là thật.”

Trong lòng Hạ lão gia có chút hoảng hốt: “Nhưng mà... con bé biết cái vòng cổ! Chuyện cái vòng cổ đó rất ít người biết đến.”

Du phu nhân vội tiếp lời: “Đó lại là một điểm đáng nghi khác.”

“Cái gì đáng nghi cơ?”

“Chú nghĩ mà xem, năm đó Tiểu Ái mới năm tuổi, nếu như con bé chưa chết, trốn thoát được, chú nói xem... một đứa trẻ như con bé sao có thể lưu lạc đến tận nông thôn xa xôi. Việc này... chỉ có thể là bị người ta bắt cóc, đám bắt cóc đâu có tốt bụng mà để lại vòng cổ cho con bé? Vào cái thời đấy, cái vòng cổ này trị giá không ít tiền đâu.”

Hạ lão gia tâm loạn như ma, trong lòng ông vốn dĩ đã không được bình tĩnh nghe những lời Du phu nhân nói, lại cộng thêm những gì ông nghe được từ chỗ lão La hồi chiều khiến cho lòng ông hoang mang rối bời.

Nếu như Thanh Ti là do kẻ đối địch phái đến, vậy...

Du phu nhân nhỏ giọng nói: “Thực ra... Chú cũng không cần phải buồn rầu, biện pháp đơn giản nhất đó là tự chú tìm người đến để xét nghiệm ADN, thế chẳng phải là được rồi sao?”

Hạ lão gia không trả lời ngay, ông đang suy nghĩ.

Du phu nhân thấy Hạ lão gia không nói gì, trong lòng bà ta nghĩ thầm, rõ ràng là đã khơi lên được nghi ngờ, tại sao ông ấy vẫn không đồng ý?

Bà ta nói: “Chú à, đó chính là biện pháp đơn giản nhất. Giám định lại ADN một lần nữa, nếu đúng là thật thì là đúng là chuyện vui, còn nếu như... là giả thì cũng đúng lúc chúng ta có thể đề phòng cô ta một cách kịp thời.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1031: Thanh Ti Con Nhất Định Phải Bảo Vệ Bác

Hạ lão gia vẫn không nói gì.

Trong lòng ông rất nhiều, bởi vì từ đầu tới giờ ông vẫn tin tưởngYến Thanh Ti nhiều hơn. Từ khi cô cháu gái này xuất hiện khiến mỗi ngày cõi lòng ông đều tràn đầy cảm giác ấm áp, tươi sáng, sáng sớm ngủ dậy cũng có thể mỉm cười.

Thực ra, trong lòng Hạ lão gia còn yêu quý Yến Thanh Ti hơn cả biểu hiện bên ngoài, nhưng dẫu sao ông cũng là một người đàn ông, không thể dễ dàng bộc lộ cảm xúc như bạn già của mình được.

Nếu như ông thật sự lén lút giấu Yến Thanh Ti mà đi làm xét ngiệm ADN, nhỡ con bé biết được thì sẽ bị tổn thương nhường nào khi chính gia đình của con bé còn không tin con bé. Thanh Ti vốn là một người nhạy cảm, sau khi cô biết nhất định sẽ có khoảng cách giữa cô và bọn họ, cô sẽ không hoàn toàn tin tưởng họ nữa.

Cô cháu này thật vất vả biết bao mới có thể tìm được, nếu chỉ vì một chút nghi ngờ mà tổn thương cô thì người làm ông ngoại như ông đây chẳng phải quá khốn nạn hay sao?

Hạ lão gia đứng lên: “Chuyện này, chú suy nghĩ một chút rồi mai nói sau.”

Du phu nhân nghe vậy vội vàng nói: “Chú, ngày mai... là ngày định hôn sự cho Thanh Ti, nếu để ngày mai liệu có... hơi muộn?”

Lông mày Hạ lão gia nhăn lại một cái: “Chuyện này cùng chuyện hôn sự của Thanh Ti có liên quan gì? Hay là trong lòng con đang nghĩ tới cái gì khác?”

Du phu nhân vội vàng lắc đầu: “Không phải, sau ngày mai con cũng đã về nhà bên kia, đến lúc đó chuyện này... không có ai giúp chú chia sẻ. Nhắc tới thì con... cũng là một người đã gả ra ngoài, nhà họ Du mới là nhà của con, nơi này ruốt cuộc vẫn...”

Hạ lão gia biết ý tứ của Du phu nhân, ông thở dài không nói gì, chỉ xoay người rời đi.

Du phu nhân siết chặt tay, hóa ra trong lòng Hạ lão gia cũng không coi bà ta là người trong nhà, ông ấy... trong lòng ông ấy vẫn yêu quý Yến Thanh Ti nhiều hơn.

Nhưng mà chẳng sao... ông ta không làm thì bà giúp ông ta làm!

...

Trời sáng, cả Hạ gia đã náo nhiệt cô cùng, bởi vì buổi chiều khách quý sẽ tới.

Tâm tình Hạ lão thái hôm nay vô cùng tốt nhưng tâm trạng Hạ lão gia lại hơi kém, trong lòng Yến Thanh Ti luôn có chút lo lắng liền hỏi: "Ông ngoại, sao ông lại không vui ạ?"

Hạ lão gia nhìn cô một lúc, nói: "Chờ con với thằng nhóc kia kết hôn rồi thì cả cái nhà này chỉ còn lại mỗi ông với bà ngoại con thôi."

Yến Thanh Ti không cần suy nghĩ nói thẳng luôn: "Làm sao lại như thế được? Dĩ nhiên con không bỏ lại hai người được, con nhất định sẽ đón hai ông bà đi chứ. Công việc của bác bận đến nỗi cả ngày không thấy được người, trước kia không có con thì thôi, nhưng nếu con đã về, sao có thể không ở cạnh ông bà ngoại chứ? Chờ con của con sinh ra thì còn phải nhờ hai ông bà chăm hộ đấy."

Lời của Yến Thanh Ti càng khiến Hạ lão gia đau xót, cũng khiến ông càng thêm áy náy nhiều hơn. Hốc mắt ông đỏ ửng, gật đầu: "Đúng... đúng, ông còn phải bế chắt ngoại đây..."

Chuông cửa vang lên, Yến Thanh Ti bật lên từ ghế salon: "Ý, bọn họ tới rồi."

Nhóm người Nhạc phu nhân vừa tới đã cùng Hạ lão gia và Hạ lão thái nói chuyện rất thân thiết.

Nhạc phu nhân kéo tay Yến Thanh Ti, ánh mắt cháy bỏng nhìn cô.

Yến Thanh Ti biết bà muốn hỏi gì đành thấp giọng cười nói: "Bác gái yên tâm đi, bác con chưa về đâu. Công việc của bác ấy rất bận, chắc là đến tối mới về được..."

Nhưng mà lời còn chưa nói hết đã nghe thấy sau lưng vang tới một giọng nói

trầm thấp: “Xin lỗi, con về muộn.”

Một giây kế tiếp liền nghe “bịch” một tiếng, Nhạc phu nhân ngã lăn ra đất, bà kéo kéo tay Yến Thanh Ti, nước mắt lã chã nói: “Thanh Ti... con nhất định phải bảo vệ bác!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1032: Còn Từng Bế Người Ta Đấy Chứ

Yến Thanh Ti kéo tay Nhạc phu nhân, ánh mắt nhìn bà đầy vẻ khích lệ, bác gái, bác có thể sống sót mà!

Động tác của Nhạc phu nhân có chút lớn, khiến ánh mắt tất cả mọi người đều hướng về bên này.

Nhạc Thính Phong che mặt, mẹ ơi là mẹ, đã bàn kỹ dù bất cứ giá nào cũng phải đứng cho vững, trong lòng có sợ đến thế nào đi chăng nữa thì trên mặt vẫn phải thể hiện ta đây không sợ, nhưng sao giờ mới nghe giọng đã gục rồi là sao? Mất mặt quá đi!

Hạ lão thái hôm nay rất vui vẻ, thấy Nhạc phu nhân ngã xuống đất thì vội vàng nói: “Mi Mi, sao lại ngã như thế, mau đứng dậy đi.”

Yến Thanh Ti với Nhạc Thính Phong vội vàng đỡ Nhạc phu nhân đang run rẩy dậy.

Nhạc phu nhân ngồi dịch về phía sau lưng Yến Thanh Ti một chút, kéo áo cô, không dám ngẩng đầu lên.

Yến Thanh Ti quay sang nhìn Hạ An Lan, cười cười nói: “Bác... bác... hôm nay sao bác về sớm như vậy... ạ?”

Hạ An Lan nhìn quét ra phía sau lưng Yến Thanh Ti, mỉm cười: “Hôm nay nhà có khách quý thì tất nhiên phải về sớm rồi. Sao vậy... nghe con nói thì hình như không muốn bác về sớm thì phải?”

Yến Thanh Ti lắc đầu liên tục: “Không, không, không, dĩ nhiên không phải thế, làm sao con nghĩ thế được chứ?”

Hạ An Lan xoa đầu Yến Thanh Ti, cái chính là Tô Lão Đại gọi ông về, hai người bọn họ quan hệ rất tốt, nhiều năm trôi qua như vậy mà vẫn chưa từng ngừng liên lạc.

Hôm nay bên Tô gia chỉ có vợ chồng Tô Lão Đại, Lão Tam cùng với Tô Tiểu Ngũ và Tiểu Lục tới. Vốn là tất cả những người khác cũng muốn đi, nhưng cân nhắc lại thì thật sự có hơi nhiều người nên đành ở nhà.

Hạ An Lan chào hỏi mọi người, Tô lão thái nói: "Này, Mi Mi đâu..."

Nhạc phu nhân đứng run run đằng sau Yến Thanh Ti, hu hu hu, cứ xem bà là không khí là tốt rồi mà, đừng ai chú ý sự tồn tại của bà, không nên gọi bà mà!

Nhạc Thính Phong chọc chọc Nhạc phu nhân: "Mẹ... gọi mẹ đấy! Đừng nhát gan thế, dũng cảm chút..."

Nhạc phu nhân sống chết cũng không chịu đứng ra: "Con nói nghe dễ thế, dù sao cũng có phải con chết đâu!"

Yến Thanh Ti thấy bác của cô nhìn sang, vội vàng nói: "Bác gái yên tâm, có con đây, con bảo vệ bác, bác của con... cũng không ăn thịt người!"

Hạ lão thái lại gọi Mi Mi một tiếng. Nhạc phu nhân run rẩy, Nhạc Thính Phong nói: "Mẹ, vì con dâu... vì vật may mắn nhà chúng ta... đã đến nước này thôi thì cứ cắn răng mà đâm đầu đi, bằng không sao ôm được Thanh Ti về? Mẹ quên mục đích tới đây là gì rồi à?"

Yến Thanh Ti thấp giọng nói: "Đúng vậy bác gái, con ở đây, con chắc chắn không để bác con đụng vào bác, có xảy ra bất cứ chuyện gì con cũng chắn trước mặt bác..."

Nhạc phu nhân siết chặt nắm đấm, cắn răng, "Liều mạng!"

Nhạc phu nhân hít sâu một hơi, đưa chân bước sang ngang một bước, há mồm chuẩn bị nói, thế nhưng vừa nhìn thấy đôi mắt sâu hút của Hạ An Lan thì ngay lập tức hết hơi, chân có chút mềm nhũn, lời muốn nói cũng nuốt ngược trở lại nên đành ngậm ngùi bị sặc: "Khụ... khụ..."

Nhạc phu nhân che miệng, ho đến lợi hại, Nhạc Thính Phong quay đầu đi, không dám xem tiếp.

Mẹ, thời điểm quan trọng... xin cố gắng một chút!

Yến Thanh Ti vội vàng vỗ vỗ sau lưng Nhạc phu nhân, lúng túng giải thích với Hạ An Lan: "Cái này... bác gái... có chút cảm lạnh!"

Hạ lão thái nhìn Nhạc phu nhân bằng ánh mắt đầy yêu thương, nói với Hạ An Lan: "An Lan nhìn Mi Mi kìa, thật không ngờ cũng có ngày chúng ta bàn chuyện hôn sự với con trai con bé, lúc nó mới sinh con còn bế nó đấy,

con còn nhớ không?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1033: Mẹ Hôm Nay Ra Cửa Quên Mang Đầu Óc Sao?

Nhạc phu nhân vừa nghe thấy thế thì ho khan càng dữ dội, bế, bế... bế rồi?

Đây là chuyện từ bao lâu rồi, vì cái lông gì mà mẹ bà chưa bao giờ nói tới?

Hạ An Lan nâng môi cười: “A... nhớ ạ!”

Tiếng ho khan của Nhạc phu nhân lại càng vang dội hơn. Nhớ? Chuyện mấy trăm năm trước còn nhớ, lừa quỷ hả?

Hạ lão thái thì lại rất vui vẻ, nói tiếp: “Lúc ấy Tiểu Ái còn chưa được sinh ra, con nhìn Mi Mi đáng yêu còn nói thích nó, phải ôm con bé về nhà, còn nói Mi Mi là của con. Lúc ấy vì thế mà đánh nhau với Tô Nguy một trận!”

Yến Thanh Ti phì cười, không nhịn được mà hỏi một câu: “Vậy... ai thắng ạ?”

Hạ An Lan liếc mắt nhìn tới, Yến Thanh Ti lập tức ngậm miệng, ánh mắt lại nhìn nhìn về phía Hạ lão thái.

Hạ lão thái: “Mi Mi, con còn nhớ An Lan không?”

Nhạc phu nhân cuối cùng cũng ngừng ho khan, mặt đỏ tưng bừng, cực kỳ không tình nguyện mà ngẩng đầu nhìn lên: “Cái này... cái này... nhớ...”

Từ “không rõ” còn chưa nói xong, Nhạc phu nhân liếc thấy nụ cười thâm sâu của Hạ An Lan thì bị dọa tới mức sửa miệng luôn: “Nhớ, nhớ... nhớ rõ...”

Hạ An Lan cười cười hỏi: “Ồ... nhớ cái gì?”

Tròng mắt Nhạc phu nhân vẫn xoay xoay, con mẹ nó, chuyện hồi nhỏ ai nhớ nổi, nên bịa chứ thế nào nữa? Bịa thế nào giờ?

Hạ An Lan lại hờ hững nói một câu: “Xem ra... là không nhớ rồi đúng không?”

Trái tim Nhạc phu nhân như bị xiết một cái, bật thốt lên: “Không, không, không phải... tôi nhớ... lúc anh còn bé... bế... bế tôi!”

Yến Thanh Ti cắn môi, hình như... có gì đó hơi sai sai.

Lúc bác của cô bế bác gái thì bà ấy cũng chỉ vừa mới sinh ra, mà đứa bé vừa mới sinh thì nhớ được cái gì?

Quả nhiên, Hạ An Lan cười, mờ ám nói một câu: "Không sai, biết nhớ từ rất sớm nha."

Nhạc Thính Phong cảm thấy tình cảnh bây giờ thê thảm đến nỗi không dám nhìn thẳng, anh ôm lấy bả vai Nhạc phu nhân, thấp giọng nói: "Mẹ... hôm nay lúc ra ngoài sao lại quên mang đầu óc theo thế?"

Nhạc phu nhân nghe tiếng cười khẽ xung quanh, mặt bà đỏ như tôm luộc, bà biết mình chắc chắn là nói sai cái gì rồi, mọi người đều đang cười bà, bà thấy thật mất mặt cũng cảm thấy có lỗi lắm, nhưng mà...

"Suốt ngày con chỉ biết nói mẹ sống lâu mà chỉ số thông minh không cao lên còn gì, mẹ chính là một người không có đầu óc, đã không có thì mang cái gì?"

Yến Thanh Ti hắng giọng, vì giảm bớt lúng túng của Nhạc phu nhân đành nói: "Vậy... cái đó, bác... đây chính là bác Nhạc mà con đã từng nói với bác, bác ấy rất tốt cũng rất đơn thuần!"

Hạ An Lan: "Ừ, rất đơn thuần, lần trước nghe điện thoại cũng thấy rồi."

Chân Nhạc phu nhân mềm nhũn, rốt cuộc cũng đến! Rốt cuộc vẫn phải đến! Bà nói rồi, người đàn ông này không phải người tốt, vừa bá đạo vừa vô lý, lại còn nhỏ mọn.

Yến Thanh Ti sờ mũi một cái, bác cô... không phải người hay tính toán, xét nét như vậy nha.

Cô ha ha cười nói: "Bác gái, lúc trước bác con còn nói rất mong được gặp bác gái đấy. Bác con... rất... rất tốt."

Nhạc phu nhân chỉ còn thiếu nước khóc lên thôi, bởi vì bà luôn có cảm giác Hạ An Lan sẽ nói: Không bằng chúng ta đem chuyện hai lần trước thanh toán một chút.

Da đầu Nhạc phu nhân tê rần, đau khổ nói: "Đúng... rất tốt, bác... cũng rất mong đợi lần gặp... gặp mặt này!"

Hạ lão thái ngồi một bên cười nói: “Nhìn hai người các con nói chuyện vui như vậy mẹ cũng yên lòng. Tới đây ngồi xuống trước đã, các con đi đường xa như thế, chắc cũng mệt cả rồi?”

Nhạc phu nhân mặt đầy khiếp sợ nhìn sang Hạ lão thái: “Trời ơi, dì nhìn thấy con với tên kia nói chuyện vui vẻ chỗ nào?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1034: Hôm Nay Tới Để Xin Cưới Cho Con Trai!

Trên người bà có chỗ nào phát ra tín hiệu vui vẻ? Dì Bội Uyển, dì đừng vì con trai dì mà nói điêu thế chứ?

Trong lòng Nhạc phu nhân đang nghiến răng nghiến lợi, nếu không phải vì hôm nay tới đây xin cưới, nếu không phải vì ông ta là Tổng thống, còn lâu bà mới nhẫn nhịn như thế này.

Yến Thanh Ti đẩy Nhạc phu nhân: "Bác gái, ngồi xuống đã... Không sao đâu, sợ cái gì, bác con cũng có nói gì đâu, đúng không?"

Nhạc phu nhân len lén liếc về phía Hạ An Lan một cái, thấy ánh mắt ông ta đang hướng thẳng về bà, lập tức nghiêng đầu tránh đi.

Hạ lão thái thật vui vẻ, nói chuyện với mọi người rất lâu, Nhạc phu nhân thì ngồi đâu cũng không thấy thoải mái.

Nhạc Thính Phong vẫn luôn nháy mắt với Nhạc phu nhân, mẹ nói đi, nhanh nói đi nha!

Mục đích hôm nay tới đây là để xin cưới, chuyện này dù sao cũng phải là do mẹ ruột tới nói, nếu để bác cả nói thì không được thích hợp lắm.

Nhạc phu nhân đương nhiên biết rõ, nhưng bà còn chưa chuẩn bị xong, bà còn đang chuẩn bị đây này.

Chờ tới khi mọi người nói chuyện đến vui vẻ, chờ Hạ An Lan quay sang nói chuyện với anh trai bà, không rảnh để ý đến bà thì Nhạc phu nhân mới vội vàng quay sang nói với Hạ lão thái: "Dì Bội Uyển, hôm nay con tới đây chính vì để xin phép cho Thính Phong nhà con cưới Thanh Ti. Con biết Thanh Ti cũng lâu rồi, trước đây nó vẫn luôn ở nhà con, tình cảm giữa con với Thanh Ti cũng vô cùng tốt nên dì yên tâm, sau khi kết hôn con chắc chắn sẽ đối tốt với Thanh Ti hơn, còn tốt hơn cả con trai con nữa."

Yến Thanh Ti vội vàng gật đầu: "Đúng ạ, bác gái đối xử với con tốt lắm, còn tốt hơn cả Thính Phong đấy ạ."

Hạ lão thái cười nói: "Con nhóc này đúng là không biết xấu hổ, còn chưa gả

qua mà đã đứng chung chiến tuyến với mẹ chồng tương lai rồi.”

Nhạc phu nhân ôm Yến Thanh Ti nói: “Lần này Thanh Ti tới Hạ gia nên con với Thanh Ti mới phải tách ra lâu như thế. Lúc trước Thanh Ti đi quay phim cũng đưa con đi cùng.”

Hạ lão thái thấy Yến Thanh Ti với Nhạc phu nhân sống chung không có chút rào cản nào, càng vui mừng thay cô, ít nhất không cần phải lo lắng về mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu rồi, bà nói: “Thanh Ti có thể gặp được con đúng là phúc của nó.”

Nhạc phu nhân vội vàng xua tay: “Là con có phúc mới gặp được Thanh Ti. Nếu không phải nhờ Thanh Ti thì con đã bị người ta khi dễ chết rồi, cho nên... dì Bội Uyển, dì nhìn xem, con trai con, dì cũng biết nhiều năm rồi, mà dì với mẹ con cũng thân nhau như thế, chuyện hôn sự của hai đứa cứ quyết định như vậy đi. Về chuyện sính lễ thì nhà con tuyệt đối không bạc đãi Thanh Ti, con lựa sính lễ dựa theo cách gả con gái, danh sách cũng viết đủ rồi.”

Hạ lão thái cười nói: “Cầu hôn hay sính lễ cũng chỉ là hình thức thôi, chỉ cần hai đứa nhỏ tâm đầu ý hợp là được rồi.”

Nhạc Thính Phong gật đầu liên tục, bà ngoại thật tốt quá!

Nhạc phu nhân vui tới mức suýt nữa thì vỗ tay hoan hô: “Đúng đúng, đúng như dì nói, cho nên... dì xem xem, không bằng giờ chúng ta chọn ngày tốt rồi tổ chức hôn lễ luôn cho hai đứa đi. Mẹ con nói tháng sau có mấy ngày đẹp lắm, chúng ta chọn lấy một cái?”

Yến Thanh Ti ngạc nhiên, tháng sau? Nhanh như vậy á?

Nhạc Thính Phong xoa tay, mẹ, cố gắng lên, càng nhanh càng tốt, tốt nhất là qua tháng sau viết luôn tên Yến Thanh Ti lên hộ khẩu nhà mình đi.

Hạ lão thái đang định nói thì nghe phía đối diện truyền đến một giọng nói lạnh lùng trong trẻo: “Khó khăn lắm mới tìm được Thanh Ti về, chuyện hôn sự không thể qua loa.”

Nhạc phu nhân ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt của Hạ An Lan, cả người run lên, muốn lùi bước, nhưng nghĩ một chút lại thấy muốn có con dâu thì phải xông lên, bà nói: “Đương... đương nhiên là không thể qua loa rồi. Sao tôi có thể để Thanh Ti bị ủy khuất được, thời gian như vậy cũng đủ để chuẩn

bị hết mọi thứ, đúng không con trai?”

--- O ---

Chương 1035: Mẹ Nó, Hạ An Lan Muốn Làm Cái Gì?

Nhạc Thính Phong gật đầu: "Đúng ạ, có thể chuẩn bị đủ ạ!"

Hạ An Lan không nhanh không chậm nói: "Thanh Ti mới trở về, thời gian ba mẹ tôi sống chung với Thanh Ti quá ngắn, không nỡ để nó gả nó sớm. Huống chi Thanh Ti còn nhỏ, chuyện hôn sự không cần gấp, hai năm nữa cũng được."

Nhạc Thính Phong gấp gáp, vội vàng nhìn mẹ, vậy không được nha, qua hai năm thì hoa cúc cũng lạnh rồi.

Nhạc phu nhân cắn răng, cái tên chết tiệt, rõ ràng cố ý: "Ông..."

Yến Thanh Ti đè lại Nhạc phu nhân, không nên tức, tức là chết cả lũ.

Nhạc phu nhận nhịn xuống lửa giận nói: "Thanh Ti cũng không còn nhỏ, bây giờ kết hôn là thích hợp nhất. Hơn nữa, sau khi kết hôn cũng có thể cùng ở chung với chú và dì, sẽ không có gì thay đổi so với trước khi kết hôn, đúng không Thanh Ti?"

"Khụ... con..."

Yến Thanh Ti muốn nói vâng, nhưng nhìn thấy ánh mắt Hạ An Lan lia tới, cô có chút sợ. Bác đang muốn làm gì vậy, lúc trước đã nói rõ là không được gây khó dễ cho người ta mà?

Hạ lão thái nhìn con trai rồi lại nhìn Nhạc phu nhân, không nhịn được cười nhưng cũng không mở miệng nói gì.

Những người khác của Tô gia cũng cảm thấy có gì đó là lạ nên đều không lên tiếng.

Yến Thanh Ti thấy Nhạc phu nhân làm vẻ mặt đáng thương nhìn cô: "Cái đó... Con đã nói với ông bà ngoại, sau khi cưới sẽ đưa ông bà về sống chung. Dẫu sao... bác Lan... cũng bận rộn nhiều việc!"

Nhạc phu nhân vừa nghe Yến Thanh Ti nói vậy, nhất thời như được tiếp thêm sức mạnh, lúc đối mặt với Hạ An Lan thì lá gan cũng to thêm một ít, hất cằm nói: "Thấy chưa, ông bận rộn như vậy làm sao chăm sóc được dì với

chú Hạ, làm sao giống như tôi đây, cái gì cũng nhiều, nhất là thời gian...”

Hạ An Lan cười nhạt: “Không được, cha mẹ tôi có tuổi cả rồi, không chịu nổi cảnh xóc nảy khi di chuyển. Hai người họ cũng ở Dung Thành nhiều năm rồi, không bỏ nơi này được. Đính hôn trước, kết hôn thì... về sau bàn lại.”

Nhạc phu nhân cắn răng: “Ông... Được, không chịu nổi cảnh xóc nảy khi di chuyển đúng không, vậy chúng tôi chuyển tới là được. Con trai, sau khi cưới thì định cư ở Dung Thành, con có vấn đề gì không?”

Nhạc Thính Phong lập tức nói: “Hoàn toàn không có vấn đề gì!”

Hạ An Lan: “Vậy cũng không được!”

Nhạc phu nhân lập tức đứng lên, chỉ Hạ An Lan nói: “Này, ông cố ý đúng không, ông muốn cái gì?”

Mọi người xung quanh ngây ra, toàn bộ người nhà họ Tô đều cúi đầu xuống, không ai dám nhìn tiếp.

Hạ lão thái với Hạ lão gia thì bà nhìn ông, ông nhìn bà, cả hai đều không nhịn được phá lên cười.

Yến Thanh Ti kéo tay Nhạc phu nhân, vừa mới không để ý một chút đã để bản tính Nhạc phu nhân xổng ra rồi.

Nhạc phu nhân lúc này mới ý thức được hành động sai lầm của mình, bà che miệng, xấu hổ tới mức muốn tìm một chỗ nào chui xuống, bà cúi đầu nhỏ giọng nói: “Xin lỗi, tôi... không chú ý... nói to một chút!”

Nhạc phu nhân ngồi xuống, chỉ hận sao không trốn ra sau lưng Yến Thanh Ti được.

Tô Lão Đại hắng giọng: “Khụ, Mi Mi cứ quen thói tự nhiên như ở nhà.”

Ông nói với Hạ An Lan: “Xin lỗi, em gái tôi ở nhà bị chiều hư, thích gì nói nấy... đừng thấy lạ!”

Kết quả Hạ An Lan nói một câu: “Không trách được, dù sao cũng không phải... lần đầu tiên.”

Nhạc phu nhân thật muốn đập đầu vào tường. Xem đi, xem đi, đã nói người này tuyệt đối không bỏ qua cho bà rồi, cái gì gọi là không phải lần thứ nhất, hai lần trước cũng không phải bà cố ý có được hay không hả?

Nhạc Thính Phong trong lòng cũng đang loạn như bị mèo cào, làm thế nào bây giờ? Chuyện hôn sự của anh không thể cứ thế đem đi ngâm nước nóng được.

May mà cũng còn một người có thể tin được, bác cả của Nhạc Thính Phong cười ha ha nói: "Hôn sự của tụi nhỏ không vội, từ từ bàn cũng được... Con cũng biết chú và dì bây giờ cũng chưa nỡ gả Thanh Ti đi..."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1036: Ông Tưởng Ông Ngon Lắm Sao?

Tô Lão Đại ngưng một chút rồi nói tiếp: “Nhưng mà, cứ tính sau khi hai đứa kết hôn sẽ vẫn giống như Mi Mi đã nói, cho dù là chú dì qua bên đó hay là Mi Mi qua bên này cũng không để hai người phải xa Thanh Ti, việc này xin chú với dì cứ yên tâm.”

Nhạc phu nhân gật đầu: “Đúng vậy, chính là như vậy...”

Bác cả của Nhạc Thính Phong lại nói: “Hôm nay tới đây chủ yếu là để thăm chú với dì, còn chuyện hôn nhân đại sự của tụi nhỏ chúng ta từ từ bàn sau cũng được, chúng cháu còn ở Dung Thành lâu lâu đấy ạ!”

Hạ lão thái nói nhỏ: “Được rồi, được rồi... dì cũng thích thằng Thính Phong, vừa hiểu chuyện lại có hiếu tâm, lại tốt với Thanh Ti nữa, dì rất hài lòng. Bác với ông ngoại nó đều không có ý kiến gì cả, chỉ cần hai đứa nó có thể hạnh phúc thì những thứ khác cũng dễ nói.”

Hạ lão thái đã nói như vậy ý chính là hai ông bà không có vấn đề gì, quan trọng là phải xử lý được con trai của ông bà kia kìa!

Nhạc phu nhân hiểu rõ, trong lòng lại thầm oán hận đem Hạ An Lan mắng một trận.

Nhìn ông ta đang nói chuyện với anh trai mình, Nhạc phu nhân không nhịn được trợn mắt trừng ông ta một cái. Hứ... làm tổng thống thì giỏi lắm à?

Kết quả, còn chưa kịp thu mắt về thì Hạ An Lan đột nhiên xoay người lại, Nhạc phu nhân bị dọa sợ suýt chút nữa thì rơi cả con ngươi ra ngoài.

Ôi mẹ ơi, Tổng thống thật khó chơi...

Yến Thanh Ti ngồi im nghe người lớn trong nhà nói chuyện, cứ lần nào bàn tới chuyện hôn sự thì bác của cô cũng chêm vào vài câu, xôi hỏng bỏng không hết.

Yến Thanh Ti có cảm giác, dường như bác cô cũng không phải có ý ngăn cản chuyện hôn sự của cô với Nhạc Thính Phong mà giống như đang... chọc tức bác gái chơi?

Ách, chắc là cô nghĩ nhiều quá rồi!

Nói chuyện hơn một tiếng, bên ngoài, trời đã tối, trăng cũng lên rồi.

Du phu nhân đi ra từ phòng bếp, nói: “Chú, cô, thức ăn chuẩn bị xong rồi ạ, chúng ta nhập tiệc thôi.”

Hạ lão gia gật đầu nói: “Như Sương vất vả rồi.”

“Đều là việc con nên làm ạ!”

Hạ lão gia cười, nói với Nhạc phu nhân: “Mi Mi với Như Sương tuổi cũng ngang nhau, hai đứa chắc cũng có thể trò chuyện với nhau ha.”

Nhạc phu nhân gật đầu với Du phu nhân, cười nói: “Xin chào, tôi là Tô Ngưng Mi, là mẹ của Nhạc Thính Phong.”

Một giây sau khi Du phu nhân nhìn thấy Nhạc phu nhân thì sắc mặt trắng bệch hai phần, vô ý lạc giọng nói to: “Bà chính là Tô Ngưng Mi?”

Nhạc phu nhân gật gật đầu: “Đúng thế, sao vậy?”

Du phu nhân lắc đầu: “Không... không có gì.”

Nhạc phu nhân khẽ nhíu mày: “Không có gì thật sao? Sao lại có cảm giác hình như bà biết tôi?”

Du phu nhân đã bình tĩnh trở lại: “Thi thoảng nghe thấy Thanh Ti nhắc tới bà, không ngờ... trông bà lại trẻ đến vậy.”

Yến Thanh Ti híp mắt quan sát Du phu nhân, không đúng, thái độ vừa rồi của bà ta... hình như biết bác gái. Chuyện này là sao?

Nhạc phu nhân nói với Du phu nhân vài câu rồi đứng dậy theo mọi người ra ngoài.

Tối nay là tối Trung thu, ánh trăng rất đẹp nên Du phu nhân bày bàn ăn ngoài trời, vừa có thể ăn tối, vừa có thể ngắm trăng.

Yến Thanh Ti len lén nói với Nhạc phu nhân: “Bác gái, bác có nhớ lúc con quay phim, có một người tên Du Hí cứ quấn lấy con không?”

Nhạc phu nhân gật đầu: “Nhớ, sao vậy?”

“Bà ta chính là mẹ của Du Hí.”

Nhạc phu nhân khiếp sợ: "Ôi má ơi, trùng hợp vậy á?

“Vâng ạ!”

Nhạc phu nhân sờ cằm, “Không trách được sao bác nhìn bà ta liền có cảm giác không tốt, thì ra là... hừ, dạy dỗ ra được một thằng con trai như vậy, xem ra bà ta cũng chẳng phải hạng người tốt lành gì?”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Bác nói rất đúng.”

Nhạc Thính Phong nói to: “Đúng rồi, Du Hí đâu rồi, sao mọi người đều ăn cơm mà lại không thấy anh ta chứ?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1037: Bà Nói Xin Lỗi Nhưng Tôi Không Thấy Được Thành Ý!

Du phu nhân lúng túng nói: “À... tối qua Du Hí bỗng dưng bị cảm, để không làm ảnh hưởng tới nhã hứng của mọi người nên hôm nay nó không xuống.”

Tối hôm qua Du Hí muốn chạy trốn, kết quả... chạy không được. Có Hạ An Lan ở đây nên hệ thống an ninh nơi này được thắt chặt hơn nhiều, lén la lén lút còn không phải tự tìm chết sao?

Du Hí biết hôm nay Nhạc phu nhân tới đây nên càng không dám đi ra ngoài, anh ta còn nhớ rõ chuyện bị Nhạc phu nhân dạy dỗ đấy.

Nhạc Thính Phong nói: “Sao lại như thế được, sau này cũng thành người trong nhà với nhau cả, sao lại để một mình anh ta ở trên phòng được? Để cháu đi gọi anh ấy.”

“Đừng, bác biết cháu có lòng, nhưng... nó mừa mới uống thuốc, chắc giờ này nó ngủ rồi!”

Tô Tiểu Lục tò mò hỏi: “Ê, Du Hí này có phải là Du Hí ở Hải Thành không?”

Nhạc phu nhân vội vàng nói: “Tiểu Lục, chính là Du Hí lần trước ăn cơm với mình đó con.”

Hạ An Lan thuận miệng hỏi: “Mấy người quen nhau?”

Tô Tiểu Lục liền nói: “Làm sao mà không quen cho được? Đây chính là đệ nhất playboy của Hải Thành đó nha. Anh ta từng chơi qua vô số phụ nữ... khụ... xin lỗi, xin lỗi, nói sai rồi.”

Sắc mặt của Du phu nhân càng khó coi, ánh mắt của những người Tô gia đang nhìn khiến bà ta cảm thấy mình không thể ngóc đầu lên được.

Bữa cơm tối cũng được coi là yên ổn, Nhạc phu nhân cố gắng thu nhỏ cảm giác tồn tại của mình xuống.

Hạ An Lan đang nói chuyện với Tô Lão Đại và Tô Lão Tam.

Ăn cơm xong hai nhà cũng đã thảo luận xong một chuyện, hôn sự lần này nhất định là thành, nhưng... lúc nào cưới?

Trời cũng đã tối, chuyện thời điểm tổ chức hôn lễ thì... mai bàn tiếp!

Trong lòng Nhạc phu nhân hận đến nhe răng, Hạ An Lan này quá ghê gớm, lý do không cho định ngày cưới nhất định là bởi vì bà từng đắc tội ông ta.

Hạ lão thái thật lâu không thấy nhiều người quây quần tới vậy khiến bà thật vui vẻ, nhưng sức khỏe lại không cho phép bà thức quá lâu. Lúc người Tô gia chuẩn bị rời đi, Hạ lão thái kéo tay Nhạc phu nhân không nỡ buông nói: "Mi Mi, ở lại đây tối nay đi."

Nhạc phu nhân sợ đến suýt chút nữa quỳ xuống, lắc đầu liên tục: "Không không không, con ngại lắm, ngày mai... con lại tới. Với lại như vậy phiền toái lắm, hơn nữa con... đồ của con đều để ở khách sạn cả, không tiện lắm."

Hạ An Lan hờ hững nói: "Để người mang tới là được."

"Khụ... không, không nên làm phiền Hạ tiên sinh, tôi đi cùng với mọi người về là được."

Hạ lão thái tiếc nuối nói: "Nếu như vậy bác cũng không ép, An Lan với Thanh Ti tiễn mọi người đi."

Nhạc phu nhân vội vàng nói: "Thanh Ti đưa bọn con đi là được rồi, dù sao ngày mai tụi con vẫn quay lại mà."

Hạ An Lan đưa tay: "Xin mời."

Nhạc phu nhân run rẩy kéo tay Yến Thanh Ti bước qua trước mặt Hạ An Lan.

Ra đến cửa, Nhạc phu nhân nhìn Hạ An Lan rồi lại nhìn thằng con trai ngốc của mình, bà cắn răng, thôi thì vì con trai mà liều mạng đi!

Đợi mọi người với Nhạc Thính Phong lên xe hết, bà mới lấy hết can đảm nói: "Hạ... ngài Hạ, tôi có mấy lời muốn nói với ngài."

"Nói đi."

Nhạc phu nhân gãi gãi ngón tay: "Cái đó... tôi muốn xin lỗi ông, hai lần

trước tôi nói có chút không phải, đã đắc tội ông, hy vọng ngài Hạ đây có thể tha thứ, đừng đem giận dữ đối với tôi ném lên đầu hai đứa nhỏ.”

Hạ An Lan nhìn bà một lúc, xoay người đi.

Nhạc phu nhân lập tức chạy đuổi theo: “Này, tôi cũng đã nói xin lỗi rồi, ít nhất ông cũng phải nói một câu chứ?”

“Được, vậy cho bà một câu.”

“Câu gì?”

Dưới ánh trăng, đôi môi của Hạ An Lan khẽ nâng lên thành một nụ cười nhẹ: “Tôi không cảm nhận được thành ý của bà!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1038: Cãi Nhau, Tăng Tiến Tình Cảm?

Nhạc phu nhân thiếu chút nữa hộc máu, mất công cả nửa ngày, ông ta chỉ nhả được một câu này?

"Thành ý? Thành ý? Tôi..." Nhạc phu nhân không biết dùng lời nói như thế nào để thể hiện tâm tình của mình lúc này.

Bà thật muốn nói một câu, tôi đây muốn đánh chết ông, thế có coi là có thành ý không?

Trong xe, Nhạc Thính Phong hạ cửa kính xuống một chút, cùng Yến Thanh Ti dỏng tai lên nghe lén động tĩnh bên ngoài, đáng tiếc có hơi xa nên không nghe được rõ lắm.

Nhạc Thính Phong ôm Yến Thanh Ti, hỏi: "Em nói xem, mẹ anh với bác em đang nói gì vậy?"

Yến Thanh Ti suy nghĩ một chút: "Chắc là xin lỗi."

Nhạc Thính Phong suy nghĩ một chút, nói: "Nhưng... anh nhìn kiểu gì cũng thấy không giống, càng giống như là..."

Hai người nhìn nhau một cái, mẹ nó, càng nhìn càng giống như đang cãi nhau!

Một giây sau, hai người họ muốn xuống xe xem như thế nào, nhưng mà Nhạc Thính Phong lại ôm lấy Yến Thanh Ti: "Không được... không thể xuống, chúng ra không thể xuống xe."

Yến Thanh Ti hỏi: "Tại sao vậy? Nhỡ đâu họ đánh nhau luôn thì sao?"

Nhạc Thính Phong ôm lấy Yến Thanh Ti, hỏi: "Em cảm thấy ông bác cáo già của em sẽ đi cãi nhau với mẹ anh sao?"

Yến Thanh Ti suy nghĩ một chút, lắc đầu: "Hình như... không."

Những ngày sống chung vừa qua, đôi lúc Yến Thanh Ti cũng thấy Hạ An Lan có gì đó không giống bình thường, thái độ của ông đối với đa phần những người khác đều là lạnh lùng. Nhưng mà cách ông đối xử với Nhạc

phu nhân lại không giống như vậy, một người rộng lượng như ông lại chỉ vì chút chuyện kia mà so đo tính toán, khiến cho Yến Thanh Ti cảm thấy rất kỳ lạ.

Nhạc Thính Phong nhìn bên ngoài, nói: "Cho nên... quá nửa là mẹ anh không chịu nổi bác em khiêu khích, là mẹ anh đơn phương cãi nhau. Nhưng mà mâu thuẫn của hai người họ phải để chính họ giải quyết thôi, chừng nào chưa giải quyết được thì ngày cưới của chúng mình còn xa vời lắm."

Nhạc Thính Phong rất nhớ quãng thời gian Yến Thanh Ti ở Nhạc gia, có thể thường xuyên leo lên giường cô, được nương nương lâm hạnh. Nhưng bây giờ đừng nói lâm hạnh cái khỉ khô gì, giờ đến len lén hôn một cái còn khó hơn muốn chết!.

Nghĩ đến đây, Nhạc Thính Phong liền cúi đầu đòi quyền lợi.

Yến Thanh Ti đẩy anh ra: "Vậy, ý anh là gì?"

Nhạc Thính Phong ôm chặt cô: "Kệ hai người đó đi, nói không chừng mẹ anh làm loạn, loạn đến độ lôi được chút tình cảm nào từ lúc quấn tã của bọn họ lên thì may ra bác em đồng ý đấy."

Yến Thanh Ti ìu xìu: "Nhưng... như vậy có được không?"

"Yên tâm, không sao đâu! Em nhìn xem, không phải vẫn chưa đánh nhau sao?"

"Má, nếu đánh thật thì Ngự Trì với đám vệ sĩ kia sẽ đem bác gái thành phần tử khủng bố đó."

Nhạc Thính Phong vỗ vỗ cô: "Yên tâm, không sao không sao, coi như mẹ có quên không mang đầu óc cũng không có cái gan đó đâu. Mẹ vừa nhìn thấy bác em đã sợ nhũn người ra rồi."

Yến Thanh Ti lo lắng nhìn ra bên ngoài.

Bác gái, bác tự cầu phúc đi nha, không phải con không giúp bác mà do con trai bác quá vô sỉ!

Hôm nay Nhạc phu nhân mặc đồ mỏng nhưng Dung Thành về đêm nhiệt độ cách xa so với ban ngày, cả người bà đang phát run, bất quá bà không phân biệt được đang run vì lạnh hay đang run vì tức.

Nhạc phu nhân nghiến răng nói: “Được, ông muốn thành ý thì ông nói xem tôi phải làm như nào ông mới cảm nhận được thành ý hả?”

Hạ An Lan hời hợt nói: “Chuyện này xem ra phải hỏi bà!”

“Tôi...”

“Được, thành ý này về sau có thể từ từ bày tỏ, nhưng sao ông cứ ngăn cản chuyện quyết định ngày cưới của Thanh Ti thế? Chuyện có liên quan đến hạnh phúc của hai đứa nó, ông có thể rộng lượng một chút được không hả?”

Hạ An Lan tỏ vẻ đứng đắn nói: “Chính bởi vì hạnh phúc của Thanh Ti nên tôi mới càng phải thân trọng. Mẹ chồng tương lai của nó ngay cả nói xin lỗi cũng không có thành ý thì làm sao tôi yên tâm là sau này bà có thể đối xử tốt với con bé chứ?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1039: Cái Gì Quá Dễ Có Được, Sẽ Không Được Quý Trọng

Khóe miệng Nhạc phu nhân méo xệch, chỉ thẳng mặt Hạ An Lan: “Ông... ông nghi ngờ nhân phẩm của tôi? Tôi nói cho ông biết, ông đừng có mà quá đáng. Thanh Ti nói ông là người lòng dạ độ lượng, nói ông là người chứa được cả thiên hạ, công chính vô tư, tại sao ông có thể như thế này? Chẳng lẽ trước giờ ông đều giả vờ giả vịt trước mặt con bé?”

Hạ An Lan vẫn giữ nguyên khuôn mặt nghiêm túc nói: “Vậy ý của bà là mấy cái kia đều là giả tạo thôi, tôi là người bá đạo vô lý, lại nhỏ mọn, thích so đo?”

“Ông... ông...”

Nhạc phu nhân ôm ngực, cảm giác cột máu đã cạn, bị dính ngay đòn trí mạng.

Như thế này ai còn nói được cái gì? Nói cứ như mình ông biết nói ấy? Tưởng mình lợi hại lắm sao?

Nhạc phu nhân cảm nhận sâu sắc được, Trung thu năm nay chính là ngày Trung thu đau khổ nhất trong đời, tại sao lại phải gặp loại người vô sỉ như thế chứ?

“Ý ông là nếu tôi còn không khiến ông cảm nhận được thành ý thì chuyện cưới xin của Thanh Ti với Thính Phong còn chưa thể quyết định đúng không?”

Hạ An Lan: “Bà có thể hiểu như vậy!”

“Được, được... ông... ông chờ đấy!”

Nhạc phu nhân ôm ngực, nổi giận đùng đùng xoay người rời đi, cơn tức nghẹn cứng trong ngực, tức không chịu nổi, xoay người lại hét lên: “Hạ An Lan, cái loại người như ông ấy, nếu không phải tôi nể ông là... tôi...”

Nhạc phu nhân đang muốn nói “thấy ông một lần là đánh một lần”. Nhưng vừa nhìn thấy Hạ An Lan là lại nhớ đến vòng kim quang lòe lòe tỏa sáng trên đầu ông ta. Con trai bà còn chưa cưới được Thanh Ti, lời muốn nói lại đành

nghiến răng mà nuốt ngược vào bụng.

Nhạc phu nhân ngồi lên xe, tức đến độ muốn phun cả gan ra, ôm Thanh Ti khóc lóc nói: “Thanh Ti, sao số bác lại khổ như vậy, muốn cưới một cô con dâu thôi mà... sao lại khó như vậy?”

Yến Thanh Ti vội vàng an ủi: “Bác gái đừng buồn... Bác con làm gì bác, có phải bắt nạt bác không?”

Hạ An Lan gõ cửa kính xe một cái: “Thanh Ti, nên về nghỉ rồi.”

Yến Thanh Ti không biết làm sao cho phải, không thể làm gì ngoài việc trước khi xuống xe nói với Nhạc Thính Phong: “Anh an ủi bác gái cho tốt.”

Nhạc Thính Phong với Nhạc phu nhân cùng kéo tay cô lại, giương mắt nhìn, ai cũng không muốn cô đi.

Yến Thanh Ti nhìn hai người họ, lại nhìn người bác cao quý bên ngoài... sao khó xử quá đi!

Hạ An Lan nói: “Muốn nói cái gì để mai nói tiếp.”

Nhạc phu nhân chẹp miệng, Nhạc Thính Phong cũng chỉ đành buông tay ra.

Đóng cửa xe lại, Yến Thanh Ti vẫy vẫy tay chào tạm biệt.

Xe lăn bánh, Nhạc Thính Phong hỏi: “Mẹ, có phải Hạ An Lan không đồng ý đúng không?”

Nhạc phu nhân oán hận trừng mắt nhìn người đứng bên ngoài, nói: “Mẹ sẽ không bỏ qua, cùng lắm hai bên cùng kéo, sao mẹ phải bỏ cuộc?”

Nhạc Thính Phong: “Mẹ, có chí khí, con ủng hộ mẹ!”

...

Yến Thanh Ti đi phía sau Hạ An Lan nói: “Bác, bác gái cũng không phải cố ý nói mấy câu kia...”

“Bác biết.”

“Bác đừng giận bà ấy.”

“Không giận.”

Yến Thanh Ti bĩu môi một cái, nhỏ giọng nói để: “Mới là lạ...”

Cô nhìn Hạ An Lan đã đi xa, vội chạy đuổi theo: “Vậy sao bác cứ...”

Hạ An Lan dừng lại xoa đầu cô: “Đứa ngốc, mặc dù bác chưa từng kết hôn, nhưng bác biết, cái gì quá dễ đạt được người ta sẽ không coi trọng.”

Yến Thanh Ti sửng sốt một chút, chờ lúc cô phản ứng kịp thì trong mắt đã hơi ươn ướt.

Quay về phòng khách, Hạ lão thái đang ngồi đó không biết nghĩ cái gì, Yến Thanh Ti nói: “Sao bà ngoại chưa nghỉ ngơi ạ?”

Biểu tình Hạ lão thái thái có chút đau thương, “Năm đó nếu không vì xảy ra chuyện của Tiểu Ái khiến nhà chúng ta chuyển đến Dung Thành thì không chừng Mi Mi với bác con đã thành đôi rồi!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1040: Nam Chưa Cưới Nữ Chưa Gả, Sớm Muộn Gì Cũng Thành Một Đôi

Yến Thanh Ti vừa nghe thấy thế ánh mắt cũng sáng lên: “A? Chẳng lẽ... năm đó bác con với Nhạc phu nhân có hôn ước?”

Hạ lão thái liếc mắt không thấy Hạ An Lan mới gật đầu nói: “Đúng vậy, mặc dù không phải nghiêm chỉnh định xuống, nhưng hai nhà đều rõ trong lòng cả. Trước kia bà với bà ngoại của Thính Phong cũng nói với nhau, sau này hy vọng có thể cưới con gái họ về. Đáng tiếc, sau khi xảy ra chuyện của Tiểu Ái, cả nhà chúng ta lại chuyển đến đây.”

Trong lòng Hạ lão thái cũng không phải chỉ có mình con gái, bà cũng rất quan tâm đến con trai của mình. Nhưng con trai từ trước tới nay đều rất độc lập, sau khi trưởng thành, hai cụ nói cái gì, ông cảm thấy có thể nghe thì sẽ nghe, còn cảm thấy không nghe được thì sẽ không nghe lấy một lời.

Tâm trí của Hạ lão thái ngoại trừ sự đau thương cho Tiểu Ái còn có cả sự lo lắng cho con trai. Bà cảm thấy bởi vì chuyện của Tiểu Ái mới khiến cả nhà biến thành dáng vẻ như bây giờ, con trai bà đến giờ còn chưa kết hôn cũng bởi vì chuyện đó.

Người đã lớn tuổi thì lại càng hay lo, nhất là khi nhìn con trai vẫn luôn cô đơn một mình, điều này càng khiến bà thấy đau lòng.

Yến Thanh Ti gật đầu một cái, xoa cằm nói: “Bà ngoại ơi, thật ra thì... bây giờ cũng chưa coi là muộn đúng không?”

Cô liếc về phí Hạ An Lan đứng cách đó không xa, thấy mặt ông có chút đen đi thì cười nói với Hạ lão thái: “Bà ngoại nhìn xem, bác con còn chưa kết hôn, bác gái bây giờ... cũng độc thân... Thật ra thì cũng rất xứng đôi đúng không?”

Ánh mắt Hạ lão thái sáng lên: “Ấy, cái này... Con không nói bà cũng không chú ý! Thật đúng là... thật là...”

Đôi mắt Hạ lão thái lóe lóe, cụ khá thích Nhạc phu nhân. Con bé này vẫn khả ái, đơn thuần y như trong trí nhớ của bà, vẫn bộ dáng ngây thơ lại hiền lành năm xưa. Hôm nay, thấy Nhạc phu nhân thì Hạ lão thái càng thêm hài lòng, bởi vì bà không cần lo lắng Thanh Ti gả qua đó sẽ bị bắt nạt. Nhưng

nhìn đến Nhạc phu nhân, bà lại nhớ đến đứa con gái của mình. Nếu như không xảy ra chuyện đó thì bây giờ Tiểu Ái cũng ngang tuổi với Nhạc phu nhân rồi, mỗi lần Hạ lão thái nghĩ đến chuyện này thì trái tim lại bị đau như dao cắt.

Yến Thanh Ti thấy sắc mặt Hạ An Lan ngày càng đen liền giựt dây lão thái thái: "Ôi, bà ngoại ơi, con cảm thấy bác con với Nhạc phu nhân xứng đôi lắm ý. Bà nhìn xem, tuổi tác ngang nhau, gia thế cũng tương đối, quan trọng là tính tình của bác Nhạc vừa vặn bổ sung cho bác con."

Hạ lão thái nắm chặt tay của Yến Thanh Ti: "Con cũng thấy xứng đôi sao? Bác con từ nhỏ đến lớn không có chuyện gì khiến bà bận lòng, duy chỉ có việc lấy vợ này là..."

Hạ lão thái còn chưa nói xong đã thấy một giọng nói lạnh lùng từ sau lưng bắn tới: "Hai người đang suy nghĩ bậy bạ cái gì thế?"

Hạ lão thái run lên: "Khụ... chỉ là chỉ là nói linh tinh chút chuyện thôi mà."

Đôi lúc, Hạ lão thái cũng hơi sợ đứa con này.

Yến Thanh Ti lập tức chen chen trốn bên người Hạ lão thái: "Bác đừng dọa người thế chứ, bác dọa bà ngoại sợ rồi này."

Hạ An Lan đứng trước mặt hai người, nói: "Con không kết hôn không phải do bất kỳ ai, là con không muốn lãng phí thời gian cho cái chuyện nhàm chán đó."

Hạ lão thái nói nhỏ: "Đó là trước kia, sau này thì sao, chờ con mãn nhiệm thì con nói nên làm thế nào?"

"Tự con có kế hoạch của con, chuyện con cần làm có nhiều lắm, hai người đừng có mà cầm đèn chạy trước ô tô. Chuyện cưới xin của Thanh Ti cũng đủ hai người bận rồi đấy."

Hạ lão thái chẹp miệng.

Hạ An Lan liếc Yến Thanh Ti, cô vội nói: "Ha ha... con đưa bà ngoại về phòng nghỉ."

Yến Thanh Ti vội vàng đẩy bà ngoại chạy trốn, cô thấp giọng nói: "Bà ngoại đừng để ý tới bác. Con thấy... bác có ý với bác Nhạc đấy."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1041: Thứ Mà Bà Ta Không Có Được, Người Khác Cũng Đừng Hòng Có

"Bà xem, bình thường bác ấy còn thẳng thèm nhìn người ta chứ đừng nói là nói chuyện, nhưng bà có khi nào thấy bác ấy vì một chuyện nhỏ xíu mà tính toán chi li vậy không?"

Hạ lão thái gật đầu: "Bà cũng thấy thế, bác con đối xử với Mi Mi rất khác."

Yến Thanh Ti khẽ nói: "Con thấy những hành động của bác bây giờ rất giống với mấy cậu trai con gặp hồi cấp hai cấp ba, thích bạn gái thì ngại không chịu tỏ tình xong cứ cố tình đi bắt nạt người ta."

Hạ lão thái gật đầu: "Ừm, có lý... Thanh Ti, Thanh Ti, ngày mai, mai con bảo Mi Mi vào nhà mình ở luôn đi."

"Tuân mệnh, bà ngoại."

Yến Thanh Ti đẩy lão thái thái về phòng rồi thu xếp cho bà ngủ.

...

Cô ra khỏi phòng Hạ lão thái, thấy Hạ An Lan đang gọi điện thoại, không biết đang nói gì, nhưng vẻ mặt rất nghiêm trọng, ánh mắt lạnh lùng, đáng sợ.

Hạ An Lan dập điện thoại, ông nói với Yến Thanh Ti: "Về phòng nghỉ đi con."

Hai người lên lầu, Yến Thanh Ti không nhịn được hỏi: "Bác, bác thật sự không có ý gì với bác gái sao? Tốt xấu gì hồi trẻ hai người cũng từng là thanh mai trúc mã mà?"

Hạ An Lan dịu dàng xoa đầu cô: "Đứa nhỏ này, con đừng nghi linh tinh."

"Bác còn nhớ hồi nhỏ Nhạc phu nhân trông thế nào không?"

Hạ An Lan cười nói: "Bác chỉ nhớ mẹ con hồi nhỏ trông như thế nào thôi, về phòng đi."

Yến Thanh Ti thở dài đành phải về phòng. Vừa quay mình, cô đã thấy bóng

một góc áo lướt qua, cô dừng lại một chút, khóe môi nhếch lên.

Cô cố ý giương cao giọng: “Bác, thật ra bác đối xử với bác Nhạc cũng không giống với người bình thường mà. Bác nhìn cách bác đối xử với Du phu nhân xem, bà ấy nịnh nọt, lấy lòng bác bao nhiêu năm mà bác còn chả thèm nhìn bà ta lấy một cái, nhưng giờ đối với bác gái... có phải bác quan tâm hơi bị nhiều không thế?”

Giọng Hạ An Lan trầm xuống: “Thanh Ti...”

Yến Thanh Ti vội ngậm miệng lại: “Được, được, được, con không nói nữa là được chứ gì... Bác nghỉ ngơi sớm đi, mai Nhạc phu nhân sẽ tới đây đấy, nếu bác không có ở nhà, chắc chắn ông bà ngoại sẽ quyết định ngày tổ chức hôn lễ cho con.”

Nói rồi Yến Thanh Ti chạy mất.

...

Du phu nhân dựa vào cửa, cả người run lên, sắc mặt tái nhợt.

Môi bà ta run run lặp đi lặp lại tên của Nhạc phu nhân: “Tô Ngưng Mi... Tô Mi... Tô Ngưng Mi...”

Bà ta trượt từ cửa xuống, ôm gối, mặt vùi vào hai gối, “Năm ấy đã cố tình tránh đi, tại sao giờ lại trở về?”

Chẳng lẽ bà thật sự một lần nữa phải thấy họ...

Không được, không được... Tuyệt đối không được!

Bà ta không có được, tuyệt đối cũng không thể để Tô Ngưng Mi có được.

Hạ An Lan có thể đơn thân tới lúc chết, nhưng tuyệt đối không thể ở bên Tô Ngưng Mi. Nếu đi vòng một vòng mà kết quả họ vẫn ở bên nhau, vậy tất cả những gì bà ta đã làm đâu còn ý nghĩa gì nữa?

Du phu nhân bỗng cảm thấy luống cuống vô cùng, hai ngày nay khó khăn lắm tinh thần mới ổn định, giờ lại căng hết cả lên.

Bà ta đứng dậy đi đi lại lại trong phòng, “Phải làm thế nào, nên làm thế nào bây giờ?”

Du phu nhân nôn nóng bất an, chính bà ta còn không biết mình đang nói gì nữa.

“Phải làm thế nào để Tô Ngưng Mi rời khỏi đây bây giờ? Nhạc gia ở Lạc Thành, Lạc Thành... Lạc Thành...”

Bà ta luống cuống tay chân lấy điện thoại ra, chạy vào nhà vệ sinh, gọi vào một dãy số.

Điện thoại nhanh chóng có người bắt máy, Du phu nhân cuống quýt nói: “Alo, là tôi... Mẹ của Nhạc Thính Phong tới nhà họ Hạ rồi, tại sao lại không nói cho tôi biết Nhạc phu nhân chính là Tô Ngưng Mi?”

Người ở đầu dây bên kia có chút nghi hoặc: “Nhạc phu nhân là Tô Ngưng Mi thì sao?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1042: Khiến Hắn Cả Đời Cũng Không Thể Vùng Dậy

Du phu nhân nắm chặt điện thoại trong tay, có thể thấy rõ ràng gân xanh trên lòng bàn tay giật lên từng đợt.

"Làm sao à? Còn làm sao nữa, anh phá hỏng chuyện lớn của tôi rồi anh có biết không? Bọn họ tới Hạ gia rồi, giờ buộc phải nghĩ cách nhanh chóng đuổi bà ta đi."

"Tô Ngưng Mi chỉ là một người phụ nữ bình thường, bà ấy đâu có uy hiếp gì tới bà đâu?"

Du phu nhân đi tới đi lui: "Ai bảo bà ta không có uy hiếp gì? Sự uy hiếp của bà ta thậm chí còn nhanh hơn cả Yến Thanh Ti đấy... Giờ anh hãy lập tức dùng tất cả sức lực của mình để chèn ép Nhạc gia đi, tốt nhất hãy để công ty của Nhạc thị xảy ra vấn đề, nghiêm trọng vào, để Nhạc Thính Phong đưa Tô Ngưng Mi rời khỏi Hạ gia ngay lập tức."

Đầu dây bên kia im lặng một hồi.

Du phu nhân cuống đến độ đi lòng vòng: "Alo, nói gì đi chứ, những gì tôi vừa mới nói anh có nghe thấy không đấy hả? Anh buộc phải làm theo những gì tôi bảo, mau khiến mẹ con Nhạc Thính Phong rời khỏi đây đi."

Cuối cùng điện thoại cũng vang lên tiếng của người kia, giọng hắn hơi trầm, nói: "Bà cũng biết tình hình hiện tại của tôi rồi đấy, vụ của Diệp Thiều Phong khiến giờ tôi còn không lo nổi cho cái thân tôi, tôi cũng chẳng còn sức mà đánh động tới Nhạc thị đâu. Bà tưởng Nhạc thị chỉ là một món đồ chơi thôi chắc? Muốn tôi động vào họ thì bà nên hiểu, đó là một con quái vật khổng lồ, nếu là Nhạc gia của 10 năm trước tôi còn có vài phần nắm chắc, chứ giờ..."

Du phu nhân tức giận quát lớn: "Phế vật, anh đúng là đồ phế vật... Tôi cho anh bao nhiêu tài nguyên, bao nhiêu tin tức có lợi như vậy trong bao nhiêu năm qua, vậy mà giờ bảo áp chế Nhạc gia anh cũng không làm nổi. Giờ chỉ có một thằng oắt con cũng khiến anh không lo nổi thân mình, thế anh còn tác dụng quái gì nữa hả?"

"Bà bình tĩnh lại đi, những gì bà nói tôi sẽ nghĩ cách, nhưng tôi không đảm

bảo là sẽ có tác dụng."

Du phu nhân dùng tay day trán, thở dồn dập, mặt hơi đỏ lên. Một lát sau, bà ta nói: "Xin lỗi, vừa rồi tôi cuống quá, thật xin lỗi."

"Không sao, tôi hiểu, xem ra hôm nay Diệp Thiều Quang sẽ ra ngoài, giờ bà còn cách gì khác không?"

Du phu nhân khinh bỉ cười một tiếng, ánh mắt trở nên dữ tợn: "Giờ còn có thể còn cách nào khác nữa? Thứ nhất, trực tiếp ra tay khiến nó vĩnh viễn phải nhắm mắt, thứ hai... lại đổ một tội danh khác lên đầu nó, tội nào đó khiến nó vĩnh viễn không thể vùng dậy được ấy."

"Được... Tôi biết rồi!"

Dập điện thoại, sắc mặt Du phu nhân nghiêm trọng dị thường, bà ta nhìn mình trong gương.

Khoảng thời gian này ở tại Hạ gia, trước là vì muốn thể hiện bản thân cực nhọc ngày đêm chăm sóc cho Hạ lão thái, bà ta luôn cố tình khiến mình trông thật tiều tụy, không chăm sóc bảo dưỡng cả làn da luôn. Sau Yến Thanh Ti trở về, mâu thuẫn với cô ngày càng trở nên gay gắt, mấy ngày nay lúc nào cũng bị Yến Thanh Ti chỉnh, bà ta rất khó có được giấc ngủ yên ổn.

Du phu nhân thấy có rất nhiều, rất nhiều nếp nhăn trên gương mặt mình, da dẻ khô ráp, còn nổi mụn, không còn độ bóng nữa, trông rất giống một người phụ nữ có tuổi vừa già, vừa cổ hủ ở quê.

Bà ta lại nghĩ tới Nhạc phu nhân, Nhạc phu nhân khác hoàn toàn với bà ta, trông trẻ hơn tuổi thật rất nhiều.

Làn da Nhạc phu nhân trắng trẻo, bóng mịn, đôi mắt sáng ngời, có chút xíu xiu nếp nhăn ở khóe mắt, nhưng những nếp nhăn đó nhìn rất tự nhiên, trông không hề già, đặc biệt là lúc bà cười lên, trông vẫn còn như một cô gái ấy.

Du phu nhân siết chặt tay, hận ý trong mắt ngày càng sâu.

Bà ta tự lẩm bẩm: "Không được, không thể trông chờ hết vào hắn được..."

Du phu nhân ra khỏi nhà vệ sinh, ra khỏi phòng ngủ, bà ta gõ cửa phòng Du Hí.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1043: Đừng Có Ôm Hy Vọng Gì Ở Con, Nếu Không Mẹ Sẽ Thất Vọng Đấy

Du Hí đang nằm nghịch điện thoại, nghe thấy tiếng gõ liền ra mở cửa thì thấy mẹ mình, anh cũng chẳng vui vẻ gì nói: “Muộn thế này rồi sao mẹ còn chưa ngủ?”

Du phu nhân đóng cửa lại, hỏi: “Du Hí, con còn muốn về nhà không?”

Du Hí gật đầu, thuận miệng đáp: “Tất nhiên là muốn rồi, con đâu phải là mẹ, đầu óc con tỉnh táo lắm đấy... Sao tự dưng mẹ lại hỏi chuyện này?”

Du phu nhân nhìn hắn, nói: “Mai mẹ sẽ cho con về.”

Du Hi ngẩng lên, kinh ngạc nhìn Du phu nhân, “Mẹ, mẹ bị mộng du à?”

Du phu nhân nắm lấy cánh tay Du Hí: “Mẹ không bị mộng du, con chuẩn bị đi, sáng mai là đi luôn.”

Du Hí đánh rơi cả điện thoại, anh ta nhìn Du phu nhân, nói: “Mẹ... Mẹ sao thế, mẹ nói rõ cho con biết tại sao lại muốn con đi? Mẹ sẽ không dễ dàng gì mà buông tha cho con thế đâu, mẹ nói đi... Mẹ muốn con làm gì?”

Du Hí vẫn có chút hiểu biết với người mẹ của mình. Bà không phải là người sẽ kìm cương trước bờ vực thẳm, biết quay đầu lại là bờ đâu, đột nhiên bảo anh ta đi như vậy chắc chắn phải có lý do.

Du Hí rất muốn rời khỏi đây, anh cảm thấy cuộc sống ở đây đúng là sống không bằng chết. Tối nay tuy có thể tránh gặp mặt Nhạc phu nhân và người nhà họ Tô, nhưng mai thì sao, rồi ngày kia thì sao nữa, cũng đâu thể tránh mãi được đúng không?

Sớm muộn gì cũng phải chạm mặt, tới lúc đó, Nhạc phu nhân thấy anh ta rồi không biết sẽ thay nhau nói móc thế nào nữa đây? Tuy Du Hí cũng chẳng còn mặt mũi nào mà nói nữa, nhưng... thể diện thì ai mà chẳng muốn giữ chữ?

Du phu nhân nắm chặt cánh tay Du Hí: “Du Hí, giờ mẹ chỉ có thể dựa vào một mình con thôi...”

Du Hí vội đáp: “Haizz, mẹ,... mẹ đừng vậy. Mẹ cũng biết con trai mẹ rồi đấy, con chẳng có tài cán gì cả, tốt nhất mẹ đừng có hy vọng quá nhiều ở con, nếu không mẹ sẽ thất vọng đấy.”

“Việc con phải làm rất đơn giản thôi.”

Du Hí còn lâu mới tin, hắn nói: “Mẹ nói đi, là chuyện gì?”

Du phu nhân nói: “Chỉ cần sau khi con về tới Du gia, con phải bảo với ba con, bảo ông ấy uy hiếp Nhạc thị, bất kể là dùng cách gì, sử dụng mọi quyền hạn của mình làm ảnh hưởng tới Nhạc thị là được...”

Khóe môi Du Hí giật giật, đưa tay sờ lên trán Nhạc phu nhân: “Mẹ... Hình như đầu mẹ hơi nóng thì phải?”

Du Hí trong lòng đang điên cuồng gào thét: Mẹ, mẹ sốt rồi, chắc chắn là mẹ sốt thật rồi. Mẹ hâm đấy à, giờ không phải là xử lý Yến Thanh Ti nữa mà đổi thành Nhạc gia luôn sao?

Du phu nhân tức đau cả ngực, bà ta véo mạnh vào tay Du Hí: “Con nghiêm túc cho mẹ, chuyện mẹ đang nói rất quan trọng đấy. Con phải làm tốt cho mẹ, những gì mẹ vừa nói con phải nhớ cho kỹ.”

Du Hí gật đầu: “Ờ ờ rồi, con biết rồi, chẳng phải chỉ là bảo ba dù phải dùng bất cứ cách nào cũng phải chèn ép được Nhạc thị thôi chứ gì?”

Du phu nhân tóm chặt lấy Du Hí, nhìn anh ta bằng một ánh mắt đáng sợ: “Chuyện này rất quan trọng với mẹ, vô cùng quan trọng... Con nhất định phải nhớ!”

“Hiểu rồi, con hiểu mà... Chẳng phải chỉ là chuyển lời thôi sao? Con biết rồi, thế sao mẹ... không gọi thẳng điện thoại ấy?”

“Điện thoại không được, không an toàn, chuyện này con phải đích thân nói với ba con!”

Du Hí gật đầu: “Vâng, con biết rồi, chút chuyện nhỏ thế này xem ra con vẫn còn có thể làm được.”

“Mẹ đặt vé máy bay cho con rồi, sáng mai... là con bay luôn.”

“Thế chuyện mẹ nói mẹ còn giữ lời không?”

“Có, nhất định rồi...”

Du phu nhân ra khỏi phòng Du Hí liền nhanh chóng trở về phòng mình, bà ta đi rất nhanh, nhanh đến mức không hề chú ý thấy có một cái bóng đang đứng ở một góc cách đấy không xa.

Yến Thanh Ti bước từ góc khuất đó ra, cô lấy điện thoại gửi cho Du Dực một tin nhắn.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1044: Thể Diện Đã Rơi Xuống Đất, Làm Sao Để Nhặt Lên Một Cách Tao Nhã?

Yến Thanh Ti: “Sau khi bà ta ra khỏi phòng thì vào phòng Du Hí, ở trong đó 14 phút rồi ra, con có cần đi nói chuyện với Du Hí một lát không?”

Du Dực: “Không cần, con về phòng nghỉ đi, chuyện còn lại không cần phải lo nữa.”

Yến Thanh Ti thở dài một tiếng: “Vậy được, thật sự không có chuyện gì cần con phải làm à?”

Du Dực: “Không có!”

Lúc nãy Yến Thanh Ti về phòng, cô vừa nằm xuống thì Du Dực bỗng gửi một tin nhắn cho cô, bảo cô phải chú ý tới động tĩnh của Du phu nhân.

Yến Thanh Ti thấy kỳ lạ, Du Dực đã lâu ngày không có động tĩnh gì rồi, tự nhiên ông gửi một tin nhắn như vậy tới, chẳng lẽ Du phu nhân lại sắp giở trò gì rồi sao? Kết quả Du phu nhân chỉ vào phòng Du Hí một lúc, cũng không làm gì nữa cả.

Yến Thanh Ti nằm trằn trọc trên giường, có quá nhiều chuyện trong đầu cô, nhiều đến nỗi khiến giờ cô cảm thấy có chút loạn!

Tới khi trời sáng, Yến Thanh Ti mới ngủ được.

...

Tối qua ngủ muộn, buổi sáng tỉnh dậy cũng muộn hơn mọi hôm một chút, cô đi từ trên lầu xuống thì mọi người đều đã ăn sáng xong.

Tất cả đều rất bình thường, duy chỉ có một điều, Du phu nhân nói... Du Hí... sắp phải đi!

Điều này khiến Yến Thanh Ti thấy rất kỳ lạ, Du phu nhân cố tình kéo Du Hí tới đây để tranh cảm giác tồn tại, sao bỗng nhiên nỡ “thả” Du Hí về như vậy?

Yến Thanh Ti nheo mắt hỏi: “Sao tự nhiên lại phải đi vậy, chẳng lẽ... anh họ cảm thấy không thoải mái khi sống ở đây à?”

Một tiếng anh họ khiến Du Hí suýt chút nữa phải quỳ xuống trước mặt Yến Thanh Ti: “Không phải, không phải, tất nhiên không phải là vấn đề ở đây, là anh... là anh, chuyện là là gì ấy nhỉ...”

Du phu nhân cười nói: “Là ông bà nội nhớ nó quá, với lại ba nó lại đang ốm, bác không về được nên bảo Du Hí về xem giúp bác, nếu không có vấn đề gì lớn sẽ quay lại đây.”

Tất nhiên Yến Thanh Ti không tin vào lời viện cớ này, có điều thấy Du Hí cũng đã sắp xếp đồ đạc đâu vào đấy, xem ra phải bay thật rồi, “Vậy à? Thế thật không đúng lúc, Thính Phong còn nói đợi vết thương của anh họ đỡ hơn một chút sẽ đưa anh ấy đi đua xe nữa.”

Khi nói chuyện với Yến Thanh Ti, Du Hí căn bản không có gan nhìn thẳng vào mắt cô, luôn cảm thấy đôi mắt của Yến Thanh Ti có chút gì đó giống với ông chú của mình, không phải nói là nhìn đường nét giống nhau, mà là sát khí trong đó, là ánh mắt khi tính kế với người khác, khiến người khác sởn hết tóc gáy.

Du Hí luôn cảm thấy khi Yến Thanh Ti nhìn mình, bất cứ lúc nào cũng đều đang nghĩ cách để xử lý anh ta hết.

Du Hí chà chà tay, cười bảo: “Chuyện này... khách khí quá, anh giờ thế này không thể lái xe nữa rồi, em cảm ơn cậu ấy giùm anh.”

Du phu nhân thấy con trai mình chẳng có chút tiền đồ gì trước mặt Yến Thanh Ti, bà ta lại giận điên lên.

Yến Thanh Ti nhếch mép: “Ôi, anh họ vẫn chưa gặp bác Nhạc à? Anh biết bác Nhạc là ai mà nhỉ, chính là bác gái lần trước lúc anh cứ muốn mời em đi ăn cơm, em đã đi cùng với bác ấy đấy, khi ấy anh còn tưởng bà là mẹ ruột của em nữa.”

“Khụ khụ khụ, khụ khụ... Nhớ, nhớ chứ...” Du Hí thật sự cảm thấy cả đời này chắc anh ta chẳng thể nào nhặt mặt mũi mình lên được nữa rồi.

Du phu nhân cười nói: “Thời gian không còn sớm nữa, bác tiễn nó đi trước, con ăn sáng đi nhé.”

Yến Thanh Ti vẫy tay: “Được ạ, anh họ, đi đường cẩn thận!”

“Khụ khụ... được, được...”

Du Hí nói với Hạ lão gia và lão thái: “Ông ngoại, bà ngoại, bác, con đi trước đây ạ!”

Lão thái thái vẫn nheo mắt cười không khác gì mọi ngày, lão thái gia ngược lại có chút quyến luyến.

Thấy Du phu nhân và Du Hí đi khỏi, Yến Thanh Ti lập tức nhắn tin cho Du Dực: “Du Hí vừa rời khỏi Hạ gia về Hải Thành rồi, giờ đang trên đường ra sân bay.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1045: Chú Hai, Cháu Rất Ngoan, Xin Chú Đừng Giết Cháu

Gửi xong tin nhắn, Yến Thanh Ti nói với Hạ An Lan: "Bác, bác giúp con tra xem Du Hí ngồi chuyến bay nào được không?"

Hạ An Lan gật đầu: "Được, chốc nữa bác sẽ bảo người ta gửi vào điện thoại cho con. Bác đi trước đây, con nhớ ở yên trong nhà, đừng có chạy lung tung đấy."

Yến Thanh Ti cười hề hề: "Tất nhiên là con không chạy lung tung rồi, con còn phải đợi bác Nhạc tới nữa mà."

Hạ An Lan nhéo mặt cô một cái rồi rời khỏi nhà.

Chưa tới 10 phút, thông tin chuyến bay của Du Hí đã được gửi tới điện thoại của Yến Thanh Ti, cô chụp lại rồi gửi cho Du Dực.

Nhưng Du Dực không trả lời lại tin nhắn của cô, Yến Thanh Ti cũng không biết ông có nhận được không nữa!

Yến Thanh Ti cắn đũa, cô không tin Du phu nhân không có lý do gì mà tự nhiên lại bảo Du Hí trở về, giờ cô quả thật rất khó có thể tin tưởng người đàn bà này.

Sớm biết vậy tối qua cô đã xử lý Du Hí rồi.

Hạ lão thái thấy Yến Thanh Ti cứ cắn đũa suốt mà không chịu ăn, bà hỏi: "Thanh Ti, con đang nghĩ gì vậy?"

Yến Thanh Ti lắc đầu: "Không có gì ạ, con đang nghĩ hôm nay nên dùng cách gì để giữ bác Nhạc ở lại nhà mình?"

Hạ lão thái cười nói: "Tới lúc đó con cứ làm nũng chẳng phải là được rồi sao."

Yến Thanh Ti nghiêm túc gật đầu: "Nói cũng phải, vẫn là bà ngoại thông minh."

...

Ở sân bay, Du phu nhân dặn đi dặn lại Du Hí đến vài lần, Du Hí nghe đến phát cáu: “Con biết rồi, con biết rồi, mẹ yên tâm đi, chuyện nhỏ này con làm được, sắp phải qua cửa an ninh rồi, mẹ về đi.”

Cuối cùng cũng qua được tới cửa an ninh, phòng chờ cũng không có nhiều người lắm, Du Hí tìm lấy một chỗ ngồi xuống, thở phào một hơi.

“Bầu không khí tự do thật thoải mái, không cần phải ở lại Hạ gia nữa rồi.”

Bỗng trên vai nặng trịch xuống: “Thoải mái thế nào, có cần thoải mái thêm chút nữa không?”

“Không...” Vừa nói xong Du Hí bỗng thấy có gì đó sai sai, quay phắt lại thì thấy người ngồi bên cạnh, bịch một tiếng, anh ta té từ trên ghế xuống: “Chú... chú... chú hai...”

Nội tâm Du Hí muốn chết vô vàn lần, anh ta hối hận rồi, anh ta nên ở chết luôn ở nhà họ Hạ mới phải.

Ông chú khốn kiếp này cứ như ma, sao ở đâu cũng gặp ổng vậy?

Du Dực tóm Du Hí lên, ông nhếch khóe miệng, cười nói: “Không cần kích động quá như vậy, chỉ là... nói chuyện với cháu một chút thôi mà. Sao bỗng nhiên lại trở về rồi?”

Du Hí run rẩy nói: “Cháu... chỉ về thăm ông bà nội thôi. Cháu quả thật không thể ở lại nhà họ Hạ được nữa. Chú hai, cháu không làm gì xấu cả, lần trước cháu còn giúp Yến Thanh Ti nữa đấy.”

Du Hí không muốn nói chuyện với ông chú này, ngay đến cả một dấu chấm câu anh cũng không muốn nói với ông, ai tới cứu anh ta với?

“Mẹ cháu bảo cháu về làm gì?”

Du Dực lắc đầu: “Không có, không làm gì cả.”

“Không có à?”

“Không... không có.”

Du Dực cười mỉa mai: “Khoảng 11 giờ tối qua mẹ cháu vào phòng cháu, ở trong đó tận 14 phút liền, sau đó lập tức chuẩn bị vé máy bay sáng nay. Cháu

nói xem... đây chỉ là trùng hợp thôi sao?”

“...”

Du Hí: Mẹ nó, đúng là bại não mà, tối qua chú hai thấy mẹ ở Hạ gia à? Chú hai chắc chắn là ma rồi, mẹ nó nữa, da gà nổi hết cả lên rồi đây này!

Du Dực tóm lấy Du Hí, đẩy vào một nhà vệ sinh cách đó không xa.

Đôi mắt đào hoa của Du Dực toàn là độc tố chết người, ông nói: “Nếu đã không nói, vậy chúng ta làm gì đó vui vui một chút đi?”

Lát sau, bịch một tiếng, Du Hí quỳ xuống ôm lấy chân Du Dực: “Chú hai, cháu nhớ ra rồi, mẹ bảo cháu về tìm ba, bảo ông ấy công kích Nhạc thị, chỉ có thế thôi, không còn gì nữa đâu. Chú hai, chú phải tin cháu.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1046: Chú Hai Cứ Ở Trên, Cháu Ở Dưới Này Là Được Rồi

Du Dực động động ngón tay: "Chẳng phải nói không bảo cháu làm gì sao?"

Du Hí sợ run lên, thấy ngón tay Du Dực như vậy, anh ta run bắn: "Cháu... vừa rồi, cháu cuống quá nên quên mất. Chú... chú hai, chú, chú cũng biết đấy, cháu cứ gặp chú là cháu... sẽ sợ, cháu mà sợ thì cái gì cháu cũng quên hết. Với cả, với cả... mẹ cháu làm gì cũng không liên quan gì tới cháu hết, cháu cũng không muốn can thiệp vào, cháu chỉ muốn ăn không ngồi rồi xong chờ chết thôi, cháu không muốn nhúng tay vào chuyện gì hết ấy. Chú hai, chú tha cho cháu đi mà."

Du Dực nheo mắt nhìn Du Hí, hỏi: "Ngoài những chuyện này ra, không còn chuyện gì khác nữa?"

Dư Hí lắc đầu lia lịa: "Không có, không có... tuyệt đối không, thật đấy chú hai. Tối qua mẹ cháu tìm cháu cũng chỉ nói vậy thôi. Sức chiến đấu của cháu thế nào chú cũng biết rồi đấy, nếu là chuyện gì phức tạp, cháu thật sự không làm nổi đâu! Bà ấy cũng không dám giao cho cháu làm."

"Mẹ cháu bảo cháu chuyển những lời này tới ba, không nói gì thêm nữa, cháu còn hỏi mẹ sao không gọi điện đi cho xong, bà bảo chuyện này rất quan trọng, gọi điện không an toàn."

Du Hí nghĩ dù sao cũng chẳng thoát được, sớm muộn chẳng phải nói, thôi thì cứ thành thật một chút, nói hết một lần cho xong. Biết đâu nếu anh ta ngoan ngoãn sớm nói cho hết mọi chuyện, chú hai còn nể tình lần mà thả anh ta ra thì sao?

Du Dực không nói gì, tối qua ông đã nghe thấy cuộc điện thoại của Hạ Như Sương, ông biết lý do tại sao bà ta cứ phải tấn công Nhạc thị cho bằng được.

Chỉ là tại sao Hạ Như Sương lại kiêng dè Nhạc phu nhân như vậy?

Nhạc phu nhân căn bản không hề quen Hạ Như Sương, hơn nữa đây có lẽ là lần đầu tiên hai người gặp nhau, rốt cuộc điều gì khiến Hạ Như Sương phải kiêng kỵ Nhạc phu nhân đến nỗi còn hơn cả Yến Thanh Ti?

Du Hí thấy sắc mặt Du Dực thâm trầm đáng sợ, từ đầu tới cuối ông chẳng nói gì, còn tưởng ông không tin nên gào lên: “Chú hai, chú hai... chú... hai...”

“Chú hai, cháu không nói dối đâu, từng lời từng chữ cháu nói đều là thấy đấy, mẹ cháu nói với cháu như vậy mà, cháu không sửa một chữ nào hết.”

Du Dực lạnh nhạt đáp: “Đứng lên trước đi.”

Du Hí vội lắc đầu: “Không không, cứ để cháu quỳ đi.”

Du Dực mặc kệ hắn, hỏi: “Gần đây mẹ cháu có hành vi gì bất thường không?”

Du Hí lắc đầu: “Cháu có thể nói... Cháu cảm thấy mẹ cháu ngày nào cũng đều rất kỳ quặc.”

Du Hí đúng là thật sự cảm thấy như vậy, từ sau khi bà ấy gặp Yến Thanh Ti là bắt đầu trở nên không bình thường, cả ngày cứ điên điên cuồng cuồng, cũng chẳng nhìn rõ thế cục. Giờ Yến Thanh Ti đang được độc chiếm “ân sủng”, bà ấy vẫn tưởng giờ là mấy chục năm trước chắc?

Có điều, nghĩ kỹ cũng thấy là chuyện bình thường, Du phu nhân sống ở Hạ gia bao nhiêu năm nay, chẳng ai tranh giành gì với bà cả, nhưng giờ Yến Thanh Ti trở lại, lệch gió là bình thường.

Thế nhưng Du Hí vẫn mãi không hiểu, người mẹ hơn năm mươi tuổi của anh ta sao lại “tích cực” tranh giành với một cô gái hơn hai mươi đến vậy? Hơn nữa, xem ra còn muốn tranh đến độ ngươi chết ta sống nữa chứ.

Kể cả bà có muốn tài sản bạc triệu của Hạ gia đi chăng nữa cũng đâu nhất thiết phải cương quyết đối đầu tới cùng với Yến Thanh Ti?

Du Dực không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn Du Hí.

Du Hí sợ run lên, lắc lắc đầu: “Mẹ cháu... quả, quả thật là... có địch ý với Yến Thanh Ti. Có điều... chắc bà ấy sẽ không làm ra chuyện gì quá đáng quá đâu...” Hy vọng là không!

“Chú hai... chú hai, cháu... cháu sắp phải lên máy bay rồi.”

Du Dực cúi xuống ấn tay lên vai Du Hí: “Đối với cháu mà nói, chỉ cần để cháu sống tự do tự tại, vậy ở đâu cũng như nhau có đúng không?”

Du Hí gật đầu: “Đúng đúng đúng, đúng là chỉ có chú hai hiểu cháu... còn hiểu cháu hơn cả mẹ cháu nữa...”

--- O ---

Chương 1047: Bác Làm Bác Gái Của Con Được Không?

Du Hí muốn một cuộc sống tự do, hưởng thụ, tuyệt đối đừng bảo anh ta làm chuyện bất cứ chuyện gì quá khó khăn, tuyệt đối đừng ôm kỳ vọng anh ta sẽ trở thành tinh anh...

Khóe môi Du Dực nhếch lên: “Giờ cho cháu một cơ hội, cháu muốn hay không muốn?”

“Muốn, chắc chắn là muốn rồi.” Du Hí gật đầu lia lịa, đây là ngày tháng mà anh ta hằng mong ước, tất nhiên là muốn rồi, anh cũng có phải là đứa ngu đâu.

Du Dực móc ra một tấm vé máy bay đưa cho Du Hí: “Nếu đã vậy, cháu cũng không nhất thiết phải trở về Hải Thành nữa.”

Du Hí ngẩn ra, ú ớ nhận lấy tấm vé máy bay, vừa thấy địa điểm ghi trên đó, mắt như lòi cả ra.

Trước khi Du Hí kịp tỉnh lại thì đã không thấy Du Dực đâu nữa rồi, sau lưng truyền tới âm thanh lạnh lẽo của ông: “Cháu nên biết, nếu cháu về đến Du gia, kể cả chú không tính sổ với cháu, cháu cũng không thể ra khỏi Hải Thành được nữa. Tất cả những chuyện mẹ cháu làm sẽ khiến cháu, hoặc ngay đến cả nhà họ Du cũng phải chôn cùng nhau luôn đấy. Cơ hội này cháu có muốn hay không... đều là ở cháu, lần này chú không ép cháu nữa.”

Du Hí run lên, tin lời Du Dực theo phản xạ, anh ta biết biết ông chú này sẽ không lừa gạt mình làm gì.

Tuy anh ta không biết rốt cuộc mẹ đã làm ra chuyện gì, nhưng từ những biểu hiện thất thường gần đây của bà, từ trong những câu nói của bà, Du Hí cũng nghe ra, có lẽ bà đã làm chuyện gì đó không thể cứu vãn được nữa rồi.

Hơn nữa, bà vẫn muốn đối phó với Yến Thanh Ti, kết quả sẽ như thế nào, chẳng ai biết được.

Tay cầm vé máy bay của Du Hí run lên, rốt cuộc đi... hay không đi đây?

40 phút sau, Du Hí đã ngồi lên máy bay. Nhìn ra ngoài cửa sổ, có thể nhìn

thấy từng đám máy trắng xóa, từng đám từng đám như kẹo bông, chỉ nhìn không thôi sẽ như cảm thấy vị ngọt đang quyện giữa đôi môi vậy.

Bên tai loáng thoáng nghe thấy cuộc đối thoại của hai người ngoại quốc, Du Hí cũng chẳng buồn quan tâm xem họ đang nói về chuyện gì.

Cả người Du Hí đều đang run rẩy, hiện tại thật sự muốn gào lên thật to, tự do chân chính sắp tới rồi, con mẹ nó, mày có là ai đi nữa cũng chẳng liên quan gì tới tao hết.

Chú hai nói nghe cũng buồn cười, cơ hội tốt thế này mà không đi, anh ta bị ngáo chắc?

Mặc kệ Du gia có xảy ra chuyện hay không, chỉ mình anh ta thì có thể làm được gì? Ở lại có khi vẫn còn bị chôn chung cũng nên, không bằng trốn đi, được người nào hay người ấy!

Du Hí giơ tay múa may một hồi, gào thét trong lòng: Ánh nắng, bãi biển, mỹ nhân, ông mày đến rồi đây!

Yến Thanh Ti, biến đi;

Ông chú khốn kiếp, biến đi;

Mẹ cũng lượn luôn đi;

Kể cả Du gia cũng biến nốt!

...

Du Dực biết Du Hí nhất định sẽ đi, cho tên nhãi đó một cơ hội tốt như vậy, chắc hẳn nó còn chạy nhanh hơn cả thỏ!

Du Hí là người có chút ích kỷ, nhưng đôi khi ích kỷ lại chính là ưu điểm lớn nhất của nó, vì càng ích kỷ thì càng dễ thỏa mãn, cũng sẽ càng hiểu bản thân có thể làm gì, không thể làm gì!

Du Dực lấy điện thoại ra gọi cho Nhạc Thính Phong: “Là tôi, gặp nhau đi.”

Nhạc Thính Phong dập máy, anh lấy cớ là đi mua chút đồ cho Thanh Ti, bảo Nhạc phu nhân theo bác với bác gái anh tới Hạ gia trước.

Tới Hạ gia, thấy Hạ An Lan không ở đó, Nhạc phu nhân thở phào.

“Bác gái, đừng căng thẳng, bác con không ở nhà, bác cứ yên tâm.”

Nhạc phu nhân “hừ” một tiếng: “Xì, còn lâu bác mới căng thẳng. Kể cả ông ta có ở đây, bác cũng không sợ.”

Yến Thanh Ti nhìn ra phía sau bà, nói: “Ơ, bác, bác về rồi ạ?”

Nhạc phu nhân sợ đến nỗi nhảy ra phía sau Yến Thanh Ti: “Ai, ai, ai về?”

Yến Thanh Ti cười ầm lên: “Bác Nhạc, chẳng phải bác bảo... không sợ sao?”

Mặt Nhạc phu nhân đỏ bừng lên, bà nhéo lên mặt Yến Thanh Ti: “Con nhóc này, dám dọa bác à?”

Yến Thanh Ti cười một cách thần bí: “Bác gái, thật ra, muốn thu phục được bác con có một cách tốt lắm, bác có muốn thử không?”

“Cách gì?”

“Ví dụ như... trở thành bác gái của con chẳng hạn!”

--- O ---

Chương 1048: Lỡ Không Quyến Rũ Được Thì Làm Thế Nào?

Nhạc phu nhân ngay lúc ấy liền im bặt, trợn trừng mắt nhìn Yến Thanh Ti, vẻ mặt kinh hãi.

Nhạc phu nhân đưa tay sờ lên trán Yến Thanh Ti: “Thanh Ti, con không ấm đầu đấy chứ?”

Yến Thanh Ti lắc đầu: “Tất nhiên là không rồi ạ.”

“Con vẫn chưa tỉnh ngủ à?”

Yến Thanh Ti cười, cô nói: “Bác gái, con nói nghiêm túc đấy!”

Nhạc phu nhân lạnh mặt, nói: “Con nghĩ bác là đồ ngốc chắc?”

Yến Thanh Ti tưởng Nhạc phu nhân giận, vội lắc đầu: “Không đâu, sao bác lại nghĩ thế?”

Nhạc phu nhân véo mặt Yến Thanh Ti, bà nói: “Đứa ngốc của tôi ơi, con còn muốn bác làm bác gái con, con nghĩ cũng hay thật đấy. Tiêu chuẩn của bác cao lắm đấy nhé, bác muốn làm mẹ con, giữa làm mẹ con và làm bác gái con, con nghĩ bác sẽ chọn cái nào?”

Yến Thanh Ti: “...”

Nhạc phu nhân nghiêm túc nói: “So với làm bác gái, bác muốn làm mẹ con hơn nhiều!”

Yến Thanh Ti đỡ trán, Ok, I’m fine!

Nhạc phu nhân vỗ lên người cô: “Chuyện của bác con, con đừng bận tâm làm gì, đây không phải là chuyện một đứa trẻ như con phải quan tâm lo lắng, đây là chuyện mà người lớn bọn bác nên làm. Xì, chẳng phải chỉ là một Hạ An Lan thôi sao, bác không tin bác không thể xử lý được ông ta.”

Yến Thanh Ti không nhịn được cười, cô hỏi: "Vậy bác định xử bác con thế nào?

Nhạc phu nhân hất cằm như liệu trước được mọi việc. "Con kệ đi, bác tự mình có cách."

Thật ra thì bà đang nghĩ: Bác thì có cách gì được chứ, bác con là một tên khó đối phó, ông ta dám nói ông ta không cảm nhận được thành ý từ lời xin lỗi của bác. Thành ý, thành ý... làm sao bác biết được cái thứ thành ý mà ông ta muốn là gì chứ?

Nhạc phu nhân siết chặt tay, bà kéo Yến Thanh Ti: "Đi thôi, xuống lầu, bác phải kéo gần quan hệ với ông bà ngoại con. Nói cho cùng, trong ngôi nhà này, lời nói của hai ông bà cũng có trọng lượng nhất, bác không tin trong cái nhà này Hạ An Lan có thể một tay che cả bầu trời như vậy."

Ra khỏi phòng, Yến Thanh Ti dắt tay Nhạc phu nhân, cô nói: "Bác gái, bác thật sự không suy xét một chút về chuyện này sao?"

"Suy xét chuyện gì?"

"Làm bác gái của con ấy?"

Nhạc phu nhân lại véo lên mặt cô: "Con đấy, sao giống hệt thằng ngốc nhà bác vậy? Bác đã nói rồi, bác muốn làm mẹ chồng của con, bác còn lâu mới chịu buông cái chức mẹ chồng ra mà đi làm bác gái nhé!"

Yến Thanh Ti cười nói: "Ai nói làm mẹ chồng rồi thì không làm bác gái được nữa đâu. Hai cái này chẳng có quan hệ gì với nhau cả mà?"

Nhạc phu nhân hừ mũi: "Sao lại không liên quan, liên quan lớn là đằng khác. Có phải con với thằng ngốc kia hy vọng quá nhiều vào bác rồi không? Bác từng tuổi này rồi, đâu phải là cô gái đôi mươi xinh đẹp nữa, đầu óc lại chẳng thông minh, bác lấy gì để quyến rũ ông bác hồ ly kia của con? Con tưởng bác là lũ trẻ các con chắc?"

"Bác gái, bác rất xuất sắc, bác rất tốt, ngay đến bà ngoại con còn rất có niềm tin vào bác cơ mà." Yến Thanh Ti cảm thấy Nhạc phu nhân rất tốt, thật sự tốt vô cùng, nếu bà ra tay với bác cô thật, bác cô chắc không chạy nổi đâu.

Nhạc phu nhân bĩu môi: "Nhưng bác không có niềm tin vào mình. Không đúng, mấu chốt ở chỗ là bác không muốn, con đừng có lung tung nữa. Nguyện vọng lớn nhất bây giờ của bác chính là có thể định được ngày kết hôn của con với Thính Phong thôi."

Nhạc phu nhân âm thầm nghĩ, còn lâu bác mới muốn mất mặt, bác từng này tuổi rồi, đến thể diện còn rơi mất thì làm sao mà nhặt lại được nữa?

Hồi trẻ, bà còn chẳng đi tán tỉnh ai bao giờ, giờ già rồi lại bảo đi quyến rũ đàn ông, lại còn là... còn là tổng thống đại nhân nữa chứ, lỡ mà không quyến rũ được thì làm thế nào?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1049: So Với Cưa Đổ Ông Ta, Bác Càng Muốn Đập Ông Ta Hơn

Chuyện này giống như việc không quyến rũ được hoàng thượng thì sẽ bị chém đầu vậy.

Không được, bà cần thể diện! Bà không thể làm vậy được.

Yến Thanh Ti kéo tay Nhạc phu nhân làm nũng: "Bác gái, bác gái... Bác thử đi mà. Bác xem, bác trai con xuất sắc ưu tú như vậy, quan trọng nhất là đẹp traiiiiii. Bác thật sự không rung động chút nào sao?"

"Có chứ, tất nhiên là có rồi, chỉ là bác hễ nhìn thấy ông ta thì lại càng muốn ra tay hơn thôi!"

"Ra tay... vậy càng tốt, không phải nói gì hết, cứ cưa đổ trước đã..."

"Ha ha, so với việc cưa đổ ông ta, bác muốn ra tay đập ông ta thì có..."

"A... bác gái, bác cứ nghĩ kỹ lại đi mà!"

Hai người xuống lầu, giọng càng ngày càng xa, Du phu nhân nghe được cuộc đối thoại của hai người, bà ta nắm chặt tay lại, mặt mày hung ác, dữ tợn.

Không ngờ Yến Thanh Ti lại muốn để Tô Ngưng Mi lấy Hạ An Lan, sao bà ta có thể...

Sau khi Tô Ngưng Mi kết hôn, ngay từ việc chồng bà ta không muốn thì bà ta đã là một người đàn bà thất bại rồi, bà ta có tư cách gì mà đòi gả cho anh Lan, bà ta dựa vào cái gì?

Không ngờ Hạ lão thái lại còn làm mối tác hợp, tất cả mọi người đều mù cả rồi sao?

Du phu nhân tức đến nỗi cả người run lên. Bà ta cố gắng bao nhiêu năm trời, tất cả những gì bà ta từng làm khi còn trẻ đều chỉ mong ông có thể nhìn bà ta lấy một cái, có thể đứng cạnh ông. Nhưng dù cho bà ta có làm gì đi chăng nữa, Hạ An Lan cũng chẳng nhìn bà ta lấy một lần.

Sau này, dù bà ta đã chết tâm nhưng trong lòng thì vẫn yêu ông vô cùng. Bà ta nghĩ, chỉ cần ông không kết hôn, chỉ cần ông không thuộc về bất cứ ai, bà ta có thể lẳng lặng nhìn ông từ phía xa, chỉ cần thỉnh thoảng có thể gặp mặt một lần, gọi ông một tiếng anh Lan là đủ rồi.

Nhưng tại sao, đến giờ, Tô Ngưng Mi lại xuất hiện? Bà có chỗ nào không bì được với bà ta, tại sao Hạ lão thái lại thà chấp nhận một người như bà ta mà không phải bà?

Trong đầu Du phu nhân nghĩ tới rất nhiều năm về trước, sau khi bà ta biết tin Hạ gia chọn hôn sự cho mình, bà ta đã quỳ xuống trước mặt Hạ lão thái, xin bà tác hợp cho tình cảm của mình. Khi ấy, bà ta quỳ trên nền đất lạnh giá, khóc lóc nói: "Cô, con thật sự rất thích anh Lan, con yêu anh ấy đã rất nhiều năm rồi. Con không muốn gả cho ai khác, con muốn anh Lan... Anh ấy, anh ấy cũng thích con mà. Cô nuôi con từ nhỏ tới lớn, con là người thế nào là cô cũng biết. Nếu con lấy anh ấy, con vẫn sẽ chăm sóc cô và chú, cuộc sống hàng ngày của chúng ta sẽ chẳng có gì khác với trước kia, như vậy không được sao? Con xin cô đấy."

Khi ấy, Hạ lão thái không có biểu hiện gì, cũng không thấy bà tức giận, ánh mắt bà nhàn nhạt. Bà nhìn Hạ Như Sương như thể nhìn không khí, bà khẽ nói: "Con trai cô, cô hiểu, nó không để ý đến con đâu. Cô cũng sẽ không cho phép con trở thành con dâu nhà họ Hạ."

Chỉ một câu nói thôi cũng khiến tất cả hy vọng và niềm tự tôn của một cô gái như Hạ Như Sương đều rơi xuống đáy vực.

Bà ta đã cố lấy dũng khí, hy vọng có thể thuyết phục được Hạ lão thái, chỉ cần lão thái thái ra mặt, bảo Hạ An Lan lấy bà ta, bà ta nghĩ chuyện này nhất định có thể được. Nhưng lại không ngờ được, ngay đến một câu nói miễn cưỡng lấy lệ, bà ấy cũng chẳng nói.

Ý của bà ấy rất rõ ràng, Hạ An Lan không để mắt đến bà ta, mà chính Hạ lão thái cũng thấy bà ta chướng mắt.

Khi ấy Hạ Như Sương còn trẻ, bà ta khóc lóc hỏi: "Tại sao? Vì thân phận của con sao? Vì con là đứa trẻ được nhận nuôi từ cô nhi viện à? Con cũng đâu có muốn... con cũng muốn có một xuất thân cao quý cơ mà..."

Hạ lão thái lạnh lùng nói: "Con người không phân địa vị, nhưng nhân phẩm thì phải có!"

Sau đó, không có sau đó nữa, Hạ gia nhanh chóng chọn Du gia ở Hải Thành, gả bà ta đi thật xa.

Chuyện này, ngoài bà ta và Hạ lão thái ra, không có bất cứ ai biết cả. Bao năm qua đi, bà ta tưởng rằng mình đã quên, nhưng thực tế, bà ta chưa bao giờ quên cả.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1050: Anh Thật Sự Muốn Đưa Em Đi Trốn

Vì đó là lần bà ta thấy nhục nhã nhất trong đời!

Hạ lão thái xem thường bà ta mà lại vừa ý một người bị chồng vứt bỏ như Tô Ngưng Mi, bà già đó hồ đồ, mắt mờ hết rồi!

Du phu nhân nhắm mắt, bà ta vịn tay vào tường, cố ép bản thân bình tĩnh lại.

Một lần nữa nghĩ lại chuyện nhiều năm về trước, trong lòng Du phu nhân vẫn cảm thấy nhục nhã vô cùng.

Nỗi nhục mà Hạ lão thái mang đến cho bà ta, bà ta nhất định phải trả lại!

Chắc giờ Du Hí đã về tới Hải Thành rồi. Đợi tới khi Du gia công kích Nhạc thị, bà ta không tin Nhạc Thính Phong vẫn có thể ở lại đây.

...

Mãi tới khi trời gần tối, Nhạc Thính Phong mới tới Hạ gia. Nhạc phu nhân và Yến Thanh Ti hỏi anh đi đâu, anh chỉ nói có chuyện gấp phải xử lý, nhưng cũng không nói là chuyện gì.

Ăn cơm tối tại nhà họ Hạ, người của Tô gia, thêm cả Nhạc phu nhân thành ra rất nhiều người, điều này khiến Hạ lão thái vui ngoài sức tưởng tượng, có điều Hạ An Lan lại không về.

Hôm nay Nhạc phu nhân với Hạ lão thái và Hạ lão gia đã quyết định xong phần sính lễ, chuyện sau khi kết hôn cũng đã quyết định xong đâu vào đấy. Tóm lại, chắc chắn sẽ tổ chức hôn lễ, giờ chỉ còn mỗi việc quyết định ngày, chuyện này phải chờ Hạ An Lan đồng ý mới được.

Ăn tối xong, Yến Thanh Ti giở trò để giữ Nhạc phu nhân lại, nhưng bà sống chết cũng không chịu, bảo bà ở lại chả khác nào bảo bà bỏ mạng lại vậy.

Yến Thanh Ti không còn cách nào khác đành phải để Nhạc phu nhân về trước. Dù sao, ngày mai bà vẫn sẽ phải tới đây nữa, chuyện kết hôn không phải ngày một ngày hai là quyết định được, bà sẽ không thể đi đâu hết.

Nhưng điều khiến Yến Thanh Ti ngạc nhiên hơn là khi cô đồng ý để Nhạc

phu nhân đi, Nhạc Thính Phong lại không đồng ý.

“Mẹ, mẹ ở lại đi, tối qua mẹ chẳng bảo buổi tối ngủ một mình chán lắm còn gì? Hôm nay đừng đi nữa, vừa hay có thể bồi đắp tình cảm với Thanh Ti.”

Nhạc phu nhân hoảng sợ: “Con... con có phải là con trai mẹ không đấy?”

Nhạc Thính Phong cười nói: “Mẹ, mẹ yên tâm, con trai mẹ sẽ không hại mẹ đâu, mẹ tin con đi!”

Nhạc phu nhân chỉ vào Nhạc Thính Phong: “Mày... mày... mày...”

Nhạc Thính Phong kéo Yến Thanh Ti ra ngoài: “Thanh Ti, em tiễn anh đi.”

Yến Thanh Ti ngạc nhiên, anh muốn làm gì? Nhạc Thính Phong đẩy cô ra, ngoảnh lại nói: “Mẹ, sáng mai con sẽ tới thăm mẹ. Yên tâm, yên tâm đi nhé...”

“Mày... chúng mày...”

Hạ lão thái mặt mày hớn hở, nói: “Mi Mi, tới đây, chúng ta cùng xem tivi đi.”

Ra tới ngoài, Yến Thanh Ti hỏi thẳng: “Nói đi, có chuyện gì?”

Nhạc Thính Phong có chút kinh ngạc: “Sao em biết?”

“Tất nhiên là em biết rồi, mau nói cho em đi!”

“Chậc, bà xã của anh đúng là thông minh sắc xảo... Để khen thưởng, anh quyết định sẽ hôn em một cái.” Nhạc Thính Phong cúi xuống ôm cô, áp xuống môi cô một nụ hôn nóng bỏng.

Yến Thanh Ti đẩy anh ra: “Đừng... Người gác cửa đang nhìn kìa, anh mau nói xem rốt cuộc là có chuyện gì?”

Nhạc Thính Phong biết đây không phải chỗ, anh cũng không dám hôn quá lâu, chỉ ôm Yến Thanh Ti mãi không chịu buông, tiện tay nhét vào trước áo cô một thứ gì đó. Anh vờ hôn lên tai cô, nói khẽ: “Đây là thuốc Du Dực đưa cho anh, em bỏ vào nước, cho Hạ Như Sương uống, xem xem có thể lấy được gì từ lời của bà ta không. Hôm nay anh bảo mẹ ở lại, hy vọng bà có thể giúp được em.”

Yến Thanh Ti kinh ngạc, cô lập tức gật đầu: “Được, em biết rồi.”

“Cẩn thận, đừng để bà ta phát hiện.”

Yến Thanh Ti ôm Nhạc Thính Phong: “Ừm, biết rồi!”

Nhạc Thính Phong vuốt ve mái tóc dài của cô, khẽ thở dài: “Thanh Ti, anh muốn đưa em đi trốn quá!”

--- O ---

Chương 1051: Hạ Tiên Sinh, Tôi Có Thể Đánh Ông Không?

Yến Thanh Ti bật cười: "Không được đâu..."

Nhạc Thính Phong hôn trán cô: "Anh nói rồi, anh sẽ không thể để đứa con tương lai của mình không có chỗ ở."

"Về đi thôi, trên đường nhớ cẩn thận."

"Ừ, anh biết rồi. Vào đi, ngày mai anh lại đến!"

Nhạc Thính Phong đưa cô vào rồi mới lên xe rời đi.

...

Nhạc phu nhân cảm thấy tối nay ăn hơi nhiều, hơi đầy bụng nên quyết định đi tản bộ trong vườn hoa một hồi. Bà thấy Yến Thanh Ti đang xem phim nên không gọi cô đi cùng, nhưng vừa mới đi được một vòng thì đụng phải Hạ An Lan, ông vừa mới từ ngoài về.

Nhạc phu nhân... má nó, mau chạy thôi.

Nhưng mới cử động, bà lại thấy không đúng, đây là nhà ông ta, bà có thể chạy đi đâu được chứ?

Thế là Nhạc phu nhân vừa bước chân ra lại thu về, đằng hắng lại cổ họng rồi nói: "Hạ tiên sinh, đã về rồi đấy à?"

Vào lúc này mà vẫn còn thấy Nhạc phu nhân trong nhà, Hạ An Lan có chút kinh ngạc: "Đợi tôi?"

Khóe môi Nhạc phu nhân khẽ méo, đợi ông? Ông nghĩ ông là cha tôi chắc?

Nhưng ngoài mặt, bà cười hà hà rồi nói: "Đúng vậy, đúng vậy, đúng là đang đợi ông, đợi để xin lỗi ông. Trước đây tôi có trót dại. nhiều lần đắc tội ông, tôi thành thật xin lỗi, mong ông độ lượng bỏ qua cho tôi!"

Hạ An Lan lướt qua bà rồi bỏ lại một câu: "Còn không bằng hôm qua đâu!"

Nhạc phu nhân trợn trắng mắt: “Ông, ông...”

Bà nói vọng lại từ phía sau lưng Hạ An Lan: “Hạ tiên sinh... nghiêm túc hỏi ông một vấn đề.”

Hạ An Lan dừng bước, nhìn bà: “Nói đi!”

Nhạc phu nhân cực kỳ nghiêm túc: “Tôi có thể đánh ông không?”

Hạ An Lan khẽ cười, mặt trăng hôm nay vẫn rất tròn và sáng, ánh sáng phủ khắp mặt đất khiến toàn khu vườn sáng bừng lên. Dưới ánh trăng, nụ cười nhẹ của Hạ An Lan khiến Nhạc phu nhân tí nữa thì bị chìm hãm vào trong đó.

Hạ An Lan: “Bà nói thử xem?”

Nhạc phu nhân thấy Một Mét Chín - Ngự Trì tiến lên một bước, mấy người mặc đồ đen sì đứng phía sau cậu ta thì đang nhìn chằm chằm vào bà.

Nhạc phu nhân run lên, dũng khí vừa mới nổi lên nháy mắt đã bị xẹp như quả bóng bay bị xì hơi, bà liên tục lùi bước:

“Ôi... chỉ đùa thôi mà. Ông cũng mệt rồi, không làm phiền ông nữa, tạm biệt!”

Nhạc phu nhân nói xong liền bỏ chạy, trong chớp mắt đã không thấy bóng dáng đâu.

Hạ An Lan: “Tôi rất đáng sợ sao?”

Ngự Trì: “Không có ạ!”

“Thế thì do các anh đáng sợ.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1052: Ông Cũng Chẳng Phải Là Chồng Tôi, Đẹp Hay Không Liên Quan Gì Đến Ông?

Hạ lão thái cười đáp: “Lúc con vừa mới sinh ra, An Lan muốn ôm con về nhà. Bác nói với nó, đây là em gái của nhà họ Tô, không phải của nhà mình. Nó bèn hỏi làm sao để thành của nhà mình, cha nó liền bảo cưới về là thành của nhà mình, thế là sau đó mỗi lần An Lan gặp Mi Mi đều nói phải cưới về!”

Đúng là đào hố tự chôn mình mà, mặt Nhạc phu nhân càng ngày càng đỏ, muốn ngất đi thì làm thế nào đây?

Hạ An Lan thì lại khá là thờ ơ, hoàn toàn không có phản ứng gì: “Thế à? Không nhớ rõ.”

Hạ lão thái nói: “Làm sao lại không nhớ nữa, không phải con nói nhớ đã ôm Mi Mi sao?”

Hạ An Lan nhìn về phía Nhạc phu nhân: “Quên rồi, chắc là lúc đó nhỏ quá, không có thẩm mỹ.”

Nhạc phu nhân nghe thấy thế liền nổi giận, hồi trẻ bà cực kỳ tự tin về khuôn mặt của mình đấy, được không?

Bà thở hồng hộc nói: “Ông... cũng chẳng phải là chồng tôi, đẹp hay không liên quan gì đến ông?”

Nhạc phu nhân nghiến răng, người này sao mà lại có thể mặt dày, vô liêm sỉ đến thế?

Hạ lão thái thầm cảm khái, nếu năm đó không xảy ra chuyện như vậy, An Lan đã chắc chắn lấy Mi Mi rồi, hai đứa rất xứng đôi!

Hạ lão thái mệt nên về phòng nghỉ, phòng khách chỉ còn Yến Thanh Ti, Nhạc phu nhân và Hạ An Lan.

Yến Thanh Ti đang nghĩ làm sao để cho thuốc vào nước uống của Du phu nhân, cô nhìn Nhạc phu nhân rồi lại nhìn Hạ An Lan, bỗng trong lòng nảy ra một ý nghĩ. Cô gọi Hạ An Lan đang muốn rời đi lại: “Bác, đợi đã... bác Nhạc nấu canh táo đỏ ngân nhĩ, bác uống một bát rồi lại tiếp tục làm việc ạ!”

Nhạc phu nhân trừng mắt: “Lúc nào...”

Yến Thanh Ti bịt mồm rồi kéo bà vào phòng bếp, gọi A Tương đến dặn dò: “A Tương, tí nữa lên gác gọi Du phu nhân xuống uống canh ngân nhĩ, cô cứ nói như vậy...”

“Vâng.”

Nhạc phu nhân nét mặt bối rối: “Thanh Ti, cháu muốn làm gì, bác nấu canh lúc nào vậy?”

Yến Thanh Ti: “Bây giờ ạ!”

Nấu canh xong, A Tương đi lên gác gọi người. Du phu nhân biết Hạ An Lan ở dưới cùng với Yến Thanh Ti và Nhạc phu nhân liền lập tức đi xuống, vừa mới xuống cầu thang thì nghe thấy tiếng cười khẽ của Hạ An Lan.

“Bác, tay nghề bác gái tốt lắm đúng không ạ?”

“Miễn cưỡng cũng tạm coi là được...”

“Ngàn vạn lần đừng tự làm khó chính mình, ông như vậy khiến lòng tôi rất bất an.”

Nghe thấy họ nói thế, mọi phẫn nộ và ghen tị trong lòng Du phu nhân bùng lên, dày vò trái tim của bà ta, ba người bọn họ y như người trong một nhà vậy, Yến Thanh Ti đúng là đang ra sức tác hợp cho họ!

Du phu nhân siết chặt tay, tiến lại gần.

“Du phu nhân đấy à, ngồi xuống uống bát canh.”

Du phu nhân ngồi xuống: “Cảm ơn.”

Du phu nhân uống canh mà không cảm nhận được vị gì ngon lành, hiện tại bà ta chỉ muốn hắt thẳng bát canh trong tay vào mặt Nhạc phu nhân, từng này tuổi mà còn muốn câu tam đáp tứ, đúng là già mà không nên nết!

Yến Thanh Ti vẫn cứ âm thầm quan sát Du phu nhân, thấy mắt bà ta bắt đầu tối lại và cái bát trong tay rơi xuống mặt bàn, cô nhanh chóng vươn tay ra đỡ lấy tay của Du phu nhân: “Bác gái, giúp con!”

Nhạc phu nhân lập tức duỗi tay đỡ lấy cánh tay còn lại của Du phu nhân, bà nói: “Cái con quỷ này, bác biết ngay là cháu lại chuẩn bị làm chuyện tốt rồi mà.”

Yến Thanh Ti cười hì hì: “Chỉ có bác hiểu cháu!”

Cô quay đầu nói với Hạ An Lan: “Bác, cứ từ từ uống, dù sao cũng chớ lãng phí tấm lòng của bác gái, chúng cháu đi trước.”

Hạ An Lan lắc đầu cười khẽ, cái con bé này...

Đóng cửa, đặt Du phu nhân xuống, Yến Thanh Ti móc điện thoại ra mở chức năng ghi âm rồi lập tức hỏi: “Chuyện của Tiểu Ái có phải do bà làm không?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1053: Ông Mà Đẩy Tôi Ra, Tôi Sẽ Hôn Ông Đó

Hai mắt Du phu nhân nhắm chặt, bà ta nỉ non nói: "Tiểu Ái... Tiểu Ái chết rồi... Tôi... là... duy nhất..."

Nhạc phu nhân không hiểu cái gì hết: "Thế nghĩa là sao?"

Yến Thanh Ti lắc đầu, lại tiếp hỏi: "Cái chết của Tiểu Ái có phải là do bà gây ra không?"

Du phu nhân tiếp tục nói một cách ngắt quãng: "Tôi muốn... mọi người phải kính ngưỡng tôi, tôi muốn... có được tất cả..."

Yến Thanh Ti nhíu mày: "Trước đây Yến Thanh Ti bị mưu sát, có phải là do bà thuê người làm không?"

"Con nhỏ chết tiệt đó sao lại quay về, sao lại chặn đường của tôi... tại sao?"

Yến Thanh Ti: "Tiểu Ái chết rồi, bà sẽ là đứa con gái duy nhất của nhà họ Hạ, đúng không?"

"Là duy nhất, duy nhất..."

Yến Thanh Ti: "Bà muốn có được tất cả tài sản danh vọng nhà họ Hạ, bao gồm... cả Hạ An Lan nữa, đúng không?"

"Anh Lan, em thích anh rất lâu rồi... Tại sao anh không yêu em? Chỉ cần anh nhìn em một cái, em nguyện vì anh mà chết, cô ta thì có gì tốt... có gì hơn em?"

Du phu nhân vừa nói vừa khóc lại pha lẫn phẫn nộ, uất ức và đau lòng.

Nhạc phu nhân nói nhỏ: "Bà ta nói "cô ta" là chỉ ai vậy?"

Yến Thanh Ti lắc đầu, lẽ nào đó là người trước đây mà bác Lan thích? Không thể nào, bà ngoại nói là không có mà.

Yến Thanh Ti nheo nheo mắt cúi đầu nói vào tai Du phu nhân: "Xem kìa, Tiểu Ái quay về tìm bà rồi!"

Du phu nhân đột nhiên vùng vẫy, hét ầm lên: “Đừng, đừng... Mấy năm nay tôi thay cô chăm sóc bố mẹ, những gì cô cần làm tôi đều thay cô làm, cô đừng đến tìm tôi...”

Sắc mặt Yến Thanh Ti càng lúc càng lạnh và đáng sợ.

Cô để Du phu nhân nằm xuống giường, rồi kéo Nhạc phu nhân ra khỏi cửa.

Yến Thanh Ti đem toàn bộ đoạn ghi âm gửi cho Du Dực.

Nhạc phu nhân thấy sắc mặt Yến Thanh Ti khó coi đến đáng sợ, lo lắng nói: “Thanh Ti...”

“Cháu không sao, chúng ta đi nghỉ thôi.”

Về phòng, hai người nằm xuống, Yến Thanh Ti nhắm mắt mà không ngủ nổi, lời của Du phu nhân không trực tiếp để lộ cái gì, nhưng câu cuối cùng của bà ta lại đủ để Yến Thanh Ti xác nhận chuyện năm đó Du phu nhân nhất định có tham dự. Lúc đó bà ta còn chưa đến mười tuổi, kể cả bà ta có là thiên tài đi chăng nữa thì cũng không thể giết người một cách hoàn mĩ như vậy được, nhất định còn có người đứng đằng sau!

Yến Thanh Ti âm thầm thề: “Mẹ, mẹ chờ, con nhất định lấy mạng người đàn bà này để tế mẹ!”

...

Trời vừa sáng, Nhạc phu nhân không ngủ được liền dậy, đi dạo trong vườn hoa một vòng thì vừa hay gặp Du phu nhân.

Bà còn chưa nói gì, Du phu nhân đã hỏi:

“Bà nói xem, mệnh của con người có đúng là được định sẵn, không thể thay đổi?”

“Có ý gì?”

“Không có gì, trời đã vào thu, liễu đều rụng, hoa cũng tàn rồi, thật đáng tiếc.”

Nhạc phu nhân nheo mày, bà ta có bệnh sao: “Có gì đáng tiếc, đông qua xuân đến, hoa lại hồng, liễu lại xanh.”

Du phu nhân ngẩng đầu: “Đúng là xuân đến thì hoa lại hồng, liễu lại xanh, nhưng nếu như con người mà như thực vật thì đã tốt. Chỉ tiếc có vài người rõ ràng đã là lá liễu cánh hoa rơi xuống đất lại cứ khăng khăng không thấy mình đã già, không biết lượng sức, mơ tưởng những cái không thuộc về mình. Bà nói xem, loại người này có phải rất ti tiện không?”

Nhạc phu nhân lập tức bật cười, con mụ này cho bà là kẻ ngốc à? Mỉa mai bà là tàn hoa bại liễu cơ đấy, làm như bà nghe không hiểu chắc?

Bà không nói chỉ cười một tiếng ha hả sau đó cao giọng hô: “Hạ An Lan...”

Du phu nhân chỉ thấy Nhạc phu nhân chạy tới kéo tay Hạ An Lan, thân mật nói: “Anh An Lan, tốt xấu gì thì em cũng đến được hai ngày rồi, lúc nào anh mới dẫn em đi xung quanh thăm một vòng?”

Hạ An Lan sững người, không cử động, nghe thấy Nhạc phu nhân nhỏ giọng uy hiếp: “Ông mà dám đẩy tôi ra, tôi sẽ hôn ông đấy.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1054: Tôi Hôn Bà Cũng Thế Thôi!

Nhạc phu nhân thấy mình đúng là bị Du phu nhân chọc cho điên rồi, mới sáng sớm ngày ra đã chỉ cây dâu mắng cây hòe, dám nói bà hoa tàn ít bướm, tàn hoa bại liễu.

Bà ta cho rằng bà không biết bà ta thích Hạ An Lan sao, không phải là châm biếm bà ngần này tuổi mà còn muốn dụ dỗ Hạ An Lan sao?

Nhạc phu nhân vốn không có ý nghĩ như thế, nhưng bây giờ, bà thay đổi chủ ý rồi!

Bà không thích sao, được thôi, tôi sẽ vai kề vai, làm trò ám muội với người đàn ông bà thích đấy, làm cho bà tức hộc máu mồm luôn!

Hạ An Lan vừa đi xuống, muốn ra ngoài chạy bộ buổi sáng liền bị Nhạc phu nhân túm lại. Ông sững người một lát, nhưng nghe thấy lời "uy hiếp" của Nhạc phu nhân, ông càng sững người hơn.

Hạn An Lan thấy hình như có thể là do mình mới ngủ dậy nghe không rõ liền hỏi lại: "Bà nói gì?"

Nhạc phu nhân liếc mắt với Du phu nhân ở phía sau, bà ta đang tiến lại đây, lần này không thể để thua, Nhạc phu nhân cắt răng nói: "Tôi... tôi, tôi nói, ông không được đẩy tôi ra, nếu không, tôi... hôn ông đấy!"

Nhưng, Nhạc phu nhân lại không ngờ được, Hạ An Nhiên sẽ nói: "Được..."

Nhạc phu nhân chết sững.

Được? Có ý gì?

Là đồng ý không đẩy, hay là đẩy rồi đợi bà hôn?

Nhạc phu nhân đột nhiên cảm thấy chỉ số thông minh của mình đúng là đáng vứt đi, có một chữ thôi mà bà cũng không lý giải được?

Mắt thấy Du phu nhân tiến tới, Hạ An Lan đột nhiên tách tay Nhạc phu nhân rồi đẩy bà ra...

Nhạc phu nhân chấn kinh, ôi mẹ nó, mẹ nó..., bà bị đẩy ra... bị đẩy ra rồi...

Cái tên Hạ An Lan này đúng là đồ không ra gì, ông ta muốn bà hôn thật sao?

Đầu óc của Nhạc phu nhân chưa load xong thì cánh tay đột nhiên bị nắm chặt, cơ thể bị một lực mạnh mẽ kéo về trước, trán đụng vào ngực người đứng trước mặt. Bóng người trùm lên trên đầu bà, chỉ thấy khuôn mặt đẹp đầy sức cuốn hút của Hạ An Lan tiến đến càng gần, trong lòng Nhạc phu nhân thấy luống cuống, theo bản năng liền nhắm mắt lại.

Vài giây sau, không có bất kỳ động tĩnh gì, bà dần dần mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của Du phu nhân qua vai của Hạ An Lan

Cơ thể bà ta run rẩy như lá liễu bị thổi trong gió, mặt đầy kinh ngạc, hoảng hốt, không tin nổi vào mắt mình, nỗi bi thương không cách nào che giấu nổi.

Bên tai Nhạc phu nhân bỗng vang lên giọng khàn khàn trầm trầm: "Từ trước đến giờ tôi không có thói quen bị uy hiếp, dù xảy ra bất kỳ việc gì thì quyền chủ động cũng phải trong tay tôi. Chỉ cần đạt được mục đích, việc tôi hôn bà... cũng thế!"

Miệng của Nhạc phu nhân ngày càng mở to ra, ôi mẹ... ơi!!!

Lẽ nào, ông ta thật sự muốn hôn bà?

Mắt thấy Du phu nhân mặt đầy đau thương tuyệt vọng, loạng choạng chạy mất, giây phút đó, bà thề rằng bà đã nghe thấy âm thanh của trái tim vỡ, âm thanh đó... thật tuyệt vời!

Như thế này còn hiệu quả hơn việc bà chủ động hôn Hạ An Lan vạn lần.

Còn gì có thể khiến bà ta đau khổ hơn khi nhìn thấy người đàn ông mà mình yêu sâu sắc nhiều năm hôn một người phụ nữ khác?

Nhất là người đó lại là người phụ nữ mà bà ta coi thường, mỉa mai hoa tàn ít bướm!

Thật là... ngược quá đi...

Nhưng... cũng thật là sung sướng...

Nhạc phu nhân rất muốn cười lớn, dám nói bà già, dám mỉa mai bà là tàn hoa bại liễu, hừ... mở mắt to ra xem, tôi đang ôm ôm ấp ấp, hôn hôn hít hít người bà yêu đấy! Ngược bà tới chết luôn!

Nhạc phu nhân cảm thấy vô cùng sảng khoái, nét mặt nhất thời dịu lại, vừa hay bị Hạ An Lan nhìn thấy, ông ta cười nhạt: “Bà tưởng tôi muốn hôn bà thật sao?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1055: Anh Ấy Không Trẻ Đẹp, Nhưng Mọi Người Đều Yêu

Vừa rồi, Hạ An Lan nghiêng mặt, cúi đầu sát vào Nhạc phu nhân, tư thế của hai người từ góc độ Du phu nhân mà nhìn thì đúng là Hạ An Lan đang chủ động hôn Nhạc phu nhân.

Hạ An Lan đương nhiên không phải là người có thể tùy tiện nói hôn là hôn, ông biết mục đích của Nhạc phu nhân là gì nhưng ông cũng không phản đối, đã như vậy thì phối hợp một chút cũng không sao.

Chỉ cần nhìn thấy vẻ mặt Nhạc phu nhân, ông không khỏi cảm thấy có chút thú vị.

Nhạc phu nhân cười gượng hai tiếng: “Ha ha... tôi đẹp thế này, ngộ nhỡ ông không nhịn được thì sao?”

Hạ An Lan nhìn bà: “Tự tin là tốt.”

Nhạc phu nhân không nói gì, mím môi đợi nửa câu còn lại.

Quả nhiên, nghe thấy Hạ An Lan nói: “... Nhưng thái quá thì không tốt!”

Nhạc phu nhân nghiến răng, rất muốn nhặt một cục đá dưới đất lên đập chết ông ta!

Hạ An Lan thấy nét mặt Nhạc phu nhân thay đổi phong phú đến nỗi khiến người khác kinh ngạc, lạnh nhạt nói: “Tay!”

Nhạc phu nhân: “Hả?”

“Buông ra!”

Bây giờ Nhạc phu nhân mới phát hiện ra tay mình vẫn đang nắm chặt lấy cánh tay của Hạ An Lan, vội vội vàng vàng buông ra, cực kỳ ngượng ngùng: “Buông thì buông, làm như tôi lợi dụng ông ấy.”

Hạ An Lan thuận tay chỉnh lại ống tay áo bị nhàu do Nhạc phu nhân nắm: “Lẽ nào không phải sao?”

“Có ý gì?”

“Bà có gì để tôi lợi dụng?” Hạ An Lan buông một câu rồi bước đi.

Nhạc phu nhân há hốc mồm mãi mới ngậm lại, ý của cái tên chết tiệt này nghĩa là ông ta đẹp trai, ông ta dễ coi, ông ta có cái đáng để bà lợi dụng? Ha ha... Nếu nhân dân cả nước biết Tổng thống vĩ đại như thần thánh của bọn họ là một kẻ tự luyến thì không biết họ có thất vọng không nhỉ?

Nhạc phu nhân gọi với theo: “Ê, ông có phải là đã quá tự tin với sắc đẹp của mình không?”

Người gì thế, ngần này tuổi rồi mà vẫn còn tự luyến?

Thật sự cho là mình trẻ đẹp, người gặp người yêu cơ đấy!

Nhưng mà... Hạ An Lan tuy không trẻ đẹp nhưng gần như đúng là được người gặp người yêu!

...

Nhạc phu nhân không còn tâm trạng nào đi dạo nữa, giận dỗi quay về phòng, vừa đẩy cửa thì nhìn thấy Yến Thanh Ti nằm trên giường, quay người lại cười nói: “Cháu thấy hết rồi...”

Nhạc phu nhân đỏ mặt: “Nhìn thấy gì?”

Yến Thanh Ti nghển mặt lên nói: “Mới sáng ra nhìn thấy cảnh ôm nhau, hôn nhau thật chướng mắt!

Nhạc phu nhân nhanh chóng giải thích: “Đó không phải là thật, chỉ là bày ra tư thế để cho Hạ Như Sương xem thôi. Cháu không biết người đàn bà đó đáng ghét cỡ nào đâu, lại còn châm biếm bác, nói bác là hoa tàn bại liễu, già mà không nên nết, chỉ biết đi cám dỗ đàn ông.”

Nhạc phu nhân “hừ” một tiếng: “Ta đi cám dỗ thì sao, cũng chả cám dỗ người đàn ông của bà ta!”

Yến Thanh Ti cười nói: “Bác gái cháu oai muốn chết, phải tiếp tục phấn đấu, làm bà ta tức chết thì thôi.”

Nhạc phu nhân gãi gãi mũi, tiếp tục thì thôi đi, quá tổn hại mặt mũi.

Một lúc sau, hai người xuống gác, Nhạc phu nhân thấy Hạ An Lan đang ngồi trước bàn ăn thì bĩu môi, còn Hạ Như Sương thì không thấy đâu hết.

Trong lòng Nhạc phu nhân đắc ý cực kỳ, hừ, ngược chết bà ta, giờ này chắc chắn là đang nằm trên giường gào thét khóc lóc, đáng đời!"

Ăn được một nửa, Hạ lão thái gọi một tiếng: "An Lan..."

"Dạ."

"Xưa nay con đều là một đứa con tốt, làm gì đều không khiến mẹ phải lo nghĩ."

Hạ An Lan bỏ đũa xuống, ông biết mẹ mình muốn nói chuyện nghiêm túc: "Mẹ nói đi."

Hạ lão thái nghiêm chỉnh nói: "Con hôn Mi Mi rồi, thế là phải chịu trách nhiệm!"

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1056: Mấu Chốt Là Chúng Tôi Còn Chưa Hôn!

Phụt...

Nhạc phu nhân vừa mới uống một ngụm cháo liền phun ra toàn bộ, nhìn Hạ lão thái với ánh mắt khiếp sợ!

Đừng đùa chứ, lại thêm một người nữa chứng kiến sao? Bà dậy sớm như thế, rõ ràng là lúc xuống lầu không nhìn thất một ai, sao bây giờ mọi người ai ai cũng đều nhìn thấy?

Lẽ nào, ông trời không cho bà làm người xấu? Khó lắm mới quyết tâm làm chuyện xấu liền bị rất nhiều người nhìn thấy?

Nhạc phu nhân cảm thấy đây đúng là thất bại của đời người.

Không đúng, không đúng, Nhạc phu nhân lắc đầu, bà nắm nhầm trọng điểm rồi, bây giờ... Hạ lão thái đang muốn Hạ An Lan chịu trách nhiệm với bà!

Nhạc phu nhân vừa định mở mồm cự tuyệt thì nghe thấy Hạ An Lan nói: "Mẹ coi là thật sao?"

Nhạc phu nhân nhìn qua thấy Hạ An Lan vô cùng bình tĩnh, hoàn toàn không có gì khác thường, bình tĩnh như không phải đang nói đến chuyện của bản thân.

Nhạc phu nhân thầm xem thường, hừ, Tổng thống thì giỏi lắm sao?

Hạ lão thái nghiêm túc nói: "Đương nhiên là thật rồi, chính mắt mẹ nhìn thấy con... làm cái việc đó, lẽ nào mẹ lại coi như chưa có gì xảy ra sao?"

Hạ An Lan liếc qua Nhạc phu nhân, lúc này trên khuôn mặt bà đã không còn vẻ khiếp sợ như lúc nãy, ông nói tiếp: "Con nói không có là không có."

Hạ lão thái "hừ" một tiếng: "Tuy mẹgià rồi nhưng mắt cũng chưa bị hoa đâu. Mẹ thấy anh kéo tay Mi Mi, kéo nó vào trong ngực anh rồi hôn người ta, bố anh cũng nhìn thấy đấy."

Hạ lão gia vốn muốn đứng ngoài cuộc giờ lại bị lôi vào, ông e hèm mấy cái

rồi nói: “Cái này... đúng là nhìn thấy như thế thật.”

Hạ lão thái kéo tay Nhạc phu nhân nói: “Mi Mi, không cần đau lòng, ta nhìn thấy hết rồi, con cứ yên tâm, việc này nếu đã phát sinh trong nhà họ Hạ lại để cho ta thấy, dì nhất định sẽ không để An Lan ức hiếp con đâu.”

Nhạc phu nhân vội vàng nói: “Dì Uyển, con không có...”

Hạ lão thái tỏ thái độ như biết hết mọi chuyện rồi, cướp lời nói: “Con không cần nói gì cả, việc này cứ để dì.”

Nhạc phu nhân vội vàng giải thích: “Con không...”

Hạ lão thái lại nói: “Mi Mi, không phải sợ, mọi việc cứ để dì lo cho. Đây chính là nhà con, con ở nhà thế nào thì ở đây cũng vậy. Với quan hệ của dì với mẹ con, làm sao lại để cho con chịu ấm ức được.”

Nhạc phu nhân hoảng hết lên, dù thế thế nào cũng phải để bà nói một câu chứ? Bà muốn nói bà không đau lòng, không cần ông ta chịu trách nhiệm.

Mấu chốt là hai người còn chưa hôn. Còn-chưa-hôn!

Nhạc phu nhân cảm thấy rất oang uổng, hôn rồi thì không có gì để nói, nhưng đến môi còn chưa chạm nhau thì trách nhiệm cái quần què gì chứ?

Hạ An Lan là cái loại đàn ông tự luyến, lại còn hẹp hòi, chắc chắn tới 80% là ông ta sẽ cho là bà đang ăn vạ, lợi dụng “cái hôn” ban sáng để bò lên ông ta! Không chừng, giờ ông ta đang nghĩ chuyện này là do bà đang mách lẻo cũng nên?

Yến Thanh Ti nhìn Nhạc phu nhân nóng ruột đến mức trán toát đầy mồ hôi, đỏ hết cả mặt, không nhịn được mà cười trộm. Bác gái đúng là còn oan hơn cả Đậu Nga, nhưng sao tâm trạng cô lại tốt đến vậy nhỉ?

Yến Thanh Ti liếc trộm Hạ An Lan một cái, ông vẫn bình tĩnh như cũ, hoàn toàn tương phản với Nhạc phu nhân.

Trong lòng cô thần than: Ôi! Bác ơi, thế này thì không ổn đâu!

Nhạc phu nhân sốt ruột đến giậm chân, đợi Hạ lão thái cà kê một lúc lâu, bà mới nói: “Dì Uyển, con biết dì tốt, không muốn con chịu ấm ức, nhưng dì để con nói câu này...”

Hạ lão thái thái: “Con nói đi.”

Nhạc phu nhân nhìn Hạ An Lan một cái, cái tên khốn này không chịu giải thích gì, cứ bắt bà phải đứng ra nói rõ mọi chuyện, đúng là quá đáng.

Nhạc phu nhân hít một hơi sâu rồi nói: “Dì Uyển, thứ nhất, con không chịu ấm ức, con cũng không đau lòng, không khó chịu...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1057: Nếu Bà Đồng Ý Thì Tôi Thế Nào Cũng Được

"Thứ hai, sự tình không phải như những dì nhìn thấy, kỳ thực lúc đó chúng con..."

Thấy Nhạc phu nhân muốn đem sự thực nói ra, Yến Thanh Ti đột nhiên kéo Nhạc phu nhân lại, ghé sát tai bà nói nhỏ: "Bác gái, bà ta xuống rồi. Nếu bác nói là còn chưa hôn, thế không phải là công dã tràng sao? Mà bà ta sau này sẽ ngày càng làm ra những chuyện tệ hơn, lẽ nào bác có thể nhẫn nhịn?"

Nhạc phu nhân sững người, bà ta xuống rồi sao?

Bà liếc mắt về phía sau thì đúng là thấy Hạ Như Sương.

Yến Thanh Ti lại nói: "Bác nghĩ mà xem, bây giờ thuận theo lời của bà, để cho bà ta nghe thấy, cho rằng bác và bác Lan muốn kết hôn, bác nghĩ bà ta sẽ thế nào?"

Nhạc phu nhân động động não rồi nói khẽ: "Treo cổ, nhảy lầu, uống thuốc ngủ?"

Yến Thanh Ti gật đầu: "Thương tâm tuyệt vọng, đau khổ không muốn sống! Cái cảnh đó, bác không muốn xem sao?"

Nhạc phu nhân bỗng thấy những lời của Yến Thanh Ti rất là chí lý.

Mục đích của bà chính là để đả kích Hạ Như Sương, để cho bà ta đau buồn khó chịu, nếu để bà ta biết cảnh trong vườn chỉ là do hai người diễn trò thì không biết bà ta sẽ đắc ý đến thế nào đâu? Không chừng còn lấy chuyện này ra để chế giễu bà.

Chỉ nghĩ đến việc Hạ Như Sương nói bà là hoa tàn liễu bại, lửa giận trong lòng Nhạc phu nhân khó mà tiêu đi được.

Nhưng...

Đây không phải việc nhỏ, chỉ vì sung sướng nhất thời mà lôi cả bản thân vào thì không ổn lắm đâu?

Yến Thanh Ti biết Nhạc phu nhân đang lo lắng gì, cô lại nói: "Bác gái, bác sợ cái gì chứ? Đợi bà ta tức chết rồi bác lét lút giải thích với bà ngoại là được. Dù sao thì cũng có phải kết hôn ngay lập tức đâu, nói miệng thôi mà, không coi là thật đâu bác."

Nhạc phu nhân gật đầu, nói cũng đúng!

May là Thanh Ti sáng suốt, nếu không thì đã bỏ qua cơ hội tốt để tấn công Hạ Như Sương thêm lần nữa.

Huống hồ, cứ cho là bà có đồng ý thì Hạ An Lan còn lâu mới chịu, bà không tin là ông ta có thể đồng ý lấy bà.

Nhạc phu nhân đè nén lại những lời muốn nói ra, nói: "Khụ, khụ... cái đó... dì Uyển à, là như thế này... Hôm nay, chúng con đúng là có... cái đó, nếu dì đã nhìn thấy rồi, con cũng không phủ nhận nữa."

Lần này đến phiên Hạ An Lan kinh ngạc, nhưng sau khi nhìn thấy Hạ Như Sương ở phía sau thì ngay lập tức hiểu ra, trong lòng ông cảm thấy có chút buồn cười.

Mới vừa rồi thì sống chết không chịu đồng ý có quan hệ gì với ông, giờ thấy Hạ Như Sương liền sửa miệng, đúng thật là...

Nhạc phu nhân sờ sờ mũi, có chút chột dạ, Yến Thanh Ti nhéo nhéo tay bà.

Nhạc phu nhân nuốt nước bọt một cái rồi tiếp tục nói: "... Nhưng chúng con từng này tuổi rồi, cũng không để tâm những cái đó lắm. Bây giờ là thời nào rồi còn trách nhiệm gì chứ? Không khéo lại làm tổn thương tới mối quan hệ giữa hai nhà chúng ta, dì nói có đúng không?"

Hạ lão thái nhíu mày: "Thế coi sao được. Dì không cần biết bên ngoài thế nào, cũng không cần biết bây giờ là thời đại gì, ở tại nhà họ Hạ thì phải có quy củ, làm sai thì phải chịu trách nhiệm."

Nhạc phu nhân khẽ rùng mình, Hạ lão thái một khi phát uy là khiến bà thấy sợ.

"Cái này... Chúng con... chúng con không thích hợp lắm... Với lại, con đến là để bàn chuyện kết hôn giữa Thanh Ti và Thính Phong chứ có phải cho con đâu?"

Hạ lão thái cười lớn nói: “Có cái gì thì giải quyết một lần đi, song hỉ lâm môn, đã vui lại càng vui hơn.”

Nhạc phu nhân lườm Hạ An Lan, ông không biểu lộ bất cứ thái độ gì, ánh mắt như cười như không.

Trong lòng Nhạc phu nhân không ngừng nói: nhanh từ chối đi, nhanh từ chối đi.

Nhưng khi con người ta càng mong cái gì thì càng khó mà đạt được, Hạ An Lan vừa mở miệng liền nói: “Nếu bà đồng ý thì tôi sao cũng được.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1058: Tiện Nhân Ngất Ta Càng Sướng

Mắt của Nhạc phu nhân như sắp rơi ra tới nơi: “Ông...”

Ông ta ấy thế mà đồng ý? Chẳng phù hợp gì với cái tính cách hẹp hòi, vô lý của ông gì cả!

Hạ lão thái cười ha hả: “Thế này thì không còn gì tốt hơn rồi. Ăn xong cơm, dì sẽ gọi điện cho mẹ con để báo tin vui.”

“Đừng...” Nhạc phu nhân nghiến răng, không cần đâu, việc này là giả đó! Con không muốn kết hôn với con trai dì đâu!

Nhạc phu nhân đưa mắt ra hiệu với Hạ An Lan, ông nói gì đi chứ?

Sắc mặt Hạ lão thái tràn đầy thích thú, càng nhìn càng thấy mãn nguyện. Bà hiểu con trai mình quá mà, nếu nó không để ý thì còn lâu nó mới tính toán chi li đi vậy. Cứ nhìn Hạ Như Sương thì biết, mấy chục năm trôi qua mà nó còn chẳng thèm cười với con bé đó một cái.

Yến Thanh Ti nhếch môi, đưa mắt liếc nhìn Du phu nhân ở phía sau, “bịch” một tiếng, Du phu nhân ngã lăn ra đất.

Yến Thanh Ti cố làm ra vẻ kinh ngạc: “Ô, Du phu nhân, sao lại ngất rồi?”

Nét tươi cười trên mặt Hạ lão thái nhạt đi, chỉ dặn một câu: “Bị kích thích quá ấy mà, tìm bác sĩ đến xem sao.”

Yến Thanh Ti chút nữa thì cười ra tiếng, bà ngoại đúng là... Kích thích quá độ? Còn không phải sao?

Cô tiến lại gần Nhạc phu nhân nói: “Bác gái, bác thấy chưa?”

Nhạc phu nhân thở dài một hơi: “Bác thấy rồi, nếu việc này mà không giải thích cho rõ, có thể người nằm đấy sẽ là bác...”

Nhưng nhìn thấy Hạ Như Sương ngất đi, bà vẫn thấy thật sung sướng!

Hạ An Lan ăn xong cơm liền đi làm, đối với cái trách nhiệm mà Hạ lão thái đã nói, thái độ của ông là: Con thế nào cũng được, cứ tùy ý!

Vào tai Hạ lão thái thì được hiểu là đồng ý!

Bà kéo tay Nhạc phu nhân, vô cùng cảm khái nói: “Mi Mi, từ trước đến giờ dì chưa từng thấy Hạ An Lan để ý người phụ nữ nào, con là người đầu tiên đấy.”

Nhạc phu nhân làm mặt buồn khổ, cảm thấy đắng hết cả lòng mề. Con mắt nào của dì nhìn thấy ông ta để ý đến con vậy? Rõ ràng là ghét đến mức không thể ghét thêm được ấy chứ.

Bác sĩ đến rất nhanh, sau khi xem cho Du phu nhân thì nói y như những gì Hạ lão thái vừa nói, bị kích thích cộng với việc huyết áp tăng cao dẫn đến ngất xỉu.

Yến Thanh Ti cười lạnh, mới thế này mà đã không thể chịu được? Hừ, về sau... những chuyện kích thích như nay còn nhiều lắm.

Nhạc phu nhân không ngăn nổi Hạ lão thái, bà vui mừng gọi điện cho Tô lão phu nhân nói về chuyện hai người. Nhà họ Tô bên đó tự nhiên vừa ngạc nhiên vừa vui, nhưng chuyện này liên quan tới con gái của họ, họ nhất định tôn trọng sự lựa chọn của con mình, chỉ cần Nhạc phu nhân đồng ý là họ chả có ý kiến gì.

Đợi đến khi Hạ lão phu nhân gác máy, Nhạc phu nhân nói: “Dì Uyển, cái này thì... hai đứa chúng con đúng là không hợp nhau đâu ạ.”

Hạ lão thái: “Sao lại không hợp, hai đứa đã hôn nhau rồi mà?”

“Cái đó là chuyện ngoài ý muốn...”

Hạ lão thái nói: “Con không ghét An Lan, An Lan cũng thế, cứ ở với nhau dần dần sẽ có cảm tình thôi. Hai đứa đều không còn trẻ, sau này... có thể bầu bạn với nhau thì không còn gì tốt bằng.”

“Nhưng hai đứa chúng con mà ăn ở với nhau thì không ổn...”

Hạ lão thái thở dài nói: “Sao mà lại không ổn? Ta thấy rất tốt, hồi trước, khi con còn bé, ta muốn đợi con lớn để lấy An Lan. Sau này phát sinh một số việc, ta cứ nghĩ hai đứa không thể đến với nhau, không ngờ qua mất chục năm, ông trời vẫn để cho hai đứa tới với nhau, đây chính là duyên phận...”

Du phu nhân đứng ở trên cầu thangnghe rõ mấy lời này, bà ta vừa tỉnh lại,

đầu óc đang quay cuồng kinh khủng, những lời này chẳng khác gì một chiếc kim bằng thép xuyên thẳng vào lỗ tai bà ta, đau đớn đến tận óc!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1059: Bà Cố Ý Bắt Chuyện Với Tôi Đấy À?

Lồng ngực căng cứng, đau buốt, hai tai ù đi, cả cơ thể càng lúc càng loạng choạng, khuôn mặt tái mét của Du phu nhân đỏ lên một cách bất thường, hai mắt đỏ ngầu, lóe ra sự hung ác, nanh nọc.

Con mụ già chết tiệt này, ấy thế mà bà ta... để cho anh Lan lấy cái loại đàn bà như Tô Ngưng Mi.

Khi đó, bà đã quỳ cầu xin bà ta, hy vọng bà ta đồng ý nhưng bà ta không đồng ý, lại còn đem gả bà đi xa, rốt cuộc bà có gì không bằng Tô Ngưng Mi chứ?

Tô Ngưng Mi, Ngưng Mi... tao sẽ không bỏ qua cho mày đâu!

Du phu nhân vin vào tường từ từ đi lên gác, trong mồm vẫn cứ lẩm bẩm: "Tôi nhất định sẽ không để cho hai người đạt được ý đồ đâu. Thứ tôi không có được, các người, ai cũng đừng mong có được..."

...

Du phu nhân đóng cửa phòng lại, run rẩy nhấn một dãy số, sau khi cuộc điện được tiếp nhận, bà hét lên: "Sao đến giờ mà vẫn không có chút động tĩnh gì hết vậy?"

"Chúng tôi đã làm rồi, nhưng Nhạc thị không phải một doanh nghiệp nhỏ, muốn trong thời gian ngắn mà làm lung lay Nhạc thị là không thể, gì thì gì cũng phải cho chúng tôi thời gian chứ."

Du phu nhân điên tiết nói: "Tôi không có thời gian, bây giờ ông đi tìm cánh báo chí, nói với bọn họ là chủ nhân của Nhạc thị - Nhạc Thính Phong, liệu có phải là do mẹ anh ta tư thông với người khác mà sinh ra không? Năm đó Tô Ngưng Mi cấu kết với người tình hãm hại cha anh ta bị đuổi ra nước ngoài, rồi giờ lại đưa ông ta vào ngục để mẹ con anh ta chiếm đoạt cả tập đoàn Nhạc thị."

"Cái này... cái này, những tin đồn vô căn cứ như này sẽ bị bác bỏ nhanh lắm."

"Thế thì vung tiền vào, bao nhiêu cũng được, làm cho cho to vào. Tôi muốn

Tô Ngưng Mi thân bại danh liệt, chỉ cần vung tiền là bọn truyền thông sẽ nghe anh.”

“Được rồi, tôi sẽ thử...”

Gác điện thoại, Du phu nhân gọi điện cho Du Hí, lúc này chắc Du Hí đã phải về đến nhà rồi chứ, nhưng sao mãi không có tin tức gì thế này?

Trạng thái điện thoại của Du Hí vẫn cứ là tắt máy. Từ đó đến giờ vẫn còn tắt máy?

Du phu nhân cảm thấy không ổn, lập tức gọi điện thoại về nhà họ Du.

Một phút sau, Du phu nhân gác máy, cả người run lên. Du Hí... Du Hí, nó vẫn chưa về nhà, liệu nó đi đâu được?

Du phu nhân đi đi lại lại trong phòng.

Du Hí sống chết ở đâu hiện giờ bà không có thời gian quản, bà phải nhanh chóng tăng tiến độ, không thể sợ bóng sợ gió, nếu không... tất cả nỗ lực những năm qua của bà sẽ đổ xuống sông xuống bể cả.

Hạ lão thái đã bàn với Tô Ngưng Mi, tối ngày kia sẽ tổ chức một bữa tiệc nhỏ trong gia đình cho Nhạc Thính Phong và Yến Thanh Ti đính hôn, chỉ mời những bạn bè có quan hệ tốt đến.

Đến lúc đó, Hạ lão thái sẽ đem tất cả của hồi môn, còn có một phần tài sản nhà họ Hạ cho Yến Thanh Ti.

Còn con tiện nhân Tô Ngưng Mi nữa, nếu bà còn không động thủ thì nó sẽ có được anh Lan.

Đây đều là những thứ mà ngay cả khi ngủ bà cũng không ngừng mơ về nó, không thể để cho hai con tiện nhân đó cướp đi được.

...

Buổi tối, trong vườn hoa, Nhạc phu nhân chặn Hạ An Lan ngay tại cửa.

“Ông Hạ, ông không định lấy tôi thật đúng không? Nếu đã vậy, ông mau đi nói rõ với mẹ ông đi. Ông không nói, bị ép sống với nhau thật thì còn gì là cuộc sống nữa?”

Hạ An Lan nhìn Nhạc phu nhân, biểu tình trên mặt còn có chút nghiêm túc: "Bà cố ý bắt chuyện với tôi đấy à?"

Nhạc phu nhân trượt chân tí thì ngã.

Bà cười ầm lên: "Tôi, tôi cố ý bắt chuyện ông? Mắt ông bị lé hả, ông đừng có đề cao mình đến thế được không? Từ đầu đến cuối toàn do ông bày ra, nếu ông đồng ý chuyện của Thính Phong với Thanh Ti ngay từ đầu thì tôi đã chẳng năm lần bảy lượt tìm ông nói chuyện?"

Hạ An Lan cười nhạt: "Không phải vậy sao?"

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1060: Chính Vì Thích Tôi Nên Mới Thích Ức Hiếp Tôi

"Ha ha... cứ như thật ấy nhỉ, tôi đúng là làm khó ông thật đấy. Tôi xấu như thế này, nếu mà kết hôn với ông thật thì đúng là vớ được của hời rồi. Mẹ tôi từ nhỏ đã dạy, con gái không được mềm lòng với những của hời, nếu không sẽ rất dễ bị ăn thiệt. Ông có muốn thì tôi cũng không ngu gì mà chui đầu vào rọ đâu."

Thấy Nhạc phu nhân quay đi, Hạ An Lại lại nhẹ nhàng buông một câu: "Từ trước tới giờ tôi đều không phải người để ý tới vẻ bề ngoài."

Nhạc phu nhân dừng bước, quay đầu nhìn ông ta: "Ông, ông... ông... tôi thấy ông muốn lấy tôi về thì có, còn làm ra vẻ mình chịu thiệt to lắm ấy."

Hạ An Lan bước qua bà, nhẹ nhàng buông thêm bốn chữ: "Chịu thiệt là phúc."

Nhạc phu nhân trừng mắt nhìn theo bóng lưng Hạ An Lan, nghiến răng nói: "Ông... thất đức quá đấy!"

Rõ ràng là không thích bà nhưng... bà muốn làm gì thì ông ta đều không cho bà được như nguyện, người này chắc phải viết một hàng chữ in hoa thật đậm trên mặt - Thiếu Đạo Đức...!

Nhạc phu nhân vỗ ngực cho xuôi rồi lên gác về phòng, kết quả là vừa hay đụng phải Du phu nhân.

Bà giả vờ không nhìn thấy nhưng cứ có người muốn tìm đường chết.

"Từng này tuổi rồi còn quấn quýt lấy người ta không buông, tôi thật xấu hổ thay cho con bà."

Nhạc phu nhân vốn đã có một ngọn lửa giận âm ỉ cháy trong lòng, câu này của Du phu nhân đúng là chẳng khác gì đổ thêm dầu vào lửa.

"Chậc, chậc, sao chua loét thế nhỉ? Bà uống hết dấm, ăn hết chanh trong nhà bếp đấy à? Con mắt nào của bà thấy tôi quấn quýt với ông ta? Rõ ràng là anh Lan của bà cứ muốn dính chặt tới tôi đấy chứ! Với lại, người ta đã nói là ông ta nhất kiến chung tình, không để ý tới vẻ bề ngoài của tôi, vì thích tôi nên

mới thích ức hiếp tôi. Có giỏi thì bà bảo ông ta ức hiếp bà đi?"

Du phu nhân tức giận nói: "Cái đồ không biết xấu hổ."

Nhạc phu nhân trợn mắt xem thường: "Xí... cả một bó tuổi rồi, lại là người đã có chồng, ấy thế mà còn đi thích anh trai mình. Người như bà mới thật là không biết xấu hổ, tôi thì đã là gì. Thật thương cho ông chồng của bà quá đi, mây xanh trùm đầu, thế mà còn không biết. Haizz, chuyện bà thích Hạ An Lan mà truyền đến nhà họ Du thì bà sẽ bị quét ra khỏi cửa."

Du phu nhân nghiến răng: "Tô Ngưng Mi, bà thì tốt đẹp hơn tôi được bao nhiêu? Tôi có thích cũng không giống bà, trơ mặt ra mà đi dụ dỗ đàn ông."

Nhạc phu nhân bĩu môi, quyết định tung đòn hiểm: "Tôi đương nhiên tốt hơn bà rồi, có bản lĩnh thì bà mất chồng giống tôi xem?"

Bà là một quả phụ "mất chồng" thì mới đi quyến rũ đàn ông, đó là điều hiển nhiên.

Thấy Du phu nhân bị câu nói này làm cho tức chết, Nhạc phu nhân ngẩng cao đầu ưỡn ngực lên gác.

Nhưng đắc ý chưa được hai giây, vừa đi đến mấy bậc thang cuối cùng, nhìn thấy phía trên có một người, không biết đã đừng ở đấy bao lâu rồi.

Nhạc phu nhân...

Không đợi Hạ An Lan nói, Nhạc phu nhân đã nhanh chóng chạy qua ông.

Hạ An Lan nhếch môi: "Nhất kiến... chung tình..."

Nhạc phu nhân vào cửa liền bưng mặt, mặt mũi... thể diện của bà mất sạch rồi.

Vừa rồi bà nói cái gì nhỉ, bà nói Hạ An Lan đối với bà nhất kiến chung tình, thích bà nên mới ăn hiếp bà... Nhạc phu nhân chỉ muốn chết đi cho rồi.

Bà nói: "Đưa cho bác một con dao."

Yến Thanh Ti: "Bác muốn giết ai, nói với cháu, việc này nên để thanh niên làm."

Nhạc phu nhân: “Bác muốn tự sát!”

...

Ngày hôm sau, Nhạc phu nhân vẫn còn chưa tìm lại được thể diện thì phát sinh một chuyện.

Mới sáng sớm, không khí trong nhà họ Hạ đã có phần nào kìm nén.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1061: Cường Địch Phía Trước, Chú Ý Cảnh Giới

Tối hôm qua, trên mạng đột nhiên xuất hiện một tin tức kinh thiên động địa, thu hút toàn bộ sự quan tâm của dân cư mạng, công kích Tổng tài tập đoàn Y thị là con riêng, mẹ anh ta ác độc đến mức đưa ông chồng của mình vào ngục, hòng chiếm đoạt tập đoàn Y thị!

Tuy không trực tiếp chỉ rõ, nhưng lại nói thẳng là tài phiệt có tiền nhất Lạc Thành, cộng thêm thông tin “chồng vào tù” nữa, đáp ứng đủ những điều kiện này thì chỉ có Nhạc gia thôi.

Nhạc phu nhân mặt đần ra: “Đây là nói mẹ đấy à?”

Nhạc Thính Phong: “Còn không phải à? Con là con riêng của mẹ cơ đấy?”

Nhạc phu nhân cầm điện thoại xem mấy dòng tin đó, thở dài: “Woa...”

Bà không tức giận chút nào hết, ưỡn ngực ngẩng cao đầu lên: “Mẹ... thật không dám tin đây là nói mẹ đấy, lợi hại như thế... chậc... Được người khác ca ngợi như vậy thật có chút ngại quá đi!”

Nhạc phu nhân bùi ngùi, nếu bà mà lợi hại như tin tức nói, làm sao mà phải chờ tới 30 năm chứ, nhất định sẽ chỉnh Nhạc Bằng Trình chết ngay từ lúc ông ta bước ra khỏi Nhạc gia rồi.

Hạ An Lan không kìm được nhìn Nhạc phu nhân nhiều một chút, bà ấy vẫn có thể... cười được sao?

Ông khẽ lắc đầu, IQ là đồ tốt, nhưng đáng tiếc là bà không có.

Yến Thanh Ti biết là ai làm, nhưng Du Dực bảo cô, giờ vẫn chưa nên để lộ ra, những chứng cứ này không hoàn toàn có tính áp đảo, bảo cô phải đợi thêm, ông ấy sẽ giải quyết nhanh thôi.

Hạ lão thái lòng nóng như lửa đốt, nhưng thấy Nhạc phu nhân hoàn toàn không để ý thì trong lòng nhẹ nhõm. Đứa trẻ này tâm thái thật tốt, không tồi, không tồi!

Bà nhíu mày nói: “An Lan, sao trên mạng lại có thể tùy tiện tung tin đồn

nhảm như thế? Cũng nên chỉnh đốn lại rồi.”

Hạ An Lan gật đầu: “Đã cho người đi xử lý rồi ạ!”

Du phu nhân đứng một bên xem mà kinh ngạc đến nỗi không thốt lên lời, việc này một khi đã lộ ra thì tất cả mọi người đều phải mắng chửi Nhạc phu nhân chứ? Danh tiếng của bà ta đã hỏng rồi nhưng bà ta lại không thèm để ý đến. Hạ lão thái cũng thế, hoàn toàn không để tâm, rốt cuộc bọn họ đang nghĩ cái gì vậy?

Một người phụ nữ có “tiếng xấu đồn xa” như thế có tư cách gả vào Hạ gia sao?

Yến Thanh Ti lạnh lùng quan sát Du phu nhân. Cô cảm thấy Du phu nhân đã không thể ngồi yên chờ chết nữa rồi, số lần bà ta ra tay ngày càng nhiều, sơ hở cũng ngày càng nhiều.

...

Người của Tô gia ai nấy đều có công việc của riêng mình nên cũng không thể ở lại Dung Thành quá lâu. Thế nên, sau khi bàn bạc xong, trước tiên đem chuyện hôn sự của hai đứa chốt lại, Hạ An Lan không muốn Yến Thanh Ti bị ủy khuất, tuy không thể tổ chức rầm rộ nhưng cũng không thể im hơi lặng tiếng, vì thế ông dùng một tối tổ chức lễ đính hôn quy mô nhỏ cho hai người tại Hạ gia. Còn về phần hôn lễ thì phải để xem thành ý của Nhạc phu nhân khi nào mới đả động tới Hạ An Lan?

Số người được mời đến tương đối ít, nhưng những người có thể đặt chân vào Hạ gia thì cùng toàn là người có địa vị và danh tiếng trong cả nước, đối với họ được mời đến cũng là một loại vinh hạnh.

Trước khi buổi lễ chính thức bắt đầu, Yến Thanh Ti vào nhà vệ sinh, lúc đi ra đụng phải một người đàn ông trung niên đến tham dự.

Ông ta chặn Yến Thanh Ti lại: “Ơ, sao tôi cảm thấy trước đây đã từng gặp Yến tiểu thư rồi nhỉ?”

“Nhận nhầm rồi.”

Người đó lắc đầu: “Không, không đâu, tuyệt đối không có đâu, Yến tiểu thư xinh đẹp thế này sao tôi có thể nhận nhầm chứ? À, ta nhớ ra rồi khu... đèn... đỏ... nước M...”

Giọng nói Yến Thanh Ti trở nên lạnh lẽo: “Muốn chết?”

Ánh mắt ông ta hiện lên vẻ hèn mọn đầy phấn khích, nhìn Yến Thanh Ti bằng một ánh mắt dâm tà: “Thật không ngờ cháu ngoại Hạ gia lại từng làm phò ở khu đèn đỏ nước M. Nếu nói ra ngoài, nhất định sẽ làm tất cả mọi người mắt tròn mắt dẹt ra mất.”

--- O ---

Chương 1062: Bảo Đảm Cho Ông Sướng Muốn Chết Luôn

Ánh mắt Yến Thanh Ti tràn đầy sát khí, lạnh lẽo âm u, cô lặng im nhìn gã đàn ông đó.

Người đó cho rằngYến Thanh Ti sợ rồi nên lại càng to gan: "Vừa khéo, chỗ tôi lại... có vài bức ảnh, tin chắc rằng... đây chính là Yến tiểu thư?"

Ông ta móc điện thoại, mở ra vài bức ảnh, trong ảnh là một khu phố xa hoa trụy lạc, hàng ngàn cô tiếp viên ăn mặc nóng bỏng đứng xếp hàng chờ khách lựa chọn.

Có một người con gái đi giày cao gót, mặc váy đỏ, trang điểm đậm, đầu mang tóc giả đang muốn đi qua đường, khuôn mặt nghiêng đó chính là Yến Thanh Ti.

Trên mặt Yến Thanh Ti vẫn không có biểu cảm gì, nắm chặt lấy cái xắc trong tay, càng ngày càng chặt.

Người đó nhìn Yến Thanh Ti trên dưới đánh giá một lượt rồi bật cười một cách khoa trương, ánh mắt lộ vẻ tham lam: "Chậc, đúng là... duyên phận. Hạ gia, không tồi, gia tộc đứng đầu toàn quốc, nhưng sao lại có một tiểu thư phóng khoáng như Yến tiểu thư vậy chứ? Thật đúng là không ngờ."

"Cô nói xem, những người bên ngoài kia toàn là nhân vật tầm cỡ, nếu như họ biết được việc tốt của Yến tiểu thư đã làm, không biết sẽ nhìn Hạ gia... ngài Tổng thống như thế nào? Cũng không biết ngài Tổng thống có biết việc này không nữa? Ai dà, lão phu nhân từng này tuổi rồi, nếu như biết cô cháu ngoại của bà từng làm qua... công việc bẩn thỉu này, không biết... có tức tới mức cưỡi hạc đi luôn không nhỉ?"

Giọng của Yến Thanh Ti lạnh giá, không chút nhiệt độ: "Nói mau, muốn gì?"

Người đó cười hehe: "Yến tiểu thư, khuôn mặt này thật dễ nhìn, thật xinh đẹp, khiến người khác nhìn thấy là khó quên, tôi... đã nhung nhớ từ lâu rồi."

Yến Thanh Ti: "Tiếp tục nói."

Ông ta chà xát tay, mặt đầy thèm thuồng: “Yến tiểu thư quả nhiên là người từng trải, quá biết quy tắc rồi. Nếu đã không muốn để tôi nói ra hãy thì nghĩ phục vụ tôi như thế nào đi, khiến tôi vui vẻ, sung sướng thì tôi sẽ... không nói ra. Nếu không, ngày mai những tấm ảnh nàysẽ được đăng lên trang đầu các báo trên toàn quốc đấy.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Được, đi theo tôi, tôi sẽ đảm bảo ông sẽ sung sướng tới muốn chết luôn!”

Cô quay người bước đi, tên kia lập tức đi theo.

Đi vào nhà vệ sinh, Yến Thanh Ti đóng sầm cửa lại: “Cởi ra đi!”

Người kia ngẩn ra một chút, không ngờ Yến Thanh Ti lại trực tiếp như vậy. Nhưng ông ta cũng không nghi ngờ gì, vì ảnh hưởng của việc này quá lớn, Yến Thanh Ti tuyệt đối sẽ không thể để cho mọi người đều biết đến tiếng xấu của cô.

Ông ta haha cười lớn: “Yến tiểu thư quả nhiên sảng khoái, tôi đúng thật là... không đợi nổi nữa rồi. Nghĩ tới người bên ngoài đều đang đợi tổ chức nghi thức đính hôn cho cháu gái ngài Tổng thống và Tổng tài của Nhạc thị, ta lại ở đây hưởng thụ nữ nhân vật chính của bữa tiệc, cái diễm phúc này... nghĩ đã thấy sướng...”

Cái gã đó mau chóng tháo bỏ cà vạt, sơ mi vứt xuống đất, nhìn Yến Thanh Ti mà nước miếng đều muốn chảy xuống rồi.

Đợi ông ta cởi xong phần phía trên ra, Yến Thanh Ti lạnh mặt lại nói: “Tiếp tục đi, không cởi quần thì làm sao làm việc được?”

Nhân lúc ông ta cúi đầu, Yến Thanh Ti nhanh chóng cầm bình hoa để trên bệ rửa tay, dùng sức đập thẳng vào đầu ông ta. Bình sứ vỡ tan rơi xuống mặt đất, nhân lúc ông ta chưa phản ứng lại, Yến Thanh Ti đã nhanh chóng nhặt lấy chiếc cà vạt trên mặt đất, dùng lực thít lấy cổ ông ta.

Người kia chỉ cảm thấy đầu óc ong ong, trước mắt đen sì, chất lỏng ấm nóng từ trên trán bắt đầu chảy xuống...

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1063: Diễm Phúc Của Tôi, Ông Không Có Mệnh Mà Hưởng Thụ Đâu

Cổ người đàn ông bị siết chặt, hô hấp ngày càng khó khăn, sắc mặt đỏ lựng!

Yến Thanh Ti ra tay không hề nhẹ, bất kể là phát đập lúc nãy hay là đang ghìm cổ gã, cô đều dùng toàn sức.

Phụ nữ trời sinh thể lực đã yếu đuối hơn đàn ông, cô muốn xử lý tên này thì bắt buộc phải nhân lúc gã chưa có phản ứng lại, nhanh chóng khiến gã mất đi sức đề kháng.

Bàn tay nắm cà vạt có chút đau, biểu cảm trên mặt Yến Thanh Ti ngày càng dữ tợn tàn nhẫn, cô nói với hắn: "Diễm phúc của tôi không phải ai cũng tiêu thụ được. Ông muốn thử... cũng phải trả giá mới được!"

Cái giá cô muốn là cái mạng của ông ta!

Tay người đàn ông kia khua khua loạn lên, cố gắng thoát khỏi sự kìm chế của Yến Thanh Ti, ông ta khó khăn nói: "Cô... cô... không sợ... việc này... công bố... ra... ngoài ư?"

Yến Thanh Ti nhếch mép, nanh nọc y như một con rắn độc: "Sợ chứ, vì thế ông nhất định phải chết, như thế thì sẽ chẳng có chuyện gì nữa."

"Cô... cô..."

Gã đàn ông đã sắp lâm vào tình trạng hôn mê, không có sức phản kháng nữa, cuối cùng không chịu nổi mà ngất đi.

Cổ ông ta vừa nghẹo ra, tay thõng xuống, Yến Thanh Ti mới nới tay thả ông ta nằm xuống đất.

Cô nhìn người nằm trên đất bằng một đôi mắt dữ tợn, cố gắng đè nén sát ý đang cuồn cuộn trong lòng lại. Không thể giết người ở đây được, đây là Hạ gia, không thể làm bẩn nơi đây.

Người đến đây không giàu thì sang, chết tại Hạ gia là làm phiền cho bác An Lan.

Yến Thanh Ti nhấc chân đang giẫm lên phần phía dưới của ông ta, muốn sướng, vậy cho ông sướng đến chết!

Gã đàn ông đang hôn mê, theo bản năng mà co rúm người lại!

Yến Thanh Ti soi gương, sửa sang lại tóc tai, đưa tay mở cửa đi ra ngoài.

Tay vừa chạm vào cửa, cổ chân phải bỗng khựng lại, bỗng nhiên bị kéo bởi một lực cực mạnh, cả cơ thể cô mất đi trọng tâm mà ngã lăn ra đất.

Gã đàn ông vừa mới hôn mê đã tỉnh lại, khuôn mặt đầy máu, nén đau xông lên: "Con... con khốn, tao... hôm nay... làm cho mày chết... con khốn, giả... giả bộ thanh cao... gì chứ..."

Ý thức người này cũng không còn rõ ràng nữa rồi, Yến Thanh Ti lạnh lùng nhìn ông ta: "Xem ra, vừa rồi thật sự không nên nương tay."

Đàn ông cho dù không tỉnh táo nhưng sức khỏe của ông ta vẫn khiến cho Yến Thanh Ti nhất thời khó thoát. Ngửi thấy mùi trên người gã, Yến Thanh Ti cố đè nén cơn buồn nôn lại, trong lòng đang nghĩ cách nhanh chóng thoát ra khỏi đây.

Đột nhiên "rầm" một tiếng, cửa phòng bị đá văng ra, Nhạc Thính Phong cùng Du Dực xông vào, đồng thời nhấc chân một cước đá bay cái gã đang ép trên người Yến Thanh Ti ra xa.

Nhạc Thính Phong ôm lấy Yến Thanh Ti: "Thanh Ti, sao rồi?"

Yến Thanh Ti lắc đầu: "Không sao... sao hai người lại tới đây?"

Thấy hai người, lúc này Yến Thanh Ti mới cảm giác được sự yếu đuối. Vừa rồi khi đối mặt người đàn ông kia, từ đầu tới cuối cô đều không cảm thấy chút sợ hãi nào!

Du Dực phát hiện Yến Thanh Ti chỉ có tóc là rối loạn một chút chứ trên người cũng không bị thương gì, lúc này mới thở phào yên tâm: "Chuyện này bây giờ không có thời gian nói, buổi lễ đính hôn của hai đứa bắt đầu rồi, Thính Phong, cậu mau dẫn Thanh Ti ra ngoài, người này cứ giao cho tôi."

Nhạc Thính Phong lạnh mặt, lạnh lùng nhìn gã đàn ông đang bất tỉnh dưới đất. Anh không nói gì, đi qua, lấy chiếc áo nằm trên đất nhét vào miệng tên kia, hai tiếng "răng rắc" vang lên, dứt khoát phế bỏ cánh tay của cái gã đó.

Nhạc Thính Phong vuốt vài sợi tóc rối loạn của Yến Thanh Ti, giúp cô sửa sang lại y phục: “Đi thôi, buổi lễ đính hôn bắt đầu rồi.”

Yến Thanh Ti mỉm cười: “Em không sao.”

Du Dực gọi cô lại: “Thanh Ti, buổi yến hội hôm nay sẽ không yên ổn đâu, cháu phải cẩn thận!”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Cháu biết, chú không cần lo lắng, cho dù phía trước có chông gai đến đâu... cháu đều có thể vượt qua!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1064: Anh Muốn Em Làm Vợ Anh

Yến Thanh Ti vốn là người gặp càng đối thủ mạnh thì sẽ càng mạnh, khó khăn hay âm mưu... không một thứ gì có thể khiến cô khiếp sợ. Trên đời này, e rằng người có thể làm tổn thương cô chỉ có thể là người mà cô để ý thôi, vì trong mắt cô, những thứ cô không để ý đến thì không khác gì một hòn đá kê chân.

Thông thường, khi đối mặt với đá chặn đường, hoặc là bị vấp ngã hoặc là... giải quyết hòn đá một cách sạch sẽ.

Sự xuất hiện đột ngột của người đàn ông này có phải chỉ là ngẫu nhiên nhận ra cô? Năm đó, cô vì trốn tránh sự truy sát của Yến Tùng Nam, bất đắc dĩ phải trốn vào trong khu đèn đỏ ngư long hỗn tạp. Đừng có nói là tiếp khách, ngay cả việc trốn dưới gầm giường cũng có thể bị phát hiện nữa là.

Tấm ảnh người đàn ông này đưa ra vốn không phải chụp cô, có lẽ có người chụp ảnh cả khu phố đúng lúc chụp tới cô!

Trong ảnh là lúc cô cảm thấy nguy hiểm gần như qua đi rồi liền trang điểm đậm chút, cải trang và rời khỏi nơi đó.

Năm đó, tại nơi đó, cô chỉ gặp qua một người da vàng, đó chính là Hạ Lan Phương Niên

Hạ Lan Phương Niên lúc đó đang tra một vụ án liên quan đến một băng nhóm xã hội đen địa phương, mà khu đèn đỏ đó lại bị băng nhóm ấy khống chế. Nơi đó tràn đầy các loại các dạng phạm tội, giết người, đấu súng, buôn lậu thuốc phiện... là nơi tụ tập tất cả những thứ đáng sợ nhất mà bạn có thể nghĩ tới.

Hạ Lan Phương Niên vì trốn tránh băng nhóm đó truy sát cũng như điều tra mà dứt khoát thâm nhập vào nơi đó, đúng lúc gặp được Yến Thanh Ti. Lúc đó, cả hai đều không nói cho đối phương biết tên thật của mình.

Đại khái, họ đều cảm thấy có duyên gặp nhau, không cần thiết tìm hiểu quá nhiều.

Nhưng Hạ Lan Phương Niên thật sự đã cùng cô vượt qua giai đoạn khó khăn, tối tăm nhất! Yến Thanh Ti nghĩ tới Hạ An Phương Niên, trong lòng

thầm thở dài một tiếng, chuyện năm đó cứ y như chuyện của kiếp trước.

Cô biết, đoạn thời gian ở nước M, những việc cô đã từng làm sớm muộn cũng sẽ bị bóc ra. Trong lòng cô vẫn luôn lo lắng, căng thẳng; nhưng hôm nay đột nhiên bị lôi ra lại khiến cô không còn cảm thấy quá căng thẳng như cô nghĩ.

Đại khái là cái gì nên đến thì nó sẽ đến, giờ cô đã có thể thản nhiên đối mặt với tất cả.

Yến Thanh Ti nói với Du Dực: “Chuyện này nhất định là có người nói cho ông ta biết, phải hỏi cho ra nhẽ.”

Du Dực gật đầu: “Yên tâm, chú sẽ không để cho ông ta có cơ hội nói ra.”

Nhạc Thính Phong đảo mắt qua người đàn ông y như nhìn một cái xác, anh nắm lấy tay Yến Thanh Ti: “Thanh Ti, đi thôi.”

Yến Thanh Ti gật đầu, bám vào cánh tay Nhạc Thính Phong, đi vào phòng khách.

Nhạc Thính Phong giữ tay Yến Thanh Ti nói: “Thanh Ti, không cần sợ, bất cứ lúc nào anh cũng ở bên cạnh em.”

Yến Thanh Ti biết, hôm nay rất nhiều chuyện cô không muốn đề cập tới có thể sẽ bị bại lộ trước mắt tất cả mọi người, cô nói: “Anh thật sự không để ý em đã từng làm cái gì ư?”

Nhạc Thính Phong cười: “Nếu để ý anh sớm đã để ý rồi, đâu cần đợi đến bây giờ.”

“Thực ra... anh đã sớm biết, phải không?”

Nhạc Thính Phong cúi đầu, nhìn thẳng vào ánh mắt của cô: “Cái này không quan trọng. Hôm nay là tiệc đính hôn của hai chúng ta, ai cũng không ngăn được, anh muốn em làm vợ anh.”

Yến Thanh Ti khẽ cười, gật gật đầu: “Đúng, ai cũng không ngăn được.”

Cô biết, Nhạc Thính Phong đã sớm biết mọi chuyện, ngay từ lúc biết cô và Hạ Lan Phương Niên có quen biết, anh chắc chắn đã điều tra ra rồi. Chẳng qua, cô không muốn đề cập tới thì anh cũng không hỏi.

Đây là sự tôn trọng của Nhạc Thính Phong dành cho cô, đồng thời cũng chứng minh anh lựa chọn tin tưởng cô.

Vì Nhạc Thính Phong biết, bất cứ ai khi trải qua quãng thời gian như vậy, có lẽ... sẽ không nguyện ý đề cập tới.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1065: Chờ Con Thành Con Dâu Dì

Anh thích người con gái này, anh biết giới hạn của cô, cô đã không muốn nói thì anh cũng sẽ không ép.

Hạ An Lan quay đầu, nhìn thấy Yến Thanh Ti, đưa tay ra hiệu cho cô tiến tới bên cạnh ông, Yến Thanh Ti nở nụ cười, bước tới.

Hạ An Lan giơ ly rượu lên, nói với mọi người trước mặt: "Hôm nay, muốn trịnh trọng giới thiệu với mọi người, Yến Thanh Ti là con gái của em gái tôi, cũng là đứa trẻ duy nhất của Hạ gia chúng tôi. Hôm nay là ngày đính hôn của nó và Tổng tài của Nhạc thị - Nhạc Thính Phong, cảm tạ các vị đã thu xếp thời gian tới tham gia tiệc đính hôn của hai đứa trẻ. Các vị đều là bạn bè thân thiết với Hạ gia, những lời khách sáo tôi không nói thêm nữa. Các vị đều là chú bác của Thanh Ti, sau này mong mọi người chiếu cố cho Thanh Ti nhà chúng tôi."

Bởi vì người tới tương đối ít, đa số đều là người Hạ An Lan quen biết đã lâu, ông nói không hề giống kiểu quan chức như bình thường mà rất tự nhiên tùy ý khiến người nghe không cảm thấy bị áp bức, nhưng lại đủ để chứng tỏ Yến Thanh Ti là bảo bối của Hạ gia, nếu đã biết địa vị của cô tại Hạ gia thì sau này đừng có mà gây phiền phức với cô.

Yến Thanh Ti ngẩng đầu nhìn Hạ An Lan, ông nắm tay cô giống như bố dắt tay con gái vậy.

Yến Thanh Ti cúi đầu có chút chua xót nói: "Bác, tiệc đính hôn hôm nay... chắc sẽ không yên bình lắm đâu, con... con... cũng hy vọng, lát nữa nếu có chuyện gì bị phơi bày ra, bác... sẽ không thất vọng về con quá..."

Hạ An Lan xoa xoa đầu Yến Thanh Ti: "Đứa ngốc này, bác là bác của con, là người thân của con, bác sẽ không thất vọng về con đâu. Bác chỉ thất vọng về bản thân thôi, bởi vì do bác đã không bảo vệđược con."

Nhạc phu nhân đứng bên cạnh Hạ lão thái nhìn Yến Thanh Ti và Nhạc Thính Phong, bà cảm thấy giống như nhìn thấy hai đứa đang kết hôn vậy, trong lòng vô cùng kích động

"Đây mà là hôn lễ thì tốt biết mấy..."

Hạ lão thái gật đầu: “Đúng vậy, hai đứa nhìn thật là đẹp đôi, dì mong tới hôn lễ của hai đứa nó lắm. Đương nhiên, còn con và Hạ An Lan nữa, sau này... cũng tổ chức cho hai đứa.”

Nhạc phu nhân vốn đang tươi cười, nghe thấy thế thì không cười nổi nữa, muốn nói Hạ lão thái đừng chờ mong gì cả, bà với Hạ An Lan là không thể, nhưng liếc mắt thấy khuôn mặt như đưa đám của Du phu nhân đứng bên cạnh thì bà lại muốn phát hỏa. Tiệc đính hôn con trai và con dâu bà, mà bà ta bày ra bộ mặt như đưa đám đó để làm gì? Làm như ai cũng nợ tiền bà ta không bằng.

Nhạc phu nhân cười hì hì nói: “Vậy... con phải cảm ơn dì Uyển trước rồi. Về phần sính lễ, dì không cần cho con, cho Thanh Ti hết là được rồi, dù sao, sau này... đều là người một nhà, con giúp dì tiết kiệm tiền.”

Hạ lão thái bật cười: “Đều cho, đều cho. Trước đây thật không ngờ cũng có một ngày những thứ ta nhét dưới đáy hòm còn có thể lôi ra lần nữa.”

Nhạc phu nhân nhìn sắc mặt Du phu nhân càng ngày càng kém, tâm tình cũng tốt hơn nhiều, nói càng ngày càng trôi chảy: “Đó là trước đây dì không tìm được Thanh Ti, cũng không gặp được con! Chờ con thành con dâu dì, dì không cần sợ tiền của mình không xài được rồi. Dì yên tâm đi, con rất biết tiêu tiền.”

Hạ lão thái bị Nhạc phu nhân chọc cho cười ha hả: “Nói đúng lắm, nói đúng lắm...”

Yến Thanh Ti đúng lúc đi tới nghe thấy những lời Nhạc phu nhân nói, cô ngẩng đầu liếc nhìn Hạ An Lan đang đi ở trước mắt, trong lòng thầm vỗ tay cổ vũ cho Nhạc phu nhân, bác gái, bác thực sự là... quá biết... nói chuyện!

Nhạc Thính Phong thì khóe miệng khẽ méo, mẹ... làm ơn... dừng lại dùm con cái! Phận làm con, con chỉ có thể ở đây thắp cho mẹ cây hương cầu bình an, chúc người... bảo toàn mạng sống!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1066: Bác Gái, Bác Lan Đang Khen Bác Đấy!

Hạ lão thái nhìn thấy Hạ An Lan liền vẫy tay nói: “An Lan, mau tới đây, vừa rồi Mi Mi còn nói không cần sính lễ, bảo mẹ để cho Thanh Ti hết. Nhưng con thì không được, con nhất định phải chuẩn bị sính lễ cho nó.”

Nhạc phu nhân nhìn thấy Hạ An Lan liền đỏ hết cả mặt, thật muốn chửi quá, vì sao mỗi lần đều bị Hạ An Lan bắt tại trận chứ, vì saoooooo?

Giờ bà chỉ muốn tìm góc để chết, mất mặt quá đi!

Vừa nãy bà còn nói, đợi bà thành dâu Hạ gia, trời ạ... ai cho bà một con dao bây giờ đi?

Con người xấu xa này chắc chắn đang thầm cười nhạo bà cũng nên?

Hạ An Lan nhìn Nhạc phu nhân, nói: “Được thôi!”

Hai chân Nhạc phu nhân mềm nhũn, nhanh chóng túm lấy xe lăn của Hạ lão thái: “Khụ, khụ... không, không cần đâu.”

“Là điều nên làm, không cần khách khí.”

Nhạc phu nhân cắn răng, tôi... tôi không có khách khí với ông, ông phân rõ trọng điểm được không?

Yến Thanh Ti không nhịn nổi cười, những người thân nhất của cô hiện tại đều ở bên cạnh cô, cho dù có chuyện gì cô cũng sẽ không sợ.

Nhạc Thính Phong thấy mẹ mình lúng ta lung túng như vậy liền nói: “Khụ... mẹ, dù sao cũng sắp lên chức bà nội rồi, mẹ nói năng... chú ý chút.”

Nhạc phu nhân nhanh chóng gật đầu: “Mẹ biết rồi, lần sau... nhất định không thế nữa.”

Có đánh chết bà, bà cũng sẽ không nói như vậy nữa. Sau này trước khi nói nhất định phải nhìn trước ngó sau.

Có điều... mất mặt thì mất mặt, nhưng có thể nhìn mặt Du phu nhân trắng bệch như mặt người chết như thế, trong lòng bà cũng có chút thoải mái.

Hạ An Lan thản nhiên nói: “Bà nói cũng không sai.”

Nhạc phu nhân ngẩn người, đây... là ý gì?

Bà sờ sờ mũi: “Ông... có thể nói rõ được không?”

Yến Thanh Ti vội vàng giúp vui: “Bác gái, bác Lan bảo bác nói đúng đó. Đợi bác trở thành dâu của Hạ gia, chắc chắn có thể giúp bà ngoại tiêu bớt tiền. Bác con đang khen bác đó.”

Nhạc phu nhân che mặt, bà vốn không nên hỏi.

Đúng lúc Nhạc phu nhân đang lúng túng gần chết, Du phu nhân nghe một cuộc điện thoại, sau đó đi tới, nói: “Chú, cô, Du Khiên tới rồi. Hôm qua, trong lúc gọi điện thoại con chỉ thuận miệng nhắc tới, không ngờ họ lại đến thật.”

Du Khiên là chồng của Du phu nhân, bố của Du Hí.

Nụ cười trên mặt Hạ lão thái nhạt đi một chút: “Đã tới rồi thì đều là khách, tới đâu rồi?”

Du phu nhân đáp: “Sắp tới rồi ạ.”

Yến Thanh Ti nhìn sang Du phu nhân, chuyện ngày hôm nay, cô không tin không có chút liên quan gì tới Du phu nhân. Có lúc, nhìn thấy bà ta, Yến Thanh Ti chỉ muốn cầm dao đâm cho một nhát. Con mụ khốn nạn này... cứ thấy bà ta, cô lại nghĩa nếu để bà ta tiếp tục sống thì quả thật là quá nhân từ rồi.

Người của Du gia rất nhanh có mặt, gồm bốn người, chồng Du phu nhân, một đôi vợ chồng và Du Dực.

Nhìn thấy Du Dực, Yến Thanh Ti sửng sốt. Sau khi xử lý tên kia xong, ông lại... nghênh ngang tiến vàocùng với người Du gia.

Du Khiên bước tới, nói với Hạ lão thái: “Hạ lão phu nhân, Hạ lão gia, xin lỗi, xin lỗi... Chúng con nên tới sớm một chút, vừa nghe thấy tin là lập tức lên đường luôn, ấy thế mà vẫn đến muộn rồi, thật xin lỗi hai vị.”

Hạ lão thái cười nhạt: “Khách khí rồi, vốn cũng không có việc gì, hai đứa nhỏ đính hôn nên người trong nhà tổ chức một bữa tiệc nhỏ, người mình biết

với nhau là được rồi, cũng không phải phô trương thanh thế.”

--- O ---

Chương 1067: Con Người Du Dực, Bà Ta Chưa Từng Hiểu

Lời của lão thái thái rất có ý tứ, người mình biết với nhau là được rồi, các người không phải người trong nhà nên không muốn các người biết.

Hạ lão gia gật đầu: "Đúng thế, việc này vốn không muốn làm lớn."

Lời nói này có chút kỳ lạ, Hạ lão thái đưa mắt nhìn ông một cái.

Đối với thân phận của Yến Thanh Ti, kỳ thực Hạ lão gia vẫn luôn có chút hoài nghi. Mấy ngày nay ông rất ít lời, kể cả hôm nay, ngày đính hôn của Thanh Ti mà ông cũng rất ít khi để lộ nụ cười.

Du Khiên cười nói: "Vậy thì đó là do nhị lão châm chước cho đám vãn bối tụi con, nhưng chúng con cũng không thể không bỏ qua cấp bậc lễ nghĩa này được. có thể tìm được Thanh Ti đúng là chuyện đáng vui mừng, con bé đính hôn, người làm bác như con cũng nên đưa chút lễ vật, đúng không ạ?"

Yến Thanh Ti đứng ở một bên cười lạnh, hoàn toàn không có ý chào hỏi.

Du phu nhân vẫn luôn chú ý tới Du Dực, bà không ngờ Du Dực cũng sẽ tới đây, trong điện thoại Du Khiên không nói tới chuyện này.

Với lại, từ trước tới giờ, Du Dực chưa từng tới Hạ gia lần nào, kể cả yến tiệc hay hội họp cũng không tham gia, sao lần này lại tới?

Du phu nhân chưa bao giờ hiểu được Du Dực, cho dù là trước kia hay bây giờ bà ta đều không hiểu rõ, người này tâm tư quá sâu.

Tự nhiên Du phu nhân cảm thấy bất an...

Đôi vợ chồng đứng sau Du Khiên là em họ ông ta.

Người phụ nữ đó vừa nhìn thấy Yến Thanh Ti liền nhiệt tình nói: "Cháu chính là Yến Thanh Ti đúng không? Thật là xinh đẹp, còn đẹp hơn trong tivi. Ngày nào cô cũng xem Tiêu Phòng Điện đấy, lúc Chiêu Quý Phi bị phạt vào lãnh cung, côkhóc ròng, cháu diễn hay thật đấy."

Yến Thanh Ti lãnh đạm nói: "Cảm ơn..."

"Thật không ngờ có thể thành người nhà với cháu, sau này cho cô xin ít chữ ký nhé?"

Yến Thanh Ti: "Để sau hẵng hay vậy."

Chồng bà ta kéo cánh tay bà ta lại: "Nói linh tinh gì thế?"

Khuôn mặt bà ta không vui: "Kí tên thì sao, họ làm minh tinh, chẳng phải là phải ký tên cho người khác sao?"

Mặt Yến Thanh Ti bỗng lạnh lại, cười cười nói: "Tay là của tôi, tôi thích thì ký, không thích thì không ký, hiện tại... tôi không thích."

Em họ Du Khiên vội nói: "Xin lỗi, Yến tiểu thư đừng trách tội, bà ấy vốn không biết nói chuyện, thật xin lỗi."

Nhạc Thính Phong cười ha hả: "Người của Du gia chỉ thế này thôi thì quả thật khiến người khác... lo lắng."

Du Khiên là một doanh nhân thành đạt, những tình huống thế này là sở trường của ông ta. Ông ta nhanh chóng xin lỗi Yến Thanh Ti, sau đó lại khen Nhạc Thính Phong: "Vị này nhất định là Tổng tài của Nhạc thị rồi, đúng là một bậc anh tài, tuổi trẻ tài cao. Nhìn cậu thật sự khiến chúng ta cảm thấy mình đã già rồi."

Nhạc Thính Phong cười nhạt: "Không, vẫn còn rất nhiều chỗ phải thỉnh giáo Du tiên sinh đây. Mấy ngày nay tôi cũng đã học được không ít từ người của Du gia, đa tạ đã chỉ giáo."

Sắc mặt Du Khiên cứng lại, lập tức hiểu ra, chuyện Du gia liên tục tấn công Nhạc gia hai ngày hôm nay đã bị điều tra ra.

Ông không khỏi có chút hối hận, lúc đầu không nên nghe lời Hạ Như Sương đối phó với Nhạc gia, đúng là trộm gà không thành còn mất nắm gạo...

Tất cả máy tính của Tổng bộ công ty hôm qua còn bị hack, đợi giải quyết xong khởi động lại, tài liệu của toàn bộ nhân viên công ty đã biến mất, hơn nữa không thể phục hồi, việc này khiến cho Du gia tổn thất rất lớn.

Ông ta điều chỉnh lại trạng thái bình thường, cười nói: "Cái này thật không dám, không dám... Thanh niên các cậu quật khởi nhanh quá, bọn ta đều cảm thấy áp lực quá lớn!"

Nhạc Thính Phong cười nói: “Không dám nhận, lời này có lẽ là đợi sau khi Nhạc thị nuốt trọn Du thị, tôi mới dám nhận. Nhưng nhìn thấy người của Du gia rồi tôi bỗng cảm thấy rất có tự tin vào việc này.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1068: Quả Bom Trong Yến Tiệc

Khóe miệng Du Khiên giật một cái, cái gã Nhạc Thính Phong này có phần hơi cuồng vọng rồi đấy, cười nói: “Đúng là một thanh niên hóm hỉnh...”

Du Khiên mới nói cùng Nhạc Thính Phong vài câu đã bị anh bắt lỗi nên không dám cùng anh tiếp tục trao đổi nữa, ai biết được tiếp theo Nhạc Thính Phong sẽ nói ra cái gì?

Du Khiên cùng Hạ lão thái lại có chuyện để nói với nhau, hai người nhanh chóng vào chủ đề.

Yến Thanh Ti nhìn Du Dực, từ đầu đến cuối chú ấy không hề nhìn cô lấy một cái, cứ như không quen cô.

Yến Thanh Ti có chút lo lắng nhưng lại cảm thấy có nhiều cảm giác an toàn hơn. Lúc trước, khi cô chỉ có một mình, cô chưa từng sợ bất cứ cái gì, hiện giờ đã người bên cạnh bảo vệ, cô càng không thể sợ!

Cô quét mắt nhìn xung quanh một vòng, không biết tiếp theo sẽ phát sinh tình huống gì?

Không khí tại buổi tiệc rất bình thường, không nhìn ra có gì bất thường.

Yến Thanh Ti nhìn thấy có người đem trẻ con tới tham dự, trẻ con rất hiếu động, chạy tới chạy lui cười đùa trong đám đông, tiếng cười vang lên khắp nơi khiến tinh thần căng thẳng đến mấy cũng trở nên thả lỏng.

Trước mặt có một cậu bé cầm một hộp giấy chạy, phía sau là một cô bé khác đang đuổi theo.

Hai đứa trẻ chạy qua người Yến Thanh Ti, cô nhếch khóe miệng.

Nhạc Thính Phong ôm lấy bờ vai Yến Thanh Ti: “Sau này, con chúng ta còn đáng yêu và xinh đẹp hơn.”

Yến Thanh Ti: “Đúng thế, con em chắc chắn là đáng yêu rồi.”

Hạ An Lan thình lình nói một câu: “Thanh Ti, có thể suy nghĩ đến việc cho đứa bé mang họ Hạ.”

Nhạc phu nhân nghiến răng, hừ một tiếng: "Nằm mơ à, cháu nội tôi sao phải mang họ của ông?"

Hạ An Lan liếc Nhạc phu nhân, nói nhẹ tênh: "Bà sắp làm dâu nhà họ Hạ rồi, mang họ Hạ là bình thường."

Nhạc phu nhân đỏ mặt, bà biết mà, chuôi của bà rơi vào tay ông ta rồi, sao ông ta lại không thể không dùng chứ: "Tôi... tôi... đó là nói bừa."

Hạ An Lan lắc lắc ly rượu: "Mẹ tôi lại cho là thật."

Yến Thanh Ti đứng bên cạnh không nhịn được mà cười trộm, lén lút nói: "Bác gái và bác Lan... thật hợp nhau."

Nhạc Thính Phong nói nhỏ: "Này, em có nghĩ đến việc nếu hai người họ thật sự thành thì em nên gọi mẹ anh là mẹ chồng hay bác gái?"

"Như nhau cả mà, xưng hô chỉ là hình thức, chỉ cần bọn họ..."

Yến Thanh Ti còn chưa nói xong, chỉ nghe thấy tiếng trẻ con khóc từ xa vọng lại. Cô quay đầu nhìn sang, thấy đứa bé trai vừa chạy lúc nãy đang nằm dưới đất, hộp giấy nó cầm cũng rơi xuống, đồ trong hộp rơi ra - khoảng mười mấy tấm ảnh.

Vợ em họ Du Khiên đứng gần đó, trên mặt không chút kiên nhẫn: "Cái đứa trẻ này thật là sao lại chạy loạn thế, là cháu đâm vào ta, còn khóc à... Ê, đây là ảnh gì thế?"

Bà ta cúi xuống nhặt lên một bức ảnh, một giây sau thì hét ầm lên như bị bom dội vậy. Bà ta mau chóng vứt bức ảnh đi, sau đó liên tục lùi lại, thất kinh ngẩng đầu nhìn về phía Yến Thanh Ti.

Những người xung quanh nhìn thấy tấm ảnh cũng hết sức kinh ngạc nhìn Yến Thanh Ti.

Trong lòng Yến Thanh Ti vang lên âm thanh... tới rồi!

Cô mau chóng bước tới đó nhưng Nhạc Thính Phong nhanh hơn, cả Hạ An Lan theo ngay sát.

Nhạc Thính Phong nhặt hết chỗ ảnh trên đất lên, trong ảnh là một nam một nữ, toàn thân lõa thể, dâm ô, khó coi...

Mà khuôn mặt người nữ trong ảnh rõ ràng là... Yến Thanh Ti!

Nhìn thấy ảnh, sắc mặt Nhạc Thính Phong tối sầm xuống!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1069: Bác, Bác Tin Con Không?

Yến Thanh Ti đi tới bên cạnh anh, đưa tay muốn cầm lấy mấy tấm ảnh, Nhạc Thính Phong gạt tay cô ra, nói: “Thanh Ti, em không cần nhìn, đây không phải là em.”

Lúc Nhạc Thính Phong vừa nhìn thấy thì cả người chết sững, nhưng anh rất nhanh bình tĩnh lại, người trong ảnh tuyệt đối không thể là Yến Thanh Ti. Anh tin cô, anh có một sự tín nhiệm vô điều kiện với Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti đưa tay ra, nói: “Đưa cho em!”

Cô nghe thấy người chung quanh đã xì xào bàn tán, ánh mắt mỗi người nhìn cô đều rất quái dị.

“Đó là... Thật không ngờ... cô ta... lại là người như vậy...”

“Nghe nói vòng giải trí rất hỗn loạn, không ngờ... là thật!”

“Hạ gia... lại có đứa cháu gái như vậy... thật... khiến người khác bất ngờ.”

Nhạc Thính Phong biết Yến Thanh Ti là người vô cùng cố chấp, anh đành phải đưa ảnh cho cô.

Hạ lão thái, lão gia và Nhạc phu nhân đều sốt ruột nhìn về phía bên này, bọn họ đều chưa rõ rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Yến Thanh Ti xem từng tấm vô cũng kỹ lưỡng, sắc mặc vẫn bình thường thản nhiên, dường như người trong ảnh không phải là cô vậy.

Gương mặt Hạ An Lan còn bình tĩnh hơn Yến Thanh Ti. Ông vẫy tay gọi Ngự Trì tới, thấp giọng dặn dò vào câu, Ngự Trì nhanh chóng gật đầu rời đi.

Du phu nhân cầm túi đứng bên cạnh, vẻ mặt lo lắng, tay có chút run run, thấp giọng hỏi Du Khiên: “Có chuyện gì xảy ra vậy?”

Du Khiên nói nhỏ: “Cứ từ từ mà xem.”

Yến Thanh Ti quay đầu đưa mắt nhìn Du phu nhân, nhìn gương mặt sốt ruột của bà, khẽ nhếch miệng khinh bỉ.

Bàn tay nắm túi Du phu nhân ngày càng chặt.

Hạ An Lan đưa tay ra: “Việc này để bác xử lý.”

Yến Thanh Ti lắc đầu: “Con không sao.”

Cô ngẩng đầu hỏi: “Bác, bác tin con không?”

Hạ An Lan không hề do dự: “Tin.”

Trên mặt Yến Thanh Ti hiện lên một nụ cười yếu ớt: “Cảm ơn bác, con có cách giải quyết chuyện này.”

Hạ An Lan xoa xoa đầu Yến Thanh Ti, ông quét mắt về phía đám người đang thầm thì xung quanh, đám người dần yên tĩnh lại, không có ai có thể không nghe lời dưới ánh mắt của Hạ An Lan.

Ông nói: “Một chuyện cỏn con mà thôi, mọi người không cần nôn nóng, cứ ngồi xuống, uống chén rượu, ăn chút đồ thưởng thức màn kịch đặc biệt mà người nào đó đã dày công chuẩn bị.”

Yến Thanh Ti nói: “Để bọn trẻ con rời khỏi đây thôi. Ông ngoại... bà ngoại cũng đi nghỉ ngơi trước đi.”

Hạ lão thái nói: “Không cần, bọn ta sẽ ở lại đây. Bọn ta là người nhà của cháu, bất cứ lúc nào bà ngoại cũng tin cháu.”

Hai mắt Yến Thanh Ti có chút nóng lên, cười nói: “Cháu sẽ không làm mọi người thất vọng.”

Cô giơ bức ảnh lên: “Tất cả mọi người nhìn thấy tấm ảnh này chắc chắn đều nghĩ đây là tôi, bởi vì khuôn mặt này, nhìn vào, quả thực rất giống tôi... Tôi cũng cảm thấy có chút giống, nhưng... chỉ là một chút mà thôi... Trong ảnh, toàn bộ đều là mặt nghiêng, hoặc nghiêng ¾ mặt, không hề có ảnh chính diện. Hơn nữa, mắt của tôi không nhỏ như vậy.”

Có người chất vấn: “Yến tiểu thư, bọn tôi đều không muốn tin đây là cô, nhưng... cô nói như vậy có chút gượng ép đó.”

Vợ em họ Du Khiên phụ họa: “Đúng thế, lúc lên giường... ai biết cô có hí mắt không?”

Chồng bà ta đứng bên cạnh dùng sức giật mạnh bà một cái: “Cô nói linh tinh gì thế, đây là nơi cô có thể nói ư?”

Yến Thanh Ti cười giễu một tiếng, trực tiếp vén váy lên, vén đến trên đầu gối, để lộ chân trái trong ánh mắt hiếu kỳ của mọi người, cô nói: “Nhìn thấy vết sẹo bên chân trái rồi chứ? Không nghĩ tới người ám hại tôi lại hảo tâm giúp tôi sửa lại... vết sẹo này đấy!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1070: Muốn Tìm Chết Thì Làm Ơn Có Đầu Óc Chút!

Yến Thanh Ti vừa dứt lời, toàn bộ đám đông chìm vào yên tĩnh.

Mấy tấm ảnh này không phải là photoshop mà thành, bởi vì đầu, cổ, cơ thể nối tiếp rất tự nhiên, ngay cả biểu cảm dục vọng ham muốn trên mặt cũng rất thật, người con gái trong ảnh đúng là có vài phần giống Yến Thanh Ti.

Hiện tại. kỹ thuật chỉnh hình, hóa trang hiện đại như thế, chỉnh sửa một chút thật sự có thể đánh tráo thật giả, mấu chốt là độ phân giải ảnh vô cùng cao, vừa nhìn vào thật sự nhìn không ra điểm khác biệt.

Nếu như không phải Yến Thanh Ti phát hiện ra trên chân trái người con gái trong ảnh không có vết sẹo, nói không chừng cô cũng thật sự cho rằng cô đã lên giường cùng người đàn ông khác rồi.

Lần này, Yến Thanh Ti không thể không cảm thấy may mắn. Không ngờ vết sẹo năm ấy Yến Minh Châu gây ra hôm nay lại giúp cô. Bởi vì vết sẹo đó mà rất ít khi Yến Thanh Ti mặc váy ngắn, nếu không phải là người thân thiết với cô thì không thể nào biết được.

Những người đứng gần xem qua ảnh, đều gật đầu, nói: “Vết sẹo của Yến tiểu thư không nhỏ, nếu chụp lại thì không thể không nhìn thấy. Người con gái trong ảnh trên chân không hề có sẹo, đây đúng là bị người khác chơi xấu.”

“Người làm ra những tấm ảnh này đúng là có ý đồ xấu, muốn ám hại người khác. Nếu như trên chân Yến tiểu thư không có vết sẹo này, tất cả mọi người sẽ đều cho rằng người trong ảnh là cô ấy mất, thế thì có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch được.”

Những người khác cũng đồng loạt gật đầu phụ họa. Đây là Hạ gia, người đứng bên cạnh Yến Thanh Ti hiện giờ chính là đại Boss - người quản lý tất cả tiền đồ mọi người. Cho dù Yến Thanh Ti không phải bị oan uổng, họ cũng phải đứng ra nói giúp, huống hồ... người ta đây là bị oan thật.

Có vị lãnh đạo của cục cảnh sát nói: “Dùng thủ đoạn thấp hèn thế này để hại người, kẻ này cũng có chút thú vị. Mấy bức ảnh này có thể xuất hiện tại Hạ gia nhất định là do người có mặt ở buổi tiệc ngày hôm nay đem tới, một cô gái vô tội lại bị vu vạ như thế, đây là có ý gì? Tuyệt đối phải điều tra rõ ràng.

Đúng lúc, bên tôi vừa có một chuyên gia tội phạm tới, để tôi gọi điện cho anh ta tới đây, đảm bảo sẽ điều tra ra là ai làm ngay."

"Đúng, phải điều tra rõ. Loại việc này mà không làm rõ, đừng nói Yến tiểu thư bị ấm ức, bọn tôi cũng thấy ấm ức, bọn tôi không thể bị gắn tội danh đối tượng bị tình nghi lên trên đầu."

Vợ em họ Du Khiên lẩm bẩm một câu: "Ai biết mấy bức ảnh này có phải được chụp trước khi cô ta có vết sẹo chứ?"

Yến Thanh Ti cười khinh bỉ: "Cái sẹo này ở cùng với tôi mười mấy năm rồi. Bà nói xem, người trong ảnh là đứa trẻ vị thành niên đấy à? Nói gì thì cũng phải có trách nhiệm với lời nói của mình, muốn tìm chết thì tìm ai cũng được nhưng làm ơn... có đầu óc chút."

Em họ Du Khiên giơ tay cho vợ một cái bạt tai, mắng: "Đồ ngu, cô muốn chết à, đã bảo không cho cô đi rồi."

Vợ ông ta che mặt, tức giận nói: "Tôi cũng không phải là cố ý... Tôi chỉ là thuận miệng nói..."

"Thuận miệng cũng không được, mau xin lỗi."

"Tôi... xin lỗi."

Yến Thanh Ti lạnh lùng nói: "Tôi nghe thấy rồi nhưng tôi không chấp nhận."

Đối với người của Du gia, trừ Du Dực ra, Yến Thanh Ti không thể nào có cảm tình nổi.

Bà ta gào lên: "Tôi đã xin lỗi rồi, cô còn muốn thế nào?"

"Bà xin lỗi thì tôi phải tha lỗi cho bà à?"

"Cô..."

Du phu nhân vội vàng chạy tới, khuyên giải: "Thanh Ti, mọi người hiện ai cũng biết con bị oan ức, bác thay mặt em trai, em dâu xin lỗi con. Cô ta là người thẳng thắn, chất phác, có nhiều lúc nói năng không suy nghĩ, con xem... con đại lượng tha cho cô ta nhé..."

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1071: Đánh Bà, Vậy Tôi Không Khách Khí Đâu!

Yến Thanh Ti từ từ nắm chặt tay lại: "Bà có thể xin lỗi hộ cô ta, vậy bà có thể chịu đòn hộ cô ta được không?"

Du phu nhân sững sờ, không ngờ Yến Thanh Ti lại có thể nói ra câu này ở trước mặt mọi người, bà ta nghĩ, có bao nhiêu người ở đây thế này, chắc Yến Thanh Ti cũng không muốn mọi người nghĩ cô là một đứa điêu ngoa đanh đá nên sẽ không đánh bà ta đâu, như vậy ít nhiều cũng giữ được chút thể diện.

Du phu nhân nói: "Được, nếu con đánh bác mà có thể khiến con không giận bác nữa, vậy bác..."

Bốp...

Du phu nhân còn chưa nói hết, Yên Thanh Ti đã ra tay: "Là bà nói đấy nhé, vậy thì tôi cũng không khách khí đâu."

Du phu nhân che mặt: "Bác..."

Yến Thanh Ti đưa tay ra, Nhạc Thính Phong rút giấy ăn au tay cho cô giống như hầu hạ một bà hoàng. Yến Thanh Ti đảo mắt nhìn quanh một lượt, thân phận của từng người ở đây đều rất ghê gớm, nhưng thế thì có sao, sau lưng cô là Tổng thống đấy.

Yến Thanh Ti lạnh lùng nói: "Là ai mang bức ảnh đó vào đây, hôm nay buộc phải tra rõ. Con người tôi từ trước đến này một là một, hai là hai, chuyện tôi làm tôi sẽ không phủ nhận, nhưng không phải là tôi thì ai cũng đừng hòng đổ lên đầu tôi."

Hạ An Lan vẫn chưa hề nói gì, đợi Yến Thanh Ti trút giận xong, ông mới nói: "Buổi tiệc vẫn tiếp tục bình thường. Mọi người không cần quá để ý, dù sao cũng không phải là chuyện gì lớn. Nhưngchuyện này lại xảy ra tại Hạ gia, ngay ở dưới mí mắt tôi, giờ nếu mà không đòi lại lẽ phải cho nó thì... tôi đúng là không xứng làm bác con bé rồi, ngay cả chức vị Tổng thống này cũng không cần làm nữa. Thế nên, trước khi tra rõ chuyện này, cái vị chỉ có thể ở lại đây, không ai được đi đâu hết."

Hạ An Lan nói như thể là chuyện này rất nhẹ nhàng, buổi tiệc vẫn tiếp tục,

chân tướng vẫn phải tìm ra.

Nhưng ở đây ai cũng biết, ông thật sự tức giận rồi!

Hạ An Lan cười nhạt: “Ảnh do ai mang vào, tôi hy vọng người đó có thể chủ động đứng ra nhận. Nếu không, đợi tôi tra ra, sẽ không phải chuyện tốt đẹp gì đâu, vì... tôi sẽ không nương tay!”

Ông cười nhưng những người nghe thấy lại đều phát run.

Dưới ánh đèn pha lê, Hạ An Lan đứng phía sau Yến Thanh Ti y như một người bảo hộ chứ không phải là một nguyên thủ quốc gia.

Từ trước đến nay, đều là Hạ An Lan đứng ở vị trí đầu tiên, làm gì có ai dám đứng trước mặt ông chứ?

Ông làm như vậy chẳng qua đang nói với tất cả mọi người, chuyện của Yến Thanh Ti ông sẽ không để yên, nhất định tra đến cuối cùng.

Du phu nhân bưng mặt, không ngờ... con nhỏ Yến Thanh Ti này lại dám tát bà ta trước mặt mọi người, không ngờ cô lại ngang ngược đến mức này?

Giờ phút này, Du phu nhân cảm thấy ánh mắt tất cả mọi người nhìn bà ta đều giống như kim châm, châm tới cả người bà ta đều đau nhức, mặt nóng rát, địa vị của bà ta tại Hạ gia trong mắt mọi người sẽ tuột dốc không phanh mất.

Du phu nhân nghiêng đầu nhìn Hạ lão gia, vành mắt bà ta đỏ lên, ngập ngừng muốn nói, dáng vẻ rất tội nghiệp.

Hạ lão gia vốn không muốn để mọi người thấy việc xấu trong nhà mình, lời khuyên giải ban nãy của Hạ Như Sương đối với người ngoài nghe có vẻ rất bình thường, nhưng một cái tát cả Yến Thanh Ti sẽ khiến mọi người cho rằng cô là một cô gái không biết tôn trọng người lớn, kiêu ngạo bốc đồng, sẽ không có ấn tượng tốt về cô.

Hạ lão gia cau mày: “Thanh Ti... Con làm gì thế, chuyện này không liên quan tới Như Sương, con xin lỗi ngay cho ông.”

Sắc mặt Hạ lão thái bỗng lạnh xuống: “Hay để tôi xin lỗi nó thay Thanh Ti nhé?”

Hạ lão gia sững người, Hạ Như Sương vội nói: “Chú, cô, con không sao. Chỉ

cần Thanh Ti có thể nguôi giận, con có bị đánh một cái... cũng không sao..."

Yến Thanh Ti phủi tay: "Nhưng tôi... vẫn chưa nguôi giận thì làm thế nào? Giờ tôi thấy ai cũng giống người hãm hại tôi hết, đặc biệt là... bà! Hay lại để tôi đánh thêm mấy cái nhé?"

--- O ---

Chương 1072: Sao Tôi Cứ Cảm Thấy Là Các Người Hại Tôi Vậy?

Du phu nhân nhất thời không biết nên nói thế nào tiếp, những gì Yến Thanh Ti nói hoàn toàn vượt qua phạm vi dự liệu của bà ta.

Sở dĩ, vừa rồi bà ta cầu tình là vì bà ta lo rằng... cô em dâu của mình sẽ nói ra điều gì ngu xuẩn không nên nói, bà ta nghĩ rằng ít nhất thì mình có thể khống chế được một chút cục diện.

Nhưng hiện tại, căn bản không thể khống chế được nữa rồi!

Mọi người xung quanh đang nhìn bà ta như một trò cười, bàn tay của Yến Thanh Ti bất kể lúc nào cũng có thể giáng xuống, Du phu nhân tức đến đau cả ngực, vừa đau mặt lại vừa còn mất thể diện, nhưng có thế nào thì bà ta vẫn phải cố tỏ ra thật độ lượng!

Du phu nhân hy vọng Hạ lão gia có thể giúp bà ta, nhưng Hạ lão thái lại bày ra vẻ mặt lạnh tanh trấn thủ ở bên cạnh, Hạ lão gia còn dám nói gì nữa? Đối với ông mà nói, tất cả mọi người trên thế gian này có hợp lại với nhau cũng không thể bằng lão thái thái nhà ông được.

Hạ lão gia lắc đầu thở dài, ông khẽ an ủi lão thái thái, để bà nguôi giận.

Hạ lão thái hừ lạnh một tiếng: “Nó là cháu gái tôi, nó có làm gì cũng đều đúng hết.”

Hạ lão gia gật đầu lia lịa: “Đúng, đúng, Thanh Ti nhà chúng ta làm gì cũng đúng hết. Có An Lan ở đây, nó sẽ không để con bé chịu ấm ức đâu.”

Hạ lão thái không nói gì, đã từ rất lâu rồi bà không tức giận như vậy. Thanh Ti đã trở lại Hạ gia, nhưng, có người... lại không muốn thấy nó có được sự cưng chiều của tất cả mọi người trong gia đình, cũng như nhìn thấy nó được bà cho tất cả số hồi môn của bà và tài sản của Hạ gia.

Du phu nhân đứng đó mà lúng túng muốn chết. Bà ta cũng đâu thể nói con đánh đi, chỉ cần con vui là được, bà ta mà nói vậy thì e là không biết sẽ có bao nhiêu kẻ ngồi cười nhạo bà ta nữa.

Bà ta nhìn về phía Du Khiên. Du Khiên lúc này mới đi tới, cười nói: “Thanh

Ti, chúng ta đều biết giờ tâm trạng cháu như thế nào. Cháu yên tâm, chúng ta nhất định sẽ giúp cháu tìm ra kẻ hãm hại cháu, tuyệt đối sẽ không để cháu chịu oan ức vậy đâu...”

Yến Thanh Ti cười mỉa: “Giúp tôi? Sao tôi lại cảm thấy chính các người là kẻ đang muốn hại tôi vậy nhỉ?”

“Chúng ta là người một nhà, sao có thể hại cháu được?”

“Nói nghe như tôi với các người thân nhau lắm vậy? Ông họ Du, còn vợ ông chẳng qua cũng chỉ là con nuôi nhà họ Hạ, mà còn chẳng được xem là con nuôi thì có tư cách gì mà đòi làm người một nhà với tôi?” Yến Thanh Ti là người rất ít khi kiêng kỵ điều gì, đã chọc vào cô thì đừng mong cô sẽ giữ thể diện cho mà sống.

Hôm nay, kể cả không tìm được bằng chứng chứng minh chính Du phu nhân là người hại cô, cô cũng phải xé rách mặt bà ta, để tất cả mọi người biết bà ta chẳng là cái thá gì trong Hạ gia cả, cái gì mà con nuôi nhà họ Hạ, đó chỉ là do bà ta tự tô son điểm phấn cho mình thôi.

Cô không tin, hôm nay xé rách mặt bà ta ở đây, sau này bà ta ra ngoài còn có thể sống yên thân được?

Du Khiên cau mày nói: “Cô... cô chỉ là kẻ bề dưới, chúng tôi không thèm so đo với cô, nhưng cô lại chẳng biết tốt xấu. Như Sương dù sao cũng là bề trên của cô, kể cả cô...”

Du phu nhân kéo tay Du Khiên, cúi đầu nói: “Được rồi, đừng nói nữa, đợi sau khi buổi tiệc kết thúc thì chúng ta về.”

Du Khiên thở dài: “Được, đáng ra buổi đính hôn ngày hôm nay chúng ta... không nên tới đây.”

Yến Thanh Ti cười cười: “Ông nói đúng rồi đấy, các người đúng là không nên tới đây. Có điều... nếu đã đến rồi, vậy cũng đừng hòng đi dễ dàng như vậy.”

Lúc nên đi thì Du phu nhân không đi, giờ muốn đi, đừng tưởng dễ như thế!

Nhạc Thính Phong ôm lấy vai Yến Thanh Ti nói: “Thanh Ti, đừng giận nữa, so đo với những kẻ không đáng sẽ kéo thân phận của mình xuống đấy. Ngồi xuống uống chút gì đi, kẻ có thể mang tấm hình vào đây chắc cũng không

thể chạy ra ngoài, anh tin cục cảnh sát nhất định có thể tra ra được, bọn mình cứ đợi tới cuối cùng rồi thu dọn tên xấu xa đó là được rồi.”

--- O ---

Chương 1073: Tự Bà Thừa Nhận Hay Vẫn Muốn Tìm Đường Chết Đây?

Yến Thanh Ti gật đầu, lúc lướt qua Du phu nhân, Yến Thanh Ti nói khẽ bên tai bà ta: "Đừng vội, tôi không gấp thì bà gấp cái gì? Chuyện này rồi sẽ có cách giải quyết, người sau tấm màn kia là ai thì cũng không chạy được đâu."

Cả người Du phu nhân run lên, bà ta cắn răng, không dám ho he gì.

Hạ An Lan nâng ly: "Mọi người đừng để ý, cứ tiếp tục đi!"

Yến Thanh Ti ngồi về chỗ cạnh Hạ lão thái nói chuyện với mọi người. Chuyên gia tội phạm tới lấy tấm hình đi, họ hỏi một lượt những người đã chạm vào tấm ảnh và những người có mặt tại đây, may mà ở đây cũng không có quá nhiều người.

Mắt Yến Thanh Ti cứ nhìn chằm chằm vào tất cả mọi người tại buổi tiệc, sau chuyện vừa rồi, mỗi người đều có một suy nghĩ riêng, mặt ai cũng cười niềm nở, thật sự không nhìn ra là ai đã mang tấm hình vào.

Nhưng nhiều người như thế thì sẽ nhanh tìm được manh mối thôi.

Yến Thanh Ti thấy Du Dực nhặt được thứ gì đó trong góc, sau đó đưa cho các chuyên gia tội phạm.

Từ lúc Du Dực vào tới giờ, ông vẫn chưa hé răng nói một lời.

Yến Thanh Ti cảm thấy hơi lo lắng, người bị Du Dực đưa đi giờ sao rồi? Bỗng có một người biến mất khỏi buổi tiệc, chắc chắn sẽ gây nghi ngờ cho mọi người?

Yến Thanh Ti chần chừ không biết có nên nói với Hạ An Lan không.

Nhạc Thính Phong tựa hồ biết cô đang nghĩ gì: "Đừng lo, bác cũng đã biết rồi."

Yến Thanh Ti thở phào, Nhạc Thính Phong ra tay cũng nhanh thật.

Hơn một tiếng đồng hồ qua đi, buổi tiệc vẫn tiếp tục diễn ra, sắc trời cũng

dần tối, nhưng vẫn chưa tìm ra kẻ kia, đã bắt đầu có người tỏ ra sốt ruột trông thấy. Hạ An Lan vẫn tỏ ra bình thường, ông cùng vài người tụ lại thành cuộc họp nhỏ, thảo luận những vấn đề mà họ nghe không hiểu.

Hạ lão thái vỗ lên tay Yến Thanh Ti: “Ngày hôm nay mà không tra ra, tất cả mọi người ở đây đều không đi đâu được hết, con cứ yên tâm.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Con không sao, con cũng không lo lắng gì hết, bà ngoại mệt rồi, bà đi nghỉ trước nhé.”

Hạ lão thái cười: “Tinh thần bà vẫn tốt lắm, hôm nay bà rất vui, chờ thêm chút nữa đi.”

Yến Thanh Ti biết, bà ở đây là muốn làm chỗ dựa cho cô, bà sợ nếu bà đi rồi sẽ có người ức hiếp cô.

Yến Thanh Ti cảm động, cô vòng tay khoác cánh tay bà, không nói nữa.

Một lát sau, Ngự Trì đi tới, anh ta đứng trước mặt Hạ An Lan nói: “Thưa ngài, tra ra rồi.”

Hạ An Lan đang uống trà, nghe vậy cũng không kinh ngạc, cười hỏi: “À, ai thế?”

Tất cả mọi người ở xung quanh đều dựng đứng tai lên, nhìn chằm chằm về phía Ngự Trì, hy vọng có thể nghe thấy một cái tên từ miệng anh ta.

Nhưng Ngự Trì chỉ cúi đầu nói khẽ vào tai Hạ An Lan, không ai biết anh ta nói gì.

Từ đầu tới cuối, Hạ An Lan vẫn cứ mỉm cười: “Hóa ra là vậy à?”

Ông đứng dậy, nói với mọi người: “Muộn lắm rồi, cũng nên kết thúc thôi. Cảm ơn mọi người đã tới tham gia buổi lễ đính hôn của Thanh Ti và Thính Phong ngày hôm nay, tuy có xảy ra chút chuyện nhỏ nhưng cũng coi như kết thúc rồi. Trước khi mọi người ra về, hôm nay... chúng ta cùng giải quyết chuyện này cho xong vậy.”

Tất cả đều đứng dậy, nín thở chờ xem Hạ An Lan sẽ nói ra ai!

Nhạc Thính Phong nắm tay Yến Thanh Ti, anh đưa tay cô lên môi mình, hôn một cái.

Hạ An Lan cười nhạt: “Như mọi người vừa nghe thì đã tra ra được là ai mang tấm ảnh vào hại Thanh Ti, tôi cũng đã biết là ai rồi, nói ra thì tôi cũng thấy rất bất ngờ, giờ người đó tự mình đứng ra thừa nhận, hay... tôi phải bảo người đưa thẳng tới đồn cảnh sát đây?”

Không ai lên tiếng, cũng không ai dám ho he một lời.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1074: Tôi Sẽ Không Tha Thứ Cho Những Kẻ Hại Mình

Hạ An Lan mỉm cười: "Bỏ đi. Nếu đã không muốn nói, tôi cũng không miễn cưỡng, chỉ là... sau này có Hạ gia chúng tôi ở đâu, nơi đó không thể chứa chấp được nhà các người nữa. Thật đáng tiếc, đứa trẻ còn nhỏ..."

Hạ An Lan thở dài, ông tỏ ra đầy tiếc nuối, ông phất tay với Ngự Trì, "Đưa đi."

Ngự Trì còn chưa ra tay, một người phụ nữ từ trong đám người đã bổ nhào ra quỳ xuống đất, sắc mặt tái nhợt. Cô ta đứng giữa một bé trai và một bé gái, chính là hai đứa trẻ đuổi nhau khi trước, lũ trẻ mờ mịt nhìn mẹ mình.

Người phụ nữ kia sau khi quỳ xuống bắt đầu khóc lóc: "Xin lỗi... xin lỗi... Ngài Hạ, cô Yến, tôi xin lỗi, là tôi... là... là tôi... đã mang tấm ảnh vào đây... Trước đó, căn bản tôi không biết ở trong đó có gì, là có người đưa cho tôi, bảo tôi mang vào. Tôi cũng không nghĩ nhiều, tôi nhất thời bị ma ám, xin hai người tha cho tôi... Cầu xin hai người..."

Yến Thanh Ti nhìn mẹ của đứa trẻ khóc lóc vật vã, hai đứa trẻ đứng sau lưng thấy mẹ khóc cũng khóc theo, cả phòng chỉ toàn tiếng khóc.

Nhưng Yến Thanh Ti lại chẳng có chút nào đồng tình với họ cả, vì người phụ nữ này... đang nói dối!

Không biết ở trong có gì mà dám mang bừa vào Hạ gia? Lỡ trong đó có bom thì sao, lỡ có người muốn ám sát Hạ An Lan thì sao?

Cô ta nói chuyện không có chút logic nào hết, mắt lại láo liên, rõ ràng là đang muốn tìm cách chối bỏ.

Người phụ nữ này là con dâu của một bộ trưởng làm việc dưới trướng Hạ An Lan, lần này cùng bố mẹ chồng tới đây. Bố mẹ chồng của cô ta còn đang sững sờ, thật không ngờ tấm ảnh đó lại là do con dâu nhà mình đem vào.

Người phụ nữ khóc lóc cầu xin: "Cô Yến, cầu xin cô nể tình có hai đứa nhỏ ở đây mà tha thứ cho tôi, tôi xin cô đấy..."

Yến Thanh Ti cười: "Con cô thì có liên quan gì đến tôi? Chuyện cô làm cũng

đâu liên quan gì tới chúng? Cô giết người rồi, chẳng lẽ lại bảo với pháp luật nể tình cô có con mà miễn tội giết người cho cô à?”

“Nhưng tôi không... không có giết cô mà. Hiện tại tấm ảnh này cũng được chứng minh là giả rồi, không phải là cô...”

Yến Thanh Ti bỗng cao giọng nói: “Tấm ảnh này là do chính tôi chứng minh là giả, không phải là cô. Chẳng lẽ không hại được tôi thì có thể xóa đi sai lầm mà cô đã làm ra chắc? Nếu trên người tôi không có vết sẹo đó, nếu tôi không thể chứng minh được sự trong sạch của mình, vậy tất cả mọi người đều sẽ cho rằng người trên tấm ảnh đó chính là tôi, dù cho tôi có muốn tự sát để chứng minh sự trong sạch của mình cũng sẽ có người nói tôi quẫn quá làm càn. Cô nói sao dễ nghe thế? Lúc cô hại tôi sao cô không nghĩ tới chuyện này sẽ mang đến hậu quả gì cho tôi hả? Tôi sẽ không tha thứ cho cô. Tôi là người thù dai, tất cả những kẻ đã hại tôi, tôi đều sẽ không buông tha cho ai hết.”

Giọng Yến Thanh Ti vang lên khắp cả phòng, không ai nói gì, bọn họ là người đã lăn lộn trong chốn quan trường bao năm, không có ai là nhân từ thật sự cả. Họ đều rõ hơn ai hết, lời của Yến Thanh Ti chính xác đến thế nào.

Nếu vì chuyện này mà cô không thể rửa sạch được vết nhơ này, không chỉ riêng cô, ngay đến cả Hạ gia cũng sẽ gặp tai họa theo, đây không phải là chuyện nhỏ.

Thậm chí nó còn nghiêm trọng hơn cả việc giết một mạng người.

Thế nên không ai đồng tình với người phụ nữ đang khóc lóc sướt mướt kia cả.

Bố mẹ chồng cô ta cuối cùng cũng tỉnh táo lại, tức đến xanh mặt, “Cô... cô... sao lại có thể làm ra chuyện hồ đồ như thế? Thường ngày ở nhà cô có làm loạn thế nào thì thôi cũng được, chúng tôi cũng không so đo với cô, giờ cô lại muốn hại chết cả nhà này đúng không?”

“Ba mẹ, con xin hai người hãy giúp con cầu xin ngài Hạ, con thật sự không cố ý...”

--- O ---

Chương 1075: Không Ai Có Thể Cứu Cô Hết

"Đừng bảo chúng ta cầu tình cho nữa, mất hết cả thể diện, giờ cô nói rõ mọi chuyện ra xem nào?"

Yến Thanh Ti lạnh lùng hỏi: "Cô nói tấm ảnh đó là người khác đưa cho cô, vậy là ai đưa?"

Người phụ nữ kia cúi đầu, mặt đầy khó xử: "Là... là..."

Yến Thanh Ti quát lớn: "AI?"

Người phụ nữ kia sợ quá run lên: "Là... là... là... La Thường... Tôi với cô ấy là chị em họ... là cô ấy cứ xin tôi, cứ xin tôi, nói rằng cô ấy bị cô hại rất thảm, nói cô là... là kẻ giả mạo, cô không phải cháu ngoại của Hạ gia, còn cho tôi xem kết quả so sánh ADN giữa cô và Hạ gia, vậy nên tôi liền... tin luôn. Tôi không biết tấm ảnh đó là giả... Cô ấy, cô ấy còn cho tôi một bộ trang sức bằng cẩm thạch."

Sau lần La Thường gây chuyện tại Hạ gia, La gia ngày càng khó sống tại Dung Thành.

La Thường ghi hận Yến Thanh Ti, thế nên cô ta mới bảo người đem tấm ảnh giả tới cố ý muốn hãm hại Yến Thanh Ti... Nhưng Yến Thanh Ti không tin một người như La Thường có thể làm ra nổi loại chuyện này và còn làm giả cả giấy xét nghiệm ADN.

Cha chồng người phụ nữ kia tức đến ngất xỉu, mặt xanh mét nói: "Gia môn bất hạnh mới rước phải loại con dâu này về nhà."

Ông nói với Hạ An Lan: "Thưa ngài, chuyện này là gia đình tôi không đúng, là tôi không quản kỹ người trong nhà nên đã mang đến cho ngài, mang đến cho Hạ gia phiền phức này. Trở về tôi sẽ viết đơn xin từ chức, còn về nó... tùy ngài xử lý, tôi tuyệt đối sẽ không oán giận nửa lời. Tôi không còn mặt mũi nào mà tiếp tục ở lại đây nữa, xin cáo từ."

Nói rồi, ông đưa vợ và hai đứa cháu nhanh chóng rời khỏi Hạ gia.

Người phụ nữ kia thấy mình bị bỏ lại, vừa hoảng vừa sợ, khóc ầm lên: "Ba, mẹ... Hai người đừng bỏ lại con... con xin hai người hãy cứu con với..."

Yến Thanh Ti lạnh lùng nói: “Không ai có thể cứu cô được nữa đâu.”

Chuyện này không phức tạp, nhưng cũng không hề đơn giản, phía sau người này vẫn còn cả một đống người khác nữa.

“Nhưng chuyện này đều là... đều là do La Thường bảo tôi làm, tôi chỉ giúp cô ấy chút xíu thôi... tôi không cố ý, cô muốn đi trả thù thì đi mà tìm cô ấy.”

“Chuyện này còn phải nhờ cô nhắc tôi chắc?”

Sau khi Ngự Trì tra ra, đã lập tức sai người đi khống chế cả La gia.

Hiện tại, La Thường đã bị bắt.

Hạ An Lan liếc nhìn Ngự Trì: “Đưa đi đi.”

Ngự Trì gật đầu: “Vâng!”

Hạ An Lan nói với tất cả những người còn đang ở lại: “Chuyện đã rõ ràng, buổi tiệc kết thúc, mọi người có thể đi được rồi. Tại đây, tôi thành thật xin lỗi vì đã mang đến bất tiện cho quý vị.”

Mọi người lần lượt tới chúc mừng Yến Thanh Ti, sau đó nói lời tạm biệt với Hạ An Lan.

Họ đều là những người đã lăn lộn quá nhiều năm trong chốn quan trường, am hiểu nhất là bo bo giữ mình, kể cả Hạ An Lan không nói, họ cũng biết rõ sau khi ra khỏi cánh cửa này, họ chỉ đến đây để tham gia một buổi lễ đính hôn, còn những chuyện khác đều chưa từng xảy ra.

Người ngoài nhanh chóng lần lượt rời đi, phòng khách chỉ còn lại Du gia, Tô gia, mẹ con Nhạc Thính Phong và người của Hạ gia.

Bầu không khí bắt đầu trở nên kỳ dị, yên tĩnh lạ thường.

Không ai nhúc nhích, cũng không ai nói gì.

Yến Thanh Ti nghiêng đầu nhìn Du phu nhân, bà ta cúi đầu, không nhìn rõ vẻ mặt hiện tại trông thế nào.

Du Khiên cảm thấy không được tự nhiên, ông ta tiến lên nói: “Nếu mọi chuyện đã kết thúc, chúng tôi cũng không làm phiền các vị nghỉ ngơi nữa,

chúng tôi xin cáo từ trước. Như Sương, đi lấy hành lý của em đi, tối nay theo anh tới khách sạn, sáng mai chúng ta sẽ về Hải Thành, không làm phiền tới mọi người ở đây nữa."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1076: Các Người Có Thể Đi, Nhưng Cô Ta Thì Không Thể

Du phu nhân gật đầu: “Vâng!”

Bà ta đang định lên lầu lấy hành lý, Hạ An Lan không nhanh không chậm nói: “Đợi đã...”

Du Khiên vội nói: “Xin hỏi, còn chuyện gì cần dặn dò sao?”

Khi đối diện với Hạ An Lan, Du Khiên luôn cảm thấy không thoải mái. Ông ta không dám gọi ông là anh rể, cũng không dám xưng anh em thân thiết, lại không tiện gọi ông là “ngài” như người khác.

Trước mặt Hạ An Lan, ông ta luôn có cảm giác kém hơn ông mấy bậc, mỗi lần tới Hạ gia, ông ta vừa mong Hạ An Lan không có nhà, lại vừa mong ông sẽ ở nhà.

Hạ An Lan đảo mắt nhìn Du phu nhân, nhàn nhạt đáp: “Các người có thể đi, nhưng cô ta thì không được.”

“Tại... tại sao?”

Du phu nhân tỏ ra khó hiểu, hỏi: “Anh Lan, sao vậy? Có phải trong nhà còn chuyện gì cần em làm nữa không?”

Hạ An Lan mặt không đổi sắc: “Không dám làm phiền. Cô mà làm thêm chuyện gì nữa, Hạ gia chúng tôi... chắc tan đàn xẻ nghén hết mất!”

Mặt Du phu nhân trắng bệch: “Anh Lan... anh, anh... nói vậy là có ý gì?”

Tay Du phu nhân bất giác nắm chặt lại, móng tay găm vào da thịt, nhưng bà ta không cảm thấy gì hết.

Bà ta hơi hoảng loạn, Hạ An Lan là người nếu không nắm chắc chuyện gì hoàn toàn, ông tuyệt nhiên sẽ không để lộ bất cứ tiếng gió gì.

Yến Thanh Ti chậm rãi đứng dậy, cô từ từ bước tới: “Ý... ở trên mặt chữ đấy. Du phu nhân, bà làm bộ làm tịch lâu như vậy không cảm thấy mệt sao?”

Du phu nhân lùi lại một bước, bà ta thật sự rất sợ Yến Thanh Ti sẽ lại xông tới cho bà ta một cái tát nữa, một nửa mặt bà ta đã sưng lên, đau rát lắm rồi.

Du phu nhân nói: "Thanh Ti, bác không hiểu cháu đang nói gì? Nếu vì khoảng thời gian gần đây chung sống với nhau, bác có trót nói gì khiến cháu không vui thì cháu cho bác xin lỗi, nhưng bác hiểu..."

Yến Thanh Ti lắc đầu: "Nói chuyện với loại người như bà, thật sự nói cả trăm câu cũng chẳng bằng một cái tát!"

Du phu nhân theo phản xạ muốn chạy, nhưng lại bị Yến Thanh Ti tóm lấy tóc.

Ngay sau đó, Du phu nhân kêu thảm một tiếng, Yến Thanh Ti đã giật một cụm tóc trên đầu bà ta xuống.

Hạ lão gia kinh hoàng: "Thanh Ti, con đang làm gì vậy, mau dừng tay."

Hạ An Lan nhìn Hạ lão gia, nói: "Để con bé từ từ đánh, đánh tới khi nào nó vui rồi nói tiếp."

"Đều là người trong nhà cả, mấy đứa đang làm gì vậy hả? Nó làm ra chuyện gì thì cũng phải nói ra đã chứ?"

Hạ lão gia cảm thấy một đứa con gái như Yến Thanh Ti mà đánh nhau thế này trông thật chẳng ra làm sao, người của Tô gia và Du gia vẫn còn đang ở đây, thế chẳng phải sẽ khiến người ta chê cười sao?

Yến Thanh Ti bỗng mất hứng, cô buông Du phu nhân rồi đẩy bà ta ra, cô cười nhạo nói: "Chẳng lẽ ông ngoại không hề phát hiện ra bà ta... Thôi bỏ đi, có nói với ông những chuyện này cũng vô dụng, chỉ hy vọng sau này khi mọi chân tướng được lôi ra, ông đừng hối hận!"

Hạ lão gia đứng sững đó, ông thấy hơi bất ngờ về Yến Thanh Ti, ông cũng không hiểu sao bỗng nhiên cô lại nói như vậy.

Sắc mặt Hạ lão thái như phủ thêm một tầng sương lạnh, bà ngoảnh mặt làm ngơ Hạ lão gia.

Hạ An Lan nói: "Ngự Trì..."

Ngự Trì bước tới, nói: "Người của chúng ta đã khống chế tất cả người nhà

họ La, bao gồm cả La Thường. Sau khi bị bắt cô ta cũng đã khai cả rồi, những tấm ảnh bôi nhọ cô Thanh Ti tuy đúng là do cô ta truyền ra... Nhưng La Thường cũng không đủ năng lực để làm ra những chuyện này. La Thường nói, những tấm ảnh đó là có người gửi qua mail cho cô ta, tôi đã cho người tra địa chỉ IP của đối phương, là từ Hải Thành, cảnh sát Hải Thành hiện tại đang điều tra người đã tải tấm ảnh đó lên, cũng đã có tin tức rồi, tin chắc rằng sẽ nhanh chóng bắt được người kia."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1077: Vây Xem Nhạc Thái Hậu Bùng Nổ!

Da đầu Du phu nhân đau đớn, tóc rơi lả tả dưới đất, bà ta khóc lóc nói: “Nhưng chuyện này... không liên quan tới tôi. Tuy trước đây tôi có sống ở Hải Thành, nhưng khoảng thời gian này tôi đều ở Dung Thành cơ mà.”

Ngự Trì mặt lạnh nói: “Quên nói, người của tôi đã hack được mail của người đó, trong mail của người đó không cẩn thận phát hiện ra tấm ảnh có liên quan tới Du phu nhân.”

Du phu nhân tỏ ra kinh hãi: “Sao tôi biết được trong mail của hắn ta có ảnh của tôi?”

Ngự Trì nói tiếp: “Vài ngày trước, có phải Du phu nhân đã ra ngoài vào nửa đêm đúng không?”

“Đúng... vậy... Tôi có ra ngoài, nhưng hôm đó chỉ là vì tâm trạng tôi không tốt, muốn ra ngoài uống vài li, tôi không làm gì hết.” Lòng bàn tay Du phu nhân ướt sũng mồ hôi, bà ta đau đến suýt thì quên, Hạ An Lan sớm đã nghi ngờ bà ta rồi.

Ngự Trì: “Tối hôm đó, La Thường cũng đến quán bar đó.”

“Tôi không biết, tôi không gặp cô ta.”

Mặt Ngự Trì vẫn chẳng chút thay đổi, “Hai người một trước một sau cùng vào nhà vệ sinh, lúc La Thường ra, trong túi còn có thêm vài cọng tóc! Chúng tôi đã tra ra, đó là tóc của cô Thanh Ti.”

Du phu nhân cắn răng nói: “Tôi thật sự chưa từng gặp La Thường. Tôi thừa nhận tôi có nhận được điện thoại của La Thường... Cô ta hy vọng chú có thể nói đỡ giúp La gia, nhưng tôi không đồng ý, những chuyện này tôi đều đã nói với chú rồi, ông ấy biết đấy.”

“Bà không đồng ý, nhưng ngay sau đó La gia đã thông qua một người bạn cũ của Hạ lão gia liên hệ được với ông. Sau khi chúng tôi điều tra cũng phát hiện ra, vị cố hữu kìa của Hạ lão gia lại... hoàn toàn không quen người nhà họ La, vậy nên người trung gian này chắc được Du phu nhân cung cấp không ít phương thức liên hệ đâu nhỉ?”

Du phu nhân vô cùng sợ hãi, bà ta gào lên: “Tôi... tôi không có, tôi thật sự không làm vậy... Chú, con có nói với chú là La gia có từng tìm con, nhưng con thật sự không biết, mấy ngày gần đây số lần con ra ngoài ngày càng ít, sao con có thể làm ra những chuyện này được?”

“Chú, chú nói với mọi người đi, chú nói với họ đi, không phải là con, thật sự không phải là con mà...” Du phu nhân liên tục gọi Hạ lão gia, mong ông có thể giúp được bà ta.

Sắc mặt Hạ lão gia rất kém, ông nhớ tới lần trước người nhà họ La tới tìm ông, còn cho ông xem kết quả xét nghiệm ADN của Yến Thanh Ti với An Lan.

Lúc đó ông quá hồ đồ, căn bản không hề nghĩ tới hai chuyện, thứ nhất, sao La gia lại quen người bạn kia của ông? Thứ hai, sao bọn họ lại có thể lấy được ADN của Thanh Ti, còn cả... ADN của An Lan nữa.

Hạ An Lan là nguyên thủ của một quốc gia, ADN của ông là cơ mật, được bảo vệ vô cùng nghiêm ngặt. Giờ kỹ thuật phát triển tiên tiến như vậy, ADN của một người có thể làm ra rất nhiều chuyện, có bao người đang nhằm vào Hạ An Lan, hàng ngày không ngừng có người muốn ám sát ông. Dưới sự bảo vệ nghiêm ngặt như vậy, sao La gia có thể có được bản mẫu xét nghiệm này?

Dù cho bản mẫu này là thật hay giả, trong nhà này chắc chắn là có... nội gián.

Hiện tại Hạ lão gia mới ý thức được sự hồ đồ của mình.

Du phu nhân khóc lóc tủi nhục đến cực điểm: “Chú, anh Lan, con chỉ là một người phụ nữ bình thường, con thật sự không làm những chuyện này... Xin mọi người hãy tin con. Thanh Ti... những chuyện này không phải là do bác làm, cháu...”

Du phu nhân còn chưa nói hết đã kêu thảm một tiếng.

Lúc ấy chỉ thấy một bóng đen nhảy tới, sau đó Du phu nhân bịch một tiếng ngã bệt xuống đất.

Nhạc phu nhân đè lên người Du phu nhân, bà cứ nhằm thẳng đầu và mặt mà đánh, vừa đánh vừa chửi: “Con khốn, ai cho mày hại Thanh Ti nhà tao hả? Con mẹ nó, bà đây sớm đã ngứa mắt mày lắm rồi...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1078: Muốn Chết Thì Nói Sớm, Cho Mày Toại Nguyện!

Từ khi tấm ảnh kia xuất hiện, Nhạc phu nhân vẫn không nói một lời, bà vẫn luôn nhìn Du phu nhân, nhìn chằm chằm vào bà ta.

Yến Thanh Ti nói với bà, Du phu nhân không phải là người tốt đẹp gì, cô cảm thấy chuyện ngày hôm nay tới tám phần là có liên quan tới bà ta.

Quả nhiên, sau khi tra ra thì đúng là "chuyện tốt" do con khốn này làm ra. Mẹ nó, lại còn vờ vịt khuyên răn Thanh Ti, còn bô bô kêu nếu có thể khiến con nguôi giận thì con cứ đánh đi nữa chứ.

Phì, thế mà cũng mở mồm ra nói được, làm ra loại chuyện bỉ ổi, hèn hạ, nham hiểm như thế, rõ ràng là muốn hại chết Thanh Ti của bà mà.

May mà trên người Thanh Ti có một vết sẹo nên có thể chứng minh được sự trong sạch mình, chứ nếu không thùng cứt này mà đổ lên người Thanh Ti, thì con bé coi như xong đời rồi còn gì?

Kể cả bà và con trai bà có tin, nhưng những người khác thì sao? Chuyện này mà truyền ra ngoài, danh tiếng và sự nghiệp của Thanh Ti đều sẽ bị hủy hoại trong nháy mắt mất.

Nhạc phu nhân càng nghĩ càng tức, càng nghĩ càng giận sôi người, lại cộng thêm việc trước đây Du phu nhân từng mắng bà là hoa tàn bại liễu, Nhạc phu nhân đánh càng hăng. Bà nhịn cơn giận này lâu lắm rồi, mãi mới có cơ hội được trút giận đấy.

Nhạc phu nhân dùng hết mọi tinh hoa đánh nhau mà mình biết, bà tát khẳng định không kém gì Yến Thanh Ti, may mà bà còn nuôi móng tay nữa.

Nhạc phu nhân bất chấp tất cả lao vào cào xé mặt, cổ và cánh tay của Du phu nhân, còn tóm tóc bà ta như một kẻ điên.

Bà chửi um lên: "Dám bắt nạt con dâu bà à? Mày muốn chết thì nói ra, cả ngày chỉ biết bày ra bộ dạng như cả thế giới này thiếu nợ mày, làm như mọi người đều có lỗi với mày không bằng. Hạ gia nuôi nấng mày bao năm sống trong vinh hoa phú quý, giờ mày báo đáp thế nào đây hả? Thanh Ti nhà tao làm gì chướng mắt mày, mày ức hiếp con bé đến nghiện có đúng không?

Lòng dạ tao cũng độc ác lắm, nên tao... xuống tay cũng sẽ không nhân từ hơn mày chút nào đâu...”

Du phu nhân giờ không biết rõ được chỗ nào trên người mình đang đau nữa, Nhạc phu nhân hoàn toàn mất kiểm soát. Du phu nhân gào lên: “Không phải tôi... Không phải tôi... Thật sự không phải tôi làm. Tôi bị oan, cứu với... cứu với!”

Du Khiên và em họ ông ta há mồm kinh ngạc, một lúc sau mới chạy vội tới can ngăn.

“Có gì không thể từ từ nói được sao, đừng đánh nữa...”

“Còn đánh nữa là sẽ chết người đấy!”

Nhạc phu nhân ngẩng lên trừng mắt nhìn Du Khiên, bà nói: “Ông dám động vào tôi chỉ một chút thôi, tôi sẽ hét lên là ông có hành vi khiếm nhã với tôi đấy, ông có tin không?”

Du Khiên vừa nghe thấy vậy liền thu tay lại: “Nhạc phu nhân, bà bình tĩnh lại một chút, chuyện này có lẽ... có hiểu lầm gì đó. Chúng ta từ từ nói có được không?”

Nhạc phu nhân cứ thế cào móng tay xuống, trên cổ Du phu nhân xuất hiện mấy vết máu, bà cả giận nói: “Hiểu lầm? Tôi thấy đã rõ ràng lắm rồi, chính là vợ ông, con đàn bà chết tiệt này đã hãm hại Thanh Ti, làm ra cái ảnh buồn nôn đó để vu oan cho Thanh Ti, lại còn vào đúng buổi đính hôn của nó. Bà ta muốn hủy hoại con bé đúng không? Hai người là vợ chồng, tôi không tin chuyện” tốt “con khốn này làm ra mà không có liên quan gì tới ông!”

Du Khiên vừa nghe thấy vậy liền nói: “Bà đừng có vu oan cho tôi, chuyện này tôi hoàn toàn không biết gì hết. Nhạc phu nhân, trước khi sự việc chưa hoàn toàn được làm rõ, tôi khuyên bà nên bình tĩnh lại một chút. Tốt xấu gì bà cũng là một quý phu nhân danh giá, bà như vậy còn thành ra thể thống gì nữa?”

Nhạc phu nhân cười lạnh: “Con dâu tôi bị người ta ức hiếp đến thế, tôi còn bày ra dáng vẻ quý phu nhân gì nữa? Cứ tiếp tục tỏ vẻ thì để con tôi bị vu oan tới chết luôn à?”

Tô lão đại nhìn vợ mình.

Vợ ông gật đầu, ông vội tiến tới, tỏ ra can ngăn: “Mi Mi, đừng giận nữa, tức giận hại thân... Đừng đánh, đừng đánh nữa... Em ngừng tay lại đi...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1079: Không Được, Tôi Phải Xé Rách Mặt Nó Ra!

Mợ ba nhà họ Tô cũng gật đầu: "Phải đấy, Mi Mi, đừng đánh nữa, chuyện này sao phải khiến em động tay chứ? Chị tin rằng Hạ gia sẽ nhanh chóng tra rõ được chân tướng chuyện này."

Hai người cùng tách Nhạc phu nhân và Du phu nhân ra, sau đó kéo bà đứng dậy.

Nhưng vừa mới đứng lên, Nhạc phu nhân lại xông tới, vừa đá vừa đạp Du phu nhân.

"Mi Mi... bình tĩnh, bình tĩnh lại..."

Nhạc phu nhân cắn răng: "Không được, em không nhịn được, em phải xé xác nó ra!"

"Mi Mi... chú ý tới hình tượng một chút!"

"Em còn cần hình tượng gì nữa, con khốn này không chết em mới bị tức chết đấy..."

Tô lão đại và mợ Ba tiến lên giúp đỡ can ngăn, nhưng khi hai người kéo Du phu nhân ra, lại không cho bà ta động đậy, ngược lại càng dễ để Nhạc phu nhân ra tay hơn.

Du phu nhân khóc lóc gào lên: "Cứu mạng... Thật sự không phải là tôi làm, chuyện này tôi bị oan mà! Tôi thật sự không làm gì hết..."

Bà ta biết giờ trông bà ta rất nhếch nhác, bà ta cũng không ngờ chuyện này sẽ bị tra ra nhanh đến vậy. Nhưng bà ta cũng biết, chứng cứ trong tay Hạ An Lan cũng không đủ để chứng minh do chính tay bà ta làm, lúc này dù có chết bà ta cũng không thể thừa nhận được.

Sự hung hãn của Nhạc phu nhân khiến mọi người đều sợ ngây người. Yến Thanh Ti nuốt nước bọt, bác Nhạc thật uy phong, muốn phất cờ hò hét quá đi mất.

Yến Thanh Ti khẽ liếc nhìn Hạ An Lan, được lắm, không ngờ ông bác cô

còn đang cười kìa.

Cô sờ sờ mũi, bác gái, hình tượng bác trong lòng bác trai con đổ vỡ hết rồi bác ạ.

Cô thấy Nhạc phu nhân đã mệt đến nỗi thở gấp, cô tiến tới, nói: "Bác gái, nghỉ ngơi một chút!"

Yến Thanh Ti liếc nhìn Du phu nhân, chậc... đúng là... thảm không chịu nổi, không dám nhìn thẳng luôn, thấy ghê!

Nhưng mà thấy sảng khoái quá đi!

Cô muốn "like" cho Nhạc phu nhân một cái quá! Bác gái, bác lại thăng cấp rồi, quá tuyệt!

Du phu nhân không chống đỡ nổi nữa ngồi phệt xuống đất, mặt chảy máu như bị mèo cào, tóc không biết bị giựt hết bao nhiêu, bà ta ấm ức nói: "Thật sự không phải con mà. Con sống bao năm ở Hạ gia, mọi người đều nhìn con lớn lên, con là người thế nào, mọi người đều biết mà? Sao con có thể làm ra loại chuyện đó được chứ?"

Hạ lão thái đã mệt lắm rồi, bà nhàn nhạt nói: "Đúng là cô sống ở Hạ gia bao năm nay, nhưng người của Hạ gia, ngoài ông già này ra, tất cả mọi người đều biết cô là hạng người gì. Có làm ra chuyện này hay không, cô rõ, tôi cũng rõ."

Du phu nhân phát hoảng: "Cô, con xin cô, xin cô hãy tin con... Con thật sự không dám làm vậy đâu."

Hạ lão thái thở dài: "Chắc cô vẫn luôn hận tôi, hận tôi khi ấy không đồng ý cho cô lấy An Lan, còn hận tôi khi gả cô đi mà không cho cô của hồi môn khi tôi được gả vào nhà họ Hạ. Cô nghĩ cô cẩn thận sống tại Hạ gia bao năm, cô làm rất nhiều vì gia đình này, cô đối xử tốt với mọi người trong nhà, nhưng chúng tôi... lại không đối xử tốt với cô, chúng tôi ai cũng nợ cô có đúng không?"

Du phu nhân lắc đầu lia lịa: "Không, con thật sự chưa từng nghĩ vậy. Con biết nếu không có Hạ gia, giờ con chẳng là gì cả, con rất cảm kích, cũng rất cảm ơn mọi người... Từ trước đến giờ con chưa bao giờ nghĩ tới những thứ không thuộc về mình."

Nhạc phu nhân cười nhạo: “Ha ha, tao thấy mày từ sáng tới tối đều mơ tưởng tới những thứ không thuộc về mình đấy. Kết hôn bao nhiêu năm rồi mà vẫn còn yêu thầm Hạ An Lan, mày còn mặt mũi mà nói vậy à?”

Bà nghiêng đầu nói với Du Khiên: “Có quỷ mới biết bà ta có cắm sừng ông mấy chục năm không? Về nhà, việc đầu tiên phải làm là xem xem con ông có phải là của ông thật không nhé!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1080: Con Trai Ông Trông Giống Ông Hàng Xóm Lắm Đấy

Du Khiên nghe thế mặt liền tái mét, ông ta tức đầy một bụng nhưng lại không biết nên đáp trả thế nào.

Lúc này, Du Khiên căn bản không thể nói sang chuyện khác được, ông ta nói: "Cảm ơn Nhạc phu nhân đã quan tâm, nhưng tôi vẫn rất tin tưởng vào phu nhân nhà mình."

Nhạc phu nhân cười nhạo: "Ha ha... đáng đời ông từ trêu xuống dưới đều xanh mượt một màu." (Chơi chữ bên trung khi nói "đội mũ xanh" có nghĩa là bị cắm sừng, cả người xanh tức là bị cắm rất nhiều sừng.)

Tóc tai Du phu nhân tán loạn như một kẻ điên, váy của bà ta bị xé rách, mặt mũi thì bị cào rách nhìn không ra hồn người. Tình huống này ngày hôm nay là cực kỳ bất lợi đối với bà ta, bà ta thật sự rất hận Nhạc phu nhân và càng hận Yến Thanh Ti hơn. Nếu không phải vì hai người phụ nữ này xuất hiện, công sức bao nhiêu năm của bà ta sẽ không bị hủy trong chốc lát như vậy.

Du phu nhân không dám chạm vào mặt mình, giờ lòng bà ta cũng đang chảy máu như mặt mình vậy, bà ta cả giận nói: "Tô Ngưng Mi, bà đừng có ngậm máu phun người. Bà không ra gì thì tưởng tất cả mọi người đều sẽ giống bà chắc? Đúng là trước đây tôi có thích anh Lan, nhưng khi ấy còn trẻ, không phân biệt rõ được giữa thích và ngưỡng mộ, sau khi kết hôn tôi mới hiểu, sự yêu thích của tôi với anh ấy chỉ là sự sùng bái của một cô em gái với một người anh trai. Bà đừng tưởng tôi cũng có suy nghĩ đê hèn giống như bà."

Du phu nhân nhìn chằm chằm Nhạc phu nhân rồi nói: "Tôi không tin, bà ở góa ba mươi năm thì còn sạch sẽ được đến đâu?"

Lời giải thích của Du phu nhân trước đó cũng thật trơn tru, còn trẻ thì ngưỡng mộ anh trai đẹp trai cao lớn, tưởng đó là yêu thích, đây là chuyện rất bình thường, nói vậy ai cũng có thể hiểu được.

Nhưng lời bà ta nói Nhạc phu nhân lại có ý trách cứ.

Có điều, Nhạc phu nhân đã không còn là Nhạc phu nhân của ngày trước nữa rồi, nếu là trước đây chắc chắn bà sẽ tức phát khóc, nhưng bây giờ: "Xì, tôi có sạch sẽ hay không bà quản được chắc? Ít nhất con trai tôi với người cha

đã chết của nó là máu mủ thật, con trai tôi có tiền đồ hơn thằng con chỉ biết tán gái tiêu tiền của bà nhiều.”

Nhạc phu nhân lại khinh bỉ nói với Du Khiên: “Về nhìn kỹ lại hàng xóm xem, xem con trai ông giống ông hay giống ông ta nhé, đừng mất công làm chim sẻ bao năm rồi mà không biết.”

Bà cố tình nói vậy, chọc cho đôi vợ chồng này tức chết, chết được cả đôi thì càng tốt.

Yến Thanh Ti nhịn không được vỗ tay mấy cái cổ vũ Nhạc phu nhân, sức chiến đấu của bà mẹ chồng tương lai của cô giờ đã dũng mãnh đến mức này rồi.

Yến Thanh Ti bỗng thấy mừng vô cùng, hoàn toàn không cần cô phải đứng ra, tự dưng cô thấy cuộc đời này... nhàm chán quá!

Yến Thanh Ti vừa cười vừa nói với Hạ An Lan đứng bên cạnh: “Bác... mẹ chồng tương lai của con ngầu quá nhỉ?”

Hạ An Lan cười nhạt: “Ngầu lắm!”

“Bác có thấy tự hào không?”

Hạ An Lan cúi đầu nhìn cô, Yến Thanh Ti sờ mũi: “Khụ khụ. là con tự hào, con cảm thấy rất kiêu hãnh và tự hào về bà mẹ chồng tương lai này của mình!”

Lúc này mặt Du Khiên tái mét y như bị trúng độc: “Không phiền Nhạc phu nhân phải bận tâm. Ai mà chẳng có quá khứ, kể cả khi ấy Như Sương có thật sự từng thích anh An Lan thì cũng là chuyện rất bình thường. Dù sao anh ấy cũng là người xuất sắc như vậy, đáng được người người ngưỡng mộ, nhưng Như Sương cũng nói rồi, cô ấy chỉ sùng bái anh trai mình thôi, tôi tin cô ấy.”

Du Khiên là kẻ lão làng trên thương trường. Dù trong lòng ông ta có nghi ngờ đi nữa, ông ta cũng biết vào lúc này vợ chồng ông ta không thể chia rẽ được.

Kể cả có phải ly hôn, phân chia tài sản đi nữa cũng là chuyện sau khi đã giải quyết xong chuyện này.

Yến Thanh Ti từ từ nói: “Chậc chậc, giờ lại thành sự ngưỡng mộ của em gái

với anh trai cơ đấy? Lời từ miệng Du phu nhân liệu có câu nào là thật không?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1081: May Mà Bác Tôi Không Coi Trọng Bà

"Mấy ngày hôm trước ai đã từng nói với tôi rằng mình đã yêu thầm bác tôi mấy chục năm ý nhỉ? Bảo là chỉ cần bác tôi cười với bà một cái thì bảo bà làm gì bà cũng đồng ý! Ôi chà, tình yêu sâu đậm biết bao nhiêu, thế mà bây giờ ngoắt một cái bảo thay đổi là thay đổi luôn rồi? Ôi chao ơi... cái thứ tình yêu này của bà thật quý hóa quá đấy! Tôi thật không thể không giơ ngón tay cái lên mà khen bác tôi, mắt nhìn người của bác ấy quá chuẩn, không coi trọng bà, nếu không sẽ giống chồng bà bây giờ, đen đủi biết bao."

Lần này thì mặt Du Khiên hoàn toàn tái mét, sa sầm.

Ông ta nói: "Bây giờ hình như chúng ta đang lạc đề rồi thì phải? Chúng ta đang nói về chuyện Như Sương hãm hại Yến Thanh Ti, vậy được thôi, các người giao bằng chứng xác thực ra đây, bằng không thì các người đang cố ý hãm hại Như Sương."

Ngự Trì nói: "Bây giờ mà lấy chứng cứ ra thì người bị nghi ngờ nhiều nhất vẫn là Du phu nhân."

Thực ra, cũng chỉ thiếu một cái chứng cớ trực tiếp, về cơ bản mọi thứ đều có thể xác định.

Du Khiên cười lạnh: "Kẻ tình nghi ư? Thế chẳng phải là vẫn chưa xác định được đúng không? Trong tình huống vẫn chưa xác định rõ mà các người lại đối xử với cô ấy như vậy, có phải là quá đáng quá rồi hay không?"

Hạ An Lan nói một cách sâu xa: "Ông nghĩ trong cái nhà này ông có tư cách để chất vấn ư?"

"Tôi..." Du Khiên lúc này thật không biết nên nói gì nữa, đứng trước mặt Hạ An Lan, dường như ông ta chính là một hạt bụi trên mặt đất.

Từ rất nhiều năm về trước, từ lần đầu tiên Du Khiên gặp Hạ An Lan, thực ra lúc đó ông ta đã không ưa gì Hạ An Lan. Vào thời điểm đó, Hạ An Lan vẫn chưa phải là Tổng thống, nhưng đáng sợ là kể là lúc đó đi chăng nữa, Hạ An Lan vẫn có khả năng khiến ông ta cảm thấy bản thân mình trở nên hèn mọn nhỏ bé.

"Tiễn khách, giờ đã muộn rồi, chúng tôi phải nghỉ ngơi."

Ngự Trì bước đến: “Xin mời.”

Vẻ mặt của Du Khiên rất khó coi, nhưng dù ông ta có muốn gây ồn ào thế nào đi nữa thì ở nhà họ Hạ này ông ta cũng chẳng làm gì được. Nếu như bây giờ ông ta mà không đi thì sẽ bị đám cận vệ ném ra ngoài.

Du Khiên nhìn về phía Hạ Như Sương, thở dài một tiếng. Bọn họ là vợ chồng mấy chục năm, ông ta cũng có tình cảm thật sự với Hạ Như Sương, nếu như không phải tình huống trước mắt thực đã hết cách, ông ta sẽ không bỏ lại bà ta mà đi.

Hạ Như Sương gật đầu với Du Khiên: “Mọi người cứ về trước đi, em trong sạch, trong lòng em không sợ gì hết.”

Yến Thanh Ti trợn mắt khinh bỉ, Hạ Như Sương đúng là một con mụ cứng đầu cứng cổ, đến lúc này rồi mà vẫn không chịu nói thật.

Du Khiên nói với Hạ An Lan: “Tuy nhà họ Du chúng tôi không so được với nhà họ Hạ, nhưng bây giờ cũng coi như là có chút ảnh hưởng trong xã hội. Phu nhân của nhà chúng tôi bị các người giam giữ như vậy là không thể nào chấp nhận được, tôi hy vọng các người có thể sớm cho tôi một câu trả lời thỏa đáng.”

Hạ An Lan nói: “Nhà họ Hạ không cần phải cho ông câu trả lời nào cả.”

Du Khiên cảm thấy như thể mình vừa mới bị người ta vả cho một phát, đau buốt!

Ông ta đang định nói gì đó nhưng thân hình to lớn một mét chín của Ngự Trì đã đứng trước mặt ông ta, đằng đằng sát khí, thực sự khiến cho người ta có chút hoảng sợ.

Du Khiên vẻ mặt chán chường bị người ta “mời” ra ngoài, hai người em của ông ta cũng cất bước theo sau, Du Dực đi cuối cùng. Yến Thanh Ti muốn nói với ông vài câu, nhưng có Du phu nhân ở đây nên cô chỉ có thể nhìn ông đi mất, trong lòng có chút tiếc nuối.

Đợi đến khi người nhà họ Du đã đi về hết, Yến Thanh Ti mới vẫy tay gọi người hầu đến đưa Hạ lão thái đi nghỉ, hôm nay giằng co mãi cũng muộn rồi.

“Bà ơi, sắc mặt của bà không được tốt lắm, mau về nghỉ ngơi đi, ngày mai bà đừng dậy sớm quá nha.”

Hạ lão thái gật đầu: “Được, mấy đứa cũng đi nghỉ ngơi đi.”

Du phu nhân đứng thẳng dậy nói với mọi người: “Chú, cô, con trong sạch, con không làm gì cả, xin chú và cô hãy tin con. Con mong anh Lan sẽ điều tra rõ ràng chuyện này và trả lại sự trong sạch cho con.”

Yến Thanh Ti cười lạnh: “Không cần bà nói, chuyện này tôi cũng phải làm cho ra ngô ra khoai. Mà không chỉ chuyện này, còn rất nhiều chuyện khác nữa tôi cũng phải điều tra cho rõ ràng. Du phu nhân, tôi muốn xem xem rốt cuộc trên người bà đang đội bao nhiêu lớp da đấy!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1082: Tôi Đã Cướp Anh Lan Của Bà Đi Rồi Đấy, Thì Sao Nào?

Cho dù là bao nhiêu lớp da, cô đều phải lột cho bằng sạch.

Hạ lão gia lắc đầu thở dài một tiếng, đẩy lão thái thái đi khỏi nơi này, hai người không ai thèm để ý đến Du phu nhân.

Trước khi mọi việc được điều tra rõ ràng một cách triệt để, Du phu nhân không thể rời khỏi nhà họ Hạ nửa bước, không đưa bà ta vào trại tạm giam đã là rộng lượng với bà ta lắm rồi.

Nhạc phu nhân chậm rãi bước qua mặt Hạ Như Sương, khiêu khích nói: "Cho dù tôi đây thật sự có không ra gì đi chăng nữa, tôi cũng sắp lấy anh Lan của cô rồi đấy, có bản lĩnh thì đến mà tranh với tôi đi?"

Hạ Như Sương ngẩng đầu, vẻ mặt dữ tợn, ánh mắt đỏ lòm, khiến cho người ta lạnh sống lưng, sởn da gà.

Trong lòng Nhạc phu nhân khẽ run lên một cái, nhưng ngay sau đó bà lập tức gật đầu: "Không sai, cái ánh mắt như thế này mới đúng chứ, thế này mới thích hợp với bà, giả vờ giả vịt làm cái gì? Phải biết sống thật với bản thân chứ."

Nhạc phu nhân "hừ" một tiếng, kiêu ngạo ngẩng đầu lên, không cẩn thận nhìn thấy Hạ An Lan đang đứng ở gần đó, bà liền cảm thấy gáy mình lành lạnh.

Bà thế mà lại quên mất Hạ An Lan vẫn chưa đi? Nhạc phu nhân mặt mũi đỏ bừng, vuốt vuốt sống mũi, nói với Yến Thanh Ti một câu: "Có tuổi rồi, không thể thức đêm nhiều, đột nhiên bác cảm thấy mệt quá, bác lên gác nghỉ trước đây..."

Nói rồi chạy thẳng một mạch lên gác, cái tốc độ này thật chẳng giống với những người có tuổi chút nào.

Yến Thanh Ti sờ sờ chóp mũi: "Ha ha ha... Bác gái đáng yêu quá bác nhỉ?"

Nhạc Thính Phong gật đầu phụ họa: "Đúng thế, tính cách của mẹ con quả thực có chút hoạt bát."

Hạ An Lan thản nhiên nói: “Những người không hay dùng não, tính cách đều hoạt bát.”

Khóe miệng của Yến Thanh Ti cứng đờ, bác nói thế tức là bảo Nhạc phu nhân không có não à?

Cô rất muốn nói một câu: Giờ thì con hiểu tại sao bác vẫn độc thân rồi, bác như thế này bảo sao lại không lấy được vợ?

Nhạc Thính Phong lại chẳng hề tức giận chút nào, bởi vì... người ta nói đúng mà, mẹ anh ấy à, thật sự là ra khỏi cửa hay để quên não ở nhà lắm!

Yến Thanh Ti nói với Nhạc Thính Phong: “Anh với các bác về trước đi nhé, bây giờ thực sự cũng hơi muộn rồi.”

“Được, vậy anh và mọi người về trước đây, em cũng nghỉ ngơi sớm nhé!”

“Được, em biết rồi!”

Yến Thanh Ti và Hạ An Lan tiễn Nhạc Thính Phong và người nhà họ Tô ra tận ngoài cửa.

Lúc sắp đi, Nhạc Thính Phong ôm lấy Yến Thanh Ti: “Ngày mai anh lại đến gặp em nhé.”

“Ừm!”

Yến Thanh Ti nhìn theo cho đến lúc bọn họ đi hẳn.

“Vào nhà thôi con.”

Yến Thanh Ti đi cùng với Hạ An Lan. Trời về tối trở nên lạnh lẽo hơn, tuy Yến Thanh Ti chỉ mặc một cái váy rất mỏng, nhưng cô lại cảm thấy thoải mái hơn, đầu óc căng thẳng cả một buổi tối cuối cũng cũng được thả lỏng.

Yến Thanh Ti gọi một tiếng: “Bác ơi, bác thực sự chưa từng hoài nghi con sao?”

“Nghi ngờ cái gì nào? Nghi ngờ việc con có phải là con gái của Tiểu Ái thật hay không? Hay là nghi ngờ nhân phẩm của con?”

“Cả hai ạ, hôm nay người phụ nữ kia nói, kết quả xét nghiệm ADN trong tay

ả ta cho thấy con và bác không có máu mủ thân thuộc gì cả.”

Hạ An Lan cười nói: “Bác sẽ ngu xuẩn đến mức đó sao?”

Yến Thanh Ti cười cười.

Hạ An Lan xoa đầu Yến Thanh Ti: “Cho dù trước kia con đã gây ra những tội lỗi gì, đó không phải lỗi tại con. Lúc chúng ta vừa gặp nhau bác đã nói rồi, sau này, có bác ở đây, bác sẽ không để con phải chịu thiệt thòi nữa.”

Yến Thanh Ti ngẩng đầu: “Con cám ơn bác!”

“Đừng có khách sáo với bác như thế, mau đi ngủ đi. Về chuyện của Hạ Như Sương, bác nhất định sẽ cho con một câu trả lời thỏa đáng.”

Yến Thanh Ti do dự một lát nói: “Bác, con nghĩ Hạ Như Sương nhất định có liên quan đến vụ bắt cóc mẹ con năm đó.”

--- O ---

Chương 1083: Con Còn Chưa Lấy Chồng Mà, Sao Nỡ Để Mình Xảy Ra Chuyện Chứ

"Có khả năng bà ta cũng có liên quan đến chuyện mẹ con bị hãm hại sau này. Người phụ nữ này tuyệt đối không phải là kẻ đơn giản, bà ta giấu mình rất kín, bà ta đố kỵ Nhạc phu nhân bởi bà ngoại muốn bác lấy bác ấy, cho nên bà ta mới tung tin đồn nhảm bôi đen danh dự của bác Nhạc. Những lời đồn đại trên mạng trước đây đều là do bà ta gây ra cả."

Trong mắt Hạ An Lan lóe lên ánh sáng sắc lạnh: "Bác đã cho người đi tìm hiểu rồi, trước đây bác đã quá coi thường bà ta."

Trước đây, Hạ An Lan cũng chỉ cảm thấy Hạ Như Sương là một con người trong ngoài không đồng nhất, vừa ích kỷ lại có thủ đoạn, nhưng không ngờ được, cô ta mới mười tuổi mà lại dám xuống tay với Tiểu Ái, đúng là không thể ngờ được.

Có lẽ, nếu như sau này Thanh Ti không xảy ra chuyện, bọn họ mãi mãi đều không nghĩ đến vụ việc của hơn bốn mươi năm trước lại có liên quan đến Hạ Như Sương.

"Trẻ con" thật đúng là một tấm khiên bảo vệ vững chắc.

Nếu như sau cùng mọi chuyện được điều tra rõ ràng, Hạ Như Sương thật sự là hung thủ trực tiếp hại chết Tiểu Ái, ông nhất định sẽ khiến bà ta sống không bằng chết.

Trong phòng, Du phu nhân cảm thấy từng cơn lạnh lẽo đổ ập đến, cả người bà ta run rẩy không ngừng.

Trong phòng tối đen, bà ta cuộn mình lại ngồi thu lu trong một góc, trên người bà ta rất đau đớn, mỗi một viết thương đều bỏng rát, đau xót. Trong lòng bà ta như có một ngọn lửa đang thiêu đốt khiến bà ta không thể nào ngủ nổi.

Thời gian của bà ta đã hết, bây giờ Du phu nhân thật sự rất hối hận, bà tay ra tay quá muộn, trước đây không nên do dự mới phải. Chính vì do dự mà bây giờ bà ta càng ngày càng bị động. Chuyện những bức ảnh ngày hôm nay, tất cả mọi người đều cảm thấy chuyện này là do bà ta làm, bà ta có phản bác mấy đi chăng nữa cũng chẳng có ai tin.

Giờ bà ta phải làm cái gì đó mới được, phải làm cái nhà này loạn lên, càng loạn bà ta mới càng có cơ hội! Nhưng làm thế nào mới có thể khiến cái nhà này loạn lên?

Qua một lúc lâu sau, Du phu nhân mới thấp giọng cười khẽ, tiếng cười âm u vang lên trong căn phòng nghe có vẻ cực kỳ đáng sợ.

Ở dưới nhà, Yến Thanh Ti và Hạ An Lan vẫn đang đứng ở ngoài vườn, Ngự Trì đứng đằng sau bọn họ, bóng dáng cao lớn như hòa làm một với đêm tối.

Yến Thanh Ti ngẩng đầu nói: "Bác, chuyện năm đó cũng đã hơn bốn mươi năm rồi, có muốn điều tra cũng không dễ dàng như thế. Bác sai người đi điều tra lâu như vậy mà cũng không có tiến triển gì đáng kể cả, chuyện này... chúng ta không thể cứ tiếp tục bị động như vậy được."

Hạ An Lan nói: "Vậy con muốn làm thế nào?"

"Con hy vọng bác có thể tin tưởng con, nghe con sắp xếp."

Hạ An Lan nhìn vào đôi mắt của Yến Thanh Ti, con bé kiên định đến vậy cơ à? Sau cùng, ông mới nói: "Được, vậy chuyện này bác để con sắp xếp! Nhưng con không được để bản thân mình rơi vào nguy hiểm."

"Bác cứ yên tâm đi ạ, con vẫn còn chưa kết hôn mà."

Hạ An Lan cười cười: "Mau về đi ngủ đi."

"Vâng, bác cũng sớm nghỉ ngơi nha. Chúc bác ngủ ngon."

Sau khi Yến Thanh Ti đi rồi, Hạ An Lan mới nói: "Ngự Trì, trong khoảng thời gian này cậu hãy đi theo Thanh Ti đi."

Ngự Trì: "Vâng!"

Nhạc Thính Phong không về khách sạn cùng với các bác nhà mình mà đến giữa đường anh lại rẽ sang đường khác, đến một nơi để gặp một người.

Gặp được Du Dực, Nhạc Thính Phong liền hỏi ngay: "Cái thứ đó đâu?"

Du Dực đang pha trà, động tác chậm rãi đâu vào đó.

Ông tự rót cho mình một chén ra, bưng lên phẩm hương trà, nói: "Xử lý

xong xuôi cả rồi.”

“Sao ông không đợi tôi một lát chứ?” Nhạc Thính Phong ngồi phịch xuống ghế, đối diện với Du Dực.

Cái thứ đó mà anh nhắc tới chính là gã đàn ông vừa nãy uy hiếp Yến Thanh Ti.

Nhạc Thính Phong không coi hắn ta là người, anh vội chạy đến tìm Du Dực chính là vì muốn đích thân xử lý hắn ta.

Du Dực nhấp một ngụm cau mày, ông có cảm giác mùi vị của trà lần này có gì đó không đúng: “Đợi cậu đến thì đã sớm xảy ra chuyện rồi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1084: Trực Tiếp Giết Chết Cái Tên Đê Tiện Ấy Là Xong

Lúc ấy, thời gian để ông xử lý gã đó thực sự là rất ngắn, ông cần phải hành động mau chóng, nếu không sẽ bị phát hiện ra.

Nhạc Thính Phong hỏi ông: "Sao sau lúc đó ông lại đến cùng với Du Khiên? Ông đến Dung Thành trước mà, ông ta sẽ không nghi ngờ gì ông chứ?"

Du Dực lắc đầu: "Không đâu, ông ta cho rằng tôi từ nơi khác vội đuổi đến đây."

Nhạc Thính Phong thấy Du Dực uống một mình, liền dứt khoát tự rót cho mình một chén: "Lần này chỉ có một tội danh, có lẽ rất khó để Du phu nhân để lộ bộ mặt thật của mình. Nhất định phải bóc bằng sạch tất cả mặt nạ của bà ta ra. Chuyện của mẹ vợ tôi, hiện tại ông đã điều tra đến đâu rồi?"

Đôi mắt hoa đào của Du Dực dường như đang kết thành băng, bàn tay cầm chén trà của ông từ từ siết lại thật chặt, Nhạc Thính Phong ngồi đó cũng cảm giác được khí tức bạo ngược phát ra từ Du Dực.

Qua một lúc lâu, Du Dực mới bình tĩnh lại được đôi chút: "Cái này còn phải xem lúc nào cậu nắm được nhà họ Diệp trong tay? Tất cả mọi nhược điểm của Hạ Như Sương đều nằm trong tay của Diệp Kiến Công, bây giờ vẫn chưa biết rõ quan hệ của bọn họ là gì, nhưng Diệp Kiến Công đối với bà ta... hình như vẫn chưa hết hy vọng."

Du Dực điều tra lâu như vậy đương nhiên là không phải hoàn toàn không có manh mối gì, nhưng tất cả những manh mối trong quá khứ đều đã quá lâu, hơn nữa Du phu nhân lại cực kỳ giảo hoạt, mấy chục năm nay bà ta chắc chắn đã xóa sạch vết tích.

Những manh mối mà Du Dực tra được đều nhanh chóng đứt đoạn.

Sau cùng, Du Dực tra ra được Du phu nhân và Diệp Kiến Công có quan hệ với nhau, hơn nữa lại duy trì mối quan hệ đó mấy chục năm trời. Trước khi Du phu nhân được gả vào nhà họ Du bà ta đã có quan hệ với Diệp Kiến Công, nhưng bề ngoài thì có vẻ như bọn họ chẳng có liên quan gì đến nhau hết.

Nhạc Thính Phong gật đầu: "Dạo này tôi vẫn luôn ở Dung Thành, Diệp Thiều Quang và Hạ Lan Phương Niên chắc cũng đang cần viện trợ. Đợi mọi chuyện bên này tạm lắng, tôi sẽ quay về bên đó một chuyến để giúp đỡ."

Tuy rằng Diệp Thiều Quang là người rất âm hiểm, nhưng Diệp gia ở Lạc Thành cũng coi như bám rễ khá sâu, chỉ một mình anh ta mà đấu với bọn họ vẫn có chút khó khăn.

Tuy rằng anh đã dặn Giang Lai phải hết sức phối hợp với bọn họ trong bất cứ chuyện gì, nhưng chung quy cũng vẫn không bằng đích thân anh có mặt ở đó.

Du Dực đặt chén trà xuống nói: "Cậu không thể về được, cậu nhất định phải ở bên cạnh trông chừng Thanh Ti. Người phụ nữ Hạ Như Sương đó biết mình đã bị dồn vào đường cùng, nếu lại làm ra chuyện gì nữa thì sớm muộn bà ta cũng bị vạch trần, đến lúc đó bà ta chỉ có một con đường chết mà thôi, bà ta nhất định sẽ đánh cược một lần trước khi mất tất cả. Tuy lúc này Thanh Ti đang chiếm thế thượng phong, nhưng đây cũng là lúc con bé nguy hiểm nhất."

Nhạc Thính Phong nói: "Nếu là tôi, không tra nữa mà giết phắt con tiện nhân đó đi, thế là xong."

"Không được, muốn bà ta chết thì rất đơn giản, nhưng... hy vọng lớn nhất của Thanh Ti đó chính là làm rõ nguyên nhân cái chết của mẹ con bé năm đó, đây cũng là mục tiêu của tôi, tôi nhất định phải tra thật rõ ràng."

Muốn giết chết Hạ Như Sương rất đơn giản, nhưng chân tướng sự việc năm đó thì làm thế nào?

Sự thật mà Thanh Ti theo đuổi bao nhiêu năm như thế, mục tiêu duy nhất hiện tại của ông, ông nhất định phải tra thật rõ ràng đầu đuôi mọi chuyện.

Nhạc Thính Phong thở dài một tiếng: "Tôi biết, tôi chỉ nói thế mà thôi, con đàn bà đó quả thật mặt dày vô liêm sỉ, bà ta căn bản là không muốn thừa nhận."

Du Dực lạnh nhạt nói: "Kiểu gì cũng sẽ có cách khiến bà ta phải thừa nhận mà thôi."

"Tôi cảm thấy bà ta rất kỳ lạ, hơn bốn mươi năm trước khi mẹ vợ tôi xảy ra chuyện, bà ta chỉ mới có bao nhiêu, có mười tuổi chứ mấy? Mới có bằng ấy

tuổi, sao có thể ác độc như thế được, có thể sắp xếp được một kế hoạch giết người hoàn mỹ đến như thế? Sau lưng bà ta... còn có ai?"

Du Dực nhắm mắt lại nói: "Hạ Như Sương che giấu rất nhiều bí mật, có lẽ... chúng ta sẽ nhanh chóng biết thôi."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1085: Có Thể Kết Hôn Với Tôi, Bà Vui Đến Thế Sao?

“Cậu về đi, trong khoảng thời gian này tốt nhất nên ở cùng Thanh Ti.”

“Ôi, cái ông bác cổ hủ của Thanh Ti đó...” Nhạc Thính Phong thở dài ngao ngán.

Anh đã phải ngủ một mình lâu lắm rồi, hằng ngày đều nhìn cái phòng trống, đêm nào cũng nhớ đến những ngày tháng có giường để bò.

Nhạc Thính Phong uống cạn ly trà, đứng dậy nói: “Tôi đi đây, ông tự... bảo trọng nhé.”

Du Dực gật đầu, không nói gì.

Nhạc Thính Phong đi rồi, trong phòng chỉ còn lại một mình Du Dực.

Ông nhìn cảnh đêm bên ngoài cửa sổ, khe khẽ nói: “Đợi tất cả mọi thứ xong xuôi, mọi chuyện đã rõ ràng, anh sẽ đi tìm em.”

Ông hy vọng, cái bí mật mà Hạ Như Sương che giấu kỹ nhất sẽ không khiến ông thất vọng.

...

Trời vừa sáng, Yến Thanh Ti liền tỉnh dậy, cả một đêm cô cứ chập chờn, ngủ không ngon.

Có lẽ là tối hôm qua đã xảy ra quá nhiều chuyện khiến cả đêm cô đều nằm mơ, trong giấc mơ xuất hiện rất nhiều người, giờ đầu cô đang đau như búa bổ.

Yến Thanh Ti ngồi dậy nhìn đồng hồ, vẫn còn khá sớm, mới sáu giờ hơn một chút.

Cô lấy điện thoại ra lướt Weibo, cũng khá lâu rồi cô không vào Weibo, trên đó có rất nhiều người đang thúc giục cô.

Tối hôm qua, khi nhà họ Hạ ầm ĩ nhất cũng chính là lúc Tiêu Phòng Điện

đến đoạn cao trào, Chiêu Quý Phi chết, trên mạng có rất nhiều fan của Chiêu Quý Phi chạy đến Weibo của cô khóc lóc ăn vạ, kêu gào Quý phi đừng đi.

Yến Thanh Ti bước đến bên cạnh cửa sổ, rút điện thoại chụp một bức ảnh mặt trời mọc đỏ rực, up lên Weibo kèm theo một câu: "Tuy bản cung đã chết nhưng vẫn có thể độc chiếm ân sủng."

Nhưng đến lúc up lên cô lại xóa cái caption đó đi chỉ để lại mỗi bức ảnh.

Up weibo xong, cô nghe thấy đằng sau có động tĩnh, Yến Thanh Ti quay lại thì thấy Nhạc phu nhân đang dụi mắt ngồi dậy, mơ mơ hồ hồ như một đứa trẻ.

Yến Thanh Ti thật sự rất hâm mộ Nhạc phu nhân, có thể sống một cuộc sống như vậy thực sự là một việc rất hạnh phúc.

"Bác gái, bác bị con đánh thức ạ?"

"Không phải, ôi... ở đây bác ngủ không được ngon, vừa nãy bác mơ thấy..."

"Mơ thấy cái gì ạ?"

Nhạc phu nhân mặt đỏ rực, lắc đầu nói: "Không... không có gì đâu..."

Nhạc phu nhân xoa xoa mặt, vừa nãy bà mơ thấy mình kết hôn với Hạ An Lan, quả thực khiến bà sợ hết hồn.

Trong mơ, bà mặc áo cưới, nhìn chú rể ngược sáng bước đến, bà rất hiếu kỳ, nhưng đợi đến lúc lại gần mới phát hiện ra người đó ấy lại là... là Hạ An Lan.

Cái này vẫn không tính, quan trọng là trong mơ dáng vẻ của bọn họ như chỉ vừa mới hai mươi tuổi, dường như trong chớp mắt quay ngược trở về 20 năm trước.

Bà sợ đến mức bật dậy ngay lập tức, vuốt vuốt ngực mình, thế nhưng Nhạc phu nhân lại cảm thấy dường như mình vừa mới bỏ lỡ một điều gì đó.

Nhạc phu nhân lắc lắc đầu, nhất định là bởi vì tối hôm qua ngủ quá muộn nên mới ngủ không được ngon như thế!

Hai người rửa mặt rồi xuống ăn sáng, dưới nhà tất cả mọi người đều đã có mặt, chỉ trừ Du phu nhân.

Nhạc phu nhân ăn rất nhiều, Hạ lão thái cười nói: “Mi Mi chắc là đói lắm hả, ăn nhiều vào nhé.”

“Không phải là đói ạ, con ăn nhiều hơn một chút để tí nữa còn có sức mà đánh bà ta.”

Vừa mới dứt lời thì bà cảm thấy hối hận ngay lập tức, ngẩng đầu nhìn nhìn Yến Thanh Ti: Có phải là bác lại nói sai rồi không con?

Yến Thanh Ti nhịn không được cười nói: “Bác gái, bác cứ ăn nhiều nhiều một chút, tí nữa chúng ta cùng đi hoạt động gân cốt.”

Nhạc phu nhân nghiêm túc gật đầu: “Được!”

Hạ lão thái cười tươi rói, bà nhìn Hạ An Lan rồi lại nhìn Nhạc phu nhân, càng lúc càng cảm thấy hài lòng.

Bà nói: “An Lan, hay là con đưa Mi Mi đi đăng ký kết hôn trước đi.”

“Khụ... khụ...” Nhạc phu nhân liền ho sù sụ ngay lập tức, không thốt ra được câu nào.

Hạ An Lan nhìn bà một cái, thản nhiên nói: “Kết hôn với tôi, bà vui đến thế cơ à?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1086: Lão Đại Đã Nói, Không Cho Phép Bà Rời Khỏi Đây Dù Chỉ Nửa Bước

Lúc đó Nhạc phu nhân quả thật muốn đâm đầu chết luôn cho rồi, vui cái con khỉ, bà đang rất kinh hoàng thì có. Đăng ký cái gì mà đăng ký, con trai bà còn chưa đi đăng ký với Thanh Ti nữa là.

Nhạc phu nhân vỗ vỗ ngực mình nói: "Đâu có, khụ khụ... Con mắt nào của ông nhìn thấy tôi vui?"

Nhạc phu nhân vẫn chưa nói xong, sắc mặt của Hạ lão thái đột nhiên thay đổi, đôi đũa trong tay rơi lạch cạch xuống dưới đất, cả người đổ sụp xuống, cổ bà nghiêng sang một bên, đôi mắt nhắm lại, ngã xuống.

Tất cả mọi người ngồi đó đều kinh hãi, Yến Thanh Ti hoảng hốt hét lên: "Bà ơi..."

Cô đứng bật dậy lao đến chỗ của Hạ lão thái, vội đỡ bà dậy, liên tục gọi bà: "Bà ngoại, bà làm sao vậy? Bà ơi!"

Hạ lão gia sợ tới nỗi mặt cắt không còn giọt máu. Trong những người có mặt ở đây, ông chính là người sợ hãi nhất, muốn gọi tên của Hạ lão thái ra mà không thể thốt thành lời.

Nhạc phu nhân cũng chẳng tốt hơn Yến Thanh Ti là mấy: "Dì Bội Uyển, dì ơi... dì làm sao vậy?"

Hạ An Lan siết chặt nắm đấm, ngay tức khắc nói với Ngự Trì: "Lập tức đưa lão phu nhân đến bệnh viện, bảo bên bệnh viện chuẩn bị đi."

"Vâng!"

Hạ An Lan bế thốc Hạ lão thái lên, nhanh chóng lên xe. Yến Thanh Ti, Nhạc phu nhân, Hạ lão gia, tất cả mọi người đều không kịp thay giày, vội vã chạy theo sau.

Du phu nhân đứng trước cửa sổ, vén rèm cửa lên nhìn theo chiếc xe nhanh chóng rời khỏi Hạ gia, bà ta nheo mắt lại, khóe mắt cong lên đầy âm hiểm.

Đợi đến khi tất cả mọi người đã đi rồi, bà ta mở cửa muốn xuống nhà.

Không ngờ, có hai cận vệ đang đứng canh trước cửa phòng giơ tay ra cản bà ta lại.

Du phu nhân cau mày: “Tôi muốn xuống nhà ăn sáng.”

Bà ta đã từng gặp hai người này, họ đều là thuộc hạ của Ngự Trì, thân thủ thuộc hàng đầu, cực kỳ lợi hại. Ngự Trì điều bọn họ đến đây là muốn trông chừng bà ta, không để bà ta thoát ra ngoài.

Cận vệ đứng ngoài cửa nói: “Sẽ có người nhanh chóng mang bữa sáng lên, mời bà về phòng.”

Du phu nhân cuốn chặt chiếc áo khoác vào người: “Tôi chỉ xuống lầu ăn sáng mà thôi, tôi sẽ không chạy đi đâu hết. Đây là nhà tôi, tôi còn có thể chạy đi đâu được nữa?”

“Mời bà về cho.”

Du phu nhân nghiến răng: “Tuy rằng hiềm nghi của tôi vẫn chưa được làm rõ, nhưng bây giờ ít nhất tôi vẫn còn là người của nhà họ Hạ, các người dựa vào cái gì mà dám đối xử với tôi như vậy?”

“Mời bà quay về, chúng tôi chỉ phục tùng mệnh lệnh.”

“Các người... đợi đó cho tôi.”

“Mời bà về cho.”

Hai người ngoài cửa dường như chỉ biết nói đúng bốn chữ này, cho dù Du phu nhân có nói cái gì, bọn họ cũng chẳng chớp mắt lấy một cái, nghiêm khắc chấp hành mệnh lệnh của Ngự Trì, trông chặt Hạ Như Sương, tuyệt đối không thể để bà ta rời khỏi căn phòng này dù chỉ là nửa bước.

...

Sau khi Nhạc Thính Phong nhận được điện thoại của Yến Thanh Ti thì vội vàng đến bệnh viện, còn không kịp ăn sáng.

Lúc anh chạy đến nơi, Hạ lão thái đã được đẩy vào phòng cấp cứu rồi. Yến Thanh Ti, Nhạc phu nhân, Hạ An Lan, Hạ lão gia đều đứng ngoài cửa đợi.

Anh ôm lấy bả vai của Yến Thanh Ti: “Bà ngoại thế nào rồi?”

Yến Thanh Ti lắc đầu: “Không biết nữa!”

Khí sắc của cô rất tệ, bàn tay lạnh lẽo, Nhạc Thính Phong nắm lấy tay cô đặt vào trong túi áo mình: “Yên tâm đi, không sao đâu, bà ngoại nhất định sẽ không có việc gì đâu.”

Yến Thanh Ti ngẩng đầu nhìn phòng cấp cứu, đèn vẫn đang sáng, không biết tình hình bên trong như thế nào rồi?

Khoảng một tiếng sau, đèn phòng cấp cứu cuối cùng cũng đã tắt, cửa được mở ra, bác sĩ, y tá đều lục tục đi ra.

Yến Thanh Ti và mọi người lập tức chạy đến: “Bác sĩ, bà ngoại tôi thế nào rồi?”

Bác sĩ nói: “Lão thái thái đã không có việc gì nữa rồi, trước mắt thì không có gì nguy hiểm, nhưng phải quan sát thêm một thời gian nữa, làm xét nghiệm kỹ càng. Chúng tôi cũng cảm thấy rất kỳ lạ là tại sao đột nhiên lão thái thái lại hôn mê? Lần trước khi làm các xét nghiệm, sức khỏe của bà vẫn hết sức bình thường, lần này đột nhiên ngất xỉu tôi vẫn chưa tìm ranguyên nhân, trước mắt đoán rằng có lẽ là do quá mệt mỏi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1087: Em Mời Anh Kết Hôn Với Em!!

Tuy Hạ lão thái đã về nhà nhưng không ai trong nhà dám lơ là với sức khỏe của bà, về vấn đề ăn uống đều cực kỳ thận trọng, các chuyên gia của bệnh viện đều một tuần đến hai lần để kiểm tra sức khỏe cho bà.

Yến Thanh Ti vừa nghe thấy là vì quá mệt mỏi, trong lòng cô chỉ còn lại sự tự trách.

Trước khi xuất viện, bác sĩ đã dặn dò là không được để Hạ lão thái phiền lòng, không được để bà phải nghĩ nhiều. Nhưng tối hôm qua cô vẫn...

Yến Thanh Ti cắn môi nói: "Con xin lỗi... tối hôm qua vì con nên..."

Hạ lão gia đột nhiên nổi cơn thịnh nộ: "Tất cả là tại con. Nếu không phải là tại con... Bội Uyển làm sao có thể lại ngất đi nữa đây? Kể từ khi con về, cái nhà này chưa một lúc nào được yên ổn..."

Cơn giận bất ngờ của Hạ lão gia khiến cho Yến Thanh Ti chết sững ra ở đó.

Sắc mặt của Hạ An Lan sầm suống ngay tức thì: "Ba, ba mắng Thanh Ti cái gì vậy? Chuyện này thì có liên quan gì đến con bé? Nếu như không có Thanh Ti, mẹ con chưa chắc đã kiên trì được đến tận bây giờ. Con biết ba đang rất lo, nhưng mọi người ở đây ai cũng đều lo lắng cho mẹ. Còn về chuyện ba nói rằng kể từ khi Thanh Ti quay về thì nhà không khi nào được yên ổn, chuyện này sao có thể trách nó đây? Căn nguyên của tất cả mọi chuyện đều là từ Hạ Như Sương mà ra. Đúng thế, kể từ khi Tiểu Ái chết đi, nhà chúng ta... mấy chục năm nay đã từng được sống yên ổn ngày nào chưa? Mẹ và ba đã từng cười được lần nào chưa?"

Yến Thanh Ti nhìn thấy người Hạ lão gia run lên, lảo đảo, sự giận dữ trên gương mặt cũng trở nên bi thương, cô vội nói: "Bác, thôi đừng nói nữa."

Cô nghĩ cô hiểu tâm tư của ông, tình cảm của ông và bà ngoại đã kéo dài mấy chục năm rồi. Trong lòng ông, con gái cũng tốt, ai cũng tốt, nhưng không ai có thể sánh bằng được người bạn già của mình.

Bọn họ đã không thể sống thiếu nhau nữa rồi, đã trở thành tất cả của nhau, cái cảm giác khủng bố hoảng loạn khi tất cả mọi thứ của mình có thể biến mất bất kỳ lúc nào, những người khác căn bản là không thể hiểu được.

“Chuyện tối hôm qua là do con không suy nghĩ chu đáo, con nên khuyên bà ngoại đi nghỉ sớm mới đúng. Để bà ngoại phải nhọc lòng vì con, đây là lỗi của con, con không nên làm như vậy.”

Cho dù có xử lý Hạ Như Sương cũng không nên làm trước mặt Hạ lão thái, không nên để bà lo lắng mới phải.

Hạ lão gia cũng bình tĩnh lại, ông lầm bầm nói: “Không trách con được... là do ông quá nóng ruột thôi... Thanh Ti, con đi trò chuyện với bà con một chút đi...”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Ông cũng đừng lo lắng quá, bà ngoại không nỡ rời đi đâu, bà vẫn còn nguyện vọng chưa hoàn thành mà.”

Lão thái thái được chuyển về phòng bệnh quan sát, Nhạc Thính Phong siết chặt tay cô hỏi: “Tủi thân à?”

Yến Thanh Ti lắc đầu: “Không đâu.”

Cảm giác tủi thân, cái thứ này dường như không hợp với cô.

Yến Thanh Ti ngồi trước giường bệnh nhìn lão thái thái ốm yếu, trong lòng cô lại đau xót, cô nói: “Bà ngoại, bà thương con như vậy, bà đâu nỡ nhìn con bị bắt nạt đúng không? Bà còn phải báo thù cho mẹ con nữa mà, bà còn chưa nhìn thấy con kết hôn, không phải bà đã nói là chỉ cần được nhìn thấy con kết hôn sinh con thì bà mới không cảm thấy nuối tiếc mà?”

Yến Thanh Ti đột nhiên nghĩ ra một chuyện, ngẩng đầu hỏi Nhạc Thính Phong: “Chiều nay anh có rỗi không?”

“Có!”

“Đi với em đến một nơi!”

“Được!”

Yến Thanh Ti nắm chặt lấy tay Hạ lão thái nói: “Bà ngoại, con sẽ không để bà phải nuối tiếc đâu.”

Buổi chiều, cô nói với Hạ An Lan một tiếng rồi cùng Nhạc Thính Phong rời khỏi bệnh viện.

Lần này Yến Thanh Ti không để Nhạc Thính Phong lái xe, cô bảo anh ngồi lên ghế phụ.

Đến nơi rồi, Nhạc Thính Phong vừa nhìn thấy, hai con mắt tí nữa thì rớt ra ngoài: “Em... em muốn làm gì thế?”

Yến Thanh Ti: “Xuống xe.”

Nhạc Thính Phong cuối cũng hiểu cái gì gọi là tim như muốn nhảy ra khỏi họng: “Chúng ta thế này là muốn...”

Yến Thanh Ti vươn tay về phía anh: “Mời anh kết hôn với em!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1088: Kết Hôn Rẻ Lắm, Em Mời Anh!

Hôm nay trời cũng chẳng đẹp cho lắm, hơi âm u, dự báo thời tiết nói là sẽ có mưa nhỏ.

Yến Thanh Ti đứng ngoài cửa Cục dân chính cứ như thể đang đứng trước cửa một quán ăn, mời anh đi ăn một bữa đơn giản ấy, hơn nữa còn không phải là đại tiệc, chỉ là một bữa cơm ở một quán ăn bình dân ven đường.

Nhưng mấu chốt là... đây là mong ước của anh bấy lâu nay mà, đây không phải là đi ăn cơm, mà là đi đăng ký kết hôn, là kết hôn đó!

Đúng là chuyện tốt bất thình lình từ trên trời rơi xuống... có hơi nhanh quá không nhỉ? Không, không... không phải là nhanh, trọng điểm không phải là chuyện này.

Nhạc Thính Phong cảm thấy mình cần phải bình tĩnh lại một chút đã, trọng điểm là... câu này, tại sao có thể để một người phụ nữ như cô nói ra?

Đây là đi đăng kí... kết hôn mà, thời khắc này quan trọng thế cơ mà.

Cả đời này chỉ có chuyện này là lớn nhất mà thôi, thế mà lại bị cô cướp mất, thế này là... không đúng! Nhầm kịch bản rồi!

Yến Thanh Ti thấy Nhạc Thính Phong vẫn cứ trù trừ, nói: “Anh không đồng ý?”

Nhạc Thính Phong lắc đầu lia lịa: “Không phải, không phải, đương nhiên là không phải rồi...”

Đăng ký kết hôn, đây là ước mơ tha thiết của anh, làm sao mà anh lại không đồng ý cơ chứ? Nhưng anh cảm thấy cứ sao sao ấy, thế này thì quá qua loa đại khái rồi. Không tính ngày lành, không chọn giờ lành, ập ngay đến lúc anh chẳng có tí chuẩn bị nào. Anh không mặc vest, đầu tóc cũng chẳng đâu vào đâu, nhỡ đâu ảnh trên giấy đăng ký kết hôn không đẹp thì làm thế nào?

Càng nghĩ Nhạc Thính Phong lại càng cảm thấy những thứ cần chuẩn bị rất nhiều.

Lúc này, trước cửa Cục dân chính không có ai, đợi đến lúc đông lên có lẽ sẽ

bị người ta vây xem như động vật quý hiếm mất, Yến Thanh Ti nói: “Nếu đã đồng ý, vậy thì vào với em thôi.”

Nhạc Thính Phong vội vã kéo Yến Thanh Ti lại: “Thanh Ti, Thanh Ti, hôm nay đột ngột quá, không bằng để hôm khác chúng ta thay quần áo tử tế, làm lại đầu tóc, chỉnh trang cho đẹp rồi hẵng đến được không?”

Yến Thanh Ti bước đến, nâng cằm anh lên ngắm trái ngắm phải: “Không cần chỉnh trang anh cũng đủ đẹp trai rồi.”

Ngay lập tức Nhạc Thính Phong liền cười đần ra, quả nhiên trong lòng Thanh Ti anh vẫn là người đẹp trai nhất. Không đúng, không đúng... không thể vì thế mà kiêu ngạo được, quan trọng là bây giờ phải đi đăng ký kết hôn.

Yến Thanh Ti kéo tay Nhạc Thính Phong đi thì anh lại nói: “Thanh Ti, không đúng, câu vừa nãy em nói không đúng...”

Nhạc Thính Phong lắc đầu: “Không phải câu đó, là câu... em nói... mời anh đi kết hôn đó...”

Câu này tốt xấu gì cũng phải để anh nói chứ.

Yến Thanh Ti nhíu mày nghĩ một lát rồi nói: “Vậy anh đi đăng ký kết hôn với em đi.”

Khóe miệng Nhạc Thính Phong co giật hai cái: “Không phải là như thế, câu này em không thể nói như thế.”

Yến Thanh Ti xoa cằm, không thể nói thế này cũng không thể nói thế kia, vậy...

Cô ngẩng đầu nhìn Nhạc Thính Phong trịnh trọng nói: “Nhạc Thính Phong, kết hôn rẻ lắm, em mời anh!”

Nhạc Thính Phong ngã ngửa, anh phục rồi, anh phục cô sát đất rồi, Nữ Vương đại nhân, ngài cầm lấy đầu gối của anh đi đi, anh không còn gì để nói nữa rồi!

Yến Thanh Ti nhìn biểu cảm cực kỳ phong phú trên gương mặt của Nhạc Thính Phong: “Vẫn không đúng à?”

Nhạc Thính Phong lắc đầu: “Đúng, rất đúng... quá đúng rồi!”

“Vậy đi thôi, chúng ta vào trong đi.”

Cô nói rồi lấy một cái khẩu trang trong túi ra đeo lên.

Nhạc Thính Phong: “Nhưng anh đã lấy sổ hộ khẩu đâu.”

Yến Thanh Ti: “Không sao, Ngự Trì đã đến rồi, anh ta đã đem đến rồi đây này.”

Nhạc Thính Phong hóa đá trong gió. Nương nương, ngài chuẩn bị đầy đủ như vậy, anh còn nói gì được nữa đây?

Xem ra ở trước mặt Yến Thanh Ti, anh chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời là được rồi, những việc khác... đành thôi vậy.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1089: Tiền Thuê Phòng Khách Sạn Cũng Là Em Trả, Cái Này Còn Khách Sáo Với Em Làm Gì

Hôm nay Cục dân chính cũng khá đông, kết hôn có, ly hôn có, còn có những đôi trước khi đi đăng ký hối hận rồi cãi nhau, muôn màu muôn vẻ.

Có lẽ những người đến đây, mỗi người đều đến để giải quyết chuyện lớn trong đời mình, cho nên không có ai quá quan tâm đến Yến Thanh Ti và Nhạc Thính Phong. Nhưng có một người phụ nữ nhìn thấy Nhạc Thính Phong phấn khích đến nỗi bật thốt lên câu "Đẹp trai thế."

Yến Thanh Ti vẫn luôn cúi đầu, Ngự Trì nhìn thấy hai người đến liền đưa cho hai người sổ hộ khẩu và chứng minh thư: "Tiểu thư, đây là giấy tờ của ngài và Nhạc tiên sinh, mời hai người đi theo tôi."

Ngự Trì đã sắp xếp mọi việc từ trước. Yến Thanh Ti dù gì cũng là một ngôi sao, nếu xếp hàng đợi đến lượt thì sớm muộn gì cũng bị người ta phát hiện ra, đến lúc đó, chuyện này lộ ra ngoài sẽ lại trở thành đề tài nóng hổi cho mà xem.

Ngự Trì bảo với bên Cục dân chính để riêng ra một lối ra vào. Lúc điền vào bản thông tin, trong lòng Nhạc Thính Phong vẫn còn có chút rối rắm, cứ thế mà đăng ký kết hôn, tiện tay ký một cái là hoàn thành đại sự của cả đời rồi à?

Sao chẳng giống với tưởng tượng của anh một tí nào, anh còn đang nghĩ là phải chuẩn bị quà cáp đầy đủ, chọn ngày lành tháng tốt, đưa người con gái mình yêu đến Cục dân chính thực hiện nghi thức cực kỳ trang nghiêm này.

Nhưng mà những thứ anh nghĩ giờ đều là mây bay.

Anh vuốt vuốt tóc, sáng nay ra ngoài vội quá, cũng chẳng để ý đến đầu tóc, hy vọng nó không rối bù.

Bà chị ngồi làm thủ tục ở trong Cục dân chính thấy Nhạc Thính Phong vẫn cứ rối rắm mãi, còn gãi đầu gãi tai, hình như có vẻ không tình nguyện, liền hỏi thẳng: "Này chàng trai, hai người kết hôn là phải tự nguyện, cậu có chắc là cậu tự nguyện không đấy?"

Nhạc Thính Phong ngẩn ra, Yến Thanh Ti nghiêng đầu: "Chị ấy hỏi anh kìa, trả lời đi!"

Giọng nói của cô có hơi u ám, Nhạc Thính Phong run lên một cái, vội vã nói: "Tự nguyện, tự nguyện, tuyệt đối tự nguyện, chúng tôi đã sớm muốn kết hôn rồi."

Bà chị ấy nhìn Yến Thanh Ti, rồi lại liếc sang Nhạc Thính Phong, cứ cảm thấy anh như bị người khác ép buộc: "Thật không?"

Nhạc Thính Phong gật đầu lia lịa: "Đương nhiên rồi, hai chúng tôi tối hôm qua vừa mới tổ chức tiệc đính hôn, hôm nay đi đăng ký, mấy hôm nữa sẽ mời cỗ."

Hai người điền xong, bà chị ấy lại nói: "Cậu thanh niên à, kết hôn là chuyện cả đời chứ đâu phải là chuyện qua loa đại khái, hai người nhất định phải thận trọng."

Yến Thanh Ti: "Cám ơn, chúng tôi rất thận trọng."

Nhạc Thính Phong vội vã nói theo: "Đúng, cực kỳ thận trọng, chị làm thủ tục hộ chúng tôi nhanh lên với."

Bà chị ấy lắc đầu, sao mà nhìn kiểu gì cũng thấy giống bị ép thế!

...

Trước khi chụp ảnh, Nhạc Thính Phong còn tranh thủ thời gian đặc biệt chạy vào toilet một chuyến, dùng tay cào cào mái tóc, chỉnh trang lại quần áo, nhìn người trong gương anh vuốt vuốt cằm: "Tuy rằng có hơi gấp, nhưng... vẫn đẹp trai lắm!"

Yến Thanh Ti hôm nay để mặt mộc, buộc tóc đuôi ngựa, cả gương mặt để lộ ra ngoài, sạch sẽ trong trẻo, xinh đẹp lại pha lẫn với sự thanh thuần trước đây chưa từng thấy.

Hai người đứng trước ống kính máy ảnh, thợ chụp ảnh bảo hai người cười lên.

Hai mái đầu kề sát nhau, khóe môi Yến Thanh Ti cong cong thành một nụ cười mỉm, Nhạc Thính Phong cười ngố ngố, "tách" một cái, khoảnh khắc này đã được ghi lại.

Chứng nhận kết hôn làm rất nhanh, không lâu sau đó là đã có rồi, phải nộp 9 tệ, Nhạc Thính Phong còn chưa kịp rút tiền ra đã bị Yến Thanh Ti cản lại:

“Đã nói rồi mà, em mời anh kết hôn, anh đừng có tranh với em.”

Khóe miệng Nhạc Thính Phong giật giật: “Sao em lại thế này cơ chứ...”

Yến Thanh Ti lườm anh một cái, móc một tờ 10 tệ ra đưa cho bà chị làm thủ tục nói: “Tiền phòng khách sạn cũng là em trả, anh còn khách khí với em cái này làm gì?”

Chị làm thủ tục cầm tiền mà tay run lên, suýt nữa thì làm rơi, chị ta lặng lẽ liếc Nhạc Thính Phong một cái, ánh mắt rất phức tạp.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1090: Sau Này Anh Là Người Đã Có Vợ Rồi

Ánh mắt đó chỉ kém chút nó huỵch toẹt ra là: Đàn ông con trai sức dài vai rộng thế mà lại ăn bám vợ à?

Nhạc Thính Phong đã hoàn toàn không biết mình còn có thể nói gì nữa rồi, đúng là oan quá mà.

Anh nghiến răng nói: “Không được, tiền đăng ký kết hôn phải để anh trả!”

Bà chị đó không nói gì, lặng lẽ trả lại đồng xu một tệ cho Yến Thanh Ti.

“Cám ơn.”

Yến Thanh Ti nhét đồng xu một tệ vào tay anh, cầm giấy đăng ký kết hôn của hai người, đứng dậy đi ra ngoài.

Nhạc Thính Phong đuổi theo: “Yến Thanh Ti, đi đăng ký kết hôn, tốt xấu gì em cũng phải để anh làm cái gì đó chứ?”

Yến Thanh Ti cười nói: “Anh làm rồi đấy thôi.”

“Anh làm gì nào?” Cả quá trình, Nhạc Thính Phong đều cảm thấy mình như cô dâu mới ấy, cuối cùng ngay đến cả 9 tệ tiền thủ tục cũng để cho vợ trả, anh bị người ta coi thành ăn bám này, thật muốn đâm đầu đi chết mà. Không được, không được, vừa mới kết hôn, vừa mới có vợ, không thể chết được.

Yến Thanh Ti ngừng lại, vỗ nhẹ lên mặt Nhạc Thính Phong cười nói: “Chụp ảnh, không có anh, em có muốn đi đăng ký cũng không thành.”

Nhạc Thính Phong rên lên một tiếng, tại sao nghe câu này hình như đang nói anh đến chỉ để góp mặt cho đủ thôi nhỉ?

Đi ra ngoài, ngồi vào trong xe, cầm quyển sổ màu đỏ, tay của Nhạc Thính Phong có chút run run. Cả quá trình anh đều chẳng có chút cảm giác chân thực nào, bây giờ cuối cùng cũng có rồi, cái quyển sổ đo đỏ này dường như mang theo cả độ ấm.

Nhạc Thính Phong cảm thấy tay mình nóng hôi hổi, nhưng... thế nào anh cũng không muốn bỏ xuống.

Nhìn mình trong bức ảnh, Nhạc Thính Phong nuốt nuốt nước miếng nói: “Chúng ta... thế là kết hôn rồi đấy à?”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Đúng, kết hồi rồi.”

“Vậy, sau này... em chính là vợ của anh rồi.”

Yến Thanh Ti nghiêng người, một tay chống đầu nói: “Nếu anh muốn, chúng ta có thể đi chuyến nữa, làm thủ tục ly hôn?”

Nhạc Thính Phong ngay lập tức liền mang hộ khẩu đi giấu thật kỹ: “Không không không... Em có vứt bỏ anh, muốn đá anh đi cũng không có cửa đâu nhá...”

Yến Thanh Ti cúi đầu cười mỉm, véo véo má anh: “Về nhà thôi.”

Nhạc Thính Phong nổ máy lái ra đường anh nói: “Anh cứ có cảm giác không chân thực lắm, cứ như kiểu anh bị em bao hết ấy.”

Ngón tay của Yến Thanh Ti lướt qua đùi của Nhạc Thính Phong: “Tiền của anh cũng là tiền của em, tiền của em vẫn là của em, thế chẳng phải là anh bị em bao nuôi rồi còn gì.”

Ngay lập tức Nhạc Thính Phong cảm thấy nửa người dưới mềm nhũn, chẳng có tí sức lực nào cả, vội vã nói: “Nương nương nói chí phải.”

Trên đường trở về bệnh viện, Nhạc Thính Phong đột ngột dừng xe lại bên đường, anh nhảy xuống xe nói với Yến Thanh Ti: “Vợ à, anh đi ra đây một lát. Em đợi anh một chút, đừng có xuống.”

Yến Thanh Ti còn chưa kịp nói gì, anh ấy đã chạy mất rồi, Yến Thanh Ti lắc đầu, không biết anh ấy muốn làm gì nữa.

Cô nhìn theo bóng dáng anh đã chạy xa, quay sang nhìn dòng xe nối đuôi nhau bên ngoài cửa sổ, đời người chính là vậy, bất ngờ mới là thú vị.

Nếu không phải là do bà ngoại đột ngột ngất đi, nếu như không phải là để cho bà không còn cảm thấy tiếc nuối, có lẽ cô sẽ chẳng bao giờ có dũng khí, có cam đảm mà lôi Nhạc Thính Phong vào Cục dân chính để đăng ký kết hôn.

Cô vuốt vuốt quyển sổ, khẽ mỉm cười: “Chồng... à...”

Cô giờ cũng đã là người có gia đình rồi.

Nhạc Thính Phong chạy thẳng đến một cửa hàng chuyên bán đồ trang sức trong trung tâm thương mại, đến trước quầy, không cần nhân viên hỏi, anh thở hồn hển rồi nói thẳng: “Mau lên, lấy cho tôi cái nhẫn.”

Nhân viên cửa hàng ngẩn ra một lát, mới hỏi: “Vậy... ngài muốn mua nhẫn đôi dành cho tình nhân ạ?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1091: Trong Đời Anh Em Mãi Là Cô Gái Quan Trọng Nhất

Nhạc Thính Phong không nhịn được nói: "Cô nhìn tôi vội vàng thế này, ngoài nhẫn đôi còn muốn cái gì, nhanh lên nhanh lên đừng có dài dòng."

Nhân viên bán hàng kia vội vàng nói: "Ngài có muốn lựa chọn kiểu dáng không?"

"Bây giờ không phải lúc chọn, cầm cái đắt nhất của mấy người đến đây."

Cái đắt nhất thì thiết kế cũng không quá kém, vợ anh còn đang chờ ở ngoài đấy, anh không có thời gian đi chọn kiểu lằng nhằng nữa. "

Lần đầu tiên nhân viên bán hàng này thấy một vị khách vội vàng đến vậy, vội vội vàng vàng đem cái đắt nhất đến: "Quý khách, đây là những mẫu đắt nhất, ngài xem có ưng ý hay không?"

Nhạc Thính Phong chọn một cái nhẫn có viên kim cương lớn nhất, so kích cỡ thấy không sai lắm liền để nhân viên gói lại.

"Có cần trang trí hộp không ạ?"

"Không cần, nhanh thanh toán đi, tôi không có nhiều thời gian." Nhạc Thính Phong móc thẻ đưa tới.

Khóe miệng nhân viên bán hàng giật một cái, vội vàng quẹt thẻ: "Cám ơn quý khách, hóa đơn của quý khách có giá trị trên hai trăm ngàn có thể..."

Lời còn chưa nói xong Nhạc Thính Phong đã quay đầu, cầm nhẫn dời đi.

Nhân viên bác hàng lắc đầu một cái, cô còn muốn nói có thể được tặng một món quà lưu niệm nhưng người ta còn chẳng thèm nghe.

Cô hâm mộ nói: "Đúng là thổ hào... không thèm nhìn giá lấy một cái."

...

Yến Thanh Ti đợi một lúc cuối cùng cũng nhìn thấy Nhạc Thính Phong chạy xuyên qua dòng người trở lại, mà lúc này bên ngoài đang có cơn mưa nhỏ.

Nhạc Thính Phong mở cửa xe ngồi vào, Yến Thanh Ti thấy tóc anh đã ướt gần một nửa, quần áo cũng bị ướt: "Anh đi ra ngoài làm gì, mấy ngày nay ngày nào cũng có mưa."

Yến Thanh Ti lấy khăn tay lau đi nước mưa trên mặt Nhạc Thính Phong, anh lại nhìn cô cười ngây ngô, nước mưa từ trên tóc rớt xuống.

Yến Thanh Ti thấy anh vẫn luôn cười mà chẳng nói lời nào, liền ấn trán anh một cái: "Đầu bị nhúng nước rồi à mà cười như thằng ngốc thế này, anh đi làm cái gì?"

Nhạc Thính Phong lấy lại tinh thần, hắng giọng rồi nghiêm túc nói: "Nói thế nào thì hôm nay cũng là ngày quan trọng của chúng ta, anh đây mới được lên chức chồng, cũng nên phải làm cái gì đó chứ không thì thành ăn bám thật sao?"

Yến Thanh Ti thuận miệng hỏi: "Vậy anh làm cái gì?"

Nhạc Thính Phong từ từ lấy ra hai chiếc nhẫn, một lớn một nhỏ, ngay cả hộp đựng cũng không có. Trên chiếc nhẫn có viên kim cương cực lớn, nhìn qua đã biết hàng đắt tiền.

"Hôm nay vội vàng quá chưa chuẩn bị được cái gì, nhưng dù vậy thì cái này cũng phải có, cái này là tạm thời, đợi lúc chúng ta thành hôn anh nhất định sẽ bù cho em cái tốt hơn."

Nhạc Thính Phong cầm tay phải Yến Thanh Ti lên, đem chiếc nhẫn của nữ nhẹ nhàng đeo lên tay cô, cúi đầu hôn nhẹ lên mu bàn tay, nói: "Từ nay về sau, em vĩnh viễn là người phụ nữ số một trong đời anh."

Chiếc nhẫn kia vẫn còn lưu lại độ ấm từ cơ thể của Nhạc Thính Phong, có chút ấm áp. Chiếc nhẫn được đeo trên ngón tay nhỏ nhắn của Yến Thanh Ti càng làm viên kim cương kia trông lớn hơn.

Nụ cười trên mặt Yến Thanh Ti từ từ trở nên rực rỡ. Thực ra thì từ lúc quyết định đến quá trình đi đăng ký rồi cho đến tận lúc nãy, Yến Thanh Ti vẫn rất bình tĩnh, không hề lo lắng hay hồi hộp gì. Nhưng mà... ngay lúc Nhạc Thính Phong đeo nhẫn lên tay cô, rồi nói ra câu nói kia, một cảm giác ấm áp cuồn cuộn không ngừng dâng lên trong lòng Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti cười nói: "Chắc anh đi thẳng tới quầy bán hàng nói muốn cái nhẫn đắt nhất đúng không?"

Nhạc Thính Phong cười hì hì: “Em cái gì cũng biết, quả nhiên là vợ anh.”

Nhạc Thính Phong nhìn chiếc nhẫn nam trong tay lại nhìn Yến Thanh Ti, giương mắt nhìn cô, chỉ còn thiếu nước nói: Vợ, mau mau đeo nhẫn cho anh nào.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1092: Bắt Đại Boss, Làm Bà Chủ!

Nhưng Yến Thanh Ti vẫn chẳng nhúc nhích gì khiến Nhạc Thính Phong sốt hết cả ruột, chả lẽ lại tự mình đeo cho mình à?

Nhạc Thính Phong vừa đưa tay cầm lên thì Yến Thanh Ti đã giật lấy chiếc nhẫn, nắm lấy tay anh rồi nhanh chóng luồn chiếc nhẫn vào ngón áp út, "Được rồi, ông xã lái xe đi."

Nhạc Thính Phong nghe được Yến Thanh Ti nói câu kia thì nở gan nở ruột, đó là thanh âm dễ nghe lại có sức sống mãnh liệt nhất trên đời, anh nói: "Thanh Ti, em nói một lần nữa đi."

Yến Thanh Ti vuốt mặt anh: "Lái xe."

"Không phải từ này, Thanh Ti, em gọi anh một lần nữa đi, một lần nữa..."

"Ngoan, lo lái xe đi..."

"Chỉ một lần thôi được không?"

Cho dù Nhạc Thính Phong nói gì Yến Thanh Ti vẫn nhất quyết không gọi, cuối cùng anh cũng chỉ biết thở dài.

Xe dừng đèn đỏ, Yến Thanh Ti đột nhiên đưa tay ra ôm cổ Nhạc Thính Phong kéo xuống, hôn lên môi anh một cái rồi nhỏ giọng gọi: "Ông xã..."

...

Dọc đường đi, Nhạc Thính Phong cứ cười mãi, không ngừng được, một tay lái xe một tay nắm tay Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti nhìn bên ngoài cửa sổ, cô lấy di động ra chụp một tấm hình Dung Thành ngày mưa rồi đăng lên weibo ghi: #hôm nay, 21.9#

Mới đăng một giây đã có rất nhiều người nhảy vào rối rít bình luận như mưa bên ngoài cửa sổ.

Nhưng mà bài đăng này của Yến Thanh Ti khiến nhiều người không đoán ra ý nghĩa bên trong, các fan nhao nhao suy luận xem Yến Thanh Ti có ẩn ý gì.

Có người nói #Không lẽ nữ thần hôm nay định làm chuyện gì lớn? #

Không bao lâu chị Mạch đã gọi tới, vừa há mồm đã hỏi: “Em làm gì đấy? Em vừa đăng weibo kia là có ý gì? Chẳng lẽ định làm chuyện lớn gì à?”

Yến Thanh Ti liếc mắt nhìn Nhạc Thính Phong, cười nói: “Không có gì, chỉ là... kết hôn thôi.”

Trong điện thoại im lặng mấy giây, Yến Thanh Ti tự giác đưa di động ra xa, quả nhiên một thanh âm gào thét chói tai vọng tới: “Con mẹ nó...”

Chị Mạch ở đầu dây bên kia cũng muốn nhảy lên rồi: “Thanh Ti, Thanh Ti, em thật không, em nói thật, không phải là đùa chứ, không phải đang lừa chị chứ?”

“Là thật, chỉ là kết hôn thôi có gì đâu mà phải lừa chị.”

Tay chị Mạch cũng run run: “Thanh Ti... em nói cái này, hình như hơi bình tĩnh quá! Sao chị có cảm giác em nói như là đang ăn bữa cơm thôi ấy?”

Yến Thanh Ti cười cười: “Không phải lúc trước chị nói để ôm ôm thật chặt đùi của ông chủ, bắt anh ấy lại rồi đi lên đỉnh cao cuộc sống hay sao?”

“Thật sự bắt được?”

“Ừ, bắt được rồi.”

Chị Mạch cười ha hả: “Chị biết em làm được mà. Nhưng em kết hôn rồi, chuyện lớn như thế lại không chúc mừng em được thật đáng tiếc.”

“Không sao, sau này thiếu gì cơ hội, hôn lễ cũng chưa làm, yên tâm là quà cưới với tiền cưới chị cứ chuẩn bị đi.”

Chị Mạch hét lên: “Em ôm được cái đùi vàng còn đòi tiền cưới là sao? Còn nói em không keo kiệt... Nhưng mà... lúc nào em trở về? Công việc cũng không thể ngừng mãi được, nhân lúc vẫn còn sức nóng của Tiêu Phòng Điện... À... em bây giờ là người đã có tác phẩm rồi đấy.”

“Em biết, nhưng sáng nay bà ngoại em hôn mê, bây giờ không đi được, em cũng không biết lúc nào mới có thể tiếp tục công việc được.”

Yến Thanh Ti chỉ nói cho chị Mạch cô tìm được ông bà ngoại nhưng cũng

không nói nhà ngoại của cô là Hạ gia - gia đình có thế lực nhất cả nước.

Chị Mạch an ủi Yến Thanh Ti: “Thế à, vậy em cứ chăm sóc cho bà ngoại em đi, không cần vội vàng làm gì, sau này vẫn có cơ hội, dù sao cũng ôm được đùi của kim chủ rồi.”

--- O ---

Chương 1093: Tự Em Gả Em Ra Ngoài

"Với lại, Trấn Hồn Khúc cũng sắp chiếu rồi. Diễn xuất của em đã được công nhận, lại có đại Boss hộ giá đằng sau, sau này chị cũng không cần lo lắng cho em nữa."

Yến Thanh Ti gật đầu: "Chị nói đúng."

"Dù sao em đã thăng cấp thành phu nhân của ông chủ rồi. Bà chủ, sau này nhờ ngài giúp đỡ."

Yến Thanh Ti nhướng mày: "Yên tâm đi, lấy lòng em là được rồi, còn ông chủ thì thôi, kệ đi."

Nhạc Thính Phong ngồi một bên nói với một câu: "Ông chủ đã kết hôn, tâm tình không tệ, tháng này tiền thưởng tăng gấp đôi."

Trong di động, chị Mạch hét lên một tiếng: "Ông chủ đẹp trai nhất, ông chủ vạn tuế."

Xe dừng lại trước bệnh viện, trước khi xuống xe, Nhạc Thính Phong kéo tay Yến Thanh Ti lại nói: "Bà chủ, sau này... xin được giúp đỡ nhiều hơn."

Yến Thanh Ti: "Xem biểu hiện của anh thế nào."

Nhạc Thính Phong hôn lên má cô một cái: "Bà chủ, anh đi lấy ô đã, em ngồi yên đi."

Anh xuống xe vòng ra cốp sau lấy ô rồi mới đỡ Yến Thanh Ti xuống.

Mưa hơi to, mới có một lúc mà quần áo trên người anh vốn đã hơi ẩm lại càng ướt hơn.

Nhạc Thính Phong che cho Yến Thanh Ti vào đến cửa.

"Anh nhanh về thay quần áo đi."

Nhạc Thính Phong nắm tay Yến Thanh Ti không chịu buông: "Không được, anh không về đâu, anh phải ở cùng với vợ anh."

Yến Thanh Ti cười cười, hai người nắm tay nhau đi đến phòng bệnh.

Trong phòng bệnh, Hạ lão gia đang trông nom, nhìn thấy hai người họ cũng không nói gì, cụ không có sức để nói chuyện, cụ đang rất thương tâm và cũng rất sợ hãi.

Yến Thanh Ti bước tới, từ trong túi lấy ra giấy chứng nhận kết hôn đặt ở bên gối Hạ lão thái, nói: "Bà ngoại, con kết hôn rồi."

Hạ lão gia kinh ngạc nhìn hai người họ.

Nhạc Thính Phong ôm bả vai của Yến Thanh Ti: "Bà ngoại, sau này con sẽ đối xử với Yến Thanh Ti thật tốt, bà ngoại cứ yên tâm đi."

Ngoài cửa vang lên một tiếng hét kinh ngạc: "Các con đi đăng ký rồi?"

Nhạc Thính Phong quay đầu lại nhìn mẹ mình, cười nói: "Vâng! Đăng ký rồi..."

Nhạc phu nhân che miệng, qua một lúc lâu mới đột nhiên nhào tới ôm lấy Nhạc Thính Phong: "Con trai, con thật giỏi, cuối cùng cũng có tiền đồ được một lần."

Nhạc phu nhân kích động kéo tay Yến Thanh Ti: "Thanh Ti, Thanh Ti..."

Yến Thanh Ti cười nói: "Mẹ!"

Nhạc phu nhân ôm ngực thật lâu không nói ra lời, việc này tới quá đột nhiên, quá vui mừng khiến bà hạnh phúc đến độ không tìm được phương hướng.

Bà nói với Hạ lão thái: "Dì Uyển, dì nghe không, hai đứa nó đã đăng ký kết hôn rồi, chúng ta sắp có cháu bế rồi."

...

Buổi tối, Yến Thanh Ti ở lại bệnh viện chăm Hạ lão thái, Nhạc Thính Phong ở cùng với cô. Rạng sáng hôm sau cô đã bị điện thoại của chị Mạch đánh thức, chị Mạch nói xảy ra chuyện lớn rồi.

Trên weibo cùng các nguồn thông tin trên mạng bùng nổ một tin tức.

#nữ ngôi sao đang nổi - Yến Thanh Ti, trước khi trở về nước thì từng làm gái đứng đường ở khu đèn đỏ nước M, sau khi về nước lại che đậy giả dạng làm Rùa Biển, làm bẩn giới giải trí trong nước. Ngôi sao như thế làm sao có thể

khiến người hâm mộ trong xã hội yêu mến? Cực lực yêu cầu phong sát nghệ sĩ có vết nhơ như vậy#

Hơn nữa có rất nhiều thủy quân dùng các loại ngôn ngữ mang tính lăng mạ, làm nhục công kích Yến Thanh Ti. Thậm chí, có người nói, bản thân ở nước M chỉ cần 100 USD đã có thể ngủ vớiYến Thanh Ti, nói cứ như thật, các loại tin vịt, nước bẩn cứ ùn ùn kéo tới như lũ lụt.

Yến Thanh Ti nhìn weibo của mình bị thủy quân đánh chiếm, tất cả đều yêu cầu cô rời khỏi giới giải trí về nước M làm gái đứng đường.

Cô cầm di động mà tay run rẩy, gặp phải người đàn ông kia trong bữa tiệc thì cô cũng biết chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ bị lôi ra.

Một vòng tay rắn chắc ôm lấy Yến Thanh Ti, hôn lên trán cô: “Anh ở đây, đừng sợ.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1094: Món Quà Này Thật Lớn, Cám Ơn, Ngày Hôm Qua Tôi Đã Kết Hôn!

Yến Thanh Ti không nói gì, sợ sao? Cô không sợ.

Chẳng qua là chả ai thích có người bóc ra vết sẹo của mình ra, bởi vì dẫu cho thời gian có qua bao lâu đi chăng nữa thì vết sẹo ấy vẫn sẽ đau!

Yến Thanh Ti lắc đầu một cái: “Em không sao, ảnh cũng không chụp rõ mặt em, chỉ có gò má mờ mờ mà thôi, em không thừa nhận là được.”

Nhạc Thính Phong ôm chặt cô: “Anh đã gọi điện cho Giang Lai để cậu ấy đi giải quyết. Đây là công kích có tổ chức, chúng ta dùng luật pháp đối phó với họ.”

Yến Thanh Ti gật đầu.

Bên ngoài trời vẫn đang mưa tí tách tí tách, tiếng mưa rơi vẫn liên tục, bầu trời luôn u ám, nhưng thời tiết trong mấy ngày nữa vẫn sẽ luôn là như vậy đi.

Chị Mạch sau khi thấy tin tức này giận đến mức muốn giết người, không nói hai lời liền lập tức gửi tài liệu cho luật sư.

Thứ nhất, yêu cầu luật sư không được thừa nhận người trong ảnh là Yến Thanh Ti.

Thứ hai, hành động phỉ báng ác ý bêu xấu này nhất định phải dùng đến luật pháp.

Thứ ba, yêu cầu tất cả các weibo và các nguồn tin bêu xấu Yến Thanh Ti lập tức xóa bài và nói lời xin lỗi.

Hình ảnh vốn chỉ chụp gò má không rõ mặt, fan của Yến Thanh Ti hơn nửa đêm đã hành động, ra sức yêu cầu ngăn chặn phát tán bài đăng này đồng thời xin lỗi Yến Thanh Ti.

Chỉ một tấm hình mờ mà dám bêu xấu nữ thần của họ, bắt nạt nữ thần của họ, coi fan như bọn họ đây chỉ là giấy dán thôi à?

Chị Mạch an ủi Yến Thanh Ti, để cô đừng lo lắng, chuyện này sẽ sớm giải

quyết được thôi, trời sáng chị Mạch sẽ lập tức đi trình báo, cũng đã thu thập tên nhóm đầu tiên tung tin vịt lúc rạng sáng, đem bọn họ kiện hết lên tòa. Chuyện này không thể kéo dài, nhất định phải đem lập trường của bọn họ thể hiện ra, nếu chậm trễ thì cho dù là oan cũng sẽ bị cho là thật.

Sau khi Yến Thanh Ti cúp điện thoại liền suy nghĩ một lúc rồi nắm lấy tay Nhạc Thính Phong, đem giấy chứng nhận kết hôn lấy ra, bàn tay hai người mười ngón tay đan chặt đè trên giấy chứng nhận để Yến Thanh Ti chụp một bức hình.

Cô đăng lên weibo kèm đoạn văn # hơn nửa đêm còn bị đưa lên top, món quà này thật lớn, cám ơn, ngày hôm qua tôi đã kết hôn < 3#

Yến Thanh Ti vốn không định công bố chuyện kết hôn, nhưng dù là như vậy cô vẫn phải nói thế này, không biết tốt hay không nữa?

Yến Thanh Ti đăng weibo khoảng sau hai tiếng khi scandal bùng nổ, trong mấy phút ngắn ngủi đã có thêm hai mươi ngàn bình luận, hơn nữa tốc độ tăng lên càng lúc càng nhanh, chính cô cũng không ngờ tới mức như vậy.

Thật sự Yến Thanh Ti không nghĩ tới, nửa đêm canh ba vẫn còn một đống người nhàn rỗi ngồi online đến như vậy.

#quỳ, hôm qua tôi nói có lẽ nữ thần làm chuyện đại sự gì, hóa ra là giải quyết chuyện đại sự cả đời, tôi thất tình rồi, cầu an ủi#

#Nữ vương đại nhân thật mạnh mẽ, tát sưng mặt mấy con tiện nhân kia, đừng nên bị bọn nó ảnh hưởng, tân hôn vui vẻ#

#Chúc mừng đám cưới của nữ thần, nhưng mà... sao ngài đem tôi bẻ cong rồi lại phủ đít đi thế này... / (⊤ o ⊤) /... #

Trừ những fan chân chính của Yến Thanh Ti đương nhiên còn rất nhiều thủy quân đồng loạt bình luận một câu #một người đàn ông tốt đáng tiếc mắt lại mù, cưới phò về nhà#

Yến Thanh Ti thấy những bình luận kia chỉ cười lạnh một tiếng.

Chân trước mới bùng nổ scandal, chân sau bùng nổ tin kết hôn, toàn bộ top 10 tìm kiếm trên mạng đều được cô thầu hết.

Cho dù kết quả có như thế nào, tóm lại, cô vẫn nổi ầm ầm.

Người trên mạng cơ hồ chia làm hai phe, một phe cho rằng Yến Thanh Ti chỉ được cái mẽ ngoài, dáng dấp như hồ ly tinh, khẳng định là không phải hạng đứng đắn gì, chắc chắn đã làm mấy chuyện kia, loại tiện nhân này ở trong vòng giải trí chỉ làm ô nhục nghề diễn viên.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1095: Không Ai Giúp Tôi, Nhưng Tôi Còn Phải Sống

Một phe lại cảm thấy cách làm của Yến Thanh Ti không tầm thường chút nào, một ngôi sao mới lại chạy đi kết hôn? Nếu là loại con gái như thế, làm sao có thể kết hôn sớm được? Người ta xinh đẹp không có nghĩa có thể suy đoán ác độc cho người ta đúng không?

Trong lòng Nhạc Thính Phong thở phào, mặc dù không thể ló mặt nhưng vẫn không tồi, dù sao cũng là người được nhà nước công nhận đó.

Anh ôm chặt lấy Yến Thanh Ti: "Đừng suy nghĩ nhiều, em là bà chủ của anh, vài phút nữa là giết chết được bọn họ rồi."

Yến Thanh Ti cười khẽ: "Ừm."

...

Chỉ có điều, trời còn chưa sáng, Yến Thanh Ti đã bị gọi về Hạ gia.

Vừa vào cửa đã thấy bên trong mọi người đông đủ, kể cả những người bên Tô gia cũng ở đây, bọn họ còn chưa đi. Nhưng vừa mới kết hôn đã có chuyện thế này, bất kể bọn họ vừa ý Yến Thanh Ti như thế nào nhưng vẫn có chút e ngại.

Chẳng nhà nào muốn cưới một cô con dâu mà cứ hai bà ngày lại gây ra chuyện, hơn nữa loại scandal kiểu, mà cho dù có là giả vẫn gây ảnh hưởng vô cùng lớn.

Nhạc phu nhân đau lòng mà nhìn Yến Thanh Ti, bây giờ cô chính là con dâu của bà: "Thanh Ti còn chưa ăn sáng đi, ăn chút gì đã."

Yến Thanh Ti lắc đầu: "Con vẫn chưa đói."

Hạ lão gia nhìn Yến Thanh Ti có chút thất vọng: "Hai nhà kết hôn, để tránh mâu thuẫn về sau, chuyện này... vẫn nên nói rõ."

Sắc mặt Yến Thanh Ti hơi tái đi, Hạ lão gia rốt cuộc vẫn có cái nhìn không tốt với cô.

“Được, nói rõ ràng, mấy người muốn hỏi gì cứ hỏi đi.”

Nhạc phu nhân tức giận: “Có cái gì mà hỏi, rõ ràng có người vu oan cho Thanh Ti. Nó còn đang khó chịu, mấy người lại muốn làm cái gì? Đây là con dâu của tôi, tôi còn chưa nói cái gì, ai khiến mấy người lo nghĩ bậy bạ?”

Nhạc Thính Phong nắm chặt tay Yến Thanh Ti: “Con cưới cô ấy, con biết cô ấy là người thế nào, con tin tưởng cô ấy, mọi người không cần giống như đang thẩm vấn tội phạm như thế. Cô ấy không nợ bất cứ một ai trong mọi người.”

Hạ An Lan nói: “Thanh Ti lên tầng nghỉ ngơi đi, chuyện này bác đã cho người xử lý, con không cần nghĩ cái gì, ngủ dậy là xong hết.”

Ông nhìn vành mắt đen dưới mắt Yến Thanh Ti cũng biết tối hôm qua căn bản cô không hề ngủ.

Yến Thanh Ti vẫn không động đậy: “Con không muốn lừa ai cả, luôn muốn nói cho rõ ràng. Hỏi đi.”

Cô sớm biết vết sẹo này giấu không được, hôm nay cho dù là muốn nói hay không muốn nói cũng phải làm cho rõ ràng.

Tô lão đại do dự một chút, hỏi: “Người trong ảnh là con sao?”

Yến Thanh Ti ngăn lại Nhạc phu nhân, nói: “Không sai, là tôi.”

Ánh mắt mọi người trở nên khác thường, Yến Thanh Ti nói: “Tôi trốn ở đó hai tháng. Bất kể mọi người có tin hay không nhưng tôi ở nơi đó chỉ vì để trốn sát thủ do Yến Tùng Nam phái tới. Lúc ấy tôi trốn trong phòng trọ của một người tên Lộ Ti, phòng rất nhỏ, tôi chỉ có thể nằm ở phía dưới giường, lúc cô ấy tiếp khách tôi nằm ngay dưới giường cô ấy.”

Chỗ đó rất bẩn, rất ẩm ướt, có lúc phải nằm cả ngày, cái giường cũ kỹ phát ra thanh âm kẽo kẹt rất lâu, cô còn cho rằng cái giường kia sẽ sập xuống, đè chết cô.

Nhạc phu nhân nắm chặt tay Yến Thanh Ti: “Thanh Ti, đừng nói gì cả, mẹ tin con, con mau đi nghỉ đi.”

Yến Thanh Ti không động, mợ của Nhạc Thính Phong nói: “Nhưng, một cô gái lại trốn ở nơi đó cũng không tốt lắm.”

Yến Thanh Ti cười khẽ: “Vậy bà nói cho tôi biết, tôi phải làm sao? Không ai giúp tôi, mà tôi còn phải sống.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1096: Tôi Chết, Còn Ai Nhớ Đến Bà Ấy?

Một câu của Yến Thanh Ti khiến Hạ lão gia vẫn đang muốn nói chuyện trong nháy mắt không thốt ra được câu nào, trong cổ họng giống như có một cây gai, khó chịu không nói nên lời, bỗng nhiên ông không dám nhìn vào mắt Yến Thanh Ti.

Ánh mắt Nhạc Thính Phong chua xót, nắm chặt tay Yến Thanh Ti, muốn truyền cho cô một ít sức mạnh.

Yến Thanh Ti cười một tiếng, nói: "Tôi không biết mất người ở đây có từng trải qua khoảng thời gian lúc nào cũng có thể chết hay không, sống một giây cũng khó khăn, tôi thì đã nếm qua, những ngày đó cả đời này tôi cũng không muốn quay đầu lại nhìn một lần nữa."

"Tôi biết mấy người không người nào thích người có vết nhơ như tôi. Tôi cũng không thích. Cũng có lúc tôi xem thường chính mình, những gì tôi trải qua chắc chẳng ai muốn thử, nhưng cho dù có phải trải qua một lần nữa tôi vẫn lựa chọn như vậy. Tôi còn sống, ít nhất ngày thanh minh vẫn còn một người nhớ đến mẹ mà dâng cho bà một bó hoa. Tôi chết rồi, còn ai nhớ đến bà ấy?"

"Tôi mà chết thì chẳng ai biết tới một người đàn bà tên Nhiếp Thu Sính bị chết oan uổng như thế nào?"

Đó đã từng là tất cả chấp niệm của Yến Thanh Ti, là thứ duy nhất có thể cho cô động lực sống tiếp, để vì một ngày nào đó có thể báo thù cho mẹ mà cô chưa từng nghĩ đến chính bản thân mình.

Một đoạn quá khứ không dám quay đầu nhìn lại, Yến Thanh Ti không trách mình, mặc dù cô sống không dễ dàng nhưng trên cõi đời này có mấy ai sống được dễ dàng, cuộc sống của mỗi người phụ nữ trong khu đèn đỏ kia cũng thế, đều là một màu đen.

Có điều, cô còn có thể từ đó đi ra, có thể về nước, có thể báo thù cho mẹ.

Gặp được Nhạc Thính Phong, gặp được Nhạc phu nhân, hai người có thể tin tưởng cô vô điều kiện, như thế cô đã may mắn hơn rất nhiều người.

Cô không có gì oán trách.

Con đường trước kia hay con đường sau này đều là con đường cô đã tự mình đi qua, đã sớm trở thành một phần trong cuộc đời, cho dù cô không muốn nhắc tới như thế nào nhưng cuối cùng vẫn có một ngày cô phải đối mặt với nó. Chỉ là cô không nghĩ cái ngày ấy lại xuất hiện như thế này.

Hạ lão gia nghe mà trong lòng khó chịu, ông muốn bảo Yến Thanh Ti đừng nói nữa, nhưng chẳng thể nào nói ra được một lời.

Ánh mắt Yến Thanh Ti khô khốc: “Tôi đã nói từ trước, tôi không phải một người lương thiện. Vì đạt được mục đích của mình, tôi có thể không chừa bất cứ thủ đoạn nào mà làm rất nhiều chuyện, cho nên... nhất định mấy người sẽ cảm thấy thất vọng với tôi, tôi cũng chẳng muốn cho mấy người hy vọng.”

Yến Thanh Ti nói xong, từ đầu đến cuối đều không khóc, trong mắt cô dường như không hề lưu một giọt nước mắt.

Nhạc phu nhân kéo một bên cánh tay của Yến Thanh Ti, trên mặt đã sớm rơi đầy nước mắt, dường như lệ trong mắt cô đã được Nhạc phu nhân khóc thay.

Bà khản giọng hét lên: “Mấy người lấy tư cách gì mà chỉ trích nó? Đúng, mỗi người trong chúng ta đều là người trong sạch, Thanh Ti không có cách nào so với chúng ta, nhưng chúng ta cũng chỉ ỷ lại vào sự che chở đùm bọc của gia đình...”

Yến Thanh Ti nhàn nhạt nói: “Ở nước M tôi từng làm rất nhiều chuyện xấu, đại khái mấy chuyện mọi người không thể nào nghĩ tới thì tôi cũng từng làm rồi. Sau này, không chừng còn bị bới móc ra nhiều lắm, vì để tránh cho chuyện hôm nay lặp lại nên báo trước cho mấy người một tiếng.”

“Tôi nói xong rồi, còn muốn hỏi gì không?”

Không có ai lên tiếng, Nhạc phu nhân nhỏ giọng khóc thút thít, bà muốn an ủi Yến Thanh Ti nhưng không biết nói gì lúc này.

Trong lòng Hạ An Lan bị đâm một cái thật đau, khi Yến Thanh Ti tự tay đem vết sẹo của mình rạch ra, ông nghe giọng của cô, trước mắt tựa như thấy một vết thương đang ào ào đổ máu, nụ cười của cô dường như đang châm chọc những những người được gọi là thân nhân này.

--- O ---

Chương 1097: Lúc Cô Ấy Cần Tôi Nhất Thì Tôi Không Ở Bên Cạnh Cô Ấy

Ông đã cho người điều tra, thế nhưng những chứng cứ trên mặt giấy còn lâu mới tàn nhẫn bằng việc chính miệng cô tự nói ra.

Cách làm của bọn họ bây giờ với những thứ ác ý công kích cô trên mạng, những thứ cố ý tổn thương cô kia có gì khác nhau cơ chứ?

Thậm chí bọn họ còn tàn nhẫn hơn, càng làm tổn thương cô hơn.

Hạ An Lan không giống những người khác trách móc cô, nhưng mà ông lại không cản bọn họ lại, ông trơ mắt nhìn những chuyện này phát sinh. Nói cho cùng, ông vẫn không bảo vệ cô cho tốt.

Ông từng nói ông tin tưởng cô, nói bảo vệ cô, không để cô chịu bất cứ tổn thương nào, nhưng vẫn tận mắt nhìn cô bị tổn thương.

Nhạc Thính Phong ôm bả vai Yến Thanh Ti nói: “Những chuyện này của Thanh Ti con đã sớm biết, còn sớm hơn so với mọi người, nhưng con chưa hề hỏi cô ấy, bởi vì con biết cô ấy đi được đến bây giờ đã không dễ dàng. Con cũng biết cô ấy không muốn nhớ lại những chuyện trước kia. Cô ấy không nói con sẽ không bắt ép, bởi vì chính con cũng không dám nhìn vào chuyện cũ của cô ấy. Lúc cô ấy đau khổ nhất, cần trợ giúp nhất, con không ở bên cô ấy, cái con tự trách nhất là khoảng thời gian ba năm ở nước M con đã không đi tìm cô ấy, tất cả mọi thứ về cô ấy con không thèm để ý. Người muốn kết hôn với cô ấy là con chứ không phải mọi người.”

Yến Thanh Ti đột nhiên cảm thấy rất mệt mỏi, cảm giác chỉ cần hô hấp cũng rút đi hết sức lực của của mình, cô nói với Nhạc Thính Phong: “Về khách sạn thôi.”

Nhạc Thính Phong gật đầu: “Được!”

Anh ôm Yến Thanh Ti rời đi, Hạ lão gia mở miệng gọi: “Thanh Ti...”

Yến Thanh Ti nghe thấy cũng không dừng lại, bước nhanh ra khỏi phòng khách.

Hạ An Lan nhìn bóng lưng nhỏ gầy, yếu ớt của Yến Thanh Ti biến mất ở

cửa, đôi vai gánh những gánh nặng vốn không phải của mình, cô cũng chưa từng cúi đầu bao giờ.

Bên ngoài trời vẫn tối, mưa nhỏ bay trong sương mù, dự báo thời tiết nói trong hai, ba ngày tới Dung Thành sẽ có mưa kéo dài.

Nhạc Thính Phong cởi áo khoác che trên đầu Yến Thanh Ti, bế cô lên.

Thế giới trước mắt tối lại, Yến Thanh Ti tựa đầu vào ngực Nhạc Thính Phong, nghe tiếng tim anh đập, bên tai rốt cuộc cũng an tĩnh lại.

...

Phòng khách của Hạ gia một mảnh yên lặng, không có ai nói chuyện. Nhạc phu nhân không đi, bà oán hận nhìn chị dâu của mình, tủi thân thay cho Yến Thanh Ti.

Mợ ba của Nhạc Thính Phong nhỏ giọng nói: “Chúng ta hôm nay... có phải hơi quá đáng rồi không?”

Khi Yến Thanh Ti vừa mở miệng nói sự thật thì bà đã hối hận rồi. Cùng là phụ nữ nhưng cuộc đời bà so với Yến Thanh Ti thật sự là thuận buồm xuôi gió hơn nhiều lắm, nhà mẹ đẻ khá giả, lại cưới được ông chồng ưu tú, quan hệ với mẹ chồng cũng hòa thuận, các con không chịu thua kém, cuộc đời bà chưa từng gặp cái gì trắc trở. Khi nghe Yến Thanh Ti nói bà mới biết, không phải tất cả mọi người đều may mắn như vậy.

Yến Thanh Ti còn nhỏ tuổi hơn con trai bà, nhưng một cô gái bé nhỏ như vậy lại trải qua những chuyện bà không cách nào tưởng tượng nổi.

Mợ cả nhà họ Tô thở dài: “Thật ra, chúng ta cũng không có ý trách móc cái gì, chỉ là muốn biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?”

Nhạc phu nhân giận dữ nói: “Mấy người muốn biết có rất nhiều cách, tại sao lại chọn cách này? Mấy người không tin nó, thấy nó không sạch sẽ, thấy nó là diễn viên nên coi thường nó, tôi biết bởi vì mấy người đều xuất thân nhà giàu, mấy người coi trọng nhất là danh dự, từ đầu tới cuối mấy người đều không nghĩ làm như vậy sẽ tổn thương Thanh Ti sao?”

“Mi Mi, chúng ta... chỉ sợ cuộc hôn nhân này có gì ngoài ý muốn, lo lắng em...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1098: Thanh Ti Sẽ Không Về Nữa

Nhạc phu nhân hung hăng lau nước mắt trên mặt: "Đúng, không nên để mấy người đi theo, con dâu của tôi mà tôi còn không biết nhân phẩm nó ra sao à? Quá khứ của nó đã đủ đau khổ, nếu các ngươi không phải hùng hùng hổ hổ ép người quá đáng thì nó phải tự rạch vết sẹo của mình ra sao? Ỷ vào thân phận là trưởng bối là có thể tổn thương nó như vậy à?"

Hốc mắt Hạ lão gia ửng đỏ, hối hận nói: "Về sau, chờ Thanh Ti về, ta sẽ xin lỗi nó, ta sai rồi, là ông ngoại mà lại đối xử với nó..."

Hạ lão gia thở dài một tiếng, lắc đầu, ảo não vô cùng.

Tình cảm của ông với Yến Thanh Ti có chút phức tạp.

Lúc ban đầu biết Yến Thanh Ti là con gái của Tiểu Ái, ông rất vui mừng, rất kích động. Nhưng mà... trong tư tưởng của ông cái nghề diễn viên này không được gọi là một nghề tử tế. Trước đây, đấy chính là một nghề hạ đẳng, thấp kém.

Đã có sẵn một chút xíu không thích, lại bị Du phu nhân thổi lửa góp gió liền dần dần lớn lên, ông đối với thân phận của Yến Thanh Ti cũng từng có chút nghi ngờ.

Hơn nữa, việc bạn già đột nhiên hôn mê khiến Hạ lão gia tâm phiền ý loạn, lại càng không kiên nhẫn với Yến Thanh Ti, trực tiếp dẫn đến phán đoán ngộ nhận của ông.

Hạ An Lan đứng lên, hời hợt nói: "Nó sẽ không trở về nữa."

Hạ lão gia kêu lên: "Cái gì?"

Hạ An Lan không lên tiếng, đi thẳng ra phòng khách.

Thời gian ông ở chung với Yến Thanh Ti không tính là lâu nhưng mắt nhìn người của ông từ trước đến giờ vẫn luôn chính xác.

Thanh Ti rất nhạy cảm cũng rất kiên cường, có lúc kiên cường đến độ làm người khác đau lòng, cô rất quý trọng từng người trong Hạ gia, cô rất mừng vì tìm lại được người thân. Nhưng Thanh Ti cũng là một cô gái rất quyết

tuyệt, càng là người cô quý trọng thì sẽ thương tổn cô càng lớn, muốn cô không có phòng bị, hoàn toàn mở rộng lòng đón nhận bọn họ giống như trước đây là không thể nào.

Hạ An Lan đứng dưới mái hiên, nhìn mưa phùn bay bên ngoài mà trong lòng cũng u ám giống như bầu trời đầy mây xám xịt kia, đè nén, khó chịu.

Những lời của Yến Thanh Ti vẫn luôn văng vẳng bên tai ông chưa từng tán đi.

Năm đó bọn họ đã không bảo vệ được Tiểu Ái, hôm nay còn khiến cho con gái duy nhất của Tiểu Ái cảm thụ sự hiểu lầm đến từ chính người thân, rốt cuộc bọn họđã làm cái gì đây?

Nhạc phu nhân lau sạch nước mắt, nói với chị dâu: “Mọi người về đi, chuyện hôn sự của Thanh Ti với Thính Phong không cần mấy người lo.”

Tô lão đại cau mày: “Mi Mi...”

Nhạc phu nhân cắt lời: “Em biết mọi người chỉ muốn tốt cho em, nhưng em có thể phận biệt thật giả tốt xấu. Mọi người hiểu Thanh Ti được bao nhiêu? Trong mấy người có ai thật sự đặt mình vào hoàn cảnh của nó mà suy nghĩ chưa? Rốt cuộc... không phải con của mấy người thì mấy người sẽ không đau lòng. Được rồi, chuyện này kết thúc ở đây, mọi người về đi thôi.”

Tô lão đại khẽ lắc đầu thở dài: “Vậy cũng được, bọn anh đi. Thanh Ti... bọn anh hôm nay làm tổn thương nó, em giúp bọn anh xin lỗi nó.”

Nhạc phu nhân lắc đầu: “Không cần.”

...

Du phu nhân đứng trước cửa sổ, rèm cửa chỉ nhấc lên một chút, bà ta nhìn thấy Yến Thanh Ti được Nhạc Thính Phong ôm đi, nhìn thấy người Tô gia cũng lục tục rời đi, trong đôi mắt dữ tợn thoáng hiện vẻ điên cuồng.

Dù cho có bị vùi tận đáy hồ, bà ta cũng có thể chuyển mình.

Bà ta nhất định giàu có hơn bất cứ ai trên cõi đời này, so với bất kỳ ai bà ta cũng là người xứng đáng nhất có được toàn bộ Hạ gia.

Yến Thanh Ti, chúng ta cùng nhìn xem, cuối cùng ai mới là người có được

tất cả mọi thứ?

Người Tô gia rời đi, trong phòng khách chỉ còn lại Hạ lão gia cùng Hạ An Lan.

Hạ An Lan nhàn nhạt nói: “Ba, có phải trước giờ ba vẫn luôn không thích Thanh Ti đúng không?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1099: Nhiều Năm Như Thế Mà Ba Vẫn Không Nhìn Rõ Bộ Mặt Thật Của Ả Ta

"Ba không có, chẳng qua là..."

Hạ An Lan cắt lời ông: "Ba chẳng qua cảm thấy nó là một diễn viên nên cho rằng đức hạnh của nó có vấn đề hay sao?"

Hạ lão gia bị đâm thẳng sự thật, lẩm bẩm nói: "Ba... ba... không có..."

"Ba có, chỉ là ba không muốn thừa nhận thôi. Từ lúc đầu ba đã nhìn Thanh Ti bằng một đôi mắt thành kiến rồi."

Hạ lão gia cúi đầu, sắc mặt u ám nói: "Ba sai rồi... Ba sai quá nhiều. Thật ra, lúc đầu ba thấy cũng chẳng có gì cả, chỉ là sau đó... tính cách của Thanh Ti khiến ba thấy con bé quá ác độc, lại thêm Như Sương cũng nói... Thôi, không nói nữa, sau này ba sẽ thay đổi."

Lúc ấy, sắc mặt hạ An Lan liền trở nên âm trầm, ông lạnh lùng nói: "Có phải Hạ Như Sương nói với ba kết quả xét nghiệm ADN là giả? Người của La gia tìm ba, đưa cho ba một kết quả xét nghiệm khác, nói cho ba Thanh Ti không có quan hệ nào với Hạ gia, ngay từ đầu đều là một âm mưu đúng không?"

Trên khuôn mặt già nua của Hạ lão gia dường như già thêm vài tuổi, bây giờ trong lòng ông đang cực kỳ hối hận: "Ai... Ba đúng là lão hồ đồ."

Hạ An Lan nhìn ông, một lúc lâu sau mới nói: "Ba không hồ đồ, mà là... ngu xuẩn."

Trước mặt cha ruột của mình, Hạ An Lan cũng không muốn nói nặng lời như vậy, nhưng... vừa nghĩ tới bóng lưng rời đi của Yến Thanh Ti thì ông cũng không có cách nào kìm nén được.

Ông không muốn đụng vào tự ái của cha mình, ông cụ đã lớn tuổi tất nhiên sẽ có lúc hồ đồ, nhưng đứng trước chuyện lớn, ông hy vọng cụ vẫn có thể phân rõ ràng.

Hạ lão gia kinh ngạc, cụ không ngờ Hạ An Lan sẽ nói như vậy. Sau hồi lâu, cả người cụ tựa như bị rút đi toàn bộ khí lực, tự nhủ: "Đúng, ba ngu xuẩn... quá ngu xuẩn, tùy tùy tiện tiện lại đi tin tưởng lời người khác nói... mà lại

không tin tưởng chính cháu ngoại của mình, ba quá ngu xuẩn..."

Hạ An Lan tức giận: "Loại tiện nhân như Hạ Như Sương mà nhiều năm như vậy ba cũng không nhìn ra, con thật không hiểu nổi những năm qua ba đã làm cái gì? Nếu như năm đó ba không nhận cô ta về thì Tiểu Ái cũng sẽ không chết."

Hạ An Lan là một người rất lý trí, cũng rất lễ phép, ông chưa từng thẳng thừng thô lỗ mắng người như vậy.

Hai chữ tiện nhân này chưa bao giờ một người có lý trí như Hạ An Lan có thể nói ra miệng, điều này đủ thấy ông đã chán ghét Hạ Như Sương đến cực điểm.

Hạ An Lan không để ý tới ba mình nữa, xoay người lên lầu.

Vẻ mặt Hạ lão gia khiếp sợ mà sững người ở phòng khách, những lời Hạ An Lan vừa nói, ông vẫn chưa thể hiểu thấu...

...

Hạ An Lan đi tới trước cửa phòng Du phu nhân, hai vệ sẽ trước cửa lập tức cúi chào ông.

Hạ An Lan: "Mở cửa."

Hai người vệ sĩ mở cửa, Hạ An Lan đi vào, hai người họ theo sát phía sau.

"Không cần bảo vệ tôi, ra ngoài!"

Hai vệ sĩ do dự một chút, lui ra ngoài.

Du phu nhân nhìn thấy Hạ An Lan, trong mắt đã lóe lên si mê, bà ta cúi đầu nói: "Anh Lan, anh muốn hỏi gì, những gì em biết đều đã nói hết..."

Du phu nhân nằm co ro ở đầu giường, trên người chỉ mặc bộ đồ ngủ mỏng manh, trên người không thoa thuốc. Vết sẹo do Nhạc phu nhân cào ra đã kết vảy, nếu như không kịp thời dùng thuốc thì cái mặt già này coi như bị hủy rồi.

Du phu nhân bây giờ cũng không dám soi gương, mỗi lần thấy khuôn mặt mình trong gương bà ta lại hận, muốn đem Nhạc phu nhân bằm vằm cho cá

ăn.

Hạ An Lan nhìn Du phu nhân mà cười nhạt, nhiều năm như vậy nhưng đây là lần đầu tiên ông nghiêm túc nhìn bà ta một lần.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1100: Lần Đầu Tiên Thấy Cô Tôi Đã Ghét Cô Rồi

Ông hối hận trước kia ông quá tự tin nên coi thường ả đàn bà này. Ông tự cho có thể nắm trong tay tất cả nhưng có chết cũng không ngờ được, ở ngay dưới mi mắt mình mà Hạ Như Sương có thể hết lần này tới lần khác làm tổn thương những người quan trọng của ông.

Du phu nhân bị Hạ An Lan nhìn mà tim đập thật nhanh, trên mặt nóng lên.

Nhiều năm qua, lần đầu tiên bà ta được ông nhìn chăm chú như vậy.

Hạ An Lan mở miệng nói: “Xem ra tôi đã xem thường cô.”

Du phu nhân run lên, bà ta cảm nhận được sự nguy hiểm tỏa ra từ người Hạ An Lan, bà ta hỏi: “Anh Lan, anh... có ý gì?”

Hạ An Lan nhìn bà ta bằng một ánh mắt lạnh lùng: “Cho tới bây giờ cô đều thích chơi trò giả bộ như vậy. Khi còn bé thì giả bộ yếu ớt đáng thương, lớn lên thì đóng vai ôn nhu hiền huệ. Cô hiểu rõ làm thế nào để người khác không đề phòng mình, làm mọi thứ để đạt được sự quan tâm, giúp đỡ của người khác. Chắc cho tới bây giờ cô vẫn chưa hề bày ra chính bản thân mình trước mặt người khác đúng không, luôn làm ra khuôn mặt vô tội theo thói quen.”

Du phu nhân lắc đầu liên tục: “Anh Lan, em không có như thế! Chẳng qua em... chẳng qua thấy mình rất hèn mọn, trước mặt người khác em không có tự tin, em không dám đối mặt với người khác, càng không dám đối mặt với anh. Em... em thích anh, rất nhiều năm, rất nhiều năm rồi... lâu đến nỗi chính em cũng không nhớ rõ. Em không dám vọng tưởng cái gì, em chỉ muốn có thể từ xa yên lặng chăm sóc anh, có thể thấy anh, em...”

Lời bày tỏ của bà ta còn chưa dứt đã bị một cái tát vang dội cắt đứt, Hạ An Lan cảm thấy tai của ông cũng bị làm bẩn rồi, bị ả ta thích đúng... thật là ghê tởm.

Hạ An Lan dùng lực rất lớn, Du phu nhân bị đánh ngã từ trên giường xuống đất, đập đầu vào bàn trà nhỏ bên cạnh, máu tươi chậm rãi chảy ra.

Hạ An Lan cực kỳ ghê tởm: “Năm đó không nên để con khốn như mày ở lại

nhà tao.”

Du phu nhân bị đánh đến nỗi bên tai kêu ong ong, nhưng bà ta vẫn nghe rõ được Hạ An Lan nói cái gì, bà ta sợ ngây người.

Con khốn... ông ấy nói bà là... con khốn!

Hai chữ này tựa như hóa thành dao nhọn, đâm thẳng vào tim bà ta, máu chảy thành sông.

Bà ta bụm mặt, bất chấp trán còn đang chảy máu, ngửa đầu nhìn Hạ An Lan, “Anh Lan... anh nói gì, anh... sao anh có thể nói em như vậy?”

Đây là lần đầu tiên Du phu nhân nghe được Hạ An Lan mắng chửi người, mà người bị mắng lại là bà ta!

Khuôn mặt Hạ An Lan lạnh lùng như sương giá trong mùa đông rét đậm, trong mắt ông không có một chút độ ấm, người đàn bà Hạ Như Sương này chưa bao giờ được ông coi như người một nhà.

Ông nói: “Tiểu Ái, Thanh Ti... mày cũng giỏi thật, giỏi lắm! Thành công đem tất cả mọi người thành kẻ ngu, đùa bỡn mọi người bốn mươi năm.”

“Anh Lan, ý anh là Tiểu Ái là do em... là em giết sao? Em... đúng là em không thích Yến Thanh Ti, cũng từng nói xấu nó trước mặt chú, nhưng mà... chẳng qua em không thích nó mà thôi, sao em có thể làm gì Tiểu Ái được? Lúc xảy ra chuyện của Tiểu Ái em mới có mười tuổi, dù em muốn cũng không làm được gì!”

Hạ An Lan cười, một nụ cười âm lãnh, “Đúng vậy, mười tuổi, tất cả mọi người đều không nghĩ một đứa trẻ mười tuổi có thể làm ra chuyện đáng sợ như vậy...”

Du phu nhân liên tục lắc đầu liên tục: “Anh Lan, em không có...”

Hạ An Lan chậm rãi nói: “Ngay từ lần đầu tiên.”

Du phu nhân sửng sốt.

Hạ An Lan: “Lúc cô được ba tôi mang về từ cô nhi viện, từ lần đầu tiên thấy cô, tôi đã không thích cô, thậm chí rất chán ghét, bởi vì cái tôi thấy trên người cô đều là tối tăm, giả dối.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1101: Anh Sẽ Cho Em Một Gia Đình

"Loại người như cô... thật không đáng để tôi nhìn đến."

Du phu nhân run lên. Đây là lần đầu tiên bà ta nghe thấy Hạ An Lan nói mình như vậy. Ngay từ lần đầu tiên ông nhìn thấy bà ta thì đã không thích bà ta rồi, vậy mối tình đơn phương bao nhiêu năm nay của bà ta chẳng phải... chỉ là một trò cười thôi sao?

Mặt Du phu nhân tái nhợt, bà ta run rẩy nói: "Chỉ cần anh có thể tin em, em có thể chết để chứng minh sự trong sạch của mình."

Hạ An Lan cười lạnh một tiếng, ông quay người bỏ đi, trước khi đi ông để lại một câu.

"Vậy cô... đi chết đi!"

Cánh cửa khép lại, Du phu nhân quỳ sụp xuống đất, nước mắt lăn dài trên gò má.

Ngay từ ánh mắt đầu tiên đã không thích, ngay từ ánh mắt đầu tiên...

"Em vì anh mà đã cố gắng... sống cuộc đời buồn chán dài đằng đẵng này... vậy mà vẫn không thể có được chút sự quan tâm từ anh sao... tại sao?"

Khuôn mặt Du phu nhân bỗng trở nên dữ tợn, cả người toàn máu trông càng đáng sợ, điên cuồng hơn, bà ta lẩm bẩm: "Anh dựa vào cái gì mà đối xử với tôi như vậy? Dựa vào cái gì mà chà đạp lên tình yêu của tôi như vậy? Hạ An Lan, anh sẽ phải hối hận..."

Hạ An Lan ra ngoài liền dặn dò hai người ngoài cửa trông coi kỹ Hạ Như Sương, giám sát bà ta 24 giờ.

Từ sau khi tìm được Yến Thanh Ti, ông đã cho điều tra lại nguyên nhân cái chết của Tiểu Ái, tuy rất khó để tra ra nguyên nhân cái chết năm ấy, nhưng dựa vào việc Thanh Ti đã mấy lần bị ám hại thì có thể kết luận, người muốn giết con bé có lẽ cũng chính là người đã hại chết Tiểu Ái, hắn sợ ông sẽ tra ra nguyên nhân cái chết của Tiểu Ái.

Cộng thêm cả những thứ mà Thanh Ti đã nói với ông, sự nghi ngờ của ông

đối với Hạ Như Sương ngày càng gia tăng.

Năm ấy, tất cả mọi người đều cảm thấy người có thể tạo ra án bắt cóc giết người chắc chắn phải từ tuổi thành niên trở lên và có IQ cao hoặc có trình độ đại học trở lên chứ làm sao có thể nghi ngờ một đứa trẻ mới chỉ có mười tuổi đầu được? Chính vì lẽ đó nên họ vẫn mãi không tìm được hướng điều tra chính xác, cứ lẩn quẩn trong phạm vi suy luận sai lầm, khiến Hạ Như Sương có thể ung dung tự tại bao nhiêu năm nay!

Nhưng nếu đã biết, Hạ An Lan sẽ không để bà ta nhởn nhơ như thế nữa.

Ông cho mình thời gian cuối cùng là mười ngày.

Nếu vẫn không tìm được chứng cứ xác thực, vậy... đừng trách ông tự tạo ra bằng chứng giả.

Hạ Như Sương... buộc phải chết.

Bà ta còn sống ngày nào thì ngày đó ông còn không dám nghĩ tới Tiểu Ái, không dám nghĩ tới Thanh Ti!

...

Trên đường quay trở lại khách sạn, Yến Thanh Ti đã ngủ gục trên xe, Nhạc Thính Phong liền bế cô về phòng.

Yến Thanh Ti ngủ tới tận 3 giờ chiều mới tỉnh.

Từ sáng tới chiều, khoảng thời gian mười tiếng đồng hồ dài dằng dặc.

Yến Thanh Ti như muốn tránh né hết tất cả, cô ngủ vì cô không muốn nghĩ gì hết, cũng không muốn nghe thấy bất cứ âm thanh nào nữa.

Lúc mở mắt, thứ đầu tiên cô thấy là gương mặt của Nhạc Thính Phong, khóe miệng cô nhếch lên.

Có lẽ điều may mắn nhất của cô chính là gặp được anh.

Nhạc Thính Phong vẫn luôn nhìn cô, anh tiến tới, cạ đầu vào mũi cô: “Tỉnh rồi à?”

Yến Thanh Ti đáp một tiếng: “Ừm! Mấy giờ rồi?”

“3 giờ chiều. Đói rồi đúng không, anh bảo người mang đồ ăn lên nhé?”

Yến Thanh Ti không nói gì, cô ngoảnh đầu nhìn ra bên ngoài, bầu trời âm u như muốn mưa.

Yến Thanh Ti khẽ nói: “Nói cho cùng, cũng chẳng phải là nhà của em.”

Nhạc Thính Phong biết cô đang nói gì, anh ôm chặt lấy cô: “Anh sẽ cho em một ngôi nhà thuộc về chính chúng ta.”

Yến Thanh Ti cười: “Sổ đỏ sẽ ghi tên mình em thôi chứ?”

Nhạc Thính Phong khẽ nói bên tai cô: “Đừng nói là sổ đỏ, kể cả công ty cũng sẽ đứng tên em hết, sau này, em chính là ông chủ của anh.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1102: Không Phải Người Phụ Nữ Nào Cũng Có Thể Gặp Được Người Như Nhạc Thính Phong

Nhạc Thính Phong không phải chỉ nói chơi, anh có ý định làm như vậy thật.

Kỳ thật, từ sâu trong tâm khảm Yến Thanh Ti luôn thiếu cảm giác an toàn, tuy cô vẫn luôn tỏ ra rất kiên cường, bất kể phải đối mặt với chuyện gì cô cũng đều không sợ hãi, nhưng Nhạc Thính Phong cảm thấy cô chỉ dùng vỏ bọc cứng của mình để che đậy những tổn thương ở thế giới bên ngoài, nội tâm cô vẫn chỉ là một cô gái nhỏ bé yêu đuối và nhạy cảm.

Anh hy vọng có thể cố gắng hết sức để mang lại cảm giác an toàn cho Yến Thanh Ti, cho cô sự tín nhiệm, để nói với cô rằng anh vẫn luôn tin cô, sẽ không hoài nghi cô như bao kẻ khác, anh sẽ trao cho cô tất cả những gì mà mình có.

Yến Thanh Ti đưa tay ra vuốt ve gương mặt Nhạc Thính Phong: “Nhiều khi em cảm thấy em cũng thật may mắn.”

Không phải người phụ nữ nào cũng đều có thể gặp được một người như Nhạc Thính Phong.

Cũng không phải người đàn ông nào cũng có thể giống được như anh, có thể tin cô vô điều kiện, trong bất cứ tình huống nào.

Nhạc Thính Phong tóm lấy tay Yến Thanh Ti, hôn lên tay cô: “Anh mới là người may mắn.”

Gặp được một Yến Thanh Ti độc nhất vô nhị.

Tình yêu là thứ mà sau khi bạn gặp được rồi mới có thể cảm nhận được sự trân quý.

Hai người nhìn nhau cười, hai bàn tay nắm chặt lấy nhau, hai chiếc nhẫn ánh lên những tia sáng.

Yến Thanh Ti nhìn chiếc nhẫn trên tay, nói: “Chiếc nhẫn này... cũng rất tốt, rất hợp với phong cách của anh.”

Hôm qua không có nghi lễ, không có tuyên bố long trọng, không có người làm chứng, chỉ có hai người lôi nhau lên xe trao nhẫn cho nhau, không một ai ở đó, đó là hôn lễ chỉ thuộc về hai người.

Nhạc Thính Phong tò mò hỏi: "Phong cách gì của anh?"

Yến Thanh Ti: "Phong cách thổ hào!"

Kim cương đủ to! Đủ giá trị!

Sau khi Yến Thanh Ti khoe hộp nhẫn và giấy kết hôn, đại đa số fan đều comt ở dưới rằng nữ thần của chúng ta được gả cho một thổ hào rồi, chiếc nhẫn đó thật sự rất... đắt đó!

Nhạc Thính Phong rúc đầu vào cổ Yến Thanh Ti, anh cọ cọ mấy cái: "Sau này, em chính là đại gia của anh, anh hết tiền mất rồi."

Yến Thanh Ti đang định nói, bụng lại kêu ùng ục, Nhạc Thính Phong bế cô lên: "Boss ơi, mời ngài rời giường ăn cơm thôi."

Anh gọi điện xuống cho lễ tân, lập tức có người mang đồ ăn lên.

Lúc ăn, Yến Thanh Ti có lướt điện thoại, cô thấy trên wechat báo rất nhiều tin nhắn chưa đọc, ngoài Quý Miên và chị Mạch ra, Lãnh Nhiên, Cận Tuyết Sơ, thậm chí cả Tần Cảnh Chi, Tống Thanh Ngạn cũng đều gửi tin nhắn chúc mừng, ngay đến cả Diệp Thiều Quang cũng có "lòng tốt" hỏi han một câu.

Yến Thanh Ti cười, được rồi, vừa tỉnh dậy mà thấy trời đất như thay đổi hết cả.

Trên weibo, Yến Thanh Ti vẫn là người được quan tâm nhất, chỉ có điều, tin ghim ở đầu lại là tin chị Mạch tới tòa án.

Vì hơn 7 giờ sáng nay, chị Mạch chạy tới tòa án, đợi sau khi tòa án mở cửa làm việc, chị là người đầu tiên xông vào, kiện hết một loạt chủ nhân weibo lớn bé.

Toàn án cũng đã thụ lý, hơn nữa trên weibo chính thức còn nói, sẽ nhanh mở phiên tòa.

Lúc chị Mạch tới tòa, rất nhiều báo chí truyền thông đã bắt đầu rục rịch chạy

tới cửa tòa án, đợi chị Mạch ra liền lao tới phỏng vấn chị.

Yến Thanh Ti vừa ăn vừa xem clip phỏng vấn chị Mạch.

Cô chưa bao giờ thấy chị Mạch tỏ ra nghiêm túc tới vậy, chị nói: “Nghệ sĩ của chúng tôi, chúng tôi là người rõ nhất. Thanh Ti là người lòng dạ thẳng thắn, từ trước tới giờ chưa bao giờ thích đùa cợt người khác, nói cô ấy đánh người, làm giá chúng tôi có thể bỏ qua, nhưng truyền thông các người làm gì cũng phải có đạo đức, hùa theo mấy lời đồn chưa được xác thực mà dám đăng báo. Còn cả những kẻ tung tin thất thiệt sau lưng kia nữa, các người cứ khăng khăng phải giẫm đạp lên Thanh Ti nhà chúng tôi chứ gì? Cẩn thận ngã chết các người đấy, các người tưởng Thanh Ti của chúng tôi dễ ức hiếp lắm chắc?”

Chương 1103: Thanh Ti Là Một Cô Gái Lương Thiện Hơn Bất Cứ Ai

Chị Mạch nói như vậy là cố ý nhằm vào hết tất cả các giới truyền thông, những kẻ cuồng vọng cứ nghĩ mình có được vài phần tin xác thực về Yến Thanh Ti.

Trên mạng, không ít người bảo được lắm, quả nhiên nghệ sĩ nào thì quản lý đó.

Lúc Thanh Ti lên weibo cũng đã thấy nửa số weibo xóa status và xin lỗi cô, còn nói họ cầm tiền của người khác nên mới làm vậy, chỉ còn một số ít vẫn kiên quyết tới cùng.

Trong những người gửi lời xin lỗi, có người còn chụp hình lại chứng minh rằng họ có nhận tiền.

Nội dung trên tấm hình là:

[Sau rạng sáng ngày 22, tung ra tin tức này]

{Lại bôi nhọ Yến Thanh Ti à, rốt người các người có thù gì với cô ấy vậy? }

[Tiền sẽ trả trước một nửa, đợi sau khi cô up lên xong sẽ trả nốt phần còn lại.]

{Được, biết rồi. }

Phía dưới, fan của Yến Thanh Ti lại làm rùm beng lên, sau khi cô đóng Tiêu Phòng Điện cũng đã thu thêm được một lượng fan khá lớn, trên weibo tất cả các hot trend gần như đều bị fan của cô công chiếm.

Họ nghiêm khắc yêu cầu đòi bên phía quản lý weibo phải tiến hành xử lý đóng lại những ID tung tin đồn nhảm này.

Sự việc đã đến mức này, dư luận cũng đứng về phía cô, trừ khi tung ra được tin gì mới, còn không bên phía Yến Thanh Ti nhất định sẽ thắng.

Nhạc Thính Phong cầm lấy điện thoại của Yến Thanh Ti: “Boss, ăn cho tử tế đi.”

Yến Thanh Ti gật đầu: "Được... ăn đây."

"Đã tra ra là ai mua chuộc đám người đó chưa?"

Nhạc Thính Phong gắp thức ăn cho Yến Thanh Ti: "Là bên phía Diệp Kiến Công ra tay. Anh đã bàn bạc với Diệp Thiều Quang rồi, chắc lão ta phản kích mà không màng tới hậu quả đấy."

Yến Thanh Ti cắn đũa, Diệp Kiến Công nói vậy cũng không lạ, "Vậy có nghĩa là... do ý của Hạ Như Sương sao?"

Nhạc Thính Phong gật đầu: "Chắc thế. Anh nghĩ bà ta muốn nhân lúc bà ngoại hôn mê, trong nhà đang rối tung lên liền ra tay công kích em, để Hạ gia tranh chấp nội bộ, sau đó bà ta sẽ lại có cơ hội."

Yến Thanh Ti gẩy cơm, trong đầu cô bỗng có rất nhiều suy nghĩ, cô bất thình lình đập đũa xuống, nói: "Nhanh, tới viện nhanh lên."

Nhạc Thính Phong vội hỏi: "Sao thế, em đã ăn đâu."

Yến Thanh Ti đi giày vào: "Về rồi ăn sau."

Nhạc Thính Phong bỏ đũa xuống: "Em vội vàng như thế làm gì?"

"Đi trước đã, lát trên đường em sẽ nói với anh."

Cả dọc đường, Nhạc Thính Phong liên tục nhìn Yến Thanh Ti: "Thanh Ti... em chắc là em muốn tới đó bây giờ chứ?"

Yến Thanh Ti cười cười: "Anh sợ em sẽ khó xử à?"

"Cũng không phải, chỉ là..." Nhạc Thính Phong cảm thấy vào lúc này hai bên đều nên bình tĩnh lại một chút thì tốt hơn, anh sợ Yến Thanh Ti sẽ buồn, dù sao đó cũng là những người thân mà cô quan tâm.

"Em không thấy gì đâu, đối với em mà nói, em không có áy náy, cũng chẳng có gì mà phải chột dạ, muốn sao cũng được."

Yến Thanh Ti vẫn luôn là một người rất vô tư thẳng thắn, kể cả có lúc xấu xa cô cũng phải xấu xa một cách ngay thẳng, thế nên khi đối mặt với bất cứ ai cô đều không hề cảm thấy chột dạ.

Nhạc Thính Phong nắm tay Yến Thanh Ti: “Phải, em chẳng nợ ai cả.”

Yến Thanh Ti tới phòng bệnh, chỉ thấy Hạ An Lan.

“Thanh Ti...” Hạ An Lan nhìn thấy Yến Thanh Ti, trong sự kinh ngạc còn mang theo tia vui mừng, ông không ngờ cô sẽ tới đây. Kỳ thật, nội tâm đứa trẻ này... luôn lương thiện hơn bất cứ ai.

“Bà ngoại vẫn chưa tỉnh ạ?”

“Chưa, bác sĩ đang tìm nguyên nhân.”

Yến Thanh Ti nói thẳng: “Bác, con có chuyện muốn nói với bác.”

“Con nói đi.”

“Bà ngoại đột nhiên hôn mê như vậy có phải là... do người khác làm không?”

Sắc mặt Hạ An Lan trầm xuống, “Thanh Ti, có phải con biết gì đó không?”

Yến Thanh Ti đang định mở miệng, Ngự Trì đột nhiên tiến vào, nói: “Thưa ngài, Du phu nhân... cắt cổ tay tự sát rồi!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1104: Để Bà Ta Chết Như Vậy Là Quá Dễ Dàng Cho Bà Ta

Hạ An Lan và Yến Thanh Ti đều sửng sốt.

Hạ An Lan liền nhớ tới lời cuối cùng khi ông đi gặp bà ta sáng nay, bà ta muốn lấy cái chết ra để chứng minh mình trong sạch.

Ông cười lạnh một tiếng, muốn chết thì thiếu gì cách, việc gì phải cắt cổ tay?

Ông hỏi: “Chuyện là thế nào?”

Ngự Trì nói: “Vừa mới xong, người giúp biệc trong nhà mang bữa tối lên cho bà ta thì thấy bà ta đã nằm trên giường, máu chảy đầy đất. Bà ta đập vỡ cốc trong phòng rồi cứa cổ tay, hiện tại đang hôn mê bất tỉnh.”

Hạ An Lan hỏi: “Hiện tại trong nhà thế nào rồi? Gọi xe cứu thương chưa?”

Ngự Trì nói: “Vẫn chưa, chờ chỉ thị từ ngài, đợi ngài ra lệnh mới được.”

Ý của anh ta là ngài bảo cứu thì sẽ đưa bà ta tới bệnh viện, ngài bảo kệ thì sẽ đóng cửa, để bà ta chảy cạn máu là xong, có thể coi như tự sát thành công.

Hạ lão gia sau khi biết tin liền nhanh chóng bảo người đưa bà ta tới viện, nhưng hai vệ sĩ đứng ngoài cửa phòng Hạ Như Sương không nghe, lão đại bảo không được để bà ta rời khỏi đây nửa bước, không có chỉ thị của lão đại, bà ta có chết trong đó cũng không thể đi đâu cả.

Hạ An Lan hỏi: “Thanh Ti, con muốn làm thế nào?”

Sắc mặt Yến Thanh Ti trở nên thâm trầm, cô nói: “Cứu bà ta, buộc phải cứu được bà ta, không thể để bà ta chết được, để bà ta chết như vậy thật quá dễ dàng cho bà ta rồi.”

Nếu Hạ Như Sương chết như vậy, người của Du gia sẽ nói bà ta bị bức chết, bà ta muốn lấy cái chết ra để chứng minh sự trong sạch của mình.

Dựa vào cái gì mà sau khi Hạ Như Sương chết vẫn được nói là bị oan.

Trong khi mẹ cô chết phải gánh chịu mọi lời mắng nhiếc, nhục mạ?

Cô tuyệt đối không thể để Hạ Như Sương chết dễ dàng như vậy được. Muốn chết cũng phải xem xem cô có đồng ý hay không đã.

Hạ An Lan nói với Ngự Trì: "Đưa tới viện trước đi, chờ sau cơn sốc hãy cứu."

"Vâng!"

Hạ An Lan cũng nghĩ như Yến Thanh Ti, kể cả Hạ Như Sương có thật sự muốn chết cũng không thể để cho bà ta chết. Trước khi tất cả chưa được làm sáng rõ, tuyệt đối không thể để bà ta chết một cách nhẹ nhàng như vậy được.

Có điều, nếu bà ta đã cắt cổ tay thì cũng không thể để bà ta được cứu dễ dàng được.

Chẳng phải "muốn chết" sao, cứ để bà thật sự đến gần với cái chết, nếm thử mùi vị cận kề cái chết xem nó thế nào?

Muốn chơi khổ nhục kế, vậy cứ nếm trải một chút đau khổ đi.

Ngự Trì rời đi, phòng bệnh chỉ còn lại Hạ lão thái đang hôn mê, Hạ An Lan, Yến Thanh Ti và Nhạc Thính Phong đang đứng sau lưng cô.

Nhạc Thính Phong chần chừ một hồi rồi xoay người ra ngoài, anh nghĩ, Hạ An Lan chắc hẳn có một số chuyện cần nói với Thanh Ti, anh cứ dành cho họ chút thời gian riêng tư với nhau vậy.

Nhạc Thính Phong không ghét Hạ An Lan, kỳ thật ông còn tốt hơn cả Hạ lão gia, hơn cả các bác của anh rất nhiều. Anh cũng tin ông đã phái người can thiệp chuyện nhốn nháo trên mạng đợt này, việc chị Mạch tới tòa án được lập thành án nhanh như thế, hơn nữa còn đảm bảo sẽ nhanh chóng mở phiên tòa, chẳng phải vì đằng sau có Hạ An Lan sao?

Nhạc Thính Phong biết, kỳ thật Yến Thanh Ti rất quan tâm và tin tưởng người bác này của mình. Anh nghĩ, nếu để họ nói hết được ra có lẽ sẽ tốt hơn.

Hạ An Lan thở dài: "Thanh Ti, bác xin lỗi con, những chuyện bác đã hứa với con bác đều chưa thực hiện được."

Yến Thanh Ti thản nhiên cười: "Chuyện đã qua rồi bác, không cần nhắc lại nữa."

“Con đừng thất vọng về chúng ta, được không?” Dù Hạ An Lan không hề nghi ngờ Yến Thanh Ti như những người khác, nhưng ông vẫn cảm thấy thẹn với cô hơn bất cứ ai.

Yến Thanh Ti lắc đầu: “Không có gì là thất vọng hay không thất vọng cả, phản ứng của mọi người như vậy là bình thường. Dù sao con cũng không thể cầu xin mọi người tin tưởng con giống như Nhạc Thính Phong, con người ta không ai giống nhau cả. Chỉ là con hơi buồn thôi.”

--- O ---

Chương 1105: Ước Mơ Và Hạnh Phúc Đang Chờ Con Theo Đuổi

Cô vẫn luôn cho rằng mình là người có sức mạnh vô địch, bên ngoài có nhiều lời đồn đại vô căn cứ đến đâu, bất kể người khác có bôi nhọ, suy đoán, làm tổn thương cô đến thế nào, cô cũng đều có thể xem nhẹ mà cười cho qua. Bởi vì cô biết, những người ấy cô đều có thể trả thù mà chẳng phải kiêng dè gì.

Nhưng người thân thì khác, sự nghi kỵ, chất vấn của họ sẽ khiến cô cảm thấy khổ sở ở trong lòng, cô cũng không thể làm gì được họ cả.

Có một đạo lý nói rằng, người làm tổn thương bạn sâu sắc nhất vĩnh viễn là người thân cận với bạn nhất.

Hạ An Lan nhìn đôi vai gầy gò của Yến Thanh Ti, lúc nào trông cô cũng lạnh nhạt như thể không có bi thương, nhưng ông biết, cô như ngày hôm nay chắc chắn là vì đã phải gánh chịu những đau thương mà những người bình thường khác không thể chịu nổi.

Hạ An Lan muốn ôm lấy cô, nhưng ông lại không thể vươn tay ra ôm cô giống như trước đây được nữa.

Bọn họ đã không bảo vệ tốt được Tiểu Ái, không bảo vệ được con gái của Tiểu Ái, cũng chính họ đã lấy danh nghĩa là người thân ra để thương tổn cô.

“Thanh Ti, con trách bác sao?”

Yến Thanh Ti lắc đầu: “Bác đâu làm sai, sao con lại phải trách bác chứ?”

Cô biết, kỳ thật Hạ An Lan luôn tin cô, chỉ là dù sao ông cũng là một người con, ông không thể ngăn Hạ lão gia lại được, giống như Nhạc phu nhân cũng đâu thể ngăn được những hoài nghi của người nhà họ Tô đối với cô?

Yến Thanh Ti cười cười: “Thật ra, nói ra được cũng tốt, còn tốt hơn là sau này khi mọi người ở bên nhau, sự nghi ngờ trong lòng lại ngày càng nghiêm trọng hơn.”

“Sau này sẽ không xảy ra chuyện tương tự nữa.”

Yến Thanh Ti ngẩng lên nói: "Bác, đợi bà ngoại khỏe lên, đợi sau khi chuyện này kết thúc, con còn phải trở về quay phim nữa. Con có công việc của con, con còn có ước mơ của con, con không thể cứ ở mãi đây được."

Những cố chấp và những thứ cô đeo đuổi đều là muốn giúp mẹ cô báo thù, muốn tra rõ chân tướng, còn những chuyện kháccô đều không nghĩ tới.

Nhưng giờ cô đã có ước mơ của riêng mình, cô muốn trở thành một diễn viên xuất sắc, muốn có hạnh phúc của riêng mình, cô đã có mục tiêu mới của cuộc đời, cô sẽ không dừng chân ở bất cứ đâu. Sau chuyện này, cô càng nhìn rõ mọi chuyện.

Hạ An Lan biết, Yến Thanh Ti đối với Hạ gia không còn như trước nữa. Trước đây, cô hoàn toàn tin tưởng từng người trong ngôi nhà này, nhưng niềm tin của cô lại không đổi lại được sự đối đãi tương tự.

Cổ họng Hạ An Lan như bị một lưỡi dao cắt qua, ông gật đầu: "Được..."

...

Tại Hạ gia, Hạ Như Sương nằm trên mặt đất lạnh băng, ý thức của bà ta ngày càng mơ hồ, bà ta cảm thấy sinh mạng của mình sắp trôi đi mất, giờ bà ta không cảm nhận được là cơ thể mình đang lạnh đi hay mặt đất lạnh nữa.

Máu chảy ra từ cổ tay tích lại thành một mảng, bà ta ngày càng hốt hoảng, tại sao rõ ràng đã phát hiện ra mà không có ai tới cứu bà ta?

Chẳng lẽ... Hạ An Lan thật sự muốn để bà ta chết như vậy?

Không, không thể nào, trong nhà vẫn còn Hạ lão gia mà cơ mà, kể cả Hạ An Lan có muốn bà ta chết, Hạ lão gia cũng sẽ không làm vậy.

Trong ngôi nhà này, Hạ lão gia là nhược điểm duy nhất mà bà ta có thể đánh hạ, cũng chỉ có Hạ lão gia nguyện tin vào sự lương thiện và hiếu thuận của bà ta.

Thấy cửa mở ra, Hạ Như Sương nghe thấy cuộc đối thoại của hai vệ sĩ bên ngoài.

"Thế này còn đưa tới viện làm gì nữa? Cứ đóng cửa vào để bà ta chết đi cho rồi."

“Đừng vội, mới chảy có bao nhiêu đâu, đợi thêm chút nữa đã.”

“Cậu nói xem, người đàn bà này thật đúng là kỳ quặc, muốn chết thì cứa cổ tay làm gì, cắt cổ có phải hơn không, hay treo cổ cũng được, chứ thế này chẳng phải là tôi không muốn chết, mau tới cứu tôi à?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1106: Bà Ta Không Muốn Chết, Bà Ta Muốn Sống

“Quan tâm tới bà ta làm gì, cùng lắm là đồng tình, muốn chết chứ gì, thế cứ để bà ta chảy thêm chút máu nữa đi. Loại tâm tư này của bà ta chẳng lẽlão đại lại không nhìn ra sao?”

“Vờ vịt, đúng là vờ vịt...”

Cuộc đối thoại của hai người khiến Hạ Như Sương sốc vô cùng. Bà ta hối hận rồi, làm như thế này đã không cứu vãn được gì, ngược lại còn khiến mình thật sự rơi vào nguy hiểm.

Bà ta không muốn chết, thật sự không muốn chết.

Bà ta còn chưa sống đủ, tất cả những gì bà ta mong muốn đều chưa có được, sao bà ta có thể chết? Bà ta là người được ông trời ưu ái cơ mà.

Chuyện này không giống như bà ta dự đoán, những vinh hoa phú quý khó khăn lắm bà ta mới có bà ta còn chưa hưởng thụ hết, tuyệt đối không thể tùy tiện chết như vậy được.

Hạ Như Sương nghĩ tới những chuyện này, nhưng vì mất máu quá nhiều nên bà ta đã rơi vào trạng thái mê man.

Bà ta mở miệng gọi: “Cứu... cứu... mạng.”

Vệ sĩ bên ngoài cười.

“Thấy chưa, không chịu được nữa, kêu cứu rồi kìa.”

“Xì, biết ngay mà, chỉ làm bộthôi.”

Một trong hai người nói với Hạ Như Sương: “Đừng hét nữa, máu chỉ chiếm một phần cơ thể thôi, bà mới chảy có bao nhiêu đâu, cứ thêm 400 CC nữa đi.”

Hạ Như Sương hận không thể xé xác hai tên này ra, chảy thêm 400CC nữa bà ta thật sự sẽ chết mất.

Ý thức của bà ta ngày càng mơ hồ, bà ta cố chống đỡ, nói: "Tôi... tôi phải... gặp... Hạ... lão... gia..."

"Gọi ai giờ cũng vô dụng thôi, chúng tôi chỉ nghe theo lời lão đại."

Có điều, một lát sau, Hạ lão gia lên nhìnHạ Như Sương, thần tình phức tạp, gương mặt già nua tỏ ra lạc lõng, bi thương.

Lúc này, ông cảm thấy ăn năn vô cùng, ông không nên đối xử với Yến Thanh Ti như vậy, càng không nên vì vài ba câu của người khác mà hoài nghi cô. An Lan làm chuyện gì cũng đều rất thỏa đáng, từ trước tới giờ chưa từng xảy ra sai xót, với thân phận hiện tại của Hạ An Lan, bác sĩ xung quanh đều phải trải qua các cuộc kiểm tra nghiêm ngặt, người bình thường sao có thể đến gần nó được, kết quả lấy từ chỗ nó sao có thể sai?

Ông thật sự hồ đồ quá rồi, cư nhiên lại bị vài ba câu nói của Hạ Như Sương và người nhà họ La làm dao động. Nói cho cùng vẫn là tại ông, là ôngkhông tin tưởng Thanh Ti, chính người ông này có lỗi với cô.

Ngay sau khi ông biết Yến Thanh Ti là diễn viên, ông đã luôn ái ngại cô, ông cứ tưởng rằng như vậy thì không sao, nhưng chính điểm ái ngại này lại bị người người ta nắm được, làm nó dần lớn lên, tạo nên một cục diện không biết nên cứu vãn thế nào.

Tâm trạng hiện tại của ông đối với Hạ Như Sương rất phức tạp, ông thật sự rất giận vì bà ta có ác ý muốn làm tổn thương Yến Thanh Ti, và cũng biết con người bà ta tuyệt đối cũng không tốt như ông đã nghĩ.

Nhưng... suy cho cùng thì cũng là đứa con do mình nuôi nấng, sao có thể nói không có tình cảm gì được? Hạ Như Sương sống tại Hạ gia bao nhiêu năm qua, trước đây, sau khi mất Tiểu Ái, ôngvẫn luôn đối xử với Hạ Như Sương như đối xử với chính con đẻ của mình. Hạ Như Sương cũng chưa từng khiến ông thất vọng, bà ta luôn nghe lời, quan tâm chu đáo và hiếu chuyện.

Thấy Hạ Như Sương nằm dưới đất, máu chảy lênh láng, hơi thở mong manh, Hạ Lão gia không thể nói ông không đau lòng được.

Nhưng cứ nghĩ tới những lời Hạ Như Lan nói, bà ta có liên quan tới cái chết của Tiểu Ái, Hạ lão gia lại thấy sống lưng lạnh buốt.

Nếu Hạ Như Sương thật sự là hung thủ, vậy ông đã làm gì thế này?

Hạ Như Sương mơ hồ thấy Hạ lão gia đứng trước cửa y như chết đuối vớ được cọc, dùng toàn bộ sức lực suy yếu của mình nói: “Chú... chú ơi...”

Bà ta nhấc cánh tay đầy máu của mình lên, muốn tóm lấy Hạ lão gia nhưng cuối cùng vẫn không nắm được, nhắm mắt hôn mê, cánh tay rơi xuống đất, máu bắn lên.

Hạ lão gia bỗng nhớ ra dáng vẻ đầu tiên khi ông thấy Hạ Như Sương ở cô nhi viện...

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1107: Bất Cứ Nguyên Nhân Nào Cũng Đều Không Phải Là Lý Do Làm Tổn Thương Con

Khi ấy bà ta trông gầy yếu, gương mặt nhỏ nhắn, hốc hác đến nỗi chỉ thấy đôi mắt đen lóng lánh, rụt rè gọi một tiếng: “Chú ơi!”

Hạ lão gia thở dài, nếu tất cả những điều này đều là tội nghiệt ông gây ra, vậy ông cũng không thể tránh né mãi được.

Ông nói với hai vệ sĩ: “Dù cho nó có làm gì, trước khi tra ra rõ ràng mọi chuyện cũng không thể để nó chết ở Hạ gia được. Đưa tới bệnh viện đi, còn muốn cứu hay không thì để An Lan quyết định.”

Hai người nhìn Hạ Như Sương, ước chừng chỗ máu chảy ra từ người bà ta cũng tương đối rồi mới đưa tới bệnh viện.

Yến Thanh Ti ở viện trông thấy Hạ Như Sương đã rơi vào hôn mê, cô cười lạnh.

Rõ ràng là khổ nhục kế, cô sẽ không cho Hạ Như Sương bất cứ cơ hội nào vùng lên nữa đâu.

Ngự Trì bảo người trông coi bà ta, đợi sau khi Hạ Như Sương bị choáng, bác sĩ mới vào cứu. Sau cuộc phẫu thuật, bác sĩ nói máu chảy gần hết, chỉ chậm thêm hai phút nữa thôi là sẽ chết người, tại sao không cứu sớm hơn một chút?

Ngự Trì mặt không chút thay đổi nói: “Muốn để bà ta bị sốc.”

Bác sĩ...

...

Hạ lão gia gặp lại được Yến Thanh Ti cũng đã là chuyện của hai ngày sau!

Hai người gặp nhau trước cửa phòng bệnh của Hạ lão thái, một người đi vào, một người đi ra!

Hạ lão gia thấy Yến Thanh Ti, ông hốt hoảng: “Thanh Ti...”

Yến Thanh Ti lùi lại một bước, nói: "Ông ngoại, ông đến rồi à, ông vào trong ngồi trước đi, con đi tìm viện trưởng trước đã."

Yến Thanh Ti như quên mất chuyện xảy ra ngày hôm đó, cô vẫn đối xử với ông như trước đây, không có gì khác lạ cả.

Nhưng Hạ lão gia biết giờ đã khác rồi, đã khác thật rồi, Yến Thanh Ti sẽ không cười vô tư với ông như trước nữa, khi nói chuyện với ông, cô cũng tỏ ra thật tôn kính và xa cách.

Mấy ngày nay, ông vẫn luôn muốn đích thân xin lỗi Yến Thanh Ti một tiếng, nhưng lần nào ông tới viện cô cũng không ở đó nữa. Ông biết, cô cố tình muốn tránh mặtông.

Hạ lão gia cảm thấy đau đớn, đây là cháu ngoại của ông, ông lại tự tay đẩy nó ra xa.

Yến Thanh Ti lách người qua Hạ lão gia ra ngoài, ông gọi giật cô lại: "Thanh Ti... Con đợi một chút, có thể nói chuyện với ông một chút được không?"

Yến Thanh Ti ngập ngừng: "Vậy chúng ta ra ngoài đi, hôm nay trời đẹp rồi."

"Được."

Mưa lất phất hai ngày liền, Dung Thành khó khăn lắm mới có được chút nắng. Vào thu, trời trở mưa sẽ thấy lạnh, Yến Thanh Ti đã phải mặc thêm một chiếc áo khoác dày.

Áo là do Nhạc phu nhân chạy tới trung tâm thương mại mua cho cô. Mấy ngày nay, Yến Thanh Ti vẫn ở chung với Nhạc Thính Phong trong khách sạn, quần áo của cô vẫn chưa lấy ra khỏi nhà họ Hạ, thế nên Nhạc phu nhân mới tới trung tâm một chuyến, nhét đầy hai xe đồ mới chịu về.

Hai người ngồi trên băng ghế dài trong bệnh viện, Hạ lão gia nhìn cô nói: "Thanh Ti, ông xin lỗi con, bất kể là vì nguyên nhân gì cũng đều không phải là lý do làm tổn thương tới con, ông xin lỗi con về chuyện ngày hôm đó."

Yến Thanh Ti nhìn khóm cỏ trong kẽ hở trên phiến đá, lá non mơn mởn, còn đọng lại vài giọt sương.

Cô yên tĩnh ngồi nghe ông nói hết rồi mới mở miệng: "Con không trách ông. Con chỉ là một người bình thường, con cũng không thể khiến tất cả mọi

người đều thích con được. Huống hồ, nhân phẩm của con quả thật có vấn đề, người bình thường thấy những tin tức đó đều sẽ nghĩ như vậy thôi."

Hạ lão gia đau đớn, người bình thường đều sẽ có suy nghĩ như vậy, nhưng Nhạc Thính Phong và mẹ cậu ta lại không thể. Từ đầu tới cuối, họ đều tin cô vô điều kiện, từ trước tới giờ chưa từng hoài nghi cô.

Nhưng ông, thân là một người ông, ngay đến sự tín nhiệm cơ bản cũng không làm được.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1108: Mạng Chỉ Có Một, Chết Là Hết

Hạ lão gia cảm thấy mình chẳng còn mặt mũi nào mà gặp Yến Thanh Ti nữa: “Ông sai quá rồi. Thanh Ti... con trở về đi, ông ngoại muốn bù đắp cho con, hy vọng con có thể cho ông một cơ hội, được không?”

Yến Thanh Ti cúi đầu nhìn ngón tay của mình. Kỳ thật, Hạ lão gia nói cũng không sai, kể cả có là người thân thì đã làm sao, họ mới sống chung với nhau được bao lâu chứ? Cũng chỉ có mười ngày ngắn ngủi mà thôi.

Dù có là người thân thìcũng cần phải có thời gian để bồi đắp tình cảm.

Yến Thanh Ti ngẩng lên, cười nói: “Nếu ông thật sự muốn bù đắp cho con, vậy con hy vọng ông có thể giúp con một việc.”

Hạ lão gia cuối cùng cũng có một tia hy vọng trong ánh mắt: “Con nói đi... ông nhất định sẽ giúp con. Đừng nói một chuyện, bao nhiêu cũng được hết.”

Yến Thanh Ti nói: “Hạ Như Sương đã tỉnh lại rồi, con muốn ông đến nói với bà ta vài câu.”

“Nói gì?”

Yến Thanh Ti nói với Hạ lão gia một tràng.

“Ông cứ nói theo ý của con là được.”

Hạ lão gia gật đầu: “Được, ông biết rồi, lúc nào thì nói? Giờ được không?”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Được, có điều... ông không hỏi con tại sao con lại bảo ông nói vậy sao?”

“Con có dự định của mình, trước đây chỉ tại ông nghĩ quá nhiều nên... mới... Thanh Ti à, sau này ông sẽ không như vậy nữa.”

Yến Thanh Ti cười: “Con thật sự không có trách ông mà.”

Hạ lão gia lại thấy nhói đau, so ra thìông thà để Yến Thanh Ti nổi giận, trách cứông giống như những cô gái bình thường khác còn hơn.

Nhưng cô lại...

Hạ lão gia càng cảm thấy áy náy với Yến Thanh Ti hơn.

Quay trở lại khu giường bệnh, Hạ lão gia nhìn người bạn đời của mình một cái rồi qua phòng bệnh của Hạ Như Sương.

Ông đứng ở ngoài một lúc, nghĩ lại những điều Thanh Ti bảo ông nói, ôngsắp xếp lại câu từ rồi mới đẩy cửa bước vào.

Hạ Như Sương đã tỉnh lại. Mấy ngày nay, ngoài bác sĩ và y tá ra, không có bất cứ ai tới thăm bà ta cả, vệ sĩ ngoài cửa còn nhiều hơn lúc ở Hạ gia, đừng nói tới việc bà ta muốn nói chuyện, ngay đến cả bác sĩ phòng khám, hay y tá tới thay thuốc cũng chẳng thèm nói với bà ta lấy nửa lời.

Bất kể bà ta có nói gì với bác sĩ, họ cũng đều không đáp trả.

Hạ Như Sương sớm đã nóng lòng như lửa đốt. Bà ta cắt cổ tay, trước tiên đó chính là khổ nhục kế, muốn lấy lại chút thương hại đồng cảm, thứ hai, bà ta muốn ra khỏi Hạ gia, chỉ cần có thể ra ngoài thì bà ta mới có thể làm được nhiều việc hơn.

Nhưng hai ngày nay, không ai có có thể vào, bà ta cũng không thể ra ngoài, bà ta sắp cuống đến chết rồi.

Cửa phòng vang lên, Hạ Như Sương lập tức nhìn ra cửa, không ngờ lại có thể nhìn thấy Hạ lão gia. Bà ta mừng như điên, người bà ta đợi chính là Hạ lão gia, bà ta biết ông sẽ không thờ ơ với mình.

Giây phút Hạ Như Sương thấy Hạ lão gia, mắt bà ta đỏ lên, nước mắt rơi lã chã.

Mặt bà ta tái nhợt, người như tờ giấy, bộ dạng thê thảm, như phải nếm trải nỗi tủi nhục gì lớn lao lắm, bất cứ ai nhìn thấy cũng đều sẽ xót xa, thương cảm.

Hạ Như Sương mở miệng gọi: “Chú...”

Giọng bà ta khản đặc, phối hợp với bộ dạng của lúc này trông càng thê lương. Bà ta muốn dậy khỏi giường, nhưng trước mắt lại tối đen, ngã xuống.

Hạ lão gia vội vàng bước tới, nói: “Mau nằm xuống, nằm xuống, con đừng nhúc nhích. Con nói con có ngốc không, đang yên đang lành sao không chịu nghĩ thoáng ra chứ?”

"Chú..." Hạ Như Sương nước mắt như mưa, không nói gì, chỉ gọi một tiếng chú, tất thảy tủi nhục đều ẩn chứa hết trong đó.

Hạ lão gia thở dài: "Con đấy, dù cho có là chuyện lớn cũng không thể như vậy được. Mạng chỉ có một, con tự hành hạ mình như vậy suýt chút nữa là mất mạng rồi đấy con có biết không? Bất kể có thế nào, tiếp tục sống mới là quan trọng nhất, con còn có nhà, còn có Du Hí cơ mà."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1109: Chỉ Có Chết Mới Chứng Minh Được Sự Trong Sạch Của Con

Hạ Như Sương nước mắt giàn giụa, bà ta lắc đầu, nói: "Chú... con cũng không muốn, con cũng muốn sống tiếp, nhưng... con hết cách rồi, con thật sự không còn cách nào khác nữa, chỉ có chết mới có thể chứng minh được sợ trong sạch của con..."

Hạ lão gia thở dài, ngồi xuống cạnh giường: "Dù cho có thật sự là để chứng minh sự trong sạch của mình thì cũng không nên dùng cách ngu xuẩn như vậy, nếu chết thật thì mới là mất hết đấy."

Hạ Như Sương khóc thút thít: "Chú, chú có tin con không? Con thật sự không làm gì cả, ngay cả chết con còn không sợ thì sao con có thể hại Thanh Ti được chứ? Con bé chỉ là một đứa trẻ, con đã từng này tuổi rồi, chẳng thiếu thứ gì, sao phải đi tính toán với con bé chứ?"

Hạ lão thái gia cảm khái: "Chú chưa chung sống lâu cùng với Thanh Ti, nó thế nào, chú thật sự cũng không dám chắc. Nhưng con là người chú đã nuôi từ nhỏ tới lớn, nhân phẩm của con sao chú có thể không tin được. Chuyện này chú biết nhất định là có hiểu lầm gì đó, chú cũng đã nói với An Lan rồi. Thật ra, mấy hôm nay chú vẫn luôn muốn đến thăm connhưng An Lan không cho. Có điều, hôm nay nó để chú tới đây, có lẽ trong lòng cũng đã nghĩ thoáng hơn rồi cũng nên."

Hạ Như Sương mừng thầm: "Thật sao? An Lan anh ấy..."

Hạ lão gia vỗ lên vai Hạ Như Sương, nói: "Tất nhiên là thật rồi, đều là người một nhà. Trong lòng chú, con không khác gì con đẻ cả, kể cả An Lan có không tin con thì chú cũng sẽ tin con. Huống hồ, chuyện của Thanh Ti quả thật cũng không có chứng cứ chứng minh là con làm, chú tuyệt nhiên không thể để bọn họ vu oan cho con như thế được."

Hạ Như Sương mừng phát khóc: "Cảm ơn chú, con cảm ơn chú, nếu không có chú, con sợ, con thật sự... sẽ không thể ra khỏi đây mất."

Hạ lão gia an ủi bà ta: "Con yên tâm, chú hứa với con là sẽ không có chuyện gì đâu. Trong nhà nhiều việc, mấy ngày nay An Lan đều rất bận, cũng không có nhiều tâm tư mà để ý tới chuyện của con. Đợi ra viện thì con quay về Hải

Thành với Du Khiên đi.”

Hạ Như Sương giật mình, hỏi: “Chú, trong nhà... xảy ra chuyện gì lớn sao?”

Bà ta thấy Hạ lão gia thoáng lên một tia đau khổ.

Hạ lão gia gật đầu: “An Lan nói cái chết của Tiểu Ái vào 17 năm trước có manh mối lớn, sắp tìm ra kẻ đứng sau rồi. Vụ hỏa hoạn lúc 5 tuổi thì đã không có manh mối gì nữa, nhưng manh mối 17 năm trước thì vẫn chưa bị xóa sạch.”

Hạ Như Sương sửng sốt, mặt bà ta tái mét, lúc này tất nhiên không thể thấy chút huyết sắc nào nữa.

Bà ta hỏi: “Chuyện này... chuyện này là thật sao?”

“Có lẽ vậy, chú có hỏi nhưng nó cũng không nói tường tận cho chú biết, bảo không muốn chú nghe xong lại đau lòng.”

Hạ Như Sương toát mồ hôi tay, bà ta hỏi: “Phải rồi chú, giờ cô thế nào rồi ạ? Cô nhập viện lâu như vậy mà con vẫn chưa tới thăm lần nào.”

“Chú quên không nói với con, bà ấy đã hồi phục lại ý thức rồi. Bác sĩ dùng thuốc mới, nhưng vì Bội Uyển tuổi tác đã cao, mỗi lần dùng thuốc cũng không dám dùng liều lượng lớn quá, chắc chỉ một vài ngày nữa là tỉnh thôi.”

Hạ Như Sương siết chặt tay lại: “Vậy... thật tốt quá, tốt quá rồi... Con biết, cô sẽ không có chuyện gì đâu mà.”

Hạ lão gia cười: “Bà ấy còn đang luyến tiếc Thanh Ti, những thứ bà ấy hứa cho Thanh Ti còn chưa cho con bé hết mà, bà ấy vẫn còn muốn thấy Thanh Ti kết hôn.”

Được một lúc, Hạ lão gia đứng dậy: “Con nghỉ ngơi cho tốt. Yên tâm đi, có chú ở đây, con sẽ không có chuyện gì đâu.”

“Con cảm ơn chú.”

Hạ Như Sương tỏ ra cảm kích nhìn Hạ lão gia ra khỏi phòng, cửa phòng khép lại, mặt bà ta liền trầm xuống.

Tại một căn phòng khác, Yến Thanh Ti nhìn camera, cười nói: “Thật không

ngờ, khả năng diễn xuất của ông ngoại lại tốt thế.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1110: Ít Nhất Ông Còn Có Thể Làm Chút Gì Đó Cho Con

Nhạc Thính Phong ôm vai cô: "Em đoán xem... bà ta đã tin chưa?"

Hạ Như Sương đã không giấu nổi ánh mắt sốt sắng của mình nữa rồi, Yến Thanh Ti dựa ra sau, nói: "Bà ta không thể không tin. Giờ ông ngoại là con đường duy nhất để bà ta có thể tiếp xúc với bên ngoài. Hơn nữa... bà ta có lòng tin có thể khiến ông ngoại tin mình."

Yến Thanh Ti biết hiện tại là lúc Hạ Như Sương đang sốt ruột và lo lắng nhất, cô cố tình để ông ngoại mang theo vài tin tức vào, đó sẽ là một đả kích lớn đối với bà ta, sẽ khiến bà ta mất bình tĩnh.

Thật ra, Hạ Như Sương là một kẻ rất tự tin, đặc biệt là khi đối diện với Hạ lão gia. Bà ta muốn làm gì, chỉ cần xuống tay từ phía Hạ lão gia thì tuyệt đối sẽ không thất bại, bao gồm cả chuyện của Yến Thanh Ti.

Bởi vì Hạ lão gia tin bà ta, vì họ đã chung sống với nhau nhiều năm, bà ta hiểu tính cách của ông, biết ông là người dễ nịnh. Dù cho tất cả mọi người đều nghi ngờ bà ta, nhưng chỉ cần không có chứng cứ xác thực, chỉ cần bà ta sống chết không chịu thừa nhận thì có thể thay đổi cục diện nhờ vào ông.

Thế nên, Hạ lão gia mang đến bất cứ tin gì, bà ta cũng đều sẽ tin.

Kể cả có nghi ngờ cũng chỉ là vài phần cũng không đáng kể.

Trong lòng Hạ Như Sương hiểu rõ hơn ai hết, một khi tra rõ ra cái chết của Nhiếp Thu Sính 17 năm trước, vậy sự thật về... trận hỏa hoạn "mai táng" Tiểu Ái vào 40 năm trước cũng sẽ nhanh chóng được tra ra.

Tới lúc đó, bà ta sẽ không thể trốn nổi nữa.

Còn cả Hạ lão thái nữa, chỉ cần bà tỉnh lại, Hạ Như Sương có muốn động thủ với bà cũng không được nữa rồi.

Hạ Như Sương biết rõ, Hạ lão thái vô cùng ghét bà ta, chỉ cần bà tỉnh lại, e rằng việc đầu tiên sẽ là xử lý bà ta mất.

Hai chuyện này đều cấp bách lắm rồi.

Muốn giải quyết chuyện đầu tiên thì buộc phải làm cho Hạ gia loạn lên, khiến Hạ An Lan không còn tâm trạng mà điều tra cái khác nữa. Nhưng làm thế nào để Hạ gia loạn từ tận gốc rễ ra, vậy... buộc phải xuống tay từ việc thứ hai rồi.

Hạ Như Sương nhanh chóng phân tích mọi chuyện, bà ta không thể cứ tiếp tục nằm mãi trên giường bệnh như vậy, bà ta phải ra ngoài, buộc phải tìm cách ra ngoài cho bằng được.

Muốn ra ngoài, nhất định phải dựa vào Hạ lão gia, bà ta không còn nhiều thời gian nữa rồi!

Yến Thanh Ti tỉ mỉ quan sát mọi thay đổi trên gương mặt Hạ Như Sương, cô bảo Ngự Trì lắp một lỗ camera trong phòng bệnh của bà ta, cô muốn khi Hạ Như Sương tiếp tục thúc đẩy chuyện này, cô phải... nhanh chóng giết chết bà ta một cách quang minh chính đại.

Hạ lão gia từ phòng bệnh đi ra, vội vàng đi tìm Yến Thanh Ti.

“Thanh Ti, con thấy ông nói vậy có được không?”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Những lời ông nói rất hay.”

“Vậy... còn chuyện gì cần ông làm nữa không?”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Ngày mai... ông lại tới thăm bà ta, tới lúc đó bà ta sẽ trăm phương ngàn kế nghĩ cách cầu xin ông. Lúc đầu ông cứ vờ từ chối đã, sau đó ông gọi điện cho bác trước mặt bà ta, tốt nhất là cứ tranh luận với bác một hồi, đương nhiên kết quả cuối cùng bác sẽ đồng ý tạm thời sẽ không giám sát bà ta nữa, sẽ bảo vệ sĩ ngoài cửa đi hết.”

Hạ lão gia nghe rất chăm chú, ônggật đầu nói: “Được, ông biết rồi.”

“Cảm ơn ông ngoại.”

“Thanh Ti... có thể giúp được con ông rất vui. Ít nhất... ông còn có thể vì con mà làm chút gì đó, con cũng đừng nói cảm ơn với ông nữa.”

Hạ lão gia nói xong, lắc đầu rời đi, ông không hỏi Yến Thanh Ti tại sao lại bảoông nói những lời này, hiện tại ông cũng ngày càng ý thức mãnh liệt được rằng Hạ Như Sương tuyệt đối không sạch sẽ, nếu không... tại sao tất cả mọi người đều nghi ngờ bà ta?

Có lẽ, thật sự chỉ có mình ông hồ đồ, chỉ có mình ôngbị Hạ Như Sương lừa được đến tận bây giờ.

Yến Thanh Ti nhìn bóng lưng Hạ lão gia, lưng ông hơi gù, ông thật sự... đã rất già rồi.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1111: Có Tôi Ở Đây, Bà Đừng Hòng Có Cơ Hội Xoay Người

Nhìn theo bóng dáng của Hạ lão gia, trong lòng cô có chút chua xót.

Nhạc Thính Phong ôm lấy Yến Thanh Ti: “Còn thấy buồn không?”

Yến Thanh Ti lắc đầu: “Không, năng lực tự hồi phục từ trước đến giờ của em vẫn mạnh mẽ lắm.”

...

Buổi chiều ngày hôm sau, lão thái gia làm theo lời Yến Thanh Ti nói, lại đến gặp Hạ Như Sương lần nữa.

“Làm sao mà sắc mặt con còn kém hơn cả hôm qua thế?”

Hạ Như Sương cười gượng yếu ớt: “Chú, con không sao... con đã đỡ hơn nhiều rồi.”

Hạ lão gia thở dài: “Ôi... Ai cũng thế thôi, bị nhốt lâu như thế sức khỏe cũng chẳng thể tốt được.”

Hạ Như Sương nghiêng đầu nhìn những tia nắng cuối cùng còn sót lại của hoàng hôn bên ngoài cửa sổ: “Hôm nay thời tiết đẹp quá, nhưng đáng tiếc là con không nhìn thấy. Con thực sự rất nhớ khi còn nhỏ, những lúc vui đùa cùng Tiểu Ái trên bãi cỏ, có lẽ lúc đó chính là thời gian hạnh phúc nhất của con. Nếu nhưcon biết sau này sẽ xảy ra những chuyện đó, con nên chết thay cho Tiểu Ái mới phải.”

Vẻ mặt Hạ lão gia tràn ngập đau khổ: “Đừng nói nữa, đừng nói nữa... Ta biết con là một đứa bé ngoan, lần này đã để con chịu thiệt thòi rồi. Trong lòng con buồn lắm đúng không? Con yên tâm, có chú ở đây, chú nhất định sẽ bảo An Lan cho con một câu trả lời thỏa đáng.”

Hạ lão gia cầm điện thoại gọi cho Hạ An Lan ngay trước mặt Hạ Như Sương.

Một lúc sau, mới có người nhấc máy.

Ôngvừa cất tiếng đã nói: “An Lan, rốt cuộc chuyện của Như Sương đã tra rõ ràng chưa?”

“Tạm thời vẫn chưa.”

Lão thái gia tức giận nói: “Tạm thời là tạm thời, mà chưa thì là chưa chứ sao lại nói thế được, con còn không biết Như Sương à? Nó tuyệt đối không làm những chuyện như thế đâu. Con nói xem, tra cũng tra rồi, hỏi cũng hỏi rồi, Như Sương bị con ép đến nỗi phải cắt cổ tay tự tử, con rốt cuộc đang nghĩ cái gì thế? Chẳng lẽ con thực sự muốn ép chết con bé con mới bằng lòng hay sao?”

“Ba, chuyện này vẫn chưa điều tra rõ ràng, cô ta vẫn là đối tượng tình nghi lớn nhất...”

“Tình nghi, tình nghi, con nhìn ai mà chẳng thấy nghi ngờ. Ba nói cho con hay, con mau giải tán cái đám vệ sĩ đứng gác ngoài cửa đó đi, cả ngày cứ đứng đó như đang trông phạm nhân, Như Sương là phạm nhân à?”

Hạ lão gia để loa ngoài, trong lòng Hạ Như Sương đang rất đắc ý, bà ta biết Hạ lão gia nhất định sẽ tin tưởng bà ta.

Hạ Như Sương dỏng tai lên nghe tình hình trong điện thoại, loáng thoáng nghe thấy có người nói: “Thưa ngài, nhà họ Diệp có động thái mới.”

Sau đó Hạ An Lan liền vội vàng cúp điện thoại: “Được rồi, ba, con đang bận nên cúp máy đây, có thể bảo bọn họ giải tán được rồi, nhưng mà chuyện này vẫn đang trong quá trình điều tra, cô ta vẫn chưa thoát khỏi nghi ngờ đâu.”

Hạ Như Sương khẽ run lên, nhà họ Diệp... Nếu bọn họ mà phát hiện ra chuyện gì ở Diệp gia thật thì... không được, bà ta không thể ngồi đợi được nữa.

“A lô, An Lan... Con nói thế nghĩa là sao? Này...” Hạ lão gia giả vờ như đang tức giận quát lên mấy câu.

Ông phẫn nộ nói: “Con xem xem cái thằng nhóc thối tha này, bây giờ nó căn bản không thèm nghe chú nữa, thật là tức chết đi được.”

Hạ Như Sương vội vã nói: “Chú đừng tức giận mà, anh Lan làm được đến nước này đã là không dễ rồi. Cuối cùng... con cũng có thể ra ngoài đi lại rồi, con vui lắm.”

Trong một căn phòng khác, Yến Thanh Ti đứng dậy: “Đến lúc em lên sân khấu rồi đấy.”

Cô đứng dậy bước ra ngoài, nhìn ngó một lúc, quả nhiên thấy y tá đang đẩy Hạ Như Sương đi.

Yến Thanh Ti cười lạnh một tiếng, bước nhanh đến đó, giơ chân lên đá một phát vào xe lăn của Hạ Như Sương, cái xe lật nghiêng đổ nhào.

Hạ Như Sương hét lên thất thanh, ngã xuống lăn hai vòng trên đất.

Cô y tá hét lên hoảng hốt: “Á... Cô làm cái gì vậy?’

Yến Thanh Ti phẫn nộ quát lên: “Cút ngay.”

Cô bước đá cho Hạ Như Sương đang lồm cồm định bò dậy một phát nữa khiến bà ta lại nằm rạp ra đất: “Tiện nhân. Chỉ cần tôi vẫn còn ở Hạ gia, bà đừng hòng có cơ hội xoay người. Kể cả bà có thoát được lần trước thì vẫn còn lần sau đấy, tôi sớm muộn gì cũng sẽ khiến bà xong đời. Chúng ta cứ đợi mà xem.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1112: Bà Thích Bác Tôi Lắm Mà, Thế Thì Để Bà Chết Trong Tay Bác Ấy Vậy

Cô y tá sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, nhưng nhìn thấy Hạ Như Sương thê thảm như vậy bèn vội vàng lên tiếng: "Cô mau buông bệnh nhân ra, sức khỏe của bệnh nhân rất... rất suy nhược..."

Yến Thanh Ti nghiêng đầu nhìn sang, ánh mắt đó chẳng khác gì ánh mắt của ác quỷ khiến cho cô y tá sợ đến mức lùi về sau mấy bước, che miệng không dám nói thêm một câu nào nữa.

Dù gì cũng là một ngôi sao nổi tiếng, sao có thể như thế này được chứ, nói đánh là đánh, lại còn hung tàn đến thế nữa?

Đối với Yến Thanh Ti mà nói đây không hoàn toàn là đang diễn kịch, sự hận thù trong lòng cô đối với Hạ Như Sương đã sớm không cần phải che giấu.

Lo lắng duy nhất khi cô nhìn thấy Hạ Như Sương đó chính là... mình không khống chế được mà đánh chết bà ta.

Hạ Như Sương bị Yến Thanh Ti đá cho nằm bò ra, mặt của bà ta dán trên nền đất, ngọn lửa giận dữ vì khuất nhục, thù hận trong lòng bà ta bùng lên cháy rừng rực, nhưng ngoài sự hận thù còn có cả sự đắc ý, bởi vì điều đó càng chứng minh rằng bà ta đã thành công.

Hạ lão gia bảo Hạ An Lan thả bà ta ra, việc này đã kích lên cơn giận của Yến Thanh Ti. Sau này, bà ta ở trước mặt Hạ lão gia chỉ cần thêm mắm dặm muối là có thể khiến quan hệ của hai người càng xấu đi, khiến Hạ lão gia càng coi thường Yến Thanh Ti hơn.

Chỉ cần không phải ai trong nhà họ Hạ cũng yêu thương cưng chiều Yến Thanh Ti như bảo bối nữa thì cô ta còn có thể đắc ý được bao lâu?

Hạ Như Sương mở miệng, giọng nói run rẩy: "Thanh Ti... Bác biết cháu... vẫn còn hận bác vì chuyện những tấm ảnh, nhưng... chuyện đó thật sự không phải là do bác làm, bác không... không có lý do nào để đối đầu với cháu cả. Cháu đừng làm những chuyện để người thân của cháu đau khổ mà kẻ thù lại sung sướng... Chúng ta, chúng ta mới là người một nhà, tất cả chuyện này... đều là cái bẫy của người khác."

Hôm nay Yến Thanh Ti cố ý không đi giày đế bằng mà đi một đôi giày cao gót, gót còn mảnh hơn cả cái đinh, chính là vì để chuẩn bị "hạ lễ" cho Hạ Như Sương. Vốn dĩ cô đã chuẩn bị đi rồi, nghe được những gì bà ta nói, cô dùng sức giẫm thật mạnh một cái khiến bà ta kêu thét lên đau đớn.

Yến Thanh Ti cười lạnh: "Ha ha... cái bẫy ư, là bẫy sao...? Mẹ nó, đến bây giờ rồi mà bà vẫn còn giả vờ thánh thiện với tôi. Bà đừng tưởng ông ngoại tin tưởng bà là bà có cơ hội xoay người. Bà cứ đợi đi, bác tôi sẽ nhanh chóng vạch trần bộ mặt giả dối đó của bà ra thôi, tôi muốn bà đền mạng cho mẹ tôi."

Trong lòng Hạ Như Sương càng thêm căng thẳng, xem ra Hạ An Lan thật sự sắp nắm được chứng cứ rồi, bà ta phải hành động ngay lập tức.

Yến Thanh Ti cúi đầu cười lạnh: "Không phải bà thích bác tôi lắm sao? Đến lúc đó... có thể chết trong tay bác tôi, chắc bà cũng yên ổn nhắm mắt được rồi nhỉ?"

Hạ Như Sương siết chặt nắm đấm, móng taygẫy, bà ta cũng không cảm thấy đau, bà thề với lòng mình, nhất định sẽ khiến Yến Thanh Ti chết còn thảm hơn so với mẹ cô ta.

Hạ lão gia làm đúng như những gì Yến Thanh Ti đã nói, cảm thấy thời gian cũng hòm hòm rồi, vội vàng lao ra, ông hét lên từ phía xa: "Thanh Ti, con làm cái gì thế hả, con mau buông Như Sương ra."

Hạ Như Sương khó khăn ngẩng dậy, thấy Hạ lão gia đang hoảng hốt chạy lại, trong lòng bà ta cười lạnh.

Yến Thanh Ti, để rồi xem chúng ta ai mới là người cười đến cuối cùng?

Hạ lão gia chạy đến nơi đã thở hổn hển, nhìn thấy dáng vẻ của Hạ Như Sương, trong lòng ông cảm thấy rất phức tạp, nhưng vẫn làm theo những gì Yến Thanh Ti đã nói với ông, trên mặt đầy phẫn nộ: "Con còn không mau buông ra, đây là bệnh viện."

Yến Thanh Ti vẫn không chịu nhấc chân ra, cô hất cằm: "Nếu con không buông ra thì sao?"

Hạ lão gia chỉ tay vào cô, ngón tay run run, tức đến nỗi thở hổn hển: "Con buông ra. Như Sương là con gái nuôi của nhà họ Hạ, nó là trưởng bối của con, con không tôn trọng nó thì thôi, nhưng ngay cả lễ nghĩa cơ bản con

cũng không hiểu là sao? Chẳng lẽ con cũng cư xử với người khác ở ngoài xã hội như thế à? Ngang ngược càn rỡ, không tôn trọng người lớn, hơi một chút là đánh người, con xem con còn giống một đứa con gái nữa hay không?”

Chương 1113: Trong Mắt Con, Bà Ta Chính Là Một Kẻ Đê Tiện

Yến Thanh Ti cười lạnh một tiếng: "Đúng thế, con chính là người như thế đấy, con ngang ngược càn rỡ như thế đấy thì sao? Ông cho rằng bà ta là con gái nuôi của nhà họ Hạ, nhưng trong mắt con bà ta chính là một kẻ đê tiện. Con không chỉ đánh bà ta một hôm nay đâu, sau này ngày nào con cũng phải đánh. Có con thì không có bà ta, chỉ cần con còn sống, bà ta đừng hòng sống yên ổn được một ngày nào."

Hạ lão gia ôm ngực, tức giận nói: "Trước đây ông vẫn cho rằng chỉ vì cuộc sống trước đây của con quá khó nhọc, khổ sở nên tình tình con mới quái đản, thô bạo một chút mà thôi, căn bản con vẫn là một đứa bé ngoan. Những tin đồn trên mạng đó ông đều không tin, bây giờ mới biết... con căn bản là một... con... xem ra những gì người ta vẫn nói không phải là vô duyên vô cớ."

Yến Thanh Ti giẫm mạnh hơn nữa, Hạ Như Sương đau đớn đến mức run rẩy nhưng trong lòng bà ta lại vui vẻ vô cùng. Yến Thanh Ti càng hành xử như thế, Hạ lão gia sẽ càng thiên về phía bà ta, bà ta sẽ càng chiếm thế thượng phong.

Yến Thanh Ti cười châm chọc nói: "Sao ông không nói luôn là con là người như thế nào đi? Ông nghĩ rất đúng, con chính là một đứa chẳng ra gì, đừng bao giờ mong con có thể sống giống kiểu mà ông mong muốn."

Hạ lão gia mặt mũi sa sầm, quát lên: "Con đừng có quậy nữa. Đây là bệnh viện, thường xuyên có người qua lại, thể diện nhà họ Hạ đã bị con làm mất sạch rồi, con thật sự khiến ông rất thất vọng."

"Ha ha... ông chê con làm mất mặt ư? Nhưng mà cũng đã quá muộn rồi, sau này... những chuyện thế này còn nhiều lắm."

Yến Thanh Ti cúi xuống túm tóc Hạ Như Sương giật lên: "Bà tưởng rằng có ông ngoại ở đây là bà có thể bình yên vô sự thật đấy hả? Ha ha... đừng hòng. Tôi không những sẽ không để cho bà sống yên ổn, à... còn cả thằng con bà nữa... đợi đến khi bà chết rồi, tôi sẽ giúp bà chăm sóc tốt cho hắn ta."

Yến Thanh Ti đẩy Hạ Như Sương ra, đá bà ta lăn sang một bên, nghênh ngang bước qua mặt Hạ lão gia.

Hạ lão gia ôm ngực thở phì phì: “Đúng là tức chết ta mà, tức chết mất... Con bé thật là... Xem nó có khác gì mấy kẻ đầu đường xó chợ không?”

Hạ Như Sương cả người đau muốn chết nhưng bà ta biết mình phải tóm chặtlấy cơ hội này.

Cô y tá đỡ Hạ Như Sương dậy, trên mặt bà ta đầm đìa nước mắt.

Cô y tá có chút đồng tình với Hạ Như Sương, nói: “Cô ta... làm sao có thể như thế được chứ? Đánh người một cách tùy tiện như thế, không bằng báo cảnh sát đi, đánh người là phạm pháp mà.”

Hạ Như Sương lắc đầu: “Không được... không thể báo cảnh sát được. Cám ơn cô... tôi không sao.”

Hạ lão gia thở dài một tiếng: “Thật sự không biết ban đầu tìm nó về là đúng... hay sai nữa đây?”

Hạ Như Sương mừng thầm, bà ta che mặt khóc lóc nức nở: “Chú ơi... Con thật sự... sống quá mệt mỏi... Chú nói xem, tại sao con và Thanh Ti lại đến nước này cơ chứ? Con... con thực sự... không biết rốt cuộc con đã làm gì mà lại khiến con bé hận con đến vậy? Con chưa bao giờ nghĩ đến chuyện tranh giành cái gì với con bé cả, con bé cần gì... phải đề phòng con đến vậy? Nếu con thật sự muốn cướp, sao còn phải chờ đến bây giờ?”

Trên mặt Hạ lão gia tràn đầy bất đắc dĩ, ông vỗ vỗ bả vai của Hạ Như Sương: “Con à... con phải chịu ấm ức rồi. Đứa trẻ như Thanh Ti không thích hợp sống trong môi trường nhà họ Hạ. Đợi đến khi Bội Uyển tỉnh lại, ta sẽ thương lượng với bà ấy, không thể để tình cảnh thế này tiếp tục được nữa, không quản được nó thì để nó đi thôi vậy.”

Hạ Như Sương vội vã lắc đầu, bối rối nói: “Chú ơi, đừng mà... Chú đừng làm như vậy mà. Nếu như chú đuổi con bé đi, anh Lan sẽ nghĩ như thế nào đây? Thanh Ti... con bé, con bé... Có lẽ chúng ta nên cố gắng thêm một chút nữa, con bé vẫn có thể thay đổi, trở nên tốt hơn mà.”

Chương 1114: Bọn Họ Có Tư Cách Gì Mà Trách Cô?

Hạ lão gia nhìn theo bóng dáng Yến Thanh Ti đã đi xa nói: “Thanh Ti làm người như thế nào, trong lòng An Lan nên rõ ràng. Nó vẫn yêu chiều con bé chẳng qua... là vì cảm thấy áy náy với Tiểu Ái, nhưng cảm giác áy náy đó sớm muộn gì cũng hết mà thôi. Trước đây, ta từng nghĩ nếu dạy dỗ dẫn đường cho con bé thật tốt thì có lẽ sẽ uốn nắn lại được, nhưng bây giờ nhìn lại thì e là không thể. Con bé... thật sự khiến ta quá thất vọng.”

Trong lòng Hạ Như Sương rất vui vẻ, nhưng trên mặt lại là vẻ đau lòng tự trách, nói: “Chú, con nghĩ cô sẽ không để Thanh Ti đi đâu. Hơn nữa... con cũng không muốn vì chuyện của con mà hại Thanh Ti...”

“Đúng thế, Bội Uyển tuyệt đối sẽ không để Thanh Ti rời đi. Đợi khi nào bà ấy tỉnh lại, chú sẽ thuyết phục bà ấy. Đây không phải là vì con mà là do tính tình của Thanh Ti, không thể tiếp tục như thế này được nữa. Sau này, có nhà họ Hạ làm chỗ dựa, con bé sẽ càng lúc càng kiêu ngạo ngang ngược hơn nữa mà thôi. Nếu như cứ tiếp tục thế này, danh tiếng của nhà họ Hạ sớm muộn gì cũng bị nó phá cho bằng sạch.”

Hạ lão gia diễn cứ như thật, dáng vẻ lo lắng đó khiến Hạ Như Sương chẳng hề mảy may nghi ngờ.

Bà ta ân cần hỏi han: “Cô thế nào rồi ạ? Hôm nay... có thể tỉnh lại được không ạ?”

Bà ta biết, trong lòng Hạ lão gia, không có ai quan trọng bằng Hạ lão thái. Tuy rằng bây giờông đã kiên quyết đuổi Yến Thanh Ti đi, nhưng nếu như đến lúc đó Hạ lão thái không đồng ý thì chẳng ai có thể động vào cô ta được.

Nói cho cùng... Hạ lão thái mới là mấu chốt!

Nhắc đến chuyện đó, sắc mặt của Hạ lão gia mới hòa hoãn đi đôi chút, trên gương mặt gia nua cuối cùng cũng có chút hy vọng, ôngnói: “Bác sĩ bảo là... có khi mai sẽ tỉnh. Ôi, hy vọng đến lúc đó bà ấy có thể tỉnh táo một chút, Thanh Ti không phải là Tiểu Ái.”

Hạ Như Sương gật đầu: “Đúng vậy... Thanh Ti không phải Tiểu Ái, bây giờ con vẫn còn nhớ đến dáng vẻ của con bé, một thiên sứ bé bỏng, đáng yêu, lương thiện biết bao. Con nghĩ nếu con bé mà biết Thanh Ti trở thành một

người như thế này chắc sẽ rất đau lòng?”

Hạ lão gia nghĩ đến trước đây Yến Thanh Ti đã từng nói rằng, con bé đã phải vật lộn ở một nơi chỉ toàn là lang sói từ khi còn là một đứa trẻ, lúc đó không có ai giúp đỡ, không có ai chìa tay ra với con bé. Hạ An Lan nói rất đúng, Yến Thanh Ti trở thành như bây giờ, không một ai trong bọn họcó thể giũ bỏ được trách nhiệm. Bọn họ là thân nhân của con bé, có tư cách gì mà trách móc nó tốt hay xấu?

Nếu như Tiểu Ái ở dưới suối vàng có linh, thấy Thanh Ti như vậy sẽ chỉ thấy đau lòng, buồn bã, sẽ chỉ hối hận mình đã không bảo vệ tốt Thanh Ti, nào đâu có thất vọng.

Hạ lão gia liếc nhìn Hạ Như Sương với ánh mắt phức tạp. Trước đây, khi ông nói chuyện với Hạ Như Sương, chưa bao giờ nghĩ ngợi quá nhiều. Nhưng bây giờ, khi nghe kỹ những gì Hạ Như Sương nói liền có thể cảm giác được hàm ý khích bác giữa từng câu từng chữ.

Tuy rằng, mỗi câu nói của bà ta đều không hề chê bai, hay nói xấu gì Yến Thanh Ti, nhưng... lại khiến người nghe bất tri bất giác nghĩ đến những điểm không tốt của con bé.

Hạ lão gia không thể không thừa nhận, lòng dạ của Hạ Như Sương quả thật rất thâm sâu.

Sao trước đây ông không hề phát hiện ra điều này?

“Chú ơi, chú... chú làm sao thế ạ? Vừa nãy con gọi chú mấy lần liền.”

Hạ Như Sương thấy sắc mặt của Hạ lão gia đượm đầy vẻnghi ngờ, không biết ông đang nghĩ gì nữa.

Hạ lão gia sực tỉnh, mệt mỏi nói: “Không có gì, ta đang nghĩ về Tiểu Ái. Nếu như... con bé vẫn còn sống, Thanh Ti nhất định sẽ không trở thành như thế này.”

“Đúng thế... Con tin sau này Thanh Ti sẽ hiểu tấm lòng của chú dành cho con bé thôi.”

“Hy vọng là như vậy.”

Hạ lão gia nhìn sắc trời nói: “Chú mệt rồi, đi xem Bội Uyển thế nào, một lát

nữa con cũng về

--- O ---

Chương 1115: Sự Sỉ Nhục Mà Cô Đã Bắt Tôi Phải Chịu, Tôi Nhất Định Sẽ Trả Lại Cho Cô Gấp Trăm Ngàn Lần

Hạ Như Sương vội vã hỏi: “Chú ơi... con muốn đến thăm cô có được không ạ? Con rất lo lắng cho cô, muốn biết tình hình của cô như thế nào rồi?”

Hạ lão gia do dự một lát rồi nói: “Chuyện này để tính sau đi vậy, giờ này chắc Thanh Ti đang ở đó, nhỡ mà nó lại đánh con nữa thì không hay. Đợi tối đến, con bé quay về khách sạn rồi con hẵng đến.”

Hạ Như Sương gật đầu: “Được ạ!”

Hạ lão gia chắp tay sau lưng đi rồi, Hạ Như Sương nhìn theo bóng ông khuất xa, mới nói với y tá rằng: “Đưa tôi về phòng.”

“Được.”

...

Lúc quay về, Hạ Như Sương bảo y tá đẩy mình đi vòng qua phòng bệnh của Hạ lão thái, nhìn từ đằng xa, trước cửa phòng không có ai đứng canh giữ.

Về đến phòng bệnh, thấy trước cửa không có ai, Hạ Như Sương cúi đầu, khóe môi nhếch lên.

Bà ta nói với cô y tá: “Tôi muốn hoa quả, có thể lấy cho tôi một con dao gọt hoa quả đến đây được không?”

Y tá nhìn nhìn cổ tay của bà ta: “Cái này...”

Hạ Như Sương vội nói: “Cô yên tâm đi, tôi không tự sát nữa đâu. Lúc trước tôi tự cắt cổ tay mình chỉ là vì... không còn cách nào khác, lúc đó cảm thấy chỉ có cái chết mới có thể chứng minh cho sự trong sạch của mình.”

Cô y tá tức giận nói: “Bà thật đáng thương, bà chẳng giống người xấu một chút nào cả. Cái cô Yến Thanh Ti đó... thật sự đúng là... Uổng cho trước kia tôi còn xem phim của cô ta, không ngờ cô ta lại là một người như vậy. Trước đây, đồng nghiệp tôi còn bình luận kỹ năng diễn xuất của cô ta rất tốt, nhưng

bây giờ mới biết, cô ta làm gì có diễn xuất tốt, căn bản đang diễn chính cô ta thì có, cần gì đến kỹ năng diễn chứ."

Hạ Như Sương cúi đầu thở dài: "Cũng là do tôi không tốt. Tôi nghĩ, chắc tôi có điểm gì đó khiến con bé hiểu lầm. Con bé thực ra... là một cô gái rất tốt."

"Ôi trời, bà đừng có nói đỡ cho cô ta nữa. Người như cô ta trong phim truyền hình nhiều lắm, sống đến một nửa là đi đời."

"Cô đúng là một cô bé tốt, nếu như Thanh Ti nhà tôi có thể giống như cô, quan hệ của chúng tôi có lẽ sẽ không như thế này."

"Loại người như thế bà để ý làm gì, sớm muộn gì cũng tự tìm chết mà thôi. Tôi đi lấy dao gọt hoa quả cho bà nha, bà cứ nghỉ ngơi trước đi."

Hạ Như Sương: "Cám ơn."

Sau khi cô y tá đi rồi, bà ta mở lòng bàn tay ra, một sợi tóc dài mảnh nằm trong lòng bàn tay bà ta.

Đây chính là tóc của Yến Thanh Ti, lúc nãy khi Thanh Ti cúi xuống nói chuyện, bà ta đã nhanh tay giật lấy một sợi.

Nụ cười trên mặt Hạ Như Sương dần dần biến đổi, sự lạnh lùng tàn độc trên khóe môi khiến gương mặt trắng xám của bà ta nhìn vào trông cực kỳ quỷ dị.

Nhạc Thính Phong vẫn nhìn chằm chằm vào màn hình giám sát, nhìn thấy trong tay Hạ Như Sương có thứ gì đó nhưng anh không nhìn rõ đó là cái gì, anh nói: "Thứ mà bà ta đang nắm trong tay là..."

Yến Thanh Ti thản nhiên nói: "Tóc!"

"Tóc?"

"Tóc của em."

Yến Thanh Ti đâu phải là con ngốc, cảm giác đau đau khi bị giật tóc rất rõ ràng mà, Hạ Như Sương tưởng cô không biết thật hay sao?

Nhạc Thính Phong cau mày nói: "Bà ta muốn làm gì?"

Yến Thanh Ti xoa xoa cằm: "Đại khái là để... hãm hại."

...

Buổi tối, sau khi Yến Thanh Ti rời khỏi bệnh viện, trước khi đi còn vòng sang phòng của Hạ Như Sương “thân mật” trao đổi với bà ta một lần nữa.

Khoảng 10 phút sau, Yến Thanh Ti phất tay rời khỏi phòng bệnh.

Đằng sau lưng cô, Hạ Như Sương ngồi bệt trên mặt đất, gương mặt của bà ta bị Yến Thanh Ti đánh cho sưng vù, môi rách da chảy máu, trong họng là vị tanh mặn của máu.

Hạ Như Sương xoa khuôn mặt bỏng rát, trong mắt toát lên sự oán độc, vẻ mặt đã dúm dó đến mức đáng sợ.

Bà ta âm thầm thề: Yến Thanh Ti, mày cứ đợi đấy cho tao... Sự sỉ nhục mày gây ra cho tao, tao nhất định sẽ trả lại cho mày gấp bội. Tao có thể giết chết mẹ mày, thì cũng có thể khiến mày chết không chỗ chôn thây.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1116: Bà Đã Nên Chết Từ Sớm Rồi, Tại Sao Vẫn Còn Sống Chứ?

Đánh Hạ Như Sương xong, Nhạc Thính Phong hỏi Yến Thanh Ti: "Tâm trạng thế nào rồi? Thoải mái hơn chưa?"

Yến Thanh Ti lắc đầu: "Chẳng khác gì."

Cái mà cô muốn chẳng phải chỉ là đánh cho bà ta mấy cái, cô muốn bà ta phải chết cơ.

Yến Thanh Ti ngẩng mặt lên nói: "Trong lòng em vẫn đang khó hiểu... Năm đó, Hạ Như Sương đã làm như thế nào?"

"Chắc chắn là Diệp Kiến Công biết. Diệp Thiều Quang đã tìm được sơ hở từ chỗ của Diệp Húc Quang, khiến cha con bọn họ trở mặt thành thù, đợi đến lúc Diệp Thiều Quang thành công thì có thể moi được tin tức từ Diệp Kiến Công."

Yến Thanh Ti gật đầu: "Đi thôi, đi ăn cơm nào, ăn xong chúng ta còn phải quay về làm việc nghiêm chỉnh chứ."

Nhạc Thính Phong mở cửa xe: "Bà chủ, xin mời."

Yến Thanh Ti hất cằm lên: "Hầu hạ bà chủ cho tốt, nếu không... trừ lương."

"Vâng thưa bà chủ."

Lên xe rồi, Nhạc Thính Phong lại hỏi: "Bà chủ... nếu như làm không tốt, trừ bao nhiêu lương?"

Yến Thanh Ti giơ tay ra véo má anh một cái: "Làm việc không tốt, thời gian lâm hạnh mỗi tháng trừ đi một đêm."

Nhạc Thính Phong lập tức trở nên nghiêm túc: "Bà chủ yên tâm đi, nhất định sẽ khiến bà chủ hài lòng."

...

Qua mười hai giờ đêm, trời tối mịt, nhiệt độ rất thấp, dạo gần đây Dung

Thành mưa liên tiếp, đặc biệt là đêm đến, mưa cứ bất chợt trút xuống.

Mưa càng lúc càng to hơn, đập vào kính cửa sổ phát ra những âm thanh rào rạt.

Người giám sát camera kéo chặt quần áo trên người mình lại, ngáp một cái, một lúc sau, bất tri bất giác liền ngủ mất.

Sau khi anh ta đã ngủ rồi, không nhìn thấy trong camera giám sát, người đang nằm trên giường từ từ ngồi dậy, bước xuống giường, đi ra khỏi phòng.

Nửa đêm canh ba, đây vốn là tầng có ít người nằm nhất, lại càng chẳng có ai qua lại, y tá trực đêm cũng ngủ gục trên bàn.

Hành lang không một bóng người, gió thổi vù vù.

Bên ngoài mưa rất to, tiếng mưa rào rạt khiến người ta không nghe rõ tiếng bước chân.

Hạ Như Sương bám vào tường bước chậm từng bước. Trước đó bà ta đã mất máu quá nhiều, tuy rằng được cứu sống nhưng sức khỏe quả thật rất yếu, trong một khoảng thời gian ngắn ngủi khó mà hồi phục lại được.

Đi được một quãng, bà ta cảm thấy trước mắt mờ dần đi, trên trán không ngừng toát ra mồ hôi lạnh.

Đoạn đường cũng chẳng dài mấy nhưng Hạ Như Sương lại cảm thấy bản thân đi mất rất lâu.

Cuối cùng cũng đến nơi, trên mặt bà ta lộ ra một nụ cười lạnh, vươn tay đẩy cửa phòng ra.

Trong phòng không có ai khác, chỉ có một bóng đèn tỏa ánh sáng mờ mờ, thiết bị điện tim trên đầu giường vẫn chạy liên tục, nhịp tim vẫn lên xuống đều đặn, trên mặt Hạ lão thái đeo mặt nạ dưỡng khí, hô hấp không được ổn định lắm.

Hạ Như Sương dần dần bước đến bên giường, bà ta nheo mắt nhìn nhìn.

Ánh sáng quá mờ, căn bản là không nhìn kỹ được gương mặt của Hạ lão thái, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy dáng người.

Ánh mắt của Hạ Như Sương từ từ trở nên tàn độc, bà ta nói: “Tôi biết, từ trước đến nay bà chưa từng thích tôi, trước đây cũng thế, bây giờ vẫn vậy, cho dù tôi có cố gắng đến đâu bà vẫn coi thường tôi chỉ vì tôi không có một xuất thân tốt. Tôi có điểm gì không bì được với cái đám tiểu thư nhà giàu đó chứ? Nếu như không có bà ngăn trở, nếu như không phải là vì bà nói xấu về tôi với anh ấy, tôi đã gả cho anh ấy từ lâu rồi. Bà già chết tiệt, đều do bà cả... là do bà đã hủy hoại hạnh phúc của tôi.”

“Kể từ khi tôi bước chân vào nhà họ Du, mỗi ngày tôi đều hận sao bà không chết đi. Mỗi lần trở về, nhìn thấy bà là tôi chỉ muốn đầu độc chết bà thôi, nhưng không ngờ cái mạng chó của bà lại dai đến vậy, thế mà sống đến tận bây giờ. Bà nên chết từ lâu rồi mới đúng, bà nói xem bà sống để làm cái gì hả?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1117: Tôi Mở Cửa Sổ Hộ Bà Rồi Đấy, Bà Nhảy Xuống Đi!

Hạ Như Sương càng nói càng cảm thấy hận, bà ta nghiến răng nói: "Bà đã hủy hoại hạnh phúc của nửa đời trước của tôi, không những thế bây giờ bà lại còn để một con ranh con đê tiện đến hủy hoại hạnh phúc nửa đời sau của tôi. Tôi khó khăn lắm mới giành được mọi thứ như bây giờ, không ai trong các người có thể cướp được bất kỳ thứ gì từ tay tôi cả."

Hạ Như Sương từ từ giơ con dao gọt hoa quả trong tay lên, trong căn phòng ảm đạm, ánh sáng sắc lạnh của kim loại lóe lên sự lạnh lẽo.

Trong đầu bà ta vào thời khắc này chỉ vang lên một giọng nói, chỉ cần bà già này chết đi, nhà họ Hạ sẽ hoàn toàn rơi vào hỗn loạn, Hạ An Lan nhất định sẽ không còn tâm tư nào đi điều tra chuyện cái chết của Tiểu Ái nữa. Đến lúc đó, đem cái chết của bà lão này đổ lên đầu Yến Thanh Ti, Hạ lão gia sẽ chỉhận nó thêm mà thôi. Kể cả Hạ An Lan có muốn bảo vệ nó thì cũng phải xem xem Hạ lão gia có đồng ý không đã.

Khóe miệng Hạ Như Sương nhếch lên thành một nụ cười âm trầm: "Bà già, đừng có trách tôi... muốn trách hãy trách Yến Thanh Ti ấy, nó căn bản không nên tồn tại trên đời này. Không phải là bà suốt ngày nhớ mong đứa con gái đã chết sớm của bà à? Thế thì bà đi xuống đó mà gặp nó đi. Yên tâm, không bao lâu đâu tôi sẽ cho đứa cháu gái của bà xuống đó cùng với các người luôn một thể. Đến lúc đó, bà cháu, mẹ con các người có thể đoàn tụ với nhau rồi, bà nên cảm ơn tôi mới đúng. Còn về nhà họ Hạ, anh An Lan... tất cả tôi có thể tiếp nhận thay bà, không cần phiền tới bà nữa đâu."

Hạ Như Sương thấp giọng cười nói: "Đi chết đi, bà già..."

Con dao lạnh lẽo vung lên, đâm mạnh về phía lão thái thái đang nằm trên giường, độc ác ngoan tuyệt, không hề do dự một chút nào. Khi con dao chỉ cách Hạ lão thái khoảng hai mươi cm, đột nhiên "đoàng" một tiếng, trong phòng đột nhiên vang lên một tiếng kêu thảm thiết, con dao trong tay Hạ Như Sương rơi xuống đất.

Hạ Như Sương ôm lấy cánh tay của mình, cảm giác thấy máu chảy ròng ròng ướt đẫm tay, mắt bà ta trợn to hết cỡ, nhìn lão thái thái đáng nhẽ đang bất động trên giường lại lật mình ngồi dậy một cách nhanh chóng.

Hạ Như Sương liên tiếp lùi về phía sau, run rẩy nói: “Mày... mày là ai?”

Trong đầu bà ta chỉ còn một giọng nói vang lên: Xong rồi, thất bại rồi!

Tách...

Đèn trong phòng bệnh sáng bừng lên, ánh sáng chói mắt tràn ngập căn phòng.

Mắt của Hạ Như Sương bị ánh sáng làm cho chói lòa, đau đớn, bà ta dần dần mở to mắt ra, kinh ngạc đến mức không thốt ra lời khi nhìn người ở trên giường tháo mặt nạ dưỡng khí, lột bỏ bộ tóc giả trên đầu xuống, để lộ ra một khuôn mặt mà bà ta muốn cào nát nhất - Yến Thanh Ti.

Hạ Như Sương cảm thấy cả người như thể rơi xuống hầm băng, bà ta... đã trúng kế rồi, bà ta đã rơi vào bẫy của Yến Thanh Ti rồi.

Hạ Như Sương lùi dần về phía sau: “Tại sao lại là mày... không phải là mày đã sớm rời khỏi đây rồi hay sao?”

Hôm nay bà ta hỏi thăm được từ y tá, Yến Thanh Ti sau khi đánh bà ta một trận liền rời khỏi bệnh viện, nếu không bà ta cũng sẽ không chọn đêm nay để hành động.

Trên người Yến Thanh Ti vẫn còn đang mặc bộ quần áo của bệnh nhân, cô chuyển chuyển khẩu súng trong tay, cười cười nói: “Bà ngoại tôi nằm một mình trong này, đương nhiên tôi phải lo lắng rồi, nhưng không ngờ muộn thế này rồi còn có thể gặp được Du phu nhân.”

Hạ Như Sương biết là tình thế đã không ổn, lần này Yến Thanh Ti đã sắp đặt hết mọi thứ, chỉ đợi bà ta nhảy vào cái bẫy đang giăng sẵn. Lần này, coi như bà ta... xong rồi.

Trong đầu bà ta chỉ có một ý nghĩ duy nhất là chạy, nếu không bà ta chỉ còn một con đường chết mà thôi.

Hạ Như Sương quay người định chạy, nhưng vừa chạy đến cửa liền đứng lại, nhanh chóng lùi về phía sau.

Ngay sau đó, Ngự Trì đã xuất hiện với khuôn mặt lạnh như băng, cầm súng đi đến, họng súng đen ngòm chĩa vào trán của Hạ Như Sương.

Tiếng cười của Yến Thanh Ti từ đằng sau truyền đến: “Đây là lầu 4 đấy, nhảy xuống chắc không chết đâu, có cần tôi mở cửa sổ giúp cho bà nhảy thử không?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1118: Đúng Thế, Đang Đùa Với Bà Đấy!

Cánh tay của Hạ Như Sương chảy máu ròng ròng, mồ hôi đọng thành từng giọt trên trán, bà ta đã không phân biệt nổi là đang đau hay đang sợnữa rồi.

Yến Thanh Ti nhảy xuống giường, khom người nhặt con dao gọt hoa quả lên, cười nói: "Ái chà, thật ra tôi cũng không ngờ được là bà sẽ đến đây thật đâu, tôi phải cảm ơn sự phối hợp của bà mới được. Chỉ là... vai diễn của bà cũng nên đến lúc kết thúc rồi, dù sao, diễn lâu như vậy, khán giả... cũng cảm thấy chán ngán lắm rồi."

Cả người Hạ Như Sương run lên bần bật, nghiến răng nói: "Mày đừng có mà... vội đắc ý."

Yến Thanh Ti nhướng mày: "Tôi cứ đắc ý thế đấy thì làm sao nào? Hôm nay, bây giờ, tôi... là người thắng. Trước đây tôi đã từng nói với bà như thế nào nhỉ, có tôi ở đây bà đừng hòng có cơ hội xoay người."

Yến Thanh Ti nói với ra ngoài cửa: "Ông ngoại, ông xem đi này, đây chính là đứa con gái nuôi mà ông nhận về đấy, đứa con gái nuôi mà trong lòng ông xem như con gái ruột. Ông xem bà ta lương thiện, hiếu thảo, hiểu chuyện đến nhường nào này... ông phải nhìn cho rõ vào."

Hạ Như Sương giật bắn mình quay phắt lại, gương mặt vì đau đớn mà trở nên nên dúm dó dữ tợn vào thời khắc này lại tràn đầy kinh ngạc cùng không thể tin nổi.

Bà ta nhìn Hạ An Lan, Hạ lão gia, Nhạc phu nhân lần lượt đi ra, tất cả mọi chuyện xảy ra quá nhanh, nhanh đến mức bà ta căn bản không kịp làm gì khác.

Hạ lão gia chậm rãi đi đến, vẻ mặt của ông lúc này còn khó nhìn hơn cả Hạ Như Sương, mỗi bước đi của ông đều nặng nề như thể đeo chì.

Hạ An Lan không chỉ nói với nói với ông một lần rằng Hạ Như Sương là một người đàn bà mưu mô thâm trầm, tuyệt đối không phải người lương thiện. Nhưng ông không nghe, ông luôn cho rằng những gì ông nhìn thấy là thật, luôn cảm thấy những gì mà Hạ Như Sương đã từng làm không phải là giả vờ, bằng không, tại sao một người có thể giả vờ nhiều năm đến như vậy?

Ông tin tưởng nó, vì nó mà nghi ngờ cả cháu ngoại của mình, vì nó làm tổn thương đến Thanh Ti.

Nhưng bây giờ... bây giờ, đứa con gái mà ông tin lại giơ dao hướng vào người bạn già của ông.

Nếu như không phải là Thanh Ti đã chuẩn bị từ trước... chỉ sợ, giờ bà ấy đã trở thành một thi thể.

Hạ lão gia nhìn chằm chằm vào Hạ Như Sương, trước đó, khi nhìn qua camera giám sát, trong đầu ông đãtràn đầy những câu hỏi, ông muốn hỏi Hạ Như Sương tại sao phải lấy oán báo ân, nhưng bây giờ nhìn thấy bà ta, ông đột nhiên không muốn nói gì nữa, cũng chẳng muốn hỏi gì nữa.

Hạ Như Sương cả người run rẩy, trong lòng sự sợ hãi đan xen cùng phẫn nộ, bà ta nghiến răng thét lên: "Các người... các người đùa giỡn tôi..."

Yến Thanh Ti cười lên: "Đúng thế đấy, đùa với bà đấy thì sao nào? Bằng không bà thực sự cho rằng bà có bản lĩnh đến thế à, có thể để bác tôi giải tán người canh gác trước cửa? Có thể đi một mạch đến đây mà không gặp trở ngại gì à? Lúc bà đi đường không cảm thấy quá thuận lợi sao?"

Yến Thanh Ti sắp đặt cái bẫy này là muốn Du phu nhân tự mình sa lưới.

Cô dùng hết tất cả bản lĩnh tính toán người khác ra để đối phó với Du phu nhân. Cố ý để Du phu nhân nghe được tin tức từ chỗ của Hạ lão gia, khiến bà ta tin tưởng, để bà ta cảm thấy sốt ruột, không thể chần chừ thêm được nữa, để bà ta có cảm giác bức bách nếu không làm gì đó thì bà ta thực sự xong đời, ép bà ta bí quá hóa liều phải ra tay.

Hiển nhiên là cô đã thắng.

Hạ Như Sương bây giờ mới hiểu ra, từ lúc Hạ lão gia bắt đầu đến gặp bà ta thì cũng chính là lúc cái bẫy của Yến Thanh Ti được giăng ra, khiến bà ta lơi lỏng cảnh giác rơi vào cái bẫy đã sắp sẵn.

Bà ta tính đi tính lại, cho rằng mình có thể khống chế Hạ lão gia, lại không ngờ được rằng, bà ta đã sớm bị dẫn vào tròng.

Lần này... bà ta đã hoàn toàn xong rồi.

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1119: Bà Còn Cái Gì Mà Đòi Đấu Với Tôi?

Bà ta hận thù nhìn chằm chằm vào Yến Thanh Ti: "Yến Thanh Ti... tao quả nhiên đã coi thường mày..."

Bà ta đã coi nhẹ Yến Thanh Ti, tự tin quá đáng vào bản thân, đặt quá nhiều kỳ vọng vào Hạ lão gia.

Bà ta cho rằng bản thân mình cho dù gặp phải cái gì cũng có thể gặp dữ hóa lành.

Nhưngkhông ngờ được lại thua trên tay một con ranh con mới hơn 20 tuổi, Yến Thanh Ti còn nguy hiểm, độc ác hơn những gì bà ta đã nghĩ.

Yến Thanh Ti châm chọc: "Đương nhiên là bà đã coi thường tôi rồi. Từ năm 8 tuổi tôi bắt đầu sống dưới bàn tay của Diệp Linh Chi, có thể sống tới giờ đương nhiên tôi đâu phải là kẻ nông cạn. Tôi đã nói ngay từ đầu rồi mà, tôi không phải là kẻ kén chọn, cái gì cũng ăn, chỉ có duy nhất một thứ là không thể chấp nhận được, đó chính là thiệt thòi. Ai khiến tôi khổ sở một ngày, thì tôi sẽ khiến người đó phải khổ cả đời, đặc biệt là bà."

Tuổi của Yến Thanh Ti là hơn hai mươi tuổi chứ không phải là người chỉ có hơn hai mươi tuổi, cô có thể sống đến được bây giờ, ngoài chuyện có một bụng đầy những ý nghĩ xấu xa, độc ác thì đầu óc cô cũng phải rất linh hoạt.

Hạ Như Sương nhìn gương mặt đắc ý của Yến Thanh Ti, mắt bà ta hoa lên, trước đây bà ta đã bị mất máu quá nhiều, giờ lại tiếp tục chảy máu nữa, bà ta sắp đến giới hạn rồi.

Bà ta nghiến răng nói: "Tôi thua rồi, tôi thừa nhận... là tôi muốn giết lão thái thái, các người muốn cái gì thì tùy..."

Bà ta đã không còn đường lùi nữa rồi, muốn sống, bà ta nhất định phải tính toán lại từ đầu.

Trước mắt, Yến Thanh Ti chắc sẽ không giết bà ta ngay bây giờ đâu, ít nhất bà ta vẫn còn chút thời gian.

Đang nghĩ thì đột nhiên bụng bà ta chịu một cú đá nặng nề, thân thể của Hạ Như Sương không chịu đựng được nữa, cả người bay ra xa, nặng nề ngã

xuống đất.

Yến Thanh Ti thu chân lại: "Tùy ấy hả, bà cho rằng tôi sẽ để bà chết một cách đơn giản vậy sao? Món nợ của chúng ta vẫn còn chưa tính xong đâu."

Yến Thanh Ti đột nhiên ngẩng đầu lên hướng về phía cửa cười ngọt ngào: "Bà ngoại, con giúp bà chặn được một tai họa rồi này, bà mau nghĩ xem nên thưởng con như thế nào đi, còn có gì chưa cho thì mau đưa cho con đi?"

Hạ Như Sương đau đến mức người toàn thân co giật. Bà ta nghe thấy Yến Thanh Ti nói thế liền ngẩng mạnh lên, nhìn thấy Hạ lão thái vốn dĩ nên nửa sống nửa chết nằm trên giường nay đang ngồi trên xe lăn được Nhạc Thính Phong đẩy vào phòng, bà ấy... đã tỉnh lại rồi!

Ngay lúc đó Hạ Như Sương cũng quên mất cơn đau, chấn kinh nhìn về phía lão thái thái...

"Bà... Sao lại... sao bà lại có thể... sao lại có thể tỉnh lại được?"

Chẳng lẽ lúc trước Hạ lão gia nói rằng bác sĩ đã tìm được ra thuốc chữalà sự thật, không phải là đang lừa bà ta?

Yến Thanh Ti bĩu môi nói: "Chỉ một vài tiểu xảo nho nhỏ của bà trong nhà họ Hạ còn có thể qua được mắt của bác tôi sao? Chẳng hiểu bà lấy đâu ra tự tin nữa, thế mà dám cho rằng mình có thể đấu lại được với bác tôi cơ đấy."

Kể cả Yến Thanh Ti không dùng đến chiêu này, Hạ An Lan cũng sẽ nghĩ tới.

Trong đám người làm của nhà họ Hạ có người của Hạ Như Sương, sau khi bà ta bị giam lỏng sẽ thông qua người đưa cơm, hạ thuốc vào trong thức ăn của Hạ lão thái. Nhưng ngay sau đó đã bị Hạ An Lan phát hiện ra, ông liền đổi thành một loại thuốc khác khiến Hạ lão thái hôn mê, chẳng qua chỉ vì thức đêm nhiều nên mệt quá mới ngất đi thôi.

Trước đó, Yến Thanh Ti không biết, lần trước cô chạy đến bệnh viện nói đến chuyện Hạ lão thái ngất đi nhất định là do có người động tay động chân, Hạ An Lan mới nói cho cô biết. Hóa ra Hạ An Lan đã sớm chuẩn bị tất cả, kể cả Hạ lão thái không ngất thì ông cũng sẽ bảo bà giả vờ ngất.

Thực ra thì Hạ lão thái đã tỉnh lại từ sáng nay rồi.

Vẻ mặt của Hạ lão thái đầy thản nhiên, nói: "Đúng thế, tôi đã tỉnh, điều đó

khiến cô thất vọng rồi nhỉ? Bà già tôi đây sống đến tận bây giờ vẫn chưa chết cũng khiến cô thất vọng lắm nhỉ?”

Nỗi sợ hãi bao trùm khắp người Hạ Như Sương, bà ta cho rằng mình có thể khống chế hết tất cả mọi thứ nhưng không ngờ rằng bản thân lại sớm sa vào bẫy của người khác.

Yến Thanh Ti ngồi xuống: “Hạ Như Sương, bây giờ bà lấy cái gì ra để đấu với tôi đây?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1120: Điều Ta Hối Hận Nhất Chính Là Đã Mang Cô Về Nuôi

Hạ Như Sương nhìn thấy sát khí trong ánh mắt của Yến Thanh Ti, sự hận thù trong lòng bà ta lên tới tột đỉnh.

Bà ta chẳng bao giờ ngờ tới bản thân lại thua trong tay Yến Thanh Ti. Người như bà ta rõ ràng là có thể làm trái ý trời, sửa lại số mệnh, bà ta tin, chỉ cần bà ta không chết thì sẽ không đến mức rơi vào tuyệt cảnh.

Mắt bà ta càng trở nên mờ đi, hoa lên, bà ta thù hận nói: "Bắt được tao khiến mày đắc ý đến vậy sao?"

Yến Thanh Ti châm chọc nói: "Đắc ý, tại sao tôi phải đắc ý? Tôi có cái gì mà phải đắc ý? Bắt được một con đàn bà đê tiện tìm đủ mọi cách hại mình, hại mẹ mình, hại bà ngoại của mình mà tôi đắc ý sao? Chẳng lẽ tôi còn không tự trách vì mình đã bắt được quá muộn hay sao?"

Hạ Như Sương nghiến răng nói: "Tao không biết mày đang nói cái gì. Tao quả thực từng có ý định muốn giết Hạ lão thái, nhưng hoàn toàn là do bị ép cả. Nếu như không phải do mày bức bách tao, tao sẽ không đi đến nước này, còn về phần những cái khác... chẳng liên quan gì đến tao hết."

Yến Thanh Ti giáng cho bà ta một cái tát. Cô thật hết chịu nổi con mụ Hạ Như Sương này, bà ta vĩnh viễn không bao giờ chủ động nhận mình đã làm sai.

"Không chịu nhận chứ gì? Được, bà cứ đợi đấy, tôi sẽ khiến bà phải thừa nhận, tôi sẽ bóc sạch lớp mặt nạ giả dối của bà ra."

Hạ Như Sương bị tát cho một cái lảo đảo, nằm bò trên mặt đất, mọi thứ trước mắt quay cuồng, bà ta muốn cầu xin ai đó giúp đỡ mình, bà ta không muốn chết, nhưng bà ta không nghĩ ra còn có ai nữa. Hạ lão gia?

Hạ Như Sương ngẩng đầu, cố gắng nhìn về phía của Hạ lão gia, cố gắng nói: "Chú... chú... chú ơi... chú có... còn nhớ khi chú đưa con về đã từng nói gì với con không?"

Hạ lão gia nhớ, ông đương nhiên là còn nhớ.

Lúc đó, khi ông đưa Hạ Như Sương về, ông đã nói: “Con gái, con đừng sợ, sau này sẽ không có ai bắt nạt con nữa, con và Tiểu Ái đều là con của chúng ta. Sau này, sẽ có nhà họ Hạ làm chỗ dựa cho con.”

Và quả thực trong bao nhiêu năm qua, ông đều thực hiện được lời hứa đó.

Nhưng ônglại không ngờ được rằng, đứa bé đó lại làm hại đến những người thân quan trọng nhất của ông.

Hạ Như Sương chống tay lên muốn bò qua đó, liền bị Yến Thanh Ti đá cho một cái nằm rạp trên đất, không động đậy nổi.

Bà ta khóc lóc nói: “Chú... chú ơi... chú... Con sai rồi... Con xin lỗi, con biết con sai rồi... Con xin chú... chú cứu con với...”

Không một ai nói gì, tất cả đều nhìn về phía Hạ lão gia.

Hạ lão gia không nói gì, quay đầu bước từng bước nặng nề ra khỏi phòng bệnh.

Tiếng của ông vọng lại từ ngoài cửa, giọng nói già nua pha lẫn hối hận: “Chuyện hối hận nhất, sai lầm nhất mà cả đời này ta đã từng làm chính là đưa cô từ cô nhi viện về nhà.”

Tia hy vọng cuối cùng của Hạ Như Sương cuối cùng cũng lụi tàn.

Hạ lão gia không hề giận giữ cũng chẳng hề chỉ trích bà ta, không nói thêm một chữ dư thừa nào, ông đã hoàn toàn tuyệt vọng với Hạ Như Sương, đã mất hết tất cả sự nhân từ đối với bà ta. Một câu hối hận vì đã đưa bà ta trở về chính thức tuyên bố rằng tình cảm giữa ông và Hạ Như Sương đã hết.

Đến lúc này, Hạ lão gia mới coi như chân chính nhìn rõ con người của Hạ Như Sương.

Ông không có tư cách đi chỉ trích bất kỳ ai, bởi vì người ông hận nhất chính là bản thân mình.

Trước khi bà ta giơ dao lên, Hạ lão gia vẫn luôn cho rằng Hạ Như Sương chỉ là hơi ích kỷ một chút, bà ta sẽ không làm gì thực sự tổn thương đến người bạn đời của mình, bởi vì bọn họlà người đã nuôi dưỡng bà ta trưởng thành.

Tuy rằng vẫn chưa nhận bà ta làm con gái thật sự, nhưng bao nhiêu năm qua

Hạ Như Sương ở nhà họ Hạ đâu có khác gì một đứa con gái ruột, những gì bà ta có được, những gì bà ta hưởng thụ so với con gái ruột còn nhiều hơn.

Ông vẫn nghĩ, dù sao thì giữa Hạ Như Sương và Hạ lão thái chắc cũng vẫn có chút gọi là tình cảm mẹ con chứ?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1121: Trước Kia Đều Là Ông Trông Tôi, Hôm Nay Để Tôi Chờ Ông

Ít nhất bà ta cũng phải nhớ đến công ơn nuôi dưỡng mấy chục năm chứ?

Nhưng ngàn lần không ngờ tới, một khắc kia, bà ta lại thốt ra những lời nói oán độc, khiến người khác run sợ đến vậy, bà ta muốn Hạ lão thái chết.

Từ khi Tiểu Ái chết, bà ta gần như được hưởng hết tất thảy những gì vốn thuộc về Tiểu Ái. Ngay cả Du gia cũng là do bọn họ chọn lựa kỹ càng cho bà ta, từ gia thế, gia cảnh cho đến nhân phẩm kỹ càng mới gả bà ta qua, nhưng mà bà ta đâu có cảm kích, ngược lại còn ghi hận trong lòng.

Miệng bà ta vừa mới nhận sai, nhưng thật ra bà ta đâu có biết mình sai ở đâu. Mục đích của bà ta chỉ là giành được lòng thương hại của ôngmột lần nữa, đểônglại giúp bà ta.

Nhưng sao bà ta không động não mà nghĩ một chút, bà ta chỉ là một đứa trẻ được bọn họ nhận nuôi mà thôi, làm sao có thể sánh bằng bạn già đã sớm tối bên ông suốt nửa thế kỷ?

Bà ta muốt giết vợ của ông, vậy ôngdựa vào cái gì để thương hại bà ta?

Còn cả Tiểu Ái của ông nữa, con gái ruột của ông...

Ôngthật sự... hối hận, tất cả những tai họa này đều do ông rước về.

Hạ lão gia cảm giác ngực mình đau nhói, trước mắt bỗng tối sầm lại... Sau đó ông liền ngã xuống.

Vệ sĩ nhìn thấy tình huống không ổn, vội vã lao lên đỡ lấy ông.

“Lão tiên sinh... lão tiên sinh...”

Nhạc Thính Phong là người đều tiên chạy ra, anh nhìn thấy Hạ lão gia hôn mê, vội vàng nói: “Mau gọi bác sĩ, đưa tới phòng cấp cứu.”

Yến Thanh Ti vội vàng đẩy Hạ lão thái đi ra, sắc mặt cô tái nhợt có chút luống cuống: “Con... có phải... nên dùng cách nhẹ nhàng hơn để ông ngoại nhìn ra sự thật không?”

Hạ lão thái vỗ vỗ cánh tay Yến Thanh Ti: “Không trách con.”

Hạ lão thái bình tĩnh hơn mọi người một chút, bởi vì bà biết được khi bạn già thấy Hạ Như Sương bị vạch mặt sẽ bị đả kích lớn đến mức nào?

Ông ấy đã từng tin tưởng Hạ Như Sương nhiều đến mức nào thì giờ sẽ càng tự hận bản thân bấy nhiêu, nhưng mà bà tin tưởng bạn già của mình sẽ không có việc gì.

Hạ An Lan đứng phía sau lưng Yến Thanh Ti, nói: “Có nhẹ nhàng hơn nữa cũng không thay đổi được bản chất câu chuyện.”

Bác sĩ nhanh chóng đưa Hạ lão gia vào phòng cấp cứu, Hạ lão thái ở bên ngoài chờ. Yến Thanh Ti khuyện bà đi nghỉ nhưng bà chỉ lắc đầu: “Bà phải chờ ở đây, trước kia đều là ông ấy ở bên ngoài phòng phẫu thuật chờ bà, hôm nay đến lượt bà chờ ông ấy, các con cứ làm chuyện của mình đi.”

Hạ lão tháibình tĩnh lạ thường, tỉnh táo vô cùng, trong mắt chỉ có một mảnh yên tĩnh, không vui không buồn.

Yến Thanh Ti đột nhiên cảm giác được bà ngoại của cô là một người rất lợi hại, đến cái tuổi này rồi, bà dường như đã nhìn thấu được sự sống và cái chết.

Sự ung dung, dửng dưng của bà khiến mọi người không kìm được mà kính nể.

Thật ra, thân thể Hạ lão thái rất yếu, Yến Thanh Ti không dám rời đi, cô ngồi cạnh ông: “Bà ngoại, con ở lại với bà.”

Hạ lão tháicười nói: “Bà không sao, con làm việc của mình đi.”

Nhạc phu nhân nói: “Thanh Ti, bác ở đây với bà ngoại cho.”

Yến Thanh Ti suy nghĩ một chút rồi ngẩng đầu lên nói với Nhạc Thính Phong: “Anh đi với bác đi.”

Nhạc Thính Phong gật đầu: “Được.”

Anh do dự một chút, hỏi: “Vậy... Hạ Như Sương xử lý như thế nào?”

Yến Thanh Ti chỉ nói một câu: “Không để cho bà ta chết là được.”

Du phu nhân còn cất giấu không ít bí mật, cô phải moi ra cho bằng hết.

“Được!”

Nhạc Thính Phong rời đi.

Yến Thanh Ti cho người mang tới một chiếc chăn mỏng, cô đắp lên đùi Hạ lão thái, đột nhiên nhớ tới một chuyện liền đưa tay ra, nói: “Bà ngoại nhìn nè.”

Hạ lão tháinhìn thấy ngón áp út tay phải của Yến Thanh Ti mang một chiếc nhẫn kim cương. Dưới ánh đèn, viên kim cương ánh ra những tia sáng chói mắt, bàsửng sốt một chút: “Đây là...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1122: Ông Đây Thiếu Tiền Sao?

Yến Thanh Ti sờ chiếc nhẫn kim cương thật to, ngẩng đầu nói: “Chúng con đã đăng ký rồi ạ!”

Hạ lão thái thái sửng sốt, kinh ngạc hỏi: “Thật ư?”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Vâng.”

“Là ai cầu hôn ai vậy, sao bà không biết một chút gì hết?”

Trên mặt Hạ lão thái lúc này mới toát ra vẻ vui mừng.

Yến Thanh Ti khoác cánh tay của bà: “Ngày bà ngoại hôn mê, con kéo anh ấy đi cục dân chính ạ, là con cầu hôn anh ấy, tiền đăng ký cũng là con chi, sau này... con là bà chủ của anh ấy. Giấy đăng ký con không mang theo, ngày mai mang đi cho bà ngoại xem.”

Hạ lão thái xoa đầu Yến Thanh Ti, gật đầu liên tục: “Tốt, tốt...”

Nhạc phu nhân bưng nước ấm tới, nghe được đối thoại của hai người thì cười nói: “Dì Uyển, dì sắp được bế chắt rồi!”

Hạ lão thái gật đầu: “Đúng thế...”

Bà hỏi: “Thanh Ti với Thính Phong đã đăng ký rồi, vậy con với An Lan thì định lúc nào vậy?”

Phốc...

Nhạc phu nhân đang uống nước, nước rất nóng, vốn bà đã định uống rất từ từ, nhưng nghe được câu hỏi của Hạ lão thái khiến bà không cẩn thận uống một hớp to, nóng không chịu được, trong nháy mắt liền phun ra.

“Dì... Dì...”

“Thôi, con đành nói thật vậy, ban đầu con... là vì chọc tức hạ Như Sương nên con... con mới cùng Hạ An Lan... căn bản là không có chuyện kia.”

Hạ lão tháitỏ vẻ tiếc nuối: “A, như vậy à...”

Yến Thanh Ti ở một bên cười nói: "Nhưng mà... bác con đồng ý rồi."

Nhạc phu nhân quay đầu trừng mắt với cô một cái: "Bây giờ bác là mẹ chồng con đấy, con phải đứng về phe bác chứ?"

Yến Thanh Ti nâng mặt nói: "Nhưng mà bác Lan cũng là bác ruột con mà."

Hạ lão tháimỉm cười, con trai của bà tất nhiên bà hiểu rõ ràng, nếu nó không thích thì dù có diễn cũng không chịu diễn đâu.

Bà nâng đầu lên nhìn, đèn phòng cấp cứu vẫn đang sáng.

Về sau, cái nhà này chắc sẽ bình yên lại rồi.

...

Nhạc Thính Phong ngồi chồm hỗm dưới đất, Hạ Như Sương vẫn đang chìm trong cơn sốc, bà ta cảm nhận được một cách rõ ràng sinh mệnh của mình đang trôi đi theo máu tươi đang chảy ra.

Nhạc Thính Phong liếc mắt nhìn đồng hồ: "Nếu không ai cứu bà 10 phút nữa bà sẽ chết."

Hạ Như Sương run rẩy nói: "Tôi... tôi... có thể giúp cậu, giúp cậu thực hiện... rất nhiều... nguyện vọng. Tôi... tôi có khả năng tiên tri, tôi... có thể giúp cậu..."

Nhạc Thính Phong cười ha hả: "Chậc, tiên tri à, vậy bà... tính một chút xem lúc nào bà chết, có phải... hôm nay không?"

"Tôi... tôi có thể cho cậu... rất nhiều tiền... Cậu muốn bao nhiêu cũng được."

Nhạc Thính Phong khinh bỉ nói: "Tiền? Bà nhìn xem tôi có thiếu tiền không? Lời này của bà đúng là sỉ nhục tôi quá! Bà có tin nếu tôi thật sự trở mặt thì nhà họ Du cũng thành vật trong túi tôi không?"

"Cậu... cậu muốn cái gì cũng được, tôi có thể cho cậu."

Nhạc Thính Phong không để ý đến bà ta: "Ài, Thanh Ti nói tôi không cần để ý đến bà nhưng để cho bà chảy máu đến chết tôi cũng thấy thật đáng thương, hay là tôi cho bà chết nhanh một chút?"

Nhạc Thính Phong nói xong liền cầm con dao gọt trái cây lên, lắc lắc tay: “Bà muốn cắt cổ, hay là đâm một nhát vào tim?”

“Cậu... các người, chẳng lẽ... không muốn biết... chân tướng sao? Tôi chết... thì các người sẽ không biết được cái gì hết.”

Nhạc Thính Phong lắc đầu một cái: “Không trách sao Thanh Ti nói bà không được thông minh cho lắm, sao bà lại có thể ngu như thế nhỉ? Chúng tôi biết mấy cái đó làm gì, dù sao thì cũng là do bà làm hết, lãng phí nhiều thời gian như thế chẳng đáng giá chút nào.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1123: Chọc Vào Ai Chứ Đừng Chọc Vào Bác Tôi

“Chuyện hôm nay bà làm đã rõ ràng định tội cho bà rồi, đủ để cho mọi người thấy khuôn mặt thật của bà là như thế nào. Còn chân tướng thì bà đừng nghĩ nhiều nữa, mấy chuyện đó sớm muộn gì chúng tôi cũng sẽtra ra thôi.”

Trong lòng Hạ Như Sương run rẩy: “Tôi... tôi đảm bảo chỉ cần tôi còn sống... các người muốn biết cái gì, tôi sẽ nói hết cho các người biết.”

Nhạc Thính Phong vẫn không ngồi im: “Cái này... Bà xảo quyệt như vậy, tôi làm sao biết được có thể tin lời này của bà hay không, nhỡ đâu bà thoát chết rồi lại ngậm chặt cái mồm của mình lại thì sao?”

Trước mắt Du phu nhân đã từng mảng từng mảng biến thành màu đen, bà ta biết mình sắp không xong: “Tôi nhất định... nhất định sẽ nói... Thật... thật sự... Huống chi, coi như tôi chết... chẳng lẽ, các người... cho rằng có thể bắt được người đứng... sau sao? Tôi là duy... duy...”

Du phu nhân còn chưa dứt lời đã hôn mê do mất máu quá nhiều.

Nhạc Thính Phong đứng lên, xoay người nói với bác sĩ đang đứng bên ngoài: “Đưa đi cấp cứu đi.”

Các bác sĩ và y tá nhanh chóng đi vào đem Du phu nhân nâng đi.

Rất nhanh, Hạ Như Sương được đưa vào phòng cấp cứu để phòng ngừa có phát sinh ngoài ý muốn.

Nhạc Thính Phong đi tới phía sau Hạ An Lan: “Bác, bác chuẩn bị xử lý bà ta thế nào?”

Hạ An Lan: “Cậu cảm thấy thế nào?”

Nhạc Thính Phong lắc đầu một cái: “Bà ta sẽ không tùy tiện mà nhận tội, bởi vì bà ta biết một khi thừa nhận thì ngày giỗ của bà ta cũng tới, đấy là... lá bài sau cùng của bà ta.” "

Hạ An Lan điềm nhiên nói: “Không phải còn có Du Hí sao?”

Lúc này, ngoài trời còn đang có mưa phùnbay bay, không khí ẩm ướt vô cùng, nhiệt độ rất thấp, nhưng Nhạc Thính Phong cảm giác nhiệt độ trên người Hạ An Lan còn thấp hơn.

Nhạc Thính Phong run tay một chút: "Nhưng mà loại phụ nữ như thế... tính mạng còn không lo không xong, bà tacòn hơi sức để quan tâm con trai sao?"

Hạ An Lan nhìn giọt mưa lăn xuống trên mặt kính: "Nếu đã bắt được người thì sẽ có biện pháp thôi."

Nhạc Thính Phong gật đầu: "Bác nói đúng, dù sao cũng không đến phiên bà ta quyết định. Bác, con đi xem Thanh Ti với bà ngoại."

Hạ An Lan gật đầu.

Nhạc Thính Phong đi hai bước thì đột nhiên nhớ ra một chuyện, quay đầu hỏi: "Bác... bà ta nói, bà ta biết trước được tương lai, bác cảm thấy... có thể không?"

"Cậu nói sao?"

Nhạc Thính Phong nhún nhún vai, xoay người đi.

Nếu thật sự biết trước tương lai thì Hạ Như Sương có thể rơi vào tình trạng này sao? Ăn nói linh tinh cả mà thôi!

Nhạc Thính Phong đi tới trước cửa phòng cấp cứu, không bao lâu sau đèn đã tắt.

Bác sĩ vừa ra, Yến Thanh Ti cùng Nhạc Thính Phong đã vội vàng tiến lên: "Bác sĩ, ông ngoại tôi sao rồi?"

"Thân thể của ông nhà vẫn luôn khỏe mạnh, chỉ là lần này bịtức quá nên huyết áp lên cao đột ngột, cấp cứu kịp thời nên không sao cả rồi, nhưng mà sau này vẫn nên chú ý tránh kích thích đến ông nhà."

"Vâng, xin cảm ơn bác sĩ."

Yến Thanh Ti xoay người nói với Hạ lão thái: "Bà ngoại, không sao rồi, bàmau đi nghỉđi, nếu bà cũng xảy ra chuyện gì thì phải làm sao đây?"

Lúc này Hạ lão thái mới thở phào: "Được rồi... bà nhìn ông ngoại con một

cái rồi sẽ đi nghỉ.”

Y tá đưa Hạ lão gia chuyển tới phòng bệnh, ông với Hạ lão thái ở chung một phòng.

Sau một đêm đầy hỗn loạn, cuối cùng mọi thứ cũng coi như yên ổn lại.

Yến Thanh Ti tìm được Hạ An Lan: “Bác, tối nay để con với Thính Phong trông ông bà, bác mau về nghỉ ngơi đi. À... còn nữa... bác đưa mẹ chồng con về cùng, bọn con không cách nào đưa bà ấy về được.”

Hạ An Lan xoa xoa đầu cô: “Được rồi!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1124: Bởi Vì Không Có Tư Cách Nên Không Dám Thích

Yến Thanh Ti nháy mắt với ông mấy cái: "Nhất định phải đưa đến tận nơi đó."

Hạ An Lan làm sao không biết ẩn ý của Yến Thanh Ti là cái gì: "Cái con bé này."

Ông đột nhiên nói: "Thanh Ti... hay là con đừng đi làm diễn viên."

Yến Thanh Ti ngạc nhiên: "Tại sao ạ?"

"Có chút đáng tiếc."

Hạ An Lan vẫn luôn biết Yến Thanh Ti là một cô gái rất thông minh, nhưng qua chuyện thiết kế dẫn dụ Hạ Như Sương vào tròng thì ông mới nhận ra, Yến Thanh Ti không những thông minh mà còn là một người rất mưu lược.

Ông không khỏi cảm thấy kiêu ngạo vì Yến Thanh Ti, đứa trẻ nhà mình đáng giá để kiêu ngạo hơn bất cứ ai.

Yến Thanh Ti cười nói: "Nhưng mà con thích diễn xuất. Trước kia con chẳng thích cái gì, cũng chẳng dám thích, bởi trong tay con không có cái gìnên không có tư cách đi thích cái gì. Sau này trở thành diễn viên rồi con mới biết, hóa ra con cũng có thể thích một cái gì đó."

Yến Thanh Ti nói rất nhẹ nhàng, nhưng Hạ An Lan nghe vào lại thấy chua xót.

Trong đầu ông nghĩ về lúc Yến Thanh Ti vẫn còn là một đứa nhỏ, đứa bé nhà người khác mỗi ngày đều có thể có quần áo đẹp, đồ chơi mới, thức ăn phong phú ngon lành, nhưng cô thì ngay cả thích một cái gì cũng không dám.

Hạ An Lan xoa đầu cô: "Được, con thích cái gì thì cứ làm cái đó đi."

Yến Thanh Ti cười nói: "Bác mau về đi thôi."

"Bác đi đây, phòng bên cạnh cũng đã chuẩn bị tốt rồi, các con cũng nghỉ

ngơi sớm đi.”

“Vâng!”

Hạ An Lan tìm Nhạc phu nhân: “Đi thôi!”

Nhạc phu nhân lùi về sau một bước: “Đi cái gì?”

“Về nhà.”

“Về nhà cái gì mà về, nhà tôi ở Lạc Thành.”

Hạ An Lan cúi đầu nhìn bà, nói: “Nhà tôi.”

Nhạc phu nhân lại lui về sau một bước: “Khụ... không, không cần, tối nay tôi ngủ ở đây một đêm.”

“Ở đây không chuẩn bị giường cho bà ngủ.”

“Tôi... tôi... tôi ngồi ở ghế salon cũng được.” Dù sao thì bà cũng không muốn ở trên cùng một chiếc xe với Hạ An Lan, cái cảnh kia nghĩ một chút đã thấy đáng sợ rồi.

Hạ An Lan sâu xa nói: “Một đêm không ngủ, nếp nhăn trên mặt, sẽ... nhiều hơn?”

Nhạc phu nhân vội vàng sờ mặt.

Hạ An Lan nắm lấy tay bà, kéo đi.

Nhạc phu nhân vẫn muốn giằng ra, nhưng không ngờ khí lực của Hạ An Lan lại mạnh như thế, không hềgiằng ra nổi: “Này, ông... buông ra, tôi không về.”

Hạ An Lan không buông: “Tôi đã hứa với Thanh Ti đưa bà về.”

Vệ sĩ đi theo phía sau kinh hồn bạt vía, chờ hai người ra đến cửa bệnh viện thì lập tức bung dù ra.

Thư ký đi phía trước mở cửa, Hạ An Lan nhét Nhạc phu nhân vào.

Hạ An Lan lên xe, chiếc xe rất nhanh chuyển bánh, Nhạc phu nhân căn bản không có một cơ hội nào để nhảy xuống xe, bà nói: “Vậy... vậy ông đưa tôi

về khách sạn đi."

Hạ An Lan không trả lời, sau khi lên xe liền nhắm mắt nghỉ ngơi, tựa như đã ngủ không thèm để ý tới Nhạc phu nhân.

Nhạc phu nhân cắn răng, trong lòng oán thầm mấy câu.

Nhưng ông ta ngủ cũng tốt, ít nhất sẽ không quá lúng túng.

Bên ngoài trời rất đen, bà không thấy rõ đường nên không nhận ra đường về khách sạn. Mãi cho đến khi xe dừng ở Hạ gia, Nhạc phu nhân mới giận dữ nói: "Này, tôi nói tôi phải về khách sạn mà?"

Hạ An Lan mở mắt, nhấc chân muốn xuống xe: "Thời gian của tôi rất quý giá, không thể lãng phí."

Nhạc phu nhân nghiến răng: "Ông... bây giờ ông về đến nhà rồi, vậy bảo lái xe đưa tôi về khách sạn."

Thanh âm Hạ An Lan vọng từ bên ngoài vào: "Lái xe cũng là người, cũng phải nghỉ ngơi, làm người đừng nên quá hà khắc."

Nhạc phu nhân chỉ mình: "Tôi... tôi hà khắc... ông nói tôi hà khắc?"

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1125: Đời Này Em Chỉ Thích Hai Thứ, Trong Đó Có Anh

Hạ An Lan đi rồi, Nhạc phu nhân tức quá mà đá một phát vào chỗ ông vừa ngồi ban nãy rồi mới xuống xe.

Đi vào phòng khách, bà nói với Hạ An Lan: "Tôi đã nói rõ với mẹ ông chuyện của hai chúng ta, đó... đó đều là giả, không phải là thật, dù sao bây giờ cũng không cần chọc tức Hạ Như Sương nữa."

Kết quả là Hạ An Lan lại hỏi ngược lại một câu: "Chuyện gì của hai ta?"

"Ông..." Nhạc phu nhân ôm ngực, cảm thấy hình như bà... bị nội thương rồi.

Bà hít sâu một hơi, cảm giác không có cách nào tiếp tục nói chuyện với Hạ An Lan được nữa: "Được thôi, nếu ông không biết vậy càng tốt, sau này cũng không cần nhắc tới chuyện này nữa."

Nói rồi bà đi thẳng lên lầu, không muốn nhìn Hạ An Lan thêm nữa, nếu không bà sợ mình sẽ nhào lên bóp chết ông ta luôn quá.

Hạ An Lan nhìn bóng lưng Nhạc phu nhân, đột nhiên nói: "Có thời gian đi đăng ký chứ?"

Bùm...

Chân Nhạc phu nhân mềm nhũn, ngã quỵ trên cầu thang, đau đến nhe răng, bà nghiêng đầu hét lên: "Đăng... đăng... đăng... đăng ký cái đầu ông ấy..."

Bà rống lên một tiếng rồi khập khiễng chạy lên lầu, đi vào phòng Yến Thanh Ti, sập mạnh cửa lại.

Ngã lên giường, bàvỗ ngực nói: "Tức chết mất, tức chết mất..."

Mặc dù Nhạc phu nhân rất muốn giết người nhưng thức quá khuya quả thực rất mệt mỏi, trong miệng thì mắng Hạ An Lan nhưng lại bất tri bất giác ngủ mất.

Sau khi ngủ, bà lại mơ thấy giấc mộng cách đây không lâu.

Giấc mộng về hôn lễ của bà và... Hạ An Lan!

...

Trong bệnh viện, sau khi làm phẫu thuật xong, Hạ Như Sương được đưa tới phòng bệnh quan sát.

Trong phòng có camera và cả vệ sĩ canh chừng.

Yến Thanh Ti đi xem bà ta một chút rồi mới về.

Cô lo lắng cho ông bà ngoại nên không đi tới phòng bên cạnh nghỉ ngơi mà cùng làm ổ trên sofa với Nhạc Thính Phong!

Nhạc Thính Phong dùng chăn quây hai người lại, ôm Yến Thanh Ti vào lồng ngực: "Ngủ đi, anh trông cho."

Yến Thanh Ti nằm trong ngực anh cọ một cái: "Chắc không có chuyện gì đâu, bên ngoài có người canh chừng rồi, anh cũng ngủ đi."

Nhạc Thính Phong thở dài một tiếng: "Anh cũng muốn ngủ đây, nhưng mà cả thời gian lẫn địa điểm đều không đúng."

"Hử?"

Nhạc Thính Phong u oán nói: "Lâu lắm rồi không để được vợ sủng hạnh, anh nhớ cái cảm giác đó lắm."

Yến Thanh Ti nằm trong ngực anh, cười nhẹ: "Nói... thật chính xác, em không cách nào phản bác được."

Nhạc Thính Phong cắn tai Yến Thanh Ti, nói: "Bà chủ... anh không muốn nghỉ phép, anh yêu cầu được quay lại làm việc."

Ngón tay Yến Thanh Ti di chuyển ở trên ngực Nhạc Thính Phong: "Bà chủ cho anh nhiều thời gian nghỉ phép như vậy mà anh còn không muốn sao?"

Nhạc Thính Phong nghiêm túc nói: "Cám ơn bà chủ, nhưng mà tôi là một người nhân viên tốt yêu công việc, tôi không cần nghỉ phép, không những muốn đi làm bình thường mà còn muốn làm thêm giờ."

Yến Thanh Ti không nói gì, cô đưa tay đi xuống, từ vạt áo sơ mi luồn vào

trong.

Hô hấp Nhạc Thính Phong đột nhiên bất ổn: “Bà chủ, chúng ta làm việc ở chỗ này, liệu có hơi...”

Yến Thanh Ti liếc anh một cái: “Ai nói là làm việc, bà chủ chẳng qua... là đang kiểm tra tình hình thân thể nhân viên của mình thôi.”

Hô hấp Nhạc Thính Phong càng trở nên nặng nề: “Bà chủ yên tâm, khỏe mạnh vô cùng, có thể tùy ý sử dụng.”

Yến Thanh Ti sờ đến vị trí trái tim của Nhạc Thính Phong thì hơi dừng lại, nói: “Từ lúc 8 tuổi đến giờ em chỉ thích hai thứ, đầu tiên là sự nghiệp của em, thứ hai... là anh!”

Hô hấp của Nhạc Thính Phong từ từ ổn định lại, để cằm đè lên đỉnh đầu Yến Thanh Ti, cưng chiều nói: “Xem ra... anh đúng là một món đồ tốt.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1126: Đây Là Lãnh Địa Của Bà Chủ, Cứ Tùy Tiện Dò Xét Đi

Cõi lòng Nhạc Thính Phong vui phơi phới, đây là tỏ tình hả? Đúng không, đúng rồi!

Yến Thanh Ti gật đầu: “Không sai! Rất tốt!”

Thực ra cô là một người rất dễ thỏa mãn, cô cũng chưa từng bao giờ dám vọng tưởng cái gì không thuộc về mình.

Cả đời có thể thích một người như vậy...

Có thể có một phần tình cảm như vậy đã đủ rồi.

Nhạc Thính Phong ôm chặt Yến Thanh Ti: “Bà chủ, ngủ đi.”

Yến Thanh Ti muốn rút tay từ lồng ngực anh về, nhưng bị đè lại: “Đừng động, anh ủ ấm cho em.”

Yến Thanh Ti cười nói: “Không sợ... không kìm nén được sao?”

Nhạc Thính Phong thở một tiếng thật dài, sâu xa nói: “Đây là lãnh địa của bà chủ, cứ tùy tiện dò xét đi, không nhịn được cũng phải nhịn.”

Nụ cười trên mặt Yến Thanh Ti càng tươi hơn: “Ngoan, ráng nhịn chút nữa, mấy ngày nữa nhất định sẽ cho anh ăn no.”

Nhạc Thính Phong cúi đầu hôn lên mặt cô một cái: “Cám ơn bà chủ.”

“Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon, cứ yên tâm ngủ đi.”

Thời gian đã rất muộn, chờ thêm mấy tiếng nữa là trời sáng, Nhạc Thính Phongôm lấy Yến Thanh Ti, ngồi nghe tiếng mưa rơi tí tách ngoài cửa sổ, anh cảm giác được sự thỏa mãn chưa từng có.

Yến Thanh Ti chìm vào giấc ngủ rất nhanh, bàn tay đặt trên ngực Nhạc Thính Phong cũng dần dần được sưởi ấm.

Nhạc Thính Phong nhìn cô, nụ cười trên mặt có chút si mê.

Anh cũng cảm thấy mệt mỏi, nhưng mà... không ngủ được.

Di động trong túi rung lên, anh sợ đánh thức Yến Thanh Ti nên vội vàng nhẹ tay móc ra, trên màn hình hiện tin nhắn Diệp Thiều Quang gửi đến.

Nhạc Thính Phong biết hẳn là đã có chuyện gì xảy ra, nếu không Diệp Thiều Quang sẽ không thức vào lúc này.

Lo lắng ánh sáng từ di động có thể đánh thức Yến Thanh Ti, anh kéo chăn lên một chút, che đi ánh mắt cô, lúc này mới mở tin nhắn.

Diệp Thiều Quang gửi đến một tin nhắn bằng hình ảnh, trên hình là một chiếc nhẫn, nhìn... có chút cũ kỹ.

Ngón tay Nhạc Thính Phong nhanh chóng gõ mấy chữ rồi gửi đi.

"Cái gì đây?"

Diệp: "Không ngủ à?"

Diệp: "Cậu bị mù à, đây tất nhiên là chiếc nhẫn."

Khóe miệng Nhạc giật giật hai cái, cái gã này có bệnh à?

Nhạc: "Anh mới bị mù, nửa đêm phát bệnh cái gì?"

Diệp: "Tất nhiên không phải vì nhàm chán, nhìn cho rõ, đây chính là mặt dây chuyền Yến Thanh Ti vẫn luôn tìm đấy."

Nhạc Thính Phong cau mày, chiếc nhẫn này là... sợi dây chuyền kia?

Nhạc: "Đừng có vòng vo, nói rõ ràng."

Diệp: "Là tin tức lấy được từ Diệp Húc Quang. Năm đó Diệp Kiến Công lấy đi sợi dây chuyền của Nhiếp Thu Sínhnhưng lại không có cách nào tiêu hủy nó, ông ta lại không dám tùy tiện vứt đi, vì vậy đem sợi dây kia đánh lại thành một chiếc nhẫn."

Tay Nhạc Thính Phong run lên một chút, không ngờ sợi dây chuyền của mẹ vợ vẫn tồn tại. Vậy bây giờ chỉ cần tìm chứng cớ từ chỗ Diệp Kiến Công, chứng minh ông ta bị Hạ Như Sương xúi giục giết mẹ vợ sao?

Diệp: “Không thể, Diệp Kiến Công sẽ không thừa nhận. Nhưng tôi có thể chắc chắn một chuyện, 40 năm trước Diệp gia chỉ là một con sâu nhỏ trong giới xã hội đen, căn bản không có tiếng tăm gì, nhưng không lâu sau giống như là gặp phải vận vậy, không biết lấy được trợ giúp từ ai nhưng bất kể làm cái gì cũng kiếm được, sau mười năm thì Diệp gia đã vững gót chân ở Lạc Thành.”

Diệp: “Cậu có gọi mẹ vợ thân mật như vậy thì có tác dụng gì, để đám người nhà kia thừa nhận cậu rồi hãy nói.”

Nhạc Thính Phong cười khẩy, trực tiếp gửi hình chụp giấy đăng ký kết hôn đi: “Thấy không, đã đăng ký rồi, tôi bây giờ đã là người có danh phận đứng đắn.”

Diệp: “Mẹ nó, có đăng ký thì giỏi lắm sao?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1127: Muốn Ngủ Với Em, Em Đồng Ý Sao?

Nhạc: “Không sai, đúng là không có gì giỏi, có vợ mới gọi là giỏi. Có bản lĩnh... anh để cho Quý Miên Miên cưới anh đi!”

Diệp Thiều Quang liếc mắt nhìn về phía Quý Miên Miên đang ôm máy tính chơi trò chơi, thở dài một tiếng, anh đây cũng muốn bị cưới nha.

Nhạc: “Chiếc nhẫn này lấy được không?”

Diệp Thiều Quang trợn mắt: “Người chưa vợ không có cách nào giúp cậu.”

Nhạc: “Ngày khác tôi khuyên vợ tôi, để cô ấy nói chuyện với Quý Miên Miên.”

Diệp: “Nhớ đó, để về Diệp gia lấy cho cậu.”

Nhạc: “Tôi thay mặt vợ tôi cám ơn anh!”

Khóe miệng Diệp Thiều Quang co rút, còn kích đểu anh sao?

Anh gửi lại một chữ: “Cút...”

Nhạc Thính Phong nhìn chằm chằm cái nhẫn bạc kia, trong đầu lại nghĩ đến những gì Diệp Thiều Quang vừa nói. Năm xưa ông nội anh cũng từng nói đôi câu về Diệp Kiến Công, lúc ấy hình như ông nội nói... Diệp Kiến công là người có khí vận cực tốt, tốt đến nghịch thiên, lại thêm ông ta có lòng dạ ác độc nên trong thời gian ngắn đã có thể quật khởi ở Lạc Thành, có lúc suýt chút nữa là uy hiếp được Nhạc gia.

Nhưng mà dường như sau 10 năm, vận may của Diệp Kiến công hình như đã xài hết nên cũng trở thành người bình thường như mọi người thôi.

Nếu không, dựa theo tốc độ phát triển điên cuồng ngày ấy thì kẻ cầm đầu Lạc Thành ngày nay chính là Diệp gia.

Không biết tại sao nhưng Nhạc Thính Phong lại nhớ tới những lời của Hạ Như Sương, bà ta biết tiên đoán tương lai?

Nhạc Thính Phong cau mày lắc đầu một cái, chắc là suy nghĩ nhiều rồi.

Anh cúi đầu nhìn Yến Thanh Ti, cô ngủ rất say, gò má ửng hồng, lông mi thật dài, nhìn qua thì đáng yêu vô cùng, có vẻ như rất vô hại.

Nhạc Thính Phong nhìn cô mà cả trái tim dường như tan ra.

Anh suy nghĩ một chút bèn mở điện thoại chụp một tấm hình.

Bởi vì trong nhà ánh sáng rất tối, hình chụp không được rõ ràng lắm nhưng vẫn thấy rõ người.

Trong ảnh lộ ra nửa gương mặt của Yến Thanh Ti, cằm của Nhạc Thính Phong, sau đó... anh đăng nhập bằng tài khoản weibo của Yến Thanh Ti, rồi... đăng hình lên.

Rạng sáng lúc ba bốn giờ, vẫn có người còn thức, sau khi anh đăng hình lên thì phía dưới có rất nhiều bình luận.

thức ăn cho chó cũng quá lạnh lẽo qua loa, quá tàn nhẫn#

cảm giác nữ thần có thể xuất bản sách "108 cách phát thức ăn cho chó"

chẳng lẽ chỉ có một mình tôi phát hiện ra nữ thần đang ngủ, vậy... ai là người đăng weibo?

chẳng lẽ chỉ mình tôi cảm thấy cái cằm lộ ra kia rất hấp dẫn sao?

...

Diệp Thiều Quang tán gẫu với Nhạc Thính Phong xong, sau một lát mà nội tâm vẫn còn chưa bình ổn lại được. Nhạc Thính Phong đã đem Yến Thanh Ti giải quyết xong, ngay cả cưới cũng cưới rồi, cái này không khoa học một chút nào.

Anh bỏ lại di động, đi tới bên cạnh Quý Miên Miên, nhìn cô đang theo tổ đội đi đánh boss, ánh mắt cô nhìn chằm chằm vào màn hình, mắt cũng không thèm chớp lấy một cái.

Diệp Thiều Quang hỏi: "Nhạc Thính Phong với Yến Thanh Ti đã đăng ký kết hôn rồi, sao em không nói gì?"

Ngón tay Quý Miên Miên bay lượn trên bàn phím, lúc đang đánh tuyệt đối không dám phân tâm, đến khi đánh xong, chia chiến lợi phẩm rồi cô mới

ngẩng đầu nói: “Tôi còn nói cái gì? Chẳng lẽ nói nữ thần của tôi kết hôn rồi, tôi thất tình, trong thâm tâm rất phản đối!”

Thất tình? Vậy anh là cái gì?

Diệp Thiều Quang cắn răng: “Coi như anh chưa hỏi!”

Quý Miên Miên biểu cảm khó hiểu: “Này, Diệp Thiều Quang, biểu tình của anh như thế là sao?”

“Trong lòng khó chịu!”

Quý Miên Miên nhảy lên: “Khó chịu? Gặp phải chuyện gì à? Tôi giúp được gì cho anh không?”

Diệp Thiều Quang: “Ngủ với em! Em có chịu không?”

Quý Miên Miên ngừng một chút, sau đó nói: “Được thôi, tới đi!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1128: Hạnh Phúc Tới Quá Bất Ngờ

Diệp Thiều Quang sửng sốt, câu trả lời này... vì sao có cảm giác không có thành ý?

Có phải... quá nhanh rồi hay không?

Quý Miên Miên lập tức đóng máy tính lại, đứng lên vặn vặn eo, vẫy vẫy cánh tay, đá đá chân.

Diệp Thiều Quang lập tức lui về sau, sao lại có ảo giác Quý Miên Miên không phải muốn ngủ với anh mà là muốn tẩn anh một trận chứ?

Quý Miên Miên thấy Diệp Thiều Quang cứ lui về phía sau, mặt đầy phòng bị thì cảm thấy kỳ quái, cô nói: “Thế nào, không phải nói muốn ngủ với tôi sao? Anh cứ lui về phía sau làm gì?”

Diệp Thiều Quang lại lui lại mấy bước: “Cái này... vừa nãy anh chỉ đùa thôi, em đừng coi là thật.”

Quý Miên Miên tiến lên: “Cái gì mà đừng coi là thật, lời nói ra có thể nuốt trở về à? Diệp Thiều Quang, chắc anh không phải đang xấu hổ chứ?”

Diệp Thiều Quang lập tức bĩu môi: “Anh làm sao xấu hổ được... rõ ràng là anh...” rõ ràng là anh đang sợ, có được hay không?

Chuyện xấu hổ như thế này cũng không cần nói ra.

Quý Miên Miên tiến tới, cười nói: “Ngượng cái gì mà ngượng, cũng không phải chưa từng ngủ chung. Mau, tới đi.”

Diệp Thiều Quang cảm thấy “ác ý” tỏa ra trên người Quý Miên Miên, anh nghiêm túc nói: “Anh vẫn đang là bệnh nhân, hình như... không nên làm loại vận động tiêu hao thể lực này.”

Diệp Thiều Quang được Hạ Lan Phương Niên móc từ trong trại tạm giam ra với lý do là đi chữa bệnh.

Quý Miên Miên vỗ ngực một cái: “Không cần anh, mình tôi tới là được!”

Diệp Thiều Quang a a...

Hạnh phúc tới quá đột ngột, liệu có thể đập chết anh hay không?

...

Trời còn chưa sáng, Nhạc phu nhân bị lạnh mà tỉnh.

Bà mới mở mắt ra thì thấy mình không đắp chăn, quần áo cũng chưa thay, giày cũng không cởi, hai cái chân vẫn buông thõng ở bên giường hình như đang sưng vù lên.

Nhạc phu nhân hắt hơi một cái, nhanh chóng cởi giày ra, trùm chăn lên, qua một lúc nhiệt độ mới ấm áp lên.

Bà xoa xoa mũi: “Đừng nói bị cảm nha.”

Bên ngoài dường như trời vẫn còn đang mưa, bà nghe tiếng mưa rơi chợt nhớ tới giấc mơ vừa nãy.

Bà bĩu môi hừ một tiếng: “Rốt cuộc lại nằm mơ thấy Hạ An Lan, ban ngày nhìn mặt ông ta quá nhiều đến giờ ngủ cũng thấy ám ảnh.”

Nhưng mà trong giấc mơ, bà mặc váy cưới trông thật đẹp. Nhạc phu nhân thầm cảm khái một tiếng, chuyện quan trọng nhất đời của người phụ nữ chính là hôn lễ, mà trong hôn lễ quan trọng nhất chính là váy cưới, chiếc váy cưới kia thật đẹp, so với chiếc bà mặc lúc gả cho Nhạc Bằng Trình còn đẹp hơn nhiều lắm.

Đáng tiếc... đời này không có cơ hội mặc nữa.

Nhạc phu nhân vỗ đầu một cái: “Thật là còn nghĩ cái gì nữa, toàn là vớ vẩn cả, cái gì mà gả cho Hạ An Lan chứ?”

Bà lắc đầu một cái, đã nói rõ với Hạ lão thái rồi, trong đầu còn nghĩ kết hôn cái gì?

Chẳng qua là cứ mơ đi mơ lại một giấc mơ cũng có chút kỳ quái, hơn nữa trong giấc mơ còn trở về thời trẻ nữa, thật thú vị.

Nhạc phu nhân không để ý giấc mơ kia nữa, ngáp một cái, cơn buồn ngủ lại tấn công khiến bà rụt cổ lại, vẫn còn sớm, có thể ngủ thêm lúc nữa.

Không bao lâu sau Nhạc phu nhân đã chìm vào giấc ngủ.

8 giờ sáng.

Mắt còn chưa mở ra đã hắt xì một cái, Nhạc phu nhân xoa xoa lỗ mũi, ngồi dậy: "Chắc không phải... thật sự bị cảm rồi chứ?"

Bây giờ bà thấy nghẹt mũi, họng đau, đầu đau, còn hơi chóng mặt.

Liếc mắt nhìn thời gian đã hơn 8 giờ, bà vội vàng trở dậy, hai chân vừa đặt xuống đất thì trước mắt đã tối sầm, thiếu chút nữa ngã ra sau.

Nhạc phu nhân vội vàng đỡ giường, lắc lắc đầu nói: "Mình đúng là thối mồm mà, nói cảm liền cảm luôn được."

Bà sờ trán một cái, hình như không bị sốt, bà lầm bầm: "Chỉ cần không bị sốt thì không sao."

--- O ---

Chương 1129: Là Bà Ôm Tôi Khóc Không Cho Tôi Đi

Mặc dù còn muốn nằm thêm một lúc nữa nhưng đây cũng không phải nhà mình, trong lòng bà còn lo lắng cho con trai với con dâu nên vội vàng rửa mặt xuống nhà.

Dưới nhà, Hạ An Lan đã đang dùng bữa sáng, trong lòng bà thầm mắng một câu nhưng cũng không lên tiếng, trực tiếp đi xuống rồi ngồi vào chỗ.

Bởi vì bị nghẹt mũi nên hô hấp của bà có chút nặng nề, nữ giúp việc mang chén đĩa lên, bà nói một câu cảm ơn mà đặc giọng mũi.

Hạ An Lan ngẩng đầu nhìn bà một cái, ông phát hiện mặt của Nhạc phu nhân có chút đỏ, ông hỏi: “Bị cảm?”

Nhạc phu nhân hừ một tiếng: “Thừa lời.”

Hạ An Lan cũng coi như không nghe thấy, nhẹ giọng nói: “Lát nữa cùng tôi đến bệnh viện thì tiêm luôn.”

Nhạc phu nhân vừa nghe đến phải tiêm, ý muốn ban đầu đi tới bệnh viện cũng bay mất luôn, bà vội vàng nói: “Tôi... không đi, tôi không đi, mình ông đi là được rồi, tôi... mệt lắm... muốn ngủ.”

Hạ An Lan căn bản không có ý định nghe theo ý bà: “Tiêm xong thì về ngủ tiếp.”

Nhạc phu nhân bỏ đũa xuống, nói: “Không được, tôi không muốn đi cùng với ông, đỡ cho khiến người ta hiểu lầm giữa tôi với ông có cái gì.”

Hạ An Lan nói thẳng: “Sẽ không đâu.”

Nhạc phu nhân ngẩn người: “Hả?”

Hạ An Lan nói: “Sẽ không ai hiểu lầm.”

“Làm sao... lại không?”

Hạ An Lan liếc qua bà: “Ánh mắt của tôi không có kém như vậy.”

“Bộp”, Nhạc phu nhân vỗ bàn một cái, bát đũa trên bản cũng nảy lên, bà nói:

“Ông... ông... ông có thể cút xa tôi ra một chút được không?”

Hạ An Lan giơ tay: “Hình như đây là... nhà tôi.”

Nhạc phu nhân cảm thấy tức hết cả ngực, bị cảm vốn đã không thoải mái, lại nuốt thêm ôngc tức này càng khiến bà khó chịu hơn.

Bà đứng bật dậy: “Thế thì bà đây cút, làm như là tôi thích ở lại đây lắm ấy!”

Nhạc phu nhân quay đầu bước đi, còn chưa ra khỏi phòng khách đã bị Ngự Trì ngăn lại: “Phu nhân, ngài không thể đi.”

Vóc dáng của anh ta tuyệt đối có thể nghiền ép Nhạc phu nhân, đứng đối mặt với Ngự Trì, Nhạc phu nhân cảm giác ngay cả dũng khí nhón chân lên cũng không có.

Bà cắn răng nói: “Dựa vào đâu là không để tôi đi? Tôi cũng không phải người nhà này, cũng không phải bịgiam lỏng, tại sao không để tôi đi?”

Ngự Trì liếc mắt nhìn Hạ An Lan, thấy mặt ông vẫn lạnh y núi băng thì nghiêm trang trả lời: “Không biết ạ!”

“...”

Nhạc phu nhân trong nháy mắt càng cảm thấy tức ngực hơn, đây là... đây là... người kiểu gì thế?

Không biết, cậu ta lại nói không biết. Còn dùng dáng vẻ đương nhiên như thế, ai cho cậu ta mặt mũi lớn đến vậy?

Nhạc phu nhân cảm giác mình cũng sắp hôn mê luôn rồi, nghiêng đầu chỉ vào Hạ An Lan hét: “Hạ An Lan, người của ông còn muốn giữ thể diện nữa không, không biết lý lẽ gì cả.”

Hạ An Lan đột nhiên nói: “Thật ra thì... bà sợ tiêm phải không?”

Nhạc phu nhân sửng sốt, từ từ rút tay về, cười khan hai tiếng: “Ha ha... đùa cái gì thế, tôi từng này tuổi rồi còn sợ tiêm, buồn cười quá...”

Hạ An Lan đưa tay ra, người giúp việc vội vàng đưa khăn tới, ông lau tay rồi nói: “Vậy thì đi bệnh viện.”

Nhạc phu nhân lùi về sau: “Dù có đi tới bệnh viện tôi cũng không đi với ông, hai chúng ta không có quan hệ gì cả.”

“Bà muốn có quan hệ phải không?”

Nhạc phu nhân trợn mắt: “Ông đừng có dát vàng lên mặt mình nữa?”

Hạ An Lan cười nhẹ một tiếng: “Chẳng lẽ không đúng sao? Tôi nhớ... khi còn bé, lúc tôi phải chuyển tới Dung Thành, bà còn ôm tôi khóc, không cho tôi đi mà.”

Con ngươi Nhạc phu nhân cũng rơi ra ngoài luôn rồi: “Ông... ông... ông nói láo, ông nói bậy bạ cái gì thế? Tôi không nhớ được, ai biết có phải ông cố tình nói láo hay không, ông nghĩ tôi ngu lắm à?”

“Bà quả thật... không thông minh.”

Nhạc phu nhân: “...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1130: Như Thế Này Còn Bảokhông Có Ý Gì Với Tôi?

Nhạc phu nhân cảm thấy một cơn lửa giận đang bốc cháy bừng bừng ở trong người, thật muốn nhào tới cắn chết tên khốn khiếp này. Dù cho bà không thông minh, không có đầu óc cũng không khiến ông ta phải nói ra.

Trên thực tế, Nhạc phu nhân đúng là nhào lên như ý muốn, nhưng đáng tiếc là sau khi nhào lên lại chẳng làm được cái gì cả.

Bởi vì, lúc nhào tới rồi thì bà... ngất xỉu!

Đúng vậy, hôn mê bất tỉnh.

Hôn mê...

Nhạc phu nhân thấy trước mắt tối sầm, ngã vào trong ngực Hạ An Lan, nhìn... rất giống nhào vào ôm ấp.

Hạ An Lan đưa tay đỡ lấy, không để bà từ trên người ông trượt xuống, ông cười nhẹ một tiếng: "Như thế này còn bảo... không có ý gì với tôi?"

Nhưng rất nhanh sau đó, ông cảm giác được nhiệt độ nóng rực từ trên người Nhạc phu nhân truyền đến, sắc mặt ông tối lại, đưa tay đặt lên trán bà, nhiệt độ còn nóng hơn trên người. Ông cau mày: "Sốt thành như vậy rồi, đi thôi, đến bệnh viện."

Đầu óc của bà đã không được đầy đủ lắm, lại sốt cao nữa, vậy thì không phải sẽ thành kẻ ngu à?

Ngự Trì muốn đỡ lấy Nhạc phu nhân nhưng Hạ An Lan hình như không nhìn thấy động tác của anh ta, ông đích thân ôm Nhạc phu nhân đi thẳng ra cửa.

Ngự Trì nhìn tay mình, gương mặt đơ như gỗ đá cuối cùng cũng có chút xíu gọi là biểu cảm lúng túng.

...

Trong bệnh viên, Nhạc Thính Phong dậy từ rất sớm, một đêm này cơ bản anh không ngủ, nhưng mà tinh thần vẫn không tệ lắm, dẫu sao tuổi trẻ tinh

lực nhiều.

Anh ôm Yến Thanh Ti không muốn động đậy, nghe được trên giường truyền đến động tĩnh liền vội vàng nghiêng đầu, nhìn thấy Hạ lão gia đã tỉnh, ông đang ôm ngực ngồi dậy.

Nhạc Thính Phong muốn đi đỡ ông nên vội vàng buông Yến Thanh Ti xuống.

Hạ lão gia ra dấu cho anh một cái, bảo anh không cần động, đừng khiến Yến Thanh Ti tỉnh giấc.

Nhạc Thính Phong nhìn Hạ lão gia, lại nhìn Yến Thanh Ti, cuối cùng dứt khoát ôm cô mang sang giường ở phòng bên cạnh.

Bị đổi chỗ nên khiến Yến Thanh Ti giật mình muốn tỉnh.

Nhạc Thính Phong nhẹ nhàng vỗlưng cô, chờ cô ngủ say một lần nữa rồi mới rời đi, trước khi đi còn đắp kín chăn cho cô.

Trở lại phòng bệnh, Hạ lãogia cùng Hạ lãothái đều đã tỉnh, hai người đang nói chuyện: “Ông ngoại, bà ngoại, hai người đều dậy rồi? Thân thể thế nào ạ? Con đã báo cho y tá rồi, bác sĩ rất nhanh sẽ tới, hai người rửa mặt ăn chút đồ ạ!”

Hạ lão gia xua tay: “Không sao... đều ổn, đều ổn.”

Ông lặp lại hai lần từ “đều ổn”, điều này có ý gì thì chỉ có mìnhông biết.

Hạ lão thái khí sắc khá tốt, bà hỏi: “Thanh Ti sao rồi?”

“Còn đang ngủ ạ, dạo gần đây nghỉ ngơi không tốt, hôm qua giải quyết xong hết mọi chuyện cho nên cô ấy ngủ rất sâu.”

“Vậy cũng đừng làm làm phiền nó, để nó nghỉ ngơi cho khỏe.”

Nhạc Thính Phong gật đầu: “Vâng, con biết.”

Anh cảm giác bầu không khí giữa hai ông bà có chút không đúng, nói: “Vậy... con đi lấy đồ ăn sáng cho hai người.”

“Đi đi.”

Nhạc Thính Phong gật đầu rồi vội vàng chuồn mất.

Nhưng anh không lập tức rời đi, mà ở ngoài cửa đứng một lúc.

Sau khi Nhạc Thính Phong rời khỏi, trên mặt Hạ lãothái trở nên có chút lạnh nhạt.

Hạ lãogia một mình đối mặt với người bạn già thì có chút hoảng hốt: “Bội Uyển, bây giờ tôi biết sai rồi, tôi cũng thấy rõ được bộ mặt của nó rồi, bây giờ... trong lòng tôi chỉ có hối hận.”

Hạ lão thái gật đầu: “Đúng vậy, nếu không nhờ Thanh Ti để cho ông thấy rõ bộ mặt thật của Hạ Như Sương thì chắc ông cũng không biết hối hận đâu, vẫn khiến cho Thanh Ti phải chịu thiệt thòi, vẫn cảm thấy cô ta là một đứa bé ngoan, hiếu thuận lại hiểu chuyện, còn Thanh Ti chỉ là một đứa phách lối ngông cuồng tùy tiện đúng không?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1131: Hôm Nay Bác Thương Hoa Tiếc Ngọc Thế?

"Bội Uyển, không phải là tôi... Khi ấy tôi chỉ cảm thấy con gái thì không nên như vậy." Hạ lão gia muốn giải thích cho mình, nhưng lại không tìm được lý do, mà giờ ôngcũng chẳng muốn tìm lý do.

Vì quả thật là ông sai, ông đã sai hoàn toàn rồi.

Hạ lão thái chỉ cảm thấy giận: "Ông tưởng Thanh Ti nó muốn thế à? Sao ông càng già càng hồ đồ thế? Nếu có điều kiện, có cô gái nào không muốn sống một cuộc sống như công chúa không? Có phải là cháu ruột tôi không chẳng lẽ tôi lại không cảm nhận được, ông có biết cái gì gọi là mẫu tử liên tâm, cái gì gọi là huyết mạch thân tình không hả? Thanh Ti đã phải chịu tủi nhục 20 năm nay rồi, thứ nó có nhiều nhất chính là tủi nhục, dựa vào cái gì mà ông bắt cháu ngoại tôi phải đi nhịn một đứa... tôi cũng không muốn nói khó nghe đâu, nhưng loại phụ nữ như Hạ Như Sương, tôi giữ nó lại Hạ gia bao nhiêu năm nay cũng chỉ vì nể mặt ông thôi."

Trước mặt người bạn già của mình, Hạ lão gia lại như một đứa trẻphạm phải sai lầm, ông cúi đầu nói: "Tôi hiểu, tôi biết mà... Sau này tôi sẽ không hồ đồ như thế nữa. Tôi cũng đã xin lỗi Thanh Ti rồi, nhưng..."

Tính cách con bé quật cường, lại nhạy cảm, nó không đối xử với ông như trước nữa rồi, làm tổn thương thì dễ chứ trị lành thì khó lắm.

Hạ lão gia cúi đầu: "Tôi... bị Hạ Như Sương lừa dối bao năm nay, tôi thấy hổ thẹn với tất cả mọi người trong nhà, càng cảm thấy có lỗi với Tiểu Ái."

"Về chuyện xử trí Hạ Như Sương, ông có suy tính gì không?"

Hạ lão gia lắc đầu: "Chuyện của nó tôi sẽ không quản nữa, năm ấy tôi không nên mang nó về đây, nó sống hay chết đều cho An Lan với Thanh Ti quyết định, bất kể có trừng phạt nó thế nàocũng đều là tạo nghiệt do chính nó gây ra."

Hạ lão thái giận Hạ lão gia, rất giận là đằng khác.

Nhưng thấy mái đầu bạc trắng của ông, bà lại thở dài. Thôi vậy... Sự tình tới mức này rồi, bà hà tất phải nói những lời làm tổn thương ông thêm nữa?

Vừa rồi Hạ lão thái vốn định nói: Ông đem về một con rắn, một con rắn đã cắn chết đứa con gái duy nhất của mình.

Những ngày gần đây, bà luôn mơ thấy Tiểu Ái, mơ thấy dáng vẻ lúc nhỏ của con.

Thậm chí, bà còn mơ thấy cả dáng vẻ sau khi con gái bà lớn lên, giống y như Thanh Ti vậy, Tiểu Ái nhắn nhủ bà hãy giúp nó chăm sóc Thanh Ti thật tốt.

Nhạc Thính Phong ở bên ngoài nghe một lúc, cảm thấy bên trong không có vấn đề gì lớn nữa mới rời đi.

...

Lúc Nhạc Thính Phong xách cơm về, thấy Hạ An Lan đang bế một người đi vào.

Cách hơi xa nên anh chỉ nhìn thấy Hạ An Lan, không thấy rõ người ông đang bế là ai, nhưng nhìn quần áo thì có vẻ là một người phụ nữ.

Nhạc Thính Phong vừa thấy thế liền ngẩn ra.

Đệch, không ngờ Hạ An Lan lại bế một người phụ nữ, không ngờ ông ấy lại bế phụ nữ, đây đúng là tin sốc mà, phải tới gần xem mới được.

Về còn phải kể với mẹ nữa, bảo bà nhân cơ hội này mà giải quyết chuyện kia với Hạ An Lan luôn.

Anh bước nhanh tới, “Ôi, mới sáng sớm ngày ra bác đã thương hoa tiếc ngọc thế, bế ai thế này?”

Hạ An Lan: “Mẹ cậu.”

Nhạc Thính Phong không nghĩ đã nói luôn: “Sao có thể, mẹ con sao có thể để bác bế được?”

Vừa dứt lời, anh liền thấy gương mặt người mà Hạ An Lan đang ôm trong lòng, Nhạc Thính Phong biến sắc: “Mẹ con làm sao vậy?”

Hạ An Lan: “Cảm, sốt.”

Cảm sốt mà khiến người ta ngất được à, anh đang định hỏi bác đã làm gì mẹ

con, kết quả lại thấy tay mẹ mình động đậy.

Nhạc Thính Phong giật giật môi, anh hắng giọng: “Chuyện đó... Bác, thôi bác để con bế cho, mẹ con nặng lắm, việc nặng nhọc thế này bác đừng làm, không hợp với bác đâu.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1132: Không Cẩn Thận Ngất Vào Lòng Ông Ta, Thật Mất Mặt!

Nói rồi anh cố gắng giật Nhạc phu nhân lại từ tay Hạ An Lan.

“Bác vất vả rồi, nếu mẹ con biết đã làm phiền bác thế này, chắc bà sẽ thấy áy náy lắm.”

Trước ngực Hạ An Lan bỗng trống rỗng, ông buông tay xuống, lạnh nhạt nói: “Là mẹ cậu tự nhào tới.”

Nhạc Thính Phong suýt thì sặc, anh nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Hạ An Lan, trông chả giống là đang đùa tí nào cả.

Nhưng mẹ anh tự nhào tới, sao... sao có thể như thế được, trừ khi có bệnh.

Ặc, hình như bệnh thật rồi.

Nhạc Thính Phong không biết phải tiếp lời thế nào, anh vội lấp liếm: “Người mẹ con nóng quá, con... phải đưa bà ấy tới chỗ bác sĩ ngay mới được.”

Nói rồi anh bế Nhạc phu nhân chạy như bay.

Hạ An Lan nhìn theo bóng lưng Nhạc Thính Phong, khẽ nhíu mày lại.

Sau khi Nhạc Thính Phong bế mẹ chạy ra xa rồi, anh nói: “Mẹ, đừng giả bộ nữa, không còn ai nữa đâu.”

Nhạc phu nhân mở một mắt trước, bà khẽ hỏi: “Không có ai thật chứ?”

Thật ra từ lúc ở trên xe bà đã tỉnh rồi, nhưng cứ nghĩ tới việc trước đó bà... bà tự dưng ngất trong lòng Hạ An Lan một cách xấu hổ như vậy, bà chỉ muốn độn thổ luôn cho xong.

Bà không còn mặt mũi nào để gặp người khác nữa rồi, với lại, chắc chắn Hạ An Lan sẽ cười nhạo bà.

Thế là bà cứ giả bộ bị ngất không chịu tỉnh lại. Cũng may, lúc tới bệnh viện gặp được thằng con trai ngốc của bà, nếu không bà thật sự không chống đỡ nổi nữa mất.

Nhạc Thính Phong đặt bà xuống, anh sờ lên trán bà thấy nóng bỏng cả tay: "Sao thế này, sao lại sốt cao thế? Con phải đi tìm bác sĩ tới tiêm cho mẹ mới được."

Nhạc phu nhân choáng váng hết cả mặt mày, bà dựa vào Nhạc Thính Phong, vừa nghe thấy phải tiêm liền lắc đầu lia lịa: "Không, không, không, không được, không được, mẹ không tiêm đâu, mẹ uống chút thuốc là khỏe lại ngay ấy mà."

Nhạc Thính Phong lườm bà: "Lớn bằng từng đấy rồi vẫn còn sợ tiêm, kể cả có uống thuốc thì cũng phải để bác sĩ khám chứ?"

"Vậy thì... khám, nhưng... mẹ không tiêm đâu nhé?" Nhạc phu nhân váng vất, không dựa vào Nhạc Thính Phong chắc bà sẽ không đững vững được nữa.

"Được rồi, không tiêm thì không tiêm. Tối qua mẹ đi làm "đạo tặc" à mà sao giờ lại sốt cao thế này? " Nhạc Thính Phong bế thốc bà lên rồi xông thẳng vào viện.

Sau khi bác sĩ khám xong, nói bà chỉ bị cảm lạnh bình thường, nhưng lại sốt tới gần 39 độ nên buộc phải tiêm thuốc hạ sốt.

Nhạc phu nhân bấu chặt lấy cánh tay Nhạc Thính Phong, sống chết cũng không chịu tiêm.

Nhạc Thính Phong có giữ bà thế nào cũng không được, anh nói: "Mẹ, nếu mẹ không tiêm thì sẽ sốt đến hỏng đầu luôn đấy."

Nhạc phu nhân bĩu môi: "Chẳng phải lúc nào con cũng nói mẹ không có đầu óc sao, mẹ không có đầu óc thì sao mà sốt hỏng cho được?"

Nhạc Thính Phong...

Hai người giằng co một hồi, Hạ An Lan đi tới, nói với Nhạc Thính Phong: "Thanh Ti tìm cậu, cậu qua đó trước đi."

Nhạc Thính Phong nói với Nhạc phu nhân: "Mẹ, con qua chỗ Thanh Ti trước, con cho mẹ mười phút để lấy tinh thần đấy."

Nhạc phu nhân lại lập tức nắm chặt lấy cánh tay anh: "Mẹ... mẹ không sao, mẹ đi với con."

Nhạc Thính Phong nghĩ tới việc mẹ anh rất nghe lời Yến Thanh Ti, hay anh đi gọi cô tới đây vậy.

Anh ấn vai Nhạc phu nhân xuống: “Mẹ, mẹ đừng làm loạn nữa, giờ mẹ đi còn không vững nữa kia kìa, nằm xuống đi.”

Trước khi đi, Nhạc Thính Phong nói với Hạ An Lan: “Bác, bác trông chừng bà ấy giúp con, mẹ con, bà ấy... hơi nhát gan, sợ đau, bác đừng để bà ấy chạy mất, đợi con về rồi tính tiếp.”

Hạ An Lan gật đầu, mặt không chút thay đổi.

Lúc này Nhạc phu nhân thật sự rất muốn khóc, bỏ bà lại với Hạ An Lan, sẽ chết người đấy.

Bà gọi với theo: “Con trai... Con trai... à...”

“Mẹ, mẹ nghe lời đi, đã lớn từng đó tuổi rồi sao vẫn còn như trẻ con thế.” Giọng Nhạc Thính Phong từ ngoài cửa vọng lại.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1133: Lúc Bà Đổ Nhào Vào Lòng Tôi Cũng Mạnh Mẽ Lắm Mà?

Hạ An Lan từ từ bước tới trước mặt Nhạc phu nhân: "Thật là... sợ tiêm đến thế cơ à?"

Đầu Nhạc phu nhân ong hết lên, giờ bà nhìn Hạ An Lan cũng thấy có hai cái đầu luôn rồi, bà nuốt nước bọt nói: "Tôi... làm gì có, nó... nói bậy đấy, tôi là người nhát gan thế sao?"

Hạ An Lan cười nói: "Cũng phải, lá gan không nhỏ, rất lớn là đằng khác, mới sáng ra đã nhào vào lòng tôi rồi..."

Nhạc phu nhân run lên, ngắt lời ông: "A... tôi... tôi... y tá, y tá đâu ấy nhỉ?"

Y tá đi tới, hỏi: "Muốn tiêm phải không?"

Vừa thấy mũi kim vừa sắc vừa dài, Nhạc phu nhân liền thấy cả người tê rần: "Không... không, không đâu..."

Hạ An Lan ngồi xuống, ông đánh giá Nhạc phu nhân, thấy bà sốt đến nỗi sắp ngất đến nơi, nói: "Không ngờ bà lại sợ tiêm thế đấy, khác hẳn với bộ dạng... hung hãn sáng nay của bà!"

Nhạc phu nhân tức đến mức muốn đạp cho ông một phát, bà nói: "Ông... Y tá, y tá tiêm cho tôi, tôi muốn tiêm, cô nhanh bảo ông ta ra ngoài đi."

Hai mắt cô y ta sáng lấp lánh, ngập tràn sự sùng bái nhìn Hạ An Lan: "Tiêm... không... không cần thiết phải tránh đi đâu."

"Nhưng ông ta là đàn ông."

"Ài, tiêm hạ sốt không cần phải cởi quần."

Cô y tá vì muốn thể hiện nghiệp vụ chuyên nghiệp của mình trước mặt vị Tổng thống đại nhân vĩ đại này, cô nhanh chóng xắn tay áo Nhạc phu nhân lên, lấy cồn khử trùng da, sau đó... trong phòng truyền ra một tiếng kêu thảm thiết!

Khi Nhạc Thính Phong tìm Yến Thanh Ti thì thấy cô vẫn còn đang ngủ, đã

tỉnh đâu.

Anh tóm tóc, không ngờ Hạ An Lan lại lừa anh, ông muốn làm gì?

Anh vội chạy ngược về, thấy Nhạc phu nhân đang nằm bò trên giường khóc.

Nhạc Thính Phong nhìn tình huống này liền biết... tiêm xong rồi.

Lão hồ ly, thật sự... cũng giỏi đấy, không ngờ lại có thể khiến mẹ anh đồng ý tiêm thuốc.

...

Yến Thanh Ti bị điện thoại đánh thức, cô tưởng là chị Mạch nên cũng không nhìn xem ai gọi tới, vừa nghe máy liền nghe thấy một giọng đàn ông quen thuộc: “Thanh Ti...”

Yến Thanh Ti bừng tỉnh, cô bật dậy, là Du Dực.

Cô vội vàng nói: “Chú... những tin nhắn con gửi cho chú, chú đã xem hết cả chưa?”

Du Dực nói: “Xem rồi, giờ chúng ta chỉ còn thiếu chứng cứ phạm tội trực tiếp của Hạ Như Sương thôi. Lần này chú mang hai người tới, mấy lần con bị ám sát đều có liên quan tới Hạ Như Sương... Con với Nhạc Thính Phong tới đây một chuyến, đưa người về đi.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Vâng... ở đâu ạ?”

Du Dực nói ra một địa chỉ, Yến Thanh Ti vén chăn xuống giường, tìm Nhạc Thính Phong rồi nhanh chóng ra ngoài tìm Du Dực.

Không hiểu vì sao mỗi lần gặp được ông, trong lòng cô lại cảm thấy... rất chua xót.

Ông gầy hơn, đôi mắt đào hoa đẹp đẽ giờ ngập tơ máu.

Du Dực đưa cho Yến Thanh Ti một cái chìa khóa xe, “Hai người chú đưa đến cho con đều đang ở trong chiếc xe ngoài cửa, con đưa về, làm họ tỉnh dậy rồi cứ hỏi, chuyện gì họ cũng sẽ khai hết.”

“Vâng!”

"Chú cần phải gặp riêng Hạ Như Sương."

"Được ạ..."

Yến Thanh Ti biết, Du Dực nhất định là có điều muốn hỏi Hạ Như Sương.

Ông muốn gặp riêng là vì không muốn để bác An Lan biết.

Du Dực nhìn Yến Thanh Ti, khi cô không nói gì, trông càng giống mẹ cô hơn, ông nói: "Thanh Ti, đợi sau khi trả thù được cho mẹ con rồi, sau này con phải sống thật tốt. Khi hai con có con, nhớ tới thăm mộ bà ấy nhé!"

Yến Thanh Ti hỏi: "Còn chú thì sao? Mối thù của mẹ con trả được rồi, vậy chú sẽ thế nào... Chú có dự định gì không?"

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1134: Vợ Của Cháu, Nhất Định Cháu Phải Yêu Thương Rồi

Du Dực không nói gì, ông mỉm cười, nụ cười không rõ tư vị.

Mỗi khi đối mặt với Du Dực, Yến Thanh Ti luôn cảm thấy rất nặng nề, cô lại hỏi: “Chú bảo con phải sống thật tốt, vậy còn chú thì sao? Chú có thể sống tốt không?”

Du Dực không trả lời thẳng vào vấn đề, ông nói: “Chỉ cần có thể thấy con sống tốt là được rồi.”

Yến Thanh Ti nghe vậy liền biết ông không hề nghĩ tới bản thân mình, hoặc nói, căn bản là ông chẳng muốn nghĩ tới, cô nói: “Nhưng con lại hy vọng chú cũng có thể sống tốt, mẹ con... cũng sẽ mong chú được hạnh phúc.”

Du Dực nhìn cô, trong lòng dâng lên một tia ấm áp, cuối cùng Thanh Ti cũng coi ông như người thân của mình, chỉ cần vậy thôi ông cũng thấy thỏa mãn rồi.

Ông nói: “Con còn trẻ, có Nhạc Thính Phong ở bên cạnh, con vẫn có được hạnh phúc.”

Nhưng ông đã mất đi người ông yêu thương nhất, hai từ “hạnh phúc” đã không còn thuộc về ông nữa.

“Chú cũng...” Yến Thanh Ti muốn nói chú cũng có thể như vậy mà.

Nhưng lời này... lại không cách nào thốt ra được.

Ông mất tới tận 17 năm mà cũng không tìm được hạnh phúc của mình.

Sau khi biết tin mẹ cô chết, ông đã mất dần niềm tin vào cuộc sống này, ông còn có thể tìm hạnh phúc của mình ở đâu được nữa đây?

Yến Thanh Thanh Ti thấy bức bối trong lòng, một lúc lâu sau, cô mới nói: “Trước đây con nghĩ, sau này có lẽ con sẽ... chết không yên thân, kết cục nhất định sẽ rất thảm hại. Nhưng từkhi mẹ con mất tới nay, hiện tại chính là khoảng thời gian con hạnh phúc nhất. Trước đây, con chưa từng nghĩ sẽ có một ngày con có thể được nhiều người yêu thương tới vậy. Chú xem, tuy thế

sự vô thường, nhưng không phải tất cả mọi chuyện đều sẽ phát triển theo hướng xấu, có lẽ phía trước sẽ có điều kinh hỷ đang đợi chú chăng?"

Kỳ thật, Du Dực vẫn còn trẻ, đàn ông ở độ tuổi của ông chính là thời điểm có sức hút nhất, phong độ nhất, chỉ cần ông muốn, cuộc đời ông cũng sẽ không ảm đạm thế này.

Yến Thanh Ti rất lo khi tất cả chân tướng được làm sáng rõ, khi mối thù của mẹ cô được trả, Du Dực sẽ thế nào? Ông sẽ chọn con đường nào?

Cô quá hiểu cảm giác sau khi mất đi niềm tin duy nhất nó đáng sợ đến nhường nào?

Du Dực gật đầu: "Phải, con nói đúng, thế nên sau này dù con có gặp phải chuyện gì cũng đừng chùn bước, sẽ có người mãi mãi đứng bên cạnh con."

Yến Thanh Ti hỏi: "Gồm cả chú sao?"

Du Dực cười nói: "Tất nhiên rồi."

Cuối cùng Yến Thanh Ti cũng thấy được một tia sáng từ trong ánh mắt của ông, ông có đôi mắt rất đẹp, rất sáng, Yến Thanh Ti chưa từng thấy ai có đôi mắt đẹp như vậy.

Nhưng tiếc là vào giây phút Du Dực biết được tin mẹ cô mất, mọi ánh sáng trong đôi mắt ấy đều đã bị rút cạn.

Du Dực mỉm cười: "Về đi."

Yến Thanh Ti không nhúc nhích, cô hỏi: "Những chuyện chú làm, người nhà họ Du liệu có phát hiện ra không?"

"Kệ bọn họ."

Đối với Du Dực mà nói, người nhà họ Du có biết hay không ông cũng chẳng quan tâm, việc ông ông làm, đừng ai hòng ngăn cản, cũng không ai có thể cản nổi.

Ông nhìn Nhạc Thính Phong vẫn luôn đứng bên cạnh Yến Thanh Ti không họ he gì, ông nói: "Thính Phong, cậu đưa Thanh Ti về đi, đối xử với nó cho tốt, đừng làm ra chuyện gì khiến con bé tổn thương, hãy dành cho con bé những hạnh phúc trước đây con bé chưa từng có, đừng để mẹ vợ cậu ở dưới

đó không yên lòng.”

Khóe miệng Nhạc Thính Phong nhếch lên: “Chuyện này không phiền chú phải bận lòng, vợ của cháu, cháu nhất định sẽ yêu thương cô ấy.”

Bà xã của anh, là người tốt nhất trong lòng anh.

Tất nhiên anh sẽ thương cô, yêu cô và chiều chuộng cô hết mực rồi.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1135: Bóng Lưng Ông Cô Độc Đến Nỗi Khiến Người Khác Lo Âu

Du Dực cười nói với Yến Thanh Ti: "Cậu ta có thể thông qua..."

Môi Nhạc Thính Phong giật giật, đây... cũng xem là lời nhận xét tốt nhất của ông ấy rồi nhỉ?

Yến Thanh Ti đứng dậy, trước khi đi, cô nói lời cuối với Du Dực: "Con mong những lời chú nói với con cũng sẽ là những lời chú nói với chính mình. Mẹ con mất rồi, con cũng đã vì bà mà làm tất cả những gì có thể. Những năm tháng trước đây con sống đều vì bà, sau này... con còn muốn sống vì chính mình. Chú, cũng vậy nhé!"

Du Dực vươn tay vỗ nhẹ lên đầu Yến Thanh Ti: "Phải, chú cũng vậy, chú cũng có sự lựa chọn của riêng mình."

Ai cũng có sự lựa chọn của riêng mình, trong lòng mỗi người đều có những chuyện họ cho rằng đáng để làm và buộc phải làm.

Yến Thanh Ti cảm thấy cay đắng, cô không biết mình có khuyên Du Dực hay không nữa.

Mỗi người đều có sự lựa chọn riêng mình, điều này không sai, nhưng ông...

Yến Thanh Ti thở dài, họ đều là người cố chấp, người cố chấp rất khó thay đổi suy nghĩ của mình vì kẻ khác.

Yến Thanh Ti nói: "Tối nay hoặc tối mai con sẽ sắp xếp thời gian cho chú, thời gian cụ thể thế nào, đợi con xếp xong xuôi con sẽ gửi tin nhắn, tới lúc đó chú có thể tới."

"Được!"

Yến Thanh Ti: "Vậy... bọn con đi đây."

"Đi đi."

Yến Thanh Ti đứng dậy, Nhạc Thính Phong ôm vai cô, cầm chiếc chìa khóa Du Dực đưa cho rồi rời khỏi đó.

Du Dực không tiễn họ, ông ngồi xuống cầm cốc trà lên nhấp một ngụm.

Yến Thanh Ti liếc nhìn ông lần cuối, bóng dáng ông cô độc đến nỗi khiến người khác thấy lo âu.

Sau khi hai người đi khỏi, Du Dực một mình ngồi đó đến tận tối!

Hai người lái xe Du Dực về, còn người ở trong cốp xe, Yến Thanh Ti cố nhịn lại sự tò mò của mình, không mở ra.

Nhạc Thính Phong hỏi cô: “Hai kẻ này là ai?”

“Đợi về đến viện là biết thôi.”

Yến Thanh Ti nhìn ra ngoài, ở một thành phố phồn hoa như thế này có thể tìm được một người tương ái tương tri, thật khó!

Có điều, thật may... vì cô đã có Nhạc Thính Phong.

...

Trong viện, Nhạc phu nhân đang làm ổ trên giường, Hạ An Lan ngồi bên cạnh.

Sau khi tiêm thuốc hạ sốt, giờ thuốc cũng đã bắt đầu có tác dụng, Nhạc phu nhân cảm thấy cơ thể nhẹ nhõm hơn nhiều, chỗ bị tiêm hình như vẫn còn rất đau. Bà hung hăng trừng mắt với ông: “Sao ông còn chưa đi, chẳng phải thời gian của ông là vàng là bạc sao? Đừng lãng phí thời gian ở chỗ tôi nữa.”

Hạ An Lan đang đọc báo, ông còn chẳng thèm liếc nhìn Nhạc phu nhân lấy một cái: “Lúc đi, Thanh Ti bảo tôi chăm sóc cho bà, tôi không thể để con bé thất vọng được.”

Trước đó, Yến Thanh Ti lôi Nhạc Thính Phong từ chỗ Nhạc phu nhân đi, khi ấy Nhạc phu nhân vẫn còn đang khóc, cô không có thời gian an ủi bà, đành dặn dò Hạ An Lan chăm sóc, đừng ức hiếp Nhạc phu nhân.

Sau khi hai người rời khỏi đó, Nhạc phu nhân vẫn khóc, Hạ An Lan đành nói 4 từ: Sáng ngày hôm nay...

Nước mắt Nhạc phu nhân tức khắc dừng hẳn.

Nhạc phu nhân âm thầm oán thán Hạ An Lan ở trong lòng: “Cảm ơn Tổng thống đại nhân đã chăm sóc cho tôi, tôi thật sự cảm động đến rơi nước mắt luôn rồi.”

Hạ An Lan: “Không cần khách khí.”

Nhạc phu nhân nghiến răng, bà không hề khách khí nhé, không thấy bà đang mỉa mai à?

Khóe miệng Hạ An Lan nhếch lên.

...

Về tới viện, Yến Thanh Ti bảo Ngự Trì đưa hai người tới, bảo họ vác người đi.

Nhưng sau khi mở cốp xe ra, thấy hai người đang bị trói như bánh chưng, cô giật mình thốt lên: “Yến Minh Châu.”

Cô ngàn vạn lần không ngờ tới, người mà Du Dực đưa tới lại có cô ta!

Yến Minh Châu gầy chỉ còn da bọc xương, hai mắt trống rỗng, chết lặng, nhìn chằm chằm Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti cười nhạt: “Thật không ngờ chúng ta còn có thể gặp mặt nhau, chỉ là hiện tại không biết nên gọi cô là em gái hay chị nhỉ?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1136: Trong Lòng Hai Người Đều Hận Không Thể Khiến Đối Phương Chết Đi

Yến Thanh Ti không ngờ có thể gặp lại Yến Minh Châu, thật ra cũng chỉ cách nhau có vài tháng ngắn ngủi, nhưng giờ nghĩ lại, cảm giác như đã trải qua vài đời người.

Yến Thanh Ti bóc băng dính trên miệng Yến Minh Châu ra, hình như băng dính dính chặt quá, lúc xé ra khiến môi Yến Minh Châu bị rách toạc làm hai, máu từ từ chảy ra.

Cô ta dường như không cảm nhận được đau đớn, hai mắt như một vũng nước đọng.

Cô ta chầm chậm đáp lại: "Tôi cũng không ngờ chúng ta sẽ gặp nhau thế này, chị hay em cũng được, đều không hợp với chúng ta."

Yến Thanh Ti gật đầu: "Cô nói cũng phải, không cái nào hợp cả."

Hai người mà xưng chị em với nhau, thật đúng là một trò cười.

"Cô khỏe lại rồi hả?" Nói rồi Yến Thanh Ti tự cười: "Mà cô cũng có bệnh bao giờ đâu nhỉ?"

Yến Minh Châu lắc đầu: "Không, tôi đã điên rất lâu."

Yến Thanh Ti sửng sốt, từ lần gặp mặt đầu tiên khi còn nhỏ tới giờ, đây có lẽ là lần đầu tiên... họ có thể nói chuyện với nhau một cách bình tĩnh và hòa hoãn như vậy.

Chắc cả hai người cũng chẳng ai dám nghĩ tới cảnh này, dù sao, họ cũng đã đấu đá với nhau từ nhỏ tới lớn, sau khi quen biết không được bao lâu, họ luôn hận sao không thể giết chết đối phương.

Chỉ là hiện tại, Yến Tùng Nam chết rồi, Diệp Linh Chi cũng đã chết, nỗi hận của Yến Thanh Ti với nhà họ Yến cũng dần tiêu tan theo cái chết của hai người.

Đối mặt với Yến Minh Châu, cô cũng đã có thể bình tĩnh đối đáp, không cảm thấy hận thù nhiều, càng chẳng áy náy.

Tuy cô ta thành ra như bây giờ cũng không thiếu một tay cô được, nhưng dù sao đó cũng chính là kết quả do chính cô ta tạo ra.

Yến Thanh Ti hỏi cô ta: “Có thể đi được không?”

Yến Minh Châu gật đầu: “Chắc là... vẫn có thể.”

Yến Thanh Ti không đưa tay ra đỡ cô ta, cô nghiêng người để thủ hạ của Ngự Trì bế cô ta từ trong cốp xe ra.

Yến Thanh Ti nhìn đống dây thừng trên người Yến Minh Châu, cô nói: “Cởi trói cho cô ta đi.”

Hai người chần chừ một hồi, nhưng thấy bộ dạng gầy giơ xương của Yến Minh Châu, cũng nghĩ với cái thân thể này chắc cũng không thể chạy nổi đâu nhỉ.

Hai người cởi trói cho Yến Minh Châu, cô ta động động cánh tay, nói một tiếng: “Cảm ơn.”

Yến Minh Châu thay đổi rất nhiều so với trước đây, tất cả những gì cô ta phải trải qua trong mấy tháng nay đã nhổ được hết gai trên người cô ta, bào mòn mọi góc cạnh, khiến mọi sự kiêu căng, cao ngạo của vị đại tiểu thư này đều tan thành mây khói.

“Thưa cô, vậy còn... người này thì sao?”

Yến Thanh Ti nhìn kẻ còn lại trong xe, là một người đàn ông đã mù một mắt, cô ngẩn ra, bỗng nhớ tới người suýt chút nữa đã dìm chết cô dưới nước hồi quay phim ở Tô Thành. Khi ấy, cô lấy kẹp tăm trên đầu đâm vào người phía sau, chắc... đâm trúng mắt hắn.

Ánh mặt Yến Thanh Ti lập tức lạnh xuống: “Là hắn... Đây chính là người suýt chút nữa đã dìm chết tôi dưới nước, kéo hắn vào trong trước đi.”

“Vâng.” Giọng hai người vang lên, họ đều là theo Ngự Trì tới Tô Thành, cũng xuống nước tìm người.

Hai người tiến tới, thô lỗ kéo tên kia ra, khiêng thẳng vào trong.

Vì Hạ An Lan thường xuyên ra vào nơi này, để bảo vệ sự an toàn của ông, toàn khu nhà bệnh này chỉ giữ lại một vài bác sĩ, y tá, những người khác đều

không được tới gần.

Nhân viên công tác thấy tình huống này cũng không dám lại gần, nấp ở đằng xa.

Yến Minh Châu đi rất chậm, cô ta hỏi: “Cô không sợ tôi chạy sao?”

Yến Thanh Ti: “Cô chạy không thoát đâu.”

Yến Minh Châu nhìn chiếc nhẫn trên tay cô, lại thấy Nhạc Thính Phong vẫn đứng cạnh cô từ đầu đến giờ, trên ngón tay còn đeo một chiếc nhẫn đôi với Yến Thanh Ti, cô ta hỏi: “Cô... kết hôn rồi?”

Chương 1137: Phải, Tôi Kết Hôn Rồi

Yến Thanh Ti gật đầu: “Ừ, kết hôn rồi.”

Trầm mặc một hồi, Yến Minh Châu nói: “Chúc mừng.”

“Xem ra, cô thật sự đã tỉnh táo lại rồi?”

Yến Minh Châu cúi đầu, nói: “Nên tỉnh từ lâu rồi mới phải.”

Sau đó, hai người không ai nói gì nữa.

Yến Thanh Ti bảo người đưa Yến Minh Châu vào một phòng bệnh trước, tìm bác sĩ kiểm tra cho cô ta, ngoài thiếu chất nghiêm trọng ra cũng không có bệnh gì khác, Ngự Trì sắp xếp hai người trông coi ngoài phòng bệnh, đề phòng cô ta chạy mất.

Nhạc Thính Phong hỏi Yến Thanh Ti: “Em thấy Yến Minh Châu thay đổi như vậy là thật hay giả?”

Yến Thanh Ti lắc đầu: “Không biết, chắc là... thật đấy.”

Ân oán giữa cô và Yến Minh Châu thật sự... có kể ba ngày ba đêm cũng không hết. Giờ cô không hận Yến Minh Châu nữa, nhưng cũng vĩnh viễn không thể nói là thích cô ta được.

Còn Yến Minh Châu tuyệt đối cũng sẽ không thích cô, cha mẹ cô ta đều chết cả rồi, em trai giờ thành người thực vật trong một bệnh viện ở Mỹ, Yến gia tan cửa nát nhà vì cô, nói không hận, ai mà tin được?

Chỉ là Yến Minh Châu thay đổi nhiều như vậy cũng khiến Yến Thanh Ti thấy thật sự rất bất ngờ.

Yến Thanh Ti nói: “Đi nào, đi xem tên chột mắt kia trước đã.”

Đối với kẻ đó, Yến Thanh Ti sẽ không nhân từ. Khi ấy, sau khi được cứu lên, rất nhiều ngày sau đó cô đều giật mình tỉnh dậy vì ác mộng. Bị ngạt dưới làn nước đen thăm thẳm quả thật giống như gặp một con dã thú ăn thịt người, khiến cô không dám ngủ tiếp nữa.

Kẻ đó bị trói trên ghế, bất động, sắc mặt tái nhợt, chỉ còn lại một mắt, khi

thấy Yến Thanh Ti, cả người hắn đều run lên.

Thật ra cũng không phải vì Yến Thanh Ti, mà là vì hắn thấy Ngự Trì đứng sau lưng cô. Ban nãy khi Ngự Trì vừa nghe hắn suýt chút nữa thì giết chết Yến Thanh Ti dưới nước liền nhịn không được xông tới đập hắn một trận.

Ngự Trì vẫn còn vướng mắc trong lòng, khi ấy anh ta chịu trách nhiệm về việc tra ra hung thủ dưới nước nhưng vẫn mãi không bắt được người, điều này khiến anh ta nghi ngờ về năng lực của chính mình.

Cuối cùng hôm nay cũng thấy được người này, tất nhiên là phải đánh cho hả giận rồi.

Yến Thanh Ti ngồi xuống, hỏi: "Tên?"

"Trương Vỹ."

Yến Thanh Ti: "Anh biết tôi chứ?"

"Biết."

"Có biết tôi bắt anh làm gì không?"

"Biết."

Yến Thanh Ti lấy ra một tấm ảnh của Hạ Như Sương: "Vậy không cần phải nhiều lời nữa, có biết người đàn bà này không?"

Trương Vỹ gật đầu: "Đã từng gặp..."

"Đừng đợi tôi phải hỏi, tự mình nói rõ đi."

Trương Vỹ từng là lính đánh thuê ở nước ngoài, nhưng khi ở nước ngoài lại dính vào nghiện ngập, sau khi về nước vì hút thuốc phiện mà tán sạch của cải, còn nợ một đống, suốt ngày bị truy nợ. Rồi một ngày, có người tìm hắn, bảo chỉ cần hắn giết được Yến Thanh Ti thì sẽ cho hắn một món tiền.

Bọn họ trả trước 200 vạn, đợi sau khi hoàn thành được việc sẽ trả thêm 300 vạn, tổng cộng là 500 vạn, khi đó Trương Vỹ vì quá thiếu tiền nên chó cùng rứt giậu.

Đối phương cho hắn lịch trình quay phim của Yến Thanh Ti, hắn thấy hôm

ấy cô có một cảnh quay dưới nước nên đã mai phục sẵn dưới nước, sau đó... không hoàn thành được nhiệm vụ nên đành bỏ chạy.

Có điều, tuy là hắn chạy thoát nhưng đã bị mù một bên mắt, không những phải trốn khỏi người bên Hạ An Lan phái ra, còn phải trốn sự truy sát của chủ thuê.

"Khi ấy tôi thật sự rất căm tức, đám người đó thật vô nhân đạo, tuy tôi không làm được việc, nhưng tôi cũng không bị lộ thân phận, bọn chúng không bắt được tôi liền giết người cha già của tôi. Tôi muốn trả thù thay cha, sau khi tìm được người khi ấy đã cho tôi tiền, tôi liền theo dõi hắn rất nhiều ngày, cũng thấy hắn đã gặp người phụ nữ trong ảnh rất nhiều lần, tôi tra ra mới biết, người phụ nữ này là cấp trên của hắn."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1138: Ở Nơi Đó, Ai Cũng Đều Sẽ Biến Thành Kẻ Điên

Trương Vỹ từng là lính đánh thuê ở nước ngoài, đã trải qua cuộc huấn luyện quân sự nghiêm ngặt, năng lực làm việc đơn lập và khả năng điều tra có lẽ đều rất giỏi, hắn có thể truy ra được những việc này đều là chuyện có khả năng.

Trương Vỹ nói: “Người muốn giết cô chắc chắn là người đàn bà này, kẻ đưa tiền cho tôi cũng chỉ là một kẻ chạy việc.”

Yến Thanh Ti hỏi: “Tên người đàn ông đó là gì?”

“Hầu Thụy Tường... có điều... đã chết rồi.”

“Anh giết hắn?”

Trương Vỹ gật đầu: “Tôi phải trả thù cho cha tôi.”

Không còn gì để hỏi nữa, Yến Thanh Ti đứng dậy, “Lát nữa đưa tới trước mặt Hạ Như Sương, để hắn gặp kẻ đã thuê hắn làm việc.”

Ngự Trì gật đầu, hắn hỏi Trương Vỹ: “Ngươi bị bắt thế nào?”

Trương Vỹ nhớ tới Du Dực, hắn run lên: “Chuyện này...”

Yến Thanh Ti cười nói: “Anh hỏi hắn không bằng hỏi tôi đưa hắn về từ tay ai còn hơn.”

“Tiểu thư, cô sẽ nói sao?”

Yến Thanh Ti nhún vai: “Tất nhiên là không rồi.”

Ngự Trì...

Ra khỏi cửa, Yến Thanh Ti thấy Hạ An Lan đang đứng bên ngoài, sắc mặt âm trầm, cả người toát ra lãnh ý.

“Bác... bác đều nghe thấy hết cả rồi à?”

“Những lần con bị ám sát trước đây đều là do Hạ Như Sương động tay động chân?”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Chắc là vậy, có thể nói Hạ Như Sương đã sớm biết đến sự tồn tại của con rồi, bà ta vẫn luôn đợi sau khi con về nước mới ra tay, chắc vì trước đó bà ta cảm thấy con sẽ không trở thành mối uy hiếpcủa bà ta.”

17 năm trước, khi mẹ cô bị Hạ Như Sương hại chết, bà ta hẳn là đã biết đến sự tồn tại của cô. Lúc đó, Hạ Như Sương nhất định là cho rằng Yến Thanh Ti cũng không thể sống tới năm 18 tuổi được, dù sao cũng chỉ một đứa con hoang sống tại Yến gia, chuyện gì cũng đều có thể xảy ra được hết.

Nhưng hiện tại Hạ Như Sương thật sự hối hận tại sao năm ấy lại không loại bỏ Yến Thanh Ti tận gốc?

Mắt Hạ An Lan lạnh xuống: “Không có ai có thể vĩnh viễn nắm tất cả mọi thứ trong tay, bao nhiêu năm rồi... giờ cũng đã tới lúc bà ta nên chết rồi.”

Sở dĩ Hạ Như Sương có thể ngụy trang nhiều năm như vậy, nguyên nhân sâu xa trong đó là vì ngay từ đầu đã không có ai nghĩ tới bà ta.

Nhưng khi sự thật dần dần được hé lộ, bạn cũng không thể không kinh hãi về sự đáng sợ và tàn nhẫn của người đàn bà này.

Ánh mắt Yến Thanh Ti tràn ngập sự hung ác, Hạ Như Sương thật sự nên chết rồi.

Cô ngẩng lên nói với Nhạc Thính Phong: “Em muốn gặp riêng Yến Minh Châu.”

Nhạc Thính Phong gật đầu: “Anh ở ngoài đợi em.”

“Được!”

Yến Thanh Ti đẩy cửa ra, thấy Yến Minh Châu đang ngồi trên giường, quần áo bệnh viện mặc trên người cô ta trông như khoác trên cái sào, cô ta gầy đến nỗi cảm tưởng có cơn gió thổi qua cũng sẽ đổ...

Yến Thanh Ti đi tới, ngồi xuống: “Chắc cô hận tôi lắm nhỉ?”

Yến Minh Châu không lập tức trả lời, cô ta nghiêm túc nghĩ về câu hỏi này,

sau đó... lắc đầu.

“Không biết nữa... tôi cứ tưởng tôi sẽ rất hận cô, nhưng sau khi gặp cô, tôi lại rất bình tĩnh. Có lẽ thời gian có thể thay đổi được một con người. Trước khi gặp được cô, tôi gần như quên mất trông cô thế nào, cũng quên mất trước đây trông tôi thế nào nữa.”

Yến Thanh Ti: “Tốt lắm.”

“Có điều, tôi vẫn phải nói cho cô biết, cái chết của Yến Tùng Nam và Diệp Linh Chi đều không phải do tôi làm, tôi không muốn họ chết đơn giản vậy đâu.”

Yến Minh Châu gật đầu: “Tôi biết, cô muốn hỏi gì thì hỏi đi, cái gì tôi biết tôi đều sẽ nói cho cô hết.”

“Nói xem, cô ra khỏi bệnh viện tâm thần đó thế nào, là ai bảo cô giết tôi?”

“Khi đó tôi rất hận cô, tôi thật sự rất muốn giết cô, thật sự rất muốn, sống ở đó, kể cả là người bình thường khỏe mạnh cũng sẽ phát điên thôi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1139: Năm 8 Tuổi Là Năm Tuổi Thơ Tan Vỡ

"Tôi có thể ra ngoài là vì có một bác sĩ trong viện đưa tôi ra. Sau khi ra ngoài, tôi bị bịt mắt, có một người nói với tôi, hắn có thể cho tôi cơ hội để trả thù, tôi liền đồng ý. Sau đó... tôi được đưa tới Hải Thành, tôi đợi ở cửa khách sạn bốn tiếng đồng hồ liền gặp được cô."

"Vậy là từ đầu tới cuối cô đều không biết là kẻ nào sai cô giết tôi? Cô cũng không biết người này?" Yến Thanh Ti lấy tấm hình của Hạ Như Sương ra.

Nếu từ đầu tới cuối Yến Minh Châu không biết gì, vậy Du Dực không có lý nào lại đưa cô ta tới đây cả.

Yến Minh Châu lắc đầu: "Tôi không biết, từ trước đến giờ tôi chưa từng tiếp xúc chính diện với kẻ bảo tôi giết cô bao giờ."

Khi Yến Thanh Ti tỏ ra hơi thất vọng, Yến Minh Châu lại nói: "Nhưng... tôi từng thấy người đàn bà trên tấm ảnh này."

Yến Thanh Ti sốt sắng hỏi: "Lúc nào? Ở đâu?"

"Năm cô 8 tuổi, lúc vừa mới lên thành phố, mẹ tôi biết cô và mẹ cô tới nên đã cãi nhau với ba tôi một trận, sau đó đưa tôi và Minh Tu về Diệp gia."

Yến Minh Châu chỉ sinh sau Yến Thanh Ti có vài tháng, khi ấy cô ta cũng sắp 8 tuổi rồi, đã nhận thức được mọi thứ xung quanh.

"Buổi tối ngày hôm đó, tôi không ngủ được nên lén chạy ra khỏi phòng, tôi không biết lúc đó là mấy giờ nhưng cũng biết là rất muộn, vì tất cả mọi người đều đã ngủ. Tôi thấy Diệp Kiến Công vội vàng chạy xuống lầu đi ra cửa, trông ông ta rất sốt sắng, căn bản không hề nhìn thấy tôi. Lúc ấy, tôi cũng thấy tò mò nên liền đi theo, thấy ông ta ra cửa, bên ngoài đỗ một chiếc xe, bà ta đang ngồi trong xe, cửa xe mở ra, bà ta không xuống nhưng tôi vẫn có thể nhìn thấy mặt."

Yến Minh Châu đã biết cha mẹ cô ta chết dưới tay Diệp Kiến Công, tất nhiên sẽ không còn tôn trọng ông ta như trước đây nữa.

"Khi ấy tôi không được cao, đứng sau bụi hoa, tôi nghe thấy cuộc đối thoại của bọn họ."

Yến Thanh Ti hỏi: “Họ đã nói gì?”

Yến Minh Châu nghĩ lại rồi kể hết với Yến Thanh Ti những gì họ nói.

“Chắc chắn là cô ta chứ?”

“Chắc chắn, tôi đã thấy sợi dây chuyền trên cổ cô ta, ảnh cô cũng đã xem rồi đấy.”

“Quả thật... giống y hệt, nắm bắt thời gian đi, tôi không muốn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn đâu.”

“Biết rồi!”

Yến Minh Châu nói: “Lúc đó tôi nghe cũng chẳng hiểu gì cả, cuộc đối thoại của bọn họ bắt đầu cũng rất kỳ lạ, tôi thấy chẳng có gì thú vị nên về phòng. Sau đó... mẹ cô chết, cô được đưa vào Yến gia.”

Khi ấy Yến Minh Châu chỉ là một cô bé được chiều hư, trong đầu chỉ có quần áo đẹp, đồ chơi, đồ ăn ngon, căn bản sẽ không nhớ đến những cái khác. Hơn nữa, nếu là người không hiểu chuyện nghe thấy cuộc đối thoại của Diệp Kiến Công và Hạ Như Sương cũng đều sẽ cảm thấy mờ mịt.

Sau đó, cô ta liền quăng luôn chuyện tối ngày hôm đó ra sau đầu, nếu Hạ Như Sương không bị lộ, Yến Minh Châu cũng sẽ không bao giờ nhớ lại chuyện ngày hôm đó nữa.

Tay Yến Thanh Ti siết chặt lại, cô nhớ lại năm mình 8 tuổi, năm tuổi thơ cô tan vỡ.

Diệp Kiến Công gặp được Nhiếp Thu Sính trước nên đã thấy sợi dây chuyền trên cổ bà, sau đó nói với Hạ Như Sương, bảo bà ta tới xác nhận.

Vậy nên... mới có một loạt những chuyện xảy ra sau đó.

Nhiếp Thu Sính chết, sau khi chết còn bị chửi là tiểu tam.

Yến Thanh Ti vào sống tại Yến gia.

Sự việc cứ từ đó mà tiếp diễn.

Cái chết của Nhiếp Thu Sính 17 năm trước là do Hạ Như Sương bày mưu

tính kế, Diệp Kiến Công chỉ làm theo kế hoạch.

Nhưng Diệp Kiến Công cũng biết về sợi dây chuyền đó, vậy chỉ có thể nói, trước đây ông ta cũng từng thấy sợi dây ấy rồi, hoặc nói cách khác... liệu có phải nhiều năm trước ông ta cũng đã tham dự vào việc bắt cóc Tiểu Ái lúc 5 tuổi không?

--- O ---

Chương 1140: Không Để Bà Ta Nếm Mùi Đau Khổthì Sao Có Thể Để Bà Ta Chết Được

KHÔNG ĐỂ BÀ TA NẾM MÙI ĐAU KHỔTHÌ SAO CÓ THỂ ĐỂ BÀ TA CHẾT ĐƯỢC

Yến Thanh Ti bỗng đứng bật dậy, nỗi căm hận của cô đối với Hạ Như Sương đã đến cảnh giới cao nhất, từ trước tới giờ cô chưa từng hận ai tới vậy cả.

Dù có để bà ta chết, cũng cảm thấy thế là quá dễ dàng đối với bà ta.

Cuộc sống của mẹ con cô đã bị Hạ Như Sương thao túng, làm hại mấy chục năm nay. Cuộc đời của mẹ cô bị bà ta thay đổi triệt để, hơn nữa Hạ Như Sương còn không hề cảm thấy áy náy mà hưởng thụ hết tất cả những gì đáng ra thuộc về bà.

Trong đầu Yến Thanh Ti lúc này đều là hình ảnh khi mẹ cô chết. Vào năm 5 tuổi, bà mất đi thân phận của mình, mất đi cha mẹ và anh trai, sau khi lớn lên lại mất chồng, nhưng ngay đến cơ hội sống của bà cũng bị Hạ Như Sương tước mất.

Yến Thanh Ti đứng phắt dậy: “Cô đi cùng tôi tới đây.”

Cô đi rất nhanh, Nhạc Thính Phong gọi cô nhưng cô cũng không dừng lại.

Tới trước phòng bệnh của Hạ Như Sương, Yến Thanh Ti đạp cửa ra.

Trong phòng, y tá đang tiêm cho Hạ Như Sương, nói: “Đang tiêm cho bệnh nhân, phiền ra ngoài đợi một lát.”

Yến Thanh Ti căn bản không hề nghe vào tai, cô trực tiếp đi thẳng tới, giật lấy ống tiêm từ tay y tá, “Ra ngoài.”

Y ta vẫn rất chuyên nghiệp: “Tôi vẫn phải tiêm cho bệnh nhân.”

Yến Thanh Ti: “Cút.”

Mắt cô tràn đầy sự điên cuồng, y tá sợ quá liền lùi lại phía sau, đang định nói gì liền bị hai người canh giữ ở ngoài kéo ra.

Yến Thanh Ti cầm ống tiêm, lạnh lùng nhìn Hạ Như Sương.

Hạ Như Sương hơi run lên: "Mày còn muốn làm gì nữa?"

Ánh mắt của Yến Thanh Ti không thể không khiến bà ta hoảng sợ, giống như một con mãnh thú phát điên, lồng sắt cũng không thể giữ được cô nữa.

Yến Thanh Ti nói: "Tôi sẽ nói cho bà biết là tôi muốn làm gì?"

Rồi cô bất thình lình cầm ống tiêm trong tay đâm mạnh vào người Hạ Như Sương.

Hạ Như Sương kêu lên một tiếng thảm thiết: "A..."

Yến Thanh Ti như phát điên, cô điên cuồng cầm ống tiêm đâm lên người bà ta.

Dường như cô muốn đem tất cả những đau khổ mà mẹ cô phải nếm trải trong những năm tháng ấy trả lại hết cho Hạ Như Sương.

Nhạc Thính Phong lao tới ôm lấy cô: "Thanh Ti, em bình tĩnh lại đi..."

Yến Thanh Ti cứ như vậy sẽ làm mình bị thương mất.

Yến Thanh Ti vùng vẫy trong lòng Nhạc Thính Phong: "Mẹ tôi chết rồi, bà dựa vào cái gì mà sống bao nhiêu năm như vậy, bà dựa vào cái gì mà vẫn còn sống hả...?"

Hạ Như Sương đau co quắp người, bà ta hừ một tiếng: "Tại sao tao vẫn còn sống à? Vì tao nên sống, lũ chúng mày có chết hết, tao cũng sẽ không chết đâu."

Mắt Yến Thanh Ti đỏ lên, cô vứt ống tiêm đã dính máu trong tay ra, nhếch môi, cười u ám: "Được thôi, tôi sẽ để bà sống, tôi sẽ để bà sống thật tốt."

Cô vẫn không muốn để Hạ Như Sương chết dễ dàng như vậy, không để bà ta nhận hết mọi sự hành hạ, không để bà ta nếm trải hết mọi đau khổ, sao cô có thể để bà ta chết được.

Yến Thanh Ti bảo Nhạc Thính Phong buông cô ra, cô dường như đã bình tĩnh trở lại, cô nói: "Hôm nay tôi mang hai người tới đây cho bà giải sầu."

Ngự Trì đưa Trương Vỹ và Yến Minh Châu vào, thấy bọn họ, mặt Hạ Như Sương vẫn không đổi sắc, bà ta nói: “Không quen.”

Yến Thanh Ti cười lạnh: “Không sao, bà không quen bọn họ, nhưng họ biết bà là được rồi.”

Trương Vỹ nói: “Một tháng trước, tâm phúc của bà là Hầu Thụy Tường tìm tôi, hứa sẽ cho tôi 500 vạn, bảo tôi giết Yến Thanh Ti, tôi không hoàn thành được nên sau đó bà lại phái người truy bắt tôi hòng giết người diệt khẩu. Tôi theo dõi Hầu Thụy Tường, thấy bà và hắn rất nhiều lần ở cùng với nhau.”

Hạ Như Sương: "Nói nghe như thật, bằng chứng đâu?

Yến Thanh Ti cười nhạo: “Tôi không cần phải có bằng chứng, như thế là đủ rồi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1141: Mỗi Ngày Cho Bà Một Nhát, Sướng Không?

MỖI NGÀY CHO BÀ MỘT NHÁT, SƯỚNG KHÔNG?

Yến Minh Châu hòa hoãn nói: "Mấy tháng trước có người mua được bác sĩ trong trại tâm thần, lén đưa tôi đến Hải Thành, bảo tôi giết Yến Thanh Ti. Tôi không thành công, sau đótuy được phía cảnh sát đưa vào viện an dưỡng nhưng vẫn không thoát khỏi cảnh bị ám sát."

Hạ Như Sương vẫn rất bình tĩnh, từ đầu đến cuối chưa ai trong bọn họ từng để Yến Minh Châu nhìn thấy mặt, bà ta châm chọc nói: "Chuyện này cũng có thể đổ lên đầu tôi được sao? Thật hài hước quá đấy! Yến Thanh Ti, người như cô ấy à, có người muốn giết cô thì có gì lạ nhỉ?"

Yến Minh Châu tiếp tục nói: "Trong một đêm của mười bảy năm trước, trước cửa nhà họ Diệp, tôi đã từng nhìn thấy bà, lúc đó bà đang ngồi trong xe ô tô, những gì bà nói với Diệp Kiến Công tôi vẫn nhớ, có cần tôi lặp lại đoạn đối thoại đó cho tất cả mọi người ở đây cùng nghe không? Lúc đó các người đang bàn bạc với nhau, muốn loại trừ một người... đó chính là Nhiếp Thu Sính, đúng không?"

Trong mắt Hạ Như Sương lóe lên sự hốt hoảng, nhưng rất nhanh sau đó bà ta liền khôi phục lại vẻ bình tĩnh: "Cô là người Yến Thanh Ti đưa đến đương nhiên cũng là kẻ cùng hội cùng thuyền với cô ta."

Bà ta muốn sống, thế nên cho dù bọn họ nói gì, bà ta có chết cũng sẽ không thừa nhận.

Bà ta nhất định phải kéo dài thời gian tìm cách liên lạc với Du Khiên.

Bà ta tin tưởng một cách chắc chắn rằng, bản thân mình sẽ không chết, mình có thể gặp dữ hóa lành.

Yến Thanh Ti biết Hạ Như Sương chắc chắn sẽ trả lời như vậy, cô bật cười ha hả: "Tùy bà thôi, dù sao đối với tôi mà nói, chỉ cần biết được chân tướng sự việc thì bà có thừa nhận hay không cũng chẳng vấn đề gì. Nhưng mà... nếu đúng như những gì tôi nói vừa nãy, tôi sẽ khiến bà cảm thấy được sống thật là "tuyệt vời"."

Yến Thanh Ti bước đến trước mặt Hạ Như Sương, tươi cười rực rỡ nói: “Bắt đầu từ ngày hôm nay, mỗi này tôi sẽ cắt đi một miếng thịt trên người bà, sau đó gọi người đến khâu lại, bà nói xem... Mất bao lâu để lóc hết toàn bộ thịt trên người bà xuống đây?”

Hạ Như Sương nghe thế thì sợ đến mức thét lên: “Yến Thanh Ti, mày đúng là đồ điên...”

Yến Minh Châu và Trương Vỹ nghe thấy những gì Yến Thanh Ti vừa nói, hai người đều sợ run lên.

Cả hai đều thầm cảm thấy may mắn, ngoan ngoãn khai ra mọi chuyện đúng là đỡ phải chịu khổ.

“Chuyện này phải cảm ơn bà mới đúng, nếu không có bà, tôi chắc sẽ không trở thành con điên như thế này đâu.”

Yến Thanh Ti đưa tay ra: “Nếu như đã ở trong bệnh viện thì... dùng dao phẫu thuật đi vậy. Nhát đầu tiên... để tôi làm.”

Nhạc Thính Phong và Ngự Trì đều đồng thời lên tiếng.

“Thanh Ti...”

“Tiểu thư...”

Nhạc Thính Phong vội vã túm chặt lấy tay Yến Thanh Ti: “Chuyện này để anh làm thì tốt hơn.”

Những chuyện máu me thế này anh không muốn để Yến Thanh Ti làm.

Gương mặt của Ngự Trì vẫn không có biểu cảm gì: “Đây là việc tôi vẫn thường hay làm, cứ để tôi làm chuyện này đi.”

Phải bắt đầu từ đâu, làm thế nào để tránh được động mạch chủ, tránh chảy máu quá nhiều, những việc này anh đều đã có kinh nghiệm. Anh ta lo lắng Yến Thanh Ti lại cho một nhát đứt luôn động mạch chủ thì cái mạng của Hạ Như Sương coi như là xong luôn đấy.

Yến Thanh Ti nghĩ một lát, cũng nghĩ đến vấn đề này, liền gật đầu: “Vậy được, anh làm đi.”

Ngự Trì rút con dao găm thường xuyên mang theo ra: “Cô muốn ra ngoài hay là ở trong này xem?”

Thanh Ti hất tóc, cười một cách rạng rỡ: “Đương nhiên là ở đây xem rồi. Bà ta kêu càng thảm, càng đau khổ thì tôi càng vui vẻ, dùng con dao cùn một chút, đừng sắc quá, không thì mất hay.”

Dao cùn mới đau chứ!

Gương mặt Hạ Như Sương dúm dó lại vì sợ hãi: “Biến thái, đồ điên, đồ điên...”

Yến Thanh Ti dang hai tay ra: “Thế này đã là gì đâu, sau này... tôi sẽ khiến bà được mở mang tầm mắt.”

Rất nhanh sau đó tiếng mắng chửi của Hạ Như Sương biến thành tiếng kêu thảm thiết, nhưng rồi cũng bị bịt miệng lại ngay lập tức.

Mấy phút sau Yến Thanh Ti bước ra khỏi phòng bệnh, bác sĩ đi vào.

Cô nói với bác sĩ: “Chữa chị cho bà ta thật tốt, dùng thuốc tốt nhất, không cần phải tiết kiệm.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1142: Chưa Bao Giờ Thắng Được Cô Ta

CHƯA BAO GIỜ THẮNG ĐƯỢC CÔ TA

Yến Thanh Ti bây giờ không muốn Hạ Như Sương chết, cô muốn bà ta sống tiếp, phải sống "thật tốt" mới được.

Có đôi lúc, chết không phải là việc đáng sợ nhất, sống không bằng chết mới càng đáng sợ.

Trong lòng Yến Thanh Ti hiểu rất rõ bản thân làm như vậy là rất tàn nhẫn, nhưng trên thế giới này có gì mà không tàn nhẫn.

Mẹ cô bị Hạ Như Sương ra tay sát hại khi chỉ mới năm tuổi, 40 năm trước bà ta xóa sạch sự tồn tại của Tiểu Ái, rồi 20 năm sau đó lại gạt bỏ sự tồn tại của Nhiếp Thu Sính, bà ta dựa vào cái gì mà hết lần này đến lần khác tước đoạt cơ hội sống của người khác?

Những đau khổ mà mẹ cô phải trả qua, cô phải trả lại cho bà ta gấp trăm ngàn lần.

Kể cả Hạ Như Sương có muốn chết, nhưng lần này cô cũng sẽ không để bà ta chết, cô sẽ không để bà ta xuống dưới đó làm bẩn mắt mẹ cô.

Cận vệ đứng gác ở cửa nhìn thấy Yến Thanh Ti đã đi xa, vội vã vuốt mồ hôi trên trán: "Vị tiểu thư này của chúng ta quả thật chẳng phải là kẻ dễ chọc, thủ đoạn như thế này tôi nhìn còn toát mồ hôi hột, cô ấy vào giới giả trí đúng là đáng tiếc."

Ngự Trì cầm con dao vẫn nhỏ máu đi ra, rút ra một cái khăn tay từ từ lau máu trên con dao, nhìn theo bóng Yến Thanh Ti, biểu cảm trên mặt của anh ta vẫn chẳng hề thay đổi.

"Lão đại, mỗi ngày đều phải cho bà ta một nhát ạ? Có cần báo cáo với tiên sinh chuyện này không?"

Ngự Trì: "Tiên sinh nói rằng tất cả mọi chuyện đều nghe theo tiểu thư."

"Cũng đúng, nhưng mà có hơi đáng sợ."

Ngự Trì liếc anh ta một cái, anh ta sợ quá vội nói: “Em im đây, không nói gì nữa.”

Ngự Trì lạnh nhạt nói: “Đã làm những chuyện sai trái rồi cũng sẽ có một ngày phải trả giá đắt cho những chuyện đó.”

Anh ta nhìn Trương Vỹ và Yến Minh Châu: “Đưa bọn họ đi đi.”

“Vâng!”

Yến Minh Châu về đến phòng bệnh ngồi trên giường, cả người như thế bị rút sạch sức lực. Sự điên cuồng, tàn nhẫnvừa rồi của Yến Thanh Ti khiến Yến Minh Châu đột nhiên có cảm giác trước đây Yến Thanh Ti... thật ra là đã nương tay với cô ta lắm rồi?

Chẳng trách, trước đây mẹ cô ta nói, Yến Thanh Ti chính là ác quỷ, là yêu quái. Đây không phải là hiện thân của loài yêu quái ăn thịt người thì còn là gì được nữa?

Yến Minh Châu nằm vật xuống giường thở dài một hơi, may mà mình vẫn chưa động thủ.

Khi cô ta bị Du Dực bắt đi vẫn không biết mình sẽ gặp ai, mãi cho đến khi cốp sau được mở ra, khoảnh khắc cô ta nhìn thấy Yến Thanh Ti, trong đầu cô ta đã hiện lên suy nghĩ phải giết chết Yến Thanh Ti.

Nếu gười bình thường sau khi trải qua những gì mà cô ta đã phải chịu đựng, chắc đều cảm thấy căm thù Yến Thanh Ti đến tận xương tủy, đều muốn giết chết Yến Thanh Ti cho hả dạ, cô ta cũng vậy, cô ta muốn tìm một cơ hội để ra tay.

Nhưng bây giờ...

Cái suy nghĩ đó trong đầu Yến Minh Châu đã hoàn toàn biến mất, cô ta không thể giết Yến Thanh Ti, cô ta không dám.

Yến Minh Châu thở dài, những chuyện trước đây đã qua rồi thì cứ để nó qua đi.

Cái chết của cha mẹ không thể trách Yến Thanh Ti. Còn bản thân cô ta à? Cũng coi như là tự làm tự chịu.

Cha mẹ cô ta hại chết mẹ của Yến Thanh Ti, bây giờ bọn họ cũng đã chết, tất cả đều là luật nhân quả mà thôi.

Bọn họ có huyết thống thân cận, nhưng số phận đã định là không thể trở thành chị em, sau này cuộc sống thế nào thì cứ thế mà sống thôi. Từ nhỏ đến lớn cô ta chưa bao giờ thắng được Yến Thanh Ti, nên chấp nhận thua từ sớm thì có phải tốt hơn không.

Sau khi nghĩ thông suốt được mọi chuyện, Yến Minh Châu nhắm mắt lại, bây giờ tâm tình của cô ta cũng bình tĩnh hơn.

...

Yến Thanh Ti ngồi trên trường kỷ mãi không nói không nói gì, Nhạc Thính Phong ngồi bên cạnh cô cũng không nói gì.

Anh cởi áo khoác ngoài phủ lên cho cô, vươn tay ra ôm cô vào lòng.

“Thanh Ti, khá hơn chút nào chưa?”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Khá hơn đôi chút rồi.”

Nhiếp Thu Sính, cái tên này là phần ký ức không thể động đến trong lòng cô, nếu chạm đến nó cô sẽ nổi điên.

“Anh có cảm thấy... em quá điên cuồng, quá biến thái không?”

Nhạc Thính Phong gật đầu: “Có, nhưng... anh không cảm thấy em sai, nếu như anh là em có khi anh còn điên cuồng hơn.”

Nhìn dáng vẻ ban nãy của Yến Thanh Ti, anh thực rất lo lắng, nhưng mà... anh lại không muốn để cô đè nén, đè nén sẽ chỉ càng thống khổ thêm mà thôi.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1143: Bà Chỉ Có Một Cơ Hội Này Mà Thôi

BÀ CHỈ CÓ MỘT CƠ HỘI NÀY MÀ THÔI

Có đôi lúc, thù hận cần phải được trút hết ra, bằng không sẽ chỉ ép người ta càng trở nên điên cuồng hơn.

Sự hận thù của Yến Thanh Ti đối với Hạ Như Sương những người khác vốn không thể nào hiểu được, người nào chưa tự mình nếm trải những gì Yến Thanh Ti đã từng trải qua, con đường mà cô đã từng đi thì không có tư cách trách móc cô, không có tư cách chê trách cô tàn nhẫn.

Yến Thanh Ti lầm bầm nói: “Thực ra, tâm lý của em lệch lạc vặn vẹo thế đấy, em không được bình thường.”

Yến Thanh Ti từ trước đến giờ đều cảm thấy mình không hề bình thường, người như cô làm sao có thể bình thường được đây?

Cái thứ gọi là hận thù đó đã khiến cô trở nên vặn vẹo lệch lạc, khiến cô trở nên máu lạnh. Nhưng cũng may, có Nhạc Thính Phong giúp cô tìm lại chút lý trí cuối cùng.

Nhạc Thính Phong nắm lấy bàn tay cô nói: “Có anh điên cùng với em mà, ai bảo chúng ta là người một nhà.”

Yến Thanh Ti nhìn chiếc nhẫn đeo trên tay hai người, cô mỉm cười.

Đợi đến lúc tâm trạng đã hoàn toàn hồi phục lại trạng thái bình thường, Yến Thanh Ti mới đi gặp Hạ An Lan.

“Những chuyện con đã làm chắc bác đã biết cả rồi ạ? Chuyện này... có ảnh hưởng gì đến bác không ạ?”

Hạ An Lan: “Những chuyện xảy ra trong tầng lầu này sẽ không lọt ra ngoài, con cứ tùy ý.”

Yến Thanh Ti cười cười: “Có quyền lực... thật là tốt.”

“Lời khai của hai người đó bác đã nghe chưa ạ? Bây giờ ngoài việc của hơn 40 năm trước vẫn chưa được làm rõ ràng thì những chuyện còn lại đều đã

minh bạch hết cả rồi."

Mấy lần Yến Thanh Ti bị ám sát đều là do Hạ Như Sương sắp đặt, cái chết 17 năm trước của Nhiếp Thu Sính cũng là do một tay Hạ Như Sương tạo nên. Giờ bà ta có thừa nhận hay không không quan trọng, chỉ cần cô biết là do bà ta gây nên thế là đủ.

Hạ An Lan xoa đầu Yến Thanh Ti: "Bác đã phái người đi đưa Diệp Kiến Công về đây rồi. Bây giờ chắc bọn họ đang ở trên đường... chắc cũng sắp đến nơi rồi."

Yến Thanh Ti ngẩng lên, kinh ngạc nhìn Hạ An Lan.

Ông nói: "Những kẻ tham gia vào chuyện của 40năm trước, dù sao cũng phải gặp một lần mới được."

Yến Thanh Ti gật đầu: "Bác nói rất đúng, dù sao cũng phải gặp một lần mới được."

...

Nhạc phu nhân không hề biết gì về những chuyện vừa mới xảy ra đó, bà cuối cùng cũng hết sốt nhưng cả người cạn sạch sức lực.

Yến Thanh Ti và Nhạc Thính Phong đưa bà về khách sạn, cô nói: "Mẹ, mẹ quay về nghỉ ngơi cho khỏe đã, không cần đến đâu. Ông bà ngoại cũng sắp xuất viện rồi, mấy hôm nữa chúng ta sẽ quay về Lạc Thành."

Nhạc phu nhân vui vẻ nói: "Tốt, tốt, tốt, cuối cùng cũng có thể quay về rồi."

"Sắp rời khỏi đây rồi mẹ có thấy tiếc không?"

"Chỉ cần con đi với mẹ, thì mẹ chẳng tiếc cái gì hết."

"Còn bác con thì sao?"

Nhạc phu nhân bĩu môi hừ lạnh: "Ông ta? Liên quan gì đến mẹ?"

"Nhưng mà, bác con... có lẽ là sẽ không nỡ để mẹ đi đâu."

Nhạc phu nhân véo cho Yến Thanh Ti một cái: "Con nhóc này, ăn nói linh tinh... Ông ta còn ước gì mẹ đi ấy."

“Được rồi, được rồi, con không nói nữa, dù sao... Sau này đều là người một nhà cả mà, còn phải gặpnhau thường xuyên.”

Tối đến, Yến Thanh Ti và Nhạc Thính Phong quay về bệnh viện, cô sắp xếp mọi thứ ổn thỏa xong xuôi, liền gọi điện cho Du Dực, bảo với ông tối nay đến.

Nửa đêm, Du Dực “đánh ngất” cận vệ gác cửa, “lẻn” vào phòng bệnh.

Du phu nhân sợ hãi giật mình tỉnh dậy, trợn trừng trừng nhìn cái bóng đen đang đứng dựa vào ghế.

Cái bóng đen đó nói: “Chị dâu, là tôi, anh cả bảo tôi đến đây xem chị, có chuyện gì muốn nói, có việc gì muốn làm có thể nói với tôi?”

Du phu nhân không nói gì, bà ta không biết Du Dực nói thật hay là đang giả vờ, cậu em chồng này từ trước đến giờ bà vẫn không dám tin tưởng.

Du Dực cười lạnh nói: “Nếu như đã không có gì thì tôi đi đây, đến được đây nguy hiểm thế nào chị còn rõ hơn tôi, anh cả cầu xin nên tôi mới đến đây một chuyến. Chị dâu, chị chỉ có một cơ hội này mà thôi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1144: Đối Với Tất Cả Mọi Người Bà Nên Chết Đi Mới Là Chuyện Tốt

ĐỐI VỚI TẤT CẢ MỌI NGƯỜI BÀ NÊN CHẾT ĐI MỚI LÀ CHUYỆN TỐT

Du phu nhân đau đớn khắp mình mẩy, bác sĩ không cho bà ta dùng thuốc giảm đau, bởi vì Yến Thanh Ti đã nói phải hành hạ bà ta... thế nên sao phải cho bà ta dùng thuốc giảm đau làm gì.

Vì thế mà bây giờ bà ta đau đến mức không nhắm nổi mắt, mỗi giây mỗi phút đều là sự giày vò, giống như màn đêm đen đặc đằng đẵng ngoài kia, nhìn không thấy điểm cuối.

Đau đến mức khiến cho người tuyệt vọng.

Mà Du Dực đột ngột xuất hiện vào giờ phút này đích thực là cho Du phu nhân một tia hy vọng.

Nhưng... bà ta không biết rốt cuộc có nên tin tưởng vào cậu ta hay không?

Trước đây, Yến Thanh Ti đã cho bà ta một vố khiến bà thất bại thảm hại. Giờ bà ta không dám tùy tiện tin ai, huống hồ, Du Dực là một kẻ thâm sâu khó đoán, từ trước đến nay bà ta chưa bao giờ hiểu được cậu ta nghĩ gì. Hơn nữa cậu ta...

Du phu nhân nghiến răng, cố nén cơn đau để không rên rỉ thành tiếng. Bà ta cố gắng suy xét xem rốt cuộc Du Dực đến đây là để giúp bà ta hay là để bẫy bà ta?

Đêm đen tĩnh lặng, bảo vệ ngoài cửa đã bị đánh gục, ngoài phòng tiếng gió thổi vù vù khiến lòng người hoảng hốt.

Du Dực châm biếm cười cười: “Xem ra lần này tôi đến chỉ là phí công vô ích, tôi đi đây.”

Ông quay người bước đi chẳng chút do dự gì. Thấy ông sắp đi ra khỏi phòng, Du phu nhân liền vội vã mở miệng: “Đợi đã.”

Du Dực dừng lại, giọng nói lạnh lẽo của ông vọng lại từ trong bóng đêm:

“Tôi chẳng hơi đâu mà lôi thôi với chị, muốn nói gì thì nói đi, đừng có nghĩ đến chuyện thử thăm dò tôi. Những chuyện xấu xa mà chị đã làm đừng có lôi nhà họ Du vào chết cùng.”

“Du Dực, chú đợi... đợi một chút đã, thật sự là... là Du Khiên bảo chú đến sao?” Du phu nhân nghiến răng, hiện giờ bà ta đã hết đường xoay xở, sự xuất hiện của Du Dực đúng là đã thắp sáng một tia hy vọng cho bà ta, nhưng bây giờ bà ta lại không dám tùy tiện tin tưởng bất kỳ một ai. Bà ta muốn thử thăm dò Du Dực, nhưng con người của Du Dực thực sự rất khó để tìm ra được sơ hở nào.

Du Dực khinh thường: “Bà cho rằng nếu như không phải là anh tôi cầu xin tôi thì tôi thèm đến đây đấy à? Sống chết của bà thì liên quan gì đến tôi?”

Trong đầu Du phu nhân cấp tốc tính toán: “Vậy... chú đã đến rồi, không bằng đưa tôi ra ngoài đi luôn đi. Chỉ cần tôi ra khỏi đây được, tôi đảm bảo nhà họ Du sẽ không có vấn đề gì hết, chỉ cần ra ngoài tôi sẽ có cách.”

Du Dực quay người lại nhìn chằm chằm vào Du phu nhân, trong đêm tối đôi mắt ông sáng loáng, Du phu nhân không nhìn rõ những cảm xúc trong đó.

Thấy ông không nói gì, trong lòng Du phu nhân bắt đầu căng thẳng, nói: “Nếu như thực sự là Du Khiên bảo chú đến đây, theo lý thì chú nên cứu tôi ra mới đúng chứ?”

Theo như ý của bà ta, nếu như Du Dực không chịu đưa bà ta ra ngoài, vậy thì nhất định là có vấn đề, chắc chắn Du Dực đang gài bẫy bà ta.

Bà ta cho rằng nếu như Du Dực và Yến Thanh Ti không phải là đồng bọn thì ông đương nhiên sẽđồng ý, kể cả Du Dực đứng về phe Yến Thanh Ti, nhưng vì muốn chứng minh bản thân không phải như thế thì ông phải đồng ý mang bà ta rời khỏi đây.

Nhưng bà ta không thể ngờ được, Du Dực thậm chí còn chẳng thèm cân nhắc mà trả lời luôn: “Thế thì chị cứ chết ở đây đi.”

Nói rồi quay người đi mất.

Du phu nhân hoảng sợ vội vã nói: “Du Dực... chú đợi đó đã.”

Du Dực căn bản không thèm đứng lại, Du phu nhân nói với theo: “Du Dực, chú đợi một chút đã, tôi có mấy câu muốn nói với chú.”

Du Dực đã bước một chân ra khỏi phòng, ông đứng lại, quay lại nói nhỏ: "Thế thì đừng có phí lời với tôi, tôi thật sự cảm thấy chị nên chết đi thì sẽ tốt cho tất cả mọi người."

Du phu nhân run rẩy, trong bóng đêm đôi mắt của Du Dực dường như có thể nuốt chửng tất cả mọi thứ.

Du phu nhân nhân cắn răng nói: "Yêu cầu mà tôi đề ra rất hợp lý, tại sao chú lại không đồng ý? Hay là chú đến đây... vì mục đích khác? Chứ không phải là để giúp đỡ tôi?"

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1145: Tôi Không Thể Vì Chị Mà Hại Tất Cả Mọi Người Được

TÔI KHÔNG THỂ VÌ CHỊ MÀ HẠI TẤT CẢ MỌI NGƯỜI ĐƯỢC

Du Dực lạnh lùng nói: “Tôi chưa bao giờ muốn giúp đỡchị cả, tôi chỉ không muốn vì chị mà liên lụy cả nhà họ Du.”

“Tôi... tôi là chị dâu của chú, chẳng lẽ chú không nên cứu tôi sao?”

Du Dực châm chọc nói: “Thứ nhất, tôi đến đây không phải là vì cứu chị, là Du Khiên xin tôi đến đây xem chị như thế nào. Thứ hai, có phải là não chị đứt mất dây thần kinh rồi đúng không, hay là từ trước đến giờ chị không có não? Đây là nơi nào, chị tưởng là ra vào nơi này dễ như đi công viên ấy hả? Ngoài cửa có người đứng gác, trên mái nhà, dưới tầng dưới, tứ phía đều có mai phục. Tôi đến đây được một lần đã phải mạo hiểm đánh cược với mạng sống của mình rồi, còn tha thêm cục nợ như chị thì khác gì đi tự sát hả? Thứ ba, bây giờ tôi cứu chị ra, chưa đầy một tiếng sau, nhà họ Du sẽ bị diệt sạch, chị cho rằng Hạ An Lan là kẻ dễ chơi à?”

Du Dực nói toạc ra khiến Du phu nhân đột nhiên không biết nói cái gì nữa. Có nên tin không? Bà ta vẫn không tin, hoặc nói chính xác hơn, vào lúc này bà ta sẽ không tin vào ai hết, cho dù đó là Du Khiên hay kể cả là Du Hí, bà ta sẽ tuyệt đối không tin bất cứ ai cả.

Nhưng nếu như không tin, bà ta sẽ lại mất đi cơ hội duy nhất lần này.

Điều này khiến cho Du phu nhân cực kỳ hoang mang, suy đi nghĩ lại, không biết rốt cuộc nên làm thế nào?

Tâm lý của Du phu nhân, Du Dực đương nhiên là hiểu, nhưng ông còn biết chắc vào giờ phút này bà ta còn sốt ruột hơn cả ông, bà ta còn sốt ruột hơn bất kỳ ai khác.

Yến Thanh Ti nói một ngày cắt của bà ta một miếng thịtkhông phải chỉ là đe dọa suông thôi đâu, sự đau đớn và giày vò của bà ta bây giờ chỉ mới bắt đầu mà thôi.

Cho nên Du Dực không hề lo lắng.

Du Dực liếc nhìn đồng hồ: “Tôi nể tình chị làm con dâu nhà họ Du bao nhiêu năm nay mới đến đây một lần, có gì muốn Du Khiên làm thì nói đi, tôi sẽ chuyển lời đến cho Du Khiên. Chị không muốn thì thôi, dù sao tôi cũng chỉ đến đây một lần, sau này chị có quỳ xuống xin tôi thì tôi sẽ không đến đâu. Chị có một phút để cân nhắc, tôi sẽ không vì giúp chị mà để bản thân mình rơi vào đống bùn này đâu.”

Mồ hôi chảy ròng ròng trên người Du phu nhân, vừa đau đớn lại vừa sốt ruột, rốt cuộc thì nên làm như thế nào, như thế nào đây?

Miệng vết thương trên người đau đớn khôn cùng, nó không ngừng nhắc nhở bà ta về những chuyện đã xảy ra trong hôm nay, còn bị giam ở đây thêm ngày nào thì tức là còn bị giày vò thêm ngày ấy, nhất định phải nhanh chóng rời khỏi đây trước khi bọn họ điều tra rõ ràng tất cả mọi chuyện.

Trong lòng Du phu nhân suy tính rất lâu, Yến Thanh Ti đến tận bây giờ vẫn chưa lấy mạng của bà ta không phải là vì không muốn bà chết một cách dễ dàng như vậy mà làbọn họ cảm thấy sau lưng bà ta còn có người khác.

Nếu đã như vậy thì...

Du phu nhân nghiến răng nói: “Được, chú bảo Du Khiên làm giúp tôi một chuyện.”

Du Dực: “Nói đi.”

Du phu nhân nhanh chóngphân phó rồi đọc ra một cái địa chỉ: “Cậu bảo anh ta viết một bức thư gửi đến chỗ đó hộ tôi.”

Du Dực gật đầu cũng không nói gì thêm, quay lưng đi thẳng.

Du phu nhân nhìn theo bóng lưng của Du Dực, nói: “Du Dực... nếu như tôi xảy ra chuyện gì, chú phải biết rằng... nhà họ Du... cũng sẽ xong đời, bao nhiêu người trong nhà họ Du, tất cả đều là người thân của chú, chú rõ chứ?”

Du Dực: “Điều này tôi còn rõ hơn chị.”

Nhưng mà ông đâu có để ý đến những người đó.

Du Dực đi ra khỏi phòng bệnh, nhìn thấy Yến Thanh Ti đang đứng đợi ở đầu bên kia hành lang.

Ông bước đến đó.

Yến Thanh Ti hỏi: “Thế nào rồi ạ?”

Du Dực nói: “Quả thật vẫn còn có kẻ khác đứng sau lưng Hạ Như Sương.”

Yến Thanh Ti hỏi ngay lập tức: “Ai?”

Tất cả bọn họ đều cảm thấy, vẫn còn có kẻ nào đó đứng sau lưng Du phu nhân, bởi vì... một cô bé con mười tuổi tuyệt đối không thể có tâm trí như vậy được, kể cả có là thiên tài cũng không làm được đến như thế, đúng không?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1146: Nương Nương, Mau Đến “Ăn” Anh Đi!

NƯƠNG NƯƠNG, MAU ĐẾN “ĂN” ANH ĐI!

Du Dực nói: “Bà ta bảo Du Khiên viết một bức thư với nội dung, “Không muốn chuyện của 40 năm trước bị lôi ra ánh sáng, lập tức đến cứu tôi. Tuy các người không tham dự vào chuyện này, nhưng các người biết mà không báo, nhà họ Hạ sẽ không bỏ qua cho các người đâu.”, sau đó đọc cho chú một địa chỉ, bảo gửi đến đó.”

Yến Thanh Ti cau mày, tại sao cô cứ cảm thấy có cái gì đó không đúng: “Chú cảm thấy những gì bà ta nói là thật hay giả?”

Du Dực xoa đầu Yến Thanh Ti: “Bất kể là thật hay giả, phải thử mới biết.”

“Vâng... Còn cần con làm gì nữa không ạ?”

Du Dực nói: “Chú quay về điều tra cái địa chỉ này trước đã, sau đó có gì chú sẽ bàn bạc với con.”

“Vâng!”

“Vậy chú đi trước nhé!”

Du Dực đi rồi, Yến Thanh Ti nhìn theoo bóng dáng của ông, đột nhiên cô lại mong... chuyện của 40 năm về trước đó có thể điều tra chậm lại một chút.

Chậm lại một chút, niềm tin, nguồn động lực để ông tiếp tục sống lại nhiều thêm một ngày.

Đợi đến khi tất cả chân tướng đã rõ ràng, thì cũng có nghĩa là thế giới của ông sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Một vòng tay từ đằng sau ôm lấy eo của Yến Thanh Ti: “Muộn lắm rồi, về nghỉ ngơi thôi!”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Ừm!”

Đột nhiên cô bị anh nhấc bổng lên, hai chân lơ lửng trên mặt đất.

Yến Thanh Ti theo phản xạ tự nhiên vòng tay ôm lấy cổ anh: “Anh làm gì

thế?”

Nhạc Thính Phong nghiêm trang nói: “Đi ngủ mà.”

“Thế thì thả em xuống đi.”

“Chân em ngắn lắm, đi chậm bỏ xừ, anh không đợi được.”

Khóe miệng Yến Thanh Ti cứng đờ.

Về đến khách sạn đã là nửa đêm về sáng.

Yến Thanh Ti tắm rửa rồi lên giường, nhưng cô không ngủ được, trong đầu toàn là những lời Du phu nhân nói mới nãy. Nếu như còn có kẻ khác đứng đằng sau lưng bà ta, đó sẽ là ai?

Thính Phong tắm xong đi ra, nằm xuống cạnh cô rồi ôm cô vào lòng: “Vẫn chưa ngủ à?”

Yến Thanh Ti sầu não nói: “Không ngủ được.”

“Thật à?”

“Ừ!”

Nói xong Yến Thanh Ti chợt cảm thấy có cái gì đó là lạ, ngẩng đầu lên thì đập ngay vào mắt là ánh mắt sáng loángcủa ai đó, như đang muốn nói: ‘Nương nương, mau đến “ăn” anh đi này!”

Yến Thanh Ti không nhịn được bật cười: “Làm sao mà anh lại u oán thế?”

Nhạc Thính Phong lật người đè lên người cô: “Anh có thể không u oán được hay sao? Em xem anh đi, người đã cầm giấy chứng nhận, nhẫn cũng đã đeo bao nhiêu lâu thế rồi, nhưng em nói xem... từ lúc đến Dung Thành em đã cho anh “ăn no” lần nào chưa?”

Nhạc Thính Phong cảm thấy cũng may anh là một người biết nghe lời lại hiểu chuyện, biết lấy chuyện lớn làm trọng, nếu như tùy tiện đổi thành một người khác thì đã không chịu nổi từ lâu mà cãi lộn với Yến Thanh Ti rồi.

Cả ngày bận bận rộn rộn, vứt chồng sang một bên, cô vợ này thật chẳng biết điều gì cả.

Đương nhiên, những câu này anh đâu thể nói ra.

Yến Thanh Ti sờ cằm Nhạc Thính Phong: "Nói thế hình như cũng đúng lắm, mấy ngày vừa rồi thực đúng là đã để bảo bối Thính Phong nhà chúng ta tủi thân rồi."

Nhạc Thính Phong rùng mình một cái: "Không... có tủi thân gì đâu, chỉ cần nương nương thỉnh thoảng ngẫu nhiên sủng hạnh anh một lát là được rồi. Em xem, bây giờ dù sao em cũng không ngủ được, chi bằng chúng ta..."

Nói còn chưa dứt lời, miệng đã bị người ta chặn mất rồi.

Yến Thanh Ti vòng tay ôm lấy cổ của Nhạc Thính Phong, một tay khác lướt xuống rút đai áo tắm của anh ra, cô cắn môi anh nói: "Anh phí thời gian nói nhảm làm gì, đừng có lần nào cũng muốn em phải chủ động, thi thoảng em cũng nên rụt rè một chút chứ."

Trong nội tâm Nhạc Thính Phong lúc này: & *%￥#@...

Không phải là anh không muốn chủ động mà lần nào anh cũng không kịp có hành động gì đã bị cô lao lên đè xuống mất rồi.

Nhạc Thính Phong âm thầm cảm khái một tiếng, lần sau nhất định phải để Yến Thanh Ti biết được sự lợi hại của anh mới được.

Anh cúi đầu xuống hôn cô: "Nương nương nói đúng lắm, lần sau... nhất định sẽ thay đổi."

Yến Thanh Ti vội vàng nói: "Bao..."

Nhạc Thính Phong lần này rất chủ động, trực tiếp dùng hành động chứng minh luôn.

--- O ---

Chương 1147: Anh Yêu Em Đến Mức Chết Mê Chết Mệt Rồi

ANH YÊU EM ĐẾN MỨC CHẾT MÊ CHẾT MỆT RỒI

"Còn cần cái đó làm gì nữa chứ, đã là vợ chồng rồi mà, hợp pháp đấy nhé, tạo ra một người nữa thì càng tốt, càng hay chứ sao?"

Yến Thanh Ti thở dốc: "Nhưng sự nghiệp của em..."

Tay của Nhạc Thính Phong đốt lửa trên người Yến Thanh Ti, khiến cô chẳng còn tâm trí nghĩ ngợi gì nữa, anh nói: "Có chồng em ở đây, sự nghiệp của em muốn bắt đầu lại lúc nào chẳng được."

Thực ra trong lòng anh thực sự đang mong Yến Thanh Ti có thể nhanh chóng mang thai, như thế mới có thể khiến cô ở nhà nhiều hơn.

Mỗi lần cô đi quay phim, đã đi là đi liền một mạch mấy tháng trời, thế có khác gì đang yêu xa đâu.

Cũng may anh là một người có khả năng kiềm chế rất tốt, lại yêu cô đến mức mê mệt, nếu như đổi thành người khác thật, đối diện với bao nhiêu cám dỗ như thế thì đã sớm không giữ nổi mình nữa rồi.

Tình yêu ấy à, có những lúc khiến cho người ta quá mê đắm. Lúc này, Yến Thanh Ti cũng không khống chế nổi mình nữa, cô cắn vai Nhạc Thính Phong, tùy anh ấy đi, dù sao... cũng đã là vợ chồng chính thức rồi.

Trước đây bao nhiêu lần thế có trúng thưởng lần nào đâu, lần này chắc gì đã may mắn thế.

Quấn quýt triền miên mấy lượt, Yến Thanh Ti đã kiệt sức, "lăn lộn" trên giường đúng là việc cần thể lực, sự khác biệt giữa nam nữ có thể thấy rõ thông qua chuyện này.

Cô mệt đến mức không nhấc nổi một ngón tay lên được nữa, Nhạc Thính Phong nằm bên cạnh vẫn còn trêu cô.

Thanh Ti bịtrêu chọc tới phát phiền, cô giơ tay đẩy đầu anh ra: "Anh không sợ phóng túng quá độ à?"

Nhạc Thính Phong cười ha hả: "Quá độ? Ha ha... Đàn ông trên toàn thế giới này đều có thể gọi là phóng túng nhưng anh thì không, anh như thể là một nhà sư khổ hạnh ấy, ngoại trừ trên đầu có tóc ra, em nói xem trước đây anh với sư có khác gì nhau không? Ngay cả mẹ anh và Hạ An Lan cũng bắt đầu mờ ám với nhau rồi đấy, anh còn chẳng bằng bọn họ nữa kìa."

Yến Thanh Ti không nhịn được bật cười, cô vẫy vẫy tay, viên kim to đùng lòe lòe lấp lánh: "Hòa thượng có thể lấy được vợ đẹp như thế này à?"

Nhạc Thính Phong túm lấy tay Yến Thanh Ti hôn lên cái nhẫn: "Bà xã, em thật tốt."

Yến Thanh Ti nhếch môi lên cười đầy đen tối: "Sau này... Phải nghe em tất, biết chưa?"

Nhạc Thính Phong không hề do dự: "Cái gì cũng nghe em."

Yến Thanh Ti vỗ nhẹ lên mặt Nhạc Thính Phong: "Ngủ thôi."

Nhạc Thính Phong không sờ mó linh tinh nữa, ôm lấy chặt lấy cô: "Được rồi, ngủ thôi."

Đêm nay, nằm trong lòng anh, nghe nhịp tim của anh, Yến Thanh Ti cảm thấy bình yên đến lạ.

...

Sáng hôm sau, ăn sáng xong, Yến Thanh Ti chạy sang an ủi Nhạc phu nhân vẫn còn đang ốm, tuy rằng bà cũng đã đỡ nhiều rồi nhưng Yến Thanh Ti vẫn kéo bà đến bệnh viện.

Đến nơi rồi, Nhạc phu nhân túm chặt lấy cái cửa xe không muốn xuống, "Mẹ không sao rồi mà, còn đến đây làm gì nữa?"

Yến Thanh Ti nói: "Có làm sao hay không thì phải để bác sĩ xem đã, không phải mẹ nói là được đâu, nghe con đi nào."

Nhạc phu nhân lắc đầu: "Mẹ khỏe thật rồi mà, khụ khụ khụ... Quay về ngủ một giấc là khỏe mà."

Nhạc Thính Phong đứng bên cạnh chậm rãi nói: "Nhưng lúc mẹ ngủ lại đá hết cả chăn ra, mẹ ho càng lúc nặng kia kìa."

Nhạc phu nhân kinh ngạc nói: “Mẹ đá đâu mà đá, con đừng có nói linh tinh.”

Yến Thanh Ti đột nhiên vẫy tay: “Bác...”

Hạ An Lan cũng vừa mới đến, ông bước tới chỗ bọn họ đang đứng, Ngự Trì, thư ký, cùng một đoàn người theo đằng sau.

“Thanh Ti, các con đến rồi à?”

Nhạc phu nhân nhìn thấy Hạ An Lan liền thầm mắng một câu, mặt người dạ thú, ngồi lì trên xe không chịu xuống.

Yến Thanh Ti cười nói: “Bác, con muốn đến gặp Hạ Như Sương. Mẹ chồng con giao lại cho bác nhé, bác đưa bàấy đi kiểm tra xem... xem có còn sốt nữa không? Nếu như bác sĩ đề nghị tiêm thì nhất định phải tiêm đấy nhé!”

Nhạc phu nhân trợn mắt: “Thanh Ti... mẹ là mẹ chồng con đấy.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1148: Nếu Đã Phiền Đến Tôi Rồi Thì Đừng Đi Làm Phiền Người Khác Nữa

NẾU ĐÃ PHIỀN ĐẾN TÔI RỒI THÌ ĐỪNG ĐI LÀM PHIỀN NGƯỜI KHÁC NỮA

Yến Thanh Ti tỏ vẻ đau lòng nói: "Mẹ, con cũng chỉ muốn tốt cho mẹ thôi, mẹ xem ốm hai ngày thôi mà đã gầy đi bao nhiêu rồi này?"

Nội tâm Nhạc phu nhân lúc này cực kỳ suy sụp, tại sao bà lại chẳng thấy đây là vì tốt cho mình? Rõ ràng là đang đẩy bà vào hố lửa mới đúng.

Nhạc Thính Phong nghiêng đầu vẫy tay với mẹ mình: "Mẹ, bảo trọng nhé!"

Bà thật muốn cào tường, con trai quả nhiên là cái thứ có vợ là quăng luôn mẹ mà.

Nhạc phu nhân xoa xoa mặt mình, nói: "Khụ... Vậy thôi... không cần phiền ông nữa... một mình tôi đi cũng được."

"Được người ta nhờ vả thì phải làm cho đến nơi đến chốn, đi thôi."

Hạ An Lan nói rất nghiêm túc.

Nhạc phu nhân trong bụng đang thầm mắng ông, giả vờ giả vịt, giả vờ giả vịt, mặt người dạ thú.

Không đúng... hình như cũng không cầm thú đâu, dù sao ông ta cũng chưa làm chuyện gì cầm thú với bà cả.

"Tôi làm trễ một phút đồng hồ của ngài chẳng khác gì làm trễ nải thời gian của nhân dân cả nước, mới nghĩ thử thôi tôi đã cảm thấy thật hổ thẹn... Khụ khụ khụ... khụ khụ khụ..."

Nói liền một mạch, cuối cùng bà vẫn không nén được mà ôm ngực ho liền hồi.

Hạ An Lan đôi khi thật không biết nên làm sao, bà ăn nói cũng hiên ngang chính nghĩa lắm đấy chứ.

Ông thản nhiên nói: “Cái dáng vẻ sắp ngất đến nơi này của bà tốt nhất là đừng để tai họa cho người khác nữa, nếu như đã nhờ vả tôi rồi thì không cầnphải làm phiền người khác, không phải ai cũng rộng rãi như tôi đâu.”

Nhạc phu nhân ngẩn ra: “Ông... có thể nói rõ ra được không, tôi không hiểu... lắm.”

Thư ký đứng đằng sau khẽ thở dài.

IQ của phu nhân thật có chút khiến người khác lo lắng, ý của Tiên sinh là bàđã ngất trong lòng tôi một lần rồi thế nên tôi sẽ làm người tốt cho đến cùng, nhỡ có ngất thì hãy ngất tiếp vào lòng tôi, miễn cho sau này nhỡ một cái bà lại ngất trong lòng thằng ABC XYZ nào đấy, làm phiền đến người ta.

Tóm lại chính là bà đi theo tôi đi, không đi cũng phải đi.

Mặt Hạ An Lan sa sầm xuống: “Bà không cần hiểu, xuống xe đi.”

Nhạc phu nhân nhìn thấy vẻ mặt xám xịt của ông liền rùng mình: “Tôi tự đi được mà, thật sự không cần phiền đến ông đâu.”

Hạ An Lan: “Ngự Trì.”

Ngự Trì sải chân bước lên phía trước, đứng trước xe nói: “Phu nhân, xin mời xuống xe.”

Cái dáng người cao một mét chín đó của Ngự Trì quả thật như một ngọn núi lớn chắn trước xe, lệ khí tản mát ra xung quanh người, ánh mắt anh ta nhìn chằm chằm Nhạc phu nhân khiến bà cảm thấy sợ hãi.

Nhạc phu nhân cảm thấy hình như bà nghe thấy âm thanh phát ra từ cõi lòng của Ngự Trì: Mau xuống xe, xuống mau, không xuống tôi đánh bà đấy.

Ngự Trì nhìn thấy Nhạc phu nhân vẫn không động đậy liền đưa tay ra: “Phu nhân, để tôi đỡ bà.”

Nhạc phu nhân bật dậy lui về phía sau: “Không... khu khụ... không cần đâu... tôi tự đứng dậy cũng được...”

Bà nhanh chóng chuyển sang cửa xe bên kia, mở cửa nhảy xuống xe.

“Được rồi, đi thôi.”

Hạ An Lan cong môi: “Bám sát tôi.”

Nhạc phu nhân làm một ánh mắt coi thường, hừ, bà đây sắp đi rồi nhé, đợi đến lúc tôi về Lạc Thành rồi, ai thèm nhìn cái mặt của ông nữa.

Bà đang mải mê với suy nghĩ của mình thì đột nhiên thư ký của Hạ An Lan cười hỏi: “Phu nhân... bà định bao giờ quay về vậy?”

Nhạc phu nhân ngẩn ra: “Cậu... tại sao cậu lại biết tôi sắp về?”

Thư ký “có lòng tốt” nhắc cho bà hay: “Vừa nãy phu nhân vừa tự nói với mình xong mà.”

Nhạc phu nhân vội vàng che miệng lại, ôi mẹ ơi, không để ý một cái là lại buột miệng nói ra mất rồi.

Bà lúng túng cười cười: “Thế hả, thật không? Chắc lúc nãy không cẩn thận buột miệng thôi... đừng coi là thật nhé!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1149: Tôi Muốn Cái Mạng Của Bà, Bà Có Cho Không?

TÔI MUỐN CÁI MẠNG CỦA BÀ, BÀ CÓ CHO KHÔNG?

Bà lén lút liếc nhìn Hạ An Lan, gương mặt của ông ta cũng chẳng có biểu cảm gì đặc biệt cả, chỉ có ánh mắt nhìn bà lạnh đi một chút.

Nhạc phu nhân che mặt, thôi xong, cái tên hẹp hòi ích kỷ đó nhất định lại ghi tên bà vào sổ nợ rồi.

Sau khi bác sĩ khám cho Hạ phu nhân xong thì nói: "Sốt nhẹ thôi, viêm họng rồi, tiêm thêm một mũi nữa."

Nhạc phu nhân dường như đứng bật dậy ngay lập tức: "Đã tiêm rồi còn gì?"

Giọng nói lạnh lùng của Hạ An Lan vang lên đằng sau lưng: "Sáng nay bà ăn rồi thì sáng ngày mai không cần ăn nữa đúng không?"

Nhạc phu nhân run lên: "Tôi có thể không tiêm được không, uống thuốc là được rồi mà."

Hạ An Lan: "Không được."

Ông nói với bác sĩ: "Tiêm cho bà ấy đi."

Bác sĩ không dám nói thêm một câu, vội vàng gật đầu.

Nhạc phu nhân nghiến răng: "Thân thể của tôi, tại sao tôi lại không thể tự chủ?"

Hạ An Lan đột nhiên cười với Nhạc phu nhân: "Bà có chắc không?"

Nụ cười đó suýt chút nữa khiến cho Nhạc phu nhân sợ đến phát khóc, bà quay lại nói: "Bác sĩ... nhớ phải chọn cô y tá nào tay nghề tốt đấy nhé."

Sau khi Yến Thanh Ti đến thăm Hạ lão gia và Hạ lão thái liền đi gặp Yến Minh Châu.

Tối hôm qua cô đã quyết định một việc.

Khi cô đưa thứ đó cho Yến Minh Châu, gương mặt cô ta đầy kinh ngạc, không dám tin nhìn Yến Thanh Ti: “Cô... chắc chứ, thả tôi đi sao?”

Yến Thanh Ti thản nhiên nói: “Cô không muốn đi, muốn ở lại trong cái nhà giam này cũng được.”

Yến Minh Châu cầm lấy thẻ căn cước của mình, cô ta vẫn không dám tin lại hỏi lại một câu nữa: “Cô thực sự để tôi đi ư?”

Yến Thanh Ti hỏi ngược lại cô ta: “Cô vẫn muốn tìm tôi báo thù sao?”

Yến Minh Châu lắc đầu, cô ta cười khổ nói: “Lúc tôi nhìn thấy cô, quả thật trong đầu tôi đã hiện ra ý nghĩ muốn giết chết cô, nhưng bây giờ ý định đó đã không còn nữa rồi. Từ nhỏ tới lớn tôi chưa bao giờ thắng được cô, trước đây đã không thể, thì bây giờ lại càng không thể. Mẹ cô đã chết, cha mẹ tôi cũng thế, thực ra hai người chúng ta không có ai thắng cả, đều là những kẻ đáng thương không cha không mẹ, cho nên cũng chẳng cần thiết phải tiếp tục đấu đá với nhau làm gì nữa.”

Con người phải trải qua một vài chuyện, sau đó mới có thể trưởng thành lên được.

Yến Thanh Ti nói: “Thế nên cô có thể đi được rồi.”

“Thật không ngờ lại có một ngày hiềm khích lúc trước giữa chúng ta lại được xóa bỏ.”

Yến Thanh Ti chậm rãi nói: “Không phải là xóa bỏ hiềm khích, mà là từ nay trở đi chẳng còn quan hệ gì với nhau nữa.”

Yến Minh Châu gật đầu: “Đúng, không còn can hệ gì nữa. Cảm ơn cô, tôi đi đây.”

Yến Thanh Ti đột nhiên nhớ ra một người, liền hỏi cô ta: “Cô có biết Yến Như Kha bây giờ đang ở đâu không?”

Yến Minh Châu lắc đầu: “Không biết.”

“Hẹn... thôi, không nói câu hẹn gặp lại thì hơn.”

*Trong tiếng Trung, “tạm biệt” đồng nghĩa với “hẹn gặp lại”.

“Cô đi đi.”

Yến Minh Châu cầm lấy thẻ căn cước, đi ra khỏi tòa nhà nội trú của bệnh viện. Lúc này bầu trời đang tràn ngập ánh nắng, cô ta nheo mắt lại nhìn ánh mặt trời của ngày thu chói chang, nở một nụ cười sạch sẽ nhất trong cuộc đời này của cô ta.

Yến Minh Châu đi rồi, sự thống khổ của Hạ Như Sương vẫn còn tiếp tục. Hai ngày trôi qua, trên người bà ta có thêm những vết thương mới, bà ta đau đến mức không ngủ nổi.

Lúc bác sĩ khâu lại vết thương cho bà ta không dùng thuốc tê, bà ta suýt chút nữa thì cắn đứt lưỡi mình.

Ngày nào cũng như đang ở trong địa ngục, bà ta đã được nếm thử cái cảm giác sống không bằng chết là như thế nào.

Hạ Như Sương bây giờ chẳng muốn gì khác, chỉ muốn mau mau thoát ra khỏi đây, nếu như có ai đó cứu bà ta, cho dù là điều kiện gì bà ta cũng đồng ý.

Đột nhiên cửa sổ bị ai đó mở ra từ phía ngoài, Du Dực nhảy vào, trong đêm tối dường như Du phu nhân nhìn thấy cứu tinh.

Bà ta run rẩy nói: "Du Dực... mau cứu tôi, mau cứu tôi, chú muốn gì tôi cũng có thể cho chú.

Du Dực cười lạnh: “Tôi muốn cái mạng của bà đấy, bà có cho không?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1150: Yên Tâm, Tôi Giết Người Rất Nhanh

YÊN TÂM, TÔI GIẾT NGƯỜI RẤT NHANH

Giọng nói của Du Dực lãnh lẽo thấu xương, âm cuối cùng bị gió nuốt mất, Hạ Như Sương cảm thấy nỗi sợ hãi ập đến phủ chụp lên người bà ta.

Bởi vì bà ta thực sự cảm nhận được sát khí tỏa ra từ Du Dực đang lao về phía mình, người này như thể một con mãnh thú bất kỳ lúc nào cũng có thể lao lên cắn đứt cổ bà ta được.

Thân hình của Hạ Như Sương không tự chủ được mà lùi dần về phía sau, động đến vết thương trên người khiến bà ta đau đến mức chết đi sống lại, trên trán mồ hôi hột ròng ròng, bà ta thở hổn hển nói: "Du Dực, Du Dực, chú đừng có đùa nữa. Tôi là chị dâu của chú, chúng ta là người một nhà."

Vẻ mặt của Du Dực tăm tối, ông bước đến trước mặt Hạ Như Sương, giọng nói âm trầm: "Người một nhà? Nhà họ Du ban đầu không nên để bà bước vào cửa mới phải. Hạ An Lan đã bắt đầu xuống tay với nhà họ Du rồi, tất cả đều là tại bà. Hạ Như Sương, rốt cuộc bà đã làm cái gì mà khiến cho Hạ An Lan hận bà đến mức này?"

Hạ Như Sương có chút kinh ngạc: "Cậu nói cái gì? Hạ An Lan đã xuống tay với nhà họ Du ư?"

Bà ta không tin chuyện này cho lắm, bởi vì Hạ An Lan chưa bao giờ xử lý nhữn người bị vạ lây. Huống hồ, ông ta vẫn chưa điều tra rõ chuyện của hơn 40 năm trước, ông ta không thể nào tùy tiện động đến nhà họ Du.

Dù sao một phần mạch máu kinh tế của Hải Thành đang nằm trong tay nhà họ Du, nhà họ Du dựa thế Hạ An Lan bao năm qua nên phát triển rất nhanh, cũng dính líu đến khá nhiều quan chức chính phủ.

Tùy tiện động đến nhà họ Du đồng nghĩa với động đến quyền lợi của bản thân.

Những chuyện như thế này, đáng nhẽ Hạ An Lan phải suy nghĩ kỹ rồi mới động thủ chứ?

Du Dực chán ghét nói: "Bà muốn giết Yến Thanh Ti, muốn giết Hạ lão thái,

bà cho rằng người ta sẽ bỏ qua cho bà hay sao? Bọn họ sẽ bỏ qua cho nhà họ Du hay sao? Hạ Như Sương, bà ở nhà họ Du bao nhiêu năm nay, những chuyện bà đã làm cho dù anh tôi có không tham dự, nhưng người khác có tin nổi không? Hạ Như Sương, bây giờ bà thật sự nên chết rồi đấy."

Hạ Như Sương lập tức hỏi: "Tại sao chú lại biết những chuyện này?"

Bà ta muốn giết Hạ lão thái, muốn giết Yến Thanh Ti, chuyện này tuyệt đối không thể tiết lộ ra bên ngoài được, tại sao Du Dực lại biết chuyện này?

Du Dực cười châm biếm: "Tôi có thể đến tận đây, bà nói xem làm sao tôi có thể biết được? Hạ Như Sương, bà quả thật là một phụ nữ khiến người ta chán ghét. Tôi vốn dĩ không muốn đến đây thêm một lần nào nữa nhưng mà, bât giờ nhà họ Du đã bị đẩy lên đoạn đầu đài, đao đã kề trên cổ, cho nên đừng có trách tôi, có trách thì hãy trách bản thân tại sao lại làm ra những việc ác độc đó đi."

Hạ Như Sương nghe Du Dực nói như vậy là hiểu Du Dực để giết bà ta. Bà ta cũng bất chấp cơn đau đớn, lùi về phía sau: "Chú thật sự muốn giết tôi?"

Du Dực cười cười: "Bà yên tâm đi, tôi giết người rất nhanh thôi, căn bản là không cảm giác được đau đâu. So với chuyện mỗi ngày bị xẻo một miếng thịt, đau đến mức chết đi sống lại thì không bằng để tôi giết phứt bà đi cho nhanh, bà cũng có thể chết thoải mái hơn được một chút."

Nói rồi ông rút một con dao găm ra, ánh sáng lạnh lẽo của kim loại lóe lên trong bóng đêm khiến cho người ta khiếp sợ run rẩy.

Du phu nhân bây giờ nhìn thấy dao găm là sợ: "Chú không thể, không thể làm thế được... Tôi là chị dâu của chú, nếu như anh trai chú mà biết được chuyện này, tuyệt đối sẽ không tha cho chú đâu."

Du Dực giơ con dao găm lên bước đến, cười khẩy nói: "Đừng có mà ngây thơ như thế, bà cho rằng ai bảo tôi tới đây nào?"

Trên mặt Du phu nhân dần dần hiện lên vẻ không dám tin: "Không, không thể thế được, không thể là Du Khiên được, anh ta yêu tôi, anh ta yêu tôi mà, anh ta không thể nào muốn giết tôi được."

Du Dực khinh thường nói: "Anh tôi yêu bà thật, nhưng sự tồn tại của bà đã uy hiếp đến tương lai và tính mạng của toàn bộ nhà họ Du. Bà nói xem, vào lúc này ai sẽ chọn bà đây? Bà chết rồi, có khi Hạ An Lan còn nguôi giận đôi

chút mà chừa cho nhà họ Du một con đường sống. Chúng tôi không giữ được bà nữa rồi, yên tâm đi, tôi giết người nhanh lắm, bà sẽ không cảm thấy đau đâu.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1151: Nếu Dám Lừa Tôi Thì Bà Ở Đó Mà Chờ Chết Đi

NẾU DÁM LỪA TÔI THÌ BÀ Ở ĐÓ MÀ CHỜ CHẾT ĐI

Du phu nhân cảm nhận được sát khí đang ùn ùn kéo tới: “Từ từ... tôi không tin, chú lừa tôi.”

Du Dực cười nhạt: “Nếu bà cho rằng tôi đang lừa bà có thể để bà chết thoải mái một chút, vậy cứ cho là vậy đi, đằng nào bà sống cũng chẳng được bao lâu.”

Con dao trong tay ông chuyển một vòng, nhắm thẳng tới cổ Du phu nhân, Du phu nhân hét lên: “Chậm đã... Du Dực, chú không được manh động... Trước tiên cho tôi biết, chuyện tôi nhờ Du Khiên, anh ta đã làm chưa?”

Du Dực khinh thường nói: “Địa chỉ mà bà đưa là một chỗ bỏ hoang. Hạ Như Sương, cho dù bà coi tất cả mọi người thành kẻ ngu thì cũng phải kiếm được cái cớ khiến mọi người tin tưởng chứ? Cònnếu không sẽ chỉ khiến mọi người nghĩ bà là một kẻ ngu mà thôi.”

Hạ Như Sương cắn môi, làm sao bây giờ?

Du Khiên muốn giết bà, bọn họ làm vợ chồng nhiều năm như vậy sao ông ta có thể?

Nếu Hạ An Lan thật sự ra tay với Du gia thì Du Khiên có muốn bảo vệ bà ta cũng phải đạt được sự chấp thuận của trên dưới Du gia mới được.

Nhà càng giàu thì tình thân sẽ càng nhạt, chỉ có lợi ích mới là tuyệt đối.

Bà ta không trông cậy được vào bất kỳ ai, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Bà ta nên nói thế nào để có thể đả động Du Dực, làm sao để ông ta có thể tin tưởng thậm chí cứu bà ta ra?

Nội tâm Du phu nhân xoay chuyển kịch liệt, bà ta đang không ngừng tìm một cái “giá” thích hợp cho cuộc trao đổi này.

Du Dực nhíu mày quan sát sự biến hóa trên mặt Hạ Như Sương.

Du Dực giơ con dao lên, nói: “Chị dâu... yên nghỉ nhé, Thanh minh năm sau tôi sẽ đốt tiền giấy cho chị.”

Sát khí xông tới khiến Du phu nhân sợ run lên bần bật, không kịp suy nghĩ nhiều nữa vội nói: “Du Dực, Dư Dực, chú nghe tôi nói lần cuối cùng đi.”

Trên mặt Du Dực vẫn không có bất cứ biểu cảm gì: “Tôi không có thời gian dông dài với bà, bất kể bà nói cái gì cũng không thể sống đến ngày mai, đừng lãng phí miệng lưỡi nữa. Xuống dưới đấy có biến thành quỷ thì đi chớ có đến tìm tôi, đi tìm anh trai tôi ấy.”

Du phu nhân kinh hoàng, liên tục lui về phía sau, vết thương trên người nứt ra, máu chảy túa ra mà bà ta cũng không hề phát hiện.

“Du Dực, tôi nói nhanh lắm, chờ tôi nói xong mà chúvẫn muốn giết tôi thì tôi không còn gì để nói. Tôi biết bản lĩnh của chú, chú lợi hại hơn bất cứ ai trong Du gia, nếu chú muốn, chú nhất định có thể cứu tôi ra. Chỉ cần chú cứu tôi thì tôi đảm bảo chú có thể có được toàn bộ Du gia. Trừ chú ra, những kẻ khác trong Du gia đều là hạng người hèn hạ vô sỉ, nhưng ai cũng chiếm được những vị trí béo bở trong công ty, duy chỉ có chú là không, ngay anh cả chú... Du Khiên, cũng kiêng kỵ chú. Chẳng lẽ chú thật sự cam tâm sao?”

Du Dực nhíu mày: “Tôi không có hứng thú với Du gia. Nếu tôi muốn, còn chờ tới bây giờ sao?”

Du phu nhân lập tức nói: “Tôi biết chú không muốn tranh cướp với bọn họ, nhưng mà... trừ Du gia, còn... còn có... tập đoàn Niết Bàn...”

Con dao trong tay Du Dực khẽ chuyển động, ông lộ ra chút vẻ hứng thú: “Tập đoàn Niết Bàn? Ngược lại có chút ý tứ...”

Trong lòng phu nhân hiểu rõ, người như Du Dực nếu không lấy được thành ý đủ nặng thì tuyệt sẽ không bỏ qua cho bà ta, nhưng bà ta không muốn chết ở đây.

Bà ta nói: “Đó là công ty của tôi, giá niêm yết trên thị trường là mười tỉ USD, cậu thả tôi ra, tôi... sẽ nhường nó lại cho cậu.”

“Nghe có vẻ không tệ, nhưng mà tôi dựa vào cái gì để tin tưởng bà, không lẽ bà là chủ tịch của Niết Bàn sao?”

“Cậu có mang di động đúng không, tôi cho cậu một số điện thoại di động,

cậu hãy đi tìm người này.” Hạ Như Sương nhanh chóng đọc một dãy số ra.

Du Dực nhếch môi cười, ánh mắt hoa đào lóe lên một vẻ hung ác: “Được, tôi đồng ý!”

Nói xong ông lập tức nhảy từ cửa sổ xuống, thanh âm lạnh lẽo như băng vọng lại: “Tạm thời tha cho bà một mạng, chờ tôi làm rõ sẽ lại tới, nếu dám lừa tôi thì ngày đó chính là ngày giỗ của bà.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1152: Cuộc Sống Y Như Ở Địa Ngục Thế Này Bà Chịu Đủ Rồi

CUỘC SỐNG Y NHƯ Ở ĐỊA NGỤC THẾ NÀY BÀ CHỊU ĐỦ RỒI

Du Dực vừa đi, Hạ Như Sương tê liệt ngồi trên giường, cuối cùng cũng tránh khỏi một kiếp.

Quần áo trên người bị mồ hôi lạnh thấm ướt, nỗi sợ khi đứng trước cái chết vẫn lởn vờn trong lòng bà ta chưa tan, cảm giác đau đớn đột nhiên kéo nhau trở về, đau đến nỗi cả người co quắp lại.

Vết thương nứt ra, máu thấm ướt băng gạc.

Hạ Như Sương đau tới không đến nỗi không dám hô hấp, nhưng vẫn không thể nào ngăn được cảm giác đau đớn đó, loại cuộc sống này bà ta chịu đủ rồi.

Hạ Như Sương hiểu rõ, cuộc sống giống như địa ngục chỉ mới bắt đầu thôi. Như những gì Yến Thanh Ti nói, chờ đến lúc đem thịt trên người bà ta lóc sạch chỉ còn trơ lại bộ xương trắng thì bà ta mới được chết sao? Bà ta không muốn như vậy, quá đáng sợ.

Hạ An Lan hoàn toàn phóng túng Yến Thanh Ti, giờ cô giống y như một con quỷ phát điên, dùng tất cả mọi thủ đoạn hành hạ bà ta.

Thật ra Hạ Như Sương biết, Yến Thanh Ti cũng không vội vã muốn biết chân tướng làm gì, cái cô muốn chính là... hành hạ bà ta, cô muốn bà ta sống không bằng chết.

Nhưng mà bà ta lại không cam lòng, tại sao bà ta lại phải chết?

Hạ Như Sương bây giờ chỉ hy vọng có thể nhanh chóng thoát ra ngoài. Bà ta đem tất cả hy vọng đặt trên người Du Dực, người này không giống những kẻ khác trong Du gia, luôn khiến bà có cảm giác sâu không lường được. Nếu vài năm trước, Du lão gia đem quyền hành giao cho Du Dực thì có lẽ cả gia tộc họ Du đã đi đến một tầm cao mới.

Đáng tiếc, cây to đón gió, càng ưu tú thì càng trở thành cái đinh trong mắt những người khác.

Ngay cả Du lão gia cũng đố kỵ với Du Dực, cho nên đến bây giờ bà ta vẫn không hiểu nổi thực lực chân chính của Du Dực.

Nỗi lo lắng duy nhất của Hạ Như Sương chính là thực lực chân chính của người này.

Tập đoàn Niết Bàn là công ty do một tay bà ta lập nên, là bà ta âm thầm thành lập lúc mới gả tới Du gia, đến bây giờ nó đã phát triển vô cùng lớn.

Nhưng càng to thì tai họa ngầm càng lớn, bà ta nói với Du Dực giá trị của công ty đến mười tỉ USD, thật ra... cũng không cao đến như vậy. Những năm trước, quả thật công ty kiếm được rất nhiều tiền, nhưng mấy năm gần đây thị trường không mấy khởi sắc, lại cộng thêm cuộc khủng hoảng tài chính mấy năm trước dẫn đến doanh thukhông ngừng xuống dốc, bà ta cần một khoản tiền vô cùng lớn để bù vào chỗ thiếu hụt của công ty.

Cho nên bà ta mới đặc biệt nhớ thương đám đồ hồi môn của Hạ lãothái, muốn Du Hí thừa kế tài sản của Hạ gia.

Ngoại trừ châu báu thì trong đám đồ hồi môn còn có rất nhiều đồ cổ và tranh chữ quý hiếm, bán đi chắc chắc sẽ thu được món tiền lớn.

Trận bệnh lần này của Hạ lão thái khiến tất cả mọi người đều nghĩ bà nhất định không qua khỏi, Hạ Như Sương cũng tính toán, bất kể bệnh tình Hạ lão thái có như thế nào thì bà ta cũng sẽ không để bà ấy đứng lên được nữa.

Hạ lão thái vừa chết, bà ta nhất định có thể ra tay từ phía Hạ lão gia để đoạt được tất cả đồ hồi môn của bà ấy.

Nhưng mà ai có thể ngờ được, Hạ An Lan lại tìm được Yến Thanh Ti.

Sự xuất hiện của Yến Thanh Ti làm rối loạn toàn bộ kế hoạch của Hạ Như Sương, kế hoạch bà ta tính toán xuốt mất chục năm bị cô đảo lộn đến long trời lở đất.

Hạ Như Sương hận không thể lột da rút gân uống máu Yến Thanh Ti.

Hạ Như Sương chỉ sợnếu Du Dực điều tra ra tình trạng thật sự của Niết Bàn sẽ quay lại xử lý bà ta.

Bà ta cắn răng, nghĩ đến những năm qua làm việc luôn cẩn thận, về phía công ty cũng không có bất cứ chuyện bê bối nào. Trong thời gian ngắn như

vậy, Du Dực nhất định không tra ra được, cho dù là người của bộ công thương tới cũng không thể nhanh chóng tra rõ.

Hạ Như Sương nghĩ thế, trong lòng liền thở phào nhẹ nhõm.

Chờ lần sau Du Dực tới, bà ta nhất định cầu xin Du Dực đưa bà ta ra ngoài.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1153: Thế Giới Lớn Như Vậy Nhưng Lại Không Có Em

THẾ GIỚI LỚN NHƯ VẬY NHƯNG LẠI KHÔNG CÓ EM

Chỉ cần có thể thoát ra, bà ta sẽ lập tức ra nước ngoài, có điều trước tiên phải bảo vệ được tính mạng đã.

Trong thời gian ngắn không thể trở về nước, ít nhất đợi cho đến khi Hạ An Lan từ chức.

Hạ Như Sương nghĩ rất nhiều chuyện, đem trước sau đều tính toán một lần.

Bà ta đặt cược tất cả vào Du Dực, hy vọng ông trời vẫn đứng về phía bà ta lần này, giúp đỡ bà ta. Bà ta không thể chết dễ dàng như vậy được.

Du Dực cùng Du gia không thể nào không có mâu thuẫn, ông ta vẫn luôn đứng ở vị trí bị chèn ép, nhất định sẽ không cam lòng, bà ta phải nắm được mâu thuẫn này rồi khích bác, ly gián quan hệ của ông ta với Du gia, lôi kéo ông ta về phía mình.

Đến Du Khiên còn có thể ra tay với bà ta thì đúng là chẳng tin tưởng được bất cứ ai trên đời này.

Ngay tại lúc Hạ Như Sương nghĩ cách lôi kéo Du Dực thì ông lại đang nói chuyện với Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti cau mày nói: “Tập đoàn Niết Bàn? Để bác con đi điều tra trước, xem nó có lai lịch thế nào?”

“Được...”

Yến Thanh Ti hỏi: “Điều tra rõ rồi làm thế nào?”

Du Dực nói: “Đến lúc đó... con nghe chú an bài.”

“Vậy chú định lúc nào đến gặp bà ta tiếp?”

Du Dực nghĩ một chút mới nói: “Không vội, để bà ta bị hành hạ thêm mấy ngày, hành hạ... thân xác không quan trọng, quan trọng phải bào mòn lý trí

của bà ta, đến mức bà ta chẳng cần cái gì chỉ mong được sống, mà cơ hội duy nhất của bà ta là chú, đến lúc đó chú muốn biết chuyện gì cũng không thành vấn đề.”

Du Dực hiện tại chính là cho Du phu nhân một chút hy vọng, để bà ta không tuyệt vọng hoàn toàn.

Nhưng thời gian càng dài thì nỗi đau trên thân thểsẽ đánh tan lý trí của bà ta.

Để cho bà ta không có thời gian suy nghĩ bất cứ cái gì và Du Dực chính là cái phao cứu mạng duy nhất của bà ta, có chết bà ta cũng không buông.

Du Dực xoa đỉnh đầu Yến Thanh Ti một cái: “Chú về trước, con đi nghỉ sớm đi.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Vâng.”

Du Dực xoay người rời đi, bóng lưng thật cao lớn mà lại cô đơn.

Yến Thanh Ti đứng yên một hồi, cho đến khi Nhạc Thính Phong cầm lấy bàn tay mình thì cô mới lấy lại tinh thần.

Nhạc Thính Phong dắt tay Yến Thanh Ti xuống lầu: “Đang suy nghĩ cái gì?”

“Đang... nghĩ... không có gì.”

Yến Thanh Ti suy nghĩ một chút thì cảm thấy buồn cười, cô lắc đầu một cái, không nói gì.

Đi xuống lầu, đập vào mặt là một con gió lạnh, mấy ngày gần đây trời lúc lạnh lúc nóng, Nhạc Thính Phong cởi áo khoác choàng lên Yến Thanh Ti: “Trời thật lạnh.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Đúng thế, rất lạnh.”

...

Du Dực lái xe không mục đích chạy trên đường.

Ánh mắt ông trống rỗng, dường như con đường trước mắt không hề có điểm cuối.

Trong lòng ông cũng trống rỗng, giống y như một cái lỗ đen, có hút vào bao nhiêu thứ cũng không thể lấp đầy.

Thế giới này lớn như vậy, nhưng lại không có em.

Du Dực lái xe xuyên qua nửa thành phố, cuối cùng lại trở về khách sạn.

Mở cửa, ông cũng không ngạc nhiên khi có người đang ngồi ở trong phòng. Tách, ánh đèn sáng lên, để lộ Du Khiên đang ngồi ở đó.

Du Dực lạnh mặt: “Đi ra ngoài.”

Ông không thân cận với bất kỳ ai trong Du gia nên cũng chẳng muốn khách khí với họ.

Du Khiên không nhúc nhích, lạnh giọng hỏi: “Chú đi đâu vậy?”

Du Dực ném chìa khóa xe, cởi áo khoác: “Không liên quan đến anh.”

Khóe miệng Du Khiên co quắp: “Du Dực, chúnói cho anh nghe, mấy ngày nay chúđang bận rộn cái gì?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1154: Người Ta Đã Muốn Đánh Thì Phải Giơ Mặt Ra Cho Người Ta Đánh

NGƯỜI TA ĐÃ MUỐN ĐÁNH THÌ PHẢI GIƠ MẶT RA CHO NGƯỜI TA ĐÁNH

Du Khiên cảm thấy còn chưa đủ bèn nói thêm một câu: "Trong nhà xảy ra chuyện lớn như vậy mà chúlại làm như không liên quan đến mình, đừng quên chú cũng mang họ Du."

Du Dực cười mỉa một tiếng, cởi giày, muốn thay dép đi trong phòng của khách sạn.

"Có thời gian quản tôi thì thà anh lo mà nghĩ tới chuyện của Hạ Như Sương đi. Mấy ngày trước Du gia bị phát hiện trốn thuế một lô xe ô tô, giờ vẫn đangbị hải quan tạm giữ đấy. Đây mới chỉ là bắt đầu thôi, sau này... mấy chuyện như này sẽ càng nhiều."

Du gia trốn thuế vốn là chuyện cơm bữatừ nhiều năm nay.

Bởi vì có quan hệ với Hạ gia nên lãnh đạo Hải Thị nhiều lần mắt nhắm mắt mở cho qua. Nhưng hai ngày trước lại đột nhiên lại không cho thông qua vụ mua bán của Du gia với lý do trốn thuế, hơn nữa, bất kể thương lượng cái gì cũng không có tác dụng, người bên cục thuế và lãnh đạo trong thành phố thậm chí còn không muốn gặp người của Du gia.

Điều này ám chỉ cái gì trong lòng ai cũng rõ ràng, người ta... đang muốn xử lý họ.

Du Khiên vì chuyện này mà muốn bạc cả đầu, dĩ nhiên ông ta cũng biết hành động lần này là bắt nguồn từ chuyện của Hạ Như Sương, nhưng thế thì sao?

Chống lại Hạ gia thì có tìm ai cũng vô dụng, chỉ có thể tự dựa vào bản thân chèo chống thôi.

Giờ có muốn về Hải Thành cũng không được bởi vì Hạ An Lan ở Dung Thành, Hạ gia cũng ở Dung Thành, muốn cởi chuông phải tìm người buộc chuông, chỉ có thể cầu Hạ gia buông tha cho bọn họ.

Đến bây giờ Du Khiên mới hiểu rõ cái gì gọi là dân không đấu nổi với quan,

tiền nhiều đến mấy cũng vô dụng.

Nhưng hiện giờ Du Khiên có muốn gặp Hạ An Lan hay gặp hai ông bà nhà họ Hạcũng vô ích, người ta căn bản không muốn nhìn thấy ông.

Du Khiên nghĩ tới đây liền cảm thấy nhức đầu, ông ta tức giận nói: “Chú còn nói thế được à? Du gia hiện tại đang trong lúc dầu sôi lửa bỏng, thân là một thành viên, chúcũng nên vì Du gia mà làm chút chuyện đi chứ?”

Du Dực mỉa mai: “Lúc nãy tôi còn chưa nói hết, chuyện làm ăn của Du gia tôi không hề tham dự vào, cũng không cổ phần trong công ty, bất kể phát sinh chuyện gì cũng... không liên quan đến tôi.”

Du Khiên suýt chút nữa thì hộc máu: “Chú...”

Du Dực: “Đi ra ngoài, tôi phải nghỉ ngơi.”

“Tôi là anh cả của chú, sao chú lại dám nói chuyện với anh mình như vậy?”

“Đi ra ngoài.” Giọng của Du Dực đột nhiên cao lên, đôi mắt phủ đầy tơ máu, lạnh lẽo như băng.

Du Khiên sợ đến run lên.

Anh em bọn họ từ nhỏ đến lớn chẳng ở chung với nhau được bao lâu, nó lại không thân thiết với bất cứ ai, chẳng ai trong nhà có thể quản được nó.

Du Dực lạnh lùng nhìn: “Đừng để tôi nói tới lần thứ ba.”

Du Khiên cảm thấyvừa khiếp đảm vừa mất mặt: “Chú... sao Du gia lại có loại người như chú? Ngày mai, để cha tới nói chuyện với chú.”

Du Dực không nói câu nào lạnh lùng nhìn ông ta, Du Khiên nghiến răng xoay người đi ra ngoài.

Du Dực chậm rãi nói: “Du gia muốn qua một kiếp này thì biện pháp duy nhất là Hạ Như Sương phải chết, lau sạch mọi quan hệ với bà ta, chứng minh tất cả những chuyện bà ta làm đều không có bất kỳ quan hệ gì với các người, nếu không... ai cũng không trốn thoát.”

Trong lòng Du Khiên run lên: “Chú... chú cho rằng mọi người đều ác độc như chú sao? Tôi với Như Sương là vợ chồng hơn ba mươi năm, bọn tôi...”

Du Dực giễu cợt: “Không cần ở trước mặt tôi nói tình cảm hai người tốt như nào, có tốt hay không tốt thì tự các người biết, dù sao cũng chẳng liên quan gì với tôi, tôi cũng chẳng có trách nhiệm với gì với sự hưng thịch hay suy bại củaDu gia.”

Du Khiên nghiến răng, phất tay rời đi.

Rầm một tiếng, cửa phòng đóng lại.

Du Dực đi đến quầy bar, cầm một chai rượu Volka lên rồi mở nắp, rót đầy một ly.

Mấy tháng gần đây ông ngủ rất ít, đa phần đều là mất ngủ trắng đêm.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1155: Nơi Này Rất Đẹp Nhưng Không Có Cô Ấy

NƠI NÀY RẤT ĐẸP NHƯNG KHÔNG CÓ CÔ ẤY

Buổi tối là quãng thời gian khó chịu đựng nhất, cứ nhắm mắt là nghĩ về những kỷ niệm đẹp đẽ trước kia.

Trước kia ông cũng uống rượu nhưng chỉ là chút rượu nhẹ hay bia chát, bây giờ lại chỉ có thể uống rượu mạnh.

Bởi vì chỉ có chìm trong cơn say ông mới có thể nhắm mắt trong chốc lát.

Chỉ có điều, trước đây còn có thể uống say, nhưng bây giờ hình như thời gian tỉnh táo ngày càng dài.

Càng tỉnh táo thì càng đau khổ.

Mỗi một giây trôi qua đều tựa như đang giày vò trái tim ông.

Du Dực uống tiếp một ly, động tác vẫn tao nhã như cũ, sau bóng lưng to lớn là màn đêm trải dài ngoài cửa sổ, bóng lưng ông phản chiếu trên của kính, tựa như... cả thế giới này chỉ còn lại mình ông với bóng đêm.

Du Dực nghĩ đến Hạ Như Sương, rốt cuộc trong tay bà ta còn bao nhiêu lá bài chưa lật?

Niết Bàn... Niết Bàn...

Du Dực cười mỉa một tiếng, cũng chỉ là một con chim sẻ sống nương nhờ vào Hạ gia thôi, ấy thế mà lại nghĩ mình chính là phượng hoàng.

Du Dực nhấc ly rượu lên, đi tới bên cửa sổ, căn phòng này cao trên hơn ba mươi tầng, tầm nhìn có thể bao quát rất xa.

Thành phố này thật sinh đẹp, nhưng đáng tiếc ông lại không thích nó, cũng như ông không thích cái thế giới này, bởi vì ở đây không có cô ấy.

...

Hạ lão gia và lão thái xuất viện, Yến Thanh Ti vốn không muốn trở về Hạ gia, nhưng cô không làm sao chống lại ánh mắt của Hạ lão thái được.

Yến Thanh Ti cắn môi, bà ngoại tuổi cũng lớn như thế rồi, nói lời khó nghe thì... bà còn có thể sống bao nhiêu năm nữa đâu, cần gì phải so đo tính toán vài chuyện không đáng như thế, tăng thêm phiền não làm mọi người.

Nhưng mà, bởi vì Yến Thanh Ti đã kết hôn với Nhạc Thính Phong cho nên cuối cùng anh cũng quang minh chính đại vào ở Hạ gia.

Một khắc đi vào phòng ngủ của Yến Thanh Ti, Nhạc Thính Phong cảm nhận được cảm giác hãnh diện khi chuyển mình thành công, anh ôm lấy Yến Thanh Ti: “Vợ, cuối cùng chúng ta thoát khỏi cảnh ở riêng.”

Yến Thanh Ti không nhịn được cười: “Nói như kiểu trước kia anh chịu nhiều thiệt thòi lắm ý?”

Nhạc Thính Phong lập tức nói: “Dĩ nhiên thiệt thòi, em có biết nỗi khổ khi phải chăn đơn gối chiếc hàng đêm không hả?”

Yến Thanh Ti lườm anh một cái: “Cứ như thể trước kia em đều không ôm anh ngủ đấy.”

“Trước kia mấy đêm liền em đều ôm mẹ chồng ngủ không thèm ngó ngàng đến anh.”

Yến Thanh Ti bóp bóp cằm anh: “Được rồi, người chồng chính thức trên giấy tờ của Yến Thanh Ti, anh cứ ở đây thẩm du một mình đi, em đi tìm bác.”

“Anh đi với em.”

“Không cần, mình em đi được rồi, anh nằm ôm ấp cái giường vợ anh từng ngủ đi.”

Cô vừa mới dứt lời Nhạc Thính Phong đã nằm thẳng lên giường: “Quả nhiên, giường vợ đã từng ngủ thật là... thoái mái.”

Yến Thanh Ti cười: “Lúc nữa đi qua gặp mẹ chút, tâm tình của mẹ chắc không khá lắm.”

Thấy Nhạc Thính Phong cùng Yến Thanh Ti về Hạ gia, Nhạc phu nhân định

nói bà ở lại khách sạn, nhưng mà Hạ An Lan lại nhắc tới bốn chữ: Buổi sáng hôm đó...

Nhạc phu nhân lập tức biến sắc, nhanh chóng đồng ý ở lại Hạ gia.

Nhưng bà không thể ở chung phòng với Yến Thanh Ti, Hạ lão thái vui vẻ an bài phòng của bà ngay sát vách phòng Hạ An Lan, đúng, chính là sát vách!

Yến Thanh Ti phất tay một cái rời đi, đi tới thư phòng, gõ cửa đi vào.

“Bác.”

Hạ An Lan biết Yến Thanh Ti tìm ông làm gì, bèn đưa cho cô một tập văn kiện: “Đây là thông tin về tập đoàn Niết Bàn.”

Yến Thanh Ti nhận lấy rồi mở ra, lướt qua thật nhanh.

Từ trong tài liệu thì thấy rất bình thường, chẳng qua là không có bất kỳ quan hệ nào với Hạ Như Sương, thậm chí còn không có quan hệ với Du gia.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1156: Không Nghĩ Tới Con Tiện Nhân Này Cũng Có Chút Bản Lĩnh

KHÔNG NGHĨ TỚI CON TIỆN NHÂN NÀY CŨNG CÓ CHÚT BẢN LĨNH

Yến Thanh Ti nhìn hai trang, hỏi: “Tài liệu này nhìn có vẻ rất bình thường.”

Hạ An Lan chỉ chỉ cái ghế để Yến Thanh Ti ngồi xuống, nói: “Con cứ xem tiếp đi, người đại diện pháp lý của tập đoàn Niết Bàn là Lâm Chính Phi, là một người không tồn tại, tập đoàn này tham gia vào rất nhiều lĩnh vực, con nhìn xem loại hình kinh doanh gì cũng có, bất động sản, xe hơi, điện tử, giải trí, mĩ phẩm...”

Yến Thanh Ti nhìn một chút, đúng là đếm cũng không hết, cô gật đầu: “Đúng là rất nhiều, dường như không phân được nghề chính và nghề tay trái? Từ tài liệu thì thấy tập đoàn này có vẻ rất khổng lồ.”

Hạ An Lan cười nhạt: “Hạng mục kinh doanh nhiều, sổ sách cũng phức tạp, thế nên càng dễ làm giả hơn.”

Yến Thanh Ti giờ mới hiểu được mấu chốt: “Ý bác muốn nói là sổ sách của bọn họ có vấn đề?”

“Nhìn bề ngoài thì giống như mỗi năm đều có thu vào, khoản lãi hàng năm cũng rất cao, nhưng... những thứ này đều là giả tưởng, cái tập đoàn này chẳng qua chỉ là một cái vỏ thôi, bọn họ lợi dụng cái vỏ bọc hỗn loạn này để thuận lợi rửa tiền.”

Yến Thanh Ti cả kinh: “Rửa... tiền?”

Hạ An Lan gật đầu: “Không sai, chính là một công ty rửa tiền, cái bên ngoài nhìn thấy cũng chỉ là cái vỏ thôi.”

“Nó rửa tiền cho ai?”

“Du gia.”

Yến Thanh Ti cảm giác mình có thể sắp sếp mọi chuyện, nhưng vẫn còn nhiều điểm đáng nghi vấn: “Bác cứ nói tiếp, trong đầu con còn vài chỗ nghĩ

không thông."

Hạ An Lan tiếp tục nói: "Thật ra, nhiều năm qua, Du gia luôn có hoạt động buôn lậu trốn thuế, hơn nữa còn là số lượng khổng lồ, mà lợi nhuận kếch xù này tất nhiên không thể ghi vào sổ sách của công ty rồi."

Yến Thanh Ti lật văn kiện: "Vậy ý của bác là tập đoàn Niết Bàn này thật ra chỉ là công ty giúp Du gia rửa tiền?"

"Ngược lại, không thể nói là rửa cho Du gia, chính xác mà nói thì phải là rửa tiền giúp Hạ Như Sương. Sau khi cô ta gả vào Du gia, Du gia muốn mượn thân phận của cô ta nên kéo cô ta xuống nước. Rất nhanh, cô ta đã tiến vào việc buôn lậu của Du gia, nhưng xem chừng người đàn bà này không thỏa mãn với việc chỉ giúp Du gia cho nên mới lợi dụng con đường buôn lậu nhiều năm của Du gia để tự mình buôn lậu, lấy được tiền lời lãi thông qua Niết bàn để rửa sạch."

Yến Thanh Ti đột nhiên có cảm giác được xem đến đây là đủ rồi, cô lắc đầu: "... Người đàn bà này thật đúng là... con phải nhìn bà ta bằng con mắt khác rồi."

Cô thật sự không ngờ Hạ Như Sương còn có can đảm như vậy, dám dây vào con đường buôn lậu.

Yến Thanh Ti hỏi: "Nhưng... bà ta làm một mình sao?"

Hạ An Lan nói: "Có lẽcả hai vợ chồng bọn họ đều tham gia vào."

Hạ Như Sương có thể âm thầm lợi dụng con đường buôn lậu của Du gia thì tất nhiên Du gia không thể nào không biết, trừ khi có người ra sức giấu giếm.

Mà Du Khiên bắt đầu nắm quyền của Du gia từ rất sớm, cho nên chỉ có ông ta mới có thể đem chuyện này giấu đi.

Yến Thanh Ti cảm khái nói: "Thật không ngờ... bà ta lại có thủ đoạn như vậy. Loại tội phạm kinh tế như này hẳn nên để Thính Phong nghe một chút, con không mở công ty căn bản không hiểu những thứ này. Vậy bây giờ cái công ty này hẳn rất đáng tiền?"

Hạ An Lan kiên nhẫn nói: "Cái công ty này chỉ là một công cụ rửa tiền, từ bên ngoài nhìn vào thì loại công ty có đến 30 năm hoạt động như này chắc chắn có rất nhiều tích lũy. Trước đây còn có thể nói như vậy, nhất là mấy

công ty thành lập vào mấy chục năm trước, việc đầu tư vào bất động sản và cổ phiếu rất kiếm được tiền. Nhưng có điều, mấy năm nay thị trường được chính phủ điều tiết, bọn họ kinh doanh không thuận lợi, làm ăn ở mặt nổi vẫn luôn... lỗ vốn.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1157: Cao Ngạo Quá Sẽ Không Tìm Được Vợ

CAO NGẠO QUÁ SẼ KHÔNG TÌM ĐƯỢC VỢ

"Mấy năm nay thuế quan đường biển được siết chặt, Du gia cũng buộc phải thu tay lại rất nhiều, huống hồ là bà ta, cho nên những năm gần đây bà ta cũng chẳng kiếm được bao nhiêu. Hơn nữa Niết Bàn cũng lỗ vốn rất nhiều, bà ta muốn bù vào chỗ thiếu hụt đúng là rất khó."

Yến Thanh Ti lắc đầu: "Cho nên bà ta mới có ý đồ với củahồi môn của bà ngoại, chậc... nữ cường nhân nha..."

Cô không thể không thừa nhận, Hạ Như Sương rất có bản lĩnh, nếu không phải Hạ An Lan để cơ quan tình báo đi điều tra thì trong thời gian ngắn chắc chắn sẽ không điều tra ra được những chuyện này.

Nói chuyện xong, cô đứng dậy: "Cám ơn bác, cũng muộn rồi, bác làm xong việc thì mau nghỉ ngơi đi."

"Được."

Yến Thanh Ti đi tới cửa, nghiêng đầu cười ngọt ngào một tiếng: "Đúng rồi, cách vách của của bác có hàng xóm mới, nhớ quan tâm chăm sóc người ta nha bác."

Hạ An Lan: "..."

Yến Thanh Ti nháy mắt mấy cái: "Còn nữa, bác quá lạnh lùng rồi, thế này không tốt lắm đâu. Muốn cưới được vợ ít nhất cũng phải như Nhạc Thính Phong nhà con này."

Nếu có người hỏi Nhạc Thính Phong bí quyết để cưới được Yến Thanh Ti là gì, chắc chắn anh sẽ nói: đầu tiên là da mặt phải dày, thứ hai là da mặt phải dày, cuối cùng chính là da mặt phải cực kỳ dày.

Hạ An Lan nhếch môi cười, vẫy vẫy tay nói: "Thanh Ti, con qua đây."

Yến Thanh Ti: "Không, không, không được... chồng con còn đang đợi con, bác ngủ ngon nhé."

Nói rồi xoay người chạy mất.

Sau khi ra ngoài, đầu óc cô chuyển vài vòng liền nẩy ra một ý tà ác.

Cô chạy đi gõ cửa phòng Nhạc phu nhân, nói: “Mẹ, con đói, mẹ nấu cho con bát mì được không?”

Nhạc phu nhân đang buồn bã lắm, nhưng mà có buồn đến mấy cũng không chống đỡ được con dâu làm nũng.

Vén tay áo lên xông thẳng vào phòng bếp, Nhạc phu nhân làm rất nhanh, Yến Thanh Ti ở phòng bếp trợ giúp bà.

Mì vừa nấu xong, mùi thơm tỏa ra ngào ngạt. Cứ ngửi thấy mùi này Yến Thanh Ti lại nghĩ tới mẹ mình, cô cầm đũa lên, một hơi ăn hết bát mì. Buông chén xuống, Yến Thanh Ti thở dài một tiếng: “Ăn ngon quá, mẹ nấu vẫn là ngon nhất.”

Nhạc phu nhân được khen một câu, tâm tình nháy mắt khá lên rất nhiều.

“Nếu là ở nhà mình, một ngày ba bữa mẹ đều nấu cho con ăn, bảo đảm nuôi con béo tròn.”

“Không sao, chúng ta sẽ về nhanh thôi.”

Ăn xong, Yến Thanh Ti kéo Nhạc phu nhân dạo bên ngoài một vòng, nhìn thấy bà có chút mệt mỏi mới trở về.

Cô đưa Nhạc phu nhân tới cửa, đẩy ra một cánh cửa, nói: “Mẹ, mẹ vào nghỉ ngơi đi cho khỏe.”

Nhạc phu nhân ngây ra một chút, chỉ chỉ phòng bên cạnh: “Ơ, không phải là phòng kia sao?”

Yến Thanh Ti lắc đầu: “Không phải ạ, là phòng này, mẹ quên sao?”

Nhạc phu nhân gãi đầu một cái: “Cái này... đều giống nhau cả, mẹ... chắc là mẹ nhớ nhầm.”

“Mau vào thôi, chúc mẹ ngủ ngon.”

Trong nháy mắt Nhạc phu nhân cảm thấy như có một cô con gái ruột, thằng

đần Thính Phong kia từ nhỏ đến lớn đã bao giờ chúc bà ngủ ngon đâu.

Yến Thanh Ti chờ Nhạc phu nhân đi vào, bỗng nhiên có chút hối hận, cô làm như thế... có phải hơi quá đáng hay không?

Nhưng mà... thật mong bác với mẹ chồng thành đôi nha!

Yến Thanh Ti xoắn xuýt đi về phòng.

Hạ An Lan làm việc đến hơn nửa đêm mới về phòng.

Sau khi vào phòng, ông đi thẳng đến phòng tắm, sau khi tắm xong định lên giường đi ngủ thì lại... nhìn thấy một người trên giường, lúc ấy ông sững sờ một lúc.

Sửng sốt một hồi, Hạ An Lan khẽ mỉm cười: "Chủ động như thế, liệu có phải tôi... nên làm chút gì hay không

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1158: Phải Để Chồng Em Cứu Em

PHẢI ĐỂ CHỒNG EM CỨU EM

“Để một người phụ nữ chủ động như vậy xem ra... cũng không tốt lắm!”

Đã như vậy rồi, còn cần khách khí cái gì?

Hạ An Lan rất nhanh đã đưa ra câu trả lời. Hiển nhiên không cần.

Đàn ông, đại khái ít người có da mặt mỏng đi. Nhất là những người càng cường đại, ngồivị trí càng cao, trong tay cầm quyền càng lớn thì càng không phải người dễ dàng đỏ mặt, nói lái đi là da mặt... rất dày.

Hạ An Lan vén chăn lên nằm xuống, đem đèn ngủ bật sáng hơn một chút. Nhạc phu nhân bị ánh sáng chiếu vào có chút nhức mắt nên dịch người dựa đầu vào Hạ An Lan, trán để trước ngực ông, dùng thân thể ông chặn lại ánh đèn.

Hạ An Lan vốn có chút buồn ngủ, nhưng hiện tại lại hoàn toàn tỉnh táo, ông lẳng lặng ngắm nhìn Nhạc phu nhân ngủ.

Làn da của bà rất trắng, khóe mắt có nếp nhăn rất nhỏ, chăm sóc rất cẩn thận, dung mạo so với lúc còn bé rất khác nhau nhưng ánh mắt cho tới bây giờ đều không hề thay đổi, lần đầu tiên nhìn thấy ông đã nhận ra bà, cặp mắt trong sáng giống như một đứa trẻ.

Hạ An Lan cảm thấy Tô Ngưng Mi là một người thật thần kỳ, trải qua một cuộc hôn nhân bất hạnh nhưng vẫn có thể trong sáng đến như vậy, cái cảm giác sạch sẽ từ trong nội tâm được phản chiếu qua ánh mắt, người khác nhìn vào sẽ thấy trên người bà không có bất cứ cái gì dơ bẩn.

Đây là kiểu người Hạ An Lan chưa bao giờ thấy qua, cùng bà ấy ở chung một chỗ rất dễ chịu, vĩnh viễn không bao giờ cần lo lắng bị người mưu hại.

Đột nhiên Nhạc phu nhân đá chăn một cái, hai cái chân lộ ra.

Hạ An Lan...

Rốt cuộc cũng biết tại sao bà ấy bị cảm? Lớn như vậy rồi còn đá chăn.

Hạ An Lan đắp lại chăn, không bao lâu sau Nhạc phu nhân lại đá văng ra.

Lặp đi lặp lại mấy lần, Hạ An Lan dứt khoát đè chân chặn lại trên đùi Nhạc phu nhân, để bà không đụng đậy được nữa.

Hạ An Lan đưa tay tắt đèn, thôi kệ, ngủ đã.

Ông có thể chắc rằng không phải Tô Ngưng Mi tự mình vào đây, chắc bà ấy còn không biết đây là phòng của ông, bằng không có khi đã trèo cửa sổ trốn rồi.

Hạ An Lan nhìn trần nhà đen thui, cười khẽ một tiếng, ông còn chưa từng nghĩ tới cũng có một ngày ông sẽ cùng một người phụ nữ chung chăn chung gối, mà không biết khi bà ấy tỉnh dậy sẽ như thế nào?

Bỗng dưng, lại có một chút mong đợi.

...

Yến Thanh Ti lăn qua lộn lại vẫn không ngủ được, như có như không mà thở dài một cái.

Nhạc Thính Phong nằm bên cạnh mệt không mở nổi mắt, đem cô ôm vào ngực: "Không ngủ được sao?"

"Ừ, không ngủ được."

Anh mở mắt ra, thờ dài một tiếng: "Ài..."

Yến Thanh Ti thấy biểu tình anh cực kỳ nghiêm trọng, dường như có chuyện lớn gì xảy ra bèn hỏi: "Thế nào?"

Nhạc Thính Phong trịnh trọng nói: "Phải để chồng em cứu em."

Lời còn chưa dứt đã hôn lên, Nhạc Thính Phong hôn rất mạnh mẽ, khẽ cắn môi Yến Thanh Ti, đầu lưỡi luồn vào, hô hấp của hai người dần thay đổi, trong bóng đêm phát ra thanh âm mập mờ.

Một lúc lâu sau anh mới buông Yến Thanh Ti ra, anh nói: "Nếu em có nhiều tinh lực như vậy thì chúng ta không cần lãng phí thời gian, để giảm thiểu tình trạng dân số già của quốc gia, hãy phấn đấu sinh một đứa đi."

Yến Thanh Ti không nhịn được trợn mắt: “Hạ cái gì mà hạ? Muốn lăn giường thì nói hẳn ra, còn nói như thể chính đáng lắm vậy, giống như ngủ với em anh phải chịu nhiều thiệt thòi lắm ý, không muốn ngủ thì đi ra ngoài!”

“Đừng... bà chủ à, tôi mãnh liệt yêu cầu làm thêm giờ, bà chủ thỏa mãn nguyện vọng này đi.”

“Nếu như bà chủ này không đồng ý thì sao?”

Nhạc Thính Phong thở dài một tiếng: “Vậy nhân viên chỉ có thể... cưỡng ép làm thêm giờ.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1159: Tỉnh Lại Ở Trong Lòng Ông?

TỈNH LẠI Ở TRONG LÒNG ÔNG?

Lăn lộn chán chê, Nhạc Thính Phong mới vuốt ve tấm lưng của Yến Thanh Ti, hỏi cô: "Lúc nãy em buồn cái gì?"

Yến Thanh Ti lúc này mới chợt nhớ tới, cô vỗ vỗ trán: "Xong rồi, đều tại anh, hình như em làm một chuyện sai lầm rồi."

"Chuyện gì?"

"Em... aizz..."

Em đưa mẹ anh vào phòng bác em.

Lời này Yến Thanh Ti ngại không dám nói ra.

"Không bằng làm một lần nữa, em sẽ có dũng khí nói ra."

Yến Thanh Ti há mồm cắn một cái: "Ngủ."

Cô rất hối hận, nhỡ đâu làm tổn thương mẹ chồng thì làm thế nào bây giờ? Lúc đấy cô không suy nghĩ kỹ, bây giờ liền lo lắng phát điên, không biết làm thế nào bây giờ?

Hy vọng... hy vọng... bác không nên quá cầm thú!

Ai nha, bác hẳn sẽ không làm thế đâu!

Không đúng, có thằng đàn ông nào mà không cầm thú đâu?

Không nghe thấy tiếng động gì quá kịch liệt, chắc là... không sao đâu!

Yến Thanh Ti lo lắng thấp thỏm đến gần sáng mới ngủ.

...

Trời sáng, Hạ gia đột ngột có một tiếng thét chói tai, tiếng hét cơ hồ có thể xuyên thủng cả mái nhà.

Nhạc phu nhân kinh hoàng, ôm chăn chỉ vào Hạ An Lan mắng: “Lưu manh, tên háo sắc này, đồ khốn khiếp, không biết xấu hổ... Hạ An Lan, tôi không ngờ ông lại là người như vậy, không, ông phải người, ông là cầm thú...”

Chờ Nhạc phu nhân mắng xong hết rồi, Hạ An Lan mới ngồi dậy, không nhanh không chậm nói: “Nhìn cho rõ, đây là phòng của tôi, tối hôm qua lúc tôi về phòng đã thấy bà nằm trên giường tôi ngủ rồi. Bà nói xem, ai trong chúng ta mới là người chịu thiệt đây? Tô Ngưng Mi, tôi không ngờ bà đã thích tôi đến mức này.”

Lúc này, ông mới mỉm cười nói: “Lúc trước thì chủ động nhào vào ôm ấp, bây giờ thì tự động lên... giường.”

Hạ An Lan mới tỉnh dậy, giọng nói có chút khàn khàn trầm thấp, dễ nghe đến độ có thể khiễn lỗ tai người ta mang thai.

Nhạc phu nhân sửng sốt một chút, cái này... đầu óc bà có chút hỗn loạn? Chẳng lẽ tối qua vào nhầm phòng?

“Tôi, tôi... Ai thích ông? Lần trước là do tôi ngất xỉu, tối hôm qua là do tôi nhầm phòng, đừng nói như kiểu tôi có ý với ông như thế. Tối qua sao ông không đánh thức tôi?”

Một khắc kia, mở mắt ra nhìn thấy khuôn mặt Hạ An Lan, nội tâm của Nhạc phu nhân cảm giác như tận thế đến nơi rồi.

Mấu chốt là bà vẫn nằm trong lòng ông! Trong lòng!

Tóc Hạ An Lan rối tung, bớt chút lạnh lùng của thường ngày, tăng thêm mấy phần cảm giác lười biếng: “Tại sao tôi phải gọi bà dậy?”

Nhạc phu nhân nghiến răng, ông ta còn dám nói như thế?

Hạ An Lan lạnh nhạt nói: “Bà chủ động như thế, có thể nhìn ra tình cảm của bà với tôi khá sâu nặng, tất nhiên tôi không thể từ chối tâm ý của bà rồi.”

Nhạc phu nhân xem thời gian, hơn 7 giờ rồi, đã muộn thế này, không thể ở đây dây dưa với ông ta, phải chuồn đi mau.

“Ông ở yên đấy cho tôi, bà đây không để ông chiếm tiện nghi dễ thế đâu. Tôi đi trước, sau sẽ tìm ông tính sổ, bị người ta nhìn thấy thì tôi với ông có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội.”

Hạ An Lan chống cằm, nói: “Muộn rồi.”

Nhạc phu nhân còn chưa nhảy xuống giường, sửng sốt: “Cái gì?”

Hạ An Lan mỉm cười: “Tiếng hét của bà lúc nãy cũng đủ gọi mọi người tới rồi.”

Con ngươi Nhạc phu nhân cũng muốn rớt ra ngoài, người... đến?

Một giây sau ngoài cửa truyền tới giọng của Ngự Trì: “Tiên sinh...”

Đồng thời, “Rầm” một tiếng, cửa phòng bị Ngự Trì đá văng, thanh âm to vang đến màng nhĩ cũng phát đau.

Ngay lúc mọi người phá cửa xông vào, Ha An Lan đột nhiên đưa tay kéo Nhạc phu nhân lại, đem bà ôm vào trong ngực, nâng cằm bà ấy lên, cúi đầu hôn xuống.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1160: Hôn Rồi, Hai Người Họ Hôn Nhau Thật Rồi!

HÔN RỒI, HAI NGƯỜI HỌ HÔN NHAU THẬT RỒI!

Mọi người xông vào cửa thấy cảnh tượng ấy trong nháy mắt liền hóa đá!

Ngự Trì vừa vào đã nhanh mồm hỏi: "Tiên sinh, chuyện gì xảy..."

Thấy hình ảnh kia, Ngự Trì bỗng câm nín, không nói ra được một lời.

Tất cả mọi người đều trố mắt ra nhìn: Mẹ nó, sao mình lại nhảy vào đây?

Từ từ ánh mắt mọi người nhìn về phía Ngự Trì, cũng được... thằng này đủ cao, có thể... che được một chút.

Vì vậy, tất cả mọi người không hẹn mà cùng rút lui về phía sau, núp sau Ngự Trì, sau đó lại không tiếng động rút lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại mình Ngự Trì cao như cái cột đứng ở cửa, phá lệ gai mắt.

Ngự Trì...

Coi như được trời phú cho ưu đãi cho khuôn mặt tê liệt thì Ngự Trì cũng không biết mình nên làm cái gì vào lúc này?

Ai có thể tới nói cho anh biết đây rốt cuộc là tình huống gì, anh nên làm cái gì?

Nội tâm của Ngự Trì đang trải qua một trận bão tố!

Nhưng mà may thay, Nhạc Thính Phong với Yến Thanh Ti đã dìu Hạ lão thái chạy tới. Còn chưa đến cửa bà đã lo lắng hỏi: "Sao rồi, sao rồi?"

Kết quả vừa ngó vào phòng liền thấy hai người kia đang hôn nhau trên giường, Hạ lão gia cùng Hạ lão thái sửng sốt, ngay cả Nhạc Thính Phong với Yến Thanh Ti cũng trợn tròn mắt.

Nhưng ít ra, Hạ lão thái cũng là người từng trải, không tới ba giây liền phản ứng lại, ánh mắt của cụ không giấu nổi vẻ vui mừng như điên, trên mặt lại vô cùng đoan chính phê bình Ngự Trì: "Ngự Trì, cậu nói xem sao cậu lại không

hiểu chuyện như thế? Nhanh đóng cửa lại, mới sáng sớm đã quấy rầy người khác nghỉ ngơi rồi. Bây giờ trời vẫn còn hơi lạnh, cậu bất thình lình đạp cửa nhỡ gió lạnh cũng lùa vào thì sao, thật quá bất cẩn, sau này đừng như thế hiểu chưa?”

Ngự Trì thở phào, duỗi cánh tay nhanh chóng đóng cửa lại.

“Tôi biết sai rồi, lão phu nhân.”

Thật sự là anh sai rồi. Sau này... cũng không dám tùy tiện đạp cửa nữa, nhất là cửa phòng tiên sinh.

Đóng cửa lại, Hạ lão thái kích động kéo tay Yến Thanh Ti: “Thanh Ti, con thấy không, thấy không? Hai chúng nó... chúng nó hôn nhau thật rồi.”

Yến Thanh Ti nuốt nước bọt: “Nhìn... nhìn thấy.”

Trong lòng cô hiện giờ lo lắng thấp thỏm cực kỳ, đồng thời còn có chút kích động cộng thêm lòng bát quái đang hừng hực thiêu đốt.

Vốn nghĩ rằng sau khi mẹ chồng tỉnh dậy nhìn thấy bác thì cùng lắm là trời đất rung chuyển một trận thôi, nhưng không ngờ, không ngờ... hai người họ lại... hôn nhau. Hôn!

Cô có cảm giác như nhìn thấy một bầu trời đầy bong bóng.

Nhạc Thính Phong lấy lại tinh thần, nghiêng đầu nhìn cửa phòng, anh liếm liếm khóe miệng: “Người lúc nãy là... là...? Là anh nhìn nhầm rồi... hay là mẹ?”

Mẹ anh lại ở cùng trên một cái giường với Hạ An Lan, còn... hôn?

Yến Thanh Ti hắng giọng: “Khụ... khụ... cái đó...”

Nhạc Thính Phong xoa trán một cái, nói: “Anh... chắc anh chưa tỉnh ngủ nên mắt hơi mờ, anh về ngủ thêm một lúc.”

Trong lòng Yến Thanh Ti đột nhiên có cảm giác tội lỗi với anh và Nhạc phu nhân, mặc dù cô rất vui, nhưng mà... vẫn rất hối hận, xem ra cô không nên làm như vậy.

Hạ lão thái phá lệ đối tốt với Nhạc Thính Phong một lần, xoa đầu anh một

cái: “Thính Phong mau đi nghỉ đi, đi đi, đi đi.”

Yến Thanh Ti muốn giải thích với anh một chút, nhưng lại không biết mở miệng làm sao.

Kệ, trước hết cứ chờ xem đã.

Ngàn lần hy vọng bác hạ thủ lưu tình nha!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1161: Phải, Là Tôi Cố Tình Hôn Bà Đấy

PHẢI, LÀ TÔI CỐ TÌNH HÔN BÀ ĐẤY

Mọi người rời đi rồi, căn phòng yên tĩnh trở lại.

Nhạc phu nhân đẩy Hạ An Lan ra, bà cắn môi trừng mắt nhìn ông: "Ông cố ý."

Nhạc phu nhân không ngốc, vừa xong rõ ràng là ông ta thấy có người đi vào nên mới cố tình ôm bà vào lòng, là ông cố ý muốn để người ta nhìn thấy.

Hạ An Lan bị đẩy ra, ông tựa vào đầu giường, ngón tay thon dài lướt qua cánh môi, khóe miệng nhếch lên, thản nhiên thừa nhận: "Phải, là tôi cố tình đấy."

Đệch... ông ta dám thừa nhận, ông ta còn mặt mũi mà thừa nhận nữa à?

Nhạc phu nhân buồn bực trong lòng: "Ông... ông... tôi phải đánh chết tên khốn nhà ông."

Nhạc phu nhân tóm gối lên đập về phía Hạ An Lan. Bà sắp tức chết rồi, sao trên đời này lại có loại khốn kiếp thế này cơ chứ? Đồ mặt người dạ thú, tất cả những từ mà bà có thể nghĩ đến để chửi người cũng không đủ để hình dung sự nham hiểu của Hạ An Lan.

Hạ An Lan nghiêng đầu tránh khỏi cơn tập kích bất ngờ, vươn tay giữ chặt chiếc gối lại.

Nhạc phu nhân không động đậy được nữa liền giơ chân lên đá ông, giờ bà đang tức đến nỗi đau đầu, đau ngực, đau hết cả người.

Thật là... không còn mặt mũi nào gặp ai nữa!

Hạ An Lan hỏi bà: "Vừa xong sao bà không nhúc nhích gì?"

Nhạc phu nhân thật muốn tát cho Hạ An Lan một phát, nhưng bà không dám, ai bảo ông đang đội hai chữ "Tổng thống" - kim quang chói lọi ở trên đầu chứ?

Nhạc phu nhân vỗ vỗ ngực cho nguôi cơn giận, "Ông hỏi tôi tại sao không

nhúc nhích á? Ông... có còn là người nữa không? Tôi mà động có phải là sẽ phải đối mặt với cả đám người trước cửa không?"

Ban nãy, Nhạc phu nhân quả thật hoàn toàn bị bất ngờ, còn biết gì nữa đâu mà tránh.

Sau đó, Hạ lão thái bước vào, bà cũng tỉnh táo lại một chút, nhưng bà không dám nhúc nhích, bà mà động đậy là sẽ phải đối mặt với Hạ lão gia và Hạ lão thái mất. Bà còn chưa hiểu là chuyện gì đang diễn ra mà, thật xấu hổ quá đi mất.

Hạ An Lan gật đầu: "Giỏi... Cũng thông minh phết."

Nhạc phu nhân tức giận mắng: "Cút ra."

Bà xốc chăn xuống giường, cả giận nói: "Hạ An Lan, tôi nói cho ông biết, tôi không quan tâm là ông muốn giở trò gì, dù sao ông cũng phải giả thích rõ ràng chuyện ban nãy cho cha mẹ ông. Chúng ta không có gì với nhau, không có gì hết! Hôm nay tôi sẽ đi, hôm nay tôi sẽ về Lạc Thành, bà đây đúng là không nên ở nhà ông mà."

Lúc bà sắp quay người đi, còn chưa bước nổi nửa bước, cổ tay đã bị nắm chặt kéo giật lại, trọng tâm không vững, cả người ngã xuống giường.

Bà còn chưa kịp mắng người, đã thấy mặt Hạ An Lan kề sát mặt mình, ánh mắt ông tràn đầy phức tạp, khóe miệng mang theo lãnh ý: "Bà đã ngủ chung giường với tôi rồi, giờ lại bảo không có quan hệ gì, ai tin?"

Nhạc phu nhân ngơ ngác, tư thế này rất không thoải mái, bà muốn ngồi dậy, nhưng hai cánh tay lại bị Hạ An Lan giữ chặt, bà nghiến răng nói: "Ông buông tay ra, bọn họ thích tin hay không thì tùy, dù sao thì tôi với ông cũng không thể."

Hạ An Lan: "Tại sao lại không thể?"

Nhạc phu nhân cười mỉa mai: "Chẳng lẽ ông thật sự muốn có đó gì với tôi sao?"

"Chẳng lẽ lại không thể?"

"..." Nhạc phu nhân muốn cười nhạo, nhưng bà phát hiện trên mặt Hạ An Lan không có chút ý tứ vui đùa nào hết, mắt ông đen nhánh, sâu thẳm,

nghiêm túc vô cùng.

Nhạc phu nhân ngược lại cảm thấy không được thoải mái, ông ta... nghiêm túc thật sao?

Nhạc phu nhân bỗng thấy có chút sợ hãi, nuốt nước bọt, cười gượng hai tiếng: "Ha ha... đừng đùa nữa, hai chúng ta... hai chúng ta..."

Hạ An Lan lại cúi xuống thấp hơn: "Có phải đùa hay không, tự bà biết rõ mà."

Giờ hai người nhìn nhau chằm chằm, tư thế có chút kỳ quặc, cực kỳ không được tự nhiên, Nhạc phu nhân thấy đủ các loại bức bối khó nói.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1162: Là Tại Bà, Đáng Ra Bà Không Nên Trêu Ghẹo Tôi

LÀ TẠI BÀ, ĐÁNG RA BÀ KHÔNG NÊN TRÊU GHẸO TÔI

Bà thật sự chưa từng thân mật với đàn ông như vậy, dù là Nhạc Bằng Trình cũng chưa từng như thế. Chuyện nam nữ, bà hầu như chẳng có kinh nghiệm gì, tình huống này càng khiến bà cảm thấy bất an.

Tim đập nhanh, đập thình thịch, bà cắn môi nói: “Ông buông tôi ra, có gì... có gì thì từ từ nói.”

Hạ An Lan vẫn không buông bà ra, ngược lại ông nắm càng chặt hơn.

“Từ lúc bà tới Dung Thành tới giờ vẫn luôn rất chủ động với tôi, nếu đã ái mộ tôi như vậy, sao tôi lại không tiếp nhận chứ?”

Nhạc phu nhân khi ấy cười ha hả, “Có quỷ mới thèm có ý gì với ông, ai ái mộ ông chứ? Lần trước tôi muốn đánh ông, không cẩn thận mới bị ngất thôi.”

Hạ An Lan: “Tôi làm sao biết được là có phải bà cố ý hay không?”

“Tôi... Được, không nói chuyện lần trước nữa, nói chuyện lần này, đây là tôi vào nhầm phòng, ai bảo phòng nào trong nhà ông trông cũng giống nhau, chuyện này trách tôi được chắc?”

“Không sai, là trách bà đấy.”

Nhạc phu nhân cảm thấy oan uổng chết mất, “Tôi... sao ông lại dám bảo tôi sai hả, sao tôi lại sai được chứ? Ông nói rõ cho tôi xem.”

“Bà... không nên trêu vào tôi.”

Nhạc phu nhân: “...”

...

Dưới lầu, Yến Thanh Ti ngồi cạnh Hạ lão thái, tâm tình sốt sắng hơn bất cứ ai, tất cả mọi người đều đang đợi nhân vật trên lầu xuống.

Nhưng... sao bọn họ vẫn chưa xuống vậy?

Nhạc Thính Phong đi đi lại lại, giờ anh là người nôn nóng nhất: “Không được, anh phải lên tóm mẹ xuống thôi.”

Hạ lão thái ngăn anh lại: “Con đừng ngốc nữa, da mặt mẹ con mỏng như vậy, nếu con tóm mẹ con xuống, mẹ con sẽ ngại lắm đấy.”

Nhạc Thính Phong bỗng không biết nên nói gì, kỳ thật... da mặt mẹ anh không có mỏng đâu, dày lắm đấy...

Hạ lão thái sợ Nhạc Thính Phong sẽ bài xích chuyện Hạ An Lan và mẹ anh ở bên nhau, bà nói: “Thính Phong à, mẹ con một mình nuôi con khôn lớn đến thế này cũng không dễ dàng gì có đúng không?”

Nhạc Thính Phong vò đầu, “Chuyện này... vẫn ổn mà...”

Hai mẹ con họ thật ra sống với nhau cũng rất vui vẻ, có Tô gia đỡ đần, lại có tiền, không ai có thể ức hiếp họ. Hồi đi học, ai dám nói gì anh sẽ đều bị anh đập cho một trận, cũng không sống khổ sở gì.

Có duy nhất một điều không hay đó chính là luôn có người lấy chuyện của Nhạc Bằng Trình ra cười nhạo mẹ anh.

Giờ nghĩ lại, hai mẹ con họ sống quả thật cũng không dễ dàng gì.

Hạ lão thái khéo léo nói: “Con xem, An Lan là bạn thanh mai trúc mã với mẹ con, tuy sau đó có xa nhau nhưng tình cảm từ nhỏ tới giờ vẫn còn, nếu không cũng sẽ không... làm như vậy. Con nói có phải không?”

Nhạc Thính Phong biết Hạ lão thái muốn nói gì. Thật ra... anh cũng không phản đối, anh chỉ lo mẹ anh không thích Hạ An Lan, cũng không thể cưỡng ép bà đúng không?

“An Lan chưa từng lấy vợ, cuộc sống riêng tư rất sạch sẽ, nếu hai người họ ở bên nhau thì thật sự đúng là duyên trời định. Năm ấy nếu không xa nhau, nói không chừng giờ họ đã kết hôn rồi cũng nên. Loanh quanh một vòng lại vẫn gặp được nhau, đây rõ ràng là ông trời muốn hai người bên nhau rồi còn gì. Cái gọi là duyên phận, đôi khi muốn ngăn cản cũng không ngăn được đâu.”

Nhạc Thính Phong cười nói: “Bà ngoại, con hiểu ý của bà. Con... thì sao cũng được, vấn đề là ở mẹ con, cũng phải để bà ấy thích mới được chứ.”

Hạ lão thái thở phào: “Đúng, đúng, con nói phải lắm, người khác có nói gì cũng vô dụng, mẹ con cũng phải thích thì mới được.”

Yến Thanh Ti nghe vậy càng không rõ có tư vị gì trong lòng, cô cắn răng nói với Nhạc Thính Phong: “Thính Phong, anh ra đây với em, em có chuyện muốn nói với anh.”

“Nói gì cơ?”

Yến Thanh Ti tóm tay kéo anh ra ngoài.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1163: Nếu Anh Không Chịu Trách Nhiệm, Mẹ Sẽ Đánh Gãy Chân Anh

NẾU ANH KHÔNG CHỊU TRÁCH NHIỆM, MẸ SẼ ĐÁNH GÃY CHÂN ANH

Ra tới bên ngoài, Nhạc Thính Phong hỏi: “Sao thế, vừa xong anh thấy em cứ bồn chồn mãi, xảy ra chuyện gì lớn à?”

Yến Thanh Ti cắn môi, nói: “Em... em muốn xin lỗi anh, xin lỗi. Hôm qua... em... em cố tình cho mẹ vào nhầm phòng, để bà vào phòng ngủ của bác đấy.”

Yến Thanh Ti quyết tâm nói ra hết: “Có phải em... quá đáng quá rồi không? Chủ yếu là tại vì em gấp quá, em rất muốn để họ bên nhau, nhưng hai người vẫn mãi chẳng có tiến triển gì cả, em không nhịn được nên mới... giúp họ một tay. Anh... sẽ không trách em chứ?”

Nhạc Thính Phong kinh ngạc nhìn Yến Thanh Ti: “Em... bà xã à, sao em không bàn bạc gì với anh vậy?”

Yến Thanh Ti cúi đầu: “Em xin lỗi... Thật ra làm vậy xong em cũng thấy hối hận lắm.”

Nhạc Thính Phong thấy Yến Thanh Ti tỏ ra tự trách, cũng không nhẫn tâm nói cô nữa, cô cũng không có ý xấu, chỉ là muốn thêm chút dầu vào lửa thôi.

Thật ra Nhạc Thính Phong cảm thấy mẹ anh và Hạ An Lan cũng có chút gọi là có tiền đồ.

Anh véo mũi Yến Thanh Ti: “Em đấy, thôi bỏ đi, ông xã không tính toán với em đâu. Nhưng lần sau nếu em muốn giở trò gì tai quái thì nhất định phải nói với anh một tiếng đấy.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Ừm, em biết rồi, nhưng em sợ mẹ... nếu bà biết em làm như vậy liệu có đau lòng không.”

Nhạc Thính Phong xoa cằm, “Thật ra thì... cũng không phải chuyện gì lớn đâu. Có vẻ như giữa hai người cũng chưa xảy ra chuyện gì. Nếu nửa đời còn lại của mẹ anh có thể tìm được một nửa cho mình, vậy cũng tốt, mẹ anh mà

thích bác em thật có khi việc em làm lại là chuyện tốt ấy. Trong nhà có tiếng động, có phải là hai người xuống rồi không?"

Nhạc Thính Phong lập tức kéo Yến Thanh Ti chạy vào trong.

Quả nhiên liền thấy Nhạc phu nhân và Hạ An Lan đi xuống.

Sắc mặt Nhạc phu nhân không tốt, bà đã thay đồ, đứng cách Hạ An Lan rất xa, như thể sợ bị dính vào ông.

Trông sắc mặt Hạ An Lan cũng chẳng tốt lắm, có chút lạnh nhạt, tâm trạng hình như rất xấu.

Hạ lão gia đen mặt ngồi đó, ông tỏ ra nghiêm khắc răn dạy: "An Lan, con giải thích rõ cho ba biết rốt cuộc là chuyện gì, sao con có thể làm ra loại chuyện đó hả?"

Hạ An Lan mặt không chút thay đổi: "Có cần phải giải thích không? Chẳng phải mọi người đều thấy cả rồi sao?"

Nhạc phu nhân hừ một tiếng, đồ không biết xấu hổ, giải thích một câu thì ông chết à?

Càng không giải thích, mọi người sẽ càng hiểu lầm, lại còn bày ra cái bộ dạng như bình nứt bị quăng vỡ thế nữa chứ.

Nhạc phu nhân thật sự nghi ngờ không biết liệu có phải Hạ An Lan thích bà không, nếu không thích, vậy sao không giải thích rõ ràng? Sao phải cố ý để mọi người hiểu lầm như vậy?

Ông không giải thích, vậy để tôi tự giải thích.

Nhạc phu nhân mở miệng nói: "Chú Hạ, dì Bội Uyển, chuyện không phải như mọi người thấy đâu, thật ra hai chúng con..."

Bà còn chưa nói hết, Hạ lão thái đã bày ra vẻ mặt đau lòng, bà nói: "Mi Mi, để con phải chịu ấm ức rồi. Con yên tâm, chúng ta nhất định sẽ bắt An Lan chịu trách nhiệm, nếu nó đã làm ra chuyện không phải với con, ta sẽ đánh gãy chân nó."

Hạ lão gia ở bên cạnh gật gù: "Đều tại con mà giờ hai ông bà già này mất hết cả mặt mũi rồi, còn không mau xin lỗi Mi Mi, rồi tự mình tới Tô gia đi."

“Phải, ba con nói đúng lắm, con nhất định phải tới Tô gia xin lỗi, nhất định phải làm đúng phép tắc, cho Mi Mi một danh phận, không được để con bé phải chịu ấm ức.”

Nhạc phu nhân kinh ngạc không ngậm nổi miệng.

Đệch... phát triển kiểu này, chẳng phải là muốn tới Tô gia cầu hôn sao?

Hạ An Lan nói: “Dạo này hơi bận.”

Ý của ông là dạo này có hơi bận, bận hết đợt này rồi đi.

Hạ lão gia “hừ” lạnh một tiếng: “Bận cũng phải đi, chuyện này con còn kỳ kèo nữa sẽ khiến Mi Mi nghĩ gì hả?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1164: Chúng Con Chỉ Ngủ Với Nhau Một Đêm, Không Làm Gì Hết Cả

CHÚNG CON CHỈ NGỦ VỚI NHAU MỘT ĐÊM, KHÔNG LÀM GÌ HẾT CẢ

Hạ lão gia thấy vẫn chưa đủ liền bổ sung thêm một câu: "Con phải xử lý cho xong chuyện này đi."

Hạ lão thái ở bên cạnh gật gù: "Ba con nói phải lắm, chuyện này là con sai rồi. Con thích Mi Mi, chúng ta có thể hiểu, nhưng con... có phải con vội vàng quá rồi không?"

Có điều, trong lòng Hạ lão thái lại đang nghĩ, ra tay nhanh thế mới tốt!

Nhạc phu nhân thấy sự tình phát triển đến mức này là bà không thu xếp nổi nữa rồi, bà lập tức hét lên: "Đợi đã, không thể như vậy được... Dì Uyển, mọi người nghe con nói, chúng con... chuyện đó... là ngoài ý muốn!"

Hạ lão thái tỏ ra nghi hoặc: "Ngoài ý muốn... ngoài ý muốn mà có thể... qua hẳn một đêm sao? Mi Mi, con đừng lo, có ta với chú Hạ làm chủ cho con, có phải nó uy hiếp con không, con cứ mạnh dạn nói ra đi."

"Không phải... mọi người đều hiểu lầm rồi."

Hạ lão thái nghiêm túc nói: "Chúng ta không hiểu lầm, nhất định là tại thằng nhóc này nó... cưỡng ép con. Tối qua hai đứa đã qua đêm với nhau rồi, chuyện này xảy ra trong nhà chúng ta, chúng ta tuyệt đối không thể bỏ qua cho nó như vậy được."

Nhạc phu nhân gấp đến độ đổ mồ hôi đầy đầu: "Tối qua thật sự chỉ là chuyện ngoài ý muốn, con căn bản... không cố tình ngủ với anh ta, không phải... cũng không phải anh ta muốn ngủ với con. Ài., dù sao thì hai đứa bọn con cũng không cố tình ngủ với nhau! Chỉ là con không cẩn thận... vào nhầm phòng, rồi nằm thẳng xuống, tới lúc tỉnh dậy thì đã thấy anh ta nằm cạnh con rồi, bọn con không có làm gì hết."

Mắt Hạ An Lan ánh lên ý cười, giải thích kiểu này không bằng đừng giải thích còn hơn.

Cũng nên mừng là IQ của bà chỉ có thế mà thôi.

Hạ lão thái với Hạ lão gia nhìn nhau, hai người: “Ồ...”

Hạ lão thái tỏ ra tiếc nuối: “Như vậy, là vào nhầm phòng à...”

Hạ lão gia gầm lên: “Hạ An Lan, anh nhìn anh xem, tôi đến xấu hổ vìanh. Anh xem anh đã làm ra chuyện gì rồi đây. Mi Mi vào nhầm phòng, lúc anh về, anh... chẳng phải mày nên ra ngoài sao? Sao anh không chịu ra mà còn... tôi thấy mày đúng là đồ gian trá mà.”

Yến Thanh Ti ngồi bên cạnh nghe, phản ứng của ông ngoại cũng nhanh thật đấy!

Tự dưng thấy mẹ chồng đáng thương quá, tuy họ là người thân của cô, nhưng cô không thể không thừa nhận ba người họ đúng đều là lão hồ ly mà!

Mẹ chồng, mẹ rơi vào động hồ ly như vậy, con cũng không biết nên giúp mẹ thế nào nữa, thôi thì... nhận mệnh đi vậy!

Hạ lão thái gật đầu: “Con đã sớm muốn giở trò với Mi Mi rồi đúng không?”

Giờ Nhạc phu nhân mới ý thức được việc câu ban nãy của bà có vấn đề.

Hạ An Lan thản nhiên nói: “Phòng của con, sao con phải ra ngoài?”

Nhạc phu nhân bất lực nói: “Bọn con chỉ ngủ có một đêm thôi, không có làm gì hết.”

Hạ lão thái nghiêm túc nói: “Nhưng... chúng ta thấy hai đứa quần áo xộc xệch ở cả đêm với nhau, nó... còn hôn con nữa! Mi Mi, chúng ta nhất định sẽ bắt nó chịu trách nhiệm với con, con yên tâm đi.”

Giờ Nhạc phu nhân cuối cùng cũng nếm trải tư vị muốn nói mà nói không thành lời là thế nào rồi, thật đúng là... khó nuốt quá mà.

Tất cả là tại tên Hạ An Lan kia tự dưng hôn bà, ông ta cố ý, bà tức đến nghiến răng nghiến lợi.

“Sáng nay... sáng nay là do anh ta dở trò lưu manh với con.”

Hạ lão thái đập bàn: “Thế nên buộc phải bắt thằng lưu manh này xin lỗi con,

chịu trách nhiệm với con chứ.”

Yến Thanh Ti lắc đầu, người nhà này, nói câu nào là bẫy câu đấy.

Nhạc Thính Phong muốn giúp mẹ một tay, nhưng anh không chen miệng vào được.

Nhưng anh có thể chắc chắn được một chuyện, người đàn ông tên Hạ An Lan này tuyệt đối có ý với mẹ anh.

Trời đất ơi, con hồ ly này sớm đã thành tinh rồi, với IQ của mẹ anh sớm muộn cũng bị ăn hết xương cho coi.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1165: Không Lấy Tôi, Bà Còn Tìm Được Ai Tốt Hơn Tôi Nữa?

KHÔNG LẤY TÔI, BÀ CÒN TÌM ĐƯỢC AI TỐT HƠN TÔI NỮA?

IQ cách xa nhau đến thảm, tránh được mùng một không tránh được mười lăm, chuyện này sớm muộn gì cũng tới thôi.

Hạ An Lan lạnh lùng nói: "Dựa vào cái gì mà con phải chịu trách nhiệm với cô ấy?"

Nhạc phu nhân gật đầu lia lịa: "Đúng đúng, không thể chịu trách nhiệm được."

"Anh... anh nói năng khốn nạn cái kiểu gì thế hả, tôi..."

Hạ lão gia còn chưa nói hết, Hạ Lan Lan đã thêm một câu khiến Nhạc phu nhân sợ đến rớt cằm: "Tại sao không phải là... cô ấy chịu trách nhiệm với con? Ai cũng nói con lợi dụng cô ấy, nhưng con cảm thấy con mới là người chịu thiệt cơ mà?"

Yến Thanh Ti bưng mặt, bác ơi là bác...

Hạ lão gia và Hạ lão thái hắng giọng, con trai, con đừng không biết xấu hổ thế chứ, tỏ ra nghiêm túc giở trò lưu manh như vậy hai người họ cũng đã thấy ái ngại lắm.

Nhạc phu nhân cạn lời, bà run run chỉ vào Hạ An Lan.

Hạ An Lan nhìn vào mắt bà, giọng ông đanh lại: "Giờ không phải là lúc bà truy cứu trách nhiệm với tôi, là tôi truy cứu trách nhiệm của bà mới phải."

Hạ lão thái mở miệng: "Chuyện đó... chuyện đó... An Lan, con... con... đừng như vậy."

Trước mắt thấy nói sao cũng không rõ ràng được, cuối cùng, Nhạc phu nhân chốt một câu: "Dù sao thì con cũng không lấy anh ta đâu."

Nói xong, bà lại bổ sung thêm một câu: "Con không cần anh ta phải chịu trách nhiệm, con cũng sẽ không chịu trách nhiệm đối với anh ta."

Hạ An Lan trầm mặt xuống: “Bà theo tôi ra đây.”

Nhạc phu nhân: “Không đi.”

Còn lâu bà mới lại trúng kế Hạ An Lan nữa.

Nhưng, Hạ An Lan lại tóm lấy cổ tay bà, lôi bà ra ngoài.

Nhạc phu nhân giãy ra: “Ông buông tay tôi ra, ông buông ra... Thanh Ti, Thính Phong, hai đứa mau kéo ông ta ra cho mẹ.”

Nhạc Thính Phong thấy trông mẹ mình thảm quá, anh vội tiến tới.

Còn chưa chạm được tay vào Hạ An Lan, ông đã quay lại hỏi: “Còn muốn tổ chức hôn lễ không?”

Tay Nhạc Thính Phong dừng lại giữa không trung.

Hạ An Lan: “Cho cậu chọn thời gian.”

Sau đó Nhạc Thính Phong lập tức hạ tay xuống, anh cười nói: “Khụ... bác nhẹ tay với mẹ con thôi nhé, đừng nắm chặt quá, bà ấy sợ đau, nói chuyện cũng đừng nói cao thâm, vòng vèo quá, mẹ con không hiểu nổi đâu.”

Nhạc phu nhân kinh ngạc: “Nhạc Thính Phong, mày là thằng thối tha, mày cứ đợi đấy cho mẹ, mày cứ chờ đấy...”

Nhạc Thính Phong vẫy tay: “Mẹ, có hiểu lầm thì giải thích cho rõ ràng, con tin là bác ấy... không phải là người không biết nói lý đâu.”

Anh thở dài một hơi, thảm thương quá!

Mẹ, chỉ có thể trách tại trông mẹ ngon miệng quá nên bị con hồ ly nào đó nhìn trúng rồi.

Anh hét lớn: “Bác, bác đừng dữ với mẹ con quá nhé.”

Thấy hai người đi xa, anh lắc đầu, mẹ, con trai cũng chỉ có thể giúp được mẹ đến đây thôi.

Yến Thanh Ti nhào tới chỗ anh: “Như vậy có ổn không?”

Nhạc Thính Phong ôm vai cô: “Dù sao cũng trốn không thoát.”

Anh cảm khái: “Chậc, mẹ bọn mình hoàn toàn rơi vào tay bác nhà em rồi.”

Hạ An Lan kéo Nhạc phu nhân vào vườn hoa.

“Tôi chưa từng kết hôn.”

“Tôi kết hôn rồi, cho nên chúng ta không hợp đâu.”

“Tôi là Tổng thống.”

“Tôi không biết làm gì ngoài tiêu tiền, càng không thể giúp ông chuyện quốc gia đại sự, chúng ta càng không hợp, gả cho ông, như thế chẳng phải là tôi sẽ là đi bước nữa à, không được.”

“Không gả cho tôi bà còn tìm được ai tốt hơn tôi nữa?”

Nhạc phu nhân “xì” một tiếng: “Tất nhiên là có thể rồi... tôi muốn... Chỉ cần tôi muốn là một lũ tiểu thịt tươi đứng ra cho tôi chọn kia kìa...”

Hạ An Lan bỗng cúi xuống, ông nhấc cằm Nhạc phu nhân lên, bịt miệng bà lại, khóa lại tất cả những gì bà muốn nói.

Nhạc phu nhân trợn tròn mắt, bà đưa tay ra đẩy, nhưng lại bị ông đoán trước được, bắt lấy cổ tay bà.

Một lát sau, Hạ An Lan buông Nhạc phu nhân ra: “Tôi không muốn nghe thấy câu này thêm bất cứ lần nào nữa. Đợi tôi hết bận tôi sẽ tới nhà bà.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1166: Tôi Sẽ Không Chịu Trách Nhiệm Với Ông Đâu

TÔI SẼ KHÔNG CHỊU TRÁCH NHIỆM VỚI ÔNG ĐÂU

Nhạc phu nhân đang định mắng người thì bị câu nói này của Hạ An Lan làm cho chấn động.

Mẹ nó... Tôi còn chưa đồng ý mà! Đến nhà tôi làm gì, nhà tôi có gì mà đến?

Sao bà cứ có cảm giác bị người ta cưỡng ép thế nhỉ?

Nhạc phu nhân ngỡ ngàng, đầu óc lúc này không đủ dùng nữa.

Hạ An Lan buông Nhạc phu nhân ra, thấy mọi người đang thò đầu nhìn lén ở phía xa, ông nhếch mép cười.

Ngự Trì, thư ký và vệ sĩ lập tức đuổi theo.

Thư ký hỏi: “Thưa ngài, ngài không ăn sáng nữa sao?”

Hạ An Lan: “Không ăn nữa.”

Ông đi rất nhanh, hội Ngự Trì cũng chẳng đoán nổi ông đang nghĩ cái gì.

Thư ký lén liếc mắt nhìn, Nhạc phu nhân đang đứng trơ ra đó như pho tượng, sao anh lại cảm thấy Tổng thống đi hơi nhanh thế nhỉ, là để tránh khỏi... ngượng ngùng sao?

Trời ơi, anh phát hiện ra được chuyện lớn rồi này.

Nhạc phu nhân cuối cùng cũng phản ứng lại kịp, bà bịt đôi môi đã tê dại của mình lại, mặt bỗng đỏ bừng. Ngoảnh lại đã thấy Hạ An Lan sắp đi ra tới cửa rồi, bà liền hét lên: “Hạ An Lan, ông là đồ lưu manh, ông đừng có hòng mà tới nhà tôi, tôi sẽ không chịu trách nhiệm với ông đâu.”

Nói xong, Nhạc phu nhân nhấc chân về, chưa đi được mấy bước đã thấy một đám người đang nhìn lén mình.

Nghĩ tới việc vừa xong bị Hạ An Lan hôn lại còn bị mọi người vây xem,

Nhạc phu nhâm cảm thấy gương mặt già nua này của bà... quả thật không nhặt lên được nữa rồi.

Hạ lão thái ngẩng lên: “Thời tiết hôm nay đẹp ghê.”

Hạ lão gia gật đầu đồng tình: “Đẹp thật, bà xem, trời xanh ngắt, mặt trời chói chang nữa kìa.”

Khóe miệng Nhạc phu nhân giật giật: “Chú Hạ, hôm nay trời âm u, mặt trời còn chưa xuất hiện.”

Yến Thanh Ti kéo kéo Nhạc Thính Phong: “Gì nhỉ... bọn mình mau đi ăn sáng đi, em đói quá!”

Nói rồi cô kéo Nhạc Thính Phong quay lại. Còn chưa kịp đi, cô đã nghe thấy Nhạc phu nhân gọi phía sau: “Thanh Ti...”

Giọng nói ấy như một cơn gió lạnh thổi tới, khiến Yến Thanh Ti lạnh toát cả sống lưng.

Yến Thanh Ti tóm lấy cánh tay Nhạc Thính Phong, cô cười nịnh: “Mẹ... mẹ đói chưa?”

Nhạc phu nhân đen mặt: “Con theo mẹ lên lầu.”

Nhạc Thính Phong vội nói: “Mẹ... hay là ăn trước đã rồi nói?”

Nhạc phu nhân: “Mày câm miệng lại, tao còn chưa tính sổ với mày đâu.”

Nhạc Thính Phong mím chặt miệng, không dám ho he nữa.

Yến Thanh Ti ngoan ngoãn theo Nhạc phu nhân lên lầu, Nhạc Thính Phong muốn vào nhưng bị Nhạc phu nhân phạt đứng ở ngoài.

Vừa vào cửa, Yến Thanh Ti không nói hai lời liền ôm lấy Nhạc phu nhân, cô nhận sai: “Mẹ, con sai rồi, con xin lỗi mẹ, mẹ đừng giận, con không dám nữa. Nếu mẹ còn giận thì mẹ cứ đánh con đi, con sẽ không nói hai lời...”

Cơn thịnh nộ ban đầu của Nhạc phu nhân lúc này cũng không trút ra được nữa, bà chọc vào đầu Yến Thanh Ti: “Con đấy... Con nhóc này, không ngờ ngay đến mẹ mà con cũng dám hại. Con có biêt là sáng ra, nhìn thấy khuôn mặt của ông ta, mẹ suýt chút nữa thì sợ chết khiếp không hả? Mẹ từng này

tuổi rồi, tim không được tốt, lỡ xảy ra chuyện gì sau này ai trông con cho các con nữa?"

Yến Thanh Ti gật đầu lia lịa: "Mẹ, mẹ nói đúng, tại con không suy nghĩ kỹ, do con quá đáng... Mẹ, mẹ tha lỗi cho con nhé."

Yến Thanh Ti vỗ lưng bà cho bà nguôi giận: "Mẹ đừng giận nữa mà."

Nhạc phu nhân thở dài: "Tức chết mẹ rồi, tên khốn đó, sao ông ta có thể... mẹ chưa từng thấy ai mặt dày vô liêm sỉ như ông ta."

Yên Thanh Ti liên thanh phụ họa: "Đúng, bác con đúng là xấu xa, quá đáng mà."

Nhạc phu nhân véo mặt Yến Thanh Ti: "Còn không phải tại con sao, con nói con xem... sao có thể xấu xa như vậy chứ, mẹ thấy con với bác con y như nhau đấy."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1167: Tính Kế Với Mẹ Là Vì Thích Mẹ

TÍNH KẾ VỚI MẸ LÀ VÌ THÍCH MẸ

Yến Thanh Ti giải thích: "Nếu bác con không có ý gì với mẹ thì từ lúc vào cửa thấy mẹ ông ấy đã gọi mẹ dậy rồi, nếu không thì qua phòng khác ngủ, nhưng ông ấy không nói, nói không chừng kể cả con không làm vậy, ông ấy cũng cố tình vào nhầm phòng thì sao?"

Yến Thanh Ti thầm nghĩ, bác ơi con xin lỗi, con đành phải coi bác là kẻ chết thay mà thôi.

Có điều, cô cũng không nói sai, bác cô sớm đã để ý tới mẹ chồng cô rồi mà.

Nhạc phu nhân cảm thấy Yến Thanh Ti nói cũng đúng: "Không sai, tên khốn đó sớm đã có ý đồ với mẹ rồi, sao trước đây mẹ còn nghĩ ông ta là người tốt được nhỉ?"

"Nói tới nói lui, mẹ, vẫn là sức hút của mẹ lớn quá khiến người vạn người mê, ngay đến nam thần quốc dân như Hạ An Lan còn phải quỳ dưới chân mẹ. Mẹ nghĩ như vậy có cảm thấy... thoải mái hơn chút nào không?"

Nhạc phu nhân nghĩ nghĩ, hình như... nghĩ vậy cũng thấy phiêu thật.

Được Hạ An Lan thích cũng được phết đấy.

Nhạc phu nhân nghĩ nghĩ rồi nói: "Hình như, cũng hơi hơi..."

"Phải đấy, bác con mặt dày vô liêm sỉ như vậy lại bị mẹ làm cho mê mẩn, có thể thấy sức hút của mẹ quá lớn rồi."

Nhạc phu nhân hừ một tiếng: "Nhưng con cũng không thể hại mẹ như vậy được. Ông ta quá đáng lắm, con biết không hả? Cúc các con vào, ông ta... còn cố tình hôn mẹ, khiến tất cả mọi người hiểu lầm, ông ta muốn để mẹ không giải thích rõ được đấy."

Yến Thanh Ti cảm khái trong lòng, bác thật sự quá đen tối rồi.

"Thật ra, bác con đẹp trai như vậy, lại chưa từng kết hôn, quyền cao chức trọng như thế, ông ấy trăm phương ngàn kế tính toán với mẹ chẳng phải vì

ông ấy thích mẹ sao? Mẹ lấy ông ấy thì nở mày nở mặt biết bao, lại còn hời nữa chứ.”

Nhạc phu nhân chẹp miệng: “Sao mẹ biết ông ta thích mẹ được?”

“Mẹ, quyền lực, tiền tài bác con đều không thiếu, mỹ nữ ông ấy muốn bao nhiêu mà chẳng có. Ông ấy chẳng thiếu gì cả, tuy mẹ có tiền, nhưng bác con cũng có cần đâu, ông ấy chẳng có ý đồ với mẹ cả, ông ấy chỉ để ý tới mẹ thôi.”

Nhạc phu nhân tỏ ra rối rắm: “Nhưng mẹ...”

“Mẹ không thích bác con?”

Mặt Nhạc phu nhân hơi đỏ lên, bà cắn môi nói: “Mẹ... cũng không biết nên nói thế nào với con nữa, mẹ chỉ là...”

Yến Thanh Ti thử thăm dò: “Mẹ... sợ kết hôn có đúng không?”

Thấy vẻ mặt của Nhạc phu nhân, Yến Thanh Ti biết mình nói trúng rồi.

Nếu là vì nguyên nhân này, vậy... không ai giúp được bác cô rồi, đành phải dựa vào bản thân ông thôi.

Tuy Nhạc phu nhân không còn để tâm chút nào tới Nhạc Bằng Trình nữa, nhưng hôn nhân vẫn điều khiến bà ám ảnh mãi không dứt.

Nhạc phu nhân tranh thủ lúc Hạ An Lan chưa về liền một mình trở về khách sạn. Bà cần yên tĩnh, bà bảo Yến Thanh Ti nói với Hạ An Lan, trước khi bà nghĩ thông suốt thì không cho phép ông tới làm phiền bà, nếu không càng không có cửa đâu.

Yến Thanh Ti tuy thấy hơi tiếc nhưng cô vẫn làm theo.

Nhạc phu nhân không ở đây, cô lại bận việc của Hạ Như Sương, sau khi đưa cho Du Dực tư liệu về tập đoàn Niết Bàn, ông đợi hai ngày sau mới lại tới.

Lúc này, Hạ Như Sương đã bị hành hạ đến nỗi hơi thở trở nên mong manh, người bà ta như một chiếc áo chắp vá, từng mảnh từng mảnh, nhìn thấy mà ghê người.

Cơn đau hành hạ làm bà ta nhanh chóng gầy tọp đi như một con ma, thân thể

và tinh thần đều thấp đến cực hạn.

Giây phút Du Dực từ ngoài bước vào, bà ta như nhìn thấy đấng cứu thế, nước mắt lập tức rơi xống, bà ta không muốn ở lại đây thêm một giây nào nữa.

Bà ta yếu ớt nói: “Du... Du Dực... tôi cầu xin chú, xin chú hãy đưa tôi ra ngoài đi...”

Du Dực lạnh lùng nói: “Niết Bàn tuy có tiền, nhưng cứu bà ra thì lại quá nguy hiểm, tôi không muốn đối địch với Hạ gia.”

“Chú... còn muốn gì nữa, tôi... đều có thể cho chúhết.”

Du Dực nhếch miệng, đôi mắt đào hoa tràn ngập hàn ý: “Tôi có thể đồng ý cứu bà, nhưng... bà phải nói cho tôi biết bí mật lớn nhất của bà!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1168: Cầu Xin Chú Hãy Đưa Tôi Đi Đi!

CẦU XIN CHÚ HÃY ĐƯA TÔI ĐI ĐI!

Tim Du phu nhân thịch một tiếng, vết thương trên người khiến ý thức của bà ta trở nên hỗn loạn, nhưng... bà ta vẫn giữ được một chút tỉnh táo. Bà ta biết giờ không thể nói rõ ngọn ngành với Du Dực được.

Bà ta run rẩy nói: "Tôi không có, tôi... tất cả mọi chuyện... tôi đều... đều nói với chú... cả rồi."

Du Dực khinh bỉ nói: "Nếu đã như vậy... chúng ta cũng không cần phải nói gì thêm với nhau nữa. Bà cứ giữ lại Niết Bàn của bà đi, để xem bà chết đi rồi còn mang theo được không?"

Du Dực cũng không ở lại lâu, ông quay người rời khỏi đó.

Du phu nhân lập tức cảm thấy hoảng loạn: "Du Dực, Du Dực... chúđợi đã, đợi đã..."

"Tôi nghĩ, giữa hai chúng ta không còn gì để nói nữa rồi."

"Có... có, chúng ta còn có thể nói. Du Dực... chú đừng đi, tôi... đồng ý với chú, chỉ cần chú... có thể cứu tôi ra, tôi sẽ nói cho chú biết hết tất cả bí mật của tôi."

Du Dực quay lại: "Làm sao tôi biết được là bà có nói thật không?"

Du phu nhân hung ác nói: "Tôi đã thành ra thế này rồi, giờ ngay đến cả đứa trẻ ba tuổi cũng có thể giết được tôi, nếu điều tôi nói với chú khiến chú không hài lòng, chúcó thể giết tôi được mà."

Giờ bà ta bất chấp luôn rồi, bà ta chỉ muốn mau chóng rời khỏi đây. Chỗ này quá đáng sợ, bà ta tưởng rằng những gì bà ta từng nếm trải trước đây đã khó có thể chấp nhận được rồi, nhưng giờ bà ta mới biết cái gì mới thật sự là địa ngục.

Muốn sống không được mà chết cũng không xong đại khái chính là vậy đấy.

Hết đêm này tới đêm khác, bà ta đau đến không ngủ nổi, đến thức ăn cũng bị

người ta tống vào họng, ngày nào cũng bị khâu hết vết thương này đến vết thương khác, rồi đổi thuốc, thịt trên người bà ta ngày càng ít đi, chính bà ta còn cảm thấy mình không còn ra hồn người nữa.

Du Dực chầm rãi nói: “Hình như... cũng có lý.”

Mặt Du phu nhân trắng bệch, bà ta thở ra thì nhiều, hít vào thì ít, nhưng sinh mạng vẫn ngoan cường, bà ta muốn tóm chặt lấy cọng rơm là Du Dực, cũng chẳng cần quan tâm thật giả thế nào nữa.

“Tôi xin chú... cầu xin chú đấy... tôi có thể cho chúrất nhiều, tôi có thể giúp chú... có được nhiều thứ hơn... anh trai chúnhững năm gần đây... vẫn luôn lợi dụng đường kinh doanh trên biển của Du gia để buôn lậu kiếm riêng cho mình, bao nhiêu năm nay ông ấy đã kiếm được rất nhiều tiền, tôi... tôi có thể đưa hết cho chú.”

Sự tình đến ngày hôm nay, Du phu nhân vì mạng sống của mình mà có thể bán đứng luôn cả chồng bà ta.

Du Dực nheo mắt thấy Yến Thanh Ti hình như đang nghĩ ngợi gì đó, Du phu nhân khẩn trương thở gấp.

Khi Du phu nhân cho rằng Du Dực sẽ từ chối bà ta, ông lại nói: “Thấy bà đáng thương như vậy, được, tôi đồng ý với bà, ba ngày sau tôi sẽ cứu bà ra.”

Du phu nhân vừa nghe thấy ba ngày sau lập tức muốn khóc ầm lên.

“Ba ngày... còn phải đợi ba ngày nữa sao? Du Dực, tôi xin chú... giờ chú hãy cứu tôi đi, qua ba ngày nữa tôi sẽ chết mất. Chú cũng thấy rồi đấy, tôi thật sự... không chống đỡ nổi nữa rồi.”

Du Dực chẳng để tâm, ông nói: “Bọn họ sẽ không để bà chết đâu, bà tưởng cứu bà nói đi là có thể đi được sao? Tôi còn phải chuẩn bị nữa, nếu không, lỡ không đi được mà tôi cũng bị nhốt lại ở đây thì làm thế nào.”

“Nhưng tôi không chịu nổi nữa rồi, bọn họ tàn nhẫn quá.”

Du Dực cười nhạt, gương mặt tuấn mỹ trông thật tàn ác, ông từ từ nói: “Không chống đỡ nổi nữa thì chết đi, bà có cho tôi nhiều tiền hơn nữa cũng đâu có quan trọng bằng mạng sống của tôi.”

Du Dực tỏ rõ thái độ phải dùng cách của ông, bà ta có nói gì cũng vô dụng.

Nhưng bà ta không ngờ, Du Dực lại thêm một câu: “Ngoài ra, tôi chỉ phụ trách việc cứu bà ra thôi, còn về việc sau khi ra khỏi đây, bà sống chết thế nào... cũng không phải chuyện của tôi. Nếu như bà đồng ý, ba ngày nữa tôi sẽ tới đón bà, còn không đồng ý thì coi như tôi chưa từng tới đây ngày hôm nay đi.”

--- O ---

Chương 1169: Chú, Chú Ác Thật Đấy!

CHÚ, CHÚ ÁC THẬT ĐẤY!

“Chú...” Du phu nhân muốn chửi Du Dực, nhưng bà ta lại không dám nên đành nuốt ngược lời vào trong, “Được, chú có thể mặc kệ tôi, nhưng tới lúc đó chú phải giúp tôi thông báo với một người.”

“Ai?”

“Diệp... Kiến Công ở Lạc Thành.”

Du Dực cười nhạo, cuối cùng thì bà ta cũng lôi Diệp gia ra rồi.

“Chậc, thật không ngờ bà cũng có quan hệ với ông ta cơ đấy. Vào lúc này rồi mà bà còn có thể nhớ tới ông ta, xem ra quan hệ cũng không phải dạng vừa đâu.”

Du phu nhân nghe hiểu Du Dực đang chế giễu bà ta, bà ta nói: “Tới lúc đó chỉ cần chú báo với ông ta trước một tiếng, bảo ông ta tới đón tôi đi là được.”

Du Dực: “Được, tôi đồng ý!”

Sau khi hai người cùng đạt được “thỏa thuận”, Du Dực cũng không nán lại lâu thêm, ông nhanh chóng rời khỏi đó.

Nhưng trước khi ông đi ông có để lại một câu: “Thứ tôi cần, tốt nhất bà nên khai hết ra, nếu không... tôi có thể đưa bà ra ngoài được thì cũng có thể giết chết bà.”

Căn phòng lại trở nên yên tĩnh, vì đau đớn nên Du phu nhân toát mồ hôi lạnh khắp người, nói được những lời vừa rồi dường như hao tổn toàn bộ sức lực của bà ta. Bà ta nhắm mắt lại, còn chẳng có sức để rên nữa.

Thật ra Du phu nhân biết, Du Dực có thể hết lần này tới lần khác xuất hiện ở đây mà không bị phát hiện cũng đủ để bà ta thấy kỳ lạ rồi. Nhưng bà ta không có thời gian, cũng chẳng còn hơi sức đâu mà nghĩ nhiều nữa.

Du Dực là niềm hy vọng duy nhất của bà ta vào lúc này, bà ta không thể liên

hệ được với bất cứ ai ở bên ngoài, không bột đố gột nên hồ, người đàn bà có khéo léo đến đâu cũng khó có thể thổi được cơm khi không có gạo. Không thể rời khỏi đây nửa bước, bà ta không cách nào liên lạc với bất cứ ai được.

Sự xuất hiện của Du Dực, bất kể là với mục đích gì, bà ta cũng phải đồng ý, nếu không bà ta chỉ còn có con đường chết.

Du phu nhân nghĩ tới việc sau khi ra khỏi đây bà ta sẽ sống như thế nào, bà ta không thể dễ dàng bỏ qua như vậy, Yến Thanh Ti rạch bao nhiêu nhát dao lên người bà ta, bà ta nhất định phải trả lại cô gấp bội.

Du phu nhân bắt đầu hoang tưởng tới một ngày có thể chém thiên đao vạn quả lên người Yến Thanh Ti.

Nghĩ như vậy khiến lòng bà ta cuối cùng cũng có thể thoải mái hơn một chút, đau đớn trên người cũng vì thế mà dịu lại. Bà ta nhắm mắt, cuối cùng cũng có thể chìm vào giấc ngủ mong manh của mình.

...

Yến Thanh Ti thấy Du Dực đi từ phòng bệnh ra, cô lập tức tiến tới: “Thế nào rồi chú?”

“Ba ngày tới chú sẽ lại đến một chuyến nữa, tới lúc đó con nhớ phối hợp với chú.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Được, con hiểu rồi.”

“Bà ta đã khai ra Diệp Kiến Công rồi, nếu lúc đó cần thì lôi cả Diệp Kiến Công tới luôn.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Được, con biết rồi, hôm nay con sẽ đi gặp ông ta một chuyến, mồm miệng cũng kín kẽ lắm, không chịu nói gì hết, hình như ông ta vẫn quyết một lòng với Hạ Như Sương hay sao ấy.”

Kỳ thật nên đưa Diệp Kiến Công tới Dung Thành từ lâu rồi mới phải, nhưng giữa đường xảy ra chút chuyện, ông ta nhân lúc mọi người không chú ý muốn nhảy khỏi xe, kết quả bị ngã gãy chân.

“Trên đời này không có gì gọi là trung thành tuyệt đối hết, nhất định phải tìm được nhược điểm của hắn.” Du Dực nghĩ ngợi một hồi, ông nói: “Thế này đi... Sáng mai con quay một cái video của Hạ Như Sương cho Diệp Kiến

Công xem.”

Yến Thanh Ti hiểu ngay ý của Du Dực, cô cười nói: “Con hiểu rồi chú Du... Con phát hiện ra chú thật sự rất nham hiểm đấy nhé.”

Du Dực mỉm cười: “Con khách khí rồi.”

Đây là lần đầu tiên Yến Thanh Ti gọi ông là chú Du, giữa ngôn từ vô hình trung lại lộ ra sự thân thiết, khiến lòng ông cảm thấy ấm áp.

Ông vỗ nhẹ lên đầu Yến Thanh Ti: “Chú đi trước đây.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Tạm biệt chú.”

Du Dực vẫy tay, ông nhanh chóng rời đi.

Yến Thanh Ti nhìn bóng lưng cô độc của ông, lòng khẽ thắt lại.

“Được, đợi anh cầm được rồi thì gửi thẳng qua cho tôi nhé, địa chỉ tôi sẽ gửi cho anh sau.”

Nhạc Thính Phong dập máy của Diệp Thiều Quang, anh đi tới ôm lấy vai Yến Thanh Ti.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1170: Tâm Trạng Của Bác Không Tốt, Mọi Người Phải Chịu Tội Thôi

TÂM TRẠNG CỦA BÁC KHÔNG TỐT, MỌI NGƯỜI PHẢI CHỊU TỘI THÔI

"Đi thôi."

"Về Hạ gia hay về khách sạn?"

Nhạc Thính Phong nghĩ nghĩ: "Khách sạn đi, giờ mọi người trong Hạ gia chắc cũng đều đi nghỉ hết cả rồi."

Trên đường, Yến Thanh Ti cứ nhăn nhó mặt mày hỏi: "Mẹ bọn mình vẫn chưa nghĩ thông à? Tâm tình của bác em mấy ngày nay xấu lắm, đứng xa cũng có thể cảm nhận được sự lạnh lùng toát ra từ trên người ông ấy, Ngự Trì cũng bị cảm luôn rồi kia kìa."

Hai ngày nay không ai trong Hạ gia được sống yên cả, Hạ An Lan thản nhiên áp chế khiến mọi người cứ phải cẩn thận từng li từng tí, sợ chọc giận ông.

Nhạc Thính Phong lắc đầu: "Thật ra mẹ anh là một người có tính cách đà điểu, càng ép bà, đầu bà càng cắm sâu xuống đất, cứ để mẹ từ từ suy nghĩ đi."

Yến Thanh Ti chống cằm nói: "Anh nói xem, liệu có phải mẹ... bà ấy căn bản không hề thích bác em không? Chẳng lẽ từ đầu tới cuối đều là do em làm sai à?"

Nhạc Thính Phong cười cười: "Trước đây anh cảm thấy có lẽ mọi người đều muốn họ ở bên nhau mà quên không nghĩ tới cảm nhận của mẹ, nhưng giờ anh nghĩ khác rồi, mẹ chồng em... hình như cũng có ý đó đấy."

Yến Thanh Ti lặng im, bỗng "ting" một cái: "Nói vậy là thế nào?"

"Đừng vội, nghe anh nói. Tính khí mẹ anh thế nào anh hiểu rõ hơn ai hết, nếu bà ấy không có ý đó thì đã chạy từ lâu rồi. Giờ mình cũng đã đăng ký kết hôn, con dâu cũng bắt được rồi, hơn nữa cũng đâu có ai ngăn cản bà ấy, bà ấy muốn đi lúc nào mà chẳng được. Nhưng mẹ đã mấy lần nói muốn đi mà cũng đã đi đâu. Lúc đầu anh còn tưởng mẹ luyến tiếc gì hai đứa mình cơ,

nhưng hiện tại anh thấy như không phải, trong lòng mẹ thật ra cũng có hảo cảm với bác rồi.”

Yến Thanh Ti gật đầu, quả nhiên vẫn là con đẻ có khác.

“Vậy... tại sao mẹ lại không đồng ý chứ? Sợ chúng ta cười nhạo bà sao? Hay vì bà vẫn có chứng sợ hãi hôn nhân, nếu là vì chuyện này, hai người có thể ở với nhau trước, không vội kết hôn mà.”

Nhạc Thính Phong lắc đầu: “Chuyện này chưa chắc. Thế này đi, đợi trời sáng anh thử tìm mẹ nói chuyện xem thế nào.”

“Thế anh phải hỏi cho rõ nhé, nếu không đối với một người ngang ngược như bác, em không biết ông ấy sẽ nghĩ ra cách gì hay đâu?”

“Biết rồi, yên tâm đi.”

...

Lạc Thành, Bích Lan Đình, Diệp Thiều Quang ngồi song song với Hạ Lan Phương Niên, hai người ngồi đối diện với Diệp Húc Quang.

Diệp Thiều Quang cầm chiếc nhẫn trên bàn lên: “Chắc chắc là cái này chứ?”

Diệp Húc Quang toát mồ hôi đầy đầu, gật đầu lia lịa: “Chính là cái này, chắc chắn không sai đâu.”

Diệp Thiều Quang ước chừng chiếc nhẫn, hơi nặng, trông cũng chẳng đẹp mắt, chẳng ai ngờ được chiếc nhẫn này từng là một sợi dây chuyền.

Diệp Húc Quang nuốt nước bọt: “Thiều Quang, cậu xem, thứ cậu cần tôi cũng đã lấy được cho cậu rồi, liệu phải chăng cậu cũng... thả tôi được rồi không?”

Diệp Thiều Quang nhét nhẫn vào trong túi: “Tất nhiên rồi.”

“Vậy... vậy, tôi... tôi đã có thể đi được chưa?”

Diệp Thiều Quang: “Xin cứ tự nhiên.”

Diệp Húc Quang cuống cuồng chạy ra ngoài.

Người đi rồi, Hạ Lan Phương Niên cầm ly rượu lên: “Hắn không thể chết, nếu hắn chết rồi, ai sẽ gánh tội thay cho anh?”

Diều Thiều Quang dựa ra đằng sau: “Chẳng phải còn có cha hắn sao? Dù sao chuyện này cũng do hai cha con bọn họ làm, ai cũng như nhau cả thôi.”

Hạ Lan Phương Niên gật đầu: “Được, vậy anh cứ sắp xếp đi, tôi sẽ đến làm chứng.”

Diệp Thiều Quang đứng dậy: “Nhẫn tôi cầm đi nhé, sau khi làm xong tôi sẽ báo lại với cậu.”

“Được!”

Diệp Thiều Quang vốn định đi rồi, nhưng thấy Hạ Lan Phương Niên ngồi uống rượu một mình, anh lại ngồi xuống: “Cậu không định về hả?”

Hạ Lan Phương Niên nói: “Uống rượu rồi không tiện lái xe, tối nay chắc tôi ở đây thôi.”

“Tìm người lái hộ đi, không thì để tôi đưa cậu về.”

“Cảm ơn, không cần đâu.”

“Đừng khách khí với tôi, nói ra thì nếu không phải vì cậu làm luật sư cho tôi, tôi cũng chưa được ra sớm như vậy đâu. Đi thôi, tôi đưa cậu về.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1171: Tôi Nói Rằng Tôi Đang Đợi Anh!

TÔI NÓI RẰNG TÔI ĐANG ĐỢI ANH!

Hạ Lan Phương Niên nghiêm túc nói: "Không phiền, không phiền, cô Quý chắc vẫn đang đợi anh đấy."

Diệp Thiều Quang bĩu môi, Quý Miên Miên mà chờ anh ấy à?

Đừng có đùa, cô ấy vẫn chưa ngủ là vì cô chính là một con cú đêm, cô đang cày đêm đánh quái thì có.

Diệp Thiều Quang cau mày: "Anh đang mượn rượu tiêu sầu, hay là đang sợ không dám quay về?"

Cái mặt nạ bình tĩnh mà Hạ Lan Phương Niên cố gắng duy trì liền nứt toác: "Chuyện đó hình như chẳng liên quan gì đến anh!"

Diệp Thiều Quang dang hai tay ra: "Đúng là chẳng liên quan gì đến tôi, chẳng qua hôm qua tôi đến bệnh viện gặp được cô bác sĩ họ Lý ấy, nói chuyện với cô ấy một lúc tôi mới biết, hóa ra hai người..."

Hạ Lan Phương Niên đặt chén rượu xuống bàn nghe đánh cốp một cái: "Diệp Thiều Quang, từ lúc nào mà anh biến thành một kẻ buôn chuyện thế?"

Diệp Thiều Quang vô vị nói: "Buôn chuyện thì sao, cái tôi tò mò là tình cảm ấy!"

Hạ Lan Phương Niên nói: "Xem ra anh không cưa đổ được cô Quý cũng không phải là do cô ấy ngây ngô không hiểu tình cảm."

Một giây sau, Diệp Thiều Quang liền cầm lấy cả chai rượu đặt trước mặt Hạ Lan Phương Niên: "Uống nữa đi."

Sau đó không nói gì mà đứng dậy đi thẳng.

Ra khỏi cửa, Diệp Thiều Quang rút di động cho gọi một cuộc điện thoại.

"Này, có muốn biết Hạ Lan Phương Niên đang ở đâu không?"

"Ở đâu, với điều kiện gì?"

“Ở Bích Lan Đình, uống say rồi, điều kiện là tối nay lôi hắn ta lên giường, không cần cám ơn.”

Diệp Thiều Quang cúp điện thoại, phóng khoáng rời đi.

Về đến nhà, quả nhiên điều đầu tiên nghe thấy được chính là âm thanh của game vang lên.

Quý Miên Miên nghe thấy tiếng động, quẳng chuột sang một bên, quay đầu lại hỏi: “Sao hôm nay anh về muộn thế?”

Diệp Thiều Quang thay dép đi trong nhà: “Muộn à? Em vẫn chưa đi ngủ mà?”

Anh cởi khuy cổ áo, động tác không được coi là nhã nhặn cho lắm, nhưng nhìn vào lại thích mắt cực kỳ, để hở một khoảng ngực trắng trẻo, hôm nay anh mặc áo sơ mi màu đen khiến cho gương mặt như hoa như ngọc đó thêm vẻ quyến rũ.

Quý Miên Miên liếm mép, trong lòng đang cảm khái, thật xinh đẹp nha!

Cô nói luôn: “Tôi đang đợi anh đấy, muộn thế rồi mà vẫn chưa về, nhỡ đâu anh xảy ra chuyện gì thì sao?”

Tay Diệp Thiều Quang khựng lại, anh sững sờ không nói gì mất một lúc.

Quý Miên Miên đứng dậy bước lại gần, nhìn thấy anh đang sững người ở đó, cô giơ tay ra hua hua trước mặt anh: “Này, sao anh không nói gì thế?”

Đột nhiên Diệp Thiều Quang bất thình ôm lấy cô, ấn cô lên sô pha, ánh mắt trở nên hung ác.

“Anh...” Quý Miên Miên thấy ánh mắt của anh mà sợ run.

Biểu cảm của Diệp Thiều Quang rất nghiêm túc: “Em nói lại một lần nữa đi.”

Quý Miên Miên so vai rụt cổ: “Anh... Anh tự nhiên hùng hổ thế làm gì?”

Tay của Diệp Thiều Quang ấn lên bả vai cả Quý Miên Miên, đè chặt lấy cô: “Câu vừa nãy, em nói lại đi.”

Quý Miên Miên thực sự chưa từng nhìn thấy Diệp Thiều Quang như thế này bao giờ, khiến cô có cảm giác như thế mình sẽ bị anh ta bóp chết bất kỳ lúc nào ấy, cô thử nói: “Nhỡ đâu... nhỡ đâu... anh xảy ra chuyện gì thì sao?”

“Câu trước nữa.”

Câu trước à? Quý Miên Miên nghĩ nghĩ rồi nói: “Tôi đang... đợi anh...”

Ánh mắt Diệp Thiều Quang dường như càng nóng bỏng hơn. Quý Miên Miên có thể cảm thấy khoảnh khắc cô nói ra câu đó, trong mắt Diệp Thiều Quang như thể đột nhiên xuất hiện một ngọn lửa bốc cháy rừng rực.

Quý Miên Miên tự dưng cảm thấy có hơi sợ sợ, cô lý nhí hỏi: “Này... đây là...”

Hai chữ cuối cùng không được nói ra lời, mà biến mất trong nụ hôn của hai người.

Hôn thì hôn, cũng đâu phải lần đầu tiên.

Ban đầu Quý Miên Miên còn thấy kinh ngạc, nhưng về sau Diệp Thiều Quang thường xuyên ôm hôn cô, cô cũng đã quen rồi.

Nhưng mà, qua một lúc lâu, Quý Miên Miên mới phát hiện ra, hôm nay... hôm nay hình như đặc biệt khác mọi hôm.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1172: Anh Muốn Em Hoàn Toàn Trở Thành Người Phụ Nữ Của Anh

ANH MUỐN EM HOÀN TOÀN TRỞ THÀNH NGƯỜI PHỤ NỮ CỦA ANH

So với những nụ hôn trước đây của Diệp Thiều Quang dành cho cô, nụ hôn này rất khác, nồng nhiệt đến kỳ lạ, còn có cả... điên cuồng!

Đợi đến khi Quý Miên Miên phát hiện ra điều khác thường thì cô đã bị Diệp Thiều Quang kéo vào cơn cuồng nhiệt do anh tạo ra, có muốn thoát ra dường như đã là chuyện không thể.

Tay của Diệp Thiều Quang nhẹ nhàng chui vào áo của Quý Miên Miên, anh cắn tai cô, khe khẽ gọi tên cô: "Miên Miên... Miên Miên..."

Quý Miên Miên cảm thấy hình như cơ thể mình không còn là của mình nữa, mỗi một cái hôn của Diệp Thiều Quang lại khiến cô mềm nhũn ra, cô run rẩy nói: "Anh... anh... như thế này... rất đáng sợ đó..."

Diệp Thiều Quang hôn lên môi cô lần nữa: "Miên Miên..."

Lần này anh sẽ không bỏ qua cho cô nữa.

Anh muốn cô, muốn cô hoàn toàn trở thành người phụ nữ của anh!

Nửa đêm đã qua, vào giờ khắc này tất cả mọi người trong thành phố giường như đã say ngủ, ban đêm của Diệp Thiều Quang mới chỉ vừa bắt đầu mà thôi.

Ngoài cửa sổ gió thu mát mẻ, màn đêm mập mờ.

...

Sau khi quay về khách sạn, Yến Thanh Ti tắm rửa một cái rồi đi ngủ, Nhạc Thính Phong muốn kéo cô làm một vài chuyện lợi nước lợi nhà nhưng lại không nỡ quấy rầy cô nghỉ ngơi.

Anh bĩu môi, thôi, ngủ vậy, đã là vợ chồng rồi, sáng mai làm cũng được!

Yến Thanh Ti ngủ một giấc ngon lành, lúc tỉnh dậy đã sắp chín giờ rồi.

Cô muốn ngồi dậy, nhưng vừa mới động đậy, cánh tay đặt trên eo liền siết chặt, kéo cô vào lòng.

"Dậy đi." Yến Thanh Ti vỗ nhẹ lên cánh tay của Nhạc Thính Phong.

Nhạc Thính Phong nhắm mắt, cọ cọ gương mặt mình vào lưng cô: "Nhân viên chưa ngủ đủ, không dậy được, cần bà chủ hôn một cái mới có thể dậy được."

Yến Thanh Ti không nhịn được bật cười thành tiếng, quay sang véo má Nhạc Thính Phong một cái: "Bà chủ bảo là anh mà không dậy là bị trừ lương đấy."

Nhạc Thính Phong thở dài một tiếng: "Chẳng qua chỉ là hôn một cái thôi mà, sao bà chủ lại ki bo thế?"

Yến Thanh Ti cúi sát xuống, lúc chỉ còn cách mặt Nhạc Thính Phong 1cm, anh còn đang tưởng là cô muốn hôn anh, thế mà không ngờ cô lại nói rằng: "Bởi vì... anh còn chưa đánh răng rửa mặt mà!"

Một giây sau, trên giường chỉ còn lại mình Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti ngồi trên giường nghe tiếng nước chảy vang lên trong phòng vệ sinh, bật cười thật to.

Nhưng cô không nghĩ tới tốc độ rửa mặt của Nhạc Thính Phong lại nhanh đến thế, cô còn chưa cười xong, anh đã lau khô mặt, chạy về nằm xuống giường: "Được rồi, hôn đi, nhanh lên, nếu em mà còn lý do lý trấu không chịu nữa thì chính là em đang ghét bỏ anh."

Yến Thanh Ti: "Thế này mà cũng được à?"

Nhạc Thính Phong ngẩng mặt lên giục cô.

Lúc này trên gương mặt anh là sự ấu trĩ y như một đứa trẻ, trong lòng Yến Thanh Ti tự nhiên cảm thấy mềm mại, cô cúi đầu hôn lên gương mặt anh: "Ngoan, dậy đi."

Khoảnh khắc nụ hôn dịu dàng đặt lên má, Nhạc Thính Phong mới cảm thấy hôm nay coi như là đã đầy đủ.

Anh cảm khái một câu, cảm giác giữa có vợ và không có vợ đúng là khác nhau, sự khác biệt vào buổi sáng là rõ ràng nhất.

Sau khi ra khỏi giường, Yến Thanh Ti nói với Nhạc Thính Phong: "Hôm nay anh đừng đến bệnh viện với em, anh ở nhà nói chuyện với mẹ đi."

"Một mình em có ổn không?"

"Có gì mà không ổn, trong viện toàn là người của bác em mà, bà ta muốn xoay người cũng chẳng làm được trò chống gì đâu."

"Vậy thì được, anh nói chuyện với mẹ xong sẽ đến đón em."

"Ừm."

Yến Thanh Ti ăn sáng rồi mới đến bệnh viện. Đến nơi, Yến Thanh Ti hỏi cận vệ đang đứng canh ở ngoài: "Hôm nay như thế nào?"

"Vẫn thế ạ, luôn không ngừng kêu đau."

"Hôm nay đã làm chưa?"

"Vẫn chưa ạ!"

Yến Thanh Ti cười một cách quái quỷ: "Chuẩn bị đi, lát nữa động thủ."

"Vâng."

Hạ Như Sương nghe tiếng cửa phòng được mở ra, cố hết sức quay đầu lại, nhìn thấy người đến làYến Thanh Ti, con ngươi của bà ta chợt co lại.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1173: Nếu Như Bà Là Thần Thì Tôi Càng Muốn Đưa Bà Xuống Địa Ngục

NẾU NHƯ BÀ LÀ THẦN THÌ TÔI CÀNG MUỐN ĐƯA BÀ XUỐNG ĐỊA NGỤC

Đối mặt với Yến Thanh Ti, Hạ Như Sương hận đến mức không thể bằm cô ra làm trăm mảnh, nhưng đồng thời lại cực kỳ sợ hãi, bởi vì Yến Thanh Ti mà xuất hiện thì có nghĩa là tai họa của bà ta đã đến.

Bà ta cẩn thận nhớ lại, kể từ khi Yến Thanh Ti chính thức xuất hiện trước mặt bà ta, bà ta chưa từng thắng cô lấy một lần.

Yến Thanh Ti như thể khắc tinh của bà ta, sự tồn tại của cô chính là để khắc Hạ Như Sương.

Thân hình của bà ta không tự chủ được mà run lên như cầy sấy: “Mày... mày đến đây để làm gì?”

Yến Thanh Ti dang hai tay, nhún vai, “Đương nhiên là đến để hành hạ bà rồi, không thì bà cho là tôi đến để thả bà đi chắc? Đừng có mà khôn hết phần thiên hạ như thế.”

Yến Thanh Ti lấy điện thoại ra, bật camera chỉnh chế độ quay video, nói với những người bên cạnh: “Bắt đầu đi.”

Người đó liền lập tức rút dao ra: “Vâng!”

Nỗi sợ hãi lớn nhất mỗi ngày của Hạ Như Sương đó chính là những cận vệ cầm dao, bọn họ không coi bà ta là người, bà ta như thể là một con lợn, mỗi ngày đều bị xẻo mất một miếng.

Hạ Như Sương hét lên chói tai: “Không... đừng mà. Yến Thanh Ti, cô đã thắng rồi, tại sao còn muốn hành hạ tôi như thế này? Cho tôi một nhát dao chết luôn đi cho rồi, cô độc ác tàn nhẫn như thế không sợ báo ứng sao?”

Yến Thanh Ti cười lạnh, bà ta còn không biết xấu hổ mà nhắc đến báo ứng với cô ư? Cô nói với cận vệ thực hiện việc này ngày hôm nay: “Hôm nay không cần bịt mồm bà ta.”

Người cận vệ gật đầu, vén chăn lên, trên người Hạ Như Sương không có quần áo, bởi vì khắp người bà ta toàn là vết thương, tầng tầng lớp lớp băng gạc chồng lên nhau băng bó vết thương nhìn mà thấy ghê người.

Điện thoại trong tay Yến Thanh Ti hướng về phía cơ thể của Hạ Như Sương.

Cận vệ động thủ, Hạ Như Sương gào lên đau đớn, tiếng kêu như xé gan xé phổi, bà ta muốn giãy giụa, muốn chạy trốn, nhưng cánh tay lại bị người khác đè chặt lại, cả người bà ta rạp về phía trước, tạo thành một đường cong, nhưng cơn đau đớn vẫn còn tiếp tục.

Yến Thanh Ti quay lại toàn bộ quá trình máu tanh này mà biểu cảm trên mặt cô chẳng mảy may thay đổi.

Cô nhìn thấy gương mặt trắng bệch vã đầy mồ hôi của Hạ Như Sương, chậm rãi nói: “Khi còn bé, mẹ tôi vẫn thường hay nói với tôi rằng, phải là một con người có trái tim lương thiện, nhưng tôi không nghe. Tôi cảm thấy bà ấy đã sai rồi, bởi vì sự lương thiện của bà ấy chỉ có thể đổi lại sự chà đạp của người khác, ngay đến cả sinh mệnh cũng bị tước đoạt. Tôi cảm thấy mẹ tôi nói gì cũng đúng, duy chỉ có điểm nảy là sai, lương thiện là phẩm chất tốt, những không phải ai cũng thích hợp với nó.”

Hạ Như Sương thở một cách yếu ớt, đau đớn hành hạ kéo dài, từng phút từng giây bào mòm lý trí của bà ta, muốn ngất đi nhưng càng lúc lại càng tỉnh táo. Bà ta nhìn Yến Thanh Ti với đôi mắt tràn đầy thù hận: “Yến Thanh Ti... mày sẽ... mày sẽ không được chết tử tế đâu, mày sẽ không có kết cục gì tốt đâu.”

Yến Thanh Ti gật đầu, nghiêm túc nói: “Đúng, bà nói rất đúng, kẻ xấu xa đương nhiên không có két cục tốt, thế cho nên bà mới có thể rơi vào tay tôi.”

Cô nói với cận vệ đang đứng đó: “Gọi vài bác sĩ đến đây khâu vết thương lại cho bà ta, đã bị thương thì nhất định phải chữa trị.”

“Mày... chính là... chính là một đứa biến thái. Hành hạ tao như thế này... cũng đã đủ rồi.”

Yến Thanh Ti lạnh lùng nói: “Không đủ, làm sao mà đủ được? Bà nghìn lần, triệu lần, vạn lần không nên động đến mẹ tôi! Bà sửa lại số mệnh của mẹ tôi, bắt mẹ tôi phải chết hai lần, bây giờ còn muốn chết một cách dễ dàng ư? Đừng có nằm mơ, tôi là loại người lương thiện thế sao?”

Bác sĩ và y tá lục tục đi vào, Yến Thanh Ti cầm lọ cồn sát trùng vết thương

lên, mở nắp đổ toàn bộ lên vết thương của Hạ Như Sương, tiếng kêu thảm thiết của bà ta lập tràn ngập cả căn phòng, cô cười nói: "Những ngày tháng này vẫn còn dài lắm, tôi sẽ từ từ chơi với bà, bà cho rằng mình là thần, thì tôi càng muốn lôi bà xuống địa ngục.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1174: Món Quà Tặng Cho Nó Là Tử Thần

MÓN QUÀ TẶNG CHO NÓ LÀ TỬ THẦN

Hạ Như Sương gào lên một tiếng thảm thiết ngắn ngủi rồi im bặt, không phát ra được tiếng nào nữa, nỗi đau đớn dữ dội đó bà ta không thể dùng bất kỳ thứ ngôn ngữ nào để diễn tả, cồn 90 độ đổ thẳng vào vết thương còn đau hơn cả xát muối.

Thân thể của Hạ Như Sương cuộn tròn lại co giật, bà ta há miệng, ánh mắt trợn trắng, trong cổ họng thoát ra những tiếng rên rỉ, không thể hô hấp nổi, đau đến mức có thể chết bất cứ lúc nào.

Bác sĩ y tá nhìn thấy cảnh đó sợ đến mức bắp chân run rẩy.

Có hai y tá sợ đến mức bịt miệng không dám hét lên, nước mắt nước mũi ròng ròng.

Yến Thanh Ti nhìn lướt qua bọn họ, tất cả đều đồng loạt run lên như cầy sấy.

Cô bấm nút kết thúc video nói: “Điều trị cho bà Hạ đây thật tốt, tôi muốn bà ta phải sống.”

Bác sĩ lập tức run run nói: “Vâng, vâng... nhất định... nhất định rồi ạ...”

Yến Thanh Ti khoát tay: “Làm việc đi.”

Bác sĩ y tá không dám chậm trễ, đồng loạt bước lên.

Yến Thanh Ti ra khỏi phòng bệnh, cận vệ đứng canh cửa đã quá quen với cảnh này nên biểu cảm trên gương mặt vẫn lạnh lùng như thường.

Chuông điện thoại di động reo vang, Nhạc Thính Phong gọi đến.

Yến Thanh Ti: “A lô?”

“Xong việc chưa, anh đến bệnh viện đón em nhé?”

Yến Thanh Ti kinh ngạc: “Sao anh nhanh thế?”

Nhạc Thính Phong ung dung nói: “Ôi, với trí thông minh của anh, nói

chuyện với mẹ chỉ cần một vài câu là xong rồi."

Yến Thanh Ti cong môi: "Được, anh đến đây đi, em cũng đang định đi về đây."

"Em chờ anh một chút, anh đang ở trên đường, sắp đến rồi đây."

"Lái chậm thôi."

"Biết rồi vợ ạ."

Cúp điện thoại, Yến Thanh Ti xuống dưới lầu, tìm một cái ghế dài ngồi chờ Nhạc Thính Phong đến.

Ra khỏi phòng bệnh, trên người cô không chỉ có mùi của thuốc khử trùng, mùi cồn... còn có thêm cả mùi máu tươi nữa, Yến Thanh Ti muốn nhờ gió thu bên ngoài thổi bay mùi máu trên người.

Hành hạ Hạ Như Sương thật ra chẳng khiến cô vui vẻ mấy. Thực ra thì cô rất ghét máu tanh, nhìn những vết thương trên người Hạ Như Sương cô cũng cảm thấy rùng mình, mùi máu tươi làm cô thấy buồn nôn, nhưng mà... cô không thể bỏ qua cho bà ta dễ dàng như vậy được.

Mẹ cô đã phải sống một cuộc sống quá thê thảm, là con gái của mẹ, sao cô có thẻ bỏ qua cho kẻ đầu sỏ gây ra chuyện này?

Oan oan tương báo đến khi nào dứt ư? Vớ vẩn, chỉ có những kẻ vô dụng mới dùng điều đó để tự an ủi mình.

...

Bác sĩ không dám cho Hạ Như Sương dùng thuốc giảm đau, lúc khâu vết thương, Hạ Như Sương đã đau đến mức bất tỉnh, rồi sau đó lại tỉnh lại vì đau, cái vòng tròn luẩn quẩn đó liên tục hành hạ bà ta, lặp đi lặp lại, vĩnh viễn không ngừng.

Đau đến mức tận cùng rồi, trước mắt Hạ Như Sương dường như đang xuất hiện ảo giác, bà ta nhìn thấy cảnh tượng hồi còn bé.

Bên tai là giọng nói non nớt của trẻ con:

"Chị ơi, chúng ta đi đâu thế?"

“Chị dẫn em đến chỗ này hay lắm, sinh nhật năm tuổi của Tiểu Ái nhà chúng ta sắp đến rồi, đó là quà chịtặng cho Tiểu Ái đấy.”

“Wow, thích quá, chị là tốt nhất... Tiểu Ái yêu chị nhất.”

“Thế thì... Tiểu Ái thích chị hơn hay thích anh hai hơn?”

“Anh hai... anh hai... là thích nhất nhất...”

“Đi đi, quà của chị tăng cho Tiểu Ái đang ở trong đó đó, chị dành cho Tiểu Ái một bất ngờ lớn.”

“Cám ơn chị!”

Sau khi Tiểu Ái bước vào căn phòng đó rồi vĩnh viễn không bao giờ bước ra ngoài nữa,

Bởi vì món quà mà bà ta tặng cho nó chính là tử thần.

Hạ Như Sương đã không phân biệt được mình đang hôn mê hay là đang tỉnh táo nữa, bà ta cứ luôn lẩm bẩm: “Mình không sai... mình không sai, mình đến để... thay đổi tất cả... Các người mới sai, các người mới là người sai...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1175: Em Có Thể Ngủ Lại Mà, Bao Nhiêu Lần Cũng Được

EM CÓ THỂ NGỦ LẠI MÀ, BAO NHIÊU LẦN CŨNG ĐƯỢC

Y tá hỏi nhỏ: “Bà ta đang nói cái gì vậy?”

Bác sĩ khâu xong mũi cuối cùng, nói: “Làm xong đi rồi còn đi mau, đừng có hỏi lung tung.”

Bác sĩ băng bó kỹ vết thương, cùng với y tá rời khỏi căn phòng này.

Yến Thanh Ti ở dưới lầu đợi hơn hai mươi phút, mùi máu tươi trên người cuối cùng cũng bay hết, lúc này Nhạc Thính Phong cũng đã tới.

Nhạc Thính Phong ngồi xuống cạnh cô: “Đang nghĩ gì mà thất thần thế, anh gọi em mấy lần rồi đấy?”

Yến Thanh Ti chớp chớp mắt: “Đang nghĩ... anh mà đến muộn tí nữa thì em về một mình. Tình hình mẹ ra sao rồi?”

“Hỏi ra rồi.”

“Nguyên nhân là gi?”

Nhạc Thính Phong giơ hai ngón tay ra nói: “Có hai nguyên nhân, một là mẹ có sự sợ hãi đối với hôn nhân.”

“Vậy còn nguyên nhân thứ hai thì sao? Chắc không phải là không thích đúng không? Người tài giỏi như bác em chắc hẳn phải rất được người khác yêu thích mới đúng chứ?”

Nhạc Thính Phong gật đầu: “Không sai, em nói rất đúng, nguyên nhân thứ hai là bởi vì bác em quá ưu tú, nên mẹ mới tự ti.”

Yến Thanh Ti kinh ngạc: “Cái gì? Sao...”

“Mẹ cảm thấy mình là người đã từng kết hôn, không phải là một cô gái trẻ tuổi, sao bác lại có thể thích mẹ được? Thế nên mẹ không tin.”

Lúc này thì Yến Thanh Ti cũng không biết nên nói gì mới phải: “Chậc...”

Nhạc Thính Phong kéo Yến Thanh Ti đứng dậy: “Không sao đâu, mẹ có lúc ngốc lắm, cứ để cho bác Lan khai sáng đi. Đi thôi, chúng ta về nào.”

“Không thể về được, em muốn đi gặp Diệp Kiến Công.”

“Anh đi với em.”

Trên đường đi, Nhạc Thính Phong nhớ ra một chuyện: “Đúng rồi, cái nhẫn đó, Diệp Thiều Quang sẽ nhanh chóng gửi đến đây.”

Yến Thanh Ti gật đầu, dù gì cũng là di vật của mẹ cô, cô phải lấy lại mới được.

“Anh không nhắc đến Diệp Thiều Quang em cũng không nhớ ra, em phải bảo Miên Miên mua cho em vài thứ mới được.”

“Thứ gì, anh mua cho em?”

“Mấy hôm nữa đi quay phim của Tống Thanh Ngạn, mấy thứ cần dùng lúc đóng phim ấy mà, nhiều quá em cũng chẳng nhớ nữa, Miên Miên biết rõ hơn em.”

Kết quả là Yến Thanh Ti không gọi được cho Quý Miên Miên, bình thường chỉ cần là điện thoại của cô, Quý Miên Miên sẽ nhanh chóng nhấc máy mà.

Yến Thanh Ti khó hiểu: “Giờ này rồi mà sao Miên Miên vẫn không nghe điện thoại?”

“Chắc là không nghe thấy, lát nữa rồi gọi lại.”

...

Lạc Thành.

Điện thoại của Quý Miên Miên vừa reo vang, Diệp Thiều Quang liền nhanh chóng cầm lấy, sau đó đặt lại chế độ yên tĩnh.

Anh bĩu môi, sớm như thế đã quấy rầy người khác, đúng là thất đức.

Nhưng, thực ra đồng hồ trên điện thoại đã hiển thị là hơn 11 giờ trưa.

Diệp Thiều Quang quay lại, thấy gương mặt tròn tròn bầu bĩnh của Quý Miên Miên, ánh mắt thoáng chốc biến thành dịu dàng, khóe môi không tự chủ mà nhếch lên, đôi mắt đó, gương mặt xinh đẹp đó...

Quý Miên Miên giật mình, chăn ở trên người tuột xuống, để lộ bả vai trần trắng nõn, những dấu hôn đỏ hồng nổi bật trên da cô như những đóa hoa đào nở rộ trên giấy Tuyên Thành.

Ánh mắt của Diệp Thiều Quang từ dịu dàng trở nên nóng bỏng, anh ta không ngủ cả một đêm nhưng tinh thần lại tốt hơn bao giờ hết.

Hình ảnh của đêm qua dần hiện lên trước mắt anh, hỗn loạn ái muội, quấn quýt với nhau, cuối cùng thì anh ta cũng biến cô gái ngốc này thành người phụ nữ duy nhất của mình. Rốt cuộc anh ta cũng biết, thì ra là trên đời này... cũng có người có thể khiến anh ta vui vẻ thỏa mãn đến vậy.

Diệp Thiều Quang cúi đầu hôn lên những vết tích mà anh để lại trên người cô, anh hy vọng chúng vĩnh viễn sẽ không héo tàn.

Hơn mười hai giờ, rốt cuộc Quý Miên Miên cũng tỉnh giấc. Cô rên lên một tiếng, lúc mở mắt ra nhìn thấy Diệp Thiều Quang, khoảnh khắc đó cơn buồn ngủ liền bay sạch, cô nàng nhấc chăn lên, thấy bản thân mình hoàn toàn không mặc cái gì cả.

Quý Miên Miên quay sang ngơ ngác nhìn Diệp Thiều Quang, một lúc sau mới lẩm bẩm: “Anh... đưa tôi lên giường?”

Diệp Thiều Quang cúi xuống hôn cô: “Em có thể đòi lại mà, bao nhiêu lần cũng được, tùy ý em.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1176: Anh Xin Em Đấy, Mau Bắt Anh Phải Chịu Trách Nhiệm Đi

ANH XIN EM ĐẤY, MAU BẮT ANH PHẢI CHỊU TRÁCH NHIỆM ĐI

Quý Miên Miên còn đang ngây ngẩn sững sờ, bị Diệp Thiều Quang hôn, cô cảm thấy mình hình như vẫn còn chưa tỉnh ngủ, giờ khắc này cảm thấy nó cứ ảo ảo, không thật sao đó.

Không đúng, không đúng... Quý Miên Miên liên tục phủ nhận, cảm giác cái tên khốn kiếp này hôn cô bây giờ rất rõ ràng.

Cảm giác tê dại mà Diệp Thiều Quang mang đến cho Quý Miên Miên khiến cô thoáng cái đã nhớ lại toàn bộ những gì đã xảy ra tối hôm qua.

Quả thực là... không dám nhớ lại!

Quý Miên Miên mới chỉ thử động đậy chân một chút, má nó, đau chết mất.

Trừ đôi khi đến tháng đau bụng kinh dữ dội ra thì bình thường cô chưa bao giờ cảm thấy đau như thế, cái cảm giác đau này khác hẳn với cái kiểu đau do bị thương như bình thường. Cảm giác này không nói được thành lời, rất khó diễn tả, cứ âm ỉ kéo dài.

Trong đầu Quý Miên Miên bây giờ rất mơ hồ, cô muốn tỉnh táo lại, nhưng cảm giác mà Diệp Thiều Quang mang đến cho cô... thật sự khiến cô chẳng còn sức mà chống cự.

Cô thầm mắng một tiếng, cái tên yêu nam đáng chết này nhất định đã ếm cái gì đó lên cô rồi.

Quý Miên Miên còn đang nghĩ ngợi lung tung, Diệp Thiều Quang đã hôn đến ngực cô rồi.

Diệp Thiều Quang thấy Quý Miên Miên vẫn không hề tức giận, chẳng phản kháng, lại càng không... đánh anh, trong lòng đang mừng thầm... cô ấy đã chấp nhận anh rồi?

Đã thế thì anh còn chần chừ cái gì, không thể để cho cô thất vọng được.

Diệp Thiều Quang đang định cho Quý Miên Miên hưởng thụ một buổi sáng tuyệt vời thì cô đột nhiên tỉnh táo lại, quát lên: "Dừng lại, anh dừng lại ngay cho tôi."

Diệp Thiều Quang sững sờ ngẩn ra, anh ta đã chuẩn bị xong rồi mà, đột nhiên phanh gấp lại thế này rất hại cho sức khỏe đấy nhé?

"Tại sao?"

Quý Miên Miên nghiến răng, tức tối nói với Diệp Thiều Quang: "Tại sao à, anh... anh lôi tôi lên giường ngủ với anh, anh còn dám hỏi à? Nếu như không phải tôi..."

Nếu như không phải cô đang khó chịu thì cô đã cho anh ta một cú bay xuống giường rồi.

Ngủ với cô rồi còn dám ở lại đợi cô dậy à?

Sau khi Quý Miên Miên tỉnh táo lại, ánh mắt cô nhìn Diệp Thiều Quang hung ác cực kỳ.

Trong lòng cô đang mài dao xoèn xoẹt, mẹ nhà anh, dám "ngủ" với bà à, để xem tôi giết chết anh như thế nào?

Diệp Thiều Quang nhìn thấy cái dáng vẻ đó của Quý Miên Miên là biết chắc chắn trong lòng cô đang mài đao xoàn xoạt, nghĩ cách xử lý anh, anh vội vàng nói: "Tối hôm qua quả thậtanh khó mà kìm được, nhưng anh nhất định sẽ chịu trách nhiệm với em."

Suy nghĩ trong đầu Diệp Thiều Quang lúc này chính là: Xin em đấy, hãy để anh chịu trách nhiệm với em đi!

Quý Miên Miên giơ tay ra: "Ai muốn anh chịu trách nhiệm, hử? Ai cần anh chịu trách nhiệm? Hử?"

Diệp Thiều Quang buột miệng nói: "Anh cần em."

Nếu như là trước kia, Diệp Thiều Quang còn có thể tỏ ra cái vẻ rất khinh thường, nghĩ một đằng nói một nẻo.

Nhưng bây giờ khác rồi, anh và Quý Miên Miên đã... lêngiường với nhau rồi, chuyện mà vợ chồng nên làm cũng làm rồi, còn phải dè dặt như thế làm

cái gì?

Nếu đã thế rồi mà còn không tóm được Quý Miên Miên thì anh đúng như những gì Hạ Lan Phương Niên nói, không phải là Quý Miên Miên ngây ngô không hiểu phong tình mà là do anh không có bản lĩnh.

Quý Miên Miên sửng sốt mất một lúc, cô "hừ" một cái: "Anh tránh ra, chuyện này phải làm cho ra ngô ra khoai."

Diệp Thiều Quang lưu luyến không muốn đứng dậy, nhìn nửa người để trần của Quý Miên Miên, anh khẽ híp mắt, siết chặt lòng bàn tay, dường như giữa những ngón tay vẫn còn vấn vít mùi hương trên người cô và cảm xúc mềm mịn của làn da.

Quý Miên Miên căn bản là không cảm nhận được cái ánh mắt như sói đói đó của Diệp Thiều Quang, chỉ vào anh nói: "Chúng ta ở chung lâu như vậy, ngủ thì ngủ, chẳng sao cả nhưng... tại sao anh không nói cho tôi biết là sẽ... đau như thế này? Tối qua tôi hét bảo đau, tại sao anh vẫn không dừng lại? Anh quả thực không phải là người nữa."

Quý Miên Miên nhớ lại khoảnh khắc Diệp Thiều Quang xông vào thân thể cô, cảm giác như thể sắp chết đ

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1177: Tôi Cầm Thú, Tôi Tự Hào!

TÔI CẦM THÚ, TÔI TỰ HÀO!

Diệp Thiều Quang vô cùng thành khẩn nói xin lỗi: “Xin lỗi, lần sau anh nhất định sẽ cẩn thận.”

Chủ yếu là do anh ta không thuần thục nghiệp vụ, sau này anh sẽ nghiên cứu tìm tòi cẩn thận kỹ càng thì nghiệp vụ sẽ tốt lên thôi. Hơn nữa, con gái lần đầu tiên đều đau mà, lần sau... chắc là sẽ không đau đâu.

Quý Miên Miên chộp lấy cái gối đập cho anh một cái: “Anh còn dám nói lần sau? Nữ thần của tôi đã bảo rồi, chỉ có tôi ngủ với đàn ông, còn anh muốn ngủ tôi ấy hả, không có cửa đâu.”

Diệp Thiều Quang ngẩn ra, sững người, hứng trọn cú đập đau điếng của của cô, anh bắt được câu đó lập tức nói: “Đúng thế, đúng thế... em nói đúng lắm, đổi thành em ngủ với anh, em sẽ không phải chịu thiệt thòi như thế này. Nhất định lần sau em phải đòi đủ cả vốn lẫn lãi, anh tuyệt đối sẽ không phản kháng đâu.”

Quý Miên Miên thấy Diệp Thiều Quang nói xin lỗi có vẻ rất thành khẩn, nghe anh ta nói như vậy cũng có lý lắm.

Cô động đậy một cái, nửa người dưới đau đến mức cô phải hít một hơi, hỏi: “Tôi ngủ với anh thì sẽ không đau như thế này sao?”

Diệp Thiều Quang lắc đầu: “Không đâu...”

Con gái chỉ đau lần đầu tiên, còn về sau đương nhiên là không rồi.

Quý Miên Miên nghe thế liền túm lấy cái gối khác đập cho anh phát nữa: “Cái đồ khốn khiếp nhà anh, sao anh không nói sớm, hại tôi đau thế này, cái đồ âm hiểm, sau này đừng hòng chạm vào tôi.”

Diệp Thiều Quang...

Má nó, nói sai rồi.

Nhưng anh ta không ngờ Quý Miên Miên lại bồi thêm một câu: “Có ngủ

cũng phải là tôi ngủ với anh mới được.”

Diệp Thiều Quang hít một hơi thật sâu, gật đầu lia lịa.

“Tất nhiên là như thế rồi, tùy em muốn thế nào cũng được, anh không có ý kiến gì hết.”

Quý Miên Miên lúc này mới cảm thấy đỡ bực hơn một chút: “Đi nấu cơm đi, tôi đói rồi.”

Bây giờ đừng nói là nấu cơm, bảo anh ta làm gì anh ta cũng làm, dù sao thì... cũng thành công rồi.

“Anh pha nước nóng cho em tắm một cái đã nhé, tắm xong rồi ra ăn cơm.”

Quý Miên Miên gật đầu, xem ra... anh ta xin lỗi cũng có thành ý lắm.

Về phần Yến Thanh Ti, cô đã đến nơi mà cô cần đến.

Mục đích cô đi gặp Diệp Kiến Công rất rõ ràng, cô muốn cho ông ta xem đoạn video vừa rồi.

Nếu như Hạ Như Sương thật sự quan trọng với Diệp Kiến Công đến thế, vậy ông ta không thể đứng nhìn bà ta bị giày vò như vậy.

Nhìn thấy Diệp Kiến Công, Yến Thanh Ti cười nói: “Ông Diệp, đã lâu không gặp.”

“Là cô...” Diệp Kiến Công bị gãy một chân, ngồi trên giường nhìn Yến Thanh Ti, ánh mắt hung ác vô cùng.

Ông ta trông già hơn so với lần trước khi Yến Thanh Ti ở Lạc Thành, những nếp nhăn trên gương mặt càng nhiều.

Yến Thanh Ti ngồi xuống: “Đương nhiên là tôi rồi, bằng không ai sẽ cho ông đãi ngộ tốt như thế này, để ông ở một mình một phòng, mỗi ngày đều có người chuyên môn chăm sóc? Đây không phải đãi ngộ mà ai cũng có thể có đâu.”

Diệp Kiến Công ‘hừ’ lạnh: “Cô đừng có phí lời, tôi chẳng có gì để nói cả.”

Mục đích của Yến Thanh Ti là gì ông ta biết rất rõ.

Yến Thanh Ti cười cười: “Hôm nay tôi đến đây chỉ vì muốn cho ông xem một thứ mà thôi, tôi không định nói gì với ông cả, ông nói hay không cũng chẳng sao.”

Yến Thanh Ti cũng lười không thèm nói với ông ta, bật video lên đặt thẳng trước mặt ông ta.

Video quay rất rõ ràng nên lột tả được đầy đủ cảnh hành hạ đầy máu tanh và tàn nhẫn ấy.

Mỗi một lần Hạ Như Sương thét lên là mặt Diệp Kiến Công lại trắng đi một ít, đồng thời cả người cũng run lên theo.

Video hơi dài, cho nên đến khi kết thúc, mặt của ông ta đã trắng bệch không còn một giọt máu, cả người run lên bần bật, Yến Thanh Ti cảm thấy rất hài lòng.

Video đã hết, Diệp Kiến Công hét lên: “Cầm thú... Các người có bản lĩnh thì tới giày vò tôi đi này, giày vò một người phụ nữ thì tính cái gì?”

Yến Thanh Ti dang hai tay: “Chậc, thật đúng là... nên nói ông như thế nào mới phải đây? Ông đã mắng tôi là cầm thú, mà tôi không làm cái gì đó cầm thú thì đúng là có lỗi với sự cất nhắc của ông đấy nhỉ?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1178: Tôi Cũng Đâu Phải Là Người Tốt, Đương Nhiên Là Sẽ Không Bỏ Qua Cho Ông Rồi

TÔI CŨNG ĐÂU PHẢI LÀ NGƯỜI TỐT, ĐƯƠNG NHIÊN LÀ SẼ KHÔNG BỎ QUA CHO ÔNG RỒI

Gân xanh trên mặt Diệp Kiến Công chạy giần giật, phẫn nộ khiến cho làn da nhăn nheo của ông ta run lên: “Cô muốn như thế nào thì mới chịu thả bà ấy ra?”

Yến Thanh Ti đưa điện thoại cho Nhạc Thính Phong: “Thế thì còn phải xem ông có chịu phối hợp với chúng tôi hay không?”

Diệp Kiến Công nghiến răng, nói: “Được, tôi nói, tôi nói cho cô những gì mà cô vẫn muốn biết thì cô có thể tha cho bà ấy chứ?”

Diệp Kiến Công là một con hồ ly lõi đời, đương nhiên ông ta biết rất rõ mục đích của Yến Thanh Ti khi cho ông xem cái video này là gì.

Yến Thanh Ti nhếch mép: “Cái này còn phải xem là ông nói những gì, mức độ quan trọng đến đâu, có đủ để đổi mạng cho bà ta hay không đã.”

Diệp Kiến Công siết chặt nắm đấm, bao nhiêu năm oai phong, thế mà bây giờ trở thành thịt cá để mặc cho người ta chém giết.

Ông ta biết nhất định phải tiết lộ ra một vài thứ, nếu không sẽ không thể qua mặt được Yến Thanh Ti.

“17 năm trước, cái chết của mẹ cô là do tôi sai người làm. Sau khi cô ta đã chết, tôi thấy cô khôngcó nguy cơ gì có thể uy hiếp được tôi nên không để ý tới cô, mãi cho đến hơn ba năm trước, cô...”

Diệp Kiến Công liếc nhìn Nhạc Thính Phong, nói: “Lúc đó tôi mới phát giác ra cô không phải là người đơn giản. Sau này cô bị truy sát ở nước M, trừ những sát thủ do Yến Tùng Nam thuê, tôi cũng phái người đi, không ngờ cô vẫn còn sống mà quay về.”

“Sau khi cô về nước, liên tục xuống tay với nhà họ Yến thì Diệp Linh Chi đã đến tìm tôi, nên tôi liền ra tay. Mấy lần cô bị ám sát đều là do tôi đã phái người đi, bao gồm cả cái chết của Yến Tùng Nam và Diệp Linh Chi sau này,

tất cả là do tôi làm. Mẹ cô là do tôi giết, cô muốn báo thù thì cứ nhắm vào tôi đây này."

Chuyện gì Diệp Kiến Công cũng vơ hết về mình, chỉ độc không nhắc đến chuyện của bốn mươi năm về trước.

"Tôi đã cho cô biết nhiều thế rồi, cô đừng hành hạ bà ấy nữa được không?"

Yến Thanh Ti cười ha ha: "Ông cũng là kẻ lõi đời, tại sao có thể ngây thơ thế được nhỉ?"

Diệp Kiến Công: "Ý cô là gì?"

Yến Thanh Ti lạnh lùng nói: "Ý của tôi là... đương nhiên là sẽ không rồi, nhìn tôi giống người tốt đến thế cơ à? Chút tin tức vô dụng này mà muốn đổi lấy cái mạng của bà ta ư, có thể không nhỉ? Ông cũng coi thường giá trị của bạn ông quá rồi đấy. Tôi còn tưởng ông sẽ nói ra cái gì đó khiến tôi kinh ngạc cơ, kết quả là chẳng có gì hữu dụng cả, ông cho rằng... những thứ này tôi còn cần ông phải nói nữa hay sao?"

Diệp Kiến Công oán hận nói: "Yến Thanh Ti, rốt cuộc cô muốn như thế nào? Những gì tôi biết tôi đã nói hết cho cô nghe rồi, cái mà cô muốn biết thì tôi không biết."

Yến Thanh Ti mở tay ra xem, cô nhìn nhìn lòng bàn tay của mình, đẹp thật, cô cười khẽ một tiếng: "Rơi vào tay tôi rồi, ông cảm thấy... tôi sẽ cho bà ta một kết cục như thế nào nhỉ?"

Diệp Kiến Công bám vào giường muốn đứng dậy: "Đồ đê tiện, mày..."

Còn chưa dứt lời, một cái bóng đen đã lao lên phía trước.

Rầm một cái, nắm đấm của Nhạc Thính Phong đánh thẳng vào mặt Diệp Kiến Công, ông ta hét lên thảm thiết, ngay sau đó ông ta nhổ ra một cái răng cònlẫn cả máu.

Nhạc Thính Phong vẫy vẫy tay: "Đừng tưởng rằng ông lớn tuổi rồi thì tôi sẽ nương tay. Vợ tôi không phải là người ông có thể mở mồm ra để mắng đâu."

Yến Thanh Ti khoác tay Nhạc Thính Phong cười nói: "Sau này, những video như thế này tôi sẽ cho người mang đến cho ông xem mỗi ngày, cho đến khi... các người đồng ý nói ra sự thật thì mới thôi."

Diệp Kiến Công nghe vậy con mắt sắp lồi ra ngoài tới nơi, gân xanh trên mặt giần giật.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1179: Mẹ Mà Không Tốt Thì Sao Có Thể Khiến Bác Con Chỉ Thích Một Mình Mẹ Được?

MẸ MÀ KHÔNG TỐT THÌ SAO CÓ THỂ KHIẾN BÁC CON CHỈ THÍCH MỘT MÌNH MẸ ĐƯỢC?

"Mày... mày đừng có... Bà ấy không làm gì hết cả, mày không thể đối xử với bà ấy thế được."

Yến Thanh Ti phất tay với Diệp Kiến Công: "Cái mà tôi có chính là thời gian để chơi với các người! Tôi tin, lần sau khi chúng ta gặp lại, tôi sẽ có được những tin tức có giá trị hơn."

Ra khỏi cửa, Nhạc Thính Phong xoa xoa tay: "Chậc, vẫn cứ cắn chặt miệng không chịu nói về chuyện 40 năm trước nhỉ?"

"Đúng thế, bởi vì bản thân bọn họ đều rất rõ ràng một khi nói ra thì chắc chắn là phải chết, bởi vì người mà bọn họ mưu hại chính là em gái của Hạ An Lan."

Nhưng, Yến Thanh Ti tin Du Dực.

Ba ngày sau, tất cả mọi chuyện nhất định sẽ rõ ràng.

...

Yến Thanh Ti quay về đợi ba ngày sau đến.

Tâm trạng của Nhạc phu nhân lúc này cực kỳ nặng nề, sau khi nói chuyện với Nhạc Thính Phong rồi bà cũng chẳng vui lên nổi, ngược lại tâm trạng còn trầm trọng hơn.

Bởi vì bà cảm thấy bản thân mình thật sự rất "low" mà.

Hai ngày hôm nay, Yến Thanh Ti chẳng đi đâu cả, chỉ ở nhà để làm bạn với Nhạc phu nhân, hai người ra ngoài đi dạo phố.

Nhạc phu nhân thích nhất là phỉ thúy, Yến Thanh Ti liền dẫn bà đến một cửa hàng bán đá quý.

Nhưng mà khi nhìn thấy một đống trang sức châu ngọc lấp lánh, Nhạc phu nhân cũng chẳng thể vui lên nổi, tiện tay mua một vài thứ rồi tìm một quán café nào đó để ngồi.

Yến Thanh Ti hỏi: “Mẹ... mẹ không vui à?”

Nhạc phu nhân ngẩng đầu lên: “Mẹ...”

Yến Thanh Ti cười nói: “Trước khi con gặp được mẹ, mẹ biết con hiểu như thế nào về những phu nhân nhà giàu không?”

Nhạc phu nhân hỏi: “Là như thế nào?”

Yến Thanh Ti chỉ chỉ ra ngoài cửa sổ, có một phụ nữ trung niên vừa đi qua: “Chính là như thế đó, từ đầu đến chân toàn dùng đồ hàng hiệu, trang sức châu ngọc đeo đầy người, tay cầm túi, đeo kính đen, cằm vênh ngược... cả người từ trên xuống dưới đều toát ra cái vẻ ưu việt rẻ tiền, thích nhìn người khác bằng nửa con mắt.”

Nhạc phu nhân rùng mình, cảm giác ưu việt rẻ tiền, câu này... cảm giác thật sắc bén, quá chuẩn.

“Vậy... mẹ cũng như thế sao?”

“Thế cho nên con mới nói là cái nhìn của con trước khi gặp được mẹ. Gặp được mẹ rồi con mới biết, mới cảm giác được cái nhìn trước đây của con rất nông cạn. Con chưa bao giờ nghĩ rằng, hóa ra trong những nhà giàu có đó vẫn còn có sự đơn thuần đếnthuần khiết như mẹ tồn tại.”

Nhạc phu nhân bị Yến Thanh Ti lôi kéo vào đề tài này: “Vậy, mẹ ở trong mắt con thì sao?”

Yến Thanh Ti xòe tay ra đếm: “Đơn thuần này, ngây thơ này, lương thiện này... Mẹ luôn luôn tràn ngập hy vọng và nhiệt tình đối với tương lai, ở bên mẹ con luôn có thể cảm nhận được ánh sáng và sự ấm áp.”

Nội tâm và thái độ sống của Yến Thanh Ti trước kia đều là sự đen tối u ám, luôn tràn ngập địch ý với tất cả mọi người. Nhưng sau biết Nhạc phu nhân, trong lòng cô dần dần có ánh sáng, bắt đầu học được cách tiếp nhận những thứ tốt đẹp xung quanh mình.

Nhạc phu nhân có hơi ngượng ngượng: “Mẹ... mẹ thực sự tốt như con nói

á?"

Yến Thanh Ti nói nhỏ: "Mẹ còn tốt hơn thế nhiều. Trên đời này có rất nhiều những cô gái trẻ trung xinh đẹp nhưng mà... người có thể mang đến sự ấm áp, mang đến niềm vui và ánh sáng cho những người ở xung quanh mình giống như mẹ, con mới chỉ gặp duy nhất một mình mẹthôi, tất cả những gì mà mẹ đang có mới là bảo vật vô giá nhất."

Nhạc phu nhân vuốt vuốt mặt mình: "Mẹ... tốt đến thế sao? Thanh Ti con... con đang nói mẹ đấy à?"

Bà cảm thấy mình được Yến Thanh Ti khen có hơi quá rồi, đến bà còn chẳng dám tin mình lại tốt như thế, lại có nhiều ưu điểm như thế.

Yến Thanh Ti cười trêu ghẹo: "Đương nhiên rồi, bằng không sao... bác con có thể... chỉ thích mỗi mình mẹ được đây?"

Nhạc phu nhân mặt đỏ hồng: "Con... con... đừng có nói linh tinh."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1180: Mẹ Tốt Hơn Tất Cả Những Người Phụ Nữ Mà Bác Con Từng Gặp

MẸ TỐT HƠN TẤT CẢ NHỮNG NGƯỜI PHỤ NỮ MÀ BÁC CON TỪNG GẶP

“Bác con đã độc thân hơn chục năm nay rồi, mẹ cũng có thể thấy được bác ấy là một người dù có thiếu cũng không muốn qua loa tạm bợ. Bác ấy chọn bao nhiêu năm rồi, vừa gặp mẹ liền gục ngã dưới chân mẹ, mẹ nói xem điều này chẳng chứng tỏ rằng mẹ tốt hơn tất cả những người phụ nữ mà bác con đã từng gặp còn gì.”

Nhạc phu nhân cắn môi: “Mẹ...”

Yến Thanh Ti khoác tay Nhạc phu nhân: “Mẹ, mẹ đừng bao giờ tự coi nhẹ mình, đừng bao giờ cảm thấy tự ti, mẹ ưu tú hơn bất kỳ ai. Con nói với mẹ những thứ này không phải là vì muốn mẹ chấp nhận bác con, con chỉ muốn nói với mẹ rằng, mẹ là một người rất ưu tú, không kém ai cả, mẹ phải tự tin lên.”

Nhạc phu nhân đỏ mắt: “Thanh Ti, con thật tốt...”

Từ trước đến nay, không có ai nói điều này với bà cả.

Tuy rằng bà sống rất vui vẻ, nhưng sau khi những chuyện đó xảy ra, từ sâu thẳm trong bà vẫn cảm thấy, trong hôn nhân, bản thân mình là một kẻ thất bại hoàn toàn.

Đứng trước một người ưu tú như Hạ An Lan, bà chưa bao giờ nghĩ rằng ông sẽ thích một người như mình, trong lòng bà vẫn luôn từ chối cái khả năng đó.

Sự trấn an của Yến Thanh Ti hôm nay đã khiến trong lòng bà dần dần sáng sủa hơn một chút.

Uống hết một ly café, tâm trạng của Nhạc phu nhân trở nên tốt hơn nhiều, cho nên... cũng có sức để mà đi dạo phố rồi.

Lúc đi mua quần áo giày dép, nhân viên của cửa hàng nhận ra Yến Thanh Ti nên xin chữ ký, Yến Thanh Ti vui vẻ ký cho cô ấy.

Nhạc phu nhân mua sắm rất điên cuồng, sau khi bà dạo qua, trong cửa hàng chỉ còn lại một phần ba, mà đại đa số toàn là mua cho Yến Thanh Ti.

Đến lúc tính tiền, Nhạc phu nhân căn bản là không cần Yến Thanh Ti trả tiền, quăng luôn một cái thẻ, cứ thoải mái mà quẹt!

Lúc tiêu tiền, bà cực kỳ tự tin vào hạn ngạch thẻ tín dụng của mình.

Có một nhân viên trong tiệm bị sự dũng cảm của Nhạc phu nhân làm cho giật mình, nhỏ giọng hỏi Yến Thanh Ti: “Vị phu nhân này với cô là...”

Yến Thanh Ti liền buột miệng nói: “Mẹ chồng tôi đấy.”

Mua đồ xong liền đi ra.

Nhân viên của cái tiệm đó than thở: “Trời ơi... lúc nào tôi mới có thể có một bà mẹ chồng tốt như thế đây. Ông trời... thật chẳng công bằng, cho cô ta nhan sắc, còn cho cô ta một cuộc hôn nhân hoàn mĩ, quan trọng nhất là lại còn có một người mẹ chồng như vậy nữa.”

“Cô làm sao mà biết được, nhỡ đâu bà mẹ chồng đang tiêu tiền của cô ấy?”

“Cô chẳng hiểu gì cả, vị phu nhân đó từ đầu đến chân, một cái gót giày thôi cũng bằng hai tháng lương của chúng ta rồi đấy. Một diễn viên mới nổi như Yến Thanh Ti thì có thể có bao nhiêu tiền chứ?”

“Ài, từng thấy người ta khoe giàu, khoe chồng, khoe con, lần đầu tiên thấy có người khoe mẹ chồng.”

...

Hai người dạo phố đến tối mới quay về.

Về đến khách sạn vừa mệt vừa đói, thay quần áo xong là xuống thẳng dưới lầu để ăn cơm.

Yến Thanh Ti quan tâm đến tâm trạng của Nhạc phu nhân, sợ bà về phòng lại nghĩ nhiều nên gọi bà sang phòng của bọn họ đánh bài tây.

Kết quả là hai người cho đến nửa đêm vẫn cứ thua, căn bản là không thắng được một ván nào, tiền mặt trong túi đều chui vào túi của Nhạc Thính Phong hết.

Thua sạch tiền rồi, Nhạc Thính Phong đuổi bà về phòng. Nhạc phu nhân bực bội.

Bà nói: “Con cứ đợi đấy, ngày mai chiến tiếp.”

“Được được, ngày mai lại đến. Nửa đêm rồi, mẹ đừng chơi nữa, mau về phòng ngủ đi.”

Nhạc phu nhân đi rồi, Nhạc Thính Phong thở dài, sao bà già nhà mình chẳng hiểu gì thế, chiếm mất bao nhiêu thời gian của anh như thế thì cháu bà sẽ ra đời muộn từng ấy thời gian đấy.

Nhạc Thính Phong quay đi một cái liền ôm Yến Thanh Ti chui vào nhà tắm.

Nhạc phu nhân về phòng, trong lòng đang nghĩ làm sao để mai thắng được Nhạc Thính Phong.

Mở cửa ra, đá đôi giày ra khỏi chân, giơ tay bật đèn lên, bà vẫn lầm bầm: “Thằng nhóc thối tha, không biết kính lão đắc thọ gì cả, nhường mẹ một lần thì làm sao? Thế mà dám thắng hết tiền của mẹ nó đi nữa chứ, có còn thiên lý không đây?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1181: Ngủ Cũng Ngủ Rồi Còn Quan Hệ Không Tốt Sao?

NGỦ CŨNG NGỦ RỒI CÒN QUAN HỆ KHÔNG TỐT SAO?

Đèn trong phòng sáng lên, trong miệng Nhạc phu nhân còn đang lầm bầm oán trách, nhưng vừa quay người liền thấy một người ngồi trong phòng bà, Nhạc phu nhân sợ quá mà hét lên, kế tiếp xoay người bỏ chạy, định tông cửa xông ra ngoài.

“Ngự Trì đang đứng thủ ở bên ngoài.”

Giọng nói lạnh lùng từ phía sau truyền tới.

Nhạc phu nhân run lên, hai chân như bị khống chế dừng bước lại, bà không dám xoay người, chỉ bụm mặt nói: “Xin lỗi... tôi, tôi vào nhầm phòng, tôi đi ngay đây.”

Từ phía sau lưng truyền đến một tiếng cười khẽ: “Bà không vào nhầm, là tôi nhầm.”

Nhạc phu nhân...

Một giây kế tiếp, người kia nói: “Nhưng mà tôi cố ý.”

Nhạc phu nhân mắng ông ta ba chữ trong lòng: Vô - liêm -sỉ!

Nội tâm bà muốn tan vỡ, làm sao đây?

Đang suy nghĩ thì trước mắt tối sầm, thân ảnh cao lớn bao phủ toàn bộ lấy bà: “Thời gian tôi cho bà cũng nhiều lắm rồi, nghĩ xong chưa?”

Nhạc phu nhân ngẩng đầu, chống lại ánh mắt của Hạ An Lan, run run nói: “Ông là quỷ à, đi bộ cũng không phát ra tiếng?”

“Đừng đánh trống lảng, nghĩ ra chưa?”

Hạ An Lan kiên nhẫn để cho Nhạc phu nhân nghĩ thêm mấy ngày, nhưng bà vẫn chậm chạp không nghĩ ra, vậy ông chỉ có thể chạy tới thúc giục tốc độ tiến triển.

Nhạc phu nhân nuốt nước miếng, hai chân từ từ nhũn ra: “Tôi... tôi còn chưa nghĩ ra. Mấy cái này... chờ nghĩ ra, sẽ... sẽ cho ông câu trả lời chắc chắn.”

“Vậy à... vậy khi nào thì nghĩ xong?”

Nhạc phu nhân lùi một bước, Hạ An Lan tiến lên hai bước.

“Cái này... thời gian này chắc chưa đâu, nhưng mà... nhất định sẽ sớm thôi... thật.” Nhạc phu nhân vừa nói vừa lui về sau.

Đôi chân dài của Hạ An Lan chỉ bước một bước đã áp sát Nhạc phu nhân, nắm lấy tay bà kéo vào ngực, tay cũng ôm chặt lấy eo của bà không cho bà tiếp tục lùi về sau.

“Sớm là lúc nào?”

Mũi của Nhạc phu nhân đụng phải lồng ngực của Hạ An Lan, ngửi thấy mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái trên người ông liền không kiềm chế được mà đỏ mặt, bà khẽ cắn răng: “Là... là... chính là rất sớm thôi, ông đừng có dựa vào sát như thế, quan hệ hai ta không tốt như vậy đâu.”

“Không tốt là sao? Ngay cả ngủ cũng từng ngủ rồi.”

Giọng nói của Hạ An Lan giống như là thuốc độc, Nhạc phu nhân lắng nghe mà trái tim đột ngột đập loạn lên: “Ông im miệng. Đấy là... ngoài ý muốn, hơn nữa đấy cũng không phải là thật...”

Hạ An Lan nhếch môi cười: “Bà muốn làm thật?”

Mặt của Nhạc phu nhân càng đỏ hơn: “Ai... ai muốn làm thật với ông? Mau bỏ tay ra, ông không bỏ tôi gọi người đến bây giờ.”

Hạ An Lan gật đầu: “Ý kiến này không tệ, rất tốt, bà mau gọi đi.”

“Tôi...”

Nhạc phu nhân tức giận trừng mắt với Hạ An Lan, hiệu quả cách âm của khách sạn tốt như thế này, dù bà có kêu thì ai nghe thấy?

Hai người dựa vào nhau quá sát, Nhạc phu nhân cực kỳ không quen, nói: “Cho tôi thêm 2 ngày nữa, hai ngày sau tôi... nhất định sẽ cho ông câu trả lời.”

Bà phải mau mau thoát khỏi Hạ An Lan, quản lý khách sạn này quá biết nịnh hót rồi, dầu gì đây cũng là khách sạn của Nhạc gia, vậy mà Hạ An Lan đến lại không hề biết.

Hạ An Lan: “Được, cho bà thêm hai ngày.”

Hai ngày sau nếu không có câu trả lời vậy cũng đừng trách ông dùng biện pháp mạnh.

Nhạc phu nhân cả giận nói: “Ông buông tay ra.”

Bà không ngờ lần này Hạ An Lan thật sự buông lỏng tay ra.

Rốt cuộc cũng thoát, Nhạc phu nhân vội vàng lui về sau mấy bước: “Đã nói xong rồi, thế... ông ở đây làm cái gì?”

Hạ An Lan chậm rãi cởi áo khoác xuống để trên ghế salon, nói: “Thời gian của tôi rất quý giá, không thể lãng phí được. Ngày mai có một hội nghị quan trọng, tôi phải đảm bảo nghỉ ngơi được đầy đủ.”

Nhạc phu nhân: (⊙o⊙)

Cho nên, ý là... tối nay ông ấy muốn - ngủ - ở - đây!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1182: Không Ngủ Ghế Salon Thì Ngủ Chung Giường

KHÔNG NGỦ GHẾ SALON THÌ NGỦ CHUNG GIƯỜNG

Hẳn là ý như vậy sao? Lần này bà có hiểu lầm không?

Hạ An Lan cởi cúc áo, “Bà không hiểu sai đâu, chính là ý này.”

Nhạc phu nhân che miệng, chết tiêu, lại vô tình nói ra.

Hạ An Lan xoay người đi vào phòng tắm, Nhạc phu nhân vội vàng đuổi theo: “Ai cho ông ngủ lại? Ông đi ra ngoài, Hạ An Lan, ông không được ỷ vào mình là người quyền cao chức trọng mà đi đùa giỡn lưu manh người khác, có tin bây giờ tôi gọi người đuổi ông ra ngoài không?”

Hạ An Lan: “Vậy bà thử gọi xem.”

“Ông... ông, đồ không biết xấu hổ.”

Hạ An Lan một bước đi vào phòng tắm, xoay người nói: “Tôi muốn tắm, bà muốn vào chung?”

Nhạc phu nhân vội vàng lui về sau: “Bớt tự kỷ đi, ai muốn tắm cùng ông?”

Hạ An Lan nghiêm túc nói: “Đây chính là bà tự nói, tôi cũng chưa nói gì, hay là... thật lòng bà cũng muốn đi?”

Nhạc phu nhân: “Cút.”

Đóng cửa phòng tắm lại, giọng của Hạ An Lan từ bên trong bay ra: “Bà có thể tự mình thử xem có thể đột phá phòng tuyến của Ngự Trì để chạy ra ngoài hay không.”

Nhạc phu nhân...

Đồ chết tiệt, tên khốn khiếp này, công tư lẫn lộn, dám để Ngự Trì tới giúp ông ta... cưa bà.

Nhạc phu nhân cảm giác tim gan có chút nhói đau, bà nghe tiếng nước chảy

rào rào truyền ra từ phòng tắm, có nên xông ra ngoài không đây?

Nhưng vừa nghĩ tới Ngự Trì to con kia, Nhạc phu nhân nuốt nuốt nước miếng, mẹ nó.

Đúng rồi, còn di động, bà có thể gọi điện thoại cho con dâu cầu cứu nha.

Nhạc phu nhân cầm điện thoại di động liền gọi điện cho Nhạc Thính Phong, nhưng mà không có ai bắt máy.

Bà cuống cuồng lại gọi cho Yến Thanh Ti, vẫn không có ai bắt máy.

Nhạc phu nhân khó hiểu, sao lại không có ai bắt máy? Hai đứa này đang làm cái gì vậy? Bà vừa mới về không lâu làm sao có thể đi ngủ rồi?

Con trai với con dâu của bà đang làm cái gì vậy?

Người ta đang ở trong phòng tắm chơi trò tắm uyên ương, tình tình tứ tứ, ân ân ái ái, vì phu nhân mà cố gắng tạo cháu trai cho bà đó thưa phu nhân.

Yến Thanh Ti dường như nghe thấy di động reo bên ngoài, ráng táng một cú vào đầu Nhạc Thính Phong: “Bên ngoài... điện thoại...”

“Lúc này mà em còn nhớ được tới điện thoại à, xem ra anh ra sức chưa đủ.”

Vì vậy... Yến Thanh Ti lại bị Nhạc Thính Phong chồm lên kéo vào vòng xoáy sâu hơn, ai thèm để ý điện thoại gì đó bên ngoài chứ.

Nhạc phu nhân gọi mấy cuộc đều không ai bắt máy, cuối cùng bà không thể làm gì khác hơn đành từ bỏ.

Nhạc phu nhân trong lòng khó hiểu: “Sao hai đứa nó lại không bắt máy?”

Tiếng nước chảy ào ào vẫn truyền ra từ phòng tắm tựa như xoáy sâu vào trong tâm trí bà, khiến bà đứng ngồi không yên.

Qua một lúc thì Hạ An Lan đi ra, trên người ông chỉ mặc áo choàng tắm của khách sạn, chiếc áo tắm màu trắng nhìn thì có vẻ rất rộng nhưng mặc trên người ông lại chỉ ngắn đến trên đầu gối, lộ ra một đôi chân thật dài, khuôn ngực nở nang, mái tóc vẫn còn ướt nước, cả người lại... gợi cảm đến lạ.

Cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy một người đàn ông nào đến độ tuổi này

rồi mà vẫn có thể phong độ đến vậy, tựa như thời gian không thể lưu lại dấu vết trên con người này.

Nhạc phu nhân nuốt từng ngụm nước bọtừng ực.

Bà khẽ cắn răng, không được không được, đây không phải là lúc trồng hoa si.

Nhạc phu nhân đứng lên: “Ông ngủ ở salon.”

Nhưng Hạ An Lan lại làm bộ như chưa từng nghe thấy Nhạc phu nhân nói gì, đi thẳng tới giường rồi nằm lên.

Nhạc phu nhân xông tới: “Tôi bảo ông ngủ ở salon.”

“Tôi không có thói quen ngủ salon.”

“Nói như thể tôi quen đấy.”

Hạ An Lan nheo mắt lại: “Vậy thì ngủ chung giường.”

Nhạc phu nhân giận dữ nói: “Tôi đây càng không có thói quen ngủ chung giường với người khác.”

Hạ An Lan đưa tay kéo Nhạc phu nhân qua, ôm bà đặt lên người mình: “Vậy ngủ thêm mấy lần tự nhiên sẽ thành thói quen.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1183: Ông Buông Ra, Đừng Có Ôm Tôi!

Nhạc phu nhân đối diện thẳng với lồng ngực của Hạ An Lan, có chút phập phồng nhưng... rất vững chãi, bà không tự chủ được đỏ mặt: “Ông... có thể giữ mặt mũi chút không hả?”

Hạ An Lan kéo chăn lên, thành thục đắp lại cho Nhạc phu nhân: “Đi ngủ, hoặc là bà muốn có chút chuyện gì đó phát sinh.”

Nhạc phu nhân oán giận nói: “Ông im đi.”

“Vậy thì ngủ đi.”

Nhạc phu nhân bị Hạ An Lan ôm vào trong lồng ngực thật chặt, cảm giác ấy khiến bà cảm thấy mình giống như một cái gối ôm, đừng nói tránh thoát, ngay cả xoay người cử động một cái cũng khó.

Nhạc phu nhân giật giật: “Ông buông ra, đừng có ôm tôi!”

Hạ An Lan nhắm mắt nói: “Không ôm bà thì lát bà lại đá chăn, tôi chỉ có thể làm vậy thôi.”

Nhạc phu nhân lắp bắp nói: “Tôi... tôi đá chăn lúc nào, ông đừng có nói bậy.”

“Đêm hôm đó tôi phải đắp lại chăn cho bà 10 lần.”

“Tôi...” Nhạc phu nhân không thể nào cãi lại, bởi vì quả thực hình như sau khi ngủ say bà rất hay đá chăn.

“Vậy cũng thể như này, tôi không thoải mái.”

“Thoải mái?” Hạ An Lan mở mắt ra nhìn Nhạc phu nhân, ánh mắt đầy ẩn ý.

Ánh mắt của ông khiến Nhạc phu nhân hơi run run: “Ông muốn... làm cái gì?”

Hạ An Lan nghiêm túc nói: “Muốn cho bà thoải mái một chút.”

“Không không... không cần, mau... mau đi ngủ, tôi như vậy thoải mái rồi, rất thoải mái... tôi...”

Hạ An Lan đột nhiên nâng cằm Nhạc phu nhân, cúi đầu khóa chặt đôi môi của bà.

Nhạc phu nhân...

Hạ An Lan rất dịu dàng, cái sự dịu dàng mà Nhạc phu nhân chưa bao giờ được trải qua, là cảm giác được một người đàn ông yêu thương trân trọng, rất lạ lẫm nhưng lại khiến bà không thể nào ghét được.

Nhạc phu nhân muốn đẩy ông ra nhưng hai tay lại chẳng có sức, bà chỉ có thể để Hạ An Lan tùy ý hôn thật lâu.

Đôi mộ Nhạc phu nhân có chút tê dại, sức lực cả người giống như bị hút đi vậy.

Bà không cần nhìn gương cũng biết mặt mình hiện giờ đang đỏ đến đòi mạng.

Đột nhiên bà không dám nhìn mặt Hạ An Lan, cắn răng nói: “Ông có thể đừng táy máy tay chân được không, tôi không phải hạng đàn bà dễ dãi.”

“Tôi biết.”

Nhạc phu nhân hừ một tiếng: “Ông biết cái gì?”

“Biết bà không dễ dãi.”

“Vậy ông còn làm thế với tôi...”

Hạ An Lan: “Tôi không khống chế được.”

Nhạc phu nhân không nói thêm được nửa chữ, thừa dịp ông buông lỏng liền vội vàng xoay người quay lưng lại với ông.

“Tôi buồn ngủ, không cho phép ông... lại... dù sao cũng không cho phép.”

“Được.”

Hạ An Lan vòng tay qua eo Nhạc phu nhân, ngực dán vào lưng bà, cằm để trên đỉnh đầu của bà, nhắm mắt lại rồi không làm gì nữa.

Nhạc phu nhân không tiếng động, thở phào, thật hồi hộp, thật bất an, nhưng

mà... trong tim lại có cảm giác sôi trào không giải thích được.

...

Trời sáng, còn chưa đến 8 giờ Yến Thanh Ti đã thức dậy đi vệ sinh, thuận tay kiểm tra di động thì thấy báo mấy cuộc gọi nhỡ của Nhạc phu nhân.

Xem thời gian gọi thì đúng lúc cô với Nhạc Thính Phong cuồng loạn trong phòng tắm.

“Hôm qua mẹ gọi mấy lần, không biết có phải chuyện gì gấp không nữa? Chỉ tại anh không cho em nhận, em qua chỗ mẹ xem có chuyện gì xảy ra?”

Nhạc Thính Phong nhìn di động của mình một cái cũng thấy có mấy cuộc gọi nhỡ bèn nói: “Anh cũng đi.”

“Anh cứ từ từ mà mặc quần áo, em đi trước.” Yến Thanh Ti lo Nhạc phu nhân có chuyện gì gấp bèn không đợi Nhạc Thính Phong mà chỉ khoác thêm áo khoác rồi đi luôn, đồ ngủ cũng chưa thay.

Tới bên ngoài phòng của Nhạc phu nhân, cô giơ tay lên ấn chuông cửa, không lâu sau cửa phòng liền mở ra.

Yến Thanh Ti còn chưa thấy người đã hỏi: “Mẹ, tối qua mẹ gọi...”

Chương 1184: Tối Hôm Qua Bà Ấy Quá Mệt Mỏi!

Nửa câu sau Yến Thanh Ti không cách nào nói tiếp, bởi vì... cô nhìn rõ được người trước mắt.

Yến Thanh Ti lúc này có chút ngu người, hai mắt trợn trắng, một lúc lâu cũng không phản ứng được, chỉ kêu một câu theo bản năng: "Bác... sao bác... ở đây?"

Hạ An Lan chuẩn bị rời khỏi cũng không xấu hổ, rất tự nhiên như thể ông có mặt ở đây là một chuyện vô cùng bình thường, rất đứng đắn nói: "Tối hôm qua ngủ lại ở đây."

Ừng ực, Yến Thanh Ti nuốt vào một ngụm nước miếng.

Tối qua, tại đây, ngủ lại?

Sáu chữ này tựa hồ ẩn chứa không ít thông tin.

Yến Thanh Ti liếc mắt nhìn vào trong phòng: "Bác... đây là... phòng của mẹ chồng con!" Cho nên bác ở đây không phải rất kỳ lạ sao?

Hạ An Lan mỉm cười, gật đầu: "Không sai." Không phải bà ấy, thì ông tới làm gì?

Yến Thanh Ti gãi đầu một cái, này... cái bộ dạng này sao lại có thể làm ra vẻ đương nhiên như thế, có thể nghĩ tới cảm nhận của cô một chút được không?

Hạ An Lan: "Con có chuyện gì không?"

Yến Thanh Ti vội vàng nói: "Con, con tìm mẹ... có chút việc."

Nói xong cô lại cảm thấy có gì đó sai sai, chẳng phải... cô mới là người nên hỏi câu này sao? Bác ở phòng mẹ chồng con làm gì nha?

"Chuyện rất gấp sao?"

"Không... không vội." Yến Thanh Ti lắc đầu, lúc trước đúng là có hơi sốt ruột nhưng bây giờ có là chuyện gấp cũng không dám ho he gì.

Cô còn không hiểu tối qua mẹ chồng gọi có việc gì sao? Sói vào nhà, cầu

cứu viện nha!

Đáng tiếc, lại bị chính con trai bà phá hoại, cô vốn định nghe điện thoại nhưng bị Nhạc Thính Phong ngăn cản.

Hạ An Lan liếc nhìn đồng hồ đeo tay: “Vẫn còn sớm, tối hôm qua bà ấy ngủ hơi muộn, chắc cũng mệt nên vẫn đang ngủ. Nếu con không vội thì lát nữa hãy tìm bà ấy.”

Tối hôm qua ngủ hơi muộn?

Mệt mỏi?

Trời đất ơi, thật giống như phát hiện chuyện động trời nào đó.

Yến Thanh Ti lẩm bẩm: “... Vâng!”

Không đồng ý thì cô còn nói được cái gì khác à?

“Bác đi trước, lát nữa con bảo với bà ấy một câu.”

Yến Thanh Ti gật đầu liên tục: “Chắc chắn ạ, bác yên tâm.”

Hạ An Lan xoa đỉnh đầu Yến Thanh Ti: “Hôm nay về nhà đi, ông bà ngoại rất nhớ con.”

Đã hai ngày Yến Thanh Ti không về, Hạ lão tháikhông biết nhắc đến bao nhiêu lần, cơ hồ chỉ cần một lúc lại hỏi Thanh Ti nhà chúng ta bao giờ về.

“Dạ, tạm biệt... bác.”

“Tạm biệt.”

Hạ An Lan thuận tay đóng cửa lại, rời đi.

Mắt nhìn đôi chân dài của Hạ An Lan bước đi, sau đó cô nhìn thấy ở đầu hành lang thư ký với Ngự Trì cũng đang chờ sẵn, tâm tình Yến Thanh Ti lúc này...

Nhạc Thính Phong xỏ dép chạy tới: “Sao rồi, đã hỏi chưa?”

Anh nhìn thấy bóng người Hạ An Lan biến mất ở khúc ngoặt, nhất thời ngạc nhiên: “Ơ... kia, kia không phải... là bác sao?”

Yến Thanh Ti vỗ ngực một cái, cơ thể tê liệt ngã vào người Nhạc Thính Phong: “Nhanh, nhanh đỡ em... em, em phải tiêu hóa thông tin đã.”

“Sao vậy?”

Nhạc Thính Phong ôm lấy Yến Thanh Ti, quên luôn chuyện hỏi Hạ An Lan sao lại xuất hiện ở đây, ôm Yến Thanh Ti quay về phòng.

Vào cửa, anh đặt Yến Thanh Ti lên ghế salon, xoay người rót cho cô một ly nước nóng: “Sao đi ra ngoài một chút đã khó chịu rồi, có phải mặc ít quá bị lạnh rồi không?”

Yến Thanh Ti ngơ ngác nhìn anh, nói: “Em cảm thấy thế giới này thật huyền bí.”

Nhạc Thính Phong không nhịn được cười: “Sao lại nói thế, mới sáng sớm đã có chuyện gì kích thích đến em?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1185: Làm Sao Có Thể Chạy Khỏi Lòng Bàn Tay Của Ông

Yến Thanh Ti mở to miệng nhưng rốt cuộc lại chỉ có thể thở dài một tiếng: "Aizzz..."

Nhạc Thính Phong nhớ tới Hạ An Lan bèn hỏi: "Mới sáng sớm bác tới khách sạn làm gì, đến tìm em có chuyện gì sao?"

Yến Thanh Ti thở dài một tiếng lắc đầu, sao mới sáng sớm đã đến khách sạn? Sao lại đến tìm cô chứ?

Người ta ở nguyên một đêm ở đây chứ không phải đến tìm cô nha.

Nhạc Thính Phong nhìn vẻ mặt của Yến Thanh Ti, hỏi: "Chẳng lẽ không phải đến tìm em sao?"

"Dĩ nhiên không phải đến tìm em, là em thấy bác..." Yến Thanh Ti muốn nói nhưng lại không cách nào nói ra được, em thấy bác đi từ phòng mẹ ra.

Nhạc Thính Phong thấy Yến Thanh Ti cứ xoắn xuýt, rất khó hiểu: "Bác làm sao?"

"Em... thôi, ngủ thêm chút nữa, ngủ dậy ăn cơm rồi qua Hạ gia."

Yến Thanh Ti muốn nói nhưng lại không thể nói, nhỡ đâu mẹ chồng không muốn chuyện này truyền ra ngoài thì sao? Nếu mẹ muốn nói thì cứ để tự bà nói với Nhạc Thính Phong đi.

Cô nhảy xuống ghế salon, chân trần chạy thẳng lên giường.

Nhạc Thính Phong ù ù cạc cạc không hiểu ra làm sao.

Anh không ngủ được, nhìn Yến Thanh Ti nằm bên lăn qua lộn lại, hỏi: "Không phải em muốn ngủ sao? Ngủ được không đấy?"

Yến Thanh Ti nói: "Ngủ rồi, đừng ồn ào."

Nhạc Thính Phong bật cười.

Yến Thanh Ti nằm trên giường mà xoắn xuýt. Hôm nay cô đã có cái nhìn mới về bác mình, đây nhất định là... đen đến tận cùng sẽ thành trắng! Chưa thấy ai có thể phúc hắc xảo trá đến loại trình độ này. Bị bắt quả tang mà mặt không biến sắc, vẫn đoan chính, hoàn toàn không có bất kỳ... chột dạ nào, ngược lại người bắt được quả tang là cô đây thì xoắn xuýt đủ kiểu.

Bỗng nhiên có chút hối hận hôm đó đưa mẹ chồng vào phòng ông.

Bởi vì...

Quá mất công vô ích, căn bản không cần cô hỗ trợ, bác chỉ cần ra tay thì ai cũng bị xay ra bã.

Yến Thanh Ti nhớ tới Nhạc phu nhân, mẹ chồng thật đáng thương, làm sao có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay bác con đây?

Nhạc Thính Phong nhìn thời gian trên di động, nói: “Vợ à, em lật qua lật lại được nửa tiếng rồi đấy, em chắc em có thể ngủ lại chứ?”

Yến Thanh Ti ngồi dậy: “Em...”

Nhạc Thính Phong xoa xoa khuôn mặt cô: “Đi rửa mặt đi rồi xuống ăn sáng, anh đi gọi mẹ một tiếng.”

“Ơ, đừng...”

“Sao vậy?”

Yến Thanh Ti cười khan hai tiếng: “Không, không có gì... em lo tối qua mẹ ngủ muộn, nên chưa ngủ đủ đâu.”

“Sắp 8 rưỡi rồi, cũng không sai lắm, anh đi một lát rồi về.”

"Tối qua mẹ không chỉ ngủ muộn, mẹ còn mệt mỏi nha... Mệt mỏi nha!

...

Không bao lâu sau, Nhạc Thính Phong trở lại, anh gọi Nhạc phu nhân dậy rồi quay về cùng Yến Thanh Ti xuống tầng.

Trên bàn ăn, Yến Thanh Ti cứ nhìn lén Nhạc phu nhân.

Một bữa cơm mà Nhạc phu nhân ngáp đến mấy cái, dưới hai mắt còn một vòng xanh xanh, nhìn một cái là biết tối qua ngủ không ngon.

Yến Thanh Ti cắn đũa, bác An Lan đúng là... thật không biết cách chăm sóc người ta.

Yến Thanh Ti gắp cho Nhạc phu nhân một chiếc bánh bao nhân trứng sữa: “Mẹ ăn nhiều một chút, rồi về ngủ thêm chút.”

“Thanh Ti thật ngoan, mẹ khỏe lắm, chờ tới buổi chiều nếu mệt thì đi nghỉ sớm làm được.”

Nhạc Thính Phong hỏi: “Mẹ... tối hôm qua gọi điện cho bọn con có chuyện gì vậy?”

Nhạc phu nhân bỗng nhiên đỏ mặt, cúi đầu xuống: “Hả... không... không có chuyện gì hết, chỉ là... gọi nhầm.”

“Gọi nhầm? Mẹ gọi cho một người còn bảo gọi nhầm nhưng sao lại gọi nhầm cho cả hai người được? Mẹ thật biết nói dối quá ha, mẹ...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1186: Chạy Trời Không Khỏi Nắng

Yến Thanh Ti giẫm lên chân Nhạc Thính Phong một cái, không thấy mẹ sắp chôn cả mặt vào trong bát cơm hay sao, mắt để đâu vậy?

Nhạc Thính Phong ăn đau, nghiêng đầu tội nghiệp nhìn Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti vội vàng xoa đầu: "Ngoan, ăn đi."

Một lát sau, Nhạc Thính Phong nói: "Càng nghĩ càng thấy không đúng, nếu bác An Lan không đến tìm em thì tới tìm ai? Mới sáng sớm bác đã xuất hiện ở khách sạn, anh nghĩ sao cũng thấy không đúng."

Phốc...

Nhạc phu nhân vừa uống một hớp nước nghe thấy Nhạc Thính Phong nói như vậy liền phun ra.

"Đúng rồi, mẹ... không phải bác đến gặp mẹ chứ?"

Yến Thanh Ti âm thầm lắc đầu, muốn tra đến tận cùng luôn hả?

Nhạc phu nhân ho khan mấy tiếng, lắc đầu liên tục: "Không... không có."

Nhạc Thính Phong cau mày: "Không đúng, ông ấy xuất hiện ở tầng có phòng mẹ, nhất định là đến gặp mẹ, có phải mẹ bị ông ấy uy hiếp cái gì không?"

Yến Thanh Ti ngẩng đầu lên nhìn nhìn phòng ăn.

Không phải bị uy hiếp, mà là... bị ngủ nha!

Nhạc phu nhân có chút lắp bắp nói: "Mẹ... mẹ không gặp ông ta. Uy hiếp cái gì? Ăn cơm mà con nói linh tinh gì thế, không sợ hại dạ dày à? Lo mà ăn đi."

"Mẹ nhìn mẹ nói dối kìa."

Nhạc phu nhân cắn răng: "Ăn cơm."

Bà thật muốn đem cái thằng đần này đập chết rồi nhét lại vào bụng.

Vất vả lắm mới ăn sáng xong, Yến Thanh Ti vội vàng kéo Nhạc Thính

Phong chạy.

Đến Hạ gia, Hạ lão thái kéo tay Yến Thanh Ti kêu cô gầy đi, bảo cô về nhà ở.

Hạ lão thái đáng thương nói: "Tối qua An Lan cũng không về, cũng không thèm nói đi đâu, nếu con không tới trong nhà quanh quẽ như chẳng có ai vậy."

Hạ lão thái vô tâm nói một câu lại lập tức đập tỉnh Nhạc Thính Phong, ánh mắt anh lòe lòe sáng, tối quá bác không về nhà, sáng sớm lại có mặt ở... khách sạn?

Mẹ nó...

Vì sao có cảm giác khám phá ra cái gì đó?

Nhạc Thính Phong vỗ đùi một cái, đáng nhẽ nên sớm nghĩ tới mới phải. Sáng sớm đã có mặt ở khách sạn, còn cùng một tầng, Thanh Ti chạy tới tìm mẹ trở về lại trở thành bộ dạng như vậy, xoắn xuýt lâu như thế mới nghĩ ra, anh đúng là ngu quá.

Lão hồ ly Hạ An Lan này tối qua căn bản là ngủ lại phòng mẹ anh đây mà.

Nhạc Thính Phong lại liên tưởng đến chuyện tối qua, mẹ anh gọi điện thoại.

Sáng nay nhắc đến Hạ An Lan thì mẹ đỏ mặt.

Ai ui, không được rồi, cảm giác như bị trọng thương rồi.

Lão hồ ly Hạ An Lan này quá âm hiểm, quá xảo trá, quá vô liêm sỉ.

"Thính Phong, con sao thế?" Hạ lão thái nghi ngờ nhìn anh.

Nhạc Thính Phong lúc này mới lấy lại tinh thần, vội vàng nói: "Dạ... không, không sao ạ."

Mới lúc nãy anh đột nhiên vỗ đùi, sau đó lại nhe răng nghiến lợi quả thực dọa đến Hạ lão thái rồi.

"Nhưng tự nhiên con nhe răng nghiến lợi làm gì, ai chọc tới con sao?"

"Cái đó... đúng là có ạ." Là con trai của bà ngoại đó ạ! Con trai bà ngoại đem

mẹ con... làm...

Nhạc Thính Phong thở dài một tiếng, ai có thể nghĩ Hạ An Lan lại không biết xấu hổ tới mức đó chứ?

Mẹ thật là gặp phải ông ta coi như khó qua khỏi kiếp nạn này!

Yến Thanh Ti vỗ vỗ tay Nhạc Thính Phong, an ủi một chút.

Cô có thể hiểu được tâm trạng Nhạc Thính Phong bây giờ.

Sau đó, nhân lúc không có ai Yến Thanh Ti bèn hỏi Nhạc Thính Phong: "Anh định làm gì, là muốn đánh bác hay là nói với mẹ nếu thích bác thì cứ tiếp nhận bác đi?"

Nhạc Thính Phong lắc đầu: "Không, sao anh có thể để bác em dễ dàng có được mẹ anh như thế chứ? Bất quá anh cũng không đánh bác, đánh rồi hôn lễ của chúng ta coi như đi tong."

"Vậy anh định làm thế nào?"

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1187: Quá Đau, Tôi Không Nhúc Nhích Được!

Nhạc Thính Phong nheo mắt lại: “Anh không làm gì cả, nếu không tác động gì từ phía mẹ thì với tính trẻ con của mẹ cũng khiến Hạ An Lan ăn đủ rồi, chỉ cần mẹ cũng đã có thể dày vò ông ta rồi, chúng ta không cần làm gì cả, tọa sơn quan hổ đấu là được rồi.”

Yến Thanh Ti gật đầu một cái: “Được... rồi! Đúng là con ruột có khác.”

...

Kỳ hạn ba ngày của Du Dực đã tới, ông đưa cho Yến Thanh Ti một sợi tóc để ngày mai cô đến bệnh viện cùng ông diễn một vở kịch.

Yến Thanh Ti đọc tin nhắn xong, tay siết chặt di động.

Ngày mà cô chờ đợi cuối cùng cũng tới.

Một đêm này, Yến Thanh Ti cơ hồ không ngủ nổi, Nhạc Thính Phong thức cùng cô một đêm.

Trời sáng, hai người vẫn ăn một bữa sáng như bình thường, 10 giờ, Nhạc Thính Phong đưa cô đến bệnh viện.

Ở ngoài phòng bệnh đợi gần hai tiếng đồng hồ Yến Thanh Ti mới gặp được Du Dực, ông thay bộ đồ bác sĩ, lúc nói chuyện nhìn không khác gì một vị bác sĩ thực thụ.

“Chờ lát nữa con hãy vào.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Vâng, được... chú cẩn thận.”

Du Dực cười cười: “Không sao đâu, chính con cẩn thận là được rồi.”

Du Dực cầm hồ sơ bệnh án, đeo kính với khẩu trang lên lại trông càng giống bác sĩ của bệnh viện, ông đi tới cửa, giống như hai lần trước đưa tay làm bộ đánh ngất xỉu hai vệ sĩ trước cửa.

Hai vệ sĩ đứng trước cửa làm bộ té xỉu cũng rất chuyên nghiệp, nằm trên đất, dù không ai để ý đến họ cũng không nhúc nhích.

Hạ Như Sương vẫn luôn chờ đợi, Du Dực là hy vọng duy nhất của bà bây giờ, bà ta phải chờ Du Dực tới.

Vết thương trên người đau đớn lâu như thế cũng dần trở thành chết lặng.

Bà ta đếm từng giây, vốn tưởng đến tối Du Dực mới đến lại không ngờ rằng Du Dực lại xuất hiện giữa ban ngày.

Hạ Như Sương yếu ớt nói: "Sao chú lại tới lúc này, bây giờ... có thể trốn được sao?"

Du Dực kéo khẩu trang xuống, "Bà nghĩ tôi cố ý ăn mặc như này để làm gì?"

"Vậy... chú làm thế nào đưa tôi ra khỏi đây được?"

"Tôi tự có biện pháp của mình. Chờ đấy, tôi sẽ quay lại."

Du Dực ra cửa, vòng vào nhà vệ sinh kéo tới một chiếc xe đẩy, ông thay bộ đồ nhân viên vệ sinh rồi trở lại phòng bệnh.

Du Dực chỉ chiếc xe đẩy: "Bà ngồi vào, tôi đẩy bà ra."

Hạ Như Sương đã đau đến độ không thể nhúc nhích, "Hóa ra chú... muốn dùng cách này... đưa tôi ra ngoài...? Không đúng, chú... trực tiếp đánh ngất bọn họ rồi đẩy xe tới là được, tại sao lại phải giả dạng thành bác sĩ?"

Du Dực khinh thường nói: "Bà nghĩ nhân viên vệ sinh có thể tới đây sao? Mặc đồ bác sĩ đương nhiên là để giải quyết hai người gác cửa."

Hạ Như Sương vội vàng nói: "Xin lỗi... xin lỗi, tôi... không phải không tin chú, tôi là..."

"Đừng nói nhảm, mau ngồi vào, bà nghĩ có nhiều thời gian lắm à?"

Hạ Như Sương muốn ngồi dậy, nhưng chỉ mới hơi cử động thì những vết thương trải đầy trên người đều đau, vết thương mới vết thương cũ cũng sẽ nứt vỡ hết ra.

Bà ta đau đến cả người đều chảy mồ hôi: "Tôi... đau quá, không nhúc nhích được."

Du Dực chán ghét mà đeo găng tay vào, kéo Hạ Như Sương xuống, không

có nửa điểm dịu dàng.

Hạ Như Sương đau mà chỉ dám cắn răng chịu không dám thét lên, hai chân bà ta rơi trên mặt đất, căn bản là đứng không vững phải dựa vào cánh tay của Du Dực.

Đột nhiên Du Dực biến sắc: “Không tốt, có người tới, mau...”

Hạ Như Sương cả kinh, nhưng mà bà ta chưa bước nổi hai bước thì ngoài cửa đã truyền đến thanh âm của Yến Thanh Ti: “Người canh cửa sao lại ngất xỉu? Chẳng lẽ là...”

Du Dực ném Hạ Như Sương xuống, nhanh chóng chạy tới cửa.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1188: Nhanh Giết Nó, Cắt Đứt Cổ Nó

Rầm một tiếng, cánh cửa phòng bị đạp ra, Yến Thanh Ti lạnh mặt xông vào đối diện với ánh mắt Hạ Như Sương.

Yến Thanh Ti cười lạnh một tiếng: “Không ngờ bà vẫn còn đồng bọn tự tới tìm chết, cũng được, hôm nay tôi đưa các người xuống địa ngục.”

Hạ Như Sương bám vào giường, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng rơi xuống, thân thể run lẩy bẩy.

Nhưng hôm nay, bà ta thấy Yến Thanh Ti lại không hề có nỗi sợ hãi như mọi ngày, trong mắt bà ta đều là oán độc, hận ý dữ tợn, khóe miệng còn nhếch lên giống như một con rắn độc đang chuẩn bị tấn công.

Yến Thanh Ti một thân một mình tới đây, ở trong mắt Hạ Như Sương lại thành cơ hội để bà ta giết cô.

“Xuống địa ngục? Vậy mày thử xem!”

Yến Thanh Ti đang muốn mở miệng lại đột nhiên cảm thấy cổ chợt lạnh, sau lưng truyền tới giọng nói lạnh lẽo: “Đúng là tự tìm đường chết, đáng tiếc... là mày không phải tao!”

Nhìn trên cổ Yến Thanh Ti kê một con dao, Hạ Như Sương như được ăn linh đan diệu dược.

Trong mắt bà ta lóe lên hận ý điên cuồng: “Hôm nay để chúng tao đưa mày xuống địa ngục đoàn tụ với con mẹ tiện nhân của mày.”

Yến Thanh Ti cảm giác được hơi thở xung quanh Du Dực trở nên lạnh lẽo, sát ý trong nháy mắt bành trường khắp nơi.

Đáng tiếc Hạ Như Sương còn nghĩ sát ý đó nhằm vào Yến Thanh Ti, bà ta hô: “Du Dực, nhanh giết nó, nhất định phải giết chết nó, nếu không... ai trong chúng ta cũng không trốn được. Con đĩ này lòng dạ rất ác độc, không chuyện ác nào nó không làm, nếu rơi vào tay cô ta sẽ giống tôi bây giờ.”

Yến Thanh Ti khinh miệt nói: “Giết tôi thì bà nghĩ có thể thoát ra sao? Đây là bệnh viện của Hạ gia, có rất nhiều người, mà dù các người có chạy khỏi

được bệnh viện cũng không ra nổi Dung Thành. Chỉ bằng các người cũng dám chống lại bác tôi sao? Bớt ảo tưởng đi, nếu tôi còn sống thì các người còn có một con đường sống, nếu tôi chết thì hai người ai cũng đừng mong sống sót.”

Trong lòng Hạ Như Sương hốt hoảng, bà ta rất sợ Du Dực sẽ bị Yến Thanh Ti thuyết phục, kêu lên: “Đừng nghe nó nói hươu nói vượn, con đĩ này giỏi nhất là đầu độc lòng người. Du Dực, chú đừng tin nó, nó chết rồi chúng ta mới có cơ hội sống, nếu nó còn sống thì kết quả của chúng ta càng thảm hại hơn bây giờ, sống không bằng chết.”

Yến Thanh Ti bĩu môi, thật hiểu cô quá nha.

Chỉ cần cô còn sống thì tuyệt đối không để bọn họ có thêm một ngày.

Yến Thanh Ti ung dung, bình tĩnh nói: “Tôi nói này, chắc ông biết bác tôi là ai? Bác tôi chính là Hạ An Lan đấy, hợp tác với một người sắp chết như bà ta thì không bằng hợp tác với tôi đi, ông muốn tiền bạc, quyền lực hay danh vọng tôi đều có thể cho ông, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, bất kể bà ta cho ông cái gì tôi cho ông gấp đôi, gấp đôi không được thì gấp mười, mười không được thì trăm lần... Tôi không tin có người thắng được sự cám dỗ của tiền tài, của quyền lực.”

Du Dực lạnh lùng nói: “Lời cô nói quả thật rất hấp dẫn, khiến tôi không nhịn được mà muốn hợp tác với cô.”

Hạ Như Sương hoảng sợ nói: “Du Dực Du Dực, chú nghe tôi, đừng tin nó... ngàn vạn lần đừng tin.”

Du Dực cười nhạt: “Nhưng mà tôi có lấy được nhiều thứ hơn nữa thì có thể vượt qua bác cô sao? Tiền tài nhiều đến đâu đi nữa thì trước mặt Tổng thống cũng chỉ là đống giấy vụn thôi, ông ta muốn xử lý tôi cũng chẳng cần phải nhấc một đầu ngón tay.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Ông nói cũng đúng, vậy ông muốn thế nào, giết tôi?”

“Xin lỗi, muốn trách thì trách cô... không nên đi vào.”

Hạ Như Sương nghe được những gì Du Dực nói, trong nháy mắt liền trở nên điên cuồng thét chói tai: “Đúng, giết nó, giết chết nó, cắt đứt cổ nó.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1189: Cô Ta Còn Sống Chúng Ta Chỉ Có Thảm Hại Hơn Thôi!

Đôi mắt Hạ Như Sương đỏ thẫm, nhìn chằm chằm vào con dao đang kề lên cổ Yến Thanh Ti, trước mặt bà ta dường như xuất hiện cảnh tượng con dao kia cắt đứt cuống họng Yến Thanh Ti, máu tươi phun ra tung tóe khắp nơi.

Nếu như bà ta có thể cử động, nhất định hiện tại bà ta sẽ nhào qua tự mình ra tay.

Du Dực làm bộ muốn động thủ, Yến Thanh Ti đột nhiên mở miệng: "Chờ một chút... trước khi chết tôi còn một vấn đề cuối cùng."

Du Dực ngừng lại: "Được, đằng nào cô cũng sắp chết nên để cho cô lưu lại mấy lời trăn trối, thỏa mãn nguyện vọng sau cùng của cô."

Con mắt Hạ Như Sương như sắp nứt ra, quát nói: "Du Dực, đừng cho nó bất cứ cơ hội mờ mồm, nhanh lên, nó phải chết..."

Du Dực lạnh mắt nhìn thẳng vào mắt Hạ Như Sương, ánh mắt không có chút độ ấm nào: "Tôi làm gì không cần bà ở một bên quơ tay múa chân, trừ khi bà muốn tôi đứng về phe cô ta."

Hạ Như Sương lập tức không dám mở miệng, Du Dực là người có bản lĩnh. Nếu như ông đứng về phía Yến Thanh Ti thì bà ta không còn bất cứ cơ hội nào thoát được.

Hạ Như Sương vì lấy lòng Du Dực mà nói: "Được, nếu Du Dực đã nói như vậy thì mày hỏi đi, nếu tao biết sẽ trả lời để cho mày đỡ phải tiếc nuối mà chết."

Yến Thanh Ti nhìn chằm chằm Hạ Như Sương: "Hạ Như Sương, chuyện 40 năm trước mẹ tội bị bắt cóc có phải do bà làm hay không? Sao bà làm được, tôi bây giờ chỉ muốn biết chuyện này, hy vọng bà nhìn tôi sắp chết mà trả lời cho tôi."

Các thớ cơ trên mặt Hạ Như Sương co giật, đầu óc chớp nhoáng xoay chuyển mấy lần.

Có nên nói hay không? Có cần phải nói không?

Du Dực cau mày: "Đừng lãng phí thời gian của tôi."

Hạ Như Sương nhìn Du Dực đã sắp mất kiên nhẫn, đầu óc nhanh chóng nghĩ: "Không ngờ mày lại nhớ mãi không quên chuyện này, nhưng mà tao không muốn nói, mày có thể chết rồi."

Yến Thanh Ti nói với Du Dực: "Nếu bà ta đã không nói cho tôi vậy nguyện vọng của tôi chưa được thỏa mãn rồi, ông là một người đáng tin, vậy thay vì giết tôi ông có thể đánh ngất xỉu tôi rồi trói lại, ông vẫn có thể chạy thoát, mà bác tôi nhìn ở phần ông đã thả tôi một mạng thì có lẽ có bắt ông cũng không giết ông đâu."

Du Dực không trả lời ngay, tựa như đang suy nghĩ đề nghị này.

"Nói cũng có lý, quả thật tôi... không nên giết cô, nếu giết cô thật lại thành tự tìm rắc rối cho mình."

Hạ Như Sương vừa nghe đã vội vàng nói: "Du Dực, chú không hiểu nó đâu, nó còn sống thì hai chúng ta chỉ càng thảm hơn thôi. Nó là ma quỷ, không thể tin nó."

Du Dực khinh thường nói: "Trước đến nay tôi vẫn luôn là người nói một là một, nói hai là hai, đã đồng ý rồi thì phải làm, bà ít nói nhảm đi."

Du Dực vừa nói vừa giơ tay muốn đánh choáng Yến Thanh Ti.

Hạ Như Sương vội nói: "Được, tôi nói cho nó biết, thỏa mãn nguyện vọng của nó, chờ tôi nói xong, chú phải giết chết nó."

Du Dực không kiên nhẫn, bực mình nói: "Con mẹ bà, sao cứ phí thời gian như thế, tôi xem là bà muốn chết ở đây đúng không?"

Hạ Như Sương run lên: "Không, không, không phải, tôi sẽ nói ngay..."

Bà ta nhìn về phía Yến Thanh Ti, hung tợn nói: "Yến Thanh Ti, mày nghe cho rõ, cái chết 17 năm trước của con mẹ khốn nạn của mày là do tao làm, mày nói xem liệu chuyện 40 năm trước còn có ai khác nữa nào?"

Yến Thanh Ti lạnh lùng nói: "Bà hẳn là nên cảm thấy may mắn vì hiện tại trên cổ tôi đang kề dao, nếu không... bây giờ tôi chắc chắn đâm chết bà."

"Ha ha ha... đâm chết tao? Cả mày lẫn mẹ mày đều không phải đối thủ của

tao. Không phải mày vẫn luôn theo đuổi chân tướng sao, vậy để tao nói rõ đầu đuôi cho mày, để cho mày chết xuống dưới kia gặp mẹ mày thì còn nói được cho nó biết nó chết như thế nào.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1190: Có Tôi Ở Đây Thì Bà Phải Sống Trong Địa Ngục

Hạ Như Sương cơ hồ đã phát điên rồi, “8 tuổi, tao bước chân vào Hạ gia ngây ngốc suốt hai năm trời, khi đó tao là cái gì? Tao chỉ là một người làm, một con hầu. Tiểu Ái, Tiểu Ái, ha ha... chỉ bởi vì nó có xuất thân tốt hơn tao mà cả tất cả những thứ tốt trên thế giời này đều đưa tới cho nó, người nhà họ Hạ chỉ hận không thể vĩnh viễn bưng nó trong lòng bàn tay. Lúc bọn họ dành cho nó ngàn vạn cưng chiều thì tao chỉ có thể đứng một bên mà nhìn, không có ai coi tao là người, dựa vào cái gì mà bọn họ chà đạp tao như thế?”

Yến Thanh Ti nhíu mày, trong lòng Hạ Như Sương sớm đã vặn vẹo, đại khái chỉ có Hạ gia yêu thương bà ta hơn cả Tiểu Ái mới là không chà đạp bà ta.

Hạ Như Sương nhắc tới thì dường như không dừng được, giống như là khoe khoang chiến tích trước mặt bọn họ vậy. Bà ta hưng phấn nói: "Cho nên, tao mới liên lạc với cha ruột của tao và Diệp Kiến Công, để cho bọn họ bắt cóc Tiểu Ái rồi đòi tiền chuộc. Sau đó... chờ bọn họ cầm tiền chuộc đến thì để Diệp Kiến Công cho tất cả mọi người uống thuốc mê rồi phóng hỏa. Nhưng tao không ngờ cha ruột tao lại không chết, không những thế còn đem Tiểu Ái trốn theo. Các người có thấy buồn cười không? Đối với chính con đẻ của mình thì không có nửa điểm thương tiếc, lại đi... yêu thương một đứa trẻ xa lạ.

Yến Thanh Ti hỏi: “Thi thể đứa bé bị cháy lúc ấy là ai?”

Trong cô nhi viện đều là những đứa trẻ bị bỏ rơi hoặc cha mẹ đã chết, làm sao bà ta biết cha ruột của mình lại còn liên lạc được với ông ta? Quá kỳ quái.

Hạ Như Sương khinh miệt nói: “Cha ruột của tao vì tiền thì cái gì cũng có thể làm, chắc ông ta cảm thấy bắt một người cũng là bắt mà bắt hai người cũng vậy, nên không biết từ đâu bắt cóc thêm một đứa trẻ nữa, kết quả lại thành người chết thay cho mẹ mày. Sau đó mẹ mày bị ông ta bán đi trở thành Nhiếp Thu Sính, nhưng mà... ông trời có mắt, một ngày nó không chết thì vẫn không để cho nó thoát được lòng bàn tay của tao.”

Hận ý trong lòng Yến Thanh Ti trở nên mãnh liệt, trên mặt lại vô cùng bình tĩnh.

Chuyện năm đó lại nhẹ nhàng được kể ra từ miệng Hạ Như Sương, bà ta muốn chứng minh bản thân liền rắc muối trên miệng vết thương của Yến Thanh Ti.

Cô lạnh lùng nói: "Khi đó bà mới chỉ có 10 tuổi, làm sao bà có thể lập kế hoạch chu đáo như vậy?"

Yến Thanh Ti vẫn luôn cảm thấy sau lưng Hạ Như Sương chắc chắn còn một người nữa, bà ta chỉ là một đứa trẻ mười tuổi làm sao có thể biến thái đến trình độ như vậy?

Hạ Như Sương điên cuồng cười to: "Mười tuổi thì sao, mười tuổi tao cũng biết chỉ có nó chết đi tao mới đạt được sự yêu thương của mọi người trong Hạ gia, nó chết tao mới có thể cướp được tất cả, Hạ gia mới có thể ý thức được sự tồn tại của tao, tao mới có thể có được mọi thứ của Hạ gia."

Yến Thanh Ti châm chọc nói: "Đáng tiếc, mãi mãi bà đều không có khả năng có được Hạ gia, càng không thể có được bác của tôi. Hạ Như Sương... bà trăm phương ngàn kế mà tính toán nhưng cũng chỉ là vô ích, chờ bà phía trước là... con đường chết."

Hạ Như Sương ngửa đầu cười lớn, bà ta dường như quên hết sự đau đớn trên người, "Ha ha... vô ích? Bất kể là Tiểu Ái hay Nhiếp Thu Sính đều chết trên tay tao, vậy là vô ích sao? Mày 8 tuổi mất mẹ, trơ mắt nhìn mẹ ruột chết đi trước mắt mình, đây cũng là vô ích sao?"

Yến Thanh Ti siết chặt tay, ngọn lửa hận trong lòng cô đã dâng cao đến mức tột cùng, cô nhếch môi cười: "Đúng, mẹ tôi đã chết, nhưng tôi còn sống. Nếu tôi còn sống, vậy bà... cũng đừng nghĩ có thêm một ngày sống an nhàn thoải mái."

Cô ở đây, Hạ Như Sương vĩnh viễn phải sống trong địa ngục.

"Ha ha ha ha, mày cho là bây giờ mày có thể còn sống mà đi ra ngoài được sao?"

Yến Thanh Ti nhếch môi cười: "Phải không? Vậy bà nhìn thử coi người không thoát được là tôi hay là bà."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1191: Các Người Từ Đầu Đến Cuối Đều Lừa Tôi

Trong lòng Yến Thanh Ti có cảm giác mọi chuyện không hề đơn giản như vậy, người như bà ta chắc chắn sẽ chưa lật ra con bài cuối cùng.

Trong đầu cô có không ít nghi ngờ.

Mới có mười tuổi thì Hạ Như Sương làm cách nào liên lạc được với cha ruột, lại làm sao liên hệ được với Diệp Kiến Công? Khi đó Diệp Kiến Công mới được hơn hai mươi tuổi, vẫn là một băng đảng lưu manh nhỏ lăn lộn ở Lạc Thành thì làm sao bọn họ có thể cấu kết với nhau?

Nhưng mà, Yến Thanh Ti cảm thấy những điều này cũng không quan trọng, cô không muốn chờ, dù chỉ một giây nữa cũng không chờ nổi.

Những lời Hạ Như Sương vừa nói là làm nhục mẹ cô, khiến cô không thể tiếp tục bình tĩnh nữa. Chỉ cần nắm chặt Hạ Như Sương với Diệp Kiến Công thì sớm muộn gì cô cũng biết làm sao mà bọn họ liên hệ được với nhau. Chuyện tới nước này cô không muốn kéo dài thêm nữa, cô đã để cho Hạ Như Sương sống quá lâu rồi.

Yến Thanh Ti nở nụ cười quỷ dị, nụ cười ấy khiến Hạ Như Sương kinh hãi để bà ta có thể tỉnh táo lại một chút, bà ta cảm thấy đập vào mặt một luồng sát khí nồng đậm vô cùng nguy hiểm.

Hạ Như Sương nhìn về phía Du Dực, hơi thở xung quanh ông lạnh lẽo như băng, lệ khí ngút trời: “Du Dực, chú còn chờ cái gì, mau giết nó đi, giết nó rồi chúng ta mau rời khỏi đây... Sau khi trốn được, chú muốn cái gì tôi cũng cho, có thể cho chú tiền tài trở thành người giàu nhất đất nước, tôi đảm bảo...”

Du Dực nghe những lời Hạ Như Sương nói mà trong lòng đã đau đến chết lặng.

Tiểu Ái, Nhiếp Thu Sính đều chết trên tay bà ta, mà ông ở Du gia nhiều năm đến thế lại không nhìn rõ khuôn mặt thực của Hạ Như Sương, ông lại gọi người giết người phụ nữ ông yêu nhất là chị dâu nhiều năm đến thế.

5 tuổi cô ấy bị người bắt cóc rồi bán đi, 28 tuổi thì chết, cả cuộc đời của

Nhiếp Thu Sính chỉ bởi vì Hạ Như Sương mà trở thành một bi kịch.

Hạ Như Sương cướp đi mọi thứ, gia đình, cha mẹ, tình yêu thương, sinh mạng... của cô ấy nhưng nhiều năm qua bà ta đều không có một chút áy náy nào.

Không ai biết, lúc Hạ Như Sương kể lể chiến tích huy hoàng của bà ta thì ông muốn giết chết con khốn này đến nhường nào.

Giờ phút này, Hạ Như Sương vẫn không cảm giác được có gì không đúng, thấy Du Dực chậm chạp không ra tay thì nghiêm nghị nói: “Du Dực, chú mau ra tay đi, nhanh lên... chúng ra phải đi.”

Cổ họng Du Dực tựa như có vô số cây châm, ông chậm rãi mở miệng, mỗi một chữ nói ra đều đau đến khó tả thành lời, ông nói: “Bà... sợ rằng mãi mãi không đi được.”

Trong lòng Hạ Như Sương khẽ lộp bộp: “Chú. chú... có ý gì?”

Yến Thanh Ti từ từ nâng tay lên, nắm lấy con dao kia chậm rãi kéo ra.

Du Dực buông tay ra, Yến Thanh Ti cầm con dao trong tay, nói: “Ý... chính là như thế này.”

Hạ Như Sương nguyên bản đang hưng phấn đến điên cuồng còn chưa hết, bị tình huống bất thình lình xảy ra trước mặt dọa đến hoảng sợ sững sờ, khuôn mặt cũng cứng lại.

Bà ta không dám tin mà nhìn bọn họ: “Mày... chúng mày... chúng mày...”

Du Dực không tiếng động tiến đến bên người Yến Thanh Ti, đứng sóng vai cùng cô.

Yến Thanh Ti nhẹ nhàng búng con dao phát ra một tiếng “đang”, cô nói với Hạ Như Sương: “Chắc hẳn Du Hí chưa từng nói cho bà, tôi với chú hai anh ta là chỗ quen biết phải không? Chắc bà cũng không biết người mà chú Du vẫn luôn tìm kiếm những năm qua mà không chịu kết hôn chính là Nhiếp Thu Sính phải không?”

Chuyện cho tới bây giờ, Hạ Như Sương đã hiểu rõ, Yến Thanh Ti với Du Dực là cùng một phe, hóa ra bà ta lại rơi vào bẫy của Yến Thanh Ti, hy vọng duy nhất của bà ta vào giờ phút này tan biến sạch sẽ.

Hạ Như Sương chỉ bọn họ: “Chúng mày... chúng mày... ha ha ha... từ đầu đến cuối đều lừa tao?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1192: Đến Lúc Đó Sẽ Cho Bà Biết, Chết Là Một Điều Xa Xỉ

"Tao thật ngu, tao lại tìn tưởng mày... vậy mà tao lại tin mày, Du Dực... tao là chị dâu mày, mày làm thế này làm sao ăn nói với Du gia?"

Yến Thanh Ti vỗ tay, giễu cợt nói: "Chả sao cả, nếu không thì bà nghĩ làm sao? Bà cảm thấy chú Du lợi hại đến đâu? Có thể lén đi tới phòng bà nhiều lần thế sao? Nếu không có tôi cho phép, ai có thể tới? Chính bà ngu thì đừng trách bị người ta hãm hại, cái này so với những chuyện bà làm với mẹ tôi thì quá bình thường."

Ánh mắt Du Dực nhìn chằm chằm vào cổ của Hạ Như Sương, vào lúc này ông không muốn cái gì, chỉ muốn giết người.

Ông lạnh lùng nói: "Cứ coi như tôi cứu bà ra ngoài thì Du gia cũng không cho phép bà được sống, Du gia... đã hạ lệnh phải giết bà."

Thật ra thì làm sao Hạ Như Sương có thể không phát hiện ra sự bất thường, Du Dực đột nhiên xuất hiện đã là một chuyện kỳ lạ, mỗi lần ông ta tới đều rất ung dung thoải mái, một lần cũng không bị phát hiện, tất nhiên cũng rất kỳ lạ. Nhưng mà bà ta không có lựa chọn nào khác, không có bất cứ cách nào khác.

Tin Du Dực thì bà ta có thể chết, không tin thì chỉ có thể sống không bằng chết.

Sự hành hạ của Yến Thanh Ti đã khiến cho bà ta sợ hãi đến ám ảnh, đau đớn trên cơ thể lại không để cho bà suy nghĩ được cái gì, vì vậy bà ta chỉ có thể lựa chọn tin tưởng Du Dực, lựa chọn hợp tác với ông ta.

Hạ Như Sương từng nghĩ đến mục đích của Du Dực, bà ta cho rằng là vì tiền, vì Du gia, vì Niết Bàn, nhưng tới tận bây giờ bà ta lại chưa bao giờ dám nghĩ Du Dực lại cùng một phe với Yến Thanh Ti, người phụ nữ ông ta yêu là - Nhiếp Thu Sính.

Tâm tình của Hạ Như Sương bây giờ đã không cách nào có thể hình dung, tuyệt vọng, tất cả đều là màu xám tro tuyệt vọng.

Hy vọng của bà ta tan biến, lúc trước còn cho rằng Yến Thanh Ti phải chết

chắc rồi, nhưng bây giờ... thì sao?

Một lần nữa bà ta lại biến thành tù nhân của Yến Thanh Ti.

Lâu nay, bà ta vẫn tính toán mọi việc, cứ nghĩ rằng bản thân lợi hại hơn bất cứ ai, cho rằng mình mới là nhân vật chính, không ai có thể ngăn bước chân bà ta.

Nhưng lại chỉ không ngờ, Du Dực với Nhiếp Thu Sính lại có quan hệ như vậy.

Bà ta đã nên nghĩ tới từ sớm, trước đây từ lúc Du Dực nhiều lần qua lại giữa Lạc Thành và Hải Thành bà ta đã nên nghĩ tới mới phải, không ngờ chỉ duy nhất một phương diện không tính toán chu toàn lại đưa đến thất bại trong gang tấc cho bà ta.

Yến Thanh Ti nhìn sắc mặt Hạ Như Sương không ngừng thay đổi, nói: "Nhưng mà hiện cái tôi muốn bà quan tâm không phải việc Du gia sẽ làm gì với bà, dẫu sao tôi cũng không để bọn họ tìm được bà. Hẳn là bà nên nghĩ xem tiếp theo tôi sẽ làm cái gì với bà mới đúng. Trước kia tôi chỉ cho bà nếm sự thống khổ cắt da cắt thịt thôi, nhưng tôi có rất nhiều thủ đoạn khiến con người ta muốn chết cũng không chết được, bây giờ tôi sẽ thử hết trên người bà, tôi tuyệt đối... không để bà chết! Tôi sẽ cho bà thấy, được chết là một điều xa xỉ. A, tôi quên mất, Diệp Kiến Công cũng ở Lạc Thành, có cơ hội sẽ cho hai người gặp nhau một chút, tôi còn muốn xem hai con chó già này sao lại cấu kết được với nhau đây?"

Hạ Như Sương run bần bật, bà ta không dám nghĩ tiếp theo sẽ như thế nào?

Bởi vì bà ta tuyệt đối tin tưởng những gì Yến Thanh Ti nói, thủ đoạn của cô tàn nhẫn đến khiến người căm phẫn.

Có lẽ đến lúc đó thì mỗi ngày bị cắt một đao đã là tốt lắm rồi.

Đối với một người mà ngay cả chết cũng là một điều xa xỉ thì... là chuyện đáng sợ tới mức nào, còn sống chưa chắc đã phải là việc tốt.

Không được, không được... không thể rơi vào tay Yến Thanh Ti, nếu thế... nếu thế bà ta thà chết đi còn hơn.

Hạ Như Sương không biết lấy đâu ra khí lực, đột nhiên đứng lên vọt tới cửa sổ, đẩy cửa sổ ra định nhảy xuống...

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1193: Tôi Muốn Bà Ta Thân Bại Danh Liệt

Thay vì đến lúc muốn chết cũng không chết được thì bà ta thà chết luôn đi cho rồi.

Nhưng mà...

Bà có nhanh đến mức nào nữa thì vẫn chỉ là một người đang bị thương, làm sao có thể nhanh hơn Yến Thanh Ti được.

Yến Thanh Ti nhìn Hạ Như Sương cử động một cái cũng biết bà ta muốn cái gì, một bước xông tới đưa tay kéo dật tóc của Hạ Như Sương lại, dùng sức đập vào cửa kính.

Đầu của Hạ Như Sương "rầm" một tiếng, một khắc kia bà không hề thấy đau, trước mắt biến thành màu đen cùng ánh sáng lấp lóe của thủy tinh.

Yến Thanh Ti cười lạnh: "Muốn chết à? Muốn nhảy lầu như mẹ tôi sao? Nghĩ cũng đẹp quá rồi, tôi sẽ để bà chết sao? Tôi còn chưa hành hạ bà đủ đâu."

Hạ Như Sương dựa lưng vào bệ cửa sổ điên cuồng cười lớn, nói với Yến Thanh Ti: "Yến Thanh Ti, mày biết 17 năm trước mẹ mày nhảy lầu như thế nào sao? Để tao nói cho mày... nói hết cho mày, mày hiếu thuận như thế thì nghe những gì mẹ mày trải qua đi."

Yến Thanh Ti không nói gì, một tay nắm cầm Hạ Như Sương, một tay cầm con dao, lưỡi dao sắc bén cắt xuống khuôn mặt của Hạ Như Sương, chậm rãi kéo, cắt ra một vết thương nhỏ dài, cô chậm rãi nói: "Bà nói tiếp theo tôi sẽ cho bà bất ngờ như thế nào?"

Hạ Như Sương dường như không nghe được lời của cô, nói tiếp: "17 năm trước, Diệp Kiến Công gửi hình của Nhiếp Thu Sính cho tao... Vừa thấy khuôn mặt giống lão thái lúc còn trẻ như đúc và cả sợi dây chuyền trên cổ nó thì tao biết đấy chính là Tiểu Ái. Khi đó tao còn nghĩ... phải dùng cách gì để nó chết" thoải mái "một chút. Yến Thanh Ti, mày có thấy tao với mày rất giống nhau không, bây giờ mày muốn tao sống không bằng chết giống y như lúc lúc tao muốn cho mẹ mày" thoải mái "vậy, đáng ra mày phải là con gái của tao mới đúng..."

Hạ Như Sương từng nhiều lần suy nghĩ, thủ đoạn của Yến Thanh Ti cùng sự tàn nhẫn của cô không nhằm vào bà ta thì bà ta sẽ rất sung sướng, nếu cô là con gái của bà ta thì hai mẹ con bọn họ muốn cái gì mà không được.

Đáng tiếc... cô lại là con gái của Tiểu Ái.

Nếu biết trước thì năm đó bà đã nhận nuôi cô ta, hoặc là... giết chết cô ta. Để đến bây giờ có hối cũng không kịp!

Yến Thanh Ti nắm con dao trong tay, di chuyển con dao từ trên mặt bà ta xuống đến cổ, cắt rời lớp da: "Làm mẹ tôi, bà cũng dám nghĩ tới cơ à? Nhưng mà tôi biến thành như này đều do bà ban tặng, bà của ngày hôm nay... cũng chỉ là gieo nhân nào gặt quả ấy thôi, bà nói xem, có muốn tôi cứ thế mà từ từ lột da bà ra không?"

Hạ Như Sương không sợ, bà ta cười một tiếng, liếm máu chảy tới khóe miệng nói: "Biết tao ghét mẹ mày như thế nào không? Thế nên tao không thể để nó chết nhàn nhã như thế được, chẳng những muốn nó chết, còn muốn nó thân bai danh liệt, chết thê thảm..."

Yến Thanh Ti siết chặt con dao, sắc mặt trở nên lạnh băng, cô cảm thấy thêm một lúc nữa cô có thể không khống chế được mình.

Hạ Như Sương lớn tiếng nói: "Cho nên tao cho Diệp Kiến Công tìm vài thằng lưu manh, trước khi chết phục vụ nó tận tình, cởi hết quần áo của nó, đem da nó cắt từng miếng một, giống như một con điếm vậy... bị làm nhục mà chết. Nhưng không ngờ Nhiếp Thu Sính cũng có chút bản lĩnh, lại trinh liệt như thế, dẫu có chết cũng phải trong sạch, bị vùi trong một đống đàn ông mà vẫn còn có thể giữ nguyên quần áo mà nhảy lầu tự tử. Lúc tao biết nó không bị cưỡng gian, mày biết tao thấy vọng đến thế nào không? Người Diệp Kiến Công tìm đến đúng là một đám vô dụng."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1195: Vĩnh Viễn Cũng Không Biết Được Bí Mật Ấy

"Đương nhiên... bà cũng lớn tuổi rồi, đàn ông không tiền bà cũng không chê đâu nhỉ, chuyện mà muốn làm với tôi, làm với mẹ tôi thì tôi sẽ trả lại trên người bà, để cho bà nếm thử xem rốt cuộc nó có mùi vị gì."

Sắc mặt Hạ Như Sương thay đổi, trong mắt lóe lên sợ hãi, bà ta thấy người bên ngoài cũng sắp đi vào liền vội vàng nói: "Yến Thanh Ti, hôm nay tao sẽ nói cho mày một bí mật. Mày vĩnh viễn... cũng sẽ không biết, 40 năm trước tham gia vào chuyện bắt cóc mẹ mày còn một người nữa, mày sẽ không bao giờ biết... ha ha ha ha ha ha..."

Yến Thanh Ti sửng sốt, quả nhiên sau lưng còn một người khác sao?

Khoảnh khắc dừng một giây này, Hạ Như Sương bắt được cổ tay của Yến Thanh Ti đâm về phía bụng mình.

Bà ta dùng chút sức lực cuối cùng mà đâm con dao găm vào trong bụng mình, trên mặt Hạ Như Sương cuối cùng cũng lộ ra một nụ cười: "Yến Thanh Ti, tao muốn cho mày... để mày... thân bại danh liệt, tao chết... cũng phải kéo mày làm lót đường."

Yến Thanh Ti kinh hãi: "Bà muốn chết cũng không dễ dàng như vậy."

Nhưng Yến Thanh Ti không ngờ tới, Hạ Như Sương đột nhiên lùi về, ngã ra đằng sau.

Yến Thanh Ti lập tức đưa tay níu lại, nhưng chỉ chạm được mắt cá chân của bà ta.

Thanh âm cuối cùng của Hạ Như Sương bay tới: "Các người mãi mãi không biết, mãi mãi... sẽ không biết."

Chuyện xảy ra qua nhanh, toàn bộ quá trình không tới 4 giây, nhanh đến nỗi không ai phản ứng kịp. Yến Thanh Ti cũng không ngờ Hạ Như Sương sẽ bộc phát như vậy, bà ta chọn lấy cái chết.

Yến Thanh Ti lập tức nhìn xuống dưới, Hạ Như Sương đã rơi xuống trên nền cỏ.

Cô hận đến nghiến răng, cô lại để Hạ Như Sương thoát.

Yến Thanh Ti tức giận đập cửa sổ: “Đây là tầng 4, phía dưới là nền cỏ, còn có một cái cây, trước khi bà ta rơi xuống đất thì đụng phải thân cây trước nên sẽ có giảm tốc, ngã xuống cũng không chết được, con lập tức cho người đi cứu bà ta.”

Du Dực không đổi sắc ngăn lại: “Không được...”

Ông đã nhìn thấy, dưới lầu cách đó không xa đang có mấy nhân viên đang làm vườn, còn có mấy bệnh nhân đang đi dạo.

Từ hướng này nhìn sang đã thấy mấy bảo vệ chạy tới, còn có người chụp hình, có người đang gọi cảnh sát.

Hạ Như Sương không phải muốn chết, mà là đang cầu đường sống.

Nếu không vừa rồi bà ta sẽ đâm vào ngực chứ không phải vào bụng.

Hạ Như Sương nhất định là nhìn thấy phía dưới có người nên muốn nhảy lầu đưa tới sự chú ý của mọi người, có chết cũng là do mệnh bà ta không tốt. Nếu không chết thì nhiều người như vậy chú ý đến bà ta, một khi dư luận nổ ra thì có là Hạ gia cũng phải đưa ra một câu trả lời.

Bây giờ, bất kể là ai cũng dùng weibo hay mạng xã hội, nói không chừng chuyện đã bị phát tán ra ngoài rồi.

Yến Thanh Ti cũng thấy lục tục có người kéo tới, lập tức nói: "Người đâu, lập tức ngăn cản mọi người lại, chuyện này tuyệt đối không thể lộ ra ngoài.

“Vâng!”

Đôi mắt Du Dực tràn đầy âm u đen tối: “Không đủ người, không kịp rồi, không thể để bà ta sống.”

Lần này Hạ Như Sương nhất định phải chết, nếu bà ta không chết lại bị những người khác cứu đi thì muốn giết bà ta càng khó hơn bây giờ.

Dẫu cho có là Hạ An Lan thì người nhìn chằm chằm vị trí của ông cũng không phải số ít.

Hạ Như Sương chỉ cần còn sống rời khỏi bệnh viện thì lập tức sẽ bị liên lụy

tới Hạ An Lan.

Để mặc cho người thân thích xằng bậy, ra tay tàn nhẫn, chuyện hài như thế ai sẽ bỏ quá? Dư luận chỉ cần có chút lửa thì có là Hạ An Lan cũng chưa chắc đã có thể giải quyết.

--- O ---

Chương 1196: Chuyện Cuối Cùng Làm Vì Con!

Còn có con dao trên tay Yến Thanh Ti, cảnh sát nhất định có thể tìm được dấu vân tay, dù là Hạ gia có đè xuống nhưng nhỡ đâu đồn cảnh sát muốn mượn cớ này uy hiếp cô cũng không phải không có khả năng.

Ông không thể để người ta uy hiếp Yến Thanh Ti được.

Ngay trong nháy mắt, Du Dực đã suy đoán được các trường hợp sẽ phát sinh nếu Hạ Như Sương sống sót.

Yến Thanh Ti hối hận tại sao lúc nãy không túm được Hạ Như Sương: "Chú đi trước đi, chuyện bên này để con xử lý. Con không sao."

Yến Thanh Ti thật hối hận lúc đó chỉ phong tỏa tầng bệnh này mà không phong tỏa cả vườn hoa.

Dưới lầu, các vệ sĩ đã phong tỏa hiện trường, xua đuổi người chạy tới, đem Hạ Như Sương mang đi, nhưng những người kia đã vây quanh lại khiến bọn họ không thể động.

Những vệ sĩ kia rất lo lắng, bọn họ tuyệt đối không thể bại lộ thân phận, nếu để người ta biết bọn họ là vệ sĩ của Tổng thống chỉ coi như bôi đen cả Hạ An Lan.

Du Dực đè lại bả vai Yến Thanh Ti, sắc mặt nghiêm trọng.

"Thanh Ti, bây giờ con nghe chú nói. Bất cứ chuyện gì xảy ra tiếp theo cũng không quan hệ gì tới con, lập tức rời đi bệnh viện. Nhớ... con chưa hề tới đây, nơi này xảy ra chuyện gì đều không liên quan đến con, biết chưa?"

Yến Thanh Ti nhất thời cảm giác được không ổn: "Chú muốn làm gì?"

"Làm chuyện chú muốn làm, vì mẹ con mà làm một chuyện cuối cùng." Rốt cuộc cũng có thể vì cô ấy mà làm một chuyện gì đó. "Đi nhanh, con không thể xuất hiện trước mặt người khác."

Du Dực nói xong bèn tung người nhảy từ cửa sổ xuống, phía dưới không ít người đang vây xem, cố chụp hình Hạ Như Sương.

Du phu nhân quả nhiên không chết, bà ta cố gắng nói: “Cứu... cứu... mạng... báo... báo cảnh sát...”

“Có... người... muốn, muốn... giết... tôi...”

Vừa nãy khi bà ta nhảy xuống cố ý đụng phải thân cây để giảm trọng lực, dưới đất là thảm cỏ mềm mại, rơi xuống cũng bớt lực va đập đi không ít. Mặc dù bà ta cũng có bị thương nhưng không đến nỗi nguy hiểm đến tính mạng, chỉ là toàn thân toàn là vết thương, nếu không chữa trị ngay cũng sẽ chết.

Phương pháp này không phải Hạ Như Sương chưa từng nghĩ, chỉ là trước kia không dám, từ tầng bốn nhảy xuống không cẩn thận cũng toi mạng như chơi.

Cộng thêm bà ta thực sự quá yếu ớt, ngày thường ngay cả xuống giường cũng không thể. Nếu như không phải hôm nay bị ép đến đường cùng thì bà ta cũng không bộc phát lá gan như thế này. Con người ta bị ép đến cùng đường mới dám thử nghiệm các phương pháp không thể tưởng tượng nổi.

Bà ta hiểu rõ, nếu như chết thì thôi, nếu không chết bà ta có thể lấy được sự chú ý, bắt được một đường sống, bất chấp kết quả có là gì thì vẫn tốt hơn nằm trong tay Yến Thanh Ti.

Du Dực nhảy xuống khiến bọn họ kêu rối rít, nhưng càng không ngờ Du Dực tiến tới rút con dao trên bụng Hạ Như Sương ra, máu tươi trong nháy mắt phun ra, đám người xung quanh cũng hét lên.

Ông nhanh chóng cầm con dao lên, thay thế hết dấu vân tay Yến Thanh Ti để lại, như thế sẽ chỉ còn lại vân tay của ông.

Hạ Như Sương thấy Du Dực, gào lên với những người xung quanh: “Ông ta... ông ta... hung thủ... bắt... bắt...”

“Du... Du Dực... mày chạy... không thoát...”

Trong miệng bà ta trào máu, cảm giác rõ ràng sinh mệnh đang từ từ rút đi trong cơ thể.

Du Dực ngẩng đầu lên, lạnh mắt nhìn mọi người, nói: “Ai dám tới đây, kết quả... giống như bà ta.”

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1197: Không Có Cô Ấy Thì Sống Và Chết Có Gì Khác Nhau

Dưới ánh mặt trời nhưng ông lại tựa như tử thần, thanh âm lạnh lẽo khiến người nghe không lạnh mà phát run.

Người xung quanh thấy ông ta giống như người nhện vậy, từ tầng bốn nhẹ nhàng nhảy xuống, dĩ nhiên không ai dám tiến tới, vội vàng lùi về phía sau.

Lúc trước vệ sĩ có đuổi nhưng bọn họ không đi, lại không thể dùng quyền cước với người dân được. Bây giờ thấy mọi người đã lùi về nên vội vàng tới mang Hạ Như Sương đi.

Nhưng không ngờ, Du Dực lại nói: "Không cần, để ở đâu cũng giống nhau."

Du Dực ngồi xuống nhìn Hạ Như Sương, giọng nói lạnh lùng, nghe không ra cảm xúc gì: "Những gì bà đã từng làm với cô ấy, với Thanh Ti, tôi sẽ đích thân trả lại cho bà!"

Hạ Như Sương hoảng sợ, trước mắt biến thành từng mảng màu đen. Bà ta biết mình sắp không sống nổi nữa, cái cảm giác cận kề cái chết chỉ có bản thân mới hiểu được. Bà hy vọng có người có thể cứu bà ta, bà ta đã thành công một nữa, những người kia đều đã báo cảnh sát, chỉ cần bà ta cố thêm chút nữa là có thể được cứu.

Hạ Như Sương há mồm, cố gắng nói: "Du... Du Dực, nơi này có... người... người... mày không... thể... Giết người... đền mạng... mày sẽ... phải ngồi tù... Vì... nó... đáng sao?"

Hạ Như Sương vừa nhìn thấy động tác rút dao ra của Du Dực, mục đích chính là lau sạch dấu vân tay lưu trên đó của Yến Thanh Ti. Vì Yến Thanh Ti lại... có thể làm đến như vậy sao?

Rốt cuộc Yến Thanh Ti có tài đức gì, rõ ràng chỉ là một người lòng dạ độc ác, âm hiểm vậy tại sao nhiều người thích cô ta đến thế?

Du Dực không có bất cứ biểu cảm gì, nói: "Đối với tôi mà nói, không có cô ấy thì cho tới giờ sống hay chết cũng chẳng khác nhau."

Trong lòng Hạ Như Sương chấn động: "Mày... mày..."

Bà ta còn chưa dứt lời thì con dao trong tay Du Dực đã xoay nửa vòng, cơ hồ chưa thấy động tác thì trên cổ tay bên phải của bà ta đã bị cắt đứt gân.

Ông phải dùng hành động nói cho Hạ Như Sương biết, ông đem những chuyện bà ta muốn làm thực hiện từng cái một trên người bà ta.

Cổ tay cổ chân, từng cái gân bị cắt đứt, trong toàn bộ quá trình thì trên mặt Du Dực không có bất cứ biểu tình gì, dù ông biết xa xa đang có người chụp hình ông nhưng cũng chẳng có vấn đề gì cả.

Ngay cả khí lực kêu đau thảm thiết Du phu nhân cũng không có.

Con dao trong tay Du Dực đã bị nhuộm đỏ, máu tươi từng giọt từng giọt rơi trên lá cỏ.

Ông bình tĩnh như vậy, tựa như chuyện vừa rồi chẳng liên quan gì tới ông.

Du Dực nhìn ánh mắt xám tro tuyệt vọng của Hạ Như Sương, thản nhiên nói: “Còn lại... đôi mắt.”

Hạ Như Sương há mồm cũng không phát ra được âm thanh nào.

Xa xa không biết ai kêu lên: “Cảnh sát đếnnnnn...”

Du Dực ngẩng đầu lên, quả nhiên trông thấy mấy người mặc đồng phục cảnh sát đang chạy đến.

Cảnh sát càng ngày càng gần, có người hô to: “Dừng tay...”

Từng người vệ sĩ đứng ra ngăn cản, Du Dực vẫn bình tĩnh như vậy, không một gợn sóng sợ hãi, không hoảng hốt, không kinh ngạc, khí định thần nhàn làm người ta phát sợ, ông chỉ nói một câu: “Coi như bà may mắn giữ lại được đôi mắt. Nhưng mạng của bà, tôi muốn!”

Hình ảnh cuối cùng Hạ Như Sương thấy là hình ảnh Du Dực giơ con dao lên, sau đó cắt đứt cổ họng của bà ta, máu tươi phun ra như suối, nháy mắt tuôn trào ra ngoài, rất đẹp. Bà ta nghe được tiếng máu trong thân thể chạy ra ngoài, tí tách, tí tách.

Mới lúc nãy, bà ta còn kêu Du Dực cắt cổ người khác. Nhưng bây giờ, Du Dực đem tất cả mọi chuyện bà ta yêu cầu ông làm trả hết lên chính thân thể bà ta.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1198: Ông Làm Tất Cả Chỉ Vì Bảo Vệ Cô

Cổ họng bị cắt đứt có cảm giác gì, Hạ Như Sương không biết...

Bởi vì bà ta không kịp cảm nhận nhiều hơn...

Trước khi nhảy xuống, Hạ Như Sương còn nghĩ, chết cũng tốt, ít nhất không còn bị Yến Thanh Ti hành hạ, ít nhất có thể kéo một người lót đường.

Nhưng lần này, hình như bà ta chết quá thảm!

Cảnh sát chạy tới, mỗi người rút ra một khẩu súng nhắm thẳng vào Du Dực: “Không được cử động, bỏ vũ khí xuống, nếu không chúng tôi sẽ bắn.”

Du Dực đứng lên, trên mặt ông là máu của Hạ Như Sương, ấm áp, nóng bỏng.

Hạ Như Sương đã chết hẳn, cuối cùng bà ta cũng đã chết... chết trên tay ông, coi như là tâm nguyện cuối cùng của ông đã được hoàn thành.

Du Dực không có nửa điểm vui vẻ sau khi trả thù xong. Hạ Như Sương chết có gì mà vui, bà ta chết cũng không thể khiến người ông yêu sống lại.

Tất cả là tại ông vô dụng, để Hạ Như Sương sống lâu đến vậy.

Du Dực bỏ xuống con dao dính máu, nhấc chân đá nó ra xa, đưa hai cánh tay lên.

Ông từ bỏ mọi chống cự.

Chuyện duy nhất muốn làm cũng đã làm xong, thời gian còn lại thì có ở đâu cũng có gì khác nhau.

Những viên cảnh sát kia không quá tin tưởng người trước mắt này đã đầu hàng, theo như những gì trình báo chẳng phải đây là một tên tội phạm vô cùng hung hãn sao, bọn họ từ từ đi về phía trước.

Các vệ sĩ muốn ngăn lại nhưng nghe được thanh âm Du Dực đè thấp chỉ có bọn họ nghe được nói: “Đừng động, trở về, đưa người đi, ngay lập tức!”

Mấy người vệ sĩ sửng sốt một chút, biến ông đang bảo vệ Yến Thanh Ti, liền

lập tức tản ra.

Người bọn họ phục vụ là Hạ An Lan.

Người bọn họ cần phải bảo vệ cũng là thân nhân của Hạ An Lan.

Yến Thanh Ti là nghệ sĩ, nếu như để người khác biết cô tham dự vào vụ án mưu sát vậy nhất định sẽ trở thành vết nhơ.

Cảnh sát chậm rãi đi tới, thấy Du Dực không chống cự vội vàng chen lên không chế Du Dực, nhanh chóng còng tay ông lại.

Cảnh sát gọi lại những vệ sĩ đang muốn rút lui: "Các người đứng lại, ai cũng không thể đi."

Một hộ vệ nhìn về phía cảnh sát, "Tôi khuyên anh không cần để ý quá nhiều."

Lão đại đã trên đường, rất nhanh sẽ tới đây, trước khi cấp trên tới thì dù đối mặt với cảnh sát bọn họ cũng không thể bại lộ thân phận, nếu cảnh sát tiếp tục dây dưa thì quả thật có chút phiền toái.

Du Dực bình tĩnh nói: "Người là tôi giết, các người đều thấy, không liên quan đến bọn họ."

Cảnh sát quả thực chính mắt thấy Du Dực giết người, những người này ở đây có lẽ là... nhân chứng chính mắt trông thấy.

Cảnh sát nói với các vệ sĩ: "Mấy người về phải đến sở cảnh sát lấy lời khai."

Đội trưởng đội cảnh sát vẫy tay: "Mang đi."

Du Dực liếc mắt về phía cửa sổ tầng bốn, lộ ra một nụ cười.

Nụ cười kia phảng phất như cánh hoa nở tươi đẹp nhất, ấm áp như ánh mặt trời, tản ra nỗi thê lương thấu lòng người.

Yến Thanh Ti đứng trước cửa sổ, chính mắt trông thấy tất cả những gì Du Dực làm, cô siết chặt bệ cửa sổ, móng tay gãy lìa cũng không biết.

Bên tai cô đều là những lời Du Dực đã nói, rời đi, chưa bao giờ tới đây.

Đến bây giờ, cô mới hiểu Du Dực đang làm cái gì!

Ông vì cô mà hứng chịu tất cả mọi thứ...

Yến Thanh Ti lắc đầu, không được, cô không thể để cảnh sát mang Du Dực đi, chuyện này nhất định không thể lộ ra ánh sáng, nhất định không thể truyền đi. Bác là Tổng thống, nhất định bác sẽ có cách, nhất định có thể đè tin tức xuống để thả Du Dực ra.

Yến Thanh Ti quay đầu chạy ra ngoài, cô không thể để Du Dực bị cảnh sát mang đi, tuyệt đối không thể.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1199: Tôi Nhất Định Phải Cứu Ông Ấy

Yến Thanh Ti chạy rất nhanh, cô sợ mình chỉ cần chạy chậm một chút Du Dực sẽ bị mang đi.

Trong đầu cô chỉ có một thanh âm, nhất định phải cứu ông ấy, nhất định phải cứu ông ấy.

Đứng trong thanh máy nhìn con số chậm chạp thay đổi, Yến Thanh Ti lòng như lửa đốt, trước kia luôn cảm thấy tốc độ thang máy quá nhanh nhưng hiện tại lại chỉ thấy quá chậm.

Ra khỏi thang máy, không xa chính là cửa tầng lầu, Yến Thanh Ti giơ chân lên định chạy ra ngoài nhưng bị một người níu lại.

Nhạc Thính Phong vội vàng ôm lấy Yến Thanh Ti: “Thanh Ti, em không thể ra ngoài.”

Nhạc Thính Phong vội vã chạy tới mau chóng ngăn Yến Thanh Ti lại.

Anh cho rằng mọi thứ xong hết rồi nên đến đón cô, nhưng đến lúc đến bệnh viện nhận được điện thoại của Hạ An Lan nói cho anh biết bệnh viện xảy ra chuyện, nếu anh ở gần đây liền lập tức chạy tới, nhất định phải đem Thanh Ti kín đáo trở về, ngàn vạn lần không được để người khác chụp được.

Nhạc Thính Phong đi vào bằng con đường đặc biệt trong viện, lúc này mới có thể kịp lúc cản lại Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti lắc đầu, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt đỏ bừng, cố nén khóc, ngón tay lạnh ngắt, cả người đều đang run rẩy.

Yến Thanh Ti dùng sức giằng ra tay Nhạc Thính Phong: “Anh buông ra, em không thể để cảnh sát mang Du Dực đi, em phải cứu chú ấy. Chú ấy vì em mới làm thế, có dù bị bắt cũng phải là em chứ không phải chú ấy.”

Nhạc Thính Phong dùng sức ôm chặt Yến Thanh Ti: "Thanh Ti, em bình tĩnh chút đi, làm sao em không hiểu ông ấy làm thế vì em, không thể uổng phí công sức ông ấy. Em nghe này, đã có người chụp được ảnh Du Dực tung lên trên mạng, giờ đã ầm ĩ lên hết rồi. Cảnh sát chính mắt nhìn thấy ông ấy cắt cổ Hạ Như Sương, chuyện này đã định, giờ em chạy ra cùng lắm cũng chỉ có

thể thành đồng lõa. Còn có... thân phận nghệ sĩ của em sẽ đem chuyện này càng bùng nổ, từ án hình sự đơn giản thành vụ án cả nước đều chú ý, như vậy đối với Du Dực chỉ có hại thêm mà thôi.

Yến Thanh Ti hiểu rõ, bây giờ cô xuất hiện sẽ chỉ khiến mọi việc loạn hơn, nhưng cô không ngồi yên được, cô không bình tĩnh được.

“Chẳng lẽ anh muốn em trơ mắt nhìn chú ấy bị bắt đi hay sao? Em không thể...”

Nhạc Thính Phong dùng sức kéo tay cô: “Chúng ta không thể ngồi yên, nhưng bây giờ không phải chuyện em có thể nhúng tay vào được, bên ngoài rất nhiều người, cảnh sát đã mang ông ấy đi rồi, chuyện bây giờ phải làm là về tìm bác, đem chuyện này nhanh chóng che giấu đi. Có lẽ... còn có cách...”

Yến Thanh Ti gật đầu liên tục: “Đúng, tìm bác, chúng ta lập tức đi tìm bác. Bác là Tổng thống, nhất định có cách, nhất định có... Chúng ta đi ngay bây giờ.”

“Không thể đi cửa chính, em thay bộ đồ khác đi, chúng ta đi lối này.”

Bên ngoài đang có rất nhiều người, cảnh sát đang lấy hình thi thể của Hạ Như Sương làm bằng chứng, hỏi cung những người xung quanh.

Từ cửa chính đi ra nhất định sẽ đụng phải cảnh sát.

Cảnh sát sẽ rất nhanh sẽ vào trong khu nhà này kiểm tra, bởi vì Hạ Như Sương rơi từ tầng bốn xuống, nhưng mà phía bệnh viện chắc cũng hiểu được nên nhất định sẽ không để cảnh sát tiến vào.

Nhạc Thính Phong kéo tay Yến Thanh Ti, mặc cho cô một chiếc áo blouse trắng, đeo khẩu trang đội mũ rồi mới dắt cô rời đi an toàn theo lối đi phụ.

Bọn họ vừa mới rời bệnh viện, Ngự Trì đã chạy tới.

Chuyện về sau Ngự Trì xử lý như nào thì cô không biết, trên đường cô không nói lời nào, toàn thân rét lạnh đến mức phát run.

Trong đầu cô đều là hình ảnh Hạ Như Sương kéo tay cô đâm dao vào bụng bà ta, còn có Du Dực...

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1200: Thứ Ông Cho Cô Quá Nặng, Cô Không Nhận Nổi

Vừa nghĩ tới Du Dực thì trong lòng Yến Thanh Ti không biết là cảm giác như nào.

Ông vì cô mà làm mọi chuyện, phần tình nghĩa này khiến cô không nhận nổi mà cô cũng không dám nhận, vì nó quá nặng.

Từ khi biết Du Dực cho tới nay, bọn họ thật ra cũng không gặp nhau nhiều, thời gian nói chuyện cũng không dài.

Lúc ban đầu cô vẫn luôn bài xích ông, nhưng mà ông... đem những thứ có thể cho đều cho cô cả.

Yến Thanh Ti không nghĩ tới mọi chuyện sẽ thành ra như thế này, trên cõi đời này thì ra không ai có thể nắm tất cả mọi chuyện trong lòng bàn tay.

Hạ Như Sương chết nhưng Yến Thanh Ti lại chẳng có chút vui mừng nào, nếu phải dùng mạng của Du Dực để đổi lấy mạng của Hạ Như Sương thì cô có gì vui vẻ chứ?

Yến Thanh Ti che mặt, cô không biết nên nói cái gì vào lúc này.

Nhạc Thính Phong đưa tay, vỗ về Yến Thanh Ti.

Anh nhẹ giọng nói: “Đã là chuyện ngoài ý muốn, nếu đoán trước được thì cuộc đời đã không có nhiều thăng trầm đến vậy.”

Anh muốn an ủi Yến Thanh Ti nhưng lúc này căn bản cô không nghe vào được cái gì, anh chỉ có thể luôn bên cạnh cô mà thôi.

Yến Thanh Ti lắc đầu, trong lòng cô bây giờ rất phức tạp, rất tự trách, áy náy. Cảm xúc trong lòng cô đang hành hạ chính bản thân cô.

Đi tới nơi Hạ An Lan làm việc, thư ký đã chờ họ ở ngoài.

Thư ký mở cửa xe, mời cô xuống.

Yến Thanh Ti thấp giọng hỏi Nhạc Thính Phong: “Em cố chấp trả thù như

thế, cố chấp muốn biết sự thực, có phải... sai rồi không?"

Nhạc Thính Phong sửng sốt...

Yến Thanh Ti cúi người xuống xe, thư ký nói: "Tiểu thư, tiên sinh đang đợi cô."

Cô gật đầu một cái, bước theo thư ký đi gặp Hạ An Lan.

Thấy Hạ An Lan, Yến Thanh Ti thấp giọng nói: "Bác..."

Hạ An Lan cẩn thận quan sát Yến Thanh Ti một lần, chắc chắn cô không sao rồi mới nói: "Con không sao là được rồi. Đến, ngồi xuống uống nước đi. Có bác ở đây, đừng sợ."

Thư ký bưng lên cho Yến Thanh Ti cùng Nhạc Thính Phong ly trà nóng.

Yến Thanh Ti không uống, cô ngẩng đầu hỏi: "Bác, bác sẽ giúp con đúng không?"

Hạ An Lan xoa đầu Yến Thanh Ti một cái: "Tất nhiên bác sẽ giúp con. Đừng lo lắng, nói cho bác nghe căn kẽ những gì đã xảy ra, nhất là chuyện xảy ra trong phòng đó, từ đầu đến cuối."

Yến Thanh Ti đem tất cả những chuyện trong phòng bệnh nói ra từ đầu tới cuối cho Hạ An Lan, đem những gì bọn họ nói, nhất là những câu Hạ Như Sương nói đều từng câu từng chữ nói ra.

Hạ An Lan nghe tới chuyện 40 năm trước Hạ Như Sương làm thế nào mà hãm hại Tiểu Ái thì sắc mặt hoàn toàn thay đổi.

Ông không ngờ Hạ Như Sương lại hận Hạ gia như thế, ấy thế mà bà ta lại cảm thấy tất cả mọi người đều phải hổ thẹn với bà ta. Hạ Như Sương lấy đâu ra tự tin như thế, cho rằng bọn họ phải yêu thương bà ta hơn Tiểu Ái?

Bà ta hại chết Tiểu Ái rồi mưu đồ chiếm lấy gia sản Hạ gia, hưởng thụ mọi vinh hoa phú quý Hạ gia cho bà ta, lại cậy vào thế lực của Hạ gia để dương oai tác quái ở bên ngoài bao nhiêu năm. Nuôi một con sói đói ở trong nhà lâu như thế, Hạ An Lan cảm thấy mình quá thất bại rồi.

Ông lạnh lùng nói: "Bà ta chết cũng không sai. Chuyện này con yên tâm, bác sẽ không cho bà ta chết mà được bất cứ đồng tình nào của dư luận."

Hạ An Lan dặn dò thư ký: “Đem những chuyện bà ta buôn lậu, rửa tiền hối lộ, mưu sát lúc trước ra ánh sáng đi, để cho sở cảnh sát Hải Thành lập tức niêm phong Niết Bàn, tất cả những tin tức bất lợi liên quan đến bà ta đều mang ra ánh sáng.”

Thư ký gật đầu, lập tức đi làm.

Hạ An Lan nhìn Yến Thanh Ti vô cùng buồn bã, đây là lần đầu tiên ông thấy tâm trạng cô kém như vậy.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1201: Bác Hãy Giúp Con Cứu Chú Ấy Đi

Hạ An Lan vỗ vỗ vai cô an ủi: "Hiện tại, ít nhất cũng có một chỗ tốt là Hạ Như Sương đã chết. Cô ta chết tốt hơn là để cô ta tiếp tục sống."

Do dự vài giây, ông lại hỏi: "Thanh Ti, bác biết con và Du Dực quen nhau, nhưng con và ông ta quen nhau thế nào vậy?"

Hạ An Lan biết Yến Thanh Ti và Du Dực có liên hệ, cũng biết Du Dực đã nhiều lần giúp cô.

Cho nên, nếu không có gì nguy hiểm, ông cũng sẽ không hỏi gì.

Hơn nữa, ông đã điều tra, nhiều năm trước, Du Dực từng công tác ở một cơ quan bí mật của chính phủ, nhân phẩm không tệ lắm.

Hạ An Lan biết Yến Thanh Ti sẽ không bao giờ chủ động nói cho mình chuyện này, có lẽ con bé không muốn nhiều người biết.

Yến Thanh Ti nói: "17 năm trước, Du Dực yêu mẹ của con, sau đó rời đi, đến khi trở lại tìm thì mẹ con đã mất rồi. Chú ấy không biết mẹ đã mất, vẫn luôn đi tìm mười mấy năm qua, không hề cưới người nào. Đến khi... đến khi con tới Hải Thành quay phim và gặp chú ấy, chú ấy theo con tới tận Lạc Thành, sau đó... Sau đó con nói cho chú ấy biết mẹ bị người ta hại chết, chú ấy lại giúp con truy tìm hung thủ..."

Đây là những gì cô biết về Du Dực, chính bản thân cô cũng cảm thấy Du Dực vì mẹ mà hy sinh tới mức này thật không đáng chút nào.

Nếu là cô, chắc chắn cô không làm được như Du Dực.

Yến Thanh Ti nhìn Hạ An Lan, trong ánh mắt tràn đầy kỳ vọng: "Bác, Du Dực chỉ muốn giúp con. Hạ Như Sương kéo tay con đâm dao vào người bà ta, sau đó nhảy xuống lầu, trên dao đã có dấu vân tay của con. Chú ấy nhảy xuống giết người trước mặt bao nhiêu người như thế cũng là vì giúp con xóa dấu vân tay trên dao. Chú ấy không muốn con bị kéo vào chuyện này. Chú ấy có thể không cần làm, tình cảm với mẹ con cũng chỉ là đơn phương, đáng lẽ chú ấy không cần phải làm thế vì con, nếu cảnh sát muốn bắt thì cũng phải bắt con mới đúng."

“Con chưa từng nợ ai nhân tình quá lớn như thế, bác... bác giúp con có được không?”

Hạ An Lan vội vàng trấn an Yến Thanh Ti: “Thanh Ti, con đừng sốt ruột. Bác hiểu rồi, bác sẽ cứu cậu ta. Chính Hạ Như Sương phải chết, huống chi những gì cậu ta làm đều vì Hạ gia chúng ta, bác sẽ không ngồi yên mặc kệ đâu. Con cứ yên tâm đi.”

Hạ An Lan nhìn Yến Thanh Ti vò đầu bứt tóc tự trách mình thì không dám nói cho cô biết, hiện tại, ảnh chụp Du Dực giết người rất rõ ràng, hơn nữa người làm chứng tại hiện trường cũng rất nhiều, thêm vào với tốc độ truyền bá tin tức của mạng Internet, vì thế áp chế chuyện này đi rất khó.

Hạ Như Sương rõ ràng là tự tử, nhưng trước khi bà ta tắt thở, cảnh sát lại chứng kiến người này dùng dao cắt đứt cổ bà ta, đây chính là nhân chứng tốt nhất rồi, không cần thêm bất kỳ chứng cớ nào nữa.

Tất cả đều vô cùng bất lợi đối với Du Dực, nếu chuyện bị làm lớn lên nữa thì sẽ rất đáng để người ta chú ý.

Hạ An Lan vỗ vai Yến Thanh Ti: “Thính Phong, con đưa Thanh Ti về trước đi, để con bé bình tâm lại một chút. Chuyện này bác sẽ bố trí, các con đừng xen vào.”

Nhạc Thính Phong gật đầu: “Cảm ơn bác!”

Rồi anh nhẹ giọng gọi: “Thanh Ti, chúng ta về trước đã, anh tin bác có thể xử lý được chuyện này.”

Anh đỡ Yến Thanh Ti đứng lên, cô nhìn Hạ An Lan, nói: “Bác... Bác phải hứa với con là cứu chú ấy nhé!”

Hạ An Lan gật đầu: “Yên tâm, bác đã hứa với con thì sẽ không nuốt lời.”

Sau khi Yến Thanh Ti rời khỏi, Hạ An Lan gọi thư ký tới, dặn dò: “Gọi Du gia tới nhận thi thể Hạ Như Sương, không cho bọn họ khám nghiệm tử thi... À không, cậu hãy bố trí người đại diện cho Du gia tới lĩnh thi thể rồi đưa đi hỏa táng luôn.”

--- O ---

Chương 1202: Ân Oán Nhà Giàu, Em Chồng Giết Chị Dâu

Vết thương trên người Hạ Như Sương nếu để người khác biết sẽ càng bị chú ý, đến lúc đó nguyên nhân cái chết của bà ta cũng sẽ càng bị người ta lưu tâm hơn.

Nếu Thanh Ti vì vậy mà bị bại lộ thì sẽ mất nhiều hơn được, phải mau chóng xử lý thi thể.

Thư ký gật đầu: "Vâng."

"Bên ngoài đã ồn ào tới mức nào rồi, có thể khống chế được không?"

Thư ký lắc đầu: "Chỉ có thể khống chế truyền thông, còn tin tức phát tán trên mạng đã bùng nổ quá nhanh, đã có người nhận ra thân phận của Du Dực. Sau khi Du gia nhận được tin tức Hạ Như Sương chết thì đã liên lạc với đối thủ của ngài... Hiện tại mới chỉ bắt đầu, e là sau đó sẽ còn có một loạt chuyện khác."

Về sau, nếu tạo áp lực cho truyền thông và các trang web cá nhân bắt bọn họ hạ những tin tức nãy uống, chỉ sợ sẽ càng bị dân tình kêu ca, nghi ngờ sau lưng Du Dực có một tấm màn đen, có người quyền cao chức trọng muốn che chở cho hung thủ.

Nếu Hạ An Lan trực tiếp ra mặt làm việc với cục cảnh sát để bọn họ phóng thích hoặc giảm án thì sẽ bị đối thủ nắm lấy nhược điểm này công kích ông.

Hạ An Lan nhíu mày, sắc mặt lạnh như băng: "Nếu không thể áp, vậy nhất định phải định hướng dư luận, bôi đen Hạ Như Sương và Du gia, để dư luận nghiêng về phía mình, có hiểu không?"

"Vâng, tôi sẽ lập tức đi làm."

"Đợi đã... Còn nữa, nghĩ biện pháp truyền lời cho Du Dực, hướng dẫn cậu ta nên viết lời khai thế nào."

"Vâng."

...

Nhạc Thính Phong nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn là đưa Yến Thanh Ti về ở cạnh mẹ mình.

Lão thái thái và lão thái gia tuổi tác đã cao, chuyện này nếu Hạ An Lan muốn nói cho họ biết thì sẽ tự nói. Trạng thái hiện tại của Thanh Ti không thích hợp để về đó.

Sau khi về, Nhạc Thính Phong lặng lẽ nói mọi chuyện cho Nhạc phu nhân, để bà ở bên an ủi Yến Thanh Ti, vỗ về cô một hồi.

Nhạc phu nhân vừa nghe thì hốc mắt đã đỏ, nghiến răng nghiến lợi mắng: "Chết đáng đời, tiện nhân, đã muốn chết mà còn lôi kéo người khác. Mẹ chưa từng gặp người đàn bà nào ghê tởm hơn bà ta."

Nhạc Thính Phong thở dài một tiếng: "Chuyện xảy ra quá đột nhiên, là chuyện ngoài ý muốn mà chúng ta không thể dự đoán trước được."

Nhạc phu nhân hỏi: "Vậy chuyện này... Hạ An Lan hẳn phải giúp được chứ?"

Nhạc Thính Phong lắc đầu: "Có đôi khi chức tước càng lớn thì trói buộc càng nhiều. Bị cả nước nhìn chằm chằm vào mỗi ngày như thế, chỉ cần đi nhầm một bước thôi sẽ bị kéo xuống ngay lập tức... Chuyện này Hạ An Lan tất nhiên sẽ giúp, nhưng không thể trực tiếp ra tay được. Dù sao bác ấy cũng là một lão hồ ly, nếu đã có thể ngồi lên vị trí này thì sao người bình thường có thể so sánh được. Chắc chắn bác ấy có biệt pháp."

Đến tối, chuyện Du Dực giết người đã truyền khắp Internet, thân phận của Du Dực cũng bị một số "kẻ có lòng" bới móc ra.

Du gia Hải Thành, nhị gia của Du Gia giết chị dâu của mình.

Hào môn, giết người, em chồng chị dâu...

Vài từ ngữ quan trọng bị xâu chuỗi vào một chỗ cũng đủ làm cho quần chúng tự biên thêm 10 vạn chữ của một câu chuyện ân oán tình thù.

Các loại truyện tự soạn, các loại phỏng đoán đều được đưa ra, mọi chuyện đều được hâm nóng lên đến đỉnh điểm.

Có người nói nhà mẹ đẻ của Hạ Như Sương cực kỳ lớn, bà ta tới Dung Thành dưỡng thương, bệnh viện vì để bà ta nghỉ ngơi đã phong tỏa cả một

tầng, không ngờ bệnh chưa khỏi đã bị em chồng lẻn vào làm càn... sau đó còn giết chết chị dâu.

Có người nói Du phu nhân muốn cướp đoạt tài sản, đuổi Du nhị gia ra khỏi nhà, Du Dực tức tối chạy tới giết bà ta.

Còn có rất nhiều phiên bản khác, ví dụ như hai người này có bí mật không thể nói với người ngoài...

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1203: Tôi Giết Bà Ta Vì Bà Ta Đáng Chết

Có lẽ hắn nổi sắc tâm, vừa mắt chị dâu nên có âm mưu quấy rối, nhưng chị dâu hắn liều chết chống lại nên nhảy lầu tự vẫn. Sau đó hắn thẹn quá hóa giận nên đã giết người.

Nhưng tuyệt đại đa số người trên mạng vẫn đồng tình với Hạ Như Sương. Đầu năm nay gương thánh mẫu có rất nhiều, tất cả đều nói dù có ân oán gì thì cũng không thể giết người như thế được.

Huống chi còn dùng thủ đoạn tàn nhẫn như thế, cắt gân tay, chân, đây không phải quá biến thái rồi ư?

Kẻ biến thái như thế bị bắt là tốt nhất, miễn cho sau này lại tiếp tục đi gây họa khắp nơi.

Rất nhiều người la hét đòi tử hình, còn nói tốt nhất nên để cho hung thủ nếm thử cảm giác bị cắt gân chân, gân tay cho biết.

Mãi sau đó, trên mạng lại có người bắt đầu phản pháo, không đồng tình với việc làm của người đàn bà kia. Bà ta buôn lậu, trốn thuế, rửa tiền, đút lót, giết người, máu trên tay bà ta cũng không ít, không chuyện phạm pháp nào không làm.

Sau đó càng lúc càng có nhiều người đưa ra chứng cớ phạm pháp của Hạ Như Sương, đỉnh điểm chính là chuyện có một kế toán cũ của tập đoàn Niết Bàn phát hiện ra việc rửa tiền của tập đoàn này, hôm sau cả nhà người đó liền bị giết, ngay cả hai đứa con sinh đôi 3 tuổi của họ cũng không thoát khỏi nạn này.

Bùn đen trát lên người Hạ Như Sương càng lúc càng nhiều, hướng gió trên mạng đã bắt đầu thay đổi.

Nhưng dù có thay đổi thế nào thì chuyện Du Dực giết người cũng không có khả năng cứu vãn.

Yến Thanh Ti đọc tin trên di động, hai mắt nhắm lại, ngón tay run run.

Sự tình đã lớn tới mức này, kể cả bác có nhúng tay vào thì cũng có thể cứu nổi Du Dực không?

Yến Thanh Ti gọi điện cho Hạ An Lan: “Bác... Con muốn gặp chú ấy...”

“Không được. Hiện tại con không thể gặp cậu ta.”

“Bác... Con xin bác, hãy giúp con gặp chú ấy một lần đi.”

“Thanh Ti...”

Một lát sau, Hạ An Lan thở dài một tiếng: “Được, bác sẽ cho người đi sắp xếp.”

...

Tại cục cảnh sát, đến tận tối mới tiến hành thẩm vấn Du Dực.

Cục trưởng cục cảnh sát đã nhận được lệnh của cấp trên, một cổ hai tròng, một bên thì muốn tra cho rõ ràng, phải nghiêm trị kẻ hành hung giữa ban ngày.

Một bên khác lại muốn chuyện này từ lớn hóa nhỏ, từ nhỏ hóa không có gì, xử lý bằng cách nhẹ nhàng nhất, không cần làm lớn chuyện.

Hai bên này đều không thể đắc tội, áp lực quá lớn, vì thế sau khi Du Dực bị áp giải về vẫn chưa lập tức tiến hành thẩm vấn.

Cảnh sát hỏi tính danh, tuổi tác một cách đơn giản, sau đó hỏi: “Vì sao giết người.”

Du Dực trả lời rất đơn giản, cực kỳ bình tĩnh: “Vì bà ta đáng chết.”

Ông mang còng tay, ngồi đó, máu trên mặt đã sạch, khí định thần nhàn, không một chút kinh ngạc nào, rất yên tĩnh, cả người đều không toát ra vẻ gì sợ hãi, nhìn không giống kẻ giết người chút nào, cứ như đang ngồi ở nhà mình vậy.

Cảnh sát ngồi đối diện rất kinh ngạc về vẻ lạnh nhạt đó của ông.

Cảnh sát lại hỏi: “Có đáng chết hay không không phải do ông quyết định mà là do pháp luật quyết định. Ông có biết giết người phải đền mạng hay không?”

Du Dực: “Biết.”

“Ông biết? Ông biết mà còn giết người, tôi thấy ông không muốn sống nữa rồi đúng không?”

Du Dực thản nhiên đáp: “Cũng có thể coi là như thế.”

Đối với ông, hiện tại, sống hay chết cũng có gì khác nhau đâu.

Cảnh sát cảm thấy rất bất đắc dĩ, lại hỏi: “Ông... Nói rõ một chút, ông bảo bà ta đáng chết, vậy tại sao bà ta lại đáng chết?”

“Tôi kể cho các anh một chuyện cũ, còn các anh có tin hay không thì tùy.”

“Chị dâu Hạ Như Sương của tôi là được người ta nhận về nuôi, năm đó bà ta mới 8 tuổi. Gia đình nhận nuôi bà ta năm đó có một cô con gái vừa tròn ba tuổi...”

Du Dực kể rất chậm, toàn bộ chuyện xưa được nói ra không khác nào ông tự lăng trì nội tâm của mình thêm một lần nữa.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1204: Vì Một Người Mà Sống, Vì Một Người Mà Tử

Cảnh sát nghe xong thì chết lặng, mãi một hồi lâu sau cũng không biết phải nói cái gì. Chuyện này thật... dọa người.

Hồi lâu sau, một cảnh sát mới nói: "Ý của ông là... Hạ Như Sương từ năm 10 tuổi đã có thể làm ra chuyện táng tận lương tâm như thế, hại chết con gái ruột 5 tuổi của người ta, qua nhiều năm sau phát hiện đứa bé mình bắt cóc năm đó không chết mà đã lớn lên lại tiếp tục hại người ta một lần nữa?"

Du Dực: "Phải."

"Trời ạ... Lời của ông nói là thật ư? Sao nghe giống tiểu thuyết quá vậy!"

Du Dực: "Chính bà ta đã thừa nhận như thế."

Cảnh sát sau khi trải qua sự khiếp sợ cũng đã tỉnh táo lại, hỏi: "Vậy thì liên quan gì tới ông?"

Du Dực ngẩng đầu nhìn về phía anh ta: "Bà ta hại chết người phụ nữ mà tôi yêu nhất, cậu nói xem chuyện này có quan hệ thế nào?"

Hai cảnh sát kia sửng sốt: "Chuyện này... nếu là thật, vậy sao ông không báo án?"

"Báo án ư? Cùng lắm tòa án chỉ cho bà ta một viên đạn, chết cũng chẳng đau đớn gì. Tại sao phải cho bà ta chết thoải mái như vậy được chứ?"

Du Dực nói như lẽ thường phải làm với giọng điệu thản nhiên, thoải mái, trên mặt bình tĩnh, không có sự thô bạo, không có sát khí, sau khi báo thù thì sát khí đã thu liễm hết lại, lời nói khiến cho người ta có cảm giác lông tóc dựng đứng.

Cảnh sát không biết phải hỏi gì tiếp theo, kiểu phỏng vấn này họ chưa từng gặp bao giờ, dường như người bị hiềm nghi mới là chủ thẩm vậy.

Cảnh sát lại hỏi: "Vậy nữ nhân kia là ai?"

Du Dực: "Tôi không thể nói được. Tôi không muốn chuyện cô ấy đã mất

nhiều năm như thế còn bị đào bới lên, trở thành đề tài trong miệng người khác.”

“Cả đời này, tôi vì cô ấy mà sống, cũng vì cô ấy mà chết.”

Ông không muốn Nhiếp Thu Sính lại bị quấy rầy, cô ấy là người thích sự tĩnh lặng, thích đơn giản, cuộc sống của cô ấy thế nào cũng không cần người khác bàn luận.

Giọng nói của Du Dực trong trẻo mà lạnh lùng: “Tôi không có gì tiếc nuối, đây là nguyên nhân tôi giết người đàn bà đó.”

Hai cảnh sát nhìn nhau, người này thật sự khiến cho bọn họ cảm thấy... ngoài ý muốn.

Giết người có mục đích, vì người mình yêu đã chết 17 năm trước mà báo thù.

Vì người đó mà sống, cũng vì người đó mà chết.

Thật sự làm người ta cảm thấy... chua xót trong lòng.

...

Hôm sau, Hạ An Lan an bài để Nhạc Thính Phong đưa Yến Thanh Ti đến gặp Du Dực.

Yến Thanh Ti không cho Nhạc Thính Phong vào, cô muốn cùng Du Dực nói chuyện riêng.

Đợi một hồi, cuối cùng cũng gặp được Du Dực. Vừa nhìn thấy ông, nước mắt Yến Thanh Ti đã chảy ra.

Trên người ông vẫn mặc nguyên bộ quần áo ngày hôm qua, hôm nay đã hơi nhàu nhĩ, ông vẫn bình tĩnh như lúc đó, giống như không có chuyện gì có thể đả động tới mình.

Du Dực mỉm cười: “Con bé ngốc, khóc cái gì mà khóc?”

Nước mắt Yến Thanh Ti như mưa, âm thanh nghẹn ngào: “Chú giúp con nhiều như thế, con sẽ không để chú xảy ra chuyện gì.”

“Con có làm cái gì đâu, người là do chú giết, quốc có quốc pháp, gây ra cái gì thì phải trả lại cái đó, đừng làm mọi chuyện phức tạp thêm.”

Yến Thanh Ti lắc đầu: “Con không làm được, con không chịu được... Con không thể nhìn chú chết thay con được, nếu vậy thì cả đời con cũng không thể sống an ổn.”

“Chú không phải chết thay con. Hạ Như Sương là do chú giết, tất cả mọi người đều trông thấy.”

Nước mắt Yến Thanh Ti vẫn không ngừng rơi, cô nói: “Dù không có một dao cuối cùng kia của chú, Hạ Như Sương cũng sẽ chết. Sao chú còn cố ý làm cho người ta thấy điều đó? Chú muốn cứu con đúng không?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1205: Quan Trọng, Chú Rất Quan Trọng Với Con

Yến Thanh Ti biết Du Dực tính toán điều gì. Ông đã báo được thù nên không còn gì tiếc nuối, cũng không có gì vướng bận, đời ông bây giờ sống cũng được mà chết cũng chẳng sao, ông không quan tâm, chẳng quan tâm cái gì hết.

Không tuyệt vọng, không thất vọng, không sa sút tinh thần, mà là... bất kỳ kẻ nào, chuyện gì xảy ra cũng sẽ không có cách nào kích khởi lên hy vọng sống trong lòng ông ấy.

Cho nên, ông muốn giúp cô dẹp bỏ chướng ngại, trừ bỏ nguy hiểm.

Nhưng điều này Yến Thanh Ti không muốn.

Du Dực nhẹ nhàng đáp: "Không phải..."

Yến Thanh Ti nức nở: "Chú Du, con không cần chú làm thay con cái gì, chính con cũng có thể làm điều đó. Con không cần..."

Tay Du Dực đặt lên tóc Yến Thanh Ti: "Thanh Ti, con nghe chú nói, chú không phải vì con mà là vì cô ấy. Con là con gái duy nhất của cô ấy, con là hy vọng còn lại duy nhất trên đời này của cô ấy. Con không thể xảy ra chuyện gì, tuyệt đối không thể, chú cũng sẽ không cho phép điều đó xảy ra."

Cổ họng Yến Thanh Ti nghẹn đắng, nói không ra lời, lần đầu tiên cô nhận ra mình lại có nhiều nước mắt như vậy.

Nếu để bảo đảm cô an toàn mà ông ấy lại xảy ra chuyện thì cô chẳng cần.

Yến Thanh Ti lau nước mắt, nói: "Giờ con sẽ đi tự thú, con sẽ không để chú phải thay con..."

"Bốp!" Một âm thanh thanh thúy đánh gãy lời Yến Thanh Ti.

Đầu cô nghiêng đi, trên mặt truyền tới một trận đau đớn nhè nhẹ.

Du Dực siết lấy bả vai cô: "Nếu con dám đi, có tin là chú sẽ đánh chết con ngay lập tức không hả?"

Quen Du Dực lâu như thế, đây là lần đầu tiên Yến Thanh Ti thấy ông nghiêm khắc với mình, giống như người cha đang dạy dỗ một đứa con gái ngỗ nghịch, không chịu nghe lời vậy.

"Cha đẻ của con cũng chưa từng dám đánh con, sao chú dám đánh con cơ chứ?" Yến Thanh Ti đột nhiên khóc òa, khóc lớn như một đứa con nít. Cô rất ít khi khóc, cho dù khóc cũng chỉ là khóc thầm mà thôi.

Cô chưa từng khóc bi thương thế này bao giờ, khóc một cách khổ sở, thương tâm.

Du Dực nhẹ vỗ lên vai cô, nói: "Chú không phải cha của con, nhưng chú có thể thay mẹ con dạy dỗ con một chút. Đừng làm ra chuyện khiến cô ấy đau lòng nữa, đừng làm chuyện điên rồ khiến cho mọi hy sinh của chú trở thành bọt biển."

Yến Thanh Ti ôm lấy Du Dực, cô khóc thút thít, nói: "Nhưng con không muốn thế này. Nếu cái chết của bà ta phải đánh đổi bằng cái chết của chú thì con không cần. Con không thể nhìn chú chết, càng không thể nhìn chú đền mạng cho bà ta được."

Hạ Như Sương đáng chết, chết một trăm lần, một nghìn lần cũng không có gì quá đáng, chẳng ai phải phụ trách với cái chết của bà ta cả.

Hiện tại Yến Thanh Ti cực kỳ hối hận, sao không sớm giết chết người đàn bà đó đi?

Nếu bà ta chết sớm một chút thì sẽ không có chuyện bây giờ.

Du Dực vuốt ve đỉnh đầu Yến Thanh Ti: "Lúc này, chuyện đó cũng chẳng quan trọng nữa."

Ông nhìn Yến Thanh Ti vì mình mà khổ sở, thương tâm như vậy, trong lòng không biết là nên vui mừng hay lo lắng nữa.

Với ông mà nói, có thể giúp Yến Thanh Ti một lần cuối cùng này cũng đã là rất tốt rồi, ông rất vui, còn có thể vì con bé làm một chuyện tốt cuối cùng này.

Nhưng nếu chuyện này khiến con bé bi thương như thế, ngày sau nó sẽ luôn tự trách mình, sống trong thống khổ, vậy thì ông sẽ không an lòng được.

Ông muốn Yến Thanh Ti sống một cuộc sống hạnh phúc bình thường như bao cô gái khác, không cần vì sự tồn tại hay rời đi của ông mà thay đổi.

“Quan trọng, với con rất quan trọng.” Yến Thanh Ti khóc không thành tiếng nữa, thanh âm run rẩy, cả người cô cũng run run.

Cô không biết phải nói thế nào để Du Dực hiểu rằng, ở trong lòng cô, ông là một người rất quan trọng.

Cô đã sớm coi ông như người thân, vì vậy ông cũng rất quan trọng với cô.

--- O ---

Chương 1206: Nam Nhân Này Không Phải Cha Cô, Nhưng Lại Cho Cô Toàn Bộ Tình Thương

Dù hai người bọn họ thật sự không có quan hệ máu mủ nào, nhưng tất cả những gì Du Dực đã làm, sao cô có thể nhắm mắt coi như không thấy cho được?

Con người ai cũng có trái tim, Yến Thanh Ti cũng vậy.

Cô là người, đối mặt với địch nhân có thể độc ác, tàn nhẫn, không lưu chút tình cảm nào, dùng mọi thủ đoạn để đối phó. Nhưng khi người thân gặp chuyện không may, cô không thể nào thờ ơ lạnh nhạt, cho rằng chẳng có chuyện gì xảy ra, bình tĩnh mà sống cuộc sống của mình, tiếp tục đi quay phim được?

Cô biết có tự thú cũng vô ích, cô cũng biết đây là chuyện cực kỳ ngu xuẩn, nhưng nếu dùng mạng của ông để đổi lấy cuộc sống an ổn của mình thì cô thà làm một đứa ngốc còn hơn.

Không có ai nên vì ai mà hy sinh cả.

Du Dực vỗ vỗ đầu Yến Thanh Ti: “Chuyện này cứ thuận theo tự nhiên đi, con đừng làm rối mọi chuyện lên nữa, cũng đừng tự trách mình. Đối với chú, có thể tự tay giết chết người đàn bà kia đã là một chuyện cực kỳ vui vẻ rồi, coi như thành toàn cho chú đi. Thật đấy! Nếu con mà dám đi làm chuyện ngốc nghếch kia thì chú sẽ tức giận thật đấy.”

Yến Thanh Ti gật đầu, nói: “Con sẽ không làm chuyện gì ngu xuẩn, cũng sẽ không buông tha chuyện của chú. Con không thể đứng nhìn chú đi tìm chết thay con, như thế cả đời con cũng sẽ không an tâm được, sẽ áy náy, tự trách suốt đời mất.”

Bản chất của Yến Thanh Ti kỳ thực là một cô gái cực kỳ lương thiện, con gái của Nhiếp Thu Sính sao có thể xấu xa được chứ?

Cô là bị ép phải trở nên mạnh mẽ, bị ép phải nhẫn tâm, vì sinh tồn mà phải che giấu bản chất thật sự của chính mình.

Du Dực thở dài một tiếng, nhẹ vỗ về Yến Thanh Ti, nói: “Thanh Ti, con không cần tự trách, con chỉ cần biết rằng con sống tốt, con hạnh phúc thì

chính là an ủi lớn nhất với chú và mẹ của con.”

Yến Thanh Ti khóc, thanh âm khàn khàn: “Không phải, nếu con thật sự như chú nói thì mẹ con mới thất vọng về con đấy. Nếu con đối xử với người thân của mình như thế, máu lạnh như thế thì con... và Hạ Như Sương có khác gì nhau đâu.”

Trong lòng Du Dực khó chịu vô cùng. Kỳ thực, ông chưa từng nghĩ Yến Thanh Ti sẽ vì mình mà khổ sở như thế, ông cũng không nghĩ rằng con bé lại để tâm nhiều như thế.

“Con gái ngốc, con không phải bà ta, con thiện lương hơn so với bất kỳ ai... Con rất tốt, chú biết tâm ý của con như thế là đủ rồi.”

Yến Thanh Ti lắc đầu, cô không muốn ông ấy biết tâm ý của mình thế nào, cô chỉ muốn được nhìn ông ấy tiếp tục sống.

Yến Thanh Ti buông Du Dực ra, quệt nước mắt trên mặt, nhìn ông nói tiếp: “Hạ Như Sương đáng chết, huống chi bà ta vốn dĩ cũng sẽ chết, một dao kia không có cũng chẳng sao, không cần ai phải đền mạng cho bà ta cả. Không ai trong chúng ta phải phụ trách cái chết của bà ấy, chú càng không phải, chon sẽ không để chú bị xử tử, dù có phải làm bất cứ chuyện gì con cũng sẽ không để chú chết. Con nhất định sẽ cứu chú.”

Yến Thanh Ti không chờ Du Dực nói gì nữa liền quay người rời đi rất nhanh.

Người đàn ông này không phải cha ruột của cô, dù là cha đẻ của cô cũng chưa từng yêu thương cô.

Vậy mà người đàn ông chẳng có quan hệ máu mủ gì với cô này lại dành cho cô toàn bộ tình yêu thương của một người cha.

Đây là lần đầu tiên Yến Thanh Ti cảm nhận được tình thương của cha, cảm giác rất... nặng nề, nặng nề tới mức cô hy vọng rằng thà mình chưa từng gặp ông, có lẽ cũng sẽ chẳng xảy ra những chuyện thế này.

Nếu ông vẫn sống và vẫn cứ tìm kiếm, vẫn cho rằng Nhiếp Thu Sính còn sống, ít nhất như vậy ông sẽ không lâm vào tuyệt vọng.

Cô bước đi vài bước rồi lại quay đầu, gương mặt đầy nước mắt nhưng nụ cười lại rất rạng rỡ, nói với Du Dực: “Chú yên tâm, con nhất định sẽ không

làm chuyện ngu ngốc.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1207: Vì Con Bé, Mọi Chuyện Ông Làm Đều Đáng Giá

Nhìn Yến Thanh Ti rời đi, Du Dực thở dài một tiếng, ông chỉ hy vọng Yến Thanh Ti đừng làm chuyện gì điên rồ.

Nhưng nếu con bé đã nói như vậy, chắc sẽ không đâu.

Huống chi, còn có Hạ An Lan, chắc sẽ không xảy ra chuyện gì.

Ông biết, Thanh Ti là đứa nhỏ trọng tình cảm, người như thế thường không bao giờ chấp nhận được chuyện người khác vì mình mà hy sinh.

Chính vì cô như thế nên Du Dực mới càng cảm thấy ấm áp trong lòng.

Cô khiến cho ông cảm thấy mọi chuyện mình làm đều đáng giá.

Nhạc Thính Phong sốt ruột chờ ở bên ngoài, thấy Yến Thanh Ti đi ra liền nhanh chạy tới đón: "Thanh Ti..."

Anh thấy nước mắt trên mặt cô còn chưa kịp khô, vành mắt sưng đỏ, bên má trái còn hằn nguyên dấu một bàn tay thì sắc mặt liền thay đổi: "Em làm sao thế? Thanh Ti, ai đánh em?"

Yến Thanh Ti lắc đầu: "Em không sao... Về thôi!"

Một cái tát kia của Du Dực chỉ hơi đau một chút, căn bản không có chút khí lực nào, so với cái tát cô dùng để đánh người khác thì yếu hơn nhiều lắm.

Quan trọng là cái tát kia của ông đã làm cô tỉnh táo lại.

Cô muốn cứu Du Dực nhưng không phải là đi tự thú, không được đem mình kéo vào chuyện này.

Nếu vì tiện nhân Hạ Như Sương kia mà phải làm thế thì thật không đáng.

Du Dực đã thay cô làm đẩy sự việc tới tình trạng này, nếu cô vẫn cố chấp không buông thì chẳng phải giẫm lên tâm ý của ông, làm cho mọi công sức của ông đều uổng phí hết hay sao?

Nếu cô tự thú mà có thể giúp Du Dực ra ngoài, vậy thì Du Dực cũng sẽ giống cô, không bao giờ tha thứ cho bản thân mình được.

Sau khi hiểu rõ chuyện này, trong lòng Yến Thanh Ti càng thêm sáng sủa, có lẽ sẽ có biện pháp, chắc chắn là có.

Nhạc Thính Phong giữ chặt Yến Thanh Ti: “Thanh Ti, em thật sự không sao đấy chứ?”

Yến Thanh Ti lắc đầu: “Em không sao, không đau đâu.”

Nhạc Thính Phong nhìn dấu bàn tay trên mặt cô, đau lòng không thôi, nhìn cô khác anh lại càng đau lòng, nhưng cô quá quật cường rồi.

Anh mở cửa xe cho cô ngồi vào.

Trên đường về, anh nhìn sắc mặt Yến Thanh Ti đã đỡ hơn một chút, có lẽ đã bình tĩnh lại, bèn hỏi: “Anh biết em muốn cứu Du Dực, nhưng chuyện này sợ là khó đấy.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Em biết, nhưng... biện pháp là do con người nghĩ ra, sẽ có thôi...”

“Em đừng nghĩ ra biện pháp gì ngu xuẩn đấy nhé!”

Yến Thanh Ti nở nụ cười: “Em mà thế sao?”

Nhạc Thính Phong gật đầu: “Đúng thế đấy.”

Anh quá hiểu Yến Thanh Ti rồi. Trước đó, nhìn bộ dáng mất hồn mất vía của cô, anh thật sự rất lo lắng, lo rằng cô sẽ không quan tâm tới hậu quả mà chạy tới cục cảnh sát nói rằng người là do mình giết.

Yến Thanh Ti cười nói: “Xin lỗi. Để anh phải lo lắng rồi.”

Nhạc Thính Phong vuốt vuốt mặt cô: “Sao lại xin lỗi anh. Chỉ cần em không sao là tốt rồi, nếu cần anh làm cái gì thì phải nói cho anh biết.”

“Ừm, em biết rồi, sẽ không khách khí với anh đâu.”

“Về tìm bác trước nhé?”

Yến Thanh Ti lắc đầu: “Không, về tìm bà ngoại trước.”

Yến Thanh Ti sửng sốt, sau đó lập tức nở nụ cười: “Không sai, tìm bà ngoại có vẻ tốt.”

...

Chuyện Du Dực giết người hiện đã lớn tới mức ai cũng biết, sau khi Yến Thanh Ti rời đi chừng một giờ thì Du Khiên đến.

Hắn là anh cả của Du Dực, là người thân nên muốn gặp mặt cũng là lẽ thường.

Hai anh em cuối cùng cũng gặp mặt nhau. Trên mặt Du Khiên không có vẻ khốn khổ của người vừa mất vợ. Du gia đã sớm buông tay với Hạ Như Sương, bà ta chết đối với Du gia lại là một chuyện tốt. Như thế, nhiều chuyện từ trước tới giờ đều có thể đổ lên người bà ta, dù sao người chết rồi thì không còn đối chứng, bà ta cũng không nói được nữa.

Trong lòng Du Khiên kỳ thực có chút khó chịu, nhưng Du gia nhị lão vẫn rất nhớ thương Du Dực, vì thế bắt hắn nhất định phải tới thăm em trai mình.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1208: Tôi Tới Cứu Chú Mà Chú Còn Không Biết Tốt Xấu

Đồng thời, cũng chuyển lời mà bọn họ đã thương lượng tới Du Dực, để Du Dực phối hợp cùng.

Nhưng Du Khiên vừa thấy Du Dực không hề tỏ ra sợ hãi thì hiểu rằng em trai mình hoàn toàn không coi cái chết ra gì nữa.

Sau khi ngồi xuống, Du Dực không nói chuyện, cũng không gọi một tiếng anh trai.

Vẫn là Du Khiên không nhịn được hỏi: "Du Dực, vì sao chú lại làm chuyện đó. Như Sương là chị dâu của chú, sao chú có thể tàn nhẫn ra tay như thế được?"

Du Dực châm biếm: "Tôi giúp Du gia trừ bỏ Hạ Như Sương, chẳng lẽ không được sao? Trong lòng anh thật ra là đang rất vui vẻ, cần gì giả vờ giả vịt trước mặt tôi?"

Tâm tình của Du Khiên bị chọc phá, không nhịn được vỗ tay xuống bàn: "Vô liêm sỉ, Du Dực, tao hỏi mày, mày làm vậy là có ý gì?"

Du Dực thản nhiên đáp: "Không liên quan gì tới anh."

"Cái gì mà không quan hệ với tao? Hiện tại Du gia đứng ở bên bờ tồn vong, chuyện mày làm đã liên lụy tới cả gia tộc."

Du Dực không muốn nhiều lời với Du Khiên, khinh thường nói: "Cho nên tôi giết Hạ Như Sương chính là sự báo đáp cuối cùng của tôi đối với Du gia."

Du Khiên lạnh mặt, nói: "Mày thân là người Du gia, giúp Du gia chẳng lẽ không đúng sao? Ba mẹ bắt tao phải tới đây thăm mày, dùng mọi khả năng để cứu mày ra, đây là thái độ mày đền đáp lại Du gia, mày không sợ làm ba mẹ thất vọng sao?"

Du Dực khinh thường, trong lòng ông hoàn toàn hiểu người nhà mình. Du Khiên tới đây thăm mình nhất định còn một nửa lời chưa nói ra, câu nói kế tiếp có lẽ mới là mục đích chính hắn tới đây hôm nay.

“Sau đó thì sao? Còn muốn lợi dụng tôi làm cái gì?”

Gương mặt Du Khiên cứng đờ: “Cái gì mà lợi dụng? Hôm nay tao tới thăm mày đúng là còn một chuyện khác, nhưng cũng là vì cứu mày mà thôi, đương nhiên cũng là cứu Du gia của chúng ta. Chúng ta đã ở trên thế đối đầu với Hạ An Lan, giờ mày chỉ cần nói là mày bị...”

Du Khiên còn chưa nói xong, Du Dực đã không muốn nghe tiếp bèn trực tiếp ngắt lời: “A... Một hồi rồi ân oán cá nhân từ lúc nào đã thành cuộc chiến chính trị vậy?”

Có người nói, trên đời này, bẩn thỉu nhất chính là chiến trường chính trị.

Hiện tại quả nhiên không sai.

Du Khiên nói như lẽ đương nhiên: “Hạ gia muốn giết chết chúng ta, chúng ta phải tìm một ngọn núi khác mà dựa vào thôi, bằng không cả nhà chúng ta đã bị bắt rồi, sao tao có thể tới đây gặp mày được?”

Du Dực nói một cách nhàm chán: “Yên tâm, anh cũng nhanh thôi.”

Lúc trước Du gia dựa vào thanh danh của Hạ An Lan mà tác oai tác quái, hiện tại người ta muốn xử trí liền xoay người đầu quân cho địch nhân của ông.

Cho nên mới nói, trên đời này không có ai thực sự sạch sẽ cả.

Du Khiên cả giận hỏi: “Có ý gì?”

Du Dực khiêu mi đáp: “Đương nhiên là vào đây với tôi rồi.”

Du Khiên cả giận: “Khốn kiếp... Rốt cuộc mày mang họ gì hả? Đừng cho là tao không biết, chắc chắn Hạ Như Sương gây uy hiếp gì tới mày nên mày mới giết cô ta đúng không?”

“Nói rất đúng, nếu không phải bà ta đắc tội tôi, ai thèm quản sự sống chết của các người.”

Du Khiên thở hồng hộc, tức giận mắng: “Mày... Tao nói cho mày biết, Du Dực, đây là cơ hội sống sót duy nhất của mày, mày đừng tự mình tìm đường chết như thế.”

Du Dực thản nhiên: "Tôi thực sự đang muốn chết mà."

Bằng không, sao ông lại đi giết người trước mặt nhiều người khác như thế.

Du Khiên chỉ biết người em trai này của hắn chẳng khác nào cục đá, mình rõ ràng muốn cứu nó mà nó lại không thức thời chút nào.

"Mày thực sự là gian ngoan mất linh..."

Du Dực nói chậm rì rì: "Tôi vẫn muốn hỏi anh một chuyện, nếu anh thành thật nói với tôi thì có lẽ tôi sẽ giúp anh đấy."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1209: Không Phải Người Nào Chết Cũng Có Thể Được Tha Thứ

Du Dực hỏi: "Anh có biết, Hạ Như Sương và Diệp Kiến Công mấy năm nay vẫn thường xuyên liên lạc không?"

Du Khiên suy nghĩ một chút rồi trả lời: "Biết... Nhưng bọn họ vẫn liên hệ một cách kín đáo."

Du Dực tiếp tục hỏi: "17 năm trước, Hạ Như Sương tới Lạc Thành một chuyến, bảo Diệp Kiến Công giết một người phụ nữ. Anh có biết chuyện này không?"

Du Khiên lập tức đáp: "Chuyện này tao không biết."

"Quên đi, vậy chúng ta chẳng có gì để nói với nhau."

Du Khiên vội vàng nói: "Được được, tao nói, tao nói. Kỳ thực, tao vẫn hoài nghi hai đứa nó có tư tình với nhau. Tao đã tìm người điều tra, nhưng bọn họ cũng chỉ là lén gặp mặt nhau chứ chưa từng đi quá giới hạn nên tao cũng không để ý nữa. Đúng là tao có biết 17 năm trước cô ta sai Diệp Kiến Công giết một người phụ nữ, nhưng tao không biết đó là ai. Huống chi, người ta chẳng có quan hệ gì với tao, tao quản nhiều thế làm gì."

Du Khiên và Hạ Như Sương trước giờ đều ở trước mặt người ngoài bày ra bộ dạng vợ chồng hòa hợp, nhưng kỳ thực đằng sau vẫn có những điều không hợp nhau.

Cùng nhau buôn lậu, cùng nhau kiếm tiền nhưng lại phòng bị lẫn nhau.

Du Dực nhìn hắn: "Anh... hóa ra... anh có biết..."

Du Dực chậm rãi đứng lên.

Du Khiên nghĩ như thế này là xong rồi: "Những gì mày muốn biết tao đã nói rồi, vậy chuyện mày đã đáp ứng với tao thì sao?"

Du Dực gật đầu: "Đồng ý... Đương nhiên là đồng ý rồi..."

Du Dực tung một quyền đánh lên mặt Du Khiên. Du Khiên kêu thảm thiết

một tiếng rồi té nhào trên mặt đất, không đứng dậy nổi.

Lúc đó, cảm giác duy nhất của Du Khiên chính là như bị một cái chùy sắt đánh vào mặt, lỗ tai lùng bùng một trận, xương cốt như vỡ vụn. Du Khiên gào lên: “Du Dực, thằng chết tiệt...”

Du Dực một cước đạp lên tay hắn: “Hẳn là anh nên cao hứng vì anh chỉ biết có thế này, nếu không... đánh lên người anh không phải là nắm đấm đâu, mà chính là dao đấy.”

“Mày có ý gì?”

Du Dực bước qua người hắn: “Đừng nghĩ tới chuyện lợi dụng tôi. Sống chết của Du gia không liên quan gì tới tôi.”

“Du Dực, mày là người họ Du.”

Đáng tiếc, Du Dực đã không thèm để ý tới hắn.

...

Yến Thanh Ti quay về Hạ gia, còn chưa đi tới phòng khách đã nghe thấy thanh âm của lão gia tử.

Âm thanh của ông ngoại mang theo chút lấy lòng, nói: “Bội Uyển, bà xem nó cũng đã chết rồi, không bằng... xin lấy thi thể về mai táng đi. Dù thế nào thì người cũng đã chết, ân ân oán oán này cũng nên bỏ qua, có phải không?”

Yến Thanh Ti nhấc chân đi vào, cười nói: “Ông ngoại thật tốt bụng, người ta giết con gái của ông, thiếu chút nữa hại chết cả vợ của ông, vậy mà ông còn lấy ơn báo oán, con thật sự rất bội phục.”

Vẻ mặt giận dữ của lão thái thái lập tức tan đi khi thấy Thanh Ti.

Lão gia tử thấy Yến Thanh Ti tới thì có điểm kích động: “Thanh Ti... Con... con đã trở lại rồi?”

Yến Thanh Ti mang theo vẻ tươi cười, ánh mắt nhìn thẳng vào ông ngoại của mình: “Con thật sự không hiểu, Hạ Như Sương rốt cuộc tốt đến mức nào mà có thể khiến cho ông ngoại bỏ qua nhiều chuyện như thế, còn muốn làm ma chay cho bà ta?”

Lão gia tử thở dài, nói: “Ông không quên, ông chỉ cảm thấy người đã chết cũng đã chết rồi, chúng ta không thể tiếp tục cứ so đo cừu hận này mãi được...”

Trong mắt Yến Thanh Ti hiện lên vẻ châm chọc: “Bà ta đã làm bao nhiêu chuyện xấu, chết đi rồi là có thể xóa hết sao? Ông ngoại nhân từ, xin thứ cho con không thể đồng ý, huống chi... nhà chồng bà ta còn chưa quản, ông lại đòi quản tới, không phải là rất không thích hợp sao?”

Lão gia tử không biết nên nói cái gì cho đúng: “Ông... Không phải thế... Ông nghĩ, dù sao người cũng đã chết...”

--- O ---

Chương 1210: Ông Cho Bà Ta Tình Yêu Thương, Nhưng Bà Ta Lại Cho Con Gái Của Ông Cái Chết

Yến Thanh Ti gật đầu: "Đúng vậy, người đã chết rồi, nhưng ông có biết bà ta chết thế nào không?"

Lão gia tử căn bản không dám nhìn vào mắt Yến Thanh Ti: "Không phải là... bị... bị em chồng giết sao?"

"A... Xem ra... bác cũng không nói với ông rồi."

Lão thái thái hỏi: "Nói cái gì?"

Yến Thanh Ti vẫn nhìn thẳng vào ông ngoại mình, cô đáp: "Nói rằng kỳ thực Hạ Như Sương không phải do Du Dực giết, mà là bị con giết, cũng không đúng, không phải là bị con giết, mà là bà ta bắt lấy tay đang cầm dao của con chĩa vào chính mình, sau đó từ trên tầng 4 của tòa nhà nhảy xuống. Ông có biết sao bà ta lại làm thế không? Bởi vì bà ta muốn hãm hại, bà ta muốn kéo con làm đệm lưng. Bà ta mà chết, trên con dao lại có dấu vân tay của con, ông nói xem, con không phải là hung thủ thì là gì đây?"

Nghe tới đây, sắc mặt của hai ông bà lão đều thay đổi.

Nhạc Thính Phong định ngăn cản Yến Thanh Ti, nếu Hạ An Lan đã không nói gì thì tạm thời cũng không nên để hai ông bà biết quá nhiều chuyện này.

Anh kéo tay Yến Thanh Ti, thế nhưng cô không động, vẫn tiếp tục nói: "Mà Du Dực vì giúp con nên mới từ trên lầu nhảy xuống, rút con dao kia ra, xóa đi dấu vân tay của con, sau đó... trước khi Hạ Như Sương tắt thở đã cho bà ta một dao cuối cùng... Ông chắc cũng không biết, trước khi chết, bà ta còn nói mấy điều..."

"Bà ta nói, bà ta hận tất cả người của Hạ gia, vì ai nấy đều giẫm lên bà ta, vì mọi người không coi bà ta là người, bởi vì mọi người yêu thương mẹ của con hơn bà ta, bởi vì bà ta cảm thấy mẹ ta là đồ bỏ đi, một thứ bỏ đi thì dựa vào cái gì mà được yêu chiều đến thế? Cho nên bà ta muốn trả thù, muốn cướp lấy, bà ta cấu kết với cha đẻ của mình và Diệp Kiến Công bắt cóc mẹ của con. Đáng tiếc mẹ con mệnh lớn không chết, nhưng cũng vô dụng bởi nhiều năm sau, bà ấy vẫn bị tìm ra, vẫn phải chết trong tay người đàn bà kia..."

Yến Thanh Ti nhìn gương mặt vàng như đất của lão gia tử, chìa tay ra: "Ông nghĩ ông đã làm một chuyện tốt là đưa bà ta ra khỏi trại trẻ mồ côi thì bà ta sẽ phải mang ơn ông đúng không?"

"Đáng tiếc, người ta chưa từng cảm kích ông. Ở trong mắt của bà ta, sự nhân từ của ông chính là lòng thương hại, đại khái những gì ông làm với bà ta đều là chuyện thừa thãi, giẫm đạp và vũ nhục bà ta. Ông cho bà ta tình thương thì bạ ta lại giơ dao vào con gái của ông. Ông nuôi sống con sói dữ này chính là để nó ăn thịt con gái của mình."

Yến Thanh Ti hướng về phía ông ngoại hơi hạ thấp người, đầu cúi thấp, nói: "Xin lỗi, con không muốn kích thích ông, đối với người như ông có lẽ chút ân oán này nếu đã chết thì coi như xí xóa, đúng là có chút nhân từ, nhưng cũng quá tiện nghi cho người đàn bà đó rồi."

Hận thù của cô với Hạ Như Sương không thể vì bà ta chết đi mà phai nhạt được.

Những điều ác bà ta đã làm không thể vì cái chết đó mà coi như là không có được.

Lão gia tử nghe những lời Yến Thanh Ti nói xong thì cả người ngồi ngây ngốc tại chỗ, thật lâu sau mới nâng tay che mặt, nước mắt chảy dài.

Yến Thanh Ti nhìn về phía lão thái thái, trên mặt bà không có biểu tình gì khác, vẫn là vẻ lạnh nhạt, nhưng vẫn có một giọt nước mắt lăn ra.

Trong lòng Yến Thanh Ti cũng rất không thoải mái, cô đi tới trước mặt lão thái thái, ngồi xổm xuống nói: "Bà ngoại, thực xin lỗi, bác không muốn ông bà phải nghe thấy mấy chuyện này, nhưng con không khống chế được."

Giờ thì tốt rồi, hai vị lão nhân đại khái cũng đã mất con gái nhiều năm, tuy rằng lần kích thích này rất lớn nhưng cũng may chưa tới mức ngất đi.

Yến Thanh Ti cũng không phải tức giận mà nói ra chuyện này, mà cô vì muốn giải quyết một chuyện khác nên nhất định phải nói ra.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1211: Đây Là Kỷ Vật Duy Nhất Mà Bà Lưu Lại, Chú Hãy Giữ Lấy Làm Kỷ Niệm

Bằng không, sao bà ngoại có thể giúp cô tạo áp lực với bác được cơ chứ.

Yến Thanh Ti biết chuyện này chỉ có thể dựa vào Hạ An Lan, tuy rằng ông nhất định sẽ không để mặc kệ nhưng cô không quên, bác mình cũng là một chính khách.

Nếu ở khắp nơi đều tạo áp lực thì cũng có những chuyện bác thật sự không làm được, khi đó, có thể bác sẽ cố kỵ mà không giúp Du Dực nữa.

Lão thái thái không ngăn được những giọt nước mắt của mình, lấy khăn lụa lau qua rồi cầm tay Yến Thanh Ti, nói: "Nó đáng chết... chết cũng không đủ..."

Thanh âm lão thái thái giống như gió rít qua khe đá, mang theo sát khí mãnh liệt.

Yến Thanh Ti nhìn lão thái thái, nói: "Bà ngoại, Du Dực vì con nên mới bị bắt, nếu không có chú ấy thì hiện tại con mới là người đang bị thẩm vấn ở cục cảnh sát."

Lão thái thái vuốt ve khuôn mặt Yến Thanh Ti, hỏi: "Con muốn cứu cậu ấy phải không?"

Yến Thanh Ti gật đầu: "Con không thể để chú ấy chết được."

"Cậu ta cứu con chính là giúp Hạ gia chúng ta, chuyện này bà ngoại sẽ bảo bác con giúp."

Khóe môi Yến Thanh Ti hơi cong lên: "Cảm ơn bà ngoại."

Lão Thái Thái vỗ vỗ Yến Thanh Ti: "Đây là Hạ gia nợ cậu ấy, người ta có nghĩa, sao chúng ta có thể vô tình."

Buổi tối, Hạ An Lan trở về, lão thái thái tìm ông nói chuyện chừng một giờ.

Sau khi ra ngoài, Hạ An Lan nói với Yến Thanh Ti: "Thanh Ti, con yên tâm, bác sẽ cứu cậu ta. Nhưng pháp luật không phải trò đùa, cho nên phải qua một

vài trình tự pháp lý, nhưng bác cam đoan với con là cậu ta sẽ không sao."

Yến Thanh Ti biết đây chính là cam đoan của Hạ An Lan dành cho cô, trong lòng cô mới cảm thấy nhẹ nhàng đôi chút.

...

Hai ngày sau, độ nóng của chuyện Du Dực giết người ở trên mạng chỉ tăng chứ không hề giảm

Bên này Hạ An Lan liên tục tuôn ra các bằng chứng bôi đen Hạ Như Sương, tuyệt đại đa số người trên mạng đều cảm thấy bà ta đáng chết.

Nhưng đối thủ của Hạ An Lan cũng không nhàn rỗi, luôn luôn kích động giết người đền mạng là chuyện thiên kinh địa nghĩa, pháp luật tôn nghiêm sẽ không thể tha thứ.

Trong lòng Yến Thanh Ti vẫn không bình tĩnh lại được, cho đến tận khi Nhạc Thính Phong nhận được bưu kiện do Diệp Thiều Quang gửi tới.

Anh đem chiếc nhẫn tới, cuối cùng Yến Thanh Ti cũng nhìn thấy nó, thực sự rất bình thường và quê kệch, không có gì đặc sắc, là một cái nhẫn thô không có hoa văn gì cả.

Nhẫn đã sớm không còn lưu chút dấu vết nào của cái vòng cổ kia nữa.

Yến Thanh Ti vuốt ve chiếc nhẫn, mắt nhắm lại, trong đầu hiện lên hình ảnh trước đây cô từng nghịch chiếc vòng cổ hình lá ngân hạnh của mẹ.

Nhiều năm qua đi, hình ảnh trước đây như vừa mới xảy ra trước mắt.

Nhạc Thính Phong cầm tay cô, nói: "Tuy rằng không còn dấu vết của chiếc vòng cổ năm xưa nhưng nó vẫn là đồ của mẹ vợ, vẫn nên đưa tới cho em là tốt nhất."

Yến Thanh Ti lắc đầu: "Trước kia, em rất muốn giữ kỷ vật duy nhất này của mẹ lại, nhưng hiện tại..."

"Em định..."

Yến Thanh Ti gật đầu: "Phải, em muốn cho chú ấy."

Yến Thanh Ti cầm lấy nhẫn, đi tới gặp Du Dực.

Nhìn thấy Du Dực, hốc mắt Yến Thanh Ti vẫn không kìm được mà đỏ lên: “Hai ngày nay chú có khỏe không?”

“Rất tốt.” Tinh thần của Du Dực vẫn rất ổn định, không hề tiều tụy.

“Hôm nay con tới là muốn đưa cái này cho chú.”

Yến Thanh Ti lấy nhẫn ra đưa cho Du Dực.

“Đây là...”

Yến Thanh Ti nói: “Đây là vòng cổ mà mẹ con từng mang trước kia, sau khi bà mất đã bị Diệp Kiếm Công lấy đi. Ông ta không dám vất đi nên đã sai người đánh chiếc vòng cổ thành chiếc nhẫn này. Đây là kỷ vật duy nhất mà mẹ lưu lại, chú cầm lấy... làm kỷ niệm.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1212: Nếu Họ Chưa Từng Bỏ Lỡ Nhau Thì Tốt Rồi

Yến Thanh Ti không biết nên làm thế nào để Du Dực có động lực muốn sống tiếp, cô hy vọng chiếc nhẫn này có thể cho ông một chút niềm an ủi.

Nhẫn đưa cho Du Dực vẫn tốt hơn là để lại chỗ của cô.

Cô cũng không biết cho ông cái gì, có lẽ chỉ có chiếc nhẫn này là ông sẽ không từ chối.

Du Dực nhìn chiếc nhẫn: “Tốt... Cảm ơn con.”

Ông vươn tay nhận lấy, lúc chạm vào chiếc nhẫn, cô có thể thấy tay ông run rẩy.

Đây là vật duy nhất liên quan tới cô ấy mà ông được chạm vào trong những năm gần đây.

“Bác đã đồng ý với con là sẽ cứu chú.”

Du Dực nắm chiếc nhẫn trong lòng bàn tay, nói: “Về đi, sau này cũng đừng tới đây nữa. Thân phận hiện tại của con, nếu bị người khác chụp được con xuất hiện ở nơi này thì rất không tốt.”

Với ông mà nói, sinh tử không còn là chuyện quan trọng nữa, việc nên làm ông cũng đã làm xong, không có gì lưu luyến cả.

Hiện tại, điều duy nhất làm ông lo lắng chính là Yến Thanh Ti.

Ông lo rằng Yến Thanh Ti sẽ vì chuyện của ông mà tự trách mình.

“Không tốt thì mặc kệ không tốt. Dù sao, liên quan tới con làm gì có tin tức gì hay ho đâu.” Lời này của Yến Thanh Ti giống như lời nói dỗi của bé gái vậy.

“Đừng nói ngốc vậy, con còn có giấc mơ muốn thực hiện cơ mà.”

“Giấc mơ? Giấc mơ của con là một ngày có thể lên làm diễn viên. Con mong rằng... Mẹ con đã không thể nhìn con lớn lên, đạt được thành công, con

mong rằng chú có thể thay bà ấy chứng kiến điều đó.” Yến Thanh Ti nhìn Du Dực, vẻ mặt đầy chờ đợi, giống như một đứa nhỏ mong chờ được trưởng bối khen ngợi vậy.

Nhìn vẻ mặt đầy chờ mong của Yến Thanh Ti, Du Dực khong biết phải từ chối thế nào.

Ông nói: “Được...”

“Vậy... Chú có thể đồng ý với con, không cần...”

“Yên tâm, chú sẽ không tự sát. Không phải con nói còn muốn chú nhìn thấy con thành công, lớn lên ư?”

Vẻ lo lắng trên mặt Yến Thanh Ti nhanh chóng biến thành mỉm cười.

Du Dực đã đồng ý với cô chuyện này nghĩa là cô sẽ không phải mỗi ngày sống trong lo lắng, sợ hãi một ngày nào đó sẽ nhận được tin tức ông mất đi truyền tới từ cục cảnh sát nữa.

Cô chỉ muốn được nhìn thấy ông còn sống.

Yến Thanh Ti không biết tình thương của người cha là như thế nào.

Nhưng hiện tại cô biết, kỳ thực trong lòng cô luôn có khát vọng được biết điều đó. Nếu 17 năm trước, mẹ có thể cùng với Du Dực ở chung một chỗ thì tốt rồi.

...

Cục cảnh sát có một nữ cảnh sát biết được chuyện cũ của Du Dực nên rất cảm động, sau đó liền viết một bức tâm thư đưa lên mạng.

Sau khi kể lại tất cả những gì Du Dực đã trả qua, ở cuối cùng còn viết thêm: “Những lời đối thoại trên đều là khẩu cung, đáng lẽ không được nói ra, nhưng án đã thành, người bị tình nghi cũng đã nhận tội nên mới dám đăng lên.

Tôi ở cục cảnh sát đã lâu, chưa có án nào chưa được chứng kiến, dạng nào cũng có, nhưng chưa bao giờ gặp một người phạm tội thế này. Ông ấy rất bình thản, không tìm luật sư, không khiếu nại, ông nói khi ông quyết định làm chuyện đó cũng đã chuẩn bị xong hết thảy. Thế giới này không còn điều

gì làm ông ấy quyến luyến nữa, sống hay chết cũng như nhau. Những lời thong dong, lạnh nhạt như thế thật sự làm người ta cảm thấy chua chát trong lòng.

Tôi biết làm cảnh sát là phải nghiêm túc chấp pháp, bất luật kẻ phạm tội nào cũng phải nhận được sự trừng phạt thích đáng, thế nhưng..."

Đến đây, nữ cảnh sát không viết gì nữa, bức tâm thư tới đây là kết thúc.

Lúc đầu, người chú ý tới bức tâm thư này không nhiều lắm, nhưng vì vụ án của Du Dực rất được để ý, nên sau vài giờ, tốc độ chia sẻ bức tâm thư này đã cực kỳ kinh khủng.

Có người chia sẻ liên tục nên độ nóng của bức tâm thư này cũng lên cao không khác gì tin tức về vụ án mạng trước đó.

Yến Thanh Ti cũng liên tục lên mạng, sau khi cô đọc được bức tâm thư này liền bảo Nhạc Thính Phong bỏ tiền thuê người làm công tác truyền thông để càng nhiều người đọc được. Cô phải làm một cái gì đó thì trong lòng mới bình tĩnh lại được.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1213: Con Có Thể Ôm Chú Một Cái Được Không?

Hiệu quả là...

Bức tâm thư giống như một quả bom oanh tạc khắp thế giới mạng. Tâm lý người thường đều là người thích chính nghĩa, gặp được chuyện thế này sẽ đều tự biết đưa ra lựa chọn của mình.

#Nếu đây là sự thật mà không phải tiểu thuyết, tôi nghĩ tiện nhân kia chết là đáng lắm. Tuy rằng chúng ta phải tuân thủ pháp luật, nhưng tôi vẫn mong được nhìn thấy kỳ tích, Du Dực không nên chết. #

#Sau khi xem xong đã tự hỏi một câu: Tiện nhân kia bị chôn ở đâu, tôi muốn tới đó nhổ một bãi nước miếng quá rồi. Giống tầng trên, Du Dực không nên chết. #

#Rốt cuộc cũng biết được thế nào là rắn rết, người như thế chết mới khiến người ta hả lòng hả dạ, mẹ nó. Vì một người mà sống, cũng vì người đó mà chết... Tôi thừa nhận, tôi khóc mất rồi. #

#Đã sớm nói rồi, lúc ông ấy giết người bình tĩnh như thế rõ ràng không phải vì chuyện thù hận cá nhân cỏn con được. Thì ra lại có ân oán sâu nặng thế này. Thực sự đồng cảm với người phụ nữ bị hại cả một đời kia, mặc dù không muốn thừa nhận nhưng tôi cũng khóc rồi. #

Yến Thanh Ti đọc rất lâu, quả nhiên đại đa số người đều đứng ở phía Du Dực, đối với Hạ Như Sương thì căm hận tới tận xương tủy.

Hạ An Lan cũng khống chế rất tốt, khi dư luận nghiêng về phía Du Dực thì đối thủ của ông cũng làm một ít động tác, nhưng cũng không thể văng ra được nhiều nước bọt lắm.

Hạ An Lan có thể ngồi đến vị trí này thì thủ đoạn của ông không phải ai cũng có thể đối phó lại được.

Yến Thanh Ti thở phào một hơi, pháp luật vô tình nhưng quan tòa cũng là người. Nhiều người đã cầu tình cho Du Dực như thế, hơn nữa còn có Hạ An Lan tạo áp lực, Hạ Như Sương lại vướng vào nhiều tội nặng như thế, đến lúc đó, có lẽ quan tòa cũng phải xem xét...

Những chuyện cần làm đều đã làm, nhưng Yến Thanh Ti biết, chuyện này không thể có kết quả nhanh như thế được, trình tự tư pháp nhất định phải tuân thủ.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn là Du Dực sẽ giữ được mạng.

Hơn nữa, Hạ An Lan đã cam đoan với cô, cho dù quan tòa có thật sự phán án tử hình thì ông cũng có cách giúp Du Dực thoát nạn, nhưng chỉ sợ lúc đó Du Dực sẽ phải thay đổi hình dạng, mãi mãi không thể quay về nước nữa.

Mặc kệ thế nào, ít nhất chuyện của Du Dực cũng đã có chút khởi sắc rồi, mà cô cũng không còn nhiều thời gian ở đây nữa. Trước đó cô đã đồng ý với Tống Thanh Ngạn tham gia vào bộ điện ảnh đầu tiên do anh ta và Tần Cảnh Chi hợp tác sản xuất.

Giờ đã sang tháng mười, đoàn làm phim đã chuẩn bị khai máy, Tống Thanh Ngạn và Tần Cảnh Chi đã nhiều lần gọi điện cho cô, nói rằng cả đoàn đang đợi nữ chính là cô tới.

Yến Thanh Ti không thể để cả đoàn làm phim đợi mình được, cô rất thích kịch bản phim này, cũng không thể thất tín với người ta được.

Lo lắng một hồi, cuối cùng Yến Thanh Ti quyết định tiếp tục cuộc sống quay phim bình thường của mình.

Trước khi đi, cô tới gặp Du Dực thêm một lần.

“Con phải đi quay một bộ điện ảnh, kịch bản này con đã nhận rồi, cũng rất thích. Còn nữa, bộ “Trấn Hồn Khúc” mà con đóng đã chiếu hai ngày trước, được đánh giá rất tốt, chú có biết không?”

Điều này làm cho Du Dực cảm thấy yên tâm, vậy là cuộc sống của cô lại quay về với quỹ đạo trước đây. “Vậy con cứ đi thôi, bỏ hết lo âu lại, hướng về phía giấc mơ của con mà chạy đi.”

Yến Thanh Ti đáng được sống cuộc sống bình thường của một cô gái, cô còn nhỏ, còn chưa trải qua rất nhiều chuyện đẹp đẽ.

Yến Thanh Ti gật đầu: “Vâng.”

Phải rời đi, bỗng nhiên không biết nói gì, hai người trầm mặc một hồi, cuối cùng Yến Thanh Ti lấy hết dũng khí, hỏi: “Trước khi đi... con có thể... ôm

chú một cái, được không?”

Du Dực đứng lên, mở rộng hai cánh tay, ôm lấy Yến Thanh Ti: “Con gái ngốc, đương nhiên có thể rồi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1214: Cảm Ơn Chú Đã Yêu Thương Con

Hiện tại Du Dực rất gầy, Yến Thanh Ti nhớ rõ lần đầu tiên ôm ông, bờ vai của ông rất rộng lớn, nhưng giờ đây lại vô cùng đơn bạc. Cô thấy hoảng hốt trong lòng.

Yến Thanh Ti nâng tay ôm lấy ông, ánh mắt có chút ướt, cô nói: "Trước đây, nhìn lũ trẻ được cha của chúng ôm trong lòng, bế lên, nắm tay, con vô cùng hâm mộ, luôn mong ước giá như con cũng có một người cha như thế thì tốt rồi... Đáng tiếc, con lại không có..."

Cha của cô là một kẻ... chưa bao giờ cho cô tình yêu thương, Yến Tùng Nam và hai chữ "yêu thương" đó chẳng có quan hệ gì với nhau, người cha này với cô có cũng như không mà thôi.

Sau khi cô lớn lên, xảy ra nhiều chuyện, Yến Thanh Ti càng cảm thấy, tình thương của người cha đúng là một chuyện đáng cười nhất trên đời, nó luôn nhắc nhở cô rằng, cha của cô đã giết người duy nhất yêu thương cô.

Cho tới bây giờ, Yến Thanh Ti cũng không nghĩ rằng có một ngày mình lại gặp được một người có thể cho cô tình yêu của một người cha.

Nước mắt của cô chảy ra ướt đẫm một bên vai áo của Du Dực, cô nói: "Cảm ơn chú đã yêu thương con, giúp con lần đầu tiên hiểu được ý nghĩa của hai chữ "tình cha" là như thế nào."

Du Dực sửng sốt, trong lòng bỗng run lên... Cha...

Yến Thanh Ti buông ông ra, nói tiếp: "Con đi đây, con sẽ chụp ảnh gửi cho chú xem."

Du Dực gật đầu: "Đừng lo lắng cho chú, đi đi."

Yến Thanh Ti cắn môi, rốt cuộc trước khi rời đi cũng nói: "Con... con... coi chú như cha mình, con hy vọng lần sau gặp lại chú đã tại ngoại rồi."

Trên mặt Du Dực hiện lên một nụ cười: "Được..."

Trong lòng Yến Thanh Ti còn rất nhiều điều muốn nói, nhưng rốt cuộc cô vẫn phải rời đi. Cô tới Dung Thành đã quá lâu, lâu tới mức cô suýt nữa quên

mình là một diễn viên.

Chuyện gì rồi cũng sẽ qua, chẳng ai có thể vĩnh viễn đứng im tại chỗ cả.

Cô vẫy vẫy tay nói với Du Dực: “Hẹn gặp lại...”

“Hẹn gặp lại.”

Du Dực nhìn Yến Thanh Ti rời đi, lần này cô ra về có vẻ thoải mái hơn lần trước rất nhiều.

Nhưng càng làm cho ông cảm thấy vui vẻ chính là lệ khí trên người cô so với lần đầu tiên gặp mặt đã nhạt đi rất nhiều, càng lúc càng giống một cô gái bình thường.

Du Dực nhớ tới câu nói coi ông là cha của cô, ông cúi đầu, tay mân mê chiếc nhẫn đeo trên cổ lên, cảm giác ấm áp xâm chiếm khắp tâm hồn ông.

Nếu mẹ con bé còn sống, nhìn thấy con gái của mình vĩ đại như thế, nhất định cô ấy sẽ rất cao hứng.

...

Yến Thanh Ti phải đi quay phim, lão thái thái không nỡ, cầm tay cô mãi không muốn buông ra.

“Thanh Ti, không đi có được không, bà ngoại có tài sản, mọi thứ của Hạ gia đều cho con có được không? Bà ngoại đã nhiều tuổi thế rồi, sợ nhất một ngày nào đó ngủ không dậy nổi nữa.”

Yến Thanh Ti ôm lấy lão thái thái, nói: “Bà ngoại, con có cuộc sống của con, có công việc, hơn nữa, bây giờ giao thông liên lạc cũng rất tiện lợi, con cam đoan mỗi ngày sẽ đều gọi điện về cho bà. Con sẽ dạy bà cách dùng điện thoại, chúng ta còn có thể nhìn thấy mặt nhau khi nói chuyện nữa.”

Lão thái thái nói: “Nhưng mà... nhìn thấy qua điện thoại cũng không bằng gặp mặt...”

Yến Thanh Ti ghé tai lão thái thái, thầm nói: “Hay là... Bà tới Lạc Thành đi, để mẹ con chăm sóc cho bà, đến lúc đó, bà còn có thể tác hợp cho mẹ con và bác nữa.”

Yến Thanh Ti biết lão thái thái không nỡ để mình đi nên quyết định tạo công việc cho bà luôn.

Ánh mắt lão thái thái sáng lên: “Nói cũng đúng... Chuyện của bác con còn chưa thấy có ti

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1215: Mong Ông Chăm Sóc Bà Thật Tốt

"Bà phải bồi dưỡng cho khỏe, chờ thân thể của bà tốt hơn rồi còn có thể theo con với mẹ tới đoàn làm phim chơi nữa. Con có phải đi luôn đâu, còn sẽ thường xuyên về mà."

Hốc mắt lão thái thái đỏ lên: "Bà biết, trong lòng con quan trọng vẫn là..."

Yến Thanh Ti trấn an bà lão: "Con cũng sẽ rất nhớ bà, nếu có thời gian thì nhất định con sẽ về thăm."

"Tốt!"

Buổi tối, lão gia tử tìm Yến Thanh Ti, muốn cùng cô nói chuyện.

Hai người ra ngoài, thời tiết buổi tối rất lạnh, Yến Thanh Ti phải khoác một chiếc áo khoác thật dày.

Lão gia tử nói: "Thanh Ti... ông biết con rất ghét ông, ông không đồng tình với Như Sương, cũng không quên Tiểu Ái, ông chỉ nghĩ đã sống thì không nên ôm hận thù, mọi người nên học bao dung, thiện lương, con nói có đúng không?"

Yến Thanh Ti nghe lão gia tử nói xong bèn đáp: "Con biết, lòng dạ ông lương thiện, nhưng lương thiện cũng phải có điểm mấu chốt, bao dung cũng phải nhìn đối tượng xem có đáng để mình bao dung hay không. Nếu tối hôm đó bà ta thực sự xuống tay thành công với bà ngoại, con không biết hôm nay ông còn có thể nói ra được hai chữ bao dung này hay không?"

Yến Thanh Ti cũng không biết mình nên đối với ông ngoại như thế nào, cảm tình của cô với ông thực có chút phức tạp.

Cô không muốn sau nhiều năm như vậy còn đi trách người khác, nhưng cô lại không thể không nói. Năm đó, nếu không phải ông ngoại tới trại trẻ mồ côi mang Hạ Như Sương về thì sẽ chẳng có chuyện gì phát sinh cả.

Lão gia tử thở dài một tiếng, đôi khi chính ông cũng cảm thấy rất khó nghĩ.

Yến Thanh Ti cười cười, nói: "Kỳ thực, con rất hiểu, con gái nuôi 5 năm với con gái nuôi hơn mười năm khác nhau rất nhiều. Trong lòng ông, có lẽ cảm

tình dành cho người đàn bà đó rất tốt đúng không?”

Hạ lão gia ngẩng đầu kinh ngạc: “Ông...”

“Mỗi người đều có sở thích khác nhau, có lẽ Hạ Như Sương thực sự hiếu thuận, tôn kính với ông, nhưng... Mong ông ít nhất hãy nhớ rõ ràng một chút, con đi rồi, hy vọng ông có thể chăm sóc bà ngoại thật tốt.

Yến Thanh Ti không muốn nói chuyện nhiều với lão gia tử, đại khái vì cô cảm thấy nhân sinh quan của hai người quá khác nhau.

Kỳ thực, cô hiểu tâm lý của Hạ lão gia. Người như ông trước đây cô cũng đã từng gặp, những người này đối với con nuôi nhiều khi còn tốt hơn con đẻ, huống chi Tiểu Ái vừa 5 tuổi đã bị hãm hại, vài thập niên về sau người bên cạnh ông cũng chỉ có Hạ Như Sương.

Tình cảm con người thường là thế, vì vậy ông ngoại đối với người đàn bà kia có ít nhiều thiên vị cũng không khó lý giải.

Nam nhân vốn không giống nữ nhân vì họ không phải mang thai 10 tháng, không có loại cảm giác sinh con khắc cốt ghi tâm như phụ nữ.

Nhưng...

Đối với loại tiện nhân như Hạ Như Sương, Yến Thanh Ti có thể hiểu được ông ngoại nhưng không thể nào thông cảm cho ông được.

Bởi vì cô thật sự rất ghét mấy kiểu tỏ ra thánh mẫu, càng chán ghét kiểu thánh phụ, cảm thấy thật sự không chịu nổi hai loại người này.

...

Buổi tối trước hôm rời đi, Yến Thanh Ti tới gặp Hạ An Lan: “Bác, gần đây nhiều việc nên con quên nói với bác cái này.”

Hạ An Lan ngoắc tay gọi cô tới, nói: “Là chuyện mà Hạ Như Sương nói rằng sau lưng cô ta còn có người khác phải không?”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Đúng ạ, trước khi bà ta nhảy ra ngoài cửa sổ đã nói, con sẽ vĩnh viễn không biết được bí mật đó. Con đang nghĩ chẳng lẽ phía sau bà ta thật sự còn có người khác sao?”

Mấy hôm nay Yến Thanh Ti chỉ bận tâm tới chuyện tình của Du Dực, nay chuyện đó đã tạm coi như ổn, giờ bình tĩnh lại cô mới nhớ ra chuyện của Hạ Như Sương.

Hạ An Lan chỉ vào ghế dựa ở đối diện mình, nói: “Ngồi đi, chúng ta tâm sự một chút.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1216: Chẳng Lẽ Bà Ta Là Kỳ Tài Ngút Trời Ư?

"Con cảm thấy sau lưng cô ta còn có người khác sao?"

Yến Thanh Ti lắc đầu: "Con không biết, nhưng... Bác cảm thấy một đứa nhỏ mới 10 tuổi có thể... có thể nghĩ ra thủ đoạn lợi hại như thế sao? Lúc con 10 tuổi đã trải qua rất nhiều chuyện, cũng bắt đầu tính kế Yến Minh Châu, nhưng những thủ đoạn của con so với Hạ Như Sương vẫn chỉ là trò trẻ con."

Hạ An Lan gật đầu: "Đúng thế, con đã là đứa nhỏ cực kỳ, cực kỳ thông minh, con cảm thấy lúc con 10 tuổi còn không bằng Hạ Như Sương lúc 10 tuổi, vậy thì chỉ có thể nói cô ta là kỳ tài. Người lợi hại như thế, sau bao nhiêu năm trôi qua, lịch duyệt tăng, của cải trong tay cũng nhiều lên, đáng lẽ phải lợi hại hơn nữa mới đúng chứ?"

Yến Thanh Ti gật gù: "Đúng thế, bà ta phải lợi hại hơn mới đúng... nhưng... sao lại có thể bị con lừa dễ dàng như thế được? Ý của bác là năm đó Hạ Như Sương chắc chắn được người khác chỉ điểm?"

Hạ An Lan lắc đầu: "Cũng không chắc lắm. Sau khi Hạ Như Sương chết, bác đã phái người đi thăm dò, những chuyện từ lúc cô ta và Diệp Kiến Công quen nhau đều tra ra hết. Mười năm trước, Hạ Như Sương liên hệ với cha đẻ của cô ta, sau đó để ông ta tới Lạc Thành tìm Diệp Kiếm Công khi đó vẫn còn đang điều hành băng nhóm xã hội đen. Trong 10 năm lăn lộn ở Lạc Thành, Diệp Kiến Công như có quý nhân phù trợ đã đổi đời, cổ phiếu, bất động sản, dược phẩm, kinh doanh cái gì là phát cái đó."

Yến Thanh Ti tò mò hỏi: "Chuyện này Thính Phong cũng đã từng nói qua với con. Chẳng lẽ Diệp gia chưa từng thất bại lần nào sao?"

"Không một lần nào. Lần nào lợi nhuận cũng đều rất khổng lồ."

"Vì sao?"

Hạ An Lan nói với Yến Thanh Ti: "Diệp Kiến Công nói tất cả đều do Hạ Như Sương nói với hắn, mua bán cái gì, mua miếng đất nào, cùng công ty nào hợp tác, đều là Hạ Như Sương nói hết."

Yến Thanh Ti kinh ngạc, trợn to hai mắt: "Cái gì? Bà ta... là thần chắc?"

"Nhưng loại chuyện tốt này chỉ xảy ra trong khoảng 10 năm. 10 năm sau, Diệp gia đã phát rồi, Hạ Như Sương lại không chỉ điểm gì nữa."

Yến Thanh Ti nhíu mày: "Bác... Chuyện này có phải hơi kỳ quái không?"

Hạ An Lan gật đầu: "Đúng vậy, rất kỳ quái. Con nói xem, một người nếu là thiên tài, chẳng lẽ lại chỉ được làm thiên tài trong 10 năm hay sao? Những năm tháng cô ta ở Hạ gia, Hạ gia chưa từng quá keo kiệt trong việc cho cô ta đi học, không ngờ cô ta lại khác người như thế."

"Ý bác là...?"

Hạ An Lan tiếp: "Trên người Hạ Như Sương chắc chắn có giấu bí mật không muốn người khác biết. Nhưng đứng sau cô ta có ai không thì còn chưa chắc lắm. Con có bao giờ nghĩ, có lẽ cô ta cố tình nói như vậy trước khi chết để con luôn phải canh cánh trong lòng. Con chấp nhất báo thù như thế, nếu cảm thấy thù của mẹ mình vẫn chưa báo được, hung thủ vẫn chưa bị bắt hết thì đó là một loại tra tấn với con hay không?"

Yến Thanh Ti giật mình, đúng là cô chưa từng nghĩ tới điều này.

Chuyện của Du Dực đã giải quyết tạm ổn, Yến Thanh Ti lại bắt đầu suy nghĩ tới chuyện mà Hạ Như Sương nói. Trong lòng cô, chuyện đó như một cái gai không nhổ ra được, cô vẫn luôn cảm thấy mình vô dụng, vẫn tiếp tục muốn tra ra chuyện này.

Nếu như vĩnh viễn không tra ra cái gì, theo thời gian trôi qua, cái gai đâm càng lúc càng đau, trở thành một thứ công cụ tra tấn cô mỗi ngày.

Điều này làm cho Yến Thanh Ti cảm thấy lạnh sống lưng. "Nhưng nếu không phải khả năng này thì năm đó... thật sự là có người lợi hại ở sau lưng giúp đỡ bà ta. Nếu có người đó, lần trước Hạ Như Sương cho một địa điểm nhưng ở đó giờ chẳng còn ai, vậy thì chỉ sợ tìm ra người này rất khó."

--- O ---

Chương 1217: Nửa Đêm Đến Không Phải Chỉ Để Hôn Một Cái

Hạ An Lan an ủi Yến Thanh Ti: "Nếu người đó có tồn tại, phạm vi tìm kiếm nói lớn cũng không lớn, mà nói nhỏ cũng không nhỏ. Dù sao, người dám giúp nàng chắc chắn thực lực không tệ, chỉ cần liệt kê ra các gia tộc có thế lực ở thời kỳ đó, sắp xếp điều tra một chút là có thể tìm ra manh mối. Nhưng chỉ sợ thời gian điều tra sẽ kéo dài. Con cứ yên tâm đi quay phim đi, không cần lo chuyện này."

Nghe Hạ An Lan nói xong, trong lòng Yến Thanh Ti cũng thư thái hơn một chút. "Bác quả nhiên là bác, so với cháu thì bác vẫn thấu đáo hơn nhiều."

Hạ An Lan lo lắng Yến Thanh Ti sẽ để trong lòng chuyện này nên phải giải thích với cô cho rõ ràng.

Ông vỗ nhẹ lên tóc Yến Thanh Ti: "Mau về ngủ đi, đừng có vừa đi là đã quên bác là được."

"Bác yên tâm đi, con làm sao mà quên được. Con về ngủ trước đây."

Yến Thanh Ti đứng lên, lại nói: "Chuyện của chú Du nhờ bác để ý giúp con."

"Cậu ta có ơn với Hạ gia, tất nhiên bác sẽ làm hết sức mình."

"Cảm ơn bác, chúc bác ngủ ngon!" Yến Thanh Ti ra ngoài, nhớ ra một chuyện lại đẩy cửa, thò đầu vào nói: "Nhưng mà... bác... con đi là mẹ con cũng đi đấy, bác... thật sự đồng ý à?"

Không đợi Hạ An Lan nói xong, cô đã rụt đầu ra và khép cửa lại.

Hạ An Lan ngồi ở đó hồi lâu không nhúc nhích.

Cuối cùng, ông gọi Ngự Trì vào.

"Tiên sinh, ngài có gì cần dặn dò?"

"Chuẩn bị xe."

"Đi đâu ạ?"

"Khách sạn."

"Khách sạn nào ạ?"

Hạ An Lan ngẩng đầu liếc anh ta một cái, Ngự Trì hiểu ra ngay lập tức, không dám nói nhiều thêm một câu: "Lập tức chuẩn bị."

Ngự Trì mang theo gương mặt không cảm xúc lái xe đưa Hạ An Lan đến khách sạn mà Nhạc phu nhân đang ở.

Vẫn như cũ, không hề khó khăn để lấy được chìa khóa ở chỗ lễ tân.

Theo thang máy đi lên, đến nơi, Hạ An Lan vươn tay, Ngự Trì lập tức dẫn theo hai vệ sĩ rời đi.

"Các anh lui xuống đi."

"Vâng!"

Hạ An Lan mở cửa phòng, trong phòng tắt đèn, bên giường chỉ có một chút ánh sáng yếu ớt tỏa ra, hình như có người đang xem phim truyền hình, còn có tiếng nhạc trầm lắng.

Hạ An Lan nhẹ nhàng đóng cửa lại, bước lên tấm thảm dày, lặng yên đi tới.

Nhạc phu nhân ngồi tựa ở đầu giường xem "Trấn Hồn Khúc", vừa đến chỗ Yến Thanh Ti bị gã phụ thân háo sắc giở trò đồi bại.

Nhạc phu nhân vừa xem vừa cười không ngừng, còn lẩm bẩm: "Thanh Ti diễn tốt thật, thoạt nhìn không khác tên sắc quỷ kia lắm."

Trên đỉnh đầu đột nhiên truyền tới thanh âm: "Đúng thế, rất tốt."

"Chẳng thế, tôi đã nói rồi, Thanh Ti nhà chúng ta diễn cái gì là giống cái đó. Tôi chưa từng gặp nữ diễn viên nào mà... mà..."

Thanh âm của Nhạc phu nhân đột nhiên nhỏ dần rồi tắt hẳn, sắc mặt bà trong nháy mắt trở nên trắng bệch, cả người phát run, nửa đêm xem phim ma, không phải gặp ma thật đấy chứ?

Bà chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt ở ngay trên đầu mình thì há

mồm hét chói tai.

Ngay lập tức, Hạ An Lan cúi đầu, nhanh chóng dùng miệng chặn tiếng thét của bà.

Nhạc phu nhân còn chưa định thần lại thì đã bị Hạ An Lan hôn, bà quên luôn cả giãy giụa.

Hạ An Lan càng hôn càng mạnh mẽ, thân thể cao lớn của ông bao phủ cả người Nhạc phu nhân, há miệng nhẹ cắn lấy môi Nhạc phu nhân, quấn quýt nơi đầu lưỡi bà làm cho Nhạc phu nhân có cảm giác cả người như sắp bị ông nuốt trọn.

Bên tai vẫn còn thanh âm đối thoại và tiếng nhạc của phim "Trấn Hồn Khúc".

Nhưng kệ... chuyện đó thì quan trọng gì đâu.

Một tay Hạ An Lan đè tay của Nhạc phu nhân xuống, nụ hôn càng sâu, một tay đã vén áo ngủ của bà lên.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1218: Gặp Bà Rồi Thì Tôi Sẽ Không Buông Tay Đâu

Trước khi tới đây, Hạ An Lan cũng không nghĩ tới sẽ làm thế này.

Ở tuổi này của ông, định lực đã lợi hại hơn cả thần tiên rồi.

Nhưng... lại vẫn có người trở thành ngoại lệ.

Ông không hề nghĩ rằng vừa thấy Nhạc phu nhân đã muốn hôn bà, càng không nghĩ tới hôn rồi thì không thể khống chế nổi mình nữa.

Sự tình đã phát triển ra ngoài dự liệu của ông, mà chính ông cũng muốn phóng túng một lần, hoặc là nói... gặp bà ấy rồi, ông không muốn kiềm chế chính mình nữa.

Cả đời này ông luôn rất kiềm chế bản thân, trước kia ông cảm thấy phụ nữ với mình có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Nhưng sau vài chục năm lại gặp lại bà ấy, Hạ An Lan mới biết, những nữ nhân mà ông cho rằng không trọng yếu kia đơn giản vì họ không phải người ông muốn đợi.

Chỉ có bà ấy...

Nhạc phu nhân cảm nhận được bàn tay của Hạ An Lan đã chui vào trong áo mình, cũng cảm nhận được cái lạnh truyền tới da thịt...

Bà không kiềm chế được run lên. Cái tay kia của Hạ An Lan vì cầm bút nhiều năm mà trên ngón tay có một tầng chai, tay ông hơi lạnh, vậy mà khi chạm vào da thịt bà làm cho bà có cảm giác nóng tới mức muốn hét lên.

Nhạc phu nhân muốn đẩy Hạ An Lan ra, trong lòng bà vô cùng kinh hãi. Lần này, thái độ của Hạ An Lan không giống những lần trước.

Lần trước ông ấy đến, tuy rằng cũng hôn nhưng không giống bây giờ, nụ hôn lần này quá mức xa lạ, quá mức mạnh mẽ, cũng quá mức đáng sợ.

Nhạc phu nhân cảm thấy thân thể mình có một loại khát vọng khó hiểu nhưng trong lòng bà vẫn gào thét là không thể, nhất định phải cự tuyệt,

không thể phát sinh chuyện hồ đồ với Hạ An Lan được, bằng không ông ấy sẽ cho bà là người đàn bà thiếu đứng đắn.

Nhạc phu nhân càng giãy giụa thì Hạ An Lan càng giữ chặt.

Áo ngủ bị vén lên đến tận ngực, bàn tay ông đặt lên đó, thân thể Nhạc phu nhân càng run rẩy hơn.

Hạ An Lan trượt từ môi của bà hôn dần xuống, miệng được tự do, Nhạc phu nhân lập tức nói: "Hạ... An Lan, ông mau buông... Ông không thể như thế, tôi sẽ căm hận ông... Ông không thể, ông không được xúc phạm tôi..."

Âm thanh vừa cất lên, chính Nhạc phu nhân cũng phải giật nảy người. Giọng của bà khàn khàn, run run, kèm theo tiếng thở dốc hấp dẫn khiến cho không gian càng thêm ám muội, rõ ràng không giống kháng cự mà còn như đang mời gọi.

Hạ An Lan hơi ngừng lại, mặt Nhạc phu nhân đỏ bừng bừng, bà tưởng Hạ An Lan sẽ buông tha cho mình, ai ngờ ngay sau đó ông lại há miệng cắn lên xương quai xanh của bà.

Khí lực của Hạ An Lan không lớn cũng không nhỏ, Nhạc phu nhân cảm thấy hơi đau đau, nhưng cảm giác xấu hổ còn nhiều hơn, bà không nhịn được cắn môi: "Ưm..."

Bà cố đè nén xao động trong cơ thể mình, thận lực đẩy Hạ An Lan ra: "Ông... không thể như vậy. Hạ An Lan... mau buông..."

Hạ An Lan đột nhiên dùng sức cắn một cái, Nhạc phu nhân kêu to: "A..."

"Ông... Dù ông có thực sự làm thì tôi cũng... tôi cũng... tôi cũng sẽ không tiếp nhận ông..."

Hạ An Lan vẫn không nhúc nhích, vẫn tiếp tục hành động, làm ngơ với mấy lời cảnh báo của Nhạc phu nhân.

Nhưng... thật lâu sau, Hạ An Lan lại buông bà ra, thân thể dán chặt trên người bà, trừ bước cuối cùng ra, những gì cần làm ông cũng đã làm hết rồi.

Nhạc phu nhân há miệng thở dốc vài tiếng, áo ngủ trên người đã trễ xuống tận vai để lộ ra da thịt trắng như tuyết, váy bị cuốn lên tận hông, cả người cơ hồ đều lộ ra hết...

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1219: Đêm Nay Tôi Muốn Ngủ Với Bà

Hốc mắt của Nhạc phu nhân hơi đỏ, thân thể vẫn run rẩy, Hạ An Lan cúi đầu, thanh âm khàn khàn: “Bà càng như vậy càng làm cho tôi cảm thấy bà đang muốn quyến rũ tôi đấy.”

Nhạc phu nhân đột nhiên bừng tỉnh, trong lòng nảy lên lửa giận, đẩy mạnh Hạ An Lan ra: “Cút... Cút... Tôi cho ông hôn tôi à? Ai cho phép ông động tay động chân với tôi? Ông nghĩ tôi là loại người thế nào? Tôi cho ông vào phòng của tôi à? Ông vụng trộm đến nghiện rồi phải không?”

Hạ An Lan đứng dậy, trực tiếp cởi áo khoác ngoài ra, đáp: “Đúng thế, nghiện rồi.”

Rồi lại liếc bà một cái: “Lá gan nhỏ như thế mà còn xem phim ma?”

Nhạc phu nhân đỏ mặt, kéo chăn che người, cảm giác cánh môi đã sưng lên, mẹ nó, cứ có cảm giác mình không còn là mình vậy.

Nghe Hạ An Lan nói thế, trong lòng bà run lên nhưng vẫn cố tỏ ra gan dạ tiếp tục xem phim. Nhưng vừa mới ngẩng đầu lên đã thấy trên màn ảnh có một gương mặt ma nữ trắng bệch ở ngoài cửa sổ, Nhạc phu nhân sợ hãi suýt hét lên. Nhớ ra Hạ An Lan xuất hiện không hề có chút thanh âm nào, rất dọa người, hơn nữa mấu chốt là bà cảm thấy hôm nay ông rất không giống mọi ngày.

Nhạc phu nhân còn đang phẫn nộ chợt thấy lạnh cả người, run run tắt ti vi đi, hỏi: “Ông... ông... ông... là người hay ma?”

Hạ An Lan nở nụ cười: “Vừa mới gần gũi, bà nói xem tôi là người hay ma?”

“Hay là... bà có thể tưởng tượng tôi là Thanh Ti, tới sờ một chút xem, sẽ biết ngay.”

Mặt Nhạc phu nhân đỏ lên, vừa rồi toàn thân bà đã bị... bị sờ rồi, nhìn khuôn mặt nghiêm trang kia của Hạ An Lan, trong lòng bà hận nghiến răng nghiến lợi, hừ lạnh một tiếng: “Tôi không thèm sờ ông.”

“Tôi... sờ bà cũng thế thôi.” Nói xong, Hạ An Lan lập tức đặt tay lên cánh vai trần của Nhạc phu nhân, khẽ vuốt ve mấy cái.

Da thịt vừa tiếp xúc, Nhạc phu nhân run rẩy một cái, cái cảm giác toàn thân tê dại lại quay trở về, bà vội túm lấy tay Hạ An Lan: "Hạ An Lan, ông đừng có đùa giỡn lưu manh nữa. Vừa rồi tôi cứ coi như mình bị chó cắn, tôi không thèm so đo với ông. Nhưng tốt nhất ông nên chạy xa một chút luôn đi. Đường đường là một người có thân phận, ông chạy tới đây trêu đùa lưu manh cái gì hả? Có tin tôi đem bộ mặt thật của ông nói cho tất cả mọi người biết, để mọi người nhìn xem ông là cái loại người hỗ đản gì không?"

Hạ An Lan nhanh tay nắm lấy một góc chăn kéo ra, Nhạc phu nhân dùng lực kéo trở về.

Hạ An Lan ngồi xuống, ôm lấy cả chăn lẫn người, cười một tiếng: "Tôi không nhớ pháp luật có điều nào quy định người có thân phận thì không được phép theo đuổi người phụ nữ thích mình."

Nhạc phu nhân ngây ngốc, sau đó vươn một bàn tay chỉ vào ông: "Hạ An Lan, ông... ông còn có mặt mũi không đấy hả? Ông nói ai thích ông, ông nói ai hả?"

Nhạc phu nhân giận dữ nên quên cả giữ chăn, cũng quên là váy ngủ trên người còn chưa kéo xuống, Hạ An Lan nở nụ cười, đột nhiên dùng sức kéo chăn ra, ôm lấy thắt lưng bà: "Chính bà đấy."

Mặt Nhạc phu nhân đỏ như gấc, dùng cả hai chân để đá: "Ông tránh ra, ai thích ông? Ông cút ngay và luôn, tôi không thích đâu đâu nhá, thấy ông là tôi thấy phiền rồi. Ông có thể biến nhanh đi được không?"

Ông thản nhiên đáp: "Đi? Không được đâu."

Ánh mắt Nhạc phu nhân không khỏi lo lắng nhìn từng cử động nhỏ của Hạ An Lan, lo lắng hỏi: "Vì sao không được. Đây là phòng của tôi cơ mà."

Hạ An Lan ngạo nghễ nhìn bà một cái: "Bởi vì đêm nay tôi muốn ngủ với bà."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1220: Bà Dễ Dàng Bị Người Ta Quyến Rũ Lắm Sao?

Ngày mai bà ấy đi rồi, cho nên hôm nay ông phải tới, hơn nữa đã tới thì sẽ không đi.

Trên cổ Hạ An Lan đã bị cào mấy cái, ông buông Nhạc phu nhân ra, ngồi dựa vào đầu giường, thân thể cao to dựa sát vào Nhạc phu nhân, giống như chắn ở trước mặt bà, vĩnh viễn không thể nào vượt qua được.

Ông chậm rãi cởi từng cúc áo, động tác tao nhã, vô hình trung lộ ra một loại dụ hoặc trí mạng.

Nhạc phu nhân cắn môi, trong lòng chửi thầm một tiếng, còn muốn câu dẫn bà ư? Xí... Bà là người dễ bị quyến rũ đến thế à? Định lực của bà cực kỳ tốt đấy.

Nhạc phu nhân vụng trộm ngắm Hạ An Lan, mẹ nó, thật đúng là rất quyến rũ, không trách ông ta tự tin như thế...

Bà vội vàng vuốt áo ngủ xuống, xác định trên người không còn chỗ nào hở hang mới hất cằm: “Đúng thế, ngày mai tôi đi rồi, chờ tôi đi rồi, hừ... Tôi sẽ đi tìm vài tên phi công trẻ, thích loại nào có loại đó, nhưng tuyệt đối sẽ không chọn loại mặt người dạ thú như ông.”

Vừa dứt lời thì người đã nặng trịch, Hạ An Lan xoay người đè lên bà, đôi mắt ông tối đen, lộ ra hàn ý lạnh như đêm: “Bà có thể thử xem.”

Thanh âm bình tĩnh không nửa phần tức giận, không có cảm tình, nghe qua cứ như đang trò chuyện bình thường vậy.

Nhưng không hiểu sao Nhạc phu nhân lại thấy lạnh người, nhưng bà vẫn cứng cổ nói: “Tôi sẽ thử... Tôi sẽ thử ngay lập tức. Chẳng những muốn thử mà còn phải thử thật nhiều. Ông nghĩ ông là ai, ông không phải chồng tôi thì lấy tư cách gì quản lý tôi, ông dựa vào cái gì chứ?”

Nhạc phu nhân tâm loạn như ma, Hạ An Lan bữa nay quá dọa người rồi.

Ông ấy làm cho bà cảm thấy lúc nào mình cũng có thể mất mạng vậy.

Hạ An Lan không nói chuyện, nhìn bà chằm chằm một hồi làm Nhạc phu nhân cả người toát mồ hôi lạnh.

Đột nhiên, Hạ An Lan nói: “Tới Cục dân chính đi.”

Nhạc phu nhân nhất thời không biết phản ứng thế nào: “Hở? Làm... làm gì?”

“Đăng ký.” Hạ An Lan đứng dậy, xuống giường, lại đóng cúc áo vào.

Tròng mắt Nhạc phu nhân suýt nữa thì rớt ra ngoài: “Ha ha... Nửa đêm ông phát bệnh gì thế hả, giờ này còn người sao?”

Hạ An Lan liếc nhìn bà một cái: “Vậy thì bảo họ mở cửa là được.”

Biểu tình của Hạ An Lan bình tĩnh tựa hồ như đang muốn nói: Bà có lo lắng thì cũng đừng lo lắng chuyện vớ vẩn này.

“Ực.” Nhạc phu nhân nuốt vào một ngụm nước miếng, ông giỏi, ông trâu bò, đối với ông chuyện này là chuyện nhỏ.

Nhạc phu nhân lại một lần nữa quấn chặt chăn thành một cái kén, rúc đầu vào trong: “Ông... Ông tăng ca thì kệ xác ông, tôi không đi? Vì sao tôi phải đi đăng ký với ông chứ? Ông nói muốn đăng ký là đăng ký, ông coi tôi là cái gì hả? Ông tưởng ông đẹp thì có thể lừa gạt tôi dễ dàng như thế sao? Tôi không phải tiểu cô nương mười bảy, mười tám tuổi, tùy tiện bị ông mê hoặc là muốn sống muốn chết theo ông. Tôi nói rồi, tôi không thích ông.”

Trong lòng Nhạc phu nhân cực kỳ mất tự nhiên và mâu thuẫn, lại còn tự ti, cảm thấy bản thân mình rất ổn.

Bà không muốn tùy tiện quyết định nửa đời sau của mình như thế, trước đây vì gặp phải tên khốn như Nhạc Bằng Trình mà bà đã mất hết tin tưởng vào hôn nhân rồi.

Nhất định bà sẽ không tùy ý gả cho một người nào khác nữa.

Hạ An Lan rất vĩ đại, bà biết, nhưng bà cũng không thể vì thế mà cứ gả cho ông ấy được.

Tại sao chỉ vì ông ấy muốn mà bà phải thế chứ?

Tuy rằng... bà cũng có chút hảo cảm với ông ấy, nhưng cũng chỉ có một chút

thôi. Chút hảo cảm đó thật sự không đủ để bà tùy tiện quyết định hạnh phúc tuổi già của mình. Hôn nhân này nọ, bà đã sớm mất hết niềm tin vào nó rồi.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1221: Làm Chồng Bà Sớm Một Chút Để Còn Lấy Quyền Lợi Hợp Pháp

Hạ An Lan đứng ở bên giường nhìn bà: “Sớm muộn gì chẳng phải đăng ký, giờ kháng cự cũng có ích gì đâu.”

Lời của ông thoải mái như thể đây là chuyện đương nhiên vậy, như muốn nói, sớm muộn gì bà cũng là vợ của tôi, trốn tránh làm gì, chấp nhận đi.

Nhạc phu nhân cắn răng, người này thật vô liêm sỉ quá mức rồi. “Tôi không thèm. Cái gì mà sớm muộn cũng phải đi? Bây giờ tôi không thèm, sau này cũng không thèm. Ông đừng có ép tôi, mà cho dù có ép buộc thì trong lòng tôi không muốn, ông cũng đừng hòng nghĩ hai ta có thể vui vẻ.”

Hạ An Lan cúi đầu xuống, nhìn bà từ trên cao: “Tô Ngưng Mi, bà chắc chắn là không thích tôi?”

Ánh mắt của Hạ An Lan khiến Nhạc phu nhân chột dạ, bà lảng tránh ánh mắt của ông: “Tôi... tôi đương nhiên, không... thích, tôi nói rồi mà.”

Hạ An Lan nhếch môi: “Chẳng sao. Về sau sẽ thích thôi. Nếu bây giờ bà không muốn đi thì chờ trời sáng cũng được.”

Nhạc phu nhân căm giận nói: “Ông thôi đi, đừng nghĩ chuyện điên rồ nữa.”

Hạ An Lan lại nói: “Làm chồng của bà sớm một chút để còn lấy quyền lợi hợp pháp.

Nhạc phu nhân ngốc nghếch hỏi: “Quyền lợi hợp pháp?”

“Đúng.”

“Quyền lợi gì?” Nhạc phu nhân hỏi xong mới thấy mình ngu ngốc, kiểu gì Hạ An Lan cũng sẽ nói ra mấy lời không hay ho gì.

Quả nhiên, khóe môi Hạ An Lan cong lên, ông xoay người nhìn Nhạc phu nhân: “Tỷ như cùng chung chăn gối, tỷ như hoàn thành nốt việc lúc nãy chúng ta đang làm dở.”

Nháy mắt, mặt Nhạc phu nhân đỏ bừng như lửa.

Bà chỉ ra cửa: "Ông... Ông... cứ... nằm mơ đi. Ông đi ra ngoài... Ra ngoài ngay."

Hạ An Lan vẫn bất động: "Thật sự không cần đi đăng ký với tôi chứ?"

Nhạc phu nhân hít sâu một hơi, mười phần kiên định: "Tôi-không-thèm."

Hạ An Lan lại bắt đầu cởi quần áo, động tác thong thả mà tao nhã: "Vậy đêm nay tôi đành phải ngủ lại ở đây. Cho bà hai lựa chọn, hoặc theo tôi đi đăng ký hoặc chúng ta hoàn thành nốt chuyện ban nãy. Bà chọn đi."

Nhạc phu nhân quay đầu không nhìn ông: "Tôi chẳng chọn cái nào cả. Hạ An Lan, nếu ông thật sự thích tôi, muốn chúng ta ở bên nhau, vậy ông có phải nên tôn trọng tôi trước hay không? Không phải ông luôn nói nam nữ bình đẳng, đàn ông phải tôn trọng suy nghĩ của phụ nữ, vậy sao ông lại không tôn trọng tôi?"

Nhạc phu nhân nói xong, mãi một lúc lâu sau cũng không nghe thấy động tĩnh gì, trong lòng bà tò mò liền quay đầu lại thì thấy sau lưng đã không có người. Ặc, không phải không có người mà là ông ấy đã đi vào phòng tắm mất rồi.

Nhạc phu nhân vừa thấy bóng dáng người không mặc quần áo ở bên trong thì cả người đã run rẩy, vội vàng che mặt lại.

Trong đầu bà không nhịn được tưởng tượng ra một người dáng người hoàn hảo, cao lớn, cả người không một vết sẹo nào, hoàn toàn không giống mấy người đàn ông ở tuổi này. Thật không ngờ, lúc ông ấy mặc quần áo nhìn có chút gầy mà cởi ra lại thấy cơ bắp săn chắc như vậy.

Nhạc phu nhân vội vã lắc lắc đầu, che vội gương mặt đỏ bừng của mình, bà vừa tưởng tượng cái quái gì thế này? Không phải thịt của đàn ông đâu, đúng thế, bà không phải loại người đó.

Nhạc phu nhân xuống giường, lục trong va li đã đóng gói ra một bộ quần áo cực kỳ kín đáo đúng kiểu của các bà mẹ trung niên, hừ, xem ông cởi thế nào được.

Hạ An Lan tắm xong đi ra, bên hông chỉ quấn một cái khăn tắm màu trắng, tóc ước nhỏ nước xuống vai, lăn trên vòm ngực rắn chắc.

Bình thường nhìn Hạ An Lan rất gầy, không ngờ cơ ngực, cơ bụng cũng

không thiếu, tỷ lệ dáng người hoàn mỹ khiến người ta muốn chảy máu mũi. Nhạc phu nhân lén nhìn mũi mình, may quá, nếu bị chảy máu cam thì đúng là dọa người rồi.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1222: Cơ Hội Chiếm Tiện Nghi Của Tôi Tốt Như Thế Mà Bà Bỏ Qua Sao?

Nhạc phu nhân cảm khái trong lòng, cả ngày Hạ An Lan làm việc túi bụi, thân thể này sao lại được rèn luyện tốt thế? Quả thực... rất mê người.

Hạ An Lan đi tới trước mặt Nhạc phu nhân: “Vừa lòng chứ?”

Nhạc phu nhân trả lời theo bản năng: “Vừa lòng, rất vừa lòng.”

Nói xong mới bừng tỉnh, mẹ nói, tên vương bát đản này...

Thế mà bà lại bị sắc đẹp mê hoặc, rất không nên tí nào.

Nhạc phu nhân ôm gương mặt đỏ rực của mình, quay đầu nói: “Ông... không được qua. Ông mặc quần áo vào, đùa giỡn lưu manh cũng không được đùa giỡn kiểu đó.”

Hạ An Lan cười khẽ: “Nói cứ như thể người vừa nhìn tôi chảy nước miếng không phải là bà mà là ai đó khác vậy?”

Nhạc phu nhân đưa tay lên miệng, làm gì có nước miếng, làm gì có đâu chứ.

Bà quay sang nhìn Hạ An Lan chằm chằm, cả giận mắng: “Ai chảy nước miếng, ông đừng có vu khống. Đây là phòng của tôi, ai cho ông ở đây không mặc quần áo đi loạn khắp nơi?”

Hạ An Lan tỏ ra đứng đắn, nói: “Tôi đang dụ dỗ bà mà.”

Nhạc phu nhân: “Tôi...” Bà cạn lời rồi.

Trong lúc Nhạc phu nhân đang rối rắm, Hạ An Lan bèn cởi khăn tắm ra, Nhạc phu nhân hét lên một tiếng, vội vàng che mắt lại.

Hạ An Lan xốc chăn lên, lập tức chui vào.

“Tôi muốn ngủ, đừng có quấy rầy tôi.”

“Ông...”

Thối, không biết xấu hổ, vô sỉ, lưu manh, thổ phỉ...

Đã ngang nhiên lên giường của bà mà còn nói... không được quấy rầy ông ấy.

Nhạc phu nhân vỗ vỗ ngực, mẹ nó, không được, ngứa gan quá, ách, tim cũng đau.

Hạ An Lan nằm bên cạnh đã nhắm mắt, thản nhiên nói: "Cơ hội chiếm tiện nghi tốt như thế, tôi không tin bà sẽ bỏ qua."

Lời này phiên dịch một chút là: Đừng có ra vẻ, tôi muốn mặc thế nào, tôi muốn mặc hay không mặc thì người được lợi cũng là bà.

Nếu có thể, Nhạc phu nhân thật sự muốn chửi một câu #^& %^%

Quên đi, quên đi, coi như nể mặt nhân dân cả nước, mà sẽ không chửi ra câu này.

Nhạc phu nhân cắn răng nói: "Hạ tiên sinh, ông quá tự tin vào bản thân mình rồi. Tôi không có hứng thú với ông, tôi không đến mức mất mặt như thế đâu, hừ..."

Sau đó bà lăn vào tận trong góc xa, giữ một khoảng cách với Hạ An Lan.

Hai người không nói gì nữa, một hồi lâu sau cũng không có động tĩnh gì.

Nhạc phu nhân nghĩ, Hạ An Lan giờ nằm in thế có lẽ đã ngủ rồi, chắc sẽ như mọi lần, chỉ ngủ một đêm mà thôi, sẽ chẳng phát sinh chuyện gì, vì thế bà buông lỏng đề phòng, mơ mơ màng màng ngủ tiếp đi.

5 giờ sáng, ánh sáng ban ngày đã len lói khắp thành phố, Nhạc phu nhân vẫn đang ngủ say.

Nhưng dần dần, Nhạc phu nhân thấy mỗi lúc một khó thở, cảm giác thân thể càng lúc càng nặng...

Bà còn mơ thấy một giấc mơ, mình biến thành một con thỏ non, ở trong rừng chạy loạn khắp nơi, bốn chân ngắn nhưng chạy rất nhanh, hình như đang rất hoảng sợ, phía sau có tiếng bước chân đuổi theo như mãnh thú.

Tiếng bước chân đuổi theo càng lúc càng gần, Nhạc phu nhân thở hồng hộc,

tốc độ càng lúc càng giảm, cả người càng lúc càng nặng, rất không thoải mái.

Cuối cùng, phía sau truyền tới tiếng gầm giận dữ, Nhạc phu nhân vừa quay đầu liền nhìn thấy một con sói xám rất lớn lao tới trước mặt, vừa nhảy một cái đã chắn trước mặt, làm bà không còn nơi nào để chạy trốn nữa.

Con sói xám lớn mở cái mồm to ra, năng nanh nhọn hoắt, Nhạc phu nhân không dám động đậy chỉ sợ động một chút sẽ bị rơi vào miệng sói.

Con sói xám túm lấy bà, quăng xuống đất, hai móng trước đè bà xuống, nói: "Xem bà còn dám chạy đi đâu?"

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1223: Tôi Tôn Trọng Bà, Nhưng Tôi Cũng Rất Muốn Bà

Nhạc phu nhân sợ ngây người, mẹ nó, con sói này còn biết nói tiếng người. Đúng là nghiệp chướng!

Nhưng ngay sau đó, gương mặt hung ác của con sói xám lại biến thành gương mặt của Hạ An Lan.

Nhạc phu nhân lập tức rùng mình, sau đó tỉnh lại.

Sau đó... Bà thấy trên ngực có một mái tóc đen nhánh, hai chân bị tách ra, hai tay bị đặt lên cao quá đầu, trên người nổi lên những rung động thèm muốn xa lạ.

Nhạc phu nhân cảm giác Hạ An Lan không phải vui đùa, ông đã chuẩn bị xông tới, bà liền hô lên: "Hạ An Lan, con rùa đen nhà ông, ông muốn... muốn làm gì?"

Ông ngẩng đầu lên, nói: "Tôi tôn trọng bà, nhưng tôi cũng rất muốn bà."

Chuyện còn lại, Nhạc phu nhân không muốn nhắc lại một chút nào.

Thân thể của bà... đã không còn là của bà nữa.

...

Bên ngoài, trời đã sáng, Nhạc phu nhân ngồi trên giường vò đầu bứt tóc.

Con bà nó, bộ xương cốt già này của lão nương lại bị ông ta... ông ta... Không nhẹ nhàng thì thôi lại còn cắn hung tàn như thế.

Tức chết rồi, tức chết mình rồi.

Nhạc phu nhân cảm thấy sau này thật sự không còn mặt mũi gặp ai nữa.

Hạ An Lan từ phòng tắm đi ra, quần áo đã thay tinh tươm sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi, thấy thế nào cũng không giống với cầm thú hai mươi phút trước.

Ông đi tới bên giường, thấy Nhạc phu nhân vẫn còn nguyên tư thế như lúc nãy thì khóe môi cong lên.

Chăn đã tuột khỏi vai, xuống tận xương bướm, trên tấm lưng trắng nõn còn có mấy dấu hồng ái muội. Ông nâng tay lên, vuốt vuốt lên những điểm hồng, hỏi: “Còn đau sao?”

Nhạc phu nhân ngẩng phắt đầu, mắng: “Con rùa đen nhà ông, ông nói mà không giữ lời, đã từng này tuổi rồi mà còn hung hăng như thế, không sợ quá sức mà chết à?”

Ngón tay Hạ An Lan nhẹ nhàng vuốt ve dọc trên lưng bà, ông cười: “Thứ nhất, tôi không nhớ mình đã nói sẽ không động vào em.”

“Thứ hai, sức khỏe của tôi rất tốt, không cần lo lắng.”

“Cút...” Ngoài một chữ này ra, Nhạc phu nhân không biết phải nói gì nữa.

Hạ An Lan gật đầu: “Mạnh mẽ như thế, xem ra tinh thần cũng rất tốt, tố chất thân thể rất hoàn hảo.”

Nhạc phu nhân khóc không ra nước mắt: “Ông còn không nhanh cút đi sao? Tôi xin ông đó.”

Thân thể vừa động một chút là đã đau tới mức nghẹn lời, cảm giác vừa đau vừa thẹn này nhắc nhở bà đã có chuyện gì xảy ra, những hình ảnh mãnh liệt lúc nãy lại ập tới.

Hạ An Lan cúi đầu hôn lên lưng bà: “Lúc nãy còn ôm tôi không buông tay, giờ em lại đuổi tôi đi ư?”

Nhạc phu nhân đỏ bừng cả mặt, lắp bắp: “Ông... Ông... Ai ôm không không buông tay hả?”

“Không tin thì em thử nhìn sau cổ tôi đi, vẫn còn vết thương đấy.”

Nhạc phu nhân chôn đầu giữa hai chân: “Đáng đời.”

“Chuyện vừa rồi tôi coi như bị chó cắn. Ông mau biến đi, dù sao sau này cũng sẽ không gặp lại nhau nữa.”

“Đối với em, tôi không chỉ định cắn một lần này thôi đâu.”

“Ông...” Nhạc phu nhân tức đến hộc máu, trên đời này sao vẫn còn loại đàn ông vô liêm sỉ tới mức này chứ?

Hạ An Lan hơi kéo chăn lên: “Em muốn tiếp tục nghỉ ngơi hay dậy đi ăn sáng với tôi đây?”

Nhạc phu nhân cắn răng: “Ai muốn ăn sáng với ông, mau biến đi.”

Hiện tại bà không muốn gặp ông ấy chút nào.

“Thật không cần sao?”

“Không thèm.”

Hạ An Lan liếc mắt nhìn đồng hồ: “Bảy giờ ba mươi rồi, 10 phút nữa Thanh Ti sẽ tới gõ cửa.”

Ông biết, sáng nay Thanh Ti sẽ rời Hạ gia trước bữa sáng.

Nhạc phu nhân vén chăn lên, nhanh nhẹn nhảy khỏi giường, hai chân vừa chạm đất đã mềm nhũn suýt nữa thì ngã.

Hạ An Lan vươn tay ôm lấy thắt lưng bà: “Xem ra thân thể vẫn cần rèn luyện thêm.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1224: Hai Người Họ Lại Qua Đêm Với Nhau Rồi

Người Nhạc phu nhân dán chặt vào Hạ An Lan, cúc áo của ông rất lạnh làm cho bà run run mấy cái. Mất một lúc bà mới phát hiện ra mình vẫn chưa mặc quần áo, trên người đầy dấu vết mờ ám, bà xấu hổ và giận dữ muốn chết quách đi cho xong.

Hạ An Lan ôm chặt lấy bà.

Nhạc phu nhân giãy giụa: “Ông mau buông tôi ra.”

“Đừng lộn xộn.”

Nhạc phu nhân cắn răng, cố gắng không nhúc nhích.

Một người phụ nữ không mặc gì cứ thế đứng trước mặt một người đàn ông, sao không thấy xấu hổ cho được chứ?

...

Mười phút sau, chuông cửa vang lên.

Cửa phòng mở, Yến Thanh Ti thấy Nhạc phu nhân liền cười nói: “Mẹ, cùng đi ăn sáng thôi, ăn xong chúng ta ra sân bay.”

Yến Thanh Ti định về Lạc Thành trước, sau khi hội hợp với Quý Miên Miên và Tiểu Từ mới tới trường quay gặp đoàn làm phim.

Nhạc phu nhân không dám nhìn Yến Thanh Ti, gật đầu lung tung: “Ừ, được, đi...”

Yến Thanh Ti: “Mẹ, sắc mặt mẹ không được tốt lắm, mẹ ốm sao?”

Nhạc phu nhân lắc đầu quầy quậy: “Không... Không sao.”

Không phải sắc mặt bà không tốt mà bà đang... chột dạ. Bị con dâu bắt quả tang tối qua cùng... bác của nó... sợ là Thanh Ti sẽ nghĩ bà là người không đứng đắn mất.

Yến Thanh Ti cảm thấy không đúng nhưng cũng không hỏi nhiều: “A, đúng rồi mẹ, một hồi nữa con... chúng ta... chúng...”

Yến Thanh Ti còn chưa nói xong thì đã thấy Hạ An Lan đi tới phía sau Nhạc phu nhân.

Vẻ mặt cô trở nên cứng ngắc, nội tâm như có vô số âm thanh vang tới, cuối cùng tổng kết một câu đó là: Mẹ và bác lại ngủ chung rồi.

Hạ An Lan đi tới bên người Nhạc phu nhân, tay còn ôm lấy bả vai bà một cách tự nhiên. Yến Thanh Ti nhìn cái tay đó, chân tay hơi run rẩy, ai u, mình phải đi thôi, cô chắc chắn là đêm qua bác với mẹ không chỉ là đắp chăn nói chuyện phiếm không rồi.

Nhạc phu nhân lập tức đẩy Hạ An Lan ra.

Hạ An Lan đáp lại rất tự nhiên: “Thanh Ti, chào buổi sáng.”

Yến Thanh Ti nhanh chóng khép miệng lại, cười xấu hổ: “Bác... Bác... lại tới ạ?”

Cô vô tình nói ra câu này làm Nhạc phu nhân ngẩng phắt đầu lên. Lần trước... Thanh Ti cũng biết ư?

Xong rồi, lấy đâu ra vẻ uy nghiêm của mẹ chồng nữa.

Hạ An Lan gật đầu: “Ừ, qua đây, đi thôi, chúng ta xuống ăn cơm.”

Yến Thanh Ti nhìn Hạ An Lan hoàn toàn không tỏ ra xấu hổ, đã tự nhiên đến mức như thể đây là sân nhà mình thì trong lòng không khỏi cảm khái. Da mặt của bác, sự vô sỉ của bác đã lên tới mức không ai địch nổi rồi.

Tối hôm qua cô còn cùng ông nói chuyện, có lẽ sau đó ông đã lập tức tới đây. Chậc, tốc độ này...

Nhạc Thính Phong về phòng thu thập hành lý của hai người, sau khi đi ra thì thấy Yến Thanh Ti đứng ngốc ở cửa, không nhịn được hỏi: “Bà xã, sao không vào? Mẹ còn chưa thu thập xong...”

“... sao?”

Nhạc Thính Phong đi tới cửa, nhìn thấy tình cảnh ở đó thì dừng lại một chút

mới hỏi dứt câu được.

Bốn người nói chuyện, không ai nói chuyện, trường hợp này thật xấu hổ.

Nhạc Thính Phong chỉ vào Hạ An Lan: “Bác... Hai người... hai người...”

Hơn một lần Hạ An Lan chạy tới đây lúc nửa đêm mà anh không biết, lần này... vừa vặn bắt quả tang, tâm tình này thật là khó nói.

Bị con dâu và con trai bắt tại trận, tâm tình của Nhạc phu nhân chỉ có thể nói là muốn nhảy lầu chết cho xong. “Con... Các con... Hai đứa... Không phải như các con nghĩ đâu.”

Nhạc Thính Phong nhìn cả hai: “A... Không phải như bọn con nghĩ, bọn con còn chưa nói gì mà?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1225: Chúng Ta Qua Đêm Với Nhau Là Chuyện Bình Thường Mà, Các Con Phải Quen Dần Đi

Hạ An Lan: “Hôm nay mọi người đi nên bác tới đây.”

Nhạc Thính Phong nhìn ông: “Sau đó ở lại đây một đêm, sau đó bác còn... còn với mẹ con...”

Hạ An Lan thản nhiên: “Đều là người một nhà, ở với nhau một đêm là bình thường mà. Các con phải quen dần đi.”

Phốc...

Yến Thanh Ti không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

Câu nói này thật sự là rất... rất...

Người một nhà, phải quen, hắc, thật đúng là phải quen dần thôi. Chẳng những mẹ phải quen mà bọn họ cũng phải quen. Sau này không chừng mỗi buổi sáng đều nhìn thấy bác từ trong phòng mẹ đi ra, nhìn mãi rồi cũng sẽ bình thường cả thôi.

Mặt Nhạc phu nhân đỏ tưng bừng, bà thật sự muốn bóp chết Hạ An Lan, bóp chết, bóp chết...

Về sau bà lấy đâu ra mặt mũi để gặp con dâu đây?

Bà ngẩng đầu nhìn Hạ An Lan đầy oán hận.

Hạ An Lan cười trấn an bà: “Đi thôi, mẹ các con đói bụng rồi.”

Đói?

Trong đầu Yến Thanh Ti lập tức liên tưởng tới mấy hình ảnh không quá khỏe mạnh, trời ạ, thật có lỗi, xin thứ lỗi cho con. Cô đã tưởng tượng quá nhiều rồi thì phải? Vì sao đó? Vì hao phí thể lực, mà nửa đêm thì có chuyện gì có thể gây hao phí thể lực chứ? Chỉ có... ╮(╯▽╰)╭

Nhạc Thính Phong không nói nên lời, anh cắn răng nói: “Bác, bác có biết là lúc này con rất muốn đấm bác một cái không?”

Mắt Nhạc phu nhân sáng rực, liên tục gật đầu, đúng đúng đúng, đánh nhanh đi, đánh nhanh đi nào.

Hạ An Lan gật đầu: "Hẳn là nên như thế... Nhưng trước tiên con cứ nhìn sau lưng một chút đã."

Ngự Trì và mấy vệ sĩ không biết đã đứng ở sau lưng Nhạc Thính Phong từ bao giờ: "Tiên sinh."

Nhạc Thính Phong...

Mẹ nó, có vệ sĩ thì giỏi rồi, có vệ sĩ nên năm lần bảy lượt tới thông đồng với mẹ anh.

"Bác... hiện tại con cảm thấy xưng hô thế này rất tốt, chưa cần sửa đâu."

Ý tứ của Nhạc Thính Phong là: con chỉ gọi bác là bác, không tính gọi bác là cha.

Hạ An Lan gật đầu: "Bác cũng biết thế, xưng hô chỉ là hình thức thôi. Bác nhận Thanh Ti là con gái, con chính là con rể của ta rồi, con rể với con cũng không có gì khác nhau."

Tôi đi... Dù nói thế nào thì cũng không lại ông rồi.

Nhạc Thính Phong bị vạn tiễn xuyên tim, quả nhiên anh vẫn còn quá non.

Người trẻ tuổi sao có thể đấu lại được với lão hồ ly đa mưu túc trí chứ?

Nhưng mà rõ ràng ông ấy đã vô sỉ mà còn tỏ ra rất điềm nhiên là sao?

Hạ An Lan có một bản sự đó là mặc kệ ông làm gì, kể cả đùa giỡn lưu manh cũng có thể bày ra vẻ nghiêm trang như thể đó là chân lý. Người như ông rất đáng giận.

Yến Thanh Ti giật nhẹ Nhạc Thính Phong, đừng cãi nữa, công phu mồm mép của anh còn không thắng nổi em, tuổi gì đòi thắng bác chứ?

"Bác... Dù thế nào, con nghĩ bác cũng nên cho con một lời giải thích về chuyện này chứ?"

Hạ An Lan gật đầu, trịnh trọng nói: "Đúng vậy, hẳn là nên cho các con một

lời giải thích. Bác không phải người không có trách nhiệm, cho nên chỉ cần mẹ con đồng ý là giờ có thể tới Cục dân chính."

Nhạc Thính Phong...

Sao anh cứ có cảm giác mình nói ngu rồi, Hạ hồ ly như đang chờ anh nói ra mấy lời này thì phải? Sao cứ có cảm giác vừa lọt xuống hố vậy?

Nhạc Thính Phong nhìn Yến Thanh Ti: bà xã, có phải anh nói sai gì rồi không?

Yến Thanh Ti thở dài một tiếng, ông chồng ngốc nghếch này, toàn nói ra những lời người ta muốn nghe.

Nhạc phu nhân nghiến răng nghiến lợi: "Tôi không đồng ý. Con trai, chúng ta không cần giải thích gì hết, cũng không cần trách nhiệm. Hôm nay về nhà rồi, đều đã là người lớn, để tâm gì chuyện này. Cũng không phải lần đầu, cần gì tỏ ra đứng đắn chứ?"

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1226: Cô Cam Đoan Đêm Qua Hoạt Động Rất Kịch Liệt

Nhạc phu nhân vừa nói xong, Hạ An Lan lén nhìn bà, ánh mắt không thể nói rõ thành lời.

Nhạc phu nhân hơi ngoảnh ra sau, trong lòng hơi hoảng hốt, nhưng nghĩ có con trai, con dâu ở đây, bà còn sợ cái gì, vì thế bà nâng cằm lên: "Nhìn cái gì mà nhìn? Tôi cũng không tin lần đầu tiên của ông còn giữ đến tận hôm nay."

Khóe miệng Yến Thanh Ti giật giật, mẹ, đừng nói nữa, mẹ đã chiếm tiện nghi lớn rồi đấy.

Nhạc Thính Phong lén thấy vẻ mặt Hạ An Lan có vẻ không đúng lắm thì vội vàng nói: "Khụ... Bác, bác cũng nghe rồi đấy, mẹ con là người rộng lượng, không cần bác phải chịu trách nhiệm đâu. Bác là nhân vật lớn, công việc bận bịu, không ngại vì dân phục vụ, chúng con đâu có thể vì chút chuyện cỏn con này mà tính toán với bác được chứ? Hay đi ăn cơm đi thôi, bác còn phải làm việc quốc gia đại sự, thời gian quý giá như thế sao có thể trì hoãn được."

Nhạc phu nhân thật sự muốn vỗ tay khen ngợi, lời này đúng là rất êm tai.

Bà gật đầu như gà mổ thóc: "Con trai tôi nói đúng đấy, mau đi ăn cơm thôi, sao có thể làm chậm trễ thời gian của ông được. Chậm trễ của ông một phút thôi là chậm trễ chuyện của nhân dân cả nước, sao chúng tôi có thể vô lý như thế được chứ."

Nói xong bà nhanh bước ra ngoài, khóe môi Hạ An Lan cong lên.

Chân ông bước một bước còn dài hơn so với Nhạc phu nhân đi hai bước.

Hạ An Lan đi tới bên cạnh Nhạc phu nhân: "Chớ đi nhanh như thế, thân thể của bà còn chưa khỏe lại đâu."

Nhạc phu nhân thiếu chút nữa thì ngã sấp xuống, Hạ An Lan thuận tay chụp lấy, đỡ bà: "Đã bảo đừng có đi nhanh như thế rồi mà."

Nhìn tư thế đi của Nhạc phu nhân, Yến Thanh Ti dám đảm bảo vận động đêm qua không phải là kịch liệt bình thường đâu. Đến bây giờ mẹ còn có thể đứng vững là đã quá kiên cường rồi.

Nhạc Thính Phong hỏi cô: “Nghĩ gì vậy?”

“Nghĩ có lẽ tối qua hoạt động kịch liệt lắm, khụ khụ,... đi thôi, đi thôi...”

...

Nhà ăn dưới lầu đã bị phong tỏa, trừ nhân viên lễ tân ra thì không có ai khác cả.

Bốn người ngồi xuống.

Rất nhanh bữa sáng đã được đưa lên. Vì có mặt Hạ An Lan nên nhà bếp đã làm một bàn tiệc thịnh soạn.

Hạ An Lan gắp cho Nhạc phu nhân một miếng, nói: “Bà mệt rồi, ăn nhiều một chút.”

Yến Thanh Ti cúi đầu, cố nén cười.

Nhạc phu nhân run run: “Hạ tiên sinh, tôi nghĩ ông mới là người nên ăn nhiều chút đấy. Dù sao ông cũng lớn tuổi, còn phải làm việc nhiều, cần phải bổ sung thể lực, nếu không lại ốm lăn ra đấy.”

Nhạc Thính Phong nghẹn đầy một cổ họng thức ăn, vội vàng bưng chén lên uống hai ngụm nước.

Anh vụng trộm nhìn Nhạc phu nhân một cái như khen ngợi, mẹ, nói hay lắm.

Bị châm chọc như thế, Hạ An Lan vẫn không thay đổi nét mặt, còn ngừng lại nhìn Nhạc phu nhân rất thâm tình.

Cuối cùng, Hạ An Lan không phụ sự chờ mong của mọi người nói: “Không ngờ bà lại quan tâm tôi như thế, tôi rất vui.”

Nhạc phu nhân muốn phát điên, ai quan tâm ông, ai quan tâm ông, bớt tự mãn đi.

Rõ ràng ý tôi là ông đã lớn tuổi rồi, sao ông lại đi xa vấn đề như thế.

Nhạc Thính Phong cảm thấy chính mình dù đến tuổi của Hạ An Lan cũng không tu luyện được công phu cao như ông ấy.

Quả thực...

Chiếc đũa trong tay Nhạc phu nhân rơi xuống.

Phải nhịn, đợi cho đến khi Hạ An Lan hết nhiệm kỳ, bà nhất định sẽ vạch mặt ông ấy, để cho quần chúng nhận ra bộ mặt thật của ông sau vẻ tao nhã kia là gì.

Bữa cơm này, ngoại trừ Hạ An Lan vẫn một biểu hiện nhàn nhã, còn những người khác như Yến Thanh Ti thì cảm thấy rất xấu hổ, mẹ con Nhạc phu nhân lại nghĩ phải làm sao để giải quyết tên hỗn đản này bây giờ?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1227: Ông Ấy Buông Tha Cho Bà Dễ Dàng Thế Sao?

Có biện pháp nào giết người mà không để lại dấu vết không nhỉ? Cần lắm rồi!

Buông chiếc đũa, Nhạc phu nhân lau khóe miệng: "Xong rồi, chúng tôi phải đi đây, Hạ tiên sinh đi làm việc đi nhé!"

Hạ An Lan rất biết nghe lời: "Được, tôi đi trước, hẹn gặp lại."

Điều này khiến cho ba người hơi sửng sốt một chút, đi, cứ thế mà đồng ý rời đi, không phải chứ, đây không phải tác phong của lão hồ ly.

Nhưng Nhạc phu nhân cũng lười nghĩ sâu xa thế, dù sao sắp ra sân bay rồi, ngoài miệng bà cười nhưng trong lòng không cười nổi, không nói được câu nào.

Buổi tối gặp ư? Bà đây với ông không gặp được đâu.

Hạ An Lan đứng dậy: "Mọi người lên đường bình an nhé!"

Yến Thanh Ti nói: "Hẹn gặp lại bác!"

"Phải nhớ đến thăm ông bà ngoại đấy."

"Vâng, con nhớ rồi."

Nhạc Thính Phong ôm lấy Yến Thanh Ti: "Bác đi từ từ ạ!"

Hạ An Lan liếc mắt nhìn anh một cái, sau đó cúi đầu nhìn Nhạc phu nhân vẫn im lặng nãy giờ: "Tôi đi đây."

Nhạc phu nhân khoát tay: "Không tiễn."

Hạ An Lan rời đi.

Sau khi ông đi xa rồi, Nhạc phu nhân mới quay đầu lại. Ông ấy đi thật rồi. Rõ ràng không phải vĩnh biệt, nhưng sao bà lại có cảm giác... không vui nổi vậy?

Nhạc phu nhân hỏi hai người: “Các con có cảm thấy ông ấy đi quá dễ dàng rồi không?”

Yến Thanh Ti cười gian xảo: “Mẹ, chẳng lẽ mẹ không muốn bác đi? Nếu mẹ không muốn thì để con gọi bác quay lại?”

Nhạc phu nhân lườm con dâu: “Nha đầu xấu xa, con dám sao, ý của mẹ là lão hồ ly đó thực sự đi dễ như thế sao?”

Yến Thanh Ti sờ cằm: “Có lẽ là... bác đột nhiên không muốn chịu trách nhiệm nữa?”

Nhạc phu nhân nghi ngờ: “Ông ta mà tốt như thế á?”

Bà lại không nghĩ lão hồ ly đó có lòng tốt như thế. Ông ta nói câu nào là bẫy người khác câu đó.

Nhạc Thính Phong vẫn không nói gì, anh vẫn có cảm giác những câu vừa rồi của Hạ An Lan có ẩn ý khác.

Nhưng nghĩ mãi không ra ẩn ý đó là gì, anh nói: “Quên đi, không nghĩ nữa, mau chạy nhanh thôi, đừng để đêm dài lắm mộng.”

Nhạc phu nhân gật đầu, đúng, để tránh đêm dài lắm mộng, tốt nhất là chuồn sớm chút.

Ba người xuống lầu, lên xe đã chuẩn bị từ trước, tới thẳng sân bay.

Đến sân bay, làm thủ tục check in, sau đó đi thẳng vào phòng chờ dành cho khách VIP.

Lúc ngồi chờ, trong lòng Nhạc phu nhân vẫn bồn chồn không yên, mãi cho đến khi chuẩn bị lên máy bay rồi, bà mới thở phào nhẹ nhõm.

Còn lại 5 phút nữa sẽ lên máy bay, Nhạc phu nhân nói: “Mẹ đi toilet một chút.”

Bà nghĩ thời gian chắc đủ thôi, đi vệ sinh rất nhanh mà.

Nhưng không ngờ, vừa đi vệ sinh xong, trên đường trở lại phòng chờ, bà gặp hai cô gái tóc ngắn, ngũ quan đoan chính đứng ở hai bên hành lang, lúc đầu bà còn tưởng họ cũng đi toilet như mình, không ngờ,...

“Xin hỏi, ngài là quý bà Tô Ngưng Mi sao?”

Nhạc phu nhân giật mình: “Phải... A, sao các cô biết tôi?”

“Chúng tôi không nhận nhầm người, bà Tô, mời ngài.”

Nhạc phu nhân trong lòng nổi lên phòng bị: “Mời đi đâu?”

“À, là thế này, bà là khách hàng quý của công ty chúng tôi, nên chúng tôi mời bà đi làm một số thủ tục.”

Nhạc phu nhân thắc mắc: “Thật chứ? Vậy con trai với con dâu tôi đâu?”

“Bọn họ đang đợi ngài, mời ngài đi theo chúng tôi.”

Nhạc phu nhân cười ha ha: “Tưởng tôi là đứa nhỏ ba tuổi sao, gạt người thì cũng phải chuyên nghiệp một chút chứ?”

Nhạc phu nhân cười châm biếm một tiếng rồi quay đầu định chạy ra ngoài.

Nhưng còn chưa chạy được hai bước, bà đã bị hai người kia bắt kịp và giữ lại: “Chuyện này... thật sự xin lỗi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1228: Nam Nhân Kiểu Này Dính Vào Rồi Là Đá Không Được

Trong lòng Nhạc phu nhân rối bời: “Các cô định làm gì hả? Tôi nói cho các cô biết... tôi không phải là người các cô có thể trêu vào đâu nhá. Dám bắt cóc tôi, có tin hay không tôi cho các cô biết tay?”

“Bà Tô, thật ngại quá, rất xin lỗi bà, chúng tôi cũng chỉ là... cũng chỉ là nghe người khác phân phó, xin bà đừng chấp nhặt với chúng tôi. Thực xin lỗi, thực xin lỗi...”

Hai người vừa nói xin lỗi vừa kéo áo ngoài của Nhạc phu nhân.

Ra khỏi toilet, Nhạc phu nhân há miệng hô: “Cứu mạng, cứu mạng... Cứu mạng với...”

“Bà Tô, chúng tôi chỉ có thể lại... Xin lỗi bà lần nữa.”

Nói xong bèn lấy ra một chai nước xịt, hơi xịt qua mặt Nhạc phu nhân, Nhạc phu nhân không ngửi thấy cái gì nhưng lập tức ngất lịm đi.

Nhạc Thính Phong và Yến Thanh Ti ở cửa chờ lên máy bay, đợi mọi người lên hết rồi mà Nhạc phu nhân vẫn chưa trở về, nhân viên sân bay đang giục hai người mau chóng khởi hành.

Yến Thanh Ti đeo khẩu trang, sốt ruột hỏi: “Sao mẹ còn chưa về? Để em ra toilet tìm.”

Nhạc Thính Phong giữ chặt cô: “Bỏ đi, không cần đi đâu.”

Yến Thanh Ti kinh ngạc: “Sao thế?”

“Đi thôi, chúng ta về trước.”

Yến Thanh Ti: “Mặc kệ mẹ sao?”

Nhạc Thính Phong ôm lấy bả vai Yến Thanh Ti, vừa dìu cô đi vừa nói: “Cũng không phải mặc kệ, mà lúc này quản cũng không được nữa.”

“Tại sao? Anh nói rõ chút xem nào?” Yến Thanh Ti quay đầu, muốn xem có

thấy Nhạc phu nhân đi ra hay không.

Nhạc Thính Phong lắc đầu: “Khẳng định là bị bác kéo về rồi. Mình cứ về trước rồi nói sau.”

Yến Thanh Ti: “A?”

“Hôm nay anh nghe ông ấy nói thế là đã thấy không đúng rồi, còn nói gặp lại nữa chứ, ha ha, căn bản ông ấy không định để chúng ta đi.”

Yến Thanh Ti chớp chớp mắt: “Đúng thế, em còn chưa hiểu ra mà anh đã hiểu rồi.”

Nhạc Thính Phong cười: “Nam nhân vẫn là hiểu nam nhân nhất. Sau này chúng ta có con gái, nhất định từ nhỏ phải dạy nó rằng, cái loại đàn ông nhìn tuấn tú lịch sự, phong độ ngút trời thì càng phải phòng bị, vì hơn phân nửa đám đó là mặt người dạ thú.”

Yến Thanh Ti không nhịn được cười: “Vậy anh thì sao?”

“Loại như anh càng phải phòng bị.”

“Vì sao?”

Nhạc Thính Phong nhún vai: “Dính vào rồi thì đá cũng chẳng đi.”

Yến Thanh Ti cười vang, người đàn ông này đúng là tự tin thái quá rồi.

Trên máy bay, sau khi ngồi xuống, Nhạc Thính Phong thắt dây an toàn cho Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti lại hỏi: “Anh không lo lắng cho mẹ sao?”

“Còn lo lắng gì nữa. Ngủ cũng ngủ rồi, làm sao anh quản được trái tim mẹ chứ. Miệng thì nói ghét người ta nhưng trong lòng thì thích bỏ xừ đi. Quên đi, kệ bọn họ. Hơn nữa, sau này nếu mẹ tóm được bác thì càng tốt chứ sao?”

“Tốt thế nào?”

“Trên đời này, trừ Hạ An Lan ra, sẽ không còn ai dám bắt nạt bà ấy nữa.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Có đạo lý, nói không chừng, bác mới là người bị khi

dễ ấy chứ."

"Ha ha... anh nghĩ khó lắm."

Tiếp viên nhắc máy bay sắp cất cánh, yêu cầu các hành khách tắt điện thoại di động.

Mắt thấy máy bay chuẩn bị cất cánh, Nhạc Thính Phong liền nhận được tin nhắn của Hạ An Lan: "Mẹ con ta sẽ chăm sóc thật tốt."

Nhạc Thính Phong bĩu môi khinh thường: "Em xem đi, đúng là lão hồ ly."

Yến Thanh Ti chép miệng thở dài, khổ thân mẹ quá.

Nhưng mẹ với bác cũng rất xứng đôi mà, hai người tuy rằng tuổi tác đã cao nhưng tình cảm hiện tại cũng là lần đầu mới có.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1229: Tôi Không Muốn Em Đi, Vì Tôi Thích Em

Hai người bọn họ ở bên nhau, không hiểu sao Yến Thanh Ti lại có cảm giác như có một tình cảm thanh xuân vườn trường vừa nảy mầm, rất đơn thuần, sạch sẽ, không có chút tạp chất nào.

Ở tuổi này, có thể có được một phần tình cảm như thế thật sự rất tốt.

Đúng là đôi khi thủ đoạn của bác quá mức mạnh mẽ, nhưng đó cũng là do bác có địa vị cao, quen ra lệnh rồi, hơn nữa... mấu chốt vẫn là không có kinh nghiệm yêu đương gì, chậm rãi nghiệm ra thì tốt rồi.

Máy bay cất cánh, Yến Thanh Ti nhìn ra ngoài cửa sổ, Dung Thành cách càng lúc càng xa.

Bỗng nhiên cô có cảm giác thân nhẹ như chim én, tựa như chuẩn bị bắt đầu một cảm giác nhân sinh mới.

Đi qua những ngày đem tối, nặng nề, rốt cuộc ánh sáng cũng đến với thế giới của cô.

Tay cô bị Nhạc Thính Phong nắm lấy, hai người mười ngón đan chặt vào nhau.

Chiếc nhẫn trên ngón tay phản chiếu ánh sáng chói mắt.

...

Nhạc phu nhân còn chưa mở mắt đã duỗi lưng một cái thật thoải mái. Bà có cảm giác vừa trải qua một giấc ngủ thật tốt, lâu rồi chưa được ngủ ngon như vậy.

Thật không ngờ, ở trên máy bay mà cũng có thể ngủ được sâu như thế.

Khoan đã, không đúng... thắt lưng Nhạc phu nhân còn chưa thẳng trở lại thì bà đã ý thức được một vấn đề, hình như bà... còn chưa... làm thủ tục xong mà?

Hình như bà bị người ta... bắt cóc. Hiện tại chẳng phải là...

Ngay sau đó, Nhạc phu nhân ngồi bật dậy, ánh mắt mở to nhìn quanh bốn phía, sau đó bà kinh ngạc trọn trừng mắt. Không phải chứ, con tin bây giờ được đãi ngộ tốt như vậy sao, còn được ngủ trong phòng sang trọng thế này?

Trong phòng bố trí vô cùng xa hoa, thanh nhã mà u tĩnh, vật trang trí trong phòng đều xinh đẹp, tỉ mỉ vô cùng.

Nhạc phu nhân là người luôn theo đuổi cuộc sống chất lượng, nhìn một phòng được trang hoàng thế này, trong lòng bà không khỏi tán thưởng.

Nhưng rất nhanh, bà liền lập tức lấy lại ý thức. Hiện tại không phải lúc nhận xét cách trang hoàng của người ta đâu.

“Phi, đã bị người ta bắt được rồi, một cái con tin thì quan tâm làm gì chuyện trang hoàng thế nào?”

Nhạc phu nhân gọi một tiếng: “Này... có ai không?”

Cạch một tiếng, cửa phòng bật mở.

“Tỉnh rồi? Ngủ lâu như thế, xem ra buổi sáng hôm nay thật sự mệt mỏi nhỉ?”

Thanh âm của Hạ An Lan truyền tới mà Nhạc phu nhân còn nghĩ mình nghe nhầm, vội quay phắt đầu lại, không ngờ thấy Hạ An Lan bằng xương bằng thịt tiêu sái tiến vào, bà thật sự không biết phải tỏ thái độ gì lúc này nữa.

“Hạ An Lan... Sao lại là ông? Ông... ông dám bắt cóc tôi? Dù ông có là tổng thống nhưng ông làm thế là phạm pháp. Hạ An Lan, ông quản thực đã vô sỉ tới mức không có cảnh giới rồi.”

Hạ An Lan: “Cám ơn!”

Nhạc phu nhân phát điên: “Tôi không khen ông đâu, ông còn có mặt mũi cám ơn à?”

Hạ An Lan đi tới trước mặt bà: “Đói bụng không?”

“Đừng có đánh trống lảng với tôi, lần này ông quá đáng rồi đấy. Ông dựa vào cái gì mà giữ tôi lại, dựa vào cái gì mà không cho tôi đi? Tôi là người, ông là gì của tôi hả? Ông nói đi, nếu ông không cho tôi một câu trả lời thỏa đáng thì tôi sẽ không bỏ qua đâu. Hiện tại tôi không nói gì với cha mẹ hai bên biết là vì tôi muốn cho ông mặt mũi, không muốn hai nhà náo loạn lên.”

Lần này Nhạc phu nhân bị chọc tức thật rồi. Trách không được, sáng nay Hạ An Lan lại thành thật như thế.

Cảm tình vừa nhen đã bị phá hư, vậy mà ông còn dám bắt cóc bà?

Hạ An Lan nhìn bà không nói chuyện, hai mắt thâm thúy cất giấu những cảm tình không thể nói rõ.

Nhạc phu nhân bị nhìn tới mức không thoải mái: "Tôi cảnh cáo ông, ông..."

Hạ An Lan đột nhiên cúi đầu hôn bà: "Tôi không cho em đi, bởi vì... tôi thích em."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1230: Tôi Tin Rằng Em Chính Là Người Dành Cho Tôi

Sắc mặt giận dữ của Nhạc phu nhân biến mất không còn tăm tích, ánh mắt cũng dần bình tĩnh lại: “Ông nghĩ tôi còn trẻ lắm sao? Tôi đã từng này tuổi rồi, tôi không có thời gian chơi đùa với ông.”

“Tôi không đùa.” Hạ An Lan nói rất thành thật.

“Không đùa, vậy ông muốn làm gì? Tôi đã nói rồi, chúng ta không thể nào.” Biểu tình của bà có chút lạnh lùng, sau đó bà cười châm biếm một cái: “Còn nói thích tôi... Ông có bao giờ nghĩ cái “thích” của ông đáng giá bao nhiêu không?”

Hạ An Lan nói: “Đừng giận, chúng ta bình tĩnh nói chuyện.”

“Tôi với ông chẳng có gì để nói, lập tức để tôi đi.” Nhạc phu nhân nghiến răng nghiến lợi.

Hạ An Lan ngồi đối diện Nhạc phu nhân, nhìn bà chăm chú: “Tôi thích em, điểm ấy tôi cực kỳ rõ ràng.”

Nhạc phu nhân cự tuyệt không chút lưu tình: “Thế ông có biết là tôi không thích ông không hả?”

Giờ trong lòng bà rất loạn, loạn tới mức bà bắt đầu ăn nói lung tung rồi.

Hạ An Lan thật sự thích bà sao? Thích bao nhiêu đây? Ông ấy mà thích được bà mới là chuyện lạ đấy?

“Cái này không phải trọng điểm.”

“Vậy đâu mới là trọng điểm?”

Hạ An Lan cười nhẹ: “Thời gian không là vấn đề, sớm muộn rồi cũng sẽ thích, đây mới là trọng điểm.”

Nhạc phu nhân ngửa đầu cười nhưng trong lòng lại không cười tí nào: “Ha ha... Ông thật quá tự tin rồi!”

Hạ An Lan nói: “Không phải tôi tự tin, bởi vì tôi tin rằng em chính là người dành cho tôi. Tôi biết vì sao em chần chừ không chấp nhận tôi, tôi cũng rõ ràng trong lòng em đang nghĩ cái gì, nhưng chúng ta còn nhiều thời gian, tôi không vội.”

Nhưng ông sẽ không cho Nhạc phu nhân thêm thời gian nữa, bọn họ đều đã không còn trẻ, làm gì còn được bao nhiêu năm nữa mà lãng phí thời gian chứ?

Nếu thích thì không nên lãng phí thời gian, họ đã lỡ mất vài thập niên rồi, ông còn tưởng không bao giờ được gặp lại, được lần nữa nắm lấy tay bà.

Nhạc phu nhân hừ một tiếng: “Nghĩ tới ông là tôi chỉ muốn chạy thật xa, giờ tôi không muốn ở đây một chút nào cả.”

Trong lòng Hạ An Lan thở dài, bà ấy phòng bị quá sâu với ông. “Tôi sẽ để em đi, nhưng không phải hiện tại.”

“Không phải hiện tại? Vậy ông còn muốn giữ tôi bao lâu?”

Hạ An Lan trịnh trọng nói: “Một tuần, chúng ta ở chung một tuần, không có bất kỳ ai, chỉ có hai chúng ta.”

Nhạc phu nhân lùi người về sau: “Ông muốn làm gì?”

“Sống thử.”

Nhạc phu nhân nghe thấy hai chữ đó thì nhất thời sửng sốt. Bà... không nghe lầm chứ?

Hạ An Lan tiếp tục nói: “Trong vòng một tuần này, chúng ta chung sống như vợ chồng bình thường. Nếu sau một tháng mà em vẫn cảm thấy không thể chấp nhận tôi, vậy tôi... sẽ đưa em về.”

“Nếu... tôi không đồng ý thì sao?” Nhạc phu nhân bỗng nhiên cảm thấy bản thân mình không quá nắm chắc phần thắng.

Hạ An Lan mỉm cười: “Thế càng tốt, tôi càng có lý do không để em đi.”

Một câu này đã lập tức kích thích Nhạc phu nhân: “Ha ha... được, được... Không phải là một tuần sống thử thôi sao, bà đây đáp ứng ông. Bảy ngày sau, ông phải tự mình đưa tôi đi.”

Hạ An Lan trầm mặc một lát: “Nếu sau 7 ngày mà em vẫn lựa chọn ra đi, vậy tôi... tôn trọng em.”

Nhạc phu nhân cắn răng: “Một lời đã định.”

“Một lời đã định.”

“Được rồi, ông có thể đi rồi.” Nhạc phu nhân tâm tình loạn muốn chết, bà muốn nhanh chóng bình ổn lại cảm xúc.

Hạ An Lan không nhúc nhích, ngả người về đằng sau, nằm ở trên giường: “Nơi này là phòng ngủ của tôi.”

“Cái gì?”

“Vừa rồi đã nói, chúng ta ở với nhau như vợ chồng 7 ngày. Nếu là vợ chồng thì tất nhiên phải ngủ chung giường rồi.”

Nhạc phu nhân choáng váng không nói thành lời.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1231: Nếu Em Mà Đi, Anh Sẽ Không Cho Em Ngủ Cùng

Về nhà, Yến Thanh Ti bỏ hành lý ra, ngồi trên sô pha thở phào một hơi: "Cuối cùng nó cũng đã là nhà của mình."

Nhạc Thính Phong bảo thím Ngũ mang hành lý lên lầu.

Còn anh đi tới bên cạnh Yến Thanh Ti, ôm lấy cô hỏi: "Vì sao?"

"Trước kia anh không phải chồng em, em ở đây cũng chỉ là ở nhờ mà thôi."

"Chả sao cả, giờ cái nhà này đứng tên em, em chính là chủ hộ."

Yến Thanh Ti sờ cằm: "Ý của anh là sau này nếu anh làm em không vui, em có thể đuổi anh ra ngoài đường đúng không?"

Nhạc Thính Phong ôm cổ cô: "Bà xã hạ thủ lưu tình, hiện tại anh đây không một xu dính túi rồi."

Yến Thanh Ti sờ đầu anh: "Cho nên phải nghe lời, lúc còn trẻ phải cố gắng kiếm tiềm, phải chiều chuộng vợ... Đừng có làm vợ tức giận, không được ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt."

Nhạc Thính Phong thành thật gật đầu: "Anh nhớ rồi."

Bộ dạng của anh làm cho Yến Thanh Ti không nhịn được vít cổ anh xuống hôn một cái.

Đúng lúc thím Ngũ đi xuống, thấy một màn này thì húng hắng ho... Ngại quá!

Ở nhà một lúc, Yến Thanh Ti gọi điện cho Quý Miên Miên.

Cô không thể trì hoãn nữa, vì cô đã nói với Tống Thanh Ngạn là ngày mai sẽ tới đoàn làm phim.

Điện thoại reo một hồi rồi có người bắt máy, bên kia còn chưa nói, Yến Thanh Ti đã há miệng nói: "Miên Miên, em đang ở đâu, ngày mai chúng ta..."

“Đang ngủ, chờ cô ấy tỉnh tôi sẽ bảo cô ấy gọi lại cho cô.”

Yến Thanh Ti im bặt, giọng của Quý Miên Miên sao lại biến thành đàn ông thế này?

Cô chần chừ một chút rồi hỏi: “Diệp Thiều Quang?”

Diệp Thiều Quang lãnh đạm đáp: “Là tôi.”

Yến Thanh Ti nheo mắt: “Giờ này mà còn đang ngủ, không bình thường chút nào, anh làm gì con bé thế hả?”

Cánh môi đỏ của Diệp Thiều Quang cong lên, vẻ tươi cười mang theo vài phần yêu nghiệt như khoe mẽ, nói: “Không phải tôi làm gì cô ấy, cô nên hỏi là cô ấy đã làm gì tôi?”

“Ha ha... Đùa giỡn lưu manh à?” Yến Thanh Ti không biết tay sờ tới cái gì, dùng sức véo một cái, Nhạc Thính Phong đau tới nhe răng.

Diệp Thiều Quang liếc mắt nhìn Quý Miên Miên đang ngủ say sưa, cúi đầu hôn cô một cái: “Không, tôi mới là người bị giờ trò đấy nhé!”

Rõ ràng là Quý Miên Miên đòi ngủ với anh, sao có thể nói là anh đùa giỡn lưu manh được?

Diệp Thiều Quang không ngờ lại đánh thức Quý Miên Miên. Cô dụi mắt ngồi dậy, thấy Diệp Thiều Quang đang cầm di động của mình: “Anh lấy di động của tôi làm gì hả? Điện thoại của tôi, trả đây.”

Diệp Thiều Quang cắn răng, đúng là không đắc ý được lâu.

Yến Thanh Ti nghe thấy tiếng của Quý Miên Miên thì cười một tiếng: “Làm phiền

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1232: Không Có Anh Thì Tôi Tìm Người Khác

Quý Miên Miên đầu tóc vẫn còn bù xù, khuôn mặt nhỏ nhắn thuần khiết, vẻ mặt vừa ngốc vừa gấu, đáp: “Chả sao... Tôi tìm người khác.”

Diệp Thiều Quang tức nổ phổi, nữ nhân khốn kiếp này, ngủ với hắn chán chê rồi nói đi là đi, thế mà còn muốn tìm người khác nữa. “Quý Miên Miên, em nói thêm câu nữa xem?”

Vừa dứt lời, nhà bên có người mở cửa, Lãnh Nhiên thấy Quý Miên Miên tay xách hành lý đi ra thì hỏi: “Miên Miên định ra ngoài à?”

Quý Miên Miên gật đầu: “Đúng thế, đúng thế, chị Thanh Ti về rồi, ngày mai sẽ tới trường quay, giờ tôi đi tìm chị ấy.”

Lãnh Nhiên vừa nhìn thấy Diệp Thiều Quang mặt mũi đen sì sì đi ra thì hiểu Quý Miên Miên lại vừa cho anh ta ăn thuốc nổ, bèn cố ý nói: “Vậy... có muốn tôi đưa cô đi cùng một đoạn không?”

Quý Miên Miên gật đầu: “Được, được...”

Diệp Thiều Quang bước ra, túm lấy Quý Miên Miên kéo về: “Người của tôi không cần Lãnh tiên sinh quan tâm.”

Lãnh Nhiên nhún vai: “Dù thế nào thì tôi với Miên Miên cũng là đồng nghiệp, giúp đỡ lẫn nhau cũng không tính là quá phận mà?”

Diệp Thiều Quang châm chọc: “Hừ... Loại đàn ông hoang dã như cậu muốn gì tôi còn không nhận ra sao, đừng đứng trước cửa nhà tôi làm phiền nữa.”

Nói xong, Diệp Thiều Quang đóng rầm cửa lại.

Lãnh Nhiên thực vô tội, thực quan uổng lắm, trông cậu giống loại nam nhân ăn chơi vô độ lắm sao?

Có phải quá nhanh hay không? Ít nhất cũng phải nói cho rõ chứ?

Lãnh Nhiên lắc đầu, cuộc đời ơi...

Không muốn tham gia náo nhiệt nữa, Lãnh Nhiên chuẩn bị rời đi, vừa mới quay người thì thấy trong thang máy có một người đi ra. Vừa thấy ông ta, sắc mặt Lãnh Nhiên liền biến đổi.

Người đàn ông trung niên này có vóc dáng trung bình, thân hình hơi béo, đi tới trước mặt Lãnh Nhiên còn chưa mở miệng đã cười toe toét, sau đó lên tiếng chào: "Lãnh tiên sinh."

Sắc mặt Lãnh Nhiên không tốt lắm: "Lại là ông à?"

"Lãnh tiên sinh, tôi mạo muội bái phỏng thế này thật có lỗi."

"Nếu nói là có lỗi, vậy tại sao Hoàng tiên sinh còn tới đây?" Lãnh Nhiên nói chuyện không hề khách khí, nhưng vì được giáo dục tốt nên khẩu khí của cậu cũng coi như rất bình thản.

Hoàng tiên sinh bước tới, chân thành nói: "Đúng là không nên tới quấy rầy cậu, nhưng tôi thật sự cũng vì... có lòng cầu hiền, mong rằng cậu bao dung cho tôi. Tôi mong được cùng Lãnh tiên sinh ngồi nói chuyện một chút... Ở đây tôi có một kế hoạch, muốn ký hợp đồng 5 năm với cậu, tôi hy vọng ngài có thể vì tiền đồ của mình mà cùng tôi..."

"Không cần, hiện tại tôi không hề có ý định kiếm ăn ở máng khác."

Ánh mắt Quý Miên Miên tròn xoe, nghi hoặc nói: "Tôi cảm thấy người kia rất quen thuộc."

Động tác của Diệp Thiều Quang dừng lại, môi dán lên bả vai của Quý Miên Miên, không hề nhúc nhích.

Vừa rồi anh thực sự giận, vừa đóng cửa đã ấn Quý Miên Miên vào cửa, sau đó muốn lột quần áo cô ra, hôn lên cổ nàng, anh muốn làm cho cô không còn khí lực đi tìm người đàn ông khác.

Thế mà... cô... cô... vẫn còn có tâm trí để ý tới chuyện khác nữa?

Tốt xấu gì để ý tới hắn một chút có được không?

Diệp Thiều Quang cả giận nói: "Quý Miên Miên, cho dù em không tôn trọng anh thì cũng phải... cũng phải tôn trọng "nó" một chút có được không?"

Quý Miên Miên không nghe rõ người bên ngoài nói gì, chỉ cảm thấy người

mập mạp ngoài kia rất quen mắt, cô liếc nhìn Diệp Thiều Quang một chút rồi lại cúi đầu nhìn "nó" của hắn.

Quý Miên Miên lắc đầu: "Ôi, đã lên tinh thần nhanh thế?"

"Nếu không thì sao?"

"Tôi đang vội lắm, anh tự giải quyết trước đi." Quý Miên Miên quay đầu, ngoái nhìn ra cửa.

--- O ---

Chương 1233: Hiện Tại Không Phải Người Đàn Ông Của Tôi, Nhưng Sau Này Thì Chưa Biết Được

Nội tâm Diệp Thiều Quang như bị tra tấn gấp đôi: “Quý Miên Miên, em đừng có quá đáng...”

Quý Miên Miên lẩm bẩm: “Haizz, tôi vẫn chưa nghĩ ra người tìm Lãnh Nhiên kia là ai, tìm anh ta làm gì nhỉ?”

“Hắn không phải người đàn ông của em, em quan tâm làm gì?”

Quý Miên Miên quay đầu nói: “Hiện tại không phải nhưng ai chắc sau này không phải chứ? Tôi thấy anh ta rất được, rất đẹp trai, dáng người hoàn hảo, còn... a...”

Diệp Thiều Quang gắt gao chặn lại miệng toàn nói mấy chuyện ngu xuẩn của Quý Miên Miên, lưỡi lùa vào quấn lấy lưỡi nàng, chỉ hận không thể nuốt nàng vào trong bụng, đem một bụng lửa giận trút vào cái hôn này để Quý Miên Miên biết được anh đang giận dữ tới mức nào.

Diệp Thiều Quang cảm thấy sớm muộn gì mình cũng bị Quý Miên Miên làm cho chết yểu, cô nàng này căn bản chính là một con sói mắt trắng, vĩnh viễn không biết sợ là gì.

Mỗi lần anh cảm thấy mình và cô có chút tiến triển, cuối cùng cũng thấy bình minh thì cô lại tạt cho anh một gáo nước lạnh, làm cho mọi hy vọng của anh tan thành bọt biển.

Rõ ràng ngủ cũng đã ngủ rồi, rõ ràng anh đã thẳng thắn và thành khẩn thế rồi, rõ ràng đã thân mật thế rồi mà cô còn dám nói sẽ đi tìm người đàn ông khác.

Thật tức muốn bóp chết cô cho rồi.

Diệp Thiều Quang trong lòng phát hỏa, càng hôn dữ dội, hai tay thô bạo lột quần áo trên người Quý Miên Miên ra.

Quý Miên Miên bị ép dính chặt vào cửa, hai tay cô đánh Diệp Thiều Quang nhưng anh không hề thả lỏng chút nào.

“Ưm... ưm...”

Quý Miên Miên lắc đầu, định đá Diệp Thiều Quang, nhưng anh quá hung hăng, có đá cũng chẳng ăn thua.

Cô chợt thấy cả người lạnh toát, quần áo đã bị cởi ra hết, Diệp Thiều Quang còn đang nâng chân trái của mình lên.

Đã làm nhiều như thế, tất nhiên Quý Miên Miên biết Diệp Thiều Quang định làm gì, cô giãy giụa mạnh.

Mọi lần đều là cô tấn công anh, hôm nay anh ta định phản công sao, sao có thể thế được?

Quý Miên Miên lấy toàn bộ khí lực đẩy Diệp Thiều Quang về đằng sau, nhưng anh lại kéo lấy tay cô, hai người cũng ngã xuống.

Quý Miên Miên cưỡi lên hông Diệp Thiều Quang, tư thế cực kỳ ái muội, kịch liệt và hung mãnh.

Cô giữ chặt lấy cổ Diệp Thiều Quang: “Đã nói là tôi phải ở trên, anh còn muốn đổi ý sao hả?”

Diệp Thiều Quang bất động: “Được thôi, em tới đi?”

Dù thế nào thì anh cũng rất vui mừng hoan nghênh.

Quý Miên Miên hừ lạnh một tiếng, nhanh tay lột hết quần áo trên người Diệp Thiều Quang: “Tôi tới, tôi sẽ tới, tôi sẽ không để anh thực hiện được dã tâm của mình.”

Diệp Thiều Quang cực kỳ phối hợp, anh nhìn khuôn mặt trắng trẻo đang tươi của Quý Miên Miên, thở dài một tiếng trong lòng: Miên Miên của tôi à, gặp được em rồi, tôi còn có dã tâm gì khác nữa đâu?

Dã tâm duy nhất của tôi chỉ là muốn được nghe tận miệng em nói rằng: “Diệp Thiều Quang, em thích anh.”

...

Xong việc, Quý Miên Miên được Diệp Thiều Quang ôm vào phòng tắm.

Thân thể Quý Miên Miên mệt tới mức không muốn động đậy gì.

Hai người ngồi trong bồn tắm ấm áp, Diệp Thiều Quang nhẹ hôn lên lỗ tai Quý Miên Miên: “Miên Miên, thực ra... trong lòng em có anh đúng không?”

Quý Miên Miên nhắm mắt dựa hẳn vào người Diệp Thiều Quang, kiêu ngạo nói: “Ai có anh? Trong lòng tôi chỉ có thân thể của anh.”

Diệp Thiều Quang cười nhẹ: “Thân thể cũng được, dù sao cũng vẫn là anh.”

Nếu là trước kia, nếu anh không giữ chặt lấy hai tay của cô thì cô đã đánh cho anh một quyền rồi, hoặc quật ngã ngay tại chỗ. Nhưng bây giờ, cô chỉ tức giận đánh anh vài cái, dù có hơi đau nhưng so với mấy cú quật ngã trước kia thì còn kém xa rất nhiều.

Cho nên Diệp Thiều Quang kết luận rằng trong lòng Quý Miên Miên chắc chắn có anh.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1234: Thân Thể Của Anh Là Tài Sản Riêng Của Tôi

Quý Miên Miên hừ một tiếng, giờ thân thể Diệp Thiều Quang là tài sản riêng của cô, làm hỏng rồi thì sau này cô ngủ với ai chứ?

Quý Miên Miên dùng cánh tay huých nhẹ Diệp Thiều Quang: "Đều tại anh đấy, làm tôi trễ rồi. Chị Thanh Ti đã quay về, ngày mai phải tới trường quay, tôi phải tới chỗ chị ấy."

Diệp Thiều Quang dán mặt lên hõm cổ Quý Miên Miên cọ cọ, nói: "Ngày mai anh đưa em đi. Nếu đi thì đêm nay bồi anh thêm một đêm đi, được không?"

"Tôi... tôi... không được. Tôi phải đi tìm nữ thần."

"Em biết là vụ án của anh còn chưa chấm dứt, chưa chấm dứt thì anh không ra ngoài được."

Thanh âm Diệp Thiều Quang rất cô đơn, Quý Miên Miên nhớ tới chuyện trước đây Diệp Thiều Quang phải ở trong trại tạm giam mất mười mấy ngày, sau đó lại được đưa tới bệnh viện, ở đó một thời gian mới được đi ra, cô khẽ cắn môi, nói: "Chuyện đó... được rồi, nhưng ngày mai anh phải để tôi đi đấy."

Diệp Thiều Quang nói: "Yên tâm đi, anh nhất định sẽ không làm em chậm trễ công việc."

Lúc Quý Miên Miên không để ý, Diệp Thiều Quang bèn nở một nụ cười ranh ma.

Nếu Quý Miên Miên có thể thấy nụ cười này, nhất định sẽ cho anh một cú đấm thật đau.

...

Bình minh, Yến Thanh Ti đã chuẩn bị xong, nơi cô muốn tới phải đi máy bay, sau đó lại ngồi xe ô tô rất lâu mới tới, đó là một thành phố nhỏ ở phía tây nam.

Yến Thanh Ti phải đi, Nhạc Thính Phong rất lưu luyến. Nhưng anh cũng có nhiều chuyện phải làm, đã lâu không tới công ty, nếu không sớm trở về, chỉ sợ mọi chuyện sẽ thực sự rối loạn.

Đến sân bay, hai người luyến tiếc tách ra, Nhạc Thính Phong ôm lấy Yến Thanh Ti: "Qua vài ngày nữa anh sẽ tới tìm em."

Yến Thanh Ti gật đầu: "Được, nếu không phải quay phim ngay thì em lại về."

"Thôi... Em đi xa nhiều mệt mỏi, để anh tới cũng được." Nhạc Thính Phong biết địa phương lần này Yến Thanh Ti tới quay phim rất xa xôi hẻo lánh, tối hôm qua anh quấy rầy Tần Cảnh Chi cả một đêm, cảnh cáo anh ta thành thật một chút, đừng có để mắt tới Yến Thanh Ti nữa.

Yến Thanh Ti vỗ vỗ ngực anh: "Cái vỗ này... phỏng chừng cũng phải hai tháng mới được vỗ lại. Anh ở nhà thành thật một chút cho em đấy."

"Bà xã yên tâm, cả tinh thần lẫn thể xác của anh đều luôn trung thành với em."

Yến Thanh Ti kiễng chân hôn anh: "Em đi đây, anh về đi."

Nhạc Thính Phong nói với Quý Miên Miên và Tiểu Tứ: "Chăm sóc Thanh Ti cho tốt."

Hai người cùng đồng thanh nói: "Sếp cứ yên tâm đi."

Yến Thanh Ti vẫy vẫy tay: "Em đi đây..."

Nhạc Thính Phong giang hai tay ôm chặt lấy cô: "Phải tự chăm lo cho bản thân đấy."

"Ừ, anh cũng thế nhé!" Không phải lần đầu tiên đi quay phim, dù sao cũng đã vắng mặt lâu thế rồi, cho nên dù có phải chịu bao vất vả thì cô cũng phải đi, trong lòng đột nhiên cảm thấy khó chịu cực kỳ.

Cô cố gắng kìm nén ánh mắt mất mát của mình, buông Nhạc Thính Phong ra, dẫn Tiểu Tứ và Quý Miên Miên đi.

Nhạc Thính Phong đứng ở ngoài cửa chờ cho đến tận khi bọn họ biến mất sau quầy check in, chần chừ mãi không đi.

Tâm tình khó chịu đeo bám Yến Thanh Ti cho đến tận khi máy bay cất cánh cũng không giảm bớt.

Tiểu Từ vì muốn giúp Yến Thanh Ti quên đi nỗi buồn đã mở máy tính của mình ra, bật mấy chương trình giải trí cho cô xem, nói: "Chị, chị xem cái tìm kiếm tài năng này đi, gần đây nó đang hot lắm đấy."

Yến Thanh Ti lắc đầu với vẻ không có hứng thú: "Chị không xem."

Hai năm gần đây, các tiết mục biểu diễn đều tràn ngập màn ảnh nhỏ, nhiều như cỏ dại, nhất là game show, lắm quy tắc ngầm, càng ngày càng nhạt nhẽo, chẳng có gì hấp dẫn cả.

Yến Thanh Ti đối với những thứ đó vốn chẳng có bao nhiêu hảm cảm.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1235: Đừng Để Tôi Gặp Cô Ta, Nếu Không Tôi Sẽ Giết Cô Ta Đấy

Tiểu Từ vội vàng nói: “Chị, cái này không giống với những cái đó đâu. Cái này được chuyển thể từ tiểu thuyết “Phi tiên” đang rất hot, đạo diễn, biên kịch và tác giả đều tự mình lựa chọn diễn viên.”

“Thật sao?” Yến Thanh Ti biết “Phi Tiên”, đó từng là tiểu thuyết tiên hiệp cực kỳ nổi tiếng, tác giả đã dùng lối miêu tả đầy gợi hình, độc đáo, trí tưởng tượng vô hạn của mình để viết nên tiểu thuyết này, hồi còn đi học cô cũng đã từng đọc bộ này.

Rất nhiều công ty điện ảnh đều nhìn chằm chằm vào tiểu thuyết này nhưng vì giá bản quyền cao quá, không ngờ năm nay lại có tiến triển.

Yến Thanh Ti có chút tò mò liền mở xem.

Xem tới 20 phút mà vẫn chỉ thấy vài cô nương đi tới đi lui, múa múa may may, chẳng có gì hay ho cả.

Quý Miên Miên ở một bên bình luận còn phấn khích hơn so với bọn họ.

“Chị xem khuôn mặt này chỉnh sửa đến lệch cả mũi này...”

“Chị xem này, trời ạ, sao cô ta lại mặc quần áo không chỉnh tề mà đã bổ nhào vào người đọa diễn rồi?”

Yến Thanh Ti nhịn không được ngáp một cái, hối hận vì đã xem, xem cái này thật chán chết. Tối hôm qua vì sắp chia tay nên Nhạc Thính Phong quấn lấy cô tới quá nửa đêm, mà cô cũng lưu luyến nên không ngăn cản, giờ thì thấy mệt muốn chết.

Cô vừa nhắm mắt lại không bao lâu, Quý Miên Miên đã gọi cô tỉnh lại: “Chị... mau xem... mau xem... Màn biểu diễn này...”

Yến Thanh Ti liếc mắt một cái cũng hơi sửng sốt, trên màn hình là một cô gái đứng ở giữa sân khấu, cô nói: “Xin chào ban giám khảo, xin chào khán giả, tôi là Hạ Lan Tú Sắc, năm nay 19 tuổi, là học trò thứ hai...”

Quý Miên Miên xì một tiếng đầy khinh miệt: “Không ngờ cô ta lại chạy đi

làm diễn viên.”

Yến Thanh Ti không nói chuyện, chăm chú xem.

Nhà sản xuất nói: “Hạ Lan, dòng họ này hiện giờ rất ít gặp đấy.”

Đạo diễn gật đầu: “Dáng vẻ của cô gái này được đấy, hôm nay muốn biểu diễn tài nghệ gì?”

Hạ Lan Tú Sắc cười ngọt ngào: “Tôi sẽ không hát hay múa gì cả, tôi tới để kể chuyện cười cho mọi người nghe.”

Nhà sản xuất: “Có chút thú vị. Có thể bắt đầu được chưa?”

“Có thể.”

Một truyện cười được Hạ Lan Tú Sắc kể ba lần, cao hứng, phẫn nộ, ưu thương, không thể không nói rằng màn biểu diễn này của cô ta rất mới mẻ, làm cho các giám khảo có cảm giác được thư giãn mắt rất nhiều, không phải nhìn chăm chú nữa.

Tìm kiếm tài năng này vốn là biểu diễn, ca hát, nhảy múa, mấu chốt là phải có hành động để cho ban giám khảo nhìn ra được họ là người có tiềm năng.

Tác giả tiểu thuyết hỏi: “Cô học đại học, chuyên ngành học là biểu diễn chuyên nghiệp à?”

“Không, tôi học thiết kế thời trang.”

Đạo diễn hỏi: “Đã từng qua đào tạo diễn xuất chưa, tôi thấy cô có chút chuyên nghiệp.”

Hạ Lan Tú Sắc cười nói: “Tôi có một tỷ tỷ là diễn viên, diễn rất tuyệt vời, chị ấy đã dạy tôi rất nhiều.”

Đạo diễn hỏi: “Là diễn viên chúng tôi biết chứ?”

“Chắc là có. Chị ấy rất tuyệt, vì thích chị ấy, sùng bái chị ấy nên tôi mới quyết định tham gia thi tuyển, chị ấy là thần tượng của tôi.”

“Vậy người cô thần tượng là ai, có thể nói cho chúng tôi biết được không?”

Yến Thanh Ti đột nhiên có cảm giác không ổn, quả nhiên, sau đó, cô thấy

Hạ Lan Tú Sắc hếch cằm lên, nói với vẻ đầy khao khát: “Chị ấy chính là diễn viên tham gia hai bộ phim lớn gần đây, Yến Thanh Ti, chị ấy chính là động lực để tôi có dũng khí đứng ở nơi này.”

Quý Miên Miên vừa nghe đã chửi ầm lên: “Con mẹ nó... Con tiện nhân này, đừng để em gặp nó, nếu không em sẽ giết chết nó ngay lập tức.”

--- O ---

Chương 1236: Tiện Nhân Đều Là Bọn Không Biết Xấu Hổ

Đạo diễn và tác giả đều tỏ ra hứng thú với Yến Thanh Ti: "Cô quen Yến Thanh Ti sao?"

Câu nói kế tiếp, Yến Thanh Ti không để ý tới nữa, dù sao cô cũng đoán được kết quả, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì chương trình tuyển chọn diễn viên này chính là bước đầu tiên cô ta bước vào con đường diễn xuất.

Nói không chừng, không bao lâu nữa, bọn họ sẽ đối mặt chém giết.

Quý Miên Miên nghiến răng nghiến lợi nói: "Chị, con khốn này phải thu thập, thật con mẹ nó không biết xấu hổ là gì."

Yến Thanh Ti cười cười, không để ý nữa, kỳ thực Hạ Lan Tú Sắc đã sớm được ban giám khảo công nhận, cô ta nói ra tên của cô chỉ là thêm một cái vé chắc chắn mà thôi.

Nhưng bị người ta lợi dụng thế này thật khó chịu, nhất là người lợi dụng cô lại là... Hạ Lan Tú Sắc.

Quý Miên Miên còn tức giận hơn Yến Thanh Ti, nếu không phải vì đang ở trên máy bay thì cô đã sớm mở di động gọi điện chửi người, con khốn chết tiệt lại dám lợi dụng nữ thần của cô.

Sau tiết mục của Hạ Lan Tú Sắc là tới một người tên Tố Hi, là một cô gái tới từ Hàn Quốc, dáng người và gương mặt đều rất được, nhưng mặt có hơi sưng, hẳn là đã động dao kéo không ít, còn chưa kịp bình phục, nói tiếng Trung rất tốt. Nếu không phải cô ta nói mình là người Hàn thì không chừng tất cả đều nghĩ cô là người Trung Quốc.

Không biết tại sao khi nhìn người có tên Tố Hi này, Yến Thanh Ti lại cảm thấy hơi là lạ, hình như còn hơi quen thuộc nữa.

Cô nhíu mày suy nghĩ trên suốt hành trình còn lại nhưng vẫn không nghĩ ra.

Máy bay hạ cánh, vừa mở máy đã nhận được điện thoại của Tần Cảnh Chi, anh ta nói đã tự mình tới đón mọi người.

Điều này làm Yến Thanh Ti hơi ngượng ngùng, đại khái là đoàn làm phim đã chờ rất lâu, cuối cùng thì nữ chính là cô mới chịu tới.

Tần Cảnh Chi gặp được Yến Thanh Ti liền đưa mọi người tới thẳng phim trường.

Trên xe, Yến Thanh Ti xin lỗi anh ta: "Thật xin lỗi, tôi đã tới trễ."

"Cô khiến tôi thấy rất kỳ quái. Tiêu Phòng Điện hot như thế, cô không thừa cơ tuyên truyền bản thân mà còn lặn mất tăm, lại còn kết hôn nữa chứ. Yến Thanh Ti, cô thực làm cho tôi không thể nào hiểu được."

"Chuyện của tôi còn quan trọng hơn những cái này, hơn nữa, diễn viên chỉ cần nổi tiếng, diễn xuất tốt thì fan và người xem sẽ tự nhiên có thôi, tuyên truyền nhiều cũng vô dụng. Đúng rồi, bộ phim này có tên chưa?"

Tần Cảnh Chi không nói chuyện, anh lẳng lặng nhìn Yến Thanh Ti, qua thật lâu mới nói: "Có rồi, tên là Khuynh Thành Ký."

"Tôi phát hiện cô đã thay đổi rồi."

Yến Thanh Ti cười hỏi: "Thay đổi chỗ nào?"

"Lòng cô rất yên tĩnh."

Yến Thanh Ti không nói gì, đoạn thời gian này đã phát sinh nhiều chuyện khiến cho cô có cảm giác như mình vừa được sinh ra lại lần nữa.

Dù hiện tại cô vẫn chưa tìm ra người đứng sau Hạ Như Sương có tồn tại hay không, nhưng đối mặt với cừu hận, cái nhìn của cô đã khác xưa rồi.

Thù phải báo, nhưng cô vẫn phải sống cuộc đời của mình.

Yến Thanh Ti nhớ tới Du Dực, chính ông ấy là một nhân tố quan trọng làm cho tâm tình của cô thay đổi.

Không biết ông ấy ở trong đó có được xem phim cô đóng không nữa?

Ngồi ô tô suốt bốn tiếng đồng hồ mới tới được phim trường.

Phim này đạo diễn, biên kịch đều là Tống Thanh Ngạn, sau khi thấy Yến Thanh Ti thì thở phào một hơi, để cô nghỉ ngơi một chút sau đó đến tối sẽ

quay cảnh đầu tiên của cô.

Yến Thanh Ti không nói gì, cô đã làm chậm trễ đoàn làm phim rất nhiều, cho dù Tần Cảnh Chi không nói, cô cũng sẽ đẩy nhanh tiến độ.

Ngồi một bên xem người khác diễn, Yến Thanh Ti vừa xem qua kịch bản.

Tằng Khả Nhân đi tới, cười nói: “Chị Thanh Ti, rốt cuộc chị cũng tới, bọn em đã chờ chị lâu lắm rồi.”

--- O ---

Chương 1237: Tôi Nhớ Là Tối Qua Em Ở Trên Đấy

Yến Thanh Ti liếc mắt nhìn cô ta một cái, không nói chuyện, đôi với những câu bắt chuyện khiêu khích kiểu này cô cũng lười so đo.

Ở trên đường, Tần Cảnh Chi đã nói với cô, diễn viên nữ phụ là Tằng Khả Nhân, bởi vì không biết cô ta dùng cách nào mà làm quen được với mẹ của anh ta.

Ở trong mắt người lớn, Tằng Khả Nhân là loại con dâu mà cha mẹ cực kỳ thích, gia thế xuất chúng, giáo dưỡng tốt, nổi tiếng, cho nên dưới áp lực của cha mẹ, Tần Cảnh Chi khong thể không cho cô ta làm nữ phụ trong phim này được.

Yến Thanh Ti không nhìn làm cho Tằng Khả Nhân càng không nhẫn nại được, nhìn nhẫn trên tay Yến Thanh Ti, lại nói: “Quên nữa, chúc mừng chị Thanh Ti tân hôn vui vẻ.”

Yến Thanh Ti ngẩng đầu thản nhiên liếc cô ta một cái: “Đây chắc là câu chúc thật lòng nhất của cô đúng không?”

Bởi vì cô kết hôn rồi thì sẽ không có ai tranh cướp Tần Cảnh Chi với cô ta nữa.

Tằng Khả Nhân cắn môi: “Mỗi một câu nói của em với chị đều là thật lòng.”

Yến Thanh Ti cười châm chọc: “Đùa giỡn tâm tư với tôi thì không bằng đi nghĩ xem phải làm sao để Tần Cảnh Chi thích cô đi. Nhưng... chắc là không có khả năng này đâu.”

Tằng Khả Nhân đã thay đổi, trước đây còn coi như là cô gái thẳng thắn, có một chút thành thật.

Nhưng hiện tại, cô ta lại trở thành người kỳ quái, giả vờ giả vịt, nữ nhân thế này thì chẳng bao giờ Tần Cảnh Chi thèm để tâm tới.

Tằng Khả Nhân cắn răng: “Chị...”

Cô ta lại hừ lạnh một câu: “À, em cũng quên chúc mừng chị Thanh Ti đã nhận lại họ hàng, trách không được chị lại ung dung như thế.”

Yến Thanh Ti sửng sốt một chút, sao Tằng Khả Nhân này lại biết?

Nghĩ lại, trước kia cô từng nghe người ta nói, Tằng gia khá là lợi hại, lúc trước trong lễ đính hôn của cô có không ít quan chức có mặt, tin tức truyền ra ngoài cũng là chuyện bình thường.

Yến Thanh Ti cong môi cười: "Nếu biết vậy rồi... thế thì đừng có chọc tới tôi."

Tằng Khả Nhân nắm chặt tay, nhìn vẻ mặt kiêu ngạo của Yến Thanh Ti mà lòng tràn đầy vẻ không cam lòng và tức giận, nhưng với bối cảnh hiện tại của Yến Thanh Ti, sao cô ta dám trêu vào chứ.

Trước kia lúc chưa có điểm tựa, Yến Thanh Ti đã không sợ bất kỳ ai.

Nếu giờ còn đi chọc cô, chẳng phải là tự tìm đường chết sao?

...

Yến Thanh Ti ở trường quay, trừ lúc ăn cơm, ngủ nghỉ ra, tất cả thời gian đều dành cho việc ghi hình. Nguyên bản, đoàn làm phim hơi bất mãn với việc cô tới muộn, nhưng sau đó lại phát hiện Yến Thanh Ti không phải là nữ diễn viên yếu ớt, cô chịu khổ rất tốt, so với tất cả bọn họ cộng lại còn tốt hơn, vì thế cái nhìn dành cho cô cũng dần thay đổi.

Cuối cùng, Yến Thanh Ti cũng đã đuổi kịp tiến độ quay phim, vì thế thời gian nghỉ ngơi cũng tương đối hơn một chút.

Lúc rảnh rỗi, Yến Thanh Ti nhận được nhiều nhất là các cuộc gọi của Nhạc Thính Phong và Nhạc phu nhân.

Nhạc Thính Phong thì thôi đi, quan trọng là Nhạc phu nhân, giờ bà lại bắt đầu oán hận kể Hạ An Lan xấu xa thế nào.

Ví như hôm qua, Nhạc phu nhân kêu đau thắt lưng.

Yến Thanh Ti hỏi sao lại như thế, Nhạc phu nhân nói: "Tối hôm qua vận động thắt lưng hơi nhiều."

Lúc ấy Yến Thanh Ti hơi ngượng ngùng, nói với bà: "Để con nói với bác kiềm chế một chút, dù sao tuổi tác đã cao rồi."

Thế là tới đêm, Nhạc phu nhân nói với Hạ An Lan: “Thanh Ti nói ông nên kiềm chế một chút đi, đã lớn tuổi thế này rồi mà cả ngày cứ như con khỉ thế, đừng nói là thắt lưng, chỉ sợ có ngày tôi còn bị vu khống là mưu sát đấy.”

Mưu sát tổng thống đại nhân ở trên giường.

Hạ An Lan liếc nhìn bà, chậm rãi cởi áo ngủ, nằm xuống, liếc mắt nhìn bà: “Như khỉ? Là rất cấp bách, nếu tôi nhớ không nhầm, hôm qua em ở trên đấy.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1238: Ông Buông Ra Mau, Ra Chỗ Khác Mà Ngủ

Sau một giây, mặt Nhạc phu nhân biến thành màu hồng, bà còn cảm thấy tai mình rất nóng.

Một màn biểu diễn tối qua xuất hiện lại trong đầu bà, quả thực... nghĩ lại mà sợ.

Nhạc phu nhân không cần nghĩ cũng biết hiện giờ mặt mình đã nóng tới mức có thể đập trứng gà lên rán ốp la được rồi.

Bà không dám nhìn vào mắt Hạ An Lan.

Nhạc phu nhân căm giận nói: "Tối hôm qua... Tối hôm qua là ngoài ý muốn. Đó là do ông câu dẫn tôi, tôi nhất thời vô ý mà thôi. Về sau thì đừng hòng, nếu ông còn dụ dỗ tôi, bằng đó năng lực của ông còn chưa đủ để tôi mắc mưu đâu."

Hạ An Lan nghiêng người, một tay chống lên đầu: "Thật à?"

Nhạc phu nhân cắn răng, lão hồ li, cởi áo ngủ nằm đó là nghĩ rằng bà sẽ trúng chiêu sao?

Hừ, quá coi thường bà rồi.

Giờ bà là người rất có định lực đấy.

Nhạc phu nhân kéo chăn, xoay người, đưa lưng về phía Hạ An Lan. Bà nằm sát một bên ngủ, cách Hạ An Lan phải tới một sải tay.

Nói tới giường này, quả thực phải nói rằng Hạ An Lan quá âm hiểm.

Vốn phòng ngủ của ông giường rất lớn, vài người nằm lên cũng chẳng vấn đề gì, thế nhưng Hạ An Lan lại cố tình chuyển sang phòng này, giường chỉ đủ để hai người nằm, dù bà có tận lực muốn kéo giãn khoảng cách thì cũng chỉ cách ra có một chút xíu mà thôi.

Buổi tối ngủ, chỉ cần tùy tiện động một cái, nằm một cái là bà đã nằm gọn trong lòng ông rồi.

Nhạc phu nhân vẫn không nhúc nhích, trên mặt Hạ An Lan vẫn là vẻ tươi cười dịu dàng.

Qua hồi lâu sau, phía sau không có động tĩnh gì, Nhạc phu nhân buồn bực trong lòng. Lần này không phải ông ta thật sự thành thật nằm yên đấy chứ?

Trong lòng bà âm thầm nghĩ, có lẽ Thanh Ti nói đúng, đại khái thật sự là... lực bất tòng tâm.

Đang nghĩ, đột nhiên bà bị một cái tay sau lưng kéo vào, lỗ tai nóng lên, môi Hạ An Lan đã dán lên đó: "Thực sự không động lòng sao?"

Nhạc phu nhân âm thầm gật đầu, đây mới là tác phong của Hạ An Lan, bằng không bà cũng không dám ngủ.

Nhạc phu nhân bĩu môi hừ một tiếng: "Hừ, tôi thèm vào động tâm với đàn ông già."

Bàn tay của Hạ An Lan đã tiến vào áo ngủ của Nhạc phu nhân, ngón tay thon dài trượt trên da thịt bà khiến cho lòng bà run rẩy: "Ông buông ra, ra chỗ khác mà ngủ."

Bàn tay của Hạ An Lan lại trượt xuống hông Nhạc phu nhân, nhẹ nhàng xoa bóp: "Nhưng tôi lại động tâm với em, làm sao bây giờ?"

Thân thể Nhạc phu nhân cứng đờ, bà vừa nghĩ tới ông là lại muốn.

Bà bĩu môi: "Cố mà chịu."

"Không nhịn được đâu."

"Vậy tự nổ đi, dù sao chả liên quan gì tới tôi."

Hạ An Lan nhẹ nhàng cắn lỗ tai Nhạc phu nhân: "Không có quan hệ thật sao?"

Nhạc phu nhân có cảm giác như có điện xẹt qua người, cố chịu đựng, nói: "Không liên quan!"

Hạ An Lan cực kỳ tiếc nuối, nói: "Vậy được rồi... Nếu thế thì tôi không khách khí nữa."

Nhạc phu nhân sửng sốt, mẹ nó, lão lưu manh này định làm gì?

Ngay sau đó, thân thể bà bị lật một cái, người ghé vào giường.

Cùng lúc đó, trong phòng vang lên một tiếng hét thảm thiết: “A... Hạ An Lan, ông nhẹ chút... Ông muốn tôi đau chết à?”

“Đã nói với em rồi, loại động tác yêu cầu dao động cao độ này không cần đâu, lại đau thắt lưng cho mà xem.”

“Cút ngay, ông tưởng tôi muốn à? Rõ ràng ông là đồ lưu manh, chính ông nói...”

“Tôi nói gì?”

“Tôi không muốn ở đây, ông nói sau một tuần sẽ thả tôi về mà?”

“Em bỏ được ư?”

“Có cái gì mà không bỏ được, tôi...”

Thân mình bị lật lại lần nữa, câu nói kế tiếp đã bị chôn chặt nơi cổ họng.

Mãi thật lâu sau, Hạ An Lan mới buông bà ra.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1239: Tôi Lưu Luyến Không Nỡ Xa Em

"Tôi rất lưu luyến, tôi không muốn để em đi, vĩnh viễn không muốn..."

Một khắc này, Nhạc phu nhân nghe được tiếng tim mình đập trong lồng ngực ầm ầm như tiếng sấm vang.

...

Yến Thanh Ti không biết bên kia Nhạc phu nhân hiện tại thế nào.

Nhưng ngẫm lại bác lòng dạ đen tối như thế, khẳng định là sẽ ăn thịt mẹ từ trong ra ngoài một lần.

Yến Thanh Ti cầu nguyện trong lòng cho mẹ chồng rồi lại tiếp tục quay phim.

Hôm nay Tằng Khả Nhân ghi hình hỏng tới tận 8 lần vẫn chưa xong, Tống Thanh Ngạn cực kỳ tức giận, toàn tổ nghỉ ngơi.

"Chị, điện thoại." Quý Miên Miên đưa điện thoại cho Yến Thanh Ti.

Vừa nhìn thấy tên thư ký của Hạ An Lan, cô nhanh chóng bắt máy.

"Tiểu thư, hôm nay tôi tới gặp Du tiên sinh, ông ấy muốn nói chuyện với cô."

Mắt Yến Thanh Ti sáng lên: "Mau chuyển máy."

"Thanh Ti."

Nghe được tiếng Du Dực, Yến Thanh Ti cao hứng nói: "Chú Du, bác bảo người của bác tới gặp chú, có phải chuyện của chú có tiến triển gì không? Con rất nhớ chú."

Thanh âm của cô thánh thót như tiếng cô gái nhỏ đang làm nũng với cha mình.

Khóe môi Du Dực cong lên: "Quay phim cho tốt vào, vài ngày nữa có thể ra ngoài, chú sẽ tới xem con quay phim."

"Được. Đoàn làm phim của con đang quay ở một cổ trấn rất đẹp, chú nhất định phải tới đấy."

"Được."

Cúp máy, Du Dực thu lại vẻ tươi cười, đưa điện thoại cho viên thư ký.

Thư ký nhận lại điện thoại, hỏi: "Du tiên sinh, ngài thật sự muốn như thế, định không nói cho tiểu thư biết thật sao?"

Vẻ tươi cươi trên mặt Du Dực nhạt hẳn, đáp: "Đến lúc đó, cứ nói với nó tôi đã ra nước ngoài bình an. Với thân phận hiện tại của tôi, ra ngoài cũng không nên gặp lại nó."

Thư ký gật đầu: "Ngài nói đúng. Dù sao sau khi ra ngoài, thân phận này của ngài không giữ lại được nữa."

Du Dực đã giết người ở trước mặt người khác, tội danh này rất khó xóa đi, cho dù không chịu án tử hình nhưng cũng phải chịu án chung thân.

Hạ An Lan giúp ông thì sẽ không để cho ông ở trong ngục cả đời.

Ý của Hạ An Lan là sắp xếp để ông ra nước ngoài, che giấu thân phận, nhưng người có tên "Du Dực" thì vẫn ở trong tù.

Trình tự tư pháp thật sự rất mất thời gian, qua hai ba tháng, trước khi tòa án kết án sẽ để Du Dực ở trong sở cảnh sát hoặc tự sát, hoặc tử vong ngoài ý muốn, đến lúc đó tòa án lấy lý do người đã chết mà xóa đi án tử của ông.

Như vậy, Du Dực không cần đeo trên lưng tội danh giết người nữa.

Tựa như Yến Thanh Ti đã nói, không ai cần phải thừa nhận tội danh giết Hạ Như Sương, bà ta chết cũng là vì bà ta đáng chết.

Nhưng từ nay về sau thân phận của Du Dực sẽ không còn nữa, Hạ An Lan sẽ chuẩn bị cho ông một thân phận mới, nhưng trong khoảng vài ba năm tới đây ông không thể về nước.

Bởi vì cả nước đã biết khuôn mặt của ông, đều biết là ông đã giết người, mà Yến Thanh Ti là diễn viên, nhất cử nhất động luôn bị chú ý. Nếu hai người họ gặp gỡ, nhất định sẽ bị chụp hình lại, đến lúc đó người khác sẽ nói thế nào?

Khẳng định sẽ có không ít người hiểu chuyện đặt nghi vấn, một người đã chết sao vẫn còn sống sờ sờ?

Dù là vì mình hay là vì Yến Thanh Ti, hai người bọn họ cũng không nên gặp mặt, ít nhất mấy năm tới này, để tránh hiềm nghi.

Du Dực nói với thư ký: “Cảm ơn!”

“Không cần khách khí, đây là việc của tôi. Tôi đi trước đã.”

“Được!”

Thư ký đi rồi, Du Dực sờ chiếc nhẫn trên cổ, tự nói: “Chờ anh ra ngoài rồi, anh sẽ mang em đi, đưa em tới những địa phương anh muốn tới, hai chúng ta cùng xem Thanh Ti hoàn thành giấc mộng của con.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1240: Đẹp Là Tội Ác

Nhận được điện thoại của Du Dực, Yến Thanh Ti cực kỳ cao hứng, đến cảnh diễn của mình, cô hứng trí bừng bừng đối mặt với Tằng Khả Nhân.

Lần này Yến Thanh Ti vào vai một cô gái tên là Tạ Thu Vận, cực kỳ xinh đẹp và gặp nhiều sóng gió, thích mặc sườn xám, sống ở trong trấn này nhưng không được mọi người yêu quý.

Mỗi lần cô đi tới đâu đều thu hút cái nhìn của đàn ông, rất nhiều đàn ông trong trấn có tư tâm với cô, nhưng vì ngại chồng của cô nên không ai dám làm gì. Nhưng những nữ nhân xinh đẹp luôn là mục tiêu công kích của những nữ nhân khác.

Mọi người chỉ biết họ đẹp mà không biết họ khổ thế nào.

Nhưng rồi có một ngày, chồng của Tạ Thu Vận đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, vì uống rượu say mà ngã xuống sông chết đuối.

Trấn nhỏ thanh bình không còn thanh bình như trước nữa, toàn bộ đám nam nhân đều rục rịch muốn động.

Tạ Thu Vận bắt đầu bị quấy rầy, chẳng kể ban ngày hay ban đêm, chạng vạng hay bình minh, cô đều không dám ra ngoài, cửa sổ trong nhà đều luôn cài kín.

Ban ngày, chỉ cần cô ra ngoài là sẽ bị đám đàn bà con gái trong trấn chỉ trỏ, có người còn chửi thẳng vào mặt cô, sau có người đến tận nhà cô làm phiền, sau nữa chỉ cần ra khỏi nhà là cô sẽ bị đám đàn bà đó đánh, mà lý do đánh là vì họ cho rằng Tạ Thu Vận quyến rũ chồng của họ.

Lúc đầu Tạ Thu Vận luôn miệng giải thích, nhưng chẳng ai thèm nghe cả. Họ nói, cô đẹp chính là một tội ác, cô nên giống chúng tôi, xấu xí thô kệch lại quê mùa.

Một nữ nhân tứ cố vô thân bị tất cả mọi người bài xích chỉ vì quá đẹp càng là một lý do để dẫn dụ tội ác nguyên thủy nhất của người khác, đám nam nhân càng ngày càng thèm khát cô, càng muốn chiếm được cô.

Nhưng rồi có một buổi sáng, người trong trấn phát hiện một người đàn ông

còn trẻ đã chết, người này là kẻ luôn quấy rầy Tạ Thu Vận một cách quá đáng nhất.

Điều này mới chỉ bắt đầu, nửa tháng sau, trong trấn liên tục có đàn ông chết đi, cả thôn trấn rơi vào khủng hoảng trầm trọng.

Bởi vì người chết rất nhiều nên cục cảnh sát thành lập tổ chuyên án, phái người tới điều tra. Tần Cảnh Chi vào vai một cảnh sát có tên là Tống Tu Thành, vừa tới trấn đã ngăn lại một đám nữ nhân đang hành hung Tạ Thu Vận.

Nữ nhân xinh đẹp luôn khiến cho nam nhân có cảm giác muốn bảo hộ mãnh liệt. Tống Tu Thành càng lúc càng chú ý tới Tạ Thu Vận, lúc đầu là đồng cảm, dần dà trở thành một thứ tình cảm nam nữ không thể nào khống chế được.

Tằng Khả Nhân vào vai một nữ cảnh sát, thích Tống Tu Thành, khi thấy anh dần thích Tạ Thu Vận thì luôn nhìn chằm chằm vào cô.

Hôm nay Yến Thanh Ti và Tằng Khả Nhân có cảnh diễn chung, chính là cảnh sau khi phát hiện Tống Tu Thành thích Tạ Thu Vận thì cô ta chạy tới tìm cô gây chuyện.

Kịch tính dần được đẩy lên, có một nhóm cảnh sát phát hiện ra dấu vết mới để lại, điều tra thì khiếp sợ phát hiện ra là dấu vết của một thiếu niên 16 tuổi sống ở trấn bên cạnh.

Tống Tu Thành thấy rất không hợp lý, mới 16 tuổi sao lại giết nhiều người như thế, hơn nữa mỗi người đều chết rất trùng hợp, có thể nói là gây án một cách hoàn mỹ.

Nhưng thiếu niên này lại cực kỳ thẳng thắn thừa nhận cậu ta chính là kẻ giết người, cậu ta còn kể lại tỷ mỉ quá trình giết từng người một.

Chuyên án kết thúc, phạm nhân bị giải đi.

Chuyện tới đây gần như đã xong, đêm trước khi đi, Tống Tu Thành mới từ miệng mẹ của thiếu niên kia biết được, thiếu niên này rất thích tới ngắm cảnh ở một cây đại thụ bên ngoài trấn. Anh ta kinh ngạc phát hiện ra cái cây này từng là nơi Tạ Thu Vận dẫn mình tới. Cô nói đây là nơi cô trút mọi thống khổ ra tâm sự với cái cây này.

Tống Tu Thành phát hiện dưới tàng cây có mấy dấu vết đào bới, anh ta đào lên thì phát hiện một cái thùng gỗ, trong có rất nhiều chai, trong mỗi cái chai lại nhét một trang giấy khác nhau.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1241: Có Người Muốn Chết Thì Cứ Thành Toàn Luôn Đi

Xem xong, Tống Tu Thành hiểu ra hết thảy.

Chồng Tạ Thu Vận bị giết vì hắn thường xuyên đánh cô, là một người có khuynh hướng bạo lực nghiêm trọng.

Người đàn ông này chết vì ông ta là người đầu tiên cưỡng hiếp Tạ Thu Vận, còn những người khác cũng uy hiếp cô rất nhiều.

Tạ Thu Vận biết thiếu niên kia thích mình, biết cậu ta theo dõi mình nên mỗi ngày cô đều tới dưới tàng cây chôn xuống một cái chai, trong mỗi cái chai lại có một tờ giấy viết hết những phẫn nộ và thống khổ của cô lên, hơn nữa cô còn hy vọng những người đó đều chết hết đi, thậm chí còn lơ đãng viết ra những biện pháp giết người."

Sau khi cô đi, thiếu niên đào cái chai lên, sau khi xem qua thì làm theo gợi ý trong giấy của cô, đi giết từng người một.

Đến lúc này, bức màn ánh sáng được vén lên, nữ nhân xinh đẹp, tao nhã kia mới là hung thủ giết người thực sự, nhưng... cô ấy có làm sai không?

Toàn bộ bộ phim đều có nhạc dạo u ám, tổng kết lại thì nó là một bộ phim trinh thám rất ly kỳ.

Tống Thanh Ngạn đã vạch ra được những mảng tính cách khác nhau của con người, xấu xí có, dục vọng có, đấu tranh có, không đơn thuần chỉ có một mặt sáng hoặc tối.

Trước kia chưa xem đầy đủ kịch bản nên Yến Thanh Ti không biết Tạ Thu Vận mới là hung thủ cuối cùng, cô ấy không tự mình ra tay nhưng lại thực hiện được một chuỗi phạm tội vô cùng hoàn mỹ.

Cuối phim, Tống Tu Thành đem toàn bộ những giấy này đốt thành tro.

Kết cục của phim ở dạng mở.

Một bộ phim điện ảnh tốt nhất chính là sau khi chấm dứt còn làm cho người xem phải tự nghiền ngẫm, tự hỏi chính mình.

Xinh đẹp không phải là tội, nhân tính mới quyết định con người thiện lương hay độc ác.

Toàn bộ kịch bản không hề có lỗ hổng, có được một kịch bản hoàn hảo đúng là rất khó. Lúc trước Yến Thanh Ti xem qua liền đã quyết định nhận, cô có cảm giác, nếu không nhận vai diễn này thì mình sẽ rất hối hận.

Với bộ phim này, Yến Thanh Ti cực kỳ thích thú, còn thường xuyên cùng Tống Thanh Ngạn thảo luận về tình tiết trong phim.

Hôm nay nhiệt độ hơi lạnh một chút, lúc nghỉ ngơi, Tiểu Từ tới phòng hóa trang lấy cho Yến Thanh Ti một chút nước ấm.

Trong phòng hóa trang có mấy diễn viên, Tằng Khả Nhân cũng ở trong đó, ngồi cạnh cô ta là một nữ diễn viên khác, hai người đang nói chuyện rất thân mật.

Tiểu Từ nhận ra cô gái này, là một nữ diễn viên rất nổi tên Bạch San, hẳn là đến thăm Tằng Khả Nhân.

Tiểu Từ chào một câu rồi chạy đi lấy nước nhưng bị Bạch San gọi tới, bắt cậu rót cho cô ta một chén nước.

Tiểu Từ do dự một chút rồi cũng đồng ý. Vì cô ta không có cốc nên Tiểu Từ dùng cái cốc nước duy nhất của mình, rót hơn nửa cốc nước ấm đưa cho cô ta.

Bạch San nói cảm ơn một tiếng, đưa tay ra đón lấy cốc.

Tiểu Từ tưởng cô ta đã tiếp được nên buông tay, không ngờ Bạch San lại hét lên một tiếng: “Ai nha, cậu định làm tôi bỏng chết à?”

Sau đó cô ta tiện tay hất cái chén nước lên người Tiểu Từ.

Tiểu Từ còn chưa kịp phản ứng, cô ta đã giơ tay tát cậu một cái: “Có biết làm việc hay không hả? Bình thường cậu hầu hạ chủ nhân của mình thế này à?”

Quý Miên Miên vừa tiến vào, thấy một màn này lập tức tiến lên: “Này, cô sao thế hả, có bệnh à, muốn chết đúng không?”

Tiểu Từ thấy đau nhưng vẫn giữ chặt tay Quý Miên Miên: “Đừng làm ồn

nữa, đừng để chị Thanh Ti bị phiền toái.”

“Nhưng bọn họ có biết xấu hổ là gì đâu.”

“Ai không muốn mặt mũi, nói cho chị nghe xem?” Từ ngoài cửa truyền vào tiếng của Yến Thanh Ti.

Quý Miên Miên như tìm được tâm phúc, vội vàng chỉ vào Bạch San, nói: “Chị, là cô ta.”

Bạch San đứng lên, khinh miệt nói: “Cô chính là Yến Thanh Ti, hóa ra cũng chỉ thế này, mặt phẫu thuật cũng có chút tự nhiên đấy.”

Yến Thanh Ti: “Tiểu Từ, nước đâu?”

Tiểu Từ nhanh chạy đi lấy nước.

“Nước đây.”

Tiểu Từ đưa cốc nước cho cô, Yến Thanh Ti lạnh lùng nói: “Đưa chị làm gì, hắt đi. Hắt thẳng vào mặt, có người muốn chết thì cứ thành toàn cho cô ta đi chứ sao nữa.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1242: Loại Tiện Nhân Này Thì Cần Gì Phải Cho Mặt Mũi

Tiểu Từ sửng sốt, hình như không được đâu, nước nóng như thế này mà hắt lên mặt thì bỏng đấy.

Cậu ta vội vàng nói: “Chị, em không sao, trên người có quần áo nên không bị bỏng đâu.”

Tuy rằng có hơi nóng nhưng Tiểu Từ vẫn rất may vì hôm nay trời lạnh nên đã mặc nhiều quần áo, chắc vết bỏng cũng không nghiêm trọng.

Tiểu Từ biết, Bạch San này chắc đã nghe Tằng Khả Nhân bơm đểu gì đó nên muốn gây chuyện thôi.

Tuy rằng cô ta làm khó cậu nhưng vẫn là muốn chọc cho Yến Thanh Ti không thoải mái.

Tiểu Từ không muốn làm Yến Thanh Ti khó xử.

Yến Thanh Ti hừ lạnh một tiếng nói: “Đã làm trợ lý của Yến Thanh Ti thì không được thua kém cái gì. Loại tiện nhân này thì cần gì phải cho mặt mũi, bảo em hắt thì hắt đi, chết thì nhặt xác, bị thương thì đi chữa...”

Tiểu Từ thật không dám hắt cốc nước này, nếu hắt là xảy ra chuyện lớn đấy.

Nhưng cậu cũng biết, Yến Thanh Ti nói thật, cô chưa bao giờ biết nói suông. Cậu ta là trợ lý của Yến Thanh Ti, dù có chuyện gì thì cũng phải vì cô một chút.

Nếu chuyện này truyền ra ngoài thì sẽ lại có người muốn bôi đen, nói xấu cô ngay.

Tiểu Từ lặng lẽ hất nước ra sau: “Chị... Chị bớt giận, xin bớt giận...”

Bạch San bị Yến Thanh Ti dọa cho hoảng sợ, hối hận: “Yến Thanh Ti, đầu óc cô không có bệnh đấy chứ?”

Yến Thanh Ti nói: “Đúng thế, có bệnh đấy, hơn nữa còn bệnh không nhẹ đâu, muốn biết bệnh gì không?”

Yến Thanh Ti gật đầu: "Bệnh của tôi là thấy cô thì ngứa tay, muốn đánh cô, cô nói xem... phải làm sao đây hả?"

Yến Thanh Ti là người thích bao che, người mà cô muốn bao che thì ngoài cô ra, không ai được bắt nạt hết.

Sắc mặt Bạch San trắng bệch, vô cùng khó coi, cô ta vốn tính tình không tốt, khó chơi, hơn nữa diễn xuất cũng không tệ nên rất có ảnh hưởng trong giới chuyên môn, bình thường tới chỗ nào là người ta phải cấp cho vài phần mặt mũi. Những người khác nếu gặp chuyện này thì sẽ dĩ hòa vi quý, chưa từng có người nào không chút lưu tình đối đãi với cô ta thế này.

Điều này khiến cho Bạch San luôn chiếm tiện nghi của người khác nhất thời không biết làm gì, cô ta đành nói: "Cô có biết tôi là ai không hả? Đừng tưởng sau lưng cô có chỗ dựa thì có thể muốn làm gì thì làm, tôi cũng không phải là cô..."

Yến Thanh Ti nhíu mày: "Biết chứ. Bạch San, ngưỡng mộ đã lâu, đối với tiếng nói của cô tôi nhớ mãi không quên. Lần sau muốn đóng phim nóng thì cũng đừng có đứng ngoài ban công, trốn ra xa một chút, mấy tầng lầu bị tiếng của cô đánh thức, người không biết cô là nữ minh tinh thì còn tưởng cô là loại gái đứng đường đấy."

Yến Thanh Ti đã sớm biết nữ nhân dã chiến với Cận Tuyết Sơ ngoài ban công chính là Bạch San này.

Trước kia hai người chưa từng gặp nhau nên Yến Thanh Ti cũng không buồn đi bôi đen người ta, mà cô với Cận Tuyết Sơ cũng là bạn bè, sao có thể làm ảnh hưởng tới anh ta được.

Không ngờ hôm nay Bạch San lại dám mò tới đây, đúng là người nổi tiếng xấu tính như trong truyền thuyết.

Tính tình đã xấu vậy mà gặp cô cũng không biết xấu hổ là gì.

Trên mặt Bạch San hoàn toàn trắng bệch, mọi ngạo khí đều tan biến, trong đầu cô ta đang nghĩ tới rất nhiều lần dã chiến, ngoài ban công... là lần nào bị bắt gặp vậy?

Yến Thanh Ti liếc nhìn vẻ mặt Bạch San: "A, xem ra là nhiều quá nên không nhớ ra được. Có cần tôi nhắc lại không?"

Trợ lý và người đại diện của Bạch San không ở đây, chuyện bất thình lình này xảy ra làm cho cô ta hoảng hốt, cắn răng nói: "Cô câm miệng... Dám nói xấu tôi, Yến Thanh Ti, tôi không nghĩ cô là loại người như thế, tôi nhất định sẽ tố cáo cô tội phỉ báng."

--- O ---

Chương 1243: Quấy Rầy Người Khác Đánh Người Là Không Có Đạo Đức

Yến Thanh Ti bước tới vài bước, túm lấy ngực áo của Bạch San, lôi lại, ghé miệng nói vào tai cô ta mấy câu: “Sau này gặp lại Cận Tuyết Sơ, tôi phải hỏi anh ta xem ngực của cô là size gì, sờ có cảm giác thế nào?”

Nói xong, tay buông ra, Yến Thanh Ti còn tranh thủ sờ soạng một phen: “Hừm... hàng giả.”

Bạch San ngây ngẩn cả người, qua hồi lâu sau mới giật mình kinh ngạc nhìn Yến Thanh Ti: “Là cô... Người ngày hôm đó là cô?”

Bạch San thấy cả người lạnh toát, nhược điểm như vậy lại nằm ở trong tay Yến Thanh Ti, chẳng phải là để cô muốn gì được nấy sao?

Bạch San rất thích Cận Tuyết Sơ, cực thích. Dù tính tình cô ta không tốt nhưng cô ta lại thật tâm thích Cận Tuyết Sơ. Lúc trước, Cận Tuyết Sơ đã sớm nói với cô ta rằng không thể làm người yêu, nhiều nhất là chơi bời qua đường thôi.

Bạch San cũng đồng ý, cái loại hèn mọn trước mặt người mình yêu như thế cô ta chưa từng thể hiện trước mặt người khác bao giờ.

Bạch San nghĩ, chỉ cần mình cố gắng thì có thể trở thành người yêu, không ngờ... không bao lâu sau liền xuất hiện một Yến Thanh Ti, trở thành nữ nhân vật chính trong MV của Cận Tuyết Sơ. Sau đó, hai người này còn đưa đẩy qua lại, thậm chí Cận Tuyết Sơ còn nói trước mặt người khác rằng Yến Thanh Ti là hình mẫu con gái lý tưởng mà anh thích.

Hôm nay Bạch Sna tới thăm Tằng Khả Nhân còn có mục đích khác, chính là... Cô ta muốn xem xem Yến Thanh Ti là thần thánh phương nào mà có thể làm cho một người đàn ông như Cận Tuyết Sơ thích đến như vậy?

Nhưng cô ta vừa mới phát thế tấn công thì đã bị một câu của Yến Thanh Ti chèn ép cho không nói thành lời.

Ngày đó, người đứng trên ban công hút thuốc không ngờ lại là Yến Thanh Ti.

Thế có nghĩa là cô và Cận Tuyết Sơ đã sớm quen nhau từ trước sao?

“Ha ha ha... trách không được... trách không được... anh ấy... tiện nhân...”

Yến Thanh Ti nhún vai: “Xem ra rất nặng tình nhỉ, đáng tiếc, đời này chỉ có thể thất bại.”

Cô cười đầy châm biếm: “Người đàn ông mà cô thích lại đi thích một con khốn khác, cô nói xem... ngay cả tiện nhân mà mình cũng không bằng, thế thì còn sống thế nào được? Nếu là ta thì đã sớm mất hết mặt mũi rồi.

Sắc mặt Bạch San âm trầm, đây là lần đầu tiên cô ta ăn thiệt thòi lớn thế này. “Yến Thanh Ti, làm người đừng có mà quá đáng, đường về sau còn rất dài.”

“Đúng thế, đường... còn rất dài. Chọc tôi sớm thì sớm muộn gì cũng bị tôi giết chết, cứ chờ mà xem.”

Yến Thanh Ti xoay người, nhưng đột nhiên nhớ ra lại quay lại: “A... Suýt thì quên... Mình còn có chuyện chưa làm xong.”

Người còn chưa đánh sao cô có thể đi. Nhưng cô vừa giơ tay lên, còn chưa hạ xuống đã bị người khác bắt lấy, khí lực người kia rất lớn, giữ rất chặt.

“Yến tiểu thư, là con gái, không nên tùy tiện động thủ đánh người như thế.”

Yến Thanh Ti ngẩng đầu liền thấy một người đàn ông mặt mũi anh tuấn, dáng vẻ hoàn mỹ.

Cô cười lạnh: “Anh muốn nhận thay cô ta à?”

Tằng Khả Nhân kêu lên: “Anh...”

Nam nhân kia đáp: “Ý tôi không phải thế.”

Yến Thanh Ti gạt tay anh ta ra: “Vậy cút ra xa một chút, có biết là quấy rầy người khác đánh người là rất thiếu đạo đức không hả?”

Tằng Khả Nhân cả giận nói: “Yến Thanh Ti, nói chuyện với người khác thì phải tôn trọng người ta một chút, đừng tưởng ai cũng sợ cô...”

Yến Thanh Ti đột nhiên nắm lấy cằm Tằng Khả Nhân: “Vậy thì học thành thật một chút đi, đừng tự tìm chết nữa.”

Mặt Tằng Khả Nhân đỏ lên.

Yến Thanh Ti nhìn sang Bạch San: “Tôi đã nói với rất nhiều người rồi, con người tôi chưa bao giờ chịu thiệt, cô đánh người của tôi, chuyện này tôi sẽ không tính lãi, cô muốn ăn một cái tát hay đêm nay đợi tôi mang bao tải đến, chọn đi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1244: Miên Miên, Người Mà Chạy Thì Cứ Đánh

Yến Thanh Ti phủi tay: “Nếu không chọn, vậy để tôi chọn giúp cô. Miên Miên... giữ người.”

Quý Miên Miên xắn tay áo: “Vâng...”

Cô đã sớm chờ Yến Thanh Ti ra lệnh, nếu không vì Tiểu Từ ngăn lại thì cô còn chờ tới bây giờ sao? Đã sớm cho con ả này một cái tát tai từ lâu rồi.

Anh trai của Tằng Khả Nhân là Tằng Niệm Nhân bèn ngăn lại: “Một chuyện nhỏ, cần gì làm lớn lên để mọi người đều không vui.”

Yến Thanh Ti không kiên nhẫn nói: “Muốn làm thánh phụ thì đừng có đứng ở trước mặt ta. Lúc cô ta đánh người của tôi sao anh không chạy tới làm thánh phụ, cút ra, tôi còn phải mang Tiểu Từ đi xem xét vết thương.”

Quý Miên Miên không nhiều lời, túm lấy cánh tay Tằng Niệm Nhân, dùng sức mà giữ, ngăn anh ta lại, sau đó... mọi người nghe thấy một thanh âm tát tai cực kỳ thanh thúy, dễ nghe.

Nếu không phải Tằng Khả Nhân đứng ở bên cạnh thì Bạch San đã bị đánh ngã rồi.

Bạch San ôm mặt, không nói nên lời, thân thể run rẩy, cúi đầu, tóc xõa che lấy mặt, không biết có biểu tình gì.

Nhưng Yến Thanh Ti dùng đầu ngón chân cũng biết cô ả đang nghĩ cái gì trong lòng.

Hận đi, giận đi, điên lên đi, thế thì làm sao? Nhược điểm của cô ở trong tay lão nương, xem cô có thể bốc lên được cái gì nào.

Yến Thanh Ti nói với Bạch San: “Còn chưa nói với cô, ngực của cô làm không được tốt lắm đâu, một bên nhỏ, một bên to. Chờ rồi tôi sẽ giới thiệu cho cô một thẩm mỹ viện uy tín khác.”

Tằng Khả Nhân đỡ lấy Bạch San, cả giận mắng: “Yến Thanh Ti, cô quá đáng rồi đấy. Bạch San sai rồi, nhưng cô có thể nhục nhã người ta thế sao? Cô

đang nghĩ tất cả mọi người phải nghe lệnh của cô hả?”

Yến Thanh Ti châm biếm, nhục nhã?

Bạch San hất nước lên người Tiểu Từ, không phân đúng sai đã tát cậu ta một cái, cái này không phải nhục nhã à?

Tiểu Từ còn không phải trợ lý của cô, cô chỉ nhờ người ta hỗ trợ, thế mà còn dám coi mình như chủ nhân của người ta. Loại nữ nhân này cần gì cô phải khách khí?

“Tằng Khả Nhân, trước đây tôi không ghét cô tới mức này đâu, cô đừng hết lần này tới lần khác khiêu khích tôi. Trước đây tôi không khách khí với ai, hiện tại càng không, đừng có chọc giận tôi, nếu không tôi cam đoan sẽ khiến cô thảm bại đấy.”

Tằng Khả Nhân thân thể run rẩy, tức giận, buồn bực, còn có cả... sợ hãi.

Cô ta đã được chứng kiến sự lợi hại của Yến Thanh Ti, nhưng... cô ta không cam lòng.

Ánh mắt của Tần Cảnh Chi vĩnh viễn chỉ dừng lại trên người Yến Thanh Ti, dù cô ta có cố gắng bao nhiêu thì cũng không nhận được sự chú ý của anh.

Mà Yến Thanh Ti, rõ ràng là đã kết hôn, vậy mà còn đong đưa khắp nơi, nữ nhân này rốt cuộc tốt ở điểm nào mà ai cũng thích chứ?

Gia giáo, tu dưỡng, cái gì cô cũng không có, thô bỉ, tục tĩu, từ bỏ gương mặt ra thì cô còn có cái gì? A... Hiện tại cô ta không ngờ lại có vận cứt chó, trở thành cháu ngoại của Hạ An Lan.

Tằng Khả Nhân biết mình đang ghen tị, điều này thật không tốt, nhưng cô ta không khống chế được, cô ta thật sự yêu Tần Cảnh Chi.

Có đôi lần cô ta nghĩ, dù không thể làm bạn gái của Tần Cảnh Chi thì làm một tình nhân vô danh cũng được, chỉ cần có thể ở bên anh là đủ.

Nhưng Tần Cảnh Chi đối với cô ta vĩnh viễn giữ khoảng cách, mặc kệ trưởng bối trong nhà tạo áp lực bắt anh cưới cô ta, anh vẫn thờ ơ như cũ.

Tằng Khả Nhân yêu Tần Cảnh Chi nên thường xuyên để ý tới ánh mắt, hành động của anh

Các hành động của Tần Cảnh Chi thực ra rất chuyên nghiệp, người sáng suốt vừa nhìn thì chỉ biết đó là một người rất nguyên tắc, nhưng chỉ có Tằng Khả Nhân vì để ý từng ly từng tý một nên phát hiện ra ánh mắt của anh đều dành hết cho Yến Thanh Ti.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1245: Làm Chuyện Mình Thích, Yêu Người Mình Muốn Yêu

Mọi bình luận trên mạng cũng đều rất tán thành cặp đôi Yến Thanh Ti và Tần Cảnh Chi.

Trơ mắt nhìn người mình thích thích một người khác, mà người đó còn là một con khốn cái gì cũng thua kém mình, sao cô ta có thể cam tâm được chứ?

Tằng Khả Nhân chưa từng chịu ủy khuất lớn thế này bao giờ, trong lòng cô ta cực kỳ khó chịu, vốn nghĩ tới Bạch San có thể giúp mình thu thập Yến Thanh Ti, làm cho cô cô ngừng quyến rũ Tần Cảnh Chi.

Không ngờ, Bạch San chẳng những không chiếm được nửa phần tiện nghi mà còn bị Yến Thanh Ti nhục nhã một trận.

Tằng Khả Nhân nhớ tới vừa rồi Yến Thanh Ti nói cô ta sẽ không tha cho mình thì hơi chột dạ, ủy khuất nói: “Anh, nữ nhân này... thật quá đáng!”

Tằng Niệm Nhân cười nói: “Yên tâm, anh sẽ giúp em hết giận.”

“Anh, anh định làm gì?”

“Anh có biện pháp của anh, sẽ không làm bọn em that vọng. Mấy ngày này anh sẽ ở lại đây rồi mới đi.”

Tằng Niệm Nhân dịu dàng nói với Bạch San: “Em phải chịu thiệt thòi rồi.”

“Em... không sao...” Bạch San cúi đầu, bộ dáng ẩn nhẫn làm người ta thương tiếc.”

...

Từ trong phòng hóa trang đi ra, Yến Thanh Ti bảo Tiểu Từ chạy tới phòng khám xem xét một chút.

Tiểu Từ không lay chuyển được cô nên đành phải đi.

Yến Thanh Ti trở về trường quay, Tống Thanh Ngạn yêu cầu rất cao, anh ta

cực kỳ nghiem khắc, không hề có dáng vẻ tươi cười, đây là kiểu người đã làm là phải làm tốt hơn người khác.

Đối với người như thế, Yến Thanh Ti cảm thấy rất thích, người có trách nhiệm với tác phẩm của mình mới là một đạo diễn tốt.

Yến Thanh Ti diễn chung với Tần Cảnh Chi, đây là cảnh nam chính Tống Tu Thành vụng trộm bám theo bảo vệ Tạ Thu Vận, anh ta phải nén giấu tình cảm trong lòng vì bên trên còn vô số áp lực ép xuống, cũng như vô số ánh mắt nhìn vào hành động của anh ta.

Sau vài lần thử, Tống Thanh Ngạn cảm thấy không hài lòng, anh ta bắt đầu suy nghĩ xem vấn đề ở đâu.

Yến Thanh Ti nghỉ ngơi cùng Tần Cảnh Chi.

Sauk hi ngồi xuống, Tần Cảnh Chi hỏi: "Cãi nhau với Tằng Khả Nhân à?"

Yến Thanh Ti nở nụ cười: "Đau lòng hả?"

Tần Cảnh Chi lắc đầu: "Đương nhiên không phải, tôi là loại người đó sao? Nếu cô có thể giúp tôi thu thập cô ta thì tôi còn phải cảm ơn cô nữa đấy.

"Vậy chú bảo cháu phải làm thế nào đây?"

Tần Cảnh Chi nhận lấy nước mà trợ lý đưa cho: "Anh trai của Tằng Khả Nhân cũng tới rồi, cô đã gặp chưa?"

Yến Thanh Ti gật đầu: "Rồi, một gã thánh phụ."

Tần Cảnh Chi nở nụ cười, nụ cười châm chọc hiếm thấy của Tần Ảnh Đế: "Người này tên là Tằng Niệm Nhân, cẩn thận hắn một chút, hắn cũng không phải kiểu thánh phụ như bên ngoài nhìn vào đâu."

Yến Thanh Ti nheo mắt.

"Trong hào môn luôn xảy ra những chuyện, nuôi lớn những người bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rữa mục nát."

Yến Thanh Ti vuốt cằm suy nghĩ: "Ý của chú là đang nói chú đấy à?"

Tần Cảnh Chi cười như không cười: "Đương nhiên không phải, nếu tôi là

người như thế thì cô còn cơ hội gả cho Nhạc Thính Phong sao?"

"Nói tới anh ấy, chú có định cho chúng cháu bao lì xì không vậy? Dù sao... cũng đăng ký rồi."

Tần Cảnh Chi bị cô nhắc tới kết hôn thì tức giận: "Cô... Cô nói xem tôi phải làm gì với cô bây giờ hả? Cho tới giờ tôi chưa từng gặp nữ diễn viên nào bốc đồng như cô, đúng lúc đang nổi thì chạy đi lấy chồng, rốt cuộc cô không quan tâm tới nghề diễn viên hay căn bản không cần hả?"

"Quan tâm tới sự nghiệp và kết hôn cùng người mình yêu thì có liên quan gì nhau đâu?"

"Cô..."

Tống Thanh Ngạn ở bên kia gọi: "Lão Tần, Thanh Ti, tới đây đi."

Hai người đứng lên, Tần Cảnh Chi lại dặn dò: "Tóm lại là cẩn thận đề phòng Tằng Niệm Nhân một chút, có chuyện gì thì gọi cho tôi."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1246: Người Càng Hoàn Mỹ Thì Càng Đáng Sợ

Yến Thanh Ti gật đầu: "Được."

So với Tằng Niệm Nhân, Yến Thanh Ti vẫn nguyện ý tin tưởng Tần Cảnh Chi hơn.

Anh ta không vô duyên vô cớ nhắc nhở cô chuyện này, tên Tằng Niệm Nhân kia không phải người đứng đắn, chính là một tên công tử cặn bã.

Tần Cảnh Chi nhắc nhở khiến cho Yến Thanh Ti nổi lên phòng bị với Tằng Niệm Nhân, còn có Bạch San kia nữa, cũng không phải đèn hết dầu, không có khả năng ăn thiệt thòi thế mà nhịn nhục được. Nếu không phải cô nắm được nhược điểm của cô ta thì không chừng đã sớm làm ầm lên rồi.

Tuy rằng Yến Thanh Ti phòng bị anh em Tằng Khả Nhân nhưng mỗi ngày cô và Tằng Khả Nhân quay phim cùng nhau, Tằng Niệm Nhân tới chơi đều là chuyện rất bình thường.

Tằng Niệm Nhân rất rộng rãi, thỉnh thoảng còn mời cả đoàn ăn cơm, mỗi ngày đều mua trái cây hoặc đồ ăn vặt, trong vòng hai ngày đã lấy được hảo cảm của cả đoàn làm phim. Trong đoàn có rất nhiều cô gái trẻ tuổi đều nói Tằng Niệm Nhân quả thực là người đàn ông hoàn mỹ, dịu dàng lại còn có tiền, không hề giống bọn phú nhị đại yêu tiền nhưng đê tiện thời nay chút nào, đây mới là quý công tử hào môn chân chính.

Hắn ta luôn tao nhã, dịu dàng khi nói chuyện với bất kỳ ai, cũng không hề cố ý tiếp cận Yến Thanh Ti.

Nhưng Yến Thanh Ti vẫn không buông bỏ đề phòng với người này.

Hoàn mỹ đôi khi không phải là chuyện tốt.

Trên đời này không có người hoàn mỹ, mỗi người đều có khuyết điểm, nếu một người cho bạn cảm giác anh ta cái gì cũng tốt, không có khuyết điểm, như vậy có thể khẳng định anh ta giấu giếm rất sâu, bạn không nhìn ra khuyết điểm đó mà thôi.

Yến Thanh Ti không tin trên đời này có ai đó vô duyên vô cớ tốt với ai cả,

huông chi, cô và anh em họ đã náo thành như vậy, trên mạng đã bắt đầu có tin hai bên bất hòa.

Cho nên, Yến Thanh Ti vẫn không tin Tằng Niệm Nhân không muốn trút giận cho em gái mình.

Yến Thanh Ti lạnh mặt nhìn mấy nữ diễn viên vây quanh lấy Tằng Niệm Nhân, còn anh ta thì vẫn mang vẻ mặt tươi cười, cực kỳ kiên nhẫn khi nói chuyện.

Cô bĩu môi cười, rõ ràng là không kiên nhẫn mà vẫn làm ra bộ dạng kiên nhẫn, dịu dàng, không sợ mệt chết à?

Tống Thanh Ngạn đi tới tìm cô, nói: “Thanh Ti, lần trước cô và Tằng Khả Nhân diễn một đoạn ở trong mưa, tôi nghĩ nên sửa một chút, cô xem nếu không có ý kiến gì thì chúng ta diễn lại một lần đi.”

Yến Thanh Ti gật đầu, tiếp nhận kịch bản đã sửa, cười nói: “Tôi cảm thấy anh đúng là một biên kịch kỹ tính. Anh nói xem, nếu anh làm biên kịch sớm một chút thì trong nước đã có nhiều phim hay rồi. Sau khi diễn lại đoạn này thì phim càng thêm xung đột và kịch tính, tôi thấy được đấy.”

Tống Thanh Ngạn nở nụ cười, mấy ngày nay anh ta sụt cân ghê sớm, râu trên cằm cũng chưa kịp cạo, nhìn người nhếch nhác lôi thôi không chịu được, nhưng đôi mắt vẫn vô cùng sáng ngời.

Tác phẩm của mình được khẳng định, trong lòng Tống Thanh Ngạn vô cùng cao hứng.

Sau khi đội làm mưa chuẩn bị tốt, Yến Thanh Ti cùng Tằng Khả Nhân đi thay trang phục.

Trên người Yến Thanh Ti mặc sườn xám dài may bằng vải thô màu lục, đội phun nước bắt đầu thực hiện, quần áo trên người cô ướt đẫm dán chặt lên người, làn da trắng như tuyết.

Trong mưa, nữ cảnh sát chỉ trích Tạ Thu Vận, mắng cô không biết kiềm chế, cô khốn nạn, làm cho toàn bộ đàn ông trong trấn điên đảo thần hồn, giờ ngay cả Tống Tu Thành cũng yêu cô. Một nữ nhân như cô sẽ luôn chỉ mang đến cho người khác thống khổ và tai họa.

Tằng Khả Nhân diễn rất tốt, cảnh diễn này của Yến Thanh Ti không hề có

một câu thoại nào, cô trầm mặng đứng trong mưa nghe Tằng Khả Nhân rống giận, hình thành hai cực sáng tối cực kỳ đối lập nhau.

--- O ---

Chương 1247: Thủ Đoạn Thu Thập Tiện Nhân Chưa Bao Giờ Giống Nhau

Cô không biểu hiện gì, thân thể và mặt chết lặng, màu đen trong ánh mắt đầy vẻ tuyệt vọng với thế giới này.

Tống Thanh Ngạn nhìn màn hình, sau đó để ống kính hướng về Yến Thanh Ti từ nhiều góc, miêu tả cô từ nhiều góc độ, anh ta rất thích nhìn Yến Thanh Ti diễn.

Tống Thanh Ngạn sửa lại kịch bản để Tằng Khả Nhân có thêm một động tác, đó là đánh Yến Thanh Ti một bạt tai.

Sau khi Tằng Khả Nhân nói xong lời thoại của mình liền giơ tay lên, hung hăng đánh xuống.

Một cái tát này cực kỳ vang dội và mạnh mẽ, cho dù trong mưa vẫn nghe rõ ràng.

Mọi người sợ ngây người, sắc mặt Tống Thanh Ngạn đen lại, anh ta nghĩ với tính tình của Yến Thanh Ti nhất định sẽ đánh trả, như thế thì các cảnh quay trước đều hỏng hết. Không ngờ, Yến Thanh Ti hoàn toàn không có động tác gì khác, cô vô cùng chuyên nghiệp cứ thế diễn xong phân đoạn này.

Sau khi kết thúc, Quý Miên Miên vọi vàng xông lên, phủ quần áo lên người Yến Thanh Ti, sau khi nhìn mặt cô thì hai mắt đầy lửa, chỉ hận không thể giết chết Tằng Khả Nhân.

Tằng Khả Nhân mang theo vẻ mặt vô tội, cười nói: "Chị Thanh Ti, em không cố ý đâu, xin lỗi chị, em... vẫn nên phải học chị nhiều."

Không ai biết Tằng Khả Nhân đánh một bạt tai kia có bao nhiêu sung sướng.

Được đánh lên mặt Yến Thanh Ti, được nghe âm thanh kia, ngụm ác khí nghẹn ở trong lòng cô ta cuối cùng cũng xuôi.

Yến Thanh Ti con môi cười: "Xong xuôi rồi tôi sẽ dạy cho cô càng nhiều, để cô học thêm vài thủ đoạn của tôi."

Tằng Khả Nhân cười đắc ý, cuối cùng cũng chiếm được thượng phong.

Tống Thanh Ngạn rất hiểu tính cách của Yến Thanh Ti, không nghĩ hôm nay cô lại buông tha cho Tằng Khả Nhân.

Nửa ngày quay phim sau đó anh ta vẫn cảm thấy rất không tự nhiên, rõ ràng thế này không giống tác phong của Yến Thanh Ti.

Quả nhiên, phân cảnh cuối cùng của hôm nay vừa kết thúc, Yến Thanh Ti liền quăng cho Tiểu Từ và Quý Miên Miên một ánh mắt.

Hai người hiểu ý, Quý Miên Miên như con ngựa đứt cương, lập tức đá bay hai trợ lý của Tằng Khả Nhân, còn Tiểu Từ chặn Bạch San lại.

Yến Thanh Ti vươn tay kéo tóc Tằng Khả Nhân, sức cô rất lớn, giống như muốn lột luôn da đầu Tằng Khả Nhân ra.

Tằng Khả Nhân hét lên chói tai: "A... Yến Thanh Ti, cô định là gì, mau buông..."

Yến Thanh Ti nhíu mày: "Không phải cô muốn học tôi sao? Kế tiếp cô nên học cho cẩn thận, thủ đoạn thu thập tiện nhân của tôi chưa bao giờ giống nhau."

Hôm nay, nếu cô không khiến cho cô ả này thành thật thì cô không phải Yến Thanh Ti nữa.

Tằng Khả Nhân chỉ cảm thấy cả người lạnh lẽo bèn kêu lên: "Anh... Cứu em... Cứu em..."

Tằng Niệm Nhân sốt ruột định lao lên thì bị Quý Miên Miên ngăn lại, hắn còn chưa kịp phản ứng đã thấy mình nằm chổng vó lên trời.

Những người khác trong đoàn làm phim sợ có chuyện không hay xảy ra bèn khuyên Yến Thanh Ti, cô liền lạnh giọng nói: "Ai muốn chết giống cô ta thì cứ lại đây."

Cô túm tóc Tằng Khả Nhân kéo vào một gian phòng rồi đóng cửa lại.

Quý Miên Miên đứng ở ngoài cửa canh như một môn thần, không ai dám đi qua.

Tằng Khả Nhân té trên mặt đất, trong lòng sợ hãi, ánh mắt ngậm đầy nước.

Yến Thanh Ti chậm rãi xắn tay áo lên: “Làm một thiên kim nhà giàu không muốn, lại còn muốn diễn, cô đã muốn như thế thì tôi sẽ thành toàn cho cô, nếu không tôi sẽ không là Yến Thanh Ti nữa.”

Nghĩ rằng hiện tại cô dễ tính là có thể bắt nạt cô sao?

Nằm mơ giữa ban ngày à?

Tằng Khả Nhân lạnh rung: “Cô muốn làm cái gì?”

Yến Thanh Ti đi tới, nhấc chân đá vào người Tằng Khả Nhân: “Đương nhiên là... làm cô!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1248: Tôi Làm Cô Đấy, Cô Tới Mà Cắn Tôi

"Yến Thanh Ti, tôi cảnh cáo cô không được làm bậy. Cho dù giờ cô có là cháu gái của Hạ gia thì nhà chúng tôi cũng không phải dễ động vào đâu..."

Thế à, tôi càng muốn xem nhà của cô có thể làm gì tôi đấy."

Yến Thanh Ti túm lấy Tằng Khả Nhân nhét lên ghế dựa, lấy dây thừng trói chặt cô ta lại, sau đó cầm lấy một cái kéo.

"Cô... Cô muốn làm gì, cô không được làm bậy..."

...

Một đám người lo lắng chờ đợi ngoài cửa, chỉ nghe thấy trong phòng truyền ra từng trận hét chói tai thảm thiết như lợn bị chọc tiết, tiếng hét khiến cho ai nấy đều sợ run lên. Mẹ ơi, không phải bị chọc tiết thật đấy chứ? Tằng Niệm Nhân vô cùng lo lắng, tìm Tống Thanh Ngạn: "Đạo diễn, chẳng lẽ anh định không quan tâm sao? Khả Nhân bị Yến Thanh Ti nhốt vào kia rồi, nó xảy ra chuyện rồi."

"Anh cảm thấy tôi có thể quản được Yến Thanh Ti sao?" Nhìn Yến Thanh Ti nổi giận, Tống Thanh Ngạn lại như trút được gánh nặng trong lòng, bom này rốt cuộc cũng nổ rồi, không cần lo lắng nữa.

Anh ta chỉ biết, Yến Thanh Ti là người có thù tất báo, sao có thể chịu đựng được cơ chứ.

Kỳ thực, anh vẫn cảm kích Yến Thanh Ti, bởi vì cô rất chuyên nghiệp, sau khi bị đánh vẫn kiên trì diễn hết một ngày rồi mới bạo phát.

Trong phòng truyền ra tiếng Tằng Khả Nhân kêu gào thảm thiết, Tằng Niệm Nhân lòng nóng như lửa đốt: "Chẳng lẽ anh trơ mắt nhìn Khả Nhân gặp chuyện không may? Anh đừng quên bộ phim này có sự tài trợ của Tằng gia chúng tôi."

Tống Thanh Ngạn chớp chớp mắt: "Vậy anh có thể rút vốn đầu tư về. Yến Thanh Ti đã nói trước mặt mọi người là không có việc gì thì đừng có chọc tới cô ấy, em gái anh không tin nên đã thử, giờ thì nhận hậu quả, có gì lạ đâu."

Anh từ camera thấy Tằng Khả Nhân đánh trước, mà Yến Thanh Ti có thể chuyên nghiệp diễn hết một ngày, đợi xong xuôi công việc mới nổi bão, đây đã là nhẫn nại lớn nhất của cô rồi.

Có thể làm đến như vậy, Tống Thanh Ngạn cảm ơn cô còn không hết ấy chứ.

Còn chuyện Yến Thanh Ti muốn làm gì sau khi kết thúc thì anh ta không quản, có muốn quản cũng không được.

"Anh..." Tằng Niệm Nhân bị anh ta chọc tức tới mức nói không thành lời.

Trong mắt anh ta hiện lên vẻ hung tàn, nham hiểm, rồi gọi một cuộc điện thoại, rất nhanh có một đám người kéo đến.

Tằng Niệm Nhân quát: "Phá cửa ra cho tao."

Nhưng những tên đó vừa tới gần cửa đã bị Quý Miên Miên đánh cho nằm la liệt trên sàn.

Tằng Niệm Nhân thấy người mình gọi tới bị đánh cho đo ván thì mắng một tiếng: "Lũ phế vật."

Em gái hắn ở trong kia kêu thảm thiết, hắn vội vàng gọi điện, bên kia hứa sẽ điều thêm người tới. Càng lúc tới càng nhiều, trong lòng Quý Miên Miên không yên, xong rồi, sợ là không ngăn được nữa.

Đúng lúc này, trong phòng hóa trang truyền ra tiếng của Yến Thanh Ti: "Miên Miên, tránh ra."

Quý Miên Miên nghe được thanh âm này lập tức nhảy dựng, nhanh chóng nhảy bật ra.

Hai chân cô còn chưa chạm đất thì cửa phòng đã mở ra, một thứ ở bên trong bị đẩy ra ngoài.

Mọi người kêu lên, tiếng kêu hoàn toàn theo bản năng, cực kỳ đồng thanh.

Thứ kia bị ném xuống đất bèn phát ra tiếng kêu thê lương.

Mọi người nhìn lên, ai nấy đều kinh hãi lùi về sau, mẹ của con ơi, đây là cái gì vậy trời?

Chỉ thấy thứ bị quăng ra cả người đen sì sì, bẩn không chịu được, cả người dính nhớp nháp, thứ chất lỏng đó chảy xuống ngang mũi tựa hồ còn đong đưa.

Một lát sau, ai nấy mới đều nhìn ra, thứ phủ trên người người kia là... sơn.

Đúng thế, chính là sơn, Tống Thanh Ngạn rất nghiêm khắc, có vài cảnh tượng muốn thay đổi cần phải tự mình dựng nên trong đoàn làm phim đã chuẩn bị một ít sơn, để ở một góc trong phòng hóa trang.

Nhìn một hồi, mọi người còn phát hiện hình như đầu người này... trọc lóc.

Tằng Niệm Nhân nhìn người đen sì sì kia mà cả người run rẩy, hắn gọi: "Khả... Khả Nhân?"

--- O ---

Chương 1249: Đánh Không Oan

Tằng Khả Nhân cả người đen sì sì không dám mở miệng, chỉ có thể liên tục gật đầu.

Tằng Niệm Nhân hô: “Mau... mau... đưa đi bệnh viện.”

Hắn lập tức gọi người đem Tằng Khả Nhân đi. Tằng Niệm Nhân đi đằng trước, quay đầu nhìn thấy Yến Thanh Ti từ lúc nào đã đứng tựa ở cửa, môi đỏ cong lên, tươi cười lãnh diễm, trong ánh mắt không hề có thiện ý.

Tằng Niệm Nhân nheo mắt.

Yến Thanh Ti không né tránh ánh mắt của hắn, nụ cười trên môi càng rạng rỡ.

Nàng là người như thế, đã là trả thù thì không phải cô đánh tôi một cái, tôi lại cấu cô một cái, loại trả thù này quá nhỏ nhặt rồi.

Muốn thu thập thì phải để người ta nhớ lâu, nhớ kỹ một chút, để từ nay về sau ngay cả ý nghĩ muốn trả thù người ta cũng không dám nghĩ nữa.

Tằng Niệm Nhân mặt không biểu tình, nhìn Yến Thanh Ti thật sâu một cái rồi xoay người rời đi.

Yến Thanh Ti châm biếm, định lực của nam nhân này cũng không thấp.

Bạch San đứng ở một bên nhìn mà lạnh run cả người. Cô ta bỗng cảm thấy may mắn thì hôm trước chỉ bị tát có một cái, như thế đã là quá... quá may mắn rồi.

Mà người kia nhìn em gái bị hành ra thành bộ dáng như quỷ thế mà cũng có thể nhẫn nhịn được.

Tiểu Từ hỏi: “Chị, chị không sao chứ?”

Quý Miên Miên vỗ đầu Tiểu Từ: “Chị Thanh Ti đương nhiên không sao rồi, có sao phải là cô ả kia kìa.”

Tống Thanh Ngạn tiến lại: “Cô làm nhục người ta như thế, coi chừng bị trả thù.”

Yến Thanh Ti xòe tay: "Trả thù? Vậy thì để bọn họ thử xem. Tôi tin nếu bọn họ thức thời thì sẽ không tới tìm chết. Huống chi... tôi cũng không đánh cô ta."

Cô chỉ cạo trọc đầu cô ta, lột quần áo của cô ta, chỉ để lại nội y, sau đó hắt sơn lên người cô ta.

Đối với một thiên kim tiểu thư như Tằng Khả Nhân mà nói thì sự nhục nhã này còn gấp mấy trăm lần một cái tát.

Yến Thanh Ti ngẫm lại thủ đoạn của chính mình cũng tự cảm thấy sợ hãi.

Trận náo loạn này của Yến Thanh Ti làm cho cả đoàn làm phim thấy cô như mèo thấy chuột.

Buổi tối đi ngủ thì nhận được điện thoại của Nhạc Thính Phong, sau khi nghe anh tố một bụng sầu tương tư, Yến Thanh Ti mới nói: "Hôm nay em đã thu thập một tiểu tiện nhân."

Nhạc Thính Phong vừa nghe đã thét lên: "Có người khi dễ em phải không? Em chờ đấy, anh sẽ qua đó."

Yến Thanh Ti xoa xoa mặt, cười ngọt ngào, chờ Nhạc Thính Phong nói xong mới đáp: "Em là người dễ bị người ta bắt nạt thế à? Cô ta thảm hại gấp trăm lần em, anh yên tâm đi."

Tuy rằng Yến Thanh Ti nói vậy nhưng trong lòng anh vẫn rất lo lắng: "Chờ bên này xong việc anh sẽ qua tìm em."

"Ừ."

Dập điện thoại rồi, Nhạc Thính Phong liền đứng dậy muốn đi: "Không được, tôi phải về làm việc. Có kẻ bắt nạt bà xã tôi, chờ hoàn thành việc công ty rồi tôi sẽ tới tìm cô ấy, xem xem kẻ nào muốn chết đến thế chứ?"

Diệp Thiều Quang vừa nghe liền xem thường: "Thôi đi, bà xã cậu như hổ ấy, ai mà dám bắt nạt cô ta chứ? Ai dám chứ hả? Chắc kẻ đó sống nhiều không chịu được nữa rồi nên muốn tìm chết thôi mà."

"Bà xã của tôi cái gì cũng tốt, quản được sao, cũng không cần anh lo lắng." Nhạc Thính Phong hừ một tiếng rồi quay đầu chạy mất.

Bên này, Yến Thanh Ti đã chuẩn bị ngủ, nhưng cô không biết mọi chuyện mà cô làm đã được bẩm báo tường tận tới tai Hạ An Lan.

Hạ An Lan nằm trên giường, một tay cầm di động, một tay nghịch nghịch tóc của Nhạc phu nhân, chờ người kia căm phẫn nói một hồi, ông mới miễn cưỡng hỏi: "Ừ, nói xong chưa?"

Nhạc phu nhân trong lòng ông dựng lỗ tai lên nghe, Hạ An Lan thuận tay ôm lấy bà.

Đối phương ngừng một chút: "Xong... Hạ tiên sinh, có phải ngài cảm thấy nên bảo cháu gái của ngài xin lỗi cháu gái của tôi không?"

Hạ An Lan đáp: "Cháu gái tôi thế nào tôi biết, nó đánh người lúc nào cũng có lý do. Tôi tin tưởng cách làm người của nó."

"Cho nên ý của ngài là gì?"

Hạ An Lan đáp: "Đánh... Đánh không oan."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1250: Để Em Quen Thuộc Với Anh Rồi Sẽ Thích Anh

Hạ An Lan nói xong, không thèm để ý xem bên kia phản ứng thế nào liền cúp máy.

Ông rất hiểu Yến Thanh Ti, tính tình không tốt, tính rất ương ngạnh, nhưng căn bản không phải là cô gái chủ động gây chuyện.

Nếu nó đã ra tay nghĩa là đối phương đã chọc giận tới nó, cho nên nó mới phát hỏa, Hạ An Lan vừa nghe người ta nói thế đã không thèm để ý luôn rồi.

Nhạc phu nhân vừa rồi nghe lỏm được, chờ ông cúp máy liền hỏi: "Có kẻ nào không não lại đi bắt nạt Thanh Ti nhà ta thế?"

Hạ An Lan nở nụ cười, vuốt mặt bà: "Không có đâu, nghe hình như là Thanh Ti thu thập cháu gái của Tằng gia."

"Ai?"

"Tằng Khả Nhân, em có biết không?"

"Biết, tất nhiên là biết, là nữ chính trong phim Tiêu Phòng Điện. Không được, tôi phải tới đoàn làm phim ngay mới được, tôi không ở đó, tiểu tiện nhân kia lại cả ngày tìm cách khi dễ Thanh Ti." Nhạc phu nhân nói xong liền xốc chăn muốn xuống giường.

Hạ An Lan lại ôm bà kéo vào lòng: "Hơn nửa đêm rồi còn đòi đi đâu, ngủ đi."

"Ngủ cái gì mà ngủ, tôi đi chuẩn bị đồ đạc."

Hạ An Lân bất đắc dĩ lắc đầu, cười nói: "Thanh Ti cạo trọc đầu con nhà người ta, còn dội sơn từ đầu xuống chân người ta, em nói xem nó còn cần em sao?"

Nhạc phu nhân sửng sốt, một lát sau mới nói: "Thật thế à, Thanh Ti nhà mình lợi hại quá!"

"Muộn lắm rồi, nó đã đi ngủ lâu rồi, chờ ngày mai em hãy gọi điện hỏi nó

một chút xem."

Nhạc phu nhân ngẫm lại cũng thấy đúng: "Chuyện đó... được rồi..."

Hạ An Lan vỗ vỗ vào sau lưng bà: "Ngủ đi."

Nhạc phu nhân ngáp một cái, không quay người lại mà nằm im một hồi rồi ngủ luôn.

Chờ bà ngủ say, Hạ AN Lan nghiêng người, một tay chống đầu nhìn bà, trên mặt đầy vẻ tươi cười dịu dàng: "Hôm nay là ngày thứ 9 rồi."

Hôm nay là ngày sống chung thứ 9 của bọn họ, đã vượt qua thời gian một tuần rồi.

Dường như Nhạc phu nhân cũng đã quên luôn ước định một tuần giữa hai người, bà quên nên Hạ An Lan rất vui vẻ.

Ông muốn bà quen thuộc với mình, quen sự tồn tại của ông, tạo thành thói quen rồi thì bỏ sẽ rất khó...

...

Sáng sớm Yến Thanh Ti vừa dậy đã nhận được điện thoại của Nhạc phu nhân.

"Thanh Ti, hôm qua Tằng Khả Nhân bắt nạt con à?"

Yến Thanh Ti kinh ngạc: "Sao mẹ biết vậy?"

"Tối hôm qua bên Tằng gia gọi điện báo cho bác của con, nói con bắt nạt cháu gái nhà họ, còn bắt con đi xin lỗi, mẹ nghe thấy hết."

Yến Thanh Ti nở nụ cười ái muội: "A... Mẹ nghe được ạ?"

Buổi tối, nghe bác nói chuyện điện thoại, vậy chính là... ở trên giường rồi.

Nhạc phu nhân không nghe ra ý tứ của Yến Thanh Ti, lại hỏi: "Tằng Khả Nhân lại làm sao à?"

"Không có gì đâu ạ! Haizz, con dâu mẹ người gặp người thích nên bị người ta đố kỵ cũng đúng thôi. Đúng rồi, mẹ, hai ngày nay thắt lưng của mẹ sao rồi?"

Mặt Nhạc phu nhân đỏ lên, vấn đề thắt lưng này, bà đúng là...

“Đã tốt hơn nhiều rồi, ngày nào bác của con cũng xóa bóp giúp mẹ... Khụ... khụ... khụ... A, đột nhiên mẹ nhớ tới một chuyện, mẹ đi đã. Nếu ai bắt nạt con thì con cứ nói với mẹ, mẹ qua đánh chết nó.”

Yến Thanh Ti cười hắc hắc: “Mẹ, chuyện giường chiếu nên điều độ, không nên nhiều quá, mẹ cũng không được để bác làm xằng làm bậy. Dù sao... a... tuổi tác cũng lớn rồi.”

“Con... Con đừng có nói bậy, mẹ đương nhiên... từ chối, nhưng ông ấy... Khụ khụ, không nói nữa, cúp máy đây.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1251: Nếu Không Bài Xích, Sao Không Thử Bên Nhau Đi?

“A, mẹ... con hỏi câu cuối, hôm nay là ngày bao nhiêu rồi ạ?”

Nhạc phu nhân sửng sốt một chút rồi lập tức đứng phắt dậy, mắng: “Con bà nó, thế mà ông ta lại không nhắc mình là đã quá hạn 7 ngày 2 ngày rồi. Tên lừa đảo này, mẹ phải đi tìm ông ta tính sổ mới được.”

Yến Thanh Ti cúp máy, vẻ mặt tươi cười càng lúc càng rạng rỡ.

Xem ra có thể sẽ nhanh được uống rượu mừng của mẹ và bác rồi.

Nhạc phu nhân nổi giận đùng đùng chạy đi tìm Hạ An Lan đang đọc báo dưới nhà.

Bà tiến tới, giật phắt tờ báo trong tay ông ra, hỏi: “Này, Hạ An Lan, sao ông không nói cho tôi biết kỳ hạn 7 ngày của chúng ta đã hết? Ông là kẻ lừa đảo.”

Hạ An Lan thản nhiên nói: “Em có chắc chắn là không phải tôi không nói cho em mà là em đã quên rồi không?”

“Tôi quên thì ông phải nhắc tôi chứ?”

Hạ An Lan cười: “Vậy em nói xem... tại sao tôi phải nhắc em chứ?”

Ông muốn bà quên đi, làm sao lại đi nhắc nhở bà được?

“Tôi... tôi...” Nhạc phu nhân nhất thời không biết phải nói gì.

Hạ An Lan dịu dàng nói tiếp: “Mi Mi, em quên nghĩa là 7 ngày vừa qua em rất vui vẻ, em ở cùng tôi rất thoải mái.”

Nhạc phu nhân cắn môi: “7 ngày... Đó là vì thời gian trôi nhanh quá nên tôi quên mất thôi.”

“Khái niệm thời gian của con người luôn là thế, em vui vẻ thì thời gian trôi quá nhanh, ngược lại, càng đau khổ thì thời gian càng trôi chậm chạp, em nói có phải không?”

"Tôi..." Nhạc phu nhân không tìm được lý lẽ nào để phản bác lại lời Hạ An Lan, bởi vì đúng là 7 ngày này với bà mà nói trôi quá nhanh, nhanh đến mức bà có cảm giác nó chỉ là một cái chớp mắt.

Hạ An Lan nắm lấy cổ tay Nhạc phu nhân, kéo bà vào lòng: "Em xem, em cũng không bài xích chuyện hai chúng ta sống chung, vì sao không cho nhau một cơ hội chứ?"

"Giờ trong đầu tôi loạn lắm, ông... để tôi suy nghĩ cẩn thận chút."

Hạ An Lan nhẹ nhàng hôn bà, đáp: "Được, tôi cho em thời gian."

Tâm tình của Nhạc phu nhân cực kỳ phức tạp, bà không ghét ở chung với Hạ An Lan, nhưng nếu chung sống lâu dài thì phải suy nghĩ cẩn thận mới được.

Buổi chiều, Nhạc phu nhân thấy có người thu thập hành lý, thư ký tới báo cho bà: "Phu nhân, một giờ sau chúng ta sẽ lên chuyên cơ của tổng thống."

Nhạc phu nhân vừa nghe lập tức đi tìm Hạ An Lan: "Không phải là ông bảo cho tôi thời gian sao, để tôi suy nghĩ thật kỹ sao?"

Hạ An Lan gật đầu: "Đúng thế, tôi cho em thời gian suy nghĩ cẩn thận mà."

"Thế sao còn muốn tới thủ đô?"

Hạ An Lan đáp: "Đi tới đó em cũng có thể suy nghĩ được, không bằng cứ thử sống chung thêm một thời gian nữa đi, một tháng được không? Trong một tháng này, nếu em hiểu ra mọi chuyện rồi, nếu vẫn muốn đi thì tôi nhất định sẽ đưa em về."

Nhạc phu nhân không tin: "Ông tốt như thế sao?"

Hạ An Lan nghiêm trang đáp: "Tôi vẫn luôn tốt, chỉ có duy nhất một lúc không tốt đó là... ở trên giường."

"Cút ngay..."

...

Hôm nay Tằng Khả Nhân không tới, nghe nói đã được chuyển tới bệnh viện thành phố, phỏng chừng phải vắng mặt một thời gian. Đã mất mặt đến mức như thế, có thể quay về hay không cũng chẳng khác nhau là mấy.

Nhưng, cô ta không tới thì cũng chẳng ảnh hưởng gì tới tiến độ quay phim, cùng lắm thì sửa vai diễn của cô ta thành chỉ quay dáng hoặc mặt nghiêng, dùng người đóng thế diễn thay và thuê người lồng tiếng.

Hôm qua Tần Cảnh Chi không có cảnh quay nào nên không biết chuyện này. Tối đến, trở về phim trường thì nghe nói chuyện tình của Yến Thanh Ti và Tằng Khả Nhân, anh ta chỉ nói đúng một câu: Đáng đời!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1252: Người Tôi Thích Giờ Đã Là Vợ Của Người Khác

Trong lòng anh ta thực ra rất vui vẻ, vì thế hôm nay, tới lúc nghỉ giải lao, Tần Cảnh Chi nói với Yến Thanh Ti: “Hôm qua cô đối xử với Tằng Khả Nhân như thế thì nên cẩn thận chút, nhà bọn họ không dễ chọc vào đâu.”

Yến Thanh Ti vẻ mặt đầy coi thường: “Nhà bọn họ không dễ chọc, nhà chúng tôi thì dễ chọc chắc?”

Tần Cản Chi sửng sốt một chút sau đó cười rộ lên: “Suýt chút nữa thì tôi quên, cô giờ đã là... dâu của Nhạc gia rồi.”

Sau Nhạc gia còn có Tô gia, Yến Thanh Ti đúng là chẳng cần sợ bất kỳ ai cả.

Yến Thanh Ti cười cười không nói.

Một lúc sau, cô lại tiếp: “Chú à, không phải cháu nói bậy, nhưng cháu vẫn luôn tin tưởng ánh mắt của mình. Nếu chú thực sự cưới loại đàn bà này về, sau này gia đình nhất định sẽ không yên ổn đâu.”

Tần Cảnh Chi nửa thật nửa giả đáp: “Ánh mắt của tôi tốt lắm... đáng tiếc, người tôi thích giờ đã là vợ người khác mất rồi.”

“Chú à, đừng có đùa cháu thế chứ, giờ cháu đã là gái đã có chồng rồi.”

Tần Cảnh Chi lắc đầu cười nói: “Thế nên đó mới là chuyện tàn nhẫn nhất.”

Sau khi nghỉ ngơi, hai người lại tiếp tục quay phim.

Lúc này ở bệnh viện thành phố, người của Tằng gia đã tới.

Tằng Khả Nhân nằm trên giường bệnh, đã được tiêm thuốc an thần và ngủ say, sơn trên người cô ta đã gần như được tẩy sạch, chỉ còn lại một phần rất nhỏ phải tẩy nhiều lần mới hết. Đầu cô ta trọc lóc, một cọng tóc cũng không còn, mất hết vẻ thanh thuần, xinh đẹp trước đây.

Sau khi Tằng Khả Nhân được đưa tới bệnh viện, cứ tỉnh là lại khóc lóc kêu gào, bác sĩ nói cô ta bị kích thích quá độ, không chừng trong lòng sẽ có một bóng ma rất lớn.

Bà Tằng khóc đến sưng cả mắt, chửi rủa Yến Thanh Ti không biết bao nhiêu lần.

Ông Tằng giận dữ nói: “Hạ gia, cả Yến Thanh Ti nữa, thật khinh người quá đáng, phải dạy cho cô ta một bài học mới được.”

Tằng Niệm Nhân nói: “Ba mẹ yên tâm, con nhất định sẽ giúp Khả Nhân hả giận.”

Ông Tằng nhìn hắn một cái: “Con cũng kiềm chế chút đi, đừng có quá phận, dù sao... Hạ An Lan cũng yêu chiều cô ta bằng trời.”

Tằng Niệm Nhân cười đáp: “Con biết, sẽ không khiến nhà mình gặp phiền toái, nói không chừng con còn có thể giúp nhà chúng ta tiến thêm một bước.”

Bà Tằng oán hận nói: “Hừ, Hạ An Lan ngồi trên vị trí đó cũng đủ lâu rồi. Niệm Nhân, con không cần lưu tình gì hết, Khả Nhân bị làm nhục như thế, nếu bị lan truyền ra ngoài thì sao còn có thể lập gia đình, nhà chúng ta còn mặt mũi nữa sao?”

“Con biết mà mẹ, mọi người cứ yên tâm, có con ở đây, tất nhiên sẽ không làm cho Khả Nhân chịu ủy khuất. Con đàn bà kia... cũng chỉ là ỷ vào việc mình có Hạ gia làm chỗ dựa... Kỳ thực, là cái loại ngực to không não.” Tằng Niệm Nhân nói đầy châm chọc, hắn cũng không đánh giá cao Yến Thanh Ti.

Ông Tằng dặn dò: “Con cũng đừng coi thường cô ta. Hạ Như Sương trước đây phong quang bao nhiêu, thế mà sau khi Yến Thanh Ti trở về thì không bao lâu sau đã chết... Nguyên nhân chuyện này rất sâu xa, tài sản của Hạ gia đã chuyển hết lên người Yến Thanh Ti, nếu cô ta không có tài cán gì thì sao trong khoảng thời gian ngắn như thế đã nhận được sự yêu thương của tất cả những người trong gia đình họ Hạ chứ?”

Ánh mắt Tằng Niệm Nhân nheo lại: “Vâng, nếu nói như vậy thì cần chuẩn bị tốt một chút.”

...

Không có Tằng Khả Nhân ở đây, tâm tình của Yến Thanh Ti rất tốt, diễn rất thuận lợi, tối về cùng Nhạc Thính Phong nấu cháo điện thoại, nghe Nhạc phu nhân kể lể than khóc về việc bác làm những chuyện gì quá đáng, ngày qua ngày xem như rất thảnh thơi.

Đến khi Tằng Khả Nhân quay lại, người gầy rộc, đầu đội tóc giả, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt u ám, không nói năng gì, vừa nhìn Yến Thanh Ti thì cả người đã run rẩy.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1253: Qúy Miên Miên Em Định Mưu Sát Chồng Hả

Lúc hai người diễn chung, Tằng Khả Nhân còn không dám nhìn thẳng vào mắt cô, NG rất nhiều lần.

Thậm chí, có khi đến lời thoại cô ta còn không đọc được, điều này làm cho Tống Thanh Nhạc như muốn phát điên lên.

Anh trai cô ta là Tằng Niệm Nhân mua rất nhiều trái cây tới cho đoàn làm phim, còn tự mình đóng gói một giỏ quà rất đẹp tới gặp Yến Thanh Ti.

“Yến tiểu thư, lần trước em gái tôi làm sai, tôi là anh trai, thay mặt nó xin lỗi cô. Nhưng cô cũng đã báo thù rồi, chuyện này coi như xí xóa có được không? Nếu sau này Khả Nhân còn làm Yến tiểu thư mất hứng thì không cần cô phải ra tay, tôi nhất định sẽ dạy dỗ nó.”

Tằng Niệm Nhân lúc nào cũng ra vẻ công tử nhà giàu, thân mang đồ tây, ống quần cao lộ ra mắt cá chân tinh xảo, cả người tràn đầy thành ý khi nhận lỗi.

Đáng tiếc, Yến Thanh Ti lại chẳng có bao nhiêu cảm tình với hắn ta. “Đâu có, tuy tôi là người lòng dạ hẹp hòi, yêu ghét rõ ràng, nhưng chỉ cần em gái anh không tới tìm chết thì tôi cũng chẳng thèm so đo với cô ta.”

Trên mặt Tằng Niệm Nhân có vẻ xấu hổ: “Vậy... đa tạ Yến tiểu thư.”

Tằng Niệm Nhân rời đi rồi, Quý Miên Miên nói thầm với Yến Thanh Ti: “Chị, em thấy Tằng Khả Nhân thay đổi rồi.”

“Thay đổi thế nào?”

Quý Miên Miên nghĩ nghĩ, đáp: “Em không nói rõ được, nhưng có vài lần em thấy cô ta nhìn chị, ánh mắt đó... nếu không phải cô ta còn sống sờ sờ ra thì em còn nghĩ cô ta chết rồi ấy. Rất đáng sợ!”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Chuyện này cũng bình thường thôi, về sau chú ý tới cô ta một chút.”

Cô làm nhục Tằng Khả Nhân như thế, cô ta không hận cô mới là kỳ quái đấy.

Quý Miên Miên gật đầu: “Vâng, chị yên tâm đi, em sẽ không rời mắt khỏi cô ta.”

“Miên Miên, chị vẫn chưa hỏi em, em và Diệp Thiều Quang thế nào rồi, anh ta có đùa giỡn lưu manh với em không?” Hiện tại đang rảnh rỗi, Yến Thanh Ti không nhịn được hỏi ra điều trong lòng vẫn tò mò bấy lâu nay.

Quý Miên Miên cả giận nói: “Anh ta dám cáo trạng với chị ạ? Hắn lại dám cáo trạng trước, là hắn đòi ngủ với em trước, sao em có thể chịu thiệt thòi được.”

“Thế rồi sao?”

Quý Miên Miên nói rất hùng hồn: “Nên em ngủ lại đó luôn. Chị cứ yên tâm đi, sau đó em không bao giờ cho hắn ngủ với em nữa, toàn làm em ngủ với hắn.”

Yến Thanh Ti đỡ lấy trán, cảm thấy hơi đau đầu.

Cô nên nói thế nào với Quý Miên Miên đây? Mặc kệ hai người ai ngủ với ai nhưng vẫn giống nhau cả thôi, trong lòng Diệp Thiều Quang đều là được ăn lợi lộc rồi.

Tên yêu nghiệt Diệp Thiều Quang kia rốt cuộc là đang đào hố Quý Miên Miên hay là để Quý Miên Miên đào hố chôn hắn đây?

Vấn đề này làm cho Yến Thanh Ti nhức đầu cả một ngày, đến tối liền quay về nghỉ ngơi.

Quý Miên Miên mở cửa ra, chạy tới chạy lui cả ngày, cô đã mệt muốn chết rồi, đèn cũng không thèm bật đã đá giầy ra, nằm phịch xuống giường.

Khách sạn bọn họ ở trung tâm thị trấn, phòng không lớn, ở nhiều ngày như thế nên chỉ cần nhắm mắt cũng có thể ngã xuống giường một cách chính xác.

Quý Miên Miên lười cởi cả áo, trực tiếp nằm xuống, nhưng vừa nằm xuống đã thấy không đúng. Trên giường cô có người, mẹ nó, cô nghèo thế này mà còn được kẻ trộm viếng thăm cơ đấy?

Quý Miên Miên lập tức bật dậy, đứng trên giường, đạp lên bụng tên trộm kia.

Rất nhanh, trong phòng vang lên tiếng đàn ông: “Quý Miên Miên, em định mưu sát chồng đấy à?”

Quý Miên Miên khựng lại, mẹ nó, sao giọng tên trộm này nghe quen vậy?

Kẻ trộm dưới chân cô gầm lên một tiếng: “Quý Miên Miên, em lấy chân ra ngay, em đạp anh tàn phế rồi xem sau này em ngủ với ai hả?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1254: Hạnh Phúc Nửa Đời Sau Của Anh Em Có Đền Được Không?

Tròng mắt của Quý Miên Miên như muốn rớt ra ngoài, lập tức chạy đi bật đèn.

Phòng sáng lên, rốt cuộc cô cũng nhìn rõ tên trộm kia. Diệp Thiều Quang nằm trên mặt đất, quần áo xộc xệch, bộ dáng như cầm thú vừa bị chà đạp, Quý Miên Miên chột dạ hỏi: “Anh... anh... Sao lại là anh hả?”

Quý Miên Miên sợ tới mức mệt mỏi trên người cũng chạy sạch, lại nhìn xuống chân thấy mình đang đạp lên Tiểu Diệp Diệp thì sợ tới mức vội vàng thu chân lại. Cô nuốt vội vài ngụm nước miếng, trời ạ, không phải cô đạp hỏng nó rồi đấy chứ?

Ai mà ngờ Diệp Thiều Quang lại xuất hiện ở đây được cơ chứ?

Diệp Thiều Quang đầu muốn bốc khói: “Anh ngàn dặm xa xôi tới thăm em mà em lại tiếp đón anh thế này à?”

Quý Miên Miên vội vàng đỡ anh ta dậy: “Tôi cũng không biết là anh mà.”

Cô rất khỏe, nhanh chóng đã kéo được Diệp Thiều Quang đứng dậy, dìu anh ta lên giường. Diệp Thiều Quang đau tới mức rên thành tiếng: “Quý Miên Miên, em thật sự muốn đạp hỏng nó đúng không?”

Quý Miên Miên chân tay luống cuống, không biết phải làm sao: “Không phải... Tôi không cố ý mà, tôi... Tôi không có ý đó, tôi tưởng anh là kẻ trộm, anh... Anh có sao không vậy?”

Gáy của Diệp Thiều Quang đã toát đầy mồ hôi lạnh. Quý Miên Miên vừa rồi lúc đạp ngã anh ta còn đá thêm một cước, còn dẫm... còn dẫm... Nghĩ tới vị trí kia, cô lập tức thấy chột dạ.

Đừng có hỏng thật đấy nhé!

Diệp Thiều Quang cắn răng nói: “Em xem bộ dáng anh lúc này giống như khỏe lắm sao?”

Sau khi Nhạc Thính Phong về Lạc Thành đã nói với anh ta rằng Diệp Kiến

Công đã nhận hết mọi tội danh, sau khi bên tòa án xác nhận đã phán vô tội cho Diệp Thiều Quang. Anh ta lập tức chạy vội tới đây, định báo tin vui cho Quý Miên Miên, không ngờ còn suýt bị cô giẫm nát hạnh phúc nửa đời sau của mình.

Quý Miên Miên sốt ruột giậm chân: "Vậy... tôi đưa anh đi bệnh viện."

Diệp Thiều Quang lạnh lùng nói: "Em cảm thấy anh yếu đuối đến thế à?"

Quý Miên Miên lo lắng: "Nhưng... nhỡ như xảy ra chuyện thật thì sao?"

Nếu thực sự xảy ra chuyện, Quý Miên Miên không dám nghĩ cô phải bồi thường anh ta thế nào?

"Em tới đây..."

Quý Miên Miên tiến lại gần, Diệp Thiều Quang giữ chặt tay cô, sờ soạng một chút.

Quý Miên Miên trừng mắt: "Anh muốn làm gì?"

"Không cần đi bệnh viện, có bị hỏng hay không thì em cứ sờ một chút là biết mà."

"Vô sỉ, giờ này mà anh còn nghĩ tới chuyện đó được à, Diệp Thiều Quang, có phải anh bị ngã tới hỏng đầu rồi không hả?"

Diệp Thiều Quang tỏ ra cực kỳ đứng đắn: "Cho nên anh mới bảo em sờ thử. Nếu có việc gì thì nó sẽ không phản ứng lại, nếu có phản ứng thì hết thảy lại bình thường thôi."

"Tôi..." Quý Miên Miên cắn môi, chuyện này... hình như rất có lý, nhưng... sao cô lại cảm thấy không đúng nhỉ?

"Quý Miên Miên, anh nói cho em biết, nếu lỡ như bị hỏng thật thì em phải chịu trách nhiệm đấy. Đến lúc đó, em cứ nghĩ xem phải bồi thường cho anh thế nào đi. Hạnh phúc nửa đời sau của anh em có thể bù đắp được không?"

Quý Miên Miên rụt cổ, có giết cô thì cũng không bồi thường hết được.

Cô cắn răng một cái: "Vậy... Vậy được rồi, sờ thì sờ, anh... anh kiên nhẫn một chút."

Khóe môi Diệp Thiều Quang cong lên vì gian kế đã thành công. Dưới ánh đèn mờ, bộ dáng của anh ta càng giống một tên yêu nghiệt đang đi làm nhiệm vụ ban đêm vậy.

Vài giây sau, cổ họng Diệp Thiều Quang phát ra vài tiếng rên rỉ, giọng khàn khàn đầy gợi cảm và ái muội, khác hoàn toàn vẻ thống khổ lúc trước.

Mặt Quý Miên Miên đỏ bừng, ngẩng đầu lên, cô hỏi: “Này, Diệp Thiều Quang, rốt cuộc là có ổn không vậy?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1255: Miễn Phí Cho Em Ngủ Cả Đời, Như Thế Có Lãi Không?

“Không... biết... Em... thử lại đi.”

“Giờ thì sao? Rốt cuộc là có ổn hay không vậy... Anh đừng có đùa giỡn tôi.”

“Có...”

Quý Miên Miên ngẩng đầu: “Cái gì?”

Thấy ánh mắt của Diệp Thiều Quang Quý Miên Miên cảm giác cả người nóng lên như bị lửa thiêu.

Môi Diệp Thiều Quang hồng lên đầy hấp dẫn, anh nói: “Có việc... việc rất lớn... phải giải quyết...”

Ngay sau đó, Quý Miên Miên bị kéo một cái, cả người mất trọng tâm ngã sấp lên người Diệp Thiều Quang.

Anh ôm lấy cổ Quý Miên Miên, xoay người đè cô xuống giường.

Ánh mắt Quý Miên Miên nhanh chóng trợn trừng, hai người dán chặt vào nhau, cô nhanh chóng cảm nhận được biến hóa của thân thể mình, cả giận mắng: “Diệp Thiều Quang, anh làm sao vậy, rõ ràng đã ổn rồi mà, mau cút xuống, đừng ép tôi phải ra tay.”

Diệp Thiều Quang cúi đầu hôn lên gương mặt trắng nõn của Quý Miên Miên một cái, nói: “Sờ một cái không tính, thử một chút mới biết được.”

Quý Miên Miên cả giận nói: “Anh... còn biết xấu hổ là gì không hả?”

“Anh muốn em, anh không biết xấu hổ.”

Nhạc Thính Phong nói với anh ta, muốn theo đuổi một nữ nhân thì da mặt, lòng tự trọng phải coi như phù vân, những thứ đó chỉ nên dùng ở trước mặt người khác.

Về nữ nhân lúc nào mình cũng tưởng tượng mỗi tối được ôm vào lòng mà ngủ thì... cần gì mặt mũi chứ?

Quý Miên Miên giận dữ: “Có phải anh nghĩ là tôi không dám đánh anh không?”

Diệp Thiều Quang nhún nhún vai, vẻ mặt tùy ý: “Có chứ. Nhưng em phải cẩn thận, anh rất yếu, nếu em mà... đánh nó tàn phế thì sao? Trước khi động thủ em phải nghĩ xem em có chịu trách nhiệm nổi không nhé?”

Quý Miên Miên...

Thèm vào, lão nương khí thế hồng hoang nhưng cũng không đền nổi nhà anh.

Cô liếc mắt nhìn Tiểu Diệp đã lên tinh thần, oán hận cắn răng một cái, thật muốn điên mất.

Chỉ trong chốc lát, Diệp Thiều Quang đã cởi bỏ hết quần áo của hai người, anh nói với Quý Miên Miên: “Này, em kêu nhỏ một tí nhá, nữ thần của em ở ngay bên cạnh, anh nghĩ là em không muốn cô ấy nghe thấy đâu.”

Quý Miên Miên cắn răng: “Tôi... Tên chết giẫm này, tôi cắn chết anh.”

Nửa đêm, trấn nhỏ tĩnh lặng, đêm tĩnh mịch, ngoài cửa sổ khí lạnh thấu xương, trong phòng lại xuân ý dạt dào.

Chiếc giường đơn cũ kỹ lung lay, tiếng kêu kẽo kẹt vang lên từng hồi rất có tiết tấu.

Cách vách, Yến Thanh Ti cầm lấy di động nhìn thời gian, hừ lạnh một tiếng.

Mẹ nó, ngày mai sẽ thu thập các người.

Yến Thanh Ti kéo chăn trùm đầu, thanh âm rên rỉ từ phòng bên cạnh không ngừng đập vào tai cô.

Cô thở dài một tiếng, con ma ốm Diệp Thiều Quang thế mà cũng dai sức ra phết.

Sau khi về phòng cô đã nhận được điện thoại của Nhạc Thính Phong nên đã biết Diệp Thiều Quang tới đây. Hai người còn chưa nói chuyện điện thoại xong thì đã nghe ở phòng bên cạnh có tiếng hét vang thảm thiết.

Loại khách sạn nhỏ này có một cái rất không tốt, đó là cách âm cực kỳ kém.

Qua nửa giờ sau, phòng bên kia vẫn chưa dừng lại, Yến Thanh Ti không nhịn được ngáp một cái, aizz, đôi oan gia này không định phá hỏng luôn cái giường của người ta đấy chứ? Cô rất mệt nên nghe âm thanh phát ra từ phòng bên cạnh thêm một hồi thì cũng ngủ quên luôn.

Sau khi Yến Thanh Ti ngủ không bao lâu, phía bên kia rốt cuộc cũng yên tĩnh.

Sau trận mây mưa, hai má của Quý Miên Miên ửng đỏ, tóc ướt đẫm mồ hôi dán trên trán, môi sưng đỏ, ánh mắt mơ màng đầy hơi nước, quyến rũ động lòng người. Cô thở gấp, nói: "Diệp Thiều Quang, đã nói về sau là tôi làm anh, sao anh dám phản công hả? Ai cho anh lá gan đó?"

Diệp Thiều Quang ôm chặt cô, mặt dán vào mặt cô, cọ xát hai má, nói: "Anh ngủ với em một lần, đổi lại cho em ngủ với anh cả đời, em không biết như thế là em quá có lời rồi à?"

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1256: Ngày Mai Anh Sẽ Hầu Hạ Em

Qúy Miên Miên nghe xong không khỏi nhíu mày: "Nghe qua thì thấy là tôi được lợi rất lớn, nhưng sao tôi lại chẳng vui vẻ gì nhỉ?"

Đối với vấn đề mình bị phản công, Quý Miên Miên vẫn rất để ý.

Nhưng chuyện mà cô càng để ý thì lại càng dễ dàng thỏa hiệp, để Diệp Thiều Quang thực hiện thành công.

Kỳ thực, cô có rất nhiều cơ hội để đá anh ta xuống, nhưng... Cô không động đậy, Quý Miên Miên âm thầm nghĩ, kỳ thực... chuyện đó... rất thoải mái.

Nhưng lời của Diệp Thiều Quang làm Quý Miên Miên cảm thấy có điểm không thích hợp cho lắm.

Diệp Thiều Quang mở mắt, lại khởi động thân thể nói: "Chủ yếu là vì em còn nhỏ, có một số chuyện chưa thể hiểu hết được. Chờ em lớn một chút thì sẽ hiểu em được lợi lớn thế nào. Đến lúc đó sợ em cao hứng muốn chết. Giờ ngủ đi, ngày mai em còn phải đi hầu hạ nữ thần của em đấy."

Diều Thiều Quang ra vẻ tận tình khuyên bảo, vẻ mặt như muốn nói tất cả vì anh muốn tốt cho em.

Quý Miên Miên nhíu mày, sao cô vẫn có cảm giác sau này mình sẽ vui mừng muốn chết nhỉ?

Cô hỏi: "Vậy ngày mai anh làm gì?"

Diệp Thiều Quang trả lời rất đứng đắn: "Anh hầu hạ em!"

Quý Miên Miên gật đầu: "Cái này đúng là... rất tốt."

"Ngủ đi."

Quý Miên Miên thật sự rất mệt nên không bao lâu sau liền ngủ luôn.

Ngược lại, tinh thần của Diệp Thiều Quang rất tốt. Dọc đường đi anh ta cũng chẳng làm gì, chỉ toàn ngủ là ngủ nên hiện tại tinh thần rất tỉnh táo.

Ôm Quý Miên Miên, Diệp Thiều Quang bắt đầu suy nghĩ...

Ngày mai... nên làm gì trước đây?

Không bằng trước tiên giải quyết luôn tình địch đi.

...

Rạng sáng, vừa 7 giờ là Tiểu Từ đã đi mua bữa sáng cho Yến Thanh Ti và Quý Miên Miên.

Cậu mang theo bánh bao Quý Miên Miên thích ăn tới, đầu tiên là gõ cửa phòng Yến Thanh Ti.

"Chị, có bữa sáng rồi, chị ăn trước đi."

Yến Thanh Ti vừa mới ngủ dậy, vì hôm qua hai yêu tinh ở phòng bên đánh nhau nên cô ngủ không được ngon, đôi mắt hơi thâm quầng. Cô nhìn Tiểu Từ, trong lòng lộp bộp một chút, xong rồi, Tiểu Từ, Diệp Thiều Quang... Chẳng lẽ vừa sáng ra đã thấy máu sao?"

Yến Thanh Ti hắng giọng: "À... Em... gọi Miên Miên chưa?"

Tiểu Từ lắc đầu: "Chưa... giờ em qua phòng cô ấy đây."

Yến Thanh Ti ngoắc gọi: "Chuyện là... Tiểu Từ... vào đây, ngồi một chút."

Tiểu Từ có chút không hiểu, ngòi xuống: "Sao thế chị?"

"Không có việc gì. Định gọi em... cùng ăn sáng thôi." Yến Thanh Ti nghĩ, chị không thể nói với em rằng đừng đến phòng bên nữa, em sẽ bị thương đấy.

Tiểu Từ cười: "Vâng, thế chị chờ em chút, em đi gọi Miên Miên dậy ăn cùng."

Nói xong, cậu bèn đứng lên định ra ngoài.

Yến Thanh Ti vội vàng nói: "Đừng đi..."

Đáng tiếc Tiểu Từ đi quá nhanh, Yến Thanh Ti than thở: "Đừng đi tìm ngược thế chứ..."

Cô thở dài, không biết có nên đứng lên đi xem một chút không?

Hay cứ đi một chút... dù sao đây cũng là thời khắc lịch sử mà.

Yến Thanh Ti bi ai cho Tiểu Từ một giây, sau đó bèn đứng lên, cầm lấy một cái bánh bao vừa ăn vừa đi ra ngoài.

Tiểu Từ gõ cửa, gõ bốn, năm lần, rốt cuộc cửa cũng mở ra.

“Miên Miên, chúng ta mau đi...” Tiểu Từ vừa nhìn thấy người sau cánh cửa thì im luôn, vẻ tươi cười cũng treo cứng trên mặt.

Yến Thanh Ti lắc đầu, thực thảm quá, thằng bé này thật đáng thương.

Diệp Thiều Quang đầu tóc hỗn độn, trên người mặt tùy tiện một cái áo phông, lại còn mặc ngược, vừa nhìn đã biết là mặc vội. Phía dưới mặc một cái quần đùi màu khói, chân đi dép lê rẻ tiền, vừa nhìn còn thấy không giống anh ta mọi bữa tí nào.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1257: Nhìn Thấy Tình Địch Từ Trong Phòng Người Mình Thích Đi Ra

Nhưng cái này không phải vấn đề chính.

Diệp Thiều Quang hiển nhiên vẫn chưa ngủ đủ giấc, trên người vẫn còn mang theo mùi vị của giường ngủ, ngữ khí không vui hỏi: "Mới sáng ra đã có chuyện gì thế?"

Tiểu Từ máy móc trả lời: "Tôi... tôi... gọi... Miên Miên tới... ăn sáng... với... chị Thanh Ti."

Diệp Thiều Quang gật đầu: "Cảm ơn, chút nữa sẽ sang."

Anh nói như thể đương nhiên, như một ông chồng nhận lời giúp bà xã mình vậy, rất tự nhiên.

Tiểu Từ lẩm bẩm nói: "Đừng... khách sáo."

Một khắc này, đầu óc của Tiểu Từ hoàn toàn trống rỗng, cậu không biết phải phản ứng thế nào.

Cửa phòng mở rộng ra, Tiểu Từ nghe được thanh âm của Quý Miên Miên.

"Ai gọi cửa thế?"

Thanh âm Quý Miên Miên có chút khàn khàn, có chút mềm mại, mang theo âm sắc nũng nịu đáng yêu của cô gái nhỏ, thanh âm này Tiểu Từ chưa từng nghe bao giờ.

Diệp Thiều Quang: "Gọi em đi ăn sáng."

"Ăn sáng, tôi đi liền đây. Đều tại anh đấy, làm tôi hôm nay dậy muộn."

Diệp Thiều Quang sủng nịnh nói: "Sao có thể trách anh được? Tối hôm qua nếu không phải vì em lỗ mãng làm anh bị thương, anh sẽ không nửa đêm cho em kiểm tra đâu..."

"Diệp Thiều Quang, anh đúng là không biết xấu hổ, tôi đã kiểm tra cho anh, anh không bị thương, nhưng anh thì sao? Anh... anh... vậy mà anh..."

"Đúng thế, anh không nhịn được, cái này cũng không thể trách anh được. Nếu không phải em quyến rũ anh thì anh cũng sẽ không tới với em đâu. Hơn nữa anh cũng nói rồi, sau này anh là của em, em thích làm lúc nào thì làm lúc ấy."

"Hừ, tôi không thèm..."

"Không quan trọng, anh thèm là được rồi."

Cuộc nói chuyên của hai người không khác gì trận đấu võ mồm của mấy đôi yêu nhau.

Tiểu Từ cảm thấy mình nên rời đi, nhưng... hai chân cậu lại không thể dịch chuyển.

Yến Thanh Ti thở dài một tiếng, đi tới vỗ vai Tiểu Từ: "Về ăn sáng thôi."

Tiểu Từ nhìn Yến Thanh Ti, thanh âm run rẩy: "Chị... em... em không động đậy được."

Hai chân giống như đã chôn chặt xuống đất vậy.

Yến Thanh Ti kéo tay Tiểu Từ trở về phòng, để cho cậu ngồi xuống, âm thanh nói chuyện của phòng bên cạnh vẫn còn vẳng sang, Yến Thanh Ti hiểu được mỗi lời của Diệp Thiều Quang và Quý Miên Miên đều là gai nhọn đâm vào lòng của Tiểu Từ... Nhưng, sớm muộn gì cũng phải đau một lần.

Cậu ấy không thể nào mãi mãi không biết chuyện Diệp Thiều Quang và Quý Miên Miên ở bên nhau được.

Yến Thanh Ti đưa cho Tiểu Từ một cốc nước ấm, đặt vào tay cậu.

Tiểu Từ định uống mà tay cứ run rẩy mãi, làm thế nào cũng không uống được.

Yến Thanh Ti hỏi cậu: "Tiểu Từ, em còn nhớ rõ lần trước chị nói với em cái gì không?"

Tiểu Từ dần dần nhớ lại, gật đầu: "Em nhớ..."

Yến Thanh Ti lắc đầu, nói: "Chị đã nói rồi, người em thích sẽ không chờ em nói thích, cũng sẽ không chờ một ngày nào đó em đủ dũng cảm nói thích cô

ấy. Thích một người là phải nói ra ngay, có thể sẽ không được đáp lại, cũng có thể cô ấy không thích em, nhưng nếu em không làm gì thì chỉ có thể đứng đó nhìn cô ấy đi xa dần mà thôi.”

Quý Miên Miên là người rất đơn giản, sống như một cô gái nhỏ tự do, ngây thơ. Tiểu Từ đã từng có rất nhiều cơ hội nhưng cậu lại tự ti, cái tự ti đó làm cậu dần dần lùi bước. Cậu cứ tưởng chờ mình khá hơn rồi thì có thể tỏ tình với Miên Miên.

Nhưng... cho dù Quý Miên Miên có chờ thì người khác cũng sẽ không chờ.

Cô gái tốt sẽ có người phát hiện ra, mà cũng sẽ có người dũng cảm hơn cậu...

“Em... em... Chị ơi, em...”

“Kiểu gì cũng có ngày này, thất tình thì có là gì đâu.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1258: Người Em Yêu Sẽ Không Vĩnh Viễn Đợi Em Được

Sắc mặt Tiểu Từ tái nhợt, cậu không thất tình, cậu với Quý Miên Miên cũng chưa bắt đầu thì sao thất tình được? Nhưng cậu vẫn thấy rất khó chịu trong lòng.

Trong lòng trống rỗng, người mình thích lâu như thế, người mà mình quý trọng như châu báu, không dám tỏ tình, không dám để người ta biết tình cảm của mình, tự lúc nào người ấy đã bị cướp đi rồi.

Tiểu Từ cảm thấy đầu óc mơ hồ, như thể cả thế giới đã bị người ta cướp mất vậy.

Tiểu Từ run run nói: "Miên Miên cùng anh ta... từ bao giờ...?

"Chị nghĩ em nên đi hỏi Miên Miên thì tốt hơn. Chuyện đời tư của người khác, chị không thể nói loạn được."

Tiểu Từ cắn răng: "Chị, Diệp Thiều Quang không phải người tốt..."

Yến Thanh Ti gật đầu: "Đúng thế, anh ta không phải người tốt, nhưng chị cũng không phải người tốt, chúng ta kỳ thực cũng không ai tốt hoàn toàn, nhưng... trong chuyện tình cảm nam nữ, sao có thể vì tốt xấu mà phân chia được?"

Yến Thanh Ti nhìn Tiểu Từ một cách đồng tình, nhưng nếu bình tĩnh nhìn nhận lại thì Diệp Thiều Quang có sai không?

Không, ngược lại, anh ta còn vì Quý Miên Miên mà làm rất nhiều việc, anh ta dùng khả năng lớn nhất của mình để đánh đổi, dũng cảm theo đuổi người con gái mình thích.

"Miên Miên rất đơn thuần, vạn nhất... vạn nhất sau này Diệp Thiều Quang... anh ta..."

Yến Thanh Ti cầm lấy chiếc đũa từ từ ăn sáng.

"Tiểu Từ, em phải hiểu được, người khác sẽ không vì việc em thích Miên Miên mà không theo đuổi nó, đúng không? Thích là phải theo đuổi, đây là

chuyện bình thường tất cả mọi người đều làm, nếu Miên Miên đã tiếp nhận nghĩa là bọn họ lưỡng tình tương duyệt. Nếu Miên Miên không thích... chị nghĩ, không ai có thể ép buộc nó."

Cô cười khẽ: "Kỳ thực... Lúc đầu chị cũng định ngăn cản Diệp Thiều Quang, vì chị biết anh ta không hợp với Miên Miên... Nhưng, sau chị lại nghĩ, chị có tư cách gì chứ? Lúc trước chị với Nhạc Thính Phong, người khác nhìn vào cũng thấy không hợp, nhưng chuyện tình yêu của hai người sao người khác có tư cách nói xen vào được?"

Ánh mắt Tiểu Từ dần ảm đạm: "Chị nói đúng, em không... có tư cách nói chuyện này.

Yến Thanh Ti thở dài một tiếng: "Chị biết hiện tại em không chấp nhận được chuyện này. Nhưng mọi người đều có lúc phải trải qua những cơn sóng nhỏ, thời gian... sẽ xóa nhòa mọi vết thương trong lòng em."

Cô nói xong, vừa đúng lúc Quý Miên Miên đi vào: "Chị, thật ngại quá, em tới muộn."

Tiểu Từ nghe thấy giọng của Quý Miên Miên thì đứng dậy, định đi ra ngoài.

Quý Miên Miên ngăn cậu lại: "A, Tiểu Từ, cậu đi đâu thế, ăn sáng cái đã."

"Mình... Ăn rồi, hai người ăn đi..." Tiểu Từ cúi đầu, cậu không muốn nhìn thấy Quý Miên Miên và Diệp Thiều Quang ở chung một chỗ. Cậu muốn chạy trốn thật nhanh.

Yến Thanh Ti nói với Tiểu Từ: "Nếu không khỏe thì hôm nay cứ nghỉ ngơi đi, chị cho em nghỉ phép."

"Cảm ơn, chị Thanh Ti."

Tiểu Từ vội vàng nói một câu rồi nhanh chóng rời đi.

Diệp Thiều Quang dựa vào cửa, nhìn theo bóng dáng Tiểu Từ, khóe môi cong lên rồi mới ôm Quý Miên Miên tiến vào.

Quý Miên Miên hỏi: "Chị, Tiểu Từ sao thế? Cậu ấy không khỏe ạ?"

Yến Thanh Ti ngẩng đầu, nhìn cô hồi lâu mới đáp: "Bị thương."

Quý Miên Miên sốt ruột: “A, bị thương ở đâu? Để em đi xem.”

Yến Thanh Ti giữ cô lại: “Đau lòng.”

“Đau lòng?”

“Đừng nghĩ nữa, ăn cơm đi, ăn rồi còn phải tới phim trường.”

Yến Thanh Ti liếc mắt nhìn Diệp Thiều Quang một cái nói: “Tối hôm qua hai người rất kịch liệt, tôi không ngờ lại có thể dậy sớm vậy đấy?”

Phì...

Sữa đậu nành trong miệng bị Quý Miên Miên phun ra, mặt cô đỏ như gấc chín.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1259: Không Tốt Với Bất Kỳ Ai, Chỉ Tốt Với Cô

Chỉ có Diệp Thiều Quang mặt không đổi sắc, rút khăn ra lau miệng cho Quý Miên Miên: "Cái này không phải vì Miên Miên quá chuyên nghiệp sao?"

Nếu không phải Miên Miên chuyên nghiệp, sao anh ta có thể bỏ qua thời gian ôm cô nằm ngủ như thế chứ?

Yến Thanh Ti cắn răng, Diệp Thiều Quang này da mặt càng lúc càng dày. Cô ăn xong, buông đũa xuống, nói: "Vừa vặn, hôm nay Tiểu Từ nghỉ phép, anh tới làm trợ lý tạm thời cho tôi đi."

"Cô muốn bắt tôi làm cu li cho cô chứ gì?"

"Cho anh làm thì anh cứ làm đi." Quý Miên Miên vỗ lên đầu Diệp Thiều Quang một cái, sau đó chạy sang phòng bên lấy điện thoại vào túi xách của mình.

Trong phòng chỉ còn lại Diệp Thiều Quang và Yến Thanh Ti, hai người cô nhìn anh, anh nhìn cô, ánh mắt vừa giao là lửa văng khắp nơi.

Yến Thanh Ti liếc mắt một cái: "Chẳng lẽ anh cho rằng tôi đã làm việc thừa thãi à? Tôi thấy anh có thể làm lâu như thế, không đến mức... hôm nay không còn sức lực chứ?"

Khóe miệng Diệp Thiều Quang co rút một cái, nói: "Đương nhiên thể lực của tôi rất tốt rồi."

Yến Thanh Ti lại nói: "Tôi có hai trợ lý, một người bị anh làm thương thân, một người bị anh làm thương tâm, anh không làm thay họ thì ai làm?"

Diệp Thiều Quang sờ mũi: "Được, được, được, tôi tới, tôi tới..."

Diệp Thiều Quang làm trợ lý mới, chở Quý Miên Miên cùng đồ hóa trang tới phim trường.

Tống Thanh Ngạn thấy anh thì hoảng sợ: "Diệp công tử, sao anh..."

Diệp Thiều Quang nghiêm trang nói: “Nơi này không có Diệp công tử, chỉ có trợ lý của Yến tiểu thư.”

Yến Thanh Ti chêm vào: “Đây là trợ lý mới của tôi, gọi anh ta là Tiểu Diệp được rồi, có việc gì cần làm thì cứ giao cho anh ta, đừng có để ý.

Khóe miệng Diệp Thiều Quang co rút lại.

Tống Thanh Ngạn có cảm giác quái dị, nói: “Hôm nay cảnh quay cần chuẩn bị một chút, cô cứ nghỉ ngơi đi, học thuộc kịch bản, nửa giờ sau bắt đầu diễn.”

Yến Thanh Ti gật đầu, liếc mắt một cái nhìn Diệp Thiều Quang, anh ta không biết phải làm gì.

Quý Miên Miên giục: “Đồ ngốc, đem ghế dựa lại đây cho chị Thanh Ti.”

Diệp Thiều Quang nhận lệnh, chạy đi lấy ghế, lấy nước, lấy quần áo, thành một trợ lý đúng nghĩa.

Yến Thanh Ti ngồi nhìn kịch bản thì đột nhiên trước mắt tối sầm, trên đầu vang lên thanh âm của Tằng Niệm Nhân: “Yến tiểu thư, tôi thấy trấn nhỏ này nghèo nàn quá, sợ cô ăn uống không quen. Tôi đã mời một đầu bếp tới, chút nữa sẽ mang bữa sáng đến cho cô. Hy vọng cô không chê.”

Yến Thanh Ti đầu cũng không buồn ngẩng lên: “Cảm ơn anh Tằng, tôi đã ăn rồi.”

“Ăn rồi... Vậy, thưởng thức một chút thì sao?”

Yến Thanh Ti lật trang: “Cảm ơn, không cần, tôi sợ bị độc chết.”

“Yến tiểu thư... nói thật hay nói đùa vậy?”

“Tôi nói thật, không phải nói giỡn, tôi lo... anh sẽ đầu độc tôi chết.”

Diệp Thiều Quang nheo mắt nhìn Tằng Niệm Nhân bị Yến Thanh Ti đuổi đi, ánh mắt phức tạp.

Yến Thanh Ti đi quay phim, Quý Miên Miên giúp cô hóa trang, Diệp Thiều Quang ở một bên nhàm chán bèn ra ngoài đi dạo một vòng, không ngờ lại gặp Tiểu Từ.

Tiểu Từ vẫn mang vẻ mặt không tốt, cậu ta cố lấy dũng khí đi tới trước mặt Diệp Thiều Quang: “Tôi... tôi... tôi có vài lời muốn nói với anh.”

Diệp Thiều Quang nhíu mày: “Vừa đúng lúc, tôi cũng muốn nói chuyện với cậu.”

Hai người tới một nơi vắng vẻ không người lui tới, Tiểu Từ nói: “Anh không thể ở bên Miên Miên được.”

Diệp Thiều Quang nở nụ cười, dựa vào một thân cây hỏi: “Vì sao không thể?”

Tiểu Từ nắm chặt hai tay: “Anh... Anh không phải người tốt.”

Diệp Thiều Quang gật đầu: “Tôi thừa nhận, con người của tôi không tốt, tôi cũng làm nhiều chuyện xấu, làm tổn thương tới rất nhiều người... Nhưng tôi chưa từng làm Quý Miên Miên tổn thương.”

“Tôi và cậu không giống nhau, cậu có thể đối với mọi người đều tốt, cô ấy cũng là một trong số đó. Còn tôi thì không tốt với bất kỳ ai, ngoại trừ cô ấy.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1260: Tôi Yêu Cô Ấy, Không Cần Cậu Đồng Ý Hay Không

Tiểu Từ run rẩy một chút, lời này của Diệp Thiều Quang làm cho cậu càng thêm tự ti.

Ngay lập tức, cậu cảm thấy mình thật bé nhỏ so với người đối diện.

Bởi vì đúng là cậu không thể làm được như Diệp Thiều Quang, chỉ tốt với một mình Quý Miên Miên.

Nhưng người đàn ông này tâm tư thâm trầm, giỏi âm mưu, Miên Miên căn bản không thể nhìn thấu anh ta được.

“Có thể là thế, nhưng sau này nếu anh làm tổn thương cô ấy thì sao? Tôi đã quen Miên Miên từ rất lâu, cô ấy rất đơn thuần, lương thiện, không biết âm mưu quỷ kế là gì. Nếu có một ngày anh không thích cô ấy nữa, anh tổn thương cô ấy, làm cuộc đời cô ấy bị hủy hoại.”

Khóe môi Diệp Thiều Quang nhếch lên, ánh mặt trời chiếu lên gương mặt của anh càng làm nước da trắng sáng hơn: “Hãy tin tôi, tôi còn hiểu Quý Miên Miên hơn cậu nhiều. Tôi cũng không dám hứa trước cái gì, nhưng tôi có thể chắc chắn với cậu một điều, những chuyện cậu nói sẽ không bao giờ xảy ra.”

Đối với người như Diệp Thiều Quang mà nói, một ngày nào đó có thể yêu thương ai thì quả thật là chuyện không thể tưởng tượng được.

Anh làm gì còn có thời gian, làm gì còn có sức mà đi yêu thêm một người nào khác chứ.

Huống chi, Quý Miên Miên bạo lực như thế, chắc chắn sẽ giết chết anh.

Tiểu Từ cắn răng: “Tại sao tôi phải tin tưởng anh chứ?”

Diệp Thiều Quang buông tay: “Tôi cũng không cần cậu phải tin. Tôi yêu cô ấy cũng không cần cậu đồng ý.”

“Tôi luôn thích Miên Miên, tôi luôn nói rằng mình phải khá hơn thì mới có thể xứng với cô ấy, nhưng...”

Diệp Thiều Quang ngắt lời cậu: "Cậu cảm thấy cô ấy có thể chờ cậu, nhưng cuối cùng lại không giữ lời phải không?"

Tiểu Từ lắc đầu: "Tôi không có ý đó, nhưng anh thực sự không hợp với cô ấy."

Diệp Thiều Quang nói đầy châm chọc: "Suy nghĩ của cậu thì liên quan gì tới tôi. Chúng tôi có hợp hay không cũng chẳng phải cậu nói là được. Con người của tôi, khi đã thích ai thì chết cũng không nhả ra đâu."

Rồi anh nâng cằm, kiêu căng nói: "Quý Miên Miên là của tôi, cậu vĩnh viễn không có cơ hội đâu."

Đến khi Diệp Thiều Quang đi rồi, Tiểu Từ mới phản ứng lại.

Sắc mặt cậu xám trắng, cậu tự trách mình vì sao không lấy dũng khí nói sớm một chút, vì sao trước kia không nghe lời khuyên của chị Thanh Ti?

Cậu ở bên cạnh Miên Miên lâu như thế, hóa ra cũng chỉ là lãng phí thời gian.

Nhưng giờ hối hận cũng đã muộn, thân thể của cô ấy giờ cũng thuộc về người khác.

Không còn chỗ nào cho cậu nữa.

...

Diệp Thiều Quang trở lại phòng hóa trang, Yến Thanh Ti đã trang điểm sắp xong rồi.

Quý Miên Miên mắng mỏ anh một hồi, bảo anh không được chạy lung tung, làm trợ lý mà còn dám chạy lung tung nữa.

Diệp Thiều Quang mỉm cười nghe Quý Miên Miên dạy dỗ.

Lúc Yến Thanh Ti quay, anh ở bên cạnh Quý Miên Miên xem cô đóng, lúc nghỉ ngơi thì lấy quần áo cho cô, chỉ trong một ngày đã quen thuộc tất cả mọi việc.

Nhưng hôm nay lại có người làm cho Diệp Thiều Quang chú ý, đó là Tằng Niệm Nhân.

Trong một ngày này, mọi người không ngừng thấy Tằng Niệm Nhân tặng đồ, trái cây, trà nước, khăn lông, canh gà cho Yến Thanh Ti, không phải cái gì quý giá nhưng thật sự là rất tỉ mỉ.

Hành động này nghĩa là gì, người sáng suốt có thể nhìn ra.

Kết thúc công việc, Tằng Niệm Nhân lại tới: “Yến tiểu thư, không biết có thể mời cô ăn cơm chiều hay không? Em gái tôi muốn gặp mặt cô để xin lỗi.”

Yến Thanh Ti không kiên nhẫn, đáp: “Không cần, tôi bận rồi.”

Tằng Niệm Nhân vẻ mặt rất chân thành: “Yến tiểu thư, xin cô cho tôi cơ hội này, tôi không có ý gì khác.”

Yến Thanh Ti nhíu mày: “Tôi cũng không có ý gì khác, nhưng không ăn cơm anh mời thì không được à?”

Diệp Thiều Quang hỏi Quý Miên Miên: “Này, con hàng này là thế nào đấy?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1261: Chồng Tôi Là Một Hang Dấm Chua, Sẽ Không Tha Cho Anh Đâu

Quý Miên Miên hừ một tiếng: "Đây chính là gã anh trai âm dương quái khí của Tằng Khả Nhân. Hai ngày nay hắn ta tiếp cận chị Thanh Ti suốt, tôi cảm thấy bọn họ có ý đồ xấu."

Diệp Thiều Quang vỗ vỗ đỉnh đầu Quý Miên Miên, nói rất yêu chiều: "Đúng rồi, rất thông minh, em gái bị cạo trọc cả đầu, hắt sơn đầy người mà anh ta lại đi săn đón, theo đuổi, thế thì bị coi thường chết đi ấy."

Quý Miên Miên gật đầu: "Đúng thế, đúng là rất đáng khinh. Anh xem vẻ mặt bỉ ổi của hắn, vừa nhìn đã thấy không có gì tốt đẹp rồi."

Diệp Thiều Quang nhìn Tằng Niệm Nhân, cười khẩy: "Miên Miên, hôm nay anh trai dạy em một câu, mặt sau của những kẻ dễ bị coi thường là lòng dạ cực kỳ đen tối."

Quý Miên Miên ngẩng đầu: "Anh cũng thế à?"

Diệp Thiều Quang thẳng thắn đáp: "Đương nhiên rồi, anh không mưu đồ bất chính với em thì có thể được như này sao? Nhưng mưu đồ của anh với của hắn... không giống nhau."

Anh thấy Yến Thanh Ti đã chịu không nổi, lấy nhẫn ra đeo lên, lắc lắc viên kim cương to tướng trên tay, nói: "Thấy không? Lão nương là gái đã có chồng, đừng có bày ra cái điểm tâm tư này của anh nữa. Cũng đừng nghĩ câu dẫn tôi, bằng không chồng tôi là một hang dấm chua, sẽ dìm chết anh đấy."

Yến Thanh Ti chưa từng nghĩ sẽ dây dưa với Tằng Niệm Nhân, cô cảm thấy người này thật quá buồn cười.

Tằng Niệm Nhân cười như có như không: "Không ngờ đã bị cô nhìn ra mất rồi, nhưng... kết hôn thì có sao đâu, ai mà chẳng có quyền theo đuổi người đẹp. Cô không thể đoạt mất tự do của tôi được."

Yến Thanh Ti xem thường, nói: "Hừ, anh đúng là em gái anh bị tôi biến thành quỷ, anh còn có thể đi thích kẻ thù của cô ta, anh đúng là biến thái."

"Chuyện này thì... cũng bình thường. Huống chi chuyện chẳng có gì nghiêm

trọng, cô là cô gái có cá tính, tôi không thích mới là không bình thường đó.

Yến Thanh Ti đánh giá hắn từ trên xuống dưới, Tằng Niệm Nhân khá đẹp trai, rất nhiều cô gái trong đoàn làm phim đều thích hắn, chỉ hận không thể biến hắn thành bạch mã hoàng tử của riêng mình.

Nhưng Yến Thanh Ti lại cảm thấy con người gã này rất không thành thật.

Cô cười nhưng trong lòng không cười, đáp: "A, anh nói cũng đúng, nhưng đáng tiếc... tôi không tin lời anh nói."

"Vậy tôi phải làm thế nào cô mới tin tôi?"

"Làm thế nào cũng sẽ không tin. Anh muốn gì tôi đều nhận ra, có cần tôi nói cho anh biết anh đang có ý đồ gì không?"

Tằng Niệm Nhân gật đầu: "Được, cô nói đi."

Yến Thanh Ti châm chọc đáp: "Anh muốn giúp em gái hết giận, nhưng biện pháp bình thường lại vô dụng với tôi. Anh nghĩ tới chuyện dùng mỹ nam kế, trước tiên quyến rũ tôi mắc bẫy, làm tôi yêu anh, sau đó mới để lộ tin tức tôi đã kết hôn. Đến lúc đó tôi thân bại danh liệt, sau đó anh sẽ nói là tôi không chịu nổi cô đơn, lại ham phú quý,... đại khái sẽ là như thế... Nhưng có khi các người còn biệp pháp tốt hơn nữa ấy chứ."

Trong mắt Tằng Niệm Nhân hiện ra vẻ kinh ngạc, nhưng sau đó liền nhanh chóng giải thích: "Sao có thể, tôi không phải loại người đó đâu."

Yến Thanh Ti không kiên nhẫn, đáp: "Anh không phải loại người như thế cũng chẳng liên quan gì tới tôi. Tôi chưa bao giờ tin, cũng không phải là kẻ người gặp người yêu đâu."

"Huống hồ, chồng tôi còn đẹp trai hơn anh, tôi có ngu đâu mà bỏ một con phượng hoàng để leo lên lưng một con chim trĩ chứ?"

Yến Thanh Ti bỏ lại vẻ mặt đang đầy kinh ngạc của Tằng Niệm Nhân mà đi, rồi đột nhiên lại xoay người nói: "Tôi đã từng nói với em gái của anh, giờ lại nói với anh câu này, đừng có tâm tư chọc tới tôi, tôi không phải người anh có thể trêu vào đâu."

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1262: Bảo Tôi Bán Đúng Yến Thanh Ti, Cái Giá Của Anh Là Gì

Tằng Niệm Nhân nhìn Yến Thanh Ti rời đi, dáng đi của cô rất tiêu sái, tóc dài sau lưng đong đưa, cái bóng đổ dài sau lưng.

Tằng Niệm Nhân nheo mắt lại, không ai thấy rõ ánh sáng lạnh trong mắt hắn.

Theo lời nói, cử chỉ của người phụ nữ này, theo ánh mắt của cô, Tằng Niệm Nhân có thể đọc ra được một từ: "khinh thường".

Đúng thế, chính là khinh thường, một cô gái không ngờ lại khinh thường Tằng Niệm Nhân hắn.

Tằng gia bọn họ là gì, là danh môn vọng tộc, ba đời đều là quan chức quý tộc, đứng trong danh sách hào môn thế gia của cả nước.

Yến Thanh Ti thì sao? Cho dù cô có Hạ gia làm chỗ dựa thì sao? Lại dám khinh thường hắn như thế.

Đột nhiên, bả vai bị ai đó vỗ vỗ, Tằng Niệm Nhân quay đầu lại thì thấy một đôi mắt hẹp dài, sâu thẳm đang nhìn mình.

Đôi mắt kia cực kỳ đẹp, gương mặt kẻ kia cũng cực kỳ anh tuấn.

Tằng Niệm Nhân vẫn luôn cảm thấy mình rất đẹp trai, nhưng đối mặt với khuôn mặt kia, hắn lại có chút xuất thần.

Diệp Thiều Quang cười nói: "Xinh đẹp đúng không? Có phải anh cảm thấy nữ nhân như vậy rất khó gặp, nếu không cướp về thì sẽ rất tiếc nuối?"

Tằng Niệm Nhân sửng sốt một chút, lúc này mới nhớ mình chưa từng gặp người này, hôm nay lại thấy anh ta đi theo bên cạnh Yến Thanh Ti. Hắn gạt tay Diệp Thiều Quang ra: "Quan hệ gì tới anh."

Tằng Niệm Nhân đang nghi ngờ trong lòng, người này nhìn thế nào cũng không thấy giống một trợ lý nho nhỏ bình thường.

Mặc dù không phải hắn đã gặp qua tất cả các kiểu người, nhưng người trước

mặt này tuy rằng vẻ mặt yêu mị, nhìn qua cảm thấy không phải người đứng đắn, nhưng trong ánh mắt gian tà lại có chút quý khí không che giấu được.

Người như vậy có thể cam tâm làm một tiểu trợ lý sao?

Diệp Thiều Quang châm chọc, nói: "Sao không liên quan gì tới tôi? Đó là bà chủ của tôi, đương nhiên tôi phải vì bà chủ mà làm việc rồi."

Tằng Niệm Nhân chưa từng để tâm tới Diệp Thiều Quang, nhưng... nghĩ có thể xuống tay từ trợ lý của Yến Thanh Ti cũng có thể coi là một cách hay.

Vì thế, hắn thay đổi vẻ mặt sang tươi cười.

"Không biết nên gọi anh thế nào?"

"Xưng hô... Gọi tôi là Tiểu Diệp đi. Dù sao giờ tôi cũng chỉ là một trợ lý." Diệp Thiều Quang nghĩ đoạn thời gian này tốt nhất không nên để nhiều người biết, cả tên thật cũng vậy.

Tằng Niệm Nhân nói như đã quen thuộc từ lâu: "Tốt, Tiểu Diệp... Đúng là tôi rất thích tiểu thư Thanh Ti, rất muốn theo đuổi cô ấy. Tôi rất thật lòng, hy vọng anh có thể giúp tôi."

Diệp Thiều Quang buông tay: "Vậy... anh ra giá đi."

Trong lòng Tằng Niệm Nhân vui vẻ, người này rất thức thời.

Tằng Niệm Nhân cười nói: "Anh nói cho tôi biết sở thích của cô ấy, tôi trả anh 10 vạn, được không?"

Diệp Thiều Quang không nói, chỉ vuốt cằm đánh giá anh ta một hồi: "Anh thật sự là công tử nhà giàu đấy chứ?"

"Sao? Anh nghi ngờ tôi không phải ư?"

Diệp Thiều Quang vuốt cằm, gật đầu nói: "Công tử Tằng gia vừa mở miệng đã ra giá 10 vạn... chậc... không ít... thực sự là không ít..."

Trong lòng Tằng Niệm Nhân cười rất khinh thường, đúng là tên nhà quê ngu dốt, hắn hếch cằm, bộ dáng cực kỳ kiêu căng.

Sau đó, Diệp Thiều Quang vừa cười vừa nói: "Mười vạn... đã muốn tôi làm

việc cho anh, công tử Tằng chỉ trả ngần đó, xem ra nhà họ Tằng cũng chỉ có nhiêu đó thôi. Tôi còn nghĩ đám nhà giàu còn phải có nhiều hơn chứ.”

“Quên đi, tôi không muốn nữa, không bán cho anh cái gì cả.”

Tằng Niệm Nhân ngăn Diệp Thiều Quang lại: “Vậy anh muốn bao nhiêu?”

“Anh không có thành ý gì, chúng ta nói chuyện làm gì cho nhọc.”

Tằng Niệm Nhân ướm lời: “Một trăm vạn?”

Diệp Thiều Quang nhìn hắn, chỉ cười mà không nói gì.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1263: Anh Không Đẹp Trai Bằng Chồng Người Ta, Càng Không Có Tiền Giống Chồng Người Ta

Ánh mắt Tằng Niệm Nhân lạnh lùng, không ngờ lại gặp phải một tên giỏi công phu sư tử ngoạm. Nhưng muốn mua tin tức từ trên người hắn, 100 vạn đúng là không nhiều.

Nếu không hắn ra ngoài lại nói Tằng gia ngay cả chút tiền đó cũng không bỏ ra được.

Tằng Niệm Nhân lại chồng thêm 100 vạn nữa: "200 vạn?"

Diệp Thiều Quang vẫn không nói lời nào, khóe môi cong lên cực kỳ khinh miệt, tựa hồ như muốn nói: A a a, nhà họ tằng ngay cả chút tiền cỏn con ấy cũng ki bo.

200 cũng không được, Tằng Niệm Nhân hối hận vì đã nói chuyện với Diệp Thiều Quang, hắn cắn răng ra một cái giá khác: "500 vạn?"

Diệp Thiều Quang bĩu môi, mở tay nhún vai, tỏ vẻ tôi không thèm nói chuyện với anh nữa.

Tằng Niệm Nhân đâm lao phải theo lao, chốt hạ: "800 vạn, không thể nhiều hơn. Anh chỉ bán một cái tin tức mà đã đòi giá trên trời. Tôi cảnh cáo anh, tiền... không dễ kiếm như thế đâu."

Diệp Thiều Quang nói đầy hèn mọn: "Anh cho tôi còn không bằng một phần ngàn Yến Thanh Ti cho, thế mà dám nói là giá trên trời? Sao anh không nói anh là một con dễ nhũi?"

Tằng Niệm Nhân sắc mặt âm trầm: "Cô ấy cho anh cái gì?"

Diệp Thiều Quang cong môi, nụ cười vừa yêu nghiệt vừa rất đáng ăn đòn, đáp: "Cô ấy... cho tôi một báu vật vô gái, anh không đấu lại được đâu."

Yến Thanh Ti cho anh Quý Miên Miên, đó là hạnh phúc cả nửa đời sau của anh, cái này không phải là báu vật vô giá nữa, mà là bao nhiêu tiền cũng không mua nổi.

Tằng Niệm Nhân giờ mới ý thức được là mình bị người ta chơi khăm. Tên này từ đầu tới cuối chỉ muốn đùa bỡn hắn, anh ta không hề nghĩ tới chuyện sẽ giúp mình, chỉ muốn cười nhạo mình mà thôi.

Tằng Niệm Nhân nhìn Diệp Thiều Quang xoay người rời đi, ánh mắt hắn dần trở nên hung ác, nham hiểm và lạnh như băng.

Diệp Thiều Quang vừa đi vừa nói: "Anh không có cửa đâu, đừng có mơ tưởng nữa. Anh không có tiền như chồng người ta, không đẹp trai như chồng người ta, quan trọng là... anh không hào phóng như chồng người ta. Đương nhiên, nếu anh thật sự muốn giống như chồng mình, muốn tìm chết thì cứ tới."

...

Buổi tối, Yến Thanh Ti vẫn không thấy Tiểu Từ đâu, cô nhắn tin cho cậu nhưng cũng không thấy hồi âm.

Cho nên, trong bữa cơm chiều, chỉ có Yến Thanh Ti và Quý Miên Miên, Diệp Thiều Quang ăn với nhau.

Yến Thanh Ti nói với Diệp Thiều Quang: "Anh chú ý giúp tôi tên Tằng Niệm Nhân đó một chút."

Tằng Niệm Nhân đối với cô tốt như thế làm cô thật sự thấy lạnh cả người.

Một người bình thường, nếu thấy em gái mình bị làm nhục như thế thì sẽ trăm phương ngàn kế tìm cách báo thù, sao có thể xử sự thế này được?

Nhưng Tằng Niệm Nhân lại bày ra một bộ cô hành hạ em gái tôi, nhưng cô không giống mấy con khốn chỉ được cái mẽ ngoài, tôi rất để tâm tới tâm tình của cô, đây không phải là có âm mưu sao?

Sở dĩ tới giờ bọn họ không dám đụng tới cô là vì bọn họ biết quan hệ của cô với Hạ gia.

Như thế càng làm cho người ta thêm cảnh giác.

Tằng Niệm Nhân biết cô đã kết hôn mà còn dở trò ve vãn, chỉ có hai lý do, thứ nhất là coi trọng thế lực của Hạ gia, muốn sau khi dụ dỗ được cô thì sẽ trèo lên được Hạ gia. Thứ hai, chính là muốn bôi nhọ Hạ gia nên muốn vu khống cô, đầu tiên là dùng mỹ nam kế để cô mê mẩn hắn, sau đó sẽ thu thập

cô.

Diệp Thiều Quang gắp cho Quý Miên Miên một miếng thịt gà, đáp: “Yên tâm đi, tôi đã thử nói chuyện rồi, quả nhiên không phải kẻ tốt đẹp gì, đáng tiếc lại... gặp phải tôi.”

Quý Miên Miên không nhịn được hỏi: “Gặp phải anh thì sao?”

Diệp Thiều Quang nhìn cô cười đáp: “Bởi vì anh còn xấu xa hơn hắn ta chứ sao.”

Yến Thanh Ti gật đầu, lời này... nói cũng quá đúng rồi.

“Lời này quá đúng, anh đúng là còn xấu xa hơn hắn nhiều.”

Diệp Thiều Quang: “Tôi nghĩ cô cũng ngang bằng tôi thôi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1264: Đắc Tội Ai Cũng Đừng Đắc Tội Bà Cô Này

Qúy Miên Miên...

Diệp Thiều Quang liếc nhìn Yến Thanh Ti một cái: “Nhạc Thính Phong để tôi tới đây còn là vì để mắt tới cô. Trước đây tôi còn nghĩ kết hôn rồi thì làm gì còn có chuyện gì... chậc, không ngờ tới đây tôi mới phát hiện ra... Trách không được Nhạc Thính Phong lại lo lắng thế...”

“Ý anh là gì?”

Diệp Thiều Quang cười nói: “Chả có ý gì. Vì mị lực của cô lớn quá, đám nam nhân ánh mắt tốt một chút đều sẽ không bỏ qua.”

Yến Thanh Ti nheo mắt: “Miên Miên... đêm nay em ngủ với chị.”

Ánh mắt Quý Miên Miên sáng lên, trời ạ, nữ thần muốn ngủ với mình, thật đáng kích động. Cô liên tục gật đầu: “Vâng vâng...”

Diệp Thiều Quang...

Cái miệng của mình thật thối...

Đêm thứ hai tới đây đã phải ngủ một mình sao?

Diệp Thiều Quang nhìn Yến Thanh Ti, từ trong ánh mắt cô, anh đọc được một câu rất ẩn ý: Từ nay về sau còn đắc tội tôi thì tối đến anh sẽ ngủ một mình.

Diệp Thiều Quang thở dài, đắc tội ai cũng đừng đắc tội tới bà tổ cô này.

...

Trước khi đi ngủ, Yến Thanh Ti lại gọi điện nấu cháo điện thoại với Nhạc Thính Phong.

“Bà xã, công ty còn nhiều việc cần giải quyết quá, anh không sang đó ngay được, em có nhớ anh không?” Nhạc Thính Phong vốn tưởng sẽ nhanh chóng giải quyết hết việc, không ngờ việc cần giải quyết chất cao như núi.

Yến Thanh Ti mím môi cười: "... Có"

Một chữ này đủ làm cho Nhạc Thính Phong mất ngủ cả đêm, anh nói: "Anh cũng thế, ngày nào cũng phải ôm gối mới ngủ được."

"Đúng rồi, là anh bảo Diệp Thiều Quang tới đây à?"

"Ừ, vụ án của anh ta xong rồi, những người khác của Diệp gia ở Lạc Thành đều có thể sẽ gặp chuyện không may, nên anh bảo anh ta tránh đi một thời gian. Hơn nữa, chính anh ta cũng rất muốn ở cạnh Quý Miên Miên, thế nên anh bèn đưa anh ta tới chỗ em."

Tuy ngày nào cũng gọi điện thoại nhưng càng gọi lại càng thấy nhớ.

Mỗi ngày tới công ty, Nhạc Thính Phong đều thấy việc chất cao trên đầu, thế là lại càng dễ phát cáu.

Yến Thanh Ti cười tươi, cô có cảm giác nói chuyện qua điện thoại thế này không khác nào đang trong giai đoạn yêu đương với mối tình đầu vậy.

Hai người nói chuyện một hồi, Nhạc Thính Phong nói: "Ngày kia anh tới thủ đô công tác, tiện thể sẽ thăm mẹ."

Yến Thanh Ti kinh ngạc: "Mẹ tới thủ đô rồi à?"

Đề cập tới chuyện này là Nhạc Thính Phong muốn nổi điên: "Đúng thế, bị lão hồ li Hạ An Lan kia bắt theo tới thủ đô rồi. Lần trước còn thề son sắt rằng mẹ chỉ ở lại một tuần rồi về, giờ em xem, đã lâu thế rồi, chưa thấy trở lại mà còn theo lão hồ li ấy tới tận hang ổ của lão. Anh nghĩ bà đã không rời được con hồ li ấy rồi."

Yến Thanh Ti chợt nhớ tới cuộc điện thoại lần trước với mẹ chồng: "Bác hình như sẽ không buông tha bà đâu."

Bác của cô là thần đen tối, đã tính kế thì sao có thể nhả ra được.

Xem ra, sau này bọn họ tốt nhất không nên ở chung với nhau.

Nhạc Thính Phong dặn dò Yến Thanh Ti: "Bà xã, có chuyện gì thì cứ bảo Diệp Thiều Quang đi làm. Bình thường em cũng phải để anh ta đi theo. Anh đưa anh ta qua đó là để giúp em dẹp bớt mấy tên bụng dạ xấu xa đi, như thế anh mới có thể yên tâm một nửa được."

Yến Thanh Ti không nhịn được cười rộ lên, lời này của Nhạc Thính Phong nghe qua giống như đưa tới một con chó dữ giữ nhà vậy.

“Có một nửa thôi à, anh cũng không tin Diệp Thiều Quang à?”

Nhạc Thính Phong lập tức nói: “Đương nhiên không tin. Anh không thể tận mắt trông giữ em, giao cho ai cũng thấy không yên lòng.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1265: Anh Có Thể Theo Đuổi Em Không?

Yến Thanh Ti cười dịu dàng: "Em rất tốt, không có ai dám đụng tới em đâu..."

"Anh không nói em, em chính là cái nam châm hút phiền toái, cứ phải cẩn thận. Chút nữa anh sẽ gọi điện cho Diệp Thiều Quang, bảo anh ta đừng suốt ngày quấn quýt lấy Quý Miên Miên."

Yến Thanh Ti nhìn Quý Miên Miên vẻ mặt bát quái ở bên cạnh, nói: "Đêm nay Miên Miên ngủ với em."

Cho nên bọn họ có muốn cũng không quấn quýt được.

Nhạc Thính Phong rất vui sướng trong lòng, vốn dĩ anh rất buồn bực khi nghĩ Diệp Thiều Quang suốt ngày được ở bên Quý Miên Miên, còn mình thì phải tách ra khỏi bà xã.

Quả nhiên vẫn là bà xã hiểu anh: "Bà xã, làm tốt lắm."

Hai người buôn chuyện thêm một hồi lâu mới cúp máy.

Quý Miên Miên ở bên cạnh không nhịn được đã ngủ say, Yến Thanh Ti đắp chăn cho cô rồi mới nằm xuống.

Trước khi ngủ, trong đầu cô nghĩ ngày mai phải gọi điện cho mẹ. Bà theo bác tới thủ đô mà lại chẳng nói cho cô biết.

Bị Yến Thanh Ti nghĩ tới nên Nhạc phu nhân còn chưa ngủ, đột nhiên thấy ngứa mũi nên hắt xì một cái.

Hạ An Lan: "Nhìn đi, cảm lạnh rồi, lại đây, nằm xuống đi."

Nhạc phu nhân hừ một tiếng: "Không thèm."

Hạ An Lan vẫn kiên nhẫn: "Ngoan, lại đây ngủ đi, khuya rồi."

Nhạc phu nhân quay đầu không nhìn ông: "Ông tự ngủ đi, quản tôi làm gì."

Hạ An Lan đi tới, ngồi xuống cạnh bà, giữ lấy bả vai bà: "Sao lại tức giận rồi, nói cho anh nghe xem nào? Đã muộn thế rồi mà còn không chịu ngủ, sẽ

không tốt cho da đâu."

Nhạc phu nhân nổi giận đùng đùng: "Ông gạt tôi."

"Anh lừa em cái gì?" Hạ An Lan ôm lấy bả vai bà.

Nhạc phu nhân gạt bàn tay đang vuốt ve trên vai mình ra: "Ông nói ông không thích các cô gái trẻ, nhưng tôi ở đây nửa ngày liền thấy ở chỗ ông bao nhiêu là nữ thư ký, y tá trẻ."

Hạ An Lan sửng sốt, sau đó nở nụ cười, ông còn tưởng bà làm sao, hóa ra là vậy.

Tức giận như thế là vì... ghen sao?

Ánh mắt Hạ An Lan mềm mại xuống, nhẹ giọng nói: "Mấy cô gái đó làm việc cho anh nhiều năm rồi..."

Nhạc phu nhân vừa nghe đã xoay người lại, chỉ vào ông: "Ông... ông... Hừ, tôi nói rồi, ông không phải người tốt gì cả, tôi sẽ không ở đây với ông nữa... Tôi muốn về nhà..."

Bà muốn đứng lên rời đi nhưng lại bị Hạ An Lan ôm chặt vào lòng, ông cười nói: "Đến giờ anh gặp được em mới phá giới. Nếu anh thích mấy cô gái trẻ thì còn chờ em tới bây giờ sao?"

Nhạc phu nhân giật mình, hình như ông ấy nói rất đúng.

Nhưng bà vẫn làm ra vẻ giận, nói: "Nói thật dễ nghe... Thực ra ông chê tôi cao tuổi chứ gì?"

Lúc phụ nữ tức giận đúng là rất khói nói lý lẽ.

Nói cũng không ăn thua, chỉ có thể dùng hành động.

Hạ An Lan ôm chặt Nhạc phu nhân, ngăn lời nói của bà nơi cửa miệng.

Nhạc phu nhân giãy giụa hai cái nhưng không được, bị hôn tới mức dần ý loạn tình mê.

Một hồi lâu sau, Hạ An Lan buông bà ra, nhẹ hôn lên trán bà: "Nếu anh thật sự là người như thế thì em có thể thích anh sao?"

Nhạc phu nhân đỏ mặt: “Ai thích ông, ông đừng quá tự tin như thế.”

Kỳ thực trong lòng bà rất ngượng ngùng, đến tuổi này rồi mà còn so đo với mấy cô gái trẻ.

Trước kia bà chưa từng yêu, chưa từng biết mùi vị của tình yêu thế nào.

Nhưng hiện tại, bà lại cảm nhận được hương vị khó thể nói thành lời này.

Hạ An Lan ôm lấy Nhạc phu nhân: “Anh có thể theo đuổi em không?”

--- O ---

Chương 1266: Ông Đây Mất Hứng Nên Muốn Tìm Người Hành Hạ

Nhạc phu nhân vội vàng tránh khỏi Hạ An Lan: “Chuyện này... nói sau đi. Hiện tại tôi không cho ông theo đuổi tôi gì hết, dù sao bụng ông rất đen tối, không phải người tốt. Tôi chờ một tháng đi qua, xem biểu hiện của ông thế nào đã.”

Hạ An Lan gật đầu: “Tốt, em sẽ được như ý.”

Kỳ thực, ông đã chắc chắn trong lòng rằng, dù có hết một tháng cũng sẽ không buông tay.

Dù sao, đã chia cách nhiều năm, giờ mới được gặp lại, sao ông có thể buông tay được?

...

Diệp Thiều Quang một mình lăn lộn trên giường, nhìn trần nhà tối đen như mực, nghe tiếng mưa tí tách bên ngoài mà phiền não vô cùng.

Anh muốn cùng Quý Miên Miên nói chuyện thân mật, không ngờ lại bị con hồ ly tinh Yến Thanh Ti kia cướp mất.

Đêm nay rất dài, chỉ có hai cô gái kia là ngủ ngon mà thôi.

Diệp Thiều Quang cứ trằn trọc lăn qua lăn lại làm chiếc giường kêu cọt kẹt, nghe thấy âm thanh đó lại nghĩ tới thanh âm hai người chiến đấu đêm hôm qua.

Cũng không biết qua bao lâu, Diệp Thiều Quang lấy điện thoại cầm tay ra xem giờ, thấy đã 1 giờ sáng.

Tiếng mưa bên ngoài vẫn không ngừng rơi, Diệp Thiều Quang tâm tình phiền chán, cuối cùng ngồi dựng dậy.

Anh đẩy cửa sổ ra, mưa phùn lập tức hắt vào. Đêm mưa nhưng không quá lạnh, Diệp Thiều Quang đứng đấy để gió thổi vào người một hồi, trong lòng càng không thoải mái.

Anh lẩm bẩm: “Mất hứng thật, cần có người chia sẻ mới đúng. Nên tìm ai đây?”

Diệp Thiều Quang nheo mắt lại, đóng cửa sổ lại, sau đó lấy từ trong va li ra một cái áo gió màu đen, mặc vào và đi ra ngoài.

Ông mất hứng nên phải tìm kẻ nào đó mất hứng cùng mới được.

Làm gì có chuyện chỉ có mình anh không ngủ ngon chứ?

Đêm đã khuya, mọi người trong khách sạn đều đã ngủ, Diệp Thiều Quang không nghĩ tới còn có thể gặp được người khác còn thức.

Anh thấy Tiểu Từ ngồi ở hành lang, bên chân có hai, ba vỏ chai rỗng, nhìn là biết cậu ta mượn rượu giải sầu.

Khóe miệng Diệp Thiều Quang giật giật một chút, nửa đêm không ngủ còn ở ngoài này uống rượu, sao không vào phòng mà uống chứ?

Anh ta quên luôn rằng chính mình cũng nửa đêm không ngủ còn ra ngoài “đi dạo”.

Diệp Thiều Quang định không để ý tới Tiểu Từ mà cứ thế đi qua, nhưng lại bị Tiểu Từ cản lại: “Anh muốn đi đâu?”

“Ra ngoài, liên quan gì tới cậu chứ?”

“Hiện tại anh là trợ lý của chị Thanh Ti, không thể làm xằng làm bậy được. Hơn nữa, tôi không tin anh ra ngoài làm chuyện gì tốt.” Tiểu Từ biết Diệp Thiều Quang không phải người tốt, người này nửa đêm ra ngoài chắc chắn là để làm chuyện xấu.

Diệp Thiều Quang nở nụ cười, đúng là rất hiểu biết nhau đấy.

Quả thực giống hệt Quý Miên Miên hay nói, đã ra ngoài chắc chắn không phải làm chuyện gì tốt.

“” Chính vì là trợ lý của cô ấy nên mới phải đi làm chuyện này.” Diệp Thiều Quang đi vòng qua trước Tiểu Từ.

Đi được vài bước, bỗng nhiêu anh lại quay lại: “Tâm tình không tốt à?”

Tiểu Từ cắn răng, hỏi thế này là cười nhạo cậu phải không? Không phải tất cả vì anh mà ra sao?

Diệp Thiều Quang hất cằm: “Mất hứng thì đi làm gì đó cao hứng đi. Đi theo tôi.”

Tiểu Từ...

Hai người ra khỏi khách sạn, mưa phùn lất phất làm quần áo nhanh chóng bị ướt. Trên người Tiểu Từ chỉ mặc một bộ đồ mỏng nên nhanh chóng bị rét run.

Cậu vuốt nước mưa trên mặt: “Này, anh muốn làm gì?”

Diệp Thiều Quang mặc một cái áo gió màu đen có thể chống thấm, cả người một cây màu đen như hòa lẫn với bóng đêm, nhìn giống hệt một tuyệt thế cao thủ. Xung quanh đều đã tắt hết đèn, cả thị trấn chìm trong tĩnh lặng.

Chương 1267: Đêm Đen Gió Lớn, Thích Hợp Làm Chuyện Xấu

Diệp Thiều Quang thản nhiên đáp: “Đương nhiên là làm chuyện cậu không muốn làm rồi.”

“Anh muốn làm gì? Tôi cảnh cáo anh, nếu anh làm chuyện gì bất lợi cho chị Thanh Ti thì tôi sẽ không tha cho anh.”

“Tuy rằng tôi vẫn muốn làm gì đó cô ta, nhưng nếu tôi làm thực thì không đến phiên cậu ra tay, Nhạc Thính Phong cũng sẽ giết chết tôi.”

Thanh âm Diệp Thiều Quang trong đêm tối có chút thờ ơ như là nói đùa vậy.

Tiểu Từ cắn răng, tiếp tục theo sau, cậu muốn nhìn xem Diệp Thiều Quang định làm gì.

Chỉ là ra ngoài mà quên mang theo áo khoác.

Mười phút sau, đi vòng vèo qua hai khu phố, cuối cùng cả hai đứng trước khách sạn đắt tiền nhất của thị trấn.

Tiểu Từ khó hiểu: “Sao lại tới đây?”

“Đương nhiên tới đây có việc rồi.”

Diệp Thiều Quang tùy tiện lấy một cây gậy lớn bằng cổ tay đàn ông dựng ở góc tường, dài hơn một thước và đưa cho Tiểu Từ.

“Anh... làm gì?”

“Cầm lấy, chút nữa có việc cần, theo tôi tới đây.”

Tiểu Từ nhận lấy, sau đó liếc nhìn thấy Diệp Thiều Quang đi tới bên tường, thở dài một tiếng: “Nếu có Quý Miên Miên ở đây thì tốt rồi.” Anh ta sẽ không phải leo tường.

Tiểu Từ khó hiểu, sau đó... ánh mắt cậu trợn to, nhìn thấy Diệp Thiều Quang nhanh nhẹn bay qua tường mà vào trong.

Sau khi vào trong rồi, anh liền mở cổng ra.

Diệp Thiều Quang: “Vào đi.”

Tiểu Từ nắm chặt gậy trong tay, nuốt nước miếng một cái rồi đi vào.

Phòng ở đây kiến tạo giống như một tứ hợp viện, không có lầu cao. Diệp Thiều Quang nhìn một vòng sau đó dừng lại ở một cánh cửa.

“Nói khẽ thôi, đi theo tôi.”

Tiểu Từ rón rén đi theo Diệp Thiều Quang, đứng ở cửa nghe thấy hình như bên trong có tiếng người nói chuyện.

Diệp Thiều Quang làm vài động tác ra hiệu cho Tiểu Từ, ý bảo: chút nữa tôi gõ cửa, cửa mở thì cậu nhớ dùng gậy đánh đấy nhá!

Tiểu Từ giận dữ, mẹ nó, anh để tôi đánh, trong này rốt cuộc là ai vậy?

Cậu còn chưa kịp hỏi thì Diệp Thiều Quang đã giơ tay lên.

Tằng Niệm Nhân còn chưa ngủ, hắn đang gọi điện.

“Trong hai ngày đem thứ tôi muốn tới đây, phải, nhất định phải là liều cao, tôi sẽ cho anh nhiều chỗ tốt... Chờ tôi ra tay được rồi, chẳng phải cô ta sẽ tùy tiện để tôi khống chế sau, anh có muốn dùng tôi cũng...”

“Cộc cộc cộc!” tiếng gõ cửa vang lên ngắt ngang lời Tằng Niệm Nhân.

Hắn sửng sốt một chút, giờ này ai còn có thể tới đây tìm hắn chứ, chẳng lẽ là Khả Nhân?

Do dự một chút, hắn đứng dậy ra mở cửa.

Trong một khắc khi cửa kia mở ra, Diệp Thiều Quang né sang bên cạnh, khoa tay múa chân ra hiệu cho Tiểu Từ.

Tay Tiểu Từ run run, thân thể cũng run run, cậu không dám.

Tằng Niệm Nhân mở cửa ra thì thấy bên ngoài không có người. Mắt thấy Tiểu Từ không dám ra tay, Diệp Thiều Quang mắng thầm một tiếng, sau đó cởi áo gió ra, nhanh chóng trùm lên đầu Tằng Niệm Nhân.

Tằng Niệm Nhân chỉ cảm thấy gió vù vù, sau đó trước mắt tối sầm lại, không nhìn thấy gì nữa. Trên đầu hắn bị thứ gì đó trùm lên, ngực tê rần, rõ ràng vừa bị người ta đá cho một cái.

Diệp Thiều Quang đá Tằng Niệm Nhân vào phòng sau đó bắt lấy hai cánh tay áo gió buộc chặt đầu hắn lại, đề phòng hắn cởi ra, đầu gối tì lên người hắn đề phòng hắn giãy giụa.

Tằng Niệm Nhân bối rối kêu lên: “Ai... ai...?”

Diệp Thiều Quang cười lạnh một tiếng: “Đương nhiêu là người muốn giết mày rồi.”

Tằng Niệm Nhân sợ hãi tới run rẩy: “Anh bạn... chúng ta có thù oán sao? Nếu anh bạn muốn tiền thì muốn bao nhiêu cũng được, tôi có thể cho anh.”

“Lão tử là người thiếu tiền sao? Hôm nay muốn cho mày hiểu, đã là một con cóc thì đừng mơ tưởng con thiên nga không thuộc về mày, nếu không thì chết đấy.” Nói xong, Diệp Thiều Quang một cước giẫm lên đũng quần Tằng Niệm Nhân.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1268: Nửa Đêm Rất Thích Hợp Hủy Thi Diệt Tích

Tằng Niệm Nhan đau tới mức há mồm muốn hét lên, nhưng còn chưa kịp phát ra tiếng đã bị Diệp Thiều Quang bịt miệng lại.

Tiểu Từ sợ tới mức nhắm chặt mắt lại, mẹ ơi, tàn bạo quá, quá tàn bạo...

Diệp Thiều Quang nhìn Tiểu Từ, ý giục cậu mau động thủ, còn chần chừ đứng đó làm gì? Đây là địa phương nào chứ, không đánh nhanh rồi chạy lấy người, nếu bị phát hiện ra thì toi, nơi này còn có Tăng Khả Nhân và trợ lý của cô ta ở đó.

Tiểu Từ cắn răng một cái, tên khốn này dám có ý đồ với chị Thanh Ti, đáng đánh...

Vì thế, Tiểu Từ nổi điên lên, tay cầm gậy gỗ đánh thẳng xuống đầu Tằng Niệm Nhân.

Tằng Niệm Nhân đau tới run rẩy, trong đầu chỉ đang nghĩ một cước kia có làm anh ta đoạn tử tuyệt tôn hay khong, sau đó chỉ nghe trên đầu kêu “ong” một cái, gáy lĩnh nguyên một gậy.

Trước mắt tối sầm, cả người hắn mềm oặt.

Tiểu Từ sợ tới mức quăng luôn gậy đi, kêu lên: “Chết rồi... đã... hôn mê rồi. Chúng ta mau chạy tôi. Nếu bị người ta phát hiện ra sẽ không hay đâu.”

Diệp Thiều Quang chậm rãi đứng lên: “Đi cái gì mà đi. Cởi hết quần áo của hắn ra, khiêng đi.”

Tiểu Từ trừng mắt: “Anh đi mà làm.”

Diệp Thiều Quang duỗi duỗi tay, đá Tằng Niệm Nhân một cái, xác định hắn thật sự hôn mê mới nói: “Không phải cậu chẳng lẽ tôi à? Làm nhanh lên.”

Tiểu Từ cắn răng, oán hận trừng mắt nhìn Diệp Thiều Quang một cái. Nửa đêm bị anh ta lôi tới đây làm chuyện xấu, sớm biết thế này đã không đi.

Tiểu Từ lo lắng bị người khác phát hiện ra, chỉ có thể nhanh chóng cởi hết

quần áo của Tằng Niệm Nhân, chỉ để lại đúng cái quần lót: “Thế này được chưa?”

Chứ không lẽ...

Diệp Thiều Quang lại nói: “Tiếp tục cởi, cởi hết...”

“Anh... biến thái à?”

“Bảo cởi thì cứ cởi đi, nói nhiều câu vô nghĩa thế làm gì?”

Tiểu Từ cắn răng, cuối cùng túm lấy cái quần lót của Tằng Niệm Nhân lột ra. Nhìn thằng bé của Tằng Niệm Nhân, cậu ta trầm mặc hồi lâu, cuối cùng ngẩng đầu nói với Diệp Thiều Quang: “Kỳ thực... Anh không cần đá đâu.”

Lần này, Diệp Thiều Quang đồng tình với lời nói của cậu: “Đúng là không cần đá thật. Không ngờ lại là phế vật, chỉ để làm trang trí mà thôi.”

Đúng là chỉ được cái mẽ ngoài nhìn có tí nam tính, không ngờ của nả lại chả ra làm sao, không biết trước đây hắn ngủ với người khác có xơ múi được gì không?

Tiểu Từ khiêng Tằng Niệm Nhân cả người lõa thể lên: “Có thể đi chưa?”

Diệp Thiều Quang gật đầu, nhìn dấu chân mình lưu lại trên mặt đất, tùy tiện túm lấy quần áo của Tằng Niệm Nhân lau lau, sau đó mới rời khỏi phòng.

Trong ngoài viện vẫn một mảng tối đen, mưa lướt thướt xóa đi mọi dấu chân, hai người thuận lợi ra tới ngoài cửa.

Cả người Tiểu Từ ướt đẫm, cả giận mắng: “Sao anh bắt tôi khiêng hắn hả?”

Diệp Thiều Quang tâm tình rất tốt, nói: “Đương nhiên là hủy thi diệt tích.”

Tiểu Từ sợ tới cả người mềm nhũn, hất Tằng Niệm Nhân trên vai xuống, kinh hô: Anh... Anh có biết giết người là phạm pháp không hả?”

“A... thế giờ không phải là đang làm chuyện phạm pháp à? Cậu với Yến Thanh Ti chưa từng làm chuyện gì phạm pháp à?”

“Tôi... đó không phải là đi giết người.”

Diệp Thiều Quang liếc cậu một cái, tiếp tục đi về phía trước.

“Tôi bị anh hại chết rồi.” Tiểu Từ lại cõng Tằng Niệm Nhân lên, vội vàng đuổi theo.

Đi về phía bắc thị trấn, Diệp Thiều Quang nói: “Đi thôi, quăng hắn đi.”

Tiểu Từ nhìn bãi rác trước mặt, dù trời mưa nhưng vẫn tản ra mùi rất kinh khủng: “Cái này...”

Diệp Thiều Quang hất cằm: “Không phải cậu không muốn giết người sao? Thế thì quẳng hắn ở đây đi.”

Tiểu Từ nghe tới mấy chữ “không phải giết người” thì vội vàng lẳng Tằng Niệm Nhân lên bãi rác.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1269: Đừng Để Bà Xã Tôi Biết Tôi Ngủ Cùng Với Một Người Đàn Ông

Đây là nơi tập kết rác của trấn, mỗi ngày sẽ có một xe rác tới đây chuyển rác đi.

Bỏ lại Tằng Niệm Nhân, cả người Tiểu Từ nhẹ nhõm hẳn.

Quay đầu nhìn một gã đàn ông nằm dạng chân tay trên bãi rác, mưa rơi khắp người, cậu hỏi: "Mưa suốt đêm thế này liệu có làm sao không?"

Diệp Thiều Quang ngáp một cái, duỗi duỗi lưng, quay người ra về.

"Dù sao cũng đã xảy ra chuyện rồi."

"Ờ... Thôi... Coi như tôi chưa hỏi."

Trở về khách sạn, khắp nơi vẫn vắng hoe, hai người không ai nói chuyện mà tự trở về phòng của mình.

Bởi vì thể lực tiêu hao nhiều nên hai người thay đồ xong là nằm lăn ra ngủ ngay.

Diệp Thiều Quang trước khi ngủ còn nhắn cho Nhạc Thính Phong nói: "Tôi giúp cậu thu thập tình địch, nhớ là cậu nợ tôi một cái nhân tình."

Nhạc Thính Phong bị tin nhắn đánh thức, mở ra nghe được giọng của Diệp Thiều Quang thì tâm tình tốt vô cùng.

Anh liếc mắt nhìn người ngồi đối diện, nhất thời cảm thấy đau đầu: "Hạ Lan à, tôi cầu xin cậu đấy, tôi là người đã có vợ, để cô ấy biết hơn nửa đêm tôi vẫn ở cùng một người đàn ông khác thì cô ấy sẽ lột da tôi mất."

Hôm nay Hạ Lan Phương Niên tới Nhạc gia, trong nhà chẳng còn ai, chỉ có hai thằng đàn ông với nhau.

Nhạc Thính Phong không về phòng ngủ, nếu có bị vợ hỏi thì anh sẽ nói là ngồi ở sô pha phòng khách cả đêm.

Hạ Lan Phương Niên không nói chuyện, sắc mặt cũng không tốt lắm.

Nhạc Thính Phong hỏi dò: “Tôi hỏi thật, cậu chỉ vì một nữ nhân mà phải chạy trốn tới mức này sao? Người ta cũng không bắt cậu chịu trách nhiệm, cũng không đuổi theo cậu, sao cậu phải khổ thế hả?”

Hạ Lan Phương Niên: “Tôi...”

Vừa mở miệng, anh lại không biết phải nói gì.

Nhạc Thính Phong nói tiếp: “Tôi mặc kệ cậu, sau này đừng có nói cho Thanh Ti biết đêm nay tôi cho cậu ngủ lại. Tôi mệt rồi, kệ cậu đấy, thích ở thì cứ ở lại chỗ này, nhưng đừng có tới phòng ngủ của tôi.”

Vừa lên lầu, Nhạc Thính Phong liền gọi điện cho Giang Lai.

Giang Lai bị đánh thức cực kỳ cáu kỉnh, nhưng điện thoại của ông chủ, anh có thể không nghe sao?

Chợt nghe ông chủ nói: “Giang Lai, nói với Lý Nam Kha, người ở chỗ tôi, qua đây mà đón về đi.”

“A?”

“Đừng có a ê gì, nhanh đi, nửa giờ nữa, tôi hy vọng cô ta có thể tới mang Hạ Lan Phương Niên ra khỏi nhà tôi.”

“A...”

Trên thực tế, chưa tới nửa giờ sau, chỉ chừng 20 phút, Nhạc Thính Phong đã nghe thấy chuông cửa kêu.

Sau đó, anh cười rất gian xảo, chờ Hạ Lan Phương Niên đi mở cửa, trong nhà liền lập tức yên tĩnh lại.

Nhạc Thính Phong cũng chẳng thèm quan tâm dưới nhà xảy ra chuyện gì, ôm gối của Yến Thanh Ti trùm chăm ngủ luôn.

...

Hừng đông, Yến Thanh Ti ăn xong bữa sáng liền đi quay phim, lại phát hiện hôm nay đoàn làm phim không biết đang nói tới chuyện gì mà có vẻ hưng phấn lắm.

Quý Miên Miên chạy đi hỏi xong liền quay về, vui vẻ kể cho cô: “Chị, chị không biết đâu, chuyện về tên Tằng Niệm Nhân vẫn bám dính lấy chị đấy.”

“A... Hắn làm sao?”

“Sáng nay công nhân thu rác phát hiện thấy hắn trần truồng nằm trên bãi rác, mấy con chó hoang còn vây quanh hắn, trên người bị cắn mấy nhát, đã được đưa tới bệnh viện rồi. Chị, chị đoán xem có thể là ai làm chứ, quả thực quá dã man rồi.”

Yến Thanh Ti vừa nghe đã hỏi lại: “Tối qua à?”

“Đúng thế, tối hôm qua, em đã nói tên đó không phải là người tốt mà, chắc lại đắc tội ai rồi.”

Yến Thanh Ti chậm rãi liếc mắt nhìn Diệp Thiều Quang.

Diệp Thiều Quang nhún vai một cái tỏ ý không liên quan, tôi vô tội.

Miệng Yến Thanh Ti co rút một chút, không phải là anh mới lạ đó.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1270: Tôi Với Tình Địch Liên Thủ Ngược Tên Khốn Đó

Người này chắc là tối qua vì không có Quý Miên Miên ngủ cùng nên không ngủ được, chạy ra ngoài làm chuyện xấu rồi?

Yến Thanh Ti lấy cớ sai Quý Miên Miên đi lấy giúp mình ít đồ.

Cô nói: "Anh làm thế mà không nghĩ tới hậu quả à? Anh làm như thế, Tằng gia nhất định sẽ nghĩ là tôi làm. Lỡ như Tằng Niệm Nhân còn chưa có ý định làm gì tôi, giờ bị anh kích thích thế, hắn thúc đẩy xuống tay với tôi thì làm sao?"

Diệp Thiều Quang ngồi bên cạnh Yến Thanh Ti, cười nói: "Tôi nói cho cô nghe, một gã đàn ông có ý định làm chuyện xấu với phụ nữ thì không cần cái gì kích thích cả đâu. Từ ánh mắt của hắn cũng thấy là sớm muộn gì hắn cũng sẽ xuống tay với cô. Nếu thế, sao chúng ta không động thủ trước. Tôi cũng phải cho Nhạc Thính Phong biết là tôi đến đây không phải chỉ để trang trí."

Yến Thanh Ti nở nụ cười: "Anh chắc không?"

"Chắc rồi. Cô nghĩ tôi và cô là người dễ bị người ta tính kế thế sao? Đàn ông, nhất là cái loại đàn ông tâm tư âm trầm như hắn tôi rất hiểu, nếu hôm qua tôi không ra tay, có lẽ... đêm nay hắn sẽ xuống tay với cô." Tối hôm qua Diệp Thiều Quang nghe được cuộc điện thoại của Tằng Niệm Nhân, dù chỉ nghe được một câu nhưng anh cũng cam đoan rằng Tằng Niệm Nhân đang chuẩn bị để đối phó với Yến Thanh Ti.

Đàn ông như thế bên ngoài nhìn sáng sủa nhưng trong lòng lại bẩn thỉu không gì sánh bằng.

Yến Thanh Ti gật đầu: "Nói cũng đúng, một mình anh làm à?"

Diệp Thiều Quang nhún vai: "Đương nhiên không phải, cô cảm thấy tôi có thể khiêng Tằng Niệm Nhân đi xa thế sao?"

Yến Thanh Ti nhìn Diệp Thiều Quang, cười hỏi: "Chẳng lẽ anh còn có người trợ giúp à?"

"Đúng thế."

"Ai?"

"Tình địch của tôi."

Yến Thanh Ti ngửa đầu nhìn trời, chỉ cảm thấy có một đàn quạ đen bay qua.

Thế giới này thật là kỳ diệu. Hôm qua Tiểu Từ còn là tình địch của anh ta, sau một đêm mưa lại chạy đi làm chuyện xấu với nhau... thật sự là... rất dễ khiến người ta choáng váng. Bỗng nhiên cô thấy thương cảm thay cho Tằng Niệm Nhân.

Yến Thanh Ti kéo cằm Diệp Thiều Quang: "Anh có chắc tối hôm qua anh chạy đi thu thập hắn không phải vì anh ngủ một mình buồn chán quá đấy chứ?"

Diệp Thiều Quang thản nhiên thừa nhận: "Đúng thế, tôi nằm một mình chán quá nên khó tránh khỏi ngứa chân ngứa tay. Nhưng nếu hôm qua Miên Miên ở đó thì tôi cũng sẽ kéo cô ấy đi cùng. Dù sao, cùng nhau làm chuyện xấu, cùng có chung bí mật mới có thể thân thiết hơn... giống như cô và Nhạc Thính Phong ấy."

Yến Thanh Ti...

Nhạc Thính Phong đã dạy anh ta cái khỉ gì thế này?

Nhưng không bị Tằng Niệm Nhân quấy rầy, tâm tình Yến Thanh Ti rất tốt, ruồi bọ bay đi rồi, thế giới trở nên rất tươi mát.

Quay phim xong, cô gọi điện cho Hạ An Lan, mấy ngày qua không hỏi tới tình hình của Du Dực nên cô cũng thấy hơi nhớ ông.

"Con không phải lo lắng, bác nhớ kỹ chuyện này mà. Nếu không có gì bất ngờ thì tuần này có thể ra ngoài rồi."

Yến Thanh Ti vui mừng suýt nhảy cẫng lên: "Thật ạ? Thế thì tốt quá, đợi chú Du ra ngoài rồi, bác phải báo cho con ngay đấy."

Lần trước Du Dực nói chờ ông ra ngoài sẽ tới đây tìm cô.

Nghĩ tới chuyện có thể nhanh chóng gặp ông, Yến Thanh Ti cảm thấy cực kỳ vui vẻ.

Trong lòng cô, người đáng quan tâm nhất vẫn là Du Dực.

“Yên tâm đi, cậu ấy cũng rất nhớ con.”

“Cảm ơn bác.”

“Con bé này, tự con phải biết chăm sóc bản thân đấy. Ông bà ngoại rất nhớ con.”

“Vâng, con biết, sau đợt này con có thời gian nghỉ ngơi, sẽ về thăm bà ngoại... Bác, bác âm thầm đưa mẹ con tới thủ đô như thế, chừng nào bác mới đưa mẹ con đi đăng ký đây ạ?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1271: Nếu Bà Ấy Đồng Ý Thì Lúc Nào Cũng Được

Yến Thanh Ti cười gian xảo: "Con nghĩ bác cứ làm tới đi, mẹ con đơn thuần thế thôi nhưng là người hiếm có khó tìm. Bác, bác phải biết quý trọng đấy."

Hạ An Lan gật đầu: "Ừ... Cái này bác biết chứ."

Hạ An Lan lắc đầu cười, bút máy trong tay đặt xuống.

Trên giấy trắng viết ba chữ rất nắn nót: TÔ NGƯNG MI

Ba chữ này với ông mà nói quen thuộc như từ lâu đã khắc sâu vào trong lòng. Ông nhìn một hồi, cẩn thận cất tờ giấy vào trong ngăn kéo, sau đó gọi điện thoại cho thư ký: "Chuyện của Du Dực thế nào rồi?"

"Tốt thưa tiên sinh."

...

Ban đêm ở Dung Thành thời tiết rất tốt, thời tiết cuối thu không khô hanh như ở phương Bắc, không khí mát mẻ thanh lương.

Rạng sáng, đêm tối vẫn chưa tan hết.

Cổng của trại giam mở ra, Du Dực bước ra ngoài.

Trước cổng có một chiếc xe, lái xe xuống mở cửa cho ông.

Ông quay đầu liếc nhìn nơi mình đã ở nhiều ngày qua, sau đó xoay người lên xe.

Xe chậm rãi lăn bánh rồi biến mất trong đêm đen.

Cổng trại giam sở cảnh sát lại đóng lại như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Chờ trời sáng, truyền thông sẽ đưa tin người bị tình nghi giết người Du Dự đã phát bệnh tim và qua đời đêm qua. Huyết án chấn động một thời sẽ khép lại.

Trên ghế sau có một túi hồ sơ, lái xe nói: “Du tiên sinh, giấy tờ mới của ngài ở đây, tất cả những gì cần thiết cũng ở bên trong. Ngài xem còn cần gì nữa thì cứ nói với tôi, tôi sẽ làm giúp.”

Du Dực cầm túi hồ sơ lên, lấy ra đọc, bên trong có tiền mặt và giấy chứng nhận các kiểu, còn có thẻ ngân hàng, Hạ An Lan đã chuẩn bị đầy đủ cho ông.

Du Dực cất thẻ căn cước đi, nói: “Cảm ơn, tôi đã chết rồi, đừng gọi tôi là Du tiên sinh nữa.”

Đêm qua đi, trên đời này sẽ không còn ai tên là Du Dực nữa.

Tâm tình của ông cũng rất bình thản. Nếu nói trên đời này còn có gì đáng giá với ông, vậy chắc chỉ có thể là Yến Thanh Ti.

Ông nhìn ra ngoài, ánh đèn đường mờ mờ, cho dù trong đêm tối thì thành phố này cũng chưa bao giờ ngủ say.

Lái xe dừng một chút, nói: “Vâng.”

“Cậu cho tôi ra ngoại thành, đến ngoại ô thì cho tôi xuống.”

“Ngài muốn đi đâu? Tôi nhận được mệnh lệnh phải đưa ngài tới nơi ngài muốn tới.”

“Nơi tôi muốn tới ở ngoại thành.”

“Vâng...”

“Còn nữa, tin tức tôi ra ngoài tạm thời đừng nói cho Thanh Ti.”

“Vâng, tôi sẽ nói lại với tiên sinh.”

Xe ra tới ngoại thành, Du Dực xuống xe. Ông mang một túi hành lý đơn giản, mặc một bộ quần áo bình thường, bước đi trên đường.

Lái xe cũng không rời đi ngay, anh ta nhìn thân ảnh cô đơn của Du Dực dần xa cho đến khi biến mất hoàn toàn, sau đó anh ta mới quay trở về.

Du Dực đi bộ giống như một khách lữ hành, chỉ có một mình, vừa đi vừa nghỉ.

Ông vừa đi vừa đón bình minh, có thể thấy được trên đường chân trời xa xa, mặt trời từ từ ló dạng.

Tay Du Dực chậm rãi sờ lên cổ, đụng tới chiếc nhẫn kia.

Có nó ở đây, Du Dực như có thể nghe thấy tiếng trái tim mình đập.

Ông nhìn ánh bình minh ló dạng: “Anh dẫn em đi gặp Thanh Ti, chờ gặp nó xong, chúng ta sẽ đi tới những nơi em chưa từng tới...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1272: Chú Ấy Đi, Sao Lại Không Nói Cho Tôi Biết?

Hôm sau, giữa giờ ăn trưa, Quý Miên Miên sau khi lướt weibo liền cảm khái than: “Trời ạ... Đã chết rồi sao?”

Yến Thanh Ti thuận miệng hỏi: “Ai chết?”

Quý Miên Miên: “Chính là Du nhị gia, người đã giết chị dâu mình, ồn ào một thời gian trước đó chị...”

Trong lòng Yến Thanh Ti nảy lên: “Em nói ông ấy làm sao cơ?”

“Chết rồi. Đây, chị xem đi, báo chí cũng tung tin rồi này.” Quý Miên Miên đưa di động cho Yến Thanh Ti xem.

Yến Thanh Ti lập tức cầm lấy, quả nhiên đọc được một dòng tít ngắn: Người bị tình nghi Du Dực tối qua đã lên cơn đau tim và qua đời.

Cốc nước trên tay Yến Thanh Ti rơi xuống “choang” một tiếng, vỡ tan tành.

Quý Miên Miên hoảng sợ, hỏi: “Chị, chị sao thế?”

Diệp Thiều Quang không nói gì, ngồi yên nhìn biểu hiện của Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti ý thức được mình vừa thất thố bèn chữa cháy: “Không sao, không sao...”

Sau khi kích động trong lòng, Yến Thanh Ti nhanh chóng tỉnh táo trở lại.

Đây chính là kế Kim Thiền thoát xác mà bác nói, chắc Du Dực đã ra ngoài rồi.

Yến Thanh Ti không còn tâm tình ăn cơm nữa. Mặc dù cô cảm thấy khả năng Du Dực đã được ra ngoài là rất lớn, nhưng... Vì sao hôm qua lúc nói chuyện, bác không nói gì với cô? Ông ấy không lừa dối cô chứ?

Trong lòng nghi hoặc và kích động, cô rất lo Du Dực thực sự có chuyện.

“Chị no rồi, mọi người cứ từ từ ăn đi.”

“A, chị, chị đi đâu thế?”

“Chị đi gọi điện thoại, sẽ về ngay.”

Yến Thanh Ti cầm di động, nhanh chóng ra ngoài gọi điện cho Hạ An Lan.

Thư ký của Hạ An Lan tiếp máy, anh ta nói với cô rằng Hạ An Lan đang tiếp khách, hiện tại không thể nghe máy được.

“Không sao, chắc anh cũng biết chuyện tình của chú Du. Vì sao hôm nay tôi đọc tin thấy bảo là chú ấy qua đời vậy?”

Thư ký nói với cô: “Tiểu thư, cô không cần kích động, không có chuyện đó đâu.”

Trong lòng Yến Thanh Ti thở phào một cái: “Ý của anh là... chú ấy ra ngoài rồi phải không?”

Thư ký gật đầu: “Đúng thế, tiểu thư, tối qua đã ra ngoài rồi.”

“Chú ấy ở đâu? Làm sao để gặp chú ấy?” Tâm tình Yến Thanh Ti kích động vô cùng. Du Dực đã ra ngoài thì cô nhanh chóng có thể gặp lại ông rồi.

Thư ký trầm mặc một hồi. Hôm qua lúc đi, Du Dực đã dặn không cần cho Yến Thanh Ti biết, anh ta không biết có nên nói hay không nữa.

Thấy thư ký mãi không nói gì, Yến Thanh Ti không khỏi bối rối: “Sao thế? Anh nói cho tôi biết, có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Cuối cùng, thư ký đáp: “Tiểu thư yên tâm, không có chuyện gì cả. Chỉ là... Du tiên sinh hy vọng cô không cần nhớ tới ông ấy nữa, ông ấy sống rất tốt.”

“Nhưng người đâu? Làm sao để tôi tìm được chú ấy?”

“Chuyện này... Hiện tại chúng tôi cũng không tìm thấy ông ấy. Hôm qua người của chúng tôi đưa ông ấy đến ngoại ô, sau đó ông ấy tự mình đi... Tôi nghĩ... có lẽ ông ấy tới tìm cô, muốn cho cô một vui vẻ bất ngờ chăng?”

Thư ký nói thực uyển chuyển, không ai biết hiện tại Du Dực ở đâu.

Ông ấy giống như đêm đen vậy, trời vừa sáng liền biến mất luôn.

Yến Thanh Ti hoảng hốt: “Sao lại thế? Chú ấy... sẽ không thể không nói cho tôi biết được...”

“Tiểu thư, cô đừng lo lắng quá. Du tiên sinh đã có thân phận mới, ông ấy bây giờ không thích hợp để xuất hiện trước thông tin đại chúng.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1273: Con Sẽ Làm Cho Cô Ta Biến Thành Một Con Chó Ở Bên Chân Con

"Dù sao... Nếu ông ấy bị phát hiện giống người vừa giết người kia thì sẽ rất phiền toái."

Yến Thanh Ti thất vọng: "Tôi... tôi biết rồi, cảm ơn, giúp tôi cảm ơn bác."

"Đây là việc của tôi. Hẹn gặp lại tiểu thư."

"Hẹn gặp lại."

Cúp điện thoại, Yến Thanh Ti đưa mắt nhìn trời, thời tiết mùa thu thật đẹp.

Trong lòng cô mất mát, nhưng nhìn trời thì lại dần vui vẻ trở lại, không sao... Chỉ cần chú ấy có thể bình yên ra ngoài, không phải thụ án, không phải ngồi tù, cô tin là sẽ có ngày họ gặp lại nhau.

Hơn nữa, giờ cô đang ở phim trường, dù không bị truyền thông tiếp cận nhưng có nhiều du khách tới đây, còn có nhiều phóng viên ngầm, đó là một vọng thị phi luẩn quẩn. Nếu Du Dực không tới cũng tốt. Kỳ thực, cô không nhất định phải gặp được ông, cô chỉ muốn tận mắt thấy ông được bình an, được tự do mà thôi.

Dù thế nào, Du Dực có thể ra ngoài, đối với cô mà nói cũng là chuyện đáng mừng nhất rồi. Tảng đá trong lòng cô cuối cùng cũng biến mất.

Buông lỏng tâm tình, buổi chiều Yến Thanh Ti quay phim càng thêm hào hứng.

Cuộc sống ở phim trường rất vất vả và buồn tẻ, nhưng Yến Thanh Ti lại có cảm giác chính mình đang sống, đang cố gắng làm việc.

Nhưng tâm tình của Yến Thanh Ti chỉ tốt được hai ngày, sau đó cô lại có cảm giác là lạ, giống như sau lưng có người nhìn chằm chằm vào mình.

Buổi chiều, kết thúc công việc trở về, Yến Thanh Ti quay đầu nhìn ra sau, chỉ thấy có đám công nhân thu dọn thiết bị máy móc, hai bên đường là xe đưa đón các diễn viên.

Yến Thanh Ti nói với Quý Miên Miên: "Sao chị cứ có cảm thấy có người nào đó đang nhìn mình."

Quý Miên Miên quay đầu nhìn, đáp: "Không có mà."

Yến Thanh Ti hỏi Diệp Thiều Quang: "Anh thì sao?"

Anh cười đáp: "Cô làm nhiều chuyện xấu như thế, có người nhìn chằm chằm cũng là bình thường mà."

Yến Thanh Ti nhíu mày, Quý Miên Miên đá Diệp Thiều Quang một cái: "Nói chuyện tử tế vào."

Diệp Thiều Quang quay đầu nhìn xe của Tằng Khả Nhân rồi lại quay đầu cười đáp: "Anh nói thật mà."

Trong xe của Tằng Khả Nhân có vài người đang ngồi, có cha mẹ của cô ta và Tằng Niệm Nhân đã biến mất hai, ba ngày nay.

Tằng Niệm Nhân rất chật vật, trên mặt có vài vết cào giống như bị móng vuốt của con vật cào lên vậy, vết thương đã kết thành vảy.

Hai mắt hắn hung ác nhìn chằm chằm vào Yến Thanh Ti ở đằng xa.

Ông Tằng hỏi: "Đứa con gái kia là Yến Thanh Ti à?"

"Đúng vậy, chính là cô ta."

Ông Tằng tiếc nuối nói: "Cô ta thật cuồng vọng. Nhà họ Tằng nhiều năm nay chưa bị ai làm nhục mặt đến như thế, nếu cô ta không phải cháu ngoại của Hạ An Lan thì tốt quá rồi..."

Tằng Niệm Nhân nói với giọng âm lãnh: "Yến Thanh Ti, con với cô ta không chết không thôi."

"Anh, anh phải cẩn thận."

Trong ánh mắt Tằng Niệm Nhân tràn ngập vẻ điên cuồng: "Mọi người cứ chờ xem, con sẽ nhanh chóng biến cô ta thành một con chó bên chân con."

...

Buổi tối, Diệp Thiều Quang đánh thức Quý Miên Miên: “Miên Miên... Đừng ngủ nữa.”

Quý Miên Miên cố gắng hé mắt ra hỏi: “Sao thế?”

“Theo anh ra ngoài bàn bạc chuyện này.”

“Ra ngoài á?”

Diệp Thiều Quang bóp bóp gương mặt nhỏ nhắn của cô: “Đúng thế. Nếu em không muốn đi thì chúng ta bàn bạc trên giường cũng được.”

“Khụ khụ... Thôi cứ ra ngoài đi. Nhưng anh muốn đi đâu?”

Diệp Thiều Quang ôm lấy cô hôn một cái: “Đương nhiên là đi làm chuyện xấu. Dù sao anh cũng là người xấu, làm chuyện tốt thì không hợp với thân phận của anh lắm.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1274: Bí Mật Của Chúng Ta

Qúy Miên Miên vừa nghe thì hai mắt liền sáng lên: "Được... Đi, đi thôi!"

Trách không được lúc nãy nằm ngủ, Diệp Thiều Quang chỉ ôm cô cắn cắn một hồi mà không làm gì cả.

Chuyện kia lúc nào chẳng được, còn phải bảo tồn thể lực để tối ra ngoài "tăng ca".

Diệp Thiều Quang búng trán cô: "Xem em vui vẻ chưa kìa? Nếu lúc làm chính sự với anh em có thể nhiệt tình thế này thì tốt rồi."

Quý Miên Miên nhanh nhẹn mặc quần áo vào: "Đừng sờ nữa, nhanh chút đi nào."

Diệp Thiều Quang thở dài một tiếng, nhanh chóng mặc quần áo chỉnh tề vào.

Quý Miên Miên mặc một bộ quần áo thể thao màu xám dễ vận động, trên chân đi một đôi giày thể thao.

Diệp Thiều Quang cười nói: "Xem ra em rất thích làm chuyện xấu nhỉ?"

"Tất nhiên rồi, nữ thần đã dạy dỗ tôi rất tốt chuyện này. Đi thôi, có cần gọi nữ thần không?"

"Đừng gọi cô ấy, ban ngày cô ấy quay phim mệt rồi, đêm nay coi như chuyện bí mật của chúng ta đi."

"Nói đúng, anh đúng là chu đáo thật!"

Diệp Thiều Quang gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Anh có cảm giác mình càng ngày càng giống một viên trợ lý, vì Yến Thanh Ti mà lo lắng đông tây.

Từ trong khách sạn lặng lẽ chuồn ra ngoài, Diệp Thiều Quang mang theo Quý Miên Miên tới nơi mà hôm trước anh và Tiểu Từ đã tới.

"A, nơi này, không phải,... là nơi Tằng Khả Nhân ở sao?"

"Em biết à?" Diệp Thiều Quang kinh ngạc.

Quý Miên Miên gật đầu: “Đương nhiên biết, tôi còn cố ý tới đây hỏi thăm mà.”

“Cố ý?”

“Đúng thế, cô ta rất đáng ghét, tôi đã từng đem bao tải tới đây rồi...”

Diệp Thiều Quang...

Được rồi, không hổ danh là cô gái mà anh thích.

Quý Miên Miên xắn tay áo, hưng phấn nói: “Anh muốn tôi vào khiêng Tằng Khả Nhân ra ngoài hả?”

Diệp Thiều Quang giữ chặt tay cô: “Không...”

“Thế định làm gì?”

“Anh muốn xác định một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Trước tiên chúng ta nghĩ cách đi vào đã.”

Quý Miên Miên vỗ ngực: “Cái này giao cho tôi, anh tránh ra, tôi vào trước.”

Diệp Thiều Quang lập tức tránh. Có bạn gái max bạo lực thế này rất tốt, ít nhất không phải tự mình trèo tường.

Quý Miên Miên nhảy lên đầu tường, nhưng rất nhanh lại nhảy xuống, nhỏ giọng nói: “Mẹ nó, trong đó có chó.”

Diệp Thiều Quang nhíu mày, xem ra sau chuyện lần trước, Tằng Niệm Nhân đã cảnh giác hơn nên còn đem cả chó tới. Xem ra đêm nay không thể hành sự rồi.

Quý Miên Miên nói: “Giờ không chuẩn bị kịp rồi. Đợi ban ngày tôi đi mua thuốc chuột, ngày mai ta lại tới, đầu độc chết lũ chó đó.”

Diệp Thiều Quang nuốt nước bọt: “Thôi, thôi đi... Chúng ta có biện pháp khác mà...”

“Biện pháp gì?”

Diệp Thiều Quang nói: “Đi, qua phòng bếp bên kia xem xem.”

Tứ hợp viện có chỗ tốt là nhà bếp ở riêng một khu, không dính liền với khu nhà ở.

Diệp Thiều Quang nhìn một hồi, ánh mắt nhìn chầm chầm vào dây điện trên tường.

“Nghĩ ra biện pháp chưa?”

Diệp Thiều Quang gật đầu: “Có rồi, nhưng... hơi cao, mang thang tới đây đã...”

Nói xong, Diệp Thiều Quang thấy hai chân hơi đau, không ngờ đã bị Quý Miên Miên khiêng lên vai từ lúc nào. “Còn tìm cái gì, tôi an toàn hơn cái thang nhiều, anh nhanh chút đi.”

Diệp Thiều Quang...

Anh... Anh còn có thể nói cái gì đây? Có cô bạn gái bạo lực quá mức thế này, anh làm sao mà theo kịp chứ?

Nhưng cũng may, anh đã sớm quen rồi, bằng không đã bị shock mà chết.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1275: Được Lão Bà Cõng Trên Vai

Qúy Miên Miên nhỏ giọng: “Anh nhanh lên...”

Diệp Thiều Quang gật đầu: “Ừ, được rồi, sắp xong rồi đây...”

Hơn nửa đêm, được một cô gái công kênh trên vai, trong lòng Diệp Thiều Quang vừa rối rắm lại vừa kiêu ngạo.

Rối rắm là vì đường đường là đàn ông mà lại để nữ nhân cõng lên.

Kiêu ngạo là vì mình có cô bạn gái lợi hại, còn ai có bạn gái lợi hại hơn anh đây?

Diệp Thiều Quang hành động rất nhanh, không bao lâu sau đã xong, bèn ra hiệu cho Quý Miên Miên bỏ mình xuống.

“Sao, có mệt không?”

Quý Miên Miên khí phách đáp lại: “Không hề gì, anh nhẹ tênh.”

Diệp Thiều Quang sờ sờ mũi, được rồi, coi như anh chưa hỏi gì.

Một lúc sau, Quý Miên Miên thấy dây điện bắt đầu bắt lửa, có thể nghe thấy thanh âm nổ tanh tách.

Diệp Thiều Quang đánh lửa liên hồi, một lúc sau đã thấy có lửa bốc lên, cháy bùng bùng như một bó đuốc.

Quý Miên Miên nhìn ánh lửa thì hiểu ra: “A, tôi biết rồi, anh muốn thiêu chết bọn chúng hả?”

Diệp Thiều Quang xoa xoa đầu cô: “Nha đầu ngốc này, tưởng tượng gì thế, tất nhiên không phải rồi, chúng ta không thể giết người, giết người là phạm pháp đó.”

Quý Miên Miên khó hiểu: “Vậy anh đốt làm cái gì? Chiếu sáng à?”

Trong không khí tràn ngập mùi nhựa cháy, ánh lửa dần dần bùng lên, Diệp Thiều Quang tính thời gian, nói: “Đương nhiên là... có ích rồi. Chờ ánh lửa lớn hơn một chút, chúng ta ra ngoài quăng đá cho chó sủa ầm lên.”

Quý Miên Miên buồn bực: “Để làm gì? Sao lại làm cho chó kêu, chó kêu thì người bên trong dậy hết à?”

“Chính là muốn làm bọn họ tỉnh dậy đó.”

Quý Miên Miên thấy đầu óc quay mòng mòng: “Diệp Thiều Quang, sao tôi cảm thấy mù mờ thế hả? Anh không làm thì bỏ đi, người đã làm chuyện xấu lại còn muốn đánh thức người khác, anh cố ý cứu bọn họ tỉnh phải không?”

Diệp Thiều Quang nhìn ánh lửa bùng cháy, khóe môi cong lên: “Chút nữa anh sẽ nói cho em nghe. Bảo bối, em cứ làm theo lời anh nói là được rồi.”

“Chuyện đó... Thôi được rồi... Anh chắc là không làm ảnh hưởng tới chị Thanh Ti chứ?”

“Đương nhiên không rồi. Anh là trợ lý của cô ấy, phải giúp cô ấy chứ.”

“Ờ... Tôi tin anh, anh tuyệt đối không được làm hại chị Thanh Ti, nếu không tôi không tha cho anh đâu.”

“Yên tâm đi. Nếu anh gây bất lợi cho cô ấy, chỉ sợ có nhiều người muốn giết anh lắm.”

Chờ ánh lửa bùng lên cao, Quý Miên Miên cầm lấy mấy tảng đá ném vào trong sân, sau đó âm thanh chó sủa tăng vọt lên.

Tiếng chó sủa vang dội vô cùng, quả thực có thể đánh thức nửa thị trấn nhỏ này.

Quý Miên Miên ghé vào đầu tường, lộ ra một chút đầu, nhìn thấy điện các phòng lần lượt bật sáng, sau đó nhanh chóng có vài người lao ra ngoài.

Quý Miên Miên thấy Tằng Niệm Nhân, Tằng Khả Nhân, còn có ba trợ lý của cô ta, còn sáu, bảy người khác thì cô không biết, tất cả bọn chúng đều là đàn ông.

Rất nhanh, có người kêu lên: “Cháy rồi, mau dập lửa, gọi cứu hỏa...”

Diệp Thiều Quang túm lấy Quý Miên Miên: “Miên Miên thấy rõ người không, xuống đây đi.”

Quý Miên Miên ngồi thụp xuống.

“Thấy rõ mấy người đó không?”

Quý Miên Miên gật đầu: “Thấy rõ, ngoại trừ Tằng Niệm Nhân, Tằng Khả Nhân và trợ lý của cô ta thì còn 6 người đàn ông nữa, tôi chưa gặp ai trong số đó. Nhìn bọn họ đều cao to lực lưỡng cả.”

“Đi.”

Diệp Thiều Quang vừa nghe xong liền kéo Quý Miên Miên bỏ chạy.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1276: Tằng Tiện Nhân Đã Trở Lại

Hai người chạy thục mạng vào một ngõ nhỏ, sân của nhà trọ nơi bọn Tằng Khả Nhân ở đã mở ra, người bên trong đều chạy đi dập lửa.

Một đường chạy về đến khách sạn, Quý Miên Miên đặt mông ngồi xuống, thở hồng hộc: “Diệp Thiều Quang, rốt cuộc anh định làm gì?”

Diệp Thiều Quang thong thả đi lấy cho cô một chai nước, đợi cô uống vào hai ngụm rồi mới nói: “Anh muốn xác định xem Tằng Niệm Nhân có trở lại không? Vừa rồi... em thấy rõ hắn chứ?”

Quý Miên Miên gật đầu: “Thấy rõ ràng. Anh mặc một cái quần cộc chạy ra ngoài.”

Diệp Thiều Quang nhận lại chai nước từ tay Quý Miên Miên: “Em thấy... đúng là anh ta không?”

Quý Miên Miên nhớ tới mấy người đàn ông khác: “Tất nhiên rồi, ánh mắt tôi rất tốt. Còn có 6 người đàn ông lạ nữa, hẳn là... không phải chủ nhà nơi đó chứ?”

Diệp Thiều Quang ngửa đầu uống hai ngụm nước.

Đám người đó không phải chủ nhà, mà chính là vệ sĩ do Tằng Niệm Nhân thuê để bảo vệ tòa nhà. Chủ nhân ngôi nhà đã có tiền trong tay và chuyển đi xa làm ăn, sao có thể trở về được.

Nhưng Tằng Niệm Nhân đã trở lại mà không lộ diện, hơn nữa còn đưa không ít người tới.

Xem ra, tiểu tử này muốn làm chuyện gì đó rồi.

Quý Miên Miên vẫn không hiểu được Diệp Thiều Quang định làm gì: “Nửa đêm anh ra ngoài để nhìn bọn họ thôi à?”

Diệp Thiều Quang gật đầu: “Đúng thế, chính là nhìn bọn họ thôi. Em yên tâm, trong lòng anh đã tính toán cả rồi.”

Sau đó, anh cởi quần áo, mặc đồ ngủ vào và nằm xuống.

Quý Miên Miên lay cánh tay anh ta: "Tính toán cái gì, anh nói tôi nghe xem nào."

Diệp Thiều Quang vươn tay ôm cô vào lòng: "Em nghĩ xem, Tằng Niệm Nhân đã trở lại nhưng lại không lộ diện, em không thấy kỳ quái à?"

Quý Miên Miên ngẫm nghĩ: "Đại khái có thể là... vì anh ta từng bị người ta lột sạch đồ ném ra bãi rác cho nên... ngại xuất hiện chăng?"

"Ngại xuất hiện, nếu thế thì cần gì quay lại đây. Nếu em bị mất mặt ở một nơi nào đó, cảm thấy tất cả mọi người đều cười nhạo em, vậy em có nghĩ sẽ quay về không?"

Quý Miên Miên gật đầu: "Đúng thế, vậy hắn còn quay về làm gì?"

"Khẳng định là có chuyện còn muốn làm..."

"Chuyện muốn làm... Ý anh là... Hắn muốn làm hại chị Thanh Ti."

"Trừ lý do này, anh cũng chưa nghĩ ra lý do nào khác hợp lý hơn."

Diệp Thiều Quang thấy hơi đau đầu, Tằng Niệm Nhân này chắc chắn muốn làm một quả lớn rồi... Haizz, anh tới nơi này rốt cuộc cũng chẳng được an nhàn mấy ngày.

Quý Miên Miên cọ quậy trong lòng Diệp Thiều Quang: "Vậy đêm nay chúng ta không nên tha cho hắn mới đúng. Người này thật đáng ghét."

Nói xong, mặt lại bị nhéo một cái: "Em ngốc quá. Hôm nay em cũng thấy bên cạnh hắn có người khác theo giúp đỡ, hai chúng ta qua đó để chịu chết à?"

Quý Miên Miên nghĩ tới mấy gã đàn ông kia, trong đêm tối dù không nhìn rõ mặt nhưng có thể thấy rõ thân hình bọn họ rất to khỏe.

Tuy rằng cô có võ thật nhưng đối phó với một, hai người còn tự tin, chứ nhiều người như thế thì không bõ nhét kẽ răng cho họ.

Quý Miên Miên gật đầu: "Ừm... cũng đúng, vậy làm sao đây? Chẳng lẽ... chúng ta không làm gì sao?"

"Đương nhiên không phải không làm gì. Vừa rồi chúng ta đã đi thám thính,

ít nhất cũng biết Tằng Niệm Nhân đã quay về, còn tìm người khác giúp đỡ, chuẩn bị khá chu đáo."

"Ngày mai tôi sẽ nói cho chị Thanh Ti biết chuyện này."

Diệp Thiều Quang vuốt lưng Quý Miên Miên, do dự một hồi lại nói cho cô biết một chuyện mà mình thực sự không muốn nói ra.

--- O ---

Chương 1277: Có Thể Ngủ Cùng Nữ Thần Rồi

Anh nói: “Từ ngày mai, em phải ngủ với Yến Thanh Ti, buổi tối phải thật cảnh giác.”

Quý Miên Miên gật đầu: “Ừ, hiểu rồi.”

Bỗng nhiên cô cười, ngẩng đầu nhìn anh: “Tôi phát hiện ra anh rất lợi hại nhé. Sao anh biết Tằng Niệm Nhân đã quay lại vậy?”

“Chỉ nghi ngờ thôi, cho nên đêm nay mới muốn đi xem một chút.”

Hôm nay lúc Yến Thanh Ti nói có cảm giác bị theo dõi nên anh đã hơi nghi ngờ, bởi vì theo anh được biết, Yến Thanh Ti là cô gái cực kỳ nhạy cảm và sâu sắc, bình thường sẽ không mắc phải sai lầm gì.

Anh cũng thấy xe riêng của Tằng Khả Nhân kéo kín cửa nên trong lòng đã bắt đầu nghi ngờ.

Bình thường, sau khi kết thúc công việc, xe của diễn viên luôn mở ra để thu thập đồ đạc, trang phục, nếu đã đóng chặt như thế là vì không muốn bị người khác thấy bên trong.

Quý Miên Miên ngẩng đầu hôn lên cằm của Diệp Thiều Quang một cái: “Lần này anh giúp nữ thần của tôi, xong việc tôi sẽ cho anh phần thưởng.”

Diệp Thiều Quang chỉ thấy trong lòng cực kỳ vui sướng.

“Vậy anh phải cố gắng hơn nữa mới được... Thế thì em sẽ càng tốt với anh hơn.”

Quý Miên Miên vỗ vỗ hai má Diệp Thiều Quang: “Cái này còn phải xem xét biểu hiện của anh. Ngủ đi.”

Diệp Thiều Quang kéo chăn: “Ngủ... ngủ... Ngày mai anh đã phải một mình một giường rồi.”

...

Tiểu viện mà Tằng gia thuê lửa cháy ngút trời, một đám người mất sức chín trâu hai hổ mới dập tắt được đám cháy.

Tằng Niệm Nhân nhìn cái bếp đã bị thiêu ra tro, nói: “Lửa này xuất hiện rất kỳ quái.”

Một người đàn ông đáp: “Có thể mạch bị chập nên phát sinh lửa điện. Cũng có thể do chuột cắn, tôi đã xem xét rồi, đám cháy xuất phát từ dây điện sau tường.”

Tằng Niệm Nhân vội vàng nói: “Nhưng tôi vẫn thấy không đúng lắm, anh nói xem, có phải đám người Yến Thanh Ti vào đây không?”

“Không đến mức đó đâu, nếu người của cô ta vào trong sân thì đám chó đã sủa rồi. Lần này sau khi lửa bùng lên chúng mới sủa.”

“Trong lòng tôi vẫn thấy không yên, vốn định đợi thêm chút nữa... nhưng giờ xem ra đừng chờ nữa.”

“Đợi trời sáng, đi xem xét một chút nguyên nhân gây cháy. Nếu là tự nhiên thì có thể chờ một chút, còn nếu là vì...”

“Được, chờ trời sáng kiểm tra xong rồi hãy nói.”

...

Quý Miên Miên nghĩ chuyện này mãi, trời vừa sáng liền đi tìm Yến Thanh Ti.

Đúng lúc Yến Thanh Ti cũng đã dậy, cô trêu: “Hôm nay dậy sớm thế, xem ra tối qua hai người ngủ rất ngon nhỉ?”

Quý Miên Miên đóng cửa lại: “Chị, tối qua em ngủ không ngon, mãi mới ngủ được một chút.”

Yến Thanh Ti kỳ quái: “Không tốt? Sao không nghe thấy động tĩnh gì vậy? Chẳng lẽ hai người đổi giường à?”

“Chị, chị nói cái gì vậy, tất nhiên không phải rồi...” Quý Miên Miên nói xong thì mặt đã đỏ bừng. “Tối hôm qua Diệp Thiều Quang và em đi thăm dò tình hình quân địch.”

“Tình hình quân địch? Cái gì mà tình hình quân địch?”

“Chính là tên Tằng Niệm Nhân đó, hắn trở lại rồi, còn dẫn theo vài tên rất

cao to. Diệp Thiều Quang lo lắng hắn sẽ làm hại tới chị nên từ hôm nay em sẽ ngủ với chị luôn.

Yến Thanh Ti vừa nghe thì vẻ tươi cười trên mặt đã hoàn toàn biến mất: “Em nói là Tằng Niệm Nhân đã trở lại à?”

Quý Miên Miên gật đầu: “Đúng thế, tối qua bọn em...”

Sau đó cô kể chuyện phóng hỏa đốt bếp tối qua cho Yến Thanh Ti nghe.

Sắc mặt Yến Thanh Ti trở nên thận trọng: “Được rồi, chị biết rồi.”

Thực ra cô không ngạc nhiên lắm, anh em Tằng Niệm Nhân chắc chắn sẽ không dừng tay. Cô luôn cảm thấy sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ động thủ với mình.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1278: Không Phải Cố Gắng Vì Người Khác, Chỉ Cần Cố Gắng Vì Mình

Yến Thanh Ti cười đáp: “Xem ra lần này phải cảm ơn Diệp Thiều Quang rồi.”

Quý Miên Miên cười: “Không cần cảm tạ hắn đâu chị.”

“Mấy hôm nay mọi người cẩn thận chút nhé!”

“Vâng, em biết rồi!”

Yến Thanh Ti nghĩ nghĩ rồi gọi điện cho Hạ An Lan.

Tuy rằng hiện tại không có chứng cớ chứng minh Tằng Niệm Nhân muốn đối phó với mình, nhưng cô cũng không dám mạo hiểm. Trước kia cô chỉ có một mình thì không có cách nào khác, nhưng giờ đã có nhiều người thân như thế, cô không cần phải chống đỡ một mình nữa.

Điện thoại nhanh chóng được kết nối, Yến Thanh Ti nói: “Bác, bác có thể sắp xếp người tới chỗ con không... Đúng, ở chỗ con đang quay phim ấy.”

Hạ An Lan lập tức bắt được điểm chính: “Sao thế, xảy ra chuyện gì đúng không?”

“Con cảm thấy, một, hai ngày tới sẽ có người làm hại mình. Tuy con không quá chắc chắn, nhưng... con nghĩ cẩn thận vẫn hơn. Bên cạnh con có ít người quá, con sợ nếu gặp chuyện không may gì đó.”

“Được, bác biết rồi, bác sẽ lập tức cho người tới chỗ con.”

“A, đúng rồi, bác bảo bọ họ cứ tới lặng lẽ thôi.” Nếu gióng trống khua chiêng mà tới, nếu để Tằng Niệm Nhân biết bên người cô có bảo vệ thì sẽ thay đổi sách lược hoặc lùi kế hoạch về sau.

Mặc kệ tốt hay không tốt, Yến Thanh Ti cảm thấy mình cứ nên chuẩn bị chu đáo, phòng bị Tằng Niệm Nhân nhưng sẽ không để hắn biết.

“Bác biết... Bác cho con một số điện thoại, một khi xảy ra chuyện thì lập tức gọi điện cho anh ta. Anh ta sẽ điều động cảnh lực gần nhất tới cứu con.” Hạ

An Lan vẫn không quá yên tâm, đọc cho Yến Thanh Ti một số điện thoại, là số của cục trưởng cục cảnh sát nơi cô đang quay phim.

"Cảm ơn bác. Đúng rồi, mẹ con có đó không, con muốn nói chuyện với bà."

Hạ An Lan đáp: "Bà ấy còn ngủ. Chờ bà ấy tỉnh, bác sẽ nói bà ấy gọi cho con."

Yến Thanh Ti cười xấu xa: "Bác... cũng không còn trẻ nữa... chú ý điều độ... Khụ khụ... con nói xong rồi, hẹn gặp lại bác."

Nói xong, cô vội vàng cúp máy.

Hạ An Lan cười, con bé này đúng là...

Ông gọi Ngự Trì đến: "Ngự Trì, cậu đem theo vài người tới chỗ Thanh Ti, giả trang làm du khách, nhất định phải bảo vệ nó an toàn."

"Vâng, tiên sinh."

"Đi trực thăng tới, không nên lãng phí thời gian."

"Vâng."

...

Quý Miên Miên ở một bên nghe Yến Thanh Ti gọi điện thoại thì trong lòng không khỏi thầm tán thưởng, xem ra bác của chị Thanh Ti rất lợi hại, thế thì tốt, an toàn của nữ thần cũng được đảm bảo hơn.

Một lúc sau, Tiểu Từ mang bữa sáng tới.

Sau hai ngày yên lặng tự chữa thương, trạng thái của Tiểu Từ đã tốt hơn trước rồi, nhưng cũng chưa khả quan lắm.

Sau khi Quý Miên Miên ăn xong bữa sáng liền hỏi: "Tiểu Từ, cậu bị sao thế, chưa khỏi à?"

Tiểu Từ dừng một chút, nhìn cô, ánh mắt lại liếc sang Diệp Thiều Quang, cúi đầu: "Không sao..."

Mặc dù cậu không muốn thừa nhận nhưng cậu thật sự không thể so được với

Diệp Thiều Quang.

Không có ngoại hình đẹp như anh ta, cũng không có tiền như anh ta, càng không quyết đoán bằng anh ta.

Yến Thanh Ti thở dài, tiểu tử này không biết đến bao giờ mới thoát khỏi sự ám ảnh này đây?

Ăn cơm xong, Quý Miên Miên và Diệp Thiều Quang trở về phòng thu thập đồ đạc, Yến Thanh Ti nói với Tiểu Từ: “Tiểu Từ, không cần so mình với người khác. Thứ Diệp Thiều Quang có có thể em không có, nhưng những thứ em có chưa chắc anh ta đã có. Em còn một chặng đường dài phải đi, nếu cảm thấy chính mình không tìm được người mình thích thì thôi, không cần vì người khác mà sống, cứ sống vì mình thôi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1279: Ngoại Trừ Chồng, Tôi Chẳng Có Hứng Thú Với Người Đàn Ông Khác

"Đối với chị..."

"Em rất tốt, thứ em thiếu chính là lòng dũng cảm, vài năm lịch lãm mà thôi. Về nhà rồi chị sẽ để em đi theo chị Mạch."

Tiểu Từ kinh ngạc ngẩng đầu lên: "Chị Thanh Ti, chị... chị muốn... cho em đi làm người đại diện sao?"

"Chẳng lẽ em định làm trợ lý cả đời à?"

Tiểu Từ lắc đầu.

Yến Thanh Ti vỗ vỗ vai cậu: "Chị rất coi trọng em, đừng làm chị thất vọng."

"Chị Thanh Ti, em sẽ không làm chị thất vọng đâu."

...

Hôm nay quay phim, Yến Thanh Ti phát hiện tâm trạng của Tần Cảnh Chi không tốt, bị NG hai lần, chuyện này với anh ta mà nói đúng là rất hiếm hoi.

Lại thêm một lần NG, lúc Quý Miên Miên trang điểm lại cho cô, cô hỏi: "Sao lại mất hứng vậy?"

Tần Cảnh Chi nhíu mày: "Mẹ tôi tới đây."

"Tới tham quan à?"

"Đúng thế."

"Anh không muốn bà ấy tới à?" Theo lý thuyết, có người thân tới thăm thì phải vui mới đúng chứ? Cô rất muốn Nhạc Thính Phong tới đây, nhưng anh thực sự quá bận bịu chuyện ở công ty.

Tần Cảnh Chi cười khổ một tiếng: "Cô cảm thấy có Tằng Khả Nhân ở đây, tôi muốn bà ấy tới thật sao?"

Yến Thanh Ti hiểu ra: “Anh không nói thì tôi cũng không nhận ra, hôm nay không thấy cô ta tới. Chẳng lẽ cô ta...”

“Đưa mẹ tôi đi tham quan trấn.”

Yến Thanh Ti cười cười: “Đúng là con dâu tương lai tốt.”

Tần Cảnh Chi chán nản: “Tới rồi kìa...”

Yến Thanh Ti đưa mắt theo ánh nhìn của anh ta thì thấy được Tằng Khả Nhân đang đi cùng một người phụ nữ tuổi trung niên, trên mặt luôn là vẻ tươi cười dịu dàng và thân mật, ai không biết còn tưởng họ là hai mẹ con.

Yến Thanh Ti không quan tâm, dù sao cũng chẳng liên quan gì tới cô.

Trang điểm lại xong, Tống Thanh Ngạn bảo mọi người tiếp tục quay.

Cảnh hôm nay là cảnh thổ lộ của nam chính với nữ chính, cuối cùng là cảnh nam chính ôm lấy nữ chính.

Vỗ tay hai cái, Tống Thanh Ngạn thông báo cảnh quay đã xong.

Tần Cảnh Chi không muốn gặp mẹ mình và Tằng Khả Nhân nên lấy lý do đi toilet rồi chuồn mất.

Nhưng Yến Thanh Ti không ngờ, Tằng Khả Nhân lại dẫn Tần phu nhân tới trước mặt mình: “Chị Thanh Ti, đây là mẹ của anh Cảnh Chi, bác Tần.”

Thanh âm của cô ta khi gọi “Chị Thanh Ti” làm như thể quan hệ của hai người rất tốt đẹp vậy.

Yến Thanh Ti khách khí chào: “Chào Tần phu nhân.”

Tần phu nhân đánh giá cô một cái: “Cô chính là Yến Thanh Ti kia à? Đúng là xinh đẹp, thảo nào Cảnh Chi luôn nhớ thương cô mãi.”

Yến Thanh Ti liếc nhìn Tằng Khả Nhân một cái, ánh mắt cô lạnh như băng.

“Cảm ơn đã để ý tới tôi. Nhưng tôi với Tần Ảnh Đế chỉ là bạn diễn, bà nói như thế sẽ gây hiểu nhầm đấy. Huống chi, tôi là người đã kết hôn, ngoại trừ với chồng ra, tôi không có hứng thú với người đàn ông khác đâu.”

Tần phu nhân vừa nghe xong đã nhíu mày: “A, kết hôn rồi sao, nếu đã kết hôn thì phải xem lại đi...”

Yến Thanh Ti nở nụ cười, bà ta nói cô không biết kiềm chế sao?

Đây là lý do Yến Thanh Ti không thích mấy bà phu nhân nhà giàu, lúc nào cũng cảm thấy mình cao quý hơn so với người khác.

Yến Thanh Ti đột nhiên hỏi: “Tằng tiểu thư đây là con dâu bà chọn phải không?”

“Tất nhiên rồi. Tôi cực kỳ vừa lòng Khả Nhân, mặc kệ...”

Không đợi bà ta nói xong, Yến Thanh Ti liền ngắt lời: “Lại nói tiếp, mẹ chồng tôi và gia đình bà vẫn là họ hàng xa, có thời gian thì mời bà tới gặp mẹ tôi ôn chuyện nhé!”

“Mẹ chồng cô là?”

“Tô Ngưng Mi...”

Tần phu nhân nghệt mặt ra, Yến Thanh Ti lại châm biếm nói tiếp: “Còn nữa, tôi cảm thấy bà nên học hỏi mẹ chồng tôi nhiều hơn. Chọn con dâu cho cẩn thận, đừng có rước họa vào nhà, phả mở to hai con mắt ra mà nhìn cho kỹ.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1280: Kiểu Gì Mẹ Tôi Cũng Nói Đáng Đời Bà

Tằng Khả Nhân đắc ý, nụ cười trên mặt rất xán lạn, nhưng vừa nghe tới lời này thì mặt mày nhăn nhó. Yến Thanh Ti dám nói cô ta là người không đứng đắn. Trên đời này làm gì có cô gái nào bị nói là không đứng đắn mà thấy đẹp mặt đâu.

Mặt mũi Tần phu nhân dần trở nên khó coi, sao bà ta không nghe ra ý châm chọc trong lời Yến Thanh Ti cơ chứ.

Tằng Khả Nhân từng nói qua về Yến Thanh Ti cho bà ta nghe, giờ gặp càng thấy không thuận mắt, chỉ cảm thấy cô gái này ngoại trừ gương mặt ra thì chẳng được mẽ gì, nhất là tâm địa quả thực rất tệ.

Tần phu nhân tỏ ý không bằng lòng: "Yến tiểu thư, mong cô hãy giải thích những lời cô vừa nói cho tôi nghe?"

Yến Thanh Ti cười vang: "Tần phu nhân, ý của tôi rất rõ ràng, bà cũng lớn tuổi rồi, ánh mắt thường kém. Người ta mua đồ ăn còn kén tới kén lui, bà chọn con dâu lại quá tùy tiện, chọn ngay phải cái mặt hàng này, trong mắt mẹ chồng tôi thì chẳng đáng một xu."

Tằng Khả Nhân phẫn nộ quát lên: "Yến Thanh Ti, cô đừng có quá phận. Tôi biết cô vẫn không ưa tôi, ở đâu cũng đối đầu với tôi. Nhưng bác Tần thì có oán thù gì với cô đâu, dù gì cô cũng là người còn trẻ, sao có thể thiếu tôn trọng cơ bản với người lớn tuổi như thế hả?"

Yến Thanh Ti xem thường: "Tóc cô dài nhanh quá nhỉ? Tằng Khả Nhân, ở trước mặt tôi thì bớt giả bộ đi. Cô cố tình bày ra cái vẻ này làm gì, tôi nhìn đã thấy ghê tởm rồi. Đúng thế, tôi chính là không ưa cô, ai mà chả biết chuyện đó, tôi cần gì phải giả vờ giả vịt với cô làm gì. Đã nói với cô rồi, đừng có chọc tôi, sao cô vẫn không đổi được cái tính chó thích la liếm này của mình thế hả?"

Diệp Thiều Quang đứng một bên cười: "Cái này cô làm sao mà biết được, có vài người cầm tinh con chó, sửa thế nào cũng không được đâu."

Tằng Khả Nhân run rẩy cả người, mặt hết đỏ lại trắng: "Cô... các người... quá đáng rồi đấy..."

Tần phu nhân tức giận mắng: “Yến Thanh Ti, tôi nghĩ tính tình cô quá mức xấu xí rồi. Tôi không ngờ cô lại không có giáo dưỡng như thế...”

Yến Thanh Ti thấy phiền muốn chết, ngắt lời bà ta: “Tần phu nhân, tôi cảm thấy bà tốt nhất đừng có xen vào. Tôi là hạng người gì thì liên quan tới bà ư? Nếu khong phải bà chạy tới trước mặt tôi kiếm chuyện thì tôi nghĩ hai chúng ta cũng chẳng cần nói tới mức này.”

“Còn nữa, tôi không có giáo dục, có gây họa cũng chẳng ảnh hưởng gì tới nhà bà. Mẹ chồng tôi còn chưa nói gì, tới phiên bà lắm chuyện à? Có thời gian thì không bằng quay lại mà nhìn lại cô con dâu bà chọn đi.”

Tần phu nhân tức tới mặt mũi tái nhợt: “Cô... cô... Được, được, cô lợi hại, chuyện hôm nay nhất định tôi sẽ nói với Tô Ngưng Mi. Bà ta có con dâu tốt lắm, ngay cả việc tôn trọng trưởng bối cũng không biết...”

Yến Thanh Ti lại ngắt lời bà ta một lần nữa: “Bà cũng thật có ý quá đấy, chạy tới đây còn chưa biết mặt mũi thế nào đã đòi nhận làm trưởng bối, còn nói tôi không biết tôn trọng bà. Sao bà không động não xem bà có gì để tôi phải tôn trọng? Nếu tôi phải tôn trọng với một người ngay cả tốt xấu cũng không biết phân biệt thì không phải bà không có đầu óc mà là tôi ngu.”

Tần phu nhân run rẩy cả người, chỉ vào Yến Thanh Ti: “Cô... cô... cô...”

Yến Thanh Ti cười ha ha: “Tôi khuyên bà nên sớm chạy đi nói cho mẹ chồng tôi biết đi... nhất định bà sẽ nói bà là đáng-đời-bà.”

Biểu tình của Yến Thanh Ti làm Diệp Thiều Quang không biết mô tả thế nào, nhưng thực sự là... rất đáng đánh đòn.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1281: Không Có Yến Thanh Ti, Tôi Cũng Sẽ Không Thích Cô

Hắn lại một lần nữa chứng kiến mồm mép của Yến Thanh Ti, quả thực có thể làm người ta tức chết.

Yến Thanh Ti vẫy tay: “Đi, thật là mất hứng, ban ngày ban mặt cũng có thể bị chó cắn.”

Tần phu nhân tức tới mức ngực đau, bệnh tim đều muốn phát tác, thế mà còn bị nói thành chó!

“Mẹ...” Tần Cảnh Chi gọi, anh ta ở một bên nhìn mà thấy mệt.

Tần phu nhân vừa nghĩ lại mình vừa bị lấy ra làm trò cười, chỉ thấy ủy khuất.

“Tần Cảnh Chi, anh xem xem, cái con Yến Thanh Ti kia, cô ta thật là khinh người quá đáng. Mẹ nói cho anh biết, về sau không bao giờđược giao du cùng loại phụ nữ này. Cô ta nói mẹ ánh mắt không tốt, mẹ xem Tô Ngưng Mi ánh mắt mới không tốt, tìm con dâu cái kiểu gì không biết. Loại phụ nữ như vậy mà cũng có thể vào làm dâu nhà họ Nhạc, chẳng có chút gia giáo nào.”

Tằng Khả Nhân nhanh nhảu nói: “Tần đại ca, vừa rồi là em,...”

Cô ta vừa mở miệng đã bị Tần Cảnh Chi ngăn lại: “Cảm ơn Tằng tiểu thư hôm nay giúp mẹ tôi, chân thành cảm ơn cô, vừa rồi đạo diễn nói muốn tìm cô có việc, cô đi qua xem đi.”

Tằng Khả Nhân đầy mặt xấu hổ, “Vâng... vâng, cám ơn Tần đại ca.”

Cô gọi anh là Tần đại ca, đáng tiếc anh ta lại gọi... Tằng tiểu thư.

Tần phu nhân giữ chặt Tần Cảnh Chi nói: “Cảnh Chi, mẹ nói con phải nghe, cái cô Yến Thanh Ti kia thật là xấu xa mà, mẹ chưa bao giờ gặp người nào như cô ta, không coi ai ra gì.”

Mặt Tần Cảnh Chi mang vẻ mỏi mệt: “Mẹ... Rốt cuộc mẹ tới đây làm gì, có phải mẹ muốn cho con mẹ từ giờ ở giới điện ảnh không có bạn bè, mẹ mới vui mừng phải không?”

"Chỉ là một Yến Thanh Ti mà thôi, cho dù cô ta dựa vào nhà họ Nhạc, nhà chúng ta đâu phải tùy tiện có thể bắt nạt, loại phụ nữ như cô ta, mẹ cũng không tin Tô Ngưng Mi có thể chịu đựng được. Con chờ xem, Nhạc Thính Phong sớm muộn cũng ly hôn cô ta... Hào môn làm sao có thể chứa được loại phụ nữ này chứ?" Tần phu nhân đối với Yến Thanh Ti vô cùng khinh thường.

Ở trong ý thức của bà, những cô gái gả vào hào môn đều phải giống như Tằng Khả Nhân, giống Yến Thanh Ti như vậy là ngoại tộc.

Tần Cảnh Chi nhíu mi nói: "Mẹ, mẹ mở miệng là nói loại phụ nữ này, phụ nữ kia, trước kia mẹ chưa bao giờ nói như vậy. Tính tình Yến Thanh Ti không tốt, nhưng còn mẹ, ngay từ đầu mẹ đã nhìn cô ấy với ánh mắt thành kiến, sự tôn trọng tối thiểu giữa người với người mẹ cũng không cho, dựa vào cái gì cô ấy lại phải đối với mẹ tôn kính?"

"Con người Yến Thanh Ti rất bộc trực, mẹ đối tốt với cô ấy thì cô ấy sẽ đối tốt lại gấp bội lần, mẹ không đối tốt với cô ấy thì cô ấy cũng trả lại cho mẹ gấp bội."

Tần phu nhân bị con trai nói như vậy thì mặt mũi càng khó xem, vừa nãy Yến Thanh Ti đã làm mất thể diện của bà, bây giờ lại bị con trách cứ, bà thấy vô cùng ủy khuất.

"Mẹ làm sao mà không tôn trọng cô ta? Mẹ đã chào hỏi cô ta trước, cô ta mở miệng là nói năng lỗ mãng, mẹ chưa từng gặp người phụ nữ nào cuồng vọng như vậy. Cô ta còn nói ánh mắt mẹ không tốt, nói Khả Nhân là dưa vẹo táo nứt. Cô ta thật sữ nghĩ rằng chính mình bấu víu được nhà họ Nhạc mà... Cảnh Chi, làm sao con có thể thích được cô gái như vậy, cô ta có điểm gì đáng giá để con thích?"

Tần phu nhân là người vô cùng giữ thể diện, vừa rồi Yến Thanh Ti mở miệng là mắng, không lưu chút tình cảm nào, ở trong mắt Tần phu nhân, cô gái này không có một ưu điểm nào.

Tần Cảnh Chi nhíu mày nói: "Con thích Yến Thanh Ti, đây là thích, là thưởng thức, cho dù không có Yến Thanh Ti con cũng sẽ không thích Tằng Khả Nhân. Yến Thanh Ti nói đúng lắm, dưa vẹo táo nứt thì đừng đưa đến trước mặt con. Ánh mắt của con không đến nỗi kém cỏi như vậy. Mẹ xem xong con rồi thì bây giờ về nhà đi."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1282: Tôi Vĩnh Viễn Sẽ Không Thích Cô

Tần phu nhân giữ chặt con: "Cảnh Chi, sao con lại nói chuyện kiểu đó với mẹ? Khả Nhân có điểm gì kém? Nhân phẩm, hình dáng, học thức, giáo dưỡng đều là số một số hai, không có gì để soi mói..."

Tần Cảnh Chi đau đầu: "Những thứ đó là những gì cô ta muốn cho mẹ xem, bộ dạng chân chính của cô ta mẹ chưa thấy bao giờ sao?"

"Vậy con nói cho mẹ bộ dạng chân chính của nó là cái gì, chẳng lẽ con gặp rồi? Mẹ sẽ không tin tưởng, danh môn vọng tộc như Tằng gia giáo dục ra con gái chẳng lẽ lại so ra kém Yến Thanh Ti?"

"Đúng, con đã thấy vẻ mặt chân chính của cô ta, thật sự kém Yến Thanh Ti nhiều lắm. Mẹ, mẹ cũng là người đã từng trải qua sóng gió to lớn, mẹ cũng phải hiểu được, mắt mẹ nhìn thấy chưa chắc đã là chân thật. Con thật sự bận đến chết mất, mẹ trở về đi, không cần làm chậm chễ công việc của con."

Tần Cảnh Chi không muốn nói nhiều nữa, xoay người đi tìm Tống Thanh Ngạn.

Tần phu nhân kêu lên: "Cảnh Chi, Cảnh Chi,..."

Tần Cảnh Chi nói với trợ lý: "Đưa mẹ tôi về khách sạn nghỉ ngơi."

"Vâng."

Mặc kệ Tần Cảnh Chi nói như thế nào, bà đều cảm thấy con vì thích Yến Thanh Ti nên bênh vực cô ta.

Tần Cảnh Chi càng giúp Yến Thanh Ti, Tần phu nhân càng chán ghét cô ta.

Tống Thanh Ngạn nhìn Tần Cảnh Chi đến đây, "Bác gái đi rồi?"

Tần Cảnh Chi mệt mỏi ngồi xuống, "Tôi bảo trợ lý đưa bà về khách sạn rồi."

Ngồi ở bên, Khả Nhân nói nhẹ: "Tần đại ca, buổi tối em không có cảnh quay, em sẽ ở cùng bác gái, anh yên tâm."

Tần Cảnh Chi xoa xoa trán, anh thật sự không thích cái kiểu cố dính lấy anh của Tằng Khả Nhân, còn làm cho mẹ anh không thích người anh thích.

Trước kia anh vẫn cảm thấy Tằng Khả Nhân còn nhỏ cho nên nhiều chuyện anh chưa từng nói quá mức, nhưng chắc chắn sẽ không cho cô ấy hy vọng gì. Nhưng Tằng Khả Nhân giống như không hiểu, một lần lại một lần tiếp cận người nhà của anh.

Lúc trước, Tần Cảnh Chi chỉ cảm thấy dù gì thời gian quay phim bên ngoài rất dài sẽ không ảnh hưởng nhiều.

Nhưng anh không hề nghĩ tới, lần này Tằng Khả Nhân lại cổ động mẹ đến trường quay.

Ý đồ của cô ta làm sao anh có thể không nhìn thấy, mẹ của anh bị Tằng Khả Nhân lợi dụng mà thôi.

Giống như lần trước cô ta lợi dụng Bạch San vậy, đều dùng để đối phó Yến Thanh Ti.

Mẹ mình bị người lợi dụng, Tần Cảnh Chi không thể bình tĩnh nữa, càng thêm chán ghét cô ta.

Tần Cảnh Chi nhìn Tằng Khả Nhân, không hề che giấu vẻ lạnh lùng, chán ghét, anh nói: “Tằng tiểu thư, tôi nghĩ có chút chuyện, chúng ta tốt nhất nên nói rõ ràng.”

Tống Thanh Ngạn vừa nghe như vậy cũng nhíu mày, xem ra... đây là muốn nói rõ ràng.

Tằng Khả Nhân trong lòng căng thẳng: “Tần đại ca... Anh... anh có chuyện gì cứ nói.”

Tần Cảnh Chi lạnh lùng nói: “Tôi nghĩ chúng ta không thân thiết như vậy, Tằng tiểu thư vẫn gọi tôi là anh Tần sẽ tốt hơn.”

Tay Tằng Khả Nhân run lên một chút.

“Tần đại ca, anh... làm sao vậy?”

Tần Cảnh Chi hít sâu rồi nói: “Tằng tiểu thư, đầu tiên, cám ơn sự nâng đỡ của cô, tôi nghĩ cô thích tôi cũng không phải tôi chân chính, mà là hình tượng được đắp nặntrong màn ảnh. Con người thực sự của tôi không tốt như cô tưởng tượng, cô không cần lãng phí nhiều tâm tư cho tôi.

“Thứ hai, tôi sẽ không thích người như cô, tôi khuyên cô không cần lãng phí nhiều thời gian với tôi, vì chỉ vô dụng thôi. Con người của tôi tùy tiện, không có bạn gái nhưng tôi rất rõ ràng mình thích cô gái như thế nào, tuyệt đối không phải người như cô.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1283: Anh Mau Thu Thập Con Tiện Nhân Này

"Thứ ba, mẹ tôi... chính là Tần phu nhân, là người thân tôi vô cùng quan tâm, bà chỉ là một phụ nữ bình thường, hy vọng Tằng tiểu thư đừng có lợi dùng bà."

Cả trái timTằng Khả Nhân giống như lập tức rơi vào vực sâu, Tần Cảnh Chi đang muốn phân rõ giới hạn với cô.

Trong mắt cô nước mắt như ứa ra, cô nắm chặt tay tự nhủ không thể hoảng loạn, không thể hoảng loạn bây giờ.

Tiếng nói của Tằng Khả Nhân trở nên khàn khàn, cô nói: "Tần đại ca, em không có... Em thích chính là anh, anh chân thật, em không mong có thể nhận được sự đáp lại của anh, nhưng... em cũng không khống chế được chính mình, thích một người chẳng lẽ là sai sao?"

Cô hấp hấp cái mũi tỏ vẻ quật cường rồi nói: "Anh nói em lợi dụng bác gái, đúng... em thừa nhận em có một chút tâm tư như vậy. Bởi vì em ghen tị, rất xin lỗi... em sai lầm rồi... Nếu bởi vì em làm việc ấy khiến anh ghét em thì em rất xin lỗi, nhưng... anh không thể cướp đoạt quyền lợi em thích anh."

Tằng Khả Nhân biết, nếu phủ nhận tất cả thì nhất định không có ai tin tưởng. Có đôi khi, thẳng thắn thừa nhận một việc so với mở miệng chối bỏ càng có tác dụng hơn.

Cô thừa nhận chính mình lợi dụng Tần phu nhân, như vậy sẽ khiến mọi người cảm thấy cô rất thích Tần Cảnh Chi.

Tần Cảnh Chi chỉ cảm thấy buồn cười: "Tằng Khả Nhân, đôi khi cô thật làm cho người ta chán ghét. Chúng ta kỳ thật trong lòng đều hiểu rõ ràng cô là người như thế nào. Cho nên, cô không cần ở trước mặt tôi giả vờ mình đáng thương, cô là người bị hại. Cô càng như vậy sẽ càng làm tôi cảm thấy cô... rất giả tạo. Hôm nay có gì tôi đều nói rõ ràng, hy vọng Tằng tiểu thư sau này không cần quấn lấy tôi, cám ơn."

Tần Cảnh Chi nói xong liền đi.

Tằng Khả Nhân chỉ cảm thấy mặt mình như bị đánh sưng lên, đây chính là

mặt mũi quét rác?

Cô bị chính người mình thích làm mất hết mặt mũi.

Trong mắt Tằng Khả Nhân nảy lên hận ý, Yến Thanh Ti... chắc chắn cô ta nói xấu cô trước mặt Tần Cảnh Chi nên anh mới có thể chán ghét cô như vậy?

Tống Thanh Ngạn nhìn Tằng Khả Nhân, tâm tình phức tạp, người này oán hận như vậy cần phải nhanh chóng nói cho lão Tần, đừng để sau này bị Tằng Khả Nhân tính kế.

Tằng Khả Nhân quay người muốn đi, vừa vặn nhìn Tống Thanh Ngạn, chỉ cảm thấy vô cùng xấu hổ, lúc mình mất mặt nhất đều bị Tống Thanh Ngạn nhìn thấy toàn bộ.

Sau này, cô làm gì còn mặt mũi sống trong giới giải trí?

Tằng Khả Nhân không thèm nói câu nào, vội vàng rời đi. Tống Thanh Ngạn lắc đầu thở dài một tiếng.

Tằng Khả Nhân đi tới xe của mình, lấy điện thoại gọi cho anh trai là Tằng Niệm Nhân.

Cô ta nói với hắn một cách oán hận: “Anh, Tần phu nhân bị Tần Cảnh Chi đưa đi. Anh muốn hành động phải nhanh chút, em không muốn nhìn Yến Thanh Ti một ngày nào nữa. Anh nhanh thu thập tiện nhân này, nhanh...”

Tằng Khả Nhân cả người đều luống cuống, phẫn nộ. Cô ta cảm giác chính mình sắp điên rồi.

Yến Thanh Ti. Tất cả đều là do Yến Thanh Ti. Vì sao Tần Cảnh Chi lại thích một phụ nữ như vậy, cô ta có gì không bằng Yến Thanh Ti?

Mặc kệ là vì có được Tần Cảnh Chi hay là vì chính mình, Yến Thanh Ti là hòn đá chặn đường cần phải bỏ.

Tằng Khả Nhân quyết định rồi nhanh chóng rời đi. Đằng sau xe riêng của cô ta có một bóng người chậm rãi đi ra.

Mặc quần áo màu đen, mang một túi du lịch, giống người du khách. Ông nhìn về phía Tằng Khả Nhân rời đi, tháo xuống mũ, lộ ra khuôn mặt mang

chút tang thương. Rõ ràng đây chính là Du Dực.

--- O ---

Chương 1284: Không Làm Được Người Yêu, Thì Làm Bạn Đi

Tằng Khả Nhân chưa bao giờ chán ghét, căm hận ai như vậy. Từ nhỏ đến lớn, cô ta có gia thế không ai bằng, chính mình cũng không chịu thua kém, học thức, giáo dưỡng, ý nghĩ, cái gì cũng tốt.

Ở trường học, cô ta bao giờ cũng đứng thứ nhất trong các cuộc thi. Tất cả mọi người đều nói cô ta là cô gái được Thượng Đế hôn môi nên mới có thể hoàn mỹ như vậy.

Nói suốt như vậy, đến chính Tằng Khả Nhân đều cảm thấy mình hoàn mỹ không sứt mẻ, ai cũng kém cô ta. Cô ta hoàn mỹ hơn bất kỳ ai.

Đến khi... gặp được Yến Thanh Ti, cô ta rõ ràng không kém, tính tính vào giáo dưỡng cái gì cũng tốt hơn, nhưng vầng sáng của cô ta trước kia giống như vô dụng.

Trước đây Tằng Khả Nhân còn cảm thấy không sao cả, Yến Thanh Ti ngoài khuôn mặt thì không có gì, chỉ là cọng cỏ, thân thế của cô ta có thể nghiền nát người đó.

Kết quả là thời gia không qua bao lâu, Yến Thanh Ti nháy mắt trở thành cháu ngoại của Hạ An Lan.

Nếu để cho người khác biết Yến Thanh Ti có gia thế như vậy, về sau trong giới giải trí, đi đến đâu tất cả mọi người đều sẽ thích cô ta, cung kính với cô ta?

Tằng Khả Nhân càng nghĩ càng cảm thấy không được, mặc kệ vì chiếm được Tần Cảnh Chi hay vẫn vì chính mình, một núi không thể có hai vua, cô ta không thể để cho Yến Thanh Ti tiếp tục kiêu ngạo như vậy.

Tằng Khả Nhân đi rất vội vàng nên không hề chú ý phía sau có một người.

Cô ta đi tới khách sạn tìm Tần phu nhân trước, bất luận như thế nào cô ta phải ổn định Tần phu nhân.

Tần Cảnh Chi tìm được Yến Thanh Ti.

“Thật có lỗi, mẹ tôi nói những điều không tốt với cô, thật ta bà ấy không là người như thế, xem ra... Tằng Khả Nhân nói xấu cô rất nhiều trước mặt bà.”

Yến Thanh Ti nhún nhún vai: “Không sao cả, dù sao tôi cũng không cần bà ấy có cái nhìn tốt với tôi. Tôi cũng không phải người nhà anh, hơn nữa... tôi nói chuyện với mẹ anh cũng rất quá đáng, anh cũng đừng trách tôi.”

Tần Cảnh Chi hơi nhếch khóe môi, trong lòng cảm thấy bất đắc dĩ, Yến Thanh Ti đối với những người cô không để ý quả thật là lười tức giận.

Cô ấy nói rất đúng, không phải là người nhà họ Tần, cô có cần tức giận không?

Tần Cảnh Chi vốn còn nghĩ tới chuyện thay đổi tình thế.

Hiện tạo xem ra là quên đi, thành thật làm bạn bè thôi.

May mắn, anh còn không rơi sâu đến nỗi không thể kiềm chế được. Anh thích Yến Thanh Ti đơn giản xuất phát từ thưởng thức, buông tha tuy sẽ tiếc nuối nhưng cũng không khổ sở.

Tần Cảnh Chi nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Yến Thanh Ti, cười chua sót.

Cô gái như vậy, anh sợ mình cũng không khống chế được.

Buổi chiều, công việc gần kết thúc, Tằng Khả Nhân đi cùng Tần phu nhân tới.

Hai người vẫn giống như trước vô cùng quen biết, thân thiết, thật như mẹ chồng nàng dâu, tựa như chuyện lúc trưa bà bị Yến Thanh Ti chọc tức muốn phát bệnh timđã quên không còn một mảnh.

Lúc Yến Thanh Ti cùng Tần Cảnh Chi quay phim, Tằng Khả Nhân ở bên cạnh giảng giải.

Quay xong cảnh diễn, Tiểu Từ thu thập đồ vật, Diệp Thiều Quang đi đến mang cốc nước ấm cho Yến Thanh Ti, nói: “Tôi cảm thấy Tằng Khả Nhân sắp muốn hành động, phải cẩn thận.”

Yến Thanh Ti đang chuẩn bị uống nước chợt dừng lại: “Làm sao vậy? Có phải hay không lại xảy ra chuyện gì?”

Diệp Thiều Quang nhìn bốn phía, thoáng thấy Tần phu nhân đang cùng Tằng Khả Nhân nói chuyện. Tằng Khả Nhân yên lặng nhu thuận đứng bên cạnh, có vẻ vô cùng ôn nhu.

Hắn nói: “Tối hôm qua... Chúng tôi gây ra đám cháy kia, nếu là người trong nghề chắc sẽ có phát hiện. Hôm nay tôi cảm thấy lo lắng, lúc cô quay phimtôi đã đi dạo một vòng, phát hiện có người đang kiểm tra đoạn dây dẫn kia. Tôi cảm thấy bọn họ sẽ phát hiện ra.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1285: Cảm Giác Tiện Nhân Luôn Nhìn Chằm Chằm Mình, Làm Sao Bây Giờ?

"Với lại, hôm nay sao cô còn đem Tằng Khả Nhân biến thành như vậy? Mà Tần phu nhân sớm không đến, muộn không đến, bây giờ lại đến. Tôi cứ cảm thấy bầu không khí này không đúng lắm."

Yến Thanh Ti gật đầu, Diệp Thiều Quang không phải loại người vô năng, nếu anh ta nói như vậy thì kiểu gì cũng có vấn đề.

Hơn nữa, cô cũng cảm thấy nhóm người của Tằng Khả Nhân sớm muộn sẽ ra tay, cô nói: "Nói với Miên Miên và Tiểu Từ cẩn thận chút."

Quý Miên Miên cùng Tiểu Từ thu thập đồ đi lại đây, bốn người chuẩn bị rời đi.

Diệp Thiều Quang nói: "Bọn họ đến đây."

Nháy mắt, Tần phu nhân đi tới trước mặt Yến Thanh Ti, thái độ của bà so với buổi sáng tốt hơn không chỉ một chút.

Bà cười nói: "Yến tiểu thư, những lời lúc trưa nói với cô, tôi cảm thấy thật có lỗi, là tôi hiểu lầm cô, trở về Cảnh Chi đã mắng tôi một chút. Vì biểu đạt xin lỗi, tôi hy vọng có thể mời cô ăn một bữa cơm, mong Yến tiểu thư có thể đến."

Yến Thanh Ti cười nhẹ, "Tần phu nhân quá khách sáo rồi, buổi sáng có chuyện gì xảy ra sao? Con người của tôi đối với những chuyện không cần để ý cũng không để trong lòng, chúng ta không cần nói chuyện gì tha thứ hay không tha thứ."

Có Tằng Khả Nhân ở đây Yến Thanh Ti cũng không tin bữa cơm này có thể ăn được, nếu có ăn cũng thành Hồng Môn Yến, đến lúc đó không hay ho sẽ là cô.

Tần phu nhân cười đoan trang, "Yến tiểu thư quả nhiên là người thông tình đạt lý. Lúc trước là tôi hiểu lầm cô. Nếu để mẹ chồng cô biết việc này sợ là sẽ không dễ dàng để yên cho tôi. Tính ra chúng ta cũng là họ hàng với nhau, gặp mặt mà đến một bữa cơm cũng không ăn thì không tốt lắm, cô nói có phải không?"

Yến Thanh Ti xòe tay ra: “Thật là có lỗi, gần đây tôi đang giảm béo, buổi tối không thể ăn cơm, bà biết đấy, nữ ngôi sao đối với việc khống chế cân nặng đều vô cùng nghiêm khắc. Nhất là trong bộ phim này, hình tượng của tôi đều rất gầy yếu, tôi phải phụ trách đối với nhận vật của mình, nếu không... Để tuần sau về Lạc Thành, tôi và mẹ chồng cùng mời cả nhà Tần phu nhân ăn cơm đi?”

Yến Thanh Ti không trực tiếp từ chối, nếu từ chối hoàn toàn sẽ không tốt lắm.

Tần phu nhân không biết nói như thế nào, Yến Thanh Ti nói như vậy làm bà ta không biết phản bác ra sao.

Bà ta liếc mắt nhìn Tằng Khả Nhân rồi nói: “Như vậy... cũng tốt, đợi đến Lạc Thành chúng ta lại gặp vậy.”

Tằng Khả Nhân ở bên cạnh nghe mà sốt ruột nhưng lại không dám nói lời nào. Nếu cô ta xen vào, vậy chẳng phải chứng minh cô ta đang rất nóng vội, càng làm cho người ta hoài nghi.

Yến Thanh Ti gật gật đầuđối với Tần phu nhân: “Được, đến Lạc Thành chúng ta gặp lại, tạm biệt Tần phu nhân, tôi đi về trước.”

Tần phu nhân: “Tạm biệt.”

Yến Thanh Ti dẫn bọn Quý Miên Miên rời đi, quay người lại sắc mặt cô liền thay đổi.

Mới vừa rồi, lúc Tần phu nhân nói chuyện có vài lần vô tình liếc nhìn Tằng Khả Nhân. Bữa cơm này xem ra người chân chính muốn “mời” cô là Tằng Khả Nhân rồi.

Diệp Thiều Quang nói rất đúng, anh em nhà họ Tằng sợ là muốn ra tay.

Trong lòng cô có chút sốt ruột, người của bác phái đến chắc cũng nhanh đến.

Sau khi trở về phải nhanh chóng gọi điện thoại cho bác, hỏi xem người đó đến đâu rồi?

...

Sau khi Yến Thanh Ti rời đi, Tằng Khả Nhân vô cùng tiếc nuối: “Đêm qua

có người thấy trợ lý của Yến Thanh Ti mang cho cô ta bữa ăn khuya, cháu còn nghĩ dáng người của cô ta là ăn không béo cơ. Thật không ngờ tới, hôm nay cô ta lại bắt đầu ăn uống điều độ vào buổi tối. Kỳ thật, dáng người của cô ta hiện tại là vừa chuẩn rồi, hoàn toàn không cần giảm béo nha.”

Tần phu nhân vừa nghe xong mặt liền lạnh xuống.

--- O ---

Chương 1286: Tôi Chính Là Bao Che Khuyết Điểm, Bà Quản Được Sao?

Tối hôm qua còn ăn bữa khuya, hôm nay liền ăn uống điều độ? Đây rõ ràng là không nể mặt bà, Yến Thanh Ti này thật là rất không biết nghĩ, bà đã cố ý muốn cùng cô giải hòa, vậy mà cô ta còn làm kiêu.

Tần phu nhân là người vô cùng để ý thể diện, bà cảm thấy bị Yến Thanh Ti làm mất mặtở trước Tằng Khả Nhân, không biết trong lòng Tằng Khả Nhân nghĩ bà như thế nào?

Vì thế, Tần phu nhân đã quên những lời Tần Cảnh Chi cùng bà nói lúc trước, lấy điện thoại ra trực tiếp gọi cho Nhạc phu nhân.

Nhạc phu nhân đang ở phòng bếp làm cơm chiều. Tuy rằng bà căn bản không cần nấu cơm nhưng ở nhà không làm gì bà cũng cảm thấy nhàm chán, vì thế gần đây bàđều tự xuống bếp.

Có tiếng di động bà cũng không nhìn xem là ai liền nghe, kẹp vào cổ, "Alo, ai đấy?"

"Alo, Ngưng Mi à, là tôi, bà đang ở đâu vậy?"

"Bà... là ai?" Nhạc phu nhân không nghe ra là ai liền hỏi.

Sắc mặt Tần phu nhân càng khó coi, "Là tôi, mẹ của Cảnh Chi, tôi có chút chuyện muốn nói với bà."

Nhạc phu nhân kỳ quái, mẹ Tần Cảnh Chi sao lại có chuyện cùng mình gọi điện thoại?

"Làm sao vậy, có việc gì sao?"

Tần phu nhân tiếng nói mang chút tức giận: "Là như thế này, tôi đến chỗ Cảnh Chi quay phim, gặp một người tên là Yến Thanh Ti, cô ta nói mình là con dâubà."

Nhạc phu nhân nghe ra bà ta nói chuyện không đúng lắm, mở miệng nói: "Đúng vậy, là con dâu tôi. Thanh Ti nhà tôi xinh đẹp đúng không? Tôi nói với bà, con dâu tôi vừa xinh đẹp lại ngoan ngoãn, lại hiếu thuận, quả thực là

tốt không thể nào tốt hơn. Sau này bà tìm vợ cho con trai thì cứ dựa theo Thanh Ti nhà tôi mà tìm.”

Tần phu nhân...

Bà cảm thấy vừa mới cùng Nhạc phu nhân nói chuyện thôi mà cũng sắp không thể nói tiếp nữa. Bà ta còn chưa nói cái gì nhưng lại để cho Tô Ngưng Mi nói một đống.

Tần phu nhân hừ một tiếng: “Con dâu như nhà bà, nhà chúng tôi cũng không hầu hạ được.”

Nhạc phu nhân tiếp tục thái đồ và hỏi: “Làm sao vậy, đây là sao? Bà như thế nào đắc tội với con dâu tôi?”

Tần phu nhân mở miệng không biết nên nói cái gì mới tốt. Ý Tô Ngưng Mi là gì? Cái gì gọi là bà đắc tội con dâu bà ta?

Tần phu nhân giận dữ nói: “Bà như vậy là sao, tôi sao lại đắc tội cô ta chứ, rõ ràng là cô ta không tôn trọng người lớn, tôi có ý tốt mời cô ta ăn cơm, cô ta không nhận, còn làm mất mặt tôi...”

Tần phu nhân bắt đầu nói hết những lời quở trách Yến Thanh Ti, tóm lại là không có một lời hay.

Chờ bà ta nói xong, Nhạc phu nhân không để ýchút nào, nói: “A, như vậy à? Vậy trở về tôi mời bà đi.”

Tần phu nhân sửng sốt, bà nói nhiều như vậy bà ta chỉ nói một câu này? Như vậy là không có gì nữa?

Bà hỏi: “Cứ như thế? Bà sẽ không nói gì nữa?”

Nhạc phu nhân gật đầu nói: “Vậy bà còn muốn tôi nói gì nữa? Không thì bà nói đi, mà bà nói tôi cũng không tin. Thanh Ti nhà chúng tôi tuy tính tình không tốt nhưng nó cũng không phải người tức giận lung tung. Đối với những người nó không thích, bình thường nó sẽ không giả vờ giả vịt. Bà một bó tuổi như vậy lại đìso đo với đứa trẻ làm gì? Lại nói, Thanh Ti nhà chúng tôi như thế nào tôi hiểu. Nếu không phải bà nói cái gì làm nó mất hứng trước nó mới không cho bà mặt mũi. Nếu để tôi nói, bà chắc chắn là tự làm tự chịu, bà còn dám cáo trạng với tôi? Thanh Ti là con nhà chúng tôi, chả lẽ tôi lại hướng về phía bà? Quên đi, nếubà thấy tức giận thì chờ bà trở về rồi nói

sau.”

“Tô Ngưng Mi, bà... bà...” Tần phu nhân vốn muốn cáo trạng nhưng bây giờ ngược lại, không ngờ Tô Ngưng Mi bao che khuyết điểm đến mức ấy.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1287: Người Tìm Nóphiền Toái Đều Chính Là Tìm Chết

Tần phu nhân nhớ tới những lời Yến Thanh Ti nói, “Bà đi cáo trạng, mẹ tôi sẽ nói -đáng đời bà!”

Nhạc phu nhân thấy chảo đã nóng, nói: “Được rồi, tôi còn đang bận đây, tạm biệt, bà cũng đừng cứ làm con dâu tôi không vui. Đừng nói tôi không nhắc nhở bà, những người tìm nó phiền toái đều là chính mình tìm chết.”

Nói xong, Nhạc phu nhân thoải mắt cắt đứt điện thoại, bà bĩu môi, hừ, ai quản bà ta.

Sau đó lập tức đem Tần phu nhân quên luôn, tuy rằngbà bao che khuyết điểm nhưng thực tế cũng là tin tưởng Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti không sẽ vô duyên vô cớ đối với một người không quen biết mà tức giận. Nếu nói Yến Thanh Ti chủ động đối với ai không tốt thì không cần nói thêm gì nữa, chắc chắn là người đó đắc tội Yến Thanh Ti.

Nhạc phu nhân đối với Yến Thanh Ti làtin tưởng vô điều kiện, sẽ không vì có ai cáo trạng mà hoài nghi con dâu của mình.

Tần phu nhân đầu bên kia cầm di động, cơ bắp trên mặt đều run rẩy.

Tô Ngưng Mi thế nhưng... thế nhưng...

Aaa, tức đến ngực đau, cả nhà này là người thế nào?

Tằng Khả Nhân ở một bên nhìn sắc mặt Tần phu nhân thì biết ngay kết quả không tốt. Trong lòng Tằng Khả Nhân khinh thường, Tần phu nhân này trước mặt Yến Thanh Ti chả còn một chút thể diện gì.

Tằng Khả Nhân cẩn thận gọi một tiếng: “Bác gái...”

Tần phu nhân lấy lại tinh thần: “Đi thôi, trở về.”

“Vậy... Chị Thanh Ti?”

Tần phu nhân im lặng liếc nhìn Tằng Khả Nhân làm cô ta sợ tới mức nhanh

chóng ngậm miệng.

Tằng Khả Nhân có chút ảo não, biết rõ Tần phu nhân sĩ diện, cô ta còn cố ý hỏi về Yến Thanh Ti làm gì chứ?

Nhưng là nếu hôm nay không có cách nào khiến Yến Thanh Ti đi ra, anh của cô ta nên ra tay như thế nào?

Tằng Khả Nhân nóng nảy.

Tần Cảnh Chi sau khi nói chuyệncùng Tống Thanh Ngạn, trở về thấy sắc mặt của mẹ mình vô cùng khó chịu cũng chẳng hề cảm thấy kỳ quái. Tần Cảnh Chi biết ngay bà lại không chiếm được chút ưu thế gì trước Yến Thanh Ti. Vừa mới cùng người ta cãi nhau, bây giờ lại muốn mời ăn cơm, hơn nữa còn có Tằng Khả Nhân ở đây, Yến Thanh Ti đồng ý mới là lạ.

Tần Cảnh Chi cũng chỉ hy vọng mẹ mình có thể ngừng làm những chuyện đó.

Tần phu nhân tức giận nói: “Mẹ không cần thể diện mời cô ta ăn cơm, vậy mà cô ta không thèm nể mặt, nói cái gì giảm béo, căn bản chính là không cho mẹ mặt mũi.”

Tần Cảnh Chi miễn cưỡng nói: “Nữ diễn viên giảm béo không phải bình thường sao? Mẹ ngày mai trở về đi, nơi này không thích hợp với mẹ đâu.”

“Như thế nào không thích hợp với mẹ? Mẹ thật vất cả đến thăm con một lần, còn không nói được với con mấy câu, con còn liền muốn đuổi mẹ đi, có người làm con như vậy sao?

Tần Cảnh Chi vươn tay: “Được, được, mẹ cảm thấy nơi này tốt thì mẹ ở đây, mẹ cứ tiếp tục...”

Có đôi khi anh thật sự không quen nói chuyệncùng bố mẹ, có khi mình có nói cái gì cũng không có tác dụng.

Ánh mắt Tần Cảnh Chi lạnh lùng nhìn Tằng Khả Nhân.

Chờ bộ phim này kết thúc, về sau... trong giới giải trí, anh không muốn gặp lại Tằng Khả Nhân.

Lực ảnh hưởng của Tần Cảnh Chi trong giới giải trí thực sự rất lớn. Các đạo

diễn, biên kịch nổi tiếng đều giữ mối quan hệ tốt với anh. Chỉ cần anh ta mở miệng nói diễn viên nào không được thì về sau khi có bộ phim mới của những đạo diễn này tuyển người đều sẽ tránh diễn viên đó.

Tần phu nhân nói: “Đi thôi, đi ăn cơm, mẹ đói chết rồi.”

Tằng Khả Nhân nhanh nhảu nói: “Bác gái, cơm chiều chắc đã được chuẩn bị tốt, trước kia cháu bảo anh cháu thuê người nấu còn bị nói quá yếu ớt. Xem ra lần này quả thực là mời đúng rồi, chuyên môn chuẩn bị cho bác.”

Tần phu nhân trên mặt cuối cùng có nét cười: “Đứa bé này, nhìn xem cháu nói chuyện thật ngọt, nói rất hay rồi. Bác thích người như cháu vậy, vừa ngoan ngoãn lại tri kỷ, so với những người không có chút giáo dưỡng kia tốt hơn bao nhiêu lần...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1288: Chỉ Sợ Đồng Đội Ngu Như Heo

Tần Cảnh Chi chẳng muốn đi nhưng anh nhìn mẹ mình dáng vẻ hận không thể nhanh chóng lấy người về nhà thì cảm thấy vô lực. Không sợ đối thủ mạnh như thần, chỉ sợ đồng đội ngu như heo.

...

Từ phim trường trở về khách sạn, đến cửa, Yến Thanh Ti quay lại nhìn phía sau.

Trên con đường lát đá, thỉnh thoảng có người đi qua, còn có người thấy Yến Thanh Ti vô cùng vui mừng cầm lấy điện thoại di động chụp ảnh.

Yến Thanh Ti quét mắt nhìn qua những người đi đường, xe cộ nhưng lại không nhìn ra nơi nào đáng hoài nghi cả.

Chính là cô luôn có cảm giác sau lưng có một ánh mắt nhìn mình.

Nhưng lần này khác với những lần trước, lúc đó cô cảm thấy sau lưng lạnh lẽo mà lần này không thấy.

Quý Miên Miên hỏi: “Chị đang nhìn cái gì vậy?”

Yến Thanh Ti lắc đầu: “Không có gì, vào đi thôi.”

Vào phòng, Yến Thanh Ti nói: “Đêm nay khôngai được rời khách sạn để tránh gặp chuyện không may.”

“Vậy chị ăn chút gì để em đi mua?”

Yến Thanh Ti nhìn bên ngoài, bầu trời càng ngày càng tối, cô lắc đầu: “Thôi, đêm nay cứ chịu đói trước đã, Miên Miên, bên kia còn hai thùng mì ăn liền, mấy đứa lấy qua ăn tạm đi.”

“Em đi mua chút đồ, cho dù gặp chuyện không may em cũng không sợ.”

Yến Thanh Ti nói: “Nghe lời chị, tìm nhân viên khách sạn, đưa cho họ chút tiền bảo họ họ mua chút đồ về.”

Diệp Thiều Quang đứng lên: “Anh đi cho.”

Yến Thanh Ti trong lòng có chút hốt hoảng, cô gọi điện cho Hạ An Lan.

Hạ An Lan nói với cô, người đã đến nơi, bây giờ đã ẩn nấp ở bốn phía, hơn nữa còn đưa cho cô số điện thoại của Ngự Trì.

Yến Thanh Ti vừa nghe đến Ngự Trì liền thả lỏng.

Bác thế mà hào phóng phái Ngự Trì đắc lực nhất bên mình đến cho cô, xem ra lần này sẽ không có việc gì.

Yến Thanh Ti tắt điện thoại nói: "Thay quần áo, đi ra ngoài ăn cơm."

Quý Miên Miên cùng Tiểu Từ mở to mắt. "Không có việc gì nữa à chị?"

"Chuyện thì đương nhiên vẫn có, nhưng chúng ta hiện tại chẳng phải bốn bề không có ai, đi thôi."

Quý Miên Miên hỏi: "Nhưng nếu để Tần phu nhân thấy thì làm sao bây giờ? Hôm nay chị nói với bà ấy là đang giảm béo."

Yến Thanh Ti cười, chọc Quý Miên Miên cái trán: "Vậy làm cho bà ấy nhìn đi, chị chính là không muốn cùng bà ấy ăn cơm, được không hả?"

Yến Thanh Ti mang theo mấy người Diệp Thiều Quang đi ra ngoài. Đến cửa, cô lén nhìn xem nhưng vẫn không phát hiện nhóm người của Ngự Trì bóng dáng. Quả nhiên là dân chuyên nghiệp, ngụy trang quá tốt.

...

Đi ra ngoài ăn cơm vô cùng thuận lợi, không có việc gì xảy ra.

Bởi vì có nhóm người của Ngự Trì ở đây nên tâm tình Yến Thanh Ti thả lòng rất nhiều.

Tằng Niệm Nhân tìm người đến cho dù lợi hại chắc cũng không thể giỏi hơn người của Ngự Trì đúng không?

Ăn xong cơm chiều trở về, Yến Thanh Ti nói cho mấy người Quý Miên Miên nên làm thế nào thì cứ làm, không cần lo lắng gì.

Quý Miên Miên vốn còn muốn ngủ cùng Yến Thanh Ti nhưng cô không đồng ý. Yến Thanh Ti nói ngay mai có cảnh quay quan trọng, cô cần nghỉ

ngơi dưỡng sức.

Quý Miên Miên đành phải trở về ngủ cùng Diệp Thiều Quang.

Nửa đêm, khi Quý Miên Miên đang ngủ, Diệp Thiều Quang lại nằm mãi không ngủ được. Trong lòng anh ta cứ cảm thấy không thích hợp.

Thấy Quý Miên Miên đã ngủ say, anh đứng lên đi ra cửa, quyết định gọi Tiểu Từ cùng đi tớinơi ở của Tằng Niệm Nhân xem có tình huống gì không, nhưng anh ta vừa nâng taylên chuẩn bị gõ cửa liền phát hiện phòng của Tiểu Từ không khóa.

Diệp Thiều Quang đẩy cửa ra, phát hiện Tiểu Từ không ở trong phòng, trên giường hỗn loạn, có dấu vết của sự giãy giụa.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1289: Yến Thanh Ti Không Thấy Bị Người Trói Đi

Trên giường đã không có độ ấm, có thể thấy bị bắt đi từ lâu.

Diệp Thiều Quang trong lòng nặng nề, lập tức trở về gọi Quý Miên Miên dậy.

“Miên Miên, không thấy Tiểu Từ.”

Quý Miên Miên ngủ có chút mơ hồ: “Anh nói cái gì?”

Diệp Thiều Quang lặp lại lần nữa: “Tiểu Từ không thấy, nếu anh đoán không sai, cậu ấy đã bị người trói đi.”

Quý Miên Miên lập tức tỉnh ngủ: “Cậu ấy làm sao có thể không thấy? Chẳng lẽ là Tằng Niệm Nhân?”

Diệp Thiều Quang không có trả lời ngay mà đi qua đi lại trong phòng, “Bọn họ có thể là muốn chơi trò dụ rắn ra khỏi hang, đi, lập tức đi nói cho Yến Thanh Ti.”

Quý Miên Miên từ trên giường nhảy xuống, “Chuyện này không thể nói cho chị Yến Thanh Ti, nếu chị Thanh Ti biết khẳng định sẽ đi cứu người, như vậy không phải là trúng kế của Tằng Niệm Nhân sao? Rất nguy hiểm, chúng ta nên gọi điện báo cảnh sát.”

Diệp Thiều Quang lắc đầu nói: “Không có chứng cớ xác thực cảnh sát sẽ không tin tưởng. Huống chi, nơi này không phải nội thành, cảnh sát muốn đến đây còn cần thời gian dài. Với lại cha của Tằng Khả Nhân làm việcở tỉnh này. Nếu là bọn họ làm thì nhất định đã nói trước với cảnh sát. Bọn họ bắt Tiểu Từ mục đích vốnlà Yến Thanh Ti. Tiểu Từ hiện tại sẽ không gặp nguy hiểm. Để anh ra ngoài xem có thể tìm được chứng cứ cậu ấy bị bắt cóc không, có như vậy cảnh sát mới cho người đi tìm.”

Quý Miên Miên đứng lên: “Tôi cùng anh đi tìm xem, một mình anh rất nguy hiểm.”

Diệp Thiều Quang nghĩ: “Được.”

Ra khách sạn, còn chưa đến nơi ở của Tằng Niệm Nhân, Diệp Thiều Quang bỗng dừng lại.

“Không được, Miên Miên... Chúng ta nhanh chóng trở về, anh cảm thấy không thích hợp...”

Còn chưa nói xong, Diệp Thiều Quang liền chạy trở về. Anh ta chạy rất nhanh, Quý Miên Miên cũng chưa đuổi kịp được. Cô không biết anh cảm thấy có gì không đúng nhưng anh ấy nói chắc chắn là hơn cô đúng không?

Diệp Thiều Quang vội vàng chạy về khách sạn, đến thẳng phòng của Yến Thanh Ti.

Cửa phòng khóa nhưng anh chỉ hơi va vào liền mở ra, trong phòng đèn sáng, trên giường không có một người.

Trái timDiệp Thiều Quang lạnh lẽo.

Quý Miên Miên theo sát phía sau chạy đến, vừa thấy trong phòng không có ai cả người đều choáng váng.

“Chị... Thanh Ti không thấy...”

Diệp Thiều Quang ánh mắt lạnh xuống, hung ác, nham hiểm như băng.

Anh nhìn trong phòng không hỗn độn chứng tỏ lúc Yến Thanh Ti bị mang đi đã không có ý thức.

Tay Diệp Thiều Quang nắm thành quả đấm, anh đã trúng kế điệu hổ ly sơncủa kẻ địch.

Những kẻ đó bắt Tiểu Từ đi chính là muốn dẫn anh và Quý Miên Miên đi ra ngoài tìm người. Anh quá tự đại, nghĩ để Yến Thanh Ti ở lại khách sạn sẽ an toàn, vậy mà còn trúng kế. Tuy rằng sai khi rời khỏi đây liền cảm thấy không ổn mà lập tức trở về nhưng vẫn là không kịp.

Quý Miên Miên cả người đều hoảng hốt, lôi kéo cảnh tay của Diệp Thiều Quang, run run nói, “Làm... làm... làm sao?”

Diệp Thiều Quang đã rất lâu không như thế này, muốn giết một ai đó.

Nếu Yến Thanh Ti thực sự gặp chuyện không may, anh ta cũng không còn

mặt mũi nào, chỉ một người con gái đều không bảo vệ được. Anh biết ăn nói vớiNhạc Thính Phong như thế nào?

Diệp Thiều Quang nắm chặt tayQuý Miên Miên: “Không nên vội vàng. Trước tiên chúng ra đi đến chỗ Tằng Niệm Nhân, thời gian ngắn như thế, chắcbọn họ còn thể đưa người đinhanh chóng như vậy được.”

Diệp Thiều Quang lôi kéo Quý Miên Miên đi ra ngoài: “Đi, hiện tại phải đến chỗ Tằng Khả Nhân, bọn họ muốn bắt Yến Thanh Ti chúng ta liền đem Tằng Khả Nhân tóm lại đây, không phải mỗi họ biết bắt cóc.”

Anh cũng không tin Tằng Niệm Nhân sẽ mặc kệ em gái ruột.

Nếu Yến Thanh Ti thực sự xảy ra chuyện gì, anh cam đoan có thể làm cho Tằng Khả Nhân chết thật thảm.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1290: Mày Bắt Nữ Thần Của Tao, Tao Sẽ Bắt Em Gái Mày

Quý Miên Miên trở về phòng cầm một con dao gọt hoa quả và một cái dây thừngrồi cùng Diệp Thiều Quang đi.

Hai người vừa mới ra đến cửa khách sạn, còn chưa đi được hai bước thì đột nhiên có vài người từ trong bóng tối đi ra, đem bọn họ vây quanh.

Vài người này giống như là bỗng nhiên biến ra, Diệp Thiều Quang lập tức đem Quý Miên Miên kéo đến phía sau.

Ngự Trì mở miệng hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Ngự Trì luôn luôn tại giám thị khách sạn, vừa rồi hai người kia đi ra ngoài vô cùng sốt ruột nhưng lại nhanh chóng quay trở về. Bây giờ lại đi ra chắc chắn là có chuyện gì xảy ra, anh ta biết hai người này là người của Yến Thanh Ti nên lo lắng Yến Thanh Ti gặp chuyện không may.

"Chúng tôi làm sao biết được, hay là các anh cũng cùng một ruộc với bọn họ?" Bây giờ Quý Miên Miên không dám tin ai.

Diệp Thiều Quang đánh giá Ngự Trì và người của anh ta thật kỹ. Anh phát hiện, những người này có khả năng là xuất thân từ quân đội, hành động nhất trí, tư thế đứng thẳng và dáng đi đều giống nhau như đúc, tuyệt đối không phải người bình thường.

Tuy rằng không hiểu tại sao Yến Thanh Ti được những người này bảo vệ nhưng anh lựa chọn tin tưởng.

Diệp Thiều Quang lập tức nói: "Tôi tin tưởng các anh. Không thấyYến Thanh Ti, các anh lúc trước chắc hẳn cũng ở bên ngoài giám thị, liệu có thấy ai khả nghi đi ra ngoài không?"

Ngự Trì vừa nghe mặt liền biến đổi, anh ta không dám quấy nhiễu cuộc sống bình thường của Yến Thanh Ti nên không dám dựa vào gần, nghĩ rằng đây là khoảng cách an toàn, vậy mà còn xảy ra chuyện.

Ngự Trì nói: "Không có, chúng tôi ở bên ngoài canh giữ rất lâu, trừ hai người các anh thì không có bất cứ ai ra vào khách sạn."

Diệp Thiều Quang trong lòng bỗng cảm thấy bất an: “Như vậy có thể nói hai vấn đề, thứ nhất, Yến Thanh Ti có thể không hề rời khỏi khách sạn, thứ hai, khách sạn có một lối đi thông với bên ngoài bí mật. Nhất đinh là Tằng Niệm Nhân, nhưng hiện tại chúng ta không biết hắn ở nơi nào?”

Lúc này Ngự Trì nói với người ở phía sau: “Mấy người các anh lập tức phong tỏa khách sạn, đi vào tìm kiếm cẩn thận.”

Ngự Trì lại lấy bộ đàm ra nói: “Lập tức phái người đến trợ giúp, tiểu thư đã xảy ra chuyện.”

Ngự Trì thấy dây thừngtrong tayQuý Miên Miên, “Mấy người định đi chỗ nào?”

“Tằng Niệm Nhân ở cách đây không xa, chúng tôi định đi bắt em gái hắn là Tằng Khả Nhân để đổi lấy chị Thanh Ti.”

“Lập tức mang tôi đi.”

Mấy người không dám chậm trễ thời gian, lập tức chạy đến tòa nhà kia.

“Trong nhà có chó.”

Ngự Trì liếc mắt xem những người phía sau, người kia lập tức nhanh chóng nhảy lên tường, cầm súng nhắm vào mấy con chó, không đợi nó sủa liền trực tiếp cho một phát súng, súng có thêm ống giảm thanh.

Giải quyết xong con chó, người kia nhảy phắt vào trong mở cửa ra.

Tròng mắt Quý Miên Miên muốn rơi ra ngoài, súng,... súng nha, là súng thật. Những người này rốt cuộc làm gì?

Diệp Thiều Quang kéo Quý Miên Miên đi vào.

Ngự Trì mang theo ba bốn người cấp dưới cũng tiến vào, “Tìm tòi từng chỗ một, trước tiên bắt lấy Tằng Khả Nhân.”

Diệp Thiều Quang biết Tằng Khả Nhân nơi ở, “Phòng này.”

Lập tức có một người đến, lấy ra một que sắt, không đến 3 giây liền mở ra khóa cửa phòng.

Diệp Thiều Quang cùng Quý Miên Miên nhìn động tác ấy chỉ cảm thấy sợ hãi, anh thật sự muốn biết Yến Thanh Ti tìm được những người nàyở chỗ nào, người bình thường làm sao có được thân thủ như vậy.

Đẩy cửa ra, Ngự Trì đi vào đầu tiên, bật đèn pin trong tay lên, nhanh chóng nhìn thấy hai người nằm trên giường, một nam một nữ.

--- O ---

Chương 1291: Nếu Cô Ấy Có Việc Gì, Các Người Cũng Đừng Mong Sống

Ngự Trì nâng tay, người phía sau tiến lên túm lấy Tằng Khả Nhân, cả người cô ta trần như nhộng.

Diệp Thiều Quang bật đèn, kinh ngạc phát hiện ra Tần Cảnh Chi cũng đang nằm trên giường, cả người không mặc gì.

Nhưng động tĩnh lớn như thế mà Tần Cảnh Chi cũng không hề phản ứng lại, vẫn ngủ say như chết.

Trong lòng Diệp Thiều Quang lập tức hiểu ra, chỉ sợ người này đã bị Tằng Khả Nhân gài bẫy. Chờ sáng ngày mai, sẽ có người tiến vào bắt gian, đến lúc đó ngủ cũng đã ngủ rồi, phải chịu trách nhiệm thôi.

Diệp Thiều Quang thở dài, con đàn bà Tằng Khả Nhân này đúng là không từ bất kỳ thủ đoạn nào.

Sau khi Tằng Khả Nhân bị túm lấy liền tỉnh lại, nhìn thấy nhiều người như thế thì sợ co rúm người lại, há miệng định hét lên nhưng còn chưa kịp kêu thì cổ đã bị người ta bóp chặt.

Người đang bóp cổ cô ta lên tiếng đe dọa: “Cô dám kêu một tiếng, tôi sẽ bẻ cổ cô ngay lập tức. Không tin thì thử xem.”

Tằng Khả Nhân cảm thấy cổ mình bị bóp tới không thể hô hấp, cánh tay kia như một cái kìm sắt, chỉ cần hơi dùng sức thì có thể bẻ gãy cổ cô ta luôn.

Cô ta run run, liên tục lắc đầu.

Ngự Trì lạnh lùng nhìn cô ta: “Tằng Khả Nhân?”

Tằng Khả Nhân sợ tới mức mặt trắng bệch, trên người không mặc gì nhưng cô ta cũng không để tâm được nhiều như thế.

Cô ta run run hỏi: “Anh... các anh... các anh là ai?”

Quý Miên Miên chỉ vào cô ta, nói: “Chính là cô ta, con tiện nhân này... đúng thật quá ghê tởm.”

Tằng Khả Nhân quay đầu, nhìn Quý Miên Miên đầy dữ tợn.

Trong lòng Quý Miên Miên đang lo lắng cho Yến Thanh Ti, thấy Tằng Khả Nhân còn quay đầu nhìn mình thì tiến lên đấm vào mặt cô ta một cú: "Trừng cái gì mà trừng, tao nói cho mày biết, động vào nữ thần của tao thì mày chết chắc rồi."

Ánh mắt của Tằng Khả Nhân lập tức tối lại.

Ngự Trì ra lệnh: "Trói lại..."

Quý Miên Miên liền lấy dây ra, thủ hạ của Ngự Trì lập tức trói cô ta lại, không thèm cho mặc quần áo gì. Thân thể trần truồng bị trói gô lại, nhìn thật sự là...

Tằng Khả Nhân run rẩy nói: "Anh... Mau thả tôi ra. Các anh có biết tôi là ai không? Có biết cha tôi là ai không? Tôi nói cho các anh biết, nếu các anh dám đụng vào tôi thì Tằng gia sẽ..."

Ngự Trì lạnh lùng nói: "Đừng có lôi Tằng gia ra. Nếu tiểu thư Thanh Ti xảy ra chuyện thì tất cả người họ Tằng sẽ phải chôn cùng."

Trong lòng Tằng Khả Nhân lộp bộp, chẳng lẽ bọn họ là...

Nếu thật sự là người mà Hạ gia phái tới thì thật đáng sợ. Phải truyền tin này ra ngoài, để cho anh trai biết, nếu không thì hỏng mất.

Tằng Khả Nhân đột nhiên há mồm kêu: "Cứu..."

Nhưng chỉ vừa phát ra một tiếng đã bị Quý Miên Miên nhét đồ vào miệng.

Mà thứ Quý Miên Miên dùng để bịt miệng cô ta chính là quần lót mà cô ta vừa mặc.

Sắc mặt Tằng Khả Nhân tái đi, phát ra thanh âm ô ô, rõ ràng là đang cố muốn nhổ ra.

Ngự Trì phân phó cho thuộc hạ: "Bắt tất cả những người trong viện này lại."

Không tới 10 phút sau, toàn bộ người trong viện này đều bị bắt lại.

Nhưng không thấy Tằng Niệm Nhân và Yến Thanh Ti đâu cả.

Người của Ngự Trì tìm tòi ở khách sạn cũng báo lại là không thấy Yến Thanh Ti, nhưng quả thật là có một lối đi ngầm thông ra bên ngoài, đã bắt ông chủ khách sạn này lại.

Ngự Trì trói tất cả mọi người lại, nói: “Tôi không có thời gian nói chuyện dông dài với các người, nói cho tôi biết tiểu thư Thanh Ti ở đâu. Nếu cô ấy xảy ra chuyện gì thì đừng hòng ai sống nổi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1292: Không Cần Đối Với Tôi Như Vậy, Tôi Sẽ Nói Tất Cả

Tằng Khả Nhân run run: “Tôi... tôi không biết, tôi không biết gì cả. Không thấy Yến Thanh Ti, các người tìm tôi làm gì. Tôi không phải người bắt cóc, không phải tôi, không phải tôi...”

Trong lòng cô ta đang rất lo lắng, làm sao bây giờ, nếu không tìm thấy Yến Thanh Ti thì bọn họ sẽ xảy ra chuyện thật mất.

Nếu không có chứng cớ xác thực thì Hạ gia sẽ không thể vô duyên vô cớ động tới Tằng gia.

Nhưng nếu nói ra thì chẳng khác nào không đánh đã khai, thừa nhận là mình đã bắt cóc Yến Thanh Ti. Đến lúc đó, cả nhà sẽ chết hết.

Điều này Tằng Khả Nhân rất rõ ràng, vì thế cô ta chỉ hy vọng anh trai mình thả Yến Thanh Ti ra hoặc... giết luôn người đi, hủy thi diệt tích, để cô không có cách nào quay về, để không ai tìm thấy người ở đâu cả.

Trên mặt Ngự Trì vẫn không có biểu tình gì, lạnh lùng, bình tĩnh, không lộ buồn vui: “Cơ hội cuối cùng.”

Tằng Khả Nhân khóc lóc: “Tôi thật sự không biết, các anh đừng ép tôi... Tôi bị oan...”

“Được, nếu đã như vậy thì không cần nói nhiều nữa.” Ngự Trì khoát tay: “Mang vào đây.”

Đừng nhìn vẻ mặt anh ta bình tĩnh như thế, kỳ thật trong lòng anh ta đang nóng nảy hơn bất kỳ ai. Nếu Yến Thanh Ti xảy ra chuyện gì, sao anh ta còn mặt mũi quay về gặp Tổng thống đại nhân nữa?

Ngự Trì không muốn lãng phí thời gian, anh ta phải nhanh chóng tìm ra Yến Thanh Ti, đảm bảo an toàn cho cô.

Tằng Khả Nhân nghe thấy thanh âm bên ngoài thì cả người run rẩy, giãy giụa hét lên: “Các người muốn làm gì, anh muốn làm gì?”

Ngự Trì lạnh lùng đáp: “Tôi nghĩ cô sẽ nhanh nghĩ ra thôi.”

Cửa phòng bị đẩy ra, người của Ngự Trì mang vào mấy con rắn hoa, vừa nhìn đã làm cho người ta da đầu tê dại.

Ngự Trì xua tay: “Thả ra.”

Trong nháy mắt, Tằng Khả Nhân liền hiểu, đám rắn này sẽ được thả ra, đến lúc đó, chúng sẽ cắn cô ta. Nếu rắn có độc thì ngay cả mệnh cô ta cũng không giữ lại được.

“Đừng... Đừng, tôi xin các anh, đừng... Tôi là người của Tằng gia, sao các anh có thể đối xử với tôi như thế? Tôi muốn gặp ông nội, tôi muốn gặp cha mẹ tôi...”

Một người cầm lấy con rắn, khinh thường nói: “Đừng có phí lời nữa, hiện tại cô nói ai thì cũng vậy thôi. Nếu số cô tốt thì bị cắn một phát chết luôn, nhưng nếu xui xẻo, bị cắn mà không chết, cứ ngắc ngoải cả đời thì mệt lắm, tự cầu phúc cho mình đi.”

Lời này đáng sợ tới mức làm Tằng Khả Nhân run lẩy bẩy: “Các anh không thể đối xử với tôi như thế, các anh không thể...”

Dù cô ta kêu la thế nào cũng vô ích, Ngự Trì dẫn người đi ra ngoài, thả hết rắn vào phòng, sau đó đóng cửa lại.

Không đến năm giây sau, trong phòng truyền ra những tiếng kêu gào thảm thiết.

Cô ta hét lên: “Tôi nói, tôi nói... Tôi sẽ nói hết với các anh, xin các anh... thả tôi ra, mau thả tôi ra...”

Ngự Trì đẩy cửa ra, những người khác bắt hết rắn trên người Tằng Khả Nhân ra. Cô ta đã bị dọa tới mức hồn xiêu phách lạc.

Cô ta khóc lóc. “Đã... Yến Thanh Ti đã bị anh trai tôi bắt đi, lên quốc lộ rồi. Nhưng anh ấy muốn đi đâu thì tôi không biết, tôi thật sự không biết...”

Ngự Trì: “Biển số xe?”

Tằng Khả Nhân do dự một chút rồi vừa khóc vừa đọc biển số xe.

“Tốt nhất cô đừng có nói dối, bằng không cô sẽ còn chết thảm hơn nhiều.”

Ngự Trì để lại hai người trông giữ, những người còn lại đều lên đường đuổi bắt.

Quốc lộ dẫn ra khỏi trấn chỉ có một, dọc đường đuổi theo nhất định sẽ bắt kịp.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1293: Cô Cởi Sạch Ra Nhìn Càng Đẹp Mắt

Đầu Yến Thanh Ti rất đau, cô mở mắt ra thì phát hiện mình đang ở trong xe, ngoài cửa sổ tối om, nhưng có thể thấy xe đang chạy rất nhanh.

Tay chân cô đều bị trói, không thể động đậy. Yến Thanh Ti biết là mình đã bị bắt cóc rồi.

Trong lòng cô thầm thở dài, mẹ nó, đúng là trốn cũng không xong.

Hiện tại cô cảm thấy mình thực sự là vật hút phiền toái, trời sinh đã gặp đen đủi rồi.

Bên tai truyền tới thanh âm của Tằng Niệm Nhân: "Xem ra Yến tiểu thư không lo lắng gì nhỉ?"

Trong lòng Yến Thanh Ti dù hơi hoảng nhưng trên mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh như thường, không hề kích động gì. Cô cười cười: "Tôi không biết mình phải lo lắng cái gì. Bởi vì vận khí của tôi luôn rất đỏ, gặp dữ hóa lành."

Tằng Niệm Nhân cười ha ha: "Thế à? Tôi xem lần này cô có thể gặp dữ hóa lành thế nào? Cô không cảm thấy không ai có thể cứu mình lúc này à? Đáng tiếc, cô đã rơi vào tay tôi."

Yến Thanh Ti quay đầu nhìn về phía Tằng Niệm Nhân, khuôn mặt hắn thật sự làm cho người ta thấy ghét.

Gương mặt kia thoạt nhìn còn thấy tàm tạp, nhưng giờ lại xấu xí kinh khủng, trong mắt ánh lên một loại điên cuồng và hơi thở sặc mùi biến thái.

Hắn ta lúc này so với lúc ở trước mặt người khác thật sự như hai người hoàn toàn khác nhau.

Hắn giống như một quả táo rơi trên đất, bề ngoài thoạt nhìn còn ngon lành nhưng bên trong lại thối nát hết cả, chỉ đến khi tới gần mới ngửi thấy mùi thum thủm.

Trước khi Yến Thanh Ti hôn mê đã cảm thấy bên ngoài cửa có người, nhưng sau đó đầu óc nhanh chóng trở nên nặng nề, sau đó chìm vào giấc ngủ sâu.

Trong lòng Yến Thanh Ti thấy kỳ quái, người của Ngự Trì ở xung quanh, sao hắn có thể mang cô ra ngoài được?

Trừ phi, hắn không đi lối cửa chính.

Cũng không biết bây giờ bọn Ngự Trì đã phát hiện ra cô biến mất chưa nữa?

Trong lòng Yến Thanh Ti hơi hoảng hốt, lúc đầu cô còn nghĩ có bọn Ngự Trì thì không cần phải lo lắng gì, nhưng xem ra cô đã coi thường Tằng Niệm Nhân rồi.

Cô không thể hoảng hốt, không thể trông cậy vào người khác, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Yến Thanh Ti hỏi: "Anh Tằng hẳn là biết ta với Hạ gia có quan hệ gì chứ?"

Tằng Niệm Nhân châm biếm nói: "Đương nhiên biết, cô là cháu ngoại của Hạ An Lan, gọi ngài tổng thống là bác ruột. Cái này tôi biết, nhưng cô nghĩ tôi sẽ sợ sao?"

Yến Thanh Ti nheo mắt: "Vậy anh có biết bác tôi là người thế nào không? Trên đời này, không ai dám cắn vào tay ông ấy một cái nào đâu."

Trong lòng cô thấy lo lắng, nếu Tằng Niệm Nhân biết cô là cháu ngoại của Hạ An Lan mà vẫn dám bắt cóc thế này, xem ra anh ta tin tưởng có thể khống chế được cô. Vì vậy trong lòng cô càng lo lắng không thôi.

Tằng Niệm Nhân há mồm cười ha ha.

"Hạ An Lan thì sao, ông ta giỏi lắm sao? Tôi nói cho cô biết, tôi không sợ ông ta đâu. Ông ta càng thương cô thì càng tốt, chờ cô trở thành người của tôi rồi, tôi nghĩ... ông ấy sẽ nguyện ý nhận tôi làm cháu rể thôi."

Yến Thanh Ti không nói gì, ý của Tằng Niệm Nhân là muốn khống chế cô. Cô liếc mắt nhìn ra ngoài cửa xe.

Tằng Niệm Nhân tựa hồ đã nhìn thấu ý định của cô: "Cô đừng nghĩ nhảy xuống xe với tốc độ này, chỉ có chết mà thôi... Tôi mở cửa xe ra, cô dám nhảy không?"

Yến Thanh Ti lạnh lùng: "Anh nói đúng, nhưng người chết trên đường này trước chắc chắn là anh."

Tằng Niệm Nhân vươn tay nắm lấy cằm Yến Thanh Ti: “Chậc... Khuôn mặt này thật đẹp, tôi nghĩ nếu cô cởi hết rồi thì sẽ càng đẹp hơn đấy? Có muốn thử chút không? Hầu hạ tôi cao hứng thì có lẽ tôi sẽ giữ mạng lại cho cô

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1294: Tôi Cố Tình Để Anh Bắt Cóc Tôi

Yến Thanh Ti cười ha ha: "Anh chắc chắn là giờ anh còn khả năng đó chứ? Bị đạp không nhẹ mà, đúng không?"

Lúc trở về, Diệp Thiều Quang đã nói với Yến Thanh Ti là anh ta đã đạp hỏng đồ chơi của Tằng Niệm Nhân, đường nhiên... thứ đó có phế hay không phế thì cũng chả khác gì nhau, đều là đồ bỏ đi hết.

Vẻ tươi cười trên mặt Tằng Niệm Nhân bỗng trở nên vặn vẹo, một bàn tay đánh mạnh vào đầu Yến Thanh Ti, khiến cô cụng đầu vào cửa xe.

Lực tay của hắn ta rất lớn, Yến Thanh Ti chỉ cảm thấy mặt rất đau, hai tai ù đi.

Tóc cô lại bị hắn ta túm lấy, kéo về: "Tao biết là mày làm mà. Yến Thanh Ti, lão tử vốn không định làm gì mày, nhưng mày... lại chọc tới người nhà tao, rơi vào tay tao đều là do mày tự tìm lấy thôi."

Khóe môi Yến Thanh Ti cong lên, khóe miệng rách ra, khi cười cô thấy rất đau, nhưng cô lại càng cười vang.

Cô trêu chọc người nhà họ ư? Yến Thanh Ti thật muốn chửi một câu, mẹ nhà chúng mày.

Nếu không phải Tằng Khả Nhân ba lần bốn lượt tới chọc phá cô, cô có nhàn rỗi đến mức tìm cô ta hỏi tội không?

Chẳng lẽ cô cứ để cô ta tát một cái thật đau, sau đó còn phải giơ má bên kia lên mời cô ta tát tiếp à?

Người nhà này toàn là giống gì vậy? Không biết xấu hổ là gì à?

Tằng Niệm Nhân ra sức túm tóc Yến Thanh Ti, Yến Thanh Ti cảm thấy da đầu cũng sắp bị hắn kéo rách rồi.

"Tiện nhân, mày cười cái gì mà cười."

Yến Thanh Ti da mặt đau đớn, cười cũng thấy khổ, cô thở dốc hai cái để cơn đau nhanh chóng qua đi.

Rồi mới cười nói: “Cười anh đó. Tằng Niệm Nhân, căn bản tôi còn tưởng anh là kẻ có đầu óc, không ngờ anh lại ngu xuẩn tới mức này. Anh đúng là tên tội phạm ngu ngốc nhất mà tôi từng gặp. Đúng, chính tôi cho người lột sạch quần áo của anh rồi quăng anh lên đống rác đấy...”

“Đốt nơi anh ở cũng là tôi cho người làm, cho nên...”

Tay Tằng Niệm Nhân lại giật một cái, Yến Thanh Ti nhìn tóc mình thầm chửi, mẹ nó, tóc của lão nương...

“Thì ra đúng là mày. Yến Thanh Ti, tao nghĩ mày không muốn sống nữa rồi?”

Hắn luôn nghi ngờ trận hỏa hoạn hôm đó có điểm kỳ quái, nếu là tự nhiên chập điện thì không thể chấp nhận được, dây điện đúng là đã cũ, nhưng chưa tới mức cháy chập được.

Nếu nói là chuột, con chuột mà cắn hỏng dây điện thì nó còn sống được sao?

Trong lòng hắn vẫn luôn không yên, nếu là Yến Thanh Ti làm, vậy chẳng phải cô ta đã nghi ngờ bọn hắn rồi sao?

Yến Thanh Ti càng đau thì cười càng lớn: “Tằng Niệm Nhân, anh nghĩ sao tôi lại cho người đi phóng hỏa nhà anh chứ? Hôm qua tôi đã nghi ngờ các anh sẽ ra tay, cho nên mới sai người đi đốt nhà trọ của các anh. Quả nhiên, thấy anh đã trở lại, còn đem theo không ít người. Anh nói xem, tôi nhìn thấy cảnh đó mà còn không biết anh sẽ ra tay với tôi sao? Chẳng lẽ tôi không đề phòng gì ư? Anh cho là vì sao anh có thể trói và bắt cóc tôi dễ dàng thế chứ hả?”

Tằng Niệm Nhân trong lòng hoảng hốt: “Mày có ý gì?”

Yến Thanh Ti cười ha ha: “Ý của tôi là... tôi cố ý đấy. Tôi cố ý để anh bắt tôi, giờ đã hiểu chưa?”

Trong lòng Yến Thanh Ti kêu gào, lão nương vì kéo dài thời gian mà đã vắt óc tính kế, xây dựng hình tượng của mình vĩ đại như thế, hy vọng bọn Ngự Trì có thể đuổi kịp. Hy vọng Tằng Niệm Nhân ngu xuẩn mà đi tin lời cô nói.

Lời nói của Yến Thanh Ti trực tiếp đổi lại một cái tát tai của Tằng Niệm Nhân: “Con khốn

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1295: Anh Đang Ngu Xuẩn Chịu Chết

Cái tát vang dội làm cho Yến Thanh Ti cảm thấy mặt mình sắp thành đầu heo rồi.

Trong lòng cô thầm nghĩ, chờ đó, đừng để lão nương bắt được mày, nếu không tao sẽ lột luôn da mặt mày ra.

Yến Thanh Ti liếm liếm máu nơi khóe miệng: "Người ngu xuẩn thì luôn luôn thẹn quá hóa giận."

Cô nhún nhún vai: "Anh cũng thấy đấy, bên cạnh tôi có ba trợ lý, người nào cũng có thể yên lặng không một tiếng động đi vào chỗ ở của anh, có người còn làm dây điện cháy được. Mà bên cạnh tôi cũng không hẳn chỉ có ba người đó."

"Đội hộ vệ của bác tôi đã sớm mai phục xung quanh rồi, cho nên tôi mới để mặc anh ra tay, muốn nhân cơ hội này túm lấy anh và cả nhà họ Tằng các anh. Anh tưởng tôi và bác tôi không biết, Tằng gia vẫn luôn muốn hạ bệ ông ấy, lần này có cơ hội tốt như thế... sao chúng tôi có thể buông tha chứ?"

Yến Thanh Ti biết, muốn làm cho một người tin tưởng thì phải bóc trần hết tâm tư của người đó ra. Có một số việc càng vòng vo phức tạp càng tốt.

Cô thấy vẻ mặt Tằng Niệm Nhân nhanh chóng xảy ra biến hóa, trong lòng cô biết, hắn đã tin lời mình nói rồi.

Tâm tư Tằng Niệm Nhân nhanh chóng xoay chuyển, suy nghĩ lời nói của Yến Thanh Ti.

Hắn nhìn vẻ mặt không hề sợ hãi của Yến Thanh Ti, trong lòng không xác định được lời của cô là thật hay giả.

Trong xe đột nhiên yên tĩnh tới quỷ dị.

Đột nhiên, Tằng Niệm Nhân túm lấy cổ Yến Thanh Ti: "Yến Thanh Ti, cô tưởng cô nói thế mà tôi sẽ tin sao? Hạ An Lan nếu thương cô như thế thì sẽ để cô đơn độc mạo hiểm sao? Cô nói cũng hay lắm, suýt chút nữa tôi đã mắc bẫy của cô rồi."

Khí lực của hắn rất lớn, tựa hồ sắp bóp chết cô tới nơi.

Yến Thanh Ti hô hấp khó nhọc, cô vẫn giả bộ thong dong, cười nói: “Cái đó, tùy anh thôi, anh tin hay không tin đều được. Dù sao, cuối cùng sự thật vẫn sẽ được chứng minh tôi là người nói thật, còn anh chỉ là một tên ngu xuẩn đáng thương, chân đã bước vào đường chết mà còn không biết.”

Tằng Niệm Nhân chỉ muốn thử Yến Thanh Ti một chút, không ngờ... “Được... Được... Nếu phải chết, vậy thì cô đi cùng tôi là được.”

Khí lực trên tay càng lúc càng lớn, Yến Thanh Ti thở càng lúc càng khó khăn, không khí trong phổi đã hết.

Nhưng trong lòng Yến Thanh Ti không hề sợ hãi, cô cảm thấy Tằng Niệm Nhân chỉ đang muốn thử mình, xem cô nói thật hay giả mà thôi.

Mặt Yến Thanh Ti dần dần đỏ lên, nhưng khóe môi vẫn treo vẻ tươi cười.

Cô bày ra một bộ tôi đây không sợ, dù sao anh cũng sẽ chết còn tôi thì không, điều đó càng làm cho tâm tình Tằng Niệm Nhân không yên.

Cha hắn từng nói qua về thủ đoạn của Hạ An Lan, bằng không sao đến giờ Tằng gia vẫn còn bị áp chế ở một cái tỉnh nho nhỏ chứ?

Nếu thật sự là quỷ kế của Hạ An Lan, vậy thì... hậu quả thật đáng sợ.

Nói không chừng, lần này Tằng gia gặp tai ương ngập đầu.

Tằng Niệm Nhân cũng không phải người ngu, trong lòng hắn nhanh chóng vận động. Nếu thả Yến Thanh Ti ra, chưa chắc Hạ An Lan đã buông tha cho bọn họ, không bằng...

Tằng Niệm Nhân cười rộ lên: “Không... thiếu chút nữa thì tôi quên mất... còn có biện pháp khác...”

Trong lòng Yến Thanh Ti căng thẳng.

Tằng Niệm Nhân buông cổ Yến Thanh Ti ra, ngón tay hắn cũng đỏ lên, nói: “Chậc, là tôi không tốt, sao lại dùng biện pháp thô bạo như thế đối xử với mỹ nữ chứ?”

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1296: Hãy Hưởng Thụ Thời Khắc Cuối Cùng Trước Khi Chết Đi

Yến Thanh Ti nuốt nước bọt, cổ bị Tằng Niệm Nhân vuốt ve không khác gì có con sâu đang bò lên.

Tằng Niệm Nhân lấy ra một cái lọ nhỏ và một ống tiêm, bên trong lọ có một ít chất lỏng trong suốt.

Hắn lắc lắc cái ống tiêm, nói: "Biết đây là cái gì không? Là thứ tôi chuẩn bị riêng cho cô đấy."

Yến Thanh Ti không nói gì, cả người cô bị trói chặt, cô biết đó không phải thứ gì tốt, trong lòng đã có phỏng đoán nhưng lại không dám nói ra...

Tằng Niệm Nhân cười quỷ dị, ánh mắt điên cuồng: "Đây là thứ có thể làm cho cô sung sướng lên tận trời... Sau này cô muốn xuống mặt đất cũng không xuống được."

Trong lòng Yến Thanh Ti toát ra một tầng mồ hôi, trái tim nảy lên.

Thứ trong tay Tằng Niệm Nhân là thuốc phiện, hơn nữa còn là loại cực kỳ tinh khiết, có thể làm cho người ta một lần thành nghiện, vĩnh viễn không cai được.

Hắn muốn dùng thứ này để khống chết cô. Yến Thanh Ti không dám nghĩ, nếu hắn tiêm thứ đó cho mình thì cô sẽ biến thành thứ gì nữa?

Trong lòng Yến Thanh Ti đã nghĩ tới vô số cách mà Tằng Niệm Nhân sẽ tra tấn mình, không ngờ hắn là danh môn công tử nhưng có thể đê tiện tới mức độ này.

"Cô không phải sợ, đây là thứ tốt, tôi cố tình bảo người ta làm ra nó để dành cho cô đấy, mua cũng không mua nổi đâu. Chờ cô nghiện thứ này rồi, chờ cô không rời khỏi tôi được thì cô chính là một con chó bên chân tôi, tôi bắt cô làm gì thì cô sẽ làm cái đó. Chờ đến khi thuốc phát tác, cô sẽ phải quỳ gối dưới chân tôi... Tôi nghĩ cảnh đó nhất định rất đẹp."

Yến Thanh Ti cưỡng chế sợ hãi trong lòng, mở miệng: "Anh có biết trông anh lúc này thế nào không?"

“Chẳng liên quan, với tôi mà nói, tôi chỉ cần biết qua đêm nay, cháu gái của Hạ An Lan sẽ là của tôi... Đến lúc đó Hạ gia thì sao? Cô không phải được ông ta yêu thương nhất sao? Tốt, càng tốt, ông ấy yêu thương cô thì càng không dám ra tay với tôi. Tôi sẽ biến cô thành vũ khí lợi hại nhất trong tay mình.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Anh nói đúng, tôi đúng là vũ khí lợi hại... nhưng cũng sẽ không bị anh khống chế đâu.”

Sắc mặt của cô hiện tại vô cùng âm trầm và lạnh lùng.

Tằng Niệm Nhân dựng một ngón tay lên: “Hừ... Nói lời thừa làm gì, chờ tôi tiêm thuốc cho cô rồi, khống chế ý chí của cô, bây giờ hãy cố mà hưởng thụ nốt những giây phút tỉnh táo cuối cùng này đi.

Tằng Niệm Nhân vén ống tay áo của Yến Thanh Ti lên, hút chất lỏng vào xi lanh, đặt lên da thịt láng mịn của Yến Thanh Ti. Yến Thanh Ti không khỏi cứng người khi kim tiêm chạm vào da, kim tiêm còn chưa đâm vào nhưng cô đã cảm thấy một cơn sợ hãi tuyệt vọng bao trùm lấy mình.

Yến Thanh Ti cắn răng, cô có nên cứ thế buông tha không? Từ kính bên hông xe, cô chợt thấy một ánh đèn le lói, hình như có xe ở phía sau, cô nói: “Không phải tôi nên hưởng thụ nốt giây phút tỉnh táo cuối cùng, mà là anh nên hưởng thụ nốt thời gian cuối cùng trước khi chết đi thôi.”

Tằng Niệm Nhân bị Yến Thanh Ti dọa nhiều lần rồi nên nghe thấy cô nói vậy thì hơi dừng lại.

Yến Thanh Ti lại nói: “Nhìn gương chiếu hậu đi... Chẳng lẽ anh không thấy vẫn luôn có xe đuổi theo sau à? Bị theo dõi rõ ràng như thế mà cũng không biết ư?”

Tằng Niệm Nhân vừa nghe đã lập tức xoay người lại, quả nhiên sau lưng anh ta có một chiếc xe vẫn đang bám theo, chưa từng vượt qua, vẫn luôn duy trì tốc độ đều đều.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1297: Đã Nói Với Anh Rồi, Đừng Muốn Chết

Lúc này trời đã gần sáng, nơi này lại là trấn nhỏ xa xôi, bình thường giờ này sẽ không có xe lưu thông trên đường. Tằng Niệm Nhân không khỏi lo lắng, chẳng lẽ thật sự là người của Yến Thanh Ti?

Yến Thanh Ti thừa dịp Tằng Niệm Nhân xoay người liền dùng sức toàn thân, dùng đầu đập mạnh vào mặt hắn ta.

“Rầm”, Tằng Niệm Nhân chỉ cảm thấy đầu óc tê liệt, trước mắt biến thành màu đen.

Nhưng hắn ta phản ứng lại rất nhanh, tay nhanh chóng bóp lấy cổ Yến Thanh Ti.

“Tiện nhân... mày lừa tao. Tao đã nói rồi, chỗ mày làm gì có nhiều người như thế? Hạ An Lan còn phái đội hộ vệ bên người tới chỗ mày ư, mày là cái thá gì chứ? Thành thật một chút cho tao, sau này mày nghiện ngập rồi, lão tử còn cho mày thuốc, còn nếu không thành thật thì sống bằng chết...”

Tằng Niệm Nhân giơ tay lên, muốn đâm xi lanh vào cánh tay Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti nhắm mắt lại, trong lòng đã tuyệt vọng rồi, nhưng không ngờ ngay lúc này, xe đằng sau đột nhiên tăng tốc tiến tới húc vào đít xe của Tằng Niệm Nhân. Chiếc xe chấn động mạnh, thân thể Tằng Niệm Nhân mất trọng tâm, ống tiêm đâm trệch vào da.

Yến Thanh Ti nhân cơ hội này cúi đầu cắn lên cổ tay Tằng Niệm Nhân. Cô biết đây là cơ hội duy nhất của mình cho nên cô cắn rất mạnh, như muốn cắn đứt một miếng thịt trên người hắn.

Tằng Niệm Nhân kêu thảm một tiếng, tay buông khỏi ống xi lanh.

Hắn túm lấy tóc của Yến Thanh Ti, ra sức giật, muốn để Yến Thanh Ti nhả miệng ra, nhưng tóc đứt một nhúm rồi mà cô vẫn không chịu há miệng.

Phía sau lại đâm thêm một cú, chiếc xe lắc lư. Yến Thanh Ti theo quán tính nhao về đằng trước nên đành phải nhả ra.

Cổ tay Tằng Niệm Nhân máu me be bét, một miếng thịt như sắp rời ra. Hắn

đau tới mức mồ hôi lạnh đầm đìa, bèn đánh cho Yến Thanh Ti một cái tát: "Con khốn..."

Yến Thanh Ti bị đánh tới choáng váng, miệng còn cảm nhận được vị máu tanh. Cô cười ha ha, như một yêu tinh ăn thịt người vậy, nói: "Như anh đã nói, đừng tìm chết, còn như tôi đã nói với anh, người của tôi đã đi theo đấy. Tằng Niệm Nhân, giờ anh thả tôi ra thì có lẽ tôi còn cho anh chết dễ chịu một chút."

"Thả mày, mày cứ nằm mơ đi..." Đã tới nước này, Yến Thanh Ti chính là lá bài bảo mệnh cuối cùng của hắn rồi.

Hắn che vết thương trên cổ tay, quay đầu nhìn ra sau một cái, xe đằng sau hình như phát điên rồi, không muốn sống nữa thì phải.

Tằng Niệm Nhân phát hoảng: "Tài xế, tài xế, mau tăng tốc, nhanh thoát khỏi đây..."

Hắn sợ tới mức thanh âm đã thay đổi.

Nhưng mặc kệ hắn kêu gào cái gì, xe sau vẫn không ngừng va chạm, hắn muốn thoát cũng không xong.

Mỗi lần va chạm, Yến Thanh Ti đều có cảm giác sắp bay ra khỏi xe. Tuy rằng cảm giác này rất khó chịu nhưng cô lại dần vui vẻ trở lại.

Tên tài xế muốn thoát khỏi xe phía sau nhưng thế nào cũng vô dụng.

Hắn hốt hoảng trả lời: "Tằng thiếu, lái xe đằng sau điên rồi, tôi không thoát ra được."

"Thoát không được thì anh không biết đâm lại sao? Đâm chết hắn... Hắn không chết thì chúng ta sẽ chết..."

Yến Thanh Ti nheo mắt, trên mặt lộ ra nụ cười tàn nhẫn: "Tằng Niệm Nhân, anh không tin thì thôi, người đuổi theo đằng sau rất nhiều, anh đã bị bao vây rồi... Ngoài chết ra, anh không còn đường nào cả đâu."

"Tao không tin, chỉ cần mày còn ở trong tay tao, tao xem... ai dám đụng tới tao?" Trong mắt Tằng Niệm Nhân lộ ra vẻ điên cuồng.

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1298: Người Muốn Hại Tôi Đều Sẽ Phải Chịu Kết Cục Rất Thảm

Yến Thanh Ti đau khắp cổ và mặt, đầu cũng choáng váng, nhưng không thể thua khí thế được. Cô châm biếm: “Anh thật sự là... ngu ngốc... không cứu nổi.”

Xe phía sau lại không nể nang gì mà húc một cái nữa, thiếu điều tưởng xe hủy người toi. Nhưng đúng lúc này, Yến Thanh Ti nhìn thấy phía sau lại có thêm mấy chiếc xe nữa.

Xe chạy rất nhanh, không bao lâu sau liền áp sát xe của Tằng Niệm Nhân.

Hai chiếc xe vòng lên đằng trước chặn đầu, ép xe giảm tốc.

Tất cả bao vây xe của Tằng Niệm Nhân lại, làm hắn không có đường nào chạy trốn.

Ngự Trì ở trong xe nói bộ đàm: “Phải ép xe đó ngừng lại, nhất định phải giữ an toàn cho tiểu thư.”

Mấy chiếc xe nhanh chóng thu hẹp vòng vây, chỉ một lát sau đã thành công buộc xe của Tằng Niệm Nhân ngừng lại.

Xe dừng, Tằng Niệm Nhân run rẩy cầm dao đặt lên cổ Yến Thanh Ti.

Âm thanh của Yến Thanh Ti lạnh lùng nói: “Tôi nói rồi, anh trốn không được đâu. Con người tôi luôn rất đỏ. Người muốn hại tới tôi đều luôn chết rất thảm... Tôi rất chờ mong nhìn xem kết cục của anh đấy. Nghĩ thôi đã thấy phấn khích rồi.”

Tằng Niệm Nhân giơ tay tát Yến Thanh Ti một cái: “Dù tao không có kết cục tốt thì cũng phải kéo mày chết cùng.”

Yến Thanh Ti cảm thấy đầu rất nặng, trước mắt tối sầm, nhưng trong lòng cô vẫn đang không ngừng tính toán làm sao để thoát khốn, làm sao để giết chết tên khốn Tằng Niệm Nhân này?

Yến Thanh Ti cười nói: “Lời này nghe quen lắm, người nói câu này cũng không chỉ có mình anh, nhưng tới giờ tôi vẫn cứ sống tốt đấy thôi. Mà những

người nói câu này đều đã xuống địa ngục hết rồi. Biết một người trong bọn họ gần đây nhất chết thế nào không? Lúc bà ta chết cả người bị khoét rất nhiều miếng thịt, không có chỗ nào trên người lành lặn cả. Mỗi ngày tôi chỉ cắt trên người bà ta một đao, sau đó bảo bác sĩ khâu vết thương lại, còn không được dùng thuốc gây tê. Ngày qua ngày, tôi không cho bà ta chết... Cuối cùng bà ta chịu không được phải nhảy lầu. Người này chắc anh cũng biết đấy. Người này chính là người trước đây có chút huyên náo... Hạ Như Sương."

Yến Thanh Ti nói rất thản nhiên như nói chuyện phiếm vậy, nét tươi cười trên mặt cô làm Tằng Niệm Nhân phát run.

Tay Tằng Niệm Nhân không ngừng run rẩy. Chuyện về Hạ Như Sương hắn đã từng nghe được một ít, trên đời này không có bức tường nào chắn được gió, gia đình bọn họ ở tầng trên của xã hội này nên cũng nghe được không ít chuyện. Chuyện của Hạ Như Sương kỳ thật là do Hạ An Lan tính kế, người bị bắt kia cũng chỉ là kẻ chết thay mà thôi.

Tay Tằng Niệm Nhân không vững, lưỡi dao rạch trên da cổ của Yến Thanh Ti một đường, nhưng chút đau này với cô không là gì cả.

Yến Thanh Ti tiếp tục cười nói: "Anh xem, ngay cả dao anh còn không cầm nổi, anh còn kém Hạ Như Sương nhiều lắm. Tôi nghĩ anh nên cho tôi một dao đi, tốt nhất là cắt trúng mạch máu ấy, để máu phun trào ra, sau đó anh kéo thi thể của tôi ra ngoài, rồi chết trong tay bọn họ... Bị bắn thành tổ ong vò vẽ, đó chính là kết cục tốt nhất của anh. Bằng không, anh chỉ có chết thảm hơn thôi. Tôi có rất nhiều biện pháp còn chưa kịp thí nghiệm trên người của Hạ Như Sương, tôi cảm thấy thử ở trên người anh cũng rất tốt đấy."

Tầng phòng ngự cuối cùng của Tằng Niệm Nhân đã bị phá tan. "Câm miệng, con khốn... Tao không tin có mày ở trong tay mà bọn chúng còn dám nổ súng."

Khóe môi Yến Thanh Ti vẫn dính máu, khi cô cười rộ lên nhìn thật đáng sợ.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1299: Đầu Hàng Đi, Anh Không Trốn Được Đâu

Cô nói: “Tôi không sao cả, nếu anh có hứng thú với lời tôi nói thì có thể thử xem.”

Ngự Trì mang người ra khỏi xe, bao vây lấy xe của Tằng Niệm Nhân.

Anh ta hô: “Tằng Niệm Nhân, anh đã bị bao vây. Anh không còn đường thoát nữa đâu, lập tức đầu hàng đi. Chỉ cần tiểu thư của chúng tôi an toàn thì tôi sẽ cho anh một con đường sống.”

Tằng Niệm Nhân nghe thấy thanh âm này thì trong lòng cực kỳ căng thẳng, tay run run, lại cắt xẹt trên cổ Yến Thanh Ti một đường nữa, may mà nhát cắt rất nông.

Yến Thanh Ti không dám thở mạnh, cô âm thầm cắn răng. Mẹ nó, còn tưởng thằng này cũng có chút tiền đồ, hóa ra chỉ là một tên nhát gan.

Cô không thể chết trong tay kẻ ngu xuẩn như hắn được, đành nói: “Nghe thấy chưa? Người vừa nói chính là đội trưởng đội cận vệ của tổng thống, anh ta nói chuyện luôn giữ lời, có lẽ anh có thể tâm sự với anh ta một chút đấy.

Trong lòng Tằng Niệm Nhân bối rối, lái xe ở phía trước đã sớm ôm chặt lấy vô lăng run lẩy bẩy.

Hiện tại hắn không có ai giúp đỡ, Tằng Niệm Nhân hối hận vì đã để người của mình ở lại thị trấn: “Yến Thanh Ti, mày đừng có đùa giỡn với tao.”

“Tôi đã nói đến thế rồi mà anh vẫn cho là tôi đùa giỡn anh à?”

Bên ngoài, Ngự Trì lại hô: “Tằng Niệm Nhân, tốt nhất anh hãy ra đầu hàng đi, đừng kéo dài thời gian nữa, nếu không người cuối cùng gặp xui xẻo chỉ có mình anh mà thôi.”

Tằng Niệm Nhân nhìn thấy vòng vây bên ngoài thì kinh hồn bạt vía, không biết phải làm gì mới được.

Yến Thanh Ti tiếp tục nói: “Tằng Niệm Nhân, anh không trốn được đâu, lựa chọn duy nhất của anh là phải tin vào Ngự Trì.”

Tằng Niệm Nhân thấy bên ngoài một đám người đang chĩa súng vào mình thì lạnh từ đầu tới chân. Giờ hắn thực sự hối hận, không nên tùy tiện xuống tay với Yến Thanh Ti như vậy.

Hắn quá tin tưởng vào mình và Tằng gia rồi.

Đột nhiên, lái xe đẩy cửa lao ra ngoài: “Tôi đầu hàng, đừng bắn, tôi chỉ là lái xe... Tôi không biết gì cả... Xin các anh thả tôi ra...”

Ngự Trì khoát tay, lập tức có người kéo lái xe đi.

Lái xe đầu hàng làm cho Tằng Niệm Nhân đang dao động càng thêm bất an trong lòng.

Hắn cắn răng, mở cửa xe, kéo Yến Thanh Ti xuống.

Bên ngoài trời rất lạnh, thời tiết cuối thu vào ban đêm càng khiến người ta có cảm giác cái lạnh thấu xương cốt.

Con dao trong tay Tằng Niệm Nhân rất sắc, đặt trên cổ Yến Thanh Ti, hắn dựa lưng vào xe, người đứng sau Yến Thanh Ti.

Tằng Niệm Nhân thấy Ngự Trì tới gần thì nói: “Các người buông súng xuống, lui về sau... Lui nữa... Bằng không tôi sẽ giết chết cô ta.”

Ngự Trì ra hiệu cho những người phía sau bỏ súng xuống, liên tục lùi lại.

Tằng Niệm Nhân lại nói: “Lập tức... chuẩn bị cho tôi một chiếc xe, đổ đầy xăng, không được đuổi theo. Đợi tôi đi được một trăm dặm rồi sẽ thả Yến Thanh Ti ra.”

Ngự Trì nhíu mày: “Điều này khoogn được, chúng tôi không thể để anh mang tiểu thư đi...”

Tằng Niệm Nhân hét chói tai: “Vậy thì các người cứ chờ nhặt xác Yến Thanh Ti đi. Các người không cho tôi sống thì cô ta cũng phải chết theo. Hạ An Lan vất vả lắm mới tìm được đứa cháu này về, nếu để cô ta chôn cùng tôi thì tôi có lời quá rồi. Tôi muốn xem nếu Yến Thanh Ti chết rồi thì các anh sẽ bị trừng phạt thế nào?”

Yến Thanh Ti cực kỳ choáng, cô cố nén cười nói: “Tằng Niệm Nhân, nếu tôi là anh thì chẳng đòi xe làm gì. Bác tôi là tổng thống, dù anh có chạy thêm

1000 dặm thì có thể ra khỏi lãnh thổ quốc gia này sao? Còn không bằng đòi tiền, đòi máy bay, sau đó trực tiếp đưa anh xuất cảnh thì hơn, tôi nói đúng không? Nói không chừng như thế anh còn sống lâu được thêm một tí đấy.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1300: Chả Sao Cả, Cùng Lắm Là Cùng Chết Chung Thôi

"Cô..." Tằng Niệm Nhân không ngờ Yến Thanh Ti lại giúp mình. Theo bản năng, hắn cảm thấy đây chỉ là quỷ kế của Yến Thanh Ti, nhưng... lời của cô cũng rất có lý. Hắn chạy xa 100 dặm rồi thì sao đây? Cũng chẳng thể thoát khỏi bàn tay Hạ An Lan, chỉ cần vẫn còn ở trong nước thì sớm muộn gì hắn cũng phải chết.

Trừ phi có thể ra nước ngoài, nơi này cách biên cảnh cũng không quá xa, nếu có thể quá cảnh thì may ra mới có một đường sống.

Yến Thanh Ti khinh thường nói tiếp: "Tôi đang giúp anh đấy, đương nhiên cũng là vì giúp mình thôi, còn phải xem anh có nguyện ý hay không mới được. Tôi nghĩ tới đầu óc của anh thì chưa chắc có thể suy nghĩ thấu đáo.

Cô lại nói với Ngự Trì: "Ngự Trì, không cần quan tâm tới hắn. 3 phút nữa mà hắn còn không quyết định thì các anh cứ nổ súng đi, không cần để ý đến tôi."

Ngự Trì vừa nghe liền kinh hãi: "Yến Thanh Ti, cô điên à?"

Yến Thanh Ti cong môi cười: "Tôi vẫn luôn là người điên mà."

Ngự Trì kêu: "Tiểu thư..."

Yến Thanh Ti cao giọng nói: "Bắt đầu tính giờ đi. Qua ba phút, cứ cầm lấy súng mà bắn, không phải lưu tình."

Lời của cô không khác nào hung hăng nện cho Tằng Niệm Nhân một gậy.

Nếu Yến Thanh Ti còn không sợ chết, vậy hắn bắt cóc cô còn có ý nghĩa gì?

Âm thanh của Yến Thanh Ti lạnh lùng: "Tằng Niệm Nhân, anh chỉ có 3 phút suy nghĩ, cùng lắm là chết chung thôi."

"Cô là đồ điên..."

Ngự Trì bắt đầu đến ngược thời gian, âm thanh đó rơi vào tai Tằng Niệm Nhân không khác nào tiếng đếm ngược giờ tử hình.

Hắn cảm thấy Yến Thanh Ti nói đúng nhưng lại không dám tin tưởng.

Yến Thanh Ti thấy mồ hôi lạnh trên trán Tằng Niệm Nhân càng lúc càng nhiều, ánh mắt càng lúc càng kích động, sợ hãi, cô cảm giác đã đến lúc nên đưa mắt ra hiệu cho Ngự Trì.

Ngự Trì chậm rãi sờ tay vào hông. Trên người anh ta không chỉ có một khẩu súng, anh ta tin tưởng vào tài bắn của mình. Chỉ cần Tằng Niệm Nhân hé đầu ra một chút là anh ta có thể bắn chết được tên này.

Yến Thanh Ti nhẹ giọng nói: "Tằng Niệm Nhân, anh hãy buông dao đi, thả tôi ra, tôi sẽ bảo Ngự Trì cho anh một chiếc xe, có thể chạy bao xa thì đó là bản lĩnh của anh, thế nào?"

Con dao trong tay Tằng Niệm Nhân vẫn không rời vị trí, tùy ý có thể cắt đứt cổ của Yến Thanh Ti, hắn bối rối nói: "Tôi không tin cô, cô gạt tôi, sao cô có thể thả tôi đi chứ?"

Thanh âm của Yến Thanh Ti rất thong thả: "Đương nhiên tôi sẽ thả anh, kỳ thực chúng ta cũng không thù hận tới mức anh chết tôi sống đúng không?"

"Cô..."

Yến Thanh Ti tiếp tục nói: "Anh thả tôi ra, tôi bảo bọn họ thả anh đi. Nhưng bác tôi có thể không truy nã anh hay không thì tôi không dám chắc, tôi chỉ có thể nói tất cả nhờ vào bản lĩnh và vận khí của anh thôi."

"Tôi... tôi..."

Yến Thanh Ti: "Tằng Niệm Nhân, buông dao đi..."

Tay cầm dao của Tằng Niệm Nhân chậm rãi buông lỏng, nhưng ngay sau đó lại cầm chắc trở lại: "Không được, tôi không thả cô được, đồ khốn, cô dám mê hoặc tôi... Tôi biết mình không thể thoát chết được, có cô làm đệm lưng thì tôi cũng không tính là bị thiệt..."

Tằng Niệm Nhân vung dao lên...

Trái tim Ngự Trì sắp nhảy ra ngoài đến nơi: "Không được."

Đột nhiên, "đoàng", một tiếng súng phá vỡ màn đêm yên lặng.

Thời gian như dừng lại một khắc này. Yến Thanh Ti nhìn Ngự Trì đầy khiếp sợ. Ai nổ súng? Ngự Trì cũng kinh hãi, nhanh chóng nhìn về phía hai bên, là ai không muốn sống nữa vậy?

Ngay cả Tằng Niệm Nhân cũng thấy sửng sốt, nhwnh nhanh sau đó hắn cảm thấy không ổn, cánh tay đột nhiên truyền tới một trận đau đớn, hắn không nhịn được hét thảm một tiếng.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1301: Con Còn Tưởng Sẽ Không Được Gặp Chú Nữa?

Tằng Niệm Nhân cúi đầu nhìn vết thương trên cánh tay mình, sau đó con dao bị hắn đánh rơi trên mặt đất, tạo thành một âm thanh thanh thúy.

Ngự Trì bất chấp tất cả, xông lên đá bay Tằng Niệm Nhân đi.

Yến Thanh Ti cuối cùng đã hiểu thế nào là sống sót sau tai nạn. Đột nhiên bị người ta kéo sang một bên, cô ngửa đầu lại nhìn thì không khỏi sững sờ, ánh mắt trợn to với vẻ không dám tin.

Du Dực quăng súng trong tay đi, ôm lấy Yến Thanh Ti, nhanh chóng cởi áo khoác trùm lên người cô rồi cởi dây thừng ra, trấn an: “Đừng sợ, không sao nữa rồi... Không sao nữa rồi...”

Yến Thanh Ti kinh ngạc nhìn Du Dực: “Chú Du, chú... sao chú lại ở đây?”

Cô nhớ hồi chiều lúc về tới khách sạn cũng có cảm giác ai đó đi theo mình, nhưng không phải là cảm giác tràn ngập nguy hiểm như mấy ngày trước đó.

Người đầu tiên lái xe đuổi theo, húc vào xe của Tằng Niệm Nhân, cô tưởng đó là người của Ngự Trì, hóa ra không phải, hóa ra lại là Du Dực.

Trong lòng Yến Thanh Ti nảy lên một cỗ ấm áp không nói thành lời, thì ra cô vẫn luôn được ông bảo vệ.

Tằng Niệm Nhân điên cuồng hét lên, nhưng Yến Thanh Ti không nghe thấy gì hết, lúc này cô đang tận hưởng cảm giác an toàn chưa từng có trong đời. Sự an toàn này so với sự an toàn mà Nhạc Thính Phong cho cô hoàn toàn không giống nhau, nó như một ngọn núi sừng sững, chỉ cần cô quay đầu là có thể nhìn thấy.

Ánh mắt Yến Thanh Ti nhanh chóng ngập nước.

Du Dực vuốt tóc cô: “Chú tới thăm con.”

Ông cảm thấy may là mình đã tới đây, may mà mình lại cứu cô thêm một lần.

Yến Thanh Ti dụi dụi mắt, trên môi nở nụ cười: “Con còn tưởng... sẽ không được gặp chú nữa.”

Cô nghĩ Du Dực rời đi không muốn nói với cô là xác định sẽ không gặp cô rồi.

Dù lúc đó trong lòng cũng thoải mái nhưng vẫn hơi có chút khó chịu.

Du Dực vỗ vỗ bả vai cô, không nói gì.

Yến Thanh Ti ngửa đầu, nói: “Nếu không phải con gặp nguy hiểm, có phải... chú sẽ không xuất hiện không?”

Du Dực dừng một chút, đúng là ông định lặng lẽ đến thăm Yến Thanh Ti, thấy cô rồi ông sẽ rời đi, không để cô trông thấy, để cô có thể sống một cuộc sống bình thường như trước đây.

Không ngờ, vừa tới lại phát hiện ra anh em họ Tằng muốn hại Yến Thanh Ti, cho nên ông đã ở lại.

Nhìn ánh mắt của Yến Thanh Ti, Du Dực muốn gật đầu nhưng lại sợ cô đau lòng.

Ông ngập ngừng một chút rồi nói: “Không, đừng nghĩ nhiều nữa. Hôm nay con bị sợ hãi rồi, mau đi tìm bác sĩ đi, nghỉ ngơi cho tốt.”

Ngự Trì đi tới, nói: “Xin lỗi tiểu thư, là chúng tôi vô dụng, không bảo vệ cô chu toàn.”

Yến Thanh Ti lắc đầu: “Không sao, chuyện này không trách các anh được.”

Ngoài ý muốn, nếu đã có thể dự đoán được thì sao có thể gọi là chuyện ngoài ý muốn chứ?

Phản ứng của bọn Ngự Trì có thể nói là quá thần tốc rồi.

“Tiểu thư, người này phải làm sao đây?”

Ngự Trì nhìn về phía Tằng Niệm Nhân đang la hét như nhìn một người chết. Dù Yến Thanh Ti không giết hắn thì tổng thống cũng sẽ không cho hắn ta con đường sống nào.

Yến Thanh Ti nhìn thoáng qua, đối mắt với cái nhìn điên cuồng của Tằng Niệm Nhân, sau đó châm biếm nói: “Tôi đã nói với anh rồi, người trên đời này muốn hại tôi đều đã chết cả. Anh không tin, sao nào, có phải muốn đợi tôi ra tay không?”

Du Dự nhìn vết thương trên cổ Yến Thanh Ti, tuy rằng không sâu nhưng cũng có chút máu chảy ra.

Trong mắt Du Dực nổi lên một tầng sát khí: “Loại tiểu nhân này giữ lại chính là tai họa. Giết luôn đi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1302: Mẹ Con Không Còn, Chú Phải Bảo Vệ Con

Trên đời này có một loại tiểu nhân cực kỳ đáng ghét, đó là mình có lòng tốt cảnh báo nhưng họ lại quay lại cắn ta một cái.

Tằng Niệm Nhân gào lên: "Cha tôi là Tằng Thành Dũng, cha tôi là Tằng Thành Dũng, các người không thể đụng tới tôi... Tôi muốn gặp cha tôi... Cho dù là Hạ An Lan cũng không thể tùy tiện giết tôi..."

Du Dực lạnh lùng nói: "Gặp ai cũng quên đi. Lúc mày động vào người con bé thì mày nên nghĩ tới kết cục này rồi."

Ngự Trì hỏi: "Tiểu thư, cho hắn chết kiểu nào đây ạ?"

Vẻ mặt hắn lại trở về lạnh như tảng băng, không hề có chút cảm xúc nào.

Tằng Niệm Nhân nghe bọn họ nhàn nhã thảo luận về cái chết của mình mà không ngừng gào thét.

Yến Thanh Ti liếc nhìn vào trong xe, xoay người đi tới, tiến vào lấy xi lanh thuốc phiện còn chưa dừng tới, nói: "Hắn định tiêm cái này cho con."

Du Dực hỏi: "Cái gì thế?"

"Ma túy tinh khiết. Chỉ cần tiêm vào là cả đời trở thành kẻ nghiện."

Cô vừa nói xong, Du Dực liền tung chân đá một cái, sau đó mọi người nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết, mọi người có thể nghe thấy thanh âm xương cốt gãy vụn.

Yến Thanh Ti bị động tác bất thình lình của Yến Thanh Ti dọa cho hoảng sợ, cô vội vàng nói: "Chú Du, con không sao, may mà đúng lúc đó chú húc xe vào nên hắn mới không tiêm được cho con."

Yến Thanh Ti nói đơn giản nhưng Du Dực lại cảm thấy lạnh cả người. Nếu Tằng Niệm Nhân thật sự thực hiện được việc này, vậy Yến Thanh Ti chẳng phải xong đời rồi sao?

Trong đôi mắt hoa đào của Du Dực hiện lên một vẻ thô bạo: "Vốn muốn cho

mày chết tử tế. Nhưng mày đã muốn tìm chết kiểu này thì tao cũng thành toàn cho mày.”

“Các người... muốn làm gì? Các người muốn làm gì?”

Du Dực cầm lấy ống tiêm trong tay Yến Thanh Ti, đi tới trước mặt Tằng Niệm Nhân.

Trong tiếng kêu gào của Tằng Niệm Nhân, Yến Thanh Ti thấy Du Dực tiêm chất lỏng vào trong cơ thể Tằng Niệm Nhân.

Sau đó ông vứt ống tiêm đi, đứng dậy nói với Yến Thanh Ti: “Đi thôi, chú đưa con về.”

Ông liếc mắt nói với Ngự Trì: “Chuyện còn lại giao cho cậu.”

Ngự Trì gật đầu: “Được, ở đây cứ để tôi lo.”

Xe của Du Dực đã bị phá nên không thể chạy được. Ngự Trì để cho ông một chiếc khác, còn phái theo vài người hộ tống họ quay về.

Bị trói là một quá trình rất dài dòng, nhưng giải cứu lại là chuyện trong nháy mắt.

Yến Thanh Ti ngồi trên xe quay về thị trấn, Du Dực ngồi bên cạnh cô, giúp cô xử lý vết thương trên cổ.

So với lần trước thì ông lại gầy thêm một chút, già đi rất nhiều, ánh mắt tràn đầy vẻ tang thương. Nhìn ông, trong lòng Yến Thanh Ti thấy rất khó chịu.

Dụng cụ y tế trên xe rất đơn giản, chỉ có thể tiêu độc và băng bó tạm thời.

“Sau khi về thì bôi thuốc lên, tránh để lại sẹo.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Chú Du, chú... Quên đi, con không hỏi nữa, cảm ơn chú lại cứu con thêm một lần. Nếu không có chú, con đã chết vài lần rồi.”

Yến Thanh Ti rất muốn hỏi, chú còn muốn đi nữa ư?

Nhưng ngẫm lại vẫn không nên hỏi. Thân phận hiện tại của Du Dực không thể bị tiết lộ, hơn nữa, ông còn có việc muốn làm, sao cô có thể trói buộc chân ông lại được?

Du Dực vỗ nhẹ lên đầu Yến Thanh Ti: “Mẹ con không còn, chú phải bảo vệ con. Con là điều duy nhất cô ấy lưu lại trên cõi đời này, chú phải bảo vệ con thật tốt.”

“Đừng nghĩ nhiều nữa, mau nghỉ ngơi đi, đêm nay con đã bị sợ hãi rồi.”

Yến Thanh Ti lắc đầu: “Thực ra... cũng không sợ lắm...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1303: Nghe Tiếng Của Ông Mới Thấy An Lòng

Chỉ có lúc Tằng Niệm Nhân định tiêm ma túy cho cô, cô mới hơi kích động.

Có lẽ vì đã quen đối mặt với nguy hiểm nên lòng cô cũng rất bình thản khi đối mặt.

Cũng có thể là trong lòng cô vẫn có sự tin tưởng rằng họ sẽ tới cứu mình.

“Sau này phải mang thêm người bên cạnh. Tiểu cô nương họ Quý kia dù thân thủ cũng khá nhưng cũng chỉ có một mình, lại là con gái, nếu gặp phải nguy hiểm như hôm nay thì chẳng dùng được.”

Yến Thanh Ti nghe thấy âm thanh của Du Dực, trong lòng dần an ổn lại: “Vâng, con biết rồi, chờ quay về con sẽ tìm thêm hai vệ sĩ.”

“Đòi Hạ An Lan đi. Người bên cạnh ông ấy rất tốt, tìm ở ngoài vô dụng lắm.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Vâng, được ạ!”

Lời dặn dò của Du Dực làm Yến Thanh Ti cảm thấy an ổn.

Xe chạy trong đêm đen như mực, nhìn không rõ cảnh vật.

Qua cơn nguy hiểm, Yến Thanh Ti mới dần cảm nhận được đau đớn trên người.

Cổ, mặt, cổ tay, chân, chỗ nào cũng đau, nhất là ở mặt, ở đó nóng như bị lửa liếm vậy, thật khó chịu.

Yến Thanh Ti thở dài một tiếng, sưng thế này rồi thì sao có thể quay phim nữa.

Cô nhìn Du Dực cười.

Không quay phim được cũng tốt, có thể cùng chú Du đi dạo xung quanh đây.

Lúc trước, cô nói chờ ông tới sẽ dẫn ông đi tham quan...

...

Ở bên kia, Ngự Trì nhìn kẻ đang giãy giụa điên cuồng trên mặt đất như dã thú, trong mắt anh ta không hề có nửa điểm thương cảm nào.

Ngự Trì cảm thấy Tằng Niệm Nhân không thể chỉ mang một chút thuốc này, không có chuyện hắn chỉ có một lọ nhỏ.

Vì thế, anh ta cho người lục soát xe, quả nhiên lục được một hộp giấy, bên trong có mấy lọ nữa.

Sau đó, anh ta cho Tằng Niệm Nhân dùng hết. Tiêm hết ngần này vào... sẽ sớm sốc thuốc mà chết.

Thế giới này quá đen tối, trong mắt mọi người nó trong sáng vì người ta không muốn để lộ ra mảng đen tối đó thôi.

Kỳ thật, nhiều lúc, thân càng ở vị trí cao thì càng phải ẩn mình trong bóng đêm nhiều.

Bởi vì anh không có lòng hại người khác thì cũng sẽ có người khác rình rập anh.

Đợi Tằng Niệm Nhân ngừng giãy giụa, Ngự Trì gọi điện thoại báo cáo cho Hạ An Lan. Anh ta không dám giấu giếm, kể hết mọi chuyện từ lúc Yến Thanh Ti bị bắt cóc, còn suýt chút nữa bị tiêm ma túy vào người.

“Tiên sinh, xin lỗi ngài, là do chúng tôi không bảo vệ tiểu thư tốt, để cho cô ấy phải đối mặt với nguy hiểm. Nếu không có Du Dực, chờ chúng tôi tới nơi thì chỉ sợ tiểu thư đã... đã xảy ra chuyện. Xin ngài cứ trách phạt.”

Yến Thanh Ti vừa bị bắt cóc là Hạ An Lan cũng nhận được tin. Ông đứng ngồi không yên, cũng không dám nói cho Nhạc phu nhân hay, chỉ nói rằng đêm nay mình phải làm thêm giờ, phải ở lại thư phòng tới khuya.

Nhạc phu nhân không nghi ngờ gì, cứ thế đi ngủ trước.

Hạ An Lan chờ ở thư phòng tới tận bây giờ, nghe nói Yến Thanh Ti đã thoát hiểm thì gánh nặng trong lòng mới buông lỏng ra. Ông chống tay lên bàn, chậm rãi thở phào một hơi. Thời gian chờ đợi đã làm quần áo ông ướt đẫm

mồ hôi tự lúc nào.

Lâu rồi Hạ An Lan chưa từng bị lo lắng giày vò như thế.

Đến bây giờ ông lại hối hận, đáng ra không nên để Thanh Ti đi quay phim. Tiểu cô nương lấy chồng rồi thì ở nhà, đi dạo phố, mua sắm, muốn đi du lịch thì cứ đi, còn diễn cái gì nữa chứ.

Hạ An Lan ngồi xuống, nghiêm giọng nói: "Hình phạt của các cậu chờ quay về rồi lĩnh, sẽ không ít đâu."

Ngự Trì đáp: "Vâng. Mặt khác, tiên sinh, chúng tôi đã xử lý xong Tằng Niệm Nhân rồi."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1304: Đưa Thi Thể Của Hắn Tới Tằng Gia

Hạ An Lan nở nụ cười, nụ cười cực kỳ đáng sợ, làm cho người ta cảm thấy rét lạnh nếu được trông thấy.

Ông nói: “Tằng Niệm Nhân đêm khuya đua xe, lên cơn nghiện, tiêm thuốc quá liều dẫn đến tử vong. Gọi Tằng gia tới hốt xác.”

Ngự Trì đáp: “Vâng, hiểu rồi ạ!”

Ngay sau đó, Hạ An Lan lại thay đổi ý định: “Không, các anh trực tiếp mang xác Tằng Niệm Nhân tới Tằng gia đi.”

...

Ngự Trì nghe tiếng Hạ An Lan mà không khỏi rét run.

Anh ta đáp: “Hiểu rõ. Nhất định sẽ hộ tống xác Tằng công tử về Tằng gia bình an.”

Cúp điện thoại, Ngự Trì xua tay, để cho người của mình thu hồi xác của Tằng Niệm Nhân.

Gọi sở cảnh sát đem xe hỏng đi đăng ký tai nạn xe cộ.

Tằng gia là một gia tộc có lịch sử, đáng tiếc lại không thể trụ vững. Mặc dù bên ngoài không dám làm gì nhưng trong lòng vẫn lén không phục Hạ An Lan, chỉ là chưa có gan là phản thôi.

Những năm trước Tằng gia còn có chút thực lực, nhưng gần đây đã xuống dốc, hậu bối trong nhà không có một ai ra hồn cả.

Hơn nữa, Hạ An Lan còn cố ý chèn ép, cho nên thế lực của Tằng gia cũng dần thu nhỏ lại.

Nay đã không có cách nào đối đầu với Hạ An Lan được nữa.

Hạ An Lan nghĩ muốn gọi điện thoại cho Yến Thanh Ti, nhưng điện thoại cô lại không mang theo bên người mà để ở khách sạn nên không nghe máy.

Hạ An Lan cũng đoán vậy nhưng vẫn rất muốn nghe tiếng của Yến Thanh

Ti.

Hạ An Lan lại tìm Ngự Trì, Ngự Trì bèn cho số của hai người hộ tống Yến Thanh Ti quay về.

Rất nhanh, di động của người ngồi ghế phụ, sau khi nghe được giọng của Hạ An Lan thì anh ta kính cẩn thưa chuyện, sau đó hai tay đưa điện thoại cho Yến Thanh Ti: “Tiểu thư, điện thoại của tiên sinh.”

Yến Thanh Ti sửng sốt một chút rồi nghe máy.

Cô gọi một tiếng: “Bác...”

Đầu bên kia, Hạ An Lan nghe được tiếng của Yến Thanh Ti thì thở phào một hơi, lúc này mới thực sự yên tâm.

Ông nói: “Lúc trước bác thật không nên để con đi quay phim gì đó.”

Yến Thanh Ti nhịn không được nở nụ cười: “Bác, loại nguy hiểm này sao nói tránh là có thể tránh được, hiện tại con cũng không sao rồi mà.”

Hạ An Lan vừa nghe đã nóng nảy: “Đó là nhờ Du Dực kịp thời tới cứu con. Nếu con có chuyện gì, bác làm sao có thể nhìn mặt mẹ con, làm sao có thể giao phó với ông bà ngoại được hả?”

Yến Thanh Ti nghe giọng Hạ An Lan không được bình tĩnh như thường ngày thì lòng cũng mềm nhũn, cô nói: “Bác, con để bác phải lo lắng rồi. Về sau con sẽ cẩn thận hơn, con sẽ sửa lại tính tình của mình, không để bộc lộ tài năng nữa.”

Hạ An Lan trấn an cô: “Bác không trách con, chỉ có thể trách một vài kẻ tâm địa xấu xa. Chuyện lần này con cứ yên tâm, bác sẽ không để Tằng gia được thoải mái đâu.”

Yến Thanh Ti cảm nhận được cả sát khí trong lời của Hạ An Lan.

“Bác...”

“Bên cạnh con không có ai, để bác bảo Ngự Trì chọn vài người thân thủ tốt ở lại, để cho những nguy hiểm giống hôm nay sẽ không bao giờ xảy ra nữa.”

Hạ An Lan vẫn luôn cảm thấy mình rất giỏi, thế nhưng sau chuyện hôm nay,

ông cảm thấy vẫn chưa đủ. Nếu chuyện còn xảy ra thêm lần nữa, ông chỉ sợ mình sẽ ngất mất.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1305: Không Phải Ông Lén Lút Là Gì Ám Muội Sau Lưng Tôi Đấy Chứ?

Yến Thanh Ti cười nói: “Vậy tốt quá, con cũng đang định nói với bác chuyện đó.”

Thanh âm Hạ An Lan mềm mại xuống, hỏi: “Con thế nào, có bị thương không?”

Yến Thanh Ti sờ cổ: “Không ạ, chỉ trầy chút xíu da thôi, qua hai ngày là lại tốt thôi. Đúng rồi, chuyện này, bác đừng để mẹ con biết nhé?”

Hạ An Lan xoa trán: “Đương nhiên là bác không dám nói rồi. Nếu cô ấy mà biết sợ lại làm ầm lên, có khi vỡ tim luôn ấy chứ...”

Ông còn chưa nói xong, cửa thư phòng đột nhiên bị đẩy ra: “Nói cái gì cơ?”

Hạ An Lan ngẩng đầu, thấy Nhạc phu nhân đứng ở cửa, ánh mắt nhìn ông rất không tốt.

Yến Thanh Ti nghe thấy giọng của Nhạc phu nhân thì không nhịn được cười.

Nhạc phu nhân từ từ tiến lại: “Có chuyện gì mà không dám nói cho tôi biết?”

Hạ An Lan hắng giọng: “Làm gì có.”

Nhạc phu nhân: “Ai ngất đi cơ?”

Hạ An Lan: “Em nghe nhầm rồi.”

Nhạc phu nhân: “Ai đau tim cơ?”

Lần đầu tiên Hạ An Lan cảm thấy thế nào là bại không đường lui.

Trước kia toàn là ông dồn ép Nhạc phu nhân đó. Ông sờ sờ mũi: “Đương nhiên không có... Sao em lại sang đây?”

Nhạc phu nhân hừ hai tiếng: “Tôi không đến thì sao nghe được những gì ông vừa nói. Hạ An Lan, không phải ông lén lút là gì ám muội sau lưng tôi đấy chứ?”

Nhạc phu nhân dậy thì nhận ra Hạ An Lan vẫn chưa về ngủ nên tới đây xem, vừa tới cửa đã nghe được mấy câu kia.

Hạ An Lan lập tức nói: “Tất nhiên là không rồi, em đừng có hiểu lầm thế, anh chỉ đang... nói chuyện điện thoại... với Thanh Ti.”

Nhạc phu nhân sửng sốt: “Thanh Ti...”

“Đúng rồi, Thanh Ti...”

Nhạc phu nhân bắt lấy tay Hạ An Lan, thấy dãy số hiện lên rất xa lạ thì cả giận mắt: “Ông nói dối ai hả, đây có phải số của Thanh Ti đâu?”

“Điện thoại còn chưa nghe, sao em biết không phải anh đang nói chuyện với con bé chứ?”

Nhạc phu nhân cướp lấy điện thoại, áp lên tai: “Này, Thanh Ti, là con à?”

Yến Thanh Ti vội nói: “Mẹ, con đây, mẹ... đi kiểm tra bác đấy à? Mẹ yên tâm, bác không làm gì mờ ám đâu, bác rất thật thà mà.”

Mặt Nhạc phu nhân đỏ lên: “Không phải, mẹ thấy ông ấy nửa đêm canh ba còn chưa đi ngủ, lén lút nói chuyện điện thoại, còn nói cái gì mà không thể nói cho bà ấy, hai người đang có bí mật gì à?”

“Không có đâu ạ... Làm gì có bí mật gì, mẹ là mẹ con, sao con có thể lừa mẹ được?”

Nhạc phu nhân không quá tin tưởng: “Vậy vừa rồi hai người nói chuyện gì? Sao muộn vậy rồi mà con còn chưa ngủ?”

“A, con vừa hoàn thành một cảnh quay đêm, chuẩn bị ngủ đây ạ!”

Nhạc phu nhân vừa nghe đã oán thán: “Muộn vậy rồi mà còn đi quay nữa, đạo diễn của bọn con bị làm sao thế, sao muộn thế rồi còn không cho đi ngủ chứ?”

“Cái này do kịch bản đòi hỏi thôi ạ, mẹ, mẹ mau đi ngủ đi, đừng thức đêm nữa.”

Nhạc phu nhân rất đau lòng: “Mẹ biết rồi, con mau nghỉ ngơi đi, muộn vậy rồi còn quay phim, chắc vất vả lắm. Hay mẹ tới thăm con nhé?”

Yến Thanh Ti vừa nghe đã vội từ chối: “Không cần, không cần... Mẹ, thật sự không cần đâu, con ở đây rất tốt mà, mẹ và bác cứ vui vẻ đi, đừng lo cho con.”

Nhạc phu nhân liếc nhìn Hạ An Lan: “Mẹ chán muốn chết rồi ấy. Được rồi, không nói chuyện nữa, con mau đi ngủ sớm đi. Cần cái gì thì phải nói với mẹ, mẹ mang tới cho con.”

Yến Thanh Ti đáp: “Vâng, con biết, con cúp máy đây. Mẹ ngủ ngon nhé!”

“Ngủ ngon!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1306: Cách Duy Nhất Để Không Cho Bà Nói Chuyện Chính Là Làm Chuyện Đó

Buông di động ra, Nhạc phu nhân oán giận nói với Hạ An Lan: "Đoàn làm phim này cũng thật là chẳng lo lắng cho sức khỏe diễn viên gì hết. Nửa đêm gần sáng rồi mà vẫn còn quay phim.

Hạ An Lan kéo Nhạc phu nhân vào lòng, để bà ngồi trên đùi mình, nói: "Phải đấy, sau này chắc phải ra chính sách diễn viên cũng phải được lao động hành chính như người bình thường, ngày làm 8 giờ."

"Vậy ông phải nhớ đó, quay phim vất vả lắm, còn phải làm thời gian dài như thế. Thanh Ti còn trẻ thế, nhỡ mệt chết thì làm sao đây?"

Hạ An Lan gật đầu: "Yên tâm, anh nhớ rồi..."

Nhạc phu nhân hỏi ông: "Ông xong việc chưa?"

"Ừ, xong rồi, về ngủ thôi."

"Được."

Trở về phòng ngủ, nằm xuống rồi Nhạc phu nhân mới cảm thấy có gì đó không đúng.

Đúng thế, nói chuyện với Yến Thanh Ti một hồi xong bà quên béng hỏi họ lúc nãy tán gẫu chuyện gì?

Nhạc phu nhân quay sang nhìn Hạ An Lan, thấy ông đã nhắm mắt lại, tựa hồ đã chìm vào giấc ngủ.

Bà do dự một hồi, cuối cùng vẫn hỏi: "Rốt cuộc ông và Thanh Ti nói chuyện gì? Là chuyện gì, không nói cho ai biết? Có phải là không nói cho tôi không?"

Hạ An Lan vẫn nhắm nghiền mắt, nói: "Đương nhiên không phải rồi, ngoan, ngủ đi."

"Không, tôi cảm thấy hai người có việc gì đó giấu tôi."

Hạ An Lan ôm lấy bà: "Không có thật mà..."

Nhạc phu nhân nằm trên ngực ông vẫn không quên thắc mắc: "Còn có dãy số điện thoại kia nữa, đó đâu phải số của Thanh Ti, ông gọi điện cho ai thế?"

Hạ An Lan thở dài một tiếng, ngồi dậy, chân thành hỏi: "Em không mệt đúng không?"

Nhạc phu nhân gật đầu: "Đúng thế, tôi đã tỉnh ngủ rồi thì khó ngủ lại lắm."

Bà đã ngủ vài giờ rồi, hiện tại tinh thần rất tốt, cho nên bà rất muốn biết là có chuyện gì?

Hạ An Lan: "Vừa vặn."

"Vừa vặn? Làm sao?"

Hạ An Lan đột nhiên đè Nhạc phu nhân xuống: "Vừa vặn có thể làm chuyện chính sự chứ sao."

"Ông... A..." Miệng Nhạc phu nhân bị chặn lại, bà vỗ vỗ vai Hạ An Lan, tôi hỏi ông chuyện điện thoại chứ không phải bảo ông hôn tôi đâu.

Hạ An Lan bắt lấy tay Nhạc phu nhân đặt trên đỉnh đầu, tay kia nhanh nhẹn cởi váy ngủ của bà ra.

Để Nhạc phu nhân không có thời gian và tâm trí hỏi chuyện điện thoại, Hạ An Lan cảm thấy dùng biện pháp này là trực tiếp và hiệu quả nhất.

Trực tiếp không cho bà mở miệng, làm cho bà ý loạn tình mê, không có thời gian đi hỏi mấy chuyện kia nữa.

Nhiệt độ trong phòng nhanh chóng nóng lên, sau đó Nhạc phu nhân đương nhiên chẳng hỏi được gì. Bà rất muốn hỏi nhưng đáng tiếc... không có thời gian, cũng chẳng còn sức nữa.

Lăn qua lăn lại một hồi, rốt cuộc Nhạc phu nhân cũng mệt mỏi, ngủ quên luôn.

Trước khi ngủ, bà còn tự nhủ, không được, ngày mai phải hỏi lại, sao cứ có cảm giác không đúng.

Nhìn Nhạc phu nhân ngủ, Hạ An Lan thở ra một ngụm khí. Cuối cùng cũng ngủ rồi. Chờ hừng đông, lúc bà ấy chưa dậy, ông phải chuồn sớm mới được, bằng không lại bị bà ngăn lại, ông sợ sẽ không giữ được mồm mép.

...

Xe trở lại thị trấn, đứng trước khách sạn, Yến Thanh Ti hỏi Du Dực thời gian.

Du Dực nói với cô: "5 giờ sáng rồi."

Yến Thanh Ti hít sâu một hơi, năm giờ, vậy mà trời còn chưa có ý định sáng lên.

"Rất nhanh..."

"Đúng thế, rất nhanh..."

Trời đã sáng, ông không thể đứng dưới ánh mặt trời nữa, cũng nên biến mất rồi.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1307: Con Ngủ Đi, Chú Trông Chừng Con

Quý Miên Miên và Diệp Thiều Quang vẫn đang chờ, hai người chưa được nghỉ ngơi chút nào, tất cả đều tỏ ra lo lắng. Thấy cửa xe mở ra, Yến Thanh Ti ló cái đầu ra, Quý Miên Miên hét lên một tiếng định nhào qua nhưng đã bị Diệp Thiều Quang giữ chặt lấy.

"Cô ấy đang bị thương, em đừng có liều lĩnh thế."

Lúc này Quý Miên Miên mới thấy vết thương trên cổ Yến Thanh Ti, vội hỏi: "Chị, chị bị thương rồi, có nghiêm trọng lắm không?"

"Không sao, chỉ bị thương ngoài da rồi, làm mọi người lo lắng rồi."

Quý Miên Miên căn bản không dám khóc, lúc này thấy Yến Thanh Ti mở miệng, cô không nhịn được mà khóc òa lên: "Là hai chúng em không tốt, do bọn em không bảo vệ tốt cho chị..."

Yến Thanh Ti rất muốn cười nhưng vì mặt đau quá nên đành nhịn lại, nói: "Không trách mọi người được, về phòng đi, Tiểu Từ đâu?"

Diệp Thiều Quang đáp: "Tiểu Từ bị đánh thuốc mê rồi bỏ lại dưới đường hầm kia, đã đưa ra rồi nhưng vẫn chưa tỉnh lại. Bác sĩ đã tới khám, nói không có vấn đề gì."

Yến Thanh Ti gật đầu: "Vậy là tốt rồi, tìm được người về là được rồi."

Quý Miên Miên nhìn cái mặt sưng đỏ của Yến Thanh Ti, đau xót vừa khóc vừa nói: "Chị, chị đau lắm phải không?"

Yến Thanh Ti sờ sờ mặt, chỉ thấy bỏng rát: "Không sao."

Diệp Thiều Quang nhìn Du Dực sau lưng Yến Thanh Ti, ông cúi đầu, mũ trùm kín đầu nên không nhìn rõ mặt, nhìn rất... thần bí.

Anh hỏi: "Không biết... vị này..."

Yến Thanh Ti vội vàng nói: "Đây là chú của tôi. Chú ấy đã cứu tôi nhiều lần, giờ tôi không sao rồi, hai người mau đi nghỉ đi, tối hôm qua vất vả cho mọi người rồi."

Quý Miên Miên muốn ở cùng Yến Thanh Ti: "Em ở với chị..."

"Hôm nay chị không quay được, tha cho mọi người đi chơi đấy."

Diệp Thiều Quang nhận ra Yến Thanh Ti còn nhiều việc phải làm, vì vậy anh giữ chặt lấy Quý Miên Miên: "Vậy bọn tôi về trước, cô cũng mau đi nghỉ đi. Cái kia... vết thương trên cổ và mặt nên bôi thuốc sớm, nếu không để bọn tôi đi mua thuốc cho cô."

Yến Thanh Ti lắc đầu: "Không cần, tôi tự làm được."

"Thế cũng được."

Diệp Thiều Quang đột nhiên nhớ ra: "Đúng rồi, Nhạc Thính Phong gọi điện cho cô, tôi không định tiếp đâu nhưng anh ta gọi lắm quá nên tôi và Miên Miên đành phải nói ra chuyện cô gặp bất trắc."

Yến Thanh Ti vội vàng hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó..." Diệp Thiều Quang mở tay ra: "Không có sau đó, cậu ta nghe xong liền cúp máy luôn..."

Yến Thanh Ti day day trán, xong rồi, chắc chắn lại phi tới đây rồi.

Vốn chuyện này cô không định nói cho Nhạc Thính Phong biết, sao hơn nửa đêm mà anh còn đi gọi điện thoại chứ?

"Biết rồi, hai người đi nghỉ đi."

Diệp Thiều Quang gật đầu, anh liếc nhìn Du Dực một lần nữa rồi mới kéo Quý Miên Miên rời đi.

"Chú đưa con tới phòng khám, vết thương trên cổ và trên mặt con phải bôi thuốc nữa."

Yến Thanh Ti gật đầu, cô bước theo Du Dực trên con đường nhỏ, đi về phía phòng khám.

Sau khi vết thương được bôi thuốc và băng bó cẩn thận, bác sĩ còn cho thêm một ít thuốc chống tụ máu, đề phòng vết thương bị sưng lên.

Trong suốt quá trình đó, Du Dực vẫn đứng bên cạnh Yến Thanh Ti, không ai

nhìn rõ mặt của ông.

Về tới khách sạn, Du Dực giục Yến Thanh Ti đi nghỉ ngơi: “Chú, chờ con dậy rồi con dẫn chú đi tham quan nhé. Nơi này có mấy cảnh rất đẹp, lần trước con đã nói là sẽ dẫn chú đi dạo mà.”

Du Dực cười không nói: “Ngủ đi, chú trông cho con.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1308: Cô Cần Sự Bảo Vệ Của Ông, Ông Lo Lắng Cho Cô

Người vừa trải qua nguy hiểm thường dễ gặp phải ác mộng, vì thế Du Dực lo Yến Thanh Ti sẽ không ngủ ngon được.

Yến Thanh Ti gật đầu nhắm mắt lại, có Du Dực ở đây, lòng cô an ổn hơn rất nhiều.

Du Dực kéo chăn đắp lên tận cằm cho Yến Thanh Ti.

Có lẽ vì mệt nên Yến Thanh Ti ngủ rất nhanh, sau đó cô lại chợt tỉnh, mơ màng nói: “Chú, liệu khi con dậy chú còn ở đây không?”

Du Dực không nói gì, ông chỉ nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Yến Thanh Ti như đang nhìn đứa con gái nhỏ của mình, trong ánh mắt toàn là từ ái. Ông không dám trả lời Yến Thanh Ti câu hỏi này.

Kỳ thật ông không nên xuất hiện, ông chỉ muốn đứng từ xa nhìn cô rồi rời đi.

Nếu giờ ông xuất hiện thì có thể sẽ đem tới cho cô và bản thân mình rất nhiều phiền toái.

Nhưng thấy cô rồi, ông lại có chút luyến tiếc.

Ông cảm thấy, Yến Thanh Ti vẫn còn nhỏ, vẫn là đứa bé gái cần ông bảo vệ. Ông lo lắng nếu ông còn rời đi, không biết lần sau Yến Thanh Ti gặp nguy hiểm thì phải làm sao?

Du Dực thở dài, ông chỉ muốn ngồi thêm một lát, thêm một lát, chờ cô ngủ say rồi ông sẽ rời đi.

Yến Thanh Ti gặp ác mộng thật, cả người cô run rẩy, hai tay túm chặt lấy chăn, trên trán toát mồ hôi đầm đìa, răng cắn chặt vào nhau phát ra thanh âm ken két rất đáng sợ.

Du Dự đặt tay lên trán cô, nhẹ giọng nói: “Thanh Ti, đừng sợ, không sao đâu... Không phải sợ... Không ai có thể làm tổn thương tới con được...”

Qua một hồi lâu, Yến Thanh Ti mới dần an ổn trở lại, thân thể thả lỏng, tiếp

tục ngủ say.

Trời bên ngoài đã sáng, ánh mặt trời chiếu vào, dừng trên gương mặt sưng đỏ và hơi bầm tím của Yến Thanh Ti.

Du Dực nhìn Yến Thanh Ti, ánh mắt càng ngày càng lạnh.

Ông ngồi ở bên giường, chờ trời sáng hẳn thì nghe được tiếng người ở bên ngoài.

Du Dực biết mình cần phải đi rồi, nếu còn không đi thì con bé sẽ tỉnh lại mất.

Ông nhìn cô một hồi rồi mới quyết tâm đứng dậy, đẩy cửa ra ngoài.

Ông muốn để lại một phong thư cho Yến Thanh Ti, nhưng... cầm bút lại phát hiện không biết nói cái gì, cuối cùng đành bỏ cuộc.

Ông biết, cô sẽ hiểu thôi.

Du Dực đội mũ và khẩu trang ra khỏi cửa, ở ngoài hành lang liền gặp được Diệp Thiều Quang.

Diệp Thiều Quang nói: “Ông... không phải là...”

Du Dực nói: “Chờ Thanh Ti dậy thì nói cho nó biết là tôi đi trước đây. Bảo nó hãy tự chăm sóc bản thân mình.”

Diệp Thiều Quang chạy nhanh tới ngăn ông lại: “Tôi cảm thấy... ông vẫn nên chờ cô ấy tỉnh và tự nói với cô ấy đi.”

Anh ta cảm thấy người này rất quen, thanh âm cũng rất quen nhưng vì cố ý nói khàn khàn nên chưa thể nhận ra ngay.

“Vị tiên sinh này, chúng ta... có phải đã gặp nhau rồi không?”

Du Dực vòng qua bên người Diệp Thiều Quang: “Không biết...”

Diệp Thiều Quang đuổi theo: “Tôi không có ý gì, tôi chỉ cảm thấy cứ thế ra đi mà không chào hỏi gì thì không tốt lắm đâu. Yến Thanh Ti tin tưởng ông như thế, ông nên tự mình nói lời chào cô ấy thì hơn.”

Du Dực thản nhiên đáp: “Giữa hai chúng tôi không cần nói lời này.”

“Vậy được rồi... Đi thong thả nhé!”

Diệp Thiều Quang mặc dù chào rồi nhưng vẫn đi theo Du Dực: “Tôi rất kỳ quái... Sao ông lại biết Thanh Ti gặp nguy hiểm thế? Có phải mấy hôm nay ông cũng quanh quẩn ở đây... bảo vệ cô ấy, đúng không

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1309: Đi Qua Con Đường Cô Đã Đi, Ngắm Nhìn Phong Cảnh Cô Đã Ngắm

Du Dực chỉ nói một câu: "Không liên quan gì tới cậu. Là đàn ông thì nên học chút quyền cước đi, để cho nữ nhân cõng mình thì còn ra cái thể thống gì nữa?"

"..."

Diệp Thiều Quang...

Anh há hốc mồm nhìn theo Du Dực, không biết nên nói gì cho tốt. Không đúng, anh ta căn bản không có mặt mũi ý kiến gì.

Trong lòng Diệp Thiều Quang ^& *^^%... Mẹ nó, sao ông ta... sao ông ta biết hết tất cả vậy?

Không phải đêm đó ông ta ở ngay bên cạnh nhìn anh phóng hỏa đấy chứ?

Hình như chuyện người mình thích cõng mình ở trong mắt người khác có hơi... dọa người thì phải?

Diệp Thiều Quang sờ sờ mũi, không còn mặt mũi nào đuổi theo nữa, đành xoay người quay về tìm Quý Miên Miên.

Diệp Thiều Quang quay về phòng ngủ thì thấy Quý Miên Miên vừa dậy.

Thấy vẻ mặt như có thâm cừu đại hận của Diệp Thiều Quang, cô không nhịn được hỏi: "Anh làm sao thế? Nghĩ tới chuyện gì à?"

Diệp Thiều Quang ngồi xuống, vuốt cằm nói: "Anh cảm thấy người kia rất giống một người mà mình đã gặp."

"Người nào cơ?" Quý Miên Miên thuận miệng hỏi.

"Chính là người đã đưa Yến Thanh Ti về đấy, chính là người luôn đội mũ trùm kín đầu ấy." Trong đầu Diệp Thiều Quang vẫn nghĩ tới Du Dực, ông ấy đeo khẩu trang, chỉ để lộ đôi mắt...

Căn bản chính là ánh mắt kia làm Diệp Thiều Quang thấy cực kỳ quen thuộc.

Loại quen thuộc này không nói rõ cho anh biết là ai nhưng vẫn làm anh rối rắm trong lòng.

Quý Miên Miên không hiểu: “A, ông ấy làm sao? Không phải là bạn của chị Thanh Ti sao?”

Diệp Thiều Quang ngả người nằm ra giường: “Đúng vậy, chính là bằng hữu, nhưng anh cảm thấy người đó rất quen thuộc, khí chất quen mà ánh mắt cũng quen...”

“Nghĩ nhiều thế, quen thì quen thôi, quan hệ gì tới anh đâu. Chỉ cần không làm tổn thương tới chị Thanh Ti là được rồi.”

Diệp Thiều Quang sờ sờ cằm: “Nhưng ông ấy...”

“Ông ấy làm sao?”

Diệp Thiều Quang nhìn Quý Miên Miên, ánh mắt có chút ai oán. Sao anh có thể nói là ông ấy nhìn thấy Quý Miên Miên cõng anh được chứ?

“Không có gì...”

Quý Miên Miên không hỏi lại mà thuận miệng nói: “Anh nói xem... Anh em Tằng Niệm Nhân này rốt cuộc định làm gì chứ? So với tên Du Hí kia thì còn thiếu não hơn nhiều, chưa từng gặp bọn nào thèm chết đến thế.”

Quý Miên Miên vô tình nói ra một câu làm cho lòng Diệp Thiều Quang sáng ngời, Du gia...

Anh đứng bật dậy: “Anh biết... anh nhớ ra rồi...”

Nói xong, anh vội khoác áo lên.

Quý Miên Miên thấy anh ta chạy ra cửa thì hô: “Này, anh nhớ ra cái gì, đi đâu thế hả? Một chút nữa còn phải làm chuyện chính sự đấy.”

Diệp Thiều Quang đã chạy xa rồi. Anh chạy ra khỏi khách sạn, chạy tới ngã tư đường nhưng không tìm thấy Du Dực đâu cả.

Ánh mặt trời chiếu lên người, một chốc lát anh thấy ấm hẳn lên.

Diệp Thiều Quang đột nhiên nhún nhún vai: “Quên đi, đúng là chả có liên

quan gì tới mình cả.”

Người kia có phải Du Dực không thì cũng liên quan gì tới anh đâu, anh để ý nhiều như thế làm gì?

...

Ra khỏi khách sạn, Du Dực nhìn thoáng qua, tâm tình phức tạp, cũng có chút cảm khái và lo lắng trong lòng.

Ông định ở lại bảo vệ cô một vài ngày, nhưng... bên cạnh cô có rất nhiều người, ông ở lại chỉ đem đến cho cô phiền toái mà thôi. Cho nên, ông chỉ đành rời đi.

Ông không dám chờ Yến Thanh Ti tỉnh lại, chỉ sợ con bé tỉnh lại rồi ông sẽ luyến tiếc không đi nổi.

Du Dực đi qua ngã tư đường, nhìn quang cảnh xung quanh, đột nhiên ông nghĩ tới lời nói của Yến Thanh Ti: Chờ trời sáng, con sẽ dẫn chú đi tham quan.

Khóe môi Du Dực cong lên, trời sáng rồi, chú sẽ một mình đi trên con đường con đã đi, ngắm những phong cảnh mà con đã ngắm, vậy là đủ rồi.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1310: Trong Lòng Chú Mãi Nhớ Tới Con

Nhân sinh mỗi lần ly biệt là vì đã gặp được nhau.

Không biết còn có thể gặp lại hay không, nhưng chú biết, trong lòng chú mãi nhớ tới con.

Du Dực rời đi, đi qua ngã tư rồi lại qua ngã ba trong trấn, đeo khẩu trang, đội mũ, giống như một khách lữ hành, có đôi khi sẽ có người đi ngang vì tò mò mà quay đầu nhìn ông một cái.

Dáng vẻ ông vô cùng cô độc, chỉ giống ở một điểm đó là đi chung với mọi người trên một con đường, sống trong cùng một không gian.

Ông đi càng lúc càng xa, thân ảnh trên mặt đất càng lúc càng kéo dài.

...

Quý Miên Miên thấy Diệp Thiều Quang đã quay về liền hỏi: “Anh vừa ra ngoài làm gì vậy hả?”

“Không có gì, vừa rồi anh muốn đuổi theo một người quen, nhưng không tìm được. Đúng rồi, hôm nay chúng ta không phải tới trường quay, làm gì đây?”

Quý Miên Miên phát ra một tiếng cười gian: “Làm gì? Ha ha... Đương nhiên là đi bắt kẻ thông dâm rồi.”

Diệp Thiều Quang nhìn cô cười mà da đầu run lên: “Bắt kẻ thông dâm?”

Quý Miên Miên xoa xoa hai bàn tay: “Đúng thế, đi bắt Tằng Khả Nhân, tôi ngứa tay lắm rồi.”

Giờ Diệp Thiều Quang mới nhớ ra, hôm qua sau khi bọn Ngự Trì đuổi theo Tằng Niệm Nhân liền vất Tằng Khả Nhân cho hai người họ trông coi. Sau đó bọn họ liền... Ha ha...

Nghĩ đến đây anh rất hứng trí, muốn đi xem náo nhiệt: “Đi, đi ra ngoài ăn, ăn no rồi mới có sức mà làm việc.”

Quý Miên Miên túm lấy tay anh lôi ra ngoài. Cô cảm thấy ở chung một chỗ với Diệp Thiều Quang rất có ý tứ, cuộc sống thật phấn khích biết bao.

Có phải cùng làm chuyện xấu, cùng thưởng thức cuộc sống phong phú là một chuyện rất vui vẻ không?

Hai người ăn uống no say rồi đi qua trường quay dạo một vòng.

Có người trong đoàn làm phim hỏi: “Thân thể của Yến tiểu thư thế nào rồi, sao lại bị ốm thế? Có nặng lắm không?”

Sau khi Yến Thanh Ti tới đây vẫn luôn rất chuyên nghiệp, chịu khổ rất tốt, dù hoàn cảnh quay phim vất vả thế nào cũng chưa từng kêu ca hay trì hoãn thời gian. Hôm nay đột nhiên cô xin nghỉ ốm nên mọi người đều cảm thấy cô nói thật, nếu không cũng sẽ không tự nhiên mà nghỉ thế này.

Quý Miên Miên thở dài một tiếng, làm ra bộ dạng thần bí: “Tôi nói với cô, thực ra không phải thân thể chị Thanh Ti không thoải mái, mà là... tối hôm qua thiếu chút nữa bị người ta bắt cóc, bị kinh sợ, cho nên mới không dám tới trường quay.”

Người nọ vừa nghe, lòng tò mò hừng hực bốc cháy: “Không phải chứ, sao lại thế, sao lại thế? Cô nói cho tôi nghe xem, tôi thề sẽ không nói cho người ngoài nghe đâu.”

Quý Miên Miên ngoắc ngoắc tay gọi người nọ ghé sát vào: “Tôi nói cho cô, cô đừng có truyền ra ngoài đấy.”

Người nọ vò đầu bứt tai rất cấp bách: “Yên tâm, nhất định sẽ không truyền ra ngoài đâu.”

Quý Miên Miên cười nói: “Mấy ngày gần đây, chị Thanh Ti cảm thấy có người cứ nhìn mình chằm chằm ở sau lưng, cho nên tối không dám ngủ, tối nào tôi cũng phải qua ngủ cùng chị ấy. Đến tối hôm qua, cô đoán xem, đúng là có mấy kẻ dám tới phòng chị ấy... gõ cửa.”

Quý Miên Miên nói sinh động như thật, hoa tay múa chân: “May mà tôi tỉnh táo, có từng luyện võ nên sức lực lớn, ra tay một cái liền biến nguy thành an... Bọn chúng đã chuẩn bị cả thuốc mê rồi ấy.”

Người nọ kinh hãi: “Trời ạ, nguy hiểm vậy mà cô không gọi mọi người à? Cũng may các cô không sao, bằng không thì thảm rồi.”

Quý Miên Miên thở dài, nói: “Tôi muốn gọi nhưng chị Thanh Ti không cho. Những người đó bị đuổi đi, chị ấy nói chắc bọn họ sẽ không dám quay lại

đâu, hơn nữa, một khi chuyện này nháo lớn thì sẽ làm cấp trên khó xử.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1311: Mau Mau, Đi Bắt Kẻ Thông Dâm

“Cô cũng biết đấy, trên người chị ấy vốn đã có nhiều tin đồn thất thiệt, nếu lại làm ầm chuyện này lên thì không tốt, có người sẽ lại bới móc chuyện ra.”

“Nói rất đúng, nói rất đúng, ngôi sao quan trọng nhất chính là thanh danh.”

Quý Miên Miên hạ giọng, thần thần bí bí nói: “Tôi nói cho cô nghe, bọn tôi nghe ý tứ của lũ bắt cóc này thì bọn chúng muốn đánh quả lớn, ngoại trừ chị Thanh Ti ra bọn chúng còn bắt những người khác nữa. Chút nữa phải nói với đạo diễn Tống, Tần Ảnh Đế một câu, bảo họ cẩn thận.”

“Không phải chứ... Càn rỡ vậy sao... Chậc chậc...”

Quý Miên Miên nhìn bốn phía, nói: “Cô xem, hôm nay không chỉ có chị Thanh Ti vắng mặt mà Tằng tiểu thư cũng không tới, không biết có phải xảy ra chuyện hay không nữa. Thực làm người ta lo lắng.”

Ánh mắt người nọ sáng lên: “Cô không nói thì tôi không để ý đấy. Hôm nay có vai diễn của Tằng tiểu thư, đạo diễn sắp phát điên rồi, đến giờ còn chưa thấy người đâu... Cô nói... liệu có phải...”

Quý Miên Miên vội vàng xua tay: “Tôi nói bừa, nói bừa thôi... Chắc là không... sao đâu...”

“Đừng, nhỡ đâu xảy ra chuyện rồi thì sao, để tôi gọi mọi người tới đó một chuyến.”

Quý Miên Miên giữ chặt cô ta: “Đừng đi, nhỡ đâu...”

“Chính là vì lo lắng nhỡ đâu đó, mau đi xem đi thôi.”

Nói xong liền dẫn theo vài người rảnh rỗi không có việc gì làm đi tới nơi Tằng Khả Nhân thuê trọ.

Quý Miên Miên làm mặt quỷ với Diệp Thiều Quang.

Đi vào cửa lớn, cô nhìn thời gian một chút, hiện giờ là 10 giờ, mọi người đi vào, trong viện rất im lặng, hình như không có ai.

Nhưng trước cửa lại gặp một người quen, Diệp Thiều Quang nửa cười nửa không hỏi: "Tần phu nhân... bà... sao lại ở đây?"

Quý Miên Miên thần nghĩ đến đúng lúc lắm, hỏi: "Bà cũng tới tìm Tằng tiểu thư à?"

Tần phu nhân vừa thấy nhiều người như thế thì trong lòng không khỏi lo lắng: "Khụ... là tôi, a, sao các người... tới làm gì thế?"

Người trong đoàn làm phim nói: "Chúng tôi lo lắng cho Tằng tiểu thư, sợ cô ấy gặp chuyện gì không hay..."

Tần phu nhân hoảng hốt: "Chuyện đó... Chuyện đó, chắc không phải là gặp chuyện không may gì đâu."

"Tần phu nhân không biết đấy thôi, có bọn cướp thiếu chút nữa... khụ khụ... chúng tôi lo lắng tới xem. Đúng rồi, Tần Ảnh Đế không sao chứ?"

Tần phu nhân sợ hãi kêu lên: "Cái gì, bọn cướp? Gõ cửa, mau gõ cửa..."

Diệp Thiều Quang cười châm chọc, xem ra Tần phu nhân này biết tối qua Tằng Khả Nhân bỏ thuốc con mình. Bà ta không hề bảo vệ con, người mẹ này... thật sự là quá đủ rồi...

Có người trong đoàn làm phim gõ cửa nhưng không air a mở, cuối cùng hai người trong đoàn trèo tường tiến vào, thấy có trong viện đã chết liền vội vàng mở cổng, nói: "Nhanh vào đi, tôi cảm thấy đúng là gặp chuyện rồi. Mau nhìn đi, chó còn bị bắn chết."

Quý Miên Miên nói: "A, mau vào xem, xem bọn họ có trong phòng hay không? Đừng có xảy ra chuyện gì đấy."

Tần phu nhân là người vọt vào đầu tiên.

Quý Miên Miên nói một câu: "Tần phu nhân đúng là rất quan tâm tới Tằng tiểu thư."

Chỉ thấy Tần phu nhân tiến vào một căn phòng, sau đó từ trong truyền ra tiếng khóc của bà ta: "Cảnh Chi, Cảnh Chi... con có sao không, Cảnh Chi..."

Mọi người mau chóng chạy qua, thấy Tần Cảnh Chi nằm trên giường, trên người mặc quần áo chỉnh tề, vẫn đang ngủ say.

Anh ta bị Tần phu nhân lay tỉnh, mơ màng mở mắt ra, thấy Tần phu nhân thì kinh ngạc hỏi: “Mẹ, sao mẹ lại ở đây?”

Quý Miên Miên hỏi: “Tần Ảnh Đế, anh... sao lại ở đây? Tằng tiểu thư đâu?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1312: Hình Ảnh Quá Cay Mắt, Trẻ Con Không Nên Nhìn

Tần Cảnh Chi vẫn chưa hiểu đầu đuôi: “Tôi không biết, sao thế?”

Diệp Thiều Quang từ trong đám người nói ra một câu: “Mau tới phòng bên cạnh, mau tới phòng bên cạnh xem.”

Vì thế, một đám người lại đi tới phòng bên cạnh nhưng thấy khóa trái từ bên trong, sau đó mấy người đàn ông liền dùng sức phá cửa, sau khi tiến vào rồi thì không ai dám nói gì nữa.

Những người khác cũng lục đục đi vào, trong phòng hoàn toàn rơi vào tĩnh lặng.

Không biết ai là người lên tiếng đầu tiên: “Trời ạ, cái này có phải quá nóng rồi hay không?”

Sau đó mọi người không hẹn mà cùng lấy điện thoại di động ra.

Quý Miên Miên kiễng mũi chân, chỉ thấy Tằng Niệm Nhân trần như nhộng nằm trong lòng một nam nhân khác. Cái này cũng chưa tính, trên giường vẫn còn hai người đàn ông khác nữa, tất cả đều trần trùng trục, hình ảnh đó thật là quá...

Diệp Thiều Quang che mắt Quý Miên Miên: “Đừng nhìn, cay mắt, xem ra chúng ta lo lắng vô ích rồi, hình như tối hôm qua Tằng tiểu thư... rất vui vẻ!”

Quý Miên Miên lắc lắc đầu, cuối cùng bị Diệp Thiều Quang kéo vào lòng.

Cô thở dài một tiếng: “Xem ra... chúng ta... làm chuyện thừa thãi rồi.”

Những người khác lia lịa chụp ảnh với quay phim, tiếng chụp ảnh không ngừng vang lên.

Có người nói: “Trời ạ, không ngờ khẩu vị lại nặng như thế...”

“Còn gì nữa, phải nói là khẩu vị quá đặc biệt ấy chứ.”

“Trước kia tôi nghe nói nhà giàu luôn loạn, lúc ấy không hiểu rõ thế nào, giờ

thì hiểu rồi, chậc chậc...”

Người trong đoàn làm phim cực kỳ hưng phấn, chỉ hận không thể chụp được thêm những tấm hình khác.

Trong lòng mọi người đều đang nghĩ, mẹ nó, hôm nay nếu không tới thì sao có thể được chứng kiến cảnh sinh động này chứ.

Vì có nhiều người tới, nói chuyện ầm ĩ nên rốt cuộc cũng đánh thức Tằng Khả Nhân ở trên giường.

Cô ta mờ mịt mở mắt ra, còn phát ra một tiếng rên rỉ.

Thanh âm này ở trong tai mọi người như thể là... âm thanh động dục.

Ai nấy đều kêu gào trong lòng, chụp, chụp, mau chụp đi.

Đầu óc Tằng Khả Nhân rất mơ hồ, cô cảm thấy không đúng lắm, quay đầu nhìn thoáng qua thì chỉ thấy trước giường có một đám người đang nhìn về phía mình, ai nấy mắt sáng rực, điện thoại không ngừng chụp ảnh.

Tằng Khả Nhân sửng sốt một chút, những người này...

Rất nhanh, cô ta ý thức được một chuyện, đó là cô ta đang nằm trong lòng một người đàn ông, cả người trần như nhộng, điều đáng sợ nhất là người đàn ông đó... không phải Tần Cảnh Chi.

Tằng Khả Nhân trong lòng kinh hoàng, cô ta nhắm mắt lại, tự nói với mình rằng đây là mơ... đây chỉ là mơ...

Nhưng thanh âm của những người kia rất thực, cô ta cắn vào đầu lưỡi để tỉnh táo hơn.

Đây không phải ác mộng, đây là sự thực...

Trong đầu Tằng Khả Nhân không khỏi nhớ lại chuyện tối qua, cơn ác mộng này từ tối hôm qua đã tiếp diễn tới tận bây giờ.

Cô ta ôm đầu, phát ra một tiếng hét chói tai: “A...”

Tằng Khả Nhân muốn tìm một cái gì đó để mặc vào nhưng trên giường không hề có gì, chỉ có ba người đàn ông. Ba người kia bị Tằng Khả Nhân

đánh thức, cũng chưa hiểu được đã xảy ra chuyện gì.

Tần phu nhân đang ở phòng bên hỏi han Tần Cảnh Chi, hai người nghe thấy tiếng hét chói tai này liền chạy qua.

Chỉ thấy một đám người đang ở trong phòng bên cạnh ồn ào, không biết đang bàn tán cái gì.

Quý Miên Miên thấy Tần phu nhân tới, châm chọc nói: “Bên trong tránh ra đi, để Tần phu nhân vào nhìn một cái cho biết.”

Người trong phòng đều tránh ra, Tần phu nhân có chút khó hiểu liền đi vào, vừa vào liền thấy cảnh trên giường, Tăng Khả Nhân cả người trần như nhộng đang ở cùng ba người đàn ông khác.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1313: Tằng Tiểu Thư Cũng Đâu Có Thiếu Đàn Ông

Một màn này làm cho Tần phu nhân suýt chút nữa hôn mê: “Cô... Chuyện này...”

Tằng Khả Nhân ở trên giường, cô ta cuộn tròn người lại, không dám làm gì, thấy Tần phu nhân và Tần Cảnh Chi tiến vào thì trái tim chìm xuống tận đáy vực.

Trong lòng cô ta chỉ còn lại một câu: Mình xong đời rồi!

Quý Miên Miên cười nhạo: “Bà hấp tấp muốn cưới cô con dâu này về, kết quả... người ta cũng có thiếu đàn ông đâu cơ chứ.”

Tằng Khả Nhân kinh hoảng gào lên: “Bác Tần, anh Cảnh Chi... không phải, cháu bị người ta hãm hại, cháu không biết ba người này là ai...”

Tối hôm qua lúc ăn cơm, Tằng Khả Nhân cố ý chuốc thuốc mê cho Tần Cảnh Chi, sau đó cởi sạch quần áo anh ta, để anh ta cùng ngủ trên giường với mình. Cô ta muốn chờ sáng nay khi tỉnh dậy, Tần Cảnh Chi phát hiện tối qua hai người đã qua đêm với nhau, sau đó có thể thuận lý thành chương ở bên anh ta. Mặc kệ Tần Cảnh Chi có thích mình hay không, cô ta tin chỉ cần ở bên nhau một thời gian, anh ta sẽ từ từ thích mình.

Không ngờ, đêm hôm qua, Quý Miên Miên dẫn theo một đám người xông vào...

Sau khi cô ta khai ra tung tích của Yến Thanh Ti đã bị Quý Miên Miên làm cho hôn mê. Về sau xảy ra cái gì cô ta cũng không biết, vừa tỉnh đã gặp phải tình huống này. Tằng Khả Nhân chỉ hận không thể chết quách đi cho xong.

Diệp Thiều Quang châm biếm: “Không biết à? Để anh trai nói cho mà hiểu, Tằng tiểu thư là người sống rất thật đấy chứ. Giờ xã hội đã có tư tưởng hiện đại rồi, chẳng sao cả đâu. Tần phu nhân thích cô ấy như vậy... căn bản không quan tâm chuyện này lắm đâu.”

Tằng Khả Nhân oán hận nhìn Diệp Thiều Quang, ánh mắt trừng lớn: “Các người... Các người... Đều là do các người hãm hại tôi. Các người là đồ khốn... Tôi sẽ không tha cho các người...”

Quý Miên Miên cười ha ha: "Tằng tiểu thư, lời này của cô là thế nào, ai dám hãm hại cô? Chính cô tình nguyện chung chạ với mấy người đàn ông kia, giờ sao lại trách chúng tôi? Chúng tôi là người có lòng tốt lại bị cô biến thành lòng lang dạ sói mất rồi."

Cô quay lại nói với thành viên đoàn làm phim: "Tôi đã nói rồi, đã bảo đừng đến, cô còn cứ tốt bụng quá."

Người đó xì một tiếng: "Là do chúng ta quan tâm quá hóa loạn rồi, giải tán, giải tán đi, nơi này không có việc của chúng ta, đừng làm phiền chuyện tốt của Tằng tiểu thư nữa."

"Đúng thế, đúng thế, Tằng tiểu thư cứ tiếp tục đi, chúng tôi không quấy rầy nữa..."

Những người đó lục tục rời đi, lời nói của bọn họ đâm vào lỗ tai Tần phu nhân quả thực không khác gì roi quất lên người. Bà là người ưa sĩ diện, hôm nay cảm thấy mặt bị tát tới vài chục cái, chỗ nào cũng đau, chỗ nào cũng rát.

Trước kia bà ta thích Tằng Khả Nhân bao nhiêu thì giờ lại ghê tởm bấy nhiêu. Một nữ nhân phóng đãng, không biết tự ái, không có tự tôn, không biết kiềm chế. Trước đó bọn họ cứ nói Yến Thanh Ti không tốt, giờ xem ra so với cô ta, Tằng Khả Nhân còn kém hơn không biết bao nhiêu lần.

Tằng Khả Nhân nhìn Tần phu nhân, khóc lóc: "Bác gái, bác gái... mong bác tin cháu, cháu không có..."

Tần phu nhân đau ngực, thở phì phò, chỉ vào cô ta mà mắng: "Đồi phong bại tục, không biết xấu hổ... Trước kia tôi bị mù mới tin cô. Yến Thanh Ti nói không sao, ánh mắt tôi chả khác gì mấy người mù."

Tối hôm qua bà ta thấy con trai mình say, Tằng Khả Nhân lại chủ động yêu cầu chăm sóc cho nó, trong lòng bà ta còn muốn thuận nước đẩy thuyền cơ đấy.

Hiện tại, Tần phu nhân chỉ hận không thể vả cho mình mấy cái.

Tần phu nhân quay người bước đi, coi Tằng Khả Nhân như người mắc bệnh dịch, chỉ cần nhìn thôi cũng bị lây rồi.

Tằng Khả Nhân đổ nhào xuống giường, ngã trên mặt đất, khóc lóc kêu gào thảm thiết không ngừng.

--- O ---

Chương 1314: Yêu Không Phải Là Cô Thích Anh Ta Thì Anh Ta Phải Thích Lại Cô

Tần Cảnh Chi từ đầu tới cuối không nói một câu, ánh mắt như chưa từng có Tằng Khả Nhân.

Tằng Khả Nhân đã biết là mình xong rồi. Người đàn ông cô ta yêu, sự nghiệp của cô ta đều kết thúc hết rồi. Những người kia đã chụp được ảnh, ảnh này sẽ nhanh chóng lan truyền khắp Internet.

Tằng Khả Nhân đột nhiên nhảy dựng lên, hét chói tai: "Các người... đều là các người hủy tương lai của tôi... Tôi muốn giết các người..."

Quý Miên Miên một tay ngăn trước người Diệp Thiều Quang, một cước đá thẳng vào ngực Tằng Khả Nhân làm cô ta bật ngã về sau.

"Chị Thanh Ti đã cảnh cáo cô, cô cũng không nghe lọt tai, giờ còn trách ai? Muốn trách thì trách anh em nhà cô tự tìm đường chết."

Cú đá này của Quý Miên Miên cực kỳ lợn hại, cả người Tằng Khả Nhân bay ra sau, phát ra một tiếng kêu đau đớn, cả người không động đậy nổi.

Quý Miên Miên ngẩng đầu nhìn Diệp Thiều Quang, không xong rồi, mình không đá chết người đấy chứ?

Diệp Thiều Quang cười cười: "Không đâu, một cước này còn chưa đủ giết người được."

Tằng Khả Nhân nằm im một lúc mới có phản ứng, cô ta ô ô rống lên: "Các người dựa vào cái gì mà đối với tôi như thế, dựa vào cái gì... Dựa vào cái gì???"

Cô ta khóc, trong lòng tràn ngập oán hận, chua xót và ủy khuất.

Quý Miên Miên đã muốn đi rồi, nghe thấy vậy lại dừng lại.

Cô xoay người nói: "Vì sao à, tôi cũng muốn hỏi cô câu đấy đấy."

"Tằng Khả Nhân, chính cô hiểu rõ nhất, nữ thần của tôi chưa từng chủ động trêu vào cô, chưa từng động tới người đàn ông cô yêu. Cô thích Tần Cảnh

Chi là chuyện của cô, anh ta không thích cô mà thích nữ thần, cô lại còn nghĩ cách hãm hại chị ấy. Nữ thần của tôi đã gả cho người khác, vợ chồng chị ấy tình cảm rất tốt, chị ấy cũng chưa từng thông đồng với người đàn ông nào khác, vì sao cô còn đem oán niệm Tần Cảnh Chi không thích cô trút lên người nữ thần của tôi hả?”

Tằng Khả Nhân vừa khóc vừa gào: “Tôi thích anh ấy như thế, đều vì Yến Thanh Ti nên anh ấy mới không thèm nhìn tôi. Tôi hận, tôi hận cô ta thì sai ư?”

Diệp Thiều Quang bĩu môi xem thường: “Tôi thực không lý giải được lòng đố kỵ của đàn bà các người. Cô nghĩ không có Yến Thanh Ti thì Tần Cảnh Chi sẽ thích cô à? Thực buồn cười... Nếu không có Yến Thanh Ti, còn có thể có những người khác, tình yêu không phải là cô thích anh ta thì anh ta phải thích cô đâu.”

“Huống hồ, cô thật sự vì chuyện Tần Cảnh Chi không thích mình mới ghen ghét với Yến Thanh Ti...”

Tằng Khả Nhân sửng sốt.

Cô ta ghen tị với Yến Thanh Ti, ngay từ lần đầu tiên gặp đã ghen tị rồi.

Rõ ràng là một đứa con gái xuất thân ti tiện, sao lại có thể sống tùy ý như thế được?

Yến Thanh Ti đẹp hơn cô ta, ánh mắt tốt hơn cô ta, nếu hai người ở cạnh nhau, người ta sẽ chỉ nhìn thấy Yến Thanh Ti. Sau khi Tiêu Phòng Điện khởi chiếu, rất nhiều diễn viên được đánh giá cao, nhất là Yến Thanh Ti. Yến Thanh Ti đã lấy đi mọi hào quang của một diễn viên chính là cô ta.

Tằng Khả Nhân xuất thân nhà giàu, tuy rằng cô ta chưa từng dùng thân thế của mình để ép người khác, nhưng cô ta cũng biết không ai dám động thủ với mình. Bởi vì bối cảnh của cô ta nên ai cũng đối với cô ta hòa hảo, nội tâm cô ta dần dần hình thành nên kiểu tính cách cao cao tại thượng, sửa mãi cũng không xong. Cô ta nhìn người khác luôn dùng ánh mắt xem thường để nhìn.

Nhưng Yến Thanh Ti vốn xuất thân ti tiện trong mắt cô ta lại chèn ép cô ta, để lại trong lòng cô ta một cái gai cực nhọn.

Quý Miên Miên nói: “Hôm nay dạy cho cô một bài học nhỏ, nếu còn lần sau

thì cô sẽ còn thảm hơn đấy.”

Diệp Thiều Quang ngồi xổm xuống, dùng giọng nói đầy dịu dàng, nói: “Đúng rồi... Cô có thể về nhà chịu tang được rồi!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1315: Con Thích Ai, Kết Hôn Với Ai Là Chuyện Của Con

Diệp Thiều Quang đứng dậy, nắm lấy tay Quý Miên Miên: "Về thôi!"

Tằng Khả Nhân coi như xong đời rồi, bị nhiều người chứng kiến và chụp lại màn vừa rồi như thế, sao có thể không bị phát tán ảnh lên mạng chứ?

Tằng Khả Nhân quỳ rạp trên mặt đất không động đậy, về chịu tang? Chẳng lẽ...

Cô ta khóc rống lên, chỉ vì Yến Thanh Ti mà cuộc đời của cô ta đã tay đổi hoàn toàn.

Lúc đầu là ghen tị, sau lại vì Tần Cảnh Chi, Yến Thanh Ti chính là cây gai đâm càng ngày càng sâu vào lòng của cô ta, làm cho cô ta ngày nào cũng thấy khó chịu.

Vì sao Yến Thanh Ti vẫn còn sống, vì sao cô ta vẫn còn sống chứ?

Nếu không có Yến Thanh Ti, cô ta vẫn còn là cô gái thiên chân, ôn nhu như ngày xưa.

...

Diễn xong một màn này, Quý Miên Miên tâm tình thoải mái lên rất nhiều, kéo tay Diệp Thiều Quang nói: "Này, anh nói xem, sau này Tằng Khả Nhân có phải sẽ phát điên không?"

Diệp Thiều Quang cười: "Có lẽ có."

Đi ra cổng thì thấy Tần Cảnh Chi đang chờ bên ngoài.

Thấy hai người đi ra, anh ta vội hỏi: "Đêm qua..."

Diệp Thiều Quang không đợi anh ta nói xong liền nói: "A, tôi cũng đang định hỏi, sao Tần tiên sinh lại ở đây. Chẳng lẽ anh với Tằng tiểu thư..."

Khóe miệng Tần Cảnh Chi co rút một cái: "Hai người nghĩ nhiều quá rồi!"

Diệp Thiều Quang kéo Quý Miên Miên đi vòng qua trước mặt anh ta: "Chúng tôi đi trước đây."

Tần Cảnh Chi muốn gọi hai người lại, nhưng do dự một chút rồi lại thôi.

Chuyện tối hôm qua anh ta cũng đoán ra được rồi.

Tối qua, nhất định là bọn Quý Miên Miên đã làm cái gì đó... Bằng không, hiện tại chính anh mới là người bị khó xử.

Diệp Thiều Quang đột nhiên quay đầu, nói với Tần Cảnh Chi: "Tần tiên sinh, dù thế nào đi nữa, nếu trong nhà không thái bình thì chuyện như vừa rồi vẫn sẽ còn xảy ra..."

Tần Cảnh Chi...

Anh đáp: "Cảm ơn!"

Diệp Thiều Quang vẫy vẫy tay: "Anh vẫn còn nợ tôi một ân tình lớn, sau này tôi sẽ tìm anh đòi lại."

Tối hôm qua, chính anh là người mặc lại quần áo cho Tần Cảnh Chi.

Sau khi hai người rời đi, Tần Cảnh Chi nghe thấy tiếng khóc của Tằng Khả Nhân, anh ta xoay người rời đi. Nếu anh ta còn tiếp tục đồng tình với Tằng Khả Nhân thì đúng là đầu óc có vấn đề rồi.

Xảy ra chuyện này, Tần phu nhân cũng cảm thấy không còn mặt mũi nào nữa, hiện tại bà ta chỉ mong sao mình chưa từng tới nơi này.

Bà ta nhanh chóng thu thập đồ đạc, chuẩn bị quay về.

Hốc mắt bà ta phiếm đỏ, vội vàng giải thích: "Cảnh Chi, mẹ xin lỗi con, là mẹ không tốt, mẹ không nên ép con, không nên giao con cho Tằng Khả Nhân. May mà tối qua không xảy ra chuyện gì, bằng không... mẹ sẽ hối hận cả đời mất.

Tần Cảnh Chi nghe bà khóc lóc mà chỉ cảm thấy mệt chết đi được.

Anh ta nói: "Mẹ, mau về đi, con thích ai, kết hôn với ai đều là chuyện của con, sau này mẹ đừng có xen vào."

Tần phu nhân gật gật đầu: “Ừ, mặc kệ, mặc kệ... Yến Thanh Ti nói rất đúng, ánh mắt của mẹ có vấn đề rồi. Kẻ như thế mà lại đi coi trọng, đúng là mắt chỉ để trang trí. Về nhà mẹ sẽ đi gặp mẹ chồng của Yến Thanh Ti, nhờ bà ấy tìm giúp cho con...”

Tần Cảnh Chi: “...”

Gân xanh trên trán anh ta giật giật, còn tưởng mẹ nói là không quan tâm gì nữa, kết quả vẫn là...

Nhưng lần này tốt hơn rồi, chung quy cũng có điểm tiến bộ.

“Mẹ cứ về đi rồi nói sau.” Hiện việc Tần Cảnh Chi muốn làm nhất chính là để mẹ mình rời khỏi nơi này.

Tần phu nhân nhớ tới một chuyện: “Đúng rồi, con... con giúp mẹ xin lỗi Yến Thanh Ti nhé. Là mẹ... không nên nghe lời nói nhảm, hiểu nhầm cô ấy. Chờ cô ấy quay về Lạc Thành rồi, mẹ nhất định sẽ xin lỗi cô ấy, hy vọng... cô ấy không để trong lòng.”

Tần Cảnh Chi gật đầu: “Được, lời này con sẽ nói giúp mẹ.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1316: Tiên Sinh Nói Là Chắc Chắn Các Người Sẽ Vừa Lòng

Bên kia, Ngự Trì mang thi thể Tằng Niệm Nhân đi tới Tằng gia.

Cha mẹ của Tằng Niệm Nhân đều rất lo lắng, bởi vì bọn họ đều không liên lạc được với cả hai đứa con, không biết giờ chúng thế nào, phái người đi tìm cũng không có tin tức gì."

Bà Tằng nói: "Niệm Nhân bảo tối qua ra tay với Yến Thanh Ti, theo lý thuyết thì giờ phải đâu vào đó rồi chứ?"

"Đúng thế, bên người Yến Thanh Ti chỉ có ba trợ lý, Niệm Nhân mang theo nhiều người như thế, không thể nào thất thủ được."

Trong lòng bà Tằng không yên, nhưng miệng vẫn nói: "Có lẽ không thất thủ đâu, chúng ta chờ thêm một chút."

Nhưng chờ tới tận giữa trưa, đến bữa cơm, quản gia đột nhiên tới báo có người đến thăm.

Ông Tằng không để tâm lắm, hỏi: "Ai?"

Quản gia đáp: "Chưa từng thấy, người đó nói là Hạ tiên sinh phái anh ta tới."

Trong lòng ông Tằng căng thẳng: "Hạ tiên sinh?"

Bà Tằng túm lấy tay ông ta: "Hạ tiên sinh này không phải là..."

Sắc mặt của bà ta vô cùng khó nhìn: "Chẳng lẽ ông ta biết rồi?"

Trong lòng ông Tằng cũng rất kích động, nhưng cuối cùng trở nên bình tĩnh hơn: "Đừng có hoảng, có lẽ... là chúng ta nghĩ nhiều thôi, cứ để cho người vào đã rồi nói sau..."

"Ông ta nói với quản gia: "Đi, mời người vào đây..."

"Vâng."

Quản gia định đi ra, ông Tằng lại giữ lại: "Người đó có nói là tới làm gì

không?”

Quản gia đáp: “Anh ta mang theo một cái thùng, nói là phụng mệnh tặng quà.”

Trong lòng Tằng phụ đột nhiên cảm thấy bất an, hy vọng sẽ không gặp chuyện gì, hy vọng không xảy ra chuyện gì.

Rất nhanh, quản gia dẫn bọn Ngự Trì đi vào.

Ngự Trì mang theo hai người, anh đi đằng trước, hai người phía sau khiêng một cái thùng vào.

Ông Tằng vừa nhận ra là Ngự Trì thì trong lòng đã không yên nổi rồi.

Ông ta biết Ngự Trì vốn đã theo Hạ An Lan nhiều năm. Hạ An Lan biết ông ta, đương nhiên ông ta cũng có một chút hiểu biết về Hạ An Lan.

Có người nói, Ngự Trì này đối với Hạ An Lan trung thành và tận tâm, thân thủ đặc biệt tốt, có anh ta ở bên, không ai dám động vào Hạ An Lan.

Nhưng... ông ta không biết Ngự Trì tới đây làm gì? Ông ta sợ nhất là Hạ An Lan biết chuyện con mình động tới Yến Thanh Ti.

Ông ta liếc mắt nhìn cái thùng, trong lòng rất bối rối.

Ông Tằng ra vẻ không nhận ra Ngự Trì, hỏi: “Xin hỏi, anh là...”

Ngự Trì lạnh lùng, trả lời như cái máy: “Tôi là Ngự Trì, là đội trưởng đội cận vệ của ngài tổng thống.”

Ông Tằng ra vẻ kinh hãi: “Thì ra là anh Ngự, không tiếp đón từ xa, không tiếp đón từ xa... Đội trưởng Ngự Trì là hộ vệ thiết thân của ngài tổng thống, sao lại có thể xuất hiện ở đây vậy? Chẳng lẽ là ngài tổng thống...”

Ngự Trì ngắt lời ông ta: “Ông lo lắng quá rồi, ngài tổng thống vẫn đang ở thủ đô, ngài ấy phái tôi đến là để chuyển cho ông thứ này, miễn làm ông lo lắng.”

Ông Tằng vội hỏi: “Cái đó... Không biết thứ đội trưởng Ngự đưa tới là...”

Ngự Trì chỉ vào thùng: “Đồ ở trong này, Tằng tiên sinh muốn tự mình mở ra

hay vẫn là chúng tôi giúp ông?”

Tim ông Tằng đập càng lúc càng nhanh, loại dự cảm không lành như cái búa lớn treo trên đỉnh đầu, ông ta nói: “Cái này... không làm nhọc tới các vị. Đồ của ngài tổng thống tặng, tất nhiên tôi phải tự mình mở ra rồi, bằng không chẳng phải là rất thiếu tôn trọng ngài ấy sao?”

Ngự Trì nâng tay ra hiệu: “Vậy xin mời, chờ ông nghiệm thu rồi chúng tôi còn phải quay về phục mệnh. Tiên sinh còn nói, thứ này với ông rât quan trong, chắc chắn là ông sẽ rất vừa lòng.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1317: Con Của Ông Ta Đã Là Một Thi Thể Lạnh Lẽo

Ông Tằng tiến lên hai bước, bà Tằng giữ chặt tay chồng, hai người liếc mắt nhìn nhau, đều trong thấy mắt đối phương đầy vẻ bất an.

Nhưng bất an thì có thể thế nào được chứ?

Đồ của Hạ An Lan đưa tới, bọn họ có thể không mở ra sao?

Ông Tằng đi tới trước cái thùng, tim đập như sấm, ông ta không biết bên trong là cái gì, không phải là thứ muốn lấy mạng ông ta đấy chứ?

Ngự Trì thấy ông ta chần chừ không dám động thì lại nói: “Tằng tiên sinh, ông có sức không, hay để chúng tôi giúp ông nhé?”

Ông Tằng vội vàng nói: “Không, không, tôi đến là được rồi, tôi sẽ tự mình mở... Không phiền các anh.”

Ông ta cắn răng một cái dùng sức mở nắp thùng ra.

Âm thanh nắp thùng rơi trên mặt đất loảng xoảng, cảm giác cả mặt đất đều rung động.

Bà Tằng rất tò mò trong lòng, không biết Hạ An Lan gửi tới cho họ thứ gì?

Vì thế, bà ta không nhịn được ghé mắt nhìn vào.

Tầm mắt của bà ta dừng lại ở trong thùng, sau đó ánh mắt dần dần trọn lớn, đồng tử co rút lại, sau vài giây liền hét thảm một tiếng, tiếng kêu thê lương khiến người ta nổi cả da gà.”

Nếu một người đi trong đêm mà nghe thấy thanh âm này, sợ là sẽ bị dọa đến ngất mất.

Ngự Trì lạnh mắt nhìn, đứng ở một bên, mặt không đổi sắc.

Đây là màn mà anh ta đã sớm nghĩ tới rồi. Anh ta phải nhìn cho kỹ, đến lúc quay về còn báo cáo nữa.

Sau khi hét lên một tiếng chói tai, bà Tằng suy sụp ngã ngồi xuống đất, ngất luôn. Quản gia định tiến lên nhưng nhìn thấy Ngự Trì vẫn đứng đó như sát thần thì không dám nữa.

Ông Tằng sững sờ tại chỗ, hai tay còn giữ nguyên tư thế, như đã biến thành một pho tượng. Ông ta ngơ ngác nhìn vào trong thùng rất lâu.

Đó là con trai ông ta, đứa con trai mà ông ta yêu thương nhất.

Tằng Niệm Nhân nằm ở trong thùng đã trở thành một khối thi thể lạnh lẽo.

Ánh mắt con ông ta mở to, ngũ quan vặn vẹo, gân xanh nổi đầy trán, tròng mắt như muốn rơi ra ngoài, mắt toàn tơ máu, răng nghiến chặt, cả người run rẩy, có thể thấy lúc chết nó đã thống khổ tới mức nào.

Ngự Trì lạnh lùng nhìn ông Tằng, nói: “Tằng tiên sinh, lệnh công tử tối hôm qua lên cơn nghiện, đã tiêm ma túy tinh khiết vào máu, vì tiêm quá liều dẫn tới tử vong. Tiên sinh bảo tôi nói với ông hãy nén bi thương. Có lẽ ông còn không biết con trai ông đã sử dụng ma túy được ba năm nay rồi, mà nơi anh ta mua thuốc là một băng nhóm tội phạm cảnh sát theo dõi đã lâu. Tối hôm qua bên phía cảnh sát đã thu lưới tóm gọn, chỉ không ngờ... con của ông lại vừa mua ma túy ở đó. Cảnh sát đuổi theo anh ta, không ngờ lại không bắt kịp. Sau đó lệnh công tử đột nhiên lao xe vào bên đường, lúc cảnh sát xuống xe thì anh ta đã tiêm thuốc xong rồi, đưa tới bệnh viện không bao lâu thì qua đời.”

Ngự Trì nói, ông Tằng vẫn không động đậy gì, như chết đứng tại chỗ từ lâu.

Ngự Trì không quan tâm, nói tiếp: “Tiên sinh nói, dù sao ông cũng là nhân viên cốt cán trong chính phủ, nếu chuyện này bị gièm pha ra ngoài thì sẽ gây ảnh hưởng xấu tới hình ảnh của ông, mà chính phủ cũng sẽ có tổn thất, vì thế, chuyện này... Tiên sinh dặn ta phải đặc biệt đưa thi thể công tử tới tận tay ông, ngài ấy tin là ông sẽ có cách xử lý thích đáng. Dù sao cũng là con của Tằng gia, người làm cha như ông nên được biết đầu tiên.”

Ông Tằng vẫn không nhúc nhích, đứng yên như tảng đá, nhìn chằm chằm vào thi thể của Tằng Niệm Nhân.

--- O ---

Chương 1318: Tôi Muốn Hạ An Lan Nợ Máu Phải Trả Bằng Máu

Ánh mắt ông ta không có tiêu cự gì, nhìn chằm chằm vào thi thể của Tằng Niệm Nhân, như thể anh ta có thể đứng lên bất cứ lúc nào.

Lời của Ngự Trì không biết ông ta có nghe lọt từ nào không?

Nhưng cũng không quan trọng, Ngự Trì vẫn tận tình chuyển hết những lời Hạ An Lan dặn dò cho ông ta nghe.

Lần này anh ta đến chỉ với mục đích đe dọa mà thôi.

Muốn cho Tằng gia hiểu ra vấn đề là đừng có động vào Hạ An Lan.

Ngự Trì nói: "Tằng tiên sinh xin nén bi thương, tôi tin ông là người thông minh nên có thể hiểu được dụng tâm của ngài tổng thống. Đương nhiên, hy vọng nếu ông có thời gian thì nên quản luôn cả con gái mình, tránh để phát sinh chuyện tình tương tự. Xin cáo từ."

Ngự Trì lại nghĩ tới còn một câu cuối nữa.

"A, còn nữa, tiên sinh là người thông minh, người đã chết rồi, có một số việc ngài tổng thống sẽ không truy cứu, hy vọng Tằng tiên sinh hiểu thấu đáo, đừng cố tái phạm, bằng không, lần sau... sẽ không có cơ hội nữa đâu. Tổng thống cũng không phải người chuyên đi nhặt xác cho người ta, mong Tằng tiên sinh không cần gửi tặng quà nữa."

Ngự Trì nói xong bèn dẫn người rời đi.

Ra tới cửa, toàn bộ thời gian tới đây còn chưa tới 10 phút, nhưng 10 phút này là đủ làm cho Tằng gia long trời lở đất rồi.

Sau khi thân ảnh Ngự Trì biến mất, ông Tặng ôm ngực phun ra một búng máu, quản gia vội vàng chạy tới đỡ.

Hai mắt ông ta trợn trừng, mắt đỏ ngầu, từ trong cổ họng phát ra tiếng rít: "Hạ An Lan, tôi với ông... không chết không thôi."

Chuyện tình đau khổ nhất với một người là phải sống trong cảnh đầu bạc

tiễn người đầu xanh.

Con của ông ta là người ông ta yêu thương nhất, trút nửa đời tâm huyết vào nó.

Tối hôm qua Tằng Niệm Nhân còn nói chờ trời sáng thì Yến Thanh Ti sẽ trở thành con chó cho nhà bọn họ, bọn họ có thể lợi dụng Yến Thanh Ti để kiềm chế Hạ An Lan.

Lòng ông ta tràn đầy vui mừng, tràn đầy chờ mong, hy vọng con trai có thể cho mình niềm vui bất ngờ. Ông ta vẫn tin tưởng vào năng lực của con mình.

Nhưng giờ đây, trời sáng rồi, một đêm qua đi đúng là thay đổi đến nghiêng trời lệch đất.

Ông ta không nhận được niềm vui bất ngờ nào mà chỉ nhận được nỗi khiếp sợ, còn có cả nỗi đau mất con.

Mà ông ta không thể làm gì, không biết phải làm gì, chỉ có thể... nhìn thi thể con mình, nhìn gương mặt nó vẫn còn đọng lại sự sợ hãi và đau đớn. Ông ta ngay cả một câu phản bác cũng không nói được, ngay cả phẫn nộ cũng không dám bùng nổ trước mặt Ngự Trì.

Vì bọn họ bị người ta đàn áp.

Trong đầu ông Tằng lúc này chỉ có hai chữ “Hạ gia”, “Hạ gia”.

Trong lòng tràn ngập thù hận, trong mắt ông ta, giờ phút này, chỉ cần nghĩ tới bộ dáng của Hạ An Lan là ông ta muốn giết người, muốn bằm thây vạn đoạn.

Bà Tằng đã tỉnh lại, gục bên thùng, ôm lấy Tằng Niệm Nhân gào khóc: “Niệm Nhân... Niệm Nhân... Con tỉnh lại đi... Niệm Nhân...”

Không bao lâu sau, ông bà nội của Tằng Niệm Nhân cũng tới.

Vừa vào cửa đã nghe tiếng gào thét tê tâm liệt phế của con dâu.

Hai ông bà thấy thi thể của cháu trai thì chỉ biết khóc ngất đi.

Trong nhà rối loạn một trận, đối với bọn họ mà nói, đây chính là chuyện cực kỳ đau khổ.

Sau khi Tằng lão gia tử tỉnh lại, bi thương đã giảm đi rất nhiều.

Lão đã bình thản lại, sai người bố trí tang lễ cho Tằng Niệm Nhân.

Lão gọi: “Thành Dũng, con theo ba vào đây.”

Sau đó, hai người tới thư phòng của ông Tằng.

Tiến vào trong, ông Tằng vừa khóc vừa nói: “Ba, thù này con nhất định phải báo, con nhất định sẽ phá hủy Hạ gia, con muốn Hạ An Lan nợ máu phải trả bằng máu. Không trả thù này, con thề không làm người.”

--- O ---

Chương 1319: Mở Mắt Ra, Có Thể Thấy Anh Thật Tốt

"Thù nhất định phải báo, nhưng không thể gấp được... Hạ An Lan tự nhiên làm khó dễ như thế, thậm chí đe dọa không thèm che giấu, con nói xem tại sao?"

Hận thù trong lòng ông Tằng giảm đi một ít, khôi phục lý trí: "Chẳng lẽ... Chẳng lẽ... ông ta đã biết trước..."

Tằng lão gia tử lắc đầu: "Không đâu... Nếu ông ta biết trước thì không chỉ giết một mình Niệm Nhân mà cả nhà chúng ta sẽ mất mạng ngay lập tức. An tâm và tỉnh táo, gần đây đừng hành động gì, cứ coi như... chưa từng xảy ra chuyện gì."

"Cái gì mà coi như chưa từng phát sinh chuyện gì? Niệm Nhân đã chết rồi, cháu trai của ba chết rồi... Con mất con trai rồi..." Ông Tằng nói trong đau khổ, lão lệ tung hoành.

Trên mặt Tằng lão gia tử đầy vết đồi mồi, nếp nhăn lan tràn, nhưng lão lại không có vẻ bình thản của lão nhân ở tuổi của mình.

Trong mắt lão không hề có bi thương, chỉ có sự lạnh lùng.

"Dù Niệm Nhân không chết thì cũng sớm bị chúng mày hại chết. Nó hút thuốc phiện nhiều năm như thế, tao không tin vợ chồng mày không biết. Mấy thứ gây nghiện đó, chỉ cần động phải là coi như người bỏ đi... cho dù còn sống thì cũng chỉ có đường chờ chết."

Ông Tằng nghiến răng nghiến lợi: "Cho dù phế thì cũng là con của con, lúc này con chỉ muốn thanh toán thù cũ hận mới với Hạ An Lan một lượt luôn."

Tằng lão gia tử hừ một tiếng: "Tính sổ đương nhiên phải làm, Niệm Nhân chết rồi, coi như đó là lý do tốt nhất để trở mặt. Chờ ba ngày Niệm Nhân xong, anh đón đứa nhỏ bên ngoài kia về nhà đi."

"Ba... Ba..."

"Anh cho là lão già này không biết gì sao? Nếu không phải Niệm Nhân kém cỏi, đắm mình thì tôi sao có thể để thằng nhóc ngoài kia sống sót được."

"Ba... Con... Con biết rồi."

...

Sau khi Yến Thanh Ti tỉnh lại, điều đầu tiên cô làm là đưa mắt tìm kiếm xem Du Dực còn ở đây không.

Trong phòng đã vắng bóng ông, chỉ có Nhạc Thính Phong đang đứng bên cửa sổ nhìn cô chằm chằm, trong ánh mắt đầy tơ máu, hốc mắt sâu hoắm, rõ ràng là cả đêm vừa rồi không được nghỉ ngơi.

Yến Thanh Ti cười nhẹ, nói: "Đến rồi?"

Nhạc Thính Phong gật đầu: "Ừ, nhớ em."

Anh cúi đầu hôn lên trán Yến Thanh Ti, hôn rất lâu.

Đêm qua, Nhạc Thính Phong từ trong ác mộng bừng tỉnh, sợ hãi đột nhiên lan tràn khắp trong lòng, mồ hôi lạnh không ngừng túa ra. Anh không biết tại sao lại như thế, không hiểu sao thấy rất lo lắng cho Yến Thanh Ti.

Anh sợ Yến Thanh Ti đang ngủ nên đấu tranh mãi mới gọi điện cho cô.

Nhưng gọi mãi không có người nghe máy, Nhạc Thính Phong càng không yên lòng, liên tục gọi thêm mấy cuộc nữa, cuối cùng là Quý Miên Miên và Diệp Thiều Quang nghe máy.

Diệp Thiều Quang nghe máy, nói cho anh biết Yến Thanh Ti bị người ta bắt cóc.

Lúc ấy, Nhạc Thính Phong đánh rơi điện thoại, mãi không thoát khỏi cơn khiếp sợ, khủng hoảng, lập tức mặc áo rồi mang hộ chiếu ra ngoài. Anh không có tâm tình nào khác, chỉ muốn đi thật nhanh tới nơi đó để gặp vợ mình.

Ngồi máy bay rồi ô tô đi suốt một đêm, cuối cùng khi Nhạc Thính Phong tới nơi thì Du Dực đã rời đi, Yến Thanh Ti vẫn chưa dậy.

Nhạc Thính Phong ngồi chờ bên giường, nhìn Yến Thanh Ti đang ngủ say, lúc này mới cảm thấy hồn đã về lại xác.

Yến Thanh Ti ôm lấy cổ anh: "Em cũng thế."

Sống sót sau tai nạn, điều người ta mong mỏi nhất là được ở bên người mình yêu.

Lúc mở mắt, nhìn thấy Nhạc Thính Phong ở bên, trong lòng Yến Thanh Ti rất ấm áp.

Nhạc Thính Phong muốn sờ sờ má Yến Thanh Ti nhưng lại không dám, sợ làm cô đau: “Còn đau không?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1320: Chú Ấy Đi Mà Không Tạm Biệt Là Vì Muốn Em Được Bình An

Yến Thanh Ti gật đầu: “Có, rất đau, cười một tí thôi cũng thấy đau khắp mặt rồi.”

Nhạc Thính Phong đau lòng thu tay lại: “Đáng lẽ anh nên tới sớm một chút...”

Anh rất hối hận, việc của công ty có thể so sánh với cô được sao?

Sao không sớm tới đây một chút, sao lại chờ cô xảy ra chuyện mới chạy tới?

Yến Thanh Ti an ủi anh: “Cho dù anh đến thì em vẫn có thể bị bắt cóc thôi... Đừng quá để ý, giờ em đã tốt hơn rồi mà.”

“Anh để ý, không có cách nào không để ý được. Những lúc em gặp nguy hiểm nhất anh đều không có ở đây.” Thanh âm Nhạc Thính Phong khàn khàn, không che giấu được sự tự trách.

“Loại sự tình này chẳng ai muốn xảy ra cả, chúng ta cũng không đoán trước được, cho nên... anh đừng tự trách mình nữa. Sau này cẩn thận chút là được rồi, anh xem, mạng em dai lắm, đại nạn không chết tất có phúc. Em nghĩ vận may của em bắt đầu tới rồi.”

Tối hôm qua xảy ra chuyện nguy hiểm nhưng cuối cùng cũng an toàn, may là có Du Dực...

Đúng rồi, Du Dực...

Yến Thanh Ti nhớ tới Du Dực, cô nói khi tỉnh lại sẽ dẫn ông đi dạo, cô vội hỏi: “Anh có thấy chú Du không?”

Nhạc Thính Phong lắc đầu: “Không... Lúc anh tới thì trong phòng chỉ có em.”

Ánh mắt Yến Thanh Ti ảm đạm: “Chú ấy đi rồi...”

“Lần này vẫn là Du Dực cứu em sao?”

Yến Thanh Ti gật đầu, nói mọi chuyện cho Nhạc Thính Phong nghe.

Cô dựa vào bờ vai anh, nói: "Kỳ thực em biết... Lúc em ngủ em đã biết lúc dậy chú ấy sẽ không còn ở đây nữa. Em biết em không giữ được chú ấy... có lẽ..."

Yến Thanh Ti hiểu được, lần này Du Dực xuất hiện là vì cứu cô khỏi nguy hiểm, ông ấy không thể ngồi yên nhìn cô gặp nguy được.

Nếu cô đã an toàn rồi, ông sẽ lại lẳng lặng quan sát cuộc sống của cô, thấy cô bình an, khỏe mạnh thì ông sẽ rời đi.

"Chú ấy rời đi là có lý do của mình. Thân phận hiện tại của chú ấy cũng không thể xuất hiện trước đám đông được, ở lại cũng không tốt."

Yến Thanh Ti gật đầu: "Em biết, chỉ là trong lòng em... vẫn có chút tư tâm..."

Cô quay đầu nhìn ánh nắng bên ngoài, mỉm cười: "Em mong là chú ấy có thể tới được những nơi chú ấy muốn."

Nhưng lần này ông đi rồi, sợ là sau này sẽ khó có cơ hội gặp lại.

Nhạc Thính Phong ôm Yến Thanh Ti: "Đúng, chú ấy sẽ tới rất nhiều nơi..."

Anh có thể hiểu tại sao Du Dực đi mà không tạm biệt. Ông ấy không muốn liên lụy tới Yến Thanh Ti, không muốn vì mình mà cuộc sống của cô bị đảo lộn.

...

Một đêm phong ba trôi qua, ánh sáng mặt trời lại ló dạng, cuộc sống trước đây lại tiếp tục.

Đối với rất nhiều người mà nói, chuyện xảy ra đêm đó giống như một tảng đá ném vào mặt hồ, tạo ra vài gợn sóng rồi lại dần yên ả lại.

Nhạc Thính Phong ở lại với Yến Thanh Ti, anh muốn chờ đến tận khi cô kết thúc cảnh quay cuối cùng của phim này rồi đưa cô trở về.

Sau khi xảy ra chuyện bắt cóc, anh không dám để Yến Thanh Ti ở lại đây một mình. Mỗi ngày phải nhìn thấy cô anh mới an tâm được, bằng không lúc

nào cũng sẽ sống trong lo lắng.

Yến Thanh Ti khuyên bảo mãi cũng không được, chỉ có thể để tùy ý anh.

Tằng Niệm Nhân chết không có gây ra bất kỳ phong ba nào, giống như giọt nước mưa mùa hè rơi trên mặt đất rồi nhanh chóng bốc hơi, không để lại dấu vết gì. Ngoại trừ người nhà họ Tằng, không còn ai để tâm tới chuyện này nữa. Dù sao cái chết của hắn cũng không làm ai đó giàu lên, bọn họ cũng có công việc của mình.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1321: Cô Có Biết Tôi Hận Cô Nhiều Thế Nào Không?

Ai cũng phải cố gắng vì cuộc sống của mình.

Tằng Khả Nhân không chết, nhưng cô ta cảm thấy so với chết mình còn thảm hại hơn.

Ngày đó bị nhiều người trong đoàn làm phim chụp hình lại, ngay sau đó, toàn bộ ảnh đã bị tung lên Internet, tên của cô ta trong nháy mắt trở thành cái tên hot nhất được tìm kiếm trên weibo.

Sau đó, Tằng Khả Nhân không dám động tới điện thoại nữa.

Người của Tằng gia ngập trong đau khổ trước cái chết của Tằng Niệm Nhân nên ông Tằng cho dù sai người xử lý chuyện này nhưng cũng không làm tận tình được.

Nhưng vẫn tạo được chút áp lực cho truyền thông, để bọn họ không đưa tin về chuyện này.

Công ty đại diện nói đó chỉ là ảnh ghép... nhưng ảnh ghép mà có thể nhiều và rõ ràng đến thế sao?

Mọi trù tính của công ty điện ảnh về việc xây dựng một hình ảnh thanh thuần, tao nhã, mười phần tiên khí cho Tằng Khả Nhân cứ thế sụp đổ trong một đêm.

Mặc dù những bức ảnh này sau đó bị cấm trên Internet, nhưng với tốc độ truyền bá của nó thì mọi người đã xem hết rồi, có cấm cũng vô ích.

Các công ty lấy hình ảnh đại diện của Tằng Khả Nhân, mọi nguồn tài trợ cho cô ta đều bị ngăn lại. Ngay cả nhóm bạn tốt trong giới giải trí với cô ta cũng không dám qua lại nữa.

Có người phỏng vấn Bạch San, hỏi có phải cô ta tới tham quan phim trường không, có biết chuyện của Tằng Khả Nhân hay không?

Lúc đó Bạch San trả lời thẳng là không phải tới đó chơi mà đi công tác, chụp ảnh tạp chí, vừa hay gặp gỡ Tằng Khả Nhân một chút, ăn một bữa cơm.

Trước đó cô ta còn chưa được gặp Yến Thanh Ti, lần này gặp còn nói chuyện với nhau rất lâu.

Bạch San nói một hồi đã phủ nhận mọi quan hệ với Tằng Khả Nhân luôn.

Tằng Khả Nhân trốn biệt trong khu nhà mình thuê, không dám ló mặt ra ngoài, chỉ sợ phải chịu ánh mắt của người ngoài nhìn vào. Cô ta sợ đến phát điên rồi.

Tống Thanh Ngạn cho người tới gọi cô ta vài lần, đoàn làm phim cũng vì cô ta mà phải dừng quay rất lâu, điều này làm cho Tống Thanh Ngạn cực kỳ tức tối.

Sau 5 ngày, Tằng Khả Nhân vẫn không xuất hiện, mọi người đã nghĩ đến chuyện phải đổi vai nữ phụ, chuyện quay phim không thể chậm trễ được nữa.

Nhưng không ngờ, sang ngày thứ sáu, Tằng Khả Nhân lại xuất hiện, dù sắc mặt rất kém, mặt gầy rộc đi, tiều tụy vô cùng.

Cô ta còn dám quay lại khiến cho người khác rất kinh ngạc.

Tống Thanh Ngạn không kiên nhẫn hỏi: “Có thể quay được chưa?”

Cô ta gật đầu: “Có thể!”

Nếu đã có thể thì lập tức quay thôi. Tống Thanh Ngạn chỉ muốn nhanh chóng quay xong bộ phim này.

Hôm nay Yến Thanh Ti có cảnh diễn chung tới Tằng Khả Nhân. Ở cảnh này, nữ cảnh sát nhìn thấy nam chính ôm nữ chính thì phát điên, lại chạy đi tìm nữ chính gây chuyện.

Ngay từ đầu, Yến Thanh Ti phát hiện trạng thái của Tằng Khả Nhân không ngờ lại rất tốt, lời thoại và ánh mắt diễn rất khá.

Cảnh quay diễn ra rất thuận lợi, Tằng Khả Nhi nhìn Yến Thanh Ti, hốc mắc đỏ lên, nói: “Cô có biết tôi ghét cô tới mức nào không? Cô có biết mỗi lần thấy cô là mong cô chết tới mức nào không?”

Yến Thanh Ti nhíu mày, hình như trong kịch bản không có lời thoại này mà?

Tống Thanh Ngạn cũng kinh ngạc, Tằng Khả Nhân dám thay đổi lời thoại của anh ta sao?

Nhưng điều làm người ta kinh ngạc nhất chính là Tằng Khả Nhân rút ra một con dao gọt trái cây, chĩa vào Yến Thanh Ti.

Mọi người kinh hãi, Nhạc Thính Phong đứng lên đi tới.

Yến Thanh Ti híp mắt: "Cô muốn làm gì?"

Ánh mắt Tằng Khả Nhân đỏ lên: "Làm gì à? Tôi muốn làm gì cô còn không biết sao? Tôi đương nhiên là muốn giết cô rồi."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1322: Yến Thanh Ti, Cô Giết Anh Trai Tôi

Tằng Khả Nhân oán hận nói: "Tôi muốn báo thù cho anh trai tôi. Yến Thanh Ti, cô giết anh trai tôi, đó là anh trai tôi, anh trai duy nhất của tôi..."

Tằng Khả Nhân rống lên làm cho toàn bộ người trong trường quay đều nghe rất rõ ràng.

Ai nấy đều nghe được thông tin chính, anh trai của Tằng Khả Nhân chết rồi sao?

Trời ạ, đúng là tin giật gân.

Là bị Yến Thanh Ti giết chết ư?

Mẹ nó, thực sự là tin tức kinh người, mau nghe đi, ghi hình lại mau.

Mặt Yến Thanh Ti không đổi sắc: "Anh cô chết vì chích ma túy quá liều, sao lại đổ vấy cho tôi? Tằng Khả Nhân, tôi hy vọng cô có thể biết rõ ràng đúng sai, đừng có đổ oan cho người tốt."

Lời của Yến Thanh Ti đều lọt vào tai mọi người nghe như một chuyện cười ấy, cô là người tốt? Người tốt...

"Người tốt, cô là người tốt... Yến Thanh Ti, tôi thấy cô là người đàn bà độc ác nhất trên đời."

Tằng Khả Nhân thấy Nhạc Thính Phong đã chạy tới thì lớn tiếng kêu lên: "Các người đừng có qua đây, không ai được lại đây. Ai dám tiến tới tôi sẽ giết cô ta."

Yến Thanh Ti nghiêm mặt, hôm nay cô mặc một bộ sườn xám màu ngà voi, dáng người hoàn mỹ, lúc cô không cười lại giống một tảng băng ngàn năm không tan, hàn ý trong mắt làm người ta lạnh gáy hơn so với con dao mà Tằng Khả Nhân đang cầm.

Cô nhìn vào mắt Tằng Khả Nhân, nói với Nhạc Thính Phong: "Các anh không cần qua đây, chuyện này em sẽ tự giải quyết."

Nhạc Thính Phong nóng lòng kêu: "Thanh Ti..."

Yến Thanh Ti cao giọng nói: "Em không sao, không ai được qua đây. Chờ ở tại chỗ cho em, không cho phép nhúc nhích.

Nửa câu sau, Yến Thanh Ti là đang nói với hai hộ vệ của Ngự Trì. Hiện tại họ là vệ sĩ của cô, trên người có súng. Vừa rồi thấy Tằng Khả Nhân dùng dao uy hiếp Yến Thanh Ti, hai người đã đưa tay ra sau hông, tùy thời có thể rút súng ra.

Nghe thấy lời của Yến Thanh Ti, hai người đó mới chậm rãi thu tay lại.

Nhạc Thính Phong đứng gần Yến Thanh Ti nhất, trong lòng vô cùng cấp bách.

Yến Thanh Ti lạnh lùng nhìn Tằng Khả Nhân, từ trong ánh mắt của cô ta chẳng thể thấy được chút sát khí nào mà toàn là tuyệt vọng...

Yến Thanh Ti bỗng nhiên nhớ tới Hạ Như Sương, cô thấy lo lắng.

Cô lo là Tằng Khả Nhân sẽ giống như Hạ Như Sương, buộc cô phải ra tay. Nếu cô thực sự giết Tằng Khả Nhân ở đây, vậy chẳng khác nào đang đi trên đường mà bị chó dại táp cho một nhát cả.

Yến Thanh Ti châm chọc: "Tằng Khả Nhân, dù tôi có chìa cổ ra cho cô, cô cũng dám cắt sao? Cô giết tôi thì có thể rời khỏi đây được à?"

Tằng Khả Nhân vừa khóc vừa nói: "Tôi biết, tôi không giết được cô. Yến Thanh Ti, cô quá lợi hại, dù ở mặt nào thì tôi cũng không phải đối thủ của cô. Các người có thể giết anh trai tôi dễ dàng như thế, có thể hủy Tằng gia dễ như thế, người khác làm cho cô không hài lòng cô liền có thể làm cho người ta tan cửa nát nhà, cô quá lợi hại, cũng quá độc ác... Cô có biết ở nhà tôi hiện tại ra sao không? Mẹ tôi đã hôn mê mấy ngày rồi, bà nội tôi ốm liệt giường không dậy nổi... Còn tôi... Cô hại tôi chẳng khác nào chuột chạy cùng đường cả."

Yến Thanh Ti thản nhiên hỏi: "Cô cảm thấy đúng là do tôi làm hại cô sao?"

Cô thấy bộ dáng điên cuồng này của Tằng Khả Nhân rất giống Tằng Niệm Nhân.

Cô vốn tưởng Tằng Niệm Nhân chết rồi thì Tằng Khả Nhân sẽ thu vỏ ốc lại. Chuyện cô bị bắt cóc cũng không làm ầm lên, chuyện này cứ thế mà bỏ qua thôi.

Nhưng Tằng Khả Nhân đúng là Tằng Khả Nhân, trình độ ngu xuẩn này làm cho người ta không khỏi có cái nhìn mới về cô ta.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1323: Cô Muốn Chết Thì Cứ Chết Đi, Đừng Làm Lãng Phí Thời Gian Của Người Khác

Tằng Khả Nhân cả giận nói: "Không phải cô thì còn là ai, nếu không phải tại cô..."

Yến Thanh Ti ngắt ngang lời cô ta. "Đúng thế, nếu không có tôi thì anh trai cô sẽ không bắt cóc tôi, sau đó nhà cô sẽ không xảy ra chuyện đúng không?"

"Đều là vì cô ép tôi... Hôm nay tôi muốn đồng quy vu tận với cô, tôi muốn báo thù..."

Yến Thanh Ti cười một tiếng, Tằng Khả Nhân chỉ nói thế thôi chứ cũng không dám đâm dao tới, cô ta không muốn giết cô.

"Vô dụng thôi. Cô giống hệt anh trai cô, ngu xuẩn cũng giống hệt nhau, không hổ danh là người họ Tằng. Cô cảm thấy chỉ bằng một con dao gọt trái cây này mà có thể giết tôi sao? Tới đi, tới thử xem nào?"

Tằng Khả Nhân nước mắt lưng tròng, cô ta gật đầu: "Đúng, tôi ngu, tôi luôn cảm thấy mình rất thông minh, nhưng vô dụng hết... Sau khi gặp cô, nơi nào có cô thì tôi liền trở thành người vừa xấu vừa nát, những nơi cô ở tôi chưa từng có cơ hội trở mình. Yến Thanh Ti... cô rất đặc biệt... đặc biệt tới mức người ta phải ghét... Từ lần đầu tiên gặp tôi đã ghen tị với cô, đã ghét cô rồi..."

Yến Thanh Ti lãnh đạm nói: "Tôi biết chứ, chỉ có người vô dụng mới đi ghen tị với người khác, cô ghen tị chứng tỏ tôi hơn cô rồi."

Tằng Khả Nhân không khác nào dã thú bị rơi vào cạm bẫy của thợ săn, chỉ có thể tuyệt vọng gào lên: "Yến Thanh Ti... Yến Thanh Ti... tôi giết cô..."

Con dao trong tay cô ta vung lên nhìn rất dọa người, Tần Cảnh Chi quát: "Tằng Khả Nhân, cô buông dao xuống, nếu cô thật sự làm thế thì đời cô mới bị hủy hoại thật đấy."

Nghe được tiếng của Tần Cảnh Chi, Tằng Khả Nhân liền lấy lại được một chút lý trí, cô ta nhìn về phía anh: "Nếu không có Yến Thanh Ti, anh có yêu em không?"

Tần Cảnh Chi sầm mặt, im lặng một chút rồi lắc đầu: “Không. Tôi không muốn lừa cô. Không thích chính là không thích.”

Lời nói của Tần Cảnh Chi làm cho chút ánh sáng cuối cùng trong mắt Tằng Khả Nhân vụt tắt.

Cô ta thì thào: “Em biết, anh sẽ không yêu em, cho dù không có cô ta thì anh cũng không yêu em... Anh... vốn không thích em rồi...”

Tần Cảnh Chi không thích cô ta, chuyện này chẳng liên quan gì tới Yến Thanh Ti cả.

Anh ấy chỉ không thích mà thôi...

Trước kia đã không thích, hiện tại cô ta làm ra những chuyện này thì sao có thể thích cho được.

Có lẽ... chẳng có ai thích cô ta nổi nữa.

Tằng Khả Nhân thực sự không muốn sống nữa, thế giới này chẳng còn gì để cô ta lưu luyến cả.

Yến Thanh Ti nhìn cô ta chằm chằm: “Tằng Khả Nhân, tôi hy vọng cô đừng có làm chuyện điên rồ.”

Tằng Khả Nhân lau nước mắt, gật đầu: “Cô nói đúng, tôi rất ngu ngốc, thật sự rất ngu ngốc. Buồn cười là trước đây tôi vẫn nghĩ mình rất thông minh, giờ tôi biết rồi, sao tôi có thể giết cô chứ.”

Ngay sau đó, con dao trong tay cô ta đột nhiên đổi hướng, cô ta nhắm vào chính mình: “Tôi không thể giết cô, nhưng tôi có thể giết chính mình. Yến Thanh Ti, cô hủy hoại tôi, tôi muốn cô tận mắt thấy thế nào là hại chết một mạng người...”

Yến Thanh Ti cắn răng, mẹ nó, thật sự là lo lắng dư thừa rồi.

Cô gật đầu: “Được, cô chết đi, tự sát luôn đi. Người thất bại luôn chọn phương án này để giải quyết mà. Cô nghĩ tôi sẽ vì cô mà tự trách mình sao?”

Cô hếch cằm cười lạnh: “Tôi nói cho cô biết, tôi sẽ không tự trách mình làm gì, càng không bất an gì cả. Thế giới này trước nay luôn là mạnh được yếu thua, mau ra tay đi, nhanh lên, đừng lãng phí thời gian của mọi người.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1324: Nếu Tôi Hận Một Người Thì Sẽ Không Để Người Ta Chết Là Xong

Lời của Yến Thanh Ti làm người khác kinh ngạc vô cùng.

Đây không phải là quá lạnh lùng sao, cho dù không quan tâm thì cũng không cần nói như thế chứ?

Mọi người nhìn Yến Thanh Ti, ánh mắt đều thay đổi.

Người đời thích nhất là xem náo nhiệt, nhưng thấy người ta gặp nguy hiểm mà không tiến lên giúp còn đồng tình với người ta thì thật hiếm thấy.

Lúc Tằng Khả Nhân lấy dao uy hiếm Yến Thanh Ti, bọn họ không ai hỗ trợ, nay Yến Thanh Ti chỉ nói một câu thì họ lại cảm thấy sao Yến Thanh Ti lại có thể lạnh lùng như thế. Họ đã quên, Tằng Khả Nhân biến thành như thế này cũng là do họ góp một phần công sức, bởi vì ảnh đưa lên mạng đều có công lao của họ.

Tằng Khả Nhân là cô gái được nuông chiều, nay xảy ra chuyện này, cô ta không hề có khả năng thừa nhận, cô ta đã bị hủy thật rồi.

Cô ta cảm thấy trên đời này chẳng có lý do gì để sống tiếp, mọi người nhìn cô ta lúc này chẳng khác gì lúc cô ta không mặc quần áo, làm cô ta cảm thấy thật nhục nhã, sự nhục nhã đó vĩnh viễn không thể nào xóa đi được.

Con người sợ nhất không phải là đau khổ mà là không còn hy vọng tồn tại, cô ta đã buông tay hoàn toàn rồi.

“Được... Được, tôi sẽ chết cho cô xem... Tôi muốn cho cả nước này biết cô đã bức tử tôi. Yến Thanh Ti... cô chính là hung thủ...”

Tằng Khả Nhân thực sự là đã mất hết hy vọng, nhưng cô ta không muốn chết như anh của mình nên mới nghĩ có thể thay đổi được gì đó, cô ta không muốn chết trong lặng lẽ.

Yến Thanh Ti châm chọc: “Đừng nói lời vô nghĩa nữa, muốn chết thì chết nhanh lên, không thấy mọi người đang nhìn à? Chúng tôi còn phải quay phim, đừng lãng phí thời gian của chúng tôi. Ai không dám động thủ chính là con rùa rụt đầu.”

“Tôi... Tôi chết... Yến Thanh Ti... Tôi thành quỷ cũng sẽ không tha cho cô.”

Tằng Khả Nhân đúng là rất muốn chết, nhưng dao gọt hoa quả cũng không sắc bén như dao găm, lưỡi dao lạnh lẽo dán lên cổ làm cho cô ta không ngừng run rẩy, cuối cùng cô ta mới phát hiện ra rằng mình đang sợ... Cô ta không có dũng khí tự cắt cổ mình.

Nhìn tay của Tằng Khả Nhân đang run rẩy, Yến Thanh Ti biết rõ là cô ta không dám chết.

Cô cười nhạo: “Sao không dám xuống tay vậy? Không dám chết chứ gì? Cô làm cho tôi thất vọng quá, Tằng Khả Nhân ạ. Cô nói người như cô không muốn sống nữa, cô nghĩ xem những người ngày nào cũng sống trong khổ cực phải làm sao đây? Những người bị ung thư, những người bị tai biến không tự điều khiển sinh hoạt cá nhân được, những người lo lắng không biết ngày mai có thể nhìn thấy ánh mặt trời hay không phải làm sao đây? Chẳng lẽ họ phải cam chịu giống cô à?”

Tằng Khả Nhân càng run rẩy hơn. Cô ta cắn răng một cái, ấn mạnh dao, nhưng con dao chỉ cắt được tầng da mỏng bên ngoài làm cô ta đau đớn, không dám tiếp tục nữa.

Yến Thanh Ti bước tới gần, chậm rãi nói: “Tằng Khả Nhân, nếu tôi là cô, tôi sẽ tự nói với chình mình, vì sao tôi phải chết chứ? Nếu tôi hận ai thì tôi sẽ luôn nghĩ tới biện pháp để sống sót... sau đó giết chết đối phương.”

Tằng Khả Nhân khóc lóc: “Sống... làm sao được? Tôi sống thế nào được... Cô bảo tôi phải sống thế nào?”

“Cô không dám chết thì chỉ có thể tiếp tục mà sống thôi.”

Đảo mắt một cái, Yến Thanh Ti bước tới trước mặt Tằng Khả Nhanh, nhanh tay cầm lấy cổ tay đang cầm dao của cô ta, đoạt lại con dao.

Cũng không nghĩ tới, cô vừa mới động thì Tằng Khả Nhân như phải chịu kích thích, lập tức giãy giụa.

Tằng Khả Nhân nổi điên lên, khí lực lớn vô cùng, đại khái Yến Thanh Ti dù có cố gắng cũng không bắt được tay cô ta.

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1325: Cô Dám Làm Bị Thương Chồng Tôi À?

Yến Thanh Ti vốn định cướp lấy dao của Tằng Khả Nhân, không ngờ Tằng Khả Nhân đột nhiên nổi điên lên, giằng co một trận.

Nhạc Thính Phong đoán được Yến Thanh Ti sẽ ra tay, vừa thấy cô động thì anh cũng chạy nhanh tới, giơ tay lên đánh mạnh vào gáy Tằng Khả Nhân một cái, định đánh cho cô ta choáng váng, nhưng không ngờ đầu của cô ta rất cứng, bị đánh như thế mà cũng không hề hấn gì.

Nhạc Thính Phong thừa dịp cô ta hơi khựng lại bèn kéo Yến Thanh Ti ra. Tằng Khả Nhân phản ứng lại, tự vệ theo bản năng, đâm dao về phía Nhạc Thính Phong. Anh tránh đi, con dao xẹt qua cánh tay anh, lưu lại một vế cắt thật dài, máu nhanh chóng chảy ra.

Nhạc Thính Phong không để ý tới vết thương, một cước đá vào bụng Tằng Khả Nhân làm cô ta phải lui về sau, mất đi trọng tâm mà ngã nhào trên mặt đất.

Quý Miên Miên và hai vệ sĩ của Yến Thanh Ti nhào lên, ngăn Tằng Khả Nhân lại.

Yến Thanh Ti nhanh chóng xem xét vết thương trên tay Nhạc Thính Phong, sốt ruột hỏi: “Sao rồi, có bị thương nặng không?”

Nhạc Thính Phong lắc đầu: “Không sao... Vết thương nông thôi, nhìn thì hơi kinh nhưng chỉ sượt qua da thôi mà.”

Yến Thanh Ti cắn răng, cô không nghĩ sẽ làm gì Tằng Khả Nhân, ai ngờ cô ta lại tới tìm chết.

Cô đi tới đẩy Quý Miên Miên ra, túm lấy cổ áo Tằng Khả Nhân, tống cho cô ta hai cái tát tai.

“Nếu cô có thể đâm chồng tôi bị thương thì sao không có sức tự đâm mình chứ? Con mẹ nó, cô không dám chết thì có, ngay cả dũng khí tự tử cũng không có. Hèn! Nếu cô có thể tự đâm mình một cái, chết luôn đi từ lúc nãy thì tôi còn cảm thấy cô rất được, ít ra còn dám chết, nhưng giờ... Ngay cả dũng khí chết cũng không có, cô chết cũng không xứng đáng.”

Tằng Khả Nhân gào khóc, cô ta cũng muốn chết lắm chứ, nhưng không dám... Cô ta thật sự không dám...

Cô ta nghĩ mình dám tự tử lắm, nhưng đến khi kề dao trên cổ rồi lại không dám. Cô ta biết hôm nay mình lại tạo thành một truyện cười nữa rồi.

Cô ta muốn tự tử, muốn để mọi người oán trách Yến Thanh Ti, để cho mọi người biết chính Yến Thanh Ti bức tử mình.

Nhưng... cô ta lại quá vô dụng.

Yến Thanh Ti buông tay, Tằng Khả Nhân này coi như xong rồi, ngay cả chết cũng không dám thì nói gì tới báo thù nữa. Cô không muốn đuổi tận giết tuyệt người ta.

Đối với người không có giá trị uy hiếp, cô chẳng muốn làm gì cả.

Yến Thanh Ti đứng dậy, nói với đám người vừa chứng kiến một màn này: “Nhìn cái gì mà nhìn? Tôi nói cho các người biết, chuyện ngày hôm nay ai dám nói sai sự thật về tôi thì kết cục của các người sẽ giống cô ta luôn... Đừng cho là tôi không tìm được kẻ tung tin, Tằng Khả Nhân bị thành ra thế này, các người cũng hiểu là đừng có chọc đến tôi.”

Yến Thanh Ti nắm tay Nhạc Thính Phong: “Đi thôi, về băng bó vết thương.”

Nhạc Thính Phong cong môi cười, ngoan ngoãn đi theo Yến Thanh Ti.

Những kẻ cầm máy ảnh chụp đều lặng lẽ xóa hết ảnh đi... bọn họ... không dám...

Diệp Thiều Quang ôm lấy bả vai Quý Miên Miên: “Chậc... Anh cảm thấy Nhạc Thính Phong và Yến Thanh Ti...”

“Sao?”

“Khụ... Không sao cả...”

Anh ta muốn nói, Yến Thanh Ti và Nhạc Thính Phong nên đổi vai cho nhau mới đúng.

Nhưng nhìn lại mình với Quý Miên Miên, anh ta tự nhủ, thôi quên đi, anh ta còn không bằng Nhạc Thính Phong ấy. Ít nhất YTP không một tay nhấc

Nhạc Thính Phong lên được.

--- O ---

Chương 1326: Em Là Bông Hoa Đẹp Nhất Trong Lòng Anh

Yến Thanh Ti đi rồi, đoàn làm phim đành nghỉ giải lao.

Tần Cảnh Chi tìm Tống Thanh Ngạn: "Tại tôi, lúc đầu không nên cho Tằng Khả Nhân tham gia bộ phim này."

Tống Thanh Ngạn thở dài: "Kỳ thực, lúc đầu khi đồng ý cho Tằng Khả Nhân tham gia bộ phim này, tôi cũng đã lo lắng cô ta sẽ nổi lên tranh chấp với Yến Thanh Ti, không ngờ... chuyện lại nháo lớn tới mức này."

"Đúng thế, ai mà ngờ chứ? Bộ phim này tiếp tục quay thế nào đây?"

Tống Thanh Ngạn cười: "Đương nhiên là quay tiếp rồi... Tằng Khả Nhân không thể tiếp tục nữa, may mắn phần sau của cô ta cũng không còn nhiều, dùng diễn viên đóng thế quay lấy dáng người và mặt nghiêng là được rồi.

"Cũng được... Lần này... gây phiền toái cho cậu rồi..."

"Bên chỗ tôi thì chả sao, nhưng chỗ Yến Thanh Ti..." Tống Thanh Ngạn rất thưởng thức Yến Thanh Ti, thưởng thức rất đơn thuần, anh ta thích tính cách của cô, muốn làm gì thì làm, trong làng giải trí này hiếm có người này sống thật như thế.

Mặc dù hành vi của cô ấy đôi khi rất quá khích nhưng... điểm tốt của cô ấy vẫn rất nhiều.

Ví dụ như vừa rồi, cô ấy không muốn Tằng Khả Nhân chết nên mới đi kích thích cô ta, làm cho cô ta rối loạn, sau đó nhân cơ hội cướp lấy dao.

Cô gái này bề ngoài cứng rắn, lạnh lùng nhưng trong lòng có lẽ rất dịu dàng...

Anh ta nhớ lúc Yến Thanh Ti kéo tay Nhạc Thính Phong, ánh mắt cô rất đau lòng khi thấy chồng mình bị thương.

Một người đàn ông được vợ mình đối đãi như thế chắc hẳn sẽ rất hạnh phúc.

Bởi vì cô gái này sẽ chỉ tốt với một mình anh ta mà thôi.

Tần Cảnh Chi nói: “Tôi sẽ xin lỗi cô ấy sau, nếu tối hôm đó không có hai trợ lý của cô ấy, chỉ sợ giờ tôi... đã không xong rồi...”

Tống Thanh Ngạn gật gật đầu.

“Vậy Tằng Khả Nhân thì làm sao đây?”

Tần Cảnh Chi nói: “Đưa tới bệnh viện đi chứ còn làm gì được nữa? Vừa rồi cô ta đã bị coi như hành hung người khác, nếu Yến Thanh Ti muốn khởi tố thì cũng là chuyện bình thường.”

“Cô ấy... Chắc không đâu.”

Tống Thanh Ngạn cảm thấy Yến Thanh Ti thực sự vẫn là người rất tốt, rất dễ mềm lòng, sẽ không ép người ta vào đường cùng.

...

Về tới khách sạn, Yến Thanh Ti nhanh chóng rửa sạch miệng vết thương cho Nhạc Thính Phong.

Nhạc Thính Phong nhìn chằm chằm vào Yến Thanh Ti, cô vừa băng bó cho anh vừa nói: “Nhìn mặt em mà có thể lấy ra được một đóa hoa không?”

Nhạc Thính Phong gật đầu: “Có thể!”

Yến Thanh Ti ngừng tay, ngẩng đầu hỏi: “Vậy anh nói xem trên mặt em có thể nở ra hoa gì?”

Nhạc Thính Phong cúi đầu hôn lên môi cô: “Bông hoa xinh đẹp nhất.”

Yến Thanh Ti cười cười, cúi đầu thắt lại băng gạc. “Mấy ngày này anh phải cẩn thận nhé, lúc tắm rửa đừng để dính nước.”

“Vậy em tắm giúp anh.”

Yến Thanh Ti nhún vai: “Em thì chả sao, chỉ cần anh có thể nhịn được.”

Nhạc Thính Phong thở dài, sau đó nói: “Thôi, thế để anh tự xử đi.”

Anh đau lòng ngày nào Yến Thanh Ti cũng bận quay phim nên tối chỉ ôm ôm ấp ấp một hồi mà thôi, không muốn cô bị mệt quá độ, nhịn đúng là quá

vất vả!

Nhạc Thính Phong vươn tay kéo Yến Thanh Ti vào lòng: “Bà xã, khi nào thì quay xong vậy? Trời càng lúc càng lạnh rồi, em xem, lúc quay phim mà vẫn mặc mỏng manh như thế.”

Yến Thanh Ti ghé vào người anh, nói: “Sắp rồi, cùng lắm là... 20 ngày nữa thôi.”

“Trời ạ, tận 20 ngày nữa...”

“Đúng thế, Tống Thanh Ngạn yêu cầu rất cao, nếu không anh đi về trước đi, đừng ở đây nữa. Chuyện công ty sao có thể bỏ mặc được.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1327: Con Của Em Chính Là Con Của Anh, Sớm Muộn Gì Nó Cũng Gọi Anh Là Ba

Nhạc Thính Phong lắc đầu, kiên quyết không đi: "Công ty đúng là rất quan trọng, nhưng không quan trọng bằng bà xã của anh được. Hôm nay anh mới cảm thấy mình có đất dụng võ với em. Em xem, bên cạnh em cứ không ngừng có phiền toái, sao anh có thể yên tâm được?"

Khi YTB bị Tằng Niệm Nhân bắt cóc, anh không ở đây, giờ mỗi lần nghĩ lại đều thấy sợ. Mấy tối gần đây, lần nào ngủ anh cũng bị ác mộng làm cho bừng tỉnh, tỉnh lại đều tìm Yến Thanh Ti đầu tiên.

May là cô vẫn còn ở bên cạnh.

Nhạc Thính Phong cũng không mong vợ vừa mới cưới chưa được bao nhiêu ngày đã âm dương đôi ngả.

Yến Thanh Ti bóp bóp cái mũi của anh: "Tằng Khả Nhân đã bị giải quyết rồi, sẽ không còn chuyện gì nữa đâu."

"Đúng rồi, phải làm gì Tằng Khả Nhân bây giờ? Cô ta rất hận em đấy."

Yến Thanh Ti cũng không quá bận tâm tới con người đó nữa, cô đáp: "Cô ta xong đời rồi, vô dụng, cô ta hận em nhưng có dám giết em đâu. Chẳng khác nào có "súng" mà không dùng được ấy."

"Đừng quá chủ quan, cho dù là Tằng Khả Nhân trở nên vô dụng nhưng Tằng gia... vẫn còn đó."

"Tằng gia cũng vĩnh viễn không đến lượt em xử lý."

Nhạc Thính Phong gật đầu, nói cũng đúng, bọn họ có ông bác như hồ ly kia rồi, sao ông ấy có thể bỏ qua Tằng gia chứ?

Đương nhiên không rồi.

Hạ An Lan sẽ không đời nào tha cho Tằng gia.

Ngày hôm đó, Ngự Trì giải quyết cái chết của Tằng Niệm Nhân rất sạch sẽ, cho dù Tằng gia biết người chết là do Hạ An Lan làm thì cũng không có cách

nào cả, bởi vì dù có tra thế nào thì cũng chỉ tra ra những bằng chứng mà Hạ An Lan muốn bọn họ nhìn thấy thôi... Tất cả những tài liệu đó đều nói rằng Tằng Khả Nhân chết là do sốc ma túy.

Nếu Tằng gia làm giả chứng cớ thì chẳng khác nào tìm chết cả.

Cho nên, dù con trai có chết thì Tằng Thành Dũng cũng chỉ biết cắn răng chịu đựng, ngay cả phát tang, hạ táng cũng rất yên lặng, không dám để lộ ra ngoài.

Hạ An Lan vẫn luôn phái người giám thị nhà họ Tằng 24/7.

Mỗi ngày Ngự Trì đều báo cáo tình hình với ông một lần.

"Mấy hôm nay thế nào?"

Ngự Trì: "Rất thành thật, vẫn đi làm như bình thường, hơn nữa còn chăm chỉ hơn cả trước đây."

Hạ An Lan đặt bút ký tên, sau đó đóng nắp bút máy lại: "Giả vờ rất tốt, tiếp tục giám thị!"

"Vâng! Tiên sinh, còn có một chuyện nữa, chuyện lắp máy nghe trộm trong văn phòng của Tằng Thành Dũng đã thất bại rồi."

"Chuyện đó cũng là bình thường, có sắp xếp người vào Tằng gia được không?"

Tằng Thành Dũng cũng là một lão già đời, ông ta đã bố trí thiết bị quấy nhiễu trong văn phòng làm việc và thư phòng của mình, như thế sẽ không lo lắng người khác biết được bí mật của mình."

Ngự Trì gật đầu: "Đã an bài rồi, nhưng... không phải người mới vào."

"Ai?"

"Quản gia... của Tằng gia."

Hạ An Lan gật đầu, thế cũng được.

Ngự Trì lại nói: "Hôm nay Tằng Khả Nhân muốn tự sát ở trường quay, tiểu thư tới ngăn liền bị phản kháng, cô ta đã đâm bị thương Nhạc tiên sinh."

“Bộp” Hạ An Lan đập bút máy xuống bàn: “Thật đúng là không chịu yên tĩnh...”

Đột nhiên mặt Ngự Trì biến sắc, anh ta cảm thấy không đúng nên vội vàng đi tới cửa sau đó đột nhiên mở ra.

Người ngoài cửa bị mất thăng bằng ngã nhào vào, Ngự Trì vội vàng đỡ lấy.

“Phu... nhân!”

Hạ An Lan thầm nghĩ toi rồi, sau đó xua tay đuổi Ngự Trì ra ngoài.

Ngự Trì chỉ mong có thể bỏ chạy tháo thân, vì vậy nhanh chóng rời đi.

Cửa đóng lại, hốc mắt của Nhạc phu nhân liền đỏ lên: “Con tôi bị thương, sao ông không nói cho tôi biết?”

“Không phải vì anh sợ em sẽ lo lắng sao? Nó bị thương không nặng...”

“Không nặng? Không phải con ông nên ông không lo lắng. Chuẩn bị xe cho tôi, tôi muốn đi...”

Hạ An Lan giữ chặt lấy bà: “Mi Mi, con của em không phải con của anh ư? Sớm muộn gì nó cũng sẽ gọi anh là ba thôi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1328: Đừng Nghĩ Tới Chuyện Viết Tên Tôi Lên Hộ Khẩu Nhà Anh

Nhạc phu nhân đỏ mặt kêu lên: "Ai gọi ông là ba? Tôi nói cho ông biết, Hạ An Lan, con của tôi chả liên quan gì tới ông hết. Giờ tôi muốn tới gặp nó, ông đừng có cản tôi nữa. Tôi đã sớm cảm thấy ông có chuyện lừa dối tôi, không nghĩ tới ngay cả chuyện con tôi bị thương mà ông cũng giấu."

Mấy ngày nay Nhạc phu nhân đều trong trạng thái thấp thỏm, cứ có cảm giác Hạ An Lan giấu mình chuyện gì.

Hôm nay thấy Ngự Trì đi vào thư phòng rất lâu, bà không nhịn được mới tới nghe lén.

Không ngờ lại nghe được tin con trai bị thương, Nhạc phu nhân chỉ cảm thấy lúc ấy trái tim đều muốn nhảy ra ngoài. Bà chỉ có một đứa con này, vừa mới cưới vợ cho nó, cháu còn chưa có đâu đấy.

Hạ An Lan nhanh chóng giải thích: "Chỉ là một vết thương nhỏ trên tay thôi, miệng vết thương rất nông, không nghiêm trọng đâu."

Nhạc phu nhân làm sao có thể nghe được thêm gì nữa, bà chỉ muốn nhanh chóng chạy tới gặp con trai: "Không biết có quan trọng hay không, tôi chỉ muốn đi gặp nó. Con tôi, tôi đau lòng."

Hạ An Lan biết nếu để bà biết chuyện này sẽ rất lo lắng nên mới không nói cho bà nghe, không ngờ bà lại kích động như thế.

"Thật mà, nếu nó có việc gì, không cần em phải nói thì anh cũng sẽ tự mình đi qua. Em cảm thấy anh có thể nhẫn tâm nhìn nó bị thương hay sao, lại còn có thể trước mặt em giả bộ như không có việc gì?"

Nhạc phu nhân cắn môi: "Được, tôi tin ông là không nghiêm trọng, nhưng sao Tằng Khả Nhân lại như thế? Không phải cô ta đang quay phim cùng Thanh Ti sao? Chẳng lẽ... Thính Phong tới chỗ Thanh Ti?"

Hạ An Lan hơi dừng một chút: "Đúng thế... đang ở chỗ Thanh Ti."

Trong lòng ông buồn bực, sao tự nhiên bà ấy lại thông minh đột xuất thế này?

Nhạc phu nhân nhíu mày, trong lòng càng cảm thấy bất an: “Thế thì càng không đúng. Hôm qua nói chuyện với nó, nó còn nói đang ở Lạc Thành cơ mà?”

“Thế... chắc là hôm nay mới tới đó?”

Nhạc phu nhân trừng mắt với ông: “Lừa đảo, ông nói dối tôi, căn bản không phải. Nếu Thính Phong đi tìm Thanh Ti thì sao lại phải giấu tôi chứ? Hạ An Lan, ông phải nói rõ ràng cho tôi, bằng không... bằng không...”

Nhạc phu nhân nói “bằng không” một lúc mới lại tiếp: “Bằng không ông đừng nghĩ tới việc viết tên tô lên hộ khẩu nhà ông.”

Hạ An Lan thở dài một tiếng: “Anh thừa nhận là cách uy hiếp này rất có tác dụng.”

Ông kéo Nhạc phu nhân ngồi xuống: “Tới đây, ngồi xuống trước đã.”

Nhạc phu nhân cả giận nói: “Hiện tại tôi không có hứng thú, ông mau nói đi, Thanh Ti và Thính Phong có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Hạ An Lan ấn bà ngồi xuống: “Cứ ngồi xuống đã nào, anh sợ tí nữa em lại không chịu nổi.”

Nhạc phu nhân vừa nghe thì trái tim đã nảy lên: “Làm sao thế, ông đừng dọa tôi đấy.”

Hạ An Lan khoác vai bà: “Không phải anh dọa em, nếu chuyện đã qua rồi thì... anh cứ nói cho em biết vậy. Nhưng chuyện cũng xong rồi, em đừng có lo lắng nữa.”

“Thế thì ông mau nói đi.”

“Là thế này, chính là vào cái tối anh nói chuyện với Thanh Ti ấy, đêm đó nó xảy ra chút chuyện...”

“Chuyện gì?”

Hạ An Lan do dự một chút rồi đáp: “Nó bị anh trai của Tằng Khả Nhân là Tằng Niệm Nhân bắt cóc.”

Vừa nói tới đây, Nhạc phu nhân liền khóc tu tu lên: “Tôi biết là có chuyện

mà... tôi biết mà... ô ô... Có phải chính là cái tối hôm đó không, cái tối mà ông không nói cho tôi biết ấy?”

Hạ An Lan lau nước mắt cho Nhạc phu nhân: “Phải, chính là hôm đó. Em đừng khóc nữa, Thanh Ti không sao, nó đã sớm gọi điện cho anh nói có thể xảy ra chuyện, vì thế anh liền phái bọn Ngự Trì tới giúp nó. Nó không sao cả, cũng không bị thương.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1329: Mi Mi, Kết Hôn Đi

Nhạc phu nhân khóc thút thít: "Ông nói thì dễ lắm, đó là bắt cóc đấy... Trách gì hôm đó tôi cứ thấy tâm thần không yên. Sao ông lại không nói sớm cho tôi biết chuyện này chứ hả?"

Hạ An Lan ôm bà vào lòng mà vỗ về: "Sợ em lo lắng. Thanh Ti cũng dặn dò anh rất kỹ là đừng để em biết rồi..."

Nhạc phu nhân gạt tay Hạ An Lan ra, khóc lóc: "Ông không sợ tôi lo lắng... chỉ là... ông sợ tôi nghe thấy tin đó liền rời đi, đúng không?"

Hạ An Lan gật đầu: "Anh không lừa em, cả hai nguyên nhân này đều đúng."

Nhạc phu nhân khóc thút thít: "Tôi chỉ biết ông là lão hồ ly, ngay cả chuyện Thanh Ti bị bắt cóc mà ông còn không nói cho tôi biết... Ông còn bảo tôi yên tâm thế nào đây. Tôi nhất định phải đi thăm nó, ông đừng cản tôi."

Không ngờ, Hạ An Lan lại nói: "Được, em muốn đi gặp hai đứa nó lúc nào cũng được, anh sẽ sắp xếp xe cho em."

Nhạc phu nhân quên cả khóc, ngơ ngác hỏi: "Ông tốt như vậy sao?"

"Đương nhiên, nhưng có một điều kiện tiên quyết..."

Nhạc phu nhân cắn môi: "Tôi biết ông không phải thứ tốt lành gì mà. Nói đi, điều kiện gì?"

Hạ An Lan cúi đầu hôn lên trán bà: "Theo anh tới cục dân chính làm thủ tục xong xuôi rồi em thích đi đâu thì anh cho người đưa em đi tới đó."

Nhạc phu nhân trừng mắt: "Ông... ông... ông..."

"Anh ra điều kiện này không phải để áp chế em, anh chỉ hy vọng em không phải kích động, bình tĩnh lại một chút. Trước tiên cứ gọi điện cho Thanh Ti cái đã, nếu bọn nó đồng ý để em tới thì em hãy tới, anh sẽ không còn gì để nói, được không?"

Nhạc phu nhân nghĩ một chút rồi gật đầu.

Sau đó bà lấy điện thoại ra gọi cho Nhạc Thính Phong.

Nhạc Thính Phong nói cho bà biết họ không sao, bảo bà không cần lo lắng, cũng không phải tới. Thanh Ti sắp quay phim xong rồi, chờ đóng máy là có thể tới thủ đô thăm bà.

Nhạc phu nhân không đồng ý, nói mãi không được, cuối cùng Nhạc Thính Phong chuyển máy cho Yến Thanh Ti.

Anh nghe thấy Yến Thanh Ti dỗ ngọt vài ba câu, sau đó Nhạc phu nhân bắt đầu khóc, sau khi khóc liền đồng ý đợi họ quay phim xong sẽ tới thăm bà.

Cúp máy, Nhạc Thính Phong ôm lấy Yến Thanh Ti: "Anh cảm thấy nếu em là đàn ông thì không phải chỉ người gặp người yêu đâu, mà tất cả nữ nhân đều bị em mê hoặc hết."

Yến Thanh Ti nhéo cằm Nhạc Thính Phong cười: "Nói rất hay. Nếu em là nam nhân thì sẽ rất chướng mắt anh đó."

Nhạc Thính Phong...

"Coi như anh chưa nói gì đi."

...

Hạ An Lan có chút bất đắc dĩ, lấy khăn tay ra lau nước mắt cho Nhạc phu nhân. Nước mắt của bà thực nhiều. "Đừng khóc nữa..."

"Đều tại ông, nếu không phải ông thì tôi đã được ở cùng Thính Phong và Thanh Ti rồi."

"Ừ, ừ, đều tại anh." Hiện tại, dù có nói gì thì người sai vẫn là ông.

Nhạc phu nhân khóc thút thít.

Hạ An Lan thở dài ôm bà vào lòng: "Mi Mi, kết hôn đi."

Nhạc phu nhân nhảy dựng lên: "Tôi... tôi tưởng..."

"Chúng ta làm gì có nhiều thời gian mà suy nghĩ thế." Đôi khi Hạ An Lan cũng không dám tính thời gian, bởi bọn họ đã lãng phí quá nhiều thời giờ rồi. Cứ một mực thế này, bọn họ càng đi tới gần điểm kết thúc của mình.

Nhạc phu nhân hừ một tiếng: "Không thể cứ mơ hồ mà dâng tới miệng lão

hồ li ông được."

Hạ An Lan cười khẽ: "Một khi anh đã mở miệng thì em có thể chạy thoát sao?"

Nhạc phu nhân đẩy ông ra: "Tôi vẫn cần suy nghĩ thêm đã."

"Được, nhưng đừng có nghĩ lâu quá đấy..."

Bằng không, ông sẽ lại dùng tới sức mạnh.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1330: Qua Năm Mới Nhất Định Phải Tới Gặp Phụ Huynh

Tằng Khả Nhân rời đi, sau đó Yến Thanh Ti cũng không gặp lại cô ta, qua hai ngày sau, chẳng ai biết cô ta đã đi đâu, đi từ bao giờ.

Chuyện này đối với Yến Thanh Ti mà nói chẳng có quan hệ gì.

Đoàn làm phim tiếp tục ghi hình, Tống Thanh Ngạn vẫn nghiêm khắc như cũ, Tằng Khả Nhân rời đi chẳng gây ảnh hưởng tớ ai cả.

Vai diễn của cô ta bị cắt đi một chút, vài cảnh dùng tới người đóng thế hoặc quay nghiêng người, tới hậu kỳ thì lấy người khác lồng tiếng.

Ngày không có sóng gió, mọi thứ đều rất bình tĩnh. Có Nhạc Thính Phong ở bên, thời gian trôi qua rất nhanh, trời càng ngày càng lạnh, Yến Thanh Ti cảm giác được càng ngày càng không chịu nổi, dễ dàng bị mệt mỏi và cảm lạnh. Nhạc Thính Phong sai người mua áo lông đem tới, sau khi cô quay xong một cảnh liền đem tới cho cô mặc.

Cuối cùng, chỉ còn khoảng một tuần nữa sẽ đóng máy, sau một buổi tối kết thúc công việc, uống xong bát canh gà, Yến Thanh Ti thở dài một tiếng: "Rốt cuộc cũng xong rồi, có thể về nhà rồi."

Nhạc Thính Phong múc cho cô thêm một bát: "Mùa đông năm nay lạnh hơn so với mọi năm. Sau khi về nhà thì nghỉ ngơi thêm đi, đừng có ra ngoài nữa."

Yến Thanh Ti gật đầu: "Ừ... Không vội, về nhà rồi em sẽ nghỉ ngơi, ra năm tính tiếp."

Diệp Thiều Quang đang bóc hạt dẻ cho Quý Miên Miên, nghe Yến Thanh Ti nói thế thì chen vào: "Trời ạ, cô không nói thì tôi cũng quên là đã tới tháng 12 rồi đấy."

Ánh mắt anh đảo một vòng, lấy một hạt dẻ đã bóc sẵn nhét vào miệng Quý Miên Miên.

"Miên Miên, năm mới em sẽ về nhà à?"

Quý Miên Miên gật đầu: “Về chứ, tôi mà không về thì ba tôi đánh chết.”

“A...” Diệp Thiều Quang chỉ gật đầu, không nói gì nữa.

Trong lòng anh ta thầm tính toán, năm mới này thế nào cũng phải về nhà Quý Miên Miên gặp ba mẹ vợ, kiểu gì cũng phải xác định thân phận của mình mới được.

Yến Thanh Ti biết ý nghĩ của Diệp Thiều Quang, cô liếc mắt nhìn Quý Miên Miên vẫn còn chưa biết gì, sau đó nở nụ cười.

Lúc đầu, cô cảm thấy Quý Miên Miên và Diệp Thiều Quang không thể ở cạnh nhau, gã này tâm cơ quá sâu, Miên Miên không phải đối thủ của anh ta.

Nhưng trải qua một thời gian tiếp xúc, tâm tư của Diệp Thiều Quang dành cho Quý Miên Miên đúng là rất đáng coi trọng.

Mà Quý Miên Miên ở cạnh Diệp Thiều Quang hạnh phúc hơn so với ở bên Tiểu Từ nhiều.

Diệp Thiều Quang có thể yêu chiều con bé thành một đứa ngốc, có thể làm cho nó không cần quan tâm cái gì, không cần băn khoăn cái gì.

Diệp Thiều Quang đối xử với con bé như thể trong mắt anh ta chỉ có con bé này là tốt nhất, cũng chỉ có nó mới lọt được vào mắt anh ta.

Ở đoàn làm phim mấy ngày, khuôn mặt của Diệp Thiều Quang đã hấp dẫn không ít cô gái, có mấy người còn tỏ tình với anh ta, đáng tiếc chẳng ai thành công cả.

Yến Thanh Ti cảm thấy Diệp Thiều Quang kỳ thực cũng rất khá.

Chỉ đáng tiếc, không biết đến khi nào Tiểu Từ mới có thể lấy lại được tâm tình.

Yến Thanh Ti nhìn cậu, trong lòng hơi sốt ruột.

Tuy rằng cô rất cảm thông với Tiểu Từ, nhưng cái sự nhát gan của cậu làm cô chỉ cảm thấy tiếc rèn sắt không thành thép.

Cơ hội chỉ có một lần, anh không nắm chắc thì tất nhiên nó sẽ rơi vào tay người khác. Không phải ai cũng có thời gian cho anh chuẩn bị.

Yến Thanh Ti muốn cho cậu ta tách ra một thời gian để trưởng thành thêm, cũng hy vọng cậu có thể bình tĩnh lại được.

Yến Thanh Ti lắc đầu, cô không phải mẹ cậu ấy, nếu cậu ấy vẫn chứ như vậy thì có trời mới giúp được.

Lại qua vài ngày, chỉ còn hai cảnh quay cuối cùng, Yến Thanh Ti liền nhận ra các cảnh quay của mình đã kết thúc rồi.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1331: Nửa Đêm Canh Ba, Đột Nhiên Có Khách

Nhưng vì đoàn cũng chưa đóng máy nên Tống Thanh Ngạn còn muốn mang cả đoàn tới cục cảnh sát ở phía nam ghi hình.

Nhưng chuyện này không liên quan tới Yến Thanh Ti nên cô ở lại.

Tống Thanh Ngạn để Yến Thanh Ti về nghỉ ngơi, chờ trời sáng sẽ quay nốt hai cảnh cuối cùng của cô.

Buổi tối vừa ngủ, bên ngoài có tiếng mưa, Yến Thanh Ti thở dài một tiếng: "Mưa rồi, ngày mai chắc trời lạnh lắm."

Nhạc Thính Phong cũng lo lắng, anh cảm thấy gần đây thể trạng Yến Thanh Ti không được tốt. "Mặc thêm hai cái áo ở trong, quay xong thì chúng ta về nhà. Về rồi thì điều dưỡng thân thể một chút."

"Ừ..." Yến Thanh Ti quay mặt hướng vào anh sau đó nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Nhạc Thính Phong kéo chăn, ôm chặt lấy cô.

Ngủ đến nửa đêm, Yến Thanh Ti đứng lên đi toilet, một hồi thì Nhạc Thính Phong nghe thấy có tiếng động nên mơ mơ màng màng gọi một tiếng: "Bà xã..."

Không ai trả lời, tiếng động biến mất.

Trong phòng im lặng 2 giây, sau đó Nhạc Thính Phong bật dậy, lao vào toilet. Yến Thanh Ti còn chưa đi ra, hơn nữa toilet ở bên trái, mà tiếng động khi nãy truyền tới từ bên phải.

Nhạc Thính Phong hoàn toàn tỉnh táo, ánh mắt lạnh lùng đảo khắp phòng một lần, cuối cùng dừng lại ở cửa sổ.

Buổi tối lúc đi ngủ, Nhạc Thính Phong đã đóng tất cả cửa sổ lại, ngày nào anh cũng kiểm tra cửa nẻo một lần. Bởi vì nơi này không có lò sưởi nên anh không dám mở cửa sổ, sợ gió lạnh thổi vào sẽ làm Yến Thanh Ti bị cảm.

Nhưng hiện tại rèm cửa đang đong đưa, ít ra có thể thấy được là nó đang động.

Cửa sổ đóng chặt như thế, gió không lùa vào được, sao rèm cửa lại động?

Ánh mắt Nhạc Thính Phong rất sắc bén, anh lặng yên không một tiếng động đi xuống giường, rút lấy con dao găm của Yến Thanh Ti để ở đầu giường đi tới.

Bước chân Nhạc Thính Phong rất nhẹ, anh đi tới bên cửa sổ, anh không nhìn ra sau rèm cửa có gì không... nhưng... chắc chắn là có vấn đề.

Anh nín thở, nhanh chóng lướt tới, dao găm trong tay vung lên. Nhưng khi người ở sau rèm cửa xuất hiện, nhìn thấy khuôn mặt kia, Nhạc Thính Phong sửng sốt một chút, con dao rơi ra khỏi tay.

Nhạc Thính Phong kêu lên: "Tô Trảm, sao anh lại ở đây?"

Sau rèm cửa có một người toàn thân màu đen, cao ngang ngửa với Nhạc Thính Phong, cả người đầy nước. Anh ta thấy Nhạc Thính Phong thì cũng sửng sốt, tay đã giơ dao lên, con dao chỉ cách Nhạc Thính Phong chưa đầy 2cm. Anh ta hỏi: "Thính Phong? Sao lại là cậu?"

Nhạc Thính Phong dụi dụi mắt, xác định mình không nằm mơ mới đáp: "Con mẹ nó, là thật, tôi còn đang muốn hỏi anh đây. Nửa đêm nửa hôm anh lẻn vào phòng vợ tôi là có ý gì?"

Tô Trảm là anh họ cả của Nhạc Thính Phong, con của bác cả, là cháu trai có công việc bí mật nhất ở Tô gia. Anh ta lớn hơn Nhạc Thính Phong vài tuổi, trước đây hai người vẫn hay chơi đùa với nhau, đến khi lớn lên mới ít gặp mặt hơn.

Nhạc Thính Phong nhớ rõ lần cuối cùng gặp Tô Trảm đã là rất nhiều năm trước.

Tô Trảm nhíu mày: "Tôi không biết cậu ở trong này."

Nhạc Thính Phong cảm giác mình vẫn không có cách nào thoát khỏi khiếp sợ. Anh ta đánh giá Tô Trảm từ trên xuống dưới, cảm giác đầu óc không thể nào dùng được nữa. Người này nhiều năm không gặp, tự nhiên xuất hiện ở cái trấn bé tẹo này, nửa đêm còn lẻn vào phòng của Thanh Ti, cái này so với trúng giải xổ số còn có tỷ lệ thấp hơn nhiều.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1332: Trời Đang Tối Thì Nhanh Biến Đi, Đừng Ở Đây Nhìn Chúng Tôi Ngủ

Nhạc Thính Phong lắc đầu: “Vấn đều không phải ở đây. Tô Trảm, mấu chốt là tại sao anh lại ở trong này? Anh muốn gì hả?”

Sắc mặt Tô Trảm hơi tái nhợt. Anh ta từ bên ngoài trời mưa đi vào nên nước mưa vẫn đang nhỏ tong tong từ tóc xuống. Đôi mắt anh ta lạnh như băng làm người ta không rét mà run. Trái ngược với ánh mắt của anh ta, diện mạo người rất tuấn mỹ, anh khí, lạnh lùng, so với Tô Trăn thì còn đẹp trai hơn nhiều.

Từ trên người anh ta tản mát ra một vẻ thần bí, chỉ trong chớp mắt có thể lẫn vào đêm đen, rốt cuộc không thấy đâu nữa.

Tô Trảm: “Tôi... có việc!”

Nhạc Thính Phong vừa nghe đã lập tức xoay người: “Mẹ nó... Vợ, bà xã của tôi đâu?”

Tô Trảm giữ chặt lấy anh: “Cậu định làm gì?”

Nhạc Thính Phong gạt tay anh ta ra: “Đương nhiên là đem bà xã tôi rời khỏi đây. Nơi mà anh xuất hiện tuyệt đối không có chuyện gì tốt đẹp cả.”

Nhạc Thính Phong cũng chỉ biết một chút về công việc của Tô Trảm, anh ta mà nói có việc thì khẳng định có là chuyện đại sự, cực kỳ nguy hiểm.

Tô Trảm: “...”

“Chờ trời sáng tôi sẽ đi. Hai người coi như chưa từng thấy tôi ở đây.”

Nhạc Thính Phong lắc đầu đánh giá anh ta một phen: “Nhìn anh chật vật như thế, đây là bị người ta truy lùng hả, hết đường nên trốn vào đây đúng không? Chậc... anh cũng giỏi tìm chỗ trốn thật. Theo lý thuyết thì việc gì mà cần tự anh ra tay thế?”

Tô Trảm: “Cậu hỏi nhiều quá!”

“Anh ta bị thương rồi, đi lấy thuốc đi.”

Thanh âm của Yến Thanh Ti truyền tới từ phía sau, Nhạc Thính Phong chạy tới cạnh cô, không biết cô ra ngoài từ lúc nào, đang mặc áo gió của anh và đi dép lên trong nhà, còn che miệng ngáp một cái.

Nhạc Thính Phong vội nói: "Bà xã, thu thập chút đi, chúng ta đổi chỗ ngủ."

Yến Thanh Ti hất cằm: "Đi lấy thuốc mau lên."

Nhạc Thính Phong quay đầu hỏi Tô Trảm: "Anh bị thương đấy à?"

Yến Thanh Ti đi tới trước bàn, lấy ra một cái bánh quy và ăn, nửa đêm tự nhiên cô lại thấy đói, sau đó nói: "Trong phòng toàn là mùi máu, anh không ngửi thấy à?"

Nhạc Thính Phong khịt khịt mũi hai cái: "Không... Không thấy..."

Tô Trảm toàn thân màu đen, trên người bị mưa xối ướt đẫm, sao có thể nhìn ra anh ta bị thương hay không chứ? Anh chỉ có thể cảm nhận được sự ẩm ướt từ trên người anh ta.

Nhưng Nhạc Thính Phong nhìn kỹ lại thì thấy bụng anh ta có một vết thương hở toang hoác, từ đó có chất lỏng chảy ra, vậy mà anh ta vẫn không có biểu tình gì, như thể người bị thương không phải mình vậy.

Nhạc Thính Phong chậm rãi lui về sau vài bước, nói: "Nếu không thì anh mau chạy đi! Nhân lúc trời còn đang tối."

Tô Trảm: "..."

Yến Thanh Ti không nhịn được cười, cô hỏi Tô Trảm: "Anh không đắc tội gì với anh ấy đấy chứ?"

Tô Trảm thật sự nghĩ tới vấn đề này: "Đại khái là thế!"

Nhạc Thính Phong tới chỗ để thuốc, nói với Yến Thanh Ti: "Bảo bối, em thấy rồi đấy, anh ta bị thương, có thể thấy việc này rất hệ trọng. Hơn nữa, anh thực sự nghi ngờ là anh ta đã phạm phải sai lầm gì đó, giờ đang chạy trốn..."

Tô Trảm đi tới: "Cậu nghĩ nhiều quá rồi!"

Trên người anh ta đã ướt đẫm, mỗi bước đi đều lưu lại dấu chân đầy nước.

Yến Thanh Ti vừa ăn bánh bích quy, vừa đánh giá Tô Trảm.

Nhạc Thính Phong tùy tiện lấy cho anh ta một bộ quần áo, nói: “Đi thay đi, đừng để khí lạnh của anh làm vợ tôi bị cảm.”

Tô Trảm yên lặng nhìn quần áo của Nhạc Thính Phong: “Tôi không quen mặc đồ của người khác.”

Nhạc Thính Phong cười ha ha một tiếng: “Anh còn đòi chọn à, có mặc hay không mặc đây?”

Tô Trảm lập tức tới hành lý của Nhạc Thính Phong, lấy ra một bộ khác.

--- O ---

Chương 1333: Xin Chào, Em Là Em Dâu Của Anh

Nhạc Thính Phong trừng mắt: “Này, đó là hành lý của tôi.”

Tô Trảm liếc nhìn anh một cái, không nói không rằng đi vào toilet.

Nhạc Thính Phong hừ lạnh một tiếng, ánh mắt của Tô Trảm thật thâm độc, chỉ vừa nhìn đã biết bộ đồ đó là đồ mới mua.

Yến Thanh Ti hỏi Nhạc Thính Phong: “Đây là ai?”

Nhạc Thính Phong đi tới bên cạnh cô, ngồi xuống: “Tô Trảm...”

Yến Thanh Ti nở nụ cười: “Trách không được, thì ra là anh họ.”

Tô Trảm hơi giống Tô Trăn, nhưng Tô Trăn làm cho người ta cảm thấy trầm mặc, yên tĩnh, còn Tô Trảm lại là một người đem tới cảm giác phức tạp, thần bí. Chỉ cần liếc mắt nhìn anh ta một cái có thể thấy đó là người cực kỳ khó tới gần.

Thay xong quần áo, Tô Trảm đi ra, anh ta nói với Yến Thanh Ti: “Tô Trảm.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Em là Yến Thanh Ti, theo bối phận thì phải gọi anh một tiếng là anh họ.

Tô Trảm gật đầu.

Nhạc Thính Phong hừ một tiếng: “Không cần nói nhiều với anh ta. Anh ta chẳng biết nói năng đâu, chỉ biết làm thôi.”

Rồi anh hỏi Tô Trảm: “Vết thương của anh nghiêm trọng không? Nếu bị nặng thì tôi khuyên anh nên nhanh chóng tới bệnh viện đi.”

Tuy rằng Nhạc Thính Phong không thích Tô Trảm nhưng rốt cuộc vẫn rất quan tâm anh ta.

Tô Trảm đáp: “Vấn đề không lớn.”

Sau đó anh ta ngồi xuống, kéo áo lên, để lộ vết thương trên bụng.”

Yến Thanh Ti nhìn thoáng qua thì cảm thấy ăn không nổi nữa. Bánh quy

trong miệng không biết nên nuốt vào hay nhổ ra, cuối cùng cô xoay người, bưng nước lên uống một ngụm.

Trong lòng cô rất buồn bực, có phải chưa từng thấy máu đâu, sao hôm nay thấy vết thương này lại không chịu được thế chứ?

Nhạc Thính Phong nhìn vết thương của anh ta thì không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh: "Tô Trảm a Tô Trảm, tôi nói này, sao anh lại có thể làm mình bị chật vật tới mức này? Tôi còn chưa từng thấy anh bị thế này bao giờ. Không phải giờ tuổi anh đã lớn, không được người ta trọng dụng nữa nên bị đuổi ra ngoài làm việc mạo hiểm hả?"

Từ nhỏ Nhạc Thính Phong chưa từng thấy Tô Trảm thế này. Người này trước đây luôn giống một ông cụ non, lúc lớn lên thì năng lực cực kỳ cường đại, lúc nào quần áo trên người cũng phẳng phiu, giày luôn sạch sẽ, ngay cả giầy trắng cũng được anh ta dùng luôn trông như mới vậy.

Đúng thế, từ lúc Nhạc Thính Phong biết Tô Trảm thì anh ta luôn là người sạch sẽ phát tởm.

Miệng vết thương của Tô Trảm đã hơi thâm lại, sau khi bị dính nước mưa thì nhìn rất đáng sợ.

Tô Trảm nói: "Đừng nhìn nữa, nhanh chút."

Bởi vì mất máu nên sắc mặt anh ta tái nhợt, ánh mắt vẫn rét lạnh như đêm tối, tựa hồ như mưa lạnh bên ngoài.

Nhạc Thính Phong bĩu môi: "Hắc, lão tử cứu anh mà anh còn dám ra lệnh cho tôi à? Nếu không phải bà xã tôi bảo lấy thuốc cho anh thì tôi thèm vào để ý tới anh."

Yến Thanh Ti thấy mùi máu tươi càng lúc càng nồng thì bịt mũi lại: "Anh nhanh lên đi."

Nhạc Thính Phong bèn khử trùng vết thương, còn cố ý cho nhiều cồn một chút, nhưng Tô Trảm vẫn không biến sắc, điều này làm cho Nhạc Thính Phong cảm thấy rất không có thành tựu, anh nói: "Tô Trảm, tôi chỉ có thể giúp anh băng bó đơn giản thôi. Vết thương này của anh phải tới viện khâu lại, nếu không sẽ lại vỡ ra đấy."

"Không được, tôi không tới bệnh viện được."

“Tại sao?”

“Tôi có nhiệm vụ trên người.”

Nhạc Thính Phong xem thường: “Sắp chết đến nơi rồi còn nhiệm vụ cái gì?”

Tô Trầm bình tĩnh đáp lại: “Dù có phải chết thì nhiệm vụ vẫn phải tiếp tục.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1334: Giúp Anh, Chúng Tôi Có Bị Nguy Hiểm Gì Không?

Nhạc Thính Phong lắc đầu: "Cái loại công việc này của các anh, muốn làm cái gì thì để chính phủ đi làm là được rồi. Anh làm sao bị thương thành thế này, còn phải trốn nữa?"

Trên mặt Tô Trảm hơi cười, giống như đèn xe le lói trong đêm tối. Anh ta hỏi lại: "Cậu có chắc là muốn nghe không?"

Nhạc Thính Phong lập tức nói: "Thôi, đừng có nói, chúng tôi cũng không muốn nghe đâu."

Có thể khiến cho Tô Trảm phải tự mình đi làm nhiệm vụ thì tất nhiên là vấn đề cơ mật nhất rồi. Bình thường những người biết nội dung bí mật này chẳng có kết quả gì tốt, hơn nữa anh cũng không hiếu kỳ tới mức đấy.

Tô Trảm gật đàu: "Đúng thế, không biết mới có thể sống lâu."

Nhạc Thính Phong mất rất nhiều công sức mới băng bó xong cho anh ta: "Được rồi, đã xong rồi, anhd định khi nào đi?"

Tô Trảm không đáp, một lúc sau mới nói: "Tạm thời còn chưa đi được."

Nhạc Thính Phong trợn mắt: "Có ý gì hả?"

Yến Thanh Ti xoay sang anh, nói: "Ý của anh ấy là muốn phiền toái người em họ là anh đấy."

Nhạc Thính Phong vừa nghe liền nói: "Lập tức cút đi. Ý của anh là muốn ở cùng vợ chồng tôi luôn ấy hả?"

Tô Trảm hỏi Yến Thanh Ti: "Phim chừng nào quay xong?"

Yến Thanh Ti đáp: "Nhanh thôi, mai là kết thúc cảnh cuối rồi."

"Trước khi hai người rời đi, tôi hy vọng... hai người có thể giúp tôi một chuyện, hãy đưa tôi đi cùng."

Nhạc Thính Phong ôm lấy Yến Thanh Ti: "Nói vào trọng điểm."

Tô Trảm nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: "Bây giờ ở bên ngoài đều đang tìm tôi."

Yến Thanh Ti liếc nhìn vết thương trên bụng anh ta: "Là giết anh thì đúng hơn."

Một đêm này đúng là có nhiều điểm kịch tính.

Tô Trảm cười nhẹ: "Cũng có thể nói như thế. Hai người hãy đưa tôi rời khỏi thành phố."

Da anh ta trắng bệch, vừa nhìn thấy anh ta, Yến Thanh Ti đã nghĩ tới một câu: "Mắt như hàn tinh, mặt như tượng ngọc".

Yến Thanh Ti nhìn mặt anh ta: "Anh... làm cho cục tình báo quốc gia phải không?"

"Chuyện anh làm hẳn là có liên quan tới tình báo quốc gia... như vậy... là ai đuổi giết anh ở trong nước?"

Môi Tô Trảm trắng nhợt, mặt cũng trắng như sáp: "Em dâu rất thông minh, nhưng chuyện này em không nên biết. Bí mật vốn dĩ được gọi là bí mật vì nó rất không đàng hoàng."

Ngón tay của Yến Thanh Ti miết miết cằm: "Anh nói chỉ cần đưa anh rời khỏi thành phố này... như vậy thì thế lực đuổi giết anh trải khắp tỉnh này, hay nói... là có liên quan tới Tằng gia?"

Khóe môi Tô Trảm hơi nhếch lên, lúc anh ta cười để lộ ra một vẻ đẹp làm người ta ngơ ngẩn.

"Rất thông minh, nhưng không tốt đâu, sao em không học Thính Phong, cho dù biết cũng giả bộ như không biết? Thế sẽ tốt hơn."

Nhạc Thính Phong liếc mắt xem thường: "Tôi không biết, chả biết gì hết. Nhà tôi chỉ có bà xã tôi là thông minh nhất."

Anh biết rõ chuyện Tô Trảm làm là chuyện cơ mật nên không muốn biết.

Yến Thanh Ti biết mình đoán đúng rồi. Lần này Tô Trảm tới là vì Tằng gia, hoặc nói đúng hơn là Tô Trảm được phái tới điều tra xem Tằng gia đang làm gì. Nhưng cô không muốn giúp người không quen...

Cô nói: “Vì là họ hàng nên bọn em chắc là phải giúp anh, nhưng... giúp anh thì có gặp nguy hiểm gì không?”

Tô Trảm gật đầu không do dự: “Có!”

Nhạc Thính Phong lập tức kéo anh ta dậy: “Quên đi, tôi nghĩ mưa bên ngoài nhỏ rồi, anh mau đi đi, nhanh đi.”

Yến Thanh Ti vỗ cánh tay Nhạc Thính Phong một cái, anh bĩu môi không nói nữa.

“Chuyện anh đang làm hẳn là do cấp trên giao phó. Nếu anh đã gặp nguy hiểm thì có thể cầu trợ giúp, nếu anh không liên hệ được, em sẽ bảo bác em giúp anh.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1335: Dù Anh Ta Có Đẹp Hơn Thì Em Cũng Chỉ Thích Anh

Tô Trảm lãnh đạm nói: “Loại chuyện này chưa cần phiền tới ngài tổng thống. Nếu chuyện như thế mà đã làm phiền tới ông ấy thì không phải địch nhân lợi hại mà ta thì vô năng sao?”

Nhạc Thính Phong ngắt lời anh ta: “Xem năng lực của anh đi, còn nói thế được à? Anh mà có bản lĩnh thì đừng có ở đây làm phiền tụi này.”

Yến Thanh Ti nhìn không ra cảm xúc trong mắt Tô Trảm, cô nói: “Được rồi, sẽ giúp.”

Nhạc Thính Phong ôm cô: “Bà xã, em phải biết rằng anh ta rất nguy hiểm, không phải nguy hiểm bình thường đâu.”

“Anh sợ nguy hiểm à?”

“Sợ chứ. Chúng mình còn chưa cưới, con còn chưa sinh, hơn nữa... từ nhỏ anh đã ghét anh ta rồi.”

Yến Thanh Ti không nhịn được cười: “Nói vào trọng điểm đi.”

Nhạc Thính Phong không thể nói cho Yến Thanh Ti biết, trước kia mỗi lần mẹ dạy dỗ anh đều lôi Tô Trảm ra làm gương. Nếu hỏi thời thơ ấu tiểu bá vương Nhạc Thính Phong ghét ai nhất thì người đó chính là Tô Trảm.

Nhạc Thính Phong hừ một tiếng: “Nể mặt bà xã của tôi, coi như anh được lợi.”

“Nhưng đêm nay, anh không phải muốn ở đây luôn cùng vợ chồng tôi đấy chứ?”

Tô Trảm: “Cũng chỉ có thể như thế.”

Nhạc Thính Phong: “Bà xã, anh có thể đánh anh ta không?”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Có thể!”

Nhạc Thính Phong xắn tay áo, nắm đấm giơ lên rồi lại dừng lại: “Quên đi,

tôi không so đo với con bệnh như anh. Nhưng anh nhớ cho kỹ, anh nợ tôi một cái nhân tình đấy.”

Tô Trảm gật đầu: “Sau này sẽ trả lại cho cậu.”

Nhạc Thính Phong hừ một tiếng: “Cứ giữ được mạng anh đã rồi hãy nói.”

Nhìn bộ dáng kiêu ngạo của Nhạc Thính Phong, Tô Trảm mỉm cười: “Cậu vẫn giống như trước đây nhỉ.”

Nhạc Thính Phong: “Anh cũng giống y như cũ, làm người ta cực ghét.”

Yến Thanh Ti nhìn Nhạc Thính Phong rồi lại nhìn Tô Trảm, hai người này sao cô lại cứ có cảm giác yêu nhau lắm cắn nhau đau thế nhỉ?

“Thanh Ti, em ngủ đi, trời sáng còn phải đi diễn đó.”

Yến Thanh Ti đứng dậy, đi tới bên giường, quay đầu hỏi Tô Trảm: “Đúng là Tằng gia sao?”

“Có liên quan!” Tằng gia chính là một phần trong nhiệm vụ của anh ta.

Yến Thanh Ti thở dài một tiếng, cô giúp Tô Trảm bởi vì cảm thấy nếu Tằng gia thật sự gây chuyện thì nguyên nhân chính là từ cô. Tằng Niệm Nhân đã chết, hắn ta vì cô nên mới chết.

Cho nên, Tằng gia không thể không làm gì, chắc chắn muốn báo thù. Tuy rằng cô không biết họ định làm gì... nhưng chắc chắn không phải chuyện gì tốt.

Tô Trảm tới đây, bị đuổi giết, xét đến cùng, nếu xâu chuỗi mọi việc lại thì không thể thoát khỏi quan hệ với cô.

Vừa là thân thích, vừa là vì Tô Trảm rất trung thành với quốc gia.

Dù đứng ở góc độ nào thì cô cũng phải giúp anh ta một tay.

Huống chi, tuy ngoài miệng Nhạc Thính Phong nói là ghét anh ta, còn đuổi người đi, nhưng dù cô không nói giúp thì chắc chắn anh vẫn sẽ giúp, hơn nữa còn giữ anh ta lại đây.

Nhạc Thính Phong thấy Yến Thanh Ti nhìn Tô Trảm chằm chằm thì nổi cơn

ghen, đi qua chắn ở trước mặt cô: “Bà xã, em nhìn anh ta làm gì, nhìn anh đây này, anh đẹp trai hơn anh ta mà.”

Yến Thanh Ti lấy lại tinh thần, nở nụ cười: “Xem ra... anh họ cũng rất đẹp trai mà.”

Mặt Tô Trảm rất đẹp, rất ưa nhìn, điều đó không thể phủ nhận được.

Nhạc Thính Phong nóng nảy: “Anh ta mà đẹp? Anh ta đẹp thế nào, em nhìn đi, vừa xấu xí vừa ghê gớm, sao có thể tốt như anh được?”

Yến Thanh Ti xoa xoa mặt Nhạc Thính Phong, cười nói: “Nhưng, dù anh ấy có đẹp hơn thì em cũng chỉ thích anh thôi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1336: Nhìn Cái Gì, Vợ Của Tôi Là Anh Có Thể Nhìn À?

Sự ghen tuông của Nhạc Thính Phong nháy mắt vơi bớt hơn một nửa.

Nhưng mà, ghen thì vẫn cứ ghen: “Thế thì em cũng không được nhìn anh ta, anh ta so với anh thì còn kém xa, không phải người tốt.”

Yến Thanh Ti ngáp một cái: “Được rồi, không nhìn anh ta, chỉ nhìn anh, ngủ thôi.”

Nhạc Thính Phong vén chăn lên cho cô nằm xuống: “Ngủ thôi.”

Tô Trảm mặt không thay đổi nhìn hai vợ chồng kia nói chuyện yêu đương ngọt ngào như ở chỗ không người. Nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy trong ánh mắt anh ta vẻ hứng thú.

Nhạc Thính Phong đắp chăn kín cho Yến Thanh Ti. Chờ cô ngủ say, sắc mặt anh liền thay đổi.

Vô cùng không vui quay đầu nhìn về phía Tô Trảm, anh đứng dậy đi đến chắn trước mặt anh ta, nhỏ giọng quát: “Nhìn cái gì, vợ của tôi, anh có thể nhìn à?”

Tô Trảm cười nhẹ nhàng, bụng của anh ta rất đau nên muốn cử động cũng không cử động được.

Anh ta ngửa đầu nhìn Nhạc Thính Phong một lúc mới nói: “Tôi rất muốn biết, sao cô ấy có thể thích cậu?”

Nhạc Thính Phong xem thường: “Anh quản được hả? Vợ của tôi đương nhiên sẽ thích người như tôi.”

Anh cùng Tô Trảm luôn không hợp nhau, anh ta tùy tiện có thể trốn đến phòng của mình, anh rất hoài nghi Tô Trảm cố ý.

Nhạc Thính Phong nâng cằm: “Anh đi theo tôi ra ngoài.”

Tô Trảm dựa vào phía sau, duỗi tay ra cầm lấy một gói khoai tây chiên trên bàn, “Tôi không thể đi ra.”

Người bên ngoài còn đang tìm kiếm, có lẽ có người đã tìm vào khách sạn, anh không thể đi ra mạo hiểm.

Tô Trảm mở ra túi, ngón tay thon dài cầm ra một miếng khoai mỏng.

Nhạc Thính Phong thấy vậy càng cảm thấy Tô Trảm ngứa mắt: "Không đi ra, anh thật muốn nhìn hai vợ chồng tôi ngủ?"

Tô Trảm: "Tôi nghĩ đúng vậy."

Nhạc Thính Phong: "Làm sao có thể như thế?"

Anh là người rất có ý thức về lãnh địa của mình, ham muốn chiếm hữu cao.

Trong phòng ngủ của mình chắc chắn là không thích có ai vào, nhất là vào buổi tối. Vừa nghĩ đến lúc mình ngủ có người đứng ở đầu giường nhìn, Nhạc Thính Phong liền cảm thấy không thoải mái.

Tô Trảm ăn hai miếng khoai chiên liền nói: "Nói nhỏ chút, cậu muốn đánh thức cô ấy sao?"

Nhạc Thính Phong nhanh chóng quay đầu xem, Yến Thanh Ti quay người nhưng không tỉnh lại. Anh nhỏ giọng nói: "Nếu không phải bây giờ anh bị thương, ông đây sẽ giết anh."

Khóe môi Tô Trảm hơi nhếch lên một chút.

Anh ta hỏi: "Đăng ký rồi?"

Lúc này Nhạc Thính Phong mới kiêu ngạo nâng cằm: "Đương nhiên, anh nghĩ rằng tôi và anh đều FA giống nhau sao?"

Tô Trảm: "..."

Miếng khoai mang đến bên miệng bỗng nhiên không có hứng ăn nữa.

Đột nhiên Nhạc Thính Phong ngồi xuống hỏi: "Tết năm nay anh có về nhà không?"

"Chắc là có."

Nhạc Thính Phong cười nói: "Vậy được, lúc nào anh về thì nói với tôi, tôi

đến thăm anh.”

Tô Trảm nghi hoặc: “Cậu sẽ nhớ tôi?”

Nhạc Thính Phong cười ha ha hai tiếng: “Đương nhiên nhớ anh, tôi muốn mang vợ tôi tới xem anh bị mang đi coi mặt, nhìn anh bị cả nhà mắng như mắng cháu.”

Tô Trảm là con trai trưởng nhà họ Tô, năm nay đã ba mươi ba tuổi nhưng vẫn chưa kết hôn, cũng không có bạn gái, vài năm đều không về nhà.

Ngày xưa anh ta cũng là con nhà người ta trong mắt phụ huynh, nói đến anh ta đều sẽ cảm thấy hãnh diện. Nhưng bây giờ, nhắc tới anh ấy, cả nhà họ Tô chỉ cảm thấy đau đầu lo lắng, bao giờ mới chịu lấy vợ đây?

Tô Trảm bâng quơ nói: “Anh chính là cháu là họ Tô.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1337: Tôi Có Vợ Rồi, Có Con Còn Xa Vời Sao?

Hai chân Nhạc Thính Phong bắt chéo lên bàn trà, vô cùng đắc ý nói: "Haizz, sau này con anh đều phải gọi con tôi một câu anh họ."

"Chờ cậu có con rồi hãy nói."

Nhạc Thính Phong cau mày: "Vợ tôi đã có, con còn lâu sao? Không giống anh, có lẽ vợ anh vẫn còn trong bụng mẹ vợ ấy."

Tô Trảm...

Bên ngoài trời mưa càng ngày càng nhỏ, Nhạc Thính Phong cùng Tô Trảm nói chuyện rất nhỏ.

Trò chuyện hơn một tiếng, Nhạc Thính Phong cảm thấy mệt mỏi liền kéo một cái chăn quẳng cho Tô Trảm, "Cái này tôi từng đắp, chưa giặt bao giờ, anh thích dùng thì dùng."

Tô Trảm nhìn chằm chằm cái chăn hơi do dự.

Cuối cùng, anh ta đắp nó lên chân.

Nhạc Thính Phong bĩu môi, "Không cần nói nhiều nữa, đều bê bết thành như vậy, chuyện này nếu như nguy hiểm thì anh mau chóng tìm người đến giúp đỡ đi. Chuyện của Thanh Ti chắc anh cũng biết. Mấy ngày trước cô ấy vừa bị bắt cóc, tôi không muốn cô ấy lại mạo hiểm. Tuy chúng ta là anh em nhưng cho dù có thân đến đâu, anh cũng không quan trọng bằng vợ tôi."

Tô Trảm nhắm mắt lại: "Bọn chúng không dám làm gì cô ấy."

May mắn có thuốc cầm máu của Yến Thanh Ti không thì anh hôm nay chắc sẽ nguy hiểm.

Những người đuổi giết anh cho dù hoài nghi anh trốn vào phòng của Yến Thanh Ti thì cũng không dám vào.

Bởi vì nhà họ Tằng không dám công khai khiêu chiến quyền uy của Hạ An Lan.

Cho dù bọn chúng làm việc không kẽ hở, nếu Yến Thanh Ti gặp chuyện không may ở đây, Hạ An Lan đều sẽ quy kết trên đầu bọn chúng, nhà họ Tằng không dám mạo hiểm.

Tô Trảm cảm thấy mình vẫn còn may chán, đánh cuộc lúc này đúng là đánh thắng.

Nhạc Thính Phong liếc mắt một cái, nhìn anh ta dần dần nhắm lại hai mắt liền không thèm quan tâm nữa. Nhưng anh biết con người Tô Trảm, biết anh ta nhất định không ngủ thật.

Loại người cẩn thận như Tô Trảm, cho dù ở cùng với người thân, những lời anh ta nói ra chưa chắc đã là thật. Ngủ ở đây? Chuyện đùa.

...

Trong đêm mưa, bên ngoài chỗ đỗ xe có một chiếc xe màu đen ngừng lại, đèn không sáng, nó giống như hòa làm một vào bóng đêm.

Người trong xe đang gọi điện thoại.

“Người đâu? Bắt được chưa?”

“Chưa... Hắn ta trốn vào khách sạn, chính là khách sạn Yến Thanh Ti đang ở.”

“Mệnh lệnh của ông chủ là nhất định phải bắt được người và giết hắn, tuyệt đối không được để hắn ta còn sống ra khỏi khách sạn.”

“Chỉ có thể chờ đến mai Yến Thanh Ti đi ra ngoài quay phim mới ra tay được, hiện tại chúng ta không thể động vào Yến Thanh Ti.”

“Nhìn kỹ vào, chờ trời sáng cô ta đi thì lập tức ra tay.”

“Được.”

...

Sáng sớm, Yến Thanh Ti bị Nhạc Thính Phong đánh thức.

“Thanh Ti, dậy thôi...”

Yến Thanh Ti buồn ngủ không muốn mở mắt ra: "Buồn ngủ quá, không muốn dậy."

Có lẽ là tối hôm qua ngủ nửa giấc bị tỉnh lại một lần nên sáng nay cảm thấy vô cùng buồn ngủ.

Nếu trước kia, dù cho buổi tối ngủ muộn đến đâu thì ngày hôm sau có việc, Yến Thanh Ti vẫn dậy sớm được.

Cô cảm giác chắc là do cuộc sống quá an nhàn, bên cạnh có người yêu thương cô, làm cô bị nuông chiều quen.

Nhạc Thính Phong cúi xuống hôn lên mặt Yến Thanh Ti: "Được, thế thì không dậy, tỉnh ngủ thì tới phim trường."

Anh thích nhất hình dáng của Yến Thanh Ti lúc này, lười biếng, làm nũng, giống cô gái nhỏ hờn dỗi.

Yến Thanh Ti vừa nghe được thế liền nằm sấp xuống gối đầu, "Đúng vậy, còn phải quay phim..."

Cuối cùng cô nằm ì vài phút mới rời mặt khỏi gối đầu: "Dậy!"

Tóc Yến Thanh Ti có chút rối tung, xù lên. Nhạc Thính Phong nhìn thấy vậy liền cảm thấy trong lòng mềm nhũn, không nhịn được lại hôn thêm vài lần.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1338: Ông Xã, Em Đói Rồi

Cô dường như quên đi trong phòng còn có người khác, vòng tay qua cổ Nhạc Thính Phong: “Vẫn là không muốn dậy, sao bây giờ?”

Nhạc Thính Phong nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc Yến Thanh Ti: “Thế thì không đi nữa.”

Yến Thanh Ti vùi đầu vào ngực Nhạc Thính Phong: “Không được, vẫn còn hai cảnh quay cuối nữa phải hoàn thành, nhất định phải đi.”

Nhạc Thính Phong: “Anh ôm em đi rửa mặt nhé?”

“Ừm...”

Nhạc Thính Phong ôm Yến Thanh Ti vào toilet.

Tô Trảm nhìn cảnh mới sáng sớm mà hai người này đã dính sát vào nhau thể hiện tình cảm, cảm thấy lông tay lông chân dựng đứng hết cả lên.

Quen biết Nhạc Thính Phong lâu năm như thế, đây là lần đầu tiên anh thấy Nhạc Thính Phong ôn nhu như vậy.

Trước đây nghe mẹ anh nói anh còn không tin cơ, giờ mới thấy đúng là không ngoa chút nào.

Đúng là khó có thể tưởng tưởng, Nhạc Thính Phong - một người khó tính như bà già cũng có ngày vì một người phụ nữ mà chẳng còn câu nệđến tiểu tiết.

Tô Trảm cúi đầu nhìn vết thương trên người, máu vẫn còn sấn ra, cóđiều, thế này là tốt lắm rồi, tối qua còn đau đến mức không ngủđược, trằn trọc nghĩ vô số chuyện mới chờđược trời sáng.

Yến Thanh Ti rửa mặt xong đi ra thấy Tô Trảm đang ngồi ngây người.

Một lúc lâu sau mới chợt nhớ ra, tên này đến đây từ tối qua.

Yến Thanh Ti thấy có chút nhức đầu: “Xin lỗi, quên mất là anh đến.”

Tô Trảm mỉm cười: “Không sao, cô có thể coi tôi như không tồn tại.”

"Lúc anh cười đúng là có phần giống Tô Trăn."

Tô Trảm có chút mới lạ: "Cô là người đầu tiên nói như vậy đấy."

Nhạc Thính Phong quăng một chiếc khăn mặt về phía Tô Trảm: "Bớt nói sàm đi, đừng có tìm cớ bắt truyện vợ tôi."

Tô Trảm bắt lấy chiếc khăn đặt sang một bên.

Nhạc Thính Phong nói với Yến Thanh Ti: "Thanh Ti, đừng để ý tới anh ta..."

"Đúng rồi lát nữa Tiểu Từ mua đồăn sáng đến, nhỡ thấy tên này thì làm sao?"

"Thì nói là họ hàng, dù sao bọn Tiểu Từ cũng là người của mình, biết cũng không sao!"

Tô Trảm: "Để tôi tránh đi làđược."

Nhạc Thính Phong châm chọc: "Anh ta là người không thể nhìn thấy ánh sáng, rất ít người biết mặt anh ta."

Yến Thanh Ti gật đầu: "Hiểu rồi, thế... anh đi mua bữa sáng đi."

Nhạc Thính Phong: "Anh?"

"Đúng thế, đi đi, như thế không cần Tiểu Từ phải qua đây."

Nhạc Thính Phong không vui: "Anh không đi... anh phải ở lại canh chừng anh ta."

Yến Thanh Ti cười nói: "Anh ta thương nặng như thế thì làm gìđược em."

"Anh ta ấy à, cho dù là bị chặt đứt cả tay cả chân vẫn có thể giết chết em."

Nhạc Thính Phong tuy biết không nhiều nhưng cũng đủ nhận ra năng lực của Tô Trảm là người đãđược trải qua huấn luyện kỹ càng, là nhân tài về phương diện này.

Yến Thanh Ti liếc mắt nhìn Tô Trảm, thân hình anh ta gầy yếu, sắc mặt tái nhợt không chút máu, thoạt nhìn có chút cảm giác yếu ớt.

Nhạc Thính Phong khinh bỉ nói: "Em đừng nhìn anh ta yếu ớt, đều là giả vờ

cảđấy!”

Yến Thanh Ti cười nói: “Anh biết anh ta nguy hiểm sao tối qua không đuổi đi luôn? Thôi đi đi ông xã, em đói rồi!”

Nhạc Thính Phong không chịu được Yến Thanh Ti làm nũng, lập tức đồng ý: “Được, được, được, anh đi mua ngay đây, chờ anh nhé!”

Nói xong, nhanh chóng cầm áo khoác lên mặc vào.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1339: Ta Phải Để Cô Ta Chôn Cùng Con Trai Ta

Vừa ra đến cửa, quay đầu nói với Tô Trảm: "Tí tôi về mà xảy ra chuyện gì thì anh chết chắc."

Tô Trảm gật đầu.

Nếu thực sự xảy ra chuyện gì thì cho dù có mất mạng anh cũng sẽđảm bảo Yến Thanh Ti chu toàn.

Nhạc Thính Phong cầm ví rời đi.

Khoảng năm phút sau, cửa phòng liền có tiếng gõ, Yến Thanh Ti sờ sờ cằm: "Sao nhanh thế, không phải chứ, anh tránh đi chút vậy."

Tô Trảm ôm bụng đứng lên đi vào toilet.

Chờ anh ta đi vào, Yến Thanh Ti mới đứng lên chậm rì rì nói: "Ra đây..."

Vừa mở cửa ra thì thấy một thanh niên gầy gòđen đủi, hình như là dân bản địa, lúc mở miệng để lộ hàng răng ố vàng: "Thưa cô, anh nhà nói cống bị tắc, nhờ tôi đến thông."

Yến Thanh Ti cười nhạt: "Người mới à, trước đây chưa từng thấy qua."

"Đúng thế, đúng thế, tôi mới được khách sạn nhận vào."

Yến Thanh Ti gật gật đầu: "À, thảo nào, cậu tìm lầm phòng rồi, cống thoát nước phòng tôi không có vấn đề gì!"

"Nhưng anh nhà lúc đi ra đã nói..."

Yến Thanh Ti chắn tại cửa phòng, cười nói: "Thế thì càng không phải, nếu cống bị tắc thật thì anh nhà tôi sẽ tự mình thông, chưa bao giờ nhờ người khác cả."

"Chắc là do anh ấy đang bận nên mới..."

"Tôi từng nói với anh nhà tôi, đàn ông mà không biết thông cống, không biết

sửa máy tính, lắp bóng đèn thì gọi gì làđàn ông, thế nên, nếu trong nhà bị hỏng hóc cái gìđều sẽ do anh ấy sửa, chưa từng có ngoại lệ. Người gọi cậu tới chắc chắn không phải là chồng tôi.”

Sắc mặt người kia có chút khó coi, có chút khó xử nói: “Thế... thế, thế... chắc là tôi nhầm, xin lỗi, thật xin lỗi!”

“Không sao, cậu cứ từ từ màđi.”

Yến Thanh Ti giơ tay đóng cửa mà vẫn thấy ánh mắt người thanh niên kia vẫn cố nhòm ngó vào trong phòng.

Tô Trảm đi ra, Yến Thanh Ti nói: “Tới tìm anh đấy.”

“Sao cô lại xác định như vậy?”

Yến Thanh Ti bĩu môi: “Anh thấy tay người thợ sửa ống nước nào sạch sẽ như vậy chưa? Kẽ móng tay còn không dính cặn, mà vết chai trên tay phải có chút dày.”

Rõ ràng là bàn tay thường cầm súng chứ không phải cờ lê!

Tô Trảm gật đầu: “Cô còn thông minh hơn tôi tưởng.”

Yến Thanh Ti nhướng mày: “Cảm ơn, anh không phải là người đâu tiên nhận ra điều đó.”

Tô Trảm khẽ mỉm cười.

Nhìn Yến Thanh Ti, anh chợt nhớ tới Du Dực.

Mấy ngày trước, Du Dực có liên hệ anh, nói rằng, sau này Yến Thanh Ti có gặp phải chuyện gì cần tới anh hỗ trợ thì nhất định phải giúp cô.

“Cô...”

“Sao?”

“Không có gì.”

Tô Trảm cuối cùng vẫn không hỏi giữa cô và Du Dực có quan hệ gì, dù sao cũng chẳng liên quan tới anh.

Cho dù không có sự nhờ vả của Du Dực thì anh sẽ vẫn giúp Yến Thanh Ti bởi vì côđã cứu anh.

...

Thợ sửa ống nước đi được vài bước thìđổi sắc mặt, lấy điện thoại ra bấm một dãy số: “Ông chủ, người kia có thể chốn trong phòng của Yến Thanh Ti, tôi thấy thùng rác hình như có dính máu.”

“Máu? Thế thì chắc chắn rồi, chuẩn bịđi, đợi Yến Thanh Ti ra ngoài, lập tức giết hắn cho ta, ta muốn thấy xác của hắn.”

“Vâng!”

“Trước để Yến Thanh Ti sống thêm vài ngày, mạng của cô ta sớm muộn gì cũng phải lấy, ta phải để cô ta chôn cùng con trai ta.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1340: Anh Ta Cần Anh Phải Bảo Vệ Sao?

Nhạc Thính Phong quay về sớm, nói cho Yến Thanh Ti biết mình đã chặn Diệp Thiều Quang và Quý Miên Miên lại, bảo họ ra ngoài ăn, nói họ không cần tới đây.

Ba người ngồi xuống ăn, Yến Thanh Ti hỏi: "Anh gọi người tới thông cống thoát nước à?"

"Không, sao thế? Chẳng lẽ có người..."

Yến Thanh Ti gật đầu: "Đúng thế, anh vừa đi thì người đó tới."

Nhạc Thính Phong nói với Tô Trảm: "Đều là do anh đấy, thật không biết anh chọc tới phiền toái nào, thật sự muốn đóng gói anh lại ném ra ngoài. Tôi cũng không tin không có chúng tôi, con mèo chín đuôi anh có thể chết được."

Tô Trảm cắn một miếng bánh bao: "Mèo có chín mạng, nhưng nếu tôi đã dùng hết 8 cái mạng rồi thì sao?"

"Thì là tại anh ngốc, ai bảo anh dùng hết như vậy hả?"

Nghe hai tên này đấu võ mồm, Yến Thanh Ti cảm thấy bữa cơm này rất ngon.

Ăn xong, Yến Thanh Ti nói với Nhạc Thính Phong: "Hôm nay anh ở đây thu thập đồ đạc, nếu có người tới đây thì anh phải chặn hắn lại."

Nhạc Thính Phong không đồng ý: "Không được, bên ngoài rất nguy hiểm, anh phải bảo vệ em. Hơn nữa, anh ta thì cần gì anh bảo vệ chứ? Nếu có người tới anh ta sẽ giết chết luôn ấy, anh ở đây còn làm vướng tay vướng chân người ta."

Tô Trảm nói: "Tôi ở lại một mình được, hai người cứ đi đi."

"Thấy anh ta nói gì chưa, anh sẽ theo bảo vệ em, anh không phải vệ sĩ của anh ta."

Yến Thanh Ti buông tay: "Được rồi, thế thì tự anh... hãy cầu phúc cho mình

đi.”

Tô Trảm gật đầu.

Trong lòng Yến Thanh Ti vẫn lo lắng nhưng cuối cùng vẫn mang theo bọn Quý Miên Miên tới trường quay.

Một mình Tô Trảm ở lại trong phòng, anh ta tùy tiện cầm kịch bản của Yến Thanh Ti lên đọc.

Đọc được khoảng nửa giờ, Tô Trảm nghe thấy ở cửa sau có tiếng bước chân, sau đó có người gõ cửa. Anh ta không nhúc nhích, nhẹ nhàng lật một tờ giấy sang.

Sau đó, anh ta nghe thấy tiếng ổ khóa bị mở.

Tô Trảm buông kịch bản ra, thở dài một tiếng, đứng lên, quả nhiên có người không muốn anh ta được nghỉ ngơi.

Yến Thanh Ti chọn phim để diễn rất tốt, kịch bản khá hay, anh ta đọc tới hăng say, không ngờ lại bị quấy rầy.

Tô Trảm tùy tiện cầm chiếc đũa mà Yến Thanh Ti đã dùng qua lên.

Không bao lâu sau, cửa bị mở ra, có hai người tiến vào phòng.

“Không có ai.”

“Chẳng lẽ không ở đây à?”

“Mau tìm kiếm đi, không ai chạy nhanh thế được đâu.”

Bả vai hai người bị vỗ một chút, thanh âm của Tô Trảm vang lên từ phía sau: “Tìm tôi à?”

Hai người quay phắt lại, vừa thấy Tô Trảm thì như gặp quỷ: “Anh...”

Vừa phát ra một chữ thì thanh âm liền tắt hẳn. Hai người không biết Tô Trảm ra tay thế nào, hai chiếc đũa trong tay Tô Trảm đã đâm vào miệng bọn họ, xuyên thẳng lên não.

Tô Trảm chậm rãi buông ra, thân thể hai người ngã xuống, trên mặt vẫn là vẻ không tin nổi.

Anh ta rút khăn ướt trên bàn ra, lau lau tay: “Thật xin lỗi, các anh không thể rời khỏi đây.”

Sau đó anh ta lại đóng cửa, một lần nữa ngồi xuống, cầm kịch bản lên đọc.

Hai thi thể trong phòng từ từ cứng lại.

Đọc thêm mấy trang, quay đầu nhìn xuống cửa phòng thì thấy có vài viên thuốc bị ném vào. Loại thuốc này vừa tiếp xúc với không khí sẽ phát huy tác dụng, người nào hít vào lập tức sẽ hôn mê trong vòng mười phút.

Tô Trảm lắc đầu, làm gì vậy chứ, sao lại có người tích cực tới tìm chết như vậy? Nếu anh ta không phản ứng tí nào thì thật đúng là không nể mặt rồi.

Tô Trảm liếc mắt nhìn mặt bàn, thuận tay cầm lên cái dĩa mà Yến Thanh Ti dùng để ăn trái cây, sau đó anh ta đi tới trước cửa một cách yên lặng, giống như con mèo vậy. Đột nhiên cửa mở ra, anh ta nhanh tay túm lấy người vừa ném mê dược kéo vào phòng.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1341: Nếu Không Có Anh, Ai Giúp Em Làm Ấm Giường

Người nọ vừa thấy Tô Trảm liền đưa tay rút súng nhưng chưa kịp rút ra thìđồng tửđã dãn ra.

Tô Trảm đóng cửa lại, thả lỏng tay, người kia liền ngã ra đất.

Trên ót cắm một chiếc nĩa inox.

Tô Trảm có chút phiền muộn rút khăn ra tay. Anh dùng hết đũa, hết nĩa của Yến Thanh Ti đểgây án, nếu cô biết được chắc chắn sẽ nổi cáu!

Lần sau nên dùng cái gì mới tốt đây?

Tô Trảm nhìn quanh một vòng, sau khi tìm được một chiếc bút máy của Nhạc Thính Phong thì ngồi xuống đợi kẻmuốn chết tiếp theo.

...

Quay xong một cảnh, Yến Thanh Ti hỏi Tần Cảnh Chi: “Có cảm giác hôm nay đoàn làm phim có thêm vài gương mặt mới.”

“Tổđạo cụ hôm qua có mấy người ngộđộc thức ăn, hiện tại đang suy yếu nên lão Tống chỉ có thể mời thêm mấy nhân viên tạm thời tới.”

Yến Thanh Ti gật đầu, liếc mắt nhìn mấy người kia.

Sự trùng hợp như thế này, cô sẽ không tin tưởng.

Hy vọng Tô Trảm không xảy ra chuyện gì!

Quá trình quay phim của Yến Thanh Ti khá thuận lợi, không xảy ra chuyện gì, đợi sau khi quay xong cảnh cuối cùng của cô, đạo diễn mở Champagne ra chúc mừng.

Yến Thanh Ti ngửi thấy mùi rượu, có chút không thoải mái, lấy cớ rượu vang lạnh đưa cho Nhạc Thính Phong uống, còn cô thì lấy một chén traầm thay rượu.

Phần quay ở trấn nhỏđã kết thúc, phải làm lễđóng máy, Yến Thanh Ti là nữ chính nên bắt buộc phải tham gia buổi tiệc mừng.

Chỉ làvìchuyện của Tô Trảm... bọn họ phải nhanh chóng rời đi.

Yến Thanh Ti bị mọi người lôi kéo nhất định phải tham gia thì giả vờ bịđau bụng, kêu Nhạc Thính Phong đưa cô về.

Cô giả vờ cứ y như thật nên không ai dám lôi kéo cô nữa, thuận lợi để Nhạc Thính Phong cõng cô rời đi.

Quý Miên Miên lo lắng đi theo phía sau: "Đang yên đang lành sao tự dưng lại đau bụng vậy? Hay chúng ta vào bệnh viện để kiểm tra đi?"

Diệp Thiều Quang bóp má Quý Miên Miên: "Không phải lo, giả vờđấy..."

"Cái gì?"

Diệp Thiều Quang ôm lấy Quý Miên Miên: "Làm trợ lý lâu như thế mà không nhìn ra Yến Thanh Ti đang giả vờ."

Quý Miên Miên sững sờ lắc lắc đầu: "Nhìn... không giống mà!"

Diệp Thiều Quang vỗ vỗ vào ót cô: "Cũng đúng, nếu để em nhìn ra thì khác gì mọi người đều nhìn ra đâu, đi thôi, đi thu dọn đồ về nhà thôi!"

Quý Miên Miên tóm chặt lấy cánh tay anh: "Anh nói cho tôi biết, anh làm thế nào mà nhìn ra chị Thanh Ti đang giả vờ?"

Diệp Thiều Quang vuốt vuốt tóc cô: "Cái này là nhờ vào IQ, rất tiếc, cái này em không có."

Quý Miên Miên hét lên: "Diệp Thiều Quang, anh dám nói tôi ngu, tôi ngu như vậy thì lần sau đừng tìm tôi ngủ cùng nữa, tự ngủ một mình ấy."

"Ca này hơi khó, nếu không có anh, ai giúp em làấm giường?"

"Biến..."

Tiểu Từ mặt mũi trắng bệch đi phía sau hai người.

...

Yến Thanh Ti vừa về tới khách sạn, chiếc xe theo dõi bọn họ liền nhận được tin tức, nhanh chóng liên lạc với ông chủ.

“Ông chủ, thật xin lỗi, là chúng tôi vô năng, mất vài người mà vẫn không giết chết được người kia. Hiện tại Yến Thanh Ti đã trở về, chúng tôi không có cách nào đểđộng thủ.”

“Một đám phế vật, nhiều người như thế mà không xử líđược một đứa bị trọng thương.”

“Ông chủ, bây giờ nên làm như thế nào?”

“Rút... theo sát bọn chúng tìm cơ hội ra tay. Yến Thanh Ti muốn đưa hắn rời đi sẽ không thểđi máy bay, chỉ có thể lái xe ra tỉnh, các ngươi theo cho sát, tìm được cơ hội thì giết luôn cả Yến Thanh Ti.”

“Đã hiểu!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1342: Anh Nợ Tôi Ân Huệ Hơi Lớn Đấy!

Nhạc Thính Phong cõng Yến Thanh Ti đi vào: “Vợà, em chịu đựng một chút, lập tức đưa em đến bệnh viện đây.”

Tới trước cửa, Yến Thanh Ti vỗ vỗ bả vai anh: “Được rồi, không có ai nữa, thả em xuống.”

Nhạc Thính Phong thả cô xuống: “Thật sự không có chuyện gì sao?”

“Anh xem em có giống bị làm sao không?”

Nhạc Thính Phong bóp bóp mũi Yến Thanh Ti mấy cái rồi đưa tay mở cửa.

Thấy mấy thi thể nằm ngổn ngang trong phòng liền biến sắc, nhanh chóng lôi Yến Thanh Ti vào, đóng cửa lại, mở miệng chửi ầm lên: “Đậu má Tô Trảm, muốn giết người thì ra ngoài mà giết, giết trong phòng thế này ai màđi được?”

Tô Trảm để kịch bản trên tay xuống: “Cái này tôi cũng không có cách nào khác, nếu để bọn họ còn sống trở ra thì sẽ tìm thêm một đống người nữa tới giết tôi.”

Yến Thanh Ti nhìn những thi thể trên mặt đất, người thì bịđũa cắm ở miệng, đâm thủng đầu, người thì bị cắm nĩa ở huyệt Thái dương, người thì bị bút máy đâm thủng yết hầu... Tất cảđều bị một kích chí mạng, không có giãy giụa hay phản kháng.

Yến Thanh Ti thật muốn hỏi một câu, mẹ nó, anh ta là người bị trọng thương sao? Đám anh em họ của Nhạc Thính Phong, đúng là... toàn thiên tài.

Tuy máu không chảy lênh láng khắp nơi nhưng cô vẫn ngửi thấy mùi máu tươi nồng nặc.

Yến Thanh Ti xoay người vào toilet, không lâu sau liền có tiếng truyền ra: “Kêu QuạĐen và Ngốc Ưng dọn sạch chỗ này đi, đừng để tới lúc tôi đi ra còn thấy cảnh này.”

QuạĐen và Ngốc Ưng là người Ngự Trì lưu lại, thuộc hạ của Ngự Trìđa phần đều lấy tên các loại chim đểđặt biệt danh.

Nhạc Thính Phong thấy không thích hợp liền chạy tới hỏi: “Thanh Ti, em sao vậy?”

Yến Thanh Ti sắc mặt có chút khó coi lắc đầu: “Em không sao, mau dọn dẹp đống thi thểđi, em thấy không thoải mái.”

“Được, được, được, lập tức dọn.”

Nhạc Thính Phong nhanh chóng gọi hai người kia đến, QuạĐen và Ngốc Ưng thấy vậy cũng không nói gì, tìm một cái va li to màu đen, đem thi thể nhét vào trong rồi chuyển ra ngoài, đi tận hai chuyến mới dọn xong.

Nhạc Thính Phong cầm hai cái gậy lau nhà, đưa cho Tô Trảm một cái: “Mau qua đây lau sạch vết máu, nếu không lau, ông đi báo cảnh sát tới bắt anh.”

Nhạc Thính Phong vừa lau vừa lầm bầm: “Tô Trảm, anh nợ tôi ân huệ hơi lớn đấy!”

Tô Trảm gật đầu: “Về sau sẽ trả lại!”

“Trả như nào?”

“Xem cậu muốn như thế nào nữa?”

“Xì... miệng lưỡi lưu loát phát ớn.”

Chờ dọn dẹp sạch sẽ xong, Yến Thanh Ti mới đi ra: “Chúng ta mau thu thập đồđạc rời chỗ này đi, cứ nghĩ chỗ ngày vừa mới chết vài người là em thấy không thoải mái.”

Nhạc Thính Phong chỉ chỉ Tô Trảm: “Đồđạc thu dọn xong rồi, muốn đi lúc nào cũng được, nhưng còn” mặt hàng “này thì tính sao?”

Yến Thanh Ti cảm giác dạ dày không thoải mái: “Thi thể còn chuyển ra ngoài được, anh ta thì tính cái gì?”

Nhạc Thính Phong: “Ý này không tệ.”

...

Lúc nhét hành lý lên xe, Diệp Thiều Quang phụ trách cái vali to tướng kia, buồn bực nói: “Cái vali này nhét cái gì mà nặng thế?”

Quý Miên Miên bảo đểđấy cho cô, sau đó nhẹ nhành nhét chiếc vali lên: "Nặng chỗ nào mà nặng, rõ là sức yếu thôi."

Diệp Thiều Quang...

Chẳng lẽ anh yếu ớt đến thế? Ngay cả cái vali cũng xách không xong?

--- O ---

Chương 1343: Người Phụ Nữ Này Tinh Ranh Như Yêu Quái

Không đúng, có cái vali nào để quần áo lại nặng như thế?

Diệp Thiều Quang lấy làm khó hiểu, rốt cuộc bên trong chứa cái vẹo gì?

Xong xuôi, Yến Thanh Ti nói với ba người kia: “Ừm, hôm nay chúng ta không đi máy bay.”

Quý Miên Miên không hiểu: “Tại sao? Đi máy bay nhanh mà!”

Yến Thanh Ti nhìn Nhạc Thính Phong: "Bởi vì... chị tính... để mọi người cùng lái xe du ngoạn.

Diệp Thiều Quang: “Tự lái xe du ngoạn cần đem nhiều đồ như thếà?”

Yến Thanh Ti thầm nghiến răng, tên này không dễ lừa: “Quay xong bộ phim này tôi muốn nghỉ ngơi tử tế một chuyến, nên coi như dẫn mấy người đi cùng.”

Diệp Thiều Quang còn muốn hỏi thêm thì Quý Miên Miên đã vỗ tay: “Tuyệt quá! Tuyệt quá...”

Đi du ngoạn với nữ thần, quá tuyệt vời.

Yến Thanh Ti: “Nếu đã vậy, lên xe xuất phát thôi!”

Xe mà Nhạc Thính Phong chuẩn bị cho Yến Thanh Ti tuy rất lớn nhưng hành lý của Yến Thanh Ti nhiều gấp mấy lần người khác nên đành phải nhét vào xe của QuạĐen và Ngốc Ưng, hai người họ sẽ lái xe theo sau.

Diệu Thiều Quang nghi thần nghi quỷ, Yến Thanh Ti lại làm trò gì nữa đây?

Lúc sắp lên xe, anh quay đầu lại nhìn một cái, tầm mắt rơi vào một chiếc xe màu đen nằm ở cổng khách sạn, anh nhớ rõ lúc sáng nay vừa bước ra cửa liền thấy chiếc xe đó, thân xe còn ướt chứng tỏ nóđãởđó cảđêm.

Ngoài xe của đoàn làm phim ra thì anh chưa từng thấy chiếc xe này đậu ởđây bao giờ.

Diệp Thiều Quang nheo mắt lại, càng lúc càng nghi ngờ.

Quý Miên Miên thúc giục: “Nhìn cái gì thế, mau lên đi.”

“Ừm, lên đây!” Diệp Thiền Quang hoàn hồn, trực tiếp lên xe.

Đường của trấn này không rộng lắm nên lái xe rất chậm, Diệp Thiều Quang vẫn ngoái nhìn về phía sau.

Đến khúc ngoặt thì anh ta thấy chiếc xe kia khởi động.

Diệp Thiều Quang cười thầm, hóa ra là giám thị, có nên nói với Yến Thanh Ti một tiếng không?

Ngẩng đầu lên nhìn Yến Thanh Ti ngồi phía trước, chậc... thôi bỏđi, người phụ nữ này tinh ranh như yêu quái, sao mà không biết được? "

Nói tới thì Nhạc Thính Phong và Yến Thanh Ti ngày hôm nay rất lạ, lúc sáng không cho họ tiến vào phòng, tiệc đóng máy thì giả vờđau bụng không tham gia, lần này lại tự lái xe chứ không đi máy bay, này... lại định giở trò gìđây?

Diệp Thiều Quang nhìn gương mặt hưng phấn của Quý Miên Miên, vẫn còn mong chờ vào cuộc du ngoạn với nữ thần đây mà. Đôi khi, không cóđầu óc cũng là một chuyện tốt.

Hôm nay lòng hiếu kỳ của Diệp Thiều Quang khá nặng, trong đầu anh ta vẫn nghĩ những chuyện đã xảy ra vào hôm nay.

Còn có cả chiếc xe đi theo phía sau nãy giờ nữa, rốt cuộc làđịch hay là bạn?

À, còn cả cái vali to tướng kia nữa, rốt cuộc bên trong chứa thứ gì mà nặng tới vậy? Không lẽ là người?

Ài, cái cảm giác cứ phải liên tục suy đoán thật không dễ chịu chút nào.

Yến Thanh Ti lúc này lại đang nghĩ, tốt nhất là Tô Trảm đừng có ngạt chết trong đó, cô cũng không muốn lúc mở ra bên trong lại là một khối thi thể.

Xe ra khỏi thôn, Diệp Thiều Quang lại ngoái lại nhìn.

Chiếc xe vẫn còn đi theo, anh cảm thấy người điều khiển chiếc xe đóđúng là

ngu hết biết, muốn theo dõi thì cũng nên đổi sang một chiếc xe khác chứ.

Chỉ là Diệp Thiều Quang không biết thôi, không phải là người ta không muốn đổi mà là không đổi được.

Bởi vì... người ta vốn đã chuẩn bị xe dự bị, nhưng mà...

--- O ---

Chương 1344: Anh Yếu Ớt Như Vậy, Chỉ Có Thể Dựa Hết Vào Em Thôi

"Đám người Yến Thanh Ti đúng là ngạo mạn, hai gã thuộc hạ của Ngự Trì dám đem toàn bộ người bị giết hôm qua của chúng ta... nhét vào cái xe dự bị kia."

"Mẹ nó, chúng đã nắm rõ như lòng bàn tay."

Thế nên, cóđổi xe hay không thì cũng không có gì khác biệt.

Xe lái đến tỉnh lớn, Nhạc Thính Phong bảo Yến Thanh Ti đi nghỉ nhưng cô vẫn không chịu.

Qua mấy tiếng, Diệp Thiều Quang không nhịn được nữa, nói: "Chiếc xe đen phía sau cứ bám theo chúng ta mãi, Yến Thanh Ti, cô lại chọc phải cái phiền toái già?"

Yến Thanh Ti liếc mắt về phía sau một cái: "Phiền toái lần này không phải do tôi chọc."

"Xem ra đúng là có phiền phức, sợ là... cũng không nhỏđi?"

Yến Thanh Ti cười cười: "Cũng bình thường thôi, chúng ta hẳn là có thể bình an thoát thân."

"Hẳn là? Cô mà cũng có ngày nói ra được từ này sao?" Diệp Thiều Quang lập tức quay đầu sang nói với Quý Miên Miên: "Miên Miên, tí nữa có chuyện gì, em nhớ bảo vệ anh."

Quý Miên Miên gõ vào đầu Diệp Thiều Quang một cái: "Đừng có nằm mơ, tôi còn phải bảo vệ chị Thanh Ti, tự mình nghĩ cách đi."

"Anh yếu ớt như vậy, chỉ có thể dựa hết vào em thôi..."

Nói tới nói lui chính là anh muốn ôm chân bạn gái.

Yến Thanh Ti có chút lo lắng nhìn chiếc xe phía sau, lúc này người của bọn họ không nhiều, lỡđâu mấy kẻđằng sau điên lên làm ra chuyện gìđiên cuồng thì sao? Lúc đó phải làm gì?

Còn cả Tô Trảm phía sau nữa, mong đừng có ngạt chết trong vali làđược.

Nhạc Thính Phong tăng tốc độ lái đến một khu nghỉ ngơi dừng lại nghỉ một chút, Yến Thanh Ti khẽ thương lượng với Nhạc Thính Phong, hay là... thả Tô Trảm ra ngoài?

Nhạc Thính Phong lại không hề lo lắng: "Anh ta là Tô Trảm đấy, ai chết ngạt được chứ anh ta thì không thể, không phải lo đâu."

Yến Thanh Ti nhún nhún vai, được rồi, nếu em họ anh ta đã không lo lắng thì người em dâu như cô cũng chẳng cần phải lo lắng.

Sau khi mua chút đồăn và nghỉ ngơi, mọi người lại tiếp tục lên đường, chiếc xe phía sau vẫn bảo trì khoảng cách, không cóý muốn động thủ.

Thấy trời đã chạng vạng tối, Yến Thanh Ti hỏi: "Đến đường lớn thì chỉ sợ trời tối mất, chúng ta nên tìm một chỗ nghỉ qua đêm, hay là... chạy suốt đêm?"

Diệp Thiều Quang lên tiếng: "Đừng nghỉ lại, chạy suốt đêm đi, tránh đêm dài lắm mộng, chúng ta thay phiên nhau lái, tôi cứ có cảm giác... bồn chồn nãy giờ."

Yến Thanh Ti không thể không thừa nhận Diệp Thiều Quang là một nhân tài, may là nhờ Diệp Kiến Công ám hại với bị Quý Miên Miên bắt thóp chứ nếu đối địch nhau, kết quả thế nào đúng là khó nói.

Yến Thanh Ti gật đầu: "Thế ba người tối nay chịu khó chút vậy, chờ ra khỏi tỉnh này là không sao nữa rồi."

Diệp Thiều Quang: "Ra khỏi tỉnh này..."

Hình như anh bắt được cái gìđó?

Chạy xe tiếp một tiếng, đến chiếc cầu bắc ngang sông.

Bởi vì không phải là ngày lễ nên trên đường cao tốc cũng không nhiều xe lắm, mà con đường này cũng phải là tuyến đường kinh tế trọng điểm nên không được phồn hoa cho lắm, chủ yếu tu sửa để phục vụ quân đội, nên rất ít khi có xe cộ qua lại, điều này càng khiến cho chiếc xe theo đuôi phía sau trở lên quỷ dị.

Sắc trời ngày càng tối, đèn xe sáng lên.

...

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1345: Chúng Ta... Bị Bao Vây

Trong lòng Yến Thanh Ti có chút lo âu, thực ra cô bắt đầu lo lắng.

Bởi vì cô nhớ tới buổi tối cô bị Tằng Niệm Nhân bắt cóc, trong lòng cũng cảm thấy không yên.

Nhạc Thính Phong cảm giác được cô không yên lòng, cũng đoán được nguyên nhân bèn ôm cô vào lòng.

"Anh phát hiện một trò chơi rất vui, anh dạy cho em."

Diệp Thiều Quang xem hai người thân mật quay sang nói với Quý Miên Miên: "Hay là... anh cũng dạy em."

Kết quả là Quý Miên Miên rất không hiểu ý nói một câu: "Chơi trò chơi với tôi đều bị tôi giết ngay tại chỗ, anh có mặt mũi nói đến dạy tôi."

Diệp Thiều Quang xấu hổ sờ sờ mặt...

Đột nhiên phía sau vang lên một giọng nói âm trầm: "Phía sau lúc nào có một chiếc xe?"

Diệp Thiều Quang nói luôn: "Có ai đâu, đường lớn là dùng để cho xe đi nha..."

Nói đến đây giọng nói của Diệp Thiều Quang bỗng to lên. Quý Miên Miên, Yến Thanh Ti cùng với Nhạc Thính Phong đều cùng ngẩng đầu lên. Cả bốn nhìn nhau rồi... chậm rãi quay đầu lại.

Vì thế cả bốn người đồng thời nhìn thấy ở hàng ghế cuối, nơi tối tăm ánh sáng không chiếu được đến xuất hiện một khuôn mặt trắng bệch.

Quý Miên Miên bỗng bóp chặt đùi của Diệp Thiều Quang, hét lên một tiếng: "Ma..."

Diệp Thiều Quang vừa đau vừa thở mạnh vì kinh ngạc.

Yến Thanh Ti cùng Nhạc Thính Phong cùng nhau nói: "Đm, đúng là thấy ma!"

Ai có thể nói với bọn họ, rõ ràng hàng ghế sau là để hành lý bây giờ tại sao lại xuất hiện một kẻ nào đó?

"Anh ra khỏi va li từ lúc nào, chẳng lẽ muốn cùng chúng ta chơi trò chạy trốn khỏi phòng bí mật?"

Tô Trảm tựa lưng vào phía sau nói chuyện có vẻ suy yếu: "Ở chỗ nghỉ liền đi ra vì ở trong đó tôi không thở được."

Người như anh ta rất am hiểu ngụy trang, hơn nữa vì bọn họ không cảm thấy ghét anh ta nên chẳng hề đề phòng, thế nên không hề phát hiện.

Quý Miên Miên lại véo Diệp Thiều Quang một cái: "Làm tôi sợ chết mất, sợ chết mất..."

Tô Trảm mỉm cười: "Xin lỗi, làm mọi người sợ."

"Đúng rồi, anh vừa nói đằng sau có một chiếc xe?" Yến Thanh Ti nhanh chóng quay đầu xem.

Tô Trảm nói: "Nhanh lên... Lái xe nhanh lên chút, bọn họ sẽ đuổi kịp nhanh thôi."

Bởi vì bọn họ biết rằng, nếu để anh ta ra khỏi tỉnh, như vậy... bọn họ làm gì sẽ càng khó khăn hơn.

Yến Thanh Ti vừa nhìn đến hai chiếc xe ở phía sau càng ngày càng đến gần xe của bọn họ liền hô: "Tiểu Từ, lái xe nhanh lên, phóng hết tốc lực, gọi điện nói cho Quạ Đen ở đằng trước hãy chuẩn bị sẵn sàng."

Dọc theo đường đi, Tiểu Từ đều im lặng, nghe tiếng của Yến Thanh Ti liền nhanh chóng nhấn ga phóng đi.

Nhạc Thính Phong vẫn cảm thấy rất chậm, anh nói với Tiểu Từ: "Để tôi lái."

Vì thế hai người thay đổi vị trí, Nhạc Thính Phong lái xe phóng nhanh như tên lửa.

Chiếc xe phía sau đuổi theo gắt gao.

Trong bóng đêm, trên đường quốc lộ, từng chiếc xe phóng nhanh chỉ để lại những vệt mờ, giống như cơn gió lốc cuốn qua.

Trong gió, cửa kính chiếc xe phía sau kéo xuống, người bên trong vươn ra nửa người, hắn mang ra một thứ gì đó.

Đột nhiên phía sau truyền ra đoàng đoàng vài tiếng súng, Quý Miên Miên kêu lên sợ hãi: “Bọn chúng có súng...”

Diệp Thiều Quang theo bản năng ôm chặt Quý Miên Miên vào lòng: “Đúng là có chuyện xảy ra, ra cửa đã cảm thấy không ổn.”

Yến Thanh Ti thở dài: “Không phải không ổn mà là vô cùng không ổn, nhìn phía trước.”

Mọi người vừa nhìn liền thấy hai chiếc xe từ phía trước phóng tới. Một cái đột nhiên quay đầu, kẹp xe của Quạ Đen ở giữa.

Trái tim của Yến Thanh Ti bỗng đập liên hồi, cô nói: “Chúng ta... bị bao vây...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1346: Tôi Đồng Ý Với Anh, Sẽ Không Khiến Anh Chết

Yến Thanh Ti hoảng hốt nói: "Lần trước là người của chúng ta bao vây Tằng Niệm Nhân, lần này ngược lại, có lẽ sẽ không có ai như lần trước tới cứu chúng ta..."

Nhạc Thính Phong nói: "Thanh Ti, em đừng sợ. Anh hứa với em sẽ không để em gặp chuyện không may, hãy tin tưởng trình độ lái xe của anh."

Tô Trảm nói: "Thật xin lỗi, tôi làm liên lụy mọi người..."

Xe chạy rất nhanh, Yến Thanh Ti cảm giác dạ dày rất khó chịu khiến cô vô cùng phiền chán, "Liên lụy cái đầu anh, em không muốn chết, em còn chưa sống đủ. Nếu anh cảm thấy có lỗi với bọn này thì hãy nhanh chóng nghĩ biện pháp."

Tô Trảm vẫn bình tĩnh: "Người bọn chúng muốn giết là tôi, nếu không thể trốn được thì hãy đem tôi giao cho chúng."

Yến Thanh Ti cắn răng nói: "Nếu em đã đồng ý cứu người thì chắc chắn sẽ không đưa anh nộp cho họ. Cách làm việc của em, một là một, hai là hai, đã đồng ý rồi thì không bao giờ bỏ dở giữa chừng. Dù cho em có thiệt thòi thì cũng nhất định đòi lại. Tô Trảm, em mặc kệ trên người anh có bí mật gì, em sẽ không để anh chết."

Trong lòng Tô Trảm rung động vì chưa từng có ai nói với anh những lời như vậy.

Kẻ địch của anh ta đều ước gì anh có thể chết ngay lập tức, đồng nghiệp và đồng đội đều nghĩ rằng giỏi giang như anh ta thì sẽ không bao giờ chết.

Đây là lần đầu tiên có người nói với anh ta rằng sẽ không để anh chết!

Yến Thanh Ti quyết đoán mở ra di động gọi cho Ngự Trì, báo với anh ta nhanh chóng phái quân đội đến giúp đỡ.

Cô không thể khiến Tô Trảm gặp chuyện gì, anh ta là người vì quốc gia mà phục vụ, bí mật của anh ta có nó quan hệ đến rất nhiều người. Yến Thanh Ti không có tình cảm vĩ đại gì, cô chỉ cảm thấy cho dù vì bác cô cũng phải bảo

vệ được người này.

Phía trước có xe chặn lại, đằng sau có xe đuổi theo, còn có súng thỉnh thoảng bắn đến, có trời mới biết bọn họ có thể chống cự đến lúc nào.

Không khí trong xe im lặng đến khác thường.

Xe đằng sau càng ngày càng đến gần, cùng với nó là tiếng súng liên hồi. Diệp Thiều Quang nghe được chút tiếng nói ở phía sau liền quay đầu nhìn về phía Tô Trảm: "Bọn đằng sau... là người nước ngoài? Tôi vô cùng muốn biết anh... rốt cuộc là ai, đặc tội với người nào?"

"Tuy rằng tôi không muốn lừa mọi người nhưng tôi cảm thấy nếu mọi người muốn sống thì tốt nhất là không cần biết."

Quý Miên Miên nói: "Anh đẹp trai, muốn vậy cũng phải chờ sau này chúng ta thoát nạn đã! Chạy như bay, rượt đuổi còn bắn súng, tôi nghĩ chuyện này chỉ có ở trong phim mới có, không ngờ có ngày tôi cũng được cảm nhận một lần."

Câu này cùng với không khí cam go bây giờ có vẻ lạc đề, Diệp Thiều Quang ôm lấy Quý Miên Miên cúi người xuống: "Đây không phải điểm chính, hôm nay chúng ta có thể đều sẽ chết."

Anh vuốt khuôn mặt Quý Miên Miên chân thành nói: "Nhưng mà, anh sẽ dùng hết khả năng của mình để bảo vệ em, cho dù chết... cũng sẽ chết trước em."

Quý Miên Miên không hiểu sao cảm thấy ánh mắt hơi cay, cô nói: "Đừng nói... Nể tình anh mỗi ngày mua bữa sáng cho tôi, tôi sẽ cố gắng bảo vệ anh một chút."

Diệp Thiều Quang vốn có chút lo lắng lại bị cô nói làm cho buồn cười. Anh nhẹ nhàng hôn Quý Miên Miên một chút.

"Chờ mãi có thể có được những câu này của em, cũng đáng giá."

Quý Miên Miên hơi mở miệng muốn nói gì đó thì đột nhiên xe bị đâm một chút. Thân thể của cô và Diệp Thiều Quang đều bị đổ về một phía làm cho cô không thể nói tiếp.

Nhưng vì lần này không thể nói hết khiến sau này Quý Miên Miên hối hận

mãi.

Yến Thanh Ti nắm lấy tay vịn mắng: “Thật là không có sáng tạo...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1347: Anh Dám Mặc Áo Của Anh Cho Vợ Tôi, Tôi Sẽ Không Tha Cho Anh

Lần trước là Du Dực lái xe đâm vào, lúc ấy cô chỉ cảm thấy vui sướng vì mình được cứu rồi. Bây giờ cô lại lo lắng liệu rằng có chết hay không!

Ngự Trì đã gửi người ở nơi gần nhất đến cứu nhưng nơi bọn kia ra tay đã được tính kể tỉ mỉ. Bởi vì đây là cầu bắc qua sông lớn nên phía trước không có thôn xóm, đằng sau không có khách sạn, dưới là nước sông chảy cuồn cuộn, muốn giúp càng khó.

Trong lòng Yến Thanh Ti vô cùng bất an. Trải qua bao nhiêu nguy hiểm nhưng hôm nay cô vô cùng nóng ruột.

Là cô mang mọi người đi con đường này, cô rất sợ nhỡ đâu, nhỡ đâu...

Xe đằng sau đâm càng ngày càng mạnh, đằng trước xe của Quạ Đen bị kẹp như kẹp sandwich, cả xe đều biến dạng.

Khuôn mặt Nhạc Thính Phong không hề thay đổi, động tác lái xe từ đầu đến cuối không dừng bởi nếu dừng... chỉ càng nguy hiểm.

Trong bọn họ người có súng chỉ có 2, ở chỗ của Quạ Đen, nhưng kẻ địch lại ai cũng có một cái.

Dừng xe chỉ có đường chết.

Mặt cầu rất rộng, xe đằng trước cản không được bao lâu nữa, xe đằng sau thì càng ngày càng đuổi gần, bọn chúng đuổi kịp chỉ là vấn đề thời gian.

Hai chiếc xe đằng sau, một cái đuổi theo chạy song song với xe bọn họ, chúng lấy súng ra bắn thẳng cửa kính xe.

Nhạc Thính Phong hô: “Thanh Ti ngồi xuống, càng thấp càng tốt. Tô Trảm, ông mày vì giúp anh mới bị cuốn vào chuyện này. Bây giờ tôi lái xe không thể bảo vệ Thanh Ti, anh không thể để cô ấy xảy ra chuyện gì. Nếu không những kẻ đó không giết được anh thì tôi cũng sẽ giết anh.”

Tô Trảm gật đầu: “Tôi chắc chắn làm hết sức.”

Anh ta cởi ra áo khoác một cách khó khăn, xoay người đi đến chỗ Yến Thanh Ti, bao lại thân thể của cô.

Nhạc Thính Phong vừa nhìn như vậy liền mắng: “Đm, Tô Trảm, anh dám cho vợ tôi mặc áo của anh, anh chờ đấy... Sau này ông đây nhất định cho anh một trận!”

Tô Trảm cười nói: “Được, hy vọng chúng ta đều sống được đến ngày anh tính sổ với tôi.”

Súng của anh đã không còn đạn, cũng không có vũ khí quen thuộc, còn bị thương làm liên lụy bao nhiêu người, hôm nay... chắc không có kết quả tốt.”

Súng bắn vào cửa sổ khiến cửa kính xe vỡ tan, mảnh thủy tinh văng khắp nơi trong xe, Diệp Thiều Quang lập tức ôm lấy Quý Miên Miên.

Tô Trảm che trước người Yến Thanh Ti, một mảnh thùy tinh xẹt luôn qua trán, anh ta chỉ cảm thấy hơi đau.

Bởi vì trước đó anh ta đã lấy áo che kín Yến Thanh Ti nên cô cũng không bị sao.

Diễn biến càng ngày càng nguy hiểm. Nếu cứ giằng co như vậy cũng không ổn, như vậy sẽ kéo chết mọi người, anh không thể khiến mọi người cùng anh mất mạng.

Tô Trảm nói: “Thính Phong, dừng xe.”

Nhạc Thính Phong không chịu dừng: “Dừng xe? Anh muốn làm gì?”

“Xe cứ bị đâm như vậy có lẽ chúng ta không ai còn sống.”

Nhạc Thính Phong cắn răng: “Tôi đương nhiên biết cứ đâm như vậy chúng ta sẽ mất mạng nhưng dừng lại chúng ta chẳng lẽ có thể sống?”

Anh như thế nào không biết bây giờ càng ngày càng nguy hiểm nhưng không thể dừng lại, dừng lại thì bọn họ chính là thịt bò nằm trên thớt.

Máu thịt con người làm sao có thể chống lại súng ống?

Anh chỉ có thể cố hết sức phóng về phía trước, kéo dài thời gian đợi cứu viện đến, tranh thủ tìm một đường sống.

“Thính Phong, hãy nghe tôi, dừng xe.”

Nhạc Thính Phong lắc đầu, anh nhìn phía trước bắn nhau, đâm xe chỉ muốn làm nổ tung cây cầu này.

Anh lắc đầu: “Tôi không đồng ý.”

Tô Trảm cố chấp nói: “Thính Phong, dừng xe...”

Yến Thanh Ti kéo quần áo của Tô Trảm hỏi: “Sau khi dừng xe thì làm gì chứ?”

Hai mắt Tô Trảm lạnh lùng nhìn phía trước phía sau đuổi theo xe: “Đàm phán!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1348: Tôi Sẽ Cố Hết Sức Bảo Vệ Mọi Người

Những lời của Tô Trảm khiến cả xe đều im lặng.

Chỉ có thời gian hơn 10 giây mà trong xe im lặng giống như hơn một tiếng dài.

Yến Thanh Ti hỏi: "Anh nắm chắc mấy phần?"

Tô Trảm nói: "Không chắc chắn."

Quý Miên Miên nói: "Không có nắm chắc thì đừng thử, tôi còn không muốn trực tiếp đâm vào họng súng.

"Nhưng nếu tôi đi xuống cùng bọn họ đàm phán thì mọi người có thể còn một đường sống."

Tô Trảm nói "mọi người" mà không phải "chúng ta".

Những lúc nguy hiểm như thế này, Yến Thanh Ti không có dũng khí xả thân không sợ chết, cũng sẽ không vì một người mới gặp mặt lần đầu tiên mà đem sinh mạng cống hiến.

Trong xe không chỉ có một mình cô, còn có Quý Miên Miên, có Tiểu Từ, có Diệp Thiều Quang, có Nhạc Thính Phong, cô không muốn bất cứ ai chết.

Yến Thanh Ti nói: "Ông xã, dừng xe đi."

Nhạc Thính Phong cắn răng nghĩ vài giây rồi chợt dừng xe.

Một trong hai chiếc xe đuổi ở phía sau không kịp dừng thiếu chút nữa liền vượt qua.

Hai chiếc xe ngăn chặn cả trước sau, Yến Thanh Ti thấy người trên xe nhanh chóng đi xuống. Một người nước ngoài từ trên một chiếc xe đi ra, trên một chiếc là người nước mình. Trong đó có một người buổi sáng đã đến nói rằng mình tới thông cống nước.

Tên thông cống nước nâng súng nhắm thẳng vào xe rồi hô: "Người trên xe đều đi xuống, chúng tôi chỉ cần người muốn tìm. Chỉ cần giao anh ta ra, chúng tôi cam đoan để các anh an toàn rời đi. Mục đích của chúng tôi từ

trước đến nay đều là anh ta, không liên quan đến các anh."

Mục tiêu của bọn họ là không tiếc giá nào giết Tô Trảm. Ông chủ nói, tính mạng của Yến Thanh Ti tạm thời không thể động vào.

Vài người nước ngoài đều được trang bị vũ khí tối tân, chĩa nòng súng vây quanh bọn họ.

Tô Trảm đưa tay mở ra cửa xe, Yến Thanh Ti cầm lấy cánh tay của anh ta!

"Cám ơn sự giúp đỡ của mọi người, tôi sẽ thật cố gắng đảm bảo sự an toàn của mọi người." Anh ta tùy tiện nắm chặt một mảnh thủy tinh rồi mở cửa xe đi xuống.

Tên thông cống nước thấy Tô Trảm thì mắt sáng lên, đi lên hai bước nhưng chợt nhớ tới khả năng của Tô Trảm liền lui từng bước về phía sau: "Mày rốt cuộc cũng chịu đi xuống."

Tô Trảm không để ý tới hắn mà nhìn về phía mấy người nước ngoài, nói tiếng Anh một cách lưu loát: "Tôi biết các anh muốn gì, chúng ta nói chuyện... Tôi nghĩ, bí mật trong đầu tôi nhiều đến mức ông chủ của các anh rất muốn biết hết. Với lại, mỗi một bí mật có thể cam đoan khiến ông ta mừng như điên. Những điều này đối với các anh đủ để đổi lấy sự giàu có vô cùng."

Tên thông cống nước nghe hiểu những điều Tô Trảm nói, lập tức nói với mấy người ngoại quốc: "Không được nghe anh ta nói ba hoa, những điều anh ta nói không thể tin được, những người phía trước bắt lấy anh ta, lấy được đồ lập tức giết."

Tô Trảm mỉm cười: "Tôi thuộc cấp bậc gì thì lãnh đạo của các anh đều biết. Tôi biết mỗi một bí mật đều có thể làm khiếp sợ thế giới. Có thể bắt được tôi là cơ hội vô cùng đáng quý đúng không? Các anh thật muốn bỏ qua như thế? Tôi sống... các anh mới có thể biết những điều muốn biết, tôi chết thì không có giá trị gì."

Vài người ngoại quốc kia nhìn nhau giống như dùng tai nghe trao đổi với cấp trên, giọng nói rất nhỏ.

Một lúc sau anh ta ra hiệu với người đằng sau khiến bọn họ bắt Tô Trảm đem đến.

Tên thông cống nước lập tức nói: “Không được, chúng ta đã nói trước, bí mật là của các anh, người là của chúng tôi.”

Người nước ngoài nói tiếng Trung không được lưu loát: “Anh ta còn sống mới có ý nghĩa, chúng tôi muốn tất cả bí mật của anh ta.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1349: Đi Theo Hai Vợ Chồng Nhà Này Sẽ Chẳng Có Chuyện Gì Tốt

Tô Trảm dựa vào xe, vết thương ở bụng đã vỡ ra, máu lại bắt đầu chảy, trên trán bị rách mất một mảng da, máu chảy xuống. Cơ thể anh hiện tại vô cùng suy yếu, để đứng vững được chỉ có thể dựa vào xe. Từ trong túi quần lấy ra một chiếc khăn tay, anh chậm rãi lau máu dính ở trên trán.

Khuôn mặt anh hơi cười, vẫn giữ được dáng vẻ thong dong bình tĩnh giống như ở nơi nguy hiểm này anh vẫn có thể khống chế trong lòng bàn tay.

Dáng vẻ như biết trước mọi việc của anh ta lúc này khiến cho đối phương không dám có động tác gì, tất cả đều sợ như anh ta có thể ăn thịt người. Dù sao bọn họ đã nhiều lần chịu thiệt bởi anh ta.

Người nước ngoài nói: "Vì đề phòng anh ta giở trò, tất cả chúng mày đều xuống dưới!"

Trước đó Quạ Đen bị ba người nước ngoài khác dây dưa nên không có biện pháp nào đến cứu Yến Thanh Ti, có thể nói tình trạng của bọn họ còn nguy hiểm hơn Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti cảm giác gần đây cô rất xui xẻo, về nhà nhất định phải nghỉ ngơi một thời gian, tìm ngôi chùa miếu nào đó cúng bái để thay đổi vận số.

Những người trên xe liên tục đi xuống, Diệp Thiều Quang đứng trước người Quý Miên Miên. Nhạc Thính Phong che chở Yến Thanh Ti còn Tiểu Từ thì đứng một mình phía sau lạnh run vì sợ.

Yến Thanh Ti kéo Nhạc Thính Phong một chút đi đến bên cạnh anh.

Cô nói: "Anh ta bây giờ đã bị thương nặng, chúng tôi lại là một nhóm người tay không tấc sắt, không có súng ống, các người cảm thấy chúng tôi có sức chống cự sao? Tôi nghĩ các người chắc là cũng biết thân phận của chúng tôi. Đối với các người, chúng tôi không có thể mang đến thứ tốt gì. Chúng tôi đã phát tín hiệu cầu cứu, người của chúng tôi sẽ nhanh chóng đến đây. Thời gian của các người không còn nhiều, chẳng cần mất thời gian ở đây, hãy mau chóng mang người đi. Nếu không đợi người của chúng tôi đến thì các người muốn đi cũng không được."

Tên thông cống nước hừ lạnh: "Tôi thấy nếu chúng tôi bắt cóc các người còn có thể đi xa hơn!"

Yến Thanh Ti xòe tay ra: "Đúng không? Vậy thử xem, xem các người bắt cóc được tôi đi xa hay bây giờ chạy trốn có thể đi xa. Các người muốn dùng tính mạng để ngăn cản tôi cũng không sao cả, chỉ là... Bây giờ Tằng tiên sinh của các người dám làm gì tôi sao? Lấy được tính mạng của tôi để đổi lấy tính mạng của cả nhà họ Tằng, tôi cảm thấy rất có lời."

Tên thông cống nước tức giận cắn răng, không thể động đến Yến Thanh Ti bây giờ, nếu không... Động vào điểm mấu chốt của Hạ An Lan, bọn họ sẽ không còn thời gian nghỉ ngơi dưỡng sức.

Từ lúc Tằng Niệm Nhân chết, nhà họ Tằng cùng với Hạ An Lan ai cũng rõ ràng hiện tại chỉ có là kẻ địch của nhau. Nhà họ Tằng bây giờ không có đủ thực lực, nhưng phía Hạ An Lan muốn hoàn toàn tiêu diệt nhà họ Tằng cũng không thể công khai, cần có chứng cứ đầy đủ. Bây giờ hai bên đều tranh cướp thời gian, Hạ An Lan chỉ chờ hành động của nhà họ Tằng để nắm được chứng cớ.

Xem cục diện bây giờ, động vào Yến Thanh Ti không được, không động vào cũng không được.

Người nước ngoài vẫy tay: "Đem đi..."

Tô Trảm bị hai người nước ngoài cao lớn mang đi về phía bọn chúng.

Yến Thanh Ti nheo mắt nhìn Tô Trảm bị bắt đi.

Tô Trảm bị mang đi thì bọn họ có lẽ sẽ không chết nhưng Tô Trảm chắc chắn sẽ chết, không có khả năng sống sót.

Yến Thanh Ti quay đầu nhìn về phía Nhạc Thính Phong. Ánh mắt anh vẫn nhìn chằm chằm vào Tô Trảm, đây là anh họ của anh ấy.

Yến Thanh Ti im lặng kéo Nhạc Thính Phong một chút, nháy mắt với anh.

Nhạc Thính Phong gật đầu.

Diệp Thiều Quang nhìn động tác của hai người liền biết bọn họ muốn làm gì, thở dài đi theo hai vợ chồng này. Thật là... không có chuyện tốt mà!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1350: Đến Đây, Cùng Nhau Chết Nào!

Yến Thanh Ti đột nhiên lấy trong túi ra một lọ phun sương phòng bọn háo sắc, phun vào mặt người nước ngoài gần nhất.

Người đó hét lên một tiếng che kín ánh mắt. Nhạc Thính Phong căn đúng thời cơ nhanh chóng xông lên, tay anh cầm một lưỡi dao mỏng nhưng vô cùng sắc bén, cắt ngay xuống cổ anh ta.

Tô Trảm không nghĩ đến nhóm người Yến Thanh Ti lại ra tay lúc này. Anh vốn là muốn dùng tính mạng của mình để đổi lấy mạng của bọn họ nhưng hiện tại lại như vây thì anh chỉ có thể ra tay.

Trong tay Tô Trảm vẫn cầm mảnh thủy tinh nhỏ. Anh nhanh nhen tránh khỏi sự kềm kẹp của hai tên người nước ngoài, cắt qua cổ của chúng khiến máu tươi bắn tung ra.

Hành động của bọn họ giống như đã được kế hoạch từ trước đó, vô cùng ăn ý, chỉ trong khoảnh khắc đã giải quyết được ba người nước ngoài, tốc độ nhanh đến người khác không kịp nhìn.

Cả người Quý Miên Miên đều ngây ngẩn, thật là... Thật là giết người nha... Đó là máu, máu thật, đều bắn ra đây!

Kẻ thông cống nước vừa thấy tình huống này lập tức nổ súng, hắn quát: "Tôi biết bọn chúng thích nhất chơi trò quỷ kế, thủ đoạn độc ác.

Tô Trảm giữ chặt một người đã chết che phía trước mình, để viên đạn bắn đến xác chết. Cơ thể anh lung lay, anh đã không còn nhiều sức lực.

Những người khác đến bây giờ mới phản ứng được. Chúng thấy đống xác chết cảm thấy vô cùng tức giận, nâng súng bắn về phía Yến Thanh Ti.

May mắn bọn họ đã có chuẩn bị, Diệp Thiều Quang kéo Quý Miên Miên xuống, Nhạc Thính Phong lôi Yến Thanh Ti trốn ra sau xe, nhân tiện kéo cả Tiểu Từ.

Tô Trảm hét to một tiếng, anh nói: "Dừng tay, các người cảm thấy người như tôi sẽ để cho các người bắt sống sao? Trên người tôi có gắn bom, vốn không định sử dụng, nhưng nếu các người còn dám nổ súng, vậy chúng ta

chỉ có thể cùng chết.”

Những kẻ đó vừa nghe như vậy vội vã lui về phía sau. Chúng vừa sợ vừa không tin vì chúng cũng không chắc những lời Tô Trảm nói là thật hay giả.

“Tôi đếm đến ba, các người hoặc là đi hoặc là... cùng chết. Các người có thể thử xem là súng bắn nhanh hay tôi kéo thuốc nổ nhanh!”

Kẻ thông cống thấy bên hông của Tô Trảm phình to vội hô lên: “Bên hông anh ta giống như có cái gì.”

Người nước ngoài nói: “Tôi không tin anh ta có bom, nếu anh ta có thì đã sử dụng từ lâu rồi.”

“Nhỡ đâu có thật thì sao?”

Tô Trảm mỉm cười: “Đúng vậy, các người có thể không tin, bắn một phát đến đây thử xem.”

Bọn Yến Thanh Ti tránh ở phía sau xe nghe đám kia nói chuyện sợ đến mức mồ hôi ướt đẫm. Hôm nay đúng là không ra sao, trước kia Yến Thanh Ti cũng trải qua nhiều chuyện nguy hiểm nhưng hôm nay còn tồi tệ hơn cả việc bị Tăng Niệm Nhân bắt cóc.

Trên đời này đúng là ai có súng thì người đó có hết mọi thứ.

Cơ thể người ở trước mặt súng ống yêu ớt không chịu nổi một đòn.

Hiện tại cả người Yến Thanh Ti đều cảm thấy không thoải mái. Nhưng tình huống bây giờ không có thời gian để nghĩ đến vấn đề ấy, cô lo lắng nói: “Cứu viện sao vẫn chưa tới, sao vẫn chưa tới...”

Nhạc Thính Phong ôm lấy cô: “Đừng vội vàng, hãy tin Tô Trảm, anh ấy có thể rời đi.”

Vừa nói chuyện, Yến Thanh Ti chợt nghe bầu trời như có tiếng máy bay trực thăng.

Yến Thanh Ti hô to: “Người của chúng ta đến... Là người của chúng ta, chúng ta được cứu rồi.”

Kẻ thông cống nước ngẩng mặt lên bầu trời tối om, không nhìn thấy gì

nhưng có tiếng cánh quạt của máy bay trực thăng càng ngày càng gần, với lại không phải chỉ một cái.

Hắn chớp mắt nói: “Đi...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1351: Nếu Một Ngày Nào Đó Anh Chết, Em Có Nhớ Anh Không?

Người nước ngoài kia tính toán thời gian, cảm thấy vẫn kịp mang Tô Trảm đi. “Không được, chúng tôi phải mang người này theo.”

“Anh không đi thì chúng tôi đi, đừng trách tôi không nhắc nhở anh.”

Gã thông cống nói xong bèn mang theo người của hắn lên xe, nhanh chóng rời đi.

“Đi với chúng tôi, ông chủ của chúng tôi có thể đáp ứng điều kiện của anh...”

Không biết bên kia tai nghe truyền tới mệnh lệnh gì mà hắn oán hận trừng mắt nhìn Tô Trảm một cái, sau đó lại liếc nhìn Yến Thanh Ti, trong mắt đầy vẻ không cam lòng và tiếc nuối. Hắn vung tay lên rồi mang người của mình rời đi rất nhanh.

Bọn chúng vừa đi, thân thể Tô Trảm không chịu nổi nữa liền buông thi thể của gã ngoại quốc kia ra, ngã ngồi trên mặt đất.

Yến Thanh Ti và Nhạc Thính Phong nhanh tới cạnh anh ta, hỏi: “Anh thấy thế nào rồi?”

Sắc mặt Tô Trảm tái mét nhưng vẫn đáp: “Không sao...”

Yến Thanh Ti nói: “Trên người anh có bom thật đấy à?”

Tô Trảm cười cười, lấy từ bên hông ra hai lọ đựng mỹ phẩm trang điểm của Yến Thanh Ti cười cười: “Giả thôi...”

Yến Thanh Ti thở ra một cái, không thể không nói gã Tô Trảm này lòng dạ rất thâm sâu.

Cô nhìn chiếc trực thăng đang bay tới gần, nói: “Có lẽ chúng ta sẽ bình an chứ?”

Tô Trảm cũng nói với vẻ nghi hoặc: “Có khả năng là an toàn rồi, nhưng... những tên đó đi dễ dàng quá, tôi cảm thấy không đúng lắm.”

Nhạc Thính Phong cũng nói ra nghi hoặc của mình: "Đúng thế... hình như đi quá nhanh rồi."

Những người đó bỏ ra nhiều công sức như thế, theo dõi, chặn đường, còn cố ý mai phục ở đây, rõ ràng là không bỏ qua mục đích sẽ không dừng lại, sao có thể bỏ cuộc dễ dàng như vậy chứ?

Yến Thanh Ti nhìn con sông tối om: "Hiện tại không quan tâm được nhiều thế, cứ phải nhanh chóng rời khỏi đây đã. Không hiểu sao trong lòng em vẫn cứ có cảm giác không yên tâm."

Thực ra cả Nhạc Thính Phong và Tô Trảm đều thấy như vậy, đều nghĩ hình như sự tình sẽ không cứ thế mà được giải quyết dứt điểm.

"Miệng vết thương vỡ rồi, cần băng bó ngay lập tức, trên xe còn thuốc, để em đi lấy."

Yến Thanh Ti nhanh chóng chạy về phía chiếc xe.

...

Người của gã thông cống sau khi rời đi, gã liền nhanh chóng gọi điện thoại: "Ông chủ, xin lỗi, chúng tôi thất bại rồi. Tô Trảm quá khó bắt, mà Yến Thanh Ti cũng không phải ngọn đèn cạn dầu. Bọn người nước ngoài đã bị giết mất ba người, trên người Tô Trảm còn có mang theo bom."

Bên kia đầu dây trầm mặc một chút rồi nói: "Vậy dùng phương án thứ hai đi."

"Nhưng... Bọn Yến Thanh Ti còn trên xe, nếu dùng thuốc nổ... sợ là bọn họ sẽ đều chết hết."

"Hiện tại tôi không nghĩ nhiều được như thế. Trước kia cứ luôn lần lữa, nhường nhịn, kết quả thế lực ngày càng suy giảm, đến giờ đã bị nhà họ Hạ cưỡi lên đầu lên cổ rồi. Nếu Yến Thanh Ti chết, có thể sẽ làm cho Hạ An Lan bị kinh sợ. Bảo anh ra tay thì cứ ra tay, đừng cho bọn chúng có thời gian giải quyết."

"Vâng!"

Cúp máy, hắn hỏi lái xe: "Chúng ta sắp ra khỏi cầu chưa?"

Lái xe nói: “Sắp rồi.”

Hắn lấy ra một cái điều khiển từ xa, cắn răng nhấn một cái.

...

Trên cầu, Quý Miên Miên thấy lũ người xấu đã rời đi thì khều khều Diệp Thiều Quang: “Này, chúng ta đã an toàn rồi, anh mau đứng lên đi.”

Biểu hiện hôm nay của Diệp Thiều Quang làm cho Quý Miên Miên rất cảm động, anh luôn đứng trước mặt để bảo vệ cho cô.

Lúc đó, tim của Quý Miên Miên đập rất nhanh.

Diệp Thiều Quang không động đậy, anh liếc mắt nhìn chiếc trực thăng đang dần hạ cánh xuống, vuốt ve mặt Quý Miên Miên, hỏi: “Miên Miên, nếu có một ngày anh chết, em có nhớ tới anh nữa không?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1352: Em Thế Này Rất Đáng Yêu Nhưng Cũng Rất Đáng Giận

Quý Miên Miên sửng sốt: “Đồ điên, anh nói bừa cái gì thế hả?”

Tiểu Từ nghe hai người họ nói chuyện thì ngẩng đầu nhìn Diệp Thiều Quang, ánh mắt cậu ta nhìn tới phía sau lưng Diệp Thiều Quang, sau đó... ngây ra.

Diệp Thiều Quang không nói gì, cứ thế nhìn Quý Miên Miên rồi cười đầy yêu thương không rời mắt.

Trong lòng Quý Miên Miên thấy hốt hoảng, vỗ vỗ lưng anh, muốn đỡ anh đứng lên nhưng lại cảm thấy ở đó ướt sũng, âm ấm. Cô sửng sốt lấy tay về, chỉ thấy trên lòng bàn tay toàn là máu.

Quý Miên Miên sửng sốt, nhanh chóng phục hồi tinh thần. Cô lập tức nhìn ra sau lưng anh nhưng đã bị Diệp Thiều Quang ngăn lại, không cho cô làm gì, có những hình ảnh anh không bao giờ muốn cô nhìn thấy.

Diệp Thiều Quang mỉm cười, trên trán toát đầy mồ hôi, anh cực kỳ đau nhưng vẫn duy trì nét tươi cười, hỏi: “Miên Miên, em sẽ nhớ anh chứ?”

Quý Miên Miên lắc đầu, liên tục lắc đầu, cô đáp: “Tôi... Không, tôi sẽ không nhớ anh đâu... Diệp Thiều Quang, anh cả ngày ở trước mặt tôi rồi, tôi làm gì có cơ hội mà nhớ anh. Nếu anh dám chết, tôi sẽ lập tức quên anh ngay... Vì thế anh không được chết, anh cũng không thể đi đâu hết, anh phải ở lại. Mỗi ngày anh đều phải tới gặp tôi, nấu cơm cho tôi, mua quần áo cho tôi, tối phải ôm tôi ngủ... Anh phải...”

Trong lòng Quý Miên Miên rất bối rối, gió đêm rất lạnh, tiếng cánh máy may quay tít trên cao cùng với tiếng gió rít khiến cho tiếng của cô càng thêm nghẹn ngào, mơ hồ.

Cô cũng không biết mình đang nói cái gì, nhưng cô sợ, sợ anh sẽ...

Cô sợ nếu mình nói nhớ anh thì anh... anh... anh sẽ...

Diệp Thiều Quang cúi đầu hôn lên mặt cô, anh nói: “Em lúc nào cũng nói ngược lòng mình. Cái tính này của em vừa đáng yêu lại rất đáng giận...”

Anh cũng rất nhớ, nhớ mỗi sáng mở mắt ra có thể nhìn thấy cô, nhớ mỗi ngày cùng cô ăn cơm, cùng cô chơi game, anh còn muốn kết hôn với cô, muốn chung sống với cô, muốn một gia đình, muốn rất nhiều, rất rất nhiều...

Nhưng...

Tay Quý Miên Miên che miệng vết thương trên lưng Diệp Thiều Quang để nó không tiếp tục chảy máu nữa.

Cô kêu lên: "Chị Thanh Ti... Chị mau tới đây, anh ấy bị thương, Diệp Thiều Quang bị thương rồi..."

Nhất định là do lúc nãy mấy tên người nước ngoài nổ súng, anh đã đỡ đạn thay cho cô.

Thanh âm của Quý Miên Miên vút cao, Yến Thanh Ti nghe được liền cùng Nhạc Thính Phong chạy tới. Chỉ thấy sau lưng Diệp Thiều Quang đã ướt đẫm máu, máu nhuộm đỏ hết lưng anh ta.

Lúc Yến Thanh Ti nhìn thấy thế, chỉ cảm thấy lạnh cả người.

"Không sao đâu... Chúng ta sẽ lập tức tới bệnh viện, mau chóng tới bệnh viện..."

Lời của cô an ủi Quý Miên Miên nhưng cũng chẳng khác nào đang tự an ủi mình.

Máy bay đáp xuống một chỗ cách đó gần trăm mét, có người đang chạy tới, Nhạc Thính Phong nói: "Máy bay tới rồi, chúng ta đi thôi. Diệp Thiều Quang, anh cố gắng một chút, tôi đi gọi người, cố gắng nhé..."

Nhạc Thính Phong chạy đi, dù chỉ cách có một trăm mét mà anh cảm giác như cả trăm kilomet, mãi không tới nơi được.

Đêm rất đen, trực thăng đáp xuống cách cầu một quãng, vậy mà anh cảm giác nó xa tới nỗi cả đời không thể chạy tới nơi.

Diệp Thiều Quang cười cười, mồ hôi trên trán anh nhỏ xuống tòng tòng, rơi trên mặt Quý Miên Miên: "Cô gái ngốc... sau này..."

Anh lại dừng lại, nói lảng sang chuyện khác: "Quên đi... Quên anh đối với em mà nói là một chuyện tốt. Nếu có thể quên thì cứ quên đi..."

Quý Miên Miên rất muốn khóc nhưng lại không khóc được. Cổ họng cô cứng đờ, cả người và giọng nói đều run rẩy. Cô rất muốn cười, nhưng nụ cười còn khó nhìn hơn cả lúc khóc.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1353: Cô Gái Ngốc, Đây Là Chuyện Cuối Cùng Anh Có Thể Làm Cho Em

"Diệp Thiều Quang, Diệp Thiều Quang... chúng ta tới bệnh viện... Sau này, tôi sẽ không bắt anh nấu cơm, tôi cũng... không bắt nạt anh. Tôi sẽ mang anh đi luyện cấp game, sẽ đưa anh đi đánh quái. Ai dám bắt nạt anh, tôi sẽ giúp anh đánh hắn..."

Diệp Thiều Quang cười rất tươi: "Có thể nghe được những lời này của em, anh thấy thật tốt."

"Diệp Thiều Quang, anh đừng nói nữa, anh hãy giữ sức đi, chúng ta tới bệnh viện." Yến Thanh Ti muốn đưa tay dìu anh ta.

Diệp Thiều Quang lắc đầu, nói với cô: "Yến Thanh Ti... Chúng ta có được coi là bạn bè không?"

Yến Thanh Ti gật đầu: "Là bạn bè. Anh đừng nói gì nữa, giờ tôi sẽ cầm máu cho anh, chúng ta lập tức tới bệnh viện, người tới rồi... họ sẽ nhanh chóng qua đây..."

Nhạc Thính Phong đã chạy tới bên máy bay, người trên máy bay mang cáng tiến về phía này.

Yến Thanh Ti quay đầu đi tới chiếc xe, cô cố gắng kéo hành lý xuống, mở tất cả va li hành lý ra, quần áo của cô bị lôi tất ra, trong miệng không ngừng nói: "Thuốc cầm máu... Thuốc cầm máu đâu rồi, thuốc đâu rồi... Thuốc để ở đâu nhỉ?"

Diệp Thiều Quang nhìn Yến Thanh Ti vì bối rối mà mất hết lý trí thì nở nụ cười: "Không ngờ cũng có ngày thấy cô thế này vì tôi. Thời gian đúng là thứ kỳ diệu. Tôi bỗng nhớ lần đầu tiên gặp cô, cô còn nhớ không?"

Trong đầu Yến Thanh Ti hỗn loạn vô cùng, tâm loạn như ma, cả người như không phải là chính mình nữa. Trước mứt cô toàn là một màu đỏ tươi, tất cả đều là máu từ người Diệp Thiều Quang chảy ra.

Yến Thanh Ti quát: "Anh câm miệng. Diệp Thiều Quang, anh đừng có nói nữa. Miên Miên, đỡ anh ta dậy."

Không tìm thấy thuốc cầm máu đâu, Yến Thanh Ti bèn lấy váy áo của mình chèn lên miệng vết thương của Diệp Thiều Quang, nói: “Diệp Thiều Quang, anh cố gắng chịu đựng thêm một lát. Xong xuôi rồi anh muốn đưa ra điều kiện gì tôi cũng sẽ đồng ý. Thật đấy... Thật... Thật sự!”

Yến Thanh Ti nói liền ba chữ “Thật”.

Diệp Thiều Quang nở nụ cười: “Nghe thấy có vẻ rất hấp dẫn. Nếu tôi khỏe lại, tôi thật sự muốn cô đồng ý với tôi một chuyện, đó là gả Miên Miên cho tôi.”

Quý Miên Miên giữ lấy bả vai Diệp Thiều Quang: “Anh khỏe rồi, tôi sẽ gả cho anh, tôi sẽ thật sự gả cho anh... Diệp Thiều Quang, anh không thể xảy ra chuyện... Anh không được xảy ra chuyện...”

Diệp Thiều Quang che mắt Quý Miên Miên, cúi đầu hôn lên mặt cô: “Hôm qua anh đọc được ở trên mạng một câu thế này: Bạn sẽ mãi mãi không biết được ngày mai hay bất hạnh sẽ tới trước. Hôm qua anh thấy câu đó rất vô nghĩa, nhưng hiện tại anh mới biết câu đó tàn nhẫn thế nào. Miên Miên... chúng ta không có thời gian.”

Diệp Thiều Quang nhìn thoáng qua màu đỏ đang nhấp nháy trên xe.

Quý Miên Miên bắt lấy tay anh: “Diệp Thiều Quang... Anh sẽ không sao... Em sẽ không để anh chết...”

Diệp Thiều Quang cười, vết thương trên lưng sẽ không làm anh mất mạng ngay... nó còn phải dùng để bảo vệ tính mạng cho mọi người ở đây.

Anh lắc lắc đầu đứng lên: “Yến Thanh Ti, tôi chỉ có thể giúp cô một chuyện cuối cùng này... Tôi hy vọng, sau này cô phải đối xử thật tốt với Miên Miên, coi cô ấy như em gái ruột của mình... Xin cô hãy bảo vệ cô ấy... đừng để cô ấy... đi theo cô mà gặp phải nguy hiểm gì.”

Yến Thanh Ti sửng sốt: “Diệp Thiều Quang, anh định làm gì?”

Diệp Thiều Quang đẩy mạnh Quý Miên Miên về phía Yến Thanh Ti, sau đó anh lên xe: “Cô gái ngốc, đây là chuyện cuối cùng anh có thể làm cho em.”

Sau đó anh cười lớn một tiếng, nổ máy xe, chân đạp lên chân ga đã bị biến dạng, tăng tốc cực nhanh, sau đó lái xe lao qua lan can bảo vệ. Vài giây sau, chiếc xe nổ tung giữa không trung.

--- O ---

Chương 1354: Đáng Tiếc, Sau Này Không Thể Ở Bên Cạnh Em

Dưới gầm xe có gắn bom hẹn giờ. Lúc Diệp Thiều Quang kéo Quý Miên Miên ngã nằm xuống thì đã thấy bom bị khởi động.

Do âm thanh cánh quạt máy bay quá lớn nên mọi người không nghe thấy âm thanh đếm lùi của đồng hồ mà thôi.

Anh nhìn thời gian trên bề mặt đồng hồ, càng lúc càng ngắn, càng lúc càng ít... Ngắn tới mức không thể chờ tới lúc nhân viên cứu hộ đưa anh rời đi, ngắn tới mức mọi người không có cách nào nhanh chóng rời khỏi cây cầu được, càng không thể tìm ra chuyên gia tháo bom vào lúc này, mà cho dù có thì cũng chẳng kịp tháo bom luôn.

Nhìn thời gian càng lúc càng ngắn, Diệp Thiều Quang cực kỳ đấu tranh, nhưng... khi nhìn thấy gương mặt Quý Miên Miên, anh không còn chần chừ gì nữa. So với chết, anh càng muốn thấy cô được sống.

Anh yêu Quý Miên Miên nhiều thế nào?

Nhiều đến chính anh cũng cảm thấy sợ. Anh yêu cô tới mức không thể khống chế chính mình, vừa gặp cô là đã không còn là mình trước đây. Những thay đổi này làm cho anh cảm thấy càng ngày mình càng giống một con người.

Đáng tiếc là sau này... không thể ở bên cạnh cô, không thể là chính mình được nữa.

Điều làm anh tiếc nuối nhất chính là không thể nói cho cô biết anh cực kỳ, cực kỳ, cực kỳ yêu cô...

Cũng quên nói với cô rằng, sau này tìm chồng thì nhất định phải tìm người nào hoàn mỹ như anh.

Lúc bom phát nổ, trong đầu Diệp Thiều Quang chỉ nghĩ tới những hình ảnh sau khi gặp gỡ Quý Miên Miên. Từ khi thế giới của anh có sự xuất hiện của cô, anh mới cảm giác được, thì ra... thế giới này còn nhiều điều tốt đẹp như thế, anh còn có nhiều nguyện vọng muốn làm như thế!

Trong lòng anh tiếc nuối rất nhiều, đáng tiếc... không thể nào thực hiện được nữa.

Hẹn gặp lại, cô gái ngốc của anh!

Nhạc Thính Phong mang theo người chạy tới, chỉ kịp thấy chiếc xe lao ra khỏi cầu, sau khi nổ mạnh tạo thành một quả cầu lửa thì rơi xuống sông, chìm dần xuống.

Tất cả mọi người đều ngây ra...

Quý Miên Miên nỉ non: “Diệp Thiều Quang... Diệp Thiều Quang...”

Thanh âm của Quý Miên Miên rất nhẹ, không hét chói tai như bị bệnh tâm thần, cũng không khóc rống lên, chỉ như một đứa nhỏ lạc đường âm thầm tìm kiếm cho mình một người đáng tin cậy.

Không ai nói chuyện, thời gian yên lặng vô cùng, tiếng Quý Miên Miên nỉ non rơi vào tai mọi người giống giống như là âm thanh duy nhất của đêm nay... Người tên Diệp Thiều Quang kia đã nấu cơm cho cô ăn, giúp cô mua đồ, cùng cô đùa giỡn lưu manh, người đó sẽ không trở về nữa.

Yến Thanh Ti nhắm mặt lại, nước mắt trào ra.

Quý Miên Miên giãy ra khỏi Yến Thanh Ti, giống như một con rối gỗ đi tới bên cầu, miệng cô không ngừng gọi tên Diệp Thiều Quang.

Tiểu Từ tiến lên giữ chặt lấy cô: “Miên Miên... Miên Miên...”

Những chuyện vừa mới xảy ra làm cho cậu thấy thật sự rung động.

Trước đây cậu luôn ghen tị với Diệp Thiều Quang, thậm chí là hận anh ta, nhưng... giờ cậu mới nhận ra, cậu lấy đâu ra tư cách mà ghen, mà hận chứ?

Những gì Diệp Thiều Quang có thể làm cho Quý Miên Miên, cậu sẽ không bao giờ làm được.

Vừa nhìn thấy súng, cậu sợ tới ngây người, nói cũng không nói được, cả người run rẩy chứ đừng nói là giúp Quý Miên Miên chắn đạn.

Diệp Thiều Quang vì Quý Miên Miên có thể bất chấp cả tính mạng của mình.

Còn cậu thì sao? Cậu chỉ là một kẻ nhu nhược, chẳng làm được gì.

Quý Miên Miên đột nhiên nở nụ cười: “Anh ấy rơi xuống nước rồi, tôi phải tìm anh ấy về, nếu không... ngày mai ai sẽ mua đồ ăn sáng cho tôi. Đêm nay ai sẽ ôm tôi ngủ?”

Tiểu Từ nhìn Quý Miên Miên muốn khóc mà không khóc được, cậu giữ chặt lấy tay Quý Miên Miên: “Miên Miên... cậu... đừng vậy nữa.”

Ánh mắt Quý Miên Miên trống rỗng không có thần sắc, như một con rối gỗ, cô hỏi: “Nếu không thế này thì cậu bảo tôi phải thế nào?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1355: Chờ Cơn Ác Mộng Này Qua Đi, Anh Ấy Sẽ Trở Về

Tiểu Từ lui về sau từng bước, cậu không dám nhìn vào mắt Quý Miên Miên.

"Miên Miên..." Yến Thanh Ti đi tới trước mặt Quý Miên Miên, ôm chặt lấy cô. Cô chỉ có thể ôm lấy con bé, cô thậm chí còn không biết an ủi thế nào.

Hơn nữa, dù có nói lời an ủi gì cũng đều phí công, không có tác dụng gì.

Diệp Thiều Quang không còn... thật sự không còn... Anh ta chết ngay trước mặt bọn họ, vì Quý Miên Miên, vì tất cả mọi người ở đây.

Quý Miên Miên nắm chặt lấy áo Yến Thanh Ti: "Chị, chị lợi hại như thế... Chị lợi hại như thế, chị hãy giúp em tìm anh ấy về đi?"

Yến Thanh Ti biết hiện tại lý trí của Quý Miên Miên đã không còn rõ ràng nữa, đây là đả kích cực kỳ lớn với con bé.

Yến Thanh Ti không nói ra được lời từ chối, cô cũng không dám tiếp tục kích thích Quý Miên Miên.

Cô gật đầu: "Được, chị sẽ giúp em tìm, chị sẽ giúp em tìm người..."

Cô buông Quý Miên Miên ra, nhìn Tiểu Từ: "Để mắt tới Miên Miên."

Tiểu Từ gật đầu.

Yến Thanh Ti đi tới trước mặt những người cứu hộ, nhìn đám cảnh sát khoan thai tiến tới, trong mắt hiện lên vẻ âm lãnh khiến người ta sợ hãi. Cô hỏi: "Sao các anh không tới sớm một chút? Lâu như vậy mới xuất hiện? Sao không ở lại luôn đi hả?"

Người dẫn đầu đoàn vẻ mặt đầy áy náy: "Xin lỗi, vì khoảng cách khá xa nên chúng tôi... Thực xin lỗi... Thực xin lỗi..."

Sau khi bọn họ nhận được lệnh đã ngay lập tức tới với tốc độ cao nhất, nhưng... Khoảng cách quá xa, nơi mà bọn bắt cóc xuống tay lại ở giữa một chiếc cầu, bọn họ chạy tới được đây cũng mất rất nhiều thời gian.

Nhìn người kia lái xe chứa bom hẹn giờ lao ra khỏi cầu, bọn họ thật sự kinh hãi.

Đồng thời càng nghĩ càng thấy sợ, nếu chiếc xe kia phát nổ ở trên cầu, nếu cây cầu này bị nổ tung... mọi người... có lẽ sẽ chết hết.

Yến Thanh Ti ngắt lời anh ta: “Tìm người... Lập tức tìm người cho tôi. Sống phải thấy người, chết phải thấy xác...”

“Nhưng...”

Anh ta muốn nói thi thể đã bị nổ tung rồi, cuối cùng vẫn không dám nói ra.

“Vâng, sẽ đi tìm ngay.”

Trong lòng anh ta biết, lòng sông chảy rất xiết, đêm lại đen thế này, uy lực của quả bom cũng rất kinh khủng, cho dù có tìm cũng sẽ không tìm được gì.

Anh ta có thể lý giải tâm tư của bọn Yến Thanh Ti, hiện tại cảm xúc của bọn họ đều rất không ổn định, cứ tìm hai ngày, không tìm được thì cũng coi như xong rồi.

Tiểu Từ nhìn chằm chằm Quý Miên Miên. Cô đứng bên thành cầu, mắt nhìn xuống lòng sông đen ngòm bên dưới, giống như một động đen thật lớn lúc nào cũng có thể nuốt hết mọi thứ.

Tiểu Từ rất sợ Quý Miên Miên sẽ nhảy xuống.

Tóc Quý Miên Miên bị gió thổi tung, cô híp mắt nói: “Tôi đang gặp ác mộng, chờ tỉnh mộng rồi thì có thể thấy... Diệp Thiều Quang mua bữa sáng cho tôi... Đúng thế, nhất định là thế rồi... Nhất định vậy...”

Giọng Quý Miên Miên càng lúc càng nhỏ, sau đó trực tiếp té xỉu. Tiểu Từ vội đỡ lấy thân thể cô, gọi: “Miên Miên... Miên Miên...”

Yến Thanh Ti đi tới, dưới chân cô như có bông, nhẹ bẫng, lảo đảo, có cảm giác những chuyện xảy ra đêm nay đều là hư ảo.

Nhưng... đau quá, lục phủ ngũ tạng đều đau, mắt cũng đau, cơn đau làm cho cô không thể không thừa nhận đây là sự thật...

Đúng như Diệp Thiều Quang nói, không ai biết được ngày mai hay bất hạnh

sẽ tới trước.

Một đêm thật dài trôi qua, bọn họ chờ đến tận khi bình minh ló dạng, thế nhưng... vĩnh viễn không thể gặp lại Diệp Thiều Quang nữa rồi.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1356: Càng Bình Tĩnh Mới Càng Đau Khổ

Yến Thanh Ti nói: “Để nó ngủ một chút, giờ con bé ngủ được mới là tốt nhất.”

Yến Thanh Ti biết, thời điểm Quý Miên Miên phát điên còn chưa tới. Thấy Diệp Thiều Quang chết, con bé còn chưa phát ra tiếng thét chói tai nào, thế này rất không bình thường.

Giống như ngày trước khi chứng kiến cái chết của mẹ, cô cũng yên lặng y như vậy, rất bình tĩnh, nhưng càng như vậy mới càng đau khổ, mới càng lo lắng.

Yến Thanh Ti rất sợ Quý Miên Miên sẽ không thoát được cơn đau này...

DT... Diệp Thiều Quang...

Trước đó một giây anh ta còn nói chuyện với cô, vậy mà giờ đã không còn.

Nhạc Thính Phong yên lặng đi tới ôm lấy bả vai Yến Thanh Ti.

Đội cứu hộ đặt Quý Miên Miên lên cáng mang đi.

Tô Trảm lắc lư đứng dậy, nói: “Rất xin lỗi.”

Anh ta rất hối hận, nếu tối hôm trước khi xông vào phòng gặp Nhạc Thính Phong thì anh nên rời đi mới đúng.

Anh chỉ cảm thấy may mắn, vì nếu Yến Thanh Ti ở đó, người của Tằng gia sẽ không dám ra tay lộ liễu, nếu biết anh ta ở cùng cô thì cũng sẽ cố kỵ rất nhiều.

Nhưng anh quên mất một điều, người điên thì nào có cố kỵ cái gì.

Huống chi, hiện tại Tằng gia đã liên hợp với người ngoài để bành trướng thế lực.

Trách không được bọn chúng lại rời đi dễ dàng như thế, thì ra là đã có hậu chiêu.

Phương án thứ nhất là bắt sống anh.

Phương án thứ hai chính là không bắt sống được thì người phải chết.

Gió rất lạnh, cực kỳ lạnh, Yến Thanh Ti dựa vào Nhạc Thính Phong, tay giữ chặt quần áo trên người, thế mà vẫn cứ cảm thấy lạnh... Gió như chui qua quần áo của cô, thấm vào xương cốt khiến cô rét run cả người.

“Không phải, tất cả chúng ta đều nợ anh ta một mạng.” Môi cô khô nẻ, lúc mở miệng nói còn nứt cả ra.

Trách Tô Trảm ư?

Trong lòng Yến Thanh Ti còn hận mình hơn. Chính cô đưa bọn họ tới đây... đáng tiếc lại không thể đưa họ quay về nhà.

Cô mở mắt ra rồi lại nhắm mắt lại, trong đầu vẫn còn vang lên lời nói của Diệp Thiều Quang.

Yến Thanh Ti, chúng ta có phải bạn bè không?

Phải, đương nhiên là phải rồi...

Yến Thanh Ti, đây là chuyện cuối cùng tôi giúp cô, cô hãy giúp tôi chăm sóc cho Miên Miên... Hãy coi cô ấy như em gái ruột của cô mà chăm sóc...

Được, nhất định rồi.

Sau này, có cô ở đây, sẽ không một ai có thể bắt nạt Quý Miên Miên nữa. Cô không có em gái, Quý Miên Miên chính là em gái duy nhất của cô.

Cô nợ Diệp Thiều Quang thì sẽ trả gấp bôi cho Quý Miên Miên. Chỉ cần cô còn sống, cô nhất định sẽ bảo vệ con bé tốt nhất.

Nhạc Thính Phong nhìn lòng sông đen ngòm bên dưới, anh không biết nói lời gì an ủi, chỉ có thể ôm chặt lấy Yến Thanh Ti.

Bọn họ đều tận mắt thấy Diệp Thiều Quang lao xe ra ngoài, chuyện này đối với tất cả có lẽ sẽ là chuyện... không thể nào quên được trong cuộc đời.

Cái tên Diệp Thiều Quang cũng sẽ vĩnh viễn không thể nào quên được.

Cuộc đời đúng thật là một trò đùa.

Anh sẽ không biết một giây tiếp theo sẽ có chuyện gì xảy ra. Anh cũng sẽ không biết người anh gặp hôm nay sẽ có quan hệ thế nào với mình trong tương lai?

Nhạc Thính Phong lo lắng cho Yến Thanh Ti, cố gắng dời sự chú ý của cô, anh hỏi Tô Trảm: "Mấy tên người nước ngoài kia có thân phận thế nào?"

Tô Trảm chần chừ một chút rồi đáp: "Tằng gia có ý đồ cấu kết với ngoại quốc, đánh cắp cơ mật quốc gia. Lần này tôi tới đây để lấy lại tin tình báo mà họ đã lấy trộm, hơn nữa... phải giết chết những người đã tiếp xúc với thông tin này, tìm được căn cứ chính xác của Tằng gia. Hai đám người vừa tới đây một là người của Tằng gia, một là thế lực mà bọn chúng cấu kết."

Bởi vì anh làm phiền tới mọi người nên Diệp Thiều Quang mới chết, anh không thể thoát được liên quan trong chuyện này.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1357: Anh Ấy Chết Rồi, Miên Miên Phải Làm Sao Bây Giờ?

Sau khi do dự, anh ta vẫn quyết định nói ra một chút thông tin để bọn họ hiểu rõ, nguyên nhân dẫn đến cuộc đuổi bắt sống chết này là gì.

Tô Trảm xoay người, nhấc một cánh tay của gã ngoại quốc đã chết lên, nói: "Những người này thuộc một tổ chức, được huấn luyện rất kỹ càng, không mang thẻ bài của binh sĩ nước ta."

Nhạc Thính Phong nhìn tới hình xăm trên cánh tay kẻ đó, nói: "Hình xăm này có chút quái dị."

Tô Trảm gật đầu: "Đây là hình xăm biểu đạt thân phận của bọn chúng, hiện tại chúng tôi vẫn đang tra xem chúng thuộc tổ chức nào."

Yến Thanh Ti nghe bọn họ nói thì vô thức nhìn tới thi thể kia. Cô thấy trên cánh tay của kẻ đó có một hình xăm.

Một con rắn cuốn lấy bông hoa hồng, gai hoa hồng xuyên qua người con rắn nhìn vô cùng đen tối, quỷ dị,...

Tâm tình của Yến Thanh Ti đã rất kém sau cái chết của Diệp Thiều Quang nên khi nhìn thấy hình xăm kia, sắc mặt của cô càng tệ hơn.

"Chỉ cần xăm hình xăm này thì đều là... người của tập đoàn kia sao?"

Tô Trảm nhìn về phía Yến Thanh Ti, ánh mắt cô dại ra, nhìn chằm chằm vào hình xăm đó, thanh âm mơ hồ.

Tô Trảm gật đầu: "Đúng thế, chỉ cần có hình xăm này đều là người của bọn họ. Cô... có phải đã từng... thấy nó rồi không?"

Ánh mắt Yến Thanh Ti rất kỳ quái, hơn nữa còn đột nhiên hỏi một câu kia, nghe đã thấy có vấn đề.

Yến Thanh Ti tỉnh táo lại, lắc đầu: "Không... Chưa từng..."

Tô Trảm không tiếp tục hỏi nữa nhưng anh ta biết, phủ định hai lần chính là khẳng định.

Anh ta có cảm giác, Yến Thanh Ti hình như... biết hình xăm này, chẳng lẽ cô đã từng gặp qua sao?

Tô Trảm rất giỏi quan sát nét mặt người khác, sau khi đầu óc nhận được tín hiệu liền lập tức phân tích, điều này đã trở thành bản năng của anh ta, đôi khi không thể nào khống chế được.

Trong lòng anh tuy rất muốn biết nhưng anh ta hiểu hiện tại không phải lúc. Nếu hỏi, có khi Yến Thanh Ti còn muốn giết luôn anh ta đấy chứ.

Sau khi cảnh sách dọn sạch hiện trường thì nói với Nhạc Thính Phong là bọn họ có thể đi rồi. Hơn nữa, bọn họ cũng đã phái người dọc theo con sông về hạ du tìm người.

Nhạc Thính Phong quay đầu nhìn dòng sông, trong lòng chờ mong, hy vọng Diệp Thiều Quang không chết...

Nhưng anh cũng biết, khả năng này gần như không có.

Chuyện xảy ra đêm này đều khiến tất cả mọi người đều khó lòng chấp nhận được.

Nhạc Thính Phong ôm lấy Yến Thanh Ti, nói: “Thanh Ti, đi thôi, chúng ta phải đi tiếp.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Đúng thế... Cần phải về...”

Diệp Thiều Quang mất đi, dùng tính mạng của anh ta để đổi lấy bình an cho mọi người. Hốc mắt Yến Thanh Ti bị gió quất vào đau rát, giống như bị ném cát vào vậy, chỉ cần chớp thôi cũng đã khó chịu cực kỳ.

Ngồi trên máy báy, Yến Thanh Ti quay đầu nhìn bên dưới, con sông này thật lớn, nước sông cuồn cuộn đổ về hướng đông, lặng lẽ như chính đêm đen vậy.

Nhưng trong lòng bọn họ lại không thể nào bình tĩnh được.

“Tằng gia sẽ phải trả giá chứ?”

“Phải... Nhất định.” Tằng gia đã phạm vào quốc pháp, lần này anh ta đã thu thập đủ chứng cứ để dìm chết bọn họ.

Yến Thanh Ti không hỏi lại nữa, những chuyện cô muốn biết đã biết rồi.

Bay suốt một giờ, không ai nói chuyện với nhau câu nào, Yến Thanh Ti nhắm hai mắt lại, trong lòng chao đảo rất khó chịu, tâm thần không yên.

Trong lòng cô nghĩ tới Diệp Thiều Quang, nghĩ tới hình xăm kia, nghĩ tới Quý Miên Miên.

Diệp Thiều Quang đã chết, Miên Miên phải làm sao bây giờ?

--- O ---

Chương 1358: Anh Phải Sống Cùng Em Tới Già

Mấy ngày vừa rồi, Quý Miên Miên và Diệp Thiều Quang ở cạnh nhau, Yến Thanh Ti đều để ý từng ly từng tí một.

Quý Miên Miên là một cô nương tùy tiện, cô không hề tinh tế, thế giới quan cũng rất đơn giản, đôi khi còn làm cho người ta có cảm giác cô quá ngốc. Nhưng Yến Thanh Ti có thể nhìn ra được, trong lòng cô, Diệp Thiều Quang chiếm một vị trí vô cùng, vô cùng quan trọng.

Trọng yếu tới mức chính cô cũng không nhận ra.

Thế nên Diệp Thiều Quang mất rồi, Quý Miên Miên hoặc sẽ vô cùng tỉnh táo, hoặc sẽ mãi mãi phong bế nội tâm của mình.

Dù là tình huống nào cũng đều rất không tốt.

Yến Thanh Ti bỗng nhiên thấy sợ, sợ phải đối mặt với một Quý Miên Miên sau khi thức dậy.

Trực thăng đáp xuống, xe đưa bọn họ tới bệnh viện. Sau khi sắp xếp phòng bệnh xong, Yến Thanh Ti không muốn đi khám, vì cô được bảo vệ cực kỳ tốt, trên người không hề có nửa vết thương nào.

Yến Thanh Ti đi tới trước mặt Quý Miên Miên, sắc mặt cô tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, đang được người ta truyền dịch.

Bách sĩ nói, cô bị kích thích quá lớn nên đã hôn mê sâu.

Yến Thanh Ti ngồi bên giường nhìn Quý Miên Miên thật lâu, đến tận khi Nhạc Thính Phong cầm lấy khăn tay lau nước mắt cho cô, cô mới phát hiện ra mình đã khóc tự lúc nào.

Tiểu Từ nói: "Chị, em ở đây trông cô ấy, anh chị đi nghỉ ngơi đi."

Yến Thanh Ti lắc đầu.

Đêm nay thật dài, rất đau đớn, cô không thể nào nghỉ ngơi nổi.

Nhạc Thính Phong thở dài một tiếng, ôm lấy cô: "Thanh Ti, em phải nghỉ ngơi chút đi."

Tay chân cô lạnh lẽo không hề có chút độ ấm nào, sắc mặt cô cũng không tốt hơn Quý Miên Miên bao nhiêu, cực kỳ tái nhợt.

Nhạc Thính Phong sợ Quý Miên Miên còn chưa tỉnh lại thì cô đã ngất đi rồi.

Anh ôm cô về phòng, đặt cô lên giường, sau đó đi lấy nước ấp, thay quần áo giúp cô rồi lấy khăn lau người, mặc quần áo ngủ lại rồi mới ôm cô nằm xuống.

Nhạc Thính Phong hôn lên mắt Yến Thanh Ti: "Thanh Ti, ngủ đi."

Yến Thanh Ti dán mặt lên ngực Nhạc Thính Phong, nghe được cả tiếng tim của anh đập: "Em không ngủ được, hễ nhắm mắt lại đều sẽ thấy bóng dáng của Diệp Thiều Quang, em thực rất sợ..."

Nhạc Thính Phong ôm cô chặt hơn, nói: "Anh cũng sợ... Hôm nay ở trên cầu, anh luôn nghĩ làm sao để em được an toàn, làm sao để em được sống sót. Nếu... lúc ấy anh nhìn thấy quả bom kia, anh nghĩ mình cũng sẽ làm như thế, chỉ cần em còn sống là được... Còn anh ra sao cũng được."

Nhạc Thính Phong hiểu được hành động của Diệp Thiều Quang, ở một khắc đấu tranh giữa sống và chết đó, anh cũng sẽ không nghĩ nhiều. Bởi vì anh có một tín niệm, chỉ cần người mình yêu còn sống để nhìn thấy mặt trời mọc ngày mai, có thể hít thở không khí trong bầu trời này, có thể sống những ngày bình thường như những người khác là đủ rồi."

Chỉ cần trong lòng anh có người cần phải bảo vệ, thực ra chết cũng không còn đáng sợ nữa.

Nhưng sẽ rất tiếc nuối... Bởi vì sau này sẽ không thể ở bên cạnh cô nữa.

Sẽ lo lắng, sau này cô sẽ không gặp được người nào yêu cô giống như anh nữa.

Hốc mắt Yến Thanh Ti nóng lên, cô ôm chặt lấy cổ Nhạc Thính Phong, kêu lên: "Ông xã..."

"Ừ." Nhạc Thính Phong cúi đầu hôn lên trán cô.

Yến Thanh Ti ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt Nhạc Thính Phong: "Anh không được xảy ra chuyện gì, anh phải sống cùng em đến già."

Cho tới bây giờ, chưa khi nào cô cảm thấy sợ hãi như lúc này, cảm giác mình được yêu bản thân và yêu Nhạc Thính Phong nhiều như thế.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1359: Diệp Thiều Quang, Anh Đã Về Rồi!

Sợ hãi anh sẽ giống như Diệp Thiều Quang, cứ thế bỏ cô mà đi.

Nhạc Thính Phong nhẹ nhàng vỗ về sau lưng Yến Thanh Ti, dịu dàng nói: “Yên tâm, mạng anh lớn lắm, anh sẽ mãi ở cạnh em. Anh chỉ sợ nếu có một ngày anh rời đi, một thằng đàn ông xấu xa tới bên em thì anh sẽ ghen phát điên lên mất. Vì thế anh sẽ không rời đi, anh rất quý trọng mạng của mình.”

Yến Thanh Ti ngẩng đầu hôn lên môi Nhạc Thính Phong.

Cô nỉ non: “Vậy đừng bao giờ rời khỏi em, mãi mãi ở bên cạnh em, yêu em, bảo vệ em...”

Nhạc Thính Phong hôn cô một cái thật sâu: “Mãi mãi...”

...

Hừng đông, Yến Thanh Ti mở mắt ra, cô không biết hôm qua mình ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Nhìn ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ, Yến Thanh Ti cảm giác mọi chuyện xảy ra tối qua như một cơn ác mộng vậy.

Cô rất muốn tự lừa mình dối người, nhưng... cô biết, đây là sự thật, là sự thật cực kỳ đau đớn, đêm hôm qua đã bị máu nhuộm đỏ hồng.

Một đôi cánh tay ôm chặt lấy Yến Thanh Ti, cô cảm nhận được sự ấm áp, quay đầu nhìn vào mắt Nhạc Thính Phong. Trong mắt anh có vài tia máu, có thể đoán được là tối qua anh ngủ không ngon. Yến Thanh Ti nhìn gương mặt anh, cái nhìn chuyên chú và dịu dàng, trong mắt cô chỉ có một mình anh mà thôi.

Cô nói: “Em muốn mỗi ngày thức dậy đều được nhìn thấy anh.”

Nhạc Thính Phong: “Anh cũng thế.”

Sau chuyện tối qua, bọn họ đều quý trọng đối phương hơn, cho dù họ còn trẻ, nhưng... bất hạnh sẽ không vì anh còn trẻ mà tránh không rơi xuống người anh.

Nhân sinh ngắn ngủi, có thể cùng người mình yêu sống qua một ngày mới là chuyện quan trọng nhất.

Sau khi rời giường, Yến Thanh Ti đi thăm Quý Miên Miên. Cô ở ngoài cửa phòng bệnh rất lâu sau mới quyết định vào.

Đẩy cửa ra, thấy Quý Miên Miên vẫn còn nằm trên giường, Tiểu Từ ngồi ở một bên, vẻ mặt sốt ruột.

Yến Thanh Ti: "Sao rồi?"

Tiểu Từ lắc đầu: "Vẫn chưa tỉnh."

Đột nhiên cậu nói: Chị Thanh Ti, chị xem... cô ấy đang nằm mơ, còn cười nữa."

Yến Thanh Ti nhìn Quý Miên Miên, khóe môi con bé cong lên, rõ ràng đang cười. Giấc mơ này của con bé nhất định có liên quan tới Diệp Thiều Quang.

Yến Thanh Ti ngồi xuống, nếu Quý Miên Miên có thể vĩnh viễn sống ở trong mộng của mình, không phải tỉnh lại để đối diện với sự thật tàn nhẫn này thì thật tốt.

Cô hỏi: "Bác sĩ có nói là tại sao tới giờ chưa tỉnh lại không?"

Tiểu Từ cúi đầu: "Bác sĩ nói, cô ấy bị kích thích quá lớn nên không muốn tỉnh lại..."

Cả đêm qua, Tiểu Từ thức trắng, cậu cứ ngồi nhìn Quý Miên Miên như thế tới tận sáng.

Một đêm này, Tiểu Từ suy nghĩ rất nhiều. Nếu nói trước đây cậu nhát gan, cậu tự ti, chẳng muốn Diệp Thiều Quang và Quý Miên Miên ở bên nhau, thực ra, chỉ cần cậu dũng cảm thì không phải cậu không có quyền lợi theo đuổi cô ấy.

Nhưng trải qua chuyện đêm qua, Tiểu Từ biết mình đã vĩnh viễn mất đi tư cách theo đuổi Quý Miên Miên. So với Diệp Thiều Quang, cậu chẳng xứng đáng với cô ở điểm nào.

Yến Thanh Ti che mặt, kích thích quá lớn, không muốn tỉnh lại...

Người ta thường hay tự lừa dối mình, nhưng hiện tại, cô hy vọng, giấc mộng này của Quý Miên Miên có thể kéo dài thêm một chút.

Tay Yến Thanh Ti đặt lên trán Quý Miên Miên, cái trán của con bé hơi nóng. Bác sĩ nói Quý Miên Miên bị sốt nhẹ, đã tiêm thuốc hạ sốt nhưng tác dụng cũng không lớn.

Đang định thu tay lại, Quý Miên Miên đột nhiên bắt lấy cổ tay cô.

Con bé từ từ mở hai mắt ra, nói: “Diệp Thiều Quang... Anh đã về rồi!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1360: Tôi Còn Chưa Cưới Được Quý Miên Miên Đâu

Diệp Thiều Quang, anh về rồi!

Câu nói của Quý Miên Miên như kim châm vào lòng Yến Thanh Ti, tay cô run rẩy.

Trong cổ họng cô nghẹn đắng, đau rát, cô muốn nói mà không biết nói gì.

Nhạc Thính Phong tiến vào, nói khẽ với Yến Thanh Ti: "Thanh Ti, điện thoại của bác."

Yến Thanh Ti hít vào một hơi, muốn rút tay ra nhưng Quý Miên Miên bắt lấy rất nhanh làm cô không rời đi được.

Trong lòng cô càng khó chịu, quay đầu nói với Nhạc Thính Phong: "Đưa cho em đi."

Nhạc Thính Phong đưa máy cho cô.

Yến Thanh Ti kẹp điện thoại lên vai: "Vâng... Bác..."

"Có khỏe không?" Thanh âm của Hạ An Lan hơi khàn.

Tối hôm qua sau khi nhận được tin tức, ông đã không ngủ một đêm, liên tục bố trí người đi bắt nhà họ Tằng, đáng tiếc... Tằng Thành Dũng đã sớm có phòng bị nên chạy trốn từ trước, chỉ để lại cha mẹ già và bà vợ. Hạ An Lan đã cho người bắt tất cả lại.

Yến Thanh Ti nhìn Quý Miên Miên, lắc đầu: "Không khỏe... Rất không khỏe."

Cô không bị thương, nhưng hiện tại cô còn khó chịu hơn chính mình bị thương.

Cô tận mắt thấy Diệp Thiều Quang - người ở chung với mình nhiều ngày, người mình thật sự coi là bạn bè lái xe phi ra khỏi thành cầu rồi nổ tung...

Trước mắt cô vẫn thấy ngọn lửa bùng lên, bên tai vẫn nghe thấy tiếng nổ

mạnh, cô không tài nào thoát ra khỏi cơn ác mộng đó.

Hạ An Lan trầm mặc một lát, nói: “Con và Thính Phong đừng về Lạc Thành nữa, tới thủ đô đi. Trước kia bác nghĩ mình có đủ khả năng để bảo vệ bất kỳ ai, nhưng... sự thật đã chứng minh bác sai lầm rồi.”

Yến Thanh Ti cúi đầu: “Người ta nói ngàn ngày làm giặc nhưng không ai nói ngàn ngày đề phòng cướp, bất hạnh tới thì chẳng ai đoán trước được. Là tại con sơ ý trước.”

Bởi vì bọn họ không ngờ rằng Tằng gia lại phát điên tới trình độ này.

Mỗi lần Yến Thanh Ti nghĩ đến việc mình là người phụ nữ ác tới cực hạn thì ngay sau đó lại có chuyện xảy ra, chứng minh với cô rằng cô vẫn rất lương thiện.

Cô nghĩ mình đã rất xấu xa rồi, nhưng so với nhiều người thì cô chẳng khác nào con cừu hiền lành cả.

Hạ An Lan biết đêm qua đã xảy ra những chuyện gì nên ông cũng hiểu tâm tình của Yến Thanh Ti lúc này.

Yến Thanh Ti nhìn Quý Miên Miên: “Bác, con và Thính Phong sẽ không tới chỗ bác, bọn con sẽ về nhà ở Lạc Thành.”

Quý Miên Miên sẽ về Lạc Thành, cô không thể để mặc kệ được, cô đã đồng ý với Diệp Thiều Quang là sẽ chăm sóc tốt cho con bé rồi.

Hạ An Lan thở dài một tiếng: “Ừ, các con cứ về trước vậy, bác và mẹ các con sẽ nhanh tới thôi. Chuyện của Tằng gia bác sẽ cho người hoàn thành, con nghỉ ngơi cho khỏe.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Vâng, bác hãy chăm sóc tốt cho mẹ con là chúng con yên tâm rồi.”

Cúp điện thoại, Yến Thanh Ti đưa điện thoại cho Nhạc Thính Phong.

“Chờ Miên Miên tỉnh, chúng ta về nhà.”

“Ừ.”

...

Bọn họ không biết khi nào thì Quý Miên Miên tỉnh, bác sĩ cũng không biết, cô không phải người thực vật, cũng không bị chấn động ở đầu óc, cho nên sớm muộn gì cũng sẽ tỉnh lại.

Điều bọn họ có thể làm chính là kiên nhẫn chờ đợi.

Yến Thanh Ti bị Quý Miên Miên giữ chặt tay, cô không dám nhúc nhích: "Người... Đã tìm thấy chưa?"

Cô nói là người chứ không phải thi thể của Diệp Thiều Quang.

Ở trong lòng, bọn họ đều hy vọng yêu nghiệt Diệp Thiều Quang kia vẫn còn sống, qua vài ngày nữa sẽ tới trước mặt họ và nói: "Tôi còn chưa cưới Quý Miên Miên, sao có thể chết được chứ!"

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1361: Xin Hãy Để Tôi Thay Anh Ấy Chăm Sóc Cho Em

Nhạc Thính Phong lắc đầu: "Không tìm được. Sau khi ô tô nổ mạnh thì đã bị chìm xuống đáy sông, xác xe cũng vớt được rồi nhưng không... tìm thấy người."

Cuối cùng, anh nói tới chuyện cảnh sát dự đoán rằng vụ nổ đã làm cho thi thể bị tan nát, sau khi rơi xuống sông đã bị... cá sinh sống tại đó ăn sạch nên rất khó tìm kiếm.

Đây là chuyện mà họ khó lòng chấp nhận nhất.

Yến Thanh Ti thản nhiên nói: "Nếu không tìm thấy thì phải tiếp tục tìm, đến khi nào tìm được mới thôi."

"Anh đã nói với họ rồi."

Hôm sau, Quý Miên Miên vẫn không tỉnh lại, Tô Trảm có qua thăm cô một lần.

Ngày thứ ba, Tô Trảm phải đi, Quý Miên Miên vẫn không hề có dấu hiệu tỉnh lại.

Anh ta nói với Yến Thanh Ti và Nhạc Thính Phong: "Tôi phải đi, thật xin lỗi vì lần này đã đem tới nhiều phiền toái và nguy hiểm cho mọi người."

Anh ta còn nhiệm vụ phải làm, hơn nữa là nhiệm vụ rất quan trọng, quan trọng tới hàng trăm triệu người nếu nhiệm vụ này không hoàn thành. Tô Trảm thậm chí còn không có thời gian dưỡng thương.

Yến Thanh Ti thản nhiên nói: "Xin lỗi có thể làm cho người ta sống lại sao?"

"Xin lỗi, tôi nợ mọi người, tôi nhất định sẽ báo đáp."

Yến Thanh Ti thở dài một tiếng: "Quên đi, chuyện cũng đã xảy ra rồi, nói cái gì cũng vô dụng. Em hy vọng anh họ có thể nhớ rõ, tính mạng của anh giữ được tới lúc này không dễ, không chỉ anh mà còn có cả bọn em... Mọi người đều nhờ Diệp Thiều Quang nên mới sống sót, cho nên tất cả đều phải quý trọng tính mạng của mình."

Bọn họ có thể sống sót tới giờ phút này, không thể cứ trách cứ lẫn nhau mãi được. Tô Trảm không sai, bọn họ cũng không sai.

Việc của Tô Trảm không ai trong bọn họ làm được, có lẽ... chính họ cũng không biết Tô Trảm đã bảo hộ bọn họ rất nhiều lần, đây là số mệnh của anh ta.

Tô Trảm gật đầu: "Tôi hiểu."

Nhạc Thính Phong khoát tay: "Quên đi, tôi cảm thấy anh đừng có xuất hiện trước mặt tôi nữa."

Tô Trảm nở nụ cười: "Được... Lần sau nếu vào thời điểm chạy trốn mà gặp mọi người thì tôi sẽ trốn thật xa."

Nhạc Thính Phong nói đúng, chỉ cần anh ta xuất hiện thì sẽ không có chuyện gì hay ho cả. Sự xuất hiện của anh ta tới giờ đều luôn đi cùng với phiền toái và nguy hiểm.

Lần sau, anh ta sẽ không để liên lụy tới họ nữa.

Trước khi đi, Tô Trảm do dự một chút, nói: "Tôi muốn... nói với cô ấy một câu."

"Được."

Yến Thanh Ti và Nhạc Thính Phong rời đi, để lại một mình Tô Trảm ở trong bệnh viện.

Cửa phòng đóng lại, trong phòng chỉ còn lại anh ta và Quý Miên Miên.

Anh ta không quen biết gì cô gái này, bọn họ cũng chỉ nói với nhau đúng hai câu lúc ở trên xe.

Nhưng lúc này anh ta lại thiếu cô rất nhiều.

Tô Trảm nhíu mày băn khoăn, đây là một món nợ nhân tình, không, phải nói là mạng người.

Anh ta nợ Quý Miên Miên một mạng người.

Nước da Quý Miên Miên tái nhợt, ánh mặt trời chiếu lên tựa hồ trong suốt,

có thể thấy được từng mạch máu đang chảy. Cô còn rất trẻ, còn rất nhiều chuyện tình phải trải qua.

Tô Trảm nói: “Nếu lần này có thể sống sót trở về, tôi sẽ trả lại cho cô món nợ mạng sống này.”

Anh ta vốn định nói, nếu có khả năng, anh ta muốn thay thế người kia chăm sóc cho hạnh phúc cả đời của cô.

Nhưng lời này nói ra từ miệng anh ta hình như cũng không đủ tư cách.

Bạn trai cô ấy bị anh ta làm liên lụy, vì anh ta mà chết, anh ta có tư cách gì mà nói thay thế người đó chứ?

Tô Trảm bình tĩnh nhìn Quý Miên Miên một hồi, ghi lòng tạc dạ gương mặt trẻ tuổi của cô gái ấy lại rồi mới xoay người rời đi.

Anh ta hy vọng có thể sống sót trở về, anh ta còn nợ rất nhiều, dù có chết cũng không thể an lòng được.

Sau khi Tô Trảm rời đi, vài giây sau, lông mi của Quý Miên Miên khẽ rung động.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1362: Anh Nói Sẽ Để Cho Em Ngủ Cả Đời, Sao Giờ Anh Lại Đi Trước?

Yến Thanh Ti đẩy cửa vào liền thấy Quý Miên Miên chậm rãi mở mắt ra, trong lòng cô căng thẳng, vội vàng chạy tới giữ lấy tay Quý Miên Miên: "Miên Miên... Em tỉnh lại rồi, thấy thế nào?"

Thanh âm của cô rất nhẹ, chỉ sợ dọa tới Quý Miên Miên.

Quý Miên Miên vẻ mặt ngẩn ngơ, cô quay đầu nhìn cửa sổ, hỏi: "Trời sáng rồi?"

Yến Thanh Ti gật đầu: "Phải, trời sáng rồi, rốt cuộc cũng sáng rồi."

Trên gương mặt của Quý Miên Miên lộ ra chút tươi cười, nói: "Thật tốt quá, em biết, chỉ cần chờ trời sáng thì ác mộng sẽ biến mất mà. Đúng rồi chị, Diệp Thiều Quang đâu, bảo anh ta đi mua bữa sáng cho em nhé, em muốn bánh bao nhân thịt... Đúng rồi, đúng rồi, chị không biết hôm qua em gặp ác mộng đáng sợ đến thế nào đâu? Em nằm mơ thấy Diệp Thiều Quang chết đi, chị, chị nói xem có buồn cười không cơ chứ?"

Nhạc Thính Phong đang định đi vào, nghe thấy thanh âm của Quý Miên Miên thì bước chân khựng lại, đứng ở ngoài cửa, thần sắc ngưng trọng.

Yến Thanh Ti nghe Quý Miên Miên nói vậy thì lòng nhói đau, những lời này giống như những lưỡi đao cắt thẳng vào trái tim cô.

Cô muốn nói, Miên Miên đừng nói nữa, đừng nói gì nữa.

Nhưng...

Lại không mở được miệng.

Quý Miên Miên lảm nhảm một hồi mới lại nói: "Chị, Diệp Thiều Quang đâu, mau gọi anh ta tới đây đi. Em sắp chết đói rồi đây này, anh ta còn không đến thì đêm nay đừng hòng em cho ngủ cùng."

Yết hầu Yến Thanh Ti nghẹn lại: "Miên Miên..."

Hôn mê hai ngày, gương mặt nhỏ nhắn của Quý Miên Miên đã gầy đi một

chút, gương mặt tái nhợt, tròng mắt màu đen rất sáng, như hai vầng thái dương chói mắt vậy.

Cô mang vẻ mặt nghi hoặc: “Chị Thanh Ti, chị sao thế? Sao chị lại khóc.”

Yến Thanh Ti cúi đầu: “Miên Miên... Anh ta không về được.”

Quý Miên Miên nghiêng đầu hỏi: “Ai không về được? Anh ta dám không về sao? Anh ta đã nói là sẽ cho em ngủ cả đời cơ mà...”

Yến Thanh Ti nhắm mắt lại, nước mắt nóng bỏng từ trong hốc mắt trào ra, chảy xuôi xuống: “MM... Xin lỗi em...”

“Những gì em mơ thấy... đều là sự thực.”

Vẻ tươi cười trên mặt Quý Miên Miên vụt tắt, ánh mắt sáng ngời cũng nhanh chóng lạnh như băng.

Cô rất muốn cười một chút nhưng khóe miệng lại như bị dính chặt vào, không có cách nào mở ra được.

Cô nhìn Yến Thanh Ti, nói: “Em biết là sự thực, em biết... Em chỉ muốn lừa gạt mình... Em chỉ muốn tự lừa mình một lúc... một lúc thôi... Em chỉ muốn tự lừa mình rằng anh ấy vẫn còn, vẫn còn ở đây... Em chỉ muốn tự lừa mình dối người.

Thanh âm của Quý Miên Miên càng lúc càng nhỏ giống như thì thào tự nói. Cô hôn mê mấy ngày, môi đã khô nứt, ánh mắt đen tối, sâu thẳm.

Anh ấy đã nói sẽ để cô ngủ cả đời, vậy mà đời người còn dài như thế, anh ấy lại bỏ cô mà đi trước. Đồ lừa đảo.

Đồ lừa đảo...

Yến Thanh Ti nắm chặt lấy tay Quý Miên Miên: “Miên Miên.”

Tay của Quý Miên Miên bị nước mắt của Yến Thanh Ti nhỏ xuống nóng bỏng tới nỗi cô có thể cảm nhận được độ ấm nóng của nó.

Cô nói: “Chị, chị đừng khóc, thật ra... em cảm thấy em cũng không khổ sở đến mức ấy đâu. Chị xem, em muốn khóc cũng không khóc được, cho nên... cho nên... thật ra, ở trong lòng em, anh ấy không quan trọng như thế... thật sự

không quan trọng như thế..."

Trong miệng Quý Miên Miên nói là không quan trọng nhưng cô lại có thể cảm giác rất rõ ràng rằng trái tim mình đã hoàn toàn trống rỗng.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1363: Không Có Anh Thì Không Khác Gì Bị Khoét Mất Trái Tim

Giống như giữa mùa hè, cô ở cùng với Diệp Thiều Quang, bắt anh đi mua dưa hấu cho mình. Sau khi bổ dưa hấu ra, cô ôm nguyên quả dưa hấu còn to hơn cái đầu của mình, cứ thế cầm thìa xúc ruột dưa hấu ra ăn, ăn đến khi chỉ còn lại cái vỏ bên ngoài.

Giờ cô có cảm giác mình cũng y như quả dưa hấu ấy, có người cầm thìa múc trái tim của cô ra đầu tiên, để lại ở trên ngực một cái động sâu hoắm.

Quý Miên Miên cảm thấy rất lạnh, cô kéo chăn quấn chặt lấy người.

Đây là bệnh viện, trên chăn của bệnh viện có mùi thuốc sát trùng rất khó ngửi làm Quý Miên Miên không khỏi nhớ tới mùi trên người Diệp Thiều Quang, mát lạnh, rất dễ chịu, có vị bạc hà, cô còn nhớ cả độ ấm trên người anh.

Buổi tối, anh cứ quấn lấy cô, ôm cô rất chặt. Lúc trước, khi anh còn sống, cô chẳng cảm thấy có gì khác lạ.

Giờ anh mất đi, Quý Miên Miên đột nhiên nhận ra ổ chăn này dù cô có quấn thế nào cũng không ấm lên được.

Dù thế nào cô cũng thấy cảm người lạnh lẽo tới thấu xương.

Rõ ràng ở trong phòng, cửa sổ đều đóng kín, thế như cô lại cảm thấy bốn phương tám hướng đều có gió, giống như gió trên cầu đêm hôm ấy, rất lạnh, thổi lên người như có dao nhỏ lia qua.

Yến Thanh Ti thấy Quý Miên Miên run rẩy vội hỏi: “Miên Miên, em sao rồi? Có phải khó chịu ở đâu không? Để chị đi gọi bác sĩ...”

Quý Miên Miên lắc đầu, cô bắt lấy tay Yến Thanh Ti, nói: “Chị, em không sao... Em nghĩ có lẽ do em đói thôi... Em rất đói, muốn ăn gì đó.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Được, ăn cơm... Ăn cơm... Chị bảo người chuẩn bị cơm cho em.”

Ngoài cửa, Nhạc Thính Phong xoay người đi bảo người ta chuẩn bị đồ ăn.

Quý Miên Miên vừa tỉnh, lại hôn mê mất hai, ba ngày nên vị giác gần như mất hết, không thể ăn nhiều được, chỉ có thể uống một ít cháo mà thôi.

Quý Miên Miên không kiêng kỵ ăn liền lúc hết hai, ba bát cháo, cô còn muốn ăn nữa nhưng bị Yến Thanh Ti ngăn lại.

Cô nói: "Miên Miên, em vừa tỉnh lại, không thể ăn nhiều được. Chờ thân thể em hồi phục lại thì ăn cái gì cũng được."

Quý Miên Miên ngơ ngác nhìn Yến Thanh Ti: "Nhưng em đói mà. Chị Thanh Ti, em rất đói... Em thèm ăn cái gì đó... Em cảm thấy ăn thế nào cũng không no..."

Tay Yến Thanh Ti run lên, cô không biết phải nói cái gì.

Cô biết, Quý Miên Miên không phải bị đói mà là vì trong lòng con bé trống rỗng cho nên... dù ăn thế nào cũng không thấy no, dù có nhét thêm bao nhiêu nữa cũng vậy thôi.

Người duy nhất có thể làm con bé no lại không ở đây. Không ai thay thế được anh ta... cho nên ăn gì cũng vậy cả thôi.

Trong lòng Yến Thanh Ti rất đau, tay vuốt ve gương mặt của Quý Miên Miên: "Miên Miên, nghe lời chị được không? Em ráng nhịn một chút nhé, chờ thân thể khỏe mạnh rồi... em muốn ăn gì chị cũng cho em ăn."

Quý Miên Miên cười ngây ngốc: "Vậy... em nghe lời chị Thanh Ti..."

Buổi tối, Yến Thanh Ti ngủ chung với Quý Miên Miên, cô không dám để con bé ngủ một mình cho nên luôn ở bên cạnh, kể cả lúc ngủ.

Yến Thanh Ti nói chuyện với Quý Miên Miên, cô kể cho Quý Miên Miên nghe về những chuyện trước đây mình đã từng trải qua.

Quý Miên Miên chỉ ậm ừ đáp lại vài câu, sau đó đến 11h giờ thì ngủ mất. Yến Thanh Ti thở ra một hơi, Quý Miên Miên không khóc không làm ầm ĩ làm cho lòng cô rất căng thẳng, cô rất sợ hãi và lo lắng Quý Miên Miên sẽ xảy ra chuyện.

Sáng hôm sau, Yến Thanh Ti không nhịn được mà ngủ thiếp đi.

Sau khi cô ngủ rồi, Quý Miên Miên mở mắt ra nhìn trần nhà tối đen, hai con

ngươi trống rỗng, vô hồn.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1364: Em Muốn Nói Lời Tạm Biệt Với Anh Ấy

Ánh mắt Quý Miên Miên khô khốc, khó chịu, cô rất bức bách trong người nhưng lại không thể nào ngủ được.

Thật sự không ngủ được, cô cảm thấy chỉ cần không ngủ, chỉ cần cô chờ thì Diệp Thiều Quang sẽ trở về, sẽ bám dính lấy cô giống như trước kia.

Cái ôm của chị Thanh Ti ấm áp, có hương thơm ngòn ngọt, dễ chịu, nhưng... Quý Miên Miên cảm thấy nhiệt độ trên cơ thể Yến Thanh Ti không thể truyền sang người mình được. Cô vẫn lạnh, cực kỳ lạnh, lạnh tận xương cốt. Cô không dám động, chỉ sợ động một chút thôi là xương cốt như hóa băng của mình sẽ vỡ tan ra.

Quý Miên Miên mở mắt nhìn trần nhà đăm đăm, cứ thế thức cho tới bình minh.

...

Quý Miên Miên ở bệnh viện nghỉ ngơi thêm một ngày, ngoại trừ thân thể vẫn còn suy yếu thì không có vấn đề gì khác, có thể xuất viện. Thứ duy nhất làm người ta lo lắng chính là tâm lý cần được khai thông.

Nhưng bác sĩ ở bệnh viện không phải bác sĩ tâm lý, cũng chỉ có thể làm vật lý trị liệu chứ những vấn đề khác thì bó tay.

Yến Thanh Ti ghi nhớ trong lòng để sau này có thể chăm sóc tốt hơn cho Quý Miên Miên.

Sau khi nghỉ ngơi một ngày, Quý Miên Miên có thể ăn được nhiều hơn. Yến Thanh Ti mang tới cho cô rất nhiều thứ, cô ăn rất vui vẻ, ăn không muốn buông bỏ, giống như hoàn toàn không vấn đề gì cả.

Cô giống hệt như trước kia, có đồ ăn ngon là mắt sẽ nheo lại, nhìn cô ăn thì người ta sẽ không tự chủ được mà nuốt nước miếng, rất muốn thử xem thứ mà cô ấy đang ăn có thực sự ngon miệng như vậy hay không?

Yến Thanh Ti không dám quá cẩn thận, chỉ sợ quá cẩn thận sẽ lại làm cô xúc động, thế nhưng cô cũng không thể không lo lắng được. Bọn họ đều biết

Quý Miên Miên không còn giống như trước kia nữa.

Quý Miên Miên ăn chocolate, hỏi một câu: “Chị, tìm thấy anh ấy chưa?”

Yến Thanh Ti sửng sốt một chút, chần chừ hồi lâu rồi đáp: “Chưa thấy.”

Quý Miên Miên hỏi “anh ấy”, chính là Diệp Thiều Quang.

Đây là câu đầu tiên sau khi tỉnh lại, Quý Miên Miên hỏi Yến Thanh Ti về Diệp Thiều Quang.

Trên mặt Quý Miên Miên vẫn hờ hững, vẫn ăn rất vui vẻ, cô chỉ thuận miệng đáp lại một tiếng: “Vâng...”

Yến Thanh Ti bóc túi khoai chiên ra đưa cho Quý Miên Miên, cô vui vẻ nhận lấy, còn nói lời cảm ơn.

Một lát sau, Quý Miên Miên lại hỏi: “Chị, chúng ta phải về đúng không?”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Ừ, chúng ta cũng nên về nhà rồi.”

Sớm muộn gì họ cũng phải quay về.

Chuyến đi lần này họ đã mất quá nhiều.

“Khi nào thì đi ạ?”

Yến Thanh Ti hỏi ngược lại: “Hôm nay đi, có được không?”

Thực ra đã chuẩn bị xong từ lâu rồi, bọn họ chưa đi là vì muốn đợi Quý Miên Miên ổn định hơn.

Nhưng hiện tại xem ra, khi nào có thể ổn định hơn cũng không thể trả lời được, hoặc là nói, cô còn có thể đứng dậy được không là một vấn đề rất lớn.

Quý Miên Miên ăn hết đồ ăn, phủi phủi tay, lau sạch mọi vết bánh kẹo rồi nói: “Đương nhiên có thể ạ. Em rất muốn về Lạc Thành, chẳng ở đâu thích bằng ở nhà mình.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Vậy đợi chị thu thập một chút, gần tối chúng ta sẽ rời đi.”

Quý Miên Miên ngẩng đầu nhìn cô: “Chị, trước khi đi, em muốn tới một

chỗ.”

Yến Thanh Ti lòng dạ căng thẳng: “Đi đâu?”

Quý Miên Miên đáp: “Em muốn lên cầu một chút, được không ạ?”

Đối mặt với ánh mắt chờ mong của Quý Miên Miên, Yến Thanh Ti không thể nào nói lời cự tuyệt.

Không thể từ chối, cô cũng không thể nói “không” được.

Yến Thanh Ti gật đầu: “Ừ...”

Cô biết chuyện này có thể rất nguy hiểm, nhưng rốt cuộc vẫn đồng ý.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1365: Người Gọi Cô Là Cô Gái Ngốc Cuối Cùng Không Thể Quay Về Nữa

Yến Thanh Ti không nỡ từ chối, cũng không dám từ chối.

Cô nhìn Quý Miên Miên mỉm cười nói cảm ơn với mình mà lòng rất đau, cô vươn tay vuốt tóc con bé.

Quý Miên Miên không khóc, không làm ồn, cô càng tỏ ra bình thường thì càng làm cho người khác đau lòng và áy náy.

Trước khi rời đi, bọn họ đi xe tới đoạn cầu xảy ra vụ nổ và dừng xe cách đó 200m.

Yến Thanh Ti đẩy cửa muốn đi cùng Quý Miên Miên nhưng bị cô ngăn lại: "Chị, em đi một mình, mọi người không cần phải theo em."

Yến Thanh Ti không đồng ý. Lúc này Quý Miên Miên rất không bình thường, bi thương của con bé còn chưa bộc phát ra, ai biết được nó có làm điều gì ngu ngốc hay không chứ?

Không ai đi theo, nhỡ đâu Quý Miên Miên từ trên cầu nhảy xuống thì ai có thể ngăn cản được?

Nếu Quý Miên Miên xảy ra chuyện nữa thì cả đời này của Yến Thanh Ti không thể yên ổn được.

Yến Thanh Ti không phải đang tự dọa mình, cô rất hiểu tâm lý của những người vừa trải qua kích thích thế này, thực ra tâm lý của họ rất không ổn định, chuyện gì cũng có thể làm được.

Yến Thanh Ti dịu dàng nói: "Miên Miên... Chị đi cùng em, nghe lời chị được không?"

Quý Miên Miên lắc đầu: "Chị, thật sự không cần đâu. Mọi người yên tâm, em sẽ không làm ra chuyện gì điên rồ cả, thật đấy."

Cô nói rất kiên quyết, cô không muốn có người đi theo mình.

Cô muốn một mình đi tới đó là có lý do của mình.

Nhưng dù cô có nói thế nào thì Yến Thanh Ti vẫn rất lo lắng.

Gần đây, Yến Thanh Ti luôn không bao giờ để Quý Miên Miên đi đâu một mình, đêm cũng không dám để cô ngủ một mình.

Quý Miên Miên kiên quyết muốn đi một mình, Yến Thanh Ti cũng kiên quyết muốn đi cùng, hai người giằng co một hồi ở trong xe.

Cuối cùng, Yến Thanh Ti thỏa hiệp: "Được rồi... Em đi đi, chị sẽ để Tiểu Từ đi theo em, không cho nó tới gần em, được không?"

Quý Miên Miên gật đầu.

Yến Thanh Ti nhìn Tiểu Từ một cái ra hiệu, cậu gật đầu tỏ ý đã hiểu, cậu nhất định sẽ trông chừng Quý Miên Miên, sẽ không để cô xảy ra chuyện gì.

Gió trên cầu rất lớn, xe qua lại trên cầu, không thể thấy đầu cầu bên kia, phía dưới là dòng nước chảy cuồn cuộn, con người trên cầu nhỏ bé hơn bao giờ hết.

Tiểu Từ đi theo Quý Miên Miên tới địa điểm xảy ra tai nạn hôm ấy. Dải lan can bảo hộ bị xe tông đã được sửa lại như cũ, nhưng có thể nhìn thấy vài chỗ nứt vỡ giống như quần áo bị rách vậy, chỉ cần liếc mắt là có thể nhận ra.

Quý Miên Miên dừng lại, Tiểu Từ cũng dừng lại, đứng cách cô chỉ có hai, ba bước chân.

Quý Miên Miên đặt tay lên lan can, Tiểu Từ sợ tới mức chân run lẩy bẩy định tiến lên, nhưng thấy cô không có hành động gì kế tiếp nên mới dừng lại.

Cô nhắm mắt lại, gió thổi ù ù thổi tóc cô bay rối tung, gương mặt nhợt nhạt, đông cứng lại như lúc nào cũng có thể vỡ tan ra vậy.

Quý Miên Miên vuốt tay trên lan can, chỉ thấy lạnh lẽo vô cùng, ánh mắt nhìn xuống dòng nước cuồn cuộn bên dưới, ánh mắt trống trơn, không biết đang nghĩ gì.

Tối hôm đó, Diệp Thiều Quang rơi từ chỗ này xuống, dòng nước bên dưới chảy xiết, nếu người rơi xuống thì chỉ trong nháy mắt sẽ bị cuốn đi xa vài chục mét.

Quý Miên Miên dường như thấy được nụ cười tươi rói cuối cùng kia của

Diệp Thiều Quang dành cho mình.

“Cô gái ngốc, đây là chuyện cuối cùng anh có thể làm cho em!”

Sau này, sẽ chẳng có người nào giống như anh gọi cô là cô gái ngốc nữa.

Sau này, người đàn ông tên Diệp Thiều Quang sẽ mãi mãi không về bên cô được nữa.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1366: Cô Muốn Sống Thành Người Như Anh Mong Muốn

Tiểu Từ kinh hồn táng đảm, chỉ sợ Quý Miên Miên sẽ nhảy qua cầu. Với thân thủ của cô, cậu biết nếu cô nhảy thì không bao giờ cậu giữ nổi.

Tiểu Từ kêu lên: “Miên Miên, cậu đừng... Gió trên cầu rất lớn, chúng ta mau về thôi.”

Quý Miên Miên nhìn chằm chằm xuống lòng sông, hỏi: “Tớ đừng thế nào? Tớ không bình thường lắm à?”

“Miên Miên, cậu... cậu...” Tiểu Từ không biết nói gì cho phải.

Quý Miên Miên quay đầu nhìn Tiểu Từ: “Cậu cảm thấy tớ nên khóc tê tâm liệt phế một trận, sau đó bỏ ăn không uống, chìm trong bi thương, dùng các cách ngu xuẩn làm tổn thương tới thân thể của mình, đúng không?”

Tiểu Từ không nói gì nhưng trong lòng cậu thật sự mong Quý Miên Miên có khóc một trận thể thống thống khoái khoái, ít nhất không cần đè nén bản thân, có thể phát tiết một chút.

Cô càng bình tĩnh thì càng làm người ta sợ hãi.

Một người khi đã có vết thương lòng thì càng cần phải phát tiết, nếu cứ chịu đựng thì sớm muộn gì cũng sẽ suy sụp.

Quý Miên Miên đột nhiên nở nụ cười, nụ cười không giống với kiểu cười vô ưu vô lo trước kia, giống như đã trải qua lột xác hoàn toàn vậy.

Cô nói: “Cậu yên tâm, tớ sẽ không làm như thế. Anh ấy cứu tớ, dùng chính tính mạng của mình để mong tớ sống thật tốt, không phải để tớ lãng phí bản thân mình. Tớ phải sống thật tốt như anh ấy muốn, sẽ không làm tổn hại bản thân mình đâu.”

Khóc, ai mà chẳng muốn khóc?

Đau, đương nhiên cô rất đau.

Nhưng khóc hay đau lòng thì có lợi ích gì đâu?

Không phải cô chưa từng nghĩ tới tự tử, nhưng nếu cô chết, khi gặp lại Diệp Thiều Quang, cô phải nói với anh cái gì đây?

Anh dùng tính mạng của mình để cô được sống. Đứng trước sống chết, anh lựa chọn để cô sống, còn mình thì chọn lấy cái chết.

Vậy thì cô lấy đâu ra tư cách để lãng phí tính mạng mà Diệp Thiều Quang đã đánh đổi để giữ lại này?

Nếu cô làm thế, không phải là nhớ thương anh, cũng không phải là yêu anh, mà chính là giẫm lên sự đánh đổi của anh.

Điều Diệp Thiều Quang mong muốn nhất chính là được thấy cô còn sống vui vẻ, vậy thì cô sẽ cố gắng vì mong muốn ấy của anh mà sống thật tốt.

Hai ngày này khi nhìn gương mặt của mình, Quý Miên Miên đều cảm thấy rõ ràng vẫn là gương mặt ấy, nhưng cô đã không còn là cô nữa.

Tính mạng của cô không còn là của riêng cô nữa, cô muốn đem một phần đó san sẻ cho Diệp Thiều Quang.

Tiểu Từ...

Cậu thấy mình rất thiển cận, cậu đã coi thường Diệp Thiều Quang, cũng đã xem thường Quý Miên Miên.

Cậu thấy Quý Miên Miên bình tĩnh như vậy thì cảm thấy cô không bình thường, nghĩ cô đang tự tạo áp lực cho chính mình, sợ lúc cô ấy bùng nổ sẽ làm ra chuyện tình khiến bọn họ sợ hãi.

Lại không nghĩ rằng, Quý Miên Miên còn kiên cường hơn cậu nghĩ rất nhiều, mà cũng hiểu Diệp Thiều Quang hơn cậu rất nhiều.

Cô... thật sự yêu người đàn ông đó, nếu không yêu sâu sắc như thế thì sao có thể hiểu được anh ta?

Tiểu Từ cúi đầu, cậu cảm thấy cực kỳ xấu hổ khi phải đối mặt với Quý Miên Miên.

“Cậu đừng theo tớ nữa, xin cậu đấy... Để tớ ở đây một mình một lúc thôi, ở cùng anh ấy một lúc thôi. Mọi người yên tâm, tớ sẽ không làm gì dại dột cả, chỉ muốn nói chuyện với anh ấy. Đầu óc của tớ rất tỉnh táo, tớ biết mình

muốn làm gì, nên làm gì, từ nay về sau cũng sẽ không tùy tiện coi thường mạng sống của mình nữa.

Tiểu Từ gật đầu: “Được... Được... Tớ đi... Tớ sẽ ra xa một chút... Cậu cứ bình tĩnh, đừng xúc động...”

Cậu liên tục lui về phía sau, không lại gần nữa.

Yến Thanh Ti ở trên xe lòng nóng như lửa đốt, cô bảo Tiểu Từ coi chừng Quý Miên Miên, sao thằng nhóc này lại lui về sau thế kia?

Cô muốn đẩy cửa đi xuống nhưng Nhạc Thính Phong đã ngăn lại.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1367: Anh Cho Cô Hy Vọng Sống Sót, Sao Cô Có Thể Giẫm Đạp Lên Hy Sinh Của Anh?

"Anh thấy con bé sẽ không làm gì tổn hại tới mình đâu. Nó kiên cường hơn chúng ta nghĩ nhiều đấy."

Yến Thanh Ti sao còn giữ được lý trí nữa, cô bóp chặt cánh tay của Nhạc Thính Phong: "Nhưng nếu có chuyện gì xảy ra thì em không sống được mất."

Cánh tay Nhạc Thính Phong rất đau, anh vẫn cố gắng bình thản, nói: "Đừng sợ, em phải tin tưởng cô ấy."

"Nhưng Diệp Thiều Quang đã chết rồi, anh bảo làm sao em có thể tin được là trong lòng Miên Miên không có cảm nhận gì? Nó cứ đi ra ngoài như thế, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện." Nếu là người đàn ông cô yêu gặp chuyện không may, Yến Thanh Ti nghĩ chắc giờ cô sẽ phát điên rồi.

Nhạc Thính Phong ôm chặt cô: "Chờ một chút... Anh nghĩ là cô ấy có chuyện riêng muốn nói với Diệp Thiều Quang."

Nhạc Thính Phong đoán đúng, quả thật Quý Miên Miên có chuyện riêng muốn nói với Diệp Thiều Quang.

Cô nhìn xuống lòng sông, bình tĩnh nói: "Em phải đi... phải về Lạc Thành. Hôm nay em tới để nói lời tạm biệt với anh."

Quý Miên Miên cười nhẹ: "Lúc tỉnh dậy, em rất không muốn tin rằng anh đã đi rồi, nhưng... Em lừa mình dối người nhưng lại không thể lừa mình cả đời được. Sau khi tỉnh lại, em đã nghĩ tới rất nhiều biện pháp tự sát, nhưng... em không làm. Nhìn thấy ánh mặt trời bên ngoài, em lại nghĩ tới nụ cười cuối cùng của anh dành cho em..."

Quý Miên Miên không phải kiểu nữ sinh thông minh, thế giới của cô rất sạch sẽ và đơn giản, không có mấy sự phức tạp, cho nên cô sống luôn trong tình trạng vô ưu, vô lo.

Nhưng loại con gái đơn thuần kiểu này lại có nội tâm rất sâu sắc.

Ngón tay chạm vào ánh mặt trời, cảm nhận được độ ấm trên da, lòng Quý

Miên Miên cũng dần dần ấm áp hơn.

Diệp Thiều Quang vì cô mà chết chính là vì muốn cô còn sống. Nếu cô chết thì sẽ làm anh thất vọng biết bao nhiêu.

Anh dùng sinh mạng của mình để bảo vệ cô, cô có tư cách gì để lãng phí tình yêu này của anh?

Quý Miên Miên lấy trong túi xách ra một con dao nhỏ, cắt một lọn tóc của mình rồi rải xuống.

Gió cuốn tóc của cô đi, nhanh chóng biến mất trong tầm mắt, có lẽ sẽ rất nhanh rơi vào lòng sông kia.

Quý Miên Miên mỉm cười.

Mỗi ngày em sẽ cùng anh ngắm mặt trời mọc rồi lặn, cùng anh sống qua từng ngày.

Quý Miên Miên liếc nhìn dòng sông bên dưới lần cuối rồi xoay người đi về phía xe ô tô đang đỗ.

Yến Thanh Ti nhìn Quý Miên Miên đi tới gần thì tâm tình mới buông lỏng.

Quý Miên Miên đi tới, Yến Thanh Ti thấy vẫn là gương mặt nhỏ nhắn, đáng yêu ấy nhưng cô lại cảm giác được con bé thay đổi rất nhiều.

Sau một đêm biến cố, Quý Miên Miên rốt cuộc cũng trưởng thành.

Một người trưởng thành thì luôn phải trải qua những sự thật tàn nhẫn.

Trưởng thành, là phải đi qua đau đớn.

...

Xe chuyển bánh rời khỏi cây cầu, trực tiếp hướng về phía sân bay gần nhất.

Vì bảo vệ cho an toàn của bọn họ nên dọc đường luôn có cảnh sách mặc đồng phục đứng làm nhiệm vụ, máy bay tới đón cũng là chuyên cơ do Hạ An Lan cho người sắp xếp.

Mất ba giờ bay, cuối cùng cũng hạ cánh xuống sân bay Lạc Thành.

Từ trên máy bay đi xuống, Yến Thanh Ti lập tức cảm nhận được một cơn gió lạnh thấu xương, đến giờ cô mới thấy mùa đông đã tới tự lúc nào.

Yến Thanh Ti giữ chặt lấy tay Quý Miên Miên: “Đi thôi, chúng ta đã về tới nhà rồi.”

Quý Miên Miên đứng ở cửa ra máy bay, ánh mắt nheo lại nhìn bầu trời. Trời hôm nay có nắng, gió thổi nhè nhẹ, thời tiết lạnh và khô ráo, không giống với thời tiết khi ở thị trấn nhỏ kia, lúc nào cũng cảm thấy ẩm ướt, trong khách sạn luôn có mùi ẩm mốc làm người ta có cảm giác mình cũng sẽ bị mốc meo theo.

Quý Miên Miên cười nói: “Em vẫn thích nơi này hơn.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1368: Miên Miên Sao Thế, Thất Tình À?

Yến Thanh Ti: "Chị cũng thế."

Nhạc Thính Phong đứng ở đằng sau, nói: "Xe chờ bên dưới, chúng ta xuống thôi."

Yến Thanh Ti nắm tay Quý Miên Miên đi xuống bậc thang.

Vì là chuyên cơ nên sẽ không ra bằng cửa ra vào thông thường mà có xe trực tiếp đón ở bên dưới chỗ hạ cánh luôn.

Xe chạy thẳng tới Nhạc gia.

Yến Thanh Ti nhìn ra ngoài, cảm giác chuyến này đi tựa như... đã rất lâu, lâu tới mức quên cả bộ dáng của Lạc Thành rồi.

Một chuyến đi về này, cảnh còn mà người đã mất.

Yến Thanh Ti nhìn những hàng cây trụi lá mùa đông, cảm thán: "Trời lạnh thật, đến lá cây cũng rụng hết."

Nhạc Thính Phong cười nói: "Đã tới tháng 12 rồi, làm sao không lạnh cho được?"

"Đúng vậy, tháng 12 rồi."

Tính ra cô về nước từ tháng 3, gần một năm thời gian vừa qua thật sự không quá tốt, phải trải qua rát nhiều chuyện.

Yến Thanh Ti thở dài một tiếc, quay đầu liếc mắt nhìn Quý Miên Miên đang bần thần cả người, không biết đang nghĩ tới cái gì.

Trước kia Quý Miên Miên chưa bao giờ như thế, cô luôn trong tình trạng hưng phấn cao độ, ánh mắt lúc nào cũng sáng ngời, tinh nghịch.

Yến Thanh Ti cảm thấy áp lực trong lòng, cố gắng nở một nụ cười: "Trời lạnh thế này, hay là tối nay chúng ta đi ăn lẩu đi. Gọi cả chị Mạch và Tiểu Từ đến luôn?"

Nhạc Thính Phong gật đầu: "Được, ra ngoài ăn gì đó hoặc gọi mọi người tới

nhà mình ăn cũng được.”

Yến Thanh Ti nói: “Về nhà đi.”

“Ừ...”

Yến Thanh Ti gọi điện cho chị Mạch bảo chị buổi tối tới nhà cô ăn cơm, đương nhiên phải mua thêm đồ lẩu tới.

Chị Mạch không biết những chuyện bọn họ đã phải trải qua, vừa nghe được tới nhà sếp ăn cơm nên lập tức đồng ý.

Buổi tối, vài người tụ tập lại quanh bàn ăn, nồi lẩu sôi sùng sục, hương bay bốn phía.

Chị Mạch không khỏi cảm khái, lần trước chị và Thanh Tinh cùng ăn lẩu với Nhạc Thính Phong, lúc đó thái độ của anh với Yến Thanh Ti không khác nào với kẻ thù. Thế mà qua nửa năm... chậc, lại trở thành ông xã của Thanh Ti rồi.

Nhạc Thính Phong gắp rau cho Yến Thanh Ti, nói: “Hiện tại trời khô hanh, em đừng ăn nhiều cay quá kẻo lại nóng trong người, ăn thêm thịt dê đi.”

Yến Thanh Ti ngửi thấy mùi thịt dê thì nhăn mũi lại, nhưng thấy anh liên tục quan tâm mình như thế thì trong lòng rất ấm áp, cười nói: “Em nhớ lần cùng anh, chị Mạch với đạo diễn Thái ăn lẩu, anh còn chê, chỉ uống nước chứ không chịu ăn cái gì...”

Lúc đó Nhạc Thính Phong rất kén chọn, Yến Thanh Ti thật sự chưa gặp qua người đàn ông nào kén chọn, chảnh chọe tới phát ghét như thế.

Thế nhưng hiện tại anh không còn chê bai bất cứ cái gì khi ở trước mặt cô nữa.

Trước đây, có lần cô hỏi, trước kia anh để ý nhiều thế, sao giờ lại chẳng quan tâm gì vậy?

Nhạc Thính Phong trả lời cô: “Anh vẫn là người để tâm nhiều chuyện thôi, nhưng giờ điểm chú ý của anh không giống trước đây.”

Cô hỏi: “Vậy điểm chú ý bây giờ của anh là gì?”

Nhạc Thính Phong đáp: “Chính là em. Hiện tại phương hướng mà anh hướng tới chính là em.”

Nhạc Thính Phong hắng giọng: “Khụ khụ... Hồi đó không giống bây giờ...”

Chị Mạch thấy ánh mắt họ dành cho nhau rất ngọt ngào, ngoại trừ đối phương thì không chứa thêm được một ngọn cỏ nào nữa, thật sự khiến người ta hâm mộ chết đi được.

Chị thật không ngờ có một ngày Yến Thanh Ti lại có thể thu phục được “con ngựa chướng” Nhạc thái tử không ai bì nổi này.

Trong lòng chị Mạch cảm khái thêm lần nữa, ánh mắt lại chuyển tới người Quý Miên Miên.

Vừa nhìn chị đã cảm thấy có điều không đúng, Quý Miên Miên luôn là một cô gái lúc nào cũng líu ríu như chim non, sao hôm nay lại im lặng vậy?

Chị Mạch hỏi đùa: “Sao hôm nay Miên Miên im lặng thế? Chẳng lẽ em thất tình à?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1369: Chị Biết Em Muốn Trở Về Với Anh Ấy, Em Đi Đi!

Một câu nói đùa này làm cho mọi người im bặt. Yến Thanh Ti đang định nói chuyện thì Quý Miên Miên đã ngẩng đầu, cười đáp: "Vâng... Cũng có thể coi là như thế..."

Người mà cô yêu đã đi rồi!

Yến Thanh Ti lén đá chị Mạch một cước dưới gầm bàn, ra sức nháy mắt với chị. Chị Mạch cũng là người tinh ý liền hiểu ra mình nói sai rồi, vì vậy lại cười ha ha, nói: "Chuyện nhỏ... chuyện nhỏ thôi... Này, chẳng lẽ mọi người không thấy là gương mặt nhỏ nhắn của Miên Miên sau khi gầy đi lại càng xinh đẹp à? Chị cảm thấy Miên Miên có thể xuất sư rồi, hiện tại công ty còn đang thiếu..."

Yến Thanh Ti biết chị Mạch đang muốn chuyển đề tài nên nói: "Vớ vẩn, còn muốn đào góc tường nhà em nữa à? Em sẽ không giao Miên Miên nhà em cho chị đâu nhé. Ông xã, ngày mai tăng lương cho Miên Miên."

Nhạc Thính Phong gật đầu: "Ngày mai sẽ bảo Giang Lai làm ngay."

Chị Mạch thở dài, nói: "Aizz da, em không biết chứ, chị đang rất muốn tìm vài người mới, có em như chân ngọc đứng ở hàng đầu rồi, giờ chị nhìn ai cũng không ưng nổi."

"Không phải lần trước chị nói mới ký được thêm hai hợp đồng sao? Cứ đào tạo cho tốt hai người mới này đã rồi nói sau đi."

Chị Mạch cười lạnh một tiếng: "A... Đừng nói nữa, hai con bạch nhãn lang đó bị cướp đi rồi."

"Ai?"

"Truyền thông Hải Tinh. Để lão nương xem bọn nó có thể đi được bao xa?"

Yến Thanh Ti kinh ngạc, có lẽ trong khoảng thời gian cô ra ngoài quay phim này, ở Lạc Thành đã xảy ra không ít chuyện.

Yến Thanh Ti hỏi: "Có muốn em giúp chị xả giận không?"

“Không cần, hai đứa kia kém em nhiều lắm. Những chuyện cần làm chị đã làm rồi, nhưng tố chất của chúng nó quá kém, lại còn cho rằng mình có tài mà không gặp thời. Bị đưa đi cũng được, đỡ tốn tài nguyên của chúng ta.”

Yến Thanh Ti nhún nhún vai, chị Mạch là lão làng trong giới giải trí hỗn tạp này rồi, sao có thể vì chuyện cỏn con này mà mệt nhọc được, chị ấy sẽ không làm gì thừa thãi đâu.

Kết thúc bữa cơm tối, Yến Thanh Ti bảo Tiểu Từ đưa chị Mạch về, cô muốn giữ Quý Miên Miên lại. Cô đã tính sẽ để Quý Miên Miên về sau ở cùng mình để tiện bề chăm sóc.

Cho dù không có lời nói cuối cùng kia của Diệp Thiều Quang thì cô cũng sẽ vẫn chăm sóc tốt cho Quý Miên Miên.

Nhưng không ngờ, Quý Miên Miên lại từ chối.

Cô nói: “Chị, em muốn về nhà.”

Yến Thanh Ti dịu dàng khuyên bảo: “Miên Miên, em ở đây cũng tốt mà, sau này chúng ta ở chung sẽ rất vui, không đúng sao?”

Quý Miên Miên cười cười: “Chị Thanh Ti, em biết chị quan tâm tới em, nhưng em muốn trở về, anh ấy có để lại chỗ ở cho em, em muốn về đó.”

Quý Miên Miên nói rất chắc chắn, ánh mắt kiên định và chấp nhất vô cùng.

Yến Thanh Ti đau lòng khi thấy cô như thế: “Miên Miên, nghe chị được không? Em ở lại đây, chị chăm sóc cho em...”

Quý Miên Miên lắc đầu, cô đáp: “Em không muốn lừa chị, chuyện anh ấy mất đi không ảnh hưởng gì tới em đâu. Em cũng không lừa gạt chính mình làm gì, em chỉ có thể nói, anh ấy mất rồi, em rất khó chịu, rất khổ sở... Khổ sở đến mức không khóc nổi, đau tới mức chính mình cũng không biết là mình đang đau.”

“Không phải em chưa từng nghĩ tới cái chết, nhưng hiện tại chị cũng hiểu, em phải sống tốt thì mới không làm anh ấy thất vọng. Em biết anh ấy muốn em sống như thế nào... thế nên... mọi người không cần phải lo lắng như thế. Em không thông minh, em rất ngốc, nhưng em hiểu được chuyện này.”

Quý Miên Miên nói rất thẳng thắn là Yến Thanh Ti không biết nói thế nào

nữa. Cô thấy được trong ánh mắt của Quý Miên Miên có sự kiên cường. Chính như Quý Miên Miên nói, con bé phải sống thật tốt thì mới không làm Diệp Thiều Quang thất vọng.

Yến Thanh Ti dang tay ôm lấy Quý Miên Miên: “Được, chị không cản em nữa... Chị biết em muốn trở về với anh ấy, em đi đi.”

--- O ---

Chương 1370: Hy Vọng Em Có Thể Giúp Chị Chăm Sóc Con Bé

Quý Miên Miên cũng vỗ nhè nhẹ lên lưng Yến Thanh Ti: “Vâng... Cảm ơn chị đã lo lắng cho em, chị Thanh Ti.”

Yến Thanh Ti xoa tóc Quý Miên Miên: “Vậy sau này hãy cố gắng mỗi ngày phải tươi cười mà nói với anh ấy rằng em vẫn sống tốt nhé...”

“Em biết rồi, em về đây.”

Yến Thanh Ti để lái xe của Nhạc gia đưa Quý Miên Miên về.

Đứng nhìn xe rời đi, Nhạc Thính Phong ôm cô vào lòng: “Em có thấy yên tâm không?”

Yến Thanh Ti thở dài một hơi, nói: “Đương nhiên là em lo lắng rồi.”

Cho nên, Yến Thanh Ti giãy ra khỏi cái ôm của Nhạc Thính Phong, xoay người chạy vào trong nhà. Anh kinh ngạc một chút, cô định làm gì thế?

Nhạc Thính Phong chạy về phòng, chỉ thấy Yến Thanh Ti đang cầm lấy di động, lần tìm một chút trong danh bạ, nói: “Em nhớ là Quý Miên Miên từng nói, Lãnh Nhiên ở sát nhà bọn họ. Lãnh Nhiên, Lãnh Nhiên, số của cậu ta đây nhỉ... Tìm thấy rồi...”

Yến Thanh Ti nhanh chóng bấm gọi cho Lãnh Nhiên.

Lãnh Nhiên vừa mới đi quay phim về, trợ lý đưa cậu ta tới dưới lầu rồi để kệ anh ta tự kéo hành lý lên phòng.

Tiếng thang máy vừa vang lên thì cậu nhận được cuộc gọi của Yến Thanh Ti. Ngẩn ra một chút, sao chị Thanh Ti lại gọi cho mình nhỉ?

Cậu ta biết mình và Yến Thanh Ti cũng được coi là bạn bè nhưng cũng chẳng thân thiết lắm.

Lãnh Nhiên vội vàng bắt máy: “A, chị Thanh Ti... Sao chị lại gọi cho em thế, có việc gì à?”

"Có việc, có chuyện rất trọng yếu muốn nhờ em giúp đây."

Âm thanh của Yến Thanh Ti rất vội vàng. Lãnh Nhiên kinh ngạc, cậu chưa từng thấy Yến Thanh Ti kích động như thế bao giờ. "Chị Thanh Ti, đừng vội, chị nói xem cần em giúp cái gì, em sẽ cố hết sức."

"Chuyện này em có thể giúp, nhất định có thể... Em ở cạnh chỗ Miên Miên đúng không?"

Lãnh Nhiên gãi đầu, cậu không thường xuyên nói chuyện với hai người hàng xóm của mình, nhưng mỗi lần gặp đều thấy Diệp Thiều Quang rất quấn quýt Quý Miên Miên: "Đúng thế, ở ngay bên cạnh, trước kia cũng gặp qua vài lần."

"Vậy giờ em có nhà không?"

"Vừa khéo, nếu chị gọi sớm một tiếng thì em cũng chưa về tới nhà đâu. Em vừa mới ở phim trường về, sẽ nghỉ ngơi ở nhà vài ngày. Em đang ở trước thang máy, chuẩn bị lên lầu đây."

Yến Thanh Ti thở phào một cái: "Thật tốt quá, Tiểu Lãnh, em giúp chị một chút."

"Vâng, chị nói đi?" Lãnh Nhiên tựa người vào thang máy, cửa thang máy mở ra nhưng cậu cũng không vào ngay.

Yến Thanh Ti nói: "Là thế này, là Miên Miên... Con bé có chút chuyện..."

"Cô ấy? Có chuyện gì ạ?"

"Em gặp Diệp Thiều Quang rồi đúng không, chính người đã ở cùng Miên Miên ở đó đấy."

"Cái đó em biết..."

"Anh ta là bạn trai của Miên Miên, nhưng hai ngày trước đã... qua đời một cách ngoài ý muốn..."

Yến Thanh Ti muốn nhờ Lãnh Nhiên giúp đỡ nên tất nhiên phải nói ra chuyện Diệp Thiều Quang đã chết, nhưng cô cũng sẽ không nói cụ thể đã xảy ra chuyện gì.

Nghe Yến Thanh Ti nói tới đó, Lãnh Nhiên khiếp sợ trong lòng. Người ta nói thế sự vô thường, nhưng cái vô thường này cũng quá kinh khủng rồi, một người đang êm đẹp như thế mà nói mất là mất ngay được.

Lãnh Nhiên nghiêm mặt nói: “Chị Thanh Ti yên tâm, em sẽ giúp đỡ. Làm hàng xóm của nhau, lại là đồng nghiệp, dù chị không nói thì em cũng sẽ nhất định giúp đỡ.”

Yến Thanh Ti dặn dò: “Tiểu Lãnh, cảm ơn em, còn nữa... Bình thường cố gắng đừng nói lời kích động Miên Miên, cũng đừng nhắc tới Diệp Thiều Quang.”

“Em biết, em hiểu rồi.”

“Một chút nữa con bé sẽ về, em chú ý một chút nhé!”

“Vâng, được ạ!”

Cúp máy rồi, Lãnh Nhiên thở dài một tiếng, nhân sinh đúng là thay đổi như chong chóng.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1371: Em Nhớ Anh Sắp Phát Điên Lên Rồi!

Cậu đi vào thang máy, trong đầu nghĩ tới chuyện của Diệp Thiều Quang và Quý Miên Miên thì không khỏi thở dài. Một cô nương luôn yêu đời như vậy, trải qua chuyện này không biết sẽ thế nào?

Sau này, nếu ở nhà, chắc cậu phải quan tâm cô hơn một chút mới được.

...

Sau khi Lãnh Nhiên về nhà, tắm rửa xong, thay một bộ quần áo ở nhà, vốn muốn đi ngủ, nhưng nhớ tới lời dặn dò của Yến Thanh Ti nên đợ một chút, phải chắc chắc Quý Miên Miên đã về nhà an toàn đã rồi mới tính sau. Dù sao đây cũng là chuyện liên quan tới mạng người đấy.

Lấy điện thoại ra, lướt weibo khoảng mười phút thì bên ngoài có động tĩnh.

Cậu nhanh chạy tới cửa, nhòm qua lỗ nhỏ thì thấy Quý Miên Miên đang đứng ở trước cửa, nhưng hình như dùng sai chìa khóa nên mở mãi không ra.

Lãnh Nhiên đi ra ngoài, tới tận sau lưng cô rồi mà Quý Miên Miên vẫn không có phản ứng gì. Cô không ngừng nhét chìa khóa vào ổ nhưng chìa không thể tra vào. Cậu còn nghe thấy tiếng Quý Miên Miên lầm bầm: “Sao lại không vào được? Sao lại không vào được nhỉ? Sao lại không được chứ?”

Lãnh Nhiên cười nói: “Chìa khóa để ngược rồi, cô quay đầu thử xem?”

Quý Miên Miên sửng sốt một chút, cả người không động đậy.

Lãnh Nhiên cẩn thận cầm lấy chìa khóa trong tay Quý Miên Miên, thuận lợi tra chìa khóa vào ổ và mở cửa phòng ra: “Cô nhìn đi, mở rồi đấy.”

Quý Miên Miên ngẩng đầu, đột nhiên hoảng hốt, cô cảm thấy như đang trông thấy Diệp Thiều Quang.

Lãnh Nhiên đang muốn nói chuyện thì Quý Miên Miên đã nhào vào lòng cậu, ôm chặt lấy: “Diệp Thiều Quang, em tưởng anh đã chết rồi, rốt cuộc anh cũng trở về. Em còn tưởng sẽ không bao giờ được gặp lại anh nữa... Em còn tưởng anh sẽ không quay lại, còn tưởng anh sẽ bỏ lại mình em ở đây...”

Quý Miên Miên nói năng lộn xộn một hồi, nói xong còn khóc òa lên, tiếng khóc thê thảm giống như muốn nói hết những ủy khuất mà mình đã chịu, thương tâm như mất đi toàn bộ thế giới vậy.

Lãnh Nhiên ngây ngốc đứng ở đó, miệng há hốc, thân thể cứng ngắc, khí lực của Quý Miên Miên rất lớn làm cậu cảm thấy đau, nhưng cô khóc thì cậu lại chẳng biết làm thế nào, trong lòng chua xót. Cậu rất thương cô gái này. Hai người coi như đã biết nhau một thời gian, cũng gặp qua vài lần, trong trí nhớ của cậu, cô là người tùy tiện, một cô gái nhỏ vô ưu vô lo, vĩnh viễn chỉ biết cười, ai chọc cô tức giận cô cũng không khóc, bởi vì từ trước tới giờ cô toàn đáp trả người ta bằng nắm đấm.

Lãnh Nhiên nâng tay lên, vỗ vỗ lưng Quý Miên Miên: “Này này, kỳ thực tôi...”

Thanh âm khóc lóc của Quý Miên Miên đột nhiên ngưng bặt. Cô đẩy mạnh Lãnh Nhiên ra, lui về sau từng bước, sau đó vội vàng lau nước mắt trên mặt: “Xin lỗi, tôi nhận nhầm người...”

Lãnh Nhiên day day trán, cười nói: “Không sao... Không sao... Cô... có ổn không?”

Quý Miên Miên cúi đầu: “Rất tốt.”

“Cảm ơn anh đã giúp, tôi đi vào trước đây.”

Lãnh Nhiên vội vàng hỏi: “Này... Chuyện đó... Tôi vừa mua chút đồ ăn bên ngoài về, có muốn ăn cùng không?”

Quý Miên Miên lắc đầu: “Cảm ơn, không cần.”

Cô đóng cửa lại, Lãnh Nhiên đứng bên ngoài hơi sốt ruột, mong là đừng xảy ra chuyện gì đó.

Trong phòng tối đen như mực, không nhìn thấy gì. Quý Miên Miên dựa lưng vào cửa, chậm rãi trượt xuống, cuộn mình lại, cắn ngón tay.

“Quý Miên Miên, nếu có một ngày anh chết, em có nhớ anh không?”

Quý Miên Miên che miệng lại để ngăn mình phát ra tiếng. Cô cứ tưởng mình không có nước mắt, nhưng hiện tại mới nhận ra, không phải là cô không có, mà là cô không thể khóc lóc trước mặt người khác.

Diệp Thiều Quang, không phải em không nhớ anh, mà là em nhớ đến sắp phát điên rồi...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1372: Em Sợ Một Ngày Nào Đó Em Sẽ Quên Anh

Lãnh Nhiên vốn định trở về, nhưng nghĩ lại bộ dáng khóc lóc vừa rồi của Quý Miên Miên, lại nghĩ tới lời dặn dò của Yến Thanh Ti thì chân cậu lại bất động.

Yến Thanh Ti là người ít khi cần nhờ tới người khác, nếu cô đã nói nhờ vả thì có thể thấy được tình huống hiện tại của Quý Miên Miên nghiêm trọng tới cỡ nào. Lãnh Nhiên dán lỗ tai vào cửa, cố gắng nghe ra động tĩnh bên trong.

Nhưng những căn chung cư ở đây rất tốt, được xây dựng bằng những nguyên vật liệu tốt nhất, hiệu quả cách âm đặc biệt tốt, thế nên cậu chẳng thể nghe được gì cả.

Nghĩ nghĩ một chút, cậu bèn gọi cho Yến Thanh Ti.

Trong phòng tối đen, Quý Miên Miên cuộn mình trên nền nhà, cắn chặt tay để không khóc thành tiếng.

Em rất sợ nơi này, em rất nhớ anh, em sợ phải về đây, sợ phải nhìn thấy nơi anh ở, nơi từng có hơi thở của anh, em sợ em sẽ phát điên lên mất.

Nhưng nếu không về đây, em càng sợ...

Em sợ một ngày nào đó sẽ quên mất anh!

...

Yến Thanh Ti nhận được điện thoại của Quý Miên Miên thì trong lòng vô cùng sốt ruột. Cô chỉ hận không thể lập tức tới đó, chỉ sợ Quý Miên Miên ở trong nhà làm chuyện dại dột.

Nhạc Thính Phong an ủi cô: “Đừng gấp, nếu có chuyện không may thì em chạy sang cũng không kịp được. Để Lãnh Nhiên gọi cửa thử xem.”

Yến Thanh Ti gật đầu. Phải tìm cớ, nhưng phải lấy cớ gì đây?

Cô nhắn cho Lãnh Nhiên một cái tin: “Miên Miên thích chơi game, em rủ nó

chơi game cùng đi...”

“Vâng...”

Vì thế, Lãnh Nhiên cũng không để ý tới mỏi mệt trên người nữa, lập tức chạy về phòng lấy máy tính rồi lại sang gõ cửa.

Chuông cửa bị ấn gần như hỏng tới nơi thì cửa mới mở ra.

Đèn trong phòng đã bật, ánh mắt Quý Miên Miên trũng sâu, cô không nhìn mặt Lãnh Nhiên, cúi đầu hỏi: “Có chuyện gì à?”

Quý Miên Miên vốn không muốn để ý tới cậu ta, nhưng chuông cửa cứ kêu mãi nên cô đành phải đứng dậy mở cửa, bật đèn. Thấy hết thảy đồ đạc trong phòng, cô như nghe thấy cả tiếng nói và nhìn thấy thân ảnh bận rộn của Diệp Thiều Quang.

Lãnh Nhiên giơ máy tính lên, nói: “... Có... có chút việc... Chuyện là... nghe nói... cô thích chơi game... không bằng... chúng ta chơi game chung đi, được không?”

Thấy Quý Miên Miên mở cửa, trong lòng Lãnh Nhiên thầm thả lỏng. Thật may là người vẫn còn sống.

Ít nhất có thể trả lời chị Thanh Ti rồi.

Khóe môi Quý Miên Miên giật giật, trước kia Diệp Thiều Quang rất ghét chơi game, anh nói nó làm người ta mê muội, mất hết lý trí, nhưng sau khi xem cô chơi lại thành nghiện, liền lập tức đăng ký một account, sau đó bắt cô đưa anh đi luyện cấp.

Lúc anh nhàm chán thì sẽ nói cô không tốt, thật sai lầm khi tổ đội cùng cô.

“Quý Miên Miên...” Lãnh Nhiên thấy Quý Miên Miên thần người ra thì nhịn không được gọi.

Quý Miên Miên phản ứng lại, lắc đầu nói: “Xin lỗi, tôi không chơi game, không thể đưa anh đi luyện cấp được. Anh tìm người khác đi.”

Sau này cô sẽ không chơi trò chơi nữa, sẽ không đưa ai đi luyện cấp nữa.

Lãnh Nhiên vừa nghe đã vội nói: “Khoan đã... Sao lại có thể không chơi

được chứ? Hiện tại tôi đang thiếu một tài liệu khan hiếm để tạo trang bị, muốn có phải đánh BOSS, nhưng một người thì không đánh nổi con BOSS đó. Coi như tôi nhờ cô giúp được không? Làm ơn đi mà.”

Quý Miên Miên không nhìn Lãnh Nhiên, lắc đầu: “Không được, xin lỗi, tôi không thể nhận lời anh được. Tôi mệt lắm, muốn nghỉ ngơi, anh cũng về nghỉ đi.”

Lãnh Nhiên đưa tay với vào trong cửa: “Khoan... đợi chút...”

Quý Miên Miên hỏi: “Còn có chuyện gì?”

Lãnh Nhiên day day trán: “À... Ngày mai cô có thể giúp tôi đọc lời thoại không? Nhanh thôi, chắc chỉ mất chừng một giờ, chắc ngày mai cô không bận gì chứ?”

Quý Miên Miên trầm mặc một hồi rồi gật đầu: “Được...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1373: Họ Đã Sớm Hòa Vào Nhau, Tuy Hai Mà Một

"Không có gì, ngày mai gặp."

Quý Miên Miên gật đầu, không nói gì liền đóng cửa lại.

Lãnh Nhiên thở ra một hơi, nếu đã đồng ý ngày mai đọc lời thoại thì chắc là không sao rồi?

Lãnh Nhiên trở về gọi điện thoại cho Yến Thanh Ti, nói mọi chuyện cho cô nghe.

Yến Thanh Ti cảm ơn, nói nếu cậu có thời gian thì mong cậu có thể giúp một chút.

Lãnh Nhiên liền đồng ý.

Cậu nghĩ đã là hàng xóm thì đương nhiên phải giúp nhau rồi. Lại nghĩ tới vừa rồi khi cửa mở ra, trên mặt Quý Miên Miên đã khô nước mắt, hai mắt sưng đỏ, Lãnh Nhiên không khỏi thở dài một tiếng. Cô gái mỗi ngày đều tươi cười như mặt trời rạng rỡ, giống như đóa hoa hướng dương rốt cuộc đã không thể quay về nữa rồi.

Thật sự là làm người khác tổn thương ghê gớm!

...

Nhạc Thính Phong thấy Yến Thanh Ti bỏ di động xuống liền hỏi: "Sao rồi?"

"Tốt rồi. Lãnh Nhiên nói cậu ấy đã nhờ Miên Miên ngày mai giúp đọc lời thoại, con bé cũng đã đáp ứng. Em nghĩ... chắc là không sao đâu."

"Nếu đúng như em nói thì anh nghĩ chúng ta đã coi thường con bé ấy quá rồi. Cô ấy thật sự là một người rất kiên cường."

Thật ra Nhạc Thính Phong không quá lo lắng việc Quý Miên Miên sẽ làm tổn thương tới chính mình. Người càng đơn giản thì càng sáng suốt, sẽ không để tâm vào những chuyện vụn vặt. Giống như cô bé đã nói, Diệp Thiều Quang đã dùng tính mạng để đổi lấy cơ hội sống cho cô không phải để

cô tiếp tục lãng phí phần tình cảm sâu nặng đó của anh ta.

Yến Thanh Ti thở phào một hơi, xoay người ghé vào bả vai Nhạc Thính Phong: “Ông xã... Hiện tại em vẫn canh cánh một chuyện ở trong lòng.”

Nhạc Thính Phong thấy móng tay Yến Thanh Ti hơi dài thì rời giường, đi tới bàn trang điểm của cô, cầm bấm móng tay đi tới.

Trên bàn trang điểm này vốn là bàn để máy tính của anh, được anh dùng khi làm việc tại nhà, giờ nó đã bị Yến Thanh Ti chiếm lấy làm bàn trang điểm. Trên bàn bày toàn mỹ phẩm của cô, còn có ảnh hai người họ chụp chung, cái này là do Nhạc Thính Phong tự mình đi rửa ra rồi để ở đó.

Không biết tự lúc nào, cuộc sống của bọn họ đã gắn liền với nhau, tuy hai mà một.

Trên bàn hơi lộn xộn nhưng Nhạc Thính Phong lại thấy ấm lòng, ở nhà thì không phải nên thế này sao?

Quá mức sạch sẽ chỉnh tề thì lại giống khách sạn rồi, thế này mới có hơi thở cuộc sống.

Anh xoay người quay về giường, đặt hai đôi dép lê của vợ chồng ở cạnh nhau, một lớn một nhỏ, cũng không ngay ngắn lắm. Trong lòng anh mềm mại, ngồi tựa bên giường, đầu tựa vào giường, ôm Yến Thanh Ti vào lòng, cầm lấy tay cô: “Có chuyện gì?”

Yến Thanh Ti tì cằm lên ngực Nhạc Thính Phong: “Thi thể Diệp Thiều Quang vẫn chưa tìm thấy, phải làm sao bây giờ?”

Nhạc Thính Phong cẩn thận cắt móng tay cho Yến Thanh Ti: “Em muốn hạ táng, lập bia?”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Đúng thế, tuy rằng người không tìm thấy... nhưng vẫn nên lập một ngôi mộ chôn quần áo và di vật cũng được?”

Dù thế nào, không có người thì cũng không thể giống như giọt nước bốc hơi là mất được.

Có phần mộ thì chứng tỏ người như thế đã từng tồn tại trên thế giới này.

Nhạc Thính Phong nói: “Cái này phải tùy thuộc vào Miên Miên, hỏi Diệp

gia, phỏng chừng Diệp Thiều Quang không muốn cho ai biết về cái chết của anh ta. Huống hồ Diệp gia giờ như cây đổ bầy khỉ tan, sớm đã không có ai, cho nên chỉ cần ý kiến của Miên Miên thôi. Nếu cô ấy cần thì sẽ nói với chúng ta, còn nếu cô ấy không nói gì thì nghĩa là không muốn rồi...”

Đồng ý lập mộ phần và chôn di vật xuống nghĩa là thừa nhận người mình yêu đã chết. Sự thừa nhận này không khác gì cầm đao đâm mình thêm một cái. Loại đau đớn này người ngoài sao có thể hiểu được?

Nếu Quý Miên Miên không đề cập tới, vậy có nghĩa là cô ấy không thừa nhận người đã chết. Cô ấy hy vọng anh vĩnh viễn còn sống, chỉ là... không gặp được mà thôi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1374: Anh Cho Cô Tất Cả, Bao Gồm Cả Anh

"Chúng ta không chủ động nói tới ư?"

Nhạc Thính Phong gật đầu: "Đúng thế, không nên chủ động..."

"Được." Yến Thanh Ti ngáp một cái.

Nhạc Thính Phong hôn lên trán cô: "Em mệt rồi, đi ngủ đi."

Yến Thanh Ti như không còn sức lực nữa: "Ừ, cắt xong chưa?"

"Sắp rồi."

Yến Thanh Ti dùng cằm cọ cọ vào ngực Nhạc Thính Phong: "Sao anh lại thích cắt móng tay cho em thế hả?"

Nhạc Thính Phong nói nghiêm túc: "Dài quá sợ làm chính mình bị thương."

"Sao có thể, em để móng tay dài, nếu có làm ai bị thương thì cũng là người khác, sao có thể tự làm em bị thương chứ?"

Nhạc Thính Phong cong môi: "Đúng thế, lưng anh bị em cào đến giờ còn chưa khỏi hẳn đâu."

Mặt Yến Thanh Ti bỗng nhiên đỏ lên, cô ngẩng đầu, đối mặt với đôi mắt đen như mực của Nhạc Thính Phong, nghe anh nói: "Làm anh bị thương thì không sao? Nhưng dài quá, sợ sẽ dễ bị bẻ gẫy, đến lúc đó em lại bị đau."

Khóe miệng Yến Thanh Ti giật giật mấy cái, Nhạc Thính Phong nhịn không được cúi đầu hôn lên môi cô: "Xong rồi."

Sau khi cắt móng tay cho Yến Thanh Ti xong xuôi, đem đống móng tay vất vào thùng rác, Nhạc Thính Phong ôm lấy Yến Thanh Ti: "Tốt rồi, đi ngủ đi."

Yến Thanh Ti rúc vào lòng Nhạc Thính Phong, mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

Nhạc Thính Phong không ngủ ngay, trong lòng anh suy nghĩ tới những chuyện phát sinh gần đây, cảm thấy thật nhiều rắc rối.

Hôm nay chị Mạch thuận miệng nói ra hai nghệ sĩ bị truyền thông Hải Tinh cướp mất, nhưng anh lại cảm thấy chuyện này không chỉ đơn giản như thế.

Hải Tinh là một công ty giải trí, sao có thể ra giá cao chỉ để cướp về hai nghệ sĩ nhỏ không chút danh tiếng được.

Nhạc Thính Phong vỗ nhè nhẹ lên lưng Yến Thanh Ti, trong đầu suy nghĩ chờ trời sáng sẽ tới công ty một chuyến. Lâu lắm rồi anh không lên công ty.

...

Đêm dài tĩnh mịch, một mình Quý Miên Miên nằm trên giường, hai mắt mở trừng trừng, ánh mắt bất động, rõ ràng cô không ngủ được.

Cô không kéo rèm cửa sổ, chỉ cần xoay người có thể thấy rõ bên ngoài một mảnh tối đen, chỉ có mấy phòng ở các tòa cao ốc đối diện còn sáng đèn.

Bên tai như vẫn nghe thấy thanh âm của Diệp Thiều Quang, anh từ sau ôm lấy cô vào trong lồng ngực, môi dán lên tai cô nói chuyện.

Cô nhớ rất rõ, có lần anh ôm cô và nói: “Miên Miên, em xem ở đây, anh thích nhất nửa đêm tỉnh lại có thể thấy toàn bộ thành phố trong ánh đèn, sáng dậy có thể ngắm bình minh. Ở đây, em có thể nhìn thấy đêm ngày nối nhau, mặt trời mọc, mặt trăng lặn đều có thể ngắm được.”

Quý Miên Miên mở to mắt nhìn, trước kia cô vẫn cảm thấy nhìn mặt trời mọc với mặt trăng lên thì có gì hay ho chứ, ngày nào mà chả thấy.

Gần sáng, Quý Miên Miên như nghe được tiếng thời gian tích tắc trôi qua.

Cô im lặng nằm trong bóng đêm, nhìn bóng đêm dần dần biến đổi.

Quý Miên Miên chưa từng quan sát cái này, quan sát ánh sáng ban ngày dần thay thế bóng đêm, chưa từng có cảm giác như nhìn thấy thời gian lưu động.

Rốt cuộc, Quý Miên Miên cũng nhìn thấy một vầng mặt trời đỏ dâng lên ở đường chân trời. Toàn bộ thành thị tràn ngập trong ánh sáng rực rỡ của bình minh, nếu dùng bút để miêu tả thì chỉ có thể viết cô đọng trong một chữ: Đẹp. Cái đẹp là người ta vừa kính sợ lại vừa tan nát cõi lòng.

Quý Miên Miên ôm lấy gối đầu của Diệp Thiều Quang: “Anh luôn nói em ngốc, anh nói đúng, em đúng là rất ngu ngốc...”

Đây là hình ảnh mà anh ấy thích nhất, cũng là hình ảnh mà anh trân quý nhất, anh đã để cô được chia sẻ với niềm hoan hỷ trong lòng mình, muốn cho cô thấy anh có thể cho cô những gì tốt đẹp nhất của thế gian này, bao gồm cả anh.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1375: Quý Trọng Những Giây Phút Bên Nhau

7 rưỡi sáng, Nhạc Thính Phong rời giường chuẩn bị lên công ty. Anh rửa mặt xong, đi ra thấy Yến Thanh Ti vẫn còn ngủ say. Anh đi tới bên giường, gạt mớ tóc lòa xòa trên mặt cô, đặt một nụ hôn lên má cô, nói: "Bà xã, anh đi làm đây. Một lúc nữa anh sẽ bảo thím Ngũ gọi em dậy ăn sáng. Em nhất định phải xuống ăn sáng đấy, nhớ chưa?"

Yến Thanh Ti ngủ mơ mơ màng màng, tùy tiện đáp ứng một tiếng.

Nhạc Thính Phong ngồi bên giường thêm năm phúc, kéo chăn giúp cô, lại cúi xuống hôn môi cô lần nữa rồi mới rời đi.

Diệp Thiều Quang mất đi rồi càng làm họ hiểu được nhất định phải quý trọng những khoảnh khắc ở bên nhau. Mỗi ngày anh đều muốn nhìn ngắm cô như thế này một lúc.

Nửa tiếng sau, thím Ngũ lên lầu gọi Yến Thanh Ti, phải mất 20 phút mới gọi được cô rời giường.

Yến Thanh Ti không biết có phải gần đây xảy ra quá nhiều chuyện nên bản thân cô lao lực quá độ hay không mà lại mệt mỏi đến thế, cực kỳ mệt mỏi.

Mở mắt ra, ngồi ở trên giường hồi lâu mà Yến Thanh Ti vẫn cảm thấy rất buồn ngủ, rất muốn tiếp tục chui vào chăn.

Thím ngũ thấy Yến Thanh Ti ngồi bất động thì vội chạy tới đỡ cô: "Thiếu phu nhân, nếu không cô xuống ăn sáng một chút rồi lên ngủ tiếp đi. Thiếu gia đã dặn dò tôi không dưới bảy lần là nhất định phải gọi cô dậy ăn sáng."

Yến Thanh Ti lắc lắc đầu, đã tỉnh hơn một chút: "Nhưng cháu vẫn muốn ngủ tiếp, hay thím cứ nói với anh ấy là cháu đã ăn rồi đi?"

Thím Ngũ lắc đầu: "Thiếu phu nhân, cô đừng làm khó tôi. Tính tình thiếu gia thế nào cô là người rõ nhất, tôi làm ở đây nhiều năm thế rồi nên tôi rất rõ, cô cứ chờ mà xem, nhiều nhất là 5 phút nữa, thế nào cậu ấy cũng gọi điện thoại bàn hỏi cô đã rời giường xuống ăn sáng chưa đấy."

"Thiếu phu nhân, thiếu gia là muốn tốt cho cô thôi. Bữa sáng rất quan trọng, cô nhất định phải ăn. Tôi chưa từng thấy thiếu gia quan tâm tới ai như vậy,

cô chính là người đầu tiên. Trước kia thiếu gia tính tình kém lắm, quả thực... Nói thật với cô là giờ cậu ấy đã thay đổi tới mức chính tôi cũng không nhận ra nữa rồi.

Thím Ngũ nói một câu này làm Yến Thanh Ti rất buồn cười.

“Thiếu phu nhân, câu này cô trăm ngàn lần đừng nói với thiếu gia nha, tôi nói đều là sự thật đấy.”

Yến Thanh Ti cười nói: “Được rồi, được rồi, cháu tin là thật, đúng là tính tình của anh ấy trước đây... quả thực là khiến người ta không ưa nổi, đúng không?”

Ngẫm lại, trước kia, lần đầu gặp Nhạc Thính Phong, cô vẫn nhớ ánh mắt anh kiêu căng, tự phụ không ai bì nổi.

Yến Thanh Ti đứng lên: “Được rồi, không mệt đâu, cháu đi rửa mặt. Thím Ngũ xuống mang đồ ăn lên cho cháu đi.”

Thím Ngũ mừng như điên vì nhiệm vụ này rốt cuộc đã hoàn thành: “Tốt... tôi đi ngay đây.”

Thím Ngũ còn chưa kịp xuống đã nghe tiếng điện thoại ở dưới phòng khách réo vang, bà lẩm bẩm: “Tôi đã nói là tiểu tổ tông này nhất định sẽ gọi điện thoại mà...”

Quả nhiên, vừa nhấc điện thoại lên đã nghe thấy tiếng của Nhạc Thính Phong.

“Tỉnh chưa?”

Thím Ngũ: “Dậy rồi, dậy rồi, đang rửa mặt ở trên lầu, một chút nữa sẽ xuống, tôi chuẩn bị mang đồ ăn lên đây.”

“Vậy là tốt rồi, chắc thím Ngũ không lừa cháu đấy chứ?”

Nhạc Thính Phong một tay cầm di động, một tay cầm bút, anh đang xem báo cáo tài vụ của công ti. Anh có rất nhiều việc cần giải quyết, do đã vắng mặt ở công ty dài ngày nên công ty có thay đổi rất nhiều về nhân sự, lòng người tan rã, vài ngành đặc biệt xuất hiện những lỗ hổng, còn hai cái hợp đồng đã chuẩn bị ký kết lại thất bại ở phút chót. Nhạc Thính Phong phải tra cho rõ, anh không tin con vịt đã ở trong tay mình chờ nấu chín mà vô duyên vô cớ

có thể bay đi được.

--- O ---

Chương 1376: Làm Việc Cho Tốt Để Còn Nuôi Em

Thím Ngũ vội vàng nói: “Đại thiếu gia của tôi ơi, tôi nào dám chứ. Nếu không một chút nữa cậu lại gọi điện lại đi.”

“Được... Thím may chuẩn bị bữa sáng đi, hâm nóng một chút, không được để cô ấy ăn đồ nguội, dạ dày của cô ấy không tốt.”

“Cậu yên tâm đi, bữa sáng tôi làm cho thiếu phu nhân đảm bảo là các món bổ âm.”

“Đi đi, chăm sóc cô ấy cho tốt.”

Cúp máy, thím Ngũ vội vàng chạy tới phòng bếp, lẩm bẩm: “Cuối cùng nhà cũng giống nhà ồi. Không ngờ thiếu gia cũng có ngày gặp phải khắc tinh của đời mình.”

Lúc Yến Thanh Ti đi xuống, thím Ngũ đã chuẩn bị bữa sáng xong xuôi.

“Thiếu phu nhân, thức ăn còn đang nóng, tranh thủ ăn đi. Vừa rồi thiếu gia có gọi điện hỏi cô dậy chưa, tôi nói cô đang rửa mặt, thế mà cậu ấy còn không tin đấy.”

Yến Thanh Ti nở nụ cười, lúc ăn cháo, cô nảy ra một ý bèn cầm lấy điện thoại tự chụp một tấm, sau đó gửi tấm hình cho Nhạc Thính Phong.

Di động của Nhạc Thính Phong hơi rung một chút, quay đầu liếc mắt nhìn, thấy tin nhắn hiển thị tên Yến Thanh Ti thì vội vàng mở ra. Vừa thấy Yến Thanh Ti tự chụp ảnh mình đang ăn cháo thì vẻ mặt ngưng trọng của anh dần giãn ra, ánh mắt dịu dàng hơn.

Anh nhắn lại cho cô một chữ: “Ngoan.”

Yến Thanh Ti đọc tin nhắn của anh, khóe môi cong lên.

“Trưa anh có về không?”

Nhạc Thính Phong nhìn đống văn kiện trên bàn, thở dài một tiếng.

“Sẽ cố gắng về, nếu anh không về sẽ gọi điện cho em sớm.”

Yến Thanh Ti đoán anh bận rộn công việc, có nhiều việc tồn đọng phải giải quyết nên trả lời: “Nếu trưa anh bận thì đừng về, em mang cơm trưa cho anh.”

“Được, bà xã của anh thật hiền huệ.”

Yến Thanh Ti nhíu mày.

“Làm việc cho tốt, anh phải nuôi em đấy.”

“Yên tâm, chuyện đó anh rất có ý thức tự giác. Không cần nhắn lại nữa, ngoan ngoãn ăn sáng đi.”

Yến Thanh Ti buông di động, nét cười đọng trong đáy mắt: “Thím Ngũ, cho cháu thêm một bát cháo nữa.”

“Được.”

Thím Ngũ lại múc cho cô thêm một bát cháo, còn thuận miệng hỏi một câu: “Thiếu phu nhân, khi nào thì phu nhân về nhà ạ?”

Yến Thanh Ti cắn thìa, nghĩ nghĩ, cháu không thể nói được, phu nhân của thím sợ là không về được nữa, bởi vì bà đã bị con sói xám lớn bắt đi mất rồi.

Cô cười cười: “A... sớm thôi, sẽ sớm về thôi, mẹ ở bên ngoài rất tốt.”

“Lâu như vậy không gặp phu nhân, tôi rất nhớ bà ấy.” Thím Ngũ đã làm ở Nhạc gia nhiều năm, trước kia Nhạc phu nhân không có bạn tốt, chỉ có mình thím Ngũ nói chuyện với bà.

Yến Thanh Ti cười nói với bà: “Yên tâm đi, mẹ không sao đâu, rất tốt... Nói không chừng, chờ đến lúc bà về, nhà chúng ta còn có thêm một vài người ấy chứ.”

Lúc mẹ trở về thế nào cũng dẫn bác theo, câu “nhà có thêm một vài người” là nói thật còn gì.

Nhưng thím Ngũ lại hiểu sai ý của Yến Thanh Ti, cúi đầu nhìn bụng cô.

“Cô nói rất đúng, nói rất đúng, không chừng trong nhà sớm sinh thêm con trai.”

Yến Thanh Ti cảm thấy có điểm không đúng, sinh con trai... hình như không phải là đang nói tới bác rồi?

Aizz, mặc kệ, cô còn có chuyện cần thím Ngũ đi làm.

“Đúng rồi, thím Ngũ, cơm trưa của Thính Phong cháu sẽ đem tới, trong nhà còn đồ ăn gì không? Nếu không chút nữa ăn xong, chúng ta đi siêu thị.”

“Trong nhà có rau xanh, nhưng không có thịt bò. Mấy món mặn toàn là ngày nào mua mới ngày đó.”

“Vậy một chút nữa cùng đi siêu thị mua đồ ăn.”

Sau khi xác định xong công việc buổi sáng, Yến Thanh Ti nghĩ tới chuyện quan trọng nhất, nhanh chóng lấy điện thoại gọi cho Quý Miên Miên.

Tối hôm qua, Yến Thanh Ti lại mơ thấy chuyện xảy ra đêm ấy, còn mơ thấy cả Diệp Thiều Quang.

Chương 1377: Làm Một Việc Anh Ấy Đã Làm Thì Sẽ Có Cảm Giác Tới Gần Anh Ấy Thêm Một Chút

Di động được kết nối, đổ chuông một lúc lâu sau mới thấy Quý Miên Miên nhấc máy: "Dạ, chị Thanh Ti..."

Yến Thanh Ti thở phào một hơi: "Em sao thế? Thở hổn hà hổn hển. Đã ăn sáng chưa?"

Quý Miên Miên gạt mồ hôi trên mũi: "Chưa, em đang làm bữa sáng, đang rán trứng gà."

Yến Thanh Ti vừa nghe đã trợn tròn mắt, vội hỏi: "A... Phòng bếp vẫn ổn chứ?"

"Chị, chị đừng xem thường em thế. Không khéo lần sau gặp lại thì em đã có thể làm đồ ăn sáng cho chị ngon lành rồi đấy."

Yến Thanh Ti nghe thanh âm của Quý Miên Miên thì xem ra cô đã phục hồi được vẻ phấn chấn ngày xưa rồi, trạng thái có vẻ không tệ lắm, cô nói: "Được, được, chị chờ xem em làm thế nào đấy, cố lên..."

"Vâng, vâng, em sẽ cố mà... Ai nha, chết cha rồi, em ngửi thấy có mùi khét, chị, em cúp máy đây..."

"Tút tút tút..." Di động truyền tới thanh âm đầu bên kia đã ngắt máy, trong lòng Yến Thanh Ti vẫn không thôi lo lắng. Một cô em gái trước giờ chỉ biết ăn ngon, ngay cả bát cũng chưa từng rửa, giờ lại tình nguyện vào bếp tự làm bữa sáng, thật sự là làm người ta thấy sợ hãi...

Cô lại gọi điện cho Lãnh Nhiên, nhờ cậu một chút nữa sang xem xem, đừng để xảy ra chuyện gì.

Lãnh Nhiên đồng ý, bảo cô không cần lo lắng, cậu sẽ sang xem ngay lập tức.

Cúp điện thoại, Yến Thanh Ti nghĩ chuyện Quý Miên Miên bên kia tạm thời chắc không có gì cấp bách nữa nên sau khi ăn sáng, cô lên lầu thay một bộ đồ nhẹ nhàng, đi giầy, đội mũ, đeo khẩu trang, bảo lái xe đưa cô và thím Ngũ tới siêu thị.

...

Lại nói về Quý Miên Miên, sau khi bỏ di động xuống liền chạy như bay về bếp, kết quả nhìn thấy lửa đã bén vào trong chảo, cô sợ tới mức vội vàng lấy nước đổ lên, nhưng nước vừa hắt vào thì lửa càng bùng lên to hơn.

Quý Miên Miên hoảng hốt: "Cháy, cháy rồi... Phải làm sao bây giờ?"

Đúng lúc đang bối rối thì cô nghe chuông cửa reo vang, Quý Miên Miên vội vàng chạy ra mở.

Lãnh Nhiên ở bên ngoài cứ tưởng lại phải đợi một lúc lâu, không ngờ cửa mở ra nhanh như thế. "Buổi sáng tốt lành, tôi..."

Vừa nói tới đây, cậu đã thấy có điểm không thích hợp: "Nhà cô có mùi gì thế?"

Quý Miên Miên chỉ vào phòng bếp: "Cháy, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?"

Lãnh Nhiên vội vàng chạy vào bếp, kết quả thấy lửa đã cháy bùng lên trong chảo, cậu sợ tới mức vội vàng lấy cái vung nồi úp lên, sau đó vặn khóa bình ga lại, một lát sau, lửa liền tắt.

Lửa tắt rồi, Quý Miên Miên sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, nói: "Cám ơn..."

Lãnh Nhiên thở phào một hơi, nói: "Chị à, chị đang nấu cơm hay đang đốt nhà đấy hả? Phòng ở đây rất đắt đó."

Quý Miên Miên cúi đầu: "Tôi... Đang học nấu cơm, sau này sẽ không như vậy nữa đâu."

Trước kia luôn có Diệp Thiều Quang nấu cơm cho cô ăn, thực ra lúc đầu anh cũng không biết nấu cơm, chỉ vì cô nên mới cất công đi học làm bếp.

Quý Miên Miên nghĩ không biết có phải nấu cơm là một chuyện rất khó khăn hay không, sao cô lại không thể nào làm được thế này?

Tại phòng bếp, khắp nơi đều có dấu vết của Diệp Thiều Quang, xoong nồi, bát đũa, bồn rửa, hũ muối, lọ dấm, ngay cả tạp dề cũng là anh tự mua về, bài trí trong bếp cũng là anh tự sắp xếp. Một một ngóc ngách trong căn bếp này đều có hơi thở của anh.

Trước kia, lúc anh còn ở đây, chẳng mấy khi Quý Miên Miên đi vào căn bếp này, cô lúc nào cũng thoải mái sai bảo anh làm này làm kia, hiện tại, cô rất muốn làm những việc mà anh hay làm, như thế cô sẽ cảm thấy được gần anh hơn một chút.

Quý Miên Miên biết cái này cũng chỉ là tự lừa dối bản thân mình thôi, nhưng nếu cô không làm thế, cô sợ là cô sẽ phát điên mất.

Lãnh Nhiên nhìn Quý Miên Miên mà cảm thấy rất đau lòng, giống như một khối hình ảnh màu sắc rực rỡ trong nháy mắt trở nên tiêu điều, ảm đạm, chỉ còn hai màu đen trắng vậy.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1378: Đây Là Không Gian Riêng Của Bọn Họ, Cô Không Muốn Người Khác Tới Quấy Rầy

Lãnh Nhiên vội vàng nói: "Chưa ăn sáng đúng không... Vừa hay, lúc nãy tôi có ra ngoài mua bữa sáng rồi, ăn cùng nhau đi."

Vừa rồi lúc nhận được điện thoại của Yến Thanh Ti thì Lãnh Nhiên đang trên đường đi mua đồ ăn sáng về.

Cậu cũng nghĩ sẽ mang cho Quý Miên Miên một phần, có thể dùng cái cớ này để xem tình hình của cô ra sao.

Trong lòng Quý Miên Miên run lên, cô cúi đầu, nói: "Không cần, cám ơn..."

Lãnh Nhiên chỉ một đống đen sì sì trong chảo, nói: "Vậy cô định ăn cái gì, than cháy à?"

Quý Miên Miên thấp giọng nói: "Cái đó... là trứng gà."

"Được rồi... Cô chắc chắn là mình có thể ăn cái này đấy chứ?"

"Cảm ơn anh đã có lòng, anh mau về ăn sáng đi."

Lãnh Nhiên cười: "Thôi đồng ý đi, hôm nay tôi mua nhiều lắm, một người ăn cũng không hết. Ăn sáng xong tôi lấy kịch bản ra, cô giúp tôi đọc lời thoại. Coi như bữa sáng này là tôi mời để cảm ơn cô."

Lãnh Nhiên để bữa sáng lên bàn, đi ra tủ bát lấy bát và đũa.

Quý Miên Miên đột nhiên hoảng hốt, vội vàng ngăn cậu ta lại, nhét túi đồ ăn sáng vào tay cậu ta, sau đó lôi cậu ra ngoài, đẩy cậu ra khỏi cửa, nói: "Không cần, cám ơn... Rất cám ơn sự hỗ trợ của anh, nhưng tôi... không cần đâu."

Không cho Lãnh Nhiên có cơ hội mở miệng, Quý Miên Miên liền đóng cửa lại.

Cô không muốn thấy những đồ vật thuộc về Diệp Thiều Quang bị người khác chạm vào, cũng không muốn người khác quấy rầy không gian riêng của mình và anh.

Cô biết Lãnh Nhiên cũng là có lòng tốt, nhưng hiện tại cô không muốn nợ ai cả, cô chỉ muốn khép mình lại để bảo vệ những dấu vết do Diệp Thiều Quang lưu lại ở nơi này, để nó không bị người khác xóa đi mất.

Quý Miên Miên mở vung ra, đổ trứng chiên đã thành một đống đen sì sì đi rồi rửa chảo.

Nước chảy ào ào, rất lạnh, Quý Miên Miên không bật nước ấm nên tay cô bị lạnh tới đỏ ửng lên.

Cô nói: "Trước đây em rất ghét rửa bát, giờ em cũng rất ghét, phải nói là chẳng bao giờ em thích nổi việc này... Nhưng bây giờ, chỉ cần rửa bát, em liền có thể cảm nhận được anh."

...

Lãnh Nhiên bị đẩy ra khỏi cửa chỉ biết thở dài một tiếng.

Hiện tại Quý Miên Miên đã thay đổi nhiều so với trước đây. Lúc đối mặt với cô, Lãnh Nhiên không tự chủ được mà trở nên cẩn thận hơn rất nhiều.

Cậu cúi đầu nhìn bữa sáng trong tay mình, hôm nay còn cố tình mua nhiều thêm một chút, không bảo người ta chia ra, bởi cậu hy vọng có thể nhờ đó thuận lý thành chương mà ngồi xuống ăn cùng cô.

Lãnh Nhiên có thể an ủi bạn bè đang buồn nhưng không thể nào an ủi được Quý Miên Miên vừa mất bạn trai.

Cậu chưa từng nếm trải chuyện mất đi người mình yêu, nhưng ngẫm lại cũng biết, nỗi đau đó không người thường nào có thể lý giải nổi.

Ngẫm lại những chuyện vừa mới phát sinh, Lãnh Nhiên có cảm giác hình như mình vừa nói cái gì đó kích thích Quý Miên Miên, làm cô nhớ tới những chuyện không nên nhớ.

Lãnh Nhiên thở dài một tiếng, làm công việc này thật khó, cậu vốn không phải người chuyên đi an ủi người khác.

Cậu đành trở về, ăn sáng qua loa rồi lấy kịch bản ra.

Đây là bộ phim mà cậu đang quay. Vì cậu ở phim trường đã nhiều ngày nên muốn trở về nghỉ ngơi vài ba ngày rồi sẽ quay trở lại đó.

Nhưng xem ra lúc này không thể nghỉ ngơi được nữa.

Nhìn thời gian, Lãnh Nhiên cảm thấy đã được rồi nên lại đi tới gõ cửa phòng Quý Miên Miên.

Lãnh Nhiên chìa kịch bản trong tay ra: “Bây giờ cô rảnh không?”

Quý Miên Miên gật đầu: “Có, nhưng... sang chỗ anh đi.”

Đây là nơi ở của Diệp Thiều Quang, cô không muốn người khác tiến vào.

Lãnh Nhiên thì chẳng cảm thấy có vấn đề gì, dù sao việc của cậu là nói chuyện phiếm với Quý Miên Miên, còn nói ở đâu thì cũng vậy cả thôi.

--- O ---

Chương 1379: Tiểu Thịt Tươi Nên Ai Cũng Muốn Cắn Một Ngụm

Lãnh Nhiên cảm thấy ở nhà mình càng tốt hơn, cậu đã mua rất nhiều đồ ăn vặt, có thể vừa ăn vừa nói chuyện.

Lãnh Nhiên gật đầu: “Được... Được...”

“Hình như cô còn chưa từng sang thăm nhà tôi nữa? Mời vào.”

Lãnh Nhiên mở cửa ra mời Quý Miên Miên vào.

Cô gật đầu: “Phải... Chưa từng tới.”

Lần trước cô muốn sang thì bị Diệp Thiều Quang ngăn lại, không cho cô sang đây chơi.

Lúc đó, Diệp Thiều Quang rất tức giận, anh không thích cô nói chuyện nhiều với Lãnh Nhiên, anh đúng là rất hay ghen.

Trong nhà Lãnh Nhiên rất sạch sẽ, không trang hoàng xa hoa, đơn giản và sạch đẹp, màu lam làm chủ đạo làm cho người khác có cảm giác tươi mát, giống hệt như cậu ta vậy. Một cậu con trai có thể ở sạch sẽ như thế làm Quý Miên Miên rất kinh ngạc.

Lãnh Nhiên hỏi: “Muốn uống gì?”

“Gì cũng được...”

“Bỏ đi, thời tiết này thì đừng uống gì cả, tôi vừa được fan tặng một ít hồng trà, để mang ra nếm thử xem sao.”

Hôm nay ngoài trời nhiều mây, không chừng sẽ có tuyết, bên ngoài trời rất lạnh.

Nước được đun lên, Lãnh Nhiên mang tới trước mặt Quý Miên Miên một ly hồng trà nghi ngút khói.

“Cám ơn.”

“Chúng ta là hàng xóm, lại làm chung công ty, đừng khách khí thế.” Lãnh Nhiên cười nói.

Cậu đưa kịch bản cho Quý Miên Miên: “Cô chỉ cần đọc lời thoại của nhân vật thoại với tôi là được.”

Quý Miên Miên gật đầu: “Được...”

Cô cũng từng giúp Yến Thanh Ti đọc lời thoại nên cũng không xa lạ gì việc này.

Thực ra, Quý Miên Miên rất thích đọc lời thoại, Lãnh Nhiên ôm con gấu bông mình thích nhất, hỏi cô: “Lời thoại có phải rất buồn cười không?”

“Cũng... hơi hơi.” Có những lời thoại rất ngu ngốc, Quý Miên Miên cảm thấy có thể đọc được ra cũng rất cần dũng khí.

Lãnh Nhiên cười nói: “Mấy lời thoại này tôi thấy rất đần độn, người nào dũng cảm lắm mới có thể đọc ra được, nhưng... Dù sao tôi cũng là người mới, đang ở giai đoạn phát triển nên không dám kén chọn. Bộ phim này được đầu tư rất nhiều, rất được chú ý, chị Mạch nói chờ phim được quảng bá ra ngoài thì sẽ tạo thành một cơn sóng rất lớn. Xin lỗi chứ, kỳ thật tôi cảm thấy mấy lời thoại như thế này làm tôi rất buồn nôn...”

Lãnh Nhiên vẫn là một tiểu thịt tươi nhiều hoài bão, muốn dựa vào thực lực để kiếm sống, nhưng gương mặt non nớt này của cậu ta làm rất nhiều người không coi trọng diễn xuất của cậu ta luôn.

Quý Miên Miên nói: “Không sao, anh cứ nói tiếp đi.”

“Tôi đã nói với chị Mạch, đây là lần cuối cùng tôi đóng kiểu phim này...”

“Chị ấy đồng ý ư?”

Lãnh Nhiên: “Có, đồng ý chứ. Kỳ thực tôi cũng hiểu nỗi khổ tâm của chị Mạch. Hiện tại tôi cần nhất là fan, ở làng giải trí, dù có giỏi thế nào mà không có người ủng hộ thì cũng không ăn thua. Chị Mạch hy vọng trước tiên tôi cứ tìm kiếm fan ủng hộ đã, sau đó mới hướng tới những vai diễn thể hiện thực lực.”

Lãnh Nhiên ở phim trường rất chán nản, nữ diễn viên đóng cặp làm cậu phát điên lên được. Cô ta có hậu thuẫn, luôn cười đùa vô duyên tại phim trường,

thường xuyên đi muộn, quan trọng nhất là nửa đêm còn tới gõ cửa phòng cậu, còn nhắn cho cậu mấy tin ái muội. Lần nào đọc tin Lãnh Nhiên cũng cảm thấy rất ghê tởm. Trước kia cha mẹ đã từng quán triệt cầu rằng không bao giờ được tìm bạn gái trong làng giải trí. Khi đó cậu chẳng cảm thấy gì, gặp nhau nếu thích thì quan tâm làm gì ở trong hay ở ngoài chứ?

Nhưng hiện tại Lãnh Nhiên cảm thấy làng giải trí này đúng là rất đáng khinh, sau này khi tìm bạn gái thì tốt nhất cứ tìm một người không liên quan gì. Dù sao, tìm được người giống như Yến Thanh Ti ở trong làng giải trí này cực kỳ khó.

Cho nên, vừa được nghỉ ngơi, Lãnh Nhiên không hề quan tâm tới mỏi mệt, lập tức rời khỏi phim trường.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1380: Không Ngờ Tình Cảm Của Cô Dành Cho Anh Ấy Lại Sâu Như Thế

Cậu không hề muốn quay lại cái phim trường chướng khí mù mịt kia nữa.

Quý Miên Miên im lặng nghe Lãnh Nhiên nói xong, chỉ nói ba chữ: “Anh còn trẻ.”

Lãnh Nhiên nở nụ cười, gật gật đầu: “Đúng thế, tôi còn trẻ, cô nói như thể cô nhiều tuổi lắm ấy. Chúng ta có lẽ cũng bằng tuổi nhau thôi.”

“Hình như thế.”

Lãnh Nhiên cảm khái, nếu là trước kia thì Quý Miên Miên chắc chắn sẽ không im lặng nghe cậu nói những lời vô nghĩa thế này.

Bình thường cậu chẳng tìm được ai để trút bầu tâm sự, nay gặp được Quý Miên Miên, cậu hận không thể đem tất cả những gì bức bối trong lòng xổ hết ra.

Nhưng cậu lại thấy không ổn lắm, Yến Thanh Ti bảo cậu để mắt tới Quý Miên Miên, nếu có thể thì nên an ủi cô một chút.

Nhưng sao giờ cậu lại thành người được an ủi thế này?

Lãnh Nhiên sờ sờ cái mũi, cười nói: “Kỳ thực, tôi cảm thấy mình vẫn rất may mắn. Ký hợp đồng với chị Mạch rồi, ít nhất tôi không giống những kẻ khác, bị người đại diện bắt đi làm những việc mà họ không muốn làm.”

Ví dụ như đi ăn cơm với mấy phú bà.

Vòng giải trí này rất đen tối, chị Mạch thường hay nói đùa với cậu rằng dạo này có một phú bà đang để ý tới cậu, ăn cơm chỉ là chuyện nhỏ, sợ là sau đó còn bao dưỡng luôn ấy chứ.

Lãnh Nhiên vừa nghe nói có một bà thím ngang tuổi mẹ mình muốn bao dưỡng cậu thì cả người đều nổi da gà, nổi suốt một ngày cũng không tan đi được.

“Ừ, chị Mạch rất tốt.” Quý Miên Miên gật đầu.

Lãnh Nhiên cười cười: "Chị Thanh Ty tốt lắm, công việc cũng rất sạch sẽ, ý tôi nói sạch sẽ là không có mấy chuyện vớ vẩn, bẩn thỉu ấy."

"Ừ, tôi hiểu." Quý Miên Miên vẫn trả lời rất đơn giản.

Lãnh Nhiên không khỏi nhìn Quý Miên Miên kỹ một chút, rốt cuộc bi thương đến đâu lại có thể làm tính tình con người ta thay đổi tới mức này?

Hiện tại Quý Miên Miên ngồi đó im lặng, tóc đen cụp sau tai, khuôn mặt càng thêm trắng, gương mặt cô đã không còn sức sống như ngày xưa, hơn nữa, cậu còn không nghĩ người như cô sẽ có một ngày rơi vào trầm mặc như thế này.

Quý Miên Miên trầm mặc như thế quả thực đã biến thành một con người hoàn toàn khác.

Hiện tại, từ trên gương mặt cô, Lãnh Nhiên không nhìn thấy vẻ bi thương, thế nhưng ánh mắt cô lại tối đen, ảm đạm, không có ánh sáng.

Lãnh Nhiên cảm thấy thực đáng tiếc, đôi mắt sáng ngời như thái dương kia sợ là sẽ không bao giờ được thấy lại nữa rồi.

Cậu mới gặp Quý Miên Miên và Diệp Thiều Quang vài lần, mỗi lần dường như hai người họ đều đang cãi nhau, tình cảm cũng rất bình thường. Cậu không ngờ, tình cảm mà Quý Miên Miên dành cho Diệp Thiều Quang lại sâu nặng đến mức này.

Nhưng cô gái này... cũng rất được, sao trước đây cậu không nhận ra nhỉ?

Quý Miên Miên hỏi: "Sao thế?"

Lãnh Nhiên nhận ra mình vẫn đang nhìn Quý Miên Miên chằm chằm, vội vàng nói: "A, không có gì, tôi thất thần chút thôi... Nói tới chuyện vừa rồi, lần trước, người của Hải Tinh tới mời tôi, cấp cho tôi mấy điều kiện rất hấp dẫn, nhưng tôi không nghĩ đã từ chối ngay lập tức. Dù sao, không phải công ty nào cũng cho tôi sự tự do như công ty mình."

"Tôi than thở xong rồi, cô có cảm thấy phiền không?"

Quý Miên Miên lắc đầu: "Không đâu."

Lãnh Nhiên cười nói: "Sau này tôi có chuyện phiền não đều tìm cô tâm sự

nhé? Yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không bắt cô nghe tôi than vãn không công đâu.”

Quý Miên Miên gật đầu: “Nếu có thời gian thì có thể.”

“Vậy tốt quá, đọc lời thoại tiếp chứ?”

“Ừ, đọc đi.”

“Vậy bắt đầu nhé?”

“Ừ...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1381: Chị Không Những Tự Nấu Ăn Mà Còn Nấu Cho Chồng Ăn

Đến siêu thị, trước khi xuống xe, Yến Thanh Ti đội mũ lên và đeo khẩu trang, xác định đã kín đáo rồi mới cùng thím Ngũ đi ra.

“Thím Ngũ, thím cảm thấy người ta có nhận ra cháu không?”

“Chắc là không đâu.”

Yến Thanh Ti nghĩ Quý Miên Miên thích đồ ăn vặt nên dạo qua khu bán đồ ăn vặt một vòng trước, lấy tất cả những thứ con bé thích ăn, sau đó mới theo thím Ngũ đi mua hành, gừng, tỏi,... cuối cùng là tới khu bán thịt. Nhưng vừa tới gần, Yến Thanh Ti ngửi thấy mùi máu tanh liền cảm thấy không thoải mái, cảm giác bụng cuộn trào lên, cực kỳ buồn nôn.

Yến Thanh Ti vội vàng lui về sau vài bước.

Thím Ngũ thấy cô không đi liền hỏi: “Thiếu phu nhân, sao vậy?”

Yến Thanh Ti bịt chặt mũi, nói: “Thím Ngũ, thím đi mua thịt và cá, cháu nghĩ cháu còn phải đi mua thêm chút đồ nữa.”

“Vậy cũng được.”

Yến Thanh Ti vội vàng xoay người rời đi, đi được một quãng xa rồi cô mới dám hít thở.

Trong lòng cô buồn bực, chẳng lẽ bị ốm rồi, hay là do thiếu ngủ, sao lại bị thế này chứ?

Yến Thanh Ti lắc đầu, có lẽ do gần đây bận bịu quá nên cơ thể mệt mỏi, chuyện xảy ra cũng nhiều làm cho thân thể cô bị suy nhược.

Cô đi mua rau xanh, chờ thím Ngũ mua thịt bò và cá xong liền đi tính tiền.

Lúc xếp hàng chờ tính tiền, cô gái đằng trước liên tục quay đầu nhìn cô, rốt cuộc lấy dũng khí hỏi: “Chị... chị... là Yến Thanh Ti phải không?”

Yến Thanh Ti lắc đầu: “Không phải.”

Kết quả, cô vừa mở miệng, cô gái kia đã kích động reo lên: “Là chị, đúng là chị rồi, Yến Thanh Ti, giọng này đúng là giọng của nữ thần rồi.”

Yến Thanh Ti vội vàng nói: “Nào, ngoan, nhỏ giọng thôi.”

May mắn là ở xung quanh không có nhiều người, những người đang xếp hàng hầu hết là những người đã cao tuổi.

Cô gái che miệng lại, không ngừng gật đầu: “Nhỏ giọng, nhỏ giọng, em sẽ nhỏ giọng. Ôi nữ thần, nữ thần của em, em cảm thấy như đang nằm mơ ấy, kỳ diệu quá...”

Yến Thanh Ti chỉ chỉ nhân viên thu ngân, nói: “Tới phiên em.”

Kết quả cô gái kia nghiêng người: “Không, không, nữ thần tới trước đi, chị tới trước đi...”

“Em tính tiền trước đi.”

Cô gái kích động lấy đồ của mình ra, mắt không thèm nhìn tay mà chỉ nhìn chằm chằm vào Yến Thanh Ti, người thực, là nữ thần bằng xương bằng thịt...

“Nữ thần, chị cũng tới mua đồ ăn ạ?”

Yến Thanh Ti nở nụ cười: “Chị là người, cũng phải ăn cơm, đương nhiên là phải đi mua đồ về nấu cơm rồi.”

Cô gái kia cười toe toét: “Ôi ôi, nữ thần của em thật đảm đang, còn biết nấu cơm nữa.”

Nhân viên thu ngân giục cô gái tính tiền, cô vội vàng lấy ra tiền ra, tùy tiện đưa cho nhân viên thu ngân, sau đó lại nhìn chằm chằm vào Yến Thanh Ti.

Tiền lẻ cũng không muốn lấy lại, cô gái ở bên nói chuyện với Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti lấy lại tiền thừa, lấy một túi thạch hoa quả mà cô mua cho Quý Miên Miên đưa cho cô gái.

“Hẹn gặp lại!”

Cô gái đứng chôn chân tại chỗ: “Không được rồi, không được rồi... mình

muốn ngất, mình muốn ngất... Nữ thần cho mình thạch hoa quá, còn... còn nói hẹn gặp lại với mình. Mình hạnh phúc chết mất thôi.”

Tâm tình của Yến Thanh Ti rất tốt, cô chẳng những tự làm cơm mà còn là tự nấu cơm cho chồng ăn nữa.

Về nhà, Yến Thanh Ti đọc tin nhắn của Lãnh Nhiên trước, biết Quý Miên Miên đang ở bên nhà cậu cùng đọc lời thoại, lúc này mới yên tâm đi vào bếp.

Nhưng sau khi thím Ngũ lấy thịt bò ra, Yến Thanh Ti lại xoay người bỏ chạy ra ngoài.

Cô vốn định nấu cơm... nhưng thôi bỏ đi, hình như hôm nay cô không được khỏe lắm. Cũng không biết có phải do sáng ăn quá no nên giờ người không thoải mái hay không?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1382: Đây Là Bà Chủ Của Chúng Ta

Ngửi thấy mùi thịt tươi liền đã cảm thấy nôn nao, Yến Thanh Ti xoa xoa bụng, chẳng lẽ bệnh đau dạ dày lại tái phát rồi? Nhưng lâu lắm rồi cô không cảm thấy đau đớn gì mà?

Yến Thanh Ti uống một cốc nước ấm, sau khi cảm thấy ổn hơn, muốn đi vào bếp một chút, nhưng vừa vào đã ngửi thấy mùi cá.

Cô bịt mũi: "Thím Ngũ à, sao hôm nay cháu có cảm giác cá lại ươn thế nhỉ?"

"Không, vẫn giống như mọi lần tôi mua mà."

"Còn thịt này nữa, thím chắc là thịt tươi chứ?"

Thím Ngũ gật đầu: "Đúng thế, cô xem vẫn còn thấy cả tơ máu này. Thiếu phu nhân, cô cứ yên tâm, tôi rất có kinh nghiệm mua đồ ăn, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể biết thịt mới hay cũ mà."

Yến Thanh Ti gật đầu: "Ồ, không vấn đề gì thì tốt rồi. Thím Ngũ, cháu định giúp thím làm mấy việc lặt vặt, nhưng sợ lại làm ảnh hưởng tới thím, hay là... thím làm một mình vậy."

Thím Ngũ gật đầu: "Thiếu phu nhân, cô cứ đi nghỉ ngơi đi, cứ yên tâm giao cho tôi. Cô lên lầu ngủ một chút, tôi thấy cô không được khỏe lắm đâu."

Yến Thanh Ti sờ sờ mặt, gật đầu: "Vậy... cháu đi trước."

Vào phòng ngủ, Yến Thanh Ti thở dài một hơi, ngồi xuống bên giường.

Tuy rằng đã về đến nhà, không phải đối mặt với nguy hiểm gì nữa, nghỉ ngơi cũng đã hai ngày, thế nhưng không hiểu sao cô vẫn không có cách nào yên tĩnh lại, lòng cứ thấy nơm nớp.

Nếu không có Diệp Thiều Quang, sợ rằng lần này không ai trong bọn họ quay về nhà được, đúng là rất nguy hiểm.

Yến Thanh Ti nhớ lại thì lại thấy sợ, trong đầu cô nghĩ tới hình xăm kia, bỗng nhiên cô cảm thấy lạnh cả người, tay nắm chặt di động, tim đập thình thịch trong lồng ngực.

Ngồi ngây ngốc một hồi, Yến Thanh Ti ngả người nằm ra giường, hai mắt nhìn trần nhà, trong lòng suy nghĩ tán loạn.

...

Hơn 11 giờ, thím Ngũ đã làm xong cơm, Yến Thanh Ti cảm thấy cũng đến lúc rồi nên lại thay đồ, chuẩn bị tới công ty.

Thím Ngũ hỏi cô: "Thiếu phu nhân, cô không ăn ở nhà à?"

"Không, cháu tới đó rồi ăn cùng anh ấy."

Nếu cô ăn rồi mới đi thì sợ Nhạc Thính Phong sẽ đói mất.

"Vậy được, để tôi chuẩn bị cho cô."

Thím Ngũ nghĩ, đôi vợ chồng son này đúng là rất ân ái.

Yến Thanh Ti xách hai lồng cơm giữ nhiệt tới công ty, cô vẫn mang khẩu trang và kính mắt, đi tới sảnh thì bị lễ tân ngăn lại.

"Tiểu thư, cô tìm ai?"

Yến Thanh Ti: "Tìm Nhạc tổng của các cô."

"Thật xin lỗi, xin hỏi cô có hẹn trước không?"

"Không!"

Lễ tân đánh giá Yến Thanh Ti một hồi, ánh mắt hơi quái dị: "Vậy thì không được rồi, tôi không thể cho cô vào được, mời cô..."

Cô ta còn chưa nói xong, Giang Lai đã vọt tới, vội vàng xum xoe nói với Yến Thanh Ti: "Thiếu phu nhân, cô đã tới rồi, xin mời, ông chủ đang đợi cô."

Yến Thanh Ti chào Giang Lai: "Trợ lý Giang, lâu rồi không gặp nhỉ?"

Giang Lai lau mồ hôi: "Đúng là lâu rồi không gặp thiếu phu nhân. Thiếu phu nhân, xin mời."

Vừa tới 11 giờ, Nhạc Thính Phong đã sai Giang Lai chạy xuống, bắt anh ta chờ Yến Thanh Ti ở đây. Kết quả Giang Lai chờ rất lâu, đến gần 12 giờ rồi

mà vẫn chưa thấy Yến Thanh Ti, vì thế anh ta liền vào toilet một chuyến.

Không ngờ, vừa quay ra thì đã thấy bà chủ tới rồi.

Yến Thanh Ti đi qua trước mặt Giang Lai, Giang Lai nói nhanh với hai nữ lễ tân vẫn đang há hốc mồm vì shock: “Về sau vị này có tới thì không được ngăn cả, đây là bà chủ của chúng ta, biết chưa?”

Sau khi nói xong câu đó, Giang Lai lập tức cun cút đi theo Yến Thanh Ti.

Hai cô lễ tân miệng vẫn còn chưa khép lại được.

“Trời ạ, ông chủ kết hôn rồi? Ông chủ đã kết hôn rồi sao?... Không ngờ ông chủ lại kết hôn mất rồi...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1383: Giữa Bọn Họ Không Thể Dung Nạp Nổi Người Thứ Ba

Lễ tân còn lại nói: “Quan trọng là sao vị thiếu phu nhân này lại ăn mặc kín mít như thế, ngoài tóc ra thì chẳng nhìn thấy cái gì cả, làm sao mà chúng ta nhận ra được đây là bà chủ của mình chứ?”

“Chuyện này...”

...

Trong thang máy, Giang Lai nói với Yến Thanh Ti: “Thiếu phu nhân, sếp vẫn luôn chờ cô, 11 giờ đã bắt tôi chạy xuống đón cô rồi.”

Yến Thanh Ti tháo kính mắt xuống: “Bắt anh phải chờ lâu rồi.”

“Không có, không có... Ý của tôi là sếp rất mong chờ cô tới đây.”

Yến Thanh Ti cười cười: “Tôi biết.”

Đúng lúc thang máy mở ra, Yến Thanh Ti bước ra ngoài.

“Tự tôi vào được rồi, anh đi ăn cơm đi.”

“Cảm ơn thiếu phu nhân quan tâm.”

Giang Lai nhìn Yến Thanh Ti rời đi, lúc này mới giơ tay lau mồ hôi và đi xuống ăn trưa.

Yến Thanh Ti gõ cửa, nghe được tiếng Nhạc Thính Phong nói mời vào.

Nhạc Thính Phong vẫn đang vùi đầu làm việc, đầu cũng không ngẩng lên. Yến Thanh Ti nhìn mà đau lòng, nói: “Cứ từ từ, ăn cơm trước đã.”

Nhạc Thính Phong vừa nghe thấy tiếng của Yến Thanh Ti thì vui sướng ngẩng đầu lên, bỏ giấy tờ đó, lập tức đứng dậy, đi tới bên người cô, nhận lấy hộp cơm từ tay cô. Lúc chạm vào tay Yến Thanh Ti, thấy tay cô rất lạnh, anh vội vàng kéo cô ngồi xuống.

Nhạc Thính Phong cầm tay Yến Thanh Ti nhét vào trong áo vest của mình:

“Hôm nay trời lạnh lắm, đáng lẽ không nên để em tới đây. Ngày mai, buổi trưa anh sẽ về nhà ăn cơm.”

“Cũng không lạnh lắm. Do anh ở trong phòng nên không biết thôi.”

“Khó khăn lắm mới không phải ra ngoài quay phim, em cứ ở nhà nghỉ ngơi nhiều vào, đừng có tới nữa. Ăn cơm chưa?”

“Chưa, em tới đây ăn với anh.”

Nhạc Thính Phong ôm Yến Thanh Ti, hôn lên môi cô một chút: “Vẫn là bà xã thương anh nhất.”

Anh biết Yến Thanh Ti lo lắng việc nếu cô ăn ở nhà rồi mới tới thì mình sẽ bị đói.

Yến Thanh Ti nhìn mấy văn kiện trên bàn của Nhạc Thính Phong: “Nhiều việc thế à?”

Nhạc Thính Phong xoa xoa tay cho Yến Thanh Ti, thuận miệng nói: “Bình thường, cũng không nhiều lắm.”

Chờ tay cô ấm lên rồi, anh mới đứng dậy đi lấy cho cô một ly nước ấm.

Yến Thanh Ti mở hộp cơm, lấy thức ăn ra, nói: “Mau tới đi, nhanh không thức ăn nguội mất.”

Hôm nay thím Ngũ làm thịt nướng, Nhạc Thính Phong gắp cho Yến Thanh Ti một miếng trước.

Không hiểu sao thấy một miếng thịt rất ngon mắt ngon miệng kia, Yến Thanh Ti liền cảm thấy rất ngấy, dạ dày bắt đầu cuộn trào. Cô nhanh gắp trả miếng thịt cho Nhạc Thính Phong, nói: “Hai hôm nay em không thích ăn mấy đồ nhiều dầu mỡ này.”

“Làm sao thế, thân thể không khỏe ư?”

Yến Thanh Ti lắc đầu: “Không phải, đại khái cảm thấy lòng vẫn chưa yên, em ăn chút rau là được rồi.”

“Thật sự không sao chứ?” Nhạc Thính Phong buông đũa, tay đưa lên trán cô sờ thử.

Yến Thanh Ti cười nói: “Không sao, anh mau ăn đi. Nếu thân thể em không khỏe, không cần anh nói thì em cũng sẽ tự tới bệnh viện. Hiện tại em rất quý trọng tính mạng của mình.”

Nhạc Thính Phong thở dài trong lòng, đúng thế, hiện tại anh cũng rất quý trọng tính mạng của mình.

Diệp Thiều Quang...

Thật hy vọng trên đời này sẽ phát sinh cái gọi là kỳ tích.

Vì nhớ tới Diệp Thiều Quang nên trong bữa trưa, hai người cũng không nói chuyện nhiều lắm. Ánh nắng mùa đông chiếu qua khe cửa trong trẻo và ấm áp.

Nếu bên ngoài có người tiến vào, nhìn thấy họ thế này nhất định sẽ yên lặng lui ra ngoài, bởi vì hai người lúc này tuyệt đối không người thứ ba nào có thể xen vào được, chính là kiểu không dung nạp được dù chỉ là một con muỗi.

Ăn cơm xong, Yến Thanh Ti thu dọn hộp cơm, nói: “Em về đây, buổi chiều anh làm việc xong sớm một chút rồi về nhà nhé!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1384: Không Phải Của Mình Thì Mình Cướp Về Thôi

"À, còn nữa, không được tăng ca đâu đấy, việc còn nhiều thì cứ làm dần là xong."

Nhạc Thính Phong còn muốn giữ Yến Thanh Ti lại thêm một lúc, nhưng đã bắt đầu vào ca chiều, hơn nữa một chút anh còn phải tham dự vài cuộc họp nữa.

Nhạc Thính Phong lấy áo khoác: "Đợi chút, để anh đưa em xuống."

"Không cần, em biết đường mà, em đi xuống một mình là được."

Nhạc Thính Phong ôm cô: "Không được, đây là lần đầu tiên sau khi kết hôn em tới công ty thăm anh, anh đương nhiên phải đưa em xuống, để mọi người thấy là anh đã kết hôn rồi chứ."

Yến Thanh Ti mỉm cười: "Vậy cũng được..."

Nhạc Thính Phong xách lồng cơm, nắm tay Yến Thanh Ti đi xuống.

Dọc đường đi gặp phải không ít nhân viên vừa đi ăn trưa quay về.

Thấy hai người, họ đều chào: "Chào sếp, chào bà chủ..."

Hai cô gái lễ tân sau khi biết Nhạc Thính Phong đã kết hôn thì trong thời gian ngắn nhất đã truyền thông tin này khắp công ty, vì thế tất cả mọi người đều biết có một cô gái mang khẩu trang, kính mắt, nhìn không rõ mặt tới đây, đó chính là bà chủ của họ.

Hiện tại sếp tổng còn đang nắm tay người ta đi ra, đây chắc chắn là bà chủ không thể nghi ngờ rồi.

Yến Thanh Ti nhìn Nhạc Thính Phong, cái vẻ mặt thì tỏ ra lạnh lùng nhưng cô biết thừa là trong ánh mắt của anh toàn là đắc ý, đắc ý, đắc ý...

Hiện tại, trong lòng anh có khi đã nở đầy hoa rồi.

Trong lòng Nhạc Thính Phong đúng là đang cực kỳ đắc ý, tuy rằng Yến

Thanh Ti không chịu để người ta thấy mặt, nhưng... hiện tại tất cả mọi người đều biết Nhạc Thính Phong là người đã kết hôn, anh là người đã có vợ rồi.

“Nếu cảm thấy không thoải mái chỗ nào thì phải gọi điện cho anh đấy.”

“Ừ, biết rồi ông chủ, anh mau vào đi.”

Nhạc Thính Phong cúi đầu, hôn cô qua lớp khẩu trang, sau đó mở cửa xe bảo cô lên.

Yến Thanh Ti ở trong xe vẫy vẫy tay chào anh. Chờ xe đi xa rồi, Nhạc Thính Phong mới xoay người đi lên.

Một nhân viên chụp được ảnh này, vội vàng phát tán cho mọi người xem.

Mọi người đều có chung một thắc mắc: “Đây là ông chủ của chúng ta sao? Người đàn ông nhị thập tứ hiếu hy hữu như động vật đã tuyệt chúng này cuối cùng cũng đã được người ta kích hoạt rồi sao?”

Nhạc Thính Phong vừa quay về văn phòng thì Giang Lai đã tới.

“Tra được rồi sếp, phía sau Truyền thông Hải Tinh chính là tập đoàn Tam Vương, mà đoạt sinh ý của chúng ta cũng là bọn họ. Bọn họ đã bỏ ra tiền vốn đầu tư thấp hơn chúng ta 5 điểm.”

Nhạc Thính Phong châm biếm: “5 điểm. Đây là dù thua lỗ cũng muốn lấy được dự án này sao?”

Giang Lai gật đầu: “Ngài nói đúng. Dựa theo phí tổn trên thị trường hiện tại, 5 điểm này, hoặc là bọn họ tự bỏ thêm tiền, hoặc là... bọn họ dùng nguyên liệu là hàng nhái. Nếu không thì không có cách nào khả thi được.”

Nhạc Thính Phong gõ hai cái lên mặt bàn: “Người của chúng ta cài ở trong chỗ họ, có tra được mục đích rõ ràng của họ không?”

Trước thì sai Hải Tinh cướp người, sau lại cướp miếng thịt thì từ miệng bọn họ, đây là muốn đối đầu nhau rồi còn gì?

Nhưng trước giờ Nhạc Thị với tập đoàn Tam Vương kia không hề có mâu thuẫn gì, thật sự kỳ quái.

Trong đầu Nhạc Thính Phong nghĩ tới một người, anh khinh thường bĩu môi

một cái.

Giang Lai gật đầu: “Vâng.”

Nhạc Thính Phong hỏi: “Gần đây bọn họ đang làm dự án nào?”

Giang Lai ngớ ra: “Có liên quan gì tới chúng ta sao?”

Nhạc Thính Phong lạnh lùng ngẩng đầu, liếc mắt nhìn anh ta một cái. “Đương nhiên có quan hệ.”

“Ý của sếp là...”

Nhạc Thính Phong: “Đoạt lấy nó.”

“Vâng, vâng...” Giang Lai lén lau mồ hôi trên trán. Hôm nay thấy ông chủ thể hiện hình tượng một ông chồng mẫu mực mà quên phéng mất vị Nhạc tổng này vốn không phải ngọn đèn cạn dầu.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1385: Nhạc Thính Phong, Đã Lâu Không Gặp!

Sếp anh ta chính là một gã thổ phỉ, sao có thể chịu thiệt được cái gì chứ. Lấy của anh ta một dự án thì anh ta sẽ im lặng bỏ qua sao?

Có mà nằm mơ ấy.

Nhạc Thính Phong nói: “Gần đây Khúc Kính có vẻ nhàn nhã, chuyện này giao cho anh ta đi.”

“Vâng.”

“Sếp, 2h30 chiều nay sẽ có cuộc họp với đối tác.”

“Đối phương phái ai tới?”

“Là tổng giám đốc của bọn họ.”

“Đi chuẩn bị đi.”

Giang Lai gật đầu, đi ra ngoài.

2h30, đúng giờ, người của đối tác tới.

Giang Lai nhìn thấy người tới là một cô gái toàn thân toát ra hơi thở mạnh mẽ thì miệng anh ta không ngừng giật giật. Vãi thật, tổng giám đốc của đối phương lại là đàn bà, thật là trâu bò, đến phút chót đổi người, có lẽ muốn cho bọn họ bất ngờ ư?

Đàm phán quan trọng nhất là tiên cơ, nhất định phải có hiểu biết về đối phương, nếu không khó mà đàm phán được giá cả mong muốn.

Trợ lý bên cạnh cô gái đó giới thiệu: “Đây là Tổng giám đốc của chúng tôi, Uông tổng Uông Tích Vũ.”

Giang Lai nói: “Xin lỗi, nếu tôi nhớ không nhầm thì khi hẹn gặp, các vị đã nói...”

Người kia liền ngắt lời Giang Lai: “Chuyện là thế này... Hôm qua Uông tổng

mới tiếp nhận vị trí này nên chúng tôi không kịp báo cho bên anh, đây là lỗi của chúng tôi, nhưng... dù ai là Tổng giám đốc thì lần hợp tác này của chúng ta cũng rất tốt mà, đúng không?"

Giang Lai cười ha ha: "Đúng thế, hợp tác mới là quan trọng nhất, nhưng... Uông tổng, tôi nghĩ lần sau cô nên đổi trợ lý đi thôi, nói hơi nhiều. Mời cô..."

Người bên cạnh Uông Tích Vũ biến sắc.

Giang Lai dẫn họ tới phòng họp: "Nhạc tổng của chúng tôi sẽ sớm qua đây, mời các vị ngồi."

Uông Tích Vũ tháo kính ra và ngồi xuống.

Nhạc Thính Phong tới rất nhanh, bên cạnh còn có vài giám đốc bộ phận đi theo, có cả Khúc Kính.

Anh ta đã nhận được tin tức phía đối phương thay đổi người đàm phán. Nghe tới cái tên Uông Tích Vũ, Nhạc Thính Phong bĩu môi một cái.

Nhìn thấy Nhạc Thính Phong tiến vào, Uông Tích Vũ đứng dậy, đi tới trước mặt anh, vươn tay ra: "Nhạc Thính Phong, đã lâu không gặp."

Giang Lai trợn mắt, bọn họ quen nhau à?

Đã lâu không gặp???

Nhạc Thính Phong mặt không đổi sắc, ánh mắt đạm mạc giống hệt lúc Yến Thanh Ti mới quen anh, tự cao tự đại, cao ngạo không ai bì nổi, như thể không có ai lọt nổi vào mắt anh vậy. Anh nhìn Uông Tích Vũ mà cứ như nhìn không khí vậy.

Uông Tích Vũ vẫn còn giơ tay ra, Nhạc Thính Phong lù lù bất động, ngay cả Giang Lai và Khúc Kính đứng ở bên còn thấy xấu hổ thay cho Uông Tích Vũ, sao còn không thu tay lại đi nhỉ?

Đúng lúc Uông Tích Vũ còn đang tiến thoái lưỡng nan thì Nhạc Thính Phong bèn hỏi: "Cô là ai?"

Giang Lai cúi đầu, cố gắng nén tiếng cười sắp phụt ra ở miệng.

Trên mặt Uông Tích Vũ hiện lên một chút cứng ngắc, sau đó cô ta vội nói:

“Em là Uông Tích Vũ, anh không nhớ sap? Trước đây chúng ta hay chơi cùng nhau ở nhà bà ngoại của anh.”

Nhạc Thính Phong: “Không nhớ.”

Khóe miệng Uông Tích Vũ hơi co rút lại một chút, nhưng vẫn cười: “Không sao, em nhớ rõ là được.”

Nhạc Thính Phong như không nghe thấy lời này của cô ta, anh nói: “Cuộc họp hôm nay bị hủy à?”

Giang Lai vội vàng tiến lên: “Sếp, vị Uông tổng này chính là... tổng giám đốc lâm thời của phía đối tác, hôm nay tới đây trao đổi, đàm phán với chúng ta.”

Nhạc Thính Phong: “Vậy thì họp đi, đừng lãng phí thời gian nữa.”

Uông Tích Vũ cười cười, thu tay lại: “Được, vậy chúng ta bắt đầu thôi.”

Lúc giải quyết công việc, từ đầu tới cuối không có nửa điểm tươi cười.

Đàm phán suốt một giờ, Nhạc Thính Phong thu lại toàn bộ ưu đãi đã tính sẵn từ trước, dù đối phương có nói thế nào cũng không nhượng bộ nửa điểm.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1386: Tôi Phải Về Ăn Cơm Với Vợ, Không Có Thời Gian Với Cô

Sau khi kết thúc, Uông Tích Vũ nói: “Nhạc tổng, đây là nhượng bộ thấp nhất của chúng tôi, tôi nghĩ hiện tại trên thị trường sẽ không có đối tác nào cho Nhạc thị được lợi nhuận lớn như thế nữa đâu.”

Trong lòng Giang Lai gật gù, đúng là lợi nhuận rất mê người. Uông Tích Vũ này không phải cái gối thêu hoa, toàn bộ quá trình đàm phán cô ta nói rất nhiều, ý nghĩ rõ ràng, tổ chức ngôn ngữ cũng rất tốt, hơn nữa lại cực kỳ logic.

Đáng tiếc... lại không chắc có thể đả động được sếp của bọn họ.

Nhạc Thính Phong đứng lên, chậm rãi cởi bớt một cúc áo trên cổ, động tác thong dong, tao nhã.

Uông Tích Vũ ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt si mê.

Chỉ nghe thấy Nhạc Thính Phong lãnh đạm trả lời: “Tôi cảm thấy lần hợp tác này của chúng ta có thể thôi luôn đi.”

Uông Tích Vũ kinh ngạc, đứng bật dậy: “Vì sao?”

Cô ta tốt nghiệp hạng xuất sắc ở một trường đại học danh giá tại nước ngoài, cô ta cực kỳ tự tin vào bản thân mình, đó là chỉ cần ngồi vào bàn đàm phán thì hạng mục nào cũng sẽ giành được về tay.

Nhạc Thính Phong cười châm chọc: “Nói cho cô ta hiểu tại sao đi.”

Giang Lai tiến lên nói: “Bởi vì, chúng tôi cảm thấy các cô rõ ràng không có thành ý hợp tác. Với một đối tác không có thành ý thì dù lợi nhuận có là 100% đi chăng nữa, Nhạc thị cũng sẽ không hợp tác. Thương nhân quan trọng nhất là chữ tín, nếu ngay cả chữ tín còn không giữ được thì lấy cơ sở gì nói chuyện hợp tác đây? Ai biết, đối phương liệu có ở sau lưng cắn cho một nhát hay không chứ?”

Uông Tích Vũ nhíu mày, cô ta quên mất, cô ta tưởng xuất hiện bất ngờ thế này sẽ làm Nhạc Thính Phong trở tay không kịp, không ngờ quên mất điểm kia.

Uông Tích Vũ vội vàng nói: “Thật xin lỗi, chúng tôi đột nhiên thay đổi Tổng giám đốc, là lỗi ở bên phía chúng tôi. Nhưng chúng tôi thật sự rất có thành ý muốn hợp tác dự án này với Nhạc thị. Nếu các anh cảm thấy chúng tôi không có thành ý, vậy chúng tôi sẽ giảm thêm một giá vậy. Hơn nữa, tôi xin cam đoan, chuyện như thế này sẽ không bao giờ xảy ra nữa.”

Khúc Kính cười nói: “Trên đời này, vô dụng nhất chính là lời cam đoan.”

Trong lòng Uông Tích Vũ tiếc nuối, lần đàm phán này xem ra là hỏng rồi, nhưng... sao cô ta có thể buông tha được.

Uông Tích Vũ tạm thời lui bước, nói: “Chuyện hôm nay, tôi thật sự xin lỗi quý công ty. Là do chúng tôi không chu đáo, chúng tôi hy vọng Nhạc tổng có thể cho chúng tôi thêm một cơ hội nữa. Chúng tôi cực kỳ mong muốn hợp tác cùng Nhạc thị, hơn nữa hạng mục này cũng chỉ có hai bên chúng ta hợp tác song phương mới có thể đem lợi ích đẩy lên cao nhất. Nếu quý vị vẫn muốn hợp tác, vậy chúng tôi rất vui lòng chờ.”

Nhạc Thính Phong: “Tiễn khách.”

Uông Tích Vũ cắn răng, dù cô ta có nói thế nào thì Nhạc Thính Phong cũng không lay động.

Cô ta lại nói: “Khoan đã... Nhạc tổng, em nghĩ tôi nên gọi anh là “anh Thính Phong” đi. Tốt xấu gì chúng ta cũng là người quen cũ, nhiều năm rồi không gặp, chẳng lẽ không thể ôn lại chuyện cũ một chút sao? Mua bán không thành nhưng vẫn còn nhân nghĩa, hiện tại em tới Lạc Thành, đây là địa bàn của anh, anh không thể mời em một bữa cơm sao?”

“Xin lỗi cô, tôi phải về nhà ăn cơm với vợ, còn nữa... Tôi không quen cô đến thế đâu, chào cô.”

Nhạc Thính Phong nói xong liền quay đầu đi ra ngoài.

Uông Tích Vũ chết đứng tại chỗ... Vợ? Anh ấy... đã kết hôn?

Nhưng rõ ràng trên tư liệu không hề có chi tiết này mà, chỉ nói anh có tin đồn dây dưa cùng một nữ ngôi sao, nhưng cái đó Uông Tích Vũ chẳng để ý, người đàn ông có tiền bao nuôi nữ minh tinh là chuyện quá bình thường.

Giang Lai giơ tay: “Uông tổng, xin mời.”

Uông Tích Vũ lấy lại tinh thần, lập tức hỏi: “Nhạc tổng của các anh kết hôn rồi sao?”

--- O ---

Chương 1387: Ông Chủ Coi Bà Chủ Chúng Tôi Như Bảo Bối Ấy

Giang Lai: “Đúng thế, trưa hôm nay bà chủ còn mang cơm cho ông chủ nữa, đúng thật sự là ngược cẩu mà.”

“Sao lạ có thể, anh Thính Phong kết hôn từ khi nào vậy?”

Giang Lai cười ha ha: “Uông tổng, tôi nhắc nhở cô một câu, cô gọi Nhạc tổng của chúng tôi là “anh” như thế, nếu bị bà chủ nghe thấy thì bà chủ sẽ không vui đâu.”

Uông Tích Vũ đỏ mặt lên: “Tôi có thể hỏi một câu này được không, rốt cuộc bà chủ các anh là ai?”

“Xin lỗi, cái này không thể nói được. Ông chủ bảo hộ bà chủ kín kẽ lắm, coi như bảo bối ấy, tôi cũng không thể lộ ra, bằng không thì bát cơm này coi như vứt đi rồi.”

Giang Lai bấm thang máy, đưa bọn Uông Tích Vũ xuống lầu.

Uông Tích Vũ vẫn muốn moi tin tức về vợ của Nhạc Thính Phong từ miệng Giang Lai, nhưng miệng Giang Lai ngậm quá chặt, cô ta không thể khai thác được bất kỳ chút tin tức nào.

Đến dưới lầu, Giang Lai nói: “Đi thong thả, tôi không tiễn nữa.”

Uông Tích Vũ hôm nay đã có chuẩn bị mà tới, không ngờ lại thua trận thảm bại trở về. Hợp tác không thành công, không ngờ lại còn nhận được tin Nhạc Thính Phong đã kết hôn, quả thực là shock không chịu nổi.

Ra khỏi địa bàn của Nhạc thị, Uông Tích Vũ quay đầu nhìn tòa cao ốc.

Trợ lý hỏi: “Uông tổng, bọn họ từ chối chúng ta rồi, chúng ta phải làm thế nào đây? Lẽ nào thật sự buông tay dự án này sao?”

“Từ chối không có nghĩa là đàm phán không thành, tôi cũng không tin đưa ra lợi nhuận lớn như thế mà Nhạc thị lại không động tâm.”

Trợ lý mở cửa xe cho cô ta lên.

Sau khi lên xe, cô ta nói: "Tra rõ cho tôi, vợ của Nhạc Thính Phong là ai, còn có, về sau cô tìm Giang Lai, cố gắng kết bạn với anh ta, xem có thể... kéo anh ta về phía chúng ta được không?"

"Vâng! Nhưng Giang Lai kia thực sự là tâm phúc của Nhạc Thính Phong, chỉ sợ anh ta sẽ không giúp chúng ta thôi."

"Không kéo được không phải vì anh ta trung thành, mà là vì cô ra giá chưa đủ."

"Vậy... có giới hạn không?"

"Không tiếc giá cả."

...

Khúc Kính đi theo Nhạc Thính Phong về văn phòng: "Uông Tích Vũ này từ đâu chui ra thế, rõ ràng là có tình ý với anh. Tốt nhất đừng để chị dâu biết, nếu không anh, chậc chậc, khẳng định là bị đuổi ra khỏi nhà... Anh xem, hiện tại anh chả có gì, một cái phòng để ngủ cũng không có, đến lúc đó em sẽ không cho anh ở qua đêm đâu."

Khúc Kính biết, Nhạc Thính Phong đã đem mọi tài sản sang tên cho Yến Thanh Ti rồi.

Nhạc Thính Phong cười lạnh một tiếng: "Biết Uông Tích Vũ này là con gái của ai không?"

"Ai?"

"Con gái của chủ tịch tập đoàn Tam Vương."

Ánh mắt Khúc Kính lạnh đi: "Tam Điểm Thủy Vương, mẹ nó, sao em lại quên nhỉ. Hóa ra bọn họ có âm mưu sẵn rồi, một bên cướp sinh ý của chúng ta, một bên lại phái đứa con gái kia tới đàm phán. Đã thế để cái hạng mục đó ngâm nước nóng luôn. Lão tử không ra tay, quả thực bọn họ cho mình là kẻ dễ bắt nạt à?"

Khúc Kính mắng xong liền đi ra ngoài, hoàn toàn không cần Nhạc Thính Phong động viên gì, lập tức nhận việc đi luôn.

Những điều Khúc Kính nói, Nhạc Thính Phong cũng đã nghĩ tới. Hôm nay

quan sát, xem ra Uông Tích Vũ cũng không phải cô gái bình thường, ở thương trường lăn lộn chắc cũng không phải ít thời gian, rất có năng lực. Người như thế thông thường đều rất lý trí, anh cũng không tin cô ta tới đây, vì thấy anh nên mới nhắc tới phần cảm tình lúc còn thơ ấu.

Nhạc Thính Phong nhớ tới một chuyện, lập tức gọi điện về Tô gia.

“A, bà ngoại, là con đây.”

“Thính Phong, sao lại gọi điện cho bà thế này?”

Nhạc Thính Phong nói: “Bà ngoại, con có chuyện này muốn nói với bà.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1388: Về Sau Em Chỉ Được Ôm Mình Anh Thôi

"Con nói đi, sao thế?"

"Nếu có người, nhất là Uông gia, hỏi bà về chuyện kết hôn của con, bà không được nói gì với họ đâu đấy."

"Sao thế?"

Nhạc Thính Phong nói: "Gần đây Uông gia tranh cướp lợi nhuận với Nhạc thị, bà không cần biết nhiều làm gì, cứ coi như không biết gì cả. Nếu bọn họ có hỏi, bà cứ nói là không biết, nhất là về thân phận của Thanh Ti, tuyệt đối không được nói với ai. Bà nói với mọi người trong nhà như thế giúp con."

Tô lão thái gật đầu: "Ừ, bà biết rồi, yên tâm đi."

Quả nhiên, vừa cúp điện thoại, Tô lão thái liền nhận được điện thoại của Uông lão thái mời bà tới chơi.

Tô lão thái cười dài rồi đồng ý luôn. Cúp điện thoại rồi bà liền "hừ" một tiếng.

Quả nhiên, Uông gia này không chịu ngồi yên rồi.

Tuy rằng lúc trước bà rất vừa lòng với cháu gái của Uông gia, nhưng giờ Thính Phong đã lấy Thanh Ti, bà đâu có hồ đồ tới mức đi giúp người ngoài chứ?

Vì thế, Tô lão thái tự mình tới uông gia chơi, chơi một hồi lại về ngay.

Bà vừa đi, Uông Tích Vũ liền sốt ruột gọi điện về nhà.

Cô ta nghe bà nội mình nói không hỏi ra được lai lịch vợ của Nhạc Thính Phong. Cô ta kinh ngạc: "Không hỏi được? Sao có thể chứ? Bà với bà Tô có giao tình rất tốt cơ mà?"

"Đúng thế, có giao tình, nhưng chuyện mà con hỏi bà ấy không nói, còn bảo là Nhạc Thính Phong đã đăng ký kết hôn rồi, nhưng chưa tổ chức, hơn nữa vì công việc bận rộn nên cũng chưa tới Tô gia, vì thế bà ấy chưa gặp nên

chưa biết là ai."

Uông Tích Vũ cắn răng, chuyện này chắc chắn là Nhạc Thính Phong đã gọi điện báo, bằng không sao lại trùng hợp như thế được?

Tô Ngưng Mi là con gái duy nhất của Tô gia, Nhạc Thính Phong cực kỳ được Tô gia yêu thương, chuyện kết hôn của anh sao có thể không cho Tô gia biết được?

Xem ra Nhạc Thính Phong này rất khó thu phục, phải tiếp tục tính kế mới được.

...

Buổi tối, Nhạc Thính Phong về nhà ăn cơm với Yến Thanh Ti xong rồi cùng ngồi xem ti vi với cô. Hai người xem Trấn Hồn Khúc, tới đoạn cô và Lãnh Nhiên ôm nhau, Nhạc Thính Phong ghen túc: "Sau này khi quay phim thì phải chọn kịch bản một chút đấy."

Yến Thanh Ti vỗ vỗ mặt anh: "Kịch bản này anh đã tìm người sửa vô cùng sạch sẽ rồi, ngay cả hôn cũng chỉ là phớt qua hoặc dùng diễn viên đóng thế, anh còn muốn thế nào nữa hả?"

Nhạc Thính Phong ôm chặt cô: "Ôm cũng phải tìm người đóng thế."

Yến Thanh Ti liếc anh đầy xem thường: "Thế thì anh đi đóng phim cùng em luôn đi."

"Cái đó được đấy, chẳng phải Mạch Văn Khiết nói khuôn mặt này của anh không đi đóng phim thì rất đáng tiếc sao?"

Yến Thanh Ti phụng phịu, giả bộ giận dỗi: "Làm diễn viên có thể kiếm tiền nhiều bằng ông chủ sao? Không lo kiếm tiền nuôi vợ còn muốn đi làm diễn viên, thật không có chí tiến thủ gì cả."

Nhạc Thính Phong cười rộ lên: "Bà chủ nói đúng, bà chủ nói quá đúng, anh nhất định sẽ kiếm về thật nhiều tiền..."

Một lát sau, Yến Thanh Ti ngáp một cái, Nhạc Thính Phong hỏi: "Hôm nay sao buồn ngủ sớm thế, ban ngày không ngủ đủ giấc à?"

Yến Thanh Ti lắc đầu: "Không, buổi chiều em cũng ngủ hai tiếng rồi, không

hiểu sao gần đây cứ cảm thấy rất mệt, đại khái là... trong lòng cảm thấy mệt mỏi.”

Nhạc Thính Phong thở dài: “Mệt thì đi ngủ thôi, đi, lên lầu đi ngủ.”

Anh ôm lấy Yến Thanh Ti đi lên lầu, về phòng và đặt cô xuống giường.

Đi có một đoạn như thế mà Yến Thanh Ti đã ngủ lăn ra rồi. Anh cười cười, cúi đầu hôn nhẹ lên mặt cô một cái.

Sau khi đắp chăn cho Yến Thanh Ti, Nhạc Thính Phong mới lấy laptop của mình ra, tiếp tục làm việc.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1389: Có Anh Mới Có Thể Ngủ An Ổn

Một lúc sau, anh nhận được tin nhắn của Giang Lai: "Lão đại, trợ lý của Uông Tích Vũ mời em đi thư giãn..."

Nhạc Thính Phong cười lạnh: "Nhớ về ăn đồ bổ thận."

Giang Lai đang ở trong toilet, tay cầm di động không khỏi run rẩy.

Ông chủ này của anh không lo sợ anh bị người ta mua mất à, lòng dạ thật rộng rãi quá đi!

Nhưng được rồi, thấy ông chủ tin tưởng anh như thế, nếu anh không từ trên người đối phương cào ra một tầng da thì anh sẽ không có tên Giang Lai nữa.

...

Yến Thanh Ti ngủ tới nửa đêm thì lại nằm mơ.

Cô nằm mơ thấy Diệp Thiều Quang và cả hình xăm kia nữa.

Diệp Thiều Quang nói, Yến Thanh Ti, cô phải giúp tôi chăm sóc tốt cho Quý Miên Miên, nhất định...

Con rắn trên hình xăm kia lại đột nhiên sống lại, mở ra cái miệng đỏ lòm như chậu máu nhào về phía cô. Yến Thanh Ti hét lên một tiếng, né được cái miệng của nó nhưng lại bị nó cuốn chặt lấy.

Yến Thanh Ti cảm thấy càng ngày hô hấp càng khó khăn, thân rắn quấn chặt lấy cô làm toàn thân cô đau rã rời.

Yến Thanh Ti nghe được tiếng ú ớ của Yến Thanh Ti, vội vàng tiến lại: "Thanh Ti, Thanh Ti..."

Đến lúc sắp không thở nổi rồi thì Yến Thanh Ti nghe thấy thanh âm của Nhạc Thính Phong, thanh âm đó kéo cô tỉnh lại.

Yến Thanh Ti mở mắt, thấy Nhạc Thính Phong thì lập tức nhào vào lòng anh: "Em gặp ác mộng, rất đáng sợ, cứ như sự thật vậy..."

Dù là đã tỉnh lại nhưng Yến Thanh Ti vẫn cảm thấy cảm giác bị con rắn kia

quấn lấy rất thật, vẫn ám ảnh trong đầu cô.

Nhạc Thính Phong lau mồ hôi trên trán cô, nhẹ nhàng vỗ lên lưng cô, nói: “Không sao, giấc mộng luôn trái với thực tế, nếu đã là ác mộng thì không phải lo lắng, không phải lo lắng... Ngoan, anh ở đây, anh ở đây rồi...”

Trong lòng Nhạc Thính Phong biết, Yến Thanh Ti còn chưa thoát khỏi ám ảnh của vụ nổ đêm hôm đó. Kỳ thực anh cũng chưa thoát được, có đôi khi nhắm mắt lại nghỉ ngơi anh sẽ lại thấy Diệp Thiều Quang, giống như anh ta chưa từng chết đi vậy.

Nhạc Thính Phong ôm Yến Thanh Ti, dỗ dành cô hồi lâu cô mới dần tỉnh táo lại.

Cảm giác sợ hãi dần biến mất, Yến Thanh Ti thấy hơi khát nước, Nhạc Thính Phong mang cho cô một ly nước ấm.

Khi cầm lấy cốc nước cô mới nhận ra Nhạc Thính Phong vẫn chưa thay đồ ngủ.

Cô nhíu mày, hỏi: “Sao anh còn chưa ngủ?”

Nhạc Thính Phong vuốt ve mặt cô: “Giờ sẽ ngủ đây.”

Yến Thanh Ti nghiêng đầu thấy trên bàn laptop vẫn đang sáng. “Vẫn đang làm việc sao?”

Nhạc Thính Phong cười nói: “Sắp xong rồi.”

Yến Thanh Ti đau lòng: “Công việc quan trọng thì cũng không thể như thế được. Giờ này anh còn chưa ngủ, định không đi làm ngày mai à?”

“Ngày mai anh đi làm trễ một chút cũng được.”

“Thế này đi, ngày mai anh ngủ với em tới lúc nào em tự tỉnh mới thôi.”

“Ừ!”

Nhạc Thính Phong cầm lấy cái cốc Yến Thanh Ti đã uống xong, đặt lên bàn.

Anh thu thập một chút, tắt laptop, thay áo ngủ, sau đó nằm lên giường, ôm lấy Yến Thanh Ti.

Nằm ở trong lòng Nhạc Thính Phong, Yến Thanh Ti không còn gặp ác mộng nữa.

...

Trời sáng, Nhạc Thính Phong thật sự ngủ với Yến Thanh Ti tới tận lúc cô tỉnh dậy thì thôi. Nhưng cô cũng không dậy muộn lắm, chỉ hơn tám giờ một chút.

Yến Thanh Ti không định gọi Nhạc Thính Phong dậy, hôm qua anh thức tới hơn hai giờ.

Nhưng anh nói: “Anh cảm thấy tốt rồi, em nhìn anh có ra bộ dáng người thức đêm không? Trước kia anh có thể thức ba, bốn ngày liền mà không cần nghỉ ngơi, em cứ yên tâm đi.”

Yến Thanh Ti bĩu môi: “Vậy nếu anh đến công ty thì trưa cũng không phải về nữa, em sẽ mang cơm cho anh. Nếu có thời gian thì anh ở lại văn phòng ngủ một giấc đi.”

Nhạc Thính Phong vội vàng từ chối: “Thôi, em nhìn đi, hôm nay sợ là có tuyết đấy, đừng để bị lạnh.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1390: Có Một Ông Chồng Yêu Vợ Quá Đáng Cũng Rất Mệt Nha

Nhạc Thính Phong không cho Yến Thanh Ti ra ngoài, cô nói thêm vài lần cũng không được, cuối cùng đành phải đồng ý ở nhà.

Sau khi ăn xong bữa sáng, Nhạc Thính Phong đi rồi, Yến Thanh Ti nghĩ định đi tìm Quý Miên Miên. Hôm qua cô đã định đi nhưng cô lo lắng, nếu sang sớm như thế, sợ là Quý Miên Miên sẽ càng mẫn cảm, cho nên cô dặn dò Lãnh Nhiên nhất định phải để ý tới con bé. Tới hôm nay, cô cảm thấy cũng nên tới thăm một chút được rồi.

Hôm nay, trời bên ngoài rất lạnh, Yến Thanh Ti ra khỏi nhà ăn mặc cực kỳ ấm.

Đến nơi Quý Miên Miên ở, cô bấm chuông một hồi mới thấy cửa được mở ra.

Yến Thanh Ti há mồm kêu: “Miên Miên, sao em mở cửa chậm thế, chị mang cho em mấy thứ, em mau...”

Nói tới đây, Yến Thanh Ti ngẩng dầu, vừa thấy gương mặt của Quý Miên Miên thì cô nói không nên lời.

Yến Thanh Ti kinh hô: “Miên Miên, em sao thế? Em không ngủ bao lâu rồi hả?”

Sắc mặt Quý Miên Miên tái nhợt, tóc khô vàng, đôi mắt thâm quầng đầy tơ máu, giống hệt một bệnh nhân ở giai đoạn nguy kịch vậy.

Quý Miên Miên cười: “Em không sao, chỉ là... không ngủ được thôi.”

Không phải cô không ngủ được mà là cô bị mất ngủ, mất ngủ, liên tục mất ngủ, cả người hiện tại không khác gì du hồn vậy.

Không ngủ được, cô cứ đi qua đi lại trong các căn phòng, hy vọng có thể tìm kiếm một chút dấu vết của Diệp Thiều Quang.

Trong lòng Yến Thanh Ti như bị kim châm, cô vội vàng mang đồ vào: “Thay quần áo đi, chị đưa em tới bệnh viện.”

Cô biết tại sao Quý Miên Miên không ngủ được, cái này cũng là bệnh, cần phải trị liệu, nếu không cứ liên tục không ngủ thế này, dù khỏe mạnh thế nào cũng sẽ bị suy sụp.

"Chị, không cần đâu, em không bị bệnh, em không muốn gặp bác sĩ." Thanh âm của Quý Miên Miên gần như không còn sức lực gì nữa.

Yến Thanh Ti đỡ cô vào nhà: "Nghe lời chị, mau mặc quần áo vào, hôm nay trời rất lạnh, lúc chị tới đây thì trên đường còn có mưa phùn nữa."

Rốt cuộc, sau khi bắt Quý Miên Miên thay quần áo xong, Yến Thanh Ti liền kéo cô ra khỏi nhà.

Tới bệnh viện, đột nhiên Yến Thanh Ti lại không biết phải khám cái gì, tới khoa nào khám?

Mất ngủ thì nên tới khoa thần kinh hay khoa não?

Yến Thanh Ti đang chuẩn bị hỏi y tá thì nghe thấy có tiếng gọi.

"Quý Miên Miên..."

Yến Thanh Ti và Quý Miên Miên cùng quay người nhìn thì thấy một bác sĩ nữ mặc áo blouse đi tới.

Quý Miên Miên cười nói: "Bác sĩ Lý..."

Cô hạ giọng nói với Yến Thanh Ti: "Chị, đây là bác sĩ Lý Nam Kha, là con gái của ngài thị trưởng, có mối quan hệ không rõ ràng với Hạ Lan Phương Niên. Chờ về nhà em sẽ kể cho chị nghe."

Lý Nam Kha đi tới trước mặt Quý Miên Miên: "Sao em lại tới đây, tới khám bệnh à?"

"Em không có bệnh gì cả..."

Yến Thanh Ti vội vàng cướp lấy lời của cô: "Con bé bị mất ngủ, mất ngủ nghiêm trọng."

Lý Nam Kha cười nói: "Em mà cũng bị mất ngủ sao? Lần đó Diệp Thiều Quang nói em đang ngủ, anh ta trộm em mang đi mà em cũng không biết cơ đấy... Đúng rồi, Diệp Thiều Quang đâu, sao lại để em tới đây một mình thế?"

Lúc Hạ Lan Phương Niên tìm cách phóng thích Diệp Thiều Quang đã để anh ta ở đây một thời gian.

Vì là người quen của Hạ Lan Phương Niên nên Lý Nam Kha thường xuyên tới kiểm tra phòng của Diệp Thiều Quang nên cũng biết Quý Miên Miên.

Lý Nam Kha vô tình nói một câu kia làm cho lòng Yến Thanh Ti hoảng hốt, cô vội vàng nói: "Khụ khụ... Bác sĩ Lý, có thể khám cho Miên Miên trước được không? Cô nhìn mắt con bé đã thâm tới mức này rồi kìa..."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1391: Thu Phục Bạn Bè Của Anh Ấy Rồi, Tôi Không Tin Không Tóm Được Anh Ấy

“Ôi cha, đúng là rất nghiêm trọng đấy, hai người đi theo tôi.”

Lý Nam Kha trực tiếp dẫn họ đi tìm bác sĩ.

Lúc bác sĩ chẩn bệnh cho Quý Miên Miên, Yến Thanh Ti nhẹ nhàng giật giật ống tay áo của Lý Nam Kha, ra hiệu bảo cô ra ngoài.

Ra tới hành lang, Yến Thanh Ti thấp giọng nói: “Bác sĩ Lý, cầu xin cô một chuyện, hy vọng sau này cô đừng nhắc tên Diệp Thiều Quang trước mặt Miên Miên nữa.”

Bác sĩ Lý kinh ngạc: “Sao thế? Không phải là... thất tình đấy chứ? Lúc trước tôi đã nói rồi, tên Diệp Thiều Quang kia là kẻ hư hỏng, không phải người tốt. Quý Miên Miên đơn thuần như thế, sao có thể chơi đùa nổi với anh ta.”

Yến Thanh Ti thở dài một tiếng: “Không phải, anh ấy tốt lắm, đối với Miên Miên là toàn tâm toàn ý. Chỉ là... anh ấy chết rồi...”

Tất cả mọi người đều nói Diệp Thiều Quang rất xấu, cực kỳ xấu, nhưng... anh ấy đã đem sự thiện lương duy nhất trong lòng mình dành cho Quý Miên Miên.

Lý Nam Kha che miệng lại, hồi lâu sau mới có phản ứng.

“Tôi hiểu rồi, thật xin lỗi, đừng trách tôi... Sau này tôi sẽ không nhắc tới nữa. Đúng rồi, cô nói cô ấy mất ngủ, không phải vì...”

Yến Thanh Ti gật đầu.

Lý Nam Kha nhỏ giọng nói: “Thế thì nên đi gặp bác sĩ tâm lý...”

Yến Thanh Ti thở dài: “Tôi cũng biết đây là tâm bệnh của nó, nhưng nếu cứ tùy tiện đưa nó thì thì tôi thấy... không ổn lắm.”

Nếu cứ thế đưa Quý Miên Miên tới gặp bác sĩ tâm lý thì chỉ sợ sẽ gây phản ứng ngược. Bởi vì Quý Miên Miên luôn cảm thấy mình không có bệnh, làm không tốt có khi còn khiến bệnh tình tăng thêm.

“Ai nha... Cái này... Tôi có một vài bạn bè là bác sĩ tâm lý rất giỏi. Tôi sẽ thử hỏi họ một chút, có biện pháp trị liệu nào không làm người ta phát hiện ra không?”

“Vậy nhờ cô.”

“Không có gì, không có gì, đều là bạn bè, nêu giúp đỡ nhau mới đúng.”

“Đúng rồi, cô biết Miên Miên và Diệp Thiều Quang, vậy cô có biết Hạ Lan Phương Niên không?”

Yến Thanh Ti ho khan một tiếng: “Khụ... Biết, sao thế?”

Vừa rồi Quý Miên Miên đã lén nói với cô một câu, cô không biết rốt cuộc giữa Hạ Lan Phương Niên và Lý Nam Kha đã xảy ra chuyện gì?

Lý Nam Kha cao hứng nói: “Thật tốt quá... Anh ta lại trốn tôi rồi. Nhiều ngày nay tôi chưa gặp lại anh ấy, gần đây cô có gặp không? Anh ấy đang ở đâu?”

“Tôi với Miên Miên mới về Lạc Thành hôm kia, cũng chưa gặp anh ấy.”

Lý Nam Kha: “Về rồi, nếu cô gặp anh ấy, dù ở đâu thì cũng phải báo cho tôi biết với nhé?”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Được.”

Lý Nam Kha cười lạnh lùng: “Tôi làm bạn với tất cả bạn bè của anh ấy, tôi không tin mình không tóm được người.”

Yến Thanh Ti liếc mắt nhìn Lý Nam Kha, đúng là một cô gái rất có khí chất.

Lý Nam Kha thấy Yến Thanh Ti vẫn mang theo khẩu trang thì không khỏi tò mò: “Cô luôn mang khẩu trang, cô thấy không thoải mái à?”

Yến Thanh Ti không muốn người khác thấy mặt mình nên mới đeo khẩu trang. “Chuyện này... đúng là tôi đang bị cảm.”

“Cảm sao? Vậy cũng tới khám luôn đi.”

“Không không, tôi chỉ bị nhẹ thôi, không cần thuốc đâu.”

Hai người nói chuyệ thêm một lát thì bác sĩ đã khám xong, cho Quý Miên Miên một ít thuốc bổ hỗ trợ giấc ngủ.

Bệnh mất ngủ thực ra cũng không có mấy biện pháp tốt.

Lý Nam Kha đưa bọn họ đi lấy thuốc, không phải xếp hàng cũng không phải làm thủ tục phiền toái gì, lấy thuốc xong lại tiễn họ ra về.

Yến Thanh Ti nói: "Cảm ơn bác sĩ Lý."

"Không cần cảm tạ, là chuyện nên làm mà." Cô lấy từ trong túi ra một cái danh thiếp, đưa cho Yến Thanh Ti: "Cô nhớ lưu số điện thoại của tôi, nếu có tình huống đặc biệt thì nhớ báo cho tôi nhé!"

"Được, nhất định rồi!"

Từ trong phòng khám bệnh đi ra ngoài, Quý Miên Miên nói với Yến Thanh Ti: "Chị, theo như bác sĩ nói thì em không có bệnh gì đâu, nghỉ ngơi hai, ba ngày là ổn thôi."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1392: Chúng Ta Cửu Biệt Mới Gặp Lại, Chị Lại Nhẫn Tâm Quay Đi Thế Sao?

Yến Thanh Ti nhìn hai hốc mắt sâu hoắm của Quý Miên Miên thì không khỏi phát sầu: “Em nghe lời chị đi, cố gắng uống thuốc đúng giờ. Nếu không thì chị sẽ đưa em tới nhà chị, một ngày nhìn em 24 giờ đấy.”

Quý Miên Miên cầu xin cô tha cho: “Nhất định, nhất định, chị yên tâm đi, em không phải trẻ con, em sẽ tự chăm sóc mình được.”

Vừa nói xong, từ sau có một người đi lướt qua Quý Miên Miên, vô tình đụng phải cô.

Cô gái kia vội vàng xin lỗi: “Thực xin lỗi.”

Nhìn mặt đối phương, Yến Thanh Ti sửng sốt một chút: “Cô... Yến Minh Châu.”

Cô gái kia đang cúi đầu, nghe thấy thanh âm của Yến Thanh Ti thì cả người căng cứng, sau một lúc lâu mới dám ngẩng đầu nhìn vào mắt Yến Thanh Ti: “Là... là cô sao?”

Hiện tại, Yến Minh Châu khác trước quá nhiều, trên người mặc áo lông màu xám, hơi mập, so với lần gặp trước thì đã béo lên không ít, trên mặt không trang điểm, nhìn rất già, từ đầu đến chân đều mang quần áo rất bình thường, không phải loại hàng xa xỉ mà cô ta hay mặc như ngày xưa.

Nhưng rất chân thật, tựa như hàng vạn người đang đi trên đường, thật sự là không khác những người bình thường khác bao nhiêu.

Yến Thanh Ti không ngờ sẽ gặp Yến Minh Châu ở đây, không khỏi cảm khái thế giới này thật nhỏ, cô hỏi: “Lần trước rời đi, cô lại về đây ư?”

Yến Minh Châu xấu hổ cười nói: “Không, tôi ở một thị trấn nhỏ ở phương bắc, cách nơi này rất xa, lần này trở về là... để thắp hương cho ba mẹ. Chờ qua năm thì sợ phương tiện đi lại khó khăn hơn.”

“Ồ, vậy sao cô lại tới bệnh viện, bị ốm à?”

“Có chút bệnh nhẹ, tới đây lấy thuốc.”

Yến Thanh Ti gật gật đầu: “Ra là vậy.”

Hai người gặp lại không khác gì người xa lạ, khách khí và đầy gượng gạo. Yến Minh Châu nói: “Tôi đi trước đây, buổi chiều còn phải lên tàu nữa...”

“Được...”

Cũng không hề nói hẹn gặp lại, gặp lại Yến Minh Châu như thể trên đường đi gặp một cái lá rơi ngang mặt vậy.

Yến Thanh Ti không để chuyện này ở trong lòng, cùng Quý Miên Miên lên xe rời đi.

...

Trong lòng Yến Minh Châu dâng lên từng cơn lạnh lẽo, không nghĩ vừa rồi lại gặp phải Yến Thanh Ti. Hiện tại cô ta chẳng muốn gì, không muốn bị cuốn vào tranh đấu, chỉ muốn nhanh chóng rời đi, an an ổn ổn sống ở một nơi thật xa tới hết đời.

Cô ta vội vàng rời khỏi bệnh viện, đứng ở một trạm xe bus công cộng chờ xe, đúng lúc này, một chiếc xe màu đen chậm rãi dừng lại trước mặt.

Tay Yến Minh Châu run lên một chút, cửa kính xe chậm rãi hạ xuống, từ trong ló ra một khuôn mặt ưa nhìn làm vài cô gái đang chờ xe bên ngoài phải liếc qua một chút.

Người trong xe nói: “Chị, khong lên xe à?”

Yến Minh Châu siết chặt nắm tay, cắn răng, mở cửa xe bước lên.

Xe nổ máy rời đi.

“Chị muốn đi đâu?”

Yến Minh Châu nói: “Đưa chị tới ga xe lửa đi.”

Gã trai lái xe cười nói: “Chị em chúng ta cửu biệt mới được trùng phùng, sao vừa gặp mà chị đã muốn rời đi vậy? Như thế không tốt lắm đâu.”

Yến Minh Châu nắm chặt tay, nói: “Chúng ta hôm qua đã gặp nhau rồi, có gặp nữa cũng chẳng để làm gì. Giờ chị phải về nhà, chị không ở đây lâu

được.”

“Nhà? Yến Minh Châu, chị biết thừa đây mới là nhà của chị, đây mới là nơi chị được sinh ra và lớn lên, nơi này mới là nơi chị nên ở. Cái thị trấn không có tới một tòa nhà cao 10 tầng đó mà là nhà của chị à?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1393: Hắn Tỉnh Rồi, Hắn Đã Trở Lại!

Yến Minh Châu cắn răng: "Ở trong lòng chị, giờ nơi đó mới là nhà. Chị muốn về đó. Nếu em không đưa chị ra ga thì cho chị xuống xe đi."

Cô ta nói xong, không khí trong xe lâm vào trầm mặc.

Qua một lúc lâu sau, người lái xe cười cười: "Em thật không ngờ hiện tại chị và Yến Thanh Ti lại có thể chung sống hòa bình với nhau cơ đấy. Thật sự làm cho người ta không thể nào ngờ tới được."

Yến Minh Châu nhắm mắt lại, hít thở một chút rồi mới mở miệng nói: "Minh Tu... Trước kia là nhà chúng ta nợ Yến Thanh Ti, mẹ cô ta chết, còn có ngần ấy năm cô ta phải chịu hành hạ ở Yến gia, tất cả những ân oán đó giờ đã thanh toán hết. Chúng ta có cuộc sống của mình, đừng dây dưa mãi nữa."

Đúng vậy, người lái xe chính là Yến Minh Tu.

Trước đây, sau khi bị tai nạn xe, hắn trở thành người thực vật. Trước khi Yến gia tan cửa nát nhà, Diệp Linh Chi đã đưa con trai tới nước M, hy vọng với điều kiện y tế của nước ngoài, hắn sẽ có ngày hồi phục.

Nay hắn đã tỉnh lại, hắn đã quay về.

Sở dĩ Yến Minh Châu về Lạc Thành cũng là do nhận được tin của Yến Minh Tu, em trai thực vật của cô ta đã tỉnh lại, trong lòng cô ta rất vui mừng nên muốn tới thăm.

Nhưng giờ cô ta hối hận rồi, bởi vì Yến Minh Tu trở về là có mục đích khác.

Xe đang chạy trên đường đột nhiên phanh gấp lại, Yến Minh Tu xoay người, mặt mũi dữ tợn: "Yến Minh Châu, chị ở bệnh viện tâm thần lâu ngày nên đầu óc cũng hỏng luôn rồi đúng không? Ba mẹ của chị chết, chị bị đưa vào viện tâm thần, nhận hết ta tấn, còn tôi, tại sao tôi phải biến thành người thực vật chứ?"

Yến Minh Châu gật đầu: "Cái chết của ba mẹ mặc dù có liên quan tới Yến Thanh Ti, nhưng cô ấy không phải đầu sỏ gây ra. Cô ấy không hề động thủ giết họ, cô ấy chỉ mong có thể lấy lại sự trong sạch cho mẹ đẻ của mình. Còn

chị, chị và Yến Thanh Ti đấu với nhau lâu như thế, chị đối xử với cô ta thế nào chị rất rõ. Những ngày ở bệnh viện tâm thần là cô ấy đưa chị vào, coi như chuyện giữa hai bọn chị đã thanh toán xong."

Trong ánh mắt Yến Minh Tu đầy lửa giận, nụ cười trên mặt hắn cũng trở nên vặn vẹo: "Tôi thật sự không ngờ Yến Minh Châu tùy hứng, ương ngạnh giờ lại biến thành cái dạng này. Chị rộng lượng, chị có thể mặc kệ sống chết của ba mẹ, nhưng tôi không thể. Tôi sẽ thanh toán với cô ta, nếu tôi không chết thì cô ta phải chết, lúc đó mới coi như hết nợ nần."

Một người khi đã để tâm vào những chuyện vụn vặt thì rất khó để suy nghĩ thông suốt.

Yến Minh Châu rúc vào sừng trâu lâu như thế, giờ cũng đã nghĩ thông, sẽ không bao giờ quay lại sống những tháng ngày như thế nữa.

Cô thấy hiện tại Yến Minh Tu cũng không khác gì mình ngày trước, dù có khuyên bảo thế nào thì hắn cũng không nghe lọt vào tai. Trong lòng Yến Minh Châu sốt ruột, cô rất sợ Yến Minh Tu sẽ không quan tâm những gì mình nói.

"Minh Tu, chị mệt lắm rồi, chị muốn buông tha tất cả. Chị nghĩ sống như bây giờ rất ổn, em cũng nên thế, chúng ta sống đã không phải là chuyện dễ dàng gì, khó khăn lắm mới lội ra khỏi vũng bùn được, sao còn muốn lội trở về chứ? Chúng ta và Yến Thanh Ti thật sự không có ân oán gì, em tỉnh táo một chút đi."

Yến Minh Châu thuyết phục đã muốn đứt lưỡi nhưng Yến Minh Tu vẫn để ngoài tai.

Hắn nói: "Chị buông tha vì chị vô dụng, tôi không giống chị, tôi có năng lực khiến Yến Thanh Ti nợ máu phải trả bằng máu."

Yến Minh Châu nói: "Minh Tu, hiện tại Yến Thanh Ti không phải người thường nữa. Cô ấy và Nhạc Thính Phong đã kết hôn, giờ cô ấy là người đã có danh phận rồi."

Yến Minh Tu cười lạnh: "Tôi dám trở về là đã có chuẩn bị đầy đủ rồi. Chị tưởng tôi sẽ giống chị, ngu ngốc húc đầu về đằng trước sao?"

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1394: Nếu Đã Trở Về Thì Hắn Sẽ Không Dễ Dàng Dừng Tay Lại

Yến Minh Châu cảm thấy vô lực, cô nói: “Minh Tu, coi như nể tình chị em giữa chúng ta, lần cuối cùng chị khuyên em một câu, hãy buông tay đi. Trong nước cũng được, nước ngoài cũng được, em hãy sống tốt, đừng lãng phí tính mạng mình.”

“Nếu chị không muốn em uổng phí cái mạng này thì hãy giúp em đi. Chị, chẳng lẽ chị thật sự cam tâm tình nguyện sống như thế này?”

Yến Minh Châu cúi đầu: “Những ngày này chị cảm thấy rất tốt, chị không muốn theo đuổi những thứ xa vời nữa. Nếu em còn coi chị là chị thì sau này không cần tới tìm chị nữa. Chị muốn sống những ngày tháng đơn giản, chuyện em muốn làm chị sẽ không tham dự. Chị và Yến Thanh Ti đã hết nợ nần rồi.”

Yến Minh Tu oán hận nói: “Yến Minh Châu, chị thật sự làm cho em quá thất vọng.”

Yến Minh Châu: “Em không phải chị, chị cũng không phải em. Chị không ép buộc em, em cũng không nên cưỡng cầu chị. Hiện tại tâm chị không ở đây, chị muốn tới ga, em làm ơn cho chị xuống đi.”

Vài giây sau, xe dừng lại lần nữa, Yến Minh Châu từ trên xe bước xuống, đón một chiếc taxi.

Yến Minh Tu nhìn Yến Minh Châu rời đi, từ đầu tới cuối cô ta đều không có ý hợp tác, cô ta đã không còn là Yến Minh Châu trước kia nữa rồi.

Yến Minh Tu vốn tưởng có thể dễ dàng mượn sức của Yến Minh Châu, không ngờ cô ta lại cự tuyệt hoàn toàn như thế.

Hắn lấy điện thoại di động ra, bấm một dãy số.

“Tôi về rồi, tối nay gặp nhau đi.”

Không sao, không có Yến Minh Châu thì hắn vẫn còn một con bài khác.

Nếu đã trở lại, hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua.

...

Yến Thanh Ti đưa Quý Miên Miên về nhà, bắt cô ăn cơm rồi uống thuốc rất đầy đủ.

Có lẽ vì mấy hôm nay chưa được ngủ một giấc tròn nên thân thể Quý Miên Miên rất nhanh chóng suy sụp, tác dụng của thuốc tới rất nhanh, không bao lâu sau liền ngủ quên luôn.

Yến Thanh Ti thở phào một hơi, rốt cuộc Quý Miên Miên cũng ngủ được rồi.

Cô nghĩ tới lời của Lý Nam Kha, nếu Quý Miên Miên còn tiếp tục trong tình trạng thế này thì thật sự phải đi gặp bác sĩ tâm lý.

Cái chết của Diệp Thiều Quang đã gây ra một đả kích lớn quá mức thừa nhận của Quý Miên Miên.

Yến Thanh Ti quay đầu nhìn khắp căn nhà. Đây là chỗ ở của Diệp Thiều Quang, Miên Miên ở đây nên lúc nào cũng sẽ nghĩ tới anh ta, đối với con bé mà nói thật không phải chuyện tốt.

Đột nhiên, Quý Miên Miên đang ngủ chợt kêu lên: “Diệp Thiều Quang... Diệp Thiều Quang...”

Hai tay Quý Miên Miên quơ loạn trong không trung, Yến Thanh Ti đau lòng, vội chạy tới cầm lấy tay cô.

Thân thể Quý Miên Miên run rẩy, trong miệng không ngừng gọi tên Diệp Thiều Quang, khóe mắt có nước chảy ra, chỉ cần qua một lát, gối đầu đã ướt đẫm nước.

Đây là lần đầu tiên sau khi Diệp Thiều Quang chết, Yến Thanh Ti mới thấy Quý Miên Miên khóc. Cô khóc rất yên lặng, cực kỳ thương tâm.

Yến Thanh Ti khó chịu trong lòng, vươn tay ôm lấy Quý Miên Miên.

Quý Miên Miên ngủ một mạch tới chiều, sau khi tỉnh lại thấy cổ họng đau rát, ánh mắt sưng đỏ, cô còn tự chê cười mình: “Lúc em ngủ có phải cùng người khác cãi nhau không vậy, sao giờ ngủ dậy cổ họng lại đau rát thế nhỉ?”

Yến Thanh Ti xoa đầu Quý Miên Miên, cô không thể nói với con bé rằng lúc nó ngủ thì cứ khóc không ngừng, nhiều tới mức cô phải đổi tới hai cái gối đầu.

Yến Thanh Ti không có cách nào yên tâm về Quý Miên Miên, đến tận khi chạng vạng khi Nhạc Thính Phong tan tầm, cô liền bị Quý Miên Miên đuổi về.

"Chị, chị đừng lo lắng cho em nữa, thân thể em rất tốt, không có việc gì cả, chị đừng lo lắng cho em. Nếu chị không về thì em sợ ông chủ sẽ mắng em chết mất."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1395: Em Phải Nhớ, Chị Vĩnh Viễn Ở Đây

"Quan trọng nhất là nhỡ ông chủ mất hứng trừ lương của em thì sao?"

Yến Thanh Ti cười nói: "Ông chủ là chị, anh ấy chỉ làm thuê cho chị thôi. Chị không trừ tiền lương của em thì đố anh ấy dám."

Quý Miên Miên cười hắc hắc, sau đó tiễn Yến Thanh Ti ra khỏi nhà.

Trước khi đi, Yến Thanh Ti do dự mãi mới nói: "Miên Miên, có một số chuyện đã xảy ra, chúng ta không có cách nào cứu vãn được. Giống như em nói, phải sống thật tốt, đừng để anh ấy thất vọng."

Quý Miên Miên gật đầu: "Em biết, em biết mà..."

Cô phải sống như người mà Diệp Thiều Quang mong muốn, sống tích cực, vui vẻ, hướng về phía trước, mãi mãi mang tinh thần phấn chấn, vĩnh viễn vui vẻ...

Yến Thanh Ti mở hai tay ra ôm lấy cô: "Chị vĩnh viễn ở đây."

Quý Miên Miên tựa cằm lên vai Yến Thanh Ti.

Ôm một hồi, Quý Miên Miên buông Yến Thanh Ti ra, tiễn cô rời đi, chứ đợi trời tối thì rất không an toàn.

Quý Miên Miên nhìn Yến Thanh Ti đi vào thang máy, cô xoay người trở về, đang định đi vào thì cửa nhà Lãnh Nhiên lại mở ra. Thấy Quý Miên Miên, cậu hỏi: "Có thời gian không? Cùng ăn cái gì nhé, tôi vừa gọi đồ ăn tới."

Quý Miên Miên cười: "Thực ra... anh không cần chăm sóc tôi như thế."

Lãnh Nhiên nói: "Cái gì mà chăm sóc cô, tôi chỉ muốn tìm người ăn tối cùng thôi. Ăn một mình rất chán, coi như cô nể tình tôi đi."

Quý Miên Miên do dự một chút rồi cũng đi vào nhà của Lãnh Nhiên.

Quả nhiên cậu gọi rất nhiều đồ ăn. Quý Miên Miên buồn bực, tên tiểu thịt tươi này không để ý tới ngoại hình à, sao tối mà còn ăn nhiều như thế, không sợ bị tăng cân sao?

Cô thuận miệng hỏi: “Bạn gái anh đâu? Chị Mạch chắc không cấm anh tìm bạn gái đấy chứ?”

Lãnh Nhiên đưa cho Quý Miên Miên một đôi đũa, đáp: “Chị Mạch không nói, nhưng tôi cũng không muốn tìm gì cả. Hiện tại tìm được một cô nương tốt rất khó, tôi cũng không muốn tìm trong giới giải trí, cứ kệ thế đi vậy, duyên phận là thứ không thể nóng nảy được.

Quý Miên Miên nở nụ cười, trên người Lãnh Nhiên không hề có chút lỗ mãng nào của tuổi trẻ cả.

...

Yến Thanh Ti về tới nhà thì Nhạc Thính Phong đang đợi cô, anh ngồi ở phòng khách gọi điện thoại.

Thấy cô về, anh cúp máy, đứng dậy đi tới: “Muộn thế này em mới về? Bên ngoài trời lạnh như thế...”

Anh sờ sờ lên mặt và tay Yến Thanh Ti, tốt quá, không lạnh lắm.

Yến Thanh Ti thở dài một tiếng: “Hôm nay em đi thăm Miên Miên. Hiện tại trạng thái con bé không được tốt lắm, dường như hai ngày nay không ngủ chút nào. Em đưa nó tới bệnh viện khám một chút, sau khi trở về thì bắt nó ăn cơm. Đợi nó ngủ rồi em cũng đã tính trở về, nhưng trong giấc mơ nó không ngừng khóc, cứ cầm lấy tay của em mà khóc, sao em có thể yên tâm về được.”

“Giờ thế nào rồi?”

“Ngủ hết chiều thì tỉnh, sau khi ngủ dậy đã khá hơn rồi.”

“Chưa ăn tối đúng không?”

Yến Thanh Ti ôm lấy cánh tay của Nhạc Thính Phong: “Chưa, không phải em muốn trở về ăn tối với anh sao?”

Anh yêu chiều xoa xoa mặt cô: “Để anh bảo thím Ngũ mang cơm lên...”

...

Trước khi ngủ, Nhạc Thính Phong đi tắm, đang tắm thì điện thoại anh đổ

chuông, Yến Thanh Ti nhìn thoáng qua một dãy số xa lạ bèn gọi: “Ông xã, điện thoại của anh kêu, không biết là ai, số lạ.”

Nhạc Thính Phong nói: “Em nghe giúp anh đi.”

Yến Thanh Ti cầm lấy, mở máy: “Alo, xin chào.”

Cô nói xong, đầu dây bên kia im lặng không nói gì, Yến Thanh Ti nhíu mày: “Alo...”

Người kia vẫn không nói chuyện, Yến Thanh Ti nói: “Không nói gì thì tôi cúp máy đấy.”

Rốt cuộc người bên kia cũng lên tiếng: “Đợi chút... Xin hỏi, đây là điện thoại của Nhạc Thính Phong phải không?”

Yến Thanh Ti nhíu mày, là giọng con gái, cô đáp: “Đúng thế, có chuyện gì không?”

“Vậy cô là...?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1396: Bảo Bối Cầu Xin Em Hãy Hỏi Gì Anh Đi

Yến Thanh Ti nở nụ cười: “Trễ thế này mà có thể dùng máy của anh ấy, đương nhiên là vợ của anh ấy rồi. Anh ấy đang tắm, xin hỏi cô là ai, gọi cho chồng tôi có chuyện gì?”

“A, là thế này, tôi là bạn thời thơ ấu của Nhạc tiên sinh, hôm qua chúng tôi vừa gặp lại, tôi đang muốn hỏi anh ấy có thời gian gặp gỡ ôn lại chuyện cũ một chút được không?”

Yến Thanh Ti nở nụ cười: “Ôn chuyện... Xin hỏi cô là ai?”

“Cô chỉ cần nói với anh ấy là tôi họ Uông, anh ấy sẽ biết. Tôi chờ điện thoại trả lời của anh ấy, không quấy rầy cô nữa...”

Lời nói của Uông Tích Vũ nghe đầy ẩn ý, rơi vào tai người ngoài sẽ làm người ta cảm thấy cô ta và Nhạc Thính Phong có những bí mật nhỏ không muốn người khác biết.

Yến Thanh Ti châm biếm đáp: “Không cần, chồng tôi ra rồi đây, muốn nói cái gì thì nói luôn đi.”

Uông Tích Vũ ở đầu bên kia điện thoại siết chặt tay lại.

Nhạc Thính Phong vừa lau tóc vừa hỏi: “Điện thoại của ai thế?”

Yến Thanh Ti lắc lắc di động: “Nói là có quen với anh, hôm qua mới gặp lại, họ... Uông...”

Đối phương đã nói mình họ Uông, Yến Thanh Ti nhớ lần trước ở Tô thị đã nghe Tô lão thái nói tới cháu gái nhà họ Uông.

Trong nháy mắt, Nhạc Thính Phong sầm xuống, trong lòng đã chửi một câu rất tục.

Nữ nhân này thật có năng lực, còn lấy được cả số điện thoại của anh.

Nhạc Thính Phong ngồi xuống, cầm lấy di động, thanh âm lạnh lùng: “Tôi là Nhạc Thính Phong, cô là ai?”

Khóe miệng Uông Tích Vũ co rút một chút, Nhạc Thính Phong đối với cô ta thế này như muốn bảo tôi với cô không quen, cô đừng có tiếp tục mặt dầy đeo bám tôi nữa, điều này làm cô ta thấy cực kỳ nhục nhã.

Uông Tích Vũ nhớ tới chuyện mình cần phải làm thì hít sâu một hơi, nói: "Nhạc tổng, vừa gặp mà đã quên em rồi sao. Là em, Uông Tích Vũ đây, buổi tối ngày mai anh có rảnh không, em muốn mời anh và... phu nhân dùng bữa. Dù có thể hợp tác hay không thì chúng ta cũng không muốn trở mặt hoàn toàn với nhau mà, đúng không? Dù sao trên thương trường sẽ thường xuyên phải gặp nhau, lần này hợp tác không thành, không chừng lần sau tình thế sẽ khác?"

Nhạc Thính Phong khinh thường đáp: "Chúng ta không quen biết gì, sau này cũng sẽ không hợp tác gì cả đâu. Hy vọng Uông tổng sau này đừng có gọi điện cho tôi nữa, tôi không muốn lãng phí thời gian với người dưng."

Nói xong, Nhạc Thính Phong trực tiếp cúp máy, trong mắt toàn là sự chán ghét.

Anh quay đầu nhìn Yến Thanh Ti, cô nhìn anh cười như không cười, ánh mắt đó làm lòng anh thấy hoảng hốt. Mong là cuộc gọi này của Uông Tích Vũ không làm Yến Thanh Ti hiểu lầm gì.

Yến Thanh Ti tiện tay cầm lấy khăn mặt lau tóc cho anh: "Tóc còn ướt lắm, đi sấy khô đi."

Nhạc Thính Phong nhìn cô: "Bà xã, em không muốn hỏi gì sao?"

"Hỏi gì?"

Nhạc Thính Phong vò vò tóc: "Vừa rồi, con mụ vừa gọi cho anh đấy."

Yến Thanh Ti gật đầu: "Em biết mà, giọng nói rất hay."

"Cái đó khong phải trọng điểm, bà xã, em không muốn hỏi cô ta là ai à?"

Yến Thanh Ti nhún nhún vai: "Không cần lắm."

Nhạc Thính Phong ôm lấy cô: "Thanh Ti, bảo bối cầu xin em, em hỏi đi."

Yến Thanh Ti không nhịn được cười: "Anh làm sao thế, em không hỏi chẳng phải rất tốt sao? Điều đó chứng minh em rất tin tưởng anh."

Nhạc Thính Phong cọ mặt vào đỉnh đầu cô, làm nũng: “Anh vẫn muốn em hỏi, em hỏi đi, mau hỏi đi.”

Yến Thanh Ti bị anh quấy rầy đến mức bất đắc dĩ phải hỏi: “Được rồi, anh thành thật một chút cho em, thẳng thắn sẽ được khoan hồng, cô ta là ai?”

Nhạc Thính Phong hít vào một hơi, đem toàn bộ chuyện xảy ra ngày hôm qua kể ra.

Anh vốn cảm thấy loại chuyện này cũng không cần kể ra làm gì.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1397: Thanh Ti, Không Phải Em Mang Thai Rồi Chứ?

Không ngờ, Uông Tích Vũ còn không biết xấu hổ là gì, dám gọi điện thoại cho anh nữa.

Nhạc Thính Phong hỏi Yến Thanh Ti: "Em có tin anh không?"

Yến Thanh Ti xòe tay: "Nhìn ánh mắt của anh là em nhìn ra được anh ghét cô ta tới mức nào rồi. Em cần gì phải ăn dấm chua với một người đàn bà mà chồng em không thèm để ý tới chứ, như thế quá chán rồi."

"Hơn nữa, em không tin còn có người nào tốt hơn em, nếu anh mà còn không nhìn ra em là tốt nhất thì ánh mắt anh đúng là có vấn đề đấy."

Nhạc Thính Phong ôm lấy mặt Yến Thanh Ti, hôn chụt một cái.

"Chuẩn rồi, vợ anh tốt như thế, sao anh có thể đi coi trọng thứ hạ đẳng như thế được chứ?"

Yến Thanh Ti dí tay lên trán Nhạc Thính Phong: "Hôm nay còn phải làm việc khuya nữa không?"

"Không, hôm nay không phải làm gì."

"Thế đi ngủ."

"Ừ, đi ngủ thôi."

Nhạc Thính Phong giục Yến Thanh Ti.

...

Sau khi từ trấn nhỏ trở về, nhà họ Tằng bị Hạ An Lan phái người vây bắt, tiễu trừ, trong nước hiện tại đã gần như mất hết thế lực, người ra nước ngoài cũng nhanh chóng mai danh ẩn tích. Yến Thanh Ti gọi điện thoại hỏi Hạ An Lan về tiến triển của vụ án, ông cũng không nói cụ thể với cô, ông chỉ nói việc này còn liên quan tới nhiều thế lực khác, cô càng biết ít thì càng tốt.

Về quốc gia, về chính quyền, Hạ An Lan không muốn Yến Thanh Ti dây

dưa vào, bởi thứ này rất nguy hiểm.

Người ta thường cứ hay đào sâu tìm hiểu căn cơ mọi việc, nhưng sau khi tìm hiểu ra rồi mới biết mọi chuyện giống như nhổ củ cải, khi nhổ củ cải sẽ nhổ lên vô số rễ nhỏ, số rễ này so với tưởng tượng còn lớn hơn rất nhiều.

Nguyên bản, Hạ An Lan muốn đưa Nhạc phu nhân về Lạc thành thăm Yến Thanh Ti và Nhạc Thính Phong, nhưng vì chuyện này nên ông phải hoãn chuyến đi này lại.

Nếu Hạ An Lan đã nói vậy thì Yến Thanh Ti cũng không tiếp tục truy vấn nữa.

Ở nhà nghỉ ngơi thêm một tuần, thoáng cái Tết Nguyên đán đã sắp tới nơi. Bộ phim Lãnh Hương do Yến Thanh Ti thủ vai cũng bắt đầu tiến vào thời kỳ tuyên truyền. Chị Mạch nhận vài quảng cáo để cô đóng, nhân tiện tuyên truyền một chút cho bộ phim điện ảnh này.

Hơn nữa, tới cuối năm, các lễ trao giải cũng bắt đầu, Yến Thanh Ti được đề cử Diễn viên mới xuất sắc cho vai diễn trong Tiêu Phòng Điện. CHị Mạch nói tỷ lệ cô nhận được giải thưởng này là rất lớn.

Nhưng Yến Thanh Ti cảm thấy chuyện này cũng không làm cô vui vẻ hơn tí nào, cũng không muốn tham gia truyền thông cho phim, cho nên mới lấy cớ từ chối, từ chối không được mới phải đi.

Hôm nay có một lễ khai trương vô cùng lớn, vô số ngôi sao được mời tới, Yến Thanh Ti cũng được mời.

Trong phòng hóa trang, Yến Thanh Ti mặc lên trang phục do đối phương cũng cấp, cô vỗ nhẹ lên eo mình: “Quần áo này hơi chật rồi, em mới về nghỉ có vài ngày mà đã bị béo lên.” Nói xong, Yến Thanh Ti ngáp một cái: “Buồn ngủ quá đi, hoạt động này khi nào mới xong đây?”

Chị Mạch thấy tinh thần của Yến Thanh Ti rất uể oải, như thể lúc nào cũng có thể ngủ gật ngay lập tức: “Tối qua em là gì mà không ngủ thế hả? Chị đã nói với em rồi, đừng để ông chủ quá phóng túng, chuyện kia phải điều độ một chút.”

Yến Thanh Ti cười phì ra: “Hiện tại em chỉ hận một ngày không thể có 25 tiếng để ngủ thêm được một chút. Buổi tối anh ấy chưa lên giường em đã ngủ lăn ra rồi. Nếu anh ấy mà nghe thấy lời này của chị chắc sẽ đuổi việc chị

luôn đấy."

"Không phải chứ, sao lại ra thế này?" Chị Mạch véo véo mặt Yến Thanh Ti.

"Để chị xem... Mặt cũng không bị béo, hình như chỉ có eo hơi to lên."

Yến Thanh Ti xoa thắt lưng rồi lại sờ mặt: "Thế à?"

Trong lòng chị Mạch bộp một tiếng: "Thanh Ti... Không phải em có thai rồi chứ?"

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1398: Bằng Kinh Nghiệm Của Chị Thì Chúc Mừng Em Đã Trúng Thưởng Rồi

Yến Thanh Ti sửng sốt một chút, mà tay Quý Miên Miên đang cầm mascara trang điểm cũng run lên, bàn chải rơi cạch xuống mặt đất.

Yến Thanh Ti cúi đầu nhìn bụng mình, cô cảm thấy đầu óc lú lẫn luôn, một hồi lâu sau mới nói: "Không... phải chứ?"

Chị Mạch hỏi: "Bao lâu rồi em không tới tháng?"

Yến Thanh Ti đưa tay lên làm tính: "Em... để xem..."

Gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, lại qua hai lần sống chết nên Yến Thanh Ti đã quên luôn ngày tới tháng của mình.

Nhưng giờ được chị Mạch nhắc nhở, cô liền ngẫm lại, hình như... hình như... lâu rồi... không thấy bà dì tới thăm?

Yến Thanh Ti cúi đầu nhìn bụng mình, lẩm bẩm: "Không phải chứ... có, có thật sao?"

Chị Mạch hoảng hốt gọi: "Tiểu Từ, Tiểu Từ... Tiểu Từ đâu rồi?"

Tiểu Từ lập tức phi vào: "Em đây, chị Mạch."

"Mau, tới tiệm thuốc mua que thử thai về đây."

Tiểu Từ gật đầu, xoay người ra ngoài, Yến Thanh Ti gọi cậu lại: "Mua mấy cái liền đi... Chị sợ một cái... không chuẩn..."

Sau đó Yến Thanh Ti than: "Em... Em... Em cần một mình..."

Quý Miên Miên nhặt mascara lên: "Chị, chị... chị mau tẩy trang đi, đồ trang điểm không tốt cho thai nhi."

Chị Mạch tỉnh táo nhất, nói: "Từ từ đã, sắp bắt đầu rồi, kiểu gì cũng phải qua trận này đã. Còn không tới mười phút nữa, không thể thất hứa được, bằng không sau này còn ai dám tin vào phát ngôn của Thanh Ti chứ?"

YYT gật đầu: “Đúng, nói gì thì nói cũng phải chờ xong chuyện này đã.”

Chị Mạch hỏi Yến Thanh Ti: “Gần đây, ngoại trừ thèm ngủ, em còn thấy hiện tượng gì khác không?”

“Hiện tượng... khác?”

Yến Thanh Ti nghĩ tới gần đây khẩu vị của mình không được tốt, cứ ngửi thấy đồ ăn mặn là buồn nôn.

“Em không ăn được thức ăn mặn, nghĩ tới là buồn nôn rồi.”

Chị Mạch bình tĩnh nhìn Yến Thanh Ti, càng nhìn càng sợ hãi, chị nói: “Bằng kinh nghiệm của chị thì chắc chắn em có rồi, chúc mừng em... vị trí bà chủ này em ngồi chắc chắn luôn rồi.”

Yến Thanh Ti trong lòng không nghĩ được nhiều thế, trái tim cô vẫn đang bay bổng, lòng bàn tay đã đầy mồ hôi, cô đang rất hồi hộp.

Tiểu Từ vẫn chưa về, Yến Thanh Ti chuẩn bị phải lên diễn. Chị Mạch vừa thấy đôi giầy liền vội vàng nói: “Đôi giầy này cao quá, em không thể mang được, đổi một đôi đế bệt đi.”

Chị tìm một vòng, cuối cùng tìm được một đôi giầy thấp, mang với váy này cũng không tính là mất cân đối.

Chị Mạch gật đầu: “Tốt rồi, lên đi.”

Trong lòng Yến Thanh Ti hốt hoảng, cô giữ chặt tay chị Mạch: “Chị Mạch, em sợ...”

“Sợ cái gì? Trên đời này có thứ gì có thể làm em sợ sao?”

Yến Thanh Ti cúi đầu nhìn bụng mình: “Trước kia em chẳng thấy sợ gì, nhưng giờ em... Em hơi lo lắng...”

Chị Mạch vỗ vỗ vai cô: “Đừng lo lắng... Không phải là trong bụng mới chỉ là một cục thịt thôi sao, hơn nữa còn chưa chắc mà. Em cứ đi lên tùy tiện bước vài bước, trả lời hai vấn đề xong là chúng ta đi luôn.”

Yến Thanh Ti nghĩ tới trong bụng mình rất có thể là một đứa bé thì không thể nào động đậy nổi, hai chân như nhũn ra.

Dưới sự cổ vũ của chị Mạch, cuối cùng Yến Thanh Ti hít sâu một hơi rồi đi ra ngoài.

Tren đường đi, Yến Thanh Ti cảm thấy dưới chân như có bông, cả người nhẹ bẫng, sau đó thế nào cô cũng chẳng nhớ được. Đến khi phóng viên đưa ra câu hỏi, Yến Thanh Ti mới tìm lại được một chút lý trí.

Phóng viên A: "Tiểu thư Thanh Ti, mấy ngày trước trên mạng có bạn nói rằng gặp cô đi siêu thị. Các bạn khác đều rất muốn biết là cô mua đồ ăn về tự nấu cơm cho mìnhứ?"

--- O ---

Chương 1399: Nếu Có Thể Có Con Thì Thật Tốt Biết Bao

Yến Thanh Ti cười cười: "Phải, tôi đương nhiên phải đi chợ nấu cơm rồi. Dù sao tôi cũng là người đã kết hôn, ra ngoài quay phim lâu như vậy, khó khăn lắm mới có thể về nhà nghỉ ngơi, tôi muốn nấu một bữa cơm thật ngon cho chồng mình."

Phóng viên B: "Vậy khi nào thì mọi người có thể được gặp người đàn ông của cô?"

"Tôi vẫn không muốn tiết lộ sinh hoạt cá nhân của mình ra cho người khác biết, cũng hy vọng mọi người có thể cho chúng tôi chút không gian riêng tư. Chồng tôi đều thích cách sống như hiện tại."

Hôm nay phóng viên hỏi mấy câu rất ôn hòa, không có vấn đề sắc bén nào cả, sau khi cô đi xuống, Quý Miên Miên vội vàng mang quần áo cho Yến Thanh Ti thay ra.

"Chị, Tiểu Từ về rồi..."

Yến Thanh Ti vừa nghe thì không khỏi bước đi nhanh hơn.

Chị Mạch giữ cô lại: "Em đi chậm chút, sao lại đi nhanh thế hả? Nếu vạn nhất... nói chung em phải chú ý có biết không hả..."

"Phải phải phải..." Yến Thanh Ti gật đầu, nếu trong bụng cô có một đứa bé thật thì cô phải cẩn thận rất nhiều.

Trên đường quay về phòng hóa trang không ngờ lại gặp được Hạ Lan Tú Sắc. Ở game show tìm kiếm tài năng kia cô ta đã lọt vào vòng 8 người xuất sắc nhất, đã được ký hợp đồng với một công ty truyền thông, hiện tại coi như đã xuất đạo.

Thấy Yến Thanh Ti, cô ta vui mừng nói: "Chị Thanh Ti, đã lâu rồi không gặp chị, chị vẫn xinh đẹp như thế."

Yến Thanh Ti thản nhiên vuốt cằm, coi như không nghe thấy, vội vàng bước qua.

Tâm tư của cô sao còn chú ý được Hạ Lan Tú Sắc chứ. Lòng của cô đã đặt hết vào bụng của mình rồi.

Hạ Lan Tú Sắc hơi xấu hổ, một cô gái ở đằng sau lên tiếng dè bỉu: "Lần sau, trăm ngàn lần đừng có khoe khoang Yến Thanh Ti là bạn bè của cô nữa đi. Người ta... còn chẳng quen cô đâu đấy."

Hạ Lan Tú Sắc xoay người cười nói: "Chị Tố Hi, sao lại nói như thế chứ? Tốt xấu gì em cũng có thể hưởng chút nhiệt từ Yến Thanh Ti, còn chị... vẫn nên nghĩ xem đêm nay nên mời ai lên giường đi."

Mặt của Tố Hi lập tức trở nên lạnh như băng.

Hạ Lan Tú Sắc vuốt vuốt tóc, cười nói: "A, giờ mới thấy, lần này cái mũi không còn lệch nữa rồi."

Nói xong một câu này, cô ta xoay người rời đi.

Thân Tố Hi nắm chặt tay, gương mặt cứng ngắc không có bao nhiêu biểu tình, chỉ có đôi mắt là hừng hực lửa giận. Cô ta nhìn về hướng Yến Thanh Ti rời đi, sau đó xoay người đuổi theo Hạ Lan Tú Sắc.

"Chị, em đã mua về rồi..."

Yến Thanh Ti lập tức cầm lấy đi về phía toilet.

Quý Miên Miên, chị Mạch, Tiểu Từ chờ ở bên ngoài gần một giờ mới thấy Yến Thanh Ti đi ra.

"Thế nào? Thế nào rồi?"

Yến Thanh Ti dường như chưa hoàn hồn, lắc lư đi qua rồi ngồi xuống.

Chị Mạch vọt vào toilet, một đống que thử thai dựng ở đó, cái nào cũng là hai vạch đỏ rõ ràng.

Rất nhanh, chị Mạch lại chạy ra, thấy Yến Thanh Ti vẫn còn ngồi đó ngây ngốc như không có phản ứng gì, chị chưa từng thấy Yến Thanh Ti như thế bao giờ.

Yến Thanh Ti nuốt nước bọt: "Em... có... thật rồi ư?"

Chị Mạch gật đầu: “Thật đấy... May là em đã quay xong Khuynh Thành Ký, ôi... Em nói xem có phải vận số của em tới rồi không, nói có là có ngay được thế này?”

Yến Thanh Ti thì thào: “Đúng thế, nói có là có liền được.”

Miên Miên vội vàng tháo hết trang sức trên người Yến Thanh Ti xuống: “Bình thường thôi mà, chị Thanh Ti và ông chủ đã kết hôn rồi, giờ lại có con, thật tốt quá!

“Tốt thì tốt, nhưng công việc của Thanh Ti... thì sao đây? Mang thai mất mười tháng, sau đó còn ở cữ, rồi tới thời kỳ cho con bú, ai u, trời ơi... chị nghĩ lâu tới muốn khóc rồi đây...”

Chương 1400: Sẽ Mang Theo Tình Yêu Anh Để Lại Cho Cô Mà Tiếp Tục Sống

Hiện tại chị Mạch phải dựa vào Yến Thanh Ti, hơn nữa giờ cô đã là diễn viên có giá, chỉ cần liên tục tham gia mấy bộ phim nữa thì sẽ nhanh chóng được xếp vào hạng A.

Chị Mạch còn đang định chọn cho Yến Thanh Ti một bộ phim mới, có hai kịch bản đang rất được, định chờ qua năm mươi sẽ nhận về cho cô luôn.

Nhưng giờ thì...

Chị Mạch thấy đắng hết cả lòng mề.

Với thái độ yêu vợ như mạng của ông chủ thì sẽ tuyệt đối không cho Yến Thanh Ti ra ngoài làm việc, sẽ bắt cô ở nhà dưỡng thai cho mà xem.

Xem ra, sau này phải bồi dưỡng Lãnh Nhiên thật tốt, sau đó lại tìm thêm hai người có tiềm lực.

Ngây ngốc hồi lâu, đột nhiên Yến Thanh Ti nở nụ cười.

Chị Mạch hỏi: "Em cười cái gì?"

Yến Thanh Ti ngẩng đầu, ánh mắt cong lên như trăng lưỡi liềm: "Em có con rồi nên em cười thôi."

"Em... Đúng, là chuyện vui, là chuyện vui..." Chị Mạch vỗ vỗ bả vai Yến Thanh Ti, chân thành nói: "Có thể thấy được một ngày em hạnh phúc thế này là chị rất vui mừng."

Từ góc độ lo lắng của một người đại diện, chị Mạch cảm thấy Yến Thanh Ti mang thai vào đúng lúc sự nghiệp đang lên thế này là không thích hợp lắm.

Nhưng từ góc độ bạn bè, chị lại thật sự cảm thấy vui mừng thay cho cô.

Chị biết con người trước kia của Yến Thanh Ti, nay cô đã có gia đình, có chồng, còn sắp có con, cô đúng thực là một kỳ tích.

Có thể nhìn thấy Yến Thanh Ti từ trong bóng đêm đi ra, tắm ánh nắng mặt

trời, chị Mạch thật sự cảm thấy vui vẻ.

Vừa rồi lúc chắc chắn được việc mình đã mang thai, đầu óc Yến Thanh Ti gần như không nghĩ được gì, chỉ có khiếp sợ, không hề vui mừng.

Giờ đã tỉnh táo lại chút, cô chỉ có thể tự hỏi, trong lòng dần dần vui sướng, giống như dòng suối nhỏ réo rắt, trong suốt, mát lành.

Con của cô...

Trước kia Yến Thanh Ti chưa từng nghĩ tới việc sẽ sinh con, giờ nó tới bất ngờ như thế, thực sự cô còn chưa chuẩn bị tâm lý.

Nhưng nếu nó đã tới rồi... thì cô rất vui vẻ chào đón nó.

Yến Thanh Ti cảm giác tâm tình mình đã biến hóa tới nghiêng trời lệch đất.

Trước kia không hề nghĩ tới chuyện lấy chồng, có con, nay cái gì cô cũng có, nhân sinh đúng là một giấc mộng nhiều màu sắc.

Quý Miên Miên giúp Yến Thanh Ti thay đồ xong, nói: “Chị, chúc mừng chị đã làm mẹ.”

“Đây là chuyện vui, dù sao cũng phải báo cho ông chủ một chút, để ông chủ được vui mừng, sau đó sẽ cao hứng mà cho chúng ta bao lì xì, tiền thưởng các kiểu.”

Yến Thanh Ti sờ bụng: “Lúc chị về... sẽ nói với anh ấy... Chị muốn chính mình nói với anh ấy.”

“Đúng đúng, tin tức tốt này thì chị phải tự mình nói cho ông chủ biết mới đúng.”

Quý Miên Miên nhìn Yến Thanh Ti cúi đầu vuốt ve bụng, trong lòng mừng vui thay cho cô.

Đây là lần đầu tiên sau khi Diệp Thiều Quang đi, cô cảm thấy vui như thế.

Có một sinh mệnh nhỏ đã tới, đây là chuyện đều khiến mọi người cùng vui vẻ.

Nếu Diệp Thiều Quang ở đây, anh ấy nhất định sẽ kéo cô về nhà, sau đó nói

chúng ta phải mau chóng nặn người thôi, không thể để đôi kia vượt quá xa như thế được.

Quý Miên Miên cười rạng rỡ, sau khi đã trải qua những cơn đau thấu tâm can, giờ cô đã dần bình tĩnh lại.

Người nếu còn sống thì phải cố mà bước về phía trước.

Cô sẽ mãi mãi nhớ tới Diệp Thiều Quang, sẽ vĩnh viễn yêu anh, sẽ mang theo tình yêu của anh để lại cho cô mà tiếp tục sống.

Yến Thanh Ti thay quần áo, chuẩn bị về nhà, chị Mạch dặn dò cô: “Thanh Ti, tuy rằng que thử thai đã báo hai vạch nhưng em cứ nên tới bệnh viện cho chắc ăn đi!”

- o -

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1401: Vui Mừng Thường Tới Bất Ngờ

"Em nhớ phải tới bệnh viện kiểm tra cẩn thận, thai nhi mấy tháng đầu luôn cần được bảo vệ cẩn thận, em phải chăm sóc mình cho tốt, có bệnh cũng không nên uống thuốc."

"Vâng..." Yến Thanh Ti lắng nghe rất cẩn thận, chuyện này đột ngột tới làm cô hoảng hốt, cô còn không biết chuẩn bị làm một người mẹ thì cần những gì.

Lên xe, Yến Thanh Ti đăng một tin weibo.

#cuộc đời luôn xảy ra những biến cố bất ngờ, mà cũng có khi vui mừng thường tới không báo trước. #

Hiện tại fan của cô đã lên tới 800 vạn, vừa đăng tin lên đã có không ít người kêu gào cô lại thử thách trí tuệ của nhân loại. Mấy tin weibo của cô không giống như trước kia làm rất nhiều fan thi nhau đoán già đoán non.

Yến Thanh Ti lướt xem bình luận, thấy có một comt: "Không phải nữ vương đại nhân tìm được người thừa kế rồi chứ?"

Cô không nhịn được bật cười, người này tiên đoán như thần nhỉ?

Yến Thanh Ti sờ sờ cái bụng vẫn còn phẳng của mình, trong lòng suy nghĩ xem nên nói với Nhạc Thính Phong thế nào, còn mẹ nữa, nếu bà biết mình sắp có cháu chắc sẽ vui vẻ lắm.

Còn tiểu gia hỏa này không biết có vui mừng không nhỉ?

Yến Thanh Ti đang suy nghĩ rất nhiều điều nên không để ý xe cộ trên đường. Xe vừa khởi động, Tiểu Từ lập tức dừng ngay, ngay lập tức cả Quý Miên Miên và chị Mạch đều kêu lên: "Trời ạ!"

Tiểu Từ vỗ vỗ ngực kinh hô: "Làm em sợ muốn chết, hù chết em rồi... May mắn xe đằng sau vượt lên, nếu không chúng ta đã bị đâm rồi."

Yến Thanh Ti vừa nghe liền ngẩng phắt đầu lên, chỉ thấy ở chính giữa ngã tư, một chiếc SUV và một chiếc xe con khác đâm thẳng vào nhau.

Trong lòng cô căng thẳng, lại là tai nạn xe cộ.

Cô không thấy tình huống vừa rồi thế nào nên hỏi: “Sao lại thế này?”

Tiểu Từ đáp: “Vừa rồi em tháy đèn xanh, đang định đi thì thấy chiếc xe con kia đi về phía này, em sợ tới mức không biết phản ứng thế nào. Đột nhiên có chiếc SUV vượt lên, trực tiếp đụng phải cái xe đó, nếu không thì chính chúng ta đã bị tông rồi.”

Yến Thanh Ti vừa nghe đã hết cả hồn, lập tức hạ kính xe ló ra nhìn, chỉ thấy chiếc xe bốn bánh đã bị biến dạng, còn chiếc xe SUV bị hỏng đèn, tổn thương không lớn. Yến Thanh Ti kinh ngạc, xe này không ngờ lại tốt như thế, chỉ bị hỏng mỗi đèn xe?

Chị Mạch gáy đầy mồ hôi lạnh, hai tay không ngừng làm dấu thánh: “May quá, may quá... Thượng đế phù hộ, Bồ Tát phù hộ cho tiểu thiếu gia, cho tiểu công tử nhà chúng tôi. Tiểu Từ, mau đi đường khác, không đi đường này nữa, chạy nhanh đi, xui xẻo quá.

“Vâng.”

Yến Thanh Ti nhìn chằm chằm vào hai chiếc xe gặp tai nạn kia, người trên xe con không chết cũng bị trọng thương, còn người trên xe SUV thì ôm trán, thoạt nhìn cũng không có vấn đề gì lớn lắm.

Bọn họ đáng ra phải đi thẳng, nhưng Tiểu Từ vội bẻ tay lái, rẽ sang bên phải mà đi.

Yến Thanh Ti quay đầu nhìn lại đằng sau, đã có cảnh sát giao thông tới xử lý.

Đột nhiên người chủ chiếc xe SUV nhìn về phía Yến Thanh Ti, cô thấy mặt người đó thì sửng sốt một chút, lập tức thấy người này rất quen, đó không phải... đó là... thủ hạ của Ngự Trì mà?

Trái tim Yến Thanh Ti đột nhiên đập loạn lên, tay cô đặt lên bụng, trong lòng bối rối.

Run run lấy điện thoại di động ra, cô bấm số gọi Hạ An Lan.

Người tiếp máy là thư ký của ông: “Tiểu thư, ngài thủ tướng đang họp, nếu cô có việc gì quan trọng thì cứ nói trước với tôi, nếu là chuyện không đáng

lo thì chút nữa ngài ấy họp xong, tôi sẽ báo cáo lại.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1402: Cấp Trên Có Lệnh Không Được Động Vào Yến Thanh Ti

Yến Thanh Ti bối rối không biết bắt đầu từ đâu: "Vừa rồi tôi thấy... có một chiếc xe chạy về phía mình, sau đó lại có một chiếc khác lao lên đâm thẳng vào cái xe đó. Hình như tôi thấy trong xe là... thủ hạ của Ngự Trì?"

Yến Thanh Ti nói lắp bắp nhưng thư ký vẫn nghe và hiểu ra, mặt trở nên ngưng trọng, nói: "Đúng thế, tiểu thư, cô không nhìn nhầm đâu. Người đó là cấp dưới của Ngự Trì, ngài thủ tướng có sắp xếp một ít người luôn âm thầm bảo vệ cô. Ngài ấy nói không thể để cô lại gặp bất trắc gì được, cho nên sau này cô ra ngoài không cần phải lo lắng."

Yến Thanh Ti thở phào một hơi, đúng là vừa rồi rất nguy hiểm: "Thay tôi gửi lời cảm ơn bác."

May mắn lần này bác đã sắp xếp người, nếu không thì có lẽ cô vừa mới biết mình mang thai thì đã phải chết rồi.

Thư ký nói: "Vâng, tiểu thư, tôi sẽ chuyển lời tới ngài ấy."

Cúp máy, Yến Thanh Ti nhìn xung quanh, lần này người do bác sắp xếp đều không lộ diện, nhưng để cô không phát hiện ra được thì rõ ràng bọn họ rất lợi hại.

Sau khi đưa Yến Thanh Ti về nhà, chị Mạch lại nhắc nhở: "Về nhà rồi thì nhớ bảo với ông chủ, sau đó mau tới bệnh viện kiểm tra một chút, biết chưa?"

Yến Thanh Ti gật đầu: "Vâng, em nhớ rồi."

Chị Mạch nói tiếp: "Mấy sự kiện tới đây mời em chị đều sẽ đẩy, nhưng vẫn có vài sự kiện quan trọng bắt buộc phải tham gia, em nên chuẩn bị sẵn sàng. Nhất là lễ trao giải cho diễn viên mới xuất sắc thì em nhất định phải có mặt. Giải thưởng dành cho người mới này cả đời cũng chỉ có một lần đấy."

Quý Miên Miên nói: "Em về sẽ chuẩn bị ít mỹ phẩm an toàn dành cho phụ nữ mang thai."

Yến Thanh Ti gật đầu: "Vậy làm phiền mọi người."

Chờ những người khác về rồi, Yến Thanh Ti đi lên lầu, cô đứng trước gương, kéo áo lên, để lộ ra phần bụng vẫn còn phẳng, nhìn chằm chằm rất lâu. Đến bây giờ cô vẫn còn không dám tin ở trong bụng mình có một mầm sống đang hình thành.

...

Lúc này, hai chiếc xe va chạm nhau đã nhanh chóng bị đưa đi.

Lái xe con chết tại chỗ, còn người lái xe SUV bị đưa về sở cảnh sát, sau đó xử lý thế nào cũng không ai biết.

Cách thời gian xảy ra tai nạn không bao lâu, trên một quán trà, có một người vội vàng đi vào, không đợi người bán hàng chào hỏi thì hắn đã đi lên lầu, tiến vào trong một căn phòng.

Trong phòng có một người trẻ tuổi, anh tuấn, nhìn thích hợp với một quán café hơn là quán trà như thế này. Nước trà trước mặt hắn đều đã lạnh, nhưng hắn vẫn không hề nhúc nhích.

Người vừa tiến vào bèn nói: “Không đâm trúng Yến Thanh Ti, bị một chiếc xe SUV đụng phải, người trên xe chết ngay tại chỗ.”

Người trẻ tuổi kia gật đầu: “Tốt lắm. Ta cũng không nghĩ lần ra tay này có thể trừ bỏ Yến Thanh Ti ngay được, cũng chỉ muốn thử một chút. Anh nói xem, chiếc xe lao tới kia là trùng hợp hay là... người bảo vệ bên cạnh Yến Thanh Ti?”

Người mới tới nghi hoặc đáp: “Tôi cảm thấy... là trùng hợp... Chiếc xe kia lao tới từ bên phải, có lẽ là do không làm chủ được tay lái. Hơn nữa, tin tức của chúng ta rất kín kẽ, nếu tin tức của chúng ta bị lộ thì Yến Thanh Ti sẽ không đi đường đó.”

“Anh có cảm thấy chiếc xe SUV kia đã được cải tiến không? Thân xe chắc chắn được làm từ tài liệu tương đương với xe chống đạn. Anh cảm thấy trong nước, ai có thể đem một chiếc SUV biến thành như thế? Khi về, anh nhớ tới cảnh đội điều tra một chút xem chủ chiếc xe kia bị xử phạt thế nào?”

Người vừa tiến vào do dự một chút rồi nói: “Tôi còn muốn nhắc nhở anh một câu, cấp trên có lệnh, không được động vào Yến Thanh Ti.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1403: Nhanh Chóng Nói Cho Anh Biết

Sau khi hắn ta nói xong, người thanh niên trẻ tuổi kia ngẩng phắt đầu, gương mặt đầy giận dữ và thù hận, hắn điên cuồng quát lên: “Giờ ở trong nước, lời tôi nói chính là lệnh.”

Gương mặt điên cuồng kia rõ ràng là Yến Minh Tu, gân xanh trên trán hắn nổi lên, ánh mắt đầy lửa hận như có thể thiêu đốt chính hắn bất cứ lúc nào.

Người kia theo bản năng lui về sau vài bước, nói: “Tôi hy vọng anh hiểu rõ, lần này anh về nước, muốn báo thù cũng được, nhưng... mệnh lệnh của cấp trên anh cũng không thể bỏ ngoài tai được.”

Yến Thanh Ti cười lạnh một tiếng: “Tôi biết mình muốn làm gì. Cứ chờ Yến Thanh Ti chết, các người sẽ nhận ra cái chết của cô ta chính là chuyện đáng ăn mừng nhất tren đời này.”

“...”

“Anh ra ngoài nhớ tra cho tôi chuyện tô vừa nói, về chủ chiếc SUV kia.”

Người kia gật đầu rồi rời đi.

Yến Minh Tu cười gằn: “Yến Thanh Ti, chúng ta cứ chờ mà xem.”

...

Yến Thanh Ti ở nhà chờ Nhạc Thính Phong về, sau đó cùng nhau tới bệnh viện, nhưng càng chờ thì cô càng cảm thấy thời gian trôi đi rất chậm.

Nhìn đồng hồ mới có bốn giờ, ít nhất phải 6 giờ, Nhạc Thính Phong mới về đến nhà.

Yến Thanh Ti đi tới đi lui trong phòng. “Hay là mình đi tìm anh ấy?”

Cô lấy quần áo định thay rồi ra ngoài, nhưng cửa vừa mở ra đã lại dừng lại: “Hay thôi vậy.”

“Không được, tốt nhất cứ nên ở nhà cho yên lành.” Cô không muốn lại gặp chuyện gì trên đường đi nữa, ở nhà vẫn là an toàn nhất.

Nhưng giờ Yến Thanh Ti rất muốn nói ngay về chuyện đứa bé kia, cô muốn nói với Nhạc Thính Phong rằng cô đã làm mẹ rồi.

Yến Thanh Ti không biết tâm tình của người khác khi biết mình mang thai là gì?

Còn cô rất kích động, rất hưng phấn...

Cô nhớ tới mẹ mình, nếu mẹ còn sống, nhất định bà sẽ rất vui mừng khi cô tìm được gia đình hoàn hảo cho mình.

Trong đầu Yến Thanh Ti lúc này không muốn nghĩ gì cả ngoài chuyện mang thai, chuyện vui này xảy ra quá bất ngờ làm cho cô mãi không thể bình tĩnh lại được.

Yến Thanh Ti xuống lầu, mở ti vi lên xem, xem một lúc rồi lại đứng lên đi tới đi lui.

Thím Ngũ thấy bộ dáng đứng ngồi không yên của cô thì hỏi: "Thiếu phu nhân, cô có chuyện gì sao?"

Yến Thanh Ti gật đầu: "Tôi có chuyện vô cùng quan trọng muốn nói với anh ấy."

Thím Ngũ cười: "Có lẽ thiếu gia sắp tới giờ tan tầm rồi."

Yến Thanh Ti nhìn thời gian, thấy đã đến giờ tan tầm, cô do dự một chút rồi vẫn quyết định tới công ty.

Cô rất muốn nhanh chạy tới báo cho anh tin này.

Yến Thanh Ti mặc quần áo vào rồi bảo lái xe đưa cô tới công ty.

Trên đường đi, tâm tình Yến Thanh Ti không yên, chỉ có một lần bị một chiếc xe lái ẩu vượt qua, còn một đường cũng coi như an toàn.

Đến công ty, hai cô lễ tân thấy Yến Thanh Ti vẫn khẩu trang, kính mắt kín mít, còn chưa đợi cô mở miệng đã vội vàng chào: "Chào phu nhân."

Yến Thanh Ti hơi kinh ngạc: "Các cô... nhận ra tôi à?"

Cô gái lễ tân cười ngượng ngùng: "Em không ngờ vừa liếc mắt đã nhận ra

chị, đại khái có thể vì dù chị che kín mặt nhưng vẫn toát ra khí chất xuất chúng. Lần trước thật xin lỗi phu nhân, lần đó là do bọn em không biết là chị."

"Không sao? Nhạc tổng của các cô có ở đây chứ?"

"Có có, có ở đây."

"Vậy tôi lên trước."

"Mời phu nhân."

Yến Thanh Ti lập tức đi tới thang máy. Cô bước vào, cửa thang máy chuẩn bị khép lại thì có một bàn tay vươn ra chặn lại.

Chương 1404: Tôi Là Bà Chủ Của Nhạc Thị, Nhạc Thính Phong Là Người Đàn Ông Của Tôi

Cửa thang máy chậm rãi mở ra, Yến Thanh Ti ngẩng đầu thì thấy một cô gái cùng hai người đàn ông tiến vào.

Cô không để ý, đứng dịch sang bên cạnh, không ngờ cô gái đứng ở gần cửa thang máy lại hỏi: “Vừa rồi nghe có người gọi cô là phu nhân? Cô là vợ của Nhạc Thính Phong à?”

Yến Thanh Ti nhíu mày, quay đầu nhìn, lúc này mới để ý tới cô gái kia. Mặt mũi sáng sủa, tóc dài uốn lọn, trang điểm tinh tế, khóe mắt và đuôi lông mày hơi xếch lên, trong ánh mắt tản ra loại tự tin làm người ta chán ghét.

Thanh âm này làm cho Yến Thanh Ti nhớ tới cô gái đêm hôm trước gọi cho Nhạc Thính Phong - Uông Tích Vũ.

“Liên quan tới cô sao, Uông... tiểu thư?”

Uông Tích Vũ sửng sốt, không ngờ Yến Thanh Ti có thể nhận ra mình.

Nhưng Uông Tích Vũ lập tức tỏ ra vui vẻ, cười nói: “Xem ra anh Thính Phong đã kể cho cô nghe về tôi. Đúng thế, tôi là Uông Tích Vũ.”

Sau lớp khẩu trang, khóe miệng Yến Thanh Ti lộ ra vẻ cười lạnh, cô châm chọc nói: “Thật xin lỗi... Chồng tôi không nói gì về cô cả, tôi chỉ thấy thanh âm của cô giống với con khốn nào đó nửa đêm nửa hôm còn gọi cho chồng tôi thôi... Lỗ tai của tôi trước giờ đều rất tốt.”

Khóe miệng Uông Tích Vũ giật giật: “Nếu là vợ của Nhạc Thính Phong, đến công ty anh ấy mà còn che che giấu dấu, chẳng lẽ cô không thể để người khác nhìn thấy mặt được à?”

Yến Thanh Ti nở nụ cười, cô nâng ngón tay đeo nhẫn lên hơi lắc lắc một chút: “Tôi có cho người ta thấy mặt hay không thì cũng là bà chủ của Nhạc thị, Nhạc Thính Phong vẫn là người đàn ông của tôi. Tôi mất hứng liền có thể sai người tống cổ cô ra ngoài. Uông tiểu thư, tốt xấu gì cũng phải biết ra ngoài thì phải khiêm tốn, chạy tới địa bàn của người khác mà chỉ trích người ta, cô không thấy nhàm chán à?”

Uông Tích Vũ cắn răng, rồi đột nhiên cô ta cười nói: “Cô không cảm thấy tên tôi có gì kỳ lạ sao?”

“Thật xin lỗi, không nghe ra.”

Uông Tích Vũ nói từng chữ một: “Thính Phong Tích Vũ, đồng hội đồng thuyền.”

Uông Tích Vũ nhìn Yến Thanh Ti với vẻ đắc ý như đang nói, cô xem tên của chồng cô và tôi là tên ghép đôi, tôi quen anh ấy sớm hơn cô nhiều.

Yến Thanh Ti liếc mắt xem thường một cái, mẹ nó, gặp đúng phải một con dở hơi.

Nếu không phải trong bụng đang có tiểu tử kia thì Yến Thanh Ti thật sự đã ra tay rồi, nhưng cô phải làm tấm gương người mẹ hiền thảo cho con mình, dưỡng thai quan trọng hơn.

Yến Thanh Ti xoay xoay nhẫn kim cương trên tay, nói: “Tiểu thư Uông, người có trí tưởng tượng tốt là người thông minh, nhưng trí tưởng tượng tốt quá thì lại là... hoang tưởng đấy. Chúc mừng cô, trình độ tự sướng của cô cực kỳ cao đấy.”

Sắc mặt Uông Tích Vũ trở nên âm trầm.

Cửa thang máy mở, Yến Thanh Ti nhấc chân đi ra.

Giang Lai vừa đi ra đã nhìn thấy Yến Thanh Ti, vội vàng chạy tới: “Phu nhân, sao cô lại tới đây? Ông chủ nói đợi đọc nốt một cái hợp đồng rồi sẽ về.”

Yến Thanh Ti nói: “Có chuyện gấp cần tìm anh ấy nên tới thôi.”

Giang Lai thấy sau lưng cô là Uông Tích Vũ thì vẻ mặt trở nên thiếu kiên nhẫn. Tiên sư, con mẹ này lại tới nữa rồi, bọn lễ tân sao lại ăn hại quá đi, sao lại không ngăn lại chứ, lại còn đi lên cùng phu nhân nữa.

Giang Lai lập tức xụ mặt, nói: “Uông tổng, ông chủ của chúng tôi đã nói rồi, sẽ không nói thêm một câu nào với quý công ty nữa, hy vọng bên các cô đừng dây dưa thêm làm gì. Quý công ty thế nào cũng là một công ty lớn trên thị trường, sao có thể cứ ăn vạ như đám tiểu thương được?”

Uông Tích Vũ trả lời: “Trợ lý Giang, hôm nay chúng tôi mang theo thành ý lớn nhất tới đây, nếu vẫn không đường thì chúng tôi sẵn sàng rút lui. Tôi cũng muốn mời Nhạc tổng và trợ lý Giang dùng bữa cơm tối đạm bạc, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1405: Sự Dịu Dàng Của Anh Như Dao Đâm Vào Mắt Cô Ta

Uông Tích Vũ cười đầy tự tin: "Tôi nghĩ Nhạc tổng là một người làm ăn, sẽ không bỏ qua cơ hội kiếm tiền đâu."

Kỳ thực, Uông Tích Vũ là một người làm ăn, sẽ luôn đặt lợi ích lên vị trí cao nhất. Trên thương trường, không có bằng hữu vĩnh viễn, cũng không có địch nhân vĩnh viễn, chỉ cần cùng hợp tác để sinh ra lợi ích thì cô ta sẽ không ngại bắt tay với địch nhân, cũng không ngại bán đứng bạn bè của mình.

Cho nên, Uông Tích Vũ luôn nghĩ người làm ăn nào cũng sẽ như mình cả thôi.

Lợi nhuận mà công ty bọn họ đưa ra thật sự vượt xa những công ty khác, lợi nhuận này nếu đưa ra với người khác, chỉ sợ người ta đã tranh nhau tới vỡ đầu rồi.

Giang Lai bật cười: "Thật có lỗi, hạng mục này chúng tôi đã tìm được đối tác mới rồi. Uông tổng nên về đi, ông chủ chúng tôi không có nhiều thời gian để lãng phí thế đâu."

Uông Tích Vũ cắn răng: "Tôi không tin có nơi nào còn có thể đưa ra lợi nhuận cao hơn chúng tôi. Tôi thật sự muốn gặp Nhạc tổng thêm một lần."

Giang Lai: "Xin lỗi, Nhạc tổng không có thời gian đâu."

Uông Tích Vũ vừa thấy Nhạc Thính Phong cầm văn kiện từ trong văn phòng đi ra liền gọi: "Nhạc tổng..."

Nhạc Thính Phong vừa đi ra đã thấy Yến Thanh Ti, anh vội vàng đi tới, trên mặt đầy sự vui vẻ.

Uông Tích Vũ nhíu mày, thấy anh vội vàng đi tới, cô ta nghĩ làm sao Nhạc Thính Phong có thể mãi giả vờ lạnh lùng với mình được chứ?

Cô ta điều chỉnh tốt biểu tình trân mặt, nặn ra một nụ cười thật tươi để nghênh đón Nhạc Thính Phong đang đi tới, sau đó vươn tay...

Nhưng...

Nhạc Thính Phong coi cô ta như không khí, lướt qua trước mặt cô ta, trong ánh mắt của anh, một sợi tóc của cô ta cũng không lọt vào được.

Nhạc Thính Phong ôm lấy Yến Thanh Ti. “Bà xã, giờ này rồi sao em còn tới đây? Anh đang định về nhà, bên ngoài trời có lạnh không? Sao tay em lạnh thế?”

Anh cầm lấy tay Yến Thanh Ti, cảm thấy tay cô rất lạnh bèn vội vàng đưa lên miệng hà hơi để làm nó ấm lên.

Uông Tích Vũ đứng đó sững sờ như tượng thạch cao, tay vươn ra cứng ngắc giữa không trung, vẻ mặt tươi cười còn chưa kịp thu lại. Cô ta nghe thấy lời nói đầy quan tâm, yêu chiều của Nhạc Thính Phong, chỉ cảm thấy mặt mình như vừa bị người ta vả cho sưng lên.

Bộ dáng của Nhạc Thính Phong mà cô ta từng biết trước đây là không yêu, không thương ai, xa lánh tất cả mọi người, nhưng cô ta luôn thích đi theo sau anh.

Nhạc Thính Phong không bao giờ để ý tới cô ta, nói cô ta phiền toái, đẩy cô ta ngã, đuổi cô ta đi, lần nào cô ta cũng khóc, nhưng khóc xong rồi lại tiếp tục bám theo anh.

Lần cuối cùng gặp Nhạc Thính Phong là vào mùa hè cuối cấp hai, khi ấy người nhà muốn cô ta ra nước ngoài học cấp ba và đại học, cô ta sợ nếu không báo cho anh thì sau này sẽ không còn thời gian nữa.

Vì thế cô ta luôn chờ, rốt cuộc cũng chờ được ngày Nhạc Thính Phong tới Tô gia chơi, cô ta vội vàng thông báo cho anh.

Cô ta viết một lá thư, khi gặp mặt rồi liền đưa cho anh, nói với anh rằng: “Em thích anh, thích anh từ lâu rồi.”

Nhưng Nhạc Thính Phong vẻ mặt đầy bực bội, nói: “Mẹ nó, cô gọi lão tử tới đây chỉ để bắt lão tử phải nghe mấy lời này à?”

Sau đó anh liền xé tan bức thư cô ta mất thời gian cả tuần để viết, sau đó quay bước đi luôn.

Thời điểm ấy, Nhạc Thính Phong chính trực mà ngỗ nghịch, trong mắt anh không hề tồn tại hai chữ gọi là “con gái”.

Thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi năm đó thích nhất là xe hơi, một lòng một dạ chỉ nghĩ làm sao để lái nhanh hơn, nhanh hơn nữa, con gái sao có thể hay bằng xe cộ được chứ?

Sau đó Uông Tích Vũ bị tổn thương một thời gian dài, nhưng cô ta cũng không nổi giận. Cô ta chỉ nghĩ vì mình chưa đủ xinh đẹp, chưa đủ vĩ đại, cho nên Nhạc Thính Phong mới không thích mình.

--- O ---

Chương 1406: Anh Luôn Khinh Thường Cô Ta Nhưng Lại Đối Với Cô Gái Kia Một Lòng Một Dạ

Cho nên, sau khi ra nước ngoài, khi cô ta còn ở trong trường ra sức học tập thì đã nghe tin Nhạc Thính Phong tiếp quản Nhạc gia, tiến vào thương trường, thế là cô ta lập tức đăng ký học quản lý tài chính.

Hiên tại cô ta cảm thấy mình thực sự rất vĩ đại, ở trong nước, người ngang tuổi cô ta mà có được thành tích thế này gần như không có. Cô ta nghĩ giờ mình đã có tư cách sánh vai cùng Nhạc Thính Phong, không ngờ anh... đã kết hôn.

Cô nghĩ anh sẽ không khác lúc còn trẻ bao nhiêu, sẽ vẫn cao ngạo tự phụ, là một vương tử không ai sánh nổi, không ngờ anh sẽ hạ thấp mình ở trước mặt một người con gái khác đến mức này.

Yến Thanh Ti liếc mắt nhìn Uông Tích Vũ một cái rồi mới đáp: “Có việc tìm anh.”

Nhạc Thính Phong trách cứ: “Chuyện gì thì cũng đừng có chạy tới đây làm gì chứ, em cứ gọi điện cho anh để anh về nhà với em là được rồi mà.”

Yến Thanh Ti cười ha ha: “Em mà không tới thì làm sao lại biết được chuyện anh với Uông tổng kia có tên đôi cơ đấy?”

Nhạc Thính Phong sửng sốt: “Đôi cặp gì cơ?”

Giang Lai nhìn Uông Tích Vũ vẫn đang sững ra ở đó, cười lạnh một tiếng, nói: “Lão bản, vừa rồi Uông tổng lên đây với phu nhân.”

Nhạc Thính Phong xoay người, lúc này mới thấy Uông Tích Vũ, anh nhíu mày, không hờn giận nói: “Uông tổng tới từ khi nào thế? Hình như cô không cần phải tới nữa mà?”

Uông Tích Vũ thả tay xuống, cứng ngắc xoay người lại, đối mặt với Nhạc Thính Phong.

Tự tin của cô ta, sự tao nhã của cô ta, năng lực của cô ta như bay biến hết, cô ta lắp bắp: “Em... em... Hôm nay đến là muốn bàn bạc... với Nhạc tổng... chuyện hợp tác... Em cảm thấy...”

“Chuyện hợp tác tôi đã nói rồi, không thể là không thể, Nhạc thị đã tìm được đối tác mới rồi.”

Giang Lai ở một bên cười nói: “Uông tổng có thời gian theo đuổi một dự án không có khả năng giành được, chi bằng nên tìm cái khác đi.”

Âm thanh của Nhạc Thính Phong lạnh lùng: “Tiễn khách...”

Giang Lai vươn tay: “Xin mời, Uông tổng.”

Uông Tích Vũ nhìn Nhạc Thính Phong ôm Yến Thanh Ti đầy vẻ bảo vệ thì càng thấy mặt mình nóng bừng bừng.

Cô ta cắn răng, thấp giọng nói: “Xin lỗi, đã quấy rầy rồi.”

Khi cô ta mang theo người đi qua trước mặt Nhạc Thính Phong, lại nghe thấy anh dùng giọng lạnh như băng nói với mình: “Mặt khác, từ trước tới giờ tôi với Uông tổng đều không hề thân quen gì, đừng đem những thứ cô tự cho là đúng áp lên người tôi, càng đừng có làm phiền tới phu nhân của tôi. Cô ấy không giống cô đâu.”

Uông Tích Vũ đi nhanh như chạy trốn, chỉ muốn mau chóng rời khỏi đây, bước vào thang máy rồi, hốc mắt cô ta dần dần đỏ lên.

Cô ta cố gắng làm cho mình trở nên vĩ đại, cô ta cố gắng để mình có thể xứng với anh, nhưng khi cô ta cảm thấy mình đã đủ khiến Nhạc Thính Phong thích mình rồi thì bên cạnh anh đã có một người khác.

Uông Tích Vũ giơ tay sờ lên mặt mình, khuôn mặt cô ta rất hoàn mỹ, ai gặp cũng nói cô ta rất đẹp, chỉ cần cô ta thích ai thì sẽ không có người đàn ông nào chạy thoát khỏi bàn tay của cô ta.

Vì để chứng minh mị lực của mình, ở nước ngoài, Uông Tích Vũ đã từng thử, dù ở trường học hay ở công ty, ngày nào cô ta cũng nhận được hoa hồng do người khác tặng, cô ta rất tự tin vào mị lực của mình.

Cô ta không phải bình hoa, cô ta có vẻ đẹp tâm hồn, có học thức, là người có hàm dưỡng, vì sao cô ta vĩ đại như thế mà Nhạc Thính Phong vẫn không chịu hé mắt nhìn cô ta lấy một cái?

Chẳng lẽ, vợ anh ấy còn tốt hơn so với cô ta sao?

Uông Tích Vũ nắm chặt tay, cô ta không tin.

Cô ta muốn biết người mà Nhạc Thính Phong thích kia là ai, muốn biết đến phát điên lên.

Cô ta muốn biết, cô gái kia giỏi hơn mình ở điểm nào?

Vì sao Nhạc Thính Phong luôn khinh thường cô ta nhưng lại đối với cô gái kia một lòng một dạ?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1407: Ai Có Thể Có Đủ Mị Lực Để Nắm Được Trái Tim Nhạc Tổng?

Giang Lai đứng ở trong thang máy vẫn không quên quan sát biểu tình trên mặt UTV, thấy trong ánh mắt cô ta có vẻ phẫn nộ thì không khỏi cười nói: "Ở công ty, chúng tôi nghe ông chủ, nhưng ông chủ lại nghe bà chủ. Bà chủ của chúng tôi chỉ cần nhăn mặt một cái là ông chủ có thể đau lòng mất cả ngày rồi, cho nên... Uông tổng là người hiểu biết, có những chuyện không cần nói ra cô cũng phải tự hiểu được."

Tay UTV run lên, trong đầu cô ta toàn là bộ dáng của NTP lúc nói chuyện với YTT, ánh mắt, cái miệng đều chỉ hận không thể yêu chiều cô gái kia tới chết. UTV không phải chưa từng thấy qua người đàn ông chiều vợ, nhưng chưa từng có ai có ánh mắt nhìn vợ giống như NTP.

UTV nhắm mắt lại, cố gắng tưởng tượng ra một ngày, NTP có thể dùng ánh mắt như thế để nhìn mình.

UTV hạ quyết tâm, mở mắt ra, khôi phục vẻ tao nhã, tự tin của mình, nói: "Trợ lý Giang, tôi rất muốn biết... Rốt cuộc là cô gái nào lại có mị lực lớn như thế, có thể chiếm được trái tim của NTP?"

"Tôi chỉ có thể nói với cô, bà chủ của chúng tôi là người vô cùng tốt, còn lại không thể nói gì được. Tới rồi, Uông tổng, xin mời." Giang Lai vừa nói xong thì cửa thang máy liền mở ra.

UTV đành phải mang người rời đi.

Ra khỏi Nhạc thị, UTV ôm một bụng phẫn nộ và không cam lòng, cô ta hỏi: "Lần trước tôi đã bảo phải mượn sức Giang Lai, đã có tiến triển gì chưa?"

Trợ lý bên người cô ta trả lời: "Người này thực sự là một kẻ chỉ biết tiến mà không biết lui, tôi đã mất rất nhiều tinh lực và tiền tài với hắn nhưng hắn cứ lẩn như chạch ấy."

UTV nói: "Đó là vì anh còn chưa cho người ta đủ lợi ích."

"Nhưng tôi đã ra giá rất cao rồi."

"Cao nữa... Anh cảm thấy Giang Lai là người đi theo NTP như thế, anh ta sẽ

để ý tới chút ơn huệ nhỏ đó của anh sao? Ngu ngốc, tiếp tục tăng giá, tăng đến khi nào anh ta động tâm mới thôi.”

UTV cực kỳ tin tưởng rằng không ai là không dùng tiền mua được, nếu không qua được, vậy đó là do anh bỏ ra chưa đủ nhiều.

...

Trong công ty, YTT híp mắt nhìn NTP.

NTP bị cô nhìn đến phát sợ: “Bà xã, sao em lại tới đây, có phải có chuyện gì quan trọng hay không?”

YTT đẩy tay anh ra: “Anh giải thích chuyện tên đôi kia đã rồi nói sau.”

NTP vội vàng nói: “Cái này thật sự không liên quan tới anh, anh oan lắm. Trước kia anh hay tới Tô gia, cô ta toàn bám theo anh...”

YTT ngắt lời anh: “Có phải anh đang muốn nói với em rằng anh và cô ta là thanh mai trúc mã ư?”

NTP dở khóc dở cười: “Không phải, ý anh là cho tới giờ anh chưa từng để mắt tới cô ta. Trước đây anh rất ghét khi cô ta cứ đi theo mình, mỗi lần anh đuổi cô ta đi, cô ta còn khóc rồi nói phải đi mách người lớn. Em không biết hồi đó anh phiền tới mức nào đâu? Cô ta chẳng khác nào con ruồi đánh mãi không chết. Sau khi anh về Lạc Thành rồi, không hiểu sao cô ta lại đổi tên, tên trước kia của cô ta là gì anh không nhớ, dù sao cũng chưa từng nhớ.”

NTP thật sự không nhớ UTV, anh sẽ không bao giờ ghi nhớ tên và bộ dáng của một đứa con gái mà mình không thích.

NTP nói tiếp: “Bà xã, tin anh đi, bằng không về nhà anh quỳ lên quả sầu riêng cho em tin nhé?”

YTT còn muốn làm khó anh thêm chút nữa, nhưng thấy bộ dáng đau khổ của anh thì không khỏi mềm lòng: “Bỏ đi, em tạm thời tin anh.”

“Sau này anh cam đoan sẽ không cho cô ta tiến vào công ty nửa bước. Giờ em nói đi, sao em lại tới đây? Bên ngoài đang đại hàn, lạnh lắm đấy?”

YTT chớp mắt, nói: “Ông xã, em không thoải mái, anh đưa em tới bệnh viện đi.”

--- O ---

Chương 1408: Bà Xã Anh Là Yến Thanh Ti À?

Nhạc Thính Phong vừa nghe đã hoảng lên: "Không khỏe sao? Bị thế nào, không thoải mái ở đâu? Mau, chúng ta mau đi thôi, sao em không nói sớm cho anh? Em chỉ cần gọi điện cho anh về là được, làm sao mà lại không khỏe chứ, đi, mau đi thôi."

Nói xong anh liền ôm Yến Thanh Ti lên, sốt ruột định đi.

Yến Thanh Ti hoảng sợ, ôm chặt lấy cổ anh: "A... Anh chậm thôi, đừng nhanh quá, nếu anh mà làm ngã em là anh không đền nổi đâu đấy, biết không hả?"

Nhạc Thính Phong lo cho thân thể của Yến Thanh Ti, nói: "Yên tâm, anh ôm em quen rồi, có dùng đá ném anh thì anh cũng không là em rơi đâu."

Nhạc Thính Phong ôm Yến Thanh Ti tới thẳng bãi đỗ xe, để cô ngồi vào ghế phụ rồi thắt dây an toàn lại.

Anh nhanh chóng lái xe rời khỏi đó. "Anh sẽ tới bệnh viện ngay, em lại đau dạ dày hay không thoải mái ở đâu? Đều trách anh, rõ ràng biết gần đây em ăn không ngon mà không đưa em đi bệnh viện ngay."

Yến Thanh Ti thấy Nhạc Thính Phong lái xe lao ra đường, vừa ra đường đã nhấn ga chạy rất nhanh liền nói: "Anh đừng có chạy nhanh như thế, mau chạy chậm thôi. Giờ đang là giờ cao điểm, xe trên đường nhiều, em bây giờ vẫn tốt, không ốm đau quá mức thế đâu."

Nhạc Thính Phong nói: "Yên tâm, sẽ không gặp chuyện gì đâu... Em cố nhịn chút nhé!"

Yến Thanh Ti không khỏi bật cười, trên mặt cô không hề có vẻ ốm đau gì, sao anh lại không nhận ra nhỉ? Còn bảo cô nhịn nữa chứ.

Trên đường xe rất đông, nhưng Nhạc Thính Phong rất quen đường xá ở Lạc Thành. Hồi còn trẻ trâu, nào có chuyện gì anh chưa làm qua đâu, đường nào anh cũng rành, vì thế liền lái xe chui vào các ngóc ngách, có những đường còn chỉ có thể cho một xe đi qua được.

Đến bệnh viện, Yến Thanh Ti đã bị dọa tới mức toàn thân đầy mồ hôi lạnh.

Cô muốn xuống xe nhưng Nhạc Thính Phong đã nhảy xuống trước, chạy tới mở cửa, tay ôm lấy Yến Thanh Ti rồi vọt về phía tòa nhà khám bệnh. Trời đã gần tối, người đi qua thấy anh chạy nhanh như thế còn tưởng người đang được anh ôm kia xảy ra chuyện gì nghiêm trọng.

Vừa tới phòng khám bệnh thì đụng phải Lý Nam Kha đang đi ra.

Nhạc Thính Phong há miệng hô: "Lí Nam Kha, giúp cái, bà xã tôi không được khỏe..."

LNK thấy bọn họ thì hơi kinh ngạc: "Không khỏe ở đâu?"

Nhạc Thính Phong cúi đầu hỏi Yến Thanh Ti: "Có phải đau dạ dày không?"

Yến Thanh Ti thấy có chút dọa người, vội vàng hắng giọng: "Đi khoa phụ sản."

Lý Nam Kha nghe thấy tiếng cô thì không khỏi nghĩ tới người đi cùng Quý Miên Miên lần trước. Cô cười: "Đi, đi theo tôi, tôi cũng vừa lúc tan tầm, không có việc gì cả, để tôi dẫn hai người đi."

Tới khoa phụ sản, Yến Thanh Ti bảo Nhạc Thính Phong để mình xuống, nói: "Anh ra ngoài chờ đi."

Nhạc Thính Phong còn muốn đi vào cùng nhưng cô đã trừng mắt, anh đành phải chờ ở bên ngoài.

Một lát sau, Lý Nam Kha đi ra với vẻ mặt còn chưa khôi phục lại vẻ kinh hãi, cô hỏi Nhạc Thính Phong: "Anh... Anh... Vợ của anh... là Yến... Yến Thanh Ti... à?"

Nhạc Thính Phong sốt ruột, đứng ngồi không yên: "Đúng thế, sao vậy? Cô nói xem vợ tôi thế nào rồi? Có bị nặng không?"

Lý Nam Kha nuốt nuốt nước bọt: "Đang... Đang... làm xét nghiệm một chút, chờ một lát đi."

Nhạc Thính Phong vừa nghe đã hoảng: "Kiểm tra, xét nghiệm? Vợ của tôi rốt cuộc bị làm sao?"

Lý Nam Kha quay đầu vào, mặt hơi hồng lên, nói: "Cái này... Phải đợi có kết quả... mới nói được..."

Sau đó cô liền đứng ở một góc ngẩn người, Nhạc Thính Phong hỏi gì cô cũng không trả lời.

Bộ dáng, thái độ của cô làm cho Nhạc Thính Phong cảm thấy sợ hãi, vài lần anh muốn vọt vào trong nhưng đều bị Lý Nam Kha cản lại.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1409: Anh Nhạc, Chúc Mừng Anh Đã Làm Cha

Lý Nam Kha nhìn chằm chằm vào Nhạc Thính Phong, nhìn anh từ đầu tới chân, chỉ nhận không thể lật từng sợi tóc của anh ra mà soi một lần. Cuối cùng, ánh mắt cô dừng lại ở chiếc nhẫn trên ngón áp út của anh, một chiếc nhẫn kim cương đắt giá.

Lý Nam Kha thở dài, thật sự là giống hệt với cái ở trên ảnh chụp.

Vừa rồi, lúc ở bên trong, khi Yến Thanh Ti tháo khẩu trang xuống, Lý Nam Kha vừa thấy mặt cô đã sợ ngây ra. Má ơi, là Yến Thanh Ti đó!

Lý Nam Kha là fan cuồng của Yến Thanh Ti. Từ sau khi xem Trấn Hồn Khúc, cô đặc biệt thích nhân vật do Yến Thanh Ti diễn, vì thế sau khi chuyển sang xem Tiêu Phòng Điện thì chuyển sang hâm mộ luôn. Sau khi đọc đủ các loại tin tức về Yến Thanh Ti, bị thái độ của cô ấy sau mỗi lần bị tung tin đồn bôi nhọ chinh phục, cuối cùng thành fan trung thành.

Đối với tin Yến Thanh Ti đã kết hôn ở trên weibo, Lý Nam Kha nhớ cực kỳ rõ. Lúc đó cô còn rất kích động, làm một nữ vương không làm, sao kết hôn sớm thế làm gì?

Cô còn vào weibo của Yến Thanh Ti, lục hết các tin từ đầu tới giờ ra đọc.

Mặc kệ người ta bôi nhọ thế nào, Yến Thanh Ti cũng không hề né tránh việc mình đã kết hôn.

Rốt cuộc là người đàn ông nào tích được phúc tám đời, tổ tiên phù hộ mới có thể lấy được Yến Thanh Ti chứ?

Đương nhiên, Lý Nam Kha lập weibo chỉ vì Yến Thanh Ti, mỗi tin weibo của cô đều liên quan tới Yến Thanh Ti, bình luận nào cô cũng đọc, tóm lại là khác hoàn toàn với hình tượng cao cao tại thượng trước mặt người khác.

Bằng không cô cũng sẽ không bao giờ bình luận tán loạn trong mỗi tin weibo của Yến Thanh Ti không kiêng nể gì như thế.

Giờ nhìn thấy Yến Thanh Ti bằng da bằng thịt, Lý Nam Kha cảm giác cứ như đang nằm mơ. Mẹ ơi, người thật đó!

Nhưng với hình tượng và tài lực của Nhạc Thính Phong, ừ... đúng là khá xứng đôi với Yến nữ vương.

Một lát sau, Yến Thanh Ti đi ra, Nhạc Thính Phong vội cầm lấy tay cô: "Thanh Ti, em sao rồi? Nói cho anh biết, em không khỏe ở đâu?"

Trong lòng Nhạc Thính Phong cực kỳ hối hận vì sao không sớm phát hiện ra bệnh trạng của cô chứ.

Yến Thanh Ti cực kỳ bình tĩnh, vỗ vỗ tay Nhạc Thính Phong: "Chút nữa sẽ có kết quả, anh chờ một chút đi."

Nhạc Thính Phong tay chân run rẩy, tim đập bình bịch.

Rốt cuộc, một cô y tá đi ra, Nhạc Thính Phong lập tức đứng lên: "Có... kết quả... rồi phải không?"

Y tá gật đầu: "Đúng thế, có kết quả rồi, anh là... chồng cô ấy?"

"Đúng, là tôi... Vợ tôi bị làm sao, cô mau nói cho tôi biết, không phải giấu giếm bất cứ điều gì." Nhạc Thính Phong cũng không biết mình nói ra những lời này thế nào, thanh âm của anh không nhịn được mà run rẩy.

Y tá buồn bực, sao cái nhà anh này lại có bộ dáng sợ hãi thế hả? Chẳng lẽ không muốn có con à?

Vẻ mặt của y tá làm cho Nhạc Thính Phong lại nghĩ cô ta đang do dự, vì thế đoán rằng bệnh tình của Yến Thanh Ti cực kỳ nghiêm trọng.

Trong lòng anh càng thêm sợ hãi, vô cùng sợ hãi: "Cô nói đi, vợ tôi... rốt cuộc bị bệnh gì?"

Vẻ mặt y tá kinh ngạc: "Bệnh? Có bệnh gì đâu."

Nhạc Thính Phong sửng sốt: "Không phải bệnh?"

"Đúng thế, chỉ là ốm nghén khi mang thai thôi, không phải bệnh."

Máu trong não Nhạc Thính Phong vẫn chưa lưu thông đều: "Thai... Mang thai...? Cái gì... Ý cô là...?"

Y tá hơi chán ghét, nói: "Có thai mà anh cũng không biết à? Chính là có con

đó, anh có hiểu không hả?”

Nhạc Thính Phong lập tức rơi vào trạng thái choáng váng, cả người sững sờ không động đậy.

Yến Thanh Ti đứng lên, đi tới trước mặt anh, cười nói: “Anh Nhạc, chúc mừng anh đã được làm cha.”

--- O ---

Chương 1410: Anh Muốn Đem Những Điều Tốt Đẹp Nhất Tới Cho Cô

Nhạc Thính Phong vẫn không có phản ứng gì, giống như linh hồn bé nhỏ đã bị cái tin tức kinh khủng kia nuốt sạch mất rồi.

Y tá nói: “Mang thai 8 tuần, kế tiếp còn cần làm một chút xét nghiệm, hai người đi làm giấy tờ và nộp viện phí đi.”

Lý Nam Kha chạy tới: “Để tôi, để tôi... Họ là bạn của tôi, để tôi làm cho, cô mau chuẩn bị kiểm tra cho cô ấy đi.”

Y tá gật đầu: “Được.”

Yến Thanh Ti vươn bàn tay hơi lạnh áp lên mặt Nhạc Thính Phong, kiễng chân hôn nhẹ lên mặt anh một cái: “Ông xã, chúng ta có con rồi.”

Nhạc Thính Phong đột nhiên ôm lấy cô: “Anh không nằm mơ đấy chứ?”

Yến Thanh Ti mỉm cười, nói: “Không biết, em cũng không biết có phải chúng ta đang nằm mơ không nữa.”

Từ trong miệng bác sĩ nhận được lời khẳng định mình mang thai, nội tâm Yến Thanh Ti trở nên mềm mại vô cùng. Cô đã mang thai hai tháng, hay chuẩn hơn là 10 tuần, nhưng cô vào Nhạc Thính Phong đều không có kinh nghiệm nên không ai biết rằng đứa nhỏ này đã lặng yên tới với hai người tự lúc nào.

Trải qua một đoạn thời gian như đêm đen, hiện tại Yến Thanh Ti lại có cảm giác sự xuất hiện của đứa bé này đã xua tan mọi u ám trong lòng cô.

Nếu đây là giấc mộng, cô chỉ mong mình mãi mãi chìm trong giấc mộng này.

Nhạc Thính Phong vẫn ôm Yến Thanh Ti lưu luyến không buông, anh chỉ sợ buông cô ra rồi thì sẽ phải tỉnh mộng.

Anh vẫn luôn mong chờ có một đứa con, một đứa con do anh và Thanh Ti sinh ra. Anh muốn cho Yến Thanh Ti một gia đình hoàn chỉnh, mà muốn được gọi là nhà thì phải có một đứa con.

Nhạc Thính Phong vẫn muốn tạo một gia đình cho riêng cô, đem mọi điều tốt đẹp nhất tới tặng cho cô.

Trong lúc đợi y tá chuẩn bị làm các bước kiểm tra khác cho Yến Thanh Ti, Nhạc Thính Phong buông cô ra, nắm chặt tay cô: "Anh thật sự... được làm cha rồi?"

Yến Thanh Ti nghiêng đầu cười: "Ừ... Có phải rất vui vẻ hay không?"

Nhạc Thính Phong cười, hốc mắt ửng hồng, anh không thể nói rõ với Yến Thanh Ti là mình đang sung sướng tới mức nào. Lúc y tá nói rằng cô mang thai, Nhạc Thính Phong cảm thấy đầu óc trống rỗng, cả người không thể nào nhúc nhích được, anh thậm chí còn không thể lý giải nổi ý tứ của hai từ mà y tá đã nói.

Có... thai...

Nhạc Thính Phong nhìn mặt Yến Thanh Ti, vươn tay nhéo mũi cô một cái: "Nếu không phải em đang mang thai thì anh thật sự muốn đánh vào mông em mấy cái."

Yến Thanh Ti trừng mắt: "Thì sao, giờ em là phụ nữ có thai đấy."

Nhạc Thính Phong giả bộ giận dỗi: "Biết mình là phụ nữ có thai mà em còn chạy ra ngoài như thế? Sao em không gọi anh về nhà?"

Nhìn từ biểu tình của Yến Thanh Ti, Nhạc Thính Phong liền biết rõ ràng cô đã biết trước khi tới công ty rồi, thế mà cô còn dám một mình tới đó nữa.

Yến Thanh Ti bĩu môi: "Không phải em muốn cho anh một tin vui bất ngờ sao? Em chỉ đang mang thai chứ có phải không có chân đâu. Cứ tưởng chạy tới thông báo tin vui cho anh, không ngờ vừa tới thì lại bị Uông Tích Vũ chọc tức. Nhạc Thính Phong, em cảm thấy chuyện này còn chưa xong đâu."

Nhạc Thính Phong đỡ lấy cô, vội vàng nói: "Không được tức giận, không được tức giận... Bà xã, xin em bớt giận... Về nhà rồi em muốn tính toán thế nào cũng được."

Kiểm tra vào giai đoạn mang thai sơ kỳ cần rất nhiều bước. Lúc Yến Thanh Ti đi vào khám, Nhạc Thính Phong vội vàng lấy ra di động, run rẩy bấm gọi cho Nhạc phu nhân.

Anh không biết phải chăm sóc phụ nữ có thai thế nào, nhưng mẹ chắc chắn biết.

Sau hôm nay, kiểu gì cũng phải gọi mẹ về nhà mới được.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1411: Mẹ Sắp Được Làm Bà Nội Rồi

Nhạc phu nhân đang đi ăn cơm chiều với Hạ An Lan, vừa thấy Nhạc Thính Phong gọi thì lập tức bắt máy: “Con trai, hai ngày rồi con không gọi điện thoại cho mẹ, mẹ còn tưởng con quên mẹ rồi đấy.”

Nhạc Thính Phong há mồm hô một tiếng: “Mẹ...”

Giọng anh cực kỳ run rẩy, không hề giống dĩ vãng một chút nào.

Nhạc Thính Phong cảm thấy không ổn, vội vàng hỏi: “A, con làm sao thế?”

Hạ An Lan ngẩng đầu, hôm nay ông biết suýt chút nữa Yến Thanh Ti gặp chuyện không may, ông đã bảo Ngự Trì phái thêm nhiều người nữa bảo vệ Thanh Ti, chẳng lẽ...

Cũng không đúng, nếu có gì bất trắc thì cấp dưới đã báo cáo ngay lập tức rồi.

Nhạc Thính Phong nói: “Mẹ, con... Con có chuyện đại sự muốn thông báo, mẹ cần chuẩn bị tâm lý thật tốt...”

Từ lúc biết Yến Thanh Ti có thai, tâm tình vui sướng của Nhạc Thính Phong vẫn chưa thể bình phục lại được.

Nhạc Thính Phong còn tưởng Nhạc Thính Phong xảy ra chuyện gì, sốt ruột giục: “Con nói, nói đi... Đừng sợ, con trai, con nói cho mẹ biết đi, làm sao thế?”

Nhạc Thính Phong ngây ngô cười: “Mẹ... Mẹ... Thanh Ti có...”

Nhạc Thính Phong không phản ứng lại, nháy mắt mấy cái: “Cái gì? Con, con nói to lên.”

Nhạc Thính Phong lớn tiếng nói: “Mẹ, Thanh Ti mang thai, được hai tháng rồi... Mẹ sắp được làm bà nội rồi, giấc mộng của mẹ sắp trở thành hiện thực rồi.”

Lạch cạch...

Di động trong tay Nhạc phu nhân rớt xuống bàn, bà choáng váng đứng nguyên tại chỗ.

Hạ An Lan hoảng sợ, lập tức cầm lấy điện thoại di động vẫn còn đang kết nối: “Thính Phong, sao thế, có chuyện gì xảy ra?”

Vừa hỏi xong, còn chưa đợi Nhạc Thính Phong trả lời thì điện thoại đã lại bị Nhạc phu nhân cướp lại.

Nhạc Thính Phong kích động đến mức không thể ngồi yên, đi vòng vòng quanh bàn: “Con, con... Con nói lại cho mẹ nghe đi, nói lại một lần nữa?”

Nhạc Thính Phong tay nắm di động cũng run run: “Mẹ, Thanh Ti có thai, hiện tại con đang đưa cô ấy tới bệnh viện siêu âm.”

Nhạc phu nhân rất muốn hét lên, bà thấy cả người choáng váng, phiêu phiêu, lại muốn xác định thêm một lần nữa: “Con... Con không lừa mẹ, con không lừa mẹ đấy chứ?”

Nhạc Thính Phong cười nói: “Mẹ, sao con có thể lấy chuyện này ra mà lừa mẹ được. Là thật, là thật, mẹ được làm bà nội rồi.”

Vừa nói xong, Nhạc Thính Phong liền nghe thấy một tiếng hét chói tai, suýt chút nữa làm anh thủng luôn cả màng nhĩ, vội vàng đưa điện thoại ra xa một chút.

Đợi một lúc mới dám áp điện thoại vào tai, tiếp tục nói: “Mẹ, mẹ cẩn thận một chút, đừng có kích động như thế, cẩn thận bệnh tim...”

Nhạc phu nhân kích động đi vòng vòng, bà nói: “Mẹ sẽ về ngay, đêm nay mẹ sẽ về nhà, con nhớ chăm sóc cho nó. Kiểm tra xong thì về, trên đường đi cẩn thận một chút, mẹ sẽ về ngay, sẽ về ngay...”

Nói xong bà liền cúp máy, Nhạc Thính Phong còn đang há mồm định nói mà đã nghe thấy tiếng ngắt kết nối.

Nhạc Thính Phong đưa điện thoại ra nhìn, cười nói: “Quả nhiên, căn bản chẳng cần mình phải nói gì...”

Anh biết, chỉ cần nói ra tin tức Yến Thanh Ti mang thai thì những chuyện khác không thành vấn đề.

Nhạc phu nhân cúp máy xong cũng không ăn nữa, lập tức về phòng chuẩn bị hành lý.

Hạ An Lan hoảng sợ, chạy theo sau giữ chặt tay bà: "Sao thế? Em định đi đâu?"

Nhạc phu nhân cầm lấy tay Hạ An Lan: "Tôi làm bà nội rồi, Thanh Ti nhà tôi có thai rồi, có thai đó..."

Hạ An Lan sửng sốt một chút: "Thanh Ti... có thai rồi? Thật ư?"

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1412: Đó Là Cháu Của Tôi, 1 Phút Tôi Cũng Không Chờ Được

"Đúng vậy, đúng vậy..."

Hạ An Lan cười: "Chuyện tốt... Thật tốt quá..."

Sau khi Hạ gia nhận Yến Thanh Ti, Hạ An Lan biết sớm muộn gì ngày này cũng sẽ tới, không ngờ lại sớm như vậy. Nghĩ tới chuyện nhà bọn họ sẽ nhanh chóng có một tiểu bảo bối, trong lòng Hạ An Lan cũng thấy mềm mại vô cùng.

Nhưng ngay sau đó, ông lại không cười nổi nữa.

Vì Nhạc phu nhân vẫn tiếp tục thu dọn hành lý, miệng thúc giục: "Ông mau cho người chuẩn bị xe cho tôi, chuẩn bị máy bay, tôi phải về nhà, tôi phải về chăm sóc cho nó."

"Mi Mi, em... Giờ đã tối rồi, đợi sáng mai đi?"

Hạ An Lan biết Yến Thanh Ti mang thai thì Nhạc phu nhân chắc chắn sẽ về, dù ông không muốn cũng không có lý do để giữ bà lại.

Nhưng bà muốn đi ngay? Thế thì không được.

Nhạc phu nhân liên tục xua tay: "Không được, một phút tôi cũng không chờ được nữa, tôi phải mau chóng trở về... Ai u, Thanh Ti của tôi, cháu của tôi... Tôi phải mau về, thằng ngốc kia sao có thể một mình chăm sóc cho vợ nó được. Phụ nữ mang thai thời kỳ đầu là cực kỳ quan trọng, mà nó thì... Không được, tôi càng nghĩ càng thấy lo lắng, tôi phải lập tức về với Thanh Ti..."

Nhạc phu nhân càng nói càng sốt ruột, chỉ hận không thể mọc cánh bay về nhà ngay. Thằng con ngốc của bà, không phải bà nói xấu nó, nhưng nó căn bản có biết chăm sóc người khác đâu?

Thanh Ti có thai đứa bé đầu tiên của nhà bọn họ, nghĩ tới việc để nó tự chăm sóc vợ, lưng bà đã toát mồ hôi lạnh rồi.

"Thính Phong cũng không phải đứa trẻ con, nó sẽ không gây ra chuyện gì đâu. Bác sĩ cũng sẽ dặn dò nó nên làm gì và không nên làm gì."

“Các ông đã ai sinh con đâu mà biết, phụ nữ vừa mang thai là phải kiêng kỵ nhiều lắm, nhất là ở ba tháng thai kỳ đầu tiên, nếu không cẩn thận thì sẽ xảy ra rất nhiều chuyện. Thanh Ti vừa mới đi quay phim về, trước đó còn phải đối mặt với nhiều chuyện nguy hiểm như thế, hiện tại sức khỏe nó thế nào tôi cũng không biết. Tôi phải mau chóng về bồi bổ cho nó, ai nha, nói ông cũng chẳng hiểu đâu, mau đi đi, đừng có cản trở tôi chuẩn bị đồ đạc nữa. Ông không muốn đi đăng ký nữa đúng không?”

Nhạc phu nhân nói một thôi một hồi, Hạ An Lan nghe xong thở dài một tiếng, được rồi! Ông nhận thua!

“Giờ anh sẽ sắp xếp cho em ngay.”

“Nhanh lên đấy!”

Hạ An Lan ra ngoài bảo Ngự Trì chuẩn bị chuyên cơ, ngay lập tức bay tới Lạc Thành.

Nhạc phu nhân tùy tiện thu thập vài bộ quần áo, lại cất toàn bộ lễ vật trang sức mua tặng Yến Thanh Ti vào va li mang về.

Sau khi Ngự Trì chất toàn bộ hành lý của Nhạc phu nhân lên xe, bà cũng lập tức chui vào, đang định bảo lái xe đi nhanh một chút thì thấy Hạ An Lan ngồi vào theo.

Nhạc phu nhân nói: “Ơ, ông mau về ăn cơm đi, không phải tiễn tôi đâu. Dù sao tôi cũng là về nhà, không cần lo lắng.”

Hạ An Lan vừa nghe thì cảm thấy chua sót trong lòng, trong lòng bà ấy, Lạc Thành mới là nhà, ông không phải.

Ông cầm lấy tay Nhạc phu nhân: “Anh lo lắng.”

Lòng Nhạc phu nhân mềm nhũn: “Không sao đâu, không phải có bọn Ngự Trì đưa tôi đi rồi sao? Ông mau về ăn cơm đi, nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai ông còn có rất nhiều chuyện mà, đúng không?”

Cùng ở với Hạ An Lan lâu như thế, Nhạc phu nhân cũng dần dần hiểu được cuộc sống hằng ngày của ông.

Đúng là... bận, đủ các loại việc, toàn là chuyện dân sinh, quốc gia đại sự, còn phải tính toán, phòng người khác tính kế, cũng chẳng phải kiểu tính kế bình

thường, bà nhìn thôi cũng thấy mệt thay cho ông.

Nghe câu này của Nhạc phu nhân, trong lòng Hạ An Lan ấm áp lên một chút.

Ông cười nói: “Em không ở đây, bữa cơm này liền trở nên vô vị, có ăn cũng như không thôi.”

Nhạc phu nhân đỏ bừng cả mặt: “Xem ông kìa, nói cái gì vậy hả?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1413: Nắm Tay Em, Cùng Nhau Trở Về

Bà để Hạ An Lan tùy ý nắm tay, cũng không giãy ra, miệng vẫn còn nở nụ cười.

Trong đầu bà giờ toàn là tiếng của Nhạc Thính Phong, nói bà đã được làm bà nội rồi.

Bà cảm khái một tiếng: “Tôi thật không ngờ lại nghe được tin vui sớm thế. Thanh Ti mang thai, lúc Thính Phong nói câu đó tôi còn không dám tin.”

Hạ An Lan gật đầu: “Đúng thế, gần đây nó trải qua nhiều chuyện không vui, không có gì tốt hơn là được chào đón một sinh mệnh mới, làm cho người ta thấy hy vọng.”

Đến sân bay, Nhạc phu nhân nói với Hạ An Lan: “Được rồi, đã tới nơi rồi, ông mau về đi thôi. Cả ngày ông toàn nói không được lãng phí thời gian cơ mà, mau về đi.”

Thời tiết ở thủ đô rất lạnh, còn lạnh hơn cả ở Lạc Thành, trong nháy mắt cái mũi của Nhạc phu nhân đã đỏ như cà chua.

Hạ An Lan nắm lấy tay bà dắt lên thang máy bay: “Bên ngoài trời lạnh, mau vào đi.”

“Ai nha, tôi tự mình đi lên được mà, có phải tôi không biết đi đâu.”

Hạ An Lan: “Anh đi cùng em...”

“A?”

Hạ An Lan cúi đầu nhìn vào ánh mắt Nhạc phu nhân: “Anh về với em.”

“Không phải là ông... Ông đi cùng tôi?”

Hạ An Lan nắm tay Nhạc phu nhân bước lên: “Đúng, anh về cùng em. Cũng lâu rồi anh không gặp hai đứa nó, cũng thấy nhớ, nay Thanh Ti đã mang thai, anh càng phải thăm bọn chúng một chút.”

Nhạc phu nhân bước chậm hơn ông, bà ngẩng đầu nhìn bóng dáng cao lớn của Hạ An Lan ở đằng trước, ánh mắt nóng lên.

...

Trong bệnh viện, Yến Thanh Ti rốt cuộc cũng làm xong các kiểm tra cần thiết, bác sĩ nói cô hơi thiếu dinh dưỡng, còn những vấn đề khác thì bình thường, thai vị chưa ổn định nhưng vấn đề không lớn, nói chung là thai phụ và em bé đều khỏe, về sau cần bồi bổ thêm, không được giảm cân.

Nhạc Thính Phong ghi nhớ kỹ càng những lời dặn dò của bác sĩ.

Mang theo đơn thuốc từ trong phòng bác sĩ đi ra, Yến Thanh Ti nói với Lý Nam Kha: "Hôm nay cảm ơn cô, lại làm cô phải về muộn thế này. Cô còn chưa ăn cơm phải không, hay để chúng tôi mời cô một bữa nhé?"

Hai lần tới bệnh viện đều đụng phải Lý Nam Kha, Yến Thanh Ti cảm thấy con người cô gái này rất được, tuy thoạt nhìn hơi cao ngạo nhưng tính cách khá gần gũi.

"Không cần đâu, chút nữa tôi còn có việc phải đi... Đi tìm Hạ Lan Phương Niên, hơn nữa... Kỳ thực tôi cũng rất thích phim của cô, coi như là một fan hâm mộ. Hôm nay có thể giúp cô, tôi rất vui mừng. Hai người mau về đi, nhớ rõ những lời bác sĩ nói, chú ý nghỉ ngơi một chút, duy trì tâm trạng vui vẻ, còn phải bổ sung dĩnh dưỡng nữa."

Yến Thanh Ti gật đầu: "Cảm ơn, tôi rất vinh hạnh, sẽ nhớ kỹ những lời cô dặn."

"Vậy trên đường về cẩn thận một chút."

"Được... Hẹn gặp lại."

"Hẹn gặp lại."

Sau khi chào tạm biệt Lý Nam Kha, Nhạc Thính Phong lái xe đưa Yến Thanh Ti về nhà.

Tốc độ trở về có thể nói là chậm không khác nào ông già đi bộ.

Yến Thanh Ti cảm thấy hơi chậm nên hỏi: "Sao anh không tăng tốc?"

"Anh đang muốn mắng em đây, lúc tới bệnh viện sao em không nói cho anh biết, hại anh chạy nhanh như thế, vạn nhất xảy ra chuyện thì sao?" Nhạc Thính Phong nhớ tới tốc độ lái xe lúc chiều mà toàn thân đổ mồ hôi lạnh,

quả thực là quá dọa người rồi.

Yến Thanh Ti vươn tay sờ sờ mặt anh: “Anh mà cũng biết sợ à?”

“Nói thừa, cái này liên quan tới em và đứa con đầu tiên của anh, em đừng có đưa tay lung tung, ngăn cản tầm nhìn của anh. Trời hôm nay rất tối, lái xe rất nguy hiểm, em có biết không hả?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1414: Còn Có Gì Quan Trọng Hơn Hai Mẹ Con Em Sao?

Yến Thanh Ti dựa đầu vào cửa kính xe, nhìn Nhạc Thính Phong hết sức chăm chú, không nhịn được cười.

Về tới nhà, Nhạc Thính Phong giục thím Ngũ mau mang đồ ăn lên, lại nói chuyện Yến Thanh Ti mang thai, bảo bà sau này phải nấu nhiều đồ ăn bổ dưỡng, tránh một số thứ phụ nữ mang thai nên kiêng khem.

Thím Ngũ vừa nghe thấy thế đã vui vẻ chạy đi chuẩn bị.

Ăn cơm xong, Nhạc Thính Phong lại còn giúp Yến Thanh Ti tắm rửa, hầu hạ cô đến tận lúc đi ngủ mới chịu thôi.

Yến Thanh Ti gối đầu lên ngực Nhạc Thính Phong, hỏi: “Đêm nay anh có phải làm việc không?”

Nhạc Thính Phong cầm di động đọc các tin liên quan tới bà bầu, nói: “Không làm gì hết, có gì quan trọng hơn hai mẹ con em sao?”

“Trước kia anh nghe nói người mang thai phải dưỡng thai, anh đang tra trên mạng xem phải làm như thế nào?”

Yến Thanh Ti nhìn Nhạc Thính Phong nghiêm túc đọc tin mà phì cười, ngáp một cái rồi nằm ngủ quên trên ngực anh luôn.

Nhạc Thính Phong nằm dịch xuống, để cho Yến Thanh Ti có tư thế ngủ thoải mái nhất, cúi đầu nhẹ hôn lên má cô, sau đó tiếp tục đọc thông tin. Anh không biết gì về chăm sóc phụ nữ có thai, vì vậy lúc này phải nhanh chóng học tập.

Thấy những tin nào có vẻ đúng, anh liền chụp màn hình lưu lại.

Trên mạng có rất nhiều thông tin, Nhạc Thính Phong đọc một mạch tới hơn hai, ba giờ, đến tận khi nghe thấy dưới lầu có tiếng động mới dừng lại.

Anh nhớ mẹ nói đêm nay sẽ về, không phải là bà về rồi đấy chứ?

Nhạc Thính Phong rón rén đứng dậy, mặc áo khoác lên, đi xuống lầu.

Quả nhiên, ở dưới lầu, anh nhìn thấy Nhạc phu nhân đã lâu không gặp.

Nhạc Thính Phong hô lên: "Mẹ... Sao mẹ lại về giờ này?"

Lại thấy Hạ An Lan ở phía sau bà, Nhạc Thính Phong dụi mắt: "Bác... Bác cũng tới sao?"

Nhạc phu nhân cởi áo khoác và găng tay, nói: "Mẹ nói là phải về ngay, mẹ cũng không yên tâm giao Thanh Ti cho con. Mẹ mà không về thì mẹ lo lắng chết mất."

Hạ An Lan cười nói: "Bác đến thăm hai đứa, thuận tiện đưa mẹ con về."

Nhạc Thính Phong tự nhiên cảm thấy vế sau trong lời của ông mới quan trọng nhất.

Anh biết mẹ sẽ trở về, nhưng không ngờ bà lại không chờ được hết đêm nay, về nhà ngay lập tức, hơn nữa cả Hạ An Lan cũng tới rồi.

Nhạc Thính Phong chỉ chỉ lên lầu, nói: "Thanh Ti đang ngủ, nếu không... con đi đánh thức cô ấy."

Đương nhiên, anh chỉ nói vậy thôi, chứ anh biết thừa thế nào mẹ anh cũng không cho phép.

Quả nhiên Nhạc phu nhân giơ tay đánh anh một cái: "Mày có biết chăm sóc người khác không thế hả thằng này? Phụ nữ có thai cần nhất là nghỉ ngơi, sao con lại không thương Thanh Ti tí nào thế hả?"

Nhạc Thính Phong vội vàng nhận sai: "Con sai rồi... Con sai rồi..."

Nhạc phu nhân nói: "Nhìn đi, nhìn đi, tôi mà không về thì cái thằng tiểu tử thối này không biết gì hết."

Hạ An Lan cười nói: "Để Thanh Ti ngủ đi, đừng đánh thức nó. Bác biết hiện giờ nó vẫn khỏe là được rồi."

Ngự Trì đi tới, thấp giọng nói: "Tiên sinh..."

Anh ta chỉ gọi một tiếng chứ không nói gì, nhưng Hạ An Lan biết là anh ta đang giục mình, ông không thể ở lại đây lâu được.

Hạ An Lan cười: “Thính Phong, tới đây, ta muốn nói với con vài câu.”

“Hai người cứ nói chuyện đi, tôi cất hành lý đi đã. Còn phải nghĩ xem ngày mai nên mua những gì, ôi trời ơi, sao mà nhiều chuyện phải làm như thế chứ.” Chơi bời lêu lổng chỗ Hạ An Lan lâu như thế, cuối cùng Nhạc phu nhân cũng cảm thấy đã đến lúc mình được động chân động tay rồi.

Hạ An Lan cười cười nhìn Nhạc phu nhân đi lên lầu rồi mới nói với Nhạc Thính Phong: “Có một số chuyện bác phải nói với con một chút.”

Nhạc Thính Phong: “Bác nói đi ạ!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1415: Mẹ Bị Lão Hồ Li Kia Bắt Mất Hồn Rồi

Hạ An Lan nói chuyện với Nhạc Thính Phong chừng 15 phút, những chuyện cần nói đều nói hết, sau đó ông cảm thấy đã đến lúc mình phải đi rồi.

Hạ An Lan đứng lên: "Được rồi, bác đi đây, chăm sóc tốt cho mẹ con và Thanh Ti."

Nhạc Thính Phong kinh ngạc: "Bác... Không ở lại tới trời sáng rồi hãy đi sao?"

Anh vừa nói xong, Nhạc phu nhân cũng đi xuống tới nhà: "Cái gì, giờ ông... lại phải đi à?"

Nhạc phu nhân tưởng rằng Hạ An Lan đưa mình về thì ít nhất cũng chờ trời sáng rồi mới đi, không nghĩ ông chỉ ở lại một chút rồi lại đi ngay.

Hạ An Lan cười nói: "Em về nhà an toàn rồi, Thanh Ti cũng khỏe mạnh, anh có thể yên tâm quay về."

Nhạc phu nhân bỗng thấy đau lòng, ông bận bịu như thế còn suốt đêm đưa bà về nhà, sau đó lại quay về ngay. Ông là người không bao giờ lãng phí thời gian, vậy mà lần này lại lãng phí nhiều như thế.

Hạ An Lan vươn tay ôm lấy Nhạc phu nhân, muốn hôn bà nhưng cuối cũng vẫn nhịn được lại, dù sao Nhạc Thính Phong vẫn ở đây. Buông Nhạc phu nhân ra rồi ông mói nói: "Anh đi đây."

Hốc mắt Nhạc phu nhân đã đỏ hồng: "Ông phải ăn cơm đúng giờ đấy."

Hạ An Lan gật đầu: "Ừ."

Nhạc phu nhân đứng ở giữa cửa nhìn Hạ An Lan lên xe, chiếc xe biến mất trong đêm tới, trong lòng bà thấy đau xót. Ở cùng ông lâu như thế rồi mà vẫn phải trở về, giờ nhìn ông rời đi bà bỗng thấy nhớ.

"Mẹ, vào nhà đi."

"Ừ..."

"Mẹ, mẹ đã bị lão hồ ly kia bắt mất hồn rồi."

"Là mẹ anh tóm được ông ấy đấy, được chưa?"

Nhạc Thính Phong nhún vai: "Nếu nói như vậy thì chúc mừng mẹ, con thế nào cũng được."

Nhạc phu nhân vươn tay vỗ vỗ lên đầu anh mấy cái.

...

Ở trong xe, Ngự Trì báo cáo với Hạ An Lan: "Hôm nay suýt chút nữa có một chiếc xe tông vào tiểu thư, lái xe đã chết tại chỗ, là người địa phương, có tiền án tiền sự về tội ăn cắp."

"Nhưng căn cứ theo điều tra của chúng tôi, người này ham mê bài bạc, mà dân cờ bạc bình thường sẽ không có tiền tiết kiệm. Thông thường, có bao nhiêu của nả bọn chúng sẽ đổ hết vào sòng bài, đến khi thua sạch mới chịu đi ra. Chúng tôi phát hiện ở trong nhà hắn có hai vạn, tra xét khắp các sòng bạc mà hắn thường lui tới thì được biết gần đây hắn chi tiêu rất hào phóng, có đêm thua tới hơn 100 vạn, cho nên khẳng định tên này đã bị mua chuộc. Chúng tôi chưa tra được ai đã mua hắn, nhưng có thể phỏng đoán là thế lực còn sót lại của Tằng gia, chính là thế lực của chế độ cũ đang ở nước ngoài."

Trong mắt Hạ An Lan hiện ra vẻ sắc bén: "Mau điều tra rõ, phải trừ bỏ tận gốc, không được để lại mầm họa nào."

"Vâng!"

...

Khoảng, hai, ba giờ sáng, rốt cuộc Uông Tích Vũ cũng nhận được cuộc điện thoại mình đang chờ, cô ta lập tức bắt máy: "Này, anh nói đi, tại sao anh không cho tôi biết là Nhạc Thính Phong đã kết hôn?"

Đối phương nở nụ cười: "Hắn có kết hôn hay không thì cũng chẳng liên quan gì tới việc anh ta có thích cô hay không, không phải sao?"

"Anh... Được, anh nói cho tôi biết, người kết hôn với anh ấy là ai?"

Người kia cười: "Cái này cũng có liên quan gì đâu, nếu cô có thể làm Nhạc Thính Phong thích cô thì liên quan gì tới cô gái kia?"

Uông Tích Vũ sốt ruột nói: "Đương nhiên là có quan hệ. Tôi chỉ muốn biết

cô ta là ai, tôi sẽ bắt đầu xuống tay từ chỗ cô ta?”

“Uông Tích Vũ, tôi vốn còn tưởng cô thông minh lắm, không ngờ cô lại ngu ngốc như thế. Người phụ nữ thông minh thì đi đối phó với đàn ông, còn người ngu dốt thì mới đi tìm phụ nữ gây chuyện.”

Uông Tích Vũ cắn răng, cô ta đương nhiên muốn xuống tay từ chỗ Nhạc Thính Phong, nhưng Nhạc Thính Phong vốn không cho cô ta nửa cơ hội, cô ta không biết phải ra tay thế nào.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1416: Anh Hận Cô Ta Nhưng Lại Muốn Bảo Vệ Cô Ta?

Nên cô ta mới muốn biết người phụ nữ kia rốt cuộc là ai? "Nếu tôi biết cô ta là ai, biết vì sao Nhạc Thính Phong thích cô ta thì mới có cách điều chỉnh biện pháp."

"Cô không cần biết người đó là ai, cô chỉ cần cướp cô ấy khỏi tay hắn ta là được rồi."

Uông Tích Vũ cắn răng nói: "Tại sao? Rốt cuộc là anh nhận Nhạc Thính Phong hay hận cô ta?"

"Không vì sao cả, đây cũng không phải chuyện cô nên hỏi."

Uông Tích Vũ đột nhiên nói: "Anh hận người phụ nữ đó, muốn giết cô ta, nhưng lại bảo vệ cô ta? Tôi không đoán sai chứ?"

"Uông Tích Vũ, cô nên đặt đầu óc của cô lên người Nhạc Thính Phong chứ không phải trên người tôi. Nếu cô không làm được việc thì tôi sẽ tìm người khác, cô không có nhiều cơ hội đâu."

Uông Tích Vũ muốn nói chuyện nữa nhưng đối phương đã cúp máy rồi.

Cô ta oán hận ném điện thoại xuống mặt bàn một cái thật mạnh, cũng may điện thoại chưa bị hỏng, một lát sau nữa lại đổ chuông: "Alo..."

"Uông tổng, vừa có tin tức mới nhất, ngày kia thị trưởng Lý sẽ mở một tiệc rượu, lúc đó sẽ mời những doanh nhân nổi tiếng của Lạc Thành, Nhạc Thính Phong cũng được mời."

Mắt Uông Tích Vũ sáng lên: "Tìm cách lấy được thiệp mời về cho tôi."

...

Sáng hôm sau, Yến Thanh Ti thấy Nhạc phu nhân đã về từ bao giờ thì hoảng sợ, còn tưởng mình đang nằm mơ, đến tận khi Nhạc phu nhân kích động ôm lấy cô, cô mới phản ứng lại.

Yến Thanh Ti kinh ngạc nói: "Mẹ, mẹ về nhà khi nào thế?"

Nhạc phu nhân cười nói: “Mẹ về tối qua. Mẹ không an tâm giao con cho thằng ngốc kia được, việc chăm sóc con và cháu trưởng của mẹ phải để mẹ làm thì mẹ mới yên lòng.”

Yến Thanh Ti gỡ tay Nhạc phu nhân ra, nhìn bà cười: “Bác con cho mẹ về sao?”

Nhạc phu nhân hếch cằm, kiêu ngạo: “Ông ấy không cho thì mẹ cứ trở về đấy. Không ai quan trọng bằng con hết, con có thèm ăn gì không, thấy người thế nào?”

Tuy rằng trong lòng bà cũng nhớ Hạ An Lan nhưng... ai nha, vật may mắn và tiểu bảo bối của nhà bà vẫn là quan trọng số 1.

Chiều hôm sau, Nhạc Thính Phong về ăn tối với Yến Thanh Ti và Nhạc phu nhân xong, nhìn thời gian hẹn đã tới bèn nói: “Đêm nay con phải tới một bữa tiệc cho doanh nhân, con đi một chút rồi về.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Uống ít rượu thôi.”

Anh cúi đầu hôn lên mặt Yến Thanh Ti một cái: “Tuân lệnh bà xã.”

Nhạc Thính Phong đưa Khúc Kính và Giang Lai theo, anh vốn định đưa Yến Thanh Ti đi cùng, nhưng giờ cô đang mang thai, đi lại ở bên ngoài nhiều không tốt, trời thì lạnh, sao anh có thể bắt cô ra ngoài chịu tội với mình được?

Bước vào trong sảnh, gặp được rất nhiều gương mặt thân quen.

Rất nhiều người vội vàng tới chào hỏi anh: “Nhạc thiếu, sao lại không đưa bạn gái theo thế?”

Nhạc Thính Phong cười nhẹ, thái độ xa cách, đạm mạc: “Không cần lắm.”

“Nhạc thiếu, nghe nói Nhạc thị đã hợp tác với Thế Thông, không biết tin này có đúng không vậy?”

“Đúng thế.”

Nhạc Thính Phong ở trước mặt người khác sẽ không giống với Nhạc Thính Phong mà Yến Thanh Ti biết, chỉ có ở trước mặt cô anh mới sống là chính mình, nhõng nhẽo, hay lải nhải, dính người, mê vợ.

Đột nhiên bên cạnh lại có người nói: “A, đây chính là người đó sao, dáng người thật đẹp, chút nữa phải tới làm quen mới được.”

Nhạc Thính Phong đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy Uông Tích Vũ mặc một chiếc váy dài đính trân châu tiến vào sảnh, càng nhìn càng thấy phong tình vạn chủng, đáng tiếc... còn thua xa vợ anh.

Nhạc Thính Phong chỉ thản nhiên liếc mắt một cái rồi không thèm chú ý nữa, anh gọi Giang Lai tới: “Chú ý Uông Tích Vũ cho tôi, nhìn chằm chằm cô ta không rời, đừng để cô ta động tay động chân gì ở đây.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1417: Vợ Tôi Dặn Không Được Uống Rượu

Giang Lai gật đầu: “Vâng!”

Nhạc Thính Phong không tin Uông Tích Vũ có cảm tình gì với mình. Anh cảm thấy con ả này có mưu đồ gây rối, anh bảo Khúc Kính xuống tay với tập đoàn Tam Vương, gần đây đoạt nhiều dự án mà họ nhắm tới. Gần, đây, cổ phiếu của Tam Vương liên tục rớt giá, bọn họ là người rõ nhất mình bị mất bao nhiêu tiền.

Chẳng bao lâu sau, Lý thị trưởng đi tới, thấy Nhạc Thính Phong thì kinh ngạc: “Không nghĩ Nhạc tổng tiếng tăm lừng lẫy lại trẻ thế này, ngưỡng mộ đã lâu. Thấy người xuất sắc như cậu, tôi thật muốn gọi con gái tôi lại giới thiệu đấy.”

Nhạc Thính Phong cười nhẹ: “Thị trưởng Lý quá khen rồi, cảm ơn ngài đã nâng đỡ, nhưng xin lỗi, tôi đã kết hôn rồi.”

Thị trưởng Lý bày ra vẻ mặt đáng tiếc, sau đó nói: “Kết hôn rồi cũng tốt, đàn ông kết hôn rồi sẽ có trách nhiệm hơn.”

Hôm nay ông tổ chức bữa tiệc này là muốn gặp gỡ các doanh nhân của Lạc Thành, thứ là muốn nhìn xem có thanh niên nào tài tuấn thì sẽ giới thiệu cho con gái, vất vả lắm mới nhìn trúng một người thì người ta lại đã kết hôn.

Hàn huyên thêm một lúc, thị trưởng Lý lại có việc rời đi.

Xoay người đã thấy Uông Tích Vũ bưng hai ly rượu đi tới, cô ta nói: “Nhạc tổng, không ngờ hôm nay lại gặp anh ở đây. Chuyện hôm đó em thành thật xin lỗi, mong anh không để ý, em mời anh một ly.”

Nhạc Thính Phong coi thường, đáp: “Bà xã đã dặn dò tôi không được uống rượu, hôm nay tôi chỉ uống nước trái cây thôi.”

“Không ngờ Nhạc tổng lại sợ vợ như thế.”

Nhạc Thính Phong: “Ừ, đúng thế, tôi rất sợ vợ tôi.”

Giống như đang khoe khoang, tôi sợ vợ, tôi kiêu ngạo!

Uông Tích Vũ cắn răng, Nhạc Thính Phong như thế làm cô ta có ra chiêu số nào cũng chẳng ăn thua.

Trong lòng cô ta sốt ruột, nếu không thể nắm chắc cơ hội này, cô ta lo lắng về sau sẽ chẳng còn cơ hội nào nữa.

"Sếp, Uông Tích Vũ kia cứ bám dính lấy ngài, hay chúng ta về trước đi?"

"Tương kế tựu kế." Nhạc Thính Phong bị Uông Tích Vũ bám tới phát cáu lên, cả ngày cứ có ruồi muỗi bay vo ve trước mặt thế này sao anh không bực cho được, phải giải quyết triệt để một lần cho xong.

Anh không muốn trong lúc Yến Thanh Ti mang thai mà mình lại có đuôi bám theo ở bên ngoài.

Nhạc Thính Phong xoay người đi toilet, Uông Tích Vũ lập tức ra hiệu cho người đằng sau.

Trợ lý của Uông Tích Vũ đi tới cạnh Giang Lai, cười cười: "Trợ lý Giang cũng tới à?"

Giang Lai cười đáp: "Tôi chính là cu li của ông chủ, sếp tôi ở đâu thì tôi ở đó thôi."

Trong tay anh cầm một ly champagne, một ly nước trái cây của Nhạc Thính Phong.

Trợ lý của Uông Tích Vũ nói chuyện với Giang Lai một hồi, đột nhiên nói: "A, hình như người đang nói chuyện với thị trưởng Lý là nhị thiếu gia của Tô gia phải không?"

Giang Lai quay đầu nhìn, trợ lý của Uông Tích Vũ nhanh tay bỏ một viên thuốc vào ly nước trái cây, viên thuốc lập tức bị hòa tan trong nháy mắt.

Sau đó lúng túng nói: "Ai nha, nhìn nhầm rồi, nhìn nhầm rồi... Anh cứ nói chuyện đi, Uông tổng tìm tôi rồi."

Giang Lai gật đầu.

Một lúc sau, Nhạc Thính Phong đi ra, Giang Lai đưa nước trái cây cho anh, hai người cúi đầu thì thầm mấy câu.

Sau đó, Uông Tích Vũ nhìn thấy Nhạc Thính Phong uống cạn ly nước trái cây kia, khóe môi cô ta nhếch lên, trong ánh mắt hiện lên vẻ ăn chắc.

Rất nhanh, cô ta thấy Nhạc Thính Phong nói với thị trưởng Lý mấy câu rồi rời đi, cô ta nháy mắt với trợ lý một cái.

Ra khỏi sảnh tiệc, đi qua một hành lang dài, đột nhiên Nhạc Thính Phong cảm thấy không ổn lắm, anh lắc lắc đầu, sau đó liền ngã ập xuống.

Giang Lai đỡ lấy anh, kêu to: "Sếp, sếp..."

Vừa kêu hai tiếng thì một cơn đau đớn từ gáy truyền tới, Giang Lai chưa kịp quay đầu nhìn xem là ai thì đã ngất đi.

Uông Tích Vũ mang theo trợ lý và mấy người khác nhanh chóng xuất hiện: "Mang đi!"

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1418: Về Sau Trong Mắt Anh Chỉ Có Em, Chỉ Yêu Mình Em

Bọn họ đi rồi, Giang Lai từ trên mặt đất vừa đứng dậy vừa xoa gáy, mẹ nó, may mắn lão tử có tránh được đòn đó.

Tiệc rượu này tổ chức ngay tại một khách sạn nổi tiếng của Lạc Thành, Uông Tích Vũ đã chuẩn bị một căn phòng ở chính khách sạn này.

Cô ta sai người đưa Nhạc Thính Phong đi, sau khi chuẩn bị một chút, cô ta mang theo tâm tình kích động mà đẩy cửa phòng ra.

Cô ta tâm tâm niệm niệm, người đàn ông cô ta yêu hơn 10 năm rốt cuộc cũng đã ở trên giường của mình rồi.

Uông Tích Vũ đi tới bên giường, ngồi chồm hỗm trên mặt đất, si mê nhìn gương mặt của Nhạc Thính Phong, nỉ non: "Anh Thính Phong, chờ qua đêm nay, anh sẽ phát hiện ra em mới là người thích hợp nhất ở bên anh."

Uông Tích Vũ đứng lên, bắt đầu cởi quần áo của mình ra. Cô ta nhìn chằm chằm vào gương mặt Nhạc Thính Phong, vươn tay vuốt ve mặt anh, si mê nói: "Anh Thính Phong, từ nhỏ em đã thích anh, nhiều năm rồi em vẫn chưa quên được anh. Trong lòng em lúc nào cũng nghĩ tới anh, trước kia những người đàn ông em quen đều có nét hao hao giống anh, có người giống ánh mắt, có người giống cái mũi, có người lại giống cái miệng, em luôn nghĩ bọn họ chính là anh. Anh Thính Phong... anh còn nhớ rõ chúng ta ngày xưa không? Trước đây, em thích nhất chơi đùa với anh, chúng ta là thanh mai trúc mã

Ngay sau đó, gương mặt si mê của Uông Tích Vũ lại trở nên méo mó, cô ta giận dữ nói: "Nhưng tại sao anh không đợi em về mà đã đi cưới người khác. Cô ta thì có gì tốt, cô ta có thể so sánh với em ư?"

Có đôi khi, thích một người quá lâu mà không được đáp lại thì nó sẽ trở thành bóng ma ở trong lòng.

Trong lòng Uông Tích Vũ, Nhạc Thính Phong chính là tâm ma, cô ta luôn nghĩ cô ta và Nhạc Thính Phong là một đôi trời xanh tác hợp, qua thời gian dài đằng đẵng, suy nghĩ đó đã trở thành một kiểu ám thị tâm lý rồi.

Cô ta cảm thấy chỉ có cô ta mới xứng với Nhạc Thính Phong.

Lễ phục dạ hội đã bị cởi ra, cô ta có một thân thể trẻ trung, hoàn mỹ, cực kỳ gợi cảm.

Uông Tích Vũ chậm rãi vuốt ve mặt Nhạc Thính Phong. Dáng người cô ta rất đẹp, ngực lớn, eo nhỏ, mông cong, cực kỳ nóng bỏng, cho nên cô ta rất tự tin vào bản thân mình, tự tin từ trong ra ngoài. Cô ta nỉ non: "Cô ta có gương mặt đẹp hơn em sao? Dáng người cô ta đẹp hơn em sao? Cô ta có thể trợ giúp anh trong sự nghiệp được như em không?"

Nhớ tới bộ dáng yêu chiều của Nhạc Thính Phong với Yến Thanh Ti, cô ta oán hận nói: "Em không biết con tiện nhân kia là ai, nhưng cô ta đã phá hư tình cảm của chúng ta. Chờ sau khi chúng ta ở bên nhau, em nhất định phải tra tấn cô ta, làm cho cô ta hiểu được cảm giác người mình yêu bị chiếm đoạt là như thế nào. Em muốn cô ta phải thống khổ gấp trăm lần so với em từng chịu, những người mà anh để ý đều là tiện nhân, tiện nhân thì cần phải chết hết."

Tâm lý Uông Tích Vũ hơi lệch lạc, cô ta cảm thấy mình và Nhạc Thính Phong quen nhau từ nhỏ, ở bên nhau mới chính là chuyện đúng ý trời, những cô gái khác chen vào đều là những con khốn đáng chết, đều là kẻ thứ ba.

Cô ta thường xuyên tưởng tượng đến cảnh mình và Nhạc Thính Phong ở bên nhau, đôi khi chính cô ta cũng không biết đó là ảo tưởng hay là sự thật.

Còn những gã bạn trai giống Nhạc Thính Phong kia, cô ta luôn nhìn bọn họ mà tưởng tượng ra đó là Nhạc Thính Phong.

Ban ngày, cô ta còn có một chút tỉnh táo, nhưng khi đêm tới, đêm xuống, cô ta như bị tâm thần phân liệt, hoàn toàn không thể nào khống chế được mình nữa.

Uông Tích Vũ lấy ra một lọ đựng chất lỏng trong suốt, đôi môi đỏ tươi cong lên, nói: "Người đó nói, ai uống thuốc này vào, sau này trong mắt sẽ chỉ có mình em, về sau... sẽ chỉ yêu một mình em! Anh Thính Phong, sau đêm nay, không còn con khốn nào có thể phá hư tình cảm của chúng ta nữa, anh có vui không?"

Uông Tích Vũ mở nắp chai, định cho Nhạc Thính Phong uống, nhưng... khi còn cách miệng anh không tới 2cm, đột nhiên cô ta dừng lại.

Cổ tay cô ta bị một người giữ chặt lấy, không thể động đậy nửa phần.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1419: Tôi Ghét Nhất Người Chửi Vợ Tôi

Uông Tích Vũ nhìn chằm chằm cánh tay đang giữ chặt cổ tay mình, cả người ngẩn ra. Cánh tay kia rất đẹp, da còn trắng hơn cả da cô ta, ngón tay thon dài nhưng rất có lực, cổ tay cô ta như bị nghiền nát trong bàn tay đó. Uông Tích Vũ cảm thấy đau đến mức run rẩy cả người.

Cô ta nhìn theo cánh tay kia, cuối cùng thấy được một đôi con ngươi tối đen, lạnh như băng, tràn đầy sát ý làm người ta hoảng sợ.

Cả người Uông Tích Vũ cứng đờ, vẻ mặt kinh ngạc: “Anh... Anh... Không phải anh...”

Cô ta trơ mắt nhìn Nhạc Thính Phong chậm rãi ngồi dậy, động tác của anh thong thả nhưng mạnh mẽ, ánh mắt lạnh lùng tràn ngập sát ý, vẻ mặt không biểu tình, vĩnh viễn là bộ dáng đạm mạc, cao ngạo như trước đây.

Uông Tích Vũ hoảng hốt: “Anh... Anh, sao anh có thể tỉnh... Rõ ràng anh đã uống ly nước trái cây kia rồi?”

Hiệu quả của thuốc sẽ không nhanh chóng mất đi như thế?

Trong ánh mắt Nhạc Thính Phong không hề đục ngầu, hoàn toàn không giống người vừa mới trúng thuốc mê.

Nhạc Thính Phong thản nhiên lên tiếng: “Biết tôi đây ghét nhất loại người nào không?”

Thân thể Uông Tích Vũ lạnh run: “Em... Em...”

Nhạc Thính Phong chậm rãi nói: “Tôi nói cho cô biết, đó là những kẻ... chửi vợ tôi.”

Đại khái, không ai có thể biết được chính xác Yến Thanh Ti quan trọng với Nhạc Thính Phong thế nào. Đó là tất cả sự sống của anh, Yến Thanh Ti chính là tình yêu của anh, là tín ngưỡng của anh.

Vừa rồi, khi nghe Uông Tích Vũ mắng chửi Yến Thanh Ti, Nhạc Thính Phong đã nghĩ, con mẹ mày, chờ xem lão tử đây thu thập tiện nhân cô thế nào?

Hôm nay anh đã nói với Giang Lai về chuyện tương kế tựu kế, thật ra anh muốn nhìn xem Uông Tích Vũ còn chiêu gì chưa sử dụng tới, không ngờ... lại là chiêu này.

Chén nước trái cây kia đã sớm bị Giang Lai tráo đổi rồi.

Nhạc Thính Phong cảm thấy hôm nay mà bị con mụ này tính kế thì anh nên đi tự sát cho xong, ngu ngốc!

Uông Tích Vũ nghe Nhạc Thính Phong nói thế thì giãy giụa, nói: "Vợ anh, vợ anh... Vợ của anh... Anh mở miệng là nhắc tới cô ta, rốt cuộc cô ta tốt hơn em ở chỗ nào?"

Anh lúc nào cũng nhắc tới vợ mình, còn cô ta lại chưa từng được thấy mặt người kia, cô ta không cam tâm khi thất bại dưới tay một người mà mặt mình còn không được thấy.

Nhạc Thính Phong một tay đoạt lấy chai nước trong tay Uông Tích Vũ rồi không chút lưu tình mà giơ chân đá cô ta một cái.

Uông Tích Vũ ngã nhào sang một bên, đến khi đụng vào bàn trà mới dừng lại.

Cô ta thấy Nhạc Thính Phong lấy ra một cái khăn tay, hung hăng lau gương mặt vừa bị cô ta vuốt ve, trong mắt anh toàn chán ghét, ghê tởm không hề che giấu, giống như cô ta là một thứ cực kỳ dơ bẩn vậy.

Uông Tích Vũ tự tin, kiêu ngạo ở trước mặt anh không đáng giá một đồng.

Nhạc Thính Phong chán ghét nói: "Cái gì cô cũng thua kém vợ tôi. Cho dù cô có cởi hết cũng không khác gì một con lợn ở trước mặt tôi chứ đừng nói là làm cho tôi hứng thú."

Lời của anh kích thích tới Uông Tích Vũ, cô ta hét lên: "Tại sao? Rõ ràng em quen anh trước, rõ ràng em nói thích anh trước, rõ ràng chúng ta mới là một đôi, em cố gắng bao nhiêu lâu như thế, giờ anh đã có vợ, ngay cả một nửa con mắt anh cũng không nhìn em. Nhạc Thính Phong, anh có biết anh làm em thất vọng lắm không?"

Nhạc Thính Phong nghe cô ta nói thế thì nhất thời cảm thấy, mẹ nó, lão tử sao lại có thể nói chuyện cùng một con mất trí được đây?

Anh không muốn nói chuyện với một con điên, như thế sẽ làm anh cảm thấy chỉ số IQ của mình bị sỉ nhục quá đáng.

Mẹ nó, dựa vào cái quái gì mà bắt lão tử đây phải có tình ý với cô ta, quen trước ư, tỏ tình trước ư, cái lý do vớ vẩn gì vậy?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1420: Tiện Nhân Thì Không Thể Tính Là Phụ Nữ Được

Trước kia anh quen rất nhiều con gái, chẳng lẽ chỉ vì bọn họ quen anh trước Yến Thanh Ti mà anh phải thu nhận toàn bộ bọn họ à?

Thật không biết ở đâu chui ra một con khốn ấu trĩ thế này, Nhạc Thính Phong cả giận nói: "Ngoài cửa đã xem đủ chưa, lăn tới đây cho lão tử?"

Nhạc Thính Phong cảm giác bị con ả này thích thực sự là một loại sỉ nhục.

Cửa phòng mở ra, Giang Lai và Khúc Kính cười hì hì tiến vào.

Nhạc Thính Phong chỉ Uông Tích Vũ nói: "Hai người các cậu thu thập con thần kinh này cho tôi, đừng có để lão tử nhìn thấy cô ta thêm một lần nào nữa."

Uông Tích Vũ nhìn hai người kia đi vào thì hét lên một tiếng, muốn mặc lại quần áo, nhưng cô ta còn chưa kịp chạm vào váy áo của mình thì Khúc Kính đã nhanh chân tiến lên, đá chiếc váy ra xa.

Khúc Kính cười hơ hớ, nói: "Mặc cái gì mà mặc, vừa rồi lúc Uông tiểu thư cởi đồ, tư thế thật sự làm người ta say nha, so với mấy em ở hội sở thì còn hấp dẫn hơn nhiều."

Uông Tích Vũ mặt đỏ, tai hồng, cuộn mình lại một góc: "Các anh..."

Cô ta rất tự tin, cực kỳ tự tin vào bản thân mình, chính vì sự tự tin thái quá đó mà cô ta đã coi thường Nhạc Thính Phong, đã nghĩ anh là ngọn đèn cạn dầu.

Kết quả giờ bắt trộm gà không được còn mất nắm thóc, chính mình dùng đá đập chân mình, rơi vào bẫy của bọn họ.

Trong lòng Uông Tích Vũ rối bời, cô ta gào lên: "Người đâu, người đâu..."

Giang Lai ngoáy ngoáy lỗ tai: "Uông tổng, đừng kêu nữa, cô cảm thấy hai chúng tôi ở bên ngoài quang minh chính đại nghe lén trong này như thế, đám người đó còn ở đây được sao?"

Giang Lai tìm ở trong phòng một hồi, cuối cùng tìm được một máy quay nhỏ mà Uông Tích Vũ đã chuẩn bị. Cô ta định ghi lại lần đầu tiên của mình và Nhạc Thính Phong, sau này có thể giữ lại để xem, còn có thể dùng để kích bác Yến Thanh Ti, nếu Nhạc Thính Phong không chịu để cô ta khống chế thì lại dùng để uy hiếp anh.

Nhưng giờ nó lại trở thành thứ giúp ích cho Nhạc Thính Phong. Giang Lai xem một chút rồi cười khẩy, nói: “Tiểu thư Uông, thông báo của cô thật sự làm chúng tôi cảm động đó. Đối với chứng bệnh vọng tưởng của cô, tôi nghĩ cô cần phải điều trị, nhưng người bị bệnh giai đoạn cuối như cô khó chữa lắm, hay là thôi là đừng có trị nữa.”

Tuy đôi khi Uông Tích Vũ có mất đi lý trí, không khống chế nổi mình, nhưng giờ cô ta dù có mất lý trí cũng biết bản thân đã rơi vào tay Nhạc Thính Phong, cô ta bèn cầu xin: “Anh Thính Phong, hãy nể mặt chúng ta quen nhau nhiều năm như thế, hãy nể mặt em thích anh nhiều như thế, hãy nể tình Uông gia với Tô gia có quan hệ tốt nhiều năm, mong anh hãy thả em đi, được không? Em sai rồi, sau này em sẽ không bao giờ làm như thế nữa, em xin thề.”

“A...” Nhạc Thính Phong cười lạnh một tiếng, anh đang lau tay, lau những chỗ bị Uông Tích Vũ chạm vào, còn đang nghĩ về phải tắm xà bông thêm vài lần mới được.

“Giang Lai, nói cho cô ta nghe đi.”

Giang Lai tỏ ra bí hiểm, nói: “Uông tổng, cô bảo thả cô cũng thật dễ quá. Nhưng nếu hôm nay cô thực hiện kế bẩn thành công, ai sẽ tha cho sếp của chúng tôi? Cô sao? Cô sẽ bỏ qua bà chủ của chúng tôi sao? Nhưng cô nên cảm thấy may mắn là mình không rơi vào tay bà chủ của chúng tôi, nếu không... Ha ha...”

Khúc Kính đánh giá Uông Tích Vũ một phen, lắc đầu: “Cho nên mới nói, tiện nhân thì không thể coi là phụ nữ được.”

Uông Tích Vũ nói: “Nhưng mà tôi đã thực hiện được gì đâu, anh muốn tôi phải bồi thường thế nào?”

Khúc Kính liên tục xua tay: “Không cần, không cần, chúng tôi chưa bao giờ thích người khác chủ động dâng lên, chúng tôi thích tự mình giành lấy, ví dụ như... tập đoàn Tam Vương...”

Nhạc Thính Phong quăng chuyện công kích tập đoàn Tam Vương cho Khúc Kính, anh ta đã thả ra đủ các loại chiêu số ngầm làm cho đối phương khổ không thể tả.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1421: Đời Người Rất Ngắn, Ngắn Đến Nỗi Chỉ Đủ Yêu Một Người

Thuê hacker ngày nào cũng tấn công vào máy chủ của Tam Vương khiến toàn bộ máy tính công ty tê liệt, số liệu rối loạn, còn gửi vào di động của nhóm lãnh đạo cao tầng của Tam Vương những tin nhắn quấy rối.

Nhưng thủ đoạn của Khúc Kính cũng rất bí ẩn, cho dù là mất đi sinh ý cũng không phải rơi vào tay của Nhạc thị, mà là bị các công ty cấp dưới của Nhạc thị lấy đi.

"Các ngươi... Là các ngươi... làm..."

Uông Tích Vũ tất nhiên biết chuyện mấy ngày nay công ty của nhà cô ta như bị trúng tà, liên tiếp gặp chuyện không may, không thể nào phòng bị nổi, không ngờ là do Nhạc Thính Phong sai người làm.

Nhạc Thính Phong lau bàn tay tới đỏ ửng lên, chán ghét nói: "Cô cảm thấy tôi sẽ không phòng bị gì với một công ty bên này thì cướp đi mối làm ăn của tôi, bên kia thì sai một con dở hơi tới tán tỉnh mình sao?"

"Đừng lãng phí thời gian nữa." Nhạc Thính Phong đưa bình chất lỏng cho Giang Lai: "Thuốc này cho cô ta uống một nửa, để lại một nửa đi kiểm tra, xem bên trong là cái gì. Còn đoạn phim kia thì copy ra một bản gửi tới nhà họ Uông." Anh muốn xem Uông gia còn mặt mũi nữa không.

Giang Lai nói: "Nhưng cô ta đã nói uống xong thì sẽ..."

Nhạc Thính Phong cười lạnh: "Cậu tin là trên đời này có cái loại thuốc như thế à? Cho người ta uống một ngụm người ta liền một mực yêu cậu ư?"

Anh chỉ tin tưởng thần trí người khác có thể bị thuốc khống chế, nhưng không tin thuốc có thể khống chế cả tình cảm.

Thuốc này tuyệt đối không có công dụng đó, chắc chắn có công dụng khác.

Uông Tích Vũ nói thuốc này là có người đưa cho cô ta, xem ra trên người cô ta còn có bí mật mà anh chưa moi ra được.

Giang Lai ngẫm lại cũng thấy đúng, làm gì có thuốc nào khiến người ta yêu

sống chết chứ.

Uông Tích Vũ vừa nghe đã hoảng: “Không đươc... Các anh không thể làm như thế. Em xin anh đấy, anh Thính Phong.”

Nhạc Thính Phong sửa lại caravat, bước ra ngoài cửa, sau lưng anh, Giang Lai mặt không biểu tình bóp cằm Uông Tích Vũ, đổ một nửa thứ nước trong bình vào miệng cô ta.

Sau khi chắc chắn cô ta đã uống xong, Giang Lai mới buông ra.

Uông Tích Vũ ho khan, ngã ngồi trên mặt đất, cả người tê liệt. Cô ta ngẩng đầu thì thấy Nhạc Thính Phong đã tới cửa phòng, chuẩn bị mở cửa ra, cô ta vừa khóc vừa kêu: “Anh yêu cô ta như thế, tai sao không thể nhượng cho em được một chút tình yêu đó? Em không cần nhiều, em chỉ cần một chút là đủ rồi.”

“Cạch” một tiếng, Nhạc Thính Phong đã mở cửa.

Thanh âm của anh truyền vào tai Uông Tích Vũ: “Đời của tôi ngắn lắm, ngắn tới mức yêu một người cũng không thấy đủ, sao có thời gian mà để ý tới cô?”

Một buổi tối thế này, vốn anh phải ở nhà chăm sóc vợ con, kết quả lại bị con thần kinh này phá hỏng hết.

Tâm tình Nhạc Thính Phong cực kỳ kém.

Khúc Kính đuổi theo, hỏi: “Thế thôi à? Giờ xử lý cô ta thế nào?”

“Bỏ đi, sẽ có người tới mang cô ta đi.”

Đêm đó, Hạ An Lan đã nói với Nhạc Thính Phong, bên người anh và Yến Thanh Ti lúc nào cũng có người bảo vệ. Vừa rồi nếu những người đó không âm thầm ra tay, chỉ với Giang Lai và Khúc Kính, sao có thể chống lại được nhiều người như thế?

Nhạc Thính Phong nói: “Thuốc này cũng bỏ lại, sẽ có người đem đi.”

Khúc Kính nhún nhún vai: “Được rồi... Giải quyết nhẹ nhàng thế này nên cứ có cảm giác không đúng ở đâu đấy.”

Nhạc Thính Phong cười cười, dù thế nào cũng được, Uông Tích Vũ chắc sẽ không dùng súng, cô ta cũng chỉ là vật hy sinh mà thôi.

Bọn họ đi rồi, thủ hạ do Ngự Trì bố trí liền nhanh tiến vào đem cả Uông Tích Vũ và bình thuốc chỉ còn một nửa kia đi.

...

Chờ tất cả mọi người đi rồi, trợ lý của Uông Tích Vũ liền từ một gian phòng khác đi ra, hắn bấm điện thoại, nói: “Cô ta thất bại, thuốc cũng bị Nhạc Thính Phong lấy đi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1422: Anh Mau Nằm Xuống, Ôm Em Ngủ

"Thế mà còn thất bại, ngu ngốc, một đám bỏ đi."

"Đối với thất bại lần này tôi thực có lỗi, xem ra Nhạc Thính Phong cũng không phải kẻ đơn giản. Chúng tôi còn tưởng lần này có thể nắm được hắn ta, đáng tiếc đã coi thường hắn rồi."

"Đương nhiên hắn không đơn giản rồi, một cơ hội tốt như thế mà còn bỏ lỡ, chắc chắn hắn sẽ cảnh giác, muốn tìm cơ hội khác cũng sẽ càng khó khăn hơn. Các anh đã làm hỏng chuyện tốt của tôi rồi."

"Thật xin lỗi..."

...

Nhạc Thính Phong không về nhà ngay mà anh tới Bích Lan Đình trước, sau khi tắm rửa một hồi, xác định trên người không còn mùi gì liên quan tới Uông Tích Vũ nữa mới yên tâm rời đi.

Về nhà, Yến Thanh Ti đã ngủ, Nhạc phu nhân đang dùng kính mắt móc giầy cho trẻ con.

Giầy rất nhỏ, Nhạc Thính Phong đút hai ngón tay cũng không vào được, anh ngồi bên cạnh Nhạc phu nhân, hỏi: "Mẹ, mẹ làm cái này để làm gì?"

Nhạc phu nhân đáp: "Cho cháu trai nhà chúng ta, con xem, có đẹp không?"

Nhạc Thính Phong gật đầu: "Đẹp lắm, nhưng nếu là con gái mẹ sẽ không thích sao?"

"Đương nhiên thích chứ, là con gái càng tốt, ngoan ngoãn đáng yêu, nghĩ tới thôi là đã thấy thích rồi. Thật mong bảo bối đáng yêu của nhà ta sớm ra đời."

Nhạc phu nhân cầm lấy một cái giầy đã làm xong, bà dường như nhìn thấy tương lai không lâu sau này, khi bảo bối của bà mang nó trên chân.

Nhạc Thính Phong nói: "Mẹ, khuya rồi, mai lại làm, mẹ nghỉ ngơi đi."

Nhạc phu nhân tháo kính mắt xuống: "Con còn biết muộn à, sao giờ này mới về hả? Sau này có ra ngoài xã giao, nếu không quan trọng thì khỏi cần đi,

biết chưa? Nếu Thanh Ti không mang thai thì con về muộn cũng không nói làm gì, nhưng giờ nó đã là phụ nữ có thai rồi, con làm chồng sao lại không hiểu chuyện thế hả?"

"Vâng, sau này con nhất định sẽ chú ý, loại xã giao này sẽ không đi nữa."

"Nhớ kỹ, thế nào cũng không được đi."

"Vâng, mẹ, con nhớ rồi, mẹ mau đi nghỉ thôi."

Nhạc Thính Phong nhẹ nhàng đẩy cửa ra, rón rén đi vào phòng, Yến Thanh Ti đã ngủ say trên giường, đèn trong phòng vẫn sáng, anh biết đây là mở để chờ anh.

Nhạc Thính Phong đi tới bên giường, ngồi xổm xuống, tỉ mỉ ngắm gương mặt của Yến Thanh Ti, ngắm thế nào cũng thấy không đủ.

Trải qua đêm nay, Nhạc Thính Phong cảm thấy ánh mắt mình đúng là rất được, thật tốt, bằng không sao có thể mê hoặc được Thanh Ti chứ?

Yến Thanh Ti mơ màng mở mắt ra, nửa tỉnh nửa ngủ nhìn Nhạc Thính Phong rồi lại nhắm mắt lại, miệng lên tiếng hỏi: "Anh về rồi?"

"Ừ... Anh về rồi."

Yến Thanh Ti xoay người: "Mau đi ngủ đi, ôm em ngủ, anh không ở đây nên em ngủ không ngon."

"Ừ, chờ anh thay quần áo đã rồi sẽ vào ngủ với em."

Nhạc Thính Phong nhanh chóng thay quần áo rồi nằm xuống, Yến Thanh Ti chui vào lòng anh theo bản năng.

Anh ôm cô vào trong ngực, nhẹ nhàng xoa đầu cô, cảm nhận được hơi thở quen thuộc của cô, trong lòng Nhạc Thính Phong nhanh chóng ấm áp.

Anh tắt đèn, nhắm mắt lại.

Trong lòng anh hẹp hòi tới mức chỉ có thể chứa được một mình Yến Thanh Ti, những người khác còn lâu mới chạm tới được.

...

Trời sáng, Nhạc Thính Phong tỉnh trước, cầm lấy di động xem giờ. Mới hơn 7 giờ, có một tin nhắn tới từ một số lạ, nội dung nói rằng đã kiểm tra được tác dụng của thuốc kia.

Nhạc Thính Phong nhẹ nhàng rút tay ra khỏi đầu Yến Thanh Ti, cẩn thận rời giường rồi cầm di động vào toilet.

Tin nhắn xa lạ này anh biết là của ai gửi tới, tám chín phần là của Ngự Trì.

Nhạc Thính Phong lập tức bấm số gọi, quả nhiên, không bao lâu sau, Ngự Trì bắt máy.

--- O ---

Chương 1423: Sao Em Lại Đi Với Cậu Ta, Em Là Người Của Chị Mà?

“Đó là thuốc gì?”

Ngự Trì nói: “Căn bản không phải kiểu thuốc mà uống vào thì người đầu tiên anh thấy sau khi tỉnh dậy là người anh yêu, đó là một loại độc dược đầu độc thần kinh, sẽ không nguy hiểm tới tính mạng nhưng sau này sẽ biến thành ngu ngốc.”

Nhạc Thính Phong nghe xong thì lòng run lên, mẹ nó, may mắn hôm qua anh chưa kịp uống, bằng không biến thành ngu ngốc rồi thì ai chăm sóc vợ con chứ?

“Con mụ kia thế nào?”

Ngự Trì đáp: “Đã đơ rồi, không hỏi được gì cả.”

“Mẹ, biết thế không cho cô ta uống nữa.” Nhạc Thính Phong muốn đá vào bồn cầu một cái nhưng sợ Yến Thanh Ti đang ngủ bên ngoài bị đánh thức nên vội vàng thu chân lại.

“Thế những kẻ đi theo cô ta đã bắt hết chưa?”

Ngự Trì: “Bắt rồi, đang thẩm tra.”

“Vậy nếu có tra ra cái gì thì gọi cho tôi.”

Cúp máy xong, Nhạc Thính Phong ra khỏi toilet, Yến Thanh Ti vẫn chưa dậy, anh vội bỏ di động và chui vào chăn.

...

Sau khi mang thai, Yến Thanh Ti trở thành sủng vật được bao dưỡng, mỗi ngày trừ ăn và ngủ thì không hề được làm gì khác, cô có cảm giác nhân sinh càng lúc càng nhàm chán.

Cô gọi điện tới Dung Thành cho ông bà ngoại nói mình đã có thai, bà ngoại vô cùng vui vẻ, như một đứa trẻ vậy, cứ đòi tới Lạc Thành, nhưng Hạ An Lan không cho.

Ông nói với lão thái thái, ba mẹ giờ già rồi, cần phải có người thân chăm sóc, nếu ba mẹ tới Lạc Thành thì không những không chăm sóc được cho Thanh Ti mà còn hại cô phải chăm sóc lại họ.

Lão thái thái ngẫm nghĩ thấy có lý, mặc dù vẫn rất muốn nhưng... cũng không muốn Yến Thanh Ti vừa phải dưỡng thai vừa phải chăm lo cho mình, thế nên chỉ đành mỗi ngày gọi điện trò chuyện với cô.

Ở nhà dưỡng thai được vài ngày thì Yến Thanh Ti đã cảm thấy nhàm chán chết đi được. Thỉnh thoảng cô muốn đi gặp Quý Miên Miên nhưng đều bị Nhạc phu nhân ngăn cản, trời lạnh như thế, lần nào cũng là Quý Miên Miên chạy tới thăm cô.

Quý Miên Miên rất gầy, khuôn mặt tròn tròn của cô giờ đã gầy đi một vòng, thon nhỏ, đôi mắt to tròn. Trải qua một lần lột xác, trên người Quý Miên Miên có thêm một phần ý nhị, ngược lại càng đẹp ra.

Mỗi lần thấy cô, Yến Thanh Ti đều cố gắng làm cô vi vẻ, nhưng rốt cuộc cô không thể trở lại làm một người vô ưu vô lo như trước.

Việc tìm kiếm thi thể Diệp Thiều Quang đã dừng lại bởi vì không thể tìm thấy nữa, ngay cả các phần thi thể cũng không tìm được, giống như trên đời này chưa từng có một người như thế tồn tại.

Có đôi khi, Yến Thanh Ti nghĩ, có phải Diệp Thiều Quang vẫn chưa chết hay không?

Trong lòng Yến Thanh Ti cảm khái, vươn tay véo véo má Quý Miên Miên: "Sao lại gầy thế này hả? Em nói xem xem, không ở nhà nghỉ ngơi còn tới công ty làm gì? Em đi theo chị thì cứ vừa chơi vừa lĩnh lương thôi."

Quý Miên Miên cười hắc hắc: "Chị Mạch nói mặt em gầy rất đẹp, lúc nào cũng bảo cho em xuất đạo. Hơn nữa, em ở nhà cũng chẳng có việc gì, chị Mạch cho em đi theo hỗ trợ hóa trang cho Lãnh Nhiên, rất thoải mái. Hơn nữa em cũng rất tự do, chỉ cần có việc là đều tính vào giờ làm thêm, thế nên một tháng lương của em tăng rất nhiều. Em cảm thấy chờ chị sinh bảo bối xong thì em đã thành tiểu phú bà rồi."

Yến Thanh Ti vừa nghe đã sốt rột: "Sao em lại đi với cậu ấy, em là người của chị mà?"

"Chị, yên tâm đi, em chỉ đi tạm thời thôi. Giờ chị đang ở nhà dưỡng thai nên

em cũng rất nhàm chán, chỉ cần chị có việc thì em sẽ mặc kệ chuyện của bọn họ ở bên kia mà.”

Yến Thanh Ti sờ bụng: “Bụng còn chưa thấy, chờ bốn tháng nữa thì đúng là có làm gì cũng không làm nổi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1424: Tiểu Tiện Nhân Rốt Cuộc Cũng Lộ Diện

Cô rất chờ mong sinh đứa con này ra, nhưng nghĩ tới công việc của mình, trong lòng cô vẫn thấy thực mất mát.

Phim Lãnh Hương sẽ ra rạp vào dịp Tết Nguyên Đán, cũng không còn vài ngày nữa. Ngày nào cô cũng đăng tin lên weibo, nhưng không tham gia các hoạt động truyền thông. Chị Mạch đã nói với người ngoài là cô không khỏe, đang trong thời giang nghỉ dưỡng sức.

Quý Miên Miên bóc cho Yến Thanh Ti một cái hạt dẻ đường, nói: "Chị, chị Mạch bảo em hỏi chị, lễ trao giải phim truyền hình chị có đi không?"

Điển lễ long trọng nhất của phim truyền hình được tổ chức vào cuối năm, năm nào cũng bình bầu ra những diễn viên truyền hình tốt nhất, những người mới xuất sắc nhất, là giải thưởng mà diễn viên nào cũng mong muốn đạt được.

Yến Thanh Ti gật đầu: "Đi chứ, giải thưởng diễn viên mới xuất sắc của chị, chị phải tự tới lấy thôi."

Cô đã được đề danh, tuy rằng giải thưởng luôn được giữ tới phút cuối cùng, Yến Thanh Ti cũng không cố đi tìm hiểu làm gì, nhưng cô cảm thấy nhất định là mình, cô rất tin vào điều đó.

Quý Miên Miên nhỏ giọng: "Nhưng... ông chủ có đồng ý không?"

Yến Thanh Ti nhớ tới Nhạc Thính Phong, cười nói: "Có chứ."

Người đàn ông của cô sao cô lại không hiểu, hơn nữa, cô cũng không yếu đuối tới mức ấy.

Quý Miên Miên ở lại Nhạc gia ăn tối xong mới về, nhưng cô không nghĩ tới vừa về nhà đã gặp một đống người đang ở trước cửa.

Quý Miên Miên hỏi: "Các ngươi làm gì vậy? Sao thế hả?"

Đám người tản ra, Quý Miên Miên thấy một người phụ nữ ôm một đứa bé trai ngồi ở cửa nhà mình vừa khóc vừa kể lể cái gì đó.

Quý Miên Miên vẻ mặt mê man, hỏi: “Xin hỏi, cô là ai?”

Người kia vừa thấy Quý Miên Miên thì đứng phắt dậy, chỉ vào cô chửi ầm lên: “Tiểu tiện nhân mày rốt cuộc cũng lộ diện rồi. Mọi người hãy phân xử giúp, đây là một con đàn bà tâm địa như rắn rết, hại chết em họ của tôi, còn chiếm lấy nhà của chú ấy. Các người nói xem đã bao giờ gặp được một tiểu tiện nhân không biết xấu hổ như thế này chưa?”

Người đàn bà chanh chua đang kêu la này là vợ của Diệp Húc Quang. Diệp gia suy bại, cây đổ bầy khỉ tan, công ty bị niêm phong, đại biệt thự bị niêm phong, bọn họ từ một đám tiếng tăm lừng lẫy ở Lạc Thành trở thành một đám dân nghèo ngay cả mấy trăm đồng cũng không kiếm ra nổi.

Từ giàu hóa nghèo, chuyện này đối với bọn họ mà nói không khác gì từ trên trời cao bị đày xuống tận địa ngục.

Những cái gì tao nhã, cao quý lúc có tiền giờ cũng vô dụng hết, nghèo khó hoàn toàn có thể thay đổi một con người.

Hôm nay, có người nói với vợ của Diệp Húc Quang là Diệp Thiều Quang đã chết, nhà của anh bị một nữ nhân chiếm lấy, mà người phụ nữ đó không phải vợ của Diệp Thiều Quang.

Cô ta vừa nghe đã lập tức chẳng khác nào kẻ sắp chết đói gặp được một bàn tiệc, vội vàng chạy tới đây.

Diệp Thiều Quang không có anh em ruột thịt, cô ta và con của cô ta chính là người thân thuộc cuối cùng của anh. Tại sao nhà của Diệp Thiều Quang lại để một ngoại nhân ở cơ chứ. Anh ta đã chết, nhà phải thuộc về bọn hắn mới hợp lý.

Vợ của Diệp Húc Quang khóc lóc om sòm một hồi, biểu hiện vô cùng yếu đuối, chỉ thiếu nước chưa lấy dây thừng thắt cổ chết mà thôi.

“Mọi người mau đến xem đi, các người đã gặp ai ác độc như tiểu tiện nhân này chưa? Em họ đáng thương của tôi, em họ đáng thương của tôi ơi... Em chết oan uổng quá...”

Quý Miên Miên nghe tới từ “chết” thì tay không ngừng run rẩy, cô muốn nói nhưng lại không biết phải nói cái gì.

Nói Diệp Thiều Quang chưa chết? Hay nói đây là nhà của cô?

Quý Miên Miên bỗng thấy sợ hãi, chẳng lẽ... thứ cuối cùng thuộc về Diệp Thiều Quang mà cô cũng không bảo vệ được sao?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1425: Một Phân Tiền Tôi Cũng Không Có, Xin Hãy Tha Cho Chúng Tôi

Người vây xem chỉ chỉ trỏ trỏ Quý Miên Miên, khe khẽ bàn tán.

Vợ Diệp Húc Quang chỉ vào Quý Miên Miên mà mắng: “Các người nhìn cô ta đi, cô ta không nói được gì vì cô ta đang chột dạ... Tôi muốn kiện cô ra tòa...”

Con trai của cô ta lao tới, đánh Quý Miên Miên: “Đàn bà xấu, đàn bà xấu, hại chết chú của tôi, hại chết chú của tôi...”

Quý Miên Miên đột nhiên bùng nổ, cô đẩy thằng bé kia ra, hét lên một tiếng: “Đủ rồi...”

Đứa bé lùi về sau hai, ba bước, té ngã trên mặt đất, xoa mắt, há mồm gào lên: “Mẹ, cô ta đánh con, cô ta đánh con...”

Vợ Diệp Húc Quang thấy thế liền xông tới: “Tiểu tiện nhân, mày dám đánh con tao, tao liều mạng với mày.”

Quý Miên Miên bắt lấy cánh tay cô ta: “Thừa dịp tôi còn chưa nổi giận thì lập tức cút ngay cho tôi. Nhà này các người đừng hòng bước vào nửa bước.”

Vợ Diệp Húc Quang gào lên ăn vạ: “Đây là nhà của Diệp gia chúng tao, mày dựa vào cái gì mà đòi chiếm lấy nó, mày là đồ ăn cắp, tao phải báo cảnh sát, tao phải báo cảnh sát...”

Bỗng nhiên, vài nhân viên bảo an chạy tới: “Làm loạn cái gì đây hả?”

Bảo vệ khu chung cư còn chưa đi tới, vợ của Diệp Húc Quang giống như thấy hy vọng, cô ta sốt ruột trình bày: “Đây là nhà em của em họ tôi, giờ nó chết rồi, người đàn bà này lại chiếm lấy nhà của nó. Đây là nhà của chúng tôi, các anh mau đuổi cô ta đi, đuổi cô ta ra khỏi đây.”

Nhân viên bảo an hỏi: “Em họ cô tên là gì?”

“Diệp Thiều Quang.”

Nhân viên bảo an cười: “Bà thím này, đừng nói đùa như thế? Chủ nhà này

tên là Quý Miên Miên, không phải Diệp Thiều Quang đâu."

Quý Miên Miên sửng sốt, của cô... Tên? Làm sao có thể, rõ ràng là...

Vợ Diệp Húc Quang sửng sốt: "Sao có thể thế được. Người đàn bà này sao có thể mua được căn nhà như thế này, các anh bị nhầm rồi, em họ tôi mới là chủ hộ, không phải các anh nhận tiền hối lộ của người ta đấy chứ? Các người đã thông đồng với nhau đúng không?"

"Thím này, đây là nhà của người ta, thím dựa vào cái gì mà chạy tới đòi nhà của người ta chứ? Mau ra khỏi đây, đây không phải chỗ các người có thể vào đâu."

Bảo vệ nhanh chóng đuổi người ra ngoài, chung cư cao cấp mà để loại người rách rưới này tiến vào, đúng là làm hạ cấp bậc của nơi này rồi.

Đám người vây xem náo nhiệt thấy không còn gì nữa thì tự động tán đi.

Quý Miên Miên gọi nhân viên bảo an lại: "Tôi muốn biết, phòng này... từ lúc nào đổi sang tên của tôi thế?"

"Đã một thời gian rồi, anh Diệp tự mình làm thủ tục, cô... không biết à?"

Quý Miên Miên lắc đầu, cô không ngờ Diệp Thiều Quang đã sớm chuẩn bị cho cô hết thảy.

...

Vợ Diệp Húc Quang và đứa con nhỏ bị đuổi ra khỏi tiểu khu, cô ta đứng ở cửa chửi mắng một hồi, không có ai quan tâm nên cô ta đành phải rời đi.

Trên người bọn họ không có tiền, đừng nói là taxi, cho dù là giao thông công cộng cũng không lên nổi.

"Mẹ, con không muốn về chỗ rách nát kia ngủ đâu, con muốn ngủ ở đây."

"Ngủ cái gì mà ngủ, mày với ba mày đều không có tiền đồ y như nhau."

"Mẹ... con đói..."

"Ha ha, chỉ biết ăn thôi, lão nương hôm nay cũng chỉ mới ăn một chút cơm đây..."

Hai mẹ con đi bộ về, đi cho đến lúc trên lưng như cõng cả một ngọn núi, chạm chạp di chuyển.

Đột nhiên, bên cạnh xuất hiện một người, một tay xách con cô ta lên, bịt chặt lấy miệng nó, không để cho đứa bé kêu lên.

Vợ Diệp Húc Quang vừa thấy đã vội xin tha: “Không được, xin các người, tôi không có một phân tiền nào đâu, xin các người tha cho chúng tôi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1426: Là Ai Có Thể Nhớ Rõ Được Sở Thích Của Cô?

Người nọ mặc một thân quần áo đen, đầu đội mũ căn bản không nhìn rõ mặt, chỉ nghe thấy thanh âm lạnh lùng của anh ta: “Ai cho phép cô tìm Quý Miên Miên gây sự?”

Vợ của Diệp Húc Quang chớp chớp mắt: “Không... không có ai cả...”

Người nọ cười lạnh một tiếng: “Ai nói với cô là Diệp Thiều Quang đã chết? Vấn đề này tôi chỉ hỏi một lần, nếu cô không trả lời thì tay của con cô sẽ vĩnh viễn tàn phế, cô có thể không tin lời tôi nói.”

Vợ của Diệp Húc Quang vừa nghe đã sợ tới mức vội vàng nói: “Tôi nói, tôi nói... Hôm nay, đột nhiên có một người đàn ông đến nói với tôi rằng Diệp Thiều Quang đã chết, nhà của nó bị một nữ nhân tên Quý Miên Miên chiếm lấy. Vì tôi đã cùng đường rồi nên mới...”

“Từ nay về sau, cấm cô tìm Quý Miên Miên gây phiền toái, nếu không cô và con trai cô đừng nghĩ tới chuyện sống đến ngày mai.”

“Vâng, vâng, vâng... Nhất định sẽ không, chúng ta nhất định sẽ không tìm cô gái đó gây chuyện đâu...”

Người kia liền vứt đứa nhỏ cho cô ta, cô ta vội vàng ôm con chạy thật nhanh.

...

Trời sáng, Quý Miên Miên vội vàng ra ngoài, hôm nay cô phải lên công ty, chị mạch nói sáng nay sẽ phỏng vấn hai người mới, sẽ để cô phụ trách trang phục cho họ.

Quý Miên Miên vừa mới mở cửa ra liền ngây ngẩn cả người, trên cửa có treo bữa sáng còn nóng hổi, có nước đậu cô thích nhất, há cảo nhân tôm của Quảng Lâm Trai, còn có bánh bao chiên nữa.

Trước kia, Quý Miên Miên từng nói trước mặt Diệp Thiều Quang rằng nếu mỗi buổi sáng cô có thể được ăn những món này thì dù có cấp cho cô một phú ông cô cũng không đổi.

Quý Miên Miên run run tay... Ai treo ở đây?

Lãnh Nhiên?

Không đâu, anh ta căn bản không biết cô thích ăn cái gì mà.

Mà đây còn là những thứ cô thích ăn nhất.

Chị Thanh Ti?

Cũng không có khả năng, cô biết dù chị Thanh Ti có thể chạy từ nhà tới tận đây mua bữa sáng cho cô thì cũng không thể chỉ treo trên cửa mà không vào nhà.

Vậy rốt cuộc là ai đây?

Quý Miên Miên lấy một cái bánh há cảo cắn một ngụm, vẫn là hương vị trong trí nhớ.

...

Nháy mắt, Noel trôi qua trong bình yên. Thực ra Yến Thanh Ti cũng không để ý tới ngày này, nhưng Nhạc phu nhân và Nhạc Thính Phong lại như trẻ con, mang về một cây thông Noel để ở phòng khách, còn treo đầy đồ trang trí nữa.

Hôm nay là tết Dương lịch, cả nước được nghỉ, Nhạc Thính Phong ở nhà với Yến Thanh Ti.

Quý Miên Miên đến thăm Yến Thanh Ti, cô phát hiện cô gái nhỏ này hôm nay tâm trạng rất vui vẻ, không phải kiểu ở ngoài vui vẻ nhưng ánh mắt lại đượm buồn như mọi lần mà là thực sự vui mừng, thậm chí còn sáng lên những ánh nhìn rạng rỡ.

Yến Thanh Ti hỏi cô có phải có chuyện gì tốt không, Quý Miên Miên lắc đầu.

Cô không nói, Yến Thanh Ti cũng sẽ không vặn hỏi, chỉ cần cô cao hứng thì chuyện gì cũng chẳng quan trọng nữa.

“Hôm nay cuối năm, hay là em ở lại đây đi, đừng về nữa.”

Quý Miên Miên lắc đầu: “Thôi, em phải về, dù sao... đó cũng là nhà em.”

Yến Thanh Ti thở dài một tiếng, Quý Miên Miên bỗng nhiên trưởng thành làm cô thấy rất đau lòng.

Trời còn chưa tối mà Quý Miên Miên đã về, Yến Thanh Ti gói ghém cho cô rất nhiều đồ mang về, hận không thể chuyển cả nhà sang cho cô được.

Nhạc Thính Phong ôm Yến Thanh Ti đứng ở cửa vào trong nhà: “Đi rồi, ở ngoài lạnh lắm, có lẽ sẽ có tuyết đấy.”

Yến Thanh Ti nhìn cái bụng còn chưa nhô lên được chút nào của mình, lại nhìn Nhạc Thính Phong hầu hạ mình như hầu hạ lão Phật gia thì không khỏi thở dài một tiếng: “Anh nói xem, em mới mang thai chưa được bao lâu mà sao cứ có cảm giác lâu lắm rồi vậy?”

“Không có, mới có mấy ngày mà, còn lâu mới đến một năm.”

Yến Thanh Ti cảm thán một tiếng: “Chính vì em nhàn quá nên mới có cảm giác một ngày dài như một năm đó.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1427: Mỗi Ngày Sau Khi Quen Em Với Anh Đều Đặc Biệt

Hiện tại Tết Dương Lịch long trọng hơn so với trước kia nhiều lắm, ở Nhạc gia thì không có gì thay đổi nhiều, chỉ là thức ăn càng thêm phong phú hơn mà thôi.

Trên bàn cơm, Nhạc phu nhân nói: "Đây là cái Tết đầu tiên trong suốt 30 năm mẹ sống ở Nhạc gia mà mẹ vui vẻ như thế này."

Yến Thanh Ti cảm thấy chua xót trong lòng, Nhạc Thính Phong cười nói: "Mẹ, mẹ đừng nói thế nữa, chờ qua năm cháu trai trưởng của mẹ ra đời, mẹ còn vui hơn cả năm nay."

Nhạc phu nhân cười híp cả mắt: "Đúng thế, đúng thế, sang năm chắc chắn còn vui hơn..."

Yến Thanh Ti nhìn hai người bọn họ, nói: "Đây cũng là năm con vui vẻ nhất từ sau năm 8 tuổi, có lẽ sau này sẽ càng vui hơn, nhưng năm nay vẫn là đặc biệt nhất."

Năm nay chính là năm cô có được hạnh phúc của mình, gia đình của mình.

Đôi khi Yến Thanh Ti rất sợ, hạnh phúc này là một giấc mơ.

Nhạc Thính Phong cúi đầu hôn lên trán cô: "Mỗi ngày sau khi quen em với anh đều đặc biệt."

Nhạc phu nhân quay đầu nhìn ra bên ngoài, trời đã có tuyết rơi, đối với mỗi người bọn họ mà nói, đây là khoảnh khắc đáng giá ghi nhớ trong lòng, hơn nữa là ngày mà họ mãi mãi quý trọng.

Sau khi ăn cơm tối, mọi người cùng ngồi xem ga la cuối năm, Yến Thanh Ti nhìn thấy Cận Tuyết Sơ hát trên sân khấu, phía dưới fan vung gậy huỳnh quang làm cho cả một vùng như biển tuyết trắng vậy.

Cô cười nói: "Nếu không phải đang mang thai thì năm nay có khi em cũng tham gia tiệc cuối năm."

Chị Mạch nói năm nay có vài đài mời cô tới dự tiệc cuối năm, vốn định chọn

cho cô một nhà đài có sức ảnh hưởng lớn nhất, nhưng hiện tại đừng có nghĩ tới mấy cái đó, thành thật ở nhà đợi đi thôi.

Sauk hi ăn cơm chiều, cô cảm thấy cho dù sang năm có được mời thì cô cũng sẽ không đi. Cuộc đời này, ai mà biết được mình có thể cùng đón với người thân bao nhiêu cái Tết chứ?

So với đứng ở trên sân khấu nhận những tràng vỗ tay hư ảo thì thà ở nhà ăn cùng người thân một bữa cơm chiều vẫn tốt hơn.

Yến Thanh Ti nhắn một tin Chúc phúc trên weibo, chụp đồ ăn do Nhạc phu nhân làm, cô ôm lấy Nhạc Thính Phong, chụp ảnh hai người hôn môi nhau, nhưng lại chèn một cái icon trái tim to đùng che hết mặt.

#nữ thần thật không yêu nghề nha, Lãnh Hương hôm nay bắt đầu công chiếu mà không tuyên truyền, lại ở đó đóng phim yêu đương? Nhưng thức ăn cho chó này tôi thích. #

#nữ vương đại nhân cứ việc cho chó ăn, việc tuyên truyền hãy để chúng em#

#vừa xem Lãnh Hương về, nữ thần của ta thật sự là diễn ai là giống người đó, ai nói chị diễn kém thì đúng là đã tự tát lên mặt mình rồi#

#Đã bao hết cả rạp, cầu nữ thần khen ngợi#

#thổ hào kìa, nữ vương đại nhân, người định thực sự không cho chúng em nhìn mặt hoàng đế bệ hạ sao? #

Hôm nay Lãnh Hương khởi chiếu, cộng thêm ảnh yêu đương của Yến Thanh Ti, vô tình lại làm nóng cư dân mạng, vào đọc bình luận thì thấy rất nhiều người nói về người đàn ông của nữ vương.

Có một người rất nổi tiếng trong làng giải trí có biệt hiệu là V, bình thường tin tức nào anh ta đưa ra cũng là sự thực, hôm nay anh ta đã đăng một tin: Có một nguồn tin nhỏ tiết lộ rằng chồng của nữ diễn viên Y là một siêu cấp phú hào trong nước, một người đàn ông kim cương, có tài có mạo, nếu người này tiến vào làng giải trí thì phỏng chừng rất nhiều ngôi sao nam sẽ mất đi bát cơm. Về phần đó là ai thì mọi người không nên hỏi, vì tôi không dám nói, hậu trường rất kinh khủng, thực không dám nói!

Sau khi anh ta đưa tin lên, một đám người đặt câu hỏi liệu diễn viên Y kia có phải là Yến Thanh Ti?

Vì thế, cái tên Yến Thanh Ti cứ thế lại được hâm nóng lên.

Trước khi ngủ, Yến Thanh Ti lại lướt weibo sau đó nói đùa với Nhạc Thính Phong: “Hiện tại anh đã thành hoàng đế bệ hạ rồi đấy.”

--- O ---

Chương 1428: Em Là Nữ Vương Đại Nhân Của Anh

Nhạc Thính Phong đứng thẳng dậy, nửa quỳ trên giường, kéo mu bàn tay của Yến Thanh Ti ra hôn lên rồi nói: “Anh chính là nô tài của nữ vương đại nhân, không đúng, em chính là bà chủ đại nhân của anh.”

Hai bàn tay siết chặt, Yến Thanh Ti nhìn hai chiếc nhẫn cưới giống hệt nhau trên ngón áp út, trong lòng dịu dàng: “Vậy anh phải bảo vệ em cả đời.”

Nhạc Thính Phong giang hai tay nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng Yến Thanh Ti, mặt áp vào bụng cô, nói: “Em và cả con nữa!”

Yến Thanh Ti là phụ nữ là phụ nữ có thai nên không thể thức đêm, hơn nữa lại còn ngủ rất sớm. Không bao lâu sau, Nhạc Thính Phong ôm cô nhìn đồng hồ đếm thời gian.

Tích tắc, kim đồng hồ chầm chậm xoay vòng, dần dần nhích tới con số 12.

Nhạc Thính Phong thấy đã tới đúng 12 giờ, năm mới đã sang, anh liền cúi đầu hôn lên trán Yến Thanh Ti: “Bà xã, năm mới vui vẻ!”

Bàn tay nhẹ xoa lên bụng cô: “Con yêu, năm mới vui vẻ!”

...

Nhạc phu nhân cảm thấy mình có thể ngủ được, dù sao hôm nay bà cũng rất vui, thế nhưng trở lại phòng rồi, lăn đi lăn lại trên giường mãi mà chẳng ngủ được, cứ không ngừng lấy di động ra xem. Kỳ thực bà cũng chẳng biết mình nhìn cái gì, lướt tới lướt lui liền lướt tới một trang tin, trên bản tin là gương mặt của Hạ An Lan.

Nhạc phu nhân bĩu môi, tiện tay vứt luôn điện thoại đi. Hôm nay là Nguyên đán, thế mà ông ấy chẳng gọi một cuộc điện thoại này. Cả ngày nói thích bà, thích cái sợi len ấy, ngay cả đêm giao thừa cũng không gọi được một cú điện thoại, tin nhắn cũng không thèm gửi là sao?

Thế mà còn muốn viết tên bà lên hộ khẩu nhà ông ta nữa, nằm mơ đi.

Mắt thấy đã sắp 12 giờ, Nhạc phu nhân liếc nhìn cái di động vẫn không có gì nhúc nhích, sau đó bèn kéo chăn ngủ luôn.

Nhưng một lát sau, bà lại kéo chăn ra, để lộ mỗi cái đầu của mình, hay là... ông ấy bận nhiều việc nhỉ?

Nhất là hôm nay, chắc chắn ông ấy sẽ càng bận, mình không thể quá khó tính với ông ấy được.

Nhạc phu nhân lại cầm lấy điện thoại, đọc tin tức về Hạ An Lan, hành trình cả ngày hôm nay của ông ấy đúng là kín mít.

Bà thở dài một tiếng, thôi vậy... ai bảo ông ấy là tổng thống chứ?

Nhạc phu nhân khẽ cắn môi, không so đo với ông ấy nữa, gọi cho ông ấy một chút vậy.

Nhưng vừa mới mở danh bạ, còn chưa kịp tìm thấy số thì điện thoại đã vang lên, nhìn thấy số máy gọi tới, Nhạc phu nhân kích động ngồi dậy, lập tức bắt máy: "Alo..."

Nói xong, bà cảm thấy thanh âm của mình hình như hơi nóng ruột, như thể bà đang chờ mong cuộc điện thoại này lắm vậy.

Nhạc phu nhân cố ý hạ giọng, giả bộ không chút để ý: "Này... Trễ thế này rồi, còn có việc gì sao?"

Giọng Hạ An Lan mềm mại: "Còn chưa ngủ ư?"

Nhạc phu nhân bĩu môi: "Hôm nay cùng với hai vợ chồng Thính Phong ăn tất niên, nói chuyện cao hứng quá nên giờ vẫn chưa ngủ được."

"Anh cũng chưa ngủ."

"Đương nhiên tôi biết ông chưa ngủ, không thì ai đang gọi điện cho tôi chứ?"

Hạ An Lan cười nói: "Lạc Thành có tuyết rơi rồi."

"Đúng thế, tuyết rơi rồi, sao ông lại biết vậy?" Nhạc phu nhân hỏi xong liền cảm thấy mình ngốc, chắc chắn là ông ấy xem dự báo thời tiết rồi.

Hạ An Lan nói: "Còn rơi rất nhiều, rất lạnh..."

Nhạc phu nhân càng nghe càng thấy không thích hợp. Thanh âm của ông ấy

sao lại như đang ở bên ngoài thế nhỉ? Không đúng, không phải vấn đề ở đây, quan trọng là sao ông ấy lại biết tuyết rơi rất nhiều, và trời rất lạnh?

Ôi trời, má ơi...

Nhạc phu nhân vội vàng nhảy khỏi giường, vọt tới bên cửa sổ, lập tức kéo rèm ra. Bên ngoài tối đen như mực, đèn trên đường chỉ có thể chiếu sáng một khoảng không gian rất nhỏ.

--- O ---

Chương 1429: Được Rồi, Em Thừa Nhận Em Thích Anh

Tuyết rơi xuống thật sự rất nhiều.

Bên tai bà lại vang lên tiếng của Hạ An Lan: “Anh nhớ rõ năm trước, lúc giao thừa, ở thủ đô cũng có tuyết rơi, nhưng năm nay lại không có, hình như anh chưa từng ngắm tuyết rơi bao giờ...”

“Anh... đang ở đâu?” Thanh âm Nhạc phu nhân hơi run run.

“Anh...”

“Bỏ đi, anh không cần nói nữa...”

Nói xong, Nhạc phu nhân liền cúp máy, vứt di động sang một bên, xỏ đôi dép lê vào rồi chạy vụt xuống nhà.

Vừa mở cửa ra bà liền cảm nhận được gió lạnh và những bông tuyết lạnh thấu xương phả vào mặt.

Lúc ấy Nhạc phu nhẫn đã muốn quay vào mặc thêm quần áo, nhưng cuối cùng lại không đi nữa, bà cắn răng một cái rồi phi ra ngoài.

Đi qua con đường nhỏ đã phủ đầy tuyết dẫn ra cổng, Nhạc phu nhân nghe được cả tiếng dép bì bạch trong tuyết của mình. Tuyết cũng nhanh chóng bám vào hai chân làm bàn rét run.

Nhạc phu nhân mở cổng ra, quả nhiên thấy bên ngoài có một chiếc xe màu đen đang đỗ giữa trời tuyết rơi.

Trên cỏ có một người đang đứng, thân ảnh cao lớn, trong đêm tuyết càng thêm vĩ đại.

Ông thấy cổng mở ra, từ trong có một thân ảnh gầy nhỏ chạy vọt ra thì hơi sửng sốt một chút, sau đó chạy ngay tới trước mặt bà, cả giận mắng: “Sao em lại mặc áo ngủ mà chạy ra đây hả?”

Nhạc phu nhân lạnh run, hai hàm răng va vào nhau cành cạch: “Em... Em quên...”

Bông tuyết đậu trên lông mi của bà rồi nhanh chóng tan chảy.

Hạ An Lan lập tức cởi áo khoác của mình ra, phủ lên người bà rồi ôm bà ngồi vào xe.

Trên ghế lái và ghế phụ, Ngự Trì và lái xe yên lặng ra ngoài, bọn họ có chết cũng không muốn ngồi trên xe làm kỳ đà.

Lái xe cũng rất hiểu chuyện, trước khi xuống xe còn tăng nhiệt độ điều hòa lên.

Hạ An Lan nhanh chóng cầm lấy hai tay Nhạc phu nhân xoa xoa: “Anh chỉ muốn tới nhìn em một chút, không muốn làm phiền tới em.”

Nhạc phu nhân vẫn rét tới phát run: “Lừa... Đồ lừa đảo... Không muốn... quấy rầy tôi, anh... Sao còn gọi cho tôi làm gì?”

Hạ An Lan đặt tay Nhạc phu nhân vào trong ngực áo của mình, sau đó ôm mặt bà, cúi đầu hôn lên hai cánh môi lạnh như băng: “Anh cũng không nghĩ giờ em lại thông minh thế này.”

Nhạc phu nhân cảm giác nụ hôn nhanh chóng làm mình ấm áp trở lại.

Nhưng hôn một hồi, nhiệt độ trên cơ thể bà không những về như bình thường mà còn... dần nóng lên.

Đại khái là mấy ngày không gặp nên Nhạc phu nhân cũng rất nhớ Hạ An Lan, cho nên... hai người đều rất quấn quýt.

Cảm giác được bàn tay của Hạ An Lan tiến vào trong áo ngủ của mình, Nhạc phu nhân vội vàng đè tay ông xuống: “Không được đâu...”

Hạ An Lan để trán mình tì lên trán Nhạc phu nhân, thở dồn dập: “Anh biết không được, nhưng cứ nhìn thấy em... sao anh lại không thể khống chế được mình, làm sao bây giờ?”

Nhạc phu nhân đỏ mặt: “Thế cũng không được, không khống chế được cũng phải khống chế, nếu không em đi vào đấy.”

Hạ An Lan cười nhẹ ra tiếng: “Được rồi, sẽ không dọa em nữa...”

“Mi Mi, thực ra em cũng thích anh, đúng không?”

“Em... Chuyện đó... Anh suy nghĩ nhiều rồi.” Ánh mắt Nhạc phu nhân đảo xung quanh, không dám nhìn vào mặt Hạ An Lan.

Hạ An Lan giữ lấy cằm bà, để bà đối diện với mình: “Em đoán ra chuyện anh đang ở bên ngoài, em cũng rất muốn gặp anh, đúng không? Nên em mới vội vã như thế, ngay cả áo khoác cũng quên mặc vào.”

“Nào có...”

“Em nhìn dép của em đi, đi ngược còn không biết.”

Nhạc phu nhân cúi đầu thấy đúng là mình đi dép ngược thì nhất thời mặt đỏ tai hồng: “Được rồi, được rồi... Em thừa nhận... Em thừa nhận... Chính là... thích anh.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1430: Vừa Thấy Ông Ấy Cười Thì Lòng Bà Lại Rục Rịch

Thanh âm của Nhạc phu nhân càng lúc càng nhỏ, ba tiếng cuối cùng gần như không nghe được.

Nụ cười trên mặt Hạ An Lan càng thêm rực rỡ: “Mi Mi... Hôm nay anh rất vui.”

“Muộn thế này rồi, anh... còn tới đây làm gì? Ngày mai anh không có việc gì à?” Lúc đoán ra Hạ An Lan tới đây, tim Nhạc phu nhân đập thình thình, quả thực muốn nhảy vọt ra khỏi lồng ngực. Lúc nhìn thấy ông, mũi bà hơi đau, không biết là do bị đông lạnh hay do cảm động nữa?

Bà không ngờ Hạ An Lan ở xa như thế, sau khi xong việc lại tới đây.

Bà giống như cô bé con mười tuổi, trong lòng cảm động tới rối tinh rối mù.

Hạ An Lan hôn lên gò má còn đang nóng của bà: “Anh sợ không đến sẽ có người tức giận.”

“Ai tức giận, em là loại người nhỏ nhen như thế sao? Em rất dễ tính, một cuộc điện thoại thôi cũng thấy vừa lòng rồi.” Nhạc phu nhân sốt ruột nói ra, nói xong lại thấy hối hận, trên mặt đỏ lại càng thêm đỏ.

Hạ An Lan không nói chuyện, yên lặng mỉm cười nhìn bà, trong ánh mắt của ông toàn là vẻ nhu tình, dường như có thể hòa tan cả băng tuyết ngoài trời kia.

Nhạc phu nhân thấy ông mãi không nói gì thì ngẩng đầu nhìn một cái, vào giây phút nhìn sâu vào mắt ông, bà đã mắng một câu, mẹ nó, ông có thể đừng nhìn thế không hả? Bởi vì vừa thấy ánh mắt của ông là người lão nương lại rục rịch rồi.

Khi Hạ An Lan đối đãi với một người dịu dàng, trên đời này tuyệt đối không một ai có thể thoát khỏi lòng bàn tay của ông.

Hạ An Lan ôm chặt bà: “Đối với em, anh không muốn chỉ dùng một cái điện thoại. So với việc chỉ nghe giọng nói, anh muốn nhìn thấy người thật hơn.”

Trong lòng Nhạc phu nhân rên lên một tiếng, xong rồi, xong rồi, bà không thể trốn được một kiếp này rồi.

Hôm nay bà còn nói Thanh Ti và thằng con ngốc của mình buồn nôn, nhưng... hiện tại bà thấy mình còn đáng buồn nôn hơn.

Nhạc phu nhân hít vào một hơi, hỏi: "Thế sao anh không gọi cổng?"

"Nếu anh gọi cổng, nhỡ đâu gọi cả vợ chồng Thanh Ti dậy thì sao?"

"Vậy sao anh còn gọi điện thoại cho em, anh không sợ đánh thức em à?"

Hạ An Lan dí tay lên trán bà: "Anh biết em chưa ngủ."

Nhạc phu nhân bĩu môi: "Sao anh biết được? Anh có phải em đâu, chẳng lẽ anh đặt máy quay lén trong phòng em à?"

Hạ An Lan gạt tóc mái của bà sang một bên: "Vì anh biết trong lòng em có anh."

Nhạc phu nhân nhìn ông một hồi, sau đó kêu một tiếng, đầu rúc vào ngực ông.

Một lát sau, bà ngẩng đầu, căm giận nói: "Anh đã ngần này tuổi đầu rồi, sao còn nói một câu dụ người như thế chứ? Anh nói xem, có phải lúc còn trẻ đã từng thử nghiệm với rất nhiều cô gái khác, đúng không?"

"Loại chuyện này khi gặp được người mình thích thì vô sự tự thông, không cần phân biệt tuổi tác."

Nhạc phu nhân lườm ông một cái, sao có thể vô sự tự thông được. Thằng con ngốc của bà lúc mới thích Thanh Ti thì ngu ngốc muốn chết, không biết phải làm thế nào, nếu không phải sau này bị Thanh Ti dạy dỗ, thêm bà hỗ trợ thì còn lâu nó mới cưới được Thanh Ti vào cửa.

Tuyết rơi rất lặng lẽ, Lạc Thành trong đêm thật yên lặng.

Mấy người Ngự Trì đứng bên ngoài, trên vai đã phủ đầy tuyết trắng. Bọn họ ngửa đầu nhìn trời, trong lòng đang nghĩ, không biết khi nào thì phu nhân và ngài tổng thống mới xuống xe chứ?

Thời gian trôi qua rất nhanh, Hạ An Lan ôm Nhạc phu nhân, trong lòng yên

tĩnh, mọi chuyện phức tạp, rườm rà giờ phút này đều bay biến cả.

Nhưng mặc kệ thế nào, ông cũng phải đối mặt với nó.

Hạ An Lan hôn Nhạc phu nhân: “Anh phải về rồi.” Ông thực sự lưu luyến bà, nhưng... ông phải trở về.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1431: Xoay Người Đi Rồi Vẫn Biết Anh Đang Cười Với Em

Nhạc phu nhân kinh ngạc: “Làm sao anh về được? Tuyết rơi nhiều thế này?”

“Không sao? Không phải bão tuyết, hơi nữa tuyết cũng rất nhỏ, không ảnh hưởng gì.”

“Nhưng...” Nhạc phu nhân dừng một chút, lại nói: “Được rồi, thế anh về đi, trên đường đi cẩn thận, sau khi về tới nơi an toàn thì gọi điện cho em.”

Bà biết công việc của Hạ An Lan thật sự có liên quan tới nhiều người, ông bỏ ra vài giờ chạy từ thủ đô tới đây thăm mình thật sự là đã bỏ thời gian đi làm việc riêng rồi.

Hạ An Lan vỗ lên lưng Nhạc phu nhân: “Được, anh biết rồi... Em vào đi.”

“Áo của anh.” Nhạc phu nhân cởi áo khoác ra trả lại cho Hạ An Lan nhưng bị ông ngăn lại.

“Anh ở trong xe, không cần đâu, em mặc nó vào, ở bên ngoài lạnh lắm.”

Hạ An Lan mở cửa xe ra, Nhạc phu nhân cắn môi bước xuống.

Hạ An Lan vươn tay, Ngự Trì đưa một cái ô cho ông.

Ông mở ô, đưa cho Nhạc phu nhân: “Vào đi, đừng đi nhanh quá!”

Nhạc phu nhân trong lòng mất mát, bà không cầm lấy ô mà giang hai tay ôm lấy ông.

Hạ An Lan trên mặt tươi cười ấm áp và dịu dàng: “Mau vào đi, vài ngày nữa anh lại tới thăm em.”

Nhạc phu nhân gật đầu, cầm lấy ô, mặc áo khoác của Hạ An Lan, chậm rãi đi vào cổng Nhạc gia. Đi được vài bước, bà quay đầu thấy Hạ An Lan vẫn đứng nguyên tại chỗ, Ngự Trì đã mở một cái ô khác ra che cho ông.

Tuy rằng không nhìn thấy mặt ông nhưng bà biết ông đang mỉm cười nhìn

bà, ông luôn cười.

Người Nhạc phu nhân rất lạnh, nhưng lòng bà lại rất ấm áp.

Áo khoác của Hạ An Lan rất lớn, dài tới đầu gối bà, giống như trẻ con mặc áo của người lớn vậy, gió lạnh cuốn góc áo lên, lùa vào bên trong.

Nhạc phu nhân run run một chút, bà mặc áo của Hạ An Lan còn lạnh như thế, ông không mặc chẳng phải sẽ lạnh hơn sao?

Ông không vào xe, chắc chắn là ông muốn nhìn thấy bà đi vào trước, bà đi càng chậm thì ông càng phải ở ngoài trời lạnh lâu. Nhạc phu nhân giơ tay vẫy vẫy Hạ An Lan, sau đó xoay người chạy rất nhanh.

Nhìn Nhạc phu nhân đi vào, nụ cười trên mặt Hạ An Lan vẫn không biến mất.

Ông nhìn cánh cổng lớn của Nhạc gia, nói: "Ngay cả cổng cũng không biết đóng, sao không thể làm người ta bớt lo lắng được thế này. Ngự Trì, cậu vào trong khóa lại đi."

Ngự Trì: "Tiên sinh, tôi vào trong đó khóa cổng, sau đó... ra kiểu gì?"

Hạ An Lan ghé mắt ý bảo anh ta tự quyết đi, Ngự Trì lập tức cúi đầu: "Vâng, tôi biết rồi."

Chỉ trong chốc lát, Ngự Trì sau khi đóng cổng lại thì vượt tường ra ngoài.

Nhạc phu nhân trở lại phòng liền đứng ở chỗ cửa sổ, kiễng chân muốn nhìn xem Hạ An Lan đã đi chưa, nhưng bà không nhìn thấy gì cả.

Nhưng bà vẫn đứng bên cửa sổ rất lâu.

Đợi đến khi chân lạnh cóng rồi bà mới quay về giường, dép của bà đã ướt đẫm, trên sàn nhà đầy những dấu chân ẩm ướt. Hai chân Nhạc phu nhân rất lạnh, mãi không ấm lại, nhưng nhìn áo khoác đặt bên gối, bà liền cảm thấy ấm áp trong lòng. Bà vươn tay ôm áo vào trong lòng, hít hà chút hơi ấm còn vương lại của Hạ An Lan, nhắm mắt lại.

...

Đêm mới qua một nửa, tuyết vẫn tiếp tục rơi, Quý Miên Miên hơi mệt nhưng

cô vẫn không muốn ngủ.

Cô đang đợi, cô hy vọng có thể đợi được.

Mấy hôm nay, từ sau buổi sáng thấy có người treo đồ ăn sáng trên cửa cho mình, Quý Miên Miên liên tục nhận được lễ vật.

Đêm Bình An, cô nhận được một quả táo.

Lễ Noel, cô nhận được một bộ đồ trang điểm.

Tất cả đều treo ở trên cửa, giống như quà của ông già Noel vậy, vừa thần kỳ lại vừa thần bí.

--- O ---

Chương 1432: Sao Anh Trở Lại Rồi Mà Không Xuất Hiện?

Đêm nay là giao thừa, không biết... cô sẽ nhận được cái gì?

Quý Miên Miên đang chờ người kia tới, trong lòng cô rất khẩn trương và chờ mong, cô không biết mình đang chờ mong cái gì, giống như một người bị lạc giữa sa mạc, lúc tuyệt vọng nhất lại nhìn thấy một gốc cây màu xanh vậy.

Mà nơi có cỏ sẽ cách nguồn nước không xa, nước trên sa mạc là tất cả hy vọng mà người ta mong chờ.

Quý Miên Miên không biết vì sao, cô nghĩ không thể nào, không thể nào... nhưng cô lại rất chờ mong, cô hy vọng có thể thấy được kỳ tích.

Nhưng đôi lúc cô lại sợ hãi... cô sợ mình sẽ bị thất vọng.

Tất cả đèn trong phòng Quý Miên Miên đều tắt, chỉ để một cây nến. Cô cũng không xem ti vi, không xem di động, ngồi yên trên mặt đất, tựa lưng vào cửa.

Cô cuộn mình thành một đoàn, không biết một đêm dài này khi nào sẽ qua đi?

Đây là đêm duy nhất từ khi Diệp Thiều Quang ra đi, cô cảm thấy không đau đớn nhất.

5 giờ sáng, tuyết đã ngừng rơi, toàn bộ Lạc Thành bị một mảnh trắng xóa bao phủ, trời dù không có nắng nhưng đã bị sắc trắng của tuyết làm cho sáng bừng.

Lạc Thành bước vào một năm mới, nhưng hết thảy không khác gì ngày hôm qua, mọi người vẫn bận rộn như thế.

Quý Miên Miên ngồi dựa vào cửa ngủ gà ngủ gật, thân thể của cô hơi nghiêng về bên trái, sau đó ngã xuống, đầu đập bịch xuống sàn.

Quý Miên Miên tỉnh lại, cô mở mắt ra, sau đó sửng sốt một chút, vội nhìn đồng hồ thì thấy đã 5 rưỡi sáng.

Trong lòng cô căng thẳng, vội vàng đứng lên. Vì đứng dậy quá nhanh nên bị choáng váng, trước mắt tối sầm lại, hai chân run lên, thân mình lung lay như sắp đổ. Quý Miên Miên vội vàng bám vào cánh cửa mới đứng vững được.

Một lát sau, cô mới có cảm giác khá hơn một chút, vội vàng mở cửa ra, ngoài cửa không một bóng người, nhưng trên cửa đã treo một túi giấy rất đẹp.

Quý Miên Miên lấy túi xuống, bên trong là một hộp trang sức, cô run run mở ra, ở trong có mấy cái vòng cổ.

Hôm qua, lúc ở công ty, khi cô và một nữ đồng nghiệp ăn trưa đã nói một câu, gần đây có mấy cái vòng cổ rất đẹp nhưng mấy cái vòng đó đều được bán trọn gói cùng với nhau như bán sỉ vậy.

Trái tim Quý Miên Miên run rẩy giống như bị một ly nước nóng rót vào.

Cô vội chạy ra ngoài, hành lang không có một bóng người, nhưng có thể thấy một chiếc thang máy đang đi xuống.

Nghỉ tết, người ở nơi này chủ yếu là thành phần tri thức cao cấp hoặc người có tiền, bình thường sẽ không có người đi lại sớm như thế. Ai đang đi xuống, là người đó sao?

Quý Miên Miên run run bấm thang máy, nhưng tốc độ thang lên quá chậm, Quý Miên Miên không muốn chờ mà vọt vào cầu thang thoát hiểm, liều mạng chạy xuống.

Một hơi chạy xuống hai mươi mấy tầng lầu, lúc xuống tới nơi cô đã thở hồng hộc, nhưng người trong thang máy đã sớm không thấy nữa rồi.

Cô thở hổn hển hai hơi, sau đó chạy tới hỏi người bảo vệ của tiểu khu: "Chú à... Vừa rồi... Vừa rồi có ai trong này đi ra không?"

Bảo vệ lắc đầu: "Không có."

Quý Miên Miên lạnh run: "Chú nghĩ lại xem thật sự không có ư?"

Bảo vệ lắc đầu: "Không có, thật sự không có đâu... Quý tiểu thư, cô mau đi lên đi, trời lạnh như thế, cô mặc mỏng manh quá."

Quý Miên Miên không cam lòng: "Cái đó... Có người đi vào không? Không

phải người của tiểu khu chúng ta, là người lạ ấy.”

“Không, bây giờ ở đây quy định nghiêm ngặt lắm, người xa lạ nếu không phải chủ nhà thì không thể đi vào đâu.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1433: Rốt Cuộc Anh Ở Đâu?

Quí Miên Miên nhìn hộp trang sức trong tay, trong lòng tràn đầy tiếc nuối.

Cô cúi đầu cô đơn quay về, vừa mới bước vào cửa thì phía sau có người gọi: "Quý Miên Miên."

Quý Miên Miên xoay người lại thì thấy Lãnh Nhiên từ ngoài đi vào, trợ lý đưa anh ta tới cửa rồi để anh ta tự mang hành lý lên.

Diễn viên đôi khi là như thế, dù ngày Tết, chỉ cần anh hấp dẫn thì phim vẫn cứ phải quay đều thôi.

Lãnh Nhiên tháo khẩu trang xuống, sau đó chụp mũ của mình lên đầu Quý Miên Miên: "Hắc, đúng là cô rồi, cô đang... đi tập thể dục đấy à? Sao mặc ít như thế?"

Quý Miên Miên cố gắng nặn một nụ cười nhưng cười không nổi: "Đúng thế, ra ngoài... tập thể dục."

Lãnh Nhiên nhìn vẻ mặt mất mát của cô thì biết tâm tình của cô đang không tốt.

Cậu cười nói: "Quý Miên Miên, chúc mừng năm mới."

Quý Miên Miên gật đầu: "Anh cũng thế, chúc mừng năm mới. Lần này về nghỉ ngơi mấy ngày đấy à?"

"Phải, tôi đã nói với chị Mạch là tôi muốn nghỉ ngơi vài ngày."

"Nghỉ ngơi? Đêm nay phải tham gia lễ trao giải Kim Phỉ mà?"

"Tham gia trao giải còn sướng hơn phải quay phim ngoài trời gió tuyết nhiều. Đúng rồi, tối nay chị Thanh Ti có tới không?"

"Có, có tham gia!"

"Vậy tốt rồi, mẹ tôi rất muốn xin chữ ký của chị ấy."

Hai người vừa nói chuyện vừa đi vào thang máy. Quý Miên Miên nhìn vòng cổ trong tay, trong lòng rất cô đơn. Vì sao người đó không chịu lộ diện chứ?

Sau đó Quý Miên Miên đi tới phòng camera để xem lại băng ghi hình nhưng lại chẳng thấy gì, thậm chí một bóng người cũng không thấy.

Quý Miên Miên đứng ở trước gương đeo từng cái vòng cổ lên, chiếc nào cũng rất đẹp.

Nhưng... người đưa vòng cổ rốt cuộc đang ở đâu?

Vì sao người đó không chịu xuất hiện?

...

Yến Thanh Ti nói với Nhạc phu nhân và Nhạc Thính Phong là tối nay cô muốn đi tham gia lễ trao giải, nhận giải thưởng dành cho diễn viên mới xuất sắc nhất. Đây là giải thưởng cả đời chỉ được lấy một lần, với cô mà nói nó chính là sự khẳng định.

Trong lòng Nhạc Thính Phong thực sự không muốn, tham dự lễ trao giải này phải mặc lễ phục, phải đi giày cao gót, anh chỉ sợ Yến Thanh Ti xảy ra chuyện không may.

Nhưng Yến Thanh Ti đã cam đoan với anh sẽ không đi dày cao gót, cũng không mặc lễ phục dạ hội, thế nên anh đành phải đồng ý.

Nhạc Thính Phong cũng biết Yến Thanh Ti rất thích nghề diễn của mình, cô đang ở giai đoạn bay lên, nhưng giờ lại mang thai nên phải bỏ qua cơ hội phát triển lên thời kỳ hoàng kim nhất.

Giữa gia đình và sự nghiệp, cô chỉ có thể lựa chọn một thứ mà thôi.

Người làm chồng như anh cũng nên ủng hộ một chút công việc của cô mới đúng.

Vì thế, 4h chiều ngày hôm đó, Nhạc Thính Phong tự mình lái xe đưa cô tới địa điểm hóa trang. Anh mặc quần áo rất bình thường, là một chiếc áo lông màu đen, đội mũ, đeo khẩu trang, thoạt nhìn cũng chẳng khác nào những người qua đường khác. Anh nói với Yến Thanh Ti, hôm nay anh sẽ làm lái xe cho cô.

Nhưng khi đưa cô tới hậu trường rồi anh liền rời đi, dù sao người ở đây rất đông, vạn nhất bị người ta phát hiện ra thì không tốt lắm.

Chị Mạch vắt óc tìm mưu tính kế, cuối cùng cũng chọn được cho Yến Thanh Ti một bộ đồ để lên nhận giải. Đó là một cái quần đen, phía dưới đi giày đinh kỵ sĩ. Chị Mạch lại tìm cho cô một cái áo khoác ngắn, trên vai đính những cái đinh lòe xòe rủ xuống, rất hợp với vẻ đẹp bức người của Yến Thanh Ti, thoạt nhìn có chút tùy ý nhưng lại rất vừa mắt. Dù sao cũng không ai quy định là nhất định phải mặc váy, so với một đám minh tinh ăn mặc lòe loẹt thì ăn mặc cá tính thế này lại rất nổi bật.

--- O ---

Chương 1434: Lão Nương Đây Bị Cô Bức Đến Hết Cách Rồi

Về phần Lãnh Nhiên, chị Mạch cũng không phí quá nhiều tâm tư, dù sao mặc đẹp người đẹp thì mặc thế nào cũng đẹp, hơn nữa đàn ông cũng dễ đối phó hơn.

Lúc trang điểm, Quý Miên Miên cũng tốn rất nhiều tâm tư, tận lực giảm ít đồ trang điểm lên mặt cô nhất, hơn nữa đồ trang điểm đều là chọn loại thích hợp với phụ nữ có thai.

Cô dựa vào kiểu quần áo hôm nay Yến Thanh Ti mặc mà dặm lông mi thật dày, đuôi mày xếch lên, khóe mắt cũng hơi xếch, môi lúc đầu dùng màu hồng nhạt, nhưng sau đó lại không thấy ổn lắm, nhìn thấy giống nữ sinh hơn, cũng không hợp với quần áo ngày hôm nay, vì thế chọn luôn màu tím mị hoặc. Sau khi thay đồ, quả nhiên khí thế toát ra hừng hực, đàng hoàng, mị hoặc nhưng không hề mất đi khí phách.

Chị Mạch bảo Yến Thanh Ti đứng lên, ngắm phải ngắm trái rồi gật gù: "Tốt lắm, sau này em nên theo đuổi thời trang trung tính kiểu này. Miên Miên, làm tóc cho Thanh Ti một chút."

Yến Thanh Ti mặc không phức tạp nhưng lại có tính công kích, tóc không cần làm quá cầu kỳ để tránh đoạt mất sự nổi bật của khuôn mặt. Quý Miên Miên kéo thẳng tóc của Yến Thanh Ti ra sau vai, cắt một ít, sau đó dùng keo xịt tóc cố định.

Yến Thanh Ti đứng lên nhìn chính mình trong gương rồi cười nói: "Đây là tạo hình mà cần ít thời gian nhất từ trước tới nay, tốt lắm, so với kiểu mặc váy của các em gái thì em cảm thấy chị Mạch đây rất tinh tế."

Chị Mạch thở dài một tiếng: "Lão nương cũng là bị cô bức cho không còn cách nào khác. Em có biết là chị tìm... Quên đi, không nói nữa, hôm nay giải thưởng này chúng ta chắc chắn phải giành lấy."

Yến Thanh Ti mỉm cười, nụ cười có thể dùng một từ kinh điển mà người ta hay dùng là "mê người" để miêu tả. Quý Miên Miên kích động nói: "Đẹp trai lắm."

Ngay cả Lãnh Nhiên đang ngồi hóa trang ở gần đó nhìn sang cũng nói: "May

mắn hôm nay em không ra sân khấu cùng chị Thanh Ti, nếu không bị chị cướp hết mọi nổi bật rồi.”

Chị Mạch cười nói: “Đừng có ngó nghiêng nữa, mau mau đi thay quần áo đi, em ra sân khấu sớm đấy.”

Lãnh Nhiên ra một cái dấu OK, sau đó ngậm miệng không nói.

Chị Mạch nói với Yến Thanh Ti: “Lúc em ra ngoài là 6 giờ, cùng với Tần Ảnh Đế. Nếu mấy người tới trước không câu giờ thì chính là vào lúc đó.”

Vì Yến Thanh Ti và Tần Cảnh Chi cùng diễn trong Tiêu Phòng Điện, mà năm nay bộ phim này lại đứng đầu trong danh sách các phim giật giải, thế nên hai người sẽ lên sân khấu cùng nhau. Lúc nãy Tần Cảnh Chi có đến chào hỏi cô, nhưng vì anh ta là diễn viên lớn nên ban tổ chức sắp xếp cho anh ta hẳn một phòng hóa trang riêng.

A, đúng rồi, hôm nay Yến Thanh Ti còn gặp được Hạ Lan Tú Sắc, cô ta cũng tới đây tham gia.

Lúc Hạ Lan Tú Sắc nhìn thấy cô thì tỏ ra cực kỳ thân thiết làm Yến Thanh Ti chịu không nổi. May là có chị Mạch nổi giận kêu người đuổi cô ta đi, bằng không ngày mai trên mặt báo sẽ lại có tin Yến Thanh Ti bắt nạt diễn viên mới.

Thời gian chờ đợi trong hậu trường rất nhanh, lần này lễ trao giải Kim Phỉ được tường thuật trực tiếp ở trên mạng, trở thành ngày hội lớn nhất Internet, fan ruột của các ngôi sao cũng không quên lên weibo kêu gọi, tất cả đều ngồi xem trực tiếp, sợ bỏ qua cơ hội thấy thần tượng của mình bước trên thảm đỏ.”

Yến Thanh Ti không ngần ngại mở trực tiếp toàn cảnh mình hóa trang, Quý Miên Miên dẫn đầu cầu xin nữ hoàng được có thêm ảnh, cứ thế khiến cho nhóm fan rần rần kêu la.

Đến khi Tần Cảnh Chi gõ cửa tiến vào, thấy hóa trang của Yến Thanh Ti thì anh ta sửng sốt một chút, lập tức cười nói: “Cô nói xem... Cô như thế này, lát nữa lên thảm đỏ là cô ôm cánh tay tôi hay tôi ôm cánh tay cô đây?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1435: Chồng Em Nói Phải Nghỉ Ngơi Cho Tốt

Yến Thanh Ti đưa cho anh ta một lựa chọn: “Anh có thể khoác tay tôi.”

Hai người xuất phát. Lúc đi qua hành lang, gặp phải Ảnh Hậu Hướng Vãn Phong, cô thấy Yến Thanh Ti thì cười nói: “Ồi, Thanh Ti, hôm nay nhìn em được đấy. Trong tất cả các ngôi sao nữ thì em mặc ấp áp nhất rồi, thực hâm mộ em quá đi. Về chị cũng phải nói với người đại diện của chị chuẩn bị quần áo mới được, thế này lạnh chết mất.”

Yến Thanh Ti có ấn tượng khá tốt về Hướng Vãn Phong, trước kia lúc hoạt động cũng từng gặp mặt, người này hiền lành hào phóng, tính tình dễ chịu, lúc mới vào nghề cũng bị dìm cho không thấy ánh mặt trời, sau đó dựa vào cố gắng của bản thân mà từng bước được tẩy trắng, thành tựu hiện nay không ai có thể lay động được. Hôm nay cô ấy tới đây để làm khách quý trao giải.

Yến Thanh Ti cười nói: “Vì hôm nay em biết chị Vãn Phong sẽ tới nên em biết mặc váy gì cũng vô ích, cho nên cứ mặc thế này thôi.”

Đối với nữ diễn viên mình thích, Yến Thanh Ti thực sự tôn trọng.

Hướng Vãn Phong cười nói: “Nói chuyện với em chị rất thích...”

Hai người cùng nhau ra ngoài. Hướng Vãn Phong hỏi cô gần đây đang nghỉ ngơi à? Cô ấy đang chuẩn bị đầu tư cho một bộ phim, muốn mời Yến Thanh Ti tham gia.

Yến Thanh Ti vừa nghe thì cúi đầu nhìn bụng mình, cười nói: “Đúng là em đang nghỉ ngơi, chồng em nói hiện tại em phải nghỉ ngơi đã.”

Hưỡng Vãn Phong cười ha ha: “Đã hiểu, đã hiểu...”

Ngồi xe do Ban tổ chức sắp xếp đi tới cửa vào thảm đỏ, Yến Thanh Ti nhìn thời gian, quả nhiên đã hơn 6 giờ rưỡi, ngôi sao nào cũng không hề nghĩ tới chuyện buông tha cơ hội xuất hiện trên thảm đỏ, nhất là hôm nay lễ trao giải này có rất nhiều phóng viên đứng ở dọc hai bên đường thảm đỏ, còn có đội ngũ fan đông đảo đứng ở đằng xa nữa.

Cửa xe mở ra, Yến Thanh Ti bước xuống trước, sau đó gọi một tiếng, có

tiếng đáp lại từ bên trong. Cô vươn tay ra như một vị hiệp sĩ, dìu Tần Cảnh Chi bước ra, một màn này gần như hút hết ánh mắt của mọi người.

Lúc đi qua thảm đỏ, Tần Cảnh Chi khoác tay Yến Thanh Ti, rất nhiều phóng viên chỉ hận không thể chụp được nhiều ảnh hơn.

Hai người ai cũng không ngờ rằng trời lạnh như thế, dù đường vào chỗ tổ chức lễ trao giải đã được che chắn kỹ càng nhưng vẫn rất lạnh, Yến Thanh Ti thực bội phục mấy nữ ngôi sao mặc váy hở ngực, hở lưng, dù giữa gió lạnh thế này mà vẫn cố mỉm cười.

Hai người dùng thời gian ngắn nhất bước qua thảm đỏ, ký tên lên ảnh lưu niệm sau đó nhanh chóng rời đi, vội vàng chạy vào trong.

Lúc trên mạng phát trực tiếp tới đoạn hai người xuất hiện thì mạng gần như đơ luôn, fan của Yến Thanh Ti, còn có những người ủng hộ cặp đôi này đều gần như phát điên lên.

Không bao lâu sau, có một bình luận rất nổi bật #đúng là một nữ vương rất có cốt khí#

Cuối cùng cũng được ngồi xuống, ngồi xung quanh Yến Thanh Ti và Tần Cảnh Chi không có người nào quen, nhưng cũng là những ngôi sao đã từng gặp mặt một, hai lần. Sau khi chào hỏi những người xung quanh xong, Yến Thanh Ti lấy từ trong túi ra điện thoại của mình.

Chị Mạch định làm cho cô một cái xắc cầm tay nhỏ, nhưng Yến Thanh Ti cảm thấy hôm nay mình mặc quần áo, nếu cầm xắc tay thì không hợp lắm.

Tần Cảnh Chi ở bên cạnh cũng lấy di động ra, nói với Yến Thanh Ti: “Nào, chụp chung một tấm ảnh đi.”

Anh ta giơ điện thoại di động của mình lên, Yến Thanh Ti nghiêng đầu nhìn vào màn hình, cười một cái thật tươi.

Nhưng Tần Cảnh Chi còn chưa kịp bấm chụp thì đã có thêm vài cái đầu ló vào.

Vốn Tần Cảnh Chi muốn cùng Yến Thanh Ti chụp riêng một tấm, kết quả, không ngờ lại thành một tấm chụp ảnh tập thể.

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1436: Tôi Mặc Kệ, Lão Ta Không Thể Được

Anh up ảnh chụp đó lên weibo, còn add thêm một câu: "Ai giúp ta xóa hết những người phía sau đi, trẫm vốn chỉ muốn chụp riêng với mình Ái phi mà thôi.:):)"

Người khác đọc câu này thì cả thấy Tần Ảnh Đế chỉ đang nói giỡn, vì mấy người trong ảnh đều cười rất xán lạn, còn có chút khôi hài.

Nhưng không ai biết Tần Cảnh Chi đang nói thật.

Ngồi bên tay trái Yến Thanh Ti là một nhóm bốn anh chàng "tiểu thịt tươi", hôm nay là khách quý tới biểu diễn, là một nhóm nhạc rất nổi tiếng trong nước, tuổi còn nhỏ hơn cả Lãnh Nhiên, lúc xin Yến Thanh Ti ký tên còn đỏ mặt.

Yến Thanh Ti cảm thấy cậu nhóc ngồi cạnh mình rất đáng yêu nên còn chụp ảnh chung với cậu ta, cậu đỏ mặt nói lời cảm ơn.

Đại điển trao giải chính thức bắt đầu. Yến Thanh Ti biết chương trình này rất dài, bởi vì có rất nhiều tiết mục phải biểu diễn, trao giải nữ diễn viên mới xuất sắc sẽ ở khoảng giữa bữa tiệc, vì thế suốt quá trình cô đều phải giữ nụ cười trên môi, dáng ngồi cũng ngay ngắn, bởi ai mà biết được đám thợ ảnh lúc nào thì chĩa máy vào anh cơ chứ?

Trong suốt quá trình, Yến Thanh Ti nhắn tin cho Nhạc Thính Phong nhưng anh lại không hồi âm, điều này làm cho cô rất kinh ngạc.

Yến Thanh Ti không biết Nhạc Thính Phong hiện không tiếp điện thoại của cô là vì anh đang bận làm khó Giang Lai: "Hôm nay ai là người trao giải cho vợ tôi?"

"Là... Một đạo diễn phim điện ảnh rất nổi tiếng, nhưng..." Giang Lai dừng lại, muốn nói nhưng lại không dám nói.

Nhạc Thính Phong nhíu mày: "Nhưng cái gì? Nói mau..."

Giang Lai nhỏ giọng nói: "Tuy rất nổi tiếng nhưng danh tiếng trong nghề lại không được tốt... Nghe nói... các nữ diễn viên hợp tác với ông ta đều bị ông ta... đưa lên giường."

Nhạc Thính Phong nhất thời tìm được lý do, cả giận nói: “Thế sao lại để ông ta trao giải cho vợ tôi? Không được, kiên quyết không được, bà chủ của các anh xinh đẹp như thế, sao có thể sắp xếp một người như lão ta lên trao giải cơ chứ? Vạn nhất ở trên sân khấu lão sàm sỡ cô ấy thì sao hả?”

“Nhưng mà sếp, đó là do ban tổ chức chương trình quyết định mà.”

Giang Lai nói thầm trong lòng, nhỡ đâu... vạn nhất người đoạt giải không phải bà chủ thì sao đây?

Nhạc Thính Phong hất cằm, nheo mắt nhìn anh ta: “Tôi mặc kệ, lão ta không được là không được.”

Giang Lai cẩn thận nói: “Nhạc tổng, đây là quyết định tốt, nhưng giờ chương trình đã bắt đầu rồi, sao có thể thay đổi được. Đạo diễn kia cho dù có gan bằng trời cũng không dám ở trên sân khấu động tay động chân gì đâu, ở dưới bao nhiêu người nhìn chằm chằm như thế, lại còn chiếu trực tiếp nữa chứ.

Nhạc Thính Phong âm trầm: “Lão tử sẽ đổi, cậu nói gì cũng vô nghĩa, có thể nói cái gì khác được không?”

Giang Lai run run, liên tục nói: “Cái này... cái này... Được rồi, ông chủ, nhưng mà... anh muốn đổi thành người nào?”

Nhạc Thính Phong cong môi cười: “Cậu lại đây.”

Giang Lai cúi đầu, nghe thấy cái tên Nhạc Thính Phong nói thì mặt tái như đít nhái.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1437: Đẹp Hay Không Đẹp Thì Cũng Là Chồng Tôi

"Bởi vì nghe nói người đoạt giải thưởng năm nay là hai vị có danh tiếng cực kỳ tốt, không biết các khán giả đang theo dõi trực tiếp chương trình có nghĩ tới thần tượng nhà mình không ạ? Tôi thật sự muốn biết, không thể chờ được nữa rồi."

Trên màn hình lớn xuất hiện vài tên nữ diễn viên, cuối cùng là tên của Yến Thanh Ti.

Màn hình chiếu đến tạo hình Chiêu Quý Phi, Yến Thanh Ti cảm thấy vừa quen thuộc lại vừa xa lạ. Đó là nhân vật đầu tiên cô diễn sau khi về nước, đảo mắt một cái đã là chuyện của một năm về trước rồi.

Trong lúc đang bần thần, Yến Thanh Ti nghe thấy người ta xướng tên mình cho đề mục nữ diễn viên mới xuất sắc nhất.

Cô sửng sốt một chút, Tần Cảnh Chi ở bên cạnh vội vàng gọi cô: "Chúc mừng cô, mau lên sân khấu đi."

Giữa những tiếng vỗ tay, Yến Thanh Ti lấy lại tinh thần, mấy máy quay của nhà đài đã hướng sẵn về phía cô.

Cô hít sâu một hơi, đứng lên, nở nụ cười rực rỡ, hoàn mỹ nhất, xoay người ôm lấy Tần Cảnh Chi ở bên cạnh một cái ngắn ngủi.

Cô nghiêng người bước qua bốn cậu trai trẻ, bởi vì cô ngồi ở giữa nên cũng không tiện đi lại. Nhưng mấy đứa nhỏ này thực sự rất lễ phép, đều đứng dậy để cô bước ra ngoài. Yến Thanh Ti sau khi nói lời cảm ơn bọn họ bèn vẫy vẫy tay với xung quanh một chút rồi tiến lên sân khấu.

Vốn Yến Thanh Ti tưởng lúc nghe thấy tên mình cô sẽ rất khẩn trương, không ngờ sau khi hồi hộp một chút thì cô đã nhanh chóng bình tĩnh lại.

Bởi vì cô tin tưởng vào năng lực của mình, cô cảm thấy diễn xuất của mình, nhan sắc của mình đều có giá trị, giải thưởng này thuộc về cô là lẽ đương nhiên, sao cô phải chột dạ chứ?

Yến Thanh Ti bước lên từng bước, mỗi một bước đều rất vững vàng, con

đường phía trước, tương lai phía trước thế nào cô đều rất rõ ràng.

Nam diễn viên giành được giải thưởng này tên là Phong Tử Kỳ, hai người chưa từng gặp nhau, lúc đi lên sân khấu thì nắm lấy tay nhau.

Người chủ trì nói chuyện với cả hai một chút, hỏi bọn họ có hồi hộp hay không?

Phong Tử Kỳ nói anh ta rất hồi hộp, không ngờ mình lại được giải này, giờ anh ta rất vui vẻ.

Yến Thanh Ti lại nói mình không hồi hộp: "Tôi cũng tưởng mình sẽ hồi hộp tới phát run, nhưng khi nghe thấy tên mình được xướng lên, tôi lại rất bình tĩnh."

Người chủ trì nói đùa rằng hôm nay nhất định là do cô mặc quần áo nên lúc đi trên thảm đỏ không bị đông lạnh, cho nên mới không run rẩy, câu nói đùa này làm cho mọi người bên dưới đều cười to.

Cuối cùng, người chủ trì nói: "Giải diễn viên mới xuất sắc này chính là lời khẳng định tuyệt vời nhất dành cho hai vị, hiện tại chúng tôi sẽ mời lên vị khách quý trao giải ngày hôm nay. Hôm nay khách quý lên trao giải vô cùng, vô cùng đặc biệt, hơn nữa cũng cực kỳ, cực kỳ lợi hại, tuyệt đối không ai có thể tưởng tượng được... Tôi có dự cảm, người đó vừa xuất hiện thì cái tên được tìm kiếm nhiều nhất đêm nay sẽ thuộc về anh ấy, nói không chừng, anh ấy cũng sẽ đoạt luôn danh hiệu người có phong thái nhất đêm nay..."

Yến Thanh Ti vừa nghe thì trong lòng đã buồn bực, trời ạ, giỏi thế cơ à?

"Xin mời tổng tài Nhạc Thính Phong của tập đoàn Nhạc thị, mời ngài lên trao giải cho hai vị đây."

Nghe được cái tên kia, chân Yến Thanh Ti mềm nhũn, thiếu chút nữa là ngã oạch xuống.

Cô... không nghe nhầm đấy chứ?

Nhạc, Thính, Phong, đúng là ba tiếng này đấy chứ?

Yến Thanh Ti ngoáy ngoáy lỗ tai, cô nghe thấy dưới khán đài một trận hoan hô rền vang, quay đầu lại thì thấy một người từ sau cánh gà đi ra.

Nhìn anh, Yến Thanh Ti rất muốn nói một câu, rất sáng, giống hệt một người đàn ông luôn mang hào quang sau lưng vậy.

Giống như một ngôi sao, đi tới đâu cũng làm cho người ta chói mắt.

Vốn Yến Thanh Ti nhìn Nhạc Thính Phong đã quá quen mắt, chỉ cảm thấy đẹp trai hay không đẹp trai thì vẫn cứ là chồng mình thôi.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1438: Ngồi Xem Đôi Này Phát “Cẩu Lương”

Nhưng hôm nay anh lại đẹp trai quá mức, cô bỗng như nghe thấy thanh âm của vô số tình địch đang chạy tới.

Yến Thanh Ti sờ sờ bụng, may mà có con rồi!

Con ngoan, con tới đúng lúc lắm.

Nhạc Thính Phong mặc một bộ đồ tây màu đen đơn giản, áo sơ mi trắng, không thắt caravat cũng không thắt nơ, áo trong mở hai cúc trên cùng, tất cả các cúc áo đều là vàng được khảm ngọc xanh ở giữa, người biết hàng sẽ cảm thán một câu, cái này mới gọi là giàu nha!

Dưới đài, những đạo diễn, diễn viên từng hợp tác với Yến Thanh Ti đều biết rõ, ai nấy cũng đang chửi thầm trong lòng, mẹ nó, thế này thì ăn “cẩu lương” đến nghẹn chết mất thôi. Thật muốn vạch mặt đôi vợ chồng nhà này.

Quên đi, ai mà dám vạch mặt chứ, thôi thì cứ xem họ hành người ta đi.

Người chủ trì biết người trao giải này vừa mới được đổi, tuy nhiên họ đều là những người tâm lý vững vàng, tuy rằng trong lòng buồn bực nhưng ở trên sân khấu cũng chẳng bộc lộ ra cái gì.

“Hôm nay Nhạc tiên sinh tới tham dự lễ trao giải này thật sự là một niềm vui ngoài ý muốn. Dường như trước đây Nhạc tiên sinh chưa từng tham gia những hoạt động như thế này, không biết cơ duyên nào đưa ngài tới đây?”

Nhạc Thính Phong đứng ở trên đài, lúc anh nghiêm trang thì những người khác đều lác mắt.

Nhạc Thính Phong nói: “Hôm nay tới dự chương trình này là vì năm sau, không, chính là năm nay, Nhạc thị sẽ chính thức tiến quân vào ngành điện ảnh. Kỳ thật, năm ngoái tôi đã bắt đầu làm, kết quả thử nghiệm rất tốt.”

Những người không biết rõ chân tướng, sau khi nghe những lời này sẽ nghĩ, a, thì ra là thế, người này xuất hiện là muốn phát ra tín hiệu Nhạc thị muốn tiến quân vào ngành giải trí, cũng như đang muốn nói, đều tránh ra hết, ông đây muốn giết người.

Lúc trao giải, Nhạc Thính Phong trao cho Phong Tử Kỳ trước, bắt tay một cái đơn giản và nói câu chúc mừng.

Sau đó, anh cầm lấy cái cúp dành cho nữ diễn viên, khi mắt anh và mắt Yến Thanh Ti gặp nhau, nhất thời lửa văng khắp nơi.

Yến Thanh Ti tiếp nhận giải thưởng từ tay Nhạc Thính Phong.

[Sao anh lại tới đây?]

[Để trao giải cho vợ anh! Có phải rất kinh ngạc hay không?]

[Kinh ngạc em gái anh ấy]

Yến Thanh Ti đột nhiên hiểu ra, cô nhắn tin cho anh mà anh không trả lời hóa ra là muốn làm chuyện này. Có chết cô cũng không tin người được ban tổ chức mời trao giải ban đầu là Nhạc Thính Phong, tên lưu manh này không biết đã làm gì nữa?

Nhạc Thính Phong vươn tay: "Chúc mừng, Yến tiểu thư."

Yến Thanh Ti hít sâu một ngụm, vươn tay, siết chặt: "Cám ơn!"

Nhạc Thính Phong còn muốn ở trên đài ôm Yến Thanh Ti một cái, nhưng bên dưới nhiều người như thế, còn có rất nhiều thợ ảnh, vì thế anh chỉ có thể nhẫn nhịn. Thời gian bắt tay giữa anh và Yến Thanh Ti dài hơn với Phong Tử Kỳ một chút, lúc buông ra, lòng bàn tay Yến Thanh Ti đã đỏ ửng.

Điểm động tác nhỏ ấy không ai phát hiện ra, chỉ có hai người họ biết.

Ít nhất, ở trong mắt người ngoài, hai người quá bình thường.

Người chủ trì gọi Nhạc Thính Phong lại, vừa rồi bên phía đạo diễn chương trình có người người xem trực tiếp vừa tăng lên chóng mặt, hy vọng anh có thể ở lại thêm một chút.

"Xin Nhạc tiên sinh dừng bước, có thể ngài không biết, khi anh xuất hiện, số người theo dõi trực tiếp chương trình lập tức tăng vọt, rất nhiều khán giả trên mạng gửi câu hỏi tới ngài, chúng tôi có thể hỏi ngài hai vấn đề được không?"

Nhạc Thính Phong gật đầu: "Có thể."

“Vấn đề thứ nhất, xin hỏi... Ngài còn độc thân ư?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1439: Tôi Không Có Bạn Gái, Tôi Có Phu Nhân

Nhạc Thính Phong không hề suy nghĩ liền trả lời: "Thật xin lỗi, không phải."

Người chủ trì vẻ mặt ngoài ý muốn, dưới đài vang lên vài thanh âm đầy mất mát, anh ta hỏi: "Vậy bạn gái ngài là..."

Anh ta còn chưa hỏi hết câu, Nhạc Thính Phong đã trả lời: "Thật xin lỗi đã ngắt lời anh, ở đây tôi cần sửa lại một chút, tôi không có bạn gái nhưng đã có phu nhân, tôi đã kết hôn, hơn nữa... năm tới sẽ được làm cha."

Lần này, trên mặt người chủ trì vẻ ngoài ý muốn đã chuyển thành khiếp sợ, dưới đài vô số tiếng kinh hô vang lên.

Yến Thanh Ti cúi đầu nhìn chiếc cúp trong tay, trên mặt không giấu nổi nụ cười.

Máy quay quay cận cảnh chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út của Nhạc Thính Phong. Vì sợ bị nhận ra nên Nhạc Thính Phong đã mua thêm một đôi nhẫn tình nhân, anh đeo chiếc dành cho nam, chờ về nhà sẽ đeo chiếc nhẫn nữ cho Thanh Ti.

Một hồi lâu sau, người chủ trì mới nói: "Tôi thực sự đã nghe thấy tiếng tan nát cõi lòng của vô số thiếu nữ, nhưng phải biết rằng, các cô gái tốt, những người đàn ông tốt đều luôn sớm được chú ý. Nhưng chúng tôi vẫn rất muốn biết, liệu cô gái như thế nào có thể cướp được trái tim của một người đàn ông xuất sắc như ngài?"

Khóe môi Nhạc Thính Phong gợi lên: "Là người tốt nhất trong mắt tôi."

Thanh âm của anh vừa dứt đã bị mấy tiếng thét chói tai lấn át, dưới đài và trên lầu có không ít fan đang gào thét.

Người chủ trì lại cười nói: "Lại nói tiếp, Nhạc tiên sinh và Thanh Ti của chúng ta có một điểm rất giống nhau, đó là... đều đã kết hôn rồi."

Yến Thanh Ti nói một câu: "Đành chịu thôi, cô gái tốt luôn sớm bị để mắt mà."

Người chủ trì liên tục gật đầu: “Lời này quá đúng.”

Sau khi hỏi xong, Nhạc Thính Phong đi xuống, người chủ trì xin hai diễn viên đoạt giải phát biểu cảm nghĩ.

Yến Thanh Ti và Phong Tử Kỳ nhún nhường nhau một hồi, cuối cùng vẫn là Phong Tử Kỳ mở miệng trước.

Anh ta nói thực ra rất chung chung, cũng không có gì sai sót trong lời nói cả.

Đến phiên Yến Thanh Ti, cô cười cười nói: “Từ năm ngoái xuất đạo cho tới bây giờ, tôi như người trải qua một giấc mộng dài, có tốt, có xấu, nhưng với tôi mà nói, thu hoạch một năm này của tôi so với 20 còn nhiều hơn rất nhiều. Tôi phải cảm ơn đoàn làm phim Tiêu Phòng Điện đã cho tôi có cơ hội được đứng ở đây, cảm ơn các fan thân yêu, cũng cảm ơn chính bản thân tôi. Còn nữa... Tôi cảm ơn chồng mình vì đã cho tôi một gia đình...”

Yến Thanh Ti nâng tay hôn lên chiếc nhẫn kim cương rồi giơ tay đang cầm cúp lên.

Dưới đài, tiếng vỗ tay như sấm, Yến Thanh Ti và Phong Tử Kỳ cùng nhau đi xuống.

Xong việc, Yến Thanh Ti không muốn ở lại nữa, muốn mau chóng ra về.

Nhưng cô vừa mới lấy được giải thưởng mà đã rời đi thì không tốt lắm, chỉ có thể ngồi lại xem tiếp.

Tần Cảnh Chi nói với cô: “Cô đừng đi, nhỡ sau đó cần tới cô nữa thì sao? Chờ thêm chút đi!”

Yến Thanh Ti cảm thấy làm sao có thể có thêm giải gì nữa chứ. Cô là người mới, có thể đoạt được một giải cũng là quá tốt rồi.

Kết quả anh ta lại nói rất chuẩn, cô có thêm một giải thưởng dành cho người mới được hâm mộ nhất.

Yến Thanh Ti cảm thấy giải thưởng này cứ như là bị người ta cố tình nặn ra ấy, nhưng còn tốt hơn là không có, thế là cô lại lên đài đi dạo một vòng nữa.

Trên mạng đã bùng nổ vô số tin tức về lễ trao giải Kim Phí, mấy cái tên Yến Thanh Ti, Tần Cảnh Chi, còn tên vài ngôi sao khác nữa cứ liên tục được tìm

kiếm trên mạng, nhưng giống như người chủ trì nói, người được tìm kiếm nhiều nhất hôm nay chính là Nhạc Thính Phong, một người đàn ông nhiều tiền lại còn đã kết hôn, loại đàn ông tốt như thế này tìm ở đâu ra nữa đây?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1440: Cảm Giác Quen Thuộc

Toàn bộ lễ trao giải còn kéo dài thêm nửa giờ nữa, ngoại trừ một lần ra ngoài đi toilet thì Yến Thanh Ti vẫn không về. Mặc dù có nhiều ngôi sao đã về trước nhưng cô lại cảm thấy rời đi như thế là rất không tôn trọng người khác.

Cho nên cô vẫn chờ đến khi kết thúc buổi lễ.

Sau khi kết thúc, Yến Thanh Ti khéo léo từ chối lời mời ăn cơm của vài người rồi vội vàng rời đi.

Quý Miên Miên thấy Yến Thanh Ti đi ra thì lập tức chạy tới khoác cho cô một chiếc áo lông dài từ cổ tới chân. Cả bọn đều lo lắng gần chết, chỉ sợ cô bị mệt mỏi.

Quý Miên Miên nhỏ giọng nói: “Chị, ông chủ ở trong xe chờ chị, chúng ta mau về thôi. Lên xe rồi em sẽ tháo trang sức ra co chị.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Được.”

Tiểu Từ lấy ra một cái túi giữ nhiệt cho cô cầm.

Quý Miên Miên không dám để Yến Thanh Ti đi quá nhanh, nhưng phía trước có rất nhiều phóng viên, Yến Thanh Ti vẫn phải mỉm cười với họ và nói vài ba câu.

Đi được vài bước, Yến Thanh Ti nói: “Không được, chị phải vài toilet đã.”

Quý Miên Miên nói: “Em đi cùng chị.”

Chỉ không ngờ, vào toilet lại gặp Hạ Lan Tú Sắc cùng Thân Tố Hi đang ở đó.

Hai cô gái này gần đây gây ra rất nhiều tranh luận, nhiều người ở trên mạng còn dè bỉu nói một cuộc thi Tìm kiếm tài năng cuối cùng toàn tuyển ra một đám đã đi phẫu thuật thẩm mĩ.

Thân Tố Hi khiếp vía thốt lên: “Xin chào... Tiểu thư Thanh Ti, em là fan của chị, chị có thể... ký cho em được không?”

Thanh âm của cô ta rất quen, Yến Thanh Ti vừa nghe đã run lên.

Cô nhìn Thân Tố Hi hai giây, muốn từ trên mặt cô ta nhìn ra điểm gì đó.

Sau đó, cô nhận lấy cuốn sổ, ký tên của mình lên.

Thân Tố Hi tiếp nhận, cúi đầu cảm ơn: "Cảm ơn tiểu thư Thanh Ti, cảm ơn chị..."

"Đừng khách sáo."

Yến Thanh Ti đột nhiên hỏi: "Cô... trước đây đã tới Lạc Thành bao giờ chưa?"

Thân Tố Hi cười nói: "Có, từng tới rồi... Em tới đây du lịch với ba mẹ, Lạc Thành rất đẹp, em rất thích nơi này."

Yến Thanh Ti gật đầu không nói gì nữa.

Cô tạ lại nói: "Vậy em đi trước, hẹn gặp lại, sau này có cơ hội, hy vọng chị có thể chỉ điểm cho em vài điều."

Yến Thanh Ti: "Hẹn gặp lại."

Hôm nay Thân Tố Hi mặc một bộ dạ hội hở lưng, lộ ngực, bó sát mông, nhìn cô ta, Yến Thanh Ti cảm thấy lạnh hết cả người.

Cô ta thải đôi giầy phải cao tới 11cm, lắc môi rời đi.

Yến Thanh Ti nheo mắt nhìn theo.

Quý Miên Miên nhìn Yến Thanh Ti thất thần, không biết đang nghĩ gì bèn gọi: "Chị, chị không đi sao?"

"Đi chứ, đang mải suy nghĩ mấy chuyện, đi thôi."

Yến Thanh Ti thở dài một tiếng, sau khi mang thai có phải cô trở nên đa nghi hơn rồi không?

Ra khỏi toilet, xuyên qua hành lang, lúc đi đến trước thang máy thì thấy một người đàn ông cúi đầu đi tới. Anh ta đi rất nhanh, mặc áo lông rộng, vóc dáng không thấp, mang khẩu trang nên không nhìn rõ mặt.

Quý Miên Miên vừa thấy liền giữ chặt lấy Yến Thanh Ti, lập tức tiến lên đứng chắn trước cô, thân hình nghiêng qua đón người đàn ông kia đi tới.

Hai người chạm vào nhau, Quý Miên Miên chỉ cảm thấy bả vai như bị đập nát, người này sao lại khỏe như thế?

Quý Miên Miên cả giận mắng: “Anh đi thế nào đấy hả? Đi đường thì phải ngẩng đầu lên chứ?”

Người nọ liên tục nói: “Thật xin lỗi... Thật xin lỗi... Tôi đang vội nên không để ý...”

Nói xong bèn bước đi, Yến Thanh Ti không để ý tới hắn, chỉ hỏi xem Quý Miên Miên thế nào.

Quý Miên Miên xoa xoa bả vai: “Không sao, người này cũng khỏe thật, may mắn là em cũng khỏe không kém.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1441: Kinh Hồn Trong Thang Máy

"Nếu không thì chị đã bị hắn đẩy ngã rồi... Sao em cứ cảm thấy là hắn cố ý đụng phải chúng ta ấy?

Yến Thanh Ti vừa nghe đã lập tức xoay người nhìn, người kia đã tới khúc rẽ, nhanh chóng biến mất trong tầm mắt cô.

Trong đầu nghĩ tới thanh âm của người kia, cô lẩm bẩm: "Sao... Sao chị thấy giọng anh ta..."

Quý Miên Miên hỏi: "Sao thế?"

Yến Thanh Ti lắc đầu: "Không sao, có lẽ là chị nghe nhầm cũng nên. Miên Miên, em nói xem, có phải phụ nữ mang thai thì luôn nghi thần nghi quỷ không?"

Quý Miên Miên vẻ mặt ngu ngơ, lắc đầu: "Không biết ạ, chị, chị mới là người có bầu chứ em... em đã có đâu."

Yến Thanh Ti nghi hoặc trong lòng, chuyện hôm nay cứ thấy không thích hợp lắm.

Quý Miên Miên đỡ lấy bả vai Yến Thanh Ti, nói: "Chị, nhanh đi thôi, không trở về xe ngay, lòng em cứ bồn chồn thế nào ấy."

"Ừ..."

Đi vào thang máy, Quý Miên Miên bấm lầu 2 rồi đứng xoa bóp vai, xe bọn họ đang chờ bên dưới rồi.

Nhưng thang máy vừa xuống một tầng lại có người đi vào.

Hai người đều là đàn ông, trên cổ có thẻ bài công tác của nhân viên, không biết có nhận ra họ hay không. Hai người đó vừa tiến vào, Yến Thanh Ti liền kéo kéo tay Quý Miên Miên.

Quý Miên Miên cũng không còn ngốc nghếch như ngày xưa nữa, cô chậm rãi quơ tay vào trong túi xách, cẩn trọng bước lên một bước che Yến Thanh Ti ở sau lưng. Tiểu Từ thấy Quý Miên Miên di động thì cũng xích lại.

Cửa thang máy vừa khép lại, đèn bên trong đột nhiên phụt tắt, tất cả chìm vào bóng tối.

Yến Thanh Ti che bụng, trong lòng bối rối.

Ngay sau đó, cô nghe thấy hai tiếng bình bịch, dường như là thanh âm quyền ước va chạm. Quý Miên Miên nhanh chóng lấy điện thoại cầm tay ra, bật đèn, trong thang máy sáng lên một chút.

Cùng với tiếng hét thảm thiết của một người đàn ông, Quý Miên Miên chỉ thấy hai người đàn ông bước vào khi nãy, giờ một người nằm, một người đang đứng.

Trong bóng tối, người đang đứng nói: “Tiểu thư, không sao chứ?”

Yến Thanh Ti vừa nghe đã thở ra một hơi: “Sao thang máy lại hỏng rồi.”

Người nọ đáp: “Sẽ nhanh hoạt động lại thôi.”

Quả nhiên không bao lâu sau, đèn lại sáng lên. Yến Thanh Ti thấy người đàn ông nằm trên đất kia hai mắt trợ trừng, mũi bị vẹo đi, đã chết từ lâu rồi.

Thang máy nhanh chóng xuống tới nơi, cửa mở ra, người kia đứng dịch sang một bên. “Tiểu thư, xin mời.”

Yến Thanh Ti thật sự nói: “Cám ơn.”

“Đây là chuyện của chúng tôi. Nhiệm vụ chính của chúng tôi là bảo vệ cho cô.”

Yến Thanh Ti cười với anh ta rồi ra khỏi thang máy. Người kia không ra, anh ta phải xử lý thi thể này nữa.

Quý Miên Miên nói: “Chị, dáng sợ quá! May là có người kia.”

Yến Thanh Ti vỗ vỗ tay cô: “Không có việc gì, bị kinh nhưng may không nguy hiểm.”

Trong lòng Yến Thanh Ti cũng sợ, người đã đổ mồ hôi lạnh đầy quần áo.

Cô không biết rốt cuộc Hạ An Lan bố trí ở bên người mình bao nhiêu nhân thủ, thế nhưng qua hai lần nguy hiểm đều thấy họ bảo vệ cô cực kỳ nghiêm

mật.

Yến Thanh Ti sờ bụng, trong lòng ấm áp.

Con yêu, con nhìn đi, nhiều người đang bảo vệ con như thế, con không thể có việc gì đâu nhé!

...

Nhạc Thính Phong chờ đến sốt cả ruột thì mới thấy Yến Thanh Ti từ trong thang máy đi ra, vội vàng tới đón: “Sao lại lâu thế?”

YYT đáp: “Lên xe rồi em sẽ kể cho anh.”

Đến trước xe, Yến Thanh Ti sửng sốt: “Sao lại đổi xe rồi?”

Tiểu Từ mở cửa xe để Yến Thanh Ti lên, Nhạc Thính Phong tới ngồi bên cạnh cô, nắm tay cô: “Phanh xe của bọn em bị người khác động tay động chân, anh bảo Giang Lai đưa chiếc khác tới.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1442: Anh Đẹp Trai Lại Có Tiền, Muốn Làm Gì Mà Không Được

Bây giờ Nhạc Thính Phong cực kỳ cẩn thận, xe mà Yến Thanh Ti anh cũng luôn cho người kiểm tra nhiều lần.

Yến Thanh Ti cảm thấy thật đau đầu, cô mắng một câu: "Mẹ nó, tên khốn kiếp này là ai mà cứ như âm hồn không tan vậy?"

Yến Thanh Ti kể cho Nhạc Thính Phong nghe chuyện phát sinh trong thang máy.

Nhạc Thính Phong nghe xong thì kinh hồn táng đảm, may mắn là Hạ An Lan đã bố trí không ít người, bằng không thì... Sao anh có cảm giác sau này mình không thể rời Thanh Ti một bước vậy?

"Sau này, loại sự kiện này không cần tham gia thì đừng đi nữa. Đông người phức tạp, sẽ dễ dàng có kẻ xấu trà trộn vào."

Yến Thanh Ti gật đầu: "Em biết, sau này... cho dù những hoạt động này có trao giải gì cho em thì cũng... để chị Mạch đi lĩnh thay."

Dù cô muốn có cả gia đình và sự nghiệp, muốn quan tâm cả hai mặt, nhưng sau tình huống này, cô vẫn lo lắng cho đứa bé đầu tiên.

Cô còn trẻ, cho dù bỏ lỡ phim này thì vẫn còn phim khác.

Nhưng nếu đứa con vì sự cố chấp của cô mà mất đi thì nửa đời sau của cô có thể vui vẻ sao?

Quý Miên Miên bắt đầu tháo trang sức cho Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti từ từ nhắm hai mắt lại, hỏi: "Sao hôm nay... anh lại chạy lên đài trao giải thế?"

Nhạc Thính Phong nắm lấy tay cô, vuốt ve: "Còn phải nói sao? Năm nay sẽ chính thức tiến quân vào ngành giải trí, anh tới cũng là hợp tình hợp lý thôi mà."

Yến Thanh Ti bĩu môi: "Thế người ban đầu được định để trao giải cho em là

ai? Sao anh lại thay người ta hả?”

Giang Lai ngồi cạnh lái xe nghĩ, đương nhiên là phải dùng thủ đoạn ám muội rồi.

Nhạc Thính Phong trả lời rất đơn giản: “Không có chuyện gì mà tiền không giải quyết được?”

Giang Lai ha ha...

Tiền... Đúng thế, chính là yếu tố quyết định nhất.

Nhưng đạo diễn kia cũng có không ít hành động xấu xa.

Giang Lai tra ra ông ta đang ngoại tình với một nữ diễn viên. Giang Lai trực tiếp gửi ảnh vào máy của chồng nữ minh tinh kia, làm cho lão đạo diễn bị một trận đòn nhớ đời.

Đạo diễn kia nghĩ tới việc chuyện này đã bị người ta công khai, mặt cũng bị đánh cho bầm dập, làm gì còn mặt mũi mà lên trao giải nữa. Hơn nữa, trong lòng lão ta cũng sợ hãi, vội vàng trốn đi, vì thế sau khi chạy rồi, lão sai người gọi điện báo là mình không khỏe, không thể tham gia lễ trao giải.

Vốn đạo diễn kia nghe nói mình sẽ trao giải cho Yến Thanh Ti nên trong lòng đã nghĩ tới việc sờ soạng Yến Thanh Ti ngay trên sân khấu rồi.

Dù sao trong ý thức của lão, chỉ cần là diễn viên nữ đang nổi, lão chỉ cần tùy tiện ngầm ra hiệu một cái là bọn họ luôn tự nguyện leo lên giường của lão.

Nhưng giờ có muốn cũng không được nữa, bị người ta cắt đứt hai ngón tay, lão ta chạy trối chết còn chẳng kịp ấy chứ.

Lão không tham gia, ban tổ chức bên này cực kỳ sốt ruột, giờ tìm ai thay thế đây? Sau đó... Giang Lai liền chủ động tung cành ô liu, Nhạc Thính Phong cứ thế được lên sân khấu, được tự mình trao giải cho vợ mình như ý muốn.

Nhưng cái này Nhạc Thính Phong cũng không nói cho Yến Thanh Ti biết được.

Một đường trở về an toàn, không có chuyện gì phát sinh nữa.

Trở về nhà rồi, còn chưa xuống xe đã thấy Nhạc phu nhân đứng ở cửa nhìn

ngó xung quanh.

Thấy Yến Thanh Ti một cọng tóc không thiếu thì bà thở ra một hơi: “Cuối cùng đã về rồi, các con mà còn không về thì mẹ lo lắng chết mất.”

Yến Thanh Ti trong lòng ấm áp: “Mẹ, để mẹ phải lo lắng rồi, mẹ mau vào nhà đi.”

Nhạc phu nhân mời Giang Lai, Quý Miên Miên và Tiểu Từ vào nhà uống trà.

Nhưng ai nấy cũng rất thức thời, liên tục từ chối, không cần đâu, không dám quấy rầy bà chủ nghỉ ngơi.

--- O ---

Chương 1443: Cô Yên Tâm, Tôi Không Có Ý Đồ Gì Đâu

Giang Lai đưa Tiểu Từ và Quý Miên Miên lần lượt về tận nhà.

Quý Miên Miên từ trong thang máy đi ra, chưa đi được mấy bước đã thấy trên cửa nhà mình có thứ gì đó.

Cô cảm giác bước chân cực nặng nề, đồ cầm trong tay càng lúc càng nặng.

Một tiếng rơi trên mặt đất, âm thanh loảng xoảng.

Quý Miên Miên đứng chôn chân tại chỗ, quẹt quẹt mũi, muốn khóc nhưng hốc mắt lại như một con sông đã khô cạn nước, không tài nào khóc nổi.

Cô bước từng bước đến trước cửa, tháo thứ treo trên cửa xuống.

Một túi hạt dẻ bọc đường và khoai nướng còn nóng hổi, cô có cảm giác như nó vừa mới được người ta treo ở đây.

Quý Miên Miên xoay người, hốc mắt đỏ bừng, cô nhìn về phía thang máy sau lưng, hai thang máy đều đang dừng ở tầng trệt chung cư.

Quý Miên Miên đột nhiên vọt tới lối ra cầu thang thoát hiểm, đèn sáng lên chiếu sáng xung quanh nhưng đều không có một ai, chỉ có tiếng hô hấp của chính cô.

Quý Miên Miên kêu lên: “Nếu anh đã tới đây rồi sao còn không ra? Rốt cuộc anh là ai?”

“Nếu... Anh là anh ấy, dù anh là người hay quỷ thì xin anh hãy ra đây được không? Dù anh có biến thành bộ dạng gì thì em đều muốn gặp anh.”

Thanh âm Quý Miên Miên khàn khàn, mắt đỏ lên như sắp chảy máu tới nơi.

Nhưng trừ tiếng của cô ra, xung quanh không có động tĩnh gì khác.

Quý Miên Miên đứng ở nơi đó thật lâu, dường như toàn thân đã không còn sức lực gì. Cô chậm rãi quay về, đi đến trước cửa, cô sờ sờ túi xách mãi mà không tìm thấy chìa khóa.

Dựa lưng vào cửa, từ từ trượt xuống, Quý Miên Miên ôm túi hạt dẻ và khoai nướng vào lòng.

Cô lấy ra một hạt dẻ đã mở miệng, bóc ra rồi ném vào miệng.

Dù là hạt dẻ hay khoai lang cũng đều rất thơm, giống hệt trước kia vậy, nhưng... ăn nó Quý Miên Miên lại vẫn cảm thấy hương vị đã thay đổi rồi, thực sự không còn giống trước nữa, khác hoàn toàn với hạt dẻ do chính Diệp Thiều Quang bóc cho cô.

Rạng sáng, Lãnh Nhiên cùng bạn bè đi liên hoan về có chút say, ra khỏi thang máy, thấy Quý Miên Miên ngồi dưới đất thì cậu hoảng sợ.

Quý Miên Miên ôm chân, cuộn mình thành một đoàn như đang ngủ, nhưng dưới đất lạnh như thế, ở ngoài hành lang này không có máy sưởi, cô đã bị lạnh tới run rẩy toàn thân.

Lãnh Nhiên ngồi xổm xuống, lay lay bả vai cô, đánh thức cô dậy: “Sao cô lại không vào nhà?”

Quý Miên Miên mơ màng mở mắt ra, nhìn vào mắt của Lãnh Nhiên: “Tôi đánh mất chìa khóa cửa rồi.”

Ánh mắt cô tối đen, mê man, giống như đứa trẻ lạc đường, loại ánh mắt này khiến cho Lãnh Nhiên có cảm giác muốn về nhà.

Cậu nhìn một hồi sau đó liền lấy lại tinh thần: “Giờ này sợ cũng không tìm được ai để mở khóa, chờ trời sáng rồi hãy tính. Đêm nay cô định thế nào?”

“Tôi không sao, anh cứ về đi, tôi ngồi ở đây là được rồi.”

Lãnh Nhiên thấy nhức đầu: “Hay là... Nếu không... cô qua nhà tôi nghỉ tạm một đêm đi. Tôi không có ý gì đâu, chúng ta là hàng xóm, lại là đồng nghiệp, hơn nữa tốt xấu ra tôi cũng đã làm phiền cô nhiều như thế, chúng ta cũng coi như là bạn bè của nhau. Bạn bè với nhau giúp đỡ chuyện nhỏ này cũng là bình thường thôi...”

“Thật sự không cần...”

Lãnh Nhiên lắc đầu, cầm lấy tay Quý Miên Miên: “Cô đừng như thế, đi thôi, nếu cô cứ ngồi ở đây cả đêm thì ngày mai sẽ bị bệnh thật đấy.”

Lãnh Nhiên kéo Quý Miên Miên dậy, mở cửa rồi lôi cô vào nhà mình.

Lãnh Nhiên chỉ vào một phòng ngủ, nói: “Cô ngủ ở phòng dành cho khách đi. Nếu cô không ngại thì cứ mặc đồ của tôi, đêm nay đừng tắm rửa gì nữa, cô mặc quần áo này ngủ qua đêm nay, dù sao cũng chỉ một đêm thôi mà.”

“Cám ơn.”

“Nếu cô muốn cảm ơn tôi thì ngày mai giúp tôi đánh boss, mấy ngày nay tôi toàn bị nó hành chết đi sống lại.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1444: Muốn Cho Cô Nếm Thử Mùi Vị Bị Dao Đâm Tới Tận Xương Là Gì?

Quí Miên Miên gật đầu: “Được.”

Lãnh Nhiên vặn vẹo người: “Không còn sớm đâu, nhanh nghỉ ngơi đi, tôi cũng mệt rồi, ngủ ngon nhé!”

“Ngủ ngon!”

Quý Miên Miên đi vào phòng khách, cởi giầy, cởi áo khoác ra rồi nằm xuống, tắt đèn.

Lãnh Nhiên lặng lẽ để ý, mãi cho đến khi thấy trong phòng tắt đèn rồi cậu mới thở phào một hơi, chắc là ngủ rồi.

Cậu đã để ý, hiện giờ Quý Miên Miên nói rất ít.

Cậu lên mạng tìm một chút thông tin các cửa hàng mở khóa, lưu vài số điện thoại lại.

...

Ban đêm, Yến Minh Tu ngồi trên mái nhà. Gió lạnh thấu xương thổi ràn rạt qua mặt làm gương mặt hắn cứng đơ, đôi mắt âm lãnh, tối đen.

Trong tay hắn hé ra tờ giấy trắng, trên giấy ký tên của Yến Thanh Ti.

Người trong vòng giải trí nhiều khi còn không nhận ra chữ ký của chính mình. Lúc trước chị Mạch tìm người thiết kế chữ ký cho Yến Thanh Ti, cô luyện mấy ngày mới luyện thành.

Yến Minh Tu phát ra một tiếng cười lạnh: “Yến Thanh Ti... Yến đại minh tinh... Không nghĩ vận khí của cô lại tốt như thế.”

Sau lưng hắn có một người đi tới, cúi đầu nói: “Cậu không thể ra tay lần nữa. Ông chủ đã biết rồi, nếu cậu vẫn cố chấp thì ông ấy sẽ tức giận đấy.”

Yến Minh Tu không nói chuyện mà lấy cái bật lửa kia ra, đốt tờ giấy đi.

Ngọn lửa nhanh chóng nuốt trọn tờ giấy, tên Yến Thanh Ti dần dần bị đốt đến không còn nhìn thấy gì nữa. Cuối cùng hắn giơ tay lên, một góc giấy còn chưa bị đốt bị gió cuốn đi, đảo mắt đã thấy bay rất xa.

Yến Minh Tu châm biếm: "Ông ấy tức giận... Hừ... Đừng quên, tôi và ông ta cũng chỉ là quan hệ hợp tác, anh là thủ hạ của ông ta, nhưng tôi không phải."

"Nhưng... Cậu cũng đừng quên, cái gọi là hợp tác chính là hai bên ngang hàng, nhưng thế lực của cậu ở trong nước cũng không có."

Yến Minh Tu xoay người, tơ tay lên.

Một cái tát vang dội lấn át cả tiếng gió đêm đang rít gào.

Yến Minh Tu cười nhạo: "Còn không tới lượt anh dạy dỗ tôi, anh có thể không nghe lời tôi. Chỉ cần anh dám làm như thế!"

Người nọ nắm chặt tay thành nắm đấm, cúi đầu, không nói gì nữa.

Yến Minh Tu chậm rãi nói: "Nếu hiện tại Yến Thanh Ti được bảo vệ nghiêm mật như thế thì chúng ta cũng không thể ra tay nữa, tôi chỉ có thể bắt đầu từ người thân bên cạnh cô ta mà thôi. Tôi muốn làm cho những người mà cô ta quan tâm biến mất hết, tôi muốn làm cho cô ta phải nếm thử mùi vị dao đâm tới tận xương là như thế nào?"

"Vậy bắt đầu từ ai trước?"

"Ai trước ư... Cái này tôi phải nghĩ kỹ lại một chút..."

Thanh âm của Yến Minh Tu thản nhiên mang theo ý cười, điệu cười của hắn còn lạnh hơn mấy phần so với trời đông giá rét.

...

Hừng đông, hơn tám giờ sáng...

Người trẻ tuổi luôn tinh lực tràn trề, hôm qua lướt weibo đến tận ba giờ sáng, độ hot của Nhạc Thính Phong vẫn cứ tăng chứ không giảm, thậm chí còn hơn mấy lần các ngôi sao.

Lãnh Nhiên đi dép lê, ra phòng bếp lấy nước khoáng, ngửa đầu uống một hơi hết nửa chai.

Đang uống, cậu chợt nhớ ra tối qua mình có cho Quý Miên Miên và tá túc qua đêm, không biết... cô đã dậy chưa hay đã đi rồi?

Lãnh Nhiên đi tới phòng ngủ dành cho khách, gõ gõ mấy tiếng, bên trong không có tiếng trả lời.

Chẳng lẽ đi rồi?

Cậu do dự một chút rồi đẩy cửa ra, thấy bên trong chăn vẫn còn phình lên, rõ ràng là người vẫn còn đang ngủ.

Lãnh Nhiên vội vàng đóng cửa lại, cậu không muốn Quý Miên Miên nghĩ mình là lưu manh.

Đi rửa mặt xong, Lãnh Nhiên đi xuống lầu mua bữa sáng.

Mua bữa sáng về, Quý Miên Miên vẫn không tỉnh dậy, Lãnh Nhiên muốn đi gọi, gõ cửa một hồi mà cô vẫn không trả lời, tiếp tục gõ, thanh âm lớn hơn, nhưng người vẫn không lên tiếng.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1445: Đừng Bỏ Lại Em, Em Nhất Định Sẽ Yêu Thương Anh Mà

Lãnh Nhiên nhíu mày, không đúng, Quý Miên Miên chắc không ngủ như chết thế này đâu?

Lãnh Nhiên đẩy cửa đi vào, đến bên giường, còn chưa kịp mở miệng đã thấy mặt Quý Miên Miên đỏ bừng. Cậu vội vàng tiến lên, đặt tay lên trán cô thì thấy nóng bỏng như than.

Lãnh Nhiên sợ tới mức vội rụt tay lại: "Quý Miên Miên... Quý Miên Miên..."

Quý Miên Miên mộng mị, lẩm bẩm hai tiếng nhưng vẫn không tỉnh lại.

Lãnh Nhiên lẩm bẩm: "Tôi đã nói rồi, trời lạnh như thế mà ở bên ngoài cả đêm, không ốm mới lạ. Nhìn đi, giờ bệnh luôn rồi này?"

Cậu ra ngoài, tính đi thay quần áo rồi sẽ đưa Quý Miên Miên tới bệnh viện.

Nhưng vừa đứng dậy, cổ tay đã bị cô bắt lấy.

Tay Quý Miên Miên cũng rất nóng, nóng tới mức làm Lãnh Nhiên run lên một chút.

Cậu cúi đầu, không biết Quý Miên Miên đã tỉnh từ khi nào, mở to đôi mắt tối như mực, ngơ ngác nhìn cậu cười ngây ngô: "Diệp Thiều Quang, cuối cùng anh cũng vè rồi... Em còn tưởng anh muốn trốn em cả đời..."

"Tôi không phải... Ai nha, giờ mà tranh cãi cùng một người thần trí không tỉnh táo đúng là dở hơi. Cô đang bị bệnh, phải mau tới bệnh viện, cô chờ tôi, tôi đi thay quần áo."

Lãnh Nhiên nói xong, muốn thoát khỏi tay Quý Miên Miên để ra ngoài, nhưng cậu không ngờ Quý Miên Miên rất khỏe, cậu có gỡ tay cô thế nào cũng không gỡ ra được.

Đột nhiên Quý Miên Miên dùng sức kéo Lãnh Nhiên một cái.

Cậu đứng không vững, ngã sấp xuống, đầu vừa vặn ghé vào vai Quý Miên Miên.

Quý Miên Miên nỉ non: “Thiều Quang... Thiều Quang, sau này em sẽ không bắt nạt anh, anh đừng đi, đừng bỏ lại em... Em nhất định sẽ yêu thương anh mà...”

Lãnh Nhiên sửng sốt, cậu cả giác mặt mình cũng bị Quý Miên Miên làm cho nóng lên.

Cậu nói: “Này... Cô... nhận nhầm rồi... Tôi không phải bạn trai cô...”

Trong miệng Quý Miên Miên vẫn thì thào như tự nói, khí lực trên tay cũng dần buông lỏng. Lãnh Nhiên vội vàng đứng dậy chạy ra ngoài, ngây ngốc giữa nhà một hồi mới nhớ tới mình cần phải làm gì, đi bệnh viện thôi.

Suy nghĩ một chút, Lãnh Nhiên gọi điện cho Yến Thanh Ti trước.

Yến Thanh Ti vừa nghe Lãnh Nhiên nói Quý Miên Miên bị ốm thì lập tức căn dặn: “Em cứ đưa con bé tới bệnh viện đi, chị sẽ tới ngay.”

Lãnh Nhiên vừa định nói chuyện thì chuông cửa đột nhiên kêu vang, cậu vội vàng đi mở cửa.

Cửa vừa hé thì đã bị người bên ngoài dùng sức đẩy ra.

Cậu còn chưa kịp phản ứng thì người bên ngoài đã xộc vào.

Lãnh Nhiên kêu lên: “Này... anh là ai, sao anh lại tự tiện đi vào thế hả?”

Người nọ mặc đồ màu đen, áo gió màu đen. Anh ta đội mũ, mang khẩu trang, sau khi xông vào thì tiến thẳng tới phòng Quý Miên Miên đang ngủ, ôm lấy Quý Miên Miên, sau đó bước nhanh ra ngoài: “Cậu mau lái xe, đưa cô ấy tới bệnh viện.”

Lãnh Nhiên sửng sốt. “Anh... biết cô ấy?”

“Biết.”

“Được, vậy đi thôi... mau đi thôi...”

Lãnh Nhiên nói xong bèn chạy đi lấy áo khoác, mũ, kính mắt và ví tiền.

“Chị Thanh Ti, em cúp máy đã, cô ấy chỉ bị sốt, chắc không sao đâu, chị đừng lo lắng. Tới bệnh viện rồi em sẽ gọi điện cho chị.

Lãnh Nhiên nói xong bèn cúp máy và chạy ra ngoài.

“Này, anh là ai?”

Người kia không nói gì, Lãnh Nhiên muốn nhìn xem anh ta là ai nhưng ngay cả kính mắt cũng thấy không rõ chứ đừng nói là mặt.

Đến bệnh viện, y tá kẹp nhiệt độ thì thấy đã lên tới 39 độ, vội vàng tiêm một mũi hạ sốt.

Bệnh tình của Quý Miên Miên không nặng, chỉ là hôm qua nhiễm chút lạnh nên giờ bị cảm.

Lãnh Nhiên ở bệnh viện cũng rất cẩn trọng, chỉ sợ bị người khác phát hiện ra.

Một lát sau, Quý Miên Miên dường như sắp tỉnh lại, người kia vẫn đứng ở bên giường bệnh chợt nói: “Tôi đi trước, chăm sóc cô ấy cho tốt.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1446: Tên Khốn Kia Thật Thiếu Đạo Đức

Lãnh Nhiên gọi anh ta: “Rốt cuộc anh là ai, chờ cô ấy tỉnh thì tôi còn phải báo lại cho cô ấy chứ?”

“Đừng nói gì cả, nếu cậu muốn cô ấy sống tốt.”

Nói xong anh ta bèn rời đi, Lãnh Nhiên ngơ ngác đứng đó.

Cậu xoay người ngồi xuống trước mặt Quý Miên Miên, nhìn gương mặt tiều tụy của cô, đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút vi diệu.

...

Quý Miên Miên đổ bệnh, trong lòng Yến Thanh Ti rất sốt ruột, cô muốn tới bệnh viện nhưng Nhạc phu nhân kiên quyết không cho cô đi.

Nhạc Thính Phong đã dặn dò bà, lúc anh không ở nhà, tuyệt đối không được để Thanh Ti ra ngoài một mình.

Nếu không phải vì Quý Miên Miên đổ bệnh tì Yến Thanh Ti cũng không định ra ngoài.

Nhưng nếu đã biết rồi mà cô vẫn cứ ở nhà, không tới nhìn một cái, cô lo lắng Quý Miên Miên sẽ trách cô.

Cô đã đồng ý với Diệp Thiều Quang sẽ chăm sóc cho Quý Miên Miên, sẽ đối đãi với Quý Miên Miên như một chị gái chăm sóc cho em gái.

Yến Thanh Ti nói: “Mẹ, nếu không có Diệp Thiều Quang thì con và Thính Phong không ai sống mà về đây được. Con biết mẹ lo lắng, con cũng sợ hãi lắm, nhưng... con không thể không đi.”

Nhạc phu nhân cắn răng: “Thế đi thôi, mẹ chuẩn bị một chút, mặc thêm đồ rồi đi.”

“Cảm ơn mẹ! Mẹ yên tâm, bác đã sắp xếp rất nhiều người bảo vệ con, chúng ta sẽ không sao đâu.”

“Mẹ biết, ông ấy đã nói với mẹ rồi, bình thường không nên ra ngoài, nhưng cũng không cần vì điều đó mà sợ hãi.”

Hai người chuẩn bị xong bèn cùng nhau tới bệnh viện.

Trên đường đi không xảy ra chuyện gì, đến nơi thì Quý Miên Miên đã tỉnh.

Nhưng Quý Miên Miên cảm thấy thà tỉnh còn không bằng cứ bất tỉnh luôn đi.

Bởi vì ngoài cửa bệnh viện có một đám chó săn, bọn họ nhận được tin Lãnh Nhiên đánh bạn gái của mình khiến cô ta sẩy thai, giờ đưa tới bệnh viện chữa trị.

Tốc độ bay lên của Lãnh Nhiên một năm qua cũng rất nhanh, cũng được coi là một tiểu thịt tươi nổi tiếng, có rất nhiều người mơ làm bạn gái cậu ta. Chuyện này nếu để bọn họ nháo lớn lên thì tiếng xấu của cậu sẽ bị lan xa, mà Quý Miên Miên phải mang trên lưng tiếng oan, còn chưa kể sẽ bị fan của Lãnh Nhiên xâu xé.

Vừa qua năm mới, đám chó săn này đều muốn tìm một đề tài hot, vì đầu năm thường có tiền thưởng nên ai nấy đều muốn cắn một ngụm loại tin tức siêu cấp bạo kích này.

Yến Thanh Ti tới cùng Nhạc phu nhân, hơn nữa cô mặc đồ rất dày, áo lông khoác ngoài cực to, mỹ len, khăn len trùm kín người, đám phóng viên nhìn thì chỉ nghĩ là mẹ con nhà nào đấy đưa nhau đi khám bệnh, không để ý nhiều lắm.

Lúc bước vào, cô cảm thấy kỳ lạ, sao lại nhiều người tới đây thế?

Nhưng khi nghe Lãnh Nhiên nói xong, Yến Thanh Ti chỉ cảm thấy... mẹ nó, rốt cuộc là đứa nào tung tin này thế?

Vẻ mặt Quý Miên Miên cực kỳ đau khổ: “Không thể chịu nổi, em muốn trèo cửa sổ trốn đi quá!”

Cơn sốt đã lui nhưng mặt cô vẫn còn hồng, trên cánh tay vẫn còn cắm kim truyền dịch, sắc mặt thoạt nhìn khá tiều tụy.

Yến Thanh Ti sờ tay lên trán cô: “Em bây giờ còn nóng lắm, nhảy xuống là khỏi sống luôn đó.”

Quý Miên Miên đầu óc vẫn còn hơi choáng váng, hồ đồ: “Để mọi người phải lo lắng rồi, nhưng... giờ làm sao đây? Không thể nào đi ra nói cho họ biết sự

thật, không biết tên khốn nào lại thiếu đạo đức thế chứ?”

Lãnh Nhiên so ra còn bình tĩnh hơn Quý Miên Miên một chút, cậu cười nói: “Không cần sốt ruột, dù sao bây giờ cô cũng đang sốt, nói không chừng bọn họ không đợi được rồi sẽ tản đi. Bệnh viện sẽ không để họ đi vào đâu.”

Yến Thanh Ti cười nói: “Em cũng bình tĩnh đấy. Dù sao chuyện này cũng không nhỏ, chị sẽ gọi điện bảo ông xã chị tới đây đón người.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1447: Kiếm Tiền, Nuôi Em

Nhạc phu nhân ngồi bên giường, hỏi Quý Miên Miên cảm thấy thế nào, còn đau ở đâu không?

Yến Thanh Ti đi ra một chỗ gọi điện cho Nhạc Thính Phong, bảo anh nghĩ biện pháp đuổi đám phóng viên săn tin ngoài cửa đi.

Dù xung quanh Yến Thanh Ti có người của Hạ An Lan, nhưng đối với đám phóng viên này, bọn họ cũng không có cách nào xử lý, "chó săn" thì cũng chỉ là người thường thôi.

Yến Thanh Ti có ý định để Quý Miên Miên mặc đồ của mình rời đi, nhưng bây giờ cơn sốt còn chưa dứt, con bé không thể ra viện ngay được. Cô muốn đưa Lãnh Nhiên về trước, tên nhóc này cũng rất vô tội.

Có lòng tốt đưa hàng xóm đi chữa bệnh, kết quả... Bị người ta nói thành bạo hành gia đình, còn đánh người ta sảy thai, trí tưởng tượng của đám người kia thật đáng sợ.

Yến Thanh Ti đứng ở ngoài cửa gọi điện cho Nhạc Thính Phong.

Nhạc Thính Phong bắt máy ngay lập tức, cô hỏi trước: "Ông xã, đang làm gì thế?"

"Kiếm tiền, nuôi vợ."

Yến Thanh Ti mỉm cười: "Em đang ở bệnh viện... A, anh đừng vội, không phải em xảy ra chuyện, em tới thăm Miên Miên. Con bé bị sốt đang nằm ở đây, nhưng không biết tên khốn nào lại truyền tin tức ra, nói..."

Cô kể lại sự tình cho Nhạc Thính Phong nghe, cuối cùng chốt lại: "Chuyện là như thế, anh có cách nào đuổi đám chó săn đó đi khỏi đây được không?"

"Sao em không sớm nói cho anh biết? Những chuyện này em cứ giao cho anh là được rồi, đừng có ra ngoài chạy loạn nữa, chờ anh về rồi xem anh thu thập em thế nào?"

Nhạc Thính Phong vừa nghe Yến Thanh Ti nói đang ở bệnh viện thì lòng rối bời, vội vàng cầm áo khoác và chìa khóa xe đi ra ngoài.

Xung quanh họ giờ không biết có bao nhiêu kẻ săn tin, nếu bị kẻ nào đó cắn cho một ngụm thì cũng khó lòng mà phòng bị.

Nhạc Thính Phong vừa nghe đến đó thì trong lòng hoảng sợ.

Ra tới cửa, anh nói với Giang Lai: "Một đám chó săn đang chực ở ngoài cửa bệnh viện, nghĩ cách đuổi bọn họ đi, biện pháp nào cũng được."

Giang Lai gật đầu: "Vâng!"

Nhạc Thính Phong: "Làm ngay cho tôi."

"Cam đoan 20 phút sau sẽ thu phục hết bọn họ."

Cúp máy, Yến Thanh Ti định quay về phòng bệnh thì đột nhiên có một người đi ngang qua. Cô vốn không để ý, nhưng người kia bỗng nhiên xoay người nhìn cô một cái.

Hắn mang khẩu trang, ánh mắt của hắn làm Yến Thanh Ti nghĩ tới một người.

Cô hoảng sợ, theo bản năng nhấc chân đuổi theo, nhưng người phía trước càng đi nhanh hơn, thông qua cầu thang bộ đi lên lầu.

Yến Thanh Ti cũng đuổi theo, nhưng đi được mấy chục bậc thì lập tức dừng lại, không đúng... Không được, cho dù người đó có vấn đề thì cô không thể bám theo được, giờ cô cũng không chỉ có một mình nữa.

Vì thế Yến Thanh Ti xoay người trở về, nhưng vừa quay người lại thì phát hiện ngay sau lưng mình có một người nữa, cô sợ tới mức trong lòng lộp bộp.

Người đó vội chạy đến: "Tiểu thư, thật xin lỗi, đã dọa đến cô, cô, tôi... tôi không cố ý."

Yến Thanh Ti kinh ngạc, người này sao thế?

Người đó còn nói: "Tôi chỉ, muốn... gọi cô... quay lại..."

Người kia nói xong ba câu mà trán đã đầy mồ hôi, rõ ràng là cũng rất sợ hãi.

Yến Thanh Ti vỗ vỗ ngực: "Không sao... không sao... Anh từ từ nói... Sao cứ

nói lắp bắp mãi thế hả?”

Người nọ trả lời: “Bị nói lắp.”

Yến Thanh Ti không cười, cười trước khuyết điểm của một người không phải là khích lệ họ mà chính là để lại vết sẹo trong lòng họ.

Cô nói: “Vậy anh cứ làm tốt việc của mình đi.”

Người nó lộ ra chút tươi cười ngượng ngùng, trung thực, nói: “Tiểu thư, mời cô.”

Yến Thanh Ti cười nói: “Ừ, cảm ơn anh, vất vả rồi!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1448: Chị Gái Thân Yêu, Em Đã Về Rồi

Anh ta lắc đầu, đi bên cạnh bảo vệ Yến Thanh Ti trở về.

Một lát sau, lại có một người tới, Yến Thanh Ti thấy họ đứng ở ngoài cửa thì đi ra.

Người tới thấp giọng nói: “Tiểu thư, may mà cô không đi lên nữa, ở trên bậc thang có hắt dầu...”

Yến Thanh Ti thở dài một tiếng: “May là có các anh, nếu không thì tôi không biết mình đã chết bao nhiêu lần rồi.”

“Chúng tôi nhất định sẽ bảo vệ cô an toàn.”

“Các anh cũng phải tự bảo vệ mình.”

“Cảm ơn tiểu thư đã quan tâm.”

...

Cũng không biết Giang Lai dùng chiêu trò gì mà sau khi đám phóng viên nhận được điện thoại thì lại lục tục rời đi.

Yến Thanh Ti bảo Lãnh Nhiên mau về trước, để tránh còn có phóng viên lảng vảng bên ngoài, Yến Thanh Ti tìm Lý Nam Kha, nhờ cô ấy đưa Lãnh Nhiên ra.

Lý Nam Kha cũng là một người rất giỏi, trực tiếp đưa Lãnh Nhiên lên xe cứu thương ra ngoài.

Yến Thanh Ti thầm nghĩ, sớm biết thế này thì đã tìm cô ấy rồi.

Nhạc Thính Phong nhanh chóng tới, đưa Yến Thanh Ti và Nhạc phu nhân về nhà.

Nhưng Yến Thanh Ti vẫn lo lắng cho Quý Miên Miên.

Quý Miên Miên vội nói: “Chị, chị và ông chủ cứ yên tâm mà về đi, thân thể em rất tốt, chờ truyền xong chai nước này thì em cũng khỏi hẳn rồi.”

Lý Nam Kha ở bên cạnh cũng cam đoan là sẽ coi Quý Miên Miên như bạn bè, ở bệnh viện là địa bàn của cô ấy, bảo hai người không cần lo lắng.

"Ở trong bệnh viện này tốt xấu gì tôi cũng là người có tiếng nói, mọi người đừng có lo lắng quá. Quý Miên Miên bị bệnh phải vào viện thì nên sớm báo cho tôi, có phải mọi người không coi tôi là bạn đúng không?"

"Vậy... Miên Miên đành phiền tới cô."

Lý Nam Kha nói: "Yên tâm, cô ấy có ở đây một tháng cũng không vấn đề gì."

Vì thế, ba người ra về, bệnh viện này thực sự không yên ổn.

Nhạc Thính Phong và Nhạc phu nhân đi ở hai bên Yến Thanh Ti, che chở cho cô ra ngoài.

Nhưng không ngờ, bọn họ vừa ra ngoài bãi cổ, đột nhiên có một đám phóng viên lao tới, chỉ nghe thấy có người kêu: "Anh ta... Anh ta chính là Lãnh Nhiên... Anh ta đưa bạn gái ra ngoài rồi..."

Nhạc Thính Phong chửi thầm một câu, Giang Lai làm việc thế nào vậy, đã nói là phải dọn sạch sẽ, những người này từ đâu chui ra vậy?

Anh và Nhạc phu nhân vội vàng để Yến Thanh Ti đứng giữa.

Mà Yến Thanh Ti theo bản năng bảo vệ bụng mình.

Những người đó xông lên, chĩa máy thu âm về phía Nhạc Thính Phong, liều mạng tiến tới gần anh.

"Lãnh Nhiên, đây là bạn gái của anh sao?"

"Lãnh Nhiên, anh đánh bạn gái tới sảy thai, giờ cô ấy còn đang yếu như thế mà đã đưa cô ấy ra khỏi bệnh viện. Làm đàn ông, anh làm thế không thấy thẹn với lương tâm sao?"

"Lãnh Nhiên, anh không nghĩ rằng phóng viên sẽ có tin tức nhanh như thế đúng không... Lãnh Nhiên..."

Nhạc Thính Phong giật khẩu trang trên mặt ra, chửi: "Đều nhìn rõ ràng cho ông đây, Lãnh cái mẹ nhà các anh, nhìn cho rõ xem ông đây là ai?"

Nhạc Thính Phong gầm lên làm cho đám phóng viên ngây người, người này không phải... người nổi tiếng khắp mặt báo suốt hai ngày nay... Tổng tài của Nhạc Thị sao?

Nhạc Thính Phong chỉ vào bọn họ, nói: “Vợ tôi đang mang thai, tôi và mẹ tôi đưa cô ấy tới bệnh viện kiểm tra, các người như chó điên xông lên đây là có ý gì? Nếu cô ấy bị các người làm cho khó chịu, các người đừng có nghĩ được sống yên ổn với tôi.”

Đám phóng viên lập tức lui về sau. Yến Thanh Ti thở phào một hơn, may mắn là cô không để Lãnh Nhiên tự mình đi ra.

Yến Thanh Ti nghe thấy ở sau lưng có một thanh âm vang lên: “Chị gái thân yêu, em đã về rồi đây.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1449: Hắn Có Thể Sẽ Là Người Khó Đối Phó Nhất

Yến Thanh Ti run lên, chỉ cảm thấy sau lưng lạnh buốt, cơn gió lạnh này nhanh chóng thấm vào xương cốt làm cô như hóa đá.

Cô quay phắt lại, vài phóng viên sau lưng liên tục lùi lại, không ai dám tiến lên nữa.

Những người đó làm Yến Thanh Ti không nhận ra ai mới là người vừa lên tiếng.

Đúng, không có hắn.

Hắn không ở đây.

Yến Thanh Ti chậm rãi nắm chặt tay lại.

Nếu đây là buổi tối, Yến Thanh Ti nhất định sẽ nghĩ mình gặp phải ma rồi.

Nhưng giờ đang là ban ngày, rõ ràng không phải gặp ma.

Nếu không phải ma, vậy chính là kẻ giả thần giả quỷ.

Các phóng viên liên tục xin lỗi Nhạc Thính Phong, sau đó nhanh chóng bỏ chạy.

Nhạc Thính Phong vội vàng che chở đưa Yến Thanh Ti lên xe.

Vào xe rồi, Nhạc Thính Phong vội vàng hỏi han Yến Thanh Ti: “Thế nào? Vừa rồi có bị đụng vào đâu không?”

Sắc mặt Yến Thanh Ti hơi trắng, cô nói: “Không... Không sao... Vừa rồi... Em nghe thấy một giọng nói, hai người có ai nghe thấy không?”

Nhạc Thính Phong hỏi: “Nghe được cái gì?”

Yến Thanh Ti nắm lấy tay Nhạc Thính Phong: “Thanh âm ấy nói... Chị gái, em đã về rồi! Thính Phong, mẹ, hai người có nghe thấy không?”

Nhạc phu nhân vào Nhạc Thính Phong đều lắc đầu: “Không!”

Yến Thanh Ti vội vàng nói: “Nhưng sao con lại nghe thấy rất rõ ràng.”

Nhạc Thính Phong vội vàng ôm cô vào lòng, nhẹ giọng nói: “Đừng sợ, đừng lo lắng... Không phải gấp, từ từ nói, em cảm thấy người nói chuyện có thể là ai?”

Yến Thanh Ti nhìn Nhạc Thính Phong: “Gọi em là chị, anh nói xem... có thể là ai?

“Yến Minh Châu?”

Yến Thanh Ti lắc đầu: “Không, Yến Minh Châu giờ đã khác trước rồi, sau khi bị mài nhụt chí khí, giờ cô ta đã như người bình thường. Là một người khác...”

Nhạc Thính Phong nhíu mày, hoài nghi: “Em nói là... Yến Minh Tu?”

Mắt Yến Thanh Ti sáng lên: “Đúng... Là Yến Minh Tu, đúng là giọng của nó, chính nó, nó đã tỉnh rồi.”

“Nhưng... Không phải hắn đã biến thành người thực vật sao?”

“Nó là người thực vật, không phải người chết, người thực vật vẫn có thể tỉnh lại. Diệp Linh Chi đã dùng chút năng lực cuối cùng của bà ta để đưa nó ra nước ngoài, để nó ở đó chữa bệnh, nó... tỉnh lại cũng không có gì kỳ quái cả!”

Yến Thanh Ti nhớ tới câu nói vừa rồi của Yến Minh Tu thì da đầu run lên.

Ánh mắt Nhạc Thính Phong lạnh xuống: “Thanh Ti, em có chắc là hắn không?”

Yến Thanh Ti gật gật đầu: “Chắc chắn, em tuyệt đối không nghe nhầm đâu. Em còn chưa đến mức bị ảo giác, chắc chắn là nó... Thực ra em không quen thuộc với Yến Minh Tu lắm. Lúc trước, khi còn ở nhà họ Yến, nó và Yến Minh Châu luôn cùng nhau bắt nạt em. Sau khi lớn lên, bọn em cũng ít tiếp xúc nên không có xích mích gì. Em coi những người khác là kẻ thù, còn với nó, dù sống trong một gia đình như chẳng khác nào người xa lạ. Nó chưa từng gọi em là chị, cũng chẳng bao giờ để ý tới em.”

Yến Thanh Ti dừng một chút, ngẩng đầu: “Cho nên... nó về rồi, là để báo thù!”

Cô xuống tay khiến hắn trở thành người thực vật, hắn trở về báo thù cũng là chuyện bình thường.

Nhưng Yến Minh Tu không phải Yến Tùng Nam, cũng không giống Diệp Linh Chi hay Yến Minh Châu, hắn có thể là... người khó đối phó nhất của Yến gia.

Yến Thanh Ti đầu óc nhanh chóng chuyển động, lâu rồi cô không suy nghĩ nhiều thế này, cô nói: “Em cảm thấy chuyện ngày hôm nay có lẽ ngay từ đầu không phải nhằm vào Lãnh

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1450: Nhiên Hay Quý Miên Miên, Mà Là Chúng Ta... Nó... Có Lẽ Muốn Tuyên Bố Với Em Là Nó Đã Về!”

NẾU CON XẢY RA CHUYỆN KHÁC NÀO MUỐN LẤY MẠNG GIÀ CỦA MẸ

Sắc mặt Nhạc Thính Phong cực kỳ nghiêm túc: “Anh cũng cảm thấy như thế, có thể hắn cũng chính là người tiết lộ tin tức cho bên truyền thông...”

Nhạc phu nhân nghe vậy thì sợ hãi: “Thanh Ti à, lời các con nói đáng sợ quá, sau này con đừng có đi ra ngoài nữa. Con nói xem, nếu con xảy ra chuyện thì chẳng khác nào lấy đi cái mạng già này của mẹ cả.”

Yến Thanh Ti giữ chặt tay Nhạc phu nhân: “Mẹ, không sao đâu, mẹ yên tâm, không phải giờ chúng ta có người của bác bảo vệ sao? Mẹ yên tâm, sau này ngoại trừ tới bệnh viện kiểm tra, con sẽ không đi ra ngoài nữa.”

Nhạc phu nhân gật đầu: “Đúng đúng, cứ thế đi...”

Nhạc Thính Phong nói: “Về nhà trước. Anh sẽ cho người đi thăm dò chuyện này. Nếu hắn đã về, lại còn ở Lạc Thành, anh không tin không tìm được hắn.”

Nhạc Thính Phong quay đầu bảo lái xe rời khỏi bệnh viện.

Hiện trong lòng anh đang thầm mắng, mẹ nó, lúc trước sao không đâm cho thằng oắt đó một đao chứ?

Cứ giết chết tên nhóc đó là được rồi, giờ để nó sống lại, quay về đe dọa cả nhà anh thế này.

Nhạc phu nhân cầm lấy tay Yến Thanh Ti, liên tục bảo cô không phải sợ.

Yến Thanh Ti cười nói: “Mẹ, con không sợ, con chỉ đang nghĩ tới một chuyện... Ngày đó con đưa Miên Miên tới bệnh viện để khám bệnh mất ngủ, lúc con đi ra gặp Yến Minh Châu, lúc đó con cũng không để ý lắm, giờ ngẫm lại... Lúc đó cô ta rất kích động, lúc nhìn con, ngoại trừ sợ hãi thì còn có chút hốt hoảng. Sao cô ta phải hốt hoảng chứ? Lúc ở Dung Thành, khi tha cho cô

ta, con đã nói rằng chỉ cần cô ta không tiếp tục làm ra điều dại dột thì con sẽ tha cho cô ta rồi mà."

"Con đang nghĩ, có phải cô ta từ một thành phố ở ở tít biên giới Tây Bắc về Lạc Thành là để gặp Yến Minh Tu hay không? Con không tin cô ta hiếu thuận tới mức về tận đây viếng mộ cha mẹ."

Nhạc Thính Phong nói: "Chuyện này em nên nói sớm một chút mới đúng. Nhưng em nói không sai, cô ta tới đây chắc chắn là để gặp Yến Minh Tu, dù sao đó cũng là em trai duy nhất của cô ta."

Yến Thanh Ti cũng cảm thấy hối hận: "Lúc ấy ai mà nghĩ được nhiều thế. Em đã quên thằng nhóc Yến Minh Tu này lâu rồi."

"Đừng lo, không có việc gì, hẳn là hắn cũng không gây ra được quá nhiều phiền phức đâu."

Yến Thanh Ti hỏi anh: "Anh nói xem, những nguy hiểm xảy ra gần đây có phải liên quan tới nó không?"

"Cũng có thể. Về nhà gọi điện cho bác một chút, ở bên này anh sẽ sắp xếp người điều tra."

...

Yến Minh Tu lái xe theo ở đằng sau, khoảng cách rất xa, tốc độ cũng rất tùy ý, không khác nào người đi đường bình thường, nhìn không có gì khả nghi cả.

Trên mặt Yến Minh Tu nở một nụ cười lạnh lẽo: "Yến Thanh Ti... Có phải nghe thấy giọng tôi, chị rất kinh ngạc đúng không?"

"Đương nhiên là chị phải kinh ngạc rồi, bởi vì chị có tật giật mình. Chị hại tôi thiếu chút nữa chết đi, hại tôi tan cửa nát nhà, sao chị không chột dạ cơ chứ?"

"Tôi rất muốn chị chết sớm một chút, nhưng giờ tôi đổi chủ ý rồi, tôi muốn chơi đùa với chị một chút... Tôi muốn tra tấn chị, tra tấn người bên cạnh chị, tôi muốn nhìn xem chị có thể giết tôi thêm một lần nữa hay không?"

Yến Minh Tu đạp chân ga, chiếc xe lao mạnh về phía trước, liên tiếp vượt các xe trước mặt.

...

Sau khi về nhà, Nhạc Thính Phong không được nghỉ ngơi một khắc, lập tức ra khỏi nhà.

Yến Thanh Ti gọi điện cho Hạ An Lan, nói về chuyện của Yến Minh Tu. Cúp điện thoại rồi, cô cầm di động trong tay, vẻ mặt đăm chiêu.

Nhạc Thính Phong về tới công ty, gọi Giang Lai và Khúc Kính tới văn phòng của mình, sai hai người lập tức phát động lực lượng ở Lạc Thành, mặc kệ là hắc hay bạch, toàn lực tra tung tích của Yến Minh Tu.

Nhất định phải lôi thằng oắt giả thần giả quỷ này ra ánh sáng.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1451: Bà Xã Thích Ăn Gì, Anh Mua?

Mặt khác cũng bảo họ tra một chút những chuyện Yến Minh Tu làm gần đây khi tới Lạc Thành, đi nơi nào, gặp ai, tất cả đều phải tra cho ra.

Tra không được thì đi Tây Bắc tìm Yến Minh Châu, dù dùng cách gì cũng bắt cô ta phải nhả ra tin tức.

Nhạc Thính Phong thậm chí còn muốn bắt Yến Minh Châu về đây, cô ta và Yến Minh Tu là chị em ruột, hai người nhất định có liên hệ với nhau.

Nhưng theo lời Yến Thanh Ti nói, nếu Yến Minh Châu đã thay đổi rồi, nếu bọn họ lại bức cô ta, có khi cô ta lại đứng về phe Yến Minh Tu cũng không chừng?

Về phần Yến Minh Tu, cả Yến Thanh Ti và Nhạc Thính Phong đều hiểu biết rất ít về người này, mà nói thẳng ra là không biết.

Hiểu biết của anh về Yến gia không hiều, sự tồn tại của Yến Minh Tu trong anh gần như là con số 0.

Không, cũng không phải là con số 0, tên đó bình thường rất ít nói, cũng không đáng ghét như những người khác trong Yến gia.

Hiện tại, đáng ra hắn cũng nên là một sinh viên đại học rồi.

Nhạc Thính Phong phát sầu trong lòng, chính vì anh xem nhẹ Yến Minh Tu nên hoàn toàn không hiểu gì về sở thích, sở ghét của hắn, thực sự rất khó xử lý.

Khúc Kính và Giang Lai lĩnh mệnh ra ngoài.

Nhạc Thính Phong thu lại tâm tình, bắt đầu chuyên tâm làm việc.

Tình huống này tuy rằng địch ở trong tối, ta ở ngoài sáng, nhưng bọn họ cũng không phải trong hoàn cảnh xấu nhất. Kẻ đó dù có ở trong bóng tối thì cũng chỉ có thể âm thầm ra tay phá hoại, không dám quang minh chính đại đấu với họ.

Bởi vì anh biết, nếu hắn để mình bị bại lộ, ở trước mặt anh giở trò thì không

khác nào lấy trứng chọi đá.

Yến Thanh Ti cũng nghi ngờ mấy nguy hiểm gần đây có liên quan tới YTM.

Lúc đó Nhạc Thính Phong không nói gì, nếu thật sự có liên quan tới Yến Minh Tu, điều đó có nghĩa là hắn có chuẩn bị rồi mới về nước.

Hoặc hắn đã mượn được gió đông, vì nhà họ Yến, nhà họ Diệp đều đã rơi đài, cho dù Yến Minh Tu có tỉnh thì cũng là kẻ tứ cố vô thân, sao tự nhiên hắn có thể... lợi hại như thế?

Vậy nên chắc chắn ở nước ngoài hắn đã tìm được một chỗ dựa mới.

Mặc kệ nguyên nhân là gì, hiện tại Yến Minh Tu không phải ngọn đèn cạn dầu nữa rồi.

Nhạc Thính Phong làm việc cả chiều, tan tầm liền rời khỏi công ty.

Trên đường về nhà, nhớ Yến Thanh Ti nói cô thích ăn móng giò hầm, vừa vặn đi qua, thấy người ta xếp hàng mua thì anh dừng xe lại, đeo khẩu trang lên, đứng xếp hàng chờ tới lượt.

Gần đây khẩu vị của Yến Thanh Ti rất kém, anh nhìn vừa thương vừa đau xót, rất muốn cô được ăn nhiều thêm chút.

Sau lễ trao giải Kim Phỉ, Nhạc Thính Phong hiện tại như người nổi tiếng thực sự, thế nên giờ xuất hiện ở chốn đông người, anh không muốn lộ mặt.

Không hiểu sao người ta đối với mỹ thực rất kiên trì, giữa trời đông giá rét thế này, vì một món ăn mà có thể xếp hàng đợi lâu như thế.

Hơn nữa, không có ai biểu hiện vẻ sốt ruột cả, ai cũng kiên nhẫn chờ.

Có người mang theo cả con cái, đứa bé trai chạy loạn trong đám người, người lớn thấy đều luôn tránh ra để đỡ va phải chúng.

Dù sao thì đầu năm mới, người già và trẻ nhỏ vẫn là những “kẻ có tiền” nhất.

Nhạc Thính Phong nhìn đội ngũ trước mặt dần ngắn lại, mà hàng ngũ sau lưng anh cũng dài lên.

Đến lúc Nhạc Thính Phong chuẩn bị lên tiếng thì anh xoay mạnh người ra

sau, giữ lấy một thằng nhóc, chính là thằng nhóc vừa chạy tới chạy lui giữa đám người đang xếp hàng.

Nhạc Thính Phong nhìn vào mắt thằng bé, thằng bé sửng sốt một chút, sau đó há mồm khóc ầm lên.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1452: Kết Hôn, Sinh Con, Sống Tháng Ngày Hạnh Phúc

Một người phụ nữ từ sau tiến lên, hét: “Anh làm cái gì thế hả? Không phải anh muốn bắt cóc con tôi chứ?”

“Trước sau đều có người, tôi làm sao bắt được con cô?”

“Vậy anh... muốn làm gì? Anh mau thả con tôi ra.”

Nhạc Thính Phong dùng sức mở tay của đứa nhỏ ra, trong tiếng chửi bậy của người đàn bà và tiếng khóc của thằng oắt, Nhạc Thính Phong móc ra từ tay nó một cái kim tiêm nhỏ, dài ba, bốn cm, nếu không nhìn kỹ thì căn bản không thấy được.

Nhạc Thính Phong cười lạnh: “Cầm vật nguy hiểm thế này... còn chạy lung tung giữa bao người, không tốt đâu.”

Đám người xung quanh đang chỉ trích Nhạc Thính Phong, nhìn thấy thế thì im bặt. Mẹ nó, cái kim đó thử đâm vào mình một chút xem nào, đau kinh lên ấy chứ?

Người đàn bà vẻ mặt lấm lét, liền bênh con mình: “Cái này... Thì... Chỉ là thằng bé con ham chơi, anh người lớn sao còn so đo với nó thế?”

Nói xong liền lôi kéo con đi.

Nhạc Thính Phong cũng không ngăn lại, chỉ liếc mắt về phía một chiếc xe ở không xa, ra hiệu.

Người trên xe đi xuống, đuổi theo mẹ con nhà kia,

Nhạc Thính Phong thu hồi chiếc kim tiêm, mua đồ rồi về xe.

Anh cũng không tin đây chỉ là trò nghịch ngợm của trẻ con, người lớn nào có thể tình nguyện cho chiếc kim ấy đâm vào người, mẹ nào nhìn thấy con cầm kim tiêm mà lại không hề kinh ngạc.

Có người đi tới, gõ cửa xe của Nhạc Thính Phong, anh đưa kim tiêm cho anh ta: “Mang đi xét nghiệm.”

Người bên ngoài tiếp nhận lấy: “Vâng. Đã khống chế được người rồi.”

Nhạc Thính Phong gật đầu, kéo cửa kính xe lên, lái xe rời đi.

...

Nhạc phu nhân bảo Yến Thanh Ti nghỉ ngơi đi, hôm nay cô đã bị sợ hãi rồi.

Nằm ở trên giường, cô không ngủ được, nghĩ tới Yến Minh Tu, trong lòng cô vô cùng bất an.

Cuối cùng, cô ngồi dậy, cầm lấy di động, do dự hồi lâu mới căn răng bấm gọi một dãy số.

Chuông đổ hồi lâu, Yến Thanh Ti đã định buông tay.

Ngay lúc đó, điện thoại được kết nối, thanh âm của đối phương rất vui vẻ: “Thân ái, lâu rồi cô chưa gọi điện cho tôi, gần đây cô thế nào?”

Yến Thanh Ti do dự rồi nói: “Nhận người thân, kết hôn, có con, sống, ngày nào cũng thấy phong phú và hạnh phúc. Còn anh?”

“Tôi... vẫn là bộ dáng già nua, nhàm chán, nhàm chán, nhàm chán...”

Ánh mắt Yến Thanh Ti bình tĩnh nhìn đồng hồ trên tường, cô hỏi: “Nhàm chán? Anh sẽ nhàm chán ư? Anh không phải... vẫn luôn là người biết tìm việc vui cho người khác sao?”

Đối phương thở dài một tiếng: “Đúng thế, tôi là người luôn biết tìm việc vui mà làm, nhưng hiện tại tôi không biết tìm việc gì có thể làm tôi vui vẻ cả.”

Yến Thanh Ti đột nhiên hỏi: “Yến Minh Tu... Anh còn nhớ nó không?”

“Nhớ. Hắn được mẹ đẻ đưa tới nước M trong trạng thái người thực vật, sao thế? Sao đột nhiên cô lại nhắc tới hắn?”

Yến Thanh Ti nheo mắt lại: “Nó về nước rồi.”

Đối phương kinh ngạc: “Cái gì?”

Yến Thanh Ti nhắc lại: “Tôi nói là... Hắn về nước rồi!”

Người bên kia điện thoại kêu lên: “Không thể nào... Sao hắn có thể...”

Yến Thanh Ti hỏi: “Bao lâu rồi anh không chú ý tới nó?”

Người bên kia nói bằng giọng áy náy: “Này, thân ái, xin lỗi cô, tôi không cố ý đâu, tôi là... thấy nhàm chán quá, không nghĩ một người thực vật sẽ tỉnh lại được... Không làm tốt chuyện cô ủy thác cho tôi, cô không giận tôi chứ?”

Yến Thanh Ti cúi đầu, nói: “Không đâu... Đương nhiên là không rồi...”

Trầm mặc một chút, cô hỏi: “Chúng ta... vẫn là bạn chứ?”

Trong lòng cô đang thầm nói, tôi chỉ nói nó về nước, cũng không nói là nó đã tỉnh, sao anh lại biết nó đã tỉnh?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1453: Bạn Tốt, Chúng Ta Còn Là Bạn Tốt Không?

"Đương nhiên rồi, thân ái, cô là bạn tốt nhất của tôi." Thanh âm hắn rất vui mừng, cực kỳ chắc chắn, như thể việc bọn họ là bạn tốt là chuyện quá đương nhiên.

Yến Thanh Ti không nói gì, cô nhìn những đường vân trong lòng bàn tay mình, trong lòng có tư vị không nói nên lời.

Cô chỉ hy vọng là mình nghĩ nhầm mà thôi.

Cô im lặng rất lâu, người ở đầu bên kia gọi: "Thân ái, Monica... Sao thế?"

Yến Thanh Ti lấy lại tinh thần: "Không có gì, chỉ là đang nhớ lại những ngày ở nước ngoài... Cũng đang... nhớ anh nữa."

"Tôi cũng thế, tôi rất nhớ cô. Từ sau khi cô về nước, tôi liền cảm thấy cuộc sống chẳng còn hy vọng gì cả. Monica, thân ái, khi nào cô quay lại nước M?"

Yến Thanh Ti nhìn bàn trang điểm, nhìn ảnh chụp của cô và Nhạc Thính Phong, khóe môi cong lên, cô nói: "Không biết, hiện giờ tôi... đã kết hôn rồi. Anh biết đấy, tôi đã có gia đình rồi."

"Được rồi... Giờ tôi từ toàn bộ cuộc sống của cô trở thành một phần bé nhỏ, ngẫm lại... vẫn thấy rất mất mát, rất đau lòng."

Thanh âm của hắn vẫn y như trước đây...

Yến Thanh Ti nói: "Hy vọng... chúng ta vẫn là bạn tốt, có thể không?"

"Đương nhiên rồi!"

"Vậy... Hẹn gặp lại..."

"Hẹn gặp lại, thân ái."

Buông di động ra, Yến Thanh Ti thở dài một hơi.

Có lẽ... cô đã nghĩ nhiều rồi.

...

Trời vừa tối, Nhạc Thính Phong về tới nhà, thấy Yến Thanh Ti đang nói chuyện điện thoại với chị Mạch.

Hai ngày gần đây, cô đã quên hoàn toàn chuyện phim Lãnh Hương mới được chiếu, cả đoàn làm phim đều đang ra sức tuyên truyền, chỉ có Yến Thanh Ti là quên mất tiêu. Cũng may có chị Mạch dùng thân phận của cô để đăng tin hai lần.

Bằng không, hiện tại sẽ lại có tin Yến Thanh Ti và đoàn Lãnh Hương bất hòa.

Nhưng Yến Thanh Ti cũng xác thực có chút bất hòa với họ, nhưng vì đạo diễn biết Yến Thanh Ti có hậu trường cứng rắn nên không dám trêu chọc, sau đó cũng không làm phiền tới cô.

Đề tài của Lãnh Hương rất kén người xem, vai diễn của Yến Thanh Ti cũng không có nhiều đất diễn, nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng tới kỹ năng diễn xuất của cô. Nhất là sau khi ra rạp, danh tiếng phim càng lúc càng tăng, trên weibo có rất nhiều người khen bộ phim này.

Chị Mạch nhắc Yến Thanh Ti nên thường xuyên truyên truyền trên weibo, dù sao cô cũng là nữ diễn viên chính, nếu phim hay thì sẽ có doanh số bán tốt, cô phải nắm bắt cơ hội này. Về phần xích mích với đạo diễn thì không cần phải để ý tới.

Yến Thanh Ti biết: “Vâng, em biết rồi, em sẽ ngày ngày tuyên truyền. Hai ngày vừa rồi có chút chuyện nên em quên mất thôi.”

“Tiểu tổ tông của tôi ơi, chị đã nhắc em bao nhiêu lần rồi, chuyện này không thể quên được đâu.”

Yến Thanh Ti nhịn không được cười nói: “Em nhớ rồi, chút nữa sẽ soạn tin, chị cứ yên tâm...”

Cô thấy Nhạc Thính Phong tiến vào bèn nói: “Chồng em về rồi, em cúp máy đây.”

“Này này, một câu cuối thôi, mấy ngày tới có một lễ mừng công, em có

muốn đi hay không?”

Vừa hỏi xong, chị Mạch lại nói: “Quên đi, hiện tại em dưỡng thai vẫn là quan trọng nhất, đừng đi thì hơn. Chị sẽ tìm cách từ chối, cứ nghỉ ngơi cho tốt, ăn nhiều vào, nhưng đừng ăn nhiều quá, phải chú ý tới hình thể.”

Yến Thanh Ti nghe chị Mạch cằn nhằn không ngừng thì không nhịn được cười, chị Mạch quả thực giống y như mẹ cô.

Nhưng cô cảm thấy rất tốt, như thể có thêm một vị trưởng bối vậy.

--- O ---

Chương 1454: Mẹ Có Phải Gái Trẻ Đâu Mà Bác Vẫn Thích Mẹ?

Chờ cô cúp máy rồi, Nhạc Thính Phong đã đi xuống phòng bếp để chuẩn bị món móng giò hầm cho cô.

Anh hỏi Yến Thanh Ti: “Có thể chờ một chút không?”

Yến Thanh Ti hít hít cái mũi: “Thơm quá...”

Nhạc Thính Phong bốc một miếng lên đưa vào miệng cô: “Nào, nếm thử đi.”

Yến Thanh Ti mở miệng cắn một miếng, sau đó nhắm mắt lại, vẻ mặt hạnh phúc: “Ăn ngon thật...”

Móng giò trơn mềm, không hề ngấy, Yến Thanh Ti cảm thấy đây là đồ ăn ngon nhất mà cô được ăn những ngày gần đây.

Nhạc Thính Phong thấy Yến Thanh Ti rốt cuộc cũng ăn ngon miệng thì trong lòng cũng thấy được an ủi.

Anh vẫn lo lắng cho sức khỏe của Yến Thanh Ti, mỗi lần cô ăn anh đều nghĩ nếu mình có thể giúp cô ăn ngon hơn thì tốt rồi.

Nhạc Thính Phong vươn tay ôm Yến Thanh Ti từ sau lưng: “Ngày mai đi làm về anh lại mua cho em.”

Yến Thanh Ti liếm liếm khóe miệng: “Anh nói xem, em suốt ngày ăn thế này, chờ sinh con xong sẽ béo phì mất thôi.”

“Béo mới tốt, em gầy lắm.”

“Xì, anh nói thì dễ nghe rồi, nếu em béo lên thành eo to thêm mấy phân, anh ôm không sướng tay, lúc đó xem anh còn nói thích em được hay không?”

Nhạc Thính Phong cố ý vuốt cằm, vẻ mặt khó xử: “Chuyện này...”

Yến Thanh Ti không ăn nữa mà chỉ vào anh: “Xem đi, xem đi, em biết là đàn ông các anh chỉ thích người xinh đẹp thôi mà.”

Nhạc phu nhân vừa bê đường phèn tuyết lê đi lên, nghe vậy bèn nói: "Đúng thế, kẻ nào cũng chỉ thích gái trẻ xinh đẹp."

Nhạc Thính Phong nói: "Mẹ, mẹ có phải gái trẻ nữa đâu, sao bác vẫn thích mẹ? Đêm giao thừa hôm ấy, là ai nhỉ..."

Nhạc Thính Phong sớm đã phát hiện ra áo của Hạ An Lan, mẹ nó, cũng to gan thật.

Nhạc phu nhân mặt đỏ lên: "Mẹ... Tuy mẹ không phải gái trẻ, nhưng mẹ xinh đẹp, con có gặp qua người nào ở tuổi mẹ mà có thể duy trì được vẻ trẻ trung thế này chưa hả?"

Yến Thanh Ti hừ một tiếng với Nhạc Thính Phong: "Đúng thế, dáng người mẹ rất đẹp, hơn nữa, trong lòng bác, mẹ vĩnh viễn giống một cô gái trẻ."

Nhạc Thính Phong mở tay ra: "Được rồi, là con lỡ lời..."

Ở nhà, địa vị của anh là thấp nhất, lần lượt từ trên xuống dưới là vợ, mẹ đẻ, con còn chưa ra đời, anh xếp cuối cùng.

Buổi tối, Yến Thanh Ti ôm chân ngồi xem ti vi, là một bộ phim truyền hình đề tài trinh thám, nói về các vụ án giết người man rợ, khẩu vị thực sự rất nặng.

Nhạc Thính Phong đi tắm, đóng cửa lại, anh lấy điện thoại ra, thấy có số của Ngự Trì gọi tới thì trực tiếp gọi lại.

"Alo..."

Ngự Trì nói: "Đã xét nghiệm cái kim tiêm kia rồi."

Nhạc Thính Phong một tay cầm di động, một tay cởi cúc áo: "Thế nào? Chỉ là kim châm bình thường hay... có vấn đề?"

"Đương nhiên là có vấn đề."

"Vấn đề gì?"

"Trên kim châm bị động tay chân, là độc, nếu anh bị đâm trúng thì trong vòng 10 sẽ không khác gì bị shock ma túy, dù đưa tới bệnh viện thì cũng chỉ khám ra bệnh trạng giống như nhồi máu cơ tim mà thôi."

Tay Nhạc Thính Phong dừng lại, sau lưng lạnh toát.

Anh cảm thấy mạng mình đúng là lớn, may mắn anh ở bên ngoài luôn có phòng bị, nếu không... đúng là không còn mạng về gặp vợ nữa rồi.

Nhạc Thính Phong hỏi: "Mẹ con nhà kia thế nào?"

"Đã điều tra xong, là người thường, có người đưa cho cô ta một vạn, sau đó đưa châm cho cô ta, bảo con cô ta đâm anh."

"Được, tôi biết rồi."

Buông di động, Nhạc Thính Phong nhìn chính mình trong gương, khóe môi nhếch lên, trong ánh mắt lóe lên vẻ lạnh lẽo làm không khí xung quanh cũng như giảm xuống.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1455: Anh Sẽ Bảo Vệ Em Và Con Chúng Ta

Đối phương có lẽ cảm thấy không thể ra tay với Thanh Ti được nên mới chuyển sang tấn công anh sao?

Được thôi, chuyển tới anh so với đối phó với Thanh Ti làm anh càng yên tâm hơn.

Nhạc Thính Phong cởi quần áo, mở vòi tắm, nước tuôn xuống như mưa.

Anh nhắm mắt lại, nghĩ tới những chuyện xảy ra gần đây.

Hiện tại càng ngày anh càng cảm thấy những chuyện này có liên quan tới Yến Minh Tu.

Những chuyện này đều xảy ra sau khi Thanh Ti gặp Yến Minh Châu ở bệnh viện. Đến sáng nay, khi Thanh Ti nghe được tiếng của Yến Minh Tu ở bệnh viện, buổi chiều trên đường về nhà anh lại bị người ta dùng kim độc tấn công.

Thời gian có phải quá khéo rồi hay không?

Hơn nữa, nếu Yến Minh Tu đã trở lại, vì báo thù, hắn có thể làm bất cứ chuyện gì.

Nhạc Thính Phong cảm thấy nên chuyển mọi điều tra bắt đầu từ Yến Minh Tu, hắn tỉnh lại ở nước M từ lúc nào, khi nào thì về nước, tiếp xúc với những ai, phải nhanh chóng điều tra ra tất cả những chuyện này mới được.

Tắm rửa xong, Nhạc Thính Phong đi ra, Yến Thanh Ti đã ôm gối nghiêng đầu sang một bên, ngủ quên luôn rồi.

Anh lắc lắc đầu, đi qua, nhẹ nhàng ôm cô lên.

Sau khi sấy khô tóc, Nhạc Thính Phong nằm xuống, ôm Yến Thanh Ti vào trong ngực.

Anh cúi đầu hôn lên tóc Yến Thanh Ti, trong lòng tự nói với mình: “Anh sẽ bảo vệ em, và bảo vệ cả con của chúng ta.”

...

Buổi tối, Quý Miên Miên ở lại bệnh viện không về, Lý Nam Kha không cho cô xuất viện, vì cô bị cảm nặng, trở về rồi có thể bị sốt lại, phải ở bệnh viện thêm một ngày, chờ bệnh giảm hẳn rồi mới được về.

Phòng bệnh của Quý Miên Miên là phòng bình thường, bên cạnh là hai giường trống. Cô tò mò hỏi Lý Nam Kha, không phải nói bệnh viện đang thiếu giường ư, sao phòng này lại không có ai vậy?

Lý Nam Kha dùng tay đo nhiệt độ trên trán cô, nói: “Em ngốc quá, dù sao chị cũng là bác sĩ chủ trì ở đây, muốn để cho bạn bè mình ở riêng một phòng là chuyện quá đơn giản!”

Lý Nam Kha lấy từ trong túi ra một chiếc gương nhỏ, soi mặt mình, hỏi: “Miên Miên, em nói... chị có xinh đẹp không?”

Quý Miên Miên gật đầu: “Đẹp, rất đẹp, rất có cá tính.”

Khi Lý Nam Kha không nói gì hoặc khi làm việc, ánh mắt cô thực sự lãnh diễm tới bức người.

Cô thở dài một tiếng: “Cá tính cũng vô dụng, nhiều khi chị rất muốn trở thành một cô gái nhỏ nhưng... khuôn mặt này không làm được.”

Kỳ thật, nguyên bản Lý Nam Kha cũng không phải người cao ngạo gì, cô cao 1m7, cao hơn rất nhiều so với những cô gái nhỏ nhắn khác, bộ dáng cũng không thanh tú nên nhìn thế nào cũng không giống kiểu nữ sinh đáng yêu. Vì thế cô luôn hướng tới hình tượng cao cao tại thượng, nói năng lạnh lùng.

Những người quen thuộc với Lý Nam Kha đều nói cô là một cô gái rất tốt, rất nhiệt tình, đối với bạn bè cũng rất có nghĩa khí.

Quý Miên Miên ôm chân, hỏi: “Chị...”

Nhưng nói ra được một chữ cô lại không hỏi nữa. Cô biết Lý Nam Kha thích Hạ Lan Phương Niên, nhưng cầu mà không thể.

Lý Nam Kha oán hận nói: “Tên khốn Hạ Lan Phương Niên đó...”

Giao thừa, cô chạy đi tìm anh, tìm được rồi, kết quả... thấy anh và một cô gái khác đang ở bên nhau.

Nếu là anh thật lòng thích cô gái nào đó thì cũng thôi đi, Lý Nam Kha cũng chỉ cho anh vài cái bạt tai rồi sẽ tha cho anh, nhưng đó lại là em gái của anh.

Em gái của anh còn trước mặt cô làm bộ làm tịch giả vờ làm bạn gái của Hạ Lan Phương Niên để chọc tức cô.

Lý Nam Kha ghét nhất bị người khác lừa, nếu anh không thích tôi thì cũng đừng có mang tâm tư đùa bỡn tôi.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1456: Chị Càng Phải Biến Anh Ta Thành Người Đàn Ông Của Mình

Cô quay đầu hỏi Quý Miên Miên: “Miên Miên, em... đã gặp em gái của Hạ Lan Phương Niên bao giờ chưa?”

Quý Miên Miên gật đầu: “Có, gặp rồi...”

“Em thấy con bé đó... thế nào?”

Quý Miên Miên bĩu môi: “Em... nói thế nào đây nhỉ, là bạn bè nên em không lừa chị, em không thích, chị Thanh Ti cũng không thích cô ta. Đứa con gái đó lòng dạ hiểm độc, thời gian trước không phải cô ta tham gia một cuộc thi tìm kiếm tài năng sao? Kết quả, cô ta cực kỳ không biết xấu hổ, còn nhận chị Thanh Ti làm người thân quen, nói cô ta và chị ấy là bạn bè tốt của nhau, chị Thanh Ti đối với cô ta như em gái vậy.”

Nói tới Hạ Lan Tú Sắc, Quý Miên Miên thật sự ghét ra tận mặt.

“Gần đây, hai lần chị Thanh Ti đi dự sự kiện đều gặp cô ta. Mỗi lần gặp mặt, cô ta đều giả vờ thân quen với chị ấy trước mặt người khác. Thấy mặt của cô ta là em đã muốn rút giầy táng cho mấy cái rồi.”

Lý Nam Kha vỗ giường, nói: “Chị biết ngay mà, một đứa con gái còn bé tí thế mà ánh mắt bẩn thỉu, không thẳng thắn, lươn lẹo, thấy mắt cô ta là chị đã nghĩ ngay tới mắt của mấy con chuột trong phòng thí nghiệm rồi, lấm la lấm lét.”

Lý Nam Kha so sánh làm Quý Miên Miên không nhịn được cười: “Cô ta làm gì chị à?”

“Cô ta... ha ha...” Lý Nam Kha khinh thường cười một tiếng: “Chị không muốn kể kẻo lại làm bẩn lỗ tai em. Hạ Lan gia chỉ có mỗi mình Hạ Lan Phương Niên còn ra hình thù một chút.”

Quý Miên Miên hỏi: “Vậy chị vẫn... tiếp tục thích anh ta à?”

Lý Nam Kha lấy từ trong túi ra một con dao phẫu thuật, cười lạnh: “Có thích hay không là một chuyện, có đuổi theo hay không lại là một chuyện khác. Cô ta muốn chị cách xa anh trai mình, chị càng phải biến anh ta thành người

đàn ông của mình để chọc cô ta tức chết."

Quý Miên Miên lập tức vỗ tay bôm bốp: "Đúng, đúng, phải như thế, em ủng hộ chị, làm nó tức chết đi."

Vừa nói xong, di động của Lý Nam Kha đã vang lên, cô nhìn xem, cười nói: "Thật ngạc nhiên nha, không ngờ anh ta lại chủ động gọi điện cho chị?"

"Ai?"

"Bạn trai tương lai của chị chứ ai."

Lý Nam Kha nói xong, nghe điện thoại trước mặt Quý Miên Miên: "Sao? Tưởng tôi giống em gái của anh, lừa tôi mà không biết nhục sao?"

"Là tôi có lỗi với cô, thực xin lỗi, tôi thay mặt nó xin lỗi cô."

Lý Nam Kha khinh thường, nói: "Xin lỗi? Nếu anh có thành ý thì cũng phải hẹn gặp tôi rồi hãy nói ra ba chữ này, nói ở trên điện thoại thì tính làm gì?"

Bên kia di động trầm mặc một chút: "Cô đang ở đâu?"

"Bệnh viện."

"Được."

Tút tút tút, điện thoại ngắt kết nối, Lý Nam Kha nhún nhún vai: "Chị thật muốn nhìn xem anh ta có dám tới đây hay không?"

"Anh ta muốn tới đây à?"

Lý Nam Kha quăng điện thoại lên giường bệnh: "Chắc là sẽ đến, nói thật, nếu anh ta mà không tới, loại đàn ông này dù có theo đuổi chị chị cũng không thèm nhìn."

Quý Miên Miên cười nói: "Chị sẽ bỏ được sao?"

Lý Nam Kha lắc đầu: "Không, chị rất lý trí, chị thích anh ta nhưng nếu anh ta không có đảm đương, không có thành tín, loại đàn ông như thế chị dù thích cũng sẽ không cần."

Quý Miên Miên gật đầu: "Em cảm thấy chị nói đúng lắm."

Lý Nam Kha thở dài một tiếng: “Kinh nghiệm... Nhưng loại kinh nghiệm này em tốt nhất đừng trải qua làm gì.”

Quý Miên Miên không nói gì, cô nghĩ tới Diệp Thiều Quang. Sau khi anh mất, lúc Quý Miên Miên nhớ anh càng lúc càng nhiều, nhớ từng lời anh nói, những lời mà cô tưởng mình đã quên giờ lại hiện về.

Dù Diệp Thiều Quang hay nói đùa, lúc nào cũng rất không đứng đắn khi ở trước mặt cô, nhưng... anh đã nói, những gì anh đồng ý với cô thì anh nhất định sẽ hoàn thành.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1457: Anh Ấy Rất Ấm Áp

Điều duy nhất anh không là được, đó là ở bên cô cả đời, nhưng giờ...

Quý Miên Miên cắn răng, mặc kệ có phải cô điên rồi hay không, cô nhất định phải tóm được người lúc nào cũng vụng trộm tặng đồ và bữa sáng cho mình.

Nếu là anh, cô muốn giữ chặt lấy anh, để anh không bao giờ rời xa mình nữa.

Nếu không phải thì cô sẽ buông bỏ hy vọng, sẽ chậm rãi quen với cuộc sống hàng ngày không có anh, sống thật tốt.

...

Không tới nửa giờ, HLPN liền tới bệnh viện. Quý Miên Miên thấy Lý Nam Kha rốt cuộc cũng tươi cười trở lại.

HLPN tới đây, điều này chứng minh rằng ít nhất người cô thích vẫn có thành tín.

Lý Nam Kha nói cho anh biết cô đang ở phòng bệnh nào.

Quý Miên Miên đợi cô cúp máy mới vội vàng nói: “Không được, hai người ra ngoài nói chuyện đi, em không muốn làm kỳ đà đâu.”

“Có cái gì mà không tiện, em cũng không phải người ngoài. Hai bọn chị nói chuyện, em đâu phải người ngoài.”

Quý Miên Miên nhức đầu, cô thật sự biết rất rõ chuyện của HLPN và Lý Nam Kha. Lúc trước, khi Diệp Thiều Quang ở bệnh viện này, anh ấy đã không ít lần bày mưu tính kế cho Lý Nam Kha để tóm được người.

Nhớ tới giai đoạn đó, Quý Miên Miên cúi đầu, mỉm cười.

Những ngày đó thực sự, thực sự vui vẻ.

Không lâu sau, HLPN đến đây, thấy Quý Miên Miên trong phòng thì sửng sốt một chút rồi hỏi: “Cô ốm à?”

Quý Miên Miên nói: “Không sao, chỉ là bị cảm thôi.”

Cô đang nghẹt mũi nên lúc nói chuyện, giọng rất trầm.

HLPN dừng một chút: “Tôi... Các cô chờ ở đây, tôi ra ngoài một chút.”

Lý Nam Kha trừng mắt, còn chưa nói với cô câu nào mà đã ra ngoài là có ý gì: “Này, anh đi đâu?”

“Sẽ về ngay.”

Thanh âm trả lời của HLPN từ hành lang truyền tới.

Lý Nam Kha tức tối: “Anh ta... Tên khốn kiếp...”

“Chút nữa anh ta sẽ về thôi, chắc quên cái gì đó.”

“Tốt nhất là anh ta có việc gì thật, nếu không... hừ...” Lý Nam Kha nói xong, dao giải phẫu trong tay bị cô hung hăng đâm lên đệm giường.

Quý Miên Miên rụt cổ.

Mười phút sau, Quý Miên Miên nghe thấy tiếng bước chân, sau đó HLPN xuất hiện ở cửa, trong tay anh có rất nhiều đồ, có trái cây, còn có cả KFC và canh nữa.

Quý Miên Miên và Lý Nam Kha đều sửng sốt, không nghĩ rằng anh vội chạy đi như thế là vì...

HLPN chạy rất nhanh, trời lạnh như thế mà đầu anh đầy mồ hôi.

HLPN đặt đồ xuống, nói: “Xin lỗi, vừa rồi không biết cô bị ốm nên không mang cái gì tới. Giờ cũng muộn rồi, bên ngoài bệnh viện không còn gì để bán, tôi muốn mua cho hai người đồ ăn khuya nhưng vì muộn quá nên chỉ còn đồ uống thôi.”

Quý Miên Miên thừ người ra: “Anh... quá khách khí rồi, chuyện này... không cần đâu. Nhưng... cảm ơn anh, tôi đúng là hơi đói bụng.”

HLPN lấy đồ uống ra đưa cho Quý Miên Miên và Lý Nam Kha: “Còn nóng, hai người uống trước đi.”

Anh mua cho Quý Miên Miên và Lý Nam Kha hai thức uống khác nhau.

Của Lý Nam Kha là café nóng, còn Quý Miên Miên là sữa nóng.

Quý Miên Miên vội vàng nhận lấy: “Anh Hạ Lan... chu đáo quá, cảm ơn anh! Tôi đang muốn uống gì nóng nóng.”

Lý Nam Kha nhìn cốc café, hốc mắt hơi cay.

Cô không nhận lấy, tay HLPN vẫn giơ ra.

Cô hay trực đêm nên cần café để tỉnh táo, còn Quý Miên Miên vì bị bệnh nên cần uống một cốc sữa để ngủ ngon hơn.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1458: Tôi Thích Anh, Tôi Cảm Thấy Điều Đó Đáng Giá

Anh thật sự là một người rất chu đáo và tỉ mỉ.

Từ khi Lý Nam Kha đi làm, cô thường xuyên phải trực đêm, nhưng chưa từng có ai mua cho cô một ly café nóng, nhất là giữa mùa đông lạnh lẽo này.

Người khác nói, Lý Nam Kha là con gái quan lại, trong nhà có quyền có thế, cô chẳng thiếu gì, người ta luôn nịnh bợ cô hoặc duy trì khoảng cách với cô để tỏ vẻ mình không phải người nịnh bợ, cũng có người thường xuyên châm chọc, khiêu khích, rất nhiều người ở sau lưng cô nói, cô dựa vào quan hệ của gia đình mới ngồi được vào ghế trưởng khoa bệnh viện.

Cho nên, nhân duyên ở bệnh viện của Lý Nam Kha rất kém.

Rất nhiều lúc, cô muốn tìm một người tâm sự cũng không tìm được.

Càng không nói sẽ có người mua cho cô một cốc café nóng.

Lý Nam Kha bỗng nhiên cảm thấy toàn bộ tức giận của cô với HLPN trước đây đều đã bốc khói hoàn toàn cũng với khói của cốc café này.

Quý Miên Miên nhẹ nhàng đưa chân đá Lý Nam Kha một cái, cô lấy lại tinh thần, nhận lấy cốc café của HLPN.

“Chỉ có một ly café thì đừng nghĩ có thể xin lỗi tôi được.”

“Đương nhiên tôi không có ý đó, tôi chỉ cảm thấy giờ cô nên cần một cốc café. Thực xin lỗi...”

Lý Nam Kha đứng lên: “Anh ra ngoài với tôi.”

Quý Miên Miên không nhịn được cười, vừa rồi ai còn nói cô không phải người ngoài, không cần lảng tránh, giờ thì chính mình lại đòi đi ra ngoài.

HLPN đưa cả túi đồ cho Quý Miên Miên, sau đó đi theo Lý Nam Kha ra cửa.

Quý Miên Miên xoa xoa tay, cầm lấy túi giấy, móc một cái cánh gà ra ăn, ồ... giờ này còn được ăn, thật sự làm cô thấy thỏa mãn chết mất.

Cô vểnh tai lên nghe động tĩnh từ bên ngoài.

HLPN nói: “Thực xin lỗi, tôi không nghĩ con bé lại làm thế. Thực xin lỗi, lần sau nếu có cơ hội, tôi sẽ bảo nó tới xin lỗi cô.”

HLPN xin lỗi cực kỳ thành tâm, lời nói chuyện cũng rất chân thành.

Lý Nam Kha cảm nhận được độ ấm của cốc café, cô chậm rãi chuyển nó sang tay bên kia, nói: “Bỏ đi, tôi không muốn gặp cô ta. Nhưng tôi cũng không cần anh xin lỗi thay em gái mình đâu. Người gây ra chuyện đó không phải là anh, nhưng tôi vẫn rất tức giận.”

“Sau này tôi sẽ bảo nó không cần làm kiểu chuyện này nữa, tôi sẽ để mắt tới nó nhiều hơn.”

Lý Nam Kha bĩu môi: “Thôi đi, em gái của anh là một đứa rất có tâm cơ, anh muốn cô ta sửa nhưng cô ta lại thấy mình không sai. Người như thế anh không dạy dỗ nổi đâu.”

HLPN bất đắc dĩ, Lý Nam Kha nói đúng, anh không quản được, mà thực sự anh cũng không muốn quản.

Giờ nhà Hạ Lan loạn cào cào, anh chỉ cần sống vì mình là được rồi.

Lý Nam Kha liếc mắt nhìn Hạ Lan Phương Niên: “Anh tính vẫn cứ trốn tránh thế à?”

HLPN ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Lý Nam Kha: “Tôi thật sự không phải là người đáng giá để cô theo đuổi. Tình thế gia đình tôi bây giờ đến tôi còn không chịu nổi, hơn nữa... tôi... cũng không thích cô. Tôi cảm thấy cứ thế này thì sẽ rất lãng phí thời gian của cô. Cô nên đặt thời gian của mình lên một người khác xứng đáng hơn tôi.”

Lý Nam Kha nở nụ cười: “Chẳng liên quan, anh có thích tôi hay không cũng chẳng sao, dù sao tôi thích anh thì tôi vẫn cứ theo đuổi thôi.”

HLPN thấy thật đau đầu với cô gái này: “Lí tiểu thư, chúng ta...”

“Đừng gọi tôi là Lý tiểu thư.”

“Bác sĩ Lí...”

Lý Nam Kha: “Cũng đừng có gọi tôi là bác sĩ Lý, ở bệnh viện này, bác sĩ mang họ Lý không mười thì cũng có tới năm, ai biết anh đang gọi ai.”

HLPN cảm thấy thật khó nói, dũng khí ban đầu anh có được khi quyết tâm tới đây đã bị Lý Nam Kha phá tan hết rồi.

--- O ---

Chương 1459: Bạn Trai Tương Lai Thăng Cấp Thành Chồng Tương Lai

Anh thở dài một tiếng: "Được rồi, tôi chỉ không muốn cô cứ tiếp tục theo đuổi mà vẫn không có kết quả mà thôi."

Lý Nam Kha hếch cằm, lạnh nhạt nói: "Chuyện nhỏ này không cần anh quan tâm... Tôi là người lớn, tôi thích ai, ngủ với ai là chuyện của tôi, không đến lượt anh xen vào."

"Nhưng cô..." HLPN rất muốn nói, người cô thích là tôi, cô cũng ngủ với tôi, chuyện này là có liên quan tới tôi.

Nhưng bỏ đi, tốt nhất anh đừng nói gì cả.

Lý Nam Kha hỏi: "Anh còn có việc gì không?"

HLPN: "Không còn."

"Hết rồi thì đi đi."

HLPN...

Không phải chứ, trước kia Lý Nam Kha luôn nghĩ mọi biện pháp theo đuổi anh, sao lần này lại... sảng khoái tha cho anh thế?

Lý Nam Kha hỏi: "Anh không định đi sao? Đi đi, còn không đi, chờ tan tầm tôi sẽ đưa anh về nhà tôi."

HLPN vội vàng nói: "Tôi... còn có hẹn với người ủy thác, tôi đi trước đây, cô giữ gìn sức khỏe..."

Lý Nam Kha cắn răng: "HLPN, anh có biết anh đáng ghét nhất ở điểm nào không?"

"Anh không thích tôi nhưng lại còn quan tâm tới tôi. Nếu anh không thích tôi thì đừng nói ra những lời này, đừng cho tôi hy vọng gì cả." Lý Nam Kha nói rất nhanh, có một chút kích động, lại như đang lên án.

HLPN nói: "Thật có lỗi..."

Lý Nam Kha hít vào một ngụm khí lạnh: “Nhưng cũng không sao, anh như thế tôi càng thích.”

Nói xong, cô xoay người quay về phòng bệnh, để lại HLPN vẫn đang đứng ngốc ra tại chỗ.

Một lát sau, anh lắc lắc đầu, anh... có rất nhiều lúc đều không thể hiểu nổi Lý Nam Kha nghĩ gì trong lòng nữa.

...

Lý Nam Kha về tới phòng bệnh thì thấy Quý Miên Miên đã ăn hết một nửa túi đồ ăn: “Em là heo à? Sao ăn nhanh thế, phải chừa lại cho chị một chút chứ?”

Quý Miên Miên đáp: “Không phải có phần đây thôi.”

Lý Nam Kha lấy ra một miếng thịt gà, hung hăng cắn một miếng, giống như đang ăn thịt HLPN vậy.

Quý Miên Miên nhanh tay lấy tiếp ra một miếng, nói: “Em cảm thấy bạn trai tương lai của chị được lắm đấy, rất được, người rất tốt, rất chu đáo, rất...”

Lý Nam Kha lắc đầu: “Không đúng.”

“Không đúng cái gì?”

“Anh ấy không phải bạn trai tương lai của chị.”

Quý Miên Miên kinh ngạc: “Này, không phải lúc nãy chính mồm chị thừa nhận sao?”

Lý Nam Kha hếch cằm về phía cô, nói: “Đó là lúc nãy, giờ anh ấy là chồng tương lai của chị.”

Quý Miên Miên... (⊙o⊙)!!!

Được rồi, thế giới biến hóa quá nhanh, cô cảm thấy... không theo kịp được.

Sau khi uống một ngụm sữa, Quý Miên Miên lại hỏi: “Chị... thế mà đã thăng cấp cho bạn trai tương lai thành chồng tương lai nhanh vậy, vì sao? Không phải lúc trước chị nói thích và theo đuổi là hai chuyện khác nhau, chẳng lẽ

thích và kết hôn cũng là hai chuyện khác nhau à? Sao có một lát ra ngoài thôi mà đã quyết định lấy anh ta luôn rồi?”

Lý Nam Kha lắc đầu: “Thích và kết hôn là hai mà một.”

“Vì sao?”

“Bởi vì...” Lý Nam Kha cười: “Vì có cốc café này, còn có đồ ăn đêm này...”

Quý Miên Miên khiếp sợ: “A?”

Chỉ một ly café thôi? Thế không phải HLPN lời quá à, không mất gì mà có được một cô vợ là bác sĩ cực kỳ xinh đẹp nữa chứ?

Chuyện này...

Lý Nam Kha nhẹ vuốt ve dọc thân cốc café, nói: “Người đàn ông nửa đêm đi mua cho em một cốc café nóng, chị nghĩ rất khó có thể tìm được, em nói đúng không?”

Quý Miên Miên ngẩn người, một lát sau cô liền hiểu ra.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1460: Người Đàn Ông Tốt Như Thế, Sao Chị Lại Bỏ Qua Được?

"Chị... không phải vì một ly café này, mà là vì nó mang đến cho chị sự ấm áp, đúng không?"

Lý Nam Kha ngẩng đầu, vỗ vỗ lên đầu Quý Miên Miên: "A, chị phát hiện ra là chỉ số thông minh của MM nhà mình rất cao đấy, cái này mà cũng có thể hiểu được."

Quý Miên Miên cười nói: "Đại khái là trước kia em chưa lớn thôi."

Lý Nam Kha hít sâu một hơi: "Đúng thế, đúng là chị... muốn sự ấm áp từ trên người anh ấy."

Mọi người luôn có bản năng đi từ nơi rét lạnh về nơi ấm áp.

Quý Miên Miên nói: "Em cảm thấy anh Hạ Lan là người tốt, rất tốt."

Hành động của HLPN luôn làm người ta ấm lòng, anh rất lương thiện.

Lý Nam Kha vứt cái xương gà sang một bên: "Đúng thế, rất tốt... Một người đàn ông tốt như thế, em nói xem, sao chị có thể buông tay để anh ta đi tìm người khác được chứ?"

"Đúng là không thể, loại đàn ông tốt như thế đã nắm được là không nên thả ra." Quý Miên Miên cổ vũ Lý Nam Kha, cô thực cảm thấy Lý Nam Kha chọn HLPN là một quyết định rất sáng suốt.

HLPN này nếu kết hôn thì sẽ là một người chồng rất tốt.

Lý Nam Kha đứng lên: "Hôm nay phải cảm ơn em, nếu không có em thì chị cũng không hạ được quyết tâm này."

Hôm nay HLPN thấy Quý Miên Miên bị ốm thì phản ứng đầu tiên của anh là ra ngoài mua đồ, nếu không có chuyện này thì giờ chắc cô vẫn chưa hết tức giận.

Quý Miên Miên cười nheo mắt: "Không cần cảm ơn, chúng ta là bạn bè mà."

Lý Nam Kha xoa đầu Quý Miên Miên: “Sau này, đến lúc chị kết hôn, chị sẽ cho em một cái bao lì xì thật to. Chị đi kiểm tra phòng bệnh rồi sẽ về lại với em.”

“Được, chị đi đi, em chờ lì xì của chị.”

Sau khi Lý Nam Kha rời đi, chỉ còn lại Quý Miên Miên trong phòng bệnh. Cô nằm xuống, đắp chăn lại, nhìn chăm chú lên trần nhà, đầu óc trống rỗng.

Cô bắt đầu đếm cừu, đếm tới hơn 1000 thì bắt đầu thấy buồn ngủ.

Quý Miên Miên nhắm mắt lại, nhanh chóng thiếp đi.

Quý Miên Miên cũng không ngủ quá say, vẫn nửa tỉnh nửa mơ.

Cô có cảm giác có một bàn tay đã vuốt ve trên mặt mình.

Quý Miên Miên xoay người, vài giây sau, cô đột nhiên mở choàng mắt ra, ngồi bật dậy, xoay người lại thì ở bên cạnh trống trơn không có ai, nhưng cửa vẫn đang từ từ khép lại, có thể thấy được người vừa ra ngoài vội vã tới mức không kịp đóng cửa lại.

Quý Miên Miên nhảy xuống giường, không kịp mặc áo khoác vào mà cứ thế lao ra cửa, chỉ thấy ở cuối hành lang có một bóng đen lóe lên.

Quý Miên Miên lập tức chạy tới, hai chân cô để trần chạy trên những bậc cầu thang lạnh lẽo, chạy ra ngoài cửa tòa nhà thì thấy không có ai cả.

Trên người Quý Miên Miên chỉ mặc bộ đồ bệnh nhân, nhưng cô không cảm thấy lạnh, chỉ nghe được tiếng tim mình đập loạn trong lồng ngực. Cô cao giọng gọi: “Rốt cuộc anh ở đâu? Rốt cuộc anh là ai? Lần nào cũng thế, lần nào cũng chạy trốn, rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Sau khi kêu lên, hốc mắt cô đỏ hồng, nói: “Em chỉ muốn gặp anh thôi, Diệp Thiều Quang, anh ra đây cho em.”

Y tá trên lầu nghe được tiếng Quý Miên Miên thì vội vã chạy đến, bảo cô mau chóng quay về.

Quý Miên Miên không chịu về, cô vẫn đứng ở đấy, nói: “Tôi phải chờ anh ấy đi ra, anh ấy nhất định phải ra đây... Nếu anh ấy là Diệp Thiều Quang, anh ấy sẽ không thể không quan tâm tôi đứng đây chịu lạnh...”

Trên tầng cao nhất tối như mực, bóng người như hòa nhập cùng với đêm đen.

Anh im lặng đứng thẳng, yên lặng nhìn Quý Miên Miên ở dưới lầu.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1461: Nhưng Em Rất Nhớ Anh Ấy

Lý Nam Kha vội vàng chạy tới, thấy Quý Miên Miên đang đứng ở bên ngoài thì cô vội vàng tới kéo người đi: "Em sao thế? Giờ em đang bị cảm, vừa mới hạ sốt một chút lại muốn bị ốm lại à? Chị nói với em rồi, nếu bị lại thì sẽ càng nghiêm trọng đấy, nói không chừng còn dẫn đến biến chứng nữa."

Quý Miên Miên lắc đầu: "Em không thể về, em muốn đứng đây, em muốn gặp anh ấy."

Lý Nam Kha không hiểu, hỏi: "Anh ấy? Ai cơ?"

Mặt mũi Quý Miên Miên đều bị đông lạnh, đỏ bừng, cô nói: "Anh ấy, anh ấy... Là Diệp Thiều Quang..."

Lý Nam Kha sửng sốt, sau đó lắc đầu: "Chuyện này... không thể nào, anh ta... sao anh ta... Anh ta không phải là đã..."

Quý Miên Miên nói: "Đúng thế, không thể nào... không thể nào... Nếu trên đời này có kỳ tích thì em hy vọng... anh ấy còn sống, vì em không tìm được thi thể của anh ấy.

Trong lòng Lý Nam Kha rất khó xử, cô vươn tay ôm lấy mặt Quý Miên Miên, xoa xoa vài cái cho cô đỡ lạnh: "Miên Miên, chị biết trong lòng em rất đau khổ, nhưng... Chúng ta không thể thế này mãi được, đúng không? Y học đã chứng minh, một người... đau khổ quá mức sẽ sinh ra ảo giác..."

"Không... Không phải ảo giác, anh ấy không phải ảo giác. Em không bị điên mà, em rất tỉnh táo, em có thể phân biệt được ảo giác và sự thật. Anh ấy thật sự xuất hiện, lúc em ở nhà, anh ấy mua bữa sáng rồi treo ngoài cửa cho em, ngày lễ anh ấy còn gửi cả quà, quà vẫn còn ở nhà em mà. Nếu chị không tin thì em có thể mang tới cho chị xem."

Trong lòng Lý Nam Kha rất kinh ngạc, nhưng cô không nghĩ được nhiều, chỉ muốn nhanh chóng đưa Quý Miên Miên về phòng bệnh: "Được, được, được, chời trời sáng rồi chúng ta về đó xem. Nhưng giờ em phải nghe lời chị, mau đi vào đi. Em muốn làm mình chết rét à?"

Quý Miên Miên lắc đầu: "Nếu anh ấy là Diệp Thiều Quang, anh ấy tuyệt đối

sẽ không nhìn em đứng đây chịu rét đâu, anh ấy sẽ đau lòng nếu em làm thế...”

Lý Nam Kha nhẹ vỗ vỗ lên mặt Quý Miên Miên, nói: “Miên Miên... Dù có phải anh ấy hay không, nhưng nếu đến giờ mà anh ấy còn không xuất hiện thì có nghĩ là... anh ấy có nỗi khổ, anh ấy không thể xuất hiện, em có hiểu không? Nếu anh ấy thật sự yêu em thì đợi thời điểm thích hợp, anh ấy sẽ xuất hiện thôi. Giờ em cứ bức bách anh ấy cũng không tốt.”

Quý Miên Miên cắn môi: “Nhưng em thật sự... thật sự rất muốn gặp anh ấy.”

Lý Nam Kha cũng bắt đầu rét run: “Dù em có nghĩ như vậy nhưng ít nhất... ít nhất bây giờ, em đã có hy vọng rồi đúng không? Cái này so với tuyệt vọng thì tốt hơn nhiều. Chị nói em nghe, một người không sợ ốm đau, không sợ nghèo khổ, sợ nhất chính là mất đi hy vọng. Hiện tại em đã có hy vọng rồi mà. Em phải khỏe lại, phải mạnh mẽ lên thì mới có thể đi tìm anh ấy, đúng không?”

Lý Nam Kha thấy Quý Miên Miên suy nghĩ những gì mình vừa nói thì lại tiếp tục: “Em nghĩ xem, nếu anh ấy đã xuất hiện nhiều lần như thế nghĩa là anh ấy luôn ở xung quanh em, chị tin tưởng sớm muộn gì em cũng có thể tóm được anh ấy thôi.”

Quý Miên Miên cắn môi, gật đầu một cái.

Lý Nam Kha vội vàng kéo cô vào trong: “Đi thôi... Đi thôi... Đi về thôi...”

Quý Miên Miên vẫn lẩm bẩm nói: “Em... thật sự có thể tìm được anh ấy sao?”

“Đương nhiên rồi... Chị không tin một người có thể biến mất không dấu vết như thế được. Chỉ cần anh ấy xuất hiện là sẽ lưu lại manh mối.”

Quý Miên Miên cắn răng: “Vâng!”

Lý Nam Kha thở phào trong lòng, rốt cuộc cũng kéo được Quý Miên Miên về lại phòng bệnh.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1462: Nếu Thích Cô Ấy Thì Không Nên Làm Cô Ấy Khổ Sở

Sau khi quay về, Lý Nam Kha lấy cho cô một ly nước ấm rồi đo lại nhiệt độ cơ thể.

Cô bảo y tá lấy cho Quý Miên Miên hay viên thuốc cảm rồi bảo Quý Miên Miên uống vào.

Trong thuốc kia có một chút thành phần trợ giúp ngủ sâu, sau đó Lý Nam Kha đỡ Quý Miên Miên nằm xuống, đắp chăn cho cô rồi cùng cô nói chuyện một hồi.

Một hồi sau, thuốc có tác dụng, mí mắt của Quý Miên Miên càng lúc càng nặng, dần dần nhắm lại.

Lý Nam Kha thở dài một tiếng: "Con bé ngốc nghếch này, chỉ bị cảm thôi mà còn khó chơi hơn cả người bệnh cần mổ.

Quý Miên Miên hiện tại đang không ổn định về tâm lý, có kích động, có khẩn trương, để tránh sau đó lại xảy ra chuyện gì nên cô chỉ có thể cho Quý Miên Miên uống hai viên thuốc có một chút thành phần của thuốc ngủ.

Y tá chạy tới, nói: "Bác sĩ Lý, bệnh nhân giường 29 có biểu hiện khác thường."

Lý Nam Kha lập tức đứng lên, đi ra ngoài.

Cô vừa rời đi, cửa phòng lại mở ra, một bóng đen tiến vào.

Sau khi khám xong cho bệnh nhân kia, trên đường trở về, cô gặp một người mặc đồ đen toàn thân, đội mũ, đeo khẩu trang đi ngang qua mình.

Lý Nam Kha vốn không để ý, nhưng đi qua hai bước cô lại dừng lại, xoay người nói: "Khoan đã..."

Người nọ dừng lại.

Lý Nam Kha đứng tại chỗ, nói: "Là anh đúng không... Anh mới từ phòng Miên Miên ra đúng không?"

Người đó không trả lời, cũng không nhúc nhích.

Lý Nam Kha lại nói: "Không nói lời nào sao? Tôi không biết anh là ai, tôi cũng không biết anh có phải Diệp Thiều Quang không, nhưng dù có phải hay không thì tôi... hy vọng anh có thể cho con bé một câu trả lời, đừng có chơi trò trốn tìm với nó nữa. Đối với con bé mà nói, đó cũng là một loại làm tổn thương tâm lý..."

"Nếu anh thật sự muốn tốt cho con bé thì đừng làm nó khổ sở nữa."

Người kia nghe xong liền rời đi.

Lý Nam Kha thở dài một hơi, lắc đầu.

So với Quý Miên Miên, cô cảm thấy mình vẫn còn may mắn chán, HLPN, HLPN... lão nương nên làm gì để nắm anh trong lòng bàn tay đây?

...

Quý Miên Miên bị Lý Nam Kha bắt nằm lại viện thêm hai ngày, Yến Thanh Ti lo lắng muốn tới thăm nhưng Quý Miên Miên không cho, Nhạc Thính Phong cũng không cho, anh nói sẽ đi thay cô.

Nhưng Lý Nam Kha vừa thấy anh thì nói thẳng: "Anh cũng không cần phải đến. Anh cứ bảo người anh em tốt HLPN của anh tới thay là được rồi."

Nhạc Thính Phong nhún vai: "Được, chỉ cần cô chăm sóc tốt cho Miên Miên, tôi sẽ tống HLPN tới đây cho cô."

"Giữ lời đấy."

Đêm đó, HLPN đã bị Nhạc Thính Phong cài bẫy tới bệnh viện, về sau phát sinh chuyện gì thì anh cũng chẳng bận tâm. Dù sao, anh cảm thấy, dù HLPN có giãy giụa thế nào thì cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của Lý Nam Kha được.

Yến Thanh Ti ở nhà hai ngày, ngày nào cũng xem phim cùng Nhạc phu nhân, đánh bài, sau đó chỉ có ăn ăn ăn, ngủ ngủ ngủ.

Từ nhỏ đến giờ, chưa bao giờ cô sống mà thấy mình vô dụng thế.

Giữa trưa, 12h, điện thoại ở phòng khách réo vang. Nhạc phu nhân và thím

Ngũ đang ở trong bếp, Yến Thanh Ti nghĩ tới Nhạc Thính Phong, bởi vì ngày nào cũng thế, dù có về ăn trưa hay không thì anh cũng sẽ gọi điện thoại.

Yến Thanh Ti đi tới nhấc điện thoại, mở miệng: “Alo... ông xã...”

Sau khi cô lên tiếng thì bên kia không có tiếng nói chuyện, Yến Thanh Ti nhíu mày hỏi: “Alo... Ai đó? Đây là Nhạc gia.”

Vẫn không có ai nói chuyện, tay Yến Thanh Ti siết chặt điện thoại...

“Yến Minh Tu... Là cậu đúng không? Lại muốn chơi trò giả thần giả quỷ với tôi à?”

Bên kia vang lên một tiếng cười nhẹ và âm trầm: “Không ngờ đấy, chị gái... lại đoán ra tôi nhanh như thế?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1463: Tôi Có Thể Giết Cậu Một Lần Thì Cũng Có Thể Giết Cậu Lần Hai

Nghe thấy thanh âm của Yến Minh Tu, Yến Thanh Ti bỗng bình tĩnh trở lại. Cô nghĩ mình sẽ khẩn trương, sẽ tức giận, nhưng... Giờ cô lại bình tĩnh dị thường, so với một Yến Minh Tu cứ trốn trốn tránh tránh, không chịu lộ diện, liên tục ra ám chiêu ở sau lưng cô thì cô lại thấy việc hắn gọi điện tới đây chẳng có gì đáng sợ cả.

YYT thản nhiên nói: “Tôi không phải chị của câu, cũng chưa từng coi cậu là em trai, mà cậu cũng không coi tôi là chị gái. Chúng ta chưa bao giờ gọi nhau như thế cả.”

Yến Minh Tu cười ha ha một tiếng: “Chị thật đúng là... bình thản. Nhưng cũng đúng, một người đàn bà dám giết người thì có gì mà không dám chứ?”

“Nếu biết tôi dám giết người, vậy cậu hẳn cũng biết... thủ đoạn của tôi. Yến Minh Tu, tôi biết cậu muốn gì, nhưng vô dụng thôi, muốn trả thù tôi, cậu còn chưa đủ tuổi.” Yến Thanh Ti thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, không hề có chút cảm xúc phập phồng nào.

“Chị thật tự tin, nhưng cũng đúng thôi, hiện tại bên cạnh chị có nuôi không ít chó. Chẳng sao cả... tôi có thời gian, tôi không vội.”

Yến Thanh Ti nheo mắt lại: “Vậy hôm nay cậu gọi tới là muốn hạ chiến thư với tôi sao?”

“Đương nhiên không phải. Tôi chỉ cảm thấy, Yến gia tốt xấu gì cũng chỉ còn mấy người chúng ta, cũng là chị em cả, tôi chỉ muốn nói với chị là... tôi về rồi!”

Yến Minh Tu nói như thể hắn là một đứa em trai xa nhà trở về, sau đó gọi điện báo cho chị gái của mình biết vậy.

Yến Thanh Ti châm biếm: “Sống chết của cậu chẳng liên quan gì tới tôi, nhưng nếu cậu muốn làm gì thì cứ tới đây. Lúc Yến gia như mặt trời ban trưa còn bị tôi đẩy xuống địa ngục, giờ thì sao? Tôi không tiếc một kẻ muốn tới tìm chết.”

“Có phải tìm chết không thì không tới lượt chị nói. Sau này, tôi sẽ cho chị

mở mắt nhìn xem rốt cuộc tôi muốn tìm chết hay là... chị đã quá tự tin.”

Yến Thanh Ti khinh thường: “Người nào cũng ở trước mặt tôi nói câu này, nhưng giờ... đều chết cả rồi. Lúc đó tôi có thể giết cậu một lần thì giờ cũng có thể giết lần hai. Cậu muốn chết thì tùy cậu thôi.”

Yến Thanh Ti nói xong, trực tiếp cúp máy.

Sau đó, cô lại gọi cho Nhạc Thính Phong, bảo anh cho người tra xem cuộc gọi vừa rồi của Yến Minh Tu xuất phát từ đâu.

Nhạc Thính Phong trên đường trở về nhà thì nhận được điện thoại của Yến Thanh Ti, anh liền lập tức sắp xếp.

Anh bảo Giang Lai đi tìm tung tích của Yến Minh Tu, cũng đã có một chút tin tức.

Nhưng trên giấy xuất nhập cảnh cũng không ghi tên Yến Minh Tu, hoặc là hắn nhập cư trái pháp, hoặc là hắn đã thay tên đổi họ.

Nếu là trường hợp thứ hai thì tra ra thân phận của hắn thật chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Khúc Kính đã sắp xếp một lực lượng tìm kiếm lớn ở Lạc Thành, đáng tiếc... không tìm được tung tích của Yến Minh Tu. Bọn họ hoài nghi, YTM đã cải trang.

Còn nữa, ở nước ngoài điều tra phát hiện ra, hơn một tháng trước, Yến Minh Tu biến mất ở bệnh viện, sau đó không thấy tung tích, cả người như hoàn toàn biến mất.

Đủ loại dấu vết cho thấy Yến Minh Tu ở nước ngoài đã được một thế lực bảo vệ, bằng không hắn mới chỉ 20 tuổi, ở nước M lại tứ cố vô thân, lấy đâu ra năng lực trở về nước. Bọn họ đã bỏ ra một lực lượng tìm kiếm rất lớn mà cũng không tìm được tung tích của hắn.

Tên nhóc này rốt cuộc đã cấu kết với thế lực nào ở nước ngoài?

Đèn đỏ sáng, Nhạc Thính Phong dừng xe, anh nhớ tới buổi tối hôm đó, ở trên cầu có hai nhóm người đuổi bắt mình, không biết Yến Minh Tu có quan hệ gì với đám người nước ngoài kia hay không?

--- O ---

Chương 1464: Ông Bố Chuẩn Của Năm

Nhạc Thính Phong cảm thấy dường như tất cả manh mối đều tập trung ở chỗ này, cũng coi như là chuyện tốt.

Anh hy vọng trước tết Âm lịch, hết thảy mọi chuyện đều được giải quyết xong, mọi người được đón một năm mới bình an, để đứa trẻ, để Thanh Ti, để mọi người trong nhà đều được an lòng.

...

Nhạc Thính Phong về tới nhà thì bánh trẻo cũng vừa được hấp xong. Hôm nay Yến Thanh Ti muốn ăn bánh trẻo, Nhạc phu nhân không nói hai lời, lập tức mang theo thím Ngũ tới siêu thị mua đồ.

Anh cởi áo khoác, bốc lên một miếng bánh mập mạp còn nóng hổi, cười nói: "Hôm nay được ăn bánh trẻo à?"

"Đúng thế, tự nhiên em thèm ăn. Hơn nữa, lâu rồi chúng ta cũng chưa ăn bánh trẻo, anh nếm xem nhân mẹ làm thế nào, cực ngon đúng không?" Yến Thanh Ti gắp một miếng đưa tới miệng Nhạc Thính Phong.

Nhạc Thính Phong há miệng cắn một nửa: "Ừ, ngon lắm..."

Nhạc Thính Phong đuổi người: "Mau đi thay đồ đi rồi xuống ăn."

Nhạc Thính Phong cắn nốt miếng bánh dở, sau đó mới đi lên lầu thay đồ.

Buổi tối, lúc đi ngủ, Nhạc Thính Phong theo thường lệ liền đọc sách cho con nghe.

Đề tài anh đọc lên làm Yến Thanh Ti dở khóc dở cười, tất cả đều là kiến thức về tài chính.

Cô ghé vào lỗ tai Nhạc Thính Phong, nói: "Anh định bồi dưỡng đứa con đầu lòng này thành thiên tài trên thương trường sao?"

"Đúng thế, con của Nhạc Thính Phong anh đây ở phương diện này không thể kém cha nó được. Dù sao anh chỉ có thể nuôi em và mẹ, còn nó... phải nuôi sống cả nhà chúng ta."

Yến Thanh Ti nhìn anh đầy xem thường: “Anh không nghĩ lại xem là nó có hiểu không à?”

“Không sao, nghe mãi thành quen, mà thành thói quen rồi cũng sẽ dần hiểu...”

Yến Thanh Ti xoa xoa trán: “Được rồi, anh tiếp tục đi, anh nhớ tranh thủ dạy con trở thành người giàu nhất thế giới luôn đi.”

Yến Thanh Ti hoàn toàn không có hứng thú với mấy đề tài về cổ phiếu, tiền tệ, lúc nghe anh đọc mấy cái này cảm giác không khác gì có muỗi vo ve bên tai, buồn chán cực kỳ.

Nhạc Thính Phong đọc cái gì thì với Yến Thanh Ti mà nói đều là... bài hát ru con.

Một lúc sau, cô bắt đầu buồn ngủ, ghé vào lòng Nhạc Thính Phong nhanh chóng thiếp đi.

Nhạc Thính Phong cúi đầu hôn lên má cô một cái, sau đó lại tiếp tục đọc.

Anh đọc rất hăng say và nghiêm túc, hoàn toàn không có ý nói giỡn.

Sau khi đọc được hai trang, lấy kẹp giấy đánh dấu lại, đặt nó lên đầu giường, sau đó anh bèn ôm vợ ngủ.

Nếu không phải giờ đang nguy cơ tứ phía thì Nhạc Thính Phong thật sự muốn cứ thế này mà trầm mê cả đời.

Anh đang cực kỳ vừa lòng với cuộc sống hiện tại của mình.

Từ lúc quen Yến Thanh Ti, cách sống, thói quen, bao gồm cả tính cách của Nhạc Thính Phong đều chuyển biến chóng mặt.

Sau khi chìm vào giấc ngủ, Nhạc Thính Phong mơ thấy bộ dáng Yến Thanh Ti lần đầu tiên gặp cô.

Lần đầu tiên anh gặp Yến Thanh Ti chính là lúc tính tình anh tệ nhất, không nhìn bất kỳ ai, coi thường mọi quy tắc, cao ngạo cực đáng ăn đòn.

Lúc đó, Yến Như Kha luôn khoe mẽ trước mặt Nhạc phu nhân, nịnh hót, lấy lòng, ở bên ngoài lại xưng mình là bạn gái của anh, giả vờ giả vịt, bộ dáng

ghê tởm không chịu được. Vì thế, vì để vừa lòng mẹ, anh phải tới Yến gia ăn một bữa cơm.

Hôm đó, thời tiết rất xấu, còn có mưa nhỏ.

Tất cả mọi người ở Yến gia đều nịnh bợ anh, nhìn mặt họ là anh đã thấy ghét rồi.

Chỉ có Yến Thanh Ti, chờ bọn họ ăn được nửa bữa cơm rồi mới từ từ đi tới, mang theo một cái áo màu đen không có tay, cổ trễ để lộ xương quai xanh xinh đẹp, phía dưới là quần bò rách, lúc cô đẩy cửa đi vào, sắc mặt tái nhợt.

Chương 1465: Trong Cuộc Đời, Người Đàn Ông Nào Rồi Cũng Sẽ Gặp Một Nữ Yêu Tinh Lấy Cắp Trái Tim Mình

Nhưng môi cô rất hồng, đối lập hoàn toàn với sắc mặt trắng bệch, tóc hơi ướt, lúc cô đi tới nhìn không khác gì nữ yêu tinh, tạo cho anh một vẻ kinh diễm không nói nên lời, giống như một mũi tên nhọn có chứa điện phóng thẳng tới tim vậy.

Lúc thấy cô, Nhạc Thính Phong cảm thấy toàn thân cô đều viết hai chữ: “phản nghịch”.

Lúc ấy, anh nghĩ cô là một cô học sinh nghịch ngợm, không cho làm cái gì thì sẽ làm cái đó, cũng không ngờ rằng cô đâu phải kiểu phản nghịch mà chính là có lực phá hoại lớn tới kinh người.

Kỳ thực, mãi về sau này, Nhạc Thính Phong vẫn nhớ rõ bộ dáng của Yến Thanh Ti trong lần đầu gặp mặt. Cái vẻ xinh đẹp quật cường, không chút yếu đuối nào của cô làm anh nhớ mãi không quên.

Nhưng Nhạc Thính Phong cũng chưa dám nói với Yến Thanh Ti rằng, lần đầu tiên thấy cô, anh đã động tâm rồi.

Mỗi một người đàn ông, trong cuộc đời mình đều sẽ gặp được người phụ nữ yêu tinh đoạt mất trái tim mình.

...

Nhạc Thính Phong mỗi ngày đều tới công ty, đi làm đúng giờ, về nhà đúng giờ.

Sau khi Uông Tích Vũ gặp chuyện không may, Uông gia không dám công khai đối đầu với Nhạc Thính Phong nữa, nhưng cũng vẫn có vài hành động lặt vặt.

Công kích giữa Nhạc thị và tập đoàn Tam Vương càng lúc càng nhiều.

Tập đoàn Tam Vương không phải một xí nghiệp nhỏ, Nhạc Thính Phong muốn một ngụm cắn nuốt cũng phải có chút cực khổ, chỉ có thể ăn từng

miếng một cho đến khi ăn sạch thì thôi.

Cuối năm, các loại công việc đều dồn ứ lại, hạng mục đàm phán, hợp đồng buôn bán cũng nhiều hơn.

Dù sao, cuối năm làm quan hệ tốt thì sang năm mới có thể phát triển được.

Nhạc Thính Phong tranh thủ bữa trưa tới một quán café gần công ty, mở một cuộc họp nhỏ với các lãnh đạo trong Nhạc thị.

Quán café kia cách công ty không xa, trang trí rất đẹp, người tới quán đa phần là tri thức ở xung quanh công ty, rất yên lặng, lịch sự.

Nhạc Thính Phong bao toàn bộ lầu 2 của quán café, sau khi họp xong, Nhạc Thính Phong gọi thêm hai miếng bánh ngọt, bảo nhân viên của quán đóng gói lại để chút nữa mang về nhà.

Đúng thế, dù sắp phải làm nhưng anh vẫn muốn trở về nhà một chuyến. Anh luôn cảm thấy, thời gian mỗi ngày có thể nhìn thấy Yến Thanh Ti quá ít, một buổi sáng không gặp là anh đã thấy nhớ cô rồi.

Đang chờ thì dưới lầu vang lên một trận ồn ào.

Nhạc Thính Phong không để ý, người bán hàng đi lên, nói: “Tiên sinh, đồ ngài gọi đã được đóng gói lại rồi.”

Nhạc Thính Phong đi xuống, ở dưới lầu đang rất náo nhiệt.

Mấy người đàn ông đang vây quanh một cô gái phục vụ, buông lời hạ lưu với cô ta.

Cô gái phục vụ luôn miệng xin lỗi: “Xin lỗi, rất xin lỗi... Tôi không cố ý, tôi sẽ đền, tôi sẽ đền mà...”

Mấy người đàn ông kia đều mặc đồ tây, hình như đều là nhân viên của mấy công ty quanh đây.

Ở giữa có một người đàn ông, vẻ mặt đau đớn, từ thắt lưng trở xuống đều ướt đẫm, hình như bị hắt café lên, anh ta quát: “Đền cái gì? Quần áo này của tôi là hàng hiệu của Amani, cô có đi làm cả năm cũng không đền được. Hơn nữa, cô nhìn xem cô hắt vào đâu đi, nếu là tôi bị thương thì dù cô có lấy thân ra đền cũng không đền nổi.”

Cô gái phục vụ mắt rưng rung: “Các anh... Các anh...”

Người đàn ông chỉ vào phía dưới mình, nói: “Đến đi, cô liếm sạch sẽ café trên người tôi... Liếm tốt, nói không chừng tôi sẽ để cô đền.”

Cô gái kia nước mắt rơi ra, cắn răng: “Các anh đừng có khinh người quá đáng!”

Nhạc Thính Phong không quan tâm mấy chuyện như thế này, anh cũng không phải thánh phụ, anh chỉ quan tâm hai người phụ nữ trong gia đình mình và đứa con của mình, bảo đảm họ bình an là tốt rồi.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1466: Yên Tâm, Tao Sẽ Dùng Tiền Đập Chết Chúng Mày

Anh muốn đi qua, nhưng đột nhiên lại nghe được sau lưng có một gã đàn ông nói: “Này... Các cậu nhìn xem, đứa con gái này, thế mà... lại có điểm giống con yêu tinh Yến Thanh Ti chuyên ngủ với đàn ông kia...”

Nhạc Thính Phong dừng lại, xoay người đi tới sau lưng gã ta, hỏi: “Ai là yêu tinh chuyên ngủ với đàn ông?”

Gã ta lập tức trả lời: “Chính là nữ ngôi sao bồi ngủ chuyên nghiệp Yến Thanh Ti đó... Cô ta còn nói đã kết hôn rồi, ha ha... Tôi cam đoan, nón xanh mà chồng cô ta phải đội đủ để mở một cửa hàng bán mũ rồi, ha ha...”

Một gã khác cũng nói: “Đúng là rất giống. Quả thật rất giống, chắc chắn là một em rất ngon rồi. Nói không chừng cô ta cố ý hắt café lên người cậu đấy...”

Cô gái phục vụ khóc òa lên: “Tôi không phải, các anh đừng đổ oan cho tôi! Cũng không được làm nhục tôi.”

Mặt của Nhạc Thính Phong còn lạnh hơn tuyết rơi mấy ngày trước, trong ánh mắt toàn là sát ý.

Anh ngoắc tay, gọi một người phục vụ khác tới.

Rất nhanh, người bán hàng bưng luôn mấy cốc café lại. Nhạc Thính Phong lấy luôn hai cốc, hắt thẳng vào người gã đàn ông vừa nhắc tới Yến Thanh Ti kia.

Anh bảo người bán hàng mang café nóng bỏng tới, người kia hét ầm lên, bụm mặt ngã trên mặt đất, lăn lộn không ngừng.

Vài người bên cạnh gã sửng sốt một chút, quay đầu nhìn Nhạc Thính Phong.

“Mày... Muốn chết đúng không?”

Hắn vừa dứt lời, Nhạc Thính Phong đã giơ chân đạp vào chính giữa bụng hắn, đồng thời cầm lên một cái ghế dựa nện thẳng xuống tên thứ ba.

Trong quán café liên tục vang lên những tiếng kêu thảm thiết, Nhạc Thính Phong giơ chân giẫm lên hạ bộ của gã đàn ông vừa nói xấu vợ mình, còn dùng sức nghiến một cái.

Một tiếng gào thét thảm thiết như heo bị chọc tiết vang lên. Anh nói: "Mày đáng bị cắt lưỡi mới đúng."

Một gã đang cuộn mình trên mặt đất, miệng gào lên: "Báo cảnh sát... Báo cảnh sát..."

Nhạc Thính Phong trực tiếp lấy điện thoại ra, gọi: "Tới đây xử lý một chút đi."

Sau đó anh nói với bọn họ: "Không cần báo cảnh sát, chúng mày chỉ muốn tiền thôi chứ gì? Yên tâm... tao sẽ dùng tiền đập chết chúng mày."

Lâu lắm rồi anh không chơi trò lấy tiền đập người rồi.

Nhạc Thính Phong thanh toán xong, xách túi bánh ngọt rời đi.

Xe của anh liền dừng trước cửa quán café.

Vừa mở cửa ra, sau lưng truyền tới thanh âm của con gái: "Tiên sinh... Xin... xin đợi một chút."

Nhạc Thính Phong bỏ đồ lên xe, xoay người liền thấy nữ phục vụ của quán café chạy tới.

Nhìn mặt cô ta, Nhạc Thính Phong sửng sốt một chút, không ngờ diện mạo cô gái này cũng giống Yến Thanh Ti tới hai, ba phần, nhất là sườn mặt, khi nhìn nghiêng thì thất giống thật.

Anh nhíu mày, sao lại có cảm giác ghét thế nhỉ, tự nhiên có người lại giống vợ mình?

Cô gái kia nhỏ hơn Yến Thanh Ti một chút, thắt hai bím tóc, trên đầu mang một cái nơ con bướm, tóc nhuộm, mặc đồng phục của quán café nhìn khá tươi mát, hốc mắt đỏ bừng do vừa mới khóc, so với Yến Thanh Ti thì có phần điềm đạm, đáng yêu hơn.

Cô ta vội vàng nói: "Nhạc tiên sinh, cảm ơn ngài, thật sự rất cảm ơn ngài. Nếu không có ngài... hôm nay tôi không biết phải làm thế nào nữa."

Nhạc Thính Phong không quan tâm tới cô ta, xoay người định lên xe.

Cô gái bước lên từng bước, lo lắng nói: “Nhạc tiên sinh, tôi... Tôi chỉ muốn biểu đạt một chút lòng cảm ơn của tôi với ngài, cảm ơn ngài...”

Nhạc Thính Phong: “Tránh ra, cô cản đường của tôi.”

Anh giúp cô ta ư?

Ha ha... Nếu không phải mấy thằng kia muốn chết thì anh quản gì cô ta sống chết thế nào?

--- O ---

Chương 1467: Tôi Không Tin Anh Ta Vĩnh Viễn Chỉ Yêu Một Người

Nữ phục vụ đỏ mặt lui về sau từng bước.

Nhạc Thính Phong lên xe rời đi, nữ phục vụ kia đứng đó không nhúc nhích.

...

Yến Minh Tu ngồi ở phòng uống café, nhìn tình huống trong quán mà khóe môi nhếch lên.

Cấp dưới của hắn tiến vào, nói: "Tiếp xúc thất bại, Nhạc Thính Phong căn bản không có cảm tình gì với cô ta, cho dù cô ta có giống Yến Thanh Ti nhưng hắn cũng không có nửa phần dao động... Hắn... có thể thật sự là một người đàn ông tốt."

Yến Minh Tu khinh thường: "Một lần không được thì hai lần... Tôi không tin có người đàn ông nào có thể thoát khỏi dụ hoặc, có gương mặt giống Yến Thanh Ti, tính tình trái ngược, dịu dàng, hiểu lòng người, nếu anh là đàn ông, anh có thể... bỏ qua sao? Huống chi, hiện Yến Thanh Ti đang mang thai, hắn là một người đàn ông trẻ trung, nhiều tinh lực, anh nói hắn có thể nhịn được sao?"

Đều là đàn ông, Yến Minh Tu không tin trên đời này có người đàn ông nào vĩnh viễn chỉ yêu một người, vĩnh viễn sẽ không thay lòng đổi dạ.

Nếu có thì không phải do hắn kiên định mà do hắn không gặp được người dụ hoặc hơn vợ mình mà thôi.

Nếu gặp, vợ thì sao mà con thì sao?

"Được rồi, nhưng nếu bị hắn phát hiện thì sao?"

"Làm sao ư?" Yến Minh Tu nhún vai tỏ vẻ không sao cả, nói: "Cô ta sẽ bị Nhạc Thính Phong giết chết chứ còn sao nữa. Có cần phải nghĩ nhiều vậy không?"

Cấp dưới của hắn dừng một chút rồi đáp: "Vâng..."

Yến Minh Tu lắc lắc cái chén, café ở trong khẽ dao động mấy vòng, hắn lại hỏi: “Cảm thấy tôi độc ác lắm sao?”

Người nọ không đáp, nhưng từ vẻ mặt của hắn thì có thể hiểu đúng là hắn đang cảm thấy Yến Minh Tu có hơi độc ác thật.

Yến Minh Tu cười nói: “Tôi nói cho anh biết, tôi còn chưa độc ác bằng một phần mười của Yến Thanh Ti đâu. Nếu có ngày các anh rơi vào tay cô ta, vậy thì tốt nhất anh cứ tự sát luôn đi.”

“Vâng, tôi hiểu được, tôi sẽ đi sắp xếp, để cô ta tiếp tục bày ra hoàn cảnh gặp lại Nhạc Thính Phong.”

“Đã làm thì phải làm cho nó tự nhiên một chút.”

“Vâng.”

Sau khi đám người đó rời đi, Yến Minh Tu buông cái chén ra, tự nói với chính mình: “Mình không tin Nhạc Thính Phong không có nhược điểm, cho dù lần này không được thì thế nào rồi mình cũng sẽ tìm ra.”

Yến Thanh Ti kiêu ngạo và tự tin, cô cảm thấy Nhạc Thính Phong hoàn toàn chỉ yêu mình, cực kỳ tin tưởng anh.

Nhưng có một ngày, khi người đàn ông này phản bội lại cô, hắn rất muốn nhìn dáng vẻ đau khổ đó.

...

Nhưng Yến Minh Tu thật sự coi thường Nhạc Thính Phong rồi. Trên đường lái xe về, Nhạc Thính Phong gọi cho Giang Lai: “Đi tra cho tôi cô gái kia, tôi cảm thấy có vấn đề.”

Giang Lai hỏi: “Cô gái nào, ông chủ?”

“Ở tiệm café có một cô gái hơi giống bà chủ của các anh một chút.”

“Vâng, sẽ lập tức tra.”

Những chuyện xảy ra gần đây làm Nhạc Thính Phong luôn hoài nghi với tất cả.

Anh luôn cho rằng trên đời này không có gì là trùng hợp tuyệt đối.

Buổi chiều, Giang Lai đưa tới cho Nhạc Thính Phong kết quả điều tra ban đầu. Cô gái phục vụ kia là sinh viên đại học, tên là Tân Tình, năm hai, nhà ở một thị trấn gần Lạc Thành, là nơi không có gì đặc biệt."

Hết thảy tựa hồ đều bình thường, nhưng Nhạc Thính Phong cảm thấy không đơn giản như vậy được.

Giang Lai biết Nhạc Thính Phong nghĩ gì, anh ta nói: "Sếp, em cảm thấy, nếu... nếu cô gái kia muốn quyến rũ anh thì sau đó cô ta nhất định sẽ tìm cách tiếp cận anh lần hai. Một lần là trùng hợp, nhưng hai, ba lần thì chắc chắn là cố ý."

Nhạc Thính Phong gật đầu: "Cậu ra ngoài trước đi."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1468: Sếp, Anh Định Hy Sinh Sắc Đẹp Sao?

Giang Lai nói rất đúng, nếu chuyện này là có âm mưu từ trước, vậy kế tiếp sẽ còn tiếp tục có hành động.

Nhạc Thính Phong xoa xoa trán, thật sự đau đầu, những người này sao cứ không chịu yên phận như thế?

Nhưng sự thật đã chứng minh đây chính là âm mưu, bởi vì không bao lâu sau, cô gái kia lại xuất hiện.

Nhạc Thính Phong mang hai hợp đồng của đối tác tới Bích Lan đình uống rượu, sau đó... gặp lại cô ta ở đấy.

Giống hệt lần trước, cũng bị một đám đàn ông đùa giỡn, vẫn là bộ dáng điềm đạm, đáng yêu, chỉ biết nói "không được", "không được"... Nhưng nhìn thế nào cũng thấy là rõ ràng là cự tuyệt mà cứ như mời chào.

Nhạc Thính Phong cười lạnh, giờ anh có thể kết luận cô gái này nhất định là do Yến Minh Tu phái tới.

Thủ đoạn này quá thô thiển rồi.

Tìm một người giống Yến Thanh Ti, nhưng cái khối hàng giả này một đồng tiền cũng không đáng, so với một sợi tóc của Yến Thanh Ti cũng không bằng.

Nhạc Thính Phong gọi Giang Lai tới, theo bản năng anh định giao cô gái này cho Ngự Trì, để Ngự Trì thẩm tra một chút.

Nhưng anh lại dừng lại, không được...

Nếu giao cô ta cho Ngự Trì thì sẽ đánh rắn động cỏ, liền bỏ suy nghĩ này đi.

Tốt nhất là cứ tương kế tựu kế.

Giang Lai vẻ mặt bát quái, hỏi: "Sếp, anh định hy sinh sắc đẹp của mình à?"

Nhạc Thính Phong cười lạnh: "Không phải tôi, là cậu."

Giang Lai vừa nghe đã liên tục xua tay: "Sếp, không được đâu, không được

đâu... Em tới sẽ vô dụng mất, chắc gì cô ta đã mắc câu?”

Nhạc Thính Phong sải đôi chân dài đi qua, Giang Lai đi gọi bảo vệ.

Hai ba phút sau đã giải quyết đám người gây sự kia, cô gái sắc mặt tái nhợt, mệt mỏi ngã ngồi xuống, vừa vặn đổ về phía Nhạc Thính Phong.

Nhạc Thính Phong hơi tránh người đi, cô ta lập tức ngã xuống đất, ngã rồi vẫn cố gắng duy trì bộ dáng động lòng người.

Cô ta cảm kích, nói: “Nhạc tiên sinh, cảm ơn ngài, không ngờ... ngài lại cứu tôi một lần nữa.”

Giang Lai cười nói: “Ông chủ của chúng tôi không phải đang cứu cô mà là không cho phép nơi này của chúng tôi xảy ra chuyện.”

Tân Tình kinh ngạc, sau đó cố gắng dứng lên, cố gắng vuốt vuốt cái váy ngắn cho phẳng lại, cúi đầu, đỏ mặt nói: “Tôi... tôi... Nhạc tiên sinh là ông chủ ở đây sao? Thực xin lỗi, thực xin lỗi...”

Trên người cô ta mặc đồ rất hở hang, áo màu đen bó sát người, váy ngắn, trên lộ ngực, dưới vừa đủ che mông, người ta vừa nhìn còn tưởng là tiếp viên quán rượu ấy chứ.

Không thể không nói, dáng người của cô ta rất tốt, ngực trắng như tuyết, khe ngực sâu hút, bộ dáng có vẻ thanh thuần, ánh mắt sạch sẽ, hoàn toàn trái ngược với dáng người như yêu tinh của cô ta.

Nếu là nam nhân bình thường, thấy cô ta thế này thì sao còn giữ nổi mình chứ?

Nhưng Nhạc Thính Phong đâu phải người bình thường.

Hiện tại, anh bài xích mọi loại phụ nữ xa lạ, không có lý do mà cố tình tới gần anh trong vòng mười thước.

Nhạc Thính Phong châm chọc nói: “Đừng có ra sức nữa, đừng cố ra vẻ như mình trinh liệt lắm vậy.”

Tân Tình vừa nghe thì mặt đã đầy khiếp sợ, nước mắt rơi ra, cắn môi, run run, đầy bụng ủy khuất, nói: “Nhạc tiên sinh, tôi... không phải... Tôi thật sự không phải loại người đó đâu. Có người nói với tôi tới đây... làm việc một

đêm có thể kiếm được vài ngàn, chỉ cần uống rượu cùng thôi... Tôi là bị buộc, không còn biện pháp nào cả... Cha mẹ tôi ốm đau cần có tiền chữa trị, còn học phí sang năm của tôi, còn em trai tôi, còn...”

Nhạc Thính Phong không có tâm tình nghe cô ta lải nhải làm bẩn lỗ tai, anh xoay người bước đi. Cô gái này biện ra thân thế mình chẳng khác nào loại hình tượng Mary Sue trong các bộ phim từ mấy năm trước ấy.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1469: Trái Tim Anh Chỉ Đủ Chỗ Cho Một Ngườ

Mẹ nó, Yến Minh Tu sau khi tỉnh lại bị ngu đi à?

Giang Lai cười tủm tỉm, nói: "Những bất hạnh của cô tôi thật sự rất thông cảm, nhưng... nếu cô muốn làm việc ở Bích Lan Đình thì hy vọng sau này sẽ không xảy ra chuyện cô tranh cãi với khách nữa. Người tới nơi này đều biết nên nói gì, làm gì, nếu tiểu thư cô không phải trẻ con, đã là người lớn thì cũng phải biết luật chơi của người lớn. Ở đây chúng tôi không cần người ôm giấc mộng mà sống."

Giang Lai là một tên nham hiểm, anh ta nói chuyện với ai cũng bày ra cái bộ mặt cười tủm tỉm kia.

Nhưng trong lời nói của anh ta có nghe ra được từ nào là hiền lành đâu.

Chẳng khác nào nói thẳng với Tân Tình rằng, nếu đã quyết định bán thân thì cũng đừng giả dạng làm thánh nữ nữa.

Giang Lai đuổi theo Nhạc Thính Phong, nghe thấy hắn nói: "Lấy điện thoại của cô ta gắn máy nghe trộm vào, theo dõi xem cô ta hay liên hệ với ai, lần này nhất định phải tóm được Yến Minh Tu."

Giang Lai gật đầu: "Vâng, hiểu ạ!"

...

Buổi tối về nhà, anh vừa tới gần thì Yến Thanh Ti đã bịt chặt mũi: "Anh tới đâu thế hả?"

Nhạc Thính Phong vội vàng giải thích: "Tới Bích Lan Đình bàn bạc hợp đồng với đối tác."

Yến Thanh Ti nghiêm mặt: "Trên người anh có hương nước hoa, còn là nước hoa của phụ nữ, được lắm, Nhạc Thính Phong, sau lưng tôi anh lại dám léng phéng với con khác. Có phải anh cảm thấy tôi mang thai rồi trở nên xấu xí đúng không?

Nhạc Thính Phong đen mặt, cái này mà cũng nghĩ ra được, nhưng mà anh

oan uổng lắm, anh đâu có ôm ai đâu.

“Hôm nay có chút chuyện xảy ra. Bà xã, anh sẽ nói cho em nghe, nhưng anh thề là anh không ôm ai hết.”

Yến Thanh Ti trừng mắt với anh: “Anh chột dạ chứ gì? Anh ở sau lưng tôi làm chuyện gì mờ ám hả? Tôi phải đi nói cho mẹ biết.”

Nhạc Thính Phong vội vàng ôm lấy cô: “Không có, không có đâu... Tuyệt đối không có mà, bà xã. Em phải tin anh chứ?”

Nhạc Thính Phong vội vàng nói ra chuyện hôm nay: “Chính là như thế, anh cảm thấy cô gái kia bị Yến Minh Tu phái tới quyến rũ anh, anh vốn định tóm cô ta luôn, nhưng sau đó lại nghĩ, không được, anh phải giữ cô ta lại để câu Yến Minh Tu.”

Hai tay Yến Thanh Ti ôm ở trước ngực: “Sao anh không sớm nói cho em biết hả?”

“Em là phụ nữ có thai, sao anh có thể đem mấy chuyện phiền phức này kể cho em nghe được, anh có phải người không hiểu chuyện đâu.”

Yến Thanh Ti cắn môi, gật đầu: “Được rồi, tạm tin tưởng anh, giờ không cần anh phải quỳ, nhưng... nếu thật sự anh dám ra ngoài lăng nhăng với con tiểu yêu tinh khác thì xem em thu thập anh thế nào?”

Nhạc Thính Phong ôm lấy Yến Thanh Ti, hôn lên mặt cô một cái: “Chắc chắn là không đâu, trong lòng anh chỉ có mình em thôi, tuyệt đối không có chỗ cho người thứ hai.”

Yến Thanh Ti quay đầu: “Anh buông ra, đứng yên, không được nhúc nhích.”

Nhạc Thính Phong khó hiểu nhưng vẫn thành thật làm theo, vừa đứng liền bất động.

Yến Thanh Ti đánh giá anh từ trên xuống dưới một vòng, nhìn tới mức làm Nhạc Thính Phong sợ hãi.

“Bảo bối, em có cái gì cần hỏi thì cứ nói... cứ hỏi đi.”

Yến Thanh Ti vuốt cằm, Nhạc Thính Phong gần đây rất nổi tiếng trên mạng, có vài cô gái trẻ còn gọi anh là “chồng” nữa.

Từ sau khi mang thai, Yến Thanh Ti chưa từng cho anh ăn no một bữa nào.

Yến Thanh Ti cảm thấy rất nguy hiểm, không được,... cô phải đề phòng bọn yêu tinh bên ngoài kia mới được.

Yến Thanh Ti cười rộ lên một cãi, ngoắc ngoắc tay với Nhạc Thính Phong: "Lại đây."

Nhạc Thính Phong lập tức đi tới: "Bà chủ... Có chuyện gì cần phân phó à?"

Yến Thanh Ti đột nhiên vươn tay ôm lấy cổ Nhạc Thính Phong, chặn lấy môi anh.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1470: Em Cứ Thế Này Anh Sẽ Tẩu Hỏa Nhập Ma Mất

Yến Thanh Ti cắn môi Nhạc Thính Phong, nói: "Ông chủ... Hôm nay em... sẽ phục vụ ngài."

Sau đó nhanh chóng thoát y, trong phòng đầy không khí ái muội.

Một lát sau, Nhạc Thính Phong thở dốc, nói: "Không được, không được,... sẽ làm ảnh hưởng tới... con mình đấy."

"Anh dám không, cho dù anh dám em cũng không cho đâu."

"Vậy em đừng câu dẫn anh nữa, mỗi ngày anh ôm em nhịn đã thấy rất khổ rồi, em cứ thế này anh sẽ tẩu hỏa..."

"Yên tâm..."

Nhạc Thính Phong...

Được rồi, bà xã là tuyệt nhất.

...

Quý Miên Miên vốn đã xuất viện, nhưng sau khi rời khỏi bệnh viện không lâu thì lại bắt đầu phát sốt, lại phải trở lại nơi đó.

Lý Nam Kha mắng cô một thôi một hồi: "Em nói xem, em lớn như thế này rồi, sao em không biết tự chăm sóc cho mình thế hả? Em nhớ xem chị đã nói với em thế nào? Trời lạnh như thế, dù em ra ngoài đi làm cũng phải mặc ấm vào, vừa mới cảm xong lại sốt trở lại, chị chưa từng gặp người người ốm nào hành hạ bản thân mình như em."

"Không đâu, lần sau sẽ không thế này nữa, chị đừng nói với chị Thanh Ti nhé, bằng không chị ấy sẽ lại lo lắng."

Lý Nam Kha dí tay lên trán cô: "Em còn biết không được nói với cô ấy à? Em nói xem, em để một phụ nữ có thai suốt ngày phải lo lắng cho em, em không thấy thẹn à?"

Quý Miên Miên che đầu: “Đừng đánh, đừng đánh, chóng mặt lắm, em sai rồi... Sau này em nhất định sẽ tự chăm sóc mình, kiên quyết không làm ảnh hưởng tới người khác nữa.

Lý Nam Kha véo má cô: “Em gây họa cho chị à? Em gây họa cho chính em mới đúng ấy.”

Hai người đang nói chuyện, một y tá đỡ một người tuổi trẻ đi vào, bộ dáng rất đẹp trai, chân trái bó thạch cao, y ta bố trí cho anh ta nằm giường bệnh kế bên.

Người kia mắng: “Để tôi ở cùng một người đang bị cảm, nhỡ tôi bị cảm thì sao hả?”

Y tá nói: “Giường bệnh ở bệnh viện đều hết rồi, nếu anh không ở đây thì có thể ra ngoài hành lang.”

Người kia liền ngậm miệng không nói.

Y tá xoay người nói với Lý Nam Kha: “Bác sĩ Lý, viện trưởng bảo cô tới văn phòng của ông ấy một chuyến.”

Lý Nam Kha gật đầu: “Chị đi trước... Chút nữa sẽ quay lại thăm em.”

Quý Miên Miên gật đầu.

Y tá và Lý Nam Kha rời đi, trong phòng bệnh chỉ còn Quý Miên Miên và người thanh niên kia.

Quý Miên Miên thở dài, hy vọng đây là lần nằm viện cuối cùng của cô trong năm nay.

Người thanh niên bên cạnh dường như rất nhiều tinh lực, không ngừng lải nhải bên tai cô, nhưng... Quý Miên Miên không buồn để ý tới anh ta.

Cô giống như bỏ ngoài tai mọi câu nói của anh ta, anh ta nói gì cũng thờ ơ hết.

Cuối cùng, anh ta phát điên, kêu lên: “Này, con bé ngốc kia... Tôi gọi cô đấy... Có thể nói chuyện chút được không hả?”

Trong lòng Quý Miên Miên run lên.

Trong đầu cô lại vang lên tiếng của Diệp Thiều Quang gọi cô là "cô gái ngốc".

Cô nghiêng đầu, hỏi: "Anh... gọi tôi đấy à?"

Người thanh niên nói: "Không gọi cô thì gọi ai? Cô thấy ở đây ngoài cô ra, còn có ai ngu ngốc như cô nữa không?"

Người thanh niên thấy mặt Quý Miên Miên toàn là nước mắt thì hoảng hốt: "Này, tôi nói vui thôi, cô khóc cái gì chứ?"

"Vì tôi gọi cô là con bé ngốc à? Được rồi... Tôi xin lỗi, tôi không cố ý... Tuy rằng nhìn cô thật sự rất ngốc... Quên đi, quên đi, coi như tôi chưa nói gì, không nói gì nữa là được. Con gái các cô thật phiền toái, động cái là khóc."

Quý Miên Miên sờ sờ mặt, chỉ thấy một mảnh ẩm ướt.

Người thanh niên kia nói: "Tôi không gọi cô là ngốc nữa, cô tên gì, tôi là Tăng Lí... Còn cô?"

--- O ---

Chương 1471: Đừng Gọi Tôi Là Cô Gái Ngốc Nữa

Quý Miên Miên quay đầu đáp: "Quý Miên Miên!"

Cô không hề nhìn anh ta, cô cảm thấy mình có hơi thất thố, cho dù ba chữ kia quen thuộc thế nào thì người nói cũng không phải Diệp Thiều Quang của cô.

Người ta khi mất đi rồi có khi mới biết được mình cần quý trọng cái gì.

Nếu có thêm một cơ hội nữa, cô nhất định sẽ đối xử tốt với Diệp Thiều Quang.

Trước kia cô không muốn lớn lên, chỉ muốn làm một người sống đơn giản và vui vẻ.

Nhưng... sự vui vẻ của cô lại làm tổn thương đến anh.

Gã thanh niên kia ghét bỏ, nói: "Miên Miên... Cái tên của cô chả dễ nghe chút nào."

Quý Miên Miên lạnh lùng đáp: "Có dễ nghe hay không thì cũng không liên quan gì tới anh."

"Sao lại không liên quan? Hai ta giờ ở chung trong một phòng bệnh, tôi cảm thấy gọi tên thật của cô còn không hay bằng "cô gái ngốc" kia."

Quý Miên Miên quay phắt đầu lại: "Anh câm miệng cho tôi."

Ánh mắt cô dữ tợn, đỏ lừ, nhìn người khác thật sự đem tới cho người ta cảm giác rất hung ác.

Tằng Lý rụt rụt cổ: "Làm sao... Dữ cái gì mà dữ, cũng chẳng phải tôi nói lỡ lời, chẳng lẽ tên cô hay lắm à? Chẳng lẽ cô không ngốc à? Tuy rằng lời nói thật dễ làm người ta tổn thương... nhưng cô cũng không nên tự lừa dối mình."

Quý Miên Miên cầm cái cốc thủy tinh ở đầu giường dùng sức bóp một cái, cái cốc vỡ vụn.

Thanh âm nói chuyện bên cạnh nín luôn.

Quý Miên Miên nói: “Nếu anh còn dám nói một tiếng, có tin... tôi sẽ làm anh mãi mãi câm miệng hay không?”

Tằng Lý che miệng lại, liên tục lắc đầu, không dám nói thêm nửa chữ nào nữa.

Rốt cuộc phòng bệnh cũng an tĩnh lại.

Quý Miên Miên nhắm nghiền mắt, tiếng gọi “cô gái ngốc” của Tằng Lý vừa rồi đã đánh thức rất nhiều hồi ức trong cô.

Cái tên Diệp Thiều Quang cùng với chính bản thân anh đã khắc sâu vào lòng cô quá rồi.

Lúc nào nhớ tới anh cô cũng cảm thấy ấm áp, sau đó lại run rẩy.

Quý Miên Miên nghĩ tới người đàn ông luôn xuất hiện bên cạnh cô nhưng chưa bao giờ để cô nhìn thấy.

Trước đó, cô đã nghĩ rất nhiều, cũng rất mong anh lại xuất hiện, hy vọng được nhìn thấy anh.

Nhưng hiện tại... Quý Miên Miên lại không dám nữa.

Bởi vì cô sợ người đó không phải Diệp Thiều Quang, nếu... anh có thể cứ thế ở bên cô, cứ thế cho cô một chút hy vọng mỏng manh, cứ thế... trong lòng cô sẽ không ngừng tự nói với mình rằng anh chính là Diệp Thiều Quang, chỉ là anh không thể xuất hiện trước mặt cô mà thôi.

Như thế cô sẽ cảm thấy mình không còn một mình nữa.

Con người... thường hay tự lừa gạt chính mình.

Cô không muốn buông tha niềm hy vọng nhỏ nhoi này.

Tằng Lý muốn nói chuyện nhưng cứ nhìn tới cái cốc thủy tinh bị Quý Miên Miên bóp vỡ là lại nuốt nước bọt, cố gắng ngậm chặt miệng, vẻ mặt thật sự rất đau khổ.

Một giờ trôi qua, anh ta không nhịn được nữa, hét lên: “Tôi không chịu nổi nữa rồi, dù cô có cắt lưỡi tôi thì tôi cũng không thể không nói gì được, buồn chết mất.”

Quý Miên Miên đã bình tĩnh lại, nói: “Anh cứ nói đi.”

Tằng Lý nghe vậy thì vẻ mặt vui sướng: “Được rồi, tôi chỉ nói là tên cô khó nghe thôi mà. Quý Miên Miên, chữ Miên nào vậy?”

Quý Miên Miên thản nhiên đáp: “Bông Miên.”

“Bông...? Có phải nhà cô trồng bông hay không, nên ba cô mới đặt tên này cho cô?”

Quý Miên Miên hỏi lại anh ta: “Anh là Tằng Lý, chữ Lý nào?”

Tằng Lý đáp: “Lí Ngư”

Quý Miên Miên thuận miệng hỏi: “Vậy có phải nhà anh nuôi cá chép nên ba anh mới đặt tên này cho anh hay không?”

Tằng Lý lắc đầu: “Đương nhiên không phải, thứ nhất, tôi không có cha... Thứ hai, lúc mẹ tôi sinh tôi thì bà đang ăn cá chép, cho nên... tên tôi... là thế luôn.”

Quý Miên Miên cười nhạo anh ta: “Anh tưởng tên của anh cũng dễ nghe lắm đấy à?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1472: Dám Có Ý Đồ Với Cô Ấy, Tao Giết Mày

Anh ta như một đứa trẻ con bắt đầu cùng Quý Miên Miên cãi vã: "Tên của tôi sao lại khó nghe được, rõ ràng rất êm tai mà?"

Quý Miên Miên không muốn cãi nhau với anh ta, thuận miệng hỏi: "Chân anh gãy thế nào?"

Tằng Lý bĩu môi: "Tất nhiên là bị ngã rồi."

"Ngã thế nào?"

"Đại tỷ, cô hỏi nhiều thế làm gì? Có quan hệ gì tới cô sao?"

Quý Miên Miên bật cười, xoay người không thèm quan tâm tới anh ta nữa.

Tằng Lý thấy vậy thì vội nói: "Này này, cô đừng có im lặng như thế, cô không biết là người nếu không nói lời nào sẽ rất khó chịu à? Tôi nói với cô là được chứ gì? Tôi đua xe với người ta, xe máy, không cẩn thận bị ngã gãy chân nên phải bó bột thôi."

Anh ta dường như là một người rất thích nói chuyện, miệng cũng không ngừng liến láu một hồi.

Quý Miên Miên thấy di động rung, mở tin nhắn ra xem thì thấy đó là tin của Lãnh Nhiên gửi, cậu ấy hỏi cô thế nào rồi?

Quý Miên Miên vì đi theo Lãnh Nhiên tham gia sự kiện nên mơi bị cảm lạnh.

Cô nhắn tin lại nói rằng đang truyền dịch, đã tốt hơn nhiều rồi, Lãnh Nhiên còn hỏi cô đang nằm truyền dịch ở đâu.

Quý Miên Miên nhắn trả lời.

Không ngờ, chẳng bao lâu sau, một người ăn mặc kín như bưng từ đầu tới chân đi vào.

Quý Miên Miên không để ý lắm, mãi cho đến khi người đó ngồi xuống trước mặt cô, đưa tay sờ lên trán cô, cô mới hoảng sợ: "Anh..."

Lãnh Nhiên nói: “Là tôi đây...”

Quý Miên Miên kinh hãi: “Anh... Sao anh lại tới đây?”

Lãnh Nhiên liếc mắt nhìn Tằng Lý, có người ngoài ở đây nên cậu cũng không thể cởi khẩu trang và mũ ra được, chỉ có thể nói: “Dù sao cũng là hàng xóm với nhau, tôi không đến thăm cô làm sao yên tâm được? Thấy thế nào rồi?”

Quý Miên Miên gật đầu: “Đã đỡ hơn rồi, không phải anh rất bận sao?”

“Việc thì việc nhưng cũng phải tới thăm cô một chút.”

Tằng Lý ngồi ở bên giường kia nói: “Này, chị à, không nghĩ chị ngốc thế mà cũng có bạn trai. Nhưng cũng đúng, cô ngốc thì ngốc thật đấy... nhưng, cũng may, mặt cũng xinh.”

Quý Miên Miên vội vàng giải thích: “Đây không phải là...”

Lãnh Nhiên cắt đứt lời cô: “Nói cái gì vậy? Bạn gái tôi là người anh có thể đánh giá sao? Từ đâu lòi ra một tên nhóc xấu tính thế này?”

Tằng Lý hừ một tiếng, nói: “Chị à, bạn trai chị xấu lắm đúng không? Nếu không sao lại không dám gặp người khác thế?”

Quý Miên Miên cả giận mắng: “Anh câm miệng...”

Tằng Lý hừ một tiếng rồi không nói gì nữa.

Lãnh Nhiên đáp: “Tôi cũng không ở lại đây lâu được, còn có việc phải đi.”

Sau khi hai người nói mấy câu, Lãnh Nhiên liền nhanh chóng rời đi. Hiện tại ngày nào cậu cũng bị phóng viên săn đuổi nên rất cẩn thận.

Lãnh Nhiên đi rồi, Tằng Lý cười nói: “Đó đâu phải bạn trai cô, nếu là bạn trai thì sao có thể không ôm một cái đã đi rồi vậy?”

Quý Miên Miên không nói gì, nhắm mắt lại, cô không muốn quan tâm tới người này nữa.

Tằng Lý lại nói: “Cô gái ngốc... Nếu không, tôi theo đuổi cô được không?”

Quý Miên Miên đột nhiên trở nên hung dữ: “Không được gọi tôi là “cô gái

ngốc” nữa, ba chữ này không phải để anh nói.”

Tằng Lý sửng sốt một chút, cũng biết ý tứ nên không thèm nhắc lại.

Buổi tối, Quý Miên Miên bị Lý Nam Kha giữ lại, không cho cô ra viện.

Nửa đêm, cửa phòng bị đẩy ra một cái khe hở hẹp, có người quăng thứ gì đó vào.

Đợi một lúc, người đó tiến vào, nhìn thoáng qua Quý Miên Miên rồi tới trước mặt Tằng Lý, tha anh ta ra khỏi phòng bệnh.

Tằng Lý vì thấy lạnh quá nên tỉnh lại, cảm thấy chính mình giống như nằm trên băng vậy, lạnh tới choáng váng.

Nhưng khi vừa mở mắt ra, cổ đã bị người ta bóp chặt.

Thanh âm người nào đó từ sau lưng truyền tới như quỷ đoạt hồn, so với đêm còn lạnh hơn, người đó nói: “Từ đâu tới thì cút về đó. Dám động tới cô ấy, tao giết.”

--- O ---

Chương 1473: Nếu Không Muốn Sống Thì Tao Sẽ Thành Toàn Cho Mày

Tằng Lý cảm giác sát ý sau lưng dày đặc, bàn tay kia chỉ cần tùy tiện dùng lực một cái là có thể bẻ gẫy cổ anh ta.

Anh ta há mồm muốn nói nhưng không thể phát ra một chút thanh âm nào.

Tằng Lý mặt nghẹn đỏ bừng, người kia quá khỏe, anh ta muốn phảng kháng nhưng không giãy giụa được, nhất là trên đùi còn đang bó thạch cao.

Trong mắt Tằng Lý hiện lên sợ hãi, yết hầu co giật, muốn nói gì đó.

Người sau lưng lại nói: "Tao không muốn nghe những lời vô nghĩa. Đêm nay, lập tức cút cho tao, nếu ngày mai còn để tao thấy mày thì cái chân này của mày sẽ hỏng thật đấy."

Thanh âm người đó khàn khàn nên không đoán được tuổi tác, anh ta cảm thấy còn sợ hãi hơn cả cái chết.

Bỗng nhiên, anh ta chỉ cảm thấy tay mình bị giữ chặt lấy, sau đó "rắc" một tiếng...

Tằng Lý đau run rẩy, mẹ nó, mẹ nó... Cánh tay bị bẻ gẫy, bẻ gẫy rồi.

Tằng Lý đau tới toát mồ hôi lạnh, hắn cảm thấy mình sắp chết đến nơi rồi.

Giọng của người sau lưng như gần như xa.

Anh nói: "Trước bẻ của mày một cánh tay xem như dạy dỗ, nếu mày muốn nếm thử nỗi đau gãy chân nữa thì chờ trời sáng tao sẽ cho mày nếm thử."

"..." Môi Tằng Lý run rẩy, lần này là anh ta bị đau tới không nói thành lời.

Người phía sau buông anh ta ra, đứng lên: "Tao chỉ cho mày cơ hội duy nhất này. Nếu mày không muốn sống thì tao thành toàn luôn cho."

Tằng Lý há mồm thở phì phò, trong cổ họng thoát ra những tiếng rên rỉ đứt quãng.

Mẹ nó, hơn nửa đêm rồi mà còn bị hành hạ thế này, quả thực so với gặp quỷ còn đáng sợ hơn.

Tằng Lý cố nhịn đau, hỏi: “Mày... Mày... là... ai?”

Người phía sau không để ý tới anh ta, hình như đã rời đi, anh ta nghe thấy tiếng bước chân ra dần.

Anh ta gian nan quay mặt sang nhìn, chỉ có thể thấy một thân ảnh màu đen chợt lóe lên rồi biến mất trong đêm ngay lập tức.

Tằng Lý nhắm mắt lại... gặp quỷ à?

Tằng Lý ước chừng nửa giờ trôi qua rồi mới khó khăn đứng lên.

Một chân anh ta bị bó thạch cao, cánh tay đã bị bẻ gãy, chỉ có thể tìm bác sĩ chỉnh hình để nẹp lại.

Từ dưới đất đứng lên, quần áo trên người anh ta đã ướt đẫm.

Anh ta cắn răng mắng: “Mẹ nó, lão tử thực quá xui xẻo, sớm biết thế đã không đến đây... Lợi ích mẹ gì chứ.

Lê một cái chân thạch cao vào ôm cánh tay bị bẻ gẫy, Tằng Lý gian nan đi xuống lầu.

Anh ta tự đi tìm bác sĩ chỉnh hình, sau một hồi phát ra những tiếng kêu đau thê thảm, cuối cùng cánh tay của anh ta cũng được bó lại.

Sau đó, ngay cả phòng bệnh cũng không dám về, anh ta lập tức cút khỏi bệnh viện.

Ra đến bên ngoài bệnh viện, anh ta bị một chiếc xe màu đen chặn lại, đành xoay người ngồi lên.

Sau khi ngồi lên, anh ta nói thẳng: “Không được, không được... Lão tử mặc kệ, dù nói cái gì, dù cho nhiều tiền thế nào lão tử cũng không làm nữa. Đêm nay suýt mất mạng rồi.”

Người ngồi trong xe, nói: “Nói rõ ràng một chút.”

Tằng Lý căm giận nói: “Anh bảo tôi tiếp cận Quý Miên Miên, tôi đã đi rồi.

Đứa con gái đó căn bản không phải chỉ nói hai, ba câu đã có thể thu phục. Mới qua có nửa ngày, vừa tối lại đã bị một kẻ thần bí bắt cóc lên mái nhà. Hắn bóp cổ tôi, nói tôi không được đánh chủ ý lên Quý Miên Miên, nếu không hắn sẽ giết tôi. Hắn cũng không nói đùa để dọa thôi đâu, chỉ cần dùng thêm chút lực nữa là cổ tôi đã bị bóp nát rồi. Hắn còn nói, nếu tới sáng mà tôi còn chưa đi thì sẽ đánh gãy chân tôi luôn."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1474: Lão Tử Không Muốn Tới Gần Đứa Con Gái Đó Nữa

Tằng Lý chỉ vào cánh tay của mình, nói: “Nói xong hắn liền trực tiếp bẻ gẫy tay tôi, mà còn nói chỉ là dạy dỗ nhẹ nhàng thôi đó, anh có hiểu không?”

“Sau đó anh liền đi ra luôn à?”

Cánh tay Tằng Lý vẫn còn rất đau, anh ta nói: “Không thì thế nào? Chờ tới sáng bị tên kia giết luôn à?”

“Thật không ngờ bên người Quý Miên Miên cũng có kẻ bảo vệ.”

“Đâu chỉ là bảo vệ, quả thực là muốn giết người đó. Tôi nói với anh, đừng tìm tôi nữa, cũng đừng bảo lão tử đây tiếp cận đứa con gái đó nữa.”

“Anh có thấy rõ người đó không?”

“Đương nhiên là không thấy rồi. Hắn đứng sau lưng tôi, lúc quay lại nhìn thì chỉ còn thấy bóng dáng của hắn lúc rời đi, hơn nữa cũng không thấy rõ ràng. Đó là đàn ông, không cao không thấp, tôi chỉ thấy thế thôi.”

“Anh về nghỉ ngơi hai ngày, hai ngày sau lại tiếp tục công việc.”

“Cái gì? Vẫn tiếp tục? Không phải anh có thù oán gì với tôi đấy chứ? Anh muốn mượn đao giết tôi đúng không?”

“Anh nói xem?”

“Mẹ nhà anh...”

...

Quý Miên Miên ngủ rất say suốt cả đêm, đến khi tỉnh lại thì mặt trời đã lên rất cao, vừa tỉnh lại thì cô thấy mình đã khỏe lên không ít.

Cô nhìn giường bệnh bên cạnh, chăn vẫn lộn tùng phèo nhưng Tằng Lý không thấy đâu cả, một tên què chân còn có thể chạy ra ngoài sao?

Quý Miên Miên lắc đầu, xuống giường đi rửa mặt.

Lý Nam Kha mang bữa sáng cho cô, giục cô mau ăn, sau đó hỏi han bệnh tình của cô luôn.

Quý Miên Miên nói: “Em thấy tốt lắm rồi, đã hạ sốt, đầu cũng không đau nữa, mũi cũng không còn bị nghẹt.”

“Vậy là tốt rồi.”

Quý Miên Miên hỏi: “Hôm nay em có thể xuất viện không?”

Lý Nam Kha vươn tay sờ trán cô một chút, nói: “Chút nữa chị sẽ đưa em đi kiểm tra, nếu đã tốt rồi thì có thể về. Nhưng sau khi về rồi, em vẫn phải nhớ đừng có làm mình ốm nữa đấy. Em nhìn xem giờ em đã gầy thành thế nào rồi đi?”

Quý Miên Miên tỏ ra vô tội: “Em có hành hạ bản thân mình đâu, em chỉ là mải làm việc quá nên quên thôi mà.”

“Làm việc? Việc gì? Em nói em làm gì chứ? Yến Thanh Ti đã nói là cho em nghỉ, em lại còn tự đi tìm hành hạ. Em nên nghỉ đi làm, ra ngoài du lịch giải sầu đi. Làm việc đến quên cả nghỉ ngơi, em thật là...” Lý Nam Kha nói không ngừng, cuối cùng thở dài, thôi, vẫn đừng nói thì hơn.

Quý Miên Miên cúi đầu ăn bánh quẩy không nói gì.

Sau khi ăn sáng xong, Lý Nam Kha đưa Quý Miên Miên đi làm vài cái xét nghiệm đơn giản.

Cô nói: “Phổi vẫn có điểm bị viêm, uống thuốc phải đầy đủ và đúng giờ đấy.”

Quý Miên Miên gật đầu: “Vâng, được... Em đã đi được chưa ạ?”

Lý Nam Kha vỗ lên đầu Quý Miên Miên: “Đi đi, đi đi, mặc dù chị rất muốn có bạn bè để nói chuyện nhưng... cũng không hy vọng qua năm mới lại gặp em ở bệnh viện đâu đấy.”

Quý Miên Miên giơ ta lên: “Em hứa, em cam đoan sẽ không quay lại đây nữa. Em nhất định sẽ chăm sóc tốt cho mình.”

Cô chuẩn bị rời đi nhưng gã thanh niên Tằng Lý vẫn chưa thấy về, cô thuận miệng hỏi y tá đang thu dọn: “Người gãy chân kia xuất viện rồi sao?”

Y tá lắc đầu: “Đúng thế, nửa đêm qua tự nhiên rời đi, ngăn thế nào cũng không được.”

Quý Miên Miên nhún nhún vai, hơn nửa đêm rời đi, đúng thật là người kỳ quái.

Cô ra viện bèn đi tới trung tâm mua sắm dạo một vòng, ngang qua khu bán đồ trẻ em thấy mấy bộ đồ lót cho trẻ con rất đẹp nên không nhịn được mua một ít, sau đó đi tới Nhạc gia.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1475: Em Không Biết Tự Chăm Sóc Mình Làm Chị Rất Lo Lắng

Yến Thanh Ti vừa thấy Quý Miên Miên thì lập tức nổi giận: “Sao lại gầy thế này? Gần đây em làm những gì?”

Quý Miên Miên rụt rụt cổ, giải thích: “Hai ngày nay em bận đi làm, em...”

Cô còn chưa nói xong, Yến Thanh Ti đã cầm lấy di động gọi cho chị Mạch.

“Quý Miên Miên là người của em, tiền lương cũng là em trả, sau này ngoại trừ em ra thì không được để nó làm trợ lý cho ai... Dù nó tự nguyện cũng không được, em mặc kệ... Hiện tại em là bà chủ, em đã nhậm chức rồi nên em có quyền nhúng tay tay... Mặc kệ chị hay Lãnh Nhiên hoặc người nào khác nữa, không được ai bắt nó đi làm trợ lý nữa.”

Yến Thanh Ti quẳng điện thoại, tay véo véo lỗ tai Quý Miên Miên: “Con bé xấu xa này, sao lại không nghe lời thế hả?”

Quý Miên Miên vội cầu xin tha thứ: “Chị, em nghe, em nghĩ... Em hứa sau này em sẽ nghe lời chị...”

Yến Thanh Ti buông tay, nói: “Trước kia chị luôn cảm thấy em còn nhỏ, sợ quản lý em chặt thì em sẽ không có tự do. Nhưng giờ chị phát hiện ra nếu để mặc kệ em thì em có thể lên trời... Về nhà thu dọn đồ đạc, trước khi chị sinh con thì em phải ở đây, không được chạy loạn nữa.”

Quý Miên Miên vừa nghe đã vội vàng nói: “Không được đâu chị, sau này em sẽ không như thế, thật đấy... Em hứa với chị, hơn nữa, tháng sau là năm mới rồi, em cũng phải về nhà ăn Tết mà?

Yến Thanh Ti nghĩ nghĩ, cũng đúng, năm mới thì Quý Miên Miên phải ở bên gia đình con bé mới đúng chứ.

Cô gật đầu: “Được rồi, chờ qua năm thì em hãy dọn tới cũng được. Không thấy em chị lo lắng lắm.”

“Chị, có phải chị rất nhàm chán nên muốn em tới đây ở cùng chị đúng không?”

“Đương nhiên... không phải rồi! Chị mà là loại người đó sao?”

Quý Miên Miên yên lặng gật đầu.

“Đúng rồi, Tiểu Từ đâu? Gần đây chị không gặp cậu ấy?”

Quý Miên Miên nói: “Dạo trước thì bọn em có gặp nhau vài lần, nhưng... mấy ngày rồi em cũng chưa thấy cậu ấy đâu cả. Hình như mấy hôm nay cậu ấy ở nhà suốt.”

“Trong nhà có chuyện gì sao? Chuyện gì, có cần chị giúp không? Quên đi, để chị gọi điện cho cậu ấy đã.”

Nhân viên công tác bên người Yến Thanh Ti vẫn chưa nhiều lắm, cô không giống mấy nữ diễn viên khác, mỗi lần ra ngoài đều mang số người nhiều ngang một đội bóng.

Cô cảm thấy chỉ cần có Quý Miên Miên với Tiểu Từ là đủ rồi, cho nên tiền thưởng của hai người họ mỗi tháng cũng đều rất cao.

Yến Thanh Ti nói xong bèn gọi điện cho Tiểu Từ.

Điện thoại đổ chuông nhưng không có ai tiếp.

“Sao thế nhỉ? Không ai nghe máy.”

Cô nói: “Gọi thêm lần nữa.”

Nhưng vẫn không có người bắt máy.

Quý Miên Miên nói: “Khả năng... là đang có việc bận hoặc không cầm theo di động rồi.”

Yến Thanh Ti nhớ tới một chuyện, nói: “Chút nữa chị lại gọi. Sáng nay thím Ngũ có làm bánh bao, lúc về em lấy một ít mà ăn. Em không biết nấu cơm, lúc ăn thì nhớ cho vào nồi hấp lại nhé? Còn có canh gà hầm, móng giò hấp... em lấy mỗi thứ một ít mà mang về.”

Trước kia cô sẽ mua nguyên liệu nấu ăn cho Quý Miên Miên, nhưng sau đó thấy cô không nấu cơm nên mỗi lần đều bảo thím Ngũ làm nhiều thêm một chút, chờ Quý Miên Miên tới thì đưa cô cầm về.

Quý Miên Miên thấy ấm áp trong lòng: “Chị, em lấy rồi thì chị ăn cái gì?”

“Có mẹ chị với thím Ngũ ở đây, bọn họ sẽ lại làm cho chị ăn thôi.”

Sau khi mang thai, Yến Thanh Ti ở nhà càng lúc càng rỗi rãi, bị nuôi đến mức người cũng béo ra không ít, khí sắc hồng hào.

Một lát sau, Yến Thanh Ti lại gọi cho Tiểu Từ một cuộc nữa nhưng vẫn không có người bắt máy.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1476: Đe Dọa

Yến Thanh Ti rất buồn bực, bình thường Tiểu Từ nhận điện thoại của cô rất nhanh.

Cô không biết hiện giờ Tiểu Từ đang đầu đầy mồ hôi lạnh, ngồi trên ghế sô pha, xung quanh có vài người đang đứng vây cậu vào giữa, còn Yến Minh Tu ngồi ở phía đối diện.

Trong tay Yến Minh Tu cầm di động của Tiểu Từ: “Không nhận à?”

Thân thể Tiểu Từ run rẩy, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi không ngừng tuôn ra, trong ánh mắt cậu đầy sự sợ hãi và bất an: “Không... Không cần... Các người... rốt cuộc các người muốn gì?”

Ngón tay Yến Minh Tu nhẹ nhàng trượt trên màn hình di động.

Tiểu Từ kinh hồn táng đảm.

Yến Minh Tu đột nhiên hỏi: “Nghe nói... cha anh bị nhiễm trùng đường tiết niệu, cần đổi thận à?”

“Phải... Phải...” Tiểu Từ cắn răng gật đầu. Hai tuần trước, ba cậu phát hiện mình bị nhiễm trùng đường tiết niệu, giờ đã nhập viện, bắt đầu tiến hành chữa trị, tiền thuốc men rất cao, mà mấu chốt nhất là... khó mà tìm được một quả thận phù hợp.

Ba cậu phát bệnh rất nhanh, bác sĩ nói phải mau chóng tìm được thận tương thích để thay.

Nhưng hai tuần rồi mà vẫn không có động tĩnh gì.

Tiểu Từ cũng không có cách nào, cậu làm cho Yến Thanh Ti một năm, cũng có tích góp được một ít, nhưng ngần ấy tiền căn bản không đủ để điều trị bệnh kia.

Yến Minh Tu hỏi: “Tìm được thận chưa?”

Tiểu Từ lắc đầu: “Vẫn... vẫn chưa...”

Vẻ mặt Yến Minh Tu đầy tiếc hận: “Thật đáng thương, trong ba tháng nếu

không tìm thấy thì cha anh sẽ chết, phải không?"

Tiểu Từ cắn môi không nói chuyện.

Đúng là như thế, sức khỏe của ba cậu không tốt, nhưng vì ông thấy không có vấn đề gì nên mới để kéo dài tới tận bây giờ.

"Anh không muốn cha anh chết, đúng không?"

Tiểu Từ lắc đầu: "Đương nhiên... Không muốn..."

Yến Minh Tu cười nói: "Tôi có thể giúp anh tìm được thận phù hợp, còn có thể hỗ trợ tiền thuốc men cho anh."

"Cái... cái giá là gì?" Tiểu Từ biết, trên đời này tuyết đối không có miếng bánh ngon nào tự nhiên rơi trúng đầu mình. Nếu thật sự có, vậy cũng chưa chắc đã là chuyện tốt, khả năng còn làm anh mất mạng như chơi.

Yến Minh Tu gật gật đầu: "Tôi thích nói chuyện với người thông minh."

Tiểu Từ run run hỏi: "Cậu muốn... tôi làm gì?"

Yến Minh Tu lấy ra một lọ thuốc: "Anh biết chị gái Thanh Ti của tôi đúng không? Anh chỉ cần đổ thuốc này vào đồ ăn của chị ta là được rồi, cái này quá đơn giản mà, đúng không? Anh có thể tùy ý ra vào Nhạc gia, mà chị ta cũng không hề nghi ngờ gì anh."

Tiểu Từ vừa nghe, không cần suy nghĩ, lập tức từ chối: "Không... Không bao giờ... Tôi không bao giờ làm hại tới chị Thanh Ti, các người không cần bảo tôi giúp các người đi hại người nữa."

Yến Minh Tu mở tay, nói: "Không sao... Anh có thể không đồng ý mà, tôi không thích ép buộc người khác."

Nhưng sau đó, hắn lại nói: "Nhưng mà... Nếu anh không muốn cha mẹ mình sống không quá ba tháng thì tôi cũng chẳng bận tâm..."

Tiểu Từ sửng sốt, đứng phắt dậy: "Các người thật đáng khinh. Ba tôi đã bị bệnh nặng như thế, các người thật không khác nào cầm thú, người bệnh mà cũng không buông tha. Muốn giết thì tới giết tôi đây này. Có gì thì cứ nhằm vào tôi, đi đối phó với hai người già yếu thì vẻ vang lắm sao?"

Yến Minh Tu khinh thường, cười lạnh một tiếng: “Đương nhiên không thể giết anh được rồi. Giết anh rồi thì tôi lấy đâu ra người có thể tùy ý ra vào Nhạc gia? Anh so với hai ông bà già nhà anh còn có ích lắm! Anh nên cảm thấy may mắn là mình vẫn có tác dụng đi.”

Yến Minh Tu giơ tay ra hiệu cho một tên thủ hạ, tên đó lấy di động ra, mở một đoạn video lên.

Mà trong video chính là cha mẹ của Tiểu Từ.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1477: Nó Chỉ Làm Chị Ta Mất Đi Một Vài Thứ Mà Thôi

Bọn họ đã bị đưa ra khỏi bệnh viện, đang ở trong một ngôi biệt thự vô cùng xa hoa.

Mẹ của Tiểu Từ cực kỳ vui vẻ, cầm di động nói liên mồm: “Con trai à, bạn của con tốt thật đấy, con quen được người bạn giàu có thế này từ khi nào thế hả? Họ để cho bố mẹ ở một nơi rất cao cấp, còn có bác sĩ riêng phụ trách chẩn bệnh cho ba con nữa. Họ nói sẽ tìm kiếm thận cho ba con, có người bạn tốt như thế, con cần phải đối đãi với người ta thật tốt nhé!”

Mẹ Tiểu Từ nói rất nhiều, nhưng lặp đi lặp lại nhiều nhất chính là dặn cậu phải đối đãi tốt với “người bạn” kia.

Nhìn thấy vẻ cao hứng của mẹ, còn có cha đang nằm trên giường phía sau, tâm tình Tiểu Từ nặng nề như bị một ngọn núi đè lên.

Yến Minh Tu nói: “Anh nên nghĩ xem mình nên làm một đứa con hiếu thảo hay một đàn em trung thành đi. Anh là con trai độc nhất trong nhà, điều kiện nhà anh rất nghèo, cha mẹ anh vì tương lai của anh nên ra sức làm lụng, cha anh vì để đóng tiền học phí đại học cho anh nên mới mệt nhọc thành bệnh, anh... thật sự có thể mặc kệ họ sao?”

Từng câu từng chữ của Yến Minh Tu đều chọc thẳng vào nội tâm Tiểu Từ, những ký ức tuổi thơ nhanh chóng chảy xuôi về.

Cậu che mặt, nức nở hỏi: “Tại sao lại làm thế với tôi? Tại sao lại nhằm vào tôi?”

Yến Minh Tu xem người con người hèn mọn này, hắn cười khẩy: “Vì... anh là người thích hợp nhất.”

Bởi vì Tiểu Từ yếu đuối, bởi vì anh ta sợ hãi, vì anh ta có gánh nặng...

Tiểu Từ cả người toàn là nhược điểm, đây mới là nguyên nhân quan trọng nhất để Yến Minh Tu chọn cậu.

Một người toàn thân đều là nhược điểm thì cho dù anh ta có lương thiện đến đâu, dù có trung thành với Yến Thanh Ti thế nào thì anh ta vẫn rất dễ bị lợi

dụng.

Yến Minh Tu dặt bình thuốc tới trước mặt Tiểu Từ: “Thuốc đây... giữ cho tốt vào.”

Tiểu Từ buông tay, ánh mắt đỏ bừng, gắt gao nhìn chằm chằm vào Yến Minh Tu: “Đây là thuốc gì?”

Yến Minh Tu mở tay ra: “Yên tâm, không phải thuốc giết người đâu. Đó là chị gái của tôi, còn chưa gặp mặt sao có thể giết chị ta ngay được?”

Tiểu Từ đột nhiên hét lớn: “Rốt cuộc là thuốc gì?”

Yến Minh Tu lạnh lùng cười: “Anh không cần biết, anh chỉ cần biết anh không có nhiều thời gian, tôi chờ tin tức tốt của anh.”

Tiểu Từ hỏi lại: “Rốt cuộc là thuốc gì?”

Yến Minh Tu đứng lên, vẻ mặt dửng dưng: “Chỉ là thuốc làm chị ta mất đi một số thứ thôi.”

Nói rồi hắn đưa điện thoại cho Tiểu Từ: “Có thể... gọi điện cho chị Thanh Ti của anh rồi. Nói cho tình cảm vào.”

Tiểu Từ nhìn di động mà không khác gì như đang nhìn một quả bom.

“Tôi tin, anh có thể làm được. Hãy nhớ, chỉ cần anh làm được chuyện nhỏ này, cha của anh có thể khỏe lại, quá có lời rồi, đúng không?”

Ánh mắt Tiểu Từ như sắp nhỏ máu tới nơi, cậu cắn răng, cả giận nói: “Chuyện tốt như thế sao cậu không tự đi mà làm?”

Yến Minh Tu xòe tay: “Bởi vì... chị gái tôi không chào đón tôi...”

Rồi hắn nâng tay vỗ vỗ bả vai Tiểu Từ: “Cố gắng làm cho tốt, tôi tin anh có thể làm được.”

Yến Minh Tu mang người của mình rời đi, chỉ còn lại mình Tiểu Từ. Cậu nhìn di động rồi lại nhìn bình thuốc, chỉ mong giá như người bị bệnh là mình thì tốt rồi.

Tiểu Từ ôm đầu ngồi xổm xuống, cậu luôn yếu đuối như thế, luôn hèn mọn,

khiếp đảm như thế, cậu không thể làm được cái gì.

Cậu không thể làm được như Diệp Thiều Quang, liều cả tính mạng mình để cứu Quý Miên Miên.

Cậu không cứu được ai, ngay cả bản thân mình cũng không cứu nổi.

Di động của Tiểu Từ lại vang lên lần nữa, tiếng chuông này là cậu cài riêng cho Yến Thanh Ti.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1478: Chị Đối Tốt Với Em Như Vậy Mà Em Lại Phản Bội Chị

NNghe thấy thanh âm kia, cậu run rẩy và sợ hãi.

Hai chữ "phản bội" khiến cho cậu cảm thấy hổ thẹn, làm cậu không có cách nào đối mặt với Yến Thanh Ti.

Cậu run run mở máy, đưa lên tai...

"Alo..."

"Tiểu Từ, em đi đâu thế, chị gọi cho em vài cú rồi mà không được. Miên Miên nói trong nhà em xảy ra chút chuyện, có chuyện gì thế?" Rốt cuộc điện thoại cũng kết nối, Yến Thanh Ti vừa mở miệng liền hỏi một đống.

Tiểu Từ chột dạ, không dám nói chuyện: "Không... Không có gì ạ..."

"Không đúng, giọng em không ổn lắm, em đang ở đâu, có chuyện gì xảy ra, mau nói cho chị biết." Yến Thanh Ti nghe giọng Tiểu Từ run run, hơn nữa hình như đã khóc, giọng mũi rất nặng.

"Em... em thật sự không sao, chị Thanh Ti, chị đừng lo lắng."

Tiểu Từ càng nói như vậy thì Yến Thanh Ti càng chắc chắn là cậu ta gặp chuyện: "Có chuyện gì em nói mau, chẳng lẽ với chị mà em còn khách khí?"

"Không có... Không có..."

"Đừng chối, nhanh nói đi, nói mau lên, không nói là chị tức giận đấy."

Tiểu Từ nhìn bình thuốc, mắt nhắm lại, nói: "Em... em... Ba em bị bệnh nhiễm trùng đường tiết niệu..."

Yến Thanh Ti nghe xong thì kinh ngạc: "Sao em không nói sớm? Ở bệnh viện nào? Bác sĩ nói sao? Cần bao nhiêu tiền?"

"Bác sĩ nói... cũng không nghiêm trọng lắm, chỉ cần mỗi tuần lên khám một lần... Hiện tại em cũng không thiếu tiền, tiền lương tích góp vẫn đủ... Nếu... nếu không đủ, em sẽ nói với chị..."

“Đừng sợ, không sao đâu. Có chị ở đây, em cứ chăm sóc cho ba mẹ thật tốt, chị sẽ giúp em tìm chuyên gia trên phương diện này.

Tiểu Từ không dám nói chuyện nhiều với Yến Thanh Ti, càng nghe cô nói những lời thân thiết thì cậu càng cảm thấy mình là đồ khốn.

“Chị, em... cúp máy đây, em đi thăm ba em chút...”

Cúp máy rồi, không bao lâu sau, Tiểu Từ nhận được một tin nhắn. Ngân hàng thông báo Yến Thanh Ti vừa chuyển vào tài khoản của cậu một trăm vạn.

Tiểu Từ cầm di động, khóc òa lên, giơ tay tát cho mình một cái.

Nhưng sau đó, Yến Minh Tu lại gửi cho cậu hình ảnh cha cậu nằm hôn mê trên giường bệnh.

Tiểu Từ quỳ trên mặt đất, đầu không ngừng đập xuống nền nhà. Cậu phải làm gì bây giờ? Cậu phải làm gì bây giờ?

...

Giữa trưa hai ngày sau, Tiểu Từ đi tới nhà của Yến Thanh Ti. Tinh thần cậu rất kém, người gầy đi rõ ràng, giống hệt một người bị bệnh nặng vậy.

Yến Thanh Ti hoảng sợ: “Sao lại biến thành như vậy?”

Nhạc phu nhân cũng quan tâm hỏi: “Tiểu Từ à, trong nhà có chuyện thì con phải nói với chúng ta chứ? Bác đã nói với Thính Phong rồi, nó sẽ giúp ba con tìm một bác sĩ giỏi, con đừng lo lắng.”

“Cháu không sao, cảm ơn Nhạc phu nhân. Hôm nay cháu tới để cảm ơn chị Thanh Ti, cháu... Thực xin lỗi, thực xin lỗi...”

Yến Thanh Ti nói: “Em sao lại xin lỗi chị làm gì? Có phải gần đây ăn uống không tốt không? Vừa hay, có canh gà mới nấu xong, chút nữa em ăn vào để tẩm bổ cho mình luôn đi.”

Tiểu Từ không dám nhìn vào mắt Yến Thanh Ti, cuống quýt đứng lên: “Em... em đi giúp thím Ngũ chuẩn bị bàn ăn...”

Tiểu Từ đi vào bếp, thím Ngũ đang múc canh gà ra, bà nói: “Đây là bát của

thiếu phu nhân, đây là bát của phu nhân...”

“Vâng, cháu... để cháu bê đi cho.”

Tiểu Từ nhìn chén canh gà của Yến Thanh Ti, tay run run, hai cái bát trên khay cũng rung theo.

Khi cách Yến Thanh Ti chỉ còn vài bước, nếu giờ còn không cho thuốc vào thì cậu sẽ không còn cơ hội nữa.

Tiểu Từ nhắm mắt lại... một viên thuốc từ lòng bàn tay cậu lăn vào bát canh.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1479: Em Bị Ép Buộc, Em Không Còn Cách Nào Khác

Viên thuốc rất nhỏ, màu trắng, vừa rơi vào bát canh đã nhanh chóng hòa tan.

Bát canh gà thơm ngào ngạt, thoạt nhìn cũng không có gì khác lạ, ngoại trừ cậu, không ai biết cậu mới vừa bỏ vào đó thứ gì.

Không, ngay cả chính cậu cũng không biết tác dụng của thuốc này.

Tiểu Từ bước từng bước nặng nề về phía bàn ăn.

Trái tim của cậu nhảy lên, cậu biết mình đã là kẻ phản bội, cậu không nên làm như thế. Yến Thanh Ti đối với cậu tốt như vậy, cực kỳ tốt, có người chủ nào biết cha của nhân viên bị bệnh đã ngay lập tức chuyển cho nhân viên một trăm vạn hay chưa?

Nhưng... Cha mẹ cậu... Đó là hai mạng người...

Đó là người sinh thành ra cậu, là người cho cậu tính mạng này.

Tiểu Từ tiến về phía Yến Thanh Ti, trong lòng luôn nói: "Chị Thanh Ti, xin lỗi, thực xin lỗi... Thật sự rất xin lỗi chị, em không dám cầu xin chị tha thứ, nhưng em không còn cách nào cả."

"Người kia nói sẽ không lấy mạng của chị, em không thể nhìn cha mẹ em chết, em không thể... Em không thể, em là bị ép buộc, em là thằng hèn, thật sự vô năng. Là Yến Minh Tu... là tại Yến Minh Tu ép em. Em chỉ là kẻ đáng thương bị kéo vào cừu hận của hai người mà thôi.

Chị Thanh Ti... xin chị... đừng trách tội cả nhà em.

Tiểu Từ mang canh gà đi tới, một bát để trước mặt Nhạc phu nhân, một bát đặt trước mặt Yến Thanh Ti, một bát là của cậu.

Bát trước mặt Yến Thanh Ti chính là bát có thuốc.

Tay cậu, trái tim của cậu, cả người cậu đều đang run rẩy. Cậu không biết Yến Thanh Ti ăn bát canh gà này xong sẽ xảy ra chuyện gì?

"Chị Thanh Ti... Chị ăn đi, còn đang nóng."

"Em cũng mau ăn đi."

Yến Thanh Ti nhìn bát canh gà ngập đầy thịt thì thật không muốn ăn lắm, cô nói: "Em nói xem, em thật sự to gan đấy, chuyện lớn như thế sao không sớm báo cho chị biết? Chị là bà chủ hà khắc lắm sao? Chị sẽ không quan tâm gì tới em luôn sao?"

Ánh mắt Tiểu Từ nhìn chằm chằm vào bát canh gà, nghe Yến Thanh Ti hỏi vậy thì cậu vội vàng lắc đầu: "Không phải, không phải... Chị Thanh Ti, không phải đâu, là tại... em không muốn làm phiền mọi người."

Yến Thanh Ti nhíu mày: "Cái này sao có thể gọi là phiền toái hả? Sao giờ em còn nghĩ cái này, em theo chị lâu thế rồi, em phải biết là chị ghét nhất người của mình đối xử khách sáo với mình chứ?"

Lúc mới bắt đầu, Yến Thanh Ti coi Tiểu Từ và Quý Miên Miên là trợ lý của mình. Nhưng lâu dần, hai người họ không còn đơn giản là trợ lý nữa, mà chính là bạn bè của cô. Cô vốn không có nhiều bạn bè lắm.

Lời của Yến Thanh Ti càng làm cho Tiểu Từ bất an, chột dạ, cả người càng run hơn.

Yến Thanh Ti hỏi: "Tiểu Từ, em sao thế? Sao sắc mặt tái nhợt thế hả? Em vẫn khỏe chứ, không phải ốm rồi đấy chứ?"

Tiểu Từ vội vàng lắc đầu: "Không... Không phải... Em... Em... mấy ngày nay phải chăm sóc cho ba nên hơi... hơi mệt."

Nhạc phu nhân thương cảm, nói: "Vừa thấy đúng là rất mệt, mau uống canh gà đi, có thời gian thì ở đây nghỉ ngơi thêm một chút."

Sự thân thiết của Nhạc phu nhân làm Tiểu Từ mặt đỏ tai hồng, giống như bị người ta tát cho mấy trăm cái lên mặt, vừa đau vừa nóng.

"Không... không cần ạ... Cháu... chút nữa lại phải vào viện, mẹ cháu ở đó một mình sợ không kham nổi."

Cậu cảm thấy hành vi của mình thật trơ trẽn, cậu không nên làm như thế... Nhưng cậu phải cứu ba mẹ ra, nếu không Yến Minh Tu sẽ giết họ... Cậu rất sợ...

Tiểu Từ nhìn Yến Thanh Ti, cắn răng, trong lòng không ngừng tự lừa mình dối người, nói là cậu bị ép, cậu không còn cách nào cả.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1480: Chỉ Cần Uống Vào, Con Của Cô Sẽ Không Còn Nữa

Tiểu Từ nói với chính mình: Chị Thanh Ti, giờ chị đã gả cho ông chủ rồi, chị có thân phận, có năng lực, chị rất... lợi hại... Chị sẽ không sao đâu, còn cha mẹ em, bọn họ... chỉ có em mà thôi.

Tiểu Từ run run bưng canh gà lên, cầm lấy thìa múc một miếng thịt gà nhưng múc vài lần vẫn không đưa lên miệng được.

Yến Thanh Ti kỳ quái trong lòng... Tiểu Từ... sao thấy không giống như đang mệt nhỉ?

“Tiểu Từ... Em không có chuyện gì khác đấy chứ?”

Trong lòng Tiểu Từ hoảng hốt, canh bắn cả lên người, cậu vội vàng nói: “Không... không có ạ... thật sự không có gì...”

Yến Thanh Ti nói: “Mặc kệ chuyện gì, chỉ cần chị có thể giúp em thì chị sẽ giúp, em không cần lo lắng, có chuyện gì thì cứ nói cho chị biết.”

Tiểu Từ dao động trong lòng, cậu cúi đầu, sợ bị Yến Thanh Ti nhìn ra mình đang chột dạ: “Vâng... Vâng... Cảm ơn chị Thanh Ti, em nhất định... nhất định sẽ nói cho chị... Canh gà này ngon quá, chị, chị... cũng mau ăn đi.”

Nhạc phu nhân gật đầu: “Thanh Ti, con mau ăn đi, phải bồi bổ cơ thể cho tốt mới được. Mùa đông dễ bị cảm lắm, con là phụ nữ có thai, không thể uống thuốc, vạn nhất bị cảm thì con sẽ khó chịu lắm đấy.”

Tiểu Từ siết chặt tay, cậu ngẩng đầu hỏi: “Phụ nữ có thai... không được uống thuốc gì sao ạ?”

Nhạc phu nhân gật đầu: “Đương nhiên là không thể rồi. Thai nhi rất yếu ớt, sao có thể uống thuốc bậy bạ được. Nhỡ đâu uống nhầm thuốc thì dễ bị sảy thai lắm.”

“Đương nhien Thanh Ti nhà chúng ta sẽ không sao rồi, đây là đứa cháu đầu tiên của Nhạc gia ta, nó nhất định bình an, thuận lợi ra đời.”

Yến Thanh Ti bưng canh gà lên, quấy đều mấy thìa cho nguội, cô cảm thấy

hơi nóng nên còn chưa muốn uống.

Tiểu Từ nhìn động tác của Yến Thanh Ti, trái tim đã muốn nhảy ra ngoài... sẽ sảy thai... sảy thai sao?

Thuốc kia sẽ... hẳn là... hẳn là không phải đâu?

Nhưng... nhưng...

Nếu thật thì sao? Thế thì cậu sẽ thành kẻ giết người rồi?

Yến Thanh Ti cười nói: "Ngày nào Thính Phong cũng đọc sách cho đứa nhỏ nghe trước khi đi ngủ, hơn nữa, toàn là sách về tài chính, cổ phiếu, kinh tế các kiểu... Đêm qua con nói với anh ấy, nếu anh ấy muốn bồi dưỡng con mình thành thần đồng thì hay là cứ gọi nhũ danh nó là Cổ Phiếu đi, thế mà anh ấy chết cũng không chịu..."

Yến Thanh Ti kể lại chuyện tối qua mình vào Nhạc Thính Phong tranh cãi về chuyện có nên đặt nhũ danh cho con là Cổ Phiếu hay không, lúc kể, từ ánh mắt tới gương mặt đều lấp lánh niềm vui.

Tiểu Từ phát hiện Yến Thanh Ti đã thay đổi. Từ lúc có thai, cô càng lúc càng dịu dàng, trên mặt lúc nào cũng tươi cười, nụ cười cực kỳ hồn hậu, bao dung, trên người tản mát ra hạnh phúc của người mẹ. Đứa bé mà cô mong chờ đã đến, cô yêu đứa con này, cô muốn có một gia đình đầy đủ.

Nhưng cậu... nếu thành thì cậu chính là kẻ phá hoại hạnh phúc của cô, cướp đi đứa con của cô, đánh nát mọi hạnh phúc mà cô đã vất vả gây dựng.

Cậu đã làm ra một chuyện vô cùng, vô cùng tàn nhẫn.

Cậu là cái gì, chỉ là một trợ lý, trợ lý là người hầu của ngôi sao, rất nhiều ngôi sao coi trợ lý của mình như tôi tớ.

Nhưng lúc này, cậu ngồi ở Nhạc gia, uống canh gà Nhạc phu nhân nấu... sắp tận mắt chứng kiến... bi kịch mà mình tạo ra cho gia đình hạnh phúc này.

Cổ tay Yến Thanh Ti hơi dừng, dùng thìa múc lên một khối thịt gà, đưa tới miệng.

Ánh mắt Tiểu Từ đỏ bừng, chỉ cần uống nó vào... đứa bé của cô ấy sẽ không còn?

Ngay trước khi canh gà cách môi Yến Thanh Ti không tới 1cm, Tiểu Từ đột nhiên chồm tới, hất văng cả bát canh gà và thìa trong tay cô đi.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1481: Xin Lỗi, Em Đã Phản Bội Chị

Một tiếng rơi vỡ chói tai vang lên, chiếc bát trong nháy mắt đã vỡ tan tành, thịt gà ở trong bát rơi vãi đầy trên nền nhà.

Yến Thanh Ti và Nhạc phu nhân ngây ngẩn cả người, vẻ mặt cả hai đều vô cùng kinh ngạc.

Nhất là Yến Thanh Ti, tay vẫn còn duy trì tư thế xúc canh ăn chưa kịp thu hồi.

Từ sau khi mang thai, phản ứng của Yến Thanh Ti rất chậm, qua một hồi lâu cô mới quay đầu nhìn Tiểu Từ: "Tiểu Từ..."

Tiểu Từ quỳ bịch xuống, nước mắt như mưa: "Thực xin lỗi... Thực xin lỗi... Chị Thanh Ti, em thực xin lỗi chị, em đã phản bội chị..."

Yến Thanh Ti lộp bộp trong lòng: "Em... Có ý gì?"

"Thực xin lỗi, thực sự xin lỗi chị, Yến Minh Tu... Yến Minh Tu bắt ba mẹ em, hắn nói... nếu em không nghe lời hắn thì sẽ xuống tay với họ. Em bị ép buộc nên không còn cách nào khác. Anh ta đưa cho em một lọ thuốc, muốn em... bỏ vào đồ ăn của chị... Em... Em không phải cố ý, thực xin lỗi..."

Tiểu Từ nâng tay tát mình hai cái, sau khi hất đổ bát canh kia, trong lòng cậu đã nhẹ nhõm không ít, nhưng cậu vẫn không dám đối mặt với Yến Thanh Ti.

Cậu nhớ lại, từ sau khi cậu đi theo Yến Thanh Ti, cô đã đối xử với mình tốt như thế nào.

Làm trợ lý của người khác thì phải quỳ xuống lau giày, nằm sấp làm ghế ngồi, bị mắng, ăn tát như ăn cơm, nhưng Yến Thanh Ti lại đối xử với cậu quá khác, không hề vũ nhục, không hề không tôn trọng, ngoài tiền lương hàng tháng còn có thưởng, so với thu nhập của trợ lý các ngôi sao khác thì phải lớn gấp mấy lần. Thời gian làm việc của cậu cũng rất tùy ý, so với thành phần tri thức cao cấp còn muốn nhàn nhã hơn.

Tất cả những điều này đều là Yến Thanh Ti cho cậu, nếu không có cô, cậu vẫn là một người đang loay hoay đi tìm việc giống như bao nhiêu sinh viên mới tốt nghiệp khác.

Nhưng mà... Cậu lại...

Sắc mặt Nhạc phu nhân tái mét, run rẩy hỏi: “Thuốc... Thuốc gì?”

Tiểu Từ lắc đầu: “Cháu không biết... Hắn nói sẽ không lấy mạng người khác, nhưng sẽ làm chị Thanh Ti mất đi một vài thứ. Cháu không biết là cái gì nên... vừa rồi đã bỏ vào canh gà, cháu... thực xin lỗi, thực xin lỗi...”

Thân thể Yến Thanh Ti run lẩy bẩy, vừa rồi suýt chút nữa thì cô đã ăn bát canh gà kia rồi.

Thuốc Yến Minh Tu đưa đương nhiên sẽ không phải thứ tốt lành gì, cho dù không lấy mạng của cô cũng sẽ làm cô sảy thai.

Yến Thanh Ti che bụng, ánh mắt cô nhìn Tiểu Từ trở nên xa lạ: “Em... Em...”

Cô bỗng nhiên không biết nói gì.

Yến Thanh Ti thừa nhận tính mình rất kém, không đối tốt với nhiều người, cũng làm ra nhiều chuyện thấp dưới ngưỡng đạo đức cho phép, nhưng cô đối với Tiểu Từ trước giờ luôn rất thật tình, coi cậu như người ột nhà, đưa cậu vào vòng những người mình muốn bảo vệ.

Nhưng cậu... sao cậu có thể?

Nhạc phu nhân vừa nghe đã ôm ngực kêu: “Thím Ngũ... Mau... Lấy... thuốc trợ tim... của tôi... mang ra đây...”

Yến Thanh Ti cũng hoảng hốt, quên luôn Yến Minh Tu: “Mẹ... Mẹ... Mẹ đừng lo lắng, con không sao, canh gà con cũng chưa ăn... Thím Ngũ... Thím Ngũ... Mau lên...”

Thím Ngũ còn chưa hiểu ra làm sao, vội vàng chạy lên lầu lấy thuốc cho Nhạc phu nhân.

Tim Nhạc phu nhân không có bệnh nhưng thỉnh thoảng vẫn không thoải mái, thế nên ở nhà luôn có sẵn thuốc.

Yến Thanh Ti mở bình thuốc lấy ra hai viên cho Nhạc phu nhân uống.

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1482: Không Phải Em Không Có Biện Pháp Mà Là Em Không Tin Chị

Một lát sau, trên mặt Nhạc phu nhân đã hồng hào lên đôi chút. Yến Thanh Ti sợ bà sẽ gặp chuyện nên nói: "Thím Ngũ, gọi 120 đi... Cháu gọi cho Thính Phong, phải báo cho anh ấy một tiếng..."

Tiểu Từ ngồi một bên muốn giúp đỡ nhưng lại không biết mình có thể làm gì, chỉ có thể ngồi đó tự trách bản thân.

Yến Thanh Ti nhanh chóng gọi điện cho Nhạc Thính Phong.

Điện thoại nhanh chóng được kết nối, Nhạc Thính Phong đang đàm phán hợp đồng với khách hàng, thấy Yến Thanh Ti nên lập tức nghe máy: "Alo... bà xã, có chuyện gì vậy?"

Yến Thanh Ti cầm di động, thanh âm run rẩy: "Thính Phong... Mẹ... bệnh tim tái phát, anh... mau về nhà đi..."

Nhạc Thính Phong vừa nghe lập tức đứng lên: "Đừng vội, trước gọi xe đưa mẹ đi bệnh viện đi đã. Để thím Ngũ đi, em không được ra ngoài, anh sẽ qua đó luôn. Em không được hoảng hốt, nghe anh, không sao đâu..."

Nhạc Thính Phong nhanh chóng an ủi Yến Thanh Ti mấy câu, bảo cô không nên gấp gáp, sau đó bảo cô đừng cúp máy đi.

Anh xoay người nói với đối tác: "Thật xin lỗi, nhà tôi có việc gấp, tôi phải về ngay. Chuyện hợp đồng của chúng ta sẽ do giám đốc Khúc thay tôi xử lý. Giang Lai, đi theo tôi."

Giang Lai thấy biểu tình Nhạc Thính Phong như thế thì đoán là đã xảy ra chuyện lớn gì rồi, không dám chậm trễ, xin lỗi đối phương một câu rồi cùng Nhạc Thính Phong rời đi.

Nhạc Thính Phong vẫn đang cầm di động, hỏi Yến Thanh Ti rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nghe Yến Thanh Ti nói xong, Nhạc Thính Phong cắn răng, âm thầm chửi một câu.

Anh nói: “Thanh Ti... Hãy nghe anh nói, không nên hoảng hốt... Em không cần lộ diện, biết không? Chuyện này để anh sắp xếp, em khong được tùy hứng nữa, phải nghe anh...”

“Nhưng mà mẹ...”

Nhạc phu nhân khoát khoát tay: “Mẹ... không sao, không sao đâu... Mẹ nghỉ... một chút là tốt ngay...”

Bà là bị dọa một chút, vừa rồi thiếu chút nữa Yến Thanh Ti gặp chuyện không may, bà cảm thấy linh hồn nhỏ bé của mình cũng bay hết đi rồi.

Nếu Thanh Ti thực sự xảy ra chuyện không may, cái mạng già của bà này thật đúng là không xong mất.

Nhạc phu nhân cảm thấy ngực đau, đầu choáng váng, hoảng hốt, sau lưng lạnh lẽo, nhiều năm qua rồi, sống đến ngần này tuổi nhưng chưa bao giờ bà bị dọa cho sợ tới mức này.

Nhạc phu nhân nắm chặt tay Yến Thanh Ti: “Con không sao là tốt rồi, con không sao là tốt rồi...”

Yến Thanh Ti thấy trạng thái của Nhạc phu nhân tốt hơn vừa nãy thì mới có thời gian đi quan tâm tới Tiểu Từ.

“Tiểu Từ... Em nói rõ mọi chuyện từ đầu tới cuối cho chị nghe.”

Tiểu Từ khóc lóc kể chuyện ba mình sinh bệnh, cậu đi vay mượn khắp nơi, sau đó bị Yến Minh Tu tóm được. Hắn bắt cóc ba mẹ cậu, Yến Minh Tu còn cho cậu gọi điện video với họ để chứng minh là họ đang ở trong tay mình.

Giờ cậu cực kỳ hối hận, khóc lóc: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi... Em thật sự không còn cách nào khác, em thật sự không còn cách nào khác cả...”

Yến Thanh Ti chỉ vào cậu, muốn mắng mà không biết phải mắng thế nào.

Cô cười lạnh: “Không có biện pháp, không có biện pháp... Chị đã nói với em bao nhiêu lần, có chuyện thì phải tìm chị. Chuyện gì chị cũng có thể giúp em, nhưng sao em không nói cho chị hả?”

Tiểu Từ cúi đầu, không dám nhìn Yến Thanh Ti: “Ba mẹ em ở trong tay hắn, em bị ép...”

Yến Thanh Ti thật sự muốn tát cho cậu ta một cái, bị ép, không có cách nào khác?

Đây chỉ là lấy cớ, ở trong lòng cậu ta, kỳ thật vẫn không tin tưởng cô có năng lực giúp cậu ta, không tin cô có thể giải quyết mọi chuyện.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1483: Nó Thích Diệp Thiều Quang Vì Anh Ta Đáng Để Nó Dựa Giẫm

"Cha em có bệnh, em không nói cho chị biết, cái này liên quan tới tự tôn của em, em không muốn vay tiền chị vì em nghĩ nếu vay tiền chị sẽ làm em kém đi một bậc. Em không muốn cho Quý Miên Miên biết, em cũng không nghĩ là chị sẽ thật sự giúp em, hoặc là nói, ở trong lòng em, chị vẫn không phải là một người đáng để em tin tưởng..."

Tiểu Từ liên tục lắc đầu: "Không phải, không phải... Chị Thanh Ti, không phải như thế đâu, thật đấy. Em biết chị vì muốn tốt cho em, em sợ... Em nợ chị sẽ không trả..."

Yến Thanh Ti không để ý tới cậu, tiếp tục nói: "Yến Minh Tu bắt cóc ba mẹ em, em muốn cứu họ là đương nhiên, làm con thì phải có hiếu, nhưng em cảm thấy thuốc kia thực sự sẽ không làm thương tổn gì tới chị sao? Thuốc không là thương tổn chị thì sao hắn phải đưa cho em, vì sao phải bỏ ra một cái vốn lớn như thế bắt cóc ba mẹ em? Ân oán của chị với Yến gia em cũng rất rõ ràng, từ lâu đã là không chết không thôi, thế mà em lại còn tự lừa mình dối người, lựa chọn tin tưởng Yến Minh Tu chứ không tin tưởng chị. Em cảm thấy, nếu em nói cho chị biết chuyện Yến Minh Tu bắt cóc ba mẹ em thì chị sẽ không giúp em sao?"

"Khi hắn bắt cóc ba mẹ em, em... không nghĩ được..."

Yến Thanh Ti cao giọng quát, ngắt lời Tiểu Từ: "Biện pháp đều do con người nghĩ ra, đường là đi mà thành, em không có biện pháp không có nghĩa là chị không có. Cho dù em nói với chị để chị diễn trò cùng em cũng được, sao em không nói? Bởi vì em vẫn sợ, em vẫn không tin chị, em cảm thấy chị sẽ không mạo hiểm vì ba mẹ em đúng không, cảm thấy chị sẽ không giúp em, đúng không?"

Lời nói của Yến Thanh Ti như thiêu đốt trong lòng Tiểu Từ, làm cho cậu không dám nhìn thẳng vào cô, không dám nhìn thẳng vào trái tim mình.

Tiểu Từ ôm đầu, vẫn nói: "Không phải, không phải như vậy... Cuối cùng em, cuối cùng em đã..."

Yến Thanh Ti châm biếm: "Đúng thế, em nên cảm thấy may mắn vì mình đã

ghìm được cương trước vực thẳm đi. Em nên cảm tạ sự thiện lương của mình ở một khắc cuối cùng kia đã cứu em, nếu không, chỉ cần chị gặp chuyện không may, em đừng nghĩ tới chuyện rời khỏi nơi này.”

Nếu cô gặp chuyện không may, sẽ không ai tha cho Tiểu Từ cả.

Người đáng thương tất có chỗ đáng giận, những lời này thật đúng.

Lúc ban đầu, Yến Thanh Ti cảm thấy, Tiểu Từ là một người thành thật, phúc hậu, lúc đầu khi Diệp Thiều Quang muốn theo đuổi Quý Miên Miên, cô còn muốn ngăn cản. Cô hy vọng Tiểu Từ có thể theo đuổi được Quý Miên Miên.

Nhưng giờ cô không thể không nói, nhiều năm như vậy, Quý Miên Miên không thích cậu đúng thực là có lý do của nó.

Không có một cô gái nào thích một chàng trai yếu đuối, nhát gan, không có đảm đương, không trưởng thành.

Quý Miên Miên cùng Tiểu Từ làm bạn nhiều năm, Quý Miên Miên lại là người đảm đương vai trò bảo vệ, Tiểu Từ luôn được con bé bảo vệ.

Nhưng khi Diệp Thiều Quang và Quý Miên Miên ở chung, bên ngoài nhìn thì lúc nào Diệp Thiều Quang cũng bảo Quý Miên Miên bảo vệ anh, nhưng thực tế Diệp Thiều Quang vẫn luôn dùng bờ vai không quá rộng lớn của mình để bảo vệ Quý Miên Miên.

Con gái, dù mạnh mẽ cỡ nào cũng cần có một người có thể đứng cạnh cô ấy, vào lúc cô ấy mệt mỏi có thể che nắng, che mưa cho cô ấy nghỉ ngơi.

Cho nên Quý Miên Miên thích Diệp Thiều Quang là đúng rồi.

Cái này cũng chẳng có gì kỳ quái cả.

Nhạc phu nhân lắc lắc đầu nhìn Tiểu Từ, cậu thật đáng thương nhưng không đáng đồng tình.

“Thực xin lỗi, chị Thanh Ti, em không dám xin chị tha thứ, em sai rồi... Thực xin lỗi chị...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1484: Chị Tha Thứ Cho Em, Nhưng Sẽ Không Tin Em Nữa

Yến Thanh Ti cảm thấy bất lực, tuy rằng cuối cùng Tiểu Từ đã rat ay ngăn lại, nhưng... đối với cô mà nói, chuyện hôm nay vẫn là một đả kích vô cùng lớn.

Địch nhân không bao giờ đâm sau lưng bạn, chỉ có người thân cận bên cạnh bạn mới làm được điều đó.

Cô coi Tiểu Từ như em trai, như bạn bè, nhưng... kết quả là...

Yến Thanh Ti vẫy vẫy tay, cô không muốn nói gì nữa, sự tình tới bây giờ cô không thể nói gì được.

Trầm mặc một lúc, cô nói: "Chuyện của ba mẹ em chị sẽ quản, nói ra thì cũng là chị làm liên lụy tới em. Người Yến Minh Tu muốn đối phó là chị, ba mẹ em gặp chuyện không may thì chị phải quản, nhưng sau này... Chị không có cách nào giữ em ở bên người được nữa. Người với người có duyên phận, nhưng duyên phận rồi cũng sẽ có lúc đứt."

Tiểu Từ sai ư?

Sai, đúng là có sai.

Cứu ba mẹ là đúng, nhưng cậu lại dùng biện pháp sai.

Đến bây giờ, Yến Thanh Ti vẫn cảm thấy Tiểu Từ là một người tốt.

Nhưng cô không dám giữ người tốt như vậy ở bên cạnh nữa.

Lần này ba mẹ cậu bị bắt cóc, cậu dám bỏ thuốc cho cô, còn lần sau thì sao?

Người tốt dễ mềm lòng, mà một người hay mềm lòng thì luôn làm sai rất nhiều chuyện.

Lần này cậu đã ra tay ngăn lại ở thời khắc cuối cùng, nhưng lần sau thì chưa chắc...

Hai chữ phản bội không đơn giản chỉ có thể dùng từ "không sao" là có thể xí

xóa. Một lần phản bội, chỉ cần khóc rống lên cầu xin tha thứ, bình yên vô sự, như thế rồi sẽ có lần sau, lần sau nữa...

Nhưng cô sợ lần sau mình sẽ không có may mắn thế này.

Yến Thanh Ti sớm biết rằng Tiểu Từ không phải người có ý chí kiên định, cô vẫn hy vọng cậu có thể trưởng thành, có thể mạnh mẽ hơn, cô thậm chí còn nghĩ chờ qua hai năm nữa sẽ giao cậu cho chị Mạch để làm người đại diện, làm người đại diện thì sẽ có tiền đồ hơn nhiều.

Nhưng... cậu ta vẫn cứ tự ti, yếu đuối.

Quý Miên Miên và Diệp Thiều Quang ở chung một chỗ cũng không kích thích cậu ta mạnh mẽ hơn được.

Diệp Thiều Quang chết cũng không làm cậu ta học được cách sống có trách nhiệm hơn.

Lần này... thậm chí cậu ta còn...

Yến Thanh Ti không trách cậu lựa chọn cứu ba mẹ mình, chuyện này quá bình thường, nhưng mà cậu... lại rất ngu ngốc.

Cậu ta luôn chờ người khác lựa chọn giúp mình, cũng không chịu ngẩng cao đầu, thẳng lưng quyết định.

Yến Thanh Ti nói xong, Tiểu Từ hoảng sợ ngẩng đầu lên: “Chị Thanh Ti...”

Yến Thanh Ti cười cười: “Em cảm thấy chị còn dám giữ em ở bên cạnh sao? Có lẽ trong lòng em nghĩ mình thân bất do kỷ, cuối cùng em cũng ngăn lại rồi, chị và con chị đều không sao rồi... chị sẽ nể mặt tình cảm trong quá khứ mà tha thứ cho em đúng không?”

Tiểu Từ mấp máy môi, mặt nóng lên, cậu đang xấu hổ.

Yến Thanh Ti cúi đầu đặt tay lên bụng: “Đúng thế, em cũng rất biết nghĩ tới tình xưa nghĩa cũ. Chị tự hỏi, chị chưa từng làm chuyện gì quá đáng với em, cho dù lúc đầu mới về nước nhiều khó khăn, chị cũng chư từng bạc đãi em, chị không nợ em gì cả... Chị sẽ tha thứ cho em, nhưng... chị không dám tin tưởng em nữa.”

Tình huống của cô khi xưa đâu được như bây giờ. Trước kia cô chỉ có một

mình, đó là lúc cô đầu rơi máu chảy cũng không sợ.

Nhưng giờ, cô còn có đứa trẻ!

Đứa bé này ngày càng lớn hơn ở trong cơ thể cô, tình cảm của Yến Thanh Ti với nó mỗi ngày cũng một thêm sâu sắc.

Đứa con này còn quan trọng hơn tính mạng cô.

Có thể làm cô bị thương nhưng tuyệt đối không được làm nó bị ảnh hưởng.

Tiểu Từ xấu hổ, cậu không có mặt mũi nào gặp Yến Thanh Ti, ngoại trừ xin lỗi, cậu cũng không biết mình còn có thể nói gì.

...

Nhạc Thính Phong trở về cực nhanh, cơ hồ là cùng lúc với xe cấp cứu nữa.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1485: Cậu Nên Cảm Thấy May Mắn Vì Cậu Không Phải Kẻ Thù, Nếu Không Tôi Lập Tức Giết Chết Cậu

Anh vừa vào cửa đã thấy bác sĩ chuẩn bị đưa Nhạc phu nhân lên xe. Nhạc Thính Phong bèn ngăn họ lại.

Anh bảo Nhạc phu nhân mặc áo lông dài của Yến Thanh Ti vào, sau đó cầm lấy mũ và khẩu trang đội lên cho Nhạc phu nhân.

Nhạc Thính Phong nói với bác sĩ: "Nói với bên ngoài... là sảy thai..."

Bác sĩ kinh ngạc: "Cái gì? Đây rõ ràng là..."

Nhạc Thính Phong ngắt lời anh ta, thanh âm lạnh lùng: "Tôi bảo anh là nói với bên ngoài rằng bị sảy thai, tôi không có thời gian giải thích. Tôi đã gọi điện cho viện trưởng rồi, sau khi tới bệnh viện, viện trưởng của các anh sẽ biết sắp xếp thế nào... Hôm nay, các anh coi như... nhận một ca phụ nữ sảy thai do dùng thuốc, biết chưa?"

Trên đường đi, anh đã bảo Giang Lai, Ngự Trì mau chóng an bài ở bệnh viện.

Bác sĩ bị Nhạc Thính Phong dọa cho cả người run rẩy, gật đầu: "Vâng... Vâng..."

Yến Thanh Ti nghe Nhạc Thính Phong sắp xếp thì linh quang trong đầu chợt lóe, nâng tay vỗ vỗ lên trán mình. Cô cảm thấy từ sau khi mang thai, đầu óc mình bắt đầu ngớ ngẩn đi, trách không được người ta thường nói đàn bà có chửa ngốc ba năm thì đầu óc cũng không sáng sủa lên được.

Nhạc Thính Phong quay đầu nhìn Tiểu Từ, anh hít sâu một hơi, cố nhẫn nhịn cảm xúc muốn đánh người xuống, nói: "Tiểu Từ, hôm nay, sau khi ra ngoài, cậu phải nói với Yến Minh Tu là mình đã thành công, đã hạ thuốc thành cong. Thanh Ti bị đau bụng được đưa tới bệnh viện. Cậu thừa dịp lúc Nhạc gia hỗn loạn mà trốn ra ngoài. Nếu cậu còn muốn cứu cha mẹ mình thì cứ nói theo những gì tôi vừa bảo..."

Tiểu Từ gật đầu: "Em... em biết, em sẽ nghe theo anh hết..."

Nhạc Thính Phong hít sâu mấy lần, cuối cùng vẫn không nhịn được, bèn túm lấy cổ áo Tiểu Từ, kéo cậu lên: "Cậu nên cảm thấy may mắn là cuối cùng đã không làm điều ngu xuẩn đi, nếu không... đừng nói là cậu, mà cả cha mẹ cậu tôi cũng sẽ không tha..."

"Xin lỗi... ông chủ, thật xin lỗi... Em không hề nghĩ sẽ phản bội, em chỉ nhất thời hồ đồ bị..."

"Nếu cậu mà là kẻ địch thì giờ tôi đã không cần phải nói mấy lời vô nghĩa đó rồi, giết cậu ngay tại chỗ cho xong."

Nhạc Thính Phong đẩy Tiểu Từ ra: "Mẹ, mẹ đừng lo, ở bệnh viện... mẹ cố gắng đảm đương vị trí của Thanh Ti mấy ngày..."

Nhạc phu nhân đã tốt hơn rất nhiều, bà cười nói: "Ừ, hiểu rồi, mẹ biết..."

Nhạc Thính Phong ngoắc tay để cho hai nam nhân viên y tế bên ngoài tiến vào, nói: "Lấy nước canh mang đi xét nghiệm xem bên trong là cái gì?"

Bác sĩ quay đầu, kinh ngạc nhìn hai người kia, hai người kia tới đây từ lúc nào, hình như khôn phải người của bệnh viện mà?

Nhạc Thính Phong lạnh mắt nhìn tới, bác sĩ lập tức cúi đầu mặc niệm: mình không thấy gì, mình không thấy gì, mình không cần nghĩ, mình không cần nhớ cái gì cả...

Bác sĩ muốn đưa Nhạc phu nhân ra ngoài, Nhạc Thính Phong ôm lấy Yến Thanh Ti, cúi đầu hôn lên mặt cô: "Chờ anh, anh phải đi cùng, em cứ an tâm ở nhà, không cần sợ, không ai có thể vào đây. Đừng lo lắng, mọi chuyện còn lại cứ giao cho anh."

Yến Thanh Ti gật đầu: "Vâng, em biết... Đi đi."

Nếu muốn công bố với bên ngoài Yến Thanh Ti xảy ra chuyện thì Nhạc Thính Phong có tiếng là người chồng yêu vợ, tất nhiên phải đi cùng rồi, nếu không sẽ lập tức lòi đuôi ra mất.

Nhạc Thính Phong ôm Yến Thanh Ti một cái rồi xoay người ra ngoài theo xe cứu thương đi tới bệnh viện.

Tiểu Từ cũng đi theo ra ngoài, xe cứu thương đi rồi, cậu vẫn đứng ở cổng lớn của Nhạc gia, quay đầu liếc mắt nhìn vào trong một cái, nâng tay lên tát

mình một cái, ảo não tự trách.

Dù thế nào cũng là cậu làm sai, cho dù cuối cùng không thành công nhưng cậu cũng đã làm rồi.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1486: Ngoại Trừ Anh, Còn Có Ai Dám Hôn Em?

Tiểu Từ hồn bay phách lạc quay về nhà, cậu không biết số của Yến Minh Tu, không biết làm thế nào để liên hệ với hắn, số mỗi lần hắn gọi tới đều khác nhau.

Trong nhà không có lò sưởi nên rất lạnh, Tiểu Từ cuộn mình thành một đoàn, lạnh run.

Yến Thanh Ti cho cậu rất nhiều, căn hộ bọn họ ở có hai phòng cũng là do cậu dùng tiền lương mua được. Bạn học cùng khóa đã có ai vừa ra trường đi làm một năm mà đã mua được nhà đâu?

Hiện tại, chính cậu lại đem toàn bộ những gì Yến Thanh Ti cho mình xóa sạch.

Di động đổ chuông, Tiểu Từ lập tức cầm máy lên, là một dãy số xa lạ. Cậu biết là Yến Minh Tu gọi, không đợi đối phương nói gì đã há mồm nói: "Tôi đã làm rồi, đã bỏ thuốc vào canh gà. Sao cậu không nói cho tôi biết thuốc kia là... là... là..."

Thanh âm Tiểu Từ run rẩy tràn đầy hối hận làm cho Yến Minh Tu không có lý do gì hoài nghi những lời cậu nói.

Yến Minh Tu cười nói: "Sảy thai đúng không?"

Tiểu Từ kêu lên: "Cậu nói sẽ không làm tổn thương tới tính mạng của chị ấy..."

Yến Minh Tu lạnh lùng đáp: "Tôi đúng là không lấy mạng chị ta, chỉ làm cho chị ta mất đi đứa con. Chị ta làm tôi mất đi ba mẹ, còn làm tôi thiếu chút nữa thành người thực vật, tôi làm cho chị ta mất đi đứa con còn chưa kịp chào đời, như thế không đúng sao?"

"Cầm thú... Mày là cầm thú. Ngay cả một đứa bé còn chưa ra đời mà mày cũng có thể ra tay."

Yến Minh Tu gầm lên một tiếng: "Cầm thú? Tôi là cầm thú thì Yến Thanh Ti là gì? Lúc chị ta ra tay với tôi, sao chị ta không nghĩ tôi cũng là người vô

tội?”

“Người của Yến gia các người chẳng có ai tốt đẹp cả. Vì sao chị ấy đối xử với các người như thế, đó là vì các người đáng bị vậy. Chuyện của các người tôi không xen vào nữa, tôi mới là kẻ đáng thương đây này. Tôi đã làm theo lời cậu rồi, cậu mau chóng đưa họ về đây. Bên kia sẽ nhanh chóng tra ra là tôi... bỏ thuốc thôi...”

“Không cần gấp... Chờ tôi xác định chị ta thật sự sảy thai thì sẽ thả ba mẹ anh về.”

...

Nhạc phu nhân ở tại một địa phương mà Nhạc Thính Phong đã cho người phong tỏa gắt gao. Đêm đó, anh ở bệnh viện với Nhạc phu nhân, đương nhiên, với bên ngoài là với vợ mình.

Rạng sáng, Nhạc phu nhân đã ngủ rồi. Hôm nay bà bị kinh sợ quá độ, trái tim co rút, có xảy ra chút vấn đề nhỏ nhưng cũng không quá nghiêm trọng.

Nghe thấy tiếng cửa phòng bị đẩy ra, Nhạc Thính Phong ngẩng phắt đầu lên, thấy người tới thì miệng anh giật giật mấy cái.

Người xuất hiện ở cửa hất cằm một cái, ý bảo anh đi ra ngoài.

Nhạc Thính Phong cắn răng, buông laptop, đứng dậy rời đi.

Lúc đi qua bên người Hạ An Lan, anh thấp giọng nói: “Không được đánh thức mẹ con dậy.”

Hạ An Lan thản nhiên nói: “Ra ngoài đi.”

Ông đưa tay đẩy Nhạc Thính Phong ra, sau đó đóng cửa lại.

Nhạc Thính Phong sờ sờ mũi, mắng một câu. Đêm nay lão tử không thể ở bên vợ mình, ông thì tốt rồi, còn chạy tới tận đây.

Nhạc phu nhân đang ngủ ngon, bỗng nhiên có cảm giác tức ngực, không thở nổi, cứ thế mà tỉnh lại.

Vừa mở mắt liền thấy một cái đầu đen sì sì, mà mấu chốt là... sao lại, hôn bà? Hắn dám chiếm tiện nghi của bà à, cắn chết hắn...

Nhạc phu nhân há mồm muốn cắn nhưng lại bị người nọ giữ lấy cằm, thừa dịp bà há miệng ra mà đẩy lưỡi vào.

Hơi thở quen thuộc làm cho Nhạc phu nhân sửng sốt một chút, sau đó lập tức mềm mại, cánh tay tự động vươn lên giữ lấy người kia.

Hôn triền miên một trận, cuối cùng Hạ An Lan buông Nhạc phu nhân ra, trán ông tì lên trán bà, nói: “Ngoại trừ anh, còn ai dám làm như thế chứ?”

--- O ---

Chương 1487: Anh Muốn Người Khác Gọi Em Là Hạ Phu Nhân

Nhạc phu nhân há mồm cắn môi ông một cái rồi mới nói: “Anh nói không đúng, phải nói, ngoại trừ anh ra... còn có ai dám làm chuyện lưu manh như thế?”

Ngón tay Hạ An Lan nhẹ nhàng lướt qua gò má Nhạc phu nhân: “Làm việc này với phu nhân của mình sao có thể gọi là lưu manh được?”

Nhạc phu nhân nghe thấy hai từ kia thì mặt đỏ lên: “Cái gì mà phu nhân? Ai là phu nhân của anh chứ?”

Hạ An Lan bình tĩnh nhìn vào mắt Nhạc phu nhân: “Em đấy, em đã sớm là phu nhân của anh rồi, không phải sao?”

Nhạc phu nhân sợ nhất khi Hạ An Lan dùng ánh mắt đó để nhìn mình, ôn nhu, dịu dàng, thâm tình, làm cho bà vừa nhìn đã nhũn hết cả người, sức lực bay đi đâu hết. Hơn nữa, dù ông có nói gì thì bà cũng sẽ không có cách nào phản bác được, thấy ông nói gì cũng đúng. Nhạc phu nhân cắn môi, nhỏ giọng nói: “Còn... chưa phải.”

Hạ An Lan nhẹ nhàng hôn lên mắt bà: “Anh không muốn nghe thấy người khác gọi em là Nhạc phu nhân nữa, anh muốn người ta gọi em là... Hạ phu nhân.”

Tay Nhạc phu nhân vội che lấy miệng ông, bà nói: “Chúng ta... Chúng ta giờ cũng rất tốt mà.”

Bà do dự một chút lại nhỏ giọng nói: “Em không muốn... tất cả mọi người biết... quan hệ của chúng ta.”

Hạ An Lan biến sắc: “Em không thích anh?”

Nhạc phu nhân vội vàng lắc đầu: “Không phải, nhưng em... Thân phận của anh dễ làm người ta chú ý thế, nếu công khai tuyên bố quan hệ, lúc đó cũng sẽ có nhiều người chú ý đến em, đời tư của em cũng sẽ bị người ta moi ra hết... Lúc đó, sợ là sẽ có nhiều người nói... em không xứng với anh.”

Nhạc phu nhân hiểu, nếu bà Hạ An Lan thật sự công khai mối quan hệ, chỉ

sợ sẽ là sự kiện chấn động cả nước. Bà không muốn làm đệ nhất phu nhân, bà cũng không muốn hào quang gì đó, bà chỉ muốn sống an ổn qua ngày.

Hạ An Lan thở dài một tiếng: “Là anh không tốt, làm em ghét bỏ...”

Thanh âm của ông có chút đáng thương, Nhạc phu nhân vội vàng giải thích: “Em không ghét anh, sao em có thể ghét anh chứ. Nếu có ghét thì cũng là anh ghét em. Em chỉ cảm thấy nói thế nào thì đây cũng là chuyện riêng của chúng ta, em không muốn người khác nói ra nói vào. Huống chi, chúng ta kết hôn thì tự quyết định là được rồi, ba mẹ hai bên gặp nhau một chút, không cần phải gióng trống khua chiêng. Chúng ta... lớn rồi, không cần để ý tới hình thức.”

Nhạc phu nhân nói xong, Hạ An Lan cúi đầu hôn lên mặt bà một cái: “Ý em là giờ anh có thể tới Tô gia cầu hôn đúng không?”

Nhạc phu nhân ngẩn ra, mẹ ơi, tại sao bà có cảm giác mình vừa bị rơi vào hố thế này?

Nhưng... hình như, hình như... làm thế cũng được.

Bà gật đầu: “Chờ một thời gian nữa, mọi chuyện yên ổn rồi... thì... cứ đi thôi.”

“Được.” Hạ An Lan hôn thêm một cái nữa. “Thân thể thế nào rồi?”

Nhạc phu nhân đỏ mặt, nói: “Ừm... Tốt rồi, không... không sao nữa rồi.”

Hạ An Lan rất đau lòng: “Sau này phải chú ý một chút, gặp chuyện gì thì cũng phải bình tĩnh, không cần bối rối, không được hoảng sợ, càng hoảng sợ càng không giải quyết được vấn đề.”

Lúc ông nghe thấy tin Nhạc phu nhân nhập viện thì đã đứng ngồi không yên, nhưng cuối năm công việc rất nhiều, ông không thể dứt ra ngay, chỉ có thể chờ trời tối mới đi được.

Nhạc phu nhân gật đầu: “Thực ra lá gan em cũng lớn lắm, nhưng chuyện đó rất dọa người...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1488: Anh Sẽ Yêu Em Tới Già

"Anh không biết chứ, thiếu chút nữa thôi, nếu Tiểu Từ phản ứng lại chậm chút nữa thì Thanh Ti đã uống canh kia rồi. Giờ nghĩ lại em vẫn thấy sợ đây này."

Hạ An Lan ôm bà vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng bà: "Đừng sợ, đừng sợ..."

Nhạc phu nhân dựa vào lòng Hạ An Lan: "Chút nữa anh lại đi à?"

Ông gật đầu: "Ừ..."

Nhạc phu nhân gãi gãi ngực ông: "Lần sau anh cứ gọi điện cho em là được rồi. Ở xa quá, đi qua đi lại tốn thời gian lắm, thời gian đâu cho anh nghỉ ngơi nữa?"

Hạ An Lan: "Nhưng... không thấy em thì sao anh có thể yên tâm nghỉ ngơi chứ?"

Nhạc phu nhân thấy vừa đau lòng lại ấm lòng, chỉ có Hạ An Lan mới cho bà có cảm giác mình như một cô gái nhỏ được yêu thương, được chiều chuộng.

Hạ An Lan ở lại chừng một giờ, lúc rời đi, Nhạc phu nhân quyến luyến không rời. Bà biết mình không rời được sẽ càng làm ông thêm lo lắng, bà hy vọng ông có thể an lòng mà về nghỉ ngơi.

Hạ An Lan ôm Nhạc phu nhân một chút rồi xoay người ra ngoài.

Ở ngoài cửa, Nhạc Thính Phong lưng dựa vào tường, mắt nhìn chằm chằm vào cửa phòng, ông cười: "Bác đã đánh điện cho tòa thị chính Lạc Thành, sau này gặp chuyện gì thì con cứ yêu cầu họ trợ giúp phối hợp."

Nhạc Thính Phong gật đầu: "Vâng..."

"Chăm sóc mẹ con cho tốt, cả Thanh Ti nữa." Đây là câu nói cuối cùng của Hạ An Lan với Nhạc Thính Phong.

"Vâng..."

...

Hạ An Lan rời đi rồi, Nhạc Thính Phong mới đẩy cửa vào, thấy Nhạc phu nhân mặt như hoa đào thì cười nói: "A a a, gặp một cái liền vui vẻ ngay nhỉ?"

Nhạc phu nhân ném cái gối vào anh: "Con quản được à? Đừng có ở đây nữa, len lén về với Thanh Ti đi. Ban ngày nó bị sợ hãi như thế, nếu tối con không về ngủ với nó thì nó sẽ không ngủ được đâu."

"Nhưng... Nếu con đi thì mẹ..."

"Biết là con ngốc không dạy bảo được mà, mau về đi." Nhạc phu nhân xua tay đuổi.

Nhạc Thính Phong thay quần áo rồi nhanh chóng rời đi.

Hiện tại anh rất lo lắng cho Yến Thanh Ti, tuy rằng cô gọi điện nói không có việc gì, nhưng hai người đã quen việc tối nào cũng ôm nhau ngủ, anh sợ Yến Thanh Ti sẽ không ngủ được.

Trên đường về nhà, Nhạc Thính Phong chửi Yến Minh Tu tám trăm lần, sau khi bắt được thằng oắt này phải đánh nó thành đầu chó mới được.

Nhạc Thính Phong bảo lái xe đưa tới một chỗ cách nhà không xa, sau đó anh lén trèo tường nhảy vào.

Yến Thanh Ti bảo thím Ngũ khóa cửa cổng rất kỹ, may là Nhạc Thính Phong vẫn nhớ mình cầm chìa khóa cửa lớn, nếu không chắc anh phải trèo cửa sổ mà vào nhà mất.

Lên lầu, nhẹ đẩy cửa phòng ngủ ra, nhưng vừa mới bước vào liền cảm thấy gáy tê rần, bị người ta đập một nhát.

Anh quay đầu thì thấy Yến Thanh Ti đang cầm một cái bình hoa, vẻ mặt xấu hổ nói: "Em... không cố ý..."

Nhạc Thính Phong hoảng sợ: "Bảo bối, em làm gì vậy? Mau buông, buông..."

"Làm em sợ muốn chết, em tưởng có kẻ xấu trèo tường vào nhà." Yến Thanh Ti vốn không ngủ được, cô nghe thấy có tiếng bước chân nên vội vàng chạy trốn sau cánh cửa, vừa thấy Nhạc Thính Phong thì tay cũng đã hạ xuống, chỉ có thể giảm chút lực một chút mà thôi.

Nhạc Thính Phong ôm lấy Yến Thanh Ti, đau lòng cực kỳ, đến bây giờ cô còn chưa ngủ, chắc là đang lo sợ.

Anh buông Yến Thanh Ti ra, nhỏ giọng dỗ dành: “Đừng sợ, đừng sợ... Ông xã đã trở lại, không sao nữa rồi, không sao nữa rồi...”

Yến Thanh Ti nghe thấy thế thì cười: “Anh cho em là trẻ con đấy à?”

“Em không phải bảo bối bé nhỏ của nah à? Anh muốn yêu em ãi cho tới già.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1489: Vĩnh Viễn Bên Nhau

Thanh âm của Nhạc Thính Phong yêu chiều, dịu dàng, Yến Thanh Ti thả lỏng tinh thần, dựa vào lòng Nhạc Thính Phong, nói: "Sao anh lại về?"

Nhạc Thính Phong nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng cô: "Ở bệnh viện cũng không có chuyện gì, bác sĩ nói mẹ chỉ bị dọa một chút thôi, không có vấn đề gì. Anh lo lắng cho em nên mới về, anh sợ em không ngủ được."

Yến Thanh Ti cọ cọ trong lòng Nhạc Thính Phong: "Ừ, ngủ không ngon, may mà anh đã về rồi."

Chuyện xảy ra hôm nay rất dọa người, Yến Thanh Ti cứ nghĩ lại là thấy sợ, trời tối thì càng sợ hơn. Cho dù cô rất mệt nhưng mỗi lần nhắm mắt lại không được bao lâu sẽ lại tỉnh, lo lắng cứ bao phủ cô suốt một ngày.

Nhạc Thính Phong hôn lên trán Yến Thanh Ti: "Ngủ đi, anh ngủ với em."

Yến Thanh Ti nằm một hồi nhưng vẫn không ngủ, cô ngẩng đầu nói: "Ông xã..."

"Sao thế?"

Yến Thanh Ti xoa xoa bụng: "Em... đói bụng..."

Nhạc Thính Phong giữ lấy bả vai cô hơi đẩy về sau, sắc mặt trầm xuống: "Tối em chưa ăn cơm à?"

Yến Thanh Ti lắc đàu: "Không phải, em có ăn, nhưng... Ăn không ngon nên hơi ít."

Cô liếm liếm môi, vẻ mặt đầy vô tội nhìn Nhạc Thính Phong.

Nhạc Thính Phong thở dài một tiếng: "Em nói xem, thế này thì anh không về có được không?"

Anh xuống giường, mở đèn, dùng chăn ôm lấy Yến Thanh Ti, ôm cả cụm đi xuống lầu.

Xuống đến dưới lầu, Nhạc Thính Phong đặt Yến Thanh Ti lên sô pha, sau đó bèn xắn tay áo đi vào bếp. Yến Thanh Ti giữ chặt anh: "Anh định nấu cơm

cho em ăn đấy à?”

Nhạc Thính Phong giơ tay xoa xoa đầu cô: “Anh không làm thì ai làm bây giờ?”

Yến Thanh Ti chu miệng: “Nhưng đồ ăn anh làm sao ăn được, em không ăn đâu, em là phụ nữ có thai, rất kén ăn.”

Nhạc Thính Phong nhéo má cô một chút: “Chồng em cũng không phải không biết làm gì. Chờ đây.”

Kỳ thật, Nhạc Thính Phong cũng không định làm gì cầu kỳ, anh chỉ nấu cho Yến Thanh Ti một bát mì.

Canh gà đã có sẵn, thím Ngũ ngày nào cũng nấu một nồi canh gà lớn, mì vằn thắn cũng có sẵn, thím Ngũ để ở trong ngăn đá tủ lạnh.

Nhạc Thính Phong chỉ cần lấy nước bỏ mì vào, sau khi mì nở ra thì lại đổ ra, cho vài lá hành hoa lên, rồi đổ canh gà đã nấu vào là xong. Chẳng khác gì nấu mì ăn liền cả.

Nhưng Nhạc Thính Phong mất rất nhiều thời gian mới nấu xong món này, bởi vì anh không biết mì vằn thắn dai mềm thế nào, cứ đợi một lúc lại nếm, mãi cũng không thấy mì mềm ra.

Bưng bát vằn thắn nóng đi ra, anh đặt nó xuống trước mặt Yến Thanh Ti, đưa đũa cho cô: “Đây, mau ăn đi...:

Yến Thanh Ti kinh ngạc: “Oa, anh thật sự có thể nấu được nhỉ?”

Cô thật sự có hơi đói, sau khi uống vào một ngụm canh bèn nói với Nhạc Thính Phong: “Em nhớ trong tủ lạnh còn có... nước sốt thịt bò... Anh lấy cho em hai thìa, em muốn bỏ vào trong.”

Cô sai Nhạc Thính Phong không chút khách khí nào, Nhạc Thính Phong cũng không ngại mệt nhọc, lại chạy vào phòng bếp, còn tiện tay làm cho mình một bát, bưng ra ăn cùng cô. Thực ra chiều nay anh cũng chưa ăn, bởi anh lo lắng cho Yến Thanh Ti.

Nhạc Thính Phong thấy Yến Thanh Ti ăn rất ngon lành thì hỏi: “Ăn ngon không? Lần sau đừng như vậy, phụ nữ có thai không được nhịn đói.”

Yến Thanh Ti vừa thổi mì vừa đưa vào miệng: “Ăn ngon lắm, ông xã, anh quá tuyệt vời, không ngờ anh lại biết nấu ăn. Sau này anh lại làm cho em ăn nhé, yên tâm, lần sau em sẽ không thế nữa.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1490: Ăn No Thật Thoải Mái

Hai vợ chồng nửa đêm ngồi trong phòng khách ăn mì, một lúc thì xử lý xong hai bát mì vằn thắn.

Yến Thanh Ti ăn sạch bát mì vằn thắn, buông đũa, liếm liếm khóe miệng: "Ăn no quá, thật thoải mái..."

Nhạc Thính Phong nhìn thời gian, xoay người ôm Yến Thanh Ti đi lên: "Lên lầu đánh răng đi ngủ thôi."

Nhạc Thính Phong lấy kem vào bàn chải rồi đưa cho cô.

Hai người ở chung giống hệt như hai vợ chồng già, mười phần ăn ý, cho dù không nói với nhau một câu nào nhưng vẫn biết người kia suy nghĩ cái gì.

Rốt cuộc cũng nằm xuống, Nhạc Thính Phong lại ôm cô vào lòng như những buổi tối khác: "Ngủ đi."

Yến Thanh Ti gật đầu, cô thật sự rất bất an, nhưng giờ nằm trong lòng Nhạc Thính Phong, cô đã an tâm rất nhiều, trong lòng càng thêm thanh tỉnh.

"Ông xã..."

"Còn lo lắng sao? Không có việc gì đâu. Kỳ thực, anh bỗng nhiên cảm thấy giờ như đang chơi trốn tìm với tên nhóc Yến Minh Tu kia vậy. Tổ chức một cuộc tìm kiếm lớn ở Lạc Thành, tìm thấy hắn, bắt hắn cũng chỉ là thời gian sớm muộn thôi, em nói đúng không?"

Trải qua chuyện hôm nay, tuy rằng nguy hiểm nhưng Nhạc Thính Phong lại rất bình tĩnh. ANh có cảm giác mình đã tìm được điểm đột phá, tuy rằng không rõ là gì nhưng anh nghĩ sẽ nhanh thôi.

Yến Thanh Ti lắc đầu: "Không phải em lo cái này."

"Thế là gì?"

Yến Thanh Ti thở dài một hơi: "Giúp Tiểu Từ tìm ba mẹ, sau đó đưa họ rời khỏi đây."

Tiểu Từ, với người này, Yến Thanh Ti vừa thương lại vừa giận. Lần này cậu

ta tỉnh ngộ đúng lúc, nhưng với tính cách của cậu ta, dù sau này không theo cô thì cũng khó mà tránh được bị người khác lợi dụng.

Hơn nữa, lần này cậu cũng không làm theo phân phó của Yến Minh Tu, sợ là sau này sẽ bị trả thù.

Mặc kệ thế nào, cậu cũng không thể ở lại Lạc Thành này nữa.

Nhạc Thính Phong cũng hiểu được, nói: "Được, có cần cho cậu ta một chút tiền không?"

Yến Thanh Ti lắc đầu: "Không cần, cho nó một công việc bình thường, ổn định là được rồi, sau này sẽ không có quan hệ gì với chúng ta nữa."

Không cho cậu tiền cũng là vì tính cách của cậu ta. Bởi cậu ta không thể bảo vệ được tiền, với những người này, tiền đôi khi lại là một gánh nặng.

Trước đó cô đã chuyển cho Tiểu Từ 100 vạn, hẳn là đã đủ cho cậu ấy chi trả viện phí cho cha mình.

Nhạc Thính Phong nhẹ nhàng vỗ lưng của Yến Thanh Ti: "Được, sẽ làm theo lời em, em nói xem... hay là anh đi làm trợ lý cho em nhé?"

Yến Thanh Ti trợn mắt: "Muốn em kiếm tiền nuôi anh sao? Sau này có con, chi tiêu trong nhà rất lớn, có biết không hả?"

Nhạc Thính Phong...

"Anh không những không cho mẹ và em tiền tiêu vặt mà còn muốn cho con không có tiền mua bỉm, mua sữa nữa sao?"

Nhạc Thính Phong...

"Bà xã, anh biết rồi, anh sẽ cố gắng kiếm tiền..."

"Ngoan, em sẽ cho anh động lực kiếm tiền."

Yến Thanh Ti vươn tay ôm lấy cổ Nhạc Thính Phong, hôn lên môi anh một cái.

...

Yến Minh Tu sắc mặt âm trầm, hỏi: "Chắc chắn không? Có chắc chắn là Yến

Thanh Ti thật sự bị sảy thai không?”

Thuộc hạ của hắn gật đầu: “Chắc chắn... Cô ta thật sự bị sảy thai, bệnh viện chỗ cô ta nằm bị phong tỏa rất nghiêm ngặt, không ai vào được, mà bác sĩ, y tá chăm sóc cho cô ta cũng bị canh giữ rất chặt, chúng tôi đã bỏ không ít tiền mới moi được chút thông tin từ một y tá ở đó. Thuốc kia rất kinh khủng, đã làm cô ta xuất huyết rất nhiều, thiếu chút nữa mất mạng.”

Yến Minh Tu dừng một chút, không nói gì.

Trong ánh mắt hắn chợt hiện lên một tia phức tạp.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1491: Mới Chỉ Là Bắt Đầu Tôi, Tôi Sẽ Làm Cho Chị Càng Này Càng Mất Nhiều

Bỗng hắn cười rộ lên: “Tốt... Tốt... Chết mới tốt, còn nếu... vẫn sống, vẫn sống... vậy tiếp tục ép buộc. Yến Thanh Ti... đây mới chỉ là bắt đầu thôi, tôi sẽ làm cho chị càng ngày càng mất nhiều hơn.”

“Chúng ta không thể ở đây được nữa, Nhạc Thính Phong xuất ra lực lượng tìm kiếm rất lớn, hắc bạch đạo đều có. Dựa theo trình độ điều tra của bọn họ thì sẽ nhanh chóng tới đây, tôi nghĩ cậu phải nhanh chóng rời đi.”

Yến Minh Tu đứng dậy, thản nhiên nói: “Vậy đi thôi, chỗ tồi tàn này tôi ở cũng phát chán rồi.”

Thuộc hạ của hắn do dự một chút rồi lại nói: “Tin tức Yến Thanh Ti gặp chuyện nếu rơi vào tai tổ chức, tôi sợ... họ sẽ cực kỳ mất hứng.”

Yến Thanh Ti cười lạnh một tiếng: “Mất hứng... Vậy thì cứ mất hứng đi. Chuyện tôi đã làm rồi còn muốn tôi sửa lại à?”

“Ở trong nước, tôi không cần hắn phải cho phép cái gì. Tôi cùng hắn chỉ là quan hệ hợp tác, không phải phụ thuộc.”

Nhìn Yến Minh Tu càng ngày càng điên cuồng, thuộc hạ của hắn chỉ biết cúi đầu.

“Vậy cha mẹ của tên trợ lý của Yến Thanh Ti thả ra sao? Bọn họ đã gặp cậu rồi, không bằng... giết luon đi, miễn để họa về sau.”

Yến Minh Tu không nói chuyện, sau một lúc lâu hắn mới nói: “Không, thả họ ra, cái loại người như Từ Minh giữ lại mạng sau này sẽ còn có chỗ dùng được. Cái loại nhát gan, yếu đuối này, nếu giết cha mẹ anh ta, không chừng lại làm anh ta phát điên, sẽ cắn ngược trở lại... Giữ lại...”

“Vậy... thả họ sao?”

Yến Minh Tu: “Thả...”

“Vâng... Để tôi đi gọi điện thoại.”

Nhưng điện thoại còn chưa kịp lấy ra thì di động đã đổ chuông.

Trong điện thoại, hắn nghe được tiếng súng, tiếng người nói chuyện, sau đó im bặt.

Yến Minh Tu lập tức cúp máy, cuống quýt nói: “Không xong rồi, bọn người điều tra đã tới được chỗ kia, người của chúng ta có lẽ... không bị bắn chết thì cũng bị bắt rồi, cha mẹ Từ Minh đã được cứu đi.”

Yến Minh Tu nhíu mày: “Nhanh thế sao?”

Cấp dưới của hắn do dự một chút mới nói: “E là lần này... đã chọc điên Nhạc Thính Phong rồi. Dù sao sau lưng Yến Thanh Ti còn có... Chúng ta mau chóng rời khỏi đây thôi, những người đó không phải thùng cơm, sợ là sẽ nhanh chóng tìm tới đây.”

Trong lòng Yến Minh Tu hơi nghi hoặc, nhưng hiện tại hắn cũng không nghĩ được nhiều lắm, hắn nói: “Đi!”

Hắn mang theo người của mình nhanh chóng rời đi.

“Chỗ dừng chân tiếp theo của chúng ta còn chưa tìm được, giờ đi đâu đây?”

Yến Minh Tu nheo mắt lại: “Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, đi theo tôi...”

...

Tại nơi Yến Minh Tu giam giữ cha mẹ Tiểu Từ.

Lúc võ cảnh cứu cha mẹ của Tiểu Từ ra, mẹ cậu vẫn còn không hiểu sao lại ồn ào như thế, còn định gọi cảnh sát, nói bọn họ là người xấu.

Nhạc Thính Phong mau chóng đi tới, cảnh sát đang xử lý những người bị bắn gục.

Sở dĩ bọn họ có thể nhanh chóng tìm tới đây là vì cha Tiểu Từ là người bệnh, còn là người bệnh bị nhiễm trùng đường tiết niệu, Yến Minh Tu vì không để ông ta chết nên đã đưa không ít các loại thiết bị chữa trị, dược phẩm tới đây, vì thế nhanh chóng để lộ dấu vết, chỉ cần tra cẩn thận là có thể tìm ra.

Nhạc Thính Phong thấy cảnh sát nâng hai gã nước ngoài đi ra, trong lòng

anh hoài nghi, bảo họ dừng lại, nhanh chóng đi tới, nhấc cánh tay của gã người nước ngoài lên, quả nhiên lại thấy hình xăm con rắn và hoa hồng, giống hệt với mấy tên người ngoại quốc trên cầu đêm hôm ấy.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1492: Hình Xăm Hoa Hồng Và Rắn Lại Xuất Hiện

Đối với hình xăm kia, Nhạc Thính Phong vô cùng ghi nhớ, bởi vì sau tối hôm đó, anh cũng từng mơ thấy nó, hoa hồng và rắn đan vào với nhau, đó là biểu tượng của tội ác.

Nhạc Thính Phong hỏi cảnh sát: “Có bao nhiêu kẻ có hình xăm này trên người?”

“Không nhiều lắm, chỉ có hai người nước ngoài này, hơn nữa một người bị bắn chết, một trọng thương, đã được đưa vào bệnh viện, có thể cứu sống hay không cũng không biết chắc.”

Nhạc Thính Phong gật đầu: “Người nước ngoài kia phải toàn lực cứu sống, trên người hắn có manh mối rất quan trọng.”

Rồi anh xua tay ra hiệu cho cảnh sát mang người đi.

Hình xăm này lại xuất hiện, Nhạc Thính Phong thầm đoán trong lòng, đám người trên cầu tối hôm đó và Yến Minh Tu có lẽ đã câu kết với nhau.

Vậy còn Tằng gia thì sao?

Nơi này có thế lực của Tằng gia còn lưu lại không?

Tâm tình Nhạc Thính Phong càng thêm phức tạp.

Anh gọi điện thoại cho Ngự Trì, bảo anh ta phái người tới đây một chuyến. Phát hiện lần này với họ có lẽ là có manh mối dùng được.

Bởi vì anh cảm thấy mục đich của Yến Minh Tu là muốn giết Yến Thanh Ti, nhưng hắn hợp tác cùng những người kia cũng không phải là không thể.

Người ngoại quốc nếu muốn giết Yến Thanh Ti thì đã ra tay từ lúc ở trên cầu, lúc ấy mục tiêu của họ là Tô Trảm, mà trên người Tô Trảm khi đó có tình báo cơ mật, điều này chứng tỏ đám người ngoại quốc này có mưu đồ rất lớn.

Dù thế nào, hy vọng chuyện này nhanh chóng chấm dứt.

Anh muốn mỗi ngày được về nhà đúng giờ, cùng ở bên Yến Thanh Ti, chờ mong đứa con sắp ra đời.

Nhạc Thính Phong lái xe về nhà, thím Ngũ vừa làm cơm chiều xong.

Yến Thanh Ti nói: "Đang định gọi điện thoại cho anh, mau lên nhà thay đồ rồi xuống ăn cơm."

Nhạc Thính Phong đặt một nụ hôn lên trán Yến Thanh Ti, cởi áo khác và đi lên lầu. Sau khi ngồi vào bàn ăn, anh nói với Yến Thanh Ti: "Cha mẹ Tiểu Từ đã được cứu rồi. Anh đã bảo Giang Lai sắp xếp đêm nay đưa họ tới Hải Thành, nơi đó bệnh viện trị liệu nhiễm trùng đường tiết niệu tốt nhất trong nước."

Yến Thanh Ti gắp cho anh một miếng cá, nói: "Ông xã, vất vả rồi, cứu được họ ở đâu thế?"

Nhạc Thính Phong thở dài một tiếng: "Anh chỉ có thể nói... Yến Minh Tu này bỏ tiền vốn rất lớn, ở một khu phố trung tâm, trong một biệt thự sang trọng nhất."

Yến Thanh Ti: "Có lẽ nó cảm thấy, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, ngược lại còn che được mắt chúng ta. Thế Yến Minh Tu thì sao?"

Nhạc Thính Phong lắc đầu, anh cũng gắp cho cô một miếng thịt bò: "Không có ở đó, nhưng lại có một phát hiện khác."

"Phát hiện gì?"

"Trong biệt thự đó có hai người nước ngoài, trên cánh tay của hai người này đều có hình xăm hoa hồng và rắn, giống hệt hình xăm trên tay đám người ngoại quốc mà chúng ta gặp trên cầu tối hôm đó. Yến Minh Tu cấu kết với một thế lực ở nước ngoài, cũng chính là thế lực mà Tằng gia đã bắt tay cùng. Không biết những người này rốt cuộc muốn làm gì.

Yến Thanh Ti vừa mới đưa miếng thịt bò lên miệng, còn chưa cắn miếng nào đã nghe thấy Nhạc Thính Phong nói như vậy, trong lòng cô hoảng hốt, cổ tay run lên, miếng thịt bò rơi xuống bàn.

Nhạc Thính Phong phát hiện biểu tình của cô không đúng, hỏi: "Sao thế?"

Yến Thanh Ti vội vàng lắc đầu: "Không... Không có việc gì, giống hệt thật

à?”

“Ừ, giống hệt. Anh nhớ rất rõ hình xăm đó, đồ án rất đặc biệt, anh sẽ không nhớ nhầm đâu. Nào, há mồm...” Nhạc Thính Phong lại gắp một miếng thịt bò khác đưa đến bên miệng cô.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1493: Hạ Lan Cường Hôn Bác Sĩ Lý

Cô ngơ ngác mở miệng, nhai một cách máy móc.

Thím Ngũ làm đồ ăn rất ngon, nhưng hiện tại... cô ăn mà không cảm thấy có vị gì, cả người như ở trong trạng thái vô hồn vậy.

Từ khi trở về tới giờ, thực ra cũng chưa được bao lâu, còn chưa tới một tháng, Yến Thanh Ti vẫn luôn cố ý quên chuyện đó đi.

Nhưng... hình xăm đó lại xuất hiện.

Yến Minh Tu... và bọn họ...

Nhạc Thính Phong phát hiện biểu tình của Yến Thanh Ti không đúng, hình như đang thất thần. “Thanh Ti, em sao thế... không thoải mái ở đâu à?”

Yến Thanh Ti hoàn hồn: “Không có, không có... Em nghĩ, sao Yến Minh Tu lại cấu kết với những người đó nhỉ?”

Nhạc Thính Phong cầm lấy tay cô: “Chờ bắt được hắn rồi sẽ biết thôi. Đừng nghĩ nhiều nữa, giờ em chỉ cần bồi dưỡng mình thật tốt, chút nữa anh sẽ tới bệnh viện thăm mẹ. Vài ngày tới có thể sẽ đưa bà về, cái trò diễn kịch này thật ra cũng chẳng dễ dàng gì...”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Vâng... Anh đi đi, thức ăn kia mang qua cho mẹ, còn nữa, tìm hai cuốn sách mang đến cho mẹ đọc giết thời gian.”

Cô không dám suy nghĩ nữa, cố gắng làm như không có việc gì, lại nói chuyện nhà với Nhạc Thính Phong.

Nhạc Thính Phong cười nói với Yến Thanh Ti: “Em còn nhớ tới đứa con gái mà anh kể là có một phần giống em không, cái con bé muốn quyến rũ anh đấy?”

“Ừ, có nhớ.”

Trải qua chuyện tình Uông Tích Vũ, Nhạc Thính Phong vốn không dám giấu giếm Yến Thanh Ti nữa. Về đứa con gái kia anh không muốn kể, nhưng cuối cùng vẫn nói cho cô nghe.

Nhạc Thính Phong cười: “Cô ta không quyến rũ anh mà chạy đi quyến rũ Giang Lai luôn rồi.”

Yến Thanh Ti tò mò: “Sau đó thì sao?”

Nhạc Thính Phong cười nói: “Cô ta cởi sạch đồ tìm tới Giang Lai, kết quả bị tiểu tử kia đuổi ra ngoài, suýt chút nữa là chết rét bên ngoài.”

Yến Thanh Ti rất tò mò, hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó, anh tăng tiền thưởng cho cậu ta.”

Yến Thanh Ti...

...

Ăn cơm xong, Nhạc Thính Phong bảo thím Ngũ cho đồ ăn vào hộp giữ nhiệt rồi mang tới bệnh viện.

Hai này này anh cứ đi đi lại lại giữa công ty, bệnh viện và nhà.

Đối với bên ngoài phải bày ra vẻ mặt đau thương, dù sao, trong mắt Yến Minh Tu, anh mới mất đi đứa con đầu lòng, tâm tình sao có thể tốt được.

Sau khi Nhạc Thính Phong rời đi, Yến Thanh Ti liền đi lên phòng.

Trong lòng cô toàn là bất an, rối rắm, hình xăm kia lại xuất hiện làm cho cô cảm thấy việc cố quên nó đi thật buồn cười.

Yến Thanh Ti ở trong phòng, đi qua đi lại rất lâu, hai tay nắm chặt lại.

Đi một hồi lâu, cô dừng lại, lấy di động ra, mở danh bạ, nhìn chằm chằm vào dãy số kia, nhìn hồi lâu rồi mới bấm gọi.

Điện thoại đổ chuông... nhưng hồi lâu vẫn không có người nghe máy.

Yến Thanh Ti lại gọi thêm lần nữa, vẫn không có ai nghe.

Cô buông di động, ngồi bên giường, sau đó nằm xuống, che mắt lại.

Bạn tốt nhất, tốt nhất của tôi...

Yến Thanh Ti cười châm biếm một tiếng, tốt nhất ư?

...

Nhạc Thính Phong đến bệnh viện, lúc mang đồ ăn lên lầu thì lại gặp Lý Nam Kha và Hạ Lan Phương Niên.

Nhưng anh có chút xấu hổ, bởi vì... anh xuất hiện không đúng lúc cho lắm.

Hai người này đang hôn nhau ở ngoài hành lang, điều làm cho Nhạc Thính Phong kinh ngạc chính là... Hạ Lan Phương Niên lại đang cường hôn Lý Nam Kha. Đúng thế, cậu ta cường hôn con gái người ta.

--- O ---

Chương 1494: Anh Ấy Đối Với Tôi Cầm Thú Như Thế, Có Phải Tôi Nên Bắt Anh Ấy Chịu Trách Nhiệm Không?

Lúc đó, Nhạc Thính Phong sửng sốt một chút, không dám tin vào mắt mình nữa.

Anh xoa xoa mắt, cố gắng trợn trừng lên mà nhìn, phát hiện ra đúng là mình không nhìn lầm, chính là Hạ Lan Phương Niên đang cường hôn Lý Nam Kha.

Nhạc Thính Phong lắc đầu, mẹ nó, chưa từng thấy Hạ Lan Phương Niên dũng mãnh như thế bao giờ?

Chẳng lẽ bác sĩ Lý cuối cùng cũng khổ thận cam lai, đuổi bắt chồng thành công rồi?

Anh đang nghĩ xem nên lùi lại phía sau hay nên đi qua họ?

Nếu đi qua thì sẽ quấy rầy hai người đó, nhưng nếu quay về thì anh cảm thấy sẽ rất tiếc nuối nếu bỏ qua hình ảnh phấn khích này.

Bên kia, rốt cuộc Hạ Lan Phương Niên cũng buông Lý Nam Kha ra, anh nói: “Như thế này cô còn cảm thấy tôi nho nhã, tôi ôn nhu, tôi cho cô ấm áp không?”

Trong nháy mắt, hai má của Lý Nam Kha đỏ lên, ánh mắt sáng rực, môi sưng đỏ, cô cắn môi, nói: “Tôi... không ngờ... thì ra cũng có lúc anh lại mạnh mẽ như thế. Tôi rất thích anh thế này, làm sao bây giờ? Sau này anh đừng có nho nhã, đừng có dịu dàng nữa... Đàn ông thì nên cuồng dã một chút mới tốt.”

Hạ Lan Phương Niên...

“Tôi...”

Lý Nam Kha ôm cổ Hạ Lan Phương Niên: “Muốn thử lại lần nữa không?”

“Thật xin lỗi, quấy rầy một chút...” Nhạc Thính Phong không nhịn được nữa, đành mở miệng lên tiếng rồi đi qua, anh phải đi đưa cơm cho mẹ nữa đó.

Hai người quay đầu nhìn, sau đó Hạ Lan Phương Niên vội vàng đẩy Lý Nam Kha ra, mặt cô đỏ bừng.

Gặp được loại chuyện này, mặc kệ thế nào cũng phải ngượng ngùng một chút, Lý Nam Kha đúng là càng đỏ mặt lại càng xinh.

Nhưng ngay giây tiếp theo, cô nói với vẻ mặt lên án: “Nha... Nhạc Thính Phong, anh cũng thấy rồi, bạn của anh thật sự là kẻ mặt người dạ thú, rất không tử tế. Anh ta làm ra chuyện như thế này với tôi, mặt mũi của tôi giờ đã mất sạch rồi...”

Nhạc Thính Phong sờ sờ mũi: “Tôi thật sự thông cảm sâu sắc với cô.”

Sau đó, Lý Nam Kha lại nói: “Anh ấy làm chuyện này với tôi, anh có cảm thấy là anh ấy cần phải có trách nhiệm với tôi không?”

Nhạc Thính Phong hắng hắng giọng: “Cô nói rất đúng.”

Hạ Lan Phương Niên quay đầu nhìn Lý Nam Kha, cô... cô... có phải thay đổi sắc mặt quá nhanh rồi không?

“Ờ, tôi phải đưa cơm cho mẹ tôi, bà ấy không thể chịu đói được, hai người... từ từ nói chuyện nhé!”

Hạ Lan Phương Niên quay đầu: “Cậu...”

Lý Nam Kha ở sau lưng giữ chặt lấy anh: “Mọi người đi rồi, giả vờ cái gì nữa, tiếp tục đi?”

Hạ Lan Phương Niên...

...

Yến Minh Tu lột vết sẹo giả trên mặt, chòm râu dưới cằm và tóc ra, quăng cho cấp dưới của mình, sau đó vẫy vẫy tay bảo họ ra ngoài.

Hắn ta đi lên lầu một mình, không biết có phải do hôn mê thời gian dài nên tính cách của hắn càng lúc càng thích bóng đêm, ghét ánh đèn hay không?

Đi ở trên cầu thang tối om, không có chút ánh sáng nào, hắn vẫn bước đi rất ổn.

Không, có thể nói là do hắn quen thuộc nơi này, quen thuộc tới nỗi có nhắm mắt lại bước đi cũng không đi nhầm.

Đi tới trước cửa phòng của mình, Yến Minh Tu do dự một chút rồi đẩy ra.

Nơi này đã lâu không có người ở, trong phòng tràn ngập mùi ẩm mốc.

Nhưng dù có ẩm mốc thế nào cũng vẫn rất quen thuộc. Đây là nơi hắn từng ở rất nhiều năm, là nơi hắn cực kỳ quen thuộc, nhưng... giờ trở lại thì đã cảnh còn người mất.

Yến Minh Tu nhấc chân đi vào...

Nhưng chân vừa bước vào, cửa phòng đã bị đá ra, hắn còn chưa kịp phản ứng thì đã bị một cánh tay bóp chặt lấy cổ, đè hắn vào cửa: “Tôi đã cảnh cáo cậu bao nhiêu lần là không được động vào cô ấy, không được động tới cô ấy... Cậu muốn chết đúng không?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1495: Anh Vạn Dặm Đường Xa Tới Đây Mà Không Dám Gặp Chị Ta Sao?

Yến Minh Tu cảm thấy cổ mình sắp bị vặn gãy tới nơi rồi. Cánh tay kia như kìm sắt, dù hắn có đẩy ra thế nào cũng không lay chuyển được.

Yến Minh Tu cảm thấy đêm nay mình sẽ chết ở đây, cảm giác như đầu với thân thể không còn liên hệ gì với nhau nữa.

Một khắc này, hắn không có bao nhiêu sợ hãi hay tiếc nuối.

Yến Minh Tu cảm thấy mình cũng thật buồn cười, Yến Thanh Ti còn chưa chết, đáng ra hắn phải cảm thấy rất tiếc nuối mới đúng chứ?

Phổi đã không còn chút không khí nào, hắn nghĩ giờ bộ dáng mình xấu xí lắm, há miệng, lè lưỡi, trong ánh mắt tràn ngập tơ máu, con mắt lồi ra, quá xấu xí...

Có thể chết ở đây cũng tốt, dù sao... đây cũng là nhà của hắn.

Bỗng nhiên, bàn tay đang bóp cổ hắn đột nhiên buông ra.

Thân thể của Yến Minh Tu như con rối gỗ mất đi chống đỡ, lập tức ngã nhào xuống mặt đất. Hắn ôm cổ, há mồm mà thở, nhưng cổ bị siết quá lâu nên khí lực trong người đã cạn kiệt. Hắn ngã lên nền nhà đầy tro bụi, chỉ có thể nhẹ run rẩy, dưỡng khí chậm rãi truyền vào trong miệng.

Qua một hồi lâu, Yến Minh Tu mới có thể thở bình thường trở lại.

Phát ra vài tiếng ho khan nhỏ, Yến Minh Tu muốn động đậy nhưng vẫn không có sức lực, mặt hắn dán lên nền nhà, khó khăn nói: “Tôi... với các anh... là quan hệ... hợp tác. Tôi... tôi không phải... thuộc hạ của anh...”

Nói xong lại ho khan một trận dữ dội.

Lúc hắn ho, tro bụi trên nền nhà bay tán loạn, tiến vào lỗ mũi, càng làm hắn ho mãnh liệt hơn.

Trên lưng chợt nặng, Yến Minh Tu bị người nọ đặt một chân lên lưng.

Khí lực của người đó rất lớn, giống như núi đá muốn đè bẹp hắn vậy.

Thanh âm khinh thường và châm chọc vang lên trên đỉnh đầu hắn: “Hợp tác? Cậu còn mặt mũi nói với tôi câu này sao? Đáng ra tôi nên để cho cậu nằm chết luôn trong bệnh viện. Không có tôi, cậu vĩnh viễn không thể nhìn thấy ánh sáng mặt trời đâu.”

Yến Minh Tu cười ha ha một tiếng: “Phải, không có... anh, tôi cũng không... có ngày hôm nay. Nhưng... anh cũng đừng quên... lúc trước chúng ta nói... hợp tác, đó là vì các anh coi trọng... thân phận của tôi. Lúc chúng ta đàm phán, các anh đã nói thế nào?”

Người sau lưng lại dùng sức đè xuống, Yến Minh Tu phát ra một tiếng rên, xương sống của hắn như sắp gãy tới nơi.

“Ý cậu muốn nói tới ngọn núi đã vô dụng mà cậu tưởng có thể dựa vào sao?”

“Dù... có vô dụng hay không... Nhưng nếu anh ở... trong nước... hoạt động... Vẫn không... rời được...”

Còn chưa nói xong, Yến Minh Tu đã bị người kia đá một cước, thân thể bay lên trong bóng đêm, sau đó lại rơi xuống nền nhà, lăn hai vòng rồi dừng lại vì đập phải thứ gì đó.

Yến Minh Tu tiếp tục ho, mỗi lần ho là lồng ngực lại đau đớn cực kỳ.

Hắn không biết mình bị thương thế nào, nhưng hắn đã không còn sức mà ngẩng đầu nhìn người kia nữa.

“Đây là cơ hội cuối cùng của cậu. Nếu cậu còn dám động vào cô ấy thì cậu đứng lên thế nào sẽ lại nằm xuống như thế.”

Yến Minh Tu thấy anh ta phải đi bèn hỏi: “Anh... quan tâm chị ta nhiều như thế, chỉ vì tôi cho chị ta uống thuốc... sảy thai mà không ngại cách xa ngàn dặm chạy về đây. Thế mà lại không dám xuất hiện trước mặt chị ta? Anh đang sợ cái gì? Các người quen nhau đúng không?”

Không ai trả lời, hắn nghe thấy tiếng bước chân người kia rời đi, dừng lại, sau đó lại quay trở về, sau đó...

Sau đó, Yến Minh Tu lại bị đá bay một cái nữa, cả người đụng vào vách tường, rơi xuống, xương cốt như sắp gãy đến nơi, đau, lại không còn sức mà

nói nữa.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1496: Bạn Yêu Của Tôi, Ngủ Ngon!

Hơn nửa đêm qua đi, trời sắp sáng, cuối cùng Yến Minh Tu mới cảm thấy khôi phục được một chút sức lực. Hắn từ mặt đất lạnh như băng bò dậy, xương sườn hình như gẫy hai cái, tay trái cũng trật khớp, cả người đau đớn, nhưng hắn lại nở nụ cười.

Tiếng cười âm u, ở trong phòng nghe cực kỳ dọa người.

Yến Minh Tu nói: “Rất hay, càng ngày càng hay.”

...

Yến Thanh Ti lại nằm mơ thấy ác mộng, vẫn là con rắn kia, nó đuổi theo cô, cuối cùng quấn chặt lấy cô. Cô có cảm giác mình sắp bị nó bẻ nát, dù giãy giụa thế nào cũng không thoát ra được, chỉ có thể nhìn nó mở ra cái mồm đỏ lòm như chậu máu, cái mồm càng lúc càng tiến lại gần cô, sau đó... nó biến thành một người.

Yến Thanh Ti muốn nhìn rõ bộ dáng của hắn nhưng càng ngày càng mơ hồ, giống như sau lưng có một lực kéo rất lớn, kéo cô ra xa dần.

Yến Thanh Ti mở mắt ra, thở hồng hộc, trong ánh mắt đầy vẻ hỗn độn như bị một tầng sương mù dày đặc bao phủ.

“Thanh Ti... Thanh Ti...”

Thanh âm của Nhạc Thính Phong càng lúc càng rõ ràng, sương mù trong mắt Yến Thanh Ti dần dần tán đi, cô nhìn thấy vẻ mặt đầy sốt ruột của Nhạc Thính Phong.

Yến Thanh Ti há mồm hỏi: “Anh... đã về rồi?”

Nhạc Thính Phong sờ sờ trán cô, đã đầm đìa mồ hôi, rất lạnh, có lẽ là vừa rồi bị ác mộng dọa làm cho sợ hãi.

Nhạc Thính Phong ôm lấy cô: “Sao ngủ mà cũng không đắp chăn, nhỡ bị cảm lạnh thì sao?”

Lúc anh từ bệnh viện trở về, vừa vào cửa đã thấy Yến Thanh Ti nửa người

nằm trên giường, hai chân thõng xuống đất, cứ thế ngủ quên. Lúc anh tới gần thì thấy vẻ mặt của Yến Thanh Ti đầy thống khổ, hình như đang gặp ác mộng, anh vội vàng đánh thức cô dậy.

“Em không nghĩ tới cứ thế ngủ quên. Mấy giờ rồi?”

Nhạc Thính Phong đắp chăn cho Yến Thanh Ti: “10 giờ rồi, cũng không muộn lắm, em vừa gặp ác mộng sao?”

Yến Thanh Ti gật đầu dựa vào Nhạc Thính Phong: “Ừ... Rất đáng sợ, may mà anh về rồi, anh không ở đây, em ngủ liền nằm mơ.”

Nhạc Thính Phong ôm lấy cô, để hai tay cô áp vào ngực mình: “Sau này anh sẽ về sớm ngủ cùng em. Đúng rồi, có chuyện này muốn kể cho em nghe, hôm nay em biết anh nhìn thấy cái gì không?”

Yến Thanh Ti ngửa đầu hỏi: “Cái gì?”

“Lúc tới bệnh viện, anh thấy Hạ Lan Phương Niên đang hôn Lý Nam Kha, hơn nữa còn là ép cô ấy vào tường mà cường hôn.”

Yến Thanh Ti kinh ngạc: “Không phải chứ, anh xác định... không nhìn nhầm đấy chứ?”

Nhạc Thính Phong gật đầu: “Anh chắc chắn là mình không nhìn nhầm mà, hơn nữa... còn là tuyệt đối chính xác.”

Yến Thanh Ti thở dài: “Thật đúng là... thần kỳ...”

“Đúng thế, lúc anh thấy cảnh đó anh cũng thấy thần kỳ lắm.”

“Thế thì bác sĩ Lý sẽ sớm thành công thôi.”

Nhạc Thính Phong cười nói: “Đại khái vậy. Hạ Lan Phương Niên da mặt vẫn mỏng hơn cô ấy nhiều.”

Hạ Lan Phương Niên này hơi quá quân tử, so với Lý Nam Kha thì da mặt quá mỏng, thảo nào không thoát khỏi được bàn tay cô ấy.

Yến Thanh Ti thấy Lý Nam Kha cũng là cô gái khá được, cô nói: “Hai người bọn họ mà ở bên nhau thì thật tốt.”

Nhạc Thính Phong nói chuyện với Yến Thanh Ti một hồi rồi đi tắm. Anh mở ti vi cho cô xem trong lúc chờ anh tắm xong.

Di động vang lên chuông báo tin nhắn, Yến Thanh Ti vốn tưởng là tin nhắn quảng cáo, tùy tiện mở lên để xóa đi.

Nhưng khi cô đọc tới nội dung tin nhắn thì tay run lên.

[Monica, bạn thân yêu, ngủ ngon!]

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1497: Như Vậy Có Thể Làm Em Ngủ Nhanh Một Chút

Yến Thanh Ti nhìn nội dung tin nhắn, bỗng cảm thấy có chút châm chọc.

Trong đầu cô gần như trống rỗng khi đọc được mấy chữ "bạn thân yêu" kia.

Đại khái, trên đời này, chẳng có gì là vĩnh viễn cả. Ngay cả tiền cũng có lúc giảm giá trị chứ nói gì tới... tình cảm hư vô mờ mịt.

Rất lâu, rất lâu sau, Yến Thanh Ti vẫn chìm trong chết lặng, lòng cô rất đau, sau đó dần biến mất, dần phai nhạt.

Nhạc Thính Phong mở cửa phòng tắm đi ra, Yến Thanh Ti nhanh chóng xóa tin nhắn đi. Tâm tình cô vẫn chưa bình phục, nhưng lúc ngẩng đầu lên vẫn như trước đây, nhìn không ra có gì khác cả.

Cô vươn tay: "Đưa khăn cho em, em lau tóc cho anh!"

Nhạc Thính Phong đưa khăn cho cô, thành thật ngồi trước mặt cô, cúi đầu để cô không phải vươn tay lên cao.

"Ngày mai có thể đưa mẹ về nhà được không, để mẹ nằm viện mãi cũng không tốt lắm đâu."

Nhạc Thính Phong ngẫm lại: "Được, ngày mai anh sẽ đưa mẹ về. Mẹ ở bệnh viện chán sắp chết rồi, ngoại trừ Lý Nam Kha thỉnh thoảng qua nói chuyện thì chẳng có ai ở cùng bà cả."

Yến Thanh Ti sau một hồi lau tóc cho Nhạc Thính Phong, thấy đã khô rồi mới đưa lại khăn cho anh: "Xong rồi..."

Nhạc Thính Phong nghiêng đầu hôn lên má Yến Thanh Ti một cái: "Cám ơn bà xã."

Anh mang khăn vào phòng tắm rồi về giường nằm.

Anh vươn tay xoa tóc Yến Thanh Ti: "Có mệ không?"

"Không..."

"Ừ, vậy anh đọc sách cho con nghe." Nhạc Thính Phong tùy tiện rút ra một quyển sách dày như viên gạch. Yến Thanh Ti che mắt, cô sắp bị độ dày của cuốn sách đó làm cho đau mắt rồi.

Hôm nay Nhạc Thính Phong thay đổi nội dung đọc, không phải cổ phiếu nữa mà là đầu tư phiêu lưu.

Yến Thanh Ti cân nhắc, phỏng chừng cô sẽ ngủ chỉ trong một phút.

Thanh âm của Nhạc Thính Phong rất êm tai, phi thường có âm điệu, nhưng... Yến Thanh Ti vẫn đánh giá cao bản thân mình, vì còn chưa tới nửa phút thì mắt cô đã ríu lại, đầu tựa trong ngực của Nhạc Thính Phong, không lâu sau liền chìm vào giấc ngủ.

Nhạc Thính Phong nghe được tiếng thở đều đều, cúi đầu nhìn đã thấy cô ngủ tự bao giờ, cười nói: "Quả nhiên, vẫn là cách này giúp em ngủ sớm nhất."

Anh lật qua một tờ, tiếp tục đọc thêm hai đoạn nữa, xác định Yến Thanh Ti đã ngủ say rồi mới buông sách ra.

Tắt đèn trên đầu giường, ôm Yến Thanh Ti nhắm mắt lại.

...

Đêm dài yên tĩnh.

Trên con đường cách Nhạc gia không xa, có một chiếc xe hơi màu đen dừng lại, đèn xe không bật, từ bên ngoài nhìn vào không biết ở trong có người hay không.

Người lái xe thấp giọng hỏi: "Thiếu chủ, đây là Nhạc gia."

Người ngồi ở ghế sau một hồi lâu vẫn không nói chuyện.

Một lúc sau: "Đi thôi."

Đèn xe sáng lên, quay đầu, yên lặng tiến vào màn đêm.

Không bao lâu sau, lái xe phát hiện có một chiếc xe bám theo, nhanh chóng báo cáo: "Thiếu chủ, có xe theo dõi."

"Cứ để họ đi theo."

“Vâng.”

...

Ngày hôm sau, Nhạc Thính Phong sau giờ tan tầm liền tới bệnh viện bí mật đón Nhạc phu nhân về Nhạc gia.

Về tới nhà, Nhạc phu nhân thở dài một tiếng: “Vẫn là ở nhà tốt nhất, ở bệnh viện quá nhàm chán, cũng chẳng có ai nói chuyện cùng. Trong nhà còn có mẹ còn mình...”

Yến Thanh Ti cảm thấy lần này đúng là đã làm khổ Nhạc phu nhân, để một người có tuổi như bà tới bệnh viện diễn kịch thay mình, cô thấy thật tội lỗi, vội nói: “Mẹ... lần này... mẹ phải chịu thiệt rồi...”

--- O ---

Chương 1498: Anh Chưa Bao Giờ Lấy Lòng Cô Gái Nào, Anh Chỉ Lấy Lòng Em

Nhạc phu nhân vỗ vỗ tay Yến Thanh Ti: “Không có việc gì đâu, khong có gì. Mẹ ở bệnh viện chỉ lo lắng cho con, sợ con ăn không ngon. Ở bệnh viện cũng tiện lợi không kém gì ở nhà, rất thoải mái, chỉ cần con không sao thì diễn chút kịch có tính là gì. Để tối nay mẹ làm món gì ngon cho con ăn nhé!”

Nhưng thím Ngũ đã làm xong bữa tối, Nhạc phu nhân xắn tay áo, đi vào bếp, lấy ra hai quả dưa chuột. Mấy ngày không vào bếp, Nhạc phu nhân cảm thấy phòng bếp này rất thân thiết.

Cả nhà cùng nhau ăm một bữa cơm chiều vui vẻ.

Vốn Yến Thanh Ti và Nhạc Thính Phong định để Nhạc phu nhân ở bệnh viện thêm vài ngày, nếu Yến Minh Tu tiếp tục động thủ thì nhất định sẽ tới bệnh viện.

Nhưng qua mấy ngày không thấy Yến Minh Tu làm gì, đại khái vì bên này họ triển khai một đội điều tra cực kỳ hùng hậu, vì thế Yến Minh Tu cũng không dám mạo hiểm.

Cái đáng lo lắng thứ hai đó là Yến Thanh Ti sợ nếu Yến Minh Tu động thủ thì sẽ làm hại tới Nhạc phu nhân, lúc đó thì phải làm sao?

Cô để Nhạc phu nhân tới bệnh viện thay mình mấy ngày chính là biến bà thành bia ngắm, không xảy ra chuyện gì thì thôi, lỡ như xảy ra chuyện thì cô sẽ áy náy đến chết mất.

Cho nên sau khi cô và Nhạc Thính Phong bàn bạc một chút, cô cảm thấy vẫn nên đón bà về nhà thì hơn.

Yến Minh Tu cho dù âm thầm rat ay nhưng năng lực của hắn cũng có hạn, con đường hắn có thể tiếp xúc với Yến Thanh Ti cũng rất ít.

Bắt được hắn chỉ là vấn đề thời gian thôi.

Không cần vì hắn mà để Nhạc phu nhân đi mạo hiểm được, rất không đáng.

Buổi tối, Nhạc phu nhân ăn một chút, cảm giác cả người cực kỳ thoải mái,

trước khi đi ngủ còn gọi điện cho Hạ An Lan.

“À... Em muốn nói với anh là em đã về nhà rồi.”

Hạ An Lan vẫn đang làm việc, buông bút máy, cười nói: “Qua vài ngày nữa anh sẽ tới thăm em.”

Nhạc phu nhân lắc đầu: “Thôi, anh có thời gian thì nghỉ ngơi cho tốt. Em không sao đâu.”

“Nhưng anh rất nhớ em!”

Mặt Nhạc phu nhân liền đỏ lên, bà cắn môi, cảm thấy Hạ An Lan hễ nói lời đường mật là mình lại không chống đỡ nổi.

“Vậy anh... cứ nghỉ ngơi đi, chờ khi nào anh không bận thì hãy tới.”

Thanh âm ấm áp của Hạ An Lan truyền tới: “Công việc thì vĩnh viễn có, nhưng so với công việc thì em vẫn quan trọng hơn.”

Nhạc phu nhan cắn môi, mẹ nó, nếu là 30 năm trước thì mình sẽ chết mê chết mệt với lời này của Hạ An Lan mất. Người này quả thực tán gái như một kẻ lão luyện vậy.

Không gian trở nên trầm mặc, Nhạc phu nhân mãi không nói gì, Hạ An Lan hỏi: “Sao lại không nói gì?”

Nhạc phu nhân cắn môi: “Đang nghĩ, rốt cuộc là anh học từ đâu mấy lời lấy lòng con gái này?”

Hạ An Lan nở nụ cười: “Anh chưa bao giờ lấy lòng cô gái nào, anh chỉ lấy lòng em.”

Nhạc phu nhân che mặt: “Thôi anh đừng nói nữa...”

“Vì sao?”

“Vì... vì...” Nhạc phu nhân cắn ngón tay suy nghĩ, bởi vì lời anh nói làm cho em xiêu lòng rồi, muốn ở gần anh nhưng anh lại không có ở đây.

Hai người không nói gì, cách di động chỉ nghe thấy tiếng thở của nhau.

Đột nhiên, Hạ An Lan nói: “Nếu không, anh đón cả em và Thanh Ti tới thủ

đô nhé?”

Nhạc phu nhân ngây ra, sau đó lập tức lắc đầu: “Không được, không được, Thanh Ti mang thai chưa tới ba tháng, sao có thể đi đường xa được. Nó là phụ nữ có thai, anh không hiểu được phụ nữ có thai phải nghỉ ngơi nhiều, kiêng kỵ nhất là vất vả đấy.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1499: Thấy Anh, Ông Đây Không Vui Vẻ Nổi

Cuối cùng, Nhạc phu nhân lại nói thêm một câu: “Hơn nữa, thủ đô ô nhiễm rất nghiêm trọng...”

Nhạc phu nhân vừa mở miệng đã nói ra một đống lý do bất lợi, Hạ An Lan cẩn thận nghe.

Sau đó ông thở dài một tiếng: “Được rồi, anh biết rồi... anh chỉ có thể tạm nhẫn nhịn vậy.”

Nhạc phu nhân gật đầu: “Ừ... Anh... nhịn đi... Trời cũng không còn sớm nữa, anh nghỉ ngơi sớm đi đấy.”

“Được... Em cũng thế...”

“Ngủ ngon...”

“Ngủ ngon!”

Cúp máy, Hạ An Lan trực tiếp cầm lấy danh bạ điện thoại, lục tìm một dãy số.

Đêm hôm đó, tổng thống đại nhân cả đêm mở một cái hội nghị về vấn đề ô nhiễm trầm trọng của thủ đô, về việc di dời các khu sản xuất công nghiệp nặng tới các tỉnh thị khác.

Đương nhiên, Nhạc phu nhân không biết chuyện này, sau khi cúp máy bà liền nằm xuống, nhắm mắt và chìm vào giấc ngủ.

...

Công cuộc tìm kiếm Yến Minh Tu ở Lạc Thành vẫn tiếp tục, chưa từng dừng lại.

Sau khi Yến Minh Tu gây ra sự việc kia liền đột nhiên biến mất, tìm thế nào cũng không ra như thể hắn đã mai danh ẩn tích. Không thể nghi ngờ, cuộc tìm kiếm càng ngày càng khó khăn.

Nhạc Thính Phong đang nghĩ xem phải làm gì để kéo Yến Minh Tu ra ngoài ánh sáng, anh còn chưa nghĩ ra biện pháp gì thì văn phòng đã có một vị

khách không mời ghé thăm.

Giang Lai mở cửa, nói: "Ông chủ, có người tìm."

Nhạc Thính Phong đầu cũng không ngẩng lên: "Ai?"

Giang Lai khó xử, nói: "Nói là người nhà của sếp."

Nhạc Thính Phong trong lòng đang suy nghĩ, nóng nảy nói: "Người thân thích của tôi rất nhiều, quỷ mới mới biết là ai? Không gặp!"

Giang Lai vẻ mặt đau khổ: "Nhưng... Anh ấy đã vào tới đây rồi."

Nhạc Thính Phong chậm rãi ngẩng đầu: "Vậy cậu ngồi chơi à?"

Giang Lai đau khổ: "Sếp... Em không ngồi chơi... Em bị uy hiếp... Súng!"

Nói xong, anh ta yên lặng lui sang một bên để lộ ra người sau lưng.

Nhạc Thính Phong thấy người sau lưng thì cầm vài cái kẹp hồ sơ lên, ném ra ngoài: "Vậy cậu ăn đạn luôn đi. Mặc kệ cậu dùng cách nào, đuổi ngay người này ra ngoài cho lão tử, ông đây không muốn gặp anh ta."

Giang Lai rất khó xử: "Nhưng... sếp... Em không đánh lại được..."

Người sau lưng bước lên, khoát khoát tay cho Giang Lai, sau đó xoay người nhặt hai cái kẹp công văn lên.

Giang Lai đứng đó không dám động, anh ta là trợ lý của Nhạc Thính Phong đó, nếu nghe lời người này rời đi thì sếp sẽ giết anh ta ngay lập tức.

Nhạc Thính Phong cắn răng: "Còn không cút."

Giang Lai vừa nghe thấy thế liền lăn đi luôn, còn thuận tay đóng cửa lại.

Nhạc Thính Phong nhìn người đang đi về phía mình, mắng: "Tôi đi, thấy anh, ông đây không vui vẻ nổi!"

Tô Trảm đặt hai cái kẹp công văn lên bàn, sau đó ngồi xuống đối diện Nhạc Thính Phong, mở tay ra: "Thật xin lỗi, có lẽ tôi lại phải cho cậu một đoạn thời gian không vui vẻ rồi!"

Nhạc Thính Phong nheo mắt lại: "Nói tiếng người..."

Thấy Tô Trảm, Nhạc Thính Phong cực kỳ không thoải mái.

Tô Trảm nói: “Tôi bị phái tới giúp cậu.”

Nhạc Thính Phong đánh giá Tô Trảm từ đầu tới chân: “Anh xác định là sẽ không để chúng tôi phải cứu anh một lần nữa đấy chứ?”

Ánh mắt Tô Trảm hơn tối lại: “Chuyện lần trước là lỗi của tôi, lần này... tôi có chuẩn bị mà tới, tôi cam đoan sẽ không để xảy ra chuyện như lần trước nữa.”

Nhạc Thính Phong bĩu môi: “Vậy anh... định giúp chúng tôi thế nào?”

Tô Trảm nói: “Nói qua tình huống hiện tại của các cậu một lần, có cái gì cần giúp tôi sẽ giúp. Nếu không có chuyện gì khác thì tôi sẽ không xuất hiện trước mặt các cậu.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1500: Hương 1500

TÂM TÌNH CỦA NGƯỜI LÀM CHA, ANH KHÔNG HIỂU NỔI ĐÂU

Nhạc Thính Phong bĩu môi: "Đi đi... Xem anh có năng lực thật hay không?"

Sau đó anh bèn kể cho Tô Trảm nghe những chuyện xảy ra gần đây.

"Hai ngày trước, khi cứu được cha mẹ của Tiểu Từ, đã bắn hai người nước ngoài có hình xăm giống với hình xăm của mấy tên nước ngoài săn đuổi anh trên cầu lần trước. Một chết, một đang cấp cứu trong bệnh viện, mặc dù đã cứu được nhưng bác sĩ nói hiện tại anh ta không thể thừa nhận bất kỳ cuộc thẩm vấn nào."

Tô Trảm cười: "Không thích hợp để thẩm vấn sao? Chỉ cần còn sống, chỉ cần có thể nói thì có thể thẩm vấn."

Nhạc Thính Phong thấy từ trong nụ cười của anh ta tràn ngập vẻ tà ác: "Anh muốn đi sao?"

Tô Trảm đứng lên: "Đương nhiên."

"Anh không sợ làm hắn chết à?"

"Cứu sống hắn là để moi ra tin tức hữu dụng, chỉ cần moi được thông tin chúng ta cần trước khi hắn chết là được rồi. Về phần sống hay chết thì quan trọng gì sao?" Tô Trảm nói bâng quơ, nhẹ nhàng nhưng làm người ta cảm thấy như có gió lạnh sau lưng.

Nhạc Thính Phong xua tay đuổi Tô Trảm đi: "Bỗng nhiên cảm thấy cho anh tới là đúng. Anh mau đi đi, chuyện này tôi giao cho anh, tôi còn phải về chăm sóc cho vợ tôi, dù sao... Tôi đã làm cha rồi, tâm tình của người làm cha, cái lại ngàn năm không một mối tình vắt vai như anh không hiểu đâu."

Tô Trảm...

Anh ta yên lặng nhìn Nhạc Thính Phong, sau đó lấy ra một thứ từ túi xách ra, đưa cho Nhạc Thính Phong.

"Trước tiên cho con cậu cái lễ gặp mặt."

Nhạc Thính Phong bắt lấy: "Này, cái này mới là trước tiên, đừng có quên về sau đấy."

Tô Trảm xoay người rời đi, không thèm để ý tới anh.

Đi tới cửa, anh ta dừng lại, xoay người: "Còn nữa..."

Nhạc Thính Phong mở ra cái hộp mà Tô Trảm vừa đưa cho, lấy ra một miếng Ngọc Phật, đang giơ lên xem tỷ lệ thì nghe thấy tiếng của Tô Trảm, không nhịn được ngẩng đầu lên: "Sao thế?"

Tô Trảm lắc đầu: "Không có gì..."

"Không có gì thì nhanh biến đi, tôi sợ anh còn nấn ná ở đây thì lại mang thêm phiền toái cho tôi đấy."

Khóe miệng Tô Trảm giật giật mấy cái, mở cửa rời đi.

...

Tô Trảm lái xe xuyên qua mấy ngã tư, cuối cùng dừng lại trên một ngã tư, nhìn về một con đường nhỏ dẫn vào một tiểu khu.

Anh không vào tiểu khu đó mà đứng ở bên ngoài, tay siết chặt vô lăng, trong lòng đang đấu tranh.

Ở trong xe chờ mấy giờ, cuối cùng Tô Trảm thấy Quý Miên Miên từ trong tiểu khu đi ra, trên người cô mặt một cái áo lông màu xám trắng, xách theo hai cái túi, thoạt nhìn rất giống sinh viên đại học.

Cô rất gầy, áo lông dài tới tận đầu gối, gương mặt nhỏ nhắn có chút gầy, ước chừng còn không lớn bằng bàn tay của anh.

Cô không đi xe mà đi bộ.

Tô Trảm nhìn theo cô, do dự một hồi rồi lái xe đi theo.

Anh lái rất chậm, giữ khoảng cách 20m với Quý Miên Miên.

Tô Trảm nghĩ đây là lần theo dõi không hề có chút kỹ thuật nào của mình nhất.

Một lát sau, Quý Miên Miên dừng lại quay đầu nhìn, Tô Trảm cũng dừng lại.

Quý Miên Miên đau đầu, xoay người tiếp tục đi về phía trước.

Tô Trảm tiếp tục lái xe tiến lên, đi được một lúc, Quý Miên Miên đột nhiên dừng lại, lại quay đầu, Tô Trảm cũng phanh lại.

Lặp lại vài lần, Quý Miên Miên đột nhiên tăng tốc chạy vọt đi.

Tô Trảm biết chắc cô phát hiện ra mình bị theo dõi, nhưng anh vẫn cứ đi theo.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1501: Ai Cho Anh Giúp, Cút Ngay!

Tô Trảm vẫn bám theo ở đằng sau, không xa không gần, luôn giữ đúng cự ly 20m.

Quý Miên Miên hoảng hốt, cô biết gần đây có nhiều chuyện xảy ra, ngay cả Tiểu Từ còn phản bội chị Thanh Ti, chẳng lẽ... chẳng lẽ... bọn chúng bắt đầu nhắm tới cô rồi sao?

Quý Miên Miên không khỏi sợ hãi, cô sờ vào túi xách, tay chạm được vào con dao nhỏ phòng thân.

Bây giờ, lúc nào ra ngoài cô cũng cầm theo dao, tuy rằng dao rất nhỏ nhưng lại rất sắc. Cô cũng có chút võ phòng thân, hy vọng sẽ không xảy ra chuyện gì.

Nhưng vì an toàn là trên hết, cô cứ tìm chỗ nào đông người thì chạy theo, tốt nhất là tìm được cảnh sát đang tuần tra.

Quý Miên Miên vừa chạy vừa chú ý tình huống ở phía sau.

Cô phát hiện chiếc xe phía sau vẫn đi theo, giữ khoảng cách rất đều đặn, không tăng tốc cũng không giảm tốc.

Quý Miên Miên cắn răng, mẹ nó, đúng là bị người ta theo dõi rồi.

Phía trước là một ngã tư, Quý Miên Miên còn đang định nhân lúc đè đỏ thì kéo dài ra chút khoảng cách. Lúc ra ngoài, cô không muốn gọi xe taxi, giờ muốn gọi thì lại chẳng có cái nào.

Quý Miên Miên chạy nhanh qua vạch kẻ dành cho người đi bộ, không ngờ lại đâm luôn phải một người đi ngược chiều.

Quý Miên Miên vội vàng nói: “Xin lỗi, xin lỗi...”

Cô nói xong, đang định chạy đi tiếp thì cánh tay đã bị người kia giữ chặt lấy: “Này, sao lại là cô, cô ngốc... khụ khụ... Sao cô lại ở đây?”

Thanh âm này hơi quen thuộc, Quý Miên Miên ngẩng đầu nhìn, sửng sốt một chút, không ngờ lại là tên Tằng Lý lần trước nằm chung phòng bệnh

trong bệnh viện.

Quý Miên Miên nhíu mày gạt tay Tằng Lý ra: “Liên quan gì tới anh, mau cút đi.”

Tằng Lý đi theo cô: “Này, tôi nói cô nhé, sao con gái gì mà cứ mở mồm là mắng chửi người khác thế?”

Quý Miên Miên cắn răng: “Anh đừng có đi theo tôi.”

Cô không muốn liên lụy tới người khác.

Cô càng đuổi thì Tằng Lý lại càng không đi, đúng thật là một thanh niên thích làm những điều người ta không cho phép, cứ đi theo sau cô cằn nhằn mãi không ngừng.

Một lát sau, anh ta phát hiện ra điều không đúng, hỏi: “Cô đang trốn ai à? Trốn ai thế, nói đi, tôi giúp cô?”

Quý Miên Miên điên lên: “Ai cho anh giúp, cút ngay...”

Tằng Lý hừ một tiếng: “Cô bảo tôi cút thì tôi cứ không cút đấy, tôi không cút đấy, làm gì nào?”

Quý Miên Miên cảm thấy cô bị tên này chọc cho muốn điên rồi.

Cô nhìn chiếc xe ở đằng sau một cái, rồi lại nhìn Tằng Lý, cuối cùng là nhìn xung quanh. Người đi lại rất nhiều, Quý Miên Miên nghĩ nghĩ, thấy sát đường có một cửa hàng bán đồ thể thao liền nhấc chân đi vào, mua một chiếc gậy bóng chày.

Sau đó, Quý Miên Miên mang theo gậy bóng chày, xắn tay áo, xoay người, nổi giận đùng đùng đi về phía xe của Tô Trảm.

Tô Trảm xoa xoa cái trán.

Quý Miên Miên ngắn xe của Tô Trảm lại, dùng gậy bóng chày đập đập vào cửa xe: “Người trong xe ra đây cho tôi.”

Tằng Lý cũng ở một bên kêu gào phụ họa: “Đúng, ra đây, để tao nhìn xem rốt cuộc là thằng biến thái nào, ra đây xem tao xử lý mày thế nào?”

Tô Trảm dừng xe lại, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Tằng Lý đang đứng cạnh Quý Miên Miên, sau đó anh đẩy cửa xe, đi xuống.

“Sao lại là anh...” Quý Miên Miên thấy mặt Tô Trảm thì đang còn định muốn chửi mấy câu liền nuốt lại.

Tằng Lý hét lên: “Mày là thằng nào? Sao mày lại đi theo cô ấy? Tao nhìn mày đã không giống người tốt rồi, chắc chắn là một tên biến thái, nhìn cũng có chút sáng sủa, không ngờ lại là tên mặt người dạ thú. Người như mày tao gặp nhiều rồi, chính là một lũ...”

Quý Miên Miên giơ chân dậm một cái, gần như giẫm nát chân Tằng Lý ra: “Anh câm miệng lại...”

Tằng Lý kêu lên thảm thiết, ôm chân nhảy lò cò ở một bên.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1502: Tránh Xa Cô Ấy Ra Một Chút, Nếu Không Lần Sau Sẽ Bẻ Gẫy Cổ Mày

Tằng Lý rú lên: “Này, con bé ngốc này sao lại đánh tôi, tôi đang giúp cô cơ mà...”

Quý Miên Miên buông gậy bóng chày ra, một tay đẩy anh ta, anh ta vốn đang đứng bằng một chân, bị cô đẩy một cái thì ngã ngồi xuống đất, mông tiếp xúc mạnh với vỉa hè: “Cô... Không biết phân biệt...”

Quý Miên Miên lại nói chuyện như tự hỏi: “Sao lại... là... là anh?”

Tằng Lý đang ồn ào ở một bên, nghe thấy lời này của cô thì lập tức... câm miệng. Mẹ nó, hai người này hóa ra quen nhau à?

Thế anh ta phải làm gì bây giờ? Phải đi đâu bây giờ?

Người đàn ông này có vẻ... không dễ trêu vào đâu nha!

Tô Trảm nói: “Xin lỗi vì đã dọa cô.”

Quý Miên Miên: “Anh... có việc gì không?”

“Có...” Tô Trảm dừng một chút rồi lại nói: “À, không có gì...”

Anh chỉ muốn nhìn Quý Miên Miên từ xa, về cái khác... anh cũng không biết khi gặp Quý Miên Miên rồi sẽ phải nói cái gì, xin lỗi ư, những lời này anh biết cô không muốn nghe. Nhưng... ngoài nói mấy lời này, anh biết nói cái gì?

Ánh mắt Quý Miên Miên không dám nhìn thẳng vào Tô Trảm: “Vậy sao... anh cứ đi theo tôi thế?”

Tô Trảm là một người cực kỳ giỏi trong tùy cơ ứng biến, anh đã được huấn luyện dù đối mặt với tình huống nào cũng phải bình tĩnh đối mặt, bình tĩnh xử lý.

Nhưng lúc này Tô Trảm lại không biết nói gì. Anh nghĩ ngợi một hồi mới lắp bắp nói: “Thực xin lỗi... Tôi... vừa tới Lạc Thành, vừa mới... thấy cô, định... tới chào cô một câu.”

Quý Miên Miên lườm anh: “Nếu tôi đoán không nhầm, anh theo tôi từ tiểu khu tới đây đúng không? Anh dừng xe chờ tôi ở trước cửa tiểu khu chứ gì?”

“Tôi... Thật xin lỗi...”

Quý Miên Miên thở dài một hơi, nói: “Tôi biết anh muốn làm gì, nhưng không quan trọng, anh không cần đi theo tôi, tôi cũng không cần bảo vệ. Tôi có thể tự bảo vệ mình, anh đi đi.

Quý Miên Miên quăng gậy đánh bóng chày, xoay người rời đi.

Tằng Lý nói với Tô Trảm: “Này, chú à, theo đuổi con gái không phải theo đuổi như thế đâu.”

Tô Trảm rốt cuộc cũng nhìn tới Tằng Lý: “Vậy cậu nói xem... phải theo đuổi thế nào?”

Ánh mắt của anh làm Tằng Lý rất khó chịu, anh ta ngạnh cổ lên, nói: “Muốn biết ư, tốt... mời tôi bữa cơm...”

Tô Trảm: “Lên xe.”

Ánh mắt Tằng Lý chuyển động, mình đi, dễ nói chuyện như thế, xem ra cũng dễ lừa.

“Được... Nhưng tôi nói đi chỗ nào thì cậu phải theo tôi.”

“Cũng được.”

Tằng Lý ngồi lên xe: “Oa, chú à, xe của chú được đấy.”

Tô Trảm không nói chuyện, khởi động xe.

Đi được khoảng 10 phút, Tằng Lý phát hiện đường đi không đúng: “Chú à, chú muốn đi đâu thế?”

Tô Trảm thản nhiên: “Đến rồi cậu sẽ biết.”

Tằng Lý ý thức được vấn đề, vội la lên: “Anh cho tôi xuống xe, tôi không đi.”

Tô Trảm nở nụ cười: “Sao lại đi được? Tôi đã đồng ý với ai chuyện gì thì sẽ

không nuốt lời. Sẽ có tiệc lớn, sẽ không quỵt đâu.”

“Sẽ không làm gì cả, chỉ muốn... đánh gãy một chân của cậu.”

Tằng Lý cắn răng: “Anh muốn làm gì hả?”

“Mời cậu ăn đại tiệc mà.”

Qua 10 phút nữa, xe dừng ở trên một con đường nhỏ hẻo lánh, trên đường không hề có người hay xe qua lại.

Tằng Lý sợ tới mức thân người dán chặt vào cửa xe, anh ta muốn đi xuống nhưng cửa xe đã bị khóa chặt: “Anh... Anh... Muốn làm gì?”

Tô Trảm vặn vặn cổ tay: “Cho cậu nếm thử đại tiệc tự tay tôi làm!”

Giây tiếp theo, chiếc xe rung lên, một lúc sau, cửa xe mở ra, Tằng Lý bị quăng ra như một bao rác.

Tô Trảm bỏ lại một câu: “Cách xa cô ấy ra, nếu không lần sau sẽ bẻ cổ cậu đấy.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1503: Ông Đây Bị Anh Hại Chết Rồi

Miệng Tằng Lý bị nhét một miếng vải, chỉ có thể phát ra những thanh âm ô ô, chân trái của anh ta đang ở trong một tư thế gấp khúc vô cùng quỷ dị.

Tằng Lý đau tới lộng óc, quần áo trên người đã bị mồ hôi lạnh làm cho ướt đẫm. Mẹ nó đau quá, tên kia không ngờ lại dám... bẻ gãy chân anh ta thật?

Tằng Lý nhớ tới lần đầu tiếp cận Quý Miên Miên, tối hôm đó liền bị một tên khốn nào không rõ mặt uy hiếp, đe dọa anh ta không được tiếp cận Quý Miên Miên.

Bây giờ lại thêm một tên nữa.

Tằng Lý không biết hai tên khốn này có phải là một người hay không, nhưng hành vi rất giống nhau:

Anh ta lại bị đánh gãy chân thật, mẹ nó...

Sớm biết kết quả này thì có chết cũng không đồng ý cái gì với tên khốn kia.

Tằng Lý nằm bẹp chịu đau một hồi, dù anh ta thực sự tình nguyện làm chuyện này thì cũng không nghĩ sẽ bị dày vò như vậy.

Tằng Lý run run lấy vải trong miệng ra, sau đó lấy điện thoại, dùng một chút sức lực cuối cùng, run rẩy bấm gọi một dãy số.

“Này... Đến... Mau cho người tới đón ông đây, mẹ nó... Lão tử bị anh hại chết đến...”

“Cậu sao thế?”

Tằng Lý mắng: “Còn thế nào nữa... Thế nào, chân ông đây lần này bị đánh gãy thật rồi, anh vừa lòng chưa?”

Quẳng điện thoại sang một bên, Tằng Lý đau đến mức phát ra tiếng rên rỉ, trong đầu không nghĩ được cái gì nữa, cũng không muốn báo thù nữa, chỉ ước giá như có người đánh cho anh ta ngất đi được ngay lúc này thì anh ta đã cám tạ tổ tông tám đời nhà người đó rồi.

Nhưng chỗ này hẻo lánh như thế, ngay cả chó cũng không nguyện í tới dạo

chơi chứ đừng nói là con người.

Tằng Lý nằm trên mặt đất lạnh như băng, đau tới chết đi sống lại, đột nhiên một con chim sẻ hạ cánh xuống đúng giữa mặt anh ta.

Sau đó, anh ta cảm giác mặt mình lành lạnh, còn nghe được âm thanh lạch cạch.

Sau đó, không có sau đó nữa, con chim sẻ bay đi, để lại trên mặt anh ta một bãi phân.

...

Sau khi Tô Trảm thu thập xong Tằng Lý thì quay về tìm Quý Miên Miên.

Anh biết Quý Miên Miên định đi đâu, cô ra ngoài không gọi xe, có thể thấy là nơi cô muốn tới không xa. Theo phương hướng mà cô đi, anh đoán co tới siêu thị, có lẽ cô đang định đi mua một vài món đồ.

Quả nhiên anh đã đoán đúng, dừng xe ở đối diện siêu thị không bao lâu thì thấy Quý Miên Miên xách theo hai túi đồ nặng trịch đi ra. Cô bước đi rất nhẹ nhàng, dường như hai túi đồ nặng trịch kia không ảnh hưởng gì tới tốc độ của cô vậy.

Tô Trảm định đi theo, nhưng cuối cùng nhịn lại.

Anh biết Quý Miên Miên không muốn thấy anh, nhưng... anh cũng không thể không làm gì được.

Tô Trảm thở dài một tiếng, nợ nhân tình của người ta thật sự rất khó trả.

Anh ngẩng đầu nhìn theo Quý Miên Miên một hồi, cô đặt hai cái túi xuống đường, xoa xoa hai tay một lúc rồi lại xách túi lên đi tiếp.

Do dự một chút, Tô Trảm mở cửa xe bước xuống, anh đi theo cô.

Siêu thị cách tiểu khu của Quý Miên Miên 8 phút đi bộ. Quý Miên Miên không muốn vẫy xe, khoảng cách đó không hề xa, lần nào cô cũng chỉ đi bộ tới mà thôi.

Nhưng hôm nay cô mua khá nhiều, xách rất nặng, Quý Miên Miên cân nhắc một chút, cô không có bằng lái xe ô tô, có lẽ sau này nên mua một cái xe

điện hoặc xe đạp để thay cho đi bộ cũng được.

Đang suy nghĩ thì chợt thấy hai tay nhẹ bẫng.

Quý Miên Miên sửng sốt, nhìn hai tay trống trơn của mình, sau đó ngẩng phắt đầu lên nhìn, chỉ thấy người vừa cướp hai túi đồ của mình đã đi xa được hai, ba bước.

Quý Miên Miên há mồm định hô lên nhưng nhìn bóng dáng của anh ta, cô bỗng nhớ tới Diệp Thiều Quang.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1504: Tôi Sẽ Cố Gắng Không Xuất Hiện Trước Mặt Cô

Mỗi lần hai người cùng đi siêu thị, anh sẽ nói, dù sao cô cũng khỏe hơn, nhưng cô chưa đi được bao xa thì anh đã giành lấy túi đồ trong tay cô, sau đó nhanh chóng vượt nhanh qua để cô phải đuổi theo mình.

Bóng dáng của Tô Trảm thoạt nhìn rất giống Diệp Thiều Quang.

Tô Trảm biết Quý Miên Miên chưa đuổi theo, anh cũng không ngừng lại, tiếp tục đi về phía trước, hướng về phía nhà cô mà đi.

Anh biết sớm muộn gì Quý Miên Miên cũng đuổi kịp, vì thế anh không muốn chờ cô. Anh sợ Quý Miên Miên thấy mình thì sẽ không vui, mà chính anh cũng không biết phải đối mặt với cô thế nào.

Anh chỉ muốn giúp cô xách nó lên nhà, sau đó anh sẽ rời đi.

Quý Miên Miên chậm rãi đi theo sau Tô Trảm, cô cũng không vượt lên, bước cách anh khoảng mười bước. Cô vốn đã định đuổi theo lấy lại đồ của mình rồi đuổi anh đi.

Nhưng... cô rất nhớ Diệp Thiều Quang, bóng dáng Tô Trảm rất giống anh ấy, đi sau anh, cô có cảm giác giống như ngày xưa, Diệp Thiều Quang và cô cùng nhau đi mua đồ, cùng nhau trở về nhà.

Quý Miên Miên biết đây không phải sự thật, người phía trước không phải Diệp Thiều Quang, nhưng cô chỉ muốn lừa gạt bản thân mình một chút.

Đường đi cũng không dài, từ siêu thị về tới tiểu khu chỉ chừng hơn chục phút.

Lúc tới tiểu khu, bảo an ngăn Tô Trảm lại không cho vào.

Tô Trảm chỉ Quý Miên Miên, nói với bảo an: ‘Tôi đi cùng cô ấy.”

Bảo anh nhìn ánh mắt Quý Miên Miên đang nhìn chằm chằm vào Tô Trảm thì thầm nghĩ hình như hai người này quen biết nhau thật, vì thế không ngăn cản nữa.

Tô Trảm đưa Quý Miên Miên đến trước cửa nhà, đợi cô tiến tới mới nói: “Tôi đi đây, hẹn gặp lại.”

Quý Miên Miên như tỉnh mộng, sau khi tỉnh lại cô càng cảm thấy đau đớn, khó chịu. Cô cúi đầu, nhìn mũi chân của mình: “Sau này anh đừng có tới nữa. Người chết đã chết rồi, làm những chuyện này thì có tác dụng gì?”

Tôi mong có thể chăm sóc cho cô... Loại suy nghĩ này, Tô Trảm không nói ra được, bởi anh cảm thấy nếu mình nói ra thì lại muốn nói thêm nhiều nữa.

Anh nói: “Tôi sẽ cố gắng không xuất hiện.”

Anh xoay người định đi thì thấy từ trong tháng máy vừa lên có một người đi ra.

Lãnh Nhiên kinh ngạc nhìn Tô Trảm, hỏi Quý Miên Miên: “Miên Miên, vị này là...”

“Không liên quan tới anh.” Quý Miên Miên lấy chìa khóa mở cửa, xách đồ đi vào, sau đó đóng cửa lại nghe “rầm” một tiếng.

Lãnh Nhiên có chút đề phòng Tô Trảm: “Anh...”

Tô Trảm nhìn cậu ta hơi vuốt cằm, sau đó rời đi.

Lãnh Nhiên quay đầu nhìn Tô Trảm, người này... ôi, khinh người thế? Quý Miên Miên sẽ không bị anh ta làm gì chứ?

Lãnh Nhiên vội vàng tới gõ cửa.

...

“Tằng Lý đã được đưa tới bệnh viện, cậu ta nhờ tôi chuyển lời tới cậu... cậu ta sẽ không làm gì giúp cậu nữa.”

Sắc mặt Yến Minh Tu tái nhợt, sau khi gã cấp dưới báo cáo xong thì hắn vẫn rất bình tĩnh, dường như đã sớm biết kết quả này.

Hắn lạnh lùng nói: “Đúng là một phế vật, vô dụng!”

“Thiếu chủ đã tới đây rồi, tôi hy vọng... Cậu không nên khư khư cố chấp như thế nữa!”

Yến Minh Tu gầm lên một tiếng: “Không tới phiên anh dạy dỗ tôi, cút.”

Cấp dưới của hắn vẫn kiên trì: “Tôi cũng vì tốt cho cậu thôi, nếu còn có lần sau, sợ là thiếu chủ sẽ không tha cho cậu.”

Yến Minh Tu cầm cái cốc đập mạnh xuống: “Còn không cút đi. Tôi muốn xem anh ta sẽ không tha cho tôi thế nào? Cho dù anh ta muốn giết tôi... lúc đó... tôi cũng sẽ giết chết Yến Thanh Ti.

“Rầm”, cửa phòng bị đá tung ra.

“Tôi cho cậu vài giây để nhắc lại lời cậu vừa nói một lần nữa?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1505: Cả Nhà Hắn Chẳng Có Ai Là Tốt Đẹp Cả

Thanh âm kia rét buốt như gió lạnh mùa đông khiến cho Yến Minh Tu run rẩy cả người, cảm thấy như có một luồng khí lạnh xuyên thẳng vào trong xương cốt, hóa thành hàng ngàn cây châm.

Thân thể của Yến Minh Tu không thể tự chủ được mà không ngừng run lẩy bẩy, hắn có cảm giác gần đây mình rất xui xẻo, vừa nói một câu đã bị người ta nghe thấy rồi.

Yến Minh Tu mở tay ra: “Anh biết mối thù của tôi và Yến Thanh Ti, cũng phải biết tôi về nước vì lý do gì. Tôi không thể không đối phó với chị ta. Tôi có thể đồng ý với anh, trước khi các anh xong việc, tôi sẽ không làm gì chị ta...”

Yến Minh Tu vừa nói xong thì người nọ đã đi tới trước mặt hắn, sau đó... bị người này đá một cú.

Hắn còn chưa kịp thở một hơi thì ngực đã bị người ta giẫm lên.

Xương sườn của Yến Minh Tu lần trước bị đánh gẫy hai chiếc, chỉ cần hơi thở mạnh đã thấy đau, lúc ho khan thì phổi cũng có cảm giác như đang bị xé rách, càng không nói bây giờ bị giẫm lên ngực thế này.

Yến Minh Tu đau tới sắc mặt trắng bệch.

Người kia lạnh lùng nói: “Đồng ý với tôi? Cậu vốn chỉ là một con chuột trốn lui trốn nhủi, lấy đâu ra tư cách mà nói với tôi như vậy? Xem ra cậu thật sự muốn ngủ không bao giờ tỉnh lại, đúng không? Hay cậu cho rằng, ngoài cậu ra, chúng tôi không tìm thấy người nào khác thay thế được cậu sao?”

Yến Minh Tu nở nụ cười, lúc lồng ngực bị đạp lên thật là đau khủng khiếp.

“Ha ha... Phải, hiện tại tôi phải dựa vào các người. Giờ tôi chỉ có hai bàn tay trắng, không có tư cách gì nói điều kiện với các người. Nhưng các người cũng đừng quên, những gì tôi làm cũng là có lợi với các người...”

Câu cuối cùng của Yến Minh Tu gần như là gầm lên, cái chân trên ngực lại nhấn thêm một chút làm hắn run lên, thanh âm tắt lịm.

Một lát sau, Yến Minh Tu tiếp tục nói: “Kỳ thật, anh cũng hiểu rõ rằng hiện tại Yến Thanh Ti là hòn ngọc quý trong tay Hạ gia, chị ta là điểm duy nhất các anh có thể đột phá. Chuyện anh không muốn làm tôi sẽ làm thay anh, chẳng lẽ anh không nên cảm ơn tôi sao?”

Ngực lại bị nhấn mạnh một cái.

“Cậu câm miệng lại.”

Yến Minh Tu đau tới mức trước mắt tối đen, tầm mắt mơ hồ, dường như không thấy rõ bộ dáng người kia thế nào nữa. Nhưng hắn vẫn tiếp tục nói: “Chỉ... có tôi... mới có thể tiếp tục ra tay với Yến Thanh Ti, khi đó Hạ An Lan sẽ bị dẫn dụ, các anh... mới có cơ hội... nếu không... Ha ha... Anh lấy cái gì ra mà báo cáo kết quả công việc đây?”

Yến Minh Tu nói xong liền cảm thấy ngực như bị búa tạ đập lên, trước khi lâm vào hôn mê, hắn còn nghe thấy giọng người kia:

“Tôi đã nói không thể làm cô ấy bị thương chính là không thể. Nếu cậu còn dám động vào cô ấy một lần, tôi cam đoan sẽ khiến cậu vĩnh viễn không mở mắt ra được.”

Khóe môi Yến Minh Tu mang theo nụ cười lạnh châm chọc, cổ ngoẹo sang một bên, ngất đi.

Nếu đã bắt buộc phải làm bị thương thì cần gì giả vờ giả vịt nữa?

Chẳng lẽ hắn không động thì Yến Thanh Ti sẽ không bị thương sao?

Thực buồn cười... Hắn ra tay sẽ ôn hòa hơn người khác rất nhiều. Nếu để những người khác ra tay, chắc chắn họ tàn nhẫn, máu lạnh hơn hắn rất nhiều.

Kỳ thật hắn... đã hạ thủ lưu tình lắm rồi.

Lúc Yến Minh Tu tỉnh lại thì người kia đã rời đi, vẫn để thuộc hạ canh giữ bên người hắn.

Cấp dưới mang cho hắn một chén nước, nói: “Người làm bị thương Tằng Lý là Tô Trảm. Hắn rất khó đối phó, sẽ là một kình địch khó chơi. Hắn đã chính thức tiếp nhận vụ này, sau này chúng ta muốn ra tay càng khó hơn.”

Thân thể Yến Minh Tu đau tới mức không còn là chính mình nữa. Hắn cười

khẩy, nói: “Tô Trảm... Tô Trảm... Nhạc Thính Phong, còn có người nhà của hắn, không ai là thứ tốt cả... Đều là một lũ... ý xấu đầy mình.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1506: Tôi Sẽ Không Đi Chịu Chết Như Cậu

"Bây giờ cậu cứ nghỉ ngơi trước đi, chờ khỏe lại rồi nói sau. Năm mới sắp tới rồi, cứ nằm im một thời gian đã."

Yến Minh Tu cười khổ: "Tôi không có thời gian chờ năm mới..."

"Cậu..."

Yến Minh Tu vẫy vẫy tay: "Anh ra ngoài đi, tôi muốn suy nghĩ một chút xem nên làm gì tiếp theo."

Người kia gật đầu, đứng dậy rời đi.

Yến Minh Tu ôm ngực, đau đến mức phải nhắm mắt lại, giờ đến thở cũng có cảm giác như bị lăng trì vậy.

Tô Trảm tới rồi, sẽ nhanh chóng tìm tới đây, trước khi người đó tìm tới, hắn phải nhanh chóng hoàn thành xong những việc mình muốn làm.

Hắn phải tìm giúp đỡ cho mình, mấy kẻ trước đều rất ngu xuẩn, đứa nào cũng là loại túi rượu thùng cơm hết.

Yến Minh Tu nhớ tới một người, hắn đã sớm lên danh sách các kẻ thù của Yến Thanh Ti, muốn tìm giúp đỡ thì phải tìm trong đám kẻ thù của cô.

Yến Minh Tu lấy di động ra, bấm một dãy số mình chưa gọi bao giờ.

Qua hồi lâu, đầu bên kia điện thoại mới có người nghe máy: "Alo... Ai thế?... Sao gọi điện thoại mà không nói gì, có chuyện gì hả?"

Thanh âm đó cực kỳ khó chịu, dường như vì bị đánh thức nên có chút giận dữ.

Yến Minh Tu nói: "Du Hí..."

"Cậu là ai?"

Người Yến Minh Tu muốn tìm chính là Du Hí. Du Dực đã mua vé máy bay cho anh ta ra nước ngoài, sau đó... anh ta cũng chẳng thèm về, thậm chí mẹ đẻ là Hạ Như Sương chết, Du gia sụp đổ anh ta cũng không về, ở nước ngoài

vui tới quên trời quên đất, như thể không biết gì chuyện xảy ra ở trong nước.

Yến Minh Tu nói: “Kẻ thù của kẻ thù chính là bạn bè, hai chúng ta coi như là bạn bè đi.”

Du Hí dừng lại một chút rồi mới trả lời hắn: “Ai bạn bè với cậu, ông đây đầy bằng hữu, cậu là ai mà còn dám chơi trò thần bí với ông đây hả? Cậu ở đâu chui ra, tự báo tên tuổi đi, tôi không có thời gian chơi trò đoán mò với cậu...”

Yến Minh Tu do dự một chút rồi nói ra thân phận của mình: “Tôi là... Yến Minh Tu, hẳn là anh đã nghe qua tên tôi...”

“Yến Minh Tu... không biết, ông đây đã khốn sắp chết rồi, làm gì có thời gian quan tâm cậu hả...” Du Hí dường như không biết cái tên này.

Yến Minh Tu thấy anh ta muốn gác điện thoại lại vội nói: “Tôi là em trai cùng cha khác mẹ của Yến Thanh Ti, nghe thế anh đã biết chưa?”

Đầu bên kia trầm mặc một hồi, sau đó Yến Minh Tu nghe thấy giọng Du Hí đầy trào phúng: “Yến Thanh Ti... Ồ, không biết, ông đây cũng không muốn biết.”

Yến Minh Tu nhíu mày: “Mẹ anh bị Yến Thanh Ti hại chết, chết không toàn thây, lúc chết trên người không có một chỗ nào hoàn hảo, chẳng lẽ anh không hận chị ta, anh không muốn báo thù à?”

Thanh âm Du Hí đầy vẻ khinh thường: “Cậu quan tâm làm gì? Cha mẹ tôi chết tôi còn chưa muốn báo thù, cậu gấp làm gì? Chẳng lẽ cậu mới là con trai thất lạc của họ à?”

“Nếu anh cảm thấy sự nhát gan của mình có thể làm cho anh cảm thấy dễ chịu thì kệ anh, nhưng... tôi nghĩ, chẳng lẽ anh thật sự có thể ngoảnh mặt làm ngơ trước cái chết của cha mẹ mình? Sau khi mẹ anh chết, anh cũng chưa từng về nước đúng không? Bà ấy chết mà một nấm mồ cũng không có, chẳng lẽ anh không cảm thấy tức giận, không oán hận sao?”

Đầu bên kia im lặng, Yến Minh Tu cảm thấy mình đã đánh động được Du Hí rồi, vì hắn không tin thực sự có người thờ ơ trước việc cha mẹ mình bị giết hại.

Nhưng, Yến Minh Tu vạn lần không ngờ được...

Du Hí nói sau một hồi im lặng: “Hận, nhưng tôi không muốn đi tìm chết.”

Yến Minh Tu nhíu mày: “Theo ý anh thì báo thù chính là muốn tìm chết sao?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1507: Cậu Muốn Chết Thì Chết Một Mình Đi, Đừng Kéo Tôi

Du Hí cười vang: "Đương nhiên rồi, chẳng lẽ không đúng à? Trước khi cậu tìm tôi thì chắc chắn đã làm thử rồi, kết quả thì sao? Không cần phải nói, chắc chắn là thất bại rồi, nếu cậu thành công thì cũng không tìm với kẻ vô dụng như tôi. Nhưng cậu đã tìm tới tôi, chứng minh không những cậu đã thất bại mà còn bại rất thảm? Vậy cậu cảm thấy, tôi biết cậu thất bại mà còn đi hợp tác với cậu làm điều ngu ngốc sao?"

Yến Minh Tu đột nhiên không biết nói gì, vì Yến Minh Tu nói đúng, không những đúng là còn cực kỳ đúng, khiến cho hắn không có cách nào phản bác.

"Anh..."

Du Hí nghe thấy thanh âm chần chừ của Yến Minh Tu thì nói tiếp: "Xem ra tôi nói đúng rồi, cậu muốn chết thì cũng đừng có kéo tôi theo. Cũng đừng có nói với tôi Yến Thanh Ti đáng hận tới mức nào, cái đó tôi biết rõ hơn cậu nhiều. Tôi biết nhưng tôi càng biết rõ hơn về khả năng của mình, cậu muốn chết thì cứ từ từ mà chết, đừng liên lụy tới tôi."

Yến Minh Tu cảm thấy khá đau đầu, sao người này lại chẳng giống suy nghĩ của hắn chút nào.

Lần trước đối mặt với Yến Minh Châu cũng thế.

Yến Minh Tu nói: "Nhưng chị ta không phải là kẻ thù của anh à? Chẳng lẽ anh định trơ mắt nhìn chị ta tự diêu tự tại sao?"

Du Hí bĩu môi: "Lúc trước khi Yến Thanh Ti chưa được Hạ gia nhận, khi đó cô ấy vẫn còn là người của Yến gia các người, chỉ là một kẻ tứ cố vô thân, cả nhà các ngươi đều là sói đói mà còn chưa cắn chết được người ta. Giờ cô ta đã là lão yêu ngàn năm rồi, sau lưng còn một đám BOSS đánh mãi không chết, ha, muốn báo thù thì cứ đợi ngàn năm nữa đi. À, đúng rồi, tôi không phải muốn nhìn cô ấy tiêu diêu tự tại, mà là hiện tại tôi còn tiêu diêu tự tại hơn cô ấy nhiều."

Yến Minh Tu cười lạnh: "Làm con, báo thù cho cha mẹ là chuyện thiên kinh địa nghĩa, anh nói vậy chỉ càng làm tôi cảm thấy anh là kẻ nhát gan."

Du Hí thở dài: "Đúng thế, tôi sợ chết lắm, sợ chết là bản năng của loài người, tôi chẳng cảm thấy sợ chết là có gì sai cả. Tôi không giống cậu, cậu muốn báo thù, muốn chết thì cứ việc, đừng có lôi kéo tôi, đương nhiên... Nếu cậu thật sự có thể giết được Yến Thanh Ti thì tôi rất vui vẻ. Dù sao cô ấy cũng giết mẹ tôi, nhưng nếu cậu muốn tìm tôi hợp tác thì thật xin lỗi, tôi còn muốn sống yên ổn thêm vài năm nữa. Ai nha, Du gia chúng tôi cũng chỉ còn có hai người, còn phải trông chờ vào tôi nối dõi tông đường, hương khói cho tổ tiên, trọng trách của tôi lớn lắm, cậu không hiểu được đâu."

Cơ mặt Yến Minh Tu run run: "Anh..."

Du Hí lại nói: "Không cần gọi điện thoại cho tôi nữa, cậu có biết mấy giờ rồi không hả, khó khăn lắm mới ngủ được, phiền quá đi mất..."

Tút tút tút...

Di động truyền tới âm thanh ngắt kết nối, Yến Minh Tu nhìn di động nhíu mày.

Du Hí này rốt cuộc có phải con đẻ của Hạ Như Sương không thế? Mẹ bị hại thảm như thế mà anh ta lại không hề có lòng trả thù, còn có thể công khai nói như vậy?

Ở bên kia đại dương, Du Hí quăng điện thoại sang một bên, hai tay để ra sau đầu, mắt nhìn thẳng lên trần nhà, vẫn chưa ngủ được.

Anh ta cười tự giễu.

Không phải không hận, nhưng anh ta biết, hận thì có ích lợi gì chứ? Anh ta làm gì có năng lực trả thù.

Mẹ anh ta lợi hại như thế mà còn bị thua thảm đến vậy, anh ta một chiêu cũng không đỡ lại được Yến Thanh Ti, đi báo thù đúng là tìm chết.

Kiểu tự tìm chết này anh ta không muốn làm, cũng không ngu ngốc tự chạy về làm con thiêu thân.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1508: Mình Cứ Thành Thật Ăn Rồi Chờ Chết Đi

Du Hí không phải người thông minh, nhưng người ngốc cũng có cách sinh tồn của người ngốc.

Hận là một chuyện, báo thù là một chuyện, hai chuyện này không thể lẫn lộn được.

Du Hí thản nhiên nói: “Mẹ, nếu mẹ thương con thì chắc mẹ muốn con mẹ sống tốt đúng không? Dù sao con cũng là con trai duy nhất của mẹ, mẹ theo ba con chẳng để lại gì, nếu đoạn tử tuyệt tôn thì càng thảm hại hơn. Về phần báo thù thì cứ để phần cho kẻ nào có bản lĩnh hơn đi, con không có tiền đồ, cũng không có bản sự, vẫn cứ nên thành thật... ăn rồi chờ chết thôi.”

Du Hí thở dài một tiếng: “Nói không chừng mình mệnh lớn, còn sống lâu hơn cả Yến Thanh Ti. Mình có thể đến viếng cái chết của cô ta, thế cũng được coi là báo thù rồi.”

“Ai nha, cái tên Yến Minh Tu này, hy vọng hắn có thể sống thêm vài ngày. Nhưng... nếu hắn chết thì cũng chẳng liên quan gì tới mình... Ngủ...”

Du Hí kéo chăn qua đầu, lật người, không bao lâu sau liền chìm vào giấc ngủ.

...

Nhạc phu nhân về nhà, Nhạc Thính Phong vẫn đi làm như bình thường. Yến Thanh Ti nhiều ngày chưa ra ngoài nên thấy rất buồn chán, hơn nữa gần đây Quý Miên Miên cũng khong tới, Yến Thanh Ti chỉ có thể đi dạo trong vườn nhà, điều này làm cho tâm tình của cô rất hậm hực.

Nhưng cũng may, ngày tới bệnh viện khám thai cũng tới.

Yến Thanh Ti chờ mong ngày này rất lâu. Trên đường đi bệnh viện, cô còn muốn hạ cả kính xe xuống.

Nhạc Thính Phong nhận ra đúng là gần đây Yến Thanh Ti ở nhà lâu tới phát nghẹn rồi, cô không đòi đi ra ngoài là vì không muốn tạo thêm phiền toái cho người khác. Nhạc Thính Phong đau lòng, lúc dừng đèn xanh đèn đỏ, anh

xoa đầu cô: “Ở nhà buồn chán lắm đúng không?”

Yến Thanh Ti cười cười: “Còn... Chịu được...”

Nhạc Thính Phong cầm tay cô, nói: “Tô Trảm đã tới đây, nhưng anh chưa thấy anh ta có hành động gì, không biết định làm gì nữa. Nếu anh ta không bắt được Yến Minh Tu thì anh sẽ cho anh ta một trận.”

Tô Trảm tới, Nhạc Thính Phong đem hết mọi chuyện giao cho anh ta.

Mà anh ban ngày đi làm, thời gian còn lại đều chạy về nhà với vợ.

Anh vốn nghĩ Tô Trảm tới thì tiến độ sẽ được đẩy nhanh, nhưng sau khi anh ta tới đây, ngoài ngày đầu tiên gặp nhau ra, sau đó cũng chẳng thấy bóng dáng đâu nữa, không biết đang làm gì. Anh có hỏi Ngự Trì thì nghe nói... tên kia suốt ngày lái xe chạy loạn trong thành phố, chẳng làm gì, chỉ... đi dạo phố mà thôi.

Yến Thanh Ti nói: “Em nghĩ anh ấy đã có kế hoạch hết rồi. Dù sao anh ấy cũng không quen thuộc Lạc Thành này, cũng không quen Yến Minh Tu lắm, phải tìm hiểu mọi tình huống mới hành động được.

Đèn xanh sáng lên, Nhạc Thính Phong liền tiếp tục lái xe.

“Anh ta á, thực ra... là chạy đi tìm Quý Miên Miên.”

“Hả?”

“Anh ta áy náy với Quý Miên Miên nên tới đây, ngoại trừ là điều tra chuyện kia, không chừng chuyện quan trọng nhất là muốn gặp Quý Miên Miên.

Yến Thanh Ti nhớ tới gần đây cô không gặp Quý Miên Miên, nhíu mày suy nghĩ, sau đó nhắn cho cô một cái tin.

Không bao lâu sau, Quý Miên Miên hồi âm cho cô, nói rằng con bé đã về nhà đón năm mới với cha mẹ rồi.

Yến Thanh Ti bảo cô cứ ở nhà lâu thêm một chút, không cần trở về ngay.

Cô hy vọng, Quý Miên Miên ở nhà, nhận được sự quan tâm của cha mẹ thì tâm tình sẽ tốt hơn.

Không có nơi chữa thương nào tốt hơn ở nhà.

Đến bệnh viện, sau khi trải qua mấy lần kiểm tra, kết quả cho thấy Yến Thanh Ti điều dưỡng thân thể rất tốt, còn tăng lên được mấy cân nữa.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1509: Muốn Đoạt Được Một Người Đàn Ông Tốt Thì Phải Trả Giá Rất Nhiều

Tình trạng phát triển của thai nhi cũng bình thường, bác sĩ dặn dò một vài công việc cần làm, sau đó cho họ lịch hẹn tái khám lần sau.

Đến bệnh viện nên Yến Thanh Ti muốn gặp Lý Nam Kha một chút. Hơn nữa, cô rất muốn biết hiện tại Lý Nam Kha và Hạ Lan Phương Niên thế nào.

Nhưng, nhìn Lý Nam Kha thì hình như cô đang phiền não, sắc mặt không tốt, đôi mắt thâm quầng.

Yến Thanh Ti hỏi cô: "Cô làm sao thế, bị ốm à, sắc mặt sao kém vậy?"

"Không sao... Chỉ là hai hôm nay chưa được ngủ ngon."

"Tăng ca à?"

Lý Nam Kha ngáp một cái, lắc đầu: "Không phải..."

"Thế bị làm sao?"

Lý Nam Kha ngẩng đầu lên, suy nghĩ một chút rồi nói: "Đại khái là trả giá cho việc đuổi theo nam thần đi."

Yến Thanh Ti kinh ngạc: "Hả?"

Lý Nam Kha tự cười giễu mình: "Tôi muốn đoạt được một người đàn ông tốt thì phải trả giá cao thôi, nhưng chẳng sao hết, tôi tin tưởng người đàn ông này nhất định thuộc về tôi..."

"Rốt cuộc là làm sao thế?"

"Không có việc gì, tôi có thể giải quyết được. Cô thế nào rồi, kiểm tra xong chưa?"

Yến Thanh Ti nói mình rất khỏe, em bé cũng phát triển bình thường. Hai người nói chuyện được một lát thì Lý Nam Kha bị y tá gọi đi mất, Yến Thanh Ti đành trở về.

Lý Nam Kha ở một mình, mấy ngày nay, cứ tầm rạng sáng là bị người ta bấm chuông cửa quấy rối, còn không ngừng có người gọi điện thoại quấy rầy. Ra mở cửa thì bên ngoài không có ai, tiếp điện thoại thì không thấy ai nói gì, thỉnh thoảng còn vẳng lại tiếng như âm thnah từ phim kinh dị, nghe trong đêm cực kỳ dọa người. Cô còn nhận được bưu phẩm, bên trong không phải mèo chết, chuột chết thì cũng là thứ gì đó rất máu me.

Mấy ngày nay, tinh thần Lý Nam Kha cực kỳ vật vã, giờ cô chỉ mong được tăng ca làm buổi tối.

Lý Nam Kha biết là ai làm, nhưng cô không có chứng cớ, dù có báo cảnh sát thì họ cũng không thể nào tối tối tới gác cửa cho cô được. Cô đã từng đứng canh ở cửa, rõ ràng không ai gõ cửa nữa, nhưng điện thoại và chuyển phát thì vẫn có.

Nhưng lá gan Lý Nam Kha cũng rất lớn, lại là thầy thuốc, lúc học đại học đã giải phẫu đủ loại thi thể động vật, vì thế những cái này với cô cũng chẳng là gì. Cô chỉ muốn chờ xem tiểu tiện nhân kia còn muốn chơi đến khi nào.

Cô càng không muốn tôi ở bên anh trai cô thì lão nương càng muốn làm chuyện đó.

...

Trên đường về nhà, Yến Thanh Ti nhận được điện thoại của chị Mạch.

“Alo, chị Mạch, có chuyện gì thế?”

“Có việc, có việc... Thanh Ti, em có biết ở nước ngoài có một nhiếp ảnh gia cực kỳ nổi tiếng tên là Stuart Mill không?”

Giọng chị Mạch cực kỳ hưng phấn, Yến Thanh Ti cảm giác lúc chị nói chuyện thì đang nhảy cẫng lên, đứng ngồi không yên.

Yến Thanh Ti đáp: “Có, em biết... Sao thế?”

Stuart Mill là nhiếp ảnh gia nổi tiếng trên thế giới, được rất nhiều tạp chí nổi tiếng săn đón. Trong thời đại báo mạng dần dần thay thế cho báo chí truyền thống, vậy mà địa vị của Stuart Mill vẫn không ai lay chuyển được.

Tác phẩm của anh ta khác hẳn với tác phẩm của các nhiếp ảnh gia khác, ảnh chụp cũng không lưu truyền nhiều, đại bộ phận là người già và trẻ em, không

mấy khi chụp ảnh ngôi sao.

Nhưng anh ta chụp ảnh bìa cho tạp chí T, hễ ngôi sao nào được lên trang bìa là sẽ lên như diều gặp gió.

Mà những ngôi sao có thể lên trang bìa tạp chí T đều là người nổi tiếng có phong cách thời trang, nếu được thêm Stuart tự mình chụp cho nữa thì không khác nào được Thượng đế chúc phúc cả.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1510: Sinh Xong, Bảo Em Sinh Thêm Đứa Nữa Cũng Được

Về sau chẳng cần làm gì cả, cứ ngồi đợi hợp đồng quảng cáo, chụp ảnh ùn ùn kéo tới thôi.

Giấc mơ lớn nhất của những người mẫu, ca sĩ, minh tinh điện ảnh lúc còn sống chính là mời được anh ta chụp cho mình một lần. Chỉ cần được anh ta đồng ý chụp hình thì coi như có một kim bài chứng thực bản thân trong làng giải trí, dù là địa vị hay đẳng cấp sẽ lập tức được nâng lên một độ cao hoàn toàn mới.

Loại ưu đãi này so với được giải thưởng người mẫu ảnh còn khó đạt được hơn gấp trăm lần.

Bởi vì vị nhiếp ảnh gia này rất thanh cao, cũng không có nhiều ngôi sao được anh ta coi trọng.

Lúc Yến Thanh Ti ở nước ngoài thì thanh danh của anh ta nổi vang như sấm rền, nhưng kỳ quái là những người bị anh ta chụp hình đều chưa từng thấy mặt anh ta, đó là một nhiếp ảnh gia cực kỳ thần bí.

Trước kia, Yến Thanh Ti còn nói, một nhiếp ảnh gia có thể làm tới nước này đúng thật sự là... quá tài tình.

Chị Mạch hưng phấn nói: “Anh ta tới nước ta rồi, Thanh Ti, anh ta tới nước ta, chị vừa mới nhận được tin này đấy.”

Chị Mạch hưng phấn tới độ này thì Yến Thanh Ti cũng không lấy làm kỳ quái: “Đến thì đến, có quan hệ gì với em đâu?”

Giờ cô lại phụ nữ có thai, nhiếp ảnh gia có cao cấp tới đâu thì cũng chẳng liên quan gì tới cô hết. Nếu cô không mang thai, có khi cũng có ý tưởng tìm gặp anh ta một lần.

Chị Mạch nói: “Sao em lại không kích động gì vậy hả? Anh ta sẽ chọn vào ngôi sao trong nước, lần này anh ta muốn chọn một ngôi sao trong nước để đưa lên bìa tạp chí T đó.”

Yến Thanh Ti chớp mắt mấy cái: “Sao em phải hưng phấn, có liên quan gì

tới em đâu?"

"Sao lại không quan hệ với em? Có quan hệ là đằng khác ấy, trong mấy ngôi sao anh ta chọn có em đấy, em yêu ạ, có em..." Chị Mạch còn nhắc đi nhắc lại hai lần "có em".

Yến Thanh Ti kinh ngạc, nhưng cũng nhanh bình tĩnh lại: "Anh ta chọn vài người là muốn thử ống kính à? Sau đó lại chọn từ trong đó ra một người phải không?"

"Đúng thế, nhưng ít nhất là chúng ta có cơ hội. Thanh Ti, Thanh Ti... em có muốn thử không?"

"Thử rồi cũng chẳng tới lượt em đâu, giờ em đang là người có bầu..."

"Nhưng bụng em còn chưa thấy rõ mà. Em nghĩ xem, nếu thật sự được lựa chọn, sau này em có thể đánh ra thị trường quốc tế, đây chính là cơ hội ngàn năm có một đó, bao nhiêu người mơ còn không được đâu." Chị Mạch cố gắng thuyết phục Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti đúng là hơi động lòng, đó là một cơ hội tốt, cô sờ sờ bụng: "Nhưng... gần đây em không được an toàn lắm..."

"Vấn đề an toàn thì em cứ yên tâm. Chị đã hỏi rồi, đại thần Mill sẽ một mình làm việc với từng ngôi sao một, rất an toàn, em sẽ không phải gặp các ngôi sao nữ khác, hơn nữa địa điểm gặp mặt có thể là phòng chụp do chúng ta lựa chọn."

Yến Thanh Ti kinh ngạc: "Tốt như vậy?"

"Đúng vậy, nếu không tại sao chị lại bảo em tới thử xem chứ. Thanh Ti, em ngẫm xem, nếu như em được lựa chọn làm gương mặt trang bìa, đừng nói em không đi làm một năm, dù là ba năm thì em cũng không sợ bị lãng quên.

Yến Thanh Ti cắn cắn môi: "Em... phải bàn bạc với ông xã đã."

Cúp máy, cô nhìn Nhạc Thính Phong đầy tội nghiệp, cũng không nói gì, chỉ nhìn anh.

Nhạc Thính Phong đã nghe loáng thoáng được nội dung cuộc nói chuyện, anh biết Yến Thanh Ti cực kỳ muốn đi, bèn cười nói: "Có thể... Nhưng anh phải đi cùng mới được."

"Ông xã, anh thật tốt quá, nếu em có thể được chọn lên trang bìa cho tạp chí này thì sinh xong bảo em sinh thêm đứa nữa cũng được."

"Đây là em nói đấy nhé..."

...

Hai ngày sau, Yến Thanh Ti đi vào phòng chụp hình, lúc chờ đợi, tâm tình cô rất khẩn trương.

Nghe thấy tiếng cửa phòng bị đẩy ra, cô xoay người lại, thấy người vào thì nhất thời sửng sốt.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1511: Bảo Bối, Gặp Lại Anh Em Có Vui Không?

Khuôn mặt kia, đôi mày kia, thân ảnh quen thuộc kia đột nhiên chiếu thẳng vào mắt Yến Thanh Ti như tên bắn.

Một khắc này, đầu óc Yến Thanh Ti trống rỗng, tư duy dừng lại, mọi thanh âm bên tai đều trôi xa, cô có thể cảm giác được nhiệt độ trên cơ thể mình từng chút từng chút một bị rút ra, chân tay lạnh như băng.

Nhạc Thính Phong lập tức phát hiện ra sự bất thường của Yến Thanh Ti, trong mắt cô ngoại trừ vẻ khiếp sợ còn có sự phức tạp mà anh không lý giải được.

Nhạc Thính Phong bắt lấy tay Yến Thanh Ti, cảm giác cô đang run, và còn... rất lạnh.

Anh nhìn cô không nói, mà Yến Thanh Ti bị anh nắm lấy tay cũng không phản ứng gì, người đàn ông này... rốt cuộc có quan hệ gì với Thanh Ti?

Nhạc Thính Phong nheo mắt lại, phòng bị nhìn chằm chằm vào người vừa bước vào. Cao, gầy, da trắng, tóc màu bạch kim càng làm cho anh ta như tỏa sáng, tóc xoăn, dài, đôi mắt màu lam đặc hữu của người phương tây sâu thẳm như biển xanh.

Đó là một người đàn ông đẹp không chê vào đâu được, dù theo thẩm mỹ phương đông hay phương tây thì anh ta đều ở dạng cực phẩm của cực phẩm.

Gương mặt anh tuấn, thâm thúy, so với người phương tây thông thường thì có chút sắc nét hơn.

Anh ta đi rất nhanh, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Yến Thanh Ti.

Đảo mắt một cái, anh đã đi tới trước mặt hai người, dang hai tay ra định ôm lấy Yến Thanh Ti.

Nhạc Thính Phong đã chuẩn bị từ trước, bước lên chắn trước mặt Yến Thanh Ti.

Sau đó... Khụ...

Yến Thanh Ti không bị ôm mà Nhạc Thính Phong lại bị siết trong một cái ôm rất chặt.

Người này còn chưa nhận ra vấn đề, anh ta cứ ôm lấy Nhạc Thính Phong mà nói trong vui vẻ: “Monica, honey, thấy anh có phải em rất kinh ngạc không?”

Tiếng Trung của anh ta không được lưu loát, nhưng nói từng chữ rất chậm nên nghe rất rõ ràng.

Cái tên Monica, Nhạc Thính Phong từng nghe từ miệng Hạ Lan Phương Niên nói ra.

Anh đẩy người kia ra: “Ngừng, ngừng, anh là ai? Gọi ai thế hả, vừa mới gặp mặt đã đòi ôm lấy người ta, có hiểu quy củ không thế?”

Người ngoại quốc kia bị đẩy ra thì vẻ mặt kinh ngạc: “(⊙o⊙) A... Anh là...”

Nhạc Thính Phong hất cằm: “Anh là ai?”

“Tôi là... bạn của người đẹp đứng sau anh kìa.”

Nhạc Thính Phong cười ha ha: “Còn tôi là chồng của mỹ nữ ấy đấy. Người nước ngoài như anh có biết chồng là gì không? Chồng chính là tướng phu đó, hiểu không?”

Người kia nghe xong thì mắt sáng rực lên, vui mừng nói: “Thì ra anh chính là chồng của Monica à, xin chào... Tôi là Arthur, là bạn tốt của Monica...”

Trong lòng Nhạc Thính Phong rất nghi hoặc, trước giờ anh chưa từng nghe Yến Thanh Ti nói rằng cô có một người bạn tốt ở nước ngoài.

“Bạn tốt? Sao tôi chưa từng nghe vậy, Thanh Ti, em quen anh ta à?” Nhạc Thính Phong quay đầu nhìn Yến Thanh Ti.

Arthur cũng xoay người, vẫy vẫy tay với Yến Thanh Ti: “Hi, Monica, bảo bối nhỏ, em có vui khi gặp lại anh không vậy?”

Yến Thanh Ti rốt cuộc cũng hoàn hồn, cô nhìn gương mặt quen thuộc trước mặt, hỏi: “Anh... Sao lại tới đây?”

Nghe giọng mình, Yến Thanh Ti vẫn cảm thấy không thật lắm, người mà

trong lòng cô luôn muốn lảng tránh giờ lại xuất hiện trước mắt cô.

Arthur muốn ôm Yến Thanh Ti một cái nhưng cứ bị NTT cản lại.

Anh hỏi: “Darling, anh nhớ em, muốn gặp em... Chẳng lẽ em không vui à?”

Yến Thanh Ti khó khăn gật đầu: “Vui chứ... Rất vui...”

Hồi còn ở nước ngoài, anh ta là người bạn duy nhất của cô, khó khăn lắm mới gặp lại, chẳng phải cô nên vui mừng sao?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1512: Đây Là Vợ Của Tôi, Ai Cho Anh Ôm?

Nhưng Yến Thanh Ti lại không có bao nhiêu vui mừng, mà có cũng chỉ là... một chút cảm xúc phức tạp không thể nói rõ thành lời.

Nhạc Thính Phong nhìn chằm chằm vào gương mặt Yến Thanh Ti, rõ ràng cô nở nụ cười nhưng đôi mắt lại không lấy gì làm vui vẻ... Người đàn ông này... rốt cuộc có quan hệ thế nào với cô?

Nhạc Thính Phong thấy trong lòng mình có thanh âm ùng ục, sùng sục...

Đúng là sùng sục, hơn nữa còn rất to, làm anh khó chịu cực kỳ, sắp không chịu nổi luôn rồi.

Nhạc Thính Phong nắm chặt tay Yến Thanh Ti: “Thanh Ti, em thật sự quen anh ta à?”

Yến Thanh Ti hít sâu một hơi, gật đầu: “Quen chứ, đây là bạn của em ở nước ngoài, Arthur.”

Cô nói với Arthur: “Arthur, đây là chồng tôi, Nhạc Thính Phong.”

Nhạc Thính Phong tùy tiện gật đầu chào một cái với Arthur, sau đó không để ý tới anh nữa.

Arthur thừa dịp Nhạc Thính Phong thả lòng phòng bị liền đi nhanh tới, ôm chầm lấy Yến Thanh Ti: “Darling, rốt cuộc cũng gặp em rồi, những ngày em không ở bên đó, anh thấy thật sự rất nhàm chán.”

Âm thanh của anh ta tràn đầy vui sướng, là sự vui mừng toát ra từ nội tâm, không giống với nụ cười miễn cưỡng của Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti: “Anh nhàm chán vì không có ai tạo kích thích cho mình chứ gì?”

Nhạc Thính Phong vừa thấy đã chửi thầm, lão tử còn đứng đây mà anh còn dám ôm, nghĩ tôi là người chết chắc?

“Anh buông tay ra ngay...” Nhạc Thính Phong túm lấy Arthur đẩy ra: “Đây là vợ của tôi, anh ôm cái gì hả?”

Vẻ mặt của Arthur rất kinh ngạc: “Tại sao? Chúng tôi là bạn tốt, sao gặp lại nhau lại không thể ôm? Trước kia chúng tôi vẫn thế này mà?”

Nhạc Thính Phong tức giận, mẹ nó, trước kia đã từng ôm, còn thường xuyên ôm nữa chứ?

“Trước kia còn dám... Tốt, giờ không nói tới chuyện trước đây, lúc đó hai người ở nước ngoài nên tôi không xen vào. Nhưng giờ là ở trong nước của chúng tôi, không phải muốn ôm là có thể ôm, càng không thể ôm vợ tôi trước mặt tôi. Nếu không lần sau tôi sẽ không khách khí nữa đâu.”

Arthur nhún vai: “Hiện giờ tôi cũng chẳng thấy ưa nổi anh.”

Yến Thanh Ti giữ lấy Nhạc Thính Phong đang muốn tức giận: “Đã lâu không gặp, chúng ta có nên... ngồi xuống uống chén café, ăn bữa cơm rồi cùng nói chuyện không?”

Arthur nắm lấy tay cô: “Đương nhiên rồi... Darling, từ khi em về nước, anh chẳng tìm được một ai để nói chuyện phiếm cả.”

Nhạc Thính Phong túm lấy tay Arthur nói: “Giữ ý tứ.”

Arthur bĩu môi.

Yến Thanh Ti nói: “Đúng rồi, Stuart Mill là anh đấy à?”

Arthur lắc đầu: “Đương nhiên không phải rồi. Stuart là bằng hữu của anh, anh vừa nghe anh ta nói muốn tới đây thì anh cũng theo cùng luôn, còn đặc biệt đề cử em với anh ta đấy. Một chút nữa anh ta mới tới, anh vội vã muốn gặp em trước nên mới tới trước.”

“Ra là vậy...”

Arthur nhìn cô nháy mắt: “Yên tâm, có anh ở đây, lên trang bìa tạp chí T kỳ này sẽ là em.”

Trong lòng Yến Thanh Ti có rất nhiều nghi vấn, cô nhìn người đàn ông vừa quen thuộc vừa xạ lạ trước mắt này, không biết phải làm gì tiếp theo.

Từ trong phòng làm việc đi ra, lúc ngồi trong quán café, Nhạc Thính Phong vẫn tỏ ra phòng bị Arthur. Nhưng bọn họ cũng không nói gì, chỉ nói về cuộc sống khi còn ở nước ngoài. Nghe Yến Thanh Ti nhẹ nhàng nhắc lại những

ngày xưa, Nhạc Thính Phong trong lòng vừa ảo não vừa hối hận, sao hồi ấy anh không sớm buông bỏ cái tính kiêu ngạo vô dụng của mình đi chứ?

Giữa cuộc nói chuyện, đột nhiên anh nhận được điện thoại nên ra một chỗ nghe máy.

Yến Thanh Ti nhìn Arthur, hỏi: “Arthur... Tôi... còn có thể tiếp tục tin tưởng anh không?”

Anh ta cầm lấy tay cô, hôn lên mu bàn tay: “Đương nhiên, Monica thân yêu của anh, em nhất định phải tin tưởng ở anh.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1513: Chồng Tôi Sẽ Ghen

Ánh mắt anh xanh như màu nước biển, thâm thúy và trong vắt, lúc anh nói chuyện rất dễ làm người ta trầm mê và tin vào lời anh nói.

Khóe miệng Yến Thanh Ti giật giật. Tình bạn giữa cô và Arthur rất đặc biệt, nếu không có anh ta, cô sẽ không thể nào sống sót được trong 3 năm ở nước M. Không ai biết cô quý trọng người bạn này thế nào, nhưng... nếu... nếu cả người bạn quan trọng nhất này cũng đứng ở phe đối lập với cô, vậy cô sẽ không biết phải đối mặt với anh thế nào?

Nhưng đầu óc cô vẫn rất tỉnh táo, dù có thể tin tưởng vào Arthur nữa hay không thì giờ cũng không thích hợp để lật mặt với nhau.

Arthur đột nhiên xuất hiện, đột nhiên tới mức cô cần có thêm thời gian để chuẩn bị.

Yến Thanh Ti thản nhiên đáp: “Tin chứ...”

Nhưng nói tin tưởng xong cô lại rút tay ra khỏi tay Arthur.

Arthur nhìn bàn tay trống trơn của mình, trong mắt hiện lên vẻ bi thương: “Bạn yêu, em... không tin anh đúng không?”

Yến Thanh Ti lắc đầu: “Không phải, ở trong nước không giống với nước ngoài, tôi lại là người đã kết hôn, cho nên... Chúng ta không thể giống như trước kia được, chồng tôi sẽ ghen mất.

Arthur nhíu mày: “Tại sao? Chúng ta là bạn tốt mà, sao chồng em có thể tùy tiện ghen với bạn bè của em như thế? Đây là cách bạn bè đối xử với nhau bình thường mà.”

Yến Thanh Ti cầm cốc chocolate nóng lên, cười nói: “Tình hình ở trong nước khác với nước ngoài, anh nhập gia thì nên tùy tục, anh xem... chồng tôi đang lườm anh đấy. Anh có tin nếu anh còn dám chạm vào tôi lần nữa, anh ấy sẽ tới đánh nhau với anh đấy.”

Nhạc Thính Phong đứng ở một bên nghe điện thoại nhưng ánh mắt vẫn liếc về bên này, lúc thấy Arthur hôn tay Yến Thanh Ti thì anh muốn bạo phát, thiếu chút nữa chạy lại đạp cho anh ta một cước.

May là Yến Thanh Ti nhanh chóng rút tay lại, hơn nữa lại giữ khoảng cách xa với Arthur, thế nên anh mới nhịn lại được.

Người đang nói chuyện với Nhạc Thính Phong là Tô Trảm. Anh ta nói đang hoài nghi Yến Minh Tu ở ngay khu phố trung tâm, tạm thời chốt phạm vi hoạt động rồi sẽ điều tra cụ thể.

Tô Trảm gọi cho Nhạc Thính Phong là muốn nhờ anh giúp anh ta một chuyện. Anh ta muốn tới bệnh viện gặp một người, anh ta cảm thấy người này biết chỗ ở của Yến Minh Tu, cho dù không biết thì cũng có thể khiai thác được chút tin tức gì đó.

Nhạc Thính Phong đồng ý, chỉ cần có thể tóm được Yến Minh Tu thì muốn bảo anh giúp gì cũng được.

Cuối cùng, Nhạc Thính Phong trừng mắt với Arthur một cái rồi nói: "Giúp tôi điều tra một người..."

"Nói đi, ai?"

Ngắt điện thoại, Nhạc Thính Phong quay về chỗ ngồi bên cạnh Yến Thanh Ti, ôm lấy bả vai cô.

"Nói chuyện xong rồi sao?"

Yến Thanh Ti gật đầu: "Ừ, xong rồi."

Arthur liếc nhìn Nhạc Thính Phong ôm Yến Thanh Ti, tư thế kia, ý tứ đánh dấu lãnh thổ kia như đang tuyên bố chủ quyền của mình vậy.

Lúc nói chuyện với anh, mặc dù cô cười nhưng trong mắt lại đầy vẻ đề phòng và nghi ngờ.

Nhạc Thính Phong nói với Arthur: "Đầu tiên cảm ơn anh đã giúp đỡ bảo bối nhà tôi lúc cô ấy ở nước ngoài. Hôm nay anh tới nước chúng tôi chơi, để biểu đạt lòng biết ơn của chủ nhà, giờ cũng đã tới bữa trưa rồi, không bằng để tôi mời anh, sau đó nếu anh không có việc gì thì tôi sẽ cho người đưa anh đi tham quan Lạc Thành. Ở đây có nhiều địa điểm tham quan cũng không tệ."

Arthur cười cười: "Được, vậy làm phiền Nhạc tiên sinh rồi."

Lúc anh cười nhìn rất khảng khái, gương mặt trắng nõn không có chút biểu cảm lo lắng nào.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1514: Anh Ta Giống Như Một Quý Tộc

Nhạc Thính Phong suy nghĩ một hồi, cuối cùng đưa Arthur tới một quán lẩu.

Anh nghĩ người nước ngoài không ăn được cay, để cay chết anh ta đi.

Anh sẽ gọi một nồi lẩu uyên ương, Arthur là dân ngoại quốc, có lẽ sẽ không biết lẩu uyên ương là thế nào, đến lúc đó, sẽ để anh ta ăn bên cay, còn anh và Thanh Ti ăn bên không cay.

Không ngờ, nồi lẩu vừa bưng lên, Arthur đã hưng phấn nói: "A... lẩu, bạn yêu, chồng em đúng là rất tri kỷ đấy, sao anh ấy biết anh thích ăn lẩu vậy? Có phải em nói cho anh ấy biết không? Giờ anh lại cảm thấy anh ấy là một người rất tốt."

Mặt Nhạc Thính Phong đen lại.

Yến Thanh Ti nhẹ nhàng nhéo NTM ở dưới gầm bàn một cái: "Nếu muốn tiếp đón anh thì tất nhiên phải mời anh những món ngon nhất rồi."

Sau đó, Nhạc Thính Phong thấy Arthur một tay dùng đũa thành thạo, miệng kêu cay cay nhưng lại vẫn nói rất đã nghiền.

Nhạc Thính Phong cảm thấy ăn mất cả ngon, đây có lẽ là bữa cơm khó nuốt nhất đời anh.

Yến Thanh Ti gắp từ trong nồi canh suông ra một miếng bò viên, lặng lẽ đặt vào bát ăn.

Arthur thấy động tác đó của cô thì dừng một chút, nói: "Trước kia tới giờ toàn là anh gắp thịt cho em, không ngờ... giờ em lại biết gắp thịt cho người khác rồi. Bỗng nhiên cảm thấy vì lâu rồi không gặp nên em không còn là Monica trong trí nhớ của anh nữa?"

Yến Thanh Ti cười cười: "Lập gia đình rồi nên cũng khác trước kia nhiều lắm."

Arthur không nói gì nữa, lại cúi đầu ăn.

Anh ăn rất nhiều, thêm một chút cơm, đại khái cả bữa chỉ mình anh khen ngon.

Bữa cơm trưa không thoải mái cuối cùng cũng chấm dứt, Arthur cười nói: "Cùng đi gặp Stuart đi, dù là anh đề cử em cho anh ta nhưng cũng muốn cho hai người gặp nhau, nếu không làm sao anh ta biết phải chụp em thế nào."

Yến Thanh Ti gật đầu: "Được!"

Trở về phòng làm việc của chị Mạch, Yến Thanh Ti rốt cuộc cũng gặp được đại sư chụp ảnh trong truyền thuyết Stuart Mill, hoàn toàn không giống so với tưởng tượng của cô.

Yến Thanh Ti nghĩ đại sư chụp ảnh phải là một người tràn ngập hơi thở nghệ sĩ, ánh mắt thâm thúy, hơi gầy gò, trên người có loại cảm giác đã trải qua đủ mọi thê lương của nhân thế, ánh mắt của anh ta có thể nhìn thấu mọi chuyện trên đời này.

Nhưng người xuất hiện trước mắt này lại khác trong tưởng tượng của cô quá nhiều.

Người trước mắt này rất cao, phải hơn 1m9, mặc áo khoác màu nâu, áo trong cổ cao lót lông cười, làn da rám nắng, tóc ngắn, mũi cao và thẳng, ánh mắt xanh phiếc như phỉ thúy. Anh ta có diện mạo tiêu chuẩn của một anh chàng nước ngoài đẹp trai, ngũ quan còn sắc sảo hơn so với Arthur, nhìn như điêu khắc vậy, không hề có chút tì vết nào.

So với thân phận nghệ thuật gia thì anh ta càng giống một người đàn ông quý tộc hơn. Lúc anh ta nhìn Yến Thanh Ti, ánh mắt chăm chú đầy vẻ soi mói.

Yến Thanh Ti không thích ánh mắt này, cô đọc được trong ánh mắt anh ta có ý không hữu hảo.

Anh ta vươn tay nói: "Xin chào, tôi là Stuart Mill."

Yến Thanh Ti còn chưa kịp động thì Nhạc Thính Phong đã vươn tay ra bắt lấy, sau đó buông lỏng, nói: "Xin chào, tôi là chồng của Yến Thanh Ti, Nhạc Thính Phong."

Đối mặt với một người có khí thế lấn át thế này, rốt cuộc Nhạc Thính Phong có thể phát huy được lợi thế của mình, phóng ra uy nghiêm của một tổng tài bá đạo, ánh mắt bí hiểm, biểu tình đạm mạc. Anh cao quý ư, ông đây còn cao

quý hơn nhiều. Anh cao lãnh ư, ông đây còn cao cmn lãnh hơn.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1515: Thanh Ti Coi Anh Là Bạn Nhưng Tôi Thì Không

Mill buông tay ra: "Tôi đang chào hỏi với tiểu thư Monica, Nhạc tiên sinh làm thế này có phải rất không lễ độ hay không?"

Nhạc Thính Phong cười nhạt: "Tôi nghĩ là một người có lễ độ thì từ lần đầu gặp mặt sẽ không nhìn một cô gái đẹp bằng một ánh mắt như soi mói hàng hóa thế được, nhất là khi cô gái ấy lại là vợ của tôi."

Mill nhìn Nhạc Thính Phong, một lát sau nói: "Xin lỗi."

Nhạc Thính Phong mở miệng: "Tôi chấp nhận."

Sau đó Mill nhìn về phía Yến Thanh Ti: "Tiểu thư Monica."

Yến Thanh Ti nói: "Xin ngắt lời anh một chút, anh có thể gọi tôi là Nhạc phu nhân, có thể gọi tôi là cô Yến, hoặc gọi tôi là Monica giống Arthur, bởi vì dù sao tôi cũng là một người đã kết hôn rồi."

Mill xòe tay ra: "Được, Monica... Hiện tại chúng ta có thể thử máy chứ?"

Yến Thanh Ti: "Đương nhiên rồi."

Thử máy đơn giản nên Yến Thanh Ti không trang điểm, cũng không thay quần áo, lúc chụp ảnh chỉ cởi áo khoác ra đứng trước một tấm vải trắng.

Mill cũng không bảo Yến Thanh Ti làm động tác gì, để cô tùy ý hành động, chỉ cầm máy nháy nháy mấy cái.

Sau khi kết thúc, anh ta nói: "Hai ngày này tôi sẽ đi thăm thú Lạc Thành, tìm mấy địa phương phù hợp để chụp."

Yến Thanh Ti gật đầu: "Được, nếu cần cái gì thì anh cứ nói với người đại diện của tôi, chị ấy sẽ sắp xếp cho anh."

Sau khi Yến Thanh Ti gặp Arthur thì vẫn có cảm giác kỳ quái, cô muốn mau chóng về nhà suy nghĩ cẩn thận một chút.

Vì vậy, cô cũng không muốn ở lại lâu, liền cùng Nhạc Thính Phong trở về.

Arthur giữ cánh tay cô lại, nói: "Thân ái, em không mời anh tới nhà em chơi à?"

Hai mắt Arthur sáng ngời, thoạt nhìn vô cùng lương thiện, thực dễ dàng làm cho người ta buông lỏng cảnh giác.

Nếu là trước đây, Yến Thanh Ti thế nào cũng mềm lòng, nhưng hiện tại, cô kéo tay Arthur xuống, nói: "Xin lỗi, không được đâu Arthur. Vợ chồng tôi ở cùng mẹ chồng, nếu chỉ có một mình tôi thì không thành vấn đề gì, nhưng mẹ tôi là người đã có tuổi, bà sẽ không quen nếu tự nhiên trong nhà xuất hiện thêm một người..."

"Nhưng nếu các anh còn chưa có chỗ nghỉ thì cứ ở lại khách sạn của Nhạc thị đi. Ông xã tôi có thể sắp xếp chỗ ăn nghỉ cho các anh."

Arthur gật đầu: "Thế cũng tốt, nhưng ngày mai anh muốn tới nhà em chơi, em đừng từ chối nữa đấy."

Yến Thanh Ti mỉm cười: "Được... Trưa mai mời các anh tới nhà tôi dùng bữa."

Cô bố trí cho Arthur ở khách sạn của Nhạc thị để tùy thời có thể nắm giữ được hành tung hai người bọn họ.

Trước khi trở mặt hoàn toàn với Arthur, cô vẫn muốn tiếp tục duy trì tình bạn này.

Yến Thanh Ti không biết tại sao Arthur lại đột nhiên tới đây, nhưng sự xuất hiện này nhất định có nguyên nhân.

Arthur thừa dịp Nhạc Thính Phong không chú ý liền ôm lấy Yến Thanh Ti một cái: "Thân ái, ngày mai gặp."

"Ngày mai gặp."

Nhạc Thính Phong lạnh lùng nhìn Arthur, mở cửa xe để Yến Thanh Ti ngồi vào.

Sau đó anh xoay người, lạnh lùng nói: "Ở đây, mong anh Arthur đừng tiếp tục khiêu chiến giới hạn của tôi. Thanh Ti coi anh là bạn, nhưng tôi thì không."

Arthur nhún vai: “Tôi và Monica chỉ là tình bạn đơn thuần, anh làm chồng của cô ấy mà không thể rộng lượng được một chút sao? Bà xã của anh cũng cần có không gian riêng tư, cô ấy là người, không phải vật sở hữu của anh.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1516: Dù Những Người Yêu Có Rời Bỏ Cô Thì Anh Cũng Sẽ Không Bao Giờ Rời Đi

Arthur đối mặt với Nhạc Thính Phong sẽ không có thái độ giống như đối mặt với Yến Thanh Ti nữa, đó là một sự ương ngạnh vô hình làm người ta khó chịu.

Nhạc Thính Phong lãnh đạm nói: "Vợ của tôi tất nhiên có cuộc sống của cô ấy, bạn bè của cô ấy thế nào cũng là bí mật mà tôi tôn trọng, nhưng... cô ấy coi anh là bạn mà chắc gì anh đã coi cô ấy là bạn... Đều là đàn ông, trong lòng tự hiểu là được rồi, có những chuyện không cần phải nói rõ ra."

Nhạc Thính Phong nói xong, định mở cửa xe, nhưng lại nghĩ tới môt chuyện nên lấy giọng của một người chủ nhà, nói: "Đúng rồi, rất hoan nghênh anh Arthur ngày mai tới nhà của tôi chơi. Hẹn gặp lại."

Nói rồi Nhạc Thính Phong lên xe.

Xe đi xa rồi, vẻ tươi cười trên mặt Arthur chuyển thành phức tạp, đôi mắt màu lam hơi sẫm lại, lộ ra một vẻ giá lạnh âm trầm.

Trên đường về, Nhạc Thính Phong không nói câu gì, Yến Thanh Ti cũng đang nghĩ tới chuyện của mình.

Hai người về tới tận nhà nhưng chẳng hề nói với nhau câu nào.

Nhạc Thính Phong vẫn chờ Yến Thanh Ti nói chuyện, nhưng cô thì vẫn cứ đắm chìm trong thế giới của chính mình, không hề chú ý tới tâm tình không tốt của anh.

Nhạc Thính Phong cắn răng, không phải là cô coi thường anh đấy chứ?

Về tới nhà, Nhạc phu nhân và thím Ngũ đều ra ngoài, có lẽ là đi siêu thị mua đồ rồi.

Hai người đi lên phòng, Yến Thanh Ti cởi áo khoác đặt trên ghế, mãi cho đến khi Nhạc Thính Phong mang cho cô một ly nước ấm, rốt cuộc cô mới lấy lại được tinh thần.

Yến Thanh Ti ngẩng đầu: "Anh..."

Nhạc Thính Phong không nhìn cô, anh chưa cởi áo, cởi giày, thản nhiên ngồi xổm xuống trước mặt cô, tháo giày của cô ra, thấy chân cô rất lạnh liền đi tăng nhiệt độ điều hòa trong phòng lên cho ấm.

Rốt cuộc Yến Thanh Ti cũng cảm giác được Nhạc Thính Phong không đúng. Anh đang tức giận, cô biết anh giận cái gì, nhưng dù thế anh vẫn rất quan tâm tới cô.

Nhạc Thính Phong xoay người nhìn Yến Thanh Ti, vừa vặn nhìn thẳng vào mắt cô.

Yến Thanh Ti: "Anh không có gì muốn hỏi sao?"

Nhạc Thính Phong: "Có gì muốn nói với anh không?"

Hai người đồng thời cùng lên tiếng.

Trên đường về, Nhạc Thính Phong không nói câu nào, đến giờ rốt cuộc cũng không nhịn được nữa.

Nhạc Thính Phong chỉ vào ghế dựa bên cạnh, Nhạc Thính Phong đi tới ngồi xuống.

Cô hỏi: "Anh muốn nghe cái gì?"

"Người đàn ông đó."

Yến Thanh Ti nghĩ nghĩ, nói: "Trước kia, em với anh ấy là bạn, bạn rất tốt. Khi đó em cảm thấy, Arthur là bạn tốt nhất đời này của em, cho dù người đàn ông em yêu sẽ rời xa em thì anh ấy cũng sẽ không bao giờ bỏ rơi em."

Nhạc Thính Phong nắm chặt tay: "Em tin tưởng anh ta vậy sao? Vậy... giờ thì sao?"

Nếu cô nói "khi đó" thì có lẽ bây giờ không phải nữa.

Yến Thanh Ti cảm khái: "Bây giờ... có lẽ không phải nữa rồi."

"Tại sao?" Nhạc Thính Phong lập tức hỏi, anh nhìn vẻ mặt buồn bã của Yến Thanh Ti thì khẳng định còn có chuyện gì đó phía sau.

Yến Thanh Ti giơ tay vuốt mặt Nhạc Thính Phong, nói: "Kỳ thật, có một

chuyện em vẫn luôn không muốn nói cho anh, em cũng không muốn nhớ lại chuyện đó, vì em thực sự quý trọng tình bạn này. Lúc em gặp khó khăn nhất, chính nhờ anh ấy... Với em, anh ấy ở trong lòng em là người rất quan trọng.”

Ở nước ngoài, người đầu tiên giúp Yến Thanh Ti sống sót chính là Arthur. Ở nhiều thời điểm cô bị tử thần ghé thăm, đều nhờ Arthur mà cô mới tránh thoát được.

Yến Thanh Ti không chỉ coi Arthur là bạn bè bình thường, mà chính là kiểu bạn bè sống chết có nhau.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1517: Cô Có Thể Dùng Mạng Mình Để Đổi Lấy Mạng Của Anh

Người nước ngoài không hiểu tình bạn sống chết có nhau là gì, nhưng người trong nước biết. Cô từng nghĩ, nếu có một ngày tính mạng Arthur bị uy hiếp, cô có thể lấy mạng mình để cứu lấy anh.

Nhạc Thính Phong giữ tay cô đang muốn rút ra khỏi mặt anh lại: “Có chuyện gì xảy ra mà lại khiến em cảm thấy rằng em và hắn ta không thể làm bạn được nữa?”

“Chuyện này liên lụy tới rất nhiều chuyện, em phải ngẫm lại xem nên nói với anh thế nào.”

Cô suy nghĩ một hồi rồi nói: “Vào buổi tối mà Diệp Thiều Quang chết, trên cánh tay những người nước ngoài đuổi giết chúng ta có hình xăm hoa hồng và rắn, hình xăm đó em đã từng thấy trước đây rồi...”

Nhạc Thính Phong lập tức nói: “Trên người tiểu tử kia?”

Yến Thanh Ti lắc đầu: “Cũng không phải, nhưng có liên quan tới anh ấy. Trước kia, có lần em bị Yến Tùng Nam thuê người đuổi giết, Arthur nói sẽ tìm vài người bạn xã hội đen thu thập đám sát thủ đó. Anh ấy đưa tới hai người bạn, trên cánh tay họ có hình xăm kia, trước kia em cũng chẳng nghĩ nhiều, giờ ngẫm lại thì thấy hình như đó cũng không phải bạn anh ấy. Lúc họ nói chuyện với Arthur, thái độ của họ rất cung kính, không giống bạn bè mà là giống thuộc hạ của anh ấy hơn.”

Nhạc Thính Phong: “Con mẹ nó...”

“Về sau, em cũng nghĩ chắc do em đa tâm thôi, có lẽ không có liên quan gì tới anh ấy, bọn họ chỉ là bạn thật, nhưng... Sau đó, lại tới chuyện Yến Minh Tu trở lại. Nó bị Diệp Linh Chi đưa sang nước M chữa trị, em đã nhờ Arthur để ý tới Yến Minh Tu giúp, nhưng nó về nước mà anh ấy lại không báo gì cho em biết... Em vẫn cứ tự lừa dối mình rằng thật sự là vì anh ấy không chú ý tới Yến Minh Tu, vì không để ý nên cũng không liên quan tới chuyện này.”

Yến Thanh Ti cười khổ một tiếng: “Cho đến khi cha mẹ Tiểu Từ được cảnh sát cứu ra, cảnh sát bắn gục hai người nước ngoài, trên tay họ cũng có hình xăm đó. Em không thể không nhắc mình rằng phải tỉnh táo lại thôi, Yến

Minh Tu và những người nước ngoài đó, còn cả Arthur và người Tằng gia đều ở chung một phe... Lần đầu tiên trong đời em thật sự không muốn tin vào sự thật...”

Yến Thanh Ti nói những lời này làm cho Nhạc Thính Phong cảm thấy bên tai như có sét đánh. Một cái hình xăm đã đem tất cả những người không liên quan kia xâu chuỗi lại với nhau, Nhạc Thính Phong cảm thấy đã nhìn ra được một góc âm mưu cực kỳ to lớn.

Anh nhận ra, có lẽ mọi chuyện căn bản không đơn giản như anh vẫn nghĩ.

Yến Thanh Ti nhìn Nhạc Thính Phong, hỏi: “Có phải anh cảm thấy em đã nói những chuyện này với anh quá muôn, em nên nói sớm hơn, đúng không?”

Nhạc Thính Phong ôm lấy cô, cúi đầu hôn lên trán cô: “Anh biết trong lòng em đang đấu tranh, đừng áy náy, nhưng... chuyện này anh phải nói ngay với Tô Trảm.”

Yến Thanh Ti gật đầu, Nhạc Thính Phong lấy điện thoại ra gọi cho Tô Trảm, nói cho anh ta biết toàn bộ chuyện tình mà Yến Thanh Ti vừa kể.

Tô Trảm nghe xong cũng không quá kinh ngạc là mấy, ngày đó, lúc ở trên cầu, anh đã cảm thấy hình như Yến Thanh Ti biết hình xăm kia, chỉ là anh không muốn hỏi mà thôi.

Cúp máy, Tô Trảm lập tức cho người nghiêm mật giám sát Arthur, phải nắm giữ hành tung của họ 24/24.

Có lẽ bọn họ không biết Yến Thanh Ti đã nghi ngờ mình, nhưng vào thời điểm này mà vẫn dám phiêu lưu mạo hiểm đến đây, đúng là càng đáng nghi hơn.

Yến Thanh Ti đột nhiên nhớ tới một chuyện, vội vàng cầm lấy tay Nhạc Thính Phong, kích động nói: “Không xong rồi, chuyện hôm nay gặp Arthur... Em sợ chuyện sảy thai sẽ... không giấu được nữa.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1518: Nói Rất Đúng, Chồng Em Cũng Là Một Cao Thủ

Nhạc Thính Phong buông điện thoại ra, xoa đầu Yến Thanh Ti: "Không sao, không giấu được thì thôi, chuyện này cũng không thể lừa gạt được người ta mãi. Sau này em còn phải tới bệnh viện kiểm tra, cũng sẽ có việc cần ra ngoài, không thể vĩnh viễn ở nhà được. Để họ biết cũng coi như một lời cảnh cáo của mình, nói cho họ hiểu là chúng ta ở bên này không phải không biết gì, để bọn họ không tùy tiện ra tay với chúng ta nữa."

Yến Thanh Ti ảo não, nói: "Sớm biết thế thì em đã không đi rồi, cái gì mà bậc thầy chụp ảnh chứ, em còn cảm thấy là người khác đóng giả đấy..."

Trước kia lúc ở nước ngoài, Yến Thanh Ti chưa từng nghe Arthur nói rằng mình có bạn là nhiếp ảnh gia cả.

Hơn nữa, hôm nay gặp, Yến Thanh Ti cảm thấy anh ta cũng không giống nhiếp ảnh gia, anh ta giống một người quen ra lệnh cho người khác hơn.

Nhạc Thính Phong xoa xoa mặt Yến Thanh Ti: "Em cũng phát hiện ra sao? Anh cũng thấy tên đó không giống thợ chụp ảnh, theo cảm giác của anh thì hắn đã trà trộn trong giang hồ rất nhiều năm, hơn nữa còn là người có vị trí rất cao. Lái loại người này luôn có một loại hơi thở mà chỉ cần tới gần em có thể cảm nhận ngay được."

Yến Thanh Ti hỏi: "Hơi thở gì?"

"Hơi thở của cao thủ."

"Sao anh có thể cảm giác được?"

Nhạc Thính Phong vênh cằm lên: "Đương nhiên rồi, bởi vì anh cũng là một cao thủ, đối với những người như thế anh hoàn toàn có thể nhận ra."

Yến Thanh Ti không nhịn được cười: "Nói rất đúng, chồng em cũng là một cao thủ mà."

Nhạc Thính Phong nói chuyện với Yến Thanh Ti một hồi, rốt cuộc cũng làm cho cảm xúc của cô bình ổn lại.

Anh nói với Yến Thanh Ti: “Thanh Ti, em có biết anh là người đàn ông rất hay ghen không?”

Yến Thanh Ti cười: “Cái đó em sớm nhìn ra rồi, anh không phải cường điệu thêm một lần như thế.”

Nhạc Thính Phong đứng lên, nghiêm túc nói: “Anh phải nhấn mạnh chứ. Anh là đàn ông, em là vợ của anh, em phải tránh xa gã Arthur kia ra một chút, không thể để hắn động tay động chân với em nữa, hơn nữa tên này còn có ý đồ xấu...”

Yến Thanh Ti sờ sờ mũi: “Mặc dù em sẽ không lập tức trở mặt với anh ấy, nhưng... ngoại trừ việc anh ấy có âm mưu ra thì anh không cần phải lo lắng chuyện gì khác. Anh ấy cùng lắm chỉ trở thành kẻ địch của anh thôi, sẽ không bao giờ trở thành tình địch của anh đâu.”

“Vì sao? Em chắc chắn thế à?” Nhạc Thính Phong tỏ vẻ nghi ngờ.

Yến Thanh Ti nhún nhún vai, nói: “Đương nhiên là em khẳng định, dù sao em cũng quen anh ấy lâu rồi.”

“Chẳng lẽ hắn có bạn gái rồi à?”

Yến Thanh Ti lắc đầu: “Không phải có bạn gái, mà là... có bạn trai.”

“Cái gì cơ? Em nhắc lại xem nào?” Nhạc Thính Phong ngoáy ngoáy lỗ tai, anh cảm thấy hình như vừa rồi mình không nghe rõ lắm.

Yến Thanh Ti nhún vai: “Em nói là hình như anh ấy có bạn trai, bởi vì... anh ấy là người đồng tính, nên em cảm thấy nếu anh lo lắng anh ấy sẽ trở thành tình địch thì không bằng nên lo lắng xem mình có trở thành mục tiêu của người ta hay không. Hoặc nên nói, em có cần lo lắng anh ấy sẽ trở thành tình địch của mình hay không.”

Yến Thanh Ti loanh quanh một hồi rồi nói ra một đáp án làm khóe miệng Nhạc Thính Phong không khỏi run rẩy. Anh thật sự không nghĩ người kia lại là gay. Qua hồi lâu, anh hỏi: “Đồng tính... A... Chính mồm hắn nói với em thế à?”

Thanh âm của Nhạc Thính Phong rất trào phúng, Yến Thanh Ti gật đầu: “Đúng thế, chính mồm anh ấy nói vậy.”

Anh thở dài một tiếng, vỗ nhè nhẹ lên đầu Yến Thanh Ti: “Bà xã à, em nhất định là chưa từng tiếp xúc với người đồng tính chân chính rồi.”

Yến Thanh Ti hồ nghi: “Nghĩa là sao?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1519: Ánh Mắt Hắn Nhìn Em Ẩn Giấu Sự Ái Mộ

"Anh hỏi em như vậy là vì muốn biết chính miệng hắn nói với em hắn là người đồng tính hay chính em gặp hắn và bạn trai chung một chỗ với nhau."

Yến Thanh Ti ngẫm lại, hình như vài năm quen biết nhưng cô chưa từng gặp Arthur đi với bạn trai bao giờ.

"Em thấy ảnh chụp của họ."

"Tức là chưa từng tận mắt thấy chứ gì?"

Yến Thanh Ti cắn cắn môi: "Chuyện này... Anh ấy đâu cần phải nói dối em, nói dối em cũng không có ích lợi gì mà?"

Trước kia, Yến Thanh Ti chưa từng nghĩ tới vấn đề này. Trước kia cô rất tín nhiệm Arthur, coi anh là bạn tốt nhất của mình bởi có một nguyên nhân nhỏ là cô coi Arthur như bạn gái thân. Cô cảm thấy hai người ngoại trừ tình bạn ra sẽ không bao giờ có tình cảm gì khác, vì vậy mới coi trọng anh đến thế.

Chẳng lẽ... anh ấy vì muốn lấy được sự tín nhiệm của cô nên mới đi lừa cô?

Yến Thanh Ti không biết có phải do mang thai mà đầu óc mình có chút ngẫn đi không, nghĩ mãi không ra.

Nhạc Thính Phong thấy Yến Thanh Ti rối rắm như thế thì đành nói: "Quên đi, chúng ta cần gì phải tranh cãi về hắn ta chứ. Hắn ta có phải đồng tính hay không cũng chẳng quan trọng, dù sao sau này em nhất định phải giữ khoảng cách với hắn. Anh không muốn nhìn thấy anh ta cầm tay em hay ôm em nữa." Nói xong, Nhạc Thính Phong mới nhớ ra sau khi tên rùa đen kia hôn tay Yến Thanh Ti thì anh vẫn chưa lau tay cho cô.

Thế là Nhạc Thính Phong chạy vào phòng tắm, cầm một cái khăn ấm ra lau tay sạch sẽ cho cô.

Yến Thanh Ti vẫn đang rối rắm với vấn đề vừa nãy: "Anh nói là thật đấy hả?"

Nhạc Thính Phong cúi đầu hôn cô một chút: "Có thể là do anh nghĩ nhiều

thôi, có lẽ hắn ta đồng tính thật. Loại chuyện này có ai nói là không được phép đâu?”

Anh nói như vậy nhưng trong lòng đang cười lạnh, tên Arthur này lòng dạ thật thâm sâu.

Nhạc Thính Phong cũng không tin một tên đồng tính lại có thể che giấu vẻ ngưỡng mộ khi nhìn Yến Thanh Ti như thế được. Là bạn hay là yêu, một người đàn ông nhìn một người đàn ông là rõ nhất.

Ánh mắt của Arthur nhìn Thanh Ti tuyệt đối không phải kiểu bạn bè nhìn nhau.

Nhưng, anh cảm thấy, Thanh Ti không biết chuyện này cũng tốt.

Cái tên khốn kia còn nói dối mình là đồng tính, ha ha... Đồng tính em gái nhà ngươi ấy.

Nhạc Thính Phong hận Arthur trong lòng tớ mức hàm răng cũng nghiến chặt.

...

Chị Mạch sắp xếp người đưa đám người Arthur tới khách sạn của Nhạc thị.

Quản lý khách sạn đã sớm nhận được thông báo nên lập tức chuẩn bị phòng tổng thống cho Arthur và Stuart Mill.

Sau khi lễ tân mang hành lý của hai người vào phòng, Arthur cho anh ta chút tiền tip, anh ta nói lời cảm ơn rồi nhanh chóng rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại hai người.

Arthur đi tới bên cửa sổ, vừa nhìn ra là thấy cả một khung cảnh rộng lớn. Nơi bọn họ ở là tầng 45 của khách sạn, từ đây nhìn ra có thể thấy được gần nửa Lạc Thành.

Arthur thở dài một tiếng: “Nơi này... thật đẹp.”

Mill cởi áo khoác để trên sô pha, rót rượu đã để sẵn ở đó ra hai cốc, anh ta nói: “Đứa bé của cô gái kia không hề mất.”

Arthur gật đầu: “Rất tốt... May mà không sao...”

Mill hỏi: “Anh không cảm thấy mình rất mâu thuẫn à? Chuyện anh làm vốn sẽ làm cô ta thương tổn, nhưng anh lại không cho phép ai làm hại tới cô ta. Dùng cách nói của họ là anh đang tự mâu thuẫn đấy.”

Arthur nở nụ cười: “Đúng thế, nhưng tôi muốn làm vậy.”

“Tôi nghĩ cô ta đã nghi ngờ anh rồi, xác thực mà nói là đã không tin anh nữa, hơn nữa còn phòng bị anh, coi anh là kẻ địch. Anh nghĩ tình bạn của hai người còn có thể duy trì được bao lâu?”

--- O ---

Chương 1520: Tôi Sẽ Không Tới Gần Cô Ấy, Tôi Sẽ Cút Đi Thật Xa Được Không?

Arthur xoay người đi tới, cầm một cốc rượu lên, khóe môi anh ta nở một nụ cười xinh đẹp: “Hư ảo cuối cùng rồi cũng sẽ tan đi, chỉ có tan đi mới có thể có bắt đầu mới, chúng tôi cũng giống như vậy.”

Yến Thanh Ti coi anh là bạn tốt, nhưng anh thì không phải, ít nhất ban đầu là thế.

Đối với anh mà nói, tình bạn kia chỉ là một hàng rào vô hình mà thôi.

Hàng rào giả dối chắn ở trước mặt nên không thể đi tới, chỉ có thể đánh nát nó mới thấy được bộ mặt nguyên bản, mới có thể... nhìn người khác một cách chân thực nhất.

Mill nhìn anh, nói: “Vậy anh có từng nghĩ tới, xé bỏ hàng rào này đi rồi, nếu không thể lập mối quan hệ mới lại không thể duy trì mối quan hệ cũ nữa?”

Arthur trầm mặc...

Anh nhẹ nhàng đặt cốc rượu trong tay xuống, một lúc sau mới nói: “Tôi đã không còn biện pháp nào cả, dù sao, chuyện đã tới nước này rồi, không thể nào dừng lại được nữa.”

Mill gật đầu: “Nói cũng đúng, Lạc Thành lạnh thật, hình như không bao lâu nữa là tới ngày lễ lớn nhất của họ rồi.”

“Đúng thế... là ngày lễ lớn nhất, Tết âm lịch.”

Arthur ngẩng đầu lên uống một hơi cạn sạch rượu trong cốc.

Bên ngoài bắt đầu tối dần, có thể nghe được tiếng gió ù ù mơ hồ.

Arthur đứng lên: “Tôi mệt rồi, đi nghỉ trước đây.”

“Ừ.”

Arthur đi vào phòng ngủ, đóng cửa lại.

Anh ngồi ở trên giường, lấy điện thoại di động ra, mở album, nhìn một bức ảnh chụp.

Đó là ảnh chụp chung duy nhất của anh và Yến Thanh Ti. Hai người tự chụp, Yến Thanh Ti cười xán lạn, đó là lần duy nhất mà anh thấy cô cười tươi đến vậy.

Ngón tay thon dài của Arthur nhẹ nhàng lướt qua gương mặt Yến Thanh Ti trên bức ảnh rồi đột nhiên anh nở nụ cười. Kỳ thực... anh...

Thôi bỏ đi, coi như chưa nghĩ gì.

Rất nhiều lúc, rất nhiều chuyện bọn họ đều không thể khống chế được.

Giống như lần đầu gặp Yến Thanh Ti, anh cũng không ngờ có một ngày họ lại lâm vào tình thế như ngày hôm nay.

Arthur bỏ điện thoại di động xuống, cởi giầy nằm ra giường.

Nơi này là quê hương của Monica, rốt cuộc anh cũng tới rồi.

Nơi này thật khác nước M, cô cũng thay đổi rồi.

...

Nghe lén cuộc đối thoại của hai người kia xong, Tô Trảm bật máy ghi âm, nghe đi nghe lại thêm vài lần nữa.

Sau đó, Tô Trảm đi đi lại lại ở trong phòng. Hai người ngoại quốc này tuy không để lộ nhiều tin tức lắm, nhưng cũng đủ làm cho anh ta cảm thấy mục đích của họ không đơn giản.

Tên Arthur kia đại khái là có cảm tình phức tạp với Yến Thanh Ti.

Hiện tại có quá ít tin tức hữu dụng, Tô Trảm sai người tiếp tục nghe lén, còn anh dẫn theo người tới bệnh viện.

Nhạc Thính Phong đã dọn đường ở bệnh viện từ trước, đám người Tô Trảm tới liền tới thẳng phòng bệnh.

Rầm một tiếng, cửa phòng bệnh bị đẩy mạnh ra, Tằng Lý quay đầu nhìn người vào, vẻ mặt không khác nào như thấy quỷ...

Anh ta chỉ vào Tô Trảm, run run giọng nói: “Mẹ nó... Anh... Anh...”

Tô Trảm chậm rãi đi qua, ánh mắt nhìn tới cái chân đã gãy của Tằng Lý.

Chân trái của Tằng Lý đã được bó bột, được treo lên, anh ta nằm trên giường không thể di chuyển được.

Ánh mắt Tô Trảm như một con dao nhỏ, Tằng Lý bị nhìn mà không khỏi run cả người. Anh ta cũng không hận Tô Trảm, ngoại trừ sợ thì không dám có ý gì khác, nhớ lúc ở trên xe, lúc chân trái bị đánh gãy, anh ta liền cảm thấy sống không bằng chết.

Tằng Lý lắp bắp nói: “Anh muốn... Anh còn muốn gì nữa... Sau này... Sau này, tôi sẽ không tới gần Quý Miên Miên nữa. Tôi sẽ cút rất xa, không được sao?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1521: Tốt Nhất Cậu Đừng Từ Chối Lòng Tốt Của Tôi

"Anh trai à, em sai rồi, em thực sự sai rồi... Chân em đã thành thế này rồi, anh còn muốn thế nào nữa?"

Tô Trảm ngồi xuống, móc từ trong túi ra một con dao nhỏ, gõ lạch bạch lên đùi Tằng Lý: "Đánh gãy chân cậu rồi nên trong lòng tôi rất áy náy, muốn đến xin lỗi cậu, thuận tiện muốn đưa cậu tới một nơi rất tốt, để cậu được hưởng thụ một chút."

"Không... Không... Không cần khách khí như thế. Tôi ở đây... thật sự... thật sự rất tốt, thật... thật đấy..."

Tằng Lý cố dịch thân người về sau. Anh ta không hề cảm nhận được chút ý tứ muốn xin lỗi nào của Tô Trảm, chỉ thấy có uy hiếp và sợ hãi.

Tô Trảm mỉm cười: "Tôi nghĩ, tốt nhất cậu đừng từ chối ý tốt của tôi, Tằng Lý."

Nói rồi anh ta khoát tay: "Đưa người đi."

Hai tay Tằng Lý quơ loạn lên: "Tôi là... tôi là bệnh nhân của bệnh viện, các anh sao lại bắt cóc tôi? Người đâu, có ai không? Mau gọi 110... Báo cảnh sát, có người muốn bắt cóc tôi..."

Hai người túm lấy Tằng Lý móc giấy tờ ra: "Không cần gọi, chúng tôi chính là cảnh sát, có việc gì thì cứ tìm chúng tôi là được."

Tằng Lý: "..."

...

Rất nhanh, Tằng Lý bị đem ra khỏi bệnh viện. Ngồi trên xe, anh ta không biết mình bị đưa đi đâu, trong lòng đại khái đoán được tại sao mình lại bị đưa đi. Phỏng chừng là... đã bị lộ rồi!

Nhưng anh ta có biết gì đâu, anh ta chỉ... tiếp cận Quý Miên Miên, nhưng cũng không thành công mà, đã làm được gì đâu?

Trong lòng Tằng Lý sợ hãi, dọc đường đi không ngừng nói chuyện với Tô Trảm, muốn moi từ miệng anh chút tin tức.

Nhưng... vô dụng, Tô Trảm chỉ đáp trả anh ta một câu: "Đến nơi rồi biết!"

Không bao lâu sau, vừa đến nơi, Tằng Lý còn chưa kịp xem đây là nơi nào thì đã bị đưa lên lầu, sau đó được đặt trên một cái bàn đánh bóng bàn trong một căn phòng, hai cảnh sát còn thuận tiện trói hai tay anh ta vào hai cạnh bàn đánh bóng.

Tằng Lý kêu lên: "Các anh muốn gì, rốt cuộc định làm gì?"

Tách...

Đèn trên đầu được bật sáng, ánh sáng chói lóa làm cho anh ta không mở nổi mắt ra nữa.

Tô Trảm: "Biết nơi này là đâu không?"

Tằng Lý lắc đầu: "Không... Không biết... Chú à, không phải, anh à... anh, anh định... làm gì? Tôi không phạm pháp, tôi là công dân tốt mà."

Tằng Lý đang có cảm giác vô cùng bất an. Chỗ này rất quỷ dị, cách đó không xa còn có một cái sọ người, hai bộ khung xương đầy đủ. Anh ta cảm thấy nơi này rất lạnh, cực kỳ lạnh, cả người không ngừng run run.

Tô Trảm mỉm cười: "Đây là phòng công tác pháp y của cục cảnh sát, chuẩn xác mà nói, nơi cậu đang nằm là bàn giải phẫu... Trước cậu, bất cứ ai nằm trên này đều là người chết, cậu thực may mắn khi là người sống đầu tiên được nằm trên đây đấy."

Sắc mặt Tằng Lý càng lúc càng nhợt nhạt, anh ta bỗng cảm thấy dạ dày cồn cào, sau đó không nhịn được mà cảm thấy buồn nôn.

"Không được... Không được... Tôi buồn nôn, tôi buồn nôn quá... Mau... Mau cho tôi cái thùng rác..."

Tằng Lý quả thật không ngờ mình lại đang nằm trên cái bàn giải phẫu mà bao nhiêu người chết đã được đặt lên. Hiện giờ, anh ta chỉ thấy dưới lưng như có vô số con sâu đang bò, làm cho anh ta khó chịu muốn chết.

Một người cảnh sát nói: "Đừng, đừng có nôn, giờ cậu mà ói ra thì biết làm

sao hả? Lần trước... không phải, chỉ mới hôm qua, nằm ở đây là một thi thể đã hư thối, ai nha... cậu không biết đâu... này này... thằng nhóc, đừng có nôn...”

Anh ta còn chưa nói xong thì Tằng Lý đã quay đầu nôn thốc nôn tháo ra ngoài.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1522: Thích Khó Chịu? Không Muốn Khai?

Cảnh sát ghét bỏ lấy giẻ lau và thùng rác tới dọn dẹp.

“Cậu thế này là sao hả? Nếu nôn ra kiểu này, vậy làm nghề như chúng tôi có mà nôn tới chết rồi à?”

Sau khi nôn một trận như điện, trong lòng Tằng Lý vừa sợ hãi vừa phẫn nộ, anh ta hét lớn: “Anh... Con mẹ các người một đám biến thái, vì sao lại đưa tôi tới đây, các anh muốn... làm gì hả?”

Tô Trảm chậm rãi lấy ra một đôi bao tay, chậm rãi đeo lên: “Cậu nói xem? Nơi là là phòng giải phẫu, chuyên để giải phẫu thi thể.”

Tằng Lý quát: “Nhưng ông đây không phải thi thể...”

Thanh âm của anh ta đột nhiên im bặt, mắt nhìn Tô Trảm tràn ngập sợ hãi: “Anh... các anh... không phải các anh muốn...” Biến anh ta thành thi thể chứ?

Tô Trảm mỉm cười: “Chắc cũng giống như cái cậu đang nghĩ đấy.”

“Anh... Anh anh... là pháp y...?” Thanh âm của Tằng Lý trở nên run rẩy.

“Tôi không phải pháp y, nhưng tôi đã học qua giải phẫu, phải nói là cái gì tôi cũng làm rồi.” Tô Trảm nói cũng không chuẩn xác làm, đúng ra phải là không có cái gì anh ta không làm được.

“Yên tâm, tôi sẽ khiến cậu không cảm thấy đau mấy đâu.”

Tô Trảm nói xong bèn cầm lên một con dao giải phẫu sắc bén, sau đó nhanh chóng cắt bỏ quần áo của Tằng Lý.

Tằng Lý cảm giác lạnh buốt cả người, há mồm chửi to: “Mẹ nó, anh muốn hỏi gì thì hỏi luôn đi, tôi không muốn chơi trò này.”

Anh ta không muốn bị giải phẫu sống. Người đàn ông này thực sự cmn không phải là người, người ta tốt xấu gì cũng phải hỏi rồi mới tra tấn, tên này thì làm ngược lại, chẳng hỏi gì đã tra tấn luôn rồi.

Tô Trảm nhíu mày: “Thực thẳng thắn. Yến Minh Tu ở đâu?”

"Tôi không biết. Tôi không biết..."

Sắc mặt Tô Trảm trầm xuống: "Không biết? Xem ra cậu căn bản chưa nghĩ ra mình vừa nói cái gì, thôi thì chúng ta tiếp tục."

"Không đúng, không đúng... Anh có thể hỏi câu nào dễ một chút, câu nào mà tôi biết câu trả lời ấy..."

Tô Trảm hỏi anh ta: "Vậy cậu nói xem cậu biết cái gì?"

Tằng Lý vẻ mặt khó xử: "Kỳ thực... tôi biết rất ít... rất rất ít. Anh thấy tôi nhát gan thế này, người như tôi sẽ không bao giờ được biết nhiều chuyện từ họ đâu."

Dao giải phẫu trong tay Tô Trảm lia một vòng, phần ngực áo của Tằng Lý đã rách te tua.

"Không cho cậu biết ư? Vậy cậu có biết thân phận của mình là gì không?"

Khí lạnh nháy mắt xộc vào, thân thể Tằng Lý như lá sắp rụng: "Biết... biết..."

"Nói."

"Tằng... Nhà họ Tằng... con rơi..."

Tô Trảm gật đầu: "Biết là tốt rồi, tiếp tục nói đi."

Tằng Lý nói: "Nhưng... ngoại trừ điều đó ra, tôi chẳng biết gì hết. Trước khi Tằng gia thất thế tôi cũng không biết gì, ngay cả cha tôi là ai tôi cũng chưa từng gặp. Sau khi Tằng gia sụp đổ, có người đột nhiên tới nói với tôi rằng tôi là con rơi của nhà họ Tằng, cho tôi một chút tiền. Sau đó, chính là Yến Minh Tu, hắn bảo tôi tiếp cận Quý Miên Miên. Tôi hỏi hắn vì sao, hắn chỉ nói tôi chỉ cần làm Quý Miên Miên thích tôi là được, những cái khác tôi không cần phải xen vào, tôi phải..."

Kỳ thực, đến giờ Tằng Lý vẫn rất mơ hồ về thân phận của mình, về cha mẹ mình, tất cả những thứ này đều là người khác nói cho anh ta nghe.

Đến bây giờ anh ta vẫn còn nghi hoặc một chuyện, anh ta thật sự là con rơi của Tằng gia sao?

"Bình thường Yến Minh Tu liên hệ với cậu thế nào?"

Tằng Lý đáp: “Hắn... gọi điện thoại cho tôi, có đôi khi là cấp dưới của hắn liên hệ.”

“Số điện thoại.” Tô Trảm dùng con dao rạch luôn hai tay áo của Tằng Lý ra.

--- O ---

Chương 1523: Đáng Đời, Cả Đời Cậu Cũng Không Theo Đuổi Được Quý Miên Miên

Tằng Lý vội vàng đọc một dãy số.

“Đây là số của cấp dưới Yến Minh Tu, hắn luôn dùng số này để gọi tôi.”

“Cậu gặp hắn chưa?”

Tằng Lý vội nói: “Đã gặp vài lần, nhưng tôi cũng không quen hắn lắm, chẳng thân thiết gì cả.”

“Còn có gì nữa thì cứ thành thật khai hết ra, đừng chờ tôi bắt cậu khai.” Tô Trảm cầm dao giải phẫu lướt nhẹ trên da bụng Tằng Lý.

Kim loại lạnh lẽo dán lên da bụng làm Tằng Lý sợ tới mức không dám thở: “Tôi... Đã khai hết rồi...”

Tằng Lý đem tất cả những gì mình biết nói ra, nhưng đúng như lời anh ta nói, những gì anh ta biết cũng rất ít.

Tô Trảm đứng ở một bên, nói với hai cảnh sát: “Tra dãy số này, chuẩn bị định vị nó.”

Hai người gật đầu, mở còng tay rồi kéo Tằng Lý ra ngoài, đến một gian phòng khác.

Tô Trảm quăng di động của Tằng Lý cho anh ta. “Gọi điện cho người này đi.”

Tằng Lý hoảng sợ: “Nhưng phải nói... phải nói cái gì?”

Tô Trảm nhíu mày: “Tùy cậu, nói gì cũng được, nhưng... nếu cậu mà làm cho hắn nghi ngờ, vậy... đợi lát nữa, tôi lại nhét cậu lên bàn giải phẫu, đến lúc đó thì không đơn giản là chỉ nằm đó thôi đâu.”

Tằng Lý liên tục gật đầu: “Tôi biết, tôi biết...”

Anh ta run run bấm số, lúc nói chuyện thì y như trước đây, lúc nào cũng oán giận, nhưng lần này anh ta lại đòi tiền.

“Bởi vì các người mà chân tay tôi đều bị người ta đánh gãy, các anh đừng có vắt cổ chày ra nước. Nếu các anh dám mặc kệ tôi thì tôi cũng không dám kín miệng như bưng đâu.”

Cảnh sát nhanh chóng định vị vị trí của người kia, sau đó thông báo cho cảnh lực gần khu vực đó nhất tiến hành theo dõi. Tô Trảm đã nói trước với họ là không bắt, đây chỉ là một con cá nhỏ, cá lớn nhất định còn ở phía sau.

Tằng Lý cúp máy, vẻ mặt đáng thương nhìn Tô Trảm: “Thế đã được chưa?”

“Được rồi.”

Tô Trảm xua tay: “Cho tôi về đi.”

Cảnh sát: “Bệnh viện?”

Tô Trảm gật đầu: “Phải, đưa cậu ta về bệnh viện, nếu không Yến Minh Tu sẽ nghi ngờ.”

“Nhưng nếu hắn lật mặt bán đứng chúng ta thì sao?”

Tô Trảm đè vai Tằng Lý xuống: “Tôi tin cậu sẽ không nói, đúng không?”

Tằng Lý gật đầu như gà mổ thóc: “Phải, phải... Tôi sẽ không bao giờ nói đâu...”

Anh ta còn dưa dứt lời, Tô Trảm đã kề một thứ lên miệng anh ta, sau đó nắm lấy cằm anh ta đổ thẳng xuống.

Tằng Lý ôm cổ: “Anh... vừa cho tôi uống cái gì?”

“Thuốc độc...”

Tằng Lý phẫn nộ: “Anh định giết người diệt khẩu sao?”

“Sao lại diệt khẩu? Cùng lắm là... khiến cậu thành thật một chút, không nên đi nói lung tung. Cậu chỉ cần cứ sống như bình thường, nghe sự phân công sắp xếp của tôi, tôi sẽ không để cậu chết, sau này sẽ cho cậu giải dược.”

“Anh anh... Tên khốn nhà anh, đáng đời anh cả đời này không theo đuổi được Quý Miên Miên... Anh chờ... Ô ô...” Tằng Lý giận quá chửi ầm lên nhưng sau đó liền bị cảnh sát bịt miệng kéo ra ngoài.

Tô Trảm nghĩ tới anh ta, nói ra nghi hoặc trong lòng. “Tên này thật sự là con riêng của nhà họ Tằng sao? Mẹ hắn đâu?”

“Mẹ hắn đã ra nước ngoài rồi.”

“Ra nước ngoài... lại không dẫn theo hắn? Tằng gia cũng chỉ còn có một đứa con này, ngay cả ông Tằng cũng đi rồi, con lại không mang theo sao? Chuyện này không đúng lắm nhỉ?”

“Có phải con của Tằng gia thật hay không cũng chẳng quan hệ, dù sao hắn cũng không phải người quan trọng.”

Tô Trảm gật gật đầu, đúng là Tằng Lý không phải kẻ cần quan tâm.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1524: Tôi Sẽ Hiểu Lầm Là Anh Có Ý Với Tôi

"Đúng rồi, anh Tô, vừa rồi anh cho hắn ta uống thuốc độc thật đấy à?"

Tô Trảm: "Không phải."

"Không phải thuốc độc thì là gì?"

Tô Trảm: "Không biết ai để vitamin C trên bàn, cũng không phải tiểu tiểu thuyết kiếm hiệp, các anh tưởng có loại thuốc độc mãn tính thật đấy à?"

Sau đó Tô Trảm lại tới thăm hỏi tình hình tổ nghe lén bên chỗ Arthur nhưng không thấy có gì dị thường.

Trong lòng anh ta rất lo lắng, hai người này xuất hiện, có lẽ sẽ sớm để lộ chân tướng, có lẽ chuyện tình càng lúc càng thêm phức tạp.

Nhưng dù thế nào, anh chỉ mong có thể giải quyết xong trước khi sang năm mới.

Đây không phải là một việc nhỏ nữa mà là một cái võng lớn bao trùm xuống, liên lụy tới rất nhiều người, nếu không chấm dứt thì quỷ mới biết còn có thể liên lụy tới những chuyện gì nữa.

...

Hôm sau, giữa trưa, Nhạc Thính Phong sai người đi đón Arthur tới nhà mình chơi.

Mill đứng sau lưng Arthur, thấy anh lấy hết tất cả quần áo của mình ra, thử lên rồi cởi ra từng cái một, xem ra anh rất coi trọng việc tới Nhạc gia chơi lần này.

Anh ta hỏi: "Anh muốn đi một mình à?"

Arthur gật đầu: "Đương nhiên rồi."

"Hay là tôi đi cùng anh?"

"Cảm ơn, không cần đâu, cô ấy là bạn của tôi, không phải của anh, tôi không muốn anh nhúng tay vào." Arthur thắt caravat chỉnh tề, lập tức từ chối lời đề

nghị của Mill mà không có chút do dự nào.

“Nhưng... giờ tôi đã bị liên lụy tới rồi.”

Arthur dừng động tác, nhìn Stuart Mill chằm chằm: “Cho dù có liên quan tới anh thì anh cũng nên giữ khoảng cách với cô ấy một chút cho tôi.”

Ánh mắt anh sắc bén, lạnh lùng, đầy ý tứ cảnh cáo.

Mill: “Nhưng không thể, mấy hôm nữa tôi sẽ chụp ảnh cho cô ta.”

Arthur châm biếm một tiếng, cầm lấy áo khoác mặc lên: “Anh cảm thấy cô ấy có thể cho anh chụp nữa sao?”

Mill cười nhạo: “Anh nói, anh biết rõ cô ta đã bắt đầu đề phòng mình, thế mà giờ anh còn tới nhà cô ta chơi, các người cứ thế này thì vui lắm à?”

“Tất nhiên là được ăn cơm với bạn tốt của mình là một chuyện rất vui vẻ rồi, loại sự tình này anh không hiểu đâu.”

Arthur cầm lấy di động, mang theo quà mình đã chuẩn bị đi ra cửa.

Mill cười lạnh một tiếng.

Rõ ràng cả hai bọn họ đều biết tình bạn này đã chấm dứt, không thể nào giống như trước kia được nữa, thế mà còn cứ cố giả vờ không biết, chưa có chuyện gì xảy ra, thật buồn cười.

Arthur xuống lầu, quản lý nhanh chóng đưa anh tới xe.

Xe đã chờ sẵn ở cửa, lái xe là người của Nhạc gia, quản lý mở cửa mời Arthur lên.

Đến Nhạc gia, Arthur liếc nhìn biệt thự của Nhạc gia, không hề xa hoa như anh tưởng tượng.

Yến Thanh Ti và Nhạc Thính Phong đứng nghênh đón anh ở cửa phòng khách.

Vừa thấy Yến Thanh Ti, anh giơ hai tay muốn ôm cô: “Thân ái, anh tới rồi, anh...”

Nhạc Thính Phong chắn ở trước mặt Yến Thanh Ti, lập tức bị anh ta ôm lấy.

Arthur buông Nhạc Thính Phong ra, bĩu môi nói: “Mr Nhạc à, anh thế này sẽ làm tôi hiểu lầm là anh có ý gì với tôi đấy!”

Nhạc Thính Phong cười nhẹ: “Không sao, anh hiểu lầm như thế so với tôi hiểu lầm anh có ý tứ với Thanh Ti thì tốt hơn nhiều.”

Đồng tính... Ha ha...

Arthur mỉm cười, ánh mắt nhìn Nhạc Thính Phong có hai phần thâm ý: “Sao anh lại nói thế? Tôi tất nhiên là có ý với Monica rồi, dù sao chúng tôi cũng là bạn bè tốt nhất. Lúc chúng tôi quen nhau ở nước M, ngày nào chả ở chung một chỗ với nhau.”

Nhạc Thính Phong cười mà như không cười: “Là bạn bè là tốt rồi. Cảm ơn anh đã chăm sóc cho Thanh Ti, tôi rất vui vì cô ấy có được một người bạn như anh. Chỉ sợ rõ ràng không phải là bạn mà cứ thích nhấn mạnh vấn đề này.”

Chương 1525: Anh Là Người Đàn Ông Đầu Tiên Làm Tôi Thấy Ghen Tị

Nụ cười trên mặt Arthur nhạt mất hai phần.

Yến Thanh Ti ở phía sau nhẹ nhàng kéo Nhạc Thính Phong, nếu cô đã không muốn xé rách mối quan hệ hiện tại với Arthur thì tốt nhất nên duy trì vẻ bề ngoài thân thiết mới đúng.

Nhạc Thính Phong lập tức cười nhẹ: "Đương nhiên, tôi tin tưởng ngài Arthur đây và Thanh Ti có một tình bạn cực tốt đẹp, Hôm qua Thanh Ti đã nói với tôi, anh và cô ấy là bạn bè sinh tử chi giao, không biết anh Arthur có hiểu ý của câu "sinh tử chi giao" mà người dân nước tôi hay nói hay không?"

"Cái đó... cũng không hiểu lắm, mong anh Nhạc giải thích một chút."

Nhạc Thính Phong cầm tay Yến Thanh Ti, nói: "Cái gọi là sinh tử chi giao chính là có thể vì đối phương mà từ bỏ tính mạng của mình. Tình bạn này thậm chí còn vượt qua cả tình yêu. Hôm qua, lúc Thanh Ti nói mấy lời này, tôi cực kỳ ghen tị với anh, anh chính là người đầu tiên làm tôi cảm thấy ghen tị đấy... hơn nữa, lại là đàn ông."

Arthur sửng sốt nhìn về phía Yến Thanh Ti, ánh mắt có chút khiếp sợ.

"Em..."

Arthur đột nhiên không biết nói cái gì, rất nhiều điều muốn nói đều nghẹn lại ở cổ họng, anh không thể nói thành lời."

Yến Thanh Ti cười nói: "Tôi thật sự coi anh là bạn tốt nhất đời này của tôi, cũng hy vọng... tình bạn này của chúng ta sẽ mãi mãi khong biến mất."

Nếu không có chuyện xảy ra, ở trong lòng Yến Thanh Ti, thật sự sẽ không có ai có thể thay thế được Arthur.

"Không đâu, vĩnh viễn... sẽ không." Thanh âm của Arthur run run.

"Thanh Ti, bạn của con tới chơi à?" Nhạc phu nhân từ trong phòng bếp đi ra, thấy ba người đứng ở trước cửa, không khí hơi khác lạ thì vội vàng nói.

“Vâng, tới đây... Arthur, giới thiệu với anh, đây là mẹ chồng tôi.”

Yến Thanh Ti kéo tay Nhạc phu nhân: “Mẹ... đây chính là người bạn tốt nhất của con, Arthur...”

Nhạc phu nhân nhìn Arthur, không nhịn được khen: “Ai nha, thằng bé này thật xinh trai, so với những người nước ngoài trước đây bác gặp chẳng giống tí nào cả. Bộ dáng này, gương mặt này thật xinh đẹp.”

Arthur vội vàng nói: “Chào phu nhân, cháu là Arthur.”

Nhạc phu nhân kinh ngạc: “Trời ạ, còn nói tiếng Hán giỏi như vậy...”

Arthur cười: “Trên người cháu có một phần tư huyết thống Trung Quốc, bà nội cháu là người Trung, vậy nên trước đây cháu thường được bà dạy tiếng Hán cho.”

“A, thảo nào nói tốt như thế. Nhìn mặt cháu đúng là khá giống với chúng ta.”

Yến Thanh Ti cũng biết một ít chuyện về bà của Arthur, hồi đó lúc mới tới nước M liền gả cho ông nội của anh.

Trước kia cô chỉ nghĩ gia đình Arthur là một gia đình bình thường ở nước M. Nhưng hiện tại, với những việc mà Arthur làm, với thế lực mà anh có, Yến Thanh Ti không thể ngẫm lại quá trình mình ở cạnh anh trước kia. Sau khi nghĩ lại thì cảm thấy đúng là có chỗ không ổn. Gia đình Arthur không phải gia đình bình thường, cô chưa từng thấy ảnh anh chụp chung với bất kỳ ai trong gia đình.

Nhạc phu nhân kéo tay Arthur nói chuyện, Yến Thanh Ti chỉ ở một bên nghe.

Anh thật sự là một người biết chọc cười người khác, Nhạc phu nhân vừa nói vừa cười không ngừng.

Thím Ngũ dọn cơm lấy, mấy người liền ngồi xuống.

Nhạc phu nhân nói: “Arthur, đừng làm khách nhé, cháu là bạn của Thanh Ti, chúng ta sẽ không coi cháu như người ngoài. Có làm chút cơm rau, cháu có biết dùng đũa không, có cần thay bằng dĩa không?”

“Không đâu, cháu biết cầm đũa mà, trước đây trong nhà cháu cũng thường

xuyên ăn đồ Trung.”

Nhạc phun nhân thấy anh cầm đũa rất thuần thục thì lại không nhịn được khen anh vài câu.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1526: Tôi Không Chua Sót, Tôi Chỉ Ghen Tị

Hôm nay Arthur mang hai chai sâm banh tới làm quà, anh giúp thím Ngũ mở, sau đó rót cho mỗi người một ly.

Arthur bưng chén rượu lên: "Cảm ơn Monica đã mời anh tới nhà làm khách, thân ái, anh mời em một ly."

Yến Thanh Ti đang định nói chuyện thì Nhạc Thính Phong đã bưng chén rượu trước mặt cô lên: "Cô ấy không uống được, hiện tại cô ấy đang có thai, không thể uống rượu, để tôi uống thay cô ấy."

Nói xong, Nhạc Thính Phong uống cạn trong một hơi, trong lòng Yến Thanh Ti cả kinh.

Arthur bừng tỉnh: "Xin lỗi, xin lỗi, tôi quên mất... Monica không thể uống rượu, chén này tôi xin tự phạt."

Nhìn Arthur tự mình uống xong, bàn tay đang siết chặt của Yến Thanh Ti mới từ từ buông lỏng.

Anh ta cũng đã uống rồi, rượu này chắc là không có vấn đề gì.

Một bữa cơm cả chủ và khách đều vui, Arthur ở lại Nhạc gia chơi tới tận 4 giờ chiều, thấy bên ngoài trời hơi sầm lại, hình như tuyết sắp rơi, vì thế anh xin phép ra về.

Trước khi đi, anh hỏi: "Monica, sắp tới em có thời gian không? Mill nói muốn hẹn với em."

Yến Thanh Ti cười nhẹ: "Không cần vội, chắc hai người sẽ còn ở đây chơi một đoạn thời gian, đúng không?"

"Đương nhiên rồi, lần đầu tiên anh tới đây, tất nhiên sẽ phải ở chơi lâu hơn một chút."

Yến Thanh Ti gật đầu, cô hỏi với vẻ mặt hóng chuyện: "Tôi rất muốn hỏi anh... Cái anh chàng Stuart Mill kia có phải là... bạn trai mới của anh không?"

Arthur nháy mắt với cô: “Em đoán xem?”

Rồi anh vẫy vẫy tay với Yến Thanh Ti: “Vào nhà đi, không cần tiễn anh đâu, sau này có thời gian anh có thể tới chơi với em chứ?”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Đương nhiên... có thể...”

Ánh mắt Nhạc Thính Phong lạnh xuống, anh đưa mắt nhìn Nhạc phu nhân.

Nhạc phu nhân lập tức sai thím Ngũ đi lấy áo khoác cho Nhạc Thính Phong.

Anh mặc áo khoác vào người nói: “Anh là bạn tốt của Thanh Ti nên tất nhiên tôi phải tiễn rồi.”

Yến Thanh Ti có chút kinh ngạc: “Chuyện này... Vừa rồi anh đâu có nói là sẽ tiễn?”

“Tốt... Vậy làm phiền anh Nhạc.”

“Sao lại gọi là làm phiền chứ, mời.”

Yến Thanh Ti nhìn hai người rời đi, trong lòng có chút không yên, cô cao giọng nói: “Ông xã, lái xe cẩn thận.”

Nhạc Thính Phong vẫy vẫy tay: “Anh biết rồi...”

Ngồi trên xe, Arthur nói: “Monica rất quan tâm anh nhỉ?”

Nhạc Thính Phong ra khỏi cổng nhà họ Nhạc, nói: “Đương nhiên, vợ của tôi mà, sao lại không quan tâm tôi chứ?”

“Hai người các anh quen nhau thế nào?”

Ánh mắt Nhạc Thính Phong nhìn thẳng về phía trước: “Đó là một... quá trình rất dài và lãng mạn, hơn nữa rất đả kích dân FA, anh chắc là muốn nghe không?”

Arthur: “Đường phải đi tới mấy chục phút mà, anh cứ từ từ mà kể.”

Nhạc Thính Phong thật sự kể chuyện. Đến khi xe dừng ở khách sạn, anh nói: “Chính là thế đấy, cuối cùng cô ấy thành bà xã của tôi.”

Cửa xe đã mở ra, Arthur vẫn không nhúc nhích: “Nghe qua... cũng không

cảm thấy tốt đẹp lắm."

Ngón tay Nhạc Thính Phong miết miết trên vô lăng: "Có tốt đẹp hay không, người ngoài không thể bình phẩm được. Hạnh phúc của Thanh Ti tôi có thể cho, gia đình cô ấy muốn tôi cũng có thể cho, đối với chúng tôi thì đây là chuyện tốt đẹp rồi. Tôi nghe người ta nói, người mà trong lòng chua sót thì nghe chuyện tốt đẹp gì cũng sẽ cảm thấy đắng chát. Không biết có phải anh Arthur đang như thế hay không?"

Biểu tình của Arthur rất lãnh đạm: "Có lẽ thế."

Rồi anh xoay người xuống xe, một trận gió lạnh thổi qua làm tóc rối tung, che đi ánh mắt của anh.

Sắc trời sẫm lại, gió tuyết nổi lên.

Anh nhìn Nhạc Thính Phong ở trong xe, bỗng nhiên nở nụ cười: "Không đúng, vừa rồi tôi nói không đúng rồi."

Nhạc Thính Phong: "Cái gì?"

Arthur cong môi cười: "Tôi không chua sót, tôi chỉ ghen tị."

--- O ---

Chương 1527: Tôi Có Hết Thảy, Còn Anh Chỉ Có Hai Bàn Tay Trắng

Thanh âm của Arthur cực kỳ rõ ràng, anh không nhìn Nhạc Thính Phong mà nhìn về phía xa xa, không biết đang nghĩ chuyện gì, có lẽ là hối hận... hối hận... vì đã không nói ra lúc thuận lợi nhất.

Khóe miệng Nhạc Thính Phong cong lên, đẩy cửa xe ra, bước xuống, đứng đối diện Arthur: "Ghen tị... tôi ư?"

Arthur gật đầu: "Đúng thế! Nếu chúng ta đổi chỗ cho nhau, tôi nghĩ anh cũng sẽ ghen tị với tôi thôi. Mặc dù có lòng ghen tị là không tốt, nhưng ghen tị cũng là một loại cảm xúc của con người, tôi nghĩ... không ai có thể ngăn chặn loại cảm xúc này."

Nhạc Thính Phong thực ra rất đồng tình với lời nhận xét này: "Vậy tốt lắm, cái này chứng minh anh ghen tị với tôi bởi vì tôi có được thứ mà anh... không thể có."

Arthur trầm mặc.

Thật lâu sau, anh nói: "Đúng thế... Tôi chẳng có gì."

Nói rồi anh xoay người, bước qua cửa xoay đi vào sảnh.

Anh không có gì, bây giờ anh còn có tình bạn với Yến Thanh Ti, nhưng rất nhanh, ngay cả chút tình cảm ấy cũng sẽ mất đi... Anh sẽ vĩnh viễn không có nó nữa...

Anh muốn tỏ tình với Yến Thanh Ti, đáng tiếc đã chậm. Anh vốn có nhiều thời gian hơn Nhạc Thính Phong, có nhiều cơ hội hơn, nhưng anh chưa bao giờ tranh thủ những cơ hội đó.

Hiện tại, anh muốn tận dụng thời gian thì đã không kịp nữa rồi.

Nhạc Thính Phong dựa vào cửa xe, quản lý khách sạn đứng chờ bên cạnh hồi lâu, thấp giọng hỏi: "Ông chủ, ngài có vào không?"

"Không vào. Đây là khách quý của Nhạc gia, phải "chiêu đãi" cho thật tốt..." NPT còn cố tình nhấn mạnh hai chữ "chiêu đãi".

Quản lý khách sạn gật đầu: “Vâng...”

Nhạc Thính Phong lên xe, rời đi.

...

Arthur đẩy cửa ra, chợt nghe từ trong phòng có tiếng nhạc jazz du dương truyền ra, Stuart cầm một ly Whisky dương dương tự đắc đi ra: “Về rồi à? Muốn uống một ly không?”

Arthur lạnh lùng: “Không cần.”

Mill: “Nhạc Thính Phong đưa anh về đấy à?”

“Sao anh biết?”

Mill cong môi, ánh mắt sắc lạnh như băng mỏng, cả người lộ ra chút cảm giác lười nhác: “Nhìn biểu tình của anh thì biết thôi. Nếu là người khác thì anh sẽ không tức giận như thế, cũng không ảo não và... hối hận như thế...”

Arthur cởi áo khoác ra, tùy tiện vứt xuống sàn, sau đó xoay người đi vào phòng ngủ của mình.

Đúng, anh ảo não, anh hối hận, anh tức giận, lúc chưa tới Lạc Thành thì anh không hề thế này. Anh biết Yến Thanh Ti đã yêu, đã kết hôn, đã có con, anh nghĩ mình chỉ khổ sở một chút thôi chứ không đau lòng tới mức này.

Hiện tại, sau khi ở chung với Yến Thanh Ti và Nhạc Thính Phong từ hôm qua tới nay, nhìn vợ chồng họ ân ân ái ái, nhìn ánh mắt cô không che giấu vẻ dịu dàng, yêu thương với Nhạc Thính Phong thì trong lòng anh chua sót vô cùng, ghen tị, hối hận cũng nhanh chóng nhen lên trong lòng.

Arthur cảm thấy mình cần phải bình tĩnh lại, nếu không anh sẽ không khống chế nổi mình nữa.

Anh mở cửa phòng ngủ, đi vào, lại nghe Mill ở sau lưng nói: “Nhưng chẳng quan trọng, tôi đã tặng cho anh ta chút lễ vật, tin tưởng không bao lâu nữa anh ta sẽ nhận được.”

Arthur đột nhiên dừng bước, chậm rãi xoay người: “Anh có ý gì?”

“Chính là ý mà anh vừa nghe được đó.”

Arthur đi nhanh tới trước mặt Stuart Mill, đưa tay hất ly rượu trong tay anh ta ra: “Tôi nói sau khi tới đây thì phải nghe tôi, anh bỏ ngoài tai rồi đúng không?”

Chén rượu quý rươi xuống thảm không phát ra thanh âm gì. Rượu chảy ra ngoài, nhanh chóng bị thấm xuống.

Stuart Mill xòe tay ra, nói: “Không cần gấp gáp, không cần gấp gáp... Chúng ta tới cũng được mấy ngày rồi, cũng nên làm cái gì thôi chứ.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1528: Tôi Không Thể Nhìn Anh Chịu Nhục, Không Thể Nhìn Anh Bị Bắt Nạt

"Yên tâm, chỉ là một món quà nhỏ thôi, sẽ không xảy ra chuyện gì lớn đâu. Huống chi, anh chỉ nói là không được động vào Yến Thanh Ti chứ có nói không được động vào người khác đâu? Người này coi như là tình địch của anh, tôi cũng chỉ đang giúp anh thôi mà."

Arthur túm lấy cổ áo Mill: "Nói lời thừa làm gì, tôi chỉ hỏi là ai cho anh cái quyền làm những chuyện tôi không cho phép sau lưng tôi?"

Stuart bắt lấy cổ tay Arthur, nói: "Arthur... Tôi chỉ muốn nhắc nhở anh nhớ chúng ta tới đây làm gì, đừng có dùng thời gian để theo đuổi tình cảm kia nữa, tình cảm trước đây của các người không còn lại bao nhiêu đâu."

"Không khiến anh bận tâm."

"Với anh, tôi phải quản... Tôi không thể nhìn anh chịu nhục, không thể nhìn anh bị người ta bắt nạt."

Arthur dùng sức đẩy anh ta ra: "Cút..."

Rồi anh xoay người, nhặt áo lên, mở cửa rời đi.

Stuart phủi phủi áo vừa bị Arthur làm nhăn.

Anh ta cầm di động, bấm gọi một dãy số: "Kế hoạch đã vạch ra cứ tiến hành bình thường..."

...

Nhạc Thính Phong liếc mắt nhìn đồng hồ, vẫn kịp tới công ty. Hôm nay anh còn chưa ghé văn phòng, cuối năm nhiều việc, anh muốn giải quyết vài việc cho xong, còn lại mang về nhà làm cũng được.

Anh cũng là đàn ông như Arthur, cả hai đều hiểu được chuyện vừa mới nói kia chính làm làm rõ lập trường của từng người, hay nói đúng hơn là vạch rõ chiến tuyến rồi.

Đối với chuyện này, Nhạc Thính Phong tỏ vẻ: ông đây không sợ anh đâu.

Vợ của tôi, con cũng của tôi, anh chẳng có gì mà còn muốn tranh với tôi sao, cút sang một bên đi thôi.

Nhạc Thính Phong không nóng nảy nhưng anh lại lo lắng.

Bọn Arthur đến đây chắc chắn không phải vì chụp ảnh bìa tạp chí, mục đích của bọn họ còn lớn hơn rất nhiều lần so với chuyện đó.

Nhưng bọn họ muốn làm gì đây?

Nhạc Thính Phong dừng xe dưới bãi đỗ xe tòa nhà, tiến vào công ty, lễ tân thấy Nhạc Thính Phong tới thì sắc mặt liền thay đổi, vội vàng cản lại: "Ông chủ... Tổng tài của tập đoàn Tam Vương tới."

Nhạc Thính Phong nhíu mày: "Cái gì?"

"Lão tổng của tập đoàn Tam Vương tới đây, trợ lý Giang dặn dò tôi nếu thấy ngài thì phải ngăn ngài lại."

Nhạc Thính Phong lấy điện thoại ra, không thấy có cuộc gọi hay tin nhắn nào của Giang Lai cho mình cả: "Sao Giang Lai lại không gọi điện cho tôi?"

"Trợ lý Giang vẫn bị Uông đổng dây dưa nên có lẽ không có thời gian gọi điện cho ngài, hơn nữa... Nếu gọi cho ngài, sợ là ngài sẽ lập tức tới đây."

Nhạc Thính Phong xoay người đi về phía thang máy.

Lễ tân: "Nhạc tổng, trợ lý Giang nói..."

Nhạc Thính Phong không dừng bước: "Tôi là ông chủ."

Lễ tân lập tức dừng lại: "Vâng... Ông chủ..."

Nhạc Thính Phong biết vì sao Giang Lai không gọi điện cho mình, bởi anh ta biết nếu gọi điện cho anh, chắc chắn anh sẽ tới đây.

Nhạc thị và tập đoàn Tam Vương đã ở hai thế như nước với lửa, nhất là sau chuyện của Uông Tích Vũ, Uông gia và Tô gia cũng đã trở mặt luôn rồi.

Tam Vương kia muốn cướp sinh ý của Nhạc gia, lại đối nghịch với Nhạc Thính Phong.

Nhưng... chuyện của Uông Tích Vũ đã qua nhiều ngày rồi, nếu đến thì vị Uông đổng kia nên tới sớm một chút chứ, sao giờ mới tới?

Nhạc Thính Phong nghĩ tới Arthur, có phải trùng hợp quá không?

Anh đi vào thang máy, t rong lòng đang nghĩ cách ứng đối.

Thang máy đi lên rất nhanh, cửa vừa mở anh liền bước ra ngoài.

Vừa bước ra đã nghe có tiếng chửi bậy.

“Tôi muốn gặp Nhạc Thính Phong, bảo nó cút ra đây cho tôi...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1529: Cậu Phải Ly Hôn, Cưới Con Gái Tôi Về

"Uông đổng, ông chủ của tôi không ở đây. Ông xem, ông mở miệng ngậm miệng đều là chửi bậy, có phải rất không hợp với thân phận của ông không? Hơn nữa, Nhạc thị cũng chẳng làm chuyện gì có lỗi với Tam Vương nhà ông, ông chạy tới đây đòi đánh đòi giết là thế nào?"

"Thực không có làm chuyện gì có lỗi với tôi sao, các người mặt người dạ thú, hại con gái tôi thảm như thế, còn chèn ép Tam Vương ở khắp nơi, vậy mà còn có mặt mũi ở đây nói không làm gì ư?"

"Ông nói thật hay nói đùa thế, việc này thì có quan hệ gì với tôi chứ? Nếu có thời gian thì ông cứ chờ đi, cứ ở đây mà chờ, nhưng xin ông đừng có quát tháo khắp nơi, quấy rầy nhân viên của chúng tôi làm việc. Ông là chủ tịch, chúng tôi không phải người làm công cho ông, nếu không hoàn thành công việc thì sẽ bị trừ lương thôi. Nhất là thời điểm cuối năm này, nếu ông hại chúng tôi cuối năm không có thưởng, ông có thấy mình rất... vô đạo đức không?"

Nhạc Thính Phong nghe Giang Lai nói vậy thì không nhịn được bật cười.

Anh bước qua, đẩy cửa phòng khách, Giang Lai nghe thấy động tĩnh thì quay đầu nhìn, kinh ngạc hỏi: "Ông chủ, sao anh lại... đến đây?"

Cha của Uông Tích Vũ tới đây kiếm chuyện chính là muốn tìm anh gây phiền toái, ông ta không gặp được Nhạc Thính Phong thì nháo chán rồi cũng sẽ đi thôi.

Giang Lai không ngờ Nhạc Thính Phong vẫn tới đây, anh ta rất buồn bực, lễ tân thuê về chỉ để uống nước à, đã dặn là phải ngăn ông chủ lại rồi mà?

Uông đổng sự vừa thấy Nhạc Thính Phong thì bật dậy: "Nhạc Thính Phong, cậu còn dám xuất hiện à?"

Nhạc Thính Phong cười nói: "Đây là công ty của tôi, sao tôi lại không dám tới chứ? Nhưng mà Uông đổng này, đây cũng không phải chỗ mà ông nên đến đâu."

Uông đổng hơn 50 tuổi, vẻ mặt phẫn nộ chỉ vào Nhạc Thính Phong: "Hôm nay cậu phải cho con gái tôi một cái công đạo. Cậu hại con gái tôi thảm như

thế, không có câu trả lời hợp lý cho Uông gia thì chúng ta gặp nhau trước tòa. Cho dù tôi táng gia bại sản cũng phải cá chết lưới rách với cậu.”

Nhạc Thính Phong châm biếm: “Thực buồn cười, con gái ông sống hay chết, tốt hay xấu thì quan hệ gì với tôi? Ông muốn ra tòa thì cứ kiện đi, nếu ông cảm thấy chuyện để mọi người biết con gái mình cởi sạch đồ dụ dỗ đàn ông lên giường thì ông cứ việc kiện.”

Sắc mặt Uông đổng đỏ bừng: “Cậu... Cậu... Tôi liều mạng với cậu...”

Ông ta định xông lên đánh Nhạc Thính Phong, kết quả Nhạc Thính Phong lại nói thêm một câu: “Tôi biết ông đã có tuổi, nhưng giở trò trẻ con trước mặt tôi thì không được đâu. Dù sao tôi cũng có nhiều tiền, tôi không sợ ông ăn vạ!”

Giang Lai cười tủm tỉm, nói thêm: “Uông đổng làm gì lão bản của chúng tôi cũng không truy cứu, ông nên cảm ơn trời đất. Nhưng lớn tuổi thế này rồi còn chạy đi gây sự... Ông nói xem, thế này không phải là tự mình đi tìm... buồn bực à?”

Uông đổng cắn răng, vẻ mặt phẫn nộ biến thành đau thương, ông ta khóc rống lên: “Tích Vũ nhà tôi từ hôm qua đã hôn mê bất tỉnh, chẳng biết gì, chẳng nhận ra ai. Nhưng nó lại chỉ nhớ cậu, nhắm mắt vào cũng gọi tên cậu. Cậu hại cả đời con gái tôi như thế, đều vì cậu cả...”

Giang Lai chậc chậc khen thầm, ai nha, thật đúng là tình cảm sâu nặng, đáng tiếc... nhờ vả sai người rồi.

Nhạc Thính Phong lạnh lùng hỏi: “Vậy ông muốn thế nào?”

Uông đổng liếc mắt nhìn Nhạc Thính Phong, cắn răng một cái, nói ra mục đích tới đây của mình: “Cậu phải ly hôn, cưới Tích Vũ... Nó thích cậu như thế, chỉ cần cậu cưới nó, tôi tin tưởng sớm muộn gì nó cũng sẽ tỉnh lại.”

Giang Lai vừa nghe đã mắng thầm một câu: “Mẹ nó, da mặt thằng già này dày còn hơn cả vỏ trái đất rồi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1530: Đứa Con Gái Ngu Xuẩn Của Ông Đáng Để Tôi Liếc Mắt Sao?

Nhạc Thính Phong không nói chuyện, chỉ phát ra một tiếng cười châm chọc.

Uông đổng nói tiếp: “Cái này cũng không phải làm khó dễ gì cậu. Cậu cưới con gái tôi là có thể có toàn bộ tài sản của nhà họ Uông, tập đoàn Tam Vương cũng thuộc về cậu, đến lúc đó, Nhạc thị sẽ vô cùng khổng lồ. Chuyện này với cậu mà nói chỉ trăm lợi mà không một hại. Đề nghị này của tôi, chỉ cần là người bình thường sẽ không bao giờ từ chối.”

Khóe miệng của Giang Lai giật giật, anh ta cảm thấy ông già này không phải là mặt dầy, mà vốn dĩ không hề có mặt mũi.

Ông chủ của anh ta cho tới giờ chưa từng là người bình thường.

Nhạc Thính Phong: “Giang Lai.”

Giang Lai lập tức trả lời: “Sếp, anh nói đi.”

“Gọi điện thoại...”

“Gọi ai?”

Nhạc Thính Phong: “110, báo có người chạy tới làm loạn.”

Giang Lai cười nói: “Vâng.”

Uông đổng vừa nghe thì sắc mặt đã thay đổi: “Nhạc Thính Phong... Cậu có ý gì? Tôi đến đưa cho cậu đại lễ như thế, cậu lại đối xử với tôi như vậy?”

Nhạc Thính Phong chán ghét nhìn ông ta: “Uông đổng, ông cũng là người lăn lộn trên thương trường nhiều năm, ông cảm thấy chỉ một cái tập đoàn Tam Vương bé tí của ông mà đủ khiến tôi no bụng à? Mà đứa con gái ngu xuẩn của ông đáng để tôi liếc mắt nhìn à?”

Nhạc Thính Phong cảm thấy Uông Tích Vũ trở thành như vậy thật sự không phải là được nuôi như thế, mẹ nó, đây là di truyền rồi.

Uông gia cảm thấy nhà mình nhiều tiền, rất lợi hại, nghĩ chỉ một tập đoàn Tam Vương là có thể khiến Nhạc Thính Phong bỏ vợ yêu, bỏ đứa con sắp chào đời đi kết hôn với đứa con gái nửa ngớ ngẩn nhà họ sao?

Chỉ số thông minh là thứ tốt, đáng tiếc cái nhà họ Uông này chẳng ai có.

“Mày... Mày...” Lần đầu ông ta gặp người không thích tiền, mà có phải một chút tiền đâu, là cả tập đoàn Tam Vương đấy.

Nhạc Thính Phong lạnh lùng nói: “Ông nói xem, giờ ông chờ cảnh sát tới dẫn ông đi hay tự mình rời đi? Đây dù sao vẫn là Lạc Thành, tôi muốn cho ông ăn cơm ở cục cảnh sát vài ngày vẫn dư sức đấy.”

“Không biết tốt xấu, mày chờ đấy cho tao...” Cơ mặt Uông đổng run rẩy, sau đó ông ta phủi tay bỏ đi.

Nhạc Thính Phong nhìn theo bóng dáng ông ta, nói: “Từ hôm nay trở đi, Nhạc thị sẽ bắt đầu cấu xé tập đoàn Tam Vương. Uông đổng, thời gian tới mong ông chỉ giáo nhiều hơn.”

Nhạc Thính Phong nói thật dễ nghe, chỉ là cấu xé, nhưng nói thẳng ra thì là: ông đây bắt đầu nuốt địa bàn của các người, các người nên ngoan ngoãn nôn ra, còn không thì cứ chờ ông đây nuốt hết đi.

Uông đổng giọng nói cũng trở nên vặn vẹo: “Được, được... Tao xem mày giỏi ăn tới đâu, đừng để chưa ăn được mà đã không chống đỡ nổi mình.”

Nhạc Thính Phong: “Tôi còn trẻ, răng chắc, cho dù ăn không hết tôi cũng có thể nuốt vào tiêu hóa dần, cái này không phiền Uông đổng quan tâm.”

“Được, chúng ta cứ chờ mà xem.”

Uông đổng áp chế máu nóng đang cuộn lên trong ngực, mang một bụng lửa giận rời đi.

Khóe môi Nhạc Thính Phong cong lên, sự lạnh lẽo toát ra còn mang theo một chút chết chóc.

Giang Lai đứng bên cạnh run rẩy, cúi đầu không dám nói gì.

Nhạc Thính Phong bước ra khỏi phòng khách, tiến vào văn phòng của mình, Giang Lai đi theo phía sau.

Anh ta nghe được Nhạc Thính Phong nói: "Gọi Vũ Phóng về giữ tạm chữ vụ của Khúc Kính. Về phần Khúc Kính thì bỏ hết các công việc đang ôm đồm, toàn lực thâu tóm Tam Vương, dùng thủ đoạn nào cũng được."

Giang Lai gật đầu: "Vâng."

"Đem các văn kiện cần tôi ký duyệt hay sửa sang tới đây, các chuyện khác gửi qua hòm thư cho tôi."

"Vâng..."

Nhạc Thính Phong ngồi xuống bắt đầu tốc ký các văn kiện khẩn, còn lại các văn kiện chưa cần gấp thì anh mang về nhà.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1531: Rốt Cuộc Anh Cũng Làm Được Một Chuyện Tốt

Giang Lai ra ngoài, điện thoại di động của Nhạc Thính Phong vang lên, vừa thấy là Tô Trảm gọi tới thì anh liền nhấc máy: "Alo... Có chuyện gì?"

"Cậu đang ở đâu?"

"Ở công ty, đang chuẩn bị về nhà."

Không biết Tô Trảm nói gì, sắc mặt của Nhạc Thính Phong đột nhiên trầm xuống: "Được, tôi biết rồi."

Buông di động xuống, Nhạc Thính Phong tiếp tục làm việc.

...

Khoảng 6 giờ, Giang Lai gõ cửa: "Ông chủ, sắp tan tầm rồi."

"Được..." Nhạc Thính Phong tắt máy tính, cầm lấy áo khoác và chìa khóa xe ra khỏi phòng.

Anh vào thang máy đi xuống lầu một, không bao lâu sau, Nhạc Thính Phong lái xe ra khỏi bãi đỗ xe, lên đường về nhà.

Giờ này, đèn ở Lạc Thành đã lên. Trời hôm nay âm u, hiện tại trời đã gần như đen đặc.

Xe bon bon trên đường, nhưng vì đúng giờ tan tầm nên đường rất đông.

Ở trên một ngã tư lớn, tắc đường gần 20 phút, xe xếp hàng dài, vất vả lắm xe phía trước mới lách ra được, xe của Nhạc Thính Phong cũng có thể rời đi.

Chỉ có đoạn đường này là bị tắc, qua ngã tư, tốc độ xe đã nhanh hơn không ít.

Chuẩn bị qua ngã tư đường thì đột nhiên... có người từ ven đường đẩy một đứa bé gái ra. Đứa bé gái chỉ chừng năm, sáu tuổi, dưới đèn đường, vẻ mặt nó khủng hoảng, sợ hãi, những người đang chờ trên vỉa hè để qua đường cũng hoảng sợ hét lên.

Xe của Nhạc Thính Phong trong chớp mắt sẽ đâm phải con bé, chỉ còn cách mấy chục cm nữa thôi thì xe đột nhiên đánh lái đâm vào cột đèn ven đường làm phát ra một tiếng vang rất lớn.

Người qua đường hét lên những tiếng chói tai, mẹ của đứa bé gái ôm đứa con nhỏ vẫn đang ngồi ngây ngốc trên đường khóc rống lên. Mọi người không ai dám đi qua, tất cả đều lui lại mấy bước.

Rất nhanh, có người gọi cấp cứu, gọi 120. Cảnh sát nhanh chóng tới nơi, đem hiện trường tai nạn phong tỏa, rất nhanh một nửa con đường lại tắc nghẹt.

Xe cứu thương tới kéo người bên trong ra, sau đó đưa lên cáng rồi nhanh chóng rời khỏi hiện trường dưới sự dẫn đường của xe cảnh sát.

Trong số rất nhiều xe đang xếp hàng dài trên đường, trên một chiếc xe có người luôn để ý tới vụ tai nạn, sau khi nhìn thấy người bị đưa lên cáng đem đi, nhìn không rõ mặt, nhưng qua tiếng la hét của đám bác sĩ, y tá thì có thể thấy được người này bị thương không nhẹ, không biết chừng còn mất mạng như chơi.

Nếu không, xe cảnh sát cũng không trực tiếp mở đường, hộ tống người bị thương tới bệnh viện.

Hắn ta bấm một dãy số: “Chúng tôi thành công rồi. Nhạc Thính Phong vì né đứa bé kia nên đã đánh lái đâm lên vỉa hè, tốc độ của hắn ta không nhanh, tuy có thể không mất mạng nhưng xem ra bị thương không nhẹ.”

“Tốt, tốt... Tôi sẽ tiếp tục chú ý!”

Ngay sau chiếc xe này là một chiếc xe khác, bên trong xe ánh sáng rất mờ, đèn đường hắt vào có thể thấy rõ nửa khuôn mặt của Tô Trảm. Anh lấy ra một điếu thuốc, châm thuốc, hút rồi nhả ra một vòng khói, nói: “Thấy chưa?”

Sau lưng anh truyền tới một âm thanh trầm thấp: “Thấy rồi.”

“Hôm nay thiếu chút nữa thì cậu với đứa con chưa kịp nhìn mặt và cô vợ yêu của cậu âm dương cách biệt nhé!”

“Phải, suýt chút nữa. Rốt cuộc anh cũng làm được một chuyện tốt đấy... anh họ!” Ở ghế sau, người ngồi chìm sâu vào bóng tối rõ ràng là Nhạc Thính Phong.

--- O ---

Chương 1532: Vợ Tôi Giục Tôi Về Nhà

Mấy chục phút trước, Tô Trảm gọi điện thoại cho anh, nói rằng hôm nay sợ là sẽ có chuyện phát sinh, tuy không biết là chuyện gì nhưng dặn anh nhất định phải cẩn thận. Xem thủ đoạn trước đó của đám người này, có lẽ bọn chúng sẽ không ra tay nhân từ.

Sau đó, Tô Trảm tự mình lái xe tới bãi đỗ xe của Nhạc thị, sắp xếp người lái xe của Nhạc Thính Phong, còn Nhạc Thính Phong thì lên xe của anh.

Bởi vì anh cảm thấy mặc kệ đám người đó dùng thủ đoạn gì thì chắc chắn sẽ không tiến hành ở công ty, bọn họ có ngốc cũng không chạy tới ra tay ngay tại công ty của Nhạc Thính Phong, bởi dù sao đó cũng là địa bàn của anh.

Tô Trảm đoán họ sẽ bày ra một vụ tai nạn xe cộ trên đường.

Tuy rằng tai nạn xe không phải là chiêu số gì mới mẻ, nhưng lúc mấu chốt vẫn có thể dùng được.

Xe trên đường nhiều như nước chảy, tùy tiện ngáng chân ra cũng sẽ làm đủ loại biến cố xuất hiện, đây chính là biện pháp nhanh và tiện nhất, cũng ít tổn thất nhất. Những người đó không thể ra tay ở công ty hay Nhạc gia, vậy thì chỉ có thể ra tay ở trên đường, đã vậy chỉ có thủ đoạn này là hợp lý nhất.

Tô Trảm đoán đúng, những kẻ đó thật sự đã làm như vậy.

Nhạc Thính Phong hỏi: “Người trên xe không sao chứ?”

Tô Trảm đáp: “Yên tâm, không sao... Dân chuyên nghiệp mà, chuyên làm công tác phòng hộ.

Nhạc Thính Phong nhíu mày: “Anh biết rõ sẽ có chuyện này xảy ra, sao còn để người ta mạo hiểm vậy?”

Tô Trảm kẹp thuốc lá giữa hai ngón tay đưa lên miệng, tàn thuốc lóe sáng, có thể thấy bờ môi của anh: “Chính vì biết nên mới muốn làm như vậy. Bằng không, nếu họ biết cậu đã có đề phòng thì sẽ lập tức nghĩ ra chuyện chúng ta biết tin tức từ họ, từ đó sẽ đoán ra chúng ta lắp máy nghe trộm. Chuyện này đối với chúng ta cũng không có lợi.

Nhạc Thính Phong gật đầu, Tô Trảm nói đúng.

Anh hỏi: “Anh nói xem... rốt cuộc bọn họ muốn gì?”

Arthur thích Yến Thanh Ti là không thể bàn cãi, nhưng lần này anh ta tới đây rõ ràng không phải vì Yến Thanh Ti, hay nói cách khác, Yến Thanh Ti chỉ là một trong những nguyên nhân rất nhỏ để anh ta tới đây lần này.

Tô Trảm dập luôn nửa điếu thuốc còn đang cháy dở: “Không biết, nhưng sợ là mưu đồ không nhỏ đâu. Nếu không cậu cảm thấy vì sao bọn họ lại cần tới tình báo tuyệt mật cơ chứ? Nếu lần trước không ngăn bọn họ lại được, sợ là giờ chúng ta đã bị tổn thất rất lớn, đến lúc đó, e là vị thế của nước ta so với thế giới sẽ bị lung lay không nhỏ.”

“Trong lòng tôi rất bất an.”

“Tôi cũng không an.”

Nếu là trước đây, Tô Trảm sẽ lập tức bắt luôn bọn họ.

Nhưng lần này thì khác, nếu bọn họ dám đến tức là đã có chuẩn bị.

Quỷ mới biết sau khi bắt họ lại rồi, bọn họ còn có chuẩn bị gì ở đằng sau không?

Thế lực của tổ chức kia rất lớn, rắc rối, khó gỡ, có lịch sử tồn tại nhiều năm ở nước ngoài, xã hội đen, đảng phái, thị trường tài chính đều liên quan, nếu có muốn động thì cũng phải biết rõ mục đích của họ rồi mới được động, nếu không cứ mô hồ thì sao có thể làm rõ chuyện này được?

Tô Trảm cảm thấy rất đau đầu.

Di động của Nhạc Thính Phong vang lên, là Yến Thanh Ti gọi.

Tô Trảm nghe thấy giọng của thằng nhóc ngồi sau xe điệu đến chảy nước.

“Bà xã, anh đang trên đường về rồi đây... Giờ cao điểm nên đường đông, nếu anh về muộn thì em với mẹ cứ ăn trước đi, đừng chờ anh... Ừ, biết rồi... Gặp lại em ở nhà.”

Trong xe ngập tràn mùi khói thuốc, cúp máy rồi, Nhạc Thính Phong mở cửa kính xe để mùi thuốc nhanh tán đi.

“Vợ của tôi gọi tôi về nhà rồi, anh đưa tôi về trước đi đã.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1533: Nếu Tôi Yêu Thương Ai, Thì Người Đó Chỉ Có Thể Là Anh Ấy

Tô Trảm bất đắc dĩ: “Cậu cảm thấy giờ chúng ta có thể di chuyển sao?”

Nhạc Thính Phong nhìn đồng hồ, đã hơn 7 giờ rồi: “Vậy anh gọi cho... đội cảnh sát, bảo họ nhanh tới đây dẹp đường đi.”

Tô Trảm nhìn tình hình giao thông, xem chừng phải kẹt ít nhất nửa giờ nữa, vì thế bèn gọi điện thoại, không bao lâu sau chướng ngại vật bị dời đi, giao thông lại hoạt động bình thường.

Về tới nhà, Nhạc Thính Phong nói với Tô Trảm: “Đúng rồi, đã tới đây rồi, anh cũng vào đi.”

Tô Trảm do dự một lát: “Tôi... coi như hết...”

“Anh đã tới đây mấy ngày rồi, vậy mà ngay cả cô mình cũng không gặp à? Anh không nhớ trước đây mẹ tôi thương anh thế nào hả?”

“Được rồi...”

Sau khi tới đây, Tô Trảm vẫn chưa đến thăm Nhạc phu nhân, chủ yếu là vì tính chất công tác nên cho tới giờ anh vẫn luôn tận lực ít tiếp xúc với người nhà mình, như vậy mới là cách bảo vệ họ tốt nhất.

Vừa vào nhà, Nhạc Thính Phong liền gào lên: “Mẹ... Xem ai tới này...”

Nhạc phu nhân đang dọn cơm cùng thím Ngũ: “Ai thế?”

Bà từ trong nhà ăn đi ra, vừa thấy Tô Trảm thì sửng sốt, đợi cho Tô Trảm đi tới trước mặt, chào: “Cô ạ!” Lúc này bà mới phản ứng lại, kinh ngạc hô lên: “Ôi trời ơi... Cô có nhìn nhầm không thế?”

Tô Trảm mỉm cười: “Cô... là con!”

Sau khi Nhạc phu nhân kinh hô lên thì giơ tay nhéo mặt anh ta một cái, thấy khóe miệng anh ta giật giật vì đau mới vui mừng nói tiếp: “Tô Trảm... là con thật đấy à? Ai nha... Cô thật không dám tin, sao con lại tới đây thế?”

Tô Trảm cố gắng duy trì nụ cười, nhưng cái véo kia của Nhạc phu nhân thật sự rất đau đó.

Anh nói: “Cô, con tới đây công tác.”

“Vừa hay, vừa hay... Mau, ngồi xuống đây ăn cơm, gặp em dâu con chút...” Nhạc phu nhân kéo Tô Trảm tới ngồi vào bàn ăn.

Tô Trảm nhìn Yến Thanh Ti, hai người còn làm bộ như lần đầu gặp nhau, chào hỏi rất khách sáo. Lúc trước bọn họ gặp chuyện không may đều là việc trọng đại có liên quan tới Tô Trảm, bọn họ không muốn đem tình hình lúc đó nói cho Nhạc phu nhân nghe.

Lúc ăn cơm, Nhạc phu nhân nói chuyện với Tô Trảm rất rôm rả, vì trong những đứa cháu trai, bà quý và hiểu rõ về đứa cháu này nhất.

Nhưng nội dung nói chuyện làm Tô Trảm rất khó xử.

“Có bạn gái chưa?”

“Chưa ạ?”

“Vậy con tính khi nào mới kết hôn?”

“Cái này... trong thời gian ngắn con không để ý được tới vấn đề này.”

“Con nhìn đi, em họ con đã kết hôn rồi, con cũng đã có, sao con còn không tranh thủ đi? Nhanh một chút, con lớn rồi, con không chịu kết hôn thì một đống đứa em ở dưới làm sao chịu kết hôn chứ? Mẹ và bà nội con sầu muốn chết rồi đó.”

“Vâng vâng...”

Nhạc Thính Phong ngồi một bên cười trộm, bữa cơm vất vả lắm mới ăn xong, Tô Trảm rời đi trong trạng thái gần như chạy trối chết.

Trước khi đi ngủ, Nhạc Thính Phong kể chuyện tai nạn xe hồi chiều cho Yến Thanh Ti nghe, cô nghe xong thì sắc mặt trắng bệch.

Anh còn chưa kịp an ủi cô thì Arthur lại gọi điện tới.

“Monica, đang làm gì vậy, tâm sự chút đi?” Giọng nói của anh mang theo

chút chần chừ.

Yến Thanh Ti siết chặt di động, sắc mặt khó coi, thanh âm mang theo thương cảm: “Không tốt lắm. Hôm nay Thính Phong đi làm về bị tai nạn xe, may mắn là anh ấy lái chậm nên bị thương không nặng, nếu không thì tôi không thể gặp lại anh ấy rồi.”

Bên kia di động trầm mặc một chút.

“Monica, em... yêu anh ta nhiều không?”

“Không biết, trước kia tôi luôn tự nói với chính mình, nếu tôi yêu ai thì người đó phải là anh ấy, nếu tôi kết hôn thì anh ấy phải là chồng tôi, nếu tôi có con thì cha đứa bé phải là anh ấy...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1534: Được Vợ Thổ Lộ Quá Ngại Rồi

Nhạc Thính Phong ngây ngốc nhìn Yến Thanh Ti... bị thổ lộ như thế...

Anh có cảm giác mặt mình nóng dần lên, nóng như than ấy.

Thanh âm của Yến Thanh Ti rất bình thản, nói một câu dài như đang trần thuật, cũng lại như đang độc thoại vậy.

Nhưng vì nói rất thuần thục, nghe như đã tự nói câu này vô số lần, ở trong lòng nhẩm đọc vô số lần, bình thản, kiên định, không thể dao động.

Lúc cô nói những lời này, Arthur có cảm giác giống như đang nhìn thấy một cái cây thật lớn, dù mưa gió thế nào cũng không thể ngăn nó ngừng sinh trưởng.

Anh từng biết tới một Yến Thanh Ti như thế, dù nghịch cảnh khó khăn thế nào cô cũng không cúi đầu, không ai có thể ngăn được cô.

Nhưng... hiện tại khi cô nói những lời này, anh lại cảm giác như có roi quất trên người mình, làm anh vừa đau vừa thấy xấu hổ.

Cả hai đều biết, Nhạc Thính Phong gặp chuyện không may là tám, chín phần do người bên anh làm, Yến Thanh Ti nói những lời này không khác gì một câu cảnh cáo.

Arthur nhắm mắt lại, cố gắng áp chế chua sót trong lòng mình, hỏi: “Nếu... Ý anh là nếu... Trong tương lai anh ta phản bội em thì sao? Chúng ta đều biết, trên đời này không có chuyện gì là tuyệt đối, tình cảm cũng thế, không ai dám cam đoan rằng sau này mình sẽ không biến chất. Nếu có một ngày anh ta phản bội em thì em sẽ làm gì?”

Yến Thanh Ti cười nói: “Tôi tin tưởng ánh mắt của mình, tôi tin tưởng người đàn ông của mình. Nếu tương lai tình cảm của anh ấy với tôi thay đổi, không cần chờ tới khi anh ấy phản bội tôi, tôi sẽ ra tay, để cảm tình của anh ấy vĩnh viễn không có cơ hội thay đổi.”

Ý của cô Arthur hiểu, Nhạc Thính Phong cũng hiểu.

Nếu trong tương lai, có một ngày nào đó Nhạc Thính Phong phản bội Yến

Thanh Ti thì chắc chắn anh sẽ chết trên tay cô.

Arthur cười khổ: "Quả nhiên em vẫn là Yến Thanh Ti mà anh biết, em không hề thay đổi..."

"Đương nhiên em không thay đổi rồi, Yến Thanh Ti sẽ vĩnh viễn là Yến Thanh Ti, trước kia như thế, giờ cũng như thế... mà tương lai cũng sẽ không thay đổi gì. Giống như hai người chúng ta, chỉ cần anh không thay đổi thì tôi vĩnh viễn cũng sẽ giống như xưa."

Ngón tay Arthur nhẹ nhàng chạm vào thủy tinh lạnh lẽo: "Anh ta... thật sự là người đàn ông may mắn."

Yến Thanh Ti cầm tay Nhạc Thính Phong: "Không, tôi mới là người may mắn mới có thể gặp được một người đàn ông bao dung như thế, anh ấy chính là người lôi tôi ra từ trong đầm lầy đen tối, là anh ấy giúp tôi không tự đánh mất mình, là anh ấy khiến cho tôi luôn khát vọng được yêu thương."

Hốc mắt Nhạc Thính Phong nóng ấm, cúi đầu hôn lên trán cô.

"Anh... Anh..." Arthur nghẹn ngào, bàn tay siết chặt, câu nói không thể thoát ra khỏi cổ họng.

Anh cũng có thể, anh cũng có thể mà... Arthur gào thét trong lòng. Những chuyện Nhạc Thính Phong làm anh cũng có thể làm được, thậm chí còn làm tốt hơn, nhưng... Anh sai ở chỗ đã bỏ qua thời gian có lợi nhất của mình.

"Monica, nếu... trước khi em gặp Nhạc Thính Phong, nếu có một người đối tốt với em như thế, vậy em có thể thích Nhạc Thính Phong nữa hay không?"

Nhạc Thính Phong khẩn trương nhìn Yến Thanh Ti.

Cô suy nghĩ rất lâu, sau đó thành thật trả lời: "Nếu có thì tôi cũng không biết được, nhưng... không hề có... Anh ấy là người duy nhất. Anh cũng biết đấy, tôi là người rất cố chấp, là một đứa con gái hết hy vọng, đã khẳng định rồi thì sẽ không thay đổi..."

"Monica, anh..."

Nhạc Thính Phong không muốn Yến Thanh Ti tiếp tục nói chuyện với Arthur nữa. Anh sợ Yến Thanh Ti sẽ nói ra những lời mà anh không muốn nghe.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1535: Có Thể Chờ Con Xong Việc Rồi Hãy Nói Được Không?

Vì thế, anh cúi đầu cắn lên vành tai Nhạc Thính Phong, mút một cái khiến cho cả người cô tê dại.

Yến Thanh Ti áp chế phản ứng khác thường của thân thể, nhẹ nhàng túm tóc Nhạc Thính Phong, nói nhanh với Arthur: "Đầu chồng tôi không thoải mái, tôi đi xem anh ấy thế nào, chúng ta nói chuyện sau nhé..."

Sau đó lập tức cúp máy.

"Anh mau buông ra..." Yến Thanh Ti thở dốc nhè nhẹ, còn chưa kịp buông điện thoại ra thì đã bị một bóng đen phủ lên, môi bị chặn lại.

Nhạc Thính Phong vòng tay ôm Yến Thanh Ti vào lòng, cô ngồi, anh đứng, cô bị bắt ngẩng cao đầu, anh cong người cúi xuống, thân thể cao lớn bao phủ lấy cô.

Hai người hôn triền miên không dứt.

Đột nhiên, cửa phòng bị đẩy ra: "Thanh Ti à... hai đứa..."

Nhạc phu nhân thấy cửa phòng không đóng, nghĩ hai người ở trong không có việc gì nên cũng không gõ cửa mà trực tiếp xông vào. Nhưng vừa thấy con trai và con dâu đang hôn nhau, bà nhìn một cái thôi mà mặt đã đỏ bừng lên.

Nhạc phu nhân biết mình tới sai thời điểm rồi: "Ngại quá... Hai đứa tiếp tục đi."

Nhưng đi ra ngoài rồi, Nhạc phu nhân lại ý thức được không đúng, Thanh Ti là phụ nữ có thai, con mình tuổi trẻ khí thịnh, vạn nhất không kìm được thì làm sao bây giờ?

Cái này không ổn, Nhạc phu nhân cắn răng một cái, không được, bà phải vào nhắc nhở một chút, bọn trẻ bây giờ không hiểu chuyện, vạn nhất để xảy ra sự cố thì thảm rồi.

Nhạc phu nhân một lần nữa tiến vào, hắng giọng: "Khụ khụ... Hai đứa chú ý một chút nhé, chuyện kia... không thể... Dù sao..."

Nhạc Thính Phong buông Yến Thanh Ti ra, xoay người đen mặt nói: "Mẹ... Con biết mẹ muốn nói gì, mẹ có thể ra ngoài trước một tẹo không hả? Mẹ làm thế này có biết là rất không có ý thức không?"

Yến Thanh Ti đỏ mặt đẩy Nhạc Thính Phong ra, trừng mắt liếc anh một cái: đứng đắn chút đi!

Nhạc phu nhân vẻ mặt vô tội: "Có chuyện cần nói mà!"

Nhạc Thính Phong: "Mẹ có việc thì có thể chờ con hôn xong rồi hãy nói không? Chỉ chờ một chút thôi mà, vì sao mẹ cứ thích phá chuyện tốt của con thế nhỉ?"

Đây cũng không phải lần đầu tiên, trước kia anh bị mẹ hố rất nhiều lần rồi.

Nhạc phu nhân chép miệng: "Cái này... không phải vì mẹ sợ con ngộ nhỡ không kìm lòng được..."

Nhạc Thính Phong cắn răng nói: "Mẹ cảm thấy con mẹ kém tự chủ vậy à?"

Nhạc Thính Phong nhìn anh, trịnh trọng gật đầu: "Đúng."

Yến Thanh Ti không nhịn được cười thành tiếng.

Bị mẹ đẻ phá, Nhạc Thính Phong thấy nhức cả răng: "Mẹ... mẹ còn nói "đúng" được à, mẹ không thể cho con mặt mũi sao? Rõ ràng con rất có tự chủ, không tin mẹ hỏi Thanh Ti đi..."

Yến Thanh Ti không nói gì, chỉ yên lặng nhìn anh.

Nhạc Thính Phong bỗng nhiên cảm thấy hình như mình nói sai, nhưng lại không biết mình nói sai ở khúc nào.

Anh ho khan hai tiếng: "Chuyện đó... Thanh Ti mệt mỏi rồi, em nghỉ ngơi trước đi... Mẹ, mẹ có chuyện gì?"

Nhạc phu nhân sờ mũi: "Mẹ cảm thấy chuyện này rât quan trọng, nhưng giờ hình như nó... cũng không còn quan trọng nữa."

Nhạc Thính Phong cắn răng, trầm giọng kêu: "Mẹ..."

Nhạc phu nhân vội lùi về sau vài bước: "Nhưng hiện tại có một chuyện còn

quan trọng hơn.”

“Chuyện gì.”

Nhạc phu nhân: “Để con hạ hỏa.”

Nhạc Thính Phong...

Anh không muốn nói gì nữa, trực tiếp đi tới trước mặt Nhạc phu nhân, đẩy bà ra ngoài.

Nhạc phu nhân vừa đi vừa nói: “Con trai à, con đừng đẩy mẹ nữa, mẹ thật sự là...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1536: Tự Chủ Của Anh Vô Dụng Khi Ở Trước Mặt Em

"Mẹ xuống lầu pha cho con cốc trà hoa cúc, con mau hạ hỏa... Hay mẹ nấu cho con đường phèn tuyết lê nghân nhĩ để con hạ nhiệt nhé..."

Nhạc Thính Phong: "Mẹ... tốt nhất là mẹ mau về ngủ đi, không ngủ được thì gọi điện thoại cho lão hồ ly kia, để ông ấy dỗ dành mẹ nhé!"

Nói xong, anh đóng cửa lại.

Nhạc phu nhân bĩu môi: "Bà đây cũng là muốn tốt cho anh thôi nhá!"

Nhạc Thính Phong trở về thì phát hiện Yến Thanh Ti đang nhìn mình bằng ánh mắt không quá tốt: "Thanh Ti, sao thế?"

Yến Thanh Ti chỉ chỉ vào chỗ cách mình ba bước: "Anh đứng ở đó."

Nhạc Thính Phong đang định nhấc chân đi qua bèn thu lại: "Bà xã... Em định chơi trò gì thế?"

Yến Thanh Ti nâng cằm, ánh mắt soi mói đảo qua đảo lại trên người Nhạc Thính Phong: "Tự chủ của anh rất tốt sao?"

Nhạc Thính Phong vừa rồi cảm thấy hình như mình nói sai cái gì nhưng không nghĩ ra mình không đúng ở đâu, cười cười: "Anh... cảm thấy... rất... tốt..."

Yến Thanh Ti mân mê lọn tóc: "Được à?"

Nhạc Thính Phong gật đầu: "Hình như... vẫn được..."

"Vẫn được sao..." Ánh mắt Yến Thanh Ti nhìn anh trở nên sắc bén: "Có phải ý là em không có mị lực đúng không?"

Nhạc Thính Phong: "A?"

"Anh a cái gì, chẳng lẽ em nói sai à?"

Nhạc Thính Phong chợt hiểu vì sao vừa rồi mình cứ có cảm giác không

đúng, quả thực lúc nói ra lời này anh không phải là anh nữa rồi.

Anh vội bước lên, giữ chặt tay Yến Thanh Ti: “Bà xã, anh bị oan...”

Yến Thanh Ti rút tay ra: “Em nói oan cho anh à? Vừa rồi ai nói tự chủ tốt lắm cơ mà?”

Nhạc Thính Phong lại chộp lấy tay Yến Thanh Ti lần nữa: “Anh sai rồi, anh không tốt chút nào hết... thấy em thì tự chủ đều đi gặp quỷ hết.”

Yến Thanh Ti đẩy đầu của anh ra: “Một nam nhân tự chủ kém thì ở bên ngoài nhất định sẽ trêu hoa ghẹo nguyệt. Nhạc Thính Phong, anh đã thử chưa?”

Nhạc Thính Phong cảm giác mình sắp bị nội thương tới chết rồi. Quả nhiên không thể nói chuyện đạo lý với phụ nữ được.

Anh nhìn thẳng vào Yến Thanh Ti, nói: “Tự chủ của anh chỉ mất linh khi ở trước mặt em thôi, với đám đàn bà khác, kể cả đàn ông đều không thể nào thay đổi.”

Yến Thanh Ti nhíu mày: “Mất một lúc như thế mới nói ra được đáp án, đêm nay anh ngủ ở sô pha.”

Nhạc Thính Phong...

Trong lòng anh đang￥%%￥#@*...

Đương nhiên, cuối cùng Nhạc Thính Phong cũng không phải ngủ sô pha, anh lấy lý do là chờ cô ngủ rồi sẽ ra sô pha, bởi vì không có cô anh không ngủ được, ngủ không ngon.

Yến Thanh Ti đồng ý, nhưng mà... cô ngủ rồi thì làm sao còn quản được Nhạc Thính Phong ngủ giường hay ngủ ở đâu chứ?

...

Tô Trảm rời khỏi Nhạc gia, lái xe ở lang thang trên đường rất lâu, mắt nhìn đồng hồ đã chuyển sang ngày mới, nhưng anh lại chẳng gấp gáp.

Nghĩ nghĩ, Tô Trảm quyết định đi tới bệnh viện. Anh ta cảm thấy còn có thể moi từ trên người Tằng Lý một chút manh mối gì đó.

Tiểu tử kia không phải đồ vô dụng, so với vẻ bề ngoài phế vật của hắn thì trong lòng lại rất sâu kín, thiếu chút nữa anh đã bị vẻ ngụy trang đó lừa gạt.

Đến bệnh viện, Tô Trảm tiến vào phòng bệnh của Tằng Lý.

Phòng bệnh của hắn đã được bệnh viện sắp xếp rất tốt.

Tô Trảm đẩy cửa phòng đi vào, thấy Tằng Lý đang ngủ rất say thì lấy một chén nước lạnh hắt thẳng lên mặt anh ta.

Tằng Lý bị lạnh quá mà tỉnh, hét lên một tiếng, chúi đầu vào chăn lau mặt, miệng chửi hai câu, vừa thấy Tô Trảm liền lập tức rên rỉ.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1537: Anh Đánh Thức Tôi Dậy Như Thế, Tôi Làm Sao Mà Ngủ Lại Được

“Chú ơi, sao chú lại tới nữa rồi? Giờ này anh không ngủ nhưng người khác vẫn muốn ngủ, tôi mệt sắp chết rồi đây. Tôi còn nhỏ, còn phải lớn lên, anh không cho tôi ngủ ngon làm sao mà tôi cao lên được...”

Tô Trảm: “Còn gì nữa không?”

Tằng Lý dừng lại: “Sao thế?”

Tô Trảm chậm rãi nói: “Còn có cái gì vô nghĩa thì nói một lần cho xong đi, tôi sợ sau này cậu không có cơ hội nói nữa.”

Quần áo bệnh nhân trên người Tằng Lý đã ẩm ướt, cái lạnh làm anh ta run rẩy: “Anh trai, chú à, tôi van xin anh đấy, tha cho tôi đi, những gì tôi biết tôi đều nói cả rồi, tôi thật sự không còn gì để nói cả. Tôi không biết gì cả đâu...”

Tô Trảm lấy từ trong túi tiền ra một dây thế mỏng: “Làm gì có chuyện cậu không để lại đường lui cho mình chứ? Nhưng toi nghĩ cậu sẽ không nói ra đâu, nên thôi cũng đừng nói ra nữa, cứ mang xuống đó mà dùng đi.”

“Yên tâm, tôi ra tay rất nhanh, dây thép này sẽ nhanh chóng cắt đứt cổ của cậu, cậu sẽ không cảm thấy quá thống khổ đâu.”

Tăng Lý trơ mắt nhìn Tô Trảm dùng dây thép vòng qua cổ mình, anh ta vẫn không nhúc nhích: “Tôi nói, tôi nói cho anh... Chú của tôi ơi, cẩn thận, cẩn thận cái tay của anh, chúng ta có gì từ từ thương lượng. Tôi còn có tác dụng, tôi còn có tác dụng rất lớn...”

Tô Trảm không tiếp tục ra tay nữa nhưng dây thép thì vẫn tròng trên cổ Tằng Lý.

Thanh âm của anh lạnh lùng: “Nói.”

Tằng Lý vội nói: “Tô đại ca... Yến Minh Tu và Tằng gia có quan hệ với nhau, tuy tôi không biết là quan hệ gì, nhưng tôi cảm thấy rất kỳ quái. Lão Tằng già đó còn giao hết cho Yến Minh Tu những thế lực còn sót lại của lão ta ở trong nước. Anh ngẫm mà xem... tốt xấu gì tôi cũng là con riêng của lão, nhưng lão chẳng cho tôi cái gì mà lại giao hết cho Yến Minh Tu, anh không

thấy quái lạ à? Nếu không có thế lực còn sót lại của Tằng gia, Yến Minh Tu sao có thể trốn ở Lạc Thành lâu như thế mà không bị lộ chứ, đúng không?"

Tin tức này đúng là có chút ý tứ, Tô Trảm tiếp tục hỏi: "Sau đó thì sao?"

Tằng Lý ủy khuất nói: "Tôi không biết, thật sự không biết... Cái này tôi cũng chỉ ngẫu nhiên biết được, nhưng... cũng chẳng có quan hệ gì tới tôi cả."

"Quên đi, người như cậu cho tới bây giờ chắc chẳng biết thế nào là gió chiều nào phải xuôi theo chiều ấy, chẳng cần lưu lại làm gì." Nói xong, Tô Trảm bắt đầu dùng tay chuẩn bị siết dây lại.

Tằng Lý cảm giác được cái mũi đau đau, vội vàng nói: "Đại ca, đại ca... Mặc dù tôi không biết Yến Minh Tu ở đâu, nhưng theo tôi quan sát, hắn ta thích những phương pháp trái ngược... Hắn thích những địa phương nguy hiểm, với hắn đó sẽ là nơi an toàn nhất. Hắn làm như vậy vì hắn nghĩ là mình rất thông minh..."

Tô Trảm dừng lại: "Cậu cảm thấy hắn sẽ trốn ở đâu?"

Tằng Lý ủy khuất: "Cái này làm sao mà tôi biết được. Tôi cũng đâu có biết rõ Lạc Thành thế nào. Hơn nữa tôi cũng không quá quen với Yến Minh Tu, tôi cảm thấy anh nên tìm người nào quen thuộc hắn, quen thuộc Lạc Thành mà hỏi thì hay hơn."

Tăng Lý nói xong, Tô Trảm cảm thấy anh ta không nói dối mới buông tay, thu dây thép lại, nói: "Cậu cứ từ từ nghĩ kỹ xem lần sau nên lấy lý do gì để bảo toàn mạng sống đi."

Tằng Lý thấy Tô Trảm muốn đi thì ôm cổ, thở phào một hơi, nói: "Này... Lần sau anh tới có thể chờ trời sáng không, anh đánh thức tôi thế này, khó ngủ lại lắm."

Tô Trảm dừng lại, xoay người: "Nếu cậu muốn ngủ vĩnh viễn thì tôi có thể thỏa mãn nguyện vọng đó của cậu."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1538: Tôi Không Quen Nhìn Thấy Anh Phải Trái Khó Phân

Tằng Lý lắc đầu nguầy nguậy: "Không, không cần, tôi tỉnh táo một chút cũng tốt. Tô đại ca, anh đi thong thả... đi thong thả... Đã muộn thế này rồi mà vẫn phải làm việc, thật là vất vả quá, mau về nghỉ ngơi đi thôi... Ngủ ngon... Bye bye..."

Tô Trảm rời đi, Tằng Lý liền ngã xuống giường: "Mẹ nó, hù chết ông đây rồi."

Anh ta nghĩ tới lời Tô Trảm nói là bảo anh ta nghĩ lý do bảo mệnh cho lần sau thì không khỏi muốn khóc, mẹ... đầu óc anh ta còn có thể bới ra được gì nữa sao?

Tằng Lý cảm thấy không thể ở đây thêm một ngày nào nữa, nếu không sớm muộn gì anh ta cũng bị Tô Trảm giết chết mất thôi.

Nên trốn đi thì hơn.

Nhưng bên ngoài nhiều người như thế, sao mà trốn được đây?

Nhất là hiện tại anh ta còn bị gãy một chân, bây giờ đi ra chỉ có tìm chết, trực tiếp đưa đầu cho người ta bắn còn nhanh hơn.

Tằng Lý ngửa mặt lên thở dài, mẹ ơi, ông trời thật sự muốn tuyệt đường sống của anh ta rồi.

Trốn thì sẽ chết.

Không trốn, nếu anh ta tìm được lý do giữ mạng thì còn có thể sống thêm vài ngày.

Tằng Lý nghĩ kỹ, cuối cùng vẫn cảm thấy cái thứ hai vẫn là lựa chọn tốt hơn.

...

Đêm khuya, Lạc Thành có tuyết rơi nhè nhẹ, tuyết đập vào cửa kính tạo thành những tiếng vang nhỏ.

Di động của Arthur rơi xuống mặt đất, anh ngồi trên thảm, cúi đầu không biết nghĩ gì.

Stuart Mill đi tới, đưa cho anh một ly rượu.

"Uống một ly đi, buổi tối thế này rất thích hợp để uống rượu vang đấy."

Arthur không hề động, vài giây sau, anh nói: "Cho tôi Whisky."

Stuart: "Không nên, Whisky không tốt."

Arthur ngẩng đầu nhìn anh ta, ánh mắt anh toàn là tơ máu đỏ lừ, giống hệt một con thú dữ lâm vào tuyệt cảnh, cực kỳ hung tợn, đáng sợ.

Stuart xòe tay, sau đó xoay người đi lấy hai cái ly rỗng, một chai whisky mang tới. Anh ta rót cho mỗi người một ly.

Arthur nhận lấy, uống một hơi cạn sạch.

Nhưng vì uống quá nhanh nên anh ho khan một hồi, mặt đỏ bừng.

Stuart ngồi xếp bằng đối diện, anh ta không uống, nhìn Arthur vẫn đang ho dữ dội, không hề nhúc nhích.

Sau đó anh ta nói: "Arthur, kỳ thực anh cố chấp làm gì chứ?"

"Anh cố chấp nhưng cô ta không hiểu, nói không chừng, ngược lại cô ta còn vì không hiểu mà trách ngược lại anh. Cô ta sẽ nói anh giả mù sa mưa..."

"Hai người các anh từng là bạn bè tốt của nhau, nhưng sau chuyện này, anh cho rằng hai người sẽ vẫn coi nhau là bạn tốt ư, anh có thể nhưng cô ta thì không. Lúc bắt đầu nghi ngờ anh thì cô ta dã coi anh là kẻ thù, những năm tháng mà anh cho là quan trọng, đối với cô ta lại không đáng một đồng."

Anh ta vừa nói xong, đột nhiên mặt bị tay ai kia đấm lên một quyền, tốc độ nhanh tới mức anh không kịp nhìn người đó ra tay thế nào.

Arthur buông tay, gương mặt vẫn đỏ bừng, anh lạnh lùng nói: "Câm mồm lại, ai cho anh nói xấu cô ấy, anh thì biết cái gì? Anh nghĩ rằng tôi không biết mục đích của anh khi nói thế là gì sao? Anh chỉ muốn tôi hận cô ấy, muốn ly gián tình cảm của hai chúng tôi, không phải là vì anh không chờ được nữa, muốn ra tay sao?"

Khóe miệng Stuart rách toạc, anh ta vươn đầu lưỡi liếm liếm vết máu trên miệng: “Phải... tôi muốn ra tay, nhưng chẳng lẽ tôi nói sai sao?”

Arthur đứng lên: “Dù có đúng đi chăng nữa thì cũng không tới lượt anh phải nói, cũng không tới lượt anh nhúng tay vào... Đừng quên thân phận của mình.”

Stuart đột nhiên tự cười giễu mình: “Đúng thế, đúng thế... Tôi không nên nhúng tay, nhưng tôi không quen nhìn thấy anh phải trái không phân với người con gái đó.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1539: Anh Muốn Có Cô Ấy Thì Có Người Phải Biến Mất

Arthur vẻ mặt chán ghét: “Câm miệng.”

Stuart cười nói: “Arthur, chúng ta đừng có mâu thuẫn với nhau nữa. Nói không chừng hành động của chúng ta đều bị họ giám thị, có lẽ... ngay cả phòng này cũng bị họ theo dõi rồi. Nhưng chẳng sao cả...”

Câu kế tiếp của anh ta bỏ lửng, không sao cả cái gì?

Arthur nhìn bốn xung quanh, cười châm biếm một cái, sau đó lại đi vào phòng ngủ, đóng cửa lại.

Anh không muốn nghĩ tới nhiệm vụ, không muốn nghĩ cái gì hết, anh chỉ thầm nghĩ, nếu thời gian có thể quay lại, giá như cô ấy vẫn là Monica của ngày trước.

Stuart gõ cửa, thanh âm của anh ta rơi vào tai Arthur.

“Arthur, tôi nói với anh một câu cuối cùng này, trên đời này không có gì dễ dàng đoạt được, nhất là người. Nếu anh muốn có được Monica thì sẽ có người nhất định phải biến mất...”

Arthur che lỗ tai.

Biến mất... biến mất...

...

Cảnh sát nghe lén ở đầu bên kia nói: “Tô tiên sinh, ngài nói xem người này là quá thông minh hay quá kiêu ngạo?”

Tô Trảm vừa từ chỗ Tằng Lý trở về, đi thẳng tới nơi này luôn, nghe được cuộc đối thoại của hai người kia thì thản nhiên đáp: “Cả hai đi.”

Cái người tên Stuart khó đối phó hơn một chút, anh ta biết bị nghe lén mà vẫn không hề che giấu hành vi của mình.

Hoặc là anh ta đang muốn thị uy, hoặc anh ta muốn mọi người bị nhiễu loạn

thông tin, cố làm ra một vài động tác nhỏ để bọn họ không tìm ra được đường chính để đi.

Tô Trảm day day trán, không biết trận chiến này không biết còn phải kéo dài mấy ngày nữa?

Sau này, nếu làm không tốt thì nguy hiểm xảy ra với Nhạc Thính Phong càng nhiều, ngày mai phải nhắc nhở một chút mới được.

Anh hỏi: "Thuộc hạ của Yến Minh Tu còn theo dõi chứ?"

"Còn."

"Tìm được chỗ ở của Yến Minh Tu chưa?"

Cảnh sát lắc đầu: "Không. Tôi không biết có phải hắn đã biết chúng ta đang theo dõi hay không mà dường như là cố ý ở bên ngoài, không tới gặp mặt Yến Minh Tu nữa."

"Chuyện này không nên gấp gáp, đổi một nhóm người tiếp tục theo dõi."

"Vâng."

...

Stuart mời Yến Thanh Ti chụp ảnh, cô lấy lý do Nhạc Thính Phong bị thương nên trì hoãn việc này.

Chị Mạch không biết nguyên nhân cụ thể, hiện tại cô không tin cả Stuart Mill và Arthur.

Chị Mạch gọi điện hỏi Yến Thanh Ti vì sao, lý do của cô vẫn là Nhạc Thính Phong bị thương, cô bị động thai.

"Vậy chị nói với đại sư Stuart một chút, lùi thêm vài ngày. Em không biết đám người làm nghệ thuật này tính tình khó chiều tới mức nào đâu. Hôm nay anh ta nói với chị, nếu chúng ta không chụp thì anh ta sẽ tìm người khác."

Chị Mạch rất tiếc nuối, cô đã vắt óc tìm mọi cách nói chuyện với Stuart Mill nhưng thái độ của người này cũng rất cứng rắn, nói nếu Yến Thanh Ti vẫn tiếp tục trì hoãn thì sẽ đổi người, không có cô thì vẫn còn người khác.

Yến Thanh Ti bình tĩnh nghe xong, nói: “Vậy thì bảo anh ta tìm người khác đi.”

Chị Mạch hỏi: “Em thực sự cứ thế mà buông tha cơ hội này à, nó thật sự rất khó có được đấy.”

“Chị Mạch, trên đời này cơ hội và nguy cơ luôn song hành cùng nhau. Cho dù sau này em không thể đi diễn nữa, cho dù... em vĩnh viễn không thể làm gì, em cũng sẽ không để con em phải mạo hiểm.” Cho tới bây giờ, Yến Thanh Ti vẫn rất rõ mình muốn cái gì.

Trước đây, cô muốn báo thù, hiện tại, cô muốn gia đình, muốn chồng, muốn con.

Sự nghiệp chỉ là dệt hoa trên gấm trong cuộc sống của cô, có là chuyện tốt, nhưng nếu vì sự nghiệp mà để gia đình bị uy hiếp thì cô sẽ không do dự lựa chọn từ bỏ nó.

Chị Mạch trầm mặc một lát, nói: “Em nói đúng, chị quá quan tâm tới lợi ích rồi, xin lỗi em.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1540: Khuôn Mặt Này, Cô Dùng Có Thích Không?

Chị thực sự hy vọng Yến Thanh Ti có thể trở thành một nữ minh tinh hạng A ở trong nước, mà không phải một bình hoa di động mà là vừa có sắc vừa có tài, có thể đứng trên bất kỳ một ngôi sao nữ nào.

Nhưng chị lại quên, đây là mong muốn của chị chứ không phải của Yến Thanh Ti.

"Không sao... Nếu Stuart Mill muốn tìm người khác thì cứ để anh ta tìm, không cần phải xen vào việc của anh ta. Tin tưởng em, chờ em sinh xong đứa con này, em cam đoan chúng ta sẽ còn có nhiều cơ hội tốt hơn."

"Ừ, vậy chị không quản nữa, em nghỉ ngơi cho tốt."

Buông điện thoại, chị Mạch thở dài một tiếng, mặc kệ vậy, có thời gian không bằng đi tìm xem có mầm non nào có tố chất tốt hơn không.

Nghĩ nghĩ một lúc, chị Mạch gọi điện cho Stuart Mill.

Stuart nghe chị Mạch nói xong thì cúp máy, nói: "Yến Thanh Ti buông tay, không chụp ảnh nữa."

Arthur: "Cô ấy sẽ không lấy con mình ra làm trò mạo hiểm."

"Kỳ thực, tôi rất ngạc nhiên, Yến Thanh Ti là dạng phụ nữ thế nào vậy?"

Arthur thản nhiên: "Là người phụ nữ anh không thể nào lý giải được, thế giới của cô ấy không giống của anh."

Arthur cầm lấy áo khoác: "Tôi có việc muốn ra ngoài một chút."

Stuart biết, anh muốn đi gặp Yến Thanh Ti, sắc mặt hơi trầm xuống, chờ anh đi rồi, anh ta bèn cười châm biếm: "Không thể lý giải... ha ha..."

Điện thoại vang lên, trợ lý của anh ta gọi tới.

"Stuart, mấy công ty gửi ảnh nữ nghệ nhân muốn chụp ảnh tới, anh có muốn xem hay không?"

"Gửi qua hòm thư cho tôi."

Stuart mở hòm thư ra, nhìn một đống ảnh chụp cho trợ lý gửi tới, mấy chục cái đều là danh hào của các ngôi sao trong nước.

Trước đây, khi tin tức anh tới đây chụp ảnh, giới giải trí đã muốn náo loạn, sau đó biết được anh đã làm việc với Yến Thanh Ti thì cắn răng nhẫn nhịn, chỉ biết nói rằng vận khí của Yến Thanh Ti quá tốt.

Nhưng giờ đột nhiên nghe nói Yến Thanh Ti không chụp nữa, những người khác đều nghĩ cơ hội của mình tới rồi, vì thế các công ty đều tìm cách quan hệ, gửi ảnh cho anh ta chọn.

Stuart tùy tiện nhìn vài lần, cuối cùng dừng lại ở ảnh cuối cùng - Thân Tố Hi.

Khóe môi anh ta cong lên, sau đó liền gọi điện cho trợ lý.

"Nói những người đưa ảnh chụp tới là tôi muốn phỏng vấn, muốn gặp người thật."

...

Đảo mắt, buổi phỏng vấn cuối cùng đã tới, các ngôi sao trang điểm xinh đẹp vô cùng, quả thực so với lần trước còn long trọng hơn nhiều.

Nhưng sau khi bọn họ đến và xếp hàng ngay ngắn thì trợ lý của Stuart lại yêu cầu bọn họ tẩy trang mặt làm cho một đám minh tinh nhất thời ngây ra.

Thân Tố Hi là một ngôi sao nhỏ mới vào nghề, có thể tới tham gia cuộc phỏng vấn này đã là không dễ. Cô ta được sắp xếp ở trong nhóm người cuối cùng. Khi tất cả mọi người đã gần như thử hết rồi thì cô ta mới được gọi vào. Vừa vào trong phòng liền phát hiện không có ai, tối om, thật có cảm giác âm trầm.

Cô ta gọi hai tiếng nhưng không ai trả lời.

Cô ta cắn môi, thanh âm ngọt ngào: "Anh Stuart Mill, tôi vẫn rất ngưỡng mộ anh, tôi không dám kỳ vọng anh có thể tuyển tôi làm gương mặt cho trang bìa tạp chí. Được gặp anh, với tôi mà nói đã là... tốt lắm rồi. Nếu anh nguyện ý, tôi có thể... vì anh mà làm chuyện gì đó..."

"Chuyện gì?"

"Đúng vậy, chuyện gì cũng..." Thân Tố Hi hất mái tóc dài về phía sau, bộ ngực đầy đặn hơi ưỡn ra, cực kỳ sinh động và dụ hoặc.

Trong bóng tối vang lên một tiếng châm biếm: "Khuôn mặt này dùng có tốt không?"

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1541: Chỉ Cần Vươn Lên Cao, Cô Ta Chẳng Để Ý Tới Cái Gì

Thân Tố Hi run rẩy: “Anh... anh là Stuart Mill ư?”

Người kia vẫn không xuất hiện, chỉ nói: “Dáng người không sai, khôi phục cũng nhanh đấy, cô đã phẫu thuật thay đổi không ít, có lẽ là được y như cô mong muốn rồi nhỉ?”

Người này hình như biết gốc gác của cô ta, Thân Tố Hi tính toán rất nhanh trong đầu, sau đó tiếp tục chỉnh sửa lại váy áo, cười quyến rũ: “Anh có ý gì vậy, tôi nghe mà không hiểu? Nếu anh thực sự là Stuart Mill, tôi tới đây gặp anh để phỏng vấn. Nếu anh không muốn gặp tôi thì tôi sẽ đi ra ngoài. Còn nếu anh bằng lòng gặp tôi, vậy... chúng ta có nên gặp nhau tâm sự một chút được không...”

Khóe môi Thân Tố Hi cong lên, cô ta đã tẩy trang hoàn toàn nhưng mi vẫn cong, môi vẫn hồng, mắt long lanh, ánh mắt đầy dụ hoặc, vậy nên hiện tại cô ta cực kỳ tin tưởng vào bộ dáng của mình, lúc trả lời lại người đàn ông kia, thanh âm của cô ta càng to thêm, càng quyến rũ thêm.

Nếu cô ta muốn quyến rũ người đàn ông nào thì chỉ cần nháy mắt vài cái là đủ làm người ta mềm lòng rồi.

Nếu không, đều là người mới vào, sao cô ta lại có được nhiều tài nguyên như thế ở công ty. Nói gì thì nói, nếu chỉ bằng sự cố gắng không của cô ta thì sao có được như vậy?

Thân Tố Hi nói xong lại nghe thấy một tràng cười nhạo từ đối phương.

“Bộ dáng này của cô làm tôi nhớ tới một con chó cái tôi từng nuôi, lúc nó động dục thì y hệt cô lúc này.”

Lời vũ nhục đó làm cho Thân Tố Hi tức giận, cô ta cắn răng, cười lạnh: “Xem ra hôm nay anh chỉ muốn làm nhục tôi, nhưng không sao, anh nói gì cũng được, chỉ cần anh có thể cho tôi lên trang bìa số tạp chí tiếp theo, tôi hoàn toàn có thể phối hợp với anh, tùy anh thích nói gì thì nói.”

Cô ta không biết đối phương ở đâu trong bóng tối, chỉ có cảm giác như một mình mình tại nơi này.

“Cô quả thật đã đánh mất hoàn toàn những liêm sỉ cơ bản nhất của một người.”

Thân Tố Hi cười lạnh: “Cái này với tôi chẳng có ý nghĩa gì cả, tôi chỉ muốn vươn lên cao nữa.”

Cô ta muốn vươn lên cao nữa, cô ta muốn nổi tiếng, vì ngôi vị cao nhất của một diễn viên mà cô ta sẽ không buông tha bất kỳ thủ đoạn này, bán thân thì có là gì. Trong giới giải trí nhiều đàn bà như thế, cũng đâu phải ai có thể ngủ cùng người khác mà có thể đánh đổi được thứ mình muốn đâu?

Muốn nổi tiếng thì không nên tiếc bất cứ thủ đoạn nào.

Thân thể, tôn nghiêm, tất cả đều không đáng một xu, chỉ cần có thể vươn lên, chỉ cần có thể đạp người kia xuống, cô ta chẳng quan tâm tới cái gì hết.

Sau khi Thân Tố Hi nói xong, đối phương lại có chút tán thưởng cô ta: “Rất tốt, xem ra lúc trước lựa chọn cô là không sai.”

Thân Tố Hi biến sắc: “Anh... Có ý gì?”

“Khuôn mặt này của cô là tôi cho, dáng người này của cô cũng là tôi cho, còn không muốn nói cảm ơn tôi sao? Dùng câu mà người ở nước cô nói, tôi coi như cũng là... phụ mẫu tái sinh của cô.”

Thân thể Thân Tố Hi run lên, cô ta vuốt vuốt mặt mình: “Tại sao tôi phải tin anh?”

“Cô không tin thì thôi, cô chỉ cần biết, tôi là người duy nhất có thể giúp cô, vậy là đủ rồi.”

Thân Tố Hi siết chặt nắm tay, vì khẩn trương nên trái tim cô ta đập rất nhanh, sao người này lại biết nhiều như thế?

Cô ta hỏi: “Anh muốn giúp tôi thế nào? Chẳng lẽ anh sẽ cho tôi lên trang bìa tạp chí thật sao?”

Nếu cô ta có thể lên trang bìa số tiếp theo của tạp chí T, vậy thì cô ta sẽ lên như diều gặp gió, đến lúc đó các thương hiệu sẽ ùn ùn tìm tới để mời cô ta làm đại diện.

Nhưng đối phương lại nói: “Tất nhiên cô không thể làm người mẫu trang bìa

được, mặt cô quá giả, không có chút cá tính nào, sao có thể lên trang bìa được chứ? Tạp chí T có phải báo lá cải 3 xu đâu.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1542: Con Khốn Đáng Chết

“Mặt của cô không khác gì một bình hoa rẻ tiền không có giá trị nghệ thuật gì, sao có thể lên bìa tạp chí được chứ. Nhưng... tôi biết cô hận ai, tôi có thể giúp cô. Có điều, cô phải tuyệt đối nghe theo sự phân phó của tôi, mỗi chuyện tôi muốn cô làm, cô đều phải làm được.”

Mặt Thân Tố Hi cứng ngắc, động đậy một chút cũng khó, cô ta cả giận nói: “Được, cho dù tôi không thể lên bìa tạp chí T, ít nhất anh cũng phải cho tôi gặp mặt anh chứ? Tại sao tôi phải nghe lời anh, anh dựa vào cái gì? Sao tôi biết được anh nói thật hay giả, tại sao tôi phải tin vào lời anh nói?”

“Ưu điểm của cô, sau này cô sẽ biết.”

Lúc hai người nói chuyện, ngoài cửa có người muốn nghe lén, nhưng căn phòng này cách âm rất tốt, cô ta chỉ có thể nghe một vài câu đại khái. Đến khi nghe thấy tiếng bước chân truyền tới, cô ta vội vàng chạy đi.

Sau khi vào toilet, cô ta tháo mũ ra, thì ra chính là Hạ Lan Tú Sắc. Khuôn mặt cô ta vặn vẹo, oán hận cắn răng. Tiện nhân Thân Tố Hi này lại dám ngủ với cao tầng của Hải Tinh để lấy được một danh ngạch phỏng vấn.

Hai người đều là nghệ sĩ mới ký hợp đồng, rõ ràng fan của mình nhiều hơn, rõ ràng mình nổi tiếng hơn, rõ ràng mình có năng lực, tiềm lực hơn, vậy mà Thân Tố Hi chỉ cần bán thân là công ty liền đầu tư cho cô ta, lần này còn để cho cô ta tới tham gia phỏng vấn nữa.

Hạ Lan Tú Sắc tức tới nổ phổi, vì biết Thân Tố Hi được tới phỏng vấn nên mới lén lút tới đây, xem có thể động tay động chân gì đó làm cô ta không được tham gia phỏng vấn hay không?

Vừa rồi nghe bên trong nói chuyện không rõ ràng lắm, nhưng cô ta khẳng định là Thân Tố Hi nhất định giở trò, hơn nữa còn là trò ám muội, cô ta nhất định phải vạch mặt con khốn đó.

Sau khi cuộc phỏng vấn kết thúc, các ngôi sao rời đi đều gần như chắc chắn mình sẽ là người được lựa chọn.

Thân Tố Hi vào toilet trang điểm lại, vừa vào thì di động đổ chuông, nhìn tên người gọi tới, cô ta cười châm biếm một cái rồi mới nũng nịu trả lời: “Lí

tổng, tối qua ngài mạnh mẽ quá, em ăn không tiêu...”

“Em có thể nhận vai nữ thứ 3 trong phim của đạo diễn Chu... Nhưng mà đạo diễn Chu kia rất háo sắc...”

“Được rồi, nếu ngài đã có thành ý như thế... Tố Hi không nể mặt ngài thì thật sự không tốt lắm. Được rồi, ngài có thể gọi anh vợ của ngài tới chơi cùng cho vui, nhưng... nhất định phải nhẹ nhàng với em đó.”

Trong toilet không có người, Thân Tố Hi nói chuyện mà không hề cố kỵ gì hết.

Cúp máy xong, cô ta nhìn mình trong gương cười quyến rũ một cái rồi mới cầm túi xách rời đi.

Cô ta vừa đi, Hạ Lan Tú Sắc trốn trong một gian toilet đi ra, tắt ghi âm, xì một tiếng đầy khinh miệt, con hồ ly dâm đãng...

Có cái này, cô ta không sợ sau này không dìm chết được Thân Tố Hi.

Hạ Lan Tú Sắc oán hận cắn răng.

Hiện tại con hồ ly Thân Tố Hi này không phải quan trọng nhất, mà tiện nhân Lý Nam Kha kia mới đáng quan tâm, phải làm cô ta mau chóng cút đi mới được.

Nhớ tới Lý Nam Kha, mắt Hạ Lan Tú Sắc đỏ lên, con khốn đó... cứ luôn muốn quyến rũ anh trai cô ta.

Trước kia là Yến Thanh Ti, giờ lại là Lý Nam Kha.

Hạ Lan Tú Sắc nắm chặt di động, rời khỏi toilet, tránh đụng mặt người khác, nhanh chóng ngồi vào xe của mình.

Sau đó cô ta gọi điện thoại cho Hạ Lan Phương Niên, gọi hồi lâu điện thoại mới thông. Vừa mở miệng thì nước mắt đã tuôn như mưa, nói: “Alo, anh... Anh đang ở đâu?”

Hạ Lan Tú Sắc khóc rất chuyên nghiệp khiến cho cô ta có thêm không ít điểm khi quay phim.

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1543: Em Sớn Đã Không Cần Anh An Ủi Rồi

Hạ Lan Phương Niên hỏi: "Em sao thế? Sao lại khóc?"

Hạ Lan Tú Sắc dừng một chút: "Anh... Giọng của anh... hơi khác?"

"Khụ... Anh không sao, em làm sao thế hả?"

Hạ Lan Tú Sắc khóc, nói: "Anh, em bị người ta bắt nạt... Tất cả mọi người trong công ty đều nhằm vào em... Em đã cố gắng tự dựa vào bản thân mình, em không hối hận, em không dùng quy tắc ngầm, em không lấy lòng ai, chẳng lẽ vì thế mà em bị người ta chèn ép sao? Thân Tố Hi chẳng làm gì, cô ta chỉ cần ngủ với cao tầng của công ty thì đã có thể chiếm được tài nguyên tốt nhất, em cảm thấy... rất tủi thân, rất khổ sở. Anh... anh có thể ở bên em một lúc được không?"

Hạ Lan Tú Sắc khóc rất tủi thân, rất thảm thiết.

Sau khi cô ta khóc lóc kể lể xong, Hạ Lan Phương Niên ngừng một hồi lâu mới nói: "Tú Tú, từ ngày em quyết định gia nhập làng giải trí thì em phải xác định tư tưởng rồi. Nói cách khác, xã hội này là như vậy, huống chi... ở đâu cũng thế mà thôi."

Hạ Lan Tú Sắc cắn môi: "Nhưng mà anh... em cảm thấy rất tủi thân, em đã cố gắng như thế... tại sao chứ? Anh, em rất đau lòng, em không muốn giống như bọn họ, em không muốn trở thành một người không từ thủ đoạn nào để vươn lên..."

Sau một hồi im lặng, Hạ Lan Phương Niên nói: "Tú Tú, em đã sớm không cần anh an ủi rồi. Em cũng không cần anh tới giúp em."

"Anh..." Hạ Lan Tú Sắc cao giọng gọi.

"Tú Tú, nếu em đã muốn tham gia vào làng giải trí thì phải đặt mọi tinh lực lên nghiệp diễn của mình. Em không phải trẻ con nữa, em cũng không còn là cô em gái đơn thuần, ngây thơ mà anh biết nữa. Em đã lớn rồi, em có thể tùy hứng nhưng không được làm chuyện trái pháp luật. Quấy rầy hay đe dọa người khác cũng đủ cho em ngồi tù rồi."

Hạ Lan Tú Sắc siết chặt tay, giọng của cô ta không tự chủ được mà thay đổi:

“Anh, anh đang nói gì, em không hiểu.”

“Cho tới bây giờ em đều như vậy, nhưng không sao, anh biết em hiểu. Đừng làm những chuyện này nữa, không phải ai cũng có thể hết lần này tới lần khác có thể tha thứ co em. Anh còn phải làm việc, cúp máy đây.”

Hạ Lan Tú Sắc kêu lên: “Anh... anh... Không phải anh đang cùng ở một chỗ với con khốn kia chứ? Anh...”

Tút tút tút...

Hạ Lan Phương Niên đã cúp máy. Hạ Lan Tú Sắc đáp mạnh điện thoại sang một bên, nghiến răng nói: “Lí Nam Kha, Lý Nam Kha, con khốn, tất cả đều khốn nạn hết...”

Làn môi ấm áp hạ xuống, Hạ Lan Phương Niên thở dài một tiếng, siết người trong lòng chặt thêm một chút, nói: “Xin lỗi...”

Lý Nam Kha bĩu môi: “Anh có thể hay không đừng nói mấy cái lời này, dù có xin lỗi cũng không phải anh nói là được. Hiện tại anh nói lời này thì không bằng chúng ta tiếp tục hoàn thành chuyện vừa rồi, thế nào?”

“Em...” Hạ Lan Phương Niên đỏ mặt, nếu vừa rồi điện thoại không đổ chuong thì suýt chút nữa anh đã không tự chủ được mà bị Lý Nam Kha câu dẫn.

Nhìn quần áo của cả hai xộc xệch, Hạ Lan Phương Niên đỏ mặt: “Anh sẽ đi gặp Hạ Lan Tú Sắc, nếu nó tiếp tục không nghe lời, em có thể khởi tố nó, anh sẽ làm luật sư cho em.”

Lý Nam Kha ôm lấy cổ anh, dán lên người anh: “Cái này không quan trọng. Nó chán ghét em như thế, cho nên em càng không để nó thực hiện được mục đích. Chờ chúng ta kết hôn rồi, em rất mong nhìn thấy biểu tình của con bé.”

Lý Nam Kha cắn môi Hạ Lan Phương Niên một cái, thân mình của anh cứng lên: “Nam Kha... Em đừng...”

Bàn tay Lý Nam Kha tiến vào trong quần áo của Hạ Lan Phương Niên: “Đừng làm cái gì? Làm cái này, cái này, hay cái này?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1544: Rõ Ràng Anh Sợ Yêu Em Nên Mới Trốn Tránh

"Anh..." Hạ Lan Phương Niên thở dốc.

"Hạ Lan Phương Niên, anh muốn trốn cái gì hả?"

"Anh sợ anh không có cách nào yêu em được, sợ... không công bằng với em..."

Lý Nam Kha nở nụ cười: "Ố ồ, hóa ra anh sợ yêu em nên mới trốn tránh..."

"..."

...

Chị Mạch kể cho Yến Thanh Ti nghe chuyện Stuart Mill đã tiến hành một cuộc phỏng vấn lớn, rất nhiều ngôi sao đã tới gặp anh ta.

Yến Thanh Ti hoàn toàn không có hứng thú với tin tức đó, nhưng cô vẫn cảm thấy có chút buồn bực, chẳng lẽ Stuart Milll thật sự tới đây để chụp hình cho tạp chí T sao? Không đúng lắm...

Nhưng, ngoài một lần ra tay với Nhạc Thính Phong, bọn họ cũng không làm gì nữa.

Rốt cuộc là bọn họ đang đợi cái gì?

Yến Thanh Ti cảm thấy lần phỏng vấn này của Stuart Mill có lẽ không đơn giản như thế.

Cô nói: "Chị Mạch, chị tìm cách lấy cho em danh sách các nữ ngôi sao tới phỏng vấn."

"Ừ... Để chị bảo người lấy cho em."

Lấy được danh sách, Yến Thanh Ti xem từ trên xuống rất cẩn thận.

Danh sách rất dài, có những cái tên mà cô đã gặp, có những cái tên chưa, nhưng đều là những ngôi sao có tiếng cả.

Yến Thanh Ti nhìn dần xuống, cuối cùng tầm mắt dừng lại ở một nhóm cái tên cuối cùng - Thân Tố Hi.

Yến Thanh Ti nghĩ, lần này các ngôi sao nữ tới phỏng vấn đều là những người có tên tuổi, có thứ hạng cao trong làng giải trí, sao Thân Tố Hi này lại có thể lọt được vào danh sách?

Yến Thanh Ti không biết phải nói về người tên Thân Tố Hi này thế nào, chỉ cảm thấy... rất lạ. Mỗi lần gặp cô ta, Yến Thanh Ti đều có cảm giác thiếu tự nhiên không thể nói thành lời.

Không phải vì cô ta phẫu thuật thẩm mỹ, mà chính là cảm giác tới từ khí chất của cô ta.

Thật sự quen...

Yến Thanh Ti nhìn danh sách, chẳng lẽ Stuart thật sự sẽ lựa chọn được một ngôi sao nữ từ trong danh sách này sao?

Không đúng...

Vì đã trải qua nhiều âm mưu nguy hiểm nên Yến Thanh Ti luôn có cảm giác chuyện này không hề đơn giản như thế.

Chỉ là chuyện chụp ảnh bìa thì cần gì gióng trống khua chiêng như thế. Là một nhiếp ảnh gia danh tiếng, Stuart Mill sẽ không lựa chọn người mẫu theo kiểu bình thường thế này.

Yến Thanh Ti đã xem qua các người mẫu ảnh bìa của tạp chí T, tất cả bọn họ đều là những ngôi sao rất có phong cách.

Nếu Stuart muốn chọn ngôi sao thì sẽ không chọn theo kiểu gọi tất cả cùng tới thế này. Chắc chắn anh ta sẽ chọn ra những người mà anh ta cảm thấy không tệ lắm, sau đó mới gọi từng người tới thử máy.

Chuyện thử ống kính lần này làm cho Yến Thanh Ti cảm thấy... là cố ý, hình như anh ta cố ý tìm nhiều người đến.

Chẳng lẽ... vì muốn che giấu điều gì?

Yến Thanh Ti lại nghĩ tới cái tên Thân Tố Hi kia.

Nếu nói trong danh sách này có điểm nào kỳ lạ thì chính là cô ta, dù đánh giá theo phương diện nào thì cô ta cũng không có tư cách xuất hiện ở đây.

Yến Thanh Ti cắn môi, lấy điện thoại gọi cho Nhạc Thính Phong.

"Ông xã, anh tìm người điều tra về Thân Tố Hi... Cô ta tới tham gia buổi thử ống kính của Stuart Mill, em cảm thấy có điểm kỳ quái..."

Cúp máy, Yến Thanh Ti lại cúi đầu, sờ bụng mình.

Haizz, mang thai không đúng lúc, nếu không thì giờ cô đã xắn tay áo tự ra ngoài tìm manh mối rồi.

Bây giờ chỉ có thể ở nhà dưỡng thai, không nên ra ngoài.

Dưới lầu truyền lên tiếng của Nhạc phu nhân: "Thanh Ti, xuống uống canh gà đi con."

Yến Thanh Ti rên lên một tiếng, có thể không uống được không?

Cho dù món ăn có ngon tới đây nhưng ngày nào cũng ăn thì thật kinh khủng. Hiện tại cô uống canh gà nhiều tới mức đã mất luôn vị giác rồi.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1545: Rất Nhớ Em, Không Nhịn Được

Nhưng mà canh mẹ chồng hầm có thể không uống sao, nếu không uống thì bà lại đau lòng.

Yến Thanh Ti đứng dậy: “Vâng... Con tới đây...”

Mẹ đã vì chăm sóc cô mà rời khỏi bác.

Cô không thể để tiểu lão thái thái thương tâm được.

Lúc ăn canh, Nhạc phu nhân hỏi: “Thanh Ti, sao hôm nay anh bạn Arthur của con không tới?”

“Chắc là anh ấy có việc bận rồi mẹ ạ!”

Arthur không đến thì Yến Thanh Ti cũng thoải mái một chút, giữa cô và anh đã có một khe nứt nhỏ, thế nhưng cả hai đều phải giả bộ như không biết điều đó, điều này làm cho cô rất mệt mỏi.

Yến Thanh Ti nhìn vẻ mặt tiếc nuối của Nhạc phu nhân thì thở dài một tiếng: “Mẹ... Có phải mẹ ở nhà cũng rất buồn không? Hay là mẹ tranh thủ năm mới này tới thăm bác đi?”

Nhạc phu nhân lập tức lắc đầu: “Không cần, ông ấy thì cần gì phải thăm, chăm sóc con vẫn là quan trọng nhất.”

“Con cũng không phải trẻ con, hơn nữa còn có thím Ngũ mà. Mẹ và bác đã nhiều ngày không gặp nhau rồi, bởi vì con nên hai người mới phải tạm biệt nhau, điều này làm con áy náy lắm. Hay là mẹ cứ tới thăm bác đi, gần đây bác rất bận rộn, con thấy trên tivi bác gầy lắm!”

Nhạc phu nhân cũng rất đau lòng, đúng là Hạ An Lan gầy đi thật.

Nhưng...

“Mẹ không thể đi được, ông ấy đã dặn gần đây bên ngoài không yên ổn, bảo mẹ không nên ra ngoài, cứ ở nhà chăm sóc cho con.”

Trong lòng Yến Thanh Ti rất áy náy, cô mang thai mà làm cho rất nhiều trưởng bối trong nhà lo lắng.

“Con cũng đừng lo cho chúng ta, dù sao... năm mới cũng sắp sang rồi, mẹ cũng không sợ ông ấy đi để ý mấy cô gái trẻ trẻ đâu.”

Nhạc phu nhân nói xong liền đỏ mặt, kỳ thực, trong lòng bà rất nhớ Hạ An Lan.

Yến Thanh Ti cười: “Phải, bác... tuyệt đối sẽ không đi tán tỉnh mấy cô gái trẻ đâu. Nhiều năm như thế rồi, cũng chỉ có mẹ là bác mới tán tỉnh thôi à.”

Nhạc phu nhân vỗ nhẹ nhẹ cô mấy cái.

Vì ban ngày nhắc tới Hạ An Lan nên buổi tối, lúc đi ngủ, trong đầu Nhạc phu nhân chỉ có hình ảnh của ông, lăn qua lăn lại mãi không ngủ được.

Hai ngày này cũng không gọi điện, aizz... yêu người đặc biệt quả nhiên vất vả!

Nhạc phu nhân ngồi dậy, bật đèn, cầm lấy di động mở ảnh chụp gần đây nhất của Hạ An Lan ra, thật sự là gầy đi, nhưng gầy mà vẫn rất đẹp trai.

Nhạc phu nhân chọc chọc gương mặt Hạ An Lan trên điện thoại, đã từng này tuổi rồi mà còn đẹp trai để làm gì không biết?

Cái này không phải là để hấp dẫn đám gái trẻ sao?

Đang oán giận thì di động đột nhiên đổ chuông làm Nhạc phu nhân giật bắn cả mình. Nhìn thấy tên người gọi, trái tim bà đột nhiên rạo rực.

Mẹ nó, nhắc tới Tào Tháo thì Tào Tháo liền gọi điện. chẳng lẽ oán niệm của bà quá lớn rồi.

Nhạc phu nhân cắn cắn môi, sau đó bấm nghe, mở miệng nói: “Alo, muộn thế này rồi sao còn chưa nghỉ ngơi, còn gọi điện thoại làm gì?”

Hạ An Lan cười khẽ: “Không phải em cũng chưa ngủ à? Đèn phòng còn sáng đấy...”

Nhạc phu nhân quay phắt đầu lại...

“Không phải anh lại...”

Nói xong, Nhạc phu nhân liền nhảy xuống giường, Hạ An Lan dặn dò:

“Không được để chân trần, nhớ mặc thêm áo.”

Sao Nhạc phu nhân còn nghe thấy gì nữa, tiện tay cầm lấy một cái áo khoác rồi chạy phắt đi.

Loẹt quẹt chạy ra mở cổng, quả nhiên nhìn thấy người đàn ông mà mình đang nhớ nhung.

Nhạc phu nhân chạy tới trước mặt ông, ngửa đầu hỏi: “Không phải đã nói là anh đừng có chạy tới đây rồi, sao lại tới nữa?”

Hạ An Lan giang hai tay ôm bà vào lòng: “Nhớ em, không nhịn được.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1546: Khó Khăn Lắm Mới Tới Được Một Lần, Vậy Mà Em Không Chịu Ở Bên Anh

Trời đêm rất lạnh, nhiệt độ xuống tới âm 6, 7 độ C, không khí Nhạc phu nhân thở ra hóa thành một lớp sương mù trắng, mặt bà dán vào ngực Hạ An Lan.

Nhạc phu nhân đỏ mặt, không biết là vì nóng hay vì lạnh quá. Bà cầm lấy vạt áo Hạ An Lan, vừa rồi chạy vội vàng nên lúc này thở dồn dập.

Nghe thấy Hạ An Lan nói câu đó, bà càng cảm thấy nhịp thở nhanh hơn, trái tim cũng đập rất mạnh.

Lần nào cũng thế, lần nào ông ấy đều nói ra những lời làm cho bà có cảm giác như mình là thiếu nữ mười sáu, mười bảy tuổi được hưởng thụ sự sủng ái và tình yêu thương từ ông.

Hạ An Lan cầm bàn tay lạnh lẽo của Nhạc phu nhân: "Đã dặn em phải mặc ấm vào mà."

Nhạc phu nhân ngẩng đầu nhìn Hạ An Lan, ánh mắt bà rất sáng, giữa đêm đen càng thêm sáng ngời ngời.

Bà kéo Hạ An Lan đi về phía nhà mình: "Hôm nay đừng ở bên ngoài nữa, vào nhà đi. Ở nhà bếp còn canh gà, em sẽ hâm nóng cho anh. Gọi mọi người cùng vào đi, tiện thể ăn đêm luôn."

"Ừ..." Hạ An Lan nắm chặt tay Nhạc phu nhân.

Ngự Trì mang theo người yên lặng đi ở đằng sau, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, nhìn không chớp mắt.

Bọn họ đã quá quen với hành vi ngược cẩu này của ngài tổng thống và phu nhân rồi.

Tuy rằng rất không có đạo đức nhưng họ vẫn phải... nhịn thôi.

Vừa vào cửa, Hạ An Lan có chút lo lắng, Nhạc phu nhân nói: "Mọi người ngồi xuống nghỉ ngơi đi, tôi đi lấy nước cho."

Hạ An Lan không chịu buông tay bà ra: “Không cần, để họ tự lấy đi.”

Ngự Trì vội vàng nói: “Phu nhân, để chúng tôi tự làm.”

Anh cũng không dám để tổng thống đi lấy nước cho mình, loại việc nặng này cứ tự mình làm thì hơn.

Nhạc phu nhân lại không để ý, nói: “Được, thế tự lấy nước uống nhé. Có trái cây trên bàn, các cậu tự lấy mà ăn, tôi vào bếp làm nhanh thôi.”

Nhạc phu nhân rút tay ra khỏi tay Hạ An Lan, bà không dám nhìn ông, vội vàng đi vào trong bếp.

Bà nghĩ đêm nay Hạ An Lan sẽ lại đi ngay, không thể ở lâu được, bà không muốn làm mất thời gian của ông.

Hạ An Lan thấy Nhạc phu nhân còn không liếc mắt nhìn mình một cái thì thở dài trong lòng, ông còn chưa đủ hấp dẫn sao?

Ông cởi áo khoác để lên sô pha, xoay người đi vào bếp, bọn Ngự Trì tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, cúi đầu uống nước.

Nhạc phu nhân bật bếp, mở tủ lạnh lấy trứng gà, thịt, rau xanh.

Hạ An Lan thấy bà định rửa rau thì đi tới: “Nước lạnh, để anh làm cho.”

Nhạc phu nhân kinh ngạc hỏi: “Sao anh lại qua đây? Nhanh ra ngoài nghỉ ngơi đi, em làm nhanh thôi.”

Hạ An Lan xắn tay áo, rửa rau, động tác rửa rau đơn giản mà ông làm cũng đẹp tới mê người. Nhạc phu nhân liếm liếm mép, trời ạ, lần đầu tiên thấy có người rửa rau mà cũng đẹp như thế.

Có lẽ bà là người đầu tiên được chứng kiến tổng thống đại nhân rửa rau rồi?

Ai nha, không được, mặt lại nóng rồi, sao càng nhìn càng thấy mê muội thế này?

Hạ An Lan rửa rau xong, cúi đầu hôn lên gương mặt đầy vẻ si mê của Nhạc phu nhân: “Vất vả lắm mới tới được một lần, em không ở bên cạnh anh thì anh ở đây với em thôi.”

Nhạc phu nhân tỉnh táo lại, mặt đỏ bừng, nhỏ giọng nói: “Không phải em muốn nấu bữa khuya cho anh sao. Em... lo lắng anh làm việc bận rộn, có khi còn chưa dùng bữa nữa.”

Hạ An Lan dịu dàng: “Cảm ơn phu nhân đã quan tâm.”

Nhạc phu nhân thấy mặt nóng bừng, không được rồi, không được rồi, gần quá, ngay cả hô hấp cũng bắt đầu nhanh rồi, khó chịu quá!

Chương 1547: Trong Lòng Luôn Chỉ Nhớ Em, Sao Có Thể Không Nghĩ Tới Được

Bỗng nhiên bà cảm thấy may mắn là mình gặp Hạ An Lan muộn, nếu không thì có lẽ đã bị ông ấy ăn không còn chút xương nào rồi.

Bà nói: "Anh... anh đứng dịch ra, xa em ra một chút."

Hạ An Lan lui về sau từng bước, nhìn bà cười mà không nói.

Nhạc phu nhân xoay người, thái hành, cho mì vào nồi, sau đó rải hành lên, còn cho thêm hai quả trứng gà óng ánh lên trên cùng, nói: "Được rồi, anh mang ra ăn đi, em lấy mì cho bọn họ nữa."

Hạ An Lan cầm lấy tay Nhạc phu nhân: "Để bọn họ tự lấy đi."

Rồi ông một tay bưng bát mì, một tay kéo Nhạc phu nhân ra ngoài.

Ông nói với bọn Ngự Trì: "Mì ở trong bếp, các cậu tự lấy ăn đi."

Nhạc phu nhân vội vàng nói: "Đúng rồi, trong tủ lạnh còn chút rau trộn, các cậu tự lấy ra mà ăn nhá."

Bọn Ngự Trì không ngờ Nhạc phu nhân thật sự làm đồ ăn cho mình, rất cảm động, vội nói: "Cám ơn phu nhân, cám ơn phu nhân."

Hạ An Lan ngồi ở bàn ăn, Nhạc phu nhân ngồi bên cạnh ông: "Nếu lần sau anh tới thì phải báo trước cho em một tiếng, để em làm cơm chiều nhiều hơn một chút, anh tới là có thể ăn ngon rồi."

Hạ An Lan cười nói: "Đây đã là món ngon nhất mà anh được ăn rồi."

Nhạc phu nhân không nhịn được mà véo má Hạ An Lan mấy cái, quả nhiên là gầy đi: "Có phải gần đây anh rất lười ăn, đúng không?"

Hạ An Lan buông đũa xuống: "Em không ở nhà..."

Hốc mắt Nhạc phu nhân nóng lên, suýt nữa thì buột mồm nói đi cùng ông luôn.

Nhưng lời còn chưa ra khỏi miệng thì đã nghĩ tới Thanh Ti, nghĩ tới cháu nội còn chưa gặp mặt, Nhạc phu nhân vội vàng nhịn lại, ôm lấy cánh tay Hạ An Lan: "Anh không cần như thế, làm việc thì phải ăn cơm chứ."

Hạ An Lan nâng tay vuốt ve mặt Nhạc phu nhân: "Ừ, anh nhớ rồi..."

"Chờ qua năm mới sẽ tốt hơn chứ?"

"Ừ, có lẽ vậy..."

"Vậy... bao lâu nữa anh phải đi?"

Hạ An Lan ôm bả vai Nhạc phu nhân, kéo bà vào lòng: "Có lẽ... nửa tiếng nữa."

Nhạc phu nhân thở dài một tiếng, mỗi lần thấy ông là bà đều vui vẻ, nhưng vì lần nào cũng ngắn ngủi nên cũng rất đau lòng vì nửa đêm nửa hôm ông còn phải chạy tới gặp mình.

Nhạc phu nhân cọ cọ trong lòng ông: "Sau này, anh đừng vất vả như thế này nữa..."

Hạ An Lan cầm tay Nhạc phu nhân, tay ông đan vào tay bà: "Không có cách nào cả, nhớ không chịu nổi."

Rồi ông chỉ chỉ vào ngực mình: "Nơi này là của em, anh không quản được."

Trái tim ông thuộc về bà, lúc nào cũng nhớ về bà, làm sao ông có thể quản lý được?

Hốc mắt Nhạc phu nhân đỏ lên, ôm lấy thắt lưng Hạ An Lan: "Thế thì... sau này em sẽ quản hết."

Hạ An Lan gật đầu: "Ừ, cho em quản hết."

Rất nhanh đã tới lúc Hạ An Lan phải đi, Nhạc phu nhân đưa ông ra tận ngoài cổng.

Trước khi đi, ông ôm bà một chút: "Mỗi lần rời đi anh đều muốn bất chấp tất cả mà đưa em đi theo."

Nhạc phu nhân day day mũi, cố nén cho mình không khóc, bà buông Hạ An

Lan ra, nói: “Sau đừng đến trễ thế này nữa. Lần sau nếu anh muốn gặp em thì để em tới.”

Khóe môi Hạ An Lan cong lên: “Ừ, mau vào nhà đi.”

Chờ Nhạc phu nhân đi vào và đóng cửa lại, Hạ An Lan nhìn theo một hồi rồi mới xoay người lên xe. Xe chuyển bánh, nhanh chóng chìm vào màn đêm.

Ngược với hướng mà Hạ An Lan rời đi, cách Nhạc gia khoảng vài trăm mét, có một chiếc xe giấu mình trong bóng tối.

Buông kính viễn vọng ra, khóe môi Stuart Mill cong lên: “Tôi... Hình như đã phát hiện ra... một chuyện bất ngờ!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1548: Hương 1548

THÍCH MỘT NGƯỜI LÀ MUỐN Ở BÊN NGƯỜI ĐÓ

Nhạc phu nhân đứng ở cửa sổ gần một tiếng mới về giường ngủ.

Bà không ngủ được, trong đầu toàn là những kỷ niệm lúc còn ở chung với Hạ An Lan.

Lúc đầu, ai mà dám nghĩ bà và người đàn ông cao không thể với tới kia lại đi tới một bước này, đúng là một giấc mơ diễm lệ và đầy hoa mộng.

Nhạc phu nhân trở mình, vẫn không sao ngủ được, một lát sau, bà đứng dậy ra mở tủ quần áo, lấy áo của Hạ An Lan ra, ôm lấy và chui vào chăn.

Quần áo như còn lưu lại chút hơi thở của ông, Nhạc phu nhân vùi mặt vào áo, thở dài một tiếng.

Bà cảm thấy lần sau, có lẽ bà sẽ không nhịn được mà chạy đi tìm ông trước.

Trước kia không biết yêu là gì, giờ biết thì phát hiện ra rằng, thích một người là lúc nào cũng muốn ở bên cạnh người đó.

Ôm chặt áo Hạ An Lan, Nhạc phu nhân trằn trọc tới gần sáng mới dần chìm vào giấc ngủ.

...

Sáng hôm sau, lúc ăn sáng, Yến Thanh Ti phát hiện ra Nhạc phu nhân còn chưa xuống, hỏi: “Này, sao mẹ còn chưa xuống nhỉ? Anh lên gọi mẹ dậy đi.”

Nhạc Thính Phong đưa đũa cho cô: “Tối qua mẹ ngủ muộn nên sáng nay không dậy được, không sao đâu, chúng ta cứ ăn trước đi.”

“A?”

Nhạc Thính Phong nhẹ nhàng day day cái mũi của cô: “Đêm qua có người tới.”

Hôm nay, vừa dậy thì anh đã nghe thím Ngũ lẩm bẩm, quái, hôm qua canh gà vẫn còn và rất nhiều đồ ăn trong tủ lạnh sao lại biến đâu hết rồi. Chẳng lẽ

hôm qua nhà có trộm?

Nhạc Thính Phong vừa nghe liền đoán, có lẽ đêm qua có người không nhịn được lại tới thăm tiểu lão thái thái nhà mình rồi.

Anh sờ sờ cằm, lão hồ li chính là lão hồ li, bằng này tuổi rồi mà còn chơi trò lãng mạn, tưởng nhà này không có ai sao?

Nhưng có thể thấy mẹ gặp được một người yêu mình, chiều chuộng mình, Nhạc Thính Phong rất vui vẻ trong lòng.

Mẹ anh vốn nên có tình yêu, có cuộc sống của riêng mình. Lý tưởng sống của bà không thể mãi ở trên người con dâu và cháu nội được, bà cần có hạnh phúc của riêng mình.

Yến Thanh Ti ngẩn người, giờ mới hiểu Nhạc Thính Phong đang ám chỉ tối qua là ai tới.

Yến Thanh Ti cảm khái nói: “Ai nha... Bác thật đúng là...”

“Em cảm thấy bác đúng là người cái gì không làm được thì bác đều làm được tất. Anh nói xong, thủ đoạn như thế thì chỉ cần ra tay, có cô gái nào mà thoát khỏi ông ấy được chứ?”

Yến Thanh Ti cảm thấy bác mình đúng thật là nam thần, không trách bác được xưng là đệ nhất nam thần quốc dân.

Nếu đổi lại là cô, được đối đãi như thế thì cô cũng chẳng trụ được bao lâu.

Nhạc Thính Phong u oán nói: “Em hâm mộ mẹ lắm đúng không?”

“Hâm mộ là bình thường mà. Là phụ nữ, ai chẳng muốn có một tình yêu như thế.”

Lãng mạn, duy mĩ,... có thể dùng những từ đẹp nhất trên đời này để miêu tả về nó, thực sự là tình yêu trong mộng mà nhiều người mơ ước.

“Vậy anh cho em kiểu tình yêu nào?”

Yến Thanh Ti cắn cắn đũa, nghĩ ngợi, cái này... thật khó nói. Cô liếc mắt nhìn Nhạc Thính Phong: “Đại khái là... tình yêu của thiếu niên cấp hai đi.”

Nhạc Thính Phong: “...”

Yến Thanh Ti nhìn ánh mắt u oán, bộ dạng tủi thân của anh, không nhịn được mà cười rộ lên, sau đó véo véo má anh: “Giận à? Không vui à?”

“Không...”

“Anh biết rõ đáp án rồi mà, sao lần nào cũng tự đi tìm ngược thế?”

Nhạc Thính Phong ngẩng đầu, hơi trẻ con, đáp: “Bởi vì anh cảm thấy có thể lần này em sẽ không đả kích anh, hoặc em sẽ nói những câu dễ nghe hơn thì sao?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1549: Anh Là Độc Nhất Vô Nhị

Yến Thanh Ti nhéo mặt anh, đây là Nhạc Thính Phong của cô, không giống những người đàn ông khác.

Hơi trẻ con, hơi ngây thơ, nhưng luôn đứng ở trước mặt cô, bảo vệ cô, cho cô ấm áp, cho cô an toàn.

Anh là độc nhất vô nhị.

Yến Thanh Ti cười nói: "Anh chính là anh, vì sao phải so mình với người khác. Dù anh không thể giống như bác, nhưng... những gì anh làm được, chắc gì bác đã làm được?"

Gương mặt Nhạc Thính Phong nháy mắt chuyển biến, anh hếch cằm, kiêu ngạo nói: "Nhìn đi, nhìn đi, anh biết mà, trong lòng bà xã thì anh luôn là người tốt nhất."

Thím Ngũ nghe thấy hai người nói chuyện thì vội vàng chạy về phòng bếp cười trộm một hồi.

Tính cách của thiếu gia cũng chỉ có thiếu phu nhân mới trị nổi, đúng là vỏ quýt dày cần móng tay nhọn.

...

Nhạc Thính Phong dùng bữa xong liền tới công ty, lúc anh đi, Nhạc phu nhân còn chưa dậy.

Sáng nay, tâm tình Nhạc Thính Phong rất tốt, vì vừa sáng ra đã được vợ khen rồi.

Đến công ty, dọc đường đi, khóe môi anh lúc nào cũng nhếch lên.

Nhưng tâm tình tốt đẹp đó bị đánh văng sau khi tới công ty.

Giang Lai luôn đợi Nhạc Thính Phong tới, vừa thấy anh liền lập tức tiến lên, nhỏ giọng nói: "Sếp, có chuyện không hay rồi..."

Sắc mặt Nhạc Thính Phong không thay đổi, lập tức đi vào văn phòng.

Đóng cửa lại, anh nói: “Nói đi.”

“Công ty chi nhánh của chúng ta ở nước M bị người ta công kích. 6 giờ sáng nay em nhận được thông báo báo về, chúng ta bị cáo buộc trốn thuế, bị tình nghi ăn trộm thông tin cơ mật quốc gia của họ, hơn nữa còn nói chúng ta tham dự vào buôn bán vũ khí.”

Giang Lai nói liền một hơi rồi mới ngẩng đầu nhìn biểu tình của Nhạc Thính Phong.

Mặt của Nhạc Thính Phong không có nhiều biến hóa, chỉ hơi kinh ngạc, sau đó khinh thường nói: “Nói thẳng ra là công ty chúng ta là gián điệp phải không? Giở nhiều trò như thế, đúng là rất đầu tư đấy.”

Giang Lai cẩn thận nói: “Sếp, em đã lệnh cho công ty bên đó tạm ngừng kinh doanh. Chính phủ nước M đang tiến hành điều tra, hơn nữa... còn yêu cầu sếp qua đó phối hợp điều tra.”

Giang Lai đưa một văn kiện tới, đó là lệnh triệu tập tới từ bên kia bờ đại dương.

Nhạc Thính Phong xem thường, trực tiếp cho tờ giấy triệu tập đó vào thùng rác: “Ở nơi này, giấy triệu tập của họ chỉ là giấy lộn.”

Giang Lai lo lắng: “Nhưng quy mô công ty ở nước M của chúng ta không nhỏ, nếu cứ thế bị đánh sập thì sẽ ảnh hưởng tới cổ phiếu ở trong nước của chúng ta.”

Nhạc thị là một thể thống nhất, dù ở trong nước hay nước ngoài, chỉ cần một nơi xảy ra chuyện thì sẽ ảnh hưởng tới toàn hệ thống.

Ngón tay Nhạc Thính Phong nhịp nhịp trên bàn, đầu óc chuyển động rất nhanh: “Không vội, đây không phải là chuyện cạnh tranh bình thường giữa các công ty, nhất định phải áp chế chuyện này xuống, có thể áp bao lâu thì cố gắng áp bấy lâu.”

“Vâng...” Biết được tin tức này, Giang Lai cũng chưa nói với ai.

Nhưng bọn họ đều biết, chuyện này không thể giấu được lâu, với tốc độ phát triển hiện tại của Internet, chẳng có tin tức gì có thể giấu giếm được cả.

Sau khi Giang Lai ra ngoài, Nhạc Thính Phong lập tức gọi điện cho Tô

Trảm.

“Tôi có chuyện gấp, anh tới đây một chút.”

Tô Trảm tới rất nhanh, không gõ cửa mà cứ thế đi vào.

“Chuyện gì?”

“Anh xem đi đã.”

Nhạc Thính Phong đưa cho Tô Trảm xem một phần văn kiện.

Sau khi Tô Trảm xem xong, không nhịn được nở nụ cười: “Cái này chẳng phải là muốn cậu đi qua đó sao, thủ đoạn lưu manh thế này cũng chỉ có họ mới nghĩ ra... Trốn thuế, lấy trộm thông tin mật quốc gia, còn có buôn bán vũ khí... Thật buồn cười.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1550: Bọn Chúng Càng Muốn Tôi Đi, Tôi Càng Không Đi

Tô Trảm chuyên làm về tình báo, liếc mắt liền nhận ra những tội danh này là giả.

Phân bộ của Nhạc thị ở nước ngoài không phải mới có 1, 2 năm mà là rất nhiều năm, cũng không phải xí nghiệp nhỏ gì. Mấy năm nay dù cũng xảy ra chút ít phiền toát, nhưng chưa từng tự nhiên bị áp đặt tội danh thế này bao giờ.

Nhạc thị và chính phủ nước M không phải không có liên hệ, thế nhưng nhận được văn kiện này mà không hề được báo trước, có thể nói thẳng ra là cao tầng chính phủ của họ ra lệnh.

Sớm không động, muộn không động lại động đúng lúc này, có thể thấy là bọn họ cũng đang gặp phiền toái.

Hoặc có thể nói là có liên quan tới thế lực sau lưng Arthur và Stuart Mill.

Bọn họ muốn tác động cả ở trong nước lẫn nước ngoài, muốn kéo Nhạc Thính Phong ra khỏi quốc nội.

Nhạc Thính Phong ở trong nước đã kìm hãm họ rất nhiều, làm cho bọn họ không tiện hành động, hơn nữa lại không có cách nào trừ bỏ, chỉ có thể dùng cách này.

Những gì Tô Trảm nghĩ thì Nhạc Thính Phong cũng nghĩ tới rồi: Bọn họ càng muốn kéo tôi ra nước ngoài thì tôi càng không thể rời đi... Nhưng, tôi là người đứng đầu công ty, nếu không đi thì chuyện bên đó lại không có ai xử lý."

Nhạc Thính Phong tuyệt đối không thể rời đi, anh biết những người đó muốn anh ra nước ngoài để dễ dàng động thủ, sao anh có thể đi được?

Cho dù có mất công ty thì anh cũng không muốn vợ con mình gặp nguy hiểm.

Tô Trảm nheo mắt, suy nghĩ một hồi, nói: "Lão Tam đang ở bên đó, để cậu ấy ra mặt đi. Cậu tùy tiện phân cho cậu ấy một chức vị trong công ty, hơn

nữa... cậu ta có thể đại diện đại sứ quán của chúng ta ở bên đó. Có cậu ấy ra mặt, với thủ đoạn của cậu ấy, cho dù cậu không đi thì cũng có thể giúp cậu trì hoãn một đoạn thời gian.”

“Đúng thế, suýt chút nữa thì tôi quên mất, để tôi gọi điện cho lão Tam.”

Lão Tam trong miệng bọn họ chính là Tô Địch, đang làm ngoại giao ở nước ngoài, cũng đã nhiều năm không trở về rồi.

Nhạc Thính Phong gọi vài cuộc thì điện thoại mới thông, dù sao, vào giờ này, người bên kia cũng đã ngủ rồi.

Nhạc Thính Phong kể lại sự tình một lần, Tô Địch nói: “Được, không thành vấn đề, chuyện này cứ giao cho tôi. Tôi sẽ nói chuyện với bọn họ, nhưng cậu cũng phải đem toàn quyền sở hữu công ty bên này giao lại cho tôi đấy.”

Bọn họ là anh em trong nhà, không cần nói nhiều lời, chỉ cần có thể hỗ trợ sẽ lập tức ra tay giúp đỡ.

“Anh không cần nói thì tôi cũng sẽ cho anh quyền. Tôi sẽ cho Vũ Phóng tới đó, mấy hôm trước cậu ấy mới từ nước M trở về, đối với công việc bên đó tương đối quen thuộc. Cậu ấy sẽ phối hợp với anh, giúp anh hiểu biết tình huống của công ty một cách nhanh nhất.”

Tô Địch: “Tốt, bên này có tôi rồi, cậu tạm thời không cần lo lắng.”

“Cảm ơn. Chờ anh về nước tôi sẽ hậu tạ.”

“Chờ tôi về rồi, cậu đừng có khoe vợ mình trước mặt mẹ tôi chính là giúp tôi lắm rồi.”

Nhạc Thính Phong cười nói: “Được...”

Cúp máy, Nhạc Thính Phong hơi thả lỏng tâm tình: “Sẽ không dễ dàng giải quyết như vậy đâu. Bọn họ nếu đã dám công khai đả động tới chúng ta, vậy rất khó đối phó...”

Tô Trảm nói: “Không sao... Dù sao đối phó cũng là lão Tam...”

“Đúng rồi, trưa nay tôi muốn tới nhà cậu một chuyến.”

Nhạc Thính Phong kinh ngạc: “Không phải chứ, anh dám tới thật à?”

Lần trước Tô Trảm tới chơi bị mẹ anh dày vò tới mức bỏ của chạy lấy người, anh còn tưởng Tô Trảm sẽ không bao giờ dám tới nữa đấy.

Tô Trảm nhún vai: “Có chuyện muốn hỏi em dâu.”

“Chuyện gì?”

“Về Yến Minh Tu, chắc chắn cậu không biết đâu.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1551: Về Nhà Ăn Cơm Với Vợ

Ngày đó, lời của Tằng Lý làm Tô Trảm rất hoang mang. Anh phải tìm ra Yến Minh Tu, nhưng hiện tại, người hiểu biết về Yến Minh Tu cũng chỉ có Yến Thanh Ti mà thôi.

"Được, chỉ cần anh dám tới, tôi thì chẳng sao."

Giờ nghỉ buổi trưa, Nhạc Thính Phong và Tô Trảm cùng nhau về nhà.

Tô Trảm bị Nhạc phu nhân quấn lấy một hồi nói chuyện, nhưng xưa nay anh nhẫn nhịn rất tốt, dù Nhạc phu nhân có nói gì thì vẫn duy trì vẻ mỉm cười.

Ăn cơm xong, anh mới hỏi chuyện Yến Thanh Ti được.

"Tằng Lý nói, Yến Minh Tu là người yêu thích mạo hiểm và là người tự phụ. Bằng vào hiểu biết của em về hắn, em cảm thấy hắn có thể trốn ở đâu?"

Yến Thanh Ti lắc đầu: "Cái này chắc em không giúp được gì rồi. Em và Yến Minh Tu rất xa lạ, cùng lắm là chỉ biết nhau chứ em chẳng biết gì về nó cả. Trước kia nó thích chơi trượt ván, đua xe, những cái khác thì em không biết, nhưng đúng là nó rất thích mạo hiểm..."

"Ván trượt, đua xe..." Tô Trảm lẩm bẩm.

Yến Thanh Ti gật đầu: "Anh có thể tra xem trước kia nó tham gia vào câu lạc bộ đua xe và ván trượt nào, hơn nữa, giống như những người khác, nếu có một nơi để sinh hoạt thì có thể nó luôn xuất hiện ở những nơi đó..."

"Được, để anh cho người đi thăm dò."

...

Vì chuyện ở nước ngoài phát sinh, Nhạc Thính Phong càng bận rộn hơn trước, anh không muốn nói cho Yến Thanh Ti biết chuyện ở công ty, để cô biết thì cô cũng chỉ càng thêm lo lắng mà thôi.

Nhưng chỉ được vài ngày thì chuyện đã không thể giấu giếm được nữa. Sau đó, truyền thông trong nước đưa tin, công ty con của Nhạc thị ở nước M bị niêm phong, bị tình nghi trốn thuế, trộm cơ mật quốc gia và buôn lậu vũ khí.

Nhưng người dân trong nước cũng không có quá nhiều ác cảm với tin tức này. Hơn nữa là trộm cơ mật quốc gia của nước khác chứ có phải bán nước mình đâu, đây là vì quốc gia phục vụ, bọn họ lại càng thêm ủng hộ Nhạc thị.

Mấy chốt là trước khi xảy ra chuyện này, một đêm trao giải đã khiến Nhạc Thính Phong trở nên nổi tiếng, làm bao nhiêu muội tử mê mẩn, nhớ mong ngày đêm.

Tin tức này vừa ra càng làm cho Nhạc Thính Phong có thêm người hâm mộ. Đây không phải chỉ là một "phú nhị đại" mà giống như trong phim, bề ngoài là công ty đứng đắn, kỳ thực chính là một công ty thuộc cục tình báo quốc gia đó.

Rất nhiều fan của anh đều nói bỗng nhiên cảm thấy nam thần của mình lại vĩ đại hơn rất nhiều.

Nhưng cổ phiếu trong nước vẫn bị ảnh hưởng không nhỏ.

Hạ An Lan gọi điện cho Nhạc Thính Phong, bảo anh không cần lo lắng, ông đã giục đại sứ quán ở bên kia để ý tới chuyện này, sẽ không làm cho Nhạc thị bị ảnh hưởng quá nhiều.

Hạ An Lan đã tự mình ra mặt, chuyện này dù có nháo tới mức nào thì cũng chẳng tạo ra được mấy ảnh hưởng tới Nhạc Thính Phong.

Phóng viên nhân lúc giờ làm, chặn Nhạc Thính Phong lại hỏi có muốn tới nước M xử lý chuyện hay không, tội danh kia có phải là thật hay không?

Nhạc Thính Phong trực tiếp đáp: "Nhạc thị trong sạch, chúng ta chỉ là công ty đa quốc gia đơn thuần, chỉ là người làm ăn. Chuyện này sẽ không có nhiều ảnh hưởng tới Nhạc thị, bản thân tôi cũng không tới nước M, vì tôi không thừa nhận những tội danh mà họ áp đặt cho tôi."

Bảo vệ che chở cho Nhạc Thính Phong rời đi, anh đi rất nhanh, có phóng viên lại hỏi: "Nhạc tổng vội đi như thế là muốn tới đâu vậy?"

Nhạc Thính Phong dừng lại, mỉm cười nói: "Về nhà ăn cơm với vợ."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1552: Yên Tâm, Tôi Sẽ Không Động Vào Bảo Bối Của Anh

Tin tức vừa truyền ra, một đám em gái lên mạng kêu rên: nam thần thật khí phách, nam thần tốt xấu thế nào cũng không quên phát “cẩu lương”.

Người đàn ông giàu có, đẹp trai, yêu vợ như thế, sao lại không phải là của mình chứ?

Không chỉ như vậy, ngày hôm sau, Nhạc Thính Phong còn được lên ti vi luôn.

Bản tin giờ vàng của đài truyền hình tại Lạc Thành đưa tin Nhạc Thính Phong và thị trưởng Lý đã ký một hợp đồng làm ăn trị giá 9 triệu.

Chính phủ cho đấu thầu kiến thiết đô thị, xanh hóa đường phố, nắn lại đường sá, tất cả đều lọt hết vào tay Nhạc thị.

Hơn nữa, sau khi ký kết xong hợp đồng, thị trưởng Lạc Thành còn nói sau này sẽ còn hợp tác lâu dài với Nhạc thị.

Tin tức này vừa truyền ra, mọi người đã lập tức truyền tai nhau, thấy chưa, thấy chưa, Nhạc Thị có chịu ảnh hưởng gì đâu. Chúng ta vẫn quan hệ hợp tác thân mật như thế với chính phủ, rõ ràng chúng ta là người làm ăn đứng đắn, quốc gia còn tin tưởng chúng ta như vậy, chúng ta sợ cái gì chứ?

Vì thế rất nhiều người hiểu ra rằng, hậu trường của Nhạc thị... tuyệt đối là một bức tường rất vững chãi.

Giữa nơi đầu sóng ngọn gió mà lại cùng chính phủ hợp tác làm ăn, hợp đồng kim ngạch bao nhiêu, hạng mục gì cũng không quan trọng, quan trọng nhất chính là thông điệp mà họ muốn truyền đi.

Tin tức vừa phát, chỉ trong một ngày, cổ phiếu của Nhạc thị tăng vùn vụt.

Stuart tắt tivi: “Tôi đã nói với anh rồi, cách này vô dụng thôi. Muốn hắn ta biến mất thì thủ đoạn nhỏ này hoàn toàn vô dụng, dù sao người ta cũng có một cha dượng rất khủng.”

Anh ta lại nhìn Arthur, nói: “Kế của anh đã không dùng được, cho nên...

phải dùng tới cách của tôi.”

Công ty con của Nhạc thị ở nước M gặp chuyện không may là do bọn họ làm ra, mục đích đúng như lời Tô Trảm nói, muốn dụ Nhạc Thính Phong ra nước ngoài.

Ra nước ngoài chính là tới địa bàn của họ, muốn làm như thế nào cũng được, bắt cóc, giết người diệt khẩu đều do họ định đoạt.

Đáng tiếc, Nhạc Thính Phong không chịu đi, dù anh có bỏ luôn thị trường quốc tế mà mình vất vả gây dựng cũng không trúng kế của bọn họ.

Arthur đã lâu không gặp Yến Thanh Ti, nhiệm vụ của bọn họ không còn nhiều thời gian nữa.

Arthur cắn răng: “Anh không được làm bậy.”

“Sao lại nói là xằng bậy? Tôi cam đoan sẽ không làm anh khó xử đâu.”

Stuart lại nói: “Arthur, anh muốn tự mình động thủ, lại còn muốn đúng mực... Nhưng nếu những người khác tới đây thì khó nói trước cái gì lắm.”

Arthur nhắm mắt lại, vẻ mặt đấu tranh dữ dội.

Stuart cong môi cười, lấy di động, bấm một dãy số: “Có thể hành động.”

Arthur xoay người hỏi: “Anh gọi điện cho ai?”

Stuart nhún nhún vai: “Một quân cờ nhỏ, anh yên tâm... tôi sẽ không động tới bảo bối của anh.”

...

Một tuần nữa là sang năm mới, Nhạc phu nhân và thím Ngũ cùng nhau đi siêu thị sắm Tết.

Gần tới cuối năm, siêu thị rất đông đúc, thím Ngũ muốn mua chút táo đỏ nhưng vì nhiều người quá nên bà bảo Nhạc phu nhân đứng chờ, bà sẽ tự đi mua.

Nhạc phu nhân bị người ta đụng phải, bà không để ý, có người ở bên nói: “Đó là trộm, bà bị lấy trộm ví rồi.”

Nhạc phu nhân kiểm tra, đúng là ví đã mất, bà vội vàng chạy theo.

Kẻ trộm kia chạy rất nhanh, bà đuổi từ lầu một tới lầu hai cũng không đuổi kịp.

Mệt thở hồng hộc, một người phụ nữ trẻ đi tới: “Phu nhân, đây là ví tiền của bà sao?”

Nhạc phu nhân vừa thấy ví của mình thì vội nói: “Của tôi đấy, cảm ơn...”

“Đừng khách sáo, bà nhìn trên mặt bà toàn là mồ hôi kìa, mau lau đi.”

Người phụ nữ chìa một khăn tay ra, Nhạc phu nhân vừa nói lời cảm ơn vừa nhận lấy. Vừa đưa lên mặt lau được hai, ba cái thì cảm thấy đầu óc choáng váng, bà động động môi, muốn nói gì đó nhưng lập tức trước mặt tối đen, ngã nhào xuống đất.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1553: Bắt Cóc Nhạc Phu Nhân

Vừa ngã xuống, trong lòng Nhạc phu nhân vẫn còn kịp chửi thầm một câu: mẹ nó.

Trong đầu bà chỉ có một ý niệm, hy vọng qua năm mới có thể được về nhà.

Nơi Nhạc phu nhân ngã xuống đều có hàng hóa cao chất đầy, toàn là áo ngủ, áo giữ nhiệt, rất khó bị người ta nhìn thấy.

Hơn nữa, lầu hai không giống như lầu một, bên dưới bán thực phẩm, bên trên bán đồ gia dụng, sắp qua năm mới, hầu hết người ta đi mua đồ ăn, người đi mua vật dụng rất ít.

Hơn nữa, nơi này rất hẻo lánh, siêu thị lớn như thế, đâu đâu cũng là hàng hóa, chẳng khác nào mê cung. Có đôi khi tự mình đi vào cũng thấy choáng váng, cho nên ở góc này gần như không có ai.

Người phụ nữ trẻ kia mang khẩu trang, cô ta đỡ lấy Nhạc phu nhân, nhìn trước nhìn sau, xác định không có ai mới thấp giọng gọi: "Mau ra đây."

Từ phía sau có thêm một người phụ nữ đi ra, cô ta mang khẩu trang, nhìn không ra tuổi tác hay hình dáng.

Hai người nhanh chóng cởi áo khoác ngoài và giày của Nhạc phu nhân ra, tháo hết trang sức trên người bà xuống, cuối cùng là lấy một bộ quần áo ngủ màu lam mặc vào cho bà, lấy từ trong người ra một bộ tóc giả đeo lên cho Nhạc phu nhân.

Nữ nhân trẻ tuổi lấy từ trong túi ra một lọ phấn đỏ ra tay, sau đó nhanh chóng bôi loạn lên trên mặt Nhạc phu nhân. Trong nháy mắt, da của Nhạc phu nhân biến thành màu vàng sậm, lại mặc áo ngủ và mang tóc giả, nhìn rất khác so với lúc đầu.

Động tác của hai người cực kỳ nhanh, toàn bộ quá trình chỉ kéo dài không tới 30 giây.

Người trẻ tuổi hơn nói: "Cô mau đi đi, xung quanh nhiều người bảo vệ bà ta thế này, họ sẽ nhanh chóng tìm tới đây thôi, cô mau rời đi."

"Được..."

Người phụ nữ vừa xuất hiện lập tức dùng tốc độ nhanh nhất mặc quần áo của Nhạc phu nhân vào, đeo vòng tai, vòng tay của bà, búi búi lại tóc, hít sâu hai ngụm rồi cầm lấy ví của Nhạc phu nhân đi ra ngoài.

Cô ta vừa đi vừa tháo khẩu trang xuống, khuôn mặt kia, nếu có người thấy có thể bị dọa cho nhảy dựng.

Đó là một khuôn mặt cực kỳ giống Nhạc phu nhân, tóc tai, quần áo, trang sức, gần như là được phụ chế ra từ bản thể vậy.

Cô ta cầm ví, thở phì phò, đi rất chậm, đi xuyên qua vài gian hàng đã thấy phía trước có vài người đàn ông trẻ tuổi, vóc dáng cao to chạy tới. Bọn họ mặc quần áo như người bình thường nhưng ánh mắt thì rất sắc bén, khi thấy cô ta thì trên mặt lập tức có biểu tình nhẹ nhàng hơn.

Cô ta cười cười bước qua bọn họ rồi đi xuống lầu một.

Thím Ngũ mua táo đỏ xong, quay đầu đã không thấy Nhạc phu nhân ở đó chờ mình, vội vàng đẩy xe đi tìm người.

Vòng vo hai vòng mới thấy "bà chủ" của mình đi xuống, bà vội vàng tiến lên, nói: "Phu nhân, bà đi đâu thế? Tôi quay lại không thấy bà đâu thì sợ muốn chết."

Mỗi lần ra ngoài, Yến Thanh Ti đều dặn dò thím Ngũ không được tách ra khỏi Nhạc phu nhân, lúc mua đồ cũng phải ở cùng nhau.

"Nhạc phu nhân" từ trên lầu xuống, dương dương tự đắc giơ ví tiền lên, thở hổn hển mấy cái, mắng: "Có ăn cắp, thật đáng ghét. Nếu vừa rồi không có người báo cho tôi thì tôi cũng không biết ví tiền bị người ta móc mất đâu. Đuổi tới lầu hai, may mà có người hỗ trợ mới lấy lại được ví tiền đấy..."

Thím Ngũ vừa nghe liền liên tục gật đầu: "Ai nha, nguy hiểm vậy sao? May mắn là tìm được rồi, sắp qua năm mới nên trộm trà trộn và siêu thị nhiều lắm. Mấy hôm trước trên ti vi cũng nhắc nhở người dân khi đi mua sắm phải đề phòng kẻ móc túi đấy."

--- O ---

Chương 1554: Tôi Muốn Tự Tay Đưa Cho Anh Ấy, Anh Ấy Sẽ Rất Vui Vẻ

"Nhạc phu nhân" gật đầu: "Còn không phải sao? Lần sau tới đây chúng ta phải cầm ví trong tay mới được..."

Thím Ngũ: "Đúng thế, phải cẩn thận... Phu nhân, đồ đã mua đủ rồi, chúng ta về thôi?"

"Ừ... Về thôi."

Ra khỏi siêu thị, "Nhạc phu nhân" và thím Ngũ ngồi xe trở về nhà.

Xe còn chưa chạy được bao xa, "Nhạc phu nhân" thấy một cửa hàng thời trang nam nên lệnh cho lái xe dừng lại, cô ta nói với thím Ngũ: "Bà đi cùng tôi vào kia, tôi muốn mua caravat."

Thím Ngũ hỏi: "Bà muốn mua cho thiếu gia sao?"

"Nhạc phu nhân" cười không nói.

Sau khi vào trong shop, cô ta nói với nhân viên cửa hàng muốn mua caravat, nhân viên bán hàng hỏi: "Phu nhân, xin hỏi bà muốn mua đồ cho ai? Khoảng bao nhiêu tuổi?"

"Nhạc phu nhân" nói: "Lớn tuổi hơn tôi một chút, vóc dáng cao, nho nhã..."

Thím Ngũ kinh ngạc: "Phu nhân, không phải bà định mua cho... thiếu gia à?"

"Nhạc phu nhân" cười: "Bà đừng hỏi nữa."

Cô ta lựa chọn một hồi lâu, cuối cùng chọn một cái caravat màu lam, sau đó mua thêm một cái kẹp gắn đá quý màu lam.

Cô ta nói với nhân viên cửa hàng: "Phiền cô gói lại cho tôi."

"Vâng."

Quẹt thẻ tín dụng, mang đồ ra ngoài.

Thím Ngũ hiếu kỳ, hỏi: “Phu nhân, bà muốn mua cho mấy vị Tô tiên sinh sao?”

“Nhạc phu nhân” cười, vẫn không nói chuyện.

Sau đó nói với thím Ngũ: “Bà lên xe trước đi...”

Sau đó bà ta xoay người đi tới một chiếc xe khác. Thím Ngũ kêu lên: “A, phu nhân...”

“Nhạc phu nhân” vẫy vẫy tay bảo bà lên xe, thím Ngũ day day trán, rốt cuộc phu nhân muốn mua cho ai nhỉ?

“Nhạc phu nhân” đi tới chiếc xe đỗ đằng sau. Người trên xe vội vàng mở cửa xuống xe, đứng thành một hàng, cung kính cúi đầu hô: “Phu nhân...”

“Nhạc phu nhân” đem chiếc caravat đã đóng gói sẵn đưa cho họ: “Mong các anh giúp một chuyện, đưa món quà này cho tiên sinh.”

“A...”

“Không tiện sao?”

“Không phải, không phải... Cái này... chúng tôi... sẽ giúp ngài đưa...?”

“Nhạc phu nhân” nghĩ nghĩ, nói: “Thôi bỏ đi, không làm khó các anh nữa... Tôi nên tự mình đưa cho anh ấy thì tốt hơn.”

“Ngài nói rất đúng, tự ngài đưa cho tiên sinh thì ngài ấy sẽ càng vui vẻ.”

“Nhạc phu nhân” cười nói: “Sắp sang năm mới rồi, cái này coi như quà năm mới cho ông ấy, không bằng...”

Cô ta chớp mắt, nói: “Hôm nay tôi tới đưa cho ông ấy luôn, coi như cho ông ấy một niềm vui bất ngờ. Nếu thế thì đêm nay vẫn có thể về nhà kịp, vừa được gặp ông ấy, lại vừa không chậm trễ chăm sóc cho Thanh Ti.”

Mấy người kia đều sửng sốt: “A?”

“Nhạc phu nhân” cắn cắn môi, nói: “Không được ư? Có phải là làm khó các anh không? Mấy lần trước đều là anh ấy tới thăm tôi, tôi chỉ muốn tạo cho anh ấy một niềm vui bất ngờ. Các anh có thể giúp tôi được không?”

Mấy người kia tôi nhìn anh, anh nhìn tôi: “Có thể, tất nhiên là có thể, nhưng... chuyện này chúng tôi vẫn phải báo cáo trước với tiên sinh một chút. Dù sao chuyện này liên quan tới an nguy của ngài, nếu xảy ra chuyện gì chúng tôi sẽ không chịu trách nhiệm nổi.”

“Nhạc phu nhân” khoát tay: “Không được, bất ngờ thì đầu tiên là phải giấu kín mới được, nếu không sao gọi là bất ngờ chứ? Mỗi lần anh ấy tới thăm tôi cũng không báo cho tôi biết trước, hôm nay tôi cũng muốn đột nhiên xuất hiện trước mặt anh ấy, chắc chắn anh ấy sẽ rất vui vẻ, làm gì có thời gian đi trách cứ các anh nữa?”

Mấy người kia ngẫm lại cũng thấy đúng, tiên sinh bận rộn như thế, để ngài ấy vui vẻ một chút cũng tốt.

“Được, vậy... chúng tôi đưa ngài đi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1555: Tôi Nhớ Ông Ấy Nên Muốn Đi Thăm Ông Ấy

“Nhạc phu nhân” vui mừng nói: “Thật cảm ơn các anh, hiện tại chúng ta mau đi thôi, đừng để chậm trễ thời gian nữa. Tôi còn phải về ngay trong ngày đấy.”

“Được, phu nhân, mời bà lên xe.”

“Tôi đi nói với thím Ngũ một chút.” “Nhạc phu nhân” đi nhanh tới trước mặt thím Ngũ, nói: “Thím Ngũ, tôi có việc phải tới thủ đô một chuyến, nếu thuận lợi thì tối nay sẽ về ngay. Bà về nói với Thính Phong và Thanh Ti một tiếng, bọn họ biết tôi đi đâu.”

Thím Ngũ kinh ngạc mở to hai mắt: “Phu nhân, bà... giờ đi luôn á?”

“Nhạc phu nhân” dương dương tự đắc lắc cái hộp quà trong tay: “Đúng thế, giờ đi luôn đây, bà... nói cho bọn chúng là tôi đi tặng quà, bọn nó sẽ hiểu.”

Thím Ngũ mờ mịt không hiểu: “Nhưng mà lúc này... có đột nhiên quá không?”

“Nhạc phu nhân” cười cười: “Không đột nhiên, kỳ thực... tôi vẫn luôn muốn đi. Bà về đi, nói mấy lời vừa rồi với Thanh Ti là nó hiểu. Yên tâm, sẽ không có chuyện gì đâu, tôi đi đây.”

Cô ta vẫy vẫy tay rồi đi tới chiếc xe phía sau, xoay người lên xe, xe nhanh chóng rời đi, thím Ngũ vẫn đứng đó không một chút phản ứng.

Phu nhân nói đi là đi liền sao?

Thím Ngũ lên xe sờ sờ di động của mình, không tìm được mới nghĩ ra lúc đi mình không mang theo.

Nhưng tự mình phu nhân nói là đi, chắc là không có việc gì đâu?

...

Một chỗ khác, Nhạc phu nhân chân chính bị người ta thuận lợi đưa ra ngoài siêu thị.

Người phụ nữ kia ra đến bên ngoài liền gọi điện: “Người đã mang ra ngoài rồi, giờ đi đâu?”

“Tôi sẽ cho người của tôi tới tiếp ứng rồi đưa cô tới chỗ Yến Minh Tu.”

“Được...”

Người bên đầu dây kia nói: “Chuyện này làm tốt lắm.”

Cô ta hỏi: “Lợi ích của tôi là gì?”

“Trở về rồi cô sẽ biết, cứ làm việc cho tôi, sẽ không thiếu lợi ích cho cô.”

Ánh mắt cô ta hiện lên chút ý cười: “Vậy... tôi cảm ơn trước.”

Tròng mắt cô ta đảo một vòng, lại hỏi: “Tôi có thể hỏi một câu, các anh định làm gì mụ già này?”

“Bà ta có chỗ quan trọng cần dùng, cô không nên quản.”

Cô ta lại hỏi: “Hay là... giao cho tôi đi? Tôi có thời gian, sẽ “chăm sóc” cho bà ta thật tốt.”

Người bên kia lập tức từ chối: “Không được! Tôi biết cô muốn làm gì, cô hãy nhịn ngay cái ý định đó đi, một sợi tóc của bà ta cũng đừng hòng được đụng vào. Nếu không, tôi sẽ làm cho hết thảy những gì cô đang có biến thành bọt biển.”

Cô ta cắn răng: “Không động thì không động, tôi cũng không có nhiều thời gian nhàn rỗi như thế.”

Cúp máy, cô ta cúi đầu nhìn Nhạc phu nhân, mắng: “Con mụ già khốn kiếp...”

Cô ta nhìn gương mặt Nhạc phu nhân, ánh mắt đầy hận ý, vì thế... cô ta giơ tay lên, định tát xuống. Nhưng tay còn chưa hạ xuống thì đã bị người ta cản lại.

Cô ta sợ tới mức run rẩy, ngẩng đầu lên thì thấy hai người đàn ông.

Người đàn ông bắt lấy tay cô ta thấp giọng nói: “Nếu cô dám hạ cái tát này xuống thì cũng đừng mong nhìn thấy mặt trời ngày mai.”

Người kia giành lấy Nhạc phu nhân, muốn đem đi: “Người giao cho chúng tôi, cô có thể cút.”

Cô ta xấu hổ cười cười: “Tôi không muốn đánh bà ấy, chỉ muốn... dùng tóc che mặt của bà ấy thôi.”

Hai người lạnh mặt không quan tâm tới cô ta, bế Nhạc phu nhân rời đi.

Cô ta cắn răng đuổi theo: “Tôi có việc muốn gặp Yến Minh Tu, tôi và các anh là một phe.”

“Không được, cô không thể đi.”

“Vì sao không được, chúng ta không phải chung một chiến tuyến sao?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1556: Nghĩ Rất Nhiều Biện Pháp Nhưng Lại Không Cái Nào Muốn Lấy Mạng Cô

"Cô hãy đi hỏi cấp trên, chúng tôi chỉ dựa theo phân phó mà làm việc, cấp trên không cho cô tới thì cô không thể tới."

Cô ta cắn răng: "Không đi, không thèm đi, ai mà thèm chứ."

...

Nhạc phu nhân liền bị đưa tới chỗ Yến Minh Tu.

Yến Minh Tu đã có thể xuống giường đi lại, nhìn Nhạc phu nhân nhíu mày: "Ai đây?"

Người đưa tới không trả lời vấn đề này, chỉ nói: "Người phụ nữ này rất có tác dụng, cậu phải chăm sóc bà ấy cho tốt, ăn uống đầy đủ, nhưng tuyệt đối không để bà ấy trốn thoát, càng không được để bà ấy liên hệ với bên ngoài."

Sắc mặt Yến Minh Tu không tốt, cắn răng hỏi: "Bà ấy là ai?"

"Cậu đừng có hỏi nhiều, không cần làm gì cả, chỉ cần xem trọng người này là được."

Yến Minh Tu cười lạnh: "Tôi không phải cai ngục của các anh, muốn tôi trông người thì phải nsoi cho tôi biết bà ấy là ai, bằng không các người đem bà ấy tới đâu thì đem, đừng tìm tôi."

Hai người kia do dự một chút, nói: "Bà ấy..."

"Bà ấy là mẹ của Nhạc Thính Phong, có bà ấy ở đây thì chúng ta có thể làm được nhiều chuyện dễ dàng hơn. Đối với cậu mà nói, đây cũng không phải chuyện xấu."

"Nhạc phu nhân?"

Yến Minh Tu cúi đầu nhìn Nhạc phu nhân vẫn đang hôn mê bất tỉnh. Hắn tiến lên, dùng tay lau lau mặt Nhạc phu nhân, lại kéo tóc giả xuống.

Quả nhiên đúng là bộ dáng của Nhạc phu nhân, hắn kinh ngạc: "Thế mà các

người lại bắt được bà ấy cơ à?”

“Chỉ cần kế hoạch tốt thì không chuyện gì không làm được. Cậu muốn báo thù, chuyện này cũng không mâu thuẫn với mục đích của chúng tôi, nhưng người phụ nữ này tạm thời không thể động vào.”

Bọn họ để bắt được Nhạc phu nhân đã phải thiết kế một kế hoạch hết sức kín kẽ.

Đầu tiên là phải chuẩn bị tốt Nhạc phu nhân giả mạo, đi vào siêu thị từ trước.

Sau đó, khi bị người ta trộm lấy ví tiền, Nhạc phu nhân sẽ đuổi theo, kẻ trộm ví chỉ cần dẫn dụ bà đi lên tầng 2, tiến vào góc chết, sau đó sẽ nhanh chóng đánh tráo người.

Những người bảo vệ cho Nhạc phu nhân tốc độ rất nhanh, nhưng tốc độ đánh tráo của họ còn nhanh hơn.

Bảo tiêu thấy Nhạc phu nhân thì sẽ không để ý thứ khác, chờ bọn họ rời đi, bọn hắn sẽ mang Nhạc phu nhân thật ra ngoài.

Bảo tiêu dù lợi hại tới đâu thì cũng không phải người thân thiết với bà, tất nhiên sẽ không liếc mắt mà có thể phân biệt được thật giả.

Huống chi, bọn họ đã chuẩn bị Nhạc phu nhân giả có bộ dáng cực kỳ giống, chiều cao, độ gầy béo đều không khác gì, người thường sao có thể nhận ra đây?

Yến Minh Tu nhìn Nhạc phu nhân có chút đăm chiêu: “Tôi biết rồi, các người đi đi.”

“Nhất định phải xem trọng bà ấy.”

“Biết rồi.”

Người đi rồi, Yến Minh Tu vẫy tay ra hiệu cho người đưa Nhạc phu nhân vào một phòng dành cho khách.

Hiện tại Nhạc phu nhân đã ở trong tay bọn họ, điều này tương đương với việc nắm giữ một điểm yếu trí mạng của Yến Thanh Ti. Bởi vì quan hệ giữa Nhạc phu nhân và Yến Thanh Ti cực kỳ tốt, so với người thân ruột thịt còn tốt hơn nhiều.

Nếu Yến Thanh Ti biết Nhạc phu nhân ở trong tay bọn họ...

Trong lòng Yến Minh Tu nhanh chóng suy tư, trong thời gian ngắn đã nghĩ ra hơn mười biện pháp đối phó với Yến Thanh Ti.

Khóe môi hắn gợi lên, giờ thì nhất định có thể làm cho Yến Thanh Ti hối không kịp.

Nhưng đột nhiên, vẻ tươi cười trên mặt Yến Minh Tu ngưng lại, ánh mắt trở nên hung ác và nham hiểm cực kỳ.

Bởi vì hắn chợt phát hiện ra, hơn 10 biện pháp đối phó này lại không có cái nào muốn lấy mạng cô.

...

Thím Ngũ vừa về nhà liền hô: "Thiếu phu nhân, thiếu phu nhân..."

Yến Thanh Ti nghe được thanh âm của thím Ngũ liền đi xuống lầu, kết quả chỉ thấy có mình bà, không thấy Nhạc phu nhân đâu cả.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1557: Mẹ Muốn Cho Ông Ấy Một Niềm Vui Bất Ngờ

Yến Thanh Ti vội hỏi: "Thím Ngũ, sao chỉ có mình thím về? Mẹ cháu đâu?"

Thím Ngũ hốt hoảng chạy tới trước mặt cô: "Thiếu phu nhân, tôi đang sốt ruột muốn nói với cô chuyện này đây. Lúc trở về, phu nhân rẽ vào một cửa hàng thời trang nam mua một cái caravat, sau đó bà ấy nói muốn đi tới thủ đô, muốn đi tặng quà cho người ta. Bà bảo tôi về nói với cô như thế, cô sẽ hiểu."

Yến Thanh Ti kinh ngạc: "Sao lại đột nhiên như thế? Mẹ nói với thím như thế sao?"

Thím Ngũ liên tục gật đầu: "Đúng thế, đúng thế... Tôi không hiểu nổi, sao tự nhiên phu nhân lại muốn tới thủ đô chứ? Cô biết tại sao không? Bà ấy muốn đi gặp ai, muốn tặng lễ vật cho ai chứ?"

Yến Thanh Ti day day trán: "Cháu biết, nhưng... sao mẹ có thể đột nhiên như vậy? Thím đem tất cả những gì mẹ nói lúc ấy, nói lại với cháu một lần xem nào."

Thím Ngũ bắt đầu kể chuyej đi siêu thị, Nhạc phu nhân bị móc ví, sau đó đuổi theo lấy về. Rời khỏi siêu thị không xa thì đi vào cửa hàng thời trang nam, sau đó bà bảo dừng xe, tiến vào mua caravat.

Yến Thanh Ti nhíu mày, cô nghĩ, hôm nay lúc ra ngoài, Nhạc phu nhân còn nói sẽ mua tôm về làm bánh trẻo cho cô ăn cơ mà.

Nhưng bà còn chưa từ siêu thị về thì đã đi rồi, thậm chí còn không gọi điện cho cô, có phải quá đột nhiên rồi không?

Yến Thanh Ti đương nhiên đoán được, Nhạc phu nhân đột nhiên tới thủ đô là vì muốn gặp bác.

Quan trọng là tại sao đột nhiên bà lại trở thành một người bốc đồng như thế?

Tuy rằng bà rất đơn thuần, có khi hơi trẻ con, nhưng bà không phải là một người nói gió là mưa được.

Yến Thanh Ti cắn môi, cứ cảm thấy có chỗ nào không đúng.

“Thiếu phu nhân, phu nhân sẽ không gặp chuyện gì không may chứ?”

“Nếu mẹ tới thủ đô thì sẽ không có chuyện gì đâu... Nhưng...”

Yến Thanh Ti cũng không thể nói rõ là chỗ nào không đúng. Cô xoay người đi lên lầu, lấy di động gọi cho Nhạc phu nhân.

Nhưng di động đổ chuông 2 tiếng rồi ngưng, sau đó có tin nhắn của Nhạc phu nhân gửi tới.

“Thanh Ti, máy bay sắp cất cánh rồi, mẹ phải tắt điện thoại đây. Mẹ tới thủ đô một chuyến, mẹ muốn cho bác con một niềm vui bất ngờ. Mọi lần toàn là ông ấy nửa đêm tới tìm mẹ, mẹ không muốn ông ấy vất vả như thế nữa. Lần này mẹ đi gặp ông ấy, mang cho ông ấy một món quà, trời tối mẹ sẽ về thôi, không cần lo lắng. Con đừng nói gì với bác con nhé!”

Yến Thanh Ti xoa xoa trán, chuyện này... vẫn cứ cảm thấy không ổn.

Cô hiểu Nhạc phu nhân, cho dù muốn đi ngay thì bà cũng sẽ trở về nói với bọn cô một tiếng.

Chẳng lẽ thật sự là vì quá muốn gặp bác? Người phụ nữ nào khi yêu cũng sẽ tùy hứng vậy sao?

Yến Thanh Ti lại gọi lần nữa nhưng Nhạc phu nhân đã tắt điện thoại.

Cô nghĩ nghĩ rồi gọi điện cho Nhạc Thính Phong.

“Bà xã, anh đang muốn gọi điện cho em đây. Trưa nay anh không thể về được, em ở nhà ăn cơm ngoan nhé, muốn ăn gì thì nói với mẹ.”

Yến Thanh Ti thở dài: “Muốn nói với mẹ cũng không nói được.”

“Sao thế? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Đột nhiên mẹ muốn đi thủ đô. Thím Ngũ nói, sau khi từ siêu thị ra, mẹ mua một cái caravat, sau đó bảo mấy người bảo tiêu đưa mẹ tới sân bay, giờ đã... cất cánh rồi...”

Nhạc Thính Phong kinh ngạc: “Đột nhiên vậy à? Không nói liền đi à?”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Đúng thế, em cũng thấy quá đột ngột. Mẹ không gọi điện cho em nói lời nào, cũng không nói với anh, chỉ bảo thím Ngũ trở về báo như thế.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1558: Chẳng Lẽ Địa Vị Của Ông Ở Trong Lòng Bà Quan Trọng Như Thế?

Nhạc Thính Phong nhíu mày: “Nghe không giống với phong cách của mẹ chút nào.”

Với mẹ anh, Yến Thanh Ti và đứa cháu nội chưa chào đời mới là quan trọng nhất, làm gì có chuyện không nói mà cứ thế đi. Cho dù tâm huyết dâng trào thì bà cũng sẽ về làm xong bữa trưa rồi mới đi mới đúng chứ?

Bởi vì, bà rất lo lắng cho Thanh Ti.

Hơn nữa, mẹ không phải là tiểu lão thái thái bốc đồng, bà làm chuyện gì cũng nghĩ tới người thân đầu tiên.

Yến Thanh Ti nói: “Không hiểu sao em cứ cảm thấy không ổn, nhưng lại không biết không ổn ở đâu. Cảm giác lạ lắm. Anh nói xem, sẽ không có chuyện gì chứ?”

Nhạc Thính Phong cũng cảm thấy thế, nhưng nhiều người trông coi như thế, bà nói đi liền đi, có lẽ... lần đầu tiên yêu đương nên tâm tình có vẻ không vững vàng rồi.

Anh nghĩ nghĩ, nói: “Có lẽ... không có việc gì. Em gọi điện thoại nói với bác một câu, bảo rằng mẹ tới chỗ ông ấy, để bác chăm sóc mẹ một chút.”

Yến Thanh Ti khó xử: “Nhưng mẹ đã dặn là không cho em nói với bác rồi.”

Nhạc Thính Phong không nhịn được cười, từ sau khi mang thai, Yến Thanh Ti thật sự đáng yêu, phản ứng rất trì độn. Anh nói: “Em cứ bảo bác giả vờ như không biết đi, lúc thấy mẹ thì giả vờ vui mừng một chút.”

“Đúng thế, em gọi ngay đây...”

Nói xong, Yến Thanh Ti liền cúp máy, sau đó lại bấm gọi cho Hạ An Lan.

Cô kể lại sự tình cho Hạ An Lan nghe, còn dặn dò ông lúc gặp Nhạc phu nhân thì nhất định phải giả vờ thật bất ngờ vào.

Hạ An Lan vừa nghe Nhạc phu nhân đang tới thì vui vẻ, lập tức hỏi: “Bà ấy

muốn tới đây mà không thông báo cho con biết trước à?”

“Không ạ, có lẽ là... tâm huyết dâng trào, muốn cho bác một niềm vui bất ngờ.”

Hạ An Lan nhíu mày: “Chắc là vậy, con yên tâm đi, bác sẽ chăm sóc bà ấy.”

“Đúng rồi, trong nhà đã có thím Ngũ, mẹ không cần về ngay đâu, bác cứ giữ mẹ ở lại hai ngày đi.”

“Cái này... sợ là khó đấy.”

Cúp máy rồi, Hạ An Lan gọi thư ký tới: “Phu nhân đang bay tới thủ đô, cậu bảo người ta chú ý một chút, xem bao lâu sẽ tới. Cho người tới sân bay âm thầm bảo vệ, không để xảy ra sai lầm gì.”

“Vâng!”

Thư ký đi ra ngoài, ngón tay Hạ An Lan nhịp nhịp trên bàn mấy cái.

Nhạc phu nhân tới đây, tất nhiên là ông rất vui, nhưng... Chẳng lẽ địa vị của ông ở trong lòng bà ấy còn cao hơn cả Thanh Ti và cháu nội chưa ra đời sao? Cái này hình như không khoa học lắm?

Hạ An Lan lắc đầu, quên đi, bà ấy muốn cho mình một niềm vui bất ngờ là chuyện tốt mà.

...

Một giờ sau, Nhạc phu nhân giả hạ cánh xuống sân bay, thư ký báo cho Hạ An Lan biết.

Hạ An Lan vốn định tự mình tới đón, nhưng Yến Thanh Ti đã dặn ông giả bộ như không biết, vì vậy ông chỉ có thể ở bên cạnh chờ đợi.

Ông phân phó thư ký trực tiếp mang người tới gặp mình.

Bảo tiêu hộ tống Nhạc phu nhân tới dinh tổng thống, thư ký ra nghênh đón, thấy bà thì giả bộ khiếp sợ: “Phu nhân, sao ngài lại tới đây?”

Nhạc phu nhân giả cười nói: “Tôi cũng không có việc gì nên... tới chơi!”

Thư ký bày ra vẻ mặt vui sướng, nói: “Sao ngài lại không báo trước một tiếng để chúng tôi tới sân bay đón? Ngài mau vào đi, nếu tiên sinh thấy ngài sẽ rất vui mừng đấy.”

Nhạc phu nhân giả hỏi: “Anh ấy đang làm việc à? Nếu đang bận thì tôi sẽ chờ, không sao, tôi không vội.”

Thư ký đã nhận được mệnh lệnh nên vội vàng nói: “Phu nhân, tiên sinh đang nghỉ ngơi, hiện tại không có việc gì, mời ngài theo tôi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1559: Anh Chưa Từng Nghĩ Em Sẽ Đột Nhiên Xuất Hiện Trước Mặt Anh Thế Này

Nhạc phu nhân giả gật đầu nói cảm ơn, trong mắt hiện lên vẻ kích động nhẹ, sau đó nâng gót bước đi.

Thư ký gõ cửa: “Tiên sinh...”

Trong phòng truyền ra thanh âm của Hạ An Lan: “Vào đi.”

“Phu nhân, mời ngài, tôi... sẽ không vào.” Thư ký đẩy cửa ra, thấp giọng nói.

Nhạc phu nhân giả nắm chặt trong tay hộp caravat, hít sâu một hơi, điều chỉnh biểu tình trên mặt thật tốt rồi đi vào.

Thư ký nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Hạ An Lan đang tựa trên sô pha nhắm mắt dưỡng thần, Nhạc phu nhân giả nhìn mặt của ông rồi nhẹ nhàng đi qua.

Thảm rất dày, cô ta bước đi không một tiếng động tới trước mặt Hạ An Lan.

Hạ An Lan làm như không biết, vẫn cứ nhắm hai mắt, hỏi: “Chuyện gì?”

Nhạc phu nhân giả không biết Nhạc phu nhân thật và Hạ An Lan khi ở chung sẽ thế nào, cô ta do dự một chút rồi ngồi xổm xuống, nâng tay muốn vuốt ve mặt của Hạ An Lan. Những người yêu nhau thường sẽ có biểu hiện thân mật như thế, chắc sẽ không bị nghi ngờ gì đâu?

Nhưng tay cô ta còn chưa đụng tới mặt Hạ An Lan thì đã bị ông bắt lấy cổ tay.

Hạ An Lan mở mắt ra nhìn Nhạc phu nhân giả trước mặt.

Ông dừng một chút, ánh mắt thâm thúy hiện lên một chút u ám, mở miệng: “Em...”

“An Lan, em đến thăm anh.”

Hạ An Lan bất động, buông cổ tay cô ta ra, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng: “Sao

em lại tới đây?”

Nhạc phu nhân giả nhăn mũi một cái, động tác quả thật rất giống Nhạc phu nhân thật, cô ta nói: “Em nhớ anh. Trước đây toàn là anh tới thăm em, lần này... em muốn đổi lại... Hình như anh thấy em tới mà chẳng vui mừng chút nào? Có phải không nhớ em không?”

Cô ta u oán liếc Hạ An Lan một cái.

Khóe môi Hạ An Lan cong lên, nụ cười ôn nhu tận xương, nhưng niềm vui lại không đạt tới đáy mắt.

Ông cười nói: “Sao có thể, anh đương nhiên rất vui mừng, chính là quá kinh ngạc... Cho tới bây giờ, anh chưa từng nghĩ có một ngày em lại đột nhiên xuất hiện trước mắt anh, nhất là... lúc Thanh Ti còn đang mang thai thế này. Em có thể tới đây khiến anh rất kinh ngạc đấy.”

Âm thanh của ông rất dễ nghe, dịu dàng, ánh mắt khi nhìn người khác phảng phất như chỉ có đối phương trong đáy mắt.

Một người bị nhìn như thế sẽ có ảo giác là chỉ cần được ông nhìn như thế một lần thôi thì chết cũng đáng giá.

Nhạc phu nhân giả cúi đầu, không dám nhìn Hạ An Lan, tay cô ta run nhè nhẹ, thẹn thùng nói: “Nói cũng đúng... Nhưng em không giống anh... Đây... Tặng cho anh...”

Cô ta đưa hộp caravat qua.

Lúc cô ta không chú ý, vẻ mặt Hạ An Lan âm trầm còn hơn cả bầu trời u ám bên ngoài, nhưng thanh âm của ông vẫn dịu dàng như nước: “Hôm nay thật sự là... quá nhiều niềm vui bất ngờ.”

Hạ An Lan nhận lấy món quà, cũng không vội vã mở ra ngay, chỉ nói: “Nói cho anh biết, sao hôm nay em lại tới đây? Cái này... anh đoán... là caravat đúng không?”

Nhạc phu nhân giả kinh ngạc: “Sao anh biết, em... chính là... từ trong siêu thị đi ra, thấy có cửa hàng thời trang nam, sau đó em liền đi vào, thấy cái caravat này đẹp, em nghĩ... Muốn tặng cho anh, dù sao cũng sắp qua năm mới rồi... Nên em tới tặng anh món quà này coi như lễ vật.”

Hạ An Lan nghiền ngẫm, nói: “Siêu thị... Em từ siêu thị ra là tới đây luôn, không về nhà à?”

“Em muốn tiết kiệm thời gian, cũng muốn gặp anh nên trước khi trời tối sẽ quay về.”

Hạ An Lan ôn nhu nói: “Khó khăn lắm mới tới đây được, mai hãy về đi...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1560: Ngoan, Nghe Lời Anh Được Không?

Nhạc phu nhân giả vẻ mặt khó xử, nói: "Không được đâu, trời tối em phải đi rồi, em phải về chăm sóc cho Thanh Ti nữa..."

Hạ An Lan cười nói: "Trong nhà còn có thím Ngũ mà? Còn cả Thính Phong nữa, em về trễ một ngày cũng không sao đâu, chỉ một ngày thôi..."

"Nhưng mà..."

Thanh âm của Hạ An Lan dịu dàng: "Ngoan. Nghe lời anh được không?"

Trên đời này làm gì có ai có thể từ chối được sự dịu dàng của Hạ An Lan, không ai có thể thoát khỏi ánh mắt thâm thúy mà ôn nhu của ông. Thanh âm của ông có thể nhiếp hồn đoạt phách người khác.

Nhạc phu nhân giả cơ hồ không thể khống chế được chính mình nữa, môi cô ta run run: Vậy... Được, được rồi... Một ngày cũng được..."

Hạ An Lan gật đầu: "Ừ, chỉ một ngày thôi. Chút nữa anh có một hội nghị nên không thể ở cùng em được, anh sẽ bảo thư ký đưa em đi nghỉ ngơi trước, mệt rồi đúng không?"

"Không, em cũng không mệt lắm..."

Hạ An Lan cười dịu dàng với cô ta rồi gọi thư ký vào: "Đưa phu nhân đi nghỉ ngơi."

Thư ký kinh ngạc, mới có một chút mà tiên sinh đã nói chuyện xong rồi à? Trước kia mỗi lần thấy phu nhân, kiểu gì hai người cũng dính lấy nhau, nhu tình mật ý, căn bản không thể tách rời.

Lại nhìn ánh mắt của tiên sinh, thư ký cảm thấy không đúng lắm, tuy rằng ông vẫn cười rất nhẹ nhàng nhưng ánh mắt lại hơi lành lạnh.

Thư ký nghi hoặc trong lòng nhưng không dám hỏi nhiều: "Phu nhân, xin mời ngài theo tôi."

Nhạc phu nhân giả theo thư ký rời đi, đi tới cửa lại đột nhiên nhớ ra cái caravat: "Đúng rồi, cái caravat kia..."

Hạ An Lan mỉm cười: “Tối trở về, em tự thắt giúp anh.”

Nhạc phu nhân giả cắn môi cười ngượng ngùng, vội vàng rời đi.

Thư ký cẩn thận đóng cửa lại, anh ta không dám nhìn vào ánh mắt của Hạ An Lan, nhưng anh ta cảm giác được vẻ lạnh như băng trong ánh mắt của ông.

Sau khi cửa phóng đóng lại, Hạ An Lan đột nhiên lạnh mặt xuống, ngã xuống đất.

Ông quẳng hộp caravat đi, tới bên bàn làm việc, bấm gọi: “Ngự Trì, lập tức vào đây.”

Hạ An Lan biểu tình ngưng trọng mà lạnh lùng, trong ánh mắt đầy vẻ tiêu điều, ông siết chặt nắm tay, gân xanh nổi lên cuồn cuộn.

Giả... là giả!

Tô Ngưng Mi kia là giả... Ông thậm chí không cần nhìn kỹ cũng biết đó là giả.

Ông thích Tô Ngưng Mi nhiều thế nào chính bà cũng không biết.

Một khắc cầm lấy cổ tay kia là ông đã biết không phải rồi.

Cổ tay Nhạc phu nhân tinh tế, xương thịt đều đều, làn da tinh thế, nhưng xương cổ tay nữ nhân kia thô hơn, xương cứng hơn, làn da cũng thô ráp hơn, khác hoàn toàn Nhạc phu nhân.

Đến khi nhìn vào đôi mắt ấy, ông liền xác định một trăm phần trăm là người giả.

Nhạc phu nhân mà ông thích có đôi mắt sáng ngời, sạch sẽ, trong suốt như dòng suối, ấm áp và lấp lánh như ánh mặt trời, lúc nhìn ông có một chút xinh đẹp, một chút ảo não, lúc nhìn vào mắt ông lại có một chút háo sắc nữa.

Nhưng người giả kia trong mắt chỉ có sự vẩn đục...

Nhạc phu nhân mà ông yêu chưa bao giờ gọi ông là “An Lan”, bởi vì bà thẹn thùng, bà ngượng ngùng nên chưa bao giờ gọi ra miệng.

Hơn nữa, bà sẽ tuyệt đối không vì hai, ba câu dỗ của ông bà không quay về. Trong lòng bà, Thanh Ti vô cùng quan trọng, ngay cả ông cũng không so sánh được với con bé, sao bà ấy có thể ở lại chứ?

Cuối cùng... Bà ấy hay đỏ mặt...

Nhưng nữ nhân kia dù có nói gì thì cô ta cũng chỉ biết làm ra vẻ nhăn nhó, ngượng ngùng nhưng mặt chẳng hề biến sắc chút nào.

Điều này có thể chứng minh lớp da mặt của cô ta là giả, cho nên dù cô ta có đỏ mặt thật thì ông cũng sẽ không nhìn thấy.

--- O ---

Chương 1561: Không Thể Kháng Cự Lại Dịu Dàng Của Ông Ấy

Người giả kia toàn thân là sơ hở, trừ bỏ khuôn mặt giống Nhạc phu nhân thì chẳng có điểm nào giống nữa cả.

Nhưng cô ta lại tưởng có thể lừa dối được ông. Nếu ngay cả người mà mình yêu ông cũng không nhận ra thì sao có thể xứng ở bên bà ấy?

Lúc đó, Hạ An Lan đã muốn lập tức giết chết người này, nhưng ông nhanh chóng ý thức được, hiện tại không thể giết cô ta. Cô ta có thể giả mạo Ngưng Mi tới đây thì có nghĩa người thật đã ở trong ta họ.

Ông ta phải tạm ổn định người giả này, cố giả vờ yêu thương cô ta, bằng không nếu vạch trần ngay thì sẽ gây bất lợi cho Nhạc phu nhân.

Vừa rồi, mới chỉ đối thoại ngắn ngủi mấy câu, Hạ An Lan đã nhận ra vài vấn đề trong lời cô ta.

Nhạc phu nhân từ nhà đi ra là người thật, vì bọn họ không thể nào động thủ ở ngay tại Nhạc gia được, hơn nữa Thanh Ti và Thính Phong cũng sẽ không đời nào không nhận ra nếu là người giả mạo.

Như vậy nhất định bọn chúng ra tay ở siêu thị, vậy nên có lẽ bây giờ Nhạc phu nhân vẫn đang ở Lạc Thành.

Hạ An Lan nhắm mắt lại, hiện giờ ông cần tỉnh táo.

Không thể loại, càng lúc này càng cần phải bình tĩnh.

...

Nhạc phu nhân giả được đưa tới nơi nghỉ ngơi, thư ký rời đi rồi, hết thảy đều yên tĩnh lại, lúc này cô ta mới giật mình nghĩ tới nhiệm vụ của bản thân.

Cô ta sốt ruột đi tới đi lui trong lòng, lòng bàn tay trong chốc lát đã ướt đẫy mồ hôi.

Nhiệm vụ của cô ta là giả làm Nhạc phu nhân, tới ám sát Hạ An Lan.

Lúc cấp trên giao cho cô ta nhiệm vụ này đã nói rõ, sau khi cô ta gặp được Hạ An Lan thì phải trong thời gian ngắn nhất ám sát ông ấy, nhất định phải một chiêu lấy mạng.

Tuy rằng cô ta đeo mặt nạ giả làm Nhạc phu nhân, cũng cố gắng bắt chước thanh âm của bà, nhưng bọn họ đều biết, ở trước mặt Hạ An Lan, thủ đoạn ấy không kéo dài được bao lâu, sớm muộn gì cũng bị phát hiện ra.

Cô ta được đưa tới đây không phải để tâm sự cùng Hạ An Lan, không phải sống cùng ông, mà muốn lợi dụng khuôn mặt này, tiếp cận ông để ám sát.

Bằng không, càng để lâu càng dễ bị phát hiện. Cấp trên đã dặn dò nhất định phải nhanh chóng ra tay, tuyệt đối không thể nhân từ.

Vừa rồi khi cô ta ở chung một chỗ với Hạ An Lan, cô ta có rất nhiều cơ hội để ra tay, nhưng... cô ta đã quên, cô ta hoàn toàn quên mất nhiệm vụ của mình.

Cô ta bị sự dịu dàng, bị thanh âm ngọt ngào, bị nụ cười của ông mê hoặc hoàn toàn, cô ta không khống chế nổi bản thân mình.

Nhạc phu nhân giả sốt ruột. Cô ta nhớ tới bộ dáng vừa rồi khi nói chuyện với mình của Hạ An Lan, ánh mắt, thanh âm của ông làm cô ta không tự chủ được mà trầm luân trong đó. Cô ta chưa từng nghĩ tới, Hạ An Lan lại là người có mị lực như thế. Lúc ông thật sự đối tốt với ai thì người đó không thể nào kháng cự được.

Cô ta cắn răng nghĩ... chắc Hạ An Lan vẫn không phát hiện ra đâu? Chắc là không, nếu không tại sao ông ấy lại có thể dịu dàng như thế?

Không quan hệ, vừa mới gặp mặt, sau này cô ta còn nhiều thời gian.

Chờ buổi tối, cô ta... nhất định có cơ hội ra tay.

Nhưng... Thật sự ghen tị với Tô Ngưng Mi kia, bà ta lại được một người đàn ông hoàn mỹ như thế yêu thương.

Nếu lần này bà ấy không xui xẻo bị người ta trông thấy, vậy bà ấy... rất nhanh sẽ trở thành đệ nhất phu nhân.

Đệ nhất phu nhân... Danh hiệu này thật là từ ngữ đẹp nhất trên đời này.

Đáy lòng cô ta bỗng nhiên toát ra một ý tưởng. Nếu cô ta có thể thay thế Tô Ngưng Mi... Liệu có phải... Cũng không phải không có khả năng...

...

Ngự Trì gõ cửa rồi tiến vào: “Tiên sinh.”

Thanh âm của Hạ An Lan rất lạnh: “Ngự Trì, cậu lập tức dẫn người tới Lạc Thành, đi ngay bây giờ. Mặc kệ cậu dùng phương pháp gì, nhưng phải tìm thấy phu nhân ngay cho tôi.”

--- O ---

Chương 1562: Với Ông Mà Nói, Bà Ấy Là Quan Trọng Nhất

Ngự Trì vừa nghe thì vẻ mặt trở nên khiếp sợ, anh ta không nhịn được hỏi: "Tiên sinh, không phải phu nhân đang ở đây sao?"

"Đó là giả, người thật đã lọt vào tay họ rồi." Thanh âm của Hạ An Lan rét lạnh, trên mặt ông không còn vẻ bình tĩnh nữa mà toàn là âm u và sát khí.

Ngự Trì lập tức hiểu ra, những người kia cũng thật lớn gan, còn dám bắt phu nhân lại rồi đưa một người giả tới đây.

Người giả kia... không phải muốn ám sát tiên sinh sao?

Bảo vệ Hạ An Lan là mục đích sống của Ngự Trì, anh vừa nghĩ tới cái này liền nói: "Tiên sinh, tôi sẽ bắt người giả kia lại, tôi không tin là không cạy được miệng ả ra?"

Hạ An Lan ngăn lại: "Không được. Tôi muốn tự thăm dò tình huống, nếu chuyện đã rõ ràng thì tôi sẽ ra tay, nhưng hiện tại mọi chuyện rất mờ mịt, không thể có hành động gì thiếu suy nghĩ được. Giờ cậu lập tức tới Lạc Thành, chắc chắn người vẫn còn ở đó. Cậu nói với Tô Trầm, không cần cố kỵ thủ đoạn gì, nhưng tìm người phải bí mật, không thể để cho đối phương nhận ra là chúng ta đã phát hiện ra chuyện này. Cho dù cậu muốn lật tung cả Lạc Thành lên thì cũng phải tìm lý do thích hợp cho tôi."

Ngự Trì vội nói: "Nhưng tiên sinh, nếu ả kia muốn ám sát ngài thì sao? Tôi phải bảo vệ ngài."

Hạ An Lan lạnh lùng nói: "Người bảo hộ tôi rất nhiều, hiện tại tôi là người an toàn nhất. Nhưng phu nhân đã ở trong tay họ, tìm được cô ấy, cứu được cô ấy ra mới là ưu tiên hàng đầu. Hiện tại cậu không cần hỏi, cũng không cần nói gì, lập tức lên đường, không được chần chừ một giây phút nào."

Nhạc phu nhân gặp chuyện không may, Hạ An Lan cực kỳ luống cuống và bất an. Tuy rằng ông đã cố gắng làm cho mình tỉnh táo, nhưng ông biết phần bình tĩnh này sẽ không duy trì lâu được.

Ngự Trì chưa từng thấy Hạ An Lan vội vàng, xao động thế này bao giờ. Anh ta biết Nhạc phu nhân quan trọng với tiên sinh thế nào, cũng không dám nói

gì nữa, gật đầu: “Vâng, tôi muốn đi chọn thêm vài người, được chứ?”

Hạ An Lan: “Có thể, điều kiện gì cũng được, ai cũng được.”

“Tiên sinh, ngài hãy bảo trọng, tôi đi đây.” Ngự Trì do dự một chút rồi xoay người rời đi.

Anh ta chọn vài người trong đội cận vệ bảo vệ Hạ An Lan, sau đó lại sang đội đặc công lấy thêm vài người, tất cả mặc thường phục, lên chuyên cơ bay thẳng tới Lạc Thành.

Chuyện này anh ta không dám chậm trễ, dù thế nào cũng phải nhanh chóng tìm cách cứu phu nhân ra.

...

Hạ An Lan ngồi một mình trong văn phòng, đầu óc bấn loạn của ông cũng dần thanh tỉnh lại.

Đối phương có thể đưa một người đàn bà có thể dịch dung và giả giọng Tô Ngưng Mi tới đây, vậy năng lực cũng sẽ không quá yếu. Mục tiêu của bọn họ chắc không phải Tô Ngưng Mi, có lẽ là... ông.

Nếu ông đoán không nhầm, bọn họ muốn ông chết.

Đây không phải là ân oán cá nhân đơn giản nữa, bọn họ muốn giết ông, ông chết rồi thì các chính sách ngoại giao sẽ tan rã, quốc nội cũng náo động, các thế lực nước ngoài sẽ thừa cơ tràn vào chi phối.

Người giả kia tiếp cận ông là vì muốn ám sát, nhưng vừa rồi khi đối thoại với ả ta, Hạ An Lan có thể khẳng định trăm phần trăm khống chế được người này. Trước khi hai bên xé rách da mặt với nhau, ông có thể từ cô ta khai thác được một vài tin tức hữu dụng.

Đối phương bắt Tô Ngưng Mi, lại phái sát thủ tới đây, khẳng định là đã chuẩn bị hẳn hai nước cờ rồi.

Trước tiên để sát thủ ám sát, nếu không thành công sẽ tiếp tục dùng Tô Ngưng Mi để uy hiếp ông.

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1563: Được Người Ta Hầu Hạ, Rất Hưởng Thụ

Cho nên, giờ ông chưa muốn cho đối phương biết ông đã phát hiện ra chuyện Nhạc phu nhân là giả. Như thế, bọn họ sẽ không dùng tới phương án thứ hai, dùng Tô Ngưng Mi để uy hiếp ông.

Cho tới lúc đó, bà ấy vẫn sẽ an toàn.

Bọn họ không có nhiều thời gian, đối phương cũng không phải kẻ ngốc, nhất định trước khi bọn họ phát hiện ra việc ông đã hoài nghi người giả, cứu người ra ngoài an toàn.

Thư ký đẩy cửa ra: “Tiên sinh, đã tới giờ hội nghị rồi.”

Hạ An Lan đứng dậy, sửa sang lại quần áo, đi ra ngoài.

Ông trầm ổn, bình tĩnh, biểu tình vẫn nho nhã, trong trẻo, lạnh lùng như lúc ban đầu.

Ông nói: “Mang cho phu nhân mấy quyển tạp chí.”

“Vâng.”

...

Cốc cốc cốc, tiếng gõ cửa vang lên, Nhạc phu nhân giả run lên một chút, vội nói: “Mời vào.”

Người tiến vào là một cô gái trẻ, cô gái tiến vào, cung kính cúi mình nói: “Phu nhân, ngài có việc gì thì cứ phân phó tôi. Ngài có thể gọi tôi là Tiểu Triệu.”

Nhạc phu nhân giả hắng giọng: “Cảm ơn, tôi không cần gì cả.”

“Tiên sinh đã dặn chúng tôi phải chăm sóc cho ngài chu đáo. Tiên sinh bận bịu, bình thường phải làm việc tới tận khuya, vào thời điểm cuối năm này thì công việc càng bề bộn. Ngài ấy sợ phu nhân nhàm chán nên đã dặn dò tôi mang tới cho ngài ít tạp chí, đây đều là những tạp chí mà trước đây ngài thích đọc.” Tiểu Triệu đặt mấy cuốn tạp chí thật dày xuống.

Cô gái này rất biết nói năng, mặt mũi không chút biểu tình mà có thể làm người nghe lâng lâng.

Lời của cô làm cho Nhạc phu nhân giả thực thích thú, cô ta cười nói: “Anh ấy bận rộn như thế, đừng làm phiền anh ấy.”

Tiểu Triệu nói: “Tiên sinh dù bận cũng nhớ rõ sở thích của ngài, kỳ thật... tiên sinh sợ nhất là ngài buồn chán rồi sẽ lại đòi về.”

Nhạc phu nhân giả thầm nghĩ trong lòng, không ngờ Tô Ngưng Mi ở tuổi kia rồi mà có thể mê hoặc một vị tổng thống thành như thế, cũng không biết mị lực của bà ta ở đâu. Thật làm cho người khác ghen tị.

Nhưng nghĩ tới hiện tại mọi sự dịu dàng của Hạ An Lan đều dành cho mình, cô ta ngầm vui vẻ.

“Cũng đúng, ngày mai tôi về rồi, chắc anh ấy sẽ nhớ nhiều.”

Tiểu Triệu cười: “Nhiều lắm ấy chứ. Tiên sinh rất quan tâm ngài mà. Phu nhân chưa ăn cơm trưa đúng không? Phòng bếp đã chuẩn bị xong đồ ăn rồi, để tôi mang tới cho ngài dùng nhé?”

“Được...”

“Vâng, ngài chờ chút.”

Tiểu Triệu rời đi, không bao lâu sau liền có vài cái đầu bếp mang thức ăn lên cho Nhạc phu nhân giả.

Nhìn thái độ cung kính của những người hầu kia, Nhạc phu nhân giả ngứa ngáy trong lòng. Cuộc sống như thế này thật đáng... hưởng thụ.

Cô ta hỏi: “Đúng rồi, Hạ An Lan đâu? Anh ấy... không ăn à?”

Tiểu Triệu trả lời: “Trước khi ngài tới thì tiên sinh đã ăn rồi, hiện tại đang dự một cuộc họp.”

“A... được...”

Nhạc phu nhân giả dùng bữa trưa trong sự hầu hạ của một đám người. Lúc đầu cô ta còn lo lắng sẽ bị lộ thân phận, nhưng nhìn bộ dáng cung kính của những người đó, cô ta nhanh chóng chìm vào cảm giác hưởng thụ.

Cô ta cảm thấy dù sao những người này cũng làm việc cho Hạ An Lan, hầu hạ cô ta là chuyện đương nhiên, chẳng có việc gì phải suy nghĩ cả.

Nhưng cô ta không biết, Nhạc phu nhân chưa bao giờ cần người hầu hạ. Ngay cả ở Nhạc gia, đến bây giờ cũng chỉ có một người giúp việc là thím Ngũ và một lái xe, ngoài ra chẳng có người hầu nào khác.

Ăn cơm trưa xong, Tiểu Triệu nói: "Phu nhân, nếu ngài nhám chán thì đọc những cuốn tạp chí kia nhé, đều là những số mới nhất đấy ạ!"

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1564: Chắc Là Mẹ Bị Bác Giữ Lại Rồi

“Được...” Nhạc phu nhân giả gật đầu.

Cô ta đi tới sô pha và ngồi xuống, cầm lên một cuốn tạp chí, nhưng vừa đọc trang bìa thì đã trợn tròn mắt...

Cái gì thế này? “Khoa học?”

Mở ra thì thấy bên trong toàn là nội dung về người ngoài hành tinh, lượng tử, năm ánh sáng... từ đầu tới cuối đều là những văn minh của nhân loại... Mấy thứ này cô ta đọc được nhưng chẳng hiểu gì cả...

Nhạc phu nhân giả khóe miệng run rẩy, lặng lẽ buông tạp chí xuống.

Nhạc phu nhân kia sao lại thích mấy thứ người thường đọc không hiểu này được chứ?

“Phu nhân, ngài không thích số này sao?” Tiểu Triệu luôn ngầm quan sát nhất cử nhất động của Nhạc phu nhân giả, đây chính là mệnh lệnh của Hạ An Lan.

Nhạc phu nhân giả lắc đầu: “Khụ khụ... Không phải, tôi muốn xem những cuốn khác có cái gì.”

Cô ta cầm lên cuốn thứ hai, vừa liếc mắt đã thấy hối hận muốn buông ra. Đây là tạp chí toán học, đủ các loại, thật không khác gì luận văn chuyên ngành cả.

Cô ta kiên trì đọc được tới trang thứ hai thì choáng váng, nhưng vẫn cứ giả bộ như đọc hiểu cực kỳ.

Đến khi chịu không nổi nữa, cô ta lại cầm cuốn thứ 3 lên, nhưng may mắn là cô ta còn hiểu một chút mấy thứ viết trong này, toàn là triết học.

Nhạc phu nhân kia là người thường sao? Chẳng lẽ vì bà ấy đọc mấy cái này nên Hạ An Lan mới cảm giác bà ta đặc biệt? Bà ta có học thức uyên bác nên ông ấy mới thích à?

Nhạc phu nhân giả càng nghĩ càng cảm thấy mình có lý.

Nếu cô ta biểu lộ ra vẻ phiền chán hoặc không muốn xem thì chắc chắn sẽ bị lộ mất.

Vì thế, cô ta chỉ có thể kiên trì đọc.

10 phút sau, cô ta bắt đầu buồn ngủ, đầu nghiêng đi, tạp chí trong tay rơi xuống, Tiểu Triệu vươn tay tiếp lấy, sau đó đặt sang một bên.

Cô liền lấy từ trong túi ra một cái khẩu trang và đeo vào, rồi lại lấy ra một cái chai, mở nắp đặt dưới mũi Nhạc phu nhân giả, để cô ta hít vào một hồi.

Rất nhanh, Nhạc phu nhân giả liền ngủ say mê mệt.

Sau đó cô chạy ra mở cửa, hai người tiến vào, cầm dụng cụ soát từ trên xuống dưới khắp người Nhạc phu nhân, quả nhiên sau đó phát hiện ra vài thứ.

Sau khi thấy được mấy thứ đó rồi, mấy người lại ra khỏi phòng.

"Bọn chúng đã cài vào lớp da sau gáy của cô ta một con chip cảm ứng, chỉ cần có chút thay đổi về mạch đập, nhịp tim hay bệnh tật là đối phương sẽ đều phát hiện ra."

"Cho nên nếu chúng ta động vào cô ta thì đối phương sẽ biết ngay lập tức."

Nếu không muốn bị đối phương phát hiện ra thì chỉ có thể tạm thời không động tới cô ta mà thôi.

Vài người cảm thán, tổng thống đúng là tổng thống, liệu sự như thần, chu đáo hơn bọn họ nhiều.

Tiểu Triệu nhanh chóng báo cáo tin này cho Hạ An Lan.

Hạ An Lan cũng không quá kinh ngạc, ông liền lệnh cho người của mình theo sát Nhạc phu nhân giả 24/24, lúc nào cũng phải chú ý hành động, lời nói của cô ta.

Tạm thời không thể động vào kẻ giả mạo kia, ả ta chết cũng không đủ bồi tội, nhưng trước tiên ông muốn Tô Ngưng Mi an toàn trở về đã.

...

Tan tầm, Nhạc Thính Phong về nhà, trời đã tối.

Vừa thấy trong nhà chỉ có Yến Thanh Ti và thím Ngũ thì kinh ngạc: “Sao thế, mẹ chưa về à?”

Anh tưởng rằng trời tối thì mẹ anh sẽ về nhà ngay rồi chứ?

Yến Thanh Ti gật đầu: “Đúng thế, chưa về, chắc là bị bác giữ lại rồi.”

Nhạc Thính Phong nhíu mày: “Nếu mẹ muốn về thì bác làm sao mà giữ được.”

Trừ phi bản thân bà không muốn về.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1565: Mẹ Con Xảy Ra Chuyện Gì Phải Không?

Nhưng không đúng, sao mẹ lại không về được chứ, cho dù bà lưu luyến Hạ An Lan tới mấy thì cũng sẽ về, vì bà lo sẽ không có ai chăm sóc cho Thanh Ti.

Nhạc Thính Phong nhíu chặt mày, sao hôm nay cứ cảm thấy có chỗ nào không ổn.

“Thanh Ti, bác gọi điện cho em nói mẹ sẽ không về à?”

“Không. Chút nữa em sẽ gọi điện hỏi xem, cơm tối chút nữa mới xong, anh lên phòng thay đồ đi.”

“Ừ...”

Nhạc Thính Phong đi lên lầu, anh không thay quần áo ngay mà gọi cho Hạ An Lan.

Anh cảm thấy rất không yên tâm, phải hỏi cho rõ ràng.

“Bác... Tối nay mẹ con không về thật ạ?”

Hạ An Lan đáp: “Phải, không về.”

Ông còn đang do dự không biết có nên nói cho Nhạc Thính Phong biết sự thật không nữa.

Ông vẫn đang làm việc, còn chưa về, cũng không muốn về để phải nhìn mặt kẻ giả mạo kia.

Nhạc Thính Phong hỏi: “Là bác không cho mẹ về hay bà ấy không muốn về?”

“Sao, con lo lắng bác giữ mẹ con lại à?”

Nhạc Thính Phong đáp: “Con không có ý đó, con chỉ cảm thấy có điểm không hợp lý... Dựa theo tính tình của mẹ con, bà ấy tuyệt đối không thể không trở về.”

Hạ An Lan thở dài một tiếng.

Nhạc Thính Phong nghe thấy tiếng thở dài thì cảm thấy ôn đúng: "Bác, sao thế... có phải mẹ con xảy ra chuyện gì không?"

Sau một hồi trầm mặc, Hạ An Lan đáp: "Đúng... đã xảy ra chuyện."

Sắc mặt Nhạc Thính Phong lập tức thay đổi: "Xảy ra chuyện gì? Mẹ con làm sao?"

"Mẹ con bị bắt cóc rồi. Người tới thủ đô không phải bà ấy mà là một sát thủ giả dạng bà ấy thôi... Chuyện này... con đừng nói với Thanh Ti, nó đang có thai, đừng để nó bận tâm."

Nhạc Thính Phong vừa nghe thì trong lòng đã căng thẳng, lập tức nói: "Không được... Bác, bác nói rõ ràng trước đã, mẹ con bị bắt cóc thế nào, khi nào?"

"Hẳn là lúc đi siêu thị bị người ta đánh tráo..."

Nhạc Thính Phong hung hăng giật tóc mình: "Con biết ngay mà, mẹ con sao có thể đột nhiên nói đi là đi, bà ấy đâu phải người như thế, sẽ không thể không nói với con và Thanh Ti câu nào mà đã đi rồi. Giờ con sẽ cho người đi tìm..."

Hạ An Lan nói: "Đừng vội, bác đã bảo Ngự Trì tới đó, hiện đã hội họp với Tô Trảm. Bọn họ đưa tới người giả mạo là đã có chuẩn bị, con không cần để lộ ra việc đã biết mẹ mình bị bắt cóc, hết thảy cứ như bình thường, hiểu không?"

"Vâng... Con biết rồi..."

"Con chăm sóc Thanh Ti cho tốt, chuyện này nếu để nó biết có khi lại không tốt."

"Con biết, con sẽ chăm sóc cho cô ấy."

Cúp máy rồi, tâm tình của Nhạc Thính Phong lúc này là rất muốn giết người.

Những kẻ đó thật sự không muốn nhà anh sống yên ổn, ngay cả mẹ anh mà còn dám bắt cóc.

Nhạc Thính Phong lòng nóng như lửa đốt, chắc hiện tại mẹ đang sợ hãi lắm.

Anh đi qua đi lại ở trong phòng một hồi, sau đó liền gọi cho Tô Trảm.

Tô Trảm nói với anh là đã nắm được tình hình, bọn họ đang bố trí tìm kiếm toàn thành, đang cần một lý do đầy đủ để công khai chuyện tìm kiếm.

Cúp máy rồi, Nhạc Thính Phong buộc mình phải tỉnh táo lại. Anh nghe thấy Yến Thanh Ti gọi nên trả lời, sau đó nhanh chóng thay quần áo và xuống nhà.

Nhạc Thính Phong làm bộ như chưa có chuyện gì xảy ra, ôm vai Yến Thanh Ti: "Bà xã, vừa rồi bác gọi điện cho anh nói đêm nay ông ấy giữ mẹ ở lại."

Anh nói thế, đương nhiên Yến Thanh Ti không nghi ngờ gì, cười nói: "Xem ra bác rất lưu luyến, không muốn mẹ về rồi..."

--- O ---

Chương 1566: Cho Cô Ta Hết Thảy Những Gì Tốt Nhất

"Để họ ở bên nhau thêm mấy ngày đi, mẹ ở nhà chăm sóc em lâu như thế, cũng phải ra ngoài thư giãn chứ."

"Đúng... thôi ăn cơm đi."

Lúc ăn cơm, Nhạc Thính Phong thất thần hai lần liền.

Yến Thanh Ti nghi hoặc trong lòng, chờ ăn cơm xong mới hỏi: "Anh làm sao thế? Sao em cảm thấy anh đang có tâm sự?"

Nhạc Thính Phong vội vàng nói: "Không sao, vừa rồi nghĩ tới chuyện công ty thôi."

"Có gì phiền toái ư?"

"Cũng không phiền lắm, vẫn là chuyện kia thôi. Anh đã bảo Tô Địch giúp một tay, có anh ấy ở bên đó, chuyện sớm muộn gì cũng sẽ được giải quyết. Anh chỉ đang nghĩ xem sau này có nên co rút lại một chút chuyện phát triển ở nước ngoài? Toàn là chuyện thượng vàng hạ cám, em không cần quan tâm đâu, đi ra vườn đi dạo thôi."

Nhạc Thính Phong không dám cho Yến Thanh Ti biết chuyện Nhạc phu nhân, phụ nữ có thai cần nghỉ ngơi cho tốt, không thể lo lắng chuyện gì khác. Nếu cô biết thì sẽ không thể an tâm nghỉ ngơi được.

Hơn nữa, chuyện này tất nhiên không thể tránh khỏi có liên quan tới bọn Arthur.

Nếu Thanh Ti biết, cô nhất định sẽ đi gặp Arthur, nói không chừng chính là rơi vào bẫy của họ.

Hai người phụ nữ quan trọng nhất mà anh coi như sinh mệnh của mình, hiện tại một đang ở trong vòng nguy hiểm, anh không thể để Yến Thanh Ti cũng xảy ra chuyện được.

Biểu hiện sau đó của Nhạc Thính Phong rất bình thường nên Yến Thanh Ti không hoài nghi gì cả.

Trước lúc đi ngủ, Yến Thanh Ti còn nói với Nhạc Thính Phong: “Mẹ mua cho bác một món quà năm mới là caravat, anh nói xem, qua năm mới em nên tặng anh cái gì?”

“Em còn cần tặng quà gì nữa? Lễ vật tốt nhất đã ở đây rồi.” Nhạc Thính Phong cúi đầu hôn lên bụng của Yến Thanh Ti.

Những gì tốt nhất cô đã đều cho anh rồi.

Yến Thanh Ti ngủ rồi nhưng Nhạc Thính Phong vẫn chưa thể nhắm mắt được. Mẹ anh bị người ta bắt cóc, tuy rằng bọn họ biết hiện tại bà vẫn an toàn, nhưng... cái loại bất an, sợ hãi này luôn bao phủ trong lòng, khiến cho Nhạc Thính Phong không tài nào ngủ nổi.

...

Buổi tối, hơn 11 giờ, Hạ An Lan mới quay về nghỉ ngơi.

Nhưng Nhạc phu nhân giả vẫn đang chờ ông, ngủ gật trên sô pha.

Hạ An Lan lạnh lùng đi tới, cúi người nhìn chằm chằm vào cổ cô ta. Ông rất muốn cầm ngay lấy con dao gọt trái cây trên bàn cắt ngay cái cổ này, cô ta xứng đáng dùng gương mặt của Mi Mi sao?

Nhạc phu nhân giả đang ngủ đột nhiên rùng mình một cái, sau đó tỉnh lại, vừa mở mắt ra đã thấy khuôn mặt tươi cười dịu dàng của Hạ An Lan, trong tay ông cầm một cái chăn, đang định đắp cho cô ta.

Cô ta vui vẻ trong lòng, nói: “Anh đã về rồi, sao lại về trễ vậy?”

Tuy rằng có chút buồn bực vì hình như lúc ngủ, cô ta cảm nhận được sát khí bủa vây quanh mình, nhưng tỉnh lại rồi, thấy khuôn mặt tươi cười của Hạ An Lan, cô ta quên luôn chuyện ấy.

Hạ An Lan đắp chăn cho cô ta, cúi đầu nói: “Trước đây lúc nào cũng về muộn thế này, không phải đã nói là em không cần chờ anh rồi sao? Đi ngủ trước đi.”

Nhạc phu nhân giả nói: “Anh chưa về thì em... không ngủ được.”

Cô ta thật sự rất thích được Hạ An Lan đối đãi thế này, vì vậy tự lún sâu lúc nào không biết.

Hạ An Lan mỉm cười: “Em ngốc quá!”

Nhạc phu nhân giả chỉ cảm thấy cả người mềm yếu, không nhịn được tựa vào người ông.

Trong mắt Hạ An Lan toàn là băng lãnh, tay ông đặt trên bả vai cô ta, nhìn như ôm nhưng lại tách ra một khoảng cách giữa hai người, đề phòng cô ta tựa vào mình.

Ông nói: “Mi Mi... Ngày mai nếu có thời gian anh sẽ đưa em ra ngoài chơi. Em có muốn đi chơi ở đâu không?”

Vừa nói, ông vừa nhẹ nhàng dùng một cây kim nhỏ kẹp giữa hai ngón tay đâm vào da cô ta.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1567: Chỉ Cần Có Anh Thì Ở Đâu Cũng Được

Cây kim còn mảnh hơn cả lông dê, mắt thường gần như không nhìn thấy, đâm vào da cũng chỉ tạo ra cảm giác ngứa ngứa chứ không đau đớn gì.

Hơn nữa, vì tay Hạ An Lan đặt trên vai cô ta nên Nhạc phu nhân giả căn bản không cảm nhận được gì, nhiều lắm là chỉ hơi nhột một chút nên chẳng mấy quan tâm. Cô ta ngẩng đầu ngượng ngùng nhìn Hạ An Lan: "Em cũng nhớ anh, lâu rồi không gặp anh..."

Cô ta cúi đầu, bộ dáng ngượng ngùng không giống như giả vờ, chỉ cần ngẩng đầu nhìn vào mắt Hạ An Lan là cô ta đã không thể tự khống chế được mình rồi, có thể bị sa ngã vào đó bất cứ lúc nào.

Người đàn ông thế này quả thật độc nhất vô nhị, cô ta chưa bao giờ gặp được.

Đứng trên đỉnh cao của thiên hạ mà vẫn có thể dịu dàng với riêng một người phụ nữ thế này, thật sự khiến người ta không thể chống cự được.

Hạ An Lan nhìn đỉnh đầu cô ta, khóe môi gợi lên một nụ cười lạnh, nhưng giọng nói vẫn thật nhẹ nhàng: "Ngày mai anh sẽ cố gắng giảm bớt công việc để đưa em ra ngoài chơi. Em có nơi nào muốn đi không?"

"Chỗ nào có anh thì đều tốt cả." Nhạc phu nhân giả lại một lần nữa quên đi nhiệm vụ của mình.

Cô ta đã chuẩn bị để đêm nay ra tay, nhưng vừa thấy Hạ An Lan là lại quên luôn chuyện này. Đại khái, chỉ cần là phụ nữ sẽ đều khó lòng mà kháng cự nổi Hạ An Lan.

Hạ An Lan cười nhạt, lại nói: "Xem ra chúng ta ở xa nhau một thời gian rất có hiệu quả đấy. Trước kia em có bao giờ nhu thuận thế này đâu chứ?"

"Em..." Nhạc phu nhân giả căng thẳng trong lòng, chẳng lẽ biểu hiện của cô ta khác Tô Ngưng Mi sao? Sẽ không bị Hạ An Lan nhận ra chứ?

Nhưng vừa thấy vẻ mặt sủng nịnh như cũ của Hạ An Lan, biểu tình tựa hồ rất thích bộ dáng này của cô ta, cô ta mới thở phào một hơi.

“Đã khuya rồi, đi nghỉ thôi. Hôm nay là anh không tốt, bắt em chờ lâu như thế.” Hạ An Lan nhẹ nhàng ôm vai cô ta, muốn đi vào phòng ngủ.

Nhạc phu nhân giả vừa nghe thấy hai chữ “nghỉ ngơi” thì trong lòng vừa khẩn trương, vừa sợ hãi, lại có chút chờ mong.

Thân thể cô ta và Tô Ngưng Mi không phải giống nhau hoàn toàn, sẽ không bị phát hiện chứ?

Nhưng mà cô ta lại muốn cùng ông...

Trái tim cô ta đập rất nhanh, cô ta sợ hãi nhưng lại không biết phải từ chối thế nào.

Lúc đi đường, vì không tập trung nên hai cánh tay vô thức đong đưa, đột nhiên từ trong tay áo rơi ra một vật, rơi xuống nền gạch tạo thành một tiếng vang thanh thúy.

Hạ An Lan và Nhạc phu nhân giả đều cúi đầu.

Thứ rơi trên mặt đất là một cái đinh sắt, dài chừng bảy, tám cm, nó lăn trên mặt đất hai, ba vòng rồi dừng lại.

Nhạc phu nhân giả hoảng hốt, xong rồi, xong rồi... sao cô ta lại quên thứ này được chứ?

Cô ta giấu nó ở trong tay áo, chờ Hạ An Lan trở về sẽ dùng cái đinh này đâm thủng yết hầu của ông, xong rồi, xong rồi... bị phát hiện rồi.

Hai giây ngắn ngủi nhưng trên đầu Nhạc phu nhân giả đã đầy mồ hôi lạnh, trong lòng hối hận, biết thế này thì nên sớm động thủ một chút, giờ thì xong rồi.

Hạ An Lan liếc nhìn cô ta một cái, cúi đầu nhặt cái đinh lên.

Nhạc phu nhân giả ở phía sau chậm rãi nâng tay lên, nếu bị ông phát hiện ra, cô ta chỉ có thể chết, không bằng trước tiên động thủ đánh ngất ông, sau đó giết người.

Cô ta chuẩn bị động thủ thì lại thấy Hạ An Lan cười nhẹ, ông cầm cái đinh lên, cười nói: “Em nói em xem, sao giờ còn trẻ con thế này? Hồi nhỏ cứ thích mấy thứ kỳ quái, giờ lớn rồi vẫn không chịu sửa?”

Nhạc phu nhân giả sửng sốt: “A?”

Hạ An Lan quay đầu, cô ta sợ tới mức lập tức buông tay xuống, giả bộ như không biết gì.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1568: Đêm Xuân Ngắn Ngủi, Nếu Không Trời Sẽ Sáng Mất

Hạ An Lan cầm lấy cái đinh sắt, nói: "Em có nhớ trước đây em thế nào không, cứ thích thu thập mấy cái đinh lớn đinh nhỏ, anh không cho thì em khóc ầm lên. Giờ bỏ cái thói quen này đi, trên người mang theo mấy thứ này rất nguy hiểm đấy, có biết không hả?"

Nhạc phu nhân giả nhất thời không tiêu hóa nổi những gì mình vừa nghe, vận khí của cô ta tốt vậy sao? Tô Ngưng Mi sao lại có mấy cái sở thích cổ quái này chứ?

Nhưng mà may mắn, thật may mắn...

Cô ta xấu hổ, cười đáp: Em... em... thói quen rồi nên không sửa ngay được... Sau này em sẽ sửa..."

Hạ An Lan cười lạnh trong lòng, ông chỉ thuận miệng nói vậy mà cô ta cũng thừa nhận ngay được, không ngẫm lại xem Mi Mi là thiên kim tiểu thư, sao có thể có sở thích cổ quái này chứ.

Ông giả vờ tức giận, hỏi: "Trên người còn mang cái nào nữa không?"

Nhạc phu nhân giả vội vàng lắc đầu: "Không có, thật sự hết rồi."

Hạ An Lan cong môi: "Chút nữa nếu còn để anh phát hiện ra, anh sẽ... không tha cho em."

Lời nói ái muội này làm cho Nhạc phu nhân giả kinh hoảng trong lòng, cô ta ngượng ngập nói: "Thật là hết rồi mà..."

"Đi thôi, đêm xuân ngắn ngủi, nếu không nghỉ ngơi sớm thì trời cũng sáng mất."

Nhạc phu nhân giả vừa chờ mong lại vừa khẩn trương, lời nói kia làm cho thân thể cô ta cũng có chút biến hóa nhè nhẹ.

Đi vào phòng ngủ, cô ta vừa ngồi xuống, đang nghĩ xem chút nữa làm thế nào để bảo Hạ An Lan tắt đèn đi thì đột nhiên có người gõ cửa, sau đó là tiếng của thư ký ở bên ngoài: "Tiên sinh..."

Nhạc phu nhân giả cảm thấy như có người dội cả thùng nước lạnh vào đầu, hơn giận: “Sao trễ thế này mà còn gọi cửa chứ?”

“Chắc là có chuyện gấp, anh đi ra, em chờ chút.”

Quay người, mặt Hạ An Lan liền lạnh xuống, đây là do ông dặn dò thư ký, phải tới gõ cửa sau khi ông vào 10 phút.

Mở cửa ra, thư ký đi vào.

Hạ An Lan hỏi: “Chuyện gì?”

Thư ký tỏ ra khó xử, nói: “Tiên sinh, có... có... việc gấp...”

Nhạc phu nhân giả đi ra, vừa mở miệng liền chất vấn: “Việc gì gấp mà không thể đợi tới ngày mai rồi hãy nói à? Không biết tiên sinh cần nghỉ ngơi sao?”

Cô ta theo bản năng cho rằng mình đã là phu nhân tổng thống nên mở miệng liền mắng nhân viên công tác.

Thư ký cúi đầu, nói: “Chuyện này... phu nhân, sợ là không đợi tới ngày mai được, sự tình khẩn cấp...”

Hạ An Lan hỏi: “Chuyện gì?”

“Cái này...” Thư ký liếc mắt nhìn Nhạc phu nhân giả, ra vẻ khó xử.

Nhạc phu nhân giả hờn giận: “Có chuyện gì quan trọng mà không thể nói trước mặt tôi được?”

“Phu nhân, đây là cơ mật quốc gia, nên...” Thư ký thầm bĩu môi ở trong lòng, mắng, thật sự con ả này đã coi mình là đệ nhất phu nhân rồi sao, muốn nổi giận là nổi giận được à, ta khinh!

Hạ An Lan khẽ nói với Nhạc phu nhân: “Anh ra ngoài một chút, em ngủ trước đi.”

Nhạc phu nhân giả giữ lấy tay ông: “Muộn thế này rồi...”

“Không có biện pháp, em ngồi ở vị trí cao thì phải chịu vất vả hơn so với người khác. Ngoan, ngủ trước đi, đừng chờ anh.”

Nhạc phu nhân giả gật đầu: “Vậy... được rồi, anh về sớm đấy.”

“Ừ.”

Ra cửa, gương mặt Hạ An Lan trầm xuống, thư ký nhanh đưa cho ông cái khăn tay để lau, động vào người đàn bà đó thật sự làm ông thấy ghê tởm.

Nhạc phu nhân giả tiếc nuối cực kỳ, mắt thấy đã sắp được lên giường rồi mà còn bị làm phiền. Cô ta nằm trên giường, cảm giác mí mắt càng ngày càng nặng, không bao lâu sau liền ngủ.

Thư ký cẩn thận nói: “Tiên sinh, ngủ rồi.”

Hạ An Lan vẫy tay: “Cho người vào đi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1569: Chưa Tìm Thấy Bà Ấy, Sao Ông Có Thể Ngủ Nổi?

Người ngoài cửa chỉ đợi nghe lệnh này liền đẩy cửa ra nối nhau đi vào.

Thư ký thấp giọng nói: “Tiên sinh, phòng của ngài đã chuẩn bị xong rồi, ngài mau đi nghỉ thôi.”

Hạ An Lan không nói chuyện, ông đi tới ngồi xuống sô pha, giờ làm sao mà ông có thể ngủ được?

Nhắm mắt vào là lại nghĩ tới Tô Ngưng Mi, lo lắng bà phải chịu khổ, lo lắng bà bị ngược đãi.

Nghĩ tới đó, Hạ An Lan thật sự muốn giết hết tất cả những kẻ chỉ biết dùng mưu hèn kế bẩn này.

Một người từ trong phòng đi ra, hỏi: “Tiên sinh, có thể cho dược lượng nhiều thêm một chút được không?”

Hạ An Lan mặt không thay đổi, lạnh lùng nói: “Được, không phải cố kỵ.”

“Vâng.”

Người đó lại đi vào.

Vừa rồi cái kim Hạ An Lan dùng để đâm Nhạc phu nhân giả có chứa thuốc mê, dược lượng không nhiều lắm, hơn nữa lại là thuốc mê kiểu mới nên sẽ không làm cho người ta cảm thấy gì ngay lúc đó, nhưng sẽ dần dần cảm thấy mệt mỏi và buồn ngủ. Sau khi chìm vào giấc ngủ, dù có dùng máy móc kiểm tra thì cũng chỉ thấy là chẳng khác nào người đang ngủ say.

Đến khi tỉnh lại cũng vẫn rất bình thường, thậm chí còn cảm thấy rất thoải mái tinh thần.

Sẽ không bao giờ nghĩ rằng mình bị trúng thuốc mê.

Mà những người vừa rồi là những chuyên gia tra tấn, bọn họ sẽ kiểm tra Nhạc phu nhân đang mê man, sau đó tiêm cho cô ta một chút thuốc phá hư hệ thần kinh, hy vọng những lúc cô ta vô ý thức sẽ nói ra vài lời gì đó có ích.

Vài người vây quanh giường, nói: “Bắt đầu đi.”

Một người lấy ra ống tiêm, tiêm vào mạch bên cổ Nhạc phu nhân giả.

Nếu tiêm vào cánh tay, chờ trời sáng sẽ bị cô ta phát hiện, cho nên chỉ có thể tiêm vào nơi cô ta không nhìn thấy được.

Lúc bọn họ tiêm vào, vì để tránh mạch của cô ta đập nhanh hơn nên chỉ có thể tiêm vào thành nhiều lần, mỗi lần một chút, đợi khoảng 4, 5 phút thì dược hiệu bắt đầu phát huy tác dụng.

Cảm thấy đã đến lúc rồi, một nhân viên công tác đứng gần cô ta nhất nói: “Bắt đầu ghi âm.”

Người đứng sau anh ta lập tức bật bút ghi âm.

Nhân viên công tác: “Cô là ai?”

“Tôi... tôi là... là... sát... thủ...”

Chờ cô ta nói xong, nhân viên công tác lại hỏi: “Cô giả làm Nhạc phu nhân, tiếp cận tổng thống để làm gì?”

Cô ta nỉ non trong vô tức: “Giết... giết...”

“Giết ai?”

“Hạ... Hạ...”

Trong miệng cô ta chỉ lặp đi lặp lại một chữ “Hạ” nhưng cũng đủ cho bọn họ hiểu người cô ta muốn giết là ai.

Quả nhiên con ả này được phái tới để ám sát tổng thống, nhưng xem ra tố chất của cô ta cũng thật kém.

Có lẽ bọn họ tìm được một người có vóc dáng giống hệt Nhạc phu nhân cũng đã không dễ dàng gì rồi, có thì phải chọn thôi.

Nếu thật sự là sát thủ được huấn luyện tốt, chỉ sợ tiên sinh hiện đã gặp nguy hiểm rồi.

Dược vật này cũng chưa chắc có tác dụng tốt như vậy.

Nhân viên công tác tiếp tục hỏi: “Phu nhân Tô Ngưng Mi có phải bị các người bắt cóc không?”

“Phải...”

“Hiện tại bà ấy ở đâu?”

“Ở... ở... Lạc... Thành...”

“Chỗ nào Lạc Thành?”

Nhạc phu nhân giả lẩm bẩm: “Yến... Yến...”

“Cái gì Yến?”

“Yến... Yến...”

Cuối cùng Nhạc phu nhân giả vẫn chỉ nói một chữ Yến, không nói rõ là ai, các vấn đề hỏi sau đó cũng không có giá trị gì.

Nhân viên công tác đi ra ngoài báo cáo với Hạ An Lan, đưa bút ghi âm cho ông nghe.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1570: Vậy Thì Cứ Thành Toàn Cho Cô Ta, Làm Cho Cô Ta Vĩnh Viễn Không Cần Tỉnh Lại

"Tiên sinh, không hỏi ra được là Yến gì, cô ta trả lời trong trạng thái vô thức nên khả năng ngôn ngữ cũng yếu đi, nhiều từ không nói ra được."

"Yến Minh Tu..." Âm thanh của Hạ An Lan lạnh xuống. Ông biết đó là ai, ở Lạc Thành, ngoại trừ Yến Thanh Ti thì cũng chỉ còn có Yến Minh Tu mà thôi, người mà cô ả kia muốn nói tới chắc chắn là Yến Minh Tu.

Bọn họ đang nhốt Tô Ngưng Mi ở chỗ của Yến Minh Tu.

Hạ An Lan gọi thư ký tới: "Cậu báo cho Ngự Trì, phu nhân đang ở chỗ của Yến Minh Tu. Bảo bọn họ không cần cố kỵ, lập tức điều tra cho tôi, nhất định phải đưa người về bình an."

Thư ký gật đầu: "Vâng..."

Nhân viên công tác hướng Hạ An Lan báo cáo: "Tiên sinh, tôi cho rằng người này không có giá trị tình báo nhiều lắm, có lẽ không phải thành viên trung tâm của tổ chức. Bọn chúng chắc chỉ muốn tìm một người có vóc dáng giống hệt phu nhân mà thôi. Từ lời của cô ta, có thể phân tích ra là hiện tại phu nhân không có gì nguy hiểm tới tính mạng."

Hạ An Lan gật đầu: "Các anh vất vả rồi, đi xuống đi."

Người kia vội vàng nói: "Không vất vả, không vất vả, đây là việc mà chúng tôi phải làm."

Anh ta cũng không ở lâu, mang theo người nhanh chóng rời đi, sợ quấy rầy tới tổng thống nghỉ ngơi.

Hạ An Lan đột nhiên nhớ ra, lại gọi họ lại: "Đợi chút..."

"Tiên sinh, còn có gì phân phó?"

Hạ An Lan: "Thuốc dùng hôm nay..."

Ông còn chưa hỏi xong, đối phương liền biết trả lời thế nào, đáp: "Thuốc dùng hôm nay nếu tiêm nhiều sẽ làm chết não, nhưng... nếu mỗi ngày tiêm

một chút thuốc vào thì cũng sẽ như trúng độc mãn tính, dần dần ăn mòn thần kinh trung ương, dần dần làm người ta trở nên trì độn, hay ngủ, dễ quên, sau một đoạn thời gian sẽ... biến thành... kẻ đần. Vẫn sẽ bảo trì cơ năng của cơ thể như thường, ăn uống ngủ nghỉ, hít thở không khác gì người thường, nhưng đầu óc thì đã hỏng, giống như người già bị bệnh mất trí nhớ vậy...”

Cứ thế này, dù cho đối phương có giám thị nhịp tim, mạch đập của cô ta thì cũng không nhận ra vấn đề gì.

Hạ An Lan thản nhiên nói: “Tốt... Mỗi tối các anh lại tới tiêm cho cô ta một chút.”

Nhân viên công tác kia do dự một chút, hỏi: “Tiên sinh, ngài muốn cô ta trong bao lâu sẽ có bộ dáng kia?”

Hạ An Lan chỉ đáp lại hai chữ: “Càng nhanh càng tốt.”

“Vâng.”

Hạ An Lan vẫy vẫy tay, bọn họ liền rời đi.

Bọn họ đi rồi, Hạ An Lan đứng dậy, chậm rãi đi vào phòng, đến bên giường, nhìn Nhạc phu nhân giả đang nằm đó.

Mọi tin tức cô ta biết đều đã bị đào ra hết rồi, không nhất thiết phải lưu lại người này ở đây để ông phải ghê tởm.

Nếu ông đoán không lầm, nữ nhân này giờ đã không biết mình là ai, cô ta rất hưởng thụ cảm giác được người ta hầu hạ như một đệ nhất phu nhân.

Đáng tiếc, phần tôn vinh đó không phải dành cho cô ta, nếu cô ta muốn đắm chìm trong giấc mộng đó thì ông sẽ thành toàn, để cho cô ta mãi mãi khong phải tỉnh lại.

Hạ An Lan lạnh lùng cười, xoay người rời đi.

...

Stuart theo dõi máy giám thị nhịp tim, mạch đập, nhíu mày: “Vừa rồi tim cô ta đập nhanh hơn một chút, nhưng giờ lại bình tĩnh trở lại, sao tôi cứ có cảm giác không ổn nhi?”

Arthur chìm trong bóng tối, lòng rối như tơ vò.

Anh đáp: “Chẳng lẽ anh không biết, đến giờ cô ta ở trước mặt Hạ An Lan mà vẫn chưa bị lộ, có phải là quá lâu rồi không?”

Stuart ngẩng đầu: “Sao, anh thích cô ta bị lộ à?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1571: Giết Hạ An Lan Trước Rồi Tới Giết Yến Thanh Ti

Thanh âm Arthur lạnh lùng: “Tôi cảm thấy Hạ An Lan không phải một người dễ bị lừa. Nếu không ta thích Nhạc phu nhân như thế, tuyệt đối không thể không nhận ra người giả được.”

“Nhưng anh cũng đừng quên, người mà chúng ta đánh tráo cực kỳ giống Nhạc phu nhân, từ thân hình tới giọng nói đều không khác gì, Hạ An Lan dù có hỏa nhãn kim tinh cũng không thể nhận ra ngay lập tức. Hơn nữa, cho dù ông ta có nhìn ra được thì cũng cần phải có thời gian.”

Arthur không nói gì, Stuart dùng biện pháp này có vẻ rất tốt, nhưng... anh lại cứ cảm thấy không được thuận lợi.

Người như Hạ An Lan có thể chấp 100 người như bọn họ, lừa gạt ông ấy đâu phải chuyện dễ.

Stuart đi tới bên cạnh anh, chạm vào bờ vai anh: “Tôi biết anh đang lo lắng chuyện gì. Yên tâm, chỉ cần bên kia thành công, ở bên này tôi sẽ thả Nhạc phu nhân ra, tôi sẽ không làm anh khó xử.”

Anh ta nói thế nhưng trong lòng lại không nghĩ thế.

Giết Hạ An Lan xong sẽ giết Yến Thanh Ti.

Anh ta sao có thể để giữ lại người ở trong lòng Arthur được, so với Hạ An Lan, anh ta cảm thấy Yến Thanh Ti mới là uy hiếp lớn nhất.

Chờ Hạ An Lan chết rồi, anh ta sẽ lợi dụng Nhạc phu nhân để uy hiếp Yến Thanh Ti.

Arthur chán ghét dịch ra hai bước, nói: “Nhưng Hạ An Lan sẽ không dễ bị đánh lừa như thế...”

Động tác của anh làm cho mặt Stuart trầm xuống, anh ta cười lạnh: “Hạ An Lan lợi hại cũng chỉ là một người bình thường, không phải thần. Chỉ cần là người thì chắc chắn là có khuyết điểm.”

Arthur nhắm mắt lại, anh cảm thấy hối hận vì đã đồng chí cho Stuart hành

động thế này.

Tuy rằng anh ta nói đúng, bắt được Nhạc phu nhân đúng là có thể có được rất nhiều lợi thế, bởi vì bà ấy là nhược điểm lớn nhất của Hạ An Lan.

Ánh mắt Stuart lạnh như băng: “Cô ta tới chỗ Hạ An Lan lâu thế rồi, tôi đang kỳ quái là tại sao cô ta còn chưa ra tay? Nên giục cô ta một chút.”

Nói rồi anh ta phát ra tín hiệu ám sát cho Nhạc phu nhân giả, đáng tiếc bây giờ cô ta chẳng còn cảm giác gì nữa.

Bọn họ đã chuẩn bị từ trước, nếu hắn ra lệnh ám sát thì con chip ở gáy cô ta sẽ nóng lên, đó chính là tín hiệu giục cô ta hành động.

Nhưng giờ Nhạc phu nhân giả đang ngủ, cô ta đang chìm trong một giấc một đẹp, trong mộng, cô ta đang ở dưới thân Hạ An Lan...

...

Rạng sáng, Nhạc phu nhân từ trong hôn mê tỉnh lại, đầu bà đau như muốn nứt ra, cảm giác như có người cầm máy khoan khoan vào hai bên thái dương vậy.

Nhạc phu nhâm ôm đầu, rên rỉ đau đớn.

Mơ hồ lại nghe thấy có người hỏi: “Tình rồi, ăn gì không?”

Nhạc phu nhân sửng sốt, quên cả cơn đau, quay đầu nhìn thì thấy trong phòng rất tối, trên bàn có một cây nến đang sáng lập lòe. Bà thấy lờ mờ một người đàn ông đang ngồi đối diện mình trên một chiếc ghế sô pha. Người này rất trẻ, bộ dáng rất khinh người.

Nhạc phu nhân dần nhớ lại những gì đã xảy ra, mẹ nó, bà bị bắt cóc rồi.

Trong lòng Nhạc phu nhân khá bối rối, bà liếm liếm khóe môi nứt nẻ, hỏi: “Cậu là ai? Các cậu muốn gì? Muốn tiền thì tìm thằng con tôi, thích bao nhiêu nó cho bấy nhiêu.”

Yến Minh Tu châm biếm: “Nếu muốn mạng bà thì sao?”

Nhạc phu nhân vội vàng xua tay: “Không được, này cậu bé, vui đùa cũng không thể nói bừa được đâu. Nếu các cậu muốn mạng già này của tôi thì còn

bắt cóc tôi làm gì? Các cậu bắt tôi chỉ là vì lợi dụng tôi đúng không?”

--- O ---

Chương 1572: Cậu Muốn Báo Thù, Tôi Sẽ Thay Con Bé Đền Mạng Cho Cậu

Yến Minh Tu thản nhiên nhìn Nhạc phu nhân: “Không ngờ bà lại thông minh thế.”

Nhạc phu nhân ngẩn người, ánh mắt sáng lên, cười hắc hắc: “Thực... không ngờ, cậu lại là người đầu tiên khen tôi thông minh đấy.”

Yến Minh Tu...

Sao hắn lại cảm thấy Nhạc phu nhân này chẳng có bộ dáng của một con tin thường có, đáng lẽ giờ bà ấy phải sợ tới run rẩy, sau đó khóc lóc cầu xin tha thứ mới đúng chứ?

Hắn nhắc nhở một câu: “Bà đang bị bắt cóc.”

Nhạc phu nhân gật đầu: “Tôi biết, cho nên các cậu muốn bắt tôi để uy hiếp ai?”

“Rất nhiều...”

Nhạc phu nhân vừa nghe thì trong lòng đã thấy nóng nảy, các con bà nhất định sẽ lo lắng muốn chết. Nếu hai đứa nó bị uy hiếp khiến cho trong nhà xảy ra chuyện không may thì làm sao bây giờ?

Nhạc phu nhân bắt mình phải trấn định lại, trên mặt bày ra vẻ bình tĩnh, bà cố ý nói: “Aizz... Các cậu bắt đúng người rồi đấy. Tôi là người rất quan trọng, quan trọng với tất cả các thành viên trong gia đình. Chúng ta có thể thương lượng với nhau chút không, các cậu muốn tiền, muốn quyền đều được, miễn đừng lấy mạng tôi, được không?”

Yến Minh Tu: “Xin lỗi, hai thứ đầu bà nói tôi đều không cần, tôi chỉ cần mạng sống...”

Nhạc phu nhân không tự chủ được siết tay lại: “Mạng... mạng ai?”

Yến Minh Tu lạnh lùng nói: “Yến Thanh Ti... Con dâu bà.”

Đám người ngoại quốc thì muốn mạng của Hạ An Lan, còn hắn chỉ muốn

mạng của Yến Thanh Ti mà thôi.

Nghĩ vậy, Yến Minh Tu dừng một chút, hắn thật sự... muốn lấy mạng của cô sao?

Thanh âm Nhạc phu nhân run lên, bà nói: "Không được... không được đâu, cậu không thể động vào Thanh Ti, cậu không được làm thế... Nếu cậu dám động vào nó, vậy thì cậu cứ giết tôi đi, nếu cậu muốn báo thù thì tôi sẽ đền mạng thay con bé."

Yến Thanh Ti đang có thai, nếu con bé mà chết thì một xác hai mạng.

Bà rất thích Thanh Ti, bà cũng rất thích đứa cháu nội chưa chào đời của mình, nếu có thể lấy mạng mình để đổi bình an cho con dâu và cháu nội thì bà sẵn lòng.

Yến Minh Tu không nghĩ Nhạc phu nhân lại nói thế: "Bà đúng là bà mẹ chồng tốt, lại còn dám chết thay chị ta. Tôi là người có thù nhất định sẽ báo, chị ta hại chết cả nhà tôi, vì sao tôi không thể lấy mạng chị ta chứ?"

Nhạc phu nhân sốt ruột: "Thanh Ti là cô gái tốt, trước kia nó làm những chuyện không tốt cũng là vì bị ép buộc, vì những người đó không cho nó con đường sống. Vì thế, nó phải làm người xấu thì mới sống sót được. Cậu nói Thanh Ti hại chết cả nhà cậu, thế cậu là ai?"

"Chị ta có nói với bà rằng chị ta còn có một em trai cùng cha khác mẹ hay không?"

Yến Minh Tu còn chưa nói tên mình, Nhạc phu nhân đã kinh ngạc hỏi: "Cậu là Yến Minh Tu?"

"Không ngờ chị ta có nói về tôi với bà."

Nhạc phu nhân: "Nó từng nói, nó từng nói về cậu rồi..."

"Nói gì? Có phải nói... tôi là người điên, người của Yến gia không một ai tốt đẹp. Nếu chị ta nói thế thì đúng rồi đấy, người của Yến gia chẳng có ai tốt cả." Yến Minh Tu trước kia cũng không thích Yến gia, hắn luôn cảm thấy người trong nhà ai cũng có tính cách rất vặn vẹo, ai cũng không ưa nổi.

Nhạc phu nhân lắc đầu: "Không phải, nó không nói như thế..."

“Vậy chị ta nói gì?”

Nhạc phu nhân suy nghĩ rất nhanh, sau đó mở miệng nói: “Nó nói, cậu là người tốt duy nhất ở Yến gia.”

Tim Yến Minh Tu đập nhanh và loạn nhịp, sau đó hắn bật cười ha hả: “Ha ha ha...”

Hắn cười rất lâu, cười tới chảy cả nước mắt: “Bà thấy bà gạt tôi, thay Yến Thanh Ti nói ra hai ba câu hay ho thì tôi sẽ tin bà sao? Bà cũng là người hiểu Yến Thanh Ti, tôi cũng hiểu, chị ta là người độc ác tới mức chỉ hận không thể đuổi tận giết tuyệt tất cả kẻ thù.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1573: Dù Chị Ta Có Mềm Lòng Với Tôi Thì Tôi Cũng Sẽ Không Nương Tay

Nhạc phu nhân đúng là đang lừa hắn, nhưng bà vẫn cứ phải cố tự lừa mình tin vào điều đó: “Tôi không lừa cậu làm gì, đây chính là những gì mà Thanh Ti nói. Nó nói trước đây khi còn ở Yến gia, cậu là người ít bắt nạt nó nhất, nó còn nói cậu là đứa trẻ duy nhất của Yến gia còn giữ được một chút lương thiện trong lòng.”

Yến Minh Tu đột nhiên hất tung nến trên bàn xuống, cây nến văng ra, ngọn nến tắt ngúm, trong phòng lâm vào một mảnh tối đen.

“A... Lương thiện sao? Người đầu tiên chị ta ra tay là tôi, ý nghĩ đầu tiên của tôi khi tỉnh lại trên giường bệnh chính là phải bắt lấy Yến Thanh Ti, phải hỏi rõ xem tại sao chị ta muốn giết tôi?”

Trong phòng rất lạnh, Nhạc phu nhân ôm lấy cánh tay, n ói: “Cậu có biết mẹ của Thanh Ti và cha mẹ cậu có ân oán với nhau thế nào không? Nếu cậu không biết thì tôi phải nói cho cậu nghe, còn nếu cậu đã biết thì tôi không cần nói gì nữa. Cha mẹ cậu, chị gái cậu, cô ruột của cậu, các người hết lần này tới lần khác trút hết mọi hành hạ, đau đớn lên người Thanh Ti, còn nhiều hơn cậu hiện tại mấy chục lần.”

Yến Minh Tu không nói chuyện, Nhạc phu nhân thử thăm dò bằng cách nói về chuyện ân oán giữa mẹ Yến Thanh Ti và Yến gia.

“Lúc trước Yến Thanh Ti cũng gần như không có đường sống. Cha mẹ cậu luôn cho người đuổi giết nó, nó muốn sống thì phải làm người xấu thôi. Lúc nó đối phó với cậu so với cậu bây giờ còn gian nan hơn nhiều, thù hận và tuyệt vọng làm cho nó không có đường đi, nó chỉ có thể kiên trì chống đỡ. Cậu là người của Yến gia, cho nên... cậu cũng là kẻ thù của nó. Nhưng sau đó, Yến gia xảy ra chuyện dù có liên quan tới Thanh Ti đi chăng nữa thì cha mẹ cậu cũng là bị trừng phạt đúng người đúng tôi. Huống chi, cái chết của họ thì liên quan gì tới Thanh Ti, họ đều bị người của Diệp gia giết, cũng chính là người của đằng ngoại nhà cậu. Nếu cậu muốn báo thù thì cũng không nên tìm Thanh Ti.”

Tay Yến Minh Tu dần siết chặt lại, hắn cười châm chọc: “Không ngờ bà còn có bản lĩnh đổi trắng thay đen. Bà cũng chỉ muốn giải vây cho Yến Thanh Ti

chứ gì. Dù bà có nói gì thì chị ta vẫn là kẻ thù của tôi, ai cũng không thay đổi được."

Nhạc phu nhân cắn răng, nói: "Nếu cậu thật sự gian ngoan mất linh thì tôi chẳng thể nói thêm gì nữa, tôi chỉ có thể nói, Thanh Ti nhìn nhầm cậu rồi. Cậu căn bản không phải người đáng để con bé mềm lòng."

"Bà nói đúng, tôi đã nói rồi, người của Yến gia không ai tốt cả, dù chị ta có mềm lòng với tôi thì tôi cũng sẽ không nương tay."

Yến Minh TuT đứng dậy, bỏ lại một câu rồi xoay người rời đi.

Cửa phòng đóng lại cái rầm, Nhạc phu nhân ngã xuống sô pha. Bà nên làm gì bây giờ? Làm sao để trốn đi được đây?

Yến Minh Tu rời khỏi phòng giam giữ Nhạc phu nhân, cả người rối loạn.

Hắn che ánh mắt mình lại, đi qua đi lại trong phòng.

Hắn không ngừng nói với bản thân không được phân tâm, hắn không thể vì mấy câu của bà già kia mà lung lay được. Bà ấy nói dối, nhất định là nói dối, loại người như Yến Thanh Ti sao có thể cảm thấy hắn là người tốt, sao có thể mềm lòng với hắn chứ?

Nhưng... dù vậy, trong lòng Yến Minh Tu bỗng nhiên thấy sợ hãi. Hắn lo lắng mình sẽ bị phân tâm, sẽ bị ảnh hưởng.

Do dự một chút, hắn gọi điện thoại.

"Cô nghĩ cách thông báo cho Yến Thanh Ti biết là mẹ chồng chị ta đang ở trong tay tôi, bảo chị ta một mình tới gặp tôi, nếu không... cứ chờ nhặt xác của Tô Ngưng Mi đi."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1574: Yến Thanh Ti Là Kẻ Thù Chung Của Chúng Ta

Người nghe điện thoại bên kia hưng phấn kêu lên: “Cậu muốn giết Yến Thanh Ti à?”

Yến Minh Tu không kiên nhẫn: “Đây là chuyện của tôi, không liên quan gì tới cô, cô cứ làm như tôi bảo là được.”

Người bên kia sốt ruột nói: “Sao lại không liên quan tới tôi? Cậu quên rằng Yến Thanh Ti là kẻ thù chung của chúng ta à? Chỉ cần cô ta còn sống một ngày thì người bị tra tấn là chúng ta. Chỉ khi cô ta chết thì cái gai trong lòng này mới có thể nhổ đi được.”

Sắc mặt Yến Minh Tu không thay đổi, vẫn lạnh lùng nói: “Cô chỉ cần nói theo những gì tôi bảo, những chuyện khác đừng có hỏi hay nhúng tay vào. Nếu không, tôi sẽ không khách khí đâu.”

“Yến Minh Tu, cậu phải nhớ là chúng ta là minh hữu, Yến Thanh Ti là kẻ thù chung của hai cộng đồng chúng ta.”

Âm thanh Yến Minh Tu càng thêm lạnh: “Tôi chưa từng là minh hữu gì với cô, nếu cô không làm thì tôi sẽ tìm người khác làm.”

“Được... được, tôi làm, chuyện này để tôi làm... Những người khác sao có thể thích hợp bằng tôi chứ? Nhưng tôi có thể hỏi một câu được không, cậu định đối phó với Yến Thanh...”

Tút tút tút, cô ta còn chưa nói xong thì Yến Minh Tu đã cúp máy.

Cô ta cắn răng mắng một tiếng.

Yến Minh Tu buông di động ra, đẩy cửa sổ, gió lạnh thấu xương xộc vào phòng, bao trùm lấy hắn, tựa hồ như có thể len lỏi vào trong từng lỗ chân lông.

Cơn lạnh thấu xương làm cho tâm tình hỗn loạn của Yến Minh Tu dần dần tỉnh táo lại.

Yến Thanh Ti là kẻ thù của hắn, cô hủy đi tất cả mọi thứ mà hắn có, tất cả

người thân của hắn đều vì cô mà chết.

Người phụ nữ như thế có thể tha thứ được ư?

Tại sao thân nhân của hắn phải chết hết, còn cô thì vẫn cứ ung dung mà sống, có gia đình, có con, có chồng...

Còn hắn lại chẳng có gì?

Yến Minh Tu nhắm mắt lại, mạnh mẽ đẩy những lời mà Nhạc phu nhân nói ra khỏi đầu, hắn không thể để bị ảnh hưởng được.

Nếu hắn tin vào lời nói này mới thật là ngu xuẩn.

Hắn về nước vì báo thù, hắn không thể quên được mục tiêu ban đầu của mình được.

Một đêm này dường như rất dài, rất gian nan.

Có lẽ, ngoài một mình Yến Thanh Ti không biết gì cả, tâm tình những người khác đều bị dày vò suốt một đêm này.

...

Hừng đông, Yến Thanh Ti mở mắt ra thì phát hiện bên cạnh đã không có người. Cô liếc mắt nhìn, đã hơn 8 giờ rồi.

Rửa mặt xong, xuống lầu, hỏi thím Ngũ: "Thím Ngũ, Thính Phong đi làm rồi sao?"

"Vâng, thiếu phu nhân. Thiếu gia bảo cứ để cô nghỉ ngơi, không được quấy rầy, còn cậu ấy thì tới công ty rồi. Cô ngồi xuống đi, tôi mang bữa sáng ra cho cô."

Yến Thanh Ti ngồi xuống, nhìn bàn ăn trống trải, đột nhiên thấy có điểm mất mát.

Sáng qua mẹ chồng còn ngồi đây, vậy mà sáng nay chỉ còn có mình cô dùng bữa.

Cô thở dài một tiếng, đang quen ăn cơm cùng người nhà, giờ đột nhiên chỉ còn mỗi mình thật sự không quen.

Thím Ngũ mang đồ ăn sáng cho Yến Thanh Ti, cô nói cảm ơn.

Nhìn đồ ăn nóng hổi trước mặt, cô lại không muốn ăn.

Thím Ngũ thấy thế thì nói: “Thiếu phu nhân không muốn ăn sao, vậy cô muốn ăn gì để tôi làm?”

Yến Thanh Ti lắc đầu: “Không đâu thím Ngũ, chính là vì chỉ phải ngồi ăn một mình nên thấy không quen.”

“Ồ, mà hôm nay phu nhân sẽ về chứ? Bà ấy vừa đi vắng liền cảm thấy nhà quạnh quẽ quá!”

Yến Thanh Ti nâng cằm, lắc lắc đầu: “Không biết, chắc là chưa đâu. Mẹ ở cạnh chăm sóc cho cháu lâu thế rồi, để mẹ nghỉ ngơi, thư giãn mấy ngày đi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1575: Mẹ Cô Bị Bắt Cóc Rồi

Yến Thanh Ti ngẫm nghĩ, quên đi, cứ để mẹ ở bên bác lâu hơn chút. Cô cả ngày được ở bên Nhạc Thính Phong, sao có thể để hai ông bà làm Ngưu Lang Chức Nữ mãi được.

Ăn sáng xong, Yến Thanh Ti nhàm chán bật ti vi, kết quả vừa mở ra liền thấy đài truyền hình địa phương phát ra một tin tức khẩn cấp.

Sắc mặt phát thanh viên rất nghiêm túc, nói: "3 giờ rạng sáng ngày hôm nay, có một nhóm tội phạm đả thương cảnh ngục và trốn thoát tại nhà giam thành phố. Hiện tại, cục cảnh sát đã khởi động toàn bộ hệ thống, toàn lực đuổi bắt tội phạm vượt ngục, nhắc nhở nhân dân mấy ngày tới nên tránh ra đường vào ban đêm. Nếu nhìn thấy kẻ khả nghi, mong lập tức báo cảnh sát."

Sau đó, ti vi còn quay tới cả ảnh chụp của nghi phạm.

Tin tức này đủ làm người ta khiếp sợ, tội phạm vượt ngục vốn chỉ xuất hiện trong mấy bộ phim mà thôi.

Thím Ngũ nghe thấy vậy thì kinh hô: "Trời ạ, bên ngoài có vài tên giết người như thế, vậy muốn đi mua đồ ăn thì phải làm sao? Đám tội phạm vượt ngục đứa nào chẳng là kẻ cùng hung cực ác, nếu xông vào nhà chúng ta thì phải làm sao bây giờ?

Yến Thanh Ti cũng kinh hãi, nhiều kẻ bỏ trốn cùng lúc như thế thật quá đáng sợ, e là toàn dân sẽ lâm vào khủng hoảng mất.

Yến Thanh Ti an ủi thím Ngũ: "Thím Ngũ yên tâm, không sao đâu, nhà chúng ta có người bảo vệ mà."

Thím Ngũ đi qua đi lại hai vòng, nói: "May mà hôm nay đi siêu thị tôi mua rất nhiều đồ, mấy hôm tới cũng không cần phải ra ngoài."

Yến Thanh Ti cười: "Vâng, cũng được ạ..."

Cô nhớ Nhạc Thính Phong ngày nào cũng phải đi làm, thế là gọi điện cho anh.

"Ông xã, anh xem tin tức chưa? Tối hôm qua có tội phạm vượt ngục, anh đi

đường phải cẩn thận đấy."

"Xem rồi. Anh cũng đang định gọi nói với em. Hôm nay anh lái xe đi làm, thấy trên phố có rất nhiều cảnh sát tuần tra, còn có cả bộ đội đặc công nữa. Không sao, em yên tâm, cứ ngoan ngoãn ở nhà, đừng ra ngoài."

"Em biết rồi. Em sẽ không ra ngoài chạy loạn đâu."

Nhạc Thính Phong an ủi Yến Thanh Ti vài câu rồi cúp máy.

Anh không ở công ty mà đang ở cục cảnh sát. Tô Trảm và Ngự Trì ngồi đối diện, anh hỏi: "Hôm nay bắt đầu cuộc tìm kiếm quy mô lớn sao?"

Tô Trảm: "Đã bắt đầu rồi."

Anh ta và Ngự Trì đã thương lượng qua, muốn toàn thành giới nghiêm, điều tra trên quy mô lớn nhưng lại không gây ra động tĩnh nào là chuyện bất khả thi.

Cho nên, bọn họ muốn tìm một cái cớ, tạo ra một cuộc vượt ngục, sau đó để báo đài đưa tin khiến mọi người tưởng đó là thật. Như thế, bọn họ sẽ có thể lấy lý do này để điều tra công khai.

Nhưng không biết cái cớ này có thể chống đỡ được bao lâu?

...

Yến Thanh Ti ở nhà lướt weibo, quả nhiên trên mạng có rất nhiều người đăng ảnh khắp thành phố đều là xe cảnh sát tuần tra và đặc công, toàn thành giới nghiêm.

Yến Thanh Ti cảm khái, thực là dọa người, hiện tại mọi người ở Lạc Thành cảm thấy rất bất an, chỉ sợ đang đi trên đường đụng trúng phải tội phạm bỏ trốn.

Tiếng di động vang lên, là số lạ, cô do dự một chút rồi nghe máy: "Alo."

Đối phương nói: "Là tôi, Hạ Lan Tú Sắc."

Yến Thanh Ti nhíu mày, cô không nghĩ lại nhận được điện thoại của cô ta: "Có chuyện gì?"

Cô rất ghét Hạ Lan Tú Sắc nên khẩu khí không được tốt.

Hạ Lan Tú Sắc hừ một tiếng, không kiên nhẫn nói: “Đương nhiên là chuyện liên quan tới mạng người rồi.”

Yến Thanh Ti không muốn quan tâm tới cô ta: “Nói.”

Thanh âm Hạ Lan Tú Sắc kiêu căng: “Yến Thanh Ti, cô nghe được tin này chưa, mẹ chồng cô, cũng chính là Nhạc phu nhân, bà ta bị bắt cóc rồi đấy. Cô thiếu tôi một cái nhân tình nhé!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1576: Mẹ Chồng Cô Mà Chết Thật Thì Đừng Trách Tôi Không Nói Với Cô

Yến Thanh Ti nghe xong thì sắc mặt trầm xuống, thanh âm lạnh lùng nói: “Mẹ tôi rất tốt, loại chuyện này mà cô còn dám đặt điều, có tin tôi sẽ cho cô không có chỗ đứng trong làng giải trí không hả? Hơn nữa... Hạ Lan Tú Sắc, hai chúng ta cũng không có liên quan gì, hy vọng từ nay về sau cô đừng có dính lên người tôi nữa. Nếu còn có lần sau, cô cứ chờ bị phong sát đi.”

Yến Thanh Ti cam đoan, nếu Hạ Lan Tú Sắc xuất hiện trước mặt cô, nhất định cô sẽ cho cô ta vài cái tát tai.

Dám nguyền rủa mẹ chồng cô, thật muốn chết.

Hiện tại bà ấy còn đang ở với bác, sao có thể dễ bị bắt cóc như thế chứ?

Hạ Lan Tú Sắc vừa nghe Yến Thanh Ti nói thế thì hừ một tiếng: “Yến Thanh Ti, tôi có lòng tốt nhắc nhở cô, cô đừng có không biết điều.”

“Cô dám nói thêm một câu vô nghĩ nữa thì mười phút sau tôi sẽ khiến cho tất cả mọi người ở trên mạng biết bộ mặt thật của cô.”

“Yến Thanh Ti, cô... Cô thật sự là không nhìn ra ai tốt với mình. Tôi nói cho cô biết, cái này không phải tôi nói, mà là tôi nghe Thân Tố Hi và người khác gọi điện trao đổi, nói đã bắt được mẹ chồng cô rồi. Chính tai tôi nghe thấy cô ta nói vậy, nếu lúc đó tôi mà có máy ghi âm thì đã ghi lại cho cô nghe rồi. Cô tưởng tôi thích nói chuyện với cô lắm à, nếu không phải tôi muốn đì chết con ranh Thân Tố Hi kia thì còn lâu tôi mới nói chuyện này cho cô biết. Tôi chỉ mong cô đừng hòng được yên ổn.”

Yến Thanh Ti đang định mắng chửi, nhưng nghe Hạ Lan Tú Sắc nói vậy thì hỏi lại: “Cô bảo ai cơ?”

Hạ Lan Tú Sắc thấp giọng nói: “Thân Tố Hi, là Thân Tố Hi đó, cô có biết không? Chính là con đ* đó, dù sao tôi cũng nói với cô rồi, cô tin hay không thì tùy. Nếu mẹ cô mà chết thật thì cũng đừng trách tôi không nói cho cô biết, hừ...”

Yến Thanh Ti nhíu mày, không nói chuyện.

Cô không tin tưởng tuyệt đối những lời Hạ Lan Tú Sắc nói, nhưng nếu không phải sự thật, cô ta cũng chẳng đột nhiên làm thế này?

Có điều, mẹ cô đã tới thủ đô, đang ở bên bác mà, sao lại bị bắt cóc được?

Nếu ở bên cạnh bác mà còn bị bắt đi thì làm gì còn chỗ nào gọi là an toàn nữa?

Nhưng...

Nghĩ tới việc mẹ tới thủ đô có chút kỳ quái, hơn nữa tối qua cũng không về, Yến Thanh Ti đã gần như tin tưởng ba phần rồi.

Bên kia di động, Hạ Lan Tú Sắc nói tiếp: "Này, Yến Thanh Ti, cô có nghe tôi nói không thế hả?"

Yến Thanh Ti hoàn hồn, lạnh lùng nói: "Chuyện này tôi sẽ tự chứng minh, nếu cô nói thật, tôi sẽ cho cô một cái giá vừa lòng. Còn nếu là giả... tôi cũng sẽ đòi lại một cái giá làm tôi tuyệt đối vừa lòng."

Nếu Hạ Lan Tú Sắc nói dối, cô cam đoan sẽ làm cho nữ nhân đó từ nay về sau không thể sống yên ở Lạc Thành, thậm chí ở khắp đất nước này cũng sẽ không có chỗ cho cô ta dừng chân.

Hạ Lan Tú Sắc bĩu môi: "Tùy cô, dù sao tôi đã nói đấy là tôi nghe được."

Yến Thanh Ti hỏi: "Hạ Lan Tú Sắc, cô muốn lợi dụng tôi đối phó Thân Tố Hi sao?"

"Đúng thế, tôi muốn dùng cô để đối phó với Thân Tố Hi đấy, cho nên tôi mới nói tin này cho cô biết, bằng không, cô nghĩ sao tôi lại làm vậy?" Hạ Lan Tú Sắc thừa nhận cực kỳ sảng khoái.

Từ lúc thi tìm kiếm tài năng, cô ta và Thân Tố Hi đã đối chọi gay gắt, gần như không vừa mắt nhau.

Cuộc thi kết thúc, cùng vào một công ty, cô ta vẫn bị Thân Tố Hi đè, nhất là thời gian gần đây.

Cao tầng rất ủng hộ Thân Tố Hi, còn chuyển hết các hợp đồng quảng cáo của cô ta sang cho Thân Tố Hi nữa.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1577: Cô Ta Không Thể Làm Gì Tiện Nhân Đó, Nhưng Yến Thanh Ti Thì Có Thể

Ân oán giữa Hạ Lan Tú Sắc và Thân Tố Hi đã tới giai đoạn gay cấn, chính là người chết ta sống.

Sau khi Thân Tố Hi được tham gia thử kính chụp ảnh bìa cho tạp chí T, còn Hạ Lan Tú Sắc thậm chí không nhận được thông báo cho chuyện này, vì thế cô ta đặt hết mọi tinh lực để giám sát Thân Tố Hi. Thật khéo, hôm nay cô ta trốn ở trong phòng hóa trang, lại nghe thấy cuộc điện thoại của Thân Tố Hi, trong điện thoại nhắc tới Nhạc phu nhân, cô ta đã bắt cóc Nhạc phu nhân rồi.

Hạ Lan Tú Sắc vừa nghe thì ánh mắt đã sáng lên.

Tốt lắm, Thân Tố Hi cấu kết với người khác bắt cóc Nhạc phu nhân, chẳng phải chính là trực tiếp đối đầu với Yến Thanh Ti và Nhạc Thính Phong sao?

Nghĩ tới thủ đoạn của Yến Thanh Ti, Hạ Lan Tú Sắc kích động vô cùng.

Để Yến Thanh Ti đi đối phó với Thân Tố Hi, chỉ cần nghĩ tới cảnh đó thôi cô ta cũng kích động tới phát điên rồi. Đừng nói là một Thân Tố Hi, ngay cả mười Thân Tố Hi cũng không đối phó được một Yến Thanh Ti.

Hạ Lan Tú Sắc mừng như điên, chờ Thân Tố Hi rời đi, cô ta vội vàng rời khỏi phòng hóa trang, vội vàng gọi điện cho Yến Thanh Ti.

Tuy rằng Hạ Lan Tú Sắc rất hận Yến Thanh Ti, nhưng trước mắt, Thân Tố Hi mới là địch nhân đáng trừ bỏ nhất.

Không giết chết được Thân Tố Hi thì cô ta tiến nửa bước cũng khó.

Cô ta không thể giết được Thân Tố Hi, nhưng Yến Thanh Ti có thể.

Cho nên, cứ tạm hợp tác trước đã.

Không ngờ là Yến Thanh Ti lại không tin, điều này làm cho Hạ Lan Tú Sắc rất chán nản, chỉ hận không thể kéo Yến Thanh Ti tới trước mặt Thân Tố Hi để đối chất.

Hạ Lan Tú Sắc thừa nhận như thế làm cho Yến Thanh Ti cảm thấy rất nghi

hoặc, càng tin hơn một chút.

Nếu cô ta muốn cô đi đối phó Thân Tố Hi thì có thể tìm nhiều lý do khác, sao lại cố tính nói Nhạc phu nhân bị bắt cóc, còn nói cực kỳ tự tin.

Trong lòng Yến Thanh Ti hơi lo lắng, cô muốn nhanh chóng gọi điện cho bác chứng thực một chút.

Cô nói: “Tôi biết rồi, nếu cô nói thật tôi sẽ tự đến tìm cô.”

Hạ Lan Tú Sắc há mồm muốn nói nhưng bên kia đã ngắt kết nối rồi.

Cô ta cắn răng chửi thầm một câu.

Cô ta siết chặt tay, làm sao để Yến Thanh Ti tin mình nói thật bây giờ?

Không được, cô ta phải giám sát Thân Tố Hi, lấy được chứng cứ rõ ràng mới được.

...

Yến Thanh Ti lập tức gọi điện cho Hạ An Lan.

Hạ An Lan đang bận, thư ký tiếp máy.

“Tiểu thư, cô có chuyện gì không? Tiên sinh đang bận, nếu cô có chuyện không khẩn cấp thì chờ xong việc tôi sẽ chuyển lời lại cho tiên sinh.”

Yến Thanh Ti hỏi: “Tôi... thực ra cũng không có chuyện gì quan trọng, tôi chỉ muốn hỏi chút là mẹ tôi... có khỏe không?”

Thư ký cười nói: “Khỏe ạ. Hôm nay tiên sinh định đưa phu nhân ra ngoài đi dạo, nhưng vì có chút việc phát sinh đột ngột cho nên... đành lui lại. Tiên sinh cũng vì chuyện này mà rất áy náy với phu nhân.”

Thư ký của Hạ An Lan nếu đã nói dối thì tuyệt đối là đạt tới cấp bậc đại tông sư rồi.

Những người biết Nhạc phu nhân bị đánh tráo đều được Hạ An Lan dặn dò là không thể nói ra ngoài, nếu Yến Thanh Ti gọi điện tới thì càng không được để cô biết.

Yến Thanh Ti vừa nghe vừa thầm nghĩ: thư ký của bác sẽ không gạt mình

đâu, vậy Hạ Lan Tú Sắc nói dối rồi. Nhưng mà...

“A, hóa ra là vậy, bác có nói khi nào sẽ để bà ấy về không? Chuyện này... không phải tôi thúc giục đâu, tôi chỉ muốn hỏi một chút mà thôi.”

Yến Thanh Ti vẫn muốn hỏi đi hỏi lại

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1578: Cạm Bẫy Dịu Dàng Trí Mạng

Thư ký trả lời: “Tiểu thư yên tâm, tiên sinh nói sẽ không giữ phu nhân ở lại lâu đâu. Trước khi qua năm mới sẽ đưa phu nhân về.”

“A... Ra thế, mẹ tôi có đó không? Chắc bà ấy dậy rồi chứ?”

“Đúng thế, phu nhân đã dậy rồi, cũng đã ăn sáng cùng với tiên sinh.”

Yến Thanh Ti nói: “Tốt rồi, anh làm việc đi, tôi treo máy đây.”

“Tiểu thư, hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại.”

Cúp máy rồi, trên đầu thư ký đầy một tầng mồ hôi.

Anh ta cảm thấy hình như Yến Thanh Ti đã biết cái gì, vừa rồi nói chuyện đều có mục đích rất rõ ràng.

“Chờ tiên sinh xong việc, phải nói cho ngài ấy.”

...

Yến Thanh Ti đi qua đi lại trong phòng, chuyện này rất kỳ quái.

Thư ký dường như nói rất thật, hơn nữa cực kỳ tự nhiên, không giống giả.

Mà Hạ Lan Tú Sắc nói cũng rất thật.

Rốt cuộc ai mới là người nói dối đây?

Muốn biết ai nói thật ai nói dối, cách nhanh nhất chính là gọi điện thoại cho Nhạc phu nhân.

Yến Thanh Ti lấy điện thoại, bấm gọi cho Nhạc phu nhân.

Nhạc phu nhân vừa thấy tên Yến Thanh Ti hiện lên màn hình thì sợ hãi, cô ta là hàng giả, vì không muốn bại lộ nên mới tận lực không tiếp xúc với những người thân quen bên cạnh Nhạc phu nhân.

Nhưng giờ Tiểu Triệu đứng ở bên cạnh thế này, nếu cô ta không bắt máy thì sẽ làm người ta hoài nghi.

Đúng lúc cô ta đang khó xử thì Tiểu Triệu nhắc: "Phu nhân, điện thoại của ngài..."

"A... Ờ..."

Nhạc phu nhân giả cắn răng, cô ta đứng dậy cầm lấy điện thoại, làm bộ muốn nghe, nhưng lại trượt tay đánh rơi xuống đất.

Bộp một tiếng, màn hình di động nháy lên rồi tắt ngúm.

"Trời ạ..."

Nhạc phu nhân giả ra vẻ kinh hô.

Tiểu Triệu ở một bên ra vẻ không biết, hỏi: "Phu nhân, sao thế?"

"Vừa rồi cầm không chắc nên..."

Tiểu Triệu xoay người nhặt điện thoại của Nhạc phu nhân lên: "Phu nhân, ngài chờ chút, tôi sẽ đi chuẩn bị cho ngài một chiếc điện thoại mới."

Tiểu Triệu rời đi, Nhạc phu nhân giả thở phào một hơi.

Đúng lúc này, chợt cô ta cảm thấy đầu choáng váng, cô ta nghĩ có lẽ do đêm qua mình nằm mộng xuân nên nghỉ ngơi không tốt.

Nhạc phu nhân giả ngồi xuống, nghĩ tới Hạ An Lan thì không nhịn được cong môi cười, trong lòng rất chờ mong trời tối.

Đột nhiên, gáy cô ta nóng ran lên.

Đây là lời nhắc nhở cô ta phải nhanh chóng ám sát Hạ An Lan.

Nhạc phu nhân giả cắn răng, tay sờ ra sau gáy, trên mặt toàn vẻ chán ghét.

Ở chỗ Hạ An Lan hai ngày, cô ta cảm thấy đó là những ngày mình hạnh phúc nhất trong đời.

Giết Hạ An Lan rồi, sau này cô ta sẽ không được sống những ngày như thế nữa, giết người, giết người...

Cô ta không muốn sống như thế, cô ta mong được sống như bây giờ.

Hai ngày ngắn ngủi, Hạ An Lan đã thành công hãm một sát thủ vào sâu trong cạm bẫy tình cảm trí mạng, vậy mà cô ta vẫn không hề hay biết.

...

Điện thoại không có người nghe, gọi lại thì đã tắt máy rồi, Yến Thanh Ti buồn bã, sao lại thế này?

Mẹ chồng chưa bao giờ không nhận điện thoại của cô cả.

Không hiểu sao, trong đầu Yến Thanh Ti luôn cảm thấy bất an, cô hy vọng là mình nghĩ nhiều, thế nhưng trực giác của cô trước giờ luôn rất chuẩn.

Yến Thanh Ti cảm thấy mình phải nói chuyện này với Nhạc Thính Phong, nếu không cô sẽ cảm thấy như có cái gì đó mắc mãi ở trong lòng.

Cô rất sợ, nếu thật sự Nhạc phu nhân gặp chuyện không may thì sao?

Vừa bấm gọi cho Nhạc Thính Phong thì đầu bên kia đã bắt máy.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1579: Lão Hồ Li Kia Sao Có Thể Để Mẹ Về Được?

Nhạc Thính Phong vẫn đang ở cục cảnh sát, anh giơ tay ra hiệu cho những người khác im lặng, hỏi: “Sao thế bà xã?”

Yến Thanh Ti nói: “Ông xã, mẹ... bà ấy không xảy ra chuyện gì chứ?”

Nhạc Thính Phong căng thẳng trong lòng nhưng vẫn cười hỏi: “Sao tự nhiên hỏi thế? Mẹ thì có chuyện gì được, sáng nay lúc em chưa dậy anh còn nói chuyện với bà mà.”

Yến Thanh Ti vừa nghe đã thở phào một hơi: “Thật hả? Vừa rồi em gọi điện cho mẹ nhưng tắt máy.”

Nhạc Thính Phong trấn an cô: “Không có việc gì, em yên tâm... Có bác ở đó rồi, còn xảy ra chuyện gì được nữa. Mẹ rất tốt, còn nói với anh là rất muốn về nhưng ông bác hồ li của em không cho, sao có thể thả bà ấy về sớm thế được chứ?”

Yến Thanh Ti cực kỳ tin tưởng Nhạc Thính Phong, anh đã nói vậy rồi nên cô cũng bớt lo lắng đi nhiều.

Cô nói: “Em cảm thấy lo lo.”

“Chắc là vì mẹ đi quá đột nhiên nên không quen chứ gì? Đừng lo, hai, ba ngày nữa sẽ về ngay.”

“Vâng, được rồi... À phải rồi, vừa rồi...”

Yến Thanh Ti muốn kể chuyện Hạ Lan Tú Sắc gọi cho mình, nói Nhạc phu nhân bị bắt cóc.

Nhưng còn chưa nói xong, đã nghe thấy tiếng của Giang Lai: “Sếp...”

Nhạc Thính Phong thấy Giang Lai khoa tay múa chân với mình, có vẻ như đã có phát hiện gì đó, anh vội vàng nói: “Bà xã, bên này có việc gấp, anh cúp máy đã, trưa anh sẽ về ăn cơm với em.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Vậy anh làm việc đi, chờ anh trở về rồi nói tiếp.”

Cô nghĩ nếu Hạ Lan Tú Sắc nói dối, vậy chuyện cũng chẳng quan trọng nữa, chờ Nhạc Thính Phong về rồi kể co anh nghe cũng được.

Nhạc Thính Phong buông di động, lập tức hỏi: “Sao, có phát hiện gì à?”

“Người của chúng ta phát hiện dấu vết hoạt động của Yến Minh Tu, đã cho người nhanh chóng tới xem xét.”

“Đi.” Nhạc Thính Phong đứng dậy.

Tô Trảm ngăn anh lại: “Cậu đừng đi, chúng tôi tới là được.”

Nhạc Thính Phong đẩy tay Tô Trảm ra: “Đó là mẹ tôi.”

Nói rồi anh dẫn đầu đi ra ngoài. Mặc dù lúc nói chuyện với Yến Thanh Ti anh cố tỏ ra bình tĩnh, nhưng trong lòng anh đang cực kỳ lo lắng.

Sáng nay anh chưa đợi Yến Thanh Ti dậy đã vội vàng rời khỏi nhà, vì đêm qua anh không ngủ, ánh mắt đỏ bừng, toàn là tơ máu, trạng thái cực kỳ đáng sợ. Anh sợ Yến Thanh Ti sẽ phát hiện ra, sợ cô sẽ lo lắng cho nên mới đi thật sớm.

Bọn họ đều biết, nếu không mau chóng tìm được Nhạc phu nhân về, sớm muộn gì cũng sẽ không giấu được Yến Thanh Ti nữa.

...

Khắp các ngóc ngách của Lạc Thành đều là cảnh sát, trên mỗi ngả đường đều thấy bóng dáng của xe tuần tra.

Hôm nay trên ti vi thông báo tình huống khẩn cấp, còn đưa cả hình ảnh của nghi phạm vượt ngục làm cho thị dân không thể nghi ngờ gì được.

Trong lòng Yến Minh Tu sốt ruột, bởi hắn biết hắn không còn nhiều thời gian nữa.

Hắn lấy di động ra gọi, điện thoại vừa thông liền hỏi: “Tôi đã bảo cô tìm cách báo cho Yến Thanh Ti, cô đã làm chưa?”

“Tôi đã cố ý nói cho Hạ Lan Tú Sắc nghe rồi, cô ta không thể nào không báo cho Yến Thanh Ti được. Không hiểu sao tới giờ vẫn không có động tĩnh gì?”

Người mà Yến Minh Tu gọi là Thân Tố Hi.

Hôm nay Hạ Lan Tú Sắc có thể nghe được mấy chuyện này là do Thân Tố Hi cố ý nói ra, để cô ta chạy đi tố cáo với Yến Thanh Ti.

Trên thực tế, Hạ Lan Tú Sắc nói thật, chỉ có điều Yến Thanh Ti lại không tin.

Yến Minh Tu nghe thấy tiếng còi cảnh sát thì nói: “Thế thì tìm cách để chị ta tin đi. Không có nhiều thời gian nữa đâu, đám người Nhạc Thính Phong đã bắt đầu điều tra toàn thành rồi, sẽ sớm tìm tới đây thôi.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1580: Người Trên Ảnh Chụp Là Mẹ Chồng Cô

Thân Tố Hi nghi hoặc: "Lục soát toàn thành? Chẳng lẽ không phải bọn họ đang truy lùng đào phạm à?"

Yến Minh Tu cười lạnh: "Hừ... Cô thật sự cho là đúng dịp thế này sao? Nhạc phu nhân vừa bị bắt cóc thì tội phạm trong nhà giam Lạc Thành lại trốn thoát, cô nghĩ nhà tù dễ trốn thế à? Tôi nghĩ bọn họ đã biết Nhạc phu nhân kia là giả nên mới cố ý lấy cớ kia để đi tìm người."

Yến Minh Tu quả thực rất thông minh, nhưng cũng vì thông minh mà hắn biết bọn họ không thể nào trốn thoát khỏi thành phố này được.

"Những người kia... có biết không?"

"Có lẽ cũng đã nghi ngờ. Hiện tại là cuộc đua thời gian, ai đắt thủ trước thì người đó thắng."

Yến Minh Tu và Stuart Mill thực ra vẫn chưa thể gọi là chung một chiến tuyến, bọn họ đều có mục đích riêng của mình, chỉ hợp tác ngắn ngủi mà thôi.

Yến Minh Tu biết mục đích của họ là gì, nhưng mục đích của hắn chỉ có Yến Thanh Ti, hắn không muốn giết Hạ An Lan.

Quốc gia này Hạ An Lan lãnh đạo rất được, hắn là một người dân trong nước, hắn không bao giờ muốn đất nước mình xảy ra biến cố gì.

Thân Tố Hi gật đầu: "Được, tôi biết rồi... Tôi sẽ nghĩ cách mau chóng thông tin cho Yến Thanh Ti."

"Tốt..."

...

Hạ Lan Tú Sắc nhận được tin thông báo từ người đại diện là buổi chiều phải tham dự sự kiện.

Lúc cô ta tới thì thấy cả Thân Tố Hi ở đó.

Quả nhiên hiện tại cô ta cứ tham gia sự kiện nào thì Thân Tố Hi cũng sẽ tham gia cái đó, nhưng những sự kiện mà Thân Tố Hi tham gia thì không bao giờ có phần cô ta.

Hạ Lan Tú Sắc cắn răng, lại là Thân Tố Hi, con khốn bồi ngủ này sớm muộn gì cô ta cũng phải giết chết cho hả giận.

Nhưng có gặp thì vẫn phải mỉm cười thân thiện, cho dù là hận thù tới mấy cũng không thể để người khác thấy được.

Hiện tại Hạ Lan Tú Sắc còn giỏi ngụy trang hơn cả trước đây, ít nhất ở trong công ty, ở trước mặt người đại diện, cô ta thực sự là một người mới biết nghe lời lại có hiểu biết.

Lúc cùng trong phòng hóa trang, Hạ Lan Tú Sắc nghe thấy di động của Thân Tố Hi có chuông báo tin nhắn.

Nhưng chỉ có vậy mà cô ta lại cầm di động vào toilet xem chứ không xem ở phòng hóa trang.

Hạ Lan Tú Sắc cau mày, cái này đáng nghi đây!

Cô ta muốn lấy chứng cứ cho Yến Thanh Ti xem thì phải đụng tới di động của Thân Tố Hi.

Nhưng làm thế nào mới lấy được di động của Thân Tố Hi đây?

Tâm tư của Hạ Lan Tú Sắc luôn đặt ở chuyện này, nhưng cơ hội lại tới rất nhanh, cô ta ra ngoài trước Thân Tố Hi, lúc cô ta đi vào thì Thân Tố Hi phải ra sân khấu.

Trợ lý của Thân Tố Hi mang theo túi xách của cô ta thu thập đồ đạc trong phòng hóa trang.

Càng khéo là đang làm giữa chừng thì cô ta bỏ đi toilet.

Hạ Lan Tú Sắc thấy cơ hội tới liền lập tức bảo trợ lý đi mua đồ cho mình, còn cô ta lén lút lấy di động của Thân Tố Hi ra.

Sau khi mở khóa, cô ta xem được ảnh chụp trong máy, trong ảnh là Nhạc phu nhân bị bắt cóc.

Hạ Lan Tú Sắc mừng rỡ, vội vàng lấy di động của mình chụp lại rồi gửi cho Yến Thanh Ti.

...

Nhạc Thính Phong muốn về ăn trưa cùng Yến Thanh Ti, nhưng vì có việc nên cuối cùng không về được.

Yến Thanh Ti thở dài, quên đi, không về cũng được, giờ ở ngoài không yên ổn, lỡ trên đường về gặp tội phạm trốn tù thì làm thế nào?

Ăn cơm trưa xong, cô nằm xuống nghỉ ngơi, còn chưa kịp ngủ thì di động rung lên.

Cô cầm lấy, tùy tiện mở ra xem, vẫn là Hạ Lan Tú Sắc, cô ta gửi một ảnh chụp tới.

Yến Thanh Ti nhíu mày, do dự một chút rồi mới mở ảnh chụp, sau đó cô từ trên giường ngồi bật dậy, vì người trong ảnh đúng thật là mẹ chồng của cô.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1581: Kiểm Tra Nhạc Phu Nhân Thật Hay Giả

Ánh sáng trong ảnh gần như rất mờ, lại còn là ảnh chụp lại nên độ nét không cao, nhưng Yến Thanh Ti quá quen thuộc với Nhạc phu nhân rồi nên chỉ cần liếc mắt liền nhận ra ngay.

Tay chân Nhạc phu nhân đều bị buộc chặt, ngồi trên sô pha cũ nát, biểu trình trên mặt vô cùng hoảng sợ.

Trên người không nhìn ra chỗ nào bị thương, nhưng bộ dáng hoảng sợ của bà cũng đủ là Yến Thanh Ti khiếp hãi rồi.

Di động trong tay Yến Thanh Ti rơi xuống, phát ra một tiếng vang trầm đục, cô lập tức giật mình tỉnh lại.

Người trong ảnh chính là Nhạc phu nhân, bà thật sự bị trói lại, nhưng sao bác lại nói là không? Chẳng lẽ bác lừa cô?

Không đúng, hôm đó chính mắt thím Ngũ nhìn thấy Nhạc phu nhân mua caravat rồi lên xe rời đi mà.

Lúc đó, mẹ được người của bác bảo vệ, từ lúc lên máy bay tới lúc hạ cánh xuống thủ đô cũng không có gì nguy hiểm.

Chắc chắn không thể nào động chân động tay vào thời gian đó được.

Tay chân Yến Thanh Ti lạnh nhưng băng, cúi người nhặt di động lên.

"Mình không được hoảng hốt, mình phải làm rõ ràng mọi chuyện đã..."

Cô đi đi lại lại ở trong phòng, nếu gọi điện thoại cho bác, có khi câu trả lời vẫn giống như những gì thư ký nói mà thôi. Nếu mẹ thật sự bị bắt cóc, có lẽ Nhạc Thính Phong cũng không biết.

Cô muốn chứng thực xem Nhạc phu nhân có ở đó không liền bấm gọi, cuộc gọi đầu tiên có chuông.

Cô lại gọi thêm lần thứ hai, vẫn có chuông.

Nhưng vẫn không có ai nghe máy. Yến Thanh Ti sốt ruột, lòng bàn tay toát ra đầy mồ hôi, lần này nếu vẫn không có ai nghe máy nữa thì chắc chắn là có vấn đề.

Yến Thanh Ti tiếp tục gọi...

Tiểu Triệu tủm tỉm cười đưa điện thoại cho Nhạc phu nhân giả: “Phu nhân, ngài không nghe điện thoại sao?”

Nhạc phu nhân giả cố tình làm rơi hỏng điện thoại, cô đã nhanh chóng mang một chiếc điện thoại mới tới.

“Khụ khụ... Vừa rồi thất thần nên không nghe thấy chuông.” Nhạc phu nhân giả bất an trong lòng.

Yến Thanh Ti cứ liên tục gọi, nếu cô ta tiếp tục không nhận thì chắc chắn sẽ bị hoài nghi, mà cô ta không thể tiếp tục làm rơi di động lần nữa. Loại chuyện này làm lần đầu thì tốt, làm lần thứ hai thì chẳng khác nào gợi cho người ta nghi ngờ mình.

Nhạc phu nhân giả liếm liếm khóe miệng, vươn tay nhận lấy di động, trong lòng khẩn trương, tay còn hơi run run.

Cô ta âm thầm mắng Yến Thanh Ti vài lần, sao vẫn cứ gọi chứ, có chuyện gì quan trọng mà cứ gọi mãi thế?

Trong ánh mắt nhìn chăm chú của Tiểu Triệu, Nhạc phu nhân giả cắn răng một cái, tiếp nhận cuộc gọi.

Cô ta tự trấn an mình, không sao, Hạ An Lan đối mặt còn không nhận ra thật giả, Yến Thanh Ti ở bên kia đầu dây làm sao có thể phát hiện ra được chứ?

Cô ta liền mở miệng: “Alo, Thanh Ti à, có việc gì thế?”

Cô ta cố gắng bắt chước giọng của Nhạc phu nhân, qua điện thoại nên cũng không nghe ra quá nhiều khác biệt.

Yến Thanh Ti vừa nghe thấy tiếng Nhạc phu nhân thì trong lòng nghi ngờ càng sâu. Nếu người trong ảnh là Nhạc phu nhân thật thì người đang nghe máy là ai đây?

Yến Thanh Ti mở miệng, nói: “Mẹ, sao mẹ không nghe máy thế, con còn

tưởng mẹ xảy ra chuyện gì?”

Nhạc phu nhân giả cẩn thận trả lời: “Để con lo lắng rồi, lúc sáng con gọi, mẹ đang định nghe thì làm rơi máy điện thoại nên vỡ luôn...”

Yến Thanh Ti nhíu mày, sao ngữ khí nghe có vẻ là lạ, cô và mẹ chồng nói chuyện trước giờ luôn thân mật, giống hệt như hai mẹ con ruột thịt vậy.

Trong lòng Yến Thanh Ti hoài nghi càng sâu, cô chuẩn bị thử đối phương một chút.

Chương 1582: Cô Sẽ Không Tha Cho Cô Ta Chứ? Mau Thu Thập Cô Ta Đi!

Cười nói: “Mẹ, vậy bao giờ mẹ về? Tuy rằng con cũng muốn mẹ với bác được ở bên nhau lâu hơn một chút, nhưng mà... con rất nhớ đồ ăn mẹ làm cho con.”

“Mẹ sẽ về ngay thôi, con cố gắng nhẫn nhịn nhé!” Nhạc phu nhân giả cảm thấy Yến Thanh Ti không nghi ngờ gì mình nên nói chuyện cũng thoải mái hơn chút.

“Vâng... Hôm trước khi tới thủ đô, mẹ còn nói sẽ làm món sườn kho cho con ăn, giờ con vẫn thấy thèm đây này.”

“Được được, về sẽ làm cho con ăn... Muốn ăn gì cũng được.”

Nụ cười trên môi Yến Thanh Ti chậm rãi rút đi, tay cô siết chặt lấy di động.

“Mẹ, vậy mẹ cứ ở chơi với bác thêm hai ngày, nhưng phải trở về trước khi năm mới sang đấy.”

“Ừ, nhất định rồi...”

“Mẹ... Hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại.”

Buông di động ra, hốc mắt Yến Thanh Ti đỏ lên.

Cô cố ý nhắc tới sườn kho tàu, thực ra không hề có, hôm đó trước khi đi siêu thị, Nhạc phu nhân nói sẽ mua tôm về làm bánh trẻo cho cô ăn.

Nhạc phu nhân rất lưu tâm tới khẩu vị của Yến Thanh Ti, chỉ cần cô muốn ăn gì thì bà sẽ không bao giờ quên.

Sườn kho tàu với bánh trẻo nhân tôm quá khác nhau.

Điều này chứng minh, Nhạc phu nhân ở thủ đô là giả, mà những gì Hạ Lan Tú Sắc nói với cô lại là thật.

Đúng là Nhạc phu nhân bị bắt cóc.

Vừa rồi Yến Thanh Ti không lập tức vạch trần đối phương là giả vì cô không tin bác không nhận ra, ông là người trí tuệ vô song, sao có thể không nhận ra thật giả được. Nếu ông ấy còn không nhận ra, vậy sao xứng đáng để yêu bà?

Yến Thanh Ti tin rằng Hạ An Lan không động tới hàng giả kia là có tính toán của ông, cô không thể phá hư bố cục của ông được.

Cô nhớ tới bộ dáng thất thần của Nhạc Thính Phong khi ăn cơm tối qua, có lẽ tất cả mọi người đều đã biết, trừ cô ra. Cô nghĩ, chắc mọi người vì bảo vệ cô, không muốn cô vì chuyện này mà lo lắng.

Nhưng giờ cô đã biết rồi, sao có thể giả bộ như không biết gì được?

Yến Thanh Ti nhìn ảnh chụp Nhạc phu nhân bị trói, trong lòng như có lửa nhen lên, thiêu đốt cô cực kỳ khó chịu.

17 năm trước, lúc đó cô còn nhỏ nên không bảo vệ được mẹ mình, lần này cô sẽ không để cho mẹ chồng gặp chuyện không may.

Yến Thanh Ti bấm gọi lại cho Hạ Lan Tú Sắc.

Rất nhanh, Hạ Lan Tú Sắc bắt máy, cô ta vẫn luôn chờ cuộc gọi này.

Không chờ Yến Thanh Ti nói chuyện, cô ta đã lên tiếng: "Yến Thanh Ti, cô xem ảnh chụp rồi chứ? Cô đã tin chưa? Tôi nói rồi, những gì tôi nói đều là thật, con tiện nhân Thân Tố Hi kia chắc chắn có vấn đề, lần trước cô ta tới... buổi thử kính cho tạp chí T, tôi đã nghe trộm được cuộc nói chuyện của cô ta với người đàn ông kia, lúc đó tôi đã thấy không đúng rồi, cứ như họ đang làm giao dịch gì vậy. Giờ họ đã bắt cóc mẹ chồng cô, Yến Thanh Ti... tôi nghĩ cô sẽ không tha cho cô ta đâu, đúng không?"

Tâm tình của Hạ Lan Tú Sắc cực kỳ kích động, chỉ cần nghĩ tới những thủ đoạn tàn bạo của Yến Thanh Ti khi đối phó với Thân Tố Hi là cô ta đã cảm thấy rất vui vẻ rồi.

Rất nhanh, cô ta sẽ không phải nhìn thấy gương mặt phẫu thuật thẩm mĩ làm người ta buồn nôn kia nữa.

Thanh âm của Yến Thanh Ti rét lạnh: "Các cô đang ở đâu?"

“Cô định tới đây à? Tốt lắm, nhưng cô tới cũng không kịp đâu, sự kiện đã xong, chuẩn bị đi rồi.”

Yến Thanh Ti: “Giao dịch với tôi. Cô giúp tôi theo sát Thân Tố Hi, tùy thời nói cho tôi biết vị trí của cô ta. Chờ sau khi xong chuyện, cô muốn gì tôi sẽ cho cô cái đó.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1583: Cô Không Thể Cô Phụ Nhạc Phu Nhân

Hạ Lan Tú Sắc vừa nghe thì hưng phấn nói: “Được, chuyện này không cần cô nói tôi cũng sẽ giúp. Tôi chẳng cần gì cả, cô chỉ cần giúp tôi giết chết con khốn đó, trăm ngàn không cần khách khí với nó, cũng không cần nương tay, cứ thẳng tay mà làm.”

Yến Thanh Ti lạnh lùng nói: “Được, tôi đồng ý.”

Nếu Thân Tố Hi thật sự bắt cóc Nhạc phu nhân, không cần Hạ Lan Tú Sắc nói một chữ nào, Yến Thanh Ti cũng sẽ không để cô ta sống, nhất định phải làm cho cô ta chết không có chỗ chôn.

Sau khi có thai, lòng Yến Thanh Ti đã mềm mại rất nhiều, nhưng không có nghĩa là người khác có thể làm thương tổn tới cô.

Cúp máy, Hạ Lan Tú Sắc cười lạnh hai tiếng: “Thân Tố Hi, tao xem mày còn có thể kiêu căng bao lâu? Chờ Yến Thanh Ti tới đây, nhất định con tiện nhân mày sẽ chết.”

Cô ta cực kỳ vui sướng, bởi cô ta tin vào thủ đoạn của Yến Thanh Ti.

Tâm lý của Hạ Lan Tú Sắc đối với Yến Thanh Ti chính là vừa ghen tị lại vừa hâm mộ, còn có chút sùng bái nữa. Cô ta rất mong có thể trở thành một cô gái lợi hại như thế.

Nhưng cô ta không thể không thừa nhận khoảng cách giữa mình và Yến Thanh Ti là rất xa, ở phương diện nào cô ta cũng kém hơn nhiều.

Nhưng giờ, chỉ cần Yến Thanh Ti ra tay, cô ta tin tưởng Thân Tố Hi sẽ không còn đường sống nữa.

Hạ Lan Tú Sắc nghĩ tới việc ngày mai không phải nhìn thấy Thân Tố Hi nữa thì lòng tràn đầy vui vẻ.

Không phải chỉ là giám thị Thân Tố Hi thôi sao? Cô ta cam đoan mình sẽ làm rất tốt chuyện này.

...

Yến Thanh Ti có chút phát sầu, tự cô đi là không có khả năng, cô phải báo cho Nhạc Thính Phong biết.

Nhưng vì Nhạc Thính Phong đã đi theo Tô Trảm, Ngự Trì đi vây bắt Yến Minh Tu, vì phòng ngừa ngoài ý muốn hoặc để lộ bí mật, bọn họ không mang di động theo, mỗi người đều mang theo bộ đàm.

Yến Thanh Ti không gọi được cho Nhạc Thính Phong, trong lòng càng sốt ruột, cô không muốn chờ, cô phải cứu người.

Cô gọi điện trực tiếp cho Hạ An Lan, vẫn là thư ký nghe máy.

Thư ký có chút ngoài ý muốn, sao mới gọi cách đây không lâu mà giờ lại điện nữa rồi?

“Tiểu thư, cô còn có chuyện gì sao?”

Thư ký khi nói chuyện với Yến Thanh Ti luon rất cẩn thận, anh ta biết vị tiểu thư này cực kỳ thông minh, chỉ cần nói sai một chút thôi là cô sẽ phát hiện ra vấn đề ngay.

Yến Thanh Ti nói thẳng: “Giờ tôi có một chuyện rất trọng yếu muốn nói với anh. Các anh cũng không cần phải lừa tôi nữa, tôi đã biết mẹ chồng đang ở thủ đô là giả, mẹ chồng thật của tôi đã bị bắt cóc rồi.”

Cô nói rất nhanh, thư ký vừa nghe đã hoảng sợ, ai nói với tiểu thư chuyện này?

Thư ký sốt ruột trong lòng: “Tiểu thư... cô nói chuyện này...”

Yến Thanh Ti ngắt lời anh ta: “Hiện tại anh không cần nói gì hết, cứ nghe tôi nói đã. Tôi không gọi được cho Nhạc Thính Phong nên mới gọi cho các anh. Giờ tôi muốn đi tìm một người tên là Thân Tố Hi, cô ta có liên quan tới chuyện bắt cóc mẹ tôi. Anh gọi điện thẳng cho những người đang âm thầm bảo hộ quanh Nhạc gia, nói họ hãy lặng lẽ đi theo tôi, mặt khác, nếu có chuyện gì ngoài ý muốn thì phải lập tức ra mặt giúp tôi...”

Thư ký bối rối: “Tiểu thư, cô không thể đi.”

Bọn họ không muốn cho Yến Thanh Ti biết chuyện này vì sợ cô sẽ lo lắng, càng sợ cô gặp chuyện không may... Cô là phụ nữ có thai.

“Giờ tôi không quản được nhiều thế. Tôi sẽ cẩn thận, chuyện này tôi đã biết thì không thể coi như không biết được. Đó là mẹ của tôi, tôi không thể mặc kệ được.” Thanh âm của Yến Thanh Ti trong trẻo nhưng lạnh lùng, tràn đầy chắc chắn.

Trên đời này không ai muốn làm kẻ lạnh lùng, cô cũng không thể, cô không thể phụ lòng Nhạc phu nhân được.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1584: Bà Ấy Đáng Giá Để Cô Mạo Hiểm

Nhạc phu nhân cho cô sự quan tâm và ấm áp, điều đó đáng giá để cô mạo hiểm vì bà.

Nếu ngay cả Nhạc phu nhân mà cô cũng không quản thì dù đứa nhỏ kia có được sinh ra bình an, cô cũng chẳng có thể diện đi kể chuyện về bà nội cho nó nghe.

Thư ký nghe Yến Thanh Ti nói vậy thì cuống lên: "Tiểu thư, tôi đã điều động người tới đó rồi, tôi tin là..."

"Tôi là người có vận khí rất tốt, tôi tin là mình có thể cứu được mẹ ra. Anh cứ đem những lời tôi vừa nói nói cho bác là được."

Yến Thanh Ti nói xong liền cúp máy.

Thân thể cô gần đây đã điều dưỡng rất tốt, bác sĩ nói, thai nhi phát triển rất ổn định và khỏe mạnh. Yến Thanh Ti sờ sờ bụng, không nói gì, cô tin đứa bé này sẽ cho cô thêm sức mạnh.

Yến Thanh Ti mặc áo lông, đi giày giữ nhiệt, đội mũ và mang bao tay, sau đó cầm theo điện thoại di động rời khỏi nhà.

Thím Ngũ thấy Yến Thanh Ti có vẻ định ra ngoài thì vội hỏi: "Thiếu phu nhân, cô muốn đi đâu à?"

Yến Thanh Ti gật đầu: "Đúng thế, cháu có việc gấp phải ra ngoài một chút."

"Thiếu phu nhân, giờ ở bên ngoài không an toàn đâu, cô đang có thai, đừng nên ra ngoài, có chuyện gì thì cứ nói với tôi là được rồi."

Yến Thanh Ti lắc đầu: "Chuyện này cháu phải tự mình đi mới được, thím cứ ở nhà chờ cháu là được rồi."

"Nhưng mà thiếu phu nhân..."

Yến Thanh Ti hướng thím Ngũ cười cười: "Yên tâm đi, không sao đâu."

Rồi cô xoay người ra ngoài, cũng không gọi lái xe mà tự đi vào gara đánh một chiếc ra ngoài.

Thím Ngũ trơ mắt nhìn cô lái xe đi, nhưng ngoài lo lắng suông thì bà cũng chẳng biết phải làm gì.

Yến Thanh Ti lái xe trên đường, thấy phía sau có hai chiếc xe bám theo, cô dừng lại thì xe đó cũng dừng lại.

Yến Thanh Ti xuống xe, đi tới chỗ hai chiếc xe đó, người trên xe mở cửa đi xuống.

Cô hỏi: “Hiện tại, các anh có biết tôi muốn đi đâu không?”

“Biết, tiểu thư.”

“Hãy âm thầm đi theo sau tôi, nếu có nguy hiểm thì xuất hiện.”

“Vâng, tiểu thư.”

Quay về xe, Yến Thanh Ti gọi cho Hạ Lan Tú Sắc: “Người đang ở đâu?”

Hạ Lan Tú Sắc cười nói: “Tôi đang đi theo cô ta, cũng không biết tiện nhân này muốn đi đâu nữa... Tôi đang ở trên đường X...”

Yến Thanh Ti nói: “Không cần tắt di động, tiếp tục giữ máy nói chuyện với tôi, rẽ ở chỗ nào thì báo cho tôi biết.”

“Được, tôi biết rồi.” Hạ Lan Tú Sắc vừa khẩn trương vừa kích động, cô ta cảm giác

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1585: Giờ Phút Này, Toàn Thân Cô Là Sát Khí

Lễ tân vừa nghe đã tưởng cô là khách hàng cũ, nụ cười trên môi cũng đậm hơn hai phần: “Vậy mời cô, có việc gì cô cứ tìm chúng tôi.”

Yến Thanh Ti gật đầu rồi đi vào.

Lúc cô tới gõ cửa phòng số 7, Hạ Lan Tú Sắc thò đầu ra.

Thấy Yến Thanh Ti mặc áo lông xám, bịt khẩu trang, trong lòng cô ta không khỏi chửi thầm, mẹ nó, đúng là phụ nữ kết hôn, mặc thế này mà không thấy quê à?

Nhưng trên mặt cô ta vẫn duy trì vẻ hưng phấn: “Rốt cuộc cô cũng tới rồi, có cần tôi hỗ trợ gì không?”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Cho tôi mượn khăn.”

Hạ Lan Tú Sắc lập tức lấy ra, Yến Thanh Ti nhìn một cái, lại nói: “Khăn lông ướt.”

Giờ này thì Hạ Lan Tú Sắc sao còn cảm thấy phiền toái nữa, đưa luôn cho Yến Thanh Ti hai cái khăn lông ướt.

Cô nhận lấy rồi tới phòng số 9.

Cô từ bên ngoài tiến vào mang theo khí lạnh, lúc đi qua Hạ Lan Tú Sắc làm cô ta không nhịn được mà run run một chút.

Hạ Lan Tú Sắc không thấy Yến Thanh Ti có biểu tình gì lạ nhưng vẫn cảm thấy quanh thân cô toàn là sát khí làm người ta không rét mà run, khiến cho những nơi cô đi qua, vạn vật đều mất hết sức sống.

Hạ Lan Tú Sắc vẫn còn đang run rẩy, Yến Thanh Ti đã tới trước cửa phòng số 9, cô ta vội vã đuổi theo.

Tiện nhân Thân Tố Hi kia sắp gặp xui xẻo rồi, sao cô ta có thể bỏ lỡ cảnh hay ho này chứ?

Yến Thanh Ti gõ cửa, nói: “Mang tinh dầu tới cho khách.”

“Vào đi...”

Yến Thanh Ti đẩy cửa ra, đi vào, cô gái đang làm massage cho Thân Tố Hi quay đầu lại, thấy không phải nhân viên của mình thì há mồm định hỏi. Yến Thanh Ti liền lấy ra một xấp tiền, người kia lập tức im bặt.

Yến Thanh Ti đưa tiền cho cô ta rồi chỉ chỉ ra cửa.

Nữ nhân viên nhìn Thân Tố Hi rồi lại nhìn Yến Thanh Ti, cuối cùng nhìn tới xấp tiền dầy kia, không nói hai lời, cầm tiền đi luôn.

Thân Tố Hi nằm đó, hai mắt nhắm nghiền đầy hưởng thụ, nhưng đột nhiên thấy xung quanh im lặng nên cô ta hỏi: “Này, sao không làm...”

Yến Thanh Ti xắn tay áo, cầm lấy hai cái khăn lông ướt.

Cô quay đầu ra hiệu cho Hạ Lan Tú Sắc, ý bảo cô ta giữ lấy người Thân Tố Hi, không cho cô ta động đậy.

Hạ Lan Tú Sắc cực kỳ hiểu ý, trực tiếp tiến lên, gần như đè cả người lên người Thân Tố Hi.

Đúng lúc Thân Tố Hi phát ra một tiếng hét chói tai, Yến Thanh Ti cầm lấy khăn lông phủ lên mặt cô ta, đè mạnh xuống làm cô ta không thể động đậy gì.

“Ư... Ư...” Thân Tố Hi chỉ có thể phát ra những thanh âm vô nghĩa.

Yến Thanh Ti giữ chặt khăn lông trên mặt Thân Tố Hi, làm cho cô ta càng lúc càng thở khó nhọc, càng lúc càng khổ sở, làm cho người ta không hít thở được là một sự trừng phạt cực kỳ dã man.

Đợi đến khi Thân Tố Hi không còn giãy giụa mạnh nữa, gần như đã mất hết khí lực, Yến Thanh Ti mới lấy khăn ra khỏi mặt cô ta.

Hạ Lan Tú Sắc đứng một bên nhìn, trong lòng cực kỳ sảng khoái.

Cô ta ngẩng đầu nhìn Yến Thanh Ti, cô còn chưa lấy khẩu trang, chỉ để lộ ra một đôi mắt rét lạnh, không hề có chút lo lắng nào mà chỉ thấy xơ xác, tiêu điều.

Hạ Lan Tú Sắc bỗng nhiên hiểu được tại sao mình mãi không đuổi kịp Yến Thanh Ti.

Thiếu dưỡng khí làm cho Thân Tố Hi choáng váng một hồi lâu, dần dần cô ta mới thấy rõ Hạ Lan Tú Sắc, sau đó lại chuyển động con ngươi nhìn tới Yến Thanh Ti đứng kế bên, mở miệng: “Cô... Các cô...”

Yến Thanh Ti tháo khẩu trang xuống: “Thân Tố Hi, cô có quen tôi không?”

--- O ---

Chương 1586: Học Cách Tra Tấn Một Người

Cô cảm thấy Thân Tố Hi này rất quen thuộc, có lẽ bọn họ từng quen nhau, nhưng cô lại không biết cô ta là ai, hoặc trước khi cô ta phẫu thuật thẩm mỹ thì cô ta là ai?

Trên mặt Thân Tố Hi đỏ bừng, cô ta cười quỷ dị: “Yến... Yến Thanh Ti... Rốt cuộc cô cũng tới rồi...”

Yến Thanh Ti nheo mắt lại, lời này của Thân Tố Hi xem ra là biết cô sẽ tới thật? Chẳng lẽ cô ta cố ý giăng bẫy để cô mắc câu?

Nhưng mặc kệ có phải bẫy hay không, Yến Thanh Ti cũng không quản được nhiều như thế.

Giọng cô trở nên lạnh lùng: “Nói cho tôi biết, Tô Ngưng Mi đang ở đâu?”

Thân Tố Hi cười lớn: “Tôi không nói đấy. Tôi rất muốn xem biểu tình của cô khi nhìn thấy thi thể của mẹ mình.”

Trước kia, ánh mắt Thân Tố Hi khi nhìn Yến Thanh Ti luôn cung kính, như một tiểu bối rất ngưỡng mộ tiền bối của mình vậy.

Nhưng hôm nay cô ta không hề che giấu hận thù của mình, Yến Thanh Ti thấy ở trong ánh mắt của cô ta là một loại thù hận khắc cốt ghi tâm, oán hận điên cuồng này không phải một sớm một chiều mà hình thành được.

Yến Thanh Ti gần như chắc chắn rằng mình và người này có liên quan.

Biểu tình cô vẫn lãnh đạm, lạnh lùng nói: “Vậy thật xin lỗi, có lẽ cô còn chưa nhận ra, nếu cô không nói cho tôi biết thì cô cũng chẳng có mạng mà rời khỏi đây đâu.”

Thân Tố Hi biến sắc: “Tôi không tin cô dám giết người ở đây. Đây là nơi công cộng, nếu cô giết tôi thì cô cũng không ra ngoài được.”

Yến Thanh Ti châm biếm: “Hình như cô rất hiểu tôi đấy, nếu đã hiểu thì phải biết tôi là dạng người gì. Cô cảm thấy tôi sẽ cố kỵ sao?”

Nếu Thân Tố Hi không nói ra Nhạc phu nhân ở đâu, Yến Thanh Ti thật sự sẽ

không để cô ta toàn mạng rời khỏi nơi này.

Thân Tố Hi cắn răng: “Cô... cô...”

Yến Thanh Ti lấy từ trong túi xách ra một con dao nhỏ, rất mỏng và sắc, cô kéo cái khăn trên người Thân Tố Hi xuống, lưỡi dao dán lên phần nhô cao nhất của cô ta: “Cô độn trong ngực này là silicon hay nước muối vậy?”

Lưỡi dao làm cho Thân Tố Hi cảm thấy lạnh sống lưng, thân thể cô ta không tự chủ được mà run lên: “Cô ngừng lại ngay.”

Yến Thanh Ti cười cười: “Một dao này của tôi đâm xuống, không biết có... chảy nước ra không nhỉ? Còn cái mũi, cái cằm này nữa, cô có muốn tôi gọt hết đồ giả trên người cô đi không?”

Thân Tố Hi nghe mà da đầu run lên: “Yến Thanh Ti, cô là đồ điên...”

“Nói...”

“...” Thân Tố Hi quay đầu không chịu nói, cô ta đang tính toán chờ thời gian thích hợp.

Yến Thanh Ti cũng không nói nhiều lời vô nghĩa, cô đè đầu cô ta xuống, lưỡi dao rạch lên mặt Thân Tố Hi.

Đau đớn truyền tới khiến cho Thân Tố Hi nhanh chóng nhận ra chuyện gì. Mặt của cô ta vất vả lắm mới được như thế này đấy! Cô ta há mồm hét một tiếng chói tai nhưng lại bị Yến Thanh Ti nhanh tay dùng khăn bông chặn miệng lại.

Yến Thanh Ti nhìn máu từ trên mặt Thân Tố Hi chảy xuống: “Cô nếu không nói, nhát dao tiếp theo sẽ không phải ở mặt của cô. Thân thể này của cô rất tốt, có nhiều chỗ tôi có thể ra tay được.”

Trong mắt Thân Tố Hi toàn là hoảng sợ và phẫn nộ, cô ta vốn đã nghĩ sẽ đóng kịch một chút, làm bộ như không chịu nói, cô ta sợ nếu mình nói ngay thì Yến Thanh Ti sẽ không tin tưởng.

Nhưng giờ thì xong rồi, mặt cô ta cũng bị Yến Thanh Ti hủy luôn rồi.

Thân Tố Hi chỉ có thể phát ra những thanh âm vô nghĩa, ánh mắt phẫn nộ nhìn Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti cúi đầu cười nhẹ: “Cô không nên thét chói tai như thế, nếu không... cô biết cái gì đang chờ cô rồi đấy. Nếu cô muốn ăn khổ thì tôi đây sẽ thành toàn cho cô.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1587: Thời Gian Cấp Bách, Cô Không Thể Lãng Phí

Độ ẩm trong phòng rất cao, Thân Tố Hi không mặc gì mà cả người đã toát mồ hôi, nhưng vẻ mặt tươi cười của Yến Thanh Ti lại làm cô ta rét run. Chẳng những cô ta, ngay cả Hạ Lan Tú Sắc ở bên cạnh đang chờ xem kịch vui cũng thấy lạnh cả người.

Trong lòng Hạ Lan Tú Sắc đang tự nhắc nhở mình: Sau này nên cách yêu quái này xa một chút.

Lúc trước cô ta lợi dụng Yến Thanh Ti để được công chúng chú ý, nói trắng ra là do Yến Thanh Ti không thèm để ý mà thôi. Nếu Yến Thanh Ti muốn thu thập cô ta, làm sao cô ta còn có thể ung dung tự tại tới bây giờ.

Yến Thanh Ti rút khăn ra khỏi miệng Thân Tố Hi, nói: "Cho cô cơ hội cuối cùng, nói đi, tôi không có thời gian lãng phí với cô. Nếu lần này cô không nói thì vĩnh viễn không cần nói gì nữa.

Thân Tố Hi mở miệng muốn nói nhưng vì vừa rồi bị khăn chèn vào miệng quá lâu nên giờ không khép miệng lại được.

Mãi sau, cô ta nói: "Đúng thế, tôi biết ai bắt cóc mẹ cô, cũng biết bà ấy đang ở đâu, cô vẫn muốn đi à?"

"Nói." Mắt Yến Thanh Ti như có đinh, đóng thẳng lên mặt Thân Tố Hi.

Thân Tố Hi âm thầm cắn răng, cho cô đắc ý thêm một lúc, đợi cô tới nơi đó rồi xem có thể chịu nổi không.

Cô ta đáp: "Tôi có thể dẫn cô đi, nhưng cô chỉ được đi một mình, không được mang theo ai, nếu không... cô tới đó cũng sẽ chỉ nhặt được xác bà ta thôi."

Yến Thanh Ti: "Cô đang mặc cả với tôi đấy à?"

Ánh mắt Yến Thanh Ti rất kinh khủng, Thân Tố Hi vội vàng phủ nhận: "Tôi không đàm phán gì cả, người đang giữ mẹ cô bảo tôi nói với cô là nếu cô dẫn người tới thì tôi cũng chẳng quản được, nhưng... cô không nghĩ cho mẹ mình à?"

Yến Thanh Ti: “Yến Minh Tu?”

Thân Tố Hi kinh ngạc: “Sao cô biết?”

Yến Thanh Ti siết chặt tay, còn phải đoán sao? Không phải Yến Minh Tu thì chính là Stuart và Arthur, làm gì còn ai vào đây nữa.

Nhìn thấy túi xách của Thân Tố Hi để trên bàn, Yến Thanh Ti đổ cái túi ra, di động, mỹ phẩm, khăn tay, còn có cả... bao cao su, thậm chí thuốc tráng dương cũng có.

Nhìn mấy thứ này, khóe miệng Yến Thanh Ti co rút một chút, Hạ Lan Tú Sắc bĩu môi châm chọc: “Cô thật sự biến mình thành cave rồi à, chuẩn bị đầy đủ thế?”

Dù bị nói như thế nhưng Thân Tố Hi vẫn bất động, trên mặt bày ra thái độ tôi vui khi bồi ngủ đấy.

“Hạ Lan Tú Sắc, cô có tư cách gì mà cười nhạo tôi. Có tin hay không chỉ cần tôi nói một câu, cô sẽ vĩnh viễn bị công ty bỏ quên?”

Hạ Lan Tú Sắc khinh thường đáp: “Tôi sợ quá đấy. Tôi có anh trai, anh trai tôi là luật sư tốt nhất thành phố này, có anh ấy giúp tôi ra tòa, tôi không tin mình sẽ thua. Mà hơn nữa... cho dù bị bỏ quên thì sao, tôi cũng chẳng cần phải lo cơm áo, chẳng cần phải cởi váy khắp nơi bồi ngủ.”

Yến Thanh Ti không có thời gian nghe hai người này tranh cãi. Cô nhặt di động của Thân Tố Hi lên, lục tìm được dãy số mà cô ta và Yến Minh Tu hay liên hệ.

Cô ta không lưu tên Yến Minh Tu, nhưng Yến Thanh Ti cứ tìm số nào mấy ngày gần đây liên lạc nhiều nhất, nếu là người xa lạ thì không thể nào suốt ngày gọi cho nhau thế được.

Yến Thanh Ti không hỏi mà trực tiếp gọi điện cho số máy kia.

Hơn mười giây trôi qua, điện thoại được kết nối.

“Alo...”

Yến Thanh Ti nghe được thanh âm của đối phương thì ánh mắt lạnh xuống, cô nói: “Yến Minh Tu.”

Đối phương trầm mặc một chút rồi cười nói: “Động tác của chị nhanh lắm, đã tìm thấy cô ta rồi sao?”

Yến Thanh Ti không muốn nói lời vô nghĩa, hỏi: “Cậu đang ở đâu?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1588: Chị Thân Yêu, Chúng Ta Chơi Trốn Tìm Đi

Yến Minh Tu cười nói: "Muốn cứu mẹ chồng chị thì cũng được thôi, chị em chúng ta gặp nhau một lúc đi."

Yến Thanh Ti tiếp tục hỏi: "Cậu đang ở đâu?"

"Tôi ở... Chị đoán xem, Lạc Thành lớn như thế, chị đoán xem tôi có thể ở nơi nào?" Yến Minh Tu thanh âm vui vẻ, giống như một đứa trẻ vậy.

Yến Thanh Ti nắm chặt di động: "Tôi không muốn chơi đùa với cậu, nói cho tôi biết điều kiện của cậu và đưa địa chỉ đây?"

"Nhưng tôi muốn chơi trốn tìm đấy, chị thân yêu, không bằng... chị chơi cùng tôi đi?"

Yến Thanh Ti gầm lên một tiếng: "Yến Minh Tu..."

Yến Minh Tu thanh âm vui vẻ: "Đừng nóng, không phải chị đang có thai sao, người mang thai không nên tức giận. Chồng của chị cũng sắp tìm ra tôi rồi, nếu anh ta tìm tới tôi trước chị, vậy thật xin lỗi, ta chỉ có thể để Nhạc phu nhân đi gặp ba mẹ nói chuyện cho vui. Đúng rồi, chị chỉ được tới đây một mình thôi đấy."

Yến Thanh Ti oán giận: "Cậu cứ chờ đấy."

"Được, tôi chờ."

Buông di động ra, Yến Thanh Ti giơ tay tát cho Thân Tố Hi một cái: "Cô và Yến Minh Tu có quan hệ gì?"

Thân Tố Hi bị đánh tới mức mũi cũng lệch đi, cô ta cười âm trầm: "Cô thử đoán xem? Hơn nữa, cũng không cần hỏi tôi mẹ cô ở đâu, nếu hắn đã bảo cô đoán thì chắc chắn không phải nơi tôi biết. Hắn đã đổi địa chỉ rồi, cô cũng đừng lãng phí tinh lực với tôi làm gì."

Yến Thanh Ti bình tĩnh nhìn cô ta vài giây, sau đó cầm quần áo của cô ta ném cho Hạ Lan Tú Sắc: "Mặc vào cho cô ta."

Hạ Lan Tú Sắc không hỏi, không nói gì, cưỡi lên người Thân Tố Hi, lắc lắc cánh tay cô ta, tùy tiện mặc quần áo ngoài vào, về phần nội y bên trong thì cô ta không thèm mặc luôn.

Yến Thanh Ti rạch trên mặt cô ta một cái nữa, sau đó trói chặt tay Thân Tố Hi lại.

"Hiện tại cô có thể hét lên, có thể kêu cứu, chỉ cần cô không sợ chết là được..."

Nói xong, Yến Thanh Ti kéo Thân Tố Hi ra ngoài.

Hạ Lan Tú Sắc gọi cô: "Này... Yến Thanh Ti..."

Yến Thanh Ti xoay người lại: "Nhiệm vụ của cô xong rồi, chờ tôi về rồi hãy nói điều kiện của cô."

"Vậy cô... cũng phải..."

Hạ Lan Tú Sắc vốn định nói, vậy cô cũng phải còn sống trở về đấy, nhưng lại thôi, cô ta chuyển sang câu khác: "Được rồi, chờ cô quay về, tôi sẽ tới tìm cô."

Thân Tố Hi cười lạnh một tiếng, Yến Thanh Ti làm gì còn khả năng sống mà quay về nữa, cô ta cũng sẽ không cho phép điều đó xảy ra.

Hạ Lan Tú Sắc thấy Thân Tố Hi cười thì nhấc chân đá một cái: "Cười cái gì mà cười, con khốn chết tiệt..."

Thân Tố Hi rên rỉ kêu lên: "Cô chờ cô ta trở về thì không bằng chờ tôi quay về thu thập cô."

"Cô..."

Yến Thanh Ti mở cửa lôi cô ta ra.

Hai người ra ngoài cùng nhau, người của hội quán cũng không thấy có vấn đề gì không đúng cả.

Yến Thanh Ti trói Thân Tố Hi vào ghế phụ, sau đó lái xe rời đi.

Thân Tố Hi hỏi: "Yến Thanh Ti, cô muốn lái xe đi lung tung đấy à?"

Yến Thanh Ti thản nhiên đáp: “Tôi biết nó ở đâu.”

Thân Tố Hi kinh ngạc: “Cô biết?”

“Có thể nói là chúng ta đều biết...” Yến Thanh Ti quay đầu nhìn Thân Tố Hi, khóe môi gợi lên một chút nụ cười giả tạo, sau đó mở miệng gọi: “Cô trẻ...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1589: Hai Chúng Ta

Sắc mặt Thân Tố Hi biến đổi, gương mặt đã qua chỉnh sửa nhìn Yến Thanh Ti đầy khiếp sợ và kinh hãi.

Yến Thanh Ti nhìn biểu tình này thì hiểu ra hết thảy.

Cô quay đầu, chuyên tâm lái xe thẳng về phía trước rồi nói tiếp: "Cô trẻ, chúng ta cửu biệt gặp lại, không ngờ lại gặp nhau trong tình cảnh này. Cô thấy cháu mà lại làm như không quen, thật sự làm cháu thương tâm quá đỗi."

Thân Tố Hi run rẩy: "Cô... Cô nói cái gì, tôi không hiểu?"

Cô ta cố gắng để mình phải tỉnh táo lại, nhưng đối mặt với vẻ mặt lạnh lùng của Yến Thanh Ti, cô ta lại không kìm lòng được mà lo lắng.

Yến Thanh Ti nhíu mày: "Xem ra cô đúng là Yến Như Kha, tôi đoán đúng rồi."

Vừa rồi cô chỉ muốn thử, mới nghi ngờ chứ chưa dám chắc chắn.

Nhưng phản ứng của Thân Tố Hi đã khẳng định suy đoán này của cô.

Thân Tố Hi chính là Yến Như Kha.

Lần đầu tiên cô gặp Thân Tố Hi đã có cảm giác như đã quen từ lâu, không nói rõ được tại sao lại quen thuộc đến thế. Sau có gặp lại vài lần, cảm giác ấy vẫn tồn tại như cũ.

Lần này gặp mặt, Yến Thanh Ti gần như chắc chắn trước đây có quen biết người này, hoặc nói là cực kỳ hiểu biết, chính là thù oán lẫn nhau.

Người hận Yến Thanh Ti rất nhiều, nhưng vừa quen biết lại vừa hận thì cũng chỉ có vài người.

Hơn nữa, có thể hợp tác với Yến Minh Tu, ngoại trừ Yến Minh Châu thì cũng chỉ còn Yến Như Kha mà thôi.

Yến Thanh Ti cảm giác như đang quay về rất nhiều năm trước, khi cô còn đang giãy giụa ở Yến gia, cùng người của Yến gia đối chọi gay gắt.

Cô và người của Yến gia gần như đã coi nhau là đối thủ một mất một còn, không chết không thôi.

Thân Tố Hi siết chặt nắm tay, lạnh lùng nói: “Yến Thanh Ti, tôi không biết cô đang nói gì, tôi là Thân Tố Hi, cô có cần xem hộ chiếu của tôi không?”

Yến Thanh Ti cong môi cười: “Cô trẻ à, chẳng lẽ vì lâu rồi không gặp nên cô cho rằng tôi đã quên cô sao?”

“Cô...”

Yến Thanh Ti: “Ở trước mặt tôi cũng đừng giả ngu nữa... Hai chúng ta quá hiểu nhau mà, giống như cô từng nói ấy, cho dù tôi hóa thành tro thì cô cũng nhận ra, tôi cũng thế... dù cô có hóa thành tro tôi cũng sẽ nhận ra cô. Cô biến thành bộ dáng xấu như quỷ này, thay đổi giọng nói thì nghĩ tôi không nhận ra cô sao? Cô trẻ à, từ bao giờ mà cô lại trở nên ngây thơ như thế?”

Có đôi khi, người hiểu bạn nhất không phải người thân của bạn mà chính là kẻ địch của bạn.

Yến Thanh Ti phát hiện ra cô ta là Yến Như Kha không phải vì cô ta sơ hở ở đâu, mà đó chỉ là cảm giác quen thuộc giữa kẻ thù với kẻ thù.

Yến Như Kha hận Yến Thanh Ti gần như đã thành tâm bệnh, gắn liền với sự sống của cô ta. Trừ bỏ Yến Thanh Ti chính là mục tiêu lớn nhất đời này của cô ta.

Cho nên, cô ta muốn nghiên cứu Yến Thanh Ti, muốn tìm ra nhược điểm của cô.

Thân Tố Hi nhìn chằm chằm vào Yến Thanh Ti, lát sau, cô ta ngửa đầu cười to: “Ha ha... ha ha ha... Giỏi, nhận ra thật giỏi, tôi cũng không thèm giả vờ nữa. Yến Thanh Ti, cô hại tôi trở thành người thế này, cô có vui không?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1590: Nhà Của Tôi, Người Thân Của Tôi, Tôi Đều Bảo Vệ Tốt

Biểu tình của Yến Thanh Ti không thay đổi, so với vẻ điên cuồng của Yến Như Kha lúc này, cô cực kỳ bình tĩnh.

Cho tới bây giờ, càng là áp lực lớn thì cô càng bình tĩnh.

Cô thản nhiên đáp: “Cái này nên hỏi cô, cô biến mình thành cái bộ dáng này, cô có vui không?”

“Đương nhiên vui rồi...” Có gương mặt tiêu chuẩn của người đẹp này, không cần tốn quá nhiều sức cũng có thể có được cái mình cần.

Biến thành bộ dáng này, thật ra Yến Như Kha cũng rất vui vẻ, cô ta cảm thấy chỉ cần mình cố gắng hơn Yến Thanh Ti, cuối cùng nhất định có thể đạp đổ được cô.

Yến Thanh Ti liếc mắt nhìn mũi cô ta: “Cô vui là tốt rồi.”

Yến Như Kha có cảm giác Yến Thanh Ti đã khác trước đây rất nhiều, bình tĩnh hơn, lạnh lùng hơn, mà lại không bao giờ tức giận, khống chế mình cực giỏi, cho dù biết cô ta là Yến Như Kha nhưng cũng không hề tò mò, càng không thèm hỏi xem cô ta đã làm gì để cuối cùng biến thành bộ dáng này.

Yến Thanh Ti bình tĩnh làm cho Yến Như Kha cảm thấy như dùng nắm tay đánh lên bịch bông vậy, đánh thế nào cũng không méo mó gì.

Yến Như Kha cắn răng: “Yến Thanh Ti, cô cảm thấy cô đi rồi thì có thể về bình an sao? Yến Minh Tu sẽ không bỏ qua cho cô.”

Yến Thanh Ti chuyên tâm lái xe, lười quan tâm tới cô ta.

Cô không nói càng làm cho Yến Như Kha tức giận: “Yến Thanh Ti, cô sẽ không về được đâu, sẽ không bao giờ về lại nhà mình được, loại tiện nhân như cô sắp phải xuống địa ngục rồi.”

Yến Như Kha muốn khiêu khích làm cho Yến Thanh Ti phẫn nộ, mất lý trí, nhưng dù cô ta nói gì thì Yến Thanh Ti cũng cứ như không nghe thấy.

Chờ Yến Như Kha nói mệt rồi, Yến Thanh Ti mới trả lời: “Tôi sẽ về. Các người không ngăn cản tôi được đâu.”

Nhà của cô, người thân của cô, cô nhất định sẽ bảo vệ, không ai có thể ngăn lại được.

Chấp nhất của Yến Thanh Ti làm cho sự điên cuồng của Yến Như Kha dần an tĩnh lại, nhưng ánh mắt cô ta nhìn Yến Thanh Ti sẽ vĩnh viễn không thay đổi được sự hận thù bên trong.

Máu trên mặt Yến Như Kha đã ngừng chảy, không còn cảm giác đau nữa, cô ta lạnh mắt nhìn Yến Thanh Ti: “Cô có thể tìm ra nơi đó sao?”

Yến Thanh Ti thản nhiên nói: “Đương nhiên rồi... Chơi trốn tìm ư? Cô cũng biết đấy.”

Yến Như Kha cắn răng, sao cô ta biết được, cô ta không hề biết Yến Minh Tu đang ở nơi nào.

Nhưng ở đâu cũng được, cô ta sẽ không để cho Yến Thanh Ti còn sống rời đi.

Yến Thanh Ti lái xe lên cầu, vòng qua nửa Lạc Thành, đi tới một khu phố cổ ở trung tâm.

10 năm trước, ở Lạc Thành, nơi này chính là trung tâm kinh tế của thành phố, đại bộ phận thị dân đều sống ở đây. Sau khi Lạc Thành phát triển rực rỡ lên, nơi này đã không còn quá nhiều nổi bật, trung tâm kinh tế cũng dần chuyển sang nơi khác.

Nhưng trở lại nơi này, nhìn những căn nhà cũ kỹ, ký ức dường như đã lãng quên lại lập tức quay về.

Yến Như Kha vừa thấy nơi này thì kích động hỏi: “Yến Thanh Ti, cô tới đây làm gì?”

--- O ---

Chương 1591: Em Trai, Chị Tới Chơi Trốn Tìm

Yến Thanh Ti liếc mắt nhìn cô ta: “Đương nhiên là tới tìm Yến Minh Tu, cô trẻ... cô kích động như thế làm gì?”

“Cô... cô... Yến Thanh Ti, cô cho tôi xuống, cho tôi xuống...” Yến Như Kha gào thét chói tai.

Yến Thanh Ti cong môi cười lạnh: “Làm cho cô nhớ tới chuyện cũ à?”

Hai mắt Yến Như Kha tràn đầy oán hận nhìn Yến Thanh Ti: “Cho tôi xuống.”

Yến Thanh Ti tiếc nuối: “Không được, em trai tôi bảo tôi đi tìm nó, tôi phải tới đây rồi. Hơn nữa, hôm nay là ngày người của Yến gia đoàn tụ, nếu có thêm Yến Minh Châu nữa thì đủ rồi đấy.”

Yến Thanh Ti rất nhanh trí, Yến Minh Tu là người thích mạo hiểm và kích thích, hắn nói muốn chơi trò trốn tìm với cô, vậy địa phương đó nhất định là có kỷ niệm cũ.

Cô lục trong trí nhớ, rốt cuộc cũng nhớ ra thời gian lúc mình tới Yến gia được hai năm, có mấy lần bị Yến Minh Tu và Yến Minh Châu bắt chơi trốn tìm, lúc đó Yến gia chính là ở khu phố cổ này.

Vài năm sau, nội thành ngày càng phồn hoa, phố cổ điêu linh, Yến gia cũng chuyển đi.

Năm đó Yến Thanh Ti và Yến Minh Tu chơi trốn tìm đúng là ở nhà cũ tại nơi này.

Yến Tùng Nam luôn cho rằng phong thủy ở nhà cũ rất tốt, vì thế dù chuyển đi chỗ khác nhưng cũng không bán, thỉnh thoảng sẽ thuê người tới đây quét tước, dọn dẹp.

Yến Thanh Ti dựa theo trí nhớ của mình, rốt cuộc cũng dừng xe lại trước nhà cũ của Yến gia. Xung quanh đây đã có mấy nhà xây mới làm cho biệt thự cũ này càng nhìn càng thấy cổ lão, tang thương.

Xe dừng lại, Yến Thanh Ti nhìn xung quanh, quay đầu nhìn Yến Như Kha

đang run rẩy rúc mình trong xe, sắc mặt tái nhợt, cuộn thành một đoàn.

Yến Thanh Ti châm biếm, đẩy cửa xe ra, bước xuống.

Quả nhiên, cánh cửa rỉ sắt đã được mở ra, có người ở trong đó thật.

Yến Thanh Ti dùng sức đẩy, cánh cửa sắt vang lên những tiếng loảng xoảng đinh tai.

Cửa rất nặng, Yến Thanh Ti đẩy vài cái mới mở ra được.

Cô xoay người, mở cửa xe, túm lấy Yến Như Kha kéo xuống.

Yến Thanh Ti: "Đi thôi, cô trẻ, thăm lại chốn xưa, sao cô lại không vào chứ?"

Môi Yến Như Kha run run, nói không ra lời, Yến Thanh Ti đẩy cô ta vào.

Nơi này đã lâu rồi không có người tới, đất đầy lá rụng, đìu hiu vô cùng.

Yến Thanh Ti nhìn bốn phía, tòa nhà hai tầng đằng trước không có chút sức sống nào, giữa mùa đông càng thêm u ám, hoang tàn.

Yến Thanh Ti đạp lên lá rụng, đi tới trước cửa căn nhà, cô cũng không đi vào mà cao giọng gọi: "Yến Minh Tu, tôi đến tìm cậu chơi trốn tìm, ra đây."

Yến Thanh Ti đợi một hồi cũng không thấy có người trả lời, lại gọi: "Yến Minh Tu..."

Lần này, Yến Minh Tu đi ra, phòng của hắn ở trên lầu hai có một ban công, hắn ra ngoài, cúi đầu nhìn Yến Thanh Ti, nở nụ cười: "Không nghĩ lại nhanh thế. Tôi còn tưởng không thể gặp chị trước khi trời tối đấy..."

Hai tay Yến Minh Tu chống ở ban công, cúi đầu cười với Yến Thanh Ti, hắn giỏi về che giấu hơn Yến Như Kha, trên mặt không hề có chút nào là thù hận hay đối địch, giống như một người đang nói chuyện với bạn mình vậy.

Trên người hắn không hề có biểu hiện lo lắng, giống như là ánh mặt trời giữa mùa đông rét lạnh.

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1592: Chị Chọn Mình Sống Hay Bà Ấy Sống?

Yến Thanh Ti bỗng nhớ lần đầu tiên khi mình tới Yến gia, cô cũng đứng ở đây, Yến Minh Tu đứng ở nơi đó, hồi ấy hắn rất nhỏ, hai tay nhỏ bám vào ban công, kiễng chân nhìn cô ở bên dưới.

Thoáng cái đã nhiều năm như vậy, hiện tại cũng không ai còn là đứa nhỏ của năm xưa nữa.

Yến Thanh Ti thản nhiên: “Tôi không ngốc như thế, trí nhớ của tôi cũng rất tốt. Tôi đã tới đây rồi, cậu thả mẹ tôi ra, bà ấy không có tác dụng gì với cậu cả.”

Yến Minh Tu gật đầu cười nói: “Chị nói đúng, bà ấy chỉ có tác dụng đưa chị tới đây mà thôi.”

Yến Thanh Ti: “Mục đích của cậu không phải là báo thù tôi ư? Tôi đã tới rồi, sao cậu còn chưa thả bà ấy ra, tôi sẽ thay bà ấy làm con tin cho cậu.”

Yến Minh Tu nhoẻn miệng cười: “Đương nhiên không thể nhanh như thế được. Chị nghĩ rằng tôi không biết có bao nhiêu người đi theo chị tới đây sao? Yến Thanh Ti... chị không tới một mình, chị là người không giữ lời.”

Yến Thanh Ti siết chặt nắm tay: “Được, tôi bảo họ đi.”

“Tôi không tin chị.”

“Vậy cậu muốn gì?”

Yến Minh Tu nhìn chằm chằm vào Yến Thanh Ti, một lát sau, hắn nhún vai: “Quên đi, dù sao cũng chẳng vấn đề gì, cùng lắm thì cả chị và mẹ chị đều chết trong tay tôi. Mạng tôi đổi lấy mạng hai người cũng đủ đáng giá rồi.”

Yến Thanh Ti bỏ lại Yến Như Kha, xoay người đi ra cổng, cao giọng nói ra bên ngoài: “Dù xảy ra chuyện gì cũng không được tiến vào. Ân oán của tôi và cậu ta, tôi sẽ tự chấm dứt. 20 phút sau, nếu tôi còn chưa ra thì các anh cứ xông vào, không cần cố kỵ tôi, chỉ cần cứu Nhạc phu nhân an toàn trở ra là được. Đây là mệnh lệnh.”

Sau đó cô trở về, hỏi Yến Minh Tu: “Được chưa?”

Yến Minh Tu gật đầu: “Ý chị là thà cùng tôi cá chết lưới rách cũng không muốn tôi sống sót ra ngoài được đúng không? Chậc, Yến Thanh Ti, chị thật sự là người tàn nhẫn nhất của Yến gia.”

Độ tàn nhẫn của Yến Thanh Ti đã hơn hẳn tất cả những người trong Yến gia, bởi vì cô không chỉ độc ác với người khác, mà còn độc ác với chính bản thân mình.

Yến Thanh Ti: “Cậu bắt cóc mẹ chồng tôi, cậu muốn báo thù tôi, cậu cảm thấy tôi có thể nhân từ với cậu được à?”

Yến Minh Tu cười ha hả: “Đúng thế... Chị lên đây, tôi cho chị gặp bà ấy.”

Yến Thanh Ti liếc mắt nhìn Yến Như Kha đã đờ đẫn cả người rồi bỏ cô ta lại, tự mình đi vào.

Cô định đem Yến Như Kha vào đây để xem có thể uy hiếp Yến Minh Tu được chút nào không, nhưng sau khi tiến vào đây, cô thấy Yến Minh Tu không thèm để ý tới Yến Như Kha chút nào. Trong mắt hắn, cô ta chẳng khác nào chiếc lá rụng, có chỗ nào có thể uy hiếp được chứ?

Yến Thanh Ti bước lên cầu thang phủ đầy bụi, trong nhà đầy mùi ẩm mốc, hôi hám.

Đi lên lầu hai, Yến Thanh Ti thấy Nhạc phu nhân bị trói trên ghế, ra sức giãy giụa, miệng phát ra âm thanh ô ô.

Yến Thanh Ti siết chặt tay, cô nói với Yến Minh Tu: “Nói điều kiện của cậu đi, làm thế nào cậu mới chịu thả bà ấy?”

Yến Minh Tu rót hai chén nước, nói: “Hình như chị không có một chút ý định nào muốn ngồi xuống ôn chuyện cùng tôi nhỉ?”

“Chúng ta cần nói chuyện gì ư?”

Yến Minh Tu dừng một chút, tự giễu nói: “Đúng, chẳng có chuyện gì, người của Yến gia làm gì có ai có thứ gọi là tình thân chứ. À không, chị có, chỉ tiếc là không phải dành cho bọn tôi.”

Yến Thanh Ti: “Đừng lãng phí thời gian, nói đi, điều kiện là gì?”

Yến Minh Tu châm biếm, chỉ vào hai chén nước: “Đây, bên trái có độc, bên

phải là nước thường, chị muốn chọn mình chết hay bà ấy chết?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1593: Cảm Ơn Hai Người Đã Cứu Vớt Con Từ Trong Bóng Tối Ra Ngoài

Yến Thanh Ti không nói gì, cô lặng yên nhìn Yến Minh Tu.

Nhà cũ nên cách âm rất kém, có thể nghe rõ tiếng gió rít bên ngoài. Đã qua buổi trưa nhưng Yến Thanh Ti còn chưa ăn cơm, sau khi mang thai cô thường rất nhanh đói, bình thường ở nhà cũng chưa từng thiếu đồ ăn.

Ở nhà, Nhạc phu nhân chỉ hận không thể từng giây từng phút một quan tâm tới cô, khát hay không khát, có đói bụng hay không, thân thể có chỗ nào khó chịu không, bà đều rất quan tâm.

Hiện tại Yến Thanh Ti rất đói, cực kỳ đói, cô như có thể nghe thấy tiếng hạt đậu nhỏ trong bụng mình đang nói: mẹ, con đói, con muốn ăn.

Yến Thanh Ti hỏi: "Có gì ăn không?"

Yến Minh Tu sửng sốt, đây làm sao vậy, lúc lựa chọn giữa sống và chết mà cô lại đi hỏi có đồ ăn hay không à?

Hắn động động môi, muốn nói nhưng thấy Yến Thanh Ti rất nghiêm túc khi hỏi vấn đề này, thế nên hắn nhắm mắt lại, sờ vào trong túi, lấy ra được một cái kẹo dừa.

"Có cái này, đồ trên người tôi chị có dám ăn không?"

Hắn còn chưa dứt lời thì Yến Thanh Ti đã chộp lấy cái kẹo trong tay hắn, nhanh chóng bóc vỏ, nhét vào miệng.

Đường tan trong miệng, hương vị ngọt ngào lan tỏa, thân thể, thần kinh, và cả đứa bé đều như được trấn an.

Yến Thanh Ti không thích ăn đồ ngọt, nhưng hôm nay cô ăn rất ngon, cảm giác hương vị này rất thần kỳ.

Đây là chiếc kẹo duy nhất mà cô ăn một cách rất thưởng thức trong đời.

Yến Minh Tu thấy Yến Thanh Ti hưởng thụ chiếc kẹo với vẻ thản nhiên và vui sướng, quả thực hắn chưa từng thấy cô điềm tĩnh như thế. Ngay ở căn

nhà cũ nát này, cô giống như ánh mặt trời rực rỡ làm ấm cả gian nhà.

Yến Minh Tu bỗng nhiên muốn thử hương vị của kẹo dừa, thật sự... ngon như thế sao?

Từ trước đến nay, Yến Thanh Ti luôn rất thô bạo và đen tối, giống như một con rắn độc ngủ trong bóng tối, lúc nào cũng có thể lao ra cắn người ta một nhát. Nhưng giờ cô như đã hoàn toàn thay đổi.

Ăn hết cái kẹo, Yến Thanh Ti lại hỏi: “Còn không?”

Yến Minh Tu: “Hết rồi.”

Trên mặt Yến Thanh Ti không khỏi hiện ra vẻ tiếc nuối: “Đáng tiếc... Đây là lần đầu tiên tôi ăn kẹo dừa đấy, ngon lắm, cảm ơn!”

Yến Minh Tu nói theo bản năng: “Không cần khách khí.”

Nói xong, hắn nhíu mày, sao hắn lại nói không khách khí chứ, hắn bị Yến Thanh Ti làm cho u mê rồi.

Hắn bèn đổi lại gương mặt lạnh lùng: “Tôi nghĩ giờ không phải lúc chúng ta nói tới cái kẹo dừa, mà là vấn đề sống chết của chị. Yến Thanh Ti, tôi cho chị quyền chủ động lựa chọn, chị có thể tùy ý.”

Yến Minh Tu bỗng cười, nói: “Đương nhiên, nếu chị chọn ly nước thường, tôi cam đoan sẽ không làm khó dễ chị, chị có thể thuận lợi ra ngoài, trước giờ tôi nói gì cũng đều rất giữ lời.”

“Tôi tin, nếu cậu đã giữ lời thì dù ai đi ra ngoài cậu cũng không làm khó, đúng không?”

Trong những người của Yến gia, cũng chỉ có Yến Minh Tu là có thể tin được một, hai phần.

Yến Minh Tu gật đầu: “Phải...”

Hắn nâng tay: “Mời chọn đi, chị gái!”

Yến Thanh Ti xoay người nhìn Nhạc phu nhân: “Mẹ... Gặp được mẹ và Thính Phong là may mắn nhất đời con. Cảm ơn hai người đã cứu vớt con từ trong bóng tối ra ngoài.”

Yến Minh Tu nheo mắt lại, chờ xem hành động của Yến Thanh Ti.

--- O ---

Chương 1594: Hẹn Gặp Lại, Em Trai

Hắn muốn xem xem khi gặp phải lựa chọn thế này, Yến Thanh Ti sẽ làm như thế nào. Hắn nghĩ hắn đoán được lựa chọn của Yến Thanh Ti, cô có con, nhất định sẽ chọn uống nước.

Yến Thanh Ti liếc mắt nhìn ánh mặt trời mỏng manh le lói qua khe cửa sổ, hỏi: “Bên trái là thuốc độc, bên phải là nước?”

Yến Minh Tu gật đầu: “Đúng, tùy chị chọn.”

Yến Thanh Ti gật gật, cô không nhìn lên bàn, trong ánh mắt chăm chú của Yến Minh Tu, cô cầm cái ly bên trái lên.

Yến Minh Tu kinh hãi, giữ chặt lấy Yến Thanh Ti đang chuẩn bị ngửa cổ uống ly nước này.

“Yến Thanh Ti, chị nhìn cho rõ, chị đang cầm ly thuốc độc đấy.”

Yến Thanh Ti nhìn vào mắt hắn, lãnh đạm nói: “Tôi biết rõ, rất rõ...”

Cô cực kỳ bình tĩnh, dường như thứ mình sắp uống không phải thuốc độc mà là một ly nước bình thường.

Yến Minh Tu giữ chặt cổ tay Yến Thanh Ti: “Đây là thuốc độc, chị sẽ chết.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Tôi biết, khi cậu bắt tôi lựa chọn, tôi đã quyết định rồi... Huống chi, tôi chọn cái này, chẳng phải cậu sẽ rất cao hứng sao? Không phải cậu vẫn mong được thấy tôi chết sao? Tôi cho cậu được như ý nguyện, không tốt sao?”

Yến Thanh Ti muốn sống, cô không muốn chết, càng muốn con của mình được sống.

Nhưng, cô không thể lựa chọn để mình sống mà Nhạc phu nhân phải chết được.

Cô không bảo vệ tốt mẹ đẻ của mình, không thể để mất người mẹ thứ hai này được.

Nếu cô lựa chọn bảo vệ tính mạng mình mà trơ mắt nhìn Nhạc phu nhân chết

đi, thì sống so với chết còn thống khổ hơn. Cô không thể đối mặt với Thính Phong, với con mình, càng không thể đối mặt với chính bản thân mình được.

Lời của Yến Thanh Ti làm cho lòng Yến Minh Tu rung động, thế mà cô lại... chưa từng nghĩ muốn sống... Vì sao? Ích kỷ của cô đâu rồi? Sự hung tàn của cô đâu rồi? Sao cô có thể lựa chọn không theo kịch bản mà hắn đã nghĩ vậy?

Yến Minh Tu đột nhiên phát hiện đây không phải kết quả mà mình muốn nhìn, trong lòng hắn chưa từng muốn thế.

Hắn lạnh lùng nói: "Yến Thanh Ti, chị có thể nghĩ cho kỹ, nếu chị uống ly nước này thì cả chị và con chị cũng sẽ chết. Chẳng lẽ chị không thích có con à, không muốn sinh nó ra à, không muốn một ngày được nhìn thấy nó lớn lên, gọi chị một tiếng mẹ à?"

Hắn chỉ muốn nhìn thấy sắc mặt xấu xí, ích kỷ của Yến Thanh Ti khi lựa chọn sự sống cho mình. Hắn chỉ muốn Yến Thanh Ti phải hối hận.

Yến Thanh Ti mỉm cười: "Tôi rất muốn... Nhưng làm thế nào được chứ, cậu sẽ thả cả hai chúng tôi ư?"

Yến Minh Tu buông tay cô ra: "Không thể."

Hắn như bị thôi miên, nhưng không thể được, mục tiêu của hắn là Yến Thanh Ti, hắn phải báo thù...

Yến Thanh Ti châm biếm: "Thì đó, tôi không muốn chết, càng không muốn mẹ tôi chết. Tôi là người ích kỷ, nhưng lần này tôi không thể ích kỷ được..."

Mọi người ai cũng ích kỷ, nhưng cũng sẽ có thời điểm không.

Không phải ai lúc lựa chọn giữa sống và chết cũng lựa chọn mình được sống.

Yến Thanh Ti nhìn chằm chằm vào mắt Yến Minh Tu, nói: "Yến Minh Tu, tôi uống xong chén thuốc độc này, cậu phải đồng ý thả mẹ tôi ra... Bà ấy là người tốt nhất trên đời này, bà ấy vô tội, tôi mới là kẻ thù của cậu, bà ấy không phải."

Yến Minh Tu động động môi: "Được."

Hắn nói xong, Yến Thanh Ti mỉm cười: "Hẹn gặp lại, em trai, tôi nghĩ đây là

lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng tôi gọi cậu như thế.”

Sau đó, cô đưa ly thuốc độc lên miệng, ngửa đầu lên...

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1595: Uống Chén Độc Dược Kia Chị Sẽ Chết Đấy

Mắt Yến Minh Tu trợn to, tận mắt nhìn Yến Thanh Ti ngẩng đầu uống cạn ly nước. Động tác của cô rất nhanh, nhanh tới nỗi Yến Minh Tu không thể nào ngăn kịp.

Yến Minh Tu quát to một tiếng: “Yến Thanh Ti...”

Yến Thanh Ti buông tay, cái chén rơi xuống nền, vỡ tan tành.

Nước trong chén không có hương vị gì, Yến Thanh Ti chỉ có một cảm giác - lạnh.

Một ly nước lạnh từ yết hầu chảy vào trong bụng, lạnh tận đáy lòng, cảm giác như cổ họng cũng hóa thành băng.

Cô không biết thuốc này bao lâu mới có tác dụng, nhưng cô nghĩ chắc mình còn có thể nói mấy câu.

Yến Thanh Ti nhìn chằm chằm vào ánh mắt đỏ ngầu của Yến Minh Tu, nở nụ cười: “Có lẽ cậu không biết, thực ra tôi rất muốn có một đứa em trai hoặc em gái, tôi luôn nghĩ, nếu tôi có em, tôi sẽ bảo vệ chúng thật tốt, sẽ không để bất kỳ ai bắt nạt chúng. Nhưng mà... sau đó tôi thật có em, nhưng lại không giống như tôi từng nghĩ. Lúc đó, tôi rất hận, tại sao lại là hai người? Hai người căn bản không phải em trai, em gái mà tôi muốn. Tôi không muốn có em như cậu hay Yến Minh Châu.”

“Người của Yến gia chúng ta vốn không có duyên làm người thân của ai cả.”

Giống như cô, vất vả lắm mới có được, cuối cùng lại mất đi.

Yến Thanh Ti xoay người nói với Nhạc phu nhân đang bị trói: “Mẹ... sau này đừng nhớ con quá!”

Yến Minh Tu quát lên: “Yến Thanh Ti, vì sao... chị không sợ chết à?”

Trên mặt hắn đầy vẻ không thể tin nổi, còn có một loại thương tâm rất phức tạp, không thể nói rõ thành lời. Lúc hắn nhìn Yến Thanh Ti đã không còn chỉ có hận thù nữa.

Yến Thanh Ti thở dài trong lòng, con người Yến Minh Tu này rất phức tạp, là một người rối rắm, hắn cũng chỉ là một đứa trẻ chưa lớn, luôn khát vọng những gì mình chưa đạt được.

Yến Thanh Ti thản nhiên nói: “Không ai không sợ chết, chỉ có người chết mới không sợ.”

Nhưng người còn sống cũng không thể sống cho riêng mình được, còn có rất nhiều thứ quan trọng hơn. Ví dụ như bảo vệ người thân của mình, để họ được sống an toàn.

“Vì sao chị phải làm như thế? Bà ấy và chị không có quan hệ huyết thống, sao chị phải chết thay bà ấy? Chị thậm chí còn không nghĩ tới con mình, có thể vì một người thân đuổi tận giết tuyệt?”

Đây là những lời mà Yến Minh Tu muốn hỏi từ tận đáy lòng, cũng là chuyện hắn không thể nào hiểu nổi.

Yến Thanh Ti rõ ràng không phải một người xấu hoàn toàn, nhưng cô lại có thể xuống tay với người thân của mình, còn với Nhạc phu nhân - người không có chút quan hệ huyết thống nào thì có thể dùng mạng để đổi lấy.

Yến Thanh Ti hít vào một ngụm khí lạnh: “Người với người có duyên phận, cũng không nhất định phải là người thân. Con người tôi xử thế rất có nguyên tắc, ai đối tốt với tôi một phần tôi sẽ đền đáp mười phần, ai hại tôi một phần, tôi cũng sẽ trả lại mười phần, không cần biết có phải thân thích hay không.”

Đây là con người chân chính của Yến Thanh Ti.

Cô còn sống thì luôn dựa theo nguyên tắc của mình mà sống.

Trong mắt cô chỉ có người tốt với mình và người xấu với mình, về phần người đó là ai cũng không quan trọng.

Yến Thanh Ti cười nhẹ: “Huống chi... Hiện tại bà ấy cũng là người thân của tôi, là mẹ chồng của tôi...”

“Yến Thanh Ti... chị không hối hận ư? Uống xong chén thuốc độc này chị sẽ chết đấy, chị sẽ chết đấy biết không hả?”

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1596: Dù Tôi Sống Hay Chết Thì Cũng Không Được Làm Khó Hắn

Yến Thanh Ti nhún vai, nụ cười có vài phần ung dung: “Cậu nhìn tôi giống như đang hối hận sao? Lúc tôi quyết định một mình vào gặp cậu thì đã chuẩn bị tinh thần rồi.”

“Ha ha... Tôi còn nghĩ... Tôi còn nghĩ...” Yến Minh Tu lặp lại hai câu nhưng cuối cùng chẳng nói được gì, trên mặt hắn đầy vẻ cười nhạo, không biết đang cười nhạo mình hay cười nhạo người khác.

Những người bên dưới chờ đúng 20 phút bèn xông lên, bọn họ nhìn Yến Minh Tu như thấy đại địch.

“Tiểu thư... cô thế nào rồi?”

Yến Thanh Ti nhìn chiếc ly vỡ trên sàn nhà, cô đã uống thuốc độc nhưng vẫn chưa có cảm giác gì, có lẽ... độc còn chưa phát tác.

Yến Thanh Ti nhìn Yến Minh Tu rồi nói với bọn họ: “Đưa phu nhân rời đi.”

Hiện tại cô chỉ muốn nhanh chóng đưa Nhạc phu nhân rời khỏi đây, cô không muốn thấy bà gặp thêm chuyện không may gì nữa.

Chỉ cần Nhạc phu nhân bình an vô sự, những gì cô đã làm đều đáng giá.

Nhưng khi những người đó vừa tới gần Nhạc phu nhân, Yến Minh Tu lại nói: “Không cần đưa đi, đó không phải Nhạc phu nhân...”

Thanh âm của Yến Minh Tu rất nhẹ, dường như là trong lúc giằng co với Yến Thanh Ti, hắn đã mất hết toàn bộ sức lực rồi.

Sắc mặt của Yến Thanh Ti biến đổi: “Cậu nói cái gì?”

Cô nhanh chóng đi tới trước mặt “Nhạc phu nhân”, lột túi trùm đầu ra, quả nhiên người đó không phải Nhạc phu nhân.

Trong ngực Yến Thanh Ti vọt lên một đoàn lửa giận, cô xông tới trước mặt Yến Minh Tu, đấm cho hắn một cú: “Người đâu, mẹ tôi đâu? Yến Minh Tu, người gạt tôi sẽ không có kết cục tốt đâu, dù giờ tôi có trúng độc thì trước

khi chết vẫn có thể làm cho cậu chết trước."

Yến Minh Tu không phản kháng, hắn không còn sức để phản kháng nữa. Máu từ trong miệng hắn chảy ra, hắn chỉ lẳng lặng nhìn gương mặt tức giận của Yến Thanh Ti: "Tôi không lừa chị, Nhạc phu nhân đã từng ở đây, nhưng trước khi chị tới 10 phút thì bà ấy đã bị người ta mang đi rồi. Người mang bà ấy đi chị cũng biết, chính là... hai người nước ngoài kia."

"Bọn họ..." Yến Thanh Ti siết chặt tay, suýt chút nữa thì cô quên mất hai người đó rồi.

Bọn họ tuyệt đối cái gì cũng dám làm.

Yến Minh Tu tiếp tục nói: "Nhạc phu nhân cũng là do họ bắt cóc, bọn họ chỉ đem người tới đây để tôi trông mà thôi."

"Cậu..."

Yến Thanh Ti thật muốn bóp chết Yến Minh Tu, chỉ vì quá sốt ruột cho sự an toàn của Nhạc phu nhân mà cô đã bị hắn đùa bỡn.

Yến Minh Tu cười nhạt: "Muốn ra tay thì ra tay đi."

Hắn như thể không còn lưu luyến sự sống nữa, trên mặt không có sợ hãi cũng không có tức giận.

Yến Thanh Ti buông hắn ra: "Độc cậu cho tôi uống còn bao lâu nữa sẽ phát tác?"

Yến Minh Tu cười quỷ dị: "Không biết... đại khái... còn phải chờ..."

Yến Thanh Ti nghiến răng, cô nhất định phải cứu Nhạc phu nhân ra.

Cô xoay người đi nhanh xuống dưới, mấy người bảo vệ nhìn Yến Minh Tu nằm trên mặt đất, túm luôn lấy hắn kéo xuống lầu.

Bên ngoài có mấy chiếc xe đang đậu. Yến Thanh Ti lấy điện thoại gọi cho Nhạc Thính Phong nhưng vẫn không gọi được.

Trong lòng sốt ruột, cô đang định gọi cho Hạ An Lan thì bảo tiêu ở đằng sau hỏi: "Tiểu thư, có bắt hắn lại không?"

Yến Thanh Ti quay đầu nhìn Yến Minh Tu bị bọn họ vặn cánh tay ra sau, trên mặt đầy vẻ đau đớn.

Nhìn hắn, cô trầm mặc một hồi rồi nói: “Là tôi tự nguyện chọn. Dù tôi sống hay chết thì cũng đừng làm khó dễ hắn nữa, để hắn đi đi.”

Chương 1597: Tôi Muốn Giết Chị Mà Chị Còn Định Thả Tôi À?

Cô đã nhìn ra, dường như Yến Minh Tu không thực sự muốn lấy mạng cô.

Yến Thanh Ti không phải Mary Sue, nhưng Yến Minh Tu cũng không thật sự gây ra chuyện gì, nếu không có lẽ cô đã sớm chết rồi.

Lời của cô làm cho Yến Minh Tu nghe như bị sét đánh, cả người không động đậy.

Yến Thanh Ti thả hắn? Cô không giết hắn?

Rõ ràng hắn đã muốn giết cô, nhưng cô lại thả hắn đi?

Đây không phải là Yến Thanh Ti mà hắn biết.

Vì sao cô muốn thả hắn chứ? Kỳ thật, Yến Minh Tu rất muốn sống, trong lòng hắn có một chấp niệm rằng nếu hắn lại rơi vào tay Yến Thanh Ti thì nhất định sẽ bị cô giết chết.

Bảo tiêu cũng rất kinh ngạc: "Tiểu thư..."

Yến Thanh Ti vẫy tay: "Thả hắn đi đi..."

Uy hiếp lớn nhất không phải là Yến Minh Tu mà là Stuart Mill và Arthur.

Cô phải mau chóng tìm được hai người họ, mục đích của bọn họ có lẽ chính là bác?

Yến Thanh Ti vẫy tay ra hiệu cho mọi người rời đi, không cần phải lãng phí thời gian, cô cũng không biết mình còn có thể chống đỡ bao lâu.

Bảo tiêu buông Yến Minh Tu ra, lục tục lên xe.

Yến Minh Tu gọi Yến Thanh Ti đang định rời đi: "Yến Thanh Ti, chị biết rõ ràng là tôi muốn giết chị... Chị phải hiểu là chị vừa thả một người muốn giết chị đi, đây không phải tác phong của chị."

Yến Thanh Ti dừng lại, xoay người nhìn Yến Minh Tu: "Tôi biết, nhưng...

không phải vừa rồi cậu nói, ngay cả vì một người không có quan hệ huyết thống mà tôi còn chết thay được, huống chi là... em trai có quan hệ máu mủ... Tôi biết, cậu không có ý muốn giết tôi, quên đi... Dây dưa ân oán với Yến gia làm tôi mệt lắm rồi, nên chấm dứt luôn ở đây đi."

Yến Tùng Nam chết rồi, Diệp Linh Chi cũng chết rồi.

Yến gia đã sớm tan cửa nát nhà, không còn bộ dáng ngày xưa nữa.

Yến Minh Châu, Yến Như Kha, Yến Minh Tu, còn có cô...

Trong bốn người, Yến Minh Tu có thể xem là người vô tội nhất...

Yến Thanh Ti có thể thả Yến Minh Châu đi thì cũng có thể tha cho Yến Minh Tu.

Lời nói của Yến Thanh Ti lọt vào tai Yến Minh Tu làm cho hắn không còn nhận ra cô nữa, đây căn bản không phải người mà hắn biết.

Cô giống như... ở thời khắc cuối cùng của mình, trở thành một người chị.

Yến Minh Tu giữ tay Yến Thanh Ti: "Yến Thanh Ti... Chị tốt như vậy sao? Chẳng lẽ chị không muốn mang tôi đi tìm bọn họ à?"

Yến Thanh Ti xoay người, hỏi: "Cậu biết bọn họ ở đâu sao? Cậu biết bọn họ muốn làm gì không?"

Yến Minh Tu lắc đầu: "Tôi không biết..."

Hắn chỉ là một người hợp tác ngắn ngủi với bọn họ. Những người đó là thế lực còn sót lại của Tằng gia ở trong nước. Lúc đầu, hắn muốn về nước, muốn báo thù nên nghĩ hợp tác với ai cũng không quan trọng, chỉ cần báo thù được là được rồi.

Cho nên hắn cũng không hỏi xem những người đó muốn làm gì, bọn họ cũng chưa từng nói cho hắn nghe.

"Nếu không biết thì đi đi..."

Yến Thanh Ti ngẩng đầu nhìn bầu trời, nói: "Nếu có thể thì đi tìm Yến Minh Châu đi, hãy lựa chọn làm một người thường giống cô ta, sống qua những ngày bình thường... Tôi chết rồi, hận thù của cậu cũng tan, coi như là... trả lại

cho cậu vụ tai nạn xe mà tôi đã gây ra cho cậu đi.”

Yến Thanh Ti xoay người bước lên xe.

Cô hy vọng trước khi độc phát tác, có thể gặp mặt Nhạc phu nhân và Nhạc Thính Phong một lần.

Nhưng sao thời gian trôi qua lâu thế rồi mà độc vẫn chưa phát tác? Yến Thanh Ti nghi hoặc trong lòng.

Đang nghĩ, Yến Thanh Ti không chú ý tới động tĩnh xung quanh, đột nhiên bảo tiêu trong xe chạy ra, hét lên: “Tiểu thư, mau tránh ra...”

Chương 1598: Em Không Xuống Tay Với Chị Được

Yến Thanh Ti sửng sốt, nghe thấy sau lưng có động tĩnh, xoay người nhìn lại thì chỉ thấy một chiếc xe đang vọt lại đây.

Lúc chiếc xe tới gần, cô thấy người trong xe là Yến Như Kha, tốc độ chiếc xe cực cao, lao thẳng tới Yến Thanh Ti như một con ngựa điên.

Với tốc độ như thế thì có tránh thế nào cũng không được. Yến Thanh Ti đặt tay lên bụng mình, xem ra không thể tránh được một kiếp này rồi, có lẽ hôm nay phải chết ở đây thôi.

Nhưng so với trúng độc thì bị xe đâm đúng là thảm quá!

Một khắc khi đối diện với cái chết, trong lòng Yến Thanh Ti có rất nhiều tiếc nuối, có rất nhiều... Nhưng cô cũng chẳng có thời gian để suy nghĩ nữa.

Yến Thanh Ti chờ thân thể của mình bị hất tung lên, nhưng đột nhiên có một lực rất lớn đẩy cô ra.

Cú đẩy rất mạnh, Yến Thanh Ti liên tục lui về phía sau, chuẩn bị ngã ra mặt đất thì được bảo tiêu chạy tới đỡ lấy.

Bảo tiêu lo lắng hỏi: “Tiểu thư, cô thế nào rồi?”

Yến Thanh Ti kinh ngạc nhìn bọn họ, lại nhìn mình: “Tôi không bị đâm à?”

Bảo tiêu lắc đầu, sau đó quay người nhìn ra giữa đường.

Yến Thanh Ti cũng quay đầu lại, chỉ thấy Yến Minh Tu bị chiếc xe hất tung lên như một bao cát, bay thành một đường vòng cung rồi rơi mạnh xuống đất.

Người hay bao cát bị đánh bay như thế thì cũng không khác gì nhau, về cơ bản rơi xuống rồi là nằm im.

Yến Thanh Ti...

Miệng cô nỉ non: “Yến... Minh Tu...”

Mấy bảo tiêu khác nhanh chóng xong tới, túm lấy Yến Như Kha kéo ra, giữ

chặt.

Yến Như Kha bị vặn tay tới trật khớp, mặt bị áp xuống đường, dính đầy cát bụi, cô ta như người điên, vừa giãy vừa mắng to: "Yến Minh Tu, đồ ngu xuẩn, sao mày lại cứu nó, sao lại cứu nó hả? Trên thế giới này, người đáng chết nhất là nó, sao mày lại cứu nó? Mày không phải cũng muốn giết nó à?"

"Yến Minh Tu, mày đứng lên, đi giết tiện nhân kia cho tao, mau đi giết nó..."

Một bảo tiêu giơ tay đấm lên mặt Yến Như Kha, mũi và cằm cô ta đều vẹo đi, chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ.

Yến Thanh Ti loạng choạng đứng lên, cô có cảm giác như trời long đất lở, trước mắt biến thành màu đen, Yến Minh Tu nằm cách đó không xa mà cô không thể đi tới được, dường như không có cách nào tới được.

Hốc mắt Yến Thanh Ti khô khốc, gió thổi lên da mặt lạnh toát, nhìn không ra biểu tình của cô lúc này.

Dưới chân nhẹ nhẫng, bước đi không hề có cảm giác gì.

Yến Thanh Ti khó khăn lắm mới đi tới trước mặt Yến Minh Tu được. Trên mặt hắn toàn máu là máu, mũi, miệng, thậm chí lỗ tai cũng có máu chảy ra, hơi thở cực kỳ mong manh.

Yến Thanh Ti đã thấy rất nhiều người chết, cũng chứng kiến nhiều người chết thảm hơn Yến Minh Tu nhiều.

Nhưng tâm tình cô chưa bao giờ phức tạp và khó lý giải như lúc này.

Yến Thanh Ti ngồi xổm xuống: "Cậu... Sao cậu lại cứu tôi?"

Thanh âm của cô run rẩy, méo mó.

Yến Minh Tu động động môi, miệng càng chảy ra nhiều máu hơn. Yến Thanh Ti muốn vươn tay lau đi nhưng lại không biết phải lau từ đâu, cô nói: "Quên đi, đừng nói gì cả, đi bệnh viện đã..."

Yến Minh Tu rất muốn cười, hắn gian nan nói: "Cái... chén thuốc độc kia... thực ra... không có gì... Là nước bình thường... Đại khái là... tôi chưa từng muốn giết chị, tôi luôn nói phải báo thù, nhưng... hình như tôi... không ra tay được..."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1599: Tôi Chưa Nhẫn Tâm Giết Chị, Sao Có Thể Để Người Khác Như Ý Được

Lúc đầu khi mới về nước, hắn cũng không nghĩ sẽ giết Yến Thanh Ti, hắn chỉ muốn tìm một đáp án, một đáp án mà hắn không thể nào lý giải nổi.

Hắn nói muốn báo thù, báo thù... cũng chỉ là để tìm lý do về nước mà thôi.

Lúc này Yến Minh Tu nói chuyện rất khó khăn, chỉ cần nhúc nhích một chút thôi là máu lại tuôn ra ào ạt như một con đập bị vỡ, không ngăn cản được nước chảy tràn qua.

Yến Thanh Ti biết xương cốt của Yến Minh Tu đã bị gãy nhiều chỗ, cô cũng không tùy ý dám động vào hắn. Yết hầu cô như có một tảng đá chặn lại, hốc mắt cay cay như có cát, nước mắt làm tầm nhìn của cô mờ mịt, cô gật đầu, thanh âm run run: “Tôi biết... Tôi biết cậu không muốn giết tôi. Lúc cậu nhìn tôi, trong mắt cậu không có sát khí, tôi biết hết... Cậu đừng nói gì cả, tôi sẽ cho người đưa cậu tới bệnh viện.”

Yến Minh Tu chưa từng nghĩ sẽ giết Yến Thanh Ti, cũng như Yến Thanh Ti không nghĩ sẽ giết Yến Minh Tu.

Bọn họ có nhiều khúc mắc với nhau, Yến Thanh Ti cũng không coi Yến Minh Tu là em trai, nhưng chưa từng coi hắn là kẻ thù.

Yến Minh Tu muốn cười nhưng lại không cười nổi, đau quá!

“Không... vô... vô dụng thôi... Chưa tới bệnh viện thì tôi đã chết rồi...”

Yến Thanh Ti lắc đầu: “Yến Minh Tu, cậu phải sống, phải sống tốt... Cậu sẽ không chết, cậu chỉ bị đụng nhẹ thôi... Sẽ sống, nhất định sẽ sống...”

Cô quay đầu gọi người: “Mau... gọi xe cứu thương tới đây... Không, lái xe tới đây, các người đưa nó tới bệnh viện mau lên...”

Hai bảo tiêu chạy tới, muốn đưa Yến Minh Tu đi, nhưng hắn lại đột nhiên bắt lấy tay của Yến Thanh Ti.

Tay hắn đầy máu, dính đầy lên làn da trắng nõn của Yến Thanh Ti, nhìn cực kỳ chói mắt.

Yến Thanh Ti muốn cười với hắn nhưng khóe miệng chỉ giật giật, so với khóc còn khó coi hơn. "Yến Minh Tu... lần này... tôi nợ cậu một mạng, tôi sẽ... Tôi chưa từng nợ ai cái gì, tôi sẽ trả lại cho cậu... Cậu kiên trì một chút..."

Yến Minh Tu không nghĩ Yến Thanh Ti sẽ thả mình đi.

Yến Thanh Ti càng không ngờ, trong khoảnh khắc đối mặt với cái chết, Yến Minh Tu sẽ cứu mình.

Bọn họ là chị em nhưng chưa bao giờ giống chị em.

Hô hấp của Yến Minh Tu càng lúc càng mỏng manh: "Không... Vô dụng thôi... Tôi... biết mình không... sống được... Tôi cũng không biết vì sao lại cứu chị... có lẽ, tôi không... muốn chị chết trên tay người khác... Nếu có chết... cũng phải chết trên tay tôi... Tôi... còn chưa nhẫn tâm giết chị... sao người khác được làm thế chứ?"

Hắn ghét Yến Thanh Ti như thế mà còn không ra tay giết cô, hắn thả cô đi, sao có thể để cô chết trong tay Yến Như Kha được?

Cho dù có chết thì cũng phải chết trong tay hắn.

Yến Thanh Ti cầm tay Yến Minh Tu, đây là lần đầu tiên hai chị em họ gần nhau như thế.

"Đúng, cậu không được để người khác đắc thủ, cậu phải sống... Chỉ cần cậu sống, khi nào cậu thay đổi ý định muốn giết tôi, tùy thời có thể... Yến Minh Tu... Tôi nói là sẽ giữ lời, chỉ cần cậu còn sống thì sau này muốn giết tôi lúc nào cũng được..."

Yến Thanh Ti không biết hiện tại mặt mình có biểu tình thế nào, gió rất lạnh, thời tiết hanh khô, bụi cuốn lên, cô chỉ thấy tầm mắt mơ hồ, không còn nhìn rõ nữa.

Trong mắt Yến Minh Tu nổi lên ý cười, hắn cảm giác được ý thức của mình dần mơ hồ đi.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1600: Vĩnh Viễn Không Có Cơ Hội Gọi Chị Một Tiếng "Chị Gái"

Hắn cố gắng nói: "Đề nghị này... thật sự... làm người ta... động tâm... Nhưng... tâm nguyện này, vĩnh viễn tôi... không thể thực hiện được rồi..."

Không ai hiểu biết về thân thể mình hơn so với chính mình. Yến Minh Tu đã thấy tử thần ở ngay trước mắt, sinh mệnh của hắn cũng dần đi tới thời khắc cuối cùng.

Yến Thanh Ti nghẹn ngào: "Có thể, cậu kiên trì một lúc..."

Yến Minh Tu lầm bầm nói: "Yến Thanh Ti... Tôi rất ghét chị, ghét đến mức tôi cảm thấy... không muốn giết chị nữa..."

Yến Thanh Ti cúi đầu, một giọt nước mắt rơi vào hai bàn tay đang siết chặt nhau.

Yến Minh Tu nhìn giọt nước mắt ấy: "Chị... sao lại... khóc..."

Trong mắt hắn đầy vẻ kinh ngạc và không dám tin, còn có chút vui sướng.

"Tôi... thực sự... không ngờ... Có một ngày, chị lại khóc vì tôi..."

Lần này về nước, Yến Minh Tu không còn thấy Yến Thanh Ti mà hắn biết trước kia nữa. Cô đã thay đổi rất nhiều.

Hắn không ngờ, có một ngày, cô lại khóc vì mình.

Lúc cô khóc nhìn rất đẹp, làm cho Yến Minh Tu nhớ tới những đóa hoa mà mình trồng trước kia. Lúc sáng sớm, giọt sương từ trên cánh hoa trượt xuống, nhìn rất đẹp.

Yến Thanh Ti nắm chặt tay Yến Minh Tu, nước mắt rơi xuống như mưa: "Bởi vì tôi không muốn cậu chết, tôi muốn cậu đi, muốn cậu còn sống... Chúng ta có thể không là người thân... nhưng có thể gặp thoáng qua như người xa lạ, giống tôi và Yến Minh Châu bây giờ cũng tốt."

Ân oán giữa cô và Yến gia đã sớm xong, cô không muốn sống trong quá khứ nữa.

Cô cũng không muốn Yến Minh Tu sống như thế, cô muốn hắn như Yến Minh Châu, tự mình lựa chọn cuộc sống của mình.

Dù sao... máu chảy trong cơ thể hai người là chung một huyết thống, điều này không thể nào thay đổi được.

Yến Minh Tu nhìn mặt Yến Thanh Ti càng ngày càng mơ hồ, giọng của hắn cũng càng ngày càng nhẹ: "Cảm... cảm ơn... đã tha... cho chị ấy."

Yến Thanh Ti nắm chặt tay hắn: "Đừng nói nữa, hiện tại sẽ đưa cậu tới bệnh viện... Đừng nói nữa, giữ sức một chút..."

Cô quay đầu ra hiệu cho bảo tiêu mau tới nâng Yến Minh Tu lên xe.

Hắn lại nói: "Đừng... để tôi thế này... Tôi chết rồi... hãy tìm cho tôi... một ngôi mộ thật tốt... Tôi sẽ vẫn sống ở đấy, ha ha... tôi sẽ còn tìm chị gây phiền toái, tìm người thân của chị gây phiền toái, vẫn sẽ tra tấn chị..."

Trước mắt hắn đã xám xịt, không còn thấy rõ mặt Yến Thanh Ti nữa, chỉ có thể nhìn một bóng dáng lờ mờ và cảm nhận thân thể cô đang run rẩy.

Hắn nghĩ, trước khi chết có thể thấy Yến Thanh Ti như thế này cũng đáng giá lắm.

"Tôi... chết, chị nên vui mừng."

Hắn chết thì phiền toái cũng sẽ hết, mọi người có thể an tâm.

Hắn cũng an tâm, không cần đau khổ đấu tranh, bởi nếu không báo thù thì hổ thẹn với cha mẹ, giờ chết rồi thật tốt.

Nước mắt trên mặt Yến Thanh Ti nhanh chóng bị gió hong khô, cô không biết tay mình lạnh hay tay Yến Minh Tu đang lạnh dần.

Trong lòng bối rối, cô lắc đầu, nói: "Tôi không vui... Tôi sao có thể vui nổi đây... Yến Minh Tu..."

"Tôi... vĩnh viễn không có cơ hội gọi chị... gọi chị..." Yến Minh Tu nhắm mắt lại, miệng hơi cười, nụ cười chua sót.

Rốt cuộc hắn vẫn không thể gọi cô một tiếng "chị gái" được.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1601: Tôi Không Cần Cô Thương Hại

Yến Thanh Ti nhìn Yến Minh Tu từ từ nhắm mắt lại, trong lòng hoảng hốt, kêu lên hai tiếng: "Yến Minh Tu... Yến Minh Tu..."

Bảo tiêu nhìn vẻ mặt bi thương của Yến Thanh Ti, sắc mặt cô tái nhợt, chỉ sợ cô sẽ làm ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Anh ta nhỏ giọng nói: "Tiểu thư... Hắn... không qua được rồi..."

Bị tông mạnh như thế, dù có tiên đơn cũng khó lòng sống nổi.

Yến Thanh Ti căn bản không dám đưa tay kiểm tra hơi thở của Yến Minh Tu, cô sợ sẽ bị thất vọng. Cô kích động nói: "Mau đưa nó tới bệnh viện, mau lên... Mau tới bệnh viện..."

Bảo tiêu không dám nói hai lời, vội đáp: "Vâng..."

Bọn họ làm một cái cáng đơn giản, nâng Yến Minh Tu lên xe, những người bảo vệ Yến Thanh Ti chia nhân số ra, một ít đưa Yến Minh Tu tới bệnh viện gần nhất.

Một trong những người ở lại chỉ vào Yến Như Kha, hỏi: "Tiểu thư, người này thì sao, đưa tới cục cảnh sát trước chứ?"

Yến Thanh Ti giờ mới nhớ ra Yến Như Kha, cô quay đầu đi tới.

Nước mắt trên mặt cô vẫn chưa khô hẳn, hốc mắt đỏ bừng, nhưng sự lãnh lẽo trong đó lại làm người ta rét run.

Yến Như Kha thất bại, cô ta không biết đón chờ mình ở đằng trước là gì, sao Yến Thanh Ti có thể buông tha cho cô ta chứ? Cho tới bây giờ cô chưa từng là một người nhân từ, cô tuyệt đối sẽ không bỏ qua chuyện này.

Yến Như Kha bị đè trên mặt đất, mặt của cô ta đã biến dạng, rất đau, cười cũng không cười nổi.

Ánh mắt Yến Như Kha nhìn chằm chằm vào Yến Thanh Ti: "Yến Thanh Ti, mày đừng có giả mù sa mưa, Yến Minh Tu là đứa ngu xuẩn nên mới bị mày nói hai ba câu đã mềm lòng, ha ha... Cơ hội tốt như thế mà còn không nắm

chắc, nó chết là xứng đáng...”

Yến Như Kha không ngờ Yến Minh Tu lại ngu xuẩn tới mức này, hắn còn cứu Yến Thanh Ti nữa?

Cha mẹ hắn đều bị Yến Thanh Ti hại chết, nhưng hắn lại cứu Yến Thanh Ti... Thực buồn cười, loại ngu xuẩn này sống để làm gì chứ?

Hiện tại hắn chết rồi, xứng đáng, xứng đáng lắm...

Nếu cô ta có cơ hội tốt như thế thì Yến Thanh Ti đã chết không dưới 10 lần rồi.

Yến Thanh Ti nhìn Yến Như Kha thật lâu, cuối cùng Yến Như Kha thấy được trong ánh mắt Yến Thanh Ti sự đồng tình và thương hại.

Điều này làm cho Yến Như Kha cảm thấy rất nhục nhã. Tiện nhân này lại thương hại cô ta, ha ha... Cái này chẳng khác gì ở trước mặt công chúng lột trần cô ta ra cả.

Yến Như Kha mắng: “Tao cần gì mày thương hại. Yến Thanh Ti, chúng ta đã đấu tới tình trạng này rồi, mày không chết thì tao chết, đừng có làm tao ghê tởm nữa.”

Yến Thanh Ti đi qua, cô lấy điện thoại, mở camera, nhắm ngay vào Yến Như Kha: “Nhìn cái bộ dáng xấu xí của cô lúc này đi, có thể nhận ra mình không? Yến Như Kha, cô biến mình thành cái bộ dáng nửa người nửa quỷ này, mỗi ngày soi gương cô có thấy xa lạ không? Đây mà là cô à?”

Yến Như Kha nhìn mặt mình trong hình, oán hận nói: “Bộ dáng này của tao thì sao, mặt tao đẹp, đẹp hơn mày, mày ghen tị à? Yến Thanh Ti... mày đang ghen tị với tao đấy à?”

Yến Như Kha nghĩ phẫu thuật thẩm mỹ là lối thoát duy nhất của mình, cô ta đang nghĩ sau chuyện này lại tới gặp bác sĩ sửa lại một chút thì tốt rồi, vẫn sẽ lại hoàn mỹ như xưa.

Mặt của cô ta có thể làm cho vô số người đàn ông lâm vào trầm mê.

Yến Thanh Ti cảm thấy Yến Như Kha bị bệnh tâm thần ở giai đoạn cuối mất rồi, biến thái không còn nhận ra bộ dáng trước kia nữa.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1602: Nơi Này Có Ký Ức Mà Cô Sợ Hãi Nhất

Cô buông di động, cười khẩy, nói: "Tôi ghen tị với cô ư? Cô ngu đến mức nào mới nghĩ như vậy thế? Tôi còn trẻ, xinh đẹp có xinh đẹp, cần dáng người có dáng người, tôi còn là nữ diễn viên có giải thưởng, tôi có một người chồng vừa đẹp trai vừa lắm tiền, tôi là thiếu phu nhân của Nhạc gia, à... chắc cô còn chưa biết tôi đã tìm được người thân bên ngoại. Bác tôi là Hạ An Lan, đúng thế, bác ruột đấy, chính là Hạ An Lan mà cô đang nghĩ đấy. Tôi còn có cái gì không chiếm được chứ?"

Yến Thanh Ti lạnh lùng cười: "Cô nói tôi ghen tị với cô? Cô có gì đáng để tôi ghen tị sao?"

Ánh mắt dữ tợn của Yến Như Kha biến thành kinh ngạc. Hạ An Lan? Bác của Yến Thanh Ti là Hạ An Lan?

Cô ta lắc lắc đầu, sao có thể chứ...

"Mày lừa tao. Dù mày có nói thế nào thì hết thảy những gì mày có bây giờ đều là do tao thải ra thôi. Nhạc Thính Phong là của tao, anh ấy là của tao... Là mày cướp anh ấy khỏi tay tao... Nếu không có mày... giờ tao đang hạnh phúc hơn bất kỳ ai."

Yến Thanh Ti khinh thường đáp: "Tôi giành của cô? Từ đầu tới cuối, Nhạc Thính Phong chưa bao giờ là của cô, dù không có tôi thì anh ấy cũng sẽ không bao giờ cưới cô... Yến Như Kha, cô cứ mãi lừa mình dối người như thế à?"

Yến Thanh Ti thở dài một tiếng, cái gì cần nói đã nói hết cả rồi.

"Vì sao cô hận tôi... vì sao cô mong tôi không được chết tử tế... vì sao nhiều năm như thế vẫn không ngừng hãm hại tôi... tôi biết... tôi biết lý do..."

Trong nhà họ Yến, người hận Yến Thanh Ti nhất không phải Diệp Linh Chi mà là Yến Như Kha.

Diệp Linh Chi chỉ muốn cô chết, toàn dùng những biện pháp trực tiếp nhất để giết được cô.

Nhưng Yến Như Kha lại luôn dùng những cách ti bỉ, bẩn thỉu, tàn nhẫn nhất,

hy vọng cô không được chết tử tế.

Bốn năm trước, đêm đó, vì sao có chuyện phát sinh giữa cô và Nhạc Thính Phong?

Vì sao cô lại quyết tâm rút củi dưới đáy nồi, đó là vì Yến Như Kha cho cô uống thuốc phiện, cô ta muốn tra tấn cô, muốn cô sa vào địa ngục, vĩnh viễn không ngóc đầu dậy được.

Những chuyện như thế đã phát sinh không chỉ một lần.

Yến Thanh Ti nhìn Yến Như Kha giờ đã bị hận thù che kín mắt, châm chọc nói: "Tôi hiểu tại sao cô lại sợ tới nơi này như thế. Đây là nơi có những ký ức làm cô sợ hãi nhất, không thể nào chịu nổi, không muốn quay về, cô hận không thể giết chết tôi cũng chỉ là vì... cô sợ tôi nói ra chuyện đó..."

"Nhưng nhiều năm như thế rồi, nếu tôi muốn nói thì đã nói từ lâu. Cô sợ thế này cũng chỉ vì... chột dạ mà thôi."

Sắc mặt Yến Như Kha trắng bệch không một chút máu, cô ta hét ầm lên: "Mày câm miệng lại, câm miệng lại... Mày không được nói hươu nói vượn..."

Yến Thanh Ti châm biếm: "Tôi đã nói gì đây? Cô trẻ... cô vội vàng phủ nhận thế làm gì?"

Rất nhiều năm trước, Yến Thanh Ti 12 tuổi, Yến Như Kha 17 tuổi.

Trong trường học, Yến Như Kha không phải là kẻ nổi bật gì, chỉ ý vài hai phần tư sắc mà lấy được danh hiệu hoa hậu giảng đường. Có lẽ đó là thói quen của Yến Như Kha, cô ta luôn tự cho mình là đúng, luôn đơn độc nhận mọi thứ tốt đẹp là của mình.

Đại khái, nữ sinh 17, 18 tuổi ngoài việc hay so đo với những nữ sinh khác thì còn có lòng hư vinh rất nặng.

Mối tình đầu của Yến Như Kha là một người có chút danh tiếng, luôn bảo vệ cô ta khi ở trường học.

Trước mặt mọi người, hắn từng tặng hoa, trang sức, quần áo cho Yến Như Kha mấy lần, hơn nữa bộ dáng cũng rất vừa mắt, thế là Yến Như Kha liền đồng ý làm bạn gái hắn.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1603: Hay Là Cô Cảm Thấy Cô Bị Làm Nhục Nên Tôi Cũng Phải Bị Như Cô?

Nhưng yêu đương với loại con trai như thế sao có thể chỉ đơn giản là nắm tay nói chuyện đâu.

Từ sau khi Yến Như Kha đồng ý làm bạn gái tên kia, luôn đi qua đêm không về.

Sau đó, có một lần, Yến Thanh Ti làm trực nhật ở trường, trời sắp tối mới về nhà. Cô đi đường tắt, năm đó Lạc Thành vẫn còn vài nơi hẻo lánh đồng ruộng, ít người qua lại.

Lúc đi qua một ngõ nhỏ, Yến Thanh Ti nghe thấy có động tĩnh bên trong, cô định không đi vào, mặc dù nhỏ nhưng cô biết lòng hiếu kỳ sẽ hại chết người ta.

Nhưng Yến Thanh Ti không ngờ sau đó mình lại nghe được tiếng cầu cứu mạng của Yến Như Kha.

Yến Thanh Ti dừng lại, sau một hồi do dự liền đi vào trong ngõ nhỏ đó, trốn sau một thùng rác. Cô thấy Yến Như Kha bị người ta lột hết quần áo, vài thằng con trai đang vây lấy cô ta, trong đó còn có cả tên bạn trai kia nữa.

Cô ta kêu rất thê thả, cầu cứu bạn trai mình, cô ta nói họ là người yêu, xin hắn đừng để những người đàn ông khác cưỡng hiếp mình.

Nhưng bạn trai cô ta lại nói rằng lúc trước coi trọng cô ta chính là vì muốn cho anh em của hắn ta cùng chơi đùa, dù sao bọn họ cũng chưa từng chơi nữ sinh trung học.

Yến Thanh Ti trốn sau thùng rác bịt kín miệng. Con người có đôi khi là động vật đáng sợ nhất, so với dã thú hung tàn và âm độc còn giống ma quỷ hơn nhiều.

Yến Thanh Ti vội vàng xoay người bỏ chạy, nếu cô không đi, chỉ sợ kết cục sẽ chẳng thua gì Yến Như Kha.

Lúc cô chạy đi, Yến Như Kha đã trông thấy...

Yến Thanh Ti nghe được tiếng cầu cứu mạng của Yến Như Kha ở sau lưng, nghe được cô ta nói hãy cứu cô ta...

Hôm sau, Yến Như Kha về nhà, từ đó cô ta hận Yến Thanh Ti thấu xương, hận cô vì sao không quay lại cứu cô ta?

Cô ta hận vì Yến Thanh Ti đã trông thấy lúc cô ta xấu nhất, dơ bẩn nhất, đáng thương nhất.

Cô ta càng sợ Yến Thanh Ti sẽ nói chuyện này ra ngoài, sợ mọi người biết đến quá khứ dơ bẩn của mình, cho nên cô ta nhằm vào Yến Thanh Ti mọi nơi, mọi lúc, luôn dùng những biện pháp độc ác nhất để đối phó cô.

Yến Thanh Ti không muốn lãng phí thêm thời gian với Yến Như Kha, chuyện cũ năm xưa coi như chấm dứt tại đây được rồi.

Cô đứng lên, cúi đầu nhìn gương mặt điên cuồng của Yến Như Kha, nói: "Dù cô có tin hay không cũng chẳng sao, lúc đó tôi đã đi tìm cảnh sát, nhưng lúc tới thì đã không còn ai, cô cũng không thấy đâu cả."

Sau khi rời khỏi ngõ nhỏ đó, Yến Thanh Ti bèn chạy đi tìm cảnh sát.

Cô hận người của Yến gia, nhưng cô không ti bỉ tới mức nhìn thấy chuyện này mà lại coi như không thấy...

Ánh mắt Yến Như Kha đỏ sọng như có thể chảy máu tới nơi. Cô ta rống lên: "Mày lừa đảo, mày là đồ lừa đảo... Vì sao mày không tự mình cứu tao... Mày cố ý, mày muốn người khác nhìn thấy tao bị làm nhục. Mày chỉ ước nhìn thấy tao bị như thế..."

Yến Thanh Ti thực cảm thấy đầu óc Yến Như Kha hỏng rồi, cô thở dài một hơi: "Yến Như Kha, cô điên rồi đúng không, lúc đó tôi mới chỉ 12 tuổi, cô bảo tôi đi cứu cô, để tôi đối đầu với một đám đàn ông trưởng thành à? Hay là cô cảm thấy cô bị làm nhục nên tôi cũng phải bị như cô?

"Không phải, không phải... Tao biết mày không muốn cứu tao, mày hận tao. Mày hận tao vì không cứu mẹ mày..."

Yến Thanh Ti giơ tay lên tát cho cô ta một cái, ngắt lời cô ta.

"Đủ rồi, cô không có tư cách nhắc tới mẹ tôi. Trước đây nếu không có mẹ tôi thì cô đã sớm chết rồi, trong cái chết của mẹ tôi cô cũng có phần đấy..."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1604: Tôi Chưa Từng Khiến Cô Thua Thiệt, Nhưng Cô Lại Nợ Tôi Rất Nhiều

"Tôi chạy đi tìm cảnh sát đã là hết lòng quan tâm, giúp đỡ, cứu người thì cũng phải tự mình lượng sức, dựa vào cái gì mà tôi phải vì cứu cô mà dấn thân vào nguy hiểm? Huống chi, xảy ra chuyện kia, người cô nên hận không phải là chính cô sao? Nếu khi đó cô có tự trọng một chút, bớt ham hư vinh một chút mà kết bạn với gã kia thì đã không bị rơi xuống nước này."

Khóe miệng Yến Như Kha run run, cô ta cực kỳ chán ghét khi phải nghĩ lại đoạn ký ức ngày đó.

Yến Thanh Ti lạnh lùng nói: "Nhiều năm như vậy cô vẫn luôn hận tôi, nhưng cô đã bao giờ hận người đàn ông đó chưa? Chưa từng... Bởi vì cô không dám, cho nên cô chỉ muốn trút tất cả lỗi lầm cho tôi, chuyện này tôi giấu giếm tới bây giờ, dù cô có làm gì tôi tôi cũng chưa từng nhắc lại một lần... Yến Như Kha, tôi chưa từng làm cô thua thiệt, nhưng thật ra... cô nợ mẹ tôi bao nhiêu, cô có nghĩ tới không?"

Thân mình Yến Như Kha run run, hai hàm răng va vào nhau lách cách. Yến Thanh Ti không biết cô ta suy nghĩ cái gì, cũng chẳng quan tâm, cô đã bị giữ chân ở đây quá lâu rồi.

Yến Thanh Ti lạnh lùng nói: "Tôi không có thời gian dây dưa với cô, cô đã động tới Yến Minh Tu, tội này của cô pháp luật sẽ định đoạt."

Yến Thanh Ti nói với bảo tiêu: "Đưa cô ta tới cục cảnh sát, những người còn lại đi theo tôi."

"Vâng..."

Bảo tiêu mở cửa xe, Yến Thanh Ti xoay người ngồi lên.

Cửa xe khác mở ra, hai bảo tiêu kéo Yến Như Kha lên.

Yến Như Kha đột nhiên như phát điên, hét lên: "Yến Thanh Ti..."

Yến Thanh Ti như không nghe thấy: "Đi..."

...

Bảo tiêu hỏi: “Tiểu thư, chúng ta đi đâu?”

“Tòa nhà của Yến gia.”

“Nhưng vừa rồi...”

“Đó là nhà cũ, lần này là nhà mới của họ...”

“Vâng...”

Vừa rồi, khi nhìn thấy Yến Minh Tu, Yến Thanh Ti bỗng nhiên cảm thấy não mình bắt đầu thanh tỉnh dần.

Yến Minh Tu là người ưa mạo hiểm, lâu nay bọn họ không tìm thấy tung tích của hắn là vì hắn trốn ở một nơi mà họ không bao giờ nghĩ tới.

Nhưng ở Lạc Thành, có chỗ nào mà bọn họ không nghĩ tới?

Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, nơi mà Yến Minh Tu ẩn thân hơn phân nửa chính là Yến gia đã bị niêm phong.

Có lẽ sẽ không ai nghĩ rằng Yến Minh Tu lại có gan chạy về nơi đó trốn, huống chi nơi đó đã bị niêm phong.

Trên đường đi, Yến Thanh Ti tiếp tục gọi điện thoại cho Nhạc Thính Phong nhưng vẫn không kết nối được.

Cô lo lắng, hy vọng không xảy ra chuyện gì.

Sau khi đến nơi, Yến Thanh Ti phát hiện xung quanh đã có đầy đặc công bao vây, có người đi tới đi lui khiêng thi thể ra.

Trong lòng Yến Thanh Ti căng thẳng, muốn đi vào nhưng bị cảnh sát ngăn lại,

Cô đang định mở miệng thì thấy Giang Lai đã từ trong chạy ra, cô kêu lên: “Giang Lai... Đã xảy ra chuyện gì? Sếp của anh đâu?”

Giang Lai nhìn thấy Yến Thanh Ti thì run run một chút, sao vị tổ tông này lại tới đây rồi?

Giang Lai biết không thể giấu giếm, nói đơn giản: “Vừa rồi có xảy ra kịch

chiến, chúng tôi đều nghĩ phu nhân ở trong này, nhưng lúc đi vào thì không có ai, phu nhân trong này cũng là người giả, phỏng chừng là muốn kéo dài thời gian. Sếp đã đi thủ đô rồi."

"Thủ đô?"

"Vâng."

Đúng thế, mục đích của đám người kia tới đây là để ám sát bác, bác ở thủ đô thì họ phải tới đó mới đúng.

Yến Thanh Ti xoay người bước đi, Giang Lai kêu lên: "Thiếu phu nhân, cô định đi đâu?"

Yến Thanh Ti: "Đi thủ đô."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1605: Nhà Này Thiếu Ai Cũng Không Được

Bọn Arthur tới Lạc Thành lâu như thế mà vẫn không có hành động gì, Yến Thanh Ti vẫn luôn buồn bực và nghi hoặc không biết bọn họ định làm gì?

Nay xem như mọi chuyện đã rõ ràng, mục tiêu của bọn họ từ đầu tới cuối chính là Hạ An Lan, có lẽ còn trước cả khi Tô Trảm lấy được tin tình báo kia.

Sự an toàn của Hạ An Lan là quan trọng nhất, bọn Arthur muốn động thủ là rất khó tìm được cơ hội.

Cho nên, bọn họ muốn ra tay từ Yến Thanh Ti bên này. Trước đây bọn họ vẫn chưa hành động là vì đang chờ cơ hội. Yến Thanh Ti được bảo hộ rất nghiêm mật, bọn họ cũng không dễ dàng tiếp cận được.

Đại khái, sau khi bọn họ phát hiện ra mối quan hệ giữa Hạ An Lan và Nhạc phu nhân thì trực tiếp ra tay với bà luôn.

Nghĩ thông suốt mọi chuyện, Yến Thanh Ti không khỏi lo lắng cho Hạ An Lan.

Cô biết Nhạc phu nhân quan trọng thế nào với Hạ An Lan, nếu thật sự bắt ông dùng mạng để đổi lấy mạng của Nhạc phu nhân, ông cũng sẽ không do dự.

Bọn Nhạc Thính Phong chắc cũng hiểu được vấn đề này nên mới nhanh chóng đến thủ đô.

Bọn Arthur cố gắng bày ra các thế cục giả có lẽ cũng vì muốn kéo dài thời gian, tranh thủ đi tới thủ đô trước.

Bọn hắn sẽ để mọi người nghĩ Nhạc phu nhân thật ở đây, chờ cảnh sát công phá nơi này, bọn họ đã đi tới thủ đô rồi.

Yến Thanh Ti lo lắng, muốn nhanh chóng khởi hành.

Giang Lai đuổi theo Yến Thanh Ti, chặn cô lại: “Thiếu phu nhân, cô đừng đi, thiếu gia đã đi rồi, cô... cô còn đang có thai.”

Yến Thanh Ti lắc đầu: “Không được, tôi phải đi.”

Arthur và cô là chỗ quen biết, cô vẫn có một chút tín nhiệm với người bạn này. Cô hy vọng khi tới đó, mình có thể đàm phán với anh ta.

Giang Lai vẫn không chịu để Yến Thanh Ti đi: “Thiếu phu nhân, lúc sếp đi đã dặn dò tôi phải chăm sóc cho cô thật tốt. Chuyện phu nhân bị bắt cóc ngài ấy không dám nói với cô vì sợ cô lo lắng, dù sao bản thân cô vẫn là quan trọng nhất.”

Trước khi đi, Nhạc Thính Phong đã nói với Giang Lai rằng anh sợ chuyện này sẽ không giấu được Yến Thanh Ti nữa, nhưng có thể giấu được bao lâu thì cứ cố gắng giấu.

Dù thế nào cũng phải tận lực bảo vệ sự an toàn cho Yến Thanh Ti.

Nhưng Giang Lai không ngờ Yến Thanh Ti lại biết sớm như thế.

Yến Thanh Ti thở dài một tiếng: “Nhạc gia là một thể, không thể thiếu ai được.”

Trong nhà thiếu ai cũng không được, ai cũng là người quan trọng nhất.

Yến Thanh Ti muốn có một gia đình hoàn chỉnh.

Khó khăn lắm cô mới có được một gia đình, không ai có quyền phá hư hạnh phúc đó của cô.

Yến Thanh Ti nói: “Đừng khuyên tôi nữa, anh không khuyên được đâu.”

Vẻ mặt Giang Lai rất khó xử, lúc ông chủ nói với anh ta những lời kia, có lẽ trong lòng ông chủ cũng biết anh ta không khuyên nổi cô.

“Nhưng... nhưng... cô nhất định phải cẩn thận, cô tới gặp được sếp thì nhất định phải nói rõ với anh ấy là tôi đã ngăn cả cô rồi mà không được.”

Yến Thanh Ti cười nhẹ: “Được... Tôi biết rồi.”

Giang Lai nói: “Tôi đưa cô tới sân bay.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Được...”

...

Nhạc Thính Phong, Tô Trảm, Ngự Trì cùng một đoàn người vội vã tiến vào thủ đô.

Máy bay hạ cánh, Ngự Trì liền liên hệ với Hạ An Lan báo cáo tình huống, sau đó nhanh chóng bố trí nhân thủ, tăng cấp bậc an toàn của Hạ An Lan lên tới ba sao. Anh ta là người chuyên bảo vệ Hạ An Lan, giờ mọi chuyện thế này, anh ta tất nhiên là người quan trọng nhất.

Sau khi Ngự Trì báo cáo xong, Hạ An Lan bảo anh ta đưa điện thoại cho Nhạc Thính Phong.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1606: Người Đàn Ông Bà Đây Coi Trọng Là Tốt Nhất

"Bác, có chuyện gì ạ?"

Hạ An Lan: "Thanh Ti đã biết mẹ con bị bắt cóc rồi, nó đã đi tìm Yến Minh Tu..."

Nhạc Thính Phong vừa nghe thấy chuyện này thì bật dậy, vì đang ở trong xe nên đầu va mạnh vào trần xe tạo ra một âm thanh rất lớn, mọi người nghe được còn cảm thấy đau. Nhưng anh lại như không để ý tới, vẻ mặt kinh hoảng: "Cái gì? Cô ấy đi tìm Yến Minh Tu? Không được, không được... con phải về ngay mới được. Dừng xe, mau, để tôi trở về..."

Hạ An Lan thở dài, tiểu tử này sao lại hấp tấp như thế chứ, ông lại nói: "Con bình tĩnh nghe bác nói xong đã. Yến Minh Tu không làm gì nó cả, ngược lại còn cứu mạng nó, có lẽ... giờ nó đang trên máy bay rồi."

Nhạc Thính Phong nghe xong thì ngồi lại ghế, vừa rồi anh cảm thấy tim muốn bắn ra ngoài.

Anh ôm ngực thở phào một hơi: "Làm con sợ muốn chết... Sao cô ấy lại biết, ai nói với cô ấy?"

"Yến Minh Tu dụ nó đi tới... Ta đoán nó sẽ nhanh tới đây thôi, các con đừng quản chuyện gì cả, cứ bảo vệ Thanh Ti thật tốt là được rồi."

Nhạc Thính Phong nói: "Cô ấy là vợ con, con đương nhiên phải bảo vệ cô ấy rồi, nhưng con cũng muốn cứu mẹ nữa."

"Chờ các con trở về rồi hãy nói. Mẹ con hiện tại cũng không có gì nguy hiểm, bác cũng sẽ không để bà ấy gặp nguy hiểm."

Buông di động ra, Hạ An Lan xoa xoa trán.

Thư ký đưa tới một ly trà, lo lắng nói: "Tiên sinh, hai ngày rồi ngài chưa nghỉ ngơi chút nào, nếu cứ thế này thì thân thể sẽ không chống đỡ được mất. Ngài nghỉ ngơi một chút đi, nhắm mắt một hồi thôi cũng được."

Hạ An Lan bưng chén trà đặc lên nhấp một ngụm: "Tôi không sao, chờ xong

chuyện rồi nghỉ ngơi cũng được. Tình huống hiện tại thế nào?”

“Tiên sinh, tình báo của chúng ta nói rằng bọn người kia bắt Phu nhân theo nhưng chưa tới thủ đô. Bọn họ không dám đi máy bay.”

Hạ An Lan gật đầu: “Thông báo xuống, không được ngăn cản dọc đường, để bọn họ thuận lợi tiến vào thủ đô.”

Bọn họ không dám đi máy bay thì ông sẽ mở đường cho họ, để họ tới đây bình yên đi.

Đến nơi này... hết thảy sẽ không do họ làm chủ nữa.

Thư ký liếc nhìn thời gian, 20 phút nữa sẽ lại có một cuộc họp quan trọng.

Anh ta lo lắng tiên sinh sẽ không trụ nổi mất. Từ lúc phu nhân bị bắt cóc tới giờ cũng không lâu lắm, nhưng anh ta cảm thấy rất giày vò.

Ngoại trừ lúc đầu rất tức giận, sau đó tiên sinh lập tức khôi phục vẻ bình tĩnh, cơ trí, thậm chí càng thêm tỉnh táo hơn trước, như thể việc phu nhân bị bắt cóc không tạo thành bất cứ ảnh hưởng gì tới ông ấy cả, nhưng... Anh ta là người ở gần tiên sinh nhất, anh ta biết tiên sinh đang lo lắng tới chừng nào, từ lúc đó tới giờ ông ấy chưa từng nghỉ ngơi lấy một phút.

...

Nhạc phu nhân bị trói chặt tay chân, ngồi ở sau xe, lái xe là Stuart Mill, bọn họ vừa thuận lợi đi qua trạm thu phí cao tốc.

Anh ta nói: “Với tốc độ này, chắc là... rạng sáng chúng ta có thể đến nơi.”

Arthur nhìn ra ngoài cửa sổ, càng đi về phía bắc càng lạnh, càng hiu quạnh.

Anh thản nhiên nói: “Đúng thế, thật nhanh...”

Stuart hỏi: “Lão thái thái, sắp được gặp tình nhân của bà rồi, bà có vui không?”

Nhạc phu nhân nghiêm mặt đáp: “Phiền toái gọi ta là phu nhân... Còn nữa, tình nhân của tôi không già, so với mao đầu tiểu tử như các cậu thì có mị lực hơn nhiều. Các cậu không bằng một sợi tóc của ông ấy.”

“Xem ra bà rất thích ông ấy nhỉ?”

Nhạc phu nhân hếch cằm: “Vô nghĩa, bà đây sống tới ngần này tuổi rồi, vất vả lắm mới coi trọng một người đàn ông, tất nhiên là rất thích rồi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1607: May Mắn Là Cậu Chưa Thổ Lộ, Nếu Không Tôi Sẽ Không Có Con Dâu

Stuart giật mình, anh ta không ngờ Nhạc phu nhân lại trả lời tự tin như thế. Từ lời của bà có thể thấy được bà tự tin và tín nhiệm Hạ An Lan thế nào. Còn nữa, bà thật sự thích người đó từ sâu trong nội tâm.

Anh ta nói: “Bà nói đúng, người đàn ông mà bà yêu đúng là rất lợi hại.”

Nhạc phu nhân cong môi cười: “Cho nên tôi chẳng việc gì phải sợ hãi, bởi tôi biết người cuối cùng xảy ra chuyện không phải là tôi.”

Từ sau khi bị bắt, Nhạc phu nhân chưa từng biểu lộ sự sợ hãi, cũng không cầu xin tha thứ, bà cực kỳ bình tĩnh, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, không cho ăn thì làm loạn, chẳng giống một con tin chút nào cả.

Bà còn bình tĩnh hơn cả những người đã bắt cóc mình.

Stuart cười ha ha: “Bà đúng là rất tự tin.”

Nhạc phu nhân nhăn mũi: “Tất nhiên rồi, nếu cả tôi mà còn không cứu được thì Hạ An Lan có thể từ chức rồi. Người đàn ông tôi coi trọng cũng không thể bỏ đi như thế được.”

Nhạc phu nhân tin tưởng Hạ An Lan, tin tưởng con dâu của mình.

Bọn họ sẽ cứu bà trở về bình an. Hai người ngoại quốc bắt cóc bà ngay trong đất nước của này, người có chuyện là bọn họ chứ không phải bà.

Nhạc phu nhân cực kỳ bình tĩnh, trong dáng vẻ bình tĩnh lại có chút cơ trí.

Arthur tò mò, quay đầu nhìn Nhạc phu nhân một cái.

Nhạc phu nhân cũng nhìn anh ta: “Cậu cứ như người không thích nói chuyện vậy, lúc tới nhà tôi cậu nói nhiều lắm mà. Đường đi thủ đô xa xôi, nói chuyện chút đi.”

Arthur thản nhiên: “Tôi không có gì để nói.”

Sườn mặt của anh rất đẹp, ánh mặt trời chiếu nghiêng nghiêng lên mặt nhìn

như một bức tượng nghệ thuật vậy.

Nhạc phu nhân nhìn một hồi, gật đầu: “A... Tôi nghĩ chắc cậu chẳng có gì để nói với tôi. Nếu giờ người ngồi trong xe là Thanh Ti, chắc cậu sẽ nói, đúng không?”

Arthur không trả lời.

Nhạc phu nhân cười cười, lấy bộ dạng trừng trải nói: “Tiểu tử, cậu thích Thanh Ti nhà tôi đúng không?”

Arthur vẫn không nói gì, quay đầu nhìn trời đất bên ngoài.

Nhạc phu nhân như tìm được đề tài đáng giá để nói, lại tiếp tục hỏi: “Cậu vẫn chưa thổ lộ, Thanh Ti vẫn chưa biết đúng không?”

Arthur lạnh lùng nói: “Chuyện này không liên quan tới bà. Bà vẫn nên ngẫm một chút xem có thể còn sống thoát khỏi tay chúng tôi không đã.”

Nhạc phu nhân chậc chậc, nói: “Cậu cứ lo lắng thôi chứ tôi thì không lo lắng đâu, dù sao tôi cũng sẽ không sao cả. Các cậu lo lắng cho tôi thì không bằng cứ lo lắng cho mình đi, xem có thể còn sống mà về nước được hay không?”

Stuart nói: “Nhạc phu nhân, bà tự tin thế sao? Bà không sợ chúng tôi giết bà luôn à?”

Nhạc phu nhân nhún vai không thèm để ý: “Nếu các cậu không muốn hoàn thành nhiệm vụ thì cứ ra tay thôi, tôi thì chẳng vấn đề gì.”

Bà không ngốc, những người này trăm phương nghìn kế muốn bắt bà rồi lại mang tới thủ đô, mục tiêu không phải quá rõ ràng rồi sao?

Rõ ràng là Hạ An Lan, bọn họ vì Hạ An Lan mà một sợi tóc của bà cũng chưa đám đụng tới, sao có thể giết bà được chứ? Bà chính là mồi câu cá đấy.

Nhìn Nhạc phu nhân không hề tỏ ra sợ hãi, Stuart càng thêm buồn bực.

Lão bà này thật sự đáng giận.

Nhạc phu nhân hoàn toàn không thèm để ý tới địch ý của Stuart. Bà quay đầu nhìn Arthur, thở dài một tiếng: “May mắn là cậu vẫn chưa tỏ tình với Thanh Ti, nếu không thì con tôi lấy đâu ra cơ hội nữa.”

--- O ---

Chương 1608: Cất Giấu Một Phần Tình Yêu Không Nói Thành Lời

"Tôi phải cảm ơn cậu đã thành toàn cho gia đình tôi. Nếu cậu thổ lộ thì sao con tôi còn có cơ hội nữa, thằng nhóc đó chẳng có ưu điểm nào hết."

Arthur tức giận: "Nếu bà không im mồm thì tôi sẽ không khách khí đâu đấy."

Nhạc phu nhân đã nói đúng nỗi đau trong lòng anh, giờ anh luôn ảo não, nghĩ nếu trước đây mình thổ lộ với Yến Thanh Ti, có lẽ giờ đã có được tình yêu của cô rồi.

Hiện tại sao còn có thể đi tới tình trạng này chứ?

Nhạc phu nhân ngượng ngùng: "Được được được, tôi không nói nữa, chỉ nói thêm một câu, một câu nữa thôi... Cất giấu một tình yêu không dám nói thành lời, chắc là... cậu rất đau khổ?"

Arthur quay phắt vào nhìn Nhạc phu nhân, giống như muốn chọc thủng một lỗ trên người bà.

Nhạc phu nhân vô tội nháy mắt mấy cái: "Nhóc con, đừng nhìn tôi thế, tôi sợ lắm, tôi chỉ... nói ra sự thật thôi mà. Được được, tôi không nói, không nói nữa. Coi như cậu nể tình tôi từng nấu cơm cho cậu ăn, đừng bịt miệng tôi lại nhé, băng dính dán lên miệng đau lắm..."

"Tôi không nói, không nói gì hết..."

Nhạc phu nhân vội vàng che miệng lại, tỏ ý sẽ không nói nữa.

Arthur nhắm hai mắt lại, hít sâu một hơi, anh không muốn so đo với một bác gái làm gì.

Nhưng không nói gì không phải là phong cách của Nhạc phu nhân, không bao lâu sau bà liền tái phát thói quen.

"Có ăn cơm không? Giờ này nên ăn rồi, không ăn cơm là sẽ đau dạ dày đấy."

Arthur quăng cho bà một cái bánh, tuy hai tay bà bị trói nhưng không phải ở

sau lưng, ngón tay có thể động, vì thế cầm lấy bánh ăn ngấu nghiến.

“Thêm cái nữa đi, đói chết mất. Nếu các cậu không ăn thì cho tôi đi, tôi là người già, không nhịn đói được đâu...”

Liên tục ăn thêm hai cái nữa, Nhạc phu nhân mới dừng lại.

Bên trong xe im lặng một hồi, nhưng sau đó lại nghe thấy Nhạc phu nhân nói: “Cậu bé, tôi khát quá, cho tôi bình nước đi...”

Uống nước xong, Arthur nghĩ chắc là yên thân rồi.

Nhưng ngay sau đó bà lại nói: “Muốn đi toilet, các cậu không muốn đi toilet à? Không nên nhịn tiểu... người tuổi trẻ không được nhịn đâu, sẽ không tốt cho bàng quang...”

“Có thể nới lỏng dây thừng chút không, máu không lưu thông nên đau tay lắm...”

Arthur nhắm mắt lại, thật sự đau đầu...

...

Yến Thanh Ti đến thủ đô vào chiều hôm ấy, vừa xuống máy bay đã bị Nhạc Thính Phong ôm lấy.

Yến Thanh Ti ngửi được hơi thở quen thuộc trên người anh thì không giãy giụa nữa.

Nhạc Thính Phong đưa cô lên xe: “Sao em lại tới đây? Anh đã bảo Giang Lai rồi mà, cậu ta làm việc thế nào vậy?”

Yến Thanh Ti lé mắt nhìn anh: “Loại chuyện này sao em có thể không tới được? Em biết rồi thì sẽ không giả bộ như không biết được. Nhưng mà anh, tại sao anh lại gạt em. Xảy ra chuyện lớn như thế mà không nói cho em biết?”

“Cái này... anh không muốn gạt em, nhưng bác dặn anh phải làm thế.” Nhạc Thính Phong không hề nghĩ ngợi, lập tức áp lên đầu Hạ An Lan.

Yến Thanh Ti không hài lòng với đáp án này, cô khoanh tay: “Anh nghe bác ấy à? Ngay cả bà xã mà anh cũng không nghe lời, Nhạc Thính Phong, giờ

anh giỏi lắm rồi đấy!”

Nhạc Thính Phong vội vàng lấy lòng: “Không phải, sao anh có thể nghe ông ấy chứ? Chỉ là anh cảm thấy em đang có thai, không nên tức giận, không nên lo lắng, cho nên... Anh không hề có ý gì khác đâu...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1609: Chờ Mong Gặp Mặt Người Bà Yêu

Nhạc Thính Phong thấy sắc mặt Yến Thanh Ti dần tốt hơn mới nói tiếp: "Chưa ăn gì đúng không? Em xem, anh vừa mới nói là sợ em lo lắng xong đấy, sao em còn chưa ăn gì hả?"

Anh biết, nếu Yến Thanh Ti biết chuyện này thì sẽ không bỏ mặc.

Nhưng phụ nữ có thai sao có thể so sánh với người thường được?

Huống chi, hiện tại cái thai còn quá nhỏ, nếu xảy ra chuyện gì thì anh hối không kịp.

Yến Thanh Ti thật sự rất mệt. Từ sáng tới giờ vẫn bôn ba, suýt nữa còn chết trong tay Yến Như Kha. Cô kiên cường chống đỡ tới tận bây giờ, gặp được Nhạc Thính Phong rồi mới dám buông lỏng tinh thần.

Cô dựa vào người Nhạc Thính Phong, toàn thân đã trở nên không còn chút sức lực nào.

"Hôm nay em..."

Yến Thanh Ti nói ba chữ, sau đó lại không biết nói gì cả.

Nhạc Thính Phong lấy từ trong túi xách ra một thỏi chocolate, bóc ra, đưa vào miệng Yến Thanh Ti: "Ăn tạm đi đã."

Yến Thanh Ti chậm rãi ăn: "Em không biết phải kể với anh thế nào..."

"Không sao, chờ em nghĩ thông rồi hãy nói..."

"Nếu không có Yến Minh Tu, hôm nay chắc em không thể gặp lại anh nữa."

Nhạc Thính Phong ôm Yến Thanh Ti, cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của cô: "Ừ, anh biết, phải cảm ơn hắn rồi."

"Nhà họ Yến này thật sự..." Yến Thanh Ti thở dài một tiếng, cũng không nói gì nữa, kỳ thực cô không biết phải nói gì.

Trải qua quá trình dài như thế, truyện cũ trước đây cuối cùng cũng kết thúc trong hôm nay.

Nhạc Thính Phong cúi đầu hôn lên trán Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti kể lại chuyện xảy ra ngày hôm nay, anh nghe mà thấy kinh hồn táng đảm.

Có thể gặp được một Yến Thanh Ti hoàn chỉnh như lúc này, Nhạc Thính Phong thật sự phải cảm ơn Yến Minh Tu rồi.

Vì quá mệt mỏi nên lúc xe tới dinh tổng thống thì Yến Thanh Ti đã ngủ say.

Nhạc Thính Phong cởi áo khoác của mình ra bọc lấy Yến Thanh Ti rồi ôm cô xuống.

Đồ ăn chuẩn bị cho cô đã sẵn sàng, Nhạc Thính Phong bảo người đem lên.

Sau đó nhẹ nhàng gọi: "Thanh Ti... Dậy đi..."

Yến Thanh Ti đang ngủ, mơ màng mở mắt ra rồi lại khép vào.

Nhạc Thính Phong hôn mí mắt cô: "Ăn chút gì đi rồi ngủ tiếp."

Anh gọi một hồi lâu, Yến Thanh Ti mới tỉnh lại.

Yến Thanh Ti rửa mặt rồi ngồi vào bàn, hỏi Nhạc Thính Phong: "Hiện tại mẹ thế nào? Có tin tức gì chưa?"

Nhạc Thính Phong đưa đũa cho cô, đáp: "Bọn họ không dám đi máy bay nên đang lái xe trên đường tới, chắc đêm nay mới đến nơi được. Em yên tâm đi, bác đã hạ lệnh để người dọc đường rút đi, họ sẽ nhanh tới thủ đô thôi."

Yến Thanh Ti gật đầu nhận lấy chiếc đũa.

Cô ăn một chút rồi thôi.

Thật sự là giờ chẳng có khẩu vị gì để ăn cả.

Chờ cô ăn xong, Nhạc Thính Phong nói: "Ngủ thêm một lúc đi. Sắc mặt em quá kém, đôi mắt thâm đen, anh ngủ với em."

Yến Thanh Ti quả thật rất mệt, cô muốn tranh thủ trước khi đám Arthur chưa tới đây thì nghỉ ngơi trong chốc lát, ngủ dậy sẽ có tinh lực để ứng đối.

Cô gật đầu: "Được..."

...

Xe đổ xăng vài lần, dọc đường đi cũng không nghỉ ngơi, suốt một đêm chạy tới thủ đô.

Nhạc phu nhân nhìn màn đêm bên ngoài, đèn đường đã được bật sáng.

Bà biết, bọn họ càng lúc càng tới gần thủ đô.

Trong lòng bà không khẩn trương, ngược lại còn chờ mong, chờ mong được gặp người đàn ông mình yêu.

Nhạc phu nhân ngồi ở trên xe mơ màng ngủ đi, sau khi tỉnh lại thì trừng mắt hỏi Arthur ngồi bên cạnh: "Sắp tới thủ đô chưa?"

--- O ---

Chương 1610: Người Đàn Ông Của Tôi Làm Việc, Tôi Rất Yên Tâm

"Qua 12 giờ đêm sẽ tới..."

Nhạc phu nhân vui mừng: "Thật sao, thật tốt quá!"

Arthur nhìn bà một cái: "Bà mong chờ thế à?"

Nhạc phu nhân vặn vẹo cổ: "Đương nhiên rồi, ngồi ở trên xe nhọc muốn chết, xương sống, thắt lưng đều đau nhức, sắp được ra ngoài, sắp được gặp họ rồi, cảm ơn các cậu đã đưa tôi đến đây."

Arthur thấy biểu tình vui sướng của bà, nhất là ánh mắt đầy chờ mong, không nhịn được hỏi: "Bà thật sự... không lo lắng chút nào hả?"

"Chậc... Có gì mà phải lo lắng nhỉ? Tôi đến thủ đô có khác nào về nhà đâu. Chính là các cậu ấy, nên ngẫm lại mình đi." Nhạc phu nhân nói rất thật lòng, bà thật sự không lo lắng cho mình mà lo lắng cho hai người bọn họ.

Stuart hừ lạnh một tiếng: "Hừ... Lão thái thái, bà cứ mạnh miệng đi, đến lúc đó còn có nước mắt mà khóc."

Nhạc phu nhân thở dài: "Aizz, không nghe người lớn nói thì sẽ thiệt thôi. Mấy chàng trai à, các cậu có tin là vừa tiến vào thủ đô thì các cậu sẽ bị bao vây không? Bằng không, các cậu nghĩ xem tại sao dọc đường đi, hai người ngoại quốc như các cậu lại không hề gây ra chú ý nào, thuận lợi một đường như thế? Đừng shock, Hạ An Lan là lão hồ li tinh, các cậu không cắn được ông ấy đâu. Muốn trộm đồ trong tay ông ấy chính là tìm chết."

"Bà đã coi trọng ông ta như thế, tốt, chúng ta đi thôi. Tôi muốn nhìn xem Hạ An Lan lợi hại đến đâu?"

Nhạc phu nhân càng nói thế thì Stuart càng không phục.

Dù đối phương có thủ đoạn gì thì bọn họ cũng đã có Nhạc phu nhân trong tay, nhất định mọi việc sẽ diễn ra thuận lợi.

Stuart lạnh lùng cười: "Biết tại sao chúng tôi không sợ không? Bởi vì... Hạ An Lan thích bà, bà là nhược điểm lớn nhất của ông ấy, có bà ở đây thì

chúng tôi còn sợ gì?”

Khóe miệng tươi cười của Nhạc phu nhân hơi dừng một chút: “Các cậu đúng là để mắt tới tôi rồi. Các cậu cảm thấy một chính khách sẽ có mấy phần tình yêu ở trong lòng?”

“Không sợ, chúng ta... sẽ biết ngay thôi.”

Rốt cuộc xe cũng tiến vào thủ đô, tâm tình của Nhạc phu nhân vẫn bình tĩnh như nước.

...

Ngự Trì đi tới một chiếc xe đỗ ở dọc đường: “Tiên sinh, bọn họ đã vào thủ đô.”

Hạ An Lan mở mắt ra: “Chờ bọn họ tiến lại đây, bảo bọn họ dừng xe.”

Sau khi vào thủ đô, Stuart phát hiện ra có điểm không thích hợp, không hiểu sao càng đi càng ít xe, đến giờ thì không thấy chiếc xe nào nữa.

Đây là thành thị, còn là thủ đô, dù là rạng sáng thì trên đường cũng phải có ít xe qua lại, huống chi đây còn là đường lớn, không phải ngõ nhỏ, phố nhỏ.

Trên đường vắng ngắt, chỉ có xe của họ tiến về phía trước, thật làm người ta sợ hãi.

Bỗng nhiên, ở sau xe xuất hiện thêm vài chiếc xe nữa, đèn xe lập lòe như ma trơi, gắn chặt vào bọn họ không rời.

Stuart lo lắng trong lòng, đây không phải xe tiếp ứng của bọn họ, đây cũng không phải địa điểm tiếp ứng họ đã hẹn.

Đang nghĩ, ở ngã 4 đường phía trước đột nhiên lao ra hơn 10 chiếc xe như từ hư không xuất hiện, vây chặt ngã tư lại.

Không thể tiến cũng như lùi, Stuart cắn răng, bọn họ đã bị bao vây rồi.

Nhạc phu nhân nhìn trước nhìn sau, đắc ý nói: “Nhìn đi, tôi đã bảo là các cậu vào tới thủ đô sẽ bị bao vây mà, còn không tin? Cậu nói chỉ bằng hai người các cậu mà muốn ám sát tổng thống một nước sao, quá điên rồi. Người đàn ông của tôi làm việc, tôi rất yên tâm.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1611: Nếu Ông Ấy Không Thích Mẹ Thì Đừng Cả Ngày Lén Chạy Tới Gặp Mẹ Nữa

Nhạc phu nhân tin tưởng Hạ An Lan, sao ông có thể để mặc bà trong tay những người này được.

Về nhà, rất nhanh sẽ được về nhà thôi!

Nhạc phu nhân nhìn bên ngoài, hình như đang có tuyết rơi nhỏ, bà nói: “Ai nha, tuyết rơi, nói không chừng về nhà có thể ăn lẩu... Trời lạnh thế này, thích nhất là ăn lẩu thịt dê, các cậu có muốn ăn cùng không? Chạy suốt một ngày thế này, một bữa cơm tử tế cũng chưa được ăn. Đến đây để tôi mời cơm đi, được không? Có cái gì muốn nói hay muốn làm thì chờ ăn xong rồi hãy làm.”

Trong lòng Nhạc phu nhân đã suy nghĩ xong nên ăn gì, nhất định phải cho ớt, thời tiết này ăn lẩu phải cay mới ngon.

Đáng tiếc, Arthur và Stuart không buồn để ý tới bà.

Stuart siết chặt vô lăng, các xe xung quanh đã vây họ thật chặt.

Cái này hơi khác so với sự tưởng tượng của anh ta. Anh ta định sau khi tới thủ đô sẽ cùng người của cấp trên tiếp xúc, sau đó sẽ giống như ở Lạc Thành, trốn để Hạ An Lan không tìm thấy, sau đó mới đưa ra yêu cầu đàm phán cùng Hạ An Lan.

Đáng tiếc, anh ta đã quên, nơi này không phải Lạc Thành mà là thủ đô.

Đây là nơi ở của Hạ An Lan, nơi này là thành thị được bình chọn là nơi đáng sống nhất trên cả nước.

Trong thành thị này, có gì có thể tránh thoát được khỏi cơ sở ngầm của Hạ An Lan chứ?

Sắc mặt Stuart trầm xuống, Arthur bình tĩnh hơn, nói: “Xuống xe đi.”

Stuart nở nụ cười: “Vội gì, chúng ta vốn muốn gặp họ, giờ họ tới rồi thì tốt quá. Bên ngoài lạnh như thế, chúng ta xuống xe làm gì, chờ bọn họ lại đây đi.”

Nhạc phu nhân thở dài, thằng nhóc này đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Không bao lâu sau, từ trên một chiếc xe có người bước xuống, ngày này cao, gầy, mặc áo khoác gió dài, hai tay đút trong túi áo, có lẽ rất sợ lạnh, người đó đi về phía chiếc xe.

Mắt thấy người kia tới gần, Stuart hạ cửa kính xe, hô: "Tôi cảm thấy anh vẫn nên đứng ở đó đi, không được lại gần."

"Xin lỗi đã để anh phải thất vọng, tôi không tới để tiếp ứng cho anh, tôi tới để đón mẹ mình." Thanh âm của Nhạc Thính Phong vang lên, anh dừng lại không tiến tới nữa, ánh đèn xe ở đằng sau chiếu lên anh cực kỳ rõ ràng.

Anh gọi: "Mẹ, con tới đón mẹ, mấy hôm nay mẹ thế nào?"

Nhạc phu nhân vội trả lời: "Đương nhiên không tốt rồi, mau lên, bảo người ta chuẩn bị lẩu, ớt cay, còn có thịt dê để nhúng nữa."

"Yên tâm đi, đã chuẩn bị rồi." Nhạc Thính Phong dừng lại một chút, lại nói: "Hai vị, muốn tới ăn một bữa cùng mẹ tôi không?"

Stuart cười lạnh một tiếng: "Nhạc Thính Phong, các người đều biết chúng tôi muốn gì, sao lại phải giả vờ giả vịt? Muốn mẹ anh còn sống mà xuống xe, vậy thì phải nghe theo lời tôi."

Nhạc Thính Phong giậm chân một cái, ở thủ đô quả thật lạnh, còn lạnh hơn ở Lạc Thành nữa. Anh gật đầu: "Được, nói đi, nói gì cũng được."

"Chung ta đừng lãng phí thời gian của nhau nữa. Bọn tôi muốn gặp Hạ An Lan, gọi ông ấy tới đây, còn không thì ai cũng đừng hòng gặp."

Nhạc Thính Phong rất khó xử, nói: "Cái này... có vẻ hơi khó. Ông ấy là tổng thống một nước, sao có thể vì một người phụ nữ bình thường như mẹ tôi mà chạy tới gặp anh được? Các anh quá coi trọng mẹ tôi rồi đấy."

Nhạc phu nhân hét lên: "Mày có ý gì hả thằng nhóc kia, mẹ bình thường là thế nào hả? Ông ấy dựa vào cái gì để khinh thường mẹ, nếu ông ấy khinh thường mẹ thì cả ngày đừng có tìm cách lén gặp mẹ nữa."

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1612: Tôi Đến Để Nhìn Các Cậu Chết Thế Nào

"Mẹ, con chỉ nói một câu sự thật thôi, mẹ nhìn mẹ đi, sao lại gấp thế làm gì."

Thấy hai người bọn họ cãi lộn tới đau đầu, Stuart hét lớn một tiếng: "Câm miệng hết lại... Bảo Hạ An Lan tới đây, nếu không tôi sẽ cho mẹ anh một viên đạn rồi quẳng xác bà ấy xuống.

Nhạc phu nhân cảm khái: "Các anh thật sự không sợ chết à?"

Stuart cười lạnh: "Đã đến đây rồi thì sao còn sợ chết nữa?"

Chuyện này đã không còn như trong kế hoạch của anh ta nữa, khiến cho anh ta có một loại cảm giác cướp chẳng giống cướp mà con tin cũng chẳng giống con tin.

Nhạc phu nhân không hề giống một con tin. Nhạc Thính Phong là đối tượng bị uy hiếp lại không hề phối hợp chút nào.

Mẹ ruột anh còn trong tay họ, vậy mà anh hoàn toàn không để tâm chút nào.

Nhạc Thính Phong thở dài một tiếng, hơi thở ra biến thành làn sương trắng dày đặc, anh nói: "Aizz... Tôi đã nói rồi, các anh đừng hy vọng nữa. Các anh bắt mẹ tôi thì có lợi ích gì, với nhan sắc này, tuổi tác này rõ ràng không ăn thua, các anh bảo tôi gọi Hạ An Lan tôi cũng không gọi nổi đâu."

Stuart thấy răng ê ẩm: "Đừng giả ngu nữa, cho anh 15 phút, gọi Hạ An Lan tới đây."

Nhạc phu nhân ở một bên cũng gật đầu: "Phải, bảo ông ấy tới đây. Bà đây đi theo ông ta không danh không phận, giờ còn bị trói thế này, tất cả đều là vì ông ấy. Mẹ ra lệnh cho con gọi ông ấy tới đây."

Khóe miệng Stuart giật giật, anh ta thực sự không hiểu Nhạc phu nhân rốt cuộc muốn thế nào đây?

Nhạc Thính Phong nghe thấy vậy thì ho khan hai tiếng, cố gắng đè nén cảm xúc muốn cười.

Vốn anh đang rất khẩn trương, bị mẹ nói thế này lại cảm thấy rất buồn cười.

Từ lúc xuống xe tới giờ, trong lòng Nhạc Thính Phong rất hồi hộp, anh chỉ sợ mẹ có việc gì, nhưng vừa nghe thấy thanh âm mười phần tức giận của bà, anh lại an tâm hẳn.

Nhạc phu nhân cố gắng chọc cười như thế không phải vì bất mãn Hạ An Lan, bà muốn phân tán sự chú ý của bọn Stuart, để bọn họ không thể tập trung suy nghĩ được.

Stuart: "Lập tức gọi Hạ An Lan tới đây..."

Nhạc phu nhân cũng nói theo: "Đúng, lập tức gọi Hạ An Lan tới đây."

Stuart quay đầu, sắc mặt giận dữ: "Bà câm miệng lại."

Nhạc phu nhân tủi thân: "Tôi không phải đang giúp cậu à? Sao cậu còn mắng tôi?"

Stuart lấy súng ra, chĩa ra ngoài bắn một nhát, một tiếng nổ xé toang màn đêm.

Nhạc phu nhân liếm liếm môi: "Được, tôi không nói... không nói nữa."

Stuart nói với Nhạc Thính Phong: "Súng của tôi đang nhắm vào mẹ anh, nếu không muốn bà ấy chết thì làm theo lời tôi nói."

"Tốt, tôi sẽ làm, anh cầm súng cho chắc đấy, đừng có bóp cò."

Một lát sau, không quá lâu, từ đằng trước có một chiếc xe đi tới, xe dừng, người bước xuống đúng là Hạ An Lan.

Stuart thấy ông thì cực kỳ kích động, nhanh như vậy đã gặp được người này rồi. Anh ta nói: "Hạ An Lan, muốn mạng sống của tình nhân của ông thì phải nghe lời tôi, nếu không thì chờ nhặt xác bà ta đi."

Nhưng anh ta lại không ngờ Hạ An Lan nói rằng: "Tôi nghĩ cậu nói sai rồi. Muốn ra tay thì ra tay nhanh lên, không cần lãng phí thời gian của tôi, mời."

Stuart sửng sốt một chút: "Ông không để ý tới bà ta, vậy ông tới làm cái gì? Đừng có giả bộ trước mặt tôi."

Hạ An Lan lạnh nhạt nói: “Tôi đến để xem các cậu chết thế nào thôi. Dù sao, đã lâu lắm rồi không có ai dám uy hiếp tôi, thật sự là có chút hoài niệm.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1613: Không Nghĩ Tới Ông Lại Là Người Không Biết Xấu Hổ Như Thế

Lời nói của Hạ An Lan làm cho xung quanh nhất thời yên lặng.

Vài thư ký và bảo vệ theo sau ông cúi đầu, ai cũng không dám phát ra nửa tiếng động nào.

Tiên sinh lợi hại, tiên sinh quá tuyệt, nói dối mà mắt cũng không nháy lấy một cái. Đây là lần đầu bọn họ nghe thấy người ta nói dối mà cũng khí phách như thế, đúng thật là tổng thống đại nhân, lợi hại hơn bọn họ nhiều.

Khóe miệng Nhạc Thính Phong giật giật, tuy anh biết rõ Hạ An Lan cố ý nói vậy nhưng vẫn cảm thấy lo lắng thay cho ông. Trở về... ông ấy cứ chờ ai đó dạy dỗ một bài đi...

Stuart không biết rõ Hạ An Lan nói thật hay đùa, sau một hồi, phản ứng đầu tiên của anh ta là quay đầu nhìn Nhạc phu nhân.

Nhạc phu nhân ngồi đó, ánh mắt mở to đầy vẻ không tin nổi, miệng há ra, bộ dáng hoàn toàn không tin những lời Hạ An Lan vừa nói.

Stuart nhíu mày, những người này rốt cuộc đang làm gì vậy? Có thể hành động theo đúng kịch bản của anh ta được không?

Nhạc phu nhân mấp máy môi: “Các cậu có nghe thấy không?”

Arthur: “Nghe thấy rồi. Ông ấy bảo chúng tôi nhanh ra tay, chắc là muốn nhặt xác bà thật mau.”

Stuart cười nhạo: “Đây là người đàn ông bà thích đấy à?”

Anh ta vừa nói xong, Nhạc phu nhân lập tức hét ầm lên: “Hạ An Lan, ông không phải người nữa, ngay cả lời nói cầm thú như thế mà ông cũng nói ra được à?”

Nhạc Thính Phong cũng vội vàng đế vào, nói: “Đúng, có còn là con người không? Có biết nói tiếng người không? Nếu không vì bác, sao mẹ con lại bị bắt cóc chứ? Hạ An Lan, con nói cho bác biết, hôm nay bác phải cứu bà ấy ra, nếu không con sẽ không đội trời chung với bác.”

Hạ An Lan thản nhiên nói: “Từ góc độ cá nhân thì tôi cũng muốn cứu mẹ cậu ra, nhưng... nếu cứu bà ấy rồi thì phải thỏa hiệp với bọn cướp. Bọn họ muốn gì tôi rất rõ ràng, tôi không thể vì một người mà khiến cho đất nước này rơi vào bạo động.”

Nói xong, ông cao giọng nói: “Mi Mi, em cũng là người của đất nước này, cũng phải có nghĩa vụ hy sinh vì quốc gia chứ? Lần này... anh thực sự xin lỗi em.”

Lời này vô sỉ, cực kỳ vô sỉ, Hạ An Lan nói như thể rất chính nghĩa vậy.

Nếu người không biết chân tướng mà nghe thấy những lời này, phỏng chừng ai cũng sẽ mắng một câu: cặn bã!

Nhạc phu nhân tức tới run cả người, bà mắng: “Phi, thật không ngờ ông lại không biết xấu hổ như thế.”

Bà quay đầu nhìn chằm chằm vào Stuart nói: “Thằng nhóc, không phải trong tay cậu có súng à? Mau, bắn chết người như thế cho tôi. Coi như trước đây tôi không có mắt nên mới coi trọng ông ta, hôm nay đã thấy rõ ràng bộ mặt thật của ông ta rồi, thật may mắn, nếu không sau này tôi sẽ còn thảm hại hơn nữa. Cái loại người này mà cũng có thể làm tổng thống của một nước, cả nhân dân bị ông ta lừa hết rồi. Cậu nhanh lên, đừng chần chừ nữa, bắn ông ấy đi, coi như là cứu vớt nhân dân cả nước.”

Vẻ mặt của Nhạc phu nhân cực kỳ phẫn nộ, lửa giận trong mắt bà không phải giả.

Stuart cảm thấy, nếu giờ bà không bị trói thì phỏng chừng đã tự cướp lấy súng mà bắn Hạ An Lan rồi.

Chẳng lẽ, bà ấy thấy mình bị lừa gạt tình cảm nên... mới tức giận như thế?

Stuart lại nhìn Hạ An Lan, ông đứng cách khá xa, lại giữa đêm tối nên hắn không nhìn rõ mặt ông. Nhưng từ tư thế bình thản và tùy ý đó, hình như ông ấy không để ý tới chuyện này lắm.

Stuart thật sự không rõ, những lời ông ta nói rốt cuộc là thật hay giả đây?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1614: Trước Đây Ông Nói Yêu Tôi Là Giả Hết À?

Nếu là giả, vậy anh ta hao hết tâm tư bắt cóc Nhạc phu nhân để làm gì chứ?

Stuart cảm thấy rất bực bội. Nếu bọn họ cố tình nói vậy để che mắt anh ta, làm cho anh ta không thể tập trung tinh lực thì sao?

Nói vậy, anh ta phải thử xem rốt cuộc Hạ An Lan này nói thật hay nói dối.

Đúng lúc Nhạc phu nhân mở miệng thúc giục anh ta nổ súng, anh ta xoay người, giơ tay lên, dùng báng súng đập vào trán Nhạc phu nhân: "Câm miệng. Nếu bà còn dám nói thêm một câu, tôi sẽ đánh chết bà."

Thật sự rất đau, Nhạc phu nhân không nhịn được phát ra một tiếng rên rỉ.

Bà có cảm giác trán bị rách ra, có máu chảy từ đó xuống mặt.

Nhạc Thính Phong nghe được tiếng kêu thảm thiết của Nhạc phu nhân thì giật mình, mạnh mẽ đi về phía trước hai bước: "Ông đây nói cho các anh biết, các anh đánh mẹ tôi một cái thì tôi sẽ trả lại các anh mười dao, tôi sẽ cho các anh hối hận vì đã không tự sát đấy."

Stuart nhìn Nhạc phu nhân đã an tĩnh lại, rốt cuộc im lặng.

Anh ta liếc nhìn Hạ An Lan ở bên ngoài, ông ấy vẫn bảo trì tư thế thoải mái kia, nửa điểm không nhúc nhích, thậm chí chưa từng lay động nửa cái.

Một người dù có ngụy trang thế nào, nhưng khi chứng kiến người mình yêu bị thương thì không thể không có nửa điểm phản ứng nào.

Trong lòng Stuart bắt đầu hoang mang, chẳng lẽ... Hạ An Lan thật sự nhẫn tâm như thế sao?

Tốt xấu gì Nhạc phu nhân cũng là tình nhân của ông ấy, ông ấy có thể từ thủ đô cách xa hàng trăm dặm chạy tới Lạc Thành chỉ để thăm bà ấy, nay đối mặt với nguy cơ sinh tử, ông ấy lại nhẫn tâm không để ý?

Giờ phút này, Hạ An Lan không động chút nào, không ai biết ông nhẫn nhịn

khổ sở tới đâu.

Chỉ có người đi theo sau ông mới cảm giác được sát khí trên người ông tỏa ra, cơ hồ có thể là cho không khí lạnh như băng này sôi trào lên.

Trong lòng Stuart vừa hồ nghi, vừa bất an. Nếu anh ta hao phí tâm tư đi bắt cóc Nhạc phu nhân là vô ích, ngược lại còn để mình chui đầu vào lưới, anh ta sẽ hối hận muốn chết.

Stuart hung tợn nói: “Nếu bà thành thật một chút, có thể phối hợp với tôi thì tôi sẽ không giết bà.”

Nhạc phu nhân cực kỳ đau, bà âm thầm cắn răng, mẹ nó, bà đây nhịn. Bà nói: “Tốt lắm, cậu nói đi, chỉ cần có thể giết chết con rùa đen khốn kiếp ngoài kia, cậu muốn tôi phối hợp thế nào cũng được.”

“Nói với Hạ An Lan, bảo ông ta cứu bà.”

“Nhưng cậu cũng nghe rồi đấy, ông ta... căn bản không quản tới sống chết của tôi... Tôi làm sao bảo ông ấy cứu tôi được, ông ta sẽ cứu thật à?”

Stuart dùng họng súng chỉ vào Nhạc phu nhân: “Nói, nếu bà không thể đánh động ông ta, vậy bà cùng chết với chúng tôi luôn đi.”

Nhạc phu nhân lập tức nói: “Không cần, bà đây còn chưa sống đủ, sang năm cháu trai của tôi mới chào đời, tôi còn đang chờ gặp nó đấy.”

“Vậy mau... dùng phần tình cảm trước đây của các người... đả động Hạ An Lan đi.”

Nhạc phu nhân cắn răng, máu từ trên trán chảy xuống làm bà hơi choáng. Bà hít sâu một ngụm, há mồm kêu: “Hạ An Lan, anh nhẫn tâm như thế à? Trước kia anh nói thích tôi, chỉ yêu một mình tôi là giả hết à?”

Thanh âm của Hạ An Lan lãnh đạm: “Đương nhiên không phải... Những lời anh nói với em trước giờ đều là sự thật, đương nhiên giờ anh cũng đang nói thật. Anh là tổng thống một nước, không thể lo lắng cho tất cả mọi chuyện chu toàn được. Anh không thể bị uy hiếp, Mi Mi, em... chịu ủy khuất một chút nhé!”

“Ông đang thông đồng với con nào? Tôi biết, ông vì muốn chạy theo con khác nên mới mượn đao giết người để đá tôi chứ gì?”

--- O ---

Chương 1615: Đừng Ngăn Cản Tôi, Lão Nương Muốn Giết Tên Khốn Đó

Hạ An Lan trầm mặc, sau một lát, nói: “Nếu nói vậy có thể làm cho lòng em thoải mái một chút thì cứ nghĩ vậy đi.”

Nhạc phu nhân phát hỏa, tức giận mắng: “Đồ cặn bã không biết xấu hổ. Đừng ngăn cản ta, lão nương muốn giết chết ông ấy... Mở cửa, mở cửa ngay cho tôi... Bà đây vì ông ta mà bị bắt cóc, ông ta còn dám ngoại tình sau lưng bà đây. Trước kia bà đây có mắt như mù mới coi trọng ông ta.”

Nhạc phu nhân cực kỳ phẫn nộ, gương mặt đầy vẻ dữ tợn, giãy giụa muốn đi xuống.

Trong những trường hợp không thể khống chế được, Stuart lại quyết đoán dùng súng gí lên trán của Nhạc phu nhân: “Bà thử động một chút xem.”

Nhạc phu nhân tức giận: “Vậy thì cậu nhanh giết lão già kia đi.”

Stuart...

Anh ta thật khó xử...

Mọi chuyện cực kỳ lộn xộn, anh ta không biết phải làm cái gì bây giờ.

Stuart nhìn về phía Arthur, anh vẫn một bộ dáng không thèm để ý, vẫn trầm mặc như thể chuyện này không liên quan gì tới mình.

Stuart siết chặt súng trong tay: “Arthur... Anh nói gì đi.”

Arthur thản nhiên: “Tôi nói gì được? Không phải anh là người sắp xếp tất cả sao?”

“Chẳng lẽ anh muốn chết ở đây?”

“Chúng ta từ nước M tới đây đã xác định đại khái là không thể trở về rồi.” Arthur lạnh nhạt nói, dường như không còn quan tâm chuyện sống chết nữa.

Nhạc phu nhân choáng váng đầu óc, càng nghe càng choáng váng, hai thằng ngốc này.

Bà nói: “Các cậu đừng có thì thà thì thào nữa được không. Nói thầm tôi cũng nghe được mà. Nói nữa, Hạ An Lan cũng sẽ không ở đây chờ đón bình minh với các cậu đâu. Xung quanh đây đã có không biết bao nhiêu binh lực đang nhắm vào chiếc xe này, mau nghĩ biện pháp mà chạy đi thôi.”

Lời nói của Nhạc phu nhân làm cho Stuart cả kinh, binh lực?

Đúng thế, nếu Hạ An Lan thật sự không cần Nhạc phu nhân, vậy... sẽ ra lệnh cho người ta bắn vào họ, bọn họ không nên phí thời gian ở đây náo loạn nữa.

Anh ta đang nghĩ, Hạ An Lan lại nói: “Các cậu nghĩ xong chưa? Là các cậu chính mình động thủ hay... tôi lệnh cho người bên tôi cho các cậu một trái lựu đạn?”

Ngừng một chút, ông lại nói: “Kỳ thật tôi cũng không thích bạo lực kiểu này, tôi hy vọng có thể để cho người phụ nữ mình yêu được chết toàn thây, dù sao... chúng tôi cũng từng yêu nhau.”

Nhạc phu nhân mắng: “Cút đi, câm miệng lại cho tôi, nếu tôi mà có lựu đạn ở đây thì tôi sẽ ném chết ông.”

Nhạc Thính Phong không để ý chuyện lớn, lòng đầy căm phẫn, nói: “Hạ An Lan, tôi thật không ngờ ông lại là người như thế, uổng công Thanh Ti tin tưởng ông như vậy. Ông nói với cô ấy là nhất định sẽ đưa mẹ tôi về bình an, ông định đưa xác về à?”

Nhạc phu nhân nói với Stuart: “Các cậu nghe chưa? Hiện tại ba chúng ta đã ở chung trên một chiếc tàu rồi. Cậu có chiêu số gì thì dùng luôn đi, nếu không thì cho tôi một viên đạn, để tôi được chết toàn thây. Tôi không muốn bị nổ banh xác đâu.”

Lời của Nhạc phu nhân làm cho Stuart càng thêm loạn trong lòng.

Anh ta ra hiệu cho Nhạc phu nhân im lặng, sau đó nói với người bên ngoài: “Tốt, tổng thống Hạ, tôi thật không ngờ ông lại bạc tình tới mức này. Không hiểu ông làm thế nào để đi tới đỉnh cao như ngày hôm nay, người phụ nữ này lúc trước còn nói với tôi rằng bà ta ngần này tuổi rồi, vất vả lắm mới để ý tới một người đàn ông, tất nhiên ông ta phải là tốt nhất. Nhưng giờ xem ra bà ấy đã quá thất vọng về ông rồi. Ông thật sự mặc kệ bà ấy thì chúng tôi cũng không nhiều lời nữa...”

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1616: Nhìn Người Mà Ông Yêu Chết Trước Mặt Ông Đi

"Chúng tôi không lãng phí đạn pháo của ông nữa. Trên xe có bom hẹn giờ, tôi sẽ khởi động. Ông cứ đứng đó nhìn người ông yêu chết trước mặt mình đi."

Stuart lấy ra một cái điều khiển từ xa, sau đó bấm vào nút đỏ khởi động.

Sau khi ấn khởi động, lại ném chiếc điều khiển ra ngoài.

Điều khiển rơi xuống đường, vỡ thành hai nửa.

Nhạc phu nhân cảm thấy mình nghe được cả âm thanh mồ hôi rơi: "Này, tôi nói rồi, cậu hãy cho tôi một viên đạn để tôi chết toàn thây cơ mà, cậu làm gì thế hả? Tôi không muốn tan xác với các cậu đâu."

Stuart không để ý, nói: "Thời gian đếm ngược là 15 phút, ngài tổng thống, các ông còn 15 phút thôi. Nếu ông còn nửa điểm tình nghĩa với người phu nữ này thì hãy dùng mạng của ông để đổi bà ấy về. Dù sao chúng tôi cũng chỉ muốn ông chết, tôi không muốn làm bị thương người vô tội."

Stuart vốn muốn lợi dụng Nhạc phu nhân uy hiếp Hạ An Lan, để ông tự sát, nhưng hiện tại anh ta không thể nắm chắc được mục đích này nữa.

Anh ta cảm thấy, Hạ An Lan rõ ràng là một người ích kỷ, so với người mình yêu, có lẽ ông ta yêu quý địa vị, tiền đồ của mình hơn.

Tuy rằng không chắc chắn nhưng Stuart vẫn cứ nói ra, dù thế nào, đã đi tới bước này, những gì nên làm anh ta cũng đã làm rồi.

Nếu thật sự vẫn không được, vậy chỉ có thể chết thôi.

Nhạc Thính Phong kinh hãi trong lòng, vội vàng nhìn Hạ An Lan, làm sao đây?

Cái này không giống đóng kịch nữa rồi. Bom đã khởi động, mẹ nó, hiện tại mạng của mẹ rất nguy ngập, không hành động là sẽ chết thật đó!

Nhạc Thính Phong sốt ruột nói: "Này, Hạ An Lan, bên trong xe là mẹ tôi đó,

ông từng thật sự yêu bà ấy, chẳng lẽ có thể trơ mắt nhìn bà ấy chết trước mặt mình sao?"

Lời này của anh không còn là đóng kịch nữa, đây là nói thật.

Anh thực sự không tin Hạ An Lan có thể mặc kệ mẹ mình, nhưng thế thì phải hành động ngay đi chứ?

Hạ An Lan siết chặt tay, không nhìn Nhạc Thính Phong.

Sau đó, mọi người nghe thấy âm thanh trong trẻo, lạnh lùng của ông: "Tốt... Nếu đã như vậy, nhóm các cậu cứ chậm rãi chờ chết đi, cũng đỡ chúng tôi phải mất công."

"Mọi người lui về phía sau, để xe lại, chờ phát nổ xong sẽ quay lại thu thập tàn cục."

Thanh âm của Hạ An Lan cực kỳ vô tình, so với tuyết đang rơi còn lạnh hơn.

Nhạc phu nhân nghe nói vậy thì sửng sốt...

Vài giây sau, bà kêu to: "Hạ An Lan..."

Lần này Nhạc phu nhân không mắng chửi gì cả, thanh âm khàn khàn chỉ gọi tên ông.

Chẳng lẽ ông ấy thật sự mặc kệ bà? Chẳng lẽ ông ấy vô tình đến vậy ư?

Ông ấy có thể vì tính mạng, vì địa vị của mình mà vứt bỏ bà ư?

Nhạc phu nhân không tin mắt nhìn người của mình lại kém như thế.

Nhạc Thính Phong oán hận liếc nhìn Hạ An Lan một cái, anh đi tới trước hai bước: "Tôi sẽ thay người, các anh thả mẹ tôi ra, tôi tới... Tôi sẽ làm con tin của các anh..."

Stuart luôn quan sát hành vi của mọi người, cảm thấy chẳng có gì không đúng, tất cả đều rất thật.

Anh ta nói: "Anh làm sao so được với mẹ của anh. Nếu để vợ anh tới đổi, có lẽ tôi sẽ thay đổi ý kiến."

Anh ta hơi hối hận vì đã bắt Nhạc phu nhân. Lúc trước nên bỏ thêm chút công sức bắt Yến Thanh Ti mới đúng. Cô là cháu gái của Hạ An Lan, có quan hệ huyết thống với ông, ông sẽ không thể nào mặc kệ, không quan tâm cháu mình?

Anh ta vừa nói dứt lời, chợt nghe một giọng nói trong trẻo vang lên: “Tốt... Vậy tôi tới đổi.”

Mọi người sửng sốt, xoay người đã thấy Yến Thanh Ti từ trên xe bước xuống, đi về phía bọn họ.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1617: Người Một Nhà Thì Sẽ Cùng Nhau Đối Mặt Khó Khăn

Nhạc Thính Phong có phản ứng đầu tiên, anh vội vàng quay lại, tháo khăn quàng cổ của mình xuống trùm lên Yến Thanh Ti: "Thanh Ti, sao em lại xuống đây, trời lạnh thế này, em cũng không mặc nhiều quần áo ấm nữa."

Nhạc Thính Phong thấy Yến Thanh Ti thì sợ ngây người, lúc anh rời khỏi dinh tổng thống, cô vẫn còn đang ngủ. Trước khi đi anh còn thắp chút hương an thần, mong là cô sẽ ngủ ngon hơn, đừng dậy giữa chừng mà tới đây.

Loại sự tình này để đàn ông bọn họ làm thì tốt rồi, đợi cô tỉnh lại thì bọn họ đã đưa người về.

Nhưng sao cô lại tới đây rồi?

Yến Thanh Ti ngủ dậy thì trời bên ngoài rất tối, Nhạc Thính Phong ngủ bên cạnh cô đã sớm rời đi, chỗ anh nằm bên cạnh đã không còn chút ấm nào.

Cô nhìn thời gian thì thấy đã sang ngày mới.

Lúc ấy cô liền hiểu, Nhạc Thính Phong đã thừa dịp cô đang ngủ để vụng trộm rời đi rồi.

Thế nên Yến Thanh Ti vội vàng sai người lái xe đưa mình đến đây. Dù sao thì cô và Arthur cũng quen biết nhau, có lẽ nhờ một chút tình cảm này mà cô có thể đàm phán được với anh.

Yến Thanh Ti liếc mắt nhìn Nhạc Thính Phong một cái, không nói gì, đi lên trước, nói: "Tôi tới, hãy cho mẹ tôi về, tôi sẽ làm con tin của các người."

Nhạc Thính Phong: "Thanh Ti..."

Hạ An Lan: "Thanh Ti..."

Hai người đồng thời lên tiếng, tất cả nhìn cô rất khẩn trương.

Bọn họ đã sớm nghĩ ra một kế hoạch cứu viện hoàn hảo. Nhưng lúc thực hiện, cô không được ở đây, ai biết có thể xảy ra cái gì ngoài ý muốn không, sao cô có thể mạo hiểm tới đây được?

Yến Thanh Ti nói với họ: “Con và Arthur là bạn, anh ấy đối với con... có lẽ còn một chút tình cảm đi.”

Hạ An Lan giữ chặt tay Yến Thanh Ti: “Thanh Ti, nghe lời, con về đi... Chẳng lẽ con không tin bác?”

Hạ An Lan đã an bài tốt mọi chuyện, nhưng ông không muốn nói cho Yến Thanh Ti nghe, bằng không kế hoạch của ông sẽ đổ bể, không có tác dụng gì với Stuart Mill và Arthur nữa.

Yến Thanh Ti nói: “Bác, con tin bác, nhưng... con không thể nhìn mẹ bị trói mà không làm gì được.”

Nhạc phu nhân yêu thương cô như thế, cô sao có thể bỏ mặc bà được?

Cái gọi là người một nhà chính là ở những thời khắc khó khăn nhất phải cùng nhau đối mặt. Nếu cô cứ nằm trên giường ấm áp đợi đến hừng đông mà bọn họ phải ở đây chịu rét, chịu lạnh, nghĩ cách cứu Nhạc phu nhân đang bị trói, vậy thì cô sẽ rất không có mặt mũi để gặp mọi người.

Nhạc phu nhân ở bên kia còn đang hơi choáng váng đầu óc, đang muốn la lên thì trước mặt tối sầm lại. Bà nghe được thanh âm của Yến Thanh Ti, vội vàng hoảng hốt hô lên: “Thanh Ti, con đừng có tới đây, mau về nhà đi. Nếu con tới đây, nếu con tới đây, mẹ sẽ tự sát đấy, con mau về đi.”

Nhạc phu nhân nói xong thì thanh âm yếu dần, cảm thấy sắp không chống đỡ được nữa.

Yến Thanh Ti sốt ruột nói: “Mọi người có nghe thấy không, hình như mẹ bị thương.”

Hạ An Lan giữ chặt tay cô: “Thanh Ti... con có tin bác không?”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Bác... Con tin bác.”

“Vậy con hãy...”

Ông còn chưa nói xong, Yến Thanh Ti đã thoát khỏi cái giữ tay của ông, nói: “Bác, cố lên.”

Nhạc Thính Phong phụng phịu: “Em không nên đi.”

Yến Thanh Ti nói: “Nơi đó có mẹ đẻ của anh, mẹ bị thương, mẹ phải tới bệnh viện.”

Nhạc Thính Phong gật đầu: “Tốt.”

Sau đó anh tháo caravat trên cổ xuống, nói: “Tôi sẽ trói chặt tay mình lại, tôi và bà xã tới làm con tin, các anh hãy thả mẹ tôi ra.”

Sau đó anh ra hiệu cho một cảnh vệ lại, giúp anh trói chặt tay.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1618: Tôi Sẽ Mang Họ Xuống Địa Ngục Cùng

Nhạc Thính Phong trói hay tay, giơ lên nói: “Nhìn cho rõ... Hai chúng tôi cùng tới, phân lượng con tin trong tay các anh chẳng phải sẽ nặng hơn sao?”

Stuart nhìn chằm chằm vào Hạ An Lan, ông ấy đúng là đang rất lo lắng cho Yến Thanh Ti.

Anh ta cảm thấy người này tới đây có lẽ tốt hơn: “Hai người đi lại đây...”

Anh ta liếc mắt một cái nhìn Nhạc phu nhân đã muốn ngất đi vì trán chảy máu. “Không ngờ bà có một thằng con trai và một cô con dâu tốt...”

Nhạc phu nhân sốt ruột đến sắp điên rồi, bà kêu lên: “Thằng ngốc kia, mau đưa vợ con về, xe sắp nổ rồi, đừng có tới đây.”

Bà cố sức gào lên nhưng càng gào to thì càng choáng váng, phải dùng sức cấu mình mấy cái mới thanh tỉnh được một chút.

Yến Thanh Ti kéo tay Nhạc Thính Phong đi tới: “Mẹ, nếu bỏ lại mẹ ở đây, mẹ bảo sau này chúng con phải sống thế nào?”

“Mẹ không cần hai đứa cứu, hai đứa nếu còn nghe lời mẹ thì mau chạy đi...”

Hai người đã đi tới trước xe: “Mẹ, lần này con sợ là không nghe lời mẹ được.”

Stuart dùng súng chĩa vào Yến Thanh Ti, nói với Arthur: “Đưa bà lão này xuống, mở cửa xe cho hai người đó lên.”

Arthur làm theo, cởi dây trói chân tay Nhạc phu nhân ra rồi mở cửa xe đẩy bà xuống.

Nhạc phu nhân bị đẩy ra ngoài đường, trên đường ẩm ướt, quần áo trên người bà lập tức bẩn bê bết, bà nói: “Tôi không đi, tôi không xuống xe, cho tôi lên đi.”

Stuart chỉ vào Yến Thanh Ti, nói: “Mau lên đây, nếu không tôi nổ súng đấy.”

Yến Thanh Ti nói: “Mẹ, bọn con không sao, mẹ mau đi đi...”

Nhạc phu nhân hốc mắt đỏ lên, nước mắt chảy ra: "Hai đứa cứng đầu các con, cứ chờ đấy, về nhà rồi mẹ sẽ cho các con một trận."

"Tốt... Bọn con sẽ chờ..."

Hai người ngồi trên xe, thời gian bom hẹn giờ nổ càng lúc càng rút ngắn, giờ chỉ còn một nửa.

Hai người nhìn Nhạc phu nhân đứng lên, tập tễnh đi về phía trước, Hạ An Lan sai cảnh vệ nhanh chóng tiến tới đưa bà quay về.

Hạ An Lan rất muốn xông lên đầu tiên, nhưng ông không thể biểu lộ rõ ràng được. Chờ bà được đỡ quay về, ông mới thấp giọng lo lắng, gọi: "Mi Mi..."

Trước mắt Nhạc phu nhân biến thành màu đen, máu trên trán đã ngừng chảy: "Hạ An Lan, chỉ cần hai đứa nó không xảy ra chuyện gì thì tôi sẽ không so đo với anh chuyện ban nãy. Nhưng nếu bọn nó... xảy ra chuyện... tôi... với anh..."

Hạ An Lan biết bà muốn nói gì, vội vàng ngắt lời: "Yên tâm."

Nhạc phu nhân đau đầu muốn nứt ra, hít sâu hai ngụm, trong lòng bà tin tưởng Hạ An Lan, tin tưởng ánh mắt của mình, tin tưởng người đàn ông này sẽ không vô dụng như thế.

Stuart hô: "Hạ An Lan, cháu ngoại của ông và con của cô ta đều ở đây, xe này chỉ còn 7 phút nữa sẽ nổ, ông xác định muốn nhìn bọn họ một nhà bà người bị nổ tung đúng không?"

Hạ An Lan: "Tôi không nói điều kiện với cậu, càng không nhận uy hiếp của cậu."

"Muốn bọn họ bình an thì mang mạng của ông tới đổi, đây là điều kiện duy nhất, còn thừa 7 phút cuối cùng, thực ra là 6 phút rưỡi..."

Trước mắt Nhạc phu nhân đã mơ hồ, bà nắm chặt tay Hạ An Lan.

Hạ An Lan không thay đổi sắc mặt, lạnh lùng đứng yên bất động.

Vài phút qua rất nhanh, Stuart không ngờ Hạ An Lan vẫn không chịu uy hiếp. Chỉ còn lại vài giây cuối cùng, đầu anh ta đã đầy mồ hôi: "Tốt, ông đã tuyệt tình như vậy thì tôi liền mang cả nhà cháu gái ông xuống địa ngục

cùng. Hy vọng sau này ông đừng hối hận.”

Anh ta vừa dứt lời, đồng hồ đếm ngược cũng về 0, mọi người chỉ nghe thấy từ trên xe truyền ra một tiếng “phịch”...

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1619: Tôi Chờ Mong Như Thế Mà Các Cậu Chỉ Cho Tôi Xem Một Trò Cười Mà Thôi

Thanh âm vang lên trong không khí tĩnh mịch làm cho nó trở nên vang dội hơn hết trong lòng người.

Nhạc Thính Phong theo phản ứng bảo hộ Yến Thanh Ti ở trong lòng, mặc kệ chuyện gì xảy ra, anh luôn hy vọng có thể bảo vệ cô một cách tốt nhất.

Nhưng lúc này anh đang rất lo lắng, không biết có thể bảo đảm cho cô bình an được hay không?

Nhạc phu nhân nghe thấy thanh âm này thì cảm giác trái tim nảy lên, trước mặt tối sầm, lập tức ngất đi. Hạ An Lan nhanh nhẹ đỡ lấy bà.

Nhạc phu nhân nhắm nghiền hai mắt, thực sự đã không còn tỉnh táo nữa.

Hạ An Lan đưa bà cho thư ký đứng sau: "Mau, đưa phu nhân tới bệnh viện."

Thư ký nhanh nhẹn đỡ lấy Nhạc phu nhân, đưa bà lên xe.

Hạ An Lan ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Trong xe truyền ra tiếng cười không khống chế được của Stuart: "Ông nhìn đi, nổ rồi!"

Khóe môi Hạ An Lan cong lên: "Đúng thế, nghe thật vang dội."

Stuart hô: "Hạ An Lan, một nhà ba người cháu gái ông đều đã chết như vậy, chẳng lẽ ông không hối hận..." Lời còn chưa dứt, Stuart đột nhiên dừng lại không nói nữa, vì anh ta đã nhận ra một chuyện cực kỳ quan trọng.

Không đúng, nếu đã nổ sao giờ còn nói chuyện được?

Sao mình vẫn còn có ý thức?

Sao mình không cảm thấy đau?

Bom cài trên xe có uy lực rất lớn, một khi nổ mạnh sẽ bị nổ dữ dội, cùng lắm chỉ còn lại bánh xe bị bắn ra, mà bọn họ trong nháy mắt cũng sẽ chết ngay,

làm gì còn mạng mà nói chuyện chứ?

Stuart nhìn bốn phía, nhìn nhìn các xe xung quanh, mẹ nó... hoàn toàn không hư hao gì?

Không đúng, sao lại thế này, không khoa học chút nào?

Vừa rồi anh ta đã mang quyết tâm muốn chết, nhưng giờ sao lại không chết được thế này?

Chẳng lẽ bom kia là giả? Stuart run run hai tay... Rốt cuộc là sao? Rõ ràng là có nổ mà?

Nhạc Thính Phong và Yến Thanh Ti lúc này cũng mới phản ứng lại, hai người nhìn vào mắt nhau.

Yến Thanh Ti nhớ tới ánh mắt vừa rồi của Hạ An Lan, không trách ông vẫn không chịu thỏa hiệp, làm ra bộ dáng bội bạc, không cứu Nhạc phu nhân, xem ra tất cả đều ở trong tầm khống chế của ông ấy.

Nhạc Thính Phong thở phào một hơi, vừa rồi anh đã mang tâm lý chết chắc, trong lòng chỉ hối hận đáng lẽ không nên để Yến Thanh Ti lên xe, giờ xem ra bọn họ đúng là không bị sao cả.

Lão hồ li chính là lão hồ li.

Yến Thanh Ti quay đầu nhìn Arthur, anh rất bình tĩnh ngồi đó, không nhúc nhích gì, y như một pho tượng.

Stuart vò đầu bứt tai: “Sao lại thế này... Sao lại thế này? Sao lại không nổ, sao lại không nổ chứ?”

Hạ An Lan cười nhẹ: “Tôi chờ mong bom của các cậu nổ, không ngờ... Thì ra cũng chỉ nghe một tiếng vang như thế, còn không? Tiếp tục đi!”

Stuart kêu lên: “Hạ An Lan, nhất định là do ông động tay động chân gì đúng không? Nhất định do ông...”

“Làm sao có thể sơ sót được? Bom là tôi cài, thời gian là tôi định?”

Stuart cảm thấy chuyện này rất quỷ quái, xe chứa bom do anh ta gắn lên, ngay cả Arthur cũng không biết. Quả bom này do anh ta tự tạo, lúc cài lên xe

đã kiểm tra rất cẩn thận, hoàn toàn không có vấn đề gì.

Một đường này luôn là anh ta lái xe, dọc đường cũng không dừng lại nghỉ ngơi, cho dù có dừng thì cũng không ai có thể tráo đổi bom trước mắt anh ta được?

Chẳng lẽ thật sự là do thuốc nổ không nhạy?

Hạ An Lan liếc mắt nhìn đồng hồ: “Sắp 3 giờ rồi, các cậu đã lãng phí rất nhiều thời gian của tôi. Tôi chờ mong như thế mà các cậu chỉ cho tôi xem một trò cười mà thôi.”

--- O ---

Chương 1620: Cậu Dám Bán Đứng Tiên Sinh?

"Người của tôi đã chuẩn bị tốt, chỉ cần vài giây là có thể quăng tới đây một quả bom, không bằng để tôi giúp luôn cho?"

Stuart cuống quýt nói: "Cháu gái ông còn ở trên xe đấy..."

Có đôi khi chết cũng cần dũng khí, nếu như dùng hết rồi mà người chưa chết thì sẽ không dám làm lần thứ hai nữa.

Hiện tại Stuart đã bắt đầu run rẩy, nếu bảo anh ta cầm súng tự bắn vào mình, chỉ sợ anh ta cũng chẳng cầm nổi súng.

Trước đó, Stuart nghĩ tới mình trăm phần trăm là sẽ chết ở đây rồi.

Nhưng giờ lại không chết, ý thức muốn sống trong lòng anh ta trỗi dậy mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Hạ An Lan cười nhẹ: "Đúng thế, tôi rất để ý, nhưng vừa rồi tôi có thể để mặc bọn họ chờ bom nổ, cậu cảm thấy tôi có để tâm sao? Người đâu... thông tri xuống dưới, bảo họ ngắm bắn."

Stuart vừa nghe đã sợ, nếu là bom do Hạ An Lan chuẩn bị thì tuyệt đối sẽ không phải hàng giả nữa, chắc chắn sẽ khiến cho bọn họ xương cốt cũng không còn.

Anh ta lập tức kêu lên: "Hạ An Lan... Ông nghĩ rằng tôi tới đây mà không có đường lui cho mình sao? Tôi đã nghĩ muốn giết chết ông nghĩa là có phương án thứ hai, hiện tại... tôi có năng lực làm cho ông chết ngay lập tức, chỉ cần ông... để chúng tôi rời đi, tôi cam đoan không làm ông bị thương."

Yến Thanh Ti nhìn anh ta đầy xem thường. Người này hiện tại đầu óc đã loạn lắm rồi, có lẽ không có cách nào bình tĩnh lại được nữa.

Đã tới tình trạng này rồi mà còn muốn bác tha cho anh ta sao?

Yến Thanh Ti đoán Hạ An Lan sẽ không có hành động gì vì ông muốn nhìn xem Stuart Mill này có bao nhiêu chiêu bài ở đằng sau?

Hạ An Lan châm chọc nói: "Tốt, để cho tôi xem cậu có những thủ đoạn nào,

tới đi.”

Stuart siết chặt súng, lòng bày tay đầy mồ hôi, hiện tại anh ta rất hoảng hốt, đầu óc chậm chạp.

Hạ An Lan không e ngại gì làm cho anh ta rất sợ.

Anh ta quay đầu nhìn Arthur, hy vọng anh có thể đưa ra một biện pháp tốt hơn.

Như Arthur chỉ thản nhiên nói: “Việc đã tới nước này, tôi đưa ra biện pháp gì cũng chỉ có chết thôi.”

Stuart cắn răng, anh ta không muốn chết!

Nhưng anh ta chỉ còn một quân bài cuối cùng mà thôi, hơn nữa, cấp trên đã nói, nếu không vạn bất đắc dĩ, cho dù anh ta chết thì cũng không được làm lộ quân bài này.

Xem xét thế cục hiện tại, nếu không động thì anh ta sẽ chết ở đây thật.

Mặc kệ thế nào, phải bảo hộ mạng sống của mình đã, cho dù trở về nhận trừng phạt thì cũng phải sống mà trở về mới được.

Stuart nghĩ thông suốt rồi liền nói: “Ngài tổng thống, ông đã không cho tôi đường sống, vậy cũng đừng trách tôi...” Nói xong, thanh âm của an ta đột nhiên cao lên: “A, anh còn không mau ra tay...”

Người được anh ta gọi là “A” kia đứng trong đám cảnh vệ, trong nháy mắt lao ra, thân ảnh cực nhanh, đi tới sát bên Hạ An Lan, súng để ở gáy của ông, nói: “Ngài tổng thống, thật xin lỗi...”

Khóe môi Hạ An Lan cong lên nhưng vẫn không hề kinh ngạc: “Thì ra đây là quân bài mà cậu chuẩn bị sao? Không sai, che giấu rất giỏi.”

Ông vẫn đang chờ Stuart lật hết bài lên, ông chỉ lo anh ta sẽ không lật hết.

Những cảnh vệ khác phản ứng cũng rất nhanh, nhưng giờ súng đã để ở đầu Hạ An Lan, bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Sắc mặt Ngự Trì vô cùng kém. “Tôi thật không ngờ cậu lại dám bán đứng tiên sinh, tiên sinh và bọn tôi có ai làm gì có lỗi với cậu chưa?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1621: Cậu Muốn Mạng Của Tôi, Cứ Thử Xem Cậu Có Lấy Được Không?

Người nọ cười khổ một cái: "Đội trưởng, bởi vì tiền thôi, tôi bị tiền bức đến không có đừng lui nữa mới bất đắc dĩ phải làm thế này..."

Ngự Trì hướng súng về phía hắn: "Buông súng xuống, chỉ cần cậu buông ngài tổng thống ra, tôi sẽ xin ngài ấy cho cậu một con đường sống."

"Đội trưởng, thật sự có lỗi, lần này tôi không thể nghe lời anh được. Ngày đó, khi lựa chọn phản bội tiên sinh thì tôi đã biết mình không thể sống nổi nữa, buông súng ra tôi chỉ chết nhanh hơn." Hắn gọi to: "Các người buông hết súng xuống, đứng vây quanh tôi, các người chỉ cần nổ súng thì có thể xem súng của tôi nhanh hơn hay các người nhanh hơn?"

Ngự Trì cắn răng, tiên sinh ở trong tay hắn, tuy rằng anh ta có 9 phần nắm chắc mình sẽ hạ gục hắn trước khi hắn nổ súng, nhưng... cho dù chỉ có một phần thất bại, anh ta cũng không muốn mạo hiểm.

Ngự Trì buông súng xuống, những cảnh vệ khác cũng làm theo, bọn họ vây quanh Hạ An Lan.

Xung quanh đây có cả những tay súng bắn tỉa, bọn họ vây quanh lấy hắn sẽ giúp ngăn trở tầm mắt của mấy tay súng bắn tỉa kia.

Stuart đắc ý, anh ta nên sớm mang quân bài này ra mới đúng, thật không rõ những người bên trên tại sao lại không cho anh ta dùng?

Bỏ ra nhiều tiền như thế, vất vả lắm mới sắp xếp được một người của mình vào trong đội cảnh vệ của Hạ An Lan, sao lại không dùng ngay chứ?

Yến Thanh Ti không tự chủ được mà nắm chặt lấy cánh tay Nhạc Thính Phong.

Nhạc Thính Phong muốn an ủi cô, nhưng hai tay anh bị buộc chặt, chỉ có thể dùng cánh tay mình chạm vào cô, ý bảo cô không cần lo lắng, hãy tin tưởng Hạ An Lan.

Anh cảm thấy, Hạ An Lan ngay cả bom tự chế của Stuart cũng có thể động tay vào thì sao có thể không biết bên cạnh mình có kẻ phản bội chứ?

Stuart hô: "Hạ An Lan, tôi có thể không lấy mạng ông, nhưng ông phải lập tức thả chúng tôi ra. Nếu không tôi sẽ ra lệnh cho anh ta nổ súng."

Lần này, Stuart lui từng bước, anh ta nghĩ chỉ cần còn sống ra ngoài là được, nếu anh ta ra lệnh cho A giết Hạ An Lan ở đây thì chắc chắn anh ta không còn mạng mà về.

Stuart cho rằng loại người bạc tình bạc nghĩa như Hạ An Lan, ngay cả tình nhân, cháu gái đều không quan tâm, có lẽ ông ta quý mạng của mình nhất.

Thế nên ông sẽ tuyệt đối tuân theo yêu cầu của anh ta.

Nhưng không nghĩ tới, Hạ An Lan lại nói: "Có thể, vậy cứ nổ súng đi. Tôi nói rồi, con người tôi chưa từng chịu uy hiếp từ ai, dù là lấy tính mạng của người khác hay của chính tôi."

Stuart chấn động, hôm nay rốt cuộc là ngày gì vậy, sao mọi chuyện luôn không nằm trong kịch bản của anh ta?

Hạ An Lan là người thế nào, tại sao lại không sợ chết chứ?

Ông ta có thể bỏ được tất cả mà chết được sao?

Stuart hoài nghi và nóng nảy, không nhịn được lại hỏi: "Hạ An Lan, ông chắc không? Đầu ông cũng không phải đồ chơi, nếu ăn đạn là sẽ mất mạng ngay đấy. Ông không sợ chết à? Ông bỏ được địa vị và tất cả những gì mình đang có à?"

Hạ An Lan vẫn bình tĩnh không gợn sóng, dường như đầu chỉ là để trang trí cho đẹp, căn bản không biết dùng.

Ông nói: "Nổ súng đi, nói không chừng tôi mạng lớn lại không chết."

Stuart cắn răng, lão hồ li này thật sự cứng đầu, ngay cả mạng mình cũng không thèm quan tâm nữa.

Xem ra, lần này thật sự không trốn được rồi, nhưng... có thể kéo tổng thống một nước chết theo cũng đáng lắm.

Stuart lạnh lùng nói: "Ông... tốt, tốt... Ông đã nghĩ như thế thì tôi sẽ thành toàn cho ông. Dù sao các người cũng sẽ không bỏ qua cho tôi, vậy ông chết cùng chúng tôi luôn đi."

Anh ta lập tức ra lệnh: “A, ra tay đi, giết ông ấy.”

Trên mặt A hiện lên vẻ đấu tranh.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1622: Ông Ấy Rất Quan Tâm Cô, Tôi Bị Lừa Rồi

Nhưng rất nhanh, vẻ đấu tranh đó liền biến mất, hắn nói: “Tiên sinh, thật xin lỗi.”

Nói xong, ngón tay bèn nhấn vào cò súng.

Nhưng kết quả chỉ nghe thấy một tiếng “cạch”, sau đó cũng chẳng có động tĩnh gì nữa.

Hạ An Lan xòe tay, nói: “Xem đi, tôi nói là mạng tôi rất lớn mà.”

Vẻ mặt A khiếp sợ, hắn kinh ngạc nhìn súng của mình, cả người choáng váng, sao... sao lại thế này?

Súng của hắn không có đạn?

Sao lại không có đạn chứ?

Trong lúc hắn còn đang hoài nghi, đám cảnh vệ xung quanh đã xông lên, trực tiếp đánh gục hắn, vặn tay hắn ra sau và đè xuống đất.

Ngự Trì nhặt súng của hắn rơi trên đất, nói: “Uổng cho tôi từng dạy cậu chu đáo như thế, đến bây giờ súng có đạn hay không cậu cũng không biết. Đã thế còn đòi đi làm... phản đồ... ha ha...”

Cánh tay A bị bẻ ngoặt ra sau, bị người ta đè lên, khuôn mặt dán xuống mặt đường ẩm ướt. Cả người hắn đau nhừ, dùng hết toàn lực nói: “Anh... lấy... đạn... của tôi đi?”

Ngự Trì quẳng súng cho người phía sau: “Cậu cảm thấy nhất cử nhất động của mình có thể thoát khỏi tầm mắt của tiên sinh sao?”

Hạ An Lan hơi xoa xoa cổ, nói: “Cậu thử xem còn có gì có thể đối phó tôi thì đem ra đây, không chừng có thể dùng được đấy?”

Stuart đã không biết phải nói gì cho đúng. Lão bất tử Hạ An Lan này quá tinh quái, ngay cả quân bài bọn họ bố trí lâu như thế mà ông cũng mò ra được.

Bỗng nhiên anh ta cảm thấy lần này tới thủ đô chính là đi vào hang hổ, bọn họ... đã sớm chui vào bẫy của Hạ An Lan.

Đúng như Nhạc phu nhân đã nói, đúng là đi tìm chết.

Anh ta đúng là đang tìm chết rồi!

Anh ta còn cảm thấy mình... có thể thắng được Hạ An Lan cơ đấy!

Yến Thanh Ti thở phào một hơi. Đêm nay quả thật kinh tâm động phách, bác đúng là hồ li tinh, cái gì cũng bị ông ấy tính toán hết trong lòng bàn tay, còn có cái gì ông ấy không biết nữa không?

Hạ An Lan nói: “Cậu tự mình đi ra hay chờ tôi ép cậu ra?”

Stuart bối rối không biết làm thế nào: “Tôi không ra, không ra... Đi ra ngoài sẽ chết... Không đúng, không đúng...”

Ánh mắt anh ta đột nhiên sáng lên: “Từ nãy giờ ông toàn nói mà không động thủ, rõ ràng là ông vẫn để ý tới bọn họ, sao tôi lại ngu ngốc thế chứ, lại không nhận ra cái này.”

Anh ta quay phắt đầu nhìn Yến Thanh Ti: “Ông ấy rất qua tâm cô, cực kỳ quan tâm cô, tôi suýt bị lừa rồi.”

Stuart đột nhiên túm lấy Yến Thanh Ti, đẩy cửa kéo cô xuống xe. Anh ta để cô đứng đằng trước, súng đặt trên cổ cô.

Họng súng còn lạnh hơn cả tuyết, Yến Thanh Ti run lên.

Nhạc Thính Phong vội vàng chui xuống xe theo: “Anh buông cô ấy ra, tôi sẽ làm con tin thay cô ấy.”

Stuart cười lạnh: “Đừng có hoảng, một chút nữa sẽ tới lượt anh.”

Anh ta hô: “Tôi suýt bị các người lừa rồi, không phải ông không thèm để ý tới bọn họ mà là quá để ý. Hạ An Lan, súng của A không có đạn, nhưng súng của tôi thì có. Tôi bắn cô ta một cái là một xác hai mạng đấy, ông đã nghĩ kỹ chưa?”

Hạ An Lan chậm rãi đi về phía trước: “Cậu xác định muốn động vào con bé?”

"Sao không được chứ? Rốt cuộc ông cũng nói được một lời thật lòng rồi."

Hạ An Lan lắc đầu: "Không phải, tôi chỉ cảm thấy cậu nên nhìn ra sau lưng mình..."

Stuart nghi ngờ, kéo Yến Thanh Ti cùng nghiêng người nhìn về phía sau. Chờ khi anh ta nhìn thấy thân ảnh ở đằng sau thì cả người đột nhiên chết sững.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1623: Vì Sao Anh Phản Bội Tôi?

Tuyết rơi lớn hơn, đêm càng sâu, nhiệt độ rất thấp, bông tuyết nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất không một âm thanh nào.

Xung quanh rất yên lặng, ngay cả tiếng hít thở cũng không nghe ra, thời gian như dừng lại, tất cả mọi người đều nhìn về phía sau Stuart, bao gồm cả anh ta.

Họng súng màu đen như hợp nhất cùng màn đêm, càng tản ra sát khí làm người ta giá lạnh.

Bông tuyết dừng ở trên người, nhanh chóng tan ra, mà bàn tay cầm súng kia vẫn vững chắc như Thái Sơn.

Phương hướng mà họng súng chĩa tới lại chính là anh ta.

Stuart thân thể run rẩy, súng đặt trên cổ Yến Thanh Ti cũng run run, ánh mắt anh ta sắp tan vỡ rồi, anh ta nhìn chằm chằm vào người cầm súng với vẻ không tin nổi.

Súng này nhắm vào anh ta ư?

Không, anh ta không tin, anh ta không thể tin được.

Thời gian trôi qua rất chậm, thật lâu sau, Stuart mới tìm lại được tiếng nói của mình: “Anh... anh... Được, nếu anh muốn giết Yến Thanh Ti thì giết đi... Tôi sẽ đưa cô ta cho anh, để cô ta được chết trên tay anh.”

Người cầm súng chỉ nói ngắn gọn: “Buông cô ấy ra.”

Stuart như bùng nổ, gầm lên: “Arthur... Anh có biết anh đang làm gì không?”

Phải, không sai, hiện tại người cầm súng chĩa vào anh ta chính là Arthur.

Đối với Stuart mà nói, đả kích lớn nhất đêm nay không phải hết thảy đều không theo tính toán của anh ta, không phải con tin không nghe lời, cũng không phải bom không nổ, mà chính là người anh ta tin tưởng nhất đã phản bội anh ta.

Arthur cầm súng chĩa vào anh ta, phản bội lại anh ta.

Cảm xúc của Stuart đã gần như hỏng mất rồi.

Sắc mặt Arthur lạnh lùng như bông tuyết tối nay: “Buông cô ấy ra.”

Ánh mắt Stuart đỏ sọng như thể có máu sắp chảy ra ngoài. Sự phẫn nộ làm cho gương mặt của anh ta càng trở nên méo mó: “Từ khi nào? Vì sao?”

So với sự điên cuồng của anh ta, Arthur lại bình tĩnh tới đáng sợ, anh nói: “Tôi không muốn trả lời anh vấn đề này, buông cô ấy ra.”

Stuart quay đầu nhìn Hạ An Lan: “Là ông, ông đã làm gì? Ông làm gì để Arthur phản bội lại tôi?”

Thân ảnh của Hạ An Lan trong tuyết rất đơn bạc, ông chậm rãi đi tới, ông mỉm cười nói: “Các cậu có thể sắp xếp người ở bên cạnh tôi, chẳng lẽ tôi không thể sao? Người Trung Quốc chúng tôi có một câu này, lấy cách người đối xử với ta để đối xử lại với người. Cái tôi làm hiện tại cũng là giống cách các cậu làm mà thôi.”

Người hiểu Hạ An Lan đều biết rõ ông luôn làm việc lấy hiệu quả cao nhất làm đầu.

Ông không muốn làm thì thôi, đã làm là phải thành công.

Cho nên, lúc đầu biết được Nhạc phu nhân là giả, người thật đã bị bắt cóc, ông vẫn bảo trì sự bình tĩnh, cùng Nhạc phu nhân giả diễn một vở tuồng để đối phương không phát hiện ra. Cũng không phái người đi cứu viện ngay lập tức mà im lặng bố trí thế cục, chờ đối phương tự sa vào cạm bẫy của mình.

Dùng lời nói của Hạ An Lan chính là ông đã đặt bẫy thì chưa từng có con mồi nào thoát được.

“Ông là đồ tiểu nhân âm hiểm, xảo trá...” Stuart chửi ầm lên, anh ta rất coi thường Hạ An Lan, người nước ngoài đều nói ông là tổng thống cực kỳ bá đạo, đừng nhìn vẻ mặt bên ngoài nho nhã của ông mà lầm, thực ra ông là người rất đen tối, rất tàn nhẫn.

Nhưng anh ta lại không ngờ Hạ An Lan đáng sợ như thế.

Rút củi đáy nồi, trực tiếp chặt đứt đường lui của anh ta, dồn anh ta tới tận

vách núi.

--- O ---

Chương 1624: Cậu Còn Chưa Thấy Bộ Dáng Đáng Sợ Nhất Của Tôi Đâu

Anh ta như đang đứng trên một cây cầu độc mộc, trước sau đều bị chặn, kết quả của anh ta chỉ có thể là ngã xuống hoặc tự mình nhảy xuống.

Stuart đã tính tới khả năng thất bại của mình, nhưng lại không ngờ sẽ thảm hại thế này.

Hạ An Lan mỉm cười: "Đáng sợ ư? Nếu cậu cảm thấy thế này đã gọi là bỉ ổi thì không sao, đáng tiếc, bộ dáng đáng sợ nhất của tôi cậu còn chưa được chứng kiến đâu."

Stuart nghiến chặt răng, lão già yêu quái này. "Ông cảm thấy tôi giống một thằng ngốc bị ông đùa bỡn đúng không?"

Hạ An Lan lắc đầu: "Đương nhiên không phải rồi, vì thu thập câu mà tôi đã phải nghĩ không ít cách đấy."

Stuart...

Anh ta nhìn vào xe, hỏi: "Chuyện gì xảy ra với quả bom?"

Stuart vẫn luôn hoài nghi chính mình, anh ta nghĩ có lẽ do chất lượng bom không tốt cho nên mới không nổ mạnh như mình tính toán.

Nhưng hiện tại, sự tình đã tới nước này, anh ta khẳng định là bom đã bị động tay động chân.

Arthur: "Tôi đổi..."

Trên đường đi, thừa dịp Stuart đi toilet, anh đã tháo hết thuốc nổ bên trong ra, giờ vẫn để nguyên... Đến khi bom phát nổ sẽ chỉ tạo ra một tiếng nổ nhỏ.

Arthur phản bội làm cho Stuart cảm thấy cả thế giới đều quay lưng với mình... Đây là người đàn ông mà anh ta thích nhất, tin tưởng nhất, nhưng người đó lại... đối xử với anh ta như vậy.

Stuart nhìn Arthur gắt gao: "Vì sao? Ông ta cho anh cái gì hơn chứ?"

"Còn sống."

Arthur chỉ trả lời Stuart hai chữ.

Thanh âm của Stuart khàn khàn: "Tôi không tin, anh trước giờ luôn coi thường cái chết, sao anh có thể... vì muốn sống mà phản bội tôi? Tôi không tin."

Arthur lạnh nhạt đáp: "Đương nhiên còn có cái khác, nhưng... tôi không nói cho anh biết được. Giờ thả cô ấy ra, nếu không tôi sẽ nổ súng.

Stuart túm lấy tóc Yến Thanh Ti, họng súng chĩa vào cô, nói: "Tốt, anh nổ súng đi, nổ súng bắn chết người bạn đã lớn lên với anh từ nhỏ này đi. Vì con khốn này mà anh phản bội lại lời thề của chúng ta. Giờ cũng vì cô ta mà anh còn muốn giết tôi? Chúng ta thử xem đạn của ai nhanh hơn, là anh bắn chết tôi trước, hay tôi bắn chết cô ta trước?"

Rốt cuộc Yến Thanh Ti cũng hồi tỉnh từ trong khiếp sợ, vừa rồi nhìn thấy súng của Arthur, cô gần như cảm thấy đây là mộng rồi.

Arthur lại là người bên mình, quả thực khó mà tin nổi, cô cũng không bao giờ dám nghĩ tới điều đó.

Bác cũng quá thần kỳ rồi, rốt cuộc mai phục quả bom này từ khi nào, đến lúc mấu chốt lại rút củi dưới đáy nồi, quả thực... quá kích thích.

"Tôi nhắc lại lần cuối, buông cô ấy ra." Arthur vẫn không nói nhiều lời vô nghĩa.

Anh không nhìn Yến Thanh Ti, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Stuart, hay nói chính xác là nhìn vào những chỗ trí mạng trên người anh ta.

Stuart quay đầu nhìn Arthur thật sâu, sau đó đột nhiên quát lên: "Yến Thanh Ti, đều là vì cô, cô đi chết đi..."

Anh ta không tin Arthur thật sự sẽ giết mình, càng không tin với khoảng cách ngắn thế này mà súng của anh ta lại không nhanh bằng Arthur.

Tay anh ta đặt lên cò súng, sau đó, một tiếng nổ chấn động vang lên.

Tiếng súng vang lên, Nhạc Thính Phong cũng xông tới, đẩy Stuart ra, anh phải bảo vệ Yến Thanh Ti.

Nhưng...

Yến Thanh Ti sững sờ đứng đó, giống như bị hóa đá vậy.

Cô nhìn người mình, nhìn Stuart, quay đầu nhìn Arthur, trên họng súng màu đen vẫn còn bay ra một làn khói trắng...

Yến Thanh Ti xòe tay ra, cô... còn sống không?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1625: Tôi Yêu Anh, Tôi Tình Nguyện Dọn Hết Chướng Ngại Cho Anh

Mặt đất ẩm ướt và lạnh như băng làm cho Nhạc Thính Phong run rẩy, lúc tiếng súng vang lên, anh có cảm giác mình không thở nổi nữa, tốc độ của anh làm sao thắng được súng của Stuart đây?

Nếu Thanh Ti xảy ra chuyện, anh phải làm gì bây giờ?

Lúc Nhạc Thính Phong thúc vào người Stuart Mill và đè anh ta ngã xuống, anh cảm giác được trên mặt mình nóng lên, giống như có gì đó phun vào mặt.

Lúc ngã xuống, Nhạc Thính Phong cảm thấy chất lỏng nó ở bàn tay nóng rực. Anh cúi đầu thì thấy trên ngực Stuart, nơi gần trái tim, máu đang phun ra ngoài. Máu rất nóng, nhưng sau khi chảy ra ngoài liền nhanh chóng kết thành băng.

Nhạc Thính Phong lập tức ngẩng đầu, chỉ thấy Yến Thanh Ti đang đứng thẳng tắp, cúi đầu nhìn hai tay mình. Trên người cô không có vết thương nào, cô không sao.

Nhạc Thính Phong cảm thấy như mình vừa trải qua một cơn shock, trái tim trong nháy mắt lại đập trở lại, khôi phục sức sống.

Anh lăn xuống khỏi người Stuart, nằm vật ra, cũng không để ý mặt đất ẩm ướt, thở phào một hơi.

Thật tốt, Thanh Ti không sao.

Anh liếc nhìn Stuart Mill, vẻ mặt anh ta vẫn còn đang khiếp sợ, ánh mắt quỷ dị nhìn tuyết trên trời, ngay cả bông tuyết rơi xuống mí mắt của anh ta, anh ta cũng không chớp lấy một cái. Đây chính là vẻ mặt của một người đang khiếp sợ tới tận cùng.

Stuart căn bản không ngờ Arthur sẽ thật sự nổ súng. Anh ta không tin mình sẽ bị bắn. Trong nháy mắt, trong đầu anh ta chỉ xuất hiện những hình ảnh mình và Arthur ở chung với nhau.

Bọn họ từng là những người bạn thân thiết nhất.

Anh ta yêu Arthur, rất yêu. Anh ta biết Arthur không thích mình, thậm chí là ghét mình, cho nên anh ta vẫn luôn nhẫn nhịn, không dám vượt qua ranh giới đó.

Arthur không muốn quan hệ của họ thành như thế, vì thế anh ta không làm, anh ta muốn trở thành người bạn tốt nhất, bảo vệ cho anh.

Phàm những chuyện Arthur không muốn làm, phàm những gì ngăn cản Arthur, Stuart luôn làm thay, giống như lần ám sát Hạ An Lan này.

Anh ta biết Arthur không muốn giết người, biết Arthur không có tâm tình trả thù này nọ, cho nên anh ta đều làm thay hết mọi chuyện. Arthur không muốn giết người, anh ta sẽ giết người giúp, làm tất cả những gì Arthur không muốn.

Nhưng... Vì sao?

Vì sao Arthur lại bắn anh ta?

Vì cô gái kia sao? Thật đáng hận, hận vừa rồi không nhanh tay giết chết cô ta.

Hôm nay, anh ta phải chết trên tay người mà mình yêu nhất.

Trên ngực có một lỗ toang hoác, anh ta cảm nhận được máu đang từ đó chảy ra không ngừng, giống như tiếng nước chảy vậy.

Rất nhanh sẽ chết, nhưng anh ta còn có thể sống thêm một chút. Lúc con người sắp chết đều không hề cảm thấy thống khổ hay lạnh lẽo, chỉ có tuyệt vọng mà thôi.

Nhạc Thính Phong thở hổn hển hai, ba cái, sau đó đứng lên, dùng răng cởi bỏ caravat trói trên tay, chạy nhanh tới đỡ Yến Thanh Ti lui về sau vài bước.

Hạ An Lan tiến tới, nhìn Stuart Mill.

Ông mỉm cười, nói: “Gặp mặt lâu như thế mà lại quên nói một câu, chào mừng cậu tới thủ đô của tôi. Đây là nơi mà cậu tới được nhưng sẽ không rời đi được...”

Stuart không để ý tới ông, thời khắc cuối cùng này, anh ta chỉ nhìn Arthur, chỉ muốn hỏi một câu tại sao?

Hạ An Lan đưa mắt nhìn Ngự Trì, anh ta vẫy tay bảo cảnh vệ tiến lên, kiểm tra chiếc xe một lần nữa.

Stuart cố gắng nghiêng đầu nhìn Arthur, Arthur cũng nhìn anh ta rồi sau đó chậm rãi tiến lại.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1626: Chết Trong Tay Người Mình Yêu Cũng Tốt

Rốt cuộc anh ta cũng nhìn thấy Arthur ngay sát cạnh mình, anh ta hỏi: "Arthur... Arthur... Vì... sao... Vì sao... anh..."

Arthur ngẩng đầu nhìn tuyết trên trời, mặt anh bị đông lạnh tới đỏ bừng, anh nói: "Chúng ta không nên tới đây, tôi cũng không muốn làm con rối cả đời, tôi muốn là chính tôi... Ông ấy cho tôi lợi ích, tôi cùng ông ấy giao dịch, chỉ có vậy thôi."

Hạ An Lan cho người liên lạc với Arthur sau khi bọn họ bắt cóc Nhạc phu nhân.

Nhạc phu nhân giả là sát thủ nên cô ta sẽ có cấp trên, cũng chính là Stuart Mill và Arthur.

Hạ An Lan muốn tìm cách liên hệ từ trên người cô ta là quá dễ dàng.

Một bên, ông cho người liên hệ với Arthur, một bên sai Ngự Trì và Tô Trảm làm Lạc Thành náo loạn tới long lở trời đất.

Hai bên đồng thời tiến hành, Stuart mải để ý tới Tô Trảm thì sẽ không có thời gian chú ý tới biến hóa của Arthur nữa.

Hạ An Lan luôn làm việc rất cẩn thận, chuyện này ngay cả Ngự Trì cũng không biết.

Giao dịch giữa Hạ An Lan và Arthur là gì chỉ có hai người họ biết, không ai biết gì cả.

"Tôi... Tôi... luôn cố gắng làm... những chuyện... anh không muốn làm. Tôi tưởng... anh có thể... anh có thể..."

Arthur không chờ anh ta nói xong, liền nói: "Đó là chuyện của anh, không liên quan gì tới tôi. Anh làm những chuyện này chẳng phải vì muốn tăng địa vị của mình lên, có thể vươn lên cao hơn. Anh không phải tôi, chẳng ai là tôi cả, không ai có thể thay thế tôi làm bất cứ chuyện gì."

Arthur có thể cùng Hạ An Lan hợp tác, mấu chốt ở chỗ Hạ An Lan đã đồng

ý để anh là chính mình, có thể giúp anh diệt trừ những gông xiềng giam giữ tự do của mình lâu nay.

Arthur giúp Hạ An Lan cũng không hẳn vì Yến Thanh Ti, đương nhiên, cô cũng là một trong những nguyên nhân quan trọng.

Mấu chốt chính là anh muốn được sống là chính mình.

"Tôi... Tôi..." Stuart đột nhiên muốn cười, máu từ trong miệng anh ta hộc ra. Tầm mắt của anh ta dần dần sẫm lại, anh ta dùng hết khí lực cuối cùng nói ra một câu: "Chết ở trong tay anh... tôi cũng mãn nguyện rồi."

Thanh âm của anh ta càng lúc càng nhỏ, tiếng cuối cùng thoát ra khỏi cổ họng, anh ta liền nhắm mắt lại.

Từ một đất nước xa xôi tới đây, cuối cùng lại chết ở nơi xa lạ này.

Chính như anh ta đã nói, tới đây là không nhất định có thể quay về.

Lời này không khác gì lời tiên đoán.

Ngự Trì gọi hai người tới cho xác Stuart vào túi chuyên dụng để đựng xác.

Bọn họ tới đây còn chuẩn bị cả những thứ này, ngoại trừ lý do chu đáo còn là quyết tâm sẽ không để Stuart rời đi.

Yến Thanh Ti cúi đầu nhìn thi thể của Stuart, tảng đá trong lòng rốt cuộc cũng bỏ xuống. Mây đen qunah quẩn trên đầu bọn họ rốt cuộc cũng tán đi rồi.

Một ngày này, Yến Thanh Ti cảm giác như mình vẫn chưa chạm chân được xuống mặt đất, lúc nào cũng có thể xảy ra nguy hiểm. Nhưng cũng may tất cả đã kết thúc rồi!

Hạ An Lan nói với Arthur: "Cảm ơn sự hợp tác của cậu."

"Không quan trọng, tôi không giúp ông, chúng ta là hợp tác."

Hạ An Lan gật đầu, ông nói với vợ chồng Yến Thanh Ti: "Các con nói chuyện đi, bác tới bệnh viện thăm mẹ con. Năm nay đón năm mới ở thủ đô đi."

Ngày kia là sang năm mới rồi, tối mai là giao thừa, chuyện này rốt cuộc cũng không kéo dài tới năm sau.

Yến Thanh Ti cũng muốn nói chuyện với Arthur nên đáp: “Vậy bác đi trước đi, chút nữa bọn con sẽ tới sau.”

--- O ---

Chương 1627: Muộn Một Năm Là Mất Nhau Cả Đời

Hạ An Lan vuốt tóc cô: “Không cần, hai đứa về nghỉ ngơi trước đi. Con đang là phụ nữ có thai, hôm nay cũng mệt mỏi rồi.”

Kỳ thật, ông muốn Yến Thanh Ti trở về sớm, hôm nay tuyết rơi nhiều, tóc con bé đã ướt đẫm rồi, sợ là sẽ cảm lạnh.

Yến Thanh Ti gật đầu.

Sau khi Hạ An Lan rời đi, Yến Thanh Ti quay đầu nhìn Arthur, mở miệng: “Arthur...”

Trăm ngàn lời muốn nói đọng lại ở miệng, cô chỉ có thể bật thốt tên anh.

Năm đó ở nước M, Arthur và Yến Thanh Ti từng ở chung bên nhau, những kỷ niệm lần lượt ùa về.

Arthur mỉm cười, nhún vai: “Anh nói rồi, chúng ta mãi mãi là bạn tốt, anh vẫn là anh, vẫn là... Arthur giúp em đi mua băng vệ sinh lúc em tới tháng.”

Yến Thanh Ti cười ra tiếng, cô coi Arthur như bạn thân nhất của mình, lúc đó cô thường xuyên không có tiền, luôn nhờ anh tiếp tế cô mới có thể tồn tại. Thỉnh thoảng bà dì cả tới thăm, đau chết đi sống lại, cũng là anh chạy đi rất xa mua băng vệ sinh cho cô, sau đó còn đun nước ấm cho cô nữa.

Nụ cười trên mặt cô cũng tán đi: “Em... hiểu lầm anh, thực xin lỗi...”

Arthur lắc đầu: “Em cũng không hiểu lầm gì, nhiệm vụ của anh lúc đầu đúng là muốn lợi dụng em để tiếp cận Hạ An Lan, sau đó ám sát ông ấy. Nhưng... anh không muốn làm một con rối bị người ta khống chế nữa.”

Trước khi tiếp xúc với Hạ An Lan, anh vẫn luôn giãy giụa, hoang mang, chần chừ...

Cũng may, cuối cùng anh vẫn chọn một con đường đi chính xác.

Nhạc Thính Phong hỏi: “Sau này anh định thế nào? Còn muốn quay về à?”

“Chắc thế...”

Yến Thanh Ti nhíu mày: “Nhưng... bên đó...”

Arthur cười: “Anh với bác em đã có giao dịch với nhau rồi, em còn lo lắng cái gì? Bác em lợi hại như thế, ông ấy còn muốn ngăn cản nhóm người kia hơn cả anh đấy. Em đừng lo.”

Thư ký của Hạ An Lan tiến lại: “Anh Arthur, còn một chuyện cuối cùng nữa...”

Arthur gật đầu: “Đúng thế, còn một chuyện cuối cùng.”

Yến Thanh Ti hỏi: “Chuyện gì?”

Arthur cười: “Đi giải quyết một chút chuyện còn lại.”

Anh giang hai tay ra: “Ôm một cái...”

Yến Thanh Ti rướn người ôm lấy anh, Nhạc Thính Phong cũng không ngăn lại.

Giống như trước kia, ôm lấy nhau như hai người bạn bình thường.

Yến Thanh Ti nói: “Tối mai là giao thừa, chúng ta cùng nhau ăn cơm tất niên nhé?”

Arthur gật đầu: “Được.”

Anh dùng lực bế cô lên một chút, hôn lên trán cô rồi buông ra, nói: “Anh đi đây!”

Yến Thanh Ti gọi thư ký lại: “Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

Thư ký cười: “Tiểu thư yên tâm, sẽ không xảy ra chuyện chết người gì đâu. Cô mau về thôi, hôm nay lạnh lắm.”

Arthur vẫy tay với Yến Thanh Ti, cho cô một nụ cười tươi roi rói, ở trong đêm rét lạnh như đêm nay, nụ cười của anh có thể hòa tan băng giá.

Arthur ngồi trên xe, xe chuyển bánh, anh nhìn Yến Thanh Ti cách mình càng ngày càng xa, cuối cùng biến mất hoàn toàn trong màn đêm.

Anh cúi đầu, cười chua sót.

Monica, em vĩnh viễn sẽ không biết, trong lòng anh luôn có tình yêu mà anh không muốn ai biết dành cho em.

Có lẽ, honey, mãi mãi em sẽ không nhìn thấy.

Muộn một năm là mất nhau cả đời.

...

Nhạc Thính Phong giúp Yến Thanh Ti lên xe: “Đi, về thôi.”

Sau khi lên xe, chuyện đầu tiên anh làm chính là lau trán cho Yến Thanh Ti, sau đó lại tự mình hôn lên một cái.

Yến Thanh Ti bị hành động trẻ con của anh làm cho bật cười: “Dấm chua này mà anh cũng muốn ăn. Đó là bạn thân của em đó.”

--- O ---

Chương 1628: Phòng Cháy, Phòng Trộm, Phòng Cả Bạn Trai Thân

Nhạc Thính Phong ôm cô vào lòng, nghiêm trang nói: “Anh chỉ biết phòng cháy, phòng trộm, phòng bạn thân, bạn thân nam cũng thế thôi.”

Yến Thanh Ti không biết, nhưng anh biết.

Cô coi Arthur là bạn thân, người ta lại một lòng coi cô là hồng nhan.

Nhưng, chuyện này anh sẽ không bao giờ nói cho Yến Thanh Ti biết.

Nhạc Thính Phong vuốt ve mặt Yến Thanh Ti, nói: “Mọi chuyện đã xong rồi, trong nhà cũng thái bình, đêm nay có thể ngủ ngon. Bà xã, hôm nay em vất vả rồi, mau ngủ đi.”

Hết thảy đều đã kết thúc, nguy cơ cũng tan đi, Yến Thanh Ti buông lỏng tâm tình.

“Ừ... em ngủ đây!”

“Ngủ đi!”

Yến Thanh Ti nhắm mắt lại, nhanh chóng tiến vào giấc ngủ.

Nhạc Thính Phong cúi đầu hôn lên mặt cô một chút, phân phó lái xe tăng nhiệt độ điều hòa lên.

Tuyết vẫn rơi, trên đường được phủ kín một tầng tuyết trắng. Nhạc Thính Phong cảm thấy đêm nay tuyết rơi thật đẹp.

Trên mặt anh hiện lên vẻ tươi cười, rốt cuộc cũng hết năm rồi...

...

Thư ký đưa Arthur đi vào bệnh viện, đứng ở bên ngoài thấy Hạ An Lan đắp chăn cho Nhạc phu nhân dỗ dành bà một hồi như dỗ dành con gái của mình vậy.

Nhạc phu nhân nắm lấy tay Hạ An Lan, muốn xác nhận lại một lần: “Hai đứa

nó không sao thật chứ?”

Bà đã tỉnh lại được một lúc, Hạ An Lan kể hết mọi chuyện cho bà nghe, nhưng trong lòng bà vẫn còn sợ hãi.

Hạ An Lan rất kiên nhẫn: “Không sao, đã về nhà nghỉ ngơi rồi. Chúng muốn tới đây nhưng vì đã quá muộn, Thanh Ti cần nghỉ ngơi nên anh bảo bọn nó về trước.”

Nhạc phu nhân thở phào một hơi: “Vậy là tốt rồi... Nửa cái mạng của em cũng bị dọa suýt mất rồi.”

“Do anh không tốt, sau này nhất định sẽ bảo vệ cho mọi người.”

Nhạc phu nhân liếc nhìn ông một cái, nói: “Cho dù những gì anh vừa nói là thật thì em vẫn còn nhớ những lời anh nói trước đó đấy.”

“Được, ngày mai em muốn sầu riêng thì sầu riêng, bàn chông thì bàn chông, được chưa?”

Nhạc phu nhân chẹp miệng: “Thế còn nghe được...”

Nói xong, bà thấy Arthur đứng ngoài cửa nhìn hai người thì giật giật ống tay áo của ông: “Tìm anh kìa.”

Hạ An Lan không nhìn cũng biết là ai: “Anh đi một chút rồi quay lại, em ngủ đi.”

Nhạc phu nhân gật đầu.

Hạ An Lan đi ra ngoài, dẫn Arthur vào phòng bệnh bên cạnh.

Arthur nói: “Đây mới là bộ mặt chân thực nhất của ông?”

“Không, bộ mặt chân chính của tôi chính là đối mặt với mỗi kiểu người thì có một mặt khác nhau.”

Arthur gật đầu: “Tôi hiểu.”

“Ngồi đi.” Hạ An Lan chỉ vào ghế dựa, Arthur ngồi xuống.

Hạ An Lan cân nhắc một chút rồi nói: “Cậu biết tôi tìm cậu là muốn hỏi chuyện gì. Đại khái là nói về chuyện từ thời bà nội cậu đi. Tên bà ấy là Chu

Phượng Khanh phải không?”

Arthur lắc đầu: “Tôi không biết tên tiếng Trung của bà, bà chưa từng nói gì với tôi, ông nội tên gọi bà là Isabella.”

Hạ An Lan cầm lấy một quyển album trên bàn, lấy ra từ trong đó một tấm ảnh đen trắng: “Là bà ấy đúng không?”

“Đúng, bà nội lúc còn trẻ đúng là như thế này, rất giống.”

Hạ An Lan tiếp tục nói: “Khoảng 60 năm trước bà ấy tới nước M, gặp ông nội cậu. Sau khi ông nội cậu mất, bà ấy đã điều hành thế lực của ông cậu.”

Arthur cười nhe: “Bà nội đúng là người cầm quyền đằng sau, cha tôi chỉ là người ra mặt thôi.”

Hạ An Lan buồn bã nói: “Đúng thế, bà nội cậu rất giỏi, hại cả đời em gái tôi, đến hôm nay tôi mới tìm ra bí ẩn này.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1629: Chưa Từng Thấy Ai Bạc Bẽo Hơn Bà

Biểu tình của Arthur hơi ảm đạm, không nói gì.

Bà nội của anh đúng là rất giỏi, trước đây, ông nội cực kỳ phục tùng bà, nói như bây giờ chính là coi bà như nữ thần luôn.

Nhưng lúc ông nội chết, bà nội của anh lại đang ngủ.

Trong nhà mọi người đều nói, lúc bà nội ngủ thì không ai được làm ồn, đây là mệnh lệnh tuyệt đối phải tuân thủ.

Bà nội anh cực kỳ coi trọng chuyện giữ gìn nhan sắc, đối với bà mà nói, không có gì khôi phục làn da tốt hơn cách ngủ đủ giấc.

Cho nên, lúc ông nội anh hấp hối, muốn nhìn thấy nữ thần của mình lần cuối, ba anh cố gắng lấy dũng khí tới đánh thức bà, đáng tiếc, bà nội không những không đi bệnh viện mà còn cho ba anh một cái bạt tai.

Arthur đi theo ba mình nên anh nhớ mãi ánh mắt khinh thường của bà nội, bộ dáng lạnh lùng, bạc bẽo, bà nói: "Chết thì chết đi, còn lắm chuyện làm gì? Mẹ đã nói rồi, lúc mẹ ngủ thì không ai được quấy rầy, con có mỗi chuyện nhỏ này cũng tới làm phiền mẹ, con nghĩ con lớn rồi thì mẹ không dám thu thập con phải không?"

Đúng, đây là lời mà bà nội đã nói, Arthur nhớ rõ từng câu từng chữ.

Lớn lên Arthur gặp được rất nhiều người lạnh lùng, bạc bẽo, nhưng trong lòng anh, không ai có thể bằng bà nội của mình được.

Đối với Arthur, bao gồm cả ba và mẹ mà nói, bà nội chính là ác mộng lớn nhất trong gia đình.

Vậy mà sau khi bà ấy chết rồi, ác mộng vẫn không tan đi.

Arthur thản nhiên nói: "Chuyện của bà nội tôi cũng không biết nhiều. Ông cứ hỏi đi, nếu tôi biết thì sẽ nói cho ông."

Hạ An Lan hỏi: "Chuyện 40 năm trước, cậu có biết gì không?"

Arthur lắc đầu: "Kỳ thực, ông hỏi vào lúc đó thì tôi không biết được, vì tôi

chưa ra đời. Bà nội tôi và Hạ gia các ông có ân oán gì đó, nhưng tôi không biết rõ, mà cho dù biết một ít thì cũng không biết nói từ đâu. Tôi nghĩ ông nên nói trước, tôi bổ sung thì hơn."

Hạ An Lan gật đầu: "Đúng vậy, lúc đó cậu còn chưa ra đời. Em gái tôi, cũng chính là mẹ của Thanh Ti, khi đó nó vẫn còn nhỏ, mới chỉ 5 tuổi..."

Hạ An Lan lấy ra hai ảnh chụp của mẹ Thanh Ti lúc còn nhỏ và lúc lớn lên.

"Cậu nhìn đi, nó rất giống Thanh Ti đúng không?"

Arthur nhìn ảnh mẹ của Thanh Ti, rất kinh ngạc: "Đúng thế, giống quá..."

Hạ An Lan thở dài một tiếng, "Kỳ thực, chuyện này rất loạn, tôi cũng không biết phải nói với cậu từ đâu. Liền từ lúc trước khi bà nội cậu tới nước M đi."

"60 năm trước, khi ông nội tôi còn sống, lúc đó tôi chưa ra đời, hai nhà Hạ, Chu đều là danh gia vọng tộc ở Dung Thành. Các gia tộc mới quật khởi giai đoạn đó đều hướng lên trên, muốn nắm giữ quyền lực trung ương, nói nhiều cũng vô dụng, đơn giản đó chính là phân tranh của các gia tộc, cuối cùng ông nội tôi đánh đổ Chu gia. Chu gia thất bại thảm hại, bởi vì những nguyên nhân không tiện công bố nên rất nhiều người của Chu gia bị xử quyết bí mật. Những người này đều là những người chống lưng của Chu gia, bọn họ bị đánh đổ thì Chu gia cũng xong đời. Bà nội cậu là người duy nhất của Chu gia còn sống. Khi đó bà ấy xinh đẹp, trẻ trung, hai nhà còn từng nói sẽ cho bà ấy và cha tôi kết thân với nhau. Nhưng ân oán gia tộc, ân oán cá nhân đan xen vào với nhau, cuối cùng bà ấy hận Hạ gia, hận mỗi người của Hạ gia."

--- O ---

Chương 1630: Bà Ấy Muốn Tôi Tiếp Cận Cô Ấy, Hủy Hoại Cô Ấy

“Về sau, lưu vong tới nước M gả cho ông cậu là vì có mục đích, có dã tâm riêng, điều bà ta muốn không phải là ông cậu mà là thế lực trong tay ông ấy.”

Arthur nghiêm túc lắng nghe, mặc dù những gì Hạ An Lan nói đều rất khái quát, không rõ ràng thế nhưng hắn vẫn có thể đoán ra được một ít.

Anh gật đầu: “Bà nội tôi thực sự làm được ông tôi vô cùng mê luyến bà ấy, chỉ cần bà ấy muốn cái gì đều dâng lên cho bà ấy.”

Hạ An Lan tiếp tục nói: “Mấy năm đầu lưu vong khi ấy tình tình trong nước quản rất gắt gao, bà nội cậu muốn nhúng tay vào cũng không được, về sau thế cục từ từ bình ổn, hai nước đẩy mạnh giao lưu tiếp xúc, bà ta liền bắt đầu mượn tay gián điệp của ông nội cậu sắp xếp vào Hoa Hạ trả thù Hạ gia, người đầu tiên bị lôi kéo chính là Tằng lão gia.”

Arthur không biết chuyện này: “Tôi biết Tằng gia và tổ chức chúng tôi cũng hay qua lại với nhau thế nhưng cụ thể thế nào tôi cũng không rõ ràng lắm. Về sau lớn lên một chút tham dự vào công việc nội bộ của tổ chức mới biết được Tằng gia với tổ chức không giống như quan hệ chủ và thuộc hạ, giống quan hệ hợp tác, giao dịch nhiều hơn.”

“Không sai, Tằng gia là cơ sở ngầm mà bà nội cậu mua được, hợp tác rất thuận lợi.”

“Về sau thì sao?” Arthur rất muốn biết sự tình phía sau.

“Về sau, bọn họ vẫn luôn tìm cơ hội, khi đó ông nội tôi đã chết, cha tôi lên cầm quyền tuy rằng năng lực của ông ấy không được như ông nội, nhưng Tằng gia của 40 năm trước sao so được với 60 năm trước, bọn họ muốn tìm phiền toái cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.”

Hạ An Lan dừng lại, sắc mặt lạnh xuống: “Nhưng rồi bọn họ cũng tìm được cơ hội, bởi vì trong nhà chúng tôi xuất hiện một con sói...”

“Sói gì?”

Ánh mắt Hạ An Lan lạnh đến thấu xương, ông nhớ tới Hạ Như Sương.

“Cha tôi ở cô nhi viện nhận nuôi một đứa bé gái, lấy tên là Hạ Như Sương. Vốn là vì em gái tôi nên mới nhận nuôi cô ta thế nhưng... cô ta lại đố kỵ con bé, cô ta nghĩ nếu trong nhà chỉ có mình cô ta là con gái thì mọi sự sủng ái chiều chuộng đều là của cô ta, cô ta muốn giết người. Bà nội cậu muốn trả thù Hạ gia, vì thế bà ta sai Tằng gia nội ứng ngoại hợp, bắt cóc em gái tôi.”

“Về sau chỗ giam con tin bị cháy, lúc dập tắt lửa bên trong chỉ còn lại một cái xác bé gái bị cháy đen. Lúc đó chúng tôi đều cho rằng Tiểu Ái đã chết... cả gia đình tôi nháy mắt mắt liền sụp đổ, mẹ tôi bệnh không dậy nổi, cơ thể ngày càng suy kiệt, không bao giờ đứng dậy được nữa...”

Mỗi khi nhớ lại những gì đã trải qua, Hạ An Lan đều thấy lạnh ngắt cả người.

Arthur nghe xong liền hỏi: “Mẹ của Thanh Ti... không chết có phải không?”

“Đúng vậy, không chết, tôi cũng không ngờ được sau 40 năm tôi sẽ tìm được Thanh Ti, nếu như không gặp Thanh Ti, tôi vĩnh viễn cũng sẽ không biết được chân tướng năm đó.”

Nếu như không có Thanh Ti, bọn họ vĩnh viễn sẽ nhìn không được bộ mặt thật của Hạ Như Sương...

“Những gì mẹ Thanh Ti đã trải qua, cậu biết không? Bà ta có nói với cậu?”

Sắc mặt Arthur có chút kém, anh gật đầu: “Nói qua... lúc bà nội tôi sắp chết, gọi tôi tới nói với tôi một số chuyện tôi không hiểu, muốn tôi... muốn tôi... muốn tôi tiếp cận một người, phá hủy người đó?”

“Người đó có phải là Thanh Ti? Trước đây cậu tiếp cận con bé là cố ý có đúng không?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1631: Sự Xuất Hiện Của Cô Ấy Đã Thay Đổi Suy Nghĩ Của Tôi

Arthur trầm mặc một lúc lâu mới gật đầu: “Đúng vậy... là cố ý, cô ấy vừa đặt chân tới nước M, tôi liền biết nhưng... không ngờ được cô ấy lại làm thay đổi nhận thức của tôi.”

Lúc đó Arthur không lập tức đi tiếp cận Thanh Ti mà là cho người theo dõi, sau đó báo cáo tình hình lại cho anh.

Sau một thời gian ngắn, anh có chút hứng thú với cô gái trẻ này liền tự mình đi theo... sau đó liền hãm sâu vào... vì thế, anh liền tìm một cơ hội ra tay cứu Thanh Ti lúc cô bị truy sát gắt gao nhất.

Vì vậy, tình bạn của Yến Thanh Ti và Arthur liền nảy sinh. Trong 3 năm ở nước M, anh là người bạn duy nhất của Yến Thanh Ti và cũng là một trong những người cô tin tưởng nhất.

Thế nhưng... Arthur không biết, nếu Thanh Ti biết ngay cả phần tình bạn này cũng là do anh tính toán mà có... liệu cô có tha thứ cho anh không?

Hạ An Lan vỗ vỗ vai Arthur nói: “Cậu là người tốt, cậu cố ý tiếp cận con bé nhưng không hề đả thương con bé lại bảo vệ nó, nếu như không có cậu... chưa chắc Thanh Ti đã có thể bình an trở về như thế này.”

Những gì Yến Thanh Ti trải qua ở nước ngoài, Hạ An Lan cũng đã cho người đi điều tra kỹ càng. Nhưng không ngờ càng điều tra lại càng lôi ra nhiều chuyện... Từ chuyện của Thanh Ti đến chuyện cái chết của Tiểu Ái 17 năm trước, rồi đến vụ bắt cóc 40 năm trước thế, nhưng sự tình còn không có kết thúc... kéo dài tới cuộc tranh đấu của hai nhà Hạ Chu 60 năm trước!

Hạ An Lan nghĩ tới mà lòng cũng rét run.

Bí mật kéo dài hơn thế kỷ!

Nếu như không phải Hạ Như Sương bại lộ, nếu như Tằng Khả Nhân, Tằng Niệm Nhân không ra tay với Thanh Ti, sợ rằng bí mật này sẽ mãi mãi không bao giờ được lộ ra dưới ánh mặt trời.

Dường như thế gian này đang vận hành hành theo một quy luật riêng của nó,

làm chuyện xấu, có giấu giếm thế nào, sớm muộn gì cũng có ngày bị vạch trần.

“Xin ông đừng nói những chuyện này cho Thanh Ti, có thể chứ?”

Arthur hy vọng, ở trong lòng Yến Thanh Ti, anh mãi mãi là bạn tốt của cô.

Hạ An Lan gật đầu: “Đương nhiên là có thể.”

“Chúng ta tiếp tục đề tài vừa rồi nhé, bà nội trước khi chết bảo cậu tiếp cận Thanh Ti, vậy có nói những chuyện liên quan đến Thanh Ti, Tiểu Ái... bà ta đều biết tất cả có phải hay không?”

Đây là chuyện Hạ An Lan rất muốn biết.

Rất hiển nhiên, bà nội của Arthur chính là kẻ đứng đằng sau tất cả, kể cả là khi sắp chết dường như mọi chuyện vẫn nằm trong khống chế của bà ta, Thanh Ti có muốn phản kháng thế nào cũng không thoát được nguy hiểm.

Đợi sau khi bà ta chết, Thanh Ti mới bắt đầu sống thoải mái hơn một chút.

Hạ An Lan bỗng cảm giác được phía sau lạnh ngắt. Mấy chục năm sống trên đời mà lại phải sống dưới một đôi mắt giám thị, khống chế từng hành động của mình, cho dù mình có giãy giụa đến thế nào vẫn không thể thoát khỏi trói buộc của kẻ đó... chuyện này thật quá đáng sợ.

Mấu chốt nhất là bà nội của Arthur biết rõ sự tồn tại của Thanh Ti nhưng vẫn không có giết cô, vậy bà ta mong muốn cái gì?

Dằn vặt?

Hủy diệt?

Hạ An Lan không cách nào hiểu được chuyện này, ông muốn biết được toàn bộ!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1632: Bà Ấy Dằn Vặt Cô Ấy, Không Cho Cô Ấy Chết Chỉ Vì Muốn Vui Vẻ!

Thế nhưng bà nội Arthur đã chết, ông thật hy vọng cậu ta biết được điều gì đó.

Arthur suy nghĩ một chút mới nói: “Tôi đoán có lẽ là vậy, bà nội lúc sắp chết, thần trí kỳ thực đã không tỉnh táo lắm, lúc nói tiếng Trung lúc nói tiếng Anh... tôi nghĩ bà đã phát điên, không đúng, từ trước bà ấy luôn luôn điên rồ như thế, tôi nghe được sự không cam lòng trong những lời bà nói, đại khái là... bà muốn trả thù Hạ gia, nhưng Hạ gia lại càng ngày càng tốt, bà ấy không làm được gì...”

Hạ lão gia tuy bình thường nhưng cũng không phải là loại người vô năng, trên thì có bóng cha già, dưới thì con trai không chịu thua kém.

Chỉ trong vòng mấy chục năm, Hạ gia đã trở thành gia tộc vững mạnh nhất cả Hoa Hạ, không cách nào rung chuyển.

Bà nội Arthur muốn báo thù cũng hoàn toàn bất lực.

Arthur mấp máy môi muốn nói gì đó nhưng lại do dự.

Hạ An Lan nhìn ra sự do dự của anh: “Nói đi, không cần lo lắng, người đã chết hết rồi, tôi chỉ muốn biết rõ chân tướng thôi.”

Nhiều năm như thế, những người biết chuyện đa phần đều đã chết.

Giờ cái Hạ An Lan cần là chân tướng mọi chuyện, trả lại công đạo cho em gái, cho gia đình ông.

Ông không thể để em gái ông chết oan uổng như thế, chết một cách không minh bạch như thế...

Arthur trầm ngâm nghĩ ngợi một hồi mới nói: “Sau khi bà nội mất, tôi chỉnh lý di vật của bà ấy, phát hiện bà có một quyển nhật ký, có một bộ phận đã bị hỏng, được ghi bằng tiếng Trung... Lúc đó tôi cũng không biết biết Trung, vừa tra từ điển vừa dịch, chỉ là nhật ký bị thiếu khá nhiều, cũng không rõ ràng lắm, thế nhưng... căn cứ vào những lời bà nội trước khi chết nói thì có thể đoán bà vẫn luôn biết chuyện của mẹ Thanh Ti và sự tồn tại của cô ấy

nữa... Cứ cách một thời gian bà lại đem những chuyện hai mẹ con họ gặp phải ghi lại... từ trong câu chữ thôi có thể cảm nhận được sự vui vẻ của bà."

Hạ An Lan sắc mặt âm trầm, nói như vậy bà nội Arthur biết hết tất cả từ lúc chuyện bắt cóc đến quãng thời gian lưu lạc ở nông thôn...

Bà vẫn luôn nhìn, nhìn Tiểu Ái xảy ra hết chuyện này tới chuyện khác, thật vất vả lớn lên lại lấy người không thuộc về mình, về sau lại bị gã hại chết... bà ta không chỉ nhìn mà còn nhúng tay vào khống chế tất cả y như chơi cờ, đùa bỡn mạng sống của con bé.

Trái tim Hạ An Lan như bị ai đó bóp chặt, vô cùng khó chịu.

Ông hỏi: "Vì sao... nếu muốn báo thù, vì sao bà ta không giết chết Tiểu Ái, vì sao... không giết chết Thanh Ti?"

Arthur nhìn Hạ An Lan mặt mũi tái nhợt, cúi đầu nói: "Tôi đoán... đại khái là bà nội cho rằng, các người hại chết cha mẹ người thân của bà, bà hận các người tới độ có giết người cũng vô pháp thỏa mãn sự hận thù của bà. Sở dĩ bà muốn mẹ Thanh Ti bị người ta chà đạp, sỉ nhục, sống một cuộc sống thấp hèn, giãy giụa trong đau khổ, bị phản bội... là vì... vì muốn cảm nhận được sự vui vẻ trong sự đau khổ của mẹ Thanh Ti, cảm nhận được sự vui vẻ của việc báo thù."

Hạ An Lan cúi đầu che mắt, ánh mắt ông chua xót...

Tiểu Ái...

Trong đầu ông tất cả đều là hình ảnh khi con bé mới tròn 5 tuổi, ông không dám nghĩ tới cuộc sống sau đó của nó...

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1633: Sự Trả Thù Của Bà Tàn Nhẫn Hơn Bất Cứ Ai

Ông chưa bao giờ dám nhìn tới những hồ sơ điều tra về những gì con bé đã trải qua.

Không ai biết ông kỳ thực rất muốn đến thăm mộ con bé nhưng lại không dám...

Arthur thở dài, bà nội anh đúng là một người điên, bởi vì anh từ nhỏ đã lớn lên bên bà nên mới không muốn trở thành một người như thế.

Cuộc đời của một người như thế nào là do bản thân họ tự tạo nên chứ không phải là do người khác khống chế mà thành.

Bà nội anh hủy đi cuộc đời của một cô gái, cũng thiếu chút nữa hủy đi Thanh Ti.

Arthur lấy dũng khí tiếp tục nói: "Sau... Thanh Ti cũng thế, bà nội không muốn giết cô ấy, có lẽ là nghĩ nếu như cô ấy chết, bà sẽ không còn người có thể trả thù nữa, đôi khi sống không bằng chết còn đáng sợ hơn cả cái chết... Bà không thể ra tay với ông nhưng trên người Thanh Ti lại chảy dòng máu của Hạ gia, bà muốn Thanh Ti còn chịu khổ hơn những gì mẹ cô ấy đã chịu, thế nhưng Thanh Ti và mẹ cô ấy không giống nhau. Khi cô ấy tới nước M thì sức khỏe của bà nội đã rất yếu, biết thời gian còn lại không nhiều cho nên muốn tôi đi giải quyết Thanh Ti, muốn tôi tiếp cận cô ấy, có được tín nhiệm của cô ấy, sau đó phá hủy cô ấy..."

Khi nói ra những lời ngày gánh nặng trong lòng Arthur như được giải thoát.

Kỳ thực đây chính là lý do anh vẫn mãi không dám nói với Yến Thanh Ti chuyện anh thích cô.

Bởi vì anh chột dạ, anh sợ.

Anh không bao giờ gọi Thanh Ti bằng tên tiếng Trung vì anh luôn tự lừa mình dối người, luôn nghĩ cô là Monica, không phải là Yến Thanh Ti.

Thế nhưng có lừa mình dối người thế là thì cô vẫn là Yến Thanh Ti trước sau đó mới là Monica.

Mấy năm này, Arthur vẫn luôn sợ sẽ bị Thanh Ti phát hiện ra tất cả... sau đó... hận anh!

Thế nhưng đây là nghiệp mà bà nội anh đã gây ra, anh phải trả thay cho bà.

Hạ An Lan vẫn bảo trì tư thế che mắt, Arthur không biết có phải là ông đang khóc hay không.

Anh nghĩ, nếu như em gái của anh cũng bị người ta hủy như vậy, chưa chắc anh đã bình tĩnh được như Hạ An Lan.

Hạ An Lan đau đớn, Chu Phượng Khanh đâu chỉ trả thù mỗi Hạ gia đâu, bà ta đã hủy diệt cả gia đình ông.

Cải biến cả cuộc đời của Tiểu Ái, hủy hoại cả cuộc đời con bé!

Sự trả thù của bà tàn nhẫn hơn bất cứ ai, bất cứ thủ đoạn nào trên đời này...

Ngay cả ông tham chính trường nhiều năm như vậy, âm mưu quỷ kế của ông cũng không so được với bà ta về độ ác độc và âm hiểm.

Trước đây, khi hai nhà Hạ Chu đấu nhau, Hạ gia chưa bao giờ sử dụng thủ đoạn với nhà họ.

Nhưng Chu gia lại luôn đầu cơ trục lợi, bất cứ vị lãnh đạo nào cũng không thể tha thứ chuyện họ đã làm đối với quốc gia này, coi như là bí mật xử quyết cũng không oan uổng bọn họ, nếu như đưa ra ngoài ánh sáng thì đừng nói đến việc chỉ tử hình, những người liên quan ngay cả Chu Phượng Khanh cũng khó thoát khỏi vòng lao tù.

Buồn cười ở chỗ, Chu Phượng Khanh không dám đi chỉ trích vị lãnh đạo đã hạ lệnh xử quyết cha mẹ và người thân bà ta nhưng lại dám trút giận lên Hạ gia, nói đúng hơn là chỉ dám ra tay với người nhỏ nhất, không có năng lực khảng phán nhất...

Nếu bàn về đê tiện, Hạ An Lan tự nhận mình đúng là không thể so với Chu Phượng Khanh.

Lòng bàn tay Hạ An Lan ướt đẫm, ông không nói gì cũng không ngẩng đầu lên, cả căn phòng chìm vào yên lặng.

Những gì Arthur biết đều đã nói hết, giao dịch của anh với Hạ An Lan đã

xong.

Anh quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, trời tối đen như mực, cái gì đều nhìn không thấy, không biết có phải ngoài trời tuyết đang rơi.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1634: Viết Tên Em Lên Hộ Khẩu Nhà Tôi

Một lúc lâu lúc, Hạ An Lan mới ngẩng đầu lên.

Ánh mắt ông đỏ bừng tràn đầy tơ máu, quanh vành mắt mơ hồ có ánh nước, ông nói: "Bà nội cậu hẳn là rất vui vì mình đã chết."

"Đúng vậy, tôi cũng rất vui vì bà ấy đã chết."

Nếu như bà ấy không có chết, chỉ sợ Yến Thanh Ti đã lặp lại bi kịch của mẹ cô ấy.

Hạ An Lan viền mắt tuy đỏ thế nhưng vẫn bình tĩnh hỏi Arthur: "Ngoại trừ liên hệ với Tằng gia, bà nội cậu có liên hệ với Hạ Như Sương hay Diệp gia?"

Chu Phượng Khanh, Hạ Như Sương, Tằng gia, Diệp gia... những người này đều là hung thủ tạo nên bi kịch của Tiểu Ái.

Hạ Như Sương và Chu Phượng Khanh là kẻ chủ mưu.

Có điều, Chu Phượng Khanh lại biết nhiều hơn.

Sau trận hỏa hoạn, đến Hạ Như Sương cũng cho rằng Tiểu Ái đã chết, thế nhưng Chu Phượng Khanh lại biết, có thể là bà ta cố ý không cho Tiểu Ái chết, bởi vì bà ta muốn dằn vặt con bé.

Hạ An Lan siết chặt nắm tay, nếu như những người này không chết thì ông nhất định sẽ đem những gì Tiểu Ái đã trải qua trả hết lên người bọn họ.

Arthur suy nghĩ một chút rồi nói: "Hạ Như Sương... cái tên này, ở nhật ký của bà nội tôi có thấy qua... hình như bọn họ có giao dịch, cụ thể như nào thì không rõ ràng lắm."

"Đích xác đúng là... giao dịch."

Hạ Như Sương muốn ra tay với Tiểu Ái, Chu Phượng Khanh muốn trả thù Hạ gia vì vậy... không mưu mà hợp.

"Những gì tôi biết tôi đều đã nói, như vậy đã đủ rõ chưa?"

Hạ An Lan gật đầu: "Đều đã rõ."

Ân oán bị chôn vùi nửa thế kỷ cuối cùng cũng đã được làm rõ.

Hạ An Lan đứng dậy: “Tối mai là giao thừa, tiện thì ghé qua chơi?”

“Ngài không hận tôi sao?”

Hạ An Lan mỉm cười: “Bà nội cậu là người xấu nhưng cậu là một người tốt, cảm ơn cậu đã bảo hộ Thanh Ti trong quãng thời gian con bé ở nước ngoài.”

Arthur cúi rạp người trước mặt Hạ An Lan: “Cảm tạ sự tín nhiệm của ngài, những chuyện đã hứa với ngài tôi nhất định sẽ làm.”

“Cần tôi hỗ trợ cứ việc nói.”

“Cái này, tôi... có thể cầu ngài một việc sao?”

“Có thể...”

“Có thể để tôi mang thi thể của Mill đi được không?”

“Tro cốt.”

“Cũng được.”

...

Hạ An Lan về đến phòng, Nhạc phu nhân đã ngủ.

Ông cúi đầu hôn bà.

Chỉ chốc lát, Nhạc phu nhân bị nghẹn tỉnh, mở mắt ra liền thấy khuôn mặt của Hạ An Lan.

Hạ An Lan thấy thế liền hôn lên mắt bà: “Đêm mai là giao thừa rồi, à nhầm là tối nay!”

Nhạc phu nhân nghiêm mặt: “Đúng vậy... đã khuya lắm rồi, còn chưa tới mấy tiếng nữa là trời sáng, mai còn làm việc nữa, anh mau tranh thủ nghỉ ngơi đi, có còn trẻ trung gì nữa đâu.”

Hạ An Lan đột nhiên ôm lấy Nhạc phu nhân bế lên: “Đúng vậy, đã không còn trẻ thế nên... phải thừa dịp vẫn còn có tinh lực mà điên cuồng lấy một lần.”

Nhạc phu nhân sợ đến hết, ôm lấy cổ ông: “Này, hơn nửa đêm rồi anh còn nổi điên... muốn làm gì?”

Hạ An Lan nhẹ nhàng bế bà ra ngoài, không hề tỏ ra mệt mỏi chút nào: “Đi làm một chuyện vô cùng trọng yếu.”

“Chuyện gì?”

“Viết tên em lên hộ khẩu nhà tôi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1635: Chúng Ta Đã Bõ Lỡ Rất Nhiều Năm Mới Gặp Được Nhau

Người quản lý cục dân chính hơn nửa đêm thì bị người đánh thức bắt chạy tới cục dân chính giữa lúc tuyết rơi, vừa đi vừa thầm chửi, rốt cuộc là vị ôn thần nào nửa đêm tới đầu thai?

Đến khi thấy “vị ôn thần” từ trên xe bước xuống, ông mới tỉnh cả ngủ hết cả giận, miệng há hốc tuyết bay vào đầy miệng cũng không biết.

Hạ An Lan nói: “Quản lý Vương, chào ông.”

Quản lý Vương hung hăng xoa xoa mắt, người trước mắt ông là người thật à, ông không phải là đang xem tivi đấy chứ?

Ôi má ơi, ông đã làm chuyện gì không thể tha thứ mà đích thân Tổng thống phải đến thu thập ông thế này?

Ông lắp bắp: “Tổng... Tổng thống... ngài, ngài... ngài... làm sao... lại tới... không, không, ý của tôi là ngài có gì... phân phó sao?”

Hạ An Lan mỉm cười: “Xin lỗi, trễ như vậy rồi còn đánh thức ông.”

Quản lý Vương sợ đến nỗi thân thể co rúm lại liên tục lắc đầu: “Không không không... không muộn không muộn, ngài xem lúc này đã... 5 giờ, tôi... tôi bình thường đều dậy vào giờ ngày tập thể dục buổi sáng.”

Hạ An Lan xem thân hình ông tròn như một quả bóng, khẽ mỉm cười: “Ừ, tập thể dục buổi sáng là một thói quen tốt.”

Quản lý Vương nuốt nước bọt... thế thế ngài đến làm gì?

“Ngài Tổng thống, có phải là... tôi là ra sai sót gì... ngài cứ chỉ ra chỗ sai, tôi nhất định sẽ sửa.”

Hạ An Lan nói: “Ông không cần khẩn trương, gọi ông tới là muốn ông hỗ trợ chút việc.”

Vương quản lý không dám tin vào tai mình: “Ngài cứ nói, nếu tôi giúp được tôi nhất định sẽ giúp, chắc tôi phải tích phúc ba đời mới được ngài nhờ vả,

ngài nói...”

“Chờ một chút.”

Hạ An Lan mở cửa xe, khom lưng nói khẽ với người trong xe một câu, không có nghe rõ lắm nhưng biểu tình kia, khiến ông sợ ngây người, ôi trời ạ, không thể tưởng tượng được cũng có một ngày trông thấy ngài Tổng thống dịu dàng đến thế thế.

Một lát sau, ông nhìn thấy, Hạ An Lan tự mình đỡ người kia bước xuống.

Quản lý Vương đỏ hết cả mặt, thấy Nhạc phu nhân là ông tự động hiểu hết tất mọi chuyện, đúng là một chuyện động trời, sợ là nếu nói ra chắc sẽ khiến cả cái đất nước này xôn xao lên mất.

Hạ An Lan nói với ông: “Chuyện này thật sự là có chút ngượng ngùng, có điều... hôm nay là ngày cuối cùng của năm... nguyện vọng lớn nhất cả đời tôi hy vọng có thể được thực hiện vào ngày hôm nay.”

Hai mắt Vương quản lý lóe sáng, liên tục gật đầu: “Được được được... có thể, có thể, có thể...”

Ôi má ơi đây sẽ là đáng nhớ nhất cuộc đời ông mất thôi!

“Hai vị, xin mời tiến vào trong...”

Đi vào bên trong sảng của cục dân, Hạ An Lan ngắm nhìn bốn phía đây là lần đầu tiên ông tới ở đây.

Ông nắm chặt lấy tay Nhạc phu nhân: “Chúng ta đã muộn nhiều năm như vậy, không nên lại lãng phí thời gian như vậy nữa.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1636: Xin Chào Hạ Phu Nhân, Tôi Là Chồng Của Bà

Nhạc phu nhân gật đầu, ánh mắt nóng lên.

Đúng thế, không thể phí hoài thời gian nữa, bọn họ còn có được bao nhiêu năm nữa đâu?

Chuyện ngày hôm nay làm bà hiểu ra một điều, chuyện sống chết đôi khi chỉ cách nhau một giây, ai biết được ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì?

Nếu thật sự ngày mai phải chết thì bà cũng muốn trở thành vợ của người mà mình thích nhất, nếu không chết, bà cũng không muốn mang cái danh Nhạc phu nhân này nữa.

Trước khi làm thủ tục, quản lý Vương rửa tay thật sạch, lau thật khô, nếu có huân hương ở đây nhất định ông ta phải xông một chút mới được.

Chuyện này rất trịnh trọng, rất trịnh trọng đó...

Lúc nhìn Hạ An Lan cầm bút điền vào tờ khai, Vương Thính Trường kích động không thể hát vang một câu, trong các người, có ai may mắn được làm chứng hôn cho ngài tổng thống như tôi không?

Giờ này cục dân chính không một bóng người, Ngự Trì và thư ký đều đứng phía sau, nhìn Hạ An Lan viết từng chữ một, còn cẩn thận hơn lúc ông xử lý chuyện quốc gia đại sự.

Tuy rằng lại thêm một đêm nữa không nghỉ ngơi, nhưng có thể chứng kiến tiên sinh đăng ký kết hôn cũng thật đáng giá.

Bọn họ chưa từng nghĩ, ngài tổng thống độc thân đến tuổi này rồi mà vẫn còn giống như những người trẻ tuổi, biết yêu, lấy vợ.

Aizz... tiên sinh đã kết hôn rồi, bỗng nhiên muốn tìm một em gái hẹn hò quá đi!

Thủ tục đăng ký kết hôn Vương Thính Trường đã thuộc làu làu, với ông ta mà nói, chuyện này dù nhắm mắt mà làm cũng không có sai sót gì.

Nhưng đây là thủ tục kết hôn của ngài tổng thống đấy, phải cẩn thận, nhất định phải cẩn thận.

Sau khi kiểm tra thấy không có sai sót gì nữa, ông ta dẫn hai người đi chụp ảnh.

Ông ta nói với Hạ An Lan: “Tiên sinh, phu nhân, hai vị yên tâm, tuy tôi không phải nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp, nhưng tôi đã chụp ảnh vài thập niên rồi, nhất định sẽ chụp cho hai vị một tấm thật đẹp.”

Nhìn vào ống kính, phản ứng đầu tiên của Nhạc phu nhân là rất muốn đi chỉnh trang một chút.

Bà sờ sờ mặt mình, sờ tóc mình, nhìn quần áo, mẹ ơi, bẩn và xấu muốn chết.

Bị bắt cóc vài ngày, không được tắm rửa, trang điểm gì, tóc tai lộn xộn, trên người quần áo không biết của hãng nào, nhưng nhất định không phải mấy thương hiệu nổi tiếng mà bà biết. Giờ này, bà khẳng định mình xấu tệ, chắc phải già đi 10 tuổi chứ không ít, thế mà lại mang cái bộ dáng này đi làm chứng nhận kết hôn.

Không được...

Nhạc phu nhân bắt lấy tay Hạ An Lan: “Hay là từ từ đã, chúng ta cứ về nhà, chờ... chờ trời sáng lại tới.”

Vẻ tươi cười trên mặt Hạ An Lan nhạt đi một chút: “Tại sao?”

Nhạc phu nhân cắn môi, bà có thể nói là hiện bà thấy mình rất xấu xí không?

Hạ An Lan thấy vẻ mặt bà khó xử, tay vẫn túm chặt quần áo thì hiểu ra, nhẹ nhàng vỗ tóc bà: “Nhìn rất đẹp, rất đẹp mà... Trên đời này không còn ai chói mắt hơn em đâu.”

Nhạc phu nhân còn muốn nói nữa nhưng đối diện với đôi mắt dịu dàng, mong chờ và đầy hy vọng kia, bà lại nuốt lời vào bụng.

Bà đã quên mình cười thế nào, ảnh được in ra, đóng dấu.

Cầm giấy chứng hôn nóng bỏng vừa in ra, Nhạc phu nhân vẫn thấy choáng váng.

Aizz, sắc đẹp làm người ta mê muội...

Đi ra cửa cục dân chính, trời đã gần sáng, tuyết cũng ngừng rơi, vài chiếc xe san tuyết đang làm việc trên đường.

Hôm nay là ngày cuối cùng của năm cũ, ngày mai đã sang năm mới.

Hạ An Lan cúi đầu, nhìn vào mắt Tô Ngưng Mi, nói: “Hạ phu nhân... xin chào, tôi là chồng bà...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1637: Phải Làm Một Ông Chồng Biết Nghe Lời Vợ Đấy

Nhạc phu nhân, không... hiện tại nên gọi là Hạ phu nhân rồi, nụ cười trên môi bà nở rộ, vươn tay: "Vậy sau này phải làm một ông chồng biết nghe lời vợ đấy."

"Nhất định."

Hạ An Lan cầm tay bà.

...

Lúc Yến Thanh Ti tỉnh lại thì đã qua một ngày. Tối qua đúng là một đêm kinh hồn, bất ngờ liên tục xảy ra, sau khi kết thúc, cô cảm thấy mình không còn chút sức lực nào nữa, ngủ từ lúc trên xe, xuống xe, về dinh tổng thống khi nào, được Nhạc Thính Phong đưa về phòng thế nào cô cũng không biết.

Mở mắt ra, trời bên ngoài đã sáng rõ, rất trong trẻo.

Ánh sáng mặt trời chiếu trên tuyết, có chút chói mắt.

Nhạc Thính Phong không còn bên cạnh, có lẽ đã dậy từ lâu rồi, Yến Thanh Ti duỗi thắt lưng, sờ sờ bụng, cúi đầu cười nói: "Buổi sáng tốt lành nhé!"

Cô rửa mặt rồi đi ra ngoài, vừa ra ngoài đã thấy mọi người đang ngồi bên ngoài, há mồm chào: "Mọi người buổi sáng tốt lành!"

Tô Ngưng Mi nhìn cô không được tự nhiên lắm, cười cười: "Thanh Ti, tới đây, tới ăn cơm đi."

Nhạc Thính Phong đứng dậy, đỡ Yến Thanh Ti ngồi vào bàn ăn.

Yến Thanh Ti nháy mắt mấy cái, rốt cuộc cũng cảm giác được không khí không đúng, sắc mặt của Nhạc Thính Phong cũng là lạ.

Cô nhìn Tô Ngưng Mi, mặt bà hơi đỏ, bà chưa bao giờ là người biết che giấu, lúc này toàn thân đều tản ra một thông tin: tôi sai rồi, tôi sai rồi...

Yến Thanh Ti không nhúc nhích, cẩn thận hỏi: "Mẹ, sao thế?"

Tô Ngưng Mi sờ sờ mũi, hắng giọng: "Khụ khụ... Không, không có gì, con nhanh ăn cơm đi."

Yến Thanh Ti nhìn về phía Hạ An Lan: "Bác... Xảy ra chuyện gì vậy?"

Hạ An Lan mỉm cười: "Đúng là có chuyện."

Trong lòng Yến Thanh Ti lộp bộp, không phải chứ, chuyện tối qua mới kết thúc, còn xảy ra chuyện gì nữa: "Bác, là chuyện gì?"

"Là chuyện vui." Hạ An Lan vươn tay ôm lấy Tô Ngưng Mi: "Về sau, trước mặt người bên ngoài, nhớ nhắc nhở người khác gọi mẹ các con là Hạ phu nhân."

Yến Thanh Ti sửng sốt, mới sáng này ra...

Không đúng, cũng không còn sớm nữa.

Cô ngẩng đầu liếc nhìn Nhạc Thính Phong, xem ra anh đã biết rồi nên mới lộ ra cái vẻ mặt tôi không quan tâm, tôi không vui, tôi cần dỗ dành.

Yến Thanh Ti ngơ ngác hỏi: "Khi nào thế ạ?"

Hạ An Lan: "Sáng nay, khoảng... 5 giờ."

Yến Thanh Ti kinh ngạc, trời ạ, 5 giờ sáng mà cục dân chính đã mở cửa rồi sao? A, không đúng, không cần quan tâm cái này, là bác thì lúc nào mà chả được.

"Đúng... đúng là rất sớm."

Nói xong, cô vẫn cảm thấy không đúng, nhìn gương mặt đỏ đầy khẩn trương của mẹ, Yến Thanh Ti liền nhớ ra một chuyện...

Cô vội vàng cười nói: "Cái này đúng là đại hỷ sự của nhà chúng ta, chúc mừng bác, chúc mừng mẹ...! Hai vị rốt cuộc cũng tu thành chính quả rồi. Bác, sau này phải đối xử tốt với mẹ con đấy!"

Yến Thanh Ti nghĩ trong lòng, nên gọi là mẹ hay là bác gái nhỉ? Thân phận này có chút rối rắm, nhưng không sao cả, phù sa không chảy ruộng ngoài, đều là người một nhà, không sao cả.

Bọn họ cũng không phải mấy người già phong kiến.

Hai vị này lạc nhau nhiều năm, bỏ qua nhiều năm tháng như thế, đáng ra phải yêu nhau ở tuổi thanh xuân đẹp nhất, không ngờ giữa đường trúc trắc, rốt cuộc giờ mới được ở bên nhau. Thật là một chuyện đáng vui mừng!

Bối phận hay danh hiệu là gì không quan trọng.

Bọn họ là một đôi trời sinh, nay chỉ là nối tiếp nhân duyên đã lạc mất nhiều năm mà thôi.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1638: Gả Cho Ông Hình Như Hơi Thiệt Rồi

Yến Thanh Ti chân thành chúc phúc cho bọn họ.

Nói xong, cô còn vụng trộm đẩy Nhạc Thính Phong một cái, đừng có bày cái bộ mặt thối đó ra nữa, người ta hai tâm đầu ý hợp, dựa vào cái gì mà anh có vợ, có con, người ta lại không được kết hôn?

Tô Ngưng Mi vừa nghe Yến Thanh Ti nói vậy thì trong lòng cũng nhẹ đi được một chút. Bà chỉ lo lắng Yến Thanh Ti sẽ không tiếp nhận được chuyện này. Dù sao, trước đây tuy bà và Hạ An Lan ở bên nhau, nhưng cũng không phải là kết hôn. Giờ đã đăng ký rồi, là vợ chồng chính thức rồi, sợ rằng mối quan hệ cũng xảy ra nhiều biến đổi.

Nhưng Yến Thanh Ti thành tâm chúc phúc làm cho tảng đá đè nặng trong lòng bà rốt cuộc cũng rơi xuống.

Nhưng mà con trai...

Nhạc Thính Phong bị Yến Thanh Ti đẩy một chút thì siết chặt tay, sau đó trừng mắt nói với Hạ An Lan: “Con không phải không vui, chỉ là... cảm thấy chuyện này lớn như thế, vậy mà hai người lại cứ như làm trò đùa ấy. Hai người muốn kết hôn cũng không phải không được, bằng không con sẽ không để hai người qua lại tới giờ, nhưng mà... Mẹ, mẹ dễ dàng bị người ta mê hoặc quá rồi đấy! Tự nhiên cùng người ta kết hôn, sính lễ đâu? Đã nói với ông bà ngoại chưa? Nhẫn đâu? Cầu hôn chưa?”

Nhạc Thính Phong chỉ là cảm thấy Hạ An Lan quá vội vàng, bọn họ không phải không đồng ý, sao lại phải điên cuồng như thế. Đời này của mẹ anh không mấy vui vẻ, cuộc hôn nhân đầu tiên không có hạnh phúc, cuộc hôn nhân thứ hai phải đem tất cả mọi tiếc nuối của lần đầu mà chỉnh sửa chứ?

Nhưng hai người bọn họ lại ngược đời, trời còn chưa sáng, tuyết còn chưa tan mà vội vội vàng vàng đi kết hôn. Ít nhất cũng phải trở về bảo anh đi theo chứ?

Nhạc Thính Phong tiếc nuối ở chỗ không được nhìn thấy khoảnh khắc mẹ mình xuất giá.

Tô Ngưng Mi bị Nhạc Thính Phong nói cho đến sửng sốt, bà thật đau đầu,

hình như mấy chuyện đó đúng là quên béng đi thật.

Kết hôn thế này... cứ như ăn vụng ấy.

Bà quay đầu nhìn Hạ An Lan: “Anh... Anh hình như chẳng chuẩn bị cho em cái gì cả? Em hình như hơi thiệt thòi rồi đấy?”

Yến Thanh Ti xoa xoa trán, mẹ... mẹ đã muốn thế rồi, còn để ý tiểu tiết này làm gì.

Cô vội vàng nói: “Chuyện đó, mẹ à, sính lễ của con cũng chưa dùng tới, dù sao con cũng không thiếu...”

Nhạc Thính Phong: “Không có thì thôi cũng được, nhưng mà...”

Yến Thanh Ti giơ tay nhéo anh một cái: “Nhưng cái gì mà nhưng, đều là người một nhà, sao anh cứ không hiểu chuyện thế hả?”

Hình thức quan trọng lắm sao? Cô cũng có tổ chức hôn lễ gì đâu mà vẫn sống với anh tới giờ.

Nhưng... Nhạc Thính Phong đúng là có chuẩn bị sính lễ thật, ít nhất anh còn mua nhẫn.

Vẻ mặt Hạ An Lan vẫn ôn hòa như nước, ông cười nói: “Mọi người chờ chút.”

Sau đó ông gọi điện bảo thư ký đi vào.

Thư ký xuất hiện, hỏi: “Tiên sinh, đồ của ngài đây ạ!”

Đại khái có bốn, năm cái túi lớn, Hạ An Lan mở từng túi ra, nói: “Đây là sính lễ mà ta đã chuẩn bị từ trước.”

Ông đổ đồ trong túi thứ nhất ra: “Đây là bất động sản.”

Túi thứ hai: “Chi phiếu.”

Túi thứ ba: “Đây là một ít giấy chứng nhận cổ phiếu, chứng khoán...”

Cái thứ tư: “Tiền gửi tiết kiệm.”

Miệng Yến Thanh Ti há hốc ra, cái này đã chuẩn bị đầy đủ rồi cơ à? Bác quả

nhiên là lão hồ li, mà cũng đúng thôi, đa mưu túc trí, đi một bước nhìn xa trăm bước, nhìn tư thế này chắc cũng phải chuẩn bị từ lâu lắm rồi.

Tô Ngưng Mi nhìn những thứ đổ ra đầy bàn, một hồi lâu cũng không phản ứng lại, mẹ nó, cái này...

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1639: Sớm Có Âm Mưu Muốn Kết Hôn

Bà run lên, cầm lấy chi phiếu: “Cái này... mật khẩu là gì?”

Phì... Yến Thanh Ti vội vàng che miệng lại, mẹ rốt cuộc vẫn là mẹ.

“Sinh nhật của em.”

Tô Ngưng Mi nháy mắt mấy cái: “Tiền mặt...”

Hạ An Lan cười nói: “Chỉ cần em không tiêu tiền như nước thì chắc cũng đủ cho chúng ta sống tới già.”

Yến Thanh Ti dùng cánh tay huých Nhạc Thính Phong, nhìn đi, nhìn đi mà học...

Tô Ngưng Mi cắn môi: “Đều là... của em à?”

Hạ An Lan gật đầu: “Đúng, đều là của em.”

Ông từ trong túi lấy ra một hộp trang sức hình vuông, Yến Thanh Ti vừa nhìn đã biết trong chắc chắn là nhẫn.

Quả nhiên, sau khi mở ra, bên trong là một cặp nhẫn.

Mặt nhẫn cực kỳ đơn giản, tròn xoe, thậm chí kim cương cũng không có một viên, không có hoa văn gì.

Hạ An Lan lấy ra nhẫn dành cho nữ: “Cái này cũng đã chuẩn bị lâu rồi, giờ... phu nhân, anh có thể đeo cho em chưa?”

Hốc mắt Tô Ngưng Mi đỏ lên, khịt khịt mũi, trực tiếp đưa tay ra trước mặt Hạ An Lan.

Ông đứng dậy, trịnh trọng ngồi xổm xuống, nắm lấy bàn tay của Tô Ngưng Mi và đeo chiếc nhẫn lên ngón áp út của bà.

Chiếc nhẫn rất vừa tay.

Hạ An Lan không quỳ, cũng không nói lời hoa lệ nào, tình cảm giữa ông và Tô Ngưng Mi đã không nhất thiết phải dùng những lời hoa lệ để trang điểm

nữa rồi.

Yến Thanh Ti cảm thấy trong ngực có gì đó muốn trào ra, thật cảm động quá!

Tay cô không tự chủ được mà vỗ ầm lên, một bên còn dùng chân đá Nhạc Thính Phong mấy cái.

Nhạc Thính Phong thở dài, thật sự không ngờ Hạ An Lan đã chuẩn bị đủ hết rồi.

Lập tức, Nhạc Thính Phong cũng nâng tay lên, bản mặt dần dần nhu hòa trở lại.

Bỏ đi, chỉ cần mẹ hạnh phúc là tốt rồi.

Về sau, bà ấy có Hạ An Lan che chở, còn ai dám khi dễ bà ấy chứ?

...

Đêm nay là giao thừa...

Yến Thanh Ti không biết giao thừa ở thủ đô sẽ như thế nào, nhưng... không cần nghĩ cũng biết, có lẽ là cực kỳ náo nhiệt.

Màn đêm buông xuống, nhà nhà lên đèn, đây là thời khắc quan trọng nhất của nhân dân cả nước, là đêm đoàn viên của mỗi gia đình.

Đây cũng là giao thừa vui vẻ nhất của Yến Thanh Ti trong mấy năm nay.

Hạ An Lan bận rộn tới hơn 10 giờ đêm mới về nhà. Mấy người Yến Thanh Ti vẫn chờ ông ở dinh tổng thống để cùng nhau ăn bữa cơm tất niên.

Tô Ngưng Mi chuẩn bị thực đơn cực kỳ phong phú, hơn nữa còn làm rất nhiều.

Chờ Hạ An Lan trở về, bà gọi luôn cả mấy người Ngự Trì và thư ký cùng tới ăn.

Ngồi ở bàn ăn, bọn Ngự Trì không khỏi cảm khái trong lòng, quả nhiên có phu nhân là khác ngay, còn có cơm tất niên ăn nữa... Ha ha...

Tô Ngưng Mi bảo người thắp đèn lồng ở trước dinh tổng thống, qua năm mới thì cần phải có diện mạo mới mới được.

Bởi vì bọn họ vẫn lạnh lùng nên dinh tổng thống luôn thần thần bí bí với người dân bên ngoài, đêm nay bỗng náo nhiệt hẳn lên.

Thật giống như tiên nhân không nhiễm khói lửa nhân gian đột nhiên bị nhiễm không khí phàm trần.

Trên bàn cơm, Yến Thanh Ti chợt nhớ tới Arthur, anh vẫn chưa đến, gọi điện cũng không được, cô hỏi Hạ An Lan: “Bác, bác có biết Arthur đi đâu không? Sao anh ấy còn chưa tới?”

--- O ---

Chương 1640: Em Là Điều Tốt Đẹp Nhất Đời Này Của Anh

Hạ An Lan cười: “Cậu ấy về nước rồi.”

Arthur đi lúc trời vừa sáng, mang theo tro cốt của Mill rời đi.

Anh vẫn chưa quên đi hết những gì bà nội mình đã làm, nhìn Yến Thanh Ti sẽ lại cảm thấy chột dạ, áy náy.

Hơn nữa, anh phải nhanh chóng trở về giải tán tổ chức do bà nội điều hành trước đây, nó không nên tồn tại nữa.

Yến Thanh Ti kinh ngạc: “A... Về rồi? Anh ấy đã đồng ý là tới đón giao thừa cùng chúng ta mà?”

“Cậu ấy có chuyện riêng, sau này vẫn còn cơ hội gặp lại mà.”

Yến Thanh Ti bỗng cảm thấy tiếc nuối, cô vốn muốn cảm ơn Arthur, tình bạn nhiều năm rốt cuộc cũng vượt qua được khảo nghiệm lần này.

Hạ An Lan cười nói: “Cậu ấy bảo bác nói với con, chờ con sinh đứa nhỏ thì sẽ tới thăm.”

Yến Thanh Ti cúi đầu sờ bụng, cười: “Cũng nhanh thôi.”

Đúng thế, rất nhanh, mỗi ngày trôi qua đều cảm giác được đứa bé này lớn hơn một chút. Chẳng bao lâu nữa nó sẽ có mặt trên cuộc đời này.

Sau bữa cơm tất nhiên, Tô Ngưng Mi cùng người trong dinh tổng thống cùng đón giao thừa, sau đó lại bày bàn chơi mạt chược.

Đã lâu bà chưa chơi, tay chân ngứa ngáy lắm rồi.

Vì Yến Thanh Ti có thai nên dù có muốn thức khuya thì thân thể cũng không cho phép, ngồi một lúc liền bị Nhạc Thính Phong lôi lên giường.

Nhưng Tô Ngưng Mi hiện tại cũng không sợ thua, không có con dâu nhưng bà đã có chồng chỉ điểm rồi.

Hai vợ chồng liên thủ quét ngang một mảnh.

Đánh tới tận khuya, ngoại trừ Hạ phu nhân vẫn ý chí cao ngất thì những người khác đã mệt lắm rồi. Tổng thống tiên sinh hoàn toàn không cho bọn họ cơ hội thắng nào cả, thế mà lúc trước còn bàn nhau xem có nên cố ý thua hay không?

Giờ thì tốt rồi, một đám người không đấu lại một người.

Tiếng chuông đồng hồ vang lên, Hạ An Lan đứng dậy: “Chúc mọi người năm mới vui vẻ!”

Người trong phủ tổng thống đều đồng thanh: “Tiên sinh, phu nhân, chúc mừng năm mới, tân hôn vui vẻ!”

Hạ phu nhân sắc mặt ửng đỏ, bà lấy bao lì xì ra, nói: “Đây là bao lì xì của mọi người.”

Một mảnh hoan hô vang dội, có người nói: “Cảm ơn phu nhân, quả nhiên có phu nhân tốt hơn hẳn. Có cơm tất niên, giờ còn có cả bao lì xì nữa, cảm ơn phu nhân.”

Một đám người khen ngợi rầm rầm, nói chất lượng sinh hoạt sau khi có phu nhân đã được thăng từ C về cấp A+.

Tô Ngưng Mi đỏ cả mặt.

Sau khi phát bao lì xì xong, Hạ An Lan nắm tay bà về phòng, đóng cửa lại, ôm lấy bà từ phía sau: “Phu nhân, chúc mừng năm mới!”

Một tiếng phu nhân này làm cho Tô Ngưng Mi cảm thấy thật khác biệt.

Bao nhiêu năm tiếc nuối giờ đã được bù lại, bà ngẩng đầu, kiễng chân hôn lên môi ông: “Năm mới vui vẻ, ông xã.”

Dù đã bỏ qua bao nhiêu năm, cuối cùng chúng ta cũng được ở bên nhau.

...

Lúc chuông báo giao thừa vang lên, Yến Thanh Ti vẫn ngủ, cô nằm trong lòng Nhạc Thính Phong, biểu tình điềm đạm.

Nhạc Thính Phong ôm cô, nhẹ nhàng hôn lên mặt mày.

Năm mới sang mang theo sức sống mới, nhân sinh của bọn họ cũng vừa mới bắt đầu.

Ngẩng đầu, lại thấy pháo hoa bay đầy trời.

Pháo hoa chiếu vào mắt Nhạc Thính Phong, biến thành vĩnh hằng.

Khoảnh khắc khi em xuất hiện trước mặt anh, đó là khoảnh khắc đẹp nhất đời này của anh.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1641: Ai Nha, Hình Như Sắp Sinh Rồi

Cục cưng ở trong bụng Yến Thanh Ti càng lúc càng lớn, lúc đầu cô còn không cảm thấy gì, nhưng đợi qua tháng thứ 4, bụng bắt đầu nổi lên, cô chưa từng thấy mình xấu xí như thế bao giờ.

Mỗi ngày nhìn vào gương đều thấy không thể nào yêu nổi bản thân, hơn nữa sau khi mang thai, tính tình cô cực kém, lúc nào cũng bắt nạt Nhạc Thính Phong.

Nhưng anh vẫn luôn nhẫn nhịn không mắng lại, dù sao, vợ anh tuổi trẻ mĩ mạo, đúng lúc sự nghiệp đang lên thì lại theo anh kết hôn rồi mang thai.

Phụ nữ mang thai 10 tháng rất khổ, làm một người đàn ông, anh không thể giúp đỡ được gì, mỗi ngày nhìn thấy vợ đang ngủ bị chuột rút tỉnh lại, toàn thân phù nề, anh thấy cực kỳ đau lòng.

Nhất là tiểu tử trong bụng Thanh Ti thường xuyên đạp điên loạn trong bụng cô, hành hạ cô không ít.

Không đợi Nhạc Thính Phong nói gì, Yến Thanh Ti mắng nó: "Tiểu tử thối, cứ chờ đấy, chờ con ra rồi xem lão nương thu thập con thế nào. Sẽ bắt con học thuộc ba trăm bài thơ Đường, học làm tính, một ngày giải một bộ đề thi, học tiếng Anh, tiếng Đức, tiếng Pháp, tiếng Ả Rập..."

Nhạc Thính Phong nghe mà sợ hãi, trước đây anh tưởng những biện pháp của mình đã là rất đáng thương cho con rồi, nhưng mấy thủ đoạn đó căn bản không đáng nhắc tới so với Yến Thanh Ti.

Mấy tháng này, Yến Thanh Ti cơ hồ như mai danh ẩn tích trong làng giải trí, weibo cũng không xuất hiện. Trên mạng, có rất nhiều người tự hỏi, không phải Yến Thanh Ti gặp chuyện gì không may rồi chứ?

Nhưng khi poster phim Khuynh Thành Luyến của cô và Tần Cảnh Chi được tung ra, dự kiến chiếu vào ngày 31 tháng 7, Yến Thanh Ti lại bắt đầu bị dân mạng nhắc tới.

Trên mạng, người ta lại bắt đầu phỏng đoán này nọ, chê bai cô. Nhìn cái bụng đã nhô cao của mình, cô nghĩ, chờ cho thằng nhóc này ra đời xong cô sẽ quăng cho mọi người một quả bom.

Đảo mắt, ngày 31 tháng 7 đã tới, Yến Thanh Ti thở dài, cô rất chờ mong bộ phim này, đáng tiếc... không thể đi.

Yến Thanh Ti ở nhà rất buồn bực, Nhạc Thính Phong đang ngồi bên cạnh bóc hạnh nhân cho cô ăn.

Bác sĩ nói nên cho cô ăn nhiều hạt có vỏ cứng, không thích cũng phải ăn.

Nhạc Thính Phong nhét một hạt hạnh nhân vào miệng cô: "Bà xã đừng tâm tình không tốt nữa, mấy ngày này đều dự sinh, hai ngày nữa chúng ta phải tới bệnh viện chờ rồi. Chờ em sinh con xong rồi sẽ cho em xem thỏa thích!"

Yến Thanh Ti há miệng nhai hạnh nhân, bĩu môi nói: "Thỏa thích cái đầu anh. Bà ngoại em nói rồi, thời điểm ở cữ còn đau khổ hơn, còn thời kỳ cho con bú nữa, aizz..."

Nghĩ tới tương lai còn phải ở nhà thật lâu, trong lòng Yến Thanh Ti rất buồn bực, sinh con thật không dễ dàng.

Cô cúi đầu ấn nhẹ lên cái bụng phình to của mình: "Này, tiểu thử thối, con nghe chưa, mẹ con mang thai con không dễ dàng gì, con nhanh chui ra đây cho mẹ, đừng có như người khác kéo cũng không chịu ra. Nếu con không ra thì mẹ sẽ bắt con ra đấy..."

Vừa nói xong, một lát sau, Yến Thanh Ti đang ăn hạnh nhân liền sững ra, cô có cảm giác không đúng.

Nhạc Thính Phong thấy cô bất động liền hỏi: "Sao thế, Thanh Ti, sao không ăn?"

Yến Thanh Ti ngơ ngác nói: "Hình như... có điểm kỳ quái."

"Sao vậy?"

Yến Thanh Ti cúi đầu nhìn bụng, nói: "Bụng... đau..."

Trong lòng cô hoảng hốt, không phải sắp sinh rồi đấy chứ?

Nhạc Thính Phong sửng sốt sau đó cũng hoảng, đĩa đựng hạnh nhân trong tay rơi xuống đất vỡ tan tành.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1642: Cục Thịt Đỏ Hỏn Nóng Hầm Hập

Nhạc Thính Phong bối rối: “Đau... đau... bụng... Sao tự nhiên lại đau?”

Yến Thanh Ti thấy bộ dáng kích động của anh thì cả giận: “Anh... Anh nói sao bụng lại đau à?”

Nếu không phải bụng đang quặn lên thì cô đã đạp cho anh một cước rồi.

Đúng lúc Tô Ngưng Mi đi siêu thị về, vừa vào cửa đã nói: “Ai nha, hôm nay trời nóng quá...”

Nhạc Thính Phong vừa thấy mẹ già liền như thấy cứu tinh, vội vàng nói: “Mẹ... Thanh Ti đau bụng.”

Túi đồ trong tay Tô Ngưng Mi rơi xuống đất: “Cái gì? Đau bụng? Không phải muốn sinh rồi chứ?”

Bà vội vàng cùng thím Ngũ đi tới trước mặt cô, thấy tình huống của cô thì đều nghĩ đúng là sắp sinh rồi.

Thím Ngũ nói: “Sinh sớm hơn vài ngày so với dự tính.”

Tô Ngưng Mi đánh một cái lên gáy Nhạc Thính Phong vốn đang đứng đần mặt ra: “Còn đứng đó đần ra làm gì hả, mau lái xe đưa vợ mày tới bệnh viện mau. Sao tới thời khắc quan trọng thế này lại tự nhiên ngu ngốc thế hả? Thím Ngũ, chuẩn bị đồ cho Thanh Ti và đứa nhỏ rồi tới bệnh viện.”

Nhạc Thính Phong lập tức tỉnh táo lại: “Đúng... Đúng... Đi bệnh viện, con lập tức lái xe.”

Hạ phu nhân nhìn Nhạc Thính Phong khẩn trương thì thở dài, rốt cuộc là lần đầu làm cha nên có tí ngốc.

Bà nói: “Quên đi, một chút nữa con bế Thanh Ti lên xe, con giờ sao còn lái xe nổi chứ hả? Sau khi lên xe thì gọi điện thoại cho bác sĩ Lý chuẩn bị sẵn ở bệnh viện đi.”

“Vâng vâng... Con gọi ngay...”

Nhìn Yến Thanh Ti đầu đầy mồ hôi, Tô Ngưng Mi an ủi cô: “Thanh Ti,

đừng sợ... Không sao đâu, hít sâu, lúc chuẩn bị sinh bụng sẽ đau, không sao cả, có mẹ ở đây rồi... Chúng ta mau tới bệnh viện.”

Yến Thanh Ti cũng hoảng, đây là lần đầu tiên cô làm mẹ.

Gọi điện thoại xong, Nhạc Thính Phong vội vàng ôm Yến Thanh Ti ra ngoài.

Tô Ngưng Mi và thím Ngũ vội vàng đuổi theo.

Trong bệnh viện, Lý Nam Kha đã chuẩn bị xong hết. Hiện cô là viện phó, quyền lực rất lớn, hơn nữa với tình huống, hậu trường của Yến Thanh Ti, cho dù cô không nói thì cấp trên cũng sẽ không dám làm ra nửa điểm sai sót gì.

Bác sĩ đỡ đẻ tốt nhất trong bệnh viện đã sẵn sàng, Yến Thanh Ti vừa tới bệnh viện đã được đưa vào phòng sinh.

Đại khái là Yến Thanh Ti vừa nói xong thì tiểu tử kia liền muốn ra ngoài, Yến Thanh Ti vừa được đưa tới bệnh viện thì nước ối cũng vỡ.

Bác sĩ trực tiếp đưa cô vào phòng sinh, Nhạc Thính Phong ở bên ngoài đi tới đi lui, vô cùng sốt ruột, đầu đầy mồ hôi, hơn nữa vẻ mặt cực kỳ đau đớn, như thể người sinh con là anh vậy.

Một giờ sau, bác sĩ ôm một đứa bé đang khóc oe oe, cả người hồng hào đi ra: “Rất thuận lợi, mẹ con đều khỏe.”

Tô Ngưng Mi đỏ mắt ôm lấy cháu trai, kích động tới nỗi không nói thành lời.

Nhạc Thính Phong hai tay chống vào tường để khỏi ngã, con cũng không nhìn mà lảo đảo đi vào phòng sinh, vừa thấy Yến Thanh Ti sắc mặt tái nhợt thì cầm lấy tay cô: “Thanh Ti...”

Anh muốn nói rất nhiều, nhưng vừa thấy cô, ngoại trừ gọi tên cô thì chẳng nói được gì nữa.

Yến Thanh Ti rất khỏe mạnh, sinh xong cũng không choáng váng gì, chỉ cảm thấy hơi đau.

Y távệ sinh sạch sẽ cho cô rồi đưa cô về phòng bệnh. Tô Ngưng Mi vội vàng lấy đồ ăn cho cô.

Nhạc Thính Phong nhìn chằm chằm vào thằng nhóc đang ngủ, hỏi: “Thanh Ti, nên gọi con là gì?”

Yến Thanh Ti đau không muốn nói chuyện, từ từ nhắm hai mắt lại, nói: “Hạnh nhân...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1643: Hạnh Nhân, Một Cái Tên Thật Tốt

Đang ăn hạnh nhân thì tòi ra, vậy gọi Hạnh Nhân là được rồi.

Giờ cô chẳng nghĩ được gì khác, chỉ thấy đau, không nghĩ sinh con lại đau tới mức ấy, quả thực... Yến Thanh Ti ngẫm lại vẫn thấy sợ, sau này không muốn thử lần thứ hai nữa.

Cho dù hiện tại đã cho sinh hai con, cổ vũ sinh hai con thì cô cũng không muốn sinh thêm nữa. Sinh con thật đáng sợ!

Nhạc Thính Phong nhìn sắc mặt tái nhợt của Yến Thanh Ti thì đau lòng không thôi, lại nhìn tới con, không nhịn được hỏi: “Bà xã, cái tên này... có phải... rất tùy ý không?”

Nếu hôm nay đang ăn cái khác mà sinh ra đứa bé này vậy thì sẽ gọi khác sao? Nhạc Thính Phong trong đầu nghĩ tới một đống cái tên kỳ quái.

Chỉ sợ lớn lên nó sẽ khóc mất.

Yến Thanh Ti mở mắt ra nhìn anh.

Ánh mắt của cô làm cho Nhạc Thính Phong không dám khiêu chiến quyền uy nữa, lập tức ngậm miệng: “Khụ khụ...”

Yến Thanh Ti suy yếu, nói: “Không thích tên này thì cứ gọi Cổ Phiếu đi.”

Nhạc Thính Phong cầm lấy khăn lau mồ hôi cho cô, nói: “Vẫn cứ... gọi Hạnh Nhân đi, tên Hạnh Nhân hay hơn...”

Vợ nói gọi là gì thì gọi thế đi, con là cô vất vả sinh ra, cô là người có quyền đặt tên con đầu tiên, cho dù gọi là Cổ Phiếu anh cũng không dám có ý kiến.

Nhưng Cổ Phiếu so với Hạnh Nhân thì cứ nên gọi Hạnh Nhân thì hay hơn.

Hạnh Nhân, Hạnh Nhân, dù sao cũng là tên của thằng nhóc đó, đâu phải tên của anh, vợ thích là được.

Yến Thanh Ti thở dài một hơi, Nhạc Thính Phong bưng tới cho cô một bát nước đường đỏ: “Nào, uống nước đi.”

Nhạc Thính Phong vừa cho cô uống nước vừa nói: "Bác sĩ nói Hạnh Nhân là chúng ta rất ngoan, ra rất nhanh, có người mất bảy, tám giờ ở trong phòng sinh cũng chưa trở ra đâu."

Tùy rằng trong lòng không quá nguyện ý gọi con là Hạnh Nhân, nhưng nói một hồi thì cũng thấy quen miệng.

Nhạc Thính Phong ngẫm lại, lúc Yến Thanh Ti vào phòng sinh anh quá mức sợ hãi, ở ngoài phòng chờ không khác nào bị tra tấn.

Bao nhiêu lần anh đã muốn xông vào, nếu phải đợi bảy, tám giờ thì ngay cả con anh cũng không muốn.

Yến Thanh Ti hít sâu: "Nếu nó dám ở trong đó thêm bảy, tám giờ, em..."

Vốn định mắng một câu, nhưng cúi đầu nhìn thấy cục hồng hồng, xấu xí đang ngủ bên cạnh, Yến Thanh Ti thở dài, dù có mắng mỏ thế nào thì cũng không bỏ được. Tiểu tổ tông này hóa ra cũng biết thương mẹ nên mới ra nhanh như thế.

Quên đi, xem như tên nhóc này có hiểu biết, qua hai năm nữa giảm cho nó mỗi ngày một bộ đề thi, nhưng những cái khác vẫn phải làm.

Đại khái là Tiểu Hạnh Nhân cảm nhận được ác ý từ mẹ đẻ nên mặt nhăn một cái, sau đó há mồm khóc váng lên.

Yến Thanh Ti kinh ngạc: "Sao nó lại khóc?"

Cô lần đầu làm mẹ, cái gì cũng không hiểu, Yến Thanh Ti muốn ôm nhưng lại không có sức ôm nó.

Nhạc Thính Phong sờ sờ lên khuôn mặt mềm mềm của nó: "Chắc là... đói?"

"Không phải y tá đã cho uống sữa bột à?"

"Chắc lại đói rồi, để anh đi tìm y tá."

Đúng lúc Tô Ngưng Mi mang theo hộp giữ nhiệt về, đầu đầy mồ hôi, nghe thấy cháu trai khóc thì vội vàng chạy tới, dúi hộp giữ nhiệt cho Nhạc Thính Phong: "Nhanh cho Thanh Ti ăn đi, để mẹ cho cháu uống sữa."

Ngày đầu mới sinh con sữa còn chưa có nên không thể cho con bú, hai ngày

đầu này chỉ có thể uống sữa bột.

--- O ---

Chương 1644: Nữ Thần Của Ta Đã Mang Theo Bánh Bao Nhỏ Quay Về

Nhạc Thính Phong và Yến Thanh Ti đều thở phào một hơi, may mà mẹ tới rồi, bằng không hai người bọn họ chẳng biết phải làm gì.

Yến Thanh Ti ăn vào nên người lấy lại được một chút sức.

Nhạc Thính Phong nhớ tới bạn nhỏ Hạnh Nhân bèn nói với Tô Ngưng Mi: "Mẹ, cháu trai mẹ nhũ danh là Hạnh Nhân."

Tô Ngưng Mi sửng sốt, chợt hiểu ra, cười: "Hạnh Nhân? Tốt... tên này rất đáng yêu. Lúc mẹ mới sinh con cũng muốn gọi con là Tiểu Hạch Đào, nhưng ông bà nội con không thích nên thôi, mẹ buồn mấy ngày liền đấy... Ôi, đến đây, Tiểu Hạnh Nhân của bà, tên này thật dễ nghe, chắc chắn lớn lên sẽ xinh đẹp y như mẹ con vậy."

Nhạc Thính Phong: "..."

Này, tiếp nhận nhanh quá thế? Thẩm mỹ và tư duy của nữ nhân có phải rất giống nhau không?

Yến Thanh Ti liếc anh một cái, nhìn đi, em đã bảo là Hạnh Nhân mà, có phải tùy ý đặt đâu.

Nhạc Thính Phong sờ sờ mũi.

Trẻ mới sinh không có nhiều sức, ăn xong lại ngủ ngay.

Nhạc Thính Phong đặt nó vào cái giường nhỏ bên cạnh, nói với Yến Thanh Ti: "Thanh Ti, lần này con phải chịu khổ rồi. Nhưng tháng đầu này phải cẩn thận, phải kiêng cữ nhiều, mẹ sẽ chăm sóc tốt cho con.

Tô Ngưng Mi cực kỳ quan tâm tới Yến Thanh Ti. Cô mỉm cười: "Mẹ, để thím Ngũ giúp mẹ đi, một mình mẹ chăm sóc Hạnh Nhân sẽ vất vả lắm đấy."

Tô Ngưng Mi vuốt tóc Yến Thanh Ti: "Bác con nói sẽ đưa thêm người tới đây. Chờ tới Trung Thu, cậu mợ ở Tô Thành cũng sẽ tới. Còn hai vị lão nhân Hạ gia thì không chờ được, đã đang trên đường tới đây rồi. Bác con... đêm nay sẽ tới."

Tiểu Hạnh Nhân này được con là cháu trai duy nhất của cả ba nhà Nhạc, Hạ, Tô, thực sự là làm người ta phát thèm.

Trước khi tiểu tử này ra đời, mấy tiểu bối của Tô gia đã tới đây chơi, hai ông bà nhà họ Hạ cũng muốn tới, nhưng bọn họ sợ tới lại làm phiền tới cháu gái đang dưỡng thai, lại làm cho Nhạc gia thêm phiền toái, vì vậy vẫn luôn chịu đựng.

Giờ tiểu tử này ra đời rồi, hai cụ không muốn chờ nữa, vội vàng chạy tới.

Không bao lâu sau, Quý Miên Miên mang theo đồ hấp tấp chạy tới. Cô vừa nhận được tin đã phi đến ngay.

Vừa vào cửa đã hỏi: “Chị Thanh Ti... Chị thế nào rồi?”

“Không sao, rất thuận lợi, a, Tiểu Hạnh Nhân ở bên kia, em sang bế nó một cái đi.”

Quý Miên Miên kích động, cuống quýt tới ôm tiểu tử kia. Cô nhìn đứa bé đang ngủ say, nhếch miệng cười ngây ngô: “Tiểu Hạnh Nhân, thật đáng yêu... Thật đáng yêu... Nhỏ quá!”

Yến Thanh Ti bảo cô ôm Hạnh Nhân tới cho mình: “Giúp chị chụp một tấm, chị muốn đưa lên mạng.”

Quý Miên Miên đặt Hạnh Nhân xuống, Yến Thanh Ti cầm lấy cái tay nhỏ bé của thằng nhóc.

Quý Miên Miên chụp ảnh tay Yến Thanh Ti đang nắm lấy tay con trai, sau đó vào tài khoản weibo của cô: “Chị, đăng thế nào? Em đang nghĩ weibo sẽ sắp bị nổ tung đấy.”

Yến Thanh Ti nói: “Viết là “Bánh bao ra đời!” đi!”

“Không nói là con trai hay con gái sao?”

“Không.”

Quý Miên Miên soạn rồi phát lên, quả nhiên không đến 10 phút, cái tên Yến Thanh Ti sinh con lập tức lên top 1 tìm kiếm.

Fan của Yến Thanh Ti sau mấy tháng yên lặng, rốt cuộc cũng bùng nổ, chia

sẻ chúc mừng các kiểu, chỉ sợ không thể nói cho tất cả mọi người biết nữ thần đã trở lại, còn dẫn theo một cái bánh bao nhỏ quay về.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1645: Mọi Cảm Xúc Của Cô Đều Biến Mất Theo Anh

Tần Cảnh Chi, Tống Thanh Ngạn và những người trong đoàn làm phim Khuynh Thàn Luyến đều cảm thấy đó là một tin tức rất tốt, là một dấu hiệu tốt trong ngày đầu công chiếu, tất cả mọi người đều đăng tin chúc phúc cho Yến Thanh Ti trên weibo.

Sự thật chứng minh, sự biến mất của Yến Thanh Ti trong giới giải trí trong mấy tháng vừa qua không có bao nhiêu ảnh hướng, cũng không thay đổi được sự nổi tiếng của cô.

Quý Miên Miên ở lại với Yến Thanh Ti tới tận lúc trời tối mới lưu luyến ra về.

Cô bắt một chiếc taxi ở cổng bệnh viện, sau đó dừng lại trước siêu thị gần tiểu khu, mua rất nhiều quần áo trẻ con, đồ chơi các kiểu, cái nào cũng muốn mang về nhà.

Lúc tính tiền, thu ngân cho đồ đạc vào túi, cũng không nói giá tiền mà đưa cả đống đồ cho cô.

Quý Miên Miên chủ động hỏi: “Bao nhiêu tiền.”

Nhân viên thu ngân đáp: “Của cô đã thanh toán rồi.”

“A?”

Quý Miên Miên sửng sốt một chút rồi vội vàng hỏi: “Làm phiền một chút, ai giúp tôi thanh toán vậy?”

Giờ này siêu thị rất đông, người xếp hàng đằng sau rất nhiều, thấy Quý Miên Miên bất động, người ở phía sau liền giục, nhân viên thu ngân nói: “Những người khác đang chờ thanh toán.”

Quý Miên Miên bất đắc dĩ đành phải ra ngoài, cô đứng bên ngoài còn thò đầu vào hỏi: “Có thể cho tôi biết là ai được không?”

Nhân viên thu ngân không để ý tới cô, Quý Miên Miên bất đắc dĩ phải ra ngoài.

Cô rất nghi hoặc, ai giúp cô thanh toán chứ?

Chẳng lẽ là... Tô Trảm?

Quý Miên Miên quay đầu nhìn bốn phía, chẳng phát hiện ra gì lạ, cô cắn môi mang theo mấy túi đồ nặng trịch rời khỏi siêu thị.

Mấy tháng này, Tô Trảm thường xuyên xuất hiện ở xung quanh cô, giúp cô rất nhiều lần, cũng dạy bảo không ít, còn bắt nạt cô, có lúc lại giải vây giúp cô.

Mặc kệ Quý Miên Miên nói lời khó nghe thế nào thì anh cũng chưa từng bỏ đi.

Sau Quý Miên Miên mệt quá nên chẳng thèm nói nữa.

Kệ đi...

Trước đây, người thần bí có thể là Diệp Thiều Quang kia xuất hiện quanh cô vài lần, nhưng sau đó anh ta không bao giờ xuất hiện nữa.

Tâm tình của Quý Miên Miên cũng vì thế chậm rãi lạnh xuống.

Có đôi khi, cô cảm thấy Diệp Thiều Quang vẫn ở đây, anh chỉ là đi chưa về mà thôi.

Mỗi tối, Quý Miên Miên đều cảm thấy như đã chết, chờ trời sáng, mặt trời lên rồi cô mới sống lại.

Cứ ngày qua ngày, cô đã sống như thế nửa năm.

Rời khỏi siêu thị, Quý Miên Miên thấy mình mua nhiều đồ nên vẫy một chiếc xe. Nhưng chiếc xe vừa dừng thì sau lưng lại có một đôi tình nhân xuất hiện, đẩy cô ra rồi cùng ngồi lên xe.

Taxi đi rồi, chỉ để lại một làn khói đen, Quý Miên Miên sắc mặt đạm mạc.

Nếu là trước kia, cô nhất định sẽ lôi đôi cẩu nam nữ kia ra đánh cho một trận, dám tranh xe với chị à, muốn chết đúng không.

Nhưng hiện tại, Quý Miên Miên rất ít khi tức giận, hầu như cô chẳng để tâm chuyện gì cả.

Mọi cảm xúc của cô đã theo Diệp Thiều Quang rời đi rồi.

Quý Miên Miên thở dài một tiếng, mang theo những túi đồ nặng trịch đi bộ về.

Cô đi rất chậm, hai tay nặng trĩu làm cô không thể đứng thẳng mà đi. So với trước đây, cô gầy đi rất nhiều, bóng dáng nhỏ bé, đơn bạc, giống như có thể ngã bất cứ lúc nào.

Không một hồi, một chiếc xe dừng ở trước mặt Quý Miên Miên, người trên xe đi xuống, đóng cửa lại, giằng lấy túi đồ trong tay cô, sau đó không đợi cô nói gì liền bước về phía trước.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1646: Có Lẽ Có Một Ngày, Chúng Ta Có Thể Làm Bạn

Quý Miên Miên nhìn theo bóng dáng cao gầy đó, nhíu mày.

Xem ra, người vừa tính tiền cho cô đúng là Tô Trảm. Hy vọng mỏng manh trong lòng Quý Miên Miên lại tiêu tan.

Tô Trảm đi rất nhanh, anh đặt đồ xuống trước cửa nhà cô, đợi Quý Miên Miên rời khỏi thang máy thì anh chuẩn bị ra về.

Anh biết Quý Miên Miên ghét mình, cho nên sẽ không bao giờ nói những lời vô nghĩa trước mặt cô.

Lúc hai người đi ngang qua nhau, Quý Miên Miên nói: “Chờ một chút.”

Tô Trảm dừng lại.

Quý Miên Miên mở cửa, mang đồ vào phòng.

Sau đó cô đóng cửa lại, nói: “Tới quán café đối diện tiểu khu ngồi đi.”

Tô Trảm kinh ngạc: “Được.”

Đây là lần đầu tiên Quý Miên Miên mời anh.

Lúc đi xuống thì gặp Lãnh Nhiên trở về, thấy Quý Miên Miên đi cùng Tô Trảm thì vẻ mặt khiếp sợ: “Hai người...”

Quý Miên Miên mỉm cười với cậu: “Về rồi à?”

“Ừ... Cô muốn ra ngoài à?” Lãnh Nhiên nhìn Tô Trảm đầy phòng bị, ánh mắt mang theo chút địch ý.

Tô Trảm thản nhiên đi qua, chỉ nhìn một cái mà không nói gì.

“Có chút việc...”

“Có muốn tôi đi cùng không?”

Quý Miên Miên lắc đầu: “Không cần, anh về nghỉ ngơi đi.”

Lãnh Nhiên nhìn theo bóng dáng Quý Miên Miên và Tô Trảm, lấy mũ lưỡi trai từ trên đầu xuống, hung hăng ném xuống đất.

Người đàn ông này cậu đã gặp rất nhiều lần, thường xuyên xuất hiện quanh Quý Miên Miên, vừa nhìn đã thấy có mưu đồ gây rối, không có tâm địa tốt.

Tối thế này mà Quý Miên Miên còn đi cùng anh ta ra ngoài, sẽ không có chuyện gì chứ?

Lãnh Nhiên đội mũ, đeo khẩu trang lên, xoay người lặng lẽ đi theo.

Chị Thanh Ti đã dặn cậu phải để mắt tới Quý Miên Miên, bọn họ là hàng xóm, cậu không thể ngồi yên không quan tâm được.

...

Đi vào quán café, ngồi xuống, Quý Miên Miên tùy tiện gọi một ly café, Tô Trảm chỉ cần một ly nước lọc.

Quý Miên Miên nói: “Tôi cảm thấy chúng ta cần nói chuyện.”

Tô Trảm: “Cô nói đi.”

Quý Miên Miên nhìn người đối diện: “Tô Trảm, tôi đã nói từ trước rồi, tôi biết vì sao anh lại đi theo tôi. Tôi không cần anh áy náy, tự trách, hay xin tha thứ gì, anh ấy không cứu anh, anh ấy là vì cứu tôi. Anh giống anh ấy như thế, lại cứ lởn vởn quanh tôi, có lợi ích gì không?”

“Giống như lúc nãy trả tiền cho tôi ấy, tôi không có tiền à? Tôi chẳng lẽ không thể tự nuôi mình à? Anh làm thế sẽ chỉ khiến tôi cảm thấy... mệt chết đi được!”

Tô Trảm sửng sốt.

Quý Miên Miên nói: “Tôi không cần anh đồng tình hay thương hại, càng không cần tiền của anh... Xin lỗi, cuộc sống của tôi rất tốt, tôi cũng rất thích... Anh có công việc của anh, đừng cả ngày đi theo tôi nữa. Lúc ban đầu đúng là tôi rất hận anh, nhưng hiện tại đều đã qua rồi, tôi không còn giận anh nữa. Cuộc đời vốn nhiều bất trắc, nếu lần nào xảy ra chuyện cũng tìm người để hận, vậy... oán khí sẽ nhấn chìm tôi mất.”

Tô Trảm há mồm muốn nói nhưng Quý Miên Miên đã đứng dậy: “Hẹn gặp lại, sau này... Cứ thế đi, có lẽ, có một ngày, chúng ta còn có thể làm bạn.”

Nói xong, Quý Miên Miên cảm thấy thoải mái hơn không ít, hy vọng Tô Trảm có thể nghe lọt lỗ tai.

Tô Trảm không biết nên nói cái gì: “Cô...”

Quý Miên Miên đáp: “Tôi về đây...”

Cô xoay người đi tới quầy thanh toán rồi rời đi.

Toàn bộ quá trình, Tô Trảm chỉ nói được đúng một chữ. Anh nhíu mày, kỳ thực vừa rồi anh rất muốn nói, không phải anh trả tiền cho cô.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1647: Biết Cô Chán Ghét Mình Nên Anh Không Bao Giờ Nói Gì Trước Mặt Cô

Tô Trảm mới tới đây, mỗi lần tới anh đều có thói quen tới thăm Quý Miên Miên, vừa vặn thấy cô xách đồ từ trong siêu thị đi ra. Sau đó anh bèn xuống xe, anh biết cô không bao giờ lên xe của mình, vậy nên dứt khoát xuống xách đồ giúp cô về nhà.

Tô Trảm là người có năng lực ứng biến rất tốt, tài ăn nói cũng đỉnh, nhưng ở trước mặt Quý Miên Miên, anh cứ như người vừa câm vừa điếc vậy.

Biết cô chán ghét nên anh thường không nói lời nào khi xuất hiện.

Nhưng lần này... Tô Trảm nhíu mày.

Ngoài anh ra, còn có người khác đang ở bên cạnh Quý Miên Miên ư?

Người đó là tốt hay xấu?

Tô Trảm đứng dậy, anh cảm thấy cần phải điều tra một chút...

...

Ban đêm, giữa mùa hè, nhiệt độ vẫn rất cao, Quý Miên Miên vừa đi vừa nghĩ không biết trong tủ lạnh còn gì ăn không nữa?

Cô nghĩ rất chăm chú nên không biết Lãnh Nhiên đi theo sau mình.

Lãnh Nhiên vừa rồi lén lút đi theo, đứng ở cửa, thấy Quý Miên Miên nhanh chóng rời đi thì mới thở phào một hơi, vội vàng đuổi theo.

Cậu ta muốn đi ngăn Tô Trảm nói mấy câu nhưng... người ở quán café rất đông, cậu sợ mình sẽ bị nhận ra nên nhanh chóng rời đi.

Quý Miên Miên đi vào thang máy, đang muốn đóng cửa lại thì lại nghe thấy giọng của Lãnh Nhiên: “Đợi chút...”

Lãnh Nhiên đi vào, Quý Miên Miên sửng sốt: “Anh cũng ra ngoài à?”

Lãnh Nhiên: “A... Đi mua chút đồ...”

"Vậy đồ đâu?"

Lãnh Nhiên xấu hổ: "Trên đường... ăn hết rồi..."

"A..."

Thang máy đi lên, Lãnh Nhiên hỏi: "Người lúc nãy tới đây tìm cô làm gì thế? Tôi thấy anh ta không giống người tốt, Miên Miên, tôi nói với cô, tôi cũng là đàn ông, ở trong làng giải trí lăn lộn cũng lâu rồi, liếc mắt một cái cũng nhận ra anh ta là người thế nào."

Quý Miên Miên cười hỏi: "Vậy anh nói anh ta là người thế nào?"

Lãnh Nhiên: "Tâm cơ thâm trầm, lòng dạ khó lường."

Quý Miên Miên gật đầu: "Anh nói đúng, anh ta đúng là người đàn ông rất khó đoán."

"Chả thế, loại đàn ông này rất giỏi tính kế người khác, cho nên... Miên Miên, cô đừng quá thân cận với anh ta."

"Ừ, tôi biết rồi."

"Vậy vừa rồi cô và anh ta..." Lãnh Nhiên rốt cuộc cũng nói ra điều mình muốn hỏi.

"Nói rõ một chuyện thôi." Cô không nghĩ sẽ nói ra chuyện của Tô Trảm, liền hỏi tiếp: "Gần đây hình như anh rất bận?"

Nói tới cái này, Lãnh Nhiên thở dài một tiếng: "Haizz."

Trước khi sang năm mới, cậu nhận một kịch bản phim thanh xuân vườn trường, gần đây rất nổi tiếng, hiện tại đã là một trong những ngôi sao tiểu thịt tươi chạm tay vào là bỏng.

Ra sân bay cũng có vô số em gái xếp hàng tiễn và đón, Lãnh Nhiên có cảm giác cả tinh thần và thể xác sắp suy sụp tới nơi rồi.

Quý Miên Miên an ủi: "Nổi tiếng là chuyện tốt, nhưng nổi tiếng thì cũng phải trả giá không nhỏ, quen là tốt thôi."

Lãnh Nhiên: "Đúng rồi, hôm nay chị Thanh Ti sinh rồi, là con trai hay con

gái thế? Tôi chuẩn bị quà tới thăm.”

“Con trai, nhưng chị ấy không muốn công bố với truyền thông.”

Lãnh Nhiên nhớ tới một chuyện, nói với Quý Miên Miên: “Hiểu rồi, chị Thanh Ti còn ở cữ, sau đó là cho con bú. Miên Miên, dù sao hiện tại cô cũng không có việc gì, cô tới làm trợ lý cho tôi đi. Trừ bỏ tiền lương công ty trả, tôi sẽ trả thêm cho cô một phần, cam đoan còn cao hơn so với công ty, thế nào?”

Quý Miên Miên sáng mắt, đây là nói nếu cô làm trợ lý cho Lãnh Nhiên thì tiền lương sẽ ít nhất là một vạn rưỡi sao? Thật là một miếng thịt béo bở nha...

Nhưng mà không được...

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1648: Nhất Định Anh Ấy Đã Từng Tới

“Không được đâu, chị Thanh Ti đang ở cữ, mặc dù tôi không có việc gì nhưng vẫn phải thường xuyên tới đó. Nhà họ còn có Tiểu Hạnh Nhân, anh không biết Tiểu Hạnh Nhân đáng yêu thế nào đâu.” Nhớ tới Tiểu Hạnh Nhân, lòng Quý Miên Miên mềm như kẹo đường vậy.

“Hạnh Nhân? Cô nói... con chị Thanh Ti gọi là Hạnh Nhân á?”

“Đúng thế, cái tên quá đáng yêu, đúng không?”

Lãnh Nhiên không nhịn được cười, thang máy dừng lại: “Chị Thanh Ti nghĩ gì mà lại gọi con là Hạnh Nhân thế?”

Hai người ra ngoài, Quý Miên Miên nói: “Sao chứ, nghe hay mà, rất đáng yêu.”

“Ừ, quả thật đáng yêu... Nhưng, lúc chị ấy ở cữ, cô cũng có giúp được bao nhieu đâu, vẫn nên đi làm trợ lý cho tôi thì hơn. Bình thường tôi vẫn cho cô nghỉ đi thăm họ mà.”

Quý Miên Miên dừng lại: “Với số tiền này, anh có thể mời được hẳn 3 trợ lý đấy.”

Lãnh Nhiên không nghĩ ngợi, nói thẳng: “Cô và người khác có thể giống nhau sao? Tôi thấy thích thế là được rồi.”

Nói xong, trái tim cậu đột nhiên rạo rực, cảm thấy lời nói này của mình có chỗ không đúng nhưng lại không biết sai ở đâu.

Cậu khẩn trương giải thích: “Khụ khụ... Tôi không có ý đó, ý tôi là... Chúng ta là bạn tốt, những người khác tôi không quen... tâm sự giống như tâm sự với cô.”

Quý Miên Miên cũng không nghĩ nhiều: “Ừ, tôi biết...”

Cô nói thế làm Lãnh Nhiên cảm thấy hơi mất mát trong lòng.

Cậu như nghe thấy bản thân mình đang tự nói trong lòng: thực ra là tôi có ý đó đó!

Lãnh Nhiên nói: “Chút nữa... cùng ăn tối đi, tôi gọi đồ biển về ăn.”

“Không...”

Quý Miên Miên vừa nói được một chữ thì đã bị cướp lời: “Đừng từ chối, chúng ta là bạn bè, lại là hàng xóm, tôi chưa ăn, cô cũng chưa ăn... Nhiều ngày không gặp rồi, cùng ăn một bữa cơm đi. Tôi nghĩ cô cũng đang đói bụng lắm.

Quý Miên Miên đúng là đang đói bụng, cô đành gật đầu: “Vậy... cũng được.”

Lãnh Nhiên tươi cười: “Đi, họ sẽ mang tới sớm thôi, chúng ta vào nhà đi.”

“Đợi chút, tôi phải về sắp lại chút đồ vừa mua đã, chút sẽ sang tìm anh.” Cô mua rất nhiều đồ, cần phải sắp xếp lại cho tốt. Mấy hôm nay Yến Thanh Ti sẽ phải ở bệnh viện nên chưa dùng được, chờ họ về nhà cô sẽ tới Nhạc gia thăm họ.

“Vậy tôi trở về xem trong tủ lạnh còn gì uống không đã.”

Quý Miên Miên nói: “Trong tủ lạnh nhà tôi còn coca, chút tôi sẽ đem sang.”

“Được...”

Đi đến trước cửa, Quý Miên Miên cho tay vào túi thì lại... không thấy chìa khóa.

Cô sửng sốt một chút, không phải chứ, chẳng lẽ rơi ở trên đường?

Cô lục lại túi xách một lần, vẫn không thấy.

Lãnh Nhiên hỏi: “Sao thế?”

“Vừa rồi chúng ta đi về đây, anh có thấy tôi làm rơi chìa khóa không?”

“Không...”

Quý Miên Miên vỗ vỗ đầu, nhất định là khi cô mang đồ vào nhà đã quên rút chìa khóa rồi.

“Này... đây là cái gì?” Lãnh Nhiên thấy dưới thảm trước cửa lộ ra gì đó, bèn

nhặt lên: “Chìa khóa? Không phải cô đặt ở đây từ trước đấy chứ?”

Quý Miên Miên lắc đầu, cô cầm lấy cái chìa khóa kia, cảm giác được trái tim đang đập rất nhanh, dường như nó đang sống lại.

Có chìa khóa cửa nhà, ngoài cô ra thì chỉ còn có Diệp Thiều Quang.

Cô chưa từng để chìa khóa dưới đệm, sao hôm nay lại có?

“Nhất định là anh ấy.” Ánh mắt Quý Miên Miên sáng lên, xoay người bỏ chạy ra ngoài.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1649: Tôi Biết Anh Ấy Sẽ Không Rời Bỏ Tôi

Quý Miên Miên chạy như điên, đảo mắt đã lao vào thang máy.

Lãnh Nhiên giờ mới kịp phản ứng, há mồm kêu: "Miên Miên... Miên Miên... Cô đi đâu thế?"

Nhưng người đã sớm đi vào thang máy mất rồi.

Lãnh Nhiên lo lắng đuổi theo, nhưng thang máy kia đang được sử dụng.

Lãnh Nhiên chạy vào cầu thang bộ, cậu chạy rất nhanh, trong cầu thang bộ chỉ có bước chân của một mình cậu.

"Nha đầu đó đột nhiên chạy đi đâu chứ, người cô ấy nói là ai..." Lãnh Nhiên vừa chạy vừa lầm bầm, anh cảm thấy Quý Miên Miên giống như nổi điên, căn bản không thể khống chế.

Đại khái chạy xuống sáu, bảy tầng lầu thì gặp một người mặt đồ đen, đội mũ đang từ từ đi xuống, hai người vừa vặn gặp nhau ở chỗ chiếu nghỉ.

Lãnh Nhiên hét lên: "Nhường đường, nhường đường..."

Cậu lách qua người nọ, rất nhanh kéo dài khoảng cách.

Sau khi cậu chạy ra rồi, người nọ dừng lại.

...

Lãnh Nhiên chạy đến lầu một thì Quý Miên Miên cũng ở trong thang máy đi ra, đang điên cuồng tìm kiếm quanh tiểu khu.

Lãnh Nhiên mệt muốn chết, cậu giữ tay Quý Miên Miên lại: "Miên Miên... Cô làm sao thế, muốn tìm ai, nói với tôi, tôi sẽ tìm giúp cô."

Hốc mắt Quý Miên Miên đỏ bừng, cô hoang mang lo sợ như một đứa nhỏ lạc đường, cô nhìn Lãnh Nhiên, nói: "Diệp Thiều Quang, anh tìm Diệp Thiều Quang giúp tôi... Anh ấy đã trở lại."

Lãnh Nhiên kinh hãi, kêu lên: "Miên Miên..."

Quý Miên Miên giơ chìa khóa nhà lên: "Chìa khóa trong nhà chỉ tôi và anh ấy mới có, chìa khóa của tôi đã để quên trong nhà, còn chưa lấy ra... Nhất định là anh ấy đã tới đây và đặt chìa khóa ở đó, nhất định là anh ấy... Lãnh Nhiên, vừa rồi anh chạy ở cầu thang bộ, anh có thấy anh ấy không, có gặp người nào không?"

Lãnh Nhiên nghe Quý Miên Miên nói xong thì cảm thấy vô cùng đau lòng, cô nhớ người kia tới phát điên rồi.

Cậu nói: "Miên Miên, cô bình tĩnh lại một chút, nghe tôi nói được không?"

Vừa rồi cậu có đụng phải một người ở cầu thang, nhưng người đó chắc là người sống ở khu này, không phải Diệp Thiều Quang.

Quý Miên Miên lắc đầu: "Sao tôi có thể bình tĩnh được, rõ ràng anh ấy đã tới đây, sao lại không gặp tôi? Tôi muốn nhanh đi tìm anh ấy."

"Miên Miên..." Lãnh Nhiên cao giọng. "Cái chìa khóa kia có lẽ trước đây đã có ở đó rồi, hôm nay mới lộ ra ngoài thôi... Người đã chết rồi sao có thể trở về, Miên Miên... Đừng lừa dối mình nữa..."

Lãnh Nhiên biết nói ra những lời này sẽ làm người ta thương tâm, hiện tại có lẽ Quý Miên Miên không muốn nghe những lời này nhất.

Nhưng... nếu không nói, cô sẽ mãi chấp mê bất ngộ, sẽ mãi nhốt mình trong thế giới hoang tưởng đó mà không chịu đi ra, vẫn không chịu tin vào sự thật.

Mà sự thật là Diệp Thiều Quang đã chết.

Cho dù không bị bom nổ chết thì rơi xuống dòng sông chảy xiết như thế, sao có thể sống nổi đây? Huống chi... huống chi... huống chi trước đó anh ta còn bị thương nữa.

Quý Miên Miên đẩy mạnh Lãnh Nhiên ra: "Anh nói bậy. Đúng thế, trước kia tôi cũng nghĩ là anh ấy đã chết, nhưng... Hiện tại tôi lại cảm thấy anh ấy còn sống, anh ấy chưa chết, tôi có thể cảm nhận được anh ấy, anh ấy sẽ không bỏ tôi lại, anh ấy nhất định sẽ quay về tìm tôi, nhất định..."

Tinh thần của Quý Miên Miên lúc này thật không xong, nhưng... dù là ai đi chăng nữa, nếu rơi vào trường hợp này cũng sẽ không tốt được.

Cô tiếp tục đi tìm người, liên tục gọi tên Diệp Thiều Quang.

Lãnh Nhiên thở dài, một lần nữa lại đuổi theo.

--- O ---

Chương 1650: Tôi Nhất Định Sẽ Tìm Được Anh Ấy, Sẽ Không Để Mất Anh Ấy Lần Nữa

"Được... được... Tôi tìm cùng cô được chứ? Miên Miên, cô có nghĩ tới một chuyện này... cho dù... nếu anh ấy còn sống, nhưng tại sao lâu như thế còn chưa tới tìm cô? Nếu anh ấy thích cô như thế, anh ấy sớm phải quay về tìm cô mới đúng chứ?"

Thanh âm của Quý Miên Miên khàn khàn: "Dù có là nguyên nhân gì thì tôi vẫn tin anh ấy, tôi nhất định sẽ tìm được anh ấy, tôi không thể mất anh ấy lần nữa."

Lãnh Nhiên: "Cô..."

Cậu và Quý Miên Miên tìm khắp trong ngoài tiểu khu, chạy tới chạy lui vài lần nhưng cũng không phát hiện ra bóng dáng Diệp Thiều Quang.

Bọn họ rời khỏi cổng, từ trong cầu thang bộ, một thân ảnh màu đen bước ra, chậm rãi rời khỏi tiểu khu.

...

Không tìm được Diệp Thiều Quang, mấy ngày sau, cảm xúc suy sút của Quý Miên Miên lại một lần nữa đứng lên. Cô cố ý không mang theo chìa khóa, cố ý không ăn cơm, nhưng... chìa khóa không xuất hiện lần nữa, cũng không có ai treo đồ ăn cô thích ăn ngoài cửa nữa.

Lãnh Nhiên thấy Quý Miên Miên trong vòng một tháng mà gầy đi không ít thì trong lòng có một tư vị không nói thành lời.

Cậu chỉ có thể lấy cớ mình thèm ăn này nọ, gọi đồ ăn ở ngoài về, sau đó lại bỏ qua một ít công việc bên ngoài, thường xuyên về nhà gọi Quý Miên Miên sang ăn chung.

Cậu cẩn thận cất giấu cảm xúc của mình, làm bạn với Quý Miên Miên, vắt óc tìm mưu kế để có lý do chăm sóc cho cô.

Đảo mắt, mùa hè nhanh chóng đi qua, mùa thu cũng sắp tàn, đông đã chuẩn bị sang. Theo thời gian vun vút, Tiểu Hạnh Nhân cũng phát triển rất nhanh.

Tiểu Hạnh Nhân từ một cục thịt chỉ biết ăn, ngủ, ị, giờ đã biến thành một thằng nhóc biết lật người biết xoay người, biết cười.

Tiểu Hạnh Nhân có cái tên rất kinh diễm: Nhạc Tư Khuynh.

Tên là Nhạc Thính Phong đặt, không có ý tứ gì đặc biệt cả, chỉ lấy theo tên Thanh Ti mà đặt.

Anh cảm thấy cách phát âm của cái tên này rất giống với "nhớ Thanh Ti".

Đầu tiên, Nhạc Thính Phong muốn lấy chính chữ trong tên của Thanh Ti đặt cho thằng nhóc, nhưng cả "Thanh" và "Ti" với một thằng bé thì hơi nữ tính, cho nên sau đó Hạ An Lan sửa lại âm tự, nguyên bản muốn đổi thành "Kình".

Có điều, cả nhà đều cảm thấy chữ này rất phức tạp, chỉ sợ lúc đi học, con nhà người ta đã nộp xong bài thi rồi mà con nhà mình còn chưa viết xong cái tên, không biết về nhà có oán hận họ không.

Cho nên liền lấy Khuynh trong Khuynh Thành, vừa đúng ngày mà phim điện ảnh do Yến Thanh Ti thủ vai chính là Khuynh Thành Luyến ra rạp.

Lại nói, Khuynh Thành Luyến đã gặt hái được rất nhiều thành công, thu về hơn mười triệu ở phòng bán vé, người xem đều rất khen ngợi, ngay cả một vài nhà phê bình điện ảnh khó tính nhất cũng phải chấp bút cho bộ phim này 8 điểm...

Nếu không có gì xảy ra, cuối năm nay, hai giải thưởng lớn dành cho nam chính, nữ chính sẽ thuộc về Yến Thanh Ti và Tần Cảnh Chi.

Đối với lễ trao giải cuối năm, Yến Thanh Ti thực sự mong chờ.

Giải thưởng Thánh Tước là giải thưởng cao quý nhất của giới điện ảnh trong nước. Có được giải thưởng này, coi như Yến Thanh Ti mới chân chính bước lên con đường của một ngôi sao hạng A.

Cho nên cô cực chờ mong giải thưởng đó.

Sau khi sinh con và ở nhà cho con bú vài tháng, Yến Thanh Ti nhận một bộ phim điện ảnh, lại nhận tiếp hai quảng cáo, ra nước ngoài tham gia một sự kiện thời trang, ngày qua ngày trôi qua đều rất thoải mái.

Tới gần cuối năm, sau hai lần tuyết rơi, Lạc Thành càng lúc càng lạnh hơn.

--- O ---

Chương 1651: Yến Thanh Ti Ngoại Tình Với Đại Gia

Không quá ngoài ý muốn, Yến Thanh Ti và Tần Cảnh Chi đều nằm trong danh sách đề cử diễn viên nam, nữ chính xuất sắc nhất của giải Thánh Tước. Ban tổ chức đã gửi thiệp mời cho họ, mời bọn họ tham gia điển lễ trao giải vào ngày 29 tháng 12 ở thủ đô.

Nhưng Yến Thanh Ti không ngờ, cách lễ trao giải không còn bao nhiêu ngay, đột nhiên trên mạng xuất hiện một đề tài.

Một phóng viên nhỏ đã hé lộ ra ảnh chụp của Yến Thanh Ti và Nhạc Thính Phong vào khách sạn cùng nhau.

Kèm theo đó là một tiêu đề cực kỳ bắt mắt: "Yến Thanh Ti ngoại tình với đại gia đã có vợ, hai người công khai đi khách sạn."

Trong bài viết đó lại nhắc tới vị đại gia đó là Nhạc Thính Phong, thậm chí còn nói về tài sản và giá trị con người anh.

Cuối cùng là kết luận, Yến Thanh Ti ngoại tình với vị đại gia này, người vốn đã công bố có vợ từ trước đó.

Mà Yến Thanh Ti cũng nhận được rất nhiều câu hỏi trên weibo: Cô giải thích về việc này thế nào? Hai người đang ngoại tình sao? Cái tát này quá đau, hai vị không biết đang có cảm nghĩ gì?

Xem ra thật phù hợp với câu nói: nam vô sỉ, nữ cặn bá luôn đi cùng nhau. Bọn họ còn nói một tiếng thông cảm với chồng của Yến Thanh Ti và vợ của Nhạc Thính Phong, và cả con của họ nữa.

Quý Miên Miên đọc tin đó xong thì dở khóc dở cười, cầm điện thoại đọc cho Yến Thanh Ti nghe một lần rồi nhận xét: "Em thật sự cạn lời với người này rồi."

Yến Thanh Ti xem xong đống yêu sách kia thì cũng ôm bụng cười to không ngừng.

Cười xong, cô lau khóe mắt, nói: "Nếu không biết có khi chị còn nghĩ anh ấy đang giúp chị hâm nóng tên tuổi."

Bức ảnh Yến Thanh Ti khoác tay Nhạc Thính Phong đầy thân thiết đi vào khách sạn được chụp khoảng hai tháng trước lúc cô đi quay phim được sắp xếp chỗ ở, Nhạc Thính Phong tới cùng cô, không ngờ lúc đó bị chụp lại hình. Mà người đó còn nhịn đến bây giờ mới tung ra, xem ra là vì không muốn cho cô đoạt giải.

Quý Miên Miên khó chịu nói: "Chị, em sẽ làm sáng tỏ ngay, bắt bọn họ phải câm miệng lại. Em chưa gặp ai ngu xuẩn như thế, lại còn dương dương tự đắc nữa chứ."

Yến Thanh Ti khoát tay: "Gấp cái gì, cứ ngồi xem đi, để bọn họ làm ồn một trận, chị sẽ cho bọn họ thêm chút dầu nữa."

Vì thế Yến Thanh Ti chẳng những giải thích mà còn đăng weibo nói: "Ồ, đó đúng là một tin tức lớn, cuối năm rồi, xem ra lại có chuyện cần làm."

Vì thế, trên mạng vốn dĩ đã ầm ĩ túi bụi lại thêm một trận sóng to gió lớn.

Fan của Yến Thanh Ti đều tỏ vẻ, không ý kiến, chúng ta không có ý kiến, dù sao cũng là nữ thần của chúng ta, dù ai có làm gì thì cuối cùng nữ vương vẫn bất khuất, chúng ta mỏi mắt chờ mong.

Chị Mạch thấy Yến Thanh Ti đăng weibo thì miệng giật giật, thật sự muốn tới bóp chết cô.

Từ sau khi Yến Thanh Ti sinh con, chị Mạch cảm giác cô như được giải phóng thiên tính, luôn luôn ham vui.

Chị Mạch gọi điện cho Yến Thanh Ti dạy dỗ một bài, rồi thừa dịp trên mạng vẫn đang ồn ào huyên náo, chị Mạch lại dùng tư cách người đại diện, gửi một thông báo, không nói rằng tin kia là bịa đặt hay phỉ báng, chỉ nói: "Cảm ơn mọi người đã quan tâm tới sinh hoạt riêng tư của Thanh Ti. Về vấn đề nóng nhất trên mạng hiện nay, chúng tôi sẽ cho mọi người câu trả lời vào ngày 29. Đến lúc đó mọi người sẽ biết rõ thị phi trắng đen thế nào."

Những kẻ bôi đen Yến Thanh Ti trên mạng đều trả lời: "Hừ, xem Yến Thanh Ti tẩy trắng thế nào, đã có chồng rồi mà còn ra ngoài lăng nhăng, mời biến đi."

Yến Thanh Ti cảm thấy trên mạng rất náo nhiệt, lâu lắm rồi cô mới thấy vui vẻ như thế.

Nhạc Thính Phong gọi điện thoại về cho Yến Thanh Ti, hỏi cô có cần anh hỗ trợ hay không?

Yến Thanh Ti nói: “Chuyện này thì cần gì anh giúp đỡ chứ, chờ coi đi, hai ngày nữa là biết.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1652: Chồng Tôi Chính Là Tình Nhân Của Tôi

"Làm xong việc thì mau về nhà, con còn đang chờ anh về đấy."

"Biết rồi, em chơi với Hạnh Nhân chờ anh về nhé!"

Cúp máy, Quý Miên Miên hâm mộ nhìn Yến Thanh Ti: "Chị, em vừa nhớ tới lúc vừa mới theo chị lăn lộn, giờ thật tốt."

Quý Miên Miên nhớ lại những ngày khó khăn trải qua cùng Yến Thanh Ti như mới ngày hôm qua vậy.

Nhưng đảo mắt thì thấy cô đã đi theo Yến Thanh Ti tới năm thứ 2 rồi, hơn nữa năm thứ hai cũng sắp trôi qua rồi, thời gian... quả thực quá nhanh!

Yến Thanh Ti vươn tay vỗ vỗ đầu Quý Miên Miên: "Đúng thế, thật tốt..." Nhưng em thì không ổn.

Mọi người đều tốt, chỉ có Quý Miên Miên không ổn.

Ánh mắt của cô ngày càng u buồn, rất hay trầm mặc, luôn ngẩn người một mình, người gầy rất nhiều.

Cô không còn là Quý Miên Miên hoạt bát, ngây thơ như lúc mới đi theo Yến Thanh Ti nữa.

Có đôi khi Yến Thanh Ti nhớ lại Quý Miên Miên của ngày xưa liền thấy rất sợ, thời gian đúng là thứ tàn nhẫn nhất trên đời, có thể làm cho một người hoàn toàn thay đổi.

Trầm mặc một lúc, Yến Thanh Ti hỏi: "Miên Miên... Em vẫn tin anh ấy còn sống sao?"

"Vâng, em tin tưởng, em cảm thấy anh ấy thực sự còn sống. Em không biết tại sao anh ấy không xuất hiện, nhưng... em tin, cuối cùng em vẫn đợi được anh ấy quay về."

Yến Thanh Ti ôm lấy Quý Miên Miên, nhẹ nhàng vỗ lưng cô: "Chị cũng tin vậy..."

Lời này, Yến Thanh Ti nói mà không nắm chắc lắm.

Đại khái là cô hiểu được tâm lý của Quý Miên Miên khi nói Diệp Thiều Quang còn sống. Cô đã thử nhờ Tô Trảm và cả Hạ An Lan hỗ trợ, nhưng vẫn không tìm ra Diệp Thiều Quang.

Bác sĩ nói với Yến Thanh Ti rằng Quý Miên Miên có bệnh, cần phải gặp bác sĩ tâm lý.

Nhưng Yến Thanh Ti không làm, cô sợ sau khi đã xóa tan hy vọng cuối cùng này của Quý Miên Miên thì con bé sẽ càng trở nên tệ hơn.

...

Đảo mắt ngày 29 đã tới, Yến Thanh Ti mang theo cả gia đình, cả Quý Miên Miên và chị Mạch tới thủ đô sớm một ngày.

Gièm pha về cô ở trên mạng hiện giờ còn nổi hơn cả lễ trao giải Thánh Tước.

Trời tối, vừa cùng Tần Cảnh Chi và Tống Thanh Ngạn hội họp ở trên thảm đỏ, rất nhiều phóng viên hô lớn, yêu cầu Yến Thanh Ti đưa ra câu trả lời về chuyện ngoại tình.

Yến Thanh Ti vẫy tay tươi cười xán lạn với bọn, vừa ký tên xong thì nghe phóng viên hỏi vấn đề này, cô cười nói: “Không cần vội, chuyện này tôi còn chưa vội mà?”

Sau khi vào bàn, MC bắt đầu giới thiệu chương trình và khách quý, cuối cùng tới màn trao giải.

Sau giải thưởng nam, nữ diễn viên mới xuất sắc là tới giải thưởng quan trọng nhất dành cho nam, nữ diễn viên chính xuất sắc.

Không có gì thay đổi, chính là Yến Thanh Ti và Tần Cảnh Chi.

Hai người đứng dậy, vẫy tay với người đằng sau, sau đó ôm nhau chúc mừng.

Lúc đi qua chỗ Nhạc Thính Phong ngồi, cô còn cười với anh một cái, một màn này bị người khác chụp được, đưa lên mạng, thấy không, rõ ràng hai người này có gian tình, là một đôi cẩu nam nữ.

Ngay cả fan của Yến Thanh Ti cũng tắt tiếng, nữ vương đại nhân, rốt cuộc cô muốn làm gì vậy?

Yến Thanh Ti đứng ở trên đài nói lời cảm ơn, sau đó đi vào chủ đề chính.

“Tôi biết, hiện tại đang có rất nhiều người chờ mong tôi cho họ một câu trả lời. Nhưng trước tiên, tôi phải cảm ơn một người. Hôm nay có thể đứng ở đây, tôi phải cảm ơn chồng của tôi. Lúc tôi quay phim, anh ấy đã bỏ lại công việc mà đi cùng tôi, trở thành người lái xe của tôi, những việc nên làm anh ấy đều làm hết. Anh ấy vì tôi mà hy sinh rất nhiều, nhiều hơn so với những gì tôi có thể làm cho anh ấy...”

Dưới đài có người gọi tên Nhạc Thính Phong, muốn làm cho Yến Thanh Ti xấu hổ.

Cô lại cười: “Vừa rồi tôi nghe thấy có người nhắc tới tên chồng mình, đúng thế, chồng tôi chính là Nhạc Thính Phong. Cũng là... đại gia mà tôi đã ngoại tình cùng.”

--- O ---

Chương 1653: Quang Minh Chính Đại Ôm Em

Lễ trao giải Thánh Tước được tường thuật trực tiếp, có rất nhiều người đang chờ mong Yến Thanh Ti bị xấu mặt. Khi cô nói những lời này, những người ngồi tại hiện trường và cả những người đang theo dõi trên truyền hình đều sợ ngây người.

Yến Thanh Ti nói xong, bên dưới lặng ngắt như tờ, những người đang hô tên Nhạc Thính Phong cũng im luôn.

Mà tất cả các phóng viên tại hiện trường, một nửa ống kính hướng về Yến Thanh Ti, một nửa hướng về phía Nhạc Thính Phong.

Màn hình lớn phía sau Yến Thanh Ti đột nhiên chia thành hai nửa, sau đó là gương mặt của cả Nhạc Thính Phong và Yến Thanh Ti đều được xuất hiện.

Yến Thanh Ti nhìn xuống chồng mình bên dưới, Nhạc Thính Phong cũng hướng nhìn lên vợ mình ở bên trên.

Trong mắt hai người đầy vẻ dịu dàng, nhất là ánh mắt Nhạc Thính Phong khi nhìn Yến Thanh Ti, dường như muốn vĩnh viễn lưu lại hình ảnh này.

Sau này, có rất nhiều người nói, nếu anh muốn biết một người đàn ông có phải trong mắt chỉ có vợ mình mà không chứa nổi người đàn bà nào khác không thì phải nhìn bộ dáng của Nhạc Thính Phong.

MC và khách quý sau màn khiếp sợ thì bỗng nhiên không biết phải nói cái gì.

Chuyện này... thật sự là... chuyện hấp dẫn nhất năm nay.

Dưới đàn, những người đã biết Yến Thanh Ti và Nhạc Thính Phong kết hôn thì đều bĩu môi... chờ tới bây giờ mới nói, nhịn giỏi thật!

Cẩu lương phát cũng đúng lúc thật, chuẩn bị sang năm mới thì tung ra, cũng đủ cho người ta ăn cả năm tiếp theo.

Toàn bộ trường quay đều không ai phát ra một tiếng gì, mà trong thời gian ngắn này, trên mạng như sắp điên đến nơi rồi. Fan của Yến Thanh Ti đều hô to: “Thấy chưa, nữ vương của bọn tôi trước giờ luôn bất tử, ngồi nhìn một lũ

xấu xa bị ăn tát, nữ vương lần này vẫn tiếp tục lật ngược tình thế, lần này thật tuyệt. Nhưng Nhạc Vương phu đẹp trai quá, rất xứng đôi với nữ vương, a a... sắc đẹp này quá nghịch thiên, trách không được nữ vương chịu gả cho."

Yến Thanh Ti mỉm cười, tiếp tục nói: "Anh ấy cũng chính là... người tình bên ngoài của tôi mà trên mạng đang nói. Khiến mọi người thất vọng rồi, chồng và người tình của tôi thực ra chỉ là một người."

"Năm nay là năm thứ hai chúng tôi kết hôn, cũng là năm thứ hai tôi gia nhập làng giải trí. Hôm nay là một ngày rất quan trọng, ở trên sân khấu lớn thế này, tôi thật sự muốn nói điều này với chồng mình, hiện tại mới có thể dám cho anh danh phận, hy vọng anh chưa thấy muộn."

Vẻ tươi cười dịu dàng trên mặt Nhạc Thính Phong làm cho vô số cô gái tan nát cõi lòng, một người đàn ông tốt như thế lại bị Yến Thanh Ti sớm hái mất rồi, bọn họ lấy đâu ra cơ hội nữa chứ?

Rốt cuộc MC cũng lên tiếng: "Vừa rồi đạo diễn đã nói cho tôi biết, người xem chương trình trực tiếp của chúng ta trong nháy mắt đã tăng gấp đôi, đây thật sự là màn rải cẩu lương lớn nhất năm nay. Giờ phút này, những người đang theo dõi chương trình đã bị nhét ăn đến không thể chống đỡ nổi rồi."

Yến Thanh Ti mỉm cười nói: "Sắp sang năm mới rồi, cho mọi người một tin vui mà thôi, vừa vặn đáp lại chuyện tôi ngoại tình trên mạng."

"Thanh Ti đừng vội, nếu đã muốn cho Nhạc tiên sinh của chúng ta một danh phận, vậy xin nhường sân khấu lại cho hai người. Tôi tin là tất cả mọi người đang theo dõi chương trình đều muốn chứng kiến hai người đứng chung một chỗ."

Không biết trong trường quay ai là người khởi xướng đầu tiên, có người bắt đầu hô lớn: "Nhạc tiên sinh lên đi, Nhạc tiên sinh lên đi..."

Nhạc Thính Phong đứng lên, trong nháy mắt anh cảm thấy rốt cuộc mình cũng được hãnh diện rồi. Sau hai năm lén lút yêu đương, cuối cùng có thể quang minh chính đại dùng danh phận chồng của Yến Thanh Ti rồi.

Anh đi lên, còn chưa tới trước mặt Yến Thanh Ti thì cô đã tới, hai người dường như cùng đồng thời mở rộng cánh tay, ôm lấy nhau.

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1654: Chúng Tôi Là Vợ Chồng, Không Nhìn Được Thì Tự Chịu Đi

Dưới đài là tiếng vỗ tay hoan hô vang dội.

Người xem trực tiếp trên mạng đều có cảm giác vô cùng ghen tị và tiếc nuối, thời khắc này giá như họ có thể được tận mắt chứng kiến thì tốt biết bao?

Hai người tách ra, Nhạc Thính Phong nắm tay Yến Thanh Ti, mười ngón tay đan vào nhau, trong mắt hai người đều chỉ có đối phương mà thôi.

MC cảm khái nói: "Tôi chợt nghĩ tới một lễ trao giải phim vào cuối năm ngoái, lúc đó... là Nhạc tiên sinh trao giải cho Thanh Ti. Lúc đó hai vị đúng là đã lừa được nhân dân cả nước rồi... Trước mặt bao nhiêu người mà các vị lại ám độ trần thương, thật sự đến tôi cũng không nhìn ra."

MC năm nay chính là MC dẫn chương trình trao giải thưởng Kim Phỉ năm ngoái, nội tâm của anh ta bây giờ thật sự rất buồn bực, chính anh ta là người chứng kiến gian tình của cặp đôi này năm ngoái, ấy vậy mà lại chẳng phát hiện ra điều gì.

Yến Thanh Ti cười nói: "Năm ngoái, thấy anh ấy đi lên, tôi cũng rất kinh ngạc, thiếu chút nữa là không giấu được rồi."

"Vậy Nhạc tiên sinh, sao anh lại có ý tưởng chạy tới trao giải cho Thanh Ti? Anh không sợ bị người khác nhận ra sao?"

"Phu nhân của tôi nhận giải thưởng đầu tiên dành cho nữ diễn viên mới xuất sắc, dù thế nào tôi cũng phải tới chứng kiến rồi, như thế kỷ niệm sẽ càng thêm có ý nghĩ hơn. Nếu để phát hiện ra, vậy chỉ có thể nói cô ấy diễn không đạt rồi."

Yến Thanh Ti vừa nghe liền trừng mắt nhìn anh, Nhạc Thính Phong bèn cười lấy lòng.

Động tác rất nhỏ này liền lọt vào ống kính của các nhiếp ảnh gia, người nhìn chỉ cảm thấy đúng là ngọt tới phát ngấy.

Ảnh đế vừa trao giải cho Yến Thanh Ti hỏi Nhạc Thính Phong: "Tại đây, tôi thật sự rất muốn hỏi một câu, lần này Yến Thanh Ti nhận giải thưởng ở hạng

mục này cũng tính là giải thưởng đầu tiên, anh không nghĩ tới... tự mình trao à?”

Nhạc Thính Phong trả lời rất thành thực: “Cô ấy không cho.”

Ý tứ rất hiển nhiên, tôi cũng muốn tự tay trao giải cho vợ mình, nhưng cô ấy không cho nên tôi phải nghe theo thôi.

Vị ảnh đế kia cười nói: “Thật may mắn... Nói cách khác, năm nay tôi thật sự có mặt mũi khi được đứng ở vị trí này. Thanh Ti, cô làm tốt lắm.”

Nhạc Thính Phong nói: “Tất nhiên rồi, tôi phải nghe lời cô ấy mà.”

Dưới đài vang lên những tiếng hét chói tai.

Quý Miên Miên ngồi dưới khán đài cũng kích động hô lên, sau đó cô cầm lấy điện thoại đăng nhập weibo, trên mạng đã nổ tung rồi.

Fan của Yến Thanh Ti và một ít người trung lập bắt đầu mở cuộc phản công, nhóm bôi đen vẫn cứng rắn chống đỡ, nói ai biết hai người họ có phải vợ chồng thật hay không? Bình thường các nữ ngôi sao khi được gả cho một ông chồng hào môn đều chỉ hận không thể làm cho cả thế giới biết đến, sao Yến Thanh Ti lại phải che giấu thế chứ?

Quý Miên Miên hừ một tiếng, vịt chết còn mạnh miệng.

Cô trực tiếp chụp ảnh hai người đang nắm tay nhau, trên tay đều mang theo nhẫn cưới, cô lại lôi ra ảnh chụp nhẫn cưới mà Yến Thanh Ti đã đăng lên hôm đi đăng ký kết hôn, hai chiếc nhẫn trong hai ảnh giống hệt nhau đã lập tức làm những kẻ đó ngậm mồm luôn.

Một cái hành động này của Quý Miên Miên đã kéo theo rất nhiều người khá cũng đi lục tìm những ảnh chụp khi Nhạc Thính Phong tham gia các hoạt động khác, nhẫn trong các ảnh đó đều giống nhẫn anh đang đeo lúc này.

MC vẫn đang tiếp tục giữ Yến Thanh Ti và Nhạc Thính Phong lại, không cho họ về chỗ ngồi, bắt hai người kể ra họ quen nhau thế nào, bắt đầu tình yêu thế nào,...

Quý Miên Miên cười hắc hắc, cô là người biết gần như rõ nhất.

Tất cả mọi người đều ghen tị khi nhìn một đôi trên sân khấu kia, ai ngờ được

họ lại là một cặp vợ chồng chứ?

Nhưng... hai người đều rất đẹp, rất xứng đôi.

Bỗng nhiên, Quý Miên Miên nghe được một giọng nam trầm thấp: "Cho đi nhờ..."

Ngón tay đang lướt weibo của cô dừng lại, thanh âm khàn khàn này cô nhớ rất rõ, ánh mắt không khống chế được mà thất thần.

Quý Miên Miên xoay người liền nhìn thấy một người đàn ông mặc âu phục màu đen.

Ma xui quỷ khiến, cô đứng bật dậy, vội vàng đi theo...

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1655: Thấy Anh, Nơi Này Của Tôi Rất Đau

Đi xuyên qua thính phòng rộng lớn, Quý Miên Miên không còn nghe thấy thanh âm Yến Thanh Ti đang nói chuyện trên đài nữa, sự chú ý của cô đang để tất lên bóng dáng đi ở đằng trước.

Người trong trường quay đều đang tập trung hết lên sân khấu, không ai chú ý tới hai người bọn họ cả.

Anh ta đi rất khó khăn, hai chân hơi cứng ngắc, nhưng lưng lại rất thẳng.

Quý Miên Miên không biết rốt cuộc mình bị làm sao, giống như bị ma làm, cứ đi theo anh ta ở đằng sau.

Người kia đi xuống bậc thang, xuyên qua hành lang hậu trường muốn rời đi.

Quý Miên Miên cũng đi theo, cô như người bị mê hoặc, ánh mắt nhìn chằm chằm người phía trước, không một thanh âm nào lọt được vào tai cô lúc này.

Lúc này ở hậu trường không có nhiều người lắm, chỉ có vài ba người vô tình đi ngang, đều là nhân viên làm công tác tổ chức, không ai nhìn bọn họ cả.

Nhưng vẫn có người cảm thấy biểu tình của Quý Miên Miên hình như hơi khác thường, nhưng cũng chỉ là để ý một chút mà thôi.

Ai nấy đều bận rộn, làm gì có thời gian đi quản tâm trạng của người khác chứ?

Hành lang rất dài, vòng hết từ hướng nọ sang hướng kia, nếu cứ đi thẳng về phía trước thì sẽ ra tới bãi đỗ xe.

Trên hành lang chỉ có tiếng bước chân của hai người, người nọ dừng lại trước thang máy, Quý Miên Miên cũng dừng lại cách anh ta ba, bốn bước.

Cô si ngốc nhìn tấm lưng kia, nước mắt ướt đầm má từ bao giờ cũng không biết.

Người nọ nói: “Tiểu thư, đi theo tôi suốt một đường như thế, cô có chuyện gì sao?”

Thanh âm kia vẫn khàn khàn và thản nhiên, hơi trong trẻo, lạnh lùng, lại có

chút nhẹ nhàng, mềm mại khó diễn tả thành lời.

Nghe thấy tiếng của anh ta, thân thể Quý Miên Miên run rẩy, cô muốn chạy tới trước mặt anh ta nhưng hai chân gần như bất động, mãi sau cô mới nói được một câu: "Có thể cho tôi xem... mặt anh một chút được không?"

"Cô theo tôi suốt một đường chỉ vì muốn nhìn mặt tôi sao?"

Thanh âm của anh ta nghe qua có chút kinh ngạc, hình như chưa tin tưởng lắm những gì mình nghe thấy.

Quý Miên Miên run giọng nói: "Đúng... Tôi muốn nhìn thấy mặt anh."

Người nọ do dự một chút, sau đó anh ta chậm rãi xoay người lại.

Dưới ánh đèn, gương mặt kia đẹp tới mức làm người ta có cảm giác như trong mộng ảo. Da trắng như tuyết, ngũ quan tinh xảo, hoàn mỹ không tưởng tượng nổi, vượt qua cả tiêu chuẩn thẩm mỹ, dường như không phải người thật mà chỉ là một hình chiếu tưởng tượng, làm người ta không dám động tới, chỉ sợ sẽ làm nó vỡ vụn.

Quý Miên Miên nhìn rất cẩn thận, ánh mắt đó, lông mi đó, cái mũi đó... môi... thậm chí cô chỉ hận không thể nhìn rõ từng sợi lông mày của anh ta.

Đây không phải gương mặt của Diệp Thiều Quang, nhưng... sao nhìn thấy anh ta, cô sẽ có một loại cảm giác đau lòng như bị xé rách vậy?

Hai gương mặt không giống nhau nhưng lại hoàn toàn có thể dung hợp lại.

Anh ta nhìn Quý Miên Miên, thấy gương mặt đẫm nước mắt của cô thì tim đập loạn lên: "Cô... Sao lại khóc?"

Quý Miên Miên lẩm bẩm, nói: "Tôi không biết tại sao thấy anh thì... tôi lại khóc?"

Anh ta mỉm cười: "Vấn đề này... không phải tiểu thư nên tự hỏi mình sao?"

Nước mắt Quý Miên Miên không ngừng tuôn ra, cô nâng bàn tay, run run chỉ vào ngực mình: "Thấy anh... nơi này của tôi rất đau..."

Anh ta cũng run rẩy, sau đó cụp mi, nói: "Tiểu thư, hình như cô cần gặp bác sĩ. Tôi có thể gọi giúp cô, hoặc tôi có thể gọi giúp cô một chiếc xe."

Quý Miên Miên nhìn anh ta đầy si ngốc: “Anh... thật sự, không biết tôi sao?”

Anh ta mỉm cười: “Cô cảm thấy, chúng ta... quen nhau sao?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1656: Nếu Có Duyên Có Lẽ Sẽ Còn Gặp Lại

Quý Miên Miên mấp máy môi...

“Tiểu thư, nếu không còn việc gì, tôi phải đi rồi, tôi có chuyện gấp.”

Anh ta đưa tay bấm thang.

Quý Miên Miên gọi: “Chờ một chút, tôi... có thể xin anh cách thức liên lạc được không?”

Anh ta mỉm cười: “Con gái trong nước bây giờ đều bạo dạn thế này sao?”

“Xin anh... có thể... cho tôi không?”

Anh ta lắc đầu: “Xin lỗi... không thể.”

Thang máy đi tới, anh ta do dự một chút rồi tiến vào.

Quý Miên Miên muốn đuổi theo nhưng cô lại không động đậy được.

Thang máy đã sắp đóng lại, đột nhiên một cánh tay từ trong vươn ra, cửa thang máy chậm rãi hé mở. Anh ta đi ra, cầm khăn tay đưa cho Quý Miên Miên, nói: “Nếu có duyên, có lẽ... còn có thể gặp lại.”

Quý Miên Miên nhìn anh ta quên cả nhận đồ, anh ta cầm tay cô lên nhét khăn vào, sau đó xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng của anh ta, cái tên kia đã nằm sẵn trên môi, chỉ cần cô mở miệng là có thể gọi được, nhưng cô lại không dám.

Cô không biết mình đang sợ cái gì, cô sợ...

Cô không sợ sau khi gọi cái tên kia ra, mọi chờ mong lại thành công cốc...

Mà là sợ...

Sau khi gọi tên rồi, anh ta lại biến mất.

...

Yến Thanh Ti và Nhạc Thính Phong bị MC đặt rất nhiều câu hỏi rồi mới được tha.

Cuối cùng, MC nói: "Cuối cùng, tôi có một vấn đề này, có lẽ cũng là vấn đề mà rất nhiều người đang quan tâm, bảo bối nhà hai vị tên gọi là gì? Là con trai hay con gái?"

Nhạc Thính Phong liếc mắt nhìn Yến Thanh Ti một cái, thấy cô im lặng bèn trả lời: "Là con trai."

Yến Thanh Ti cười đáp: "Gọi là Tiểu Hạnh Nhân."

Dưới đài lại vang lên một trận cười ồ, MC nói: "Tên này thật sự là... rất đặc biệt. Tại sao lại gọi là Tiểu Hạnh Nhân vậy?"

"Bởi vì lúc tôi đang ăn hạnh nhân thì sinh bé, cho nên..."

Phía dưới lại là một tràng cười nữa.

MC trêu chọc thêm vài câu rồi mới cho hai người về chỗ. Hai người đã chiếm rất nhiều thời gian của chương trình, nhưng bên dưới không có ai phản đối, người xem lại càng không phản đối, chỉ hy vọng có thể nghe được thêm nhiều tin tức từ cặp đôi này.

Hôm nay Yến Thanh Ti mặc một chiếc váy liền thân sát nách màu đỏ, kết hợp với một đôi giày rất cao, Nhạc Thính Phong bèn đỡ cô đi xuống sân khấu.

Lúc xuống sân khấu, anh đi xuống trước rồi mới xoay người dìu cô xuống.

Nhiếp ảnh gia vẫn liên tục nháy máy cho đến khi họ ngồi xuống.

Lúc ngồi xuống, người bên cạnh Nhạc Thính Phong lập tức nhường chỗ cho Yến Thanh Ti.

Tống Thanh Ngạn ngồi sau lưng Nhạc Thính Phong cười nói: "Hai người rốt cuộc cũng công bố rồi, đúng là không dễ dàng gì... Nếu cứ không nói, tôi chỉ sợ ngày nào đó lúc được phóng viên phỏng vấn lại buột miệng nói ra trước."

Yến Thanh Ti mỉm cười: "Cảm ơn đã giúp che giấu."

"Không cần nói cảm ơn, tôi đang chuẩn bị quay một bộ phim, nếu cô có thể

tới giúp tôi vài việc thì tôi rất cảm ơn rồi.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Được, chờ xong kịch bản thì gửi tôi...”

Hai người thấp giọng trò chuyện một hồi, lễ trao giải bên trên vẫn tiếp tục.

Không có gì ngoài ý muốn, Tống Thanh Ngạn nhận được giải đạo diễn mới xuất sắc nhất. Đây là lần đầu tiên anh ta làm phim, dựa theo năng lực của anh ta thì giải đạo diễn xuất sắc nhất cũng không có gì là khó.

Tống Thanh Ngạn không cảm thấy tiếc nuối, anh ta rất vui mừng, bước chuyển mình đầu tiên của anh ta đã được ghi nhận, rất tốt.

Anh ta đứng dậy nhẹ nhàng ôm Yến Thanh Ti một cái, sau đó lại cùng Nhạc Thính Phong bắt tay.

Lúc bắt tay, Nhạc Thính Phong không khách khí mà siết rất chặt.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1657: Các Người Không Muốn Cô Ấy Sống Tốt, Cô Ấy Càng Sống Như Một Nữ Vương

Tống Thanh Ngạn đau tới mức nụ cười trên mặt cuối cùng cũng phải tắt ngúm.

Yến Thanh Ti ở dưới sân khấu trò chuyện với một diễn viên quen biết, hẹn hò nếu có thời gian nhất định sẽ cùng nhau ăn cơm.

Sau đó liền cầm phần thưởng quay về hậu trường.

Trên đường quay về, Nhạc Thính Phong lấy áo khoác của mình khoác của Yến Thanh Ti, một tay còn giúp cô nâng tà váy đằng sau, nhìn còn chuyên nghiệp hơn so với trợ lý của cô.

Một màn này bị rất nhiều người thấy, tất nhiên cũng có người chụp hình đăng lên mạng.

Phóng viên chờ phỏng vấn ở sau đài, vừa thấy Yến Thanh Ti thì vội vàng tiến lên.

Chị Mạch mang theo bốn bảo vệ vội vàng vây lấy Yến Thanh Ti, chị nói: “Mọi người đừng quá khích, đừng quá khích. Cho mọi người 10 phút phỏng vấn được không?”

“Vì sao trước nay Yến tiểu thư không hề công bố chồng mình là Nhạc tiên sinh vậy?”

Yến Thanh Ti mỉm cười: “Vấn đề này tôi đã từng trả lời rồi. Lúc Nhạc tiên sinh còn là bạn trai của tôi, tôi đã nói bạn trai tôi rất đẹp trai, lại đối xử với tôi rất tốt, người đàn ông tốt như thế sao tôi phải chia sẻ cho người khác chứ? Nếu không phải có người muốn gây chuyện thì hôm nay tôi cũng sẽ không công bố chuyện này.”

Một phóng viên nam hỏi Nhạc Thính Phong: “Xin hỏi Nhạc tiên sinh, với việc Yến tiểu thư chưa từng công bố quan hệ của hai người với công chúng, anh có mất hứng không?”

Câu hỏi này rõ ràng châm ngòi ly gián, Nhạc Thính Phong ôm lấy thắt lưng Yến Thanh Ti, cười nhạt: “Sao tôi phải mất vui chứ? Bà xã của tôi thích tôi

như thế, tôi vui còn không kịp ấy.”

“Vậy về chuyện bịa đặt lần này, Yến tiểu thư sẽ giải quyết thế nào?”

Chị Mạch đáp: “Vấn đề này tôi đã trả lời trên weibo không chỉ một lần rồi. Đối với những người cố ý bôi nhọ thanh danh của Thanh Ti, chúng tôi sẽ nhờ tới pháp luật can thiệp. Hiện tại chứng cớ đã thu thập đầy đủ, ngày ra tòa mọi người sẽ biết rõ ràng.”

Phóng viên lại hỏi hai câu đơn giản về con trai cô, Yến Thanh Ti chỉ trả lời qua loa.

Có một phóng viên hỏi, Yến Thanh Ti có cảm nghĩ gì khi đạt được phần thưởng này.

Yến Thanh Ti trả lời rất trịnh trọng.

Chờ cô nói xong, chị Mạch nói: “Tốt rồi, đã hết 10 phút, mời mọi người tản ra thôi.”

Sau đó liền về phòng hóa trang, Yến Thanh Ti thay đổi trang phục.

Sau khi ra ngoài, Yến Thanh Ti hỏi: “A, Miên Miên đâu rồi? Nó lại chạy đâu mất rồi?”

Chị Mạch nói: “Đúng thế, trước đó chị đã nói với nó là kết thúc lễ trao giải thì phải mau tới đây. Chị đi tìm con bé đã, em nghỉ ngơi chút đi.”

Chị Mạch đi tìm Quý Miên Miên, Yến Thanh Ti ngồi xuống, cầm di động xem weibo. Trên weibo vẫn còn vài kẻ cố gắng bôi đen Yến Thanh Ti, nói Nhạc Thính Phong nhà lớn chức lớn, có tiền có thế, ép vợ không được lộ diện ra ngoài, điều này rất có khả năng.

Nhạc Thính Phong và Yến Thanh Ti chỉ là một đôi tiện nhân lừa mình dối người mà thôi.

Yến Thanh Ti thấy những dòng này thì chẳng nói gì, người như thế này vốn chẳng cần nhiều lời.

Cô nắm lấy tay Nhạc Thính Phong rồi chụp một bức ảnh có nhẫn của hai người, cuối cùng lại chụp lại bức ảnh trên giấy đăng ký kết hôn, đăng lên weibo, viết một dòng bình luận: “Trước giờ vẫn chỉ có anh, chưa từng thay

đổi. Gửi Nhạc tiên sinh của em.”

Sau khi Yến Thanh Ti đăng bài, fan của cô và một phần lớn người trung lập bắt đầu phản công đám người cố ý bôi đen.

#thấy không, trả lại cho các người đó. Ảnh chụp trên giấy chứng hôn kia là tạo hình của nữ thần từ năm ngoái rồi... #

#các người càng không muốn nữ thần sống tốt, nữ thần càng sống như một nữ vương#

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1658: Chị Sẽ Giúp Em Tìm Anh Ấy

Cư dân mạng cực kỳ nhanh, trong thời gian ngắn đã lục ra được vô số sự trùng hợp giữa Yến Thanh Ti và Nhạc Thính Phong.

Một lần là trùng hợp, hai lần cũng là trùng hợp, nhưng ba lần thì chắc chắn không còn là trùng hợp nữa.

Có người còn lục ra ảnh hai người liếc mắt đưa tình với nhau ở lễ trao giải Kim Phỉ năm ngoái.

Đội ngũ người hâm mộ càng lục ra nhiều lại càng nghĩ: gian tình tràn ngập thế này, sao trước đây mình không nhận ra nhỉ?

Lần bôi đen này Nhạc Thính Phong đã điều tra ra, cũng là một nữ diễn viên được đề cử giải thưởng nữ diễn viên xuất sắc nhất. Cô ta rất có thực lực, nhưng so ra vẫn kém Yến Thanh Ti trong Khuynh Thành Luyến, vì vậy công ty của cô ta cảm thấy bôi đen Yến Thanh Ti thì sẽ ban bình chọn trao giải sẽ đắn đo suy nghĩ về nhân phẩm của diễn viên kia mà đề cao cô ta lên một ít.

Đối với hành động này, Yến Thanh Ti chỉ có thể nói: Cô muốn chết, tôi chỉ có thể thành toàn cho cô mà thôi.

Đợi một hồi lâu, chị Mạch cũng đưa Quý Miên Miên quay lại.

Yến Thanh Ti vừa quay đầu đã thấy hốc mắt Quý Miên Miên đỏ bừng, vội hỏi: “Miên Miên... Em sao thế, khóc sao?”

Quý Miên Miên lắc đầu.

Yến Thanh Ti thấy cô nắm trong tay thứ gì đó thì hỏi tiếp: “Miên Miên, em cầm cái gì vậy?”

Quý Miên Miên cúi đầu nhìn tay mình, đáp: “Khăn tay.”

Yến Thanh Ti ra hiệu bảo Nhạc Thính Phong và chị Mạch ra ngoài trước, sau đó kéo Quý Miên Miên ngồi xuống, nhẹ giọng nói: “Miên Miên, em nói thật cho chị biết, đã có chuyện gì xảy ra đúng không?”

Quý Miên Miên đột nhiên ôm lấy tay Yến Thanh Ti: “Chị, em gặp một

người, người đó không giống anh ấy, giọng nói cũng không giống, nhưng em không biết tại sao cứ thấy anh ta là... là em... em không khống chế được bản thân mình. Ngực em cũng rất đau, rất khó chịu... Em không biết tại sao lại như vậy?”

Yến Thanh Ti biết ý tứ của Quý Miên Miên khi nói thế, cô nhíu mày, Quý Miên Miên vẫn không tin rằng Diệp Thiều Quang đã chết, nhưng con bé chưa từng kích động như thế.

Trực giác của phụ nữ đôi khi rất đáng sợ, Yến Thanh Ti cho rằng chuyện này có lẽ không phải do Quý Miên Miên ảo tưởng quá mà ra.

Cô nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Quý Miên Miên: “Anh ta là ai?”

Quý Miên Miên lắc đầu: “Một người lạ, trước đây em chưa từng gặp.”

“Mặc quần áo màu gì? Bao nhiêu tuổi, bộ dáng thế nào?”

Quý Miên Miên kể từ đầu tới cuối, Yến Thanh Ti nâng tay lau nước mắt cho Quý Miên Miên: “Chị sẽ giúp em tìm người đó, chỉ cần anh ta xuất hiện trở lại.”

Trên đường về, chị Mạch nói với Yến Thanh Ti: “Hôm nay vui quá nên suýt quên một chuyện. Thanh Ti, chị bảo này, chị đã tìm được một chồi non vừa có sắc đẹp lại vừa có tài năng cực tốt rồi. Chị đang đàm phán với cậu ấy, có khi sẽ xong trong hai ngày tới, chẳng mấy chốc em sẽ được gặp sư đệ của mình...”

“Sư đệ? Mỹ mạo?”

Chị Mạch nói rất khoa trương: “Chỉ cần cậu ấy ký thì đám gà con thịt tươi trong làng giải trí này sẽ không còn đường sống luôn.”

“Tự tin vậy sao?”

“Đương nhiên rồi. Tự tin y như lúc chị có em ấy. Cậu ta không chỉ đẹp trai mà mấu chốt là chị cảm thấy chỉ cần rèn luyện một chút là đóng phim không thành vấn đề. Thứ hai tuần sau về Lạc Thành chị sẽ hoàn tất đàm phán hợp đồng với cậu ấy.”

“Chúc chị thành công.”

...

Một tuần nhanh chóng trôi qua, cả nhà Yến Thanh Ti vẫn ở lại thủ đô chơi.

Chị Mạch và Quý Miên Miên thì về Lạc Thành trước.

Ngày thứ hai, Quý Miên Miên vừa tới văn phòng thì đụng phải một nữ đồng nghiệp.

“Miên Miên, giúp việc này với, mang nước này tới văn phòng chị Mạch được không?”

Quý Miên Miên mang theo hai chén trà, gõ cửa rồi đi vào.

Chị Mạch đang cùng người ta đàm phán hợp đồng, Quý Miên Miên đặt trà xuống, đang định đi thì nghe người nọ nói: “Cám ơn...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1659: Tay Anh Ta Lạnh Tới Mức Làm Người Khác Đau Lòng

Thanh âm trong trẻo, lạnh lùng và khàn khàn đó quanh quẩn bên tai, nháy mắt làm cho lòng Quý Miên Miên rung động, nhói đau một trận.

Cô đứng nguyên tại chỗ, chậm rãi ngẩng đầu chống lại ánh mắt của người đó.

Anh ta vẫn mang bộ dáng như lần trước gặp mặt, gương mặt trắng bệch, tóc ngắn màu rám nắng, đội mũ, ánh mắt lạnh lùng, xa xăm.

Nụ cười của anh ta thản nhiên, khách khí lại xa cách, làm cho người ta cảm thấy rất có thiện cảm.

Quý Miên Miên: “Là... anh...”

Anh ta: “Là cô.”

Hai người gần như cùng mở miệng một lúc.

Trái tim Quý Miên Miên đau đớn đập thình thịch trong ngực, cô rất vui vẻ vì được gặp lại anh ta, được nhìn thấy anh ta một lần nữa.

Yến Thanh Ti đã đồng ý sẽ tìm người này giúp cô, nhưng lúc đó người ra vào rất nhiều, trong thời gian ngắn tìm được người này quả thực không dễ.

Giờ Yến Thanh Ti còn chưa kịp tìm thấy người thì người đã xuất hiện, tay Quý Miên Miên run rẩy dữ dội.

Chị Mạch nghe ngữ điệu của hai người thì ngạc nhiên: “Miên Miên, hai người quen nhau à?”

Ánh mắt Quý Miên Miên dán chặt vào anh ta, nói: “Mấy hôm trước có gặp ở lễ trao giải...”

“Mộ Dung, cậu xem, cậu rất có duyên với công ty của chúng tôi đấy nhé. Ký vào đây, cậu ký hợp đồng xong rồi tôi giới thiệu hai người với nhau.”

Chị Mạch thân thiết nói tiếp: “Đây là trợ lý bí mật của văn phòng chúng tôi,

cũng là người được chào đón nhất, Quý Miên Miên.”

“Miên Miên, đây là Mộ Dung Miên. Nói xem, tên của hai người cũng giống nhau, em là Miên Miên, cậu ấy là Mộ Dung Miên, tuy rằng chữ khác nhau nhưng phát âm vẫn giống, hai đứa thật sự có duyên đó.”

Lòng Quý Miên Miên không nhịn được run rẩy: “Anh là... Mộ Dung... Miên?”

Mộ Dung Miên mỉm cười: “Đúng, tôi là Mộ Dung Miên, miên trong Xuân miên bất giác hiểu.”

“Miên...” Hốc mắt Quý Miên Miên nóng bừng, cô nhìn người đàn ông trước mắt này, anh ta rất giống Diệp Thiều Quang của cô. Tuy rằng bộ dáng khác nhau, giọng nói khác nhau, ngay cả ánh mắt nhìn cô cũng khác, nhưng... sao mỗi lần thấy anh ta, cô lại cảm thấy trái tim như sắp bị xé rách tới nơi.

Chị Mạch vừa rồi còn hơi kích động, giờ cũng phát hiện ra Quý Miên Miên không thích hợp, liên tục nháy mắt với cô.

Quý Miên Miên không nhúc nhích, chị Mạch đành ho khan hai tiếng: “Này, Miên Miên...”

Chị định bảo Quý Miên Miên ra ngoài trước, nhưng cô đã vươn cánh tay còn lại đang rảnh rỗi ra, nói: “Xin chào... Tôi là Quý Miên Miên, miên là hoa bông.”

Mộ Dung Miên vươn tay ra bắt: “Xin chào.”

Anh ta rất lễ phép, nhanh chóng buông tay Quý Miên Miên ra.

Nhưng Quý Miên Miên vẫn cảm nhận được tay anh ta rất lạnh, lạnh tới mức làm người ta đau lòng.

Chị Mạch bảo Quý Miên Miên ra ngoài một chút, chị lo lắng sẽ có chuyện không hay xảy ra.

Quý Miên Miên liếc mắt nhìn Mộ Dung Miên một cái rồi mới rời đi.

Chị Mạch thấy Mộ Dung Miên nhìn chằm chằm ra cửa một hồi lâu thì trong lòng buồn bực, chẳng lẽ hai người này vừa mắt nhau rồi?

Nếu thật sự là như thế... chị sẽ khảo sát qua nhân phẩm của Mộ Dung Miên, nếu thấy được thì có thể tác hợp cho hai người họ.

Dù sao, thấy nha đầu Miên Miên này lúc nào cũng khổ sở như thế, chị cũng thấy đau lòng.

Nếu Mộ Dung Miên có thể kéo con bé ra khỏi đoạn tình cảm đau khổ kia thì thật tốt.

Cùng lắm thì để bọn họ vụng trộm hẹn hò, không để bọn chó săn phát hiện ra là được rồi.

Ở điểm này, chị Mạch là người tính toán rất giỏi.

Chị cười nói: "Con bé này không hiểu sao hôm nay lại thế, giờ... chúng ta tiếp tục bàn nhỉ?"

Mộ Dung Miên gật đầu, một lần nữa ngồi xuống.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1660: Trời Rất Lạnh, Tay Anh Cũng Rất Lạnh

Chị Mạch nói: "Hợp đồng coi như đã định, em yên tâm, những nghệ nhân đã ký hợp đồng đều được tài trợ rất nhiều. Phòng làm việc này của chị cũng không có nhiều nghệ sĩ, nhưng sau lưng chúng ta có Nhạc thị, Thanh Ti - người vừa nhận giải nữ diễn viên xuất sắc nhất của Thánh Tước cũng là nghệ sĩ do chị dẫn dắt. Con bé là bà xã của ông chủ Nhạc thị, về tài nguyên thì em không cần phải lo lắng gì."

Chị Mạch nói xong, Mộ Dung Miên chỉ thản nhiên gật đầu, cũng không có biểu tình gì khác.

Chị Mạch nói một thôi một hồi, cuối cùng chốt lại: "Nếu em không có việc gì khác phải làm thì trước tiên chị sẽ tìm cho em một căn hộ ở Lạc Thành, sau đó bắt đầu rót tài nguyên cho em, trước tiên chúng ta cứ chụp mấy bộ ảnh chân dung đã."

"Được."

Chị Mạch nói rất nhiều, Mộ Dung Miên cũng trả lời rất khiêm tốn, mỗi lần mở miệng đều chỉ nói một chữ.

Chị Mạch dù gì cũng là cá chạch lăn lộn ở làng giải trí nhiều năm rồi, Mộ Dung Miên tuy rằng không nói gì, dù vẫn nghiêm trang ngồi trước mặt như đang nghe chị nói, nhưng thực ra tâm tư đã không còn ở đây nữa rồi.

Chị Mạch trong lòng đã quyết định, càng nhìn Mộ Dung Miên càng thấy hài lòng.

Hai năm này, mấy cậu trai tiểu thịt tươi trong làng giải trí rất nổi tiếng, tuy rằng phòng làm việc của họ có Lãnh Nhiên, nhưng có ai ngại nhiều tiền đâu? Hơn nữa, Lãnh Nhiên cũng đang muốn chuyển mình rồi.

Mà Mộ Dung Miên với Lãnh Nhiên cũng không giống nhau về khí chất, phòng làm việc có hai người bọn họ thì vẫn có thể hai bút cùng vẽ.

Chị Mạch cảm thấy rốt cuộc mình cũng sắp bước sang giai đoạn bận bù đầu rồi.

Từ sau khi Yến Thanh Ti kết hôn và sinh con, cô luôn ở trạng thái nửa rút lui khỏi giới giải trí, chị Mạch chỉ có thể trơ mắt nhìn một đống tài nguyên lướt qua, đau lòng không thôi.

Chị Mạch hỏi Mộ Dung Miên: “Có muốn đi thăm qua chỗ làm việc của văn phòng chúng ta không, làm quen với mọi người nữa. Văn phòng của chúng ta rất đoàn kết, không bao giờ lục đục với nhau, sau này em không cần lo lắng các quy tắc ngầm gì cả, cũng không cần sợ người ta bắt em phải làm những việc em không muốn.”

“Được.”

“Đi, chị đưa em đi dạo.”

Chị Mạch dẫn Mộ Dung Miên ra khỏi văn phòng, đi khắp nơi làm quen một trận. Bọn họ cũng không có nhiều nhân viên lắm, mỗi người vào đây cũng là chị Mạch tự mình chọn lựa.

Chị Mạch mang theo Mộ Dung Miên đi vào, bọn họ có một phòng treo ảnh: “Ở đây chúng ta có một phòng ảnh, bên trong treo ảnh chân dung của các nghệ sĩ trong công ty, em có muốn vào xem một chút không?”

Mộ Dung Miên gật đầu.

Chị Mạch mở cửa phòng, nói: “Em cứ ở đây xem qua một hồi, chị đi nói người chuẩn bị phòng ở cho em.”

“Làm phiền rồi.”

“Không có gì phiền toái cả, chị là người đại diện của em mà, em cần gì thì phải nói cho chị biết.”

Chị Mạch đi tìm chị Triệu, trưởng phòng phòng tài vụ: “Chị Triệu, mau thuê một căn hộ, ít nhất hai phòng ngủ, nhất định phải tốt một chút, tiền không là vấn đề, trọng điểm là phải nhanh chóng, tốt nhất là trong vòng một giờ là có thể sẵn sàng vào ở.”

Chị Triệu khó xử nói: “Nhưng sắp qua năm mới rồi, không dễ thuê căn hộ đâu. Hơn nữa, một giờ, em cũng quá đề cao năng lực của chị rồi.”

“Vậy chị mau nghĩ biện pháp cho em đi.”

“Đúng rồi, chị nghĩ ra một chỗ, Lãnh Nhiên không phải ở một mình sao, cũng rất ít khi về nhà.”

Mắt chị Mạch sáng lên: “Chị cũng thật thông minh, để em gọi điện cho cậu ấy.”

...

Sau khi thăm hết lượt công ty, Mộ Dung Miên phải đi, chị Mạch tiễn anh ra tận cửa.

Anh đang định lên xe thì sau lưng lại có tiếng gọi: “Anh đợi đã...”

Mộ Dung Miên xoay người, thấy Quý Miên Miên chạy tới, hai má bị lạnh tới mức đỏ ửng.

Anh hỏi: “Có chuyện gì không?”

Quý Miên Miên cắn môi, lấy từ trong túi ra một đôi găng tay: “Trời rất lạnh, tay anh... cũng rất lạnh.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1661: Muốn Đối Xử Tốt Với Anh

Mùa đông ở Lạc Thành vừa lạnh vừa khô, ngoài tuyết rơi ra thì lúc nào cũng có gió.

Gió như có thể sấy khô toàn bộ lượng nước trong cơ thể người ta, nếu không mang theo khẩu trang mà ra ngoài cả một ngày thì sẽ có cảm giác mặt cũng bị thổi đến đông cứng và nứt toác.

Quý Miên Miên vừa rồi vội vàng chạy ra ngoài nên không mang găng tay hay mũ gì cả.

Tóc cô rối bù, tay và mặt đều bị đông lạnh tới đỏ bừng, nhưng ánh mắt của cô lại vô cùng sáng ngời.

Mộ Dung Miên nhìn thẳng vào cô, không động đậy, cũng không đưa tay ra nhận lấy.

Quý Miên Miên bị anh nhìn tới mức cảm thấy không được tự nhiên, vội vàng vuốt vuốt tóc mình: “Anh mau... mang vào đi.”

Mộ Dung Miên hỏi: “Đối với người nào lần đầu gặp mặt cô cũng đối xử thế này sao?”

Quý Miên Miên lắc đầu: “Đây là lần... thứ hai chúng ta gặp nhau.”

Có đôi khi người ta không thể khống chế được mình khi nhớ một người, muốn đối tốt với một người, như bị ma nhập, dù nhìn thế nào cũng thấy người ta rất tốt.

Quý Miên Miên đúng thật là đang trong tâm tình này, không muốn nhìn thấy anh phải chịu lạnh.

Trước kia, Diệp Thiều Quang cũng có tâm tình giống hệt của cô lúc này, anh luôn là người bên cạnh quan tâm, chăm sóc cho cô.

Bây giờ, cô chỉ làm lại những chuyện mà Diệp Thiều Quang đã làm mà thôi.

Chị Mạch ở một bên nghe chỉ thấy đau đầu, lần gặp thứ hai với lần gặp đầu tiên thì có gì khác nhau sao?

Chị nhìn Quý Miên Miên lại nhìn Mộ Dung Miên, chỉ cảm thấy không khí giữa hai người này rất quái dị.

Vừa rồi ở văn phòng chị đã có cảm giác này, giờ càng thấy mãnh liệt hơn.

Lúc Mộ Dung Miên và Quý Miên Miên nhìn nhau thì xung quanh họ như thể không còn ai khác. Chị Mạch bèn nghĩ tới Yến Thanh Ti và Nhạc Thính Phong, lúc hai vợ chồng nhà đó ở bên nhau, ánh mắt họ cũng không chứa được người thứ ba.

Nhưng Mộ Dung Miên và Quý Miên Miên mới gặp nhau lần thứ hai, sao giữa hai người bọn họ lại có không khí quái dị đó được?

Chị Mạch chà chà hai tay vào gương mặt béo mũm của mình, muốn nói gì đó, nhưng Mộ Dung Miên đã cười, vươn một bàn tay ra: "Đeo vào đi."

Quý Miên Miên sửng sốt một chút rồi lập tức phản ứng lại, lấy ra một cái găng tay đeo vào cho anh, nhưng vì tay chân luống cuống nên mãi không cho vào được.

Cô đỏ mặt, nói: "Xin lỗi..."

Chị Mạch liếc nhìn Mộ Dung Miên, môi anh nở nụ cười, trong mắt còn có một chút ý tứ yêu chiều.

Chị Mạch nhéo nhéo mặt mình, thực quỷ dị, hai người này sao chẳng giống lần thứ hai gặp mặt chút nào vậy?

Dù thế nào cũng đừng coi chị như không khí có được không hả?

Rốt cuộc Quý Miên Miên cũng đeo xong hai cái găng tay cho Mộ Dung Miên, mặt cô đỏ bừng như táo chín đầu thu, tựa hồ có thể ngửi được cả hương thơm trái ngọt, cô nói: "Được rồi..."

Nụ cười trên mặt Mộ Dung Miên nhạt đi một chút, nói: "Cảm ơn."

Quý Miên Miên lắc đầu.

Cô chỉ muốn đối xử với anh tốt một chút, dù chỉ là một chút thôi.

Chị Mạch thấy bây giờ chưa phải lúc làm rõ nhân phẩm của Mộ Dung Miên, vì vậy phải tận lực giảm bớt tiếp xúc của hai người bọn họ, chị nói: "Miên

Miên, em vào trước đi... Chị đưa Mộ Dung Miên tới khách sạn.”

Quý Miên Miên gật đầu: “Vâng...”

Cô chào Mộ Dung Miên một câu rồi lại đi vào.

Chị Mạch mở cửa xe: “Mộ Dung Miên, lên xe đi.”

Mộ Dung Miên xoay người bước lên.

Trên đường đi, chị Mạch nói với anh: “Nếu chị đã ký hợp đồng với em thì nhất định sẽ phụ trách mọi chuyện. Em yên tâm đi, điều kiện của bản thân em rất tốt, chỉ cần nghe theo sự sắp xếp của chị thì rất nhanh có thể nổi tiếng trong làng giải trí quốc nội.”

“Vâng.” Mộ Dung Miên thản nhiên đáp một tiếng.

Chị Mạch thở dài trong lòng, người này cũng không phải dễ tiếp cận cho lắm.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1662: Vì Một Người Mà Tới Đây

Nhưng không sao cả, nếu dễ tiếp xúc thì đã không phải nghệ sĩ nhà mình.

“Đúng rồi, đây là lần đầu em tới Lạc Thành phải không? Nếu có thời gian, muốn tới thăm thú nơi nào thì chị sẽ bảo người dẫn đi.”

“Không cần.”

Khóe miệng chị Mạch giật giật, hoàn toàn không có cách nào tán gẫu với người này rồi.

“Xem ra em là người thích yên tĩnh, không ưa náo nhiệt. Thế cũng tốt, chị nói với em, tính cách này của em càng thích hợp làm nghệ sĩ. Hai ngày trước chị đã tìm trợ lý cho em rồi, em có yêu cầu gì không?”

Nhưng chị không ngờ Mộ Dung Miên lại nói: “Cô ấy rất được, để cô ấy đi.”

Chị Mạch...

Cô ấy? Miên Miên?

Chị vội vàng nói: “Cái này không được, con bé là trợ lý của Thanh Ti, vẫn luôn đi theo Thanh Ti... Nếu không để chị tìm cho em một người khác nhé?”

Vừa nói xong, chị Mạch có cảm giác không khí quanh người Mộ Dung Miên trở nên lạnh lẽo: “Vậy bỏ đi.”

Chị Mạch run run một chút, tay lái cũng loạng choạng.

Chị vội vàng hồi thần, trộm nhìn gương mặt Mộ Dung Miên qua gương, thật đẹp nhưng... cũng thật lạnh.

Chị Mạch nghĩ trước tiên cứ trấn an người này đã, chị vội vàng hắng giọng: “Khụ... Thanh Ti gần đây cũng không đi làm, chị sẽ hỏi giúp em một chút, xem có thể mượn con bé một thời gian được không?”

Mộ Dung Miên: “Cảm ơn.”

Chị Mạch cười ha ha.

Mấy thủ hạ của chị đúng là chỉ có Lãnh Nhiên tính tình là tốt nhất.

Im lặng một hồi, chị Mạch hỏi: “Mộ Dung, em mới từ Scotland về thật à? Nhà em ở bên đó sao?”

“Phải...” Mộ Dung Miên quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, từng dãy nhà cao tầng vun vút qua tầm mắt.

Chị Mạch tiếp tục: “Vậy từ nhỏ em đã lớn lên ở nước ngoài à?”

“Phải...”

Chị Mạch cười nói: “Vậy mà em nói tiếng Hán rất tốt đấy. Nhiều người từ nhỏ lớn lên ở nước ngoài hoàn toàn không biết nói tiếng mẹ đẻ, có biết nói cũng lắp ba lắp bắp, cách phát âm rất khác. Vậy mà em nói lại rất chuẩn, nghe không nhận ra là người đã ở nước ngoài rất nhiều năm.”

“Thật sao?” Thanh âm của Mộ Dung Miên treo trẻo nhưng lạnh lùng, sườn mặt hoàn mỹ đến mức làm người ta phải than thở.

Chị Mạch tiếp tục hỏi: “Này, vậy em về nước làm nghệ sĩ, ba mẹ em cũng đồng ý à?”

“Đây là chuyện riêng của tôi.”

“Cũng đúng... Đúng rồi, tại sao em lại tới đây sau khi về nước vậy?”

“Vì một người.”

Chị Mạch thử thăm dò: “Vì một người sao? Là nam hay là nữ vậy?”

Mộ Dung Miên không nói gì, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ tới xuất thần.

Chị Mạch hỏi một hồi cũng chẳng khai thác được bao nhiêu tin tức, trong lòng rất sốt ruột, tên nhóc này không khác gì miệng hồ lô, thật khó để nói chuyện với hắn.

Vốn định giúp Miên Miên một chút, nhưng xem ra có vẻ khó rồi.

Nếu để Miên Miên đi theo Mộ Dung Miên một thời gian, có phải là hố Miên Miên không?

Chị Mạch suy nghĩ mãi chuyện này, không bao lâu sau thì tới khách sạn mà Mộ Dung Miên nghỉ.

Nhìn tới khách sạn mà anh đang ở, chị Mạch càng cảm khái trong lòng, tên này xem ra là người rất có tiền. Chị nói: "Có gì cần nói thì cứ tìm chị."

"Được..."

"Tạm biệt..."

Mộ Dung Miên lại gọi chị Mạch: "Chờ một chút..."

"Chuyện gì thế?"

"Cho tôi số điện thoại của trợ lý của tôi."

Chị Mạch...

Chị không biết biểu tình trên mặt mình lúc này như thế nào, người ta còn chưa phải trợ lý của cậu đâu nha? Người ta vẫn là... trợ lý của Yến đại diễn viên đó.

Người ta đâu có dễ dàng sai sử như thế, vậy mà không mất bao nhiêu thời gian đã trở thành trợ lý của tên này rồi.

Rất tức giận, nhưng vẫn phải mỉm cười.

Chị Mạch đáp: "Được."

Sau khi lấy được số điện thoại của Quý Miên Miên, Mộ Dung Miên đi lên lầu.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1663: Tiểu Sư Đệ Xinh Đẹp Như Hoa

Chị Mạch nheo mắt nhìn tay anh, dọc đường đi, cho dù ở trên xe anh chàng cũng chưa từng tháo găng tay ra.

...

Quý Miên Miên trải qua một ngày mơ mơ hồ hồ, trong đầu cô vẫn hiện lên hình ảnh của Diệp Thiều Quang và Mộ Dung Miên, hai người kia không ngừng hợp với nhau rồi lại tách ra.

Tối về nhà, cô bèn gọi điện cho Yến Thanh Ti.

“Chị Thanh Ti, không cần tìm nữa, em gặp người kia rồi.”

Yến Thanh Ti đang chơi với Hạnh Nhân, nghe Quý Miên Miên nói vậy thì nụ cười vụt tắt, Tiểu Hạnh Nhân đang nhếch miệng cười với cô, thấy vẻ mặt cô biến đổi thì bị dọa nhệch mồm ra khóc.

Yến Thanh Ti ngoắc ngoắc tay ra hiệu cho Nhạc Thính Phong ôm con đi, sau đó hỏi: “Là người mà em gặp ở lễ trao giải đó ư?”

“Vâng, là anh ấy...” Quý Miên Miên nhớ tới chuyện hôm nay đeo găng tay cho người đó, trên mặt hiện lên ý cười.

Yến Thanh Ti vội hỏi: “Lần này gặp ở đâu?”

Quý Miên Miên đáp: “Chỗ làm việc, anh ấy chính là nghệ sĩ mới của chị Mạch.”

Yến Thanh Ti trợn trừng mắt, mẹ nó, lại là người nhà mình à?

“Chuyện này... thật trùng hợp!”

“Đúng thế, thực khéo!”

Yến Thanh Ti cảm thấy không đúng lắm, hình như trùng hợp quá đáng rồi. “Anh ta tên gì?”

“Mộ Dung Miên, Miên không giống tên của em, Miên của anh ta là giấc ngủ.”

Đầu óc Yến Thanh Ti lại vòng vo thêm hai vòng: "A... Đúng là có duyên. Thế này đi, hai ngày nữa chị sẽ về để gặp tiểu sư đệ này vậy."

Cúp máy, Yến Thanh Ti liền gọi điện ngay cho chị Mạch: "Gửi cho em ảnh chụp và lý lịch cá nhân của tiểu sư đệ xinh đẹp như hoa đi."

Chị Mạch đang ăn cơm, nghe được giọng nói đầy cấp bách của Yến Thanh Ti thì hỏi: "Sao thế?"

"Chị nói cho em biết, lúc anh ta và Miên Miên gặp nhau, chị có cảm thấy cái gì không đúng không?"

Chị Mạch buông đũa: "Có, thật sự là kỳ quái không thể tả, hai người bọn họ rõ ràng mới gặp nhau lần thứ hai, nhưng mà... cũng chẳng giống như vừa biết nhau. Miên Miên tốt với cậu ấy một cách quá đáng."

"Vậy chị mau gửi cho em, em cho người điều tra anh ta một chút."

"Ờ, em chờ tẹo đi."

Ảnh và lý lịch của Mộ Dung Miên đều ở trong máy của chị, chị trực tiếp gửi luôn cho Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti vừa mở ra đã hít vào một hơi: "Đúng là rất xinh đẹp..."

Ảnh chụp bán thân, căn bản không có hóa trang hay được photoshop, bộ dáng lãnh đạm như băng tuyết, thật sự là tinh xảo không thể soi mói.

"Ai xinh đẹp?" Nhạc Thính Phong tiến lại, vừa thấy một người đàn ông thì mặt liền đen lại: "Đây mà gọi là đẹp à, nhìn nam không ra nam, nữ không ra nữ. Em nhìn cái gương mặt trắng bệch như thế có khác gì mặt quỷ đâu?"

Yến Thanh Ti lườm anh một cái: "Đây là người mà Miên Miên đã gặp ở lễ trao giải hôm đó, hiện tại là tiểu sư đệ của em, anh có thấy quá trùng hợp không?"

"Không phải chứ... trùng hợp thế à?"

Yến Thanh Ti mở sơ yếu lý lịch của Mộ Dung Miên ra, lý lịch rất ngắn, ngoại trừ tên tuổi, giới tính và nhóm máu thì chẳng còn gì cả.

Yến Thanh Ti quăng di động sang một bên: "Đăng ký một tài khoản weibo

còn nhiều thông tin hơn cái này."

Nhạc Thính Phong cầm lấy nhìn hai lần: "Để anh tìm người điều tra."

"Tra, nhất định phải tra, em muốn xem xem tên nhóc này có phải anh ta hay không?"

Nhạc Thính Phong cầm lấy di động của Yến Thanh Ti: "Để anh gửi cho Tô Trảm."

Yến Thanh Ti ngăn anh lại: "Từ từ... Đừng gửi cho Tô Trảm, em bảo Ngự Trì đi thăm dò trước đã."

"Tại sao?"

Yến Thanh Ti dí tay lên trán Nhạc Thính Phong: "Anh tưởng Tô Trảm đối với Quý Miên Miên chỉ là áy náy đơn thuần thôi sao, muốn xin tha thứ sao? Đừng ngốc thế..."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1664: Hay Là Anh Cứ Mặc Quần Áo Vào Trước Đi

Nhạc Thính Phong (⊙o⊙)...

Yến Thanh Ti gửi ảnh chụp và lý lịch của Mộ Dung Miên cho Ngự Trì, nhờ anh ta hỗ trợ điều tra lai lịch người này.

Cô còn chưa gặp Mộ Dung Miên nên cũng chưa thể có kết luận gì được.

Nhưng dù thế nào, cô cũng không muốn Quý Miên Miên phải chịu thương tổn gì nữa.

Năng lực của Ngự Trì cực kỳ đáng tin, sáng sớm hôm sau đã đem tư liệu tới cho Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti vừa thấy: "Đúng là có người này à?"

Ngự Trì đáp: "Thực sự là có. Cha mẹ anh ta đều là Hoa Kiều, nhà Mộ Dung từ một trăm năm trước đã tới Scotland, ở trong cộng đồng Hoa Kiều tại đó rất có uy vọng, mà đối với chính phủ cũng có lực ảnh hưởng nhất định. Xí nghiệp của gia tộc họ rất lớn cho nên cũng không khó tra cho lắm. Anh ta là con trai duy nhất ở thế hệ này của Mộ Dung gia."

Yến Thanh Ti nhìn kỹ tư liệu về Mộ Dung Miên, từ nhỏ đến lớn đều có đầy đủ, tuy rằng Mộ Dung gia rất giữ bí mật về đứa con này, nhưng Ngự Trì muốn tra thì vẫn có thể tra được.

Năm nay mới 23 tuổi, tốt nghiệp trường đại học danh tiếng tại địa phương, từ nhỏ đến lớn sống trong nhung lụa, IQ cao, bộ dáng tuấn mỹ, gia thế tốt, nhân sinh của anh ta không có gì đáng soi mói cả.

Yến Thanh Ti nhìn tới ảnh Mộ Dung Miên ngồi trên lưng ngựa, tò mò: "Này, trong tư liệu nói Mộ Dung Miên là người cực kỳ yêu thích thể thao, leo núi, bơi lội, cưỡi ngựa đều rất giỏi, nhưng mà... trong ảnh chị Mạch gửi, nhìn sắc mặt anh ta rất kém, thoạt nhìn không tốt lắm thì phải."

Hơn nữa một người yêu thích vận động như thế sẽ rất năng động, nhưng ảnh chụp Mộ Dung Miên lại vô cùng cao lãnh, biểu tình đạm mạc, xa cách.

Ngự Trì nghĩ nghĩ: “Đại khái, hơn một năm trước, anh ta cưỡi ngựa và bị ngã dẫn đến chấn thương.”

“Bị thương?”

Yến Thanh Ti vẫn cảm thấy không đúng, ngã ngựa bị thương thì cùng lắm chỉ ảnh hưởng tới gân cốt, tĩnh dưỡng một năm cũng phải tốt lên rồi chứ, nhưng...

Cô lắc lắc đầu, không muốn nghĩ nhiều nữa, chờ trở về trực tiếp gặp Mộ Dung Miên rồi nói sau.

...

Trời sắp sáng, Quý Miên Miên nằm mơ.

Cô mơ thấy Diệp Thiều Quang trở lại, cô nhào vào lòng anh ôm thật chặt, khóc lóc ầm ĩ.

Nhưng vừa ngẩng đầu nhìn, gương mặt Diệp Thiều Quang lại biến thành gương mặt của Mộ Dung Miên.

Quý Miên Miên hỏi: “Sao anh lại thay đổi thế này?”

“Anh chính là anh, cái khác quan trọng sao?”

Sau đó, Quý Miên Miên liền tỉnh, cô bị tiếng di động đánh thức. Cô mơ mơ màng màng cầm lấy điện thoại, thấy một dãy số xa lại thì nhấc máy: “Alo, ai vậy?”

“Là tôi, đưa bữa sáng tới phòng tôi đi, khách sạn Thiên Mộc, phòng 4516.”

Quý Miên Miên sửng sốt, là anh ấy!

Cô gần như nhận ra giọng của anh ngay lập tức, chỉ biết ngơ ngác gật đầu: “Được...”

Sau đó đối phương liền cúp máy, Quý Miên Miên buông di động, xoa xoa mặt, anh ấy...

Cô cắn cắn ngón tay rồi đứng lên, rửa mặt qua loa một chút, mặc áo lông dày rồi ra khỏi nhà.

Mua được bữa sáng và mang tới khách sạn, lễ tân ngăn cô lại, hỏi danh tính của cô, sau đó đưa cho cô một tấm thẻ, nói cho cô biết phòng của Mộ Dung Miên, bảo cô tự đi lên quẹt thẻ mà vào.

Quý Miên Miên chạy lên lầu, gõ gõ cửa, sau đó quẹt thẻ vào phòng.

“Mộ Dung tiên sinh, chào buổi...”

Chữ cuối cùng treo trên miệng mãi không nói ra được, cô không ngờ vừa vào cửa đã thấy trước mặt hình ảnh... mỹ nhân khỏa thân.

Quý Miên Miên đỏ mặt, buông bữa sáng xuống: “Anh... Hay là cứ... mặc quần áo vào trước đi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1665: Cô Chỉ Mong Được Thấy Anh

Nói xong, Quý Miên Miên chậm rãi xoay người, cô cắn môi, gõ gõ đầu, vừa rồi đáng lẽ nên chờ một chút rồi hãy vào.

Vừa rồi thấy Mộ Dung Miên để trần nửa thân trên, phía dưới chỉ quây bằng một chiếc khăn tắm, tóc ẩm ướt, hình ảnh quả thực đẹp vô cùng.

Quả nhiên là mỹ nhân, dù không mặc gì cũng rất đẹp.

Nhưng... Quý Miên Miên cắn môi, cô thấy trên người Mộ Dung Miên có rất nhiều vết sẹo, to nhỏ đủ cả, thoạt nhìn rất ghê người.

Một lát sau, sau lưng vẫn không có động tĩnh gì, Quý Miên Miên không biết anh đã mặc xong quần áo hay chưa. Anh không nói lời nào, cô không dám động đậy.

Phải mất tới nửa giờ, Quý Miên Miên mới nghe thấy sau lưng truyền tới âm thanh của Mộ Dung Miên: "Xong rồi."

Quý Miên Miên xoay người đối mặt với Mộ Dung Miên, anh mặc quần áo thể thao màu trắng, thoạt nhìn rất đẹp.

Quý Miên Miên si ngốc nhìn anh, cô muốn từ trên người anh tìm ra đặc điểm để xác nhận.

Nhưng khuôn mặt của anh, vì sao...

Mộ Dung Miên ngồi xuống, chỉ vào đối diện: "Ngồi đi."

Quý Miên Miên đi tới và ngồi xuống. Mỗi lần thấy Mộ Dung Miên, trái tim của cô đều đập rất nhanh, rất kịch liệt, còn mang theo sự đau đớn như bị xé rách, nhưng cho dù thế nào, cô cũng rất vui bởi ít nhất cô còn cảm giác được trái tim mình vẫn đang đập.

Ít nhất, cô cũng có chút hy vọng nhỏ nhoi.

Cô không biết tại sao mình lại có cảm giác mãnh liệt như thế, nhưng cô không ngăn cản được mình muốn tới gần, muốn đối tốt với anh.

Quý Miên Miên hỏi: "Anh... Vết sẹo trên người anh..."

Mộ Dung Miên thản nhiên nói: “Không còn đau nữa... ăn không?”

Quý Miên Miên lắc đầu.

“Cùng ăn đi.”

“Nhưng...”

Mộ Dung Miên ngắt lời cô: “Chị Mạch đã nói với cô rằng cô tạm thời làm trợ lý cho tôi chưa?”

Quý Miên Miên kinh ngạc: “A...”

“Sao, chẳng lẽ chị ấy chưa nói với cô à?”

Quý Miên Miên cắn môi: “Tôi... là trợ lý của chị Thanh Ti, dù thế nào chị ấy cũng phải được chị Thanh Ti cho phép đã rồi mới nói với tôi được.”

Quý Miên Miên mở bữa sáng ra, có trứng chiên, có bánh bao nhỏ, có cả cháo bí đỏ.”

Anh nói: “Không quan trọng, chị ta đã đồng ý rồi, làm trợ lý của tôi thì phải nghe theo tôi.”

Quý Miên Miên động động môi: “Nhưng mà nếu tôi đi theo anh thì chị Thanh Ti phải làm sao?”

“Gần đây không phải cô ấy đang nuôi con nhỏ, không đi làm sao?”

Quý Miên Miên trong lòng vừa động: “Anh... làm sao mà biết?”

“Chị Mạch nói.”

Mộ Dung Miên đưa đôi đũa duy nhất cho Quý Miên Miên, cô do dự một chút rồi nhận lấy: “Anh nếm thử xem, đây toàn là đồ mà trước kia anh...”

Quý Miên Miên đột nhiên im bặt, cô lại bối rối chuyển lời: “Đây đều là... lúc nãy thức ăn còn nóng... giờ lại nguội rồi... có lẽ không thể ăn được...”

Cô muốn nói đây đều là những món trước kia anh thích, nhưng cô không dám.

Trong lòng cô rất sợ hãi, có chút băn khoăn, cái gì cũng không dám nghĩ, cô

chỉ mong có thể được nhìn thấy anh, chỉ mong anh không biến mất.

Mộ Dung Miên dường như không nghe thấy những gì Quý Miên Miên nói, đáp: “Không sao.”

Lúc ăn sáng, Quý Miên Miên vẫn quan sát Mộ Dung Miên, động tác của anh rất tao nhã, vừa thấy đã biết là người được hun đúc từ các lễ nghi quý tộc, nhìn không ra điểm nào thất thố cả.

Quý Miên Miên siết chặt đôi đũa, trừ bỏ cảm giác mãnh liệt không áp chế nổi ra, trên người anh không còn điểm nào có thể liên hệ được tới Diệp Thiều Quang nữa.

Hốc mắt Quý Miên Miên hơi cay, cô vội vàng cúi đầu không dám nhìn nữa, cô sợ nhìn thêm một chút thì sẽ không nhịn được mà lại rơi nước mắt.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1666: Giờ Cô Ấy Là Người Của Tôi

Quý Miên Miên thực sự không biết bữa sáng này có vị như thế nào, cô buông đũa xuống, hỏi: “Hôm nay... có gì cần tôi làm nữa không?”

Mộ Dung Miên nói: “Thu thập hành lý cho tôi.”

Quý Miên Miên hoảng hốt: “Anh phải đi?”

“Đúng.”

“Đi đâu?”

Mộ Dung Miên nhìn cô, khóe môi cong lên: “Chuyển chỗ, chị Mạch thuê nhà cho tôi.”

Quý Miên Miên thở phào trong lòng, tốt rồi... không phải đi hẳn.

Nhưng rất nhanh, cô phát hiện ra vừa rồi mình đã phản ứng hơi quá, vội vàng cúi đầu: “Vậy... Tôi đi thu thập hành lý cho anh, đồ của anh đâu?”

Mộ Dung Miên chỉ chỉ, cô nhanh chóng đi qua.

Quý Miên Miên thu thập hành lý, Mộ Dung Miên gọi cho chị Mạch: “1 giờ nữa tới đón tôi, hành lý của tôi thu thập xong rồi.”

“Được, chút nữa chị sẽ tự tới, đúng rồi, chuyện của Miên Miên...”

Mộ Dung Miên nói thẳng: “Cô ấy đang dọn hành lý cho tôi, chị cứ tới đây đi.”

Chị Mạch... Tôi...

Đến lúc cúp máy rồi chị Mạch vẫn không biết nói gì, không ngờ cậu ta đã gọi người tới rồi. Sao cậu ta lại có thể gọi người tới thuận buồm xuôi gió thế được chứ?

Chị Mạch ngẫm lại, tốt nhất đừng để Quý Miên Miên và cậu ta ở chung với nhau riêng quá lâu, nhỡ phát sinh chuyện gì thì sao?

...

Không bao lâu sau, Mộ Dung Miên nói: “Đi thôi.”

Quý Miên Miên muốn mang đồ ra ngoài thì bị anh ngăn lại, cô hỏi: “Sao thế? Còn quên gì à?”

Mộ Dung Miên không nói gì, chỉ trực tiếp cướp lấy va li từ trong tay cô, sau đó xách ra cửa.

Quý Miên Miên sửng sốt, anh...

Mộ Dung Miên đứng ngoài cửa nói: “Không định đi à?”

Quý Miên Miên tỉnh táo lại, thản nhiên cười, hóa ra anh vẫn đau lòng cô.

Xuống dưới lầu thì gặp được chị Mạch.

Chị Mạch nhìn hai người, nhìn vẻ mặt tươi cười của Quý Miên Miên thì chị không khỏi thở dài, lâu lắm rồi chưa thấy con bé cười như thế.

Dù thế nào, Mộ Dung Miên có thể làm cho Quý Miên Miên một lần nữa nở nụ cười, đây là sự thật không thể chối cãi, chỉ hy vọng là chị lo lắng quá nhiều thôi.

Quý Miên Miên không biết nơi chị Mạch thuê cho Mộ Dung Miên cũng chính là nhà của Lãnh Nhiên, vì thế khi thấy đường đi càng lúc càng quen thuộc thì trong lòng buồn bực. Chờ xe tiến vào tiểu khu, cô hỏi: “Chị Mạch, chị đưa em về à?”

“Không phải... Chuyện là...”

Chị Mạch nói: “Nơi ở của Mộ Dung là nhà của Lãnh Nhiên ở cạnh nhà em đó.”

Hiện tại chị hơi hối hận, đây không phải là tạo điều kiện cho họ gần nhau à?

Ai nha... Hôm qua không nghĩ được nhiều như thế.

Từ trong thang máy đi ra, Quý Miên Miên chỉ chỉ vào nhà mình, ánh mắt đầy chờ mong nói với Mộ Dung Miên: “Tôi... ở cạnh nhà anh, đây là... nhà của tôi!” Nhà của chúng ta đó!

Mộ Dung Miên như không phát hiện ra ánh mắt của cô. “Ồ... Tốt quá, đưa

cơm có thể tiện hơn rồi.”

Ánh sáng trong mắt Quý Miên Miên hơi ảm đạm.

Lãnh Nhiên không ở nhà, chị Mạch đưa chìa khóa cho Mộ Dung Miên xong thì cảm thấy không còn việc gì để ở lại đây nữa, nhưng chị vẫn lo lắng cho Quý Miên Miên.

Vì thế chị muốn mang cả người đi luôn, bèn nói: “Bạn cùng phòng của em toàn quay phim bên ngoài suốt, rất ít khi trở về, là một người rất dễ ở chung. Em nghỉ ngơi đi, làm quen với chỗ này, chị đi trước đây.”

Mộ Dung Miên gật đầu.

“Miên Miên, đồ hóa trang của em tới rồi, về phòng làm việc đi.”

Quý Miên Miên đang định đi thì cổ tay đã bị người ta bắt lấy. “Cô ấy không thể đi.”

Sự lạnh lẽo nơi cổ tay làm cho Quý Miên Miên run lên một chút.

Chị Mạch khó xử: “Nhưng... Giờ em còn chưa chính thức bắt đầu làm việc, phòng làm việc bên kia vẫn cần cô ấy hỗ trợ, cho nên...”

Mộ Dung Miên nắm chặt cổ tay Quý Miên Miên, nhìn chị Mạch, lạnh lùng nói: “Hiện tại cô ấy là người của tôi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1667: Nghe Nói Anh Định Cướp Người Với Tôi?

Chị Mạch trừng mắt...

Cái này... khi nào thì đã là người của cậu chứ, rõ ràng người ta là trợ lý của Yến Thanh Ti kia mà. Hơn nữa, cho dù là cậu dùng thì cũng chỉ tạm thời mà thôi, huống chi... cậu còn chưa đi làm, cần gì trợ lý chứ?

Chị Mạch hiện giờ chỉ hận không thể chửi ầm lên, người này quá bá đạo rồi.

Quý Miên Miên ngơ ngác nhìn Mộ Dung Miên, trong nháy mắt không biết nói gì cho phải.

Chị Mạch thấy không ổn, vừa bắt đầu đã để tiểu tử này chiếm thượng phong, sau này sao có thể quản được chứ? Chẳng lẽ lời nói của người đại diện như chị lại hoàn toàn không có chút phân lượng nào?

Chị Mạch nói: “Không phải, Mộ Dung à, cậu xem giờ cậu cũng chưa có việc gì, chờ cậu chính thức đi làm rồi thì chị chắc chắn sẽ đưa Miên Miên tới cho cậu, được không? Miên Miên thật sự rất bận, tay nghề hóa trang của cô ấy cũng là tốt nhất ở văn phòng của chúng ta, chị...”

Nhưng chị còn chưa nói xong thì đã nghe Mộ Dung Miên nói: “Trợ lý của tôi tay nghề tốt hay không tốt thì có liên quan gì tới người khác sao?”

Chị Mạch: “...”

Còn có thể nói chuyện được không vậy?

Hai người nhất thời lâm vào thế giằng co, một người không chịu nhả, một người không chịu nhường.

Quý Miên Miên ở giữa hai người, chậm rãi giơ tay lên: “Em... Hay gọi chị Thanh Ti đi...”

Tuy rằng cô thực sự mê muội Mộ Dung Miên, muốn ở cùng anh, nhưng nữ thần vẫn là số một.

Chị Mạch gật đầu: “Đúng, gọi điện thoại cho Thanh Ti, nếu cô ấy đồng ý để

Miên Miên đi thì chị sẽ để nó lưu lại, nếu cô ấy không chịu thì Miên Miên phải đi.”

Mộ Dung Miên: “Được...”

Chị Mạch cầm lấy điện thoại gọi cho Yến Thanh Ti.

Đợi một chút, di động thông.

Chị Mạch nói: “Thanh Ti, chuyện là thế này, Miên Miên là trợ lý của em, hiện tại em không có việc cho nên cô ấy...”

Chị Mạch nói một thôi một hồi, tuy rằng mỗi câu đều rất đúng trọng tâm nhưng ngữ khí rõ ràng là: bà đây rất tức giận, người mới tới này không biết điều chút nào.

Yến Thanh Ti vẫn còn đang nghiên cứu tư liệu về Mộ Dung Miên.

Cô cảm thấy Mộ Dung Miên đột nhiên xuất hiện ở trong nước, lại cùng chị Mạch ký hợp đồng thật sự là không bình thường.

Cô đáp: “Chị đưa máy cho anh ta giúp em.”

Chị Mạch đưa điện thoại cho Mộ Dung Miên.

Anh nhận lấy: “Tôi là Mộ Dung Miên.”

Yến Thanh Ti nghe giọng nói trong trẻo, lạnh lùng lại có chút khàn khàn, cô liếc mắt nhìn người trong bức ảnh chụp, đó là bức ảnh Mộ Dung Miên ngồi trên lưng ngựa, mặc một bộ đồ cưỡi ngựa rất chuyên nghiệp, nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời, làn da khỏe mạnh, cả người tràn đầy sức sống.

Nếu là người tích cực như thế này, thanh âm của anh ta hẳn cũng phải tràn đầy sức sống mới đúng chứ?

Sao lại u ám, lạnh lùng như là tiếng vọng từ khe sâu lên vậy?

Điện thoại lâm vào trầm mặc, Yến Thanh Ti không nói gì, Mộ Dung Miên cũng lặng im.

Một lúc sau, Yến Thanh Ti mở miệng hỏi: “Muốn trợ lý của tôi?”

Mộ Dung Miên: “Đúng.”

“Vì sao?”

“Cô ấy rất cẩn thận.”

Yến Thanh Ti lật tới trang tư liệu cuối cùng về Mộ Dung Miên: “Ồ... Vậy anh cũng biết, Quý Miên Miên hiện đang là trợ lý của tôi?”

Ở trang cuối cùng là tư liệu gần nhất về Mộ Dung Miên ở Scotland.

Ở nhà ăn, anh ta ăn tối cùng mẹ mình.

Thời gian là... một tháng trước.

Mà trước đó, trong khoảng thời gian một năm, hoàn toàn không có thông tin gì.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1668: Tôi Có Chấp Niệm Không Bỏ Xuống Được

Yến Thanh Ti càng nghi hoặc trong lòng.

Mộ Dung Miên nói: “Tôi biết.”

Yến Thanh Ti nở nụ cười: “Biết? Vậy anh còn muốn đoạt người của tôi?”

“Không phải đoạt?”

“Không phải đoạt thì là gì? Vừa mới vào đã muốn cướp người của sư tỷ, sao lại hành xử như thế được. Chị Mạch chắc đã nói với anh rồi, ngoài việc là đồng nghiệp của anh, tôi còn là... bà chủ của anh nữa.” Yến Thanh Ti đột nhiên rất muốn gặp Mộ Dung Miên này, tên này rốt cuộc muốn làm gì đây?

Có liên quan gì tới Diệp Thiều Quang hay không?

Tuy rằng xét theo diện mạo và những gì hai người đã trải qua thì thật chẳng có chút liên quan nào.

Nhưng... trên đời này có rất nhiều chuyện bí ẩn, nói không chừng, bọn họ thật sự có quan hệ với nhau?

Huống chi, cô rất tin tưởng vào tình cảm của Quý Miên Miên với Diệp Thiều Quang. Đã hơn một năm rồi, không phải không có ai theo đuổi Quý Miên Miên, mà là ngoại trừ Diệp Thiều Quang ra, Quý Miên Miên chẳng để tâm tới bất kỳ ai cả.

Nếu nói Quý Miên Miên có một loại cảm tình không thể khống chế được với Mộ Dung Miên thì đó chỉ có thể là phản ứng bản năng của con người, thân thể của loài người đôi khi còn có trực giác tốt hơn so với đầu óc.

Đầu óc có thể khách quan đánh giá một vấn đề, nhưng cũng có thể là chủ quan, mà phản ứng thân thể thì chỉ có chân thật.

Ở điểm này, Yến Thanh Ti rất tin tưởng Quý Miên Miên.

Mộ Dung Miên nói: “Biết.”

Nhạc Thính Phong ôm lấy Hạnh Nhân vừa tỉnh ngủ đòi mẹ đi ra ngoài, Yến Thanh Ti vươn một tay ôm lấy thằng nhóc, cúi đầu in lên mặt con một cái hôn, thằng nhóc cười khanh khách.

Yến Thanh Ti thuận miệng nói: “Xem ra anh thật sự... không sợ rồi. Nếu tôi không đồng ý thì sao? Tôi không đồng ý cho trợ lý của mình đi theo anh.”

Không ngờ, Mộ Dung Miên lại nói: “Vậy thì chỉ có thể cướp.”

“Không sợ à?”

“Không...”

Yến Thanh Ti cười ha ha: “Anh nghĩ, hiện tại anh cướp được trợ lý của tôi thì sau này khi tôi quay lại làm việc, anh cũng không định trả lại trợ lý cho tôi?”

Mộ Dung Miên thản nhiên: “Đây là cô nói.”

Yến Thanh Ti cười một tiếng, tên này thật sự là muốn cướp trợ lý của cô rồi, hơn nữa còn không định trả lại. Thế này không được, cho anh ta mượn hai tháng đã là quá hào phóng, nhưng muốn chiếm lấy thì không có cửa đâu, dù là Diệp Thiều Quang thật thì cũng không được.

Thanh âm của Yến Thanh Ti trầm xuống: “Xem ra đây mới là mục đích của anh rồi. Này, tên kia, nói thật cho tôi biết đi?”

Mộ Dung Miên hỏi: “Nói thật cái gì?”

“Ví dụ như... anh tới đây làm gì? Anh có mục đích gì?”

Mộ Dung Miên trầm mặc một chút, nói: “Chấp niệm. Chấp niệm không bỏ xuống được.”

Yến Thanh Ti hỏi: “Là một chuyện hay là một người?”

“... Người.”

Trong lòng Yến Thanh Ti vòng vo một chút mới nói: “Được... Vậy tạm thời cho anh mượn người hai ngày, chờ tôi quay lại, anh phải trả người lại cho tôi. Đó là người của tôi, không phải của anh, dù anh có là ai thì tôi cũng không thể đem người tặng cho anh được.”

“Được, không cần nói nữa, tôi trả máy cho chị Mạch.”

Mộ Dung Miên đưa điện thoại cho chị Mạch.

“Alo, Thanh Ti, sao rồi?”

“Để Miên Miên đi với anh ta hai ngày, chờ em về sẽ gặp nói chuyện.” Yến Thanh Ti cúi đầu nhìn Tiểu Hạnh Nhân, thằng nhóc đã đói bụng, đang cọ cọ đầu vào ngực cô, miệng kêu y y nha nha suốt.

Chị Mạch nghe thấy tiếng trẻ con trong điện thoại thì tâm tình cũng tốt lên một chút. “Được.”

“Con em đói rồi, cứ thế đã, chờ em về rồi nói tiếp.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1669: Đối Với Anh Mà Nói, Cô Gái Đó Là Tất Cả

Chị Mạch chào tạm biệt Yến Thanh Ti rồi cúp máy.

“Miên Miên, em cứ tạm thời ở lại chăm sóc cho Mộ Dung đi.”

Quý Miên Miên gật đầu: “A, vâng...”

Chị Mạch liếc nhìn Mộ Dung Miên một cái, trước khi đi còn nói: “Mộ Dung, nếu cậu chọn làm nghệ sĩ thì tốt nhất nên thu liễm tính tình lại, ở trong vòng luẩn quẩn này không thể chỉ dựa vào gương mặt là có thể đi lên được.”

Chị Mạch rời đi, Quý Miên Miên hơi xấu hổ nhìn Mộ Dung Miên.

Anh nói: “Nhìn cái gì, đi dọn phòng cho tôi đi.”

“A...”

...

Trước khi Tiểu Hạnh Nhân gào khóc đòi ăn, Yến Thanh Ti đã kịp thời cho nó bú.

Hạnh Nhân không phải thằng nhóc thích khóc nhè, cho dù tiêm cũng không hề khóc, bình thường ngoại trừ lúc ngủ, nó luôn luôn cười, rất ngoan.

Nhưng...

Phải chú ý là không bao giờ được để nó đói, nó mà đói thì lập tức phải cho ăn.

Nếu cho nó ăn trễ dù chỉ một giây, vậy thì cứ rửa tai mà nghe nó gào khóc đi.

Nhưng nó có khóc cũng chỉ là gào toáng lên ăn vạ thế thôi chứ chả bao giờ đổ một giọt nước mắt nào.

Nhạc Thính Phong ngồi xuống bên cạnh bóc quýt và đưa vào miệng cô: “Chị Mạch gọi à?”

Yến Thanh Ti gật đầu: "Ừm, Mộ Dung Miên muốn cướp lấy Quý Miên Miên, em thấy anh ta không thích hợp lắm. Ngày kia chúng ta về Lạc Thành đi, em phải gặp anh ta, xem rốt cuộc anh ta có phải Diệp Thiều Quang hay không?"

"Em nghi ngờ chính là anh ta sao?"

"Cực đáng nghi." Miệng vẫn ăn, cúi đầu thì thấy Tiểu Hạnh Nhân đột nhiên không bú nữa, hai con mắt đen láy đang nhìn chằm chằm vào miệng cô.

Yến Thanh Ti nở nụ cười, lấy một miếng quýt trên tay Nhạc Thính Phong rồi nhỏ nước quýt lên môi Tiểu Hạnh Nhân, thằng nhóc bèn lè lưỡi liếm liếm, tốc độ cực nhanh.

Yến Thanh Ti cười ha hả rất vui vẻ.

Nhạc Thính Phong xoa xoa đầu Yến Thanh Ti, từ sau khi có con, càng lúc cô càng giống trẻ con.

Anh nói: "Mặc dù trên tư liệu có vài điều kỳ quái nhưng trước khi về nước thì anh ta vẫn ở Scotland với Mộ Dung gia, ở chung với cha mẹ. Nếu không phải chính chủ thì đã bị phát hiện ra rồi, nhất là Mộ Dung Miên và cha anh ta có tình cảm với nhau rất tốt, không thể nào có chuyện không nhận ra con mình được. Hạnh Nhân mà chúng ta mà thay đổi thì anh chắc chắn sẽ nhận ra ngay lập tức, dù giống nhau tới cỡ nào đi nữa."

Yến Thanh Ti gật đầu, Nhạc Thính Phong nói cũng rất có đạo lý: "Em cảm thấy vẫn không ổn lắm, cho nên muốn tự mình gặp anh ta."

Bọn họ chưa gặp Mộ Dung Miên lần nào nên cũng không biết sau lưng anh ta có chuyện gì, hiện tại mọi ý kiến chỉ là phỏng đoán mà không phải khẳng định.

Sau khi Hạnh Nhân ăn xong, Nhạc Thính Phong hỏi: "Em nói xem, nếu thật sự là anh ta, nếu anh ta đã trở lại thì sao không thừa nhận thân phận của mình?"

Yến Thanh Ti nghĩ nghĩ: "Nếu thật là anh ta mà anh ta không chịu thừa nhận bản thân, vậy thì chắc chắn anh ta có lý do không thể nói ra. Vừa rồi anh ta cũng nói, anh ta trở về là vì chấp niệm trong lòng, vì một người. Nếu người đó là Miên Miên thì sao anh ta có thể vì không thừa nhận bản thân mà chịu nhìn Miên Miên đau khổ được. Chắc chắn lý do phải là nếu anh ta thừa nhận

thì Miên Miên sẽ càng bị thương tổn lớn hơn.”

Nhạc Thính Phong gật đầu: “Đúng, Diệp Thiều Quang tình nguyện dùng cả tính mạng của mình để bảo toàn cho Quý Miên Miên, đối với anh ta mà nói, không có gì quan trọng hơn Quý Miên Miên cả.”

Tình cảm của Diệp Thiều Quang với Quý Miên Miên bọn họ đã được chứng kiến.

Anh vì Quý Miên Miên có thể trả giá hết thảy, với anh mà nói, người con gái đó là tất cả.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1670: Diệp Thiều Quang, Là Anh Sao?

Tất cả của anh đó là muốn Quý Miên Miên được sống tốt.

Nếu Mộ Dung Miên là Diệp Thiều Quang nhưng lại không chịu thừa nhận thân phận của mình, vậy chắc chắn là vì có nguyên nhân anh không thể nói ra được.

...

Buổi tối, Lãnh Nhiên trở về nhà, muốn gặp người bạn cùng phòng mới của mình một chút.

Nhưng vừa vào cửa đã thấy ngay cảnh Quý Miên Miên đang lau tóc cho một người con trai.

Cậu sửng sốt một chút: “Hai người... hai người...”

Quý Miên Miên cười nói với cậu: “Lãnh Nhiên về rồi à?”

Lãnh Nhiên giận dữ chỉ vào Mộ Dung Miên: “Anh ta là ai?”

Cậu cực kỳ tức giận, biểu tình như thể bị người khác cướp mất bạn gái vậy.

Quý Miên Miên vội vàng giới thiệu: “Đây là bạn cùng phòng của anh, Mộ Dung Miên.”

Sau đó nói với Mộ Dung Miên: “Đây là Lãnh Nhiên.”

Mộ Dung Miên liếc mắt nhìn Lãnh Nhiên: “Bạn của cô à?”

“Đúng thế, con người Lãnh Nhiên rất tốt, sau này hai anh có thể sống chung vui vẻ với nhau.”

Nhưng rất nhanh, Quý Miên Miên cảm thấy mình cần thu lại lời này.

Hai người này quả thực như nước với lửa, ăn một bữa cơm, tranh nhau đôi đũa duy nhất mà thiếu chút nữa lật cả bàn ăn.

Quý Miên Miên vội vàng can ngăn: “Cái đó... Ăn xong thì hai người mau nghỉ ngơi đi, tôi hơi mệt, về ngủ trước, sáng mai gặp.”

Vừa ra đến cửa đã nghe Mộ Dung Miên nói: “Sáng mai 8 giờ mang bữa sáng cho tôi.”

Lãnh Nhiên châm chọc: “Chính mình không tự đi mua được à? Miên Miên, sáng mai tôi mua bữa sáng đem sang cho cô.”

Mộ Dung Miên: “Cảm ơn anh đã chăm sóc cho trợ lý của tôi.”

“Miên Miên là bạn tốt của tôi, tôi lo cho cô ấy cũng không cần anh cảm ơn.”

Quý Miên Miên lặng lẽ mở cửa về nhà.

Ra cửa, thở phào một hơi, cho tới bây giờ cô chưa từng thấy Lãnh Nhiên như thế, cứ nhằm vào một người mà chỉ trích. Trước đây khi đi quay phim, dù không thích ai thì vẫn sẽ cố gắng diễn cho tròn vai, không nhìn mặt người đó là cùng.

Cũng không nghĩ, hôm nay...

Quý Miên Miên lắc đầu, mở cửa phòng ra, đi vào.

Quý Miên Miên vừa đi, trong phòng chỉ còn lại Lãnh Nhiên và Mộ Dung Miên.

Hai người tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, có vẻ không vừa mắt nhau.

Mộ Dung Miên thản nhiên nói: “Thích một người vĩnh viễn không thích mình rất đau khổ đúng không?”

Lãnh Nhiên biến sắc, hừ một tiếng: “Đừng dùng tâm tư của mình mà đánh giá người khác. Tôi thích cô ấy thì sao, đơn phương đâu phải đau khổ, tôi có thể tốt với cô ấy, chăm sóc cho cô ấy đã là một sự hưởng thụ rồi. Tôi thích cô ấy cần gì phải được cô ấy đáp lại. Trên đời này đau khổ nhất không phải là yêu đơn phương mà là cho dù thích nhau cũng không có cách nào ở bên nhau...”

Mộ Dung Miên trầm mặc...

...

Qua một ngày, Yến Thanh Ti ôm con cùng chồng chào tạm biệt Hạ phu nhân nước mắt lưng tròng, trở về Lạc Thành.

Buổi sáng trở về, vừa về nhà đã lập tức tới công ty.

Hôm nay Mộ Dung Miên chụp bộ ảnh đầu tiên, Yến Thanh Ti muốn đi gặp anh ta.

Đi vào phòng hóa trang, cô vẫy vẫy tay: “Tất cả ra ngoài đi, tôi muốn nói chuyện với tiểu sư đệ một chút.”

Quý Miên Miên đi ra ngoài, lúc đi ngang qua còn nhẹ giật giật ống tay áo của cô.

Chị Mạch nhỏ giọng nói: “Thanh Ti, chú ý thời gian, mười phút sau phải chụp rồi.”

Yến Thanh Ti ngồi xuống: “Không chào sư tỷ một câu sao?”

Mộ Dung Miên thản nhiên: “Yến sư tỷ.”

Yến Thanh Ti cầm lấy lược trên bàn: “Dùng trợ lý của tôi có thuận tay không?”

“Rất tốt...”

“Mới từ nước ngoài về?”

“Phải.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Nói tiếng phổ thông rất tốt.”

“Cha mẹ đều là người Hoa, từ nhỏ đã học tiếng Hán.”

“A... Có anh em gì không? Bao tuổi rồi?”

Mộ Dung Miên lắc đầu: “Không... Tôi chuẩn bị chụp ảnh rồi, Yến sư tỷ nếu có chuyện thì chờ chụp xong rồi nói tiếp nhé!”

Anh đứng dậy muốn đi, nhưng vừa quay người thì chợt nghe Yến Thanh Ti gọi: “Diệp Thiều Quang...”

--- O ---

Chương 1671: Tôi Gọi Anh, Anh Dám Trả Lời Không?

Mộ Dung Miên đi lên hai bước rồi mới dừng lại, quay đầu nghi hoặc hỏi: “Sư tỷ gọi ai thế?”

Yến Thanh Ti nhìn chằm chằm vào Mộ Dung Miên, nhìn từ trên xuống dưới, nhìn từng sợi tóc.

Trước đó cô từng nói, phản ứng của thân thể luôn không chịu sự khống chế của đầu óc.

Một cái tên đã quen nghe gọi vài chục năm, trí nhớ đã cực kỳ khắc sâu, nếu đang đi trên đường cái, có người đột nhiên gọi tên của bạn, chỉ sợ người khác chưa nghe được mà thân thể đã có phản ứng dừng lại và nhìn quanh bốn phía.

Cho dù là thay hình đổi dạng, mang một cái tên mới thì khi bị gọi đột ngột như thế, thân thể cũng phản ứng lại rất nhanh.

Yến Thanh Ti: “Anh...”

Mới vừa rồi cô đột nhiên gọi tên Diệp Thiều Quang, anh đi hai, ba bước rồi mới dừng lại, động tác thân thể coi như bình thường như Yến Thanh Ti vẫn có thể nhận thấy trong chớp mắt, hai cánh tay của anh hơi dừng lại.

Mộ Dung Miên mỉm cười: “Xin lỗi sư tỷ, tên tôi không phải là Diệp Thiều Quang, tên tôi là... Mộ Dung Miên.”

Yến Thanh Ti cười: “A... Không phải là Diệp Thiều Quang, đúng thế. Nước da anh trước đây hình như đen hơn bây giờ, sao giờ lại trắng như thế, có phương pháp gì sao? Nói cho tôi nghe với?”

Yến Thanh Ti đột nhiên vòng vo, cười tủm tỉm, khí thế bức người trong ánh mắt vô tình biến mất.

“Sau khi ngã ngựa tôi không ra ngoài vận động nên da tự nhiên trắng hơn thôi.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Ngã ngựa? Rất đau nhỉ? Vết thương của anh thế nào rồi, dưỡng một năm chắc đã tốt hơn rồi chứ?”

"Phải, đã nghỉ hơn một năm, vết thương trên người đã tốt rồi, chỉ còn vết thương ở đầu thôi." Mộ Dung Miên trả lời rất đơn giản.

Yến Thanh Ti thở dài một tiếng: "Bị thương ở đầu... Đúng là bị thương ở đầu, đúng là nói tiếng phổ thông rất lưu loát. Một năm trước anh nói tiếng Hán chưa được lưu loát lắm, nói thành ngữ cũng không tốt, giờ... quả thực chẳng khác nào người trong nước cả. Nếu anh không nói anh mới từ nước ngoài về thì tôi còn tưởng anh lớn lên ở trong nước đấy."

Sắc mặt Mộ Dung Miên vẫn rất bình tĩnh, đáp: "Trong một năm dưỡng thương này, cha tôi mời thầy dạy tiếng Hán tới nhà, suốt một năm này chỉ học một môn đó, sao lại không tinh thông cơ chứ?"

Yến Thanh Ti di di tay trên bàn, nửa thật nửa giả đáp: "Đúng thế, hơn một năm học suốt như thế, người nào học suốt 20 năm mà không tinh thông thật sự sẽ coi anh là thiên tài ngôn ngữ mất, hoặc là nghĩ... là người khác giả dạng."

"Trước kia có rất nhiều chuyện phải làm, đâu có thể tập trung vào một môn được."

Yến Thanh Ti mỉm cười: "Xem ra lần ngã ngựa này anh đã bị ảnh hưởng không ít, tính cách cũng thay đổi."

Mộ Dung Miên cúi đầu: "Bác sĩ nói sau này tôi không thể vận động mạnh được. Trước kia tôi thích cưỡi ngựa, bơi lội, leo núi, giờ phải từ bỏ tất, tâm tình sao có thể tốt được?"

Yến Thanh Ti cười ha ha: "Đương nhiên rồi..."

"Sư tỷ còn việc gì không? Nếu không còn gì nữa thì tôi đi chụp ảnh đây."

Yến Thanh Ti cong môi cười: "Đi đi."

Mộ Dung Miên rời đi.

Yến Thanh Ti bĩu môi, cứ thế mà đi thật à?

Phòng bị cô đến thế, sợ cô bóc trần à?

Yến Thanh Ti thở dài một hơi, rốt cuộc anh ta đã làm ra chuyện gì nhỉ?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1672: Nếu Không Phải Anh Ấy, Anh Có Tư Cách Gì Chiếm Lấy Tình Yêu Của Cô?

Yến Thanh Ti ngồi trong phòng hóa trang một lúc lâu, nghĩ tới những hành động và lời nói của Mộ Dung Miên lúc nãy, sau đó đứng dậy rời đi.

Trong phòng chụp, nhiếp ảnh gia đang chụp cho Mộ Dung Miên, giải thích cho anh các cách tạo hình, bảo anh cười.

Nhưng dù anh ta có nói thế nào thì trên mặt Mộ Dung Miên vẫn là vẻ lãnh diễm, cao quý.

Không chịu tạo hình cũng không chịu cười, đứng trước ống kính không hề phối hợp một chút nào.

Chị Mạch đi tới bên người Yến Thanh Ti: “Nói với cậu ta cái gì thế?”

Yến Thanh Ti liếc mắt nhìn Quý Miên Miên, cô đang si ngốc nhìn Mộ Dung Miên, ánh mắt thực làm người ta lo lắng.

Cô đáp: “Chỉ nói mấy câu thôi, nhìn xem tiểu sư đệ này là người thế nào?”

“Em nói xem, nhân phẩm tên này thế nào, có thể để Miên Miên tới gần không?”

Yến Thanh Ti thở dài: “Dù chị có lòng muốn cản thì cũng không cản được đâu.”

Đối với Quý Miên Miên mà nói, Mộ Dung Miên thật sự là một khối nam châm hấp dẫn cô, kéo cô tới gần, không ai ngăn cản được.

Chị Mạch lo lắng: “Nhưng nếu là một tên khốn thì sao?”

Yến Thanh Ti mỉm cười: “Cặn bã thì dễ nói rồi.”

Nếu chỉ là một tên cặn bã thì quá dễ dàng thu thập, nhưng người này... không phải...

Chị Mạch thở phào một hơi: “Vậy đi, để cậu ta kéo Miên Miên ra khỏi đoạn tình cảm kia, coi như cũng là làm một chuyện tốt.”

"Sợ là sợ so với cặn bã thì càng khó đối phó..."

Chị Mạch kinh hô: "A..."

Yến Thanh Ti nghĩ nghĩ: "Hôm nay không phải có một tạp chí muốn chụp ảnh bìa sao, để anh ta chụp với em đi."

"Nhưng một giờ sau em phải chụp rồi, giờ tự nhiên đổi, sợ là bên tạp chí không đồng ý."

Tạp chí kia chuyên chụp ảnh bìa là các nữ ngôi sao, phong cách và đạo cụ đã chuẩn bị xong, giờ đột nhiên thêm người sợ là không ổn.

"Đổ một đống tiền vào mà chỉ nhét thêm một người, được lợi lớn như thế bọn họ còn ý kiến sao?" Yến Thanh Ti vỗ vỗ thắt lưng béo phì của chị Mạch. "Hơn nữa, em cho chị mặt mũi như thế, giúp chị nâng đỡ người mới, trong lòng chị không phải vui tới nở hoa rồi ấy chứ."

Chị Mạch cười ha ha: "Vẫn là Thanh Ti hiểu chị nhất, vậy chị đi liên hệ."

Lúc đầu, tạp chí bên kia còn không đồng ý, nhưng sau đó khi thấy ảnh của Mộ Dung Miên thì lập tức dẹp hết mọi oán hận, chỉ mong chụp nhanh chóng vì sợ bên này đổi ý.

Tạp chí ban đầu định để Yến Thanh Ti chụp một bức cổ trang cung đình, nhưng sau khi nhìn thấy Mộ Dung Miên liền thay đổi chủ đề luôn.

Lo lắng hai người khí chất không hòa hợp nên để họ mặc một bộ đồ tình lữ ma cà rồng, môi đỏ tươi, trang phục màu khói, da trắng như tuyết, lúc nhiếp ảnh gia chụp hình thì máy kêu tanh tách liên tục, miệng không ngừng tấm tắc khen đẹp.

Hình ảnh này không cần chỉnh sửa cũng có thể lên mặt báo rồi.

Sau khi chụp xong, Yến Thanh Ti nói: "Miên Miên, qua đây."

Quý Miên Miên đi tới: "Chị, sao thế?"

"Chị muốn đi dạo phố, thu thập một chút rồi đi với chị."

"Vâng..." Quý Miên Miên luôn mặc định mình là trợ lý của Yến Thanh Ti, chỉ cần Yến Thanh Ti có việc thì cô chẳng để tâm những người khác nữa,

phục vụ nữ thần là ưu tiên số một.

Sắc mặt Mộ Dung Miên phát lạnh, há mồm muốn gọi Quý Miên Miên lại.

Nhưng còn chưa nói ra thì Yến Thanh Ti đã ghé vào tai anh, nhẹ giọng nói: "Anh đã không phải Diệp Thiều Quang thì tại sao tôi phải nhường Quý Miên Miên cho anh. Nếu anh không phải anh ta, vậy chẳng có lý do gì để cướp lấy tình yêu của con bé. Anh muốn làm Mộ Dung Miên thì cứ làm Mộ Dung Miên đi, Quý Miên Miên chẳng liên quan gì tới anh hết."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1673: Cô Muốn Giữ Chút Hy Vọng Nhỏ Nhoi Này

Mộ Dung Miên xoay người, ánh mắt nhìn Yến Thanh Ti đầy phẫn nộ.

Yến Thanh Ti nhún vai: “Cảm thấy tôi nói sai thì cứ phản bác đi. Anh có thể giải thích, nhưng nếu lời giải thích của anh không làm tôi hài lòng thì xin lỗi đi...”

Cô đi lướt qua người Mộ Dung Miên, khóe môi nở một nụ cười làm người ta muốn điên lên.

Chị Mạch nhìn từ xa thì sốt ruột vô cùng, sao hai người này vừa gặp mặt là chị đã có cảm giác không tốt lắm rồi?

Nếu hai người ở chung một công ty mà có quan hệ không tốt với nhau thì sau này phải thế nào? Chị còn phải nhờ Yến Thanh Ti dẫn dắt Mộ Dung Miên đó.

Mộ Dung Miên gọi Yến Thanh Ti lại: “Đợi đã...”

Yến Thanh Ti dừng bước: “Còn muốn nói gì sao?”

Mộ Dung Miên nhìn cô: “Bức bách tôi như vậy cô vui lắm sao?”

Yến Thanh Ti nhíu mày: “Đương nhiên vui rồi, hơn nữa tôi nói cũng đúng mà. Chỉ cần anh thừa nhận... anh không cần nói gì, cũng chẳng cần cướp người, chỉ cần con bé đồng ý thì tôi sẽ không ngăn cản.”

Buổi tối hôm đó có thể sống sót, tất cả mọi người đều nợ Diệp Thiều Quang một cái mạng, Yến Thanh Ti vẫn luôn rất cảm kích anh ta.

Nếu Mộ Dung Miên quả thật là Diệp Thiều Quang, chỉ cần hai bọn họ là một, Yến Thanh Ti nguyện ý dốc toàn lực giúp anh ta. Chỉ cần Miên Miên đồng ý, chỉ cần anh có thể đối tốt với Miên Miên, cho dù bọn họ có rời khỏi đây thì cô cũng sẽ chúc phúc cho họ.

Nhưng điều kiện tiên quyết là Mộ Dung Miên phải chính là Diệp Thiều Quang, chính mồm anh phải thừa nhận điều đó.

Mộ Dung Miên trầm mặc một lúc, lại hỏi: “Nếu tôi không phải người cô nói thì sao?”

Yến Thanh Ti cười lạnh: “Không phải sao, tốt thôi, vậy thì đừng nghĩ tới việc dùng trợ lý của tôi nữa.”

Vẻ bình tĩnh trên mặt Mộ Dung Miên hơi thay đổi: “Tôi không thể...”

Thanh âm của anh đột nhiên dừng lại, Yến Thanh Ti hỏi: “Không thể cái gì?”

“Chị Thanh Ti, em chuẩn bị xong rồi.”

Thanh âm của Quý Miên Miên truyền tới từ sau lưng, Yến Thanh Ti nhìn Mộ Dung Miên một cái đầy ngụ ý, đáp: “Được... Đi thôi.”

Quý Miên Miên nói với Mộ Dung Miên: “Tôi đi với chị Thanh Ti trước, anh nhớ ăn cơm tối đó.”

Mộ Dung Miên không nói gì, chỉ nhìn cô.

Quý Miên Miên cắn môi: “Cái đó... cái đó... Nếu không, chờ tối tôi quay về sẽ mua đồ ăn cho anh được không? Chỉ sợ lúc đó muộn quá rồi!”

Yến Thanh Ti lôi Quý Miên Miên: “Đi thôi, em là trợ lý của chị, quản anh ta làm gì?”

Cô quay đầu hất cằm với Mộ Dung Miên một cái, vẻ mặt đầy khiêu khích.

Cô không tin không đào được chút thông tin nào từ người tên này. Mới vừa rồi, nếu không phải Quý Miên Miên đột nhiên xuất hiện thì có khi cô đã có được chút tin tức rồi.

Yến Thanh Ti dẫn Quý Miên Miên đi shopping, đáng tiếc chưa mua được bao nhiêu thì đụng phải một đám fan, bị họ nhận ra, cô đành phải mang theo Quý Miên Miên rời đi, tới một nhà hàng Nhật.

An vị trong quán rồi, Yến Thanh Ti hỏi Quý Miên Miên: “Miên Miên... Em cảm thấy Mộ Dung Miên thế nào?”

Quý Miên Miên cắn ống hút, chậm rãi uống nước: “Anh ấy... rất thân thiện.”

Yến Thanh Ti hỏi trực tiếp: “Em cảm thấy, anh ta là... Diệp Thiều Quang ư?”

Quý Miên Miên lắc đầu: “Em không biết, em không dám nghĩ...”

Mộ Dung Miên tạo cho cô cảm giác hấp dẫn mãnh liệt và quen thuộc nữa, những cảm giác đó vốn chỉ có ở Diệp Thiều Quang, nhưng anh không thừa nhận thì cô không dám nghĩ nhiều. Cô rất sợ, từ sau khi mất đi anh, cô không hề thấy hy vọng gì ở tương lại. Đến khi Mộ Dung Miên xuất hiện, cô mới như thấy được ánh mặt trời một lần nữa.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1674: Lúc Hôn Cô, Môi Anh Rất Run

Cô không dám hỏi, cũng không dám chứng thực, cô sợ vạn nhất kết quả không như ý muốn thì tia hy vọng cuối cùng cũng sẽ tan biến mất.

Người ở trong bóng tối lâu ngày thèm ánh sáng thế nào, Yến Thanh Ti có thể hiểu được cảm giác đó.

Cô vỗ vỗ đầu Quý Miên Miên: “Vậy đừng nghĩ nữa...”

Yến Thanh Ti hiểu Quý Miên Miên nghĩ gì, càng biết một điều rằng không ai có thể rõ ràng hơn Quý Miên Miên về việc Mộ Dung Miên có phải người đó hay không?

Trời tối, Nhạc Thính Phong gọi điện thoại giục nên Yến Thanh Ti đành trở về nhà.

Quý Miên Miên lo lắng Mộ Dung Miên không ăn uống đầy đủ nên lúc về còn mua đồ ăn mang về. Nhưng về tới nhà, bấm chuông mãi cũng không có người mở cửa, Mộ Dung Miên không ở nhà, Lãnh Nhiên cũng không.

Quý Miên Miên nhìn đồ ăn trong tay, lại nhìn thời gian, mới 7 giờ, chắc anh sắp trở lại thôi.

Cô vốn định về nhà chờ nhưng lại sợ nhỡ Mộ Dung Miên trở về mà mình không biết, anh phải nhịn đói thì sao đây?

Cô ngồi ở cửa nhà Lãnh Nhiên, cứ tự nhủ là không bao lâu nữa anh sẽ trở lại.

Nhưng không nghĩ, chờ suốt một giờ cũng không thấy Mộ Dung Miên trở về.

Tối hôm qua cô ngủ không ngon, hôm nay lại dậy sớm, ngồi ở cửa mà mệt rã rời, ngủ từ lúc nào cũng không biết.

Lúc Mộ Dung Miên về thì đã hơn 10 giờ, từ trong thang máy đi ra, chưa bước được hai bước đã phát hiện ra vật nhỏ đang ngủ gục trước cửa nhà mình.

Bước chân dừng lại, Mộ Dung Miên nhìn Quý Miên Miên, biểu tình trên mặt

rất phức tạp.

Anh thở dài một tiếng, đi tới, bước chân nhẹ nhàng tới mức chính anh cũng không nghe thấy.

Anh ngồi xổm xuống, nhìn thấy Quý Miên Miên đang ôm một đống đồ ăn, không chịu buông tay.

Ánh mắt Mộ Dung Miên giãy giụa và đau lòng.

Anh nhẹ nhàng vươn tay gạt gạt tóc trên mặt cô, cúi đầu hôn lên má cô, lúc hôn, môi anh hơi run.

Quý Miên Miên đang ngủ bị giật mình, anh vội vàng rời ra.

Mộ Dung Miên cười chua sót, làm sao có thể khống chế nổi đây?

Anh lấy chìa khóa ra, nhẹ nhàng mở cửa phòng rồi ôm Quý Miên Miên đi vào.

Từ cửa tới phòng khách cũng không xa, nhưng trên trán Mộ Dung Miên toát mồ hôi, sắc mặt tái đi rất nhiều.

Anh đặt Quý Miên Miên lên sô pha, cố nhịn lại thân thể không khỏe, đi vào phòng lấy ra một cái chăn đắp cho cô.

Sau khi vào phòng, anh lại lấy từ trong hành lý ra một lọ thuốc, tùy tiện lấy vài viên bỏ vào miệng, không uống nước mà cứ thế nuốt xuống.

Mộ Dung Miên ngồi trên giường, hô hấp dồn dập, anh cắn răng áp chế tiếng rên rỉ muốn bật ra khỏi cổ họng.

Một lát sau, thân thể dần dần bình ổn lại, Mộ Dung Miên lau mồ hôi rồi ra khỏi phòng ngủ.

Anh bật đèn ngủ, ánh sáng trong phòng khách mờ mờ.

Anh đi tới bên cạnh sô pha, cúi người xuống.

Quý Miên Miên vẫn đang ngủ, thoạt nhìn rất ngon.

Anh vẫn bảo trì tư thế ngồi như vậy, si ngốc nhìn cô.

Trong ánh sáng mờ ảo, gương mặt nhỏ nhắn của Quý Miên Miên hơi trắng. Đây là thứ duy nhất có ánh sáng thu hút sự chú ý của anh trên thế giới này, ngoại trừ cô, tất cả đều là một màu tối đen.

Thật lâu sau, Mộ Dung Miên chậm rãi ngồi xuống thảm, lưng dựa vào sô pha, cầm lấy thức ăn Quý Miên Miên mang về, chậm rãi nhai từng miếng.

Đồ ăn đã nguội lạnh, chẳng còn chút hương vị gì, nhất là món mặn, sau khi lạnh càng khó ăn hơn.

Mộ Dung Miên ăn rất chậm, người ngoài nhìn vào có khi còn nghĩ anh đang ăn một món gì ngon nhất trần đời.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1675: Muốn Bảo Vệ Một Người Thì Cần Phải Đánh Đổi

Mộ Dung Miên ăn xong thì Quý Miên Miên cũng tỉnh giấc.

Thấy Mộ Dung Miên ngồi đó, cô vội vàng ngồi dậy: “Anh về rồi... Tôi... Ngại quá, vừa rồi tôi ngủ quên mất.”

Mộ Dung Miên không quay đầu lại: “Ừ, ăn cơm tối chưa?”

Quý Miên Miên ngồi xuống, vội vàng chạy đi bật đèn, sau đó nói: “Đã ăn ở ngoài rồi, chắc đồ ăn tôi mang về cho anh đã nguội rồi, sao anh không gọi tôi dậy, tôi đi hâm nóng cho anh?”

Mộ Dung Miên lấy tay che mắt một hồi mới bỏ xuống: “Không cần, tôi ăn xong rồi.”

Quý Miên Miên nhìn Mộ Dung Miên, kinh ngạc: “Sắc mặt của anh kém quá, anh không sao chứ?”

Sắc mặt của anh tái nhợt hơn bình thường, không có chút máu nào, hơn nữa hình như rất yếu.

Mộ Dung Miên lắc đầu: “Không sao...”

Quý Miên Miên lo lắng đi tới đặt tay lên trán anh, trán anh rất lạnh, không hề có chút ấm áp nào.

“Thật sự không sao chứ? Nhìn anh hình như ốm rồi!”

Mộ Dung Miên lắc đầu: “Thật sự là không sao...”

“Hay là... đi bệnh viện khám đi.”

Mộ Dung Miên vẫn lắc đầu: “Không cần, tôi ăn rồi, cô về ngủ đi. Ngày mai không có việc gì, cô không cần qua đây.”

“Nhưng mà... anh...”

“Về đi.”

Quý Miên Miên cắn môi: “Vậy... Mai tôi lại sang thăm anh, nếu có chuyện gì thì anh nhất định phải tìm tôi đấy.”

“Được, tôi biết rồi.”

Trong lòng Quý Miên Miên rất lo lắng, nhưng thái độ của Mộ Dung Miên rất lạnh nhạt, cũng không chú ý tới cô nữa, cô đành phải ra về.

Cửa phòng đóng lại, trong phòng lại lâm vào yên tĩnh.

Mộ Dung Miên đột nhiên ho khan, anh ho rất dữ dội, giống như muốn văng cả phổi ra ngoài.

Mộ Dung Miên đứng dậy, đi nhanh vào toilet, nôn toàn bộ thức ăn trong bụng ra, trái tim đập bình bịch trong ngực, mạch máu như sắp nổ tung.

Nôn sạch sẽ thức ăn, Mộ Dung Miên mới giật nước cho trôi hết đi, sau đó lại xoay người tiêu sái đi tới bên bồn nước rửa tay. Anh nhìn mặt mình trong gương, quả thật không khác gì quỷ sống.

Mộ Dung Miên cười khổ một tiêng, mở vòi nước, vục nước rửa mặt.

Anh nghe thấy bên ngoài truyền tới tiếng chuông điện thoại, anh mặc kệ.

Nhưng tiếng chuông chẳng khác nào tiếng đòi mạng, vẫn cứ kêu, cứ kêu, kêu không ngừng.

Mộ Dung Miên chậm rãi ra ngoài, cầm lấy di động, thấy dãy số trên màn hình thì mặt không thay đổi tắt đi, sau đó tắt máy luôn.

Trên đời này ít ai có thể sống bình an, thuận lợi cả đời.

Anh muốn bảo vệ người mình muốn bảo vệ thì phải trả một cái giá khác.

...

Nhạc gia, vừa về nhà đã thấy hai người đàn ông một lớn một nhỏ đều sắp khóc tới nơi.

Hạnh Nhân đói bụng, gào thét đòi mẹ.

Oắt con này có tật xấu là không chịu uống sữa ngoài, đưa bình vào miệng nó

cũng lè lưỡi đẩy ra, chỉ muốn bú mẹ mà thôi.

Thím Ngũ và Nhạc Thính Phong đều không có cách nào cả, một thằng nhóc mới có mấy tháng tuổi mà sao lại khôn thế chứ?

Hoàn hảo, mẹ rốt cuộc cũng quay về!

Hạnh Nhân vừa nhìn thấy Yến Thanh Ti thì đã đạp loạn lên trong lòng Nhạc Thính Phong, đừng nhìn nó còn nhỏ thì sức yếu, hai chân bé tí mà đạp tới mức Nhạc Thính Phong chỉ sợ đang bế sẽ làm rơi con mình mất.

Yến Thanh Ti vội chạy tới hôn con trai một cái.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1676: Ma Ma Đại Nhân, Mau Cho Con Ăn Đi!

Cô dỗ dành: "Con trai yêu quý đừng nóng vội, mẹ đi rửa tay đã..."

A, đúng rồi, Hạnh Nhân còn rất thích được mẹ hôn hít.

Dù nó đang không vui thế nào, chỉ cần được hôn một cái là lại cười rộ lên, thật sự là một đứa nhỏ dễ dỗ dành.

Nhưng lần này có lẽ do đói bụng quá nên hôn cũng không ăn thua.

Nhất là thấy mẹ đã về, nghĩ tới việc có thể ăn, thế nhưng mẹ lại chạy mất là sao?

Hạnh Nhân sửng sốt một chút, ý thức được mình bị vứt bỏ lần nữa, thế là lại gào lên một trận.

Cũng chẳng giống mọi lần nước mắt cá sấu, lần này nó khóc thật.

Nhạc Thính Phong bị tra tấn tới mức lỗ tai đau nhức: "Thằng nhóc thối này, mẹ đi rửa tay rồi sẽ về, mày xem mày có tiền đồ gì không hả, chẳng phải chỉ là ăn muộn một chút thôi sao?"

Hạnh Nhân dù mới chỉ có năm tháng tuổi nhưng lại rất thông minh, từ lúc hai tháng đã nghe ra là người ta có phải đang trách mắng mình hay không.

Nhạc Thính Phong vừa dứt lời nó lại càng khóc to hơn.

Yến Thanh Ti nghe thấy tiếng con khóc, vội vàng lau khô tay rồi chạy ra.

"Mẹ tới đây rồi, đừng khóc..."

Hạnh Nhân được Yến Thanh Ti ôm vào lòng, vừa khóc vừa dúi mặt vào ngực cô.

Rốt cuộc cũng được ăn, nó bú lấy bú để, nhưng thỉnh thoảng vẫn nấc cụt đầy tủi thân làm cho Yến Thanh Ti vừa đau lòng lại vừa buồn cười.

Thằng nhóc này sao tính tình lại không kiên nhẫn như vậy chứ?

Rốt cuộc con cũng nín, Nhạc Thính Phong thở dài một hơi: "Bà xã, em nói

xem nó giống ai chứ?”

Yến Thanh Ti lườm anh một cái: “Chắc chắn là giống anh rồi. Chẳng lẽ giống người khác à?”

“Mặt thì giống anh, nhưng mà tính cách thì...”

“Ha ha... Mẹ nói, Hạnh Nhân rất ngoan, ngoại trừ không thể nhịn đói ra thì lúc nào cũng tốt, so với anh trước đây thì tốt hơn gấp mấy chục lần. Mẹ nói, trước đây anh chẳng bao giờ chịu ngủ, toàn quấy đêm, hành hạ bà...”

Đang nói, Tiểu Hạnh Nhân dừng lại, không ăn, ngửa đầu nhìn cô, Yến Thanh Ti vội vàng dỗ dành: “A a, ngoan, không phải nói con đâu, mẹ đang nói ba con, ba con chẳng ngoan chút nào, Hạnh Nhân của mẹ là ngoan nhất, mau ăn đi.”

Nhạc Thính Phong sờ sờ mũi, vội lảng sang chuyện khác: “Hôm nay đã gặp Mộ Dung Miên chưa, có suy nghĩ gì không?”

Yến Thanh Ti: “Em cảm thấy giống như chúng ta phỏng đoán, hình như anh ta có nguyên nhân không thể nói cho bất kỳ ai.”

“Không thể nói nhưng vẫn quay về, rõ ràng là vẫn luyến tiếc Quý Miên Miên.”

Yến Thanh Ti có chút vô lực: “Có cách nào... để xác định anh ta và Diệp Thiều Quang có phải là một người hay không nhỉ? Cho dù anh ta không thừa nhận thì em cũng yên tâm để Miên Miên đi theo anh ta.”

Nhạc Thính Phong nghĩ nghĩ: “Thực ra... có một cách.”

“Anh nói đi...”

“Ngày mai em tới văn phòng, tìm cách lấy tóc, nước bọt, máu hay cái gì mà có thể để người ta kiểm tra ADN của Mộ Dung Miên một chút.”

Yến Thanh Ti nhíu mày: “Anh muốn kiểm tra để so sánh với ADN của Diệp Thiều Quang sao? Nhưng Diệp Thiều Quang không để lại cái gì để check ADN, làm sao mà so sánh đây?”

“Trước đó, Diệp Kiến Công đổ tội cho Diệp Thiều Quang giết người, không phải anh ta bị giam giữ trong cục cảnh sát một thời gian sao? Lúc đó cục

cảnh sát đã lấy mẫu ADN của anh ta rồi, giờ chỉ cần lấy được mẫu vật của Mộ Dung Miên là có thể so sánh được ngay.”

Mắt Yến Thanh Ti sáng lên, một tay kéo cổ Nhạc Thính Phong xuống, hôn lên mặt anh một cái: “Đúng thế, ông xã, anh quá thông minh.”

--- O ---

Chương 1677: Không Phải Em Coi Trọng Sắc Đẹp Của Cậu Ấy, Muốn Quyến Rũ À?

Nhạc Thính Phong mỉm cười, nhân lúc Yến Thanh Ti còn chưa kịp rút tay về thì anh đã kéo cô lại, hôn như thế làm sao mà đủ.

Anh giữ cô lại, cúi đầu hôn lên gương mặt nhỏ nhắn kia.

...

Tâm tình Yến Thanh Ti rất kích động, rốt cuộc cũng tìm được cách chứng minh thân thế của Mộ Dung Miên.

Hôm sau, cô kích động chạy tới phòng làm việc, kết quả chị Mạch nói hôm nay Mộ Dung Miên không có việc, chị đang tìm kịch bản thích hợp cho anh ta, thuận tiện cũng muốn tìm cho anh một thầy dạy diễn xuất.

Làm diễn viên không phải dễ dàng như vậy, Mộ Dung Miên phải học qua diễn xuất một thời gian mới có thể tham gia đóng phim được.

Chị Mạch chỉ muốn lập tức đẩy Mộ Dung Miên ra ngoài sân khấu, nhưng sự thật không cho phép làm điều đó.

Yến Thanh Ti nhíu mày, nói: "Chị Mạch, chị cũng thật là sao lại để bụng người mới như thế, mau sắp xếp công việc cho anh ta. Nếu chị không tìm thấy tài nguyên thích hợp thì để em tìm giúp chị."

Chị Mạch...

"Thanh Ti, em..."

Yến Thanh Ti ôm lấy bả vai chị Mạch: "Dù sao chị cũng mau lên, mau sắp xếp đi, hoặc làm theo lời em, trước cứ sắp xếp anh ta chụp vài ba ảnh quảng cáo, em cảm thấy người này rất được đó."

"..."

"Còn về thầy dạy diễn xuất thì sao lại phải phiền toái tìm kiếm làm gì? Em cũng không phải học hành gì, cũng không xuất thân từ chuyên ngành diễn xuất, giờ cũng là diễn viên rồi đó thôi?"

Chị Mạch: “Nhưng hai người các em...”

Yến Thanh Ti lại nói: “Với khuôn mặt đẹp đẽ, cao quý của Mộ Dung Miên, em cảm thấy chị không cần tốn nhiều thời gian lắm đâu, cứ chọn cho anh ta vài vai diễn hợp với phong cách bản thân là được.”

“Cái này... được không?”

Yến Thanh Ti vỗ vỗ vai chị Mạch: “Đương nhiên rồi, tuyệt đối có thể.”

Vẻ mặt chị Mạch đầy hồ nghi nhìn cô: “Thanh Ti, sao em lại đối xử tốt với vị sư đệ này thế, so với chị còn muốn tốt hơn ấy?”

Yến Thanh Ti mỉm cười: “Không phải em đang phân ưu với chị sao?”

Chị Mạch giữ chặt cô, kéo vào văn phòng, sau đó nói: “Em đừng có nói bừa, chị còn không quá hiểu em sao? Thanh Ti, em là người đã kết hôn rồi, Hạnh Nhân nhà em còn chưa cai sữa, hơn nữa ông chủ đối xử tốt với em như vậy, đẹp trai như vậy, em nói gì cậu ấy đều nghe theo, em còn cảm thấy không đủ à? Mộ Dung Miên kia tuy rằng cũng rất đẹp trai, nhưng... ông chủ đâu có kém cậu ta chút nào? Em đừng làm chuyện hồ đồ.”

Chị Mạch thấy Yến Thanh Ti đối xử tốt với Mộ Dung Miên thì không khỏi lo lắng.

Chị vô cùng hối hận vì đã ký hợp đồng với Mộ Dung Miên.

Yến Thanh Ti rút tay ra khỏi tay chị Mạch, vẻ mặt không vui: “Chị lại nghĩ đi đâu thế hả?”

Chị Mạch: “Chẳng lẽ không phải vì em coi trọng sắc đẹp của Mộ Dung Miên nên muốn quyến rũ cậu ta à?”

Yến Thanh Ti trừng mắt: “Đương nhiên không phải, em là loại người đó ư?”

“Vậy sao em lại đối xử với cậu ta tốt thế?”

“Không phải vì Miên Miên à?”

Chị Mạch nghi ngờ: “Thật chứ?”

Yến Thanh Ti bĩu môi: “Đương nhiên rồi... Em không cần làm bà mẹ quốc

dân có chồng đẹp con khôn, tự nhiên đi quyến rũ anh ta, em có bị điên đâu."

Chị Mạch thở phào một hơi: "Vậy là tốt rồi, em hiểu được là tốt. Trong làng giải trí, nhắc tới nữ ngôi sao là người ta nhắc em đầu tiên, ai mà không hâm mộ, ghen tị chứ, chỉ ước em bị đá ra khỏi hào môn, em không thể để họ được như ý nguyện được."

Yến Thanh Ti: "Đương nhiên rồi."

Chị Mạch liên tục gật đầu: "Đúng thế, không thể... Đúng rồi, hôm nay chị phát hiện ra trên mạng có người tung tin em đã ly hôn, có muốn bác bỏ tin đồn không?"

Hai tháng gần đây, trên mạng luôn xuất hiện tin tức hai người ly hôn, nhưng chỉ trong một phạm vi nhỏ chứ không lan truyền rộng rãi.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1678: Em Ở Đây, Vẫn Luôn Đợi Anh

Hơn nữa, fan của Yến Thanh Ti càng ngày càng đông, trong đó còn có cả fan của Nhạc Thính Phong gộp lại, không đợi tin đồn ly hôn lan truyền rộng thì đã bị người hâm mộ của cả nhà này diệt trừ sạch sẽ rồi.

Yến Thanh Ti cười lạnh: “Ly hôn? A... Không cần bác bỏ tin đồn, hôm nay em sẽ tát lên mặt họ một cái là được.”

Vì thế, đêm hôm đó, Yến Thanh Ti và chồng con ra ngoài ăn tối bị người ta chụp hình rồi đưa lên mạng, tin tức trở nên nóng hổi.

Ảnh chụp bằng di động, nhìn không được rõ lắm nhưng liếc mắt một cái là có thể nhận ra cả nhà Yến Thanh Ti.

Từ trong khách sạn đi ra, Nhạc Thính Phong một tay ôm vợ, một tay bế con, đến bãi đỗ xe thì mở cửa xe cho cô ngồi lên rồi đưa con cho cô bế.

Một ảnh nữa là Nhạc Thính Phong lên xe, anh đứng ở cửa, nói với Yến Thanh Ti câu gì đó, còn với sang hôn cô một cái rồi mới đánh xe rời đi.

Vì thế, tin đồn ly hôn hoàn toàn chìm nghỉm, về phần một nhà ba người này lại trở thành đề tài nóng hổi cho các fan hâm mộ.

Đêm đó, Yến Thanh Ti ở nhà đăng weibo, ảnh chụp Hạnh Nhân ngồi trong lòng Nhạc Thính Phong, cha con hai người đang ngồi nghịch di động, trên di động là một trò chơi nào đó.

Yến Thanh Ti lại viết: “Mình cảm thấy cần phải nói chuyện với Nhạc tiên sinh về vấn đề dạy dỗ con cái!”

Vì thế, hôm đó dưới weibo của cô có tới mấy ngàn bình luận, tất cả đều là: #fan của chị bị bắn trúng tim rồi, cầu ảnh Hạnh Nhân#

...

Tối hôm qua, sau khi về nhà, Quý Miên Miên vẫn lo lắng cho Mộ Dung Miên, vài lần muốn chạy sang gõ cửa nhưng vì sợ ảnh hưởng anh nghỉ ngơi nên cũng không quấy rầy nữa.

Rốt cuộc cũng đợi tới hừng đông, Quý Miên Miên chạy xuống lầu mua bữa sáng, sau đó vội vàng trở về.

Nhưng cô bấm chuông mãi vẫn không có ai mở cửa.

Cô nhìn thời gian, còn chưa tới 8 giờ, sao đã ra ngoài rồi? Nhớ tới sắc mặt của anh tối qua, trong lòng Quý Miên Miên càng lo lắng, liên tục ấn chuông, vẫn không có ai mở cửa, cô dùng sức đập ầm ầm lên cánh cửa.

Đập đến khi bàn tay đỏ lừ thì cửa mới mở ra.

Giọng Mộ Dung Miên khàn khàn: "Không phải... bảo cô đừng tới sao?"

"Tôi tới đưa... Anh bị ốm, sao mặt đỏ vậy?" Quý Miên Miên vừa ngẩng đầu đã thấy sắc mặt Mộ Dung Miên đỏ bừng, hốc mắt sưng đỏ, môi nhợt nhạt, thân hình lung lay sắp đổ.

Mộ Dung Miên xoay người không nhìn Quý Miên Miên: "Tôi không sao, để đồ đó rồi cô ra ngoài đi."

"Anh bị ốm rồi, để tôi đưa anh đi bệnh viện được không?"

"Tôi không tới bệnh viện, cô mau về đi."

"Anh hãy nghe tôi, anh phải đi bệnh viện, anh... A..."

Thấy Mộ Dung Miên lung lay sắp ngã, Quý Miên Miên vội vàng kêu lên một tiếng rồi tiến lên ôm lấy anh: "Sao người anh nóng thế? Anh sốt rồi."

Mộ Dung Miên rất yếu, anh nói: "Không được... Không đi bệnh viện, không thể đi..."

"Vậy... vậy không đi nữa, không đi..."

Quý Miên Miên rất khỏe, cứ thế đỡ Mộ Dung Miên đi vào phòng ngủ, để anh nằm lên giường, đắp chăn cho anh: "Tôi đi lấy nước..."

Cô lấy nước về, Mộ Dung Miên đã gần như lâm vào hôn mê. Nhưng miệng anh vẫn đang nói cái gì, Quý Miên Miên cúi đầu, lỗ tai dán lên môi anh, rốt cuộc cũng nghe được lời anh nói.

Anh đang gọi một cái tên: Miên Miên.

Một tiếng trầm, một tiếng thanh cứ thế lặp đi lặp lại trong lúc anh lâm vào hôn mê, dần mất đi ý thức.

Hốc mắt của Quý Miên Miên đỏ lên, cổ họng nghẹn đắng: “Em ở đây... Em vẫn đang đợi anh...”

Ý thức của Mộ Dung Miên đã gần như tan rã, đột nhiên anh ôm cô vào ngực, gọi tên cô: “Miên Miên...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1679: Em Biết, Anh Không Nỡ Bỏ Lại Mình Em

Giọng Mộ Dung Miên khàn khàn, hai tay anh ôm chặt Quý Miên Miên, miệng vô thức gọi tên cô.

Đây là cảm tình anh khắc sâu trong đáy lòng, là tình cảm anh không thể khống chế, không thể ngăn cản, cái tên này giống như đã khắc sâu vào lòng, trở thành tín ngưỡng tồn tại của anh, thành từng phần thân thể anh.

Quý Miên Miên ghé vào ngực Mộ Dung Miên, vươn hai tay ôm lấy anh.

Trên người anh rất nóng, thân thể gầy trơ xương như có thể chọc thủng người ta bất cứ lúc nào.

Mặt Quý Miên Miên dán trên ngực Mộ Dung Miên, hai má bị nhiệt độ cơ thể anh hun nóng bừng, nước mắt chảy xuống ngực anh như có thể bốc hơi ngay lập tức, yết hầu cô nghẹn ngào: “Em vẫn đang chờ anh, em vẫn ở đây...”

Cho tới bây giờ cô chưa từng rời đi, dù là thân thể hay trái tim đều luôn ở tại đây.

Tầm mắt Quý Miên Miên càng lúc càng mơ hồ, trong lòng tràn ngập vui sướng.

Cô biết người cô chờ đã quay lại rồi.

Dù cho dùng cách nào, dù anh không thừa nhận, nhưng cô nhận ra anh là đủ rồi... Cô không cần gì nhiều, cô cũng không chờ mong kỳ tích xuất hiện, chuyện này đối với cô mà nói đã là một kỳ tích rồi.

Quý Miên Miên cố gắng ngẩng đầu lên, thân thể cô bị anh siết lấy, nước mắt của cô rơi lã chã, lúc chảy vào miệng chỉ thấy mặn chát, nhưng trong lòng lại vô cùng ngọt ngào.

Cô run run hôn lên môi Mộ Dung Miên một cái, nói: “Em biết anh đã trở về... Anh không muốn bỏ lại một mình em...”

Cô vẫn luôn tin anh sẽ không bỏ cô lại một mình, sao anh có thể bỏ lại cô được chứ?

Quý Miên Miên nhớ ra, muốn gọi điện tìm người, nhưng Mộ Dung Miên vẫn cứ ôm chặt lấy cô không chịu buông tay.

Một người đã lâm vào hôn mê sao lại có sức mạnh lớn tới vậy, có lẽ là do chấp niệm trong lòng anh quá lớn.

Trong lòng Quý Miên Miên vô cùng vui sướng, cô không muốn làm gì, cũng không dám vui mừng quá mức, chỉ sợ đây là một giấc mộng.

Nhưng rất nhanh cô lại trở nên lo lắng, người anh rất nóng, cần phải gặp bác sĩ, cho dù không đi bệnh viện thì cũng phải gọi bác sĩ tới khám.

Nhưng Mộ Dung Miên chìm trong hôn mê vẫn không chịu buông tay, ôm chặt Quý Miên Miên trong ngực mình.

Quý Miên Miên lo lắng cho thân thể anh, nói: "Để em đứng lên đi, em đi gọi điện thoại, anh ốm rồi... phải nhanh chóng hạ sốt."

Nhưng vẫn vô dụng, cảm xúc của anh đã bình ổn lại, không nói mê nữa, có điều vẫn không chịu buông tay ra.

Quý Miên Miên càng lo lắng, cứ thế này mãi thì chỉ sợ sẽ sốt tới chết mất.

Cô thấy điện thoại của Mộ Dung Miên đặt ở đầu giường, tuy rằng cả người bị anh ôm lấy nhưng hai tay vẫn có thể hoạt động, vì thế cô cố gắng vươn tay cầm lấy điện thoại.

Cố gắng với chừng mười phút, cuối cùng cũng lấy được điện thoại.

Hai tay Quý Miên Miên mỏi nhừ, cũng may là đã lấy được điện thoại của Mộ Dung Miên rồi.

Điện thoại của anh vẫn đang trong trạng thái tắt, Quý Miên Miên khởi động máy, sau đó màn hình hiện lên bảng gõ mật mã, là bốn con số.

Quý Miên Miên thử vài lần đều không được, cô cắn môi, là số nào đây?

Có thể là... Quý Miên Miên thử gõ bốn con số này, không ngờ lại mở khóa thành công.

"Tách", một giọt nước mắt rơi xuống màn hình.

Mật mã mở điện thoại lại là sinh nhật của cô.

Quý Miên Miên cắn môi, cố gắng nhịn không khóc thành tiếng.

--- O ---

Chương 1680: Em Không Đi Dâu Cả, Em Ở Đây Với Anh

Đây là Diệp Thiều Quang của cô, cho tới bây giờ anh chưa từng thay đổi.

Trong lễ trao giải kia, nghe được giọng của anh là cô biết anh đã trở lại rồi.

Quý Miên Miên thấy có rất nhiều cuộc gọi nhỡ, đều là từ nước ngoài gọi về, nhưng hiện tại cô không có thời gian quan tâm những cái này, cô phải nhanh chóng tìm người.

Cô không nhớ số của ai cả, chỉ nhớ số của Yến Thanh Ti.

Vì thế, sau khi lo lắng hai giây, cô bèn gọi ngay cho Yến Thanh Ti.

"Miên Miên..."

Quý Miên Miên nói: "Chị, chị giúp em việc này với, Diệp... à, Mộ Dung Miên xảy ra chuyện rồi, cả người nóng bừng, sốt cao lắm, nhưng anh ấy không chịu đi bệnh viện, chị gọi điện thoại cho bác sĩ Lý, nhờ chị ấy giúp em, bảo chị ấy... tới nhà em xem bệnh được chứ?"

Quý Miên Miên vốn định nói là Diệp Thiều Quang, nhưng cuối cùng vẫn gọi tên Mộ Dung Miên.

Nếu anh không tự nói thì cô sẽ không bắt anh phải nhận, chỉ cần trong lòng cô biết là tốt rồi.

Yến Thanh Ti là người rất khôn khéo, cho dù nghe ra giọng điệu Quý Miên Miên không ổn nhưng vẫn vờ như không biết: "Chị biết rồi, chị sẽ qua đó ngay. Em đừng sốt ruột, trước tiên nói xem anh ta bị bệnh gì?"

Quý Miên Miên nói: "Cả người sốt cao, giờ đã hôn mê rồi."

Cúp máy, Yến Thanh Ti lập tức gọi cho Lý Nam Kha.

Lý Nam Kha vừa nghe, không nói hai lời, lập tức mang theo đồ nghề ra ngoài.

Yến Thanh Ti và Lý Nam Kha cơ hồ là tới cùng một lúc.

Quý Miên Miên nói cho cô là hiện tại cô không có cách nào đi mở cửa cả vì đang bị Mộ Dung Miên ôm rất chặt, bảo Yến Thanh Ti đi tìm thợ mở khóa.

Cửa mở ra, hai người vọt vào phòng ngủ của Mộ Dung Miên, chỉ thấy Quý Miên Miên bị Mộ Dung Miên ôm chặt, hốc mắt sưng đỏ, nước mắt đã cạn khô, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, vừa nhìn đã làm người ta thương xót.

Quý Miên Miên vội nói: "Chị Thanh Ti, hai người tới đây, bác sĩ Lý, chị mau nhìn xem anh ấy bị làm sao vậy?"

Lý Nam Kha mở túi thuốc, lấy nhiệt kế ra, nói: "A, bệnh thành thế này mà vẫn biết ôm người, chị cảm thấy tám phần là chả sao cả."

Tay Yến Thanh Ti giật nhẹ cánh tay của Mộ Dung Miên, vô dụng, tên này lại càng ôm chặt hơn.

Từ hành vi này mà xét thì không cần xét nghiệm ADN cũng biết rồi.

Quý Miên Miên vội vàng giải thích: "Không phải, anh ấy không phải..."

"Rồi rồi rồi, không nói nữa, xem em sốt ruột đến mức nào kìa."

Lý Nam Kha lấy nhiệt kế ra, nói: "Chậc, đã sốt tới 40 độ rồi, tại sao anh ta lại sốt vậy?"

Quý Miên Miên lắc đầu: "Em không biết, sáng nay em gọi cửa đã thấy anh ấy như vậy rồi."

Lý Nam Kha nói: "Tiêm thuốc hạ sốt trước đã, nhưng dù sao cũng phải nghĩ cách để anh ta buông em ra, nếu không sao mà tiêm được."

Dù thế nào thì cũng phải hạ sốt trước rồi nói.

Quý Miên Miên: "Nhưng anh ấy không chịu buông..."

Yến Thanh Ti cúi đầu, nhìn Mộ Dung Miên, mặt anh đã đỏ bừng vì sốt: "Vậy em bảo anh ta bỏ ra đi, anh ta không nghe lời ai, nhưng chả lẽ không nghe cả lời của em nữa à?"

Quý Miên Miên cắn cắn môi: "Vậy để em thử lại..."

Trước đó cô đã nói rồi nhưng anh không chịu buông tay.

Quý Miên Miên ôm lấy mặt Mộ Dung Miên, nói: “Em không đi, em không đi đâu cả, em ở đây với anh... Anh cứ buông tay ra trước đi, để bác sĩ tiêm cho anh. Anh cứ ôm em thế này... chân tay em đã tê rần rồi. Em không đi đâu cả, thật mà.”

Quý Miên Miên vừa nói vậy, lực trên cánh tay Mộ Dung Miên cũng nới lỏng ra một chút.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1681: Không Có Anh, Em Rất Sợ Bóng Đêm

Quý Miên Miên vội vàng nắm lấy tay anh, ngồi sang một bên: "Bác sĩ Lý, chị hãy tiêm cho anh ấy đi."

Lý Nam Kha gật đầu, tiêm thuốc hạ sốt xong còn cẩn thận kiểm tra lại thân thể của anh.

Làm một bác sĩ thì phải phụ trách với bệnh nhân. Cô nhìn thấy Mộ Dung Miên cũng không phải vì cảm lạnh mà phát sốt.

Lý Nam Kha lấy ống nghe, lật áo của Mộ Dung Miên lên, nhìn thấy vết thương trên người anh thì sửng sốt một chút.

Cô sờ sờ vết thương xem xét một chút, sau đó mới đặt ống nghe lên ngực anh, nghe một hồi lâu thì sắc mặt thay đổi.

Lý Nam Kha đứng dậy, nói: "Đây là do vết thương cũ tái phát, trước tiên cứ xem có thể thuận lợi hạ sốt không đã, chờ anh ta tỉnh thì nên tới bệnh viện kiểm tra một chút."

Quý Miên Miên cảm kích nói: "Cảm ơn bác sĩ Lý, cảm ơn chị Thanh Ti."

"Chuyện nhỏ thế này cảm ơn gì chứ, chị cũng không dám tiêm linh tinh cho anh ta được, dù sao cũng chưa rõ ràng tình huống hiện tại lắm, chị để lại cho em chút thuốc hạ sốt thôi."

"Vâng..."

Lý Nam Kha nhìn bộ dáng lo lắng của Quý Miên Miên, hơn nữa thấy tình huống của Mộ Dung Miên đúng là không thể bỏ mặc được, cô nói: "Bỏ đi, chờ thêm nửa giờ nữa, chị xem tình hình anh ta thế nào rồi sẽ quyết định có nên đi hay không."

Cô liếc mắt nhìn Yến Thanh Ti một cái, hai người ra ngoài phòng khách, để lại phòng ngủ cho hai người bọn họ.

Yến Thanh Ti vừa rồi thấy biểu tình của Lý Nam Kha không đúng nên hỏi: "Bị thế nào?"

Lý Nam Kha nhíu mày: “Thân thể của anh ta...”

“Thế nào?”

Lý Nam Kha thấp giọng nói: “Từng bị trọng thương nhưng chưa khỏi hẳn. Tôi thấy trên người anh ta có nhiều vết rạch do phẫu thuật, hơn nữa có hai chỗ là giải phẫu lớn, từ vết sẹo có thể thấy là cách đây chưa lâu nên chưa hoàn toàn hồi phục. Anh ta đang ở trong thời kỳ dưỡng thương, sao lại xuất viện chứ? Bình thường với các ca phẫu thuật lớn thì thời gian theo dõi rất dài, không biết anh ta phẫu thuật ở đâu mà bác sĩ lại cho anh ta đi như thế?”

Yến Thanh Ti cả kinh, lắc đầu: “Không biết... anh ta phẫu thuật ở đâu?”

Lý Nam Kha chỉ tay vào ngực: “Bây giờ tôi vẫn đang đoán thôi, chờ kiểm tra toàn diện mới xác định chính xác được. Nhưng mà này, có phải Miên Miên đối với anh ta hơi tốt quá mức không?”

Trong đầu Yến Thanh Ti nhanh chóng hiện lên vài hình ảnh, nhưng sau đó cô bèn gạt hết đi.

“Nghệ sĩ mới của chị Mạch, coi như là tiểu sư đệ của tôi.”

Lý Nam Kha nhẹ giọng than: “Vậy cô nên nói với người đại diện, tiểu sư đệ này của cô giờ như người thủy tinh, nên cẩn thận một chút, nên nghỉ ngơi nhiều, nếu làm việc thì nên tránh các hoạt động cần vận động mạnh.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Tôi biết rồi.”

Trong lòng cô rất lo lắng, cô có thể nhận ra Mộ Dung Miên không khỏe, nhưng không ngờ sức khỏe lại kém tới mức này.

Đúng rồi, nếu anh ta là Diệp Thiều Quang, tối hôm đó dù không bị thương vì đạn thì từ trên cao như thế ngã xuống, thân thể cũng sẽ bị thương rất nghiêm trọng.

Không tĩnh dưỡng ba bốn năm thì sao có thể khỏe lại được.

Nhưng giờ mới chỉ qua một năm.

...

Trong phòng ngủ, Quý Miên Miên ngồi tựa bên giường của Mộ Dung Miên.

Cô không khóc, tay nắm chặt tay anh, ghé vào lỗ tai anh, nói: “Anh nhất định phải khỏe lại. Anh về rồi, em sẽ không để anh đi nữa, dù anh có là ai... em biết anh vẫn là anh mà thôi... Anh không được để một mình em đối mặt với bóng đêm nữa. Không có anh, em rất sợ.

Người chưa từng trải qua sẽ vĩnh viễn không biết được sự thống khổ của việc mất đi người mình yêu thương nhất.

Quý Miên Miên đã trải qua một lần, cô không bao giờ muốn nếm lại nỗi đau đó lần thứ hai.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1682: Hôn Trộm Bị Bắt Quả Tang Thì Phải Làm Sao?

Yến Thanh Ti và Lý Nam Kha ngồi ở phòng khách nhà Lãnh Nhiên, đem đồ ăn vặt ra vừa ăn vừa nói chuyện. Qua nửa giờ, Lý Nam Kha lại đo nhiệt độ của Mộ Dung Miên, rất may nhiệt độ đã giảm xuống.

Lý Nam Kha an ủi Quý Miên Miên: “Nhiệt độ giảm rồi, thuốc hạ sốt có tác dụng, đừng lo lắng nữa, chắc vấn đề không đến nỗi nghiêm trọng đâu. Sau này bảo anh ta nghỉ ngơi nhiều vào, bảo trì tâm tình vui vẻ, không được vận động kịch liệt. Trước mắt, quan trọng nhất là anh ta phải nghỉ ngơi, ăn lạt thôi.”

Quý Miên Miên liên tục gật đầu: “Vâng, em nhớ rồi, cảm ơn bác sĩ Lý.”

Yến Thanh Ti liếc mắt nhìn bông sát trùng trong thùng rác, trên mặt bông vẫn còn dính chút máu, cô thừa dịp Quý Miên Miên và Lý Nam Kha đang nói chuyện bèn cầm miếng bông cho vào túi.

Lý Nam Kha thấy hành động của cô thì cũng rất tò mò nhưng vẫn không nói gì.

“Vậy bọn chị về trước, sau đó sẽ cho người mang đồ ăn tới cho em.”

“Chị...”

“Được rồi, không sao, lời cảm ơn kia cho dù em... Quên đi, chăm sóc anh ta cẩn thận, coi như anh ta được lời rồi.”

Đang nói, di động của Mộ Dung Miên vang lên, Yến Thanh Ti ở ngay bên cạnh, liếc mắt nhìn: “Từ nước ngoài? Có nghe không?”

Quý Miên Miên băn khoăn: “Em cũng không biết nữa. Vừa rồi em dùng máy anh ấy gọi đi, thấy có rất nhiều cuộc gọi nhỡ từ nước ngoài.”

Yến Thanh Ti âm thầm ghi nhớ dãy số đó rồi cười nói: “Nếu thế thì bọn chị về trước đây.”

Rồi cô tắt máy của Mộ Dung Miên đi, để lại trên bàn.

“Bọn chị về trước, nếu có việc gì thì cứ gọi điện.”

“Vâng, em sẽ...” Quý Miên Miên muốn đứng dậy.

Yến Thanh Ti vội vàng nói: “Đừng tiễn nữa, ở lại trông anh ta đi.”

Ra tới cửa, Lý Nam Kha liền hỏi: “Sao cô lại nhặt miếng bông kia làm gì?”

“Có chuyện cần dùng, để chứng thực một số phán đoán trong lòng.”

Lý Nam Kha tò mò: “Phán đoán gì?”

Yến Thanh Ti: “Tạm thời chưa thể nói với cô được, chờ tôi lấy được kết quả rồi nói sau.”

“Cô thật là cứ thần thần bí bí.”

Hai người đi vào thang máy, Yến Thanh Ti nói: “Đúng rồi, cô có biết vừa rồi cô vào nhà của ai không?”

“Ai?”

Yến Thanh Ti mỉm cười: “Lãnh Nhiên...”

Cô nói xong, Lý Nam Kha định lao ra ngoài trong khi cửa thang máy đang đóng lại, Yến Thanh Ti vội giữ lấy tay cô: “Cô làm sao thế?”

Lý Nam Kha cào cào cửa thang máy: “Tôi đi ra, để tôi đi ra đi, tôi muốn nhìn giường ngủ của nam thần Lãnh Nhiên, muốn uống cốc nước mà cậu ấy hay uống...”

Yến Thanh Ti...

...

Về nhà, Yến Thanh Ti giao miếng bông dính máu cho Nhạc Thính Phong.

Cô lại nhớ tới dãy số điện thoại nước ngoài gọi cho Mộ Dung Miên: “Ông xã, tiện thể tra giúp em số điện thoại này.”

Lý Nam Kha nói khả năng là Mộ Dung Miên đã qua giải phẫu lớn.

Yến Thanh Ti cảm thấy anh ta có liên hệ mật thiết với nhà Mộ Dung ở nước

ngoài kia.

Nhưng quan hệ đó là gì, Mộ Dung Miên có phải là Diệp Thiều Quang hay không, có lẽ phải đợi tới khi có kết quả ADN mới biết được.

Quý Miên Miên cho Mộ Dung Miên uống nước, nhưng miệng anh mím rất chặt, nước không thể trôi vào được.

Môi Mộ Dung Miên khô nứt, trắng bệch.

Quý Miên Miên nhìn mà đau lòng, cô do dự một hồi rồi bưng cốc nước lên, uống một ngụm, sau đó cúi đầu hôn lên môi anh, đẩy nước sang.

Thấy anh uống được, gánh nặng trong lòng cô mới thả xuống, đang định đứng dậy thì đột nhiên Mộ Dung Miên lại mở mắt ra.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1683: Chỉ Cần Là Anh, Em Không Để Ý Chuyện Gì Cả

Ánh mắt Mộ Dung Miên vì sốt cao mà giờ phút này đầy tơ máu, anh nhìn chằm chằm vào Quý Miên Miên, trong ánh mắt đầy vẻ mê man.

Hai người rất gần nhau, gần như có thể nghe được tiếng thở của đối phương.

Mặt Quý Miên Miên hơi hồng lên, cô chợt nhớ tới việc mình vừa làm thật sự là có thể làm cho người ta hiểu lầm.

Hôn trộm còn bị người ta bắt quả tang, chuyện này đúng là rất dọa người.

Nhưng... cô vừa mới động một chút, môi vừa rời đi không tới một giây đã bị ép trở về.

Sức khỏe của Mộ Dung Miên hiện tại rất không tốt, không hiểu anh lấy đâu ra khí lực lớn như thế, ấn chặt gáy Quý Miên Miên, cơ hồ như muốn nuốt chửng cô xuống bụng.

Quý Miên Miên không biết nên hình dung thế nào, môi Mộ Dung Miên rất nóng, tới mức làm cô nhanh chóng mất đi năng lực tự hỏi, hoàn toàn chìm đắm trong nụ hôn đó.

Khi còn ở chung với Diệp Thiều Quang, hai người hôn môi rất nhiều, đôi lúc cô còn cảm thấy không thích vì cứ cảm thấy Diệp Thiều Quang quá biến thái.

Nhưng giờ cô chỉ hy vọng khoảnh khắc này sẽ mãi mãi dừng lại, mãi mãi không chấm dứt.

Nụ hôn này nóng bỏng hơn quá khứ rất nhiều, Quý Miên Miên càng lúc càng trầm luân.

Tay cô dần dần ôm lấy cổ Mộ Dung Miên, cô ghé vào ngực anh, thừa nhận những rung động mà anh đang tạo ra.

Bỗng nhiên, Mộ Dung Miên lật người một cái, đặt cô ở dưới thân.

Hô hấp của Mộ Dung Miên dồn dập, môi anh trượt dọc theo cổ cô xuống

dưới, tay anh lột quần áo của cô ra.

Quý Miên Miên chợt thấy thân thể lành lạnh, đầu óc cũng tỉnh táo hơn. Cô nhớ tới lời Lý Nam Kha dặn dò là không được để anh vận động kịch liệt, phải tĩnh dưỡng thật tốt.

Cô giữ chặt bàn tay Mộ Dung Miên đã sắp xuống tới giữa hai chân, vội vàng nói: “Không được... Không được... Bây giờ không được... Anh ngừng lại, nghe em nói một chút... Hãy nghe lời em...”

Thanh âm của Quý Miên Miên làm cho Mộ Dung Miên cả kinh như bị dội nước lạnh xuống đầu, anh nhớ ra tình cảnh hiện tại nên vội vàng buông Quý Miên Miên ra, bật dậy khỏi người cô.

Mộ Dung Miên thân thể nửa trần, vừa rồi vì động tình nên da dẻ nổi lên một tầng hồng nhạt, tản ra hơi thở mê người.

Cô nói: “Vừa rồi bác sĩ Lý nói anh... hiện tại cần nghỉ ngơi, nghỉ ngơi thật tốt... Thân thể của anh không được khỏe...”

Mộ Dung Miên nhắm mắt lại, xoay người, buộc mình không được nhìn cô: “Xin lỗi... Vừa rồi ý thức mơ hồ, không... thấy rõ ràng là ai nên có điều mạo phạm. Thành thực xin lỗi cô, thật xin lỗi...”

Anh cố gắng làm mình bình tĩnh lại, không được nghĩ tới Quý Miên Miên nữa, nhưng thân thể và trái tim lại không khống chế được.

Hiện tại đúng là vẫn chưa được.

Quý Miên Miên cắn môi, chậm rãi mặc lại quần áo.

Cô nhích tới gần Mộ Dung Miên, ôm lấy thắt lưng anh từ đằng sau, mặt dán vào lưng anh, nhẹ nhàng cọ cọ: “Anh đừng nói gì cả, chỉ cần là anh, chỉ cần anh còn ở đây thì em không để ý chuyện gì hết.”

Hai tay Mộ Dung Miên nắm chặt, run rẩy.

Anh không khống chế được hai tay của mình, anh chỉ sợ sẽ không nhịn được mà quay lại ôm cô, hôn cô, anh không thể để bại lộ mình được.

Anh cố ý dùng thanh âm lạnh lùng, nói: “Quý tiểu thư, tôi không hiểu cô đang nói gì, cô có thể buông tay ra được không?”

Quý Miên Miên lắc đầu: “Không, không bao giờ... Anh không hiểu cũng được, em hiểu là được rồi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1684: Anh Là Người Của Em, Em Không Bao Giờ Buông Tay Ra Nữa

“Quý tiểu thư, cô... buông ra trước đi đã.” Mộ Dung Miên cố ý để thanh âm của mình nghe lạnh lùng, vô cảm, nhưng chính anh cũng cảm thấy giọng nói của mình bề ngoài lạnh lùng nhưng rõ ràng là rất bất đắc dĩ, đầy yêu thương.

Quý Miên Miên lắc đầu, nước mắt rơi xuống lưng trần của anh, cô nức nở nói: “Không buông, không chỉ bây giờ không buông, sau này em cũng sẽ không bao giờ buông ra, anh là của em.”

Anh đã về rồi thì em sẽ không bao giờ để anh đi nữa.

Lại càng không buông tay, đã bỏ qua một lần rồi, sẽ không bao giờ có lần thứ hai, lần thứ ba nữa.

Mộ Dung Miên cảm giác được sau lưng mình ướt đẫm, nghe được thanh âm nghẹn ngào của cô, trong mắt anh đầy vẻ đấu tranh, thân thể run rẩy, hiện tại anh sắp không khống chế được mình nữa rồi.

Quý Miên Miên buông tay ra: “Anh nghỉ ngơi trước đi, em đi hâm nóng bữa sáng cho anh, sẽ nhanh khỏe lại thôi.”

Cô hít hít mũi sau đó xuống giường, đi ra cửa.

Mộ Dung Miên không giữ được thân mình nữa, cả người đổ ập xuống nơi mà Quý Miên Miên vừa mới nằm.

Anh xoay người, mặt dán xuống giường, tham lam hít thở mùi thơm mà cô lưu lại.

...

Quý Miên Miên bưng bữa sáng nóng hổi đi ra, nghe thấy tiếng mở cửa, quay đầu đã thấy Lãnh Nhiên trở về, cậu kinh ngạc nhìn Quý Miên Miên: “Miên Miên...”

Quý Miên Miên tự nhiên có cảm giác nhưng bị bắt quả tang vụng trộm vậy, vội vàng giải thích: “Mộ Dung tiên sinh bị ốm, tôi tới chăm sóc cho anh ấy

một chút.”

Lãnh Nhiên: “Ồ... cô... cô...”

Anh cảm thấy cô có chỗ không đúng, hình như là môi hơi sưng, trên mặt ngoài vẻ hồng hồng còn có một chút tình ý không nói nên lời.

Trong lòng Lãnh Nhiên lộp bộp, xong rồi, lúc anh không ở đây, không phải con ma ốm kia đã quyến rũ được Quý Miên Miên rồi đấy chứ?

“Miên Miên, có phải cô bị anh ta...”

Quý Miên Miên: “Làm sao cơ?”

Lãnh Nhiên muốn hỏi có phải cô bị anh ta bắt nạt không, nhưng lời này sao có thể hỏi ra miệng được, vòng vo một chút, cuối cùng anh hỏi: “Anh ta... bị ốm thế nào?”

Quý Miên Miên nhíu mi, mặt buồn rầu: “Sốt, sốt tận 40 độ, bác sĩ Lý đã tới tiêm thuốc hạ sốt cho anh ấy rồi, giờ cũng đỡ được một chút.”

Trong lòng cô rất lo lắng, tình trạng cơ thể Mộ Dung Miên thật sự là làm người ta phát sầu.

Cô muốn đưa anh tới bệnh viện kiểm tra nhưng chắc chắn là anh không đồng ý rồi.

“Rất... rất nghiêm trọng nhỉ?”

“Đúng thế, anh đi nghỉ ngơi đi, tôi mang bữa sáng cho anh ấy. Nếu anh chưa ăn thì trong bếp còn đấy, tự lấy ăn nhé!”

“Ừ... Được...”

Quý Miên Miên rời đi, bước vào phòng Mộ Dung Miên trong ánh nhình chăm chú của Lãnh Nhiên.

Lãnh Nhiên cắn răng, Mộ Dung Miên kia vừa thấy đã biết không phải người tốt, Miên Miên không thể bị anh ta lừa được. Vì thế, cậu cẩn thận đi tới trước cửa phòng ngủ của Mộ Dung Miên, lỗ tai dán vào cửa, muốn nghe xem bọn họ đang nói gì.

Quý Miên Miên đặt điểm tâm xuống: “Em đã hâm nóng rồi, mùi vị không được ngon như cũ nữa, anh cứ ăn tạm trước đi cho ấm bụng.”

Mộ Dung Miên đã tỉnh táo lại, khôi phục bộ dáng lạnh lùng như cũ: “Tôi đã đỡ hơn nhiều rồi, cô về đi.”

Quý Miên Miên cắn cắn môi, mỉm cười với anh: “Được... Anh nghỉ ngơi đi, em đi siêu thị mua chút đồ nấu ăn.”

Nói xong, trong lúc Mộ Dung Miên còn đang kinh ngạc là tại sao cô lại đồng ý về dễ dàng như thế, Quý Miên Miên đột nhiên cúi người hôn lên môi anh, nói:

“Chờ em, em sẽ về nhanh thôi!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1685: Muốn Tiếp Tục Che Giấu Người Mình Thích

Cô cười ngọt ngào với Mộ Dung Miên, nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời, giống hệt nụ cười đầy phấn chấn, đầy sức sống của một Quý Miên Miên không bao giờ khóc trước đây.

Mộ Dung Miên nhìn cô rời đi, trong lòng anh thực sự là vừa cảm thấy vui sướng, lại vừa cảm thấy chua sót vô cùng.

Đây là nụ cười mà anh thích, là nụ cười anh vĩnh viễn khắc sâu trong lòng, dù trải qua bao nhiêu chuyện cũng không thể nào phai mờ trong trí nhớ được.

Nó giống như ấn ký khắc sâu vào linh hồn vậy.

Lãnh Nhiên ở bên ngoài nghe thấy tiếng Quý Miên Miên đi ra, vội vàng chạy trốn sang một bên.

Quý Miên Miên ra cửa, thấy Lãnh Nhiên đứng ở đó không xa, dáng điệu rất khả nghi, sau khi thấy cô lại có phần kích động.

Quý Miên Miên buồn bực: “Anh... ở đây làm gì?”

Lãnh Nhiên chột dạ, hắng hắng giọng: “Không... không có gì, vừa mới ra ngoài, định đi uống nước.”

Quý Miên Miên đánh giá cậu một hồi, thấy ánh mắt cậu không dám nhìn thẳng vào mình thì lại nói: “Lãnh Nhiên, không phải anh... nghe lén chúng tôi nói chuyện đấy chứ?”

Lãnh Nhiên lập tức phủ nhận: “Đương nhiên không phải... Tôi là loại người đó ư?”

Quý Miên Miên cười cười: “Đúng thế, anh không phải loại người như vậy... Nhưng, dù có nghe được cũng chẳng sao cả...”

“Cô...” Lãnh Nhiên vừa rồi không nghe đầy đủ câu chuyện, nhưng anh vẫn có mắt nhìn, từ sau khi Mộ Dung Miên tới đây thì Quý Miên Miên như người chết sống lại, giống như tấm gương phủ đầy bụi bặm đột nhiên sáng

lóa lên, tràn đầy năng lượng sống.

Điều này làm cho Lãnh Nhiên thấy vui nhưng cũng thấy buồn bực.

Bởi vì điều này có nghĩa là anh chẳng còn cơ hội nào tới gần cô nữa cả.

Không có Diệp Thiều Quang thì lại tới một Mộ Dung Miên.

Lời tỏ tình vẫn chưa kịp nói ra, bây giờ lại phải tiếp tục che giấu.

Lãnh Nhiên hối hận, sớm biết như thế thì nên nói sớm một chút mới đúng.

Nhưng... nói sớm một chút thì sẽ có kết quả ư?

Lãnh Nhiên biết, nói sớm hay nói muộn thì cũng không có kết quả gì.

Nhưng anh vẫn chán nản, vì sao Mộ Dung Miên vừa xuất hiện thì Quý Miên Miên liền thay đổi như thế. Anh cố gắng cả một năm trời, đã làm không ít chuyện, tại sao vẫn không bằng Mộ Dung Miên vừa xuất hiện vài ngày? Tại sao Quý Miên Miên lại có chuyển biến lớn như thế từ khi anh ta tới đây?

Người đàn ông này rốt cuộc có gì tốt chứ?

Quý Miên Miên nói với Lãnh Nhiên: “Tôi đi mua đồ nấu ăn, anh đi nghỉ đi.”

Lãnh Nhiên: “Được...”

Cô cầm ví tiền và điện thoại rồi đi ra cửa.

Lãnh Nhiên nhìn cửa phòng Mộ Dung Miên, do dự không biết có nên đi vào không.

Cuối cùng, cậu vẫn tới gõ cửa.

Mộ Dung Miên từ trên giường chậm rãi ngồi dậy: “Vào đi...”

Anh biết người ngoài cửa là Lãnh Nhiên, Quý Miên Miên gõ cửa không giống thế này.

Lãnh Nhiên đẩy cửa vào, thấy Mộ Dung Miên ở trên giường, cơn sốt đã lui một chút nhưng mặt mũi vẫn trắng bệch, bệnh tình có vẻ nặng, ánh mắt đầy tơ máu, thoạt nhìn rất yếu ớt.

Lãnh Nhiên có chút không được tự nhiên, hỏi: "Anh bị bệnh à?"

Mộ Dung Miên thản nhiên nói: "Ừ, không nghiêm trọng đâu."

Lãnh Nhiên bĩu môi: "Những người nói bệnh tình không nghiêm trọng thì thường bị bệnh rất nặng đấy."

Lần đầu tiên gặp Mộ Dung Miên cậu đã có cảm giác người này có bệnh, dường như là người vừa ốm nặng chưa khỏi hẳn, không ngờ đúng là thật.

"Tôi không sao."

Lãnh Nhiên hừ một tiếng: "Tôi chẳng thấy tốt chút nào."

Mộ Dung Miên không trả lời vấn đề này mà hỏi ngược lại: "Cậu có chuyện gì à?"

"Anh... Anh và Quý Miên Miên trước đây quen nhau phải không?"

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1686: Nếu Cô Ấy Không Sống Tốt Thì Tôi Sẽ Không Buông Tay

“Không biết.”

Lãnh Nhiên không nhìn ra anh nói thật hay giả, lại hỏi: “Vậy... Trước kia anh quen... bạn trai cô ấy không?”

Mộ Dung Miên hỏi: “Bạn trai cô ấy là ai?”

“Diệp Thiều Quang.”

“Không biết, sao cậu lại hỏi thế?” Mộ Dung Miên trả lời rất bình tĩnh, căn bản không giống nói dối.

Lãnh Nhiên thở dài một tiếng: “Không có gì, nếu anh thực sự thích Quý Miên Miên thì phải đối xử với con gái nhà người ta thật tốt vào. Cô ấy là một cô gái tốt, nếu anh không thích thì cũng đừng làm chậm trễ người ta. Anh không thích nhưng có người thích, ví dụ như tôi đây.”

“Cậu thích thế thì tại sao không theo đuổi cô ấy?”

“Anh tưởng tôi chưa từng nghĩ tới chuyện đó sao? Tôi chỉ là...”

Đương nhiên Lãnh Nhiên có nghĩ tới, lúc đầu cậu thấy Quý Miên Miên rất đáng thương, cảm thấy cô gái này đúng là sống rất đau khổ, hơn nữa hai người vừa là đồng nghiệp, vừa là hàng xóm, Yến Thanh Ti cũng đã dặn cậu rồi nên tất nhiên cậu phải chăm sóc Quý Miên Miên một chút.

Nhưng ai ngờ, theo thời gian dần trôi, cậu lại cảm thấy tình cảm của mình dành cho Quý Miên Miên có chút biến hóa, từ đồng tình dần biến thành thích.

Lãnh Nhiên cũng từng muốn thổ lộ, nhưng vì Quý Miên Miên chưa lành lại vết thương lòng sau khi Diệp Thiều Quang mất đi nên cậu không dám mở lời. Mà cho dù cậu có nói, lúc đó Quý Miên Miên cũng sẽ không bao giờ để ý tới cậu.

Thứ hai, với thân phận của cậu, cậu lo lắng nếu mình ở bên Quý Miên Miên, vạn nhất chuyện này bị người ta làm ầm lên thì sẽ mang tới rất nhiều phiền

toái cho cô.

Mộ Dung Miên quay đầu nhìn cốc nước trên bàn, khóe môi hơi cong lên: “Vậy thì vĩnh viễn đừng nói nữa.”

“Vì sao?”

Mộ Dung Miên cười nhẹ: “Vì tôi sẽ không cho cậu cơ hội đó.”

“Tôi mệt rồi, cậu ra ngoài đi.”

Lãnh Nhiên lẳng lặng nhìn Mộ Dung Miên: “Nếu cô ấy không sống tốt thì tôi sẽ không buông tay đâu.”

Nói rồi cậu xoay người ra ngoài.

Sắc mặt Mộ Dung Miên hơi trầm xuống.

Vốn là vì không đè nén được chấp niệm trong lòng nên mới muốn trở về thăm cô, nghĩ chỉ cần nhìn thôi là được, chỉ cần thấy cô hạnh phúc thì anh thế nào cũng chẳng sao.

Nhưng rốt cuộc anh vẫn đánh giá cao bản thân mình.

Sao anh có thể trơ mắt nhìn người đàn ông khác ngấp nghé cô?

Mộ Dung Miên siết chặt nắm đấm.

Chờ tâm tình bình phục một chút, anh lấy điện thoại qua, bật lên.

Quả nhiên, có rất nhiều cuộc gọi nhỡ, tất cả đều tới từ một người.

Ngoài ra, anh còn thấy có hai dãy số gọi đi từ máy của mình.

Hai giờ trước, lúc anh còn đang hôn mê.

Đây là... Quý Miên Miên gọi ư?

Tay Mộ Dung Miên run lên, thiếu chút nữa không cầm nổi điện thoại, tâm tình cực kỳ căng thẳng.

Cô... Vậy chẳng phải là...

Mộ Dung Miên xoa xoa trán, bây giờ phải làm sao mới tốt đây?

...

Quý Miên Miên như người ngủ say nhiều năm cuối cùng cũng thức giấc đón bình minh.

Cho tới bây giờ, cô luôn là người rất đơn thuần.

Trước kia cô chỉ thích tự do, vui sướng, còn bây giờ cô chỉ muốn ở bên cạnh người đó, chẳng còn gì quan trọng hơn chuyện này nữa.

Quý Miên Miên tới siêu thị mua một ít rau xanh, cá, tôm, còn có đồ ăn vặt.

Sau đó lại tới nhà Lãnh Nhiên.

Lãnh Nhiên thấy cô mua nhiều đồ ăn về thì buồn bực: "Cô mua nhiều thực phẩm như thế làm gì? Ở đây làm gì có người nấu?"

Quý Miên Miên cười nói: "Tôi làm..."

Cô bỏ trứng gà vào tủ lạnh: "Nếu anh có thời gian thì giúp tôi rửa rau đi."

Vẻ mặt Lãnh Nhiên đầy kinh hãi: "Cô... Cô làm? Ở nhà tôi?"

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1687: Anh Xem, Giờ Em Có Thể Chăm Sóc Cho Anh Rồi

Quý Miên Miên gật đầu: "Ừ."

Lãnh Nhiên vội vàng nói: "Đừng, đừng... Không thì để tôi làm đi, cô nấu cơm sợ là sẽ làm nhà tôi nổ tung mất."

Với cảnh tượng Quý Miên Miên ngày trước, Lãnh Nhiên vẫn còn nhớ như in, cậu thật sự không dám để Quý Miên Miên nấu cơm ở nhà mình, chỉ thấy thảm cảnh tương lai cực kỳ đáng sợ.

Quý Miên Miên nhăn mũi lại: "Không cần, tôi tự làm. Tôi muốn tự tay nấu cơm cho anh ấy, đã hơn một năm rồi, cho dù tôi là lợn thì cũng phải học được nấu ăn ít nhiều rồi. Yên tâm đi, tôi sẽ không phá bếp nhà anh đâu."

Lãnh Nhiên chua xót trong lòng, thì ra cô muốn nấu cơm cho người kia ăn.

Cậu thở dài một tiếng, Quý Miên Miên từ trước tới giờ chưa từng đối xử tốt với cậu như thế.

"Được rồi, tôi rửa rau giúp cô, tôi muốn xem xem cô nấu ăn thành cái dạng gì?"

Quý Miên Miên cầm lấy sữa nóng đổ ra cốc, đưa cho Lãnh Nhiên một cốc, sau đó bưng cốc còn lại tới phòng Mộ Dung Miên.

Lãnh Nhiên nhìn sữa nóng trong tay, bỏ đi, bỏ đi... Được uống sữa cũng là tốt rồi, ít ra cô cũng coi cậu như bạn bè.

Quý Miên Miên không gõ cửa mà cứ thế đi vào, đặt sữa xuống bàn, tay sờ lên trán anh, thấy trán còn hơi nóng nhưng đã khá hơn rất nhiều, cô nói: "Anh uống sữa trước đi, em đi nấu cơm."

Mộ Dung Miên: "Em..."

Quý Miên Miên cười nói: "Hiện tại em có thể làm mấy món đơn giản, mùi vị không ngon lắm nhưng... cũng có thể ăn tạm, chờ em làm xong rồi anh hãy nếm thử nhé!"

Cô kéo chăn đắp cho anh: "Anh nghỉ ngơi đi, nấu cơm xong em sẽ gọi."

Cô đang muốn đi, cổ tay lại bị người ta giữ lấy.

Quý Miên Miên cúi đầu nhìn anh, anh nhìn cô, ánh mắt phức tạp.

Cô cười với anh, ánh mắt híp lại, nụ cười xán lạn: "Giờ em có thể chăm sóc cho anh rồi, rất nhanh sẽ khỏe lại thôi."

Rồi Quý Miên Miên ra ngoài, mang tạp dề vào, xắn tay áo đi vào bếp.

Lãnh Nhiên rửa rau rồi bóc tôm: "Cô có chắc là không cần tôi giúp gì chứ?"

"Không cần."

Cô lấy cá đã làm sạch ra, rửa hai lần: "Tôi mua một con cá quả để nấu canh. Bác gái bán cá nói rằng cá quả rất tốt cho người ốm..."

"Cô... còn biết nấu canh cá?"

Quý Miên Miên do dự một chút: "Bác gái bán cá bảo canh cá rất bổ, tôi nghĩ... chắc sẽ nấu được thôi."

Bác gái bán cá nói canh cá rất bổ, chỉ cần bỏ vào nấu, không đòi hỏi nhiều gia vị cho lắm.

Lãnh Nhiên nhìn cô, tự nhiên có cảm giác nguy hiểm...

Nhưng cuối cùng cậu nhận ra mình đã coi thường Quý Miên Miên mất rồi, cô không chỉ làm sạch cá chuối, sau đó lấy dấm mà cậu mua nhưng chưa dùng bao giờ ra rửa thêm một lần, cuối cùng cho hành, gừng, tỏi vào ướp cùng cá.

Sau khi cho cá vào nồi nấu, cô lại bắt đầu xào rau.

Lý Nam Kha nói, Mộ Dung Miên cần ăn nhiều đồ ăn lạt có dinh dưỡng, Quý Miên Miên liền xào rau xanh, canh củ từ mộc nhĩ, tôm nõn xào trứng gà, mấy món này rất đơn giản, không cần phức tạp như thế.

Lãnh Nhiên vẻ mặt khiếp sợ: "Thật không ngờ cô biết làm nhiều món thế."

Hơn nữa thoạt nhìn cũng không tệ lắm, trứng gà vừa chín tới, củ từ tuy rằng

bổ không đều nhưng mùi vị cũng rất được.

Lãnh Nhiên nhớ lại lần trước Quý Miên Miên làm cháy bếp, giờ đã thay đổi tới mức làm người ta không tin nổi.

Cô không phải là người có thiên phú nấu ăn, phải nấu hỏng bao nhiêu bữa mới có thể nấu được thế này đây?

Cậu lắc lắc đầu, không dám tin.

Trong lúc lơ đãng lại thấy Mộ Dung Miên đứng ở cửa phòng bếp, cậu không biết anh ta đã đứng ở đó bao lâu, ánh mắt cực kỳ chuyên chú ngắm nhìn Quý Miên Miên.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1688: Thật Tốt, Anh Còn Ở Đây

Là một người đàn ông, lại là một người đàn ông đều thích Quý Miên Miên, sao Lãnh Nhiên không nhận ra trong ánh mắt của Mộ Dung Miên có bao nhiêu đau lòng chứ?

Cô gái vô tâm vô tính đến rửa bát cũng không biết này, giờ lại có thể xuống bếp nấu cơm.

Lãnh Nhiên bỗng cảm thấy sao ánh mắt này quen quen.

Cậu suy nghĩ một hồi rồi giật mình trong lòng, ánh mắt này cậu cũng từng nhìn thấy ở một người đàn ông.

Nhưng... anh ta... đã chết rồi mà?

Cả người Lãnh Nhiên nổi da gà, có lẽ... có lẽ vì đều thích Quý Miên Miên nên ánh mắt nhìn cô cũng giống nhau mà thôi?

Lãnh Nhiên nhìn Quý Miên Miên, dáng vẻ mảnh khảnh của cô nhìn rất yếu đuối, cô đang dùng thìa nếm thử canh cá, nhưng cô lại không chú ý canh cá đang nóng, vì thế vừa nhấp thử một ngụm đã lè lưỡi ra vì nóng.

Quý Miên Miên hô lên một tiếng, Lãnh Nhiên và Mộ Dung Miên đang đứng ở cửa bếp đều đồng thời xông lên.

Mộ Dung Miên: “Sao rồi?”

Lãnh Nhiên: “Sao rồi?”

Hai người gần như mở miệng cùng lúc, cùng nắm lấy tay Quý Miên Miên.

Cô lè lè lưỡi...

Mộ Dung Miên nhanh chóng lấy ra một chai nước trong tủ lạnh, mở nắp ra: “Uống một ngụm đi, ngậm trong miệng.”

Quý Miên Miên uống nước vào, ngậm một lúc rồi mới nhổ ra, cô vội vàng nói: “Không sao, không sao... Chỉ hơi nóng chút thôi...”

Mộ Dung Miên nhíu mày: “Sao em vẫn cứ bất cẩn như thế chứ?”

Nói xong, hai người đều sửng sốt.

Vẫn cứ?

Nụ cười trên mặt Quý Miên Miên càng lớn hơn: “Đúng thế, em vẫn... luôn như thế, có lẽ... mãi mãi cũng không thay đổi được.”

Mãi mãi là Quý Miên Miên, mãi mãi không thay đổi, cũng không muốn đổi.

Lãnh Nhiên nhìn hai người, trong mắt họ chỉ có người kia, rốt cuộc cũng không chứa nổi người thứ ba, sự tồn tại của cậu hình như... hơi buồn cười.

Lãnh Nhiên xoay người ra khỏi phòng bếp.

Trong phòng bếp, canh cá vẫn đang sôi ùng ục, hơi nóng bốc lên nghi ngút, nhiệt độ trong bếp cũng cao hơn không ít.

Quý Miên Miên kiếng mũi chân hôn lên cằm anh một chút: “Canh cá sắp xong rồi, anh ra ngoài ngồi đi, em múc canh ra nữa là xong.”

Mộ Dung Miên nắm lấy tay cô: “Để anh làm.”

Quý Miên Miên nhìn anh tắt bếp, sau đó đổ canh trong nồi ra, tư thế làm cho Quý Miên Miên chợt nghĩ tới trước đây mỗi lần anh nấu nướng, thật sự là giống nhau như đúc.

Cô vươn tay, ôm lấy Mộ Dung Miên từ đằng sau: “Thật tốt... Anh vẫn ở đây.”

Động tác của Mộ Dung Miên cứng đờ.

Một lúc sau, anh nói: “Được rồi, ra ngoài ăn cơm thôi.”

Quý Miên Miên buông tay ra: “Ừm, anh nếm thử xem cơm em nấu có ngon không?”

...

Ban đêm, trước khi đi ngủ, Nhạc Thính Phong đem kết quả ADN của Mộ Dung Miên và Diệp Thiều Quang đưa cho Yến Thanh Ti.

Anh đi tới trước mặt cô, hôn cô một chút rồi nói: “Bà xã, xong rồi đây, em

xem đi.”

Yến Thanh Ti nhìn thấy bộ dáng cầu khen ngợi của anh quả thực giống Hạnh Nhân như đúc thì véo véo má anh một cái: “Muốn khen ngợi thế nào, chờ em xem xong rồi nói sau nhé!”

Yến Thanh Ti lấy kết quả ở trong tay Nhạc Thính Phong, trừng mắt theo dõi kết quả.

Xem xong lần đầu, sợ mình nhìn nhầm, cô lại xem lại lần thứ hai, biểu tình trên mặt phong phú tới mức làm người ta phải than thở. Cuối cùng, cô ngửa mặt lên trời, cười to ba tiếng: “Quả nhiên đúng như em dự đoán... Là anh ta...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1689: Vừa Dậy Đã Bị Hôn Hít

Yến Thanh Ti đột nhiên cười rộ lên làm cho Tiểu Hạnh Nhân đang ngủ trong lòng rùng mình một cái.

Nhạc Thính Phong lập tức bịt miệng cô lại: "Con..."

Yến Thanh Ti nháy mắt mấy cái, cúi đầu nhìn con thì thấy nó đã tỉnh.

Hạnh nhân còn nhỏ nên không thể tự ngủ được, buổi tối cô phải ru con ngủ, chú ý xem tã có bị nó tè ướt hay không, cho nên trước khi đi ngủ họ thường để con nằm trên giường của mình.

Yến Thanh Ti cười dịu dàng, dỗ dành nó: "A a a... Bảo bối nhỏ, mẹ sai rồi, mẹ mừng quá nên quên mất con đang ngủ..."

Mắt thấy Hạnh Nhân sau khi tỉnh ngủ thì há mồm định gào lên, Yến Thanh Ti đẩy Nhạc Thính Phong ra, ôm lấy con hôn hít một hồi.

Hạnh Nhân thích nhất là được Yến Thanh Ti hôn.

Quả nhiên, sau khi bị công kích bằng cả đống viên đạn bọc đường, Hạnh Nhân bị hôn tới quên cả khóc, sau khi ngơ ngác nhìn mẹ một hồi thì toét miệng ra cười, cười khanh khách một trận.

Nhạc Thính Phong vừa thấy đôi mắt như hai hạt nhãn thì thở dài: "Đêm nay... sợ là phải thức cùng nó tới nửa đêm mất."

Hạnh Nhân không có thói quen quấy đêm, nhưng nếu đã tỉnh thì phải chơi với nó đến khi nó mệt mới chịu đi ngủ.

Yến Thanh Ti đá đá Nhạc Thính Phong: "Thức cùng thì thức cùng chứ sao, anh cũng phải thức..."

Nhạc Thính Phong ôm lấy con: "Đến đây, ba đọc cho con nghe về kinh nghiệm làm ăn."

Yến Thanh Ti vẫn còn chưa thoát khỏi hưng phấn, trong lòng cân nhắc kết quả xét nghiệp kia, rõ ràng từ kết quả này có thể thấy hai người đó chính là một.

Vấn đề bây giờ là nếu Mộ Dung Miên là Diệp Thiều Quang, tại sao anh ta không chịu thừa nhận, rõ ràng không phải do mất trí nhớ rồi.

Nhưng sao mặt anh ta lại thay đổi như thế?

Yến Thanh Ti hỏi Nhạc Thính Phong: "Ông xã, anh nói xem, sao Diệp Thiều Quang lại thế này?"

Nhạc Thính Phong một tay nắm chân Hạnh Nhân, một tay lật sách, đáp: "Dù sao cũng không phải là chuyện tốt gì."

Không cần nghĩ cũng biết không phải chuyện gì tốt, nhưng sợ là bọn họ sẽ không đoán nổi sự phức tạp trong đó.

Yến Thanh Ti bắt lấy tay Tiểu Hạnh Nhân, há mồm cắn nhẹ một cái. "Em cảm thấy nên điều tra từ Scotland."

Tâm huyết cô đột nhiên dâng trào: "Hay là mình đi nghỉ phép đi."

Nhạc Thính Phong buông chân Hạnh Nhân ra, sờ trán Yến Thanh Ti: "Không nóng mà. Khi nào đi? Cuối năm rồi, em được nghỉ phép à?"

Yến Thanh Ti thở dài, đúng thế, cuối năm rồi, hơn nữa sao cô có thể ra nước ngoài được chứ?

"Nhưng không biết rõ thì trong lòng em sẽ rất khó chịu."

Nhạc Thính Phong bình tĩnh nói: "Đi tìm Diệp Thiều Quang hỏi cho rõ không phải tốt hơn sao?"

Lúc anh đọc được kết quả này cũng cực kỳ vui mừng.

Diệp Thiều Quang có thể sống sót, quả thực bọn họ không ai dám tưởng tượng.

Yến Thanh Ti nhíu mày: "Nếu anh ta có thể nói thì đã sớm nói rồi. Anh ta không nói hẳn là có lý do... Con nói có phải không, Hạnh Nhân?"

Hạnh Nhân y y nha nha hóng chuyện.

Yến Thanh Ti sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của con, tâm tình dần dần khôi phục lại bình thường.

Lúc trước khi Diệp Thiều Quang mất tích, Hạnh Nhân còn trong bụng cô, giờ... Hạnh Nhân đã vài tháng tuổi rồi, thời gian trôi qua thật nhanh.

Nhạc Thính Phong buông sách ra: “Đúng thế, không thể nói.”

“Tại sao anh ta không nói nhỉ? Vì gương mặt thay đổi nên sợ Miên Miên không chấp nhận à?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1690: Con Tôi Rất Thích Được Anh Ôm

“Chắc chắn không phải lý do này.” Quý Miên Miên không phải loại người vì khuôn mặt anh ta thay đổi mà sẽ thay lòng đổi dạ.

Yến Thanh Ti cắn răng: “Dù là nguyên nhân gì thì chuyện này chúng ta không thể không quản được. Cho dù anh ta không muốn chúng ta nhúng tay vào thì vẫn phải quản, em nhất định phải biết rốt cuộc anh ta không nói là do đâu.”

Diệp Thiều Quang là ân nhân cứu mạng của họ, dù vì anh ta hay vì Quý Miên Miên, cô đều phải nhúng tay vào chuyện này.

Nhạc Thính Phong vuốt ve mặt Yến Thanh Ti: “Đừng vội, anh đã phái người đi Scotland rồi, chờ xem có thể tra được manh mối gì không.”

“Không biết tại sao Diệp Thiều Quang có thể có mối liên hệ gì với nhà Mộ Dung ở tận nơi xa xôi như thế chứ?”

“Chắc chắn không phải tự nhiên mà có, cứ chờ tin tức xem sao đã.”

Yến Thanh Ti gật đầu, hỏi: “Ngày mai em tới nhà Lãnh Nhiên thăm anh ta, anh có đi cùng không?”

“Có chứ, tất nhiên là đi rồi.”

Diệp Thiều Quang đã trở lại, sao anh có thể không đi thăm được?

...

Hôm sau, Nhạc Thính Phong không đi làm, tầm giữa trưa trời đẹp, anh mang theo cả nhà tới nhà Lãnh Nhiên.

Quý Miên Miên ra mở cửa, thấy một nhà ba người, nhất là khi thấy Hạnh Nhân, cô vui tới mức suýt nữa hét lên. Cô rất thích Hạnh Nhân, vừa thấy là lập tức cướp nó khỏi tay Yến Thanh Ti mà ôm vào lòng: “Tiểu Hạnh Nhân, xem dì này, dì là Miên Miên đây, con có nhớ dì không?”

Quý Miên Miên ôm Hạnh Nhân chạy tới bên Mộ Dung Miên: “Anh nhìn đi, nhìn đi... Hạnh Nhân đáng yêu không, đây là cục cưng của chị Thanh Ti, bụ

bẫm đáng yêu quá đi mất."

Hạnh Nhân bình thường chỉ tươi cười với cha mẹ, còn với người khác lúc nào cũng bày ra vẻ mặt lạnh nhạt. Sau khi nhìn thấy Mộ Dung Miên, thằng nhóc bĩu môi, nở nụ cười một chút rồi lập tức nghiêm mặt, muốn lạnh bao nhiêu liền lạnh bấy nhiêu.

Mộ Dung Miên...

Anh ngẩng đầu nhìn về phía Yến Thanh Ti đang nắm tay Nhạc Thính Phong đi vào. "Ngại quá, tới xin cơm."

Quý Miên Miên giờ mới nhớ ra phải nấu cơm: "A, đúng rồi, em đi nấu cơm."

Cô đem Hạnh Nhân đặt vào tay Mộ Dung Miên: "Anh ôm bé giúp em."

Mộ Dung Miên cứng đờ cả người, sắc mặt biến đổi, nhanh, có ai ôm cục mềm mềm này giúp anh không?

Yến Thanh Ti liếc nhìn Nhạc Thính Phong một cái rồi nói: "Em cũng vào phòng bếp giúp đây."

Nhạc Thính Phong ngồi xuống đối diện Mộ Dung Miên: "Sao mặt lại thay đổi thế này? Kỹ thuật phẫu thuật ở nước ngoài tốt vậy à?"

Mộ Dung Miên không nói chuyện, cúi đầu nhìn tiểu cao thủ lãnh đạm Hạnh Nhân đang ở trong lòng mình.

"Có thể ôm con anh trước đi được không?"

Nhạc Thính Phong cười nói: "Tôi thấy nó rất thích đấy, miễn cưỡng cho anh ôm nó."

Mộ Dung Miên nhíu mày...

Nhạc Thính Phong tiếp tục nói: "Thanh Ti là diễn viên, đôi khi cô ấy thường trêu tôi, thỉnh thoảng lại nói vài lời trong kịch bản... tôi vừa nghe đã biết đó không phải là thật. Có vài chuyện có thể giấu, nhưng cũng vài chuyện không thể nào giấu được. Ví dụ như yêu một người, chỉ cần cô ấy ở trước mặt anh, anh căn bản không thể đánh lừa bản thân được, anh nói đúng không?"

Mộ Dung Miên cúi đầu nhìn Hạnh Nhân, tựa hồ không nghe thấy anh nói.

Nhạc Thính Phong hỏi: “Con tôi có giống tôi không?”

“Giống.”

Nhạc Thính Phong mỉm cười: “Đúng thế, mặt giống còn có thể nhìn ra, nói chi là... vốn chỉ là một người? Giờ tôi nên gọi anh là gì?”

Trầm mặc một lúc lâu, Mộ Dung Miên vươn tay ấn nhẹ lên cái má mềm mại của Hạnh Nhân, nói: “Từ lúc tôi tỉnh lại, tôi chính là Mộ Dung Miên, cũng chỉ có thể là Mộ Dung Miên.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

Chương 1691nếu Buông Không Được Thì Phải Nắm Chặt

"Hạnh Nhân tự mút ngón tay của mình, ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Miên, bộ dáng ngơ ngác.

Nó như muốn nói: chú là ai, sao chú lại ôm tôi, mẹ tôi đâu, mau đưa tôi cho mẹ tôi.

Mộ Dung Miên nhẹ nhàng vuốt ve mặt nó: “Con anh thật đáng yêu...”

Nhạc Thính Phong hếch cằm, vẻ mặt kiêu ngạo: “Tất nhiên rồi, con tôi giống tôi mà.”

Sau đó anh lại nói: “Chúng ta cũng coi như là bạn bè, có gì cần tôi giúp không?”

Mộ Dung Miên lắc đầu: “Không có gì, các anh cũng không cần làm gì hết.”

Nhạc Thính Phong thở dài: “Xem ra anh không muốn nói rốt cuộc mình đã gặp phải chuyện gì rồi?”

Hiện tại chẳng những Mộ Dung Miên khác với Diệp Thiều Quang mà tính cách cũng đã thay đổi. Hiện tại anh đè nén tất cả bản tính lại, bao gồm cả phần tình cảm dành cho Quý Miên Miên.

Nhạc Thính Phong không biết rốt cuộc Diệp Thiều Quang đã gặp phải chuyện gì, nhưng từ thần sắc của anh cũng có thể đoán được đó là một chuyện rất bất đắc dĩ.

Nếu thật sự có phiền toái thì Diệp Thiều Quang đã sớm nói cho họ biết rồi.

Nhưng anh ta đã trở lại mà không cho ai biết, ngay từ ngày đầu đã không muốn cho ai nhận ra thân phận của mình.

Rốt cuộc là tại sao?

Diệp Thiều Quang không nói, Nhạc Thính Phong càng tò mò.

Mộ Dung Miên mỉm cười với Hạnh Nhân, tiểu tử kia nhệch miệng, há mồm ô ô a a kêu lên, rõ ràng biểu thị là không thích nụ cười đó của anh.

“Các anh cứ coi như không biết gì đi, giờ tôi chỉ là Mộ Dung Miên.”

Nhạc Thính Phong chỉ vào phòng bếp: “Cô ấy thì sao? Anh bỏ được?”

Diệp Thiều Quang dù từ bỏ tất cả nhưng vẫn cứ luyến tiếc Quý Miên Miên.

Nhưng anh lại không nói với cả Quý Miên Miên, từ đây có thể thấy chuyện phát sinh ở trên người anh làm anh bất lực tới đâu.

Mộ Dung Miên không nói gì, chỉ cúi đầu, nhìn không rõ biểu tình trên mặt anh lúc này thế nào.

Chỉ có Hạnh Nhân thấy, đáng tiếc... Hiện tại nó còn bé quá, nhìn cũng chả hiểu, ánh mắt Mộ Dung Miên ngày càng giãy giụa và đau khổ.

Nhạc Thính Phong thở dài: “Nếu anh bỏ được thì đã không quay về, nếu đã quay về... vậy đừng dễ dàng buông tay. Dù là chuyện gì cũng đều sẽ có cách giải quyết. Gặp được người mình thích khó khăn vô cùng, có người cả đời cũng không tìm được. Nếu anh buông tay, đối với anh, đối với cô ấy đều là đau khổ suốt nửa đời còn lại mà thôi.”

Mộ Dung Miên cười nhạt: “Tôi biết...”

Có những chuyện không thể nào thay đổi được.

“Nếu không buông được, vậy phải giữ chặt lấy.”

...

Trong bếp, Yến Thanh Ti rửa rau, Quý Miên Miên không chịu, nữ thần sao có thể đi rửa rau được, tay sẽ bị bong da mất.

Quý Miên Miên rửa một quả táo đưa cho cô ăn trước, không chịu để cô sờ tay vào việc gì.

Yến Thanh Ti bất đắc dĩ, cảm thấy mình chẳng khác nào người vô dụng. Cô há miệng cắn một miếng táo, thấy sắc mặt Quý Miên Miên hồng hào, ánh mắt sáng ngời, toàn thân tràn đầy sức sống, cô hỏi: “Hôm nay tâm tình tốt chứ?”

Quý Miên Miên gật đầu: “Vâng, em cảm thấy cứ như... vừa tỉnh ngủ vậy.”

Yến Thanh Ti hiểu ý cô, hẳn cô đã xác định được thân phận của Mộ Dung Miên rồi nên cả người mới sống lại một lần nữa.

Được, tốt lắm, đây mới là cô gái mà cô muốn nhìn thấy nhất.

Yến Thanh Ti nâng tay gạt tóc của Quý Miên Miên ra sau lưng: “Thế này mới xinh đẹp.”

Quý Miên Miên cười ngọt ngào với cô một cái, trong mắt không còn vẻ lo lắng ngày hôm qua nữa, một lần nữa trở nên sáng ngời, trong veo.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1692: Hương Vị Anh Mang Tới Cô Vĩnh Viễn Không Quên

"Đúng rồi, một tháng tới đây chị không có vai diễn nào, em cứ đi theo Mộ Dung Miên đi, dù sao cũng là tiểu sư đệ, nên chăm chút một chút..."

Nếu là Diệp Thiều Quang, đương nhiên Yến Thanh Ti không làm khó nữa.

"Vâng, cảm ơn chị Thanh Ti."

Yến Thanh Ti cười cười, lại cắn một miếng táo nữa. Quý Miên Miên đã nhận ra đó là Diệp Thiều Quang nhưng vẫn không kể, cô biết là tại sao.

Bởi vì Mộ Dung Miên không chịu thừa nhận, nhưng không sao cả, dù sao đều là một người.

Nếu mọi người không nói thì cô cũng chẳng muốn vạch trần, trong lòng biết là được rồi.

Yến Thanh Ti nhìn Quý Miên Miên nấu cơm, lúc cô bổ khoai tây, vài lần suýt cắt vào tay, thật sự là làm cho người ta kinh hồn táng đảm.

Yến Thanh Ti lo lắng, xắn tay áo: "Ai nha, em nói xem, sao em lại ngốc thế này, để chị..."

Nhưng vừa cầm dao lên, còn chưa kịp thái xuống thì đã bị Nhạc Thính Phong từ ngoài vào nắm lấy cổ tay: "Bà xã, việc nặng này cứ để anh, hai người ra ngoài đi, đi chơi với Hạnh Nhân, bữa cơm này để bọn anh làm cho."

Yến Thanh Ti quay đầu thì thấy sau lưng Nhạc Thính Phong là Mộ Dung Miên đang ôm Hạnh Nhân.

Cô nhún vai: "Vậy... cũng được..."

Yến Thanh Ti tiếp nhận lại Hạnh Nhân từ tay Mộ Dung Miên, anh vẫy vẫy cánh tay nhức mỏi, đi tới bên cạnh Quý Miên Miên, lấy tạp dề khỏi người cô: "Ra ngoài đi."

"A... Được..." Quý Miên Miên ngơ ngác rời khỏi phòng bếp, xoay người lại

thì thấy anh đã mặc vào tạp dề, cầm dao thái. Hốc mắt cô cay cay, chuyện này làm cho cô nhớ tới những ngày tháng trước đây.

Trước đây, Diệp Thiều Quang cũng thế, nấu cơm cho cô ăn.

Yến Thanh Ti kéo Quý Miên Miên ngồi xuống, thở dài một tiếng: “Trưa nay hẳn là phải ăn cơm muộn rồi.”

Quý Miên Miên sờ mũi: “Giờ em nấu cơm cũng... không khó ăn...”

Chỉ đôi khi cho muối hơi quá tay, đôi khi quên bỏ muối, có đôi khi sống, đôi khi cháy mà thôi.

...

Có Mộ Dung Miên ở đây, bữa trưa nhanh chóng được hoàn thiện.

Bốn người và một thằng nhóc chưa biết ăn cơm ngồi ở bàn ăn, giống hệt trước kia.

Quý Miên Miên cầm lấy đũa gắp một miếng sườn chua ngọt, nước mắt thiếu chút nữa chảy ra. Hương vị này cô không bao giờ quên. “Vẫn là hương vị này, thật sự không thay đổi, ngon quá...”

Mộ Dung Miên lẳng lặng gắp rau cho cô, anh ăn rất ít.

Đồ ăn trên bàn đều là Mộ Dung Miên làm, Nhạc Thính Phong chỉ lăng xăng làm mấy việc vặt.

Hạnh Nhân nằm trong lòng Nhạc Thính Phong nhìn ba nó ăn hết miếng nọ tới miếng kia, ánh mắt nó đảo như rang lạc, đầu lưỡi hồng liếm môi liên tục, thỉnh thoảng còn chảy cả nước miếng.

Ăn cơm xong, Quý Miên Miên ôm bụng: “Em không được rồi, không được rồi... Ăn no quá...”

Lâu lắm rồi cô mới ăn nhiều như hôm nay.

Từ sau khi Diệp Thiều Quang rời đi, đồ ăn với Quý Miên Miên mà nói chẳng còn ý nghĩa gì cả.

Mộ Dung Miên nhíu mày, nhìn Quý Miên Miên mà phát sầu.

Ăn cơm xong, Yến Thanh Ti và Nhạc Thính Phong chuẩn bị rời đi.

Trước khi đi, cô nói với Mộ Dung Miên: “Nên đi bệnh viện kiểm tra sức khỏe một chút. Cứ đi đi, dù sao... mọi người đều biết cả rồi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1693: Anh Còn Ở Đây, Trái Tim Cũng Không Thay Đổi

Lần này Yến Thanh Ti và Nhạc Thính Phong tới đây để ngả bài với Mộ Dung Miên, bọn họ đều đã biết rõ trong lòng, nhưng không ai đụng chạm tới thời gian một năm vừa qua cả.

Tên cũng chỉ là một cách gọi, người còn, tâm không thay đổi thì những chuyện khác không còn quan trọng nữa.

Mộ Dung Miên gật đầu: “Tôi biết...”

Yến Thanh Ti muốn nói nhưng lại không biết phải nói gì, hiện tại Mộ Dung Miên rất trầm mặc.

Cô cảm thấy mình dù có muốn giúp cũng không giúp được.

Quý Miên Miên lén vươn tay cầm lấy ngón tay Mộ Dung Miên: “Chị Thanh Ti, hai người không cần lo lắng... Em... bọn em đều ổn cả.”

Yến Thanh Ti xoa xoa tóc cô: “Được rồi, cần gì cứ gọi chị.”

“Vâng...”

Đi vào thang máy, Yến Thanh Ti hỏi Nhạc Thính Phong: “Thế nào rồi?”

“Sợ là có chút phiền toái.”

“Không hỏi được gì ư?”

Nhạc Thính Phong lắc đầu: “Anh ta thừa nhận nhưng nói sau này chỉ là Mộ Dung Miên... Đại khái, với anh ta mà nói, Diệp Thiều Quang đã chết rồi, anh ta chỉ có thể sống dưới cái tên Mộ Dung Miên mà thôi.”

Yến Thanh Ti nhíu mày: “Mộ Dung Miên, Mộ Dung Miên... Không được, em không biết rõ ràng thì không được.”

Nhạc Thính Phong ôm Yến Thanh Ti: “Sẽ rõ ràng thôi.”

...

Yến Thanh Ti muốn biết rõ ràng nên trở về đã tìm người điều tra.

Muốn điều tra chuyện này, không còn ai thích hợp hơn Tô Trảm nữa.

Yến Thanh Ti trước đó có hơi cố kỵ tình cảm của Tô Trảm dành cho Quý Miên Miên nhưng vẫn rất tán thưởng nhân phẩm của anh ta, vì thế liền bảo Nhạc Thính Phong đem mọi chuyện nói với Tô Trảm, để anh ta điều tra chuyện Diệp Thiều Quang và Mộ Dung Miên, còn có quan hệ của nhà Mộ Dung nữa.

Nhạc Thính Phong ngắt điện thoại, Yến Thanh Ti vội vàng hỏi: "Tô Trảm có đồng ý không?"

Nhạc Thính Phong gật đầu: "Đương nhiên rồi."

"Anh ấy có nói khi nào sẽ bắt đầu không?"

Nhạc Thính Phong nhìn cô, nói: "Đã đi Scotland rồi."

Yến Thanh Ti (⊙o⊙)

"Thật đúng là... quá tích cực rồi."

Tốc độ và hiệu suất làm việc thật quá cao!

...

Yến Thanh Ti hào phóng cho Mộ Dung Miên mượn trợ lý của mình, người vui nhất chính là chị Mạch. Nghe xong đề nghị của Yến Thanh Ti, chị liền nhận về cho Mộ Dung Miên hai quảng cáo, một quảng cáo di động, một quảng cáo thời trang nam.

Di động là sản phẩm mới năm nay của Nhạc thị, phía quảng cáo sẽ dựa theo ngoại hình của Mộ Dung Miên mà lên kịch bản phù hợp.

Quảng cáo này Mộ Dung Miên đóng một vai sát thủ bề ngoài nhu nhược nhưng ra tay lại rất tàn nhẫn.

Quảng cáo vừa ra, có khả năng tuyên truyền của Nhạc thị và khuôn mặt đẹp của Mộ Dung Miên, tiếng tăm của anh lập tức bay lên rất nhanh, đại ý cũng vì trong làng giải trí hiện tại đang rất thiếu kiểu nam thần điển trai như anh.

Ngay cả chị Mạch cũng không ngờ ngay ở quảng cáo đầu tiên đã có tương tác tốt như thế.

Sau khi quảng cáo này được đưa đầy đủ 5 phút lên, tốc độ lan truyền nhanh tới mức làm người ta níu lưỡi.

Fan trên mạng đặt cho Mộ Dung Miên một cái biệt danh: thiếu niên phi cơ.

Một ánh mắt của anh có thể làm cho vạn cô gái mê muội, những người nổi tiếng nhanh tới mức tựa tốc độ của phi cơ này trong làng giải trí thực sự không nhiều.

Vì thế chị Mạch rèn sắt khi còn nóng, lại nhận cho Mộ Dung Miên một bộ điện ảnh.

Anh vừa mới vào nghề, đương nhiên không phải phim điện ảnh lớn, đạo diễn và biên kịch đều là người mới, anh là diễn viên duy nhất của Nhạc thị tham gia dự án này.

Chị Mạch nhìn trúng kịch bản phim đó, cảm thấy bộ phim này tuyệt đối có thể làm cho độ nổi tiếng của Mộ Dung Miên còn vượt xa hơn nữa.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1694: Anh Lại Hôn Em Lần Nữa, Được Không?

Bộ phim quay trong một tháng, suốt một tháng này đều là Quý Miên Miên chăm sóc cho Mộ Dung Miên.

Hai người ở trường quay phim suốt giai đoạn năm mới, chờ đến khi về thì năm mới cũng qua rồi.

Nhưng Quý Miên Miên không hề cảm thấy đáng tiếc.

Lúc hai người về tới Lạc Thành thì trời đã tối, không khí năm mới cũng chưa mất hết, hai hàng cây bên đường đều vẫn còn giăng đèn lấp lánh, mỗi một cửa hàng đều vẫn treo hai đèn lồng đỏ.

Mộ Dung Miên nhìn Quý Miên Miên nói: "Năm nay em không được đón Tết rồi."

Quý Miên Miên lắc đầu: "Không, rất tốt... Đây là năm mới em thấy vui vẻ nhất, vì có anh..."

Cô và Mộ Dung Miên sớm tối ở chung một chỗ, không lúc nào tách ra.

Không ai biết Quý Miên Miên hạnh phúc thế nào, Mộ Dung Miên không thừa nhận mình là Diệp Thiều Quang, cô cũng không hỏi, càng không chủ động nhắc tới. Cô chỉ cần biết anh là anh, còn tên gọi thế nào đều chẳng quan trọng, dù sao... cứ là anh là tốt rồi.

Một tháng này Quý Miên Miên cười rất nhiều, tựa hồ vượt xa cả một năm tích cóp lại.

Quý Miên Miên nắm lấy tay Mộ Dung Miên, ngẩng đầu nhìn anh cười tươi.

Mộ Dung Miên trầm mặc một chút rồi không giãy tay ra, còn nắm chặt lấy tay cô.

Quý Miên Miên càng cười tươi hơn, dựa đầu vào vai Mộ Dung Miên.

Hiện tại Mộ Dung Miên là nghệ sĩ mới nóng bỏng tay, đi tới chỗ nào cũng có các cô gái trẻ đi theo, ở bên ngoài Quý Miên Miên chưa bao giờ dám thân

thiết với anh thế này. Kỳ thực, cô rất ghen tị, anh vốn là của mình cô, giờ lại bị nhiều người như vậy mơ ước.

Mộ Dung Miên thở dài một hơi, cúi đầu hôn lên trán Quý Miên Miên một cái.

Quý Miên Miên sửng sốt, thân mình cứng ngắc.

Rồi cô mừng rỡ như điên, ngẩng đầu, nhìn Mộ Dung Miên đầy vẻ không dám tin: "Vừa rồi anh... Vừa rồi anh hôn em..."

Một tháng này ở bên cạnh Mộ Dung Miên anh vẫn luôn tự khắc chế mình, chưa bao giờ chủ động gần gũi cô, ôm cô, Quý Miên Miên rất khổ sở trong lòng, nhưng cô chưa bao giờ biểu hiện điều đó ra ngoài. Cô vẫn cảm thấy rất lo lắng, rất sợ hãi sẽ bị mất đi anh một lần nữa.

Cái hôn vừa rồi rất nhẹ nhưng vẫn là lần đầu tiên anh chủ động gần gũi như thế, điều này làm cho Quý Miên Miên không thể không vui vẻ được.

"Ừ..." Sắc mặt Mộ Dung Miên lạnh nhạt, như thể vừa rồi không phải anh hôn cô một cái mà là người khác.

Quý Miên Miên ôm lấy cánh tay anh: "Vậy... vậy anh hôn lại lần nữa được không?"

Lái xe cũng rất bất đắc dĩ, đáng tiếc anh ta là người của chị Mạch, rất trung thành và tận tâm với ông chủ của mình, nếu không anh ta sẽ thật sự đem tin tức này bán ra ngoài mất.

Mộ Dung Miên và tiểu trợ lý của mình đang quen nhau, tin này mà tung ra thì không biết sẽ làm bao nhiêu cô gái tan nát cõi lòng nữa?

Anh ta vụng trộm liếc nhìn gương chiếu hậu, Mộ Dung Miên quay đầu nhìn ra ngoài, coi như không thấy ánh mắt sáng rạng ngời của Quý Miên Miên.

Quý Miên Miên lắc lắc tay anh làm nũng: "Làm ơn đi, chỉ hôn một cái thôi được không? Vừa rồi nhẹ quá, như chuồn chuồn lướt nước ấy, em chưa cảm nhận được gì thì anh đã ngừng lại rồi."

"Một chút, một chút... được không..."

Quý Miên Miên cắn răng: "Nếu anh không tới thì để em tới... Anh đừng có

trách...”

Lời còn chưa dứt, ánh mắt dã tối sầm lại, thân mình cô bị áp chặt vào ghế, môi chợt lạnh, thanh âm tắt ngúm.

Quý Miên Miên chớp chớp mắt mấy cái liền, ý thức được chuyện gì đang xảy ra nên cô hé môi ra, ôm lấy cổ Mộ Dung Miên.

Thật lâu sau, Mộ Dung Miên buông cô ra: “Thế này còn giống chuồn chuồn lướt nước không?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1695: Đừng Quyến Rũ Anh

Hôn môi là một chuyện rất thần kỳ, không ai biết nó có từ bao giờ, nhưng nó là chuyện mà nhất định các đôi yêu nhau phải tiến hành.

Đây không phải là chuyện thân mật nhất giữa hai người, nhưng khi hai người trao nhau hơi thở, họ như chạm được vào tâm linh của đối phương, làm cho người ta muốn ngừng mà không được.

Nhiệt độ trong xe là 27 độ, Quý Miên Miên chỉ cảm thấy mặt nóng rực, cô... vừa rồi làm gì thế?

Quý Miên Miên không dám nhìn vào mắt Mộ Dung Miên, chỉ cảm thấy rất... có phải cô không biết xấu hổ là gì không nhỉ?

Nhưng người trong lòng ở ngay trước mặt, sao cô có thể khống chế được? Hơn nữa, cô cũng không muốn khắc chế.

Mộ Dung Miên đã rất khắc chế, nếu cô cũng giống anh thì bao giờ họ mới vượt qua được thời gian ngượng ngùng này?

Ánh mắt Mộ Dung Miên như có lửa bốc lên, nhìn Quý Miên Miên mà trong lòng không khỏi rung động.

Theo bản năng, cô liếm liếm bờ môi đang run run của mình: "Còn... nữa không..."

Mộ Dung Miên thở dài một tiếng, gục đầu vào hõm vai Quý Miên Miên, hít thở hương thơm trên người cô làm anh mê loạn.

Quý Miên Miên chỉ nghe thấy anh nói nhỏ bên tai mình: "Đừng quyến rũ anh nữa."

Thanh âm của Mộ Dung Miên còn khàn khàn hơn ngày thường, Quý Miên Miên không phải cô gái ngây thơ không hiểu gì, mặt cô nóng bừng lên, cô nghe thấy trong thanh âm của Mộ Dung Miên vừa có sự kiềm chế, lại còn có sự ham muốn...

Môi Mộ Dung Miên rất lạnh, nhưng hơi thở anh lại nóng rực, Quý Miên Miên cảm thấy cổ mình nóng bừng, nhưng cô lại thích cảm giác này.

Cô thích được anh ôm, thích được rúc vào ngực anh.

Lúc Diệp Thiều Quang mới đi, tối nào Quý Miên Miên cũng không ngủ được, tối nào cô cũng nhớ anh, muốn anh, nghĩ nếu anh ở dây thì tốt rồi, nếu anh có thể ôm cô ngủ thì cô sẽ ngủ rất ngon.

Nhưng anh lại đi hơn một năm trời.

Quý Miên Miên ôm lấy Mộ Dung Miên, anh giờ rất gầy, thắt lưng rất nhỏ, quả thực còn nhỏ hơn cả mấy cô gái nữa.

Mỗi lần ôm anh, Quý Miên Miên đều rất đau lòng, rốt cuộc anh đã chịu khổ bao nhiêu chứ?

Cô cọ cọ hai má vào đỉnh đầu Mộ Dung Miên: “Em có làm gì đâu, em oan uổng quá, rõ ràng là tại anh mà.”

Hiện tại ai cũng nói, gương mặt của Mộ Dung Miên đẹp tới mức có thể dùng để ăn thay cơm.

Trên mạng có rất nhiều fan nói rằng: cuộc đời này nếu không được ngủ cùng Mộ Dung Miên thì sống còn ý nghĩa gì nữa?

Mộ Dung Miên cũng vươn tay ôm lấy eo cô, nhiệt độ trong xe khá cao, cô không mặc áo lông, trên người chỉ mặc một cái áo len cao cổ, ngón tay Mộ Dung Miên luồn xuống dưới, qua vạt áo đi vào trong, xoa xoa eo cô ở bên trong.

Thân thể Quý Miên Miên mềm nhũn, mọi khí lực như bị anh hút đi mất, thân mình ngã vào lòng Mộ Dung Miên.

Cô đỏ mặt, cắn môi, thấp giọng nói: “Anh đừng làm bậy...”

Tay Mộ Dung Miên chậm rãi hướng về đằng trước, Quý Miên Miên run rẩy cả người, bắt lấy cánh ta anh, tay cô như không còn sức, cản cũng chẳng cản nổi.

Quý Miên Miên nói: “Đừng... Anh...”

Tay Mộ Dung Miên vẫn chậm rãi luồn về đằng trước, nhưng may là anh cũng chỉ vuốt ve nhè nhẹ, không thật sự làm cái gì quá đáng ở trên xe cả.

Dù như thế, Quý Miên Miên cảm thấy cả người đã không còn chút sức phản kháng nào, cũng không dám lớn tiếng phản đối, không dám giãy giụa, dù sao ở đằng trước vẫn còn lái xe.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1696: Không Cần Mặc, Dù Sao Mặc Rồi Cũng Sẽ Cởi

Quý Miên Miên buồn bực, sao Mộ Dung Miên lúc nào cũng bày ra vẻ mặt cấm dục mà lại nhiệt tình với mình thế này chứ?

Lái xe mặt không đổi sắc, nhìn chằm chằm về phía trước, nhưng lỗ tai đã dựng đứng lên để ngóng động tĩnh ở sau lưng.

Về tới tiểu khu, anh ta mới nhắc nhở hai người: “Tới rồi.”

Quý Miên Miên vội vàng đẩy Mộ Dung Miên ra: “Tới rồi, xuống xe đi.”

Mộ Dung Miên ngẩng đầu khỏi vai Quý Miên Miên, gương mặt trắng tái của anh giờ hơi hồng, giây phút kích tình làm hai mắt anh càng sâu hơn, khuôn mặt càng yêu nghiệt tới đáng sợ.

Quý Miên Miên nuốt vào một ngụm nước bọt: “Chúng ta xuống xe thôi.”

“Được...”

Quý Miên Miên run run đưa áo khoác cho anh.

Anh không nhúc nhích, chỉ giang hai tay ra, Quý Miên Miên cắn môi, giờ anh đã quen được cô hầu hạ rồi.

Quý Miên Miên mặc áo khoác cho anh, đang định kéo khóa lại thì anh đè tay cô, nói: “Không cần đâu.”

“Bên ngoài lạnh lắm, nên kéo khóa lên.”

Không ngờ, Mộ Dung Miên nói: “Không cần, dù sao lên rồi cũng sẽ cởi ra ngay thôi.”

Quý Miên Miên không nghĩ nhiều: “Cởi ra có mất thời gian lắm đâu, anh...”

Nói tới đây cô chợt hiểu ra ý tứ của Mộ Dung Miên, mặt vốn đã đỏ giờ càng đỏ hơn. “Vẫn... vẫn nên... kéo... kéo lên đi.”

Quý Miên Miên cúi đầu, cố gắng kéo lại khóa cẩn thận, sau đó lại mặc áo

của mình vào, run run mãi mới cài được cúc cẩn thận.

Bỗng nhiên cô cảm thấy không thích ứng nổi, Mộ Dung Miên nói như thế làm cho lòng cô rối bời, căn bản không dám ngẩng đầu lên.

Lái xe đã mang hành lý của hai người xuống, thấy cả hai xuống xe thì nói: “Có muốn tôi đưa lên cho hai người không?”

Mộ Dung Miên: “Không cần, anh về nhà đi.”

Lái xe cười nói đầy thâm ý: “Được, cũng không còn sớm nữa, tôi không quấy rầy hai người nữa, nghỉ ngơi sớm đi...”

Quý Miên Miên sao không nghe ra ý của lái xe, đỏ mặt, cúi gằm xuống, nhanh chóng kéo hành lý đi vào sảnh, Mộ Dung Miên chậm rãi theo sau.

Sau khi cửa thang máy khép lại, Quý Miên Miên đột nhiên rất khẩn trương, bởi vì Mộ Dung Miên bắt đầu kéo áo khoác xuống.

“Này... bây giờ anh đừng... đừng...”

Mộ Dung Miên thản nhiên liếc nhìn cô: “Như thế có thể tiết kiệm được một chút thời gian, dù sao trời cũng không còn sớm nữa.”

Mặc Quý Miên Miên càng nóng bỏng tợn.

“Xấu hổ?”

Bỗng nhiên nghe được hai chữ này, Quý Miên Miên ngẩng đầu thì thấy người vừa rồi còn đứng cách rất xa giờ đã sát lại gần bên.

Cô nghiêng người không nhìn Mộ Dung Miên, lại nghe tiếng anh cười nhẹ: “Ở trên xe, lúc em đòi hôn, lá gan cũng lớn lắm mà?”

Thang máy kêu lên một tiếng rồi mở ra.

Quý Miên Miên lắp bắp, nói: “Đến... thang máy... đến rồi...”

Quý Miên Miên đỏ mặt chạy ra ngoài, cô có cảm giác Mộ Dung Miên đã thay đổi rồi, lúc ở phim trường thì bày ra bộ dáng cấm dục, lạnh lùng, hoàn toàn không giống bây giờ.

Nhưng Quý Miên Miên mới đi được hai bước thì va li đã bị níu lại. Cô xoay người thì thấy Mộ Dung Miên đang giữ lấy hành lý.

“Đến rồi... Vào... và nhà thôi...”

Mộ Dung Miên gật đầu: “Đúng thế, đến rồi, vậy... không nên lãng phí thời gian...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1697: Rõ Ràng Anh Mới Là Người Luôn Trêu Chọc Cô

"Anh... Sao giờ anh lại thế này?"

Gương mặt kia thật sự làm cho Quý Miên Miên có cảm giác cô đang dụ dỗ anh mới đúng.

Nhưng trên thực tế thì rõ ràng anh luôn là người trêu chọc cô, quyến rũ cô.

Mộ Dung Miên cầm lấy tay cô. "Anh có nói gì sai đâu?"

Quý Miên Miên...

Đúng là anh chưa nói gì, từ đầu tới cuối cũng chưa từng nói một chữ không văn minh, nhưng ý tứ của anh... thật sự làm người ta liên tưởng tới chuyện khác.

Quý Miên Miên căn bản không biết phải đối mặt với Mộ Dung Miên thế nào, cô thấy mình cần lấy lại bình tĩnh, nếu không cô sẽ thật sự không khống chế được mình.

Vạn nhất không khống chế được thì sẽ rất dọa người đấy.

Quý Miên Miên rút tay ra khỏi tay anh, kéo va li tới trước cửa, lấy từ trong túi ra chùm chìa khóa: "Em... Em về nghỉ ngơi đây, anh, anh cũng mau về đi, đêm khuya rồi, ngủ ngon."

Chìa khóa trong tay còn chưa tra được vào ổ thì cô đã bị người ta ôm lấy từ phía sau.

"Em chắc chắn là... muốn anh về chứ?"

Bên tai nóng lên, hơi thở nóng rực phả vào nơi mẫn cảm nhất của cô, thân thể Quý Miên Miên run rẩy, chỉ cảm thấy một cơn tê dại dần dần lan tỏa từ tai ra khắp người.

"Em... Em..." Quý Miên Miên choáng váng đầu óc, anh cứ trêu chọc cô thế này làm cho cô vô cùng ngứa ngáy trong lòng.

Dù cô rất muốn nhưng vẫn cảm thấy... không hay cho lắm.

Tay Quý Miên Miên run run: “Anh... về nghỉ đi. Hiện tại thân thể của anh cần tĩnh dưỡng, không cần...”

Còn chưa nói xong đã bị người ta giữ lấy cằm, kéo cô quay mặt về phía sau, môi bị cắn mấy cái.

Anh bá đạo khống chế hô hấp của cô, như yêu quái hút hết sức lực của cô, làm cho cô không có cách nào phản kháng lại, tựa vào trong lòng anh, mặc cho anh muốn làm gì thì làm.

Sau một trận hôn điên đảo, Mộ Dung Miên rời khỏi môi cô, nhẹ nhàng cắn cắn chóp mũi cô: “Cơ thể anh thế nào? Hả?”

Quý Miên Miên thở hổn hển, ánh mắt mê ly, hai má ửng hồng, môi đỏ mọng mê người. Cô mấp máy môi, muốn nói chuyện thì Mộ Dung Miên lại cướp lời: “Bỏ đi, em đừng nói gì cả.”

Anh sợ cô vừa lên tiếng thì anh lập tức không khống chế được mình mất.

Chỉ còn cách cửa một đoạn ngắn, chờ mở cánh cửa này ra rồi, đêm của họ mới chính thức bắt đầu.

Mộ Dung Miên cầm lấy tay Quý Miên Miên, tra chìa khóa vào ổ, mở cửa.

Anh ôm Quý Miên Miên đang định đi vào thì nghe thấy tiếng phụ nữ kinh hô từ phía sau: “Randy...”

Randy là tên tiếng Anh của Mộ Dung Miên.

Đây là cái tên nhiều ngày rồi anh chưa nghe thấy, cũng là cái tên mà trong nước không ai biết.

Thân mình Mộ Dung Miên cứng ngắc, gương mặt tràn đầy yêu đương lập tức thay đổi, ngay cả nhiệt độ trong người đang nóng lên cũng chậm rãi lui xuống.

Quý Miên Miên ở trong lòng anh giật mình, muốn xoay người nhưng anh đã ôm chặt lấy cô, không cho cô nhúc nhích.

Sau lưng truyền tới tiếng bước chân, người nọ lại gọi: “Randy...”

Mộ Dung Miên giữ chặt tay Quý Miên Miên, không cho cô xoay lại, cúi xuống hôn lên đỉnh đầu cô một chút, nói: “Ngoan, nghỉ ngơi trước đi, anh có chút việc rồi.”

Quý Miên Miên rất muốn quay lại: “Nhưng...”

Mộ Dung Miên đem cả va li và Quý Miên Miên đẩy mạnh vào phòng.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1698: Anh Hãy Nói Cho Em Biết, Anh Có Trở Về Không?

Anh nói: "Nghe lời anh, không được ra ngoài, nghe lời, biết chưa?"

"Anh..."

Quý Miên Miên muốn nói nhưng Mộ Dung Miên đã lui ra ngoài, hơn nữa còn đóng cửa lại.

Trong lòng cô hơi sốt ruột, vừa rồi cô nghe thấy có giọng phụ nữ, chẳng lẽ người đó tìm Mộ Dung Miên sao?

Quý Miên Miên mở công tắt điện, ánh đèn sáng lên, cô vội vàng ghé vào bên cửa, nheo mắt nhìn ra bên ngoài qua kính mắt mèo.

Cô thấy được Mộ Dung Miên, có một người đang đứng trước mặt anh, nhưng bị anh che mất nên cô không nhìn rõ lắm.

Chỉ có thể thấy được một góc áo màu đen, Quý Miên Miên sốt ruột, liệu là ai đây? Ai tới tìm Mộ Dung Miên?

Trong lòng Quý Miên Miên rất bất an, bởi vì bọn họ không biết tại sao Diệp Thiều Quang lại biến thành Mộ Dung Miên, rốt cuộc một năm qua đã xảy ra chuyện gì?

Cô muốn đi ra nhưng vì Mộ Dung Miên đã nói không được, lại không biết bọn họ nói chuyện gì, giờ chỉ có thể lo lắng suông mà thôi.

Từ giọng nói ban nãy, cô đoán tuổi của người phụ nữ kia cũng không còn nhỏ.

Một lát sau, hai người bên ngoài đi vào thang máy, Quý Miên Miên thấy rõ người phụ nữ kia, đó là một người rất phú quý, mặc áo khoác da màu đen.

Mắt thấy hai người họ đi vào thang máy, Quý Miên Miên cắn môi, không được, cô không thể ở nhà ngồi chờ. Cô phải ra ngoài, nhỡ đâu Mộ Dung Miên xảy ra chuyện thì biết làm sao?

Quý Miên Miên lấy chìa khóa cho vào túi xách rồi mặc áo khoác lên.

Hai thang máy đều đang bận, Quý Miên Miên chạy cầu thang bộ, nhưng lúc xuống tới nơi thì đã không còn thấy bóng dáng hai người kia.

Trong lòng Quý Miên Miên nóng như lửa đốt, chạy về phía cổng tiểu khu.

Trước cổng tiểu khu có một chiếc xe, người ngồi trong xe có thể thấy được Quý Miên Miên mang theo vẻ mặt hoang mang, rối loạn chạy ra.

“Chờ một chút...”

Mộ Dung Miên lấy di động ra gọi cho Quý Miên Miên.

Không bao lâu sau, điện thoại liền thông, Quý Miên Miên đứng trên đường, sốt ruột hỏi: “Anh đi đâu thế?”

Thanh âm của Mộ Dung Miên hơi trầm: “Có chút việc riêng.”

Mũi Quý Miên Miên bị đông lạnh nên đỏ bừng, cô đơn đứng ở đó như một đứa bé lạc đường, cô nghe thấy giọng Mộ Dung Miên thì suýt chút nữa khóc luôn. “Người đó... Người đó... Em, em không hỏi người đó, anh nói cho em biết, anh có... có còn... trở về không?”

Cô muốn hỏi người phụ nữ kia là ai, nhưng rốt cuộc vẫn không nói thành lời. Cô không muốn biết gì cả, cô chỉ muốn biết Mộ Dung Miên còn có thể quay về nữa không?”

Mộ Dung Miên mỉm cười: “Đương nhiên rồi, một giờ nữa anh về, nhớ mở cửa cho anh.”

Quý Miên Miên nín khóc, mỉm cười: “Được... Em chờ anh.”

“Anh đói bụng, làm gì cho anh ăn đi.”

Quý Miên Miên gật đầu: Ừ, em biết rồi...”

“Ngoan, chờ anh...”

“Vâng...”

Cúp máy, Quý Miên Miên xoa xoa cái mũi, cô tin anh, trước giờ anh nói gì cô đều tin tưởng.

Ở đối diện tiểu khu có một quán café, Quý Miên Miên chạy vào mua một ít bánh ngọt mới về.

Cô phải về nấu cơm cho Mộ Dung Miên, chuẩn bị ăn khuya.

Cô sẽ ở nhà chờ anh về.

Nhìn Quý Miên Miên đi ra khỏi tiệm café, đi vào tiểu khu, xe mới chuyển bánh rời đi.

Xe đi rất lâu, mãi cho tới khi tới một bệnh viện tư nhân nổi tiếng mới dừng lại.

Cửa xe mở ra, phu nhân ở trên xe bước xuống: "Xuống dưới đi."

Một lát sau, Mộ Dung Miên xuống xe.

Trong bệnh viện chỉ có vài y tá, bác sĩ, không có một bệnh nhân nào.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1699: Cô Ấy Là Điểm Mấu Chốt Duy Nhất Của Tôi

Viện trưởng nghênh đón từ ngoài cửa: “Mộ Dung phu nhân, Mộ Dung thiếu gia, mời.”

Người tới tìm Mộ Dung Miên chính là Mộ Dung phu nhân, bà vừa đi vừa nói: “Kiểm tra lại toàn bộ thân thể của nó, nhìn xem thân thể khôi phục thế nào rồi?”

“Được, mời Mộ Dung thiếu gia đi theo tôi.”

Làm một đống soi chiếu, lại rút 200cc máu để xét nghiệm, mất rất nhiều thời gian mới hoàn thành.

Mộ Dung Miên ngồi xuống, chậm rãi mặc áo vào, những vết sẹo trên người lại một lần nữa bị giấu đi.

Mộ Dung phu nhân hỏi: “Tình trạng cơ thể thế nào?”

Biểu tình của bà ta lạnh lùng và nghiêm túc, tóc búi cao, dáng người rất đẹp, ngũ quan tinh tế, cho dù đã đứng tuổi, khóe mắt đã có nếp nhăn nhưng nhìn vẫn rất đẹp.

Chỉ là khóe môi hơi nhếch, ánh mắt sắc bén là cho bà thiếu đi sự dịu dàng, nhiều thêm một phần khắc nghiệt.

Bác sĩ trả lời: “Từ tình huống trước mắt có thể thấy đã khôi phục bình thường, cũng không quá khả quan nhưng chưa xuất hiện hiện tượng bài xích nào, chỉ là... chưa thể kết luận an toàn ngay được. Cần phải chú ý một chút, tôi nghĩ tốt nhất nên mằm viện, dù xuất hiện tình huống gì thì bác sĩ cũng có thể cấp cứu nhanh nhất.”

Sắc mặt Mộ Dung phu nhân rất khó coi, bà nhìn mặt Mộ Dung Miên, không nói gì nhưng rõ ràng là đang rất bất mãn.

Mộ Dung Miên như không phát hiện ra biểu tình đó của bà, cầm lấy áo khoác và mặc vào: “Đến giờ rồi, tôi về đây.”

Anh đã đáp ứng Quý Miên Miên một giờ sau sẽ quay về, hiện tại cũng không

còn bao nhiêu thời gian nữa.

Mộ Dung phu nhân quát lên: "Đứng lại."

Mộ Dung Miên như không nghe thấy gì, tiếp tục đi ra ngoài.

"Randy, cậu đã quên là đã đồng ý gì với tôi sao? Tôi tin lời cậu mới để cậu quay về, nhưng cậu thì sao? Những gì cậu hứa với tôi cậu đều chưa làm chút nào."

Mộ Dung Miên dừng bước.

Mộ Dung phu nhân vẫy tay: "Các người đi ra ngoài đi."

Bác sĩ và y tá cùng với vệ sĩ của bà ta cúi đầu chào rồi rút lui, cửa đóng lại, bên trong chỉ còn hai người.

Sắc mặt Mộ Dung phu nhân dịu đi một chút, bà đi tới trước mặt Mộ Dung Miên: "Randy... Tôi tin tưởng cậu mới cho cậu quay về, nhưng nếu cậu cứ tiếp tục thế này, tôi sẽ không đảm bảo mình sẽ không làm gì đâu..."

Sắc mặt Mộ Dung Miên lạnh như băng: "Nếu bà động vào cô ấy thì lần tới gặp lại, bà cứ chờ nhặt xác của tôi đi."

Sắc mặt Mộ Dung phu nhân trở nên giận dữ, bà ta thở ra một hơi: "Randy, cậu không thể như vậy... Nếu thân phận của cậu bị người ta nhận ra, cậu có biết mình sẽ gặp phải chuyện gì không?"

Mộ Dung Miên châm biếm: "Cái này không phải vấn đề tôi nên lo lắng sao?"

Mộ Dung phu nhân nhất thời nghẹn lời, lát sau mới nói: "Được, cậu không lo lắng, nhưng cậu xem cậu đã làm ra chuyện gì? Cậu nói cậu trở về chỉ vì muốn nhìn thấy mặt cô ta, cậu nói cậu sẽ không xuất hiện trước mặt cô ta, cậu nói tuyệt đối sẽ không để cô ta phát hiện ra, càng không tới gần cô ta, nhưng giờ thì sao? Còn chưa vào cửa đã tình chàng ý thiếp, đây là những gì cậu đã đồng ý với tôi sao?"

Thanh âm của Mộ Dung Miên đầy lạnh lùng: "Chuyện này là tôi không giữ lời, hơn nữa tôi cũng không tính sẽ giữ lời. Đó là cô gái mà tôi thích, tôi không thể nào thờ ơ khi nhìn thấy cô ấy. Thời gian bà cho tôi còn chưa hết, đợi khi tôi làm được rồi, hy vọng bà đừng có quay về đây nữa. Tôi nghĩ bà

cũng không muốn bị người khác thấy đâu.”

“Cậu...”

Sắc mặt Mộ Dung phu nhân thay đổi: “Nếu cậu tiếp tục thế này, tôi sẽ không mặc kệ nữa.”

“Cô ấy là điểm mấu chốt của tôi, nếu bà động vào cô ấy thì tôi cũng sẽ mặc kệ tất cả...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1700: Anh Chưa Bao Giờ Lừa Em Đúng Không?

Mộ Dung Miên bỏ lại một câu này rồi rời đi.

Mộ Dung phu nhân siết chặt nắm tay, trên mặt xẹt qua vẻ đau xót.

Kỳ nghỉ năm mới còn chưa kết thúc, rất nhiều lái xe taxi chưa đi làm, đêm nay thật khó lòng tìm được một cái xe chở khách nào ở Lạc Thành. Mộ Dung Miên rời khỏi bệnh viện, đi bộ rất xa cũng không vẫy được chiếc xe nào.

Đến khi một chiếc xe màu đen dừng lại bên người anh.

Mộ Dung Miên quay đầu nhìn, Tô Trảm ló đầu ra: “Tôi đưa anh về.”

Mộ Dung Miên không nói gì, mở cửa xe, ngồi lên ghế phụ.

Bên trong xe không bật điều hòa, chỉ ấm hơn so với bên ngoài một chút mà thôi.

Hai người không ai nói gì, bên trong xe cực kỳ tĩnh lặng.

Thật giống như một người qua đường vẫy xe đi nhờ, không ai quen ai.

Đêm khuya, xe trên đường rất ít, Tô Trảm lái không bao lâu thì tới trước cổng tiểu khu, Mộ Dung Miên xuống xe đi vào.

Từ đầu tới cuối, cũng chỉ có một câu của Tô Trảm: Tôi đưa anh về!

Tô Trảm ngồi trong xe nhìn theo Mộ Dung Miên, từ trong túi xách lấy ra một đồ vật này nọ, sau đó khởi động xe, quay đầu rời đi.

Không có Mộ Dung Miên, Tô Trảm lái xe rất nhanh, đuổi theo chiếc xe vừa bám theo xe mình từ đằng xa, bức đối phương ngừng lại.

Tô Trảm xuống xe, gõ gõ cửa xe của đối phương: “Xuống xe.”

Trên xe đi xuống ba người, khẩu khí rất không tốt: “Làm gì? Muốn đánh nhau à?”

Tô Trảm vươn tay: “Di động, máy chụp ảnh, tất cả lấy ra.”

“Mày muốn ăn đòn đúng không, muốn một người đối phó ba người à? Anh em, đánh nó.”

Trong vài giây, Tô Trảm mỗi chân đạp một người, một tay vặn tay kẻ còn lại, ba tên đó không ngừng kêu la thảm thiết cầu xin.

Tô Trảm lấy máy chụp hình, xóa toàn bộ ảnh chụp Mộ Dung Miên đi, sau đó lại lấy máy di động của họ để xóa, sau khi xác nhận không còn gì nữa mới nói: “Nếu các người còn có bản sao khác mà để lộ ra ngoài, nếu để tôi bắt gặp được thì đừng trách tôi không báo trước.”

Ba người này đều là chó săn, thấy Mộ Dung Miên theo một quý phu nhân ra ngoài thì còn tưởng anh bị người ta bao dưỡng, đang muốn làm loạn một hồi thì không ngờ lại đá trúng phải thiết bản.

Ba người cầu xin tha thứ: “Đại ca, không còn gì nữa, thật sự không còn gì nữa, chúng tôi cũng chưa kịp sao lưu mà... Xin anh tha cho chúng tôi, chúng tôi làm ăn cũng không dễ dàng.”

“Về sau cấm bám theo Mộ Dung Miên nữa.”

“Vâng vâng... Không theo, không theo, chúng tôi không dám theo nữa.”

Tô Trảm bỏ lại ba người đó rồi rời đi.

...

Mộ Dung Miên lấy chìa khóa ra, mở cửa nhà Quý Miên Miên.

Phòng khách vẫn sáng, Quý Miên Miên ngủ gật trên bàn ăn, đồ ăn đã chuẩn bị xong hết rồi.

Anh đặt chìa khóa xuống rồi đi qua, cúi đầu gạt tóc trên mặt Quý Miên Miên đi, thấy trên mặt cô có nước mắt thì thở dài một tiếng, định ôm cô lên.

Nhưng vừa động thì Quý Miên Miên đã tỉnh lại.

Cô thấy Mộ Dung Miên thì sửng sốt một chút, sau đó lập tức ôm lấy anh: “Anh về rồi, anh thật sự về rồi...”

Mộ Dung Miên mỉm cười: "Anh đã hứa là sẽ về mà, trên đường hơi khó bắt xe nên muộn chút, để em chờ lâu rồi."

Quý Miên Miên lắc đầu: "Chờ bao lâu không quan trọng, chỉ cần anh về là được."

Cô nhìn chằm chằm vào Mộ Dung Miên: "Cho tới giờ anh không lừa gạt gì em đúng không?"

Mộ Dung Miên ôm lấy cô, một tay nâng cằm cô lên, cúi đầu hôn: "Ừ... Không lừa em..."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1701: Mỗi Lần Hôn Cô Đều Hôn Như Thể Đây Là Lần Cuối

Mộ Dung Miên cắn cánh môi mềm mại của Quý Miên Miên, anh chỉ muốn nuốt chửng cô vào bụng, như thế vĩnh viễn sẽ không rời xa nhau nữa.

Mỗi lần hôn cô anh đều hôn như thể đây là lần cuối cùng vậy.

Anh muốn ở cùng cô tới hết đời, anh muốn mỗi ngày đều ôm cô đi vào giấc ngủ, mỗi ngày cùng tỉnh dậy và ngắm mặt trời mọc, khát vọng đơn giản như vậy nhưng trong lòng Mộ Dung Miên lại cực kỳ xa vời.

Giờ muốn ôm cô lên cũng là một điều khó khăn.

Thật lâu sau, áo trên người Quý Miên Miên đã rơi xuống, bên hông lạnh lẽo, lý trí cũng theo đó khôi phục một chút. Nhớ tới lời của Lý Nam Kha là không được để cho anh vận động kịch liệt, chuyện đó... hình như cũng tính là vận động mạnh đúng không?

Quý Miên Miên tuy rằng sắp không khống chế nổi mình, nhưng nghĩ tới đây thì lập tức lui lại sau, dứt khoát rời khỏi môi Mộ Dung Miên.

Hai tay cô vòng ôm lấy cổ Mộ Dung Miên, ngửa đầu nhìn anh, thở dốc: “Em... làm cơm cho anh rồi, anh có muốn ăn chút gì không?”

Mộ Dung Miên vuốt ve gương mặt ửng hồng của Quý Miên Miên, khóe môi nở nụ cười nhẹ, gật đầu: “Ừ, được...”

Quý Miên Miên vội vàng đứng lên: “Vậy em đi hâm nóng lại một chút.”

Nhưng cô đã quên mình vừa mới bị hôn tới quên trời quên đất, trên người đã chẳng còn chút khí lực nào, hai chân vừa đứng lên thì đầu gối đã khụy xuống, thiếu chút nữa ngã nhào ra đất.

May mắn được Mộ Dung Miên đỡ lên, để cô ngồi xuống, hôn lên trán cô một chút: “Để anh làm, em ngồi chơi đi.”

Quý Miên Miên đỏ mặt.

Mộ Dung Miên đem đồ ăn trên bàn đi vào bếp, mở tủ lạnh lấy mì sợi ra.

Anh từ trong phòng bếp đi ra, nói: “Đi sang nhà Lãnh Nhiên xem còn trứng gà không?”

Quý Miên Miên gật đầu: “Có, để em đi lấy.”

Vừa rồi nấu ăn cô lấy nguyên liệu bên nhà Lãnh Nhiên. Cô và Mộ Dung Miên ở phim trường hơn một tháng, đồ ăn trong tủ lạnh đã hết hạn cả, giờ này cũng không đi mua được, vì vậy cô đành phải lấy bên nhà Lãnh Nhiên về dùng tạm.

Lãnh Nhiên hiện tại đã về nhà đón năm mới cùng cha mẹ.

Quý Miên Miên nhanh chóng mang trứng gà về, cầm vào bếp.

Cô đứng ở một bên nhìn Mộ Dung Miên thuần thục ốp hai cái trứng gà, động tác giống hệt trước đây.

Quý Miên Miên si ngốc nhìn sườn mặt của Mộ Dung Miên, dù vẻ mặt có thay đổi cũng có sao đâu, anh vẫn là anh mà thôi.

Quý Miên Miên giang tay ôm lấy anh từ đằng sau: “Thơm quá, quả nhiên cơm anh làm vẫn ngon nhất.”

Mộ Dung Miên vỗ vỗ tay cô: “Xong rồi, mang đồ ăn ra đi.”

“Ừ.”

Quý Miên Miên ngoan ngoãn đem đồ ăn tới, lại chạy vào bếp lấy đũa.

Đã hơn một giờ sáng, hai người ngồi trước bàn ăn, đồ ăn nóng hầm hập.

Đồ ăn Quý Miên Miên làm không thể so sánh được với đồ ăn của Mộ Dung Miên, hơn nữa hôm nay lúc nấu cơm, tâm tình của cô rất loạn, hương vị thật sự là rất khó ăn.

Thấy Mộ Dung Miên ăn mà mặt không đổi sắc, cô nghĩ chắc hương vị cũng tạm được, nhưng vừa đút một miếng cà tím vào liền lập tức nhổ ra.

Vừa ngọt vừa chua, hương vị này đến chính cô cũng không biết mình làm thế nào mà được, tám phần là nhầm đường với muối, nhầm dấm với nước tương.

Quý Miên Miên ăn vào một miếng đã cảm thấy muốn khóc, nhưng Mộ Dung Miên ăn vẫn không thay đổi sắc mặt, cô vội vàng ngăn anh lại rồi đổ luôn thức ăn mình làm đi.

--- O ---

Chương 1702: Em Không Chịu Đựng Nổi Nếu Mất Anh Lần Nữa

"Đừng ăn, khó nuốt lắm... Sao anh cứ cố ăn làm gì?"

Mộ Dung Miên mỉm cười: "Không sao, có phải độc dược đâu."

Huống chi là đồ cô làm, cho dù có độc anh cũng vui vẻ ăn vào.

Anh nói thầm trong lòng như thế. Ở đời này, anh chưa từng nghĩ có thể được ăn món cô làm, nay đã được ăn rồi, sao anh có thể không quý trọng chứ?

Anh không phải ăn hương vị mà là thưởng thức tâm ý của cô.

Trước kia, ngay cả bát đũa cô cũng không tình nguyện rửa, một Quý Miên Miên không biết phòng bếp là gì lại có thể vì anh mà nấu canh, vì anh học tập nấu nướng, sao anh có thể ghét bỏ những đồ cô làm ra được?

Quý Miên Miên biết tại sao Mộ Dung Miên không nói đồ ăn cô làm khó ăn, cô chọc chọc mì sợi trong bát, nói: "Sau này em sẽ cố gắng làm dễ ăn một chút."

Cô thật sự không có năng khiếu nấu ăn, có thể làm tới mức này cũng đã là cố gắng rất nhiều rồi.

Mộ Dung Miên xoa xoa đầu cô: "Thế này đã tốt lắm rồi, không cần cố gắng. Nếu em trở nên quá vĩ đại thì anh sẽ không an tâm."

Trái tim Quý Miên Miên run rẩy, cô ngẩng đầu nhìn vào mắt Mộ Dung Miên, đôi mắt anh đang đầy ý cười.

Anh rốt cuộc không muốn khắc chế mình khi đứng trước cô nữa sao?

"Ăn nhanh đi, để chút nữa lại nguội bây giờ."

Quý Miên Miên gật đầu: "Vâng..."

Ăn cơm xong, hai người cùng rửa bát, chẳng ai buồn ngủ cả, xong lại mở ti vi, ngồi trên ghế sô pha, rúc vào nhau như trước kia.

Đồ ngọt mua ở tiệm café đều được hai người giải quyết sạch sẽ.

Quý Miên Miên không xem ti vi, sự chú ý của cô đều đặt hết trên người Mộ Dung Miên, cô không muốn hỏi anh người phụ nữ hồi tối là ai, cũng không muốn hỏi bà ấy tìm anh có chuyện gì. Cô chỉ muốn ngày nào anh cũng ở bên cô.

Tin trên tivi là bộ phim truyền hình Lãnh Nhiên vừa đóng xong, Lãnh Nhiên trên ti vi đúng là nam thần không góc chết.

Mộ Dung Miên liếc mắt một cái, tay anh vuốt nhẹ sau lưng cô, cúi đầu hôn lên vành tai Quý Miên Miên, thanh âm khàn khàn: "Đi ngủ chưa?"

Quý Miên Miên cứng đờ: "Vâng..."

Cô đã quên mình vào phòng ngủ thế nào, quên ai là người bắt đầu trước, hai người vừa hôn vừa cởi đồ, cho đến khi bị đặt xuống giường thì trên người cô đã không còn một mảnh quần áo nào.

Cô biết lần này không dừng lại được nữa, nhưng vẫn lo lắng nói: "Nhưng... anh có thể không?"

Mộ Dung Miên tách chân Quý Miên Miên ra: "Thử thì biết."

"Nhưng mà... bác sĩ Lý nói... A..."

Câu nói kế tiếp Quý Miên Miên không nói được nữa, toàn bộ hóa thành tiếng rên rỉ.

Một năm nhớ nhung, một năm quyến luyến, rốt cuộc giờ phút này cũng được bù đắp.

Một hồi ân ái triền miên, trong đêm tối, trong phòng, rốt cuộc Quý Miên Miên không còn cảm thấy cô đơn lạnh lẽo nữa, cô nhẹ nhàng cắn cằm Mộ Dung Miên, thân mình mềm mại như nước cuộn tròn trong lòng anh.

Cô hỏi: "Sau này chúng ta sẽ đều thế này mỗi ngày đúng không?"

Sau cơn triền miên, thanh âm của Quý Miên Miên đã trở nên khàn khàn.

Mộ Dung Miên vuốt ve lưng cô, nhẹ đáp: "Anh muốn còn không được..."

Quý Miên Miên cắn môi, cô không có ý đó, sao anh lại nghĩ thành vậy chứ? Không, anh bây giờ còn hư hỏng hơn cả trước kia nữa.

Cô ghé vào ngực Mộ Dung Miên, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve vết sẹo trên người anh, hôn lên đó: “Em không chịu đựng nổi nếu mất anh lần nữa.”

--- O ---

Chương 1703: Em Thích Anh, Em Yêu Anh

Mộ Dung Miên cảm thấy những nơi cô hôn qua đều nóng lên, thân mình run lên, lời nói của Quý Miên Miên cũng làm cho trái tim của anh run rẩy.

Quý Miên Miên ngẩng đầu lên: "Em cần anh tự mình trả lời là anh sẽ không đi nữa."

Mộ Dung Miên nâng mặt cô lên, nói: "Sẽ không đi."

Quý Miên Miên ôm chặt cổ anh: "Em mặc kệ anh muốn làm gì, em cũng không để ý, dù có chuyện gì xảy ra... anh cũng không thể bỏ lại em nữa..."

Cô thật sự sợ, ngẫm lại một năm vừa rồi thật khủng khiếp.

"Lúc anh không ở đây, buổi tối ở nhà em đều không dám ngủ, không dám nhắm mắt, đêm nào cũng không ngủ được, dù điều hòa bật bao nhiêu độ cũng thấy lạnh, cảm thấy người mình như không phải của mình nữa."

Quý Miên Miên cần cho anh biết cô để ý anh tới mức nào. Hiện tại, dù anh ở bên cô nhưng trong lòng cô vẫn cực kỳ bất an.

Tựa như người phụ nữ xuất hiện hôm nay, cô không biết là ai, cô cũng không muốn quản.

Nhưng cô biết, người phụ nữ đó có thể mang anh đi lần nữa.

Quý Miên Miên không dám nghĩ, nếu Mộ Dung Miên lại đi nữa, cô sẽ trở thành người thế nào?

Đại khái, có lẽ cô sẽ chết mất.

Mộ Dung Miên nghe Quý Miên Miên nói hết về những gì cô đã trải qua trong một năm vừa rồi, những lời đó như dao cắt lên trái tim anh. Anh ôm chặt lấy Quý Miên Miên, mọi lời muốn nói hóa hết thành ba chữ: "Anh xin lỗi..."

Quý Miên Miên lắc đầu: "Em nói vậy với anh không phải vì muốn nghe anh xin lỗi. Anh đối xử với em quá tốt, trên đời này không ai yêu em nhiều như anh. Em chỉ muốn nói với anh là em rất yếu đuối, em rất để ý tới anh, em rất

yêu anh.”

Đây là lần đầu tiên Quý Miên Miên trực tiếp nói cho anh biết cô thích anh, yêu anh.

Dù là Diệp Thiều Quang hay Mộ Dung Miên đều được, cô không để ý, đều là người mà cô yêu cả.

Thân thể Mộ Dung Miên đột nhiên run run, xoay người đặt Quý Miên Miên lên trên mình, giữ lấy mặt cô mà hôn.

Nụ hôn của anh triền miên dần biến thành kịch liệt, được nghe người con gái mình yêu nói ba chữ kia, anh kích động không thể nào diễn tả thành lời được.

Trong miệng anh gọi đi gọi lại tên cô.

“Miên Miên... Miên Miên...”

Anh liên tục gọi tên cô, đây là cái tên anh khắc ghi trong lòng, là tín ngưỡng cả đời anh.

Quý Miên Miên thở hổn hển: “Nếu anh dám bỏ lại em lần nữa, em sẽ hận anh, thật sự hận anh. Hơn nữa em cũng sẽ không yêu anh nữa.”

Sắc mặt Mộ Dung Miên trở nên âm trầm: “Em dám...”

Cánh tay Quý Miên Miên đặt lên cổ anh, nghiêng đầu hỏi: “Anh có muốn thử không?”

Tiếp theo đó, Mộ Dung Miên thật sự thử, Quý Miên Miên đè tay anh lại, nói: “Đừng tới đây, anh không được đâu...”

Lỗ tai bị cắn một cái, hơi thở ấm áp lọt vào lỗ tai: “Nói câu “không được” với một người đàn ông, em có biết ý nghĩa của nó là gì không?”

Quý Miên Miên không còn sức để trả lời nữa, giờ cô lấy đâu ra tâm trí mà nói tới vấn đề này chứ?

Trong đầu cô giờ chỉ có: thân thể anh chịu nổi ư? Đây không phải là hoạt động kịch liệt sao? Cô đã kiệt sức rồi, sao anh còn khỏe thế được?

Sau khi vận động xong lần nữa, Quý Miên Miên nằm lật ra giường, thắt lưng đau nhức, tóc bị mồ hôi ướt dính bết vào má, gương mặt đỏ hồng, hai mắt ướt át động lòng người, sau lưng vẫn bị một bàn tay trêu chọc không buông tha, vừa ngứa lại vừa rất thoải mái.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1704: Sống Chết Cũng Phải Ở Bên Nhau

Quý Miên Miên không muốn động đậy chút nào, cô lo lắng cho thân thể của Mộ Dung Miên: "Ngày mai đi bệnh viện khám chứ?"

Mộ Dung Miên nhíu mày hỏi: "Em vẫn chưa hài lòng sao?"

Mặt Quý Miên Miên đỏ lên: "Em không có ý đó, anh biết mà."

Anh luôn xuyên tạc ý của cô.

Mộ Dung Miên cúi đầu hôn lên trán cô: "Thân thể anh rất tốt, không cần đi bệnh viện đâu... Em đừng lo lắng."

Quý Miên Miên nhíu mày: "Nhưng mà..."

"Nếu không thử xem?" Mộ Dung Miên nói làm cho Quý Miên Miên sợ hãi, liên tục lắc đầu. "Không, không cần... Em không nổi nữa."

Mộ Dung Miên lại nói: "Sao giờ tố chất thân thể kém vậy, kém xa so với trước đây, hơn nữa còn rất gầy."

Quý Miên Miên nhúc nhích người: "Đang có trào lưu giảm béo, dáng người em giờ rất chuẩn."

Bàn tay đang vuốt ve sau lưng lại luồn về đằng trước, sờ nắn một chút: "Chỗ này cũng gầy nữa..."

Quý Miên Miên...

Rất muốn đá anh xuống giường, làm sao đây?

Cuối cùng, Quý Miên Miên vẫn không ra tay được, chỉ có thể giữ lấy bàn tay đang không thành thật kia: "Vậy thì đừng sờ nữa."

Mộ Dung Miên kéo cô vào lòng: "Anh sẽ lại nuôi chúng lớn lên."

Quý Miên Miên đen mặt, thật là...

Mộ Dung Miên vỗ vỗ lưng cô: "Ngủ đi, trời sắp sáng rồi đấy."

Hai người về rất muộn, Mộ Dung Miên còn bị Mộ Dung phu nhân đưa đi chừng hơn một giờ, trở về ăn cơm, xem ti vi, rồi lại vận động trên giường, trời đã sắp sáng rồi, chờ thêm lát nữa thì mặt trời cũng mọc lên.

Quý Miên Miên rất mệt, cả người vô lực, cô ngáp một cái, dụi dụi mắt, nói: "Em chưa buồn ngủ, em muốn cùng anh ngắm mặt trời mọc."

Trước kia lúc Diệp Thiều Quang ôm cô, cô nói chẳng thấy mặt trời mọc có gì hay ho cả.

Nhưng giờ cô rất muốn được cùng anh ngắm mặt trời lên.

Mộ Dung Miên nhìn đồng hồ, xác thực sắp sáng, hôm nay trời nắng ráo, mặt trời sẽ sớm mọc.

"Được..."

Bình minh, ánh sáng mặt trời dâng lên, ánh sáng vàng kim xua tan bóng đêm mịt mờ, Lạc Thành dần dần hiện ra trước mắt họ.

Nằm ở tầng cao, từ đây có thể thấy được rất xa, mặt trời chậm rãi nhô lên, ánh nắng tiến vào phòng ngủ của hai người, Quý Miên Miên có thể thấy rõ ranh giới giữa đêm và ngày, bóng đêm cũng dần dần bị bức lui đi.

Lúc ánh mặt trời chiếu lên giường, Quý Miên Miên cảm giác có thể dùng tay bắt được ánh nắng ấm áp, giống như cô sau một thời gian dài chờ đợi, cuối cùng cũng bắt lại được người đàn ông này.

Quý Miên Miên tựa vào ngực Mộ Dung Miên, hai người nhìn ra thành thị bên ngoài, cô nói: "Em giống như chìm trong ác mộng dài đằng đẵng, giống như đêm đen cuối cùng cũng tan đi."

Mộ Dung Miên ôm lấy Quý Miên Miên, đan tay vào tay cô, nói: "Một ngày mới đến rồi."

"Ừ, một ngày mới."

Một ngày mới, người cũ cũng về trong hình hài mới.

Quý Miên Miên nhắm mắt lại, trước ánh sáng mặt trời thầm ước một điều.

Chỉ hy vọng người đàn ông này sẽ vĩnh viễn ở bên cô, dù sống chết hay họa

phúc.

...

Trong mấy ngày nghỉ cuối cùng của năm mới, Mộ Dung Miên vừa mới quay xong một bộ nên chị Mạch để anh được nghỉ ngơi, cũng không phát ra thông cáo nào, sắp xếp chờ qua kỳ nghỉ sẽ tính tiếp.

Vì thế, Mộ Dung Miên và Quý Miên Miên dù ở nhà hay ra ngoài đều dính chặt vào nhau.

Trải qua một đêm triền miên kia, quan hệ giữa hai người càng thêm thân mật. ----

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1705: Càng Yêu Lại Càng Sợ Mất Đi

Bọn họ rốt cuộc cũng lấy lại được sự vui vẻ đã mất đi trong cả một năm cũ.

Càng quan tâm càng sợ mất đi, càng yêu lại càng lo lắng.

Ngay cả khi Mộ Dung Miên đã đồng ý sau này sẽ không rời đi nhưng Quý Miên Miên vẫn cứ thấy lòng bồn chồn không yên.

Buổi tối, khi tỉnh lại, thấy Mộ Dung Miên nằm bên cạnh, cô vẫn sợ đó chỉ là một giấc mộng.

Đợi cho thức ăn trong nhà hết, hai người mới đi siêu thị.

Quý Miên Miên không muốn để Mộ Dung Miên đi, dù sao giờ anh có rất nhiều fan hâm mộ, tuy rằng mọi người đều nói fan của anh chỉ là ảo, bản thân anh cũng chưa có tác phẩm nào tiêu biểu cả.

Nhưng chuyện này cũng không ngăn cản được một đám muội muội hâm mộ gương mặt anh.

Đầu năm nay, sắc đẹp mới là vương đạo.

Nhưng Mộ Dung Miên không muốn để cô đi một mình, Quý Miên Miên bất đắc dĩ phải để anh cải trang một chút rồi đưa anh đi siêu thị.

Hai người mua rất nhiều đồ ăn để trữ ăn dần, mấy ngày tới họ cũng không muốn ra ngoài.

Lúc ra tính tiền, Mộ Dung Miên thấy có người đằng sau cầm di động chụp ảnh họ, anh làm bộ như không biết, ôm bả vai Quý Miên Miên.

Quý Miên Miên không biết, cô giật giật tay anh, nói: “Đều mua đủ cả rồi.”

Hai người đều mang khẩu trang, Mộ Dung Miên cúi đầu cách khẩu trang hôn lên trán cô một cái: “Để anh.”

Quý Miên Miên mua rất nhiều đồ, đưa túi đồ cho Mộ Dung Miên: “Mua nhiều thế này, ra ngoài không biết có vẫy được xe không nữa. Em cảm thấy cần phải mua một chiếc xe đấy.”

Mộ Dung Miên: “Ngày mai đi xem mua xe.”

“Nhưng chúng ta không có bằng lái mà.”

“Cái này không quan trọng.”

Quý Miên Miên: “Sao lại không quan trọng chứ? Không có bằng lái thì làm sao mà lái xe được? Lỡ bị cảnh sát giao thông tra ra thì vấn đề rất nghiêm trọng đó.”

“Không đâu, em thích xe loại nào?”

“Em... không biết nữa.”

Hai người chậm rãi rời khỏi siêu thị, mỗi người xách một túi đồ trên tay, tay còn lại dắt nhau, chưa từng buông ra.

Đếm đó, Mộ Dung Miên liền được hâm nóng trên mạng.

Nghi án tiểu thị tươi Mộ Dung Miên có bạn gái?

Có người đăng lên hai bức ảnh chụp mờ mờ, là bức ảnh Mộ Dung Miên ôm Quý Miên Miên, cúi đầu hôn lên trán cô, còn có mấy bức hai người nắm tay nhau rời khỏi siêu thị.

Sau khi tin tức tuôn ra, một nhóm fan bắt đầu công kích tài khoản kia.

Ngay cả mặt đều không có mà dám nói đó là Miên Thần, đoán mò vừa thôi chứ? Bệnh nặng của năm, không cần mọi người tốn thời gian làm gì.

Cùng lắm chỉ là dáng người giống Miên Thần, không phải chính là không phải.

Có người lại vạch ra quần áo Mộ Dung Miên mặc hôm đó giống hệt một bộ anh đã từng mặc trước đây.

Vì thế fan của Mộ Dung Miên đáp: Giống thì sao nào, không phải quần áo độc nhất vô nhị, ai cũng có thể mặc được chứ, đúng là buồn cười.

Tóm lại, mặc kệ các người nói gì, người đó chắc chắn không phải Miên Thần đại nhân.

Quý Miên Miên nhìn ảnh c

Mộ Dung Miên hoàn toàn thờ ơ với việc này: “Sao phải bác bỏ tin đồn?”

“Nhưng đây là...”

Anh nhìn cô: “Bọn họ nói có sai đâu?”

“Nhưng anh...”

Mộ Dung Miên: “Ý em là chúng ta không phải loại quan hệ này sao?”

“Không phải thế...”

Mộ Dung Miên tới gần cô: “Không phải cái gì? Lần trước còn nói hy vọng mỗi ngày đều có thể như vậy mà? Đổi ý rồi à?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1706: Tôi Và Nam Thần Của Các Cô Mỗi Ngày Đều Ngủ Chung Giường

Quý Miên Miên liên tục lắc đầu: "Ai nha, em không có ý đó, hai chúng ta đương nhiên là quan hệ như vậy. Nhưng mà giờ anh đang là ngôi sao, sự nghiệp của anh vừa mới bắt đầu, giờ mà lộ ra tin tức tình cảm là không tốt lắm."

Mộ Dung Miên giữ cằm Quý Miên Miên: "Với anh mà nói, em mới là vấn đề quan trọng chứ không phải sự nghiệp."

Vì sao anh trở về, vì sao anh ký hợp đồng với chị Mạch, tất cả đều không phải vì cô ư?

Ngôi sao, sự nghiệp thì có quan hệ gì với anh chứ?

Quý Miên Miên đỏ mặt: "Nhưng... Nhưng... Kệ thế sao?"

Ngón cái của Mộ Dung Miên sờ sờ môi cô: "Kệ, lần sau chúng ta ra ngoài khỏi cần mang khẩu trang đi?"

Quý Miên Miên vội vàng lắc đầu: "Không được đâu, em không muốn bị fan của anh giết đâu."

Chị Mạch gọi điện thoại cho Mộ Dung Miên vốn định lên dây cót bảo anh lên weibo làm sáng tỏ tin đồn một chút, nhưng Mộ Dung Miên không cho.

Hơn nữa, anh còn nói thẳng, anh ở một chỗ với Quý Miên Miên, bảo chị Mạch chuẩn bị thời gian công khai tình cảm của họ đi.

Chị Mạch...

Quan hệ của Quý Miên Miên và Mộ Dung Miên giống như nắng hạn gặp mưa rào, trải qua một đêm ân ái, tất cả lại bừng bừng sức sống.

Không mất đi thứ mình quý trọng thì không biết trân trọng nó lần nữa.

Một năm qua với hai người họ mà nói chính là quãng thời gian để nhận ra sự trân quý của người kia đối với bản thân mình, quý tựa sinh mạng vậy.

Nhưng Quý Miên Miên vẫn chưa quên người phụ nữ tìm tới Mộ Dung Miên tối hôm nào.

Kỳ nghỉ năm mới nhanh chóng kết thúc, Mộ Dung Miên lại phải bắt đầu làm việc, Quý Miên Miên tiếp tục yên lặng ở bên cạnh anh như một trợ lý.

Nhưng giờ lại khác ở chỗ, ban ngày làm trợ lý, ban đêm lại cùng anh chung chăn chung gối.

Mỗi lần nằm trong lòng Mộ Dung Miên, cô đều nghĩ nếu fan của anh biết tối nào cô cũng ngủ cùng người đàn ông mà họ mơ ước ngủ cùng nhất thì liệu họ có đánh chết cô không?

Lần này, Mộ Dung Miên lại đóng một bộ phim là Điệp Chiến.

Trong phim này, anh phải đóng hai vai, lượng công việc mỗi ngày rất lớn. Ngày nào Quý Miên Miên cũng thấy anh trời chưa sáng đã phải dậy, đến đêm mới được về, trong lòng đau xót cực kỳ.

Cô biết thân thể anh không tốt, cô sợ sức khỏe của anh sẽ xảy ra vấn đề.

Vì thế Quý Miên Miên tìm Yến Thanh Ti, nhờ cô nói với đạo diễn đừng để Mộ Dung Miên diễn quá khuya, đừng để anh diễn khi trời mưa.

Những chuyện này Yến Thanh Ti đều giúp đỡ rất sảng khoái.

Mùa đông rất lạnh, quần áo Mộ Dung Miên mặc không đủ để chống lại cái rét, mỗi lần anh quay phim, Quý Miên Miên đều phải đi mua cho anh đồ uống nóng.

Nhưng hôm nay cô vừa ra ngoài liền bị một chiếc xe ngăn lại.

Người trên xe bước xuống, sắc mặt Quý Miên Miên liền trắng bệch, liên tục lui về sau hai bước.

Bởi vì cô nhận ra người vừa bước xuống xe chính là người tìm Mộ Dung Miên tối hôm đó.

Rất đẹp, rất phú quý, rất khí thế.

Bà nhìn Quý Miên Miên, ánh mắt rất lạnh: “Xem ra, Quý tiểu thư nhận ra tôi?”

Quý Miên Miên siết chặt nắm tay: “Tôi không biết bà, tôi còn có việc, phải đi trước.”

Trong lòng cô đang thúc giục, không được nói chuyện với người này, không được nghe bà ta nói gì cả.

Mộ Dung phu nhân lại gọi cô lại: “Tiểu thư Quý Miên Miên, tôi nghĩ chúng ta cần nói chuyện.”

Quý Miên Miên cắn môi: “Tôi không muốn nói chuyện với bà.”

Mộ Dung phu nhân lộ ra một chút khinh miệt, mỉm cười: “Xin chào Quí tiểu thư, tôi là...”

Bà ta còn chưa nói xong liền bị ngắt lời.

“Miên Miên...”

Một âm thanh chặn ngang làm cho Mộ Dung phu nhân cực kỳ bực bội. Quý Miên Miên xoay người, thấy Yến Thanh Ti thì như thấy cứu tinh: “Chị Thanh Ti...”

Yến Thanh Ti đi tới, hơi hếch cằm lên, cười nói: “Tôi cảm thấy tôi thích hợp để nói chuyện với bà hơn... Mộ Dung phu nhân.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1707: Bắt Nạt Người Của Tôi Là Không Được

Mộ Dung phu nhân một thân quý khí, tuổi của bà ta cũng ngang ngang Tô Ngưng Mi, nhưng ánh mắt thì sắc bén hơn nhiều.

Quý Miên Miên đứng trước mặt Mộ Dung phu nhân chắc chắn là thua về khí thế, nhưng Yến Thanh Ti thì không, cô vừa xuất hiện đã không hề che giấu khí thế chèn ép người của mình.

Nếu nói về kiêu ngạo, nếu nói về ngang ngược, đại khái là không có người phụ nữ nào có thể so được với Yến Thanh Ti.

Cô có bản lĩnh, dù là ai đứng trước mặt thì đều lộ ra bộ dáng mình lợi hại hơn.

Mộ Dung phu nhân nhíu mày nhìn Yến Thanh Ti, bà ta sao có thể không nhận ra địch ý từ Yến Thanh Ti chứ.

Một cô gái xinh đẹp lại biết về thân phận của bà ta, điều này làm cho Mộ Dung phu nhân nảy sinh sự cảnh giác. Bà ta bí mật tới đây, rất ít người được biết, nhưng cô gái này lại biết. Hơn nữa, đã nhiều năm rồi bà ta không trở về, nếu không điều tra qua thì tuyệt đối sẽ không biết thân phận của bà ta được.

Mộ Dung phu nhân cẩn thận hỏi: “Cô là... Yến Thanh Ti?”

Trước khi cho Mộ Dung Miên trở về, Mộ Dung phu nhân đã điều tra qua Quý Miên Miên và những người bên cạnh cô. Đối với Yến Thanh Ti, bà ta tuy lần đầu gặp nhưng tư liệu về cô thì bà ta lại không hề xa lạ.

Đây là một cô gái cực kỳ khó thu phục, là thiếu phu nhân của Nhạc thị.

Trong lòng Mộ Dung phu nhân có chút không yên. Rốt cuộc Yến Thanh Ti đã tra ra bà ta thế nào? Chẳng lẽ Mộ Dung Miên nói cho cô? Không thể nào, chắc chắn anh ta không nói ra.

Yến Thanh Ti nhíu mày: “Không nghĩ tới danh tiếng của tôi cũng không nhỏ đâu, ngay cả Mộ Dung phu nhân nhiều năm ở nước ngoài cũng biết tới.”

Mộ Dung phu nhân nói thẳng: “Tôi không biết Yến tiểu thư, cũng không tới tìm cô, chúng ta không có chuyện gì để nói với nhau cả, mong Yến tiểu thư

đừng làm chậm trễ thời gian của người khác."

Mộ Dung phu nhân biết Yến Thanh Ti khó nói chuyện, cũng biết cô đang muốn ra oai phủ đầu thay Quý Miên Miên, nhưng mặc kệ Yến Thanh Ti muốn làm gì, hôm nay bà ta phải nói chuyện rõ ràng với Quý Miên Miên mới được.

Bà ta đã nói ra những lời không khách khí nhưng Yến Thanh Ti cũng chẳng để tâm tới mấy lời này.

Cô liếc nhìn Quý Miên Miên sắc mặt trắng bệch bên cạnh, nói: "Miên Miên, đi mua cho chị ly café, cho nhiều đường. À, còn nữa, chị đói bụng, thuận tiện mua cho chị cái gì ăn nhé!"

Quý Miên Miên nhìn Mộ Dung phu nhân, cô biết đối phương tới tìm mình, cũng biết Yến Thanh Ti cố tình bảo mình rời đi. Thực ra cô không muốn phải đối mặt với Mộ Dung phu nhân...

Nhưng cô cứ thế mà đi liệu có ổn không?

"Chị..."

Yến Thanh Ti: "Còn không đi?"

Quý Miên Miên nhìn vào mắt Yến Thanh Ti, gật đầu: "A... vậy... em đi."

Mộ Dung phu nhân không dễ dàng gì mới gặp được lúc Quý Miên Miên chỉ có một mình, sao bà ta có thể để cô đi dễ dàng như thế, lập tức nói: "Cô không được đi."

Yến Thanh Ti cười lạnh: "Cô ấy là trợ lý của tôi, không phải của bà, tôi bảo cô ấy đi làm cái gì thì cô ấy phải đi làm cái đó."

Cô lại quát: "Miên Miên, lập tức đi mua cho chị."

Quý Miên Miên gật đầu, không dám nhìn Mộ Dung phu nhân nữa, nhanh nhẹn chạy đi.

Mộ Dung phu nhân cả giận nói: "Yến tiểu thư, cô định làm gì?"

"Vấn đề này không phải nên hỏi Mộ Dung phu nhân ư?"

“Tôi không tới tìm cô.”

Yến Thanh Ti nhíu mày: “Tôi biết, nhưng nếu bà muốn tìm Quý Miên Miên thì cũng phải biết, con bé là trợ lý của tôi, bà muốn tới bắt nạt nó thì tất nhiên tôi phải can dự vào rồi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1708: Cùng Lắm Tôi Khiến Cho Bà Tới Được Mà Không Về Được

Yến Thanh Ti là người bao che khuyết điểm, Quý Miên Miên là người mà cô xác định phải bảo vệ nên tất nhiên cô phải quản chuyện này rồi.

Tô Trảm đã sớm đem tin tức Mộ Dung phu nhân về nước nói cho cô biết, mấy ngày nay cô vẫn rất lưu tâm tới bà ta.

Hành tung của Mộ Dung phu nhân vẫn bị Tô Trảm theo dõi sít sao ở Lạc Thành, chỉ cần hơi động là Yến Thanh Ti sẽ biết ngay lập tức.

Cho nên Mộ Dung phu nhân vừa có hành động là Yến Thanh Ti lập tức biết qua, cô không để cho Quý Miên Miên phải một mình đối mặt với Mộ Dung phu nhân. Miên Miên chỉ là một cô gái lương thiện, sao có thể là đối thủ của người phụ nữ này được?

Hơn nữa, Yến Thanh Ti cũng rất muốn gặp Mộ Dung phu nhân, cô thật sự muốn biết tại sao Diệp Thiều Quang lại biến thành Mộ Dung Miên.

Tuy rằng Yến Thanh Ti không biết Mộ Dung phu nhân, nhưng loại chuyện này dùng sợi tóc để nghĩ thôi cũng biết là không nên để Quý Miên Miên tiếp xúc với bà ta.

Mộ Dung phu nhân trêu nhầm người rồi, chạy tới Lạc Thành này chính là địa bàn của Yến Thanh Ti, muốn vẽ đường cho hươu chạy là không được, ít nhất cũng phải hỏi xem địa đầu xà là cô đây có cho phép hay không.

Yến Thanh Ti phủi phủi quần áo, cười nói: “Ai nha, bên ngoài rất lạnh, không bằng tìm một chỗ ngồi nói chuyện đi.”

“Tôi không có gì để nói với cô?” Thanh âm của Mộ Dung phu nhân rất lạnh lùng.

Bà ta không muốn dây dưa với Yến Thanh Ti, với người như cô, bà ta không nắm chắc có thể đối phó được.

Yến Thanh Ti cười tủm tỉm: “Nhưng tôi lại có chuyện muốn nói với bà.”

“Hừ...” Mộ Dung phu nhân không để ý tới cô, xoay người rời đi.

Yến Thanh Ti thản nhiên nói: “Vậy bà có thể thử xem bà có thể đi nổi hay không?”

Cô nói xong, chỉ trong chốc lát, từ hai bên sườn xe xuất hiện thêm mấy chiếc xe nữa bao vây lấy xe của Mộ Dung phu nhân.

Mộ Dung phu nhân cả giận: “Cô muốn làm gì?”

Yến Thanh Ti xòe tay: “Nơi này là Lạc Thành, cũng không phải Scotland, tôi còn muốn hỏi bà, hiện tại bà đã có thời gian chưa, Mộ Dung phu nhân?”

Mộ Dung phu nhân cắn răng...

Yến Thanh Ti tùy tiện tìm một nhà hàng nhỏ gần đấy, không có khách, không khí đầy mùi dầu mỡ.

Hai người ngồi xuống, không gọi món ăn, chủ quán cũng không để ý đến họ.

Mộ Dung phu nhân cực kỳ ghét loại tiệm cơm bên đường này, giống như nơi nào cũng có vi trùng vậy.”

Lúc ngồi xuống, bà ta nhìn ghế, vẻ mặt chán ghét, bà ta nói: “Cô muốn nói chuyện gì?”

Yến Thanh Ti mỉm cười: “Không bằng chúng ta tâm sự chuyện Mộ Dung phu nhân và Diệp Thiều Quang có quan hệ gì đi?”

Sắc mặt Mộ Dung phu nhân không đổi: “Cái gì mà Diệp Thiều Quang, tôi không biết.”

Bàn tay bà ta nắm chặt, trong lòng lo lắng, bà ta không biết Yến Thanh Ti đã biết được bao nhiêu?

Yến Thanh Ti lắc đầu: “Mộ Dung phu nhân nói gì thế? Người sáng mắt không nói tiếng lóng, Diệp Thiều Quang tại sao biến thành Mộ Dung Miên, tôi nghĩ Mộ Dung phu nhân là người rõ ràng nhất. Hay là bà cứ nói với tôi đi, tôi rất tò mò đó...”

“Tôi nói rồi, không biết, Yến tiểu thư sau này đừng nói những lời khó hiểu thế này nữa.”

Yến Thanh Ti duỗi duỗi thắt lưng, cười: “Nếu Mộ Dung phu nhân không

chịu nói thì tôi không ép, dù sao tôi là người văn minh, tôi chỉ...”

“Chỉ cái gì?”

Nụ cười trên mặt Yến Thanh Ti đột nhiên trầm xuống: “Sợ là kế hoạch về nước của Mộ Dung phu nhân phải ngâm nước nóng rồi. Quý Miên Miên là người của tôi, Mộ Dung Miên là bạn của tôi, ở đây mà muốn đụng tới người của tôi thì phải xem tôi có đồng ý không đã.”

Mộ Dung phu nhân hừ lạnh một tiếng: “Tôi thật rất muốn biết Yến tiểu thư không đồng ý thế nào?”

Yến Thanh Ti xòe tay, nhún nhún vai đầy vô tội: “Tôi đương nhiên không làm gì, cùng lắm là chỉ làm cho bà... đến được mà không về được.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1709: Cảm Giác Bị Nhục Nhã Rất Tức Giận

Yến Thanh Ti nói rất tùy ý như đang nói đùa, nhưng khí thế trong mắt lại không có chút vui đùa nào, trong nháy mắt áp cho Nhạc phu nhân cảm thấy không thể ngẩng đầu lên được.

Chưa từng có ai khi mặt đối mặt lại làm cho bà ta bị áp tới mức này.

Nhưng ý của Yến Thanh Ti bà ta vẫn nghe ra, chỉ cảm thấy phẫn nộ khi mình bị nhục nhã như thế.

Bà ta ở nước ngoài nhiều năm, là phu nhân của nhà Mộ Dung, trong giới quý tộc Hoa Kiều cũng rất được tôn kính, nhiều năm rồi chưa từng có một người nào dám nói với bà ta như thế.

Trong hiểu biết của bà ta, Yến Thanh Ti là thiếu phu nhân của Nhạc gia, nhưng Nhạc gia cũng chỉ là một tài phiệt giàu có trong nước, chỉ có tiền, thế lực chỉ gói gọn ở Lạc Thành.

Nhưng dù có thế lực thì thế nào, bà ta cũng không phải người không có thân phận, tính ra còn là công dân của Scotland, Mộ Dung gia trước giờ quan hệ với chính phủ rất tốt, tuy rằng bà ta bí mật về nước nhưng lúc nào cũng có thể liên hệ với đại sứ quán, bà ta không sợ Yến Thanh Ti.

Mộ Dung phu nhân khinh thường nói: "Yến tiểu thư thật là khẩu khí quá lớn, tuổi còn trẻ lại không biết nặng nhẹ, tôi cũng không trách cô. Nhưng cô đừng có nghĩ tôi là đứa nhỏ ba tuổi mà dọa như thế. Nếu Yến tiểu thư lợi hại như vậy thì cứ việc ra tay đi, tôi rất muốn nhìn xem Nhạc gia lợi hại đến đâu."

Mộ Dung phu nhân đến Lạc Thành cũng không phải không có chuẩn bị gì, Mộ Dung gia có thể sừng sững ở nước ngoài nhiều năm không đổ, tất nhiên không phải gia đình có tiền bình thường.

Chồng bà ta nhiều năm nay luôn quyên tiền cho các trường học nghèo trong nước, lúc có thiên tai hạn hán họ cũng đều gửi tiền ủng hộ, tuy bọn họ chưa từng về nước nhưng trong nước cũng không phải không nắm được tình hình.

Nếu lên mạng tìm kiếm thông tin về chồng bà ta thì sẽ toàn thấy toàn là các chương trình từ thiện, công ích.

Nếu Yến Thanh Ti thật sự dám đụng vào bà ta, bà ta cũng không ngại lợi dụng truyền thông để đáp trả.

Yến Thanh Ti châm biếm: “Mộ Dung phu nhân nhiều năm không về nước tôi cũng không trách bà, nhưng mà... ở nước ngoài nhiều năm như thế mà bà cũng chỉ học làm ếch ngồi đáy giếng, xem ra bà thật sự không muốn nghe lời tôi thành thành thật thật rời đi?”

Yến Thanh Ti không phải muốn làm gì Mộ Dung phu nhân, cô chỉ muốn biết sau khi Diệp Thiều Quang gặp tai nạn thì đã xảy ra những chuyện gì, sao lại ra nước ngoài, sao lại trở thành Mộ Dung Miên, thuận tiện đuổi bà ta rời khỏi nơi này.

Bà ta ở lại trong nước đối với Quý Miên Miên mà nói chính là một quả bom nổ chậm.

Mộ Dung phu nhân lạnh lùng nói: “Tôi khuyên Yến tiểu thư đừng có xen vào việc của người khác. Là một nữ diễn viên thì diễn trò là đủ rồi, có những chuyện đừng nên hỏi tới.”

Yến Thanh Ti nhíu mày: “Một khi đã như thế thì không cần nói chuyện nữa.”

“Tôi đã sớm nói là không có chuyện gì để nói với cô.”

Mộ Dung phu nhân đứng lên, ánh mắt nhìn Yến Thanh Ti đầy khinh miệt: “Nữ ngôi sao gả vào nhà giàu không dễ, nếu Yến tiểu thư có thời gian thì nên nghĩ cách củng cố địa vị của mình ở Nhạc gia thì hơn. Chuyện của Mộ Dung gia không tới phiên cô nhúng tay.”

Yến Thanh Ti nhún nhún vai: “Rốt cuộc là người từng trải, xem ra Mộ Dung phu nhân rất tinh thông chuyện này, đáng tiếc...”

“Đáng tiếc cái gì?”

Yến Thanh Ti hếch cằm: “Đáng tiếc tôi không phải bà, tôi không cần phải leo lên người bất kỳ ai.”

Cô chưa bao giờ là người chỉ biết dựa vào người khác mới có thể sống sót.

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1710: A A A, Tôi Bắt Nạt Bà Đấy

Mộ Dung phu nhân thuận lợi từ trong tiệm cơm nhỏ ra ngoài, trong lòng cực kỳ khinh thường Yến Thanh Ti. Bà ta rất muốn xem Yến Thanh Ti làm thế nào để bà ta tới được mà không về được?

Nhưng rất nhanh Mộ Dung phu nhân liền biết.

Bởi vì bà ta vừa đi ra khỏi tiệm cơm thì thấy mộ chiếc xe cảnh sát tới, vài cảnh sát bao vây lấy bà ta.

“Vị phu nhân này, phiền toái bà đưa thẻ căn cước ra.”

Mộ Dung phu nhân sửng sốt, bà tay xoay người lại thì thấy Yến Thanh Ti ngồi yên tại chỗ cũ, vẫy vẫy tay với bà ta.

Trong lòng bà ta hồ nghi, chẳng lẽ những cảnh sát này là do Yến Thanh Ti gọi tới?

Bà ta tới Lạc Thành không làm chuyện gì trái pháp luật, cảnh sát có tới thì làm được gì?

Mộ Dung phu nhân lấy thẻ căn cước các kiểu ra trình cho cảnh sát.

Cảnh sát rất nề nếp hỏi: “Bà không phải công dân bổn quốc?”

“Không phải.”

“Vậy bà tới Lạc Thành làm gì, du lịch hay thăm người thân?”

“Cả hai đi.”

Cảnh sát kia nói vài câu với mấy người bên cạnh, sau đó đưa giấy tờ cho người đằng sau: “Đi kiểm tra một chút.”

Mộ Dung phu nhân nhíu mày, bọn họ muốn làm gì, chẳng lẽ nghi ngờ giấy tờ của bà ta có vấn đề sao?

“Xin hỏi có chuyện gì ư?”

Cảnh sát nói: “Thưa bà, chúng tôi hoài nghi thẻ căn cước của bà có vấn đề,

mời bà đi theo chúng tôi một chuyến."

Mộ Dung phu nhân quá sợ hãi: "Các anh đã thấy rõ ràng, sao có thể là giả được, tôi nhập cảnh từ sân bay của các anh, chẳng lẽ còn có vấn đề gì ư?"

"Cái này chờ chúng tôi điều tra rõ, hiện tại mời bà đi theo chúng tôi một chuyến."

Mộ Dung phu nhân không hề động, xoay người nhìn về phía Yến Thanh Ti, phẫn nộ quát: "Yến tiểu thư..."

Yến Thanh Ti xòe tay, vô tội nói: "Tôi đã nói rồi, ở Lạc Thành thì phải nghe theo tôi, là địa đầu xà, tôi không thể nào một chút lễ cũng không cấp cho bà được?"

Sắc mặt của Mộ Dung phu nhân lập tức thay đổi: "Cô đối xử với tôi như thế thì đừng trách hậu quả xảy ra, tôi không phải người cô có thể tùy tiện động vào được đâu."

Yến Thanh Ti đi tới, dựng thẳng ngón tay giữa lên, nói: "Không, lời này của bà sai rồi, ở Lạc Thành hay ở cả đất nước này, bà phải theo tôi mà hành xử. Tôi cực thích ỷ thế ức hiếp người khác, muốn trách thì trách... trước khi bà tới đây đã không điều tra rõ thân phận của tôi."

Yến Thanh Ti cảm thấy hiện tại muốn thu thập ai đều rất dễ dàng, chẳng cần bỏ nhiều công sức hay tính toán gì, chỉ cần gọi một cú điện thoại, giơ một ngón ta lên là có thể làm cho đối phương không thể trở mình.

Yến Thanh Ti thở dài, thật sự là rất nhàm chán.

Còn không bằng về nhà chơi với con trai.

Mộ Dung phu nhân không ngờ Yến Thanh Ti lại kiêu ngạo như thế: "Cô... Cô... được, tôi muốn nhìn xem cô có bao nhiêu lợi hại."

Cảnh sát nói: "Mời lên xe."

Yến Thanh Ti vẫy vẫy tay: "Nếu Mộ Dung phu nhân nghĩ thông, muốn tâm sự với tôi về chuyện của Diệp Thiều Quang thì có thể tìm tôi. Tôi nghĩ chúng ta có lẽ còn gặp lại."

Mộ Dung phu nhân tức sắp nổ phổi tới nơi rồi, trừng mắt với Yến Thanh Ti

một cái rồi mới chịu ngồi vào xe cảnh sát.

Yến Thanh Ti vẫy vẫy tay: “Tạm biệt.”

Mộ Dung phu nhân tu dưỡng rất tốt, nhưng động tới Yến Thanh Ti, cho dù là người tính tình tốt tới cỡ nào cũng sẽ bị cô bức cho phát điên.

Không có cách nào, cô có khả năng đó mà.

Mộ Du phu nhân buồn bực, rốt cuộc Yến Thanh Ti có bao nhiêu năng lực mà có thể sai bảo cả cảnh sát, cầm thẻ căn cước thật mà còn nói là giả, xem ra bà ta đã coi nhẹ thế lực của Nhạc thị rồi.

Mộ Dung phu nhân nhắm mắt lại, không bị Yến Thanh Ti ở bên cạnh khiêu khích, bà ta nhanh chóng bình tĩnh hơn.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1711: Hai Người Rất Xứng Đôi, Là Một Đôi Trời Tác Hợp

Yến Thanh Ti cũng chỉ muốn cho bà ta một bài học nhỏ, để bà ta biết khó mà lui, cũng không ra chiêu gì độc cả.

Mộ Dung phu nhân cắn răng, vẫn là do điều tra chưa đủ, tưởng chuyện này dễ dàng tiến hành thôi, không ngờ lại lòi ra một chướng ngại vật như thế.

Xem ra chuyện này cần phải lên kế hoạch lại.

Mộ Dung phu nhân siết chặt nắm đấm, bà ta phải lập tức tìm luật sư, phải mau chóng ra ngoài, nếu để chuyện này ầm ĩ lên thì sẽ hỏng việc mất.

...

Mộ Dung phu nhân đi rồi, Quý Miên Miên mới mang café về, thấy Yến Thanh Ti thì nói: “Chị, café của chị...”

Yến Thanh Ti nhận lấy café và uống vào một ngụm, trời lạnh nên uống được ngụm café nóng thật thoải mái cả người.

Mũi Quý Miên Miên đã đỏ bừng vì lạnh, cô ngoảnh đầu nhìn xung quanh: “Cái bà Mộ Dung phu nhân kia đâu rồi?”

“Đi rồi...”

“Đi rồi?”

“Đương nhiên rồi, nói xong thì phải đi thôi chứ ở lại làm gì? Chị cũng đâu có tính mời bà ta ăn cơm.”

Quý Miên Miên không yên lòng, hỏi: “Vậy... Bà ta nói gì với chị?”

Yến Thanh Ti cười: “Không nói gì, nói đúng hơn là dặn em phải chăm sóc cho Mộ Dung Miên thật tốt, bà ta thấy hai người các em rất xứng đôi.”

Quý Miên Miên tỏ ra không tin: “Thật sao?”

Cô cảm thấy rất khó tin vào chuyện này, Mộ Dung phu nhân kia nhìn

nghiêm khắc như thế, rất dọa người.

“Không phải thế thì em cảm thấy sẽ là thế nào? Lời chị nói mà em cũng không tin à?”

Quý Miên Miên vội vàng gật đầu: “Tin tin tin, đương nhiên tin rồi, chị Thanh Ti nói gì em cũng tin.”

Yến Thanh Ti xoa xoa mái tóc ngắn của Quý Miên Miên: “Ngoan, bọn họ cũng sắp quay xong rồi, em mau đi vào với tên kia đi.”

Quý Miên Miên không nhúc nhích, tò mò hỏi: “Chị... Sao hôm nay chị lại tới đây?”

Cô cảm thấy Yến Thanh Ti không trùng hợp như vậy mà tới đây, hình như là cố ý tới.

“À, ở nhà không có việc gì nên tới tham quan chút, thuận tiện... nói chuyện tài trợ với đạo diễn.” Yến Thanh Ti tùy tiện lấy ra một lý do: “Đi thôi, cùng vào.”

“Vâng...”

Quý Miên Miên đưa cho Yến Thanh Ti một túi khoai nướng nóng hầm hập: “Chị, em vừa thấy một hàng bán khoai, còn nóng lắm đấy, chị mau ăn đi.”

Yến Thanh Ti sáng mắt lên: “Vẫn là Miên Miên hiểu chị nhất.”

Vào đến phim trường cũng vừa lúc quay xong, Mộ Dung Miên vỗ vỗ cánh tay trúng đạn giả khi diễn, sắc mặt anh vốn đã rất trắng, thoạt nhìn như bị thương thật, không cần hóa trang chút nào cũng giống.

Nữ diễn viên chính tên là Phương Duyên Duyên, là người có bộ dáng ngọt ngào, giọng nói dịu dàng, mở miệng nói như đang làm nũng, rất được các thành viên nam của đoàn làm phim chú ý.

Cô ta nói với Mộ Dung Miên đầy thân thiết: “Sắc mặt anh trắng quá, người ta nhìn cũng thấy đau lòng. Ngày nào về khách sạn em cũng có mua canh, để đêm nay em đem tới phòng cho anh nhé, thuận tiện đọc lời kịch ngày mai luôn?”

Mộ Dung Miên thấy Quý Miên Miên trở về liền nhanh đi tới, không hề nghe

những gì Phương Duyên Duyên nói.

Phương Duyên Duyên: “Này... Anh có nghe em nói chuyện không vậy?”

Cô ta cắn môi nhìn Mộ Dung Miên đi xa dần, oán hận mắng: “Thật là đồ không biết tốt xấu.”

Mộ Dung Miên thấy Yến Thanh Ti đi tới cùng Quý Miên Miên thì nghi hoặc: “Sao cô lại tới đây?”

Yến Thanh Ti chào các thành viên trong đoàn làm phim một chút rồi ngồi xuống, cười nói: “Anh tưởng rằng tôi tới vì anh chắc?”

“Miên Miên, đi vứt rác giúp chị.” Cô đưa túi đựng khoai cho Quý Miên Miên.

Quý Miên Miên không nói hai lời, lập tức cầm lấy đi tới chỗ thùng rác.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1712: Người Phụ Nữ Của Anh, Tại Sao Lại Bắt Anh Phải Buông Tha Chứ?

Cô vừa đi, nụ cười trên mặt Yến Thanh Ti đã lạnh đi: "Tôi mà không đến thì chưa chắc anh còn gặp được Miên Miên nhà chúng tôi đâu."

Mộ Dung Miên lập tức phản ứng lại: "Bà ta tới đây?"

Yến Thanh Ti nhíu mày: "Chà, nhìn phản ứng này của anh rất nhanh đấy, có muốn nói gì với tôi không?"

"Bà ta đâu?"

"Đến Lạc Thành, được người làm chủ nhà tôi tiếp đón một chút."

Mộ Dung Miên quay đầu nhìn Quý Miên Miên: "Cảm ơn, chuyện này tôi sẽ xử lý."

Yến Thanh Ti thở dài: "Anh là Mộ Dung Miên hay là Diệp Thiều Quang đều không quan trọng, nhưng tôi và anh làm bạn bè thì phải có điều kiện tiên quyết là anh không được làm tổn thương Miên Miên. Bà mẹ kia của anh, à, cứ tạm gọi là mẹ đi, bà ta muốn bảo Quý Miên Miên chủ động rời khỏi anh, loại thủ đoạn bổng đánh uyên ương này tôi rất chướng mắt đấy."

Quý Miên Miên sắp đi tới, Yến Thanh Ti hạ giọng hỏi một câu: "Anh rốt cuộc nghĩ gì? Định quấn quýt một thời gian rồi lại buông tay à? Tôi nói cho anh biết, nếu anh dám làm thế thì tôi sẽ không tha cho anh."

Mộ Dung Miên cầm lấy nước trái cây ấm mà Quý Miên Miên mua cho mình, nói: "Tôi không muốn buông tay, cũng sẽ không buông tay."

Yến Thanh Ti cắn răng: "Vậy thì nắm cho chắc, không tiếc bất cứ giá nào, dù phải dùng tới thủ đoạn gì, đây mới là Diệp Thiều Quang mà tôi biết."

Mộ Dung Miên mỉm cười: "Yên tâm..."

Quý Miên Miên đi tới, thấy Mộ Dung Miên cười thì hỏi: "Hai người nói chuyện gì thế?"

Yến Thanh Ti ngẩng đầu cười đáp: "Chị hỏi khi nào thì hai người tổ chức

kết hôn?”

Quý Miên Miên đỏ mặt: “Chị... Chị... nói cái gì vậy?”

Mộ Dung Miên nắm lấy tay Quý Miên Miên: “Chuyện này nên suy nghĩ chút.”

Thấy ngón tay cô dính chút tro đen, anh rút khăn tay ra lau sạch giúp cô.

Quý Miên Miên sợ tới mức vội vàng rụt tay lại, động tác thân mật này đã làm cho mấy người gần đó để ý.

Ánh mắt của mấy người đó làm cho Quý Miên Miên có cảm giác như có kim đâm vào lưng, cực kỳ không thoải mái. Lúc ở phim trường, cô và Mộ Dung Miên luôn duy trì khoảng cách nhất định như nghệ sĩ và trợ lý, không có gì xung đột cũng không có gì thân thiết, chỉ khác một điều là anh rất quan tâm tới quản lý của mình, không giống các nam thần khác.

Người xung quanh bắt đầu khe khẽ bàn tán, Quý Miên Miên chậm rãi cúi đầu, thấp giọng nói: “Để em tự làm...”

“Đừng động đậy, sắp xong rồi.” Mộ Dung Miên giữ tay cô không chịu buông, càng lau nhanh hơn.

Anh không biết đánh mất người mình yêu sẽ nhớ nhung đến thế nào?

Anh cũng không biết sau khi họ mất nhau có thống khổ hay không, có từng giây từng phút chịu tra tấn hay không?

Nhưng hiện tại anh biết, chuyện người khác có thể làm anh đều không làm được.

Trước đây, anh bắt buộc mình không được nghĩ đến, nói mình không đi tìm cô mới là tốt cho cô, anh đã tự lừa mình dối người như thế.

Nhưng cuối cùng anh vẫn không nhịn được mà quay về, thấy cô, lại một lần nữa có được cô, anh không thể nào làm được những việc lừa mình dối người nữa.

Trong lòng anh, từng tế bào trong anh đều kêu gào rằng anh yêu Quý Miên Miên.

Hiện tại vẻ mặt bên ngoài anh bình tĩnh bao nhiêu thì trong lòng lại điên cuồng bấy nhiêu.

Người chưa từng được thì chẳng sợ gì mất đi.

Nhưng nếu đã chiếm được rồi thì sao có thể cam tâm đánh mất được, nhất là tự mình buông tay?

Người phụ nữ của anh, tại sao lại bắt anh phải buông tha chứ?

Mộ Dung Miên lau khô tay của Quý Miên Miên, cúi đầu hôn lên tay cô một cái.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1713: Anh Cam Tâm Tình Nguyện Thân Bại Danh Liệt Để Cho Cô Tình Yêu

Mộ Dung Miên hôn lên dáng vóc tiều tụy của người phụ nữ đứng trước mặt mình, cô là tất cả những gì anh có.

Cho tới bây giờ anh chưa từng là người nhân từ, luôn rất ích kỷ.

Tại sao anh phải bỏ mặc người mình yêu mà không để ý tới? Tại sao muốn anh phải buông tay cô?

Trước kia lúc Quý Miên Miên chưa từng thích anh, anh đã giữ cô rất chặt, bọn họ vất vả lắm mới đi đến ngày hôm nay, đầu óc anh có bị ngu đâu mà buông tay cô ra chứ?

Dù cho sau này phát sinh chuyện gì anh cũng sẽ không từ bỏ.

Như Quý Miên Miên từng nói, dù sống chết cũng phải ở bên nhau.

Dù là ai, dù xảy ra chuyện gì... cũng không thể ngăn cản.

Cho dù ích kỷ, anh vẫn muốn theo đuổi nó.

Mộ Dung Miên luôn giãy giụa, đấu tranh trong lòng, rốt cuộc lúc này cũng thanh tỉnh và hạ quyết tâm.

Anh cam tâm tình nguyện thân bại danh liệt để cho cô tình yêu.

Quý Miên Miên vẻ mặt khiếp sợ nhìn người xung quanh càng lúc càng nhiều, có người còn lấy ra điện thoại di động chụp lén.

Một màn này của Mộ Dung Miên rõ ràng là đang tỏ tình, ai cũng nhìn rất rõ ràng.

Tiểu thịt tươi này xem ra đang có quan hệ tình cảm với trợ lý của mình, hơn nữa xem ra cũng được một đoạn thời gian rồi.

Nếu chuyện này bị tung ra thì chắc chắn có thể nhấc lên sóng gió.

Quý Miên Miên đỏ mặt: “Anh buông tay ra đi, ở đây nhiều người như thế.”

Mộ Dung Miên vẫn không chịu buông, ngẩng đầu cười nói: “Không nhịn được.”

Sau khi thấu hiểu, cả người anh đều rất thoải mái.

Quý Miên Miên từ nụ cười của anh chợt nhận ra rõ ràng cảm giác mà anh đem tới cho cô cũng khác, như là ánh mặt trời sau cơn mưa vậy.

Yến Thanh Ti nhìn bốn phía, nói: “Anh cũng không thể thế này được, đây đâu phải biện pháp bảo vệ Miên Miên, sau này nó đi trên đường mà bị fan của anh nhận ra thì...”

Mộ Dung Miên kéo Quý Miên Miên tới, ôm lấy eo cô, để cô ngồi xuống đùi mình.

Quý Miên Miên nghe thấy xung quanh vang lên vô số thanh âm thổn thức, cô rất muốn đứng lên: “Anh làm sao thế, mau buông tay ra, đây là phim trường đấy.”

Quý Miên Miên nghe thấy tiếng chụp hình, cô vội vàng che mặt lại.

Mộ Dung Miên ôm lấy Quý Miên Miên, cười nói với Yến Thanh Ti: “Giúp tôi việc này đi, Nhạc thiếu phu nhân.”

Yến Thanh Ti: “Anh...”

Cô nhìn hai người rồi vung tay lên: “Đi... giúp...”

Một năm qua mới cửu biệt gặp lại, có thể cùng ở bên nhau đã là rất khó, đây không phải là điều cô vẫn mong mỏi sao?

Không phải chỉ là việc nhỏ thôi sao, sao không giúp được chứ?

Dù sao cô làm người xấu cũng rất thích.

Vì thế, trước khi đi, Yến Thanh Ti trao đổi rất lâu với đạo diễn. Sau khi cô rời đi, đạo diễn nghiêm mặt cầm loa khuếch đại âm thanh đứng giữa phim trường răn dạy một hồi, những ai vừa rồi chụp hình lập tức cút khỏi đoàn làm phim, sau này cũng đừng mong lăn lộn ở giới giải trí nữa.

Sau đó, Yến Thanh Ti đi tới chỗ Mộ Dung Miên: “Chuyện đến nước này coi như anh đã làm ra lựa chọn... Chuyện cần đòi công đạo cũng nên đòi rồi...”

Yến Thanh Ti để lại câu này rồi rời đi, Quý Miên Miên vội nhẹ mắng Mộ Dung Miên: “Anh sao thế, mau buông tay ra.”

Mộ Dung Miên ôm eo cô, nói: “Chỉ muốn ôm em thôi.”

Mấy ngày này, anh vẫn cố gắng áp chế tình cảm của mình, chưa từng dám biểu đạt tình yêu của mình với Quý Miên Miên.

Anh vẫn cứ đấu tranh, cứ mâu thuẫn, hoài nghi không biết mình làm thế là đúng hay sai.

Chương 1714: Nếu Không Biết Xấu Hổ Mà Có Thể Lên Được Giường Của Nam Thần, Tôi Cần Gì Mặt Mũi?

Nhưng giờ anh đã suy nghĩ xong rồi.

Đúng cũng được, sai cũng được, anh không cần để ý, nếu sau này cuộc sống thiếu đi Quý Miên Miên vậy thì anh sẽ sống không bằng chết.

Nếu để anh phải chứng kiến Quý Miên Miên cùng người khác kết hôn và sinh con, anh sẽ ghen đến phát điên lên, chỉ sợ sẽ không khống chế được mà giết chết người đàn ông kia.

Nếu để những chuyện này phát sinh sau này thì thà rằng bây giờ cứ cắt đứt luôn đi.

Quý Miên Miên chỉ có thể lấy anh, sinh con cũng phải là con của anh.

Ngồi ở trên đùi Mộ Dung Miên, bị vô số ánh mắt khác thường soi mói, trong lòng Quý Miên Miên vừa không an, vừa thẹn, lại vừa rất vui sướng.

Cô trực tiếp cảm nhận được biến hóa của Mộ Dung Miên.

Trước đây khi bọn họ thân cận nhau, dù là giây phút hai thân thể thân mật nhất, Quý Miên Miên vẫn cứ cảm thấy áp lực trong lòng anh, dù cô cố gắng thế nào cũng không chạm được vào trái tim anh.

Nhưng hiện tại, Mộ Dung Miên đã mở rộng lòng, Quý Miên Miên có thể thấy đường vào trái tim anh đã mở ra, con đường này rất bằng phẳng, lúc nào cô cũng có thể đi vào được.

Trong lòng Quý Miên Miên vui sướng, nhưng mà... giờ cũng không phải ở nơi thích hợp lắm.

Mộ Dung Miên ôm lấy eo nhỏ của Quý Miên Miên, cầm tay cô, nói: “Miên Miên...”

Quý Miên Miên đáp: “Ừ... Để em xuống trước đi, chúng ta cứ thế này không tốt lắm.”

“Sao lại không tốt, bảo họ tới nói với anh này.”

Quý Miên Miên...

“Ảnh hưởng không tốt, anh chú ý thân phận đi.”

“Lúc trước Yến Thanh Ti còn lợi hại hơn anh, anh thế này đã là gì?”

“Nhưng chúng ta...”

“Để anh ôm một lúc, vừa mới quay xong nên mệt mỏi quá!”

Mộ Dung Miên than mệt một tiếng làm cho sự kháng cự của Quý Miên Miên vốn đã yếu ớt lập tức tan thành mây khói. Thân thể của anh phải chịu làm việc cường độ cao thế này, thật đúng là ăn không tiêu.”

“Vậy anh nghỉ ngơi một lát đi, hôm nay anh vẫn còn cảnh phải quay. Chị Thanh Ti đã nói với đạo diễn rồi, để cho anh một ngày chỉ quay đúng 8 giờ, ngoài thời gian đó sẽ cho anh nghỉ ngơi.”

Không quá vài phút sau, đạo diễn sau khi dạy dỗ mọi người xong, bộ phim lại tiếp tục được quay.

Quý Miên Miên vội vàng đứng lên giúp Mộ Dung Miên sửa sang lại trang phục.

Mộ Dung Miên ở trước mặt bao người hôn cô một cái: “Chụp xong sẽ đi ăn cơm.”

Mặt Quý Miên Miên đỏ như lửa thiêu, gật đầu: “Vâng...”

Phân cảnh này Mộ Dung Miên diễn cảnh chạy trốn sau khi bị thương, diễn viên tham dự khá nhiều, có nhiều người không phối hợp kịp làm cho anh phải diễn đi diễn lại nhiều lần.

Mộ Dung Miên phải chạy đi chạy lại làm cho Quý Miên Miên rất lo lắng, đột nhiên cô lại nghe thấy bên tai vang lên một thanh âm: “Đúng là không biết xấu hổ!”

Quý Miên Miên quay đầu lại, là Phương Duyên Duyên đang nghiến răng nghiến lợi nhìn mình.

Quý Miên Miên không quan tâm tới cô ta, nhưng Phương Duyên Duyên lại không buông tha: “Chỉ dựa vào mỗi khuôn mặt hiền lành, không ngờ công phu quyến rũ đàn ông cũng không kém lắm.”

Quý Miên Miên xoay người mỉm cười với cô ta: “Nếu không biết xấu hổ mà có thể lên được giường của nam thần, tôi cần gì mặt mũi? Hơn nữa, tôi không quyến rũ đàn ông, chẳng lẽ đi quyến rũ phụ nữ à?”

“Cô... hừ...” Phương Duyên Duyên tức giận, cắn răng rời đi.

Rốt cuộc cũng diễn xong cảnh này, Quý Miên Miên lập tức chạy tới mặc thêm áo lông cho Mộ Dung Miên.

Phương Duyên Duyên ngăn hai người lại: “Mộ Dung, ăn một bữa cơm với em được không?”

Mộ Dung Miên còn chưa kịp trả lời, Quý Miên Miên đã đáp: “Cảm ơn, bạn trai tôi không có thời gian, dù sao công phu quyến rũ đàn ông của tôi không tệ, trong lòng anh ấy chỉ có tôi, cô không có cơ hội đào góc tường nhà tôi đâu.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1715: Anh Thích Dáng Vẻ Ghen Của Em

Khuôn mặt trắng trẻo, thanh thuần, không son phấn của Quý Miên Miên tràn đầy tươi cười, thanh tú bức người, ánh mắt trong suốt, nụ cười vô cùng ngọt ngào.

Những lời cô nói ra quả thật trái ngược hoàn toàn với bộ dáng của cô.

Quý Miên Miên theo Yến Thanh Ti đã lâu nên cũng bị ảnh hưởng tương đối. Yến Thanh Ti đã sớm dạy cô, ăn gì cũng được nhưng không thể ăn thiệt thòi, cho dù không đấu lại thì cũng phải cắn được của người ta vài miếng thịt, tuyệt đối không thể để cho kẻ đó được như ý.

Quý Miên Miên không có cách nào so sánh được với Yến Thanh Ti, nhưng ở bên cạnh lâu như thế nên cũng học được vài phần mồm mép.

Lời cô nói ra làm cho Mộ Dung Miên cũng phải sợ ngây ra.

Cái này...

Phương Duyên Duyên trợn mắt, há hốc mồm, cô gái này điên rồi sao?

Chẳng lẽ không phải cô gái nào cũng không thích bộc lộ vẻ hẹp hòi, ghen tuông khi ở trước mặt bạn trai sao, nhưng cô gái này còn khen ngược. Tất cả những lời của cô ta khi nãy giờ lại trở thành tấm ván gỗ của Quý Miên Miên.

Trên gương mặt ngây thơ của Quý Miên Miên hiện lên ý nghĩ: "Tôi ghen đấy, tôi quản người đàn ông của tôi đấy, cô can dự được à?"

Khóe miệng Phương Duyên Duyên run run: "Cô..."

Cô ta nhìn Mộ Dung Miên, hỏi: "Mộ Dung, anh tìm bạn gái sao lại không có tí ý thức nào thế này? Nếu để người khác biết thì sẽ nói anh thế nào sau lưng chứ?"

Phương Duyên Duyên trước mặt người khác luôn biểu hiện mình là người vô ưu vô lo, dù là nam hay nữ cũng không kiêng kỵ. Cô ta luôn ở trước truyền thông nói mình là một nữ hán tử, thích nói thẳng, không có đầu óc gì nhưng kỳ thực lại là người tâm tư kín kẽ, nhỏ nhặt.

Cô ta biết đàn ông đều có bệnh chung là ưa mặt mũi, tuyệt không muốn bị người ngoài biết là mình bị bạn gái kiểm soát.

Phương Duyên Duyên cảm thấy Mộ Dung Miên cũng là kiểu đàn ông như thế, vì vậy cô ta mới cố ý nói những lời này.

Mộ Dung Miên phản ứng lại, hỏi Quý Miên Miên: “Em đang ghen đấy à?”

Quý Miên Miên nắm chặt tay anh: “Chẳng lẽ anh không thấy là em đang ghen à? Có người muốn đào góc tường nhà em, em không ghen mới là lạ đó.”

Mộ Dung Miên đột nhiên cúi đầu hôn lên môi cô một cái, nói: “Anh thích thế.”

Quý Miên Miên đỏ mặt, trừng mắt với Phương Duyên Duyên đang đần mặt ra ở bên cạnh, tâm tình nhất thời cực kỳ tốt đẹp. Cô lay lay cánh tay Mộ Dung Miên: “Chúng ta đi ăn cơm thôi.”

Mộ Dung Miên xoa xoa tóc cô: “Được.”

Phương Duyên Duyên há mồm gọi: “Mộ Dung...”

Mộ Dung Miên: “Tôi và Phương tiểu thư không quen thuộc như thế, tốt nhất đừng gọi thân thiết như vậy.”

Anh cầm lấy tay Quý Miên Miên: “Đi thôi.”

Hai người rời đi, Phương Duyên Duyên cứ đứng đực ra đó mãi, tức giận giậm chân không làm được gì.

Cô ta cả giận mắng: “Chẳng lẽ tôi không đẹp bằng con bé trợ lý đó à?”

Trợ lý của cô ta đương nhiên không dám chọc cô ta tức giận, vội vàng nói: “Duyên Duyên, con bé đó sao có thể so với em được? Em xem, cô ta chỉ là một trợ lý nho nhỏ, chị nghĩ Mộ Dung Miên cũng chỉ muốn nếm thử sự mới mẻ mà thôi.”

Phương Duyên Duyên gằn giọng: “Đúng, Mộ Dung Miên cũng chỉ muốn nếm trải sự mới mẻ mà thôi.”

Trợ lý lại nói tiếp: “Hơn nữa, Quý Miên Miên kia là trợ lý của Yến Thanh

Ti, nghe nói quan hệ của hai người họ rất tốt, như chị em vậy, chị nghĩ Mộ Dung Miên đối tốt với Quý Miên Miên cũng là vì muốn lấy lòng Yến Thanh Ti.”

Phương Duyên Duyên nhất thời cảm thấy bực dọc trong người tan hết, rốt cuộc cũng tự tìm được một lý do hợp lý để an ủi bản thân.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1716: Anh Làm Tất Cả Đều Là Vì Muốn Tiếp Cận Em

"Đúng thế, chắc chắn là như vậy, Mộ Dung Miên là sư đệ của Yến Thanh Ti, bọn họ đều là nghệ sĩ của Nhạc thị, Mộ Dung Miên nhất định là đang muốn nịnh nọt Yến Thanh Ti rồi."

Cô ta vẫn rất tự tin vào bản thân mình, cảm thấy 10 Quý Miên Miên cũng không bì được với mình. Mộ Dung Miên mắt bị mù hay sao mà lại bày ra vẻ sơn hào hải vị không cần, chỉ muốn ăn loại trái dại như Quý Miên Miên chứ?

"Đi, về, buổi tối bảo người ta hầm canh mang tới khách sạn."

"Nhớ rồi..."

...

Trở lại phòng hóa trang, mặt Quý Miên Miên vẫn còn đỏ. Vừa rồi cô nói ra những lời kia trước mặt Phương Duyên Duyên thì trong lòng rất lo lắng, giờ vẫn còn thấy chưa yên.

Có thể ở trong làng giải trí lăn lộn, ai mà chẳng có người chống lưng chứ?

Phương Duyên Duyên so với mấy nữ diễn viên khác thì nổi tiếng hơn, tài nguyên nhiều, không phải vì cô ta diễn xuất tốt mà là vì hậu trường của cô ta không kém.

Quý Miên Miên trực tiếp đối đầu với cô ta, cô không sợ mình bị trả thù mà lo lắng cô ta sẽ đối phó với Mộ Dung Miên.

Mộ Dung Miên ngồi xuống để Quý Miên Miên tháo phục trang cho mình.

Trong lòng cô không yên, Mộ Dung Miên nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, kéo cô vào lòng, để cô ngồi lên đùi mình: "Nghĩ gì thế?"

Quý Miên Miên bừng tỉnh, hỏi: "Em... vừa rồi có phải rất liều lĩnh không?"

Cô cắn cắn môi, ảo não nhìn Mộ Dung Miên.

"Liều lĩnh cái gì? Không nên ghen à? Hay là không nên có địch ý với người

phụ nữ có ý đồ với người đàn ông của mình?”

Quý Miên Miên vòng tay ôm lấy cổ anh: “Em lo lắng cô ta sẽ trả thù, sẽ đem tới phiền toái cho anh.”

Mộ Dung Miên cười khẽ thành tiếng, xoa xoa tóc cô.

“Thế thì chúng ta tìm cô ta phiền toái trước đi, được không?”

Tím Quý Miên Miên đập mạnh: “A?”

“Người đàn bà đó mà em còn để vào mắt à? Khí phách lúc nãy đâu hết cả rồi? Anh còn tưởng giờ em trở nên thông minh hơn rồi chứ?”

Mộ Dung Miên không sợ Phương Duyên Duyên sẽ làm ra cái gì, anh thậm chí còn không nhớ rõ diện mạo của cô ta. Mỗi lần cô ta lân la tới làm quen nói chuyện với anh, anh đều mắt điếc tai ngơ, coi cô ta như không khí.

Cho dù sau lưng Mộ Dung Miên không có thế lực nào để dựa giẫm, chỉ cần dựa vào đầu óc và một bụng đầy ý tưởng xấu xa của anh, ai có thể làm gì anh chứ?

Quý Miên Miên chu môi, nói: “Em không thông minh có phải anh không biết đâu?”

Mộ Dung Miên cúi đầu dựa vào ngực Quý Miên Miên: “Không sao, anh thông minh là được rồi.”

Cô không cần phải quá thông minh, cô cũng không cần phải am hiểu lòng người, cô chỉ cần có anh là được.

Quý Miên Miên cứng đờ cả người, đỏ mặt, đẩy bả vai anh một cút: “Đừng có cọ loạn lên thế...”

“Anh không cọ loạn, anh cố tình mà.”

Quý Miên Miên...

Cô giữ lấy mặt Mộ Dung Miên, tẩy trang cho anh: “Đừng cử động, để em tháo trang sức đã.”

“Miên Miên...” Mộ Dung Miên nhìn cô chằm chằm, ánh mắt dịu dàng như

gió xuân.

“Ừ...” Quý Miên Miên tùy tiện trả lời một câu.

Mộ Dung Miên ôm lấy eo cô, nói: “Quay xong bộ này, anh không làm diễn viên nữa có được không?”

Quý Miên Miên không hề suy nghĩ, trực tiếp gật đầu: “Được.”

Mộ Dung Miên tưởng cô chưa nghe rõ lại nhắc lại: “Anh nói là không làm diễn viên nữa...”

Anh về làm nghệ sĩ, vào văn phòng của chị Mạch cũng chỉ là vì muốn được ở bên Quý Miên Miên.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1717: Tiểu Tiện Nhân Nào Quyến Rũ Nam Thần Của Tao?

Nay anh đã hiểu ra rồi, cũng đã có lựa chọn của mình, anh không thích cái nghề này nên cảm thấy không cần thiết phải tiếp tục.

Chị Mạch nói anh rất thích hợp với nghề này, nhưng anh lại ghét nó.

Quý Miên Miên tẩy trang mặt cho anh sạch sẽ, lại chải chải tóc cho anh, nói: "Thì đừng làm nữa, anh lựa chọn thế nào em cũng ủng hộ."

Cô vỗ vỗ lên cái mặt hoàn mỹ của Mộ Dung Miên, nói: "Huống hồ, anh không làm diễn viên thì sẽ không có nhiều em gái mơ ước anh, em càng vui."

Mộ Dung Miên giữ lấy mặt cô, mạnh mẽ hôn một cái.

"Được rồi, đi ăn cơm đi."

Mộ Dung Miên đứng dậy, kéo Quý Miên Miên ra ngoài ăn cơm.

Hai người ra ngoài đều mang khẩu trang, tay trong tay, chưa từng buông ra.

Có người qua đường nhận ra Mộ Dung Miên, chụp ảnh đưa lên, nghi ngờ Mộ Dung Miên ra ngoài ăn cơm cùng bạn gái, có điều không ai tin cả.

Nhưng rất nhanh lại có thêm ảnh chụp hai người ngồi ăn cơm với nhau, có cả ảnh Mộ Dung Miên đút cho Quý Miên Miên ăn, cúi đầu hôn lên mặt cô, có điều vì Mộ Dung Miên ngồi che mặt cô nên người ta chỉ có thể nhìn thấy mặt anh mà thôi.

Ảnh này vừa tung ra, không ít cô em gào khóc thảm thiết, kêu la rốt cuộc là con khốn nào dám quyến rũ Miên Thần của họ?

Mộ Dung Miên cũng chẳng buồn để ý, tình cảm của anh không muốn quá công khai nhưng cũng chẳng việc gì phải lén lút cả.

Buổi tối, Quý Miên Miên vào weibo của Mộ Dung Miên xem, sau khi buông di động ra bèn nói: "Hiện tại em cực kỳ ủng hộ anh rời khỏi giới giải trí."

Vấn đề càng ngày càng nghiêm trọng, thậm chí có người đoán có phải Mộ Dung Miên đang hẹn hò với nữ diễn viên trong đoàn làm phim hay không?

Có người còn liên tiếp bới ra hình ảnh của mấy nữ diễn viên, bắt đầu lục tìm quá khứ, người thì đã kết hôn, người thì đã có bạn trai, độc thân cũng chỉ còn có mình Phương Duyên Duyên.

Vì thế có vài người nói thẳng, Mộ Dung Miên và Phương Duyên Duyên lúc mới vào đoàn làm phim đều rất tốt với nhau.

Quý Miên Miên nhớ tới Phương Duyên Duyên liền cảm thấy không thoải mái, chỉ cần thấn Mộ Dung Miên và Phương Duyên Duyên diễn cạnh nhau thôi là cô đã bực bội, chán ghét rồi.

Mộ Dung Miên mới từ trong phòng tắm đi ra, tóc còn ướt, trên người chỉ mặc một bộ áo ngủ dài, ngực lộ ra, da trắng như tuyết, dung mạo khuynh thành, Quý Miên Miên vừa ngẩng đầu nhìn đã vội vàng bưng mũi vì sợ máu mũi phun ra, đúng là rất dọa người.

Mộ Dung Miên cong môi cười: “Quay xong bộ này sẽ giải nghệ luôn.”

Anh đưa khăn mặt cho cô.

Cô xuống giường, đi tới ấn anh ngồi xuống, bắt đầu lau tóc cho anh: “Nhưng anh đã ký hợp đồng 5 năm với chị Mạch rồi mà?”

Mộ Dung Miên hơi dựa vào người Quý Miên Miên: “Anh không thích làm, chị ta thích thì cứ đóng băng anh đi.”

“Cái này... được không đó? Chị Mạch sẽ giết anh mất.” Quý Miên Miên bỗng nhiên thật sự thông cảm cho chị Mạch, vất vả lắm mới tìm được một người có tiềm lực, kết quả người này lại nói là không hợp với làng giải trí.

Lại nói, trong mấy nghệ sĩ nổi danh mà chị Mạch có, cũng chỉ có Lãnh Nhiên là thật thà, dễ bảo nhất.

Yến Thanh Ti đang ở trong trạng thái nửa rút lui, một năm cùng lắm chỉ quay một bộ phim, thời gian còn lại toàn là ở nhà chơi với chồng con.

Chị Mạch đang còn muốn thi thố tài năng trên người Mộ Dung Miên đấy...

Kết quả... anh cũng muốn rút lui.

Mộ Dung Miên cười nói: “Còn có Yến Thanh Ti mà...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1718: Ông Xã, Là Ai Vô Duyên Thế?

Quý Miên Miên sờ sờ tóc anh, đã không còn nước nữa, cô bỏ khăn xuống, xoa bóp đầu cho anh.

Nhưng mới chỉ được vài cái Mộ Dung Miên liền cảm thấy bàn tay nhỏ bé của cô lướt tới đâu đều như mang theo điện, lần đầu tiên anh biết da đầu mình mẫn cảm như thế.

Mộ Dung Miên cầm lấy tay Quý Miên Miên, kéo cô tới trước người: "Đừng xoa bóp nữa."

Quý Miên Miên không hiểu, hỏi: "Sao thế? Em mạnh tay quá à?"

Ánh mắt Mộ Dung Miên tối lại, da thịt trắng nổi lên một tầng hồng hào, anh mỉm cười, nụ cười như yêu tinh câu hồn.

"Không phải, là có nơi khác cần em ấn hơn."

Quý Miên Miên cảm thấy trái tim mình như muốn nổ tung, cô nuốt nuốt nước bọt: "Nơi nào... cần...?"

Mộ Dung Miên kéo tay cô xuống dưới: "Đây này..."

Tay Quý Miên Miên run lên, mặt đỏ bừng. "Anh không được như thế, phải chú ý thân thể của mình."

Cô cảm thấy hình như nhu cầu của Mộ Dung Miên hơi cao quá rồi.

Nếu không phải ban ngày quay phim quá mệt mỏi thì chắc tối nào anh cũng kéo cô trùm chăn tâm sự mất.

Quý Miên Miên lần nào cũng lo lắng, cô vẫn nhớ rõ những lời mà Lý Nam Kha nói.

Mộ Dung Miên kéo mạnh đều Quý Miên Miên ngồi vào lòng mình, tách hai chân của cô ra, để cô ngồi lên đùi mình: "Thân thể của anh có được không chẳng lẽ em còn không biết sao? Hôm kia là ai khóc nói không cần...?

Quý Miên Miên đỏ mặt che miệng Mộ Dung Miên: "Anh đừng nói..."

Chuông cửa đột nhiên vang lên, ngắt lời Quý Miên Miên.

“Ai vậy?”

Mộ Dung Miên nhíu mày, anh để Quý Miên Miên đứng dậy, mặc lại áo cho chỉnh tề, nói: “Để anh đi xem.”

Nhưng không ngờ, vừa mở cửa đã thấy Phương Duyên Duyên đứng bên ngoài, sắc mặt Mộ Dung Miên lập tức đen lại. Tự nhiên phá hỏng chuyện tốt của anh, thật muốn đá cho một cái.

Mộ Dung Miên không nói hai lời, đang định đóng cửa thì Phương Duyên Duyên vội vàng ngăn lại: “A, Mộ Dung, anh quên là ban ngày em đã nói tối sẽ mang canh gà tới cho anh à? Chúng ta tập lời thoại ngày mai nhé?”

Hôm nay Phương Duyên Duyên cố ý trang điểm tỉ mỉ, mặc một bộ đồ vận động bó sát người để lộ đường cong cực kỳ rõ ràng, ẩn ý là gì thì nhìn thôi cũng biết.

Mặt Mộ Dung Miên âm trầm: “Cút.”

Phương Duyên Duyên sửng sốt: “Anh... Anh bảo em cút ư? Mộ Dung Miên, em có lòng tốt tới thăm anh... sao anh có thể như thế? Hôm nay chúng ta đã nói rõ ràng là tối em sẽ tới tìm anh, anh quên rồi à?”

Nói xong, hốc mắt đỏ lên, sắp khóc tới nơi.

Ban ngày cô ta nói chuyện với Mộ Dung Miên, người ta không thèm quan tâm, nhưng cô ta sao có thể cam chịu thất bại như thế, cô ta vẫn có tự tin có thể thu phục được Mộ Dung Miên.

Mộ Dung Miên mở miệng: “Phiền cô cút xa một chút có được không?”

Đột nhiên, một đôi cánh tay trắng nõn từ phía sau quấn lấy eo Mộ Dung Miên, khuôn mặt nhỏ nhắn của Quý Miên Miên ló ra: “Ông xã, ai vậy, ai mà vô duyên thế?”

Nói xong còn giả bộ như mới thấy Phương Duyên Duyên, kinh ngạc nói: “Phương tiểu thư, sao lại là cô? Giờ này còn tới làm gì?”

Phương Duyên Duyên nghĩ trong phòng chỉ có Mộ Dung Miên, không ngờ hai người này lại ở chung một chỗ, vì thế lập tức ngây ngẩn cả người.

Quý Miên Miên nghiêng đầu mỉm cười: “Phiền Phương tiểu thư đi ra xa một chút được không? Cô muốn nhìn thấy tôi thân mật với người đàn ông của mình, nhưng tôi không thích thế đâu!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1719: Trong Mắt Tôi, Cô Chẳng So Được Với Cô Ấy Ở Điểm Nào

Quý Miên Miên thật sự rất ghét Phương Duyên Duyên, vừa rồi trên weibo thấy có người hoài nghi bạn gái của Mộ Dung Miên là cô ta, cô càng tức giận hơn.

Phương Duyên Duyên cố tình nửa đêm chạy tới gõ cửa phòng Mộ Dung Miên, ý tứ quá rõ ràng, cô ta đang muốn quyến rũ người đàn ông của cô ngủ cùng đây mà?

Cái khác thì thôi đi, nhưng chuyện này tuyệt đối không thể nhịn.

Dù cô tuyệt đối tin tưởng Mộ Dung Miên sẽ không bị quyến rũ, nhưng cô vẫn cảm thấy không thoải mái trong lòng.

Tình địch luôn là sinh vật đáng ghét nhất trần đời.

Nhất là khi biết người kia đã có bạn gái mà vẫn đong đưa tình chàng ý thiếp, đầu mày cuối mắt.

Vì thế, Quý Miên Miên không nói hai lời, xắn tay áo lập tức đi ra.

Không có chiêu nào lợi hại hơn chiêu cùng bạn trai mình ân ái trước mặt tình địch, cô cam đoan có thể làm cho Phương Duyên Duyên tức hộc máu.

Phương Duyên Duyên run rẩy cầm bình giữ nhiệt trong tay, con khốn này, đôi nam nữ chó chết này hóa ra ở chung buổi tối ư?

"Các người... các người ở cùng nhau?"

Mộ Dung Miên ôm lấy Quý Miên Miên dịu dàng nhìn cô, đôi mắt đầy một mảnh tình tứ.

Anh rất thích bộ dáng ghen tuông của Quý Miên Miên, đáng yêu tới mức làm cho anh chỉ muốn khiêng cô ném lên giường.

Quý Miên Miên đâu biết dụng tâm hiểm ác trong lòng Mộ Dung Miên lúc này, ý chí chiến đấu của cô dâng trào, cô cười ha ha: "Phương tiểu thư nói đùa rồi, sao chúng tôi không thể ở chung một chỗ chứ? Chúng tôi yêu nhau

mà, tôi không ở cùng anh ấy chẳng lẽ ở cùng cô à?”

Quý Miên Miên lại trào phúng nói tiếp: “Hay là cô cảm thấy nửa đêm cô chạy tới tìm bạn trai tôi thì tôi phải khách khách khí khí mời cô vào phòng sao? Sau đó để bạn trai tôi tùy cô quyến rũ à?”

Phương Duyên Duyên bị Quý Miên Miên châm chọc tới mức mặt mũi đỏ bừng bừng, lại nhìn ánh mắt dịu dàng của Mộ Dung Miên khi nhìn Quý Miên Miên thì càng thêm tức tối.

“Mộ Dung Miên, rốt cuộc anh có mắt không hả, loại đàn bà này mà anh cũng xem trọng được à?”

Ánh mắt Mộ Dung Miên chợt lạnh xuống làm cho Phương Duyên Duyên sợ tới ngây người, chỉ cảm thấy nhưng đang lăn trên một tầng băng mỏng.

“Cô ấy là loại người nào?”

“Cô cảm thấy cô tốt hơn cô ấy à?”

“Cô cảm thấy tôi coi trọng cô mới được coi là có ánh mắt tốt sao?”

Mộ Dung Miên đặt liên tiếp mấy câu hỏi, khóe môi châm chọc, cười lạnh làm cho Phương Duyên Duyên không dám nhìn anh.

Nhưng ba câu hỏi này của Mộ Dung Miên đều là điều mà Phương Duyên Duyên khẳng định trong lòng, vì thế cô ta cứng miệng nói tiếp: “Em đương nhiên tốt hơn cô ta rồi. Hơn nữa, về sự nghiệp, em có thể trợ giúp cho anh, chỉ cần người bình thường thì liếc mắt cũng có thể nhìn nhận chính xác vấn đề này.”

Quý Miên Miên bĩu môi, cô ôm lấy tay Mộ Dung Miên bấm bấm một chút, anh nghe đi, người ta mắng bạn gái anh đấy.

Mộ Dung Miên cầm tay Quý Miên Miên, cười nói: “Đúng thế, chỉ cần ánh mắt không có vấn đề gì liền sẽ lựa chọn chính xác, cho nên tôi mới yêu cô ấy. Cho dù tôi bị mù mắt cũng không coi trọng loại đàn bà như cô.”

Phương Duyên Duyên giận dữ: “Anh nói cái gì?”

Mộ Dung Miên cười lạnh: “Cô còn không bằng một sợi tóc của cô ấy, còn tưởng mình là nữ thần à? Ngoài cái áo khoác nữ thần ra, cô có khác gì nhà vệ

sinh công cộng đâu?”

Sắc mặt Phương Duyên Duyên lập tức thay đổi: “Anh... Anh... Anh dám mắng tôi?”

Quý Miên Miên ở một bên nói: “Chẳng lẽ chồng tôi nói sai à? Cô làm cách nào có thể leo lên được đến mức này, chẳng lẽ còn cần người khác nói lại cho cô nghe sao?”

Mấy nữ ngôi sao lăn lộn trong làng giải trí, thực sự có mấy ai sạch sẽ đâu?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1720: Em Mới Là Thuốc Tốt Nhất Của Anh

Phương Duyên Duyên chính là loại người như thế, không phải chỉ có vận khí tốt mà có thể leo lên được vị trí này.

“Phương tiểu thư, cô là người đầu tiên tôi gặp chạy tới muốn cướp bạn trai của người khác mà còn tỏ ra hợp tình hợp lý đấy. Đúng là hiếm thấy, nhưng những người như cô bình thường chỉ có thể làm vật hy sinh cho người khác thôi.”

Phương Duyên Duyên cảm thấy như bị tát mấy chục cái, cô ta còn tưởng Mộ Dung Miên vừa mới gia nhập làng giải trí nên chưa hiểu sự đời, cô ta rất coi trọng gương mặt đẹp đẽ của anh, muốn nếm thử tư vị được ngủ với anh, vì thế mới đánh chủ ý muốn chạy qua đây quyến rũ.

Không ngờ Mộ Dung Miên lại có bạn gái, mà bạn gái của anh lại hoàn toàn không so được với cô ta.

Phương Duyên Duyên không thể nuốt nổi cục tức này, chỉ cảm thấy không dụ dỗ được Mộ Dung Miên thì sẽ không có cách nào chứng minh được sự quyến rũ của cô ta.

Kết quả lại chạy tới đây để người ta cho ăn thêm vài cái tát nữa.

Quý Miên Miên khinh thường nói: “Phương tiểu thư, tình cảm của tôi và bạn trai rất, rất tốt, không cần cô phải tới kiểm nghiệm độ trung thủy của anh ấy với tôi đâu. Huống chi, tôi chẳng thấy cô tốt hơn tôi ở chỗ nào? Bạn trai tôi chướng mắt cô thì có gì là không đúng chứ?”

Mộ Dung Miên ôm eo Quý Miên Miên, cúi xuống hôn cô một cái: “Không phải lãng phí thời gian với cô ta, vào làm chính sự thôi.”

“Ai nha, anh nhẹ chút...”

Rầm một tiếng, cửa phòng đóng sập lại, Phương Duyên Duyên run rẩy cả người.

Đôi nam nữ chết tiệt này!

Cô ta nghiến răng nghiến lợi: “Tao sẽ không để tụi mày yên.”

Phương Duyên Duyên xoay người, hướng một đầu hành lang đi tới, ở đó, trợ lý của cô ta cầm điện thoại bước ra.

"Chụp được chưa?"

Trợ lý gật đầu: "Chụp được rồi."

"Phát lên..."

"Được..."

...

Quý Miên Miên bị Mộ Dung Miên ôm vào phòng, đi chưa được mấy bước đã ôm hôn cô cuồng nhiệt.

Sau khi ngã xuống giường, Quý Miên Miên hơi tỉnh táo lại, hít hít vào hai hơi sau đó đẩy Mộ Dung Miên ra: "Con mụ kia thật sự coi trọng anh đấy."

Quý Miên Miên cảm thấy Phương Duyên Duyên không phải người dễ chơi, hơn nữa hôm nay cô ta bị nhục nhã như thế, không biết sẽ còn làm ra chuyện quỷ gì nữa?

Mộ Dung Miên vừa cởi quần áo của cô vừa nói: "Ừ, người coi trọng anh nhiều lắm."

Quý Miên Miên hừ một tiếng: "Em mất hứng rồi."

Mộ Dung Miên dừng lại: "Cho nên giờ anh đang dỗ em đây."

Quý Miên Miên...

"Anh dỗ em thế nào? Rõ ràng là em dỗ anh mới đúng."

"Không, anh mất sức nhiều hơn mà, là anh dỗ em."

Mộ Dung Miên cởi quần Quý Miên Miên ra, tay nắm lấy cổ chân cô, chậm rãi trượt lên trên.

Quý Miên Miên cảm thấy chân tê dại, ngón tay anh sờ tới đâu thì như thắp lửa lên ở đó, làm cho da cô dần dần nóng lên.

Quý Miên Miên thừa dịp mình còn một chút lý trí, vặn vẹo thân mình muốn

giãy ra khỏi tay anh, cô nhẹ giọng rên rỉ: “Ngày mai... ngày mai chúng ta tới bệnh viện một chuyến được không?”

Mộ Dung Miên thở dài một tiếng: “Xem ra đúng là em vẫn nghi ngờ năng lực của anh.”

Ngón tay anh lại trượt lên trên, giữ lấy cằm Quý Miên Miên, cười nói: “Yên tâm, đêm nay anh sẽ chứng minh cho em thấy.”

Quý Miên Miên đỏ mặt, mỗi lần chỉ cần cô nói đưa anh đi bệnh viện là anh sẽ thế này, giống như thể cô đang bất mãn vì sức khỏe của anh vậy.

“Rõ ràng anh biết ý em không phải thế, em chỉ lo lắng cho anh thôi, bác sĩ Lý nói anh còn vết thương cũ chưa lành.”

Mộ Dung Miên cúi đầu không để Quý Miên Miên nhìn thấy ánh mắt mình, sau đó anh hôn lên môi cô: “Em mới là thuốc tốt nhất của anh, em cho anh ăn thịt vài lần là anh sẽ khỏi hẳn thôi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1721: Muốn Độc Của Em, Không Muốn Giải Thoát

Vết thương trên người Mộ Dung Miên với anh mà nói không đáng sợ, đau đớn này chẳng là gì với anh cả, chỉ có độc tình yêu của Quý Miên Miên mới là vướng bận trong lòng anh, mãi mãi không lành lại được.

Loại giày vò tê tâm liệt phế này, loại nhớ nhung này giống như có người cầm cưa mỗi ngày cứa lên ruột một nhát làm cả người đau tới run rẩy mà không thể nhìn thấy miệng vết thương, ngoài nhớ nhung cũng chỉ có thể nhớ nhung.

Giống như trúng độc, ngày nào cũng sẽ phát tác, cũng bị giày vò, muốn gặp cô, muốn lúc nào cũng có thể ở cùng một chỗ với cô.

Cho nên, ngay khi có thể đi lại được, anh lập tức rời khỏi bệnh viện.

Sau khi trở về và nhìn thấy Quý Miên Miên, nỗi đau nhất thời hóa thành mây khói, cô mới chính là thuốc tốt nhất dành cho anh.

Chỉ cần có cô ở bên, bệnh tật cũng thành không.

Chỉ cần cô ở bên cạnh, anh liền có được cảm giác an ủi.

Mộ Dung Miên hôn cô thật sâu, cô gái mà anh yêu nhất này chính là thuốc giải của anh.

Lời của Mộ Dung Miên làm cho Quý Miên Miên vừa ngượng vừa vui mừng, theo động tác của anh, vô ý thức mà ôm lấy cổ anh, phối hợp với động tác của anh rất nhịp nhàng.

Ngoài cửa sổ không biết đã mưa từ khi nào, mưa tí tách đập lên cửa kính.

Nhưng hai người trong phòng lại chẳng nhận ra.

Thân thể Quý Miên Miên và Mộ Dung Miên quấn lấy nhau, không ai có thể tách rời.

Sau giây phút triền miên, Mộ Dung Miên ôm Quý Miên Miên, để cô nằm trong lòng mình: "Cảm thấy có đủ sức không?"

Hai má Quý Miên Miên đỏ ửng, toàn thân cũng nổi lên một tầng hồng nhạt, đôi mắt ướt át nhu tình, cô cắn môi oán hận liếc anh một cái.

"Anh đã nói rồi, em là thuốc duy nhất của anh, em xem có em ở đây, thân thể anh rất tốt còn gì?"

Quý Miên Miên nằm trong ngực anh không nói gì, kỳ thật vừa rồi cô cũng muốn nói với Mộ Dung Miên là: anh cũng là thuốc duy nhất của em.

Nhưng cô sợ sau khi mình nói ra anh lại tiếp tục xuyên tạc ý của cô.

Cô rất thích hiện tại, bởi vì cô có thể nhìn thấy, sờ được, có thể mỗi ngày ở chung một chỗ với anh, cảm nhận được sự tồn tại và nhiệt độ cơ thể anh.

Trong phòng rất yên lặng, có thể nghe được tiếng mưa rơi tí tách bên ngoài.

Mộ Dung Miên ôm Quý Miên Miên đứng dậy: "Đi tắm rửa đi."

"Ừ..."

Mộ Dung Miên muốn kéo Quý Miên Miên vào phòng tắm nháo thêm một trận nữa.

Nhưng cô lo lắng cho sức khỏe của anh nên uy hiếp: "Anh mà còn dám tới nữa thì sau này em sẽ về phòng của em, anh ngủ một mình."

Vài giây sau, Mộ Dung Miên nhéo nhéo mặt cô: "Em nghĩ anh là loại người đó à?"

Quý Miên Miên lườm anh một cái, anh chính là loại người này đấy.

Từ trong phòng tắm đi ra, Mộ Dung Miên sấy tóc cho Quý Miên Miên rồi mới sấy tóc của mình.

Quý Miên Miên muốn giúp nhưng anh không cho cô làm, đắp chăn cho cô, bảo cô ngủ trước.

Cô nằm nghiêng người nhìn Mộ Dung Miên lau tóc, nhìn khuôn mặt kia chằm chằm có chút xuất thần.

Hiện tại với bộ dáng này, anh vẫn cực kỳ đẹp trai, thậm chí còn vô cùng quyến rũ.

Nhưng anh vẫn kiên quyết không nói vì sao sau một năm, anh lại mang bộ mặt này?

Đối với chuyện ngã xuống từ trên cầu đêm đó, Mộ Dung Miên chưa nói nhắc lại, Quý Miên Miên cũng không hỏi nhiều.

Cô cũng không quan tâm anh thay đổi thế nào, chỉ là vẫn thấy hơi lo lắng với những chuyện đã xảy ra với anh. Vì lo lắng nên dần sợ hãi, cô sợ sau này cuộc sống của hai người sẽ có một quả bom hẹn giờ cài sẵn, không biết sẽ phát nổ lúc nào?

Trong lòng Quý Miên Miên thở dài, không biết khi nào anh mới chịu kể cho cô nghe.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1722: Nhất Định Là Cô Ta Quyến Rũ Nam Thần Của Chúng Ta

Mộ Dung Miên lau tóc khô rồi mới nằm vào giường.

Anh ôm lấy Quý Miên Miên, vỗ vỗ lưng cô: “Ngủ đi.”

Quý Miên Miên gật đầu: “Ừ.”

Bên ngoài mưa gió, đèn trong phòng đã tắt, hai người rúc vào nhau ngủ. Xa cách một năm, một lần nữa được chạm vào nhau nên bọn họ rất quý trọng thời gian hiện tại.

Hai giờ sáng, hai người đã ngủ say, trên mạng đột nhiên tuôn ra một tin tức.

Có một blogger lớn đăng một tin weibo: Tiểu hoa đán Phương Duyên Duyên nửa đêm tiến vào phòng Mộ Dung Miên, hai người có nghi án tình một đêm!

Hơn nữa còn gửi lên một hình ảnh, đúng là hình ảnh Phương Duyên Duyên cầm hộp giữ nhiệt đứng nhìn Mộ Dung Miên ở cửa, cô ta đứng ở cửa một hồi sau đó đi vào, đúng, là đi vào.

Kẻ đó còn chụp số phòng lên, nói đây đúng là phòng của Mộ Dung Miên.

Vì thế, tin weibo này lập tức làm cư dân mạng dậy sóng.

Fan của Mộ Dung Miên gào khóc tới phô thiên cái địa.

Tôi không tin, tôi không muốn tin, tôi cực kỳ không tin, nam thần của tôi tuyệt đối sẽ không để mắt con mụ này!

Miên Thần của tôi là một bông hoa tuyệt đẹp, ánh mắt anh ấy có vấn đề sao mà lại coi trọng con lợn nái này?

Tôi có chết cũng phải bảo vệ sự trong sạch của Miên Thần, tôi tin tưởng tuyệt đối là Miên Thần sẽ không coi trọng con mẹ này.

Tóm lại, các fan của Mộ Dung Miên đều thống nhất một ý kiến, dù thế nào thì Miên Thần đúng, kẻ sai là con mụ Phương Duyên Duyên kia, Miên Thần không thể nào thích cô ta được, cho dù có gì xảy ra thì cũng là do cô ta

quyến rũ Miên Thần.

Đối mặt với sự lên án công khai của fan Mộ Dung Miên, fan của Phương Duyên Duyên cực kỳ không vui, hai bên đại chiến bàn phím tới hơn nửa đêm.

Mộ Dung Miên là mặt hàng gì, các người nhìn xem có hơn Duyên Duyên của bọn tôi không. Anh ta cùng lắm cũng chỉ là một tên mặt trắng chỉ được cái mẽ ngoài mà thôi.

Hừ, ai biết được có phải anh ta muốn lợi dụng danh tiếng của Duyên Duyên nhà chúng tôi không cơ chứ?

Xin tha đi, muốn nổi tiếng mà còn giả bộ thanh cao. Đối với loại người mới không có thực lực này, muốn bám vào Duyên Duyên nhà chúng tôi, chưa chắc chúng tôi đã đồng ý đấy.

Loại nghệ sĩ chưa vào làng giải trí bao lâu như này, cho dù được Duyên Duyên coi trọng thật đi chăng nữa cũng là anh ta với cao rồi.

Fan của Phương Duyên Duyên nhất trí rằng Mộ Dung Miên là một kẻ rất tâm cơ, muốn mượn nhân khí của Phương Duyên Duyên để nổi tiếng.

Hai bên chém giết tới trời long đất lở, cực kỳ bao che cho thần tượng của mình, nháo từ đêm tới sáng cũng chưa chấm dứt.

Nhưng Mộ Dung Miên lại chẳng biết gì, anh ôm người trong lòng mình ngủ say sưa đến tận sáng.

Hơn nửa đêm, chị Mạch bị tin này làm cho tỉnh lại, gọi điện thoại cho hai người nhưng kết quả đều tắt máy, chị không biết họ thế nào?

Nhưng đã lăn lộn nhiều năm trong làng giải trí, sao chị có thể không nhận ra đây chỉ là tin vịt, Mộ Dung Miên và Quý Miên Miên đang ở bên nhau dính như keo, sao Phương Duyên Duyên có cơ hội xen vào được? Huống chi, ánh mắt Mộ Dung Miên đâu có kém tới mức đó chứ?

Chị Mạch ha ha cười lạnh, trong lòng mắng đối phương mấy nghìn từ.

Chị cũng không đáp lại ngay mà gọi người nhanh chóng thu thập chứng cứ, lấy về đoạn ghi hình thực sự.

Chị cảm thấy thấy, đoạn ghi hình kia chắc chắn có vấn đề.

Giờ này Phương Duyên Duyên còn chưa ngủ, cô ta và người đại diện đang cầm di động đọc tin tức.

Đây là chuyện xấu mà bọn họ cố ý tung ra, kiểu làm này ở trong làng giải trí cũng không tính là hiếm.

Nhưng những chuyện này thường phải là hai bên cùng đạt thành hiệp nghị, còn kiểu làm đơn phương như này thật sự là có điểm ti tiện, chưa từng thấy bao giờ.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1723: Tôi Muốn Làm Bạn Gái Của Anh, Mặc Kệ Anh Có Đồng Ý Hay Không

Di động của người đại diện của Phương Duyên Duyên liên tục đổ chuông, rất nhiều phóng viên gọi điện chờ giải thích, ai cũng muốn có được tin tức đầu tiên.

Những phóng viên này trong lòng sắp hỏng mất, mẹ nó, sao không làm ban ngày đi, đây là cuối tuần, lại còn là nửa đêm, không để cho người ta ngủ với ư?

Nhưng người đại diện của Phương Duyên Duyên cũng không trả lời, cười nói với cô ta: “Duyên Duyên, biện pháp này của em tốt lắm, đề tài này đang rất hot, đã vượt qua cả kỳ vọng của chúng ta, mà đây mới là nửa đêm thôi đấy.”

Phương Duyên Duyên đắc ý nói: “Đương nhiên rồi, ánh mắt của em không sai đâu, chúng ta phải lợi dụng cơ hội này thật tốt.”

“Nhưng nếu phía Mộ Dung Miên bác bỏ tin đồn này, không thừa nhận thì làm sao bây giờ?”

Phương Duyên Duyên cười: “Hừ, nếu anh ta không muốn bạn gái bị lôi ra ánh sáng thì cứ nói đi. Em nghĩ anh ta vẫn có đầu óc, nếu không muốn bạn gái trở thành cái đích cho người ta chỉ trỏ thì sẽ không nói gì đâu. Em nghĩ anh ta sẽ muốn em làm tấm gỗ chắn cho anh ta.”

Phương Duyên Duyên cảm thấy nếu Mộ Dung Miên thích trợ lý của mình như thế thì sẽ không muốn cô ta trở thành đối tượng công kích của người hâm mộ.

Huống chi, giữa cô ta và trợ lý đó, chắc chắn người hâm mộ sẽ càng tin là cô ta hơn.

Mộ Dung Miên nếu muốn tiếp tục làm nghệ sĩ trong làng giải trí thì nhật định sẽ cam chịu chuyện tai tiếng này.

Hơn nữa, chuyện này đều là hai bên cùng có lợi, cô ta cảm thấy công ty của Mộ Dung Miên nếu có mắt nhìn thì nhất định sẽ phối hợp chuyện này thôi.

Người đại diện của Phương Duyên Duyên gật đầu: “Em nói đúng, chỉ cần anh ta cam chịu thì trước mặt người ngoài, em có thể làm bạn gái chân chính của anh ta, dù anh ta có chịu thừa nhận hay không cũng vậy.”

Phương Duyên Duyên cười châm biếm một tiếng, rất nhiều người nói đây là sự thật thì dù nó có thật hay giả, cô ta vẫn là bạn gái chính quy của Mộ Dung Miên rồi.

Về sau, dù Mộ Dung Miên và trợ lý kia có bị chụp đi với nhau thì cô ta cũng có thể đứng ra như một người bị hại, dắt mũi mọi người rằng Mộ Dung Miên bắt cá hai tay, cô ta là người bị phản bội.

Phương Duyên Duyên hiện tại hận chết Mộ Dung Miên, vắt óc muốn tìm mưu kế hại thanh danh của anh.

Nhưng cô ta đã lầm về con bài chưa lật của Mộ Dung Miên, càng lầm hơn nữa về công ty sau lưng anh.

Không phải tất cả mọi người đều theo chân bọn họ diễn trò.

Người đại diện của Phương Duyên Duyên cực kỳ hài lòng với cách làm này, trực tiếp mua thủy quân, nháo chuyện này lớn hơn.

“Em nói xem nên trả lời phóng viên thế nào?”

Phương Duyên Duyên đáp: “Hiện tại không cần trả lời gì cả, kệ bọn họ thích đoán già đoán non đi, chờ hai ngày nữa, nếu bên phía Mộ Dung Miên không có hành động gì thì chúng ta có thể xác định là họ muốn ngậm bồ hòn làm ngọt, lúc đó chúng ta có thể công bố với truyền thông rồi.”

Người đại diện tươi cười ôm bả vai cô ta: “Duyên Duyên, anh phát hiện em thật sự rất lợi hại đấy.”

Phương Duyên Duyên liếc anh ta một cái: “Nếu không thì thế nào? Dựa vào cách của anh thì chẳng biết khi nào em mới hết khổ?”

Người đại diện không thành thật sờ mó trên người cô ta một chút, còn cắn cắn cổ cô ta, nói: “Nhưng không có anh, em tiến vào làng giải trí cũng mãi luẩn quẩn thôi.”

Phương Duyên Duyên không kiên nhẫn nói: “Đi, anh giải quyết chuyện này cho tốt cho em, ngày mai em còn phải diễn nữa.”

...

Hừng đông, Mộ Dung Miên tỉnh lại.

Mở mắt ra, tim anh đập loạn một hồi, có chút không hiểu tại sao lại có cảm giác này.

Trong lòng vô cùng ấm áp, ngoài cửa sổ gió rít ào ào.

Một lát sau, rốt cuộc anh cũng hoàn toàn tỉnh ngủ.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1724: Miên Miên, Chúng Ta Kết Hôn Đi!

Cúi đầu thì thấy Quý Miên Miên vẫn tựa vào ngực anh ngủ say.

Anh nhận ra, hóa ra không phải mình nằm mơ, hóa ra anh đã trở lại thật rồi.

Có rất nhiều ngày, mỗi sáng tỉnh lại trong căn phòng lạnh như băng, trên chiếc giường cũng lạnh như băng, anh thấy tuyệt vọng vô cùng.

Giờ mọi chuyện cứ như mơ vậy, được ôm cô ngủ, lúc tỉnh lại cô vẫn ở trong lòng, dù sáng hay tối đều có cô bên cạnh.

Mộ Dung Miên cúi đầu nhẹ hôn lên trán cô.

Anh không muốn dậy, hôm nay đến trưa anh mới có cảnh quay, nhưng vì không có việc gì làm nên anh mở máy điện thoại lên.

Sau khi khởi động máy, di động của Mộ Dung Miên báo về mấy chục cuộc gọi nhỡ, còn có hơn mười tin nhắn, cả từ chị Mạch và Yến Thanh Ti.

Mộ Dung Miên nghi hoặc, sao lại có nhiều cuộc gọi lỡ như thế, có chuyện gì xảy ra sao?

Anh mở tin nhắn, càng đọc thì sắc mặt càng đen.

Lập tức mở weibo ra, chuyện của anh và Phương Duyên Duyên đã gần như nổ tung trên mạng, còn có lượng xem và chia sẻ clip đã gần như toàn dân đều biết.

Sắc mặt Mộ Dung Miên còn u ám hơn trời mưa, anh liếc nhìn cũng biết clip kia là bị cắt ghép.

Nửa đầu clip là quay ở phòng anh, lúc anh mở cửa đi ra, quay rõ mặt anh, nhưng sau đó anh nhanh chóng lui lại nên không quay được nữa.

Về đoạn sau Phương Duyên Duyên tươi cười đi vào rõ ràng là quay ở chỗ khác, không còn nhìn thấy anh nữa, cũng không nhìn thấy số phòng, hành lang thoạt nhìn cũng rất giống nhau.

Đối phương ghép hai đoạn clip này lại với nhau, hơn nữa còn quay ở góc y như nhau, người trong clip mặc y phục giống hệt, nếu dùng mắt thường thì

căn bản không nhìn ra là cắt ghép.

Mộ Dung Miên đứng dậy, đi vào phòng tắm gọi điện cho chị Mạch.

Anh nói cho chị Mạch chuyện tối qua, hơn nữa nói anh và Quý Miên Miên vẫn ở chung một chỗ, hiện tại cô vẫn còn đang ngủ.

Chị Mạch khóe miệng run run, ngủ? Tên nhóc này dám kéo Quý Miên Miên lên giường? Thế thì bảo chị phải làm thế nào bây giờ?

Mộ Dung Miên nói: "Chuyện này tôi sẽ tự xử lý, chị chưa cần xen vào."

Chị Mạch: "Cậu định làm gì?"

Mộ Dung Miên lạnh lùng: "Tôi phải làm cho cô ta từ nay về sau không ngóc đầu lên được ở trong showbiz."

Phương Duyên Duyên nghĩ sai ở chỗ Mộ Dung Miên không hề nghĩ tới chuyện dừng chân lâu trong giới giải trí, anh tới đây vì Quý Miên Miên, có thể nổi tiếng hay không, có thể đi được bao xa anh cũng không hề bận tâm.

Phương Duyên Duyên nghĩ đã nắm được thóp của Mộ Dung Miên, đáng tiếc, tất cả những gì cô ta tính toán anh đều không cần.

Chị Mạch nghe được giọng điệu của Mộ Dung Miên thì run lên.

"Này, nếu sau này còn muốn phát triển sự nghiệp thì xuống tay phải có chừng mực thôi đấy."

Mộ Dung Miên: "Được rồi."

Anh đương nhiên cực kỳ có chừng mực, chừng mực của anh chính là sẽ làm cho Phương Duyên Duyên hối hận vì đã động vào anh.

Sau khi dậy, biết chuyện đêm qua, Quý Miên Miên cần di động chửi ầm lên: "Con khốn chết tiệt này, thật sự là cho cô ta mặt mũi mà cô ta lại không cần, còn dám nói bạn trai em là của cô ta, cô ta coi em là cái gì chứ? Em chưa gặp tiểu tam nào mạnh miệng như cô ta đấy."

Mộ Dung Miên xoa xoa tóc cô: "Ngoan, đừng nóng, đói bụng không? Muốn ăn gì?"

Quý Miên Miên tức giận tới giậm chân: “Ăn gì mà ăn, tức không chịu nổi rồi đây này. Em mà biết cô ta dám nhận anh là bạn trai thì tối qua đã cho cô ta thêm vài cái tát rồi.”

Quý Miên Miên đứng lên: “Không được, ông đây không chịu nổi, em muốn đi tóm cô ta.”

Mộ Dung Miên ôm lấy cô: “Xin bớt giận, chúng ta làm một chuyện vui vẻ được không?”

“Hiện tại điều duy nhất làm em vui vẻ chính là hành hạ cô ta.”

Mộ Dung Miên mỉm cười, nói: “Miên Miên, chúng ta kết hôn đi?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1725: Lấy Giấy Đăng Ký Kết Hôn Mà Hành Hạ Cô Ta

Mộ Dung Miên nói xong, Quý Miên Miên liền ngây ngẩn cả người.

Không giãy giụa, cũng không động đậy, không nói gì, giống như một câu kia của Mộ Dung Miên là thần chú định thân cô vậy.

Những tức giận lập tức bị câu nói này gạt đi gần hết.

Một lúc lâu cô vẫn chưa kịp phản ứng lại, mãi sau mới hồi thần, lắp bắp hỏi: "Anh... Anh nói gì cơ?"

Mộ Dung Miên ôm lấy eo cô từ đằng sau, tì cằm lên vai cô, nghiêng đầu hôn lên vành tai nhỏ: "Chúng ta kết hôn đi?"

Ừng ực... Quý Miên Miên nuốt vào một ngụm nước miếng.

Tay cô run run véo mình một cái, ôi mẹ ơi, đau thật!

Mộ Dung Miên đưa cổ tay mình tới trước miệng cô: "Anh cho em cắn một ngụm, em xem xem có phải sự thật hay không?"

Cô sờ sờ trán mình, không sốt, lại sờ sờ trán Mộ Dung Miên, cũng bình thường.

Cô liếm liếm khóe miệng: "Sao anh... đột... đột nhiên lại..."

Mộ Dung Miên tự nhiên đề nghị kết hôn làm cho đầu óc cô đơ luôn, phản ứng đầu tiên là phải tự hỏi đã.

"Cái này không phải đột nhiên, anh vẫn luôn mong điều này từ lâu rồi." Mặt Mộ Dung Miên dán vào cổ Quý Miên Miên, cọ cọ hai ba cái.

Đây là điều anh luôn mong ước, trước khi gặp chuyện không may anh đã nghĩ tới chuyện này rồi.

Anh không phải chỉ muốn yêu đương, anh thật sự muốn ở bên cô lâu dài.

Hôn nhân chỉ là hình thức, nhưng hình thức này lại có thể làm cho bọn họ ở

bên nhau một cách hợp pháp, Quý Miên Miên cũng đường đường chính chính trở thành vợ anh.

Phương Duyên Duyên gây ra chuyện này chính là kích thích Mộ Dung Miên có thêm dũng cảm ngỏ lời hơn mà thôi.

Nếu anh đã bỏ xuống tất cả, quyết định muốn ích kỷ ở bên Quý Miên Miên, như vậy cần phải ích kỷ một cách rõ ràng và công khai.

"Anh thật sự muốn kết hôn với em sao?" Quý Miên Miên hít sâu một hơi.

"Phải, chúng ta kết hôn đi, như vậy sau này ai dám đào góc tường nhà em, em có thể dùng giấy chứng hôn đập vào mặt cô ta. Em có muốn cầm giấy chứng hôn đi hành hạ Phương Duyên Duyên không?"

Mộ Dung Miên dụ dỗ, lời này nói trúng tâm tư của Quý Miên Miên, cô rất ghét Phương Duyên Duyên vô liêm sỉ kia, nhưng sao cô có thể nói cho mọi người biết Mộ Dung Miên là bạn trai của cô được?

Quý Miên Miên thật sự rất muốn nói cho mọi người, tôi mới là bạn gái của Mộ Dung Miên...

Nếu có thể cầm giấy chứng hôn đi hành Phương Duyên Duyên, điều này quả thật... rất tốt.

Hơn nữa, kỳ thực cô cũng muốn kết hôn với Mộ Dung Miên, chờ kết hôn rồi cô sẽ an tâm hơn một chút, sẽ không lo lắng anh lại biến mất.

Quý Miên Miên cắn môi: "Anh nói cũng có lý..."

Mộ Dung Miên: "Vậy ăn sáng xong chúng ta đi luôn nhé?"

Quý Miên Miên cúi đầu, đang định đồng ý thì điện thoại đột nhiên vang lên, vừa mới thấy số của ba mình, cô như bị hắt một chậu nước đá lên người, run rẩy tỉnh lại.

Liên tục lắc đầu: "Không được, không được... phải về nhà thưa chuyện với ba mẹ em đã, nếu không em mà vụng trộm đi đăng ký với anh, thế nào ba em cũng đánh em chết."

Ba của Quý Miên Miên cực kỳ nghiêm khắc, chính là bóng ma suốt thời thơ ấu của cô.

Cô giãy ra khỏi Mộ Dung Miên, bắt máy: “Alo, ba... Sao tự nhiên ba lại gọi điện cho con thế?”

Đột nhiên di động bị cướp khỏi tay, Quý Miên Miên vội vàng quay người lại, thấy di động đang ở trong tay Mộ Dung Miên thì sắc mặt đại biến: “Anh mau trả cho em! Trả em...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1726: Bác Trai, Con Là Bạn Trai Của Miên Miên

Mộ Dung Miên mỉm cười với cô, Quý Miên Miên tưởng anh muốn trả di động cho mình, kết quả thấy anh nghe máy: “Alo, bác trai, chào bác, con là Mộ Dung Miên.”

Quý Miên Miên như bị sét đánh, tròng mắt sắp rơi cả ra ngoài.

Mộ Dung Miên xoay người đi vào trong toilet, miệng tiếp tục nói: “Con muốn chính thức tự giới thiệu với bác một chút, con là... bạn trai của Miên Miên.”

Quý Miên Miên há hốc mồm, anh... anh... anh...

Mắt thấy Mộ Dung Miên sắp bước vào toilet, cô kêu lên một tiếng rồi nhào tới.

Rầm một tiếng, cửa toilet đóng lại, bên trong khóa trái, nhốt Quý Miên Miên bên ngoài.

Cô sắp khóc rồi, Mộ Dung Miên này không biết sống chết gì cả, cô đập đập cửa: “Anh mở cửa, mở cửa, anh đột nhiên nói thế ba em sẽ giết tới đây đấy, sẽ giết anh đấy... Anh mở cửa cho em...”

Trong toilet, Mộ Dung Miên nở một nụ cười: “Con rất thật lòng với Miên Miên. Đúng thế, chuyện xấu bị tung lên mạng tối qua sáng nay con mới biết, tối hôm qua con và Miên Miên ở bên nhau mà...”

Quý Miên Miên rối muốn chết rồi, lẩm bẩm: “Toi rồi... toi rồi... Mộ Dung Miên, anh muốn chết à?”

Cô vẫn chưa dám nói với ba mình là đã có bạn trai, ba cô đâu phải người dễ trêu vào đâu. Hồi cô học trung học, có một nam sinh không biết sống chết tỏ tình với cô, kết quả... ha ha...

10 phút sau, cửa toilet mở ra, Mộ Dung Miên bước ra ngoài, vẻ mặt tươi cười như gió xuân.

Cô cầm lấy tay anh: “Anh mau thu dọn rồi trốn đi, bằng không ba em mà

giết tới là anh xong đời đó.”

Mộ Dung Miên nhìn thời gian: “Thời gian còn sớm, lấy chứng minh thư của em đi rồi chúng ta ra ngoài.”

“Làm gì?”

Mộ Dung Miên nâng mặt cô lên, hôn một cái: “Ba vợ đã đồng ý rồi.”

Quý Miên Miên... mẹ nó... ba vợ?

“Đồng ý? Đồng ý cái gì?”

Mộ Dung Miên dí tay lên trán cô: “Đồng ý cho chúng ta kết hôn.”

Quý Miên Miên lập tức lắc đầu: “Không thể nào, sao ba em có thể đồng ý được, a, anh chỉ nói qua điện thoại thôi... gặp còn chưa gặp nữa...”

Mộ Dung Miên cầm lấy áo khoác của Quý Miên Miên bảo cô mặc vào, nói: “Thật mà, anh cảm thấy ba vợ rất dễ nói chuyện đấy chứ, rất thân thiện, ông bảo em mau đưa anh về ra mắt.”

Khóe môi Quý Miên Miên giật giật: “Anh xác thực là đã nói chuyện với ba em đấy chứ? Em không tin, nếu không phải anh lừa em thì cũng là ba em bị đánh tráo rồi, cái gì mà hòa ái thân thiện, đó không phải ba em đâu.”

“Sao anh có thể lừa em được, đi thôi.” Mộ Dung Miên cầm túi xách của Quý Miên Miên để kiểm tra giấy tờ xem đã đầy đủ chưa.

Di động của Quý Miên Miên có tin nhắn tới, Mộ Dung Miên mở ra rồi đưa cho cô: “Em đọc đi.”

Là tin nhắn của ông bố già nhà cô gửi tới: “Miên Miên, con và Mộ Dung đi đăng ký đi, rồi nhanh chóng về nhà một chuyến.”

Quý Miên Miên quả thực không tin vào mắt mình, ôm cổ Mộ Dung Miên: “Anh nói gì với ông ấy mà có thể làm ba em như thoát thai hoán cốt vậy?”

Mộ Dung Miên kéo cô đi: “Em hôn anh đi rồi anh sẽ nói cho em nghe.”

Quý Miên Miên kiếng mũi chân hôn anh một cái thật nhanh: “Mau, mau nói cho em biết đi...”

Mộ Dung Miên mở cửa phòng, ôm cô ra ngoài: “Anh nói với ba vợ rằng trong vòng ba năm sẽ sinh hai đứa, chờ sinh xong con sẽ đem tới cho ba mẹ vợ nuôi.”

“A?”

Mộ Dung Miên nói: “Đi đăng ký rồi về yên tâm mà sinh con.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1727: Đừng Ai Cản Tôi Đi Cưới Vợ

Mộ Dung Miên kéo Quý Miên Miên ra khỏi khách sạn, nhưng vì tin đồn Phương Duyên Duyên tung ra mà ở cửa khách sạn đã đứng đầy phóng viên.

Nếu anh muốn xông ra ngoài, sợ là hai người sẽ bị họ vây lấy.

Đến lúc đó, chẳng những không làm được gì mà có khi còn mang vào một đống phiền phức.

Mộ Dung Miên đưa Quý Miên Miên xuống bãi đỗ xe, nhưng anh không ngờ trong bãi đỗ xe cũng có phóng viên đang chầu chực.

Mộ Dung Miên phát hiện phóng viên trước, lập tức ôm Quý Miên Miên vào lòng, không để ai chụp được cô, sau đó đẩy cô lên xe.

Vài phóng viên phát hiện ra Mộ Dung Miên, thấy anh ôm một người phụ nữ thì nhất thời như ăn mày nhìn thấy bánh bao nhân thịt, máy ảnh liên tiếp lóe lên không ngừng.

Đúng lúc này, Mộ Dung Miên cũng thành công nhét Quý Miên Miên vào trong xe.

Anh chưa lên xe đã bị một đám phóng viên vây lấy, vô số câu hỏi bị tung ra.

"Mộ Dung Miên, chuyện của anh và Phương Duyên Duyên bị tung lên mạng đêm qua có thật hay không?"

"Mộ Dung Miên, không phải anh đang lợi dụng Phương Duyên Duyên để nổi tiếng chứ?"

"Mộ Dung Miên, cô gái anh vừa ôm là ai, là bạn gái của anh sao? Phương Duyên Duyên đâu, chúng tôi có nên hoài nghi anh bắt cá hai tay không?"

Mộ Dung Miên mang khẩu trang, ánh mắt lạnh lẽo như kết một tầng băng, tức giận quát lên: "Cút..."

"Mộ Dung Miên, anh đang thẹn quá thành giận sao? Anh và Phương Duyên Duyên rốt cuộc là thật hay giả? Tối hôm qua hai người ở chung một chỗ sao?"

“Cô gái trên xe có phải người thứ ba không? Một bên anh hẹn hò với Phương Duyên Duyên, một bên lại đi cùng cô gái khác, xin hỏi anh làm thế có cảm thấy thẹn với lòng không?”

Câu hỏi phóng viên đưa ra càng lúc càng sắc bén, hơn nữa càng lúc càng thiên về bênh vực Phương Duyên Duyên, có khả năng chính là đám phóng viên do cô ta mời tới.

Mộ Dung Miên kéo khẩu trang trên mặt xuống, biểu tình âm trầm, liếc mắt đảo qua khắp lượt đám phóng viên, ánh mắt lạnh lùng tràn đầy sát ý. Đám phóng viên cảm thấy áp lực đầy đầu, nhất thời không ai dám mở miệng.

Anh lạnh giọng quát: “Đều cút hết cho tôi, đừng có khiến tôi chậm trễ việc quan trọng.”

Hiện tại anh chỉ muốn mau chóng đưa Quý Miên Miên đi định chuyện chung thân đại sự, về phần chuyện nhàm chán này anh chẳng muốn để vào mắt.

Con mẹ Phương Duyên Duyên cần phải ăn đập một trận mới chừa.

“Vậy chuyện giữa anh và Phương Duyên Duyên, anh và công ty đại diện định nhắm mắt làm ngơ sao?”

Mộ Dung Miên châm biếm: “Hai ngày sau, tôi sẽ cho cô ta một đáp án khiến cô ta cực kỳ, cực kỳ hài lòng.”

“Bây giờ tất cả cút ra xa cho tôi.”

Đám phóng viên này thấy Mộ Dung Miên không hề có chút nao núng nào thì khiếp đảm, không dám tiến lên nữa.

Mộ Dung Miên lên xe, nhanh chóng rời khỏi hầm tòa nhà.

Quý Miên Miên đang căng thẳng, quay đầu nhìn về sau nói: “Có xe đi theo đằng sau.”

Mộ Dung Miên một tay giữ vô lăng, một tay nắm tay cô: “Vậy để họ đi theo đi.”

Không sao hết, muốn đi thì cứ đi, muốn nhìn thì cứ nhìn, anh kết hôn cũng không cần phải lén lút, anh muốn làm cho tất cả mọi người biết anh đã kết hôn, có được không?

Tâm tình của Quý Miên Miên rất không yên: “Như vậy có được không?”

Mộ Dung Miên véo nhẹ cái mũi của cô: “Có gì mà không được chứ.”

Anh không lập tức đưa Quý Miên Miên tới cục dân chính, dù sao Quý Miên Miên cũng chưa ăn gì, anh đưa cô đi ăn rồi mới đi đăng ký.

Xe dừng lại, Quý Miên Miên rất hồi hộp, lòng bàn tay đầy mồ hôi: “Chúng ta thật sự sẽ kết hôn ư?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1728: Chớp Mắt Cái Đã Thành Gái Có Chồng

Mộ Dung Miên tắt máy, tháo đai an toàn, cúi người hôn lên môi cô một cái: “Thật chứ, dù bây giờ em hối hận cũng không được đâu.”

Đây là chuyện anh muốn làm nhất, cũng là chuyện duy nhất anh phải làm.

Nếu ngày mai anh chết thì chuyện duy nhất anh tiếc nuối chính là không thể cưới được Quý Miên Miên.

Cho dù anh chết cũng muốn lưu lại dấu ấn là người chồng đầu tiên của Quý Miên Miên.

Tâm tình của Mộ Dung Miên lâu rồi chưa kích động thế này, anh mở cửa xe bước xuống, kéo Quý Miên Miên nhanh đi vào trong cục dân chính, cũng không quản sau lưng có ai đang đi theo.

Lúc xếp hàng chờ đợi, có rất nhiều cô gái nhìn anh, cảm thấy vẻ bề ngoài của anh hơi giống Mộ Dung Miên.

Nhưng cũng không ai dám nhận định, dù sao Mộ Dung Miên là một ngôi sao, sao có thể xuất hiện ở nơi đăng ký kết hôn được. Phần lớn các ngôi sao đều giữ kín chuyện kết hôn, huống chi Mộ Dung Miên còn là người mới, tuyệt đối sẽ không đi kết hôn vào lúc vừa bắt đầu sự nghiệp thế này. Trái tim Quý Miên Miên đập rất mau, tay cô luôn được Mộ Dung Miên nắm chặt.

Tựa như sợ nếu buông tay ra thì cô sẽ chạy mất.

Quý Miên Miên liếm liếm khóe môi: “Chúng ta...”

Mộ Dung Miên nhìn về phía trước, nói: “Đừng nói gì.”

“Sao thế?”

Mộ Dung Miên: “Anh hồi hộp.”

Quý Miên Miên...

Đột nhiên cô không biết phải nói gì mới đúng. Hơn nữa, nguyên bản trái tim đang đập mạnh trong lồng ngực cũng dần bình tĩnh lại.

Quý Miên Miên liếc nhìn Mộ Dung Miên, anh rất nghiêm trang, sống lưng thẳng tắp, bàn tay đang nắm tay cô hơi cứng đờ.

Lúc đầu cô còn tưởng do tay mình ra mồ hôi, xem ra... không phải rồi.

Quý Miên Miên đột nhiên nở nụ cười.

"Em cười gì?"

Quý Miên Miên gãi gãi lòng bàn tay anh: "Em còn tưởng anh sẽ không hồi hộp chứ, hóa ra anh cũng thế."

Mộ Dung Miên nhìn thẳng đằng trước: "Lần đầu tiên mà, bình thường thôi."

Quý Miên Miên nhíu mày: "Lần đầu tiên? Chẳng lẽ anh còn chuẩn bị tới lần thứ hai, thứ ba nữa à?"

Mộ Dung Miên siết tay cô: "Đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng."

Đến phiên hai người, Mộ Dung Miên hít sâu một hơi, kéo Quý Miên Miên đi tới.

Đăng ký thuận lợi, điền thông tin, chụp ảnh xong, giao tiền, lấy chứng chỉ màu đỏ về, suốt quá trình này, hai người gần như không nói gì, bởi vì trong lòng cả hai đều rất hồi hộp. Lúc chụp hình, nhân viên công tác bảo họ mỉm cười, phải cười, nhưng nụ cười của cả hai đều làm cho nhân viên chụp hình cảm thấy đau đầu.

Rõ ràng là hai người nhìn rất đẹp, sao lại cười đần độn như thế chứ?

Cuối cùng, ảnh chụp nhìn có chút ngây ngây, nhưng cũng chẳng sao, dù sao cũng đã kết hôn xong rồi.

Cầm giấy chứng hôn ra ngoài, tâm tình Mộ Dung Miên kích động không thôi, chỉ muốn chạy một vòng quanh Lạc Thành. Anh đã kết hôn rồi!

Đứng trước cổng cục dân chính, Mộ Dung Miên cầm lấy tay Quý Miên Miên: "Miên Miên..."

Quý Miên Miên vẫn đang cảm thấy lâng lâng: "Vâng?"

Mộ Dung Miên cười với cô: "Bà xã."

Giọng anh đầy vui sướng, Quý Miên Miên liền đỏ mặt, hắng giọng: “Khụ khụ...”

Mộ Dung Miên ôm lấy cô: “Miên Miên, chúng ta kết hôn rồi.”

Quý Miên Miên ho khan hai tiếng: “Ừ...”

Cô ghé vào ngực Mộ Dung Miên, nụ cười trên môi có chút ngượng ngùng.

Trên giấy chứng hôn đã có tên hai người, chớp mắt một cái, cô đã thành gái có chồng.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1729: Em Là Duy Nhất, Cũng Là Toàn Bộ

Đến bây giờ, Quý Miên Miên vẫn cảm thấy không được chân thật.

Người cô đợi một năm đã quay về, còn cưới cô.

Quý Miên Miên cầm giấy chứng hôn vừa mới in xong, mỉm cười, hiện tại anh đã là chồng cô rồi.

Cô hỏi: “Giờ anh đã là chồng của em, anh phải ở bên cạnh em, đúng không?”

Mộ Dung Miên ôm chặt cô: “Đúng thế, trước kia còn chần chừ nhưng giờ thì hết rồi, về sau anh sẽ không đi đâu cả. Anh chưa từng để tâm tới cái gì, chưa từng khao khát điều gì, em là duy nhất, cũng là toàn bộ của anh.”

Hốc mắt Quý Miên Miên nóng lên: “Em cũng thế.”

Diệp Thiều Quang là mối tình đầu của cô, Mộ Dung Miên là chồng của cô, hai người là một, chưa từng thay đổi.

Cô buông Mộ Dung Miên ra, nói: “Chúng ta về thôi, chuyện này em quên chưa nói với chị Thanh Ti, hy vọng chị ấy không trách em.”

“Không đâu, còn có anh mà.”

Mộ Dung Miên bỗng nhiên bế Quý Miên Miên lên.

Cô giật mình nhưng không dám động, hô lên: “Anh mau bỏ em xuống, anh đừng có làm thế, bỏ em xuống đi.”

Cô thực sự lo lắng cho thân thể của Mộ Dung Miên, buổi tối anh muốn hơn một lần cô còn không đồng ý, sao có thể để anh bế cô thế này được.

Hiện tại tâm tình của Mộ Dung Miên rất tốt, cảm thấy cơ thể cũng khá hơn, cúi đầu hôn lên má cô: “Không buông.”

Mộ Dung Miên ôm Quý Miên Miên về xe, thắt dây an toàn cho cô: “Đi, chúng ta về thôi.”

Quý Miên Miên sờ sờ ngực anh: “Thế nào, có thấy mệt không?”

“Em cảm thấy chồng em ngay cả chuyện này cũng không làm nổi à?”

Cô vội vàng lắc đầu: “Không phải, em lo lắng cho anh thôi.”

“Anh không sao, yên tâm đi.” Thân thể Mộ Dung Miên hiện tại chính là một tai họa ngầm, nhưng anh tin còn chưa yếu tới mức đó.

Quý Miên Miên thở dài, vuốt ve mặt của Mộ Dung Miên: “Anh nghe lời em, anh không biết mỗi lần em thấy sắc mặt tái nhợt của anh là lo lắng tới mức nào đâu?”

Màu da của Mộ Dung Miên nhìn cũng biết là không phải của người khỏe mạnh, loại yếu ớt hư nhược này làm cho người ta cảm thấy anh giống như một bình hoa dễ vỡ vậy.

Nếu không đạo diễn cũng sẽ không khoan dung với anh như thế, đồng ý trời lạnh sẽ miễn cho anh quay phim, cũng không để anh phải làm việc với cường độ cao.

Mộ Dung Miên cầm tay Quý Miên Miên hôn một cái: “Anh không sao, về sau sẽ tốt lên thôi. Anh là người đã có vợ, tất nhiên phải biết quý trọng thân thể của mình chứ.”

Anh rất quý trọng thân thể này, anh chỉ muốn ở bên Quý Miên Miên càng lâu càng tốt.

Vẻ lo lắng trên mặt Quý Miên Miên dần biến thành tươi cười: “Anh có thể nói được cái gì vô nghĩa hơn không?”

Mộ Dung Miên bóp tay cô: “Anh đã đồng ý với bà xã thì sẽ không dám nuốt lời.”

Quý Miên Miên bỗng cảm thấy cách bọn họ không xa có một chiếc xe màu đen đang dừng, cô lo lắng nói: “Người trên xe có phải đám chó săn không? Bọn họ đã chụp được hình chúng ta chưa?”

Mộ Dung Miên liếc mắt một cái, cười lạnh: “Ừ, kệ họ chụp, nếu Phương Duyên Duyên đã đem chuyện này làm ầm ĩ lên thì cứ để náo lớn thêm một chút.”

Lúc bọn họ tới đây đã có xe bám theo sau lưng, dù sao anh cũng đã quyết định rút lui khỏi showbiz, một khi đã vậy phải lưu lại một dấu ấn thật lớn

mới được.

Mộ Dung Miên lái xe đưa Quý Miên Miên về khách sạn, buổi chiều anh còn có cảnh quay.

Quý Miên Miên hỏi: “Anh nói, bọn họ chụp ảnh chúng ta tới cục dân chính rồi sẽ thế nào?”

Mộ Dung Miên châm biếm: “Đương nhiên sẽ không nói tốt rồi, phỏng chừng anh sẽ bị mắng là cặn bã.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1730: Cảm Giác Nghe Đối Phương Hét Lên Thảm Thiết Thật Là Khoái

Quả nhiên đúng như anh dự đoán, không quá hai giờ, tiêu đề #Thì ra Mộ Dung Miên chính là cặn bã# đã lên top search trên mạng.

Đám chó săn đăng ảnh chụp anh và Quý Miên Miên ở bãi đỗ xe lên, còn có ảnh hai người đi vào cục dân chính, còn nói: Nhát bắn thứ hai, đây chính là một quả bom lớn, fan nữ Mộ Dung Miên mau đón nhận đi.

Ảnh chụp Mộ Dung Miên cùng một cô gái đi ra từ khách sạn, họ tới cục dân chính địa phương, có người tiết lộ Mộ Dung Miên là người đã có vợ, hôm nay tới cục dân chính để ly hôn, xem ra là sau khi quyến rũ được Phương Duyên Duyên, anh muốn bỏ vợ. Phương Duyên Duyên đáng thương bị cho làm người thứ ba mà cũng không biết.

Nam thần mà các người yêu quý là kẻ chỉ biết bám váy đàn bà mà leo lên, là tên khốn cặn bã vừa có chút danh tiếng đã bỏ vợ, người như thế các người còn thích được nữa không? Bọn tôi cảm thấy loại đàn ông cặn bã này nên sớm cút khỏi làng giải trí.

Vì thế, cụm từ #Tên khốn Mộ Dung mau cút khỏi làng giải trí# cứ thế chiếm vị trí top1 luôn.

Lần này fan của Mộ Dung Miên muốn giải vây cho thần tượng của mình cũng không biết làm thế nào, chẳng lẽ nói Miên Thần tới cục dân chính để ngắm cảnh sao?

Bọn họ chẳng ai nghĩ tới việc hôm nay Mộ Dung Miên tới đó để kết hôn.

Trên mạng nháo nhào một trận nhưng buổi chiều Mộ Dung Miên quay phim vẫn chẳng chút nào sốt ruột.

Người trong đoàn làm phim đều biết anh và Quý Miên Miên là một đôi, chưa từng thấy anh dây dưa gì với Phương Duyên Duyên, ai cũng đoán chỉ có Phương Duyên Duyên đơn phương tạo scandal này mà thôi.

Tuy rằng ai cũng cười coi thường Phương Duyên Duyên nhưng chẳng ai muốn nhiều chuyện cả.

Phương Duyên Duyên buổi chiều hôm đó, vừa tới phim trường đã chạy tới gặp Mộ Dung Miên giả vờ nói: "Mộ Dung, em thật sự xin lỗi, em không nghĩ lại bị người ta quay lén rồi nháo thành chuyện như hôm nay. Nhưng dù sao chuyện thế này ở trong làng giải trí cũng rất bình thường, chúng ta tự biết rõ ràng trong lòng là được rồi. Em nghĩ, chờ một thời gian nữa thì chuyện này sẽ lắng xuống thôi... A..."

Phương Duyên Duyên còn chưa nói xong thì mặt đã thấy rát rạt, bèn hét lên một tiếng thảm thiệt.

Chén trà sữa nóng trong tay Quý Miên Miên cạn giọt, cô tùy tiện lấy một tờ giấy ăn ném lên mặt cô ta, khóe môi nhếch lên châm chọc, chuyện hôm qua chưa làm được rốt cuộc cũng hoàn thành rồi.

Cảm giác nghe đối phương hét lên thảm thiết thật là khoái.

Cô chưa từng gặp qua loại tiện nhân nào vô liêm sỉ thế này, một bên mở máy ủi đào góc tường nhà cô, một bên còn hướng ra ngoài hô to gọi nhỏ, nói mình không phải người chủ động, mình bị dụ dỗ.

Nói xong lại còn chạy tới trước mặt họ giả vờ vô tội, chuyện tốt gì cũng phải nhường cho cô ta ư, nghĩ ngon quá đấy!

Rõ ràng là bãi phân chó nơi góc tường còn nghĩ mình là bông hoa sao.

Phương Duyên Duyên bụm mặt hét lên: "Mặt của tôi, mặt của tôi..."

Trợ lý của cô ta vội vàng chạy tới, cầm nước khoáng và khăn mặt lau cho cô ta.

Mặt Phương Duyên Duyên bị bỏng rát, cô ta thét to: "Quý Miên Miên, nếu mặt của tao xảy ra chuyện gì tao sẽ giết mày..."

Quý Miên Miên nhún vai: "Phân ở trước mặt tôi thối như thế, tôi phải hắt nước cho trôi đi rồi, chẳng lẽ để lại tự làm mình buồn nôn à?"

Phương Duyên Duyên hét to: "Mộ Dung Miên, lần này tôi sẽ không bỏ qua đâu, các người cứ chờ đấy cho tôi."

Mộ Dung Miên kéo Quý Miên Miên lại gần trách cứ: "Sao lại dùng trà sữa mà hắt thế hả, đây là đồ em mua cho anh đấy, anh còn chưa uống mà em đã hắt rồi, không thấy lãng phí à?"

Phương Duyên Duyên...

Mộ Dung Miên đau lòng nói: “Bảo bối à, đạo cụ tương ớt sao em không dùng, hay để anh mang tới cho em nhé?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1731: Bà Xã, Đánh Rất Tốt

Phương Duyên Duyên nghe Mộ Dung Miên nói vậy thì thiếu chút nữa khụy xuống, cô ta thật sự cảm thấy anh đang nói thật, nói rất rất thật lòng.

Bọn họ đang quay phim cổ trang, không thiếu các tình tiết thẩm vấn nghiêm hình tra tấn, mà thời đó thì chỉ dùng nước tương ớt mà tra tấn, vì thế đạo diễn để diễn xuất thật nhất đã dùng tới nước tương ớt thật để quay phim.

Tương kia còn chưa tới gần đã ngửi thấy mùi cay gắt mũi.

Quý Miên Miên rất vừa lòng khi thấy Mộ Dung Miên phối hợp như vậy, cô cho anh một ánh mắt khen ngợi: thiếu niên, rất tốt, có tiền đồ.

Quý Miên Miên nhíu mày nói: “Cũng được, nước ớt hắt lên người chắc chắn tốt hơn trà sữa. Hôm nay em muốn nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của bọn tiện nhân.”

Mộ Dung Miên nghe vậy bèn đứng lên: “Ờ, để anh đi lấy, em chờ chút.”

Phương Duyên Duyên liên tục lùi lại: “Mộ Dung Miên, các người đừng có khinh người quá đáng, đạo diễn, đạo diễn...”

Cô ta rất lo lắng cho khuôn mặt của mình, sợ mặt mày bị hủy. Diễn viên dựa vào mặt mũi mà kiếm cơm, nếu mặt mũi bị hủy thì ai còn để ý tới làm gì?

Ly trà sữa mà Quý Miên Miên hắt cũng không phải nóng bỏng, cô mang từ tiệm trà sữa về tới đây thì cũng nguội đi không ít rồi, hắt lên mặt cũng chỉ làm da hơi đỏ lên chứ chẳng hề hấn gì.

Nếu thật sự nóng bỏng thì Quý Miên Miên sẽ không hắt, cô làm người vẫn có giới hạn đạo đức.

Đạo diễn không muốn quản loại chuyện này, nhưng đã ầm ĩ như vậy, ông ta cũng phải làm bộ làm dạng tới can ngăn một chút.

Cuối cùng ông ta nói: “Sắp quay rồi, tất cả bình tĩnh lại. Duyên Duyên lấy tạm nước lạnh rửa mặt đi, tôi xem mặt cô đâu có nghiêm trọng lắm đâu. Này... Mộ Dung à, cậu phải quản trợ lý của mình đi nhé, được rồi, giải tán đi.”

Phương Duyên Duyên: “Đạo diễn, chẳng lẽ ông xử lý thế thôi sao? Cô ta hắt café nóng lên mặt tôi, nếu mặt của tôi xảy ra chuyện gì thì cô ta đền được không? Chờ tôi tới bệnh viện kiểm tra một chút rồi sẽ nói chuyện bồi thường, nhưng giờ cô ta phải xin lỗi tôi...”

Quý Miên Miên cười lạnh: “Vì sao tôi hắt lên mặt cô thì cô phải hiểu rồi chứ. Vô liêm sỉ chạy tới quyến rũ người đàn ông của tôi, tôi không đánh cô đã là khách khí rồi, đã không cần mặt mũi còn muốn người khác cho nữa à, buồn cười.”

Phương Duyên Duyên không nghĩ ngợi gì mà há mồm nói: “Quý Miên Miên, mày không được ngậm máu phun người. Chuyện kia tao cũng chỉ là người bị hại, tao...”

“Chát!” Một cái tát vang dội vang lên, trong đám người có tiếng rên rỉ kinh hãi.

Đạo diễn nhìn Mộ Dung Miên đầy trách cứ: “Sao anh không giữ chặt người thế hả?”

Mộ Dung Miên nhún nhún vai: “Nếu không phải tôi là đàn ông thì tôi còn muốn đánh cô ta đau hơn.”

Quý Miên Miên châm chọc nói tiếp: “Tôi thật sự chịu không nổi loại khốn nạn này, còn giả vờ tỏ ra đáng thương trước mặt tôi nữa. Tối hôm qua cô mang theo canh gà chạy tới gõ cửa, một lòng một dạ muốn chui vào phòng người đàn ông của tôi. Tối hôm qua tôi cũng ở đó, chân cô còn chưa bước vào nửa bước, sao trên clip lại thành cô đi vào rồi?”

Người trong đoàn làm phim đang vây xem đều tỏ vẻ như biết thừa chân tướng là như thế, làm sao bây giờ, có nên quay lại cảnh này không?

Má trái của Phương Duyên Duyên đau như có lửa thiêu, cô ta biết hiện tại mình không chiếm được thế thượng phong, phải lập tức nghĩ biện pháp để đánh vào dư luận.

“Sao tao biết được, mày không có chứng cứ thì không được vu oan cho tao. Hôm nay mày hắt trà sữa lên mặt tao, lại tát tao một cái, tất cả mọi người đều chứng kiến. Tao sẽ không để yên đâu, tao sẽ để pháp luật trừng phạt mày, cứ chờ mà xem.”

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1732: Sau Đêm Nay Anh Đã Là Chồng Em

Quý Miên Miên nói lớn sau lưng cô ta: “Lần sau có tới gõ cửa thì hãy mang nước trái cây đi, có lẽ tôi sẽ nể mặt nước trái cây mà cho cô vào phòng.”

Phương Duyên Duyên lập tức quay về khách sạn, dùng băng quấn mặt lại, sau đó bảo trợ lý đăng ảnh cô ta vừa mới bị hắt trà sữa lên mạng.

Trợ lý lo lắng: “Nhưng mà những lời Quý Miên Miên nói...”

Phương Duyên Duyên nghiến răng nghiến lợi: “Cứ đăng lên, hướng gió dư luận tôi có biện pháp khống chế.”

Người xem ảnh đều tỏ vẻ: “Mẹ nó, chỉ số thông minh hơi thiếu rồi, sao càng xem càng mù mờ, chẳng lẽ Mộ Dung Miên không ly hôn, Phương Duyên Duyên mới là kẻ tâm cơ?”

Phương Duyên Duyên mua chuộc một đám thủy quân, bịa đặt khắp nơi trên mạng, nói là Mộ Dung Miên tự biên tự diễn tất cả, vừa muốn tẩy trắng cho mình lại vừa muốn lợi dụng Phương Duyên Duyên để PR bản thân, lúc xảy ra chuyện thì dùng thủ đoạn ti tiện để làm tổn thương một cô gái, người cặn bã như thế nên chết đi.

Hơn nữa, sau đó người đại diện của Phương Duyên Duyên cũng đăng một cái tin lên weibo: “Cảm ơn mọi người đã chú ý và quan tâm tới vấn đề này. Hiện tại tâm lý của Duyên Duyên không ổn định, chuyện này tạo thành thương tổn rất lớn cho cô ấy, xin mọi người cho cô ấy thời gian và không gian, cũng xin những người lòng dạ ác độc hãy có lương tâm một chút. Đừng tiếp tục làm tổn thương một cô gái vô tội nữa.”

Hai chiêu này của Phương Duyên Duyên thật đúng là đã thu hút được sự cảm thông của vô số cư dân mạng.

Trong lúc này, Mộ Dung Miên đã bị mắng tới thảm, weibo của anh, của chị Mạch, của công ty đều bị vô số ngôn ngữ bẩn thỉu ghé thăm, quả thực không khác gì nước lũ tràn bờ.

Thế nhưng Mộ Dung Miên và chị Mạch hoàn toàn không đáp trả lời nào.

Trên mạng đều mắng Mộ Dung Miên mau xuất hiện, đừng có làm con rùa rụt đầu trốn đi, ngay cả rắm cũng không dám đánh một cái.

Hai giờ sáng, Mộ Dung Miên kéo Quý Miên Miên sau khi đã vượt qua một trận động phòng hoàn mỹ, dành khoảng một phút ôm lấy vợ, thả ra quả bom phản kích đầu tiên.

Anh chụp giấy chứng hôn của hai người, che tên và ảnh của Quý Miên Miên đi, phát lên weibo.

Viết một câu rất đơn giản: "Từ hôm nay trở đi, anh là chồng của em. Tân hôn vui vẻ, bà xã đại nhân."

Một tin này đã đủ đánh thức toàn bộ cư dân mạng.

Fan của Mộ Dung Miên gào khóc thảm thiết: "Trời còn chưa sáng mà chồng tôi đã là của người khác. Tin này nhất định là giả, tôi không tin."

Nhóm người trung lập chờ nghe bát quái thì thầm chửi, mẹ, thay đổi như chóng chóng, bộ phim này không đoán nổi tình tiết tiếp theo nữa rồi. Cầu tập cuối!

Người ta không phải ly hôn mà là kết hôn, là ngày hôm nay, à, không, là ngày hôm qua.

Rất nhanh có người tự xưng là nhân viên công tác ở phòng lĩnh chứng đăng lên ảnh chụp của Mộ Dung Miên và Quý Miên Miên ở cục dân chính, viết: "Mẹ kiếp, nghẹn chết mình rồi, rốt cuộc có thể đăng lên. Hàng thật giá thật, ảnh tôi tự tay chụp. P/s: Mắt Miên Thần của các cô nhìn vợ thật sự rất si tình."

Quý Miên Miên cầm di động vừa đọc vừa cười, Mộ Dung Miên cướp lấy di động quăng đi.

"Để em xem xem bình luận chút nào."

Mộ Dung Miên bắt lấy cổ tay cô đè quá đầu: "Xem họ làm cái gì, chuyện của chúng ta vui hơn."

Quý Miên Miên đỏ mặt: "Anh đừng tới nữa."

"Anh đã cam kết với ba vợ là sẽ mau chóng cho ông ôm cháu ngoại rồi, nhất

định phải ra sức cày kéo, không thể để ông ấy thất vọng được...”

Rồi anh cười tà mị: “Huống chi, đêm nay còn là đêm động phòng của hai ta, đêm còn chưa qua, anh phải chứng mình cho em thấy là chồng của em rất khỏe, nhất định có thể cho em ăn no.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1733: Tân Hôn Vui Vẻ, Mau Phát Kẹo Cưới

Hơn nửa đêm Mộ Dung Miên up ảnh chụp lên weibo khiến cho một nửa cư dân mạng sôi sùng sục, tất cả mọi người đều đoán xem câu chuyện này sẽ tiến triển theo hướng nào.

Ngay cả chị Mạch cũng bị dựng dậy giữa đêm, thấy ảnh Mộ Dung Miên gửi thì vô cùng đau đớn.

Rốt cuộc chị đã rước kiểu nghệ sĩ nào về thế này, chuyện lớn như thế cũng không nói với chị. Mà Miên Miên cũng thật là chuyện cả đời của một cô gái sao lại có thể qua loa như vậy chứ?

Nhưng chuyện này cũng làm cho người ta càng nhìn rõ ràng hơn chuyện Mộ Dung Miên, fan theo dõi anh mỗi ngày đều có thể nhận ra số phận của Phương Duyên Duyên sau chuyện này.

Nếu Mộ Dung Miên đã muốn tiền trảm hậu tấu tuyên bố kết hôn thì chị Mạch chỉ có thể phối hợp.

Vì thế, hai giờ sáng, chị Mạch dùng tài khoản weibo cá nhân và tài khoản của văn phòng chia sẻ tin tức do Mộ Dung Miên đăng lên.

Lúc chia sẻ hình ảnh, chị còn bình luận: "Nghệ sĩ nhà chúng ta đã đặc lập độc hành, còn chưa phát kẹo cưới thì phải? Kẹo đâu, kẹo đâu? Chưa được ăn kẹo thì chưa vui.:) Tân hôn vui vẻ, nhớ phát kẹo."

Chị Mạch cũng rất khéo, hoàn toàn là lời chúc phúc kiểu bạn bè, không hề giống quan hệ giữa người đại diện và nghệ sĩ, loại quan hệ hợp tác này đúng là cho người ta cảm giác thân thiết.

Hơn nữa, còn không nhắc gì tới chuyện clip kia, chỉ chúc phúc đối với chuyện họ kết hôn mà thôi.

Sau đó Yến Thanh Ti cũng đăng weibo: "Dẫn sói vào nhà, rốt cuộc để sói cướp luôn em gái, nhưng vẫn phải mỉm cười thôi! Tân hôn vui vẻ, mau phát kẹo hỷ nào!"

Nguyên bản những kẻ tới tấp lên án hành động cặn bã của Mộ Dung Miên đã bị tin tức anh đưa làm cho ngây ngốc.

Fan của Mộ Dung Miên sau khi kêu gào thảm thiết còn không quên rửa sạch oan khuất cho thần tượng của mình, bắt đầu chửi mắng Phương Duyên Duyên là đồ đàn bà tâm cơ, bày ra một bộ dáng người bị hại, còn dám nói Miên Thần của bọn họ là người xấu.

Làm hại cho "chồng" họ chỉ có thể dùng biện pháp này để hóa giải tin đồn.

Rất nhiều người qua đường tỏ vẻ cứ ngồi xem đi, tạm thời chưa bình luận gì.

Phương Duyên Duyên và người đại diện của cô ta nửa đêm bị dựng dậy.

Người đại diện sốt ruột: "Sao bây giờ? Thật không ngờ Mộ Dung Miên lại trực tiếp công bố tin kết hôn, anh ta dám tự cắt đứt tiền đồ của mình sao?"

Tiểu nam thần vừa mới vào làng giải trí không bao lâu, còn đang đà bay lên, tiền đồ lung linh rộng mở lại đột nhiên chạy đi lấy vợ. Đàn ông muốn củng cố địa vị của mình trong lòng người hâm mộ thì dù có yêu cũng phải đánh chết không được nhận mới đúng chứ?

Mộ Dung Miên chẳng những tỏ vẻ mình đã có bạn gái, thậm chí còn kết hôn, những cô gái hâm mộ sao còn có thể tiếp tục thích anh nữa?

Đối với nghệ sĩ mà nói đây là phương pháp ngu xuẩn nhất, bọn họ không thể ngờ Mộ Dung Miên lại cố tình dùng tới hạ sách này.

Phương Duyên Duyên cắn răng: "Anh ta thật sự vì con khốn kia mà cái gì cũng dám làm."

Bỗng nhiên cô ta cực kỳ ghen tị với Quý Miên Miên, Mộ Dung Miên vì cô mà có thể làm tới tình trạng này, không tiếc tự hủy tương lai, cũng không cần nhắc lên quan hệ với cô ta.

Cô ta có gì thua Quý Miên Miên chứ? Cho dù giữa hai người chưa từng phát sinh quan hệ gì, nhưng đối với sự phát triển của anh ta cũng là trăm lợi không một mối hại, thế nhưng anh lại quyết tiệt như thế, nửa đểm cũng không muốn dính dáng tới cô ta.

Phương Duyên Duyên thật sự không cam lòng. Cô ta đã lăn lộn trong làng giải trí hai, ba năm nay rồi, mặc dù diễn xuất không quá tốt nhưng với loại chuyện này lại rất thông thạo.

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1734: Đánh Kẻ Thù Như Thế Mới Đã Nghiền

"Trưng ra giấy kết hôn thì sao, em có thể làm cho trắng biến thành đen, anh đi mua thêm thủy quân, nói rằng... đây là bọn họ cố tình làm để giải quyết nguy cơ lần này, cố ý bày ra thủ đoạn này để tẩy trắng. Cụ thể nói như thế nào thì anh tự nghĩ đi."

Người đại diện gật đầu: "Anh hiểu rồi, để anh đi sắp xếp."

Vì thế, ngay khi rất nhiều người đang trông hướng gió thì thủy quân của Phương Duyên Duyên lại xuất động, hơn nữa còn mua rất nhiều blogger nổi tiếng trong làng giải trí, một lần nữa bôi đen Mộ Dung Miên.

Còn bịa ra một nhân vật tự xưng là người làm việc trong văn phòng của chị Mạch, nói bóng gió rằng chị Mạch đã lợi dụng các mối quan hệ xã hội để tìm cho Mộ Dung Miên một cô bạn gái, sắp xếp bọn họ kết hôn, chờ nguy cơ qua đi sẽ để bọn họ ly hôn.

Hết thảy đều là giả, Mộ Dung Miên và người gọi là vợ mới cưới kia cũng chỉ đang diễn trò, để vượt qua scandal bắt cá hai tay này nên mới bày ra cách đó để cứu vãn hình tượng trong lòng người hâm mộ.

Nếu không thì đã ai thấy một nam nghệ sĩ đang trong giai đoạn hoàng kim lại đi lấy vợ chưa? Còn công khai tình cảm nữa chứ, không phải muốn chết à?

Bình luận kia vừa đăng lên, trên mạng lại ầm ĩ, dư luận luôn là thứ dễ khống chế, mọi người luôn tin vào những gì mình nhìn thấy.

Tin vỉa hè thường thật giả lẫn lộn, nhưng vẫn có rất nhiều người tin tưởng nó.

Nhất là sau khi người đại diện của Phương Duyên Duyên sau khi bản tin phỏng đoán kia được đưa lên, đã rất phẫn nộ đăng weibo rằng: "Hai ngày này thật sự làm tôi nhận ra một người đến tột cùng là có bao nhiêu bỉ ổi, có thể dùng hết các loại âm mưu thủ đoạn xấu xa để làm tổn thương một cô gái. Người làm gì cũng bị trời nhìn thấy, tôi tin tưởng trên đời này vẫn còn thứ gọi là chính nghĩa!"

Vì thế nguyên một đám người vốn đứng trung lập lại tiếp tục hùa theo thủy

quân củaPhương Duyên Duyên, một lần nữa công kích Mộ Dung Miên.

Dường như Mộ Dung Miên với họ là kẻ thù không đội trời chung, chỉ hận không thể tự tay đánh cho anh một trận.

Chị Mạch cười lạnh, mẹ nó, loại trò hề tự biên tự diễn này thật sự là càng diễn càng trôi chảy.

"Vốn nghĩ chuyện bịa đặt này không cần để ý tới nó cũng sẽ tự tan, không ngờ có vài người mình càng lờ họ đi thì họ càng coi mình là kẻ ngốc, tùy tiện bắt nạt mình. Gặp những người thích tự biên tự diễn như thế người ta chỉ cảm thấy ghê tởm, không cẩn thận sẽ lật thuyền, toàn quân bị diệt. Chuyện này cũng nên chấm dứt rồi, giữa trưa ngày mai gặp lại."

Phòng làm việc cũng chia sẻ lại tin trên kèm theo lời nhắn: "Trưa mai gặp lại!"

Chị Mạch cũng không xem bình luận sau đó, dù sao cũng chẳng phải những lời tốt đẹp.

Tất cả các bình luận sẽ đều là lời chế giễu, cơ hồ cùng nói: Xem các người còn có thể bày ra trò gì?

Đối với nước bọt của người trên mạng, Mộ Dung Miên không hề để ý, sau khi ân ái lại ôm Quý Miên Miên ngủ say.

Phương Duyên Duyên coi mình đã thành công, nếu cô ta gặp được một người giống cô ta, muốn nổi tiếng, muốn tiến thân thì có lẽ có thể hợp tác rồi.

Nhưng Mộ Dung Miên lại cố tình không cần. Anh vẫn chậm chạp ra tay chính là chờ đối phương nháo mọi chuyện thật to lên, đến lúc đó đánh trả kẻ thù mới càng đã nghiền.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1735: Hôn Anh Một Chút, Gọi Anh Là Chồng Đi

Tùy tiện giết chết kẻ thù thì còn gì vui nữa?

...

Chị Mạch đăng tin kia lên làm cho cư dân mạng dài cổ chờ đợi xem rốt cuộc Mộ Dung Miên và công ty đại diện sau lưng anh muốn ra chiêu gì?

Trong lúc nhất thời, toàn dân đều đợi ngày mai, #ngày mai gặp liền trở thành hot tag luôn.

Người đại diện của Phương Duyên Duyên hơi lo lắng: “Em nói xem, bọn họ... ngày mai sẽ ra chiêu gì?”

Phương Duyên Duyên cầm gương soi mặt mình, sau khi bị hắt trà sữa vào mặt, cô ta luôn có cảm giác mặt bị biến dạng, nhìn thế nào cũng không ổn, nếu không phải đang bận bịu thì cô ta muốn ra nước ngoài trùng tu nhan sắc một trận.

Cô ta không quá để ý, đáp: “Không phải lo, tóm lại là không có chứng cớ trực tiếp là do chúng ta làm mà. Nếu họ có thể chứng minh được mình trong sạch thì em cũng có thể nói là em bị hại, em không biết gì cả.”

Thật thật giả giả, ai mà biết chứ? Dù sao cô ta cũng không thừa nhận thì ai làm gì được nào?

...

Trời sáng, Quý Miên Miên vừa tỉnh liền chộp lấy điện thoại đọc weibo.

Hai ngày này trên mạng rất náo nhiệt, Quý Miên Miên cảm giác đã lâu lắm rồi không sôi nổi như thế, toàn cư dân mạng đều tham gia vào... hiện tại đều mắng chồng cô.

Bình luận phía dưới thật sự làm người ta không đọc nổi, fan của Mộ Dung Miên muốn giúp thần tượng trở mình nhưng vì quá ít người, lời nói của bọn họ chẳng khác nào muối bỏ bể, không có tác dụng gì.

Fan của Mộ Dung Miên chỉ có thể đoàn kết chờ hôm sau tới, cầu cho Miên Thần của bọn họ có thể một quả bom nổ chết con mụ kia.

Quý Miên Miên tâm tình buồn bực, kéo Mộ Dung Miên hỏi: “Anh có biện pháp gì không? Thật sự có thể một cái tát tát chết được Phương Duyên Duyên sao?”

Mộ Dung Miên cười nói với cô: “Hôn anh đi, gọi anh là chồng đi.”

Quý Miên Miên lập tức ôm lấy cổ anh hôn một cái: “Ông xã, xin anh hãy nói đi.”

Tâm tình của Mộ Dung Miên rất tốt, véo véo mũi cô: “Trưa mai sẽ biết.”

“Anh bảo em hôn em cũng hôn rồi, sao anh lại không giữ lời?”

Mộ Dung Miên vuốt vuốt lưng cô, cảm thấy rất thoải mái, anh nói: “Vũ khí chung cực, nói ra sẽ mất hết vui.”

Quý Miên Miên lườm anh một cái, thấy vẻ mặt anh rất khoái chí, tinh thần có vẻ rất tốt, hoàn toàn một bộ dáng đã tính trước kỹ càng thì lo lắng trong lòng mới hạ xuống một chút.

Hôm nay Mộ Dung Miên vẫn phải ra ngoài đóng phim nhưng phân cảnh không nhiều lắm, anh ôm Quý Miên Miên nói: “Anh mua một chút bánh kẹo, hôm nay đem tới đoàn làm phim phát cho mọi người đi.”

Quý Miên Miên đỏ mặt: “Vâng... Được...”

“Còn có Yến Thanh Ti và chị Mạch nữa, đều phải gửi cho họ một ít, nếu không họ sẽ không bỏ qua cho anh mất.”

Quý Miên Miên: “Ừ...”

“Tuần này quay phim xong, chúng ta nói với đạo diễn, xin phép nghỉ về nhà một chuyến đi.”

Quý Miên Miên sửng sốt: “A?”

“Ba vợ thúc giục.”

Quý Miên Miên nhớ tới lời nói của Mộ Dung Miên và ba mình thì mặt lại

càng đỏ hơn: “Vâng... Được...”

Mộ Dung Miên cúi đầu hôn lên mắt cô: “Miên Miên, anh nhất định sẽ làm em hạnh phúc.”

Quý Miên Miên ôm lấy cổ anh: “Chỉ cần anh ở cùng em, ngày nào em cũng sẽ hạnh phúc.”

Ngay cả hiện tại, Mộ Dung Miên đang ở đầu sóng ngọn gió, nhưng chỉ cần anh ở đây, trong lòng Quý Miên Miên sẽ chẳng lo lắng gì cả, cô tin anh...

Ăn sáng xong, Mộ Dung Miên tới phim trường. Không khí trên phim trường hôm nay rất quỷ dị, bởi vì Phương Duyên Duyên đã tới, hai người còn có màn diễn chung nữa.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1736: Tôi Rất Yêu Cô Ấy, Vì Cô Ấy Tôi Có Thể Buông Tay Tất Cả

Ngay cả đạo diễn cũng không dám yêu cầu cao, thầm nghĩ chỉ cần nhanh chóng quay xong là được, nếu không ông ta sẽ cảm thấy bất cứ lúc nào trường quay cũng nổ tung vậy.

Chiều, Mộ Dung Miên và Quý Miên Miên cầm bánh kẹo tới chia cho mọi người.

Đương nhiên cũng không quên đi ghê tởm Phương Duyên Duyên một chút.

Có người trong đoàn làm phim chụp ảnh kẹo hỉ của hai người đăng lên, trên mạng có rất nhiều người ra vẻ khinh bỉ, xì, còn diễn rất chuyên nghiệp đấy, có bản lĩnh thì sinh con đi, như vậy càng giống thật hơn.

Đối với chuyện này, Mộ Dung Miên tỏ vẻ tôi cũng muốn lắm, đáng tiếc vẫn chưa có.

Quý Miên Miên cảm giác một ngày này thật dài, cô chỉ muốn trợn to mắt chờ trời sáng. Ngày mai ra, cô có thể nhìn xem Mộ Dung Miên dùng cách gì để tát vào mặt Phương Duyên Duyên.

Đến hôm sau, không chỉ Quý Miên Miên mà tất cả mọi người đều hóng động tĩnh của Mộ Dung Miên, ngay cả weibo cũng tĩnh mịch tới quỷ dị.

Buổi sáng, Mộ Dung Miên vẫn đi quay phim như thường, đạo diễn thấy anh muốn hỏi lại thôi, muốn nói lại thôi.

Quý Miên Miên không nhịn được hỏi: "Tính toán khi nào thì bắt đầu?"

Mộ Dung Miên xoa xoa tóc mái của cô: "Đừng gấp, tất cả đã giao cho chị Mạch, đại khái sắp rồi."

Giữa trưa, đúng 12 giờ, chị Mạch đăng lên một clip kèm dòng chữ: "Cho mọi người xem đầy đủ bản chưa chỉnh sửa, để xem ai nói thật ai nói dối."

Trong clip là hình ảnh nhìn chính diện mặtPhương Duyên Duyên, là cảnh đêm đó cô ta đem canh gà tới gõ cửa phòng Mộ Dung Miên, sau đó hai bên nói chuyện, cuối cùng là bị Mộ Dung Miên và Quý Miên Miên đuổi đi,

không bị cắt xén đoạn nào, cực kỳ đầy đủ.

Hơn nữa còn có âm thanh, những gì họ nói đều nghe rất rõ ràng.

Một quả bom này tung ra, nguyên bản cư dân mạng đang chuẩn bị chửi bới hoàn toàn câm nín.

Mẹ nó, rõ ràng là Phương Duyên Duyên mới là tiểu tam, ngược lại Quý Miên Miên ở trong lòng Mộ Dung Miên mới là chính thất đó.

Không chỉ như vậy, một tài khoản tự xưng là trợ lý củaPhương Duyên Duyêncũng phát ra một tin: “Hai ngày nay, trong lòng luôn bị giày vò. Đoạn đầu là tôi quay Phương Duyên Duyên đi gặp Mộ Dung Miên, đoạn sau là quay ở tầng trệt, là Phương Duyên Duyên bảo tôi quay. Mộ Dung Miên từ đầu tới cuối chưa từng cho cô ta vào phòng, hết thảy là do cô ta tự biên tự diễn.”

Quần chúng vây xem đều tỏ vẻ: Mẹ nó, bị con mẹ này đùa bỡn như kẻ ngu rồi.

Mắng suốt hai ngày giờ mới biết mình mắng nhầm người, thật xin lỗi vì đã để bị lừa gạt. Sau khi xin lỗi, đám người đó còn di dời trận địa.

Hướng gió ngay lập tức thay đổi, fan của Mộ Dung Miên bắt đầu phản công.

Đúng lúc mọi người đang nhắm vào Phương Duyên Duyên, đúng 8 giờ tối, Mộ Dung Miên lại phát trực tiếp weibo, không có báo trước, không có nhắc nhở, đột nhiên mở lên.

Anh ở trên bàn cơm, cầm di động, mở miệng nói: “Nhân thời gian ăn cơm phát trực tiếp cái này, mọi người không cần tặng quà, cũng không cần an ủi tôi, tôi rất tốt. Sau vài ngày yên tĩnh, tôi có ba chuyện muốn công bố. Về chuyện ồn ào huyên náo mấy ngày hôm nay, tôi không muốn nói nhiều, cảm thấy như bị chó cắn một ngụm mà thôi, tuy rằng đau nhưng làm cho tôi nghĩ thông suốt được một chuyện...”

Mộ Dung Miên nhìn di động, nhíu mày nói: “Tôi sẽ không lãng phí thời gian của mọi người nữa. Chuyện thứ nhất, tôi đã kết hôn rồi.”

Anh ngẩng đầu nhìn Quý Miên Miên ở bên cạnh: “Tôi rất yêu vợ mình, vì cô ấy... tôi có thể buông tay hết thảy.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1737: Có Thể Được Cô Ấy Yêu Là May Mắn Của Tôi

Quý Miên Miên đỏ mặt, không dám nhìn thẳng vào Mộ Dung Miên.

Quần chúng vây xem tỏ vẻ, mẹ nó, cẩu lương này sắp làm tôi nghẹn chết rồi, biết thế không xem trực tiếp nữa.

Nhưng lập tức có người nhớ tới lời của nhân viên công tác ở cục dân chính nói: “Ánh mắt nhìn vợ của Miên Thần cực kỳ si mê.”

Giờ mọi người mới tin là thật, đâu chỉ là si mê, quả thực đúng là cả thế giới này chỉ có mình cô ấy.

Rất nhiều bình luận đều viết: “Rất muốn biết cô gái kiếp trước đã cứu cả nhân loại kia là ai? Chúng tôi muốn xem...”

Mộ Dung Miên cầm tay Quý Miên Miên, kéo tay cô về phía camera, nói: “Mặt cô ấy tôi không thể cho mọi người nhìn, vì tôi không muốn, không phải vì cô ấy đã cứu vớt toàn nhân loại, đại khại là vì kiếp trước tôi đã cứu cả vũ trụ nên kiếp này mới may mắn gặp được cô ấy. Tôi không hy vọng cô ấy vì tôi mà nhận phải bất kỳ công kích nào, có lẽ mọi người không biết, tôi không dễ gì mới theo đuổi được cô ấy, cho nên tôi rất quý trọng hiện tại.”

Người xem trực tiếp càng lúc càng nhiều, trong đó có cả Yến Thanh Ti và chị Mạch.

Mộ Dung Miên trực tiếp lên weibo mà không thông báo cho ai, điều này làm cho chị Mạch hơi lo lắng, sợ anh sẽ nói ra điều gì không nên nói.

Mộ Dung Miên ở trước toàn cư dân mạng, trước mặt vợ mình, nói ba điều đều có liên quan tới vợ cả.

Điều này làm cho người đang xem trực tiếp trên weibo phải cầu xin anh tha cho.

Miên Thần đại nhân đại lượng, xin đừng rải cẩu lương nữa, thật sự nghẹn sắp chết rồi.

Chúng tôi không nên chửi, không nên công kích anh, nhưng thủ đoạn trả thù

của anh tàn nhẫn quá, anh muốn dùng cẩu lương ném chết chúng tôi phải không?

Mộ Dung Miên cười: “Tôi và bà xã quen nhau lâu lắm rồi, chúng tôi không phải vì scandal mới kết hôn, càng không phải vì có con mà kết hôn, tuy rằng tôi rất muốn nhưng đáng tiếc tạm thời con chưa có, nhưng sau này nhất định sẽ có.”

Mộ Dung Miên chưa nói xong, trên mạng đã gào khóc thảm thiết, fan của anh tỏ vẻ muốn nhảy vực.

Anh tiếp tục nói: “Chuyện thứ hai, đối với chuyện tình phát sinh gần đây khiến cho người ta không thoải mái, tôi đã giao hết cho luật sư xử lý, ít ngày nữa sẽ tố tụng, tin tưởng pháp luật sẽ cho tôi một câu trả lời công bằng.”

Mộ Dung Miên đã ủy thác tất cả chuyện này cho Hạ Lan Phương Niên, hai ngày này anh không có động tĩnh gì, Hạ Lan Phương Niên đã tranh thủ thu thập đầy đủ các bằng chứng rồi.

Ngay cả chuyện trợ lý của Phương Duyên Duyên đột nhiên phản bội cũng là do họ sắp xếp.

Ngày đầu tiên vào khách sạn, anh đã gắn một camera ngay trên cửa, vốn định quay vài chuyện riêng tư, cuối cùng không ngờ lại quay được cảnh kia.

Có những chứng cớ này trong tay, Mộ Dung Miên đã nắm chắc phần thắng.

Anh tiếp tục nói: “Tôi chưa bao giờ để ý tới thanh danh của mình, nhưng lần này cô ta suýt chút nữa làm cho ba vợ của tôi không đồng ý cho tôi lấy được người mình yêu, điều này làm tôi rất tức giận. Hơn nữa, tôi không thể để cho bà xã của mình sau này ra ngoài bị người mắng là có một ông chồng vô sỉ được, tôi muốn cô ấy được sống thoải mái, không muốn cô ấy chịu bất kỳ tổn thương nào. Điểm mấu chốt của tôi chính là cô ấy, không một ai được đụng vào điểm mấu chốt này.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1738: Cô Ấy Là Tất Cả Của Tôi, Tôi Có Thể Làm Tất Cả Vì Cô Ấy

Miên Thần em yêu anh, tuy rằng anh đã kết hôn nhưng em vẫn rất yêu anh, fan của Mộ Dung Miên rên rỉ.

A a a... Kết hôn thì đã làm sao, Miên Thần anh vẫn rất tuyệt.

Quý Miên Miên nhìn số lượng người đang xem mà suýt bị hù chết, một triệu, mười triệu...

Cô run rẩy, mẹ ơi càng lúc càng nhiều, thật dọa người, sao có thể có nhiều người rảnh rỗi thế cơ chứ?

Mộ Dung Miên tiếp tục nói: "Cuối cùng, là chuyện thứ ba, có lẽ sẽ hơi đột nhiên, mọi người sẽ khó lòng tiếp thu được, nhưng tôi đã nghĩ kỹ rồi, cho nên tôi muốn nói cho mọi người quyết định này."

Quý Miên Miên đột nhiên hồi hộp, cô nắm lấy tay Mộ Dung Miên, nhìn anh đầy mong chờ.

Mộ Dung Miên cười với cô một cái, nói: "Chuyện thứ ba chính là chờ quay xong bộ phim Bình Minh Cuối này, tôi sẽ chính thức rời khỏi giới giải trí, sau này sẽ không quay lại nữa."

Anh nói xong, màn hình đột nhiên đơ luôn, đại khái là mọi người đều bị quả bom này của anh làm cho chết đứng tại chỗ.

Chị Mạch vừa nghe đã sửng sốt, còn tưởng mình nghe lầm: "Cậu ta định làm cái gì thế, đang làm gì thế này hả? Ai cho cậu ta tuyên bố rời khỏi showbiz chứ? Phải gọi điện thoại, mau gọi điện thoại..."

Đáng tiếc, điện thoại không thông.

Những người phản ứng đầu tiên chính là fan của Mộ Dung Miên, nghe anh nói vậy thì đều gào thét: Đừng như thế, đừng làm lớn chuyện thế, Miên Thần đang nói đùa thôi đúng không?

Mộ Dung Miên nói tiếp: "Tôi biết mọi người rất kinh ngạc, đại khái cũng không hiểu tại sao tôi lại làm thế, nhưng tôi lại rất rõ ràng."

“Ban đầu, tôi vào làng giải trí vì vợ mình, tôi chỉ muốn ở gần cô ấy một chút, muốn mỗi ngày được nhìn thấy cô ấy, vì thế tôi mới tham gia diễn xuất. Giờ chúng tôi đã kết hôn, tôi cũng không có gì cần lưu luyến trong vòng luẩn quẩn này nữa.”

Mộ Dung Miên nắm chặt tay Quý Miên Miên: “Đối với fan của tôi, tôi cảm thấy rất có lỗi, nhưng chí của tôi không ở nơi này, nhất là sau khi trải qua chuyện vừa rồi, tôi càng thêm rõ ràng rằng nơi này không thích hợp với mình, Tôi không thích lá mặt lá trái, cũng không muốn bị vài người không quen biết quấn lấy, tôi chỉ muốn một cuộc sống đơn giản.”

“Tôi tới vì cô ấy, tôi rời đi cũng là vì cô ấy, cô ấy là tất cả của tôi, tôi không muốn sau này hai vợ chồng dắt nhau đi dạo phố cũng bị người khác soi mói, tôi càng không muốn tự nhiên gặp phải những scandal làm cô ấy buồn lòng.”

Mộ Dung Miên đột nhiên mỉm cười: “Vợ tôi cũng ủng hộ tất cả những quyết định này, chúng tôi phu xướng phụ tùy.”

“Thời gian cũng tới rồi, nên kết thúc video trực tuyến này thôi, tôi phải ăn cơm tối với vợ. Đối với những người hâm mộ đang ủng hộ Mộ Dung Miên, tôi muốn nói với các bạn hay đi làm những chuyện có ý nghĩa hơn, hãy đi theo đuổi một người mà mình thích, đi tìm tình yêu thuộc về mình, đừng lãng phí thời gian trên người tôi nữa. Tôi không phải một thần tượng tốt, hoặc là nói, tôi chưa từng coi mình là một thần tượng. Tạm biệt, chờ chúng tôi chính thức tiến vào lễ đường sẽ chụp ảnh cho mọi người xem.”

“Cuối cùng, lại cho mọi người thêm một bát cẩu lương này vậy.”

Mộ Dung Miên nói xong, đột nhiên kéo Quý Miên Miên vào lòng, để cô quay lưng vào màn hình, ở trước mặt mọi người cúi xuống hôn lên môi cô.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1739: Người Đàn Ông Theo Đuổi Vợ Ngầu Nhất

Mộ Dung Miên chỉ để cho bọn họ nhìn thấy gáy của Quý Miên Miên, anh càng không muốn cho đám fan điên cuồng của mình thấy mặt cô.

Anh muốn cho người khác vừa ghen tị vừa hận, muốn nói với mọi người anh đã có vợ, đã kết hôn rồi.

Mộ Dung Miên vươn một bàn tay vẫy vẫy vào màn hình: Tạm biệt!

Đúng, đã xong, nói chấm dứt liền chấm dứt, nói rời khỏi liền rời khỏi.

Không do dự cũng không lưu luyến.

Mộ Dung Miên vung ống tay áo, mang bà xã rời đi, để lại một đống em gái gào khóc sau lưng.

Mộ Dung Miên thình lình phát trực tiếp tuyên bố đã kết hôn, cũng rời khỏi làng giải trí, có rất nhiều người vắt óc cũng không nghĩ ra tại sao anh lại phải làm như thế?

Rõ ràng đã có khởi đầu rất tốt, chỉ cần cố gắng thêm chút nữa là có thể nổi lên trong làng giải trí, nhưng anh lại cố tình giã từ sự nghiệp khi đứng trên đỉnh vinh quang, hơn nữa lý do lại rất tầm thường, vì vợ của mình mà từ bỏ.

Thực tại làm cho người ta mơ hồ.

Mộ Dung Miên buông Quý Miên Miên ra, cụng trán lên trán cô, cười nói: “Được rồi, đã xong, chúng ta ăn thôi.”

Quý Miên Miên nhìn nụ cười tươi rói trên mặt anh, ánh mắt không chút hơn giận: “Anh vui lắm à?”

Giờ phút này nụ cười của Mộ Dung Miên thật sự là phát ra từ sâu thẳm đáy lòng.

Mộ Dung Miên đã vứt bỏ được chiếc mai rùa mình không muốn mang, giờ anh chỉ là một người bình thường mà thôi.

Không cần lo lắng ra ngoài sẽ bị một đám fan chặn đường, không cần lo lắng Quý Miên Miên bị bọn họ công kích, càng không cần phải bịt kín mặt mũi mỗi lần đưa cô ra ngoài nữa.

Có rất nhiều người phải cúi đầu mà đi trong làng giải trí, Mộ Dung Miên không hề cảm thấy hiếm lạ.

Showbiz, tạm biệt!

Không, phải nói là không bao giờ gặp lại nữa mới đúng.

Quý Miên Miên nhìn anh tâm tình tốt thì ngẩng đầu hôn lên cằm anh một chút: "Chị Mạch chắc giờ chỉ hận không thể lập tức tóm lấy anh, sau đó bóp chết anh."

Mộ Dung Miên vô tội nói: "Không có cách nào cả, anh muốn vợ, không cần tiền đồ."

Anh nói như thể là lẽ đương nhiên, sự nghiệp của anh chính là Quý Miên Miên, người quan trọng nhất đã ở bên rồi, anh còn cần những cái kia sao?

"Nếu trên người anh có thể đeo một danh hiệu thì chắc chắn anh sẽ để là "Chồng của Quý Miên Miên", chẳng cần cái gì cả."

Anh không cần nhiều danh hiệu, chỉ một cái như thế là đủ rồi.

Quý Miên Miên ôm lấy thắt lưng anh: "Em cũng thế, em là... vợ của anh."

Mộ Dung Miên phát cẩu lương xong, quăng bpm xong, lại cùng vợ yêu ăn cơm thân mật, mắt điếc tai ngơ với toàn bộ sóng gió mà mình vừa nhấc lên.

Không nói chị Mạch muốn làm thịt Mộ Dung Miên thế nào, weibo đã bị nổ tới long trời lở đất.

Mười hot tag trên mạng đều có liên quan tới Mộ Dung Miên.

#kết hôn#

#trực tiếp yêu đương#

#rời khỏi showbiz#

#vạch mặt Phương Duyên Duyên#

#theo đuổi vợ ngầu nhất... còn có đủ các tag khác nhảy vọt lên trên bảng tìm kiếm.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1740: Không Cần Cản Tôi, Tôi Muốn Đánh Con Khốn Này

Tất cả mọi người đều nói chưa từng gặp qua một ngôi sao nào tùy hứng đến thoát tục như thế, quả thật là tảng đá lớn nhất rơi vào làng giải trí nhiều năm nay.

Ngay cả theo đuổi bà xã cũng có thể theo đuổi tới trình độ này, quả thực là liều mạng.

Nói kết hôn liền kết hôn, nói rời liền rời, hoàn toàn không cho quần chúng thời gian chuẩn bị tâm lý.

Mộ Dung Miên có lẽ là người đầu tiên của làng giải trí nói rút lui khỏi showbiz chỉ bằng 20 phút phát sóng trực tiếp trong giờ ăn tối.

Không có nghi thức đứng đắn, không có mở cuộc họp báo, không có người đại diện, chẳng có gì, đơn giản như một trò đùa, nhưng trong 20 phút lại thả ra vô số bom làm cho người ta bất ngờ.

Anh đều tỏ vẻ kết hôn là chuyện của anh, rời khỏi showbiz cũng là chuyện của anh, chuyện của anh phải do anh làm chủ.

Fan của Mộ Dung Miên đã khóc thành một dòng sông, toàn bộ ầm ĩ muốn nhảy lầu. Họ còn làm phiền cả chị Mạch, gọi điện thẳng tới văn phòng yêu cầu không được để Miên Thần rút lui, nếu không họ sẽ chết cho mà xem.

Chị Mạch lòng dạ tan nát, họ tưởng chị nguyện ý cho Mộ Dung Miên rời đi chắc? Chị từ đầu tới cuối đều không biết gì, tên kia thật sự rất đáng hận, hoàn toàn không thông báo gì với chị cả.

Ngoài fan của anh còn có vô số người qua đường, họ không biết phải làm gì để phát tiết lúc này, vậy nên lập tức hướng Phương Duyên Duyên mà công kích.

Tất cả đều chạy tới weibo của cô ta, đào tổ tông mười tám đời của cô ta lên mà chửi, chỉ hận không thể hỏi thăm thêm vài phòng cho sướng miệng.

Đều là con mụ khốn kiếp này, nếu không phải cô ta tính kế Miên Thần thì sao anh có thể cảm thấy showbiz đen tối và dơ bẩn tới mức phải từ bỏ sự

nghiệp trong khi sự nghiệp đã lên cao thế này, từ bỏ không một chút do dự nữa chứ.

Trăm ngàn người như một đều nói cô ta là tiện nhân, muốn đánh cô ta thì phải làm sao bây giờ?

Vì thế cư dân mạng bắt đầu chửi rủa Phương Duyên Duyên, cô hại nam thần của chúng tôi tâm tàn ý lạnh với showbiz, cô cũng cút luôn đi thôi.

Không ai có thể hoài nghi thực lực của cư dân mạng, ai biết những người này làm ngành nghề gì, có bao nhiêu người là đối thủ của mình chứ.

Vì thế, toàn bộ những clip người ta có được về Phương Duyên Duyên đều bị đưa lên, ngủ cùng đạo diễn, nhà sản xuất, ông chủ giàu có, vào khách sạn, ôm, hôn môi, cái gì cũng có.

Ở phim trường thì có cử chỉ ám muội với các diễn viên nam.

Lúc đi học thì bắt cá hai tay, hẹn hò với nhiều người đàn ông, từng phá thai các kiểu...

Làm nhục, đánh chửi bảo vệ, người làm công cũng có, thậm chí còn có cả cảnh chơi xe chấn với đạo diễn nữa.

Có người còn bới ra được ảnh cô ta ở một quán bar đêm ở nước ngoài đang hít ma túy, ánh mắt mê ly, sau đó bị vài tên đàn ông ngoại quốc đưa lên giường.

Tóm lại, cả một biểm mực chỉ trong một ngày đã trút hết lên đầu Phương Duyên Duyên. Vài cái phát ngôn cô ta chuẩn bị đều bị ngâm nước nóng hết, phim sắp đóng cũng bị đổi người diễn, quảng cáo thời trang cũng đổi người mẫu...

Phương Duyên Duyên thậm chí không dám ra ngoài bởi vì có người đem cả địa chỉ, số điện thoại và biển số xe của cô ta đăng lên mạng, bên ngoài nhà cô ta bị phóng viên bao vây chật kín.

Cửa nhà còn bị người ta phun sơn, viết ba chữ: “Con khốn nạn!”

Ở ti vi, trên mạng, sau khi bật lên đều là tin cô ta hãm hại Mộ Dung Miên.

Phương Duyên Duyên cảm thấy mình sắp điên rồi, công ty của cô ta vốn dĩ

định trù tính khởi động các mối quan hệ xã hội, tìm thủy quân, nhưng giờ chẳng thể làm gì được nữa, tất cả những hình ảnh, clip về cô ta ở trên mạng đều là hàng thật giá thật cả.

--- O ---

Chương 1741: Tôi Không Thiếu Tiền, Tôi Chỉ Cần Vợ

Cho dù cô ta có muốn tẩy trắng cũng không có cách nào, tuy rằng dư luận dễ khống chế, nhưng bằng chứng đã chất cao như núi, lại vô cùng xác thực, bọn họ còn có thể làm gì?

Tưởng quần chúng đều là kẻ dễ dắt mũi hết sao?

Phương Duyên Duyên ăn trộm gà không thành còn mất nắm thóc, không hại được Mộ Dung Miên còn khiến cho mình bị mọi người chỉ trích, cho dù có hối cũng không kịp.

Cô ta muốn đi cầu xin Mộ Dung Miên giúp đỡ nhưng dù cô ta có không cần mặt mũi thì Mộ Dung Miên cũng sẽ không giúp. Anh sẽ chỉ càng đổ thêm dầu vào lửa, khiến cho cô ta càng bị chửi rủa nhiều hơn.

Nhưng dù bên ngoài nháo thế nào thì vẫn có một vài người cảm thấy Mộ Dung Miên muốn lợi dụng chuyện này để quảng bá cho phim đang đóng. Không tin cứ chờ mà xem, thế nào rồi anh ta cũng sẽ quay lại cho coi.

Fan của Mộ Dung Miên cười nhạt, hơn nữa ai cũng nói nếu thật như thế thì tôi cam tâm tình nguyện ăn cả bàn phím, chỉ cần nam thần của chúng tôi không đi thì thế nào cũng được.

Đáng tiếc, Mộ Dung Miên đã quyết tâm đi rồi.

Chị Mạch tìm tới, tận tình khuyên bảo, cả Yến Thanh Ti, Lãnh Nhiên cũng khuyên nhủ, bảo anh đừng tự hủy hoại tương lai như thế.

Mộ Dung Miên vẫn không chịu, anh nói với chị Mạch: "Như tôi đã nói rồi, tôi vào showbiz cũng vì cô ấy, rời đi cũng vì cô ấy. Chúng tôi đã kết hôn rồi, tôi đã có được thứ tôi muốn có nhất, tiếp tục ở lại nơi này với tôi chẳng có ích gì. Cho nên tôi muốn rời đi, chị yên tâm, tiền bồi thường tôi không thiếu, tiền thù lao quay phim, quảng cáo tôi cũng không lấy một phân nào."

Chị Mạch: "Cậu... Cậu... Sao lại mất hết tinh thần thế hả? Cậu chỉ cần ở trong showbiz lăn lộn vài năm thôi là có thể đứng trên đỉnh cao rồi, đến lúc đó cậu có thể cho Miên Miên một cuộc sống còn tốt hơn nữa mà?"

Nhưng không ngờ, Mộ Dung Miên nghe xong liền nói: "Chị Mạch, tôi

không thiếu tiền...”

Phì...

Đúng lúc đang giằng co này đột nhiên lại bị một tiếng cười cắt ngang.

Yến Thanh Ti hắng giọng, cố nén cười, nói: “Xin lỗi, tôi không nhịn được, hai người cứ... tiếp tục đi...”

Chị Mạch lườm cô, buồn bực nói: “Yến Thanh Ti, chị bảo em tới đây khuyên người chứ không phải bảo em tới chế giễu.”

Yến Thanh Ti ôm vai chị Mạch, nói: “Đừng nóng nữa, hít sâu, bình tĩnh một chút, để huyết áp dâng lên là không tốt đâu. Chị cũng nghe tên này nói rồi đấy, anh ta đã sớm lên kế hoạch, chị nói gì cũng vô dụng thôi, có trách thì trách anh ta... rất giả dối, ai có thể nghĩ được anh ta đi làm ngôi sao là để theo đuổi vợ chứ?”

Chị Mạch nhìn Quý Miên Miên: “Miên Miên, chị đối với em tốt như thế, em có thể giúp chị khuyên chồng em một chút không? Tiền đồ tốt như vậy, sao nói không cần là bỏ ngay được?”

Quý Miên Miên khó xử đáp: “Chị Mạch, em biết chị đối xử tốt với em, nhưng... xin lỗi chị, em... tôn trọng lựa chọn của anh ấy, showbiz không phải cuộc sống mà anh ấy muốn, em cũng mong anh ấy có thể được vui vẻ.

Chị Mạch hộc máu: “Em...”

Mộ Dung Miên nói: “Chị Mạch, tôi biết chị cần người mới có tiềm lực, chị yên tâm, tôi sẽ giới thiệu cho chị hai người...”

Chị Mạch cả giận: “Cậu nghĩ tôi không tìm được ai à, mấu chốt là...” Chị dừng lại, trừng mắt với anh: “Tuyệt đối không thể kém cậu được...”

Mộ Dung Miên mỉm cười: “Yên tâm, sẽ không kém tôi...”

Chị Mạch cảm thấy rất đau lòng: “Chờ tôi gặp rồi mới nói được.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1742: Ngày Nào Tôi Còn Sống Thì Cô Ấy Vẫn Là Của Tôi

Thật sự là rất khó gặp được mặt hàng như Mộ Dung Miên, người ta không làm được ngôi sao thì giậm chân tức giận, mà anh thì...

Chị Mạch không phải không nghĩ tới việc kéo anh ra tòa nhưng anh đã là chồng của Quý Miên Miên, Thanh Ti lại có quan hệ rất tốt với anh ta, dường như là bạn bè, chị Mạch không thể làm thế được.

Huống chi, đối với người quyết tâm muốn đi này, dù nói gì cũng vô dụng, chỉ có thể để anh ra đi mà thôi.

Chị Mạch cảm khái vô cùng, chỉ trách số mình đen đủi, không hiểu sao lại gặp được một đống nghệ sĩ cá tính thế này.

Yến Thanh Ti nổi tiếng, nổi tới rối tinh rối mù, đúng lúc đó thì chạy đi lấy chồng, sinh con, tuy rằng không rời khỏi showbiz nhưng hiện tại cũng nửa ở ẩn.

Mộ Dung Miên nổi tiếng, tốc độ nổi rất nhanh, nhưng đúng lúc đang đi lên thì cũng chạy đi lấy vợ, mà anh còn ác hơn, chẳng thương lượng gì với chị, cũng không họp báo gì cả, không hề tính toán thiệt hại, tùy tiện phát một video trực tiếp 20 phút thông báo rút lui khỏi làng giải trí.

Hiện tại trên mạng có một vài kẻ thù nói rằng văn phòng của chị Mạch không phải là văn phòng quản lý nghệ sĩ mà là trung tâm môi giới hôn nhân.

Phàm là nghệ nhân của chị đều nhanh chóng chạy đi kết hôn hết.

Có người còn đoán, Lãnh Nhiên từ khi xuất đạo đến giờ chưa có scandal nào, có khi cũng kết hôn rồi cũng không chừng.

Chị Mạch kéo tay Lãnh Nhiên, nói: "Tiểu Lãnh à Tiểu Lãnh, sau này chị Mạch chỉ còn trông cậy vào em được thôi, sư tỷ em thế kia, chị chẳng trông đợi gì được nữa rồi..."

Trạng thái của Lãnh Nhiên cũng rất không tốt, sắc mặt hơi kém, cười gượng: "Vâng, chị Mạch cứ yên tâm."

Quý Miên Miên đã kết hôn rồi, còn gả cho Mộ Dung Miên.

Mà phần tình yêu thầm kín của cậu cuối cùng vẫn không nói ra được.

Cuối cùng, chị Mạch và Yến Thanh Ti rời đi, Mộ Dung Miên tiễn họ, Lãnh Nhiên đi sau cùng, thấp giọng nói: "Nếu đã cưới cô ấy thì phải đối tốt với cô ấy. Nếu một ngày nào đó anh làm cô ấy thương tâm thì tôi sẽ không im lặng nữa đâu."

Mộ Dung Miên nhíu mày: "Yên tâm, anh cứ im lặng cả đời đi thôi."

Sao anh có thể cho Lãnh Nhiên cơ hội chứ.

Tiễn bọn họ đi rồi, Quý Miên Miên thở dài: "Chị Mạch rất đau lòng."

Anh ôm bả vai cô: "Anh sẽ bồi thường cho chị ấy, đi thôi, về nhà, chúng ta phải nghĩ xem nên mua quà gì cho ba mẹ vợ thôi."

"Bố em thích uống rượu, nhưng mà... mẹ em không cho ông uống, anh nhớ mua một bình rồi lén đưa cho ông ấy là được."

"Tốt..."

...

Giải quyết xong chuyện của Phương Duyên Duyên, rốt cuộc Mộ Dung Miên cũng có thời gian đi gặp Mộ Dung phu nhân.

Anh không cho Quý Miên Miên đi theo, chỉ nhờ Yến Thanh Ti hỗ trợ, bảo cô đưa Quý Miên Miên đi chơi một buổi sáng.

Sau đó anh đi một mình.

Cục cảnh sát hoài nghi thẻ căn cước của Mộ Dung phu nhân là giả, là kẻ khả nghi nhập cư trái phép nên giam giữ lại. Qua ba ngày, bà ta tìm được luật sự, nhưng cảnh sát vẫn nói chưa đầy đủ bằng chứng nên... chưa thể thả người.

Dù sao các người muốn đưa người ra thì đi tìm giấy chứng nhận đi.

Mộ Dung Miên ngồi xuống, đợi một lát thì Mộ Dung phu nhân được đưa ra.

Trong ba ngày ngắn ngủn mà nhìn bà ta vô cùng tang thương, chật vật, làn

da xuống sắc, chỉ có ánh mắt vẫn sắc bén như cũ. Bà ta nhìn Mộ Dung Miên thì tức run cả người, cắn răng, tức giận mắng: “Mộ Dung Miên, cậu là đồ lòng lang dạ sói, tôi cho cậu mạng sống, cho cậu sống sót, nhưng cậu lại đối xử thế này với tôi sao?”

Mộ Dung Miên biểu tình lạnh nhạt, chống lại ánh mắt của Mộ Dung phu nhân, ánh mắt bằng phẳng không hề trốn tránh.

“Thật xin lỗi, nhưng dù là ai đều không thể so được với cô ấy ở trong lòng tôi. Trừ phi tôi chết, nếu không tôi sẽ không bao giờ buông tha cô ấy, tôi còn sống một ngày thì cô ấy vẫn phải là của tôi.”

--- O ---

Chương 1743: Không Ai Có Thể Tách Cô Ấy Ra Khỏi Tôi

Mộ Dung Miên rốt cuộc yêu Quý Miên Miên nhiều thế nào đến anh cũng không tưởng tượng nổi.

Trong một năm qua, động lực duy nhất để anh kiên trì sống sót chính là cô, nếu không có cô, anh sớm đã gục ngã rồi.

Hiện tại anh vô cùng rõ ràng suy nghĩ của mình, anh không thể nào buông tay Quý Miên Miên được, nếu có người dám ngăn cản, anh thật sự không ngại trở thành người lấy oán trả ơn.

Dù sao anh vốn là người không có đạo đức, không biết chính nghĩa.

Trong quá khứ anh đã làm rất nhiều chuyện xấu, giờ làm thêm một việc nữa cũng chẳng vấn đề gì.

Cùng lắm thì xuống địa ngục mà thôi.

Lời của Mộ Dung Miên làm Mộ Dung phu nhân càng điên tiết hơn, bà ta gầm lên: “Mộ Dung Miên...”

Trong ba ngày này, bà ta từ một phu nhân giàu sang mỹ lệ đã già đi không ít, trên trán nổi lên vài cái mụn, cổ họng đau rát, cả người đều nóng sốt rất nghiêm trọng.

Tuy rằng sốt ruột nhưng bà ta biết Mộ Dung Miên nhất định sẽ tới đây, có điều bà ta không ngờ anh lại tới để nói mấy câu này.

Mộ Dung Miên ngồi đối diện bà ta, thản nhiên nói: “Bà biết là tôi không phải người đó...”

Anh là Diệp Thiều Quang, vẫn làDiệp Thiều Quang yêu Quý Miên Miên.

Chỉ là anh không thể dùng lại tên đó, anh chỉ có thể dùng cái tên Mộ Dung Miên này để tiếp tục sống.

Tên này, mạng sống này đúng là do Mộ Dung phu nhân cho, anh nên báo đáp bà ta, nhưng mà... bà ta không nên ngăn cản anh và Quý Miên Miên ở

bên nhau.

“Chính là cậu... Cậu chính là nó... Từ lúc cậu tỉnh lại, cậu là nó, cậu là Mộ Dung Miên, là con trai của Mộ Dung gia, cậu là Randy của chúng tôi, cậu không thể ích kỷ như thế được. Coi như tôi xin cậu có được không? Cậu hãy vì tôi mà buông tay đi, được không?” Mộ Dung phu nhân hốc mắt đỏ bừng, rơm rớm cầu xin.

Bà ta hạ mình cầu xin Mộ Dung Miên hãy buông tay Quý Miên Miên, cùng bà ta quay về Scotland.

Nhưng đối mặt với sự van nài của Mộ Dung phu nhân, Mộ Dung Miên vẫn không động, thản nhiên nói: “Những điều kiện khác tôi có thể đồng ý, ngoại trừ Quý Miên Miên là không, tôi sẽ không nhượng bộ nửa bước.”

Mộ Dung phu nhân cao giọng: “Randy, cậu đã quên đồng ý gì với tôi sao? Cậu là con của Mộ Dung gia, cậu nếu không chịu chia tay cô ta, cậu có biết tôi sẽ phải rơi vào tình cảnh gì không? Cậu có nghĩ tới Chí Hoành sẽ như thế nào không? Nếu ông ấy nghi ngờ thì phải làm sao hả?”

Chí Hoành là chồng của bà ta, Mộ Dung Chí Hoành, cũng là cha đẻ của Mộ Dung Miên.

Mộ Dung Miên trầm mặc không nói, thái độ của anh chính là câu trả lời cho bà ta. Ngoại trừ Quý Miên Miên, dù có bắt anh phải làm chuyện táng tận lương tâm nào anh cũng sẽ làm.

Nhưng không thể nào bảo anh buông tay Quý Miên Miên được.

Mộ Dung phu nhân nhắm mắt lại, từ trong mắt rơi ra vài giọt lệ, bà ta lấy tay lau đi, nói: “Được, được... nếu cậu không muốn buông tay thì coi như tôi nhượng bộ thêm một lần nữa, cậu có thể cùng cô ta duy trì quan hệ, nhưng là phải lén lút. Tôi cho phép cô ta làm tình nhân của cậu nhưng không được công khai, cậu phải theo tôi về nhà Mộ Dung, Chí Hoành đã không thể chống đỡ được thêm nữa, ông ấy hy vọng có thể thấy cậu và...”

Mộ Dung phu nhân chưa nói xong, Mộ Dung Miên đã ngắt lời: “Tôi đã kết hôn với cô ấy rồi.”

Mộ Dung phu nhân...

Bà ta im bặt trong chốc lát, sau đó không dám tin, hỏi: “Cậu nói cái gì? Cậu

nhắc lại xem nào?”

Mộ Dung Miên nhìn bà ta: “Tôi nói là tôi và cô ấy đã kết hôn rồi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1744: Ai Nha, Rốt Cuộc Cũng Gặp Được Ba Vợ Rồi

"Ba ngày trước bọn tôi đã đi đăng ký, hiện tại tôi và cô ấy là vợ chồng hợp pháp, ai cũng không thể chia cắt chúng tôi được."

Anh bình tĩnh nhả từng câu từng chữ, ánh mắt chấp nhất và kiên định.

Vài giây sau, Mộ Dung phu nhân bật dậy, tay hướng về phía mặt anh tát xuống.

Mộ Dung Miên không trốn tránh, nhưng một lát sau cũng chẳng thấy đau đớn gì truyền tới cả.

Mộ Dung phu nhân đã dừng tay khi còn cách mặt anh ba, bốn cm.

Bà ta run rẩy, trong mắt đầy nước, có ẩn nhẫn, có phẫn nộ, có áp lực, có đau đớn, thân thể bà ta run lên dữ dội.

Mộ Dung phu nhân ngồi xuống, cắn răng nói: "Nếu giờ cậu không có khuôn mặt đó thì tôi sẽ đánh chết cậu."

Mộ Dung Miên không nói gì, sắc mặt vẫn bình tĩnh, dường như hết thảy chẳng liên quan gì tới anh cả.

Mộ Dung phu nhân bật cười chua chát: "Cậu giỏi, cậu có chủ kiến, cậu có biết cậu làm thế thì tôi sẽ ra sao không? Cậu muốn trơ mắt nhìn tôi bị bức chết đúng không? Nếu sớm biết như thế, tôi đã không cứu cậu rồi."

Mộ Dung Miên lạnh lùng nói: "Tôi biết bà muốn gì, nhưng những gì bà muốn sao tôi phải nhất nhất nghe theo. Tôi nói rồi, ngoại trừ việc chia tay Miên Miên, chuyện gì tôi cũng sẽ đồng ý, tôi sẽ giúp bà có được thứ bà muốn, xem như... trả lại cho bà cái mạng này."

Mộ Dung phu nhân sửng sốt: "Cậu..."

Mộ Dung Miên tiếp tục nói: "Sau khi tôi đi, bà sẽ được thả ra, bà lập tức quay về Scotland, đừng có đánh chủ ý vào Quý Miên Miên nữa, cũng đừng có tìm cách chia rẽ chúng tôi, tôi sẽ giúp bà, tôi nghĩ... với thủ đoạn của tôi, với đầu óc của tôi ít nhất là tốt hơn là đấy.

Mộ Dung phu nhân không tin: “Sao tôi có thể tin cậu nữa chứ?”

“Tin hay không tùy bà, ngoại trừ phải tin tôi, bà cũng chẳng còn con đường nào khác. Nếu bà không tin vậy thì cứ ở đây đến chết đi, cảnh sát cũng sẽ không ngược đãi bà đâu.”

Mộ Dung Miên nói bâng quơ, cảnh sát biết vì sao phải giam giữ Mộ Dung phu nhân, vì thế ngày thường cũng chẳng ai động gì tới bà ta cả.

Nhưng điều này đối với Mộ Dung phu nhân chẳng khác nào tra tấn cả. Người đã quen hưởng thụ cuộc sống xa xỉ sao có thể sống được những ngày thế này?

Mộ Dung phu nhân bình thản nhìn Mộ Dung Miên, cảm thấy anh có vẻ không nói dối thì phân vân một hồi rồi gật đầu: “Được...”

Mộ Dung Miên đứng dậy: “Tạm biệt.”

Nói xong, anh cũng chẳng muốn nói thêm cái gì nữa.

Mộ Dung phu nhân gọi anh lại: “Cậu định làm thế nào?”

“Đến lúc đó bà sẽ biết.”

Mộ Dung Miên rời đi không tới một giờ thì Mộ Dung phu nhân được thả ra. Sau khi do dự một chút, bà ta quyết định về Scotland trước.

Cuối tuần, Mộ Dung Miên và Quý Miên Miên mang theo lễ vật về ra mắt ba mẹ vợ.

Quý Miên Miên ở thành phố cách Lạc Thành không xa, hơn nữa vì mua nhiều đồ nên lái xe sẽ tiện hơn.

Đến bên ngoài tiểu khu, Mộ Dung Miên hơi khẩn trương: “Anh... tóc có rối không?”

Quý Miên Miên lắc đầu: “Không, rất đẹp trai...”

Cô không nghĩ Mộ Dung Miên lại hồi hộp như thế, nhịn cười vỗ vỗ vai anh: “Đừng lo, đã kết hôn rồi, ba em cũng không đánh anh nữa đâu.”

Mộ Dung Miên hít sâu một hơi rồi lái xe đi vào, hai người xách đồ lên lầu.

Sau khi ấn chuông cửa, cửa mở ra, Mộ Dung Miên thấy trước mặt là một người đàn ông trung niên thì khẩn trương một chút rồi há mồm nói: “Ba... Xin chào, ba là con rể của con...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1745: Ba, Con Là Con Rể Của Ba

Mộ Dung Miên vừa dứt lời thì tất cả đều sửng sốt, ba của Quý Miên Miên há mồm đang định nói cũng câm nín luôn.

Quý Miên Miên chọc chọc lỗ tai, cô... không nghe nhầm chứ?

Cô quay đầu nhìn Mộ Dung Miên sắc mặt hơi đỏ, lại nhìn lão ba đang đứng trong cửa, cố nhịn cười, sờ sờ mũi, kéo Mộ Dung Miên.

Cô không nghĩ Mộ Dung Miên còn có thể khẩn trương tới mức nói sai loạn lên thế này.

Nhìn vẻ mặt bối rối của anh, Quý Miên Miên cảm thấy rất đáng yêu.

Mộ Dung Miên rốt cuộc cũng phản ứng lại, ảo não chỉ hận không thể quay ngược thời gian, sao tới lúc mấu chốt lại nói loạn thế này, rõ ràng đầu óc nghĩ khác cơ mà.

Lần đầu tới thăm ba mẹ vợ nên anh đã quyết tâm tạo ấn tượng tốt cho hai cụ, không ngờ vừa há mồm đã lập tức kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Trong lòng Mộ Dung Miên vô cùng ảo não, chỉ hận không thể che lại lỗ tai của ba vợ để không không nghe thấy. Anh vội vàng sửa lại lời nói, cúi đầu nói: “Ba, con là con rể của ba, Mộ Dung Miên... Con nên sớm tới thăm nhà mình nhưng vì công việc quá bận rộn nên... vẫn trì hoãn tới tận bây giờ, thật sự rất xin lỗi, hy vọng ba và mẹ không trách tội con.”

Nói liền một hơi, Mộ Dung Miên khẩn trương tới mức mồ hôi ướt đẫm lưng, lần này anh không nói sai câu nào chứ?

Nhưng sau khi anh nói xong, ba của Quý Miên Miên vẫn không nhúc nhích, Mộ Dung Miên càng khẩn trương trong lòng, quay đầu nhìn Quý Miên Miên cầu xin giúp đỡ: sao lại thế này? Anh lại nói sai gì ư?

Quý Miên Miên cũng không biết trong lòng ba đang nghĩ gì, liền gọi: “Ba... Con mang con rể về thăm ba rồi đây. Mẹ con đâu rồi?”

Rốt cuộc ba của Quý Miên Miên cũng lấy lại tinh thần, trừng mắt nhìn Mộ Dung Miên: “Cậu... cậu... không phải là... là... ngôi sao kia đấy chứ?”

Mộ Dung Miên sửng sốt, quay đầu nhìn Quý Miên Miên.

Sao lại thế này, không phải lần trước lúc gọi điện đã giới thiệu mình là Mộ Dung Miên rồi sao, vì sao ba vợ lại giống như không biết gì vậy?

Ông Quý nhìn rất dữ tướng, vóc dáng cao lớn, thân thể khỏe mạnh, giọng nói rất vang, lúc không cười nhìn cực kỳ nghiêm túc, nhất là ánh mắt ông khi nhìn Mộ Dung Miên ánh lên vẻ không hài lòng.

Điều này làm cho Mộ Dung Miên thấy lo lắng trong lòng, anh vội vàng gật đầu: “Vâng, là con... Thực xin lỗi, gần đây con bị dính vào vài chuyện không hay ho, nhưng ba yên tâm, con đã giải quyết xong rồi.”

Ông Quý đánh gia Mộ Dung Miên từ trên xuống dưới vài lần rồi nói: “Thì ra là cậu... Cậu chính là bạn trai của Miên Miên, tôi còn tưởng... Tôi còn tưởng chỉ là trùng tên, không ngờ... lại là một người.”

Ông Quý dù đã biết tên con rể, Quý Miên Miên cũng từng gửi ảnh cô và Mộ Dung Miên cho ông nhìn, nhưng đối với mấy ông bà có tuổi, sao có thể ngờ được là con mình lại lấy một ngôi sao cơ chứ? Ông chỉ nghĩ có lẽ là trùng tên, hơn nữa ảnh chụp vào buổi tối nên nhìn cũng không rõ mặt lắm, ông chỉ cảm thấy hơi giống giống chứ không nghĩ ngợi gì nhiều.

Ông nói với vợ mình, Miên Miên có chồng rất đẹp trai, về sau cháu ngoại sẽ rất xinh xắn.

Hơn nữa ở tuổi họ, làm gì có thời gian đi chú ý mấy ngôi sao, cũng chỉ vì gần đây chuyện của Mộ Dung Miên và Phương Duyên Duyên quá nổi nên lúc xem ti vi, ông mới liếc mắt nhìn một cái thôi, không chú ý nhiều.

Mộ Dung Miên vừa nghe đã nghĩ ông Quý chắc không thích nghề nghiệp của anh rồi.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1746: Đây Là Thằng Nhóc Bắt Cóc Con Gái Ông

Anh vội nói: "Vâng... Là một người ạ. Ba yên tâm, chờ con quay xong bộ phim này sẽ lập tức giải nghệ, trở thành người bình thường."

Ông Quý vươn tay: "Cái này nói sau, lúc vừa rồi cậu nói cái gì ấy nhỉ?"

Mộ Dung Miên...

Quý Miên Miên vội vàng giải vây cho chồng: "A... Ba, con khát nước quá, ba xem bọn con đi xa như vậy mới về được tới nhà, sao ba không cho bọn con vào nhà đã. Ba xem, bọn con mang nhiều đồ thế này đây này."

Ông Quý vừa thấy túi to túi nhỏ trên tay hai người thì vội vàng nói: "Quên đấy, mau vào đi, các con về sao không báo trước cho ba một tiếng?"

Quý Miên Miên nháy mắt với Mộ Dung Miên, bảo anh hãy nói chuyện với ba đi, để ông ấy quên luôn chuyện khi nãy.

Quý Miên Miên nói: "Chẳng phải vì muốn cho ba mẹ sự ngạc nhiên sao? Mẹ đâu rồi ạ?"

"Đi theo người ta tập hát hí khúc rồi, để ba gọi bà ấy về."

Nói xong, ông Quý lấy điện thoại bấm gọi: "Alo, đừng hát nữa, về nhà đi."

"Làm sao á? Miên Miên về rồi..." Dừng một chút, liếc mắt nhìn Mộ Dung Miên, ông lại tức giận nói: "Còn dẫn theo đàn ông về nhà."

Mộ Dung Miên vừa nghe đã biết có lẽ ba vợ thật sự không thích mình.

Nhưng cũng là chuyện bình thường thôi, ông Quý tuy đã đồng ý cho hai người kết hôn nhưng ông cũng chỉ có một đứa con gái này, lần đầu gặp đứa con rể cướp đi con gái mình, tâm tình sao có thể tốt được?

Đồng ý thì đồng ý nhưng không vui vẫn cứ không vui.

Nhất là thằng nhóc bắt cóc con gái ông còn là một ngôi sao, hơn nữa gần đây dính phải vô số scandal.

Bên kia đầu dây, bà Quý lập tức bỏ đội hát, tất tả về nhà.

Ông Quý chỉ chỉ sô pha bảo Mộ Dung Miên ngồi xuống.

"Tôi có lời muốn hỏi cậu."

Mộ Dung Miên thành thật ngồi xuống: "Ba hỏi đi."

Ông Quý dựng đứng lông mày: "Tôi không biết cậu là một ngôi sao, chứ biết thì còn lâu tôi mới đồng ý. Giới giải trí sao tôi không hiểu, đâu phải nơi sạch sẽ gì, cậu nói cậu thích Miên Miên tôi rất tin, nhưng đàn ông có bao giờ thích lâu dài được. Rốt cuộc cậu chỉ thích nó trong chốc lát hay thật sự muốn bên nó cả đời?"

Quý Miên Miên: "Ba, bọn con..."

"Con im miệng, ba hỏi nó chứ không hỏi con."

Quý Miên Miên bịt miệng, Mộ Dung Miên vỗ vỗ tay cô, nói với ông: "Ba, con tham gia vào showbiz kỳ thực thời gian rất ngắn, lúc trước con vì Miên Miên nên mới trở thành diễn viên, muốn được gần cô ấy hơn một chút nên mới chạy tới ký hợp đồng với công ty của cô ấy. Lúc trước con cũng lên mạng giải thích rõ ràng, con vào showbiz là để theo đuổi Miên Miên, con cũng không thích nơi này, giờ Miên Miên đã là vợ của con rồi, con cũng chẳng có gì tiếc nuối với nơi đó cả."

Mộ Dung Miên liếc mắt nhìn Quý Miên Miên: "Hiện tại bộ phim con đang đóng sắp đóng máy rồi, chờ sau khi đóng máy con sẽ chính thức giải nghệ, sống một cuộc sống bình thường. Miên Miên là toàn bộ hy vọng sống của con, đối với con mà nói, không phải cô ấy cần con mà là con cần cô ấy."

Mộ Dung Miên tuy rằng vẫn hồi hộp nhưng đã tỉnh táo hơn một chút, khi nói những lời này cũng không còn lắp bắp nữa, đầu óc hoàn toàn thanh tỉnh.

Chương 1747: Con Rể Của Nhà Ta Đẹp Trai Quá!

Ông Quý hơi kinh ngạc, nghi ngờ hỏi: “Cậu thật sự... vì Miên Miên mà tình nguyện rời khỏi giới giải trí à?”

Quý Miên Miên vội vàng nói: “Ba, anh ấy đã nói với chị Mạch, cũng công bố với bên ngoài rồi, việc này đã qua mấy ngày, ba không biết chứ, giờ trên weibo toàn là tin anh ấy rời khỏi làng giải trí đấy, để con mở cho ba xem.”

Quý Miên Miên vội vàng lấy di động ra, mở weibo, bật clip trực tiếp kia của Mộ Dung Miên cho ông Quý xem: “Ba, ba xem đi.”

Ông Quý xem xong, ánh mắt nhìn Mộ Dung Miên hơi rối rắm một chút.

Mộ Dung Miên vội vàng lấy giấy chứng hôn ra: “Ba, đây là giấy chứng hôn của bọn con.”

Ông Quý nhìn chằm chằm vào giấy chứng hôn, cuối cùng nói: “Thằng nhóc, cứ thế mà bắt cóc được con gái tôi.”

Mộ Dung Miên lấy từ trong túi tiền ra chi phiếu, nói: “Bọn con kết hôn đúng là hơi gấp, cảm tạ ba mẹ đã không trách tội, nhưng trong lòng con vẫn thấy rất xấu hổ với Miên Miên. Theo quy củ, con hẳn là nên tới đây ra mắt, sau đó phải làm lễ ăn hỏi, con cũng không biết mua sắm sính lễ thế nào, cho nên chuyện hôn lễ chỉ có thể phiền ba mẹ hỗ trợ một chút. Sau này ba mẹ chính là ba mẹ ruột của con...”

Mộ Dung Miên nói những lời này rất chân thành làm cho ông Quý dù muốn moi móc tật xấu của anh cũng không biết moi thế nào.

Quý Miên Miên nhỏ giọng nói: “Ba, chỗ này đủ mua hai căn nhà như thế này đấy.”

Ông Quý trừng mắt với cô một cái, lão tử là người tham tiền thế à?

Mộ Dung Miên nhớ tới một chuyện, lại lấy ra hộp trà: “Ba, đây là trà con mua biếu ba.”

Ông Quý bĩu môi: “Ông đây chỉ uống nước lọc, không uống trà.”

Mộ Dung Miên mỉm cười: “Con nghĩ cái này ba sẽ thích, ba... thử nhìn một cái đi.”

Ông Quý hừ một tiếng, vừa cầm hộp trà ra liền cảm thấy không đúng, rất nặng, cái hộp bé tí thế này sao có thể đựng được nhiều trà như thế?

Ông mở hộp ra, vừa nhìn vào đã chậm rãi đóng lại, sau đó buông tay, ánh mắt nhìn Mộ Dung Miên có một chút biến đổi.

“Hối lộ à?”

“Không phải hối hộ đâu, đây là con biếu ba mà, là tâm ý của con thôi.”

Ông Quý đang định nói thì nghe tiếng mở cửa, bà Quý đã về rồi.

Ông vội vàng thu lại hộp trà, ho khan hai tiếng: “Cũng được, coi như có lòng.”

Mộ Dung Miên mỉm cười: “Đây là để dưỡng thân thể, sau này ba uống hết con lại mua cho ba.”

Ánh mắt ông Quý nhất thời dịu đi rất nhiều.

Bà Quý vừa vào cửa đã gọi: “Miên Miên, Miên Miên...”

Quý Miên Miên vội vàng chạy ra: “Mẹ...”

Vừa dang hai tay định ông lấy bà Quý thì bà lại há mồm hỏi: “Con rể của mẹ đâu?”

Quý Miên Miên...

Cô xấu hổ buông tay, nghiêng người một cái, Mộ Dung Miên đã đi tới, cung kính cúi đầu với bà Quý: “Mẹ, mẹ khỏe không, con là... Mộ Dung Miên, con rể của mẹ...”

Lần này Mộ Dung Miên nói rất chậm, chỉ sợ lại nói sai nữa.

Bà Quý vừa thấy Mộ Dung Miên liền sợ ngây người: “Thằng bé này đẹp trai quá, thực sự rất tuấn tú, con thật sự... thích Miên Miên nhà mẹ à?”

Mộ Dung Miên cười nói: “Mẹ, con và Miên Miên đã kết hôn rồi... Cô ấy rất tốt, là cô gái tốt nhất mà con từng gặp.”

Nhìn thấy mẹ vợ anh mới biết thì ra Quý Miên Miên giống mẹ, da trắng, mắt to, dáng người nhỏ nhắn, đại khái tính tình cũng rất giống với bà.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1748: Bà Xã, Chúng Ta Nặn Người Đi

Ông Quý ở đằng sau đắc ý nói: "Đúng thế, coi như cậu có mắt nhìn."

Đều nói mẹ vợ càng nhìn con rể càng hài lòng, nhất là Mộ Dung Miên sau giây phút khẩn trương ban đầu thì biểu hiện rất tốt, huống hồ khuôn mặt kia của anh làm gì có người phụ nữ nào chống cự nổi?

Nửa giờ trôi qua, bà Quý hoàn toàn quăng con gái và chồng sang một bên, chỉ biết con rể mà thôi.

Quý Miên Miên cứ có cảm giác Mộ Dung Miên mới là con đẻ của bà, còn cô chỉ là nhặt về.

Một lúc sau, bà Quý nhìn Mộ Dung Miên, đột nhiên nói: "A, Tiểu Mộ, con sao lại giống... giống... ngôi sao mà mẹ thấy trên ti vi mấy hôm trước nhỉ? Ai nha, mẹ nhớ ra rồi, ngôi sao đó cũng có tên là Mộ Dung Miên."

Mộ Dung Miên sửng sốt...

Anh còn tưởng ánh mắt của mẹ vợ tốt hơn ba vợ chứ, thế nên lúc vào cửa mới không nói cái này.

Ai ngờ sau nửa ngày bà mới nhận ra vấn đề.

Trách không được, phản ứng như thế này không khác gì Quý Miên Miên.

Mộ Dung Miên hắng hắng giọng, nói: "Con chính là nam diễn viên đó."

Anh còn tưởng bà Quý sẽ không vui, kết quả bà hưng phấn nói: "Trời ạ, thật sao, chính là con sao? Thật tốt quá, mau mau, mau ký cho mẹ mấy chữ, trong đội hát hí khúc có hai bà bạn rất thích con, hôm nay còn nói không biết tiểu yêu tinh nào quyến rũ được con? Hừ, tiểu yêu tinh mà họ nói chính là con gái của mẹ, già thế rồi mà còn không biết xấu hổ đi thích con rể của mẹ. Đúng rồi, chúng ta chụp ảnh đi, để bọn họ hâm mộ chết thì thôi..."

Mộ Dung Miên...

Anh cười gượng hai tiếng, cầm lấy bút ký nhanh vài cái.

Bà Quý rất thích Mộ Dung Miên, sau khi biết anh là ngôi sao thì càng vui vẻ.

Buổi tối, bà làm một mâm đồ ăn phong phú, lúc ăn cơm liên tiếp gắp thức ăn cho Mộ Dung Miên.

Ông Quý trong lòng vẫn hơi hậm hực, vì thế lúc đi ngủ, ông nói lấy lý do muốn bồi dưỡng tình cảm cha con, kéo Mộ Dung Miên ra phòng khách ngủ.

Anh làm vợ tôi không để ý tới tôi thì tôi phạt anh buổi tối không được ôm con gái tôi.

Tối, Quý Miên Miên và bà Quý nói chuyện tới tận 11 giờ đêm rồi mới về phòng.

Nằm trong phòng, đột nhiên cô lại cảm thấy không quen, lăn qua lăn lại mấy vòng đều không ngủ được. Suy nghĩ nửa ngày, đoán có lẽ vì mỗi ngày đã quen ngủ với Mộ Dung Miên nên giờ mới không ngủ được.

Quý Miên Miên thở dài, cũng không biết Mộ Dung Miên và ba ngủ với nhau thế nào rồi, hy vọng ba không được lấy anh ra luyện tập.

Thật sự không ngủ được, Quý Miên Miên cầm di động lên mạng đọc truyện.

Cô đọc rồi ngủ quên lúc nào không biết.

Nửa đêm, Quý Miên Miên cảm giác trên người nặng trịch, giống như bị đá đè lên người, có điểm hít thở không thông.

Mở mắt ra, Quý Miên Miên liền phát giác có người đang đè lên mình, hơn nữa... quần áo trên người cô hình như đã bị cởi ra. Đang định hét lên thì cô nghe thấy tiếng của Mộ Dung Miên: “Ngoan, là anh, đừng kêu.”

Quý Miên Miên kinh ngạc: “Sao anh lại sang đây? Anh sang trộm đấy à? Nếu để ba phát hiện thì anh sẽ ăn đòn đấy.”

“Không phải.”

“Vậy anh...”

Trong đêm tối, ánh mắt của Mộ Dung Miên sáng lòe, cúi đầu hôn lên môi cô một cái: “Anh nói với ba vợ là muốn sớm sinh cho ông một đứa cháu ngoại thì phải cố gắng... Bà xã, chúng ta nặn người đi...”

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1749: Chúng Ta Mau Sinh Một Bảo Bối Đáng Yêu Như Hạnh Nhân Đi

Đêm rất khuya, Quý Miên Miên dựa vào cửa sổ, cô có thể nghe thấy tiếng gió rít bên ngoài.

Cô không thấy rõ mặt Mộ Dung Miên nhưng lại có thể thấy được ánh sáng trong mắt anh, mặt càng lúc càng nóng lên.

Quý Miên Miên liếm liếm môi: "Anh..."

Tay Mộ Dung Miên từ trên ngực cô trượt xuống bụng: "Bảo bối, chúng ta sinh con đi, anh muốn có một đứa con đáng yêu như Hạnh Nhân ấy."

Quý Miên Miên cảm giác trên da như có điện ở những nơi tay anh lướt qua, cả người cô mềm nhũn: "Em... Em... Cũng muốn, nhưng... Con... Không phải muốn là có..."

Nhắc tới Hạnh Nhân, Quý Miên Miên thật sự rất thích, trắng trắng, tròn tròn, mềm mềm, ngoan ngoãn, vừa ôm đã thích, mắt to, lúc nhếch miệng cười là có thể làm trái tim người ta tan chảy.

Đại khái, trên đời này không ai có thể cự tuyệt đứa bé xinh như thiên sứ thế được.

Mộ Dung Miên dùng tay trêu chọc khắp người Quý Miên Miên: "Cho nên chúng ta phải cố lên, chúng ta không cố gắng thì sao có em bé được?"

Chỉ trong chốc lát, hơi thở của Quý Miên Miên đã rất nặng nề: "Anh... Anh thật sự... Không phải sang đây trộm đấy chứ? Anh... Em nói với anh... Nếu anh... nếu... sang đây trộm, ba... ba sẽ không tha cho anh đâu."

Mặt Mộ Dung Miên vùi trong ngực cô: "Đương nhiên không phải rồi, ba vợ đã về phòng ngủ rồi."

Quý Miên Miên cảm thấy hơi kinh ngạc, ba cô là một người rất khó thu phục, tính tình vừa thối lại vừa cứng nhắc, cô lớn như thế rồi mới chỉ thấy ông chịu thua trước mỗi mình mẹ mà thôi.

Mộ Dung Miên sao có thể thu phục ba dễ dàng thế được? Đang nghĩ tới đây,

Mộ Dung Miên đột nhiên vọt vào.

Quý Miên Miên kinh hô kêu lên: “Anh... sao lại... sao lại... không nói một tiếng đã vào rồi...”

Trong đêm đen, Mộ Dung Miên cười lên, cúi đầu cắn môi cô: “Lúc này sao em có thể phân tâm hả, hả...”

Quý Miên Miên không còn sức mà trả lời nữa, cắn bả vai anh, cố gắng áp chế tiếng rên rỉ muốn bật ra khỏi cổ họng.

Cô vỗ vỗ lưng Mộ Dung Miên: “Anh không cần... như thế... Động tĩnh lớn quá... ba mẹ ở ngay bên cạnh... đấy...”

Nhà của cô ở trong tiểu khu bình thường nên cách âm rất kém.

Mộ Dung Miên tươi cười tà tứ, đột nhiên ôm lấy Quý Miên Miên, hôn môi cô.

Như thế sẽ không rên rỉ được nữa.

Ở nhà, trong căn phòng nơi mình lớn lên, cùng người đàn ông mình yêu ân ái, Quý Miên Miên khẩn trương vô cùng, vừa lo lắng lại vừa thấy kích thích, cảm giác không giống những lần triền miên trước đây chút nào.

Sau khi chấm dứt triền miên, cô cảm thấy kiệt sức rồi, vừa rồi vì sợ đánh thức cha mẹ nên cô đều cố nén không kêu lên.

Cô nằm trong lòng Mộ Dung Miên, cuối cùng cô mới dám thở mạnh một hơi.

Mộ Dung Miên vươn tay mở đèn học ở trên bàn, trong phòng le lói lên một chút ánh sáng.

Anh ngẩng đầu nhìn xung quanh, phòng rất nhỏ, trên tường còn có tranh do Quý Miên Miên tự vẽ hồi đi học, nhìn rất xấu, còn có hai tờ giấy khen nữa.

Chương 1750: Miên Miên Em Thật Xấu Xa, Sao Em Lại Quyến Rũ Anh?

Anh cúi đầu hôn lên má Quý Miên Miên: “Đây là nơi em lớn lên sao?”

Quý Miên Miên không động đậy: “Ừ...”

Mộ Dung Miên đứng dậy, cầm lấy ảnh chụp đặt trên bàn, đây là ảnh một nhà ba người, có lẽ là chụp vào lúc cô học sơ trung, đầu tóc ngắn ngủn, nhìn như một thằng nhóc.

Anh nhìn rất lâu, lại cầm một cái ảnh khác lên xem, bên trong là lần Quý Miên Miên giành giải thưởng trong trận đấu võ ở trường.

Anh tùy tiện kéo ngăn kéo ra, bên trong là vài đồ vật linh tinh, có hộp bút, còn có cả sách.

Mộ Dung Miên xem rất chăm chú, ngắm từng ảnh chụp của Quý Miên Miên từ khi còn nhỏ đến khi tốt nghiệp đại học.

Anh rất nuối tiếc, sao anh lại không sớm quen cô một chút, sớm tham dự vào cuộc sống của cô một chút chứ?

Quý Miên Miên không mở nổi mắt ra nữa, mơ mơ màng màng hỏi: “Anh không ngủ à?”

Mộ Dung Miên đáp: “Anh muốn xem em đã lớn lên thế nào.”

“Trời sáng rồi xem.”

Mộ Dung Miên cầm bộ đồng phục từ trong tủ quần áo của cô ra, đi tới nói: “Miên Miên... Anh muốn nhìn thấy em mặc đồng phục cấp ba...”

Quý Miên Miên ngáp một cái: “A... Không mặc vừa đâu, chật rồi.”

“Miên Miên... em thử chút đi.”

“Trời sáng rồi mặc được không, buồn ngủ quá...”

“Anh mặc giúp em...”

Nói xong, Mộ Dung Miên liền bắt đầu ôm lấy Quý Miên Miên, mặc váy và áo vào cho cô.

Quý Miên Miên miễn cưỡng vẫn mặc vừa bộ đồng phục này, có điều... cúc áo ngực không thể đóng lại được, nhìn cực kỳ câu dẫn, tươi mới ngon miệng, quyến rũ xinh đẹp.

Mộ Dung Miên liếc mắt mội cái liền vội vàng bịt mũi... sao anh cảm thấy máu mũi sắp phun ra rồi.

Rốt cuộc anh cũng hiểu tại sao nhiều người đàn ông thích nhìn nữ sinh mặc đồng phục như thế, quả thực không thể nào chống cự được.

Quý Miên Miên nhắm mắt lại, căn bản không nhìn thấy ánh sáng lóe lên trong mắt Mộ Dung Miên.

Cô lẩm bẩm một tiếng: “Anh đừng ép buộc nữa, mau ngủ đi... Nếu không ngày mai ba em sẽ đánh anh đấy, anh làm gì có sức mà ứng phó chứ...”

Quý Miên Miên ưỡn người, chiếc váy ngắn tới mông bị tốc lên, hoàn toàn không che được cái gì nữa, mà nút áo ngực cũng bung ra, nhìn còn mê người hơn so với lúc không mặc gì.

Mộ Dung Miên cảm thấy, nếu anh còn nhịn nữa chắc là... không thể gọi là đàn ông nữa rồi.

Vì thế, lại đè lên...

Quý Miên Miên bị đè tỉnh, hỏi: “Anh làm gì thế?”

Mộ Dung Miên không nói gì, biểu tình cực kỳ đứng đắn, nhìn cô nói: “Miên Miên, em xấu xa quá...”

Quý Miên Miên sửng sốt, bị biểu tình của anh dọa cho tỉnh: “Anh nói gì?”

Tay Mộ Dung Miên chui vào váy cô: “Sao em lại quyến rũ anh chứ? Là một người đàn ông bình thường, sao anh có thể chịu nổi dụ hoặc khi em mặc đồng phục chứ?”

Quý Miên Miên: “...”

Động tác tay của Mộ Dung Miên gần như không hợp với biểu tình trên mặt

anh, anh nghiêm trang nói: “Em đã ra sức quyến rũ anh như thế, anh đành phải cho em được như ý thôi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1751: Anh Còn Có Thể Vô Sỉ Hơn Nữa, Em Muốn Thấy Không?

Quý Miên Miên: "..."

Cô bỗng không biết phải nói gì cho tốt, người đàn ông này vẫn là người mà cô từng biết trước kia sao?

Cô cắn răng, nói: "Anh còn có thể... vô sỉ hơn được nữa không hả?"

Mộ Dung Miên thật sự gật đầu: "Có thể, em muốn thấy không?"

Quý Miên Miên...

Mộ Dung Miên hôn môi cô, thấp giọng dỗ dành: "Không nên tức giận, đây là lần cuối cùng. Anh cũng chỉ muốn nghĩ cho ba mẹ vợ thôi, muốn để hai cụ nhanh chóng được ôm cháu ngoại. Em xem, cả ngày em không ở nhà, nếu có cháu ở cùng hai cụ thì thật tốt biết bao."

Quý Miên Miên không muốn tốn hơi thừa lời, lấy cớ, mấy cái này chỉ là lấy cớ, anh chỉ muốn ăn thôi đúng không?

Thế mà còn dám lấy ra cái lý do rõ đường hoàng đó, xì...

Quý Miên Miên há mồm cắn lên vai anh, nhưng... nhìn thấy mấy vết sẹo trên người anh, rốt cuộc cô vẫn không dám cắn quá mạnh.

Cô thật sự hết cách, không nỡ đối xử nhẫn tâm với anh, vì cô rất quý trọng thời gian ở bên anh.

Quý Miên Miên nói: "Lần cuối cùng đấy nhé. Nếu anh còn không chịu yên thì em sẽ đuổi anh ra khỏi phòng ngủ đấy."

Mộ Dung Miên liên tục gật đầu: "Ừ ừ, lần cuối cùng, anh thề đây là lần cuối cùng..."

Sau khi kết thúc, Mộ Dung Miên thật sự không làm gì nữa, anh mặc quần áo đi ra ngoài, vào toilet lấy một cái khăn ướt, trở về lau người cho Quý Miên Miên.

Xong hết thảy thì trời cũng chuẩn bị sáng.

Một lần nữa nằm xuống, Quý Miên Miên đã mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ, Mộ Dung Miên ôm lấy cô.

Giường rất nhỏ, anh nằm xuống chân phải hơi co lại, nếu không sẽ bị thò ra ngoài.

Quý Miên Miên mơ mơ màng màng nói với anh: "Em... nếu mẹ gọi... ăn sáng, anh nói với mẹ là em không muốn dậy nhé!"

Mộ Dung Miên gật đầu: "Ngoan, ngủ đi."

Quý Miên Miên cả người mềm nhũn, thật sự là không còn chút sức lực nào.

Lúc chuẩn bị chìm vào giấc ngủ, cô nghe Mộ Dung Miên nói: "Sau này... chờ giải quyết xong mọi chuyện, chúng ta trở về sống cùng ba mẹ nhé!"

Quý Miên Miên lẩm bẩm một tiếng: "Thật...?"

"Tất nhiên là thật, anh chưa bao giờ lừa dối em."

Quý Miên Miên không còn sức đâu mà để ý tới anh nữa, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Mộ Dung Miên đáy lòng an tĩnh, anh hơi mệt, thân thể có chút không thoải mái nhưng lại không thể ngủ được.

Từ khi anh quyết định sẽ không buông Quý Miên Miên ra nữa, nhất định phải ở bên cô, anh đã bắt đầu tính kế giải quyết vấn đề tương lai.

Hiển nhiên, khi anh quyết định không buông cô ra thì nghĩa là cô sẽ phải đối mặt với rất nhiều nguy hiểm.

Anh phải kéo những nguy hiểm này chậm lại, không thể để Quý Miên Miên bị thương tổn được.

6 giờ sáng, ông bà Quý ở phòng bên cạnh đã dậy đi thể dục, đây là thói quen hàng ngày của họ.

Lúc rửa mặt, bà Quý hỏi: "Lão Quý, sáng nay ăn gì?"

Ông Quý đáp: “Tùy tiện mua cái gì cũng được mà, bánh bao, bánh quẩy, tào phớ, cháo, ở ngoài cửa có gì thì mua đó, như hàng ngày thôi.”

Bà Quý nói: “Thế sao được, con rể tới đây, sao có thể ăn qua loa thế được, phải cho nó ăn uống thật tốt chứ.”

Ông Quý bĩu môi: “Con rể, bà còn coi nó là con rể của bà à? Nó bắt cóc con gái chúng ta, tôi cho nó vào cửa đã là tốt lắm rồi, bà còn muốn hầu hạ nó như thái tử gia chắc? Bình thường bà còn không đối xử với tôi tốt như thế đâu đấy.”

Nói xong, cánh tay ông Quý liền bị cấu một cái.

Bà Quý nói: “Ông nói bừa gì thế hả, Miên Miên sớm muộn gì cũng phải lấy chồng, Tiểu Mộ tốt như thế, ông còn có gì không hài lòng chứ, chẳng lẽ ông không muốn con gái lấy được người chồng tử tế à?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1752: Đi Vạn Dặm Mới Tìm Được Một Con Rể Tốt

"Hơn nữa, con rể cũng là con cái trong nhà, Tiểu Mộ cưới nó chẳng khác nào con của chúng ta, tôi xót con tôi, ông quản được à?"

Đại khái đây chính là sự khác nhau giữa mẹ vợ với cha vợ, mẹ vợ càng nhìn con rể càng thuận mắt.

Mấu chốt là khuôn mặt kia của Mộ Dung Miên lại rất dễ hạ gục phái nữ.

Còn mấy ông cha vợ trước giờ lại luôn bắt bẻ con rể từ ly từng tý một, ai cho anh bắt cóc con gái tôi chứ?

Hai người chuẩn bị xong xuôi liền ra ngoài, bà Quý còn nhìn cửa phòng của con gái mà cười trộm hai tiếng.

Bà liếc mắt một cái, nghiêm giọng nói với ông Quý. "Được rồi, đừng có làm cái mặt đen thui đó nữa, nếu ông không thích Tiểu Mộ thì hôm qua lúc nó nói nó là con rể ông, ông lại tha cho nó à?"

Ông Quý hừ một tiếng: "Tôi cho nó mặt mũi đấy chứ, nếu tôi mà thực sự muốn truy cứu chuyện này thì giờ nó cũng đừng hòng bước được vào cửa nhà chúng ta."

Bà Quý đóng cửa lại, để cho ông Quý đi trước. "Xì, ông đúng là khẩu xà tâm Phật, đi thôi đi thôi... Tôi xem thằng bé đó không phải là kiểu người chỉ biết lừa dối người khác đâu. Tối qua Miên Miên đã nói với tôi rồi, chúng nó đã quen nhau hai năm, thằng bé ấy càng ngày càng tốt với nó, càng ngày càng hoàn hảo hơn so với hồi mới theo đuổi, còn rất yêu nó. Con gái chúng ta được hạnh phúc như thế, chúng ta nên vui mừng mới đúng, huống chi, hai đứa nó kết hôn rồi, chúng ta còn sợ không sớm có cháu ngoại à?"

"Tôi nhìn mặt mũi cháu ngoại tương lai nên mới không so đo với nó."

"Tiểu Mộ đẹp trai thế, Miên Miên nhà chúng ta cũng không xấu, sau này con cái của chúng nó không biết sẽ xinh đẹp thế nào nữa, tôi cứ nghĩ tới là kích động không ngủ nổi."

"Tất nhiên rồi, cháu ngoại của tôi chắc chắn là xinh nhất tiểu khu này..."

Hai ông bà vừa đi vừa nói, bước chân cũng nhẹ nhàng hơn ngày thường rất nhiều.

...

Hai người tập thể dục xong thì đi mua bữa sáng, lúc về nhà đã hơn 8 giờ.

Vừa vào cửa đã ngửi thấy mùi thơm nức mũi.

Hai ông bà đứng ở cửa há hốc mồm, sửng sốt một hồi, đây là nhà họ à?

Bọn họ lâu lắm rồi không nấu bữa sáng ở nhà, toàn là sau khi đi thể dục thì mua bữa sáng ở bên ngoài về ăn cả.

Hai người đặt đồ ăn xuống bàn, vội vàng chạy vào bếp, chỉ thấy Mộ Dung Miên đang mặc tạp dề của bà Quý đứng ở bếp chiên trứng gà.

Ở trên bàn, đã có một cái trứng được chiên xong, màu sắc vàng tươi nhìn có vẻ rất hấp dẫn.

Hai người ông nhìn bà, bà nhìn ông.

Ông Quý đang định nói chuyện thì đã bị bà Quý che miệng túm đi, kéo vào phòng.

Hai người vừa đi, Mộ Dung Miên xoay người mỉm cười. Buổi sáng dậy làm bữa sáng có lẽ là sẽ lấy lại được chút hảo cảm đã mất đi với ba mẹ vợ, chuyện tốt như thế sao anh có thể buông tha được chứ?

Vừa vừa cửa, bà Quý liền buông chồng ra, hưng phấn nói: “Lão Quý, ông có thấy không, ông có thấy không, trứng gà chiên ngon như thế, nhìn còn ngon hơn tôi làm nhiều. Trời ạ, sao con gái chúng ta lại may mắn thế chứ.”

Ông Quý vẫn kiên trì, nói: “Cũng phải ăn đã rồi mới nói được, nhỡ đâu không ăn nổi thì sao.”

Ông vừa nói xong đã bị vợ cấu cho một cái.

“Ông lấy tư cách gì mà ghét bỏ chứ? Nhiều năm như thế nhưng ông đã làm được bữa cơm nào, chiên được cái trứng gà nào ngon như thế chưa? Tôi nói cho ông biết, hiện giờ, những người đàn ông biết nấu cơm đều là những người đàn ông thương vợ cả. Miên Miên còn ngủ mà Tiểu Mộ đã dậy nấu

cơm, ông xem mấy động tác thuần thục của nó xem, rõ ràng là thường xuyên làm việc đó, Miên Miên quá là có phúc rồi.”

Bà Quý trước đó cảm thấy Mộ Dung Miên rất tốt, nhưng sau khi thấy anh nấu cơm thì lại cảm thấy thật sự là con rể đi vạn dặm mới tìm được một người.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1753: Người Ngốc Có Phúc Của Người Ngốc, Bắt Được Chồng Tốt Là Được

Bộ dáng đẹp đẽ, biết nấu ăn, biết thương người, mấu chốt là... điều kiện kinh tế cá nhân không tệ, không sợ sau này con gái sẽ phải chịu khổ nữa, điều kiện tốt như thế có đốt đèn đi tìm cũng không ra.

Bà Quý cao hứng nói: “Tôi thấy sao có thể là Tiểu Mộ bắt cóc Miên Miên được, rõ ràng là con gái ngốc của chúng ta có phúc nên bắt được một thằng chồng tốt, Miên Miên có thể gả cho một người đàn ông như thế, tôi thật sự rất vui mừng.”

Nói xong, bà cũng không buồn để ý tới bạn già của mình nữa, mở cửa ra ngoài tìm Mộ Dung Miên.

Ông Quý nghe thấy vợ mình nói: “Tiểu Mộ, sao con dậy sớm thế? Người trẻ tuổi nào cũng ngủ nướng tới tận trưa, ở nhà chúng ta không có nhiều quy củ thế đâu, con làm diễn viên, ngày thường chắc cũng không có nhiều thời gian nghỉ ngơi, mau đi ngủ thêm đi, để mẹ làm cho.”

“Mẹ, mẹ về rồi ạ, không sao đâu, con làm sắp xong rồi. Con cũng quen dậy sớm nấu ăn, sẽ xong ngay ấy mà, mẹ nghỉ một chút đi.”

“Tiểu Mộ, không ngờ còn còn biết cả nấu cơm nữa. Hiện tại người trẻ biết nấu ăn hiếm lắm, nhất là đàn ông con trai ấy.”

“Miên Miên thích ăn cơm con làm, hơn nữa, ăn cơm ở nhà mình vẫn là yên tâm nhất.”

Ông Quý nghe giọng vợ vui cười hớn hở thì xì một tiếng xem thường.

Tuy rằng ông chưa thể nào thích được Mộ Dung Miên ngay nhưng vẫn không thể không thừa nhận rằng người chồng mà con gái mình tìm rất được, từ góc độ của một người đàn ông mà nói thì cậu ta cũng chưa có gì không được cả.

Ông Quý thở dài, quên đi, con gái hạnh phúc là được rồi, huống hồ... thằng nhóc này đúng là rất khá.

Miên Miên nhà họ không phải đứa thông minh sắc sảo, có thể tìm được một

người vừa trẻ vừa tốt như thế cũng không dễ dàng gì.

Ở bên ngoài, bà Quý đã cất tiếng gọi chồng ra ăn cơm, ông Quý xoay người đi ra.

Trên bàn cơm, ông hỏi: "Miên Miên đâu rồi, chưa dậy à?"

Mộ Dung Miên: "Miên Miên nói không được gọi cô ấy dậy, cô ấy muốn ngủ thêm một lúc. Con định đợi 9 giờ sẽ gọi cô ấy rồi làm một phần ăn khác là được."

Bà Quý thở dài, thằng nhóc này thật tốt.

"Không có việc gì thì cứ kệ nó ngủ đi. Con bé này mỗi lần về nhà đều ngủ tới tận 12 giờ trưa mới chịu dậy... Nào, Tiểu Mộ, ăn bánh bao đi, con gầy quá, phải bồi bổ nhiều vào. Sau này con với Miên Miên cũng nên chịu khó về nhà, mẹ sẽ làm nhiều món ngon cho mà ăn."

Mộ Dung Miên gật đầu: "Cảm ơn mẹ!"

Làm một bữa sáng mà có thể khiến cho Mộ Dung Miên hoàn toàn đứng vững gót chân ở nhà họ Quý, ngay cả ba vợ cũng ôn hòa với anh hơn rất nhiều.

Hai người ở Quý gia bốn ngày, đến khi tổ quay phim thúc giục mới quay về.

Trước khi đi, hai ông bà nói với họ chuyện hôn lễ.

Bà Quý nói: "Hôn lễ của hai đứa ba mẹ sẽ để ý. Tiểu Mộ hiện là người của công chúng, nếu cử hành hôn lễ, chỉ sợ truyền thông mà biết sẽ ùn ùn kéo tới đây, như thế sẽ ảnh hưởng không tốt tới con."

"Ba mẹ cũng không phải người cổ hủ, con và Miên Miên đã đăng ký rồi, hôn lễ này bao giờ tiến hành cũng được. Mẹ với ba con nghĩ chờ con chính thức rời khỏi làng giải trí, chờ người ta quên hẳn con rồi hãy tiến hành chuyện này. Chỉ cần con đối xử với Miên Miên tốt, hai đứa các con sống tốt thì ba mẹ thế nào cũng được."

Mộ Dung Miên rất kinh ngạc, anh không ngờ ba mẹ vợ lại chu đáo như thế, anh còn tưởng bọn họ sẽ rất sốt ruột muốn tổ chức hôn lễ cơ đấy.

Ông Quý lấy ra chi phiếu mà anh đã đưa hôm trước, nói: "Hai đứa ở ngoài

cần tiền, cái này cứ cầm lấy đi.”

Mộ Dung Miên cảm thấy lòng nao nao, đây là lần đầu tiên anh cảm nhận được tình thương của cha mẹ, chỉ cần con cái tốt thì bọn họ chẳng cần gì, những điều này anh chưa từng được trải qua.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1754: Rốt Cuộc, Bọn Em Không Thể Tham Dự Vào Tương Lai Của Anh Nữa Rồi!

Anh ngẩng đầu, cười đáp: "Ba mẹ, con và Miên Miên không thiếu tiền đâu. Chỗ tiền này chắc là đủ mua một căn hộ trong thành phố, nếu ba mẹ quan tâm thì thử tìm xem có căn hộ nào thích hợp không thì mua đi, tiền không đủ cứ nói với con, sau này... Chờ xử lý xong hết công việc, con với Miên Miên sẽ về ở cùng bố mẹ."

Hai ông bà vừa nghe đã vô cùng vui mừng: "Thật sao?"

Bà Quý cao hứng tới nỗi mắt rơm rớm nước, nói: "Thế thì tốt quá, tốt tốt..."

Ngay cả ông Quý vốn không thích cười giờ cũng tươi như hoa: "Cái này các con không cần quan tâm, ba sẽ tìm mua giúp hai đứa một căn hộ, đảm bảo vừa lòng đẹp ý."

Bọn họ vốn vừa cao hứng khi con gái tìm được hạnh phúc, lại vừa cảm thấy mất mát khi sau này con gái gả đi rồi, không biết khi nào mới về thăm nhà được một chuyến.

Hoàn toàn không ngờ Mộ Dung Miên lại quyết định như thế.

Chỉ cần một câu nói này đã lập tức đi vào tâm khảm hai người, ánh mắt họ nhìn Mộ Dung Miên còn yêu thương hơn cả nhìn con ruột.

Rời khỏi nhà họ Quý, trên đường trở về, Quý Miên Miên hỏi: "Anh thật sự sẽ về nhà sống với em à?"

Cô chưa bao giờ nghĩ rằng Mộ Dung Miên sẽ về nhà mình ở với bố mẹ.

Mộ Dung Miên gật đầu: "Đương nhiên, ba mẹ anh đều đã mất, ba em chính là ba anh, mẹ em chính là mẹ anh, không về đó thì chúng ta còn về đâu nữa? Huống chi, anh cảm thấy thành phố này rất được."

Cô cười: "Anh định... tới ở rể đấy à?"

Mộ Dung Miên nhíu mày: "Sao, không được à?"

Trong lòng anh đã lên kế hoạch chu đáo, đợi mọi chuyện hoàn thành, không

còn vướng bận gì nữa, anh sẽ đưa Quý Miên Miên về nơi này sống.

Anh chưa từng có một gia đình đầy đủ, nhưng tương lai anh chắc chắn sẽ có.

Về lại Lạc Thành, Mộ Dung Miên nhanh chóng trở về với lịch trình quay phim.

Vốn dĩ chỉ còn một đoạn quay cuối cùng nữa, nhưng vì nguyên nhân thời tiết và diễn viên nên bị chậm trễ mất một thời gian.

Chuyện Phương Duyên Duyên ầm ĩ ở làng giải trí vẫn chưa lắng lại, vì rất nhiều "thành tích" của cô ta bị phơi bày ra nên đã bị bên trên hạ lệnh phong sát, cô ta chạy tới đoàn làm phim náo loạn vài lần, bị đạo diễn đuổi ra ngoài, sau không còn ai thấy cô ta đâu nữa.

Đợi Mộ Dung Miên quay xong cảnh cuối cùng cũng là nửa tháng sau.

Trong bữa tiệc đóng máy, Mộ Dung Miên phát ra một tin weibo:

Đóng máy!

Tạm biệt làng giải trí!

Tạm biệt fan của tôi!

Tôi muốn mang theo bà xã của mình đi về hướng chỉ thuộc về tương lai của hai chúng tôi.

Fan của Mộ Dung Miên nước mắt chảy thành sông, thoắt một cái tag #tương lai của anh, bọn em không thể được tham dự nữa rồi# ngay lập tức trở thành tiêu đề nổi bật số 1.

Ai cũng biết, Mộ Dung Miên thoái ẩn là kết cục đã định.

Một ngôi sao trong tương lai gần sẽ bay lên thành siêu sao, trong một phút bốc đồng đã trở về làm người bình thường.

Khuya khoắt, rốt cuộc cũng về lại được nhà mình.

Quý Miên Miên mệt tới nỗi không bước nổi, trực tiếp ngã người xuống ghế sô pha: "Em không xong rồi."

Mộ Dung Miên lắc đầu, quay lại ôm cô vào phòng ngủ, thay quần áo cho cô, ăn đậu hũ một hồi, muốn nuốt chửng cô nhưng lại đau lòng cô mệt mỏi vì thế mới thành thành thật thật buông tha cho cô.

Sau khi ngủ, di động của Mộ Dung Miên đổ chuông.

Nhìn dãy số hiện lên, ánh mắt anh trở nên hung ác, lạnh lùng. Anh đứng dậy bước ra phòng khách.

"Alo..."

Thanh âm sốt ruột của Mộ Dung phu nhân vang lên: "Randy, đã hơn nửa tháng rồi, rốt cuộc cậu muốn làm gì, bên này... tôi không chống đỡ nổi nữa. Lần trước cậu đã đồng ý với tôi thế nào, cậu không thể nuốt lời lần nữa đâu."

Mộ Dung Miên nhắm mắt lại, sau một lát im lặng liền bình tĩnh nói: "Biết rồi, tuần sau tôi sẽ quay về."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1755: Cô Tuyệt Đối Sẽ Không Để Anh Rời Đi Lần Nữa

Mộ Dung phu nhân cố gắng áp chế lửa giận trong điện thoại: “Tuần sau... Còn muốn tuần sau nữa? Một mình tôi ở bên này khó khăn thế nào cậu có biết không hả?”

Mộ Dung Miên lạnh lùng: “Tuần sau! Đây là thời gian sớm nhất tôi có thể cho bà, thời gian dài như thế mà bà còn chống đỡ được chứ nói gì chỉ một tuần này.”

“Được... Tôi cho cậu thêm một tuần nữa.”

Quý Miên Miên dán tai vào cửa, che miệng, cẩn thận nghe, không dám phát ra bất kỳ một tiếng động nào.

Vừa rồi cô dậy đi toilet, mơ hồ nghe được tiếng nói chuyện bên ngoài, nghiêng tai lắng nghe thì lại nghe thấy Mộ Dung Miên nói tuần sau anh sẽ trở về.

Nghe xong những lời này, Quý Miên Miên chỉ cảm thấy trống rỗng, nhất thời không biết phải làm gì.

Anh... phải đi sao? Rốt cuộc anh vẫn phải đi sao?

Anh đã đồng ý sau này sẽ vĩnh viễn ở bên cô, vĩnh viễn không rời đi, anh còn nói sẽ cùng cô về nhà, sao giờ anh lại muốn đi rồi?

Quý Miên Miên vốn tưởng hạnh phúc của cô rốt cuộc đã tới rồi, người đàn ông này rốt cuộc đã hoàn toàn thuộc về cô, dù sao bọn họ cũng đã đăng ký kết hôn rồi, không phải sao?

Nhưng... sự thật là cô chỉ đang nằm mơ thôi sao?

Bên ngoài, Mộ Dung Miên nói gì đó nhưng cô đã không nghe được nữa, cô không biết mình về giường nằm như thế nào, cô ôm chặt chăn, cắn răng để không phát ra thanh âm nào.

Quý Miên Miên rất sợ, cực kỳ hoảng sợ...

Từ sau khi Diệp Thiều Quang trở về dưới thân phận Mộ Dung Miên, trong lòng cô luôn bất an. Sau khi về nhà thăm ba mẹ, thấy anh cam đoan với ba mẹ sẽ đối xử tốt với cô, sẽ yêu thương cô cả đời, lúc này tâm tình cô mới thả lỏng một chút, thế nhưng...

Cô không ngờ, ngày này lại tới sớm như thế.

Giữa một đêm như thế này, làm cho cô hoàn toàn không kịp đề phòng.

Chính là đêm mà Mộ Dung Miên nói với fan của anh rằng anh đã quay phim xong rồi, anh đã nói tạm biệt với làng giải trí, anh muốn dẫn vợ mình đi về một tương lai chỉ có hai người.

Trên weibo fan của anh vẫn còn đang gào khóc thảm thiết, cầu xin thần tượng của họ hãy quay về.

Nhưng hiện tại, thần tượng của bọn họ không chỉ rời khỏi họ, mà ngay cả cô anh cũng sắp rời bỏ rồi.

Ngày thuộc về riêng hai người họ còn chưa bắt đầu cơ mà.

Cổ họng Quý Miên Miên như bị thứ gì đó ghim chặt, vừa cứng vừa đau, nhưng cô không dám khóc vì sợ Mộ Dung Miên đột nhiên sẽ đi vào.

Trong lòng cô loạn như ma, cô không biết phải làm như thế nào, nhưng cô biết mình sẽ tuyệt đối không để Mộ Dung Miên rời đi. Lần trước anh đi mất hơn 1 năm mới trở về, lần này... còn may mắn được như thế nữa không?

Chính cô căn bản cũng không chịu được việc anh rời khỏi mình lần thứ hai, chắc cô sẽ điên mất.

Cô tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không để anh ra đi.

“Cạch” một tiếng, cửa phòng bị đẩy ra, Mộ Dung Miên tiến vào.

Quý Miên Miên vội vàng nhắm mắt lại, làm bộ như đã ngủ say. Cô không dám để cho Mộ Dung Miên biết vừa rồi mình đã nghe được những gì.

Mộ Dung Miên nằm xuống, nhẹ nhàng vươn tay ôm cô vào lòng.

Anh không ngủ được, trong lòng cứ nghĩ mãi tới lời của Mộ Dung phu nhân.

Người khiến anh áy náy nhất trong lòng chính là Quý Miên Miên, đã đồng ý với cô sẽ cùng cô trải qua cuộc sống đơn giản từng ngày.

Đêm nay, vừa mới nói lời tạm biệt với làng giải trí, bọn họ còn có kế hoạch nghỉ ngơi hai ngày, sau đó đi du lịch. Từ sau khi đăng ký kết hôn, họ còn chưa có tuần trăng mật, cho nên phải đi chơi một chút. Quý Miên Miên nói muốn đi ra biển, muốn được ngắm mặt trời mọc trên biển.

Nhưng giờ...

Chỉ còn một tuần nữa.

Anh đã đồng ý với Mộ Dung phu nhân rồi, anh phải đi giúp bà ta.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1756: Bảo Bối, Anh Chưa Từng Nói Sẽ Bỏ Lại Em

Dù thế nào, dù mục đích của bà ấy là gì, sự thật vẫn là anh nợ bà ấy một mạng, nợ người thì phải trả.

Mộ Dung Miên suy nghĩ rất loạn, anh áy náy với Quý Miên Miên, không biết sẽ phải nói gì với cô.

Đang nghĩ, bỗng nhiên người trong lòng giật mình một cái.

Mộ Dung Miên vốn nghĩ có lẽ cô chỉ động một chút, sẽ không thức dậy, nhưng rất nhanh anh liền nhận ra có điều không đúng.

Cái đầu nhỏ chôn chặt trong ngực anh, chui vào lòng anh, không đúng, nên nói là chui hẳn vào trong áo ngủ của anh.

Mộ Dung Miên có cảm giác rõ ràng là lông mi của cô cọ cọ trên ngực mình làm cho anh có cảm giác tê dại.

Anh lạnh một chút, hỏi: “Miên Miên, dậy rồi? Sao em...”

Còn chưa nói xong, chỗ mẫn cảm nhất ở ngực bị Quý Miên Miên há mồm cắn một nhát, âm thanh của Mộ Dung Miên im bặt, phát ra một tiếng rên, hô hấp cũng dồn dập, nhiệt độ cơ thể nóng lên thấy rõ, ngay cả người cũng như có một luồng điện chạy qua.

Anh có cảm giác Quý Miên Miên hình như có vấn đề, cô đã mệt muốn chết rồi, gần đây không cho anh chạm vào buổi tối, nhiều lắm cũng chỉ cho anh hôn hít, sờ soạng mấy cái chứ không cho phép anh làm gì hơn.

Vậy mà bây giờ cô còn chủ động khiêu khích anh, đúng là hiếm thấy, không, hẳn là chuyện lạ.

Trước giờ, vì lo lắng cho sức khỏe của anh nên cô không chịu cho anh làm chuyện đó quá nhiều.

Quý Miên Miên chủ động như thế làm cho anh không thể nào khống chế được mình, trong lòng nhấc lên sóng to gió lớn, hai tay giữ chặt lấy eo Quý Miên Miên, trong miệng gọi tên cô: “Miên Miên... Miên Miên...”

Quý Miên Miên không rên một tiếng, bàn tay nhỏ bé kéo ngực áo của anh xuống, đè anh ra, nhẹ nhàng trêu chọc anh.

Mộ Dung Miên cảm giác mình sắp nổ tung tới nơi, thế nhưng vật nhỏ này lại không cho anh nhúc nhích một chút nào.

Chờ cô chơi đã mới cho anh được thống khoái một trận.

Sau khi kết thúc, Mộ Dung Miên nằm ở trên giường, cả người vẫn đang trong trạng thái hưng phấn, lần triền miên này cho anh cảm giác khác mọi lần, thật sự là thỏa mãn cả tâm sinh lý. Anh vuốt ve gương mặt Quý Miên Miên, hỏi: "Miên Miên, nói cho anh biết, em sao thế?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Quý Miên Miên hồng hồng, sâu trong mắt có một tầng mị sắc, đôi môi đỏ mọng sưng lên, lúc nhìn anh không tự giác mà toát ra phong tình làm cho anh khó lòng mà kiểm soát nổi mình.

Quý Miên Miên cọ cọ vào cổ anh, hỏi: "Anh có vui không?"

Mộ Dung Miên căng thẳng trong lòng, ánh mắt của Quý Miên Miên làm cho anh hơi sợ, anh vội hỏi: "Đương nhiên vui rồi, Miên Miên, em nói cho anh biết, có chuyện gì xảy ra thế?"

Quý Miên Miên cắn cắn môi, cố lấy dũng khí, nói: "Anh xem... Em có thể làm cho anh vui vẻ, em có thể chăm sóc cho anh, em cũng biết nấu ăn, em đã lớn hơn so với trước kia rồi, cho nên..."

Mộ Dung Miên hỏi: "Cho nên?"

"Anh đừng bỏ lại mình em, có được không?" Nói xong, hốc mắt Quý Miên Miên liền đỏ lên, nhìn Mộ Dung Miên đầy mong chờ.

Mộ Dung Miên sửng sốt, nhất thời liền hiểu ra ý của cô muốn nói. Cô gái ngốc này... nghe được cuộc nói chuyện ban nãy của anh, nên cô sợ anh sẽ rời đi.

Anh nhớ tới một loạt hành động khác thường vừa rồi của Quý Miên Miên, chỉ cảm thấy đau lòng và tự trách mình.

Xem ra, thời gian này anh vẫn chưa cho cô cảm giác an toàn được, chưa khiến cô hoàn toàn yên tâm.

Đây là lỗi của anh, là anh không để ý tới tâm trạng của cô.

Mộ Dung Miên ôm chặt lấy Quý Miên Miên, trán áp lên trán cô, nhìn thẳng vào mắt cô, nói: “Bảo bối, anh chưa từng nghĩ sẽ bỏ lại em.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1757: Cho Dù Đi, Anh Cũng Sẽ Dẫn Em Đi Cùng

Anh đã quyết định tương lai sẽ đi như thế nào, sao anh có thể bỏ lại người mà mình coi trọng nhất trên đời này được.

Vì cô, chuyện gì anh cũng có thể làm được.

Quý Miên Miên đỏ mắt, nói: “Nhưng anh nói là anh phải đi.”

Cô cực kỳ tủi thân, cũng cực kỳ sợ hãi. Cô không phải người thông minh nên không biết phải dùng cách gì để giữ chân anh.

Cô chỉ có thể nghĩ ra được duy nhất một cách đó là hỏi thẳng anh, bởi cô không biết nói vòng vo, cũng không biết chơi trò tâm lý với anh.

Quý Miên Miên rất sợ hãi, cô sợ Mộ Dung Miên nói dối mình.

Thấy khóe mắt cô có nước mắt rơi ra, Mộ Dung Miên cúi đầu hôn lên mắt cô, liếm liếm những giọt nước mắt mặn chát, anh cảm thấy rất đau lòng.

Mộ Dung Miên ôm chặt Quý Miên Miên, giữ lấy mặt cô, dịu dàng nói: “Không phải đi một mình, anh muốn đưa em đi cùng.”

Quý Miên Miên đã chuẩn bị khóc lớn một trận, nếu Mộ Dung Miên không mang cô đi cùng thì nhất định cô sẽ khóc tới chết trước mặt anh. Nhưng anh vừa nói câu này làm cho nước mắt của cô không biết chảy đi đâu hết, Quý Miên Miên chớp chớp mắt, một hồi lâu sau mới lấy lại được giọng nói của mình, túm lấy vai anh, run run giọng hỏi: “Anh... Anh... Nói cái gì?”

Mộ Dung Miên giữ cằm cô, cười nói: “Anh nói, không phải anh sẽ đi một mình mà là muốn đưa em đi cùng.”

“Thật không?” Quý Miên Miên kêu lên.

Cô thật sự không dám tin vào lỗ tai mình nữa, cô còn đã nghĩ đến quyết định tệ nhất rồi.

Tay Mộ Dung Miên nhẹ nhàng vuốt ve lưng Quý Miên Miên: “Đương nhiên là thật rồi, anh không thể để em ở lại đây được. Nhưng mà... sang bên kia rồi

sợ là sẽ không được yên bình lắm, có lẽ em còn gặp phải cả nguy hiểm nữa, em nguyện ý sao?”

Quý Miên Miên vui mừng suýt chút nữa bật dậy, cô liên tục gật đầu: “Nguyện ý, nguyện ý... rất nguyện ý. Em đi, em đi cùng anh, anh đi đâu thì em theo tới đó, em không bao giờ rời khỏi anh đâu.”

Cô vốn đã nghĩ nếu Mộ Dung Miên bảo cô ở nhà chờ anh về thì nhất định cô sẽ khóa anh ở trong nhà luôn.

Cô không bao giờ muốn phải chờ đợi trong bóng đêm và tuyệt vọng nữa, những ngày sống không bằng chết như thế thật sự rất đau khổ.

Dù cuộc sống thế nào, dù ăn bữa nay lo bữa mai, dù cho khốn cùng và thất vọng thì cô vẫn muốn ở bên cạnh Mộ Dung Miên, anh đi đâu thì cô sẽ ở đó.

Thân thể hai người dính sát vào nhau, anh phát ra một tiếng than thở: “Anh cũng không muốn rời khỏi em, anh rất muốn đưa em theo ở bên cạnh mình, cho dù là nguy hiểm, cái chết thì anh cũng muốn cùng em trải qua.”

Anh đã đồng ý với Mộ Dung phu nhân thì anh phải thực hiện, anh cũng đã đồng ý với Quý Miên Miên nên càng phải giữ lời.

Anh cái gì cũng muốn, vậy thì chỉ có thể bốc đồng ích kỷ một lần.

Tay Mộ Dung Miên trượt xuống mông Quý Miên Miên rồi vỗ nhẹ một cái: “Em đi theo anh sợ là sẽ rất lâu mới gặp lại nữ thần của em, em bỏ được à?”

Quý Miên Miên đỏ mặt, vặn vẹo thân mình: “Không bỏ được, nhưng mà... chị Thanh Ti vẫn ở đây, nhưng còn anh... em không biết nữa, em muốn thấy anh.”

Nữ thần của cô sẽ cả đời ở đây, chồng và con cô cũng ở đây, cô chẳng còn cần gì cả, nhưng mà... Mộ Dung Miên thì không giống thế.

Giữa hai người, Quý Miên Miên chỉ có thể lựa chọn một, cô nghĩ chị Thanh Ti cũng sẽ không trách cô.

Huống chi, chờ chuyện tình bên kia được Mộ Dung Miên giải quyết xong, bọn họ vẫn sẽ lại trở về, cô sẽ lại tiếp tục làm trợ lý của chị Thanh Ti lần nữa.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1758: Anh Không Biết Là Có Những Lúc Em Cũng Nhiệt Tình Như Thế

Mộ Dung Miên vuốt cằm của cô, cười nói: "Xem ra, rốt cuộc địa vị của anh ở trong lòng em đã thắng Yến Thanh Ti rồi, thật đúng là không dễ dàng gì."

Quý Miên Miên há mồm cắn lên ngón tay anh một chút, dẩu môi nói: "Anh ở trong lòng em lúc nào cũng quan trọng."

"Ừ, anh tin..."

Mộ Dung Miên cúi đầu dán lên mặt của cô nhẹ nhàng cọ hai cái.

Sau đấy, rốt cuộc Quý Miên Miên cũng cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng, tuy rằng Mộ Dung Miên không nói với cô tại sao phải trở lại nơi đó, cũng không nói sẽ có những chuyện gì sẽ xảy ra.

Nhưng những cái này Quý Miên Miên cũng không để ý, cô yêu anh, còn những thứ khác mà nói với cô đều chỉ là râu ria.

Cô là một người rất đơn giản, yêu cầu cũng không nhiều.

Nói rõ ràng được chuyện này, nỗi bất an trong lòng Quý Miên Miên tan đi không ít, lại ỷ lại vào Mộ Dung Miên y như cũ.

Bóng đêm thâm trầm, trải qua một hồi kinh hách, hai người cũng không làm gì nữa.

Mộ Dung Miên ôm Quý Miên Miên, nhẹ nhàng cắn lên tai cô, nói: "Anh không biết là Miên Miên của chúng ta cũng có lúc nhiệt tình như thế đấy..."

Quý Miên Miên lập tức đỏ mặt: "Anh đừng có nói nữa..."

Mộ Dung Miên hôn cô, nói: "Miên Miên, chúng ta làm thêm lần nữa nhé?"

Tay Quý Miên Miên lập tức che miệng anh lại: "Anh còn nói, anh im ngay... Còn không phải tại anh sao?"

Lời còn chưa nói xong, tay Quý Miên Miên run lên, Mộ Dung Miên đang

nhẹ nhàng cắn tay cô, cô vội rụt tay về: "Muộn thế này rồi, mau ngủ đi, mai đi cùng em tới Nhạc gia."

Mộ Dung Miên không dễ dàng buông tay, nhanh ôm chặt lấy cô: "Miên Miên... Thêm một lần nữa đi mà..."

Quý Miên Miên chôn mặt dưới gối: "Không được... Không chỉ lần này, về sau nhất định phải đề ra quy tắc... một tuần... chri được ba lần."

Mộ Dung Miên vừa nghe liền mặt mũi trắng bệch, anh hôn lên gáy cô, nói: "Không được, Miên Miên... Em nói thế thì sao chúng ta có thể đưa con đi gặp ba mẹ được?"

Với nhu cầu cao của Mộ Dung Miên, lúc ở phim trường, Quý Miên Miên luôn nói là bận quá, một tuần cũng không cho ăn một lần, rốt cuộc cũng quay phim xong rồi mà cô vẫn không thể cho anh ăn thỏa thích được, sao có thể chứ?

Quý Miên Miên hừ một tiếng: "Cũng không được, anh phải tiết chế, tiết chế, hiểu không?"

Mộ Dung Miên cười nhẹ, nói thầm bên tai cô: "Miên Miên... Cho anh một lần nữa đi, anh sẽ nói cho em... tất cả những gì em muốn biết."

Quý Miên Miên định cự tuyệt theo bản năng, nhưng vừa định mở miệng lại hiểu ngay được ý tứ của anh.

Thân hình cô cứng ngắc trong giây lát, ngẩng mặt lên, hỏi: "Anh..."

Một trận tê dại lan tràn từ sau gáy, hơi thở của Mộ Dung Miên phả lên nơi đó nóng rực, Quý Miên Miên nghe được thanh âm khàn khàn của anh: "Anh nói, em thỏa mãn anh thì anh sẽ nói cho em những gì em muốn biết, được không nào?"

Quý Miên Miên cắn cắn ngón tay, điều kiện này thực sự rất đáng để động tâm. Cô cọ cọ trong lòng Mộ Dung Miên một vòng, đối mặt với anh, hỏi: "Thật chứ?"

Mộ Dung Miên gật đầu: "Đương nhiên..."

Quý Miên Miên ngẫm lại, nhìn nhìn khí sắc của Mộ Dung Miên, thấy tinh thần anh rất tốt, mắt sáng rực, gương mặt ửng đỏ, cánh môi hồng, nhìn hết

sức xinh đẹp, toàn thân như đang viết: bà xã, anh còn chưa được ăn no!

Quý Miên Miên cắn răng một cái, cảm thấy trạng thái này cũng không tệ lắm. Lúc ở phim trường, ngày nào anh cũng làm việc, buổi tối muốn kéo cô làm vài chuyện mờ ám nhưng đều bị cô từ chối.

Mà quả thật, anh đúng là phải nhịn rất nhiều ngày rồi.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1759: Cũng May Có Cô Ở Bên

Thân thể này chắc là ổn rồi, mà điều kiện anh nói thực sự làm cô rất động tâm.

Tuy rằng cô không hỏi anh đã trải qua những chuyện gì, nhưng... trong lòng thực ra vẫn rất muốn biết. Chỉ là nếu anh không nói thì cô cũng không chủ động hỏi.

Nhưng, nếu anh đã nói vậy thì cô sẽ không cự tuyệt nữa.

Vào lúc Mộ Dung Miên đang nghĩ Quý Miên Miên sẽ từ chối mình thì lại bị đẩy một cái.

Quý Miên Miên cưỡi lên hông Mộ Dung Miên, hai tay phủ trước ngực anh, phi thường nghiêm túc nói: “Anh nói rồi đấy, đừng có nuốt lời. Đợi lát nữa nếu anh không nói cho em biết thì em sẽ cực kỳ tức giận, cực kỳ...”

Mộ Dung Miên thưởng thức thân thể lung linh của cô, chỉ cảm thấy người bắt đầu nhộn nhạo: “Nếu em muốn biết thì anh sẽ nói cho em nghe toàn bộ.”

“Vậy... Tốc chiến tốc thắng đi.” Quý Miên Miên cúi đầu hôn Mộ Dung Miên.

Trong lòng cô nghĩ tốc chiến tốc thắng nhưng mà Mộ Dung Miên cũng phải phối hợp mới được.

Nguyên bản cô tính toán, sau khi hành sự xong sẽ bắt anh nói hết những chuyện anh đã trải qua, nói thật rõ ràng.

Nhưng... chờ xong việc, Quý Miên Miên đã mệt không thở nổi, ngồi xe suốt một đêm từ trường quay về nhà đã mỏi nhừ rồi, còn chưa ngủ được chút nào đã tỉnh lại, vì cách lấy lòng Mộ Dung Miên nên đã đại chiến một trận đến kiệt sức, giờ lại thêm một trận nữa, cô làm gì còn tinh lực dư thừa nào để nghe hay hỏi cái gì nữa.

Quý Miên Miên cố gắng muốn tỉnh táo một chút nhưng mí mắt cứ như dính lại, cô mơ mơ màng màng nói: “Không... không được, em... không thể ngủ... Không thể ngủ... Anh, anh... còn chưa nói... cho em biết...”

Mộ Dung Miên nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô: “Ngủ đi, chờ tỉnh lại rồi anh sẽ nói với em, không vội.”

“Nhưng... nhưng... nhỡ đâu anh...” Ý thức của Quý Miên Miên đã cực kỳ mơ hồ, ngay cả nói cũng không xong nữa.

Mộ Dung Miên nhẹ nhàng dỗ dành: “Anh sẽ không lừa em, chờ em tỉnh lại, anh sẽ nói tất cả cho em nghe, tin anh, ngủ đi.”

“Tin... anh...” Rốt cuộc Quý Miên Miên cũng phun ra hai chữ này, sau đó không gắng gượng nổi nữa mà nhắm mắt lại ngủ.

Mộ Dung Miên thở dài một tiếng, trước giờ anh vẫn luôn không nói cho Quý Miên Miên là vì không muốn cô lo lắng cho mình.

Chuyện này thực sự quá phức tạp, anh không muốn để cô biết được.

Cơ hồ, từ lúc sinh ra anh đã phải làm quen với các dạng âm mưu, hai tay anh cũng không sạch sẽ, nhưng anh muốn Quý Miên Miên vĩnh viễn đều là một người thiên chân vô tà, không nhiễm bụi trần.

Giờ nếu đã quyết tâm dẫn cô đi, không để cô phải ở trong nước một mình nữa, vậy thì có một số việc nhất định phải nói ra.

Đến biên kia, cô không hiểu gì, không biết gì, dù anh có toàn lực bảo vệ cô nhưng chỉ sợ không thể chu toàn được.

Nên đối mặt thì phải đối mặt...

Cũng may, có cô ở bên cạnh anh.

Mộ Dung Miên nhắm mắt lại, sương mù trong lòng tan đi, con đường tương lai càng thêm rõ ràng, càng thêm kiên định.

...

Buổi sáng 9 giờ, rèm cửa sổ không kéo ra nhưng ánh mặt trời vẫn xuyên qua các kẽ hở chiếu vào trong phòng.

Trên giường lớn, Quý Miên Miên đang ngủ say đột nhiên mở mắt ra, ngồi bật dậy.

Sau khi tỉnh lại, cô lập tức quay sang nhìn bên cạnh mình, vị trí bên cạnh trống không, Mộ Dung Miên đã không còn ở đây, nơi anh nằm rất lạnh.

Trong lòng Quý Miên Miên hoảng hốt, người đâu rồi, chẳng lẽ... anh... đi rồi?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1760: Đã Nghĩ Sẽ Mãi Nhìn Em Như Thế

Quý Miên Miên bất chấp tất cả, lập tức từ trên giường nhảy xuống, quần áo cũng không buồn mặc vào, cứ thế chạy ra ngoài.

Bên ngoài không có ai, cô chỉ cảm thấy lạnh từ đầu đến chân, cô gọi tên Mộ Dung Miên nhưng không có ai trả lời.

Quý Miên Miên run bắn cả người, anh ấy đi rồi, anh ấy... rốt cuộc vẫn đi sao?

Quý Miên Miên lắc lắc đầu, không, anh ấy nói sẽ không đi nữa, anh ấy nói sẽ dẫn cô đi cùng.

Quý Miên Miên run rẩy cầm lấy di động, muốn gọi cho Mộ Dung Miên nhưng tay cứ như không phải của mình, ngón tay cứng ngắc không bấm số được.

Đột nhiên cửa phòng vang lên, Quý Miên Miên bỏ di động xuống lao ra.

Quý Miên Miên vừa mở cửa ra thì trước mắt đã tối sầm, một người lao vào lòng anh, anh ôm lấy cô theo bản năng.

Kết quả, vừa mới ôm đã phát hiện ra người trong lòng còn... chưa mặc quần áo.

Mộ Dung Miên giật mình, vội vàng đá cửa vào: "Em dậy lúc nào? Sao không mặc đồ, mang giầy dép đã ra ngoài rồi? Không lạnh à?"

Quý Miên Miên hít hít mũi: "Anh đi đâu thế?"

Thấy anh, Quý Miên Miên thực cảm thấy mình thực sự không thể chịu nổi nỗi kinh hoàng này, quả thật chẳng khác nào vừa mới chết đi một lần.

Mộ Dung Miên vẫn còn xách túi đồ vừa mới đi mua sắm trên tay, anh nói: "Anh thấy em chưa dậy nên đi siêu thị, nếu không chờ em tỉnh lại rồi thì em sẽ đói bụng mất."

Quý Miên Miên tựa đầu, vùi chặt trong lòng anh không chịu buông ra.

Mộ Dung Miên thả túi đồ ra, ôm cô vào phòng ngủ, thấy trên người cô lành

lạnh, anh trách cứ: “Sao có thể không mặc quần áo mà đã ra ngoài rồi? Nếu người mở cửa không phải anh thì sao hả?”

Quý Miên Miên nhỏ giọng đáp: “Tại em bị anh dọa.”

Mộ Dung Miên sững sờ một chút, rồi thở dài: “Ừ, là anh không tốt... Lần sau ra ngoài anh nhất định sẽ nói với em.”

Cô gật đầu: “Ừ.”

Mộ Dung Miên lấy một bộ quần áo mặc ở nhà ra đưa cho cô mặc vào. “Anh đi nấu cơm, em muốn ăn gì?”

Quý Miên Miên lắc đầu: “Giờ em không muốn ăn, đêm qua anh đã đồng ý với em...”

Mộ Dung Miên xoa xoa tóc cô: “Đói bụng từ tối qua tới giờ, ăn trước đi, ăn xong rồi anh sẽ kể, ngoan...”

“Vậy... được...”

...

Mộ Dung Miên mặc tạp dề đi vào bếp, anh mua rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, trước tiên rửa một quả táo đưa cho Quý Miên Miên ăn trước.

Cô đứng ở cửa bếp nhìn anh nấu cơm, bảo cô ra phòng khách cô cũng không chịu đi.

Mộ Dung Miên lắc đầu, đành lấy một cái ghế nhỏ cho cô ngồi nhìn vậy.

Vì thế, anh nấu cơm trong bếp, cô ngồi trên ghế ăn táo và nhìn anh.

Trong bếp, âm thanh dao thái, tiếng cháo sôi sùng sục, tiếng xào rau hòa vào nhau làm cho Quý Miên Miên cực kỳ an tâm.

Cô cảm thấy mình là một người bình thường và rất tục tằng, chỉ thích cuộc sống bình thường đơn giản đến đơn điệu, tràn ngập hương vị khói bếp nhân gian, những thứ kinh tâm động phách, khúc chiết, ly kỳ cô đều không thích, và cũng không muốn.

Cô rất muốn cùng người đàn ông mình yêu này sống tại chính căn nhà này.

Mộ Dung Miên nấu cơm xong bèn mang ra ngoài, gọi Quý Miên Miên lại ăn.

Quý Miên Miên ăn một miếng trứng sốt cà chua rồi chợt thở dài: “Cũng chỉ có anh mới nấu ngon...”

Mộ Dung Miên múc cho cô một chén cháo: “Ăn nhiều vào, anh sẽ kéo hết chỗ thịt mà em đã mất trên người quay về.”

Quý Miên Miên cười hắc hắc.

Ăn xong, cô sờ sờ cái bụng đã trương phình lên, cùng anh rửa bát xong thì cùng nhau ngồi xuống: “Em đã chuẩn bị xong rồi, anh nói đi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1761: Từ Diệp Thiều Quang Biến Thành Mộ Dung Miên Thế Nào

Hai người đối mặt nhau, Quý Miên Miên khẩn trương tới mức lòng bàn tay đầy mồ hôi, cô rất muốn biết nhưng cũng lại sợ biết được sự thật này.

Cô muốn biết tất cả những gì xảy ra trên người Diệp Thiều Quang một năm qua, lại sợ sau khi anh kể ra rồi cô sẽ đau lòng.

Mộ Dung Miên thấy Quý Miên Miên khẩn trương tới mức nín thở, ánh mắt nhìn anh chằm chằm, hai tay không tự chủ được siết thật chặt.

Anh vỗ vỗ bả vai cô, bóc cho cô một quả quýt: "Anh nghĩ chắc em muốn biết nhất là tại sao anh lại từ Diệp Thiều Quang biến thành Mộ Dung Miên đúng không?"

Quý Miên Miên gật đầu: "Ừ... Em muốn biết..."

Mộ Dung Miên bóc một miếng quýt đưa vào miệng cô, anh nghĩ nghĩ có lẽ nên bắt đầu nói từ buổi tối hôm ấy.

"Lúc lái xe lao ra khỏi cầu, trước khi bom nổ một giây anh đã nhảy ra khỏi xe, cho nên... bị thương, có điều chưa tới nỗi mất mạng ngay lúc đó."

Quý Miên Miên cầm lấy một tay anh: "Sau khi anh rơi xuống sông, chị Thanh Ti đã cho người xuống hạ du tìm kiếm nhưng mấy ngày cũng không tìm được."

Mộ Dung Miên vỗ vỗ tay cô, nói tiếp: "Anh chưa rơi vào sông thì đã hôn mê rồi, sau đó xảy ra cái gì cũng không biết, đến lúc anh tỉnh lại thì đã là một tháng sau, anh cũng đã ở tận Anh."

"Là Mộ Dung... phu nhân?"

Mộ Dung Miên cười nhẹ: "Đúng thế, là bà ấy, người cứu anh là bà ấy. Anh hỏi bà ấy sao tìm được anh, sao lại đưa anh tới Anh, bà ta nói một con thuyền đánh cá trên sông đã cứu được anh, bà ấy cho người đưa anh tới Anh."

Quý Miên Miên cắn môi, không nói gì.

Mộ Dung Miên xoa xoa mặt cô: “Cảm thấy rất khó tin đúng không?”

Quý Miên Miên gật đầu.

Mộ Dung Miên cười châm biếm một tiếng: “Anh cũng không tin, nhưng thực tế là sau khi anh tỉnh lại thì đã mang gương mặt của Mộ Dung Miên rồi.”

Quý Miên Miên cảm giác chuyện này có rất nhiều thứ chưa được nói rõ: “Anh... có thể kể lại chi tiết hơn không?”

Mộ Dung Miên đưa quýt vào miệng cô: “Ngọt không?”

Cô vội vàng gật đầu: “Ừ, ngọt, anh mau nói cho em biết đi, anh biết là em rất không thông minh, em sẽ không nghĩ được rõ ràng đâu.”

Mộ Dung Miên cười rồi lại tiếp tục nói: “Mộ Dung phu nhân và chồng là Mộ Dung Chí Hoành có một người con trai duy nhất tên là Mộ Dung Miên, đúng lúc anh gặp chuyện không may thì anh ta cũng bị ngã ngựa, tính mạng nguy kịch.”

Quý Miên Miên cảm giác như hiểu ra cái gì, hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Một tuần sau khi anh gặp chuyện không may, bà ấy cho người ta tìm thấy anh đang trọng thương, đưa anh tới Anh, trùng hợp là trên cơ thể anh và con bà ấy có vài bộ phận rất phù hợp. Anh nghĩ đây chính là nguyên nhân mà Mộ Dung phu nhân tìm tới anh, bà ta muốn lấy vài thứ trên người anh để ghép cho con bà ấy, đáng tiếc... Con trai của bà ấy không thể chống đỡ nên chết trước, em nói xem, có phải mạng anh rất lớn hay không?”

Mộ Dung Miên nói nhẹ nhàng bâng quơ, nụ cười nhẹ nhàng trên mặt, ánh mắt nhìn Quý Miên Miên rất dịu dàng, tựa hồ như đang nói một câu chuyện cười, thế nhưng Quý Miên Miên lại cảm giác được ý lạnh thấu xương giữa những câu chữ anh đang kể.

Mộ Dung phu nhân lấy Diệp Thiều Quang để làm vật hy sinh để cứu con trai mình.

Bà ta dựa vào cái gì mà có thể bừa bãi hủy đi sinh mệnh và thân thể của người khác chứ?

Quý Miên Miên hốc mắt cay cay, nắm chặt tay Mộ Dung Miên, tựa hồ như

muốn chịu đựng thay anh.

Mộ Dung Miên cười nói tiếp: “Mộ Dung phu nhân chỉ có một đứa con này, nhưng chồng bà ta lại có rất nhiều thân thích...”

--- O ---

Chương 1762: Anh Không Sợ Chết, Chỉ Sợ Không Còn Được Nhìn Thấy Cô Nữa

"Hơn nữa, chồng bà ấy sức khỏe rất kém, lúc nào cũng có thể mất đi, cho nên con trai của bà ấy không thể chết được, bằng không gia sản to lớn như thế phải làm thế nào? Vì vậy... bà ấy đã biến anh trở thành con trai của mình."

Mộ Dung Miên còn sống thì người thừa kế gia sản nhà Mộ Dung chính là anh ta, nhưng nếu anh ta chết, Mộ Dung Chí Hoành cũng chết, vậy thì một mình Mộ Dung phu nhân làm sao có thể bảo vệ khối tài sản kia cho được?

Hay là nói, không có con thì chồng bà ta chết đi sẽ để lại tài sản đó cho mình bà ta thôi sao?

Mộ Dung phu nhân không phải người phụ nữ bình thường, trong tình huống con trai duy nhất chết đi, bà ta còn có thể bình tĩnh quyết định loại chuyện này, quyết định không hề do dự, điều này người khác không làm được.

Quý Miên Miên vươn tay sờ lên mặt Mộ Dung Miên, cô mấp máy môi muốn nói nhưng lại không thể nói được tiếng nào.

Mộ Dung Miên ôm lấy cô: "Đừng sợ, khuôn mặt này cũng rất hợp với anh, cho dù không dùng khuôn mặt này thì anh cũng không thể dùng gương mặt kia nữa. So với việc sử dụng một gương mặt đầy sẹo lồi lõm để làm em sợ thì anh cảm thấy thích khuôn mặt này hơn."

Mộ Dung phu nhân nói khuôn mặt kia của anh đã bị hủy hoại, hơn nữa bị ngâm nước quá lâu nên các vết thương đều thối rữa và nhiễm trùng, muốn sống sót thì chỉ có cách duy nhất là cấy da mới.

Đối với vẻ bên ngoài, anh chưa từng coi nó là quan trọng, chỉ cần còn sống thì sống dưới gương mặt của ai cũng được.

Quý Miên Miên ghé vào ngực anh, ôm chặt lấy eo anh, lắc đầu: "Em không sợ... Em không bao giờ sợ..."

Cô chỉ cảm thấy đau lòng, trong suốt một năm, anh phải trải qua cuộc sống không thuộc về mình, ngay cả nghĩ cô cũng không hề nghĩ tới điều đó.

Trên người Mộ Dung Miên chỗ nào cũng thấy sẹo, có đôi khi cô còn không dám đếm xem có bao nhiêu cái nữa.

Mộ Dung Miên thản nhiên nói: "Anh sống, con bà ấy chết, dù mục đích ban đầu của bà ấy là gì thì bà ấy cũng đã cứu anh, đây là điều không thể không thừa nhận. Hơn nữa, mọi dữ liệu về Diệp Thiều Quang đã bị xóa bỏ, anh chỉ có thể sống dưới thân phận Mộ Dung Miên này, anh nợ bà ấy một mạng."

Mộ Dung phu nhân ngoài cho anh gương mặt của con trai bà ấy, còn dốc hết tâm tư thay đổi tất cả những bề ngoài khác của anh.

Người phụ nữ này thật sự rất lạnh lùng, đã chỉnh sửa khắp người anh đến máu chảy đầm đìa.

Mộ Dung Miên đã chết, còn anh dùng gương mặt của người ta, dùng trái tim của người ta, dùng tên của người ta để sống sót.

Nhưng dù anh có dùng tên của Mộ Dung Miên thì cũng sẽ không sống cuộc sống mà anh ta từng sống, anh muốn tự mình đi đường của mình.

Lúc trước được người ta vớt lên từ dưới sông, anh toàn thân không lành lặn, toàn bộ cơ thể này gần như phải lắp ráp lại một lần.

Chân bị gãy, xương sườn gãy, tỉnh lại ở tháng thứ 2, bác sĩ nói có lẽ anh sẽ bị liệt cả đời, không có cách nào để đứng lên lần nữa.

Mộ Dung Miên dùng thời gian 10 tháng để khôi phục lại, ngã xuống không biết bao nhiêu lần mới có thể đứng được trên hai chân của mình, sống cuộc sống của người bình thường.

Bác sĩ phẫu thuật cho anh nói rằng sự tồn tại của anh là một kỳ tích.

Ông ấy làm trong ngành nhiều năm cũng chưa từng thấy một ai chân bị thương đến như thế mà còn có thể đứng dậy.

Nhưng ông ấy không biết, Mộ Dung Miên có thể đứng lên một lần nữa, tín niệm duy nhất khiến anh có thể kiên trì chống đỡ từng ngày một đó là trở lại bên cô, trở về...

Có lẽ, khi yêu một người nào đó thực sự thì trên đời này chẳng còn có gì đáng để sợ hãi với nữa.

Anh không sợ đau, không sợ chết, chỉ sợ rốt cuộc không thể gặp lại cô.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1763: Cô Ấy Là Vợ Anh, Anh Phải Dẫn Cô Đi Cùng

Quý Miên Miên ôm chặt lấy eo Mộ Dung Miên: "Em sẽ đi cùng anh, anh nợ bà ấy thì em sẽ giúp anh trả, dù anh muốn làm gì cũng được, chỉ cần không bỏ lại em thì chúng ta sẽ cùng đối mặt."

Mộ Dung Miên an ủi cô: "Sự tình, kỳ thật... cũng không có gì phiền toái cả. Mộ Dung phu nhân sợ sau khi chết thì địa vị của bà ấy ở nhà Mộ Dung sẽ không còn, những người họ hàng của chồng bà ấy sẽ cướp hết gia sản, ra tay hãm hại bà ấy. Việc anh cần làm là giúp bà ấy củng cố địa vị của mình."

Tuy rằng đầu óc Quý Miên Miên khá ngu ngơ nhưng cô vẫn biết những tranh đua ích lợi trong chuyện này đáng sợ thế nào.

Nếu Mộ Dung gia có thể dễ dàng giải quyết như thế thì Mộ Dung phu nhân cũng không cho Diệp Thiều Quang gương mặt của cả con trai mình.

Chuyện này nhất định rất phiền toái, rất nguy hiểm, cho nên thân phận này của Mộ Dung Miên phải tồn tại, quyết không thể để người ta biết là anh ta đã chết.

Bà ấy biến Diệp Thiều Quang thành Mộ Dung Miên là vì hy vọng anh có thể giúp được mình, khiến cho địa vị của bà ấy ở nhà Mộ Dung được củng cố, không bị đám họ hàng kia cướp đi.

Nhưng tình huống bên đó cụ thể thế nào thì Quý Miên Miên không biết, cô chỉ biết một điều duy nhất đó là chắc chắn sẽ không thái bình.

Quý Miên Miên ngẩng đầu hỏi: "Chúng ta sang đó cần phải làm gì?"

"Không cần làm gì cả, chỉ cần ở bên cạnh Mộ Dung Chí Hoành làm một đứa con hiếu thảo, để ông ấy yên tâm ra đi và giao Mộ Dung gia lại cho anh, vậy là xong." Mộ Dung Miên nói rất nhẹ nhàng.

Quý Miên Miên hồ nghi nói: "Chỉ... đơn giản vậy thôi sao?"

Mộ Dung Miên cười nói: "ĐƯơng nhiên, chỉ đơn giản thế thôi, ai cũng biết Mộ Dung Chí Hoành rất yêu thương con trai duy nhất của mình, chỉ cần cái tên Mộ Dung Miên còn tồn tại thì anh ta chính là người thừa kế duy nhất của

nhà Mộ Dung, hợp pháp, không ai có thể dị nghị được.”

Chờ sau khi Mộ Dung Chí Hoành qua đời, quyền thừa kế thuộc về Mộ Dung Miên, như thế cũng không khác gì rơi vào tay Mộ Dung phu nhân cả.

Đợi hết thảy an ổn trở lại, anh sẽ bàn giao lại hết số tài sản này cho Mộ Dung phu nhân.

Mộ Dung Miên cân nhắc trong lòng như thế, cảm thấy không có gì sai biệt lắm.

Hy vọng không xảy ra sự việc ngoài ý muốn nào.

Mộ Dung Miên nói những lời này làm cho Quý Miên Miên cảm thấy rất an tâm: “Vậy... Mộ Dung Chí Hoành liệu có nhận ra anh không phải Mộ Dung Miên không?”

Mộ Dung Miên lắc đầu: “Yên tâm, sẽ không đâu... Gương mặt này của anh và con trai ông ấy giống nhau như đúc, sao có thể nhận ra chứ?”

Một năm qua, Mộ Dung phu nhân đưa cho anh rất nhiều ảnh tư liệu về Mộ Dung Miên trước kia để anh bắt chước, hơn nữa nói với anh rất nhiều chuyện tình về Mộ Dung Miên, bà ấy còn sợ anh lộ sơ hở hơn cả anh.

Nếu Mộ Dung Chí Hoành biết Mộ Dung Miên là giả, con trai ông ấy đã chết, còn anh chỉ là thế thân do vợ ông ấy tìm về, vậy thì chắc chắn sẽ không để lại cho họ một phần gia sản nào.

Với sự thông minh của anh, dùng một năm học tập, bắt chước một người là đủ rồi.

Quý Miên Miên lo lắng bắt lấy cánh tay anh: “Em hơi lo sợ...”

Con người luôn có sự sợ hãi với những gì mình chưa biết, Quý Miên Miên chưa bao giờ tới Anh, trong nhà Mộ Dung có cái gì cô đều hoàn toàn không biết.

Mộ Dung Miên nhìn thấy vẻ lo lắng không yên của Quý Miên Miên thì hơi tự trách mình, nếu không phải tại anh thì cô cũng không phải đối mặt với những chuyện thế này, là anh kéo cô vào.

“Đừng sợ, thực ra không nguy hiểm thế đâu, em cứ coi như anh tới đó quay

một bộ phim đi.”

Quý Miên Miên gật đầu: “Vậy giờ anh... Mặt đã ổn định chưa?”

Mộ Dung Miên cúi đầu lại gần để cô nhìn: “Tốt mà, em xem, ngay cả sẹo cũng không có.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1764: Em Nói Xem Thể Lực Của Anh Có Được Không?

Quý Miên Miên nhẹ nhàng vuốt ve trên mặt anh, rẽ tóc trên đầu ra để nhìn thấy vết sẹo khâu lại, đúng là khôi phục rất tốt, không biết đã dùng kỹ thuật phẫu thuật gì mà ngay cả sẹo cũng nhìn không rõ ràng.

Phải tới lúc tự mình lau tóc cho anh, Quý Miên Miên mới nhìn thấy mấy vết sẹo đó.

Quý Miên Miên nhớ tới những vết thương trên người anh, vội hỏi: "Trên người anh có rất nhiều vết thương là do đâu, bác sĩ Lý nói anh đã trải qua không ít cuộc giải phẫu lớn."

"Toàn là giải phẫu bình thường thôi, vì trên người anh có rất nhiều vết thương, như một cỗ máy bị hỏng hóc đủ mọi chỗ ấy, cần phải tu bổ suốt một năm, nhưng hiện tại cũng không sao rồi mà, em cứ nhìn sự lợi hại buổi tối của anh thì biết."

Quý Miên Miên đỏ mặt: "Anh nói chuyện chẳng đứng đắn gì hết, nếu thân thể này của anh đã ổn định thì chắc chắn bác sĩ Lý sẽ không dặn dò em đưa anh đi làm kiểm tra."

"Bác sĩ luôn lo lắng xa hơn bệnh nhân mà, nhưng anh thật sự không sao đâu. Em không phải sợ, đến đây, anh nói với em tình huống của nhà Mộ Dung, để sang đó còn biết đường ứng đối cho thỏa đáng." Mộ Dung Miên mặt không đổi sắc lảng sang chuyện khác.

Quý Miên Miên vừa nghe đã vội vàng gật đầu: "Ừ, anh nói đi, em sẽ cố gắng nhớ hết."

"Nhà Mộ Dung từ trước tới nay đều do Mộ Dung Chí Hoành cầm quyền, tuy rằng thân thể ông ta không tốt, phần lớn thời gian nằm ở bệnh viện đều lâm vào hôn mê, nhưng ông ta vẫn nắm rất chắc tài vụ của nhà Mộ Dung. Cho nên Mộ Dung phu nhân lo lắng, nếu ông ta biết con trai mình đã chết, chỉ sợ Mộ Dung Chí Hoành sẽ không cho bà ấy một phân tiền nào sau khi chết."

Dù nhà Mộ Dung có nhiều người họ hàng rất khó thu phục nhưng anh vẫn cảm thấy người khó thu phục nhất chính là lão nhân kia.

Quý Miên Miên hỏi: "Người này tính tình thế nào?"

Mộ Dung Miên dịu dàng đáp: "Tính tình rất tốt, là một người rất cơ trí, có rất nhiều chuyện ông ấy đều hiểu rõ nhưng không muốn nói. Chỉ là tuổi cao nên nhiều khi xử lý công việc có chút không hiểu ý người khác, em không cần phải sợ."

Quý Miên Miên gật đầu: "Đến lúc đó em có phải gặp... mẹ anh không?"

Mộ Dung Miên mỉm cười: "Đương nhiên phải gặp rồi. Giờ em là vợ anh, anh là anh ta... xem như là con bà ấy đi, anh tất nhiên phải dẫn em đi gặp bà ấy rồi."

Anh đưa Quý Miên Miên là muốn nói với Mộ Dung phu nhân rằng, cho dù bà ấy có cho anh mạng sống thì cũng đừng mong có thể khống chế anh.

Anh có thể giúp bà ấy, nhưng phải dùng phương pháp của riêng anh.

Quý Miên Miên vừa nghe đã thấy bồn chồn.

"Hết thảy đã có anh rồi, đừng lo lắng."

"Tuần sau chúng ta phải đi sao?"

"Ừ, tuần sau."

"Vậy... Em phải chuẩn bị đầy đủ một chút."

Mộ Dung Miên vuốt ve mặt cô, nói: "Em rất tốt rồi, không cần chuẩn bị gì cả, anh nói với em để em chuẩn bị tinh thần một chút thôi chứ không phải để em đem nó làm thành gánh nặng cho mình."

Quý Miên Miên gật đầu: "Ừm, em hiểu, vậy... ngày mai chúng ta đi thăm chị Thanh Ti. Em theo anh sang đó thì phải nói với chị ấy một câu."

Mộ Dung Miên gật đầu: "Được..."

Sau khi xác định sẽ đi cùng Mộ Dung Miên, tâm tình Quý Miên Miên dần dần thả lỏng và bình tĩnh lại, mặc dù trong lòng vẫn có một chút lo lắng.

Nhưng ít nhất cô đã biết sẽ không phải rời khỏi anh, có lời cam đoan này, Quý Miên Miên cảm thấy cho dù phía trước có mãnh hổ thì cô cũng không

sợ.

...

Ngày thứ hai, hai người tới Nhạc gia.

Hiện giờ cuộc sống của Yến Thanh Ti rất nhàn nhã, thanh thản và đầy hưởng thụ...

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1765: Rất Muốn Nhanh Chóng Sinh Một Đứa

Yến Thanh Ti từng nghĩ, sau khi sinh con cô vẫn sẽ tiếp tục phát triển sự nghiệp, tiếp tục cố gắng.

Nhưng sự thật là sau khi có con, bầu không khí trong nhà cũng thay đổi, dù có ra ngoài một chút cũng thấy nhớ con ở nhà, làm việc không yên ổn một chút nào.

Vì thế, Yến Thanh Ti lại tiếp tục ở nhà nuôi con, nếu có bộ phim nào quay ở Lạc Thành mà kịch bản không tệ thì cô sẽ nhận, còn lại các hoạt động, sự kiện khác cô đều từ chối hết.

Sau khi Quý Miên Miên vào phòng khách Nhạc gia thì nghe thấy giọng nói bi bô của Hạnh Nhân: “Mẹ... mẹ...”

Tiếng gọi rất vang, tuy mỗi lần chỉ phát ra được một tiếng, chữ “mẹ” cũng chưa được tròn, nhưng có thể nghe rõ ràng là nó đang gọi ai.

Quý Miên Miên vui mừng kinh ngạc: “Oa... Hạnh Nhân biết gọi mẹ rồi sao?”

Yến Thanh Ti tiếp đón họ vào nhà: “Đúng thế, đói bụng, rốt ruột, không thích chơi với ba thì đều gọi mẹ... Thằng nhóc này thực sự rất tinh quái...”

“Để em ôm một cái, để em ôm một cái nào...” Quý Miên Miên vươn tay ra, sốt ruột nói.

Yến Thanh Ti nhét Hạnh Nhân vào lòng cô, vẫy vẫy cánh tay: “Thằng nhóc này càng ngày càng nặng, chị sắp không bế nổi rồi.”

Quý Miên Miên dùng mặt cọ cọ mặt Hạnh Nhân, cao hứng nói: “Sao Hạnh Nhân lại đáng yêu thế này? Hạnh Nhân có còn nhớ dì không? Dì là dì Miên Miên đây...”

Hạnh Nhân là một thằng bé rất cao ngạo, nếu đưa nó ra ngoài, khi nhìn thấy mấy đứa cùng tuổi khác, vẻ mặt nó luôn là không ưa. Nếu có người không quen ôm nó, nói chuyện với nó thì nó còn không thèm ứng phó, chỉ nâng mắt lên nhìn đúng một lần rồi lại cúi đầu nhìn chân mình.

Với Quý Miên Miên nó cũng có chút ấn tượng, vì thế cũng cho cô một chút mặt mũi, cười một cái với cô.

Thằng nhóc mập mạp trắng trẻo, mắt to, mi cong, còn xinh hơn cả con gái nhà người ta, Hạnh Nhân càng lớn càng đẹp mắt, thừa hưởng hết những gen trội tốt nhất của cả cha và mẹ.

"Oa, sao Tiểu Hạnh Nhân của chúng ta lại đáng yêu thế này?" Quý Miên Miên ôm Hạnh Nhân không muốn buông ra.

Nay fan của Yến Thanh Ti đã chuyển hơn nửa sang thành fan của Hạnh Nhân, trên weibo của cô cũng suốt ngày chỉ có mấy tin cầu tung ảnh của Hạnh Nhân mà thôi.

Hàn huyên một hồi, Yến Thanh Ti hỏi: "Sao hôm nay hai người lại tới đây, có việc gì à?"

Mộ Dung Miên nhìn Quý Miên Miên thích Hạnh Nhân như thế thì trong lòng đang nghĩ tới phải nhanh chóng sinh lấy một đứa con, con trai hay con gái đều tốt.

Nghe Yến Thanh Ti hỏi, anh quay đầu đáp: "Đúng, là có một việc."

"Chuyện gì?"

Quý Miên Miên nắm lấy cái tay nhỏ của Hạnh Nhân, đáp: "Là... Chị Thanh Ti, em muốn đi cùng anh ấy tới Anh một chuyến."

Yến Thanh Ti sửng sốt: "Đi bao lâu?"

Mộ Dung Miên thành thật trả lời: "Có lẽ là một thời gian dài, cũng có lẽ sẽ rất nhanh."

Nếu mọi chuyện thuận lợi thì hai người sẽ nhanh chóng quay về, nếu không thuận lợi thì có khi phải ở lại tới vài năm.

Sự tình chưa xảy ra, không ai có thể nói trước được.

Yến Thanh Ti hỏi: "Nguyên nhân là gì?"

"Nguyên nhân là... bên đó có việc, tôi phải đi."

Quý Miên Miên ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Miên rồi nói: “Em không muốn để anh ấy đi một mình, anh ấy ở đâu thì em phải ở đấy.”

“Nghĩ kỹ rồi sao?”

“Vâng, đã nghĩ kỹ rồi.”

Yến Thanh Ti xoa xoa cằm, nhìn hai người, sau một lát liền nói: “Vậy thì đi thôi, nhưng hai người không định nói chuyện xảy ra một năm qua nói cho tôi nghe à?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1766: Yêu Cầu Duy Nhất Của Tôi Là Phải Bảo Vệ Tốt Cho Cô Ấy

Mộ Dung Miên trầm mặc một lúc rồi cười: “Cũng không có gì phải giấu cô cả, mà có lẽ cô cũng đoán được rồi.”

“Mặt của tôi là mặt của con trai Mộ Dung phu nhân, con trai của bà ấy không thể chết được, dù bằng cách nào thì người có tên Mộ Dung Miên ấy cũng phải còn sống.”

Yến Thanh Ti là người thông minh, Mộ Dung Miên chỉ cần nói vậy là cô đã đủ hiểu. Cô lục lại tư liệu về nhà Mộ Dung trong đầu, nói: “Nghe nói Mộ Dung Chí Hoành không còn sống được bao lâu nữa, nếu lúc này Mộ Dung Miên mà chết thì sẽ không còn người thừa kế thứ nhất của nhà Mộ Dung nữa, vậy thì địa vị của Mộ Dung phu nhân cũng bị đe dọa. Bà ấy muốn có gia sản của nhà Mộ Dung, không muốn bị những người họ hàng kia hãm hại thì chỉ có thể dùng cách này, đúng không?”

Quý Miên Miên khiếp sợ thốt lên: “Chị, chị... thật là giỏi, chị nói câu nào câu đấy đều chuẩn hết.”

Yến Thanh Ti khoát tay: “Tôi không quan tâm mấy chuyện này, tôi chỉ muốn biết làm sao Mộ Dung phu nhân tìm được anh, ở cách xa vạn dặm như thế, sao bà ta biết được thân thể anh và Mộ Dung Miên phù hợp với nhau?”

Quý Miên Miên không biết Mộ Dung Miên đã thay đổi những gì trên cơ thể kia, nhưng Yến Thanh Ti biết.

Ngày đó sau khi kiểm tra qua loa, Lý Nam Kha đã nói với Yến Thanh Ti rằng có khả năng anh đã làm giải phẫu tim.

Giải phẫu tim tuy rằng không hiếm thấy nhưng độ yêu cầu thích hợp vô cùng cao.

Lòng bàn tay Mộ Dung Miên đầy mồ hôi, Yến Thanh Ti biết rất nhiều, anh sợ cô sẽ nói ra những điều không nên nói nên vội giải thích: “Bà ấy tìm thấy tôi không phải ngày một ngày hai. Sau khi con của bà ấy gặp chuyện không may, bà ấy đã về nước, giám thị tôi từ xa mấy ngày. Lúc tôi từ trên cầu ngã xuống, họ đã tìm được tôi bằng tốc độ nhanh nhất, vớt tôi lên rồi đưa ngay tới Anh.”

"Anh vẫn không..." Yến Thanh Ti dừng lại, cô nghe ra ý tứ trong lời nói của Mộ Dung Miên rõ ràng đang lảng tránh vấn đề của mình. Nhìn biểu tình của Miên Miên, có lẽ là còn chưa biết chuyện này, một khi đã như vậy thì cô cũng không muốn nhắc đến nữa.

Tuy rằng cô cảm thấy anh còn cất giấu một vài bí mật không muốn nói ra, nhưng anh chắc chắn sẽ không làm tổn thương tới Miên Miên, những chuyện khác cô không có quyền bắt anh nói ra được.

Nhưng chắc chắn quan hệ giữa Mộ Dung phu nhân và Mộ Dung Miên không chỉ đơn giản như thế này.

Yến Thanh Ti nói: "Bỏ đi, trong lòng anh chắc cũng rõ ràng, tôi không phải đối Miên Miên đi theo anh, nhưng tôi có một yêu cầu, anh cần phải bảo vệ tốt cho nó. Nếu ở bên đó xảy ra chuyện gì, nên nhớ tôi ở bên này vĩnh viễn là đường lui của hai người."

Mắt Quý Miên Miên đỏ lên, nhìn Yến Thanh Ti.

Mộ Dung Miên chân thành nói: "Cảm ơn."

...

Một tuần trôi qua rất nhanh, sau khi nói lời từ biệt với cả nhà Yến Thanh Ti, Quý Miên Miên theo Mộ Dung Miên lên máy bay sang Anh.

Máy bay cất cánh, nhìn thành thị càng ngày càng cách xa, trong lòng Quý Miên Miên có một cảm xúc không thể nói thành lời.

Mộ Dung Miên ôm cô vào lòng, nói: "Chúng ta sẽ còn trở về..."

"Ừm..."

Sau một chặng bay dài, rốt cuộc cũng đến nơi cần đến.

Mộ Dung Miên nắm tay Quý Miên Miên ra khỏi sân bay liền gặp người tới đón họ.

Một loạt những người đàn ông thân hình cao lớn cúi đầu với anh, nói: "Thiếu gia, mời lên xe."

Cửa xe mở ra, Mộ Dung Miên thấy Mộ Dung phu nhân ngồi ở trong, bà ta

hừ lạnh một tiếng: “Còn biết trở về ư? Lên xe đi.”

Đột nhiên bà ta dừng lại khi thấy Quý Miên Miên, gương mặt trang điểm tinh xảo liền trở nên vặn vẹo: “Con... Con còn dám dẫn nó tới đây, con muốn chết à?”

Mộ Dung Miên cong môi, ôm lấy Quý Miên Miên cười nói: “Mẹ à, cô ấy là vợ của con, là con dâu của mẹ, tất nhiên con phải dẫn cô ấy về nhà rồi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1767: Bà Biết Tôi Ghét Gì Ở Bà Nhất Không?

Mộ Dung phu nhân tức tới hai mắt sắp phun lửa, nhưng vì đang ở bên ngoài, xung quanh có lái xe và vệ sĩ của nhà Mộ Dung nên bà ta chỉ có thể nén lại, dùng tiếng Hán quát lên: “Mộ Dung Miên, cậu có biết cậu đang nói gì không hả?”

Mộ Dung Miên vẫn duy trì vẻ mặt tươi cười, nói: “Tất nhiên tôi biết, không cần bà phải nhắc nhở.”

Mộ Dung phu nhân hít sâu một hơi, cố nén cơn giận: “Lập tức, lập tức... đưa cô ta về, tôi nghĩ cậu không biết mình sắp phải đối mặt với cái gì đâu? Cậu đem cô ta tới đây làm gì, cậu chỉ muốn cục diện thêm rối loạn thôi đúng không?”

Quý Miên Miên định lên tiếng thì Mộ Dung Miên đã đè vai cô lại, cực kỳ không kiên nhẫn đáp: “Bà không cần phải nhắc, tôi cũng không muốn tranh cãi với bà về vấn đề này ở đây. Hôm nay tôi muốn nói rõ cho bà biết, nếu tôi đã mang vợ mình tới đây nghĩa là đã quyết định rồi. Nếu bà muốn đuổi cô ấy đi, vậy cũng được, chúng tôi sẽ cùng đi, tôi sẽ mua vé máy bay quay về.”

Mộ Dung phu nhân tức tới nỗi gân xanh nổi đầy trên trán: “Cậu... Tốt... tốt... Cậu còn dám uy hiếp tôi.”

Đám vệ sĩ nhìn họ đầy nghi hoặc, Mộ Dung Miên nói với Mộ Dung phu nhân bằng giọng lạnh lùng: “Không phải uy hiếp, tôi chỉ không thích bị bà khống chế. Nên làm gì, nên làm thế nào tôi đều có dự tính, ngoài ra... nếu bà vẫn còn cố ý dây dưa vấn đề này, tôi cảm thấy có lẽ cũng chẳng cần phải quay về với bà đâu.”

Mộ Dung phu nhân cũng ý thực được đúng là mình đã hơi quá nên đành nói: “Lên xe.”

Mộ Dung Miên kéo Quý Miên Miên lên xe, không khí bên trong xe cực kỳ lạnh lẽo, Mộ Dung Miên cầm lấy tay cô.

Tuy rằng cô vẫn cảm thấy bất an trong lòng, nhưng có anh ở đây, cô cũng không thấy sợ hãi lắm.

Xe chạy trên đường, Quý Miên Miên nhanh chóng nhìn những dãy nhà lui

dần về phía sau lưng, hai bên đường đi lại toàn là người nước ngoài, những hàng chữ trên các cột mốc đều hoàn toàn xa lạ với cô.

Mộ Dung phu nhân rốt cuộc không nhịn được, nói: “Mộ Dung Miên, nếu cậu thật sự thích cô ta thì sẽ không mang cô ta tới đây. Cậu cho là Mộ Dung gia chỉ là một hồ nước nông thôi sao?”

Bà ta cố gắng giữ cho giọng mình được bình tĩnh, dù có lọt vào tai người khác cũng chỉ như đang nói chuyện phiếm mà thôi.

Ngón tay cái của Mộ Dung Miên chậm rãi xoa xoa trên mu bàn tay Quý Miên Miên, ánh mắt anh rét lạnh, khinh thường và châm chọc, sau một hồi im lặng, anh đáp: “Mộ Dung phu nhân, bà có biết tôi ghét nhất ở bà điều gì không?”

Mộ Dung phu nhân kinh hãi: “Cậu nói cái gì?”

Mộ Dung Miên dịu dàng trấn an Quý Miên Miên nhưng thanh âm lại lạnh thấu xương: “Tự cho là đúng, luôn muốn nắm mọi thứ trong tay, luôn nghĩ chỉ có mình là duy nhất, luôn cho rằng người khác phải nghe lời bà...”

Mộ Dung phu nhân vất vả lắm mới ngăn được lửa giận muốn tăng vọt một lần nữa: “Cậu...”

Mộ Dung Miên không cho bà ta cơ hội mở miệng, khinh thường: “Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì mà bà bắt người khác phải nghe lời bà? Mạng của tôi là do bà cứu, điều này đúng, tôi nợ bà tôi sẽ trả, nhưng trả thế nào thì phải do tôi quyết định.”

“Tôi nhắc lại lần cuối, sau này phiền bà đừng bao giờ đứng trước mặt tôi hoa tay múa chân, đừng làm tôi coi thường hay chán ghét bà. Còn nữa... Lúc trước bà cứu tôi vì mục đích xấu xa gì tôi không muốn nói lại, trong lòng chúng ta đều rất rõ ràng, không tất yếu phải nói ra làm gì. Vậy nên bà đừng có bày ra cái bộ dáng như ân nhân cứu mạng trước mặt tôi, tôi không thiếu nợ bà đâu.”

Quý Miên Miên kinh ngạc nhìn Mộ Dung Miên, đây là lần đầu tiên anh tỏ vẻ ghét người khác ra mặt thế này.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1768: Con Mang Vợ Con Về Rồi Đây

Trong lời nói sắc bén mà chua ngoa của anh, Quý Miên Miên có thể cảm nhận được sự ghét bỏ của anh đối với Mộ Dung phu nhân.

Quý Miên Miên cảm thấy hình như Mộ Dung Miên còn đang nói dối mình điều gì đó.

Anh luôn là người không bao giờ thèm để ý tới người khác bởi vì anh không muốn lãng phí thời gian cho những người mà mình ghét.

Nhưng Mộ Dung phu nhân lại khác, rốt cuộc là tại sao?

Một năm qua đã có chuyện gì xảy ra mà có thể làm cho anh chán ghét người ta tới mức độ này?

Mộ Dung phu nhân sợ hãi nhìn Mộ Dung Miên, trên mặt đầy vẻ không thể tin: "Cậu... cậu..."

Mộ Dung Miên nhẹ nhàng nắm lấy tay Quý Miên Miên, lạnh lùng nói tiếp: "Tôi muốn làm gì tôi sẽ tự sắp xếp, nếu cần tới bà tôi cũng sẽ báo trước. Những chuyện tôi làm hy vọng bà đừng có nhúng tay vào, Miên Miên càng không thể động, nếu không tôi sẽ không chắc mình sẽ làm ra chuyện gì đâu."

"Mộ Dung Miên, cậu..."

"Mộ Dung phu nhân, tôi nghĩ bà còn chưa được chứng kiến thủ đoạn của tôi, nhưng không sao, bà sẽ nhanh chóng được thấy thôi. Giờ chúng ta xem như là quan hệ hợp tác, bà chỉ cần nhớ kỹ một câu này, đừng có động vào điểm mấu chốt của tôi thì những chuyện khác sẽ dễ dàng nói chuyện thôi." Anh đã từng nói với Mộ Dung phu nhân, điểm mấu chốt của anh chính là Quý Miên Miên.

Cô tốt, mọi người đều được tốt, nếu cô xảy ra chuyện, anh tuyệt sẽ không cho người ta sống tốt, dù cho đối phương là ai, thậm chí là người đã cứng mạng mình như Mộ Dung phu nhân cũng không ngoại lệ.

Mộ Dung phu nhân nhìn Mộ Dung Miên, có thể cảm nhận được một cỗ nguy hiểm từ trên người anh tản ra, khác hẳn với người mà bà ta từng đối mặt trước kia...

Bà ta liếc mắt nhìn Quý Miên Miên một cái, đều là vì đứa con gái này mà Mộ Dung Miên không còn ngụy trang vẻ ẩn nhẫn như trước đây nữa.

Bà ta cực kỳ không ưa Quý Miên Miên, Mộ Dung Miên rốt cuộc thích cô gái bình thường không thể bình thường hơn này ở điểm nào mới được chứ?

Mộ Dung Miên không nói gì nữa mà ôm lấy bả vai Quý Miên Miên, lặng lẽ trấn an cô.

Quý Miên Miên ngẩng đầu cười với anh.

Cô không sao, rất tốt.

Dù sao Mộ Dung phu nhân cũng không thích cô, cô cũng không cần phải suy nghĩ nên lấy lòng bà ta thế nào.

Rốt cuộc cũng tới Mộ Dung gia, xe tiến vào cổng lớn, Quý Miên Miên mới nhận ra nhà Mộ Dung này ở Anh giàu có cỡ nào. Biệt thự lớn như một tòa thành, từ cổng chính đi tới trước biệt thự phải qua một quãng đường rất dài, vườn hoa, điêu khắc, đài phun nước, không khác gì các thành cổ ở châu Âu giai đoạn thế kỷ thứ 13.

Mộ Dung phu nhân nói: “Để cô ta đợi ở đây, mẹ đưa con đi gặp... cha mình.”

Mộ Dung Miên mỉm cười: “Mẹ chắc cũng hiểu, nếu cô ấy xảy ra chuyện gì thì sẽ rất không có lợi cho mẹ đâu.”

“Con...”

Mộ Dung phu nhân sắc mặt dữ tợn, cắn răng ra lệnh: “Bảo vệ cô ta thật tốt, chúng tôi đi rồi sẽ quay lại, không được để bất kỳ ai tới gần cô ta.”

“Cảm ơn mẹ.” Anh xoay người nói với Quý Miên Miên. “Anh đi một lát rồi về.”

Quý Miên Miên gật đầu: “Ừ...”

Mộ Dung Miên theo Mộ Dung phu nhân đi gặp Mộ Dung Chí Hoành.

Anh không muốn đưa Miên Miên đi ngay vì sức khỏe của Mộ Dung Chí Hoành quá yếu, anh nên tới thăm ông ta trước đã.

Đến nơi, Mộ Dung Miên đẩy cửa ra, đi tới bên giường bệnh, cười nói: “Ba, con đã về rồi.”

Người trên giường bệnh cực kỳ suy yếu, phải duy trì sinh mệnh bằng truyền dịch và bình dưỡng khí. Đôi mắt đục ngầu của ông ta nhìn rõ Mộ Dung Miên thì có thêm một chút ánh sáng, ông ta run run vươn tay ra.

Mộ Dung Miên nhanh tay cầm lấy, Mộ Dung Chí Hoành nói trong đứt quãng: “Ba... Nguyện vọng lớn nhất của ba trước khi chết chính là... nhìn con kết... hôn... Ba đã giúp con... an bài... một cuộc...”

Mộ Dung Miên mỉm cười ngắt lời ông ta: “Ba, con kết hôn rồi, con mang vợ con trở lại thăm ba.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1769: Con Đã Kết Hôn Với Cô Gái Mà Con Yêu

Gương mặt già nua của Mộ Dung Chí Hoành sửng sốt một chút, trong đôi mắt chẳng còn nhiều sức sống xuất hiện vẻ không thể tin được.

Mộ Dung Miên mỉm cười nói: “Ba, con hiểu ý ba, ba hy vọng được nhìn thấy con lấy vợ, sinh con, lần này con về chính là để giúp ba không còn điều gì tiếc nuối nữa.”

Bàn tay của Mộ Dung Chí Hoành đang nắm lấy tay Mộ Dung Miên hơi cứng lại, sau đó siết mạnh: “Ai... Ai?”

Mộ Dung Miên hơi đau tay, ông già này bệnh đã thành như vậy mà không ngờ còn có thể bộc phát được sức lực lớn như thế.

Anh mỉm cười, sắc mặt không thay đổi, vẫn cười nhẹ nhàng: “Là một cô gái tốt, ba phải tin tưởng ánh mắt của con. Đợi ngày mai con sẽ đưa cô ấy tới gặp ba, con nghĩ ba sẽ cực kỳ thích cô ấy.”

Sắc mặt Mộ Dung Chí Hoành vốn đã kém giờ càng trở nên khó nhìn hơn, mở miệng muốn nói gì đó nhưng lại chỉ có thể thở dốc, ông ta cố gắng nói: “Không... Không được...”

Mộ Dung Miên nhẹ nhàng vươn tay giúp ông ta nhuận khí: “Ba, sao thế ạ? Sao lại không được, chẳng lẽ ba không muốn con cưới một cô gái mà con yêu sao? Trước kia không phải ba từng nói muốn thấy con sớm lấy vợ để nhà Mộ Dung sớm có người hương khói sao? Con vất vả lắm mới gặp được một cô gái mình thích, ba chưa gặp mà đã phản đối rồi ư?”

Thực tế, Mộ Dung Miên là một người cực kỳ yêu thích vận động và thám hiểm, bình thường tâm tính không thích bị trói buộc một chỗ, từng có hai bạn gái nhưng cũng không qua lại lâu. Mộ Dung Chí Hoành và con trai có tình cảm rất tốt, lần nào cũng nói hy vọng sớm nhìn thấy anh ta lấy vợ, kết hôn, sinh con kế thừa gia nghiệp.

Anh vỗ vỗ tay Mộ Dung Chí Hoành, nói: “Ba, ba đừng gấp được không? Thân thể này của ba không thể xúc động được, chờ ngày mai con sẽ đưa cô ấy tới thăm ba, để ba liếc mắt nhìn một cái trước, có được không?”

Sắc mặt Mộ Dung Chí Hoành vàng như đất, gắt gao nắm lấy tay Mộ Dung Miên: “Không được... Con... phải kết hôn... phải kết hôn...”

Mộ Dung Miên không để ông ta nói xong đã ngắt lời: “Ba, con đã kết hôn rồi, không chừng trong bụng Miên Miên cũng đã có con của con rồi. Con không muốn ba lưu lại hối tiếc gì, con muốn ít nhất ba có thể nhìn thấy cháu trai hoặc cháu gái của mình...”

Mộ Dung Chí Hoành mở miệng, có thể nghe thấy âm thanh hô hấp của ông ta nặng nề, con mắt trừng lên, số liệu trên máy móc đặt bên cạnh giường đều bắt đầu nhảy loạn: “Ba... Ba...”

Ông ta rất muốn nói chuyện nhưng đáng tiếc nói không nên lời. Mộ Dung Miên vội vàng rung chuông gọi bác sĩ.

Rất nhanh, bác sĩ, y tá lục tục kéo vào, tiêm thuốc cho Mộ Dung Chí Hoành để ông ta ổn định trở lại.

Mộ Dung Miên nói: “Ba, người nghỉ ngơi đi, con về rồi sẽ không đi nữa đâu, ngày nào con cũng sẽ tới thăm ba...”

Mộ Dung Chí Hoành muốn nói gì đó nhưng thuốc tiêm đã có tác dụng, ông ta không chống đỡ được nữa liền nhắm mắt lại.

Mộ Dung Miên hỏi bác sĩ: “Sức khỏe ba tôi thế nào rồi?”

Bác sĩ do dự một chút rồi đáp: “Thiếu gia Randy, nói thẳng ra, sức khỏe của ba ngài rất kém rồi, trước đây chúng tôi dự đoán ông ấy không thể sống quá ba tháng, nhưng ông ấy cực kỳ ương ngạnh, tràn đầy ý chí sống, cho nên theo tình huống hiện tại có thể thấy dù bệnh tình không tốt lắm nhưng vẫn còn có thể chống đỡ được một thời gian nữa.”

Bác sĩ đã nói một cách dễ nghe nhất rồi. Mộ Dung Chí Hoành sức khỏe cực kỳ kém, nhưng ông ta có tiền, ông ta không muốn chết, cho nên lần nào nguy kịch cũng được cứu giúp rất kịp thời.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1770: Chỉ Cần Tôi Muốn Thì Trên Đời Này Không Có Thứ Gì Tôi Không Lấy Được

Nhìn tình hình này, có thể ngày mai sẽ chết, nhưng cũng có khả năng còn sống được tới tận năm sau.

Mộ Dung Miên nói: "Dù thế nào cũng phải dùng thuốc tốt nhất, có yêu cầu gì cứ nói với tôi."

"Vâng, xin ngài yên tâm."

Mộ Dung Chí Hoành sống chết thế nào Mộ Dung Miên không quan tâm, nhưng trong thời gian ngắn tới đây, ông ấy sống thì tốt hơn là chết.

Hiện tại anh còn chưa quen thuộc nhiều cái, nếu Mộ Dung Chí Hoành lại đột nhiên chết đi, chỉ sợ Mộ Dung gia sẽ rơi vào lộn xộn, anh muốn khống chế cũng sẽ khó khăn.

...

Từ trong phòng bệnh đi ra, Mộ Dung Miên thấy Mộ Dung phu nhân đang ngồi dưới một cái ghế dài dưới cây ngô đồng hút thuốc.

Giữa ngón tay của bà ta kẹp một điếu thuốc lá nhỏ, cả người tràn ngập vẻ cô đơn, trên người mặc bộ váy đen khiến cho bà ta càng thêm lạc lõng.

Bà ta đã không còn trẻ, cho dù trên gương mặt vẫn còn vài phần xinh đẹp của thời trẻ nhưng dù sao tuổi cũng đã lớn rồi.

Lúc này bà ta chẳng khác nào chiếc lá úa trên cây, sợ là ngay ngày mai sẽ theo gió rơi xuống đất.

Mộ Dung gia ở tại thành phố Sheffield ở nước Anh, thời tiết ở đây ấm áp nhiều hơi so với trong nước. Hôm nay thời tiết khá âm u, gió thổi ù ù làm cho anh có cảm giác còn lạnh hơn khi ở trong nước, đó là loại cảm giác rét lạnh từ trong lòng.

Mộ Dung Miên nhìn một lúc rồi đi tới, ngồi xuống, cách bà ta một khoảng.

Mộ Dung phu nhân hơi sửng sốt, quay sang liếc nhìn anh một cái, yên lặng

dập tắt điếu thuốc, thản nhiên nói: “Ông ấy sẽ không đồng ý cho cậu cưới Quý Miên Miên.”

Mộ Dung Miên gật đầu: “Tôi biết, nhưng lời của ông ấy chẳng có tác dụng gì với tôi cả.”

Dù ai nói gì cũng vô ích, anh đã cưới Quý Miên Miên nên tất nhiên sẽ nghĩ cho tương lai hai người sau này. Đường mà anh đi, dù là ai cũng không có quyền nhúng tay vào.

Mộ Dung phu nhân cười khổ một tiếng: “Đúng thế, vô dụng với cậu.”

Vẫn cầm nửa điếu thuốc lá đã tắt trong tay, bà ta hỏi: “Ông ấy tuy rằng nằm đó không thể động đậy, nhưng cậu vẫn khó mà giữ Quý Miên Miên đứng vững ở nhà Mộ Dung này được. Ông ấy đã tìm cho cậu một cô gái mà ông ấy vừa mắt, đó là người mà ông ấy cho là người vợ hoàn mỹ không tì vết, thích hợp nhất với cậu.”

Sắc mặt Mộ Dung Miên không đổi: “Thì sao, ông ấy coi trọng thì liên quan gì tới tôi? Tôi không cần giúp Miên Miên đứng vững ở nhà này, nơi này chỉ là nơi chúng tôi tạm dừng chân mà thôi, sớm muộn gì cũng sẽ rời đi, nhưng còn bà... Bà đã về đây rồi mà lại không gặp ông ấy làm tôi thấy rất kỳ lạ, bên ngoài nói tình cảm vợ chồng hai người rất tốt chỉ là lời đồn à?”

Mộ Dung phu nhân đứng dậy, như thể không nghe thấy câu hỏi của anh, quăng điếu thuốc vào thùng rác rồi nói: “Đi thôi... Phải về rồi.”

Mộ Dung Miên đứng dậy, xem ra tình cảm của Mộ Dung phu nhân và Mộ Dung Chí Hoành không tốt như người ta vẫn đồn đại.

Cũng đúng, nếu thật sự tốt đẹp thì sao bà ta còn phải lo lắng chồng chết đi rồi sẽ không để lại tài sản cho mình chứ?

Trong lòng Mộ Dung Miên nhanh chóng chuyển động, anh tới đây là để cam đoan tài sản của nhà Mộ Dung sẽ rơi vào tay Mộ Dung phu nhân, làm xong chuyện này là có thể toàn thân trở ra rồi.

Lên xe, Mộ Dung phu nhân hỏi: “Cậu định làm như thế nào?”

Mộ Dung Miên lãnh đạm đáp: “Tôi tự có tính toán của tôi, hiện tại bà chưa cần hỏi gì nhiều. Nếu bà muốn tôi liều mạng lấy tài sản về cho bà thì bà phải bảo đảm sẽ chăm sóc tốt cho Miên Miên giúp tôi, để cho tôi không cần phải

phân tâm mới được.”

Mộ Dung phu nhân im lặng một lát lại hỏi: “Cậu thực sự có cách?”

Bà ta không biết năng lực của anh, vẫn luôn luôn nghi ngờ.

Mộ Dung Miên cười lạnh: “Chỉ cần tôi muốn, trên đời này không có gì tôi không lấy được.”

--- O ---

Chương 1771: Anh Không Thích, Không Thích Một Chút Nào

"Trước mắt, tôi muốn có toàn bộ thông tin, tình trạng hiện tại trong nhà Mộ Dung cũng như tập đoàn, muốn biết di chúc cụ thể của ông ấy thế nào."

Hiện tại Mộ Dung phu nhân cũng không còn biện pháp nào khác, nói: "Tôi biết, tôi sẽ điều tra rõ ràng."

Vì thế, hai người không nói thêm lời dư thừa nào nữa, lại lâm vào trầm mặc...

Mộ Dung Miên nhìn ra con đường tràn ngập kiến trúc phong tình của phương Tây, đây là một thành thị rất xinh đẹp, nhưng anh không thích, không thích chút nào.

...

Bên kia, Quý Miên Miên đã được sắp xếp phòng ở nhà Mộ Dung. Cô không lấy quần áo ra, cô cảm thấy có lẽ mình sẽ không ở đây lâu lắm.

Phòng trang trí rất đẹp, theo phong cách hoàng gia châu Âu thời Phục Hưng, dù chỉ là phòng dành cho khách cũng trang trí rất tỉ mỉ.

Quý Miên Miên kéo rèm cửa sổ ra, liếc mắt nhìn bên ngoài. Khu vườn rất rộng, chỉ cần nhìn độ rộng lớn của trang viên này liền có thể hiểu được Mộ Dung gia giàu có cỡ nào, cũng không lạ khi Mộ Dung phu nhân một lòng quan tâm tới phần gia sản kếch xù đó.

Quý Miên Miên thở dài một tiếng, đi dạo trong phòng một vòng rồi xoay người đi xuống lầu.

Dưới lầu, một người thanh niên trẻ tuổi hơi lai giữa Âu và Á tiến vào, vừa tới cửa đã cao giọng quát: "Tất cả chết ở đâu rồi?"

Nữ giúp việc của nhà Mộ Dung tiến lên, nói: "Thiếu gia Claude."

Claude là con trai của chị gái Mộ Dung Chí Hoành với một người đàn ông bản địa, ngày thường rất được yêu chiều, tuổi không lớn nhưng lúc nào cũng ăn to nói lớn, không biết kiêng dè ai.

Đám nữ giúp việc của nhà Mộ Dung sợ nhất chính là vị thiếu gia họ hàng này, bởi vì hắn chưa từng buông tha cho bất kỳ nữ giúp việc nào có dung mạo xinh đẹp một chút.

Claude sờ soạng nữ giúp việc kia một hồi rồi mới hỏi: “Thằng em họ bỏ nhà trốn đi của tôi đâu rồi?”

Nữ giúp việc cúi đầu, cố nhịn, đáp: “Thiếu gia đi thăm tiên sinh.”

Claude bĩu môi một cái, vẻ mặt đầy khinh thường: “Xì, thật đúng là một giây cũng không nhịn được mà phải chạy đi nịnh nọt... Nếu thực sự hiếu thảo như thế thì sao lại vô duyên vô cớ mất tích cả mấy tháng liền?”

Nữ giúp việc không nói chuyện, người ta là con trai, đi thăm cha đẻ của mình mà lại coi là nịnh bợ sao? Cái tên cháu họ này từ sau khi tiên sinh nằm viện thì cứ coi như trong nhà không có người, lúc nào cũng chạy tới đây, coi nơi này cứ như nhà mình vậy.

Chẳng lẽ hắn nghĩ cuối cùng Mộ Dung gia này sẽ là của hắn thật chắc?

Thiếu gia rõ ràng còn sống khỏe mạnh, vậy mà đám người này lại chỉ mong cậu ấy chết đi.

Claude đi dạo trong phòng khách xoa hoa rộng lớn một vòng, lại nói: “Đi lấy cho tôi bình rượu nho, tôi muốn bình 82 năm ấy.”

Nữ giúp việc tỏ ra rất khó xử: “Thiếu gia Claude, cái đó... bình rượu nho đó là của tiên sinh, tiên sinh nói không ai được động vào nó. Ngay cả thiếu gia muốn uống cũng phải có sự đồng ý của tiên sinh mới được.”

Sở thích lớn nhất của Mộ Dung Chí Hoành là rượu nho. Ông ta có hai hầm chứa rượu nho, nhưng bình mà ông ta quý nhất chính là bình 82 năm, đã phải trả một cái giá không nhỏ để mua lại, đặt ở trong hầm rượu và coi nó như bảo bối.

Sắc mặt Claude lập tức biến đổi: “Cô nhắc lại xem?”

Nữ giúp việc sợ tới run rẩy cả người: “Tôi... tôi... đó là... nơi trữ rượu của tiên sinh, chúng tôi không dám tới đó...”

Chát...

Một âm thanh rát rạt vang lên, nữ giúp việc bị đánh suýt chút nữa ngã sấp xuống nhà, bụm mặt không dám khóc, cũng không dám kêu đau.

Claude giơ chân đá cô ta một cái: “Ông đây là người ngoài à? Tao là ai? Tao là cháu trai ruột của ông ấy, ông muốn uống cũng không được à? Đi lấy cho tao, ngay lập tức...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1772: Tôi Thật Muốn Nếm Thử Xem Người Phụ Nữ Của Anh Ta Có Vị Gì?

Nữ giúp việc một tay giữ má, cắn răng nói: "Thật xin lỗi thiếu gia Claude, tôi không thể..."

Cô ta là người giúp việc của nhà Mộ Dung, cho dù nghe cũng là nghe lời của chủ nhân nhà này, Claude này là cái gì chứ? Anh ta còn không mang họ Mộ Dung.

Claude túm lấy tóc nữ giúp việc: "Muốn chết phải không? Có đi lấy cho tao ngay không hả?"

Quý Miên Miên từ trên lầu đi xuống thì chứng kiến một màn này. Cô dừng một chút, tiếng Anh cô học cũng qua được cấp bốn, nghe cũng có chút hiểu, theo hành vi và lời nói của hắn ta thì có thể đoán đây là họ hàng của nhà Mộ Dung, lại nhìn một đám người hầu đang trốn trốn tránh tránh không dám đi ra, cô do dự một chút rồi lại xoay người muốn đi lên.

Cô không phải người của nhà Mộ Dung, cho dù cô muốn giúp nữ giúp việc kia nhưng người hầu nhà họ còn không dám làm gì, cô là ai mà dám xem vào chứ?

Hiện giờ Quý Miên Miên đã không còn là cô gái trẻ đầy nhiệt huyết trước đây, cái gì cũng không sợ nữa, không còn là người không biết cố kỵ cái gì nữa. Cô và Mộ Dung Miên ở tại đây đều phải cẩn thận từng li từng tí một, nếu cô không thể giúp anh cái gì thì cũng không thể làm anh bận tâm được.

Nhưng Quý Miên Miên vừa mới đi được hai bước...

"Đó là ai? Đứng lại..."

Thanh âm của Claude truyền tới từ sau lưng, Quý Miên Miên không ngừng lại mà vẫn tiếp tục đi.

Claude thấy cô không chịu ngừng lại liền mắng: "Mẹ nó, tôi bảo cô đứng lại, tai cô bị điếc à?"

Anh ta buông nữ giúp việc kia ra, vọt tới trước mặt Quý Miên Miên, đè vai cô lại.

Tay hắn vừa đặt lên, Quý Miên Miên liền nhanh chóng nghiêng người hất tay hắn ra.

Claude nhìn thấy mặt Quý Miên Miên thì sửng sốt, trong mắt hiện lên vẻ kinh diễm. Hắn đã gặp qua nhiều con gái phương Tây, còn kiểu con gái phương Đông có gương mặt xinh đẹp, thân hình nhỏ nhắn như thế này thì rất hiếm.

Kinh diễm qua đi, trong mắt hắn hiện lên vẻ tham lam, vuốt cằm nói: "Mới tới, chưa từng thấy trước đây..."

Quý Miên Miên lạnh lùng nhìn hắn, trên mặt không giấu nổi sự chán ghét.

Một nữ giúp việc lập tức chạy tới, nói: "Thiếu gia Claude, đây là khách của gia đình."

"Khách? Khách của ai?" Ánh mắt Claude nhìn chằm chằm vào Quý Miên Miên không hề chớp mắt.

Nữ giúp việc liếc nhìn Quý Miên Miên rồi đáp: "Là... Thiếu gia đưa về."

Biểu tình của Claude nháy mắt trở nên mịt mờ, sau một lát, hắn lộ ra nụ cười gian tà: "Đàn bà của Mộ Dung Miên... Ha ha..."

Hắn ta đánh giá Quý Miên Miên lại một lần, ánh mắt đáng khinh tới cực điểm: "Bộ dáng cũng không tệ lắm, thằng em họ của tôi còn mang cả đàn bà về. Nó hiếu thuận như thế, vậy mà lúc cha nằm trên giường bệnh lại đi chơi gái, thật sự làm cho tôi... mở to mắt mà nhìn."

Quý Miên Miên vốn muốn nhịn nhưng lại không thể nào nhịn nổi.

"Xin hỏi, anh có biết nói không?"

"Cô nói cái gì?"

Quý Miên Miên cười lạnh: "Nếu anh là người và biết nói, vậy phiền toái anh hãy nói vài câu tiếng người đi."

"Cô dám mắng tôi? Đừng có nghĩ cô là người của Mộ Dung Miên thì tôi không dám động vào cô. Ông đây thật sự rất muốn nếm thử xem người đàn bà của anh ta có tư vị gì đấy?"

“Anh cứ thử động vào tôi xem...”

“Ông đây cứ động đấy...” Clade vươn tay định sờ lên mặt Quý Miên Miên, nhưng còn chưa kịp vươn tới thì cổ tay đã bị người ta giữ lấy, khí lực cực lớn làm cho hắn ta đau không chịu nổi: “Buông tay ra...”

Mộ Dung phu nhân và Mộ Dung Miên vừa vào cửa đã thấy cảnh này, bà ta quát: “Các người đang làm gì vậy?”

Cổ tay Claude cực kỳ đau, hắn gào lên: “Mợ, mau bảo con tiện nhân này bỏ cháu ra.”

Quý Miên Miên liếc mắt nhìn Mộ Dung Miên một cái, thấy anh mỉm cười với mình thì cô lại càng dùng sức, một tiếng “rắc” vang lên kèm theo tiếng hét chói tai, sau đó cô buông tay ra, nhún nhún vai: “Đã nói rồi, đừng có động vào tôi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1773: Tiện Nhân, Tao Sẽ Không Tha Cho Mày

Claude ôm cổ tay ngã ra mặt đất, đau tới muốn chết luôn, miệng la hét chói tai, chửi những câu rất thô tục: “A... Con mẹ mày...”

Quý Miên Miên thản nhiên nói: “Nếu anh còn muốn cái tay kia cũng gãy luôn thì cứ tiếp tục chửi đi.”

“...” Thanh âm của Claude im bặt, đau tới đầu toát đầy mồ hôi, sắc mặt đỏ bừng bừng nhưng không dám nói thêm câu nào nữa.

Khí lực vừa rồi của Quý Miên Miên làm cho hắn ta căn bản không thể nào giãy ra được. Hắn vốn là con quỷ chỉ biết rượu và chơi gái, còn chơi cả ma túy, tuổi còn trẻ nhưng đã thân tàn ma dại, căn bản sao có thể đấu lại với Quý Miên Miên.

Mộ Dung phu nhân lạnh mắt nhìn, lúc thấy Quý Miên Miên bẻ gẫy cổ tay Claude, dù bà ta không có biểu hiện gì nhưng trong ánh mắt lại hiển hiện rõ vẻ vui sướng khi người gặp họa. Bà ta cực kỳ ghét đứa cháu ngoại này của chồng mình, đáng tiếc bà ta là trưởng bối, chồng bà ta cũng chưa nói gì, bà ta chỉ là mợ thì càng không thể can thiệp vào.

Ở trong mắt bà ta, Claude chính là một thằng nhãi cặn bã đến cực điểm.

Nay thấy hắn rốt cuộc cũng bị thu thập, trong lòng Mộ Dung phu nhân thấy vui sướng cực kỳ.

Bà ta hít sâu một ngụm, đi tới hỏi: “Rốt cuộc sao lại thế này?”

Claude thấy Mộ Dung phu nhân tiến lại thì kêu lên thảm thiết: “Tay của cháu, tay của cháu... mau cứu cháu với...”

Mộ Dung phu nhân bĩu môi khinh thường, sau đó ra lệnh cho người dưới: “Người đâu, đưa nó tới bệnh viện đi.”

Hai người tới đưa Claude đi, hắn vẫn còn không quên chửi một câu: “Con đàn bà thối tha, mày chờ đấy, tao sẽ không tha cho mày...”

Mộ Dung Miên vốn đã định để hắn đi, thấy vậy liền gọi lại: “Chờ một chút.”

Anh không thể tha cho bất kỳ đứa nào bắt nạt bà xã mình ngay trước mắt mình được.

Mộ Dung Miên mỉm cười, nụ cười cực kỳ ôn hòa, vô hại: "Tay của anh họ sao mà gãy nên nói rõ luôn đi, bằng không sau này trong lòng em sẽ thấy áy náy..."

Claude nghĩ chắc Mộ Dung Miên đang sợ mẹ hắn sẽ tới đây tính sổ nên trong lòng cực kỳ đắc ý, cảm thấy cổ tay cũng không còn đau nữa: "Tốt, chú đã nói như thế thì nên cho tôi một cái công đạo luôn đi, bằng không tôi sẽ tuyệt đối không bỏ qua chuyện này."

Claude trong lòng đã nghĩ rất kỹ, chỉ cần Mộ Dung Miên xin lỗi hắn, bảo hắn không được làm ầm chuyện này lên, vậy thì lập tức hắn sẽ đòi Mộ Dung Miên phải đưa Quý Miên Miên cho mình. Đến lúc đó, hắn muốn tra tấn cô thế nào mà chẳng được.

Mộ Dung Miên mỉm cười: "Anh họ nói rất đúng, chuyện này tuyệt đối không thể bỏ qua."

Mộ Dung phu nhân đứng ở một bên chờ xem anh định làm gì? Chẳng lẽ thực sự muốn giảng hòa với thằng cặn bã Claude này? Không phải cậu ta nói mình yêu nhất là Quý Miên Miên sao, còn có thể vì cô mà trả giá hết thảy?

Nhưng hiện tại thái độ này của cậu ta là thế nào?

Quý Miên Miên âm thầm lắc đầu, chỉ cảm thấy hẳn là anh sẽ cấp cho tên Claude này ba ngọn nến thắp hương mất.

Đúng là đồ ngu, còn nghĩ Mộ Dung Miên sẽ giảng hòa với mình nữa chứ, ha ha... cứ chờ mà xem.

Mộ Dung Miên nói: "Người đâu, ai có thể nói cho tôi biết vừa rồi có chuyện gì xảy ra không?"

Một nữ giúp việc nhanh chóng tiến lên, chính là người vừa rồi đã giới thiệu Quý Miên Miên là khách với Claude, cô ta nói: "Thiếu gia, tôi..."

"Cô nói..." Mộ Dung Miên vươn tay chỉ vào cô gái bị Claude đánh lúc nãy.

Nữ giúp việc kia mặt đã sưng vù lên, khóe môi nứt toác, có một chút máu chảy ra từ đó, tóc tai bù xù, nhìn vô cùng chật vật. Cô ta vội vàng khập

khiễng tiến tới, nói: “Thiếu gia, chuyện là thế này...”

--- O ---

Chương 1774: Tự Mình Tới Cửa Tìm Chết Thì Cần Gì Phải Khách Khí

Cô ta bắt đầu kể từ lúc Claude vào cửa, kể một cách chi tiết, rành mạch, bao gồm từng câu từng chữ mà hắn đã nói không thiếu một từ cũng không thêm mắm dặm muối.

Chờ nữ giúp việc nói xong, Mộ Dung Miên cười nhẹ: “Anh họ... thực là uy phong nha!”

Claude cũng không cảm thấy mình sai ở đâu, hắn trước giờ vẫn luôn cáo mượn oai hùm ở nhà Mộ Dung như thế, vì vậy lại kêu lên: “Tay tôi đã gãy thành thế này, chú đã nói sẽ cho anh một cái công đạo, nếu không thì cứ chờ mẹ tôi tới tính sổ với các người đi.”

Mộ Dung Miên vẫn mỉm cười như cũ, trên người anh hoàn toàn biểu lộ vẻ cao quý, nho nhã càng làm cho Claude không khác gì con chuột cống cả.

Anh bổ sung thêm một câu: “Ở nhà của tôi mà uy phong như thế, thực làm cho thiếu gia đứng đắn là tôi đây cảm thấy có chút xấu hổ.”

Một gã họ hàng mà lại ở nhà của anh giương oai giễu võ như nhà mình, cái này còn có thể vô lý hơn được không?

Claude dù là thằng ngốc cũng phải nghe ra một chút ý tứ không đúng. “Chú có ý gì?”

Mộ Dung phu nhân trầm mặc đứng một bên, bà ta rất chờ mong Mộ Dung Miên thu thập tên cặn bã này.

Trong năm vừa qua, thằng súc sinh này còn định không tha cả bác của mình là Mộ Dung phu nhân, điều này làm cho bà ta cảm thấy thực sự ghê tởm.

“Chẳng lẽ còn cần tôi nhắc cho anh tỉnh lại sao, Claude Martin?”

Rốt cuộc Claude cũng hiểu ra ý của Mộ Dung Miên, ý anh nói là ở Mộ Dung gia không có chỗ cho hắn giương oai.

“Mày có gan thì mày nói rõ ràng ra cho tao chút, xem mày có con mẹ nó cái lá gan đó không?”

Mộ Dung Miên chậm rãi nói: “Dĩ vãng tôi gọi anh một tiếng anh họ là nhìn ở tình cảm anh em giữa ba tôi và mẹ anh, không phải là cho anh mặt mũi. Anh nói xem tên của anh có một chữ nào liên quan tới nhà Mộ Dung hay không? Ở trong nhà này chưa tới lượt anh khóc lóc om sòm.”

Mộ Dung Miên phải giúp Mộ Dung phu nhân bảo vệ tài sản thì việc đầu tiên là phải khiến cho đám thân thích cực phẩm của nhà Mộ Dung sợ một chút mới được, để bọn họ đừng có tơ tưởng nữa.

Mà nhà đầu tiên thích hợp nhất để nắn gân có lẽ là Claude.

Đã tự mình tới cửa tìm chết thì cần gì phải khách khí.

Claude lần đầu tiên phải chịu nhục nhã bực này ở nhà Mộ Dung, hắn nghiến răng nghiến lợi nói: “Tốt, mày chờ, mày cứ chờ đấy, tao muốn xem xem ở nhà này có phải lời mày nói là thánh chỉ hay không?”

Mộ Dung Miên nhíu mày: “Ở nhà tôi hoa tay múa chân, sỉ nhục vợ tôi, đánh chửi người hầu của nhà Mộ Dung, đánh gãy một tay anh thì đã sao? Muốn gọi mẹ anh lại đây ư? Xin lỗi, ngày bà ấy lấy chồng thì của hồi môn cho bà ấy chính là tài sản bà ấy được phân, hiện giờ nhà Mộ Dung chẳng còn liên quan gì tới bà ấy nữa. Tôi là thiếu gia của nhà này, tôi là người thừa kế duy nhất của nhà Mộ Dung này, tôi còn sống thì các người đừng có mong sờ được nửa phân tài sản ở đây.”

Cả nhà Claude luôn một lòng một dạ chờ Mộ Dung Chí Hoành chết đi sẽ tiến hành chia cắt nhà Mộ Dung, nay Mộ Dung Miên lại nói sẽ không có phần nào cho họ.

Điều này làm hắn tức sắp chết rồi. Hắn đã coi toàn bộ tài sản ở nhà Mộ Dung này thành vật trong tay mình, coi mình như chủ ở đây, giờ lại có người nói tất cả không thuộc về hắn, điều này làm cho hắn tức điên lên.

“Được, mày có gan, chúng ta liền chờ xem mày có năng lực gì... Ông đây chẳng những tài sản của mày mà còn muốn cả con đàn bà kia của mày.”

Mộ Dung Miên gật đầu: “Xem ra anh họ cảm thấy gãy một tay này vẫn còn quá nhẹ, đã vậy thì tôi liền cho anh mặt mũi, thuận tiện cũng gửi cho cô một món quà lớn luôn.”

Anh xoay người, dịu dàng gọi: “Miên Miên, lại đây.”

Quý Miên Miên đi tới, Mộ Dung Miên lấy từ trong túi ra một cái khăn tay: “Lần này lót tay vào không bẩn.”

“Làm gì?”

Mộ Dung Miên cúi đầu hôn lên mặt cô: “Bảo bối, bẻ gãy nốt tay kia của hắn đi...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1775: Nói Thực, Tôi Cũng Chẳng Muốn Chạm Vào Loại Rác Rưởi Như Anh

Mộ Dung phu nhân (⊙o⊙)

Quý Miên Miên (⊙o⊙)

Claude (⊙o⊙)

Tất cả mọi người đều sửng sốt, cái này... hình như sai hết rồi, đây đâu phải là nhận lỗi chứ?

Quý Miên Miên phản ứng lại đầu tiên, cô là người hiểu Mộ Dung Miên nhất, nghe anh nói vậy thì sau vài giây kinh ngạc liền cảm thấy bình thường, đây mới là tác phong của anh, nếu không phải thế này thì mới không giống.

Nhưng Quý Miên Miên nhìn khăn tay trong tay mình, lại nhìn Claude đang ngây ra như phỗng, làm thế... có phải không tốt lắm không?

Quý Miên Miên lo lắng, sợ là làm thế sẽ càng đem tới cho Mộ Dung Miên thêm phiền toái.

Mộ Dung Miên nhẹ nhàng vỗ vỗ tay cô, dịu dàng nói: "Làm đi, rác rưởi thì cần gì coi là người chứ."

Dù sao anh cũng chưa từng coi cái tên Claude này là con người.

Thùng rác phần lớn còn có giá trị lợi dụng, nhưng người này còn sống chỉ lãng phí phí oxy, không có chút giá trị tồn tại nào.

Mộ Dung phu nhân cũng nhận ra lợi hại trong chuyện này, vì vậy lại liếc nhìn Mộ Dung Miên.

Quý Miên Miên nhỏ giọng nói: "Nhỡ xảy ra phiền toái thì sao?"

Mộ Dung Miên nhéo mặt cô: "Phiền toái gì? Em cảm thấy gãy một tay và gãy hai tay có gì khác nhau sao?"

Quý Miên Miên nghĩ nghĩ rồi lắc đầu, đúng là chẳng có gì khác nhau cả.

Bẻ gãy một tay của hắn thì hắn cũng sẽ đi tìm mẹ mình tố cáo, bẻ gãy hai tay cũng thế, dù sao bọn họ cũng sẽ tới đây làm ầm lên, thế thì... thà cứ bẻ thêm một tay còn hơn.

Quý Miên Miên gật đầu: "Anh nói có lý."

Mộ Dung Miên nhẹ nhàng vỗ vỗ đỉnh đầu cô: "Làm đi, đừng sợ, anh là chỗ dựa của em."

Claude bị dọa tới hai chân mềm nhũn, nếu không phải hai bên bị người ta giữ lấy thì hắn đã nằm sấp xuống luôn rồi. Hắn vội vàng cầu cứu Mộ Dung phu nhân: "Bác, bác... Bác không thể ngồi yên mà không quan tâm tới được, mợ..."

Vẻ mặt của Mộ Dung phu nhân đầy vẻ khó xử: "Claude, từ trước tới nay cháu luôn nói bác chỉ là vợ kế của bác cháu, trong nhà này bác không có quyền nói chuyện, giờ bác có thể nói gì chứ? Randy là chủ nhân ở đây, nó muốn thế thì bác biết làm sao?"

"Các người dám cấu kết với nhau làm việc xấu, các người dám hợp lại để..."

Hắn còn chưa nói dứt lời, Quý Miên Miên đã cầm lấy cổ tay trái còn lành lặn của hắn, nói: "Nói thực, tôi thật sự rất ngại chạm vào loại rác rưởi như anh, nhìn cũng sợ bẩn rồi."

Nói xong, Quý Miên Miên dùng sức thật mạnh, một tiếng gãy vỡ nữa lại vang lên.

Cùng lúc đó, Claude gào lên một tiếng tê tâm liệt phế sau đó im bặt, cả người đã ngất đi, đồng thời dưới chân còn ướt đẫm một mảnh, một mùi vị khai nồng tỏa ra.

Mộ Dung Miên vội vàng kéo Quý Miên Miên về, lấy tay mình lau lau tay cô thêm hai lần nữa.

Mộ Dung phu nhân nhìn Quý Miên Miên đầy khiếp sợ, trong một khoảng thời gian ngắn nhìn thấy Quý Miên Miên bẻ gãy tay của một người đàn ông tới hai lần, sao bà ta không hãi cho được.

Rốt cuộc Mộ Dung Miên này tìm người nào tới vậy, đang giả trang à? Sao bà ta lại thấy hình như công phu của người này không tệ lắm.

Bà nuốt nước bọt, không tự giác được mà lùi về sau mấy bước, mắt nhìn thấy Claude đã ngất đi thì trong lòng rất vui vẻ.

Đã lâu rồi chưa có cảm giác vui vẻ như thế, đáng đời tên cặn bã này.

Nếu không phải đã đóng vai phu nhân cao quý nhiều năm thì bây giờ Mộ Dung phu nhân thật sự muốn nhổ một bãi nước bọt rồi, bà sờ sờ mũi mình rồi hỏi: "Chuyện đã coi như nháo lớn rồi, phải làm sao đây?"

Mộ Dung Miên châm biếm cười: "Thế này thì đã là gì, những thứ tôi đã làm còn kinh khủng hơn nhiều. Người đâu... đưa hắn về."

Nếu anh đã muốn bắt đầu náo loạn vậy thì cứ nháo cho mọi chuyện tới mức không thể cứu vãn được.

Nếu không thì công cốc hết.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1776: Đánh Thì Đánh, Có Gì Phải Sợ

"Thiếu gia, đưa tới đâu?"

Mộ Dung Miên liếc mắt nhìn Claude một cái: "Quăng về cửa nhà hắn."

Hai người do dự một chút nhưng vẫn nói: "... Vâng."

Claude bị tha ra ngoài, quần hắn ướt đẫm nước tiểu để lại một dấu nước thật dài trên mặt đất. Mộ Dung phu nhân càng nhìn càng ghê tởm, vội vàng sai người đi lau chùi.

"Người đâu, mau dọn dẹp sạch sẽ chỗ này..." Bà ta dừng một chút lại nói: "Không, dọn dẹp hết phòng khách này một lần, tiêu độc luôn."

Đám người hầu không ai nói gì, vội vàng đi thu thập.

Kỳ thực, bọn họ cũng ghét Claude, nhìn thấy hắn bị chỉnh tới thảm như thế thì bọn họ cũng rất vui vẻ.

Mộ Dung phu nhân thở phào một hơi, sau đó nói với Mộ Dung Miên và Quý Miên Miên: "Hai đứa đi theo mẹ lên lầu."

Hai người đi theo bà ta tới thư phòng ở trên lầu, vừa vào, Quý Miên Miên đã lắp bắp kinh hãi khi nhìn thấy giá sách lớn áp trên hai mặt tường, thật sự quá lớn!

Mộ Dung phu nhân bảo họ ngồi xuống: "Con vừa mới về nhà đã hung hăng thu thập Claude như thế, con làm thế nào để trả lời Mộ Dung Thúy Đình đây?"

Mộ Dung Thúy Đình là mẹ của Claude, là chị gái của Mộ Dung Chí Hoành, là một người đàn bà còn đáng ghét hơn cả Claude.

Mộ Dung Miên cầm lấy tay Quý Miên Miên, anh miễn cưỡng nói: "Vì sao con phải cho bà ta lời giải thích chứ?"

"Vậy con sẽ kết thúc chuyện này thế nào? Hôm nay con làm việc quá theo cảm tính rồi."

Mộ Dung Miên nghe bà ta trách cứ thì ngẩng đầu lên: "Cảm tính? Là một

người đàn ông, tận mắt nhìn thấy vợ mình bị người ta sỉ nhục mà còn thờ ơ thì con mới không phải là đàn ông. Huống chi... không phải mẹ cũng nhìn rất vui vẻ sao?”

Mộ Dung phu nhân trầm mặc một chút, nói: “Mẹ... vui vẻ, mẹ rất vui vẻ, mẹ đã sớm mong thằng rác rưởi đó sớm đi chết đi, thế như nhiều năm thế rồi mà nó vẫn không chịu chết cho rảnh nợ. Tuy hôm nay mẹ rất vui khi thấy nó bị thu thập, nhưng con có biết ngay sau đây cái gì sẽ lập tức tới với mình không? Con thật sự không biết Mộ Dung Thúy Đình là người đàn bà thế nào đâu, đó là một người chanh chua và cực kỳ vô liêm sỉ.”

Mộ Dung Miên lạnh nhạt đáp: “Con biết, thế thì sao?”

Mộ Dung phu nhân nghĩ tới Mộ Dung Thúy Đình liền cảm thấy đau đầu: “Con như thế làm mẹ thật sự khó xử.”

Mộ Dung Miên nhìn bà ta, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt bà ta: “Nếu con đã làm thì sẽ không khiến mẹ phải giải quyết vấn đề thay con.”

Mộ Dung phu nhân run lên trong lòng: “Con...”

Mộ Dung Miên cầm lấy tay Quý Miên Miên, nói: “Chúng ta đổi đề tài đi, mẹ cảm thấy mấy người họ hàng của nhà Mộ Dung này có thể dùng thủ đoạn dụ dỗ không?”

“Không được.” Mộ Dung phu nhân đáp mà không hề do dự.

Đám thân thích của nhà Mộ Dung đều là con đỉa hút máu bám trên thân thể của nhà Mộ Dung, con nào con nấy đều liều mạng mà hút không hề kiêng nể. Đối với bọn họ mà nói, có uống bao nhiêu cũng không no được, cho dù có cho họ toàn bộ những gì anh có, họ cũng sẽ nghĩ anh còn giấu giếm ở đâu đó ít đồ.

Nhưng những người này đều có quan hệ họ hàng ruột thịt với Mộ Dung Chí Hoành. Ông ta cảm thấy chỉ cần ông ta còn sống, chỉ cần tiền trong tay ông ta vẫn nuôi được đám người này, chỉ cần họ không làm ra chuyện gì quá đáng thì ông ta sẽ mắt nhắm mắt mở cho qua.

Mà đám người này cũng rất kiêng kỵ Mộ Dung Chí Hoành, không dám làm gì quá mức, dù sao ông ta cũng giữ mạch máu kinh tế của bọn họ.

Nhưng một khi Mộ Dung Chí Hoành chết đi, bọn họ sẽ cảm thấy không cần

phải dè chừng nữa, nếu chỉ có mình Mộ Dung phu nhân thì e rằng bà ta sẽ bị bọn họ ăn tươi nuốt sống, cả xương cũng chẳng còn.

Mộ Dung Miên mỉm cười: “Cho nên nếu mềm không được thì cứ cứng đi.”

Mộ Dung phu nhân như hiểu ra: “Ý của con là...”

--- O ---

Chương 1777: Ai Chém Tôi Một Nhát Tôi Liền Lấy Mạng Kẻ Đó

"Hôm nay Claude tới đây, vừa vặn con có lý do để mở đầu, kế tiếp bọn họ càng nháo lớn thì càng hợp ý con, giờ mới chỉ là bắt đầu, sau này... còn ầm ĩ hơn nữa..."

Mộ Dung phu nhân trầm tư một lát: "Kế hoạch tiếp theo của con là gì, có thể nói rõ ràng một chút với mẹ không?"

Mộ Dung Miên cười rộ lên: "Mộ Dung phu nhân có biết từ nhỏ tới lớn, tôi chỉ sống với một chân lý duy nhất là gì không?"

"Là gì?"

Mộ Dung Miên cười nhạt: "Đó là... Ai tát tôi một cái, tôi liền bẻ gãy tay hắn. Ai chém tôi một dao, tôi liền lấy mạng hắn, dần dần, chẳng còn ai dám động vào tôi nữa. Lấy bạo chế bạo cho tới giờ luôn là biện pháp hữu dụng nhất, đương nhiên không thể cứng đối cứng mà phải dùng... đầu óc."

Mộ Dung phu nhân sửng sốt, một hồi lâu cũng không nói gì.

Quý Miên Miên ngửa đầu nhìn Mộ Dung Miên, trong lòng cảm thấy vừa đau xót vừa thương cảm.

Lời của anh nhẹ tựa lông hồng, nhưng lúc nhỏ phải trải qua bao nhiêu tra tấn mới có thể lịch lãm được như bây giờ? Quý Miên Miên nắm chặt tay anh, nhẹ nhàng an ủi.

Mộ Dung phu nhân cúi đầu, không để cho Mộ Dung Miên thấy biểu tình của bà ta lúc này.

Sau một lát, bà ta nói: "Mẹ... hiểu rồi."

"Sau này con làm gì mẹ cũng không được can thiệp vào, con có cách làm của mình."

Mộ Dung phu nhân gật đầu: "Được... Nhưng Mộ Dung Chí Hoành thì phải làm sao đây? Ông ấy... rất thương yêu em gái mình, Mộ Dung Thúy Đình là một trong số những người hiếm hoi có thể vào phòng bệnh thăm ông ấy."

Mộ Dung Miên đáp: “Thế thì không cho bà ấy vào. Hôm nay con đã nói với bên bệnh viện, sau này trừ con ra, không ai được tới làm phiền ông ấy.”

Lúc nói chuyện phiếm với bác sĩ, anh đã dẫn dắt để ông ta nói ra Mộ Dung Chí Hoành cần tĩnh dưỡng, không được cho quá nhiều người tới quấy rầy.

Sau đó, anh nhờ những lời này của bác sĩ, ra lệnh nghiêm cấm người tới thăm, hơn nữa còn điều thêm vệ sĩ tới.

Mộ Dung phu nhân kinh ngạc: “Con... đã sớm lên kế hoạch rồi?”

“Nếu không thì sao? Chẳng lẽ đợi nước tới chân mới nhảy?”

Mộ Dung phu nhân nhìn anh hồi lâu không nói, cuối cùng mới chốt lại một câu: “Con và nó... thực không giống nhau.”

Quý Miên Miên kinh ngạc, bà ta nói ai thế?

Mộ Dung Miên cười lạnh: “Tôi chính là tôi. Giờ tôi đã dùng tên này rồi, tôi và anh ta giống cũng được, không giống cũng được.”

Người mà Mộ Dung phu nhân muốn nói tới chính là con trai ruột đã chết của mình - Mộ Dung Miên.

Đó là một người tích cực hướng về phía trước, giàu lý tưởng, hơn nữa... cực kỳ giàu lòng nhiệt huyết. Anh ta là con trai độc nhất trong nhà, được cha yêu mẹ thương... là người cực kỳ hạnh phúc, dù thông minh nhưng không hề có tâm kế.

Mộ Dung Miên kéo Quý Miên Miên đứng lên: “Được rồi, hiện tại gọi đám người hầu tập hợp lại phòng khách đi.”

“Con định làm gì?”

“Trước mắt, ít nhất trong ý thức của mọi người, con đây là thiếu gia của họ, con chỉ làm những chuyện cho phù hợp với thân phận của mình mà thôi.”

Mộ Dung phu nhân liền gọi đám người hầu tập hợp.

Nhà này rất lớn, ngoại trừ nữ giúp việc còn có người làm vườn, đầu bếp, lái xe, đủ cả...

Mộ Dung Miên nắm tay Quý Miên Miên, đứng trước mặt họ, nói: “Hôm nay tôi muốn tuyên bố một chuyện với mọi người, đây là vợ của tôi, là thiếu phu nhân của các người. Từ nay về sau, các người phải cung kính với cô ấy giống như cung kính với tôi, tôi không hy vọng... lại nghe được ai đó nói cô ấy là khách trong nhà này.”

Đám người hầu đều hai mặt nhìn nhau, sau đó cùng hô lên: “Thiếu phu nhân...”

Mộ Dung phu nhân nhìn Mộ Dung Miên có chút xuất thần.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1778: Bà Xã, Chút Nữa Nhất Định Phải Bảo Vệ Anh Đấy

Quý Miên Miên đứng bên người Mộ Dung Miên mỉm cười, tuy trong lòng cô biết đây là giả nhưng vẫn không biểu lộ ra mặt.

Cô nghĩ tới chuyện chồng mình đang giả làm người khác, cô cũng giả thì cứ thấy không tốt lắm.

Mộ Dung Miên đột nhiên chỉ vào một nữ giúp việc: "Cô... có thể đi rồi."

Đó chính là nữ giúp việc đã nói với Claude rằng Quý Miên Miên chính là khách trong nhà.

Lúc anh đưa Quý Miên Miên đã nói với quản gia và đám nữ giúp việc ở đây rằng đây là vợ của anh.

Khả năng truyền tin trong đám người hầu là cực kỳ nhanh.

Sau khi anh rời đi, đã một thời gian dài như thế rồi, không thể nào có chuyện cô ta không biết Quý Miên Miên là vợ của anh, nhưng cô ta lại giả bộ như không biết, còn cố ý nói đây là khách do anh đưa về.

Mộ Dung Miên không muốn nghĩ xấu cho người khác, nhưng nữ giúp việc này tâm tư rất không đơn giản, cho nên không thể lưu lại được.

"Thiếu gia... tôi làm sai chuyện gì, sao lại đuổi tôi đi?"

Mộ Dung Miên châm biếm: "Tôi là chủ ở đây, tôi muốn đuổi cô mà cũng cần lý do à?"

"Đất nước này rất dân chủ, anh không thể đối xử với tôi như thế, nếu anh không cho tôi một lý do chính đáng thì tôi sẽ không..."

"Được, cho cô một lý do, tôi ngứa mắt với cô, thế đã được chưa?"

Nữ giúp việc kia lại nói với Mộ Dung phu nhân: "Phu nhân, thiếu gia dùng lý do hoang đường như vậy để đuổi tôi đi, chẳng lẽ ngài cứ yên lặng thế sao, ngài không sợ những người giúp việc khác sẽ vì thế mà tâm tàn ý lạnh sao?"

Mộ Dung phu nhân liếc nhìn cô ta một cái, nói: “Thiếu gia nói không vừa mắt với cô là coi như đã cho cô thể diện, chẳng lẽ cần phải nói thẳng với mọi người rằng cô nhận lương của nhà Mộ Dung này để làm việc cho người ngoài à?”

Nữ giúp việc kia vẻ mặt hoảng sợ, lắp bắp nói: “Tôi... Tôi bị oan...”

Mộ Dung phu nhân vẫy tay: “Đừng nói nữa, cầm lấy tiền lương và rời đi ngay, nếu không tôi sẽ lấy tội danh ăn cắp để đưa cô tới cục cảnh sát đấy. Cô tự mình chọn đi.”

Mộ Dung Miên có thể không hiểu những nữ giúp việc trong nhà mình, nhưng Mộ Dung phu nhân lại rất rõ ràng. Những kẻ này có không ít người do đám thân thích mua chuộc hoặc cài vào, bà ta đã sớm để ý hết thảy rồi.

Quý Miên Miên không ngờ Mộ Dung phu nhân lại lên tiếng trợ giúp như thế, cô mở to mắt nhìn bà ta.

Mộ Dung phu nhân cũng liếc nhìn cô một cái, mũi hơi hừ nhẹ, sau đó xoay người rời đi.

Quý Miên Miên chẹp chẹp miệng.

Nữ giúp việc kia không dám nói nhiều, nhanh chóng rời khỏi đây.

Mộ Dung Miên dạy dỗ một hồi mới làm trong nhà yên tĩnh trở lại. Anh bèn đưa Quý Miên Miên ra ngoài vườn hoa đi dạo.

“Ngày mai anh sẽ đưa em đi gặp Mộ Dung Chí Hoành.”

Quý Miên Miên cắn cắn môi: “Em sợ... Nhỡ em làm lộ ra thì sao bây giờ?”

“Có anh ở đây, không cần sợ!”

“Ông ấy... có đáng sợ không?”

Mộ Dung Miên cười: “Một người phải nằm trên giường bệnh, nhờ vào bình dưỡng khí mới có thể tồn tại được, em nói... có... đáng sợ không?”

Quý Miên Miên lắc đầu.

Mộ Dung Miên nói đùa: “Đúng thế, ông ấy không đáng sợ, cho dù ông ấy có

khỏe mạnh đi chăng nữa thì cũng không một nhát bẻ gãy được tay một người đàn ông đâu.”

Nói xong, bên hông anh bị nhéo cho một cái.

“Anh còn nói, vì anh không bẻ được nên mới bảo em bẻ chứ gì.”

“Bà xã lợi hại như thế, anh đây làm chồng mà cảm thấy cực kỳ tự hào, sau này phải dựa nhiều vào bà xã đấy. Em không tin à? Không tới một giờ nữa, Mộ Dung Thúy Đình nhất định sẽ giết tới đây.”

Quả nhiên, khoảng chừng một giờ sau, nữ giúp việc hoang mang rối loạn, khẩn trương chạy tới thông báo: “Thiếu gia, thiếu phu nhân, không hay rồi... phu nhân Martin tới đây rồi!”

“Chậc... Thấy anh nói chuẩn không?” Mộ Dung Miên nhìn Quý Miên Miên rất thâm tình: “Bà xã... Chút nữa nhất định em phải bảo vệ anh đấy.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1779: Có Em Ở Đây, Anh Chẳng Còn Sợ Gì Cả

Người hầu vốn đang rất khẩn trương, nghe thấy Mộ Dung Miên nói câu này liền trong nháy mắt biểu tình biến thành kinh ngạc.

Mẹ ơi, đây vẫn là thiếu gia nho nhã, lễ độ sao?

Trốn sau lưng một cô gái xin bảo vệ mà... có thể thản nhiên như thế, khẩu khí này như thể mọi chuyện vốn phải là như vậy, chuyện này... đảo vai hết rồi sao?

Cô ta nhìn Quý Miên Miên, chỉ thấy cô không hề có chút nào không ổn, ngược lại còn gật đầu: "Anh yên tâm, có em ở đây, sẽ không ai có thể làm anh bị thương."

Nữ giúp việc kia cảm thấy như trời long đất lở, thế giới này hình như cũng hư ảo hết rồi.

Mộ Dung Miên cầm tay Quý Miên Miên: "Vẫn là bà xã tốt nhất, có em ở đây, anh còn sợ cái gì."

Nữ giúp việc...

Mộ Dung Miên xoay người nói với cô ta: "Nói với tất cả những người giúp việc, bảo họ đi ra ngoài cổng lớn. Nói với họ, nếu họ để Mộ Dung Thúy Đình kia vào được trong này thì tất cả sẽ bị đuổi."

Người giúp việc vẻ mặt rất khó xử: "Nhưng... Thiếu gia, phu nhân Martin thật sự rất..."

Bọn họ đều đã được chứng kiến sự lợi hại của Mộ Dung Thúy Đình, nói bà ta là người chua ngoa đanh đá vẫn còn là quá cất nhắc rồi.

Ngoan độc, tàn bạo, ngu xuẩn...

Mộ Dung Miên cười lạnh: "Thật sự làm sao, cũng không phải có ba đầu sáu tay gì, lợi hại mấy cũng chỉ có một mình. Các người đông như thế mà còn sợ không khiêng được bà ta đi à?"

“Nhưng... Đó là em gái của tiên sinh.”

“Em gái thì sao? Các người hình như đã quên tôi mới là con trai duy nhất của Mộ Dung Chí Hoành, là người thừa kế duy nhất, cũng là chủ nhân của các người đúng không? Đừng nói cha tôi không ở nhà, cho dù ông ấy ở đây thì cái nhà này cũng phải do tôi định đoạt. Tôi còn ở đây, từ nay về sau, một nhà họ đừng mong bước vào nhà Mộ Dung dù là nửa bước.”

Mộ Dung Miên phải thu thập Mộ Dung Thúy Đình tới mức làm cho bà ta không dám tới đây nữa.

Người giúp việc run lên: “Vâng, tôi hiểu rồi, thiếu gia, chúng tôi đã biết phải làm gì.”

Trước kia Mộ Dung Miên rất gần gũi làm cho đám người hầu chẳng có mấy ai sợ anh ta cả, còn Mộ Dung Thúy Đình mới thật sự là bóng ma trong lòng họ.

Mộ Dung Miên vẫy tay bảo cô ta đi đi.

Người giúp việc đi rồi, Quý Miên Miên nói: “Chúng ta cũng đi thôi.”

Mộ Dung Miên kéo tay cô: “Vội gì, anh khát nước rồi, chúng ta về uống chén nước đã.”

“Họ giết tới cửa rồi, chúng ta không đi nghênh đón à?”

“Để cho bà ta cứ làm ầm ĩ một hồi đi, bà ta đến gây chuyện thì nhất định anh phải đi gặp à?” Mộ Dung Miên kéo Quý Miên Miên đi về phía biệt thự.

Quý Miên Miên vội hỏi: “Ý của anh là mặc kệ bà ta à?”

Mộ Dung Miên mỉm cười: “Anh muốn bà ta hiểu ra một điều, ở nhà này, lời anh mới là lời của chủ.”

Đối phó với loại đàn bà suốt ngày cả vú lấp miệng em như Mộ Dung Thúy Đình thì không thể đu theo bà ta được, vì thế anh cố tình không cho bà ta được như ý, rồi anh sẽ dần dần tước bỏ sự ưu việt này của bà ta giống như cạo vỏ khoai tây vậy.

Vừa vào phòng khách đã thấy Mộ Dung phu nhân đang đi đi lại lại sốt ruột.

“Làm sao đây, Mộ Dung Thúy Đình đã tới rồi.”

Mộ Dung Miên kéo Quý Miên Miên ngồi xuống, không thèm để ý, đáp: “Gấp gì, con đã bảo người làm ra ngoài chống đỡ rồi.”

Mộ Dung phu nhân nhớ tới bộ dáng hung hãn của Mộ Dung Thúy Đình thì cực kỳ đau đầu, nói: “Sao mà họ có thể ngăn nổi cô ta chứ?”

“Không ngăn được thì đuổi hết đi, kiếm một đám có thể ngăn được ấy mà dùng. Nếu một người đàn bà cũng không ngăn nổi thì còn tới đây làm gì, dưỡng lão à?”

Mộ Dung phu nhân ngồi xuống hỏi: “Con muốn tránh không gặp?”

Mộ Dung Miên nhíu mày: “Gặp, tất nhiên là phải gặp chứ, nhưng... không phải bây giờ.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1780: Không Vả Miệng Bà Mấy Cái Thì Không Có Cách Nào Nói Chuyện Vui Vẻ Được

"Con muốn... tước đi nhuệ khí của cô ta trước?"

"Rất nhanh bà ta sẽ phải hiểu, cái nhà này không phải là nơi bà ta có thể làm vương làm tướng được."

Mộ Dung phu nhân nhìn bộ dáng ung dung vì đã tính trước kỹ càng của Mộ Dung Miên, không hiểu sao tự nhiên lại cảm thấy có thể tin tưởng vào anh.

Đã rất lâu rồi bà mới lại có cảm giác này.

Tin tưởng một người là chuyện cực kỳ xa xỉ.

"Vậy con cứ làm đi, cần mẹ hỗ trợ gì thì cứ nói."

Mộ Dung Miên nói: "Thật ra, con có một chuyện cần nhờ."

"Nói đi."

"Đóng băng thẻ tín dụng của Mộ Dung Thúy Đình lại."

"Cái này... Có được không?"

"Sao lại không được."

"Được... Mẹ sẽ làm ngay." Làm chuyện này, Mộ Dung phu nhân cực kỳ hăng hái.

Tiền trong tài khoản của hai mẹ con Mộ Dung Thúy Đình đều do nhà Mộ Dung cung cấp, mỗi năm bọn họ bòn rút của nhà này không biết bao nhiêu tiền cho xuể.

Mộ Dung Thúy Đình tiêu xài hoang phí tới mức làm người ta giận sôi. Một cái túi xách hơn mười vạn, vậy mà cô ta dùng mặc một lần rồi lập tức đem bỏ ra ngoài thùng rác. Mỗi lần quẹt thẻ tín dụng thì cực kỳ hăng hái, đến lúc thanh toán còn gọi điện hất hàm sai bà ta đi trả nợ.

Những gì làm bà phiền muộn giờ có thể trút ra hết được rồi.

Bên ngoài cổng, Mộ Dung Thúy Đình vẫn khóc lóc om sòm, chửi rủa như một con bệnh tâm thần, không ngừng va chạm với đám người giúp việc.

Nhưng đám người giúp việc lần đầu tiên thể hiện ra sức chiến đấu cực kỳ mạnh mẽ, tay nắm chặt tay xếp thành một bức tường không cho bà ta đi vào.

Ngày đầu tiên, Mộ Dung Thúy Đình không thể tiến vào trong nhà Mộ Dung, bà ta ở bên ngoài chửi rủa tới tận rạng sáng hôm sau cũng không được vào, bỏ lại một câu độc ác rồi chạy đi tìm Mộ Dung Chí Hoành.

Đáng tiếc vẫn không thể gặp được, bà ta liền quay về nhà đập phá hết đồ đạc trong nhà, sau đó gọi điện thoại bảo người ta đem đồ mới tới, kết quả... phát hiện thẻ tín dụng đã bị đóng băng.

Mộ Dung Thúy Đình tức giận tới mức suýt nghẹt thở mà chết, đào mười tám đời nhà Mộ Dung Miên và Mộ Dung phu nhân ra chửi.

Hôm sau nữa, bà ta đem theo một đám người đi qua nhưng vẫn vô dụng.

Không gặp được Mộ Dung Miên, không gặp được Mộ Dung Chí Hoành, thẻ tín dụng bị đóng băng, từ một đại phú ông biến thành kẻ nghèo mạt rệp, cuộc sống của bà ta quả thực chưa bao giờ tệ như thế.

Làm ầm ĩ tới bốn năm này, rốt cuộc bà ta mới gặp được Mộ Dung Miên.

Nhìn thấy người đàn bà như người điên đứng trước mặt, Mộ Dung Miên mỉm cười: “Nghe nói gần đây cô rất khỏe nhỉ?”

Mộ Dung Thúy Đình vừa mở miệng đã chửi: “Thằng tiểu súc sinh Mộ Dung Miên mày, mày bẻ gãy tay con trai tao, lại còn dám đóng băng thẻ tín dụng của tao lại, mày không muốn sống nữa đúng không? Mày là cái thá gì, chỉ là một thằng nhãi ranh chưa ráo máu đầu mà cũng dám đấu với tao. Mày đừng tưởng mày là con trai duy nhất của em trai tao mà tao không dám thu thập mày? Mày là con trai của anh tao, là thiếu gia của cái nhà này ư? Mày chỉ là một thằng con hoang của mẹ mày, mày là đồ đê tiện... Mày dám đắc tội tao, tao sẽ không tha cho mày...”

Mộ Dung Miên nghe bà ta mắng một thôi một hồi, cảm khái vạn phần, người này một hơi cũng chưa từng dừng lại, thật là giỏi!

Anh ghé mắt nói với Quý Miên Miên đang muốn nổi nóng, hỏi: “Miên Miên, tay lại ngứa à?”

Quý Miên Miên ngẩn ra một chút, rồi như hiểu ra, liền gật đầu đáp: “Ừm... Có một chút...”

Mộ Dung Miên nắm lấy tay cô, xoa xoa trên mu bàn tay: “Đi đi, qua tát cho bà ấy mấy cái cho đỡ ngứa tay đi đã.”

Quý Miên Miên xoa xoa cổ tay để giãn gân giãn cốt: “Bao nhiêu cái? Em sợ không dừng được.”

“Tùy tiện, không thì cứ 10 cái trước đi.”

Quý Miên Miên đã xắn tay áo xong, Mộ Dung Thúy Đình cả giận mắng: “Con khốn, mày định làm gì?”

Mộ Dung Miên: “Vả miệng bà cho sạch sẽ một chút, nếu không chúng ta không thể vui vẻ nói chuyện được.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1781: Tôi Đánh Bà Đấy, Bà Mau Đánh Lại Đi

So với Mộ Dung Thúy Đình khóc lóc om sòm, chửi rủa bậy bạ, không hề có chút hình tượng phu nhân nào thì Mộ Dung Miên lại rất giống một thiếu gia nhà giàu ôn hòa, nho nhã, dù miệng anh nói ra những lời bất kính nhưng vẫn làm cho người ta có cảm giác cực kỳ tao nhã.

Mộ Dung phu nhân đứng sau lưng Mộ Dung Miên, trong lòng có một cảm giác phức tạp không nói nên lời.

Nhưng bà ta lại cảm thấy, có lẽ... người này có thể thật sự giúp mình giải quyết hết đám quỷ hút máu này.

Mộ Dung Thúy Đình quả thực không thể tin tưởng được đứa cháu trước kia luôn một mực lễ phép với mình lại thay đổi thành bộ dáng này. Bà ta nhìn Quý Miên Miên đi tới trước mặt mình thì sợ tới mức liên tục lùi lại phía sau.

Quý Miên Miên nở nụ cười cực kỳ chân thành, đơn thuần, bẻ bẻ ngón tay, khớp xương vang lên âm thanh răng rắc làm cho Mộ Dung Thúy Đình không khỏi tê dại da đầu. Bà ta nhớ tới lời con trai mình, người bẻ gãy hai tay của nó chính là nhân tình của Mộ Dung Miên, nói vậy có lẽ chính là người trước mắt này.

Mộ Dung Thúy Đình kỳ thực chỉ là một người miệng cọp gan thỏ, bà ta cố tỏ ra bình thản, kêu lên: “Mày... mày... Tao là bác của mày, tao là bề trên của mày, Mộ Dung Miên, hôm nay nếu mày dám đụng vào tao dù chỉ một ngón tay...”

“Chát...” Một âm thanh thanh thúy vang lên cắt ngang lời uy hiếp của bà ta.

Một cái tát kia của Quý Miên Miên dùng tám phần khí lực, dù chưa dùng hết sức nhưng cũng đủ làm cho Mộ Dung Thúy Đình lảo đảo không đứng vững.

Cô mỉm cười: “Đánh bà thì sao?”

“Mày, con khốn...”

Vừa mắng xong lại ăn tiếp hai cái tát nữa.

Quý Miên Miên tát xong hai cái này thì khóe miệng của Mộ Dung Thúy

Đình cũng vỡ toác ra, hai má sưng vù.

Cô cười to: “Bà nói đi, đánh bà thì sao, nói đi kìa? Chúng tôi đang chờ nghe đấy?”

“Tao sẽ nói cho anh trai tao nghe chuyện chúng mày làm hôm nay, tao...”

“Chát” “chát” “chát” “chát”, Quý Miên Miên đánh cực kỳ có nhịp điệu, một hai ba bốn, lần nào cũng không cho Mộ Dung Thúy Đình có cơ hội mở miệng nói xong.

Quý Miên Miên xoa xoa tay, sau đó quay đầu nhìn Mộ Dung Thúy Đình, cười nghịch ngợm: “Tôi biết, trả gấp vạn lần đúng không? Cho nên tôi cho bà gấp bội luôn... Tiếp tục nói đi, tôi chuẩn bị xong rồi.”

“...” Mộ Dung Thúy Đình cảm giác trong miệng toàn máu là máu, trên mặt đau rát như bôi ớt. Bà ta phát hiện ra mỗi lần bà ta định mở miệng thì Quý Miên Miên sẽ lại vung tay lên một lần, tốc độ nhanh tới mức bà ta không có cơ hội phản đòn.

Bà ta không biết răng mình có bị đánh đến lung lay hay không mà chỉ cắn răng một cái thì đã thấy đau tới thấu tim.

Hai mắt Mộ Dung Thúy Đình như có lửa, trong ánh mắt toàn là oán độc khi nhìn Quý Miên Miên.

Đối với loại đàn bà chỉ có cấp bậc sức chiến đấu này, Quý Miên Miên cảm thấy chẳng hề có chút áp lực nào, cô hỏi: “Bà không nói à?”

Mộ Dung Thúy Đình không dám nói, bà ta sợ chỉ cần mở miệng thì Quý Miên Miên sẽ lại đánh tiếp.

Quý Miên Miên nhún nhún vai: “Không nói thì tôi đánh tiếp.”

Mộ Dung Thúy Đình vừa nghe thấy thế thì ác tâm nổi lên, bà ta vươn tay về phía Quý Miên Miên. Ngày thường, bà ta cực kỳ yêu quý, dùng vô số tiền để bảo dưỡng mộ bộ móng tay dài, giờ những ngón tay đó đang hướng về phía mặt Quý Miên Miên, không đúng... mục tiêu của bà ta ác độc hơn, chính là mắt của Quý Miên Miên, bà ta muốn chọc mù mắt của cô.

Mọi người thấy một màn này thì cực kỳ căng thẳng, một mảnh kinh hồ, Mộ Dung phu nhân cũng kêu lên: “A, cẩn thận đấy...”

Mộ Dung Miên cũng nhấc chân định chạy về phía Quý Miên Miên, nhưng Quý Miên Miên từ nhỏ đã luyện võ, phản ứng còn nhanh hơn anh nhiều.

--- O ---

Chương 1782: Đánh Tiếp Thì Tay Sẽ Đau Đấy

Quý Miên Miên nghiêng người một cái tránh được tay của Mộ Dung Thúy Đình, sau đó bắt lấy cổ tay bà ta, nhanh như cắt vặn ngược cả hai tay của bà ta lại đằng sau.

Mọi người đồng thời thở phào một hơi, ánh mắt nhìn Quý Miên Miên cực kỳ sùng bái, tất cảm mọi người đều đang nghĩ, quả nhiên là võ thuật Trung Hoa, thật đẹp mắt.

Mộ Dung Miên vừa mới bước được nửa bước đã lại lui về, trên mặt lại khôi phục bộ dáng không sợ hãi, tựa hồ như đang viết: tôi đã sớm biết bà xã của mình không sao, bà xã của tôi đánh rất đẹp!

Anh mở miệng nói: "Hai người tới đây, bắt bà ấy lại cho tôi."

Mắt thấy Mộ Dung Thúy Đình bị chế trụ nên những người khác cũng không sợ nữa, hai người chủ động đi ra, dùng sức giữ chặt lấy cánh tay của Mộ Dung Thúy Đình, khống chế không cho bà ta giãy giụa.

Mộ Dung Thúy Đình muốn giãy nhưng hễ động là cánh tay liền đau như thể tùy thời sẽ bị vặn gãy vậy, vì thế bà ta không dám động đậy nữa: "Các người đừng cho là anh trai tôi đang nằm viện, các người không cho tôi gặp anh ấy thì anh ấy... không biết gì, hừ... Không gì có thể giấu giếm được anh ấy hết..."

Mộ Dung Miên cười lạnh, Mộ Dung Chí Hoành đúng là người rất có năng lực, chuyện xảy ra hôm nay sẽ có người báo ngay với ông ấy.

Nhưng thế thì đã sao?

Em gái dù có thân tới đâu thì có thể bằng con trai không?

Chỉ cần một ngày Mộ Dung Chí Hoành cho rằng anh vẫn là đứa con trai Mộ Dung Miên kia của ông ta thì anh sẽ không sao hết.

Hiện tại điều mà vị lão tiên sinh kia cần làm nhất chính là tạo uy tín cho con trai mình. Ông ta sợ nhất là sau khi mình chết đi, một ít lão cổ đông của tập đoàn Mộ Dung cùng cấp dưới và đám họ hàng của mình sẽ không phục con trai mình mà đứng lên "tạo phản".

Giờ Mộ Dung Miên chính mình chủ động ra tay, tuy rằng là xuống tay với em gái của ông, nhưng đây cũng là một thủ đoạn lập uy rất tốt.

Cho dù ông ta có muốn ngăn cản thì cũng phải suy nghĩ tỉ mỉ trong lòng.

Quý Miên Miên đi tới trước mặt Mộ Dung Thúy Đình, hỏi: “Nói được chưa?”

Mộ Dung Thúy Đình giờ đang cực kỳ chật vật, khóe miệng rách toạc, hai má sưng vù, tóc tai bù xù, cả người thảm không thể nói thành lời.

Bị đánh nhiều cái như thế, cả mặt đau như không phải mặt của mình nữa, Mộ Dung Thúy Đình trong lòng nảy sinh một sự sợ hãi vô hình với Quý Miên Miên, nhìn cô lắp bắp: “Mày... Mày... tao cảnh cáo mày, không được tới...”

Quý Miên Miên không đợi bà ta nói xong đã cướp lời: “Ba cái cuối cùng, nhịn một tẹo, rất nhanh sẽ đủ.”

Quý Miên Miên nói xong, người khác cũng không kịp thấy cô ra tay thế nào, chỉ nghe thấy ba tiếng vang thanh thúy, rất nhanh cô đã ra tay xong.

Hai hàm răng của Mộ Dung Thúy Đình sắp long ra tới nơi rồi, trong miệng toàn là máu, máu loãng từ trong miệng chảy ra, bà ta chỉ cảm thấy thịt trên mặt như bị người ta xẻo đi, cánh tay bị vặn ngược lại không thể động đậy, nhưng dù miệng đau tới mức không thể nói được thì hai mắt bà ta vẫn tràn đầy giận dữ như cũ.

Quý Miên Miên vẫy vẫy tay, quay đầu hỏi Mộ Dung Miên: “Còn muốn đánh tiếp không?”

Mộ Dung Miên gật đầu, đi tới giữ tay cô: “Đủ rồi, đừng đánh nữa, đánh tiếp thì tay em sẽ đau đấy.”

Mọi người...

Rõ ràng là những lời ân ái buồn nôn mà lại làm người ta lạnh hết cả người.

Thiếu gia rốt cuộc tìm từ đâu về một cao thủ võ thuật lợi hại thế này?

Lúc mà cô đánh cho người đàn bà kia ngã sấp xuống quả thực rất hung tàn, rất tàn bạo, rất bạo ngược, nhưng... lại làm người ta thích chết đi được.

Mộ Dung phu nhân nhìn Mộ Dung Miên dịu dàng với Quý Miên Miên, động tác đó, ánh mắt đó đều làm cho người ta có cảm giác như người con gái kia chính là báu vật của anh.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1783: Bà Cứ Chửi Đi, Dù Sao Chút Nữa Lại Bị Đánh Tiếp Thôi

Mộ Dung phu nhân quay ra nhìn Mộ Dung Thúy Đình, khóe môi gợi lên một nụ cười lạnh.

Bà ta gả tới nhà Mộ Dung đã nhiều năm như thế, đây là lần đầu tiên bà ta được chứng kiến Mộ Dung Thúy Đình thảm thế này, thật sự làm cho người ta thấy sung sướng.

Lần đầu tiên Mộ Dung phu nhân cảm thấy Mộ Dung Miên đưa Quý Miên Miên sang đây thật sự là rất sáng suốt, có một người như thế ở đây thì còn cần sợ ai chứ?

Giờ bà nhìn Quý Miên Miên cũng cảm thấy rất thuận mắt, thậm chí còn cảm thấy may mắn vì Mộ Dung Miên tìm được một bạn gái như thế, tốt lắm, lực sát thương rất cao.

Bà ta đi tới trước mặt Mộ Dung Thúy Đình, nói: “Thật không ngờ cô cũng có ngày hôm nay.”

Máu vẫn chảy ra từ khóe miệng Mộ Dung Thúy Đình, ngày thường bà ta khinh thường nhất chính là Mộ Dung phu nhân, bà ta gian nan mở miệng mắng: “Bà... tiện nhân...”

Mộ Dung phu nhân nhíu mày, tâm tình cực kỳ tốt, cười nói: “Cô cứ tùy tiện mắng, tôi không sao hết, dù sao tôi cũng không phải chịu đau.”

Mộ Dung Thúy Đình oán hận trừng mắt, cục diện này rất bất lợi với bà ta, bà ta không ngờ Mộ Dung Miên lại đột ngột xé rách da mặt với mình thế này, ngay cả mặt mũi của một trưởng bối cũng không cho, đánh con bà ta, giờ đánh cả bà ta nữa.

Mộ Dung Thúy Đình cảm thấy nhất định là do Mộ Dung phu nhân xúi giục, nếu không Mộ Dung Miên sẽ không dám ra tay với mình, bà ta thực sự coi thường Mộ Dung phu nhân rồi.

Quả nhiên chó không kêu mới hay cắn người.

Sau khi xoa xoa tay cho Quý Miên Miên, Mộ Dung Miên mỉm cười nói với

Mộ Dung Thúy Đình: “Không biết hiện tại cô đã có thể nói chuyện hòa bình với cháu hay chưa? Nếu cô cảm thấy miệng vẫn chưa sạch thì cháu vẫn có thể tiếp tục hỗ trợ.”

Mộ Dung Thúy Đình không nói lời nào, anh lại cười: “Xem ra... Cô cảm thấy còn chưa đủ thật rồi.”

Anh giả bộ buồn rầu hỏi Quý Miên Miên: “Bà xã, em nói phải làm sao bây giờ.”

Quý Miên Miên lại thả tay áo xuống: “Chẳng sao, em có sức mà...”

Mộ Dung Thúy Đình vừa nghe đã bất chấp đau đớn, cuống quýt nói: “Tao... các người... Được... được... nói!”

Bà ta sắp phát điên rồi, ngày thường bà ta lợi hại vì có Mộ Dung Chí Hoành làm hậu thuẫn, giờ bà ta còn có gì chứ?

Mộ Dung Miên cười nói: “Thì ra cô cũng có thể dễ dàng nói chuyện đấy chứ? Đã thế, chúng ta cùng ngồi xuống nói chuyện đi.”

“Người đâu, dìu cô tôi vào nhà ngồi đi. Cô đến lâu thế rồi mà cũng không để cô vào nhà, đây là lỗi của cháu.”

Trong lòng mọi người đều đang nghĩ, da mặt của thiếu gia sao có thể dày như thế, vô liêm sỉ cũng chỉ đến thế này mà thôi, sao trước kia họ không phát hiện ra nhỉ?

Mộ Dung Thúy Đình chỉ cảm thấy máu trên người sôi lên sùng sục, chỉ hận không thể phun hết máu lên mặt anh, đúng là không biết xấu hổ!

Trận địa chuyển dời tới phòng khách, Mộ Dung Miên kéo Quý Miên Miên ngồi xuống, Mộ Dung phu nhân ngồi bên cạnh chẳng khác nào khách, chỉ ngồi nhìn mà trầm mặc không lên tiếng.

Mộ Dung Thúy Đình ngồi đối diện, mặt đau rát vô cùng, ở trong nhà này trước giờ bà ta luôn giễu võ giương oai, hiện giờ lại thất thế như xuống dốc không phanh.

Mộ Dung Miên ngoắc tay bảo nữ giúp việc bưng lên mấy chén hồng trà, anh đưa cho Quý Miên Miên bảo cô uống hai ngụm.

Sau đó mới nói: “Cô đã tới đây mấy ngày rồi, ngày nào cũng làm náo loạn trước cổng nhà cháu, không biết là có chuyện gì?”

“Mày... tự... biết... Con tao... gãy tay...” Mộ Dung Thúy Đình đau tới mức chỉ có thể rặn ra từng chữ một.

Mộ Dung Miên không để tâm, hỏi: “A, thì sao?”

Mộ Dung Thúy Đình mặt đầy tức giận: “Tại... sao?”

Bà ta chỉ có một đứa con Claude này, chiều nó lên tới tận trời. Năm đó, bà ta từng mang thai một đứa nữa, nhưng vì bà ta bất cẩn nên đã để sẩy mất đứa bé đó.

--- O ---

Chương 1784: Cô Thích Một Ông Chồng Vô Lại Như Thế

Trên tư liệu có viết, trước đây Mộ Dung Chí Hoành từng từng tặng cho Mộ Dung Miên một con ngựa rất tốt, nhưng Mộ Dung Thúy Đình là người chuyên đi đoạt những thứ không thuộc về mình, tranh những thứ không nên tranh, sau đó... bà ta cưỡi con ngựa kia rồi dẫn tới sảy thai. Vì xuất huyết quá nhiều nên sau khi được cứu chữa, bà ta không thể sinh thêm đứa con nào nữa.

Từ đó, bà ta chẳng những không tự trách mình mà còn đi oán hận Mộ Dung Miên.

Mộ Dung Miên cười khẩy, nói: "Lời này của cô làm cho cháu cảm thấy buồn cười quá! Vì sao à? Chỉ bằng việc anh ta là một người ngoài mà dám đi vào trong nhà cháu đánh chửi người hầu, quấy rầy vợ cháu, đánh gãy hai tay của anh ta vẫn còn là nhẹ. Lỗi của anh ta cháu còn chưa thèm tính toán đi tìm cô, vậy mà cô còn tìm tới tận đây, tốt, cháu xin cô một cái công đạo."

Mộ Dung Thúy Đình nghe vậy liền trợn tròn mắt.

Quý Miên Miên cũng giật giật khóe miệng, quả nhiên... quá vô lại.

Nhưng cô lại thích một ông chồng vô lại như thế.

Mộ Dung phu nhân nén cười, cúi đầu, bưng chén trà lên uống một ngụm.

Mộ Dung Miên bày ra bộ dạng vô lại tới cực điểm, ông đây đánh con bà đấy thì sao, có bản lĩnh thì đánh lại đi? Không có bản sự đánh ta thì phải cho ta công đạo, con bà bắt nạt người của tôi, quấy rầy bà xã tôi, chuyện này tôi sẽ không để yên.

Hai bàn tay của Mộ Dung Thúy Đình vịn chặt trên sô pha, móng tay gần như đâm thủng cả lớp da bọc bên ngoài, tròng mắt chỉ chực rớt ra, mắng: "Mày... mày... vô sỉ..."

Mộ Dung Miên nhíu mày: "Khách khí rồi, cô không cần vội vã lên tiếng, bằng không sau này cô sẽ không thể tìm được từ nào thỏa đáng hơn để hình dung về cháu nữa đâu."

“Kể... cả là... Clau... Claude... không đúng, mày... các người... cũng... không thể... ra tay... nặng... như thế, còn... còn... thẻ tín dụng... của tao... Mày dựa vào... cái gì mà... đóng băng... Mày có... tư cách gì?” Mộ Dung Thúy Đình liều mạng nói một hơi, rốt cuộc cũng nói ra những điều mình muốn nói.

Tiền, tiền tiền!

Mộ Dung Miên cười lạnh: “Thẻ tín dụng, cô đang nói chuyện cười ấy à? Hiện tại cô là phu nhân Martin, con cô là Claude Martin. Lúc trước khi cô đi lấy chồng, ba đã cho cô rất nhiều đồ cưới, nhưng sau mấy chục năm đi lấy chồng, cô vẫn thoải mái tiêu tiền của nhà cháu, cháu cũng muốn hỏi một câu, cô dựa vào cái gì mà làm thế?”

“Tao chỉ...”

Mộ Dung Miên ngắt lời bà ta: “Trước kia là ba cháu mềm lòng, nhưng cháu không giống ông ấy, không phải người trong nhà thì đừng hòng tiêu được một phân tiền nào của cháu, nếu cô cảm thấy thế vẫn không được thì tốt, cháu sẽ thống kê lại toàn bộ tiền mà nhà cô đã tiêu của nhà cháu suốt những năm qua, sau đó... phiền cô đem trả lại hết.”

Trong nháy mắt, Mộ Dung Thúy Đình lâm vào khiếp sợ, mà Mộ Dung phu nhân ngồi bên cạnh lại chậm rãi bổ thêm một đao: “Đã thống kê rồi...”

Bà ta ngoắc tay, một nữ giúp việc đưa một văn kiện lên, bà ta cầm lấy đưa cho Mộ Dung Miên: “Đã thống kê tài vụ đầy đủ đây rồi.”

Mộ Dung Miên mở ra nhìn hàng chữ cuối cùng, châm chọc cười: “Chậc, vài triệu cơ đấy, cô...”

Mộ Dung Thúy Đình kêu lên: “Mày không thể làm thế được...”

Mộ Dung Miên ngẩng đầu nhìn bà ta, trong ánh mắt chỉ toàn là lãnh ý lạnh thấu xương làm bà ta không rét mà run, sợ tới mức rụt cổ lại.

“Vì sao cháu lại không thể? Chẳng lẽ cô cần cháu nhắc lại cho cô thêm một lần nữa cháu là ai à?”

“Anh tao... Anh tao... sẽ không đồng ý cho mày... làm thế...”

Mộ Dung Miên nâng cằm lên: “Vậy cô có muốn xem xem ở trong lòng ba cháu, cháu quan trọng hay cô quan trọng hơn không?”

“Mày...”

Mộ Dung Miên cất cao giọng nói: “Người đâu, tống cô tôi ra ngoài, từ nay về sau không cho phép bất cứ ai trong nhà họ bước chân vào cổng nhà này nửa bước.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1785: Là Lôi Ra Ngoài Chứ Không Phải Để Tự Đi Ra Ngoài

Đối với quyết định này của Mộ Dung Miên, dù là Mộ Dung phu nhân hay Quý Miên Miên, thậm chí là cả đám người hầu trong nhà đều cảm thấy rất bình thường.

Dù sao cũng đã trở mặt thành như thế, da mặt đã xé rách tan tành rơi đầy trên đất không thể nhặt lên được nữa thì còn cho người ta vào nhà làm gì, để lần sau tiếp tục đánh à? Nếu để cho họ đi vào, vậy cũng chỉ có mục đích này mà thôi.

Mộ Dung Thúy Đình vừa nghe thấy lời này thì sợ tới mức tim muốn văng ra khỏi lồng ngực.

Bà ta cố nhịn đau, đứng bật dậy, quát lớn: "Mộ Dung Miên, mày cũng dám... Tao rất muốn biết, rốt cuộc là ai đã tẩy não mày, ai cho mày lá gan này? Tao là cô của mày, chúng ta là ruột thịt, vậy mà mày lại không cho tao vào cửa, mày muốn chặt đứt quan hệ hoàn toàn với tao thật không?"

Nói liền một hơi như thế, nói xong, bà ta đau tới mức nước mắt cũng phải chảy ra.

Mộ Dung Miên kinh ngạc nhìn bà ta, một hồi lâu sau mới nói: "Giờ cô mới nhận ra à? Lúc cháu cho người đưa anh họ về thì cô nên tự giác hiểu ra rồi mới đúng chứ?"

Mộ Dung Miên đột nhiên bật cười, ngón tay vỗ nhẹ lên trán: "Cũng đúng, với chỉ số thông minh của cô đến bây giờ mới hiểu được cũng dễ hiểu thôi."

Quý Miên Miên không nhịn nổi cười phì lên thành tiếng.

Mộ Dung phu nhân hắng hắng giọng, không nói gì, trên mặt không che giấu nổi nụ cười tủm tỉm.

Mộ Dung Thúy Đình cảm thấy như bị sét đánh, nếu đoạn tuyệt quan hệ với nhà Mộ Dung thì khác nào bóp cổ bọn họ đâu, sau này ăn gì, uống gì, mua gì, lấy gì mà khoe khoang với người khác đây?

Con đã lớn như thế, cần phải lấy vợ, phải có việc làm, bà ta tưởng rằng cho

dù cuối cùng không ăn được toàn bộ tập đoàn nhà Mộ Dung thì ít nhất cũng phải được 50% cổ phần, như vậy con bà ta có thể trở thành tổng giám đốc rồi.

Nhưng hiện tại, sau nhiều ngày biến mất, Mộ Dung Miên trở về và như biến thành một người khác, lại còn muốn đoạn tuyệt quan hệ với nhà họ nữa.

Sao có thể thế được?

Lợi ích, tiền tài vừa được đưa ra thì hết thảy đều trở nên dễ nói, Mộ Dung Thúy Đình vội vàng thu lại hết kiêu ngạo ngày xưa, cuống quýt nói: “Mày... Mộ Dung Miên, cháu phải hiểu rõ một điều, chúng ta là người thân của nhau, vào những thời điểm quan trọng cũng chỉ có cô là có thể đứng ra giúp cháu. Quyết định này của cháu là bị tiện nhân nào đó xúi giục đúng không? Cháu đừng nghe cô ta, cô ta không có lòng tốt đâu, cô ta...”

Mộ Dung Miên bĩu môi, ngắt lời bà ta: “Im ngay, cô đừng có bày ra cái vẻ quan tâm lo lắng cho cháu nữa, cháu cảm thấy tởm lợm lắm. Cô mau rời khỏi đây đi, nhà cháu không chào đón cô, từ nay về sau nhà này không có nửa điểm quan hệ gì với cô cả, cũng đừng lấy danh nghĩa người thân của nhà Mộ Dung để cáo mượn oai hùm nữa. Đương nhiên, cô muốn đi tìm ba cháu cáo trạng thì cứ việc, cô thích làm gì cũng được, cháu theo tất.”

Mộ Dung Thúy Đình thấy nói gì cũng không được thì tức tới nổ phổi.

Bà ta oán hận, nói: “Được, được... Mày đã không nói tới cảm tình thì cũng đừng trách tao, chúng ta cứ chờ mà xem.”

Mộ Dung Thúy Đình xoay người phải đi, nhưng chưa đi được mấy bước thì đã có hai người hầu xông lên, mỗi người giữ một bên tay bà ta, bà ta cả giận mắng: “Chúng mày muốn làm gì, buông ra, tao tự đi được.”

“Xin lỗi, phu nhân Martin, thiếu gia đã ra lệnh cho chúng tôi phải tự tay đưa bà ra ngoài, chúng tôi không thể làm trái lời của thiếu gia được.”

Nói ra ngoài thì phải chắc chắn ra ngoài, ý cả thiếu gia là phải thực hiện tuyệt đối, không thể qua loa.

Vì thế, Mộ Dung Thúy Đình liền bị hai nữ hầu nâng người kéo ra tận ngoài cổng.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1786: Con Là Vợ Của Con Trai Ba, Là Con Dâu Của Ba

Sau đó, hai người hô một hai ba rồi dùng sức ném bay bà ta từ cổng ra ngoài đường.

Mộ Dung Thúy Đình bị ném ra đường, lăn vài vòng mới dừng lại được.

"Cút đi, đây không phải nơi bà có thể tới khóc lóc om sòm, phi..."

Hai người hầu đều xì một tiếng đầy khinh miệt, sau đó xoay người đi vào và đóng cổng lại.

Mộ Dung Thúy Đình nằm trên mặt đất một hồi lâu mới bò dậy được, ánh mắt của bà ta như mắt rắn độc, oán hận nhìn chằm chằm vào cổng nhà Mộ Dung.

Mặt bà ta sưng vù đầy dữ tợn, thanh âm thô trầm, nói: "Sớm muộn gì tao cũng thành chủ của cái nhà này, Mộ Dung Miên, lúc đó mày có muốn liếm giầy cho con tao cũng không được."

...

Trong phòng khách, tâm tình của Mộ Dung phu nhân chưa bao giờ vui vẻ như thế.

Bà nói: "Mẹ đoán, hôm nay, sau khi con thu thập cô ta xong, cô ta trở về sẽ tìm mọi cách để liên lạc với những họ hàng khác của nhà Mộ Dung, con phải chuẩn bị cho tốt."

Mộ Dung Miên chẳng thèm để ý: "Cần phải chuẩn bị gì sao?"

"Bọn họ người đông thế mạnh, hơn nữa, có một số người còn đang nhậm chức trong tập đoàn." Mộ Dung phu nhân tỏ ra hơi lo lắng.

Mộ Dung Miên ngẩng đầu liếc mắt nhìn bà: "Những người đó đều phải bám vào cây đại thụ Mộ Dung gia này mà sinh tồn, bọn họ có thể sống dư dả, thừa thãi, có thể sống cuộc sống của tầng lớp thượng lưu cũng nhờ vào hút chất dinh dưỡng từ cây đại thụ này. Cho dù bọn họ kết bè kết phái nhưng phù du thì vẫn cứ là phù du, sao có thể lay động nổi cây lớn chứ? Hơn nữa,

chỉ cần chặt đứt tua của họ thì sẽ lập tức khiến họ tự loạn trận tuyến rồi.”

“Mẹ ở nhà Mộ Dung này nhiều năm như thế mà cũng không hiểu được đạo lý này, cũng đúng, nếu mẹ hiểu được thì đã không bị đám người này làm cho đau đầu rồi.”

Mộ Dung phu nhân bị nói nên có chút ngượng ngùng: “Trước kia, còn không phải là... ông ấy không cho động sao.”

Mộ Dung Miên thản nhiên nói tiếp: “Giờ chính ông ấy còn ăn bữa nay lo bữa mai rồi, dù có lợi hại thì có thể quản được bao nhiêu chứ? Mẹ là Mộ Dung phu nhân, mẹ có thực quyền, sao chỉ vì vài kẻ râu ria mà đã lao lực đến thế chứ?”

Mộ Dung phu nhân trong lòng sáng sủa, bà ta nói: “Đúng, giờ... đã khác rồi.”

Nay Mộ Dung Chí Hoành không phải một mình ở trên nữa...

Đang nói thì điện thoại trong phòng khách vang lên, nữ giúp việc nhận máy, là bệnh viện gọi tới, nói Mộ Dung Chí Hoành đã tỉnh lại, muốn gặp Mộ Dung Miên.

Mấy ngày trước, Mộ Dung Miên nói muốn đưa Quý Miên Miên đi gặp ông ta, đáng tiếc ông ta lại lâm vào hôn mê, sau khi được cứu lại vẫn chưa tỉnh.

Mộ Dung Miên đứng lên, nắm lấy tay Quý Miên Miên: “Đi nào bà xã, anh đưa em đi gặp... ba chồng.”

Quý Miên Miên đỏ mặt trừng mắt với anh một cái.

Mộ Dung phu nhân nói: “Hai người đi đi, tôi sẽ không đi.”

Mộ Dung Miên không nói gì, mang theo Quý Miên Miên tới thẳng bệnh viện.

Đến nơi, đẩy cửa phòng bệnh ra, hai người liền ngửi thấy một mùi thuốc gay gay mũi.

Mộ Dung Chí Hoành vừa tỉnh, tráng thái so với lần trước gặp cũng tốt hơn một chút.

Mộ Dung Miên đi tới, cầm lấy cánh gay gầy guộc trơ xương của ông ta, nói:

"Ba, con tới rồi..."

Mộ Dung Chí Hoành gọi tên anh: "Ran... Randy..."

Mộ Dung Miên mỉm cười: "Ba, con dưa con dâu của ba tới."

Trong lúc ánh mắt của Mộ Dung Chí Hoành còn đang nhìn xoáy vào mình, Mộ Dung Miên liền xoay người, cười nói: "Miên Miên, lại đây, gọi ba đi."

Quý Miên Miên tiến lên, hướng về phía Mộ Dung Chí Hoành gập người 90 độ, thanh âm trong trẻo, nói: "Chào ba, con tên là Quý Miên Miên, là vợ của con trai ba, là con dâu của ba."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1787: Dù Cô Có Là Cô Gái Tốt Thì Cũng Không Thể Gả Cho Con Trai Ông

Giọng Quý Miên Miên rất trong trẻo, dõng dạc và rất lễ phép, không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh.

Sau khi chào xong, cô ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Chí Hoành, ánh mắt sáng ngời, trong veo, không hề trốn tránh hay sợ hãi.

Mộ Dung Chí Hoành nhìn Quý Miên Miên, vẻ mặt phức tạp không nói nên lời, ánh mắt đục ngầu.

Sống đến tuổi này rồi, không có loại người nào mà ông ta chưa từng gặp qua, dù gặp người lạ cũng chỉ cần liếc mắt liền có thể hiểu được vài phần.

Cô gái trước mắt này nói thật là rất được, ít nhất là rất thẳng thắn, lòng dạ trong sáng, đơn giản, không có tâm tư như vài cô gái khác, ánh mắt con của ông ta đúng là rất tốt.

Nếu là trước kia, khi ông ta còn khỏe, nếu tìm về một cô gái thế này thì ông ta sẽ rất vui mừng, sẽ chân thành chúc phúc cho con mình.

Nhưng giờ đây, ông ta không biết mình còn có thể nhìn thấy mặt trời ngày mai không, vì thế không thể không suy nghĩ cho con mình.

Mộ Dung Chí Hoành là một người khôn khéo, sao có thể không nhận ra nay Mộ Dung gia chẳng khác nào miếng thịt treo trước miệng một bầy sói đói, ông ta mà chết thì bầy sói đó sẽ lao tới cắn xé toàn bộ gia sản ông ta để lại.

Ông ta không thể không thừa nhận rằng mình đã để lại cho con trai một cục diện vô cùng rối rắm.

Nay ông ta đã rất hối hận vì trước đây luôn mềm lòng.

Nếu ông ta độc ác một chút, sử dụng nhiều thủ đoạn cứng rắn với đám họ hàng kia một chút thì con trai mình cũng sẽ không rơi vào tình cảnh như ngày hôm nay.

Lúc trước, Mộ Dung Chí Hoành nghĩ rằng con mình tuy thông minh nhưng tính cách đơn thuần, ông ta lo lắng một mình con trai sẽ không cáng đáng

được phần sinh ý khổng lồ của gia nghiệp, vì vậy mới nghĩ sẽ khoan dung với đám họ hàng một chút, hy vọng sau khi ông ta chết, bọn họ sẽ giúp đỡ cho con trai mình nhiều hơn.

Đáng tiếc, ông ta lại không ngờ mình lại nuôi ra một bầy sói.

Có câu một thăng gạo dưỡng ân nhân, một đấu gạo dưỡng cừu nhân quả nhiên không sai. Lúc người ta lâm vào cảnh khốn cùng, anh giơ tay ra giúp người ta, nhưng nếu anh cứ luôn giúp người đó, lúc nào cũng giúp, vậy sẽ tạo thành một thói quen xấu cho người kia. Hắn sẽ nghĩ rằng những gì anh đem tới cho hắn là hiển nhiên, thậm chí sẽ ghét bỏ nếu anh cho ít đi.

Lòng người có đôi khi luôn ác độc như thế.

Mộ Dung Miên nhìn Mộ Dung Chí Hoành, thấy ông ta nhìn Quý Miên Miên tới xuất thần, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Lại nhìn Quý Miên Miên, cô không hề tỏ ra sợ hãi khi bị nhìn chằm chằm như thế, trên mặt cũng không hề có biểu lộ gì gọi là nhát gan cả.

Mộ Dung Miên thở dài, trải qua chuyện kia, cô gái của anh đã trưởng thành thật rồi.

Thật lâu sau, Mộ Dung Chí Hoành rốt cuộc cũng lấy lại tinh thần, nói: “Cô là... Quý Miên Miên?”

Quý Miên Miên mỉm cười, đáp: “Vâng, tên con là Quý Miên Miên. Ba, thực xin lỗi vì giờ mới tới thăm ba được, hy vọng ba không trách con. Xin ba yên tâm, sau này con sẽ hiếu thuận với ba như ba đẻ của con vậy.”

Cô tươi cười xán lạn như ánh mặt trời, nháy mắt làm cho không khí âm u trong phòng cũng tan đi hết thảy, không gian như sáng bừng lên.

Mộ Dung Chí Hoành thở dài trong lòng, đúng là một cô gái rất tốt.

Nhưng cô lại không giúp gì được cho con của ông ta cả.

Trước khi chết, ông ta phải an bài cho con trai mình một cuộc hôn nhân tốt, tìm một người có thể trợ giúp con mình, bằng không ông sẽ không an lòng mà chết đi.

Mộ Dung Chí Hoành nghỉ ngơi một lát rồi lại mở miệng: “Cô... đừng gọi tôi

là... ba... sớm quá... Tôi... cảm thấy... cô không thể... ở bên Randy... được.”

Quý Miên Miên mỉm cười, không kinh ngạc với những gì Mộ Dung Chí Hoành vừa nói, cô lập tức trả lời: “Con biết ba không thích con, nhưng không sao, cái này không quan trọng.”

--- O ---

Chương 1788: Ba Đã Sắp Xếp Cho Con Một Người Vợ Thích Hợp

"Giống như lúc đầu con cũng không thích con trai ba, nhưng qua một thời gian dài tiếp xúc, con mới nhận ra anh ấy là người như thế nào. Mong ba đừng vội vàng nhận định."

Mộ Dung Chí Hoành nói trong khó nhọc: "Tôi không... không phải... không thích... cô... Tôi nhận ra cô là một... cô gái... rất tốt, nhưng mà... cô không giúp gì được cho... Randy... những thứ mà nó cần.

Mộ Dung Miên ngắt lời Mộ Dung Chí Hoành: "Ba, ba cho rằng người có thể giúp đỡ con là người như thế nào?"

"Giúp con có thể ngồi... ổn định... ghế Tổng... tổng tài... Giúp con củng cố tập đoàn..."

Mộ Dung Miên tiếp tục hỏi: "Vậy ba cảm thấy cái gì làm cho tập đoàn lung lay, làm cho địa vị người thừa kế duy nhất của con bị uy hiếp như bây giờ?"

Trên mặt Mộ Dung Chí Hoành hiện lên vẻ áy náy.

Mộ Dung Miên tiếp tục nói: "Ba không cần nói, con biết, là những kẻ thân thích của nhà chúng ta, toàn bộ bọn họ đã bám vào nhà Mộ Dung chúng ta mấy chục năm nay rồi, chẳng khác nào ký sinh trùng cả. Sau khi ba mất, họ sẽ cùng ùa lên cắn xé toàn bộ gia tộc như tằm ăn rỗi, bởi vì hiện tại bọn họ đã không thể thỏa mãn với giúp đỡ định kỳ của ba nữa rồi. Ba có lòng giúp đỡ nhưng hiện nay đã không thể nào đáp ứng được khẩu vị cực kỳ lớn của tất cả bọn họ, bọn họ cần nhiều tiền hơn nữa, bọn họ không muốn chúng ta ban phát, họ muốn nắm ở trong tay."

Mộ Dung Chí Hoành nhắm mắt lại, trên mặt tràn đầy vẻ tự trách, nói: "Đây là... họa... do ba... lưu lại..."

Mộ Dung Miên tiếp tục truy vấn: "Vậy ba, ba cảm thấy người có thể giúp con có thể khống chế được cục diện này sao?"

"Ít nhất có thể... giúp con... ổn định cục diện..."

Mộ Dung Miên châm biếm cười: "Sau đó thì sao? Sau đó lại giống như ba

tiếp tục nuôi dưỡng lũ ký sinh trùng đó sao? Sau đó để bọn họ càng ngày càng tự tung tự tác, bành trướng thế lực? Rồi một ngày thế lực của họ sẽ lớn tới mức ngay cả sự giúp đỡ của con cũng không khống chế nổi nữa, đến lúc đó chẳng phải con vẫn bị họ nuốt chửng sao?”

Mộ Dung Chí Hoành nhất thời im lặng, ông phát hiện, lần này con trai mình trở về đã không còn giống trước kia, nó... đã trưởng thành thật rồi.

Những lời này nó chưa từng nói trong quá khứ.

“Ba... Ba sẽ cố gắng... trước khi chết... xử lý hết bọn họ... cho thật tốt.”

“Vậy xin lỗi cho con hỏi một câu, ba định xử lý thế nào?”

“Ba... sẽ cho người... cho bọn họ... chút tiền... Sau đó sẽ...”

“Ba, ba là người khôn khéo như thế, chẳng lẽ ba không thấy biện pháp này rất... buồn cười sao? Cực kỳ buồn cười luôn ấy. Ba nuôi dưỡng khẩu vị của đám người đó nhiều năm như thế, ba nghĩ một ít tiền là có thể êm đẹp lại sao? Cho dù là con số trên trời thì bọn họ cũng sẽ không thấy đủ mà sẽ chỉ nghĩ ba còn nhiều hơn, nhiều hơn nữa. Sao ba không nghĩ rằng nếu không chặt đứt những xúc tu này thì nhà của chúng ta sau này sẽ lâm vài đại họa chứ?”

“Nhưng mà giờ... ba đã...” Mộ Dung Chí Hoành cũng không có cách nào cả, ông ta đã tới nước này, mỗi ngày đều cận kề sống chết, lần nào nguy kịch cũng chỉ sợ mình sẽ không chống đỡ được, sẽ không có ai bảo vệ đứa con trai này.

Mộ Dung Miên nhìn Mộ Dung Chí Hoành, nói: “Ba, nếu thật sự ba muốn dọn dẹp sạch sẽ hậu họa cho Mộ Dung gia thì... điều chúng ta phải làm chính là cạo hết lũ ký sinh trùng này đi, chặt đứt đường sống của họ, không cho họ lấy thêm một phân tiền nào từ nhà của chúng ta nữa.”

Mộ Dung Chí Hoành muốn lắc đầu nhưng động tác đơn giản như thế ông ta cũng không làm được, ông ta đã rất yếu rồi.

Chương 1789: Bọn Họ Ai Cũng Muốn Con Chết, Vậy Mà Ba Còn Muốn Che Chở Họ?

“Nhưng làm thế... sẽ bức... họ... làm phản... cắn lại con...” Nói có mấy tiếng mà trán ông ta đầy mồ hôi.

“Ba, bức tường này sớm muộn gì họ cũng sẽ vượt qua, giờ đã gần như thế rồi, chỉ chờ xông lên cắn chúng ta một ngụm. So với chờ bọn họ ngày một bành trướng thì sao không động thủ với họ từ bây giờ?”

“Không... Không được...”

Mộ Dung Miên cười nhạt: “Ngoại trừ việc cha lo lắng sẽ bức họ vào đường cùng mà phát điên, có lẽ cha còn nghĩ vì bọn họ là thân thích của mình, đúng không?”

“Dù sao cũng là... chung... một tổ tông...” Mộ Dung Chí Hoành từ nhỏ đã được dạy dỗ phải suy nghĩ cho đại cục, năm đó lúc ông ta tiếp nhận quản lý nhà Mộ Dung thì gia tộc vẫn còn chưa được như bây giờ, muốn đánh ra ngoài thì trong nhà phải an ổn, đoàn kết mới có thể cùng chung tay ngăn địch. Nhiều năm qua rồi, ông ta vẫn cảm thấy cho dù làm ầm ĩ lên thì cũng không thể khua chiêng gõ trống, không thể vạch áo cho người xem lưng.”

Mộ Dung Miên thở dài trong lòng, tư tưởng của ông già này đã không thể theo kịp hiện đại nữa rồi, anh nói: “Ba, con hỏi ba một chuyện này, giữa con và những người đó, nếu phải chọn thì ba sẽ chọn bên nào?”

“Con.” Mộ Dung Chí Hoành nói không hề do dự.

“Được, nếu chọn con, thế thì ba cũng nên lo lắng cho con một chút mới phải chứ, tại sao lại muốn đi nuôi một bầy sói mắt trắng như thế. Tại sao con phải cho tiền một đám người luôn một lòng một dạ muốn con chết đi?” Mộ Dung Miên ngã ngựa chết cũng không phải vô duyên vô cớ.

“Nhưng mà...”

Mộ Dung Miên không muốn tiếp tục đàm phán một chuyện mà anh đã quyết định từ trước, nói: “Ba, ba đừng nói gì hết, con đã động thủ rồi, con nghĩ... ba cũng biết rồi.” Bằng không cũng không vừa tỉnh đã gọi anh tới đây.

Mộ Dung Chí Hoành không nói chuyện, nhìn anh trong trầm mặc, thật lâu sau mới nói: "Đó là... cô... của con."

Mộ Dung Miên gật đầu: "Phải."

"Ba... biết... tính tình nó... không tốt... Nhưng dù sao... nó cũng..." Rốt cuộc vẫn là em gái ông ta, ông ta không nhẫn tâm được.

Mộ Dung Miên không kiên nhẫn, nói: "Bà ấy là em gái của ba nhưng bà ấy lại không coi con là cháu trai của mình."

"Con..."

Mộ Dung Miên cười châm chọc: "Đối với bà ấy mà nói, con bà ấy mới là quan trọng nhất. Nếu con không còn nữa, không chừng ba sẽ giao toàn bộ gia sản cho bà ta."

"Không... Nó sẽ không..." Mộ Dung Chí Hoành cảm thấy em gái mình ngoài việc tính tình kém một chút, còn lại cũng sẽ không thật sự làm ra chuyện gì táng tận lương tâm cả.

"Ba nghĩ con có thể tự nhiên mà ngã ngựa sao? Ba nghĩ con sống được như bây giờ... dễ dàng lắm sao?" Mộ Dung Miên bình tĩnh nói ra một câu này.

Mộ Dung Chí Hoành liền ngây ngẩn cả người: "Ý con là..."

Mộ Dung Miên cười khổ, nói: "Ba, con biết sức khỏe ba hiện tại không tốt nên vốn không định nói chuyện này cho ba, nhưng mà... ba vẫn luôn bảo vệ một đám người vẫn luôn dồn con trai ba vào chỗ chết, hơn nữa bọn họ cũng đã ra tay rồi."

Vẻ mặt của Mộ Dung Chí Hoành kinh ngạc, Quý Miên Miên vội vàng mở miệng: "Ba có biết lúc con gặp được anh ấy, thân thể anh ấy yếu tới mức độ nào không? Sắc mặt tái nhợt, so với bức tường này còn trắng hơn, đi hai bước đã mất hết sức lực, ngay cả bế con cũng không xong, con cũng có phải người béo lắm đâu."

"Nó... con nói là... cô của con?" Thanh âm của Mộ Dung Chí Hoành cực kỳ sắc bén, lúc trước ông ta biết con trai mình ngã ngựa, nghe nói là ngoài ý muốn nên ông ta cũng không cho người điều tra gì, chỉ biết là bị thương khá nặng, cũng may cuối cùng có thể cứu được.

--- O ---

Chương 1790: Cô Ấy Là Vợ Mà Con Đã Chọn, Là Duy Nhất

Mộ Dung Miên châm chọc nói: “Bằng không thì ba nghĩ là ai? Có phải ba cũng cảm thấy giờ con đã thay đổi rất nhiều không? Đó là bởi vì sau khi ngã ngựa con đã chết đi một lần rồi, sau đó con đột nhiên hiểu ra rất nhiều chuyện. Ba đối xử dịu dàng với thế giới này, nhưng thế giới này sẽ không dùng nhân từ để đối đãi với ba đâu. Nếu ba muốn sau này con được sống tốt, nếu không muốn chặt đứt hương khói của nhà chúng ta sau này thì không nên ngăn cản con làm bất cứ chuyện gì.”

Quý Miên Miên ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Miên, chỉ cảm thấy khi anh nói ra những lời này nhìn cực kỳ... khí phách, cực kỳ đẹp trai.

Mộ Dung Chí Hoành thở dốc, há miệng mãi mới nói được một câu: “Con... trưởng thành rồi.”

Giữa con và người thân ông ta cũng chỉ có thể chọn con mình mà thôi.

“Cảm ơn ba.”

Mộ Dung Chí Hoành đột nhiên giơ một ngón tay lên: “Cô ấy...”

Thấy ông chỉ vào Quý Miên Miên, Mộ Dung Miên liền cầm lấy tay cô nói: “Cô ấy là người vợ mà con đã chọn, là duy nhất.”

“Con bé không thể... giúp con... Ba có thể đồng ý cho con... giữ lại con bé, nhưng con phải lấy...”

Mộ Dung Miên lập tức ngắt lời ông ta: “Ba, con và cô ấy đã kết hôn rồi, ngoài cô ấy ra, con sẽ không yêu bất kỳ ai, càng không cùng bất kỳ người nào kết hôn. Nếu ba thực sự ủng hộ con, để cho con làm theo cách của riêng mình, sống cuộc sống mà con muốn.”

Nói xong, anh kéo Quý Miên Miên cùng cúi đầu trước Mộ Dung Chí Hoành: “Ba, ba nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai chúng con lại tới thăm ba.”

Quý Miên Miên vội vàng nói: “Ba nghỉ ngơi đi ạ, ngày mai con sẽ lại tới, con sẽ cố gắng để ba thấy là con có ích.”

Mộ Dung Miên sủng nịnh nói: “Em vẫn rất có ích, nếu không có em thì anh đã bị cô anh đánh chết rồi.”

Mộ Dung Chí Hoành...

“Ba, con hy vọng ba có thể tiếp tục chống đỡ, ít nhất chờ đến khi... cháu nội của ba ra đời.”

Hốc mắt Mộ Dung Chí Hoành đột nhiên đỏ lên.

Những người thân thích của ông ta lại không hề mong thấy ông ta kiên cường sống qua từng ngày.

Bọn họ đều mong ông ta nhanh chóng chết đi, chỉ có người mang huyết mạch chí thân với mình, chỉ có con trai ruột của mình mới mong mình sống lâu hơn một ngày mà thôi...

Vậy nên ông ta càng phải sắp xếp chu toàn cho con trai mình.

Trước đây, ông ta muốn tìm cho con một tòa núi để dựa vào, để giúp nó ổn định đám thân thích muốn trèo lên đầu lên cổ kia.

Giờ con đã quyết định giải quyết theo phương thức của nó, ông ta càng cần phải kiên cường chống đỡ giúp con trai mình. Quý Miên Miên kia... không thể nào được, cô là một cô gái tốt, nhưng gia thế cô lại quá bình thường.

...

Mộ Dung Miên nắm tay Quý Miên Miên đi ra từ bệnh viện, cuộc nói chuyện quá dài làm cho trong lòng hai người đều như đang chứa một tảng đá lớn đè nặng.

Anh cười hỏi: “Không phải trước đó em còn nói lo lắng sao, biểu hiện vừa rồi của em tốt lắm.”

Quý Miên Miên sờ sờ mũi: “Vốn em cũng thấy khẩn trương thật, nhưng vừa thấy ông ấy em lại thấy ông ấy là một người cha một lòng vì con, nhìn ông ấy em lại nghĩ tới ba mình, vì thế em không sợ.”

Mộ Dung Miên ôm bả vai cô: “Chờ sự tình giải quyết xong, chúng ta lại về nhà thăm ba vợ.”

"Ừ." Cô nói tiếp. "Kỳ thực, vừa rồi em chỉ sợ không cẩn thận sẽ làm cho ông ấy tức giận."

Anh đang định nói gì nữa thì lại có một người đi tới từ đằng sau, nói: "Thiếu gia, phu nhân Jones và tiểu thư Jessica... tới chơi, ngài có muốn gặp không?"

Mộ Dung Miên nhíu mày: "Bọn họ là ai?"

"Bọn họ... là..."

"Đừng có dông dài, nói!"

Người nó giương mắt liếc nhìn anh một cái thật nhanh rồi lại cúi đầu, nói: "Là... đối tượng kết hôn... mà tiên sinh sắp xếp cho ngài."

Mộ Dung Miên cảm nhận được tay Quý Miên Miên run lên, anh nắm chặt lấy, nói: "Đi, chúng ta đi gặp một chút, anh đưa em đi thị uy với tình địch."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1791: Anh Muốn "Ăn" Em Chỉ Với Một Ngụm

Mộ Dung Miên nhìn rất hưng phấn như thể đang rất muốn gặp vị hôn thê tương lai kia của mình.

Quý Miên Miên nhìn anh, vẻ mặt bình tĩnh: "Anh xác định mình muốn đi khiêu khích chứ không phải đi xem xem vị hôn thê kia có xinh đẹp hay không à?"

Cho dù Quý Miên Miên biết Mộ Dung Miên không hề có chút tình cảm nào với cô gái chưa từng gặp mặt kia, nhưng khi thấy anh có sự hưng phấn như thế, cô vẫn cảm thấy không thoải mái chút nào.

Mộ Dung Miên chợt cảm thấy tâm tình tốt hẳn lên, bèn cúi thấp người, nhìn thẳng vào mắt Quý Miên Miên, dịu dàng nói: "Sao lại có mùi chua chua nhỉ, để anh nếm thử xem..." Vừa dứt lời, liền đặt một nụ hôn lên môi cô.

Quý Miên Miên còn chưa kịp phản ứng, Mộ Dung Miên đã rời khỏi môi cô, lại thấy đầu lưỡi anh liếm liếm khóe môi, tựa như vừa thưởng thức một món ăn mỹ vị nào đó trong khi bên cạnh họ vẫn đang có người khiến mặt Quý Miên Miên đỏ bừng lên.

Mộ Dung Miên thưởng thức xong nụ hôn vừa rồi lại nói: "Ừ, đúng là rất chua, quả là giấm ủ lâu năm! Hương vị thật tuyệt diệu."

Quý Miên Miên cả giận: "Vậy anh đừng ăn nữa, hừ..."

"Chụt", Mộ Dung Miên lại hôn trộm lên mặt cô, thì thầm "Anh lại thích giấm ủ lâu năm, vị gì khác cũng không thích."

Người tới báo tin cảm thấy cực kỳ bồn chồn, chỉ muốn biến mất hoặc hóa thành không khí luôn, hai người này không coi ai ra gì nữa rồi, cứ thế mà ân ân ái ái, làm cho cô ta cảm thấy mình căn bản không nên tồn tại.

Quý Miên Miên giật giật khóe miệng, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn cảm thấy nên quên đi thì hơn, cần gì phải náo loạn với Mộ Dung Miên làm gì chứ, cũng không phải anh thật sự muốn đi gặp người phụ nữ kia cơ mà.

Mộ Dung Miên chọc chọc đầu mũi Quý Miên Miên: "Đi thôi, chúng ta chủ

yếu là tới thị uy với cô ta, để cô ta nhanh chóng rời đi, không đến phá hoại tình cảm của chúng ta.”

Mộ Dung Miên đã tính toán rồi, nếu đối phương thức thời, anh sẽ cùng bọn họ thương lượng, nếu bình tĩnh được thì có thể làm bằng hữu.

Còn nếu đối phương không thức thời, anh cũng sẽ không cho họ mặt mũi, cần làm thế nào thì sẽ làm thế ấy, không chút lưu tình.

Quý Miên Miên lườm anh một cái.

Mộ Dung Miên liền nắm chặt tay cô: “Đi nào vợ yêu, chuyện gặp gỡ này sớm muộn gì cũng diễn ra, nếu bọn họ muốn tới cửa xin ăn hành thì chúng ta cứ cho thôi, không nên lãng phí cơ hội tốt như vậy.”

Hôm nay Mộ Dung Chí Hoành gọi anh đến, việc quan trọng nhất chính là để Miên Miên nhìn thấy ông ta đã sắp xếp thỏa đáng cho anh người phụ nữ này.

Chỉ cần Mộ Dung Chí Hoành chưa từ bỏ ý định an bài chuyện hôn sự cho anh thì chuyện này chắc chắc không xong.

Để giải quyết chuyện này thì hoặc là Mộ Dung Chí Hoành từ bỏ, hoặc phu nhân Jones từ bỏ ý định đính hôn là được.

Dù sao hai người này chỉ cần một người buông tay thì mọi chuyện sẽ không thành vấn đề.

Quý Miên Miên bất đắc dĩ bị Mộ Dung Miên lôi kéo đi về phía trước.

“Đến lúc đó, em cũng sẽ không khách khí đâu.”

“Khách khí? Vì sao em phải khách khí, nếu em khách khí với tình địch của mình thì anh mới là người phải khóc đó!”

Quý Miên Miên đang trầm mặc, đột nhiên nở nụ cười.

Bản tính vô lại của Mộ Dung Miên trở về ngày một nhiều rồi, những áp lực xuất hiện khi cô mới gặp lại anh đã dần dần biến mất.

Đồng dạng, cô cũng cảm nhận được vẻ lo lắng của anh đã tản đi không ít.

Một lúc sau, hai người rốt cục nhìn thấy phu nhân Jones và con gái của bà ta.

Không thể phủ nhận, cả hai mẹ con họ đều vô cùng xinh đẹp, tóc vàng, mắt xanh, mỗi động tác giơ tay, nhấc chân đều toát ra hơi thở quý tộc, đây chính là thiên kim tiểu thư, danh môn thục nữ chân chính.

Phu nhân Jones bảo dưỡng nhan sắc rất tốt, nhìn vẻ mặt bà ta thì có thể thấy Jessica kia rất giống mẹ mình.

--- O ---

Chương 1792: Ai Dám Cướp Chồng Tôi, Tôi Sẽ "Bóp Chết" Kẻ Đó

Trên người bà ta và Jessica khắp nơi đều phát ra nét quyến rũ và hơi thở của phụ nữ trưởng thành.

Quý Miên Miên nhìn từ khuôn mặt, lại chuyển qua hai bộ ngực cao ngất của hai người bọn họ, quay lại nhìn đến hàng họ của mình thì cảm thấy... quên đi, vẫn là ngực nhỏ thì tốt hơn, ngực to quá thì khi đánh người cũng không thuận tiện.

Mộ Dung Miên nắm tay Quý Miên Miên đến trước mặt hai người phụ nữ nọ: "Xin chào phu nhân Jones, tiểu thư Jessica, tôi là Mộ Dung Miên."

Phu nhân Jones nhiệt tình giang rộng đôi tay, không ngần ngại ôm chầm Mộ Dung Miên: "Randy, đứa bé đáng yêu của cô, cuối cùng con cũng đã trở lại rồi."

Mộ Dung Miên nhíu mày, phu nhân Jones này biểu hiện quá đỗi thân cận rồi, trên tư liệu của anh cũng không đề cập đến việc bà ta và Mộ Dung Miên kia có quen biết nhau.

Jessica vươn tay ra: "Hi, Randy... em là Jessica."

Mộ Dung Miên thản nhiên gật đầu: "Nào... Mời hai vị ngồi, chúng ta cùng trò chuyện một chút."

Jessica nhún nhún vai, thu bàn tay bị Mộ Dung Miên ngó lơ lại nhưng cũng không để lộ biểu tình xấu hổ nào.

Sau khi ngồi xuống, phu nhân Jones mới đưa tầm mắt nhìn sang Quý Miên Miên, lại liếc mắt nhìn bàn tay đang bị Mộ Dung Miên nắm chặt của cô rồi hỏi: "Không rõ vị này là...?"

Mộ Dung Miên mỉm cười nhưng trong lòng vô cùng khinh thường, anh đã biểu hiện rõ ràng như vậy mà còn hỏi cái gì nữa chứ, anh đây là tay trong tay với vợ mình đến gặp các người, mục đích rõ ràng là để thị uy nha.

Anh ôm bả vai Quý Miên Miên, cười nói: "Đây là vợ của tôi, Quý Miên Miên. Trong tên chúng tôi đều có một chữ "Miên", theo cách nói của người

Trung Quốc, đây chính là duyên phận.”

Sắc mặt phu nhân Jones và Jessica đồng loạt thay đổi: “Vợ?”

Mộ Dung Miên quay sang nhìn Quý Miên Miên đầy thâm tình: “Đúng vậy, cách đây không lâu, chúng tôi đã đăng ký kết hôn ở Trung Quốc rồi.”

Nét cười trên mặt phu nhân Jones liền chìm xuống, bà nhìn sang Quý Miên Miên giống như đang đánh giá một món hàng không hơn không kém, người phụ nữ này có thể so sánh với con gái bà ta sao?

Con gái của bà ta là quý tộc Anh, là một trong những danh môn thục nữ nổi tiếng.

Bà ta nghi ngờ: “Con trai à, con có biết ý định của ba con không?”

Mộ Dung Miên sờ sờ mu bàn tay của Quý Miên Miên, mỉm cười: “Bà muốn nói về chuyện cha tôi muốn tôi kết hôn với con gái bà sao?”

“Đúng vậy, chính là chuyện này.”

Mộ Dung Miên nhún vai: “Vậy tôi chỉ có thể xin lỗi rồi, tôi nghĩ rằng dù ở Trung Quốc hay ở bất cứ quốc nào đều sẽ không cho phép trùng hôn đâu.”

Phu nhân Jones đột nhiên chuyển hướng sang Quý Miên Miên nói: “Không biết cha mẹ vị tiểu thư đây ở Trung Quốc đang làm việc gì? Sau này nếu có cơ hội, nhất định tôi sẽ mời họ tới làm khách.”

Quý Miên Miên đương nhiên biết lời này của bà ta có ý gì, bèn mỉm cười đáp: “Ý tốt của phu nhân Jones tôi xin nhận, gia thế của tôi cũng không có gì chói mắt, tôi cũng không giúp đỡ anh ấy được bao nhiêu, nhưng khi kết hôn với tôi, anh ấy mới là người chiếm được tiện nghi.”

“Đúng vậy, tôi mới là người chiếm được tiện nghi.” Mộ Dung Miên ở bên cạnh vô cùng phối hợp, còn cầm tay Quý Miên Miên đặt lên môi dịu dàng hôn lên khiến vẻ mặt Jessica có điểm vặn vẹo.

Phu nhân Jones cười nói: “Thật sao? Tôi cũng muốn biết Quý tiểu thư đây có bao nhiêu lợi hại.”

“Bởi vì...”

Quý Miên Miên cầm ly nước vừa mới đặt xuống, cũng chưa cần dùng sức, rắc một tiếng, ly nước đã vỡ vụn.

Hai mẹ con phu nhân Jones kinh ngạc...

Quý Miên Miên mỉm cười: “Con người tôi không thích nói năng đùa giỡn, tôi thích sử dụng bạo lực hơn, ai dám khi dễ chồng tôi, tôi liền đánh nhau với kẻ đó. Đương nhiên, ai muốn cướp chồng tôi, tôi chỉ cần dùng một bàn tay cũng có thể bóp chết cô ta.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1793: Vợ Của Anh “Soái” Quá Đi Mất

Khuôn mặt Quý Miên Miên tuyệt đối là dạng cô gái nhỏ thanh thuần, đáng yêu, cô nói xong liền nở nụ cười ngọt ngào với hai mẹ con phu nhân Jones rồi mới đem bàn tay bị ướt do nước bắn tung tóe đến trước mặt Mộ Dung Miên, ý tứ thật rõ ràng, lau cho em!

Mộ Dung Miên quay đầu sang nhìn cô, ánh mắt sáng ngời, vô cùng sùng bái, từ trên xuống dưới khuôn mặt đều hiển hiện một câu chói lọi: Vợ của anh, em thật khí phách, thật lợi hại, thật “soái”.

Anh lấy khăn tay trong túi, nhanh chóng lau lau bàn tay cho Quý Miên Miên.

Mộ Dung Miên vô cùng ôn nhu, vừa lau vừa nói: “Em xem, em thật là không sợ đau tay ư, chỉ cần nói là được rồi.”

Phu nhân Jones và Jessica nhìn động tác vừa xong của Quý Miên Miên liền trợn mắt há hốc mồm, quả thật không thể tin được vào mắt mình, một cô gái nhỏ thoạt nhìn gầy yếu như vậy lại có thể dùng một tay bóp nát cái ly, lại còn bóp nát một cách vô cùng dễ dàng nữa chứ.

Cô gái nhỏ này có bao nhiêu sức mạnh vậy? Quả là đáng sợ!

Thế này thì sao là một thục nữ được chứ?

Trong ánh mắt hai mẹ con hiện lên một tia hèn mọn, chẳng qua phu nhân Jones tuổi đã cao, am hiểu che giấu tâm tư nên cảm xúc đó không bộc lộ quá rõ ràng, chẳng qua Jessica thì chưa đạt cảnh giới như vậy, mọi cảm xúc biểu hiện ra ngoài mặt hết.

Phu nhân Jones mở miệng: “Quý tiểu thư...”

Quý Miên Miên nâng tay lên, ngăn cản bà ta nói tiếp: “Ngưng đã, sửa lại một chút, tôi là vợ của Mộ Dung Miên, bà phải gọi tôi là Mộ Dung phu nhân, à không đúng, Mộ Dung phu nhân là mẹ chồng tôi, bà cứ gọi tôi là Mộ Dung thiếu phu nhân, các vị phu nhân quý tộc như bà không phải luôn chú trọng lễ nghi sao? Như vậy, xin bà dùng cách gọi chính xác để xưng hô với tôi.”

Môi của phu nhân Jones hơi giật giật, câu Mộ Dung thiếu phu nhân này bà ta

thật sự không gọi ra nổi. Bà ta vốn tưởng rằng cách xưng hô này chắc hẳn phải thuộc về con gái mình, dù sao cũng là do Mộ Dung Chí Hoành tìm đến và cam đoan với bà ta cơ mà.

Phu nhân Jones rũ mắt, áp chế chán ghét nồng đậm trong mắt để bày ra dáng vẻ tuyệt đẹp, từng động tác đều thể hiện bà ta từng được giáo dục lễ nghi quý tộc Anh chính thống thế nào, tư thái chính xác như sách giáo khoa kiểu mẫu, nhưng cũng chính điều này khiến người mất đi linh khí, vẻ đẹp quá nguyên tắc sẽ trở nên trống rỗng.

Một lát sau, phu nhân Jones lại ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào con ngươi xanh biếc của Mộ Dung Miên và bày ra dáng vẻ chân thành, tha thiết, nói: "Randy, con ngoan của cô, cô nghĩ rằng nếu hôm nay Thượng Đế đứng ở trước mặt con cũng sẽ nói con đã lựa chọn sai lầm đến mức nào."

Ánh mắt của bà ta như có như không vô tình liếc sang Quý Miên Miên, "Người trẻ tuổi dễ xúc động, cô cũng là người từng trải, điều này cô biết rõ, nhưng những lựa chọn xúc động, bồng bột của tuổi trẻ, nhiều khả năng sẽ mang đến cho con vô vàn phiền toái sau này, cô không muốn con về sau phải hối hận."

Dưới thanh âm tuyệt đẹp của phu nhân Jones, đây quả là một câu nói vô cùng gây thiện cảm, không hề cưỡng ép Mộ Dung Miên phải lấy con gái bà ta, cũng không đề cập đến Mộ Dung Chí Hoành, tất cả đều có vẻ rất thấu tình đạt lý.

Thêm vào đó là khuôn mắt khiến đàn ông si mê kia, quả thật rất dễ khiến con người ta dao dộng.

Đáng tiếc...

Mô Dung Miên cũng không hề nhượng bộ, anh nghe xong còn thật sự gật đầu: "Những lời này của bà quả thật là có đạo lý, chỉ là... nó khiến tôi có suy nghĩ, hình như những lời này của phu nhân Jones thật ra có rất nhiều ý tứ ở trong, bà đã từng trải qua ư? Không lẽ bà hối hận vì khi còn trẻ đã lựa chọn Jones tiên sinh ư? Tôi nghĩ nếu Jones tiên sinh mà nghe được những lời này, ắt hẳn sẽ không vui đâu?"

Jones phu nhân...

Jessica cả giận nói: "Mộ Dung Miên, sao anh có thể không phân biệt đúng sai như vậy chứ..."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1794: Để Ta Tự Cưới

"Mẹ tôi đang suy nghĩ thay cho anh, nếu anh cưới một cô gái thô lỗ thế này thì cô ta có thể giúp anh được gì chứ? Việc buôn bán không phải dựa vào sức mạnh, trên đời này, sức mạnh không thể nào so sánh với đầu óc, trí tuệ. Anh cho rằng tôi muốn được gả cho anh sao? Là cha của anh mang ơn mẹ tôi, sau đó cầu xin mẹ tôi gả tôi cho anh..."

Phu nhân Jones càng nghe càng xanh mặt, khi bà muốn ngăn cản con gái mình thì đã không kịp nữa, tất cả những gì muốn nói, nó đều nói hết ra mất rồi.

Mộ Dung Miên mở bàn tay, bày ra biểu tình mỹ diệu.

"Nếu đã như vậy thì rất tốt, tôi sẽ không để tiểu thư Jessica chịu ủy khuất. Cô đã thấy Mộ Dung gia không vừa mắt, gia tộc chúng tôi cũng không chứa nổi Bồ Tát sống như cô, huống chi tôi đã kết hôn rồi, cô nói vợ tôi có thể giúp tôi cái gì đây? Vợ tôi có thể đem toàn bộ những người tính kế với tôi đuổi đi toàn bộ, dù cho đầu óc họ có tốt đến đâu, chỉ cần một quyền của vợ tôi đánh xuống là đều có thể giải quyết được."

Bạo lực, đôi khi còn tốt hơn một cái đầu giỏi toan tính.

Quả là một kẻ miệng lưỡi lợi hại, lưỡi xán hoa sen, chỉ cần một chuyện là có thể bám vào để phát triển, không hề phải chịu lép vế.

Jessica cắn răng: "Anh quả thực không biết tiếp thu..."

Phu nhân Jones gào lên: "Jessica."

Jessica im lặng, chỉ hừ một tiếng.

Phu nhân Jones thở dài, nói: "Cô và cha con là bạn bè lâu năm, mới ngày nào cô còn ôm con trong tay, khi ấy con còn quá nhỏ, tất nhiên không nhớ rõ, nhưng cô và cha con luôn hy vọng hai nhà có thể kết thành thông gia. Cô cũng cảm thấy con là đứa nhỏ tốt, có thể mang lại cho Jessica hạnh phúc, đồng thời Jessica cũng có thể mang đến lợi ích cho con, chẳng hạn, nhà chúng ta có thể giúp con..."

Bà ta tưởng rằng chỉ cần nói rõ ràng xem gia tộc nhà họ Jones có thể giúp

Mộ Dung Miên thế nào là được, nhưng đáng tiếc, người ta căn bản không muốn nghe bà ta nói. Mộ Dung Miên trực tiếp cắt ngang lời bà ta: "Đa tạ phu nhân quan tâm, nhưng tôi vẫn giữ quan điểm của mình, vợ là do mình lựa chọn, cha tôi là cha tôi, ông ấy không quyết định thay cho tôi được, về phần tôi hiện tại, tôi tự thấy mình rất tốt, vợ của tôi còn có thể giúp tôi đuổi đi những kẻ dám bắt nạt tôi."

Quý Miên Miên nghiêng đầu cười, nói: "Nếu phu nhân không tin, có thể thử xem, công phu của tôi rất lợi hại đó."

Hô hấp của phu nhân Jones liền trầm xuống, nếu không phải bà ta có khả năng nhẫn nhịn phi thường thì xem chừng đã phát điên.

"Xem ra, Randy, con thật sự đã hạ quyết tâm rồi."

Mô Dung Miên: "Chắc chắn, cho tới bây giờ cũng không hề nghĩ tới việc thay đổi."

"Vậy chúng ta trước hết hãy bình tĩnh lại một chút, hôm nay chúng ta đến đây cũng là để thăm cha của con, lời nói của cô cũng chỉ là hy vọng con có thể suy nghĩ cẩn thận một phen. Để có thể trưởng thành, suy tính việc lớn thì nhất định phải nhìn về lâu dài." Phu nhân Jones nói với ý vị thâm trường.

Mộ Dung Miên cầm tay Quý Miên Miên, ngẩng đầu: "Lời nói của phu nhân không hẳn đúng rồi, không phải mỗi người đến muốn mưu thành việc lớn, tôi đã nghĩ đến những việc đơn giản hơn, mặt khác... phu nhân không cần phải gặp cha tôi đâu, bác sĩ nói ông cần nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng."

"Chúng ta là bạn, cha con..."

"Phu nhân, sao người còn không chịu hiểu, người đó là cha tôi, còn giờ, ở nơi này, lời nói của tôi vẫn có trọng lượng." Bộ dáng của Mộ Dung Miên quả thật rất tuấn mỹ, lại thêm thanh âm ôn nhuận nhưng lại để lộ ra một cỗ khí phách tự tin bá đạo.

Phu nhânJones...

Bà ta nghe đến đây đã rõ ý tứ của Mộ Dung Miên chính là: Nơi này do ông mày quyết định, tôi không cho bà gặp thì bà đứng đây chờ tới chết cũng không để làm gì, đừng lãng phí thời gian nữa.

Jessica buồn bực, toan mở miệng thì bị Jones phu nhân ngăn lại.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1795: Mẹ Sẽ Khiến Nó Phải Chủ Động Cầu Xin

Trên gương mặt của phu nhân Jones không để lộ ra vẻ tức giận mà chỉ nói: "Được, vậy chúng ta đi trước."

Mô Dung Miên: "Phu nhân đi thong thả."

Sau khi ra khỏi cửa, vừa ngồi lên xe, Jessica hung hăng ném túi của mình xuống ghế: "Mẹ, tại sao phải khách khí với hắn như thế? Rõ ràng là cha hắn cầu xin chúng ta giúp đỡ, cần gì phải để lại mặt mũi cho hắn chứ?"

Phu nhân Jones lạnh lùng, nghiêm mặt: "Nhặt túi lên."

"Mẹ..."

Phu nhân Jones lạnh lùng nói: "Nhặt lên, giáo dưỡng hàng ngày mẹ dạy con đâu rồi, không lẽ con muốn giống đứa con gái thô bỉ kia sao?"

Jessica cắn môi, xoay người nhặt túi lên: "Là lỗi của con, lần sau con sẽ không náo loạn như vậy nữa."

"Giận giữ cũng vô dụng, cái chính là phải dùng đầu để suy nghĩ, xem làm cách nào giải quyết vấn đề này." Bà ta xoa đầu con gái, thanh âm dịu dàng hơn một chút.

Jessica gật đầu, hỏi: "Mẹ, nếu hắn ta đã như vậy, chúng ta không cần phải cân nhắc nữa, chúng ta không nhất thiết phải kết thân cùng Mộ Dung gia, con muốn xem hắn có thể nhẫn nại ra sao."

Phu nhân Jones đột nhiên hỏi: "Con có biết tiếp theo cha con muốn làm gì không?"

"Muốn làm gì ạ?"

"Tham gia tổng tuyển cử!"

Jessica vừa nghe vậy liền mừng rỡ nói: "Thật sao?... Như vậy thật tốt quá, ba lợi hại như vậy, nhất định có thể thành công."

Phu nhân Jones lại hỏi tiếp: “Vậy con có biết tổng tuyển cử phải có cái gì không?”

Nụ cười trên mặt Jessica ảm đạm đi một chút, gật đầu: “Con... con biết, là tiền...”

Tổng tuyển cử chính trị ở quốc gia phương Tây này, việc tranh đấu với những người khác được đề cử chẳng qua là quá trình đối kháng về tiền tài của những nhà tài phiệt mà thôi.

“Vậy con đã hiểu vì sao mẹ và cha con muốn gả con cho Mộ Dung Miên chưa?”

Nụ cười trên mặt Jessica càng trở nên miễn cưỡng, một lúc sau, cô ta gật đầu: “Con hiểu, nhưng mà... hắn đã kết hôn rồi.”

Phu nhân Jones mỉm cười: “Chuyện này quan trọng sao?”

“Mẹ... Vừa rồi chúng ta không gặp được cha của hắn, hắn có thể nghe ai đây? Thái độ của hắn ương ngạnh như thế, sẽ không dễ dàng đồng ý lấy con.”

Phu nhân Jones cũng không lo lắng, bà ta nói: “Đó là bởi nó còn chưa cảm nhận được nguy cơ.”

“Ý của mẹ là?”

“Mẹ sẽ khiến nó chủ động đến cầu hôn với chúng ta.”

Jessica đang muốn hỏi xem mẹ mình làm cách nào để Mộ Dung Miên đến cầu hôn mình,

Phu nhân Jones đột nhiên mở cửa xe, nhiệt tình chào hỏi: “Hi, Thúy Đình, không ngờ lại gặp cô ở đây.”

Jessica sửng sốt, nhìn ra bên ngoài liền thấy một người phụ nữ đeo kính râm, lại quàng một chiếc khăn tơ tằm che kín nửa mặt và cổ, không rõ bộ dáng thế nào, không hiểu sao mẹ cô ta có thể nhận ra được.

Kể từ khi Mộ Dung Thúy Đình bị Mộ Dung Miên đuổi ra bên ngoài, bà ta hận không thể lột da anh, bà ta vừa về nhà đã nghe tin Mộ Dung Chí Hoành tỉnh lại, vết thương trên mặt cũng không thèm chăm sóc đã chạy tới đây, hy

vọng vận khí mình đủ tốt để gặp được Mộ Dung Chí Hoành, cho ông ta thấy vết thương trên mặt mình.

Lúc đó, bà ta chắc chắn có cách tác động để ông ta phế bỏ tư cách thừa kế của Mộ Dung Miên.

Mộ Dung Thúy Đình cuối cùng vẫn nghĩ rằng anh trai nhất định sẽ giúp đỡ bà ta.

Bà ta đang lén lút lại đây lại bị phu nhân Jones phát hiện ngăn cản, liền không khỏi sửng sốt.

Khi nhận ra người phụ nữ đang đứng trước mặt mình, sắc mặt Mộ Dung Thúy Đình trở nên rất khó coi: “Bà tới đây làm gì?”

“Anh trai cô tới chỗ tôi, hy vọng chúng tôi có thể gả Jessica cho Mộ Dung Miên.”

“Cái gì? Anh trai tôi, anh ấy...” Mộ Dung Thúy Đình đột nhiên im lặng, không nói thêm câu nào, chỉ nhìn phu nhân Jones bằng ánh mắt quỷ dị: “Bà đã gặp anh trai tôi rồi sao?”

--- O ---

Chương 1796: Vợ Yêu À, Chúng Ta Đi Đánh Nhau Thôi

Phu nhân Jones mỉm cười, lắc đầu: "Thật đáng tiếc, tôi không gặp được anh ấy."

Jessica chớp chớp mắt, nói: "Rõ ràng là chú Mộ Dung mời chúng ta đến, chú ấy nói mẹ con cháu mang đến hy vọng cho ông, nhưng cuối cùng Mộ Dung Miên lại ngăn cản mọi chuyện."

"Hừ, tôi chỉ biết... Nó là thằng tạp chủng," Mộ Dung Thúy Đình thấp giọng mắng một câu rồi hướng về phía mẹ con Jessica nói: "Đừng mơ tưởng nữa... Mộ Dung Miên kia sẽ không lấy con gái bà đâu."

Phu nhân Jones thở dài, nói: "Ban đầu cũng là Mộ Dung Chí Hoành liên hệ với chúng tôi, hy vọng chúng tôi có thể giúp anh ấy một lần, nhưng... Randy vẫn còn suy nghĩ đơn giản, làm việc cũng trẻ con, tôi nghĩ sau một thời gian nữa nó sẽ dần dần hiểu ra thôi."

Mô Dung Thúy Đình đương nhiên biết anh trai mình hy vọng Mộ Dung Miên và Jessica có thể kết hôn, mục đích của ông là ngăn chặn đám thân thích của bọn họ, giúp con trai mình yên ổn ở vị trí người thừa kế gia tộc.

Bà ta đương nhiên không muốn chuyện này thành công, so với Jessica có người cha là nghị viên thì cô nàng Quý Miên Miên chỉ biết động tay động chân kia xem ra dễ đối phó hơn nhiều.

Phu nhân Jones chỉ cười cười, vẫn không hề tức giận, còn nói thêm: "Có lẽ, tôi có thể giúp cô gặp anh trai mình."

Mộ Dung Thúy Đình hừ lạnh một tiếng: "Đến bản thân bà còn không gặp được, còn nói sẽ giúp tôi, hay bà nghĩ rằng vẫn có thể ở trước mặt anh trai tôi ôn lại chuyện tình của ba mươi năm trước chăng?"

Dứt lời châm chọc, bà ta đang định đi vào thì phu nhân Jones lại thản nhiên nói: "Mộ Dung Miên cùng cô gái kia đang ở bên trong, cho dù cô đi vào cũng không chắc chắn sẽ gặp được, chúng ta đã nhiều năm không gặp nhau, chi bằng tìm một chỗ ngồi xuống cùng tâm sự đi."

Bước chân Mộ Dung Thúy Đình khựng lại, cô gái nào? Quý Miên Miên ư?

Bà ta cảm thấy mặt mình đột nhiên vô cùng đau nhức, vì thế liền xoay người đáp ứng: “Được...”

Bên này, Mộ Dung Thúy Đình vừa lên xe của phu nhân Jones rời đi thì bên kia đã có người chạy tới báo với Mộ Dung Miên

Quý Miên Miên vừa nghe liền nhíu mày: “Vừa rồi còn ra vẻ phu nhân cao quý, xem ra cũng chẳng phải là người tốt gì.”

Mộ Dung Miên nhéo nhéo mũi nàng: “Những gì mới nhìn càng hoàn mỹ thì sự thật lại càng dối trá, người như vậy đều có bí mật đen tối, đi, chúng ta về thôi.”

Nếu Mộ Dung Thúy Đình và phu nhân Jones cấu kết với nhau, đó cũng là chuyện bình thường thôi.

Về đến nhà, Mộ Dung Miên kể chuyện gặp phu nhân Jones ở bệnh viện cho Mộ Dung phu nhân.

Không ngờ, sắc mặt bà lúc ấy lại trở nên vô cùng khó coi, trong nháy mắt trở nên trắng bệch, môi run run như đang khắc chế một điều gì đó: “Được, mẹ biết rồi, mẹ lên lầu nghỉ ngơi trước, hai người cũng nghỉ ngơi đi.”

Nói xong, bà ta liền vội vàng bỏ lên lầu, Quý Miên Miên cảm giác thân mình bà đang không ngừng run rẩy.

Cô ngẩng đầu: “Có chuyện gì vậy nhỉ?”

Mộ Dung Miên trầm mặc một lát, nói: “Anh cũng không biết, nếu bà ấy muốn nói thì tự nhiên sẽ nói cho chúng ta biết thôi.”

Hôm sau, Mộ Dung Miên như thường lệ đưa Quý Miên Miên tới gặp Mộ Dung Chí Hoành.

Ngày thứ ba, đúng giờ có mặt.

Đều đặn, đến ngày thứ năm, công ty đột nhiên xuất hiện một tin xấu.

Mộ Dung phu nhân vội vàng tới trước mặt Mô Dung Miên, sốt ruột nói: “Mẹ biết lũ bọ hút máu kia sẽ không an phận mà, Mộ Dung Chí Hoành có sắp xếp một số thân thích làm việc trong tập đoàn, hiện tại bọn họ đang xúi giục nhân viên của mình bãi công, yêu cầu tăng lương, còn đưa tới không ít

phóng viên đưa tin, giá cổ phiếu của công ty có thể bị ảnh hưởng mất.”

Mộ Dung Miên nghe thấy tin tức này, ánh mặt liền rực sáng: “Chờ đợi vài ngày cuối cùng cũng xuất hiện, nghỉ ngơi ổn thỏa mấy hôm rồi, chúng ta cũng nên ra tay thôi.”

Nói rồi liền vươn tay, hướng tới Quý Miên Miên nói: “Vợ yêu à, chúng ta đi đánh nhau thôi.”

--- O ---

Chương 1797: Anh Thích Thô Bạo Lắm Sao?

Khóe miệng Quý Miên Miên co rút, bàn tay vỗ nhẹ vào lòng bàn tay Mộ Dung Miên: "Anh có thể không nói những lời bạo lực như vậy được không?"

Mộ Dung Miên cảm thấy vô cùng oan uổng: "Đây không phải là lời của em sao, không thích nói lời đùa giỡn, chỉ thích bạo lực đơn giản, anh đều là nghe lời em nói mà."

Tâm tình Mộ Dung phu nhân vốn đang khẩn trương lo lắng, lại bị hai người này anh một câu, em một câu khiến cho vơi đi rất nhiều.

Lúc trước, bà luôn phản đối việc Mộ Dung Miên lấy Quý Miên Miên bởi bà không hình dung nổi cô có thể giúp gì cho con trai mình.

Trong một giây nhìn thấy Quý Miên Miên ở sân bay, trong lòng bà luôn tồn tại một suy nghĩ: nhất định phải tìm một cơ hội để tống khứ cô đi, tuyệt đối không thể để cô ở lại nơi này.

Nhưng dần dần, Mộ Dung phu nhân thật sự cảm thấy việc Mộ Dung Miên đưa Quý Miên Miên về đây là một lựa chọn chính xác.

Nhìn cô chỉ lật nhẹ cổ tay đã kìm hãm Mộ Dung Thúy Đình, đánh cho bọn họ không còn sức chống cự, bà liền cảm thấy vô cùng thích thú, áp lực nhiều năm qua luôn tồn tại trong lòng cuối cùng cũng nhẹ nhàng một chút.

"Lần này không phải họ tự mình đến làm loạn mà là đã tụ tập một nhóm người, thêm nữa một số nhân viên còn mơ hồ trong công ty cũng đã bị bọn họ thuyết phục. Nếu không ngăn họ lại, sợ sẽ có phiền toái lớn."

Giờ Mộ Dung phu nhân đã tin tưởng Mộ Dung Miên thành bản năng, khi xảy ra chuyện, trước hết sẽ bàn bạc với anh.

Nếu là trước kia, trong cái nhà này, đến một người để thương lượng, bàn bạc cũng không có.

Mộ Dung phu nhân vốn có chút hướng nội, giờ đã có thay đổi không nhỏ.

Mộ Dung Miên nhếch môi cười: "Náo loạn càng lớn càng tốt, con còn muốn bọn họ làm loạn nhiều hơn nữa kia."

“Nhưng không thể đứng im nhìn bọn họ làm loạn như vậy chứ?”

“Đương nhiên là không rồi, mẹ lấy cho con danh sách tên những người cầm đầu gây náo loạn ở công ty đi.”

“Được...” Mộ Dung phu nhân ngay lập tức gọi điện yêu cầu gửi danh sách ấy đến điện thoại của bà.

Mộ Dung phu nhân hiện đang giữ chức Phó chủ tịch tập đoàn, có thể sử dụng quyền lợi của chủ tịch, đây là quyết định hồi đầu năm của Mộ Dung Chí Hoành, có thể do ông ta cảm thấy so với đám thân thích của mình, Mộ Dung phu nhân sẽ tốt hơn bởi bà là mẹ ruột của Mộ Dung Miên, cho dù tất cả mọi người không đồng ý để Mộ Dung Miên tiếp quản Mộ Dung gia thì Mộ Dung phu nhân sẽ nhất định bảo vệ con trai mình.

Vì thế, ông đã cấp cho Mộ Dung phu nhân quyền lợi này.

Danh sách, ảnh chụp, tất cả đều được chuyển đến.

Mộ Dung phu nhân cầm danh sách cho Mộ Dung Miên xem: “Đều là người quen, trước kia thường xuyên đến nhà chúng ta vòi tiền, mà nay một đám người một bước lên tiên, thăng tiến phát đạt, quên hết mọi khốn khó ngày nào, bắt đầu vong ân phụ nghĩa.”

Ánh mắt Mộ Dung phu nhân lạnh băng nhìn ảnh chụp một đám đàn ông tai to mặt lớn, bọn chúng khiến bà cảm thấy thật ghê tởm.

Bà không khỏi nghi ngờ, lúc trước Mộ Dung Chí Hoành nghĩ thế nào mà lại đồng ý cho những người này vào công ty chứ?

Mộ Dung Miên nhìn một lượt ảnh chụp của đám người này rồi hỏi: “Những người này hẳn là đã có chuẩn bị trước rồi? Bình thường bọn họ có sở thích bất lương hay nhược điểm gì không?”

“Có người có, cũng có người không.” Mộ Dung phu nhân do dự một chút rồi nói.

Mộ Dung Miên: “Gửi cho con đi.”

Anh biết Mộ Dung phu nhân có thói quen luôn chuẩn bị đường lùi cho mình, giống như việc bà luôn biết rõ những nữ giúp việc trong nhà ai là người sạch sẽ, ai thu tiền bên ngoài.

Mộ Dung phu nhân vuốt đầu mũi, chuyện này quả thực rất bá đạo.

“Con chờ một chút.”

Nói rồi bà mang laptop của mình từ trên lầu xuống, máy tính này, ngoài bà ra không một ai khác biết được mật mã cả.

Chương 1798: Ông Nghĩ Tôi Để Yên Cho Ông Đánh Chồng Tôi Sao?

Bà đem những gì trước đây mình lặng lẽ thu thập được tới cho Mộ Dung Miên xem.

Bà có chút bất đắc dĩ, nói: "Cái này, con xem dùng như thế nào, mẹ không phải không nghĩ đến, nhưng mẹ sợ khi dùng xong sẽ cho hiệu ứng ngược. Mẹ muốn làm chuyện này nhưng lại không thể, chuyện này mà bị bung ra sẽ tạo nên gièm pha lớn, khiến tập đoàn Mộ Dung bị tô đen, làm giá cổ phiếu sụt giảm mạnh hơn."

Mộ Dung Miên cảm thấy kinh ngạc bởi anh nghĩ Mộ Dung phu nhân hận Mộ Dung Chí Hoành, nhưng bản thân bà là người của Mộ Dung gia, phía sau lại suy nghĩ cho danh dự của tập đoàn Mộ Dung.

"Không ngờ mẹ còn có khả năng như vậy."

"Mẹ không thể không suy nghĩ, mặc cho mọi chuyện thế nào, mẹ đã là người của Mộ Dung gia thì về sau sẽ sống ở đây, mẹ không muốn khiến nó sụp đổ. Mẹ làm vậy không phải vì Mộ Dung Chí Hoành mà là vì con trai mình."

Mộ Dung phu nhân ngồi xuống, liếc mắt thấy Mộ Dung Miên không nói gì nữa.

Mộ Dung Miên không hỏi lại, chỉ nói: "Mẹ gọi điện thoại sắp xếp một chút, đưa danh sách tình nhân cho vợ bọn họ, để vợ bọn họ đi tìm mấy cô ả tình nhân này náo loạn, còn có vô số nhược điểm khác, chờ chúng ta đến nơi, bố trí người gọi điện thoại cho bọn họ..."

Mộ Dung phu nhân hiểu ý gật đầu: "Được, mẹ đã biết."

Mộ Dung Miên lôi kéo Quý Miên Miên: "Chúng ta tới công ty nào."

Mộ Dung phu nhân gọi bọn họ lại: "Hai người chờ một chút, để mẹ đi cùng hai người. Ở tập đoàn, mẹ vẫn còn chút danh tiếng, nếu có chuyện xảy ra, mẹ vẫn có thể ứng phó được một chút."

Bà bố trí rất nhanh rồi đi cùng hai người đến công ty.

Những kẻ gây náo loạn đang tập trung trước sảnh tòa nhà, giương biểu ngữ: "Cần cơm ăn, cần tăng lương", hay "Phản đối bóc lột sức lao động, yêu cầu ngày làm việc 8 giờ."

Mộ Dung phu nhân thấy cảnh này liền cười lạnh, ai mà không biết chế độ của Mộ Dung gia là tốt nhất thành phố, những yêu cầu này quá vô lý rồi.

Xe dừng lại, đội bảo vệ nhanh chóng hình thành một vòng tròn, bảo vệ bọn họ ở bên trong.

Những công nhân đang bãi công thấy họ thì lập tức xông lại, gọi người đàn ông cầm đầu lên yêu cầu bọn họ đưa ra câu trả lời thuyết phục, nếu không sẽ không quay lại làm việc.

Những phóng viên được tìm đến cũng đem ba người Mộ Dung Miên vây lại.

"Được, tôi sẽ cho mọi người câu trả lời."

Anh còn đang nói thì điện thoại của mấy tên cầm đầu đoàn bãi công đã đổ chuông.

Bọn họ vừa nghe máy thì sắc mặt đều thay đổi, ánh mắt hoảng sợ nhìn về phía Mộ Dung Miên.

Người vụng trộm bao dưỡng tình nhân thì bị tình nhân gọi tới, nói con sư tử ở nhà đuổi tới, người thì bị sòng bạc yêu cầu trả cả gốc lẫn lãi... tất cả đều là những bí mật ám muội, dơ bẩn.

Trong đó có một người là chú họ nội trong nhà Mộ Dung, là người đồng tính, mặc dù đã có vợ có con nhưng không muốn để mọi người biết giới tính thật sự của mình, vụng trộm nuôi hai gã trai ở bên ngoài, nay bị phát hiện, vợ hắn đã đuổi đánh đến nơi rồi

Hắn đương nhiên biết là Mộ Dung Miên gây ra, điều này khiến hắn hận đến nghiến răng nghiến lợi, liền cầm tấm bảng gỗ, ném về phía Mộ Dung Miên: "Thằng súc sinh, không ngờ mày đê tiện như vậy..."

Hắn còn chưa kịp đi ra đã bị Quý Miên Miên vặn cổ tay ngoặt ra đằng sau, đau đến kêu la thảm thiết: "Giữa thanh thiên bạch nhật mà muốn mưu sát người khác sao? Cô là ai, buông tôi ra."

Quý Miên Miên cười cười: "Tôi chả là ai cả, chỉ đơn giản là vợ của Mộ

Dung Miên, đây là chồng tôi, ông nói tôi có nên đánh ông không?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1799: Tên Nhóc Này Thật Âm Hiểm

Với sức lực của Quý Miên Miên, muốn vặn gãy cánh tay một người đàn ông trưởng thành là chuyện quá dễ dàng.

Vị chú họ của Mộ Dung Miên đã đau đớn đến mức mặt trắng bệch, trong lòng lại vô cùng sốt ruột, lo lắng cho hai gã tình nhân của mình, lại lo cho bí mật về giới tính thật của mình bại lộ. Hắn không phải kẻ ngốc, vừa xong hắn tới đây là muốn khiến sự tình náo loạn, càng loạn càng tốt, để Mộ Dung Miên không còn tâm trí để làm chuyện khác.

Ai ngờ bên cạnh Mộ Dung Miên lại có người phụ nữ lợi hại thế này chứ, hắn gào lên: "Buông, buông tao ra... Tay tao gãy mất... Cứu tôi với, cứu với..."

"Mọi người đều thấy đó, bọn họ không những không cho chúng ta câu trả lời thuyết phục mà còn khi dễ người khác như vậy, quả thật là khinh người quá đáng mà..."

Một đám người lập tức xông lại, tất cả đều có vẻ kích động nhưng cũng chưa có ai thật sự động thủ.

"Cứu tôi với, gọi cảnh sát tới đây đi..."

"Phóng viên đâu, mau mau chụp ảnh lại, để xem bọn họ còn kiêu ngạo đến lúc nào?"

Quý Miên Miên cười lạnh: "Kiêu ngạo sao? Ý các người là tôi nên để chồng mình bị các người đánh đến đầu rơi máu chảy thì mới là công bằng phải không? Một đám người già đầu mà cư xử như một đám trẻ ranh."

Nếu không phải ở đây có phóng viên thì cô đã thật sự động tay động chân rồi, những kẻ này là cố ý đến đây lưu manh gây sự.

Mộ Dung Miên phất tay, khóe môi nở nụ cười lạnh: "Chú đã nói thế, vậy thì cứ kêu cứu thôi, sự tình đã đến nước này, mọi người muốn làm loạn thế nào thì cháu sẽ phối hợp như thế. Chẳng qua, cháu nghĩ phía cảnh sát nhất định đang có rất nhiều việc, vợ chú chắc giờ đang ở cùng cảnh sát rồi đó, chú xem có đúng không?"

Sắc mặt người nọ biến hóa vô cùng đặc sắc, thoắt hồng thoắt trắng, căn bản

không dám nhìn Mộ Dung Miên: “Mày... mày...”

Quý Miên Miên liếc mắt nhìn hắn, vẻ mặt khinh thường, nói: “Thật ra, so với giải quyết vấn đề này, tôi nghĩ mọi người càng muốn biết rằng ông...”

Quý Miên Miên còn chưa dứt lời, mặt ông chú này đã không còn một giọt máu, cuống quýt nói: “Randy, Randy... Là chú không đúng... Chú bị ma quỷ ám rồi, tự nhiên lại tham tiền đến vậy... Gây ra chuyện thế này, thật ra... chú chỉ muốn tranh thủ cho nhân viên của mình thêm ít nhiều quyền lợi...”

Những lời này của hắn vừa dứt lại khiến đám người do hắn lôi kéo dần dần im bặt, bọn họ nhìn nhau, chuyện này... Biến đổi kiểu gì vậy?

Không ai hiểu nội tình thế nào, chỉ cảm thấy buồn bực, không phải đã nói mọi chuyện sẽ ổn, sẽ được tăng lương hay sao?

Không chỉ có hắn, những người vừa nhận được điện thoại, tất cả đều tự tính toán trong lòng.

Bọn họ hiểu rõ tại sao người kia đột nhiên lại đổi giọng, không cần mặt mũi mà bắt đầu cầu xin Mộ Dung Miên tha thứ.

Còn không phải do bọn hắn đều đang bị uy hiếp sao, hắn biết rõ, nếu càng ở đây náo loạn thì mọi bí mật của hắn nhất định sẽ bị làm sáng tỏ.

Những người trong lòng có quỷ đều âm thầm cân nhắc xem bây giờ nên làm gì tiếp. Trong lòng họ thật ra đã rất hoảng hốt, không ai nghĩ ra tên Mộ Dung Miên này sao lại biết hết bí mật của bọn họ, tên nhóc con này thật quá âm hiểu.

Mộ Dung Miên chỉ cảm thấy ghê tởm, người này thật không đáng là chú họ của mình, nhưng trên mặt anh vẫn duy trì nụ cười ấm áp: “Đừng như vậy, chú, chú làm vậy là rất đúng, vì nhân viên đòi quyền lợi là chuyện đúng đắn, có sai gì đâu? Đương nhiên, mỗi người đều có ham muốn, cũng không phải chuyện đúng sai gì, chỉ là chú đối với cô của cháu như thế, có vẻ hơi...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1800: Thủ Đoạn Càng Mềm Dẻo, Nhân Tài Càng Đau

Mộ Dung Miên còn chưa dứt lời, đối phương đã bối rối ngăn lại: “Randy, là chú vô liêm sỉ, chú tham lam, ba cháu đã giúp đỡ chú lúc chú khó khăn, giúp chú trả nợ, lại cho chú việc làm, giúp chú có thể nuôi sống gia đình, ân nghĩa đó có thể sánh ngang ân tái tạo... Làm ra việc thế này, chú cảm thấy thật hổ thẹn, chú chẳng qua là bị tư tâm quấy phá, yêu tiền quá đỗi, là chú vô liêm sỉ... cháu... Cháu xử phạt chú thế nào cũng được, chú cam lòng chịu phạt, chỉ cần cháu đừng...” Đừng mang bí mật ông ta khổ tâm giấu giếm mấy chục năm nay nói ra là được.

Mộ Dung Miên nhíu mày: “Ý tứ của chú... Chuyện này là việc nhà chúng ta, cũng không cần làm to chuyện, ảnh hưởng đến mọi người?”

“Không cần làm, không cần làm, cháu yên tâm, chú ngay lập tức đưa nhân viên của mình về, chú cam đoan sẽ không bao giờ gây loạn nữa, chú chắc chắn đó.”

“Đã như vậy thì... mẹ, mẹ thấy sao?” Mộ Dung Miên xoay người hỏi Mộ Dung phu nhân.

Mộ Dung phu nhân - tóc búi cao, mặc bộ trang phục công sở đen tuyền, mặt mày lạnh lùng - thoạt nhìn trông vô cùng nghiêm khắc, ánh mắt của bà nhìn chằm chằm vào người nọ, khiến hắn run rẩy không thôi.

“Nhân viên của chú? Cơm các người ăn là cơm của Mộ Dung gia, tiền lương các người nhận do nhà chúng tôi trả, nay lại... là người của chú?”

“Xin lỗi, xin lỗi, phu nhân, là lỗi của tôi, tôi thật đáng chết, xin bà... Xin bà đừng chấp nhặt với tôi.” Hắn biết, ở tập đoàn này, người ra quyết định vẫn là Mộ Dung phu nhân.

“Niệm tình chúng ta là thân thích, tạm thời tôi không so đo với chú, đưa người trở về đi.”

Mộ Dung Miên từng nói với bà ta rằng phải tiến hành từng bước từng bước, hai người bọn họ, một người diễn vai phản diện, mội người đóng vai người tốt, trước hết tìm cách dẹp hết đám người đang tụ tập trước cửa công ty, sau này sẽ tính sổ sau.

Người nọ nghe vậy liền biết kiếp nạn của hắn xem như đã qua rồi, bọn họ cũng biết rõ mục đích của Mộ Dung phu nhân là muốn đám đông giải tán đi trước, hắn là người đầu tiên phối hợp, vậy có thể sẽ có lợi thế hơn.

Vì thế hắn liên tục nói lời cảm tạ: “Đa tạ phu nhân không so đo cùng tôi, đa tạ phu nhân, đa tạ.”

Hắn cuống quýt xoay người, gọi những nhân viên đang tham gia bãi công vội vàng rời đi.

Bọn họ vừa đi, những người còn lại bắt đầu thấy bồn chồn, lo lắng.

Mộ Dung Miên liền hỏi bọn họ: “Vậy còn các vị, các vị có yêu cầu, điều kiện gì? Nếu có chuyện cần kíp thì cứ việc nói, con người tôi vẫn rất dễ nói chuyện, tôi có thể thỏa mãn hết thảy.”

Khuôn mặt tuấn mỹ cười cười, thoạt nhìn vô cùng đơn thuần, giống như không hề có tính công kích khiến người ta nghĩ rằng anh dễ bắt nạt.

Nhưng những người đứng bên cạnh Mộ Dung Miên lại cảm thấy khi nhìn những người đó, anh giống như hổ rình mồi, cả người đằng đằng sát khí.

Sau lưng anh, Mộ Dung phu nhân cũng lạnh lùng nhìn bọn họ như muốn nói: lũ rác rưởi này, chờ xem, sớm muộn gì bà cũng thanh lý sạch bè lũ các người.

Vì thế, bọn họ bắt đầu hoảng hốt, làm sao bây giờ? Tiếp tục hay chạy trốn?

Mộ Dung Miên mỉm cười nói: “Các vị với tôi ít nhiều đều có quan hệ thân thích, coi như là người Mộ Dung gia chúng tôi, chắc hẳn các vị sẽ không nhân lúc cha tôi bệnh nặng mà làm ra những việc không phải, còn những vị không có quan hệ thân thích với Mộ Dung gia, nếu có yêu cầu gì, cứ việc nêu ra.”

Nhìn nụ cười ấm áp của anh, mọi người xung quanh lại thấy lòng vô cùng căng thẳng.

Những người cầm đầu đoàn người gây loạn - cũng chính là những người vừa nghe điện thoại thấy tin dữ, từng người đều thấy vô cùng sốt ruột.

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1801: Lợn Phải Giết Từng Con Một

Có một người hắng giọng nói: “Chuyện này... yêu cầu của chúng tôi thật ra rất đơn giản, đó là khối lượng công việc và thu nhập đến nay của chúng tôi không...”

Hắn cảm thấy trông Mộ Dung Miên rất dễ bắt nạt, cho nên muốn xem thử có thể đạt được mục đích thật hay không.

Nhưng khi vừa dứt lời điện thoại lại reo lên.

Hắn chợt rùng mình, không tiếp điện thoại, Mộ Dung Miên nói: “Nên... xưng hô với anh thế nào? Chắc nên gọi là anh họ nhỉ, điện thoại của anh, không bắt máy sao?”

Đối phương lắc tay: “Không, không cần.”

Mộ Dung Miên tiếp lời: “Không chừng có chuyện gì quan trọng đó. Anh họ yên tâm, phía bên tôi thì dễ xử lý, lúc nào cũng đều có thể bàn bạc được”

Đối phương ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Miên, chỉ thấy anh mỉm cười chân thành, cởi mở, không hề chứa sự giả dối.

Nhưng càng như thế, đối phương càng thấy chột dạ.

Điện thoại cứ vang mãi không ngừng, có thể thấy được người gọi đến hẳn đang gấp gáp lắm.

Còn người nghe thấy tiếng chuông cũng trở lên căng thẳng theo một cách kỳ lạ.

Sau một hồi do dự, hắn vẫn quyết định bắt máy: “Alo...”

Không biết đầu dây bên kia đã nói gì, mặt hắn bỗng dưng biến sắc: “Cái gì? Bị... được được, em đừng gấp, anh sẽ qua đó ngay!”

Người gọi điện thoại cho hắn là tình nhân bên ngoài, đứa con trai của hắn và ả bị vợ chính đánh đến mức nhập viện. Người này là kẻ mê con trai, vợ chỉ của hắn sinh liền 3 đứa con gái, trong lòng hắn sắp chết vì bực, còn đối với đứa con trai của tình nhân này thì lại hết mực cưng chiều.

Hôm nay vừa nghe đến chuyện con trai nhập viện thì còn tâm trí đâu mà để ý tới chuyện khác.

Tắt máy, hắn nói với Mộ Dung Miên: “Xin lỗi, chuyện hôm nay là do tôi suy nghĩ không thấu đáo, emhọ à, chú cũng... đừng trách tôi, tôi đây... cũng bị lừa đấy thôi mà, phải không?”

Hắn vừa mở miệng đã đẩy hết trách nhiệm của mình đi, Mộ Dung Miên thầm khinh bỉ trong lòng, hỏi: “Vậy anh họ muốn thế nào?”

“Thế này đi, người... tôi sẽ kêu người bên tôi rút đi, chuyện này chúng ta cứ giải quyết nội bộ với nhau sẽ tốt hơn phải không nào?”

Ý của hắn là bây giờ kêu người rút đi, nhưng chuyện này vẫn chưa xong, chuyện cần yêu cầu thăng chức tăng lương gì đó vẫn phải yêu cầu.

Mộ Dung Miên mỉm cười, không nói gì, một lúc sau nhẹ nhàng nói: “Xem ta con trai của anh họ quả nhiên rất quan trọng.”

Cậu ta vừa nói xong, sắc mặt của người đó cũng đổi theo: “Khụ khụ... tôi... tôi...”

“Nhưng đó cũng là chuyện thường tình của con người, chỉ là... thôi đi, hoặc đến bệnh viện rồi anh họ sẽ biết, đi mau đi.”

Người đó sắc mặt trắng bệnh, vội vàng nói: “Em họ, em họ, là do anh sai, anh thật sự quá hồ đồ rồi, quên đi ân tình năm đó của lão tiên sinh, là do anh bị vài lời của người khác kích động, anh sẽ về tự kiểm điểm, đảm bảo sẽ không bao giờ tái phạm.

Mộ Dung Miên cười nói: “Vậy thì em xin cảm ơn anh họ nhé”

“Nào dám, nào dám, là do anh... có lỗi với em”

Nói xong, hắn ta mặc người xung quanh níu kéo, vội vàng rời đi, đồng thời kêu người bên bộ phận của hắn giải tán.

Con người đều thích kết đội với nhau, khi mục tiêu của tất cả mọi người đều như nhau sẽ sinh ra một lực hướng tâm rất lớn, nhưng trong đội ngũ nếu có một người rời đi thì lực hướng tâm của nhóm này sẽ bị đổ vỡ, những người khác cũng sẽ lần lượt ra đi.

Vì thế...

“Tôi... tôi nghĩ trước tính sau, thấy chuyện này đúng là không ổn, phúc lợi cung ty cho chúng tôi thật ra đã rất tốt rồi, làm người phải biết thỏa mãn, không thể tham lam, tôi đi làm việc đây.”

“Tôi cũng vậy, tôi cũng vậy... phu nhân, Randy, hy vọng mọi người có thể bao dung, rộng lượng hơn.”

“Tôi cũng vậy...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1802: Có Em Ở Đây, Ai Dám Đụng Vào Một Ngón Tay Của Anh?

Dần dần, số người rời đi cũng đã hơn nửa, những người còn lại vẫn tiếp tục ủng hộ, trên cơ bản đã không còn kẻ dẫn đầu nữa, sau khi họ gặp phải nguy cơ thì chạy còn nhanh hơn thỏ. Số ít còn lại không đi cơ bản đều là những nhân viên bị lừa gạt, còn lại là những người muốn đầu cơ, muốn mượn chuyện lần này để có thể nhận được nhiều lương bổng hơn.

Mộ Dung Miên nói với họ: "Nhà Mộ Dung chúng tôi luôn lấy người làm gốc, tập đoàn dù có lớn hơn nữa nhưng nếu như không có nguồn nhân tài gánh vác thì cũng chẳng thể nào tồn tại được. Bởi vì hiểu rõ được điều này, chúng tôi cho lương cho nhân viên tương xứng với năng lực của họ, nếu mọi người cảm thấy rời khỏi tập đoàn Mộ Dung mà có thể tìm được nơi cho mọi người phúc lợi tốt hơn, mức lương cao hơn thì mọi người có thể rời đi, tôi không những không đòi tiền hợp đồng mà còn trả lại 2 tháng tiền lương."

Nói xong một hơi trên, giọng nói bỗng trở nên lạnh lùng hơn: "Dĩ nhiên, nếu mọi người vừa không muốn rời đi vừa không muốn quay lại làm việc, vậy thì bây giờ tôi sẽ nói với mọi người, công ty chúng tôi không có thời gian dây dưa với mọi người, mọi người sẽ nhận được 1 bức thư đuổi việc, hơn nữa còn phải đền bù tiền hợp đồng. Các người có thể đi báo cảnh sát, có thể đi tòa án, nhưng... giành được lý lẽ hay không, có thể thắng hay không, trong lòng các người chắc sẽ rõ hơn tôi."

Mộ Dung Miên vừa nói xong, những người đó bỗng nhiên đơ người.

Không phải chứ? Đuổi... việc?

Họ chỉ muốn có thêm tiền chứ không muốn mất việc, bây giờ tỷ lệ thất nghiệp tăng dần qua mỗi năm, tìm được một công việc là chuyện không hề dễ dàng, hơn nữa... chẳng có mấy doanh nghiệp có thể so sánh với đãi ngộ của tập đoàn Mộ Dung.

Mộ Dung Miên liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay: "Cho mọi người thời gian suy nghĩ 20 phút, là một người trưởng thành, chắc đều nghĩ rất thông suốt rồi."

Những người vốn dĩ ồn ào đòi tăng lương, sau khi nghe anh nói xong, hai ba phút sau đều giải tán sạch sẽ.

Còn những ký giả đó, Mộ Dung Miên cười lạnh.

Bước vào tòa nhà tập đoàn, Mộ Dung phu nhân hỏi: “Những người đó có giữ lại không?”

“Ghi hết toàn bộ lại, không giữ một ai.”

Những người đó không thể giữ lại được, cầu tiến là chuyện tốt, nhưng không thể không biết thỏa mãn, càng không thể sử dụng loại thủ đoạn bẩn thỉu như thế được.

Những người đó quá tham lam, quá ích kỷ, lần này có thể xuất hiện thì lần sau cũng sẽ như thế.

Mộ Dung Miên nói: “Thông báo đến những người đứng đầu, 10 giờ trưa mai mở cuộc họp, ai không đến sẽ tự gánh hậu quả.”

“Xử lý nhanh vậy sao?”

“Còn nhanh ư? Chẳng lẽ còn giữ họ lại đến năm mới?”

Mộ Dung phu nhân nhếch khóe môi: “Được...”

Mộ Dung Miên đến công ty, tạm thời triệu tập các quản lý cấp cao của công ty mở cuộc họp, xem như chính thức gia nhập vào tập đoàn, do Mộ Dung phu nhân đảm nhận đại diện chủ tịch.

Ngày thứ 2, 10 giờ, Mộ Dung Miên dẫn theo Quý Miên Miên và Mộ Dung phu nhân đến công ty.

Anh nói: “Miên Miên, hôm hay sẽ có chút nguy hiểm.”

“Yên tâm, có em ở đây, ai dám động vào một ngón tay của anh!”

“Vợ là lợi hại nhất.”

Khóe môi Mộ Dung phu nhân chợt giật, cậu ta từ khi nào lại thích... ăn “cơm mềm”, lại còn ăn khá vui vẻ chứ”

Trước khi vào phòng họp, Mộ Dung Miên hỏi: “Đồ đạc đã chuẩn bị xong chưa?”

“Yên tâm, xong hết rồi!”

Trợ lý của Mộ Dung phu nhân đẩy cửa ra, ba người tiến vào phòng.

Phòng họp vốn dĩ ồn ào chợt yên lặng, họ đều biết, hôm nay e rằng anh ta đến để hỏi tội, nhưng họ nhiều người như thế, không thể trị tội hết cả đám, chắc... cũng chỉ trừ lương thôi nhỉ?”

Thế nhưng họ không hề nghĩ tới, Mộ Dung Miên nhìn hết một vòng, cười nói: “Hôm nay đến cũng chẳng có chuyện gì đặc biệt, chỉ là muốn thông báo đến mọi người, đồ của mọi người đã được thu dọn xong, bây giờ có thể đem đi được rồi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1803: Tôi Muốn Đuổi Cậu, Cậu Phải Cút Cho Tôi

Vừa dứt lời, một hàng nhân viên bưng theo thùng giấy ở ngoài cửa lần lượt đi vào, trên thùng giấy có viết tên của từng người, bên trong đều chứa những vật dụng cá nhân trên bàn làm việc của những người đó.

Sau khi Mộ Dung Miên nói xong, quần chúng trợn mắt há mỏ, ý là muốn họ mang theo đồ của mình rồi cút đi?

Không ai nói gì, cả phòng họp chìm vào trong sự im lặng.

Sau khá lâu, cuối cùng cũng có một người đứng dậy, dùng sức đập mạnh xuống bàn: “Mộ Dung Miên, anh có ý gì đây?”

Có anh ta mở đầu, những người khác cũng lần lượt đứng lên, ai nấy đều phẫn nộ, mắt nhìn Mộ Dung Miên nhưng muốn bắn ra lửa...

Quát lớn: “Đúng thế! Anh muốn làm gì?”

Mộ Dung Miên phẩy tay: “Bộ tôi nói rất phức tạp sao? Hay là các người nghe không hiểu lời tôi nói, ý nghĩa rất đơn giản mà, các người bị đuổi rồi.”

“Anh dựa vào gì?”

“Anh có tư cách gì đuổi chúng tôi?”

Mộ Dung Miên cười hếch khóe môi, trong nụ cười lộ ra vài phần yêu khí: “Bởi gì công ty này là của nhà tôi, tôi muốn đuổi cậu thì cậu phải... cút cho tôi!”

Nếu không phải hôm qua người đông, nếu xử lý không tốt sẽ gây lớn chuyện, nếu không hôm qua anh ta đã kêu những người này biến đi rồi.

Người nào người nấy đều vô dụng, tham lam ích kỷ, là con sâu đục khoét công ty, vậy mà còn tham muốn nhiều hơn, thăng chức, tăng lương, không sợ bị đập chết sao?

Quý Miên Miên sau lưng Mộ Dung Miên hất cằm lên, hừ, chồng chị bá đạo thế đó!

Kêu các người, thì các người đều phải cút đi hết.

À quên mất, ông xã là Mộ Dung Miên giả, nhưng mặc kệ dù sao bây giờ thấy vẫn rất đẹp trai.

Trong đám người đó, người thứ hai rời đi vào hôm qua, cái người chạy đến bệnh viện thăm con trai, hắn trầm giọng nói: "Chúng tôi đều là người được đích thân chủ tịch cũ bổ nhiệm, cho dù muốn đuổi cũng không phải do cậu... tóm lại cũng không phải do cậu quyết định."

Mộ Dung Miên không trả lời hắn, mà hỏi ngược lại: "Anh họ à, quầng thâm mắt anh đậm ghê, xem ra hôm qua không chịu nghỉ ngơi đàng hoàng rồi. A, em thấy trên cổ có vết cào, có nghiêm trọng lắm không?"

Tim người đó chợt giật thót, tên khốn đó cái gì cũng biết.

Hắn ta siết chặt nắm tay: "Không cần cậu lo."

Mộ Dung Miên nghiêm túc gật đầu: "Cũng đúng, đúng là không cần đến tôi lo, dù sao tôi bây giờ tôi vẫn chưa có con, lại cũng chẳng cần đi nuôi con giùm người khác."

"Cậu... cậu..." Người đó mặt mày đỏ bừng, mạch máu dường như sắp nổ tung.

Hôm qua đến bệnh viện, con trai mất máu quá nhiều bắt buộc phải truyền máu. Con trai của hắn, hắn tự nhiên không thể từ chối, nhưng tiểu tình nhân của hắn khóc lóc không cho hắn đi xét nghiệm máu.

Hắn thì quan tâm đến con trai, đâu thể nghĩ nhiều như thế, kết quả y tá nói với hắn, con trai có nhóm máu A, hắn là nhóm máu B, thử hỏi xem một lão già nhóm máu B làm sao có thể sinh ra được một thằng con mang nhóm máu A?

Hắn suýt chút bị tức chết, hắn lôi vợ nhỏ ra đập một trận, lúc đó mới biết trong lúc ở với hắn, ả ta đã có bạn trai, hơn nữa còn dây dưa không dứt, biết được hắn thích con trai, vừa hay ả lại mang thai nên sinh nó ra luôn.

Mộ Dung Miên cười lạnh: "Anh họ lúc nãy có nói, các người được cha tôi bổ nhiệm lên, đúng thế, nhưng chuyện đó chẳng hề liên quan đến việc tôi đuổi các người? Cha tôi đã già, nhà Mộ Dung ngày nay do tôi làm chủ, tôi nhìn không vừa mắt các người thì sẽ kêu các người biến đi, còn cần các

người đến chất vất sao?”

“À đúng rồi...”

Mộ Dung Miên đưa tay ra, Mộ Dung phu nhân đưa cho anh ta một tập văn kiện, anh ném nó lên bàn, “Anh họ đừng quên trả lại số tiền công đã biển thủ, nể tình tốt xấu gì chúng ta cũng là người thân với nhau, tôi sẽ cho anh thời gian ba ngày.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1804: Không Xử Chết Ngươi, Xem Như Tôi Vô Dụng

"Nếu như trong ba ngày này, anh không bù được số tiền này thì xin lỗi nhé, tôi sẽ giao nó đến đồn cảnh sát"

Người đó bị dọa đến rùng mình, chuyện hắn ta biển thủ công quỹ... đã bị phát hiện?

Hắn muốn xin tha, nhưng còn chưa kịp mở miệng, Mộ Dung Miên vừa phất tay thì có hai bảo vệ từ bên ngoài tiến vào, bịt lấy miệng của hắn lôi đi.

Mộ Dung Miên nói: "Được rồi, nên tiếp tục trò chuyện với các anh em chú bác ở đây rồi"

Lời này của anh làm tim họ run lên, hơn nữa anh còn nhìn lướt qua từng người một, nhìn đến nỗi tay chân họ đều lạnh băng, sợ rằng bản thân sẽ bị gọi trúng.

Mộ Dung Miên đột nhiên cười: "Chú Đường, hôm qua hình như trải qua không được tốt lắm nhỉ?"

Người đó lắp bắp nói: "Không không, chú... khá ổn, khá ổn..."

Mộ Dung Miên đáp: "Vậy cháu yên tâm rồi, cháu cứ tưởng chú Đường sẽ bị thím Thẩm đánh liệt giường chứ?"

"Chú... Randy, hôm qua tôi là người đầu tiên phối hợp rời đi, không nể mặt tăng cũng phải nể mặt Phật, chúng ta... có gì cứ từ từ bàn bạc lại nhỉ?"

Sắc mặt Mộ Dung Miên chợt trầm xuống: "Nếu như không phải tôi biết được bí mật của chú, chú có chịu rời đi không? Không hề!"

Bây giờ anh còn không thèm diễn nữa, tôi biết bí mật của ông đấy, có giỏi thì tới giết tôi.

Ông chú Đường của anh giật khóe miệng: "Chú... Randy, nói thật thủ đoạn của cháu có phải hơi đê tiện không? Tốt xấu gì tôi cũng từng lao tâm lao lực vì cái công ty này, cho dù không có công lao cũng có khổ lao, cháu đối xử với chúng tôi như thế không sợ những người khác chết lòng sao?"

Những người khác cũng nhỏ giọng hùa theo.

Mộ Dung Miên thật sự cảm thấy mặt những người đó thật dày, họ là lũ sâu đục khoét ở công ty, vậy mà còn dám nói bản thân có công lao.

Đám người này nếu như có thể tìm được một người thật lòng vì công ty thì đúng là chuyện hiếm có.

"Nếu như chú Đường đã nhắc đến chuyện công lao khổ lao với cháu, vậy chúng ta thử nói xem nhiều năm qua chú đã làm được những gì?"

"Năm đầu nhận chức, cố ý làm sai điều khoảng hợp đồng khiến công ty chịu đựng tổn thất 50 triệu, sắp xếp cho một người đàn ông vào công ty, kết quả hắn ta lại là gián điệp của một công ty khác, lấy trộm đi văn kiện cơ mật của công ty, dẫn đến việc công ty rơi vào nguy cơ, còn hắn thì..."

Mộ Dung Miên chưa nói xong thì ông ta đã vội vàng ngắt lời: "Đủ rồi, cậu, cậu..."

Mộ Dung Miên cười haha: "Chú Đường, thật ra ở nước ngoài, người ta rất cởi mở với chuyện đồng tính luyến ái, chú cần gì phải cực khổ giấu đi giới tính thật của mình, còn lấy vợ nữa? Lấy vợ rồi là phải chung thủy, chú lại còn ở bên ngoài trêu hoa ghẹo bớm, đùa giỡn với một lũ đàn ông, chuyện này quả thật làm người khác phải khâm phục, chú đây gọi là hôn nhân lừa đảo nhỉ, thật khiến người ta khinh thường."

Quần chúng chấn kinh, hắn chỉ cảm thấy cực kỳ xấu hổ, hận không thể rời đi ngay lập tức: "Tôi nào có..."

"Không có sao? Chẳng lẽ hai người đàn ông chú bao nuôi là việc làm xóa đói giảm nghèo?"

"Cậu đừng vì muốn tôi ra đi mà cố ý bôi bác tôi, tôi nhìn ra được cậu đang muốn qua cầu rút ván. Được thôi, tôi đi, tôi muốn xem xem khi nào cậu sẽ phá hủy cái công ty này?"

Hắn nói xong liền vội vã rời đi mà không ngó ngàng tới cái thùng của mình.

"Các vị, còn không chịu rời đi sao? Còn phải đợi tôi công bố hết những chuyện tốt của các người?"

"Cậu đừng hiếp người quá đáng!"

Mộ Dung Miên cười lạnh: "Ức hiếp các người thì sao? Có giỏi thì các người đến gây chuyện đi? Các vị nên nhớ rõ một chuyện, nhà Mộ Dung sau này do tôi làm chủ, muốn gây chuyện thì cứ thử xem, không khiến làm cho các người nhà tan cửa nát thì xem như tôi vô dụng!"

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1805: Mặt To Thiếu Đánh

Một một tràng lời nói hàm chứa ý vô lại của Mộ Dung Miên, tóm lại là mặc kệ các người gây chuyện cỡ nào, địa bàn của ông thì do ông quyết định.

Không muốn đi, được thôi, dù sao tôi cũng nắm điểm yếu của các người trong tay, chỉ cần các người không sợ, thì có thể đến thử xem sao.

Đám người này đều hiểu rõ ý của Mộ Dung Miên, trong lòng vừa bực tức vừa bất lực.

Họ đều quen thói hưởng thụ ở công ty này, đều nghiễm nhiên cho rằng công ty nên nuôi dưỡng họ, thậm chí còn cảm thấy công ty cho họ quá ít, công ty có lỗi với họ.

Vốn dĩ cho rằng tình hình này nhất định có thể kéo dài mãi.

Nhưng có ai ngờ tới, Mộ Dung Miên đột nhiên ra tay, thái độ vô cùng cứng rắn, ngay cả nửa đường lui cũng không chừa cho họ, trực tiếp muốn đuổi họ đi.

Trong lòng mỗi người đều đang nguyền rủa Mộ Dung Miên, hận đến mức nguyền rủa anh vừa ra cửa là bị xe tông chết.

“Mộ Dung Miên, cậu có từng nghĩ tới khi làm như vậy sẽ tạo ra sự tổn hại như thế nào đối với cả công ty chưa? Tuổi trẻ khí thịnh là chuyện tốt, nhưng cũng phải nghĩ tới hậu quả, nhà Mộ Dung này không phải của riêng cậu, mà là của mọi người chúng tôi.”

Mộ Dung Miên nhăn mày, nét mặt rất thú vị: “Của mọi người? Nhưng tôi cảm thấy đây là của riêng tôi. Đồ của tôi, tôi muốn thế nào thì làm thế nấy. Năm đó cha tôi muốn chia sẻ một phần với các người, đó là do ông ấy tốt bụng. Nhưng tôi lại không hề tốt bụng như thế được, đem tiền cho một đám vô ơn, còn không bằng đem chúng cho người ăn mày trên đường, ít ra họ còn biết nói tiếng cảm ơn với tôi, chứ không hề nghĩ sẽ cướp hết số tiền trong túi của tôi đi.”

Sắc mặt đám người đó càng ngày càng khó nhìn.

Mộ Dung Miên phất tay: “Được rồi, đừng có lảng vảng trước mặt tôi nữa,

chuyện tốt các người làm qua, mặc kệ là ở công ty hay là chuyện riêng tư, tôi đều có chứng cứ, còn muốn giữ thể diện thì cầm lấy đồ rồi biến đi, đừng đợi đến khi tối kêu người đuổi. Các người tốt nhất nên nhân lúc tâm trạng tôi khá vui vẻ mà nhanh chóng biến đi, nếu không lỡ chọc giận tôi rồi thì ai cũng đừng hòng có được kết cục tốt đẹp."

Những người ở đó ai lại muốn xám mặt rời đi, đã quen nhiều năm cầm lấy số tiền do người ta cho, rồi đột nhiên người ta nói không cho nữa, tâm trạng của bọn họ còn kinh khủng hơn cảchuyện cha mẹ ruột bị giết.

Cuối cùng, cũng có một người không nhịn được lên tiếng: "Cậu có từng nghĩ tới, đột nhiên cậu sa thải nhiều nhân viên quản lý như vậy thì công ty sẽ điều hành ra sao? Điều này sẽ đem đến cho công ty tổn thất rất to lớn, cậu hiểu chứ? Phu nhân, bà cũng là người hiểu được cách điều hành quản lý công ty, chẳng lẽ bà cứ để mặc cho cậu ta tự tung tự tác sao? Một thằng nhóc hơn 20 tuổi như nó thì biết cái gì?"

Mộ Dung phu nhân bình tĩnh "ồ" một tiếng, bà ta nói: "Hỏi các người một vấn đề, các người tại chức nhiều năm như vậy có từng quản lý bao giờ chưa? Trong thành tích của công ty đều có ghi lại, ai nấy đều ngồi không rất sung sướng nhỉ?

"Nếu chúng tôi không làm gì thì lợi nhuận của công ty từ đâu ra?"

Mộ Dung phu nhân đánh giá hắn một phen: "Tôi thấy cậu khá ốm nhỉ, không phải người hút ma túy đều ốm dần sao, sao mặt của cậu lại càng ngày càng tàn tạ vậy nhỉ?

Người nói chuyện đó thật sự rất gầy, răng ố vàng, hai mắt vô thần, gầy đến nỗi xương gò má cũng đều lộ ra, người bình thường vừa nhìn là biết ngay người đó từng hút ma túy

Người đó co rút khóe miệng: "Bà nói bậy? Bà có bằng chứ gì?"

Những người biết chuyện xung quanh đều cúi đầu, những người không biết thì nhìn hắn đầy kinh ngạc.

Giữa bọn họ đều có mối liên quan, Mộ Dung phu nhân lộ ra yếu điểm của người này thì cũng có thể lật tẩy yếu điểm của họ bất kỳ lúc nào. Trong nhất thời không một ai dám nói điều gì.

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1806: Đau, Anh Xoa Cho Em Đi

Mộ Dung phu nhân cười khinh: “Chứng cứ? Đợi tới ngày cậu hút đến chết, đó chẳng phải là chứng cứ tốt nhất hay sao, trở về vấn đề lúc nãy, lợi nhuận! Cậu còn mặt mũi nhắc đến vấn đề lợi nhuận với tôi sao? Suốt một năm qua, những hợp đồng mà cấp dưới cậu đàm phán thành công đều bị cậu phá hỏng toàn bộ, bản lĩnh của cậu thật khiến tôi kinh ngạc.”

“Tôi... tôi...”

Mộ Dung phu nhân mỉm cười: “Cậu ở trước mặt tôi không hề có tư cách bàn về chuyện lợi nhuận, còn về việc sự tồn tại của các người với công ty có ảnh hưởng gì không? Đúng, đại khái là sẽ có chút ảnh hưởng, đại khái là những nhân viên đó cuối cùng đã có thể yên tâm làm việc, sẽ không cần phải lo lắng việc công lao của mình sẽ bị người khác cướp lấy, cũng không cần lo lắng bị chèn ép, các nữ nhân viên xinh đẹp cũng thấy nhẹ nhõm, không cần lo lắng việc bị ép thực hiện các quy tắc ngầm.”

Quý Miên Miên xắn tay áo lên nói: “Để con nói, mẹ không cần nhiều lời với họ, một gậy đánh đuổi, một đám cặn bã còn dám tỏ vẻ ta đây, thật sự nghĩ rằng được mặt đồ vest thì sẽ là người sao? Vậy mà công ty lại chứa chấp đám rác rưởi này nhiều năm như thế, thật sự quá tốt bụng mà, nhà chúng ta không phải là nơi để gom rác.”

Mộ Dung phu nhân cảm thấy bản thân và Quý Miên Miên tìm được điểm chung, câu nói đó nói quá chuẩn.

Trực tiếp nói lên tiếng lòng của bà, đám người này là thứ rác rưởi gì, bà ta thật sự không hiểu nổi, Mộ Dung Chí Hoành dù sao cũng là một người thông minh có mắt nhìn, chẳng lẽ không biết nuôi đám rác rưởi này sớm muộn cũng sẽ làm thối hết nguyên công ty?

“Các người đừng có quá đáng!”

Mộ Dung Miên phất tay: “Việc quá đáng hơn đều đã làm rồi, cái này có là gì đâu.”

“Người đâu, đem tất cả những chuyện tốt của các vị quản lý cao cấp đây ra dán hết lên bảng thông báo, đồng thời đăng lên diễn đàn của công ty. Sa thải nhiều quản lý cao cấp cùng một lúc như thế, cũng nên để mọi người hiểu rõ

chuyện này là sao."

Những người đó vừa nghe, sắc mặt chợt biến

Những việc họ làm, có việc nào dám để người khác xem?

Chưa kịp mở miệng xin tha, Mộ Dung Miên đã phất tay: "Kêu bảo vệ bên ngoài vào đây, lôi những người này ra ngoài, từ nay về sau cấm những người này bước vào công ty một bước."

Bảo vệ công ty từ cửa tiến vào, không nói một lời liền lôi đám người đó đi.

Phòng họp nhất lời trở lên hỗn loạn, trong đó một thân thích của nhà Mộ Dung lúc đi ngang qua trước mặt Mộ Dung Miên kêu lên: "Thằng nhãi, đi đêm lắm có ngày gặp ma, người quá kiêu ngạo đừng mong sống thọ!"

Lời vừa dứt, một quyền đấm ngay vào mắt hắn.

Quý Miên Miên giận dữ nói: "Chồng tôi có thể sống thọ hay không thì tôi không biết, nhưng ông chắc chắn sẽ chết trước đấy."

Trải qua cái "chết" trước đây của Diệp Thiều Quang, Quý Miên Miên ghét nhất nghe thấy có người nói Mộ Dung Miên chết.

Người đó kêu thảm một tiếng, bị bảo vệ kéo đi nhanh chóng.

Mộ Dung Miên kéo tay của Quý Miên Miên lại, hỏi: "Tay đau không?"

Quý Miên Miên cười hihi: "Đau, anh xoa cho em đi."

Mộ Dung Miên cưng chiều nói: "Được"

Anh xoa nhẹ tay Quý Miên Miên, đồng thời nói với Mộ Dung phu nhân: "Xử lý họ xong thì tới những nhân viên tham gia gây rối vào ngày hôm qua, những người đó thì không cần gấp, trước tiên kêu công ty bắt đầu tuyển người, sau đó tìm ra chỗ sai của họ rồi mới tiếp tục xử lý."

Mộ Dung phu nhân gật đầu: "Được! Con nói thế, hội đồng quản trị bên đó có ý kiến gì về chuyện này không?"

"Không, bởi vì người bên ban quản trị càng hiểu rõ hơn mẹ. Không còn đám người này sẽ càng có lợi cho phía công ty, công ty càng kiếm được nhiều

tiền hơn, họ sẽ càng được chia nhiều lợi nhuận."

Mộ Dung phu nhân thở dài, suy cho cùng bà cũng chỉ là một người phụ nữ, lúc trước bên cạnh không có một ai để cùng thương lượng.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1807: Dường Như Bà Ấy Cũng Không Ghét Em Đến Thế

Càng không có ai dạy bà khi giải quyết vấn đề của công ty, thì cần phải có cái nhìn như thế nào?

Bà nói: "Mẹ phải đi nói chuyện với mấy người trong hội quản trị, các con muốn đi không?"

"Không đâu, mẹ cứ đi đi. Đến đây đã nhiều ngày mà con vẫn chưa dẫn Miên Miên đi đâu, hôm nay con muốn dẫn cô ấy đi dạo quanh nơi này."

"Được, vậy các con đi đi."

Khi hai người sắp đi, Mộ Dung phu nhân chợt gọi họ: "Đợi một chút!"

Mộ Dung Miên xoay người: "Còn chuyện gì nữa sao?"

Mộ Dung phu nhân rút một tấm thẻ tín dụng từ trong túi tiền bên trong túi xách ra: "Nếu đã đi dạo thì sẵn tiện mua vài thứ mà con gái thích đi."

Hai người ngẩn người ra.

Quý Miên Miên ngẫng đầu, nhìn Mộ Dung Miên: "Nghĩa... là sao vậy?"

Mộ Dung Miên nói: "Hình như con... không..."

Anh chưa nói xong, Mộ Dung phu nhân đã lên tiếng: "Thiếu hay không là chuyện của con, còn cho hay không là chuyện của mẹ."

Rồi nhét thẻ tín dụng vào tay Quý Miên Miên, sau đó xoay người rời đi.

Quý Miền Miền cầm tấm thẻ tín dụng: "Chuyện này?"

"Em nói xem bà xã?"

Quý Miên Miên suy nghĩ rồi nói: "Kết hôn rồi thì phải tiết kiệm, đi, đi mua đồ!"

Dù sao cũng không phải tiêu tiền của mình, không tiêu thật phí.

Mộ Dung Miên gật đầu: “Chính xác, bà xã anh thật biết cách sống.”

Anh ấy dẫn Quý Miên Miên đến khu thương mại Sheffield. Thích cái gì, mua cáiđó! Nhìn trúng cái gì, mua cái đó! Tóm lại là mua hết!

Sau hơn 2 giờ mua sắm điên cuồng, Quý Miên Miên mệt mỏi ngồi xuống nghỉ ngơi, dựa hẵn vào người Mộ Dung Miên nói: “Em cảm thấy, hình như bây giờ bà ấy... không ghét em nữa, anh nói đúng không?”

Mộ Dung Miên “Ừm” một tiếng đáp lại.

Quý Miên Miên suy nghĩ: “Thật ra bà ấy cũng rất đáng thương, em cảm thấy hôn nhân của bà ấy dường như không được hạnh phúc cho lắm.”

Đã đến đây nhiều ngày, cô đã gặp Mộ Dung Chí Hoành rất nhiều lần.

Nhưng trong những ngày đó, cô lại không thấy Mộ Dung phu nhân đến bệnh viện lần nào, cũng ít thấy nhắc đến chồng bà.

“Có lẽ thế.”

Mộ Dung Miên thở dài: “Đứa con trai duy nhất đã chết, chồng thì để lại một đống lộn xộn, nếu bà ấy không tìm đến anh, chắc sẽ bị bao vây bởi đống rác đó mất.”

“Đúng vậy.”

Qúy Miên Miên cảm thấy anh có gì đó không đúng, hỏi: “Tâm trạng anh dường như không được tốt lắm?”

Mộ Dung Miên xoa tóc mái của cô: “Không có, chắc tại anh thấy hơi mệt thôi.”

Quý Miên Miên vội đứng lên: “Aizz, em quên mất, cơ thể của anh không được tốt lắm, không thể quá lao lực, đi thôi, chúng ta mau chóng về nhà.”

“Không sao, nghỉ ngơi một lát là hết, vẫn còn nhiều chỗ chưa đi mà.”

Quý Miên Miên ôm lấy cánh tay anh mà đi: “Đã mua rất nhiều thứ rồi, cứ thế đi, hơn nữa người ta kêu chúng ta mua đồ, chúng ta cũng không thể mua quá nhiều đồ, nếu không sẽ rất vô lễ.”

Kết quả là khi Quý Miên Miên kéo Mộ Dung Miên về đến nhà thì Mộ Dung phu nhân đã về rồi, nhìn số đồ cô mua, bà nhăn mày nói: “Sao có nhiêu đó vậy?”

Quý Miên Miên...

Cô nhìn đống túi lớn nhỏ mà mình mua, âm thầm lau mồ hôi, nhiêu đây đã rất nhiều, rất nhiều rồi!

Cô chẳng e ngại gì hết cả! Giá cả của đống đồ này cộng lại đã khiến cô không dám mở mắt ra xem rồi.

Mộ Dung Miên nói: “Là do con thấy mệt nên Miên Miên mới về cùng con.”

Mộ Dung phu nhân chê bai, nói: “Đúng là không thể kêu đám đàn ông đi mua sắm cùng, lần sau con đi với mẹ, mẹ sẽ dạy con thế nào mới là mua sắm.”

--- O ---

Chương 1808: Yêu Anh Ấy, Muốn Được Ở Bên Anh Ấy

Hai người (⊙o⊙)!

Trong một lúc công ty đuổi nhiều quản lý cấp cao như vậy thì sau đó chắc chắn sẽ xảy ra một ít hỗn loạn, nhưng cũng đã bị chìm xuống rất nhanh, hơn nữa bầu không khí của công ty còn tốt hơn trước rất nhiều.

Đám người đó như tế bào ung thư của công ty, sau khi bỏ đi tuy thời gian đầu sẽ đau nhưng lại trị được tận gốc cho công ty.

Hơn nữa, có những chứng cứ đó thì nhân viên công ty cũng sẽ hiểu tại sao lại đuổi việc đám người đó, đồng thời những đám đó đi rồi sẽ có rất nhiều vị trí trống được dư ra, đây không phải là đang tạo thêm động lực cạnh tranh cho mọi người hay sao?

Còn về phần những người kia, họ cũng muốn kiếm chuyện, cũng muốn tạo phiền phức cho Mộ Dung Miên, nhưng họ cũng cần phải có thời gian chứ!

Trong nhà rối loạn, cảnh sát, bọn cho vay nặng lãi, gia đình bên vợ hẹn nhau tìm đến tận cửa.

Họ chỉ hận là không tìm được một cái lỗ để chui xuống để tạm tránh qua khoảng thời gian này.

Vậy thì làm gì còn thời gian tinh lực đi tìm Mộ Dung Miên?

Chuyện qua được vài ngày, công ty sắp mở cuộc họp cổ đông đầu tiên, Mộ Dung Miên dĩ nhiên phải tham dự, hơn nữa bây giờ anh đã là đại diện phía hội đồng, một vài việc của công ty Mộ Dung phu nhân đang từ từ đưa cho hết cho anh xử lý, cho dù anh rất không tình nguyện.

Tối hôm qua anh với Quý Miên Miên đùa giỡn quá dữ dội, nhìn lại quầng thâm trên mắt cô, anh không nỡ bắt cô cùng đến công ty nên để cô ở nhà nghỉ ngơi.

Sau khi Mộ Dung Miên và Mộ Dung phu nhân rời đi, vốn dĩ cô muốn về phòng ngủ bù một giấc nhưng quản gia tới và nói: “Thiếu phu nhân, tiên sinh muốn gặp cô.”

Quý Miên Miên ngốc lăng, tưởng là mình nghe nhầm: “Hả?”

Quản gia lặp lại câu nói: “Tiên sinh nói, muốn gặp cô.”

“Nhưng Mộ Dung Miên không có ở nhà!”

“Tiên sinh nói một mình cô là được rồi.”

Cuối cùng Quý Miên Miên cũng nghe ra, hóa ra lão tiên sinh đó muốn gặp cô, cô có thể nói không đi được sao?

“Tiên sinh nói thời gian của ông ấy không còn nhiều, hy vọng mỗi ngày đều có người thân bên cạnh bầu bạn.”

Người ta đã nói đến như thế, Quý Miên Miên còn có thể nói được gì đây: “Vậy được thôi!”

Trên đường đi, cô gửi một tin nhắn đến cho Mộ Dung Miên, cô rất chột dạ, luôn thấy lo lắng quá khứ của cô sẽ bị Mộ Dung Chí Hoành phát hiện.

Đến trước cửa phòng bệnh, cô còn chưa chuẩn bị gì thì quản gia đã mở cửa: “Xin mời thiếu phu nhân.”

Quý Miên Miên cố gắng làm bản thân mình bình tĩnh lại, đến trước giường bệnh, hỏi: “Ba, hôm nay ba cảm thấy như thế nào, hình như tinh thần của ba khá tốt hơn so với hai ngày trước?”

Giọng Mộ Dung Chí Hoành khan khan: “Tạm ổn”

Từ khi xử lý xong đám người kia, cô và Mộ Dung Miên không còn đến bệnh viện nữa, cô cảm thấy ông ấy chắc đã biết hết rồi nhỉ?

“Ngồi xuống đi, nói chuyện với tôi.”

“Dạ vâng.”

Quý Miên Miên cả người căng thẳng

“Tôi nghĩ chắc cô cũng đoán ra được, mục đích kêu cô tới đây vì tôi có rất nhiều chuyện muốn nói, nhưng tôi không còn sức lực để nói hết.”

Nghỉ ngơi một lúc, Mộ Dung Chí Hoành mới nói tiếp: “Cô không giúp được

cho Randy, cô có tốt đến mấy cũng không giúp được nó, chỉ có, chỉ có nhà Jessica mới có thể giúp nó ngồi vững."

Quý Miên Miên cắn môi, nói: "Con biết ý của ba, nhưng mặc kệ suy nghĩ đó có vì con trai người đến cỡ nào đi nữa, nhưng trong mắt con đó là sự ích kỷ, thậm chí là xem thường con trai chính mình."

"Vì sao ngay cả con cũng tin tưởng con trai người, còn người lại không tin rằng anh ấy sẽ làm được? Con không thể đồng ý cũng sẽ không đồng ý, con yêu anh ấy, con muốn cùng anh ấy đối mặt với tất cả, bất kể lúc nào, bất kỳ ai đều đừng hòng ngăn cản được con."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1809: Ba, Người Tuyệt Đối Đừng Bị Con Chọc Tức Mà Chết

Quý Miên Miên không muốn chọc tức Mộ Dung Chí Hoành, cô cũng khá đồng tình với ông lão trước mắt này.

Từ góc độ của ông ấy mà xét, ông ấy không hề sai, thậm chí còn một lòng nghĩ cho con, sợ rằng sau khi mình chết thì con trai sẽ bị người khác bắt nạt, nên mới muốn tìm một người vợ có thể giúp đỡ con trai mình.

Nhưng ông ấy lại không biết rằng, đứa con duy nhất của mình đã chết rồi.

Vừa nghĩ tới đây, Quý Miên Miên càng không thấy ác cảm với ông lão trước mắt này, từ nhỏ ba mẹ cô đã dạy cô làm người phải biết nghĩ đến người khác.

Tuy cô không ghét ông nhưng cũng không thể thánh mẫu đến mức đồng ý yêu cầu đó.

Nếu như hai người thật lòng yêu nhau sao có thể nỡ rời bỏ đối phương, rồi nhìn người ấy đi cưới người khác?

Bản thân nghĩ muốn tốt cho anh ấy, có thật sự là muốn tốt cho anh ấy hay không?

Không hẳn thế, lấy một người không yêu, chẳng khác nào dùng hạnh phúc cả đời để đánh đổi, mà cái giá của nó lại quá lớn đi!

Nếu như thật lòng thích nhau, thì mặc kệ con đường phía trước có bao nhiêu gian khổ, cho dù dưới chân có cắm đầy chông gai thì cũng đều sánh bước cùng anh ấy, tin tưởng anh ấy và cũng tin tưởng chính mình.

Hơn nữa, cô đã mất đi anh ấy một lần, nên không ai có thể hiểu được nghĩa của hai chữ trân quý hơn cô.

Mộ Dung Miên bây giờ là giả, anh ấy càng không phải con trai ruột của Mộ Dung Chí Hoành, cô không thể vì ông ấy mà hy sinh hạnh phúc vốn không dễ dàng gì của hai người.

“Cô... cô...” Mộ Dung Chí Hoành bị tức đến thở dốc, nằm run lẩy bẩy trên

giường.

Mộ Dung Miên không dám nói gì nữa, sợ không cẩn thận lại làm ông ấy tức thêm.

“Xin lỗi, tuy lời con nói có hơi quá khích, ngữ khí cũng không được tốt lắm... nhưng đó đều là lời thật lòng của con, con biết ba vì muốn tốt cho Mộ Dung Miên, nhưng nếu thật sự tốt, xin ba nãy đứng vào lập trường của anh ấy mà nghĩ được không? Cho dù con rời đi thật, cho dù anh ấy làm theo ý ba lấy cô Jessica kia, vậy anh ấy có thể hạnh phúc không?”

“Con rất muốn hỏi ba một câu, ba thật lòng thương yêu con trai mình hay... lo lắng... sau khi ba chết đi, Mộ Dung Miên sẽ không giữ vững được gia sản của nhà Mộ Dung?”

Vốn dĩ, Quý Miên Miên muốn xin lỗi, nhưng lại không thể khống chế được cái miệng của mình.

Làm cho ông ta càng thêm tức điên người, hai mắt trợn ngược, miệng toàn phát ra tiếng ú ớ, cả người bắt đầu co giật.

Quý Miên Miên giật bắn mình: “Con xin lỗi, xin lỗi, con... con... ây da, thôi con không nói nữa, càng nói... càng sai. Ba, người đừng so đo với con, đầu óc con đơn giản lắm... Con đi kêu bác sĩ giúp người, người tuyệt đối đừng xảy ra chuyện nhé!”

Cô nói xong muốn chạy ra ngoài, nhưng chợt nghe thấy hai chữ phát ra từ cổ họng ông: “Đứng... lại...”

Quý Miên Miên dừng chân, buồn bực nói: “Ba à, ba... thôi con vẫn nên đi kêu bác sĩ thì hơn, nếu lỡ như ba bị con làm cho tức chết, chắc con... con phải nhảy từ lầu này xuống mất thôi.”

“Cô... cô...”

Quý Miên Miên vội vàng nói: “Người từ từ nói, đừng vội.”

Sau một hồi hít thở ông ấy mới bình ổn lại một chút, lập tức lại dùng sức nói: “Cô... chẳng hiểu... gì hết!”

Quý Miên Miên gật đầu liên tục: “Vâng vâng vâng, con không hiểu gì hết, nhưng con nghĩ người nên biết, sau khi nắm quyền, anh ấy đã đuổi hết đám

người kia ra khỏi công ty, tuy họ gây rối rất ghê gớm, nhưng công ty bây giờ không phải mọi thứ đều đang rất tốt hay sao?”

Mộ Dung Chí Hoành hổn hển đáp: “Các người là lũ... thiển... cận.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1810: Anh Ấy Là Người Đàn Ông Cô Yêu Nhất Trên Thế Gian Này

Quý Miên Miên nhìn Mộ Dung Chí Hoành, nghiêm túc nói: “Con không hiểu chuyện làm ăn kinh doanh, cũng không hiểu cách quản lý công ty, nhưng con thấy đuổi đám người kia đi chẳng có gì gọi là thiệt. Đám người đó ở công ty đã nhiều năm nhưng không hề đem lại chút lợi nhuận gì cho công ty, hơn nữa còn là thứ ăn cháo đá bát, nếu cứ nuôi họ chẳng khác nào như một vết thương nhỏ xíu trên người, ban đầu không xử lý nó sẽ viêm lên, càng để lâu không lo, nó sẽ sưng mủ rồi thối rữa, cuối cùng vùng bị thối rữa sẽ ngày càng lan rộng, nếu không xử lý hết chỗ thịt thối rữa đó, vết thương sẽ mãi mãi không lành. Nếu như người thật sự muốn bảo vệ nhà Mộ Dung, vậy việc mà Mộ Dung Miên làm là không hề sai.”

“Không thể... dễ dàng thế được...” Ý của ông ấy là dù có muốn xử lý đám người đó thì cũng phải xử lý từng người một, tuần tự mà làm. Còn ra tay mạnh như thế sẽ khiến công ty trở nên hỗn loạn.

Quý Miên Miên cười: “Trong mắt ba, họ sẽ như chó cùng rứt giậu mà làm ra chuyện bất lợi, nhưng trước khi họ kịp làm ra chuyện gì, Mộ Dung Miên sẽ không thể cho họ ra được khỏi nhà lao, trong số họ ai cũng dính tới công quỹ của công ty cho nên sẽ không có chuyện không vào tù.”

“Nó... nó... khụ khụ... khụ khụ...” Quý Miên Miên vừa nói xong, Mộ Dung Chí Hoành đột nhiên giật dữ, mỗi một lần ho như đang muốn đè nát cơ thể.

Quý Miên Miên sợ đến mức vội nói: “Con... con đi kêu bác sĩ đây.”

Cô nhanh chóng kêu bác sĩ tới tiêm một mũi cho Mộ Dung Chí Hoành.

Bác sĩ chất vấn cô: “Cô đã nói gì mà khiến ông ấy tức đến nông nỗi này?”

“Tôi... tôi cũng không biết... thật ra tôi cũng không nói gì.”

Quý Miên Miên rầu rĩ, cô nói là Mộ Dung Miên sẽ đưa hết đám người đó vào tù, thì sao nào?

Chẳng lẽ, ông ấy cảm thấy quá tàn nhẫn?

Đợi cảm xúc của Mộ Dung Chí Hoành từ từ bình tĩnh trở lại, bác sĩ dặn dò

thêm vài câu rồi đi ra.

Mộ Dung Miên do dự hỏi: “Ba... có thể ba cảm thấy Mộ Dung Miên ra tay quá tàn nhẫn, nhưng nếu lúc đầu không tàn nhẫn thì không biết sẽ sau này sẽ bị ép đến thế nào? Hôm nay, họ bị đuổi, người e sợ họ sẽ không còn chỗ dung thân phải không? Ba, con vẫn luôn cho rằng rác rưởi phải ở đúng nơi chứa nó, ba thấy đúng không? Ba xem họ như người nhà, nhưng người nhà đó lại chỉ xem ba như cái máy rút tiền di động mà thôi.”

“Con hy vọng ba có thể hiểu con trai ba nhiều hơn. Con cũng nói với ba rằng anh ấy rất lợi hại, rất rất lợi hại. Con cảm thấy vấn đề của nhà Mộ Dung sẽ được giải quyết sạch sẽ, xin ba... chờ xem.”

Quý Miên Miên tin tưởng Mộ Dung Miên vô điều kiện, cô tin rằng anh có thể làm được chuyện người khác không thể làm được.”

Mộ Dung Chí Hoành giận dữ nói: “Cô đang... làm... liên lụy nó, cô sẽ... hại... nó...”

“Không! Nếu như chỉ vì con khiến anh ấy không thể lấy Jessica mà làm anh ấy không thể ngồi vững vào vị trí đó, thì chỉ có thể nói anh ấy vô dụng chứ không phải lỗi do con.” Quý Miên Miên cười, lại nói: “Yêu một người, sự tôn trọng lớn nhất đối với anh ấy là không được tự cho là đúng mà quyết định toàn bộ cuộc đời anh ấy. Nếu như anh ấy cảm thấy con đang liên lụy anh ấy thì nhất định là do anh ấy không đủ yêu con, nhưng con tin con trai ba là người đàn ông con yêu nhất trên thế gian này.

Mộ Dung Chí Hoành giận dữ nói: “Cô... cô, đừng... ép tôi... ra tay...”

Cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra, Mộ Dung Miên từ ngoài cửa bước vào, cười nói: “Ba, con tới đón bà xã con về nhà.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1811: Con Sẽ Không Để Người Chia Cách Chúng Con

Mộ Dung Chí Hoành không nói gì, mắt ông lướt nhìn hai người họ.

Sau đó nhắm mắt, thở dài một tiếng.

Mộ Dung Miên vỗ nhẹ tay Quý Miên Miên, kêu cô ra ngoài đợi anh, anh có vài câu muốn nói riêng với Mộ Dung Chí Hoành.

Quý Miên Miên gật đầu: “Ba, con ra ngoài trước, ngày mai con lại tới thăm người.”

Mộ Dung Chí Hoành dĩ nhiên không để ý đến cô, nhưng cô cảm thấy điều đó không quan trọng, quay người ra khỏi phòng bệnh.

Đợi sau khi cô đi khỏi, Mộ Dung Chí Hoành mới mở mắt, hỏi: “Con... thích cô ta đến thế?”

Mộ Dung Miên mỉm cười, gật đầu: “Vợ là do chính con cưới về, nếu không thích thì tại sao con lại cưới cô ấy? Ba hiểu con mà, con là một người rất cố chấp, con tin vợ con là người tốt nhất, tốt hơn bất kỳ ai trên thế giới này, cho dù ba có là cha con, con cũng sẽ không để ba chia cắt chúng con.”

“Ba... cũng vì... muốn... tốt cho con.”

Mộ Dung Miên bình tĩnh nói: “Nhưng con đã trưởng thành, bây giờ con không cần “tốt cho con” này của ba, hơn nữa kết quả của việc này thật sự có thể khiến con trở lên tốt hơn không? Ba thấy phu nhân Jones thật sự có thể giúp đỡ con sao? Thứ họ muốn chẳng qua cũng chỉ là tiền của nhà Mộ Dung. Theo như con biết, ông Jones đang chuẩn bị tham gia vào cuộc bầu cử tiếp theo, ba muốn con và nhà họ liên hôn chẳng qua chỉ là đem lũ trùng hút máu đổi sang nhà khác mà thôi.

“Cho... dù là... bầu cử, nếu như ông ấy trúng tuyển, sẽ rất... có... lợi... cho nhà... chúng ta.”

Mộ Dung Miên thật lòng cảm thấy Mộ Dung Chí Hoành chắc là do tuổi đã cao nên tư duy không còn rõ ràng, không thể suy nghĩ hết toàn diện vấn đề.

Anh nói: “Ba, ba là người Hoa, người khác với những người nước ngoài tóc vàng mắt xanh xung quanh, ba cảm thấy họ có thể cho ba làm tới chức thủ tướng không? Ba có tin hay không, chỉ cần họ trúng tuyển, nhà Mộ Dung sẽ là người đầu tiên họ muốn xử lý nhất.”

“Đến lúc đó, con và... Jessica...”

“Thời buổi bây giờ, kết hôn có là gì? Kết hôn rồi chẳng lẽ lại không thể ly hôn sao? Hôn nhân chẳng qua chỉ là một kiểu thủ đoạn mà thôi, điều này chắc người hiểu rõ hơn con!” Mộ Dung Miên bình tĩnh nhìn thấu ý muốn của Mộ Dung Chí Hoành.

“Ba...”

Mộ Dung Miên không muốn kích động ông, dù sao tuổi đã lớn lại còn nằm trên giường bệnh, không thể kích thích ông ấy được.

Nhưng ông ấy đôi khi cũng có có lúc không được tỉnh táo.

Anh nói: “Con biết điều ba lo lắng là gì, ba đang lo con không có năng lực, lo lắng con đấu không lại những người đó, nhưng ba lại không muốn xuống tay với những người đó, ba muốn một danh tiếng tốt, ba hy vọng sau khi ba đi rồi, người khác sẽ nói về ba như một người nhân nghĩa, nhưng...”

“Ba, sự nhân nghĩa của người sẽ để lại gánh nặng cho con trai ba, ba dường nhưng không ý thức được rằng nếu như có cơ hội, những người đó sẽ làm cho con chết trăm vạn lần.”

Mộ Dung Chí Hoành muốn nói, Mộ Dung Miên nói tiếp: “Ba không cần nói gì hết, để con nói trước đã. Con nghĩ ba đã biết việc con đá hết đám người kia rồi, bởi vì con không muốn ba nhìn thấy cảnh vương quốc do một tay ba dựng lên bị đám người kia nuốt trọn. Việc đó không phải do con nghĩ nhiều mà họ đã làm điều đó rồi, nếu như lần này con không xuống tay thì công ty hôm nay đã không phải do con hay mẹ con quyết định, hoặc... có khi ba cũng chẳng thể nằm ở một bệnh viện tốt thế này để tiến hành trị bệnh.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1812: Thích Một Người, Là Hy Vọng Anh Ấy Tốt Đẹp Hơn

Anh cười nói: “Sẽ không ai cảm thấy là họ cướp đi thứ không thuộc về họ từ tay chúng ta, cũng không có ai sẽ đồng tình chúng ta, họ chỉ sẽ thấy là do chúng ta bất tài nên đáng đời bị cướp hết.”

“Con quá... nóng vội rồi...”

“Ba, có thể trách con sao?” Mộ Dung Miên châm chọc mà nói: “Là do sự dung túng trước kia của ba, dung túng đến mức con phải từ từ chỉnh đốn lại, nếu như không xử lý dứt khoát, nhà chúng ta đã sụp từ lâu, ba nằm trên giường bệnh, ba nghĩ rằng người thật sự có thể khống chế được đám người đó sao? Không thể được đâu, tình hình bên ngoài ba chỉ biết được chút ít, cục diện thật sự ba vốn không hề biết được. Ba cũng không thấy rõ con trai ba hiện đang ở hoàn cảnh nguy hiểm đến mức nào.”

“Ba... ba...”

Mộ Dung Miên thở dài, nói: “Ba, con không trách ba, nhưng con hy vọng ba đừng lúc nào cũng đem những suy nghĩ đó ra đánh giá con, con trai ba không vô dụng đến thế.”

“Nhưng... chúng ta không thể mạo hiểm...”

“Con không hề mạo hiểm, con có sự nắm chắc vừa đủ.” Nói thật, với Mộ Dung Miên mà nói, đám người đó chẳng có gì đáng sợ, kẻ nào kẻ nấy tham lam độc ác, chỉ có điều đầu óc không đủ giỏi, nếu như khôn hơn một chút, thì khi ở công ty này sớm đã bắt đầu nắm lấy quyền lực của một bộ phận rồi, chứ không như bây giờ, nhiều lắm cũng chỉ là thùng rỗng kêu to.

Mộ Dung Chí Hoành thấy Mộ Dung Miên vốn không nghe lời ông, gấp đến nỗi đổ mồ hôi đầy đầu: “Con... nghe... lời ba... một lần, về sau con kết hôn với Jessica, cho dù là...”

“Nếu như làm theo những gì ba nói thì con chẳng khác nào là thằng khốn, không xứng với tình yêu của Miên Miên, cũng không xứng yêu thương cô ấy. Những lời này về sau ba đừng nói nữa, ba cứ nghỉ ngơi cho tốt, con sẽ cho ba thấy thủ đoạn của con trai ba.” So về dùng thủ đoạn, dùng tâm kế thì chẳng có mấy ai có thể thắng được anh.

...

Quý Miên Miên đi dạo trong vườn bệnh viện, đợi Mộ Dung Miên xuống.

Nhưng không ngờ lại tình cờ đụng trúng một người: “Phu nhân Jones!”

Phu nhân Jones cười nhẹ: “Thật trùng hợp, không ngờ hôm nay có thể gặp được Quý tiểu thư, à không... Mộ Dung thiếu phu nhân.”

Bà ta vẫn luôn mang kiểu cao quý của quý bà, dường như đang sợ Quý Miên Miên hiểu lầm, nói tiếp: “Hôm nay cảm thấy không khỏe nên đến bệnh viện kiểm tra thử.”

Quý Miên Miên ngơ ngác đáp: “A... vậy bà đi thông thả.”

Cô còn lâu mới hỏi: Sao vậy? Bây giờ cơ thể cảm thấy thế nào? Hơ hơ...

Phu nhân Jones: “Không ngồi xuống trò chuyện chút sao?”

“Không cần đâu, tôi nghĩ giữa chúng ta cũng chẳng có gì để nói.” Quý Miên Miên không phải là kẻ ngốc, dùng bàn chân nghĩ cũng biết được đối phương muốn nói điều gì.

Cô xoay người rời đi, lời của phu nhân Jones từ sau lưng truyền đến: “Thích một người chẳng lẽ không phải hy vọng người đó được tốt sao? Nếu như ngay cả điều này còn làm không được thì sao có thể nói là yêu, cô thấy đúng không?”

“Dù biết rõ người mình thích đang chìm vào nguy hiểm, trong khi cô biết mình có thể cứu được anh ấy mà cô vẫn nhắm mắt làm ngơ, cô nói xem đó có còn là yêu hay không?”

Quý Miên Miên cuối đầu, trầm giọng: “Nếu là bà, bà sẽ làm thế nào?”

Phu nhân Jones dịu dàng nói: “Nếu là tôi, tôi sẽ giúp anh ấy, nếu như tôi không có năng lực thì sẽ mời người có khả năng đến bảo vệ anh ấy.”

Quý Miên Miên thở dài một hơi: “Bà nói rất đúng, rất hay, tôi thấy rất cảm động.”

Phu nhân Jones mừng thầm: “Vậy có nghĩa là Quý tiểu thư đồng ý rồi?”

Bà ta không hề ngờ tới sẽ dễ thuyết phục Quý Miên Miên đến thế.

--- O ---

Chương 1813: Kẻ Nào Chán Sống, Dám Đến Tìm Tôi Gây Chuyện?

Quý Miên Miên ngẩng đầu, mặt đầy nghi hoặc mà nhìn bà ta: "Đồng ý? Đùa hả. Tôi đông ý gì chứ? Bà đang chơi đố vui với tôi sao? Có điều đầu óc tôi đây không được thông minh cho lắm, cho nên bà cứ nói rõ ra sẽ tốt hơn."

Phu nhân Jones ngơ ngác, cứ nghĩ Quý Miên Miên đã nghe hiểu và đồng ý rồi, thật không ngờ lúc nãy cô ta chỉ là đang giả vờ.

Phu nhân Jones nói: "Ý tôi nói lúc nãy là nếu như cô thật sự yêu Randy thì cô chắc có thể làm đến bước có thể hy sinh tất cả vì cậu ấy chứ nhỉ? Randy hiện tại đang ở vào thế nguy hiểm, xung quanh toàn kẻ địch, cô có phải nên giúp cậu ấy chứ, đúng không?"

Quý Miên Miên kinh ngạc, dường như đang nói, Bà bị ngu à? Bà đến để làm trò cười sao?

"Chông tôi là người lợi hại như thế, buồn cười, tôi phải xem xem là kẻ nào chán sống dám đến tìm anh ấy gây chuyện?"

"Cô..."

Quý Miên Miên lại nói: "Nếu là một người đàn ông mà còn cần sự từ bỏ của tôi để bảo vệ anh ấy, vậy... người đàn ông đó yếu đuối như thế thì tại sao tôi còn thích anh ta làm gì? Phu nhân Jones thích làm thánh mẫu nhưng không có nghĩa là tôi cũng thế."

Quý Miên Miên nhìn thấy phu nhân Jones sắp vặn nát túi xách tinh xảo trong tay, vậy mà bà ta vẫn còn nhẫn nhịn được, bà ta nói: "Xem ta là do tôi hiểu lầm, thật xin lỗi, hôm sau tôi có tổ chức một buổi tiệc, hy vọng cô có thể đến dự."

"Không cần, cô ấy không có thời gian." Giọng của Mộ Dung Miên chen vào.

Anh đi tới từ phía sau phu nhânJones, không biết đã nghe được bao lâu, đứng phía sau Quý Miên Miên, ôm chặt vai cô ấy.

Jones phu nhân sắc mặt cương cứng, nhưng sau đó lại cười rất nhanh: 'Randy, con cũng ở đây à? Vừa hay, không biết đến lúc đó có thể mời vợ

chồng con cùng đi không?”

“Không được!” Lần trước Mộ Dung Miên còn có thể cười với bà ta, nhưng giờ không cần cười mà trực tiếp từ chối.

“Vợ chồng chúng tôi không có thời gian để đi tham gia buổi tiệc nhảm nhí đó.”

Phu nhân Jones tiếc nuối, nói: “Randy, con à, hình như con có địch ý với cô sao? Cô chẳng hề có ác ý gì với con cả, tuy cô cũng rất muốn con và Jessica kết hôn, nhưng nếu như con không đồng ý thì cô tuyệt đối sẽ không ép buộc, càng không làm ra chuyện phá hoại tình cảm của hai người.”

Mộ Dung Miên cười: “Vậy sao? Vậy những lời lúc nãy tôi nghe được là gì? Hay đó là cú đánh... rắm của phu nhân?”

Sắc mặt phu nhân Jones lúc đó trở nên đỏ ửng, bà ta luôn tự hào mình là quý bà, cấm kỵ nhất là nói những người thô tục, nghe thấy Mộ Dung Miên nói như thế thì trong lòng cảm thấy rất bực nhưng vẫn phải áp chế lửa giận trong lòng: “Cô nghĩ con hiểu lầm rồi, ý của cô không phải là...”

Mộ Dung Miên không kiên nhẫn nói: “Tôi nghĩ não của tôi có thể giải thích khá rõ chuyện này, trong lòng phu nhân rõ ràng rất muốn đem con gái bà nhét vào nhà Mộ Dung, lại còn làm ra vẻ là do cha tôi cầu xin bà, bất đắc dĩ tôi mới đồng ý, nâng cao thân phận mình như thế, dùng một câu tục ngữ của Trung Quốc để hình dung đó là “Làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ.”

Câu nói đó làm cho Jones phu nhân tức đến run người: “Cậu đang sỉ nhục tôi?”

“Đó cũng là do phu nhân tự tìm thôi, tôi không hề hồ đồ như cha tôi.” Anh xoay đầu nói: “Bà xã, về nhà thôi, sau này cẩn thận một chút, thứ tự dưng xuất hiện bên đường không biết là hạng người gì, vậy mà em còn dám nói chuyện với bà ta?”

Quý Miên Miên khoác cánh tay anh: “Em biết rồi, yên tâm đi, tùy đầu em không thông minh bằng anh nhưng mắt em không hề mù.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1814: Đến Gặp Ông Lần Cuối

Phu nhân Jones nhìn theo hai người khoác tay nhau rời đi, sự bình tĩnh trên khuôn mặt đã biến mất, thay vào đó là nét hung dữ đáng sợ.

Bà ta lạnh giọng nói: “Nếu đã không trân trọng giây phút cuối cùng thì cũng đừng trách tôi!”

...

Trên đường về nhà, Quý Miên Miên nhớ lại nét mặt của phu nhânJones, cười nói: “Anh chọc tức bà phu nhân Jones kia đến mức sắp lộ về nguyên hình, nếu như anh còn nói tiếp em e rằng bà ta chắc không chống đỡ nổi.”

Mộ Dung Miên cười lạnh: “Vốn dĩ là một con quỷ đội lốt người, ngay cả giả vờ làm người cũng làm không xong, không cần để y đến loại người đó, về sau nếu còn gặp lại em cứ cho bà ta một đấm.”

Quý Miên Miên lắc đầu: “Việc này em rằng không tốt lắm, chồng bà ta là một nghị viên, đánh bà ta thì em sẽ gặp xui xẻo.”

Mộ Dung Miên chọt nhẹ trán cô: “Ngốc à, em đã quên cái món trùm bao tải em học ở chỗ Yến Thanh Ti rồi sao.”

Trong nước lúc này, Yến Thanh Ti vừa mới nhận một bộ điện ảnh đồng thời còn là ngày đầu tiên vào tổ làm phim bỗng hắt hơi một cái, cô xoa mũi, lòng nghĩ chắc chắn có ai đó đang nói xấu sau lưng cô.

“Chị Thanh Ti...”

Sắc mặt Yến Thanh Ti trầm lại, ngẩng đầu nhìn thấy Hạ Lan Tú Sắc đã đứng trước mặt cô, cô trợn mắt lên nhìn.

...

Ngày thứ 2, Mộ Dung phu nhân có nói sẽ dẫn Quý Miên Miên đi mua đồ, dạy cô thế nào mới là mua sắm.

Quý Miên Miên đang nghĩ đến việc không muốn đi, Mộ Dung phu nhân là một người hết sức nghiêm khắc, ít cười, nếu ở cùng với bà ấy, thần kinh của

Quý Miên Miên sẽ cảm thấy vô cùng căng thẳng.

Nhưng Mộ Dung phu nhân không cho cô cơ hội từ chối, nhất quyết lôi cô đi bằng được.

Mộ Dung Miên muốn đi nhưng Mộ Dung phu nhân không cho phép anh đi theo.

Còn nói với anh, sẽ không làm mất vợ anh, có đàn ông đi cùng sẽ mất hết vui.

Bước vào một cửa hàng túi xách trong trung tâm, Quý Miên Miên chỉ thấy mẹ chồng cô rất bá khí chỉ vào từng cái túi xách. “cái này, cái này, cái này... ngoài những thứ tôi vừa chỉ, tất cả còn lại đều gói lại hết.”

Quý Miên Miên...

Cô liếm liếm môi, nếu như là cách mua sắm này, chắc cô sẽ mãi không bao giờ học được.

Vì để tránh đi sự xấu hổ, trong lúc dạo cửa hàng thời trang, Quý Miên Miên nói với bà việc gặp được phu nhân Jones ở bệnh viện.

Nhưng cô vừa nói xong, liền nhìn thấy sắc mặt của Mộ Dung phu nhân thay đổi theo.

Trắng bệnh, phẫn nộ, đau khổ, tròng mắt dường như đang chảy máu.

Quý Miên Miên giật mình, vội vàng hỏi: “Mẹ, mẹ... Bà Jones phu nhân đó ra sao? Lần trước khi nghe đến bà ấy, sắc mặt mẹ cũng rất kém?”

Mộ Dung phu nhân quay đầu không nhìn cô: “Không có gì.”

Quý Miên Miên cẩn thận nói: “Nếu... mẹ có tâm sự gì, có thể nói với con, con không phải là người nhiều chuyện sẽ không nói chuyện này ra đâu.”

Mộ Dung phu nhân trầm mặc khá lâu mới cười khổ một tiếng, quay người nói: “Kêu tài xế đưa con về, mẹ đột nhiên có chuyện phải làm.”

“Mẹ đi đâu vậy?”

Mộ Dung phu nhân không trả lời, mà xoay người đi rất nhanh.

Quý Miên Miên vò đầu, chắc chắn là cô lại nói sai gì rồi, không được, cô phải đi theo!

Quý Miên Miên bước nhanh theo: “Mẹ, mẹ đi đâu vậy, con đi với mẹ.”

Mộ Dung phu nhân không ngăn cản cô lên xe.

Kết quả khi đến nơi, Quý Miên Miên mới phát hiện hóa ra là đi bệnh viện.

Cô một đường đi theo Mộ Dung phu nhân đến trước phòng bệnh của Mộ Dung Chí Hoành, trong lòng cô đang kinh ngạc thì nhìn thấy Mộ Dung phu nhân đẩy cửa bước vào.

Mộ Dung Chí Hoành nhìn bà và nói: “Bà đến rồi.”

Quý Miên Miên chỉ nghe thấy Mộ Dung phu nhân nói: “Đúng vậy, đến gặp ông lần cuối.”

Quý Miên Miên sợ đến mức suýt té xỉu, lẽ nào mẹ chồng giả muốn giết cha chồng giả. Làm sao bây giờ? Cô nên giúp hay... ngăn cản?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1815: Tôi Tuyệt Đối Không Cho Phép Con Gái Của Ả Đê Tiện Đó Bước Vào Cửa

Quý Miên Miên không hiểu được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà khiến Mộ Dung phu nhân đột nhiên từ trung tâm thương mại chạy đến đến bệnh viện, lại còn nói ra những lời như thế với chồng mình.

Đã đến Anh lâu như thế, Mộ Dung phu nhân chưa bao giờ đến thăm Mộ Dung Chí Hoành, điều đó có thể cho thấy, giữa hai vợ chồng họ chắc chắn có vấn đề, còn vấn đề là gì thì sao cô biết được.

Nhưng sau khi cô nói hôm nay đã gặp phu nhân Jones, Mộ Dung phu nhân chợt thay đổi, chẳng lẽ... là bởi vì người đàn bà đó?

Quý Miên Miên ở bên cạnh rất lo lắng, thật sự không biết phải làm thế nào?

Cô vội lấy điện thoại ra, nhanh chóng nhắn tin cứu mạng đến Mộ Dung Miên.

Nhưng nào ngờ, Mộ Dung Miên chỉ trả lời lại một câu: Không cần lo, cứ để mặc họ!

Quý Miên Miên...

Không phải chứ? Như vậy e rằng không tốt lắm đâu?

Quý Miên Miên chấn kinh, Mộ Dung Chí Hoành cũng chấn kinh, ông không dám tin mà nhìn Mộ Dung phu nhân, một lúc sau mới gọi tên bà ấy: “Văn San... bà... sao thế?”

Mộ Dung phu nhân lạnh giọng nói: “Đừng gọi tên tôi, ông không xứng!”

“Văn San, bà... sao thế?”

Sắc mặt Mộ Dung phu nhân lạnh băng, trong đôi mắt đỏ hồng chất chứa vào tia hung hiểm: “Không sao hết, hôm nay tôi đến là để nói với ông, ông sống đủ lâu rồi, không cần thiết sống thêm nữa.”

Đối với việc bà ấy đột nhiên đến, đột nhiên nói muốn giết mình, Mộ Dung Chí Hoành cảm thấy vô cùng khó hiểu, ông không dám tin bà ấy sẽ thật sự

giết mình.

“Văn... San, bà... nói rõ với tôi xem, chuyện gì vậy?”

Ông ta đột nhiên hỏi Quý Miên Miên: “Nói cho tôi biết, có phải cô... đã làm gì không?”

Mộ Dung phu nhân ngắt lời ông: “Ông không cần chuyện gì cũng đổ lên đầu người khác, mà không chịu nghĩ thử xem bản thân mình đã làm sai điều gì? Tôi đã chịu đủ rồi, tôi còn có một chuyện muốn nói với ông, ông đừng hòng nghĩ tới việc đem con gái ả đê tiện kia gả cho con trai tôi, chỉ cần tôi còn sống một ngày thì tôi và ả thề không đội trời chung.”

Quý Miên Miên vừa nghe đã hiểu, thì ra Mộ Dung phu nhân và phu nhân Jones đúng là có hiềm khích.

Nhìn dáng vẻ ắt không phải là chuyện bé gì.

Cô nghĩ tới dáng vẻ của phu nhânJones, lại nhìn lại Mộ Dung phu nhân, tính toán sơ lược, dĩ nhiên là cô sẽ đứng về phía mẹ chồng giả rồi.

Dáng vẻ giả tạo của phu nhânJones, cô quả thật không thể nhìn vừa mắt được, không phải tiện nhân thì còn là gì nữa?

Lại còn muốn giành chồng với cô, hừ, tìm một cơ hội không lấy bao tải đập bà ta là không được mà.

Sau một hồi kinh ngạc, mắt Mộ Dung Chí Hoành lóe qua một tia hoảng loạn, ông hỏi: “Văn San, có phải... bà đã hiểu lầm gì không?”

Mộ Dung phu nhân ngẩng đầu cười lớn, từ trong tiếng cười của bà, Quý Miên Miên có thể nghe ra sự thê lương chứa trong đó.

“Hiểu lầm? Ha ha... ông tưởng tôi không biết sao? Ông tưởng tôi thật sự không hề biết gì sao?”

Mộ Dung Chí Hoành hổn hển giải thích: “Văn San, bà nhất định... hiểu lầm gì đó rồi.”

“Ông không cần giải thích gì với tôi hết, mối quan hệ của hai người tôi không thèm để ý, nhiều năm qua ông đem tôi ra làm bia chắn, tôi cũng không hận ông, dù sao nếu không có thân phận bia chắn đó tôi cũng sẽ

không có cuộc sống như hôm nay, tôi rất cảm ơn ông, nhưng ông tuyệt đối đừng nên đụng tới con trai của tôi!”

Mộ Dung Chí Hoành ho không ngừng, cả khuôn mặt đều đỏ bừng lên, “Tôi... không có...”

“Im đi! Đứa con gái của ả đê tiện kia muốn gả cho con trai tôi sao, mơ tưởng viển vông. Nếu ông dám để cô ta bước vào cửa nhà này thì qua ngày thứ hai tôi sẽ cho cô ta chết tức thì!”

Quý Miên Miên rụt người, cô cảm thấy hối hận khi qua đây rồi, ân oán tình thù của hai người già cô quả thật không nên nghe.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1816: Trước Đây Tôi Thật Sự Yêu Ông, Nhưng Bây Giờ Thì Hết Rồi

Mộ Dung phu nhân thật... lợi hại, nhưng cô lại cảm thấy nhìn bóng lưng cô đơn của bà, thật tội nghiệp.

Quý Miên Miên thấy hơi đau lòng.

Cô đại khái có thể hiểu được một số vấn đề từ trong câu nói của Mộ Dung phu nhân, Mộ Dung Chí Hoành cưới bà, nhưng trái tim thì lại ở chỗ Jones phu nhân.

Giờ đây ông ta sắp chết rồi, bản thân không lấy được người đàn bà mình yêu thì muốn bắt con trai mình phải lấy con gái của ả.

Mộ Dung phu nhân sao có thể để cho cuộc đời con trai mình bị bao phủ bởi bóng ma của phu nhânJones, à quên mất, Mộ Dung Miên bây giờ không phải là con trai bà, đứa con trai ruột của bà đã chết từ lâu rồi.

“Bà hiểu lầm thật rồi, Văn San, bà... nghe tôi giải thích...” Mộ Dung Chí Hoành rất muốn giải thích, nhưng ông ta quá yếu, nói một câu thôi cũng rất tốn sức lực, muốn giải toàn bộ chuyện này, vốn dĩ là lực bất tòng tâm.

Mộ Dung phu nhân mặt đầy buồn bã nói: “Trước đây tôi đã cho ông rất nhiều cơ hội, nhưng ông lại không giải thích với tôi dù chỉ một lần, còn bây giờ tôi không muốn nghe nữa. Mộ Dung Chí Hoành, là do ông ép tôi phải giết ông, ông biết rõ Randy là vảy ngược của tôi, nhưng ông vì ả đàn bà kia mà động vào nó, nên ông đừng trách tôi quá độc ác!”

Mộ Dung Chí Hoành nhìn thấy sát ý trong đôi mắt lạnh lùng của Mộ Dung phu nhân, trong tim chợt hoảng, tuy rằng đã biết bản thân không thể sống được lâu nữa, nhưng... ông vẫn chưa muốn chết, cơ thể ông ta bắt đầu run sợ: “không... không, Văn San, tôi... tôi chỉ muốn nhà họ... giúp... giúp đỡ Randy...”

“Giúp Randy? Tôi lại thấy là ông đang muốn Randy giúp nhà họ mới đúng, ông đến khi chết thà suy nghĩ cho ả đê tiện đó chứ không hề suy nghĩ cho con trai ông tý nào, nó không cần một người cha như ông!”

“Văn San, Văn San...”

Mộ Dung phu nhân lạnh lùng nói: “Trước đây tôi đã từng yêu ông, nhưng bây giờ... hết sạch rồi, tạm biệt ông, ra đi thanh thản!”

Nói xong, bà kéo tâm chăn trên người Mộ Dung Chí Hoành lên, che hết mặt ông ta, che luôn lỗ mũi.

Với cơ thể yếu ớt của Mộ Dung Chí Hoành, cho dù có muốn chống lại thì lực độ động tác cũng rất nhỏ.

Vốn dĩ Quý Miên Miên tính không để ý tới, nhưng cô không thể trừng mắt mà nhìn Mộ Dung phu nhân làm chuyện phạm pháp, giết chồng mình thì bà sẽ bị cảnh sát bắt lại.

Cô chạy qua giữ chặt tay của Mộ Dung phu nhân: “Mẹ, mẹ bình tĩnh mộ chút, mẹ không thể làm thế được. Mẹ, sức khỏe của ba vốn dĩ đã không tốt, dù mẹ không ra tay ông ấy cũng không thể sống lâu được...”

“Mẹ, con xin mẹ, mẹ hãy nghĩ đến Mộ Dung Miên, nếu như mẹ xảy ra chuyện thì ai sẽ giúp anh ấy?”

Quý Miên Miên nói rất nhiều, tay của Mộ Dung phu nhân bắt bắt đầu run lên, khuôn mặt vốn dĩ tràn đầy nét hận thù giờ đã bớt đi một chút.

Mắt nhìn thấy Mộ Dung Chí Hoành sắp bị nghẹt thở, bà mới thả lỏng tay ra.

Quý Miên Miên vội vàng lấy chăn ra, chỉ nhìn thấy Mộ Dung Chí Hoành đang há miệng, cả mặt đỏ bừng, mắt trợn, nhìn như đã sắp chết rồi.

Quý Miên Miên vội vàng đeo mặt nạ dưỡng khí lên cho ông, thật không thể không thừa nhận, Mộ Dung Chí Hoành có sức chịu đựng kinh người, như vậy mà cũng vượt qua được.

Mộ Dung phu nhân lạnh lùng nhìn ông ta: “Tôi không giết ông bởi vì Randy còn cần tôi, tôi không thể vì ông mà đánh mất chính mình.

Bà ấy kéo tay Quý Miên Miên qua: “Quý Miên Miên là con dâu của tôi, tôi chỉ nhìn nhận một mình nó, nếu như ông còn dám làm gì, tôi sẽ khiến cho ông ngay cả sau khi chết không không thể vào được mộ phần nhà Mộ Dung, nếu không tin thì chúng ta cứ chờ xem.”

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1817: Tình Yêu Dành Cho Ông, Tôi Đã Lấy Lại Rồi

Quý Miên Miên chỉ cảm thấy đó là lời nói bá đạo nhất mà cô từng nghe, chết rồi sẽ không cho ông tiến vào mộ phần, khái niệm... gì vậy trời?

Cô nuốt nước bọt, ngẩng đầu nhìn mặt Mộ Dung phu nhân, trong lòng tràn ngập sự kích động.

Thật không ngờ, Mộ Dung phu nhân lại bá đạo đến thế, thật khiến người khác kinh ngạc.

Ngay cả Quý Miên Miên còn kinh ngạc đến thế thì đừng nói chi đến Mộ Dung Chí Hoành.

Ông ta không dám tin những lời vừa mới thốt ra từ miệng Mộ Dung phu nhân.

Kết hôn đã nhiều năm, vốn dĩ Mộ Dung phu nhân đối xử với ông rất dịu dàng, chăm sóc ông rất tỉ mỉ, bà luôn biết ông thích nhất chiếc caravat nào, biết đôi giày nào ông mang quen chân nhất, biết ở những hoàn cảnh nào thì ông nên mặc đồ gì, ông ta vốn dĩ không bao giờ phải lo lắng về việc trong nhà.

Nhưng giờ đây...

Khá lâu sau Mộ Dung Chí Hoành mới lên tiếng: “Văn San, sao bà... lại... thay đổi thành... thế... này?”

Ông không dám tin vào người trước mắt, thử so sánh với người vợ ông quen biết lúc trước, họ dường như là hai người khác nhau.

Mộ Dung phu nhân cười khẽ một tiếng: “Tôi vốn dĩ không hề thay đổi, là ông phụ tôi, nên tôi mới lấy lại hết tình yêu mà tôi dành cho ông. Mộ Dung Chí Hoành, đây là lần cuối tôi gặp ông, ông hãy tự lo cho mình, tôi nói được là làm được.”

“Chúng ta đi thôi...”

Mộ Dung phu nhân kéo Quý Miên Miên xoay người rời đi.

Quý Miên Miên muốn quay đầu nói với Mộ Dung Chí Hoành, nhưng chỉ nhìn thấy sự cô đơn, đau đớn trên khuôn mặt trắng bệch của ông, môi ông ta đang mấp máy, ông ta muốn nói gì đó...

Quý Miên Miên ngơ ngác, đợi đến khi cô tỉnh lại, cô đã bị Mộ Dung phu nhân kéo ra khỏi phòng bệnh.

Sau khi họ rời đi, khóe mắt Mộ Dung Chí Hoành có một giọt lệ rơi xuống, nói năng lắp bắt không rõ ràng: "Văn... Văn... San, tôi... không... hề... lừa bà."

Mộ Dung phu nhân vẫn kéo Quý Miên Miên đi rất xa, đến khi đi tới dưới tán cây ngô đồng, bà đột nhiên dừng lại.

Quý Miên Miên cẩn thận hỏi: "Mẹ... mẹ vẫn ổn chứ?"

Đối mặt với tình huống này, cô thật sự không biết phải làm sao.

Mộ Dung phu nâng khóe môi: "Mẹ không sao, mẹ rất ổn, cuối cùng có thể nói ra những lời đè nặng trong lòng từ lâu, tâm trạng mẹ bây giờ rất tốt."

Bà ấy càng cường điệu rằng tâm trạng mình tốt thì càng khiến Quý Miên Miên cảm thấy lo lắng.

Quý Miên Miên liếm khóe môi, nhìn thấy đôi mắt ngày càng đỏ của Mộ Dung phu nhân, cô rất muốn an ủi bà nhưng không biết phải nói gì.

Mộ Dung phu nhân là một người phụ nữ rất kiêng cường, nhưng hôm nay bà lại yếu đuối đến mức dường như vừa đánh đã sụp.

Quý Miên Miên nghĩ, có lẽ trước đây bà thật sự rất rất yêu chồng mình, nên sau khi biết bản thân bị lừa dối, phản bội, bà mới buồn bã đến thế.

Mộ Dung phu nhân là một người càng đau khổ thì càng tỏ ra kiên cường, dùng vẻ ngoài cứng cỏi lạnh lùng để che đậy chính mình, ngụy trang thành một người cố chấp, cay nghiệt và nghiêm khắc.

Thật ra là đang lừa người khác và đang lừa luôn chính mình.

Nhưng cũngkhông thể lừa người lừa mình mãi.

Mộ Dung Chí Hoành một mực muốn con gái của Jones phu nhân lấy Mộ

Dung Miên, điều này chẳng khác nào đụng vào vảy ngược của bà.

Tuy nhiên, cô biết Mộ Dung Miên bây giờ đã không còn là Mộ Dung Miên trước kia.

Nhưng Mộ Dung Chí Hoành lại không biết điều đó, ông ấy chỉ muốn làm tròn giấc mộng xưa trên người con trai mình.

Cách làm của ông ấy với Mộ Dung phu nhân mà nói là sự đả kích cực hạn.

Chồng mình, nhiều năm qua vẫn nhớ thương người phụ nữ khác, điều khiến bà phải làm sao đây?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1818: Hạnh Phúc Là Một Kẻ Lừa Gạt

Điều này khiến bà cảm thấy, những việc bà làm những năm qua chẳng khác nào một trò nực cười.

Bà giống như một kẻ hề, bôn ba bao năm, hiếu kính cha mẹ, chăm chồng dạy con, chăm lo nhà cửa, những việc nên làm bà đều đã làm hết, cứ tưởng rằng bà và chồng sẽ yêu thương kính trọng nhau, nhưng không ngờ tất cả đều là giả dối.

Nhưng nếu có thể lừa gạt bà đến khi bà chết thì thật tốt biết bao.

Thế nhưng qua nhiều năm như thế, bà cũng phải biết được sự thật này.

Nghĩ về những ngày tháng đã qua, mỗi ngày đều như một con dao cắm sâu vào người.

Quý Miên Miên cẩn thận quan sát nét mặt của Mộ Dung phu nhân, bờ môi mím vào như đang nghiến răng, đôi mắt đỏ ngầu, dường như bà đang cố gắng kiềm chế điều gì đó.

Quý Miên Miên liếc mặt nhìn tay Mộ Dung phu nhân, thấy tay bà đang run nhẹ.

Cô do dự một lát, thử đưa tay ra nắm tay cánh tay bà: "Mẹ, chúng ta... qua bên đó ngồi một lát đi."

Mộ Dung phu nhân không nói gì, thế là Quý Miên Miên thử kéo bà đi, bà như một con búp bê gỗ, đi theo Quý Miên Miên qua đó và ngồi xuống chiếc ghế dài.

Sau khi ngồi xuống, Quý Miên Miên cũng không biết nói gì, cô cảm thấy bản thân dạo này luôn nói sai, chỉ sợ sẽ không biết lại nói gì sai, chọc giận Mộ Dung phu nhân, lỡ đâu bà ấy lại nhào quá bóp chết Mộ Dung Chí Hoành thì biết tính sao?

Sức khỏe của Mộ Dung Chí Hoành vốn đã không thể chịu nổi thêm một sự hành hạ nào nữa.

Một lúc sau, Mộ Dung phu nhân đỏ mắt nói: "Có phải con rất tò mò mẹ và

ông ta trước đây đã xảy ra chuyện gì phải không?

Quý Miên Miên suy nghĩ rồi nói: “Con... con... có chút tò mò, nhưng mẹ không muốn thì đừng nói, con biết, mẹ chắc cũng không muốn người khác biết chuyện.”

Cô vẫn chưa nói xong, Mộ Dung phu nhân đã ngắt lời: “Ông ấy lớn hơn mẹ rất nhiều, lúc mẹ được gả cho ông ấy, mẹ mới 24 tuổi... lúc đó ông ấy đã gần 40 rồi. Ông ấy rất tốt với mẹ, tốt đến mức mẹ không dám tin trên đời này sao lại có người đàn ông tốt đến thế. Khi ông ấy cầu hôn mẹ, mẹ vui đến phát điên, mẹ không hề nghĩ tới, đời mẹ lại có thể gặp được một người đàn ông hoàn mỹ đến vậy, còn có thể có được cuộc hôn nhân mỹ mãn đến thế.”

Quý Miên Miên muốn nói, nhưng cô phát hiện, đôi mắt Mộ Dung phu nhân vô hồn, hoặc bà ấy đang muốn phát tiết ra chứ không phải là đang kể cho cô nghe.

Nếu đã như thế, cô không nên mở miệng, cứ để bà trút hết nổi uất ức trong lòng ra là được.

“Saukhi kết hôn, mẹ cố gắng làm những việc mà một người vợ nên làm, hiếu thuận với cha mẹ chồng, giúp ông ấy chăm lo hết tất cả mọi việc trong gia đình, không khiến ông ấy phải lo lắng, cho dù có là... Mộ Dung Thúy Đình. Còn đám thân thích nhân lúc ông ấy không ở luôn đến làm phiền, mẹ cũng nhẫn nhịn, không bao giờ nói cho ông ấy biết, vì mẹ không muốn ông ấy phiền lòng, mẹ không muốn ông ấy nghĩ ngay cả việc đó mẹ cũng làm không xong...”

Quý Miên Miên cười nói: “Mẹ rất... rất lợi hại, mẹ là người thứ 2 khiến con cảm thấy là người cực kỳ lợi hại.”

Ngoài trừ Yến Thanh Ti ra, Quý Miên Miên thật lòng cảm thấy Mộ Dung phu nhân là người phụ nữ bá đạo nhất cô từng gặp qua, nhất là lúc nãy khi đối mặt với Mộ Dung Chí Hoành.

“Lợi hại?” Mộ Dung phu nhân cười lớn, khóe mắt ngấn lệ: “Nếu như mẹ lợi hại thật thì sẽ không có chuyện không dám đi hỏi ông ấy sau khi biết được ông ấy không yêu mẹ, càng không dám chạy đến trước mặt ả đê tiện đó, xé nát miệng ả ta. Mẹ vốn biết mình chỉ là một kẻ thế thân mà vẫn... chịu đựng lâu đến thế, mẹ chẳng qua chi biết giả vờ mà thôi.”

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1819: Cô Ta Dám Cướp Chồng Con, Con Sẽ Xé Nát Mặt Cô Ta

Quý Miên Miên trông thấy vai Mộ Dung phu nhân rung lên, cảm xúc của bà đang ở bên bờ vực sắp sụp đổ.

"Mẹ không thế, mẹ rất giỏi, thật đó...!" Mộ Dung phu nhân che mặt, khan giọng nói: "Mẹ cứ nghĩ ông ta yêu mẹ, lúc mẹ gả cho ông ta, mẹ đã biết trước đây ông ấy đã từng có người yêu, nếu không sao đến tuổi này mà vẫn chưa kết hôn, mẹ nghĩ rằng đã qua nhiều năm, cho dù thế nào thì tình yêu của ông ấy đối với người phụ nữ kia chắc đã phai tàn rồi. Không có tình yêu, ông ấy cũng chút tình thân với mẹ, ít ra mẹ là người thân thiết với ông ấy nhất"

Giọng Mộ Dung phu nhân ngày càng kích động, "Nhưng... không có, không hề có tác dụng, mẹ ở bên ông ấy nhiều năm như thế, vẫn không bằng được ả đê tiện kia."

Bà nói mãi, nói mãi, giọng nói ngày càng khô khốc, cổ họng áp đang áp chế những tiếng rên, khiến người nghe cảm thấy xót lòng.

Quý Miên Miên nắm lấy vai Mộ Dung phu nhân: "Mẹ, mẹ bình tĩnh, bình tĩnh lại..."

Cô nghĩ cô đã biết Mộ Dung phu nhân đau lòng đến cỡ nào.

Khi Diệp Thiều Quang rời đi, cô cảm thấy mình như người đã chết.

Tuy tình huống của Mộ Dung phu nhân và cô không giống nhau nhưng có khi tình huống của bà ấy càng thảm hơn, si tâm mấy chục năm, kết quả thì sao? Đều là giả dối, cái cảm giác chân tướng được phơi bày, lộ ra sự thật xấu xí chẳng khác nào tinh thần bị lăng trì phân thây.

Nếu như là một người yếu đuối, chắc đã chịu không nổi rồi.

Mộ Dung phu nhân bỏ tay xuống, khuôn mặt đầy nước mắt, trong đôi mắt đỏ ngầu có chứa một tầng lệ quang, thế nhưng ánh mắt lại cực kỳ hung dữ, bà gằn giọng nói: "Bây giờ ông ta lại muốn gả con gái của ả kia cho con trai của mẹ, bọn họ đã sỉ nhục mẹ cả đời, bây giờ lại còn muốn sỉ nhục con trai mẹ, trừ khi mẹ chết nếu, không mẹ tuyệt đối không cho cô ta được toại

nguyện." Quý Miên Miên vội nói: "Vâng vâng... mẹ cứ yên tâm, con đảm bảo sẽ không nhường chồng con cho ai, nếu cô ta dám đến giành với con, con sẽ đánh chết ả, con không phải là người dễ bắt nạt, con sẽ thay mẹ xé nát mặt ả ta."

Lời của Quý Miên Miên không phải vì muốn lấy lòng Mộ Dung phu nhân, mà nó là lời thật lòng của cô.

Bà phu nhân Jones đó thật ghê tởm, lần sau nếu có cơ hội cô nhất định sẽ trùm bao tải đánh bà ta.

Cô sẽ không bao giờ nhẹ tay với hạng phụ nữ đó!

Mộ Dung phu nhân cắn răng nói, "Ả ta là một con rắn độc, thậm chí ả đã lấy kẻ khác mà vẫn dây dưa không dứt với Mộ Dung Chí Hoành, còn cố ý chạy đến trước mặt mẹ để mẹ biết được... mẹ thật hối hận sao lúc đầu mình không thể độc ác hơn, chạy đi vạch trần đôi cẩu nam nữ đó!"

Quý Miên Miên không hiểu rõ lắm, sao Mộ Dung phu nhân biết được Mộ Dung Chí Hoành và phu nhân Jones có qua lại với nhau, nhưng từ trong lời nói này, cũng đoán được là do phu nhân Jones cố ý để bà biết được việc này.

Quý Miên Miên thầm mắng: "Thật sự là một ả đê tiện, loại tham lam đê tiện điển hình.

Mộ Dung phu nhân mới dần bình tĩnh lại, sau khi cảm xúc đã dần ổn định thì vành mắt bà vẫn đỏ ngầu như cũ, ánh mắt nhìn Quý Miên Miên mang theo một chút độ ấm, bà nói: "Lúc trước mẹ vẫn luôn không thích con, nhưng bây giờ mẹ cảm thấy, mắt nhìn người của nó thật sự không tồi."

Quý Miên Miên hi hi cười, gãi đầu, "Con... thật ra vẫn luôn khá tốt mà."

Cô nhìn kỹ sắc mặt của Mộ Dung phu nhân, bà ấy dường như đã ổn hơn rồi.

Quý Miên Miên cuối cùng đã có thể yên tâm.

"Mẹ, chúng ta về nhà thôi."

"Ừ, về thôi."

... Sau khi Mộ dung phu nhân dẫn Quý Miên Miên rời đi không bao lâu, phía bên phu nhân Jones cũng đã nhận được tin tức.

--- O ---

Chương 1821: Miệng Đê Tiện, Đáng Đánh!

Quý Miên Miên chỉ cảm thấy phu nhân Jones còn đáng ghét hơn cả Mộ Dung Thúy Đình.

Mộ Dung phu nhân còn chưa mở miệng, phu nhân Jones đã đi tới, nói: “Mộ Dung phu nhân, xin lỗi nhé, nếu vì tôi mà khiến bà hiểu lầm Chí Hoành, thì tôi phải nên xin lỗi, xin bà tha thứ cho lỗi lầm vô ý của tôi, nhưng... hôm nay, tôi e là mình không thể rời đi. Bây giờ Chí Hoành đang cấp cứu bên trong, hoặc... thứ cho tôi nói một câu, hoặc đây có thể là lần cuối tôi gặp ông ấy, tôi nghĩ với người làm vợ như bà, chắc bà cũng không muốn ông ấy lại mang theo nuối tiếc khi ra đi chứ?”

Quý Miên Miên càng nghe càng thấy không đúng, câu nói đó của phu nhân Jones sao cứ làm người ta cảm thấy thật buồn nôn.

Chí Hoành, Chí Hoành, kêu thật là thân thiết, mẹ nó, cái tên đó là để bà kêu hay sao?

Còn lỗi lầm vô ý nữa chứ, ha ha Green Tea Bitch thích nhất kiểu giả ngây ngô vô tội thế này.

(Green Tea Bitch là từ chỉ những người luôn tỏ ra đáng yêu vô tội trong sáng thanh thuần trên mạng, nhưng thực tế lại rất thực dụng, đê tiện)

Nhất là câu cuối, cái gì gọi là “với người làm vợ như bà, chắc bà cũng không muốn ông ấy lại mang theo nuối tiếc khi ra đi chứ?”. Nuối tiếc cái gì? Cô có thể lý giải rằng, ý của Jones phu nhân là: Người Mộ Dung Chí Hoành muốn gặp lần cuối là tôi, nếu tôi không ở đây ông ấy sẽ không an tâm ra đi, cho nên tôi rất quan trọng?

Quý Miên Miên thật sự muốn mắng một câu bà đi ăn sh*t đi, nuối tiếc cái con khỉ.

Dám nói như thế trước mặt vợ người ta, thật con mẹ nó khốn kiếp.

Quý Miên Miên cảm thấy thật ngứa tay, hình như muốn xông lên đánh người rồi, làm sao đây?

Thế nhưng lần này cô chưa kịp ra tay thì đã có người khác động thủ rồi.

Cô chỉ nghe thấy hai tiếng "bốp bốp" kinh động lòng người vang lên, phu nhân Jones bị đánh đến loạng choạng cả người, che lấy khuôn mặt ngập tràn nỗi kinh ngạc.

Mộ Dung phu nhân hạ tay, tuy sắc mặt vẫn còn trắng bệch nhưng đã bình tĩnh trở lại, bà bình tĩnh nói: "Tôi đã muốn cho cô một bạt tai từ lâu, nếu cô muốn ở lại, được thôi, cô cứ ở lại, đối với một ả đê tiện không biết xấu hổ thì tôi còn có thể nói được gì đây?"

Mộ Dung Thúy Đình đứng một bên xem đến hưng phấn, bà ta ghét Mộ Dung phu nhân, cũng càng kinh tởm phu nhân Jones, hai người này gây chiến với nhau thì càng thích.

Nếu họ gây hấn với nhau thì làm gì còn ai sẽ chú ý đến bà ta nữa.

Jones phu nhân sau khi cực độ chấn kinh, bà ta trở nên tức đến run người, trên mặt đau như lửa đốt, mấy chục năm qua không ai dám tát bà ta, vậy mà hôm nay lại bị đối xử như vậy, bà ta rất muốn bóp chết Mộ Dung phu nhân, thế nhưng bà ta cần phải bình tĩnh lại.

Phu nhân Jones cắn răng nói: "Mộ Dung phu nhân, bà tốt xấu gì cũng là phu nhân của nhà Mộ Dung, nhưng hành động bà vừa làm nào có giống việc mà một bà chủ hào môn nên làm, bà sao có thể xứng với Chí Hoành được?"

Mộ Dung phu nhân khinh bỉ nói: "Tôi thế nào cũng không đến lượt bà có ý kiến, trước khi bà nói tôi thì hãy lo mà trông chừng đôi chân của bà trước, đừng vừa nhìn thấy chồng của người khác thì để cho người ta đè."

Phu nhân Jones lùi về sau hai bước, đưa tay che lên ngực, toàn thân lảo đảo: "Bà... bà... bà..."

Mộ Dung phu nhân ghê tởm nói: "Tôi thế nào, tôi chỉ nói lời thật lòng thôi, một thân quý bà mà lại đi làm hành động như một ả kỹ nữ, thật không dám nghĩ nếu Jones tiên sinh nếu biết được bà đã cắm lên đầu ông ấy không biết bao cái sừng thì ông ấy sẽ có tâm trạng ra sao nhỉ? Hoặc chuyện này lộ ra rồi, còn có thể kéo được một số phiếu đồng tình cho cuộc ứng cử của ông ta."

Phu nhân Jones tức đến mức toàn thân phát run, đôi mắt trở nên đỏ ngầu, cộng thêm vết cào từ móng tay, có thể thấy được Mộ Dung phu nhân dùng lực công kích mạnh đến cỡ nào.

“Bà đừng ăn nói lung tung, ngậm máu phun người. Mộ Dung phu nhân, tất cả những gì bà nói hôm nay, tôi sẽ đều ghi nhớ lại hết!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1822: Vậy Người Đi Chết Đi!

"Bà là người trưởng thành, phỉ báng xúc phạm người khác sẽ phải chịu trách nhiệm trước pháp luật."

"Vậy à, được thôi, bà cứ đi tố cáo, chỉ cần bà không sợ những lời bà dùng để đi câu dẫn Mộ Dung Chí Hoành bị truyền ra bên ngoài thì bà cứ đi tố cáo, dù sao người không biết xấu hổ là bà, dù cho có bị người ta biết đã già rồi còn đi câu dẫn chồng của người khác, chắc bà cũng sẽ không thấy xấu hổ đâu nhỉ?"

Quý Miên Miên dùng sức gật đầu: "Đúng vậy, đã không biết xấu hổ rồi còn giả vờ thanh cao làm gì nữa."

Trong mắt phu nhân Jones thoáng qua một tia sáng kỳ lạ, nhưng rất nhanh bà ta cúi đầu xuống, thái độ trở nên mềm mỏng hơn, nói: "Xem ra Mộ Dung phu nhân cứ nhớ mãi chuyện xưa, nhưng bà chỉ trách móc mình tôi, chẳng lẽ trong đó không có lỗi của bà sao?"

Mộ Dung Thúy Đình không sợ chết mà nói: "Đúng vậy, bản thân không giữ được chồng lại còn đi trách người khác sao? Sao không tự nhìn lại mình đi!"

Mộ Dung Miên vốn không nói gì bỗng cười lên: "Lời của cô thật hiếm thấy, xem ra chồng cô ở bên ngoài một tháng hết 30 ngày đi ngoại tình chắc cũng vì cô không còn hấp dẫn với ông ấy nữa."

Mộ Dung Thúy Đình la lên: "Mộ Dung Miên, mày có gan thì nói lại lần nữa." "Chẳng lẽ cháu nói sai sao, danh tiếng của chồng cô ở bên ngoài có thể nói là lẫy lừng, chẳng lẽ cô lại không biết?"

Một câu của Mộ Dung Miên đụng trúng ngay chỗ thống hận nhất trong lòng bà, hét lên một tiếng rồi xông tới. Quý Miên Miên cười một tiếng nói: "Tôi khuyên bà trước khi xông tới thì nghĩ xem tôi sẽ bẻ chỗ nào trên người bà trước."

Mộ Dung Thúy Đình chợt dừng lại. Lúc này, cửa phòng cấp cứu được mở ra, một bác sĩ vội vàng chạy ra, mọi người đều chạy đến vây quanh ông, chỉ riêng một mình Mộ Dung phu nhân đứng yên bất động. Bác sĩ không hề để ý tới lời hỏi han của Mộ Dung Thúy Đình và phu nhân Jones, ông hỏi Mộ Dung Miên: "Randy thiếu gia, mời đi theo tôi..."

Mộ Dung Thúy Đình nghĩ ngay tới việc anh trai đang muốn bàn giao lại di chúc, nên bà ta bèn lên tiếng chất vấn: “Tại sao? Tại sao anh tôi lại muốn gặp nó?” Bác sĩnh lạnh lùng nói: “Mộ Dung tiên xin chỉ yêu cầu gặp một mình thiếu gia Randy.”

Mộ Dung Miên theo bác sĩ bước vào, Mộ Dung Thúy Đình gấp đến nỗi giậm chân. Phu nhân Jones cúi đầu, nhếch môi, bà ta tin rằng, Mộ Dung Chí Hoành sẽ xử lý tốt, nhất định sẽ khiến Mộ Dung Miên đồng ý cưới Jessica. Mộ Dung phu nhân cười lạnh một tiếng: “Em gái dù có thân thì có thể so với con trai sao?” Mộ Dung Thúy Đình ngẩng đầu, trừng mắt nhìn bà.

... Sau khi vào phòng cấp cứu, Mộ Dung Miên mắc một bộ đồ vô trùng, hỏi: “Ba tôi thế nào rồi?”

Bác sĩ thở dài: “Vô cùng không lạc quan, các cơ quan quan trọng đang dần kiệt sức, có thể đây là lần nói chuyện cuối cùng của ông ấy, thiếu gia Randy, hy vọng cậu đừng chống lại ý muốn của ông, để ông ấy được ra đi thanh thản.”

“Nói sau đi.” Mộ Dung Miên nhìn Mộ Dung Chí Hoành nằm trên giường cấp cứu, khắp người cắm đầy ống, nhình như sắp gần chết rồi.

Mộ Dung miên nói: “Ba...”

“Ran... Ran... dy...”

Giọng nói của Mộ Dung Chí Hoành suy yếu, gần như không thể nghe thấy.

Mộ Dung Miên cúi đầu dựa gần vào ông: “Ba, người nói đi.”

“Nghe... lời... ba, lấy... Jes... sica, ba... cũng vì... muốn... tốt cho... con, con xem như... tâm... nguyện... cuối... cùng trước... khi chết... của... ba.” Mộ Dung Miên nhếch khóe môi nhìn ông ấy: “Vậy... người đi chết đi!”

Chương 1824: Ông Yên Tâm, Ông Chết Rồi Tôi Sẽ Không Đau Lòng

Hơn nữa, bà ấy còn nói ngoại trừ ông, bà không biết nên gọi cho ông, qua nhiều năm như thế, chỉ có ông mới là người bà ta tin tưởng nhất. Tin rằng bất kỳ người đàn ông nào nghe được tin này đều cũng sẽ rung động. Mộ Dung Chí Hoành uống với bà ta vài ly, sau đó...

Mộ Dung Miên nhìn biểu tình của Mộ Dung Chí Hoành, chắc bản thân ông ấy cũng không biết được: “Những việc này ba biết cũng tốt, không biết cũng không sao, thật ra đều không quan trọng, dù sao cũng không thay đổi được sự thật phản bội. Thái độ của con với ba tại sao lại đổi, đó là vì con đột nhiên phát hiện người cha con luôn tôn kính, ái mộ, người cha con cảm thấy rất lợi hại, hóa ra chỉ là một kẻ ngu xuẩn, ông ấy không còn xứng đáng được con tôn trọng nữa.”

“Ba... ba...”

Mộ Dung Chí Hoành gấp gáp nói, nhưng lại không thể nói ra lời. Mộ Dung Miên bĩu môi: “Loại phụ nữ như Jones phu nhân chẳng đáng thứ gì? Ba xem bà ấy như nữ thần, nhưng trong mắt con bà ta chẳng khác nào một kẻ đê tiện, vậy mà ba lại dám kêu con lấy con gái bà ta, con gái bà ta là cái thứ gì? Có phải ba cảm thấy những việc ba cho là tốt thì người khác phải nghe theo, có phải ba cảm thấy tất cả mọi người đều phải làm theo ý ba mà không cần biết đúng sai? Nếu là như thế thì ba vốn không cần một đứa con trai, thứ mà ba cần là một người máy.”

Sắc mặt Mộ Dung Chí Hoành như màu đất, trạng thái của ông cực kỳ không tốt: “Ba không có, không có...”

Mộ Dung Miên nhìn ông, tim của ông ta hiện đang đập rất nhanh. Anh nói: “Dù sao cũng không còn quan trọng nữa, dù sao con cũng sẽ không nghe lời ba.”

Bác sĩ nói: “Thiếu gia Randy, cậu đừng kích thích tiên sinh nữa, tình trạng của ông ấy không được tốt lắm...”

Mộ Dung Miên trả lời: “Sức khỏe của ông ấy có phải vốn đã không tốt phải không?”

Bác sĩ: "..."

Bàn tay cắm đầy kim truyền dịch của Mộ Dung Chí Hoành bắt lấy cánh tay của Mộ Dung Miên nói: "Randy... con, phải nghe... lời ba, lấy, lấy... Jessica, nếu không, sẽ... gặp... rắc rối..."

Mộ Dung Miên rút nhẹ cánh tay mình ra, nói: "Ba xem ngay cả bây giờ ba vẫn giả vờ bệnh sắp chết để uy hiếp con, bắt con đồng ý, bắt con từ bỏ vợ mình làm một kẻ khốn nạn như ba."

Mộ Dung Miên biết cái gọi là bệnh tình nguy kịch, thật ra là do Mộ Dung Chí Hoành cố ý kêu bác sĩ phối hợp diễn trò với ông. Cơ thể ông ta vốn dĩ đã rất tồi tệ, chỉ là do ông ta vẫn chống đỡ cộng thêm dùng loại thuốc tốt nhất, dùng kỹ thuật trị liệu tiên tiến nhất mới kéo dài được thời gian sống của ông ta, ông ta mới có thể chống đỡ được qua từng ngày. Thật ra cơ thể ông ta sớm đã không ổn rồi. Cho nên ông ta không cần giả vờ thì cũng đã rất giống.

Nếu thật sự là Mộ Dung Miên, chắc chắn sẽ đồng ý nhưng anh lại không phải, anh chỉ là hàng giả. Lời nói của Mộ Dung Chí Hoành, anh để ý làm gì?

Mộ Dung Chí Hoành cảm thấy đứa con trước mặt xa lạ đến đáng sợ, ông không hề cảm thấy được sự quen thuộc nào: "Cậu... cậu..."

Mộ Dung Miên buông lỏng tay áo: "Hoặc, đối với mẹ con mà nói, cái chết của ba chắc là điều bà ấy muốn nghe nhất, cho nên ba đừng sống nữa, hãy đi chết đi!"

Bị con trai của mình kêu mình đi chết đi như thế, làm cha như ông sẽ có tâm trạng gì? Nhưng nhìn thấy biểu tình phong phú trên mặt Mộ Dung Chí Hoành, trong lòng Mộ Dung Miên cảm thậy có một sự sung sướng đến kỳ lạ. Mộ Dung Chí Hoành nhìn Mộ Dung Miên, trong lòng ngũ vị tạp trần!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1825: Một Ả Green Tea Bitch Tiêu Chuẩn

Có thể do cơ thể quá suy nhược nên ngay cả đau đớn ông ta cũng sắp không cảm nhận được nữa rồi. Thì ra, vợ ông ta, con ông ta, bây giờ đều hy vọng ông ta mau chết đi. Những năm qua dù ta có nỗ lực thế nào thì có là gì?

Với Mộ Dung Miên, Mộ Dung Chí Hoành vừa là một kẻ đáng thương, vừa là một kẻ đáng hận, ông ta có thể cũng chẳng biết mình sai lầm ở chỗ nào?

“Ba, ba sắp đi thì hãy đi nhanh đi, nếu ba không đi thì hãy sống mà nhìn xem con làm thế nào khiến ba cảm thấy nhà Mộ Dung nếu không có ba hỗ trợ sẽ suy sụp sẽ trở nên thành công như thế nào trên tay con.” Mộ Dung Miên nói xong, cúi đầu chào Mộ Dung Chí Hoành rồi đi.

Anh bước ra khỏi phòng cấp cứu, bác sĩ nét mặt khó xử nhìn về hướng Mộ Dung Chí Hoành: “Tiên sinh...”

Một mảng tối tăm trên khuôn mặt Mộ Dung Chí Hoành, sau đó, sau đó tay chân ông bắt đầu co rút, hô hấp bắt đầu dồn dập, sau khi tim đập nhanh thì bắt đầu đập chậm lại.

Bác sĩ vừa nhìn, tiêu rồi: “Nhanh, cấp cứu mau!”

Vốn dĩ chỉ là vở kịch của Mộ Dung Chí Hoành, kết quả lại thật sự biến thành bệnh tình nguy kịch!

... Mộ Dung Miên bước ra, nhìn thấy Quý Miên Miên đứng trước mặt Mộ Dung phu nhân, dưới chân đang đạp Mộ Dung Thúy Đình. Anh bình tĩnh quét một vòng, sau đợt giáo huấn lần này, Mộ Dung Thúy Đình sẽ học khôn ra.

Còn ở một góc, phu nhân Jones đang làm giảm tối đa sự tồn tại của mình, vừa nhìn thấy anh bước ra bèn chạy tới: “Randy, Chí Hoành sao rồi? Ông ấy đã nói gì?”

“Bà Jones, bà gấp gáp làm gì, đâu liên quan gì tới bà?”

Phu nhân Jones ngại ngùng nói: “Cô... cô chỉ quan tâm tới ông ấy...”

Mộ Dung Miên châm chọc: “Bà cứ nên quan tâm chồng của mình đi, chồng

của người khác không đến lượt bà quan tâm. Mà cũng đúng, sau khi cha tôi đổ bệnh, lần sau bà có cãi nhau với chồng rồi uống say thì sẽ không tìm được người nào để nghe bà kể khổ rồi.”

Phu nhân Jones kinh ngạc: “Cô chỉ xem Chí Hoành như bạn tốt.”

Quý Miên Miên đá Mộ Dung Thúy Đình ra, nhìn phu nhân Jones, bĩu môi nói: “Một đống tuổi rồi, bà già, bà còn muốn dâm đãng thêm mấy năm nữa đây? Ở nước chúng tôi có một từ là Green Tea Bitch, chuyên dùng để chỉ những người như bà.”

Mộ Dung Thúy Đình ôm bụng kêu rên, bà ta thật sự hối hận lúc nãy đã khiêu chiến Quý Miên Miên, đã từng một lần chịu khổ trong tay cô ta rồi. Đều tại phu nhân Jones, đồ đê tiện cố ý xúi giục. Phu nhân Jones mỗi lần đều xúi giục người khác đi gây hấn với nhau, còn bản thân thì trốn phía sau, sau khi xong chuyện lại giả vờ là một kẻ vô tội. Điểm này Mộ Dung Thúy Đình biết chứ nhưng bà ta không thể nhịn được!

Phu nhân Jones co rút khóe miệng: “Cô câm miệng lại cho tôi! Cái đồ da vàng đê tiện!”

Bà ta lén truyền tin kêu Mộ Dung Chí Hoành giả bệnh nặng, rồi lấy cái chết bức Mộ Dung Miên, bà ta không tin đối mặt với lời khẩn cầu trước khi chết của cha mình, anh lại không đồng ý. Bà ta biết cảm tình của Mộ Dung Miên và Mộ Dung Chí Hoành rất tốt, cho nên phỏng đoán anh sẽ không để cho cha mình chết trong nuối tiếc. Nhưng từ nét mặt của Mộ Dung Miên, bà ta không hề nhìn thấy được gì, nên bà ta thấy rất gấp gáp, một khi gấp là rất dễ mất khống chế, sau đó sẽ nói ra những lời không não. Vừa nói xong, bà ta liền hồi hận, hận không thể tát mình hai bạt tai.

Quý Miên Miên nhìn về hướng Mộ Dung Miên, rồi nhìn qua Mộ Dung phu nhân: “Chồng à, thì ra ở trong lòng người ta, chúng ta đều là đám đê tiện sao?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1826: Người Ta Đang Nhắm Vào Tiền Của Chồng Em

"Đã xem thường chúng tôi thế thì sao bà còn muốn gả con gái bà cho chồng tôi, rõ ràng bà cũng xem thường anh ấy."

Mộ Dung Miên véo lấy má Quý Miên Miên: "Tuy người ta xem thường chồng em, nhưng lại nhìn trúng tiền của chồng em đó!"

Phu nhân Jones vội vàng giải thích: "Không... cô không có ý đó, Randy, là do cô quá tức giận, xin lỗi cháu, lúc nãy là do cô không kiểm soát được lý trí của mình."

Mộ Dung phu nhân ghét bỏ nói: "Với hạng lẳng lơ như bà chúng tôi còn không thấy dơ bẩn, vậy mà bà lại dám ghét bỏ con tôi, có tin ngày mai tôi đem hình khỏa thân con gái bà dán đầy nước Anh này không?"

Mộ Dung Miên cười: "Đừng có đánh chủ ý lên nhà Mộ Dung nữa, nếu không đừng nói đến chuyện làm đệ nhất phu nhân, ngay cả cuộc sống quý bà của bà cũng sẽ kết thúc nhanh thôi."

"Chúng ta đi!"

Quý Miên Miên hỏi Mộ Dung phu nhân: "Mẹ, mẹ chắc là không đuổi bà ta đi chứ? Phía trước không xa là toilet nữ, hay để con nhét đầu bà ta vào bồn cầu, mẹ thấy sao?"

Mộ Dung phu nhân: "Con không thấy cô ta dơ bẩn à?"

"Hả?"

Mộ Dung phu nhân nói: "Nhét đầu cô ta vào bồn cầu, bộ con không muốn người tác xài cái toilet đó nữa sao?

"Khụ khụ, mẹ à, mẹ nói rất đúng, con nghe theo mẹ."

Bóng dáng ba người càng đi càng xa, còn về sự sống chết của Mộ Dung Chí Hoành, Mộ Dung Thúy Đình và phu nhân Jones có vào thăm ông ta hay không, đối với họ mà nói thì không còn quan trọng nữa, dù sao cũng gây chẳng ảnh hưởng đến việc gì.

Mộ Dung Thúy Đình bò từ dưới đất lên, châm chọc: "Hừ, não bà dùng để làm cảnh à, xem ra bà đừng hòng vào được cửa nhà Mộ Dung, năm xưa bà có mắt không tròng, bây giờ muốn dâng tới người cũng chẳng thèm."

Jones phu nhân: "Tôi không tốt, của cô chắc tốt nhỉ?"

Mộ Dung Thúy Đình bĩu môi không nói gì.

Jones phu nhân nói: "Mộ Dung Miên trở nên thế này chắc chắn là bị Mộ Dung phu nhân chỉ đạo, chỉ cần bà ta không ngăn cản, tôi tin Mộ Dung Chí Hoành sẽ có cách thuyết phục Randy."

Mộ Dung Thúy Đình khinh thường nói: "Cho nên bà muôn giết bà ta?"

Phu nhân Jones sờ lên khuôn mặt bị thương: "Bên cạnh Mộ Dung phu nhân còn có Quý Miên Miên, có cô ta đứng chắn trước mặt, cô đừng hòng làm được gì!"

Mộ Dung Thúy Đình biến sắc: "Ý của bà là muốn khử Quý Miên Miên và Văn San?"

Phu nhân Jones cười, dáng vẻ của bà ta vốn dĩ rất đẹp nhưng tiếc là hai bên mặt bị đánh đến sưng đỏ, khi cười nhìn rất kỳ dị.

Mộ Dung Thúy Đình rùng mình một cái.

Phu nhân Jones đợi bên ngoài phòng cấp cứu cho đến khi đèn tắt, bác sĩ đẩy Mộ Dung Chí Hoành ra, bà ta kiên nhẫn ngồi đợi cho tới khi ông ta tỉnh lại.

Sau đó, đóng cửa, không ai biết bà ta nói gì với Mộ Dung Chí Hoành.

...

Trên đường về nhà, Mộ Dung phu nhân lấy điện thoại ra: "Đem tung hết những tấm hình khỏa thân của Jessica lên mạng, đồng thời in ra phát trên các đường phố."

Quý Miên Miên kinh ngạc: "Không phải mẹ nói nếu như phu nhân Jones dám giở trò mẹ mới dán hình con gái bà ta, sao bây giờ mẹ lại dán rồi?"

"Ừ, nhưng lời mẹ nói không tính, không được sao?"

Quý Miên Miên liên tục lắc đầu: “Dĩ nhiên là được, mẹ làm rất đúng!”

Mộ Dung phu nhân vỗ vai cô: “Về sau, nếu nó có ngoại tình, nên nhớ không được khóc, không được gây sự, những việc đó đều vô ích, việc đầu tiên cần làm là thu thập chứng cứ, sau đó nắm lấy gia nghiệp.”

Mộ Dung Miên đen mặt, ôm lấy Quý Miên Miên vào lòng: “Đừng nghe mẹ nói bậy.”

Quý Miên Miên lộ ra cái đầu nhỏ nhắn từ lòng anh, cười hi hi nói: “Mẹ nói đúng, nhưng con tin anh ấy mãi mãi sẽ không bao giờ phản bội con đâu.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1827: Chúng Ta Không Ai Nợ Ai

Quý Miên Miên mỉm cười ngây chơ, cô dựa vào lòng Mộ Dung Miên, trong mắt chứa đầy tự ỷ lại và tin tưởng.

Trên thế giới này, cô có thể không tin bất kỳ ai, nhưng người đàn ông ở trước mặt cô là người duy nhất cô có thể tin tưởng.

Có thể nói, người này là động lực sống của cô.

Trên đời này nếu ngay cả cái chết cũng không thể ngăn được họ đến bên nhau, thì những cái khác có là gì?

Cô tin vào mắt nhìn của mình, càng tin vào người đàn ông mà cô nhìn trúng.

Anh ấy sẽ bảo vệ cô cả đời.

Nhìn thấy nụ cười trên mặt Quý Miên Miên, Mộ Dung phu nhân nhớ lại bản thân mình, bà lơ đãng nói: "Đàn ôngkhông ai đáng để tin, lúc đầu ta cũng như con, thậm chí còn tin tưởng hơn cả con, tin rằng người ta thích sẽ không bao giờ phản bội ta, nhưng kết quả thì sao?"

Kết quả là bà ngây thơ mơ một giấc mộng dài mấy chục năm, sau đó đột nhiên bị người ta đánh thức, nói với bà, bà là một đứa ngốc đáng thương bị lừa gạt mà vẫn cảm thấy vui vẻ.

Đợi đến hôm nay, nhìn thấy phu nhân Jones, nhìn thấy Mộ Dung Chí Hoành, trong lòng Mộ Dung phu nhân cảm thấy rất kinh tởm.

Giấc mộng những năm cuối đời bà bị người phá thành mảnh vụn.

Mộ Dung Miên vuốt nhẹ gò má của Quý Miên Miên, cúi đầu đặt một nụ hôn thật sâu lên trán cô, anh nói: "Không phải tất cả đàn ông trên đời này đều không đáng tin, mà là mẹ đã không gặp đúng người."

Không ai có thể biết được, anh vô cùng trân quý những ngày tháng ở bên Quý Miên Miên.

Có thể sống lại, đó đơn giản là một kỳ tích không thể tin được.

Có thể sống lại đến trước mặt Quý Miên Miên, đời này anh không còn cầu

mong gì hơn nữa.

Ban đầu, khi thay bằng khuôn mặt của Mộ Dung Miên, lần đầu đứng trước mặt cô, anh cảm thấy rất căng thẳng, lo lắng, đến nỗi anh không dám nhìn vào đôi mắt của Quý Miên Miên.

Lúc đó, anh cho rằng có thể dùng một gương mặt khác, thân phận khác, ở bên cạnh cô, âm thầm bảo vệ cô.

Chỉ là anh không ngờ được Quý Miên Miên lợi hại đến thế, rất nhanh là có thể đoán ra được thân phận của anh.

Cô ấy không để ý việc anh thay đổi khuôn mặt, không để ý anh đã gặp phải những gì, cô chỉ toàn tâm toàn ý tin tưởng anh.

Thân phận, tướng mạo đều có thể thay đổi, chỉ có trái tim vĩnh viễn không hề đổi thay.

Quý Miên Miên là tín ngưỡng của anh, không ai có thể thay đổi gen đã khắc sâu vào trong xương cốt, vào trong máu thịt.

Mộ Dung phu nhân mở miệng, nhìn họ, cuối cùng lại không nói gì, là bà kêu người đổi khuôn mặt của Mộ Dung Miên qua cho anh, là bà chính mắt nhìn thấy, vốn dĩ và nghĩ rằng không thể quay về được tình yêu ban đầu.

Có thể có loại tình yêu đến chết cũng không đổi, mãi mãi không hề phản bội, nhưng bà lại chẳng thể gặp được nó.

Mộ Dung phu nhân cảm thấy đau nhói trong lòng, yêu một người nhiều năm như thế, lại không thể vĩnh viễn bước vào trái tim ông ta.

Quý Miên Miên lặng lẽ kéo cánh tay Mộ Dung Miên, kêu anh hãy nhìn Mộ Dung phu nhân.

Anh đứng yên, vẫn cười và nhìn cô, ánh mắt dịu dàng đến mức có thể làm tan chảy một người.

Quý Miên Miên ửng hồng khuôn mặt, nhăn mũi nhìn lại anh.

Mộ Dung Miên bình tĩnh nói: "Tuy rằng bà không còn chồng, nhưng tôi sẽ không để bà mất hết mọi thứ, ít nhất sẽ đem tập đoàn Mộ Dung về lại tay bà."

Tuy anh không thể tìm chồng giúp bà ấy, nhưng thứ mà anh có thể làm được đó là không để bà đã mất chồng lại phải mất luôn tiền.

Mộ Dung phu nhân chua sót, đau lòng, bà mở miệng nói: “Được thôi, vậy tôi xin cảm ơn cậu trước.”

Mộ Dung Miên nói: “Bà cứu tôi một mạng, tôi trả bà lại món nợ nhân tình này, không ai nợ ai.”

Mộ Dung phu nhân nói: “Đúng thế, không ai nợ ai...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1828: Tôi Sẽ Làm Cho Cậu Mất Đi Tất Cả

Quý Miên Miên cảm thấy bầu không khí có điều gì đó không đúng lắm, ngẩng đầu nhìn hai người, trong lòng cảm thấy có gì đó kỳ lạ. Hai người này hình như có gì đó, bầu không khí rất kỳ diệu, nhưng lại không nói ra được lý do.

Nhưng...

Quý Miên Miên nhìn vào ánh mắt của hai người, Mộ Dung phu nhân dường như có hơi đau lòng.

Đột nhiên mặt bị véo một cái: "Đang nghĩ gì thế?"

Quý Miên Miên ngẩng đầu, xoa mặt nói: "Không có, em chỉ đang nghĩ... lần này có khi nào ông ta chết thật không?"

Mộ Dung Miên châm chọc nói: "Không đâu, ông ta chưa nỡ chết đâu."

Chuyện bệnh tình của Mộ Dung Chí Hoành trở nên nguy kịch chỉ là một màn kịch để ép anh đồng ý mà thôi, nhưng anh lại không hề theo kịch bản mà diễn tiếp.

Nhưng hôm nay chắc ông ta cũng bị đả kích không nhẹ, nói không chừng qua vài ngày nữa lại chết cũng không chừng.

Đối với sự sống chết của Mộ Dung Chí Hoành, Mộ Dung Miên không hề quan tâm tới.

...

Phu nhân Jones từ phòng hồi sức đặc biệt bước ra, trên khuôn mặt mang theo nụ cười, trong mắt chứa đầy sự đắc ý, tựa như tất cả đều nằm trong sự không chế của bà ta.

Mộ Dung Thúy Đình lập đứng chạy tới hỏi: "Anh tôi đã nói gì với bà?"

Khi đợi ở bên ngoài, bà ta đã hỏi thăm Mộ Dung Chí Hoành không biết bao nhiêu lần.

Bà ta mới là em ruột! Thế nhưng ông ta lại không cho em gái mình bước vào

mà ngược lại phu nhân kêu Jones vào trong.

Ả đàn bà kia là thứ gì?

Gương mặt sưng đỏ của phu nhân Jones chứa đầy nụ cười, nhìn thấy hơi kinh dị, bà ta đắc ý nói: “Dĩ nhiên là những lời làm tôi hài lòng.”

Trong lòng Mộ Dung Thúy Đình mắng thầm: Giả vờ!

Phu nhân Jones nói: “Có muốn lấy được tiền của nhà Mộ Dung không? Nếu muốn thì hãy nghe lời tôi.”

Mộ Dung Thúy Đình khinh thường nói: “Sao tôi biết được lời bà nói có phải là thật không, lỡ đâu tất cả đều chỉ là lời bịa đặt của bà?

“Bịa đặt? Cô cảm thấy anh cô kêu tôi chứ không kêu cô vào, điều đó nói lên được gì? Tôi mới là người ông ấy tin tưởng nhất.”

Mộ Dung Thúy Đình tức đến nghiến răng nhưng không nói gì, bà ta rất ấm ức, anh trai rốt cuộc thích ả này ở điểm nào? Đã mấy chục năm rồi, chẳng lẽ lại không nhìn ra ả là dạng người gì?

Nhưng bây giờ bà ta cũng chẳng còn cách nào khác, bà ta không thể không có tiền.

“Được rồi, bà nói đi!”

Phu nhân Jones cúi đầu nói nhỏ bên tai bà ta, Mộ Dung Thúy Đình lập tức biến sắc: “Bà muốn làm gì?”

Phu nhân Jones vuốt tóc nói: “Tôi chỉ làm theo cách ông ấy nói.”

Mộ Dung Thúy Đình liên tục lắc đầu: “Không thể nào, anh tôi tôi hiểu, ông ấy tuyệt đối sẽ không cho phép bà làm như thế.”

“Nhưng nếu không làm như thế, cô có thể lấy được tiền từ tay Mộ Dung Miên sao?”

Mộ Dung Thúy Đình trầm mặc rồi lắc đầu, không thể được, Mộ Dung Miên sẽ không bao giờ cho họ tiền.

Phu nhân Jones cười nói: “Vậy cô cứ làm theo cách tôi nói, cách này tuyệt

đối sẽ khiến họ mất đi hết tất cả, không phải các người có câu nói “Người làm đại sự không nên câu nệ tiểu tiết hay sao”, cô sợ gì chứ?”

Mộ Dung Thúy Đình cắn răng: “Hắn ta lấy được cũng sẽ không cho tôi, vậy thì tôi... chỉ đành làm theo như vậy.”

Phu nhân Jones cười nói: “Đúng thế, chỉ có làm như thế, cô mới có thể lấy được tiền của nhà Mộ Dung.”

Những năm qua, những thứ bà ta muốn đều đã có được.

Bây giờ, bà muốn tiền của nhà Mộ Dung, sớm muộn gì cũng sẽ lấy được.

Mộ Dung Miên là cái thá gì, nếu hắn ta đã không muốn lấy con gái bà ta, vậy được thôi, bà ta cũng chẳng cần nể tình làm gì.

Phu nhân Jones xoay người rời đi, lúc đó nụ cười trên khuôn mặt bà ta trở lên lạnh lùng độc ác: “Randy, nếu cậu đã không quý trọng cơ hội tôi đã cho, thì tôi chỉ có thể làm cho cậu... mất đi tất cả.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1829: Em Nỡ Rời Xa Anh Lâu Vậy Sao?

Mộ Dung Thúy Đình nhìn về bóng lưng củaphu nhân Jones, trong lòng cảm thấy hỗn loạn bất an.

Tuy rằng đầu óc bà ta không tốt lắm, nhưng có khi cũng không thật sự quá hồ đồ, bà ta biết bản thân không đấu lại được phu nhânJones.

Nhưng trong lòng bà ta đang lo lắng một chuyện.

Nếu như làm theo lời phu nhânJones nói, vậy sau khi thành công ả ta có thể chia cho mình một phần hay không?

Người đàn bà đó sẽ cho bà ta ư?

Mộ Dung Thúy Đình nhìn vào phòng bệnh khẩn cấp, bên ngoài cửa có bảo vệ đứng canh, gương mặt hung ác, bà ta cảm thấy vừa tức vừa bực.

Anh trai là một lão già hồ đồ, thà gặp một người ngoài chứ không thèm gặp bà ta.

Sau khi suy trước tính sau, thì cũng chẳng có cách nào khác tốt hơn.

...

Về đến nhà, quản gia bèn thông báo cho họ tin tức từ bệnh viện gửi về, Mộ Dung lão đầu quả nhiên đã qua khỏi, không hề chết.

Nhưng bác sĩ nói, không thể qua được mấy ngày.

Có thể là chuyện của ngày nào đó trong tháng này.

Mộ Dung Miên và Quý Miên Miên chẳng cảm thấy gì về thông tin này.

Sau khi Mộ Dung phu nhân nghe xong, không nói gì mà im lặng lên lầu.

Quý Miên Miên do dự một lúc rồi ra dấu với Mộ Dung Miên, sau đó cô cũng theo lên lầu.

Cô cẩn thận đi sau lưng Mộ Dung phu nhân, nhìn thấy sau khi bà ấy lên lầu, đứng trước cửa một căn phòng ngủ, một lúc sau mới đẩy cửa bước vào.

Căn phòng đó là nơi mà bà và Mộ Dung Chí Hoành sống bao năm qua, nhưng bà ta đã dọn khỏi đó gần một năm, và cũng không hề quay lại đó nữa.

Quý Miên Miên bước vào theo, nhưng Mộ Dung phu nhân đã đóng chặt cửa.

Cô muốn gõ cửa, nhưng tay đã bị người khác nắm lấy, Quý Miên Miên ngẩng đầu, nhìn thấy Mộ Dung Miên đã đứng sau lưng cô từ lúc nào không hay, anh nói: "Bà ấy sẽ không có chuyện gì đâu, bà ấy kiên cường hơn em nghĩ nhiều."

Anh kéo tay Quý Miên Miên xuống lầu.

Quý Miên Miên lại thở dài: "Em cảm thấy Mộ Dung phu nhân thật sự rất thảm, nếu như em là bà ấy thì đã không chịu nổi sự đả kích đó lâu rồi."

Người đến tuổi già, điều họ muốn nhất là sự hạnh phúc bình yên, nhưng mọi thứ như ngược lại với bà, dường như mọi sự hành hạ đều bùng nổ vào những năm cuối đời.

Mộ Dung Miên xoa đầu cô: "Em nghĩ quá nhiều rồi, cuộc đời mỗi người không giống nhau, điều mà chúng ta có thể làm đó là giúp bà ấy lấy lại gia sản nhà Mộ Dung, không để cho bà ấy chịu cảnh khổ không chốn dung thân."

Quý Miên Miên dùng sức gật đầu: "Ừ, anh nói đúng, em thật sự cảm thấy rất bực, nhà Mộ Dung có một đống thân thích cực phẩm, sao lão già đó có thể chịu đựng nhiều năm như thế được? Theo lý mà nói, ông ta không phải là một kẻ ngu xuẩn, sao lão lại để tình trạng đó xảy ra?"

"Ai cũng có nhược điểm của mình, ông ta chắc muốn có được một tiếng tăm tốt, được nhiều người ngợi ca, tiếc là..."

Tiếc là đó chỉ là một danh tiếng tốt khi ông ta còn sống, nhưng chính nó lại hại đến vợ và con trai mình.

Nguyên nhân cái chết của Mộ Dung Miên thật không phải là do ngã ngựa, ngày đó anh nói với Mộ Dung Chí Hoành là do Mộ Dung Thúy Đình động tay chân, thật ra đó chỉ là sự suy đoán của anh, còn có cả chứng cứ chính xác, nhưng anh cảm thấy cái chết của Mộ Dung Miên cũng có sự góp phần của đám thân thích kia.

Thật là tiếc thay cho một thanh niên tốt.

Hai người trò chuyện một lúc, Quý Miên Miên kéo tay anh và nói: “Sau khi giải quyết xong chuyện này, chúng ta về nhà, em vẫn muốn làm tiếp thợ trang điểm cho chị Thanh Ti, được chứ?”

“Được chứ, nhưng... em nỡ mỗi tháng rời xa anh lâu như vậy sao?”

Quý Miên Miên khó xử: “Ồ... không nỡ, nhưng vì chị Thanh Ti, hay là em sẽ cố gắng chịu đựng?”

Mộ Dung Miên...

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1830: Video Clip Bất Nhã Bay Đầy Trời

Tiêu rồi, cứ nghĩ rằng địa vị bản thân trong tim cô ấy đã cao hơn Yến Thanh Ti một chút, kết quả vẫn không thể nào bằng được!

...

Hai người đi dạo trong vườn hoa gần nửa tiếng đồng hồ, lúc này một nữ hầu đi tới nói là phu nhân mời hai người trở về.

Hai người trở về phòng khách, nhìn thấy Mộ Dung phu nhân đã thay một bộ đồ khác, tóc cũng gỡ xuống, thần thái có chút tiều tụy.

Có lẽ trong tim bà vẫn còn yêu sâu đậm Mộ Dung Chí Hoành, nên khi biết ông ấy không sống qua nổi tháng này, tim vẫn cảm thấy vô cùng đau khổ.

“Chuyện gì vậy?” Mộ Dung Miên kéo Quý Miên Miên ngồi xuống.

“Sau khi chúng ta đi, phu nhân Jones đã gặp riêng ông ấy, hai người đó không biết đã nói gì nữa?”

Mộ Dung Miên châm chọc: “Còn gì nữa, chắc là về những thứ đó rồi!”

Mộ Dung phu nhân lắc đầu: “Không thể sơ ý, ả đàn bà kia rất biết cách trêu chọc người khác, nhiều năm qua vẫn có thể khiến Mộ Dung Chí Hoành xoay quanh ả. Ả không phải là một kẻ biết giữ quy tắc, điều đáng sợ nhất là nếu như ả cảm thấy kế hoạch gả Jessica cho cậu đã bị sụp đổ thì ả sẽ nghĩ ra biện pháp gian xảo khác.”

Chắc là do phụ nữ càng hiểu phụ nữ, Mộ Dung phu nhân đối với kẻ địch lớn của mình, càng thêm cảnh giác.

Quý Miên Miên gật đầu: “Loại đàn bà đó, tâm tư rất âm hiểm, nhìn vào mắt bà ta, em cứ cảm thấy bà ta luôn tính toàn người khác bất kỳ lúc nào.”

Mộ Dung Miên nhẹ nhàng vuốt nhẹ ngón tay Quý Miên Miên: “Con đã biết, con sẽ chuẩn bị kỹ càng, thời gian tới hai người hãy hạn chế ra ngoài, nếu không có việc gì gấp thì đừng nên ra cửa.”

“Được!”

Con át chủ bài của phu nhân Jones thật ra vẫn là Mộ Dung Chí Hoành, bà ta cảm thấy bản thân đã không chế được ông ta.

Nếu đã như thế, Mộ Dung Miên sẽ ra tay từ chỗ của Mộ Dung Chí Hoành.

Ngày thứ hai, anh đến bệnh viện một mình.

Lúc này, ảnh lõa thể của Jessica - con gái của phu nhân Jones đã được rải đầy trên mạng cũng như các con phố lớn nhỏ, đồng thời còn có một đoạn video quay lại cảnh cô đang đang lên giường với hai người đàn ông khác.

Jones phu nhân tức đến mức suýt hộc máu, lấy một xấp hình lõa thể ném vào mặt Jessica: "Chuyện tốt của con đây. Mẹ đã nói với con, muốn vui chơi đùa giỡn gì cũng được, nhưng nhớ thu dọn kỹ dấu vết, nhưng con hãy nhìn lại bản thân, mặt mũi nhà này để đã bị con làm mất sạch rồi! Nếu như việc ba con tham gia bầu cử bị chuyện của con làm liên lụy thì mẹ sẽ không tha cho con!"

Ả tiện nhân đó đã nói nếu có lần sau mới tung hình của Jessica lên, nhưng thật không không ngờ ả nói không giữ lời.

Jessica khóc lóc, bây giờ cô ta không dám ra ngoài, không dám lên mạng, tuy người nước ngoài rất cởi mở trong vấn đề này nhưng thân phận cô ta lại đặc biệt, mẹ là quý bà trong giới giao tiếp, cha cô ta càng nhân vật có sức ảnh hưởng trong đợt bầu cử sắp tới. Nên những video bất nhã đó một khi bị tung ra sẽ thu hút rất nhiều sự chú ý.

Có một cặp cha mẹ xuất sắc đến thế lại sinh ra một đứa con gái thế này.

Nhất thời, rất nhiều chuyện xấu của Jessica đều bị vạch trần ra, như bắt nạt các học sinh khác trong trường, quay bài trong giờ kiểm tra, nhờ quan hệ của cha mẹ mới lấy được bằng tốt nghiệp, thích tham gia các quán NightClub, thậm trí còn tìm tình nhân tại đó, v. v. v...

Tóm lại, chuyện tốt không thấy đâu, chuyện xấu truyền ngàn dặm.

Jessica khóc lóc nói: "Mẹ nghĩ con muốn thế sao? Con mới là người bị hại! Mẹ không những tìm giúp con người tung những thứ này ra mà lại đi trách con!"

Biểu tình trên mặt phu nhânJones trở lên giận dữ, bà ta độc ác nói: "Đợi đó! Các người đợi đó cho tôi! Tôi sẽ khiến mẹ con các người thân bại danh liệt

nhanh thôi, tôi sẽ khiến các người không chốn dung thân trên nước Anh này!

--- O ---

Chương 1831: Ba Có Từng Yêu Mẹ Con Không?

Trong lúc phu nhân Jones đang vô cùng đau đầu, vội vàng giúp con gái xử lý video "mát mẻ" bị lan truyền khắp nơi, Mộ Dung Miên đã tới bệnh viện.

Anh đứng ở trước giường bệnh, nói: "Ba."

Mộ Dung Chí Hoành từ từ nhắm mắt lại, không thèm nhìn anh: "Mày... Mày đến làm gì, đến để xem tao chết hay chưa à?"

Đại khái là do ngày hôm qua Mộ Dung Miên đã nói: "Vậy ba đi chết đi."

Điều này khiến Mộ Dung Chí Hoành lạnh lẽo vạn phần, không muốn nhìn thấy anh.

Mộ Dung Miên kéo ghế ngồi xuống, thẳng thừng đáp: "Đúng vậy!"

Lồng ngực Mộ Dung Chí Hoành phập phồng, không ngừng thở dốc, ông ta rất tức giận nhưng cuối cùng vẫn không nói điều gì, chỉ là trên mặt tràn đầy tuyệt vọng.

Mộ Dung Miên lấy một quả táo trên đầu giường, chậm rãi gọt.

Anh hỏi: "Lần này con đến đây vì một chuyện... Ba đã từng yêu mẹ con chưa?"

Mộ Dung Chí Hoành chậm rãi mở mắt.

Mộ Dung Miên ngây người trong phòng bệnh thật lâu, suốt từ buổi sáng đến lúc hoàng hôn mới rời đi.

Anh đứng dậy nói: "Con đi đây."

Lặng lẽ đặt quả táo đã gọt xong trên bàn, xoay người bỏ đi.

Cạch - cửa phòng đóng lại.

Mộ Dung Chí Hoành nhìn chằm chằm vào sáu quả táo đã gọt cẩn thận, tất cả đều đang tỏa mùi hương ngọt ngào.

Đây là loại hoa quả mà ông ta thích ăn nhất!

Khi video “mát mẻ” của Jessica vẫn còn lan tràn cực HOT trên Internet, Mộ Dung phu nhân cũng không hề ngồi yên, bà ta đã dám làm ra chuyện này thì phu nhân Jones cũng không thể tự áp chế được.

Nước ngoài cũng lưu hành việc thuê thủy quân, bà sẽ khiến chuyện này tiếp tục náo nhiệt trên Internet.

Trên đời không hề thiếu người rảnh rỗi, vì thế, một số người có tiếng tăm trên Internet bắt đầu theo dõi, phân tích Jessica, từ đó phát hiện mỗi thứ trên người cô ta, từ quần áo đến trang sức, tùy tiện chọn ra một thứ đều có giá trị đến mức khiến người khác phải níu lưỡi.

Vì thế có người nghi ngờ, cha cô ta chỉ là một đàm phán viên hòa bình, hẳn là không có khả năng có nhiều tiền như vậy cho cô ta tiêu xài?

Không lẽ mẹ cô ta là người có tiền? Không đúng, có người phát hiện ra gia thế của mẹ cô ta cũng rất bình thường, xuất thân cũng không có nhiều lợi hại, vậy cũng không thể nào đủ tiền chi trả cho đống trang sức và quần áo của cô ta rồi.

Sau lưng cho gia đình bọn họ dường như cũng không có nhà tài phiệt nào duy trì, ủng hộ.

Càng nói, có người tìm ra cha cô ta có vẻ đã vờ vịt nhận hối lộ.

Thế này thì hay rồi, người đang dẫn đầu đợt tổng tuyển cử này lại vướng vào không ít dèm pha.

Đó cũng không phải là điều quan trọng nhất, mà là đợt tổng tuyển cử còn chưa bắt đầu, ngài Jones có thể mất đi sự ủng hộ của người dân?

Đến nước này, cho dù Mộ Dung phu nhân không ra tay thì đối thủ cạnh tranh với ngài Jones cũng sẽ không bỏ qua.

Vợ chồng nghị sĩ Jones vì thế mà hận đến mức muốn đánh chết con gái của mình.

Nhưng bọn họ cũng biết, muốn xoay chuyển tình thế hiện tại, đầu tiên, phải tìm được nguồn gốc của những món đồ xa xỉ trên người Jessica.

Một khi tìm được, hết thảy mọi chuyện sẽ được ngăn chặn.

Vì vậy, vợ chồng ông lập tức hướng đến Mộ Dung gia.

Việc chính khách ở nước ngoài có các nhà tài phiệt duy trì, chống đỡ phía sau là chuyện hoàn toàn bình thường, chỉ cần thể hiện cho mọi người thấy, sau lưng bọn họ có gia tộc Mộ Dung giàu có chống đỡ thì mọi chuyện sẽ không thành vấn đề, miệng lưỡi thiên hạ không phá cũng tự im, việc có thể còn khiến tên tuổi của ngài Jones được phổ biến rộng rãi hơn với người dân, từ đó tranh thủ thêm không ít phiếu ủng hộ.

Là nguy ngập hay cơ hội, vẫn là ở cách thức xử lý của bọn họ mà thôi.

Ồn ào huyên náo ngợp trời, Mộ Dung phu nhân ngồi trong nhà xem náo nhiệt, hình dung bộ dạng sứt đầu mẻ trán của phu nhân Jones, bà cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1832: Nó Không Phải Con Của Anh Trai Tôi

Bà ta không phải cả ngày ầm ĩ nói bọn họ là quý tộc sao? Haha, quý tộc mà như bọn họ chắc?

Ngày thứ chín, sáng sớm, Mộ Dung phu nhân nhận được điện thoại từ công ty, sau khi nghe điện, sắc mặt bà trở nên khó coi.

Bà nói với Mộ Dung Miên: "Vừa rồi mẹ nhận được điện thoại từ công ty, công ty mở đại hội cổ đông lâm thời đột xuất, yêu cầu chúng ta phải nhanh chóng có mặt."

Mộ Dung Miên nhíu mày: "Đại hội cổ đông lâm thời?"

"Ừ, hẳn con cũng thấy có điều không phù hợp phải không?"

"Không phải là không phù hợp mà là nhất định có vấn đề."

Bọn họ hiện tại - một người là trợ lý chủ tịch, một người là phó tổng giám đốc - muốn mở đại hội cổ đông, tại sao bọn họ lại không biết, hơn nữa tổ chức họp rồi mới báo cho bọn họ, đây là ý gì? Muốn đoạt quyền?

Mộ Dung phu nhân: "Mẹ thấy trong lòng có điểm bất an."

Sau khi nghe điện thoại, bà vẫn cảm thấy hoảng hốt, mặc dù đã bố trí người ở công ty dò hỏi nhưng đều không hề nghe được chút tiếng gió nào, có thể nói, đại hội cổ đông này, hoặc là bất ngờ nảy lòng tham muốn quyết định, hoặc là bản thân bọn họ đã bị khống chế.

Cho nên bà mới cảm thấy không yên.

Bà nói: "Là phu nhân Jones sao? Nhưng mấy ngày nay bà ta có vẻ đang rất lo lắng, mệt mỏi, hẳn là không có thời gian chứ?"

Mộ Dung Miên mỉm cười: "Bà ta không có thời gian, nhưng có thể có người có, mà có khi, vị thân thích này của nhà chúng ta đã sớm cùng bà ta kết bè kéo cánh."

Mộ Dung phu nhân buồn bực nói: "Những người đó thật giống một đám đánh mãi không chết, giữ lại bọn họ mãi mãi chỉ gây ra tai họa."

“Mặc kệ chuyện thế nào, trước hết đi xem rồi nói tiếp.”

Mộ Dung phu nhân gật đầu.

Quý Miên Miên đuổi theo, nói: “Con cũng đi, con cũng đi, con đi để bảo vệ cho hai người.”

Mộ Dung Miên véo véo mũi cô, sủng nịnh nói: “Đương nhiên là không thể thiếu em rồi.”

Ba người mang theo vệ sĩ trong nhà tiến vào công ty, xe dừng lại, Mộ Dung phu nhân nói: “Sao mẹ vẫn luôn cảm thấy bất an, làm sao bây giờ?”

Mộ Dung Miên nói: “Không cần lo lắng, con đã có chuẩn bị.”

Nhìn bộ dạng bình tĩnh của con trai, Mộ Dung phu nhân dần dần bình tĩnh lại.

Ba người một mạch đi vào công ty, từ tầng trệt tới tầng cao nhất, bình thường các quyết định trọng đại của đại hội cổ đông đều diễn ra tại nơi này.

Tới phòng họp, Mộ Dung Miên liền cảm thấy không khi không đúng, tất cả các cổ đông đều ở đây, bọn họ đang nhìn hai người với ánh mắt khác thường.

Mộ Dung phu nhân nhìn thoáng qua bọn họ, lạnh lùng nói: “Tại sao tôi và Randy chưa từng nghe nói về đại hội cổ đông lâm thời này?”

Không ai nói chuyện, từ cửa truyền đến giọng nói của Mộ Dung Thúy Đình: “Bởi vì không nên để cho các người biết.”

Mọi người xoay người, Mộ Dung phu nhân nhíu mày nhìn Mộ Dung Thúy Đình, người đàn bà này quả thật không khác gì giống ruồi bọ: “Cô lại muốn làm gì?”

Mộ Dung Thúy Đình cười lạnh: “Không phải là tôi muốn làm gì, mà là chị dâu thật lợi hại, chị lừa anh trai tôi suốt bao nhiêu năm như vậy, anh ấy thật đáng thương! Lại còn đem toàn bộ người nhà Mộ Dung đuổi khỏi công ty, khiến cho tôi - em gái ruột của Mộ Dung Chí Hoành không thể bước vào nhà nửa bước, chị tính kế thật giỏi!”

Mộ Dung Miên lãnh đạm nói: “Như vậy thì sao? Cô, mục đích của cô hôm

nay là gì?”

Mộ Dung Thúy Đình xì một tiếng đầy khinh miệt: “Câm mồm, mày không xứng gọi tao là cô.”

Bà ta xoay người nói: “Phu nhân Jones, phiền chị đưa người đó lại đây.”

Chỉ một lát, phu nhân Jones đưa tới một chàng trai còn chưa đầy 20 tuổi, gầy yếu tiến vào, Mộ Dung Thúy Đình giữ chặt tay cậu ta, nói: “Cháu à, không phải sợ hãi.”

Bà ngẩng cao đầu, cao giọng: “Hôm nay, tôi sẽ nói cho các vị biết, Mộ Dung Miên không phải con trai của anh trai tôi, nó không có tư cách thừa kế Mộ Dung gia.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1833: Nó Chỉ Là Một Đứa Con Hoang

Mộ Dung Thúy Đình ăn nói rõ ràng, khí phách khiến mọi người cảm thấy có chút khiếp đảm, chột dạ, giống như tất cả những lời bà ta nói đều hoàn toàn là sự thật.

Trong nhất thời mọi người đều trở nên ngây ngẩn, Mộ Dung Miên - người đang chuẩn bị nhận quyền thừa kế cũng cảm thấy hơi sửng sốt.

Anh không nghĩ rằng Mộ Dung Thúy Đình lại hợp tác với phu nhân Jones đưa tới một bất ngờ như vậy.

Anh nhìn sang chàng thanh niên kia, bộ dạng thanh tú, nhìn đã biết là con lai, mái tóc màu đen cho thấy đây là con lai của người châu Á với người da trắng.

Chàng trai cúi đầu, xem ra vô cùng khẩn trương, không dám nhìn ai, thân mình run lên nhè nhẹ.

Mộ Dung Miên lại liếc mắt sang phu nhân Jones đang đứng phía sau chàng trai kia, bà ta một mực biểu hiện điềm tĩnh, chỉ im lặng đứng ở một bên, dường như cảm thấy ánh mắt của Mộ Dung Miên, bà ta liền nhìn qua, còn hơi vuốt cằm, mỉm cười nhìn anh.

Nụ cười kia trông có vẻ rất hòa thận nhưng lại hàm chứa biết bao khiêu khích.

Theo ánh mắt ấy, Mộ Dung Miên có thể nhìn ra rất nhiều tin tức, anh không tin đầu óc đơn giản của Mộ Dung Thúy Đình có thể suy nghĩ ra chủ ý này, tất nhiên là phu nhân Jones mới là kẻ đứng sau lưng bày mưu tính kế, Mộ Dung Thúy Đình chỉ là kẻ thực hiện, bởi dù sao bà ta cũng là em gái ruột của Mộ Dung Chí Hoành, một lời của bà ta nói ra càng khiến cho mọi người tin tưởng.

Mộ Dung Miên cười khinh thường, bên này, phu nhân Jones tất nhiên sẽ nghĩ anh không có cách nào không chế, khi thấy anh không có ý định cưới Jessica liền buông tha luôn, không sử dụng con gái mình làm mồi nhử mà trực tiếp hạ bệ anh, hừ, người phụ nữ này, đúng là tâm ngoan thủ lạt.

Quý Miên Miên ngơ ngác nhìn Mộ Dung Thúy Đình, trong lòng cô suy nghĩ

vô cùng đơn giản, không lẽ việc anh đóng giả Mộ Dung Miên đã bị phát hiện ư?

Vậy phải làm sao bây giờ? Chuyện này có gây phiền phức gì không, một lúc nữa nếu thực sự xảy ra náo loạn, cô sẽ nhanh chân dẫn Mộ Dung Miên chạy trốn.

Còn lại những cổ đông ở nơi này đều đang nhìn nhau... Là thật hay là giả, bọn họ cũng không có cách nào phán đoán.

Mà người chịu đả kích nhiều nhất chính là Mộ Dung phu nhân, mấy năm nay bà một lòng vì Mộ Dung gia, chưa từng làm điều gì có lỗi với gia đình này, Mộ Dung Thúy Đình hôm nay làm vậy là muốn hạ nhục bà, ngay khi bà thấy Mộ Dung Thúy Đình đưa chàng trai kia đến, trong lòng đã có cảm giác không ổn rồi.

Thấy Mộ Dung phu nhân run run, Quý Miên Miên liền vươn tay nắm chặt bàn tay bà, thấp giọng nói: “Mẹ, bình tĩnh.”

Trong phòng họp vô cùng im lặng, một cổ đông lên tiếng hỏi: “Bà dựa vào đâu mà nói Randy không phải con cháu Mộ Dung gia? Bà có chứng cớ không?”

Mộ Dung Thúy Đình hừ lạnh: “Tôi đương nhiên là có chứng cớ, ở đây có một bản xét nghiệm ADN của Mộ Dung Miên và anh trai tôi, kết quả cho thấy hai người bọn họ không phải là cha con, nó chỉ là đứa con hoang của mẹ hắn. Mộ Dung gia chúng ta nuôi dưỡng hai mẹ con nó suốt bao năm qua, bọn họ không những không báo ân mà còn nhân lúc anh trai tôi lâm bệnh nặng mà muốn độc chiếm tập đoán Mộ Dung, bọn họ quả thực quá độc ác, không có nhân tính.”

Mộ Dung Thúy Đình vừa nói xong, giọng nói sang sảng khiến cả đám người cảm thấy đau nhức màng nhĩ nhưng cũng cảm thấy vô cùng kinh hãi, ánh mắt các cổ đông nhìn về phía Mộ Dung Miên càng thêm phần nghi hoặc.

Mộ Dung phu nhân tức giận đến phát run, bà hận là không thể xông lên xé nát miệng Mộ Dung Thúy Đình, bà chưa từng nghĩ tới việc bọn họ sẽ vì tiền mà dùng thủ đoạn ti tiện như vậy.

Mộ Dung Miên mỉm cười: “Cháu không nghĩ cô còn có thể nói đến thao thao bất tuyệt như vậy đó, lại còn không sai một chữ nào, cô đã học trong bao lâu vậy?”

Những lời này, tuyệt đối không phải do Mộ Dung Thúy Đình tự nói, nhất định là phu nhân Jones dạy bà ta.

--- O ---

Chương 1834: Mộ Dung Thiếu Gia Chân Chính!

Mộ Dung Miên liếc nhìn phu nhân Jones đầy châm chọc khiến bà ta cảm thấy vô cùng bất an.

Người diễn trò ngày hôm nay, phu nhân Jones đã tìm được từ vài ngày trước, cảm thấy tính toán không còn điều gì sơ hở mới báo Mộ Dung Thúy Đình gọi người tới đây.

Bà liếc mắt nhìn Mộ Dung Thúy Đình, bà ta lập tức quát lớn: "Mộ Dung Miên, mày không cần chống chế nữa, tao đã có chứng cớ vô cùng xác thực, mày chỉ là một đứa con hoang mà lại trở thành Mộ Dung đại thiếu gia suốt bao nhiêu năm qua. Đây chính là nỗi sỉ nhục cho gia đình chúng ta."

So sánh với Mộ Dung Thúy Đình đang sục sôi căm phẫn, Mộ Dung Miên chỉ nhẹ nhàng, bâng quơ, giống như không hề coi đây là vấn đề to tát, anh chỉ châm chọc: "Xét nghiệm cha con? Thứ giấy tờ xét nghiệm này muốn giả mạo thì quá dễ dàng. Nếu cô muốn xem cô có bao nhiêu phần trăm là em gái ruột của cha tôi thì cô muốn giấy xét nghiệm có tỷ lệ bao nhiêu, tôi đều có thể đưa tới."

Mộ Dung Thúy Đình nổi cáu: "Mày nói nhăng nói cuội làm gì, sự thật đã rõ ràng, tao không cho phép mày lừa dối mọi người, càng không cho phép Mộ Dung gia chúng tao giao cho một đứa con hoang như mày."

Mộ Dung Thúy Đình kéo chàng trai bên cạnh, nói: "Không phải sợ, ngẩng đầu lên, nói cho mọi người biết cháu là ai?"

Chàng trai này dường như có chút nhát gan, nhỏ giọng nói: "Cháu là... Oliver."

Mộ Dung Thúy Đình cao giọng nói: "Đây là Oliver, nó mới là huyết mạch của anh trai tôi, còn Mộ Dung Miên không phải do anh trai tôi sinh ra, chàng trai này mới là thiếu gia chân chính của nhà Mộ Dung."

Mộ Dung phu nhân tức đến run người, bà muốn nói nhưng yết hầu lại không thể phát ra âm thanh.

Quý Miên Miên đỡ lấy cánh tay bà, nhỏ giọng nói: "Mẹ, không cần lo lắng, sẽ không có việc gì đâu."

"Nhiều năm trước, anh trai tôi và thư ký từng có một đoạn tình cảm, sau này khi cô thư ký kia rời khỏi công ty thì đã mang, sau khi sinh hạ Oliver không bao lâu thì qua đời, đứa cháu đáng thương này của tôi lớn lên ở cô nhi viện, còn tên Mộ Dung Miên chiếm thân phận của nó lại sống an nhàn sung sướng, làm đại thiếu gia của Mộ Dung gia. Nhưng may mà Thượng đế phù hộ, cuối cùng tôi cũng đã tìm được đứa nhỏ, giờ phải để hai người bọn họ về đúng vị trí của mình."

Mộ Dung Miên gật đầu, còn nói: "Cô nói không sai, còn gì nữa thì cứ nói hết ra."

Anh đúng thật không phải con trai của Mộ Dung Chí Hoành, anh cũng lười phản bác bà ta, dù sao, thắng lợi cuối cùng là ở việc điều động nhân sự nội bộ, bà ta đã muốn diễn trò thì anh sẽ cho bà ta sân khấu để diễn thỏa thích.

Cổ đông đều là những người có lý trí, nói: "Nếu chuyện này là thật, việc người thừa kế này cần phải xem xét lại. nhưng... tôi nghĩ không thể dễ dàng kết luận như vậy được."

Mộ Dung Thúy Đình kêu gào: "Tôi là em gái ruột của anh trai tôi, nếu Oliver không phải là con của anh ấy, tôi sẽ để yên cho một đứa con hoang, không cùng huyết thống kế thừa gia nghiệp tổ tiên hay sao? Điều này có gì nữa mà không thể kết luận?"

Mộ Dung Miên thản nhiên nói: "Cháu có phải con cháu nhà Mộ Dung hay không, tạm thời không đề cập tới chuyện này, nhưng chỉ cần cha cháu đồng ý cho cháu thừa kế thì cháu hoàn toàn có thể ngồi trên vị trí chủ tịch."

"Mày đừng hy vọng nữa, anh trai tao đã biết mọi chuyện rồi."

Mộ Dung Miên mỉm cười: "Điều ấy nghĩa là chuyện mà các người làm hôm nay - cha cháu đã biết từ lâu sao?"

"Đương nhiên biết."

Phu nhân Jones chợt cảm thấy có điều không ổn.

Lại nghe thấy Mộ Dung Miên nói: "Nhưng mà... sao cháu thấy đáp án lại không phải như vậy?" Nói rồi, anh liền hướng bộ máy tính nói: "Theo dõi lâu như vậy, ba cảm thấy hôm nay diễn thế nào?"

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1835: Làm Chuyện Xấu Thì Sớm Muộn Cũng Sẽ Bị Phát Hiện

Mộ Dung Miên vừa dứt lời, hai, ba giây sau, khắp phòng họp đều im lặng không một tiếng động, tất cả mọi người đều nhìn về phía máy tính, trong lòng ai nấy đều cảm thấy cái máy tính kia chính xác là một quả bom.

Nhất là phu nhân Jones và Mộ Dung Thúy Đình, biểu tình của hai người phải nói là kinh điển.

Trở lại trước đó không lâu, Mộ Dung Miên nghi ngờ đại hội cổ đông lâm thời này có gian lận, có chuyện gì mà cần lừa dối chủ tịch và phó chủ tịch, các cổ đông khác tự thống nhất với nhau?

Không cần phải nghĩ nhiều nữa, chắc chắn chuyện này liên quan đến bọn họ - rõ ràng chính là vấn đề vị trí ở công ty.

Đương nhiên cũng chẳng phải là chuyện tốt lành gì, nếu là nhậm chức thì cần gì phải lén lén lút lút, vậy hẳn là bãi miễn nhân sự rồi.

Như vậy, có thể là đang tính kế người của anh, bởi trong số bọn họ, không có người ngoài.

Vì vậy, trước tiên, anh đã bố trí để toàn bộ máy tính trong phòng hội nghị được chuyển tần số tới chỗ Mộ Dung Chí Hoành.

Mặc cho đối phương muốn làm gì, chỉ cần anh ổn định được phía Mộ Dung Chí Hoành là sẽ có đường lui.

Bằng không, hôm đó anh đến bệnh viện gọt nhiều táo như vậy làm gì, làm không công à?

Tuy rằng Mộ Dung Chí Hoành rời công ty một thời gian, nhưng sức ảnh hưởng của ông tới cổ đông ở đây vẫn không hề giảm bớt, xem ra với bọn họ, Mộ Dung Chí Hoành mới thật sự là lão đại.

Ai là con trai ruột cũng không phải điều quan trọng, quan trọng là vị lão đại này đứng bên cạnh ai.

Một vị cổ đông hỏi: “Randy, ý của cháu là chủ tịch đang xem chúng ta sao?”

Mộ Dung Miên gật đầu.

Mộ Dung Thúy Đình nói chuyện bọn họ làm - Mộ Dung Chí Hoành đều biết, điều này, Mộ Dung Miên không tin.

Bởi Mộ Dung Chí Hoành tuyệt đối không hề nghi ngờ chuyện Mộ Dung Miên không phải con trai ông, ông đối với Mộ Dung Miên yêu thương thế nào, điều này tất cả mọi người đều biết, hơn nữa, khi còn nhỏ, khi Mộ Dung Miên bị tai nạn giao thông, chính Mộ Dung Chí Hoành là người hiến máu cho con trai.

Ông làm sao có thể nghi ngờ anh được, như vậy, lý do duy nhất là Mộ Dung Thúy Đình nói dối.

Phu nhân Jones cả kinh, đứng sau lưng đẩy nhẹ Mộ Dung Thúy Đình.

Vì thế, bà ta chạy đến, nói: "Mày... mày... Chúng tao không việc gì phải sợ, mọi chuyện tao làm đều đã nói với anh trai tao rồi, dù anh ấy có biết, tao cũng không sợ."

Cách nói chuyện này, thanh âm cũng không nhỏ, khả năng đang lo lắng điều gì đó, ai nghe xong cũng phải đi ra.

Những cổ đông ở đây, ai cũng là lão hồ ly, tựa hồ đều nghe ra điều không đúng.

Khi thấy Mộ Dung Thúy Đình và phu nhân Jones thì trong lòng họ đều suy tính thêm một chút.

Lòng bàn tay phu nhân Jones đổ mồ hôi lạnh, bà ta nhìn chằm chằm vào chiếc máy tính, hận không thể nhìn ra một lỗ thủng trên nó.

Trong lòng bà không ngừng cầu nguyện, xin thượng đế phù hộ, hy vọng đây chỉ là Mộ Dung Miên cố tình thể hiện ra để hù dọa bọn họ mà thôi.

Đáng tiếc... Thượng đế sẽ không phù hộ cho những kẻ tiểu nhân lòng dạ khó lường.

Mộ Dung Miên đến trước màn hình máy tính, mở khung đối thoại, "Cha, người nghe được mọi chuyện rồi chứ?"

Trên máy tính xuất hiện hình ảnh của Mộ Dung Chí Hoành, ông ta đang nửa

nằm nửa ngồi trên giường bệnh, trên mũi vẫn cắm dây nối với máy dưỡng khí nhưng tinh thần trông có vẻ lại tốt hơn ngày trước.

Trên màn hình, vẻ mặt của ông đầy vẻ thương cảm không nói nên lời, trong ánh mắt lại hiện lên nỗi bi thương.

Mộ Dung Thúy Đình sợ tới mức mặt trắng bệch, thiếu chút nữa hôn mê, bà ta không nghĩ tới, anh trai mình... lại thật sự chính tay nghe được tất cả mọi chuyện, bà ta phải làm sao bây giờ?

Bà ta nhìn sang phu nhân Jones, chỉ thấy người ả run rẩy, môi mím chặt, ánh mắt vẫn chăm chú vào màn hình máy tính, không rõ trong lòng còn tính toán gì.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1836: Tin Tôi Thêm Một Lần Nữa Đi

Mộ Dung Thúy Đình cắn răng, tiện nhân này phỏng chừng cảm thấy mình vẫn còn có chỗ trong lòng Mộ Dung Chí Hoành nên có khi sẽ trở mặt với bà ta.

Trong lòng Mộ Dung Thúy Đình đã sớm xác định, nếu kế này không thành thì bà ta nhất định sẽ đem mọi tội lỗi đổ lên đầu phu nhân Jones trước, nếu không người gặp xui xẻo sẽ là bà ta.

Nhóm cổ đông vừa thấy liền đứng lên, hô: "Chủ tịch."

Mộ Dung Chí Hoành chậm rãi nói: "Lâu rồi không thấy mọi người."

Thanh âm của ông ta hơi yếu ớt nhưng không còn nói chuyện đứt quãng như mọi khi nữa.

Một cổ đông nói: "Chúng tôi luôn chờ ngài khỏe lại và quay về công ty."

"Tốt, tốt..." Trên mặt Mộ Dung Chí Hoành xuất hiện nụ cười nhẹ.

Nhóm cổ đông không nói gì nữa bởi vì bọn họ đều biết kế tiếp sẽ là xử lý chuyện "thái tử" thật giả. Đã tới đoạn cao trào rồi!

Màn kịch hôm nay cực kỳ phấn khích và lôi cuốn, làm cho người ta không kịp xem nữa.

Mộ Dung Chí Hoành nhìn Mộ Dung Miên, gọi một tiếng: "Randy."

"Ba."

Không ngờ, Mộ Dung Chí Hoành hỏi anh: "Con đúng là con của ba không?"

Câu hỏi này làm cho tất cả mọi người đều giật mình, ý của câu này là gì, chẳng lẽ thân phận của Mộ Dung Miên thật sự vẫn phải chờ thương thảo sao? Mộ Dung Thúy Đình và phu nhân Jones kích động tới run rẩy.

Mộ Dung Miên mỉm cười, thuận miệng đáp: "Vấn đề này phải hỏi ba mới đúng chứ."

Rốt cuộc Mộ Dung phu nhân không chịu nổi nữa, đi tới đứng trước máy tính,

hốc mắt đỏ lên, mắng: "Mộ Dung Chí Hoành, rốt cuộc ông muốn làm gì? Ông muốn làm nhục Randy hay muốn làm nhục tôi? Nếu ông không cần nó thì tôi sẽ cho nó đổi họ, ông nghĩ rằng tôi lấy ông chỉ để cho con tôi một cái họ thôi sao?"

Mộ Dung Chí Hoành nhìn Mộ Dung phu nhân, thở dài một tiếng: "Rốt cuộc bà cũng chịu tới đây gặp tôi."

Mộ Dung phu nhân...

Mọi người kinh ngạc, câu này là có ý gì? Chẳng lẽ là muốn buộc Mộ Dung phu nhân tới đây? Thật sự làm người ta hồ đồ.

Mộ Dung phu nhân mắt ngập nước, nói: "Ông... ông..."

Mộ Dung Chí Hoành: "Tôi chỉ muốn nhìn bà một cái mà thôi, việc ngày hôm nay bà cứ yên tâm, có tôi ở đây..."

Mộ Dung phu nhân cắn răng: "Đúng là vì có ông nên mẹ con tôi mới rơi vào tình trạng này, cũng chỉ vì ông mà chúng tôi mới bị người ta nhục nhã như thế... ha ha..."

Trên mặt Mộ Dung Chí Hoành hiện lên vẻ cô đơn: "Hãy tin tưởng tôi thêm một lần nữa đi."

Mộ Dung phu nhân quay đầu, không nhìn ông ta nữa.

Ông ấy dựa vào cái gì mà bắt bà phải tin một lần nữa? Bà ta đã tin tưởng cuồng dại vào chồng mình nhiều năm nhưng thế, nhưng kết quả thì sao, bị người ta phụ tới mức này.

Mộ Dung Chí Hoành nhìn Mộ Dung phu nhân, thở dài một tiếng rồi gọi: "Thúy Đình."

Mộ Dung Thúy Đình vừa nghe liền run rẩy đi về trước từng bước: "Anh..."

Từ nhỏ bà ta đã rất sợ người anh này, nhưng bà ta biết anh trai cũng rất yêu thương mình, cho nên trước kia bà ta mới không hề tỏ ra sợ hãi như thế.

Nhưng hôm nay bà ta làm ra chuyện này e là đã động tới điểm mấu chốt của Mộ Dung Chí Hoành rồi.

Mộ Dung Chí Hoành nói: “Từ nhỏ tới lớn anh vẫn luôn dung túng cho cô, ba mẹ nói cô là em gái duy nhất của anh cho nên dù cô có làm gì thì anh phải giúp cô thu thập cục diện rối rắm do cô gây ra. Nhưng giờ cô đâu còn là một đứa bé gái như ngày xưa nữa.”

Mộ Dung Thúy Đình nói: “Anh, em... em...”

Mộ Dung Chí Hoành thất vọng, nói: “Trước kia anh vẫn nghĩ chờ cho cô lớn lên và kết hôn, có con rồi thì tính tình sẽ thay đổi, sẽ không tùy hứng như trước kia nữa, nhưng đáng tiếc tuổi càng lớn thì cô lại càng trở nên vô liêm sỉ.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1837: Ngồi Xem Chó Cắn Chó

Mộ Dung Chí Hoành đột nhiên ho khan một chặp, lại nói: “Cô... Chẳng những bản thân vô liêm sỉ mà còn dạy dỗ ra một đứa con chẳng ra gì, một đứa nhỏ đang tốt đẹp lại trở thành một tên cặn bã, bỏ đi.”

Mộ Dung Thúy Đình muốn phản bác nhưng thấy mặt của Mộ Dung Chí Hoành trên màn hình thì chỉ cảm thấy cả người phát lạnh, thân mình run rẩy tới lợi hại.

Mộ Dung Chí Hoành nhìn về phía O"Neal, trong mắt hiện lên vẻ tức giận: “Hôm nay nếu không phải Randy đã chuẩn bị cho tôi xem một màn này thì tôi thật không nghĩ cô lại ngu xuẩn tới mức này. Cô nói cho tôi nghe xem nó là ai?”

Mộ Dung Thúy Đình cảm thấy đầu lưỡi như bị thắt lại: “Nó, nó... nó là... là...”

Mộ Dung Thúy Đình định đem chuyện phu nhân Jones xúi giục bà ta, nhưng bị ánh mắt của Mộ Dung Chí Hoành làm cho không nói thành lời.

Phu nhân Jones ngẩng đầu đi tới, vẻ mặt áy náy nhìn Mộ Dung Chí Hoành qua màn hình: “Thật xin lỗi, Chí Hoành, là em không tốt, anh đừng mắng Thúy Đình nữa...”

Mộ Dung Thúy Đình căng thẳng, mẹ nó, tiện nhân này định làm gì, chắc là sẽ không giúp mình đâu...

Quả nhiên, ngay sau đó, Mộ Dung Thúy Đình nghe thấy bà ta nói: “Mấy hôm trước Thúy Đình nói cho em biết cô ấy nghi ngờ anh có một đứa con rơi bên ngoài, cũng nói Randy không phải con anh, còn cầm tới bản xét nghiệm ADN của anh và Randy quả thực kết quả không phải cha con. Cô ấy muốn em giúp cô ấy bởi vì cô ấy không muốn tài sản nhà Mộ Dung rơi vào tay một đứa con hoang. Em nghĩ anh luôn đối xử với em rất tốt, không đành lòng nhìn tâm huyết của anh rơi vào tay người ngoài nên mới có một màn ngày hôm nay. Thực xin lỗi đã quấy rầy tới anh, hy vọng anh đừng tức giận, dù sao Thúy Đình cũng là em gái của anh, em nghĩ cô ấy cũng là bị người khác lợi dụng, mê hoặc...”

Phu nhân Jones vừa mở miệng đã phủi sạch trách nhiệm của mình, nghe qua

còn tưởng là bà ta giúp Mộ Dung Thúy Đình, nhưng trên thực tế là hắt hết nước bẩn lên người Mộ Dung Thúy Đình.

Lúc bà ta nói chuyện, biểu tình của Mộ Dung Chí Hoành rất bình thản, một câu cũng không nói, còn kiên trì nghe bà ta nói hết.

Phu nhân Jones liếc mắt lo lắng nhìn Mộ Dung Miên: "Huống hồ, Thúy Đình đúng thật sự là bị ép phải làm thế này, nếu không phải Randy và phu nhân của anh đuổi cô ấy ra khỏi nhà Mộ Dung, em nghĩ cô ấy cũng sẽ không làm ra chuyện hồ đồ này."

Mộ Dung Miên ngồi một bên mỉm cười, chờ nhìn bọn họ chó cắn chó.

Jones phu nhân này thật sự làm người ta có cảm giác như một bông hoa tinh khiết, còn làm ra vẻ vô tội, oan uổng, đều là bị người khác liên lụy.

Còn muốn dẫn họa lên người bọn họ, đáng tiếc, Mộ Dung Chí Hoành không phải người ngốc.

Hiện tại anh chẳng cần phải làm gì, cứ ngồi quan sát là đủ rồi.

Mộ Dung phu nhân hừ một tiếng, tiện nhân!

Mộ Dung Thúy Đình nghe phu nhân Jones nói xong thì choáng váng tại chỗ, bà ta không ngờ lại có người có thể lật ngược phải trái tới trình độ như thế này? Bà ta không giả bộ sợ hãi nữa mà gào lên một tiếng rồi phi sang nắm tóc phu nhân Jones, mắng: "Đồ đê tiện, tao đánh chết mày, mày hãm hại tao. Anh, toàn bộ chuyện này là nó bảo em làm. Sau hôm nó đi ra từ phòng bệnh của anh liền bảo em làm thế. Là nó, là nó..."

Mộ Dung Thúy Đình vừa túm tóc phu nhân Jones vừa đạp lên đùi bà ta, ra sức mà đá, chỉ hận không thể phát tiết hết những oán hận lên người bà ta.

Phu nhân Jones đau tới mức phải kêu rên lên thành tiếng, tóc vàng óng ả bị kéo bung ra rũ rượu, bà ta nói: "Thúy Đình... Nói gì cũng phải có trách nhiệm, cô đừng ăn nói lung tung như thế."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1838: Ngứa Tay, Muốn Đánh Cho Mụ Đê Tiện Này Một Trận

"Tôi chỉ muốn gả Jessica cho Randy, Chí Hoành cũng đồng ý, nếu không phải cô cho tôi biết Randykhông phải con ruột của Chí Hoành, tôi không bao giờ làm như vậy, không phải sao? Tôi biết cô sợ hãi, tôi cũng hiểu nỗi lo lắng hiện tại của cô, nhưng cô không thể nói xấu tôi như vậy được!"

"Nói xấu? Tôi nói xấu bà? Con mụ đê tiện, tôi phải đánh chết bà..." Mộ Dung Thúy Đình đã tức đến nỗi mất đi lý trí, trong đầu chỉ còn duy nhất một suy nghĩ - phải đánh chết người phụ nữ này, nếu không phải vì bà ta, sao ả có thể làm chuyện này, kết quả khi mọi sự vỡ lở, ả ta lại phủi mông, đem tất cả sai lầm đổ lên người bà ta, còn bản thân mình lại tiếp tục diễn vai Bạch Liên Hoa.

Không một ai tiến lên ngăn cản, cũng không có người nào hé răng, ngay cả Mộ Dung Chí Hoành cũng lạnh lùng nhìn Mộ Dung Thúy Đình ẩu đả với phu nhânJones.

Mộ Dung Thúy Đình đánh không lại Quý Miên Miên, nhưng bà ta lại thừa sức đối phó với loại phu nhân quen sống an nhàn sung sướng như phu nhânJones.

Phu nhân Jones bình thường tự cao tự đại là thế nhưng khi động vào loại nữ nhân như thế này, căn bản chỉ có thể im lặng chịu đòn.

Quý Miên Miên nắm tay thành quyền, cảm thấy tay chân ngứa ngáy, cũng muốn xông lên.

Mộ Dung Miên ôm bả vai nàng, gấp gáp gì chứ, loại sự tình hai con chó điên cắn loạn thế này, em xen vào làm gì?

Mộ Dung phu nhân cảm thấy trong lòng vô cùng vui thích.

Mái tóc được chải chuốt tỉ mỉ của phu nhân Jones toàn bộ bị xõa tung, từng đợt, từng đợt rơi trên mặt đất, gương mặt không khác gì bị mấy chục con gà mổ lên, quần áo trên người cũng tán loạn, trên cánh tay còn có vết thương do bị cắn, còn đang chảy máu, bộ dạng vô cùng chật vật.

Mộ Dung Chí Hoành cảm thấy không sai biệt lắm mới nói: "Tách hai người

bọn họ ra đi.”

Mộ Dung Miên ngoắc tay gọi hai bảo vệ tiến vào, can ngăn hai người.

Phu nhân Jones vừa được tự do liền ngay lập tức khóc lóc, kể lể: “Chí Hoành, em biết em không nên can dự vào, nhưng em gái anh lại cầu xin em, em không đành lòng thấy cảnh người bạn tốt nhất của mình bị lừa mà không hay biết gì nên mới làm vậy, em không biết đây chỉ là lời nói dối của Thúy Đình, em thật sự không biết chuyện gì cả...”

Bà khóc lóc thảm thiết, nếu là trước đây, dáng vẻ khóc lóc này có thể gọi là hoa lê đái vũ.

Nhưng hiện tại - đầu tóc bà ta bù xù không khác gì kẻ ăn mày, bộ dạng muốn xấu thế nào thì xấu đến mức ấy.

Mộ Dung Chí Hoành chờ bà ta nói xong mới đáp: “Cám ơn bà vừa rồi đã trình diễn một màn phấn khích đến vậy cho tôi xem!”

Tiếng khóc của phu nhân Jones im bặt, chỉ lắp bắp: “Chí... Chí Hoành!”

Mộ Dung Chí Hoành ho khan hai tiếng, nói: “Bà đừng gọi tôi như vậy, sẽ khiến người khác hiểu lầm, thời tuổi trẻ, tôi đã từng ái mộ bà - đây là sự thật, nhưng vài chục năm đã trôi qua, tôi cũng đã có vợ con, cuộc sống của tôi thật sự vui vẻ, con ngoan vợ hiền, mỗi ngày đều như ý, chuyện đã qua này không đáng để nhắc tới nữa, tôi chỉ coi bà như một người bạn lâu năm, ai ngờ tôi lại bị chính người bạn này tính kế.”

Phu nhân Jones vô cùng căng thẳng: “Anh... Anh nói gì, emkhông hiểu, làm sao emcó thể tính kế anh, em cũng coi anh là bạn tốt của mình, không lẽ anh không tin em sao?”

Ánh mắt Mộ Dung Chí Hoành đột nhiên trở nên sắc bén: “Bạn tốt? Điều mà bà thật sự muốn hẳn phải là gia sản nhà Mộ Dung chúng tôi, nhưng bà ngàn vạn lần không nên vì bản thân mình hết hy vọng mà châm ngòi ly gián quán hệ vợ chồng chúng tôi.”

Mộ Dung Chí Hoành cười lạnh: “Cảm ơn bà hôm nay đã đến đây đóng kịch, giúp cho đôi mắt bị che mờ suốt bao lâu nay của tôi được sáng tỏ.”

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1839: Mụ Già Đê Tiện Này Sao Có Thể Ghê Tởm Đến Vậy

Thật ra sau khi Mộ Dung Chí Hoành kết hôn với Mộ Dung phu nhân, tình cảm đối với phu nhân Jones cũng dần dần phai nhạt, sau này có con, liền một lòng một dạ đối xử với Mộ Dung phu nhân.

Nhưng dù sao đây cũng là người mà ông từng mến mộ nhiều năm, không thể nào coi như người xa lạ được.

Vì thế, Mộ Dung Chí Hoành cũng chỉ có thể cùng bà ta nói chút ít chuyện phiếm, nếu bà ta không vui, tìm ông ta tố khổ thì ông cũng sẽ tư vấn một số chuyện phù hợp, ông cảm thấy cứ như thế, ai có cuộc sống của người nấy.

Mộ Dung Chí Hoành chưa từng phản bội Mộ Dung phu nhân, những lúc ông ở cạnh phu nhân Jones cũng chỉ giống bạn bè bình thường, cùng lắm là chỉ vượt qua một chút, ông luôn nhận thức rõ ràng rằng mình là người đã kết hôn, đã có gia đình.

Nhưng ông không nghĩ đến, mình vô tâm lại dẫn đến rước họa vào thân, có người mơ tưởng.

Đến bây giờ, ông mới hiểu vì sao Mộ Dung phu nhân lại đột nhiên thay đổi thái độ với mình, vì sao ánh mắt bà nhìn ông lại ngập tràn chán ghét và oán hận.

Phu nhân Jones đã cố tình khiến bà ấy hiểu lầm, khiến bà nghĩ rằng nhiều năm trôi qua nhưng hai người bọn họ vẫn chưa dứt tình cũ, khiến bà nghĩ rằng tình cảm của ông dành cho Jones phu nhân vẫn đậm sâu, khiến bà nghĩ rằng bao nhiêu năm qua bà chỉ là một kẻ ngu ngốc, bị lừa gạt, bị phản bội.

Mộ Dung Chí Hoành suy ngẫm lại đoạn thời gian đã qua, càng nghĩ càng muốn cho mình vài cái tát, nếu ông dụng tâm một chút thì không cần đợi đến bây giờ mới nhìn rõ sắc mặt của người đàn bà đê tiện này.

Lại còn khiến cho người vợ của mình chịu bao nhiêu ủy khuất như vậy.

Phu nhân Jones thật bối rối, nếu biết thế này, bà ta tuyệt đối không chịu thừa nhận, một khi đã thừa nhận thì tính toán bao lâu nay của bà sẽ đổ xuống sông xuống biển, kiếm củi ba năm thiêu một giờ, bà ủy khuất khóc nói: “Chí

Hoành, anh không thể oan uổng cho em như vậy được, em xúi giục, chia rẽ quan hệ vợ chồng hai người khi nào chứ, chính là lòng dạ Văn San quá hẹp hòi, em không hề nói gì nhưng bà ấy lại hiểu lầm, chẳng lẽ chuyện này cũng trách em được sao?"

Bà thật sự cố ý khiến Mộ Dung phu nhân hiểu lầm mình với Mộ Dung Chí Hoành tình cũ chưa dứt, khiến bà ta nghĩ bọn họ thường xuyên hẹn hò.

Hơn nữa, bà ta còn khiến Mộ Dung phu nhân hiểu lầm là suốt mấy năm nay, cả thân thể và tinh thần của Mộ Dung Chí Hoành đều phản bội mình.

Bà ta thường xuyên tìm cơ hội kích thích Mộ Dung phu nhân, nhưng bà ta luôn rất cẩn thận, không để Mộ Dung phu nhân lưu lại chứng cớ nào.

Nếu không có chứng cớ rõ ràng, mặc kệ bọn họ nói gì, bà ta đều không thừa nhận.

Hơi thở Mộ Dung phu nhân run run, Quý Miên Miên cười to: "A a a, như lời bà nói thì bà với nước khử trùng thật giống nhau, tôi đã gặp không ít người đàn bà đê tiện nhưng người có tuổi như bà, lại còn bị coi thường thì quả thật là khó tìm, bà nói xem bà ngứa ngáy chỗ nào, chỉ cần bà nói cho tôi biết, tôi cam đoan sẽ đem xương cốt toàn thân bà "chăm sóc cẩn thận" một lần."

Phu nhân Jones nói: "Các người đương nhiên đều đứng về phía bà ta, bên này tôi chỉ có một thân một mình, ngay cả Chí Hoành cũng không tin tưởng tôi, tôi dù có nói thế nào cũng không thể làm rõ được..."

Quý Miên Miên thật sự muốn vả vào miệngphu nhân Jones, mụ già đê tiện này, sao có thể ghê tởm đến vậy!

Đến chết không chừa, nhưng ít nhất, Mộ Dung lão nhân hình như đã thông suốt rồi.

Cô nhìn Mộ Dung phu nhân, bà ta gắt gao cắn chặt răng, hốc mắt đỏ bừng còn vương nước mắt, hai tay nắm chặt thành quyền.

Nghe được những lời như vậy, Quý Miên Miên không hình dung nổi rốt cuộc cảm giác trong lòng bà là thế nào, đại khái là... thật phức tạp chăng?

Mộ Dung Chí Hoành nhìn người vợ của mình, bà ấy vẫn không chịu quay đầy nhìn ông.

Trong lòng ông vô cùng hối hận, nhưng chuyện đến nước này, thời gian còn lại của ông cũng không cho phép ông làm được nhiều chuyện nữa.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1840: Nó Là Người Thừa Kế Duy Nhất!

Mộ Dung Chí Hoành nói: “Thật ra cũng không thể trách bà, là do tôi quá hồ đồ, đã có vợ con đàng hoàng mà, nghĩ rằng quen biết bà nhiều năm mà lại không đoán biết được bao lâu nay mình nuôi một con rắn độc bên người.”

Phu nhân Jones không chịu thừa nhận: “Chí Hoành, anh đừng oan uổng em, nếu anh không tìm em, làm sao em có thể gây ra chuyện này ở nhà anh...”

Bà ta còn chưa dứt lời, Mộ Dung Thúy Đình đột nhiên kêu lên: “Anh, anh, em có chứng cớ, có chứng cớ... Em có chứng cớ chứng minh mình bị oan, tất cả đều do ả đàn bà đê tiện này sai khiến em, em có chứng cớ...”

Phu nhân Jones quay đầu: “Mộ Dung Thúy Đình, tôi với cô không thù không oán, tôi giúp cô - cô giúp tôi, nay sao cô lại hại tôi?”

Mộ Dung Thúy Đình nhổ nước bọt phía phía bà ta: “Tao nhổ vào, đồ đê tiện, sao tao phải hại mày chứ? Mày còn mặt mũi nói sao, là tao ngu ngốc, nhưng trên đời này không ai nói người ngu ngốc không thể thông minh một lần.”

“Anh, cái này thật sự là chứng cớ, em đưa cái này cho anh.”

Mộ Dung Thúy Đình run run lấy điện thoại ra, mở một đoạn ghi âm, ghi lại đoạn phu nhân Jones dạy bà ta, bảo bà ta tìm một thanh niên là con lai sau đó ngụy tạo giấy xét nghiệm quan hệ cha con, rồi lén lút liên hệ với các cổ đông lớn để mở đại hội cổ đông lâm thời, hơn nữa, những lời sai bảo này quả thật rất rõ ràng trong đoạn ghi âm.

Mô Dung Thúy Đình mặc dù không thông minh nhưng cũng không đến mức không có một chút đầu óc nào, từ lúc cùng hợp tác với phu nhânJones, trong lòng bà ta có chút bồn chồn, bà ta không tin người phụ nữ này, vì thế liền trong một lần phu nhân Jones tìm đến sai xử mình, bà ta đã ghi lại toàn bộ cuộc nói chuyện.

Đoạn ghi âm vừa phát ra, cái gì cũng không cần nói nữa, mặt nạ của phu nhân Jones ngay lập tức bị vạch trần, những lời bà ta vừa nói lại trở thành cái bạt tai vang dội vào chính mặt bà ta.

Mộ Dung Miên thản nhiên nói: “Tâm tư phu nhân Jones quả thật là kín đáo, ngoan độc, thật khiến cháu bội phục.”

Mộ Dung Thúy Đình đắc ý nói: “Bà còn gì để nói nữa đây?”

Phu nhân Jones cúi đầu: “Cho dù... giọng nói kia giống giọng nói của tôi, cũng không thể chứng mình... người đó là tôi.”

“Mẹ nó, bà vẫn còn cãi được, tôi phải đánh chết bà...” Mộ Dung Thúy Đình gào thét, lại lần nữa xông vào đánh phu nhân Jones.

Mộ Dung Chí Hoành ho khan vài tiếng, nói: “Người đâu, tách bọn họ ra, tôi... còn có lời muốn nói.”

Giọng nói của ông so với trước lại yếu hơn một chút, có lẽ sức khỏe không đảm bảo, bảo vệ tách hai người ra xong, ông mới nói: “Trải qua việc này, tôi mới thấy rõ ràng, bao nhiêu năm qua, mình làm sai không ít, tôi cũng không biết mình còn bao nhiêu thời gian để bù đắp lại, chỉ có thể làm được chút nào hay chút ấy.”

Ông lại ho hai tiếng: “Randy, bọn họ... bọn họ đều giao cho con xử lý đi, ba không có... nhiều tinh lực để quản chuyện này, con để ý mà làm, không... Không cần giữ gìn tình cảm làm gì.”

Ông vẫn muốn tự mình xử lý, nhưng... thân thể của ông đã không chống đỡ được nữa.

Mộ Dung Thúy Đình và phu nhân Jones vừa nghe vậy liền kinh hãi.

“Anh...”

“Chí Hoành...”

Mộ Dung Miên nhếch miệng: “Được, ba yên tâm, con nhất định sẽ lưu tâm.”

Mộ Dung Chí Hoành nghỉ ngơi một lát, tiếp tục nói: “Hôm nay, việc quan trọng nhất là tuyên bố di chúc của tôi, từ giờ trở đi, Mộ Dung Miên chính thức tiếp quản chức vụ của tôi, đảm nhận vị trí chủ tịch tập đoàn, kế thừa... Kế thừa tập đoàn Mộ Dung... Nó, nó mới là người thừa kế duy nhất của tập đoàn, là con trai duy nhất của tôi...”

--- O ---

Chương 1841: Tất Cả Tài Sản Của Tôi Đều Để Lại Cho Phu Nhân

Mộ Dung Chí Hoành nói xong lời cuối cùng thì đã thở hồng hộc, sắc mặt cực kỳ khó coi, trên màn ảnh xuất hiện hai bác sĩ đang ngăn cản ông ta, bảo ông ta nghỉ ngơi không cần nói nữa.

Mộ Dung Chí Hoành khẽ lắc đầu từ chối.

Bác sĩ bất đắc dĩ lại tiêm cho ông ta một mũi vào tĩnh mạch, nhưng mũi tiêm này cũng chẳng tạo ra được bao nhiêu ảnh hưởng, tình trạng của Mộ Dung Chí Hoành chẳng khá hơn chút nào.

Ở đây ai cũng đều hiểu, sợ là đại nạn của ông ta đã tới thật rồi.

Ông ta đem toàn bộ công ty giao lại cho Mộ Dung Miên là đã tránh được rất nhiều phiền toái không cần thiết.

Huống chi, Mộ Dung Chí Hoành nói như vậy rồi thì không còn ai nghi ngờ quyền thừa kế của Mộ Dung Miên nữa, càng không ai có tư cách nói thân thế của anh có vấn đề.

Người ta là cha, để lại công ty cho con trai ruột của mình thì có gì đáng nói đâu cơ chứ?

Phu nhân Jones cắn chặt răng, gắt gao trừng mắt với Mộ Dung Chí Hoành, bà ta khổ tâm tính kế hết mọi chuyện, cuối cùng lại thất bại hoàn toàn.

Lúc trẻ, Mộ Dung Chí Hoành nói vĩnh viễn chỉ yêu mình bà ta, nhưng hiện tại lại chẳng cho bà ta một cái gì.

Kỳ thực, suy nghĩ của bà ta có chút vặn vẹo. Lúc trẻ người ta thích mình nhưng bà ta lại chê nghèo yêu giàu, thấy người ta không có tiền thì quay đi cưới người khác. Sau đó biết người ta giàu lên lại bày ra vẻ mặt nữ thần mà xuất hiện, người bỉ ổi như thế, dựa vào cái gì mà bắt người ta phải thích lại bà ta chứ?

Huống chi, cho dù có thích thật đi chăng nữa, người ta cũng có vợ, có con, sao phải đưa tài sản cho bà ta? Không phải suy nghĩ quá ngu ngốc rồi sao?

Mộ Dung Thúy Đình đặt mông ngồi phịch xuống đất, xong rồi, xong rồi, tất cả đều xong rồi, anh trai bà ta lại đem toàn bộ công ty giao cho Mộ Dung Miên, một chút cổ phần cũng không hề cho bà ta, bà ta cũng là người của nhà Mộ Dung cơ mà?

Mộ Dung Chí Hoành ngừng một chút rồi lại tiếp tục nói: “Randy... có năng lực, có quyết đoán hơn tôi. Tôi tin, có sự điều hành của nó, công ty sẽ... phát triển ngày càng tốt hơn, cũng hy vọng mọi người sẽ giúp đỡ nó. Mọi người đều là chú, là bác của nó, nếu sau này nó có làm ra chuyện gì không đúng, xin các vị hãy... tha thứ cho nó.”

Nói xong lời cuối cùng này, thanh âm của Mộ Dung Chí Hoành đã trở nên vô cùng mỏng manh.

Nhóm cổ đông nghe lời ủy thác này rồi thì sao còn dám nói khác nữa, vội vàng nói: “Xin chủ tịch yên tâm, chúng tôi sẽ tận tâm hết sức mình.”

Kỳ thật, trước đây Mộ Dung Miên quyết đoán rửa sạch đám sâu mọt của công ty, bọn họ cảm thấy thằng nhóc này còn quyết đoán hơn cha mình nhiều, rất tốt.

Cho nên, trong lòng họ đã có chút tín phục Mộ Dung Miên rồi.

Mộ Dung Chí Hoành lại nhìn về phía Mộ Dung phu nhân: “Chuyện thứ hai, tiền trong tài khoản cá nhân của tôi, các bất động sản đứng tên tôi, toàn bộ trang viên của nhà Mộ Dung... đều... đều... để lại cho phu nhân của tôi... Mấy năm nay bà ấy đã phải chịu nhiều ủy khuất.”

Thân thể của Mộ Dung phu nhân cứng nhắc, hốc mắt hồng lên, bà ta cố nén không cho nước mắt chảy xuống, cũng không quay đầu lại.

Trong lòng bà ta vừa ủy khuất, vừa chua xót, nhưng giờ lại không biết nên phát tiết thế nào.

Mộ Dung Chí Hoành đã tỉnh rồi, nhưng nhiều năm bà ta phải chịu thiệt thòi như thế cứ thế mà xong sao? Bà ta không biết phải đối mặt và tha thứ cho chồng mình thế nào.

Đúng là vì lúc trước yêu quá sâu đậm nên giờ mới càng khó tiêu tan.

Mộ Dung Thúy Đình vừa nghe thấy Mộ Dung Chí Hoành nói để lại toàn bộ tài sản cá nhân cho Mộ Dung phu nhân thì hiểu ra tài sản trong hay ngoài

của nhà Mộ Dung đều được để lại cho hai mẹ con Mộ Dung Miên, còn bà ta, đừng nói một chút tài sản, dù là một phân tiền nhỏ bà ta cũng không nhận được.

Điều này làm bà ta không thể nào chịu nổi, lập tức nhảy dựng lên.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1842: Lại Một Cái Tát Tai Thật Đau Nữa

Mộ Dung Thúy Đình gào lên: "Anh, anh, anh không thể như thế, anh không công bằng, em là em gái của anh, là em gái ruột của anh, em cũng là người nhà Mộ Dung, sao anh không cho em cái gì? Anh bảo sau này gia đình em phải sống thế nào đây? Anh không sợ sau khi anh chết đi, xuống dưới gặp ba mẹ sẽ không có cách nào đối mặt với họ à? Anh đã quên họ đã dặn dò anh những gì, dặn dò anh phải chăm sóc cho em sao? Giờ anh chăm sóc thế này à?"

Mộ Dung Chí Hoành nghe bà ta khóc than, kể lể thì thản nhiên nói: "Tôi đã chiếu cố cho cô hơn bốn mươi năm nay, trong lòng tôi không cảm thấy thẹn với một nhà các người. Nhưng cô thì sao? Cô lại muốn giết con trai tôi."

Mộ Dung Thúy Đình vừa nghe thì mặt liền trắng bệch: "Anh... anh... nói gì thế? Em không hiểu anh đang nói gì? Anh có biết rằng em... em..."

Mộ Dung Chí Hoành nhìn bà ta với ánh mắt thất vọng: "Lần trước, tại sao Randy ngã ngựa, cô đừng nói cô không biết. Còn hôm nay, cô vì tiền mà có thể cấu kết với người ngoài hãm hại Randy, hủy danh dự của tôi, lúc cô làm những chuyện này có nghĩ rằng mình cũng là người nhà Mộ Dung hay không? Cho dù tôi có gặp cha mẹ dưới kia cũng sẽ không thấy thẹn với lương tâm, tôi đối với cô đã là chí tình chí nghĩa rồi."

Mộ Dung Chí Hoành nói một hơi xong thì người đã gần như không còn chống đỡ được nữa, miệng há ra như tìm dưỡng khí, mặt vàng như đất.

Đối với họ hàng, với em gái, ông không cần phải xin lỗi bọn họ, có thể giúp gì ông ta đều đã giúp, chẳng ngờ bọn họ lại tự biến mình thành ký sinh trùng, coi ông ta như vật chủ để hút máu.

Nhưng ông ta không thể để bọn họ xuống tay với vợ con mình sau khi ông ta chết đi được.

Mộ Dung Miên nhìn Mộ Dung Chí Hoành đã đi tới cực hạn, nói: "Ba, chuyện còn lại ba để con làm, ba nghỉ ngơi đi."

Mộ Dung Chí Hoành muốn lắc đầu, nhưng động tác đơn giản như thế mà ông ta cũng không làm được, những lời vừa nói ban nãy coi như đã được ông ta sử dụng hết chỗ sức lực cuối cùng trong thân thể rồi.

Mộ Dung Thúy Đình không thèm để ý xem Mộ Dung Chí Hoành sống chết ra sao, bà ta chỉ biết mình chẳng nhận được cái gì, đối với một người quen sống xa xỉ, hoang phí như bà ta mà nói, không có một máy ATM vô hạn cung cấp tiền tài thì chẳng khác nào lấy mạng của bà ta cả. “Mộ Dung CHí Hoành, anh bất công, anh xứng đáng bị bệnh nguy kịch, anh chết cũng xứng đáng, đã sắp chết rồi còn có thể nhẫn tâm như thế với em gái mình, anh không phải con người...”

Mộ Dung Thúy Đình chửi tới nước miếng tung bay, vô số lời tục tĩu bay ra từ miệng bà ta.

Bà ta yêu cầu Mộ Dung Chí Hoành phải làm một người anh trai biết lo cho em gái, nuôi sống cả nhà bà ta, cấp cho bà ta tiền tài vô hạn, cho một nhà bọn họ tiêu xài thỏa thích nhưng lại ích kỷ không muốn trả giá bất kỳ thứ gì.

Rốt cuộc, Quý Miên Miên không chịu nổi nữa, cô đi tới tát cho bà ta một cái: “Bà câm miệng lại cho tôi.”

Cái tát của Quý Miên Miên cực kỳ vang dội, lập tức đánh cho Mộ Dung Thúy Đình ngã sấp xuống đất, răng cũng gần như lung lay, khóe miệng rách toác, nửa mặt tê rần.

Mộ Dung Thúy Đình ngã ngồi trên đất, khóc ô ô, bà ta không được gì cả.

Mộ Dung Miên lại nói lần nữa: “Ba, ba nghỉ ngơi đi.”

Hôm nay Mộ Dung Chí Hoành có thể kiên trì lâu như thế, nói nhiều như thế đã là rất khó khăn rồi.

Sắc mặt của Mộ Dung Chí Hoành càng lúc càng kém, ánh mắt cũng càng lúc càng mê ly, càng ngày càng đục ngầu.

Ông ta vẫn nghe được lời của Mộ Dung Miên, mắt nhìn về phía Mộ Dung phu nhân, yếu ớt gọi tên bà ta: “Văn San, bà... tới đây với tôi, tôi thực... thực...” Ông ta nâng tay lên như muốn nắm lấy tay Mộ Dung phu nhân, nhưng thanh âm càng lúc càng nhỏ, tay ông ta cuối cùng lại hạ xuống, câu nói kia cũng không thể nói nên lời.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1843: Chính Họ Tự Tìm Đường Chết

Đám bác sĩ đứng ở hai bên liền lập tức ùa lên.

Mộ Dung Miên chợt nghe bác sĩ nói: “Mau, cơn sốc, mau đưa vào phòng cấp cứu...”

Anh kinh hãi, lập tức tắt máy tính đi.

Anh cao giọng nói: “Đây là chuyện xấu trong nhà, không cần để quá nhiều người biết. Chuyện hôm nay đã làm mọi người chê cười rồi. Mọi người cũng thấy đấy, ba tôi sức khỏe thực sự không tốt, giờ tôi phải nhanh chóng đi tới bệnh viện, những chuyện gần đây của công ty mong các vị sẽ quan tâm nhiều hơn.”

Nhóm cổ đông đều nói: “Chuyện này tất nhiên rồi, cậu là tổng tài của tập đoàn, chúng tôi sẽ dốc hết sức trợ giúp cậu, giống như từng theo lão tổng tài vậy.”

Mộ Dung Miên cúi đầu với mọi người: “Tôi thay mặt ba tôi cảm ơn mọi người.”

Sau đó anh nhìn Mộ Dung Thúy Đình, nói: “Về sau, Mộ Dung Thúy Đình và nhà Mộ Dung không có quan hệ gì, dù là ở nhà hay ở công ty, bà ta đều không được phép đi vào nửa bước.”

Mộ Dung Thúy Đình như người điên, chửi ầm lên: “Mày dựa vào cái gì, thằng con hoang, mày không phải con của anh trai tao, mày căn bản không phải Mộ Dung Miên, nó sớm đã chết rồi, nó không thể nào còn sống được... a...”

Mộ Dung Thúy Đình còn chưa nói xong thì đã thấy gáy tê rần, sau khi phát ra một tiếng kêu thảm thiết thì thân mình lay động một chút, sau đó ngã sấp xuống.

Tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn về phía Mộ Dung phu nhân, chỉ thấy bà vẻ mặt giận dữ, trong tay còn cầm chiếc laptop vừa dùng để đập người.

Trên mặt laptop dính đầy máu, bà ta quăng máy tính sang một bên, nói: “Ném cô ta ra ngoài, sau này tiện nhân này dám tới gần đây dù là một trăm

mét thì cứ đánh thật lực cho tôi.”

Trong mắt Mộ Dung phu nhân là vô tận sự hận thù.

Người khác chỉ nghĩ là bà ta vì hận Mộ Dung Thúy Đình nguyền rủa con mình, nhưng Mộ Dung Miên biết, vừa rồi lời của Mộ Dung Thúy Đình đã gần như chứng thực chuyện Mộ Dung Miên chết có liên quan tới bà ta.

Bởi vì chỉ có bà ta động tay động chân nên bà ta mới biết rõ ràng rằng Mộ Dung Miên thật sự đã chết rồi.

Nhưng đầu óc của Mộ Dung Thúy Đình lại rất ngu ngốc, không nghĩ ra được nguyên do trong đó, bà ta chỉ buồn bực là tại sao người chết lại sống lại, chẳng lẽ y thuật bây giờ đã tiên tiến tới mức độ này?

Có lẽ bà ta cũng đã nghi ngờ điều này ở trong lòng nhưng không dám nói với ai, bởi vì nếu nói ra thì có thể chuyện bà ta hãm hại Mộ Dung Miên cũng sẽ lộ tẩy, đến lúc đó bà ta sẽ xong đời.

Nếu không phải hôm nay bị ép tới điên thì có lẽ bà ta cũng sẽ không nói ra lời này.

Những lời lẽ này đã chọc vào nỗi đau của Mộ Dung phu nhân, đứa con trai duy nhất của bà ta lại bị người đàn bà ngu ngốc này hại chết.

Mộ Dung Miên vẫy tay, hai vệ sĩ tiến vào kéo Mộ Dung Thúy Đình ra ngoài. Đầu bà ta bị Mộ Dung phu nhân đập vỡ, máu chậm rãi chảy ra, người không ngất đi nhưng thần trí đã không còn rõ ràng, miệng vẫn hùng hùng hổ hổ nguyền rủa bọn họ.

Mộ Dung Miên cười châm biếm, thật sự là một người đàn bà ngu xuẩn, nếu không bởi bà ta tham lam thành tính, ngu không cứu chữa nổi, thì chỉ cần dựa lưng vào nhà Mộ Dung, lo gì không có tiền tiêu xài chứ?

Đáng tiếc, dã tâm và đầu óc ngu ngốc có quan hệ trực tiếp với nhau, nếu trái ngược với nhau thì không khác gì tự mình tìm chết.

Đã không có núi dựa là nhà Mộ Dung, sau này một nhà bọn họ miệng ăn núi lở, ham ăn biếng làm, cho dù Mộ Dung Miên không làm gì thì bọn họ cũng tự giết chết bản thân rồi, hơn nữa còn thê thảm tới mức không làm cho anh thất vọng.

Sau khi Mộ Dung Thúy Đình bị tha đi, Mộ Dung Miên nhìn về phía phu nhân Jones.

Bà ta rất im lặng, bởi vì bà ta biết kế hoạch của mình đã thất bại, cho dù không cam lòng nhưng cũng đâu thể làm gì, bởi vì hết thảy đã được ấn định rồi, bà ta không có cách nào thay đổi cả.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1844: Đi Gặp Ông Ấy Đi, Ông Ấy Vẫn Luôn Gọi Tên Bà

Mộ Dung Chí Hoành đứng ra chính danh để lại tài sản cho con trai và vợ mình, dù bà ta có lòng thèm muốn nhưng trong thời gian ngắn này cũng không còn cách nào khác.

Về sau sẽ lại tìm cơ hội vậy.

Đúng thế, cho đến bây giờ, phu nhân Jones vẫn chưa từ bỏ mọi hy vọng.

Mộ Dung Miên mỉm cười: "Phu nhân Jones quả thực rất bình tĩnh."

Phu nhân Jones mặc dù chật vật tới cực điểm nhưng vẫn không chút hoang mang đáp lại: "Bởi vì tôi biết cậu không thể làm gì tôi. Chồng tôi là nghị viên của quốc hội, cho dù tới đây không thể tham gia tổng tuyển cử thì vẫn có thể làm nghị trưởng, nếu cậu đụng vào tôi thì nên biết sẽ có hậu quả gì."

Bà ta kiêu căng nâng cằm lên, còn liếc mắt nhìn Mộ Dung phu nhân như muốn nói, cho dù tôi muốn làm tình nhân của chồng bà thì tôi đây vẫn có hậu trường, tôi không sợ.

Mộ Dung phu nhân lạnh lùng nhìn lại, Mộ Dung Miên gật đầu mỉm cười: "Phu nhân nói đúng lắm, bà khiến cho tôi hiểu được một chuyện, con người đã khốn nạn tới cực hạn thì chẳng cần sợ gì hết. Nhưng bà yên tâm, tôi sẽ không động vào bà đâu, mà... sẽ có người khác sờ tới bà thôi."

Mộ Dung Miên đương nhiên sẽ không buông tha cho bà ta dễ như thế, phu nhân Jones này rất có tâm kế, nhược điểm lớn nhất của bà ta chính là quá ái mộ hư vinh.

Đối phó với người như thế, chỉ cần đem những thứ bà ta muốn ra treo trước mắt bà ta, bà ta đưa tay ra nắm lấy thì lại kéo về sau một chút, chứ thế làm cho bà ta dù liều mạng với cũng không thể với tới được, bà ta càng muốn cao quý thì càng phải làm bà ta trở thành một con chuột, đây mới là tra tấn lớn nhất với người đàn bà này.

Phu nhân Jones thầm giật mình: "Cậu có ý gì?"

Mộ Dung Miên xòe tay: "Tôi không có ý gì hết, tôi tin là không lâu nữa bà

sẽ biết thôi. Còn bây giờ, phiền bà... cút ra khỏi công ty nhà chúng tôi."

Quý Miên Miên nói: "Cút đi, nhanh cút đi."

Phu nhân Jones oán hận: "Chúng ta cứ thử chờ mà xem."

Mộ Dung Miên mỉm cười: "Hôm nay phu nhân biểu diễn cho chúng tôi xem một màn phấn khích như thế, tôi sẽ trả lại cho phu nhân một cuộc sống phong phú, nhiều màu sắc hơn nữa. Tạm biệt phu nhân."

Phu nhân Jones chỉ cảm thấy sau lưng lạnh từng cơn, vẻ mặt tươi cười của Mộ Dung Miên làm cho bà ta có cảm giác sợ hãi vô cùng.

Bà ta cắn môi, siết chặt nắm tay rời đi.

Mộ Dung Miên nói với Mộ Dung phu nhân: "Mẹ, chúng ta tới bệnh viện thôi."

Trong lòng Mộ Dung phu nhân vẫn rất lộn xộn: "Mẹ..."

Quý Miên Miên ôm lấy cánh tay bà ta, kéo ra ngoài: "Mẹ, đừng do dự nữa, mau đi thôi."

Hôm nay bọn họ đều đã nhìn ra, tình huống của Mộ Dung lão gia bên kia sợ là đã không xong rồi.

Tuy rằng ông ấy luôn rất yếu nhưng rõ ràng hôm nay lúc nói chuyện ông ấy thanh tỉnh hơn rất nhiều, nhưng ngay sau đó lại lập tức suy sụp, điều này làm cho Quý Miên Miên nhớ tới một câu của người Trung Quốc: hồi quang phản chiếu.

Nhanh chóng tới bệnh viện, Mộ Dung Chí Hoành vẫn chưa được đưa ra khỏi phòng cấp cứu.

Đợi suốt một giờ cuối cùng đèn cũng tắt, bác sĩ đi ra.

Mộ Dung Miên hỏi: "Sao rồi?"

Bác sĩ lắc đầu: "Hôm nay tình huống rất không tốt, tuy rằng đã cứu được nhưng vẫn trong tình trạng nguy kịch, có thể sống được hay không phải chờ qua đêm nay đã."

Mộ Dung phu nhân thân mình nghiêng đi, Quý Miên Miên vội vàng đỡ lấy: “Mẹ, ba sẽ không sao đâu...”

Mộ Dung phu nhân muốn nói nhưng cổ họng tắc nghẽn, có bao nhiêu khí lực không thể thoát ra ngoài được.

Mộ Dung Chí Hoành được đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt, bác sĩ nói: “Bà... Vào thăm ông ấy đi, ông ấy vẫn luôn gọi tên bà.”

Mộ Dung phu nhân lắc đầu: “Tôi không thể vào, không thể vào... Không thể vào...”

Đây là nguyện vọng cuối cùng của ông ấy, nếu bà tay đi vào, sợ là ông ấy sẽ chết đi.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1845: Trong Lòng Bà Vẫn Còn Yêu Ông Ấy

Mộ Dung phu nhân và Mộ Dung Chí Hoành ở bên nhau nhiều năm như thế, trước đây vì phu nhân Jones mà tình cảm vợ chồng mới rạn nứt, bà cũng hiểu lầm chồng mình rất sâu sắc.

Nhưng dù sao bà vẫn là người thân cận nhất của ông, là người hiểu ông nhất.

Hôm nay sợ là Mộ Dung Chí Hoành sẽ không qua khỏi, từ lúc lâm vào hôn mê, ông ta vẫn cứ gọi tên vợ mình, đây chính là nguyện vọng cuối cùng trước khi chết của ông.

Nếu bà mà vào thì chẳng khác nào thỏa mãn nguyện vọng cuối cùng ấy cả.

Ông ấy muốn ra đi tiêu sái mà không vướng bận gì.

Nhưng Mộ Dung phu nhân sao có thể cho ông đi nhẹ nhàng như thế được, sao bà có thể để cho ông ấy muốn chết là chết được.

Ông khiến cho bà phải chịu nhiều tủi hờn như thế, ông ấy nói muốn bồi thường, nhưng giờ còn chưa làm cái gì, chẳng lẽ ông ấy đã muốn rời đi?

Bà không thể để cho ông ấy cứ thế mà đi được, cho nên bà sẽ không vào, bà tuyệt đối sẽ không vào.

Sắc mặt của Mộ Dung phu nhân trắng như vách tường, ngay cả làn môi cũng trắng bệch, thân mình run run, ánh mắt dại ra.

Quý Miên Miên cực kỳ lo lắng, cô cũng rất sợ hãi, chỉ sợ Mộ Dung phu nhân sẽ ngất ngay trong tay mình.

Bọn họ đều đứng bên ngoài phòng bệnh, Quý Miên Miên nhìn Mộ Dung Miên, anh vỗ vỗ nhẹ bả vai cô không nói gì.

Cô do dự một chút rồi đi tới, nhỏ giọng nói: “Mẹ...”

Mộ Dung phu nhân cầm lấy tay Quý Miên Miên, sức của bà rất lớn, nắm rất chặt, bà nói: “Miên Miên, con nói cho mẹ biết, ông ấy sẽ không sao, đúng không?”

Quý Miên Miên nhịn đau, gật đầu: “Vâng, ba không sao đâu, ông ấy sẽ khỏe

lên thôi, ba vẫn luôn là người rất kiên cường.”

Mộ Dung phu nhân liên tục gật đầu: “Đúng, con nói đúng, ông ấy sẽ không sao... Trước kia ông ấy đã lâm vào nguy kịch rất nhiều lần rồi, lần này... lần này cũng sẽ không sao, sẽ không...”

Mộ Dung phu nhân lặp đi lặp lại, bà cũng muốn làm cho bản thân mình phải tin tưởng vào những gì mình nói.

Ánh mắt Quý Miên Miên hơi cay cay, Mộ Dung phu nhân thực sự làm cho người ta phải thương cảm.

Kết hôn nhiều năm, trả giá nhiều như thế, cuối cùng chính chồng mình lại lừa mình, loại ủy khuất, nửa yêu nửa hận này luôn tra tấn trái tim bà, con trai duy nhất cũng chết, quả thực tâm của Mộ Dung phu nhân đã lạnh như tro tàn.

Nay hết thảy chân tướng đã rõ ràng, tất cả đều là do phu nhân Jones kia giở trò sau lưng, căn bản Mộ Dung Chí Hoành cũng chưa từng phản bội bà.

Nhưng bà không thể nào vui nổi, bởi vì bà đã mất đi rất nhiều, rất rất nhiều.

Mộ Dung Chí Hoành nằm trong phòng bệnh, không ai biết được ông ấy còn có thể tỉnh lại hay không.

Hết thảy hy vọng của Mộ Dung phu nhân đều đã tắt.

Chuyện này đối với một người phụ nữ mà nói là điều quá tàn nhẫn.

Quý Miên Miên rất muốn an ủi bà, nhưng hiện tại cô lại chẳng biết phải nói cái gì.

Bác sĩ thấy Mộ Dung phu nhân không chịu đi vào thì thở dài một tiếng, lắc đầu: “Thiếu gia Randy... Tôi phải báo cho cậu trước để chuẩn bị sẵn tâm lý, lần này... không giống những lần trước.”

Mộ Dung Miên gật đầu: “Tôi đã có chuẩn bị rồi.”

Mộ Dung Chí Hoành đã sớm như đèn cạn dầu, có thể chống đỡ tới bây giờ đã là một kỳ tích rồi.

Hôm nay những chuyện cần lấy lại công đạo ông ấy đều đã làm xong hết,

tiếc nuối cuối cùng trong lòng ông ấy cũng chỉ có Mộ Dung phu nhân mà thôi.

Mộ Dung Miên quay đầu nhìn Mộ Dung phu nhân.

Đều nói yêu càng nhiều thì hận càng sâu, ngược lại cũng thế.

Kỳ thực, trong lòng bà vẫn luôn yêu thương Mộ Dung Chí Hoành.

...

Không biết đợi bao lâu, không một ai rời đi, đèn ngoài hành lang phòng bệnh dần sáng lên, trời đã dần tối.

Một đêm dài giờ cũng mới chỉ bắt đầu.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1846: Bà Ta Lẳng Lơ Như Thế Thì Chúng Ta Giúp Bà Ta Một Chút

Bác sĩ nói, nếu vượt qua được đêm nay thì mới coi như thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm.

Nhưng nếu không qua được thì sẽ vĩnh viễn không dậy được nữa.

Thỉnh thoảng Quý Miên Miên lại khuyên Mộ Dung phu nhân đi ăn chút gì đó, nhưng bà không động đậy, cũng không nói chuyện, ngồi yên một chỗ như hóa thạch, mắt nhìn chằm chằm vào cửa phòng bệnh vẫn không nhúc nhích.

Bà không chịu đi vào nhưng cũng không chịu rời đi.

Mộ Dung Miên thở dài một tiếng: "Đi thôi, ra ngoài ăn gì đã rồi lại quay về đây."

Sáng sớm nay bọn họ tới công ty, xử lý xong chuyện liền tới bệnh viện ngay, qua suốt một ngày đến nước còn chưa uống chứ đừng nói là đồ ăn. Có lẽ còn phải chờ một đêm nữa, anh thì không sao, nhưng anh không thể để Quý Miên Miên nhịn đói được.

Quý Miên Miên nhìn Mộ Dung phu nhân, cô lo lắng nói: "Nếu không anh đi mua giúp em đi, em ở lại với mẹ."

Mộ Dung Miên lắc đầu: "Em ở lại cũng vô dụng thôi, chúng ta đi tới chỗ gần đây thôi, sẽ về ngay."

Quý Miên Miên gật đầu: "Vậy... cũng được."

Cô gọi một y tá, nhờ cô ta ở lại đây cùng Mộ Dung phu nhân.

Mộ Dung Miên đưa Quý Miên Miên tới một nhà ăn gần đó, gọi hai phần bít tết và súp.

Quý Miên Miên quệt miệng, nói: "Em thật sự không thíc ăn cơm tây, bít tết này dù rất ngon nhưng em vẫn cảm thấy chẳng thể nào ăn nổi."

Mộ Dung Miên dùng dao cắt bít tết của cô thành từng miếng nhỏ, dùng dĩa

xiên một miếng đút cho cô, nói: "Cho tới bây giờ, mọi chuyện đã phát triển đúng theo dự liệu rồi, chúng ta sớm có thể quay về."

Nghĩ đến đây, Quý Miên Miên lập tức phấn chấn tinh thần, cô dùng sức nhai bít tết, nói: "Đúng, mau trở về, chờ sau khi trở về rồi có thể ăn sườn xào chua ngọt, gà quay ngũ vị, hôm hùm cay, thịt nướng... a, em nghĩ thôi đã thấy nướng miếng chảy ra rồi."

Mộ Dung Miên xoa xoa tóc cô: "Ngày mai về anh sẽ làm cho em ăn, đêm nay còn phải thức nữa."

Quý Miên Miên gật đầu: "Vâng..."

Ăn cơm xong, hai người mang theo đồ ăn về cho Mộ Dung phu nhân.

Hai người vừa ra khỏi nhà ăn, Quý Miên Miên liền lơ đễnh thấy phu nhân Jones đã khôi phục lại vẻ tao nhã, cao quý, đang kéo tay một lão nhân đầu tóc bạc trắng, nụ cười tươi đầy vẻ nịnh nọt.

Quý Miên Miên sờ sờ cằm: "Người đàn bà này thật là một ngày cũng không bỏ được cái thói mất nết."

Mộ Dung Miên châm biếm: "Bà ta sung sướng chẳng được mấy ngày nữa đâu."

Quý Miên Miên đột nhiên nhớ ra một chuyện, cô bảo Mộ Dung Miên dừng xe, tìm được mấy người ăn mày bên đường và cho họ ít tiền.

Chờ cô quay lại xe, Mộ Dung Miên hỏi: "Em bảo họ làm gì thế? Còn không để anh xuống cùng em nữa."

Quý Miên Miên hai mắt vụt sáng, nói: "Bảo bọn họ lột quần áo của con mụ kia ra, bà ta thích trêu lẳng lơ với đàn ông như thế thì chúng ta giúp bà ta một chút thôi mà."

Mộ Dung Miên véo véo mũi cô đầy sủng nịnh.

Trở lại bệnh viện, Mộ Dung Miên khuyên Mộ Dung phu nhân ăn một ít, bà lắc đầu không nói.

"Mẹ, mẹ ăn một chút đi, mẹ như thế thì chỉ sợ ba còn chưa khỏe thì mẹ đã ngã gục rồi."

“Mẹ không sao.”

Quý Miên Miên bất đắc dĩ.

Một đêm này cực kỳ dài, Quý Miên Miên tới gần sáng thì không thức nổi nữa, tựa vào người Mộ Dung Miên ngủ quên luôn.

Đến khi cô tỉnh lại thì trời bên ngoài đã gần sáng.

Quý Miên Miên duỗi thắt lưng, một đêm cuối cùng cũng qua đi, coi như Mộ Dung Chí Hoành đã vượt qua được cửa tử rồi đúng không?

Nghĩ thế, tâm tình căng thẳng của cô cũng thả lỏng ra không ít.

Không ngờ, chuông trong phòng bệnh đột nhiên reo lên báo nguy, Mộ Dung Chí Hoành một lần nữa bị đẩy vào phòng cấp cứu, nửa giờ sau đèn mới tắt, bác sĩ đi ra.

Quý Miên Miên chỉ nghe thấy ông ấy nói: “Xin lỗi, chúng tôi đã cố hết sức rồi...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1847: Cuối Cùng Ông Ấy Vẫn Rời Đi

Áo khoác của Mộ Dung Miên trên người Quý Miên Miên không biết rơi xuống đất từ khi nào.

Cô có cảm giác thanh âm của bác sĩ đó càng lúc càng xa, cô chỉ nhìn thấy miệng ông ta mấp máy nhưng lại không thể nghe thấy gì.

"Lão tiên sinh chống chọi được tới bây giờ đã là một kỳ tích rồi, hơn nữa hôm qua ông ấy còn bắt chúng tôi tiêm thêm thuốc vào để kiên trì tuyên bố xong di chúc của mình. Thân thể ông ấy không thể nào gánh vác được lượng thuốc lớn như thế, bây giờ... chúng tôi cũng bất lực rồi. Xin hãy nén bi thương."

Bác sĩ cúi người chia buồn với họ.

Mộ Dung Chí Hoành đã không còn phản ứng gì với các thiết bị kiểm tra sinh mệnh nữa, ông ấy kiên trì sống qua nhiều ngày như thế, rốt cuộc cũng không qua được một đêm này.

Quý Miên Miên quay đầu nhìn Mộ Dung Miên, sắc mặt anh bình tĩnh, bình tĩnh, dường như là đã sớm xác định kết quả này rồi, không có gì kỳ quái cả, cũng không có vẻ thương tâm khổ sở gì.

Mộ Dung Chí Hoành sống hay chết cũng không liên quan nhiều tới họ.

Nhưng dù sao cũng đã ở chung với nhau một thời gian, ông ấy cũng không phải người đại gian đại ác gì, chỉ là một ông lão hay mềm lòng, đôi khi lương thiện tới mức hồ đồ mà thôi.

Đối với ông ấy, Quý Miên Miên không cảm thấy chán ghét gì. Một lão nhân nói chết là chết, trong lòng cô cực kỳ khó chịu.

Trước đây, Quý Miên Miên thấy lão nhân này rất kiên cường, lần nào cũng có thể tai qua nạn khỏi, lần này hẳn là sẽ không sao.

Nhưng ai mà ngờ được, lần này ông ấy không còn may mắn như thế nữa.

Kỳ thật cuộc sống luôn là thế, thế sự vô thường, nhân sinh khó liệu, chẳng ai dám chắc được hôm nay mình nhắm mắt lại thì ngày mai còn có thể mở ra

hay không?

Trong lòng Quý Miên Miên thấy đắng nghét, khóe môi giật giật định nói gì thì bên tai lại vang lên một tiếng kinh hô: “Phu nhân, phu nhân...”

Quý Miên Miên vội vàng xoay người, chỉ thấy Mộ Dung phu nhân đã ngất đi.

Mộ Dung phu nhân luôn trầm mặc suốt một đêm, hiện giờ nghe được tin này thì đã không thể chống đỡ được nữa, lập tức ngã xuống.

Quý Miên Miên bất chấp kinh ngạc, vội vàng chạy nhanh lại đỡ Mộ Dung phu nhân lên, chân tay bà lạnh lẽo, hơi thở yếu ớt, Quý Miên Miên kêu lên: “Mau, bác sĩ mau tới xem...”

Bác sĩ mau chóng ra lệnh cho y tá đưa Mộ Dung phu nhân và phòng bệnh, sau khi kiểm tra xong cho bà liền tiêm một mũi.

Bác sĩ nói: “Phu nhân bị kích thích quá lớn, bi thương quá độ nên mới ngất đi. Mũi tiêm này có tác dụng an thần, hy vọng bà ấy có thể nghỉ ngơi tốt một chút.”

Mộ Dung Miên nói: “Cảm ơn bác sĩ.”

Một đêm không ngủ, ánh mắt anh đầy tơ máu, thanh âm hơi khàn, cả người nhìn rất tiều tụy.

Bác sĩ cảm thấy kỳ quái trong lòng, vì sao cha ruột mất mà Randy lại không hề thương tâm quá mức như một người con hay biểu hiện chứ?

Nhưng thấy anh tiều tụy như thế, bác sĩ đại khái có thể đoán, mẹ anh vì đã thương tâm quá độ nên mới ngất đi, nếu anh cũng ngã xuống thì không phải nhà Mộ Dung sẽ càng thêm rối loạn hay sao?

Nghĩ vậy, bác sĩ cảm thấy người thanh niên trước mắt này thực sự rất có trách nhiệm, biết lấy đại cục làm trọng, nén nỗi đau mất cha, cưỡng chế chống đỡ đại cục, thật sự là rất tốt.

Nếu Mộ Dung Miên biết bác sĩ đang nghĩ cái gì trong lòng thì nhất định anh sẽ nói một câu: ông suy nghĩ quá nhiều rồi.

Bác sĩ thở dài một tiếng: “Thiếu gia Randy, xin đừng quá thương tâm. Dù

sao sức khỏe của tiên sinh cũng quá yếu rồi, ra đi với ông ấy mà nói cũng là một giải thoát. Hãy chuẩn bị lo hậu sự cho lão tiên sinh đi thôi.”

Mộ Dung Miên gật đầu: “Tôi biết rồi, sẽ chuẩn bị ngay.”

--- O ---

Chương 1848: Bà Ấy Nhất Định Rất Yêu Chồng Mình

Sau khi bác sĩ rời đi, Mộ Dung Miên đi đến bên người Quý Miên Miên, ngồi xuống và ôm lấy vai cô.

Hai người đều không nói gì, trời bên ngoài đã sáng rõ, thần vũ mỏng manh vẫn chưa tán đi hết.

Quý Miên Miên dựa đầu vào bả vai Mộ Dung Miên, Mộ Dung phu nhân nằm trên giường nhắm nghiền hai mắt, nước da trắng nhợt, mày chau lại, cho dù đang lâm vào hôn mê nhưng nét thống khổ trên mặt cũng không tán đi.

Quý Miên Miên cảm khái: “Mộ Dung phu nhân thực sự là rất yêu thương Mộ Dung tiên sinh, nếu có thể cởi bỏ hiểu lầm sớm một chút thì tốt rồi.”

Nếu hiểu lầm có thể được cởi bỏ sớm thì sẽ tránh được nhiều ngày giày vò nhau như thế.

Vợ chồng sợ nhất không phải là cãi nhau, mà là ngay cả cãi nhau cũng không có, chỉ có tự lạnh lùng, tự phong bế bản thân với đối phương.

Rõ ràng hai người rất yêu nhau nhưng lại tra tấn nhau, làm cho mối quan hệ càng ngày càng bất hòa, may mắn thì chờ khi hiểu lầm tan đi, một lần nữa lại hòa hảo với nhau. Nhưng nếu bất hạnh thì tình cảm dù có đi tới tận cùng cũng sẽ kiên quyết không quay đầu.

Hai vợ chồng Mộ Dung phu nhân chính là như thế, cũng không biết có thể coi là may mắn hay bất hạnh nữa, hiểu lầm đã được giải nhưng lại vĩnh viễn cách xa, không thể nào gặp lại nhau lần nữa.

Ngón tay Mộ Dung Miên nhẹ nhàng xoa xoa bả vai cô, anh nói: “Cho nên, đây chính là tấm gương cho chúng ta.”

Quý Miên Miên lập tức quay đầu nhìn anh: “Em vĩnh viễn sẽ không lừa gạt anh, chỉ có anh...”

Mộ Dung Miên cúi đầu để trán mình chạm vào trán cô: “Anh cũng sẽ không.”

“Thật sao?”

"Thật."

Quý Miên Miên cười ngọt ngào với anh: "Nếu anh dám giấu giếm em, em sẽ không tha cho anh."

Mộ Dung Miên ôm lấy eo cô: "Anh thề, tuyệt đối sẽ không, chuyện cũng xong rồi, chờ bà ấy khỏe lại, chính thức tiếp quản nhà Mộ Dung, chúng ta sẽ về nước."

Quý Miên Miên cũng rất muốn trở về, nhưng lòng cô lại đang phát sầu vì một chuyện khác: "Nhưng chúng ta lấy cớ gì để đi chứ?"

Mộ Dung Chí Hoành vừa mới chết, Mộ Dung phu nhân chịu đả kích lớn, thế nào nhà Mộ Dung cũng sẽ loạn lên một thời gian.

Nếu bây giờ bọn họ rời đi thì rất không tốt.

"Nhiều lý do mà, có anh ở đây, chuyện này không thành vấn đề."

Quý Miên Miên gật đầu: "Cứ chờ Mộ Dung phu nhân hoàn toàn nắm giữ được nhà Mộ Dung đã rồi chúng ta hãy đi, bằng không đám thân thích của nhà này sẽ lại vồ tới, bà ấy sẽ không chống đỡ nổi đâu."

"Được, tối hôm qua em cũng chưa được nghỉ ngơi rồi, mệt lắm đúng không, em tới giường ở phòng bên cạnh ngủ một giấc đi, anh ở đây trông."

"Không cần, em không sao, mắt anh đỏ như thế, anh mới cần phải nghỉ ngơi."

"Cũng không được, sao anh có thể đi ngủ mà bỏ lại vợ anh được, em không đi thì anh cũng không đi."

Hai người nói chuyện, thời gian chậm rãi trôi đi, mặt trời ló dạng, sương mù tan nhanh, trời hôm nay có lẽ rất sáng sủa, trong lành.

Mộ Dung phu nhân hôn mê tới tận 5 giờ sau mới tỉnh.

Lúc bà mở mắt ra, nhìn trần nhà màu tuyết trắng thì sửng sốt một hồi, nâng tay lên nhìn kim tiêm trên mu bàn tay, lại nhìn thấy Quý Miên Miên đang trông mình ở bên cạnh.

Cô chống tay lên giường, đang gật gà gật gù.

Quý Miên Miên đang buồn ngủ ở một bên, nghe thấy có tiếng động liền tỉnh lại, Mộ Dung phu nhân đã ngồi đậy cô vội vàng đỡ lấy bà: “Mẹ tỉnh rồi, cảm thấy thế nào? Con đi rót cho mẹ chén nước nhé?”

Mộ Dung phu nhân giữ tay cô kéo lại: “Mẹ không sao. Randy đâu?”

Quý Miên Miên liếm liếm khóe miệng, nói: “Hậu sự của tiên sinh cần an bài, anh ấy đi... giải quyết rồi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1849: Lạnh Như Một Tảng Băng, Không Hề Có Chút Ấm Áp Nào

Mộ Dung Chí Hoành chết không phải chuyện nhỏ, liên quan tới toàn bộ gia tộc và tập đoàn, lễ tang, phần mộ, còn có địa điểm tổ chức phúng viếng đều phải sắp xếp cho tốt.

Mộ Dung phu nhân gật gật đầu: “Vất vả cho con rồi.”

“Không có gì, không có gì... Đây là chuyện nên làm mà.” Quý Miên Miên cẩn thận quan sát biểu tình của Mộ Dung phu nhân, phát hiện vẻ mặt bà ấy ngoài tiều tụy cũng không có quá nhiều đau thương thì trong lòng càng thêm lo lắng. Cô đã từng trải qua cảm giác đau đớn tới tê tâm liệt phế này rồi nên cô hiểu, bên ngoài càng bình tĩnh thì trong lòng càng xót xa.

Cái chết của Mộ Dung tiên sinh chính là một đả kích trí mạng với Mộ Dung phu nhân.

Mộ Dung phu nhân vươn tay định rút kim tiêm ra, Quý Miên Miên vội vàng ngăn cản: “A, phu nhân, không được đâu, còn chưa truyền nước xong mà.”

“Mẹ không sao, không cần truyền dịch.” Mộ Dung phu nhân cố ý muốn nhổ ra.

Quý Miên Miên đè lại: “Phu nhân, xin bà đợi chút, con gọi y tá và giúp mẹ lấy kim ra, mẹ cứ chờ chút nhé!”

Kết quả, cô vừa mới quay đi, Mộ Dung phu nhân đã tự mình rút kim tiêm ra rồi, Quý Miên Miên cảm thấy thật nhức đầu.

Mộ Dung phu nhân muốn xuống giường, Quý Miên Miên lập tức đưa tay ra đỡ: “Mẹ muốn đi đâu, một ngày nay mẹ đã chưa ăn gì rồi, chúng ta đi ăn gì đã nhé?”

Thân thể Mộ Dung phu nhân rất yếu, từ hôm qua tới giờ đều chưa ăn gì vào bụng, hơn nữa vì quá bi thương nên thân thể đã suy yếu tới mức không thể chống đỡ nổi nữa.

Mộ Dung phu nhân khẽ lắc đầu: “Không sao, mẹ không đói, bây giờ ông ấy chắc còn đang ở nhà xác, mẹ muốn đi nhìn ông ấy một lần.”

Quý Miên Miên trong lòng nghẹn ngào: “Phu nhân, Mộ Dung lão tiên sinh đã...”

“Mẹ biết, ông ấy chết rồi.” Giọng của Mộ Dung phu nhân rất khẽ, cơ hồ không thể nghe rõ được.

Trong lòng Quý Miên Miên rất khó chịu, đối với tâm tình hiện tại của Mộ Dung phu nhân nhân cô cực kỳ thông cảm, vì chỉ có những người đã từng trải qua chuyện này mới có thể cảm nhận được nỗi đau mà người ngoài không thể tưởng tượng ra nổi. “Mẹ... hãy nén bi thương.”

Khóe môi của Mộ Dung phu nhân hơi nhếch lên tạo thành một nụ cười ảm đạm: “Đúng thế, nén bi thương, không thì có thể thế nào đây?”

Ông ấy mang theo tiếc nuối mà chết đi, bởi vì cuối cùng bà không tới trước mặt ông ấy, không thể nói với ông ấy một câu gì.

Quý Miên Miên đỡ Mộ Dung phu nhân đi tới nhà xác, rốt cuộc bà cũng nhìn thấy thi thể của Mộ Dung Chí Hoành.

Mộ Dung Miên biết sau khi tỉnh lại bà ấy sẽ muốn gặp chồng mình nên đã cho người giúp Mộ Dung Chí Hoành sửa sang lại cơ thể, mặc bộ Âu phục màu xanh đen mà lúc còn sống ông ấy hay mặc, thắt caravat, tóc chải chỉnh tề, túi áo ngực bên trong còn có một cái đồng hồ quả quýt.

Mộ Dung phu nhân nhận ra bộ Âu phục này, đó là bộ mà bà đã mua cho ông, ngay cả chiếc đồng hồ kia cũng là do bà tự tay chọn.

Chiếc đồng hồ ấy là vật mà lúc còn sống Mộ Dung Chí Hoành luôn mang bên người, là vật bất ly thân của ông.

Nhưng bộ Âu phục mà ông từng mặc rất vừa vặn này bây giờ rất rộng. Sau khi ông phát bệnh, cả người nhanh chóng lâm vào già nua, gầy yếu, từ một người đàn ông cao lớn anh tuấn trở thành một lão nhân chỉ còn da bọc xương.

Mộ Dung phu nhân nhìn thi thể của Mộ Dung Chí Hoành, bà đã không còn biết cảm giác bi thương là thế nào nữa, đại khái là đau tới mức tê liệt rồi.

Tâm lý học có nói, con người đến lúc đau khổ tới cực điểm, cơ thể không thừa nhận nổi nỗi đau này nữa thì sẽ tự động phong bế mọi xúc cảm lại.

Bà vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve trên mặt Mộ Dung Chí Hoành, nói: “Em tới rồi... Em tới rồi...”

Thân thể ông đã lạnh thấu, cứng ngắc, ngón tay sờ lên không khác gì như đang vuốt ve một tảng băng, không hề có chút hơi ấm nào.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1850: Mẹ Chỉ Còn Có Con

Ánh mắt của Mộ Dung phu nhân cay xè như có bụi bay vào mắt, bà nói: “Anh nói sẽ bồi thường cho em nhưng anh lại phụ em, anh chưa từng làm được một chuyện gì mà anh hứa cả...”

Thanh âm của bà khàn khàn, mỗi câu nói đều thô ráp như người ta chà thân thể mình lên sàn nhà, khiến cho người ta có cảm giác đau đớn khôn tả.

Trong nhà xác rất lạnh, Quý Miên Miên lạnh tới mức run lẩy bẩy, thanh âm của Mộ Dung phu nhân càng làm cho cô thấy khổ sở trong lòng.

Cuộc đời này, đau khổ nhất chính là cùng người mình yêu sinh ly tử biệt.

Quý Miên Miên ôm lấy người Mộ Dung phu nhân. Một người bình thường như cô ở trong này một lúc còn không chịu nổi, huống chi là Mộ Dung phu nhân đang rất suy yếu, đã rất lâu rồi bà ấy chưa ăn gì.

Cô nói: “Phu nhân, chúng ta ra ngoài đi thôi.”

Mộ Dung phu nhân lắc đầu: “Mẹ muốn ở đây với ông ấy một lúc. Lúc ông ấy còn sống mẹ không thể tới gặp ông ấy, mẹ nghĩ ông ấy còn có thể chống đỡ được, nhưng mà... mẹ không ngờ ông ấy lại nhẫn tâm mà ra đi như thế.”

Quý Miên Miên ngẫm lại rồi nói: “Phu nhân, dù thế nào thì hiểu lầm giữa mẹ và tiên sinh cũng đã được giải khai rồi, ít nhất mẹ cũng biết ông ấy luôn yêu mẹ, không phải phu nhân Jones kia, mẹ trả giá bao nhiêu năm thế cũng không hề uổng phí. Tiên sinh... ông ấy không lừa mẹ, mẹ đã biết rồi mà.”

“Đúng thế, ông ấy không gạt mẹ, không hề gạt mẹ.”

“Cứ ra ngoài trước đi phu nhân à, giờ mẹ cần phải ăn gì đó. Con nghĩ tiên sinh cũng không muốn thấy mẹ thế này đâu. Đi thôi...”

Lời này của Quý Miên Miên rốt cuộc cũng xúc động được tới Mộ Dung phu nhân, một lúc sau, rốt cuộc cô cũng đưa được bà ra khỏi nhà xác.

Sau khi đi ra liền gặp Mộ Dung Miên, anh mang đồ ăn cho hai người.

Mộ Dung phu nhân lắc đầu, bà ăn không vào.

Quý Miên Miên nói: "Cố gắng ăn một chút thôi, tiên sinh hy vọng có thể nhìn thấy mẹ sống một cuộc sống thật tốt."

Được Mộ Dung Miên khuyên bảo, rốt cuộc bà cũng ăn được một chút.

Chờ bà ăn xong, bác sĩ kiểm tra thấy tình trạng sức khỏe của bà đã có chuyển biến tốt mới lấy ra một phong thư, đưa cho bà: "Phu nhân, đây là... thư tôi tìm được dưới gối của tiên sinh, là viết cho bà. Một tháng vừa rồi, mỗi lần tiên sinh khỏe lại một chút là đều lấy bút ra viết thư, phong thư này phải viết rất nhiều lần mới xong."

Mộ Dung phu nhân run rẩy cầm lấy lá thư, bà cơ hồ đã quên cả thở rồi.

Chữ viết trên thư rất lộn xộn, có thể thấy được người cầm bút viết thư này tay yếu tới mức nào.

Thật lâu sau, xem thư xong, Mộ Dung phu nhân dần dần co rúm người lại, Quý Miên Miên định tiến lên an ủi bà nhưng bác sĩ lắc đầu.

Lát sau, cô nghe thấy tiếng khóc nghẹn ngào của Mộ Dung phu nhân, sau đó tiếng khóc càng lúc càng to hơn, đến cuối cùng trở thành gào khóc như một đứa trẻ.

Bà nói: "Em hối hận, em hối hận rồi... Em không nên không đến thăm anh, em không nên nghi ngờ anh... Em thật sự hối hận..."

Quý Miên Miên nghe Mộ Dung phu nhân khóc thì cực kỳ khó chịu, nước mắt cũng rơi xuống từ lúc nào.

Cô giật nhẹ cánh tay của Mộ Dung Miên.

Mộ Dung Miên cúi đầu nhìn thấy nước mắt trên mặt cô thì vươn tay ôm cô vào lòng: "Anh sẽ không rời khỏi em."

Quý Miên Miên nói bằng giọng mũi nghèn nghẹt: "Đi an ủi bà ấy một chút đi."

Mộ Dung Miên lau nước mắt cho cô: "Vậy em đừng khóc nữa."

Quý Miên Miên gật đầu.

Mộ Dung Miên đi tới trước mặt Mộ Dung phu nhân: "Người đã chết không

thể sống lại.”

Nhưng anh vừa nói xong, Mộ Dung phu nhân liền đột nhiên ôm chầm lấy anh, khóc lớn: “Randy, mẹ chỉ còn con, mẹ chỉ còn có mình con...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1851: Nếu Thời Gian Có Quay Trở Lại

Nhìn thấy cảnh ấy, Quý Miên Miên liền ngây dại, không thể nào...

Suy nghĩ duy nhất trong lòng cô lúc ấy là: con để chồng mình an ủi mẹ không phải để mẹ đào góc tường nhà con đâu nha, nếu mẹ có làm, con cũng sẽ không chút nào đồng tình mà sẽ xông vào tính sổ đó.

Mộ Dung phu nhân ôm chầm lấy Mộ Dung Miên, giống như nghĩ anh là cọng cỏ duy nhất có thể cứu mạng của bà.

Tiếng khóc của bà khiến người nghe cảm thấy vô cùng chua xót, nhưng bản thân Quý Miên Miên hiện lại không thể nào đồng tình được.

Cô cảm thấy vô cùng sốt ruột, muốn xông vào đẩy Mộ Dung phu nhân ra nhưng bác sĩ vẫn đang ở đây, nếu cô làm như vậy sẽ khiến người ngoài thấy kỳ quái.

Bác sĩ cảm khái nói: “Phu nhân thật đáng thương, đứa con này là chỗ dựa duy nhất chống đỡ cho bà ấy.”

Quý Miên Miên cắn môi, không lẽ Mộ Dung phu nhân thật sự nghĩ rằng Mộ Dung Miên là con ruột của bà, vì thế nên mới không khống chế được bản thân mình?

Càng nhìn cảnh Mộ Dung phu nhân khóc đến mức sắp không thở nổi nữa, cô càng cảm thấy ý tưởng này là chuẩn xác.

Dù sao, Mộ Dung phu nhân thật sự yêu thương Mộ Dung tiên sinh, làm sao bà có thể coi trọng Mộ Dung Miên nhanh như thế được?

Quý Miên Miên cúi đầu, suy nghĩ vừa rồi khiến cô cảm thấy thật hổ thẹn, cô cảm thấy mình thấy đáng khinh, tại sao lại có thể nghĩ như vậy chứ.

Mộ Dung phu nhân thật đáng thương, vì bi thương quá đỗi mà thần trí không còn minh mẫn, thế nên mới có thể quên mất chuyện đứa con thực sự của mình đã chết, thêm vào đó, gương mặt của Mộ Dung Miên giả mạo này với đứa con của bà lại vô cùng giống nhau, bà có nhận lầm cũng không phải chuyện kỳ quái gì.

Quý Miên Miên thở dài, đừng suy nghĩ vớ vẩn nữa.

Mộ Dung Miên bị Mộ Dung phu nhân ôm chặt cũng bất động, không hề nhúc nhích.

Bác sĩ thấy có điểm kỳ lạ, nếu là người bình thường, giờ phút này hẳn phải là ôm lấy mẫu thân của mình an ủi rồi.

Quý Miên Miên vô tình trông thấy biểu hiện nghi ngờ trên gương mặt bác sĩ, lại nhìn sang tư thế của Mộ Dung Miên liền lập tức đoán ra, vội vàng nói: "Không ổn rồi, kể từ lần trước bị ngã ngựa, thân thể Randy còn chưa khôi phục lại hoàn toàn, giờ mẹ tôi lại ôm cổ anh ấy chặt như vậy, bác sĩ, ông xem mặt anh ấy hình như đỏ lên rồi..."

Bác sĩ cũng để ý thấy gương mặt Mộ Dung Miên quả thực hơi đỏ, ông ta không hề nghi ngờ, liền lập tức tiến tới: "Phu nhân, trước hết buông ra đã... thiếu gia Randy sắp không thể thở được rồi."

Quý Miên Miên dùng sức, mạnh mẽ gỡ tay của Mộ Dung phu nhân, giải cứu Mộ Dung Miên thoát ra, anh liền ôm cổ ho khan vài tiếng.

Để ngăn cản bà tiếp tục ôm lấy Mộ Dung Miên, Quý Miên Miên lại gần, giữ chặt tay của Mộ Dung phu nhân, nói: "Mẹ, con biết người rất thương tâm, mẹ, không sao, ba đi rồi, người còn có con, có Randy, chúng con đều ở bên mẹ, mẹ hãy yên tâm."

Mộ Dung phu nhân mắt đẫm lệ, nhìn Quý Miên Miên nói: "Đúng vậy, còn có các con, các con..."

Quý Miên Miên sửng sốt, thế này... Không lẽ bà ấy cho rằng chồng cô là con ruột của bà, cũng đem cô con dâu giả mạo là cô trở thành người thân luôn rồi?

Chuyện này có vẻ không khoa học chút nào đi?

Quý Miên Miên nghi hoặc, tuy nhiên cảm xúc ấy cô cũng chỉ giữ chặt trong lòng: "Mẹ, hẳn là ba hy vọng sau khi ba đi rồi, mẹ có thể tiếp tục sống tốt, không cần quá đỗi bi thương."

Vừa rồi cô thoáng nhìn thấy Mộ Dung Chí Hoành để lại cho Mộ Dung phu nhân một phong thư, trên đó viết, nếu có một ngày ông ấy ra đi, hy vọng bà có thể tiếp tục sống thật hạnh phúc - vui vẻ.

Đôi mắt Mộ Dung phu nhân sưng đỏ, bà nhắm mắt lại, nước mắt theo khóe mắt không ngừng chảy xuống.

Bà lẩm bẩm nói: “Mẹ thật sự hối hận, nếu mẹ có thể chủ động hỏi ông ấy, nếu chịu lắng nghe ông ấy sớm một chút thì tốt rồi...”

Quý Miên Miên thở dài, trên đời này làm sao có nhiều chữ “nếu” như vậy.

Tất cả mọi chuyện nếu đều biết trước như vậy thì đã không làm, nếu thời gian có thể quay trở lại, trên đời này cũng sẽ không nhiều chuyện tiếc nuối đến vậy.

--- O ---

Chương 1852: Miên Miên, Các Con Ở Lại Đi!

Cô biết trong tình huống này, cho dù có nói với Mộ Dung phu nhân bao nhiêu lời an ủi, cũng chưa chắc bà đã nghe thấy.

Quý Miên Miên ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Miên, thấy sắc mặt anh đã gần khôi phục lại như bình thường, có điều thần sắc có vẻ không được tốt lắm.

Bác sĩ thấy Mộ Dung Miên không có vấn đề gì, nói thêm vài câu với anh rồi rời mới đi.

Quý Miên Miên cảm thấy tình trạng của Mộ Dung Miên không có vấn đề gì nữa mới lặng lẽ vươn tay nắm lấy tay anh, dùng ánh mắt hỏi anh.

Mộ Dung Miên nhìn cô mỉm cười, nắm lấy tay cô nói: “Anh không sao.”

Anh nhìn Mộ Dung phu nhân nói: “Nếu bà đã tỉnh, chúng tôi nên quay lại thôi, còn cần chuẩn bị cho tang lễ nữa.”

Mộ Dung phu nhân nhìn thấy anh, bờ môi run run, nước mắt vẫn chảy: “Randy...”

Mộ Dung Miên ngắt lời bà, nói: “Tôi biết bà thương tâm, nhưng người chết cũng đã chết rồi, sẽ không sống lại được nữa, rất nhiều việc, nhiều người đều như vậy, một khi đã làm sai thì cũng không có khả năng cứu vãn, hối hận cũng vô dụng thôi.”

Quý Miên Miên nghe lời này có chút không hiểu gì, cô chỉ cảm thấy lời của Mộ Dung Miên có chút... hình như có ý tứ gì đó khác, có vẻ không đơn giản là chỉ nói về Mộ Dung tiên sinh.

Cô cắn môi, trong lòng nghi ngờ. Tuy nhiên, nói lời này với một góa phụ còn đang chìm trong bi thương hình như có hơi ác độc, liệu có thể kích thích Mộ Dung phu nhân hay không?

Quý Miên Miên quay lại, đang nghĩ muốn nói vài câu để trấn an Mộ Dung phu nhân thì thấy vẻ mặt cô đơn của bà: “Đúng vậy, hối hận... Có hối hận cũng chẳng ích gì nữa.”

Quý Miên Miên nhức đầu, cô cảm thấy bản thân mình ở đây rất dư thừa.

Mộ Dung Miên kéo Quý Miên Miên lại: “Đi, về thôi, từ hôm qua đến giờ em cũng không được nghỉ ngơi rồi, cũng không được ăn uống tử tế, em có mệt không?”

Quý Miên Miên lắc đầu: “Em không sao, thân thể em vẫn ổn, nhưng phu nhân... bà ấy...”

Mộ Dung Miên ngăn cản ánh mắt của cô, nói: “Bà ấy không sao, đi thôi.”

Anh lôi kéo Quý Miên Miên rời đi, cô xoay người nhìn Mộ Dung phu nhân: “Phu... phu nhân...”

Mộ Dung phu nhân nhìn bọn họ, bi thương trong mắt càng thêm nồng đậm, Quý Miên Miên cảm thấy trên người bà tỏa ra một loại cảm giác tang thương vô cùng thê lương.

Đây không phải là lần đầu tiên cô cảm thấy ánh mắt Mộ Dung phu nhân nhìn Mộ Dung Miên có điểm không đúng.

Trước kia, khi cảm nhận được điều này, cô chỉ nghĩ là bà ấy nhìn bộ dạng của Mộ Dung Miên là nhớ đến đứa con đã chết của mình, nhưng hôm nay...

Quý Miên Miên lắc đầu, aizz, bỏ đi, cô cũng không hiểu nổi, tốt nhất là không suy nghĩ nữa.

Trở về nhà Mộ Dung, họ liền bắt đầu bận rộn chuẩn bị cho tang lễ, hai ngày sau, trạng thái của Mộ Dung phu nhân cuối cùng cũng đã tốt hơn một chút.

Linh đường để phúng viếng được đặt trong nhà, rất nhiều người liên tục đến đây, Quý Miên Miên đứng cạnh Mộ Dung phu nhân.

Buổi tối, có khi Mộ Dung phu nhân ngồi ở linh đường cả một đêm.

Quý Miên Miên tận mắt thấy bà mấy ngày nay nhanh chóng trở nên gầy yếu, lo lắng bà sẽ không trụ được, liền khuyên nhủ: “Phu nhân, con biết người tiếc nuối khó lòng vượt quá, nhưng dù sao người cũng phải nhìn về phía trước, gia tộc Mộ Dung lớn như vậy, còn có tập đoàn đều đang chờ đợi người, chúng con sớm muộn gì cũng về nước, nếu giờ người ngã xuống, những gì lão tiên sinh để lại cho người biết làm sao bây giờ? Chẳng lẽ, thật sự để cho những người đó cướp đoạt mất sao?”

Cô vốn định dùng những lời này để kích thích ý chí chiến đấu của Mộ Dung

phu nhân, lại không nghĩ đến Mộ Dung phu nhân lại ôm chặt cánh tay cô: “Các con ở lại có được không?”

“A? Dạ?”

“Ở lại thêm đi, các con ở lại đi, mọi thứ trong nhà này, tất cả đều giao cho các con, ở lại đi...”

Quý Miên Miên khiếp sợ, trời ạ, Mộ Dung phu nhân biến giả thành thật ư? Đưa đứa con giả thành đứa con thật?

--- O ---

Chương 1853: Hai Chúng Con Là Hàng Giả Mà!

Đầu óc Quý Miên Miên thật sự không phải để dùng trong trường hợp đặc biệt như thế này, nhưng cô cũng hiểu được lời này của Mộ Dung phu nhân không phải là tùy tiện nói ra, bà ấy nói thật.

Khi bà nói chuyện, ánh mắt nhòa lệ, giọng nói chân thành tha thiết giống như một dạng cầu xin.

Quý Miên Miên là cô gái nhỏ thiện lương hay mềm lòng, đối với kẻ xấu, cô đương nhiên sẽ không hạ thủ lưu tình, nhưng khi đối mặt với người như Mộ Dung phu nhân, cô thật sự rất dễ mềm lòng, nhìn ánh mắt của đối phương, lời cự tuyệt đang chực bật ra ở khóe môi lại không thể nào nhẫn tâm nói được.

Mộ Dung phu nhân nắm chặt tay Quý Miên Miên: "Miên Miên, ta cầu xin con có được không? Cả con cùng Randy đều ở lại, ở lại được không, mọi thứ ở nơi này tất thảy ta đều để lại cho các con, chỉ cần các con có thể ở lại."

Nhiều mũi tên như vậy, đương nhiên ý chí của Quý Miên Miên cũng bị đập tan thành nhiều mảnh.

Nhưng mà cô lại càng muốn về nhà, ở nhà còn có ba mẹ đang chờ cô.

Quý Miên Miên liếm liếm môi, nói chuyện: "Phu nhân, chuyện này... chuyện này... Không được, chúng con..." Vẻ mặt Quý Miên Miên khó xử: "Thân phận của chúng con người ngoài không biết thì thôi, nhưng người thì biết rõ, chúng con đều là đồ giả... Chúng con không phải người nhà Mộ Dung, chúng con không thể nhận được..."

Không công không hưởng lộc, lời này không phải là nói suông.

Nghiêm túc mà nói, cô theo Mộ Dung Miên tới nơi này là để báo đáp ân tình của Mộ Dung phu nhân đã cứu mạng Mộ Dung Miên, vì thế bà ấy không thiếu nợ Mộ Dung Miên cái gì cả.

Bọn họ đương nhiên cũng không thể vô duyên vô cớ nhận nhiều tiền tài như vậy được, Quý Miên Miên cảm thấy mình phù hợp với cuộc sống gia đình bình thường, đơn giản hơn, cuộc sống của nhà giàu có thế này thật sự không phù hợp với cô.

Mộ Dung phu nhân lắc đầu, nói: “Không phải, con hãy nghe ta nói...”

Bà còn chưa dứt lời, Quý Miên Miên đã chặn ngang, nói: “Phu nhân, con biết người đang lo lắng điều gì, người yên tâm, chúng con sẽ giúp người bố trí thỏa đáng mọi việc, sẽ đưa những người âm mưu gây rối dọn dẹp sạch sẽ, chờ đến sau khi người có thể hoàn toàn nắm giữ gia tộc Mộ Dung thì chúng con mới rời đi, con đã bàn bạc với anh ấy rồi, chúng con sẽ không bỏ người lại mà ra đi đâu.”

Quý Miên Miên nghĩ rằng Mộ Dung phu nhân sợ rằng hai người bọn họ nói đi là đi luôn, chỉ để mình bà ở lại, nếu những người kia lại đánh đến đây, bà sợ mình không thể đánh trả được.

Cho nên, Quý Miên Miên hứa chắc chắn với bà sẽ thu thập hết đám người xấu này rồi mới rời đi.

Mộ Dung phu nhân lắc đầu, giọng nói khàn khàn, nói: “Miên Miên, ta không hề lo lắng về chuyện này, ta chỉ muốn các con ở lại. Ta không còn cái gì cả, trước đây ta nghĩ là ông ấy có lỗi với ta, ta hận ông ấy, ta sợ sau khi ông ấy chết đi ta sẽ bị đám thân thích của Mộ Dung gia xâu xé nên mới nghĩ trăm phương ngàn kế để lấy được gia sản. Nhưng giờ đây... sự thật đã sáng tỏ, mọi chuyện đều là do ta hiểu lầm, tất cả những người thân của ta đều không còn, giờ đây... ta... chỉ còn lại một mình Randy.”

Nghe xong câu ấy, Quý Miên Miên chỉ cảm thấy mơ hồ, cái gì mà chỉ còn lại một mình Randy? Chồng cô và Mộ Dung gia hình như không hề có quan hệ gì cơ mà?

Quý Miên Miên nói: “Nhưng mà, anh ấy... Người cũng biết là anh ấy và người không hề có quan hệ gì, con cũng biết người thấy gương mặt của anh ấy là tưởng niệm con trai mình, nhưng người không cần vì thế mà giao Mộ Dung gia cho chúng con, nếu người muốn thấy anh ấy... về sau chúng con thường xuyên đến thăm người là được mà?”

Mộ Dung phu nhân liên tục lắc đầu: “Không phải thế, không phải, con không hiểu rồi, Randy nó...”

“Miên Miên, em nên đi nghỉ ngơi thôi.” Giọng nói của Mộ Dung Miên đột ngột vang lên cắt đứt lời nói của Mộ Dung phu nhân...

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1854: Hy Vọng Phải Do Chính Mình Tạo Ra - Chứ Không Phải Là Vì Người Khác

Giọng nói của anh có chút đột ngột đến mức dọa người, thanh âm lạnh lùng, so với bóng đêm lại càng rét lạnh hơn, anh đứng ở cửa, từng bước tiến về phía trước, đằng trước là ánh sáng rực rỡ trong phòng, sau lưng lại là bóng đêm vô tận.

Toàn thân anh giống như đều toát ra vẻ lạnh lẽo, chỉ có ánh mắt nhìn Quý Miên Miên là mang chút ấm áp.

Quý Miên Miên và Mộ Dung phu nhân đều sửng sốt nhưng ngay lập tức Quý Miên Miên đã có phản ứng, cô nhanh chóng đứng dậy, giống chú chim nhỏ chạy tới trước mặt Mộ Dung Miên.

Cô còn chưa kịp chạy đến trước mặt anh thì anh đã vươn tay về phía cô. Tay Quý Miên Miên duỗi tay ra nắm lấy, cười dài hỏi: "Anh bận bịu xong rồi sao?"

Sau khi Mộ Dung Chí Hoành qua đời, mọi việc trong nhà đều do Mộ Dung Miên xử lý, đều nói người chết là lớn nhất - huống hồ Mộ Dung Chí Hoành lại là người vô cùng có danh vọng ở nơi này, tang lễ đương nhiên không thể tổ chức một cách tùy tiện.

Mỗi ngày đều có người đến nhà phúng viếng, tốp tốp kéo dài không dứt, nhiều khi trong ngày, Quý Miên Miên cũng chỉ có thể thấy anh vào buổi tối.

Mộ Dung Miên mỉm cười: "Ừ, đã xử lý xong rồi."

Anh nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay cô: "Anh thấy em không ở trong phòng nên xuống đây tìm thử, em thật không nghe lời chút nào!"

Đôi mắt to của Quý Miên Miên vụt sáng, nhìn anh cười hì hì. Mộ Dung Miên liền nhéo nhéo chóp mũi cô, ngẩng đầu nhìn gương mặt Mộ Dung phu nhân vẫn còn vương giọt lệ, nói: "Phu nhân, người cũng nên nghỉ ngơi sớm một chút."

Mộ Dung phu nhân chỉ thấy trong cổ họng có vô vàn lời muốn nói nhưng lại không biết phải nói ra thế nào: "Randy, mẹ..."

Mộ Dung Miên thở dài: “Người chết không thể sống lại, người chết cũng đã chết rồi, người sống cần nhìn về phía trước. Cũng giống như việc Mộ Dung tiên sinh để lại cho người phong thư nhắn gửi vậy, người hẳn có lẽ đã chịu nhiều đau khổ trong một thời gian dài, nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục như cũ, con người phải tiếp tục vì chính mình mà sống, cũng phải vì chính mà mà hy vọng - chứ không phải vì người khác, người thấy có đúng không?”

Quý Miên Miên buồn bực, ngẩng đầu nhìn sườn mặt hoàn mỹ của Mộ Dung Miên.

Hy vọng phải do chính mình tạo ra - chứ không phải là vì người khác.

Tại sao cô lại cảm thấy lời này của anh là ám chỉ điều gì đó khác nhỉ.

Cô cắn cắn môi, lời này quả thật có chút ảo diệu, cô nghe không hiểu chút nào.

Thân thể Mộ Dung phu nhân run lên: “Randy...”

Bà nhìn Mộ Dung Miên bằng ánh mắt cầu xin, giọng nói cũng tràn ngập bi thương.

Mộ Dung Miên mỉm cười: “Người yên tâm, tôi cùng Miên Miên sẽ giúp người xử lý hết thảy mọi chuyện, đợi khi người có năng lực nắm giữ toàn bộ Mộ Dung gia thì chúng tôi mới rời đi, giờ đêm đã khuya rồi, phu nhân nên đi nghỉ ngơi đi, mấy ngày nữa còn phải tiếp tục chiếu cố, người cứ thế này sẽ không chống đỡ được đâu.”

Quý Miên Miên liên tục gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy, phu nhân, người nên nghỉ ngơi cho thật tốt, nếu không làm sao có thể chịu đựng được.”

Mộ Dung Miên nắm chặt bàn tay Quý Miên Miên, hướng về Mộ Dung phu nhân nói: “Chúng tôi đi trước.”

Anh dẫn Quý Miên Miên rời đi, không hề quay lại nhìn ánh mắt ai oán của Mộ Dung phu nhân.

Vừa rời khỏi linh đường, Quý Miên Miên liền run rẩy, nói: “Vừa rồi may mà anh đến kịp, nếu anh không tới, em cũng không biết phải làm thế nào.”

Mộ Dung Miên đưa tay cô vào túi áo mình để sưởi ấm: “Thật sao? Có chuyện gì vậy?”

Quý Miên Miên dựa vào người anh, nói: “Bà ấy nói muốn chúng ta ở lại, nói muốn đem tất cả giao cho chúng ta.”

Mộ Dung Miên ôm bả vai cô: “Em không muốn sao?”

Quý Miên Miên sờ sờ cằm: “Nghĩ đến nhiều tiền như thế em cũng có chút động lòng, dù sao đây cũng là cái bánh thật to, nhưng mà... Em lại nghĩ là ở quê nhà còn có cha mẹ, lại có chị Thanh Ti và Tiểu Hạnh Nhân, bọn họ đang chờ mình, em liền cảm thấy càng muốn trở về hơn. Thêm nữa, em cũng không thích hợp làm phu nhân nhà giàu đâu, anh thấy có phải không?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1855: Cô Là Ánh Mặt Trời Rực Rỡ Nhất Của Người Này

Mộ Dung Miên cúi đầu hôn một cái thật kêu trên mặt cô: “Yên tâm, cho dù không có tiền của bà ấy, chồng của em cũng có khả năng biến em thành phú bà đó.”

Ánh mắt Quý Miên Miên sáng long lanh, khóe môi cũng tươi cười, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đáng yêu như một đóa hoa, giống như hoa hướng dương - vĩnh viễn không tàn úa, vĩnh viễn tỏa sức sống ra tứ phía, vĩnh viễn dồi dào nhựa sống.

“Được, được, dù sao chồng của em cũng là giỏi nhất.”

Mộ Dung Miên không nhịn được nữa, ghì chặt gương mặt của Quý Miên Miên, cúi đầu hôn xuống.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu này khiến anh cảm thấy từng giây từng phút, lúc nào cũng bị cám dỗ.

Anh thật vô cùng may mắn mới có thể có được ánh mặt trời rực rỡ nhất thế gian như thế này.

Mộ Dung phu nhân đuổi theo đến nơi, chỉ thấy một màn hai người đang ôm hôn thắm thiết kia...

Không bao lâu sau, ngày hạ táng của Mộ Dung Chí Hoành đã tới.

Dựa theo phong tục quê hương, phần mộ của ông đã được thầy địa lý xem xét - tìm được một không tồi trong khu mộ của gia tộc Mộ Dung.

Thời tiết ngày hạ táng có chút âm u, nhưng may mắn chỉ có một chút mưa nhỏ, không đến nỗi quá to.

Trong tay Mộ Dung Miên nâng di ảnh của Mộ Dung Chí Hoành, theo sau là Quý Miên Miên đỡ tay của Mộ Dung phu nhân, áo đen váy đen, yên lặng nhìn quan tài của ông dần hạ tàng.

Cô lo lắng nhìn Mộ Dung phu nhân, từ hai ngày trước cô đã không ngừng lo lắng, sợ bà sẽ không chịu đựng nổi trong ngày hạ táng.

Nhiều ngày quá, Mộ Dung phu nhân đã muốn gục ngã, tâm tình lao lực quá mức, thân thể nhanh chóng gầy yếu.

Nhưng hôm nay bà vẫn chịu đựng được, ít nhất, gương mặt bà vẫn bình tĩnh.

Trong lòng Mộ Dung Miên thở dài một tiếng, tình cảm dù chân thành đến đâu vẫn phải trải qua quá trình này, con đường bệnh tật, bi thương đau lòng đến chết - mỗi người đều là phải chịu đựng.

Nhìn bùn đất ẩm ướt dần dần che lấp quan tài, Quý Miên Miên cảm nhận được thân thể của Mộ Dung phu nhân đang run rẩy.

Quý Miên Miên khẩn trương kêu lên: “Mẹ...”

Đôi mắt Mộ Dung phu nhân sưng đỏ, bà nói: “Nhiều năm trước, ông ấy từng nói, ông ấy nhất định sẽ không đi trước mẹ, ông ấy sẽ ở bên cạnh mẹ... Sẽ để mẹ yên tâm rời đi, còn ông ấy sẽ an bài mọi chuyện tốt đẹp, an bài cho Randy mọi thứ rồi sẽ đi tìm mẹ... Nhưng mà ông ấy lại lừa mẹ, ông ấy là kẻ lừa đảo. Con có biết không, ông ấy lừa gạt mẹ rất nhiều chuyện...”

Bà nói chuyện với Quý Miên Miên nhưng lại giống như đang trò chuyện cùng người đang nằm trong quan tài kia.

Nghe thấy giọng nói run rẩy của Mộ Dung phu nhân, Quý Miên Miên chỉ cảm thấy lòng mình chua xót, khó chịu.

Mộ Dung phu nhân vẫn không ngừng nói lại từng chuyện, từng chuyện mà Mộ Dung Chí Hoành đáp ứng với bà nhưng lại chưa làm được.

Quý Miên Miên đang sợ Mộ Dung phu nhân không thể không chế được nữa thì có một người đột nhiên xông lại.

Còn chưa nhìn thấy người kia đã nghe thấy tiếng bà ta thét chói tai: “Anh trai, anh trai đáng thương của em, sao anh có thể nhẫn tâm như vậy, bỏ lại một mình em, anh có biết sau khi anh chết, em gái anh bị người ta khi dễ thế nào, anh có biết không...”

Âm thanh sắc nhọn kia khiến màng nhĩ mọi người đau nhói, ai ai cũng nhíu mày.

Quý Miên Miên xoay người liền nhìn thấy Mộ Dung Thúy Đình đang mặc một bộ áo mưa, cả người nghiêng ngả, lảo đảo giống một mụ đàn bà chanh

chua, xông lại đây gục trước bia mộ của Mộ Dung Chí Hoành khóc lóc.

Phía sau bà ta còn có đứa con trai Claude và ông chồng Martin.

Ba người nhà này giờ trông vô cùng chật vật, không có khối thịt béo Mộ Dung gia cho bọn họ gặm nhấm, bọn họ giống nhưng đang từ trên thiên đường rơi thẳng xuống địa ngục.

Tay của gã Claude kia bị Quý Miên Miên bẻ gãy, bây giờ còn chưa khôi phục lại nhưng do không có tiền nộp viện phí nên đã bị bệnh viện đuổi về.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1856: Mời Các Người Cút Ra Ngoài!

Bọn họ đã đem bán hết những món đồ xa xỉ mà Mộ Dung Thúy Đình từng mua trước đây với giá rẻ mạt, cho dù như vậy cũng kiếm được một khoản kha khá, số tiền này với gia đình bình thường mà nói thì không phải một con số nhỏ, nhưng đối với bọn họ, mấy đồng tiền này không vừa mắt chút nào, còn không đủ cho bọn họ ăn hai bữa cơm.

Đã không có bản lĩnh lại không học được cách tiết kiệm nhưng vẫn muốn được thân tộc bao che như cũ thì kết quả chỉ có thể tự chuốc lấy nhục nhã.

Huống hồ, chồng của Mộ Dung Thúy Đình bên ngoài phong lưu thành tính, bao dưỡng vài ả tình nhân, tất cả đều trông chờ vào túi tiền của bà ta.

Cả nhà bọn họ, không ăn không uống - giờ chỉ có thể đem chủ ý đánh tới miếng thịt béo Mộ Dung gia.

Suy nghĩ của bọn họ chỉ là Mộ Dung Miên nhất định muốn hạ táng Mộ Dung Chí Hoành thật thuận lợi, dù sao nơi này có nhiều quan khách như vậy, lại toàn là những người có mặt mũi ở địa phương, gia đình bọn họ đến đây gây loạn, khi ấy, Mộ Dung Miên thế nào cũng cảm thấy mất mặt rồi dùng tiền để trấn an gia đình bọn họ.

Claude đi theo mẹ hắn, quỳ xuống trước bia mộ, hét lên: “Bác ơi, trước kia người thương con như thế, người con nói năm nay sẽ đưa con vào công ty thực tập, để con làm tổng giám đốc, sao người đột nhiên nói đi là đi luôn.”

Martin đi sau cùng, ông ta không nói gì, ánh mắt đảo qua đảo lại trên người Mộ Dung phu nhân, khi nhìn thấy Quý Miên Miên đứng bên người bà thì trong mắt ông ta lại hiện lên tia dâm tà.

Quý Miên Miên cắng răng, thầm mắng ông ta.

Ánh mắt lạnh lùng của Mộ Dung Miên đảo qua người ông Martin, tựa như đang nhìn một người chết.

Anh cao giọng nói: “Đưa gia đình phu nhân Martin ra ngoài, bà ta đã không còn là người nhà Mộ Dung nữa, nơi này không phải nơi bà ta có thể ra vào.”

Mộ Dung Thúy Đình nhảy dựng lên, chỉ vào Mộ Dung Miên mắng: “Thằng

Mộ Dung Miên hỗn láo, lòng lang dạ sói kia, anh trai tao vừa mới qua đời mà mày đã đuổi cùng giết tận cô ruột của mình, mày không sợ bị sét đánh sao? Rõ ràng, trước khi mất, anh trai tao đã nói mày phải chăm lo cho một nhà chúng tao, nhưng mày lại đang muốn bức cả nhà chúng tao vào chỗ chết."

"Tất cả mọi người ở đây hãy phân xử giúp tôi, tôi là tiểu thư nhà Mộ Dung, vậy mà Mộ Dung Miên nó muốn độc chiếm sản nghiệp gia tộc, không những đuổi tôi khỏi nhà, còn cướp đoạt những gì mà anh trai tôi để lại cho hai mẹ con chúng tôi, tại sao nó có thể mất hết tính người như vậy?"

Bà ta hùng hùng hổ hổi, tràn đầy ý chí, giống như đã phải trải qua tám ngày vô cùng oan ức.

Chờ bà ta mắng xong, có người cười lạnh, nói: "Vậy sao, thế sao tôi lại nghe nói anh Chí Hoành trước khi mất đã đọc di chúc trước mặt toàn bộ các cổ đông của công ty, trục xuất bà khỏi dòng họ, chuyện này sao giờ lại thành là Randy làm rồi."

"Thật đúng là không biết xấu hổ, bà ta cho là không ai biết chuyện tốt mà bà ta đã làm sao? Giờ lại nói mình là người nhà Mộ Dung, lúc bà ám hại cháu ruột của mình sao không thấy bà nói câu này nhỉ?"

"Anh Chí Hoành một đời quang minh lỗi lạc, thật sự là gia môn bất hạnh mới có loại thân thích cặn bã thế này, may mắn là Lan Địch có phong phạm của cha mình, nếu không thật sự là..."

Không cần Mộ Dung Miên lên tiếng, người đến tham gia tang lễ vốn là những người có giao tình tốt cũng Mộ Dung Chí Hoành, họ đều nói vài câu khiến Mộ Dung Thúy Đình cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Mộ Dung Miên đã đoán trước được mấy người này sẽ đến đây gây loạn nên từ lúc để khách khứa tới phúng viếng đã mời luật sư tới, công bố đoạn băng ghi hình cuối cùng của Mộ Dung Chí Hoành, vì thế mới nói, ông trời có mắt, bà ta đóng kịch diễn đáng thương gì chứ.

Mộ Dung phu nhân đã tỉnh táo lại, chỉ ra phía ngoài: "Mời các ngươi cút ra ngoài, không cần quấy rầy người chồng đã mất của tôi."

Cả nhà Mộ Dung Thúy Đình nhanh chóng bị lôi ra ngoài, căn bản không thể gây chuyện.

Lễ tang kết thúc, Quý Miên Miên chuẩn bị đi về, Mộ Dung Miên lại đến quăng ra một câu: “Đi nào, để chồng em đưa em đi hoạt động gân cốt.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1857: Dù Sao Đều Phải Xử Lý, Trước Hết Làm Thịt Hết Đi

Tang lễ hôm nay mặc dù có người quấy rối nhưng cuối cùng cũng không xảy ra chuyện lớn gì.

Mộ Dung Thúy Đình đương nhiên không muốn rời đi nhưng mặt mũi của bà ta thế nào, tất cả mọi người đều biết nên cho dù bà ta muốn gây chuyện đi chăng nữa thì cũng phải có người nguyện ý tin tưởng đã.

Vì thể cả nhà bọn họ chỉ có thể chịu bị đánh một trận rồi rời đi.

Tang lễ cuối cũng cũng đã thuận lợi hoàn thành. Vì vậy, Mộ Dung Miên mới nghĩ tới cần phải xử lý một số chuyện.

Quý Miên Miên sửng sốt: "... Hoạt động gân cốt? Đi đâu vậy? Gân cốt của em không bị làm sao, không cần phải hoạt động đâu?"

Mộ Dung Miên liền dùng sức giẫm nát bông hoa rơi trên nền đất khiến nó chìm sâu vào nền bùn đất ẩm ướt, không còn nhìn thấy màu sắc ban đầu, anh cười lạnh: "Lúc nãy tên đầu heo kia nhìn em, mắt anh vẫn chưa mù đâu."

Dục vọng muốn chiếm giữ của Mộ Dung Miên vẫn chưa hoàn toàn thể hiện ra, anh sợ mình sẽ dọa cô sợ hãi.

Nhưng anh hiểu rất rõ, nếu muốn giữ chặt cô trong tay sẽ càng khiến cô thấy phản cảm, vì không muốn Quý Miên Miên dần dần chán ghét mình nên anh vẫn âm thầm khắc chế bản thân.

Nhưng mà... Anh có thể cho phép Quý Miên Miên thân mật tiếp xúc với Yến Thanh Ti, cam chịu nhìn cô quan tâm chiếu cố Mộ Dung phu nhân, nhưng anh không thể trơ mắt nhìn một tên đầu heo sinh lòng mơ ước với cô.

Quý Miên Miên rung run: "Anh nói ông già vừa nãy sao? Ánh mặt của ông ta quả thực khiến em chán ghét, nhưng mà... ông ta cũng không làm ra chuyện gì, chúng ta..."

Mộ Dung Miên nhếch môi: "Đằng nào cũng phải thu thập, cứ xử lý trước đi."

Mặc dù tên đầu heo kia chưa làm được thêm chuyện gì nhưng mà dù chỉ liếc mắt một cái cũng không được.

Miên Miên là ánh mặt trời rực rỡ nhất, mềm mại nhất, ấm áp nhất của anh, làm sao có thể cho phép người khác nhìn trộm.

Đôi môi của anh - mặc dù là đang cười có vẻ rất dịu dàng nhưng ánh mắt lại vô cùng lạnh lùng khiến Quý Miên Miên cảm thấy giờ phút này anh thật sự rất nguy hiểm.

Quý Miên Miên đột nhiên cảm thấy thương hại gia đình Mộ Dung Thúy Đình, đang êm đẹp tự nhiên chui đầu vào chỗ chết làm gì cơ chứ? Bọn họ làm sao có thể là đối thủ của Mộ Dung Miên.

Quý Miên Miên hỏi anh: “Vậy... Anh muốn xử lý chuyện này thế nào?”

“Đương nhiên đã suy nghĩ kỹ càng rồi, đi theo anh làm chuyện xấu, em còn sợ mọi việc không chu toàn sao?”

Quý Miên Miên gật đầu, cười nói: “Cũng phải, đi theo anh, sao em còn phải lo lắng gì chứ!”

Một khi có Mộ Dung Miên ở đây, cần gì cô phải vận dụng đầu óc làm gì.

Mộ Dung Miên nắm tay Quý Miên Miên, rời khỏi nghĩa trang của gia tộc Mộ Dung, không ngờ Mộ Dung phu nhân còn chưa rời khỏi, bà đang ở bãi cỏ phía trước chờ bọn họ, hỏi: “Sao lâu vậy, Randy, các con còn muốn đi đâu à?”

Nụ cười trên mặt Mộ Dung Miên nhạt đi một chút: “Đi làm chút việc, rất nhanh sẽ quay lại.”

“Chuyện gì?”

Mộ Dung Miên: “Chút việc nhỏ thôi.”

Quý Miên Miên thấy Mộ Dung phu nhân muốn nói lại thôi, liền nói: “Phu nhân, người cứ yên tâm về nhà trước, chúng con làm xong việc sẽ trở lại mà.”

“Vậy... Được rồi, ta về trước đây.”

Trong lòng Mộ Dung phu nhân kỳ thật đang sợ hai người bọn họ không từ mà biệt, nói đi là đi luôn.

Nhưng mà nếu Quý Miên Miên đã nói vậy thì chắc hẳn sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Thấy Mộ Dung phu nhân rời đi, Mộ Dung Miên mở cửa cho Quý Miên Miên vào. Sau khi lên xe, Quý Miên Miên hỏi Mộ Dung Miên: "Anh biết bọn họ ở đâu sao?"

Mộ Dung Miên lái xe chậm rì rì: "Em nghĩ bọn họ còn có thể đi nơi nào?"

Quý Miên Miên sờ cằm: "Có lẽ sẽ quay về nhà chăng?"

"Thật thông minh!" Mộ Dung Miên xoa xoa đầu cô.

Cả nhà Mộ Dung Thúy Đình giờ là chó mất chủ, cả người không xu dính túi mà lại xa hoa dâm dật, giờ này không còn tiền, không còn nơi nào để đi, vậy chỉ có thể về lại ngôi nhà trước kia.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1858: Thằng Con Mất Dạy, Dám Ngủ Với Người Phụ Nữ Của Cha Mày

Mộ Dung Miên hỏi cô: “Em muốn xử lý bọn họ thế nào?”

Quý Miên Miên nhức đầu: “Em... cũng không biết.”

“Để anh quyết định thay em đi, một lần giải quyết dứt điểm luôn để nhà bọn họ không bao giờ... có thể gây chuyện ầm ỹ nữa.”

Quý Miên Miên vỗ tay: “Được, được... Mấy người nhà bọn họ giống như một đám ruồi bọ, không hề sợ chết, không biết lúc nào lại xông tới đây làm ầm ĩ. Nếu như chúng ta đi rồi, sợ là Mộ Dung phu nhân không thể đối phó được với bọn họ.”

Mộ Dung Miên nhếch môi, nha đầu ngốc nghếch này của hắn sao lại lương thiện như vậy.

Tuy nhiên hôm nay anh cũng có suy nghĩ như cô, một lần giải quyết, đem mọi chuyện xử lý bằng sạch.

Có một số người, nếu giữ lại chung quy đều là tai họa.

Xử lý xong bọn họ, vẫn còn phu nhân Jones, bà ta mới là người xấu đứng sau màn.

Quý Miên Miên xoa tay chuẩn bị tiến hành một trận đại chiến, nhưng kết quả Mộ Dung Miên lại đưa cô đến một nhà hàng, cô kinh ngạc: “Miên, không phải chúng ta đi thu thập bọn họ sao, sao lại tới đây ăn cơm?”

“Không cần vội, ăn cơm xong anh dẫn em đi xem trò hay.”

Sau khi ngồi xuống, Mộ Dung Miên liền gọi điện thoại, nói vài lời kỳ quái khiến Quý Miên Miên không hiểu, cô hỏi, anh lại thần thần bí bí bảo cô chờ một chút sẽ rõ.

Cùng lúc đó, ba người nhà kia chật vật về đến nhà, vừa tới cửa, Martin liền mạnh mẽ tát Mộ Dung Thúy Đình một cái.

Trước kia, vì hắn cho rằng Mộ Dung Thúy Đình có thể mang tiền về cho hắn

nên mới chịu đựng, giờ bà ta cái gì cũng không có, tất nhiên hắn sẽ không nể nang gì.

Hai vợ chồng liên tục vạch trần chuyện cũ của nhau, được dăm ba câu liền xông vào ác chiến.

Claude nhấc điện thoại, nghe được một giọng nói nọ, ánh mắt sáng lên, cúp điện thoại liền lao ra khỏi nhà, gương mặt Mộ Dung Thúy Đình còn đang sưng phù, thấy con trai rời đi bèn vội vã hỏi: "Claude, cổ tay con còn chưa khỏi, con muốn đi đâu?"

Ai ngờ Claude quay lại nói một câu: "Ba mẹ cứ tiếp tục đánh nhau đi, không phải vội, con sẽ nhanh chóng trở lại."

Hắn ngăn một chiếc taxi lại rồi nhanh chóng tới địa điểm cần đến, cửa bật mở, liền xông vào ôm lấy người phụ nữ vừa ra mở cửa, không ngừng hôn lên: "Tiểu bảo bối của anh, anh thật sự muốn em đến chết mất."

Nữ nhân kia liền ôm lấy hắn, rất nhanh đã dính chặt ở một chỗ với hắn: "Em cũng muốn anh đến phát điên, ông già chết tiệt của anh thật là vô dụng, chỉ có anh là mạnh mẽ... Nhanh lên, đến đây..."

...

Trong nhà, Martin và Mộ Dung Thúy Đình đánh nhau xong, hắn nhổ ra một ngụm máu rồi rời nhà đi tìm tình nhân của mình.

Tới nơi, vừa mở cửa liền thấy quần áo được vứt khắp nơi, trải từ phòng khách tới sô pha, còn có âm thanh dâm loạn không ngừng phát ra.

Martin cảm thấy vô cùng tức giận, liềm cầm một chiếc bình hoa lớn đi vào.

Không ngờ, đến khi đi vào lại phát hiện kẻ gian phu khí thế ngất trời đang miệt mài trên giường tình nhân của mình lại chính là thằng con trai trời đánh.

Con trai ruột ngủ với người phụ nữ của mình, chuyện này khiến Martin tức giận đến nỗi muốn trúng gió.

Ả đàn bà kia nhìn thấy Martin liền hét lên một tiếng nhưng Claude lại không hề hoảng loạn, đè ả ta lại để hoàn toàn phát tiết xong mới nói: "Ba, sao người lại tới đây?"

Mặt Martin xám ngoét, nói: “Chúng mày, chúng mày...”

Claude lại bóp một cái vào nơi đầy đặng của ả đàn bà nọ, dâm đãng cười nói: “Cô ấy nói của ba quá nhỏ nên con đành phải thay ba tới đây thỏa mãn cô ấy, nếu không tiền này của hai ba con ta không phải mất trắng rồi sao?”

Một câu này đã hoàn toàn chọc giận Martin, vẻ mặt hắn vô cùng dữ tợn, xông lại: “Con khốn nạn... Tao đánh chết mày!”

Nói dứt lời liền cầm bình hoa trong tay đập thẳng vào đầu người tình, ả đàn bà kia kêu lên một tiếng thảm thiết rồi gục xuống chết ngất.

Claude bị dọa sợ, liền tiến đến sờ thử mũi người phụ nữ kia, sau đó thân thể hắn kịch liệt run rẩy đứng lên, hắn run run nói: “Ba, cô ta... cô ta... hình như đã chết?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1859: Cô Ta Chết Rồi, Là Ông Giết Chết Cô Ta

Trên người Claude trống trơn không một mảnh vải, sợ tới mức ngã từ sofa xuống đất, không ngời ngã trúng vào mảnh vỡ vừa rơi xuống của bình hoa kia, làm hắn bị đâm đau đến mức phải gào lên.

Trên người ả đàn bà trần như nhộng trên sofa vẫn còn vệt đỏ ửng của trận kích tình chưa tan hết, ánh mắt trợn to, máu trên đầu không ngừng tuôn chảy, nửa khuôn mặt ả nhanh chóng bị nhuộm đỏ.

Lửa giận ngợp trời của Martin trong nháy mắt bị tiêu diệu không còn một mảnh.

Hắn không thể tin nổi rằng vừa rồi mình lại đập chết một người phụ nữ.

Hắn lắc đầu: “Không thể nào, tại sao lại chết được chứ? Ba chỉ... Ba chỉ... Ba cũng chỉ đập một chút, chỉ một chút thôi cơ mà...”

Mặc dù bình hoa kia cũng nặng nhưng mà nó cũng không phải là tảng đá, tại sao đập một cái lại chết người luôn? Không phải mọi người đều nói là xương sọ của con người rất cứng rắn sao?

Nhưng mà không có cách nào cả, có vài người may mắn như vậy đó, chỉ đập một cái là khiến con người ta chết luôn.

Vừa rồi đầu óc Martin vô cùng phẫn nộ, lực lượng đập xuống vô cùng to lớn, thêm nữa vừa vặn trên chiếc bình lại có một khối đá lớn góc cạnh, vô cùng sắc bén, dù sao mọi chuyện đều là trùng hợp như thế.

Claude sợ tới mức run rẩy toàn thân, người đàn bà vừa rồi còn đang cùng hắn mây mưa hoan lạc giờ đã biến thành một cỗ thi thể lạnh lẽo khiến hắn thấy vô cùng khủng bố, sinh mệnh cô ta vốn còn đang mạnh mẽ như thế, chỉ trong nháy mắt đã mất mạng: “Cô ấy chết rồi, chết rồi... Là ông giết cô ấy... Là ông giết cô ấy...”

Claude run rẩy nhặt quần áo của mình lên, còn chưa kịp mặc xong quần áo đã phi ra ngoài.

Người đã chết, hắn còn ở lại đây làm gì, không lẽ chờ cảnh sát đến sao, mặc

dù người không phải do hắn giết nhưng cái chuyện phiền toái này ai muốn dính vào cơ chứ, dù sao phận làm con mà ngủ với người đàn bà của cha mình, đây cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp gì.

Nhưng hắn còn chưa kịp chạy ra, bên ngoài đã có thêm một người bước vào.

Mộ Dung Thúy Đình đứng trước cửa mắng: “Martin, ông là tên khốn kiếp, dám ở sau lưng tôi bao dưỡng tình nhân, dám cầm tiền của tôi bao nuôi con khác, ông còn dám cãi không phải cái nọ cái kia à...”

Có người gọi cho bà ta, bảo với bà ta là chồng bà ta đến chỗ tình nhân, còn cho bà ta biết địa chỉ, đương nhiên là bà ta nổi giận đùng đùng xông lại đây bắt kẻ thông dâm rồi.

Nhưng ai ngờ, vừa vào cửa liền thấy cái mông thằng con trai mình, bà ta khiếp sợ: “Claude, sao con lại ở đây?”

Vẻ mặt Claude tràn đầy sợ hãi: “Con... con...”

Mộ Dung Thúy Đình lại nhìn sang phòng khách, thấy trên sofa có một người đàn bà trần truồng, trên đầu lại không ngừng chảy máu đến mức nhuộm đỏ khuôn mặt, còn thần sắc Martin lại đang vô cùng hoảng sợ đứng gần đó, cả người đều run rẩy.

Mộ Dung Thúy Đình cho dù có ngu xuẩn đến mấy cũng hiểu được là chuyện gì xảy ra, ả đàn bà này là tình nhân mà chồng bà ta bao nuôi, nhưng cả ả và con trai bà ta đều không một mảnh vải trên người, vậy ắt hẳn là vừa làm xong chuyện kia, còn Martin tới sau. Trên đầu cô ta còn chảy máu, trên mặt đất còn có mảnh vỡ bình hoa, như vậy rõ ràng là sau khi Martin tới đây đã phát hiện nữ nhân mình bao dưỡng cùng con trai mình “có một chân” với nhau, mình bị chính con trai mình cắm sừng, dưới cơn giận giữ đã lấy bình hoa kia đập vào đầu ả ta.

Đầu óc Mộ Dung Thúy Đình chưa từng hoạt động nhanh nhẹn như vậy, giống như vừa nhìn là lập tức hiểu mọi chuyện sao lại trở thành thế này.

Bà ta tức giận đến mức thiếu chút thổ huyết, chỉ vào bọn họ: “Các người... các người...”

Rốt cuộc bà đã tạo nghiệp chướng gì, hai cha con vậy mà lại cùng ngủ với một người phụ nữ, chuyện này mà truyền ra ngoài thì sẽ xấu hổ đến mức nào chứ?

Mộ Dung Thúy Đình tức giận đến mức cả người phát run: “Lúc trước mắt tôi mù rồi mới gả cho một tên súc sinh như ông, để rồi sinh ra một đứa con khốn kiếp như mày...”

Đến giờ Mộ Dung Thúy Đình mới hiểu được thế nào gọi là hối hận, thật sự là hối hận đến mức tái mặt.

--- O ---

Chương 1860: Vợ Thân Yêu, Làm Ơn Cứu Anh

Lúc trước, bà ta không nên lấy Martin, ba mẹ và anh trai bà ta đều không đồng ý, tất cả đều do bà ta nhõng nhẽo, cố tình dụ dỗ, thề sống thề chết là phải gả cho tên vô tích sự như ông ta.

Nhiều năm qua, ỷ vào nhà ngoại giàu có, cuộc sống của bà ta ở nhà Martin thật giống như cuộc sống của lão Phật gia, nhưng hiện tại nhà Mộ Dung không còn hỗ trợ nữa, mọi chuyện tàn nhẫn, xấu xí của lão chồng cuối cùng cũng lộ ra khiến bà ta cảm thấy vô cùng hối hận vì lựa chọn ngày trước.

Mông Claude bị mảnh vỡ cắt nhiều chỗ, giờ làm sao có thời gian xem đau hay không nữa, hắn vội vàng nói: “Mẹ, không phải lỗi của con, là ả đàn bà này câu dẫn con, là ả dụ dỗ con, người cũng không phải do con giết, là ba giết...”

Martin rốt cuộc cũng từ trong sợ hãi mà tỉnh táo lại một chút, thịt béo trên mặt hắn rung động: “Nếu không phải mày chạy tới đây ngủ với người đàn bà của cha mày thì tao sẽ không đến mức không khống chế được mà đánh chết cô ta sao?”

Nếu Claude không phải là con trai ông ta thì cú đập vừa rồi là dành cho hắn chứ không phải cô ả.

Chính vì ông ta nghĩ tới hắn là đứa con ruột thịt do mình sinh ra nên mới không động vào hắn, nếu ông biết thằng con này lại đê tiên đến vậy thì lúc nãy đã không cố kỵ mà đánh nó rồi.

Claude đau đến nhe răng trợn mắt: “Là do thân thể ông không được, dù cho ông có uống thuốc kích dục cũng không thể thỏa mãn ả, khiến ả không chịu được cô đơn chạy đến dụ dỗ tôi, tôi cũng chỉ là một người đàn ông bình thường...”

Chát, Mộ Dung Thúy Đình tát lên mặt Claude một tát: “Tất cả câm miệng lại cho tôi.”

Hiện tại đã chết người, cha con đánh nhau vì một người phụ nữ, điều này quả thực khiến người khác ghê tởm.

Lồng ngực Mộ Dung Thúy Đình phập phồng, bà ta nói: “Các người gây

chuyện liên quan đến mạng người, một khi cảnh sát điều tra ra cũng chính là do các người tự chuốc lấy, chuyện này không hề liên quan tới tôi.”

Chuyện nấy ngày nay đã khiến bà chịu đựng đủ rồi, cũng khiến bà hoàn toàn mất đi niềm tin với hai cha con bọn họ.

Mấy năm qua, những gì bà ta lấy được từ nhà mẹ đẻ phân nửa đều đưa tới cho cha con bọn họ, nhưng mà cuối cùng không ai nói với bà ta được lời nào tử tế.

Mộ Dung Thúy Đình lắc đầu, Martin lập tức ngăn cản: “Thúy Đình thân yêu của anh, em không thể mặc kệ anh, không lẽ em thật sự muốn thấy anh bị người ta bắt đi ngồi tù sao?”

“Ông giết người, tự làm tự chịu, giờ một mình tôi còn không tự nuôi sống nổi, làm sao quản được chuyện của ông.”

“Em hãy đi cầu xin Mộ Dung Miên, cầu xin chị dâu, nhà bọn họ có tiền, cầu xin bọn họ hỗ trợ dùng tiền để khơi thông quan hệ, đem chuyện này áp xuống...” Martin biết nhà Mộ Dung quen với cảnh sát Phil ở cục cảnh sát thành phố, ông ta biết bên trong nên xử lý thế nào, chỉ cần có tiền, không cần lo lắng chuyện này nữa.

Mộ Dung Thúy Đình cười lạnh: “Cút đi...”

Bảo bà ta đi cầu xin Mộ Dung gia sao? Bọn họ không chê bai chế giễu bà ta thì thôi, làm gì có chuyện giúp đỡ?

Huống hồ, nếu thật sự phải cầu xin, bà ta cũng sẽ vì chính mình mà cầu xin, nếu còn để ý đến tên súc sinh này thì bà ta thật sự là đầu heo rồi.

“Thúy Đình, Thúy Đình thân yêu, anh sai rồi, anh xin lỗi em, chỉ cần chuyện này qua đi, về sau, anh nhất định sẽ đối xử tốt với em, xin em, xin em cứu tôi.”

Trên mặt Mộ Dung Thúy Đình vẫn còn vết thương do bị ông ta đánh, trên người cũng vẫn còn đau, nhưng hôm nay gã đàn ông không bằng heo chó này lại đối xử với bà ta như chó quẫy đuôi mừng rỡ, bộ dạng kia khiến bà ta muốn thấy buồn nôn.

Bọn họ nghĩ mắt bà ta đui mù sao, rốt cuộc mắt bà ta đui mù đến mức nào mà có thể coi trọng tên rách nát thế này?

Martin thấy gương mặt Mộ Dung Thúy Đình còn chưa nguôi giận, bùm một tiếng liền quỳ xuống trước mặt bà ta: “Thúy Đình, cầu xin em, xin em cứu anh, chúng ta là vợ chồng, không lẽ em nhẫn tâm nhìn anh bị người ta bắt đi sao?”

Người duy nhất Martin có thể cầu xin vào giờ phút này cũng chỉ có vợ mình, thực tế hắn vẫn là một kẻ chuyên ăn cơm mềm mà.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1861: Đâm Mù Mắt Của Hắn

Lần trước, khi phải đi vào cục cảnh sát, Mộ Dung Thúy Đình phải lấy tiền đến, hắn mới có thể được thả ra.

Mộ Dung Thúy Đình đạp một cước: “Ông cút cho khuất mắt tôi.”

Claude nhìn ba mẹ mình liền nhanh chóng mặc xong quần áo cẩn thận rồi chạy ra bên ngoài, hắn ta muốn nhanh chóng thoát khỏi chốn thị phi này.

Có người chết thế này, quả thật là một chuyện lớn.

Không ngờ, Claude lần này chạy tới cửa liền ngay lập tức quay lại. Chẳng qua, lần này khiến hắn lùi lại lại là cảnh sát.

Claude bước giật lùi, thần sắc vô cùng hoảng sợ.

Bên trong phòng khách đang diễn cảnh một người cầu xin tha thứ, một người chửi ầm ỹ, hai người bọn họ thấy cảnh sát đến đều vô cùng sửng sốt.

Không ai nghĩ tới, cảnh sát có thể đến nhanh như thế.

Cảnh sát bước vào phòng đã nhìn thấy thi thể, bọn họ lập tức rút súng ra: “Chúng tôi nhận được báo án, ở đây có kẻ giết người.”

Martin là người suy nghĩ nhanh nhạy, ông ta phát hiện đây là hai cảnh sát thường trực, ông ta chưa từng gặp qua, khi thấy những người đó định kiểm tra thi thể kia, ông ta đột nhiên đứng dậy nói: “Là bà ta, người là do bà ta giết, hôm nay bà ta phát hiện tôi và người phụ nữ này có quan hệ, nên đã theo dõi tôi rồi tìm được nơi này, sau đó dưới cơn giận dữ đã giết chết ả ta.”

Trong lòng Martin vô cùng rõ ràng, Mộ Dung Thúy Đình có động cơ giết người, chỉ cần con trai ông ta không nói, chỉ cần ông ta nhất quyết khẳng định là Mộ Dung Thúy Đình giết người, cho dù bà ta không nhận tội, ông ta cũng có thể nghĩ biện pháp thoát thân, nhân lúc cảnh sát còn đang điều tra mà nhanh chân trốn thoát.

Mộ Dung Thúy Đình: “...”

Claude...

Vài giây sau, Mộ Dung Thúy Đình hét lên một tiếng, lao qua, móng tay sắc nhọn cào lên mặt Martin, miệng gào lên: "Lời lẽ vớ vẩn, Martin, mày là đồ súc sinh, bà đây liều mạng với mày..."

Tốc độ của Mộ Dung Thúy Đình cực kỳ nhanh, Martin còn chưa kịp phản ứng thì trên mặt đã truyền tới đau nhức, ông ta thảm thiết kêu lên một tiếng rồi bưng kín mắt mình, đau đớn kêu rên: "Mắt của tôi, mắt của tôi..."

Mộ Dung Thúy Đình đã tức giận đến mức lửa giận công tâm, cả người mất đi lý trí, bà a không thèm quan tâm Martin kêu gào thế nào, liều lĩnh đánh ông ta.

"Mày dám nói xấu tao, mày cũng dám nói xấu tao, tao phải giết chế mày, tao nhổ vào... Mày với con đàn bà khác cấu kết với nhau làm chuyện xấu, không ngờ cuối cùng lại bị chính con trai mình cắm sừng, cuối cùng lại giết chết cô ta, vậy mà còn dám ở đây vu oan cho tao... Tao phải đánh chết mày, tao đánh chết mày..."

Hai người cảnh sát đang kinh hoảng nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, chạy tới tách Mộ Dung Thúy Đình ra, bà ta tức giận đến nỗi hai mắt đỏ rực, nhìn về phía cảnh sát nói: "Tôi làm chứng việc ông ta giết người, ông ta không chỉ giết người mà còn nhận hối lộ, các anh có thể điều tra, tên khốn kiếp này chưa từng làm được chuyện gì tốt cả."

Martin ngã trên mặt đất, điên cuồng lăn lộn ôm lấy đôi mắt, thân thể cao to như vậy lại nằm lăn lộn trên mặt đất, thoạt nhìn vô cùng... buồn cười.

Những cảnh sát tới nơi này để phá án, không ai nghĩ rằng bọn họ còn chưa cần hỏi gì, mấy người này đã tự động cung khai.

Khuôn mặt Martin đầy máu, kêu rên đau đớn đến mức lạc cả giọng, lúc này cảnh sát mới cảm thấy có điểm bất thường, ngồi xổm xuống nhìn ông ta thì thấy... rõ ràng là người đàn bà kia đã móc mù một con mắt của ông ta rồi.

Quay sang thấy Mộ Dung Thúy Đình đã gần như phát điên, phải hận đến mức nào mới có thể dùng tay không trực tiếp móc mù mắt người khác như vậy?

Cảnh sát nhanh chóng đưa Martin vào bệnh viện, nếu người bị tình nghi chết đi thì vụ án chết người này làm sao điều tra tiếp được nữa?

Người đi rồi, Mộ Dung Thúy Đình lúc này mới ý thức được trong tay mình

đang cầm một con mắt người.

Bà ta thấy tay mình vẫn còn đầy máu, mũi máu tươi gay mũi, thân thể bà vẫn còn run rẩy. Nhớ lại vừa rồi bà liên tục cong ngón tay móc, đầu óc cũng không tỉnh táo cho lắm, căn bản không hề biết mình đang cầm cái gì...

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1862: Trời Ơi, Người Này Thật Yêu Nghiệt!

Cảnh sát hỏi Claude mấy vấn đề, hắn cứ khai báo toàn bộ đúng sự thật, hắn không thèm quan tâm xem đây là chuyện của ba hay của mẹ, dù sao chuyện này không dính dáng gì đến hắn, hắn cũng không phải là kẻ giết người, nên cứ thành khẩn khai báo đầu đuôi câu chuyện thôi.

Sau khi ghi chép xong xuôi, sau khi khám nghiệm phòng ngủ, không ngờ lại tìm thấy một chiếc camera.

Vì thế, bọn họ bèn trực tiếp lấy thiết bị và băng hình ra kiểm tra, rốt cuộc ai là kẻ giết người, quá trình diễn ra thế nào, vừa xem đã hiểu được toàn bộ.

Cuối cùng, khi cảnh sát muốn dẫn Mộ Dung Thúy Đình và Claude về cục cảnh sát, bà ta gào lên nói: "Tôi không giết người, tại sao lại muốn bắt tôi? Tôi là con gái của nhà Mộ Dung, tôi có tiền, tôi có thể cho các người rất nhiều tiền..."

"Ai là kẻ sát nhân, chúng tôi khẳng định sẽ nhanh chóng làm sáng tỏ, nhưng dù bà không phải kẻ giết người thì vẫn phải đi theo chúng tôi một phen, hành động vừa rồi của bà đã khiến người khác vĩnh viễn mất một con mắt, đó là tội cố ý gây thương tích."

Như vậy, dù bà ta có phải kẻ sát nhân hay không, tai ương lao ngục lần này nhất định là không thể tránh khỏi, ai bảo bà ta móc mù mắt người khác ra như vậy chứ.

Mộ Dung Thúy Đình vừa la hét chói tai vừa bị cảnh sát lôi ra ngoài, có đi hay không không phải do bà ta quyết định.

Bên ngoài, Quý Miên Miên một lòng hiếu kỳ muốn xem trò hay thì kết quả lại bị Mộ Dung Miên giữ ngồi trong xe đỗ ở ven đường.

Quý Miên Miên thấy vài chiếc xe cảnh sát đang đỗ ở trước cửa căn nhà phía bên đường đối diện, đèn đuốc sáng trưng, cô hỏi: "Anh bảo trò hay được diễn ở đâu vậy?"

Mộ Dung Miên ôm bả vai cô, đúng lúc chỉ vào cảnh Mộ Dung Thúy Đình bị cảnh sát lôi ra: "Đó, em nhìn đi."

Bóng đêm có chút khó nhìn, Quý Miên Miên nheo mắt, cũng không nhìn rõ người ở phía đối diện cho lắm: “Đó là...”

“Mộ Dung Thúy Đình.”

Quý Miên Miên kinh ngạc: “Bà ta... Sao bà ta lại bị bắt giữ vậy?”

Cô còn thấy ở phía sau bà ta, cảnh sát đang nâng một thứ gì đó trông giống như thi thể, điều này dọa Quý Miên Miên nhảy dựng lên.

Mộ Dung Miên ở sau lưng đỡ cô: “Không chỉ mình bà ta, cả nhà bà ta đều bị.”

“Cái vừa được nâng ra kia chính là người chết phải không?”

Mộ Dung Miên gật đầu: “Đứng, là người chết.”

“Ai chết vậy?”

Mộ Dung Miên thuận miệng nói: “Nếu không phải Mộ Dung Thúy Đình thì chắc là tên chồng đầu heo của bà ta.”

Quý Miên Miên quay đầu lại nhìn anh, trên mặt chứa đầy vẻ nghi ngờ: “Khi nãy, lúc chúng ta ăn cơm, anh làm rất nhiều chuyện kỳ quái, việc này hẳn là có liên quan với anh, đúng không?”

Mộ Dung Miên véo véo mũi cô: “Anh chỉ gọi cho người ta ba cú điện thoại, ngoài ra, anh không hề làm cái gì cả.”

“Gọi cái gì vậy?” Quý Miên Miên lôi kéo tay anh lay lay.

“Hôn anh một cái, anh sẽ nói cho em biết.”

Quý Miên Miên ôm cổ anh, lập tức rướn người, liên tục hôn vài cái: “Nói mau, mau nói cho em biết.”

Đối diện với sự ầm ỹ này của cô, Mộ Dung Miên chỉ ôm cô cười nói: “Cuộc điện thoại thứ nhất, anh bảo tình nhân của Martin tìm Claude.”

“Cuộc điện thoại thứ hai, là sau khi Martin rời khỏi nhà, anh sai người gọi cho Mộ Dung Thúy Đình, báo bà ta đi bắt kẻ thông dâm.”

“Cuộc gọi thứ ba... Đương nhiên là gọi báo án cho cảnh sát.”

Quý Miên Miên há mồm: “Anh... Làm sao anh biết sẽ xảy ra án mạng chứ?”

Mộ Dung Miên hôn xuống môi cô: “Một gã đàn ông khi phát hiện mình bị cắm sừng, mà kẻ cắm cái sừng dài này cho hắn lại là con trai ruột của mình, lửa giận này là thứ mà em không thể hình dung nổi, một khi hắn phát hỏa, cũng sẽ không xuống tay với con trai mình, mà toàn bộ lửa giận kia sẽ phát tiết gấp bội lên người ả đàn bà kia, một người đang trong trạng thái vô cùng phẫn nộ, khi ấy... cái gì hắn ta cũng có thể làm được.”

Quý Miên Miên trợn mắt, há hốc mồm, giờ này trong lòng cô chỉ có một câu duy nhất: Dã man, anh thật là yêu nghiệt!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1863: Đó Là Ánh Mắt Sáng Nhất Trên Đời Này

Q

úy Miên Miên nuốt nước miếng, thế này không phải quá yêu nghiệt rồi sao?

Cô suy nghĩ nát óc nhưng cũng không thể nào hình dung nổi Mộ Dung Miên rốt cuộc làm sao có thể tính toán ra như vậy.

Nếu đúng nhu lời anh nói, anh ấy chưa làm bất cứ thứ gì, chỉ gọi ba cuộc điện thoại đã khiến tất cả mâu thuẫn trong gia đình bọn họ tụ lại một chỗ rồi bùng nổ.

Về cơ bản là khiến toàn gia đình họ lâm vào cảnh nước sôi lửa bỏng, không có ngày tốt, đối diện với sợ hãi, khiến bọn họ rơi vào trạng thái bất an nôn nóng, khi ấy chính bọn họ sẽ biến thành những quả bom.

Mà nhờ có Mộ Dung Miên trợ giúp một tay, trực tiếp phơi bày mọi chuyện xấu xí ghê tởm của gia đình bọn họ, cũng đúng thôi, bọn họ đã bị dồn ép tới cực điểm, đều biến thành bom, bùm bùm bùm, nổ vài cái liền đem cả đám nổ chết luôn.

Quý Miên Miên liếm liếm khóe môi, nói: “Nhưng mà... Nhưng mà... Lỡ như... lỡ như Martin không ra tay đánh chết người thì sao?”

Cô nói ra nghi vấn trong đầu mình, tại sao Mộ Dung Miên có thể kết luận như vậy được chứ, người kia không nhất định là sẽ chết, anh cũng không hề có mặt tại đây, làm sao anh ấy có thể xác nhận được là sẽ có người chết? Anh không ở hiện trường, làm sao có thể kết luận được rằng Martin là người đánh chết nạn nhân? Điều này không phải quá đỗi thần kỳ sao?

Mộ Dung Miên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Quý Miên Miên, càng nhìn càng thấy đẹp, không thể ngừng được mà thích cô, gương mặt này của Quý Miên Miên, anh có nhìn cả đời cũng không thấy chán.

Mộ Dung Miên bóp nhẹ vài cái trên khuôn mặt tươi cười của Quý Miên Miên rồi mới nói: “Em ngốc quá, cho dù Martin không đánh chết cô ta, Mộ Dung Thúy Đình sẽ để yên sao? Bà ta đến đây kiểu gì cũng sẽ thêm một đao, nếu không, em nghĩ anh tìm cách gọi bà ta đến đây làm gì?”

Cảm giác phẫn nộ khi thấy chồng và con trai mình cùng ngủ với một ả đàn bà, tư vị này có lẽ chỉ có một mình bà ta mới biết.

Nếu như ba người kia không vẫn đề gì mà cứ đàng hoàng đứng đó thì ý chí chiến đấu của Mộ Dung Thúy Đình chắc chắn sẽ bị kích thích, đến lúc đó có thể không có gì xảy ra được ư? Không đánh nhau đến trời long đất lở mới là lạ đó.

Thời khắc một người phẫn nộ tới cực điểm, họ sẽ biến thành cỗ máy giết người chân chính, sự phẫn nộ trong lòng sẽ biến thành một loại ám chỉ, phải giết con tiện nhân kia mới hả dạ.

Đến lúc đó, ả đàn bà kia liệu có thể còn đường sống sao?

Quý Miên Miên há mồm, chuyện này... đầu óc như thế này, quả thật... không phải yêu nghiệt thì có thể gọi là gì đây?

Đầu óc thế này, cho dù... có một trăm người cũng không thể nào là đối thủ của anh.

Quý Miên Miên bỗng nhiên cảm thấy mình thật may mắn, may mắn vì giờ mình đã là vợ của anh, bằng không, nếu cô đắc tội với một người như anh, Quý Miên Miên chỉ nghĩ thôi cũng đã thấy lạnh sống lưng, có khi bị tính kế thế nào còn không biết, thậm chí có thể chết rồi mà cũng không hiểu là mình chết như thế nào.

Mộ Dung Miên tính toán người khác thật sự vô cùng triệt để, trước mặt anh, gần như không có chuyện gì đáng để nói.

Thế này thì tốt rồi, gia đình Martin - cả nhà bọn họ sẽ không một ai có kết quả tốt đẹp. Cái này thật sự giống với lời của Mộ Dung Miên: Giải quyết một lần, an nhiên cả đời!

Sau này, gia đình bọn họ sẽ không bao giờ có thể tiếp tục đi quấy rầy Mộ Dung phu nhân nữa.

Quý Miên Miên ngơ ngác nhìn Mộ Dung Miên, anh xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: "Sao lại nhìn anh như vậy, anh thật sự không làm gì cả, chỉ bố trí để bọn họ xuất hiện cùng nhau thôi, em thấy có đúng không nào?"

Quý Miên Miên ngây ngốc gật đầu: "Nhưng... người chết kia, liệu có phải... hình như là..."

Mộ Dung Miên mỉm cười: “Em muốn nói cô ta vô tội à?”

“Vâng... vâng... có đôi chút.” Quý Miên Miên không phải thánh mẫu nhưng cô nghĩ tới người phụ nữ kia, mặc dù cô ta là tình nhân, cần phải chịu trừng phạt, nhưng mà... đến mức bỏ mạng thì hình như có vẻ hơi quá đáng.

Mộ Dung Miên nhẹ nhàng vuốt ve đôi mắt của Quý Miên Miên, đây là ánh mắt rực rỡ nhất, sạch sẽ nhất trên thế gian này.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1864: Chồng À, Em Sẽ Yêu Anh Thật Tốt

Anh đáp: "Cô ta làm sao có thể vô tội được? Một người đàn bà được người cha bao nuôi lại đi thông đồng với chính con trai ông ta, em nghĩ cô ta có thể vô tội hay không?"

Mộ Dung Miên vì sao phải chọn ả đàn bà này làm vật hy sinh, nguyên nhân là bởi chính bản thân ả ta cũng không cần phải... sống tiếp làm gì.

Ả ta cũng không phải chỉ thuần túy làm tình nhân của người khác như vậy, còn làm nhiều loại chuyện xấu xa, ngấm ngầm khác, trong đó có không ít những phi vụ giao dịch bẩn thỉu, những chuyện như vậy, anh cũng không cần nói ra, nói ra cũng chỉ làm bẩn tai Quý Miên Miên thôi.

Anh dịu dàng nói: "Tin anh đi, ả ta tuyệt đối không phải là một người vô tội."

Quý Miên Miên gật đầu: "Vâng, em tin anh, tin anh..."

Cô vô cùng tin tưởng lời nói của Mộ Dung Miên, bởi cô biết, dù anh có yêu nghiệt đến mức nào, anh cũng sẽ không gây tổn thương cho cô.

Ở bên kia đường, cảnh sát cũng đưa Claude ra xe. Khi mấy chiếc xe cảnh sát rời đi, Mộ Dung Miên lay lay Quý Miên Miên: "Đi thôi, chúng ta cũng nên trở về."

Xe chầm chậm lăn bánh, Quý Miên Miên quay đầu nhìn ngôi nhà đang ngày càng xa kia. Đến khi vào tới thành phố, đến một nơi xa lạ, nhìn thấy một ngã tư không quen biết, Quý Miên Miên bỗng nhiên tràn đầy cảm giác không nói thành lời, không chân thật, giống như mọi chuyện hiện tại đều giống như đang nằm mơ.

Mộ Dung Miên thấy vẻ mặt Quý Miên Miên mê man, liền cầm tay cô: "Em nghĩ gì vậy?"

Đôi mắt Quý Miên Miên chớp chớp, nói: "Em thấy dường như mọi chuyện có vẻ không chân thực lắm."

Mộ Dung Miên dùng sức nắm chặt tay cô, hỏi: "Em trách anh sao?"

"Hả?"

Mộ Dung Miên nói: "Bảo là đưa em đi vận động gân cốt, cuối cùng lại không cho em được vận động, chỉ nhìn người khác diễn sẽ không thấy thú vị, nếu để em tự mình đánh cho bọn họ một trận nên thân, khi ấy hẳn là em sẽ thấy chân thực..."

Ý định ban đầu của anh là đưa Quý Miên Miên tới để cô vận động thân thể, dùng quyền cước một chút, nhưng về sau nghĩ lại, tốt nhất là không nên để vợ yêu phải mệt nhọc, không thể chuyện gì cũng khiến cô ấy ra tay.

Lúc ấy mới bắt đầu tính kế toàn bộ gia đình nhà Mộ Dung Thúy Đình. Quý Miên Miên lập tức xua tay: "Ấy, em không có ý đó..."

Mộ Dung Miên cười nói: "Không sao, hôm nay vẫn còn sớm, chúng ta vẫn có cơ hội mà."

Quý Miên Miên trong lòng buồn bực: "Anh có ý gì, còn cơ hội gì nữa vậy?"

"Đi thôi, cho em hoạt động tay chân một chút."

Trong lúc Quý Miên Miên đang vô cùng buồn bực, xe của Mộ Dung Miên đã dừng cách cục cảnh sát một đoạn ngắn, không lâu sau, họ thấy Claude từ bên trong đi ra.

Dù sao thì hắn ta cũng không phải kẻ giết người, chẳng qua hắn chỉ ngủ với người đàn bà của cha hắn thôi, cũng không phải tình vi phạm pháp luật nào, vì thế liền nhanh chóng được thả ra.

Không cần Mộ Dung Miên mở miệng, Quý Miên Miên đã vội vàng muốn xuống xe.

Mộ Dung Miên giữ tay cô, đưa cho cô một chiếc túi nilon đen.

Quý Miên Miên cười hắc hắc, trên đường giờ đang không có bóng người, cô im lặng không một tiếng động tiến đến phía sau Claude, cầm chiếc túi to chụp lên đầu hắn.

Trong đêm tối, Mộ Dung Miên thấy từng đấm của Quý Miên Miên nện vào người Claude, anh không khỏi than thở, vợ của anh làm gì trông cũng vẫn đẹp mắt.

Chờ Quý Miên Miên đánh xong, vui vẻ trở lại xe: “Được rồi, về thôi.”

Xe quay về tới nhà cũ của gia đình Mộ Dung, Mộ Dung Miên vừa cởi bỏ dây an toàn, còn đang muốn mở cửa xe thì cổ tay anh bị Quý Miên Miên kéo lại.

Quý Miên Miên còn nhìn anh nói: “Chồng à, từ nay trở đi, em nhất định sẽ yêu thương anh thật tốt.”

Còn nữa, tuyệt đối sẽ không đắc tội với anh, sẽ thật thà nghe lời anh, tuyệt đối sẽ không muốn chết, xem đầu óc của cô, về cơ bản còn không đủ để Mộ Dung Miên nghịch trong 1 giây.

Trời ơi, có người chồng đen tối, gian trá thế này cũng có chút đáng sợ.

Mộ Dung Miên sửng sốt, nhưng ngay lập tức đã hiểu được chuyện gì xảy ra, nhếch môi, hôn lên môi cô: “Được, ngoan quá, chồng cũng sẽ yêu thương em thật tốt nha...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1865: Muộn Thế Này Còn Đợi Bọn Họ

Khi hai người về đến phòng khách thì kinh ngạc khi thấy Mộ Dung phu nhân đến giờ vẫn đang ngồi ở phòng khách, còn chưa đi ngủ.

Quý Miên Miên sửng sốt, giờ đã muộn lắm rồi, chỉ một lát nữa là đã sang ngày mới, Mộ Dung phu nhân không lẽ đang chờ bọn họ sao?

Mộ Dung phu nhân cô đơn ngồi trên ghế sofa, xung quanh là khung cảnh xa hoa tráng lệ nhưng điều ấy lại càng tôn lên vẻ cô đơn của bà, khuôn mặt bà u sầu, hai mắt nhắm nghiền, đang ngồi ở đó mà ngủ.

Quý Miên Miên ngẩng đầu nhìn biểu tình của Mộ Dung Miên.

Anh đang nhìn Mộ Dung phu nhân, vẻ mặt bình tĩnh nhưng trong ánh mắt... lại có chút phức tạp.

Cảm giác kỳ quái trong lòng Quý Miên Miên lại xuất hiện, đã muộn thế này mà Mộ Dung phu nhân vẫn đang ngồi ở đó, nguyên nhân chỉ có thể là bà đang chờ bọn họ.

Cô nhớ tới lúc ở nghĩa trang, bà ấy có vẻ như vô cùng lo lắng hai người bọn họ bỏ đi không quay lại nữa, vì thế giờ vẫn ngồi đây đợi.

Quý Miên Miên không khỏi buồn phiền, tại sao Mộ Dung phu nhân lại quan tâm đến hai người giả mạo như bọn họ chứ?

Nếu bà lo lắng sau khi bọn họ đi rồi sẽ không tự đối phó được với đám cực phẩm thân thích nhà Mộ Dung thì chắc cũng không cần phải đến mức thế này chứ? Hơn nữa, cô cảm nhận được những nỗi lo lắng, sốt ruột này của Mộ Dung phu nhân không phải là giả tạo hay chỉ là đơn thuần lo lắng về vấn đề lợi ích.

Lòng Quý Miên Miên cảm thấy nghi hoặc, không thể nào lý giải được.

Chỉ có thể nhìn thôi, Quý Miên Miên cũng không muốn nghĩ nhiều nữa, cô nhỏ giọng nói: “Phải đánh thức bà ấy thôi, đã muộn như thế này mà còn ngủ ở phòng khách, nhỡ bị cảm thì làm sao?”

Mộ Dung Miên gật đầu, Quý Miên Miên đến trước mặt Mộ Dung phu nhân:

"Phu nhân... phu nhân... người tỉnh dậy đi, đừng ngủ ở đây nữa."

Nghe được người gọi mình, Mộ Dung phu nhân liền tỉnh dậy, thấy hai người bọn họ liền lập tức cười thật tươi, giống như vừa trút được gánh nặng, bà nói: "Các con đã trở lại, chắc các con còn chưa ăn cơm, để ta gọi người làm ít đồ ăn khuya cho các con ăn nhé?"

Mộ Dung Miên thản nhiên nói: "Không cần, chúng tôi ăn rồi."

So sánh với sự quan tâm và nhiệt tình của Mộ Dung phu nhân, thái độ của Mộ Dung Miên quả thật là vô cùng lãnh đạm.

Quý Miên Miên thấy vẻ mất mát trên gương mặt Mộ Dung phu nhân liền nhanh chóng nắm tay Mộ Dung Miên, cười cười nói: "Ôi, người không nói con cũng không phát hiện ra đâu, chiều nay chúng con ăn cơm sớm quá, giờ con đói bụng quá rồi."

Cô quay sang nhìn Mộ Dung Miên, nói: "Nếu anh mệt thì cứ đi lên nghỉ ngơi trước đi, em ăn một chút rồi lên."

Mộ Dung Miên làm sao không hiểu chút tâm tư cẩn thận này của cô chứ, anh nhếch miệng: "Anh ăn cùng em."

Quý Miên Miên âm thầm nháy mắt một cái với anh.

Quý Miên Miên biết, thời gian bọn họ ở bên Mộ Dung phu nhân không còn bao lâu nữa, vậy thì trước khi rời đi, cứ cố gắng khiến bà vui lên là được.

Quý Miên Miên vừa dứt lời, đôi mắt Mộ Dung phu nhân đã sáng lên, nụ cười trên mặt lại tỏa sáng: "Vậy con chờ một chút, rất nhanh sẽ có đồ ăn thôi."

Quý Miên Miên vốn tưởng đồ ăn khuya sẽ là mấy thứ đồ Tây linh tinh, dù sao cô cũng không thích mấy món này.

Nhưng ngàn vạn lần cô không nghĩ tới, đồ ăn vừa mang ra kia lại là bánh sủi cảo, từng chiếc sủi cảo mập mạp, vẫn tỏa khói nóng hổi, khiến cô cảm thấy nước miếng tuôn trào.

Quý Miên Miên lúc ấy bất ngờ kêu lên: "Oa, là sủi cảo, lâu quá rồi còn không được ăn."

Từ ngày tới Anh, cô gặp được rất ít đồ ăn Trung Quốc ngon miệng, sủi cảo lại càng không thấy.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1866: Sao Người Lại Nhìn Chồng Con Như Vậy?

Mộ Dung phu nhân đưa đũa cho Mộ Dung Miên gắp thử: “Ta đã làm nhân hải sản, các con nếm thử xem hương vị có ổn không?”

Quý Miên Miên tham ăn bên này đã chảy nước miếng thèm thuồng, liên tục gật đầu: “Vâng vâng, nếu con biết trong nhà có sủi cảo, con sẽ không ăn cơm ở ngoài đâu.”

Quý Miên Miên gắp một chiếc sủi cảo, cắn một miếng: “Oa... ngon quá, sủi cảo này gói thật đẹp, ăn cũng rất ngon, đây là món ngon nhất con từng ăn kể từ ngày sang đây... Mộ Dung Miên, anh cũng mau mau ăn đi.”

Sủi cảo nóng hổi, nhân bánh bên trong lại vô cùng vừa miệng, Quý Miên Miên bên này thổi thổi phù phù hai, ba cái là giải quyết xong một chiếc.

Mộ Dung Miên thấy bộ dạng ham ăn của Quý Miên Miên liền nói: “Em cẩn thận một chút, đừng vội, không ai tranh ăn với em đâu.”

Mộ Dung phu nhân lộ ra nụ cười đã rất lâu không thấy bóng dáng kể từ khi Mộ Dung Chí Hoành qua đời: “Con cứ từ từ ăn, không cần vội vàng, trong bếp vẫn còn nữa đó.”

Ánh mắt bà nhìn Quý Miên Miên tràn đầy tình thương.

Quý Miên Miên cảm giác dạ dày của mình cuối cùng cũng tìm được thứ có thể lấp đầy, cô liền ăn một mạch ba cái, thấy Mộ Dung Miên còn không hề động đũa bèn gắp một miếng đưa đến miệng anh: “Anh cũng ăn đi, nếu anh không ăn, em cũng sẽ không ăn nữa.”

Mộ Dung Miên xoa mặt cô rồi há miệng cắn một miếng.

Quý Miên Miên lơ đãng nhìn thoáng qua Mộ Dung phu nhân, thấy biểu tình của bà lại vô cùng khẩn trương.

Trong lòng cô nghi hoặc, Mộ Dung Miên ăn sủi cảo thôi mà, sao bà ấy phải khẩn trương như vậy chứ?

Đợi Mộ Dung Miên ăn xong miếng vừa rồi, Mộ Dung phu nhân mới cẩn

thận hỏi: “Ăn có ngon không?”

Mộ Dung Miên không nói gì, chỉ chậm rãi nhai, Quý Miên Miên thấy xấu hổ, vội vàng nói: “Ăn ngon, ăn ngon... Thật sự là rất ngon ạ...”

Mộ Dung Miên nuốt xong miếng bánh, liền thản nhiên nói: “Ừ.”

Chỉ một chữ đơn giản nhưng lại khiến Mộ Dung phu nhân vui vẻ ra mặt: “Các con thích là tốt rồi, nếu không đủ thì trong bếp vẫn còn nữa.”

Quý Miên Miên mờ mịt nhìn Mộ Dung phu nhân, Mộ Dung Miên chỉ nói một tiếng mà lại khiến bà ấy vui vẻ như vậy sao? Vừa xong cô không chỉ cổ vũ nhiệt tình mà bà ấy cũng không phản ứng gì, cũng không vui vẻ hơn là bao.

Động tác ăn bánh chẻo của Quý Miên Miên dừng lại, âm thầm quan sát Mộ Dung phu nhân, quả nhiên, ánh mắt bà ấy vẫn đang nhìn Mộ Dung Miên.

Quý Miên Miên cắn cắn đũa, rốt cuộc sao lại thế này, sao bà ấy lại nhìn chồng cô như vậy?

Mặc dù trong lòng kho chịu nhưng Quý Miên Miên cũng không phải đứa ngu ngốc, ánh mắt Mộ Dung phu nhân nhìn Mộ Dung Miên rõ ràng là ánh mắt thương yêu, từ ái, tuyệt đối không phải dạng âm thầm lòng dạ khó lường hay đang âm mưu quỷ kế gì.

Quý Miên Miên thở dài trong lòng, thôi bỏ đi, loại yêu thương từ ái này hẳn là vì bà ấy đã coi Mộ Dung Miên thành con ruột của mình.

Con ruột đã chết, chồng cũng không còn, bà ấy đáng thương như vậy, cô cũng không nên suy nghĩ hẹp hòi.

Đột nhiên má bị véo một cái. “Nghĩ đi đâu thế, sao em không ăn nữa?”

Quý Miên Miên ngẩng đầu, xoa xoa mặt: “Không có gì, em chỉ cảm thấy món này đặc biệt ngon hơn so với sủi cảo mà anh làm.”

“Thật sao, vậy xem ra sau này khi về nước, anh phải cố gắng học tập nâng cao trình độ nấy ăn rồi, nếu không vợ anh sẽ ghét bỏ anh mất.”

Hai người kẻ tung người hứng như vậy khiến Mộ Dung phu nhân nghe mà trong lòng chua sót.

Quý Miên Miên cứ một miếng lại một miếng, rất nhanh, cả đĩa sủi cảo đã được xử lý xong, cô sờ sờ bụng, cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Mộ Dung Miên đưa cho cô một ly nước chanh, cô bèn uống hai hơi hết sạch.

Quý Miên Miên hỏi: "Phu nhân, món này chắc không phải các nữ đầu bếp trong nhà làm phải không ạ? Bọn họ làm sao có thể làm món sủi cảo đặc sắc như vậy được?"

Mộ Dung phu nhân mỉm cười: "Con thích ăn là được rồi, nếu muốn ăn, ngày mai sẽ có tiếp."

Quý Miên Miên liếm liếm khóe miệng, nghe được câu này, tâm tư chợt động, hỏi: "Cái này... Không lẽ... Món này chắc không phải là do người làm chứ ạ?"

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1867: Bà Ấy Vô Cùng Giống Anh

Đầu bếp trong nhà này vốn là một người phụ nữ ngoại quốc hàng thật 100%, món ăn do bà nấu đôi khi khiến Quý Miên Miên thật sự không muốn ăn, bà ấy làm sao có thể làm ra món sủi cảo này, lại còn là sủi cảo có nhân, một người ngoại quốc làm sao có thể làm ra món ăn ngon thế này chứ?

Lại nói đến những nếp gấp xinh đẹp trên món sủi cảo này, vừa nhìn là biết do người thuần thục, quen tay tạo nên.

Quý Miên Miên ngẫm lại, dường như trong nhà này cũng chỉ có Mộ Dung phu nhân là có thể làm ra món sủi cảo chính tông, đúng chuẩn thôi.

Mộ Dung phu nhân nheo mắt: "Nhiều năm không làm nên không quen tay lắm."

"Người làm quả thật rất ngon, ăn ngon lắm ạ."

Mộ Dung Miên rút khăn tay hướng về phía Quý Miên Miên lau lau khóe miệng: "Ăn no rồi chứ?"

Quý Miên Miên gật đầu: "Vâng, no rồi..."

Mộ Dung Miên nắm tay cô đứng lên: "Cám ơn phu nhân đã chuẩn bị bữa ăn khuya, đã muốn lắm rồi, người nên đi nghỉ ngơi đi."

Mộ Dung phu nhân gật đầu: "Cũng không còn sớm, các con mau đi nghỉ ngơi đi."

"Ngủ ngon." Mộ Dung Miên nắm tay Quý Miên Miên bước đi.

Quý Miên Miên cảm thấy được cứ thế này có vẻ không lễ phép chút nào, liền quay đầu nói: "Phu nhân, người cũng nên mau mau đi ngủ, chúng con về trước, ngủ ngon."

Mộ Dung phu nhân cười gật đầu: "Ngủ ngon."

Khi thấy bóng dáng hai người họ khuất sau góc lầu, lại quay sang nhìn bát sứ gần như trống không, trên mặt Mộ Dung phu nhân liền nở nụ cười nhu hòa. Ánh đèn thủy tinh trên đỉnh đầu chiếu rọi lên mặt bà, xua tan nỗi bi thương

trên người bà hiện tại.

Đầu bếp chạy ra, nhanh chóng dọn dẹp thật tốt.

Mộ Dung phu nhân lại nói: “Để tôi làm cho.”

Đầu bếp sửng sốt, có chút không hiểu rõ, phu nhân hôm nay làm sao vậy? Tự nhiên lại muốn tự mình thu dọn chén bát?

Mộ Dung phu nhân bưng chén bát bẩn lên, hướng về phía phòng bếp.

...

Trở về phòng, sau khi tắm rửa, nằm ở trên giường, Quý Miên Miên thoải mái thở dài một tiếng.

Cô vuốt bụng nói: “Chà, cuối cùng cũng ăn được một bữa thật thoải mái.”

Mộ Dung Miên mỉm cười, sờ sờ mái tóc vẫn còn hơi ẩm của cô, liền kéo cô lại gần, lấy khăn mặt chậm rãi lau khô tóc cho cô: “Ngày mai anh làm cho em ăn.”

Quý Miên Miên liên tục nói không dám, tâm tư của cô chuyển đổi, hỏi: “Em cảm thấy anh và Mộ Dung phu nhân có điểm gì đó không thích hợp lắm, phải chăng anh có chuyện gì giấu em?”

Động tác lau tóc của Mộ Dung Miên hơi khựng lại, cười nói: “Có ư? Vậy em xem, anh và Mộ Dung phu nhân có điểm nào không thích hợp như em nói?”

Quý Miên Miên không cảm nhận được biến hóa nho nhỏ của Mộ Dung Miên, cô nói: “Em nói đúng chứ, dù sao đôi khi em cũng thấy có điểm không đúng lắm, giống như Mộ Dung phu nhân đặc biệt bài xích anh nhưng lại có vẻ như lại vô cùng muốn tới gần anh.”

Dù sao, đây cũnglà cảm giác của cô, cô cảm nhận được ánh mắt của Mộ Dung phu nhân nhìn Mộ Dung Miên, ánh mắt ấy khiến cô nhớ tới người mẹ đang ở ngàn dặm xa xôi ở bên kia đại dương của mình.

Quý Miên Miên muốn gả cho anh nhưng cũng muốn được ở bên cha mẹ của mình.

Mộ Dung Miên cốc đầu cô mấy cái: “Nha đầu ngốc này, anh đương nhiên

phải bài xích bà ấy rồi, mặc dù bà ấy đã cứu anh nhưng mà anh chỉ muốn đổi lại khuôn mặt này về diện mạo vốn có của mình. Hơn nữa, anh cũng không muốn qua lại nhiều với bà ấy, giao dịch chỉ đơn thuần là giao dịch, không nên dính dáng, liên lụy quá sâu vào bên trong.”

Quý Miên Miên cảm thấy lời nói của Mộ Dung Miên quả thật rất chính xác, bọn họ quả thật là không nên liên lụy quá nhiều với Mộ Dung phu nhân.

Được...

“Nhưng mà Mộ Dung phu nhân đối với anh...”

Mộ Dung Miên lau tóc cho cô một hồi rồi mới ngừng lại, buông khăn mặt: “Anh nghĩ có thể là do mẫu tử tình thâm, bà ấy muốn tìm một người để gửi gắm tình cảm. Dù sao, hiện giờ bà ấy không có bất cứ thứ gì trong tay, nếu không tìm một người để gửi gắm, ắt hẳn đã suy sụp nhanh chóng.”

“Anh nói cũng đúng, Mộ Dung phu nhân quả đúng là một người vô cùng đáng thương.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1868: Anh Không Ngủ Được, Chúng Ta Tạo Người Đi

Mộ Dung Miên xoay người nằm xuống, ghì chặt Quý Miên Miên: "Trên đời này, người đáng thương ắt có chỗ đáng giận, em không cần đồng tình quá nhiều với một người không quen biết như vậy."

"Anh nói như thế tức là Mộ Dung phu nhân kỳ thật cũng làm một số chuyện khiến người ta giận giữ sao?"

Mộ Dung Miên vuốt ve phần eo bên hông cô: "Giờ đã là nửa đêm rồi, đừng suy nghĩ linh tinh nữa, đi ngủ thôi, nếu em không buồn ngủ, chúng ta hãy tìm cách tạo người đi, nếu không sau này khi trở về không thể đối mặt được với ba mẹ vợ của anh đâu, không chừng bọn họ còn tưởng chúng ta có vấn đề đó."

Quý Miên Miên cạn lời...

Chuyển chủ đề thế này cũng quá nhanh rồi ông xã ơi.

Cô còn không kịp suy nghĩ, bàn tay của Mộ Dung Miên đã không an phận di chuyển lên trên, áo ngủ của cô đã nhanh chóng bị cởi ra, Quý Miên Miên vội nói: "Á, dừng lại, anh không cần gấp gáp như thế..."

"Sao anh có thể không gấp gáp chứ? Mấy ngày nay em cũng không cho anh "ăn" rồi."

Quý Miên Miên vặn vẹo thân mình, thở dốc nói: "Chuyện này sao lại trách em chứ? Không phải tại anh, mỗi ngày trở về đều vô cùng mỏi mệt, đặt lưng xuống giường là ngủ mất, làm sao làm được mấy chuyện "tạo người" này chứ?"

Cô không nghĩ rằng sau khi nói xong, Mộ Dung Miên đột nhiên ngừng lại: "Em nói không sai, đều do anh không tốt, đã xem nhẹ em, anh quyết định rồi, đêm nay nhất định phải bổ sung lại cho em thật tốt."

Quý Miên Miên: T_T

Thiếu chút nữa quên mất bản chất vô lại của con người yêu nghiệt này rồi.

Một phen ầm ỹ, lăn lộn qua lại đến quá nửa đêm vẫn chưa xong, cuối cùng vẫn là Quý Miên Miên phải uy hiếp, nếu Mộ Dung Miên không chịu dừng lại thì cô sẽ đá bay anh xuống dưới, khi ấy anh mới chịu ngừng.

Quý Miên Miên mệt đến mức mơ mơ màng màng ngủ, còn Mộ Dung Miên - nửa điểm buồn ngủ cũng không thấy.

Anh nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng trơn bóng của Quý Miên Miên, nói: "Chúng ta... sẽ nhanh chóng về nhà thôi."

Chuyện ở nơi này không thể tiếp tục hành xử như cũ được, nên nhanh chóng xử lý xong mọi chuyện, sau đó sẽ cùng Quý Miên Miên - về nhà.

...

Đêm đó, cả nhà Mộ Dung Thúy Đình đã bị xử lý. Martin bị tình nghi là hung thủ cố ý giết người, Mộ Dung Thúy Đình là cố ý gây thương tích, chứng cớ lại vô cũng xác thực, hiện giờ bọn họ đang chờ bị khởi tố.

Claude sau khi ra khỏi cục cảnh sát đã bị Quý Miên Miên đánh cho một trận tơi bời, sau đó cơn nghiện ma túy tái phát, hắn chạy đến chỗ xã hội đen vay nặng lãi, hắn đương nhiên không còn ở thế bên trên, nghe nói bị chém mấy ngón tay, sau đó phải tạ ơn cảnh sát trưởng Phill nếu không bọn họ cũng không thể tìm thấy tung tích của hắn.

Mộ Dung Miên bắt tay vào xử lý công vụ công ty, từng chút từng chút chuyển giao cho Mộ Dung phu nhân, lần này đồng thời cũng thu thập những vị thân thích cực phẩm của nhà Mộ Dung, khiến họ thành thật, hạ thấp bản thân xuống.

Bên này, chuyện nhà của phu nhân Jones đã trở thành tiêu điểm để người ta gièm pha, bà ta bị người khác chụp ảnh khỏa thân trên đường, điều này đối với chồng bà ta lại càng thêm bất lợi, vì thế phu nhân Jones chỉ co đầu rụt cổ ở nhà, không dám lộ diện ra đường.

Nhoáng một cái đã nửa tháng trôi qua, nước Anh bắt đầu vào xuân.

Mộ Dung Miên tính toán sau khi hoàn thành chuyển giao công ty cho Mộ Dung phu nhân xong, anh sẽ bắt tay vào thu thập một người cuối cùng.

Hôm nay, như thường lệ, Mộ Dung Miên cùng Mộ Dung phu nhân tới công ty, trên danh nghĩa, anh là chủ tịch hội đồng nên luôn phải đi cùng, còn Quý

Miên Miên thì ở nhà một mình.

Buổi chiều, cô nhận được một cuộc điện thoại: "Alô..."

Nhưng mà, dù cô đã lên tiếng đầu dây bên kia vẫn im lặng, Quý Miên Miên lại hỏi: "Alo, xin hỏi đầu dây bên kia là ai vậy?"

"Đừng ở đó giả thần giả quỷ, rốt cuộc là ai?"

Di động truyền ra một tràng cười thanh thúy: "Quý tiểu thư, cô còn nhớ tôi không?"

Quý Miên Miên nắm chặt di động, giọng nói này không phải là của mụ già đê tiên kia sao? Sao bà ta lại biết số điện thoại di động của cô?

Quý Miên Miên hừ lạnh một tiếng, cố ý nói: "Có quỷ mới biết bà là ai. Có bệnh thì đi chữa đi, tự nhiên gọi điện hỏi chuyện này, nếu không có việc gì để làm thì cút đi."

"Quý tiểu thư vẫn thô lỗ như xưa, hôm nay tôi tìm cô thật ra là có chút chuyện, tôi nghĩ cô sẽ hứng thú."

"Cám ơn, tôi không quan tâm."

"Chuyện của chồng cô, cô cũng không hứng thú sao???"

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1869: Chồng Cô Là Hàng Giả

Giọng nói của phu nhân Jones thật sự rất nhu hòa, chỉ cần nghe giọng nói này sẽ khiến người ta sinh ra ảo giác, cho rằng bà ta là một người phụ nữ hiền lành, thiện lương.

Nhưng Quý Miên Miên lại nghe thấy trong giọng nói bà ta chứa từng đợt, từng đợt âm lãnh.

Người phụ nữ này không tốt lành gì cả, bà ta gọi điện nếu không có mục đích thì cũng chính là làm bộ làm tịch.

Đến cả Mộ Dung Miên cũng nói, người phụ nữ này không phải người dễ đối phó, chỉ cần thấy bà ta lừa gạt một người khôn khéo như Mộ Dung Chí Hoành suốt nhiều năm là có thể biết, bà ta không phải đèn cạn dầu bình thường.

Nếu không phải Mộ Dung Miên đã là người khác, chỉ sợ hiện tại Jessica đã yên ổn vào nhà Mộ Dung.

Nhiều người trong gia tộc Mộ Dung từ lâu đã bị bà ta gây sức ép để ủng hộ bà ta.

Đáng tiếc, ai bảo Mộ Dung Miên hiện giờ không phải Mộ Dung Miên trước kia, điều này khiến cho các âm mưu của phu nhân Jones không có đất dụng võ.

Quý Miên Miên có thể tự hiểu đây là âm mưu của bà ta, cô tuyệt đối không thể đấu lại được bà ta, cho nên cô cơ bản không muốn tiếp xúc với người này, cô cười châm chọc: "Đúng thế, bà đây không có hứng thú!".

Quý Miên Miên không định cùng phu nhân Jones tán gẫu, loại phụ nữ này tốt nhất cứ để lại cho Mộ Dung Miên xử lý, như vậy là biện pháp tốt nhất.

Nhưng khi cô đang muốn tắt điện thoại, lại nghe thấy mấy câu: "Tiểu như, chồng cô thực ra là đồ giả, cô nghe xong cũng thấy không có hứng thú sao?"

Lòng Quý Miên Miên chợt căng thẳng. Mộ Dung Miên đã phẫu thuật thẩm mỹ, chuyện này bà ta làm sao biết được chứ?

Cô không kịp suy nghĩ gì nhiều, chỉ xì một tiếng khinh miệt, mắng: “Tôi nhổ vào, đồ bà tám chết tiệt nhà bà, nếu có bản lĩnh thì bà tới trước mặt tôi, xem tôi làm sao xử lý bà, sao bà không nói là con gái của bà là do chồng bà có tình nhân bên ngoài rồi ôm con riêng về đi?”

“Tôi thấy đầu bà có phải chỉ toàn hai chữ “hãm hại” hay không, loại phụ nữ ti tiện như bà, sao chồng bà không ly hôn với bà luôn đi, còn giữ bà lại làm gì, không lẽ để hắn ta nhờ vả tiếp sao? Nhìn bà đã đến cái tuổi này rồi, không lẽ bà còn có thể giúp ông ta “đi khách”?”.

Quý Miên Miên một thôi một hồi tuôn ra chuỗi lời mắng chửi nhằm chọc giận đối phương.

Bên kia, phu nhân Jones không biết đang thử cô hay là thật sự biết, nhưng mà mặc kệ bà ta là biết thật hay giả vờ biết, bọn họ không thể để lộ ra sơ hở, cô sẽ giả vờ làm bộ dạng thô lỗ, tùy tiện, tuyệt đối sẽ không buột miệng nói ra cái gì.

Trước hết chuyện phải làm là khiến Jones phu nhân bùng nổ, như vậy bà ta sẽ không thể quan tâm đến lời của cô nữa.

Nhưng điều khiến lòng Quý Miên Miên không an tâm chính là - không lẽ Jones phu nhân đã tra được giấu vết gì để lại sao?

Ngay lúc lòng cô đang vô cùng không yên, phu nhân Jones đã tức giận đến mức thở phì phò: “Cô... cô không cần chọc giận tôi, cũng không cần phải lái sang chuyện khác. Quý tiểu thư, tôi nghĩ so với tôi, cô càng rõ Mộ Dung Miên hiện tại là giả mạo đúng không? Nếu cô còn chưa biết, tôi có thể nói với cô vài điều, cô có muốn nghe không?”

Quý Miên Miên nắm chặt di động: “Tôi không muốn nghe, tôi chỉ muốn hỏi bà một câu... sau này, bà có muốn mỗi ngày khỏa thân trên đường không? Hay bà muốn... nhẹ nhàng cút đi?”

Cô nói dứt lời, phu nhân Jones đột nhiên hét lên: “Chuyện lần trước là do cô làm?”

Lần trước bà ta bồi một lão nhà giàu ăn cơm để giúp chồng vận động tài trợ.

Nhưng lão già kia tuổi thì cao, đã không còn năng lực làm nên chuyện nhưng sắc tâm lại không đổi, mà bà ta lại không thể đắc tội với lão, chỉ có thể ứng phó. Vì bà ta muốn giúp chồng mình làm nên chuyện lớn nên chỉ có thể nghĩ

biện pháp đền bù, nếu không, khi bà ta trở về, bà ta sẽ không có tháng ngày yên ổn.

Nhưng không ai nghĩ tới, vừa từ nhà hàng đi ra, lão già kia lại muốn đưa bà ta tới khách sạn tình thú để qua đêm.

Nhưng mà còn chưa kịp lên xe, bà ta đã bị một lũ ăn mày vây quanh, tất cả đồ trang sức đáng giá trên người đều bị cướp đi, quần áo cũng bị cướp mất...

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1870: Bọn Họ Không Hề Có Quan Hệ

Ai ngờ được, dưới đường còn có một đám đông, khiến bà ta khỏa thân ở trước mặt công chúng, còn bị người ta chụp ảnh phát tán lên mạng, vì thế lại ảnh hưởng nặng nề đến chuyện chồng bà ta tham gia tuyển cử.

Phu nhân Jones ở nhà chịu nhục, chỉ có thể cẩn thận giấu mình mà sống, căn bản không dám mạo hiểm.

Hơn nửa tháng trôi qua, mọi chuyện lắng xuống một chút, vì thế bà ta mới bắt đầu ra tay làm vài chuyện.

Phu nhân Jones hận thấu xương mấy người Mộ Dung Miên, Quý Miên Miên nói ra những lời như thế khiến bà ta tức giận đến mức hận không thể đập nát đầu cô, nhai xương nuốt thịt cô.

Phu nhân Jones cảm thấy số phận của mình vốn vẫn đang trôi qua êm ấm, tất cả đều vì bọn họ mà thay đổi, thù này bà ta nhất định phải báo.

Quý Miên Miên khiêu khích nói: "Ái chà, ái chà, không phải tôi, bà nghĩ còn có thể là ai?"

Cô hy vọng có thể chọc giận phu nhân Jones, nếu không, cô sợ chính mình không hề hay biết lúc nào mà để lộ ra sơ hở cho bà ta thấy.

Quả nhiên, lời này vô cùng kích thích phu nhân Jones: "Được, được... Quả nhiên rất được, Quý Miên Miên, tao không biết mày ngu thật hay giả vờ ngu, tao nghĩ mày hẳn là biết Mộ Dung Miên từng làm phẫu thuật thay tim."

Quý Miên Miên sửng sốt, thay tim?

Cô lập tức nhớ tới vết sẹo trên ngực Mộ Dung Miên, Lý Nam Kha từng nói, đó hẳn là dấu vết phẫu thuật, bản thân cô mặc dù từng vuốt ve vết sẹo kia nhưng lại chưa từng nghĩ tới đó là vết sẹo lưu lại sau khi phẫu thuật thay tim.

Nhưng mà, Mộ Dung Miên lại không nói gì, nếu là phẫu thuật lớn như thế, sao anh ấy lại không nói cho cô?

Phẫu thuật thay tim thì sao chứ, chỉ cần anh ấy còn sống thì mọi chuyện cũng không còn quan trọng nữa.

Nhưng vì sao anh ấy lại không nói cho cô biết? Sợ cô lo lắng sao?

Quý Miên Miên trầm mặc một giây, điều này lại khiến phu nhân Jones tìm được chỗ trống: "Xem ra là cô không biết rồi, hắn ta giấu kỹ thật, đến cả cô cũng không thèm nói, trái tìm của hắn là của người khác, vết sẹo trên ngực hắn chắc hẳn cô cũng từng nhìn thấy rồi."

Lời nói của Jones phu nhân khiến Quý Miên Miên rùng mình, mụ già này làm sao có lòng tốt kia chứ, chắc hẳn là mụ ta lừa cô, cô không thể để mình bị mụ ta khống chế.

Mặc kệ mụ ta nói gì, cô chỉ cần không trả lời là được.

Vì thế, Quý Miên Miên lạnh lùng cười: "Quỷ mới biết bà đang nói gì, chồng tôi đang rất tốt, cho dù bà muốn bịa đặt điều gì thì cũng chỉ là lời nói dối, tôi cũng không phải đứa ngốc, cũng không phải loại tâm địa gian xảo. Bà nói với tôi lời này cũng vô dụng, nếu có bản lĩnh, bà cứ đến chỗ chồng tôi mà nói, để xem anh ấy chỉnh bà thế nào?"

Phu nhân Jones cười ha hả, vẫn tiếp tục nói: "Hiện tại, trái tim và thân thể của hắn vẫn còn đang trong thời kỳ kết hợp, có khi còn phát sinh bài xích, không thể chịu đựng kích thích, không thể vận động kịch liệt, hắn ta vẫn phải uống thuốc, ấy thế mà người vợ như cô lại không hề hay biết, tôi cũng muốn biết người vợ như cô còn biết làm cái gì đó?"

Quý Miên Miên nắm chặt tay: "Quản cái rắm ấy, bà có thời gian như thế thì chẳng thà dành mà suy nghĩ xem thông đồng nuôi dưỡng mấy gã nhà giàu, nếu không ngày tốt của bà sẽ không còn mấy đâu."

Quý Miên Miên chỉ nghe thấy phu nhân Jones cười nói: "Đương nhiên là tôi phải quản chuyện này rồi, vì tôi biết Mộ Dung Miên hiện giờ không phải Mộ Dung Miên trước đây."

Quý Miên Miên lập tức mắng: "Bà đừng có nói bậy nói bạ, chồng tôi không phải Mộ Dung Miên thì là bà chắc, muốn tiền của nhà Mộ Dung, bà quả thật đã vắt óc tính kế thật."

Tiếng cười của phu nhân Jones truyền đến: "Đừng gấp gáp, hoặc là có thể nói, hắn ta cùng Mộ Dung Miên chân chính có thể có quan hệ mà không ai hay biết, cô không lẽ cũng không muốn biết sao?"

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1871: Có Một Loại Tiện Nhân Là Đáng Ghê Tởm Nhất

Nghe thấy thanh âm của phu nhân Jones, từ sâu trong lòng Quý Miên Miên nảy sinh ra một niềm chán ghét cực lớn.

Cô đương nhiên biết chồng mình không phải là Mộ Dung Miên thật.

Nhưng cái này thì có liên quan quái gì tới bà ta cơ chứ?

Mụ già này trong lòng đã thối nát tới cực điểm rồi, ánh mắt lúc nào cũng nhìn chằm chằm vào túi tiền của người khác, mụ dựa vào cái gì mà cảm thấy người ta phải đưa cho mụ tiền chứ?

Phu nhân Jones nói chồng cô và Mộ Dung Miên thật kia không hề có quan hệ gì với nhau, hình như bà ta muốn dẫn dụ cô mắc bẫy, để cô để bụng chuyện này, sau đó sẽ xui khiến cô đi làm việc gì đó.

Nhưng bà ta không biết, Quý Miên Miên không cần những thứ kia, Mộ Dung Miên thật hay giả thì liên quan gì tới cô chứ? Chồng cô chính là chồng cô, chẳng liên quan tới ai cả.

Cô chỉ cần anh vẫn ở cạnh cô, luôn ở bên cô, còn những chuyện khác cô không bận tâm.

Nếu đã yêu một người thì cô tuyệt đối sẽ không nghi ngờ anh, không thể vì người ngoài nói hươu nói vượn mấy câu mà không tin tưởng người mình yêu nữa.

Quý Miên Miên siết di động trong tay, cười lạnh lùng: "Khi tôi còn ở trong nước, chị của tôi đã từng nói với tôi rằng, có một loại tiện nhân đáng ghê tởm nhất, đó là những kẻ luôn luôn dành hết thời gian để nhìn chằm chằm vào người khác, luôn cảm thấy đồ của người ta là của mình. Trước đây tôi còn không hiểu, chỉ cảm thấy tiện nhân mà còn phân chủng loại làm gì? Giờ thì tôi hiểu rồi, đại khái thì bà chính là cái loại mà chị tôi đã nói. Bác gái à, bà có biết là bà đáng ghê tởm thế nào không? Năm nay bà bao nhiêu tuổi rồi mà vẫn còn cho mình là thiếu nữ xuân thì nữa vậy? Bà không soi gương à, không thấy trên mặt mình đã có bao nhiêu nếp nhăn rồi à? Không thấy da đã đầy vết nám rồi à? Bà cũng sắp mãn kinh rồi, vậy mà còn suốt ngày mang theo cái vẻ thanh tao ra ngoài làm gì? Chẳng lạ khi bà dạy ra được một đứa

con gái bừa bãi như thế, chắc chắn đây là vấn đề di truyền rồi.”

Quý Miên Miên châm chọc không hề lưu tình chút nào, làm cho phu nhân Jones tức tới suýt hộc máu.

Bà ta còn tưởng trong tay mình đang nắm thứ có thể khiến cho Quý Miên Miên dễ dàng mắc câu, dù sao bà ta cũng đã sớm nhận ra là cô gái Trung Quốc này không phải người thông minh, cũng chỉ giỏi một chút quyền cước chân tay mà thôi.

Nhưng bà ta hoàn toàn không ngờ là Quý Miên Miên lại không nghe lọt tai những gì bà ta nói, dù bà ta có nói gì, cho dù nói ra chuyện Mộ Dung Miên là giả thì cô cũng không tiếp nhận.

Mà rốt cuộc lại còn nhục mạ bà ta, điều này làm cho phu nhân Jones tức tới đau cả ngực.

Bà ta nghiến răng: “Quý Miên Miên, tôi cảm thấy cô thật không biết phân biệt tốt xấu.”

“Tôi không biết phân biệt sao? Bà lại cho rằng mặt mũi mình ghê gớm lắm phải không? Bà tự đặt tay lên ngực mà hỏi xem mình tốt ở chỗ nào cho tôi xem? Đừng tưởng rằng ai cũng là kẻ ngốc, tôi biết thừa bà muốn gì, muốn tiền, muốn sự giúp đỡ của nhà Mộ Dung, tôi nhổ vào, với cái loại mặt hàng như bà mà muốn làm đệ nhất phu nhân ư, đừng có mơ mộng hão huyền nữa đi.” Qúy Miên Miên đem tất cả những lời chua ngoa nhất mà mình có thể nghĩ ra trút hết lên đầu phu nhân Jones.

Bên kia đầu dây, Quý Miên Miên có thể nghe thấy rõ ràng tiếng thở ồ ồ của phu nhân Jones.

Quý Miên Miên bĩu môi khinh thường, tốt nhất là bà ta nên tức chết đi.

Nếu chị Thanh Ti ở đây, có khi đã làm cho phu nhân Jones này tức tới phát điên rồi, aizz, chỉ tiếc là công lực của cô vẫn chưa đủ.

Phu nhân Jones phải hít thở sâu mấy lần mới ổn định lại được cảm xúc. “Được, vậy thì cô đừng có hội hận. Tôi còn muốn nói với cô, tôi đã muốn nhà Mộ Dung thì không ai cản được, cô nói với Mộ Dung Miên, nếu hắn không muốn bí mật này bị vạch trần thì cứ thành thành thật thật mang theo lợi thế của mình tới đàm phán với tôi đi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1872: Nếu Làm Không Xong Thì Cút Cho Tôi

Nói xong, bà ta lập tức cúp máy.

Quý Miên Miên bĩu môi một cái rồi quăng di động sang một bên.

Bà già này còn muốn làm cái gì chứ?

Nhưng sao bà ta lại biết Mộ Dung Miên hiện tại là giả nhỉ?

Hơn nữa, nghe khẩu khí kia của bà ta thì hình như là đã định liệu từ trước rồi.

Quý Miên Miên ngẫm lại, cảm thấy phải nói chuyện này với Mộ Dung Miên ngay mới được, để anh chuẩn bị sẵn sàng, đừng để bị bà ta tính kế.

Có điều khi cô gọi điện thoại cho Mộ Dung Miên thì lại không có ai nghe máy.

Quý Miên Miên sốt ruột lại gọi thêm hai cuộc nữa nhưng anh vẫn không nghe.

Cô nghĩ nghĩ, chuyện này có điều không ổn, liền bảo quản gia chuẩn bị xe để tới công ty.

...

Bên kia, phu nhân Jones vừa cúp máy liền nắm lấy cái gạt tàn đập vỡ.

Chồng bà ta là ông Brown vội vàng hỏi: "Thế nào rồi, có được không?"

Chuyện của chồng bà ta lúc đầu cũng rất thuận lợi, nguyên bản đã chuẩn bị cực kỳ tốt cho việc tham gia tổng tuyển cử năm nay rồi, nhưng không ngờ rằng gần đây lại xảy ra nhiều chuyện ầm ĩ như thế.

Mà ngọn nguồn mọi chuyện đều xuất phát từ bà vợ này của ông ta.

Bình thường, ông Brown khá vừa lòng với người vợ này của mình, nhưng giờ xảy ra chuyện bà ta lại chẳng giúp được gì cho mình, hơn nữa còn gây ra chuyện cản trở, nếu thật sự không giải quyết được thì sự nghiệp chính trị của ông ta cũng coi như đi tong.

Phu nhân Jones cắn môi, đáp: “Em không ngờ là con bé ngu xuẩn kia lại không mắc câu.”

Phu nhân Jones vốn định ra tay từ chỗ Quý Miên Miên, muốn lấy ra miếng mồi ngon dụ dỗ Quý Miên Miên mắc bẫy, một khi cô ấy sợ hãi thân phận của Mộ Dung Miên bị làm sáng tỏ thì sẽ cầu xin mình đàm phán, đến lúc đó bà ta sẽ dễ dàng khống chế cô.

Khống chế được Quý Miên Miên rồi thì có thể làm rất nhiều chuyện, thứ nhất là có thể bắt cô và Mộ Dung Miên ly hôn, ép cô rời đi.

Thứ hai, trực tiếp nhất, có thể bắt cóc Quý Miên Miên, gây sức ép với Mộ Dung Miên.

Phu nhân Jones nhận ra Mộ Dung Miên thật sự yêu Quý Miên Miên này.

Nếu đã yêu như thế thì sẽ cực kỳ quan tâm, một khi Quý Miên Miên rơi vào tay họ thì chẳng khác nào có thể chụp được một cái gông lên cổ Mộ Dung Miên cả.

Nhưng ai mà ngờ được Quý Miên Miên kia căn bản không thèm cắn câu, cô không hề đi theo đường mà phu nhân Jones đã tính toán.

Chẳng những cá không cắn câu mà nó còn quay lại cắn cho một cái, điều này làm cho phu nhân Jones cực kỳ tức tối, càng thêm hận Quý Miên Miên hơn.

Gương mặt bình tĩnh của ông Brown dần trở nên dữ tợn, đột nhiên vung tay tát phu nhân Jones một cái khiến bà ta ngã từ trên sô pha xuống, trán đập vào bàn trà.

Kèm theo đó là một tiếng rống vang, phu nhân Jone chỉ cảm thấy trời đất tối sầm, quay cuồng, quỳ rạp trên đất mà rên rỉ.

Ông Brown chỉ vào bà ta mà mắng: “Đây là tuyệt đối không sai lầm, là nhất định có thể khống chế được mà cô nói đây à? Nếu nói ai đó ngu xuẩn thì tôi cảm thấy cô mới là kẻ ngu xuẩn nhất, ngay cái việc nhỏ này cũng làm không xong, còn có mặt mũi gặp tôi nữa à?”

Phu nhân Jones bò tới túm ống quần của ông Brown, cầu xin: “Anh yêu, cho em xin thêm một cơ hội nữa, em nhất định có thể nắm được nhà Mộ Dung kia, em nhất định sẽ giúp anh tham gia tổng tuyển cử, anh hãy tin em thêm một lần nữa được không?”

Không phải bà ta không hận chồng mình, nhưng giờ bà ta không còn đường lui nữa.

“Tôi sẽ cho cô cơ hội cuối cùng, nếu cô không thể thành công thì lập tức cút cho tôi, giữ lại cô chỉ để níu chân tôi, bôi tro trát trấu lên mặt tôi à?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1873: Ai Cản Đường Đều Phải Chết

"Vâng, vâng... Em sẽ nắm chắc cơ hội cuối cùng này, em xin hứa..."

Ông Brown hừ lạnh một tiếng, hất văng tay bà ta ra rồi giận đùng đùng rời đi.

Ông ta vừa đi, phu nhân Jones liền quỳ rạp xuống đất, bất động, trên trán bà ta sưng lên một cục, má trái đau tới chết lặng.

Phu nhân Jones quỳ trên mặt đất rất lâu mới có thể đứng dậy, bà ta ngồi trở lại sô pha.

Trên bà trà có một đĩa táo, bên cạnh còn có một con dao, ánh mắt phu nhân Jones càng lúc càng oán độc, bà ta cầm dao gọt hoa quả lên, ra sức đâm lia lịa xuống mấy quả táo kia.

"Mộ Dung Miên, Quý Miên Miên, Văn San... Tao sẽ khiến bọn mày hối hận. Nỗi nhục mà hôm nay tao phải chịu, tao nhất định sẽ đòi lại gấp bội."

Sau khi gả cho ông Brown, nhiều năm qua phu nhân Jones vẫn sống rất thoải mái, thanh danh trong giới thượng lưu cũng càng ngày càng cao. Khi tham gia yến hội, ai thấy bà ta cũng phải chào một tiếng phu nhân Jones rất cung kính.

Ông Brown đối xử với bà ta cũng rất tốt, ít nhất đám tình nhân mà ông ta nuôi bên ngoài chưa bao giờ dám tới gây sự trước mặt bà ta.

Mà trước mặt người bên ngoài cũng luôn cho bà ta mặt mũi, giờ đây địa vị của bà ta đang ngày càng cao lên, chỉ cần ông Brown thành công trong cuộc tổng tuyển cử thì bà ta sẽ là người phụ nữ có quyền lực, địa vị và cao quý nhất cả nước.

Chỉ cần Jessica được gả cho Mộ Dung Miên, chỉ cần nhà Mộ Dung ở phía sau cung cấp tiền tài cho việc tổng tuyển cử của ông Brown thì giấc mộng này của bà ta sẽ được thực hiện dễ như trở bàn tay.

Nhưng mà không ngờ Mộ Dung Miên không những không cho bà ta được như ý, lại còn khiêu khích bà ta thêm.

Làm cho bà ta liên tiếp gặp phải trắc trở, không những địa vị của bà ta bị lung lay mà ngay cả việc tham gia tuyển cử của ông Brown sẽ tan thành mây khói bởi không có ai giúp ông ta vận động, duy trì cả.

Vừa rồi phu nhân Jones cầu xin như vậy là vì sợ ông Brown sẽ ly hôn với mình, một khi rời khỏi ông ta, mộng làm quý tộc thượng lưu của bà ta cũng sẽ hoàn toàn tiêu tan.

Bà ta một lòng muốn làm đệ nhất phu nhân, lòng hư vinh đó của bà ta vẫn còn chưa được thỏa mãn.

Vì thế bà ta không cam lòng.

Phu nhân Jones nhìn vô số mảnh táo vụn rơi đầy trên đĩa trái cây, ánh mắt nheo lại, hằn học: “Những gì tao muốn thì nhất định phải có được, ai dám cản đường tao thì chắc chắn phải chết.”

Choang một tiếng, mâm đựng trái cây bị bà ta hất văng xuống đất, vỡ tan tành.

...

Quý Miên Miên đi vào công ty, lễ tân nhận ra cô vì lần trước cô đã tới đây rồi, bởi vậy cũng không ngăn cản.

Cô nói muốn gặp Mộ Dung Miên, lễ tân nói với cô rằng cao tầng của tập đoàn đang họp, nhưng cũng sắp xong rồi, cô có thể đi lên đợi.

Quý Miên Miên hiểu ra tại sao mà Mộ Dung Miên không nghe điện thoại, trong hội nghị lãnh đạo cấp cao, không nghe được cũng là bình thường.

Sau khi Quý Miên Miên đi lên, đợi không bao lâu thì cuộc họp cũng tan.

Mộ Dung Miên thấy cô thì hơi kinh ngạc, đi tới hỏi: “Sao em lại tới đây? Có phải xảy ra chuyện gì không?”

Nếu không có chuyện gì quan trọng thì chắc chắn cô sẽ không tới đây thế này.

Quý Miên Miên gật đầu: “Ừm, có chút chuyện nên em hơi sốt ruột.”

Mộ Dung Miên ôm bả vai cô: “Đúng lúc anh cũng đang định về, lên xe rồi

nói chuyện đi.”

Sau khi lên xe, Quý Miên Miên kể cho Mộ Dung Miên và Mộ Dung phu nhân nghe: “Lúc em ở nhà có nhận được điện thoại của phu nhân Jones.”

“Cô ta nói gì với con?” Mộ Dung phu nhân vừa nghe tới tên phu nhân Jones thì vẻ mặt sầm lại, không buồn che giấu vẻ chán ghét, thù hận tột cùng trên gương mặt.

Mộ Dung Miên nhướng mày, anh còn đang muốn ra tay với bà ta, không ngờ bà ta lại thò tay tới trước mặt anh trước.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1874: Dường Như Lại Cảm Thấy Cách Anh Rất Xa

Anh cầm tay Quý Miên Miên, nói: “Bà ta nói gì với em?”

“Bà ta đã biết anh không phải Mộ Dung Miên thật, em cảm thấy hình như bà ta biết rất nhiều chuyện, bà ta muốn em mắc câu, nhưng em không tiếp lời của bà ta.” Quý Miên Miên thuật lại những lời mà phu nhân Jones đã nói với cô cho hai người nghe.

“Em nghĩ bà ấy đang muốn lợi dụng em cho nên dù bà ấy nói gì em cũng không nghe.”

Mộ Dung Miên thở phào một hơi, xoa xoa đầu cô: “Thật thông minh, không nghe là được rồi.”

Nếu thật sự rơi vào bẫy của phu nhân Jones kia, bị bà ta khống chế mới thật sự là không ổn.

Quý Miên Miên không đoán ra phu nhân Jones muốn làm gì nhưng Mộ Dung Miên lại đoán ra được.

Bà ta nghĩ Quý Miên Miên là điểm xuống tay dễ nhất, trước tiên khống chế cô, sau đó lấy cô để uy hiếm Mộ Dung Miên.

Mộ Dung Miên cảm thấy may mắn là Quý Miên Miên không mắc mưu, nếu không thì tình hình sẽ cực kỳ không ổn.

“Làm sao bây giờ? Bà ta biết thân phận của anh.” Quý Miên Miên lo lắng.

Mộ Dung Miên trấn an cô, nói: “Không sao, đừng lo, bà ta dùng con bài này cuối cùng cũng vì muốn có được tiền của nhà Mộ Dung mà thôi. Bà ta muốn lợi dụng điểm này để uy hiếp anh, cho nên sẽ không dễ dàng công bố chuyện này ra đâu.”

Mộ Dung phu nhân siết chặt nắm đấm: “Tiện nhân này...”

Quý Miên Miên nhỏ giọng hỏi: “Bà ta sẽ không khinh địch mà cứ để yên thế chứ?”

“Cho dù bà ta có để yên thì anh cũng muốn ra tay với bà ta. Về sau, nếu bà ta còn tìm em, em cứ trực tiếp cúp máy cho anh, tốt nhất đừng có nói chuyện với bà ta làm gì.”

Mộ Dung Miên lo lắng, lần này Quý Miên Miên không mắc mưu nhưng còn lần sau thì sao, sợ là sẽ không gặp may như thế nữa.

“Ừ, em nhớ kỹ rồi.”

Quý Miên Miên muốn hỏi chuyện trái tim của Mộ Dung Miên, nhưng vì Mộ Dung phu nhân ở đây nên cô nghĩ nên để hỏi vào lúc khác.

So với sự bình tĩnh của Mộ Dung Miên, Quý Miên Miên nhận ra Mộ Dung phu nhân cực kỳ tức giận về chuyện này, cô nghe thấy bà nói: “Cô ta vẫn chưa chết hy vọng sao, vẫn còn muốn phá hỏng cuộc sống của mẹ sao, mẹ sẽ không tha cho cô ta.”

Hận thù trong mắt Mộ Dung phu nhân không khỏi làm cho Quý Miên Miên run lên một chút.

...

Về tới nhà Mộ Dung, mãi tới tối, khi đi ngủ, Quý Miên Miên mới do dự hỏi: “Chuyện đó... trái tim của anh... bây giờ thế nào?”

Mộ Dung Miên hơi dừng lại: “Bà ta nói cả cái này à?”

Quý Miên Miên gật đầu: “Ừm, bà ấy... còn nói anh và Mộ Dung Miên nhất định có quan hệ không thể cho ai biết...”

Kỳ thật, chính cô cũng luôn có suy đoán, thay tim đâu thể đơn giản như thế được, trong hàng tỷ người may ra mới có thể tìm được một người có trái tim phù hợp với mình, nghe cũng biết khó khăn thế nào, vậy mà anh và Mộ Dung Miên kia lại phù hợp một cách tài tình như thế, trừ phi bọn họ thật sự...

Mộ Dung Miên hôn lên mắt Quý Miên Miên: “Đừng nghe bà ấy nói bậy.”

Quý Miên Miên cắn cắn môi: “Em không nghe bà ấy, nhưng... anh... sao trước đây anh không nói cho em biết?”

“Anh sợ em lo lắng, trách anh, đừng nóng giận nữa có được không?”

Quý Miên Miên lắc đầu: “Em không tức giận, em chỉ...” Chỉ cảm thấy anh đang gạt cô, cảm thấy dường như khoảng cách giữa hai người lại trở nên rất xa.

Điều này làm cho Quý Miên Miên rất bất an, cái loại cảm giác không yên này lâu rồi mới lại xuất hiện trở lại, cho dù ở gần bên anh thế này rồi mà cô vẫn cảm thấy mê man.

Mộ Dung Miên dang hai tay ôm lấy Quý Miên Miên, nhẹ nhàng hôn lên vành tai cô: “Sau này anh sẽ nói cho em.”

Có những bí mật chính anh cũng không muốn đối diện, sao có thể nói ra miệng được đây? Anh không muốn cho cô biết về những điều mà chính anh cũng không dám nhìn thẳng vào đó.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1875: Cuộc Đời Này Vĩnh Viễn Không Rời Khỏi Em

Quý Miên Miên nghe tiếng tim Mộ Dung Miên đập, nhìn gương mặt mà cô đã quen thuộc kia, trong đầu vẫn nhớ tới bộ dáng nguyên bản của Diệp Thiều Quang.

Diệp Thiều Quang, Mộ Dung Miên, hai khuôn mặt này chớp động trước mắt cô, lần lượt thay đổi.

Hai người thật lâu không nói gì, Quý Miên Miên cảm thấy thật khổ sở.

Rốt cuộc là bí mật gì mà ngay cả anh cũng không tình nguyện để cho cô biết?

Quý Miên Miên cảm thấy mình không phải người quá quan tâm một chuyện gì đó, thực ra cô cũng không để ý tới bí mật đó.

Nhưng mà anh đã gạt cô.

Cô đã nghĩ giữa hai người chẳng còn bí mật gì nữa, nhưng cô đã rộng mở với anh, nhưng anh lại vẫn chưa mở hết lòng với cô.

Nghĩ vậy, trong lòng Quý Miên Miên cảm thấy có chút chua chát.

Cô vươn tay lên sờ mặt anh: “Anh vẫn sẽ luôn ở đây phải không?”

Mộ Dung Miên nhẹ nhàng cọ cọ mặt vào lòng bàn tay cô: “Đúng, vẫn luôn ở đây, vĩnh viễn sẽ không rời đi, anh dùng cả cuộc đời của anh để cam đoan với em, anh sẽ không bao giờ rời xa em.”

Anh không muốn nói dối cô, chỉ là chuyện này anh thực sự không muốn nhìn lại, nhắc lại.

Đó là chuyện anh vẫn muốn quên, đương nhiên anh không muốn cho Quý Miên Miên biết.

Quý Miên Miên muốn buông tay, nhưng vừa động đã bị Mộ Dung Miên kéo lại, một lần nữa đặt lên mặt anh, giữ chặt không cho rời đi.

Quý Miên Miên thản nhiên nói: "Kỳ thực em rất không vui..."

Mộ Dung Miên hôn lòng bàn tay cô, nói: "Thực xin lỗi."

Quý Miên Miên lại nói tiếp: "Nhưng... em sẽ không bức anh, chừng nào anh muốn nói ra thì cứ nói, nếu không muốn nói cũng không sao."

"Cám ơn em, Miên Miên." Đáng ra anh phải cảm thấy vui mừng vì Quý Miên Miên không phải loại người có chết cũng phải hỏi ra vấn đề mới đúng, thế nhưng thấy cô như vậy anh lại cực kỳ đau lòng và áy náy.

Quý Miên Miên chu môi nói: "Đừng có cảm ơn em, giờ em vẫn giận anh, anh đừng nói chuyện với em."

Mộ Dung Miên ôm lấy cô: "Được, anh sẽ không nói."

Sau đó đúng là anh không nói, nhưng không lâu sau, Quý Miên Miên túm lấy cái tay đang chui vào áo ngủ của mình lần mò, tức tối thở phì phì, nói: "Anh đừng có động tay động chân, giờ anh nên nghĩ phải lấy lòng em thế nào đi, bằng không em sẽ giận anh cả đời, em sẽ bỏ về nước một mình đấy."

Vừa nói xong, đột nhiên hông bị kéo mạnh một cái, cả người nặng nề, Mộ Dung Miên đè lên người cô, dùng lực mút môi cô như muốn cắn nuốt cả người cô vào bụng, sau đó thì thào ở bên tai cô: "Đừng đi, đừng đi mà... Miên Miên, đừng đi, cho anh thêm một chút thời gian, nhất định anh sẽ nói hết cho em nghe..."

Mộ Dung Miên ôm cô rất chặt như muốn siết đứt eo cô luôn. Hô hấp của anh nóng rực, môi chà xát trên môi làm cô thấy hơi đau, cảm thấy da như muốn xước luôn vậy.

Lâu lắm rồi Quý Miên Miên mới thấy anh không khống chế được cảm xúc như thế, vội vàng đánh anh hai cái, nói: "Anh bình tĩnh lại đi, em sẽ không đi ngay, nếu anh làm em vui vẻ thì em sẽ không đi nữa... A, anh đừng có cắn..."

Động tác của Mộ Dung Miên rất nhanh, rất mạnh, Quý Miên Miên thậm chí còn không có thời gian để thở.

"Này, trái tim của anh không khỏe, anh... đừng... a..."

Quý Miên Miên cảm thấy Mộ Dung Miên như thay đổi hẳn thành một con người khác, trong quá khứ anh luôn cẩn thận, nhưng bây giờ lại rất kịch liệt,

cô cảm thấy mình như một con thuyền nhỏ dập dềnh trên sóng lớn, lúc nào cũng có thể bị nhấn chìm.

Quý Miên Miên ôm chặt lấy cổ Mộ Dung Miên, nghe anh gọi tên của mình.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1876: Anh Không Thể Xa Em, Một Ngày Cũng Không Được

Vốn Quý Miên Miên rất giận, cô còn chưa nổi nóng với anh mà anh đã nóng nảy trước rồi, còn không biết thương hoa tiếc ngọc nữa.

Nhưng nghe thanh âm dồn dập của anh, lòng cô lại mềm nhũn, vì cô nghe ra được sự sợ hãi của anh, anh đang sợ hãi.

Hoặc là nói, anh còn sợ hãi hơn cả cô.

Quý Miên Miên từ âm thanh nỉ non của anh mà cảm nhận được sự bất an cuồn cuộn không ngừng.

So với cô, anh bị bắt thay tên đổi họ, bị bắt dùng một gương mặt của người khác để sinh tồn, điều này càng làm anh cảm thấy thiếu an toàn.

Bên người anh chỉ có cô mà thôi.

Sau một trận vận động kịch liệt, Mộ Dung Miên không chịu buông cô ra, ôm cô thật chặt như thể dính liền với cô, mồ hôi dính nhớp nháp thực sự làm người ta không thoải mái, nhưng anh lại hoàn toàn không có cảm giác gì, môi dán lên tai cô, nói: “Miên Miên... Anh không thể xa em được, một ngày cũng không được.”

Quý Miên Miên sờ cánh môi sưng mọng của mình, trong lòng không khỏi cảm thấy ngọt ngào, nói thầm trong lòng: cho dù anh đuổi em đi thì em cũng sẽ không đi.

Anh không xa cô được, cô cũng vậy mà thôi.

Vất vả lắm mới gặp lại nhau, không ai biết được là cô quý trọng những ngày thế này đến nhường nào.

Những ngày tháng đau khổ kia chính là một cơn ác mộng, Quý Miên Miên thật sự không biết tại sao mình có thể vượt qua được.

Trước kia, cô thật sự sợ hãi khi bị Diệp Thiều Quang yêu, nhưng khi anh rời đi rồi cô mới biết mình cần anh tới mức nào.

Nếu cô vẫn là cô gái bốc đồng trước đây, có lẽ lúc này cô cũng sẽ tức giận, cáu kỉnh, sau đó cãi nhau với anh, nhưng giờ cô đâu còn là đứa con gái vô tâm như trước nữa.

Với người mình đã từng đánh mất một lần, sao cô có thể buông tay dễ dàng được chứ?

Quý Miên Miên nhẹ nhàng vuốt vuốt cái lưng còn hơi ẩm ướt của Mộ Dung Miên, nói: "Em... không đi, nhưng anh..."

Mộ Dung Miên ngẩng đầu, ánh mắt anh ửng đỏ, mồ hôi làm tóc bết lại, đôi mắt tối đen nhìn thẳng vào Quý Miên Miên: "Anh... Mấy ngày nữa nhất định anh sẽ nói cho em nghe, không phải anh muốn nói dối em, anh chỉ là... không muốn nghĩ lại chuyện này."

Chuyện đã qua, những chuyện xảy ra trước cái đêm ở trên cầu ấy, anh không muốn nhắc lại thêm lần nào nữa.

Anh chỉ muốn nó sớm trở thành một khối tro tàn bay đi, không bao giờ bị nhớ tới, không bao giờ cần nhắc lại.

Nhưng anh không ngờ cuối cùng mình vẫn tỉnh lại.

Cuối cùng mình vẫn phải đối mặt với nó.

Quý Miên Miên tin tưởng lời anh nói, anh nói thế nghĩa là bí mật kia anh thực sự không muốn thừa nhận, cũng không muốn nhìn lại.

Cô nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng anh, nói: "Vậy thì đừng nói nữa, em không trách anh."

Mộ Dung Miên bối rối: "Anh sẽ nói cho em nghe, thật đấy, sẽ nói hết."

"Ừ..."

"Cho anh thời gian, đợi giải quyết phu nhân Jones xong chúng ta trở về nhà, sẽ không đi đâu nữa, về nhà sống an ổn, sinh hai đứa nhỏ, chăm sóc ba mẹ..."

"Được..."

"Nếu em muốn tiếp tục đi trang điểm cho Yến Thanh Ti cũng được, anh sẽ

đi theo làm trợ lý cho em.”

Quý Miên Miên cười thành tiếng: “Được, nhưng mà em cũng không chắc chị Thanh Ti có cần anh không nữa.”

Mộ Dung Miên ôm cô nói chuyện, Quý Miên Miên biết đây là biểu hiện anh đang lo lắng. Cô không ngờ, so với cô, anh lại càng sợ hãi ly biệt hơn.

Quý Miên Miên vươn tay ôm lấy thắt lưng của anh, đầu ghé sát vào ngực anh, nghe tiếng tim anh đang đập: “Em tin anh, vẫn luôn tin anh.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1877: Trái Tim Anh Chỉ Đập Vì Em

Đúng là vì tin tưởng nên mới bất chấp đi theo anh, mặc kệ anh làm cái gì cô cũng sẽ duy trì lòng tin này.

Đây là người chồng mà cô đã nhận định.

Tuy rằng anh có bí mật giữ trong lòng nhưng Quý Miên Miên vẫn cảm thấy mình yêu người đàn ông này, chỉ cần bí mật không ảnh hưởng tới tình cảm của hai người, chỉ cần anh không rời đi thì cô chẳng bận tâm nữa, thậm chí có thể coi như không biết.

Quý Miên Miên vốn là một cô gái luôn theo đuổi sự đơn giản, trước giờ cô chẳng đòi hỏi gì nhiều cho cuộc sống.

Cho nên, chỉ cần người cô yêu cũng yêu cô trước sau như một, mang cho cô ấm áp, mang cho cô hạnh phúc, những thứ khác cô không bận tâm nữa.

Bên ngoài, mặt trời dần ló dạng, Quý Miên Miên mới mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Nhưng cô ngủ rồi mà Mộ Dung Miên vẫn không ngủ.

Anh vẫn ôm chặt lấy Quý Miên Miên, ánh mắt nhìn chằm chằm vào gương mặt cô, lưu luyến không nỡ rời đi.

Trước khi quen biết Quý Miên Miên, nhiều lúc anh không biết lý do tồn tại của mình là gì, anh thậm chí còn không tìm thấy ý nghĩa sống sót.

Sau khi quen cô rồi anh mới hiểu ra rằng mình có mặt trên cõi đời này là để gặp được cô.

Anh nhẹ nhàng hôn lên từng tấc nhỏ trên gương mặt của Quý Miên Miên, nụ hôn nhẹ tựa lông hồng, không muốn đánh thức cô dậy, miệng thì thầm nỉ non: "Miên Miên... Miên Miên..."

Một lần lại một lần.

Cô là người duy nhất mà anh sống chết theo đuổi, ngoại trừ cô ra, không còn ai có thể làm anh chú ý được nữa.

Lúc Quý Miên Miên nói rằng sẽ bỏ lại anh về nước, anh vô cùng hoảng sợ, chỉ có cô mới khiến cho anh lập tức rơi vào sợ hãi như thế.

Ở nước ngoài dưỡng thương suốt một năm trời, anh luôn giãy giụa, đấu tranh không biết có nên xuất hiện lại trong cuộc sống của cô hay không, nhưng rốt cuộc anh vẫn không nhịn được, một lần nữa trở về, một lần nữa đưa tay giữ lấy, như thế mới có thể bù lại những khiếm khuyết trong cuộc sống của anh.

Anh không thể rời xa cô được nữa, đây chính là mạng sống của anh rồi.

Quý Miên Miên thở rất khẽ, nhẹ nhàng phả lên ngực anh, vừa vặn đúng vết sẹo phẫu thuật thay tim kia.

Có chút ngứa, nhẹ nhàng thấm vào trái tim, làm cho trái tim đập càng rộn ràng hơn.

Anh phải cảm ơn trái tim này của Mộ Dung Miên, nếu không có nó, chắc anh đã sớm thành một nắm xương tàn, không có thể ôm cô mà ngủ thế này được nữa.

Kỳ thật, trái tim này lưu lại một ít trí nhớ của Mộ Dung Miên, bởi vì ý chí của anh cực kỳ mạnh mẽ nên ngay cả trí nhớ lưu lại cũng dần dần bị phai mờ đi.

Anh nói nhẹ trong lòng: “Nợ mẹ con các người thế nào, tôi nhất định sẽ trả, nhưng cuộc sống của tôi thì đừng ai mong can thiệp nửa phần.”

...

Vì tối ngủ muộn nên sáng hôm sau, Quý Miên Miên dậy rất trễ.

Lúc cùng Mộ Dung Miên xuống lầu ăn cơm, cô không gặp Mộ Dung phu nhân.

Hai người không để ý, bọn họ không quan tâm Mộ Dung phu nhân đi đâu làm gì.

Nhưng đến tận chiều vẫn không thấy Mộ Dung phu nhân về, Quý Miên Miên bèn hỏi một nữ giúp việc: “Cô có biết phu nhân đi đâu không?”

Nữ giúp việc lắc đầu: “Không biết, sáng sớm phu nhân đã ra ngoài, cũng không nói đi đâu nên chúng tôi đều không biết.”

Quý Miên Miên buồn bực: “Cho dù là tới công ty thì giờ cũng phải về rồi chứ nhỉ?”

Mộ Dung Miên nhíu mày: “Bà ấy không tới công ty.”

Buổi sáng anh có nói chuyện qua điện thoại với một người quản lý ở công ty, có một văn kiện cần anh ký tên, anh bảo bọn họ đi tìm Mộ Dung phu nhân nhưng họ nói hôm nay Mộ Dung phu nhân cũng không đi làm.

Lúc đó Mộ Dung Miên không để ý lắm, dù sao Mộ Dung phu nhân cũng là người lớn rồi mà.

--- O ---

Chương 1878: Mộ Dung Phu Nhân Mất Tích

Bà ấy muốn đi đâu cũng không cần xin phép họ.

Có lẽ, bà ấy có chuyện cần tự mình làm.

Nhưng giờ Mộ Dung Miên lại cứ có cảm giác không ổn cho lắm.

Quý Miên Miên vừa nghe đã kinh hô: “A, không tới công ty thì có thể đi đâu chứ?”

Những ngày này, Mộ Dung phu nhân đối xử với họ rất tốt, chỉ cần bà ấy ở nhà, chỉ cần có thời gian, bà ấy sẽ tự mình xuống bếp nấu cơm, cho dù bà ấy không nấu thì cũng nhất định sẽ cùng ăn cơm với họ. Bà rất sợ hai người sẽ rời đi, trong lòng lúc nào cũng lo lắng.

Nếu không có chuyện gì thì Mộ Dung phu nhân sẽ không ra ngoài, cho dù ra ngoài cũng sẽ nói cho họ biết là mình đi đâu.

Quý Miên Miên cảm thấy rất không ổn, vội vàng cầm lấy điện thoại gọi điện cho Mộ Dung phu nhân, kết quả là không có ai nghe máy.

Cô gọi thêm hai lần, vẫn không có ai bắt máy.

Quý Miên Miên bỏ di động xuống, nhìn Mộ Dung Miên: “Không ai nghe máy, anh nói... liệu có chuyện gì xảy ra không?”

Trong lòng Mộ Dung Miên cũng đang lo lắng cho Mộ Dung phu nhân, nhưng trên mặt anh vẫn tỏ vẻ bình tĩnh, anh xoa xoa đầu Quý Miên Miên, nói: “Đừng lo, có thể là đang bận nên không nghe thôi. Anh sẽ cho người đi tìm, đừng tự dọa mình.”

Quý Miên Miên gật đầu: “Vâng...”

“Em gọi thêm vài lần nữa xem, anh đi sắp xếp một chút.”

“Được.”

Quý Miên Miên lại lấy di động ra gọi, Mộ Dung Miên nhìn cô một chút rồi đứng dậy, ra ngoài tìm quản gia.

"Lúc phu nhân ra ngoài không có gì khác thường chứ?"

Quản gia nghĩ nghĩ rồi lắc đầu: "Cũng không thấy có gì khác thường cả, từ sau khi lão gia qua đời, cảm xúc của phu nhân vẫn luôn không tốt, buổi sáng lúc nào tâm trạng cũng buồn bã."

"Ông cẩn thận nghĩ lại xem, bà có nói gì hay có biểu tình gì khác không, nói hết cho tôi nghe."

Quản gia nghĩ nghĩ rất lâu, sáng nay khi ông ta nhìn thấy Mộ Dung phu nhân, những lời bà nói, những chuyện bà làm, tất cả đều nói cho Mộ Dung Miên, "Hôm nay hình như phu nhân có vẻ nghiêm trọng hơn ngày thường, nhìn rất áp lực... Đúng rồi, tôi nghĩ ra rồi, lúc bà chủ ra ngoài thì nhìn trời một chút, hình như còn nói là... Nên kết thúc rồi."

Mộ Dung Miên vừa nghe lời này liền biết hỏng rồi.

Vừa rồi anh đoán Mộ Dung phu nhân một mình đi tìm phu nhân Jones nhưng cũng không dám chắc, giờ nghe thấy quản gia nói vậy, anh lập tức có thể kết luận những điều mình vừa suy đoán.

Hôm qua, trên đường từ công ty về, Quý Miên Miên kể chuyện phu nhân Jones gọi điện cho cô, nói đã biết anh không phải Mộ Dung Miên thật, lúc đó sắc mặt của Mộ Dung phu nhân cực kỳ không tốt.

Là do anh sơ ý đã không để ý tới bà, anh cũng không nghĩ Mộ Dung phu nhân lại lặng lẽ một mình đi tìm phu nhân Jones như thế.

Quản gia thấy biểu tình của Mộ Dung Miên nhanh chóng biến thành âm lãnh, ông ta làm việc ở nhà Mộ Dung đã rất nhiều năm, mắt nhìn thiếu gia nhà mình lớn lên, ông chưa từng thấy thiếu gia có ánh mắt đáng sợ như thế bao giờ.

Quản gia run run trong lòng, sau đó nghe thấy Mộ Dung Miên nói với giọng lạnh lùng: "Lập tức huy động mọi lực lượng của Mộ Dung gia tại thành phố này đi tìm phu nhân, trọng điểm là ở nhà phu nhân Jones..."

Nếu không có gì xảy ra ngoài ý muốn, chắc hẳn là Mộ Dung phu nhân đã bị phu nhân Jones khống chế rồi.

"Vâng, vâng..." Quản gia liên tục gật đầu, xoay người vội vàng làm theo.

Lửa giận trong mắt Mộ Dung Miên như núi lửa sắp phun trào, đột nhiên anh vung tay đấm một cú thật mạnh vào cây cột bên cạnh.

Đáng chết, tự nhiên chạy đi gây loạn cái gì chứ?

Này này kế hoạch của anh đã bị bà làm hỏng mất rồi.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1879: Lúc Trước Nên Bóp Chết Bà Ta

Miên Miên đã nói, phu nhân Jones đang cố tình thả câu, cố ý tung tin để chờ bọn họ mắc bẫy, Miên Miên còn bình tĩnh được, sao Mộ Dung phu nhân đã từng trải như thế lại không giữ nổi kiên nhẫn chứ?

Đầu Mộ Dung Miên tự nhiên loạn hết cả lên, trái tim trong ngực cũng đập rất nặng nề, có chút không thoải mái.

Anh bám vào cây cột, cúi đầu, mắt nhắm chặt, cố gắng buộc bình tỉnh táo lại.

Giờ anh không thể loạn, càng không thể để Miên Miên lo lắng.

Anh muốn đứng che chắn cho cô, giải quyết mọi chuyện một cách hoàn mỹ nhất.

Mộ Dung Miên xoay người định đi vào thì lại thấy Quý Miên Miên cầm di động đi ra, theo bản năng anh vội vàng giấu tay phải ra sau lưng.

Quý Miên Miên chậm rãi đi tới, điều đầu tiên thu vào mắt cô là mu bàn tay bị thương của anh. Cô vội vàng chạy tới, cầm lấy tay anh, nhìn tới phần da trầy xước đang có máu chảy ra, cô hỏi: “Sao tay anh lại bị thương?”

Miệng vết thương kia càng nhìn càng thấy đau.

Mộ Dung Miên hối hận vì vừa rồi đã không khống chế được: “Không sao... Không cẩn thận nên bị xước một chút.”

Quý Miên Miên ngẩng phắt đầu lườm anh một cái: “Nếu không phải vì tay anh đang bị thương thì em thật muốn đá cho anh một cái. Làm ơn đi, tìm lý do thì cũng phải hợp lý tí chứ, có phải phu nhân... đã xảy ra chuyện rồi không?”

Quý Miên Miên túm Mộ Dung Miên vào phòng, nói với nữ giúp việc: “Mang hòm thuốc tới đây.”

Cô phụng phịu đè anh ngồi xuống sô pha: “Anh nói xem, rốt cuộc là làm sao?”

Nữ giúp việc đem hòm thuốc tới, muốn hỗ trợ nhưng thấy vẻ mặt khó đăm

đăm của Quý Miên Miên nên cô ta lại lặng lẽ lui ra.

Mộ Dung Miên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ bừng vì tức giận của Quý Miên Miên, tâm tình cũng dần bình phục, nói: “Anh đoán... có lẽ bà ấy đi tìm phu nhân Jones.”

Quý Miên Miên đang sát trùng cho Mộ Dung Miên, thấy anh nói vậy thì tay hơi rung, động mạnh vào vết thương làm Mộ Dung Miên cũng run lên vì đau. Cô hỏi: “Cái gì? Bà ấy đi tìm... Sao bà ấy có thể đi thế chứ? Bà ấy đi một mình à?”

Khóe miệng Mộ Dung Miên giật giật, nhịn đau, gật đầu: “Ừ... Bà ấy đi một mình.”

“Trời ạ, bác gái này sao lại tùy hứng như thế chứ? Phu nhân Jones kia là con mụ hồ ly, sao một mình bà ấy có thể đối phó được? Bà ta còn đang chờ chúng ta mắc câu, thế mà phu nhân còn dâng mình lên tận miệng cho người ta bắt được nữa.”

Quý Miên Miên tức điên người, không cẩn thận lại động mạnh một phát nữa, Mộ Dung Miên đau tới run cả người, vội nói: “Hiện giờ anh mới chỉ đang nghi ngờ thôi, em đừng vội, có lẽ... bà ấy đi dạo phố thì sao? Anh đã cho người đi tìm rồi.”

Quý Miên Miên tức giận nói: “Chắc chắn là đã đi rồi, em gọi hơn mười cuộc, lúc đầu là không có ai nghe, giờ thành tắt máy luôn, chắc chắn đã có chuyện xảy ra. Phu nhân Jones thật đáng ghét, đáng ra trước đây em nên bóp chết bà ta mới đúng.”

Quý Miên Miên rất tức giận, tay lại không khống chế được, Mộ Dung Miên hắng hắng giọng, cắn môi không để mình phát ra tiếng rên. Nhịn.

Quý Miên Miên sốt ruột: “Giờ phải làm sao?”

“Tìm, chờ.” Mộ Dung Miên chỉ nhả ra hai chữ.

“Cứ cho người đi tìm trước, tốt nhất là tìm được bà ấy trước khi phu nhân Jones dùng bà ấy để uy hiếp chúng ta.”

Quý Miên Miên nhớ tới vẻ mặt giảo hoạt của phu nhân Jones thì càng lo lắng: “Nhưng nhỡ không tìm thấy thì sao?”

“Vậy thì chỉ có thể đợi, đợi phu nhân Jones tự dẫn xác tới thôi.”

Phu nhân Jones muốn tiền của anh. Nếu bà ta bắt được Mộ Dung phu nhân, vậy thì chắc chắn bà ta sẽ tới tìm bọn họ.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1880: Lúc Em Dậy Thì Anh Đã Về Rồi

Có điều khi ấy quyền chủ động nằm trong tay đối phương, sẽ có vài chuyện khó giải quyết hơn.

Quý Miên Miên thở dài một tiếng, vẻ mặt u sầu.

Mộ Dung Miên dùng bàn tay còn lại xoa xoa tóc cô: "Đừng vội, cái gì cũng có thể giải quyết được, anh nghĩ anh còn chưa vô dụng tới mức không đối phó nổi một bà già."

Quý Miên Miên cắn môi, căm giận nói: "Nhất định phải cho bà ta một trận, để cho bà ta không thể tác oai tác quái được nữa."

"Tất nhiên rồi."

Mộ Dung Miên phát động toàn bộ thế lực của nhà Mộ Dung ở trong khu vực tiến hành tìm kiếm, nhưng cũng chỉ tìm ra địa chỉ cuối cùng mà Mộ Dung phu nhân thường lui tới. Sau khi bà vào một quán café thì không thấy trở ra, cũng không có bằng chứng cho thấy phu nhân Jones ở đây, cả ngày hôm nay bà ta đều đi theo chồng mình tổ chức hoạt động bầu cử, dường như việc Mộ Dung phu nhân mất tích không liên quan gì tới bà ta hết.

Mãi đến tối cũng không có tin tức gì, bọn họ cũng không hề nhận được cuộc điện thoại đe dọa nào.

Đêm đến, Mộ Dung phu nhân đã mất tích nguyên một ngày, thời gian càng lâu thì Quý Miên Miên lại càng lo lắng và bất an.

Nhưng Mộ Dung Miên lại chẳng có biểu hiện gì nhiều, vẫn ăn uống ngủ nghỉ như thường, trên mặt cũng không hề lộ ra chút cảm xúc lo âu nào, từa hồ như thể Mộ Dung phu nhân chưa hề mất tích, khác hẳn với vẻ mặt bồn chồn của Quý Miên Miên.

"Sao anh chẳng sốt ruột chút nào thế? Nhỡ đâu bà ấy gặp chuyện không may thì phải làm sao?"

Mộ Dung Miên trấn an cô: "Sẽ không gặp chuyện gì đâu, yên tâm đi, bọn họ còn muốn dùng Mộ Dung phu nhân để đổi lấy một số tiền lớn, sẽ không lấy tính mạng của bà ấy, cứ chờ là được."

Anh nói thế Quý Miên Miên càng không tin, cô quá hiểu anh rồi.

Cô nghi ngờ nói: "Em cảm thấy anh đang nói dối em, anh không phải... cố ý giả bộ như không có gì trước mặt em, để cho em khỏi lo lắng, sau đó anh sẽ thừa dịp em không chú ý mà trốn đi cứu người đúng không? Em nói cho anh biết, anh đừng có mà vụng trộm trốn đi, có đi thì em cũng phải đi."

Mộ Dung Miên nghiêng người hôn cô, cười nói: "Ngốc, anh đương nhiên phải dẫn em đi rồi, em không đi thì ai bảo vệ anh chứ, em nói đúng không? Anh còn nghĩ lúc đánh nhau, em phải xông lên trước anh ấy."

Quý Miên Miên bĩu môi: "Nói thế còn nghe được."

Mộ Dung Miên ôm lấy cô, khi cô không còn nhìn thấy mặt anh nữa, nụ cười trên môi anh mới tắt đi.

Cô nói rất đúng, lần nào cũng đúng, cô gái ngốc nghếch này quả thực rất hiểu anh.

Anh sợ cô lo lắng nên mới tỏ ra bình tĩnh như thế.

Anh muốn thừa dịp cô không chú ý sẽ đi tìm phu nhân Jones, anh không muốn cô đi mạo hiểm với mình.

Tất cả những gì anh muốn làm cô đều nói trúng hết.

Qua bữa tối vẫn không có tin tức gì, đến lúc đi ngủ, cả hai người đều không muốn ngủ.

Quý Miên Miên nói: "Hy vọng có thể mau chóng nghe thấy tin tức, nếu không thì sốt ruột chết mất."

"Ừ."

"Anh nói xem, rốt cuộc có phải phu nhân Jones không?"

"Ngoài bà ấy ra thì còn có thể là ai nữa?"

Quý Miên Miên oán hận mắng: "Mụ già này thực đáng chết."

Hai người nằm trên giường, nhìn trần nhà chằm chằm, đến gần sáng mới ngủ.

Tảng sáng, sắc trời dần chuyển từ đen sang trắng, Mộ Dung Miên mở mắt ra, di động đặt ở đầu giường một đêm không có động tĩnh gì giờ lại nhận được tin nhắn: “Cho cậu một tiếng đồng hồ, muốn nhà Mộ Dung hay muốn thi thể của mẹ cậu thì tự chọn đi.”

Mộ Dung Miên chậm rãi ngồi dậy, yên lặng mặc quần áo.

Trên giường, Quý Miên Miên vẫn đang say ngủ, vì đêm qua ngủ muốn nên cô ngủ rất say.

Mộ Dung Miên cúi đầu hôn lên mặt cô thật nhẹ nhàng: “Đến khi em thức dậy thì anh đã trở lại rồi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1881: Anh Còn Sống Là Vì Miên Miên, Không Phải Vì Bà

Sheffield sáng sớm, ở giữa bao phủ một mảnh sương sớm nồng đậm.

Thong dong bước ra phòng khách, Mộ Dung Miên liền cảm giác được hơi ẩm tại mặt tiền ngôi nhà.

Lúc này bầu trời cũng chưa sáng, sương mù tứ phía, có một loại cảm giác như mây mù quanh quẩn trên núi, tầm nhìn không cao, đại khái là khoảng cách vào khoảng 10 thước.

Người giúp việc trong nhà không có một ai, chưa có một người nào thức dậy, Mộ Dung Miên lẻ loi đứng ở đó, phảng phất một giây sau là có thể bị sương mù nồng đậm cắn nuốt.

Điện thoại di động lại vang lên: “Tôi nghĩ cậu hẳn là hiểu được tình huống này, tự đi một mình tới đây sẽ tốt hơn.”

Mộ Dung Miên cười lạnh, rốt cuộc là con cáo già ấy cũng tìm tới rồi.

Người khiến anh phải dốc hết sức lực để tìm kiếm, lấy hết sự kiên nhẫn của anh, 4 giờ sáng, lúc mọi người đang chìm sâu trong giấc ngủ lại tìm anh.

Bà ta cho rằng như vậy thật sự có ích sao? Anh đã muốn giết người, chuyện anh muốn làm, ai cũng không ngăn được.

Mộ Dung Miên xoay người tới nhà để xe, bình tĩnh khởi động xe, lái xe vào trong sương mù, rất nhanh liền không nhìn thấy.

Trên lầu, Quý Miên Miên vẫn còn ngủ say, vẻ mặt an yên, vô ưu vô lo khi có Mộ Dung Miên ở bên tự nhiên lại trở thành cau có, liên tục trở mình trên giường, tựa hồ như đang tìm kiếm dáng dấp thường ngày quen thuộc kia.

Mộ Dung Miên lái xe đơn độc một mình, thong thả chạy trên đường.

Thời gian còn sớm, sương mù chưa tan, ngược lại còn giống như có chiều hướng tăng thêm.

Xe của Mộ Dung Miên chuyển động rất chậm, hiện tại anh vô cùng quý

trọng mạng sống của mình, tuyệt đối sẽ không vì thời gian gấp rút mà lái xe nhanh hơn.

Đại khái, qua hơn nửa giờ sau, điện thoại cầm tay của anh vang lên, lại là phu nhân Jones gửi tin nhắn tới, bà ta viết: “Một tiếng giờ, đã qua 40 phút đồng hồ rồi, cậu còn chưa tới, xem ra là muốn nhặt xác cô ta rồi.”

Mộ Dung Miên liếc một cái, lạnh lùng cười.

Xem ra, anh còn chưa nóng lòng mà đối phương thì ngược lại.

Anh cầm lấy điện thoại di động, chầm chậm đánh ra một hàng chữ: “Vậy bà cứ lấy thi thể ra, chờ tôi đến sẽ đem đi.”

Mộ Dung Miên có thể tưởng tượng phu nhân Jones thấy những lời này, đoán chừng sẽ tức giận muốn xé anh ra.

Hiện tại anh muốn làm cho đối phương tin rằng, anh không quan tâm tới Mộ Dung phu nhân như vậy, anh muốn phá vỡ kế hoạch của phu nhân Jones.

Mộ Dung Miên nhìn sương mù dày đặc ngoài xe, bĩu môi, mụ già này cũng không nhìn phía ngoài trời một chút gì, tưởng anh muốn lái nhanh là có thể nhanh sao? Với sương mù như thế này, anh muốn đi từ nhà đến đó nhanh là có thể lái nhanh được sao?

Trong lòng Mộ Dung Miên vô cùng tỉnh táo, anh sẽ đem hết toàn lực bảo đảm không để cho Mộ Dung phu nhân chết.

Nhưng...

Anh sẽ không vì cứu người mà thỏa hiệp nhiều hơn.

Mọi người đều ích kỷ, anh cũng giống như vậy.

Tỷ như, anh cũng sẽ không đem mạng của mình đi đổi lại mạng cho Mộ Dung phu nhân.

Anh còn sống là vì Quý Miên Miên, không phải là vì bà ấy, cho dù là đối phương đã cứu anh.

Bất kể là ai cũng không thể vượt qua địa vị của Quý Miên Miên ở trong lòng anh.

Hồi lâu sau, Mộ Dung Miên lại nhận được một tin ngắn: “Thiếu chút nữa đã bị cậu lừa, tôi tin tưởng người đàn bà này đối với cậu mà nói rất là đặc biệt, cậu sẽ không trơ mắt nhìn cô ta chết, cho cậu thêm nửa giờ...”

Đồng thời còn gửi tới cho anh một tấm hình.

Trong hình, Mộ Dung phu nhân bị treo lên, chân trần, có máu theo chân nhỏ xuống.

Cách màn ảnh, Mộ Dung Miên dường như cũng ngửi thấy được chút mùi vị của máu tanh, ánh mắt anh trở nên âm u lạnh lẽo một chút xíu.

Anh để điện thoại di động xuống không nhìn nữa, tầm nhìn phía trước không được xa, sương mù lạnh lẽo kia tựa hồ muốn ngưng kết thành hơi nước.

--- O ---

Chương 1882: Nhặt Xác Bà Ấy, Thuận Tiện Giết Bà!

Trong lòng Mộ Dung Miên nghĩ rất đơn giản, hoặc là anh giết bà ta, bà ta giết anh! Hoặc là dù một chút cũng không được động đến bà ấy, nếu không... anh sẽ khiến bà ta chết không kịp hối.

Đến nơi hẹn, anh thực hiện vài cuộc gọi liên tiếp.

Mười phút sau, xe dừng ở sát đường trước cửa nhà một người dân thường, anh mở cửa ra đi vào.

Phu nhân Jones nhốt Mộ Dung phu nhân ở chỗ này, xung quanh ở rất nhiều cư dân, nếu theo như suy nghĩ bình thường thì nơi này căn bản không phải là nơi tốt để giấu người. Nhưng... bà ta lại làm như vậy, còn người anh phái đi tìm kiếm lại không đi tới hướng bên này.

Trong phòng còn có tầng hầm, Mộ Dung Miên ở trong phòng quanh quẩn một vòng, cuối cùng tìm được cánh cửa dẫn xuống căn phòng dưới đất.

Chiếc thang dài dẫn xuống phòng tối tăm chật hẹp, âm u ẩm ướt, đây thật giống như một con đường hắc ám đi thông xuống tận đáy của lòng người, anh càng đi xuống càng thấy được trong lòng kẻ kia có bao nhiêu hèn hạ.

Mộ Dung Miên không nghĩ tới thang lầu này lại dài như vậy, trên vách tường, bóng đèn mờ mờ chỉ có thể chiếu sáng một tấc vuông dưới chân, mỗi lần đi một bước cũng có thể nghe được tiếng bước chân của mình quanh quẩn ở bên tai, thanh âm đó có chút quỷ dị, đáng sợ.

Rốt cục cũng đi tới cuối, thấy được ánh sáng, vẫn không thấy người nhưng Mộ Dung Miên lại ngửi thấy được mùi máu tươi nhàn nhạt.

Mộ Dung Miên nghe được tiếng cười của phu nhân Jones: “Văn San, cô xem, tôi đã gọi hắn tới rồi, cô... con trai ngoan của cô tới cứu cô kìa.”

Mộ Dung Miên cuối cùng cũng nhìn thấy người, trang phục của phu nhân Jones vẫn ưu nhã cao quý như cũ, ngồi ở một góc trên chiếc ghế salon kiểu cách Châu Âu xa xỉ. Mộ Dung phu nhân đã không còn bị treo lên, bà nằm bên trong một cái hòm kính rất lớn chuyên để đựng đồ, nhưng mà thứ làm người ta hoảng sợ nhất chính là còn có mấy con rắn cùng sâu bọ không biết tên uốn lượn bò qua thân thể bà.

Mộ Dung phu nhân không biết còn sống hay đã chết, Mộ Dung Miên tay đút trong túi áo, ánh mắt lạnh lùng, vẻ mặt bình tĩnh nhìn không ra nửa điểm rung động, cho dù là nhìn thấy một màn kia, trên mặt của anh cũng không có bất kỳ dao động nào.

Anh thản nhiên nói: “Muốn thả thì thả, muốn giết thì cũng giết nhanh đi, tôi không có thời gian nói chuyện cùng bà đâu.”

Phu nhân Jones ngửa đầu cười to: “Ha ha ha, Văn San, cô nghe con trai cô nói một chút đi, đứa con hoang mà cô trăm phương ngàn kế để cho nó được trở thành người thừa kế của nhà Mộ Dung, kết quả thế nào, bây giờ cô gặp nạn, ngay cả nhìn cô một cái nó cũng lười không muốn nhìn.”

Ánh mắt Mộ Dung Miên lạnh lùng lướt qua mặt Mộ Dung phu nhân, trên mặt của bà không có nhiều vết thương, máu đã ngừng chảy, mắt của bà nhắm nghiền lại, nhìn kỹ có thể phát hiện thân thể của bà vẫn đang run rẩy, hai con bọ bò qua qua mặt của bà.

Tay Mộ Dung Miên ở trong túi áo từ từ siết chặt.

Đột nhiên, Mộ Dung phu nhân nằm ở bên trong hòm mở mắt ra, kêu lên yếu ớt: “Đi, Randy, con đi mau... Không cần phải để ý đến mẹ, không cần để ý tới con khốn này...”

Ánh mắt của bà đỏ ngầu, khóe mắt có vết máu, nhìn về phía Mộ Dung Miên, trong đôi mắt ấy tất cả đều là nhất quyết đoạn tuyệt.

Nét mặt Mộ Dung Miên vẫn bình thường như cũ, giống như là đã đóng băng, không có nửa phần cảm xúc.

Phu nhân Jones khinh thường nói: “Ơ, vẫn còn có khí lực, vẫn còn chưa chết sao, chậc chậc, thật là một người mẹ tốt a, đáng tiếc... con trai lại không phải là con trai tốt.”

“Các ngươi giấu giếm thật tốt, Mộ Dung Chí Hoành đến chết cũng không biết rằng con của mình vốn dĩ đã sớm chết rồi. Mộ Dung Miên, mẹ cậu đối xử với cậu thật tốt quá, chẳng lẽ cậu muốn trơ mắt nhìn cô ta chết sao?”

Mộ Dung Miên đứng ở đó, khóe môi nhếch lên một chút, “Nếu không thế, chẳng lẽ lại phải vì bà ấy mà đồng ý với điều kiện của bà sao?”

Phu nhân Jones châm biếm: “Vẫn còn làm bộ làm tịch, nếu cậu thật sự

không thèm để ý tới cô ta, vậy cậu tới đây làm cái gì?"

Mộ Dung Miên: "Nhặt xác, thuận tiện... giết bà."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1883: Trong Lòng Nó, Rốt Cuộc Có Bà

Thanh âm của anh trong trẻo, lạnh lùng, thân ảnh gầy gò cao lớn đứng ở đó, vững vàng như là tùng, bách, lạnh lùng cao ngạo không thể tiếp cận.

Mộ Dung Miên hề tùy tiện diễn trò, những lời anh nói là thật.

Thật ra thì anh cũng chưa bao giờ quan tâm đến Mộ Dung phu nhân sống hay chết, ban đầu bà ấy hy vọng anh tới đây giúp bà ấy giữ lấy Mộ Dung gia, anh đã làm được như lời mình đã hứa.

Trừ chuyện này, anh chưa từng đồng ý với bà ấy chuyện gì khác.

Hôm nay bà ấy bị bắt cóc, đối với Mộ Dung Miên mà nói, cứu bà ấy hay không cũng không thuộc phạm vi chuyện bọn họ đã giao ước ban đầu.

Anh tới coi như đã rất nể tình.

Phu nhân Jones châm biếm: "Tốt, vậy cậu hãy đợi một canh giờ sau cô ta sẽ bị độc phát tác mà chết. Quên nói với cậu, tôi đã cho cô ta uống thuốc độc, hôm nay hẳn là sẽ phát tác, nếu như không kịp thời nhận được thuốc giải, một giờ sau cô ta chắc chắn sẽ chết không thể nghi ngờ."

Mộ Dung Miên thần sắc ung dung: "Tốt, vậy thì cùng nhau đợi một giờ nữa."

Anh đứng ở đó không nhúc nhích, trừ vừa rồi liếc mắt nhìn Mộ Dung phu nhân một chút ra cũng không nhìn lần hai, ánh mắt của anh trong trẻo lạnh lùng, không có tia ấm áp, cho dù là nhìn phu nhân Jones cũng không hề tức giận, tựa hồ như anh chỉ là một người đang đứng xem, hết thảy những gì xảy ra ở nơi này đều không liên quan tới anh.

Phu nhân Jones tức giận, cái tên con hoang này làm sao lại giống Quý Miên Miên như vậy, hoàn toàn không đi theo con đường mà bà ta đã định.

Bà ta đoán được Mộ Dung Miên thật sự là người tâm tư độc ác đến tột cùng, vẫn còn làm bộ làm tịch.

Mắt phu nhân Jones nhìn chằm chằm vào Mộ Dung Miên, cố gắng từ trên mặt của anh tìm được một chút sơ hở, đáng tiếc, bà ta chẳng thể nhìn ra cái

gì.

“Mộ Dung Miên, cậu thật đúng là máu lạnh, đây cũng là mẹ ruột của cậu đấy, mẹ ruột đấy, vậy mà cậu nửa điểm thân tình cũng không quan tâm đến?”

Mộ Dung Miên thản nhiên nói: “Như thế nào là không quan tâm? Không phải là tôi tới đây, đợi bà ấy chết rồi tôi sẽ giúp bà ấy báo thù, cái này cũng coi như là đã hết lòng quan tâm giúp đỡ.”

Mộ Dung Miên nói chuyện với phu nhân Jones như là tán gẫu bình thường, thanh âm bình tĩnh không có nửa điểm phập phồng.

Điều này làm cho phu nhân Jones không thể nghe ra điều gì, trong lòng tức giận, bà ta quay ngược lại phía Mộ Dung phu nhân nói: “Văn San, cô nghe xem, cô trăm phương ngàn kế hoán đổi một con báo hoang nhỏ thành người thừa kế, té ra... cho tới bây giờ nó vẫn không hề để cô ở trong lòng. Chậc chậc, nó đã như vậy, cô còn che chở cho nó làm gì, giao nhà Mộ Dung lớn như thế cho một người như nó, cô cũng cam tâm?”

Thân thể của Mộ Dung phu nhân đã vô cùng suy yếu, bị ném vào giữa một đống rắn và côn trùng, ban đầu bà hoảng sợ thét chói tai, đến bây giờ cơ hồ chết lặng, rắn bò qua thân thể lạnh như băng, cắn vào trên đùi cũng đều không có cảm giác gì nữa, bà vốn tưởng rằng mình sẽ bị hù chết, thế nhưng... không phải.

Bà vẫn kiên cường chống đỡ, bà biết phu nhân Jones bắt mình là muốn làm gì. Lúc trước, trong lòng bà vẫn luôn cầu nguyện, van xin Thượng Đế phù hộ, ngàn vạn lần không được để Mộ Dung Miên tới đây.

Bà vốn tưởng rằng trong lòng Mộ Dung Miên hận mình, e rằng còn mong đợi bà chết nhanh hơn, nói không chừng sẽ không bao giờ tới đây.

Thế nhưng, nó vẫn tới.

Trong khoảnh khắc khi nhìn thấy Mộ Dung Miên, tâm tình Mộ Dung phu nhân phức tạp không nói thành lời. Mặc dù bà không hy vọng anh tới, thế nhưng, nhìn thấy anh, bà cũng vẫn là không nhịn được hiện lên một tia vui sướng.

Nó... Dù sao vẫn không nỡ để bà chết, rốt cuộc trong lòng nó vẫn còn có bà.

Mặc dù sau đó nghe thấy lời của Mộ Dung Miên nói rằng tới đây là để nhặt xác cho bà, nhưng như vậy cũng không quan trọng, nó có thể tới đây là đã nói lên hết thảy.

Trong lòng Mộ Dung phu nhân biết phu nhân Jones cực kỳ độc ác, bà rất sợ Mộ Dung Miên sẽ xảy ra chuyện, lúc này, bà chỉ có thể vực tinh thần lên...

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1884: Nó Chính Là Con Trai Của Cô Phải Không?

Mộ Dung phu nhân mắng: “Cô... Cô nói bậy, con gái của cô mới là con hoang, nó là con tôi, anh chính là Mộ Dung Miên...”

Phu nhân Jones liếc một cái nhìn Mộ Dung Miên vẫn đang dửng dưng, cười lạnh: “A... Thật cho rằng tôi là con ngốc sao? Nếu nó là Mộ Dung Miên, vậy một năm trước, cô lén lút vùi vào phần mộ tổ tiên Mộ Dung gia thứ gì, là một con chó hoang sao?”

Vừa nói, bà ta vừa đứng lên, từ một cái thùng giấy con lấy ra một hũ đồ vật, đặt cạch một cái xuống bàn: “Nhìn xem đây là cái gì, tôi đã cho người ta đào lên, cô tới đây nói cho tôi một chút, đồ vật trong bình nhỏ này là cái gì?”

Mộ Dung phu nhân vừa nhìn thấy lập tức liền ngơ ngác.

Đó là một hũ tro cốt, hũ tro cốt bằng gốm sứ màu trắng kia do bà đích thân mua, tro cốt trong đó là đích thân bà đổ vào, đó là nhi tử của bà, là Randy của bà.

Mộ Dung phu nhân giãy giụa trong hòm kính, chân bà đạp vào vách tường kính cứng rắn, con mắt đỏ ngầu, gương mặt tràn đầy lửa giận, cổ họng muốn phát ra sự phẫn nộ đang bị đè nén nhưng cuối cùng bà lại cắn răng không lên tiếng.

Phu nhân Jones mở nắp hũ tro cốt ra, bốc một nắm tro cốt bên trong lên, quả nhiên, động tác này của bà ta là đã khiến Mộ Dung phu nhân càng thêm tức giận. Thật ra Mộ Dung phu nhân đã không còn sức nữa rồi, nhưng bà vẫn ra sức đạp vào khung tròn của hòm kính, ra sức thoát khỏi sợi dây buộc ở tay, sợi dây cọ rách da thịt cũng không có cảm giác.

Phu nhân Jones cười lớn, bà ta nhìn thấy mặt mũi méo mó vì tức giận của Mộ Dung phu nhân thì cười khoái ý một cách bệnh hoạn, bà ta nói: “Ơ, làm sao lại nổi giận? Không phải nói con của cô không chết sao? Vậy cô tức giận như vậy làm cái gì, hay là... cô biết thứ trong này là gì?”

Răng Mộ Dung phu nhân đã cắn rách cả môi, ánh mắt của bà đỏ tựa hồ muốn nhỏ ra máu, bà gắt gao nhìn chằm chằm vào cái bình kia, thanh âm nghẹn trong cổ họng giống như là con mồi vùng vẫy giãy chết, cuối cùng

phát ra tiếng rên rỉ.

Mộ Dung Miên nghe, nhìn hết thảy, tay để ở trong túi áo chậm rãi siết chặt, nhưng trên mặt vẫn không biến sắc.

Vẻ lạnh lùng của anh, tại nơi âm u ẩm ướt dưới tầng hầm này càng lộ ra sự đáng sợ.

Ánh sáng mờ nhạt rơi trên người anh, cả người anh tựa như một thân cây đứng ở đó vẫn không nhúc nhích, tựa như dù đối phương có làm cái gì cũng đều không thể quấy nhiễu rung chuyển anh.

Phu nhân Jones cười ha hả, bà ta đột nhiên nắm một chút tro cốt bên trong lên, dùng sức vung ra.

Tro cốt tựa như phấn vụn tản ra, hóa thành hạt bụi phiêu tán trên không trung một hồi, cuối cùng rơi xuống mặt đất.

Mộ Dung phu nhân cũng không nhịn được nữa phát ra một tiếng thét chói tai tê tâm liệt phế: “Tiện nhân, tao muốn giết mày, tao muốn giết mày...”

Phu nhân Jones càng cười điên cuồng: “Có phải cô không bao giờ nghĩ rằng sẽ có một ngày mình lại gặp phải cảnh sa sút đến mức này? Cô tức giận ư, cô cứ mặc sức thét chói tai đi, nhưng dù thế nào thì cô vẫn cứ phải nằm trong đống rắn rết đó. Cô muốn cứu tro cốt con của trai mình ư, cô muốn giết tôi ư, vậy thì trước tiên cô phải sống sót đã, cái này thì cô phải cầu cứu đứa con hoang kia đi, van xin nó giúp đỡ cô đi.”

Phu nhân Jones biết lúc này sẽ rất khó để Mộ Dung Miên ra tay, người đàn ông này, lòng dạ ác độc quả thực không tầm thường.

Hơn nữa, bà ta căn bản không thể biết được trong lòng anh đang suy nghĩ gì, cho nên chỉ có thể ra tay từ phía Mộ Dung phu nhân.

Hiển nhiên, hiệu quả không tệ, bà sai người ta đào hũ tro cốt không được dựng bia từ chỗ phần mộ tổ tiên của Mộ Dung gia mà Mộ Dung phu nhân đã len lén vùi vào, chứa đựng trong này chính là tro cốt của Mộ Dung Miên chân chính.

--- O ---

Chương 1885: Có Biến Thành Quỷ Thì Nhớ Về Tìm Anh Trai Cậu

Bà ta không tin, lấy ra thứ này mà Mộ Dung phu nhân còn có thể thờ ơ, quả nhiên, bà ta đã thành công.

Thật ra, hiện tại bà ta cũng không chắc thứ này có phải con trai của Mộ Dung phu nhân thật hay không, nhưng bà ta căn cứ vào thông tin điều tra được, phỏng đoán nhất định không khác là mấy.

Hơn nữa, lại có quan hệ tới mức này, bà ta không tin, Mộ Dung phu nhân tự mình cầu cứu Mộ Dung Miên mà anh lại có thể tâm địa sắt đá đến như vậy.

Lúc trước bà ta chỉ là muốn Mộ Dung gia có thể ủng hộ chồng mình, có thể giúp nhà bà ta vượt qua tình thế nguy hiểm lần này. Bởi vì chuyện tình của con gái bà ta mà thực lực và chữ tín của chồng bà ta ở trong lòng dân chúng và quốc hội càng ngày càng thấp. Nếu không thể trở mình, đừng nói tham gia tổng tuyển cử, ngay cả quốc hội cũng có thể sẽ bị trục xuất.

Cho nên, bà ta chỉ có thể mạo hiểm.

Bà ta cũng không nghĩ tới ngày hôm qua Mộ Dung phu nhân lại tìm đến bà ta, như thế lại chẳng khác gì tặng cho bà một lá bài. Quý Miên Miên không mắc câu, nhưng Mộ Dung phu nhân lại mắc câu thì cũng tốt thế thôi.

Hôm nay, bà ta không chỉ muốn Mộ Dung gia ủng hộ chồng mình, bà ta còn muốn toàn bộ tài sản Mộ Dung gia đều trở thành của mình nữa.

Mộ Dung phu nhân cắn chặt răng, máu trào dâng trong cổ họng, bà gắt gao nhìn chằm chằm hũ tro cốt của con trai, không hề mở miệng.

Bà biết phu nhân Jones muốn bà van xin Mộ Dung Miên làm cái gì.

Bà không thể làm như vậy, không thể!

Trong lòng phu nhân Jones vội vàng nôn nóng, bà ta tiếp tục nói: “Còn không chịu mở miệng cầu cứu, xem ra cô muốn trơ mắt nhìn ngươi đứa con trai này đến một chút tro cốt cuối cùng cũng không còn đúng không? Thật là một người đáng thương, thân phận, địa vị đều bị người ta chiếm, hôm nay đến một chút tro cốt cuối cùng cũng không còn, thật đáng thương a! Tôi nghĩ

nó nhất định sẽ rất oán hận người làm mẹ như cô, tại sao có thể thiên vị như vậy nhỉ, tại sao có thể đem hết toàn bộ cho một đứa con trai khác đây?"

Từng lời bà ta nói đều như muốn xát thêm muối vào vết thương ở trong lòng của Mộ Dung phu nhân.

Đau đớn kia làm cho bà cảm thấy cơ hồ hít thở không thông, bà không thể trơ mắt nhìn tro cốt của con trai mình đến cuối cùng một chút cũng không còn.

"Mày sẽ không được chết tử tế..."

Phu nhân Jones không để tâm, nói: "Không sao, tôi đi cùng cô, hai chúng ta cho dù xuống Địa ngục cũng sẽ đi cùng nhau."

Bà ta liếc về phía Mộ Dung Miên một cái, cười nói: "Mộ Dung Miên, không bằng cậu tới nói cho tôi biết trong này là cái gì? Đây là... tro cốt của ai? Cậu có muốn biết hay không?"

Mộ Dung Miên thản nhiên nói: "Không biết, cũng không muốn biết. Nhưng nếu như bà cũng muốn sau này có được một hũ tro cốt như vậy, có lẽ bây giờ bà nên van xin tôi, tôi sẽ để cho bà sau khi chết được toại nguyện."

Phu nhân Jones cười ha ha một tiếng: "Tốt, thuận tiện cũng chuẩn bị cho mẹ cậu một cái, cùng em trai của cậu... Đúng rồi, đây là em trai của cậu, để cùng hũ tro cốt của nó, để cho mẹ con bọn họ sau khi chết được đoàn tụ với nhau."

"Ừ, ý nghĩ này không tệ."

Phu nhân Jones cắn răng, tên tiểu tử này quả thực đúng là xát muối cũng không đau.

Trong lòng bà ta rất căm tức, liếc mắt nhìn hũ tro cốt, dứt khoát cầm lên, nói: "Nếu như tôi buông lỏng tay, hũ tro này sẽ vỡ tan, nhỉ?"

Mộ Dung Miên thản nhiên nói: "Vậy xin mời..."

Anh vẫn lạnh lùng không hề quan tâm, không có chút vị nhân tình nào, phu nhân Jones cắn răng một cái, "Đã thế thì cũng đừng trách tôi, Văn San, cô cũng tự nghe thấy đấy, đứa con hoang này của cô không để ý gì đến tình cảm. Tôi nghĩ cũng không sao, sau khi cô chết có thể gặp đứa con trai bé nhỏ

của mình, nhớ nói với nó rằng nếu có biến thành quỷ cũng nhớ phải tìm đến anh trai mình.”

Mộ Dung phu nhân cắn môi, bà nhìn Jones phu nhân giơ tay lên cao, nước mắt trong hốc mắt sắp không thể khống chế được.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1886: Cậu Đi Giết Quý Miên Miên

Môi bà run run, miệng bà mở ra muốn hô thật to “Không”, nhưng cuối cùng cũng không thể phát ra âm thanh nào.

Ngay khi phu nhân Jones chuẩn bị mở miệng, Mộ Dung Miên nói: “Điều mà bà muốn cũng chỉ là tiền thôi.”

Trong lòng phu nhân Jones mừng rỡ, cuối cùng cũng có thể mở ra trên người anh một lỗ hổng rồi, quả nhiên vẫn còn chút tác dụng.

Bà ta lại giơ hũ tro cốt trong tay lên, không để xuống, hỏi Mộ Dung Miên: “Sao lại nguyện ý nói chuyện thế này, xem ra vẫn muốn làm một người anh tốt nhỉ?”

“Đừng có nói nhảm nữa. Đúng là đàn bà càng nhiều tuổi thì càng thích lảm nhảm.” Mộ Dung Miên khinh thường nói một câu khiến cho phu nhân Jones tức tới sắc mặt đỏ lên.

Bà ta cắn răng nói: “Cậu... Tốt, tôi không nói nhảm với cậu nữa. Thứ nhất, cậu phải đem cổ phần của Mộ Dung gia chuyển nhượng cho tôi, tôi muốn toàn quyền khống chế tập đoàn.”

Bà ta không ngờ nói vậy mà sắc mặt Mộ Dung Miên cũng không đổi, thậm chí cũng không phải suy nghĩ nhiều, liền nói: “Tốt, còn gì nữa không?.”

Phu nhân Jones sửng sốt, không nghĩ tới Mộ Dung Miên lại dễ dàng đáp ứng như thế: “Cậu nghe rõ chưa, tôi nói rằng muốn sở hữu toàn bộ cổ phần tập đoàn.”

Mộ Dung Miên chán ghét nói: “Tôi trẻ tuổi, lỗ tai không nghễnh ngãng, bà có muốn tôi nhắc lại một lần nữa hay không?”

Khóe miệng phu nhân Jones giật giật, trong lòng mắng Mộ Dung Miên một trận.

Mộ Dung phu nhân không nghĩ tới Mộ Dung Miên lại đáp ứng: “Randy, con không thể...”

Mộ Dung Miên lạnh lùng nói: “Bà im miệng.”

Phu nhân Jones châm biếm, bà ta có thể đoạt được mọi thứ dễ dàng biết bao, rất nhanh Mộ Dung gia chính là của bà ta rồi, bà ta tiếp tục nói: “Thứ hai, đồng thời công bố ra ngoài, cậu muốn kết hôn với con gái của tôi. Thứ ba, mở cuộc họp báo làm sáng tỏ chuyện chồng của tôi nhận hối lộ, cậu phải nói với nhân dân cả nước là Mộ Dung gia luôn luôn ở sau lưng ủng hộ chồng của tôi, cũng phải vì anh ấy mà kéo phiếu bầu, giúp anh ấy củng cố địa vị trong quốc hội...”

Trong mắt Mộ Dung Miên nhanh chóng hiện lên vẻ giễu cợt, anh nói: “Ừ, cũng không coi là nhiều, còn gì nữa không?”

Phu nhân Jones kinh ngạc, những chuyện này mà cũng cũng đồng ý ư?

Không đúng, nói không chừng là Mộ Dung Miên đang dối gạt bà ta, làm sao anh có thể gặp đồng ý được chứ, nhất định là có âm mưu.

Bà ta phòng bị nói: “Cậu đồng ý tất cả những gì tôi yêu cầu ư? Mộ Dung Miên, rốt cuộc cậu đang tính âm mưu gì?”

“Không đồng ý thì bà buộc tôi đồng ý, giờ tôi đồng ý thì bà lại nói tôi có âm mưu. Rốt cuộc bà muốn như nào, tốt, nếu bà đã nói tôi có âm mưu, vậy những lời nói mới vừa rồi toàn bộ không còn giá trị.” Mộ Dung Miên sắp nhàm chán đến chết, trong lòng anh nghĩ chính là mẹ nó, thật muốn nhanh chóng giết chết con mẹ này.

Nhìn thấy bà ta liền có một loại cảm giác ánh mắt bị làm bẩn.

Phu nhân Jones vội nói: “Chờ một chút... Tôi còn có điều thứ tư, nếu như cậu đáp ứng điều này, tôi sẽ bỏ qua cho mẹ cậu.”

“Nói.”

Trên mặt phu nhân Jones hiện lên nụ cười quỷ dị: “Thứ tư, giết Quý Miên Miên...”

Mộ Dung Miên không nói gì, bình tĩnh nhìn bà ta.

“Giết Quý Miên Miên, tôi sẽ tin tưởng tất cả những điều cậu nói là thật.”

Mộ Dung Miên nhẹ nhàng hỏi: “Bà khẳng định muốn tôi làm điều thứ tư?”

“Khẳng định.”

Anh cười ha hả một tiếng, trên người nổi lên sát khí, khiến cho căn phòng dưới đất đột nhiên lạnh lên: “Tốt lắm, hôm nay, chúng ta bất cứ người nào cũng không cần đi ra ngoài, đồng quy vu tận luôn đi thôi.”

Phu nhân Jones vốn chỉ thử dò xét, nghe anh nói như vậy lại lo lắng anh bị dồn vào đường cùng sẽ phản kháng, lập tức sửa lại: “Được, tôi không ép cậu nữa, nhưng cậu phải khiến cô ta lập tức rời đi, ở đây còn có giấy chuyển nhượng cổ phần, bây giờ cậu liền ký đi.”

“Lấy ra.”

Jones phu nhân lấy giấy chuyển nhượng cổ phần ra, ném cho Mộ Dung Miên.

Anh nhìn cũng không nhìn, trực tiếp cầm lấy bút ở dưới ký, không có nửa điểm do dự.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1887: Tình Nghĩa Này, Anh Phải Trả Lại

Tựa hồ đối với anh mà nói, ký xuống tờ giấy chuyển nhượng kia cũng không làm tổn thất phần nào của cải mà chỉ là một tờ giấy vụn.

Mộ Dung Miên ký tên xuống, cầm lấy cho Jones phu nhân nhìn.

Tên kia đích xác là Mộ Dung Miên, anh ký nhanh như thế, hoàn toàn không có suy nghĩ gì khiến cho phu nhân Jones càng cảm thấy nghi ngờ trong lòng, bà ta hoàn toàn không hiểu nổi nước cờ của Mộ Dung Miên.

Theo logic bình thường mà nói, Mộ Dung Miên nhất định không thể thoải mái ký tên của mình dễ dàng như thế được, nhất là lúc trước thái độ của anh cứng rắn lạnh lùng như vậy, chỉ sợ bà ta dùng mạng của Mộ Dung phu nhân để uy hiếp thì anh cũng thờ ơ.

Nhưng hôm nay, anh lại vì một hũ tro cốt mà thoải mái như vậy càng làm cho phu nhân Jones sinh lòng hoài nghi.

Bà ta vốn là người hay đa nghi, hiện tại trong lòng càng thêm nghi ngờ.

Nhưng bà ta lại tìm không ra khuyết điểm.

Giấy chuyển nhượng kia là chính bà ta chuẩn bị, không thể nào có lỗi gì, chẳng lẽ Mộ Dung Miên thật sự không cần tiền sao?

Hay là anh có ý định khác?

Trong lúc nhất thời, bà ta cũng không dám đi lấy tờ giấy chuyển nhượng cổ phần đó, bà ta nhìn phía sau lưng Mộ Dung Miên, trống không, không có bất kỳ ai.

Cầu thang dài hẹp đi thông lên lầu trên mặt đất vô cùng yên tĩnh, không có bất kỳ thanh âm, nếu như lúc này có người tiến vào, bà ta ở dưới này có thể nghe được ngay lập tức.

Mộ Dung Miên khiêu mi, khóe môi giật giật: “Sao, chẳng lẽ bà không muốn?.”

“Mộ Dung Miên, cậu tốt nhất không nên dùng trò bịp bợm để đùa bỡn.” Phu

nhân Jones tay ôm thật chặt hũ tro cốt kia, tim đập thình thịch vô cùng kịch liệt, cảm giác thật giống như sắp có chuyện gì vô cùng xấu sắp xảy ra.

Bà ta biết người trước mắt không phải là Mộ Dung Miên thật sự, cũng chưa nếm qua lợi hại của anh, cho nên bà ta càng thêm bất an.

Mộ Dung Miên lạnh lùng cười một tiếng: "Bà đã không muốn, vậy coi như xong."

Nói xong, anh lấy lại tờ giấy chuyển nhượng cổ phần vừa ký tên chuẩn bị xé, phu nhân Jones nhìn thấy vội vàng hô: "Chờ một chút..."

"Bà thật sự không cần à?"

Phu nhân Jones vẫn luôn cố gắng đọc được chút tin tức hữu dụng từ trên nét mặt của Mộ Dung Miên, nhưng mỗi lần như vậy bà ta đều thất bại.

Mộ Dung Miên cười chế nhạo: "Giấy chuyển nhượng cổ phần này là bà đưa cho tôi, bà nói tôi có thể động tay động chân cái gì đây?"

Mộ Dung phu nhân tràn đầy nghi ngờ: "Cậu thật sự tự nguyện?"

"Dĩ nhiên tôi không muốn, đây không phải là do bà uy hiếp tôi sao? Còn nữa, bà có muốn hay không, có thể đừng nói nhảm nhiều như vậy hay không?" Mộ Dung Miên cảm giác thời gian cũng không sai biệt lắm, anh phải trở về nhà trước khi Quý Miên Miên tỉnh giấc, anh không muốn làm cho cô lo lắng.

Phu nhân Jones: "Tốt, cậu ném tới đây."

Mộ Dung Miên không nhúc nhích: "Trước tiên bà đưa hũ tro cốt cho tôi."

Anh dùng khuôn mặt của người ta, tên của người ta, còn dùng trái tim của người ta. Hôm nay, ít nhất phải giữ tro cốt của anh ta cho bằng được, làm như vậy cũng không phải bởi vì Mộ Dung phu nhân, mà bởi vì chỉ là anh phải trả tình nghĩa này.

Mộ Dung Miên nói: "Bà có thể chọn không?"

Phu nhân Jones không dám tùy tiện để xuống, bà ta nói: "Được, tôi thả hũ tro cốt vào hòm kính, cậu đem giấy chuyển nhượng cổ phần để vào ghế salon."

Mộ Dung Miên gật đầu: “Được.”

Hai người cùng nhau di chuyển, một người đi tới bên chiếc hòm kính kia, một người hướng ghế salon đi tới, sau khi để xuống hai người lại quay trở về.

Mộ Dung Miên lấy được hũ tro cốt, trong lòng thở hắt ra, đã cầm chắc trong tay vật này, anh cũng không cần kiêng dè bất cứ cái gì nữa.

Anh nhìn Mộ Dung phu nhân nằm ở trong hòm kính, ánh mắt lạnh lùng điềm tĩnh. Hai người ở khoảng cách rất gần, Mộ Dung phu nhân khóe mắt rưng rưng nhìn anh, bà hy vọng anh có thể cầm lấy hũ tro cốt đi thật nhanh.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1888: Ta Không Muốn Chơi Với Ngươi Từ Từ

Mộ Dung Miên liếc mắt nhìn loài bò sát ghê tởm trong hòm, sau đó lại liếc mắt nhìn Mộ Dung phu nhân rồi xoay người đi trở về.

Phu nhân Jones cầm lấy giấy chuyển nhượng cổ phần, nhìn chữ kỹ phía trên, cười lớn lên: “Ha ha ha... Cuối cùng đã lấy được, cuối cùng đã lấy được.”

Mộ Dung Miên nhìn phu nhân Jones trong cơn điên cuồng, bình tĩnh nói: “Thuốc giải.”

Phu nhân Jones đột nhiên xoay người, giờ phút này ngũ quan bà ta vặn vẹo, trong đôi mắt lóe ra điên cuồng: “Muốn thuốc giải? Chậc, tôi đúng là không nhìn lầm người, cậu quả nhiên là... người con tốt, mẹ cậu vì cậu vắt óc tìm mưu kế giúp cậu có được Mộ Dung gia, tình cảm của cô ta đối với cậu rốt cuộc cũng không có phí công, phí sức.”

“Được a, trước tiên cậu đem cái này tiêm vào trong cơ thể của mình, tôi nhất định sẽ cho cô ta thuốc giải.”

Nói xong, Jones phu nhân từ trong túi tiền móc ra một cái ống tiêm, bên trong đã có bốn năm milimet chất lỏng trong suốt, bà ta vung lên tay vứt xuống cạnh chân Mộ Dung Miên.

Lạch cạch một tiếng, ống tiêm lăn vài vòng, cuối cùng dừng ở chỗ cách Mộ Dung Miên chưa đầy một thước.

Mộ Dung Miên thản nhiên nhìn, cũng không cúi xuống nhặt, Mộ Dung phu nhân ở bên kia hô: “Con mau đi đi, đừng có quan tâm cái gì, đi mau đi...”

Mộ Dung Miên vẫn không nhúc nhích, phu nhân Jones cười hì hì nói: “Cậu yên tâm, đây không phải là thứ gì chết người, tôi còn trông chờ cậu và con gái tôi kết hôn nữa mà, làm sao lại muốn mạng cậu đây? Chỉ cần cậu đem chất lỏng này tiêm vào bên trong cơ thể, đừng nói tới chuyện mẹ cậu, tôi còn có thể cho cậu rất nhiều thứ mà cậu không thể tưởng tượng tới.”

Phu nhân Jones mê hoặc Mộ Dung Miên, ánh mắt của bà ta có chút điên cuồng làm cho người ta nghĩ đến loài rắn độc trong sa mạc.

Mộ Dung Miên khiêu mi, thản nhiên nói: “Ma túy.”

Anh không cần lãng phí thời gian suy nghĩ nhiều, anh nhìn một cái là có thể thấu âm mưu của phu nhân Jones.

Jones phu nhân than thở một tiếng: “Chậc, cậu cũng thật thông minh, cậu thật sự là người thanh niên mà tôi thấy thông minh nhất, nếu như cậu không phải là con trai của Văn San, tôi nghĩ sắp tới chúng ta có thể làm bạn bè, nhưng không sao, hiện tại cũng có thể bắt đầu làm bạn bè, đợi đến khi chồng tôi ngồi được lên vị trí kia, tôi có thể cho cậu rất nhiều tiện nghi, tỷ như cậu có thể làm thị trưởng thành phố Sheffield.”

Người nghiện ma túy là dễ dàng khống chế nhất, phu nhân Jones căn bản không có cách nào khiến cho Mộ Dung Miên nghe theo mình, cho nên bà ta chỉ có thể nghĩ ra biện pháp này. Ma túy kiểu mới này do bà trả giá cao mới lấy được, một lần nghiện, cai cả đời cũng không xong, chỉ cần Mộ Dung Miên dùng, vậy sau này anh nhất định sẽ bị khống chế.

Phu nhân Jones cố gắng dùng một chút lợi ích không thể tưởng được để hấp dẫn Mộ Dung Miên, thế nhưng những thủ đoạn này của bà đối Mộ Dung Miên lại không có tác dụng.

Mộ Dung Miên xoay người lại nhặt cái ống tiêm kia, Mộ Dung phu nhân kinh hãi hô lên: “Randy, không được nhặt, không được, con đi mau...”

Anh làm ngơ như không nghe thấy, nhặt lên cái ống tiêm kia, thản nhiên nói: “Tôi bỗng nhiên nghĩ đến một biện pháp.”

“Cái gì?”

Mộ Dung Miên hướng về phía phu nhân Jones cười một tiếng. Nụ cười kia khiến cho phu nhân Jones cảm thấy sau lưng đột nhiên lạnh lẽo.

“Cậu... Cậu muốn làm cái gì?”

“Chẳng qua là làm chuyện bà muốn làm mà thôi.”

Phu nhân Jones nhìn thấy Mộ Dung Miên để hũ tro cốt xuống, xắn tay áo lên để lộ ra một đoạn cánh tay, bà ta cho rằng Mộ Dung Miên thật sự muốn tiêm vào người mình, lại không nghĩ, Mộ Dung Miên đột nhiên xông lại khiến cho bà ta không phản ứng kịp, một tay đè bà ta xuống đất.

“Cậu muốn làm gì, cậu không nên làm loạn, thuốc giải của mẹ cậu vẫn ở trong tay tôi, a...”

Phu nhân Jones phát ra một tiếng thét hoảng loạn đến chói tai, một chút đau nhói trên cổ, bà ta cảm giác được chất lỏng lạnh như băng chạy vào trong cơ thể mình.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1889: Tôi Đã Không Muốn Dùng Từ Ngu Ngốc Để Miêu Tả Bà

Trong chớp mắt đó, trong đầu phu nhân Jones chỉ có duy nhất một thanh âm: Xong!

Xong, bà ta thật sự xong rồi.

Thứ kia lợi hại như thế nào bà ta hiểu rất rõ, nếu không bà ta cũng sẽ không dùng để đối phó Mộ Dung Miên.

Thế nhưng bà ta có nằm mơ cũng không nghĩ tới, vật này cuối cùng lại chảy vào trong cơ thể mình, đây là ma túy mà bà ta chuẩn bị cho Mộ Dung Miên a.

Phu nhân Jones muốn giết Mộ Dung Miên nhiều đến thế nào có lẽ chỉ có mình bà ta rõ nhất, kể từ sau khi Mộ Dung Miên trở về, bà ta cảm giác mình luôn gặp đen đủi, mọi chuyện quan trọng đều không thuận lợi, toàn bộ kế hoạch đều bị nhỡ dở, cho nên bà ta đặc biệt muốn giết Mộ Dung Miên.

Thế nhưng, trong kế hoạch của bà ta lại cần dùng đến Mộ Dung Miên, bà ta cần anh tổ chức họp báo, cần anh cưới con gái của mình, cần anh ở ngoài mặt tiếp tục làm người đứng đầu Mộ Dung gia, cần dùng anh để lừa gạt ánh mắt mọi người.

Nhưng, phu nhân Jones lại không muốn Mộ Dung Miên sống dễ chịu, bà ta lo lắng sợ mình không thể khống chế được anh.

Cho nên, bà ta liền suy nghĩ ra biện pháp này, bà ta cho là trên tay mình có hai lá bài, nhất định có thể khống chế được Mộ Dung Miên.

Thật sự không ngờ, bất kể như thế nào anh vẫn có thể bỏ rơi Mộ Dung phu nhân. Càng không có nghĩ tới, anh lại đem chính biện pháp mà bà ta muốn đối phó với anh để dùng trên cơ thể mình.

Chất lỏng từng chút một tiến vào thân thể, phu nhân Jones chỉ cảm thấy đây là ngày cuối cùng của mình, có lẽ như vậy.

Mộ Dung Miên đem giọt chất lỏng cuối cùng đẩy vào trong cơ thể của phu nhân Jones, sau đó rút ống tiêm ra, một cước đá văng bà ta ra xa.

Thân thể phu nhân Jones lăn hai vòng trên mặt đất ướt át, lạnh như băng mới dừng lại.

Mộ Dung Miên tiện tay đem ống tiêm đã hết ném đi, anh cười nói: “Thứ này nếu tốt như vậy, xin mời phu nhân thưởng thức trước một chút, rốt cuộc cảm thấy thế nào?”

Thân thể phu nhân Jones run rẩy, bà ta đã cảm giác được biến hóa ở trong cơ thể của mình. Cái loại ma túy tinh khiết cao độ kiểu mới này rất nhanh sẽ khiến bà ta sống không bằng chết, bà ta run run nói: “Mộ Dung Miên, mày... Đối với tao như vậy, mày sẽ phải hối hận, mày nhất định... mày sẽ phải hối hận...”

Chất lỏng gây nghiện ở trong cơ thể phu nhân Jones phát tác rất nhanh, bà ta căn bản nghe không rõ Mộ Dung Miên đang nói cái gì, thân thể bắt đầu co quắp, nằm trên mặt đất lăn qua lăn lại, trong cổ họng phát ra tiếng gào thét cùng rên rỉ.

Không bao lâu, bà ta bắt đầu gãi không ngừng ở trên người của mình, tựa hồ như muốn xé rách đi một lớp da trên cơ thể, trong miệng bắt đầu sùi bọt mép.

Ánh mắt Mộ Dung Miên lãnh đạm nhìn bà ta, trên mặt biểu hiện sự kinh bỉ, thậm chí không có một chút để tâm nào.

Mộ Dung Miên xoay người đi tới trước cái hòm kính, nhìn Mộ Dung phu nhân, khom lưng đem bà từ trong rương kéo ra.

Lúc Mộ Dung phu nhân được kéo đứng lên, trên người vẫn dính theo mấy con rắn rết, Mộ Dung Miên nhíu mày thấy cực chán ghét, anh không có động vào mà chỉ cởi bỏ sợi dây trên tay Mộ Dung phu nhân.

“Tự mình phủi đi.”

Mộ Dung Miên ghét nhất là rắn, anh cảm thấy rắn và chuột là hai loại động vật buồn nôn nhất trên đời này.

Sắt mặt Mộ Dung phu nhân đã vô cùng kém, khó thở, bà không còn chút sức lực nào để phủi đi xà trùng trên người mình, bà nói với Mộ Dung Miên: “Randy, con... Con rời đi, bà ta còn có người ở đằng sau, bà a sẽ không để cho con trở về dễ dàng như vậy đâu.”

Mộ Dung Miên lạnh lùng nói: “Tôi đã không muốn dùng từ ngu ngốc để miêu tả bà nữa, còn thời gian bao lâu thì độc phát tác?”

“Đúng... Thật xin lỗi, lại thêm phiền toái cho con, mẹ...” bà vốn là không muốn như vậy, bà quá lo lắng bí mật kia bị đưa ra ánh sáng, hiện tại bà không muốn lại mất đi Mộ Dung Miên này...

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1890: Cầu Xin Con, Con Đi Nhanh Đi!

Cho nên, bà lao tới chỗ Phu nhân Jones, nhưng... rốt cuộc vẫn là đánh giá thấp lòng dạ độc ác của đối phương.

Tay Mộ Dung Miên đang túm phía sau Mộ Dung phu nhân đột nhiên buông ra, mặc cho bà co quắp ngồi dưới đất cũng không quản, xoay người đi tới trước mặt Phu nhân Jones còn đang run rẩy sùi bọt mép.

Lúc này, bà ta gãi đến mức làm cho phần da lộ ở bên ngoài đã mơ hồ nhìn thấy máu thịt, cả người gần như không còn ý thức.

Bà ta gục trên mặt đất, liên tục dùng đầu đập xuống mặt đất.

Người lần đầu tiên dính ma túy, nếu như không thể sống qua thì sẽ có thể cứ như vậy mà chết.

Nhất là phu nhân Jones lại còn chuẩn bị cái loại một lần thành nghiện này, ma túy kiểu mới cả đời cai cũng không xong, đoán chừng nỗi thống khổ khi bị hành hạ trong đó chỉ có chính bà ta mới có thể biết.

Mộ Dung Miên lạnh lùng nhìn, túm lấy y phục phu nhân Jones lên, sau đó đem bà ta ném vào trong hòm kính mà mới vừa rồi Mộ Dung phu nhân đã phải nằm qua.

Bà ta vừa nằm xuống, rắn rết liền lập tức bò lên trên người, nhất là trên người bà ta mùi máu tươi rất nồng. Trên cánh tay, miệng vết thương trên cổ không ngừng chảy máu, rất nhanh, trùng độc đã bò đầy trên vết thương.

Phu nhân Jones lăn lộn ở bên trong, co quắp, kêu rên, đối với bà ta mà nói, cái gọi là hạ đẳng đại khái chính là như vậy.

Bà ta một lòng muốn cướp lấy Mộ Dung gia, một lòng hành hạ Mộ Dung phu nhân, muốn cho Mộ Dung Miên sống không bằng chết.

Thế nhưng, những thứ này bà ta đã chuẩn bị cho bọn họ, hôm nay toàn bộ đều rơi xuống trên người của bà ta.

Mộ Dung phu nhân nói với anh: “Đi, con đi nhanh đi...”

Mộ Dung Miên vẫn không nhúc nhích, kiểm tra một lần dưới mặt đất của căn phòng, đem toàn bộ đồ trong túi của phu nhân Jones đổ ra, nhưng cũng không tìm được thứ anh muốn tìm, anh hỏi: “Thuốc ở đâu?”

Mộ Dung phu nhân hô hấp càng ngày càng dồn dập, đôi môi đã bắt đầu phát tím, bà lắc đầu: “Mẹ không sao, căn bản mẹ cũng không có trúng độc, bà ta chỉ muốn... lừa gạt ngươi.”

Mộ Dung Miên liếc mắt nhìn phu nhân Jones không còn ý thức, nheo mắt lại, đi tới, một tay túm lấy bà ta nhấc lên, một tay lật tìm những chỗ có thể giấu đồ vật trên người bà ta nhưng vẫn không thu hoạch được gì, anh chán ghét vứt bà ta trở lại.

Anh nhìn hai tay của mình một chút, không được phép ghét bỏ.

Mộ Dung Miên thô lỗ túm Mộ Dung phu nhân: “Đi bệnh viện đi.”

Nếu tìm không được thuốc giải, vậy cũng chỉ có thể mau chóng đi bệnh viện, anh có thể cứu bà liền cứu, cứu không được, đó chính là mệnh của bà.

Anh cũng đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, nếu như bà vẫn chết, đó chính là mệnh của bà không được sống.

Mộ Dung phu nhân lắc đầu, bà thở dốc nói: “Ran... Randy, con có thể tới mẹ đã rất vui mừng rồi, con đi mau, không cần phải để ý đến mẹ, nếu con không đi sẽ không còn kịp nữa...”

Mộ Dung Miên lạnh lùng nói: “Bà có thể câm miệng hay không, bớt nói.”

“Cầu xin con, con đi nhanh đi, Randy...”

Mộ Dung Miên không để ý tới bà, một tay kéo bà, một tay ôm lấy hũ tro cốt trên mặt đất muốn đi lên trên.

Thế nhưng chưa đi được mấy bước, anh lại từ từ lui xuống.

Họng súng đen ngòm đang ở cách chỗ của anh không tới hai thước, anh đi lui xuống, họng súng kia cũng đi xuống dưới.

Mộ Dung Miên một lần nữa lui về lại chỗ cũ, anh chậm rãi để Mộ Dung phu nhân xuống.

Mộ Dung phu nhân nhìn người phía trước đang xuống, phiền muộn không dứt, nếu như không phải là bà nhất thời bị kích động, hôm nay anh cũng không phải rơi vào hiểm cảnh như vậy, đều là bà sai.

Mộ Dung Miên ánh mắt ngó chừng bốn người từ phía trên đi xuống, người đàn ông trung niên đứng ở chính giữa, mặc âu phục thủ công rất hợp, đeo cà vạt, vóc người hơi mập, nếu đi ở trên đường phố chắc hẳn sẽ rất giống như một quý ông khoe khoang.

Ba người bên cạnh hắn, trong tay mỗi người đều cầm súng, họng súng toàn bộ đều nhắm vào anh.

--- O ---

Chương 1891: Tên Đàn Ông Cặn Bã, Mặt Mũi Của Ông Ở Đâu!

Trong đó hai người đàn ông cầm súng đứng ở phía sau, mang một cái bao vải, tựa hồ ở trong túi chính là người.

Người đàn ông trung niên dang rộng tay ra, bộ dạng thật lòng xin lỗi, nói: "Xin lỗi, tôi thấy ngày hôm nay, các người có là ai cũng không thể đi được."

Mộ Dung Miên quét qua từng người bọn họ, ánh mắt dừng lại nhìn trên bao vải kia hai giây đồng hồ.

Tầm mắt của anh cuối cùng vẫn là dừng ở trên mặt người đàn ông trung niên cầm đầu, nói: "Ông Brown."

Người đàn đông trung niên cười nói: "Phu nhân tôi nói không sai, cậu quả thật là một thanh niên rất thông minh, xem ra, chuyện chúng ta sắp sửa nói đến sẽ rất thú vị."

Hắn chính là chồng của phu nhân Jones, ông Brown, một tên ngụy quân tử luôn ra vẻ đạo mạo, một tên chính khách hám lợi đen lòng, một lão già không chừa thủ đoạn nào.

Mộ Dung Miên châm biếm, nói chuyện vui vẻ? Còn không phải là một cuộc chiến ngươi chết tôi sống sao?

"Nói như thế nào để khiến cho tôi biết điều một chút, chắp tay đem toàn bộ gia sản chuyển nhượng, hay là nói việc ông báo thù cho vợ mình như thế nào?"

Anh dừng lại một chút, châm chọc nói: "Không đúng, thấy ông thế này, đoán chừng sẽ không báo thù cho vợ của mình đâu."

Ông Brown cười vô cùng trí thức, nói: "Tôi có một bằng hữu rất có học thức đã nói với tôi rằng đàn bà chính là lá trên cây cây, năm nay rơi xuống, sang năm còn có thể mọc mới ra, cũng như dùng lời ở quốc gia các người mà nói, đàn bà chính là quần áo, nếu như đã mặc bẩn thì vứt bỏ đi mua cái mới dùng, không cần thiết phải giặt lại một lần nữa."

Mộ Dung Miên thật muốn dùng dao cắt cái khuôn mặt giả cười kia nát vụn,

anh cũng không nói gì, đàn bà chính là một món đồ vật, sống chết không cần để ở trong lòng.

“Xem ra ông đang rất muốn cùng tôi nói chuyện thứ nhất.” Trong lòng Mộ Dung Miên rất bình tĩnh, chỉ là anh cảm thấy thời gian dường như không còn sớm, cần phải trở về, nếu không khi Miên Miên tỉnh lại phát hiện anh không có ở đấy sẽ lại lo lắng.

Mộ Dung Miên vừa liếc mắt nhìn Mộ Dung phu nhân ngã trên mặt đất, ánh mắt đã mơ màng.

Trong lòng thở dài một tiếng, nếu như bà nhanh chóng chết đi thì cũng tốt, thế nhưng hết lần này tới lần khác đều như vậy, khiến cho anh không tránh được có chút do dự.

Brown khoát khoát tay, nói: “Không không không, tôi là chính khách, tôi không phải là thương nhân, đối với tôi mà nói, tiền cũng không trọng yếu, quan trọng là... làm thế nào dùng tiền để giúp tôi đạt được chức vị như tôi muốn, tôi không phải là bà ta, cho nên hai người chúng ta lúc này có thể đàm phán hữu nghị.”

“Bảo tôi giúp đỡ ông sao?”

“Không sai, trợ giúp tôi thắng được tổng tuyển cử, chúng tôi có thể hỗ trợ để đôi bên cùng có lợi, chờ cậu giúp tôi thắng được tổng tuyển cử, tôi sẽ có thể giúp cậu kiếm nhiều tiền hơn, tôi dùng quyền lực trong tay giúp cậu khai thác rộng rãi thị trường mua bán, tôi có thể cung cấp cho cậu rất nhiều lợi ích, cậu cảm thấy như thế nào?”

Mộ Dung Miên thản nhiên nói: “Nghe có vẻ cũng không tệ.”

“Nhìn xem, tôi đã nói chúng ta nói chuyện sẽ rất thú vị mà, chỉ cần cậu đáp ứng ký hiệp nghị này, tôi lập tức có thể để cậu mang theo mẹ của cậu rời đi. Tôi không phải là người đàn bà ngu xuẩn kia, đối với tôi mà nói, cậu rốt cuộc là ai cũng không quan trọng.” Brown nở nụ cười, thoạt nhìn có chút hòa khí.

“Không tệ, vậy trên tay ông có thuốc giải độc không?”

Ông Brown nhún nhún vai: “Xin lỗi, cái này tôi cũng không có, chuyện này là tự bà ta làm, tôi cũng không biết.”

“Vậy ông có mặt mũi nào nói chuyện cùng tôi đây?” Mộ Dung Miên miễn mở mắt ra, trong đôi mắt giễu cợt giống như dao găm bay qua.

“Cậu sống còn có thể mang thi thể bà ấy đi, chẳng lẽ như vậy không đã là tôi khoan dung cho cậu rồi sao?” Brown tiên sinh nhìn Mộ Dung Miên, nói ra lời vô sỉ như lẽ đương nhiên vậy.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1892: Cô Vợ Của Cậu Thật Xinh Đẹp!

Mộ Dung Miên cười, "Cuối cùng tôi cũng đã biết, hai người các ông... tại sao lại là một đôi rồi, bộ dạng không biết xấu hổ thật giống nhau như đúc."

Không phải là người một nhà không vào chung một cửa, diện mạo phu nhân Jones cùng chồng bà ta thật sự giống nhau vô cùng, đến mẹ của anh cũng không nhận ra.

Brown cũng không tức giận, hỏi: "Vậy cuộc đàm phán này coi như tan vỡ sao?"

"Ông cảm thấy thế nào, có thể nói là thành công sao?"

Brown ra vẻ bộ dáng thất vọng: "Vậy thì thật làm cho người ta tiếc nuối, vốn tưởng rằng chúng ta có thể hợp tác vui vẻ a."

Mộ Dung Miên cười lạnh: "Trời đã sáng, ông lại vẫn đang nằm mơ, người như ông mà còn muốn làm Thủ tướng, lời nói này thật sự kinh hãi nhất thế kỷ."

Người đã như thế còn tham gia tổng tuyển cử, ha ha, nếu như hắn ta mà được chọn thì mọi người trong quốc gia này đúng thật là lọt vào trong Địa ngục.

Ông Brown bỗng nhiên vỗ tay một cái: "A, thiếu chút nữa quên mất, người có tuổi rồi thật là hay quên." Hắn hướng về phía người sau, vẫy tay lại, hai người kia đem cái túi trong tay để xuống, cởi bỏ để lộ ra người ở bên trong.

Sắc mặt Mộ Dung Miên vốn rất bình tĩnh vậy mà trong nháy mắt trở nên cực kỳ khác biệt, thân thể lười biếng đột nhiên căng thẳng.

Ánh mắt của anh gắt gao nhìn chằm chằm người nằm trên đất, hai cái tay không tự chủ nắm chặt lại.

Ông Brown bí mật nói nhỏ: "Nghe nói đây là vợ của cậu?"

Hắn thở dài một tiếng: "Thật là một cô bé gái phương Đông xinh đẹp, cậu không biết thật ra tôi vẫn vô cùng si mê các người đẹp phương Đông, các đây mới đúng là con cưng của Thượng Đế..."

Ông Brown quay đầu, khuôn mặt dữ tợn hỏi Mộ Dung Miên: “Hiện tại chúng ta có thể nói chuyện không?”

“Nếu như ông muốn cùng tôi nói chuyện ông muốn chết như thế nào, tôi có thể cùng ông nói chuyện.” Thanh âm Mộ Dung Miên phảng phất như phát ra từ khe đá, anh thật hối hận đã không thu dọn toàn bộ gia đình này sớm hơn một chút.

Mộ Dung Miên cố ý không quan tâm đến sinh tử của Mộ Dung phu nhân, anh cố ý coi thường tro cốt bị hủy, nhưng anh quyết không thể nhìn Quý Miên Miên chịu nửa điểm thương tổn.

Ông Brown cười to, nói: “Người trẻ tuổi, cậu tốt nhất đừng nên cùng tôi chơi tâm kế, cậu chơi đùa cũng không thể bằng tôi chơi đâu, cô bé này là người cậu để ý nhất, chỉ cần cậu đáp ứng điều kiện của tôi, tôi bảo đảm sẽ tha cho vợ chồng hai đoàn tụ, nhưng điều kiện tiên quyết là cậu phải nghe tôi, biết điều một chút.”

“Hiện tại, cho dù tôi có đáp ứng, ông cũng sẽ không lập tức thả cô ấy.”

Ông Brown bất đắc dĩ nói: “Cái này... cậu đúng là hiểu rõ, cuối cùng tôi cũng phải nắm một lá bài ở trong tay chứ, nếu không sau khi cậu mang theo cô ta rời đi, chẳng phải là sẽ xoay đầu lại để đối phó tôi sao. Tôi cũng chỉ muốn giữ cho mình một lá bài để bảo vệ tính mạng a, nhưng cậu yên tâm, đúng giờ quy định tôi sẽ cho các người gặp mặt, tôi có thể chiếu cố cô ta rất tốt.”

“Nếu như tôi không đồng?”

Brown dang tay ra: “Vậy thì thật ngại, cô vợ này của cậu xinh đẹp như thế mà lại không được hưởng qua tư vị của nam nhân châu Âu sao, tôi và bọn chúng có thể biểu diễn cho cậu xem.”

Mộ Dung Miên tay nắm chặt hết sức, “Ông hẳn cũng chưa hưởng qua mùi vị của đàn ông châu Âu nhỉ, không bằng các người biểu diễn cho tôi xem, tôi cảm thấy hứng thú với cái này hơn.”

Brown lắc đầu nói: “Cậu tốt nhất không nên chọc giận tôi, chọc giận tôi đối với cậu mà nói không có nửa điểm tốt. Xem ra, không để cho cậu nếm một chút thì chắc là cậu không biết chịu thua, hai người các ngươi... hầu hạ vị tiểu thư xinh đẹp này thật tốt.”

Hai người kia nhất thời lộ ra điệu cười bỉ ổi, Mộ Dung Miên hận không thể làm cho bọn họ chết đi, anh có liều mạng cũng sẽ không để cho bọn họ động đến Quý Miên Miên.

Nhưng anh vừa định hành động, đột nhiên nhìn thấy Quý Miên Miên đang hôn mê bất tỉnh vậy mà thật nhanh hướng về phía anh nháy mắt một cái.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1893: Anh Muốn Băm Bọn Hắn Đến Chết

Mộ Dung Miên sửng sốt, mới vừa rồi một màn nháy mắt kia nhanh đến mức chỉ trong chớp mắt, anh chăm chú nhìn lại, hai mắt Quý Miên Miên nhắm nghiền, thoạt nhìn như đã đã lâm vào hôn mê sâu.

Dường như khoảnh khắc vừa rồi chẳng qua là Mộ Dung Miên bị hoa mắt chứ không hề có thực.

Mộ Dung Miên âm thầm bấm một cái vào lòng bàn tay của mình, đau.

Trái tim của anh chậm rãi thả xuống, Miên Miên không hôn mê mà đã tỉnh lại, vậy ít nhất tình huống trước mắt đối với bọn họ mà nói cũng không phải là tệ nhất.

Hết thảy còn có thể xoay chuyển.

Hai người ngoại quốc cao to kia cao nâng Quý Miên Miên lên đi về phía ghế salon, Mộ Dung Miên mở miệng: “Chờ một chút...”

Đuôi lông mày của Brown nhướn lên: “Thế nào, muốn cùng tôi nói chuyện sao? Bất cứ lúc nào tôi cũng hoan nghênh.”

Ánh mắt Mộ Dung Miên lạnh lùng quét qua hai người ngoại quốc kia, tay bọn họ động vào vợ anh, anh nhất định phải đem bốn tay kia chặt đi.

Anh hỏi: “Tôi rất muốn biết, các người làm sao mà có thể đem vợ của tôi tới đây?”

Brown ha hả cười một tiếng: “Chuyện này hình như cũng không phải là việc gì khó làm.”

Mộ Dung Miên nhắc lại: “Tôi muốn biết ngươi làm như thế nào?”

Brown nói: “Mọi người đều yêu tiền, chỉ cần mua được một người giúp việc trong nhà của cậu, để cô ta đi gõ cửa, nói cho vợ cậu biết hiện tại cậu đang gặp nguy hiểm. Tôi cũng không làm cái gì, cô ta liền tự mình chạy ra khỏi nhà, đợi cô ta chạy đến rồi, thế nào thì cũng không do cô ta quyết định nữa.”

Mộ Dung Miên siết chặt tay, suy cho cùng cũng không phải là ở trong nước,

ở chỗ này cũng thường xuyên bị cản trở, rất nhiều chuyện gặp phải khó khăn.

Thời gian anh tới nơi này quá ngắn, căn bản không có bao nhiêu tinh lực và thời gian để xây dựng thế lực của mình, dẫn đến trong nhà có cạm bẫy như vậy.

Brown cười nói: “Thế nào, chuẩn bị cùng tôi nói chuyện sao?”

Hắn thủy chung vẫn là cười dài, bất kể Mộ Dung Miên nói gì cũng không một chút tức giận.

Người đàn ông cặn bã như vậy Mộ Dung Miên gặp qua không ít, tính cách của bọn họ không hề tồn tại cái gọi là đạo đức, đối với bọn họ mà nói, chỉ có quyền lợi và mục đích.

Mộ Dung Miên chậm rãi nói: “Ông mặc kệ vợ của ngươi, tôi rất muốn biết, ông đối với con gái của ông ra sao?”

Lúc anh trên đường tới đây đã sai khiến thủ hạ của Mộ Dung phu nhân đi tìm cho được Jessica rồi trói cô ta lại.

Ban đầu, anh hy vọng tới thời điểm mấu chốt, con gái hai người bọn họ có thể làm bia đỡ đạn cho mình.

Chỉ có điều, hiện tại trong lòng Mộ Dung Miên cũng không nắm chắc được bao nhiêu phần, nếu uy hiếp phu nhân Jones có lẽ còn có chút tác dụng, đáng tiếc... Chồng bà ta lại là một khối thép cứng, chiêu này đại khái là không dùng được.

Quả nhiên, Brown đối với việc lần này hồn nhiên không thèm để ý: “Vợ, con gái, chẳng qua chỉ là tảng đá trên người có thể vứt bỏ bất cứ lúc nào, lúc bình thường, mang theo một tảng đá xinh đẹp đúng là rất đáng nhìn, nhưng khi gặp phải sự việc hệ trọng thì những thứ này cũng có thể tiện tay vứt bỏ được.”

Mộ Dung Miên cười lạnh: “Xem ra, cho dù con gái của ông chết, đoán chừng cũng không có ai nhặt xác cho cô ta.”

Sớm biết Jessica không có nửa điểm tác dụng nào, anh đã không làm chuyện uổng công vô ích.

Ánh mắt Mộ Dung Miên lạnh lùng nhìn phu nhân Jones còn đang quay cuồng giữa hòm kính một chút, bà ta không ngừng gãi, có một số rắn rết cũng bị nàng quăng chết.

Brown cười ha hả, nói: “Người trẻ tuổi, chuyện tình cậu trải qua vẫn còn quá ít. Chờ cậu đến cái tuổi như tôi, cậu sẽ tự phát hiện, những nữ nhân này a, cậu muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, cậu cần gì vì một người mà mà lãng phí sức lực, chỉ cần cậu đáp ứng điều kiện của tôi, cậu muốn bao nhiêu mỹ nữ sẽ có bấy nhiêu.”

--- O ---

Chương 1894: Tôi Chỉ Muốn Duy Nhất Người Con Gái Này, Những Người Khác Đều Không Muốn

Tay Mộ Dung Miên xoa xoa, liếc mắt nhìn Mộ Dung phu nhân trên mặt đất, xác định bà có còn thở mới chậm rãi nói: “Nhưng tôi chỉ muốn duy nhất người này chứ không muốn người khác, làm sao bây giờ.”

Hắn đang hết sức kéo dài thời gian, hắn muốn biết Quý Miên Miên muốn làm cái gì.

Brown vẻ mặt thoải mái, “Cũng có thể, chỉ cần cậu đáp ứng điều kiện của tôi, tôi bảo đảm sẽ không cho người nào động đến cô ta, còn có thể chăm sóc thật tốt. Thật ra thì tôi cũng không muốn làm ác nhân, nếu như chúng ta có thể vui vẻ nói chuyện sẽ tốt hơn.”

Mộ Dung Miên nhìn người đàn ông trước mắt đang ra vẻ đạo mạo trang nghiêm, trong mắt hiện lên khinh thường: “Tôi có một tật bệnh, chỉ cần là tôi thích, người nào cũng không được động vào, động vào một chút... Tôi đều muốn lấy mạng hắn.”

Mộ Dung Miên thanh âm trong trẻo lạnh lùng, không cao không thấp, có một chút mơ hồ, tựa hồ cũng không chút gì uy hiếp.

Anh cầm một vật cứng ở giấu trong túi áo, nheo mắt lại.

Brown vừa nghe xong, ngửa đầu cười to: “Ha ha ha, người trẻ tuổi, những lời nói kiêu ngạo này... ai cũng có thể nói, thế nhưng... cậu cũng phải nhìn xem cậu bây giờ mình có năng lực đó hay không. Đến hôm nay, tôi sẽ dạy cho cậu biết cái gì là năng lực. Bất luận kẻ nào, chỉ cần là ngăn cản cậu trên con đường đi tới quyền lực, đều có thể giết không chút lưu tình, đây mới là thứ cần thiết cho sự thành công.”

Hắn vung tay lên, “Các ngươi đi đi, không cần khách khí, nhớ phải thương yêu cô vợ nhỏ da mịn thịt mềm mại này của hắn cho tốt.”

“Rõ.”

Hai người kia vội vã đem Quý Miên Miên mang lên trên ghế salon, trên mặt hiện lên điệu cười quỷ quái bỉ ổi.

Tay Mộ Dung Miên rất nhanh cứng đờ, hàm răng cũng nhanh chóng cắn chặt, anh không biết Quý Miên Miên tính toán điều gì nên không dám hành động thiếu suy nghĩ, thế nhưng... Làm sao anh có thể trơ mắt nhìn bàn tay dơ bẩn của bọn hắn động đến người cô được.

Brown nhìn vẻ mặt biến hóa của Mộ Dung Miên, cười to, nói: "Không vui sao, tức giận sao? Chờ cậu hết tức giận hết thảy sẽ tốt, cậu sẽ phát hiện ra đàn bà chẳng là cái gì, chẳng qua chỉ là một thứ đồ có cũng được mà không có cũng không sao, chỉ có quyền lực mới là điều một người đàn ông theo đuổi vĩnh viễn..."

Mắt thấy hai người đàn ông kia vừa nói lời hạ lưu... vừa gấp rút cởi quần, lửa giận trong lòng Mộ Dung Miên đã nhanh chóng đốt anh thành tro, anh liếc mắt nhìn phía sau Brown còn sót lại một tên hộ vệ cầm súng, chuẩn bị... động thủ!

Anh tính toán thời gian hợp lý, góc độ, vị trí, chỉ cần cướp lấy súng của người kia, hết thảy đều dễ dàng.

Đang lúc anh giữ sức chờ thời cơ chuẩn bị động thủ, chỉ nhìn thấy hai người đàn ông ngoại quốc kia đưa tay muốn cởi quần áo Quý Miên Miên ra.

Nhưng không ngờ, Quý Miên Miên chợt mở mắt, đồng thời lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai vung tay lên, tung ra một nắm bụi màu trắng.

Mộ Dung Miên vừa nhìn lập tức phản ứng, anh nhanh chóng tiến lên, móc ra lưỡi dao cứng rắn trong túi áo kia ra. Trong lúc tất cả bọn hắn đều chú ý đến biến hóa của Quý Miên Miên, anh đã một bước xông qua, lưỡi dao sắc bén trong tay thật nhanh xẹt qua cổ tay của người đàn ông kia, hắn kêu thảm một tiếng, súng thời rơi trên mặt đất.

Cùng lúc đó, hai người đàn ông có ý đồ quấy rối Quý Miên Miên bị cô vung bụi ra làm mờ mắt, súng trong tay hai người đã để xuống, quần vừa cởi đến cổ chân, đối với Quý Miên Miên mà nói, hiện tại hai người này chính là con heo kinh tởm.

Quý Miên Miên ở trên ghế sa lon bật lên một cái, toàn thân dùng khí lực, hướng về phía cổ một người trong đó, lăng không phi ra một cước, hai tay thuận thế túm lấy một cánh tay của người còn lại.

Kèm theo tiếng xương gãy lìa giòn vang là tiếng hét thảm cùng lúc của hai người, đây là âm thanh được Mộ Dung Miên cho là thực sự nghe êm tai đến

muốn chết...

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1895: Đánh Ông Một Trận, Cho Ông Hưởng Thụ Cả Đời

Trên cõi đời này quả nhiên là không có thanh âm nào có thể êm tai hơn so với thanh âm này rồi, đối với Mộ Dung Miên mà nói, nó thực sự vui vẻ tới cực điểm.

Nếu như ông Quý ở đây lúc này, nhìn thấy Quý Miên Miên mây bay nước chảy lưu loát sinh động một cách tuyệt vời, nhất định phải vỗ tay khen hay.

Đứa con gái này của ông hai mươi năm nay đã phát huy cực hạn một thân công phu của mình.

Bất kể là tốc độ hay là sức lực, bao năm qua Quý Miên Miên đều là thể hiện tốt nhất.

Cô đá bay một người đàn ông ngoại quốc đi, bẻ gãy cánh tay một người khác. Đúng lúc hai người vẫn còn đang kêu thảm thiết, thuần thục đem khí lực toàn thân đã dồi dào bẻ gãy tất cả cánh tay của bọn họ, sau đó... lại vung hai chân ra đạp lên mệnh căn của cả hai.

Hai người liên tiếp kêu lên thảm thiết, khi hai chân Quý Miên Miên đá ra cú cuối cùng, tiếng kêu hai người quả thực giống như giết heo, có thể gọi là thảm thiết.

Mộ Dung Miên ở một bên nhìn thấy, cả người cũng run lên, anh nhìn cũng thấy đau, hai cú đá kia của Quý Miên Miên hoàn toàn có thể khiến bọn họ đoạn tử tuyệt tôn.

Nhưng Mộ Dung Miên lại rất muốn hô to một tiếng: bà xã, đá tốt lắm, trình độ đá thật là cao. Quả thực là không thể tốt hơn nữa!

Mộ Dung Miên cũng không có nhàn rỗi, lưỡi dao mỏng và sắc bén trong tay anh thoáng cái xẹt qua đúng cổ tay tên hộ vệ kia, khí lực của anh lớn vô cùng, cắt đứt gân cổ tay hắn, trong nháy mắt máu tươi phun ra, Mộ Dung Miên thật nhanh khom lưng nhặt súng của hắn rơi trên mặt đất lên, nhắm ngay vào Brown.

Hết thảy phát sinh quá nhanh, quả thực có thể nói là không kịp nhìn, tất cả biến hóa chỉ trong nháy mắt, tình hình hai bên đột nhiên đảo ngược, hoàn

toàn khiến cho Brown không kịp phản ứng nữa.

Hắn làm sao có thể nghĩ đến Quý Miên Miên đã hôn mê lại đột nhiên tỉnh lại, làm sao có thể nghĩ đến cô lại có lực chiến đấu mạnh mẽ như vậy, cũng không hiểu được, hai vợ chồng người ta làm sao lại có thể phối hợp tốt như thế.

Họng súng mới vừa nhắm vào Mộ Dung Miên, lúc này lại nhắm ngay đầu của hắn, trong lòng hắn một trận kinh hoảng.

Mộ Dung Miên cười lạnh nói: "Lão già này, tôi cũng là tới để chỉ bảo ông cái gì mới thật sự là năng lực."

Thân thể Brown khẽ run, mới vừa rồi hắn còn cho là mình nhất định có thể khống chế hết thảy, tuyệt đối có thể làm cho Mộ Dung Miên biết điều một chút nghe theo mình.

Thế nhưng làm sao trong nháy mắt, chính mình liền từ ưu thế hoàn toàn biến thành tình thế không thuận lợi.

Lúc này, cuối cùng Brown cũng nhớ ra bà vợ của mình, hắn liếc mắt nhìn phu nhân Jones đang nằm ở trong hòm kính bị rắn rết bò khắp người, nhất thời bị làm cho sợ đến hai chân run run.

Quý Miên Miên nhìn thấy Brown đột nhiên cười một tiếng lộ ra một hàm răng trắng, cùng lúc đó cô giơ một chân lên, sau đó nặng nề hạ xuống, giẫm lên trên người một trong hai tên hộ vệ trên mặt đất đang kêu rên kia, tên hộ vệ kia lại hét thảm một tiếng nữa, xương sườn trước ngực không biết bị gãy mấy cái.

Quý Miên Miên ha hả cười nói: "Là ông nói muốn để cho tôi nếm thử mùi vị đàn ông Châu Âu các người đúng không? Bà đây đối với cái này không có hứng thú, nhưng tôi có hứng thú muốn cho các người nếm thử quyền cước của phụ nữ Phương Đông, bảo đảm cho các người ăn một bữa, hưởng thụ cả đời."

Quý Miên Miên cảm thấy trên người mình bây giờ có vô cùng vô tận khí lực, muốn toàn bộ trút hết lên người tên khốn này.

Lại còn muốn sàm sỡ cô, mẹ kiếp, cho ngươi chiếm này.

Quý Miên Miên dùng sức đạp mạnh vào ngực hai người, bộ dáng hung tàn

kia khiến cho Brown sợ đến bắp chân run run.

Cho đến khi hai người kia hôn mê, Quý Miên Miên mới ngừng chân lại: "Được rồi, tới phiên ông. Trên người của ngươi nhìn xương cốt cũng thừa nhiều, chi bằng tôi từng chút từng chút tháo xuống giúp, để cho ông nếm thử quyền cước của tôi đây rốt cuộc là cái mùi vị gì, nhất định khiến ông cả đời không quên."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1896: Ông Không Biết Xấu Hổ Tôi Sẽ Thành Toàn Cho Ông, Không Cần Cảm Ơn Tôi!

Brown nhìn cô gái phương Đông nhỏ xinh kia đang mỉm cười vui vẻ đi tới, chỉ cảm thấy giống như là nhìn thấy ma quỷ từ địa ngục bò đến.

"Cô dừng lại, cô dừng lại, chúng ta... Chúng ta thương lượng được không?"

Mộ Dung Miên châm biếm: "Tôi cảm thấy có lẽ chúng ta không có gì cần phải thương lượng."

Nói xong, anh đột nhiên xoay người một cái, súng cầm trên tay chợt nện xuống, báng súng cứng rắn vừa lúc đập vào trên đầu tên hộ vệ mới vừa bò dậy kia.

Hộ vệ kia cổ tay đã bị cắt, nhưng hai chân hắn vẫn khá tốt.

Đáng tiếc, hắn còn chưa kịp làm gì đã bị Mộ Dung Miên phát hiện, cũng là do vận khí của hắn thật sự kém.

Lúc đó, hắn cảm thấy như là Mộ Dung Miên một dùng một cục sắt đập lên đầu, ngay lập tức máu đổ đầm đìa, ngất đi.

Hôm nay, Brown mang theo ba hộ vệ, mặc dù không chết nhưng toàn bộ ba người đều mất đi lực chiến đấu, nhất là hai người kia, vận mệnh sau này tám phần là thành thái giám.

Hiện tại chỉ còn lại có một mình Brown, nhưng hắn cũng chỉ là kẻ miệng cọp gan thỏ, không có trợ thủ, hắn không làm được gì hết.

Hắn nhìn thấy ba hộ vệ cùng ngã trên mặt đất giống như heo chết thì vừa tức vừa sợ, chỉ hận bản thân khinh thường quá mức, đến lúc thế này lại không có mang nhiều người tới, nếu như mang đi nhiều, hiện tại làm sao có chuyện để hai người bọn họ càn rỡ.

Nhưng có hận thì làm sao, hôm nay vẫn là lọt vào trong tay của bọn họ.

Mộ Dung Miên nói với Quý Miên Miên: "Miên Miên, lão già này em muốn trừng trị thế nào?"

Lúc này, quyền chủ động ở trong tay bọn họ, nếu như không hành hạ lão một chút, anh nghĩ là mình không nuốt nổi cơn giận này.

Kế tiếp là trò chơi thời gian, đến phiên hai vợ chồng bọn họ định đoạt, người nào cũng đừng mong thoát.

Quý Miên Miên xắn tay áo lên: “Lão già chết tiệt, ông còn ngông cuồng, còn lớn lối đi, đã rơi vào trong tay chúng ta thì đây chính là số kiếp của ông rồi, còn muốn tham gia tổng tuyển cử sẽ làm người khác chán ghét, trước tiên tôi đập cho mặt của ông nát bét rồi nói tiếp.”

Vừa nói Quý Miên Miên vừa nhận lấy lưỡi dao trong tay Mộ Dung Miên, một cước đạp Brown ngã trên mặt đất, giẫm trên lồng ngực của hắn, không để cho hắn nhúc nhích, sau đó không nói lời gì, ở trên khuôn mặt ra vẻ đạo mạo kia của Brown hạ xuống mấy đường.

“Ông đã không biết xấu hổ, tôi đây sẽ thành toàn cho ông.”

Quý Miên Miên ra tay rất tàn nhẫn, thực đúng là không giữ lại nửa điểm tình cảm, khí lực lớn, một dao có thể thấy xương, hận không để đem lưỡi dao cắm vào mặt hắn.

Quý Miên Miên cũng nghe rõ ràng, lão già này sai bảo hai người đàn ông ngoại quốc kia làm cái gì với cô.

Nghĩ đến đây, Quý Miên Miên lại toàn thân lửa giận, toàn bộ đều tích góp từng chút một lên trên tay.

Tôi cắt, tôi cắt, tôi đem da mặt của ông cắt cho nát vụn, xem ông còn có mặt mũi nào giả bộ cái gì là chính nhân quân tử nữa không.

Brown nghe được cả thanh âm lưỡi dao cứa trên da thịt của mình, cảm thấy máu trên mặt mình đang chầm chậm chảy ra, hét rầm lên: “Các người không thể giết tôi, các người sao có thể giết tôi... Tôi là... nghị viên quốc hội, tôi là nghị viên, tôi không phải là người bình thường... Nếu các người dám đụng đến tôi, tôi sẽ tuyệt đối sẽ không tha cho các người...”

“Ha ha...”

Quý Miên Miên cười lạnh một tiếng, động tác trên tay nhanh hơn. Cho đến khi toàn bộ trên mặt hắn đều là máu đã nhìn không ra là con mắt trước mặt, Quý Miên Miên mới hài lòng.

Brown liên tục kêu lên thảm thiết, nằm trên mặt đất đau co quắp: “Ngừng, ngừng... Các người dừng lại, tôi sẽ không làm phiền các người nữa, hãy nhanh để cho tôi đi... Mau thả tôi ra, tôi có thể đáp ứng các người... Bbất kỳ, bất kỳ điều kiện gì... Các ngươi phải thả con tôi...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1897: Vợ Của Tôi Còn Chưa Có Chơi Đủ

Đau đớn khiến cho Brown khuất phục, hắn vốn là người theo chủ nghĩa quyền lợi, ở tình huống như vậy, sẽ không chút do dự lựa chọn cầu xin tha thứ.

Trong lòng hắn cảm thấy Mộ Dung Miên tuyệt đối sẽ không dám giết mình, nhiều lắm cũng chỉ là đánh hắn một trận dữ dội, nếu hắn lại tiếp tục cầu xin tha thứ, nói không chừng họ sẽ thả hắn.

Nhưng hắn lại không biết, sao Mộ Dung Miên có thể để hắn rời đi như vậy, nhất là khi hắn lại dám động tới Quý Miên Miên, điểm này anh tuyệt đối sẽ không nhượng bộ nửa phần.

Mộ Dung Miên mỉm cười nói: "Ngài Brown gấp làm gì vậy, lúc này mới bắt đầu mà, vợ của tôi vẫn là còn chưa chơi vui vẻ đâu, em nói có đúng không, Miên Miên?"

Quý Miên Miên gật đầu lia lịa: "Đúng vậy, gấp làm gì, tôi mới vừa làm một chuyện mà thôi, vẫn còn rất nhiều thứ chưa làm đâu, chẳng lẽ ông lại không mong đợi sao?"

Quý Miên Miên cười tủm tỉm cúi người xuống nói với Brown: "Ông xem, ông gấp làm gì trong khi tôi còn chưa sốt ruột."

Cô nhìn cánh tay và chân của hắn nghiên cứu xem nên bắt đầu từ chỗ nào?

Quý Miên Miên cầm lưỡi dao mỏng trong tay, tia sáng lạnh dưới ánh đèn kia làm cho sống lưng người ta phát rét. Giống như bị một con thỏ có răng thép dài chăm chú nhìn vào, bất cứ lúc nào cũng sẽ mở hàm răng rắn chắc ra nhào lên cắn đứt cổ họng hắn.

Brown đau tới ánh mắt đã mơ hồ, trong lòng hắn đang run rẩy, miệng lại nói: "Cô... Rõ ràng... bất tỉnh rồi, cô... rốt cuộc tại sao... lại tỉnh? Cô không thể tỉnh lại mới đúng."

Lời này của hắn dường như là đang hỏi Quý Miên Miên, dường như cũng là tự nói với mình, hắn không cam lòng cứ như vậy mà thua.

Quý Miên Miên liếc mắt xem thường: "Ngừng, nếu tôi không bất tỉnh, liệu

các ông có yên tâm mang tôi tới đây như vậy không?"

Lần này là lần phát huy thông minh đầu tiên của Quý Miên Miên từ nhỏ đến giờ, có lẽ chính cô cũng phải thừa nhận, cho tới bây giờ cô chưa lúc nào thông minh như vậy.

Thói quen mỗi ngày của cô là dựa vào Mộ Dung Miên mà ngủ, mặc dù lúc anh đột nhiên rời đi cô đã ngủ say, thế nhưng không có anh dĩ nhiên là Quý Miên Miên sẽ ngủ không yên.

Cho nên, sau khi anh rời đi không bao lâu, kỳ thật cô đã tỉnh.

Kết quả vừa mở mắt ra, liền phát hiện đã không thấy người bên cạnh.

Lúc ấy, trong lòng Quý Miên Miên có chút hồi hộp. Phản ứng đầu tiên nghĩ chẳng lẽ anh đi toilet rồi, thế nhưng cô tìm khắp phòng ngủ cũng không thấy.

Lúc này, đã không khó đoán được, Mộ Dung Miên nhất định là đi cứu Mộ Dung phu nhân rồi.

Quý Miên Miên vừa nghĩ tới sáng sớm Mộ Dung Miên đã rời đi một mình, lòng bàn tay liên tiếp đổ mồ hôi lạnh.

Cô đang gấp gáp không biết lúc này nên như thế nào, cũng không biết làm như thế nào tìm được anh. Nhưng nữ hầu của Mộ Dung gia mà Brown mua được lại tới nói cho cô biết, Mộ Dung Miên đi cứu Mộ Dung phu nhân, nếu như cô muốn gặp anh, không muốn khiến cho Mộ Dung Miên cùng Mộ Dung phu nhân chết, hãy đi cùng cô ta.

Quý Miên Miên không thể không biết đây là cạm bẫy, thế nhưng cô thực sự đang lo lắng cho Mộ Dung Miên. Cái thân thể kia của anh cũng không thể chạy quá xa được, làm thế nào đấu cùng cái loại lão yêu bà như phu nhân Jones, cho dù như thế nào cũng phải đi tìm được anh trước đã.

Cho nên, Quý Miên Miên gật đầu đồng ý đi cùng cô ta.

Nhưng lần này, trong lòng cô cố gắng kéo dài thời gian, cô để cho nữ hầu ở cửa đợi mình, cô đi thay quần áo, mặc một bộ quần áo thể thao nhẹ nhàng, nhìn thấy trên bàn trang điểm một hộp phấn bột trang điểm, một ý nghĩ xuất hiện, cô dứt khoát lấy một nắm phấn bột cất vào trong túi áo.

Sau đó ra khỏi Mộ Dung gia, trong lòng cô cũng hiểu được, người giúp việc

kia nói cho cô biết bản thân Mộ Dung Miên rơi vào nguy hiểm, chỉ cần cô biết thì chắn sẽ đi ra ngoài, cho nên cô lo lắng, một khi rời khỏi Mộ Dung gia, đoán chừng phu nhân Jones sẽ cho người qua bắt cóc cô.

--- O ---

Chương 1898: Anh Vốn Không Muốn Để Cho Hắn Sống

Cô ôm thử một chút ý niệm trong đầu, quả nhiên ra cửa không bao lâu liền cảm giác được có người đến gần.

Cô luôn đề phòng đối những người thủ đoạn, vì vậy trong lúc bọn chúng đang cố gắng làm cô bất tỉnh, cô liền ngừng thở vô cùng phối hợp.

Cô biết, chỉ cần mình hôn mê, những người đó nhất định sẽ đưa cô đến trước mặt phu nhân Jones, đến lúc đó, cô có thể cứu Mộ Dung Miên.

Cho nên, dọc đường đi Quý Miên Miên giả bộ là thi thể đã chết, trước kia cô đi theo Lãnh Nhiên làm thợ trang điểm, đoàn kịch không đủ vai diễn, Quý Miên Miên liền đảm nhiệm luôn, hơn nữa còn là diễn tử thi, đạo diễn còn nói cô diễn đặc biệt giống.

Mặc dù về sau cô biết người bắt cóc cô lại không phải là phu nhân Jones, nhưng chồng bà ta thì giống như vậy, cũng không có khác gì.

Quý Miên Miên được mọi người cho rằng đã hôn mê và mang tới đây, đến nơi này nhìn thấy Mộ Dung Miên, tảng đá trong lòng cô mới xem như rơi xuống.

Lúc trước cô lo lắng Mộ Dung Miên sẽ kiêng dè cô cùng người cứng chọi với cứng, cho nên vội vàng nháy một cái với anh.

Cô biết Mộ Dung Miên nhất định sẽ hiểu được ý tứ trong đó.

Quả nhiên anh không có hành động, đợi chờ cô động thủ trước.

Sở dĩ Quý Miên Miên đợi đến khi hai người kia cởi quần mới động thủ bởi vì khi đó phòng bị của bọn họ là yếu kém nhất, buông súng trong tay xuống, cởi quần, chuẩn bị làm một cuộc lớn, kết quả...

Quý Miên Miên hôm nay xem như đánh một trận đã nghiền, cô xoa bóp tay, khóe môi gợi lên, một phen đá bay Brown.

Lão già hèn hạ như vậy, cô làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho hắn được.

Quý Miên Miên ngửa đầu hỏi Mộ Dung Miên: “Cái gì cũng có thể làm ư? Không cần kiêng nể?”

Mộ Dung Miên ôn nhu nói: “Dĩ nhiên, em cứ mặc sức, muốn làm cái gì thì làm cái đấy.”

Anh vốn muốn đem toàn gia phu nhân Jones trừ diệt tận gốc rễ, hôm nay, chính bọn họ đưa mình tới tận cửa, vậy anh còn khách khí làm gì?

Cùng lắm thì chờ sau khi bọn anh chết, anh làm một chút che giấu đối với hiện trường là được rồi.

Quý Miên Miên cười hắc hắc, đứng lên, sau đó quyết định thật đá ra một cước thận mạnh, thẳng tắp đạp trúng mệnh căn của Brown: “Tôi cho ông sau này cả ngày phải dùng y phục của nữ nhân làm đồ dùng... Bà đây cho ông không làm đàn ông được luôn...”

Nụ cười trên mặt kia Quý Miên Miên thật là ngây thơ, cùng với hành động hung tàn của cô, quả thực là làm cho người ta không thể tin được là đều là cùng một người, mặt Thiên Sứ, lại làm ra hành động của ma quỷ.

“Sau này tôi sẽ cho ông từ sáng đến tối giả bộ ngụy quân tử...”

“Tôi cho ông cả ngày nghĩ tới tiền của nhà chúng tôi...”

“Cho ông dũng khí chiếm tiện nghi của người khác...”

Quý Miên Miên nói một câu liền đá một cước, cuối cùng cứ như hạt mưa rơi lên trên người Brown, cô đánh đập toàn bộ đều là sát chiêu, đánh gần như nát bét phần dưới của bọn họ.

Không biết cuối cùng Quý Miên Miên đã chặt đứt mấy cây xương của Brown, dù sao anh cũng hiểu tuyệt đối không phải là điều tốt.

Lúc mới bắt đầu, Brown cũng lăn lộn trên đất cầu xin tha thứ, nhưng một hồi sau ngay cả thanh âm cũng không thể nói ra, trong cổ họng phun ra một ngụm máu.

Mộ Dung Miên thấy trên trán Quý Miên Miên ra mồ hôi, kéo cô: “Tốt lắm, nghỉ ngơi một chút, có mệt hay không? Đau chân không?”

Quý Miên Miên lắc đầu: “Không mệt, không đau, hôm nay thật sự sảng

khoái, lẽ ra nên sớm đánh bọn họ một bữa thống khoái như vậy.”

Mộ Dung Miên nuông chiều vuốt ve mặt của cô.

Quý Miên Miên nhìn Brown vẫn co quắp trên mặt đất một chút, nói: “Hỏng bét, không phải em đánh chết hắn rồi đấy chứ?”

Mộ Dung Miên nụ cười ôn nhu, nói: “Anh vốn không muốn để cho hắn sống.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1899: Van Xin Ngươi Tha Cho Ta!

Lời này Mộ Dung Miên quả là nói với Quý Miên Miên, thanh âm ôn nhu mang theo ấm áp.

Còn những câu nói kia lại như muốn hóa thành băng, lạnh thấu xương.

Trong lòng của anh không có nửa điểm ý nghĩ muốn giữ mạng cho bọn họ, anh vốn là muốn tính toán cho cả nhà bọn họ đều chết.

Nhưng hôm nay lại phát sinh chuyện này, khiến cho anh không muốn nữa làm điều thừa.

Nếu chính bọn hắn đã chạy đến tìm chết, vậy anh cần gì phải khách khí nữa.

Nếu để cho bọn họ sống thêm một ngày, nói không chừng cũng chỉ là phát sinh thêm sự cố thôi.

Quyết định, ngày hôm nay phải giải quyết bọn họ cho xong.

Quý Miên Miên nghe được lời Mộ Dung Miên vừa nói..., run run một chút: “Như vậy, dường như không tốt lắm đâu, dù sao hắn cũng là nghị viên a? Chuyện này vạn nhất mà bị người ta phát hiện, chúng ta chạy không được đâu.”

Mặc dù mới vừa rồi Quý Miên Miên vừa đánh đã mê, thế nhưng, cô thật sự cũng không có nghĩ muốn lấy mạng Brown, cô chỉ cảm thấy loại khốn kiếp này nếu không dạy dỗ hắn một cách mạnh mẽ, hắn chắc hẳn là không nhớ lâu.

Nhưng mà đánh người bị thương với đánh chết người, hai cái này bản chất vẫn khác nhau.

Mộ Dung Miên mỉm cười: “Yên tâm, có anh ở đây.”

Nếu anh quyết định làm như vậy, chắc chắn có biện pháp của anh.

Huống chi, Quý Miên Miên đã đánh người ta thành như vậy, nếu như cứ để đấy mặc kệ, thật sự chờ thương thế của họ tốt lên rồi, bọn họ cũng sẽ gặp phiền toái. Đến lúc đó, nếu như dây dưa đến phạm vi lớn, thì so với hắn, họ

chết còn khó hơn.

Mộ Dung Miên cúi đầu nhìn Brown, trong miệng hắn liên tục hộc máu, trong máu tựa hồ có vài cục máu màu đỏ sậm, đoán chừng nội tạng đã dập nát rồi, mấy cú đạp mới vừa rồi của Quý Miên Miên khí lực cũng không phải bình thường, nói như vậy, nếu không nhanh nhanh tiến hành cứu chữa thì cũng không còn bao nhiêu thời gian sống nữa.

Quý Miên Miên cũng phát hiện tình trạng thân thể Brown không bình thường, nhất thời chột dạ một phen, cô rụt cổ lại, lui về sau một bước, nhích tới gần Mộ Dung Miên, ôm lấy cánh tay anh, vội vàng nói: "Cái kia, ông... ông xã, em thấy hắn cũng không sống được thêm bao lâu nữa, chúng ta vẫn là nên để lại hắn ở đây không cần lo a, nhanh chóng mang theo phu nhân đi thôi, em thấy bà hình như không tốt."

Mộ Dung phu nhân nằm trên mặt đất hô hấp dường như không còn, sắc mặt cực kỳ kém, tựa hồ có thể chết bất cứ lúc nào.

Quý Miên Miên thật sự sợ hãi, bà ấy không nên chết ở chỗ này.

Mộ Dung Miên liếc mắt nhìn Mộ Dung phu nhân, gật đầu: "Được."

Quý Miên Miên vội vàng đỡ Mộ Dung phu nhân dậy, sau đó đem cõng bà lên vai.

Bỗng nhiên, Mộ Dung Miên nói: "Chờ một chút."

Mộ Dung Miên xoay người đi tới trước hòm kính, phu nhân Jones ở bên trong dường như cũng không kém, nằm đó không nhúc nhích.

Có thể tác dụng của ma túy trên người bà ta đã hết, cả người cứ như vừa từ trong địa ngục bò ra, thân thể bất động, nhưng lý trí đã khôi phục một chút.

Mới vừa rồi bà ta nghe được Mộ Dung Miên nói cùng Quý Miên Miên, trong nội tâm bà ta run rẩy, không dám lộn xộn, tận lực thu nhỏ sự hiện hữu của mình lại, hy vọng bọn họ không nhớ tới mình, nếu không, bà ta cũng không có cách nào sống sót.

So với chết thì bị rắn rết bò ở trên người căn bản là không thấm vào đâu.

Phu nhân Jones sợ hết hồn hết vía, vừa nghe Quý Miên Miên nói đi, trong lòng nhất thời nhẹ nhõm.

Nhưng suy nghĩ kia vừa trong giây lát, Mộ Dung Miên lại đi tới, anh hướng phu nhân Jones khẽ mỉm cười: “Yên tâm, tuyệt đối sẽ không quên mất bà đâu, phu nhân Jones.”

Mộ Dung Miên thản nhiên nói: “Tôi tới nhìn mặt bà lần cuối cùng, tạm biệt.”

Phu nhân Jones lắc đầu, hai con ngươi rất nhanh co rút hoảng sợ, “Không, không... Van xin cậu, tha... tôi...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1900: Bầu Trời Nhanh Sáng, Cần Phải Tiễn Bà Về Tây Thiên

"Không được, đừng có giết tôi... Van xin cậu, đừng có giết tôi... tôi... có thể cho cậu rất nhiều thứ, hết thảy trong nhà tất cả tôi đều có thể cho cậu..."

"Tôi bảo đảm, sẽ không nói lung tung, tôi sẽ không..."

Phu nhân Jones thay đổi bộ dáng lớn lối lúc trước, cả người run run đau khổ cầu khẩn.

Thế nhưng những câu cầu khẩn này không có một chút tác dụng.

Mộ Dung Miên khóe môi nhếch lên, nụ cười yêu nghiệt, hình ảnh phu nhân Jones dừng ở trong đôi mắt anh làm cho người ta sợ hãi vô cùng.

Mộ Dung Miên xoay người kêu một tiếng: "Miên Miên."

"Ôi chao, tới đây." Quý Miên Miên cõng Mộ Dung phu nhân đi qua: "Gọi em làm gì?"

Mộ Dung Miên hướng cô ra hiệu động tác cắt cổ, Quý Miên Miên lập tức hiểu được: "Được, biết rồi, trước tiên anh đỡ lấy."

Trước tiên Quý Miên Miên đem Mộ Dung phu nhân đưa cho anh, sau đó túm phu nhân Jones lên.

Phu nhân Jones sợ hãi không thôi: "Tôi sai rồi, đừng có giết tôi, đừng có giết tôi... Không..."

Bà ta còn chưa nói dứt lời, trên cổ bị đánh mạnh một cái, ánh mắt khép lại, lập tức ngất đi.

Quý Miên Miên vốn định trực tiếp vặn gãy cổ bà ta, thế nhưng cô lại cảm thấy như vậy dường như không tốt lắm, liền đánh ngất xỉu trước: "Em cảm thấy nếu vặn gãy cổ dường như không tốt lắm."

Mộ Dung Miên xoa xoa đầu Quý Miên Miên: "May mà em thu tay lại kịp thời, trực tiếp bẻ gãy cổ tựa hồ không tốt thật."

Quý Miên Miên cười hắc hắc: “Vậy anh muốn làm thế nào, chúng ta đi trước ư?”

Mộ Dung Miên đưa Mộ Dung phu nhân cho Quý Miên Miên: “Nhân lúc phía ngoài vẫn chưa nhiều người lắm, sương mù còn chưa tản đi, em đi trước, xe anh ở bên ngoài, em hãy lái xe đi.”

Quý Miên Miên sửng sốt: “A? Anh có ý gì a?”

“Em đi trước, nơi này giao cho anh, anh sắp xếp thỏa đáng hậu quả, đem nơi này xử lý sạch sẽ.”

“Thế nhưng, anh thì làm thế nào?”

“Anh có biện pháp của anh, yên tâm, anh sẽ không bị người ta nhìn ra được.”

Quý Miên Miên thấy trong lòng anh đã có dự tính, cô suy nghĩ một chút hẳn là cũng sẽ không có nguy hiểm gì rồi, dù sao cô cũng đã đem người cũng đánh gục.

Quý Miên Miên gật đầu: “Vậy em đưa Mộ Dung phu nhân đi bệnh viện trước.”

“Không được, không thể đi bệnh viện, em về nhà trước, anh sẽ mời thầy thuốc tư của Mộ Dung gia tới nhà.” Mộ Dung phu nhân trúng độc, nếu đi bệnh viện, tới khi thi thể cả nhà phu nhân Jones bị phát hiện, lại thêm chỉ cần tra khảo bọn họ về gia sự của Mộ Dung gia liền sẽ bị điều tra ra, cảnh sát thế nào cũng sẽ tìm đến.

“Được, em ở nhà chờ anh.”

“Ừ, đi về đi thôi.”

Quý Miên Miên cõng Mộ Dung phu nhân đi, chỉ để lại một mình Mộ Dung Miên trong tầng hầm.

Mộ Dung Miên mắt lạnh quét qua mấy người ngổn ngang trong phòng, anh khom lưng nhìn Brown đã mơ màng hai mắt lên, khẽ mỉm cười: “Trời sáng mau quá, tiễn ông về Tây thiên.”

...

Quý Miên Miên vừa mới lái xe về đến nhà, thầy thuốc tư đã tới rồi.

Thầy thuốc sau khi xem, lắc đầu, tình hình không có chút hy vọng.

Lúc sau ông ta tiêm cho Mộ Dung phu nhân một mũi rồi cho người đưa bà tới phòng khám bệnh riêng của mình.

Phòng khám bệnh của ông ta thiết bị cùng thuốc men cũng tương đối đầy đủ, sau khi đến đây lại lập tức bắt đầu cấp cứu.

Độc trên người Mộ Dung phu nhân cũng không phải là đặc biệt lợi hại, nhưng đáng tiếc chính là thời gian trúng độc đã lâu rồi.

Quý Miên Miên không ngừng nói với thầy thuốc: “Thầy thuốc, nhờ cậy ông, nhất định phải cứu cứu bà ấy, van ngươi.”

Thế nhưng, ngay cả thầy thuốc đem hết toàn lực, kết quả cũng không hy vọng.

Quý Miên Miên khóc lóc gọi điện thoại: “Anh mau tới đây, Mộ Dung phu nhân sắp không xong rồi.”

Trong điện thoại im lặng một lúc lâu mới vang lên thanh âm khàn khàn của Mộ Dung Miên: “Được, biết rồi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1901: Bọn Họ Thật Sự Không Thể Cho Ai Biết Bí Mật Sao?

Quý Miên Miên cúp điện thoại liền vội vàng chạy về bên giường bệnh, cô nhìn Mộ Dung phu nhân, trong lòng vừa lo lắng vừa sợ. Cô và Mộ Dung Miên là tới giúp gia sản nhân lên nhiều hơn, hôm nay gia sản cũng đã trong tay, nếu người này chết, bọn họ phải làm sao bây giờ? Làm không tốt là sẽ bị người ta hiểu lầm, nếu như người ta nói hai vợ chồng bọn họ cùng nhau mưu hại Mộ Dung phu nhân thì thật đúng là hết sức oan uổng.

Quý Miên Miên mắt nhìn thấy Mộ Dung phu nhân đang khó thở, tim với mạch đang đập chậm lại, trong lòng cô gấp gáp vô cùng.

Quý Miên Miên lo lắng, ở trong phòng bệnh đi tới đi lui, “Bác sĩ, có biện pháp gì hay không, làm cho bà ấy có thể tỉnh lại một chút không?”

Bác sĩ lắc đầu: “Không có cách nào, bà ấy đã lỡ mất thời gian giải độc tốt nhất.”

Vốn là sau khi giải quyết phu nhân Jones, nếu Mộ Dung Miên nhanh chóng mang theo bà rời khỏi phòng dưới đất thì vẫn là có thể cứu về, thế nhưng Brown lại tới, bị hắn trì hoãn lâu như vậy, thời gian trị liệu tốt nhất sẽ không còn.

Trong lòng Quý Miên Miên hận không thể đem Brown chặt thành tám mảnh, sớm biết vậy, lúc dưới tầng ngầm nên kiên quyết trừng trị bọn họ, chỉ tại bản thân cô mềm lòng.

Trên giường, Mộ Dung phu nhân mở mắt ra một lần, chỉ có điều ý thức lại không tỉnh táo, trong miệng cô vẫn kêu: “Randy... Randy... Con trai của mẹ...”

Quý Miên Miên vội vàng nói: “Người cố gắng chống đỡ thêm một chút, rất nhanh sẽ về tới nơi, rất nhanh... Anh ấy lập tức sẽ trở về...”

Hiện tại Miên Miên vô cùng đồng cảm với Mộ Dung phu nhân, chồng và con trai đều chết hết, hôm nay bà cũng đang đứng trên bờ vực tử vong, mặc dù Mộ Dung Miên không phải là con ruột nhưng với tình hình ý thức bà không còn tỉnh táo thì khi nhìn thấy khuôn mặt đó, đoán chừng cũng sẽ không nghĩ nhiều như thế.

Đợi khoảng nửa giờ, Mộ Dung Miên mới trở về, trong lúc đó, Mộ Dung phu nhân nhiều lần hấp hối, nhưng vẫn cố gắng chống đỡ tới bây giờ.

Bác sĩ thở dài nói: "Trong lòng bà ấy đang cố gắng chống đỡ đến hơi thở cuối cùng, bà ấy còn có tâm nguyện vẫn chưa xong, cho nên chưa không muốn đi, chỉ là cũng không chống đỡ được bao lâu."

Ánh mắt Quý Miên Miên đỏ lên, như thế này thật sự là không có biện pháp gì sao?

Thật ra, Mộ Dung phu nhân là một người rất tốt, bà ấy không đáng chết.

Đang lúc Quý Miên Miên lo lắng vạn phần, Mộ Dung Miên trở lại.

"Ông xã, ông xã, anh mau... anh mau tới..."

Mộ Dung Miên cúi đầu, liếc mắt nhìn Mộ Dung phu nhân, trong mắt của anh vẫn như trước lạnh như băng, trên tóc cùng bả vai đều bị sương mù làm ướt.

Anh mở miệng: "Tôi đã trở về."

Mộ Dung phu nhân phảng phất nghe được thanh âm của anh, chưa tới một hồi liền mở mắt ra, bà nhìn mặt Mộ Dung Miên, hốc mắt đỏ bừng, hai giọt lệ rơi xuống, run rẩy nói: "Randy..."

Mộ Dung Miên không nói gì, một lát sau, mới nói: "Thực sự bà cũng hiểu rõ, tôi không phải là hắn."

Quý Miên Miên sửng sốt, cô ở phía sau nhẹ nhàng chọc chọc Mộ Dung Miên, cho dù không phải nhưng lúc này cũng phải giả dạng làm con trai hiếu thảo chứ, đừng làm cho bà ấy ra đi trong tiếc nuối.

Vẻ mặt Mộ Dung phu nhân buồn bã đau thương đến cùng cực, khóe mắt lặng lẽ chảy nước mắt.

"Nhưng con... con... chính là con trai của mẹ..."

Quý Miên Miên chớp mắt mấy cái, lúc này Mộ Dung phu nhân thật sự là thần trí đã không còn minh mẫn ư?

Mộ Dung Miên thản nhiên nói: "Tôi không phải."

Sắc mặt Mộ Dung phu nhân tái nhợt, trong hốc mắt hết thảy đều là nước mắt, bà khóc lóc nói: “Mẹ biết... Con hận mẹ, nhưng có thể... có thể... tha thứ cho mẹ hay không? Mẹ thật sự không cố ý...”

Quý Miên Miên kinh ngạc, đây là có ý gì a, chẳng lẽ giữa bọn họ thật sự có bí mật gì không thể cho ai biết sao?

...

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1902: Cuộc Đời Này, Người Thua Thiệt Nhiều Nhất Là Con!

Cô vội vàng nhìn về phía Mộ Dung Miên, chỉ thấy anh vẫn không biến động, trên mặt phảng phất yên ả như gương.

Mộ Dung Miên bình tĩnh nói: "Bà trúng độc nên đầu óc có thể có chút không minh mẫn lắm, còn có điều gì chưa làm được, có thể nói cho tôi biết, tôi giúp bà làm, còn tài sản Mộ Dung gia, nếu như bà chết mà chưa tìm được người muốn giao cho, tôi có thể giúp bà toàn bộ."

Quý Miên Miên (⊙o⊙)!

Cô kinh ngạc không phải vì Mộ Dung Miên hào phóng như vậy, cô kinh ngạc chính là tại sao Mộ Dung Miên có thể nói với một người sắp chết như vậy, đây không phải là có chút tàn nhẫn sao?

Bất kể là nói thế nào, Mộ Dung phu nhân cũng không phải là người xấu, không cần kích động bà ấy như vậy?

Quý Miên Miên liếm khóe miệng chọc chọc Mộ Dung Miên, nhỏ giọng nói: "Anh nói chuyện cũng nên chú ý suy nghĩ một chút."

Mộ Dung Miên hướng cô mỉm cười, dùng ánh mắt nói cho cô biết, anh cực kỳ tỉnh táo, không có gì phải chú ý.

Mộ Dung phu nhân run rẩy vươn tay ra bắt được hai ngón tay Mộ Dung Miên, "Thiều... Quang..."

Bà kêu lên cái tên này khiến cho Quý Miên Miên chợt giật mình một cái, Thiều Quang?

Như thế này giải thích được trong lòng Mộ Dung phu nhân thật ra vẫn luôn biết Mộ Dung Miên hiện tại là Thiều Quang, bà rất tỉnh táo, bà chưa từng nhận lầm, vậy, lúc nãy... bà ấy lại gọi con trai?

Quý Miên Miên cảm giác mình thật giống như mình vừa nghĩ thoáng qua cái không nên nghĩ tới, cô thấy Mộ Dung Miên không nói gì.

Mộ Dung Miên vô thanh vô tức yên đứng ở đó một hồi lâu, nói: "Miên

Miên, em cùng bác sĩ đi ra ngoài trước một chút đi?"

Quý Miên Miên dĩ nhiên rất muốn ở lại nghe xem lúc trước giữa bọn họ rốt cuộc có bí mật gì khó lường, nhưng Mộ Dung Miên lại không để cho cô nghe, cô có chút không tình nguyện, "Ông xã..."

Mộ Dung Miên siết chặt tay cô, nhìn ánh mắt của cô: "Miên Miên, đi ra ngoài trước chờ anh một lát, chỉ một lát..."

Trong ánh mắt của anh mang theo khẩn cầu, Quý Miên Miên thở dài: "Vậy, được rồi."

Thấy anh thật sự không muốn mình ở đây, cô đi ra ngoài trước.

Mộ Dung phu nhân nói với bác sĩ vẫn chưa nhúc nhích: "Kính nhờ... xin đi ra ngoài một chút."

Bác sĩ gật đầu, lúc này mới rời đi.

Hai người rời đi, đóng cửa lại, Mộ Dung Miên đứng ở bên giường, thản nhiên nói: "Tôi nghĩ, giữa chúng ta thật ra thì không cần phải nói nhiều nữa, cũng đã sớm không thể thay đổi gì nữa rồi."

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi... Thật xin lỗi..." Mộ Dung phu nhân nằm thẳng không thể động, chỉ có thể khóc, vẫn nói xin lỗi.

Trên máy móc, dấu hiệu sinh tồn lúc cao lúc thấp, thoạt nhìn thì cao cao thấp thấp, cũng giống như là cáp treo, bất cứ lúc nào cũng có thể chệch đường ray.

Thật ra, trong lòng Mộ Dung phu nhân hay ai cũng đều hiểu rõ rằng mình đã sắp đi, và sống đến bây giờ chỉ bởi vì bà muốn gặp anh, đây là tâm nguyện duy nhất của bà, tiếc nuối duy nhất.

Bí mật bà che giấu hơn hai mươi năm, người mà đời này bà mắc nợ nhiều nhất, cũng là quá khứ nhiều năm mà bà không nghĩ có ngày phải đối mặt như vậy.

Nước mắt Mộ Dung phu nhân dường như chảy mãi không ngừng, ánh mắt của bà thủy chung nhìn Mộ Dung Miên, không rời đi nửa tấc: "Mẹ lúc đầu... Thật không phải cố ý, mẹ cũng muốn mang con đi, mẹ thật sự muốn mang con đi..."

Mộ Dung Miên cười chế nhạo một tiếng: “Thế nhưng, cuối cùng bà vẫn không làm thế, không phải sao?”

“Thật xin lỗi... Thật xin lỗi...”

Mộ Dung Miên lạnh lùng nói: “Thật sự tôi đã nghe lời xin lỗi cả chục năm nay rồi, hơn hết bản thân tôi phải cảm tạ bà, nếu không tôi làm sao có thể gặp cô ấy.”

Gặp được Quý Miên Miên, đây chính là ân huệ mà ông trời đã ban cho anh cả đời này.

Nếu như không có cô, có lẽ anh lúc này cũng đang vô tri vô giác, vĩnh viễn không biết mình sống vì cái gì?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1903: Bí Mật Giấu Giếm Nhiều Năm!

Giờ phút này, Quý Miên Miên ở bên ngoài vẫn dựng tai dán vào cửa, mơ hồ vẫn có thể nghe rõ lời nói bên trong, vừa lúc nghe thấy những lời nói này của anh.

Trong nội tâm cô ấm áp, trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười.

Thật ra thì cô đã nhanh chóng đoán ra được quan hệ bên trong của hai người, nhưng chưa có nghe bọn anh chính miệng nói ra, cô cũng là không muốn nghĩ quá nhiều.

Bên trong vẫn còn tiếp tục nói chuyện, cô suy nghĩ một chút, dù sao đã nghe vậy thì nghe nghe hết xem sao.

Thanh âm của Mộ Dung phu nhân càng ngày càng yếu, ánh mắt của bà đã không còn chút tia sáng, mỗi một giây đều là cố gắng chống đỡ.

"Miên Miên là một cô gái tốt, con có thể cùng nó ở bên nhau, rất tốt... Mẹ biết trong lòng con vẫn hận mẹ, nhưng khi xưa mẹ cũng là..."

Trên mặt Mộ Dung Miên hiện lên sự mất kiên nhẫn: "Được rồi, bà không cần nói với tôi ban đầu bà có nhiều thống khổ, cái này không liên quan đến tôi, bà cũng không cần lấy cái chết ra để uy hiếp tôi khiến tôi phải tha thứ cho bà, lại càng không cần phải nói nguyện vọng cuối cùng của bà là gì. Trong lòng bà nghĩ gì tôi đều hiểu, bà chẳng qua là muốn trước khi chết được nghe chính tôi nói ra miệng để cho trong áy náy lòng bà biến mất, bà cũng chỉ là nghĩ có thể yên tâm thoải mái đến khi chết, thế nhưng... Tại sao phải vậy?"

Đôi môi Mộ Dung phu nhân lay động, bà nhìn khuôn mặt lạnh lùng Mộ Dung Miên, nỗi khổ trong lòng nói không ra lời.

Trong cổ họng bà giống như là có tảng đá ngăn lại, nức nở nói: "Mẹ... mẹ vẫn muốn bù đắp, mẹ thật sự muốn đền bù lại cho con..."

"Cảm ơn, nhưng mà không cần. Còn nữa, chuyện giữa chúng ta, trừ chúng ta ra, tôi không hy vọng người ngoài biết, dù sao đây cũng không phải quá khứ vẻ vang gì." Mộ Dung Miên mặt lạnh, lời nói ra nửa điểm cũng không khách khí.

Anh vốn như một tảng đá lạnh lùng, thế nhưng hiện tại lại bắt đầu có chút trở nên hấp tấp.

Mộ Dung phu nhân vươn tay: “Mẹ... Mẹ...”

Mộ Dung Miên ngắt lời: “Bà muốn giao Mộ Dung gia cho ai, nếu như không chọn được người, chờ sau khi ngươi chết, tôi liền giúp bà đem đi làm từ thiện.”

“Thiều Quang... Thiều Quang...”

Mộ Dung Miên đột nhiên quát lạnh một tiếng: “Đủ rồi, không nên gọi tên của tôi nữa, cái tên này đã chết, hiện tại không phải gọi là Mộ Dung Miên sao? Bà thật đúng là người mẹ tốt, cho dù là con của bà đã chết, bà vẫn muốn để cho mặt của nó, tên của nó tiếp tục sống sót. Một chút nữa, đợi bà chết đi rồi, xuống đến dưới đất sẽ nhìn thấy nó, các người tiếp tục mẹ con yêu thương nhau, thật tốt a. Yên tâm, tôi sẽ đem các người chôn ở chung một chỗ.”

Ánh mắt của anh hùng hổ dọa người, hung ác nham hiểm, lời của anh cũng cực kỳ sắc bén, thậm chí cay nghiệt vô cùng.

Mộ Dung phu nhân sửng sốt, thiết bị trợ tim của bà bỗng nhiên đập rất nhanh.

Bà nhìn Mộ Dung Miên đột nhiên tức giận, tựa hồ thoáng cái hiểu được, thì ra là bà khiến cho anh hận không chỉ một lần.

“Có phải con... Có phải con... Hận mẹ, ban đầu, ban đầu... đem...”

Mộ Dung Miên vẻ mặt phiền chán: “Quên đi, bà không cần phải nói, tôi cũng không muốn nghe. Sau khi bà chết, tôi sẽ an bài cho bà một tang lễ náo nhiệt, sẽ đem bà cùng Mộ Dung Chí Hoành hợp táng, bà an tâm đi đi.”

Mộ Dung Miên vừa nói vừa xoay người muốn đi.

Mộ Dung phu nhân vùng vẫy muốn đứng lên, bà khóc ròng nói: “Randy, không phải là mẹ chỉ muốn cứu nó, không phải là mẹ muốn biến con thành một cái xác phòng bị, không phải là mẹ chỉ suy nghĩ vì một mình nó... Mẹ chỉ nghĩ, hai anh em các con, bất kể là ai, chỉ cần một người có thể sống, cho dù là một người sống cũng tốt a...” Mộ Dung phu nhân đang nói liền không có thanh âm, ngã xuống giường, suy yếu không phát ra được thanh âm nào

nữa.

Quý Miên Miên ở ngoài cửa nghe thấy lời nói như thế, trong lòng run lên, suy đoán lúc trước trở thành sự thật.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1904: Tôi Sợ Đối Mặt Với Bà!

Diệp Thiều Quang, Mộ Dung Miên thật sự là... anh em ư?

Quý Miên Miên rụt rụt cổ, chuyện này... Thật là một chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Chẳng qua là chuyện bọn họ là anh em cũng không phải là chuyện không thể tồn tại, tại sao anh vẫn không chịu nói ra?

Xem ra, lúc này vẫn còn nhiều ẩn tình khác.

Cô muốn tiếp tục nghe, nhưng bên trong thật lâu cũng không có động tĩnh.

Quý Miên Miên trong lòng lo lắng nhưng lại không dám đi vào, ở bên ngoài lo lắng suông.

Cuối cùng cô cũng nghe thấy được tiếng cười của Mộ Dung Miên.

Tiếng cười kia cô nghe như trẻ nhỏ đang run rẩy, khí lạnh dường như có thể tiến vào trong xương.

Mộ Dung Miên xoay người, nhìn Mộ Dung phu nhân sắp chết.

"Bây giờ nói những lời này đã muộn rồi, tôi nghĩ bà đã quên lúc đó bà đã nói gì, thế nhưng tôi vẫn còn nhớ rõ."

Ban đầu anh vừa tỉnh dậy phát hiện mặt mình thay đổi, ngay cả thân phận cũng đã không phải là của mình, anh đã biết tất cả những gì xảy ra trong lúc hôn mê, những thứ này cũng không phải là anh mong muốn, anh phải về, anh muốn đi tìm Quý Miên Miên.

Nhưng lúc đó, Mộ Dung phu nhân lại quỳ trước mặt anh, không để cho anh đi.

Lời bà nói, đến bây giờ anh vẫn nhớ được rõ ràng.

Lúc đó bà nói: "Chí Hoành không biết Randy đã chết, cũng không thể để ông ấy biết, nếu như ông ấy biết thì coi như kết thúc."

Lúc ấy, anh còn châm chọc nói: "Nếu như ông ta chết thì Mộ Dung gia cùng

sản nghiệp lớn này đều không thể về trong tay bà đúng không?"

"Không phải vậy, trong lòng mẹ mặc dù có nghĩ như vậy, nhưng mẹ lo lắng ông ấy sẽ không chịu nổi nhiều hơn. Con không biết em trai con đối với ông ấy mà nói rất quan trọng, nó là sinh mạng của Mộ Dung gia, nếu biết nó đã chết, chỉ sợ Chí Hoành cũng sẽ không chịu được mà đi cùng nó.

"Thiều Quang, mẹ van con... Van con..."

Anh vốn là loại người có máu lạnh, cho dù là Mộ Dung phu nhân quỳ xuống đất van xin, anh cũng không có mềm lòng nửa phần, anh chỉ có một ý niệm trong đầu, trở về, trở về, trở về...

Thế nhưng sau đó Mộ Dung phu nhân đã tàn nhẫn nói: "Mặt của con, trái tim của con, giác mạc của con đều là của em trai con, con phải dùng thân phận em trai con để sống cho mẹ, sống cho Mộ Dung gia, đây là con mắc nợ nó... Con phải luôn luôn nhớ rõ là mẹ sinh ra con, cho ngươi một mạng, là em trai con tặng cho con mạng thứ hai, con đừng nghĩ trở lại như trước kia nữa, đừng nghĩ muốn tiếp tục làm Diệp Thiều Quang, con còn có cái gì không yên tâm thì thoải mái khi dùng mặt của nó để sống tiếp."

Cho nên, anh đồng ý từ Diệp Thiều Quang biến thành Mộ Dung Miên.

Bởi vì đây là anh thiếu nợ Mộ Dung Miên.

Trên người anh có quá nhiều thứ là của hắn, anh muốn lấy xuống trả lại cũng không thể, cho nên anh chỉ có thể giữ lấy.

Những lời nói trước đây của Mộ Dung phu nhân nói với Mộ Dung Miên tới giờ vẫn rõ mồn một.

Sắc mặt Mộ Dung phu nhân đã lộ ra màu tro tàn, bà yếu ớt nói: "Mẹ nói như vậy là bởi vì mẹ không muốn để cho con nhìn thấy mẹ không vững tâm, mẹ không muốn để cho con cảm thấy mẹ áy náy... Mẹ sợ... Sợ đối mặt với con..."

Mộ Dung Miên châm biếm: "A, cần gì kiếm cớ cho riêng mình? Hơn nữa là bà sợ tôi không đồng ý, đúng lúc bà ở Mộ Dung gia này đang có cuộc sống tốt, trong khoảnh khắc sẽ trở thành đống tro tàn ngay lập tức? Bà lần đầu tiên vì mình mà bỏ lại tôi, lần thứ hai vẫn là vì mình."

"Bà để cho tôi thay thế Mộ Dung Miên, khiến cho sau khi nó chết cũng

không có một cái bia mộ một cách quang minh chính đại, cho dù là chôn cất cũng phải lén lén lút lút. Bà lại khiến cho Diệp Thiều Quang thành một người chết, thật ra thì, nói chính xác, một lúc bà đã hại chết hai người, cho tới bây giờ bà lại đem trách nhiệm đổ trên thân người khác, bà chưa từng cảm thấy mình đã sai sao?”

--- O ---

Chương 1905: Anh Là Người Duy Nhất Còn Sót Lại

Dường như Mộ Dung Miên muốn đem tất cả oán hận chất chứa trong lòng anh một lần duy nhất phát tiết ra ngoài.

Mỗi một câu anh nói đều như là những mũi châm nhỏ dày đặc, toàn bộ đâm vào trong lòng Mộ Dung phu nhân. Anh không vì hôm nay bà suy yếu sắp chết mà hạ miệng lưu tình, bề ngoài anh bình tĩnh, phát tiết ra dòng nước lũ dường như thoáng cái có thể nhấn chìm Mộ Dung phu nhân.

Mộ Dung phu nhân mở miệng muốn giải thích nhưng lại nói không ra lời, trong mắt bà toàn là nước mắt, bà khẩn cầu anh, van xin anh không cần nói thêm gì đi nữa.

Thế nhưng, đều không có tác dụng, Mộ Dung Miên vẫn không ngừng lại.

Anh châm chọc nói: "Bà luôn mồm nói là bị dồn ép không biết làm sao, bà cũng nói bắt buộc phải làm như vậy, thế nhưng... bà không làm như vậy thật sự sẽ chết sao? Sẽ không! Ích kỷ chính là ích kỷ, không nên cứ mãi đặt mình ở vị trí người bị hại, bà bày ra một bộ dạng yếu đuối, bà làm bất cứ chuyện gì người khác cũng phải nhân nhượng ngươi, tôi có thể giúp bà đến lúc này là đã hết lòng rồi, không nên yêu cầu tôi làm thêm nhiều điều gì nữa. Bà cũng không cần kết thúc bằng một người mẹ có trách nhiệm, dựa vào cái gì yêu cầu tôi làm người con có hiếu với bà?"

Mộ Dung phu nhân đã không cách nào phát ra âm thanh nữa, chỉ có thể mở miệng nói thầm: "Thật xin lỗi..."

Mộ Dung Miên lạnh lùng nói: "Nếu như ban đầu tôi và Mộ Dung Miên, hai chúng ta đều có được tỷ lệ cứu sống, nếu như Mộ Dung Miên chỉ cần duy nhất một trái tim là có thể sống rồi, tôi nghĩ bà sẽ không chút do dự lựa chọn tôi làm vật hy sinh, bà sẽ nói, bà muốn cứu cả hai, nhưng bà không có cách nào. Mộ Dung Miên sống sót đối với tất cả mọi người đều tốt, bởi vì Mộ Dung gia cần nó, mà tôi làm anh trai của nó, phải đem cơ hội sống nhường cho em trai, đúng không? Bà chưa từng nghĩ tới có người cũng cần tôi đúng không?"

Mộ Dung phu nhân yên lặng rơi lệ, không nói gì, bà đại khái là muốn phản bác, bà có lẽ cũng muốn phủ nhận.

Thế nhưng, trong lòng bà hiểu rõ điều anh nói đều đúng, bởi vì đấy chính là điều lúc đầu bà tính toán, bà xác thực đúng là người như vậy.

Thật sự Mộ Dung Miên còn sống là điều tốt đối với rất nhiều người, bà sẽ không vì mất đi đứa con trai này mà bị những thân thích kia ức hiếp, Mộ Dung Chí Hoành cũng sẽ không vì mất đi con trai mà chống đỡ không nổi.

Mà Diệp Thiều Quang rời Diệp gia xong, bên cạnh anh cũng không còn người thân nào khác, anh sống hay chết có lẽ cũng không có gì ảnh hưởng quá lớn.

Cho nên, Diệp Thiều Quang hoàn toàn xứng đáng là một vật hy sinh.

Thế nhưng, hết lần này tới lần khác trời không chiều lòng người, thật sự Mộ Dung Miên đã chết.

Mộ Dung phu nhân đang rơi vào đường cùng, sau khi cân nhắc thiệt hơn, bà lựa chọn biện pháp rút lui và van xin tiếp.

Bà cho rằng mình làm như vậy cũng đủ bày tỏ tấm lòng, cho nên bà sẽ không có bất cứ cảm giác áy náy gì, ngược lại bà cảm thấy là bà đã cho Diệp Thiều Quang tính mạng lần thứ hai, anh là phải cảm tạ bà.

Chẳng qua là lần này anh mang theo Quý Miên Miên trở lại giúp bà, từng ngày tiếp xúc làm cho bà cảm thấy áy náy đối đứa con trai này, năm qua năm khác cộng dồn lại.

Nhất sau khi Mộ Dung Chí Hoành chết đi, bà mới phát hiện bên cạnh chỉ còn lại có một người thân này, đây là chống đỡ duy nhất của bà.

Thật ra thì, cho dù là đến bây giờ, Mộ Dung phu nhân cũng không có đối đãi với anh như một người con trai.

Bà chẳng qua là cần một điểm chống đỡ trong cuộc sống, mà anh vừa vặn là người còn sót lại duy nhất mà bà có thể tìm tới.

Mộ Dung Miên nhìn thấu Mộ Dung phu nhân, đáng tiếc anh đối với bà chỉ có nỗi hận, bà hiện tại có bao nhiêu hèn mọn thì lúc đầu bà có bấy nhiêu chán ghét, bà hôm nay đáng thương, cũng là trên cơ sở đã từng thương tổn người khác thật sâu.

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1906: Em Còn Sống, Anh Còn Có Em!

Mộ Dung Miên khóe môi gợn lên, mỉm cười nói: “Bà xem bà lại thế rồi, vừa nói không xứng đáng với tôi, lại năm lần bảy lượt muốn đòi lấy từ trên người của tôi, cho nên bà dựa vào cái gì yêu cầu tôi tha thứ cho bà?”

Đúng vậy, dựa vào cái gì đây?

Người bị thương tổn là anh, có muốn tha thứ hay không, còn phải xem anh có nguyện ý hay không.

Thật sự cho là sau khi bà chết, tất cả sai lầm đều có thể xóa bỏ sao? Đừng có nằm mơ.

Tại sao anh phải làm cho bà ấy yên tâm thoải mái chết đi?

Thật ra thì Mộ Dung Miên cũng không hận, anh sớm đã không cần mẹ, anh chính là đặc biệt chán ghét loại như bà, rõ ràng là bà làm sai rồi nhưng vẫn còn muốn ra vẻ cao thượng, sau đó tới bắt anh đi làm chuyện mà anh không muốn làm.

Anh trước kia đặc biệt chán ghét bị uy hiếp, hiện tại vẫn vậy.

Huống chi, nếu hiện tại gọi anh là Mộ Dung Miên, nếu Diệp Thiều Quang trước kia đã chết, vậy anh cũng nên làm chút gì vì cái tên này, cũng nên để Mộ Dung phu nhân biết, Diệp Thiều Quang năm đó hận bà bao nhiêu.

Mộ Dung Miên lạnh lùng nói: “Tôi có thể làm cho bà chính là sau khi bà chết, tôi sẽ an táng cho bà. Đừng nói nhiều yêu cầu quá đáng với tôi nữa, bà muốn an tâm chết đi là không thể nào, tôi bây giờ không phải là Diệp Thiều Quang, cho nên tôi không có lý do gì giúp hắn quyết định tha thứ cho bà. Bà thật lòng muốn van xin, đợi bà chết xem có thể tìm được hắn hay không, chính miệng hỏi hắn một câu rằng có nguyện ý tha thứ cho bà hay không.”

Mộ Dung phu nhân há mồm, cũng không biết rốt cuộc nên gọi anh cái gì.

Anh nói rất đúng, bà ích kỷ, cùng một lúc thương tổn cả hai đứa con trai.

Bà khiến cho Randy sau khi chết cũng không thể quang minh chính đại có phần mộ của mình, bà khiến cho Diệp Thiều Quang vĩnh viễn biến mất.

Những năm này, bà làm sai quá nhiều chuyện, thế nhưng... bà vẫn luôn tự nói với mình bà không sai, sai đều là người khác, bà là bị ép, bị ép...

Bà động động đôi môi, muốn nói chuyện, nhưng nhìn ánh mắt lạnh như băng kia của Mộ Dung Miên nên làm sao cũng không thể nói ra.

Bà muốn anh gọi bà một tiếng mẹ, thế nhưng... bà dường như đã không còn tư cách.

Mộ Dung Miên liếc mắt nhìn thời gian, nói: “Thời gian không còn nhiều lắm, bà đi đi.”

Bà đi đi, bà đã có thể chết!

Lời này từ trong miệng anh nói ra giống như là nói đến giờ rồi phải ăn cơm, bình tĩnh yên lặng như vậy làm cho lòng người lạnh giá.

Mộ Dung Miên xoay người, cũng không liếc nhìn bà một cái, đi tới cửa, mở ra.

Thân thể Quý Miên Miên mất đi chống đỡ, nghiêng vào trong một chút.

Mộ Dung Miên vươn tay ra đón được cô, Quý Miên Miên va vào trong ngực của anh thật mạnh, lúc này cô cực kỳ khó xử, nghe lén còn bị bắt được, cô cúi thấp đầu cũng không dám ngẩng lên đầu nhìn ánh mắt của anh.

“Miên Miên...”

Quý Miên Miên hai tay đều xoắn thành bánh quai chèo rồi, nhỏ giọng nói: “Em... Cái kia, thật xin lỗi, em sai rồi...”

Quý Miên Miên vốn định nói, em không phải cố ý muốn nghe nhưng lại nuốt xuống, nói những lời này vô dụng, vốn dĩ cô đúng là cố ý nghe lén a.

Mộ Dung Miên xoa xoa đầu của cô, “Không sao.”

Quý Miên Miên nhớ tới vừa rồi anh và Mộ Dung phu nhân nói chuyện với nhau, không nhịn được đau lòng, cô len lén ngẩng đầu, muốn nhìn anh một chút, vừa lúc anh cũng đang nhìn cô, cho nên ánh mắt của hai người đối diện với nhau.

Quý Miên Miên: “Em...”

Mộ Dung Miên sắc mặt giống như ngày thường, thật sự không gì bất thường, anh mỉm cười: “Anh không sao.”

Trong lòng Quý Miên Miên đột nhiên khó chịu tựa như kim châm, anh cười nhưng cô lại nhìn không ra anh có nửa điểm vui mừng.

Cô dang hai tay cánh tay ôm chặt lấy anh: “Em còn ở đây! Anh còn có em!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1907: Không Dám Yêu Cầu Xa Vời Con Tha Thứ

Cho dù tất cả mọi người rời bỏ anh, cô cũng sẽ không, cô sẽ luôn ở bên cạnh anh.

Cánh tay mảnh mai của Quý Miên Miên ôm lấy eo Mộ Dung Miên, cô dùng hết sức, cô hy vọng có thể truyền cho anh sức lực cùng tình yêu của cô, cô hy vọng anh có thể cảm thấy ý nghĩ của cô.

Vẻ mặt Mộ Dung Miên từ từ ấm áp đứng lên, anh ôm lấy Quý Miên Miên: "Đúng, vẫn còn em."

Có cô ở đây, anh có thể quên tất cả những người khác bên cạnh, có cô ở đây, anh liền cảm thấy đây là điều hạnh phúc nhất.

Hai người ôm một lúc, Mộ Dung Miên buông Quý Miên Miên ra, xoa xoa đầu cô, cúi đầu khẽ hôn một cái trên trán cô: "Gọi bác sĩ tới đây đi."

"Dạ, được..." Quý Miên Miên vội vàng gọi bác sĩ đến.

Bác sĩ đã tới, vừa lúc thấy tình trạng Mộ Dung phu nhân đã không thể xoay chuyển.

Nhưng rõ ràng Mộ Dung phu nhân còn có chuyện muốn dặn dò, dường như muốn nói bà còn cần thêm một chút thời gian, bác sĩ cắn răng suy nghĩ một chút rồi tiêm cho bà một liều thuốc nặng.

Chỉ chốc lát sau, thuốc đã có tác dụng, Mộ Dung phu nhân tốt hơn một chút, bà để cho thầy thuốc làm chứng, để cho ông ghi âm lại lời bà nói: "Sau khi... tôi... chết..., hết thảy toàn bộ, đều... để lại cho, con... con tôi... Tôi hy vọng nó có thể hạnh phúc..."

Mộ Dung Miên đứng ở bên cạnh, nói: "Biết rồi, có Miên Miên ở bên cạnh tôi, trên cõi đời này, tôi chính là người hạnh phúc nhất."

Anh đã không phải là đứa bé, trong cuộc sống của anh trừ Quý Miên Miên ra đã sớm không cần những người khác.

Ánh mắt Mộ Dung phu nhân đã mập mờ, nhìn về anh nói: "Con... quản lý tốt

công ty... Làm, làm một... người đứng đầu chân chính, mẹ... tin tưởng con."

Sắc mặt Mộ Dung Miên trầm xuống, anh không thích di chúc này của Mộ Dung phu nhân, anh muốn trở về nước, muốn về nhà.

Mộ Dung phu nhân nhớ tới lúc trước anh nói, nếu như bà không có toan tính chọn người thì sẽ đem Mộ Dung gia đi làm từ thiện.

Bà biết, anh không cần những thứ tài sản kia, anh khinh thường, chính anh có năng lực, có lẽ sẽ rất nhiều tiền tài.

Thế nhưng, bà cũng không có gì để lại cho anh, làm một người mẹ, lúc bà sống đã không cố gắng lấy một chút trách nhiệm, sau khi chết, bà cũng muốn cho anh một ít đồ vật, chỉ sợ... anh không muốn, vẫn là muốn để lại cho bà.

Sắc mặt Mộ Dung Miên không tốt, Mộ Dung phu nhân cười khổ, bà lại làm chuyện khiến cho anh không vui.

"Miên... Miên Miên..."

Quý Miên Miên vội vàng tiến lên: "Con ở đây."

Lúc trước cô từng nói, Mộ Dung phu nhân là mẹ chồng giả của cô, nhưng kết quả, người ta thật sự mẹ chồng thật.

Sau khi mới vừa nghe được bí mật, bây giờ đối mặt Mộ Dung phu nhân, trong lòng Quý Miên Miên liền có một loại tư vị không thể nói ra lời.

Không thể nói được là đồng cảm với bà nhiều hơn, hay là tức giận nhiều hơn.

Nếu như ban đầu bà có thể cứu sống đứa con nhỏ, thì chồng cô cũng sẽ bị coi như là kho lưu trữ cơ quan hay không, bất cứ lúc nào cần là lấy anh ra?

Nghĩ tới đây, Quý Miên Miên chỉ cảm thấy Mộ Dung phu nhân thật là tàn nhẫn đáng sợ, lại vừa đáng thương vô cùng.

Nếu như đứa con nhỏ của bà ấy không xảy ra chuyện, bà ấy có thể vĩnh viễn cũng không nghĩ tới mình còn có người con lớn này sao?

Mặc dù Quý Miên Miên không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng, cô chính là đau lòng cho chồng của mình, cô cảm thấy anh làm không sai.

Mộ Dung phu nhân ngón tay run rẩy, bà muốn nắm lấy tay Quý Miên Miên.

Quý Miên Miên do dự hai giây, vẫn là cầm lấy, quên đi, dù sao cũng là người sắp chết, vẫn là đừng quá so đo, điều cô có thể làm có lẽ chỉ có bấy nhiêu thôi.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1908: Xin Con, Nhất Định Phải Làm Cho Nó Hạnh Phúc

Mộ Dung phu nhân mở miệng, đầy mặt thống khổ, bà đã không thể hít dưỡng khí vào, cô khó khăn nói: "Con... con hãy... Thương nó, hãy... săn sóc... nó..."

Quý Miên Miên vẻ mặt trịnh trọng, nói: "Người yên tâm, con nhất định sẽ làm thế, anh ấy là chồng của con, là người duy nhất con yêu, dĩ nhiên con sẽ thương anh ấy thật nhiều, chăm sóc cho anh ấy, con sẽ vĩnh viễn cùng anh ấy ở bên nhau."

Thống khổ trên mặt Mộ Dung phu nhân cuối cùng cũng dịu xuống một chút, lời mà Quý Miên Miên nói... chính là lời bà muốn nghe thấy nhất.

Đó là người bà nhớ thương cuối cùng, là người bà cảm thấy có lỗi, chỉ là bà không cách nào bù đắp lại nữa.

Quý Miên Miên nhìn bộ dáng thống khổ của Mộ Dung phu nhân, nhìn tính mạng bà ở một khắc cuối cùng vẫn cứ nhìn Mộ Dung Miên, cô biết, bà ấy hy vọng anh có thể nói chuyện với anh, nhưng anh cũng không có tiến lên.

Trong lòng Quý Miên Miên yên lặng thở dài, cuối cùng cô gọi một tiếng: "Mẹ."

Cô muốn từ trong miệng Mộ Dung Miên nghe được một chữ như thế, nhưng không thể nào, vậy để cô giúp anh gọi đi.

Bất kể như thế nào, dù sao cũng coi như là mẹ con.

Huống chi, đây là thật sự là mẹ chồng, cô cũng là có thể gọi.

Nếu như, một tiếng "mẹ" này, có thể làm cho bà ấy đi an tâm một chút, coi như là đáng giá.

Con ngươi Mộ Dung phu nhân từ từ lớn hơn, khóe môi khẽ giơ lên, tay buông xuống.

Thiết bị tim mạch ở đầu giường cũng từ cuộn sóng biến thành một đường thẳng tắp,

Mộ Dung phu nhân đã chết!

Trên mặt của bà, hình ảnh cuối cùng chính là nụ cười, nhợt nhạt, ôn nhu như vậy.

...

Mộ Dung Miên nhìn Mộ Dung phu nhân điềm tĩnh trước mặt, trong lòng bình tĩnh không có nửa điểm rung động, sống chết của Mộ Dung phu nhân đã sớm không còn ảnh hưởng tới anh.

Trong lòng Quý Miên Miên có chút buồn bã, Mộ Dung phu nhân cả đời này không coi là khá dài, những việc trải qua thực tại cũng không ít, cũng có thể nói là nửa đời gập ghềnh, ân oán ở giữa bà cùng Mộ Dung Miên, theo cô chết, cuối cùng là quy về cát bụi.

Trong lòng Quý Miên Miên thở dài, cô không nghĩ tới, đến cuối cùng hai người bọn họ lại có loại quan hệ này.

Thật ra thì cô nên sớm nghĩ đến, nếu không phải loại quan hệ này, Mộ Dung phu nhân đối với anh sao có thể tin tưởng và nương tựa vào như vậy?

Nhưng mà, lúc ban đầu đúng là bà đã tàn nhẫn làm tổn thương anh, đến cuối cùng bà lại muốn cầu xin anh tha thứ, anh cũng không muốn để ý tới.

Bụi về với bụi, đất về với đất, hết thảy đều không có ý nghĩa gì.

Quý Miên Miên lo lắng trong lòng Mộ Dung Miên khó chịu, cầm tay của anh, ngẩng đầu lên nhìn gò má của anh.

Anh không có động tĩnh, ánh mắt dường như đang nhìn Mộ Dung phu nhân trên giường đã đắp vải trắng lên.

Anh rất bình tĩnh, Mộ Dung phu nhân chết đi, dường như không gây ra ảnh hưởng gì nhiều đối với anh.

Quý Miên Miên nắm chặt tay của anh, mặc dù thoạt nhìn anh thật giống như máu lạnh vô cùng, thế nhưng kia dù sao cũng là mẹ đẻ của anh, sao có thể thật sự vô tình được.

Nếu như anh thật sự lạnh lùng, làm sao lại không quản xa vạn dặm chạy tới giúp Mộ Dung phu nhân đoạt được gia sản, làm sao sau khi cô bị bắt cóc,

không sợ nguy hiểm, một mình một người đi đối mặt phu nhân Jones?

Anh nói là đi nhặt xác giúp Mộ Dung phu nhân, nhưng thật sự là vậy sao? Có lẽ chỉ có anh mới hiểu trong lòng mình.

Quý Miên Miên vẫn đứng ở bên cạnh Mộ Dung Miên, không có rời đi cũng không nói gì, yên lặng phụng bồi anh.

Một lúc lâu sau, Mộ Dung Miên mới xoay người nói với Quý Miên Miên: “Lại phải chuẩn bị tang lễ rồi, trở về có thể sẽ nhiều việc bề bộn.”

Anh mang trên mặt nụ cười, nụ cười sạch sẽ, trong đôi mắt không có bất kỳ sương mù, đen nhánh sâu xa, trong suốt sang ở, dường như đã gột rửa đi tất cả bụi bặm.

Quý Miên Miên nắm chặt tay Mộ Dung Miên, không nhịn được gọi một tiếng: “Ông xã...”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1909: Tự Tử Vì Tình

Mộ Dung Miên cười nói: "Yên tâm, anh rất khỏe."

Anh cũng không có đau lòng, anh rất nhẹ nhàng.

Có lẽ, Mộ Dung phu nhân đã chết, anh có thể từ từ quên đi.

Bà ấy đã chết, hết thảy chuyện hôm qua cũng hóa thành gió, đem sương mù bao phủ trong lòng anh nhiều năm thổi tan toàn bộ.

Anh cuối cùng cũng thể buông xuống một chút, sống tốt cuộc sống của mình, không còn bí mật nữa, cùng Quý Miên Miên đi qua cuộc sống của bọn họ.

Quý Miên Miên đưa tay bám lấy cánh tay của anh, không nói gì, đầu tựa vào trên bả vai anh.

Một lát sau, cô nói: "Em sẽ giúp anh."

"Ừ, đợi tang lễ xong xuôi, chúng ta trở về nhà." Mộ Dung Miên nhẹ tay khẽ vuốt phía sau lưng cô.

"Được, trước khi trở về, em sẽ đi mua quà cho chị Thanh Ti và Hạnh Nhân, còn phải mua một chút đặc sản nơi này cho ba mẹ..." Quý Miên Miên cùng anh chậm rãi vừa trở về vừa nói xem chuẩn bị mua cái gì.

Chỉ là mặc dù cô nói như vậy nhưng trong lòng lại muốn hỏi, Mộ Dung phu nhân đem toàn bộ đều giao cho Mộ Dung Miên, vậy... anh làm sao bây giờ? Một gia sản lớn như vậy, làm sao trở về nước đây?

Quên đi, bất kể anh quyết định làm gì, cô cũng sẽ ủng hộ.

Nếu như anh như lựa chọn tiếp nhận cả tập đoàn, cô cũng sẽ theo anh làm Tổng tài phu nhân.

Anh nếu không muốn, bọn họ sẽ trở về nước, làm người bình thường, nói không chừng lại còn chạy theo chị Thanh Ti, làm một người tài xế, làm một thợ trang điểm.

Cho tới bây giờ Quý Miên Miên cũng không phải là người có tâm tư phức

tạp, đi đến chỗ nào mưu tính chỗ đó là được.

...

Ngày thứ hai bắt đầu chuẩn bị tang lễ, so với tang lễ lần trước của Mộ Dung Chí Hoành, tang lễ Mộ Dung phu nhân lần này anh vẫn làm long trọng như cũ không giảm đi một chút.

Người đã chết, đối với bên ngoài chung quy phải có một lý cho, Mộ Dung Miên vì để tránh phiền toái, công bố ra bên ngoài rằng Mộ Dung phu nhân sau khi chồng mất ưu tư thành bệnh, cuối cùng không thể địch nổi bi thương nên đã uống thuốc độc đi theo chồng rồi. Tuyên bố này rất đáng tin, cộng thêm có cả đoạn video kia làm chứng Mộ Dung phu nhân trước khi chết đã nói giao công ty cho Mộ Dung Miên, đúng là không có người nào hoài nghi gì.

Người tới phúng viếng đều an ủi Mộ Dung Miên, cha vừa mới mất đi, hôm nay mẹ cũng đã chết, trong thời gian ngắn như vậy anh bỗng chốc mất đi "Cha mẹ", thực làm cho người ta rất đồng cảm.

Chỉ là nhìn họ lại có chút hả hê nhiều hơn, một người tuổi còn trẻ ở hoàn cảnh cha mẹ đều qua đời, nếu như nắm giữ tập đoàn lớn, không ít công ty đối thủ ở thương trường với Mộ Dung gia nghe tin đã bắt đầu hành động.

Nhưng sau khi bọn họ động thủ mới phát hiện, sau khi hai người kia chết thì tập đoàn Mộ Dung vẫn không có bất kỳ chỗ sơ hở. Công ty cũng như nhân viên vẫn cần cù đi làm, bận rộn vì công ty gia tăng công trạng, cổ phiếu vẫn rất vững chắc, nhóm cổ đông cao cấp của tập đoàn cũng rất là bình thường, không có người nào có tâm tư bất chính.

Cho nên, những người vốn có tâm tư muốn phá bỏ kia, tạm thời từ bỏ.

Tang lễ tiến hành êm xuôi, cùng lúc đó, một nhà phu nhân Jones, Brown trong một đêm bê bối kinh động đến toàn bộ quốc gia.

Hai vợ chồng kết phường nhận hối lộ, hơn nữa còn là trùm một tập đoàn buôn bán thuốc phiện, gần đây nhất trên thị trường thành phố có lưu hành ma túy kiểu mới, chính là do bọn họ chế tạo. Bọn họ chẳng những buôn lậu thuốc phiện, lại lén lút bắt cóc nam nữ thanh niên trên đường về phòng thí nghiệm, dùng thân thể để làm thí nghiệm. Đặc biệt, bọn họ còn nghiên cứu thực nghiệm tính chất của thuốc để chế tạo thêm thuốc mới.

Có một người lợi hại ẩn danh nắm giữ hết thảy, chuẩn bị vạch trần diện mục thật của bọn hắn, trong lòng bọn họ biết sắp bại lộ danh tính, muốn chạy cũng chạy không thoát, cho nên liền sợ tội mà tự sát, phóng hỏa thiêu phòng ốc, đem chính mình thiêu chết cháy ở bên trong.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1910: Bí Mật Của Anh Muốn Nói Cho Em Nghe

Những thứ này đương nhiên là do Mộ Dung Miên thu xếp thỏa đáng sau đó, tận lực làm cho mọi thứ thoạt nhìn đều hợp lý rõ ràng.

Túy rằng bên trong còn có bao nhiêu lỗ hổng, nhưng mà người cạnh tranh của Brown cũng ngăn cản hết những cuộc điều tra, dù sao Brown sợ tội tự sát so với anh bị oan uổng mà chết hoàn toàn khác nhau.

Một nhà phu nhân Jones chết liền trở đã thành đối tượng người người nhà nhà nhổ nước miếng, tuy rằng chết rồi, thế nhưng hành vi phạm tội lại không thể tha thứ.

Không chỉ như thế, còn có người lần lượt điều tra ra, bọn họ phạm thêm vàocác tội danh khác nữa.

Mấy năm trước, phu nhân Jones tham gia một vụ lừa bịp, còn có thời điểm tham gia tiệc rượu, trộm của công tước phu nhân vòng cổ 10 cara kim cương, vân vân và vân vân...

Tuy rằng con gái bọn họ Jessica không chết trong vụ hỏa hoạn thế nhưng thanh danh cha mẹ cô ta đã thối thành như vậy, càng tăng thêm tiếng xấu cho chính cô lan xa, càng thêm không dám xuất hiện ở trên đường phố, về sau có mấy lần bị cục cảnh sát gọi đến, rồi không còn có người nhìn thấy cô ta nữa.

Về sau, nghe người ta nói, cô ta không có tiền, lại không muốn chịu khổ, chạy đi làm cave, về sau liền không còn tin tức.

Khi Quý Miên Miên biết được những tin tức này, chạy tới hỏi Mộ Dung Miên, hỏi có phải là do anh làm không?

Mộ Dung Miên cười cười, “Đúng vậy, anh cũng không muốn vợ của anh bị bắt đi cục cảnh sát.”

Quý Miên Miên vẻ mặt sùng bái nhìn anh: “Anh làm sao làm được vậy, đây dù sao cũng là nước ngoài, anh ở đây có thế lực của mình à?”

“Không có, tìm người hỗ trợ.”

"Người nào thế?"

Mộ Dung Miên xoa xoa đầu của cô: "Trước kia, ở nước ngoài có quen biết một người bạn."

"A, em quen sao?"

"Không, anh không có ở Anh, về sau có cơ hội sẽ giới thiệu để hai người làm quen."

"Được, được..."

Quý Miên Miên một mực nhớ kỹ chuyện này, hôm nay giải quyết viên mãn như thế, cô rốt cuộc có thể nhả ra tức giận, toàn tâm tập trung vào trong tang lễ Mộ Dung phu nhân.

Ngày hạ táng, thời tiết rất tốt, sáng sớm mặt trời đã ló ra.

Mộ Dung Miên đem bà cùng Mộ Dung Chí Hoành chôn cất tại một chỗ, đợi tang lễ chấm dứt, sau khi mọi người rời đi, chính anh cầm lấy xẻng, đào một cái hố bên cạnh hai người, đem tro cốt Mộ Dung Miên thật bỏ vào.

Mộ Dung Miên thật đời này đã không có khả năng có bia mộ.

Vì vậy, anh chỉ có thể dùng loại phương thức này làm cho cả nhà bọn họ cùng chôn cất một chỗ.

Quý Miên Miên giúp anh, đem hộp tro cốt mai táng, không có để lại phần mộ, mặt đất đè cho bằng.

Làm xong tất cả, Quý Miên Miên thở phào một hơi: "Có vẻ, cuối cùng cũng kết thúc."

Mộ Dung Miên ôm bờ vai của cô, "Đúng vậy, kết thúc rồi."

Quý Miên Miên ngửa đầu nhìn anh, ánh mắt anh có chút xa xăm, nhìn ảnh chụp trên bia mộ của Mộ Dung phu nhân, suy nghĩ có chút xa xôi.

Những ngày này, cô vẫn luôn muốn hỏi, năm đó Mộ Dung phu nhân và anh đến cùng là có chuyện gì xảy ra, thế nhưng... cô không nỡ hỏi, dù sao một người mẹ bỏ con, loại chuyện này, cô không đành lòng làm cho anh nhớ tới một lần nữa.

Thế nhưng cô không ngờ tới, cô không hỏi, Mộ Dung Miên lại đột nhiên tự mình bắt đầu nói.

Anh nói: “Trước kia, lúc anh còn rất nhỏ, con cái Diệp gia không ít, ngay cả người đi đường đều có thể chạy đến bắt nạt anh, nói anh là đứa không có cha mẹ.”

Quý Miên Miên nghe đau lòng, vội vàng nói: “Ông xã...”

Cô thật sự không biết.

Mộ Dung Miên lại cười với cô nói: “Không sao, anh không có buồn, thật sự đó! Cái này với anh mà nói cũng chính là một đoạn trí nhớ không thể nào sáng rọi, anh muốn nói cho em nghe.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1911: Một Đoạn Nghiệt Duyên Phủ Đầy Bụi!

Thời gian trải qua lúc nhỏ đối với anh mà nói, vẫn luôn là một màu xám xịt, cho tới bây giờ Diệp gia vẫn luôn là nơi thị phi, tuyệt đối sẽ không bởi vì ai còn nhỏ tuổi, không có cha mẹ, mà sẽ có người chiếu cố hơn với mình.

Trong đại tộc giàu có, bề ngoài càng vinh quang, bên trong lại càng mục nát.

Cho dù thật sự đau ốm ảnh hưởng tới tính mạng, một đứa bé không cha mẹ như anh thì ai sẽ làm chủ?

Anh đối với cha mẹ của mình không có chút ấn tượng, sau khi lớn lên cũng từ tấm ảnh còn sót lại mới thấy qua bộ dáng hai người.

Khi còn bé, anh cũng từng nghĩ đến, từng hận, từng mơ ước xa vời, nếu như mình có cha mẹ thì tốt rồi, như vậy thì sẽ không bị người ta khi dễ, bị khinh bỉ, bị xem thường.

Thế nhưng lần lượt bị người ta đánh ngã, từ những âm thanh nhục mạ cùng đau xót ở bên trong, anh rốt cuộc cũng học được một đạo lý, không ai có thể cứu mình, có thể ký thác hy vọng vào, chỉ có bản thân trở lên cường đại mới không còn phát sinh những chuyện trên.

Vì vậy, anh học được dùng đầu óc, học được tính toán.

Khi anh thông minh tài trí thì không có người nào có thể che đậy, khi anh đem những kẻ đã từng bắt nạt mình từng người thu thập, Diệp gia không còn người nào dám làm gì với anh, ít nhất, ngoài sáng không ai dám.

Khi Quý Miên Miên nghe những chuyện Mộ Dung Miên nói khi anh còn nhỏ, trong nội tâm đủ các loại cảm xúc, cảm thấy tê dại cả người, cô không cách nào nghĩ ra lúc còn nhỏ anh lại có thể bị như vậy. Cô là con gái duy nhất trong nhà, cha mẹ của cô, người nhà đều cưng chiều cô, chính vì vậy cô lại càng đau lòng thay anh.

Quý Miên Miên nắm chặt tay anh, nhẹ giọng nói: “Ba của anh... như thế nào?”

Cô vẫn luôn không biết chuyện gì xảy ra với ba anh, là chết sao? Hay giống như Mộ Dung phu nhân rời đi?

Anh khẽ cười một tiếng, trên mặt là trào phúng không nói ra được.

“Sau khi anh lớn lên, Diệp gia không ít người nói với anh, ba anh năm đó kinh tài tuyệt diễm như thế nào, năng lực xuất chúng như thế nào, nếu như ông có thể sống đến khi anh lớn lên, ở đâu đến phiên Diệp Kiến Công làm chủ nhân. Nhưng chính một người tuổi còn trẻ như vậy liền được nhận định là chủ nhân kế tiếp của Diệp gia, người đàn ông đã được định trước hào quang vạn trượng, lại cứ thế bị một cô gái làm hỏng cả đời.”

Anh cúi đầu nhìn về phía Quý Miên Miên: “Em có lẽ cũng đoán ra cô gái kia là ai.”

Quý Miên Miên gật gật đầu, cô gái kia, chính là Mộ Dung phu nhân, xem ra bà không chỉ hủy đi tuổi thơ của anh, còn có cả đời của ba anh.

Mộ Dung Miên nhìn bia mộ thật lâu mới mở miệng: “Nói đến, ba anh cùng bà coi như là một đoạn nghiệt duyên.”

Quý Miên Miên nuốt nước miếng, cái này tựa hồ là bí mật nhiều năm phủ đầy bụi, ân oán tình thù của ba mẹ chồng!

Anh chỉ vào ảnh chụp Mộ Dung phu nhân nói: “Sau khi lớn lên, anh điều tra chuyện năm đó, ba anh ngẫu nhiên quen bà, vừa thấy đã yêu, tình ý sâu sắc, trong nhà bà, em trai cũng không chịu thua kém, ở bên ngoài bừa bãi, ăn cắp chưa đủ còn đánh người ta bị thương, cha mẹ của bà không biết từ đâu biết được ba anh thích con gái họ, liền đem bà bán cho ba anh, cầu ba anh hỗ trợ.”

“Ba anh năm đó coi như là cố chấp lấy bà, sau khi kết hôn, bà một mực hậm hực, một mực hận ba anh, bởi vì trước kia bà có một người bạn trai. Bà cảm thấy ba anh chia rẽ bọn họ, vì vậy mặc kệ ông đối xử tốt với bà, bà đều không vui vẻ, về sau sinh anh ra, ba anh nghĩ là có con, bà sẽ toàn tâm toàn ý ở bên ông. Thật không ngờ đến, có một ngày, bà cuối cùng vẫn rời bỏ ba anh, rời bỏ anh.”

Chương 1912: Bà Ấy Chết Đáng Đời, Một Chút Cũng Không Đáng Thương

Trong lòng của Quý Miên Miên run lên, cô nhìn thấy khuôn mặt anh âm trầm, nghĩ thầm, có lẽ không chỉ là những thứ này?

Anh tiếp tục nói: "Em biết bà đi cùng với ai không? Là bạn trai cũ của bà, bà đi theo kẻ đó, bà coi ba anh không bằng một sợi tóc của người đàn ông ấy. Trời mưa to, ba anh chạy ra ngoài tìm bà, gặp tai nạn xe cộ, tử vong tại chỗ. Diệp gia cảm thấy loại việc xấu này trong nhà không thể để người ngoài biết rõ, liền công bố ra ngoài, ba mẹ anh gặp tai nạn xe cộ chết."

Anh dùng ngữ khí nhẹ nhàng lạnh lùng, đem ân oán của ba mẹ anh năm đó nói ra, đơn giản nhưng đủ để cho Quý Miên Miên nghĩ đến những chuyện xưa năm ấy xoắn xuýt như thế nào.

Nghe xong tự thuật của anh, Quý Miên Miên lập tức cảm thấy Mộ Dung phu nhân đến lúc chết thật đáng thương, làm cho người ta căm hận, bà làm sao có sắc mặt đi cầu người khác tha thứ.

Là người làm mẹ, làm vợ, rồi lại bỏ trốn cùng người khác, người phụ nữ bình thường ai lại có thể làm ra loại sự tình này.

Lúc trước ba chồng dĩ nhiên là không đúng, nhưng người bán bà đi chính là cha mẹ của bà, nói thẳng ra thì người ta giúp nhà bọn họ giải quyết xong một vấn đề lớn. Bà không biết cảm ơn, không đi tìm "hung phạm" ngược lại trách tội ba chồng, cái này thật là không có đạo lý rồi.

Bà ta vẫn còn có mặt mũi trách người khác chia rẽ bà cùng bạn trai, đừng làm người ta cười được không?

Nếu yêu như vậy, sao không dám bỏ trốn trước khi kết hôn, vì sao phải chờ tới sau khi kết hôn, đã có con lại bỏ trốn?

Quý Miên Miên thậm chí có lý do hoài nghi, bà là cố ý đợi đến lúc chuyện của em trai bà được giải quyết, sau đó mới cùng người đàn ông kia bỏ trốn, bà căn bản chính là lợi dụng người ta.

Ghê tởm hơn chính là bà vẫn còn bày ra bộ dạng tôi là bị người ta hại, mặt mũi tôi bị ảnh hưởng nhất.

Ngày Mộ Dung phu nhân chết, Mộ Dung Miên nói cũng đúng, bà dù sao vẫn là đem lỗi của mình đổ lên người khác, sau đó nói mình bất đắc dĩ, lại còn đem phẩm hạnh ở trên cao đè xuống bắt người khác tha thứ.

Quý Miên Miên cũng muốn nói một câu, dựa vào cái gì chứ.

Mộ Dung phu nhân không phải là người vợ tốt, cũng không phải là người mẹ tốt.

Ít nhất đối với anh và ba anh mà nói thì là như vậy.

Có thể nói, bà là người trực tiếp hại chết ba chồng, là bà làm cho Diệp Thiều Quang còn bé đã không có mẹ, lại mất đi ba. Bà làm cho đứa con của mình từ nhỏ sống trong bóng ma tối tăm.

Thời điểm khi bà ở bên ngoài chạy theo tình yêu, con của bà ở Diệp gia, bị người ta bắt nạt, bị người ta nhục nhã.

Bà căn bản không có tư cách để yêu cầu Mộ Dung Miên làm thêm chuyện gì.

Hiện giờ Quý Miên Miên nhìn Mộ Dung phu nhân, chỉ cảm thấy gương mặt bà thật sự càng nhìn càng đáng giận.

Cô đau lòng nhìn Mộ Dung Miên, trách không được tại sao anh không muốn nói qua đoạn chuyện cũ này, bất luận đối với ai.

Có một người mẹ như thế, thật không biết kiếp trước anh đã tạo nên cái nghiệt gì.

Quý Miên Miên so với Mộ Dung Miên còn muốn căm giận hơn, cô hỏi: “Bạn trai cũ của bà đâu?”

Mộ Dung Miên châm chọc cười lạnh: “Bà cầm đi tiền mang theo từ Diệp gia, cùng người đàn ông kia đến Anh, sau đó người đàn ông ấy cướp đoạt tiền của bà, liền đem bà từ bỏ.”

Về sau bà lại hai bàn tay trắng, quen Mộ Dung Chí Hồng, gả cho ông ấy, rồi yên tâm thoải mái làm Mộ Dung phu nhân hơn hai mươi năm.

Quý Miên Miên đột nhiên cảm giác vô cùng tức giận, người phụ nữ này cả đời thật may mắn.

Thế nhưng ngẫm lại, con trai mất sớm, chồng cũng qua đời sau đó, bà không được chết yên lành, đó chính là báo ứng.

Quý Miên Miên lý sự nói: “Đáng đời, phí công trước đây em còn cảm thấy bà ấy đáng thương, chính là đáng thương vô ích.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1913: Có Vợ Của Anh Ở Đây, Anh Chỉ Thấy Rất Hạnh Phúc

Mộ Dung phu nhân cả đời này đều vì khi chính mình còn sống ích kỷ đến tột cùng, bản thân lại còn không thấy mình sai. Trước kia có lẽ bà cảm thấy toàn bộ mọi người trên thế giới đều phải xin lỗi bà, bà là người bị hại đáng thương nhất.

Thế nhưng trên thực tế, bà mới là kẻ đầu sỏ ghê tởm nhất.

Trong cả sự tình, cuối cùng người vô tội chẳng lẽ không phải chồng bà, người đáng thương nhất chẳng lẽ không phải là người ba chồng toàn tâm toàn ý yêu bà rồi lại không được nửa điểm đáp lại sao?

Đáng đời Mộ Dung phu nhân bị cái tên bạn trai cũ vứt bỏ, đáng đời bà cuối cùng con trai lẫn chồng đều chết hết, đây đều là do chính bà tự tìm đường chết.

Quý Miên Miên đau lòng cho ông xã của mình, cũng cảm thấy không đáng cho ba chồng, tại sao phải thích một người phụ nữ như vậy, loại người này, căn bản không đáng để yêu.

Quý Miên Miên nghĩ tới đã cảm thấy tức giận, nếu cô sớm biết những chuyện này, lúc trước căn bản cũng sẽ không đối với Mộ Dung phu nhân có nửa điểm đồng tình.

Bà thật sự sống không bằng chết, năm đó nếu như bà ấy thật sự chết, ông xã của cô lúc nhỏ bị tổn thương tuyệt đối sẽ không sâu như vậy, ít nhất trong tâm hồn anh có thể tự an ủi nói với mình, ba mẹ là có yêu thương anh.

Mộ Dung Miên ấn chóp mũi của cô, cười nói: “Anh còn chưa có tức giận, em đã tức giận rồi.”

Năm đó, lúc vừa biết được những chuyện này, anh thật sự phẫn nộ, anh lúc ấy nghĩ nếu tìm được người đàn bà kia, anh nhất định sẽ giết bà.

Thế nhưng về sau chậm rãi lớn lên, trong lòng của anh hận ý liền biến thành khinh thường.

Khi người không thèm để ý đến một người, liền hận anh cũng không muốn

cho bà ấy.

Quý Miên Miên tức giận nói: “Em chính là tức giận, bà là loại phụ nữ ích kỷ, đáng đời bị báo ứng, lúc trước em đối với bà ấy quá khách khí rồi.”

Mộ Dung Miên ôm lấy cô, hôn lên gương mặt cô: “Anh tuy rằng lúc nhỏ không vui, thế nhưng bây giờ anh rất tốt, đời này bà ấy duy nhất làm được một chuyện tốt, đó là bởi vì bà ấy rời đi, gián tiếp giúp anh gặp được em.”

Quan hệ mẹ con giữa anh và Mộ Dung phu nhân, đến hôm nay coi như là triệt để kết thúc, hôm qua dù có sao anh cũng không muốn tới.

Có điều, nên cảm tạ bà ấy, ít nhất đã sinh ra anh, làm cho anh có thể có cơ hội gặp được Quý Miên Miên.

Quý Miên Miên ôm lấy mặt anh, chân thành nói: “Ông xã, anh về sau sẽ càng hạnh phúc hơn.”

Sau này cô nhất định phải làm cho anh mỗi ngày đều hạnh phúc hơn so với ngày hôm qua, cô sẽ đem anh lúc nhỏ không từng được nếm trải yêu thương bù đắp đến nửa đời sau.

Anh không có ba mẹ, không quan hệ, cô có.

Ba mẹ cô, chính là ba mẹ anh.

Người nào cũng không thể lại khi dễ anh.

Mộ Dung Miên gật đầu, cười nói: “Đúng... có vợ của anh ở đây, anh chỉ thấy hạnh phúc hơn.”

Cuộc sống của anh nửa đoạn trước u ám, phần sau này, sẽ được cô chiếu sáng toàn bộ.

Có lẽ cuộc sống chính là như vậy, không có khả năng mười phân vẹn mười, người thiếu thốn thứ gì, sau đó sẽ được đền bù tổn thất trở về ở chỗ khác.

Tổn thất được đền bù này anh đã nắm vào trong lòng bàn tay, vĩnh viễn cũng sẽ không buông ra.

Quý Miên Miên liếc mắt nhìn lên ảnh chụp Mộ Dung phu nhân trên bia mộ, nói: “Chúng ta trở về đi, sớm biết bà ấy là loại người này, em không nên giữ

đạo hiếu cho bà ấy, hừ... nên làm tang lễ qua loa cho bà ấy mới đúng. Nhiều ngày qua anh bởi vì làm tang lễ cho bà ấy đều không có nghỉ ngơi tốt, trên mặt vốn chẳng có nhiều thịt lại gầy đi rồi.”

Cô ôm cánh tay Mộ Dung Miên rời khỏi nghĩa trang, đây là lần cuối cùng bọn họ đến, về sau vĩnh viễn sẽ không tới nữa, cả nhà bọn họ dưới mặt đất tự đoàn tụ đi.

Mộ Dung Miên trên mặt mỉm cười, thuận theo cô cùng đi.

Sau lưng bia mộ dần dần bị bỏ xa...

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1914: Cô Muốn Thương Yêu Anh Thật Tốt

Anh tuy rằng dùng thân phận Mộ Dung Miên, dù không thể khôi phục lại thân phận Diệp Thiều Quang, thế nhưng mộ địa của Mộ Dung gia, cho dù về sau anh có chết cũng sẽ không tiến vào.

Có điều chờ cái ngày chết đấy của anh, bị chôn xuống đất không có bia mộ Mộ Dung Miên, ngược lại có thể dựng lên một khối văn bia chính thức rồi.

Thời tiết vừa vặn, ánh mặt trời ấm áp, những bia mộ kia dần dần sẽ bị phong hóa theo thời gian, theo bọn họ đi xa rốt cuộc biến mất sau lưng.

Trên đường trở lại Mộ Dung gia, Mộ Dung Miên nói: “Cuối tuần về nhà như thế nào đây?”

Quý Miên Miên nghe xong vẻ mặt tràn đầy hưng phấn, “Thật sao?”

Thế nhưng vừa nghĩ bên này giống như còn có rất nhiều việc, cô cau mày nói: “Cuối tuần liền đi sao, thế nhưng bên này chẳng phải là có rất nhiều việc chưa giải quyết mà.”

Mộ Dung Miên một tay nắm lấy tay lái, một tay cầm lấy tay Quý Miên Miên, cùng cô mười ngón tay đan xen.

“Có anh ở đây, nhưng chuyện kia đều không là vấn đề, em đừng lo lắng.”

“Công ty kia anh muốn xử lý như thế nào?” Quý Miên Miên tuy tin tưởng anh, nhưng vẫn nhịn không được liền mở miệng.

Mộ Dung Miên hỏi cô: “Em muốn sao?”

Quý Miên Miên gãi gãi đầu: “Tuy rằng tiền không ít, thế nhưng em trước sau vẫn cảm thấy, đây không phải đồ của mình, em tất cả đều nghe theo anh, anh muốn thì em sẽ theo, nếu như anh không muốn, chúng ta cũng đừng lấy.”

Quý Miên Miên yêu tiền, nhưng không tham tiền, không nên muốn thì cô chưa từng nghĩ tới, cũng không nghĩ tới chiếm món lợi nhỏ.

Mộ Dung Miên nói: “Trong thời gian ngắn bán ra mà nói, cũng không tìm được người thích hợp tiếp nhận, ở lại đây cũng tốn thêm thời gian mà thôi,

không bằng về trước đi.”

Anh ở chỗ này nán lại đã đủ rồi, nơi đây không phải là nơi mà anh ưa thích.

Quý Miên Miên gật đầu: “Vậy chúng ta hãy đi về trước.”

Đột nhiên, trong đầu cô toát ra một ý nghĩ, cô sốt ruột nói: “Muốn, chúng ta phải muốn, vì sao lại không muốn chứ, tại sao phải để người khác tiện nghi.”

“Lúc trước bà ấy cầm tiền của ba anh phản bội ba con anh, hôm nay cũng nên thu lại vốn lẫn lời rồi, cái này vốn chính là bà ấy thiếu nợ ba con anh, có lẽ nên thay ba của anh, ba chồng em đòi lại công bằng.”

Quý Miên Miên vừa rồi thình lình nhớ tới, bà ấy chưa từng gặp ba chồng, từ đầu tới cuối, ông mới là người đáng thương nhất.

Lúc trước chỉ là dùng sai phương thức yêu, kết quả lại còn trẻ đã mất sớm.

Mộ Dung phu nhân năm đó dường như ly hôn cũng không đề cập qua với ông, nếu là bà thật sự kiên trì ly hôn, ba chồng cũng chưa chắc sẽ không đồng ý, nhưng bà ấy lại bỏ đi bằng một cách ích kỷ.

Điểm này, tuyệt đối không thể được tha thứ.

Tuy rằng nhiều tiền hơn nữa cũng không thể làm cho người chết sống lại, thế nhưng Quý Miên Miên cảm thấy, đây coi như là chút an ủi đi?

Cho dù dùng số tiền này đi làm từ thiện, cũng tốt hơn là cho những người khác.

Mộ Dung Miên gật đầu, nói: “Được... anh sai người giúp anh tìm người quản lý chức nghiệp, chúng ta về nước trước, cho anh quản lý thay, qua một thời gian đem tổng công ty chuyển đến trong nước chúng ta.”

“Hay lắm, trở về giúp đỡ đất nước chúng ta tăng trưởng GDP.”

Vừa nghĩ tới sắp được trở về nước, rất nhanh có thể gặp ba mẹ, gặp chị Thanh Ti, Quý Miên Miên tâm tình liền trở nên khá hơn, lo lắng trong lòng lúc trước bởi vì Mộ Dung phu nhân liền quét sạch.

Những người chết kia, cứ cho qua đi, bọn họ cũng nên sống cuộc sống của mình rồi.

Cô quay đầu nhìn khuôn mặt Mộ Dung Miên, nghĩ thầm về sau muốn thương yêu anh thật tốt, bởi vì anh chỉ có cô.

...

Nếu như dự định về nước, hai người ngày hôm sau liền chuẩn bị.

Quý Miên Miên chuẩn bị rất nhiều lễ vật, nếu như đã đi một chuyến, cũng không thể đi không được gì.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1915: Đông Qua Xuân Tới Quay Trở Về Nhà

Mộ Dung Miên trong mắt người ngoài là một tổng giám đốc trẻ tuổi vừa mới kế thừa Mộ Dung gia, thời điểm này không toàn tâm ổn định tập đoàn, mà lại rời đi, chung quy có chút không hài hòa, lý do anh nói với bên ngoài đặc biệt đơn giản, về nước cùng bà xã gặp ba mẹ vợ.

Mặc kệ người khác nói như thế nào, dù sao anh chính là muốn về nhà cùng bà xã, về phần người khác, anh mới chẳng muốn quản.

Hơn nữa, anh đã quyết định, đợi sau khi về nước làm xong các thủ tục, liền chầm chậm đem tổng bộ chuyển đến trong nước.

Anh chắc chắn sẽ không sống ở Anh cả đời, anh vẫn thích sống ở trong nước hơn.

Ngày về nhà rất nhanh đã đến, Mộ Dung Miên đem người làm nữ ở khu nhà tổ tiên cho nghỉ, chỉ còn lại quản gia là người làm việc lâu năm, lưu lại quét dọn kiểm kê trạch viện.

Cuối cùng đã tới thời gian nên trở về nhà, chỉ là trước lúc xuất phát từ nhà đến sân bay, đột nhiên xuất hiện bốn người cảnh sát cục địa phương.

Quý Miên Miên nhìn qua lúc ấy trong lòng liền bắt đầu thấp thỏm không yên, suy nghĩ đầu tiên của cô là bọn họ tới đây vì chuyện cái chết của Jones phu nhân.

Mộ Dung Miên để cô đi thu dọn đồ đạc, không cho cô ở đây, một mình anh ngồi cùng bốn người cảnh sát kia trong phòng khách nói chuyện mười lăm phút.

Đợi Quý Miên Miên xuống, vừa vặn trông thấy Mộ Dung Miên đứng dậy tiễn bọn họ rời đi.

Cô nhìn biểu lộ của mấy cảnh sát, cả đám đều tươi cười trên mặt, tuy rằng không biết bọn họ đến cùng là nói chuyện gì, nhưng nhìn họ đứng lên giống như cùng Mộ Dung Miên nói vô cùng vui sướng, trong lòng cô hơi an tâm, có lẽ tình huống cũng không có tệ như cô tưởng tượng.

Sau khi bọn họ rời đi, Mộ Dung Miên vẫy tay với cô.

“Thu dọn xong rồi sao?”

Quý Miên Miên gật đầu: “Vâng, xong rồi, bọn hó tới làm gì vậy, có phải...”

“Đại khái là hoài nghi anh cùng cái chết của hai vợ chồng Jones phu nhân có liên quan.”

“Vậy bọn họ...”

Mộ Dung Miên xoa xoa đỉnh đầu của cô: “Yên tâm, nhiều lắm là chỉ hoài nghi, không có bất kỳ chứng cớ nào, bọn họ có thể bắt anh như thế nào được, đi, chúng ta tới sân bay.”

Quý Miên Miên trong lòng có chút bất an: “Bọn họ sẽ để cho chúng ta đi sao?”

“Chúng ta bây giờ vẫn là công dân hợp pháp, bọn họ có thể làm gì chứ.”

Chẳng là chỉ có một chút ít hoài nghi mà thôi, hôm nay mấy cảnh sát tới đây chính là muốn nói suông, có một người trong bốn cảnh sát có hơi biểu lộ là chuyên viên, bọn họ chính là xem anh đến cùng có nói gì sai không, có phải người có hiềm nghi hay không.

Có điều bọn họ không có chứng cứ, quan sát của họ cũng chỉ hữu hiệu với người bình thường mà thôi.

Lái xe đưa bọn họ đến sân bay, trên đường đi Quý Miên Miên trong lòng thấp thỏm không yên, sợ sẽ bị cản lại.

Mãi cho đến khi lên phi cơ, máy bay bay lên, lòng Quý Miên Miên mới thả lỏng.

Cô nhìn thấy thành thị càng ngày càng xa, nhẹ nhõm thở dài: “Chuyến này đến Anh, thực sự như là một giấc mộng.”

Mộ Dung Miên đắp lên cho cô một cái chăn nhỏ: “Tỉnh mộng rồi chúng ta về nhà sẽ trải qua thời gian chân thực.”

“Vâng...”

Máy bay chui vào tầng mây, thành thị phía dưới rốt cuộc không còn nhìn thấy, Quý Miên Miên trong đầu thoáng hiện qua lần lượt từng khuôn mặt

người.

Những người kia cuối cùng trở nên giống nhau, cũng chỉ là trong cuộc sống của bọn họ lướt qua ngắn ngủi như khách qua đường.

Đột nhiên tay bị Mộ Dung Miên nắm chặt, cô quay đầu, đáp lại ánh mắt của anh.

Hai người nhìn nhau cười cười.

...

Trải qua chuyến bay dài buồn chán, rốt cuộc lúc chạng vạng tối đáp xuống sân bay thủ đô.

Bọn họ lúc rời đi là mùa đông, lúc trở lại, mùa xuân cũng đã chuẩn bị kết thúc rồi.

Sau khi lấy hành lý, Mộ dung Miên một tay đẩy hai cái vali, một tay lôi kéo tay Quý Miên Miên.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1916: Cầm Tay, Hôn Mặt, Vứt Ra Một Loạt Thức Ăn Cho Chó

“Đói bụng sao? Có mệt hay không? Chúng ta tối nay trước tiên ở khách sạn một đêm, ngày mai sẽ trở về gặp ba mẹ vợ.”

“Không mệt, cũng không đói, anh không cần lo lắng cho em, đưa một cái hành lý em xách cho.”

Mộ Dung Miên xoa bóp lòng bàn tay của cô: “Anh là chồng em, bình thường em chịu trách nhiệm bảo hộ anh là được rồi, những việc này để anh làm.”

Anh nắm tay Quý Miên Miên, không hề kiêng kỵ cùng cô hành động thân mật, dù là có người trông thấy vụng trộm chụp được ảnh của anh cũng không thèm để ý, dù sao lúc trước, anh đã làm minh tinh, đóng phim cũng được khen ngợi, hơn nữa bộ phim Điệp Chiến Kịch không nhầm cũng sắp truyền bá rồi, khó tránh khỏi có người sẽ chú ý đến anh.

Có điều, anh cũng sẽ không bởi vì những người khác chú ý, liền thay đổi cuộc sống của mình.

Ảnh hai người được chụp bởi người qua đường, lập tức đem ảnh phát tán trên mạng.

Fan Mộ Dung Miên kích động, Miên thần biến mất yên lặng mấy tháng rốt cuộc lộ diện, tuy rằng vừa lộ mặt đã vung thức ăn cho chó, nhưng có thức ăn cho chó ăn, còn hơn là không được ăn nha.

Miên thần của tôi, vẫn đẹp trai như vậy.

Miên thần của tôi, thân thể như thế nào vậy?

Tôi muốn trở thành vật trang sức của Miên thần, tôi muốn trở thành hành lý trong tay Miên thần.

Hai người ra sân bay, leo lên một chiếc taxi.

Mộ Dung Miên xác định khoảng cách sân bay đến khách sạn, có hơn một giờ đường xe.

Ngồi trên xe được một lúc, điện thoại Quý Miên Miên liền vang lên, nhìn qua là số điện thoại của Yến Thanh Ti, cô tranh thủ thời gian nhấc máy: “Chị Thanh Ti...”

“Bé con này, trở về nước vậy mà cũng không nói với chị một tiếng.”

Quý Miên Miên cười hắc hắc nói: “Em là muốn cho chị bất ngờ, ài, mà sao chi lại biết được vậy?”

“Em cũng không nhìn một chút trên mạng, còn chưa ra sân bay, ảnh chụp hai người đã bị truyền lên rồi, fan Mộ Dung Miên phát tin rất nhanh.”

Quý Miên Miên sững sờ, mau để cho Mộ Dung Miên xem điện thoại, quả nhiên hot tag Mộ Dung Miên xuất hiện, Miên thần ẩn giấu nhiều ngày rốt cuộc lộ diện, ở sân bay đối với vợ yêu chăm sóc tỉ mỉ, cầm tay, hôn mặt, bản thân đẩy toàn bộ hành lý, một đường vung thức ăn cho chó, hoàn toàn không có kiêng kỵ.

Trực tiếp xem những bình luận kia, mặt cô đỏ rần, cô cùng Yến Thanh Ti nói mấy câu hẹn thời gian gặp, liền cúp điện thoại.

Thế nhưng sau khi tắt điện thoại không lâu, Quý Miên Miên đã cảm thấy có chút không thoải mái, cô nhẹ nhàng che lại mũi, muốn đem chút cảm giác buồn nôn đè xuống.

Mộ Dung Miên rất nhanh liền phát hiện ra sắc mặt cô có chút trắng bệch, vội hỏi: “Làm sao vậy, sắc mặt không tốt lắm.”

Quý Miên Miên lắc đầu: “Có thể đây là xe mới, trong xe mùi có chút nặng, hơi không thoải mái...”

Tài xế lái xe nghe xong, vội vàng nói: “Cô có thể là say xe rồi, đem cửa sổ hạ xuống một chút, xe tôi là xe mới, mùi có thể hơi nặng chút.”

Mộ Dung Miên đem cửa sổ xe hạ xuống một chút, may mắn hôm nay không quá nóng.

Quý Miên Miên hít hai ngụm khí lạnh, cảm giác tốt hơn một chút.

“Làm sao vậy? Khá hơn chút nào không? Nếu không chúng ta xuống xe, em nghỉ ngơi một chút rồi chúng ta lại đi.”

“Không có việc gì, em ổn rồi.”

Trong lòng cô buồn bực, cô cho tới bây giờ cũng là người không say xe, trước kia cũng không phải chưa từng ngồi qua xe mới, thế nào mà lần này liền khó ở như vậy.

Mộ Dung Miên cau mày nói: “Tại anh, vừa rồi xuống phi cơ, có lẽ ở sân bay nghỉ ngơi một chút hãy đi.”

Quý Miên Miên chọc chọc anh: “Vừa rồi chỉ là có chút buồn nôn, trước kia ngồi xe chưa bao giờ như vậy, lần này là ngoài ý muốn.”

Mộ Dung Miên thân thể chấn động mạnh một cái, đột nhiên nghĩ đến cái gì, ánh mắt nhìn Quý Miên Miên, vù vù lóe ánh sáng.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1917: Ông Xã, Anh Đừng Làm Loạn

Mộ Dung Miên mắt thật sự là sáng chói rồi, Quý Miên Miên nhìn thấy toàn thân đều không được tự nhiên, cảm giác trong ánh mắt anh như muốn xảy ra hỏa hoạn, làm cho cô có một cảm giác kinh hãi, quả thật có chút kỳ lạ.

Cô liếm liếm khóe miệng: "Anh làm sao vậy, làm gì mà nhìn em như thế, có phải là... có vấn đề gì không?"

Mộ Dung Miên vội vàng lắc đầu, giọng anh khôi phục lại bình thường: "Không có, không có... Em vẫn ổn chứ? Không thoải mái thì nhất định phải nói với anh, xe này thật sự mùi có chút nặng, hơn nữa, không dễ chịu, nếu không chúng ta trước đi mua một cái xe."

Khóe miệng Quý Miên Miên co giật một cái, cô có cảm giác, hiện giờ Mộ Dung Miên nói chuyện với cô có một chút dè dặt mặc dù che giấu rất tốt, nhưng cô cảm nhận được, anh dường như rất cẩn thận với cô.

"Không đáng đâu, chúng ta mua xe vậy về nhà phải làm sao? Anh đừng làm loạn."

Hơn nữa mua xe ở thủ đô làm sao trở về, huống chi ngày mai đã về nhà rồi.

Cô thấy rõ, Mộ Dung Miên hình như có chút gì đó không được bình thường, thật không biết anh là nói giỡn hay là thật.

"Anh không làm loạn, chúng ta đi mua một chiếc xe thoải mái hơn." Mộ Dung Miên nói vô cùng nghiêm túc, anh thề tuyệt đối không có chút ý đùa giỡn.

Quý Miên Miên vỗ anh một cái: "Được rồi, sắp tới khách sạn rồi, em nghỉ ngơi một đêm liền không sao."

Mộ Dung Miên nắm chặt tay của cô: "Em thật sự không sao?"

"Không sao mà, vừa rồi cũng chỉ là có chút buồn nôn mà thôi, hiện tại thoáng gió, đã thoải mái hơn, cũng không phải là việc gì lớn, thân thể của em vẫn luôn rất khỏe mạnh mà."

"Một chút nữa nếu vẫn cảm thấy không thoải mái nhất định phải nói cho anh

biết, hiểu không?"

Quý Miên Miên cảm thấy có chút kinh ngạc với Mộ Dung Miên, say xe không phải là chuyện quá bình thường sao, tuy rằng trước kia cô cũng không say xe, thế nhưng người nào đó cứ làm quá, cô gật đầu: "Hiểu rồi, em cũng không phải là trẻ con, nếu không thoải mái em nhất định sẽ nói ra."

Mộ Dung Miên sau khi xác nhận một lần nữa, mới hướng tài xế lái xe nói: "Xin lái chậm cho một chút."

"Được rồi..."

Rốt cuộc xe cũng đến khách sạn, Mộ Dung Miên vô cùng cẩn thận dìu Quý Miên Miên xuống.

Lái xe sau khi mở cốp, đem mấy vali hành lý khuân ra, Quý Miên Miên ở phía sau cũng muốn di chuyển một cái khác, Mộ Dung Miên trông thấy, sợ tới mức trong lòng lộp bộp, tranh thủ thời gian ngăn lại: "Anh, để anh... một cô bé như em không cần làm loại chuyện lặt vặt này."

Quý Miên Miên cảm thấy Mộ Dung Miên hôm nay có phần kỳ lạ, cô cười nói: "Anh bị sao vậy, em chỉ là ngồi xe chóng mặt chút, cũng không phải có bệnh nặng, sức khỏe em anh cũng không phải không biết, một tay em có thể xách hai cái vali này đấy."

Mộ Dung Miên không tranh luận với cô, liên tục gật đầu: "Được, anh biết rõ em lợi hại, có điều loại việc tốn thể lực này là của đàn ông, em đừng tranh giành với anh, nhanh đi vào, hôm nay mệt rồi, em nghỉ ngơi cho khỏe."

"Vậy anh đưa cho em một cái vali, em giúp anh xách." Quý Miên Miên thò tay giúp Mộ Dung Miên kéo vali.

Có điều Mộ Dung Miên lại giữ chặt, nói: "Không cần, anh tự mình xách."

Đúng lúc này nhân viên khách sạn tới, hỗ trợ đem hành lý mang đi, Quý Miên Miên mới không nói gì.

Làm xong thủ tục cầm thẻ mở cửa phòng, sau đó tiến vào thang máy. Mộ Dung Miên hỏi: "Vẫn ổn chứ? Còn chóng mặt nữa hay không?"

"Không sao, em chỉ bị một lúc thôi mà, bây giờ ổn rồi."

Mộ Dung Miên cẩn thận quan sát sắc mặt Quý Miên Miên một chút, phát hiện cô có vẻ thật sự đỡ hơn so với lúc trước.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1918: Nam Thần Sủng Cô Đến Tận Trời

Mộ Dung Miên trong lòng hơi an tâm, lúc này mới nói: "Lát đi lên, chúng ta nghỉ ngơi một chút, rồi xuống ăn cơm tối sau, hay là cho người mang lên đây?"

Quý Miên Miên vốn là muốn xuống lầu ăn, thế nhưng cô cảm thấy thân thể có chút mệt mỏi, nói: "Cho người mang lên đi, không muốn vận động chút nào, hôm nay có phần lười."

Mộ Dung Miên gật đầu liên tục, đúng, lười là được rồi, như vậy rất tốt.

Anh đè xuống nội tâm đang vô cùng kích động, nói: "Được, vậy ăn tại phòng, em muốn ăn gì?"

Anh vuốt khuôn mặt Quý Miên Miên, nhìn ánh mắt của cô, lóe ra ánh sáng không giống bình thường.

Quý Miên Miên cảm thấy có chút lạ, trên đường anh nhìn mình có chút không đúng, "Tùy tiện ăn một ít là được rồi, ngược lại anh... anh làm sao vậy, em cứ có cảm giác anh nhìn em rất lạ đó?"

Nếu đây không phải là ông xã của mình, đổi lại là người khác tùy tiện nhìn mình cô như vậy, Quý Miên Miên đều cảm thấy, cái người này khẳng định lòng có ý xấu đối với mình, nói không chừng, cô liền đạp một cước, đá cho anh bay rồi.

Dám nhìn cô như vậy, muốn bị đánh hả.

Mộ Dung Miên lắc đầu, vẻ mặt tươi cười: "Không có việc gì, anh chỉ là lo lắng cho em."

Đúng lúc thang máy đến, Quý Miên Miên không hỏi nhiều nữa.

Hành lý của bọn họ, nhân viên phục vụ đã đưa đến phòng.

Mộ Dung Miên đặt một phòng dành cho tổng thống, trong phòng đầy đủ hết các loại thiết bị, anh rất vui mừng, may nhờ bản thân không có vì bớt việc mà tùy tiện chọn một cái khách sạn, bằng không chẳng phải đã khiến bà xã ủy khuất.

Vừa vào cửa, anh liền tranh thủ thời gian cho Quý Miên Miên ngồi xuống trước, sau đó rót cho cô một cốc nước ấm.

“Em uống trước một cốc nước ấm, nghỉ ngơi một chút.”

Quý Miên Miên vừa nhận lấy, Mộ Dung Miên liền ngồi xuống, đưa tay cởi giày cho cô, đổi cho cô một đôi dép lê: “Ngồi máy bay lâu như vậy, chân khẳng định sưng vù rồi, đau chân không? Có muốn anh xoa bóp cho em không?”

Quý Miên Miên ôm cốc nước, vẻ mặt cười ngọt ngào, chồng cô đúng là chăm sóc nhất đó.

Cô nhớ tới bây giờ trên mạng có bức ảnh fan hâm mộ nữ đang ôm Mộ Dung Miên gào khóc thảm thiết, khiến trong lòng cô có chút chua khó hiểu, nam thần của họ mang dép lê cho cô, rót nước cho cô, đem cô sủng đến tận trời.

Tưởng tượng như vậy, Quý Miên Miên rất có cảm giác mình là người thắng cuộc.

Cô thò tay kéo anh, “Em không sao, rất khỏe mà, anh cho em là kiểu người yếu ớt sao? Anh mau đứng lên, em mệt rồi, anh cũng không tốt hơn so với em, đừng bận rộn, tới đây ngồi đi.”

Mộ Dung Miên ngồi ở bên cạnh cô, nhìn cô cười ngây ngô.

Quý Miên Miên sửng sốt nghĩ anh có phải là bị người nào thay tim hay không.

Ông xã yêu nghiệt giảo hoạt của cô, có lúc nào từng ngốc như thế này?

Buổi tối, lúc tắm rửa, Mộ Dung Miên vào cùng cô, Quý Miên Miên cho là anh muốn cùng cô tắm uyên ương, cùng cô kịch liệt trong nước một phen, thật không nghĩ đến, anh chỉ hôn nhẹ, chạm một chút tiện nghi, khiến cho Quý Miên Miên có chút giật mình.

Lúc nằm trên giường, anh cũng không có làm gì khác.

Quý Miên Miên trong đầu có chút buồn bực, có điều nhìn ánh mắt nhẹ nhàng của Mộ Dung Miên, cô có chút đau lòng, anh nhất định là ở trên máy bay tối qua không có nghỉ ngơi tốt, nên bây giờ mệt mỏi.

Anh so với mình vất vả hơn nhiều, hầu như tất cả đều là anh làm, cô việc gì cũng không phải lo.

Quý Miên Miên vuốt ve gương mặt của Mộ Dung Miên: "Nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai ngủ đủ rồi chúng ta sẽ về nhà."

Mộ Dung Miên ôm cô, trong miệng nói vài câu thay đổi chủ đề.

Anh một mực đè nén kích động hưng phấn trong lòng, anh muốn hy vọng trong lòng của mình sẽ thành sự thật, anh chờ mong, hết sức khát vọng việc kia có thể đã tới.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1919: Anh Đừng Ôm Em, Tự Em Đi Được

"Trở về nước, cảm giác cơ thể đều thật nhẹ nhõm." Nghe quốc ngữ quen thuộc, văn tự quen thuộc, xung quanh đều là người trong nước cùng màu da, Quý Miên Miên cảm thấy cả người đều thoải mái hơn.

Lúc trước cô thực sự rất để ý, khi cùng người giúp việc Mộ Dung gia nói chuyện đều hết sức nghe chăm chú, bọn họ nói quá nhanh khiến đôi khi cô không nghe rõ lắm.

Đi trên đường lớn xung quanh đều là người da trắng tóc vàng mắt xanh, cô lại cảm thấy có chút xa lạ.

Ăn uống hoàn toàn bất đồng như thế nào cũng không quen được.

Đến cùng vẫn là nước mình tốt nhất, dù ở đó có khói bụi, có cống bẩn, thế nhưng vẫn thấy yêu thích.

Mộ Dung Miên nhẹ nhàng vuốt phía sau lưng cô: "Về sau chúng ta không đi đến đó nữa."

"Vâng."

Hai người khẽ nói, không bao lâu Quý Miên Miên liền ngủ.

Tinh thần cô hôm nay cũng không tốt, cũng là do cảm giác chênh múi giờ khiến không thích ứng được.

Đợi sau khi Quý Miên Miên ngủ say, Mộ Dung Miên ôm cô, nhẹ tay vuốt phần bụng bằng phẳng của cô, tâm tình lại bắt đầu kích động khiến anh mãi không thể ngủ.

Anh đã đợi ngày này thật lâu, trong lòng vẫn luôn chờ mong khao khát.

Anh hy vọng, ý nghĩ của mình có thể trở thành sự thật.

Mãi cho đến lúc trời sắp sáng Mộ Dung Miên mới cảm thấy một chút buồn ngủ, anh cúi đầu hôn nhẹ lên trán Quý Miên Miên rồi đứng dậy.

...

Ngày hôm sau, Quý Miên Miên tỉnh lại người bên cạnh đã không còn ở đây, cô dụi mắt ngồi dậy, hít hít cái mũi, ngửi thấy mùi thức ăn đầy cám dỗ.

Quý Miên Miên liếc mắt nhìn giờ trên điện thoại, đã đến 9 giờ, thật sự là không còn sớm.

Mộ Dung Miên đẩy cửa ra trông thấy Quý Miên Miên muốn rời giường, anh đi tới cúi người hôn lên trán cô một cái: “Tối qua có ngủ ngon không?”

Quý Miên Miên có chút ngượng ngùng, cô tỉnh dậy quá muộn rồi, “Rất ngon, em vốn đang lo lắng chênh lệch múi giờ, không nghĩ tới nhanh như vậy đã ngủ mất.”

Mộ Dung Miên nhìn sắc mặt cô, trong sáng ửng hồng, lộ ra vẻ lười biếng mới tỉnh ngủ, thoạt nhìn vô cùng khỏe mạnh.

Quý Miên Miên lại ngửi thấy mùi cơm chín, cô cảm giác bụng mình càng lúc càng đói, “Món gì vậy, ngửi thấy thơm quá.”

Mộ Dung Miên ôm cô hướng đến toilet: “Nếu em thích ăn thì mau đi đánh răng rửa mặt.”

Quý Miên Miên bị anh ôm như trẻ nhỏ, cô liền cảm thấy có chút không được tự nhiên, trên người anh vặn vẹo hai cái, “Anh đừng ôm em, tự em đi được.”

“Ngoan, chớ lộn xộn, đã đến rồi.”

Đá văng cửa phòng toilet, Mộ Dung Miên thả cô ra, lấy kem đánh răng cho cô.

Quý Miên Miên nhận lấy, cô phát hiện Mộ Dung Miên dựa vào bồn rửa mặt không đi, đứng đó nhìn chằm chằm cô cười.

Cô cầm bàn chải đánh răng không nhúc nhích, nhìn anh mấy lần, phát hiện ánh mắt của anh nhìn không giống bình thường, cảm giác hôm nay anh vẫn có chút không đúng lắm.

Quý Miên Miên hỏi: “Anh có phải đang giấu giếm em chuyện gì không?”

Từ hôm qua sau khi máy bay hạ cánh, cô đã cảm thấy Mộ Dung Miên có gì đó không đúng, vốn tưởng hôm qua mình suy nghĩ nhiều, nhưng hôm nay thấy anh vẫn như vậy, Quý Miên Miên liền cảm thấy có vấn đề.

Mộ Dung Miên mỉm cười: “Cũng không tính là giấu giếm, qua mấy ngày chờ anh xác định, sẽ nói cho em biết.”

Trong lòng của anh cho tới bây giờ vẫn còn là suy đoán, chưa có chứng minh được là đúng, thực sự rất thấp thỏm không yên.

Quý Miên Miên nhún nhún vai: “Nhìn anh như vậy chắc không phải là chuyện gì xấu, được rồi em sẽ không hỏi nữa.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1920: Anh Sợ Nói Ra, Kỳ Vọng Không Thành

Rửa mặt xong từ toilet đi ra, Mộ Dung Miên nắm tay của cô đi ăn, "Bữa sáng ở đây mùi vị cũng bình thường, nếu em muốn ăn gì nói cho anh biết, anh mượn phòng bếp của bọn họ làm cho em."

Quý Miên Miên không lên tiếng, cô hiện đang sững sờ.

Cô nhìn thấy trên mặt bàn món ăn rực rỡ đủ loại, không khỏi cảm thấy khiếp sợ, một hồi lâu cô mới nói: "Sáng sớm anh đã làm cho phòng bếp náo loạn rồi sao? Anh sao lại làm nhiều như vậy chứ, hai ta có thể ăn được bao nhiêu đâu, anh quá lãng phí rồi."

Mộ Dung Miên đỡ Quý Miên Miên ngồi xuống, trong tâm lặng lẽ trả lời một câu: Cái này không phải chỉ hai chúng ta ăn, còn có một vật nhỏ có thể đang lớn lên trong bụng của em nữa.

Đúng vậy, Mộ Dung Miên hoài nghi có phải Quý Miên Miên đã mang thai hay không.

Từ hôm qua trên xe, lúc cô nói mình say xe buồn nôn, Mộ Dung Miên đã hoài nghi rồi.

Anh biết rõ Quý Miên Miên chưa bao giờ bị say xe, bởi vì cô từ nhỏ đã tập võ, cơ thể phi thường khỏe, say xe say tàu hay say máy bay với cô đều không quan hệ, cho dù là xe chạy nhanh, tài xế lẫn lái xe đều choáng thì cô cũng sẽ không say xe.

Ngày hôm qua người tài xế kia, lái cũng không nhanh, xe mặc dù là xe mới bên trong mùi không dễ chịu lắm, nhưng cũng không quá nặng, hoàn toàn có thể chịu được.

Mặc dù bọn họ ở trên máy bay mãi mới xuống, thế nhưng tinh thần Quý Miên Miên cũng không kém, ở trên máy bay còn ngủ rất lâu.

Lúc xuống máy bay hoàn toàn tốt, tinh thần tràn đầy, không có chuyện ngồi trên xe một lúc lại say xe.

Vì vậy trong đầu Mộ Dung Miên bắt đầu hoài nghi, Quý Miên Miên có phải đã mang thai không, bởi vì anh nhớ kỹ chu kỳ tháng trước tựa hồ... chưa có

tới.

Nội tâm Mộ Dung Miên càng ngày càng kỳ vọng nhưng anh không dám nói, chỉ sợ vạn nhất sớm nói ra, cuối cùng... kỳ vọng lại không thành thì phải làm sao?

Sự thật chưa được chứng minh, anh không muốn làm cho Quý Miên Miên lo lắng quá nhiều, anh nói: “Đây cũng không có gì nhiều, chúng ta ở nước ngoài lâu như vậy anh cũng nhớ đồ ăn trong nước, vì vậy liền đi mua một ít.”

Quý Miên Miên nhìn trên mặt bàn đầy ắp: “Nhưng đây cũng quá nhiều rồi.”

Mộ Dung Miên gắp cho cô một cái bánh bao hấp: “Cho nên, em ăn nhiều một chút, những thứ này đều là món em thích ăn.”

Quý Miên Miên nhìn qua, quả nhiên trên bàn đều là món cô thích ăn, tất cả những thứ cô yêu thích, anh đều nhớ kỹ. Nhớ lại trước kia cô từng xem qua trên mạng, nếu như một người đàn ông không thương bạn, vậy thì sẽ không dùng thêm một giây đồng hồ nào để quan tâm bạn yêu thích bất kể là cái gì.

Quý Miên Miên trong lòng liền thấy ấm áp, “Anh cũng thế, ăn nhiều một chút, ăn xong chúng ta liền ra sân bay đi?”

Mộ Dung Miên dừng một lúc, nói: “Miên Miên, chúng ta hai ngày nữa trở về được không?”

Anh lo lắng, hôm qua vừa về nước, mới nghỉ ngơi một đêm, lại phải quay về quê nhà, Quý Miên Miên thân thể sẽ không chịu đựng nổi. Vì vậy dự định ở thêm vài ngày, đợi Quý Miên Miên nghỉ ngơi đủ mới trở về.

Quý Miên Miên còn chưa có cắn được bánh bao, nghe anh nói xong lời này, lập tức kinh ngạc đứng lên: “Tại sao vậy, không phải đã nói hôm nay trở về sao?”

Mộ Dung Miên do dự sau đó nói: “Là như thế này, anh cảm thấy nên nghỉ ngơi thêm một chút, hai ngày nay lên đường có chút vội vàng, anh không có nghỉ ngơi đủ.”

Anh cũng không nói là mình lo lắng cho Quý Miên Miên, chỉ nói thân thể của mình chưa nghỉ ngơi đủ, như vậy có thể không phải giải thích quá nhiều.

Quý Miên Miên nghe xong, sắc mặt liền thay đổi, lập tức để đũa xuống liền

thò tay sờ trán Mộ Dung Miên...

--- O ---

Chương 1921: Có Thể Sắp Làm Cha

"Anh chỗ nào không thoải mái vậy, sao anh không nói sớm, chúng ta đi bệnh viện xem một chút, mấy bệnh viện tốt nhất đều ở thủ đô, chúng ta tiện đi xem xem."

Mộ Dung Miên nói mình nghỉ ngơi chưa đủ, Quý Miên Miên liền lập tức nghĩ tới trái tim của anh.

Cô đặc biệt nhạy cảm với ca mổ cấy ghép, bác sĩ nói, rất lâu sau khi cấy ghép đều phải quan sát kỹ, tùy lúc vẫn có thể xuất hiện tình huống bài xích, không thể chủ quan.

"Anh không sao, nghỉ ngơi một chút là được rồi, còn nữa, anh đã báo qua với ba mẹ vợ rồi, chúng ta trở về muộn mấy ngày một chút."

"A, ba mẹ em đồng ý?"

Quý Miên Miên quả thực kinh ngạc, ba mẹ vậy mà lại đồng ý. Vốn ba mẹ cô trông mong cô sớm về nước, như thế nào mà bọn họ lại không nóng nảy vậy?

Có điều đây không phải là trọng điểm, mấu chốt là thân thể của Mộ Dung Miên.

Mộ Dung Miên cười nói: "Đúng vậy, bố mẹ vợ vẫn là rất quan tâm anh."

Quý Miên Miên hất cằm lên: "Tất nhiên, ba mẹ em, cũng là ba mẹ anh, có thể không quan tâm anh sao, có điều, anh đừng thể hiện, thân thể anh không thể để xảy ra chuyện gì đâu."

"Anh biết rồi, nếu có vấn đề gì, nhất định sẽ nói cho em."

Quý Miên Miên trong đầu vẫn là bất an, vấn đề trái tim, cũng không phải là bệnh nhỏ như đau đầu nhức óc hay cảm mạo phát sốt, nếu không chú ý, bất kỳ lúc nào đều ảnh hưởng đến tính mạng.

Cô kiên trì: "Không được, em vẫn không yên tâm, anh nghe lời em, chiều nay hoặc ngày mai, anh phải đi một chuyến đến bệnh viện với em."

Mộ Dung Miên nhìn vẻ mặt kiên trì của cô, tình cảm bộc lộ trong lời nói với mình, anh gật đầu: “Được, anh đi, nghe lời vợ của anh đó.”

Trên mặt Quý Miên Miên lúc này mới lộ ra vẻ tươi cười: “Giờ mới nghe lời, mau ăn cơm.”

Quý Miên Miên cầm lên cái bánh bao vừa rồi chưa kịp ăn, nhưng vừa cắn một cái sắc mặt liền thay đổi, cô đặt đũa xuống, vứt bỏ cái bánh bao vừa cắn, đứng dậy hướng đến toilet chạy.

Mộ Dung Miên nghe được trong toilet truyền đến tiếng nôn ọe, tay run lên làm rơi đũa trên mặt đất, vội vàng đứng lên chạy tới toilet.

Quý Miên Miên ghé vào bồn rửa mặt, che ngực nôn không ngừng.

Cả đêm cũng không ăn cái gì, trong dạ dày sớm đã trống rỗng, nhổ ra đều là nước chua.

Mộ Dung Miên vừa vọt vào đã nhìn thấy Quý Miên Miên ở đó nôn đến mặt đỏ rần, trong lòng của anh ý nghĩ kia liền càng khẳng định, nhưng nhìn cô thống khổ như vậy lại càng đau lòng hơn.

Anh tranh thủ thời gian vỗ vỗ sau lưng cô, đợi cô nôn xong. Chạy ra cầm một ly nước ấm tới. “Miên Miên, hiện tại cảm thấy sao rồi?”

Quý Miên Miên vừa rồi một hồi nôn điên cuồng, tuy rằng không có nôn ra nhiều, thế nhưng trong dạ dày lại co rút khó chịu, sắc mặt vô cùng không tốt.

Cô cầm lấy nước súc miệng, nói: “Em cũng không biết làm sao lại như vậy, cái bánh bao vừa rồi mùi vị không sai, hay là thịt có vấn đề?”

Mộ Dung Miên sững sờ, lắc đầu: “Không có, anh mở bên trong ra thấy thịt vẫn tươi ngon mà.”

Đột nhiên, cô cúi đầu nhìn vào cánh tay trên người mình. “Ôi, tay của anh sao lại run vậy? Anh lạnh sao? Hay là thân thể không thoải mái?”

Mộ Dung Miên lấy lại tinh thần mới phát hiện, tay của mình run liên tục, anh vừa rồi bắt đầu run, không phải là lạnh, anh là bị kích động đó.

Tổng hợp lại những sự việc của Quý Miên Miên trước mắt, cô ấy tám phần mười chính là mang thai, anh... có thể sắp làm cha rồi.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1922: So Với Em Bé, Anh Càng Không Muốn Cô Chịu Khổ

Vừa nghĩ đến, trong lòng Mộ Dung Miên sao có thể không kích động, anh cảm giác mình sắp không khống chế được mà nói ra.

Anh gấp rút muốn đi chứng thực, nhưng lại sợ sẽ thất vọng.

Anh kích động nắm chặt tay Quý Miên Miên: “Anh không lạnh, anh rất khỏe... cái bánh bao kia em không ăn được, còn có những thứ khác, em xem muốn ăn cái nào?”

Quý Miên Miên buồn bực, anh sao vẫn còn kỳ lạ như thế chứ?

Cô sờ cái bụng lép kẹp, nói: “Em cũng thật sự đói bụng, có thể đột nhiên từ nước ngoài trở về, dạ dày lập tức chưa thích ứng được.”

Mộ Dung Miên gật đầu bừa: “Ừ, ừ... vẫn là nên ăn một chút.”

Anh cẩn thận vịn tay Quý Miên Miên đi ra khỏi toilet.

Quý Miên Miên nhìn anh không ngừng lo lắng, còn cẩn thận dìu cô, cười rộ lên: “Anh làm sao vậy, em chẳng qua là ăn không hợp khẩu vị, cũng không phải bị bệnh, anh sao lại để ý như vậy.”

Mộ Dung Miên nói: “Anh xem sắc mặt của em đặc biệt không tốt nên lo lắng.”

Khuôn mặt đỏ ửng của Quý Miên Miên sau khi tản đi, liền có chút tái nhợt, thoạt nhìn thật có vài phần yếu ớt.

Anh vịn Quý Miên Miên trở lại bàn ăn ngồi xuống, lại cho cô nếm thử món khác.

Kết quả, Quý Miên Miên phát hiện, dạ dày của cô không thích ứng được thật là nhiều, cái này mùi vị không đúng, cái kia mùi vị cũng không đúng, một đống món trên bàn chọn lựa ngoại trừ cháo ra, còn lại không có bao nhiêu có thể ăn được.

Giữa chừng, Quý Miên Miên lại chạy đi toilet hai lần, nôn đến mê muội mới

đi ra.

Một bữa cơm ăn xong như đánh trận, Quý Miên Miên không no bụng nổi, sau khi ăn xong ngồi co quắp trên ghế, ai oán nói: “Thế này là sao chứ, chẳng lẽ em ở nước ngoài thì dạ dày liền sính ngoại sao?”

Vốn là người có tâm hồn ăn uống, món ngon đầy bàn lại không thể ăn, loại thống khổ này Quý Miên Miên không nói lên lời.

Cô từ khi sinh ra đều chưa từng như vậy, mình là một kẻ ham ăn nhưng kết quả lại không thể ăn nổi cái gì, thật quá tra tấn người mà.

Mộ Dung Miên đau lòng không dứt, lúc trước vui mừng suy đoán Quý Miên Miên mang thai thì hôm nay lại giảm đi một chút, so với em bé, anh càng không muốn cô chịu khổ.

Anh xoa nhẹ bụng cô: “Buổi chiều đi bệnh viện, tiện thể kiểm tra một chút.”

Quý Miên Miên suy nghĩ một lúc, gật đầu: “Được.”

Cô lo lắng, mình thật sự phát bệnh.

Những thứ khác đều tốt, nhưng không thể ăn, quá đau khổ rồi.

Mộ Dung Miên thấy sắc mặt Quý Miên Miên tái nhợt, cong miệng, trong mắt viết bốn chữ to - tôi chưa ăn no, khuôn mặt nhỏ nhắn tội nghiệp, anh nghĩ trong đầu hận không thể thay cô chịu.

“Ăn chút trái cây vậy nhé?”

Quý Miên Miên gật đầu: “Trái cây được đó, nếu vẫn không được, em thực muốn khóc luôn.”

Cô một hơi ăn liền ba quả chuối tiêu mới cảm thấy không đói bụng nữa.

Đến buổi chiều, hai người đi tới bệnh viện.

Đi trước gặp chuyên gia khoa tâm não, kiểm tra tim một chút.

Bác sĩ nói trước mắt coi như ổn, chỉ là nhất định phải chú ý nghỉ ngơi, không nên vận động mạnh, chú ý giữ gìn tâm trạng thoải mái dễ chịu, bất luận không khỏe chỗ nào, nhất định phải đến bệnh viện.

Mộ Dung Miên không gặp vấn đề gì, rốt cuộc Quý Miên Miên mới thở phào nhẹ nhõm, cô sợ nhất anh gặp chuyện không may.

Sau đó, Mộ Dung Miên mang theo Quý Miên Miên xem dạ dày, kết quả sau khi bác sĩ hỏi một chút tình trạng của cô, đem cô đánh giá từ trên xuống dưới một lần, hỏi: “Đã kết hôn?”

Quý Miên Miên gật đầu: “Bác sĩ, điều này liên quan gì dạ dày của tôi.”

“Dạ dày cô không có vấn đề.”

Quý Miên Miên im lặng, không có vấn đề, vậy hỏi cái đó làm gì?

Bác sĩ: “Tôi khuyên cô lên tầng trên khoa phụ sản kiểm tra xem.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1923: Cô Rất Khỏe Mạnh, Không Có Bệnh

Quý Miên Miên lúc ấy liền sửng sốt: “Hả?”

“Bác sĩ, ngài nói cái này có ý gì vậy, tôi rõ ràng là dạ dày khó chịu mà.”

Mộ Dung Miên ở một bên nghe bác sĩ nói như vậy, lúc ấy liền khẩn trương lên rồi, đi khoa phụ sản, khoa phụ sản...

Anh khẩn trương nuốt xuống yết hầu, bắt lấy tay Quý Miên Miên, hỏi: “Bác sĩ, vợ của tôi, xác định là dạ dày không có vấn đề sao?”

Bác sĩ là một người tốt tính, gật đầu: “Tôi chắc chắn, dạ dày của cô ấy vô cùng khỏe mạnh.”

Quý Miên Miên trong lòng rất bực bội: “Bác sĩ, ngài đừng nói giỡn được không? Dạ dày tôi không có bệnh, vậy sao sáng nay ăn cái gì cũng nôn, dù gì ngài cũng là bác sĩ, nói chuyện có trách nhiệm chút được không?”

“Miên Miên, đừng sốt ruột...” Mộ Dung Miên vỗ nhẹ bả vai cô, không cho cô nổi giận.

Bác sĩ rất kiên nhẫn nói: “Ăn cái gì cũng nôn, không có nghĩa nhất định là do dạ dày, cũng có thể do mặt sinh lý khác khiến cho phát sinh đó.”

Quý Miên Miên thật muốn đập bàn, cô trừng mắt: “Ví dụ như thế nào, ông cho tôi một ví dụ đi.”

“Ví dụ như...” Bác sĩ nở nụ cười: “Đây không phải là chuyên môn của tôi, tôi không thể tùy tiện trả lời, cô vẫn là nên đi khoa phụ sản kiểm tra rồi nói sau.”

“Ông...”

Mộ Dung Miên tranh thủ thời gian cắt ngang Quý Miên Miên: “Cảm ơn bác sĩ, chúng tôi đã hiểu, chúng tôi sẽ lên tầng trên kiểm tra một chút.”

Quý Miên Miên vô cùng tức giận bị Mộ Dung Miên kéo đi ra, cô cả giận nói: “Anh xem vậy là có ý tứ gì, em rõ ràng là dạ dày không thoải mái, vậy mà lại bảo em đi khoa phụ sản, thật coi em là đồ ngốc mà, bệnh dạ dày từ lúc

nào thành bệnh phụ khoa? Em thấy rõ ràng là do ông ta không giỏi trị bệnh, bản thân không chịu nói thẳng, còn vòng vèo với em, anh nói bệnh viện này đúng là bệnh viện nổi tiếng chứ? Chúng ta không phải đến nhầm chỗ hả."

Tay Mộ Dung Miên từ lúc bác sĩ nói đến khoa phụ sản liền bắt đầu kích động phát run, bác sĩ nói như vậy, làm cho anh càng thêm xác định suy đoán trong lòng.

Anh ôn nhu dụ dỗ nói: "Ngoan, chúng ta đi xem trước, bác sĩ kia nói cũng không phải không có đạo lý, cái bệnh viện này không có đến nhầm đâu, em xem người bệnh đi lại nhiều như vậy là biết, đây chính là bệnh viện tốt."

Quý Miên Miên vẫn còn rất tức giận, "Ông ta có đạo lý gì chứ, rõ ràng là dạ dày em có vấn đề."

"Đừng nóng giận, chúng ta đi kiểm tra xong rồi hãy nói." Mộ Dung Miên vô cùng vội vã muốn đưa Quý Miên Miên lên tầng.

"Em không đi khoa phụ sản, có đổi lại bác sĩ em cũng không tin, một cái bệnh viện lớn như vậy, tìm không ra nổi bác sĩ biết kiểm tra dạ dày." Quý Miên Miên cực kỳ tức giận, cô cảm thấy bác sĩ kia, quả thực giống như đùa giỡn. Hỏi cô mấy câu, liền trực tiếp kết luận cô không có bệnh.

Mộ Dung Miên đổi lại phương thức dụ dỗ nói: "Chúng ta trước hết đi kiểm tra một chút, em nghĩ xem, nếu kiểm tra rồi sau đó không có bệnh, em chẳng phải có thể cầm lấy đơn xét nghiệm đến đánh vào mặt ông ta sao? Đến lúc đó, em còn có thể tố giác."

Quả nhiên, cái này rất có hiệu quả.

Quý Miên Miên tưởng tượng, cái này đúng, nếu như đến khoa phụ sản kiểm tra, cô vẫn như cũ không có bệnh, vậy chính là lang băm kia có vấn đề.

Cô gật đầu: "Nói cũng đúng, đi, em cũng không tin, em hôm nay vạch trần bộ mặt thật của ông ta, trong bệnh viện vậy mà lại để một bác sĩ không biết gì trà trộn vào, xem người ta là mù hết tha hồ làm loạn sao? Nhất định là đi cửa sau vào..."

Mộ Dung Miên một mực gật đầu, thuận theo Quý Miên Miên mà nói chuyện.

Dù sao mặc kệ cô nói gì, bà xã nói đều đúng, bà xã nói quá đúng!

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1924: Cô Có Thai Rồi, Cô Không Biết Sao?

Đến tầng trên đứng xếp hàng, bác sĩ hỏi Quý Miên Miên chỗ nào không thoải mái, cô đem tình trạng của mình nói, bác sĩ kia nói thẳng, đi kiểm tra nước tiểu đi.

Quý Miên Miên... má ơi!

Vì vậy lại đi xét nghiệm nước tiểu, lúc ở bên ngoài chờ đợi kết quả.

Quý Miên Miên nhìn xung quanh đều là phụ nữ, còn có một số người bụng lớn, chứng kiến những phụ nữ kia có thai, Quý Miên Miên cũng không có suy nghĩ nhiều.

Có điều, có người ngược lại nhận ra Mộ Dung Miên, vụng trộm chụp lại hình của anh đăng lên mạng, ghi # trời ạ, tôi vậy mà ở bệnh viện XX khoa phụ sản đụng phải Mộ Dung Miên, anh ấy hình như là đi vào cùng vợ, tôi muốn chụp ảnh xin chữ ký anh ấy quá ヾ (o???)? ヾ#

Người nhận ra Mộ Dung Miên đến xin chụp ảnh ký tên, tất cả đều bị cự tuyệt vô tình, “Tôi hiện cùng vợ của tôi đến khám bệnh, thật có lỗi, tôi không có tâm tình, hơn nữa tôi không phải là minh tinh.”

Nếu như đã không phải là minh tinh, Mộ Dung Miên chẳng muốn cùng lằng nhằng với những người hâm mộ kia, bây giờ anh chẳng còn có tâm tư nào, thậm chí khẩn trương muốn chết rồi.

Vì vậy cái người hâm mộ kia lại viết # Tìm Miên Thần chụp ảnh chung bị cự tuyệt, anh ấy nói hiện tại không có tâm tình, a a, Miên Thần của tôi ngay cả cự tuyệt đều khí phách như vậy, đẹp trai như vậy, thuận tiện nói với mọi người, Miên tẩu rất đáng yêu#.

Một viên đá kích thích nghìn tầng sóng, vô số người hâm mộ nhao nhao yêu cầu, chụp cả Miên tẩu.

Mộ Dung Miên cùng Quý Miên Miên chờ đợi kết quả xét nghiệm, không biết rằng hai người bọn họ lại đang gây sốt trên mạng.

Miên Thần Miên Tẩu # đã thành hot tag.

Cuối cùng, y tá hô một tiếng: “Quý Miên Miên.”

Mộ Dung Miên từ từ đứng lên, vừa rồi đợi kết quả sau lưng anh đều ướt đẫm, hôm nay là trời lạnh đấy.

Quý Miên Miên nở nụ cười: “Anh như thế nào so với em còn khẩn trương hơn vậy?”

Mộ Dung Miên đưa tay đem cô nâng dậy: “Anh... không có khẩn trương, đi, chúng ta đi vào.”

Quý Miên Miên đụng vào lòng bàn tay anh, phát hiện lòng bàn tay anh một tầng mồ hôi, giống như rửa qua nước.

Quý Miên Miên kéo tay của anh nói: “Anh là khẩn trương nhiều lắm sao, đổ mồ hôi nhiều như vậy, có phải anh nghi ngờ em có bệnh nan y gì à?”

Mộ Dung Miên búng trán của cô một chút: “Đi, đừng đoán mò, em rất khỏe.”

Quý Miên Miên cười hắc hắc, giật nhẹ cánh tay anh: “Đúng vậy, đúng vậy em rất khỏe, vây anh làm sao phải khẩn trương như vậy, em đã nói với anh, em căn bản là không có chuyện gì, nhất định là ở nước ngoài hơi lâu, chưa thích ứng kịp.”

Mộ Dung Miên nắm chặt tay Quý Miên Miên: “Bác sĩ ở bên trong chờ lâu rồi, chúng ta đi vào trước đã.”

“Được, vào thôi, em cảm thấy em khẳng định không có chuyện gì, đợt chút nữa em liền đi tìm bác sĩ nói dạ dày em không có bệnh.”

Quý Miên Miên đi rất nhanh, kéo Mộ Dung Miên bước vội vào.

Bác sĩ đang nhìn xét nghiệm của cô, thấybọn họ tiến đến, hỏi một tiếng: “Quý Miên Miên đúng không?”

Quý Miên Miên gật đầu ngồi xuống: “Bác sĩ, thân thể của tôi không có bệnh chứ?”

Bác sĩ cười nói: “Ừ, không có bệnh, rất khỏe.”

Quý Miên Miên lúc ấy liền vỗ bàn một cái: “Đó, tôi đã nói mà, tôi căn bản

không có việc gì, nhiều lắm là dạ dày có bệnh, bác sĩ kia nhất định là lang băm, tôi sẽ đi tìm ông tôi.”

Bác sĩ gật đầu nói: “Cô không có gì xấu, có điều...”

“Có điều cái gì?” Quý Miên Miên và Mộ Dung Miên đồng thời hỏi.

Bác sĩ nhìn hai người họ vẻ mặt khẩn trương, cười nói: “Cô có thai rồi, cô không biết sao?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1925: Muốn, Chúng Ta Muốn Có Con

Quý Miên Miên sững sờ, trên mặt đầy căm phẫn đột nhiên sửng sốt, cứng tại trên mặt, một hồi lâu mới phản ứng, cô hỏi: “Cái gì?”

Bác sĩ nhìn hai người trẻ tuổi đang ngẩn người, nói: “Cô mang thai.”

Quý Miên Miên run rẩy, hỏi: “Bác sĩ, xin nói lại lần nữa.”

Cô cảm giác mình bỗng nhiên có chút nghe không hiểu tiếng nói kia.

Bác sĩ kia vô cùng có kiên nhẫn nói: “Cô mang thai, về phần những bệnh trạng cô nói đều là phản ứng trong thời gian mang thai, đều là phản ứng bình thường, mỗi người đều có thể chất không giống nhau, vì vậy tạo thành phản ứng cũng bất đồng, thai nhi đã hai tháng, bởi vì thân thể cô tố chất không tệ, thai nhi cũng có thể trưởng thành, có điều nên chú ý dinh dưỡng nghỉ ngơi, đúng rồi... hai người kết hôn rồi phải không.”

Quý Miên Miên không nói chuyện, quay đầu ngơ ngác nhìn qua Mộ Dung Miên.

Mộ Dung Miên giờ phút này toàn thân đều đang run rẩy, anh muốn nói chuyện, thế nhưng do quá kích động nên không phát ra được âm thanh nào.

Bác sĩ vốn mang mỉm cười trên mặt, thấy hai người một mực không mở miệng, cho là họ chưa kết hôn, bà gặp qua quá nhiều loại tình huống này, bình thường chưa kết hôn chỉ cần kiểm tra ra mang thai, phần lớn đều muốn sinh non, liền thản nhiên nói: “Như thế nào, chưa kết hôn sao, cái đứa bé này, các người có muốn không? Tôi trước đó nói rõ ràng, nếu muốn sinh non phải làm nhanh chóng, nhưng mà các người phải hiểu sinh non đối với thân thể một cô gái tổn thương bao nhiêu, thật không biết người trẻ tuổi các người bây giờ nghĩ cái gì, nhất thời kích động liền không nghĩ tới hậu quả...”

Quý Miên Miên: “Tôi... tôi...”

“Muốn, chúng tôi muốn... Hai chúng tôi đã kết hôn, chúng tôi là vợ chồng, chúng tôi muốn có đứa bé này.” Mộ Dung Miên rốt cuộc kịp phản ứng, tìm lại thanh âm của chính mình, đè lên bàn một chút, ánh mắt nóng rực, vẻ mừng rỡ đều không che được.

Anh tuy rằng trong lòng sớm đã đoán trước, cảm thấy Quý Miên Miên tám phần mười là có rồi, thế nhưng nghe từ chính miệng bác sĩ chuyên môn vẫn là mừng rỡ như điên.

Đứa con này anh đã chờ mong rất lâu, đứa bé thuộc về anh là Quý Miên Miên, rốt cuộc đã tới.

Mộ Dung Miên từng tưởng tượng qua rất nhiều lần, nếu như anh có con, nhất định sẽ yêu thương nó thật tốt, mặc kệ là con gái hay con trai, cũng sẽ không làm cho nó trải qua những việc như anh từng gặp lúc nhỏ.

Bản thân Mộ Dung Miên không có một gia đình trọn vẹn, nên càng chờ mong bản thân có thể có một gia đình đầy đủ.

Lúc trước, trong nhà có ba mẹ vợ, có bà xã, còn thiếu một đứa bé, hiện tại đã bổ sung hoàn toàn rồi.

Bác sĩ nhìn khuôn mặt vui mừng không phải là giả bộ của Mộ Dung Miên, biểu lộ cũng hòa hoãn xuống: "Muốn là được rồi, thật là sao lại không nói sớm."

Mộ Dung Miên cao hứng chân tay có chút luống cuống, anh trước mặt mọi người tâm tình thường ít bộc lộ, hiếm có lúc nào thể hiện ra như thế, anh cười nói: "Tôi rất vui mừng... rất vui."

Bác sĩ nói: "Vậy chúc mừng cậu rồi, sau khi trở về phải để cho vợ của cậu nghỉ ngơi thật tốt, định kỳ kiểm tra."

"Được, được... cảm ơn bác sĩ, cảm ơn bà..." Mộ Dung Miêng luôn miệng nói cảm ơn.

Anh hướng bác sĩ hỏi thăm một chút việc cần chú ý, lúc này mới dìu Quý Miên Miên còn có chút ngẩn ngơ rời khỏi.

Rời khỏi phòng khám bệnh một hồi lâu, Quý Miên Miên mới đột nhiên tỉnh táo lại.

Cô ngẩng đầu hỏi Mộ Dung Miên: "Thật là đã mang thai... rồi sao?"

Mộ Dung Miên cưng chiều nói: "Phải, chúng ta có con rồi."

Quý Miên Miên hít sâu một hơi: "Em... em..."

Trách không được bác sĩ kia nói dạ dày cô không có bệnh, hóa ra là... mang thai?

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1926: Vẫn Có Sức Bế Em

Trời ạ... Tin tức này quả thật quá đột ngột rồi!

Quý Miên Miên cúi đầu gắt gao nhìn chằm chằm vào bụng của mình, cô thật là vẫn luôn không nghĩ tới, cô không phải là không muốn có con, chẳng qua là cảm thấy, còn chưa có chuẩn bị tốt làm mẹ, hơn nữa hai người bọn họ ở cùng với nhau một thời gian rồi, cũng không dùng biện pháp tránh thai, bụng vẫn luôn không có động tĩnh, vì vậy cô cảm thấy còn cần một ít thời gian nữa mới có em bé, hôm nay tin tức này có chút quá bất ngờ, cô căn bản là không phản ứng kịp.

Vừa rồi lúc ở ngoài chờ kết quả, nhìn xem những phụ nữ mang thai kiểm tra.

Quý Miên Miên trong nội tâm cũng chỉ là thổi qua một ít ý nghĩ khác thường, nhưng mà rất nhanh liền phủ nhận, cô cảm giác mình không thể nào mang thai.

Cô vốn là người không quá cẩn thận, khi ở ngoại quốc, trong đầu đều là chuyện nhà Mộ Dung, đã quên chu kỳ đến hay chưa.

Hôm nay nghĩ lại, thật đúng là... chưa có tới.

Quý Miên Miên liếm liếm khóe môi, bỗng nhiên không biết làm sao đứng lên.

Mộ Dung Miên thấy trên mặt cô vẫn luôn không lộ ra vẻ tươi cười, vốn đang kích động vui mừng trong lòng, thoáng cái phai nhạt không ít, hỏi cô: “Sao vậy, em không vui sao? Em... không muốn?”

Quý Miên Miên vội vàng lắc đầu: “Không phải vậy, em... em... quá đột ngột, em còn chưa có... chuẩn bị sẵn sàng, em cứ thấy có chút không chân thực.”

Mộ Dung Miên xoa đầu cô: “Không sao, chờ con sinh ra, vẫn còn rất lâu, chúng ta có thể chậm rãi chuẩn bị.”

Quý Miên Miên ngơ ngác gật đầu.

“Đi về thôi, bác sĩ nói em phải nghỉ ngơi thật tốt đấy.”

Mộ Dung Miên dìu Quý Miên Miên muốn đi, thế nhưng... Cô thoáng cái không biết là nên bước chân trái hay là bước chân phải.

Mộ Dung Miên cười một tiếng, xoay người bế cô lên.

Quý Miên Miên liền thanh tỉnh, vội vàng nói: “Anh thả em xuống, mau thả em xuống, thân thể anh vậy mà còn bế em, mau thả xuống...”

Mộ Dung Miên...

Lời này nghe sao lại làm cho người ta... mất hứng như vậy?

Anh nghiêm mặt nói: “Anh vẫn có sức bế em đó.”

Quý Miên Miên vỗ cánh tay anh: “Vậy cũng không được, anh mau thả xuống đi.”

Xung quanh đã có người nhìn tới, có người nhận ra Mộ Dung Miên muốn chụp ảnh đã chạy tới rồi.

Mộ Dung Miên đành phải buông Quý Miên Miên, ôm cô rời khỏi.

Có mấy cô gái trẻ vây tới, hưng phấn nói: “Mộ Dung Miên, Mộ Dung Miên, là anh sao?”

Mộ Dung Miên bảo vệ Quý Miên Miên đi ra ngoài: “Đúng, là tôi...”

“Sao anh lại tới đây vậy?”

Mộ Dung Miên thản nhiên nói: “Đây là bệnh viện, là nơi công cộng, tôi cũng là người bình thường, có thể tới chứ?”

“Không phải, anh... anh... Chúng tôi là muốn hỏi, có phải thân thể anh không thoải mái không.”

“Không phải, tôi cùng vợ đến kiểm tra.” Mộ Dung Miên trực tiếp bỏ lại một câu.

Mấy fan nữ lúc ấy liền sững sờ ở sau lưng, đợi đến lúc anh mang theo Quý Miên Miên đi xa, mới nghe thấy sau lưng truyền đến vài tiếng kêu thảm thiết.

Ngồi trên xe, quay về khách sạn, Quý Miên Miên một mực không nói chuyện, Mộ Dung Miên cũng không thúc giục, anh biết rõ cô cần có thời gian thích ứng.

Chỉ là không nghĩ tới, lúc gần đến khách sạn, Quý Miên Miên đột nhiên cười rộ lên, tài xế lái xe sợ đến mức bỗng chốc run run.

Quý Miên Miên cười to vài tiếng, sau đó nói: "Thật không nghĩ tới đột nhiên lại có con như vậy, tốt rồi, ba mẹ em sẽ rất phấn khích đây, anh thực hiện hứa hẹn cho bọn họ, chờ lúc trở về, trông thấy anh, cam đoan còn muốn thân thiết hơn con ruột."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1927: Nam Thần Sắp Làm Cha, Thật Đau Lòng

Quý Miên Miên vốn là một người đơn giản, sau khi tiếp nhận việc mang thai liền lập tức cao hứng.

Cô lúc trước cũng mong có em bé đấy, nên kinh ngạc đi qua, còn dư lại chỉ có vui vẻ.

Trong đầu không khỏi nghĩ tới con mình sẽ là nam hay nữ, không biết có thể đáng yêu giống Tiểu Hạnh Nhân nhà chị Thanh Ti hay không.

Nghĩ tới nhóc Hạnh Nhân mũm mĩm trắng nõn nà kia, Quý Miên Miên liền nổi lên mong đợi.

Mộ Dung Miên nghe cô nói xong như vậy, liền biết rõ cô thật sự vui mừng, lúc trước ở bệnh viện, chính là quá kinh ngạc rồi, bây giờ qua đi vui sướng trong lòng mới bộc lộ ra.

Anh ôm vai Quý Miên Miên, "Lần này trở về, gặp ba mẹ vợ anh mới có tự tin."

Quý Miên Miên sờ sờ chính mình nhưng không động đến bụng, có chút không dám tưởng tượng, một sinh linh bé nhỏ ở bên trong đang bắt đầu lớn lên, cô chợt nhớ tới từ hôm qua, ánh mắt Mộ Dung Miên nhìn cô khác lạ: "Anh có phải đã biết từ hôm qua không?"

Mộ Dung Miên mỉm cười: "Ngày hôm qua là hoài nghi, không dám xác định, vốn định quan sát thêm vài ngày, có điều hôm nay đã đi bệnh viện, mới muốn cho em cùng kiểm tra luôn, chúng ta ở đây nghỉ ngơi vài ngày hãy trở về nhà với ba mẹ vợ."

Có lẽ ý thức được phải làm mẹ, nụ cười trên mặt Quý Miên Miên ôn nhu không ít, cô gật đầu: "Được, về nhà, về nhà... có mẹ em chăm sóc, em cũng yên tâm."

"Quay về liền gọi điện thoại cho họ."

Hai người đều đắm chìm trong hạnh phúc lần đầu làm cha mẹ, về phần trên mạng đều không để ý đã bùng lên tin tức Mộ Dung Miên sắp làm cha.

Liên tiếp nhiều ngày, tin tức Mộ Dung Miên làm cha, một mực giữ hạng Hot trên bảng tìm kiếm, vô số fan vừa khóc vừa chúc phúc.

Rất nhiều weibo trên đại lục viết: Mộ Dung Miên, nghệ sĩ bốc đồng nhất năm, còn chưa có trong bảng xếp hạng, nhân phẩm tốt, là một diễn viên tốt khó gặp, thế nhưng vì sao cứ khăng khăng muốn từ bỏ? Ngay cả lúc trước Yến Thanh Ti cũng tuyên bố kết hôn, hình như người ta không có rút khỏi nha (tuy rằng hôm nay cũng là lui ẩn một nửa). Quả nhiên là nghệ sĩ cùng một nhà, người đại diện của bọn họ chắc khóc không ít.

Chị Mạch trích dẫn weibo này, kèm bức ảnh: { khóc lớn } { khóc lớn } { khóc lớn }

Cô không phải là người đại diện đáng thương nhất sao? Thật vất vả mới có nghệ sĩ vừa ý, cả đám đều bốc đồng kinh khủng, nhà người ta đều không cho yêu đương, nhà cô đã rất nới lỏng rồi, không hề ngăn cấm yêu đương, vậy mà mấy người đùng một cái yêu đương liền không thèm để ý đến cái gì. Kết hôn thì cứ kết hôn đi, đừng có kết hôn rồi công việc cũng không muốn làm là sao?

Bây giờ chị Mạch ký kết với nghệ sĩ điều thứ nhất chính là - không cho phép yêu đương!

Đang quay phim Yến Thanh Ti vừa thấy trên mạng tung ra tin tức Mộ Dung Miên sắp làm cha, lúc ấy liền vui vẻ, hai cái người này tiến độ đúng là nhanh như máy nha, mới đó mà đã làm cha mẹ rồi.

Lấy tư cách là một người mẹ đã từng sinh con, cô nghĩ cần truyền thụ một ít kinh nghiệm đối với cặp mới làm cha mẹ kia.

Vì vậy, cô thừa dịp chỉnh máy quay phim, liền gọi một cuộc điện thoại cho Quý Miên Miên.

Quý Miên Miên nhận điện thoại của Yến Thanh Ti, không đợi cô mở miệng liền hưng phấn nói: “Chị Thanh Ti, em đang muốn nói với chị đây, em mang thai, em có con rồi?”

Quý Miên Miên hưng phấn muốn từ trên ghế nhảy dựng lên, Mộ Dung Miên sợ tới mức vội vã kéo lại.

Yến Thanh Ti cười nói: “Thật tốt, chị đã biết rồi, em là người phụ nữ đang có thai, nhớ kỹ mọi thứ phải cẩn thận, đừng giống như trước kia, có việc thì

nhường cho Mộ Dung Miên làm, có gì thiếu hay không hiểu liền tới tìm chị, biết không? Đừng có lại nhảy nhót đấy."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1928: Ai Dám Bắt Nạt Nó, Liền Cho Hạnh Nhân Đi Đánh Kẻ Đó

"Ài, em đã hiểu, chờ qua mấy ngày em về, liền đi gặp chị."

"Đừng, em đừng đến, đợi chụp hình xong, chị đến gặp em, em cứ ở nhà dưỡng thai là được rồi."

Yến Thanh Ti cũng không dám để cho Quý Miên Miên thời điểm này chạy tới đoàn làm phim, chẳng may có chuyện gì, ai có thể chịu trách nhiệm?

Cô là lo cho đại cục, nhân viên đoàn làm phim rất đông, người đến người đi rất loạn, cô bình thường có nhớ Hạnh Nhân cũng không dám mang nó tới đây.

"Hắc hắc, vậy được, chờ đứa nhỏ này trong bụng đi ra, có thể cùng chơi với Hạnh Nhân của chúng ta rồi."

Yến Thanh Ti nghe tiếng cười của Quý Miên Miên, tâm tình nhẹ nhõm không ít: "Được, về sau sẽ cho nó đi theo Hạnh Nhân, ai dám bắt nạt nó, liền cho Hạnh Nhân đi đánh kẻ đó."

Hai người hàn huyên một hồi, Yến Thanh Ti cảm thấy mệt mỏi sau một ngày đều tản đi không ít.

Cô đang chuẩn bị cầm lấy kịch bản để đọc lời thoại tiếp theo, bỗng nhiên trước mặt tối sầm lại.

Yến Thanh Ti ngẩng đầu, chỉ thấy Hạ Lan Tú Sắc đứng ở trước mặt cô, nói: "Chị Thanh Ti, lời em nói lúc trước chị nghĩ thế nào đây? Lần trước em cho chị biết mẹ chị bị bắt cóc, chị nói sẽ trả ân tình đấy."

Tâm tình vui vẻ của Yến Thanh Ti lập tức biến mất hầu như không còn: "Chính là vì thế nên cô mới có thể vào tổ kịch, tôi cũng chưa bao giờ ở trước mặt mọi người bức ép, cô không muốn mất mặt, thì cách xa tôi một chút."

Bộ phim Tham Dư diễn viên rất nhiều, Hạ Lan Tú Sắc cũng tới thử một vai, lúc ấy đạo diễn không có quá ưng ý.

Sau đó Hạ Lan Tú Sắc tìm được Yến Thanh Ti, hy vọng cô có thể giúp mình.

Yến Thanh Ti cũng thiếu cô ta một cái nhân tình, tuy rằng trong lòng thật không muốn nhưng vẫn giúp cô ta một chút.

Hạ Lan Tú Sắc cắn môi, nói: “Chị Thanh Ti, em giúp chị chính là một ân tình lớn, chẳng lẽ chị cảm thấy đơn giản như vậy coi như là trả xong sao?”

Yến Thanh Ti cười giận: “Có phải là cô cảm thấy, tôi cả đời này cũng vẫn không xong với cô?”

“Em không phải là ý này, chỉ cần chị giúp em một lần cuối cùng, em cam đoan giữa hai chúng ta xóa bỏ toàn bộ.”

Yến Thanh Ti lành lạnh nói: “Cô biết nguyên tắc của tôi.”

“Em biết rõ, chỉ cần chị vào 9 giờ tối ngày mai gọi điện thoại cho anh trai em, nghĩ biện pháp hẹn anh ấy ra gặp chị, sau đó chị đem anh ấy giữ lại một giờ là được rồi.”

Yến Thanh Ti không nói chuyện, Hạ Lan Tú Sắc cũng không phải là cái đèn cạn dầu, cô giúp cô ta như vậy, sau lưng chỉ sợ mục đích căn bản vốn không để cho gặp người.

Con nhóc này, trước kia thủ đoạn vẫn còn chưa lưu loát, vậy mà hôm nay sau khi lăn lộn ở trong cái showbiz này một năm, thủ đoạn hại người quả thực là càng lúc càng thuần thục rồi, đối mặt với cô ta, Yến Thanh Ti không cần phải giữ lâu trong đầu, “Lợi dụng tôi để muốn đối phó Lý Nam Kha?”

Hạ Lan Tú Sắc cắn răng nói: “Nếu như chị nói vậy, em cũng không phủ nhận, nhưng mà giúp em lần này, giữa chúng ta liền thanh toán xong, em làm gì chị cũng không cần để ý, càng sẽ không liên lụy đến chị.”

Yến Thanh Ti giễu cợt: “Nghe vậy đúng là không sai.”

Hạ Lan Tú Sắc trên mặt vui vẻ: “Vậy chị...”

Yến Thanh Ti cười một tiếng: “Có điều, tôi vẫn cứ không muốn giúp cô, làm sao bây giờ?”

“Chị... chị thiếu nợ tôi đấy, chẳng lẽ chị không muốn trả? Yến Thanh Ti chị đã đáp ứng tôi.” Trên mặt Hạ Lan Tú Sắc tràn đầy suốt ruột.

“Tôi vẫn cứ không muốn, cô lại có thể làm khó được tôi ư?”

Yến Thanh Ti đứng dậy, không có ý định tiếp tục để ý đến cô ta, lúc đi qua bên người cô ta, lạnh lùng nói: “Cô cho rằng, tâm tư của cô đối với anh trai cô, tôi thực không nhìn ra được sao?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1929: Toàn Bộ Đàn Bà Trên Đời Đều Không Xứng Với Anh Tôi, Đúng Không?

Trong tổ kịch mỗi ngày đều là hò hét, xung quanh khắp nơi đều là người đi lại, đạo diễn đang cầm lấy loa gọi người sắp xếp hiện trường. Đã là cuối xuân, studio nhiều người, nhiệt độ so với bên ngoài hơi cao, cho nên người ở đây đều không mặc nhiều quần áo.

Lời nói của Yến Thanh Ti hòa lẫn trong tạp âm ầm ầm ở đây, truyền vào trong lỗ tai của Hạ Lan Tú Sắc vẫn rõ ràng.

Thân thể của cô ta run lên, vừa quay xong phim, vốn trên người đã đổ ra một tầng mồ hôi, hôm nay đúng là vô cùng nóng, lại đột nhiên cảm thấy được từng đợt rét lạnh, trên người đổ mồ hôi dấp dính khiến quần áo dán vào cơ thể, làm cho Hạ Lan Tú Sắc từ trong ra ngoài đều không thoải mái.

Trong mắt của cô ta nhanh chóng hiện lên một chút bối rối, nhưng rất nhanh liền tỉnh táo lại.

Cô ta nhìn thấy Yến Thanh Ti lộ ra sắc mặt giận dữ: "Chị Thanh Ti, lời này của chị là có ý gì, em chỉ là muốn chị giúp cho em một chút chuyện nhỏ mà thôi, chị không muốn thì thôi, cần gì phải nói kỳ quái như vậy chứ?"

Hạ Lan Tú Sắc nói xong, vung tay lên, châm chọc nói: "Được rồi, lúc trước tôi không nên tin tưởng chị, tôi cứ cho rằng người như chị Thanh Ti có lẽ nói được thì sẽ làm được chứ. Tôi không có cầu chị giúp tôi việc lớn, cũng không phải không biết suy xét mà đến tìm chị, thật không nghĩ đến có chút chuyện mà chị đều không đồng ý, xem ra Thanh Ti tỷ chị trước một kiểu, sau lưng một kiểu, đũa bỡn cũng rất thành thục đó, cứ coi như tôi nhìn lầm người rồi."

Hạ Lan Tú Sắc đem Yến Thanh Ti hung hăng chế giễu một lần, tựa như đối phương chính là kẻ không biết tốt xấu, qua cầu rút ván.

Yến Thanh Ti không nói lời nào, vẻ mặt mỉm cười, trong nội tâm cô lại thở dài, Hạ Lan Tú Sắc này thật đúng là không thể coi thường được, cô ta so với nhận thức lúc đầu đã trưởng thành nhiều như vậy.

Có điều, cái trưởng thành này cũng chẳng ra sao, bộ dáng ra oai của cô ta không lẫn vào đâu được.

Đợi Hạ Lan Tú Sắc nói xong, cô mới miễn cưỡng nói: "Nghe nói, Lý Nam Kha cùng Hạ Lan Phương Niên sắp đính hôn rồi, đúng không?"

Cô ta lúc đầu đều không nói gì, nhưng chỉ một câu này cũng đủ làm cho cảm xúc vốn đang ngụy trang của Hạ Lan Tú Sắc trong nháy mắt đã văng tung tóe.

Vẻ ngọt ngào trên mặt Hạ Lan Tú Sắc lập tức trở nên dữ tợn.

Ánh mắt của cô ta thay đổi trong thoáng chốc, khóe mắt mở rộng làm con mắt lúc đầu vốn cũng không nhỏ lộ ra càng lớn. Cô ta trợn mắt khiến tròng mắt kia tựa hồ cũng muốn rơi ra đến một nửa, lộ vẻ hung ác, quả thực làm cho người ta căng thẳng trong lòng.

Hạ Lan Tú Sắc lạnh lùng nói: "Chuyện này với chị Thanh Ti cũng không có liên quan, tuy rằng... anh của tôi và chị từng có một thời, thế nhưng bây giờ chị đã kết hôn, chồng con đều đã có, cuộc sống của bản thân cũng rất tốt, đừng có lại chú ý đến anh của tôi, tôi nghĩ chị Thanh Ti cũng không muốn thân bại danh liệt đúng không?"

Yến Thanh Ti ha ha cười lạnh một tiếng, Hạ Lan Tú Sắc này cố ý xuyên tạc ý của cô, đem cô cùng Hạ Lan Phương Niên gộp cùng một chỗ, không có gì hơn là muốn chọc tức cô, làm cho cô không muốn nói ra việc cô ta không muốn nghe.

Nhưng Yến Thanh Ti suy cho cùng là một kẻ ranh ma rồi, thời điểm cô âm mưu tính kế người thì Hạ Lan Tú Sắc còn đang ở nhà xem phim hoạt hình đấy.

Cô làm sao có thể để cho con nhóc này đạt được mong muốn?

Yến Thanh Ti khinh miệt nói: "Tôi nghĩ giữa chồng tôi và anh của cô, tôi không mù liền sẽ chọn chồng tôi, ngược lại là cô, cô tức giận như vậy làm cái gì? Với tư cách là một đứa em gái, anh trai sắp đính hôn, đáng lẽ cô không phải nên vui mừng thay anh trai sao?"

Hạ Lan Tú Sắc nắm chặt tay: "Tôi... tôi đương nhiên vui mừng thay anh của tôi, thế nhưng Lý Nam Kha không phải là một cô gái tốt, cô ta không xứng với anh tôi."

Yến Thanh Ti gật đầu, nói: "Không sai, cô ấy không xứng, trong lòng của cô, toàn bộ đàn bà trên đời đều không xứng, đúng không?"

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1930: Cô Ấy Không Tốt, Cũng Là Cô Gái Mà Anh Tôi Thích

Hạ Lan Tú Sắc vừa muốn mở miệng, liền nghe thấy Yến Thanh Ti nói: "Nhưng mà, trừ cô ra, đúng không?"

Yến Thanh Ti dứt lời, sắc mặt của Hạ Lan Tú Sắc bỗng nhiên tái nhợt, thân thể đứng ở đó có chút phát run, ánh mắt vốn dữ tợn, giờ phút này hiện lên các loại cảm xúc, xen lẫn cùng một chỗ, làm cho nét mặt của cô ta thoạt nhìn vô cùng đáng sợ.

Hai tay cô ta rủ xuống, không biết từ lúc nào nắm chặt lại, túm lấy hai bên quần áo.

Hạ Lan Tú Sắc mặt là có hóa trang, bọn họ đang quay phim cổ trang, vì vậy đồ cô ta mặc đều là vải tơ lụa, mội cái nắm kia, liền đem trang phục trở lên dúm dó.

Yến Thanh Ti nhẹ nhàng trào phúng một tiếng: "Tại sao không nói chuyện? Tôi chỉ là nói đúng suy nghĩ trong lòng cô, chẳng lẽ không đúng sao?"

Hạ Lan Tú Sắc run rẩy, cô ta phủ nhận: "Tôi không có... chị đừng có nói bậy nói bạ."

Sắc mặt của cô ta trắng đến dọa người, cứ đứng ở đó thân thể một mực run rẩy.

Yến Thanh Ti chậm rãi nói: "Có nói bậy bạ hay không, cái này tôi nghĩ trong lòng của cô so với tôi còn rõ hơn, Hạ Lan Tú Sắc, tôi không có ý tứ khác, tôi chỉ muốn nói cho cô biết, đừng coi người khác là kẻ ngốc, cô cho rằng cô che giấu rất tốt ư? Cô cho rằng tất cả mọi người đều không nhìn ra sao? Đừng tự cho mình là thông minh, tôi nghĩ... nếu anh cô biết rõ, đoán chừng sẽ cảm thấy... rất buồn nôn đi?"

Đột nhiên, Hạ Lan Tú Sắc chợt hét lên một tiếng: "Yến Thanh Ti, cô câm miệng..."

Yến Thanh Ti đứng ở đó mặc một bộ thanh y phong cách cổ trang, trên đầu không có trâm cài hay vòng, nhưng lại nổi bật lên mỹ mạo của cô. Cô giễu cợt: "Ô, chột dạ rồi? Thế nhưng mà, mặc kệ cô có bao nhiêu mong muốn, cô

phải hiểu một điều rõ ràng, anh ta chính là anh trai của cô, Lý Nam Kha không tốt, thì đó cũng là cô gái mà anh trai cô thích, cũng là chị dâu tương lai của cô, cô không nên tính toán, vẫn là đợi đến lúc sau khi bọn họ kết hôn, thành thật gọi một tiếng chị dâu đi..."

Yến Thanh Ti nói phảng phất như trở thành từng mảnh lưỡi dao sắc bén, từng đao phi tới cắt lấy trên thân thể của Hạ Lan Tú Sắc, đem hai mắt của cô ta ướt đẫm nước mặt mờ mịt, cô ta rốt cuộc không chịu được bèn bịt lấy lỗ tai kêu to: "Cô câm miệng, cô câm miệng đi... câm miệng..." Hạ Lan Tú Sắc đột nhiên lấy một tay đẩy Yến Thanh Ti ngã, quay người xách váy bỏ chạy.

Hạ Lan Tú Sắc quá đột ngột, Yến Thanh Ti căn bản không có chuẩn bị sẵn sàng, một đường lực mạnh xông qua, cô chưa kịp phản ứng liền ngã ngồi xuống đất.

Mọi người xung quanh vội vàng chạy đến đem Yến Thanh Ti nâng dậy, bọn họ đều không hiểu lắm chuyện gì xảy ra giữa hai người, thế nhưng từ kết quả nhìn thấy trước mắt, Hạ Lan Tú Sắc là người mới, dựa vào gì mà lại quá phận, trực tiếp đẩy tiền bối, đây cũng quá là ngu xuẩn rồi nha?

Một trận náo loạn như vậy, tất cả mọi người nhìn Hạ Lan Tú Sắc với ánh mắt khác thường.

Không bao lâu trên mạng cũng bắt đâu đăng thông tin đồn đại Hạ Lan Tú Sắc tại tổ kịch không tôn trọng tiền bối, người đại diên của Hạ Lan Tú Sắc chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, trở về nghiêm khắc dạy dỗ cô ta một trận.

Yến Thanh Ti không đem chuyện này để ở trong lòng, cô ngược lại muốn biết Hạ Lan Tú Sắc muốn làm cái gì?

Có điều, cô ta hẳn là không hy vọng Lý Nam Kha và Hạ Lan Phương Niên có thể đính hôn thành công.

Cô và Lý Nam Kha quan hệ không tệ, vì vậy cô trực tiếp gọi điện thoại cho Lý Nam Kha, để cho cô đề phòng một chút Hạ Lan Tú Sắc.

Lý Nam Kha nghe xong, cười lạnh một tiếng: "Tiểu tiện nhân này, đào nhiều vũng hố cho tôi như vậy, tôi vì anh của cô ta vốn đã không muốn so đo rồi, cô ta thật đúng là hăng hái."

"Tóm lại, chính cô phải cẩn thận."

Lý Nam Kha nghiến răng nghiến lợi nói: “Yên tâm đi, lần này cô ta nếu dám phá hỏng nghi thức đính hôn của bà đây, tôi sẽ chỉnh chết cô ta.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1931: Con Gái Của Tôi Không Nhìn Lầm Người

Lý Nam Kha vốn không phải là người có tính tình quá tốt, Hạ Lan Tú Sắc cứ khiêu khích sự kiên nhẫn của cô, nếu không phải là nể nang Hạ Lan Phương Niên thì cô đã sớm chỉnh đốn cô ta.

Lý Nam Kha tốt xấu gì cũng là thiên kim nhà thị trưởng, từ bé đã được nuông chiều, bản thân cũng là người hăng hái nỗ lực, cô hiếm khi nói gia thế của chính mình ra ngoài.

Nhưng như vậy cũng không có nghĩa là cô cứ nhất định phải nén giận, huống chi, nhẫn nại của cô đối với Hạ Lan Tú Sắc đã đến cực điểm rồi.

Yến Thanh Ti do dự một chút, không biết có nên nhắc nhở hay không, Hạ Lan Tú Sắc tâm tư có chút xấu xa.

Nhưng mà, cô nghe Lý Nam Kha tức giận như vậy, đoán chừng cho dù nói hay không, chỉ cần Hạ Lan Tú Sắc động thủ, Lý Nam Kha lần này cũng sẽ không dễ tha.

Nghĩ đến, vẫn là đừng nói trước, dù sao cũng là chuyện của bọn họ, cô nếu như lắm lời, chẳng khác gì đem việc xấu nhà Hạ Lan bày ra rồi, Lý Nam Kha chưa chắc sẽ thích.

Huống chi, Lý Nam Kha cũng từng biết sự tình của cô với Hạ Lan Phương Niên, hiểu rõ trong lòng của anh ta đã từng thích cô.

Nếu cô nói quá nhiều, Lý Nam Kha chưa hẳn sẽ vui vẻ.

...

Ở thủ đô nghỉ ngơi ba ngày, Quý Miên Miên và Mộ Dung Miên mới thu dọn đồ đạc về quê.

Hai người lớn trong nhà đã hưng phấn nhiều ngày, chờ đợi đã lâu cháu ngoại rốt cuộc sắp có rồi, từ sau khi nhận điện thoại của Mộ Dung Miên hai ông bà đã bắt đầu mong ngóng trăng sao, buổi tối ngủ nằm mơ cũng đều có thể cười, con gái cuối cùng cũng trở về rồi.

Đợi đến lúc giữa trưa, chuông cửa rốt cuộc vang lên, ông Quý nhảy dựng lên hướng tới cửa, mở cửa trông thấy cậu con rể đang đứng ở cửa ra vào.

Mộ Dung Miên tranh thủ cười nói: “Ba, chúng con đã trở về.”

Ông Quý kích động liên tục nói: “Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi. Hai đứa các con đi đường chắc chắn rất vất vả, trông hai đứa đều gầy hẳn đi rồi.”

Mộ Dung Miên nói: “Con vẫn khỏe, chỉ là con lại không biết cách chiếu cố phụ nữ có thai, vẫn là muốn làm phiền đến ba mẹ.”

Ánh mắt ông Quý nhìn Mộ Dung Miên hôm nay đặc biệt thân mật, vỗ bả vai anh: “Tiểu tử không tệ, không tệ... con gái của tôi không nhìn lầm người, hai đứa trở về là được rồi, có tôi với mẹ nó ở đây, cam đoan sẽ chăm sóc tốt.”

Bà Quý nghe thấy âm thanh từ phòng bếp đi ra, trông thấy vợ chồng con gái đứng ở đó, vui mừng chạy tới: “Đã trở về rồi, như thế nào còn không vào? Đứng ở cửa làm cái gì chứ?”

Bà trừng mắt liếc ông xã: “Lão Quý, ông cũng thật là nhanh đi xách hành lý đi, con gái với con rể trở về, ông cũng không biết để cho chúng nó vào.”

Ông Quý cười hắc hắc, “Đúng đúng, hai đứa mau vào đi, hành lý để tôi xách cho, phía dưới còn gì nữa không?”

Mộ Dung Miên đi vào: “Ba, mẹ, không còn nữa đâu ạ.”

“Để tôi, để tôi. Con mau vào đi.” Ông Quý đoạt lấy va li từ trong tay Mộ Dung Miên, dễ dàng đem hai cái va li lớn xách vào trong phòng.

Quý Miên Miên thấy ba mình nói chuyện với Mộ Dung Miên biểu lộ vẻ mặt ôn hòa như vậy, hướng Mộ Dung Miên nháy mắt mấy cái: Xem đi, em đã nói, chờ anh về nhà khẳng định đãi ngộ sẽ không giống như trước.

Mộ Dung Miên mỉm cười, anh cảm thấy lúc trước đến, ba mẹ vợ đối với anh đã rất tốt.

Lần này, dĩ nhiên còn tốt hơn.

Bà Quý kéo Quý Miên Miên đi vào cho cô ngồi xuống, “Miên Miên, muốn ăn cái gì nào, hai ngày nay cơ thể có còn buồn nôn hay không?”

Quý Miên Miên sờ sờ cái bụng lép vẻ mặt đau khổ nói: “Con cũng không biết muốn ăn cái gì nữa, chỉ là cảm thấy rất đói, thế nhưng ăn cái gì cũng không thấy có vị.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1932: Thật Ấm Áp, Thật Hạnh Phúc

Bà Quý vuốt mặt của cô, vẻ mặt tràn đầy đau lòng: “Con gái nhà chúng ta chịu vất vả rồi, phụ nữ mang thai chính là như vậy, đều không dễ dàng, vận khí tốt một chút thì phản ứng không mấy mãnh liệt, vẫn khí nếu không tốt thì cũng liền chịu tội, có điều có mẹ ở đây, con yên tâm đi, mẹ khẳng định sẽ giúp con mấy tháng này sẽ khá hơn một chút.”

Một câu của bà Quý, lập tức làm cho lòng của Quý Miên Miên ấm áp, rốt cuộc vẫn là nhà mình thân thiết nhất.

Ở bên ngoài lâu như vậy, lại trải qua chuyện với Mộ Dung phu nhân, Quý Miên Miên chỉ cảm thấy mình thật hạnh phúc.

Không phải người mẹ nào cũng đem con của mình đặt ở trong lòng, nâng niu trên lòng bàn tay.

Chút nữa cô nhất định phải nói với ba mẹ, đối đãi tốt với chồng cô, làm cho anh một lần nữa nhận thấy tình thương của cha mẹ.

“Đoán chừng con bây giờ không ăn được đồ ăn mặn, liền chuẩn bị cho con đều là món thanh đạm đó, con đợi ở đây nhé, mẹ nấu cho con canh cá hầm cách thủy, ba của con sáng sớm đã chạy đi mua, mua về vẫn còn sống đó, đã sớm hầm cho con xong rồi.”

Bà Quý đứng dậy chạy vào trong bếp, trên bếp canh cá vẫn còn sôi sục, phía dưới vẫn luôn chưa tắt lửa.

Màu sắc nước trắng sữa, hương thơm bốn phía.

Bà Quý vốn muốn múc một bát, đang muốn bưng ra, chợt nhớ tới Mộ Dung Miên, lại dừng lại, lấy ra một cái bát không, đựng bát thứ hai.

Đối với cậu con rể này, bà Quý đặc biệt hài lòng, quan tâm cẩn thận, còn đặc biệt đẹp mắt.

Huống chi cậu con rể này so với mẹ vợ đúng là khá hơn một chút, đối đãi với con gái bà rất tốt.

Bà Quý đem hai bát canh cá đi ra, mời hai người.

“Con cá này mẹ đã làm hết mất mùi cá rồi, các con nếm thử, xem còn mùi không?”

Mộ Dung Miên sững sờ, không nghĩ tới bà Quý lại múc cho anh một bát, đây là cảm giác mà anh chưa từng trải nghiệm qua.

Trước kia lúc đi hoc, bạn học cùng lớp sau kỳ nghỉ trở về trường, liền bắt đầu nói, ái chà, vừa về nhà mẹ của tôi đã cho ăn hết cái này đến cái kia, thật vất vả mới gầy xuống, giờ lại béo lên.

Lúc ấy anh nghe chỉ cảm thấy chế nhạo, quả nhiên là đang ở trong phúc mà không biết phúc.

Tuy rằng về sau anh đã không còn khát vọng cái gọi là tình thương của cha mẹ, thế nhưng anh cũng biết, những thứ người khác một mực không chịu nổi, anh vĩnh viễn sẽ không có được.

Hôm nay, Mộ Dung Miên dường như cảm nhận được cảm giác của bạn học cùng lớp.

Thật ấm áp, thật hạnh phúc.

Quý Miên Miên uống một hớp, quả thực là vô cùng ngon, có điều lúc vừa uống vào có chút không quen, nhưng mà sau đó uống hết liền tốt rồi, Quý Miên Miên liên tục gật đầu: “Con cá này nước canh thật tươi ngon, vẫn là mẹ làm cho dễ uống, ở nước ngoài căn bản đều không uống được nước canh dễ uống như thế này...”

Vẻ mặt bà Quý tràn đầy vui mừng, đồng thời cũng thả ra một hơi: “Mẹ có thể yên lòng rồi, mẹ cứ sợ canh cá con cũng không thể uống, Tiểu Mộ con uống nhanh đi, một lúc nữa đợi nước canh nguội lạnh sẽ không dễ uống đâu, con và Miên Miên lắc lư lâu như vậy, nhất định là vừa mệt vừa đói, chúng ta ăn cơm trước, sau đó hai đứa đi nghỉ ngơi cho khỏe.”

Mộ Dung Miên nhanh chóng bưng canh cá lên, nếm thử một ngụm: “Mẹ, canh cá của mẹ uống ngon thật.”

Bà Quý cười híp hai mắt thành hai cái khe hở: “Trong bếp vẫn còn, hai đứa các con uống nhiều chút, ở nước ngoài khẳng định cũng không có ăn được, nhìn hai đứa đều gầy cả.”

Quý Miên Miên ở một bên nói: “Yên tâm đi mẹ, con trở về chính là chờ mẹ

đem con cho ăn béo lên đấy.”

Bà Quý cười nói: “Chẳng những phải đem con mập lên, còn phải đem cháu ngoại của mẹ cho ăn để khỏe mạnh cường tráng đó.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1933: Bọn Con Trở Về Gần Ba Mẹ Không Đi Nữa

Bà Quý nhìn khuôn mặt của Mộ Dung Miên và con gái mình, không thể chờ đợi được muốn nhìn cháu ngoại của mình có bao nhiêu đẹp mắt, khẳng định so với trẻ con trong khu cư xá đều tốt hơn nhiều.

Bà Quý cùng bọn họ ngồi nói chuyện một lúc, liền quay đầu vào bếp bận rộn, Mộ Dung Miên đi vào muốn giúp đều bị đuổi ra, muốn anh nghỉ ngơi thật tốt.

Mộ Dung Miên ngồi ở trong phòng khách không lớn của Quý gia, cùng bố Quý nói chuyện, anh có thể nghe được tiếng xào rau từ trong bếp truyền đến, còn có thể ngửi thấy mùi thức ăn trong bếp bay ra.

Quả nhiên, người thật sự thương bạn, vĩnh viễn mang cho bạn ấm áp mãi mãi, bọn họ sẽ không cần cái gì từ trên người bạn, bọn họ chỉ muốn bạn có thể tốt.

Mộ Dung Miên quay đầu nhìn về phía Quý Miên Miên, nha đầu này khả năng vĩnh viễn không biết, thứ cô mang cho anh, là thứ xa xỉ mà anh trước kia cả đời đều không có được.

Bố Quý hỏi Mộ Dung Miên: “Hai đứa lần này trở về ý định ở lại bao lâu?”

Ông là có chút hỏi thử, mặc dù trước lúc bọn họ đi, Mộ Dung Miên nói xem giúp cho anh một căn hộ ở đây, quay trở về bọn họ liền sẽ tới sống cùng hai ông bà.

Nhưng dù sao hai đứa cũng là người trẻ tuổi, ông cũng hiểu rõ, người trẻ bây giờ đều muốn tự do bên ngoài, thành phố này cũng không mấy phát triển, so với Lạc Thành kém hơn nhiều lắm, ông cũng không biết là Mộ Dung Miên lúc ấy chỉ vì làm cho mình vui nên thuận miệng nói, hay là thật.

Mộ Dung Miên nắm chặt tay Quý Miên Miên, cười nói: “Ba, chúng con trở về liền không đi nữa, chỉ cần ba mẹ đừng chê hai đứa con là được rồi.”

Bố Quý sững sờ, trên mặt nhất thời lộ ra vui mừng cực độ, ông chỉ có một đứa con gái là Quý Miên Miên, đương nhiên là không nỡ để cô rời xa, nếu như cặp vợ chồng son này có thể ở lại đây, gần hai ông bà thì thật là không

thể tốt hơn rồi, trong chốc lát bố Quý nhìn Mộ Dung Miên ánh mắt càng phát ra yêu thương.

Ông không khỏi thầm nghĩ, con gái mình ánh mắt thật tốt, vậy mà tìm được một người chồng tốt như vậy, muốn đối đãi tốt thêm một chút với thằng nhóc này.

Bố Quý liên tục vỗ bả vai Mộ Dung Miên ba cái: "Ha ha, được được... Lần trước hai đứa bảo ba xem căn hộ, ba xem nhiều chỗ, vừa đúng có một cái cũng không tệ lắm, đã quyết định rồi, ngày mai Tiểu Mộ đi với ba một chuyến đến chỗ bán căn hộ, con xem một chút nếu cảm thấy ưng thì chúng ta liền định."

"Ba mẹ vừa ý thì chắc chắn sẽ không có vấn đề, chúng ta cứ quyết vậy đi."

Bố Quý nhìn Mộ Dung Miên, quả thực cảm thấy so với con ruột càng muốn thân thiết, thằng nhóc này quả hợp lòng ông rồi.

...

Ngày hôm sau, ăn xong bữa sáng, Mộ Dung Miên liền đi cùng ba vợ ra ngoài, đến chỗ bán căn hộ, vì để tránh cho phiền toái, anh đeo thêm khẩu trang.

Bố Quý tìm lại liên hệ lúc trước lưu lại của nhân viên bán căn hộ, hỏi: "Tiểu thư, lần trước tôi tới xem căn hộ kia vẫn còn chứ?"

Nhân viên bán căn hộ vẻ mặt không kiên nhẫn, đánh giá từ trên xuống dưới một phen bố Quý, đại khái cảm thấy ông không giống kẻ có tiền, bĩu môi: "Bác à, cháu đã sớm nói cho bác căn hộ này bán rất nhanh, bác lại không bỏ ra tiền đặt cọc, chúng ta không có cách nào lưu lại giúp bác, chúng ta còn thừa lại khu biệt thự là chưa bán, nếu bác có tiền, mua khu biệt thự đi, có điều... Cháu xem bác cũng không phải là người có thể mua nổi, vẫn là bỏ qua thôi."

Bố Quý tuy rằng ngày thường có chút nóng nảy, thế nhưng ông vẫn là người rất quân tử, tuy rằng tập võ, nhưng vẫn giữ nguyên tắc tuyệt đối không đánh phụ nữ, nhưng cô gái trước mặt này, mở miệng ra liền nói châm chọc chế nhạo, quả thực khiến ông tức giận: "Cô gái trẻ tuổi này tại sao lại nói như thế?"

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1934: Dám Khi Dễ Ba Vợ Tôi, Tìm Đòn Ư

"Tôi đã nói rõ như vậy rồi, bác không có tiền thì đừng đến xem căn hộ này của chúng tôi, bác ra cửa rẽ trái đi xe bus qua 8 trạm, có nhà rẻ đến tên ăn mày cũng có thể mua nổi, bác vẫn là nên đến đấy đi..."

Bố Quý tức giận đỏ bừng cả khuôn mặt.

Mộ Dung Miên lạnh lùng nhìn nhân viên bán căn hộ kia, loại người này anh thấy đã nhiều, có anh ở đây sao có thể để cho ba vợ bị người ta làm nhục.

Anh liếc mắt nhìn, có người khác đứng ở đó, gương mặt bối rối, thoạt nhìn giống như vừa mới vào làm, anh vẫy tay với nhân viên nam bán căn hộ: "Cậu tới đây."

Nhân viên nam bán căn hộ vội vàng chạy tới: "Tiên sinh, xin hỏi anh cần trợ giúp gì sao?"

"Mới vừa vào làm?"

"Vâng thưa tiên sinh, tôi mới tới đầu tháng này."

Mộ Dung Miên hỏi: "Có lẽ còn chưa bán được căn hộ nào phải không?"

Nhân viên nam bán căn hộ kia vẻ mặt lúng túng, ngượng ngùng nói không ra lời: "Tôi... Tôi..."

Mộ Dung Miên không làm khó cậu ta, trực tiếp hỏi: "Khu biệt thự ở vị trí tốt nhất của các cậu bán chưa?"

"A?"

"Cậu không biết sao?"

Nhân viên nam bán căn hộ còn tưởng mình nghe nhầm, trái tim của cậu ta nhảy dựng lên, chẳng lẽ đây là muốn mua biệt thự sao?

Cậu ta nói lắp cả lên, "Biết... Biết rõ, khu biệt thự tốt nhất còn chưa có bán, anh, xin anh theo tôi."

Cô gái nhân viên bán căn hộ lúc nãy còn nhục nhã bố Quý nghe xong, lúc ấy

liền sững sờ, mắt lén nhìn Mộ Dung Miên, thấy trên người anh mặc cũng không phải hàng hiệu gì, hừ lạnh, không tin hai người này thật sự có tiền mua biệt thự.

Bố Quý lòng ngập lửa giận, quay người đi cùng Mộ Dung Miên.

Nhân viên nam bán căn hộ đưa bọn họ đến khu mô hình của biệt thự trước, lập cập theo chân bọn họ giới thiệu.

Mộ Dung Miên chỉ vào một ngôi biệt thự vị trí tốt nhất, hỏi: "Ba, ba xem căn này thế nào."

Bố Quý gật đầu: "Cái này, tốt thì tốt... nhưng..." cái này rất rất nhiều tiền đó?

Bố Quý cho rằng Mộ Dung Miên chính là muốn giúp ông xả giận, nhưng nhìn bộ dạng anh như vậy giống như có ý muốn mua thật.

Mộ Dung Miên không đợi bố Quý nói xong liền nói: "Vậy lấy căn này đi."

Nữ nhân viên bán căn hộ kia lặng lẽ theo ở phía sau nghe xong, ánh mắt liền sáng, bán một căn biệt thự này hoa hồng hơn nhiều so với căn hộ bình thường đó.

Cô ta lập tức xen vào đem nhân viên nam bán căn hộ kia gạt ra, vẻ mặt nịnh nọt cười, "Hai vị, cậu ta còn là một người mới, cái gì cũng đều không hiểu, để tôi giới thiệu cho hai người, biệt thự này của chúng tôi các vị cứ yên tâm, tuyệt đối là căn nhà tốt nhất, ánh sáng thoáng gió phong thủy cũng tốt, ngoài ra các vị mua xong chúng tôi sẽ lắp đặt thiết bị ngay theo phong cách ngài chọn, nếu ngài muốn xem nhà thì bây giờ tôi có để đưa đi. Ngài muốn thanh toán toàn bộ, hay là... thế chấp?"

Ông Quý tức giận hừ lạnh, cô gái này, quả thật đáng ghê tởm.

Mộ Dung Miên giễu cợt, lạnh lùng lướt qua cô gái đang nói đến văng nước miếng kia.

Đối với người nam nhân viên bán căn hộ nói: "Cậu tới đây."

Người đó trong lòng vui vẻ, vội vàng chạy đến: "Tiên sinh, ngài... ngài..."

"Còn muốn bán nhà chứ?"

“Muốn, muốn...” Cậu ta liên tục gật đầu.

Mộ Dung Miên lạnh lùng nói: “Vậy cậu còn không đi chuẩn bị hợp đồng đi?”

“Ôi, vâng, ngài chờ một chút.”

Nữ nhân viên bán nhà kia nghe xong, sắc mặt cũng thay đổi, “Vị tiên sinh này, tôi...”

“Cút.” Mộ Dung Miên ném cho cô ta một chữ, một dấu chấm câu dư thừa cũng không muốn nói thêm.

Dám khi dễ ba vợ tôi, tìm đòn ư, hôm nay anh nếu như đã ở đây liền không thể không lấy lại danh dự cho ba vợ.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1935: Con Rể Đẹp Trai, Rất Có Tiền

Cái gọi là yêu ai yêu cả đường đi, Mộ Dung Miên yêu Quý Miên Miên bao nhiêu, liền muốn chiếu cố ba mẹ cô bấy nhiêu.

Huống chi, hai vị phụ huynh Quý gia đối xử với anh rất tốt, dù là từ lúc anh kết hôn cho đến bây giờ, cũng không có làm một cái hôn lễ nghiêm chỉnh cho con gái nhà người ta, vậy mà họ đều không nói gì.

Hai vị phụ huynh nói với anh nhiều nhất chính là chúng ta không yêu cầu ở con cái gì, chỉ cần con có thể đối đãi tốt với Miên Miên nhà tôi, chiếu cố cho nó là được rồi.

Ba mẹ như vậy, Mộ Dung Miên thuở nhỏ đều ao ước trong lòng.

Đến hôm nay giấc mộng đã được thực hiện, anh dần dần cảm giác được một gia đình thật sự toàn vẹn, ấm áp là như thế nào.

Vì vậy, Mộ Dung Miên ở đây sao có thể để cho người phụ nữ kia dễ chịu được.

Mộ Dung Miên mắng sau, cô gái kia lúc ấy liền thay đổi sắc mặt, quẫn bách, lúng túng, một hồi đỏ một hồi trắng, muốn tức giận mà không dám, muốn nói chuyện thì cô ta cũng biết vì sao người ta đuổi mình. Là do cô ta trông mặt mà bắt hình dong, cho rằng người ta không mua nổi nhà, kết quả... vậy mà bỏ lỡ một khách hàng lớn. Đây chính là biệt thự đó, bán một cái biệt thự thì cô ta có thể trích bao nhiêu phần trăm?

Cô ta muốn kiên trì tiến đến, nhưng nhìn hai mắt Mộ Dung Miên đen kịt lạnh lùng, cô ta không khỏi sợ đến mức không dám phát ra một tiếng nào từ cổ họng.

Ông Quý nhìn cô gái kia giận mà không dám biểu lộ gì, tuy rằng cũng hả được giận, thế nhưng chỗ tiền này là khoản tiền lớn, nhà bọn họ không có khả năng xuất ra số tiền như thế, ông Quý trong lòng có chút lo lắng, ông thấp giọng kêu lên: “Tiểu Mộ, con...”

Mộ Dung Miên hướng ông mỉm cười: “Ba, yên tâm, có con.”

Nhân viên nam bán nhà giờ phút này tâm tình đều kích động hưng phấn, cậu

ta vốn là người hay xấu hổ hướng nội, chạy tới làm cái này cũng là bất đắc dĩ, trước mắt vẫn là thử việc, một tháng nếu một căn hộ nhỏ cũng không bán được thì sẽ bị đuổi việc, không nghĩ tới gần cuối tháng, lại vẫn có thể thu được một món lớn như thế này.

Cậu ta mời Mộ Dung Miên ngồi xuống, run rẩy nói: "Ngài thanh toán là..."

Cậu ta còn chưa dứt lời, Mộ Dung Miên liền nói: "Thanh toán toàn bộ."

Ông Quý trong lòng co lại, trời ạ... con rể đẹp trai lại thật sự có tiền như vậy sao? Mấu chốt là thanh toán toàn bộ, nhà bọn họ không thể có nhiều như vậy.

"Chúng ta không..."

Mộ Dung Miên mỉm cười: "Ba, có con rồi."

Đây là tiếng "có con" thứ hai Mộ Dung Miên nói với ông Quý, không khỏi trấn an trong lòng ông, ông liền cảm thấy nên tin tưởng Mộ Dung Miên, nó nói như vậy nhất định là đã nắm chắc mười phần.

Hơn nữa ông Quý cũng là người đàn ông quyết đoán, lúc ấy ông muốn, cho dù là thật sự Mộ Dung Miên không có đủ tiền, cùng lắm thì rút hết tiền gửi ngân hàng ra, không đủ thì đem bán căn nhà đang ở đi.

Con rể có thể ở thời điểm này đứng ở trước mặt ông giúp ông hả giận, ông không thể sợ bóng sợ gió được.

Vì vậy, một giây sau, ông Quý trơ mắt nhìn Mộ Dung Miên chẳng hề nháy mắt đã ký hợp đồng mua nhà trị giá ngàn vạn.

Nhìn một chuỗi số dài như như thế ông Quý tim gan cũng chấn động, cả đời ông đều chưa thấy nhiều tiền như vậy, khiến ông có chút chói mắt.

Lúc trước ông chính là cảm thấy Mộ Dung Miên trước làm qua diễn viên mấy ngày, khả năng trong tay có chút tiền, nhưng khẳng định không nhiều lắm, dù sao, nó cũng không có làm lâu.

Nhưng hôm nay nhìn Mộ Dung Miên ký soẹt soẹt không do dự chút nào, dường như giống đang chỉ điểm giang sơn, ông không khỏi nghĩ, con rể rốt cuộc là làm gì vậy chứ? Sao nó có thể có nhiều tiền như vậy.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1936: Khiến Cho Cô Ta Cút Ngay Cho Tôi

Hỏng mất, lúc trước còn cảm thấy con gái với Mộ Dung Miên coi như xứng đôi, nhà bọn họ gia cảnh cũng không thua kém.

Vậy mà hôm nay mới phát hiện, con rể chính là cường hào á.

Hôm nay cho ông thật quá nhiều kinh ngạc, mặc dù nói con rể có tiền là chuyện tốt, như vậy Miên Miên về sau cũng không bị khổ, nhưng... đàn ông có quá nhiều tiền, cũng không phải là chuyện tốt gì.

Thoáng cái ông Quý lo lắng hẳn lên, con gái nhà mình ông vẫn hiểu rõ, đơn giản ngây thơ, đối xử với mọi người chân thành, không có chút suy nghĩ không chính đáng, cái này về sau, chẳng may...

Bên cạnh, nhân viên nam bán nhà đất kích động khóc trong lòng, trời ạ, người này đúng là cứu tinh của mình, rốt cuộc không cần lo lắng sẽ bị đuổi việc nữa.

Ông Quý trong lòng đang lo lắng, chợt nghe thấy nhân viên nam bán nhà đấy hỏi: "Tiên sinh, hợp đồng bất động sản này ngài muốn ghi tên ai vậy?"

Mộ Dung Miên không do dự chút nào: "Hợp đồng bất động sản ghi tên vợ tôi, và cả tên mẹ vợ của tôi nữa."

Ông Quý toàn thân run lên, cái này...

"Tiểu Mộ... con?"

Mộ Dung Miên cười hỏi: "Ba, nhà này ghi tên hai người họ, ba không phản đối chứ."

Ông Quý vội vàng nói: "Ba đương nhiên không có ý kiến, nhưng nhà này là con mua, như vậy cũng phải ghi tên của con chứ?"

Mộ Dung Miên cười cười: "Con không sao cả, có Miên Miên là được rồi, dù sao cô ấy luôn không muốn để con ở bên ngoài, huống chi thời điểm kết hôn, con cái gì cũng không thể cho cô ấy, căn nhà này coi như là lễ vật con tặng cô ấy."

Một câu nói kia của Mộ Dung Miên khiến ông Quý đang vốn lo lắng trong lòng lập tức tan thành mây khói, đây là một đứa bé ngoan, nó biết rõ nên làm như vậy có thể làm cho người trong nhà an tâm.

Ông Quý gật gật đầu, nói: “Tiểu Mộ, tôi không nghĩ tới con có thể làm như vậy, con là một đứa bé ngoan, con yên tâm, con nhóc nhà tôi là dạng gì con biết rõ đấy, nó nói sẽ theo con, thì sẽ toàn tâm toàn ý đối đãi với con tốt.”

Mộ Dung Miên gật đầu: “Con hiểu rõ, cô ấy là tốt nhất.”

Anh đương nhiên là biết rõ Quý Miên Miên có bao nhiêu tốt, tốt đến mức trong lòng của anh biết rõ anh không xứng nhưng vẫn không muốn buông tay.

Ký xong hợp đồng, Mộ Dung Miên đột nhiên hỏi: “Mấy người còn có cửa hàng nữa phải không?”

Nhân viên nam bán nhà đất sững sờ, trái tim lập tức đập thình thịch kinh hoàng vài cái, đây là muốn mua cửa hàng sao? Trời ạ, trời ạ...

Cậu ta gật đầu nhanh như gió: “Có... có... có...”

Mộ Dung Miên gõ gõ cái bàn: “Tôi muốn mua cửa hàng, đem quản lý của cậu gọi đến đây.”

Ông Quý đã không biết nên dùng ánh mắt gì để nhìn Mộ Dung Miên, ông trời ơi, con gái của ông rốt cuộc đã lấy về nhà một người đàn ông gì đây?

Có điều, qua ánh mắt người xung quanh nhìn, làm cho trong lòng ông Quý có chút hả dạ, con rể của ông đã cho ông mặt mũi rồi, ha ha ha...

Trước kia trong nhà nếu như xảy ra chuyện, mặc kệ việc lớn việc nhỏ, có thể làm được hay không, ông đều muốn kiên trì tiến tới.

Ngược lại hôm nay con rể đã đến, sẽ thay ông lo rồi.

Bố Quý trong lòng miễn bàn tới có bao nhiêu thoải mái.

Rất nhanh, quản lý liền tới.

Mộ Dung Miên không đợi người ta lấy lòng, nói thẳng: “Tôi muốn mua mấy gian cửa hàng của các người, có lẽ là khách hàng lớn rồi chứ?”

Quản lý cao hứng đến mức trên mặt dáng vẻ tươi cười đều không giấu được, "Vâng, đương nhiên rồi..."

Mộ Dung Miên nhếch khóe môi: "Có điều, tôi có một yêu cầu."

Quản lý lập tức gật đầu, vẻ mặt cung kính: "Chuyện gì xin mời ngài nói, chỉ cần chúng tôi có thể giúp đỡ được thì nhất định sẽ cố gắng hết sức."

Mộ Dung Miên giơ tay lên, chỉ hướng cách đó không xa, chỉ vào nữ nhân viên bán căn hộ hai mắt đều đang đỏ, "Khiến cho cô ta... cút ngay cho tôi."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1937: Chỗ Dựa Của Ba Vợ Là Người Đàn Ông Xuất Sắc Nhất

Ông Quý tâm tình vốn đã có chút nhẹ nhàng, trong nháy mắt lại bị bùng lên, ánh mắt nhìn Mộ Dung Miên từ từ sáng lên, nhìn thấy mơ hồ dường như giống ánh mắt sùng bái của Quý Miên Miên nhìn Mộ Dung Miên.

Ông Quý tay kích động đều có chút run, con rể tốt, quả thực không thể tốt hơn được nữa.

Ông Quý trong lòng chỉ hận trước đây Miên Miên như thế nào mà không sớm chút mang Mộ Dung Miên về, thằng nhóc này hoàn toàn chính là đứa con tốt nhất trong suy nghĩ của ông.

Đi ra ngoài một chuyến, ông Quý, một đại hán phương bắc bị Mộ Dung Miên làm cảm động khiến trong hốc mắt đều đỏ.

Thằng nhóc này mang thù, ông Quý vốn tưởng rằng mua biệt thự chính là nó đang trút giận, khiến cho nữ nhân viên bán nhà đất mắt chó nhìn người kém kia hối hận đến ói ra máu, bỏ qua khách hàng lớn như bọn họ, hối hận chết đi.

Thật không nghĩ, Mộ Dung Miên vẫn còn trả thù ở phía sau, đây là xem trọng ông bố này.

Ngoại trừ con trai ruột thân thiết với cha như vậy, còn có ai?

Nữ nhân viên bán hàng kia sợ tới mức tái cả mặt, cô ta hoảng sợ nhìn quản lý: “Quản lý, tôi... tôi...”

Quản lý rất nhanh kịp phản ứng, kỳ thật đại khái nữ nhân viên kia làm chuyện gì thì anh với tư cách quản lý trong lòng hiểu, cô gái này có đức hạnh gì anh đều rõ, nhưng mà cô ta cùng lãnh đạo cấp trên có chút quan hệ thân thích, anh cũng không thể trực tiếp đuổi, chỉ có thể cười nói: “Cô... cô ấy đắc tội với ngài?”

Mộ Dung Miên: “Đúng, rất đắc tội.”

Đang ở trước mặt anh, lại dám làm nhục ba vợ anh, nếu anh có thể để cho ông bị đối đãi như thế ở đây, vậy anh cũng không đủ tư cách làm con rể Quý

gia.

Quản lý lau lau mồ hôi trên đầu: "Vậy tôi sẽ để cô ấy nhận lỗi với ngài, ngài xem, cô ấy không hiểu chuyện, tuổi còn nhỏ, mới làm công việc chưa bao lâu, có thể..."

Mộ Dung Miên trực tiếp cắt ngang: "Không thể, thái độ phục vụ khách hàng tối thiểu nhất cũng không có, tôi thật không biết công ty của các người sao lại thuê loại người này vào, thời điểm tuyển dụng mắt đều mù sao? Tuyển cái loại nhân viên bán nhà đất chỉ biết lấn lướt khách hàng, công ty của các người trình độ như thế này còn muốn bán nhà, mơ tưởng hão huyền gì đây."

Thái độ Mộ Dung Miên kiên quyết, không có chút ý tứ nào muốn thỏa hiệp.

Ông Quý ở phía sau nhìn, thật tình cảm thấy, con rể nhà mình quả thật là xuất sắc.

Quản lý liên tục nói: "Tiên sinh ngài bớt giận, bớt giận... Chúng tôi tiếp nhận khiếu nại của ngài, trở về nhất định nghiêm túc xử lý chuyện này, tuyệt đối sẽ cho ngài một câu trả lời hài lòng đầy thuyết phục, cam đoan sẽ không để cho loại lấn lướt khách hàng lại xuất hiện nữa."

Trong lòng của anh kêu khổ thấu trời, nữ nhân viên kia ỷ vào mình có chống lưng, lúc làm việc thường xuyên hạ thấp người khác, hôm nay coi như là đạp nhầm chỗ, đắc tội cường hào.

Mộ Dung Miên giễu cợt: "Tôi không muốn anh cho tôi một câu trả lời thuyết phục sau, tôi muốn là bây giờ, nếu như anh không đem cô ta xử lý, hợp đồng vừa ký cũng hủy bỏ đi."

"Quản lý, anh không thể đuổi việc tôi, tôi thế nhưng là..."

Quản lý cắn răng một cái, cô gái này thực không giữ lại được rồi, người khiếu nại cô ta không phải mới một người, giữ lại nữa sau này khẳng định lại gặp phải chuyện không may.

Tuy rằng cô ta có người chống lưng, nhưng cũng không thể vì cô ta mà đắc tội với tất cả khách hàng, anh đành phải bất chấp, nói: "Tiên sinh ngài yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ ngăn chặn chuyện tương tự phát sinh lần nữa, loại nhân viên tố chất thấp như thế này chúng tôi tuyệt đối không để lại, tôi sẽ cho cô ta nghỉ, cũng thay cô ta nhận lỗi với ngài, để biểu đạt thành ý của tôi, nếu ngài thanh toán toàn bộ, tôi sẽ chiết khấu thêm cho ngài."

Mộ Dung Miên: “Có thể.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1938: Về Sau Ngày Ngày Có Thể Khoe Con Rể

Nữ nhân viên bán nhà kia luống cuống, luôn miệng nói: “Quản lý, anh không thể như vậy, anh quên tôi...”

“Cô đã bị cho thôi việc, hãy đi thay đồng phục, đến phòng tài vụ nhận tiền tháng này rồi đi đi, tôi đã hết lòng quan tâm giúp đỡ đối với cô rồi, công việc của cô thái độ kém, đối với khách hàng không có trách nhiệm, thường xuyên đi muộn về sớm, vốn nên cho cô nghỉ từ lâu rồi.”

Đã quyết định chắc chắn nên quản lý liền không do dự nữa.

Mộ Dung Miên lạnh nhạt nhìn qua vẻ mặt đầy không cam lòng của cô cái kia, lạnh lùng cười cười.

Cô ta có lẽ phải may mắn, lệ khí trên người anh bây giờ so với trước kia đã ít hơn nhiều, nếu là lúc trước, anh tuyệt đối sẽ không chỉ làm cho cô ta mất chén cơm.

Mua mấy cửa hàng vị trí tốt rồi, Mộ Dung Miên và ông Quý liền rời khỏi với một đám người cung kính tiễn đưa.

Bọn họ vừa đi, nhân viên bán nhà liền tụ tập thảo luận nói tiếp.

“Ách, vừa rồi cái người trẻ tuổi kia chính là con rể hả?”

“Trời ạ, ông già này lại có con rể nhiều tiền như vậy, anh nhìn cái tư thế ký hợp đồng vừa rồi chưa, giống như không có vẻ gì là phải tiêu nhiều tiền vậy, tôi cảm thấy đây khẳng định là siêu cấp phú hào.”

“Trông thấy chưa, nếu như nhà của anh không có tiền, sinh con trai không bằng sinh con gái, có con gái chính là có thể tuyển được một cái ngân hàng tốt như vậy.”

“Thật sự là làm cho người ta hâm mộ rồi...”

...

Ông Quý nhớ tới vừa rồi Mộ Dung Miên tùy tiện ký vài cái, tiền như thể

giếng phun ra bay đi, ông đến bây giờ vẫn còn cảm thấy có chút không chân thực, ra cửa ông nói: “Tiểu Mộ à... con thật sự không cần vì giúp ba xả giận, liền thoáng cái tiêu nhiều tiền như thế.”

Mộ Dung Miên cười nói: “Ba, con là con rể của ba, nhìn ba bị người ta khi dễ còn không lên tiếng, con cũng không xứng gọi ba một tiếng ba, huống chi, con nghĩ đã đặt chân tại thành phố này, dù sao cũng nên mua chút gia sản trước mới tốt.”

Ông Quý trong lòng âm thầm gật đầu, thằng nhóc này rất biết làm người, chính trực, thận trọng, so với bọn trẻ lỗ mãng bây giờ tốt hơn nhiều.

Ông Quý nhìn con rể này của nhà mình, càng nhìn càng thỏa mãn, càng xem càng cảm thấy rằng mình thật có phúc.

Ông nhớ tới lúc tập luyện buổi sáng, lão hàng xóm trong khu cư xá khác khoe khoang con rể với bọn họ, nói con rể thật tốt, ngày lễ ngày tết đưa đến cái gì, ông hiện tại liền muốn hừ một tiếng.

Những thứ quà bồi bổ sức khỏe, quần áo kia tính là cái gì chứ, con rể của ông tặng thẳng biệt thự này.

Không chỉ như thế, còn thay ông trút giận, con rể của những người kia sao có thể làm được đến vậy.

Ông Quý lập tức thấy sảng khoái tinh thần, đi đường cả thân thể đều bay bổng, về sau, nhìn những người trong khu cư xá, là ông có thể ra vẻ nói: “Con rể của tôi là một đứa tính tình hướng nội, sẽ không có nói lấy lòng, nó chỉ cho tôi mấy căn hộ nhỏ.”

“Đi, chúng ta về nhà.” Ông Quý trong lòng vui mừng, chuẩn bị về nhà cùng lão bà khoang một phen.

Mộ Dung Miên lại nói: “Ba, chúng ta đến chỗ này đi.”

“Hả, đi đâu vậy?” Ông Quý có chút kinh ngạc.

Mộ Dung Miên mỉm cười, mang ông Quý theo, quay đầu đi đến một hàng 4s, mua một cái xe, hẹn thời gian lấy rồi mới cùng ông Quý về nhà.

Từ trong cửa hàng 4s đi ra, ông Quý bị Mộ Dung Miên làm cho kinh ngạc tuy không biểu lộ gì nhưng trong lòng ông có chút lo lắng: “Tiểu Mộ à, ba

biết rõ con có tiền, nhưng có tiền cũng vẫn không nên tiêu quá phung phí, dù sao sau này có con cái, vẫn phải cần tiêu nhiều tiền đó.”

Mộ Dung Miên nghiêm túc nghe, gật đầu: “Ba, ba nói cũng đúng, con về sau sẽ nhớ kỹ, chỉ là mấy thứ này, sớm muộn gì cũng phải mua thôi.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1939: Con Rể Mua Cho Bà Một Biệt Thự Lớn

"Đã có xe này, về sau, nhà chúng ta muốn đi ra ngoài chơi cũng thuận tiện, hơn nữa Miên Miên mấy tháng tới lúc đi bệnh viện, có xe rộng rãi cô ấy ngồi cũng thoải mái một chút."

Ông Quý nghe xong, không ngờ Mộ Dung Miên vậy mà cũng là vì toàn tâm toàn ý với Quý Miên Miên, mới vừa nãy còn cảm thấy nó tiêu tiền có chút nhanh, bây giờ toàn bộ lại thành tán thưởng.

Thằng nhóc này thật biết suy nghĩ, tâm tư tinh tế tỉ mỉ lại đặc biệt quan tâm, hiểu rõ với con gái của ông, hơn nữa trong lòng còn có cả phần hai ông bà.

Còn nghĩ lại, biệt thự Mộ Dung Miên mua là chỗ ở của cả nhà bọn họ, đến tên bản thân nó cũng không có ghi.

Cửa hàng cũng là vì sinh kế sau này, phòng ngừa miệng ăn núi lở.

Mua xe cũng vì cả nhà đi xa cũng tiện lợi, nó làm tất cả đều không vì bản thân, mà đều là vì những người khác trong nhà suy nghĩ.

Ông Quý chỉ cảm thấy, con rể này thật đúng là khó tìm, càng ở chung với nó càng cảm thấy, thanh niên này vô cùng ưu tú, con gái ngốc nhà ông đúng là có phúc của người ngốc.

Về đến nhà, bà Quý hỏi: "Hai bố con nhà ông làm sao mà đi ra ngoài lâu như vậy?"

Vừa nói xong, trông thấy ông Quý vẻ mặt tươi cười, khóe mắt nếp nhăn đều rõ cả, trên người ông từ đầu đến chân, mỗi một cọng tóc tựa hồ cũng tỏa ra một tin tức: Tôi vô cùng vui vẻ!

Bà Quý hỏi: "Ô... lão Quý thế nào mà cao hứng như vậy?"

Ông Quý cười hắc hắc: "Hôm nay gặp phải chuyện vui vẻ, con gái đã tìm cho chúng ta một chàng rể tốt."

Bà Quý cười nói: Con rể tôi khẳng định tốt mà, đúng rồi, chọn được nhà chưa? "

Ông Quý gật đầu: “Xong rồi, xong rồi, chờ lắp đặt thiết bị sau đó chúng ta có thể vào ở, nói không chừng, cháu còn chưa ra chúng ta đã có thể ở nhà mới rồi.”

“Vẫn là căn hộ kia?”

“Không phải cái đó, căn hộ đấy bọn họ bán đi rồi, Tiểu Mộ đã chọn một cái khác.”

Bà Quý nghe xong nóng nảy: “Nhà cửa thế nào, có ánh sáng với thông gió được không? Ai nha, sớm biết như vậy tôi đã đi cùng, hai người đàn ông làm việc không quá tỉ mỉ, sao không gọi điện cho tôi.”

Bà Quý lo lắng, lúc trước căn hộ kia hai ông bà đều rất hài lòng, không nghĩ họ vừa về là đã bị bán rồi.

Nhưng bà nghe xong, lúc trước căn hộ vừa ý không còn, thay đổi cái khác bà có thể không vội sao? Nếu là đổi cao, thấp, vị trí không tốt thì phải làm sao bây giờ?

Ông Quý cười nói: “Tầng một.”

“Cái gì? Tầng một, như vậy sao được, đây chính là tòa nhà cao tầng, tầng một khẳng định thông gió không tốt, hơn nữa không chừng về sau đều không thấy được mặt trời. Mau mau, ông đi theo tôi, tôi đi trả lại nhà, không thể tiêu tiền uổng phí.” Bà Quý sốt ruột, thò tay định kéo ông đi.

Ông Quý cười giỡn: “Yên tâm, yên tâm, tôi khẳng định căn này so với cái lần trước nhìn còn đẹp hơn, ánh sáng thông gió, phong thủy đều được, bà đừng lo lắng.”

“Làm sao mà tốt được chứ?”

Ông Quý bỏ tay ra: “Bởi vì trên lầu của chúng ta không có người đó?”

Bà Quý sững sờ: “Hả?”

Ông Quý hất cằm lên, vẻ mặt đắc ý nói: “Con rể mua cho mẹ con bà là biệt thự, những cái bà lo lắng kia đều không cần để trong lòng.”

“Cái gì? Biệt thự?” Bà Quý kinh hô một tiếng, hoàn toàn không thể tin được, bọn họ hai người chạy ra ngoài vậy mà lại là mua biệt thự.

“Đúng vậy, Tiểu Mộ mua biệt thự, chỗ bán nhà có một nhân viên nữ mắt chó nhìn người kém, tôi hỏi qua cô ta căn hộ lần trước xem còn không? Lại bị cô ta một phen làm nhục.”

--- O ---

Chương 1940: Nhớ Kỹ Tháng Sau Tới Tham Dự Hôn Lễ Của Tôi

Tiểu Mộ giữ thể diện cho tôi, cứ thế mua một căn biệt thự, còn làm cho quản lý đuổi cô gái kia, bà không biết, lúc ấy con rể của cũng tôi có bao nhiêu xuất sắc, tôi nhìn toàn bộ bọn trẻ ở cư xá cộng lại, cũng không bằng Tiểu Mộ của chúng ta...

Ông Quý mở miệng liền không dừng được, mặt mày hớn hở nói chuyện gặp trong nơi bán nhà, đem Mộ Dung Miên khoa trương nâng lên tận trời, kích động từ trên ghế nhảy dựng lên, giống như thoáng cái trẻ ra rất nhiều tuổi, biến thành chàng trai tuổi 20.

Bà Quý vẻ mặt kinh ngạc: “Hai bố con ông...”

Một lúc lâu sau đó, bà đột nhiên thò tay dùng sức vỗ lên cánh tay ông Quý: “Ông cũng thật là thoáng cái bỏ ra nhiều tiền như vậy, đó cũng không phải là vung trang giấy đâu, Tiểu Mộ trẻ tuổi khí thịnh, nhưng ông có tuổi rồi, như thế nào cũng không thận trọng vậy, ông bị ma nhập hả.”

Bà Quý đau lòng, bà cảm thấy, Mộ Dung Miên nhất định là vì giữ thể diện cho ba vợ, đem gia sản của mình tiêu tốn hết rồi, dù sao cũng là một người còn trẻ tuổi, có nhiều tiền như vậy đã là rất kinh người rồi.

Mộ Dung Miên vội vàng nói: “Mẹ, mẹ yên tâm, con không phải là hành động theo cảm tính, con thấy sau này nhà chúng ta có thể nhiều người, mua biệt thự ở cho thoải mái, hai người cũng khổ cực hơn nửa đời rồi, cũng nên hưởng phúc.”

Lời nói làm trong lòng bà Quý một phen ấm áp, bà nói: “Mẹ biết rõ con có lòng hiếu thuận, thế nhưng mẹ vẫn là muốn sống thực tế, con kiếm tiền cũng không dễ dàng, tiền của con cũng không phải gió lớn thổi tới, mẹ hiểu con trước kia lúc đóng phim kiếm được chút tiền, nhưng tiền đó đều là con vất vả...”

Quý Miên Miên muốn mở miệng, lại bị Mộ Dung Miên nhẹ nhàng đè xuống, anh hướng cô cười cười, không để cho cô ngăn cản, anh yên tĩnh kiên nhẫn nghe bà Quý nói hết.

Chỉ có người chính thức quan tâm bạn mới tiếc thương bạn, mới có thể hy

vọng bạn có thể tiêu ít tiền.

Tựa như những người chỗ bán nhà kia, người nào quản anh tiền như thế nào, cả đám đều hận không thể đem tất cả tiền trên người anh lấy xuống hết ấy chứ.

Bà Quý thật sự đau lòng mới có thể nói như vậy, đây mới chính là thái độ chân chính của người làm mẹ.

Đây cũng là lần đầu tiên Mộ Dung Miên được nghe từ trong miệng của trưởng bối nói như vậy, anh một chút đều không cảm thấy dài dòng, mà nghe thấy vô cùng ấm lòng.

Chờ bà Quý nói xong, Mộ Dung Miên mới nói: “Mẹ nói cũng đúng, có điều con kiếm tiền chính là vì để cho mọi người có thể thoải mái dễ chịu chút, mẹ yên tâm, về sau có con ở đây, tuyệt đối sẽ không để cho ba mẹ phải chịu khổ.”

Lời này khiến ánh mắt bà Quý đau xót, vốn là còn muốn nói một loạt nữa, giờ đây chỉ có thể thở dài một tiếng: “Cái đứa nhóc này, về sau cũng không cho phép như vậy, mẹ và ba con vẫn có chút gửi trong ngân hàng, không thể lúc nào cũng xài tiên con.”

“Vâng, được, về sau những việc này con sẽ cùng ba mẹ thương lượng.”

Ông Quý nói: “Bà cũng đừng bận tâm linh tinh, Tiểu Mộ suy nghĩ tỉ mỉ lắm, nó còn mua mấy cửa hàng, sau này cho thuê hoặc để chúng ta buôn bán sẽ không phải lo cuộc sống rồi, đứa nhỏ này muốn chu toàn cho chúng ta, làm việc ổn thỏa, lại không tùy tiện, bà về sau cứ ở nhà hưởng phúc đi.”

Quý Miên Miên ở một bên cười trộm, ba đã hoàn toàn bị thu phục rồi.

Người một nhà đang trò chuyện, điện thoại di động của cô đột nhiên vang lên, Lý Nam Kha gọi tới, mở miệng nói thẳng hy vọng cô có thể tới dự hôn lễ tháng sau của mình.

Quý Miên Miên kinh ngạc: “Ôi, trước không phải cô còn nói là lễ đính hôn sao? Như thế nào... biến thành hôn lễ rồi?”

--- O ---

Chương 1941: Cô Ta Không Muốn Để Tôi Kết Hôn, Tôi Liền Trực Tiếp Kết Hôn

Quý Miên Miên chỉ nghe thấy trong điện thoại Lý Nam Kha cười ha ha: "Tôi cùng Hạ Lan Phương Niên đính hôn mà tiểu tiện nhân kia đã không chịu nổi, tôi ngược lại muốn cho cô ta nhìn thấy hai chúng tôi kết hôn, xem cô ta có thể trực tiếp tức chết không."

Âm thanh của Lý Nam Kha cay độc. Từ miệng của cô có thể nghe ra cô vô cùng tức giận.

Trước cô đích xác là chuẩn bị cùng Hạ Lan Phương Niên đính hôn, bởi vì mặc dù cha cô đối với anh rất ưa thích, nhưng mà những chuyện xấu nhà Hạ Lan kia lại thật có chút không hài lòng. Ông không muốn làm cho con gái bước vào nhà Hạ Lan rối rắm đó.

Do muốn cân nhắc trước, nên quyết định để cho hai bọn họ đính hôn, sau đó quan sát thêm một thời gian.

Lý Nam Kha cũng đồng ý, cô ở bệnh viện rất bận rộn, mỗi ngày đều có ca giải phẫu, cô cũng không có nhiều thời gian.

Nhưng mà, cô cũng không phải là người biết lùi bước, cho tới bây giờ đều nghênh đón khó khăn mà đi lên. Vì vậy Hạ Lan Tú Sắc càng tác quái, cô lại sẽ càng không lùi bước, xem ai cứng rắn hơn.

Cô không nghĩ tới chúng tôi kết hôn đúng không, vậy thì để cho cô xem chúng tôi kết hôn.

Vì vậy, Lý Nam Kha liền thuyết phục ba cô, đồng ý cho cô cùng Hạ Lan Phương Niên kết hôn.

Nghi thức đính hôn ban đầu lùi lại, trực tiếp làm hôn lễ.

Quý Miên Miên sửng sốt một chút, hỏi: "Tiểu tiện nhân? Hạ Lan Tú Sắc?"

"Không phải cô ta còn có thể là ai, suốt ngày tác quái, vắt óc tìm mưu kế không cho tôi sống dễ chịu, tôi đã nói với cô, tôi chưa thấy qua con gái nhà ai lại giống như cái dạng cô ta, quả thực đúng là tác quái khắp nơi gây tai họa, chẳng những phá hoại nhà mình, còn gây hại cho khắp nơi, cô nói

thượng đế làm gì mà không thẳng tay bắt cô ta lại."

Lý Nam Kha nói đến Hạ Lan Tú Sắc lại tức giận, hận không thể dùng dao giải phẫu mổ xẻ cô ta.

Quý Miên Miên nhịn cười nói: "Tôi hiểu, cô ta không phải cái đèn cạn dầu, đặc biệt đáng ghét, thế nhưng cô đột nhiên kết hôn, cô ta lại tìm phiền toái cho cô thì phải làm sao?"

"Tôi cho dù không kết hôn thì cô ta cũng không ngừng tìm tôi gây chuyện, cô có biết không, cô ta vài ngày trước vậy mà tìm đến Thanh Ti, bảo cô ấy gọi điện thoại cho Hạ Lan Phương Niên, làm cho anh 9 giờ tối ra ngoài, sau đó giữ anh hai giờ, quỷ mới biết cô ta muốn làm gì, tôi đã nói với cô, tôi coi như đã chịu đủ rồi, có em gái chồng như thế này là muốn giết tôi đấy, nếu như cô ta đã như vậy rồi, tôi còn khách khí làm gì, dứt khoát trực tiếp kết hôn luôn."

Lý Nam Kha lúc trước hết sức nhẫn nại, cô cũng không phải là một cô gái tính khí tốt, có thể nhịn Hạ Lan Tú Sắc lâu như vậy, đã là kỳ tích rồi, từ nhỏ đến lớn, cô nào có phải nếm qua thiệt thòi này.

Hôm nay, coi như là đến cực hạn, cô dự định, nếu Hạ Lan Tú Sắc còn dám làm ầm ĩ, cô liền một lần vĩnh viễn diệt hậu họa.

Quý Miên Miên có chút lo lắng nói: "Chỉ có ngày ngày làm cướp, khó bề ngàn ngày phòng cướp, cô nhất định phải cẩn thận, cô ta tâm tư rất độc địa."

"Tôi hiểu, tôi nhất định sẽ cẩn thận, tuyệt đối không cho cô ta có cơ hội ra tay, hôn lễ của tôi nhớ kỹ phải tới tham gia, vốn còn muốn cho cô làm phù dâu, nhưng cô lại mang thai."

Quý Miên Miên có chút do dự nói: "Hình như người mang thai không thể đi dự đám cưới, không được may mắn, mấy ngày trước có một người chị kết hôn mà mẹ của tôi cũng không cho đi."

"Không sao, tôi không quan tâm những cái đó, đều là mê tín, chỉ cần vợ chồng tình cảm tốt, nhiều chuyện xấu cũng có thể vượt qua. Ngược lại, người khác không cần làm gì thì cũng sẽ ly hôn sớm, cô nhất định phải tới đó, bạn bè của tôi không nhiều lắm, cô không đến thì tôi kết hôn cũng không có ý nghĩa rồi."

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1942: Tốt Nhất Làm Cho Tiểu Tiện Nhân Tức Chết

Lý Nam Kha đã nói như vậy, Quý Miên Miên chẳng thể nói gì nữa, tự nhiên muốn đi tới.

Huống chi, Lý Nam Kha đối đãi với cô xưa nay chân thành, cô ấy kết hôn, cô nếu có thể đi thì không còn gì tốt hơn rồi.

Chỉ là buổi hôn lễ này sợ sẽ không thuận lợi như vậy.

Quý Miên Miên cười nói: "Được, đến lúc đó, nhất định sẽ mừng cô lì xì, cô hãy yên tâm."

"Được, chờ cô đến lúc đó đấy, cô mạnh khỏe dễ nuôi thai, sau này tôi sẽ làm mẹ nuôi cho đứa bé."

Quý Miên Miên trêu chọc nói: "Nếu muốn làm mẹ nuôi, vậy tiền mừng của tôi có phải có thể giảm đi không?"

"Đương nhiên không được, cô thành thật mà cầm tiền mừng tới đây, nếu như cô không cầm, sau này cho con của cô gán nợ cũng được, tôi sẽ không bắt bẻ."

Hai người nói giỡn một lúc, mới xua tan đi khó chịu lúc nói đến Hạ Lan Tú Sắc.

Lý Nam Kha cúp điện thoại, lại gọi cho Yến Thanh Ti.

Sau khi điện thoại thông, cô trực tiếp hỏi: "Thanh Ti, tháng sau có thời gian rảnh không?"

"Có lẽ có, tháng sau tôi chắc không có việc gì." Yên Thanh Ti đóng bộ phim này rất lâu, hôm nay rốt cuộc cũng sắp xong, một số diễn viên đã lần lượt đóng máy rời khỏi rồi.

Lý Nam Kha sung sướng nói: "Vậy thì thật là tốt, tới tham gia hôn lễ của tôi và Hạ Lan Phương Niên."

Yến Thanh Ti sững sờ: "Hôn lễ? Không phải là đính hôn sao?"

"Thay đổi rồi, tội dự tính bỏ qua đính hôn trực tiếp kết hôn."

Yến Thanh Ti nghiêng mắt liếc nhìn Hạ Lan Tú Sắc ngồi ở cách đó không xa: "Xem ra cô thực sự bị làm phiền."

"Phải, tôi nhìn con tiểu tiện nhân kia liền phiền toái. Vì vậy dứt khoát trực tiếp đả kích chết cô ta được rồi, tốt nhất khiến cô ta tức giận thổ huyết, làm cho cô ta tức đến chết.

Yến Thanh Ti không nhịn được bật cười: "Tôi cảm thấy chủ ý này của cô coi như không tệ, tôi ủng hộ cô, có điều ba cô và Hạ Lan Phương Niên đều đồng ý rồi hả?"

"Tôi biết ngay cô sẽ hiểu tôi mà, ba tôi không đồng ý, thế nhưng ông cũng từng tuổi này rồi, tôi cũng sắp ba mươi, nếu không kết hôn ông còn muốn cháu ngoại nữa không, ông liền đồng ý, về phần Hạ Lan Phương Niên, anh ấy dám không đồng ý chắc."

Tuy rằng rất chán ghét Hạ Lan Tú Sắc, nhưng từ giọng nói Lý Nam Kha nói đến Hạ Lan Phương Niên, cô vẫn có thể nghe ra, cô ấy cùng anh ở một chỗ sẽ rất hạnh phúc đó.

"Vậy là tốt rồi, cô ta biết không?"

Lý Nam Kha nói: "Còn chưa có biết, cô không phải là cùng tổ kịch với cô ta sao? Cô thay tôi làm tức chết cô ta đi."

Yến Thanh Ti nghe xong mắt sáng lên: "Yên tâm, cứ để tôi, cô cứ chờ xem."

Rất nhanh sắp có một trận đùa giỡn đối thủ.

Lúc chuẩn bị cho cảnh tiếp theo, thợ trang điểm tới sửa lại trang điểm, Yến Thanh Ti thuận miệng hỏi: "Tháng sau cô chuẩn bị cho anh trai cô bao nhiêu tiền mừng?"

Hạ Lan Tú Sắc sững sờ: "Tiền mừng cái gì?"

"Tiền mừng hôn lễ đó? Cô làm em gái cũng phải cho chứ?"

Hạ Lan Tú Sắc quay mạnh đầu, gắt gao nhìn chằm chằm vào Yến Thanh Ti, lập tức hỏi: "Hôn lễ của ai?"

Yến Thanh Ti vẻ mặt buồn cười nhìn cô ta: “Đương nhiên là anh trai cùng chị dâu của cô kết hôn, chẳng lẽ... cô đều không có biết sao?”

Hạ Lan Tú Sắc còn chưa nói gì mà tròng mắt đã nhanh rơi ra, biểu lộ có chút dữ tợn: “Tôi không tin, tôi không tin, không có khả năng... không có khả năng... Bọn họ làm sao có thể kết hôn?”

Yến Thanh Ti cười nhạt: “Ách, xem ra chẳng những chị dâu của cô chán ghét cô, ngay cả Hạ Lan Phương Niên hiện nay đối với cô cũng triệt để thất vọng rồi, chuyện lớn như vậy mà cô cũng không biết, có điều cũng phải, hai người họ kết hôn quan hệ gì với cô chứ?.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1943: Cô Ta Yêu Anh Trai Của Chính Mình

Yến Thanh Ti khinh miệt bĩu môi cười cười, vung tay áo lên quay người đi, cô hôm nay là cố ý thêu dệt chuyện đó, không đem Hạ Lan Tú Sắc tức chết đi thì không sống nổi.

"Cô đứng lại đó cho tôi, cô phải nói cho rõ ràng." Sau lưng truyền đến một tiếng quát lớn.

Hạ Lan Tú Sắc thò tay định nắm tóc Yến Thanh Ti, có điều lần này cô sớm đã có chuẩn bị, lúc Hạ Lan Tú Sắc giơ tay ở lọn tóc còn chưa túm được thì nháy mắt, cô không xoay qua chỗ khác mà trở tay một cái hung hăng đánh vào trên mặt cô ta.

Yến Thanh Ti quát lạnh một tiếng: "Hạ Lan Tú Sắc cô đã đủ rồi đó, không chỉ một lần mà cứ cố khiêu khích ranh giới cuối cùng của tôi, cô đừng tưởng rằng đã từng giúp tôi một lần thì tôi sẽ vĩnh viễn nhường nhịn cô, nếu cô còn dám động tôi dù chỉ một lần, tôi sẽ làm cho tay của cô vĩnh viễn không nâng nổi nữa."

Cái đánh vừa rồi của Yến Thanh Ti rất mãnh liệt, mu bàn tay và bàn tay đánh không giống nhau, mu bàn tay kỳ thật không phải là đánh mà là vung mạnh qua, giống như một cây roi quất qua, đánh thẳng khiến Hạ Lan Tú Sắc đứng không vững, thiếu chút nữa gục xuống, nửa mặt đều chết lặng, bên tai còn có chút ong ong, tay cầm lấy tóc Yến Thanh Ti cũng không tự chủ được buông lỏng ra.

Hạ Lan Tú Sắc ôm mặt, thân thể lung lay, giống như đau đớn khiến cô ta còn chưa kịp phản ứng với cái tát vừa rồi, mọi người xung quanh nhìn lại, không người nào dám nói chuyện.

Lúc trước, Hạ Lan Tú Sắc hét to hướng về phía Yến Thanh Ti, tất cả mọi người đều nghe được, đối với cô ta vô cùng bất mãn, vì vậy hôm nay Yến Thanh Ti đánh một cái tát kia, ngược lại không ai cảm thấy không đúng, mọi người đều suy nghĩ là cô ta lại tác quái, khiến Yến Thanh Ti không muốn nhịn nữa, vì vậy liền đánh cô ta một cái.

Mọi người trong lòng đều không có ý nghĩ đặc biệt gì, chỉ cảm thấy bản thân Hạ Lan Tú Sắc thật đáng đời.

Cô đúng là một kẻ không biết điều, lại vẫn một mực khiêu chiến Yến Thanh Ti, người ta không chấp nhặt đối với cô, cô còn đạp lên mặt mũi.

Nửa bên mặt Hạ Lan Tú Sắc bị đánh thành đỏ, khóe môi cũng rạn nứt một ít, trong đầu của cô ta đều là chuyện Yến Thanh Ti nói Lý Nam Kha và Hạ Lan Phương Niên kết hôn.

Cô ta một mực lặp lại: “Cô nói bậy, cô nói bậy...”

Trong mắt Yến Thanh Ti hiện lên mỉa mai, lúc ban đầu mới biết Hạ Lan Tú Sắc, cô chỉ cho rằng đối phương chính là một cô bé sùng bái anh trai mình, thế nhưng càng về lâu về dài, cô mới chậm rãi phát hiện, Hạ Lan Tú Sắc đối với Hạ Lan Phương Niên không đơn thuần chỉ là tình anh em.

Ánh mắt cô ta nhìn anh, không chỉ là sùng bái, còn có... ái mộ!

Lúc ban đầu Yến Thanh Ti cũng chỉ là có chút nghi ngờ, dù sao người ta cũng là anh em, cô không muốn nghĩ xấu, hơn nữa lúc trước Hạ Lan Tú Sắc cũng một mực kiềm chế.

Nhưng từ khi Lý Nam Kha và Hạ Lan Phương Niên bắt đầu vướng mắc, kèm theo tình cảm hai người tiến triển, biểu hiện của Hạ Lan Tú Sắc liền càng ngày càng quá khích, đó căn bản không phải là cái một người em nên làm, cô ta đối với Lý Nam Kha hoàn toàn là ghen ghét, trả thù cuồng loạn nhanh muốn điên rồi.

Sau khi hai người kia cùng một chỗ, Hạ Lan Tú Sắc liền vẫn muốn phá hoại khiến hai người phải chia tay.

Thế nhưng mặc kệ cô ta làm thế nào, tình cảm Lý Nam Kha và Hạ Lan Phương Niên ngược lại bởi vì cô ta phá hoại lại càng thêm sâu sắc, cũng là trong họa có phúc.

Trong lòng Hạ Lan Tú Sắc là tình cảm vặn vẹo bệnh hoạn, một mực phát triển trong lòng cô ta, không có người cắt đứt, loại áp lực tình cảm vi phạm luân lý sai lệch này chính cô ta cũng biết không có khả năng thành sự thật, nhưng cô ta lại càng không thể để cho người nào đến cướp đoạt Hạ Lan Phương Niên với mình, vì vậy cô ta chỉ biết càng ngày càng điên cuồng.

--- O ---

Chương 1944: Anh Ấy Nói Đời Này Chỉ Tốt Với Một Mình Tôi

Bản thân loại tình cảm này chính là sai lầm, cho dù là người bình thường sớm muộn gì cũng sẽ bị bức điên.

Vốn là muốn trả thù Hạ Lan Tú Sắc, thế nhưng sau khi tỉnh táo lại, cô ngược lại cảm thấy cô gái này thật đáng buồn, đáng hận cũng vừa đáng thương. Giữ lấy một thứ không thể nói ra cùng ai, tình yêu cũng vĩnh viễn không thực hiện được, tựa như chỉ dừng lại ở trong một góc tối âm u không thể nhìn thấy ánh sáng, chờ đợi cô ta chỉ có mục nát.

Yến Thanh Ti lạnh lùng nói: "Cô nghĩ như vậy nếu có thể làm cho mình cảm thấy thoải mái một chút thì cô có thể giả vờ câm điếc, coi như tôi không có nói cái gì, cô cũng không nghe thấy gì."

Cô vừa đi, Hạ Lan Tú Sắc liền mở miệng: "Cô đứng lại..."

Yến Thanh Ti không dừng lại, Hạ Lan Tú Sắc nghiến răng, hất bỏ tay trợ lý, chạy tới ngăn cản cô. "Cô đứng lại cho tôi, Yến Thanh Ti cô nói đều là thật sao?"

Yến Thanh Ti hai tay vòng ngực, mắt lạnh lùng nhìn cô ta: "Thật hay giả có quan trọng không? Coi như là lần này không thật, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày đó, bởi vì cô vĩnh viễn cũng không chiếm được."

Yến Thanh Ti nói trắng ra mà sắc bén, đem sự che đậy trên người Hạ Lan Tú Sắc hung hăng giật xuống, ném trên mặt đất, sau đó quất từng roi trên người cô ta, khiến cho cô ta vừa đau vừa nhục nhã.

Trên mặt Hạ Lan Tú Sắc vừa xấu hổ vừa giận dữ, còn có bối rối bàng hoàng, "Tôi không tin, anh trai của tôi sẽ không... đồng ý, tôi không tin anh ấy sẽ lấy người đàn bà kia..."

Hạ Lan Tú Sắc vội khóc lên, trong mắt của cô ta đỏ rực, dường như máu cũng muốn chảy ra, cô ta nắm chặt tay, một mực tự nói với chính mình không thể nào, cô ta không tin, thế nhưng thực sự bản thân cô ta cũng hiểu rõ đó là sự thật.

Ban đầu nói hai người sắp đính hôn, hôm nay vậy mà kết hôn?

Vì cái gì, giữa hai người bọn họ còn chẳng có xuất hiện vết nứt nào vậy mà lại còn muốn kết hôn?

Yến Thanh Ti trông thấy trong mắt Hạ Lan Tú Sắc phẫn hận không cam lòng, còn có ghen ghét điên cuồng, cô bỗng nhiên lo lắng, vạn nhất kẻ điên này cuối cùng làm liều, vậy hôn lễ kia không biết có thể thuận lợi hoàn thành hay không.

Cô suy nghĩ một lát, nói: "Hạ Lan Tú Sắc, mỗi người trên đời này đều có vị trí của chính mình, vị trí của cô là gì, có lẽ cô vẫn luôn rõ ràng, có lẽ cô hiểu rằng cô vĩnh viễn sẽ không chiếm được nó, đừng có lại tranh giành vô nghĩa nữa, cô có làm nhiều hơn, sai nhiều hơn, Hạ Lan Phương Niên chỉ chán ghét cô, đừng để anh cô đối với cô xóa bỏ nốt chút tình anh em cuối cùng, trên đời này có nhiều loại tình cảm, tình yêu cuối cùng đều sẽ đi đến hôn nhân, còn thân tình trên đời này mới là vĩnh hằng, cũng có thể... là tình cảm được giữ gìn nhất, cô hiểu chưa?"

Nếu như là Yến Thanh Ti ở giữa ân oán cá nhân với Hạ Lan Tú Sắc, cô nhất định vắt óc tìm mưu kế chọc dao găm vào trong lòng cô ta, tốt nhất đem cô ta tức chết.

Thế nhưng Lý Nam Kha cũng là bạn cô, với tư cách là người bạn, cô càng ở bên cạnh chọc Hạ Lan Tú Sắc, đoán chừng cô ta càng hận Lý Nam Kha. Về sau có thể là sẽ muốn báo thù cô ấy.

Yến Thanh Ti hy vọng hôn lễ của Lý Nam Kha và Hạ Lan Phương Niên có thể thuận lợi tiến hành.

Vì vậy, cô cảm thấy nếu như có thể thức tỉnh Hạ Lan Tú Sắc, không cần u mê không tỉnh ngộ, đừng đi phá hư hôn lễ hai người, như vậy là tốt nhất.

Có thể giúp đỡ được bạn bè, Yến Thanh Ti thậm chí nghĩ là sẽ hết sức giúp đỡ, cô không làm như không thấy được.

Mắt Hạ Lan Tú Sắc bắt đầu có lệ lăn xuống, "Tôi không tin, tôi không tin... anh ấy nói, sẽ bảo vệ tôi cả đời, anh ấy nói, chỉ tốt với mình tôi..."

Yến Thanh Ti nghe nói như vậy, nhịn không được liếc mắt.

--- O ---

Chương 1945: Cô Mới Là Một Con Điếm Giả Nai

Yến Thanh Ti không biết Hạ Lan Tú Sắc hình thành tình cảm đối với Hạ Lan Phương Niên như thế nào, có điều nhiều năm như vậy, tại sao không ai phát hiện chứ? Nếu sớm phát hiện chút, sớm cắt đứt, chẳng phải sẽ không có những chuyện như hôm nay rồi?

Nhà Hạ Lan quả nhiên là một vũng nước đục.

Lúc trước cha mẹ Hạ Lan Tú Sắc đoán chừng là không quan tâm nhiều đến cô ta, dẫn đến cô ta đem tình cảm chuyển dời hết lên người anh trai.

Yến Thanh Ti lành lạnh nói: “Cô cũng là người trưởng thành hơn 20 tuổi rồi, đến showbiz cũng lăn lộn lâu như vậy, cô có lẽ vô cùng rõ ràng, không có ai nên đối tốt với ai, huống chi là lúc cầu xin người khác, vì cái gì không nhìn lại trước một chút chính cô, cô đáng giá để cho người ta bảo vệ sao? Nếu như tôi là anh trai cô, có một em gái như cô, đừng nói bảo vệ cô, tôi có khi còn không muốn liếc nhìn thấy cô, sớm bảo cô tự sinh tự diệt rồi.”

Yến Thanh Thi không cẩn thận một chút vẫn là nói nặng, thật sự trong lòng của Hạ Lan Tú Sắc đã trở nên vặn vẹo rồi, dù là Hạ Lan Phương Niên không thể ở cạnh cô ta, cũng không thể để cho bất kỳ cô gái nào khác ở cạnh, có lẽ còn bao gồm cả đàn ông, dù sao, anh trai của cô ta cả đời độc thân đến chết cũng được.

Yến Thanh Ti lắc đầu, người đáng thương nhất hẳn là Hạ Lan Phương Niên, cha mẹ không tốt, em gái lại càng đối với anh ta mang ý xấu, toàn bộ người nhà chỉ có anh ta là người tốt.

Có thể gặp được Lý Nam Kha, anh ta đúng là vô cùng may mắn trong bất hạnh rồi.

Một phen lời nói của Yến Thanh Ti, thẳng đem sắc mặt Hạ Lan Tú Sắc trắng bệch, thân thể run rẩy.

Cô ta che tai kêu: “Cô câm miệng, cô câm miệng, anh trai tôi đã từng nói, trên đời này tôi là xinh đẹp nhất, là cô gái đáng yêu nhất, anh ấy thích nhất tôi, đều là do Lý Nam Kha dụ dỗ anh ấy, nhất định là cô ta không cho anh trai tôi nói cho tôi biết, tôi sẽ không tin chuyện ma quỷ của cô, cô chính là không muốn thấy tôi tốt, Yến Thanh Ti cô đừng cho là tôi không biết trong

lòng cô có ý gì... cô chỉ vì anh trai tôi lúc trước thích cô, bây giờ thích người khác, trong đầu cô thấy không công bằng mà thôi, nói cho cùng cô mới là một con điếm giả nai...”

Đùng... Một cái tát vang dội đã cắt đứt lời chửi bậy của Hạ Lan Tú Sắc.

Yến Thanh Ti thả tay xuống, lạnh mắt nhìn cô ta: “Nói đủ chưa?”

Vẻ mặt Hạ Lan Tú Sắc tràn đầy phẫn nộ: “Cô...”

Đùng!

Cô ta vừa nói một chữ, nửa mặt bên phải lại ăn một cái tát nữa.

Yến Thanh Ti thả tay xuống, vẻ mặt khinh miệt: “Nói tiếp...”

Hạ Lan Tú Sắc ôm hai mặt không dám nói nữa, Yến Thanh Thi hướng người tới, mặc kệ nơi nào hay ai.

Cô ta biết rõ, nếu như mình tiếp tục lại mở miệng, sẽ nhận lấy cái tát của Yến Thanh Ti, muốn cô ta phải không phát ra được âm thanh nào nữa mới thôi.

Hạ Lan Tú Sắc bị đánh chậm rãi bình tĩnh lại, cô ta gắt gao cắn môi, không dám mở miệng.

Yến Thanh Ti xem thường nói: “Cô cứ như vậy, đừng nói là Hạ Lan Phương Niên, người đàn ông nào cũng đều thấy cô chướng mắt, cam chịu thấp hèn biểu diễn...”

Hạ Lan Tú Sắc cắn chặt môi, không dám nói gì.

Mọi người xung quanh dần dần xúm lại tới đây, Hạ Lan Tú Sắc sợ những chuyện xấu trong lòng bị người ta biết rõ, càng sợ Yến Thanh Ti nói thẳng ra, cô ta biết mình tuyệt đối sẽ không được tha, Hạ Lan Tú Sắc ôm mặt quay người chạy đi.

Sau khi Hạ Lan Tú Sắc chạy xa, đạo diễn tới, “Thanh Ti, cô ta lại làm cái gì vậy?”

Yến Thanh Ti vẫy vẫy tay: “Muốn tìm tôi gây sự mà thôi, thật có lỗi.”

Đạo diễn nhìn ra Yến Thanh Ti tựa hồ không muốn nói ra ân oán giữa hai người, chỉ hỏi: “Có thể tiếp tục đóng không?”

“Đương nhiên có thể.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1946: Anh Chỉ Có Thể Là Người Của Tôi

Đạo diễn hô: “Chuẩn bị, cảnh tiếp theo.”

Yến Thanh Ti liếc mắt nhìn hướng Hạ Lan Tú Sắc chạy đi, thở dài, cô ta quả nhiên là người không thể khuyên nổi, Hạ Lan Tú Sắc chẳng những không bị thuyết phục, đoán chừng không thể chờ được muốn làm chút gì đó.

Cô phải tranh thủ thời gian nói một tiếng với Lý Nam Kha, cho cô ấy sớm phòng bị.

...

Biết rõ tin tức Hạ Lan Phương Niên cùng Lý Nam Nam quay phim, Hạ Lan Tú Sắc cũng không còn tâm tư quay phim, cô ta cảm thấy thế giới của mình đều muốn sụp đổ, trước mắt biến thành một mảnh hắc ám, lại không nhìn thấy chút ánh sáng, giống như là muốn tới tận thế.

Hạ Lan Phương niên trong lòng cô ta là tốt đẹp nhất, một vùng lãnh địa sạch sẽ nhất.

Trong lòng của cô ta, bất luận kẻ nào cũng không thể xâm phạm.

Hạ Lan Phương Niên là của cô ta, bất kỳ người phụ nữ nào cũng không thể cướp từ trong tay của cô ta.

Thế nhưng bây giờ, anh sắp vứt bỏ cô ta, lấy một cô gái khác làm vợ, mà chính cô ta có lẽ là người cuối cùng biết tin tức này, anh trai thương yêu của cô ta, ngay cả cô ta cũng không nói một câu.

Anh bây giờ chắc chắn chán ghét cô ta nhiều, nên chuyện quan trọng như vậy đều không có nói?

Hạ Lan Tú Sắc hận, hận tất cả mọi người, hận Yến Thanh Ti nói cho mình, càng hận Lý Nam Kha, cô ta cũng muốn hận Hạ Lan Phương Niên, nhưng lại không nỡ.

Cô ta không hiểu, cô gái kia có cái gì tốt, anh trai của cô ta sao phải đối tốt với cô gái ấy như vậy? Tại sao phải thích cô gái ấy, cô gái đó một chút cũng không có tốt, chẳng lẽ hai anh em họ cứ tiếp tục như vậy không tốt sao?

Hạ Lan Tú Sắc chạy một mạch từ studio, cũng không biết đã chạy tới đâu, ngõ hẹp bốn bề vắng lặng, cô ta dừng lại, dựa vào vách tường loang lổ rốt cuộc cũng không nhịn được nữa mà gào khóc lên.

Bên tai của cô ta đều là lời nói của Yến Thanh Ti, từng chữ một, đều như kim châm sắc bén, đâm trên người cô ta, đem toàn bộ người tết thành gai nhím, đem cô ta đâm đầy thương tích.

Yến Thanh Ti xé toang một tầng che giấu cuối cùng trên người cô ta, làm cho bí mật dơ bẩn trong lòng cô ta bóc trần ra.

Lúc Yến Thanh Ti nói ra bí mật kia của cô ta, Hạ Lan Tú Sắc căn bản không dám nhìn ánh mắt của Yến Thanh Ti, cô ta sợ nhất chuyện tình rốt cuộc bại lộ, thế nhưng cô ta nghĩ tới đó không phải là thứ đáng sợ nhất.

Đáng sợ nhất là anh trai của cô ta sắp kết hôn.

Hạ Lan Tú Sắc khóc đến tê tâm liệt phế, cô ta không cam lòng, cô ta khủng hoảng, cô ta sợ hãi, bên người cô ta không có lấy một người thân, anh trai là người duy nhất, cô ta tuyệt đối không thể để cho anh rời khỏi, tuyệt đối không thể.

Khi còn bé, Hạ Lan Tú Sắc kỳ thật không có ỷ lại Hạ Lan Phương Niên đến vậy, chỉ là từ lúc cô ta hiểu chuyện, lớn lên theo thời gian, cô ta càng ngày càng hiểu rõ, cha mẹ ân ái đều là làm cho người khác nhìn, cha mẹ yêu thương cũng đều là bệnh hình thức, không có người thực sự trong lòng quan tâm đến cô ta, bọn họ quan tâm là thành tích học tập, lễ nghi, đánh giá của thầy cô và bạn bè của cô ta, về phần trong lòng của cô ta có vui vẻ hay không, không ai để ý.

Thiếu nữ non nớt quá cần một bờ vai để dựa vào, mà Hạ Lan Phương Niên đúng là đã trải qua hết tất cả, vì vậy anh hiểu rõ, em gái chẳng hề vui vẻ, vì vậy với tư cách là anh trai liền đối với cô ta đau lòng nhiều hơn, anh yêu thương cô ta không có bất kỳ toan tính gì, chính là đem cô ta xem như người em gái duy nhất.

Nhưng Hạ Lan Phương Niên lại không biết, anh yêu thương Hạ Lan Tú Sắc ngày qua ngày vậy mà lại biến thành chất độc đối với cô ta, hơn nữa cũng giải không được.

Tiếng khóc Hạ Lan Tú Sắc càng ngày càng nhỏ, cô ta gắt gao cắn chặt răng.

Anh trai là của cô ta, chỉ có thể thuộc về cô ta.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1947: Em Rất Nhớ Anh, Anh Có Thể Tới Gặp Em Không?

Cô ta không cho phép bất cứ kẻ nào từ trong tay mình cướp đi.

Hạ Lan Tú Sắc sau khi khóc, gọi điện thoại cho Hạ Lan Phương Niên, vừa lúc đầu không có người nghe, cô ta vẫn một mực gọi cho đến khi điện thoại sắp hết pin mới thông.

"Alo..."

Thanh âm Hạ Lan Phương Niên rất nhẹ, mang theo một chút lạnh lùng.

Hạ Lan Tú Sắc nghe được tiếng của anh, nước mắt lại chảy ra, cô ta mang theo giọng mũi khóc ròng nhấn mạnh nói: "Anh..."

Đầu bên kia điện thoại, Hạ Lan Phương Niên nhíu mày, anh nghe ra Hạ Lan Tú Sắc đang khóc, giọng mũi đặc biệt nặng, tựa hồ rất thương tâm.

Như lúc trước, Hạ Lan Phương Niên chắc chắn sẽ hỏi bị làm sao vậy, có phải khóc hay không, là có người bắt nạt hay không? Vì sao lại thương tâm.

Nhưng bây giờ, anh chỉ cảm thấy rất mệt, bị cô em gái này giày vò quá mệt mỏi.

Cô ta lần lượt đem yêu thương của Hạ Lan Phương Niên đối với mình đều cho tiêu tan hầu như không còn rồi.

Hạ Lan Phương Niên nhàn nhạt hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Hạ Lan Tú Sắc lau đi nước mắt nơi khóe mắt, thanh âm ưu tư, "Anh, em nhớ anh lắm, anh có thể gặp em không? Em rất lâu chưa gặp anh rồi, em rất nhớ anh."

Hạ Lan Tú Sắc trong lòng tự nói với mình, chỉ cần anh tới, chỉ cần anh gặp cô ta, có thể nói lên trong lòng của anh, bản thân mình mới là quan trọng nhất.

Cô ta nhất định có thể khuyên anh vứt bỏ Lý Nam Kha, nhất định sẽ để cho anh nhìn rõ bộ mặt thật của tiện nhân kia.

"Thật có lỗi, anh bây giừo đang rất bận." Hạ Lan Phương Niên thậm chí ngay cả nghĩ cũng không liền cự tuyệt.

"Anh..." Hạ Lan Tú Sắc kêu một tiếng thê thảm, chỉ cần nghe âm thanh của cô, dường như liền có thể cảm giác được sự thương tâm của cô.

"Anh, anh vì sao đối với em lạnh nhạt như vậy, em làm gì sao rồi ư? Em hiện giờ rất đau khổ, em rất thương tâm, em bị người ta bắt nạt, em cảm thấy mình bị cả thế giới từ bỏ, em mặc kệ người khác như thế nào với mình, chỉ cần anh trai yêu thương em là đủ rồi, thế nhưng vì sao bây giờ anh cũng đối xử với em như vậy?" Một bên Hạ Lan Tú Sắc thút thít nỉ non lên án, khóc thê thảm, nói cô ta đáng thương.

Hạ Lan Phương Niên nghe cô lên án sau đó trầm mặc hồi lâu mới nói: "Tú Sắc, em đã không còn là cô bé nhỏ cần anh bảo vệ nữa rồi, em không cần đến anh đâu."

Lúc vừa rồi Hạ Lan Tú Sắc nói, trong lòng của anh đích xác trong chớp mắt có xúc động, dù sao cũng là em gái anh nhìn thấy lớn lên.

Thế nhưng anh rất nhanh nhớ đến đoạn thời gian qua Hạ Lan Tú Sắc làm rất nhiều việc, lần lượt hãm hại Lý Nam Kha, đây không phải là trò đùa dai, có mấy lần cô ta thật sự muốn hại chết Lý Nam Kha.

Đúng như Lý Nam Kha nói, người em gái này, đã hỏng đến trong xương cốt rồi, hơn nữa tuyệt đối không có khả năng thay đổi thành tốt, nếu như anh còn huyễn tưởng trong lòng về cô ta, vậy xem Lý Nam Kha cô bị cô ta giết chết đi.

Đối với Hạ Lan Phương Niên mà nói, anh hiểu rõ được người nào quan trọng với mình.

Huống chi Hạ Lan Tú Sắc đã sớm làm cho anh thất vọng cực độ rồi, anh tuy không muốn nghĩ quá xấu cho cô ta, nhưng thời điểm này cô ta khóc muốn gặp anh, nguyên nhân là gì anh đại khái cũng có thể nghĩ đến.

Đoán chừng là đã biết tin tức anh cùng Lý Nam Kha kết hôn.

Hạ Lan Phương Niên lắc đầu thở dài trong lòng, thật không rõ Hạ Lan Tú Sắc đến cùng là xảy ra chuyện gì, vì sao không thích Lý Nam Kha như vậy.

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1948: Anh Không Quan Tâm Em Sao?

Anh đột nhiên nhớ tới một câu nói của Lý Nam Kha: Em gái của anh không phải không thích em, cô ta là căm hận tất cả những cô gái nào tới gần anh, sở hữu anh!

Hạ Lan Phương Niên không khỏi thấy phía sau lưng mồ hôi phát lạnh, chút mềm lòng đối với Hạ Lan Tú Sắc thoáng cái biến mất.

Hạ Lan Tú Sắc khóc ròng nói: "Cần, em vẫn cần anh, em cần nhất là anh, chính là anh, không có anh, em sẽ chết, anh không thể vứt bỏ em."

Thanh âm của cô ta run rẩy, nghe khiến cho người ta cảm thấy đặc biệt đáng thương.

Hạ Lan Phương Niên nói: "Không ai có thể vứt bỏ em, có thể vứt bỏ em, chỉ có chính em, em không nghĩ rõ ràng, người khác nói cái gì cũng không được, không có việc gì anh cúp máy trước, anh còn rất nhiều chuyện bận rộn."

Hạ Lan Tú Sắc kêu lên: "Anh, anh chờ một chút... Anh liền như vậy không muốn nói chuyện với em sao? Anh nói cho em biết anh đang bận cái gì chứ?"

Hạ Lan Phương Niên nhíu mày đưa điện thoại di động cách xa một chút, tiếng Hạ Lan Tú Sắc vừa rồi khiến màng nhĩ anh có chút đau.

Anh lãnh đạm nói: "Cái này không liên quan đến em."

"Sao lại không quan hệ, anh sao có thể lạnh lùng đối với em như vậy, có phải anh đang bận chuyện kết hôn với Lý Nam Kha?" Hạ Lan Tú Sắc vội vàng nói nhanh, đây mới là cái cô ta muốn biết nhất, cũng là muốn hỏi nhất.

Cô ta lúc trước khóc lợi hại, tiếng đã khàn rồi, còn kêu to cuống họng như vậy, đã phá âm, giọng khàn nghe đinh tai nhức óc.

"Tú Sắc, em cần tỉnh táo, như vậy trước đi." Hạ Lan Phương Niên đã nghe ra tâm tình Hạ Lan Tú Sắc không đúng, anh không có ý định nói với cô ta quá nhiều.

Kết hôn là chuyện của anh với Lý Nam Kha, không liên quan gì đến Hạ Lan

Tú Sắc.

Hơn nữa, anh không có nói cho cô ta biết cũng bởi vì anh không muốn cô ta đến phá hư hôn lễ của mình.

Có lẽ trong tiềm thức của anh, Hạ Lan Tú Sắc người này thật sự đã hỏng đến mức anh hoàn toàn không còn khả năng tin tưởng.

Hạ Lan Phương Niên hy vọng hôn lễ của mình có thể thuận lợi cử hành, anh không muốn làm cho Hạ Lan Tú Sắc đến tìm phiền toái Lý Nam Kha.

Hạ Lan Tú Sắc cầm chặt điện thoại, khớp xương trở nên trắng, cô ta dựa vào bức tường khom người, màu đỏ tươi trong mắt đều là hận ý dữ tợn.

"Em rất tỉnh táo, anh nói cho em biết, có phải hay không... Anh có thật chuẩn bị cùng cô ta kết hôn không? Anh có thật sự quyết định muốn kết hôn với cô ta không."

Hạ Lan Phương Niên bị tiếng của cô ta làm đau cả màng nhĩ, anh rất muốn cúp điện thoại, thế nhưng anh cảm thấy chuyện này nên nói rõ cùng cô ta.

Vì vậy anh nói: "Không sai, anh muốn cưới cô ấy, bọn anh sắp kết hôn, hôn lễ tại Hạ Sơ Cửu, nếu em muốn tới thì tới, không muốn tới cũng được, nhưng mà anh phải nói rõ ràng trước với em, nếu như em tới tham gia cũng đừng có làm loạn, nếu như em phá hư hôn lễ của anh, đừng trách anh không còn chút tình cảm nào cuối cùng."

Chính Lý Nam Kha nói như vậy, Hạ Lan Tú Sắc nếu đã biết bọn họ thật sự kết hôn, còn không tác quái, vậy thì thật là bầu trời mưa, mặt trời mọc từ hướng tây.

Vì vậy, Hạ Lan Phương Niên cũng không tin Hạ Lan Tú Sắc, hôm nay nếu như cô ta đã biết vậy thì nhất định phải nói rõ ràng.

Hôn lễ này anh rất mong đợi, anh không muốn bị người khác phá hư.

Lời nói của Hạ Lan Phương Niên đã đè gãy nốt sợi rơm cuối cùng trong lòng Hạ Lan Tú Sắc, từ chính trong miệng Yến Thanh Ti nghe được tin tức bọn họ kết hôn, cô ta còn có thể tự lừa gạt mình rằng Yến Thanh Ti nói đều là giả, muốn đả kích bản thân mình mà thôi.

Thế nhưng mà hiện giờ cô ta lại thật sự chính tai mình từ trong miệng Hạ

Lan Phương Niên nghe được tin tức chí mạng này.

Hạ Lan Tú Sắc kêu phát ra một tiếng thê lương: “Anh, anh không quan tâm em sao?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1949: Anh Ấy Yêu Nhất Cô Ta, Muốn Cùng Một Chỗ Với Cô Ta

Dù cô ta đã sớm biết, thế nhưng từ chính miệng anh nói, khiến trái tim của Hạ Lan Tú Sắc đau đến không thở nổi.

Anh trai thân yêu nhất của cô ta, thật sự sắp vứt bỏ cô ta, cùng ở một chỗ với cô gái khác.

Anh không cần cô.

Hạ Lan Tú Sắc gắt gao cắn môi, hàm răng cắn chặt khiến máu chảy ra, nhuộm đỏ hàm răng, cô ta cũng không phát hiện, trong mắt nước mắt cứ một mực hướng ra phía ngoài lăn xuống, ban đầu cô ta khóc không ra tiếng, càng về sau âm thanh càng lúc càng lớn, âm thanh đó buồn bã thê thảm như gần chết, tự như trời đất sụp xuống.

Hạ Lan Phương Niên nghe tiếng khóc vẫn không hề thay đổi sắc mặt, anh đã từng nhiều lần mềm lòng với cô ta, tin tưởng cô ta, thế nhưng kết quả đã chứng minh, anh càng mềm lòng, sẽ chỉ làm cô ta càng không kiêng nể gì đi tổn thương Lý Nam Kha.

Hạ Lan Phương Niên lạnh lùng nói: “Em là người trưởng thành rồi, em nên tự biết lo cho chính mình, mà anh sắp có cuộc sống của riêng mình, hy họng em đừng tới quấy rầy anh.”

Trong lòng Hạ Lan Tú Sắc khủng hoảng, khóc nói: “Anh, xin anh, xin anh đừng bỏ lại em có được không, em có chỗ nào không đúng, em làm sai chỗ nào, anh nói cho em biết, em nhất định sẽ sửa, xin anh đấy, về sau anh nói gì em sẽ nghe theo anh tất cả, anh bảo làm gì em cũng sẽ làm theo lời anh.”

Cô đặt bản thân mình ở vị trí hèn mọn nhất, cầu xin Hạ Lan Phương Niên đừng buông tay ra.

Thế nhưng cô ở trong lòng Hạ Phương Niên sớm đã không còn có bất kỳ danh dự nào rồi.

“Chính em đều không cảm thấy bản thân mình sai rồi? Vậy cần gì phải hỏi lại anh nữa.”

Hạ Lan Tú Sắc gào khóc: “Anh, anh còn là anh của em sao? Anh thay đổi rồi, trước kia anh chưa bao giờ đối đãi với em như vậy, anh có biết hay không em vừa trải qua những cái gì, Yến Thanh ti bắt nạt em, tại tổ kịch cô ta trước mặt tất cả mọi người tát liên tiếp vào trên mặt em, cô ta hận không thể giết chết em, mặt của em đau lắm, anh có biết em hiện tại đau đến thế nào không, nhưng mặt không phải là thứ em thấy đau nhất, mà là lòng em, cô ta hôm nay nói cho em biết chuyện hai người kết hôn em còn chưa tin, trong trí nhớ của em, anh trai Hạ Lan Phương Niên là tốt nhất đối với em, anh tuyệt sẽ không giấu giếm em bất cứ chuyện gì. Anh, anh nói cho em biết, lời nói của tiện nhân Yến Thanh Ti kia đều là giả dối, cô ta đang lừa em, muốn kích động em, để em thương tâm mà thôi đúng không?”

Hạ Lan Phương Niên tin Yến Thanh Ti đích xác sẽ tát Hạ Lan Tú Sắc, nhưng anh dám khẳng định là chắc chắn do cô ta nói gì đó làm chọc giận Yến Thanh Ti.

Giữa Yến Thanh Ti và em gái mình, anh ngược lại rất tin tưởng nhân phẩm của Yến Thanh Ti.

Hạ Lan Phương Niên đợi cô ta kêu khóc xong mới nói: “Thanh Ti nói cũng đúng, anh với Nam Kha sắp kết hôn rồi.”

Cô ta nhất thời hét ầm lên: “Không, không, không... Em không muốn...”

Hạ Lan Phương Niên bị tiếng hét sắc nhọn của cô ta làm cho vô cùng bực bội, chỗ huyệt thái dương đau đến co giật.

“Hạ Lan Tú Sắc, có đôi khi anh thật không hiểu em, không sai, từ huyết thống mà nói anh là anh trai em, thế nhưng chỉ là anh trai mà thôi, cha mẹ đều khó có khả năng quản em cả đời, huống chi là anh, anh và em cũng không phải trẻ con, anh sắp kết hôn, anh muốn kết hôn với cô gái mà anh thích, đây đều là chuyện của anh, không cần em đồng ý, cũng không liên quan gì đến em, em có quyền hay tư cách gì để bắt anh muốn hay không thích người nào? Cùng ai kết hôn?”

Hạ Lan Phương Niên nói thẳng khiến Hạ Lan Tú Sắc bối rối không ngừng: “Anh... anh không thể thích Lý Nam Kha, cô ta là tiện nhân, anh sao lại không thấy rõ ràng bộ mặt thật của cô ta, cô ta đang cố ý câu dẫn anh đấy, anh trai...”

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1950: Cô Ấy Chính Là Vợ Tương Lai Của Tôi

"Đã đủ rồi, Tú Sắc, đây là lần cuối cùng anh nói với em như vậy, anh hy vọng em nhớ kỹ việc này, Lý Nam Kha rất nhanh sẽ là vợ của anh, cùng anh muốn vượt qua cả đời người, cô ấy là dạng gì, em là cái dạng gì, anh so với người khác đều rõ ràng, anh không hy vọng một lần nữa nghe em xúc phạm cô ấy, nếu như em lại làm tổn thương cô ấy, anh và em sẽ đoạn tuyệt quan hệ, em không bao giờ là em gái của anh nữa, giữa chúng ta không còn có bất cứ mối quan hệ nào, mặt khác hôn lễ của anh và Lý Nam Kha em cũng không cần tới tham dự nữa, anh hy vọng em có thể nhớ kỹ những lời này, không ai có thể tiếp tục tha thứ cho em một lần nữa đâu."

Hạ Lan Phương Niên trực tiếp cúp điện thoại, nhẫn nại của anh đối với Hạ Lan Tú Sắc đã đến cực hạn.

Cô ta trọng miệng cứ nói đến tiện nhân này, tiện nhân kia, cứ nói người khác không phải là người tốt, nhưng cô ta thì sao? Cô ta cho tới bây giờ đều không cảm thấy bản thân mình sai.

Có lẽ trong lòng của cô ta bản thân vĩnh viễn không sai, đều là người khác sai.

Dù cho cô ta muốn hại tính mạng người khác, cũng là do người ta ti tiện, bởi vì người ta "cám dỗ" anh trai của cô ta.

Đối với Hạ Lan Tú Sắc mà nói, Hạ Lan Phương Niên thật tình cảm thấy Lý Nam Kha đã nói đúng, đã không có cách nào cứu vớt được nữa.

Để điện thoại di động xuống, Hạ Lan Phương Niên xoa xoa cái ót đau, nói chuyện cùng Hạ Lan Tú Sắc một hồi anh cảm thấy mệt mỏi thực sự.

"Làm sao vậy?"

Bên tai vang lên tiếng của Lý Nam Kha, Hạ Lan Phương Niên ngẩng đầu, trông thấy cô chẳng biết từ lúc nào đã tới văn phòng của mình, có lẽ vừa rồi anh nói chuyện cùng Hạ Lan Tú Sắc, cô cũng đã nghe được.

Hạ Lan Phương Niên đưa tay giữ chặt tay cô, đem cô kéo vào trong lồng ngực, ngồi ở trên đùi anh, mặt của anh vùi vào trong cổ cô, "Thực xin lỗi, đã khiến cho em chịu rất nhiều ủy khuất."

Lý Nam Kha chậm rãi ấn vào huyệt thái dương của Hạ Lan Phương Niên: "Anh biết là tốt rồi, em bị ủy khuất, anh phải đền bù tổn thất gấp bội cho em mới được."

Hạ Lan Phương Niên ngẩng đầu, hôn nhẹ trên môi cô: "Được."

...

Bên kia, điện thoại cúp, Hạ Lan Tú Sắc cầm điện thoại di động đập mạnh xuống đất, thét lên một tiếng cuồng loạn, âm thanh quanh quẩn trong ngõ tối vang lên càng làm lộ ra áp lực điên cuồng.

Chờ mong tràn đầy trong lòng cô ta cuối cùng hóa thành bọt biển, Hạ Lan Phương Niên không cho cô ta lấy nửa phần kỳ vọng, cô đem anh thành anh trai yêu nhất, nhưng anh lại sớm đã chán ghét cô.

Hạ Lan Tú Sắc không rõ, cô ta đến cùng làm sai ở chỗ nào, vì sao tất cả mọi người lại chỉ trích mình, cô ta chỉ là không muốn mất đi anh trai mà thôi.

Hạ Lan Tú Sắc tràn ngập lửa giận, chỉ có thể thét lên để xả ra, cô ta không biết phải làm như thế nào để cho anh trai một lần nữa trở về bên cạnh mình.

Ngay lúc Hạ Lan Tú Sắc khóc giống như một cái người điên, đột nhiên bên tai vang lên một âm thanh bỉ ổi: "Ô, là ai đang khóc lóc om sòm ở đây vậy? Hóa ra là đại minh tinh Hạ Lan Tú Sắc của chúng ta, thật sự là hiếm có, vậy mà lại chạy đến đây khóc lớn, không biết còn tưởng rằng kẻ điên nào ở đâu tới."

Giọng của hắn trong ngõ tối đột nhiên lộ ra vẻ dị thường, cũng càng thêm quỷ dị, đột nhiên nghe thấy có vài phần kinh hãi.

Hạ Lan Tú Sắc đột nhiên ngừng thút thít nỉ non, mãnh liệt ngẩng đầu, rốt cuộc nhìn thấy người đứng ở trước mặt cô, một người đàn ông trung niên gầy, làm da ngăm đen, toàn thân vô cùng bẩn, ánh mắt hắn nhìn cô, không chút nào che giấu tham lam hèn hạ, hẳn hẳn là ở nơi này là người nhặt ve chai.

Trong lòng Hạ Lan Tú Sắc dâng lên nguy hiểm nồng nặc, nhất thời cũng không cố khóc, có chút chán nản.

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1951: Đợi Khi Anh Ngủ Với Em Rồi, Anh Sẽ Đi Làm Con Rễ Nhà Em

Lúc nãy khi chạy ra ngoài do không để ý đường, nên không cẩn thận đã chạy đến một bến cảng vắng vẻ.

Vào lúc này xung quanh không một bóng người, nếu như có xảy ra chuyện gì, cô không thể nào chạy thoát được, còn người đàn ông trước mắt quá nguy hiểm.

Rất có thể sẽ xảy ra chuyện mà một người phụ nữ không hề muốn xảy ra nhất trên đời.

Hạ Lan Tú Sắc lau đi nước mắt, xoay người bỏ chạy.

Cô vừa mới bước một bước thì bị người đàn ông hèn hạ đó ném trở lại.

Hắn dùng cánh tay thô to nhớp nháp của mình sờ lên làn dan của Hạ Lan Tú Sắc, khiến cô lúc đó cảm thấy buồn nôn, cảm giác giống như một con chuột từ cống nước chui lên đang bò trên người cô, cô hét lớn: “Anh muốn làm gì, bỏ tay xuống!”

Người đàn ông đó cười đầy dâm loạn, đồng thời đánh giá Hạ Lan Tú Sắc một lượt: “Đại minh tinh đừng đi chứ, có thể gặp nhau ở chỗ này, âu cũng là duyên phận của chúng ta, nếu đã là duyên phận thì không thể để lãng phí, đúng không?”

Hắn vừa nói vừa lại gần, lộ ra hàm hôi thối vàng khè, Hạ Lan Tú Sắc cảm thấy như có một luồng dịch chua trào ngược lên từ dạ dày, cô dùng sức vùng vẫy, chửi mắng: “Ông cút đi cho tôi! Ông là cái thá gì! Ông chỉ là một con chuột dơ bẩn, mau buông tôi ra!”

Hắn ta dường như không hề tức giận, ngược lại trông còn khá vui vẻ, nắm chặt lấy tay Hạ Lan Tú Sắc không buông đồng thời dồn cô vào một góc khuất.

“Đại minh tinh quả nhiên là đại minh tinh, ngay cả khi tức giận cũng xinh đẹp đến thế, thật khiến người khác ngứa ngáy trong lòng.

Vừa nói hắn vừa sờ đưa tay ra sờ lấy khuôn mặt trắng nõn của Hạ Lan Tú

Sắc.

“Bốp...”

Hạ Lan Tú Sắc cảm thấy ghê tởm muốn ói, cánh tay còn lại của cô vẫn còn có thể cử động được theo phản xạ liền tát thẳng một bạt tai vào mặt hắn ta, cô vừa sợ hãi vừa tức giận, cô muốn nhanh chóng rời khỏi đây, cô sợ sau đó... sau đó... sẽ...

Cơ thể Hạ Lan Tú Sắc đang run lên, cô vẫn đang cố gắng vùng vẫy, nhưng cho dù đối phương có ốm cỡ nào thì vẫn là một kẻ đàn ông, cơ thể nam nữ vốn có sức mạng lệnh xa nhau, khiến cô bây giờ trông càng trở lên yếu đuối hơn.

Cô la lớn: “Ông cút đi cho rồi! Cút đi! Ông có biết anh tôi là ai không? Ông có biết kẻ chống lưng cho tôi là ai không? Nếu như ông dám làm gì với tôi, tôi đảm bảo sẽ cho ông chết không toàn thay!”

Nhưng hắn ta không thèm để ý, ngược lại ngày càng giống một kẻ điên, hắn thoải mái nói: “Thật thoải mái, đánh nữa đi, nào đánh thêm cái nữa, bàn tay vừa trơn vừa mềm, còn phảng phất hương thơm, thật thoải mái.”

Sự khiếp sợ trong lòng Hạ Lạ Tú Sắc ngày càng dâng cao, cô sợ hãi, lo lắng, hốt hoảng.

“Thả tôi ra! Thả tôi ra... tôi có thể cho ông tiền.” Giọng nói của Hạ Lan Tú Sắc bắt đầu run rẩy.

Tay của hắn từ khuôn mặt của Hạ Lan Tú Sắc di chuyển đến cơ thể cô: “Tiền bạc gì, những lời cô nói lúc nãy tôi đều nghe thấy hết rồi nhé, chặc, anh anh anh, tiếng kêu thật làm người ta đau lòng. Thất tình phải không? Cần an ủi chứ gì? Không sao anh đây sẽ tới an ủi em, đảm bảo lát nữa sẽ khiến em quên sạch tên tình nhân kia đi.”

Hạ Lan Tú Sắc cảm thấy kinh tởm đến nôn khan.

“Ông tránh ra! Ông không thể đụng vào tôi, tôi là một người có bối cảnh, tôi là thiên kim của nhà Hạ Lan ở Lạc Thành, ông mau buông tôi ra, tôi có thể kêu cha tôi cho ông rất nhiều rất nhiều tiền...”

Hạ Lan Tú Sắc muốn lùi về sau, muốn nhanh chóng thoát khỏi chỗ này, nhưng lưng cô đã dán chặt vào bức tường, sự lạnh lẽo ẩm ướt của nó dường

như không ngừng nhắc nhở cô rằng tình của cô bây giờ vô cùng tồi tệ.”

Chuyện càng tội tệ hơn vẫn ở phía sau khi người đàn ông đó nói: “Em nói đúng, đợi khi em ngủ với anh rồi thì anh sẽ đi làm con rể nhà em.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1952: Đừng Nhớ Tới Tình Nhân Đó Nữa, Anh Sẽ Làm Anh Trai Của Cưng

"Anh cảm thấy ý kiến này không tồi, anh tin ba của em sẽ thích anh thôi, đến lúc đó anh muốn có bao nhiêu tiền cũng được." Hắn thè lưỡi liếm lên mặt của Hạ Lan Tú Sắc, còn tay thì bóp lấy cơ thể cô, đem cô ép sát vào tường khiến cô không thể nào cử động được.

"Cả đời ông đây chưa hề chơi một cô em nào xinh đẹp như cưng, có câu chết dưới hoa mẫu đơn thì có làm quỷ cũng phong lưu, ông đây cũng muốn thử xem."

Hắn ta vừa nói thê xong, Hạ Lan Tú Sắc cảm thấy như muốn sụp đổ, bởi vì việc cô sợ nhất sắp diễn ra trước mặt cô.

Tuy con người cô rất hư hỏng, tuy cô làm rất nhiều chuyện xấu xa, cô dùng trăm phương ngàn kế mưu tính những người phụ nữ tiếp cận Hạ Lan Phương Niên, nhưng cũng bởi vì Hạ Lan Phương Niên mà cô luôn giữ bản thân trong sạch. Trong thời gian học đại học, cô đã từ chối tất cả những người đàn ông có tình ý với cô, cô đối si mê bất hối với Hạ Lan Phương Niên, cả trái tim cô chỉ có hình bóng một mình anh.

Nhưng bây giờ, tấm thân trong sáng cô luôn giữ gìn vì tín ngưỡng trong lòng cô lại sắp bị một kẻ thối tha chà đạp, làm sao cô có thể chịu được điều đó.

Hạ Lan Tú Sắc cất lên những tiếng kêu sắc bén: "Cút... cút đi! Đừng... đừng mà... cứu tôi với... cứu tôi... huhu..."

Sau tiếng kêu thất thanh của Hạ La Tú Sắc, miệng của cô liền bị chặn lại, cô giống như cá nằm trên thớt, nước mắt ngập tràn trong đôi mắt, cô nhìn thấy hắn ta giơ đôi tay dơ bẩn của mình lên, tiếng quần áo bị xé nát cũng đồng thời vang lên, lộ ra cơ thể trắng nõn trẻ trung xinh đẹp.

Cô thấy người đó cất tiếng cười dâm đãng nói: "Thật đẹp, ông đây sống đã lâu, có thể chơi được mộ cô đẹp như cưng, thì có chết cũng thấy đáng..."

"Tiểu mỹ nhân cưng yên tâm, đợi sau khi em nếm được mùi vị của đàn ông rồi, thì em sẽ không còn nhớ đến tên tình nhân đó nữa, anh đảm bảo... ôi, thật dễ chịu... làn da này, cặp ngực này... cái eo này..."

Hạ Lan Tú Sắc thấy như đang ở 18 tầng địa ngục, sẽ không ai đến cứu cô, cô vùng vẫy trong vô ích, không thể gào lên được, chỉ có thể để mặt cho thứ dơ bẩn kia xâm phạm lấy cơ thể mình.

Sự vô lực, đau đớn, tuyệt vọng đang bao phủ khắp trai tim và cơ thể cô.

Nỗi đau của sự xé toạt khiến cô phát ra tiếng nức nở nghẹn ngào. Cô không thể thoát được, tròng lòng cô đang kêu gọi anh trai yêu dấu của mình, nhưng anh ấy không biết, cho dù anh ấy có biết chắc cũng sẽ không để ý tới cô, cũng có thể bây giờ anh đang cùng vợ mới cưới của mình chuẩn bị đồ dùng kết hôn. Trong kết hoạch tương lai của họ, trong thế giới của họ, cô đã bị xóa bỏ đi một cách sạch sẽ.

Người đang ông dơ bẩn đó, hắn như một con dã thú, mãnh liệt chiếm lấy cô. Lúc này Hạ Lan Tú Sắc nghĩ nếu như ai đến giết cô đó sẽ trở thành sự cứu vớt với cô.

Nhưng lúc này cái chết là một sự xa xỉ, cô không thể làm được gì, việc duy nhất cô có thể làm là chờ đợi, chờ đợi...

Mỗi một giây trôi qua đều đau đớn như bị lăng trì, từng nhát từng nhát cắt lấy cơ thể cô.

Cảm giác thời gian trôi qua dài như hàng thể kỷ, sau khi lượn một vòng ở trong 18 tầng địa ngục, sự đau đớn trên người cô mới chấm dứt.

Hắn ta đứng dậy mặc quần, Hạ Lan Tú Sắc chỉ nghe thấy vài tiếng “tách tách” vang lên.

Hắn nói: “Đại minh tinh, cưng đừng trách anh, anh cũng vì muốn chắc chắn thôi, ai biết cưng trở về sẽ làm trò gì, nếu như cưng dám báo cảnh sát, dám trả thù anh, thì số ảnh này của cưng sẽ được tung hết lên mạng cho mọi người xem, cưng nghĩ đi, chắc cưng cũng không muốn thế đâu nhỉ?

Hạ Lan Tú Sắc nằm trên mặt đất lạnh lẽo, quần áo trên người đều bị xét nát vụ, hai mắt cô trống rỗng vô thần, giống như đôi mắt của một kẻ mù lòa, trên cơ thể trần trụi ngập tràn những vết vẩn ô uế.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1953: Tất Cả Tình Yêu Đều Biến Thành Thù Hận

Trước khi đi hắn vẫn không nỡ mà sờ lấy bầu ngực của cô: “chậc, thật khiến người ta không nỡ rời xa mà...”

Hạ Lan Tú Sắc không nghe được hắn đang nói gì, cô chỉ cảm thấy mình tiêu rồi, tiêu rồi, thật sự tiêu tùng rồi. Cô bị một con chuột cống lăng nhục, cô chỉ cảm thấy khắp người đang phát ra một mùi nước cống hôi thối khiến người ta gay mũi.

Không biết qua bao lâu, Hạ Lan Tú Sắc bò dậy, thân dưới cô máu nhỏ giọt, nỗi đau của thân trên khiến cô chết lặng. Cô bò dậy, máy móc nhặt lấy từng mảnh quần áo vụ nát che lại người cô, bàn chân trần trụi không mang giày lê bước ra khỏi bến cảng tối tăm.

Khi cô ra khỏi bến cảng, sắc trời đang chuyển sang tối đen.

Trước khi chạy vào bến cảng này, trong lòng Hạ Lan Tú Sắc vẫn còn ảo tưởng về Hạ Lan Phương Niên, anh ấy vẫn là nơi mềm mại ấm áp nhất trong lòng cô.

Nhưng giờ đây, trái tim Hạ Lan Tú Sắc như đã chết rồi, chỉ còn lại sự thối nát, u ám, chỉ còn lại sự căm hận, hận thù...

Hận tất cả mọi người, hận Yến Thanh Ti, hận Lý Nam Kha, hận... Hạ Lan Phương Niên.

Ngày đó cô yêu Hạ Lan Phương Nhiên nhiều bao nhiêu, nay biến thành hận bấy nhiêu.

Nếu như không phải họ, thì sao cô có thể gặp phải tai nạn như hôm nay.

Cô phải báo thù, cô nhất định phải báo thù.

Tia sáng duy nhất trong con ngươi âm trầm của Hạ Lan Tú Sắc, chỉ chưa đựng sự thù hận.

...

Ngày thứ hai, khi Yến Thanh Ti thấy Hạ Lan Tú Sắc ở phim trường, cô chợt cảm thấy cô ta dường như đã thay đổi. Không thể nói rõ được nó là thế nào, chỉ cảm thấy cô ta dường nhất rất bình tĩnh, một đêm đã rửa sạch đi sự trưởng thành của cô ta ở trong đoàn phim, cả con người trở nên khiêm tốn đi. Việc đầu tiên cô ta làm khi đến đoàn phim là xin lỗi tất cả mọi người, xin lỗi vì việc ngày hôm qua tự ý chạy khỏi đoàn.

Hạ Lan Tú Sắc xin lỗi vô cùng thành khẩn, khiến người ta cảm thấy cô không có lỗi, thậm chí có cảm thấy có vài phần cảm động, ngay cả đạo diễn vốn rất giận cô ta, sắc mặt cũng trở nên dịu lại phần nào.

Theo lý mà nói, sự biến hóa của Hạ Lan Tú Sắc là chuyện tốt, cô ta càng cố gắng, càng chịu khổ hơn lúc trước, khi tiếp xúc với mọi người trong đoàn, tính tình cũng tốt hơn rất nhiều.

Nhưng Yến Thanh Ti lại cảm thấy, sự thay đổi này chẳng phải chuyện gì tốt lành

Có câu thay đổi ắt có vấn đề, một đêm biến đổi 180 độ, tuyệt đối không phải là chuyện gì tốt lành.

Ban đầu cô không nói rõ được cô ta thay đổi ở chỗ nào, thế là cô không nhịn nỗi mà lặng lẽ quan sát cô ta cả buổi sáng

Hạ Lan Tú Sắc trước đây là một kẻ lòng dạ khá xấu xa, nhưng tính cách lại không quá phức tạp, Yến Thanh Ti vừa nhìn cô ta là có thể nhìn ra được cô ta đang nghĩ gì.

Nhưng bây giờ, Yến Thi Ti cảm thấy xuang quanh cô ta đều bị bao phủ bởi một màu đen, khiến người ta khó lòng suy đoán.

Yến Thanh Ti nhăn mày, xem chuyện Hạ Lan Phương Niên và Lý Nam Kha kết hôn, quả nhiên là một sự kích thích cực kỳ lớn với cô ta.

Do chiều qua Hạ Lan Tú Sắc đột nhiên chạy phim trường, không ai biết cô ta đi đâu, xem ra trong đoạn thời gian đó cô ta đã trải qua không ít chuyện.

Yến Thanh Ti lo lắng trong lòng, trực giác của cô trước giờ rất chuẩn, Hạ Lan Tú Sắc bây giờ đáng sợ hơn nhiều so với lúc trước. Trước đây hễ đụng chọc vào chỗ đau của cô ta, cô ta sẽ trực tiếp nổi điên, nhưng bây giờ cô ta đã học được cách che giấu, thường có câu chó không sủa sẽ hay cắn người, nên câu nói này rất chính xác.

Nếu bây Hạ Lan Tú Sắc bây giờ mà nổi cơn điên lên, e rằng sẽ càng đáng sợ hơn trước, Yến Thanh Ti cảm thấy bản thân nên bắt đầu chú ý đề phòng hơn sẽ hay hơ

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1954: Xin Hãy Tha Thứ Cho Sự Vô Tri Và Ngu Xuẩn Của Tôi

Buổi chiều, Yến Thanh Ti và Hạ Lan Tú Sắc quay một cảnh diễn chung với nhau, lần quay này càng khiến cô cảm thấy kinh ngạc về sự biến hóa của cô ta.

Cả con người dường như trở lên trầm tĩnh hơn, trong mắt chứa đựng thứ gì đó, diễn xuất cũng không hời hợt như trước, ngay cả đạo diễn cũng khen cô ta, cảnh phim hôm nay, cô ta quay rất ổn.

Sau khi quay xong, Hạ Lan Tú Sắc cuối người 90 độ đầy trịnh trọng với Yến Thanh Ti

"Chị Thanh Ti, thật sự xin lỗi chị, xin chị hãy thứ lỗi cho sự vô tri và ngu xuẩn của tôi, hôm qua là do tôi không hiểu chuyện, tối quá khốn nạn, còn chuyện lúc trước tôi xô ngã chị nữa, đều là lỗi của tôi, là do tôi không biết phân biệt nặng nhẹ, xin lỗi, vô cùng xin lỗi, tôi nhất định sẽ suy nghĩ kỹ về lỗi lầm của mình, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện giống lần trước.

Giọng điệu của Hạ Lan Tú Sắc không giống như là xin lỗi cho có lệ, cả quá trình cô ta nói chuyện đều duy trì tư thế khom người 90 độ, thái độ vô cùng kính trọng và khiêm tốn.

Lúc nãy Yến Thanh Ti còn có thể nói gì nữa đây?

Tất cả mọi người ở xung quanh đều đang nhìn họ, sự thay đổi ngày hôm nay của Hạ Lan Tú Sắc nhằm cố gắng vãn hồi cách nhìn của đoàn phim đối với cô ta.

Nếu như Yến Thanh Ti cứ không chịu bỏ qua thì cô sẽ trở thành người đáng ghét.

Huống hồ hôm qua Yến Thanh Ti không hề bị thiệt thòi, người bị đánh là Hạ Lan Tú Sắc.

Yến Thanh Ti mỉm cười, cô không thể chuyện gì tốt đẹp đều để cho cô ta chiếm hết được, thế là đợi sau khi Hạ Lan Tú Sắc nói xong, cô bước lên đỡ cô ta dậy và nói: "Gì mà tha với không tha thứ, tôi lại có thể đi so đó với một đứa trẻ sao? Mọi người đều là người chung một đoàn kịch, khó tránh khỏi có

những lúc va chạm với nhau, cô yêm tâm, tôi sẽ không giận cô đâu, nếu như giận thật tôi nhất định sẽ chạy qua nói xấu cô với đạo diễn, có đúng không?”

Khi Yến Thanh Ti đụng vào cánh tay của Hạ Lan Tú Sắc, chỉ cảm thấy cơ thể cô ta trở lên rung rẩy, cả người căng thẳng cứng đơ.

Cô đơ người, xoay đầu nhìn Hạ Lạ Tú Sắc, chỉ thấy cô ta cuối đầu, nhìn không rõ nét mặt.

Đạo đi tới gật đầu nói: “Đúng thế, Thanh Ti nói đúng, cô ấy không hề nói xấu gì cô, mà ngược lại luôn nói giúp cho cô, mọi người đều là đồng nghiệp với nhau, hôm nay đã nói chuyện với nhau thì về sau gặp nhau vẫn là bạn bè.”

Là một đạo diễn, dĩ nhiên hy vọng đoàn phim sẽ không xảy ra những chuyện lộn xộn.

Ông ta mặc kệ hai người đó thật sự hòa giải với nhau hãy chưa, miễn là bên ngoài hòa hợp với nhau là được rồi.

Hạ Lan Tú Sắc nói: “Cảm ơn chị Thanh Ti, cảm ơn chị, sau này tôi sẽ cố gắng học tập theo chị, trở thành một diễn viên giỏi.

Yến Thanh Ti gật đầu: “Cô có thể nghĩ được như thế là chuyện rất tốt, nhưng... cô đừng học theo tôi vì tôi chẳng phải là một người diễn viên giỏi gì đâu.”

Cô không biết Hạ Lan Tú Sắc đang tính toán điều gì, nhưng nếu cô ta đã muốn lợi dụng cô để lưu lại ấn tượng tốt trong lòng mọi người thì cô sẽ không để cô ta dễ dàng đạt được mục đích đó.

Sau khi Yến Thanh Ti đánh vột ván thái cực với Hạ Lan Tú Sắc xong, đạo diễn muốn tiếp tục quay phim nên cô trở về chỗ ngồi để nghỉ ngơi.

Sau khi ngồi xuống, Yến Thanh Ti quay đầu nhìn về hướng Hạ Lan Tú Sắc đang đứng đó không xa, cô nở nụ cười với cô ta.

Vốn dĩ mặt Hạ Lan Tú Sắc không có chút biểu tình, nhưng lại mỉm cười đáp trả với cô rất nhanh, chỉ có điều nụ cười trên gương mặt cô ta có chơi cứng ngắc.

Yến Thang Ti quay đầu về, trực giác nói cho cô biết, điểm đáng nghi trên

người Hạ Lan Tú Sắc rất nhiều.

Hạ Lan Tú Sắc ngồi xuống nghỉ ngơi, cô ta đang xem kịch bản, xem rất nghiêm túc, cô ta đang cố gắng quên đi chuyện ngày hôm qua, nhưng sự đau đớn trên người vẫn đang nhắc nhở cô ta rằng hôm qua đã một chuyện cực kỳ dơ bẩn.

Chiếc điện thoại mới mở chợt vang lên, cô ta cầm lên xem, vừa xem thì sắc mặt trở nên trắng bệch, trong tấm hình được gửi đến, cô ta nằm trên đất, cả người trần trụi và đầy dơ bẩn.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1955: Nhìn Hình Của Cưng Khiến Anh Kiềm Chế Không Được

Hạ Lan Tú Sắc chỉ cảm thấy cả người lạnh buốt, giống như bị rơi vào trong một hầm băng lạnh giá, dòng nước lạnh và khối đá trong hầm có thể dìm chết, đông chết cô bất kỳ lúc nào.

Cả người cô ta đang rung lên, bàn tay cầm điện thoại giống như tay của người già bị mắc chứng parkinson, run rẩy không ngừng.

Trợ lý nhìn thấy cả người Hạ Lan Tú Sắc run rẩy không ngừng nên vội hỏi: "Sao vậy? Có phải thấy lạnh không? Sao lại run dữ dội như vậy?"

Hạ Lan Tú Sắc siết chặt điện thoại trong tay, đứng lên nói: "Không, không sao... đột nhiên tôi muốn đi vệ sinh, tôi đi một lát rồi về."

Không đợi trợ lý nói gì, cô ta xoay người chạy đi

Ở phía sau trợ lý với gọi theo: "Nhà vệ sinh không ở bên đó đâu!"

Nhưng Hạ Lan Tú Sắc vốn không nghe thấy, cô ta ta hoảng sợ chạy đi, cô ta sợ bị người khác nhìn thấy bức hình chụp lại khoảnh khắc nhục nhã nhất của cô ta.

Điện thoại trong tay vẫn đang rung lên, lại có thêm tin nhắn được gửi qua, Hạ Lạ Tú Sắc không dám xem, cô biết trong đó sẽ có gì, nhưng cô lại không thể không xem.

Cô dừng lại, run rẩy muốn mở điện thoại ra, nhưng do tay run quá dữ dội nên điện thoại rơi xuống đất, cô ta vội vàng khom người nhặt lên.

Hôm qua điện thoại bị cô ta ném hư, sáng sớm hôm nay cô liền kêu trợ lý mua hộ một chiếc điện thoại mới, cô không biết tên khôn kia sao lại có được số điện thoại của cô, tiếc là bây giờ cô ta như bị một con đỉa bám theo dai dẳng.

Hắn ta đang giữ bức ảnh của cô ta, chỉ cần đối phương uy hiếp cô ta, mặc kệ là gì cô ta đều phải làm theo.

Cuối cùng Hạ Lan Tú Sắc cũng mở được điện thoại ra, tên kia tiếp tục gửi

tới 2 tấm hình, nhìn thấy 2 tấm hình đó, Hạ Lan Tú Sắc rất muốn lột hết da trên người mình xuống, quá dơ bẩn, cực kỳ dơ bẩn, vĩnh viễn sẽ không bao giờ rửa sạch được.

Cuối cùng hắn ta gửi tới một đoạn tin: "Em gái cưng, nhìn những tấm hình của cưng, anh thật sự không thể kiềm chế được, cưng biết anh đang làm gì không? Anh đang tự sướng trước tấm hình của cưng."

...

"Ọe...", Hạ Lan Tú Sắc ói ra một đống nước chua, cô cảm thấy thật buồn nôn, hôm qua sau khi về đến khách sạn, cô hầu như gian mình trong phòng tắm, không ngừng tẩy sạch cơ thể mình, cô hy vọng có thể tẩy đi sạch sẽ, nhưng vô dụng, mùi hôi thối của tên khốn đó dường như mãi mãi lưu lại trên làn da của cô.

Từ hôm qua đến giờ Hạ Lan Tú Sắc không thể ăn được bất cứ món gì, ngay cả uống nước cũng khiến cô cảm thấy buồn nôn, khó chịu, dạ dàng cô đang bài xích tất cả thức ăn.

Điện thoại vẫn đang rung lên không người, tên kia lại gửi thêm một tin nhắn: "Em gái dù sao cũng là một đại minh tinh, được ăn ngon, mặc đẹp, ở sang, còn anh đây chỉ có thể ngủ dưới gầm cầu, em sẽ không nhẫn tâm thế chứ? Gửi ít tiền vào thẻ của anh, rồi dắt anh đi mua quần áo mới, dù sao anh cũng phải gọn gàng tươm tất để đi ra mắt nhạc phụ của anh chứ."

Hạ Lan Tú Sắc ói ra hết tất cả nước cô đã uống, cô rất muốn băm nát tên khốn đê tiện dơ bẩn đó. Cô nghĩ rằng hôm qua sau khi quay lại từ địa ngục, chỉ cần cô cố gắng không nghĩ tới thì cô có thể quên nó đi, cố có thể sống lại một cuộc sống mới, nhưng không ngờ được, địa ngục của cô chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi.

Hạ Lan Tú Sắc nhìn dòng tin nhắn trên điện thoại, cô cắn chặt răng mình.

Chuyện cô sợ nhất đã xuất hiện, tên khốn kia dùng hình khỏa thân đến uy hiếp cô, cô lo lắng đây mới chỉ là bắt đầu, về sau...

Cô run rẩy trả lời lại một câu: "Tôi có thể chuyển tiền cho ông, nhưng ông phải xóa hết tất cả những tấm hình đó, tuy tôi rất sợ ông tung những tấm hình đó lên, nhưng nếu như ông cứ ép tôi thì dù có chết tôi cũng sẽ lôi ông chết chung!"

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1956: Nhất Định Phải Đề Phòng Tiện Nhân Này

Chẳng bao lâu sau đối phương trả lời: “Chỉ cần cưng chuyển tiền qua, anh đảm bảo sẽ xóa hết hình của cưng, dù sao một người đẹp như cưng đã được anh ngủ qua, mà anh còn là người đàn ông đầu tiên của cưng, cưng đừng có quên anh đó nhé.

Hạ Lan Tú Sắc không biết đối phương có xóa chúng đi thật không, nhưng bây giờ cô còn có có thể làm gì nữa đây?

Nếu giết người thì cô không biết hắn đang ở đâu, còn nếu báo cảnh sát thì mọi người sẽ biết chuyện cô bị cưỡng hiếp, cuộc đời diễn viên sau này của cô sẽ triệt để tan nát, mọi người sẽ nhìn cô bằng anh mắt khinh thường, khi người khác bàn luận về cô thì điều đầu tiên họ nghĩ tới cũng là chuyện cô bị cưỡng gian, nhất là bị một tên đàn ông dơ bẩn như thế hành hạ. Hạ Lan Tú Sắc cố gắng đè nén nỗi sợ trong lòng, dùng tay mở ra tài khoản cô dung để mua sắm rồi chuyển cho hắn ta 1 vạn.

Nghĩ tới những chuyện xảy ra vào tối hôm qua, cô lại phải dùng rất nhiều thời gian mới có thể bình tĩnh lại được, cô ta quay người trở về.

Trên người cô đổ một lớp mồ hôi lạnh, thấm ướt quần áo mặc trên người, đem lại cảm giác dính dính nhớp nháp rất khó chịu.

Hạ Lan Tú Sắc cắn rang siết chặt tay, trên khuôn mặt trắng bệ lộ ra nỗi đau khổ tuyệt vọng, nhưng trong mắt cô ta chỉ toàn là sự thù hận.

Lâm vào hoàn cảnh này, những người đã hại cô, cô sẽ không tha cho một ai, cô nhất định phải khiến cho tất cả bọn họ nếm trải nồi đau mà cô đã gặp phải.

Cô ta đi đến nửa đường thì đột nhiên dừng lại, trên khuôn mặt xuất hiện một nụ cười quỷ dị đến đáng sợ.

Cô ta tìm một tấm hình của Yến Thanh Ti rồi gửi qua cho hắn ta.

...

Yến Thang Ti nhìn Hạ Lan Tú Sắc chạy đi, cô liền gửi một tin nhắn cho Lý

Nam Kha: Tính tình Hạ Lan Tú Sắc đột nhiên thay đổi, tôi cảm thấy rất nguy hiểm, vô cùng nguy hiểm

Yến Thanh Ti thêm một dòng "vô cùng nguy hiểm" phía sau hai chữ nguy hiểm.

Cô cho rằng bắt buộc phải chú ý đề phòng Hạ Lan Tú Sắc, ai biết được cô ta sẽ giở trò gì!

Không chỉ Lý Nam Kha, mà ngay cả cô cũng phải hết sức cẩn thận.

Hôm qua, là do cô kích động Hạ Lan Tú Sắc trước, hơn nữa còn tát cô ta vài cái, con ả đê tiện đó không biết có ghi hận mình hay không.

Ngay lúc sau Lý Nam Kha trả lời cô ngay: "Cô tả chẳng có lúc nào không nguy hiểm, tôi nói cho cô biết, mặc kệ là tôi kết hôn hay đính hôn, cô ta đều sẽ không được tôi yên ổn. Xét về thủ đoạn lúc trước của cô ta, thì âm mưu quỷ kế lúc này của cô ta càng nguy hiểm hơn trước. Tất nhiên là tôi sẽ hết sức cẩn thận nhưng ai biết được sẽ có gì sơ xuất sảy ra hay không, tôi đã liều hết sức rồi, có thể trốn được thì tôi và Hạ Lan Phương Niên sẽ được yên ổn, nếu lỡ không trốn được mà còn khiến cô ta được lợi, thì dù tôi còn sống tôi cũng sẽ không để cho cô ta sống thêm ngày một ngày nào! Tóm lại hôn lễ này tôi chắc chắn phải tiến hành!

Từ lời nói của Lý Nam Kha thì Yến Thanh Ti đã nhìn ra được cô đang liều mình, mặc kệ Hạ Lan Tú Sắc muốn làm gì, cô ấy sẽ không bao giờ thay đổi suy nghĩ của mình, việc cô kết hôn cùng Hạ Lan Phương Niên không chỉ vì muốn chọc tức Hạ Lan Tú Sắc, mà còn là vì cô ấy thật sự rất yêu anh ta, và muốn ở bên cạnh anh ta.

Nhưng Hạ Lan Tú Sắc quá giống như một quả bom hẹn giờ, khiến người ta khó lòng đề phòng.

Sau khi Lý Nam Kha nói xong, Yến Thanh Ti vẫn cảm thấy không yên tâm lắm, sau khi do dự cô quyết định gọi điện thoại cho Nhạc Thính Phong.

Cô nhỏ giọng nói: "Giúp em giám sát Hạ Lan Tú Sắc 24/24, em cảm thấy cô ra rất kỳ lạ, em cần phải nắm rõ hành tung của cô ta."

Nhạc Thính Phong đồng ý ngay lập tức: "Được, không thành vấn đề nhé bà xã, anh sẽ kêu người thực hiện ngay!"

“Ừm, cô ta làm gì, nói gì, gặp những ai, lúc về trực tiếp nói cho em biết nhé!”

“Không thành vấn đề, anh làm việc mà em còn không yên tâm sao, nhưng... Thanh Ti à, khi nào em mới trở về?”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1957: Ông Xã, Anh Ngoan Ngoãn Ở Nhà Chăm Con Nhé

Câu nói cuối cùng của Nhạc Thính Phong chứa đựng chút tủi thân, một tuần trước, khi Yến Thanh Ti cảm thấy phim đã gần quay xong nên không cho Nhạc Thính Phong đến thăm cô, cũng không cho phép anh bế con vào ở trong khách sạn.

Anh đã một tuần liền không được nhìn thấy vợ mình rồi, mỗi ngày về đến nhà, cảm giác phòng đơn giối chiếc thật sự rất khó chịu.

Yến Thanh Ti cười nói: “Sắp rồi mà, ngoan ngoãn ở nhà đợi em nhé.”

“Anh đi đón em nhé?”

“Đón gì chứ, em sắp về nhà rồi, anh ở nhà trông Hạnh Nhân đi!”

“Hạnh Nhân đã có mẹ trông, nếu không anh sẽ dẫn nó cùng đi đón em.”

Yến Thanh Ti nói: “Anh đừng nhây nữa, em chỉ còn 3 ngày nữa là quay xong phi, anh ngoan ngoãn ở nhà đợi em, đừng để Hạnh Nhân bị gầy đi đó!”

“Ồ... được rồi...”

Tắt điện thoại, Yến Thanh Ti thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ còn 3 ngày nữa là đóng máy, cô cũng nên trở về rồi.

Đợi khi về đến nhà, Hạ Lan Tú Sắc có muốn giở trò gì cũng vô dụng.

...

Ba cảnh quay cuối cùng, cảnh quay của Yến Thanh Ti rất nhiều, mỗi ngày về đến khách sạn cô đều cảm thấy rất mệt mỏi.

Còn trợ lý và thợ trang điểm mới đến, đều không thể khiến Yến Thanh Ti cảm thấy hài lòng như người trước, nếu không phải Quý Miên Miên hiện đang mang thai, thì cô sẽ bắt cô ấy đến bằng mọi giá.

Yến Thanh Ti lại chẳng phải là một người thích sai sử người khác sư nô tì,

cho nên lỡ có một ngày dù cô có mệt đến mức nào mà trợ lý mới lại không biết nên chuẩn bị hết những thứ cần chuẩn bị thì cô cũng sẽ không tức giận.

Cô trợ lý mới là một người nhát gan, hướng nội, lại hơi ngốc nghếch nên Yến Thanh Ti cũng chẳng muốn làm khó cô nhóc ấy, chỉ cần đừng để xảy ra chuyện gì lớn thì cô cũng chẳng tính toán gì.

Dù sao cô cũng không thể yêu cầu mọi người đều phải trở thành chị em với cô như Quý Miên Miên, cũng không phải ai cũng có thể giống với Quý Miên Miên luôn nghĩ cho cô ở mọi lúc mọi nơi được.

Nhưng có một điều làm Yến Thanh Ti cảm thấy rất kỳ lạ đó là người trợ lý dường như hơi chậm chạm và không biết làm việc kia đã trở lên thông minh hơn trong vài ngày nay. Mỗi ngày khi nói chuyện với cô cũng không còn dè dặt cẩn thận nữa, lúc làm việc cũng nhanh nhẹn hơn hẵn, việc này khiến Yến Thanh Ti thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Ngày cuối cùng quay xong, đạo diễn mời mọi người trong đoàn đi ăn, sau khi ăn xong, cả nhóm kéo nhau đi ktv. Chuyến bay của Yến Thanh Ti là vào sáng sớm hôm sau nên cô không tham gia, hơn nữa với môi trường như vậy, mọi người đều hiểu rõ, chơi đến giữa đêm thì ai biết sẽ còn làm ra thêm trò gì nữa.

Yến Thanh Ti trở về khách sạn, tắm rửa và chuẩn bị đi ngủ, hơn một tuần chưa về nhà, không được gặp chồng con, thì cô mới là người nhớ nhà hơn bất kỳ ai.

Cho nên cô mới đặt chuyến bay sớm nhất bay về Lạc Thành.

Nhưng khi cô chuẩn bị đắp mặt nạ đi ngủ thì tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên, cô không vội cử động mà nhìn lại thời gian, sắp 12 giờ rồi.

Lúc này còn ai đến nữa chứ?

Trong lòng Yến Thanh Ti nghi vấn, cô không mở cửa ngay mà nhìn qua mắt mèo phía trên cánh cửa, bên ngoài là trợ lý mới của cô Tiểu Triệu.

Cô nhăn mày, giờ này Tiểu Triệu qua đây làm gì?

Yến Thanh Ti hỏi: “Ai vậy? Khuya thế này đến đây có chuyện gì?”

Tiểu Triệu đứng ngoài cửa nói: “Chị Thanh Ti em có chuyện gấn muốn nói

với chị, chị có thể mở cửa ra giúp em không?”

Yến Thanh Ti không cửa động, cô cố ý tỏ ra rất buồn ngủ: “Chuyện gì vậy, không thể để ngày mai rồi nói được sao? Tôi sắp đi ngủ rồi.”

“Chị Thanh Ti em nói rồi em sẽ đi ngay thôi.”

Yến Thanh Ti do dự một lúc nhưng vẫn mở cửa ra, cô giơ tay lên ngáp một cái: “Chuyện gì vậy, nói nhanh lên!”

Tiểu Triệu mở miệng, mỉm cười nói: “Chị Thanh Ti, ông chủ đã đến, ông ấy muốn mời chị đi một chuyến.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1958: Anh Nhớ Em, Dù Cho Một Buổi Tối Cũng Không Thể Chờ Được

Yến Thanh Ti vừa nghe thì bỗng kinh ngạc nói: “Cái gì?”

Trợ lý mới nói: “Ông chủ đến đón chị.”

Yến Thanh Ti nhăn mày nói: “Không thể nào, lúc trước tôi đã nói với anh ấy, không cho anh ấy đến đón tôi, anh ấy không nên đến vào lúc này.”

Tiểu Triệu nuốt nước bọt nói: “Có thể ông chủ muốn cho chị một sự bất ngờ.”

Yến Thanh Ti nhìn trợ lý, chẳng hề nói gì, nhìn đến nổi khiến Tiểu Triệu cả người phát run, chỉ cảm thấy bất cứ lúc nào cũng có thể bị Yến Thanh Ti nhìn thấu, trong mắt cô ta chợt lóe qua một tia hoảng loạng, hai tay căng thẳng đến mức bất giác siết chặt ống quần, cuối đầu không dám nhìn vào mắt Yến Thanh Ti.

Yến Thanh Ti lạnh lùng nói: “Không thể nào, chồng tôi chẳng lẽ tôi lại không hiểu sao? Nếu anh ấy muốn gây bất ngờ cho tôi thì đã trực tiếp chạy lên giường tôi rồi, chứ còn phải đợi cô nói sao?”

Nhạc Thính Phong muốn gây bất ngờ cho cô còn phải cần người khác đến thông báo sao, chồng cô là người thế nào chẳng lẽ cô lại không hiểu. Nếu như Nhạc Thính Phong thật sự chuẩn bị một điều bất ngờ cho cô thì tuyệt đối sẽ không cử người chạy đến nói với cô.

Huống hồ lúc trước cô đã nói, sau khi quay xong cảnh phim cuối cùng, cô sẽ trở về ngay lập tức.

Hơn nữa vào chiều hôm nay, cô vừa mới gọi video với Nhạc Thính Phong, lúc đó anh ấy có nói là sẽ đợi cô, sẽ không để lại một mình con mà chạy đến chỗ cô.

Cơ thể Tiểu Triệu bắt đầu phát run, cô ta cố gắng giữ cho bản thân không quá hoảng loạn, nói: “Chị Thanh Ti, em nói... thật đó, ông chủ thật sự đã đến đây, bây giờ đang ở phía dưới, nếu không tin chị có thể đi xem thử.”

Yến Thanh Ti cười lạnh một tiếng: “Hả, tôi đi xem rồi, sau đó thì sao? Sẽ

xảy ra chuyện gì? Cô đã nhận của người ta bao nhiêu tiền?"

Tiểu Triệu liên tục lắc đầu: "Chị Thanh Ti, em... em không có, thật đó..."

"Trước mặt một diễn viên chuyên nghiệp như tôi, cô thấy khả năng diễn xuất của mình có thể qua mặt được tôi không?"

"Chị Thanh Ti, em thật sự không... không có... xin chị đừng nghĩ oan cho em."

"Tôi không hề nghĩ oan cho cô, bây giờ tôi sẽ gọi điện thoại cho Nhạc Thính Phong, tôi sẽ kêu anh ấy chính miệng nói cho cô biết bây giờ anh ấy đang ở đâu."

Tiểu Triệu càng run rẩy ghê gớm hơn, Yến Thanh Ti cười lạnh, lấy điện thoại ra gọi cho Nhạc Thính Phong.

Điện thoại vang lên khoảng bảy tám hồi mới bắt máy.

Yến Thanh Ti bật loa ngoài: "Ông xã, bây giờ anh đang ở đâu? Đã về nhà chưa?"

"Anh... vợ à, anh vẫn chưa về nhà..." Nhạc Thính Phong nói chuyện có chút chột dạ, giọng nói cũng không rõ ràng và còn kèm theo tiếng còi ô tô.

Vậy là đang ở bên ngoài vẫn chưa về, Yến Thanh Ti hỏi: "Vẫn chưa về, vậy giờ anh đang đi đâu?"

Nhạc Thính Phong vội vàng nói: "Vợ à, anh nói rồi em đừng tức giận, tuyệt đối đừng tức giận."

"Anh nói với em trước đi, anh đang ở đâu?"

"Anh... anh không yên tâm về em..." Giọng Nhạc Thính Phong càng ngày càng nhỏ.

Yến Thanh Ti ngơ ngác, nói: "Đừng nói là anh thật sự chạy tới đây nhé?"

Mắt Yến Thanh Ti vẫn nhìn chằm chằm vào Tiểu Triệu, cô phát hiện khi Nhạc Thanh Phong nói là đang đến đây thì Tiểu Triệu rõ ràng đã thở phào nhẹ nhõm, sự hoảng loạn trong đôi mắt mới giảm xuống.

Yến Thanh Ti nhìn lướt qua tầng mồ hôi lạnh trên trán của cô ta, và cả gương mặt trắng bệch, rồi cười lạnh một tiếng.

Cho dù Nhạc Thính Phong có đến đây thật thì Tiểu Triệu tuyệt đối vẫn có vấn đề.

Nhạc Thính Phong cười hihi: “Không gì có thể giấu được bà xã, chiều nay vừa hay anh có thời gian rãnh nên qua đây luôn, bà xã à, chủ yếu là do anh quá nhớ em, một đêm cũng không thể đợi thêm được.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1959: Ông Đây Thấy Ngươi Không Vừa Mắt Nên Muốn Đánh Người

Vốn dĩ Yến Thanh Ti vẫn còn tức giận, nhưng sau khi nghe xong câu đó cô đã hết giận trong chốc lát, cô nhìn chằm chằm vào Tiểu Triệu và hỏi Nhạc Thính Phong: "Anh đang ở đâu?"

"Ở dưới khách sạn em đang ở, anh vừa mới dừng xe xong, đang tính đi lên."

Yến Thanh Ti cười: "Được, vậy anh tự lên đi nhé!"

"Được thôi bà xã, anh có mang đồ ăn tới cho em, em rửa tay đi rồi lát nữa ăn khuya."

Yến Thanh Ti cười: "Ừ, biết rồi, anh nhanh lên nhé!"

Khắp người Tiểu Triệu đổ đầy mồ hôi lạnh, cô ta cẩn thận nói: "Chị Thanh Ti, chị thấy đó, em không có lừa chị, nếu... ông chủ đã tới rồi, vậy em đi trước đây,." không làm phiền hai người nữa."

Yến Thanh Ti không noi gì, không lừa tôi vậy cô hốt hoảng như thế để làm gì. Rõ ràng là dáng vẻ có tật giật mình.

Nét mặt của Tiểu Triệu vốn dĩ đã không bình thường, tuy Nhạc Thính Phong đã đến thật nhưng rõ ràng có thể thấy được cô ta đang nói dối.

Yến Thanh Ti giơ tay chặn Tiểu Triệu lại: "Sao lại đi, vừa hay chồng tôi đã đến rồi, phải cảm ơn cô mới được."

Tiểu Triệu lắc đầu liên tục: "Em... không làm gì hết, chị Yến Ti, không cần, không cần phải cảm ơn em đâu."

Cô ta lùi về sau muốn đi, nhưng cánh tay lại bị Yến Thanh Ti túm lấy, sau đó dùng sức kéo cô ta vào phòng: "Phải cảm ơn, tất nhiên phải cảm ơn, nếu không bây giờ tôi không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa đây."

...

Nhạc Thính Phong tắt điện thoại, bước chân ra khỏi bãi đỗ xe. Một người khác lén lút trốn trong bãi, cả người bốc lên một mùi vị gây mũi, nuốt nuốt

nước bọt, tham lam nhìn về phía thang máy.

Nhạc Thính Phong nhăn mày, tuy anh không phải là người hay xem mặt bắt hình dong, nhưng đôi mắt người kia quá dơ bẩn, tràn ngập sự ô uế, thậm chí còn bẩn hơn so với nước cống.

Hắn ta dường như đang đợi điều gì đó, Nhạc Thính Phong nhìn hắn vài lần, lúc đi ngang qua hắn, anh nghe hắn đang lẩm bẩm một mình: "Ông đây thật hạnh phúc, vài ngày trước được ngủ với tiểu minh tinh, hôm nay lại sắp được ngủ với một đại minh tinh khác, đẹp hơn giàu hơn thì sao, chẳng qua chỉ là để ông đây ngủ mà thôi."

Nhạc Thính Phong khinh bỉ nhăn mày, hạng người này thật khiến người ta cảm thấy buồn nôn, không phải buồn nôn vì hắn ta nghèo mà buồn nôn vì trái tim hắn còn dơ bẩn hơn vẻ bề ngoài gấp nhiều lần.

Nhạc Thính Phong xoay người vào trong thang máy, nhìn thang máy từ từ đi lên, nhưng không biết vì sao trong đầu anh cứ luôn nghĩ về gã ăn mày vừa gặp lúc nãy.

Sau khi thang máy dừng lại, Nhạc Thính Phong không bước ra, anh trầm mặc vài giây rồi ấn vào dấu mũi tiên hướng xuống và chọn tầng hầm.

Chẳng bao lâu sau, Nhạc Thính Phong bước ra từ thang máy, đi thẳng về phía tên ăn mày kia.

Tên ăn mày đó vẫn đang lẩm bẩm gì đó một mình, Nhạc Thính Phong hất cằm lên nói: "Này..."

Tên ăn may xoay đầu nhìn Nhạc Thính Phong: "Kêu tôi?"

Nhạc Thính Phong khinh thường nói: "Anh đang đợi người?"

Tên ăn mày đó đánh giá Nhạc Thính Phong một lượt, khắp người anh toàn là hàng hiệu, khí thế hiên ngang, dù đang đứng dưới ánh sáng mờ ảo của tầng gửi xe thì cũng không thể che đi được khí thế trên người anh, mắt hắn ta hiện lên sự đố kỵ và tham lam, hắn phun nước bọt và nói: "Liên quan gì đến mày!"

Nhạc Thính Phong nhẹ nhàng đặt bình giữ ấm xuống đất, nói: "Không liên quan đến tôi, nhưng, ông đây nhìn mày không vừa mắt."

Nói xong anh bắt đầu xắn tay áo, tên ăn mày đó vừa nhìn là biết anh muốn đánh hắn, hắn sợ hãi lùi nhanh về sau: “Mày muốn làm gì, đừng ỷ mình có tiền có thể mà dám... Á...”

Hắn còn chưa kịp nói xong thì một cước của Nhạc Thính Phong đã đạp thẳng vào bụng của hắn, khiến hắn kêu la thất thanh.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1960: Đánh Bừa Sẵn Tiện Báo Thù Cho Vợ

Nhạc Thính Phong cũng không biết sao lại cảm giác tên này nhìn rất không vừa mắt, cực kỳ muốn đánh hắn, một thằng đàn ông có tay có chân, chỉ cần chăm chỉ một chút thì cũng sẽ không đến mức biến bản thân mình thành ra thế này, cho dù thật sự là một kẻ thang thang, nhưng cũng không hề dơ bẩn như tên này.

Những lời hắn ta nói anh đều nghe thấy hết, anh cảm thấy chắc vì bà xã mình cũng là một đại minh tinh nên khi nghe hắn ta nói ra những lời ấy, anh mới trở nên tức giận, phẫn nộ kỳ lạ.

Hôm qua ngủ với tiểu minh tinh, hôm nay sắp được ngủ với đại minh tinh gì chứ, tên ăn mày này không biết từ đâu chui ra chạy đến bãi đỗ xe của khách sạn này, mà người của đoàn phim ở trong khách sạn này chỉ có nhóm của Thanh Ti, còn minh tinh trong miệng hắn, chắc chắn ám chỉ đến người trong đoàn phim này.

Nhạc Thính Phong không biết, đại minh tinh mà hắn nói tới là ai, nếu không phải thì hắn bị đánh vì đáng đời, loại người bẩn thíu như hắn sinh ra là để cho người đánh chết.

Còn nếu phải thì, haha, cho dù lần này không đánh chết được hắn ta thì quay về cũng sẽ nghĩ cách xử chết hắn ta.

Tuy hôm đó tên ăn mày này mạnh hơn Hạ Lan Tú Sắc, nhưng so với Nhạc Thính Phong thì hắn chẳng có chút sức phản kháng nào.

Hắn khom người xin tha mạng, cũng không biết mình đắc tội với Nhạc Thính Phong ở chỗ nào, nhưng mặc cho hắn nói thế nào chân của Nhạc Thính Phong vẫn đá không ngừng nghỉ.

Nhạc Thính Phong không đánh người bằng tay, anh ghét sự dơ bẩn của hắn, lát nữa anh còn phải mang hộp giữ ấm lên, lỡ bẩn rồi thì phải làm sao?

Anh dung chân, từng cú một đá ngã hắn ta, mỗi lần khi hắn vừa bò dậy là bị Nhạc Thính Phong đá ngã. Hắn bị đá đến nỗi mặt mũi bầm dập, rang bị rơi mất hai cái, trên mặt chảy đầy máu, cuối cùng nằm bất động trên đất như một con chó sắp chết.

Nhạc Thính Phong cảm thấy cũng đủ rồi, sau đó cuối người nhặt bình giữ ấm từ dưới đất lên.

“Ông đây cảnh cáo mày, đừng có nghĩ tới những việc không nên làm, nếu không, tao sẽ khiến cho mày chết mà không biết lý do.”

Tên ăn mày đó bị đánh đến mức không nói nổi, màu chảy đầy miệng, nằm co giật trên mặt đất.

Nhạc Thính Phong xách bình giữ nhiệt lên đầu, sau khi đánh xong một trận, anh cảm thấy tâm trạng thoải mái hơn nhiều.

Không cần biết người mà tên khốn đó nói là ai, Nhạc Thính Phong vẫn cảm thấy đánh hắn ta rất đáng.

Khi đến nơi, anh ấy thuần thục tìm được cửa phòng Yến Thanh Ti rồi ấn chuông cửa.

Ngay lập tức cửa phòng mở ra, Nhạc Thính Phong không cần nhìn Yến Thanh Ti đã vươn tay ra ôm lấy cô: “Bà xã, nhớ em đến chết mất, nhanh nào, cho anh hun một cái nào.”

Yến Thanh Ti vừa mở cửa, là liền bị Nhạc Thính Phong ôm trọn vào long.

Ngay lập tức cô đã được mùi kỳ lạ trên người anh, ghét bỏ nói: “Trên người anh có mùi gì vậy? Mau buông em ra!”

Nhạc Thính Phong bĩu môi, buông Yến Thanh Ti ra, cuối đầu ngửi cơ thể mình: “Rõ ràng anh đã không dùng tay, mà chỉ dùng chân, mà sao mùi này lại ám ghê thế nhỉ?”

Cô kinh ngạc nói: “Anh đã làm gì? Đúng rồi sao lâu như thế anh mới lên tới đây?”

Nhạc Thính Phong sờ sờ mũi: “Ở dưới bãi đỗ xe, anh gặp phải một tên khốn dơ bẩn, nên tiện tay đánh hắn một trận.”

“Cái gì? Anh đánh nhau với người ta ở dưới kia?” Yến Thanh Ti nhăn mày, lập tức kiểm tra khắp người anh

Cô không hề chấn vấn tại sao Nhạc Thính Phong lại đánh nhau với người khác, bởi vì cô biết anh không phải loại người vô duyên vô cớ đi đánh nhau

với người khác, chắc chắn có lỳ do gì đó trong chuyện này. So với chuyện đánh nhau, cô càng quan tâm chuyện anh có bị thương hay không.

Trong long Nhạc Thính Phong cảm thấy ấm áp, anh cười nói: “Bà xã à anh không sao, người có sao là tên khốn kia, sau khi anh đánh xong hắn vẫn đang nằm dưới bãi đỗ, không bò dậy nổi kia kìa.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1961: Với Người Phản Bội, Tôi Không Bao Giờ Nương Tay

Nhạc Thính Phong ôm Yến Thanh Ti vào trong, nhưng phát hiện trợ lý Tiểu Triệu với nét mặt thấp thỏm lo sợ, cả người phát run cũng đang ở trong phòng. Nhạc Thính Phong kinh ngạc, quay đầu nhìn Yến Thanh Ti, u oán hỏi: "Khuya rồi sao cô ta còn ở đây?"

Yến Thanh Ti mỉm cười: "Em phải hỏi anh mới đúng, anh đến đây không hề nói với em mà lại đi báo trước với cô ấy, nếu không phải Tiểu Triệu nói với em, em cũng không biết anh sẽ đến đây đâu."

Khuôn mặt Nhạc Thính Phong vô cùng kinh ngạc nói: "Nói với cô ta? Anh bị điên à, anh nói với cô ta làm gì? Anh lén lúc đến đây mà lại đi rêu rao cho mọi người đều biết hết sao, đầu óc anh rất bình thường nhé. Cho dù có nói đi nữa thì anh cũng chỉ nói với em thôi."

Nhưng anh nhanh chóng cảm thấy có gì đó không đúng, sắc mặt trở lên lạnh lùng, hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Cả người Tiểu Triệu run rẩy đến mức dường như không thể đứng nói, cô mở miệng muốn giải thích nhưng lại sợ đến mức không thốt ra được lời nào.

Yến Thanh Ti hoàn toàn không kinh ngạc về câu trả lời của Yến Thanh Ti, bởi vì đó cũng là những gì lúc đầu cô nghĩ tới, cô nhìn về phía Tiểu Triệu: "Tiểu Triệu, cô còn gì để nói không? Tôi nghĩ chắc cô cũng có nghe nói qua về con người tôi, với những người phản bội tôi, tôi không bao giờ nương tay với họ, nếu cô đã dám lừa gạt tôi thì chắc cô cũng nên nghĩ tới, sau khi bị tôi phát hiện thì sẽ có hậu quả gì!"

Vốn dĩ Tiểu Triệu là một người không được to gan lắm, vì Yến Thanh Ti chẳng cần nói gì nhiều thì cô ta đã cảm thấy khiếp sợ, hai chân mềm nhũn, quỳ xuống đất, khóc nói: "Chị Thanh Ti, em xin lỗi, em xin lỗi, em... thật sự em không hề cố ý đâu..."

Yến Thanh Ti cười lạnh: "Cô nghĩ rằng một câu không cố ý của cô là có thể cho qua ư? Dù sao cô cũng là một người trưởng thành có kinh nghiệm làm việc, cô cảm thấy với việc này thì một câu xin lỗi của cô là xong sao?"

Hai mắt Nhạc Thính Phong trở nên lạnh lùng, nhìn chằm chằm vào Tiểu

Triệu: “Tốt nhất cô nên thành thật kể hết mọi chuyện ra, nếu không đừng trách tôi ra tay với cả nhà của cô.”

Hiện tại anh đang rất bực bội, nếu không phải anh qua đây kịp lúc thì thật sự không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Hèn gì vào chiều hôm nay anh lại đột nhiên muốn qua đây, vì anh muốn gặp Yến Thanh Ti, cực kỳ muốn. Vốn dĩ anh không không nghĩ tới sẽ đến đây, nhưng anh thật sự rất nhớ cô, nhịn không nổi nên đã lén lút chạy đến đây.

Tiểu Triệu vừa nghe liền thấy kinh hoảng, khóc đến mức nước mắt nước mũi đầy mặt: “Đừng mà, đừng mà, ông chủ, xin anh đừng ra tay với cả nhà tôi, tôi nói, tôi sẽ nói hết những gì tôi biết, tôi sẽ nói hết tất cả.”

“Từ khi tôi bắt đầu làm trợ lý của chị Thanh Ti, chị Thanh Ti đối xử rất tốt với tôi, không hề bắt bẻ tôi như những minh tinh khác, tôi rất cảm kích chuyện chị Thanh Ti đã cho tôi công việc này, nhưng... nhưng em trai tôi đang cần tiền lấy vợ, phía nhà gái nói không có nhà sẽ không chị gả, ba mẹ tôi đếu gấp đến ngã bệnh, nên họ tìm đến tôi, tôi cũng chẳng có cách nào.”

“Hôm trước... hôm trước đột nhiên có một người gọi đến cho tôi nói là chỉ cần tôi giúp họ một chuyện họ sẽ đưa cho tôi 1 triệu, vốn dĩ tôi không tin nhưng họ lại gửi trước 200 nghìn vào tài khoản của tôi, thật sự... thật sự tôi đang cần tiền gấp nên đã đồng ý, người đó chỉ nói với tôi... chỉ cần... lừa chị xuống bãi gửi xe, còn lại... không cần tôi làm nữa, do nhất thời không nghĩ ra được cách nào nên chỉ đành mượn tên ông chủ làm cái cớ...”

“Tôi... chỉ nói dối thôi, tôi thật sự không có ý hại ai hết”

Tiểu Triệu nói xong quỳ rạp trên đất khóc nức nở, thật ra cô ta cảm thấy mình không hề sai, cô ta chỉ nói dối một câu với Yến Thanh Ti mà thôi.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1962: Thật Hối Hận Khi Không Đánh Chết Hắn Ta

Còn việc chuyện gì sẽ xảy ra sau khi nói dối, cô ta không hề biết hoặc có lẽ cô ta cũng không muốn biết đến.

Trong lòng cô ta vừa sợ hãi vừa tủi thân, đồng thời cũng cảm thấy Yến Thanh Ti và Nhạc Thính Phong hơi làm quá chuyện vì Yến Thanh Ti chẳng hề bị gì, chỉ là do nhà cô ta đang rất cần tiền, nếu không cô ta cũng chẳng dùng đến cách này.

Dù Tiểu Triệu cảm thấy rất tủi thân nhưng cô ta lại không dám nói ra, chỉ biết khóc nức nở, hy vọng Yến Thanh Ti sẽ tha thứ cho cô ta.

Nhạc Thính Phong vừa nghe liền biến sắc, anh ngay lập tức nghĩ đến gã đàn ông bẩn thỉu ở trong bãi đỗ xe kia, nếu như anh đoán không nhầm thì đại minh tinh mà hắn nói chắc chắn là Thanh Ti.

Nét mặt của Nhạc Thính Phong đột nhiên trở nên hung dữ: "Anh phải đi giết cái tên khốn kiếp kia, hắn ta dám đánh chủ ý lên người em!"

Yến Thanh Ti vừa nghe, dường như cảm thấy anh biết chuyện gì đó: "Chuyện gì vậy?"

Ánh mắt Nhạc Thính Phong lạnh lùng như dao, nhìn thẳng về phía Tiểu Triệu: "Cô nghĩ rằng mình chỉ nói dối mà chẳng làm điều gì ư? Tôi nói cho cô biết, không đơn giản thế đâu!"

Anh nắm chặt tay của Yến Thanh Ti: "Em ở đâu không được đi đâu hết, ai kêu cũng không được mở cửa, đợi anh quay lại, anh đi một lát rồi trở lại ngay."

Anh không nói gì thêm với Yến Thanh Ti mà mở cửa đi thẳng về phía thang máy.

Trong lòng Nhạc Thính Phong bùng cháy lên một ngọn lửa tức giận không thể nào dập được, bây giờ anh cảm thấy hối hận tại sao lúc nãy không đánh chết tên khốn kiếp kia, hèn gì khi đi lên anh lại nhìn không vừa mắt hắn ta.

Nhưng khi Nhạc Thính Phong tức giận xuống lầu, thì lại phát hiện không có

ai trong bãi đỗ xe, mà chỉ còn sót lại một vài vết máu nhỏ giọt.

Nhạc Thính Phong siết chặt nắm đấm, mẹ nó, để hắn ta chạy thoát rồi!

Nhạc Thính Phong lấy điện thoại ra và thực hiện một cuộc gọi

Anh phải tìm được tên khốn kiếp kia, anh phải xem kẻ nào sau lưng dám sử dùng thủ đoạn hèn hạ này với vợ anh.

Trong phòng, Tiểu Triệu vẫn khóc nức nở trên nền nhà, nếu như không biết còn tưởng rằng Yến Thanh Ti đang trách phạt cô ta, cô ta nói: “Chị Thanh Ti, em không biết gì hết, em không biết gì hết...”

Yến Thanh Ti mặt vô biểu tình, cô rất ghét loại ngời như Tiểu Triệu, loại người nhát gan như cô ta không hề phạm lỗi gì to tát nhưng cô ta rất ích kỷ, tham lợi trước mắt và quan trọng nhất đó là... ngu xuẩn.

“Đúng vậy, cô không biế, cô cũng không muốn biết, cô cảm thấy mình chỉ nối dối vài câu mà thôi, nếu tôi tin thì tôi là kẻ ngốc, còn nếu tôi không tin thì cô chỉ phạm một lỗi vô cùng nhỏ thôi đúng không? Nhưng trước giờ cô không hề nghĩ, cũng không thèm nghĩ tới chuyện gì sẽ xảy ra khi tôi tin vào lời nói dối của cô chứ gì?”

Tiểu Triệu lắc đầu liên tục: “Không, không, chắc... sẽ không... sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, chị Thanh Ti lợi hại như thế chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Yến Thanh Ti châm chọc: “Ha ha, tôi lợi hại sao? Dù tôi có lợi hại thế nào thì cũng chỉ là một người phụ nữ, cô cảm thấy nếu một mình tôi gặp phải chuyện nguy hiểm thì tôi sẽ thế nào?”

“Tôi... tôi...”

Tiểu Triệu không dám ngẩng đầu, trước đây cô ta chỉ muốn nhanh chóng lấy được tiền, nhà cô ta đang rất càn tiền, vì nhà cô ta là điển hình của dạng trọng nam khinh nữ, tất cả phụ nữ trong nhà đều phải phục vụ hết mình cho đám đàn ông.

Nếu như là một người có não thì sau khi lớn lên chắc chắn sẽ biết phản kháng, nhưng người như Tiểu Triệu đã bị người nhà sai sử quen rồi nên cảm thấy việc giúp em trai mua nhà cưới vợ là chuyện đương nhiên. Vì trong đầu cô ta, vấn đề trọng nam khinh nữ đã ăn sâu vào trong gốc rễ, cô ta đã sớm

quên phản kháng là gì.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1963: Ông Chủ, Xin Tha Mạng!

Yến Thanh Ti rất ghét cách nói chuyện của hạng người như Tiểu Triệu, trong cốt cách đã là một kẻ nô lệ, thế nhưng cô ta cũng chẳng muốn nghĩ tới chuyện thay đổi điều đó.

Sau khi Nhạc Thính Phong trở lại, nhỏ giọng kể hết mọi chuyện cho Yến Thanh Ti nghe.

Sắc mặt cô lúc đó trở nên trắng bệch, nếu như cô thật sự tin vào lời nói dối của Tiểu Triệu thì việc chờ đợi cô là chỉ có thể lại bị đẩy vào trong địa ngục

Trước đây Yến Thanh Ti chẳng cảm thấy ghét Tiểu Triệu gì mấy, nhưng bây giờ cô chỉ cảm thấy không muốn nhìn thấy mặt cô ta thêm một giây nào nữa.

Nhạc Thính Phong ôm lấy cô, an ủi: “Em đừng tức giận, việc này cứ giao cho anh, em không cần lo gì hết, cứ nghỉ ngơi cho tốt, tất cả những người tham gia vào chuyện này, anh sẽ xử lý hết từng người một.

Anh cảm thấy lần này đến đây là ý trời, cũng may anh đã qua đến đây, nếu không thật sự không biết chuyện tồi tệ gì sẽ xảy ra.

Còn hậu quả, anh không dám nghĩ về nó.

Tiểu Triệu vốn dĩ vẫn còn ôm tâm lý may mắn, nhưng vừa nghe xong đã hốt hoảng kêu lên: “Chị Thanh Ti, xin chị hãy tha cho em, em thật sự không hề nghĩ mọi chuyện sẽ nghiêm trọng đến thế, chỉ là do nhà em đang rất cần tiền nên em muốn kiếm đôi chút, em chẳng có ý xấu gì đâu, xin chị hãy tha cho em...”

Loại người này đã quen với thói ích kỷ, cả đời này sẽ không làm nên chuyện gì ra hồn, họ cứ nghĩ rằng mình không làm ra chuyện gì xấu xa, luôn viện cớ cho bản thân, nhưng lại luôn làm những chuyện nối giáo cho giặc, do dù có tha thứ cho họ lần này, nhưng đảm bảo họ vẫn chứng nào tật nấy, lần sau nếu chuyện này còn xảy ra thì mọi chuyện đâu lại vào đấy.

Yến Thanh Ti lười phải nói dù chỉ một câu với hạng người này, cô gật đầu với Nhạc Thính Phong: “Vậy em không lo tới nữa, em buồn ngủ lắm rồi!”

Nhạc Thính Phong vuốt ve gò má cô: “Vậy ngủ thôi.”

Nhạc Thính Phong đưa cô vào trong phòng ngủ, sau đó đóng cửa lại từ phía bên ngoài.

Tiểu Triệu khóc lóc cầu xin Nhạc Thính Phong: “Ông chủ, ông chủ, chỉ cần anh tha cho tôi, tôi hứa sẽ nghe theo lời anh, anh kêu tôi làm gì tôi sẽ làm đó.”

Nhạc Thính Phong dường như không thèm nhìn cô ta, anh gọi đến một số điện thoại: “Đến đây và đem người đi.”

Yến Thanh Ti không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, chẳng bao sau sau cô nghe thấy tiếng khóc thất thanh của Tiểu Triệu, rồi sau đó âm thanh biến mất và Nhạc Thanh Phong đẩy cửa bước vào.

Anh đi đến bên giường, cởi áo khoác ra, khom người hai tay chống ở 2 bên đầu Yến Thanh Ti, nghiêm túc nói: “Nếu như anh không đến sẽ rất nguy hiểm. Em còn không cho anh đến nữa chứ.”

Yến Thanh Ti ôm lấy cổ anh, hai tay kéo mạnh xuống, hôn lấy đôi môi anh.

Cô nói: “Lần sau em sẽ không ngăn cản anh nữa.”

Lúc nãy khi nằm trên giường, trong lòng Yến Thanh Ti vẫn còn cảm thấy sợ hãi, may là Nhạc Thính Phong không nghe lời cô mà chạy đến đây, chứ nếu không... thật sự sẽ rất nguy hiểm.

Tuy cô chắc chắn sẽ không tin lời của Tiểu Triệu, nhưng người ở sau lưng hại cô, nếu như còn dùng những cách khác đến dụ cô đi, cô không chắc mình sẽ không bị trúng kế.

Nói cho cùng, lần này là do cô may mắn.

Yến Thanh Ti cảm thấy dường như thượng đến đang bảo hộ cô.

Nhạc Thính Phong vốn dĩ muốn dạy dỗ cô một trận, nhưng vừa nghe cô nói thế, thì ngọn lửa trong lòng bỗng dưng biến mất.

Anh ôm chặt lấy Yến Thanh Ti: “Em tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì được.”

Âm cuối mang theo một vài sự run sợ.

Yến Thanh Ti ôm chặt anh và gật đầu: "Vâng, sao em có thể nỡ lòng bỏ lại anh và Hạnh Nhân không lo."

Nhạc Thính Phong cởi giày nằm bên cạnh và ôm lấy cô: "Gần đây em có đắc tội người nào không?"

Người đầu tiên mà Yến Thanh Ti nghĩ đến chính là Hạ Lan Tú Sắc, cô nói: "Không phải gần đây mới đắc tội, mà là vẫn luôn đối đầu với em."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1964: Ngồi Nhìn Vợ Anh Đánh Mặt Người Ta

"Ai?"

"Hạ Lan Tú Sắc."

Nhạc Thính Phong sắc mặt âm trầm, nói: "Vậy chuyện này em cảm thấy có phải do cô ta làm không?"

"Em rất nghi ngờ cô ta, nhưng không hề có bất kỳ chứng cứ gì."

Vài ngày nay Hạ Lan Tú Sắc vô cùng yên lặng thành thật, chỉ trong vài ngày ngắn ngũi, danh tiếng trong đoàn phim đã tốt hơn rất nhiều, bây giờ khi nhắc đến mọi người đều nói cô ta là một cô gái rất tốt, rất chăm chỉ, kỹ năng diễn xuất có tiến bộ rất lớn, thường hay mang một ít thức ăn vặt chia cho mọi người, và cũng hay giúp đỡ mọi người bố trí hiện trường.

Cho dù gặp người nào cũng đều tỏ ra rất lễ phép, ngay cả đạo diễn cũng nói nếu như Hạ Lan Tú Sắc có thể duy trì tiếp thái độ này thì tiền đồ tương lai của cô sẽ rất rộng mở.

Nhưng, Yến Thanh Ti vẫn cảm thấy cô ta rất kỳ lạ.

Nhạc Thính Phong trầm mặc, nếu Thanh Ti đã nói như vậy thì hẵn sẽ không sai.

Mắt anh thoát qua một tia sáng cay độc: "Đợi sau khi bắt đượnc hắn ta, anh không tin sẽ không hỏi ra được điều gì."

"Ừm, phải làm rõ ràng mọi chuyện."

"Ngủ đi, đã khuya rồi, ngày mai em còn phải dậy sớm nữa."

"Vâng..."

Yến Thanh Ti không hỏi anh kêu người đưa Tiểu Triệu đi đâu, dựa vào lòng anh, không bao lâu sau cô đã ngủ rồi.

Lúc Hạ Lan Tú sắc đang ngồi trên máy bay, cô ta cảm thấy rất hả hê, chỉ cần sau tối hôm nay, Yến Thanh Ti cũng sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục giống cô ta.

Dựa vào gì mà chỉ có mình cô ta phải chịu khổ, cô ta muốn Yến Thanh Ti, Lý Nam Kha, Hạ Lan Phương Niên, muốn tất cả bọn họ phải cùng chịu nỗi đau khổ này cùng với cô.

Trên khuôn mặt Hạ Lan Tú Sắc lộ ra một nụ cười hết sức đáng sợ.

Yến Thanh Ti, cô nghĩ rằng chỉ bị một tên đàn ôm bẩn thỉu đê tiện lăng nhục là đã đủ đau khổ rồi sao? Thứ tôi chuẩn bị cho cô không chỉ có thế.

Cô ta muốn Yến Thanh Ti phải thân bại danh liệt!

...

Yến Thanh Ti đặt đồng hồ báo thức, vừa sáng ra đã cùng Nhạc Thính Phong thức dậy.

Nhạc Thính Phong nhận một cuộc gọi rồi nói với cô: “Bên ngoài có người vừa mới sáng sớm đã chuẩn bị một nghi thức hoan nghênh em.”

“Vậy hả? Vậy em phải đi xem thử xem sao!”

Cô cầm lấy khăn lông, vừa lau mặt vừa đi đến trước cửa và mở cửa, chỉ nhìn thấy bên ngoài có 1 đám ký giả đang đứng, đồng thời tiếng tách tách cứ vang mãi không ngừng.

Yến Thanh Ti vắt khăn lên vai, quét mắt nhìn hết những ký giả kia: “Mới sáng sớm đã có nhiều người thế này, mọi người đến chào mừng tôi ra khỏi ra ngoài sao?”

Những ký giả đó khiến cửa phòng trở nên kẹt cứng, tất cả bọn họ đều hướng mắt nhìn về phía sau Yến Thanh Tư. Họ nhận được tin, tối qua Yến Thanh Ti trốn chồng lén lút ngoại tình với một người đàn ông khác, cho nên họ mới đến đây săn tin chấn động, họ đã hỏi rồi, Yến Thanh Ti vẫn chưa rời khỏi khách sạn, và người đàn ông đó có thể cũng vẫn chưa rời đi.

“Chúng tôi nhận được tin, tối qua cô qua đêm cùng với một người đàn ông khác, xin hỏi có phải thật không?”

Yến Thanh Ti cười: “Ngoại... tình? Mọi người có chắc là đang nói tôi không?”

Trong số những ký giả đó có người la lên: “Có phải nói cô hay không, để

chúng tôi vào xem là biết."

"Anh là ai? Phòng của tôi, tôi dựa vào gì để cho anh vào?"

Người đó đáp lớn tiếng: "Không cho chúng tôi vào, chứng tỏ cô đang chột dạ."

"Đúng vậy, cô chột dạ, nếu cô không có thì sợ gì chứ!"

Yến Thanh Ti cười khinh một tiếng: "Tôi có thể cho anh vào, nhưng nếu trong phòng tôi thật sự không người đàn ông khác, thì đừng xin lỗi tôi trước mặt mọi người, cái tôi muốn không chỉ là câu xin lỗi."

Người đó cắn răng nói: "Được! Nếu như cô không ngoại tình với người đàn ông khác, tôi sẽ tự tát mình 10 bạt tai, tôi nói lời giữ lời!."

Yến Thanh Ti nhếch môi: "Được thôi, anh có thể chuẩn bị rồi đó!"

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1965: Anh Đang Cù Lét Hay Đang Đánh Mặt Mình?

Cô quay đầu hướng vào trong phòng, la lên: “Ông xã...”

Rất nhanh, Nhạc Thính Phong cầm theo bàn chải đánh răng chạy ra: “Sao thế bà xã?”

Yến Thanh Ti kéo Nhạc Thính Phong qua, xoay đầu anh lại đối mặt với đám ký giả đang há mồm trợn mắt kia.

Cô nói với ký giả hứa đánh tự đánh vào mặt mình: “Được rồi, anh có thể bắt đầu được rồi, đừng lôi thôi nữa, lát nữa tôi còn phải lên máy bay nên phiền anh làm nhanh chút.”

Người đó co rút khóe miệng, khuôn mặt tỏ ra phẫn nộ, đối phương đã nói rõ ràng là Yến Thanh Ti đã qua đêm cũng với một người đàn ông khác, sao bây giờ lại biến thành Nhạc Thính Phong? Vợ chồng người ta ở chung với nhau một đêm thì còn cần người khác phải đồng ý sao?

Dĩ nhiên anh ta không tự tát mình trước mặt mọi người rồi, chuyện đó nhục nhã tới cỡ nào, thế là anh ta bèn hạ mặt cầu xin: “Thanh Ti tiểu thư, thật ngại quá, tôi... tôi cũng bị người khác lừa gạt, nhận được tin tức giả, thật sự xin lỗi cô, cô đại nhân không chấp tiểu nhân như tôi nhé.”

Yến Thanh Ti cười ha ha: “Tôi không chỉ là một người phụ nữ, mà còn là một người phụ nữ lòng dạ nhỏ nhen, đừng lãng phí thời gian nữa, nếu anh không làm được, tôi sẽ tìm người làm thay anh.”

Nhạc Thính Phong ở bên cạnh bổ them một dao, xắn tay áo lên nói: “Để anh, để anh, không sợ phiền phức đâu.”

Người đó vừa nhìn đã biết trận này e rằng anh ta sẽ không thể chạy thoát, để người khác đánh còn không bằng để mình tự ra tay, dù sao bản than cũng có thể xuống tay nhẹ nhàng hơn.

Anh ta cắn răng, giơ tay lên, đánh xuống nhưng cái tự tát này của anh ta chẳng hề phát ra một âm thanh nào

Yến Thanh Ti lười biếng nói: “Dừng!”

“Cái vừa nãy không tính, anh đang gãi hay đánh mặt mình đây? Nhiều người đang đợi nghe tiếng đánh của anh đấy.”

Anh ta vừa bực vừa tức: “Yến Thanh Ti, cô đừng có...”

Yến Thanh Ti ngẩng đầu nhìn khinh bỉ, trực tiếp không cho anh ta có cơ hội nói them: “Đừng có hiếp người quá đáng phải không? Đúng vậy, hôm nay tôi muốn hiếp người quá đáng đấy, có gan thì anh quay lại tung lên mạng để bôi nhọ tôi đi!”

Dù sao cô cũng chẳng có gì phải sợ, bắt đầu từ hôm qua trong lòng cô đã nhẫn nhịn đủ khó chịu lắm rồi!

Chuyện hôm qua khôn tìm được thì có thể bỏ qua, nhưng hôm nay đám ký giả này tự tìm đến cửa, sao cô có thể dễ dàng bỏ qua cho họ.

Hôm nay cô cứ hiếp người quá đáng, được lý không tha đó thì sao!

Yến Thanh Ti khoanh tay, trên môi mang theo nụ cười, ánh mắt lạnh lung nhìn anh ta, nhìn đến nỗi da đầu anh ta trở lên tê dại.

Họ đều biết Yến Thanh Ti là một người khó nhằng, nếu bạn không đắc tội cô thì mọi việc đều có thể thương lượng, nhưng nếu bạn đã đắc tội cô, thì đừng nghĩ đến việc cô sẽ dễ dàng tha cho bạn.

Không ai đứng ra nói thay anh ta một câu nào, thế là anh ta chỉ có thể cắn răng, tự tát vào mặt mình thêm một cái nữa.

“Không tính, quá nhẹ!”

“Không tính, quá nhẹ!”

“Không tính, quá nhẹ!”

Yến Thanh Ti lạnh lung lặp lại, đến khi hai bên mặt bị đánh đến sung đỏ thì cô mới kêu dừng tay.

Những người ở đó, không một ai rời đi, từ đầu đến cuối, cũng không một ai dám nói điều gì.

Cuối cùng, đợi đến khi anh ta đánh xong, Nhạc Thính Phong mới từ từ cất giọng nói: “Vợ tôi không cần các vị phải phí tâm lo lắng, nếu ai dám tạo ra

tin đồn bôi nhọ vợ tôi trên mạng, thì đừng trách tôi ra tay không biết phân biệt nặng nhẹ, khả năng ghi thù của tôi rất tốt đó nhé!”

Đám ký giả lắc đầu liên tục, họ đảm bảo sẽ không biết bất cứ điều gì, họ không phải là kẻ ngốc, dù sao Nhạc Thính Phong cũng là một đại gia cực cực cực giàu.

Lúc đầu họ hào hứng chạy tới, giờ đây họ lại rũ rượi ra về, quả nhiên Yến Thanh Ti là một nhân vật ghê gớm.

Nhưng họ càng căm hặn người báo tin giả cho họ, không phải đang đùa giỡn với họ sao?

May là họ không nói gì nhiều, nếu không sẽ bị hành hạ như tên kia, mặt xưng húp lên như bánh bao

Sau này những tin tức liên quan đến Yến Thanh Ti, họ cứ né càng xa càng tốt.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1966: Anh Trai, Đợi Em Tặng Cho Anh Món Quà Tân Hôn Nhé

Sau khi đóng cửa, Nhạc Thính Phong buồn bực nói: "Ả đàn bà Hạ Lan Tú Sắc này, dù cho phải đào 3 tất đất anh cũng phải đào được ả ta lên!"

Tối hôm qua Nhạc Thính Phong đã kêu người đi bắt Hạ Lan Tú Sắc, nhưng lại nhận được tin, ả ta nhân lúc trời tối đã rời khỏi nới này, không ai biết ả đi đâu, trước mắt vẫn đang cho người tiếp tục tìm kiếm.

Yến Thanh Ti thì không để ý đến chuyện này lắm, vỗ vai Nhạc Thính Phong nói: "Không cần tìm đâu, ả ta sẽ xuất hiện thanh thôi."

Hôn lễ của Hạ Lan Phương Niên sắp diễn ra, chỉ cần Hạ Lan Tú Sắc không chết thì ả ta chắc chắn sẽ xuất hiện.

Cũng giống như Lý Nam Kha đã nói, ả đàn bà này, sao có thể để cho cô ấy và Hạ Lan Phương Niên kết hôn thuận lợi, cho dù có chết ả ta cũng sẽ biến thành quỷ hiện về phá rối hôn lễ mà thôi.

Yến Thanh Ti không gấp, dù sao sớm muộn gì cũng đều có thể tính được món nợ

Bây giờ cô càng muốn về nhà, ôm con hơn.

Đã vài ngày không được gặp Hạnh Nhân, không biết nó có nhớ đến cô không nữa.

...

Buổi sang sau khi Hạ Lan Tú Sắc thức giấc, tâm trạng cô ta rất vui vẻ, cầm điện thoại lướt tin hot weibo, cô ta cảm thấy chuyện Yến Thanh Ti ngoại tình sẽ bị đăng đầy trên các trang tin.

Nhưng không thể ngờ, tất nhiên là Yến Thanh Ti đã lọt vào top tìm kiếm, nhưng không phải tin xấu mà là tin về bộ phim họ đang quay.

Tuy phim vẫn được được chiếu, nhưng độ hot lại rất cao

Rất nhiều người nói, họ tin tưởng vào khả năng diễn xuất của Yến Thanh Ti,

họ muốn xem phim ngay lập tức.

Hạ Lan Tú Sắc lượt điện thoại, làm mới tin tức nhiều lần, phát hiện ra chẳng có gì bất thường, trong lòng cảm thấy cực kỳ kinh sợ, tay không ngừng chạm vào màn hình điện thoại.

Cô gấp gáp nói: “Sao có thể như thế được, sao có thể được! Không thể nào!

Rõ ràng cô đã sắp xếp ổn mọi thứ ổn thỏa, chỉ cần đợi sau khi tên khốn bẩn thỉu kia làm nhục Yến Thanh Ti xong, cô sẽ kêu đám ký giả đến săn tin vào ngay sáng hôm sau, như vậy sẽ có thể làm cho Yến Thanh Ti than bại danh liệt mãi mãi.

Nhưng tại sao đám ký giả đó lại không đăng tin, chẳng lẽ... đã bị Yến Thanh Ti mua chuộc?

Hạ Lan Tú Sắc gấp gáp đi lại xung quanh căn phòng, sau một hồi do dự, cô ta gọi cho người đàn ông đó nhưng không ai bắt máy.

Hạ Lan Tú Sắc càng cảm thấy lo lắng hơn, nếu như Yến Thanh Ti khồng mắc bẫy, vậy cô ta sẽ nhanh chóng làm rõ được mọi chuyện.

Cho dù không có chứng cứ nhưng cũng sẽ đoán ra được là do cô ta làm.

Hạ Lan Tú Sắc nghĩ đến thủ đoạn của Yến Thanh Ti, cả người bất giác trở lên rùng mình.

Yến Thanh Ti không cần biết cô có chứng cứ hay không, chỉ cần Yến Thanh Ti nghĩ là do cô làm thì tuyệt đối sẽ không tha cho cô.

Lưng Hạ Lan Tú Sắc chợt phát lạnh, cô có chút hốt hận, đáng lý ra nên tìm một cách nào chắc chắn ở để tiến hành.

Cô gọi cho người trong đoan phim, vòng vo một hồi mới biết được, đám ký giả khi vây quanh phòng của Yến Thanh Ti, chẳng những không bắt được gian phu mà lại còn bắt gặp được chồng của cô ta.

Hạ Lan Tú Sắc tắt máy, tức giận đập vỡ một cái ly trên bàn, chỉ còn một chút xíu nữa thôi là sẽ thành công, tại sao Nhạc Thính Phong lại tới vào lúc đó?

Hạ Lan Tú Sắc cắn răng, cô sẽ không dễ dàng từ bỏ thế đâu!

“Xem như cô may mắn, tuy đã để cô chạy mất, nhưng tôi không tin cô sẽ luôn may mắn như thế!”

Còn Lỳ Nam Kha và Hạ Lan Niên Phương nữa, các người hãy đợi đó mà xem!

Hạ Lan Tú Sắc cất lên một tiếng cười quỷ dị: “Anh trai à, anh hãy đợi đó, em sẽ tặng anh một món quà tân hôn đáng nhớ.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1967: Bé Cưng, Ngoan Ngoãn Lớn Lên Nhé

Vẫn còn một khoảng thời gian nữa mới đến ngày kết hôn của Lý Nam Kha, Quý Miên Miên mới yên tâm dưỡng thai tại nhà, sau khi về nhà cô cảm thấy bản thân thật sự đã nếm trải được sự đãi ngộ như công chúa, ba mẹ cô đối xử với cô còn tốt hơn khi cô còn bé, cuối cùng cô cũng đã biết được mùi vị của sự được yêu thương cưng chiều rồi.

Hai cụ dường như không thể chờ được nên đã mua sẵn quần áo và giày cho đứa cháu chưa ra đời, mỗi ngày đều cười rất vui vẻ.

Gặp người là cứ nói con rể tôi rất tốt, chúng tôi sắp có cháu ngoại rồi.

Có người hỏi còn gái bà có đã có thai rồi sao vẫn còn chưa chịu làm đám cưới? Có phải phía nhà bên kia gia cảnh khó khăn?

Hai ông bà cười tít mắt nói: đúng vậy, phía con rể tôi cũng chẳng khá giả gì, nó chỉ mua cho chúng tôi một căn biệt thự ở xx, thêm vài cửa hàng. Còn hôn lễ, chẳng qua chỉ là hình thức mà thôi, chúng nó vừa đi làm giấy chứng nhận, do công việc quá bận rộn nên người già như chúng ta cũng không thể nào bắt bọn trẻ làm lỡ chuyện công việc được. Dù sao cũng đã là phu thê hợp pháp, muốn tổ chức hôn lễ lúc nào mà chả được, nhưng không ngờ Miên Miên nhà chúng ta thật biết phấn đấu, nhanh thế đã có thai rồi, con rể tôi lại thương Miên Miên, dù sao kết hôn cũng là một chuyện phải hao tốn nhiều sức lực, nên mới muốn Miên Miên cứ ở nhà dưỡng thai trước đã.

Những lời nói vừa rồi đã chặn hết những ai có ý kiến ở trong tiểu khu này, hơn nữa người trong tiểu khu đều biết, con rể nhà lão Quý trước kia là một đại minh tinh, vì Miên Miên nên mới lui khỏi giới giải trí, muốn dáng vẻ có dáng vẻ, tiền bạc thì khỏi phải bàn tới.

Vì Mộ Dung Miên bận rộn vè chuyện nhà cửa nên thỉnh thoảng sẽ đi làm một vài thủ tục liên quan, ngoài ra còn một vài chuyện của công ty nhà Mộ Dung, phía tổng bộ đã cử người về nước để làm khảo sát, trừ việc không hài lòng về hoàn cảnh ra thì những chuyện khác đều rất tốt, có thể nói sức sống nền kinh tế ở đây còn tốt hơn của Anh Quốc.

Thời gian còn lại của Mộ Dung Miên đều ở nhà bầu bạn với Quý Miên Miên

Đúng rồi, buổi sáng anh còn phải đi ra chợ mua thức ăn cùng với bà Quý

nữa.

Bà Quý cảm thấy gần đây mình trẻ ra không ít, đi đến đâu cũng đều khen con rể của mình.

Khi tiết trời đẹp đẽ sẽ đi câu cá cùng với ông Quý, lâu lâu cũng sẽ đến võ quán của ông để phụ giúp.

Trạng thái cuộc sống của hai người vừa nhẹ nhàng vừa thảnh thơi vừa thoải mái, không cần để ý tới ánh mắt của người ngoài, mọi thứ đều rất khác so với cuộc sống đầy căng thẳng ở nước Anh trước kia.

Nhà ông bà lão Quý gia không hề biết, Mộ Dung Miên đang sở hữu công ty lớn cỡ nào, cũng không biết anh có bao nhiêu tiền.

Quý Miên Miên cũng không nói, cô cho rằng những chuyện này nói ra cũng chỉ khiến ba mẹ cô lo lắng thêm thôi.

Họ đều là những người bình thường, tuổi tác đã cao, chỉ cần sống những ngày tháng bình thản là đã được rồi, nói với họ rằng bây giờ họ có rất nhiều tiền, đó không hẳn là chuyện tốt đẹp, mà ngược lại sẽ thành gánh nặng với họ.

Hơn nữa, Quý Miên Miên cảm thấy dùng số tiền đó để làm từ thiện sẽ tốt hơn, dù sao đó cũng phải là tiền của nhà cô.

Nhà Mộ Dung đã trở thành quá khứ rồi, khi về nước thì tốt nhất không nên nhắc lại những việc đó nữa thì hơn.

Bây giờ cô chỉ muốn ở bên ba mẹ, chồng và con mình.

Mộ Dung Miên đã ghi được điểm tối đa trước mặt ba mẹ cô, cả nhà ở bên nhau không hề có một khoảng cách nào, mọi người đều vui vẻ hòa thuận.

Mỗi ngày khi mở mắt ra được nhìn thấy Mộ Dung Miên, ăn những món ăn mẹ làm, tối đến cả nhà cùng xem tivi, Quý Miên Miên cảm thấy những ngày tháng thế này thật đáng giá, hạnh phúc cứ thế len lỗi vào trong mọi ngóc ngách của căn nhà.

Mỗi ngày Quý Miên Miên đều sẽ vuốt ve bụng mình, trong tim cô đang cất tiếng nói: “Bé cưng à, ngoan ngoãn lớn lên, mau ra con nhé, trong nhà chỉ thiết mỗi con thôi.”

Đợi đứa bé được sinh ra, một nhà ba thế hệ, thật đầy đủ biết bao.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1968: Tôi Không Biết Sau Này Anh Ấy Có Mãi Mãi Yêu Tôi Không?

Khát vọng lớn nhất trong lòng Quý Miên Miên chính là cho Mộ Dung Miên được một gia đình hoàn chỉnh.

Những gì anh ấy mất đi, cô sẽ cố gắng bù đặp lại tất cả, sẽ không để cho anh có bất cứ sự nuối tiếc nào.

...

Chớp mắt đã tới ngày kết hôn của Lý Nam Kha, tuy hai người già đều không muốn cho cô đi, nhưng dù sao cũng là bạn bè thân, nên Quý Miên Miên không đi không được.

Mộ Dung Miên lo lắng nếu hôm đó mới đi thì thời gian sẽ quá gấp gáp, ảnh hưởng đến sức khỏe của Quý Miên Miên.

Thế là hai người xuất phát trước một ngày và Lý Nam Kha sắp xếp cho họ ở trong nhà họ Lý.

Tuy hai người đều muốn ở trong ngôi nhà ở Lạc Thành, nhưng dù sao cũng đã lâu không về nên cần phải dọn dẹp mới có thể ở được. Thế là họ quyết định ở khách sạn, thế nhưng Lý Nam Kha sống chết không cho, bắt hai người họ vại đến nhà họ Lý ở.

Lý do là Quý Miên Miên đã lặn lội đến từ một thành phố sát bên chạy đến tham gia hôn lễ của cô, nên cô phải chăm sóc lại thật chu đáo.

Hơn nữa, bạn bè của Lý Nam Kha rất ít, nên trước khi xuất giá cố muốn tìm một người bạn để tâm sự, nói ra những điều buồn bực ở trong lòng mấy ngày nay.

Hiếm khi Lý Nam Kha chẳng cần phải đến trực ban khua ở bệnh viện thế là cô lôi Quý Miên Miên nằm trên giường cùng tâm sự.

Cô nói: “Trong lòng tôi cảm thấy rất bất an, tuy tôi rất chờ đợi buổi hôn lễ này nhưng vừa nghĩ đến việc ngày phải sắp phải kết hôn, tôi vẫn cảm thấy lo lắng không yên.”

Quý Miên Miên hỏi cô: “Bởi vì Hạ Lan Tú Sắc?”

Lý Nam Kha gật đầu nói: “Đúng vậy, không hẵn vì cô ta mà còn là vì bản thân tôi cảm thất rất hồi hộp, tuy tôi đã 30 tuổi, nhưng dù sao đây cũng là lần kết hôn đầu tiên trong đời tôi.”

Cô thở dài, nói tiếp: “Trước đây mẹ tôi đã từng nói, kết hôn với Hạ Lan Phương Niên thì về sau có thể gặp phải khá nhiều chuyện phiền phức, thật ra điều tôi sợ không phải là những chuyện phiền phức đó, lúc tôi và anh ấy chưa kết hôn cũng đã gặp nhiều chuyện rồi, cái tôi sợ là lỡ sau khi kết hôn, tình cảm của chúng tôi không được tốt đẹp lắm thì phải làm sao đây? Cô cũng biết chúng tôi không giống như cô và Mộ Dung Miên, cũng không giống Thanh Ti và Nhạc Thính Phong, tôi lo lắng, nếu như... nếu như cuộc sống sau khi kết hôn của anh ấy lại không được như ý thì phải làm sao?

Có lẽ đây là con đường tâm lý mà các cô gái sắp kết hôn phải đi qua.

Kết hôn là chuyện lớn cả đời, lỡ như về sau không được hạnh phúc thì phải làm sao đây?

Tuy cô rất yêu Hạ Lan Phương Niên, nhưng... không ai biết được tình yêu này có thể giữ được cả đời hay không?

Quý Miên Miên nắm chặt tay Lý Nam Kha và nói: “Cô không cần căng thẳng, không sao đâu, tình yêu của mọi người không giống nhau, nếu đều giống nhau hết thì nó chẳng phải là tình yêu nữa, giữa hai người sẽ có cách ở bên nhau của mình, cô không cần phải so sánh với ai. Tôi cảm thấy Hạ Lan Phương Niên là một người rất tốt, thời buổi này còn được mấy người đàn ông có nhân phẩm tốt đâu. Ban đầu cô đã cố chấp theo đuổi anh ta đến như thế thì cô phải tin tưởng anh ấy chứ, đúng không? Cô cũng phải tin vào ánh mắt của mình nữa chứ!”

“Còn về phía Hạ Lan Tú Sắc, chỉ cần ta đừng đến quấy rồi thì hôn lễ này chắc chắn sẽ cử hành rất thuận lợi. Hơn nữa cô cũng đã nói Hạ Lan Phương Niên bây giờ đã rất ghét cô ta, nên cô không cần lo lắng việc anh ta sẽ đứng về phía Hạ Lan Tú Sắc. Nếu như ả ta thật sự làm ra chuyện gì, thì cô sẽ thấy sợ cô ta sao? Cô đừng quên dù sao mình cũng là thiên kim của nhà thị trưởng, nếu theo cách nói của chị Thanh Ti thì cô ỷ thế hiếp người thì đã sao? Cô xem ả ta còn có thể làm được trò trống gì!”

Lý Nam Kha không nhịn được lời nói đùa của Quý Miên Miên, cô cười: “Nếu Hạ Lan Tú Sắc không đến quấy rối thì... đó mới là chuyện lạ ngàn năm

có một.”

--- O ---

Chương 1969: Xin Thượng Đế Hãy Quan Tâm Đến Hôn Lễ Của Co

"Cô đợi mà xem đi, không chừng ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì đó, nhưng tôi đã chuẩn bị xong hết rồi, mặc kệ xảy ra chuyện gì, tôi cũng sẽ tiếp tục tiến hành buổi hôn lễ này, chỉ cần tôi không chết, thì cô ta đừng hòng hóa hoại hôn lễ của tôi. Cô nói đúng lắm, ngày mai bà đây sẽ chời trò ỷ thế hiếp người!"

Lý Nam Kha không hề tin Hạ Lan Tú Sắc sẽ chịu từ bỏ ý đọnh, từ khi biết được chuyện cô và Hạ Lan Phương Niên sắp kết hôn, thì cô ta chỉ gọi đến một cuộc điện thoại, sau đó thì không hề có thêm tin tức gì. Yến Thanh Ti nói tính cách cô ta tự nhiên thay đổi, thì lúc đầu cô cũng chẳng để ý lắm.

Nhưng những ngày gần đây Hạ Lan Tú Sắc lại chẳng có một chút động tĩnh gì, không gọi điện thoại tới, không gây chuyện, càng không giở trò tính toán cô. Điều này khiến Lý Nam Kha rất kinh ngạc, đồng thời cũng dấy len nỗi lo trong lòng cô.

Một con chó vỗ dĩ sủa không ngừng nghỉ, đột nhiên lại trở nên yên lặng. Tuy cô ta vẫn còn sống, hơn nữa sống rất khỏe mạnh, nhưng kỳ lạ là không hề có một chút động tĩnh nào, điều này không phải là chuyện tốt, ngược lại còn khiến người ta càng thêm lo lắng.

Lý Nam Kha cảm thấy Yến Thanh Ti nói rất đúng, Hạ Lan Tú Sắc bây giờ còn khó hiểu hơn cô ta ngày trước, cũng càng nguy hiểm hơn rất nhiều.

Ngày mai là ngày diễn ra hôn lễ, ai biết được cô ta sẽ giở trò gì, xem ra Hạ Lan Tú Sắc nhất định sẽ ra tay vào ngày mai.

Nhưng Lý Nam Kha lại hoàn toàn không nắm được hành động của Hạ Lan Tú Sắc, nên cô chỉ có thể cầu thượng đế, xin người ngày mai hãy chiếu cố đến hôn lễ của con

Quý Miên Miên nghiêm túc nói với cô: "Tôi tin cô nhất định sẽ hạnh phúc, hôn lễ cũng sẽ diễn ra hết sức thuận lợi."

Cùng Quý Miên Miên nói chuyện một lúc, tâm trạng căng thẳng lo lắng của Lý Nam Kha đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

"Miên Miên, cảm ơn cô."

Lý Nam Kha vốn dĩ muốn ngủ chung với Quý Miên Miên, nhưng ai kêu người ta có chồng rồi làm gì, thế là cố chỉ đành về phòng mình mà ngủ thôi.

Sau khi về phòng, lăn qua lăn lại vẫn không thể ngủ được, cô nhìn thấy tin nhắn của Hạ Lan Phương Niên gửi qua, cô mỉm cười, nằm trên giường trò chuyện với anh.

Nói chuyện thêm hai tiếng đồng hồ, đến khi cô ngủ thì thời gian đã quá nữa đêm.

Ngày thứ 2, vừa mới sáng sớm Lý Nam Kha đã bị lôi dậy, tối qua do ngủ quá khuya nên sáng nay khuôn mặt trở lên sưng húp, buồn ngủ đến mức ngáp lên ngáp xuống.

Quá trình diễn ra hôn lễ cô cùng dài dòng, chỉ việt trang điểm làm tóc không thôi đã tốn mất 2 tiếng đồng hồ.

Lý Nam Kha đồi đợi đến mức sắp ngủ quên, trong lòng than khổ không ngớt, kết hôn là một chuyện khiến người ta tiêu hao quá nhiều thể lực mà!

Cuối cùng cũng đã trang điểm xong, chú rể sẽ đến đón dâu, rể phụ là những luật sư trong sở luật sư của Hạ Lan Niên Phương, ai nấy cũng đều trẻ tuổi đẹp trai, đứng với nhau chẳng khác nào một nhóm nhạc nổi tiếng.

Yến Thanh Ti và Nhạc Thính Phong đến thẳng khách sạn tổ chức hôn lễ, Mộ Dung Miên cẩn thận bảo vệ Quý Miên Miên đi theo đoàn xe rước dâu.

Quý Miên Miên đã kết hôn lại còn đang mang thai nên không thể trở thành phụ dâu được.

Đợi khi đến khách sạn tổ chức hôn lễ, cuối cũng Quý Mien Miên cũng gặp được Yến Thanh Ti

Quý Miên Miên mắt sáng rỡ, thiếu chút nữa là nhào qua đó, nhưng cũng may có Mộ Dung Miên đứng sau giữ lại: "Chị Thanh Ti, chị đã đến rồi ư... tối hôm qua em đã muốn đến tìm chị rồi, đúng rồi Hạnh Nhân đâu? Nó không qua đây với chị sao?"

Yến Thanh Tu không trả mời mà quan sát Quý Miên Miên trước, sau đó véo má cô và cười nói: "Béo lên rồi."

Quý Miên Miên sờ khuôn mặt béo lên không ít của mình và nói: “Ở nhà, ba mẹ đều xem em như heo mà nuôi, cả ngày chỉ biết ăn ăn ăn, chị xem eo của em đã to hơn rất nhiều rồi.”

Yến Thanh Ti vừa nhìn, quả nhiên là có to hơn trước một chút.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1970: Tôi Không Muốn Nhìn Thấy Cô, Cút Đi!

“TTrước đây do em quá gầy, bây giờ béo lên một chút nhìn mới đẹp.”

Mộ Dung Miên cưng chiều nói: “Thấy chưa, anh đã nói rồi, em không hề béo lên mà.”

Quý Miên Miên trừng mắt nhìn anh: “Hạnh Nhân đâu chị?”

“Ở nhà với bà, chị thấy hôn lễ sẽ nhiều người mà nó thì còn quá nhỏ, hơn nữa chị cũng lo hôm nay sẽ không được yên ổn.” Càng nói về sau, giọng Yến Thanh Ti càng nhỏ dần.

Quý Miên Miên gật đầu liên tục: “Đúng đúng đúng, chị nói rất đúng, Hạnh Nhi không nên đến đây.”

“Hôm nay em phải theo đi, tuyệt đối không được đi xa, muốn làm gì thì nói với chị, biết chưa?”

Quý Miên Miên ôm lấy cánh tay Yên Thanh Ti: “Vâng, em biết rồi!”

Hôn lễ chính thức bắt đầu, người chủ trì nói một vài chuyện hài hước, làm bầu không khí trở nên vui vẻ hẵn lên.

Bên trái Quý Miên Miên là Yến Thanh Ti, còn bên phải là Mộ Dung Miên, Nhạc Thính Phong ngồi bên cạnh Yến Thanh Ti. Bốn người ngồi chung một chỗ, thật sự quá nổi bật, khiến bao nhiêu ánh nhìn đều hướng về vị trí của họ.

Địa điểm tổ chức hôn lễ là do cha của Lý Nam Kha nhờ người lo liệu nên có không ít bảo vệ ở đây. Tất cả những người ở đây đều phải có thiệp mời mới được vào, có lẽ vì để phòng ngừa Hạ Lan Tú Sắc thừa cớ lẫn vào.

Nhưng dù có như thế, trong lòng Lý Nam Kha vẫn cảm thấy không yên nhữ cũ.

Dù lời nói của người chủ trì rất hài hước, làm các khách mời cười không ngớt, nhưng vẫn không thể nào làm dịu được sự lo lắng trong lòng Lý Nam Kha.

Hôn lễ tiến hành được một nữa, nghi thức cũng sắp kết thúc rồi, Hạ Lan Tú Sắc vẫn chưa xuất hiện, trong lòng Lý Nam Kha cảm thấy rất căng thẳng, cô vẫn cảm thấy hôm nay không thể thuật lợi như thế được.

Nghi thức kết thúc, đến phần đeo nhẫn cưới cho nhau.

Hạ Lan Phương Niên nắm chặt tay của Lý Nam Kha: “Không cần lo lắng, đây là hôn lễ của chúng ta.”

Cho dù có ai đó muốn phá hoại thì đây vẫn là hôn lễ của họ, là ngày tốt của họ, trong ngày này họ phải hưởng thụ nó thật trọn vẹn.

Đến phần kính rượu, hai người mang rượu đến chỗ của Yến Thanh Ti, vừa nói được vài câu thì có người đến cuối đầu nói nhỏ bên tại Lý Nam Kha, chỉ thấy sắc mặt cô đột nhiên thay đổi.

Những người xuất hiện ở đây đều có thân phận rất rõ ràng, trong lòng cô dâng lên một suy nghĩ là ả đê tiện kia hẵn đã đến đây rồi.

“Tiểu thư, chúng ta đang cản ở ngoài kia, có cần đuổi đi không?”

Lý Nam Kha và Hạ Lan Phương Niên nhìn nhau: “Không cần, cho cô ta vào đây.”

Những chuyện nên đến nó sẽ đến, có chạy cũng không thoát

Hạ Lan Tú Sắc lẫn trốn lâu như vậy cũng là vì ngày hôm nay. Cho dù có đuổi cô ta đi thì cô ta cũng sẽ nghĩ ra những cách khách tới quấy rối.

Hôm nay, cuối cùng cô ta cũng xuất hiện, điều này làm tâm lý của Lý Nam Kha nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Yến Thanh Ti cười lạnh, được lắm, cuối cùng cũng chịu xuất hiện rồi.

Sau khi chuyện kia xảy ra, Hạ Lan Tú Sắc một mực lẫn trốn, chắc là đang e sợ cô sẽ trả thù, nhưng cô ta cũng thật buồn cười, nếu như thật sự muốn tìm cô ta, thì cho dù cô ta có chui xuống ổ chuột, cô cũng sẽ đào được cô ta ra.

Yến Thanh Ti nghe thấy tiếng bước chân, xoay đầu, nhìn thấy Hạ Lan Tú Sắc mặc một bộ váy đỏ trễ ngực, khuôn mặt trang điểm đậm lòe, đang đi đến trước mặt Hạ Lan Phương Niên: “Anh trai, chị dâu, xin lỗi vì em đã tới muộn.”

Trước đây Hạ Lan Tú Sắc luôn theo đuổi phong cách trong sáng ngọt ngào, nhưng bây giờ, cô ta đột nhiên thay đổi phong cách, với đôi mắt đậm lòe, đôi môi đỏ chót, trang điểm như một con yêu quái, nhìn rất giống loại vũ hèn hạ trong hộp đêm.

Nhưng chiếc váy đỏ trên người cô ra, nhìn cũng hơi giống chiếc váy cưới cô dâu đang mặc.

Rất nhiều người đang nhìn qua đây, Hạ Lan Phương Niên yên lặng giơ tay ra nắm chặt lấy vai của Lý Nam Kha, biểu tình lạnh lùng nói: “Tôi không muốn nhìn thấy cô, mời cô ra khỏi đây.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1971: Em Biết Anh Trai Sẽ Không Hoan Nghênh Em

Hạ Lan Tú Sắc che miệng bật cười: “Em biết ngay mà, anh sẽ không hoan nghênh em, nhưng em đến đây để chúc mừng ngày đại hỷ của hai người, còn đặc biệt chuẩn bị một món quà mừng hôn lễ cho anh, hy vọng anh và chị không chê bai.

Vừa nói cô ta hai tay cô ta vừa đưa chiếc hộp gấm nhìn rất đẹp qua.

Hạ Lan Phương Niên nói: “Không cần đâu, lúc trước tôi đã nói, chúng ta chẳng có quan hệ gì với nhau!”

Hạ Lan Tú Sắc đến đây chẳng phải việc gì tốt lành, anh sẽ không nhận món quà của cô ta, ai biết được cô ta sẽ bỏ thứ gì trong đó.

Lý Nam Kha không nói gì, chỉ ở bên cạnh lạnh lùng theo dõi.

Hạ Lan Tú Sắc đến đây một cách phô trương như thế, dường như có gì đó không đúng lắm, cô ta muốn làm gì đây?

Cánh tay mảnh khảnh của Hạ Lan Tú Sắc, đặt lên bầu ngực của mình, đồng thời nhẹ nhàng vuốt ve nơi đó, ánh mắt tham lam nhìn về phía Hạ Lan Phương Niên: “Lời anh nói thật khiến người khác đau lòng, anh không có cảm tình với em, nhưng em gái vẫn có cảm tình rất sâu đậm với anh, lúc trước em đã nói anh là người quan trọng nhất trong đời em, cho nên em sao có thể không đến tham dự hôn lễ của anh, nếu như em gái không đến được, chỉ sợ... chị dâu sẽ cảm thấy không vui thôi.”

Lý Nam Kha cười ha ha nói: “Cô nghĩ quá nhiều rồi, cô tới đây tôi mới cảm thấy chán ghét thêm.”

Hạ Lan Tú Sắc vén mái tóc bồng bền sõa trên vai: “Chị dâu thật biết nói đùa, hôm nay em đến là muốn xin lỗi chị, trước đây là do em không hiểu chuyện, đặc tội chị, hy vọng chị rộng lượng bỏ qua, tha thứ cho đứa trẻ người non dạ như em, nhưng nếu chị dâu đã thấy phiền thì về sau em tuyệt đối sẽ không như thế nữa, em đảm bảo, em thề!”

Cô ta giơ tay cầm lấy 1 ly rượu ở kế bên lên nói: “Anh trai không chịu nhận quà của em, vây em kính anh và chị một ly, anh chắc sẽ không từ chối nữa

chứ? Ly rượu này, cũng xem như lời xin lỗi của em đến chị dâu, chắc anh... sẽ không nhỏ nhen đến thế chứ?”

Mọi người xung quanh đều đang nhìn họ, Hạ Lan Phương Niên không muốn Hạ Lan Tú Sắc đến phá rối hôn lễ của họ, hơn nữa ly rượu đó được lấy từ trên mâm của người bồi bàn ra, mà người đó vốn dĩ đã theo họ đến đây để kính rượu, cho nên rượu chắc chắn không có vấn đề gì.

Nói xong cô ra đưa ly rượu qua, Hạ Lan Phương Niên không nhận lấy, anh không muốn uống, cũng không tính uống.

Hạ Lan Tú Sắc cười khanh khách, xoay người nói với những người đang xem náo nhiệt: “Mọi người nói thử xem, làm em gái ruột, đến đây để chúc mừng ngày vui của anh trai và chị dâu, chẳng lẽ đó không phải là việc bình thường hay sao? Tôi mang theo món quà đến đây, thật lòng thật ý, một lòng muốn xin lỗi, nhưng anh chị tôi không tại sao lại đề phòng tôi như đề phòng sói, làm tôi cảm thấy rất khó xử! Chẳng lẽ là bởi vì chê bao đứa em gái làm diễn viên như tôi?”

“Không đúng, chị Thanh Ti cũng là diễn viên, như sao lại được mời đến? Chẳng lẽ bởi vì tôi không nổi tiếng bằng chị Thanh Ti?”

Yến Thanh Ti cười khinh bỉ nhưng không nói gì, hôm nay cô sẽ cho Hạ Lan Tú Sắc thời gian để diễn xuất, cô muốn xem xem cô ta đang muốn làm trò gì

Những người xung quanh đều thì thầm, họ làm sao có thể đi đánh giá thiên kim và nữ tế của nhà thị trưởng.

Nhưng, ánh mắt họ thật sự không tán đồng việc này, dù sao cũng là hôn lễ của anh trai, em gái đến chúc mừng là chuyện hết sức bình thường, nhưng người nhà Hạ Lan làm sao thế này? Giữa hai anh em có ân oán gì mà lạ trở nên thế này.

Ngay cả sắc mặt cha mẹ của Lý Nam Kha cũng trở nên vô cùng kém, nhất là cha cô, mặt đen như mực, không ai dám lại gần ông.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1972: Chúng Ta Chỉ Thích Hợp Làm Người Lạ

Hạ Lan Phương Niên giận dữ, cách nói Hạ Lan Tú Sắc như đang ám chỉ bọn họ cố ý làm khó cô ta, vài câu thôi đã làm điên đảo thị phi.

“Đủ rồi đấy Hạ Lan Tú Sắc, cô đã làm những gì, chẳng lẽ lại muốn công bố với thiên hạ sao? Cô có gan nói ra, nhưng tôi lại không có mặt mũi để nghe!

Hạ Lan Tú Sắc ủy khuất nói: “Tại sao anh lại nói như thế, người khác không biết chẳng lẽ anh cũng biết sao, những việc trước đây em làm đều là vì anh, hơn nữa em chỉ muốn kính anh một ly mà thôi, ở nơi đông người thế này, em có thể làm được gì chứ?”

Cô xoay đầu nháy mắt với một gã đàn ông luôn nhìn chằm chằm vào ngực cô ở bàn bên: “Mọi người nói xem có đúng không?”

Người đàn ông đó chỉ cảm thấy cả người tê dại, lý trí dường như biết mất, liền mở miệng ra nói: “Đúng vậy, chỉ một ly thôi mà, là đàn ông thì phải uống cạn một ly rượu mà em gái nhà mình kính.

Vừa nói xong thì bà vợ kế bên ngắt một cái vào đùi ông ta.

Nhưng người ta đã nói như thế, nếu Hạ Lan Phương Niên không uống chẳng khác nào thừa nhận bản thân không phải đàn ông.

Lý Nam Kha trừng mắt nhìn người đàn ông kia, cô đã thù ai thì nhất định sẽ tìm người đó trả thù.

Cô mở miệng muốn nói gì đó, nhưng lại bị Hạ Lan Phương Niên ngăn lại, anh nói: “Tôi sẽ uống ly này, nhưng tôi hy vọng cô nhanh chóng rời khỏi đây, về sau đừng xuất hiện trước mặt tôi, tôi cảm thấy hai chúng ta làm người lạ vẫn sẽ tốt hơn.”

Đây là phiền phức do anh mang tới, anh không muốn lúc này lại còn phải nhờ vợ mình ra tay giúp đỡ.

Hôm nay anh muốn tự mình giải quyết chuyện của Hạ Lan Tú Sắc

Hạ Lan Tú Sắc gật đầu: “Dĩ nhiên có thể, anh muốn em làm gì, em sẽ làm

theo lời anh nói, anh không muốn xem xuất hiện thì em sẽ biến đi thật xa, chị dâu không thích em, em sẽ không đến làm phiền hai người nữa, đã được rồi chứ?”

Lý Nam Kha nắm chặt cánh tay muốn tiếp lý ly rượu của Hạ Lan Phương Niên.

Anh an ủi cô: “Không sao đâu.”

Hạ Lan Tú Sắc nhìn Lý Nam Kha nói: “Chị dâu sợ gì chứ, chẳng lẽ ở trước mặt nhiều người thế này, em lại hạ độc trong rượu hay sao, hơn nữa rượu là do mọi người chuẩn bị, cho dù em có ý nghĩ như thế nhưng cũng lực bất tòng tâm.”

Mắt cô nhìn chằm chằm vào lễ phục truyền thống trên người Lý Nam Kha, hình long phụng cát tường trên áo được thêu bằng chỉ vàng, đôi mắt long phụng được khảm bằng bảo thạch thật sự, xa hoa phú quý, một hôn lễ như thế này, chắc hẳn đều là ước mơ của mỗi cô gái.

Đó cũng là bộ đồ cô luôn muốn khoác lên người, cô ta cắn răng, cuối đầu, thu lại ngọn lửa đố kỵ dường như sắp bắn tung tóe ra bên ngoài.

Hạ Lan Niên Phương đón lấy ly rượu từ trong tay Hạ Lan Tú Sắc, sau đó uống sạch số rượu trong ly.

Yến Thanh Ti vẫn nhìn chằm chằm Hạ Lan Tú Sắc nãy giờ, cô phát hiện sau khi Hạ Lan Phương Niên uống xong rượu, thì trong mắt cô ta xuất hiện một tia hàn quang đầy quỷ dị.

Trong lòng cô lo lắng, rượu này... chắc không có vấn đề gì chứ?

Cô lén lún véo lấy cánh tay của Nhạc Thính Phong.

Nhạc Thính Phong nhẹ nhàng an ủi, ghé sát lỗ tai cô nỏi thầm: “Yên tâm đi, anh đã sắp xếp ổn thỏa, chỉ cần cô ta dám, anh sẽ...”

Yến Thanh Ti thở phào nhẹ nhõm

Hạ Lan Phương Niên tiện tay đưa ly rượu cho bồi bàn: “Đã uống xong.”

Cho nên, cô mau cút đi!

Hạ Lan Tú Sắc vỗ tay: “Tửu lượng của anh thật tốt.”

Hạ Lan Phương Niên không muốn vòng vo với cô ta nữa, anh lạnh lùng lên tiếng: “Nơi này không hoan nghênh cô, tôi càng không hoan nghênh cô, đừng nói nhiều, lập tức đi ngay!”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1973: Ly Rượu Này Đã Cắt Đứng 12 Năm Cảm Tình Của Chúng Ta

"Đây là hôn lễ của tôi, tôi không muố vì cô mà lành ảnh hưởng đến hôn lễ của chúng tôi."

Anh ấy nói không hề nể mặt, cho dù đang đứng trước rất nhiền người, anh cũng không hề cho Hạ Lan Phương Niên một chút mặt mũi nào."

Đôi mắt Hạ Lan Tú Sắc trở nên đỏ dần, cô ta cố gắng duy trì nụ cười trên gương mặng, nhưng nụ cười đó vô cùng xấu xí.

Với vành mắt đỏ ửng, cô ta nói: "Được... được, em biết rồi... em biết rồi..."

Cô lại cầm một ly rượu lên: "Hạ Lan Phương Niên, ly rượu này xem như là ly rượu cắt đứt 12 năm tình cảm anh em của chúng ta, anh có dám uống không?"

Ánh mắt cô ta nhìn thẳng vào Hạ Lan Phương Niên, trong giấy phút đó, trong ánh mắt cô ta lại xuất hiện sự tùy hứng như trước kia.

Hạ Lan Tú Sắc không bản thân mình hy vọng hay không hy vọng Hạ Lan Phương Niên uống ly rượu này.

Nếu anh ta uống, sẽ khiến cho cô ta hoàn toàn chết tâm với anh.

Nếu không uống, thì điều đó chứng minh rằng trong tim anh ấy vẫn còn người em gái như cô, chứng minh rằng anh ấy vẫn có luyến tiếc cô?

Nhưng kết quả lại dập tắt sạch sẽ tia hy vọng cuối cùng trong lòng cô, ngay sau khi cô nói xong, Hạ Lan Phương Niên dường như chẳng hề do dự mấy mà nhận lấy ly rượu đồng thời uống cạn.

Hạ Lan Phương Niên lạnh lùng nói: "Hy vọng cô nói được làm được."

Hạ Lan Tú Sắc cắn chặt môi, cố gắng kiềm lại giọng nước mắt sắp rơi: "Được, được thôi, em đảm bảo mọi thứ sẽ theo như ý muốn của anh, sẽ cho anh thấy chúng ta cắt đứt sạch sẽ mối quan hệ này!"

Nói xong, cô ném món quà trong tay mình xuống đất rồi xoay người rời đi.

Cô ta đến nhanh, ra đi cũng nhanh, dường như ngoài việc làm mọi người không vui đôi chút ra thì chẳng hề có thêm hành động nào khác.

Nhưng đối với những người hiểu rõ Hạ Lan Tú Sắc, họ cảm thấy không hề nhẹ nhõm mà ngược lại càng thấy khẩn trương hơn, nếu ả phụ nữ này thật sự bỏ qua dễ dàng thì đó không phải là tác phong của cô ta.

Hạ Lan Phương Niên cũng cảm thấy chuyện này kết thúc quá thuận lợi, anh nắm chặt tay của Lý Nam Kha, nhỏ giọng an ủi cô: "Đừng giận, sau này anh sẽ bảo vệ em, không để cho em chịu bất kỳ sự ủy khuất nào."

Trong lòng Lý Nam Kha chợt cảm thấy ấp áp, vốn dĩ cô nghĩ chỉ cần Hạ Lan Tú Sắc vừa mới xuất hiện, cô và ả ta sẽ nhào vào cấu xé nhau.

Nhưng từ đầu tới cuối Hạ Lan Tú Sắc không hề cho cô cơ hội mở miệng, anh ấy vẫn luôn đứng chắn trước mặt cô.

Nhạc Thính Phong cười nói: "Ngày vui thì đừng nói những chuyện này nữa, tiếp tục đi kính rượu nào, hôm nay cậu là chú rể, không thể nào bỏ qua cho cậu được đâu nhé, nào... cạn ly!"

Một mặt anh muốn hòa hoãn lại bầu không khí, một mặt muốn chuốc say Hạ Lan Phương Niên.

Tuy rằng cậu ta đã kết hôn với Lý Nam Kha, nhưng năm đó ai kêu cậu ta đã từng thích Thanh Ti cơ chứ.

Lời nói đùa của Nhạc Thính Phong khiến cho bầu không khí trở nên bớt căng thẳng hơn không ít.

Hạ Lan Niên Phương càng không muốn buổi lễ bị phá hỏng, thế là vội vàng tiếp lời của Nhạc Thính Phong. Màn kính rượu sau đó xem như diễn ra thuận lợi, nhưng Lý Nam Kha ở bên cạnh ngăn cản không dám để cho Hạ Lan Phương Niên uống quá nhiều. Nhưng đến cuối cùng, mặt Hạ Lan Phương Niên vẫn đỏ bừng như lửa, đi đứng thì lắc lư lảo đảo.

Lý Nam Kha đỡ anh ngồi xuống, lo lắng hỏi: "Anh sao vậy, không sao chứ?"

Hạ Lan Phương Niên lắc đầu: "Không sao, không sao, có thể... anh uống hơi nhiều, anh đi... vệ sinh một lát, anh sẽ trở lại ngay thôi"

Lý Nam Kha vội vàng kêu một bồi bàn nam đi theo Hạ Lan Phương Niên.

Sau khi anh rời đi, Lý Nam Kha nhỏ giọng nói: “Tim tôi cứ đập nhanh nãy giờ.”

Yến Thanh Ti nói: “Đừng sợ, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1974: Họ Đi Lên Lầu Rồi

Nhưng đợi đến 20 phút sau, Hạ Lan Phương Niên vẫn chưa trở lại, Lý Nam Kha cảm thấy không ổn, bèn kêu người đi tìm, kết quả không thấy Hạ Lan Niên Quân trong nhà vệ sinh, mà chỉ tìm thấy một bồi bàn nam bị đánh ngất xỉu trong đó.

Lý Nam Kha sợ đến mặt mũi trắng bệnh: "Tôi đã nói là ả đê tiện đó sẽ không dễ dàng bỏ qua như thế, tôi phải bắt được cô ta, sau đó xé xác cô ta ra!"

Lý Nam Kha tức giận đến mưc cắn răng nghiến lợi, lúc nãy cô không thả Hạ Lan Tú Sắc đi!

Yến Thanh Ti nói: "Đừng nóng vội, xung quanh khách sạn đều có bảo vệ, tất cả lối ra đều có người trông chừng, trước tiên xem thử có ai ra khỏi khách sạn hay không, tôi cảm thấy... anh ấy vẫn còn ở trong khách sạn này.

Dĩ nhiên không thể để các khách mời biết được việc chú rể biến mấy trong buổi hôn lễ. Cho nên việc tìm người chỉ có thể âm thầm tiến hành.

Lý Nam Kha đã cho người kiểm tra tất cả camera ở tất cả các lối ra, nhưng không phát hiện được ai có khả khi, bao gồm của Hạ Lan Tú Sắc. Chỉ có đoạn ghi hình lúc cô ta bước vào, không thấy cô ta rời khỏi đây.

Tức là sau khi cô ta rời khỏi sảnh tổ chức đám cưới thì không có ra khỏi cửa lớn của khách sạn này.

Như vậy không hề có đối tượng tình nghi nào khác, người làm ra việc này chắc chắn là Hạ Lan Tú Sắc.

Vì để không làm khách mời nghi ngờ nên Lý Nam Kha không thể rời đi, cô phải ở lại, nhưng thời gian Hạ Lan Phương Niên rời đi khá dài, nên có người hỏi: "Chú rể đâu rồi cô dâu? Chắc không phải sợ bị chuốc rượu nên đã lén trốn đi rồi chứ?

Lý Nam Kha cười nói: "Đâu có, Phương Niên anh ấy bị đau bụng, một lát nữa sẽ trở lại thôi."

Cô vừa nói xong thì một cậu nhóc chừng năm sáu tuổi đột nhiên lên tiếng: "Dì nói dối!"

Lý Nam Kha chợt giật mình nhưng vẫn cười nói: "Cậu bạn nhỏ, sao cô lại nói dối chứ?"

Cậu nhóc ngẩng mặt lên nói: "Lúc nãy con thấy anh chủ rể và một chị gái khác cùng đi lên lầu, họ còn ôm nhau nữa cơ."

Mọi người xong liền biến sắc, mẹ của cậu nhóc mới phản ứng lại kịp, giơ tay đánh một phát vào mông cậu bé: "Con nói bậy gì đó?"

Bà ấy đánh không hề nhẹ, một cái đánh làm thằng bé khóc thét lên.

Bà ấy vọi nói: "Thật xin lỗi Lý tiểu thư, thằng bé nghịch ngợm quá, không hiểu chuyện, cô dừng so đo với nó, thằng nhóc này nó có hiểu gì đâu, chắc chắn là nó nhìn nhầm rồi."

Những người xung quanh cũng hùa theo: "Đúng vậy, đúng vậy, đứa bé đó chắc đã nhìn nhầm rồi, tụi nhỏ chỉ biết ham chơi thôi."

Cậu nhóc vùng vẫy trong lòng mẹ nó: "Con không nhìn nhầm, con không nói dối, những lời con nói đều là sự thật... huhu, con đã nhìn thấy anh chú rể và chị mặc váy đỏ lúc nãy thật mà... chị váy đỏ đó còn không cho con nói với ai..."

Lý Nam Kha siết chặt tay, trong làm cảm thấy hỗn loạn, cô rất muốn rời khỏi đây để tìm Hạ Lan Phương Niên, nhưng tình huống trước mắt không cho phép cô rời đi.

Vốn dĩ họ muốn âm thầm tìm kiếm Hạ Lan Phương Niên, tốt nhất là tìm được anh ấy trước khi bị người khác phát hiện.

Nhưng, ai ngờ được, một câu nói vô tâm của đứa bé đó đã khiến mọi việc bị lộ tẩy.

Tất cả mọi người đều biết Hạ Lan Tú sắc là em gái của Hạ Lan Phương Niên, nếu họ đang ôm nhau, vậy thì..."

Dĩ nhiên Lý Nam Kha tin tưởng Hạ Lan Phương Niên, nhưng cô không thể tin ả đê điện đó được, nếu cứ như thế danh tiếng của Hạ Lan Phương Niên sẽ bị phá vỡ, e rằng hôn lễ cũng sẽ bị hủy theo.

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1975: Tin Anh Ấy, Và Phải Tin Bản Thân Cô Hơn

Những người ở đó đều đang an ủi Lý Nam Kha rằng đứa bé đó đã nhìn nhầm, nhưng chắc hẳn đa số bọn họ đều đang muốn xem trò hề.

Trong lòng chắc chắn đang nghĩ rằng, nói không chừng mối quan hệ của anh em nhà họ Hạ Lan... sâu hơn bề ngoài.

Cô không thẻ để cho ả ta phá hỏng buổi hôn lễ của mình.

Lý Nam Kha đang muốn thì Yến Thanh Ti từ đằng sau nắm lấy tay cô, vỗ nhẹ hai cái.

Cô giật mình, nghiêng người nhìn Yến Thanh Ti

Yến Thanh Ti cười với cô, nhảy mắt ra hiệu kêu cô yên tâm.

Sau đó cô cuối cười hỏi cậu nhóc kia: "Cậu bạn nhỏ, những lời con nói đều là sự thật đúng không?"

"Đúng vậy, những gì con nói đều là sự thật, con là nam tử hán, chưa bao giờ nói dối!"

Yến Thanh Ti sờ đậu cậu nhóc, nói: "Ngoan, vậy có thể nói cho cô biết, con có thấy chị gái mặc váy đỏ kia đi lên lầu nào không?"

"Cậu nhóc gật đầu ngay lập tức: "Được ạ, con đưa mọi người đi."

Lý Nam Kha hốt hoảng kêu lên: "Thanh Ti..."

Bây giờ vẫn chưa tìm ra Hạ Lan Phương Niên, nếu thật sự xảy ra chuyện gì thì phải làm sao đây?

Yến Thanh Ti nắm lấy tay cô nói: "Yên tâm đi, chúng ta cũng phải đi xem thử, đúng không? Mọi người chắc... cũng muốn làm rõ chuyện này là sao."

Quý Miên cực tin tưởng Yến Thanh Ti, cô cảm thấy nếu nữ thần đã nói như thế rồi thì chắc chắn có cách.

Quý Miên Miên nói: "Đúng vậy, chúng ta đi xem thử, không thể để danh tiếng của chú rể bị hủy như thế được, tôi thấy luật sự Hạ Lan là một người có tài, nhân phẩm cũng tốt, chắc chắn sẽ không làm ra những chuyện đó đâu.

Quần chúng đều muốn hóng chuyện nên đã hùa theo: "Đúng vậy, đi lên xem thử đi! Không thể để cho danh tiếng bị phá hủy được, chúng tôi đều tin tưởng cách làm người của luật sư Hạ Lan."

Nhìn vào dáng vẻ của Yến Thanh Ti, Lý Nam Kha cảm thấy tự tin hơn một chút, sau một khoảng thời gian vật lộn, cô lựa chọn tin vào Yến Thanh Ti, cô nói: "Được, nếu đã như thế chúng đi lên xem thử, nhưng phía trên có rất nhiều tầng và không biết được họ đang ở phòng nào?

Có Yến Thanh Ti và Quý Miên Miên ở đây, tâm trạng Lý Nam Kha cũng được an ủi phần nào, còn đỡ hơn một mình gặp chuyện rồi không biết phải xử lý ra sao.

Nhưng không ngờ cậu nhóc đó lại nói: "Con biết ở tầng nào, sau khi họ đi lên, con vẫn đứng ở đó, con thấy thang máy dừng lại ở tầng 17."

Yến Thanh Ti khá kinh ngạc, đứa bé này thông minh qua, vậy mà cũng nghĩ ra được điều này.

Lý Nam Kha vừa nghe thì cảm thấy trong lòng nôn nóng, tuy không biết chính xác ở phòng nào, nhưng ít ra đã biết được chính xác số tầng, phạm vi đã được rút ngắn đi đáng kể, việc tìm kiếm cũng sẽ trở lên dễ dàng hơn rất nhiều.

Cậu nhóc này nói chuyện rất hợp lý, ngay cả chuyện này cũng biết, có thể thấy được thật sự không hề nói dối.

Nhưng lỡ...

Trong Lý Nam Cảm bỗng cảm thấy hơi hoảng loạn.

Lý Miên Miên nắm chặt tay cô: "Đừng sợ."

Yến Thanh Ti cuối ngờ, xoa đầu cậu nhóc: "Cậu bạn nhỏ, con thật giỏi."

Cô đứng dậy nói với Lý Nam Kha: "Đi thôi!"

Nhưng giọng Lý Nam Kha hơi run rẩy: "Thanh Ti..."

Yến Thanh Ti an ủi cô: “Yên tâm, tôi tin tưởng Hạ Lan Phương Niên, cô càng phải tin tưởng anh ấy hơn,”

Lý Nam Kha thở dài một hơi: “Nếu mọi người đã quan tâm Phương Niên như thế, vậy thìmời mọi người đi lên đó với tôi.”

Cô kêu người gọi giám đốc khách sạn tới, cô muốn xem camera của tầng 17, nhưng giám đốc nói rằng camera của tầng này đã bị hư rồi.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1976: Xem Kẻ Ngoại Tình Bên Trong Là Ai?

Sau khi đã loại trừ hết những phòng không thể giấu người, phòng còn lại có thể mở cửa để kiểm tra.

Khi đến tầng 17, tim Lý Nam Kha đập nhanh liên hồi, cô sợ thật sự có chuyện xảy ra.

Chắc chắn Hạ Lan Tú Sắc đã đem Hạ Lan Phương Niên đi, nếu như nửa đường không có người giúp đỡ, thì anh ấy cũng khó có thể chạy đi. Bây giờ Lý Nam Kha khẳng định, hai ly rượu lúc nãy đã bị cô ta bỏ thuốc vào.

Cửa từng phòng lần lượt được mở ra, mỗi một cánh cửa được mở ra, trái tim Lý Nam Kha càng rung lên mãnh liệt, lòng bàn tay sau lưng đã đổ đầy mồ hôi, nhìn giống như mới được vớt từ dưới nước lên.

Chỉ còn lại một phòng khả nghi chưa được kiểm tra, trong những căn phòng khác không hề có bóng dáng của Hạ Lan Phương Niên.

Vậy thì anh ấy rất có khả năng ở trong căn phòng cuối cùng này.

Trước cửa phòng, Lý Nam Kha nắm chặt tay của Quý Miên Miên.

Giám đốc nói: “Còn lại một phòng cuối cùng, vẫn còn... muốn xem chứ?”

Lý Nam Kha nhìn Yến Thanh Ti, cô cắn răng nói: “Mở đi...”

Giám đốc đã cắm chìa khóa vào, tách một tiếng, cửa phòng đã mở, xoay nắm đấm cửa đẩy vào.

Vừa mởi đẩy cửa ra đã nghe thấy tiếng rên rỉ của phụ nữ và tiếng thở dốc của đàn ông từ bên trong truyền ra. Những người có mặt ở đây đều là người trưởng thành, sao có thể không nghe ra đó là những âm thanh gì, chắc chắn là đang làm chuyện mà ai cũng biết là chuyện gì.

Giám đốc: “Chuyện này...”

không ngờ Hạ Lan Phương Niên lại là một kẻ khốn nạn như thế, dám làm ra loại chuyện anh em loạn luân nhục nhã như thế này! Chị Nam Kha, chị đừng đau lòng vì loại đàn ông như thế, biết sớm cũng là chuyện tốt, còn tốt hơn

sau này mới phát hiện ra. Loại đàn ông khốn nạn như vậy chắc chắn sẽ không có kết cục tốt!"

Không ai nói gì, chỉ có cô em họ ở kế bên dường như đang bất bình thay cô, nếu như cô ta có thể giấu đi sự hả hê trong mắt đi thì người khác còn có thể tin vào những lời cô ta nói.

"Đúng vậy, Nam Kha à, con đừng đau lòng, nhanh chóng nói chuyện này cho ba mẹ con biết, để họ đòi lại sự công bằng cho con, không phải cô má nói con nhưng con còn quá trẻ, còn hắn ta vừa nhìn là biết không phải hạng tốt lành gì, nếu lúc đầu còn đồng ý người mà cô giới thiêu, thì đã chẳng xảy ra việc như hôm nay."

Lý Nam Kha tức đến ngực thở phập phồng, mặt mày trắng bệch: "Không dám làm phiền cô quan tâm, nếu người đó tốt như thế thì cô cứ giữ lại cho em họ đi."

"Hey, con xem bây giờ con đã thành thế nào rồi, vậy mà còn..."

Yến Thanh Ti ngắt lời bà ta: "Còn chưa vào sao có thể khẳng định người bên trong là Hạ Lan Phương Niên? Mọi người đừng gấp, dù sao mọi người cũng đã ở đây rồi, nếu như Hạ Lan Phương Niên làm ra chuyện có lỗi với Nam Kha thì chũng ta có thể đánh đôi cẩu nam nữ kia một trận, xem như báo thù cho Nam Kha, mọi người thấy thế nào?

"Chuyện này không hay lắm đâu, chúng ta đều là người có chút mặt mũi, không thể kêu chúng tôi..."

Cô của Lý Nam còn chưa nói xong đã bị ngắt lời: "Được, vào thôi! Tôi phải xem thử người bên trong là ai!"

Nói xong, Lý Nam Kha vốn dĩ không đợi ai đã dẫn đầu bước vào bên trong.

Yến Thanh Ti nói đúng, càng vào lúc này cô càng phải kiên cường hơn. Hạ Lan Phương Niên là người đàn ông cô lựa chọn, nếu ngay cả cô cũng nghi ngờ anh thì còn ai sẽ tin tưởng anh nữa?

Cũng tức là cho dù người bên trong đúng là Hạ Lan Phương Niên, thì là do anh ấy bị hại, anh ấy không hề có lỗi trong chuyện này.

Vài giây sau, trong phòng vọng ra một tiếng kêu thảm thiết, khiến những người ngoài cửa chấn kinh.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1977: Sự Chuyển Biến Thần Kỳ Đầy Bất Ngờ

Tất cả mọi người đều đang đoán người trong phòng chắc chắn là Hạ Lan Phương Niên.

Nhất thời, có người đồng tình, có người, không quan tâm, có người hả hê, có người chỉ muốn xem trò vui.

Tất cả đều muốn vào xem, nhưng lại bị Yến Thanh Ti ngăn cản lại.

Chẳng bao lâu sau Lý Nam Kha bước ra, từ khi bước vào tới khi bước ra chưa tới 10 giây đồng hồ.

Khi bước vào gương mặt cô rất căng thẳng, nhưng khi bước ra, nét mặt chỉ có sự khinh thường.

Cô nhìn lướt qua bà cô và em họ của mình, nói: "Tôi cảm thấy, mọi người nhất định phải vào xem cảnh tượng hấp dẫn lúc này."

Mọi người nhìn nhau, sau đó đồng loạt tiến vào trong phòng.

Quý Miên Miên cũng muốn vào nhưng lại bị Mộ Dung Miên giữ lại: "Em đừng đi hóng chuyện nữa"

Trên căn giường lớn trong phòng có một đôi nam nữ đang quấn lấy nhau, người nữ đang trong cơn ý loạn tình mê chính là Hạ Lan Tú Sắc, dù lớp hóa trang trên mặt đã bị trôi đi nhưng vẫn có thể nhận ra là cô ta.

Nhưng còn người đang ông kia không phải là Hạ Lan Tú Sắc, mà là một người đàn ông xa lạ.

Bộ dạng của người đàn ông đó rất xấu xí, đầu tóc bẩn thỉu, dính bệch lại với nhau, trên người cũng dơ bẩn, còn hai tay hắn đang dùng sắc bóp nắn cặp ngực của Hạ Lan Tú Sắc.

Hắn ta nghe thấy có tiếng người bước vào, quay đầu lại nhìn, nhất thời bị dọa đến mức ngã từ trên giường xuống.

Hắn gào lên: "Các người là ai! Ra ngoài! Mau cút ra ngoài!"

Trên giường, thần trí Hạ Lan Tú Sắc đã trở nên mơ hồ, cả người lắc lư,

dường như đang rất khó chịu.

Quần chúng còn có thể nói gì được nữa, người trên giường vốn không phải là Hạ Lan Phương Niên.

Chỉ có điều khẩu vị của Hạ Lan Tu Sắc thật nặng, chạy đến đây chỉ để lăn lộn với tên đàn ông bẩn thỉu kia.

Cả nhóm người đồng loạt tỏ ra khinh bỉ rồi xoay người rời đi.

Mọi người nói: "Đã nói con người luật sư Hạ Lan tốt như thế, sao có thể làm ra loại chuyện này được, hèn gì anh ta lạ ghét em gái mình đến thế, giữ loại phụ nữ không biết đứng đắn này trong nhà chẳng khác nào mối tai họa tiềm ẩn."

Mọi người đều gật đầu đồng ý, còn em họ Lý Nam Kha cũng cười nói: "Nhìn đi, đã nói anh rể không phải là loại người này rồi, chị Nam Kha, chị có thể yên tâm rồi, nhưng... anh rể đâu rồi? Nãy giờ vẫn chưa thấy anh rể xuất hiện, chẳng lẽ..."

Cô ta chưa nói xong đã nghe thấy giọng Hạ Lan Tú Sắc truyền từ sau lưng tới.

"Tôi cứ thắc mắc mọi người đâu hết rồi, hóa ra là chạy đến đây."

Hạ Lan Phương Niên vẫn mặc bộ đồ vest lúc trước, anh bước nhanh tới, tuy gương mặt vẫn đỏ bừng nhưng tinh thần đã tỉnh táo hơn khá nhiều.

Bà cô của Lý Nam Kha nhanh miệng nói: "Ây da, Phương Niên à, con chạy đi đâu thế, làm mọi người đều nghĩ rằng con xảy ra chuyện gì, ai cũng lo lắng nên mới chạy lên tìm con, không ngờ... không những không tìm được con mà lại tìm được em gái con, con không biết đâu, em con đang ở trong đó... với người khác cơ."

Bà ta vừa mở miệng là cứ như bắn súng liên thanh, đùng đùng đùng kể xong đầu đuôi câu chuyện liên quan đến Hạ Lan Tú Sắc. Nét mặt như thể muốn nói cho tất cả mọi người trên thế giới nghe chuyện này.

Bà ta mang nét mặt hả hê nhìn Hạ Lan Phương Niên, dường như đang muốn nói, tuy rằng người trong đó không phải là cậu, nhưng đó là em gái cậu, em gái cậu làm ra loại chuyện này thì cậu cũng chẳng được vẻ vang gì cho cam đâu.

Sau khi Hạ Lan Phương Niên nghe xong, mặt anh không có biểu tình gì, vô cùng lạnh lùng, không kinh ngạc cũng chẳng xấu hổ, dường như đang nghe một chuyện không hề liên quan đến mình.

Anh chẳng ngăn cản, rất bình tĩnh mà nghe bà ta nói hết.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1978: Ả Đê Tiện Đó Đã Chơi Xong Rồi!

"Xin lỗi các vị, bởi vì hôm nay tôi uống hơi nhiều rượu nên dạ dày thấy hơi khó chịu, Nam Kha đã cho tôi uống thuốc, nhưng do lúc đó uống quá chén, bản thân thấy hơi say, đi không nổi nên mới nhờ một bồi bàn dìu tôi đi đến phòng nghỉ ngơi thay đồ của Nam Kha, tôi cứ nghĩ mình sẽ nghỉ ngơi một lát thôi, nhưng không ngờ lại ngủ quên mất, mới dẫn đến việc biến mất trong thời gian dài."

Hạ Lan Phương Niên nói ra lý do vì sao mình không xuất hiện, sau đó anh lại nói thêm: "Còn về Hạ Lan Tú Sắc, nó đã là người trưởng thành, có thể tự chịu trách nhiệm về hành vi của mình. Hơn nữa tôi đã sớm nói rõ, giữa chúng ta đã chẳng còn quan hệ gì, cho nên chuyện này tôi cũng không lo được, nó ở với ai, làm việc gì, cho dù đó là giết người phạp pháp thì đó cũng là do nó tự chọn, nhưng hôm nay là ngày vui của tôi và Nam Kha, tôi không muốn bị những chuyện khác quấy rầy, mời mọi người quay lại, hôn lễ vẫn chưa kết thúc mà.

Hạ Lan Phương Niên đã nói như thế, thì người khác còn có thể nói gì đây?

Bà cô Lý Nam Kha bĩu môi, dẫn con gái rời khỏi.

Tiệc cưới đã đến hồi kết thúc, đợi sau khi kết thúc, Hạ Lan Phương Niên kêu Yến Thanh Ti và Quý Miên Miên ở lại, đồng thời tiễn những khách mời khác ra về

Sau khi mọi người đã về hết, nét mặt Hạ Lan Phương Niên bỗng chốc trở nên lạnh lùng, cũng nên đi giải quyết chuyện của Hạ Lan Tú Sắc rồi.

Cuối cùng Lý Nam Kha có thể thở phào nhẹ nhỏm, cô vội vàng nhỏ giọng hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Cô khẳng định Hạ Lan Tú Sắc đã mang Hạ Lan Phương Niên đi, nhưng sau sáo Hạ Lan Phương Niên thoát thân bằng cách nào? Bên trong đó, có rất nhiều chuyện cô không thể nghĩ thông suốt được.

Anh nắm chặt tay cô: "Lên trước đi, rồi anh sẽ từ từ kể cho em nghe."

Hạ Lan Phương Niên và Lý Nam Kha lập tức lên lầu.

Trên lầu, Yến Thanh Ti và Quý Miên Miên đang ở trong phòng nghỉ ngơi, đợi hai người kia lên đây.

Vữa vào cửa Quý Miên Miên đã hưng phấn kêu lên: "Hôm nay sắp hù chết tôi rồi, mau nói đi, chuyện hôm nay là sao, hình như chị Thanh Ti biết gì phải không? Phương Niên nói chị và Nhạc Thính Phong đã cứu anh ấy? Tóm lại là chuyện gì vậy?

Căng thẳng lo lắng mấy ngày trời, lúc Hạ Lan Tú Sắc không xuất hiện, cô luôn lo lắng cô ta sẽ giở trò gì. Sau khi xuất hiện, cô ta lại nhanh chóng biến mất, điều này làm tâm lý Lý Nam Kha vẫn bất ổn không yên.

Mãi đến khi bước vào căn phòng đó, trái tim của Lý Nam Kha mới có thể yên tâm hoàn toàn, vì cô biết vào giây phút đó, Hạ Lan Tú Sắc đã tiêu đời rồi.

Từ nay về sau, cô ta sẽ không thể chạy đến đây giở trò nữa.

Lúc nãy khi lên đây, Hạ Lan Phương Niên đã nói với cô, chuyện này phải cảm tạ Nhạc Thính Phong và Yến Thanh Ti, nếu không có họ, anh thật sự đã bị sa vào bẫy của cô ta rồi.

Yến Thanh Ti cũng kể ra việc mình gặp phải ở đoàn phim cho mọi người nghe: "Chúng ta đều biết, Hạ Lan Tú Sắc chắc chắn sẽ không cam tâm, nên Thính Phong mới kêu người theo dõi cô ta, chúng ta muốn tương kế tựu kế, giải quyết cô ta trong một lần, nếu không về sau vẫn sẽ đêm dài lắm mộng.

Quý Miên Miên nhìn Yến Thanh Ti bằng một ánh mắt đầy sùng bái, quả nhiên là chị Thanh Ti, liệu việc như thần, nếu không tiệc cưới ngày hôm nay đã bị phá hư rồi, "Đúng rồi, cô ta đã tỉnh chưa?"

Yến Thanh Ti cười gian: "Đã làm lâu như thế, chắc cũng xong rồi, chúng ta vào trong xem, đúng lúc tôi có chuyện muốn hỏi cô ta."

Hạ Lan Phương Niên không nói gì, anh cũng có chuyện muốn hỏi cô ta.

Anh cảm thấy thuốc Hạ Lan Tú Sắc sử dụng cho anh, không chỉ làm cho đầu óc người ta mê man, mà còn có tác dụng... thôi tình.

Sự phán đoán trong lòng Hạ Lan Phương Niên ngày càng rõ ràng, điều này khiến thấy lạnh hết cả người.

Em gái trên huyết thống của anh, lại đối với anh...

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1979: Rốt Cuộc Tim Anh Cứng Rắn Đến Mức Nào

Yến Thanh Ti đã kêu giám đốc khóa cửa phòng đó lại, người trong phòng trừ phi nhảy cửa sổ thì sẽ không có cách nào khác để thoát ra ngoài.

Vừa đẩy cửa bước vào đã nhìn thấy cơ thể trần trụi của Hạ Lan Tú Sắc ngã ngay trước cửa. Trên người cô ra có rất nhiều vết thương, tuy không sâu nhưng nhìn khá đáng sợ, còn người đàn ông kia từ phía sau kéo lấy tóc cô ta, trong miệng không ngừng phát ra những lời nói hạ lưu.

Tiếng kêu khóc của Hạ Lan Tú Sắc cứ văng vẳng bên tai.

Sau khi cửa được mở ra, hai người đồng thời ngẩng đầu lên.

Hạ Lan Tú Sắc vừa nhìn đã thấy Hạ Lan Phương Niên, cô ta nhìn anh, khiến quên mất mất phải thể hiện ra nét mặt gì, bộ mặt dơ bẩn nhất của cô đã bị anh nhìn thấy hết rồi!

Cô bị tên đàn ông đê tiện bận thỉu chà đạp, lăng nhục. Cô có thể ngửi được mùi thối nát tỏa ra từ cơ thể của mình.

Tuy cô ta rất hận Hạ Lan Phương Niên, nhưng cô không muốn anh ta nhìn thấy bản thân mình trong tình cảnh này.

Cô vẫn luôn che giấu, cô không muốn bất kỳ ai biết được cô đã bị mộ tên ăn mày bẩn thỉu chà đạp.

Nhưng trên thực tế, đã có rất nhiều người biết rồi.

Trong lòng Hạ Lan Tú Sắc thẹn quá hóa giận.

Còn tên đàn ông kia sau khi thấy Nhạc Thính Phòng thì giật mình, hắn quỳ xuống đất nói: “Tôi... tôi đã làm theo... những gì anh nói, tôi không có làm những việc khác, chỉ vì cô ta chạy đi nên tôi mới bắt cô ta lại.”

Hạ Lan Tú Sắc chợt bình tĩnh, nhìn về phía Yến Thanh Ti, chợt nhìn thấy một nụ cười lạnh lùng châm chọc trên khóe môi của cô, trong chốc Hạ Lan Tú Sắc dường như đã hiểu ra tất cả, cô ta bật người dậy hét lớn: “Yến Thanh Ti, nhất định là mày, ả đê tiện dám hại tao!”

Cô ta bổ nhào về hướng Yến Thanh Ti, nhưng chưa kịp lại gần đã bị một cước của Nhạc Thanh Phong đá bay.

Yến Thanh Ti khinh thường nói: "Cô nói là tôi hại cô, nếu như ban đầu cô không có ý định hại tôi thì cô thấy tôi có rãnh đến mức làm đi tính sổ cô hay không?"

Hạ Lan Tú Sắc quỳ rạp người trên mặt đất, trông vô cùng chật vật.

Ánh mắt lạnh lù của Hạ Lan Phương Niên làm tim cô băng giá, dù cho nhìn thấy bản thân trong tình cảnh này, anh ấy cũng không biểu lộ ra một chút cảm xúc nào.

Hạ Lan Phương Niên à, rốt cuộc lòng dạ của anh lạnh lùng và cứng rắn đến cỡ nào?

Rõ rang bản thân đã hoàn toàn chết tâm với anh, rõ ràng chỉ muốn báo thù anh, nhưng... nhưng khi nhìn thấy nét mặt lạnh lùng đó, cô chỉ cảm thấy đau lòng.

Cô rất muốn hỏi một câu: Anh, chẳng lẽ anh không thương em một chút nào sao?

Cho dù là một người qua đường bình thường, khi nhìn thấy dáng vẻ bây giờ của cô cũng sẽ cảm thấy thương hại đôi chút.

Nhưng cô không hề nhìn thấy bất kỳ sự đau lòng nào từ trong đôi mắt của Hạ Lan Phương Niên, cái cô nhìn thấy chỉ là sự xa lạ.

Sự oán hận và thù hằn trong lòng Hạ Lan Tú Sắc dường như sắp bùng nổ, cô kêu gào đến tê tâm liệt phế: "Nếu như không phải do cô, sao tôi có thể rơi vào bước đường này! Sao tôi có thể bị một tên khốn kinh tởm lăng nhục. Từng người các người hủy hoại đời tôi, sao tôi không thể báo thù? Tôi hận tất cả các người! Tôi báo thù các người thì có gì sai?"

Yến Thanh Ti xem thường nói: "Cho nên cô muốn tôi cũng phải nếm qua mùi vị bị lăng nhục như cô? Cô muốn tôi phải giống như cô?"

"Đúng thế, tôi muốn cô phải giống như tôi! Dựa vào gì! Những thứ tôi phải chịu đều do các người gây nên! Tôi không tốt, cô cũng phải chịu cảnh rời trong vũng nước cống hôi thốt giống như tôi!"

Yến Thanh Ti gật đầu: “Đúng vậy, ý kiến này khá hay, nên tôi mới trả lại hết cho cô.”

Cô đoán ra hôm nay Hạ Lan Tú Sức chắc chắn sẽ xuất hiện, hơn nữa đảm bảo cũng sẽ giở trò xấu xa.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1980: Tôi Sẽ Không Cho Cô Có Được Cơ Hội Báo Thù

Cô phải xem thử, hôm nay cô ta muốn làm trò gì.

Buổi tối hôm đó, sau khi Nhạc Thính Phong đánh người xong rồi bỏ đi, tên khốn kia chỉ có thể nằm rên rỉ trên đất. Khi hắn ta vừa thấy Nhạc Thính Phong chỉ cảm thấy người này có chút quen mắt nhưng lại không nhớ ra được. Khi đau chết đi sống lại thì hắn mới nhớ ra người đó là chồng của Yến Thanh Ti.

Đôi vợ chồng này rất nổi tiếng trên mạng, lại cộng thêm việc Nhạc Thính Phong là một tổng tài, anh tuấn giàu có, thu hút biết bao nhiêu sự chú ý từ mọi người.

Tên khốn kia đã từng nhặt được một cuốn báo kinh tế tài chính, trên trang bì có hình của Nhạc Thính Phong, lúc đó hắn căm hận suy nghĩ, tại sao trên thế giời lại có loại người vừa có tiền, có diện mạo, vừa có vợ đẹp, muốn gì là có nấy. Loại người này sao không chết hết đi!

Lúc đó vừa nghĩ tới việc Nhạc Thính Phong là chồng của Yến Thanh Ti, tên khốn đó sợ đến nỗi không còn thấy đau, hắn tưởng rằng Nhạc Thính Phong biết được chuyện hắn muốn làm với Yến Thanh Ti, nếu không sao lại chạy xuống đánh hắn tới mức bán sống bán chết, ra tay tàn độc, như muốn lấy mạng của hắn.

Hắn sợ đến mức, mặc kệ cơn đau trên người mà bò dậy chạy ra khỏi bãi đỗ xe.

Sau khi chạy thoát, hắn lại sợ Nhạc Thính Phong sẽ trở lại tìm, nên trốn đi, không dám xuất hiện, thậm chí cũng không dám liên lạc với Hạ Lan Tú Sắc nữa.

Đái khái qua 7 ngày sau, không có ai tìm đến hắn, hắn cảm thấy cho dù Nhạc Thính Phong muốn trả thù, nhưng tìm không thấy người nên chắc cũng bỏ cuộc rồi.

Nhưng không ngờ tới, hắn vừa xuất hiện liền bị bắt được, người ta đã chờ hắn ở bên ngoài từ lâu rồi!

Sau khi bị Nhạc Thính Phong bắt được, hắn còn có thể giấu được điều gì, chỉ đành kể hết đầu đuôi mọi chuyện, bao gồm cả việc làm nhục Hạ Lan Tú Sắc.

Cuối cùng Yến Thanh Ti cũng đã hiểu tại sao Hạ Lan Tú sắc lại thay đổi chỉ sau một đêm, cả người trở nên âm trầm hẵn, thì ra là vì nguyên nhân này.

Đó là chuyện mà bất kỳ một người phụ nữ nào cũng đều không muốn trải qua.

Cô có đồng tình với Hạ Lan Tú Sức không?

Yến Thanh Ti không hề đồng tình, tự tạo nghiệt không thể sống, nếu như không phải do cô ta tự tạo nghiệt thì cô ta cũng sẽ không gặp phải chuyện này.

Trồng nhân nào sẽ thủ được quả đó, đó là điều định mệnh đã an bài, vận mệnh sẽ không để cho bạn có cơ hội làm điều ác mãi mãi.

Hai mắt Hạ Lan Tú Sắc đỏ ngầu, bởi vì sự thù hận, khiến cho mặt mũi cô ta trở nên vô cùng hung dữ, cô ta gào lên: “Yến Thanh Ti cô hãy chờ đó! Mối thù này tôi nhất định sẽ báo, tôi và cô thề không đội trời chúng.”

Yến Thanh Ti gật đầu: “Có thể, ai cũng có tư cách báo thù, nhưng... cô cảm thấy tôi sẽ cho cô cơ hội báo thù sao?”

Cô lười phải cãi lại với Hạ Lan Tú Sắc, tâm lý cô ta bệnh hoạn và biến thái đến cớ nào!

Dù sao, cô cũng sẽ không cho cô ta có bất kỳ cơ hội trở mình nào.

Lần này, cô phải bóp chết cô ta

Ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy bản thân thật ác độc mà.

Hạ Lan Tú Sắc muốn hắn ta làm nhục cô, muốn cô trở nên giống như cô ta, vậy được thôi, cô sẽ đem những việc cô ta muốn làm trả hết cho cô ta.

Lý Nam Kha nghe lời nói của hai người, chỉ cảm thấy Yến Thanh Ti thật lợi hại, thật sùng bái cô ấy quá!

Cô biết hôm nay nếu không có sự giúp đỡ của Yến Thanh Ti, e rằng Hạ Lan Phương Niên sẽ bị lâm vào cảnh thân bại danh liệt.

Trong lòng cô biết rất rõ Hạ Lan Tú Sắc muốn làm gì, Lý Nam Phương không định đi nói toạc ra tâm tư xấu xa của cô ta, mà cô đợi Hạ Lan Niên Phương đích thân truy hỏi.

“Tại sao cô lại bỏ thuốc tôi?” Hạ Lan Niên Phương lạnh lùng hỏi.

Hạ Lan Tú Sắc ngẩng đầu nhìn anh, trong đôi mắt đỏ ngầu như sắp rỉ máu của cô ta hàm chứa một loại tình cảm phức tạp kèm theo niềm hận thù mãnh liệt.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1981: Tình Yêu Không Thể Che Giấu

Còn có, một niềm oán hận nồng đậm và... tình sâu đậm không thể che giấu được.

Cô ta nhỏ mọn, hỏi: “Tại sao ư? Câu hỏi của anh thật buồn cười, anh nói xem tại sao em lại bỏ thuốc anh? Chẳng lẽ anh thật sự không biết sao?

Hạ Lan Phương niêng không nói gì, anh không hy vọng suy đoán của mình sẽ thành sự thật, nếu thế anh sẽ cảm thấy thật ghê tởm.

Anh không nói gì, còn Hạ Lan Tú Sắc tự cười rồi lại khóc, cô ta đứng lên từ từ đi đến trước mặt Hạ Lan Phương Niên, cô ta như một ngọn cỏ thấp kém hèn hạ, ngẩng đầu nhìn lên người đàn ông mà cô yêu sâu đậm.

Cô ta nói: “Bởi vì em thích anh, bởi vì em yêu anh, nói như thế anh đã chiểu chưa?”

Anh đã hiểu chưa?

Hạ Lan Tú Sắc từng nghĩ rằng, cả đời này cô ta sẽ không bao giờ nói ra được ba chữ “em yêu anh”.

Cô ta áp chế đi tình cảm của bản thận, cô ta không dám để ai phát hiện, nhưng thứ tình cảm xấu xí này đã trở thành mối họa không thể kiểm soát được trong tim cô, cũng như một cái cây đã trưởng thành, trái tim bé nhỏ của cô đã không thể chứa đựng được cái cây này, lá của nó cứ vươn ra ngoài, không thể kiểm soát được.

Cuối cùng hôm nay đã có thể nói ra ba chữ đó, Hạ Lan Tú Sắc cảm thấy trong lòng bỗng nhiên nhẹ nhõm hơn hẵn. Cuối cùng cô cũng đã nói ra phần tình cảm cô đã cẩn thận che giấu bao nhiêu năm nay. Cuối cùng cũng đã nói ra mà không cần phải thấy lo lắng nữa.

Không phải bởi vì cô có được tình yêu của anh.

Mà là bởi vì không có được, thậm chí còn hoàn toàn mất đi tình luôn tình cảm anh em, cho nên tim chết rồi mới có thể nói ra được.

Dĩ nhiên trước đây Hạ Lan Phương Niên đã từng có suy đoán, nhưng đột

nhiên nghe Hạ Lan Tú Sắc nói như vậy, anh vẫn cảm thấy chấn kinh.

Anh lùi về sau một bước, giống như nếu đến gần cô ta anh sẽ cảm thấy thật dơ bẩn.

Những người xung quanh, trừ Quý Miên Miên cảm thấy kinh ngạc ra thì những người khác đều thật bình tĩnh, giống như đã sớm biết được ý nghĩ đó của Hạ Lan Tú Sắc.

Hạ Lan Tú Sắc nhìn thấy động tác của Hạ Lan Phương Niên thì quỳ rạp xuống đất, vừa khóc vừa cười: “Em biết mà, em biết mà, em đã nói rồi, anh sẽ có kiểu ứng như thế, em biết mà...”

Hạ Lan Tú Sắc bây giờ không còn tôn nghiêm, không còn cao ngạo, quỳ rạp dướt đất trông thật chật vật. Cô đã không còn phải kiêng dè ánh mắt của người khác nữa, cô đã nói ra hết tâm sự giấu kín bao nhiêu năm. Cô biết sẽ không được đáp lại, nhưng cô không thể khống chế được, cô muốn Hạ Lan Phương Niên biết được những năm qua cô đã sống như thế nào!

Quý Miên Miên kinh ngạc đến mức không biết phải nói gì.

Trên đời thật sự có việc em gái ruột yêu anh trai mình, loại tình cảm cấm kỵ loạn luân này thật sự tồn tại sao?

Cô cảm thấy có chút không thể tin được, những việc này quá điên rồ, cô không thể nào hoàn toàn lý giải được lối suy nghĩ của Hạ Lan Tú Sắc.

Còn Hạ Lan Tú Sắc như đang độc thoại với chính mình: “Anh chắc chắn sẽ nghĩ em là đồ kinh tởm, không biết nhục nhã, khi thích chính anh ruột của mình, Nhưng em cứ thích đấy thì sao nào? Em cũng đã thử không cho bản thân yêu anh, lúc đầu em cũng đã thử xem bản thân mình có thể thích Nhạc Thính Phong hay không, nhưng em đã làm được?”

Hạ Lan Tú Sắc lắc đầu: “Nhưng em không làm được, em thật sự không làm được...”

Năm đó, mẹ cô kêu cô tiếp cận Nhạc Thính Phong, hy vọng cô có thể gả vào nhà họ Nhạc, cô không cự tuyệt, cô đã đồng ý.

Nhạc Thính Phong là một người đẹp trai ưu tú, gia thế hiển hách, cô muốn thử xem bản thân có thể thích một người đàn ông ưu tú như Nhạc Thính Phong hay không.

Nhưng, mọi chuyện lại không như mong muốn.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1982: Bởi Vì Em Yêu Anh

Mặc dù cô đã thử một vài thủ đoạn, cô đã thử lấy lòng anh ta, thử tiếp cập anh ta, nhưng vẫn không được.

Bởi vì cô phát hiện ra, trên đời có quá nhiều người đàn ông ưu tú, nhưng không ai như anh trai, họ không phải là Hạ Lan Phương Niên, cô không có cách nào thích họ được.

Trong tim em đều là anh, em không hề nghĩ tới sẽ ra sao với anh, em chỉ muốn được ở bên anh mãi mãi, cho dù trong mối quan hệ anh em cũng được..."

Sau Hạ Lan Phương Niên nghe cô nói nhiều như vậy, cuối cùng mới cất lời: "Cho nên cô muốn làm tổn thương người phụ nữ của tôi? Công không thể tự thoát ra được, nên cô cũng muốn kéo tôi xuống như cô? Cô không thể thích ai, nên cũng muốn tôi không thể thích bất kỳ ai sao?

Hạ Lan Tú Sắc như một kẻ điên, ra tay với Lý Nam Kha hết lần này tới lần khác, thủ đoạn ngày càng độc ác, lúc cô chỉ nghĩ rằng bởi vì cô ta không thích Lý Nam Kha mà thôi.

Nhưng sau này anh mới dần dần phát hiện ra, hành vi của Hạ Lan Tú Sắc không đơn giản chỉ là không thích, cô ta đã thay đổi.

Mọi phản ứng của cô ta đều thể hiện rõ nguyên nhân mà cô ta làm thế là vì muốn giết sạch những người phụ nữ tiếp cận anh, cô ta dường như có một dục vọng chiếm hữu vô cùng điên cuồng với anh, cô ta không hy vọng bất kỳ người phụ nữ nào lại gần anh.

Mà loại phản ứng quá khích này thường là...

Lúc đầu Hạ Lan Phương Niên không giám suy nghĩ sâu, bởi vì ảnh sợ càng nghĩ sẽ càng cảm thấy chán ghét.

Mãi đến khi Hạ Lan Tú Sắc chính miệng thừa nhận người cô ta thích là anh, Hạ Lan Phương Niên mới không thể không đối mặt với sự thật khiến anh cảm thấy vô cùng khó chịu.

Hạ Lan Tú Sắc ngẩng đầu, giọng khàn khàn nói: "Bởi vì anh trai là của em,

anh là của em, em thích anh đến thế, còn anh thì sao? Anh lại ở bên một người phụ nữ khác. Anh còn vì cô ta mà nhăn mày trừng mặt với em, anh còn vì cô ta mà muốn cắt đứt mối quan hệ với em. Anh có biết em đau lòng tới cỡ nào không? Anh có biết lần trước sau khi anh cúp máy, em đã bị tên cầm thú kia chà đạp không?

Yến Thanh Ti cười lạnh: "Cho nên cô muốn báo thù, báo thù luôn cả Hạ Lan Phương Niên?"

"Dĩ nhiên tôi phải báo thù rồi, tại sao tôi không thể báo thù chứ? Tôi đã cho anh mọi thứ của tôi, như anh lại đối xử với tôi như thế, tôi cũng muốn anh phải thử mùi vị bị thân bại danh liệt, vốn dĩ tôi muốn những khách mời đó đều nhìn Hạ Lan Phương Niên và em gái anh ta làm những chuyện không nên làm trên chiếc giường này, đến lúc đó anh sẽ vì loạn luân với em gái mà biến thành kẻ bị bêu rếu khắp Lạc Thành này, để xem anh còn có thể lấy Lý Nam Kha nữa được hay không!"

Hạ Lan Tú Sắc nhìn chằm chằm vào Yến Thanh Ti: "Yến Thanh Ti, đều do cô phá hoại chuyện tốt của tôi!"

Cô đã lên kế hoạch rất tốt, cô ta chẳng muốn gì cả, cô chỉ muốn hủy đi Hạ Lan Phương Niên.

Chỉ cần để người khác phát hiện ra anh ta loạn luân với em gái mình thì anh ta mãi mãi cũng sẽ không có đất trở mình. Nhà họ Lý sẽ không cần loại con rể này, cho dù là đã kết hôn đi nữa cũng sẽ không cần.

Nhưng, Yến Thanh Ti hết lần này đến lần khác ngán chân cô, không những cứu được Hạ Lan Phương Niên, cho cô uống xuân dược mà còn kêu tên khốn cô hận nhất tới đây.

Nghe những lời mà Hạ Lan Tú Sắc nói, sau lưng Hạ Lan Phương Niên đã đổ một lớp mồ hôi lạnh, chỉ xuýt chút nữa, thật sự chỉ xuýt chúng nữa tôi anh đã... nếu không có Yến Thanh Ti giúp đỡ, có lẽ bây giờ anh đã thân bại danh liệt rồi.

Hạ Lan Tú Sắc vì không đạt được tình yêu nên đã sinh ra sự thù hận đến đáng sợ với anh.

Yến Thanh Ti nhăn mày: "Đúng vậy, tôi cố ý đấy, cô có thể làm gì tôi?"

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1983: Không Ngờ Đến Cô Ta Lại Thích Anh Trai Ruột Của Mình

Lý Nam Kha đột nhiên cất lên một giọng cười đầy châm chọc: "Ha ha cô..."

"Cô nghĩ rằng tình cảm của cô đối với Hạ Lan Phương Niên là tình yêu sao? Đó chỉ là một loại dục vọng chiếm hữu biến thái của côi mà thôi, bởi vì trái tim cô luôn nói với cô rằng đó là chỗ dựa duy nhất. Cha mẹ cô không đáng tin, cô chỉ có thể dựa vào anh trai mình, từ bé cô đã bắt đầu dùng tâm lý ám thị với mình, kiểu ám thị dài kỳ như vậy sẽ khiến cô tin tưởng cảm giác đối với anh cô chính là tình yêu."

"Nhưng, là do cô ích kỷ, tự ti, không có cảm giác an toàn, cô sợ rằng không còn chỗ dựa duy nhất này cô sẽ khó lòng tồn tại được trên đời này."

Cô vừa chưa nói xong thì Hạ Lan Tú Sắc đã kêu thét lên: "Tôi không có! Cô chẳng hiểu gì hết! Cô dựa vào gì mà đụng vào tình cảm của tôi, nếu như không phải vì cô, tôi và anh tôi vẫn sẽ giống như trước đây, tại sao cô lại xuất hiện, cô nến chết đi, chỉ cần cô chết rồi, tôi và anh tôi có thể về lại cuộc sống như trước đây!"

Hạ Lan Tú Sắc đột nhiên bật người dậy, nhào quá bóp chặt lấy cổ Lý Nam Kha, tay cô ta dùng sức rất mạnh, muốn bóp chết Lý Nam Kha. Cô ta cắn chặt răng, cả hai tay dùng hết sức mạnh của cả cơ thể, trong miệng cứ nói: "Tôi bóp chết cô! Bóp chết cô! Bóp chết cô!"

Ngay khi cô ta nhào qua, Yến Thanh Ti đã dùng sức kéo ra, nhưng cô lại không kéo được.

Hạ Lan Phương Niên giận dữ quát lên: "Cô buông tay ra!"

Hạ Lan Tú Sắc không chịu buông tay, Hạ Lan Phương niên đánh mạnh vào đầu cô ta, làm cô ta ngất đi.

Đôi tay bóp chặt lấy cổ Lý Nam Kha dần dần thả lỏng, cô bắt đầu ho lên, hít thở lấy từng ngụm không khí.

Hạ Lan Phương Niên ôm lấy co giúp cô thông khí: "Có sao không Nam Kha?"

Lý Nam Kha lắc đầu: “Không... sao...”

Cô liếc nhìn về phía Hạ Lan Tú Sắc đã hôn mê: “Cô ta... phải xử lý như thế nào?”

Hạ Lan Phương Niên chán ghét liếc nhìn Hạ Lan Tú Sắc và nói: “Cô ta điên rồi!”

...

Hạ Lan Phương Niên đã biết nên xử Lý Hạ Lan Tú Sức như thế nào rồi, trước đây anh có thể kêu cô ra rời đi, cảnh cáo cô ta không được đến nữa.

Nhưng bây giờ, sau khi nghe xong những lời nói lúc nãy, anh sẽ không thả cô ta đi nhẹ nhàng thế đâu, nếu không thật sự không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Yến Thanh Ti vứt Hạ Lan Tú Sắc cho Hạ Lan Phương Niên, xử lý như thế nào, đó là chuyện của anh ta.

Quý Miên Miên và Yến Thanh Ti đi đến nhà họ Nhạc, cô muốn ôm Lý Hạnh Nhân, dĩ nhiên Mộ Dung Miên cũng phải đi theo rồi.

Trên đường về, Quý Miên Miên cảm thán: “Em thật sự không ngờ tới người Hạ Lan Tú Sắc thích lại là anh trai cô ta, nghe đến đã khiến em tê hết da đầu, thật khiến người ta cảm thấy không thể nào tin được.”

Yến Thanh Ti cười: “Chuyện này không có gì lạ, trên đời hạng người gì mà không có”

Sau khi tiễn nhóm Yến Thanh Ti đi, lại kêu cảnh sắt dẫn tên khốn kia đi, cho dù thế nào thì tội danh cưỡng hiếp của hẵn cũng không thể rửa sạch được.

Hạ Lan Phương Niên nắm chặt tay của Lý Nam Kha: “Đi thăm qua với cha mẹ trước đi nhé, chuyện này lát nữa sẽ nói với em sau.”

“Vâng”

Trong buổi hôm lễ hôm nay, Hạ La Tú Sắc đã gây ra chuyện, khiến cha mẹ Lý Nam Kha cảm thấy không được vui.

Sau khi giải quyết xong chuyện của Hạ Lan Tú Sắc, anh vội vàng qua trò

chuyện với cha vợ.

Mặt Lý thị trưởng đen như đít nồi, đợi hai người đến mới lạnh lùng nói: "Chuyện gì đây? Lúc đầu cậu đã hứa gì với tôi? Một buổi hôn lễ đang yên đang lành lại bị phá thành nôi nỗi này?"

Mẹ Lý Nam Kha vội nói: "Đừng nóng giận, chuyện cũng không đến mức tồi tệ như thế."

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1984: Con Sẽ Không Mềm Lòng Với Cô Ta

Hạ Lan Phương Niên vội vàng nói: "Cha mẹ, hôm nay đúng là do con, không thể cho Nam Kha một buổi hôn lễ trọn vẹ, xin hai người có thể tha lỗi cho con, nhưng con đảm bảo với cha mẹ, những chuyện như vậy về sau sẽ không bao giờ xảy ra nữa.

Lý Nam Kha muốn nói nhưng Hạ Lan Phương Niên nắm lấy thay cô, không cho cô lên tiếng.

Cha vợ đang tức giận, nếu cô ấy lại đi giúp anh thì ông sẽ càng giận thêm.

Bởi vì không một cha mẹ nào hy vọng con mình cự cãi với mình vì một "người lạ", tuy đã kết hôn rồi nhưng dù sao cũng là con rể, luôn nằm trong thời kỳ theo dõi.

"Tuy tôi đã đồng ý cho hai cô cậu kết hôn, những chuyện trong nhà cậu, tôi không muốn nói tới lần thứ 2."

Hạ Lan Phương Niên gật đầu: "Vâng, con có trách nhiệm trong chuyện này, con đã cắt đứt sạch sẽ với Hạ Lan Tú Sắc, con biết rất rõ Lý Nam Kha là vợ con, là người sẽ sống chung với con, mặc kệ bất kỳ lúc nào con cũng sẽ đứng về phía cô ấy.

Không cần biết vào bất kỳ lúc nào, khi nói chuyện với cha vợ thì người sai luôn là mình, Hạ Lan Phương Niên biết rất rõ điều này.

Anh thừa nhận rất nhanh, nói lại rất thành thật, hoàn toàn không có ý muốn chối bỏ trách nhiệm, điều này đã khiến cho ngọn lửa tức giận trong lòng Lý thị trưởng dịu đi không ít.

Mẹ Lý Nam Kha cũng tranh thủ nói: "Ông xem khi ả ta đến, Niên Phương cũng chẳng hề nể mặt cô ta chút nào, hai đứa nó đã bận rột suốt một ngày, chắc chắn đã mệt rồi, ông đừng có nói nhiều nữa!"

Lý Nam Kha cũng vội nói: "Ba, chuyện này Phương Niên cũng không muốn nó xảy ra, với lại có thể xử lý cô ta một lần một, đó cũng là một chuyện tốt."

"Cô ta đâu? Đừng tưởng rằng tôi không biết sau đó đã xảy ra chuyện gì."

“Hai chúng con đang tính đi giải quyết chuyện này, hai người cứ yên tâm, con tuyệt đối sẽ không mềm lòng.” Trong lòng Hạ Lan Phương Niên rất rõ ràng trong việc phải làm như thế nào. Lần này anh đã hoàn toàn nhìn rõ bộ mặt của Hạ Lan Tú Sắc.

Lý thị trưởng phất tay: “Vậy hai đứa đi đi, loại người như cô ta, ngày nào không xử lý thì sẽ phiền phức đến ngày đó.”

“Vâng, ba nói rất đúng, con đã biết phải làm như thế nào, sẽ không để lại bất kỳ mối hậu hoạn nào.”

“Biết là tốt, cần gì cứ nói tới ta một tiếng.”

“Cảm ơn ba, nếu có con nhất định sẽ đi nhờ vả người.”

...

Vì để tránh cảnh đêm dài lắm mộng, hôm đó Hạ Lan Phương Niên đã liên lạc với một bệnh viện tâm thần.

Anh muốn một mình đưa Hạ Lan Tú Sắc đi, nhưng Lý Nam Kha không yên tâ, nên cô cũng đi theo.

Họ trói tay chân của Hạ Lan Tú Sắc lại, dùng băng keo dán chặt miệt cô ta, để phòng việc cô ta chạy thoát và kêu ta.

Trên đường đi, trời đã chuyển tối, đi được nửa đường Hạ Lan Tú Sắc đã tỉnh lại.

Cô ta vừa mở mắt, ngơ ngắc một hồi sau đó bắt đầu giãy giụa, những hai hai tay đã bị dây thừng trói chặt, miệng thì bị dán bởi băng keo, căn bản không thể nói được gì, cũng không thể cử động được.

Lý Nam Kha nghe thấy động tĩnh từ phía sau, xoay đầu: “Tỉnh rồi à?”

“Ô Ô Ô...”

“Muốn nói chuyện?”

“Ô Ô...”

“Được, tôi sẽ lộ ra cho cô, dù sao đây cũng là lần cuối cùng cô nói chuyện

với chúng tôi rồi.”

Xẹt... Lý Nam Kha giơ tay ra xé đi miếng băng keo trên miệng Hạ Lan Tú Sắc

Khả năng dính của loại băng keo này rất tốt, lúc xé đã kéo theo một mảnh da nhỏ trên miệng cô ta, máu chạy ra rất nhanh, ngưng động thành giọng trên môi cô ta.

“Các người muốn đưa tôi đi đâu? Muốn giết tôi sao?” Hạ Lan Tú Sắc đột nhiên cảm thấy rất sợ hãi, cả người run lẩy bẩy, ánh mắt nhìn hai người trở nên trống rỗng.

Lý Nam Kha khinh bỉ nói: “Đúng rồi, đem cô đi hủy thi diệt thích.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1985: Bệnh Rồi, Não Có Bệnh!

Lý Nam Kha chỉ muốn hù dọa cô ta, nhưng không ngờ hình như Hạ Lan Tú Sắc lại tin là thật, sợ đến mức hàm răng rung lên cầm cập.

Trước đây khi bị tên khốn kia làm nhuc, cô đã nghĩ đến chuyện tự sát, cô cảm thấy sống là một chuyện quá đau khổ.

Nhưng bây giờ, cô đã trả nghiệm được khi gần đến với cái chết, cô lại cảm thấy sợ hãi, cô không muốn chết chút nào!

Lý Nam Kha châm chọc: "Dĩ nhiên là không, cô nghĩ rằng chúng tôi giống như cô sao? Phương Niên là một luật sư, anh ấy sao có thể biết luật phạm luật được, chúng tôi chỉ muốn đưa cô đến một nơi tốt đẹp mà thôi."

"Nơi nào?" Hạ Lan Tú Sắc tuyệt đối không tin họ sẽ đưa cô tới chỗ nào tốt lành.

Hạ Lan Phương Niên đang lái xe, cuối cùng cũng nói ra 3 chữ: "Cô bị bệnh."

"Tôi không có bệnh, tôi không có bệnh, sức khỏe tôi rất tốt!"

Hạ Lan Phương Niên nói: "Não cô có bệnh."

Lúc này Hạ Lan Tú Sắc đã hiểu được chuyện này là thế nào: "Các người muốn đưa tôi đi tới bệnh viện tâm thần?"

Âm thanh cô ta trở nên sắt bén, làm đau màng nhĩ người kế bên, dường như muốn đâm xuyên qua nóc xe.

Lý Nam Kha xoa lỗ tai, Hạ Lan Phương Niên nói: "Chỉ đưa cô đi trị bệnh mà thôi."

Họ phải đưa cô đi trị bệnh, họ phải khiến cô ta... từ nay về sau, không thể bước ra khỏi nơi đó.

Dù sao Hạ Lan Tú Sắc cũng là em gái của Hạ Lan Phương Niên, nên anh không thể nào giết cô ta được.

Nhưng cũng không thể dễ dàng tha thứ cho cô ta được, nên Hạ Lan Phương Niên mới chọn một bệnh viện tâm thần trông coi nghiêm ngặc, đảm bảo sẽ

không xảy ra chuyện chạy thoát ra ngoài

Hạ Lan Tú Sắc gáo thét: “Tôi không có bệnh, tôi không cần trị bệnh, hai người các người quá độc ác, dám đối xử với tôi như thế! Tôi rất tỉnh táo, tôi không hề có bệnh! Là cô... nhất định là do cô bày trò đúng không, là cô kêu anh tôi làm như thế, đồ tiện nhân, tiện nhân... tôi sẽ không tha cho cô đâu!”

Hạ Lan Phương Niên chỉ thấy cô ta điên khùng kêu gào như thế, trong lòng chỉ cảm thấy lạnh lùng, thất vọng.

Anh cảm thấy, Hạ Lan Tú Sắc đã bị bệnh thật rồi, cho dù không có bệnh, thì chuyến đi này cũng sẽ lòi ra bệnh, hơn nữa bệnh của cô ta rất nghiệp trọng.

Lý Nam Kha trợn mắt: “Muốn mắng thì cứ mắng đi, dù sao cô cũng không hay đổi được kết quả đâu.”

Hạ Lan Phương Niên nhăn mày: “Cô không cần mắng Nam Kha, là do tôi đề nghị đưa cô đi, cô có bệnh, hơn nữa bệnh rất nghiêm trọng.

Nếu như không tăng cường kiểm soát, mà cứ để mặt cô ta thế này, sớm muộn cô ta cũng sẽ hãm hại hết tất cả bọn họ.

Cơ mặt của Hạ Lan Tú Sắc bắt đầu co giật, cô ta nói: “Anh lại có thể đối xử với tôi như thế sao? Sao không giết tôi đi! Tôi chết rồi tất cả các người đều được yên bình!”

Lý Nam Kha cười haha: “Thứ nhất, chúng tôi không phải là quan tòa, không có quyền phán cô tội chết. Thứ hai, chúng tôi đều là những công dân tuân thủ pháp luật, không thể giết cô được, nếu cô muốn chết thì có thể tự sát.

Hạ Lan Tú Sắc cắn răng nói: “Tôi có chết cũng sẽ không để các người được toại nguyện đâu!”

Đột nhiên hai chân bị trói của cô ta không biết lấy sức ở đâu ra mà đột nhiên đạp mạnh vào cửa xe.

Chỉ nghe thấy Hạ Lan Tú Sắc la lên: “Hạ Lan Phương Niên, các người nhớ cho kỹ, là các người hại chết tôi, cho dù có thành ma tôi cũng sẽ không tha cho các người đâu!”

Lý Nam Kha kêu lên một tiếng, chỉ thấy Hạ Lan Tú Sắc di chuyển về phía cửa xe, sau đó nhảy xuống.

Hạ Lan Phương Niên lập tức đạp thắng xe, xe dừng lại ngay giữa đường, hai người vội vàng xuống xe, chạy về sau một đoạn mới nhìn thấy được Hạ Lan Tú Sắc đang nằm trên giữa đoạn đường, dưới người cô ta là một vũng máu to.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1986: Quý Miên Miên Mang Thai Đôi?

Hôm đó Quý Miên Miên và Mộ Dung Miên ở lại nhà họ Nhạc, qua ngày thứ hai họ mới biết chuyện của Hạ Lan Tú Sắc.

Sau khi Hạ Lan Tú Sắc nhảy khỏi xe, cô ta không chết nhưng bị gãy hai chân, vài cái xương sườn và hai đốt cột sống, nội tạng xuất huyết. Sau khi được cấp cứu suốt đêm, sáng nay cô ta đã thoát khỏi tình trạng nguy hiểm.

Nhưng cả đời này sẽ không thể nào đứng lên được, chỉ có thể nằm liệt trên giường.

Sau khi tình hình của cô ta chuyển biến tốt hơn một chút, Hạ Lan Tú Sắc đứa cô ta vào bệnh viện tâm thần, bên đó sẽ có y tác chuyên nghiệp chăm sóc cô ta.

Đó là tin tức cuối cùng có liên quan đến Hạ Lan Tú Sắc.

Từ nay về sau, một ả đàn bà bị liệt ở trong bệnh viện tâm thần sẽ không thể nào làm ra những chuyện hành hạ người khác nữa. Đối với cô ta, cho đến khi chết đi, cô ta cũng sẽ ở lại nơi đó, mãi mãi sẽ không bao giờ ra ngoài được.

Sau khi nghe được tin tức đó, nhóm Yến Thi Ti cảm thấy như vậy cũng tốt, ít ra Hạ Lan Phương Niên cũng sẽ không cảm thấy quá khó xử.

Sự việc lắng xuống, cuối cùng Hạ Lan Phương Niên và Lý Nam Kha có thể trải qua được những ngày tháng yên bình, đối với họ, không có sự quấy rầy của Hạ Lan Tú Sắc, đó mới là tuần trăng mật tuyệt nhất.

Quý Miên Miên và Mộ Dung Miên về lại quê nhà, mỗi người đều có cuộc sống và con đường riêng của mình, không thể cứ tham gia vào cuộc sống của người khác mãi được.

Sau khi Quý Miên Miên về nhà, vài ngày sau đã phải đi bệnh viện để khám thai.

Từ bệnh viện bước ra, hai người đều cẩn thận hơn hẵn, khuôn mặt vô cùng nghiêm túc.

Mộ Dung Miên dìu Quý Miên Miên, căng thẳng đến nỗi đổ mồ hôi đầy đầu.

Vừa về đế nhà, bà Quý đã hỏi: “Kết quả kiểm tra hôm nay thế nào? Đứa bé phát triển tốt chứ?

Hai người không nói gì, Mộ Dung Miên đỡ lấy Quý Miên Miên, để cô từ từ ngồi xuống.

Bà Quý cảm thấy hai người không được bình thường, vội vàng hỏi: “Sao thế? Có phải đã xảy ra chuyện gì? Mau nói đi, con đang làm cha mẹ gấp đến chết đây này!”

Quý Miên Miên ngẩng đầu nhìn mẹ cô và nói: “Mẹ...”

Tim bà Quý chợt căng thẳng: “Ây da, con gái à, sao thế này? Tiểu Mộ à, con mau nói đi!”

“Đúng vậy, mau nói đi, đã xảy ra chuyện gì?”

Mộ Dung Miên nói: “Ba, mẹ... hai đứa”

“Cái gì?”

Mộ Dung Miên lẩm bẩm: “Miên Miên mang thai hai đứa.”

Bà Quý sửng sốt, khuôn mặt tràn ngập sự vui vẻ, bà kêu lên: “Hai đứa... ý con là sinh đôi?”

Mộ Dung Miên gật đầu: “Bác sĩ nói...2 đứa...”

Mẹ Qúy và Cha Quý đứng bật dậy, hai người kích động đến đỏ mặt.

Cha Quý nói: “Con gái cha thật lợi hại, một lần liền mang thai đôi...”

Bà Quý nhìn bụng của Quý Miên Miên nói: “Lúc trước mẹ còn thắc mắc sao bụng của con lại to hơn một chút so với những người cùng tháng khác, không ngờ lại là sinh đôi, mà sao lần trước kiểm tra lại không phát hiện ra nhỉ?”

Mộ Dung Miên lắc đầu: “Không biết nữa, chắc do bác sĩ đó cẩu thả quá.”

Anh chẳng có thời gian để nghĩ tới những việc đó nữa, bây giờ trong lòng đều là việc Miên Miên mang thai đôi.

Từ sau khi biết được tin đó, Mộ Dung Miên cứ cảm giác như cả người đang bay lơ lửng, không biết phải làm gì mới tốt.

Vừa vui vẻ vừa lo lắng.

Không biết bản thân nên làm những gì, nhìn Quý Miên Miên, cứ cảm thấy mỗi bước đi của cô cũng đều rất mệt mỏi.

Sau khi nỗi vui của hai người già qua đi, còn lại là sự lo lắng.

Tuy rằng mang thai đôi là chuyện tốt, nhưng con gái sẽ phải chịu khổ gấp đôi, vừa nghĩ đến đây, hai người già vừa đau lòng vừa thích thú.

Trong thời gian dưỡng thai dài về sau, bà Quý có thể nói là móc hết tâm tư ra dưỡng thai cho con gái.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1987: Hai Cô Công Chúa Xinh Đẹp

Không dám cho Quý Miên Miên ăn quá nhiều, sợ rằng thai nhi lớn quá nhanh làm cô chịu khổ, lại lo lắng ăn quá ít thì dinh dưỡng sẽ không đầy đủ.

Phụ nữ mang thai đôi thì bụng sẽ bự lên khác nhanh.

Theo sự tăng lên của số tháng, bụng của Quý Miên Miên ngày càng ta, đợi đến 7 tháng, bụng cô còn bự hơn người mang thai đủ tháng.

Quý Miên Miên thì trông chẳng béo lên bao nhiêu, cơ thể nhỏ nhắn vác theo một cái bụng to to, lúc đứng lên phải đỡ lấy eo, đi vài bước đã mệt đến mức thở dốc, cơ thể phù thũng nặng nề, đến tối thường bị chuột rút, có thể thấy hai đứa nhóc kia hành hạ Quý Miên Miên không ít.

Buổi tối Mộ Dung Miên ngủ cùng một phòng với cô, vốn dĩ anh không dám ngủ quá sâu, có động tính nhỏ nào anh cũng liền thức giấc. Mỗi lần nhìn thấy vành mắng đỏ nhòe vì cơn đau bị chuột rút của Quý Miên Miên, Mộ Dung Miên cảm thấy rất hoảng loạn và sợ hãi. Vừa bực vừa tức với hai thứ trong bụng cô, sao chúng có thể hành hạ người khác đến thế!

Vài tháng tiếp theo, Mộ Dung Miên gầy đi 6 cân, mỗi ngày đều hận không thể theo sát Quý Miên Miên 24/24, nhất là những tháng cuối, anh nhìn thấy bụng của Quý Miên Miên là cảm thấy kinh hồn bạc vía.

Mỗi ngày anh đều nói với chính mình, về sau không cần thêm đứa con nào nữa.

Trong thời gian Quý Miên Miên mang thai, anh ở kế bên nhìn cũng đã cảm thấy đau khổ, huống chi là cô ấy.

7 tháng sau, khi cách ngày dự chỉ khoảng 2 tuần, cuối cùng Mộ Dung Miên đã có thuyết phục được Quý Miên Miên sinh theo hình thức sinh mổ.

Bản thân mang thai đã rất vất vả, mang thai một đứa đã rất gian nan, huống chi có tới hai đứa

Nếu sinh con tự nhiên ra sẽ phải chịu nổi đau gấp hai lần người khác, đêm đến Mộ Dung Miên toàn mơ thấy ác mộng, anh sợ sẽ xảy ra chuyện!

Cha bà Quý cũng cảm thấy, nếu là một đứa thì có thể sinh tường, nhưng hai đứa, con gái sẽ rất đau đớn.

Sau khi đã thuyết phục được Quý Miên Miên, anh đưa cô đến bệnh viện sớm, chọn một ngày lành và tiến hành phẫu thuật sinh con.

Khi chờ ở bên ngoài phòng sinh, Quý Miên Miên gấp đến mức đi vòng vòng lối đi, cả người đều là mồ hôi, anh cứ hỏi bà Quý không ngừng: "Mẹ, tại sao vẫn chưa ra? Vào đó đã lâu rồi mà!"

Bà Quý an ủi anh: "Mới có vài phút thôi, con cứ yên tâm đi, bây giờ việc sinh mổ là chuyện rất bình thường, Miên Miên sẽ không có chuyện gì đâu, con cứ ngồi xuống đợi đi!"

Mộ Dung Miên nhìn lại thời gian, đúng là mới chỉ qua vài phút thôi, nhưng vì sao anh cứ cảm thấy như đã qua rất lâu rồi.

Thời gian chời đợi trôi qua vô cùng chậm, Mộ Dung Miên cảm thấy bản thân sắp hết nhẫn nại rồi, cả người sắp bùng nổ thì cánh cửa phòng sinh mới mở ra.

Ngay lập lúc anh chạy tới, lúc này cả người anh đều bị mồ hồi thấm ướt

Hai y tá bồng hai được bé sơ sinh được bọc cẩn thận ra, nói: "Mẹ tròn con vuông, là hai công chú nhỏ đáng yêu."

Hai cụ bà nhà họ lý lập tức đi tới, hai người già, mỗi người bồng một đứa từ tay y tá qua.

Mẹ lý kích động đến mức sắp khóc: "Ây da, bảo bối nhỏ của bà, bảo bối của bà, nào, để bả bồng bảo báo của bà nhé..."

Một người đàn ông như ông Quý khi ôm cháu, cũng thấy ích động đến phát khóc.

Mộ Dung Miên chẳng có tâm trạng đâu mà xem con, anh vội vàng hỏi: "Bác sĩ vợ tôi đâu? Cô ấy bây giờ ra sao?"

Y tá nói với anh: "Phẫu thuật rất thành công, đợi thuốc mê hết tác dụng cô ấy sẽ tỉnh lại ngay thôi."

Sau khi y tá giúp Quý Miên Miên vệ sinh sạch sẽ, liền đẩy cô về phòng

bệnh.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1988: Chúc Mừng Miên Thần Lên Chức Làm Cha

Mộ Dung Miên canh giữ ở bên Quý Miên, lúc nãy anh mới nhớ tới hai cô con gái nhà mình, bè vội vàng đi xem.

Hai cô gái nỏ lúc này đã ngủ mất rồi, cả người đỏ ửng, có hơi nhăn nhúng, nhìn không giống hai người họ chút nào, trong lòng Mộ Dung Miên thấy hơi nghi nhoặc, đây thật sự là con ruột của họ sao?

Đến tận bây giờ, khi nhìn thấy con, Mộ Dung Miên chẳng thấy vui vẻ hơn là bao, trong lòng anh vẫn còn nhớ đến hình ảnh Quý Miên Miên trong thời gian mang thai, phù thũng chuột rút, hành động bất tiện.

Trong lòng Mộ Dung Miên thật ra cũng có chút trách khứ hai đứa nhóc kia, đối với anh, con dù quan trọng thế nào cũng không quan trọng bằng vợ được.

Anh ấy không nhịn được mà nói ra nghi vấn trong lòng, mẹ nhìn ghét bỏ đáp: "Tụi nó giống y như lúc Miên Miên mới vừa sinh ra, đỏ đỏ nhăn nhăn như khỉ, con đã làm cha rồi, những lời thế này không được nói lung tung, biết chưa?

Đang nói thì một trong hai cô nhóc mở mắt ra, đôi mắt đen lay láy, trong suốt cứ như dòng suối sạch sẽ nhất giữa núi rừng, nhìn lên Mộ Dung Miên, vào giây phút đó, anh chỉ cảm thấy con tim run lên, như bị cái gì đó bắn trúng.

Đó là một cảm giác kỳ là không nói nên lời, làm cho vành mắt Mộ Dung Miên chua sót, như đang muốn rơi nước mắt.

Bây giờ khi đối mặt với đối mắt của cô con gái nhỏ, Mộ Dung Miên mới thật sự có cảm giác làm cha người ta, vui vẻ, trách nhiệm, anh mới ý thức được rằng, mình đã là... làm cha rồi?

Bà Quý vui vẻ nói: "Ây da, chị gái của chúng ta tỉnh rồi này, mắt cũng đã mở ra rồi, nào nào, cho ba con bế con nào.

Bà bồng đứa bé đang được bọc kín, cẩn thận đưa qua cho Mộ Dung Miên: "Con bồng thế này, một tay giữa đầu của nó."

Mộ Dung Miên vươn đôi tay có chút run rẩy, bồng lấy cô chị gái nhỏ.

Đứa bé quá nhỏ, Mộ Dung Miên không dám dùng sức, anh dùng một tay cũng đã có thể nâng đứa bé lên.

Đứa bé mềm mềm đang năm trên tay anh, Mộ Dung Miên cảm thấy rất chấn kinh. Anh cảm thấy một chút sơ suất, dù chỉ là một phần sức nhỏ cũng có thể làm bé con bị thương.

Mộ Dung Miên nhìn về phía em gái vẫn con ngủ say, trong tim anh dường như có thứ gì đó sắp tuôn trào ra ngoài. Đây là con gái của anh, đứa con nối tiếp sinh mệnh anh và Miên Miên

Trước đây Mộ Dung Miên không hiểu được tại sao mỗi lần Nhạc Thính Phong nhắc đến con trai mình, dù có hơi tỏ ra ghét bỏ nhưng lại hàm chứa sự cưng chiều, kiêu ngạo không che giấu được.

Bây giờ anh đã hiểu được lý do.

Anh đã từng hy vọng rất nhiều thứ nhưng lại xuýt mất đi, nhưng Quý Miên Miên đã đừng từng chút đến cho anh, cô cho anh một cuộc đời hoàn toàn mới, một cuộc đời khác hẳn với Diệp Thiều Quang.

Bồng lấy con gái mình, Mộ Dung Miên vừa nghĩ đến sau này sẽ có hai cô bé có đôi mắt to to giống Quý Miên Miên, khuôn mặt be bé, làn dan trắng nõn, miệng í ơi kêu cha, thì như có một niềm vui cực kỳ to lớn đang kích động lòng anh, trong đầu anh nghĩ tới sau này anh sẽ đem những thứ tốt nhất tặng hết cho con gái mình

Hai đứa là chị em sinh đôi nên cân nặng sẽ nhẹ hơn những đứa trẻ bình thường, nên bác sĩ phải cho hai đứa nằm trong giường giữ ấm quan sát một khoảng thời gian.

Nên Mộ Dung Miên chưa bồng được bao lâu, hai cô nhóc đã bị y ta bồng đi.

Mộ Dung Miên tiếp tục trực bên giường Quý Mien Miên, sau khi thuốc mê hết tác dụng, cô vừa mở mắt là nhìn thấy ngay khuôn mặt của Mộ Dung Miên.

Anh cuối đầu hôn lên khuôn mặt hơi trắng bệch của cô: “Miên Miên, em vất vả rồi, cảm ơn em đã đem đên cho gia đình chúng ta 2 thiên sứ nhỏ.”

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1989: Thanh Mai Trúc Mã Là Phải Bồi Dưỡng Từ Bé

Quý Miên Miên hơi suy yếu nói: “Em đã nói là sẽ cho anh một gia đình hoàn chỉnh mà, các con vẫn ổn chứ?”

“Chúng đều rất khỏe, và... rất xinh đẹp.”

Mộ Dung Miên do dự một lát nhưng vẫn nói ta ba chữ “rất xinh đẹp”, dù sao cũng là con gái, nói xấu thì hình như không được hay lắm.

Quý Miên Miên chớp mắt nói: “Vậy là tốt, lần này cuối cùng có thể thoải mái rồi.”

“Chúng ta chỉ cần hai đứa này thôi, không cần thêm đứa nào nữa.”

Quý Miên Miên gật đầu: “Được, hai đứa vừa hay có bạn, vừa hay!”

Hai đứa, không nhiều không ít, vừa đủ.

Hai tuần sau, Quý Miên Miên xuất viện.

Cả nhà dọn đến căn biệt thự đã mua từ năm trước

Căn biệt thự độc lập, bên trong có vườn hoa riêng, trong vườn có xích đu, có chòi nghỉ mát nhỏ. Mộ Dung Miên còn dự định đợi khi bé con lớn lên thêm một chút sẽ bày thêm cầu tuột và một vài món đồ chơi của con nít.

Sau khi tròn tháng, hai cô nhóc bắt đầu lớn lên, làn da vàng biến mất, khuôn mặt trắng nõn đáng yêu, đôi mắt vừa đen vừa to, trong suốt sáng ngời, giống như hai quả nho đen bóng đáng yêu. Khi nhìn thấy người khác, miệng sẽ mỉm cười, lộ ra hàm răng đáng yêu. Thế nên hai cụ nhà họ Quý càng thêm không nỡ rời xa hai cô nhóc này.

Hai cô nhóc giống y hệt nhau, có lúc Quý Miên Miên còn không phân biệt được chúng.

Cô đặt tên cho hai đứa là Tiểu Thất và Tiểu Cửu, bởi vì đó là thời gian cô sinh chúng ra, như thế vừa đơn giản vừa dễ nhớ, đứa tên Tiểu Thất là chị gái, còn đứa lên Tiểu Cửu là em gái.

Lần đâu tiên Yến Thanh Ti thấy hai cô nhóc là vào tiệc đầy tháng của chúng. Cô cảm thấy rất thích chúng, còn thích hơn lần đầu nhìn thấy Hạnh Nhân là cô.

Sao cứ cảm thấy, con gái nhà Quý Miên Miên sinh ra vừa xinh vừa mềm vừa đáng yên bụ bẫm, khi kêu ê a lên, làm người nghe cảm thấy tâm trạng đột nhiên dễ chịu hơn hẫn.

Nhìn thôi đã khiến cô động tâm, muốn sinh thêm một bé gái nữa

Nhưng vừa nghĩ đến công việc của mình, cô vừa nhận thêm một bộ phim, kịch bản rất tốt, phim cũng sắp bắt đầu quay, cô cũng đang chuẩn bị cho nó, hơn nữa lỡ như đứa thứ 2 lại là con trai thì sao?

Cô ngẩng đầu nhìn Quý Miên Miên, lại gần và cười nói: “Miên Miên ở cử xong lại càng xinh ra thêm, làn da thì càng mềm mại như nước.”

Quý Miên Miên kinh ngạc: “Chị, chị có việc gì phải không?”

Yến Thanh Ti hắng giọng nói, “Không có gì, chỉ là sau này em nhớ thường xuyên dắt Tiểu Thất Tiểu Cửu đến nhà chị, nhà chị chỉ có một mình Hạnh Nhân, cứ cho chúng nó chơi với nhau nhiều vào.”

Cô rất hối hận vì lần này không dắt Hạnh Nhân theo, cô hối hận quá!

Đều tại cậu, muốn đón mẹ cô thì cứ đón đi, lất Hạnh Nhi ra làm cái cơ để làm gì.

Làm nó không thể nhìn thấy hai đứa em xinh đẹp thế này.

Quý Miên Miên đáp ứng rất sảng khoái: “Được chứ!”

Yến Thanh Ti nghĩ thầm, thanh mai trúc mã là phải được bồi dưỡng từ bé, mặc kệ là đứa nào trong hai cô nhóc đây nhìn trúng Hạnh Nhân nhà cô, thì cô cũng đều lời to!”

Quý Miên Miên không hiểu được ý đồ của Yến Thanh Ti, buổi tối lúc cho con bú sữa, cô thuận miệng nói ra cho Mộ Dung Miên nghe.

Mộ Dung Miên cười ha ha, thì ra Yến Thanh Ti đã có ý đồ với con gái nhà anh sớm như thế, xem ra anh phải trông chừng thật kỹ rồi,

...

Lần đầu tiên Hạnh Nhân gặp Tiểu Thất, Tiểu Cửu là vào ngày sinh nhật một tuổi của hai đứa, Hạnh Nhân lúc đó đã là một cậu bé rất ngạo kiều rồi, nhưng khi gặp hai cô nhóc kia, tuy cảm thấy rất mới lạ, cũng có ý muốn sờ thử, nhưng tâm tư kỳ lạ của cậu bé không ai có thể đoán được đâu.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1990: Em Gái Nhỏ Này Làm Vợ Con Nhé, Được Không?

Cậu nhìn một lúc rồi nói: “Thật béo, như heo con, chỉ biết ăn ăn ăn thôi.”

Khóe miệng Yến Thanh Ti co giật, chỉ muốn xách Hạnh Nhân lên hỏi, béo ở chỗ nào? Béo chỗ nào chứ? Rõ ràng là hai cô nhóc rất đáng yêu đó biết không! Còn nói người ta giống heo, con có thấy con heo con nào lại xinh đẹp như thế không?

Cô còn hận không thể lén ôm hai đứa nhóc nhà Quý Miên Miên về nuôi nữa là!

Cô chọt vào đầu con trai mình: “Nói bậy gì đó, em gái xinh đẹp thế này, bình thường có có thấy qua chưa? Hôm hay mẹ dắt con đến là muốn nói cho con biết, sau này hai đứa sẽ là em gái của có đó biết chưa? Con làm anh trai phải biết bảo vệ chúng, không thể để người khác bắt nạt chúng được, có biết không? Đừng nghĩ rằng con càng có quyền bắt nạt hai đứa nó nhé!”

Lý Nam Kha nói, thật ra những đứa nhóc như Hạn Nhân, đã vào thời kỳ phản nghịch rồi, chúng không thích nghe lời người lớn nói đâu.

Quý Miên Miên cũng cảm thấy, Hạnh nhân không hợp với các bạn trong nhà trẻ, nhóc không chơi với anh, còn hay chọc giận những cô bé muốn chơi với nhóc. Phụ huynh những nhà đó đã chạy đến nói với cha của Hạnh Nhân nhiều lần rồi.

Yến Thanh Ti kêu anh dạy lại con nhưng Nhạc Thính Phong không để ý lắm, còn nói với cô rằng: “Lúc nhỏ anh cũng như thế, từ nhỏ đã không để ý với nữ sắc, con trai anh giống anh.”

Hạnh Nhân nhìn về hai đứa bị chọc đến cười khanh khách, bĩu môi nói: “Biết rồi, con sẽ miễn cưỡng bảo vệ chúng nó.”

Lần thứ hai gặp Tiểu Cửu là vào một năm sau.

Bộ phim Yến Thanh Ti tham gia được nhận một giải, là một giải rất quan trọng, cô kêu Quý Miên Miên đến xem cảnh cô lên nhận giải.

Vốn dĩ Quý Miên Miên tính dắt hai đứa nhóc đi theo, nhưng Mộ Dung Miên

đột nhiên có chuyện rất quan trọng, phía công ty bên kia xảy ra một chút chuyện, thế là anh bắt buộc phải đi xử lý.

Hai ông bà nhà họ Lý lo lắng Quý Miên Miên sẽ không chăm sóc hết được cho hai đứa.

Nên Mộ Dung Miên đưa cô và Tiểu Cửu đến Lạc Thành, sau khi giao cho Yến Thanh Ti mới rời đi trong lưu luyến.

Yến Thanh Ti vừa nhìn thấy Tiểu Cửu liền chạy tới, cuối đầu hôn mấy cái lên mặt bé con.

Khi đến nhà họ Nhạc, Yến Thanh Ti cứ ôm Tiểu Cửu không chịu buông tay. Đợi khi Miên Miên đi vệ sinh cô mới hỏi Hạnh Nhân: “Hạnh con xem, để em gái nhỏ này làm vợ con nhé được không?”

Hạnh Nhân nhìn cô nhóc đang gặm ngón tay, cả khuôn mặt thể hiện lên sự ghét bỏ, nhưng khi nhìn vào đôi mắt tròn to của bé cưng, cậu khựng lại một chút rồi nói: “Miễn cưỡng chấp nhận.”

Nói xong cậu lại nhìn Tiểu Cửu, nói thầm: Ừm, cũng tạm được, dù sao cũng dễ thương hơn một chút so với lần gặp trước.

Yến Thanh Ti xem chút là giơ tay ra vò lấy đầu con trai cô, ánh mắt kiểu gì đây, “miễng cưỡng chấp nhận?” Bé con dễ thương xinh đẹp thế này mà còn kêu “miễn cưỡng chấp nhận”, vậy cái gì mới được gọi là xinh đẹp?

Yến Thanh Ti véo mặt con trai mình: “Con có biết thế nào gọi là xinh đẹp không? Nhóc con! Tiểu Cửu nhà chúng ta xinh đẹp như thế, con nhìn Tiểu Cửu đi, cặp mắt này, cái mũi này, cái miệng dễ thương này. Dễ thương đến nỗi mẹ muốn nhét con lại vào bụng rồi biến con thành Tiểu Cửu.”

Hạnh Nhân thời dài: “Miễn cưỡng xinh hơn một chút so với những bé gái trong nhà trẻ.”

Đợi sau khi Quý Miên Miên bước ra, Yến Thanh Ti mới hắng giọng, tạm thời không dám cho Quý Miên Miên biết cô đang có ý đồ với con gái nhà người ta, nếu không, lỡ đâu Quý Miên Miên lại không muốn dắt con đến gặp con trai cô thì biết tính sao?”

Cô thả Tiểu Cửu xuống rồi nói với Hạnh Nhân: “Dẫn em gái ra ngoài chơi, không được bắt nạt em đó biết chưa?”

Hạnh Nhân trợ mắt: “Con là loại người đó sao?”

Yến Thanh Ti...

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1991: Em Nhất Định Sẽ Là Vợ Của Anh, Đừng Từ Chối

So với bạn cùng tuổi thì nó trưởng thành sớm hơn, được thừa hưởng mọi tính cách của cha mình, lại còn là một đứa rất cao ngạo, lãnh đạm, Yến Thanh Ti cảm thấy chính cô cũng không thể quản nổi thằng con nhà mình

Lúc hai bà mẹ đang nói chuyện ở phòng khách, Hạnh Nhân nắm tay Tiểu Cửu chậm chạp đi ra ngoài.

Tiểu Cửu nhìn về phía xích đu.

Hạnh Nhân hỏi: “Muốn ngồi xích đu à?”

Tiểu Cửu gật gật đầu, ánh mắt to tròn nhìn nó, thanh âm ngọng ngịu: “Anh giúp em đi.”

Một lát sau, Hạnh Nhân đi tới đằng sau chiếc xích đu: “Còn không tới đây?”

“Cảm ơn anh.” Tiểu Cửu reo vang một tiếng, chạy tới.

Hạnh Nhân ngoắc ngoắc gọi lái xe bế Tiểu Cửu ngồi lên xích đu, sau đó xua xua tay: “Chú đi đi.”

Lái xe gãi gãi mũi, chẳng lẽ hắn không cần chờ, chờ hai đứa này chơi xong lại bế cô nhóc kia xuống à?

Hạnh Nhân đứng ở đằng sau đẩy đẩy, nó còn bé nên sức cũng chưa nhiều, không thể đẩy xích đu lên cao được.

Chơi trên xích đu một hồi, Tiểu Cửu muốn xuống.

Nũng nịu gọi: “Anh, em muốn xuống.”

Hạnh Nhân đi tới trước mặt con bé: “Nhảy xuống, anh đỡ em.”

Tiểu Cửu cắn cắn môi: “Anh... cao quá, em sợ.”

Hạnh Nhân vươn tay: “Anh có thể tiếp được em, nếu em không xuống được thì cứ đợi ở đây đi.”

Tiểu Cửu tội nghiệp nhìn nó: “Vậy... Anh nhất định phải đón được em nha.”

“Nhanh chút đi, đừng chần chừ.”

Tiểu Cửu bĩu bĩu môi, sau đó từ trên xích đu nhảy xuống.

Kỳ thực, xích đu không cao lắm, nhưng với chiều cao của Tiểu Cửu thì vẫn có thể coi là rất cao.

Khi Tiểu Cửu vừa nhảy xuống, Hạnh Nhân vươn tay ra đón, nhưng có vẻ nó đã đánh giá mình cao năng lực của bản thân, nó vẫn còn là một thằng nhãi con, sao có thể ôm nổi một con nhóc khác chứ?

Vì thế, Tiểu Cửu vừa đụng tới người Hạnh Nhân thì cả hai liền ngã ra.

Tiểu Cửu bị ngã đau quá khóc òa lên, Hạnh Nhân ảo não, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi đỏ lên, chắc là nó đang thẹn, nói muốn ôm người ta, kết quả... lại không ôm được.

Hạnh Nhân chìa tay ra: “Đưa tay cho anh, anh kéo em dậy, đừng khóc nữa.”

Tiểu Cửu ngồi dưới đất, khóc: “Em không thèm, tại anh đấy...”

Hạnh Nhân vênh mặt, vẻ mặt cao ngạo rất đáng ăn đòn, nói: “Hừ, mẹ anh đã nói rồi, em nhất định sẽ trở thành vợ của anh, dù thế nào em cũng không được từ chối.”

Yến Thanh Ti...

Cô và Quý Miên Miên cùng ra ngoài tìm hai đứa con, kết quả liền nghe được câu này của Hạnh Nhân.

Trong lúc nhất thời, bà mẹ Yến Thanh Ti quả thực không dám nhìn vào đôi mắt đầy kinh ngạc của Quý Miên Miên

Khụ khụ... Yến Thanh Ti ho khan hai tiếng, cô nên giải thích chuyện này thế nào đây?

“Chuyện là... chị thích Tiểu Cửu nên mới nói với Hạnh Nhân là sau này có muốn cưới Tiểu Cửu làm vợ không, không ngờ... nó lại thật sự...”

Nói xong, Yến Thanh Ti cảm thấy có chút không đúng, hình như cô chưa

từng nói sau này Tiểu Cửu nhất định sẽ làm vợ của Hạnh Nhân, cô chỉ hỏi nó là có muốn cưới Tiểu Cửu hay không thôi mà.

Yến Thanh Ti ngẩng đầu nhìn cái mặt vênh váo của thằng con.

Không phải Hạnh Nhân đã coi trọng con gái nhà người ta luôn rồi đấy chứ?

Quý Miên Miên đối với mấy lời của trẻ con cũng chẳng để ý lắm, lời của trẻ con thường không cố kỵ mà, hơn nữa cô cũng cảm thấy, sau này bọn nó lớn rồi, nếu thật sự coi trọng nhau thì đây cũng là chuyện tốt mà.

Ở Nhạc gia hai ngày, đưa Tiểu Cửu đi xem Yến Thanh Ti nhận giải trong lễ trao giải xong, ngay ngày hôm sau Mộ Dung Miên liền khẩn cấp chạy tới đón người.

Lúc Mộ Dung Miên ôm Tiểu Cửu đi, Hạnh Nhân banh khuôn mặt nhỏ nhắn ra mà nhìn, một câu chào tạm biệt cũng không nói.

Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi

Thập Nguyệt Sơ

--- O ---

Chương 1992: Hy Vọng Tất Cả Mọi Người Có Thể Hạnh Phúc

Nó nhìn Tiểu Cửu lên xe rời đi, rất nhanh mất hút, trong mũi phát ra một tiếng hừ nhẹ rồi quay đầu đi vào trong nhà.

Yến Thanh Ti sớm nhìn ra nó có vấn đề, véo véo cái mặt nhỏ nhắn của nó, nói: "Thằng nhóc thối này, con không biểu hiện cho tốt thì sau này ba mẹ vợ sẽ không thích con đâu. Bọn họ mà không thích con thì con cũng đừng hòng mà lấy được vợ. Tiểu Cửu còn nhỏ xinh đẹp đáng yêu như thế, không biết có bao nhiêu thằng bé thích nó đâu nhé."

Hạnh Nhân: "Xí..."

"Đừng có tỏ vẻ kiêu căng nữa đi, một thằng bé như con sẽ không làm cho mấy cô bé vui vẻ được đâu."

"Hừ..."

Yến Thanh Ti dí tay lên trán nó: "Còn muốn hừ nữa, mẹ nói gì con đã nhớ kỹ chưa?"

Hạnh Nhân dừng lại, khoanh tay như người lớn, nói: "Con không tin em ấy gặp con rồi còn có thể thích một thằng nhóc nào khác."

Yến Thanh Ti sửng sốt, Nhạc Thính Phong ở bên cạnh cười to thành tiếng: "Rất đúng, rất đúng, không hổ là con trai ba, phải khí phách thế này mới đúng chứ."

Yến Thanh Ti lấy lại tinh thần, nhìn thằng con mới chỉ có bốn tuổi của mình, đột nhiên rất muốn nhìn thấy bộ dáng sau này của nó.

Chuyện của mỗi người họ vẫn tiếp tục, nhưng chương mới về cuộc đời của bọn trẻ cũng lặng lẽ mở ra.

Qua mười năm sau, thế hệ bọn họ sẽ dần lui lại phía sau, mà những đứa con của họ sẽ lớn lên, sẽ trở thành nhân vật chính trong một câu chuyện mới.

Yến Thanh Ti cúi người, ngồi xổm xuống trước mặt Hạnh Nhân.

“Nhóc con, nhớ kỹ những lời con nói hôm nay, sau này nhất định phải cưới Tiểu Cửu về đấy.”

Hạnh Nhân: “Biết rồi, còn phải chờ mẹ nói sao?”

Đột nhiên, có người gõ cửa, sau đó thím Ngũ mang vào một món đồ chuyển phát nhanh.

Yến Thanh Ti mở ra, thấy bên trong có rất nhiều ảnh chụp, tấm nào cũng được dùng vải dầu bọc lại, tấm nào cũng đều rất đẹp.

Trong ảnh là cảnh đẹp ở trong nước, đẹp đẽ, tráng lệ, thê lương, nguy nga, còn có cả cảnh tan hoang, tiêu điều, bốn mùa xuân hạ thu đông, thời tiết nào cũng có.

Sắp xếp lại các ảnh này sẽ trở thành một bản đồ trong nước hoàn chỉnh.

Hơn trăm tấm ảnh, Yến Thanh Ti xem xét rất cẩn thận.

Cô nhìn, nước mắt không tự chủ được mà rơi ra.

Ông ấy nói muốn mang mẹ cô đi thăm những nơi bà chưa từng tới, tới những nơi mà bà muốn đi, ông ấy đã làm được rồi...

Mỗi tấm ảnh chụp đều có thể nhìn thấy con đường mà ông đã đi, đường núi, hồ nước, con sông, sa mạc, còn có cả biển khơi mênh mông bát ngát nữa.

Yến Thanh Ti như đang nhìn thấy ông dùng máy ảnh chụp từng tấm hình một, ông cố gắng hoàn thành tâm nguyện của mẹ cô, lời hứa với bà ấy ông đã hoàn thành rồi.

Đã gần năm năm rồi Yến Thanh Ti chưa gặp lại ông, cô không bảo Nhạc Thính Phong đi tìm ông, cô biết ông không muốn bị quấy rầy, cho nên ông vẫn không chịu xuất hiện.

Yến Thanh Ti rất muốn gặp lại ông, rất muốn hỏi xem ông có khỏe không?

Nước mắt rơi xuống một tấm ảnh.

Yến Thanh Ti xem ngày ở sau bức ảnh, là bức ảnh gần đây nhất mà ông chụp, đó là một dãy núi cao lớn, nguy nga, giống như con người không thể nắm lấy vận mệnh của mình, không biết phải đi về phương nào.

Yến Thanh Ti nghĩ tới ông chỉ có một mình, cô linh đi qua mấy ngàn ki-lô-mét thì trong lòng chua xót, khổ sở không nói nên lời.

Xem xong, Nhạc Thính Phong lặng lẽ giúp cô thu lại những tấm ảnh.

Yến Thanh Ti vẫn cầm bức ảnh được chụp gần đây nhất kia, nếu ông trời có thể đáp ứng nguyện vọng của cô, Yến Thanh Ti thật hy vọng mẹ có thể sống lại, chú Hai có thể hạnh phúc, bọn họ mới là người bị vận mệnh bạc đãi nhất.

Hết

Đọc tiếp: Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em

--- O ---